

Sử thượng tổi ngưi phò mã gia

Contents

Sử thượng tổi ngưi phò mã gia	13
1. Chương 1: Tiệc Nuối	13
2. Chương 2: Ta Là Trần Thế Mỹ	16
3. Chương 3: Cá Cược	18
4. Chương 4: Bán Rượu	20
5. Chương 5: Khách Hàng Lớn	23
6. Chương 6: Án Mạng	25
7. Chương 7: Ai Là Hung Thủ	27
8. Chương 8: Bạch Ngọc Đường	30
9. Chương 9: Người Trong Thùng Rượu	33
10. Chương 10: Suýt Bị Lộ	36
11. Chương 11: Càng Lún Càng Sâu	39
12. Chương 12: Vụng Trộm Sờ Một Tỷ	41
13. Chương 13: Âu Dương Tu	43
14. Chương 14: Tuyệt Đối	46
15. Chương 15: Thăm Nhan Tra Tán	48
16. Chương 16: Không Đáng Cười Đâu	50
17. Chương 17: Trò Chơi Nguy Hiểm	53
18. Chương 18: Tình Lại Là Tốt Rồi	55
19. Chương 19: Di Chứng Hô Hấp Nhân Tạo	57
20. Chương 20: Đánh Nhau Rồi	60
21. Chương 21: Triển Chiêu	62
22. Chương 22: Giải Thích	65
23. Chương 23: Cẩn Thận Người Phủ Thái Sư	67
24. Chương 24: Sát Khí Trong Truyền Thuyết	69
25. Chương 25: Bố Trí Bẫy	72
26. Chương 26: Cao Thủ Đến	74
27. Chương 27: Cửu Vương Tử	77
28. Chương 28: Tướng Quốc Tự	79
29. Chương 29: Đụng Xe	82
30. Chương 30: Lữ Lão Gia	84
31. Chương 31: Quảng Cáo	87
32. Chương 32: Lữ Di Giản	89
33. Chương 33: Biến Cố	91
34. Chương 34: Mưu Kế Vụng Về	93
35. Chương 35: Bắt Người	96
36. Chương 36: Đập Phá	99
37. Chương 37: Bao Chứng	101
38. Chương 38: Đánh	104
39. Chương 39: Cẩu Đầu Trảm	107
40. Chương 40: Tổ Cáo	110
41. Chương 41: Quy Tắc Ngầm	113

42. Chương 42: Trời Sập Đập Bọn Họ Trước	115
43. Chương 43: Chơi Luôn Đi	118
44. Chương 44: Cùng Lắm Thì Cá Chết Lưới Rách	120
45. Chương 45: Nghĩ Kế	122
46. Chương 46: Mang Người Đi	125
47. Chương 47: Giả Trang	127
48. Chương 48: Vào Phủ Thái Sư	129
49. Chương 49: Xuân Dục	132
50. Chương 50: Qua Ải Thứ Nhất	134
51. Chương 51: Lừa Người	137
52. Chương 52: Vào Phòng Phu Nhân	139
53. Chương 53: Cầm Sừng Bàng Thái Sư	142
54. Chương 54: Ngọc Mã Xuất Hiện	144
55. Chương 55: Chém Giết	147
56. Chương 56: Chạy Ra Ngoài	149
57. Chương 57: Má Ối	152
58. Chương 58: Rút Dao	155
59. Chương 59: Giang Hồ Là Cái Gì	157
60. Chương 60: Phủ Tướng Quốc	160
61. Chương 61: Đạp Cha Vợ	162
62. Chương 62: Làm Buôn Bán Không	165
63. Chương 63: Chuyện Nan Giải	167
64. Chương 64: Chuẩn Bị Kinh Doanh	170
65. Chương 65: Người Quen Xuất Hiện	172
66. Chương 66: Đi Vào Địa Ngục	175
67. Chương 67: Ảnh Hưởng Lớn	177
68. Chương 68: Cố Gắng	180
69. Chương 69: Tổng Triều Gặp Rắc Rối	182
70. Chương 70: Phá Cửa	185
71. Chương 71: Oan Gia Ngõ Hẹp	187
72. Chương 72: Một Hòn Đá Ném Hai Chim	189
73. Chương 73: Suýt Chết	192
74. Chương 74: Chiêu Mộ Vệ Sĩ	194
75. Chương 75: Làm Gián Điệp	197
76. Chương 76: Tiệc Cưới	199
77. Chương 77: Khiêu Khích	202
78. Chương 78: Nam Nhân, Đều Là Như Vậy	204
79. Chương 79: Bá Đạo	207
80. Chương 80: Mùi Máu	209
81. Chương 81: Ta Tịch Thu	212
82. Chương 82: Đuổi Giết Gia Luật Niết Cô Lỗ	214
83. Chương 83: Biên Quan Thủ Tướng	217
84. Chương 84: Khuôn Mặt Quen	219
85. Chương 85: Văn Cùng	221
86. Chương 86: Cao Thủ	224
87. Chương 87: Con Chuột	226
88. Chương 88: Tình Thế Đảo Ngược	229
89. Chương 89: Sớm Muộn Gì Cũng Bị Người Hại Chết	231
90. Chương 90: Đánh Bạc	234
91. Chương 91: Địch Thanh	237
92. Chương 92: Thành Sự Tại Thiên	239
93. Chương 93: Liều Cầu	242
94. Chương 94: Cứu Người	244
95. Chương 95: Ngốc Nghếch	247

96. Chương 96: Ghen	250
97. Chương 97: Buôn Bán	252
98. Chương 98: Tiểu Hầu Gia	255
99. Chương 99: Ta Sang Phòng Ngươi Ngủ	257
100. Chương 100: Ai Yên Tâm	260
101. Chương 101: Bích Đào	263
102. Chương 102: Đánh Thành	265
103. Chương 103: Thắng	268
104. Chương 104: Quát Mắng	270
105. Chương 105: An Ủi	273
106. Chương 106: Chử Mả	275
107. Chương 107: Lên Đường	278
108. Chương 108: Tai Nạn Chưa Gì Đã Đến	281
109. Chương 109: Liều Đạo Tông	283
110. Chương 110: Tuyệt Cảnh	285
111. Chương 111: Bắt Đầu Chiến	288
112. Chương 112: Ta Là Ai	290
113. Chương 113: Họ Lợi Dụng Ngươi Thôi	293
114. Chương 114: Nữ Kỵ Sĩ	296
115. Chương 115: Ở Lại	300
116. Chương 116: Mùi Thịt Nướng	305
117. Chương 117: Vào Yên Kinh	307
118. Chương 118: Biến Pháp	312
119. Chương 119: Đánh Nhau	314
120. Chương 120: Bị Người Đẹp Ép	319
121. Chương 121: Đám Gãy Răng	323
122. Chương 122: Bẩn Quá	328
123. Chương 123: Bày Mưu	330
124. Chương 124: Cao Thủ Sao?	334
125. Chương 125: Trẻ Nhỏ	337
126. Chương 126: Đi Ra Ngoài	341
127. Chương 127: Rắc Rối	344
128. Chương 128: Giải Quyết Nhanh Chóng	348
129. Chương 129: Tranh Đấu Triều Đình	351
130. Chương 130: Hai Mươi Gậy	355
131. Chương 131: Hoàng Hậu	358
132. Chương 132: Kế Hoạch Buôn Bán	363
133. Chương 133: Bàn Về Biến Pháp	365
134. Chương 134: Nữ Chân	369
135. Chương 135: Tìm Đến Cửa.	372
136. Chương 136: Chuẩn Bị Đi.	376
137. Chương 137: Ý Nghĩ Bất Chợt	379
138. Chương 138: Bắt Đầu Đi	383
139. Chương 139: Người Nữ Chân	385
140. Chương 140: Chặt	390
141. Chương 141: Mò Vào Tận Nhà	394
142. Chương 142: Xuất Quân	396
143. Chương 143: Chuẩn Bị Kỹ Hơn	401
144. Chương 144: Không Muốn Đi	405
145. Chương 145: Trưởng Thành Nhanh Chóng	408
146. Chương 146: Lì Hơn Liều	412
147. Chương 147: Tạo Khung Cảnh	416
148. Chương 148: Nàng Là Nữ Nhân Của Ta	421
149. Chương 149: Đẳng Hạng, Lý Nguyên Hạo	424

150. Chương 150:	Đảng Hạng, Lý Nguyên Hạo (2)	426
151. Chương 151:	Phụ Nữ Là Độc Nhất	429
152. Chương 152:	Cứ Chén Cái Đã	433
153. Chương 153:	Không Sống Tốt Đâu	437
154. Chương 154:	Xu Mật Viện	441
155. Chương 155:	Khí Phách Đàn Ông	443
156. Chương 156:	Lợn Tổng	448
157. Chương 157:	Kế Hoạch Trả Thù	450
158. Chương 158:	Chuẩn Bị	454
159. Chương 159:	Đến Tiêu Gia	459
160. Chương 160:	Sơ Bộ Thành Công	461
161. Chương 161:	Xấu hổ	466
162. Chương 162:	Mục Tiêu	470
163. Chương 163:	Ta Giúp Hẩn Sát Thuốc	474
164. Chương 164:	Đàn Bà Là Thế	476
165. Chương 165:	Bắt Cóc	481
166. Chương 166:	Mật Thám Đại Tổng	483
167. Chương 167:	Điều Kiện	487
168. Chương 168:	Nhờ Vả	492
169. Chương 169:	Hoàng Hậu Triệu Kiến	494
170. Chương 170:	Đổ Mồ Hôi	499
171. Chương 171:	Đụng Nhau	503
172. Chương 172:	Mật Thám Đại Tổng	505
173. Chương 173:	Gây Thù Với Lý Nguyên Hạo	510
174. Chương 174:	Kế Hoạch Chạy	512
175. Chương 175:	Đoán Bài Của Nhau	516
176. Chương 176:	Sáu Thành	519
177. Chương 177:	Xuân Sắc Hoàng Cung	523
178. Chương 178:	Kỳ Binh	527
179. Chương 179:	Chém Giết	531
180. Chương 180:	Chó Cùng Dứt Giậu	534
181. Chương 181:	Vui Vẻ Trong Cung	538
182. Chương 182:	Gia Luật Tông Nguyên Cũng Muốn Giết Ta	542
183. Chương 183:	Tra Tấn	545
184. Chương 184:	Tình Hình Bên Tổng	549
185. Chương 185:	Cầu Xin	551
186. Chương 186:	Can Đảm	556
187. Chương 187:	Chuẩn Bị	560
188. Chương 188:	Mỹ Nam Kế	562
189. Chương 189:	Bất Ngờ Mới	567
190. Chương 190:	Chui Vào Địa Đạo	569
191. Chương 191:	Khí Đế Vương	574
192. Chương 192:	Bị Nữ Nhân Đùa Bỡn Rồi	578
193. Chương 193:	Đường Cùng	581
194. Chương 194:	Ta Là Người Tổng	586
195. Chương 195:	Về Nhà	590
196. Chương 196:	Xử Cả Hai	592
197. Chương 197:	Vào Phủ Thái Sư	597
198. Chương 198:	Con Người Đổi Thay	599
199. Chương 199:	Người Giang Hồ Đến	604
200. Chương 200:	Ghen	609
201. Chương 201:	Gặp Lại Trần Thế Trung	611
202. Chương 202:	Cùng Đi	615
203. Chương 203:	Thọ Yến	620

204. Chương 204:	Quân Tử	622
205. Chương 205:	Thích Khách	625
206. Chương 206:	Trốn	629
207. Chương 207:	Chuẩn Bị Về Nhà	634
208. Chương 208:	Tần Hương Liên	636
209. Chương 209:	Vào Nhà	640
210. Chương 210:	Ăn Đòn	645
211. Chương 211:	Dỗ Con	647
212. Chương 212:	Nghĩ Cách Đưa Người Về	651
213. Chương 213:	Gan Ta Mạnh Hơn (1)	654
214. Chương 213:	Gan Ta Mạnh Hơn (2)	656
215. Chương 214:	Du Côn Thôn	659
216. Chương 215:	Đại Hiệp (1 2)	661
217. Chương 216:	Tôn Công Sáng	665
218. Chương 217:	Người Trong Mắt Tối	668
219. Chương 218:	Chia Tay(1)	672
220. Chương 218:	Chia Tay(2)	674
221. Chương 218:	Chia Tay(2)	677
222. Chương 219:	Về Biện Kinh	679
223. Chương 220:	Ta Đi (1)	681
224. Chương 220:	Ta Đi (2)	683
225. Chương 221:	Hồ Diên Bích Đào	686
226. Chương 222:	Anh Rể Truyền Thuyết(1)	688
227. Chương 222:	Anh Rể Truyền Thuyết(2)	691
228. Chương 223:	Gặp Lại Người Xưa(1 2)	693
229. Chương 224:	Kích Thích	697
230. Chương 225:	Không Còn Gì (1 2)	699
231. Chương 226:	Cãi Nhau Trên Triều (1)	704
232. Chương 226:	Cãi Nhau Trên Triều(2)	706
233. Chương 227:	Vận Mệnh An Bài	708
234. Chương 228:	Đánh Chết Người(1 2)	710
235. Chương 229:	Tài Quá Hóa Dở	715
236. Chương 230:	Kéo Người (1)	717
237. Chương 230:	Kéo Người (1 2)	720
238. Chương 231:	Cực Phẩm (1 2)	724
239. Chương 232:	Nghề Nào Cũng Tốt	729
240. Chương 233:	Dự Tính (1 2)	731
241. Chương 234:	Lau Bàn	735
242. Chương 235:	Trần Thế Trung Rung Động (1 2)	738
243. Chương 236:	Giết Cửu Tộc Hồn	742
244. Chương 237:	Cứ Chờ Đi (1 2)	744
245. Chương 238:	Sợ (1 2)	749
246. Chương 238:	Kỷ Nữ Cửng Học	753
247. Chương 239:	Sợ (1 2)	755
248. Chương 240:	Gặp Mặt	760
249. Chương 241:	Công Chúa Bị Bắt Nạt	762
250. Chương 242:	Lộ Tây (1 2)	765
251. Chương 243:	Cho Vay Ít Tiền Đi	769
252. Chương 244:	Tìm Người Giúp (1 2)	771
253. Chương 245:	Sài Dương Trở Lại (1 2)	775
254. Chương 246:	Không Có Cơ Hội	780
255. Chương 247:	Không Thấy (1 2)	782
256. Chương 248:	Xem Ai Phải Cầu Ai (1 2)	786
257. Chương 249:	Quân Tử Cũng Mê Gái	791

258. Chương 250: Vị Khách Bất Ngờ (1)	793
259. Chương 251: Vị Khách Bất Ngờ (2)	795
260. Chương 252: Tiền Mừng	798
261. Chương 253: Yên Ổn	800
262. Chương 254: Mỗi Người Một Chỗ Vui Chơi	805
263. Chương 255: Có Một Gián Điệp (1 2)	808
264. Chương 256: Đe Dọa (1 2)	812
265. Chương 257: Đi Hay Không	817
266. Chương 258: Hết Đường	819
267. Chương 259: Chữa Bệnh	824
268. Chương 260: Chuẩn Bị Cho Chức Thái Giám (1 2)	826
269. Chương 261: Đẹp Trai Quá	831
270. Chương 262: Có Thai	833
271. Chương 263: Bực Rối (1 2)	837
272. Chương 264: Cuốn Xéo	842
273. Chương 265: Khóc Lóc	844
274. Chương 266: Vào Ngục	849
275. Chương 267: Thảo Luận	853
276. Chương 268: Cù Nhảy	855
277. Chương 269: Câu Chuyện	860
278. Chương 270: Cách Để Sống	864
279. Chương 271: Tự Cứu Trước Khi Trời Cứu	867
280. Chương 272: Ra Tòa	871
281. Chương 273: Nhân Chứng	876
282. Chương 274: Tâng Bốc	878
283. Chương 275: Đàm Phán	882
284. Chương 276: Hoàng Thượng Muốn Gặp Người (1 2)	885
285. Chương 277: Đàm Phán Một Bàn (1 2)	889
286. Chương 278: Nghị Lực	894
287. Chương 279: Tiêu Chảy (1 2)	896
288. Chương 280: Làm Quan	900
289. Chương 281: Công Chúa Giá Bao Nhiêu	905
290. Chương 282: Hàm Băng(1)	907
291. Chương 283: Hàm Băng(2)	909
292. Chương 284: Ma Quỷ	912
293. Chương 285: Đái Ra Quần Rồi	916
294. Chương 285: Về Cung	919
295. Chương 286: Không Nói Cho Hắc	923
296. Chương 287: Buôn Bán Là Nhất	928
297. Chương 288: Đến Muộn(1 2)	930
298. Chương 289: Trò Chơi	934
299. Chương 290: Cái Tốt Của Có Quan (1 2)	937
300. Chương 291: Chiến Tranh	941
301. Chương 292: Ngao (1 2)	944
302. Chương 293: Sự Thật	948
303. Chương 294: Trần Thế Mỹ	951
304. Chương 295: Sài Dương Về	956
305. Chương 296: Chuẩn Bị	958
306. Chương 297: Đến Tây Hạ	962
307. Chương 298: Tụ Tập	965
308. Chương 299: Chém Giết Trong Đêm	969
309. Chương 300: Đánh Đến Tận Cửa	974
310. Chương 301: Đợi Mười Ngày(1 2)	976
311. Chương 302: Địch Nhân Như Heo	980

312.	Chương 303:	Nhân Hòa	983
313.	Chương 304:	Dân Biền(1 2)	987
314.	Chương 305:	Kế Hoạch Chạy	992
315.	Chương 306:	Đóng Con Dấu	994
316.	Chương 307:	Cứ Để Họ Đi	999
317.	Chương 308:	Lý Nguyên Hạo Đến	1001
318.	Chương 309:	Vào Địa Đạo	1006
319.	Chương 310:	Thiên Sứ	1008
320.	Chương 311:	Ăn Quả Đắng (1 2)	1011
321.	Chương 312:	Địch Thanh Vô Đối	1016
322.	Chương 313:	Bắt Là Tốt	1018
323.	Chương 314:	Dẫn Độ Hay Không (1 2)	1020
324.	Chương 315:	Bỏ Vợ	1025
325.	Chương 316:	Bán Quyền Kinh Doanh	1027
326.	Chương 317:	Biên Lai	1030
327.	Chương 318:	Phò Mã	1034
328.	Chương 319:	Mưu Sát Chồng	1037
329.	Chương 320:	Liều Vĩnh Về	1041
330.	Chương 321:	Muốn Chúc Gì (1)	1044
331.	Chương 321:	Muốn Chúc Gì (2)	1046
332.	Chương 322:	Lý Vĩ	1048
333.	Chương 323:	Không Ai Để	1053
334.	Chương 324:	Vấn Đề Ở Nơi Nào	1058
335.	Chương 325:	Áp Ty 1 2	1060
336.	Chương 326:	Hải Thương	1065
337.	Chương 327:	Nhậm Chúc (1 2)	1067
338.	Chương 328:	Mộc Quế Anh 1	1072
339.	Chương 328:	Mộc Quế Anh 2	1074
340.	Chương 329:	Không Cần Quấy Rầy	1076
341.	Chương 330:	Kế Sách Diệt Liêu	1079
342.	Chương 331:	Khó	1084
343.	Chương 332:	Dao Găm	1086
344.	Chương 333:	Đạn Pháo (1)	1091
345.	Chương 333:	Đạn Pháo (2)	1093
346.	Chương 334:	Bó Tay	1095
347.	Chương 335:	Chơi Chiến Tranh	1098
348.	Chương 336:	Không Nên Đi	1102
349.	Chương 337:	Người Lợi Hại (1 2)	1105
350.	Chương 338:	Chém Gió	1110
351.	Chương 339:	Cảnh Thiên Đức	1112
352.	Chương 340:	Thầy Miễn Phí 1	1117
353.	Chương 340:	Thầy Miễn Phí (2)	1120
354.	Chương 341:	Chấp Nhận	1122
355.	Chương 342:	Thi Tài	1124
356.	Chương 343:	Phản Bội	1129
357.	Chương 344:	Vỡ Trận	1134
358.	Chương 345:	Nước Lũ	1136
359.	Chương 346:	Xin Xuất Quân	1140
360.	Chương 347:	Tiền Nhiều	1145
361.	Chương 348:	Bảy Vợ	1147
362.	Chương 349:	Đề Phòng	1152
363.	Chương 350:	Đoán Tâm	1157
364.	Chương 351:	Trò Chuyện	1159
365.	Chương 352:	Lui Lại	1164

366. Chương 353: Một Người	1169
367. Chương 354: Chơi Lớn Đi	1172
368. Chương 355: Chém Ngang Lưng	1176
369. Chương 356: Chó Gà Không Tha	1179
370. Chương 357: Không Đánh	1183
371. Chương 358: Tập Kích	1188
372. Chương 359: Đàm Phán	1190
373. Chương 360: Chém Ngang Lưng	1195
374. Chương 361: Hạ Từ Xuất Hiện	1197
375. Chương 362: Dũng Mãnh	1202
376. Chương 363: Thay Đổi Lịch Sử	1205
377. Chương 364: Thẻ Đánh Bạc	1209
378. Chương 365: Một Người Chạy	1213
379. Chương 366: Cầm Dao Dọa	1216
380. Chương 367: Muội Muội Của Ta	1221
381. Chương 368: Vũ Minh	1223
382. Chương 369: Ta Muốn Giết Người Đẳng Hạng	1228
383. Chương 370: Đứng Rung 1	1230
384. Chương 371: Ngu Ngốc Đáng Chết	1233
385. Chương 372: Trộm Thơ Nhạc Phi (1)	1235
386. Chương 372: Trộm Thơ Nhạc Phi (2)	1237
387. Chương 373: Giải Thì Giết	1239
388. Chương 374: Không Thành Kế (1 2)	1242
389. Chương 375: Mắc Mưu	1247
390. Chương 376: Lợi Hại (1 2)	1249
391. Chương 377: Trận Chính	1254
392. Chương 378: Trời Giúp	1257
393. Chương 379: Phá Trận	1261
394. Chương 380: Thư Cảm Ơn	1264
395. Chương 380 B: Trung Thành	1268
396. Chương 381: Vệ Mãn Thị	1273
397. Chương 382: Tâm Lý Chiến	1275
398. Chương 383: Tư Tưởng	1280
399. Chương 384: Không Nên Vào(1 2)	1282
400. Chương 385: Ai Cử Đến	1287
401. Chương 386: Về Nhà	1289
402. Chương 387: Cha Ta Là Trần Thế Mỹ	1294
403. Chương 383: Gặp Vương Vi Linh (1 2)	1296
404. Chương 374: Rau Thối	1301
405. Chương 375: Chờ Ăn 1 2	1303
406. Chương 376: Chiến Tranh Kinh Tế(1 2)	1308
407. Chương 377: Làm Quan Quá Khổ	1312
408. Chương 378: Nhiều Việc(1 2)	1315
409. Chương 379: Đá Kê Chân	1319
410. Chương 380: Toàn Người Già	1322
411. Chương 381: Cũng Có Lúc Hồ Đồ (1 2)	1326
412. Chương 382: Yên Bình	1331
413. Chương 383: Cưới Trước (1)	1333
414. Chương 383: Cưới Trước (2)	1335
415. Chương 384: Quay Về	1338
416. Chương 385: Cải Cách	1340
417. Chương 386: Ở Lại Không (1)	1345
418. Chương 386: Ở Lại Không (2)	1347
419. Chương 387: Ép Giá	1349

420. Chương 388: Sao Chử Cần Hải Đường (1 - 2)	1352
421. Chương 389: Thấy Hải Đường	1356
422. Chương 390: Ngã Đầu(1)	1359
423. Chương 390: Ngã Đầu(2)	1361
424. Chương 391: Bàn Tính (1)	1364
425. Chương 391: Bàn Tính (2)	1366
426. Chương 392: Mê Tín	1369
427. Chương 393: Không Sợ (1)	1371
428. Chương 393: Không Sợ (2)	1374
429. Chương 394: Chì Dầu	1376
430. Chương 394: Uống Thoái Mái	1379
431. Chương 396: Đường Thứ Ba	1383
432. Chương 397: Tử Thủ(1)	1386
433. Chương 397: Tử Thủ(2)	1388
434. Chương 398: Lùi Lại	1390
435. Chương 399: Không Thể Chết(1)	1391
436. Chương 399: Không Thể Chết (2)	1393
437. Chương 400: Khó Khăn Có Người Giúp (1)	1395
438. Chương 400: Khó Khăn Có Người Giúp (2)	1396
439. Chương 401: Thứ Tốt (1)	1399
440. Chương 401: Thứ Tốt(2)	1401
441. Chương 402: Cho Đi Học	1404
442. Chương 403: Nói Mò(1)	1406
443. Chương 403: Nói Mò(2)	1409
444. Chương 404: Có Hàng Về	1411
445. Chương 404: Có Hàng Về	1413
446. Chương 405: Thất Vọng(1)	1415
447. Chương 405: Thất Vọng(2)	1418
448. Chương 406: Nói Thật(1)	1420
449. Chương 406: Nói Thật(2)	1422
450. Chương 407: Tìm Cứu Viện	1424
451. Chương 408: Tức Giận	1427
452. Chương 409: Sát Thủ	1431
453. Chương 409: Sát Thủ	1438
454. Chương 410: Cái Gì Đến Sẽ Đến	1445
455. Chương 411: Cổ Cháp (1+2)	1447
456. Chương 412: Đột Kích (1+2)	1452
457. Chương 413: Phá Vòng Vây	1456
458. Chương 414: Viện Quân Đền(1+2)	1459
459. Chương 415: Tin Chiến Thắng(1+2)	1463
460. Chương 416: Không Tin	1467
461. Chương 417: Dọa	1470
462. Chương 418: Nói Xấu (1+2)	1474
463. Chương 419: Xin Tỷ Tóc	1478
464. Chương 420: Người Phải Chết(1)	1481
465. Chương 420: Người Phải Chết(2)	1483
466. Chương 421: Mẫu Thuần Bên Trong (1+2)	1486
467. Chương 422: Ghi Lại Kinh Nghiệm	1490
468. Chương 423: Cho Người Quyết Định(1+2)	1492
469. Chương 424: Báo Chí (1+2)	1496
470. Chương 425: Lắm Gái	1501
471. Chương 426: Một Cơ Hội(1+2)	1503
472. Chương 427: Không Công Bằng (1+2)	1507
473. Chương 428: Hai Điều Lo Lắng	1512

474. Chương 429:	Thăm Lữ Di Giản	1514
475. Chương 430:	Thưởng Chữ	1518
476. Chương 431:	Diễn Tuồng (1)	1523
477. Chương 431:	Diễn Tuồng (2)	1525
478. Chương 432:	Vũ Khí Mới	1527
479. Chương 433:	Thăm Quân(1+2)	1530
480. Chương 434:	Kệ Hấn Thôi	1534
481. Chương 435:	Bắt Sống	1536
482. Chương 436:	Đàm Phán	1541
483. Chương 437:	Đăng Cơ (1)	1543
484. Chương 438:	Lính Mới	1545
485. Chương 439:	Bắn Chết Hết(1)	1548
486. Chương 439:	Bắn Chết Hết(2)	1550
487. Chương 440:	Ngự Giá Thân Chinh (1+2)	1552
488. Chương 441:	Không Ai Giúp	1557
489. Chương 442:	Lọc Ngao Đẳng Hạng (1+2)	1559
490. Chương 443:	Vương Luân Phán	1564
491. Chương 444:	Không Cân	1567
492. Chương 445:	Ở Đầu	1571
493. Chương 446:	Chiến Đấu Với Thuyền Triều Tiên	1574
494. Chương 447:	Sang Triều Tiên Mua	1578
495. Chương 448:	Có Ta Ứng Hộ	1583
496. Chương 449:	Không Cần Sợ	1585
497. Chương 450:	Nghi Ngờ	1589
498. Chương 451:	Phản Hết Rồi	1594
499. Chương 452:	Liều Đi (1+2)	1598
500. Chương 453:	Mang Gái Về (1+2)	1603
501. Chương 454:	Nhờ Lực Lượng	1607
502. Chương 455:	Đến Thăm (1)	1609
503. Chương 455:	Đến Thăm (2)	1611
504. Chương 456:	Gặp Tư Mã Quang (1+2)	1614
505. Chương 457:	Ta Sẽ Thành Công	1618
506. Chương 458:	Không Thể Chiêu An(1+2)	1620
507. Chương 459:	Thuận Thế Mà Làm (1+2)	1625
508. Chương 460:	Khách Đến Nhà	1629
509. Chương 461:	Giám Quân Thứ Nhất (1+2)	1631
510. Chương 462:	Thịt Dê Hai Chân	1636
511. Chương 463:	Bắn Vào Chân (1+2)	1638
512. Chương 464:	Tụ Hạp (1+2)	1642
513. Chương 465:	Chỉ Mâu Thuẫn Nhỏ (1+2)	1647
514. Chương 466:	Hoành Tráng Quá	1651
515. Chương 467:	Ta Muốn Giết Hấn (1+2)	1654
516. Chương 468:	Chiến Đấu Ấc Liệt	1658
517. Chương 469:	Viện Binh Đến	1661
518. Chương 470:	Ba Đạo Phòng Tuyến	1665
519. Chương 471:	Người Vào Đầu (1+2)	1670
520. Chương 472:	Bắn Thử	1674
521. Chương 473:	Hoàng Thượng Không Biết (1+2)	1676
522. Chương 474:	Giúp Ta Diệt Hấn	1681
523. Chương 475:	Vì Cái Gì (1+2)	1683
524. Chương 476:	Rạn Nứt (1+2)	1688
525. Chương 477:	Chính Sách Có Lợi	1692
526. Chương 478:	Rơi Giám Quân (1+2)	1695
527. Chương 479:	Quyết Tâm	1699

528. Chương 480: Đồi Mặt	1703
529. Chương 481: Chạy Mất	1706
530. Chương 482: Hưng Phấn	1710
531. Chương 483: Làm Nốt Đi	1714
532. Chương 484: Không Đau	1717
533. Chương 486: Anh Hùng Cùng Đường	1721
534. Chương 487: Chiến Thắng Về	1726
535. Chương 488: Tám Người Rồi	1728
536. Chương 489: Đường Cùng (1)	1731
537. Chương 490: Tương Dương Vương	1733
538. Chương 491: Xả Hơi (1+2)	1735
539. Chương 492: Đánh Lạc Hướng (1+2)	1739
540. Chương 493: Sai Như Sai Người Hầu	1744
541. Chương 494: Tiền Trang (1+2)	1746
542. Chương 495: Hợp Hội (1+2)	1751
543. Chương 496: Tô Hiểu Du	1755
544. Chương 497: Ăn Đá (1+2)	1757
545. Chương 498: Gặp Mặt (1+2)	1762
546. Chương 499: Cái Bẫy Dị Dàng	1766
547. Chương 500: Bái Kiến Trước (1+2)	1768
548. Chương 501: Mở Rộng	1773
549. Chương 502: Tiền Trang (1+2)	1775
550. Chương 503: Làm Thịt Hoàng Thượng (1+2)	1780
551. Chương 504: Sứ Giả Liêu Quốc (1+2)	1784
552. Chương 505: Bị Đánh	1788
553. Chương 506: Hai Người Cùng Đâm (1+2)	1790
554. Chương 507: Để Xe Lại	1794
555. Chương 508-509: Con Như Cha	1797
556. Chương 510: Vây Giết	1805
557. Chương 511-512: Tàn Sát	1810
558. Chương 513: Người Triều Tiên Đến(1+2)	1817
559. Chương 514: Sợ Hải (1+2)	1821
560. Chương 515: Phục Vụ Ai (1+2)	1826
561. Chương 516: Bị Tôm (1+2)	1830
562. Chương 517: Thả Người Đi	1835
563. Chương 518: Không Nên Quay Lại (1+2)	1836
564. Chương 519: Xin Đi Thăm (1+2)	1841
565. Chương 520: Trở Về	1845
566. Chương 520: Trở Về	1848
567. Chương 522: Lữ Di Giản Chết (1+2)	1852
568. Chương 523: Một Cước	1856
569. Chương 524: Tiến Cung(1+2)	1859
570. Chương 525: Nàng Muốn Giết Ta (1+2)	1863
571. Chương 526: Mua Chuộc	1868
572. Chương 527: Đẳng Hạng Mời (1)	1870
573. Chương 531->533: Cùng Đường	1872
574. Chương 534->536: Bận Rộn	1883
575. Chương 537: Mời Người Tự Phát Huy	1892
576. Chương 538: Chính Sách Phiên Bang (1+2)	1895
577. Chương 539: Diễn Biến Bất Ngờ (1)	1899
578. Chương 540: Dám Không Cho Ta?	1901
579. Chương 541-542: Kế Hoạch Thay Đổi	1903
580. Chương 542: Chiến Tranh Ác Liệt (1)	1910
581. Chương 543: Đánh Nhân Châu	1912

582. Chương 544: Chưa Qua Sông Đã Cắt Cầu	1915
583. Chương 545: Nhận Con	1919
584. Chương 546-547: Quá Kiêu Ngạo	1923
585. Chương 548-549: Nuôi Rắn	1930
586. Chương 549: Đâm Sau Lưng	1936
587. Chương 550: Tìm Người Đến Mông Cổ (1+2)	1939
588. Chương 551: Đến Nhà Xin Xỏ (1+2)	1943
589. Chương 552: Mang Gái Đến Đây	1947
590. Chương 553: Hưởng Thụ	1949
591. Chương 554: Thuận Lợi Kích Động	1952
592. Chương 555: Ta Sẽ Địch Thân Đi	1954
593. Chương 556: Về Với Lão Bà	1956
594. Chương 557: Mộng Tưởng	1959
595. Chương 558: Lên Bờ	1961
596. Chương 559: Chém Giết Đông Doanh	1963
597. Chương 560: Chiếm Cầu(1,2)	1965
598. Chương 561: Giám Quân Suýt Chết(1,2)	1970
599. Chương 562: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân	1975
600. Chương 563: Tập Trận (1)	1977
601. Chương 564: Tra Tấn Đe Dọa	1981
602. Chương 565: Đánh Dễ Dàng(1)	1984
603. Chương 565: Đánh Dễ Dàng (2)	1986
604. Chương 565: Dọa (1+2)	1988
605. Chương 566: Chuẩn Bị Đánh	1992
606. Chương 567: Bắt Đầu	1994
607. Chương 568: Dụ Dỗ	1999
608. Chương 569: Giao Dịch	2003
609. Chương 570: Chấp Nhận	2005
610. Chương 571: Sắp Đánh	2007
611. Chương 572: Ưu Thế Không Phát Huy	2010
612. Chương 573: Đột Kích	2012
613. Chương 574: Còn Sống	2014
614. Chương 575: Hoàng Thượng Là Ai	2016
615. Chương 576: Chuẩn Bị Cuộc Chiến Mới	2019
616. Chương 577: Đi Hết	2021
617. Chương 578: Liều Chết	2023
618. Chương 580: Chiến Thắng Đầu	2027
619. Chương 581: Không Hiện Ra	2030
620. Chương 582: Trận Chiến Cuối	2032
621. Chương 583: Không Cân Sức	2034
622. Chương 584: Con Chuột Đến	2036
623. Chương 585: Không Hận	2039
624. Chương 586: Bao Chửng Mất	2041
625. Chương 587: Cẩn Thận	2043
626. Chương 588: Đòi Công Bằng	2046
627. Chương 590: Tam Quân Để Tang	2048
628. Chương 591: Trở Về Rầm Rộ	2050
629. Chương 592: Bạn Không Chịu Nổi	2052
630. Chương 593: Thành Toàn	2054
631. Chương 594: Cần Người	2056
632. Chương 595: Con Rể Và Anh Em	2059
633. Chương 596: Định Làm Gì	2061
634. Chương 597: Không Muốn Bất Kính	2063
635. Chương 598: Đường Đột	2065

636. Chương 599: Cưới Xong	2067
637. Chương 600: Loạn	2070
638. Chương 601: Không Cần Đa Lễ	2073
639. Chương 602: Giảm Béo	2075
640. Chương 603: Xin Xỏ	2078
641. Chương 604: Ai Có Thể Khống Chế Đây	2080
642. Chương 605: Cung Thịnh Thái Hậu Giá Lâm	2083
643. Chương 606: Mất Hết	2086
644. Chương 607: Kể Khổ	2088
645. Chương 608: Người Can Gián	2091
646. Chương 609: Chuẩn Bị	2093
647. Chương 610: Sắp Hết	2096
648. Chương 611: Đại Kết Cục	2099

Sử thượng tối ngư phò mã gia

Giới thiệu

Nguồn: metruyen. com, banlong. usTrần Nguyên xuyên việt đến tổng triều, phụ thân tại Trần Thế M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-thuong-toi-nguu-pho-ma-gia>

1. Chương 1: Tiệc Nuôi

Sử Thượng Tối Ngư Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 1: Tiệc nuôi

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tôi đã từng có một tình yêu nhưng lại không biết quý trọng, đến khi đã mất đi rồi mới hối hận không kịp. Trong trường đời, nổi bi ai lớn nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, nếu như ông trời có thể cho tôi một cơ hội, tôi nguyện ý đứng trước cô ấy nói ba chữ: "Anh yêu em". Nếu như có thể tăng thêm tình yêu thành một cái kỷ hạn, ta tình nguyện là —— một vạn năm yêu em.

Một câu này là kinh điển trong một vở kịch, trong vở Đại Thoại Tây Du, nhờ nó mà làm cho Bảo Kiếm Cách yết hầu Chí Tôn Bảo chỉ có vài bộ phim mà thăng lên đến hàng ngôi sao, làm cho nam nhân phụ lòng được nữ nhân tha thứ.

Tất cả những thứ này đều là phim, đều là gạt người.

Trần Nguyên mới vừa nói đúng là những lời nói này, cô ấy đã hỏi hắn: "Vì cái gì? Vì cái gì mà anh phải chờ tới khi tình yêu của tôi đối với anh qua đi, mới biết được là chính anh không biết quý trọng? Vì cái gì mà anh phải chờ tới khi mất đi mới biết hối hận là không kịp? Vì cái gì mà anh làm tôi hết hy vọng, đến lúc tôi muốn lấy người khác, mới đến hướng lên trời khẩn cầu một cơ hội, nói với tôi ba chữ này? Chúng ta đã ở bên nhau tám năm! Hiện tại anh lại nói muốn ở cùng tôi một vạn năm?"

Ba câu vì cái gì, Trần Nguyên một câu đều không trả lời được.

Đúng vậy, vì cái gì?

Nữ nhân này đã theo hắn tám năm!

Tám năm, cũng đủ đuổi bọn Quốc Dân đảng ra khỏi Trung Quốc, tám năm, cũng là thời gian Trần Nguyên tốt nghiệp trung học, lưu lạc trong thành phố, lập ra một mảnh thiên địa.

Hắn bây giờ là chủ nhân của một khách sạn 3 sao, tuy so với thiên hạ thì không tính là cái gì, nhưng chỉ tính việc dựa vào hai bàn tay trắng mà làm nên cơ nghiệp, đủ để cho Trần Nguyên tự hào, đủ để cho tất cả mọi người cái trần nhỏ này, từ nhỏ tới lớn, đều phải lau mắt mà nhìn hắn.

Nàng đã cùng hắn trải qua những ngày không có gì, hiện tại cái gì cũng có thì nàng lại ra đi.

Trần Nguyên hung hăng đập tay vào một cái ghế bên cạnh, trước kia, nàng luôn ngồi ở vị trí này, ở bên cạnh hắn, nhắc nhở hắn đi chậm một chút, nhưng hiện tại, tốc độ xe đã vượt qua một trăm tám mươi, cái câu nhắc nhở kia, đã không còn, hắn biết rằng nàng đã ở lại trong tử điểm phía sau, cùng cảnh sát trấn, ngay cả mặt mũi cũng mua không nổi, tiến hành hôn lễ.

Trần Nguyên không khóc, nhưng không biết vì cái gì mà nước mắt cứ thế rơi xuống trên mặt.

Hay là do tháng trước, nàng nói với hắn: "Chúng ta đi đăng ký kết hôn đi."

Trần Nguyên không thêm để ý, hiện tại ai trong cái trần nhỏ này cũng biết quan hệ của bọn hắn, cả khách sạn ai cũng hô nàng là "bà chủ." Giấy hôn thú chỉ là một trang giấy mà thôi, tất yếu phải để ý như vậy sao?

Cho nên khi nàng đưa ra vấn đề này, hắn không nói gì, nàng còn nói thêm: "Em đã hai mươi bảy, đã đến lúc cần một đứa con, không có chứng nhận, con chúng ta sẽ không có được hộ khẩu."

Trần Nguyên trả lời là: "Hãy đợi thêm ba năm nữa, chờ đến khi việc xây dựng khách sạn, và kế hoạch kỳ hai hoàn thành hãy nói."

Đến khi khách sạn hoàn thành, từ cấp 3 sao lên 4 sao, đối với Trần Nguyên mà nói, đây là một công trình có chút khó khăn, cho nên cần tốn thời gian hơn một chút.

Có thể đây không phải là lý do Trần Nguyên đợi ba năm, lý do chính thức là, hiện tại Trần Nguyên xã giao rộng, tiếp xúc với nữ nhân cũng nhiều, vị trí cũng lên rồi, hắn muốn dùng ba năm này để xem xét, có thể tìm được người tốt hơn, thích hợp hơn với mình hay không.

Điểm ấy hiển nhiên không thể giấu diếm được người đã ngủ cùng hắn trên một cái giường suốt tám năm, nàng khóc, mà không lên tiếng, chỉ là nước mắt lăn lăn rơi xuống, Trần Nguyên xoay người, làm bộ không thấy.

Hắn nghe thấy tiếng nàng đứng dậy, sau đó có tiếng thu thập quần áo, tiếng từng cái quần áo bị dùng sức nhét vào vali, đây không phải lần đầu tiên hai người cãi nhau, mỗi lần cãi nhau đều là nàng trở về sống với bố mẹ, rồi mấy ngày sau lại trở lại. Cho nên Trần Nguyên làm như là không nghe thấy, giả bộ như đang ngủ, hắn có lòng tin vào chính mình, bây giờ nàng còn tìm đâu ra nam nhân nào tốt hơn so với mình? Khẳng định nàng sẽ trở lại.

Cuối cùng, là tiếng mở cửa, thời gian mở cửa rất lâu, đến lúc biết chắc Trần Nguyên sẽ không quay đầu, nàng nói một câu: "Tốt, ba năm sau nếu như cha tôi đối với tôi không tốt, tôi sẽ trở về tìm anh."

Nói xong, nàng đóng cửa ra đi.

Ba ngày trước, người viết thư đưa tới cho Trần Nguyên, nhìn xem chữ viết trên mặt, là nàng ghi.

Trần Nguyên lúc ấy đã nở nụ cười, đây là cách cũ, gửi một phong thư, nói trong nhà có việc gì gấp, khiến cho mình phải trở về, sau khi trở về, nàng sẽ lại làm hòa với mình, loại thủ đoạn này nàng đã sử dụng qua rất nhiều lần.

Nhưng vừa mở phong thư, một tấm thiệp mời đỏ thắm rơi trên mặt bàn Trần Nguyên, hấn ngay ngắn cả người.

Hắn tưởng nàng nói giỡn, liền lập tức gọi điện thoại cho người thân bạn bè trong nhà.

Về sau, hấn đau lòng .

Vì cái gì? Tại sao phải đợi cho đến khi mất đi, mới biết được nàng chính là người tốt nhất?

Đài radio lập tức phát ra một đoạn quảng cáo: "Ta một mực tìm kiếm người rất tốt, kỳ thật, người tốt nhất đã ở bên cạnh ta."

Cái đoạn quảng cáo này làm Trần Nguyên đau nhói, hấn biết rõ người tốt nhất sẽ không trở về, lúc cảnh sát kia ở tại Trần Nguyên trước mặt đã nói: "Nàng bây giờ là vợ của tôi, có chuyện gì anh nói cùng tôi." Đến lúc đó, Trần Nguyên biết rằng, nàng sẽ không trở về.

Hấn phần nộ nắm tay lại, hung hăng nện ở trên mặt bộ âm hưởng hơn hai vạn một bộ trong xe BMW này, nắm tay đau nhức kịch liệt một hồi, Trần Nguyên đột nhiên cảm thấy đầu xe mạnh mẽ trầm xuống.

Hấn vội vàng phanh xe, chính là do không cách nào tránh né được, một chấn động kịch liệt xông tới, tuy túi khí an toàn bắn lên tức thời, nhưng chính là lúc này đây, xung lực lớn nhất lại truyền từ bàn đạp ga BMW đi lên, túi khí an toàn không có cơ hội phát ra nổi tác dụng bảo vệ.

"Chi!" Một tiếng vang chói tai quá dị thu hút ánh mắt của toàn bộ người chung quanh, lúc này mọi người cảm thấy sợ hãi, kinh ngạc, hoặc là bởi vì không kịp phản ứng chuyện xảy ra trước mắt, cái xe thoảng cái đã đụng vào gốc cây.

"Phanh!" Một tiếng vang thật lớn!

Người chung quanh lập tức đều vây quanh, có người gọi điện thoại cho 120, có người gọi cho 110, lại càng nhiều người đến xem náo nhiệt.

Trần Nguyên cảm giác mình mấy đau đớn một hồi, không cách nào thở, trên đầu dường như có nhiều thứ chảy xuống, hấn không biết là cái gì, hấn chỉ cảm giác mình rất muốn nhắm mắt lại.

"Anh bạn, hãy cố chịu đựng! Tôi là bác sĩ, hiện tại anh nhất định không thể ngủ, cố chịu đựng, bảo trì hô hấp vững vàng!"

Một bóng người lắc lư Trần Nguyên trước mặt, Trần Nguyên thấy không rõ hấn là ai, tại sao có thể như vậy ? Xe của mình rất tốt cơ mà!

Trần Nguyên được thầy thuốc này kéo ra cửa xe, dò xét trên người hấn, hấn cố gắng trợn to hai mắt của mình, nhìn xem một đoạn đường đằng trước cuộc xảy ra chuyện gì.

Sau một thoảng mơ hồ, cuối cùng có điểm rõ ràng, Trần Nguyên trông thấy, một cái bánh xe của mình lăn lông lốc ở sau đám người ven đường, chỉ là rõ ràng ngẩn ngừ, ý thức của hấn lại bắt đầu bắt đầu mơ hồ.

Người bên cạnh nâng thân thể Trần Nguyên dậy, bảo mọi người chung quanh tản ra, cam đoan Trần Nguyên được lưu thông không khí.

Trần Nguyên nhúc nhích khóe miệng một hồi, mắng mơ hồ không rõ: "Mẹ, cái đứa nào không có đạo đức, sao dám tháo ốc bánh xe của ta ra?"

"Không được ngủ, anh bạn, nhất định phải chịu đựng! Xe cứu thương sẽ tới ngay lập tức! Ai có cứu tâm hoàn! Ai có cứu tâm hoàn hiệu quả nhanh không!" Bóng người người kia la lớn.

"Tôi có!"

"Tôi có đây!"

Môi Trần Nguyên nhẹ nhàng động dậy hai cái: "Tôi không kiên trì nổi rồi, tôi muốn ngủ một lát."

2. Chương 2: Ta Là Trần Thế Mỹ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 2: Ta là Trần Thế Mỹ

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tổng triều, Nguyên niên Nhân Tông, mưa thuận gió hoà, trăm họ an khang.

Vì cảm tạ ân đức trời cao, thiên tử tại năm thứ hai Cảnh Hữu tăng thêm khoa thi hội.

Cổ nhân đều nói, thời điểm cuộc sống nhân sinh đặc ý nhất, chính là lúc tên đề bằng vàng, đem động phòng hoa chúc. Vì vậy người đọc sách thiên hạ ào ào chạy tới Biện Kinh, chỉ vì cầu một lần được công danh.

Nếu như, thời điểm tên đề bằng vàng, danh tự người xếp hạng vị trí đứng đầu bảng, thì phải là hạnh phúc nhất trong hạnh phúc. Nếu như người người yêu, là một Công Chúa thiên kiều bá mị, thì phải là hạnh phúc nhất trong hạnh phúc. Nếu như tất cả đều được người nắm giữ, còn có ngôn ngữ nào có thể miêu tả hạnh phúc của người đây?

Thiên tử tăng khoa thi, không thể nghi ngờ là cho người đọc sách một cơ hội truy cầu hạnh phúc, một cơ hội hạnh phúc nhất hoặc là hạnh phúc không thể nói bằng ngôn ngữ.

linh hồn Trần Nguyên liền nhập vào thân một Thư sinh đang theo đuổi tên đề bằng vàng, hẳn có được trí nhớ và học vấn của Thư sinh này, đồng thời mấy thứ trước kia thuộc về mình cũng vẫn còn.

Thư sinh này chính là một người may mắn, hẳn sẽ trở thành vì khâm điểm trạng nguyên, sẽ trở thành Phò mã gia của hoàng gia, nhưng Trần Nguyên đến đây, vận mệnh của hắn đã cải biến.

Trần Nguyên chắc là không thích đi thi trạng nguyên, hẳn tuyệt đối sẽ không chiếu theo quỹ tích vận mệnh vốn có của Thư sinh đi xuống, bởi vì, đó là một con đường chết.

Hắn biết rõ nếu như Thư sinh này thi đậu trạng nguyên, hẳn sẽ có một vị Công Chúa thiên kiều bá mị yêu mến, còn có một khẩu đao cầu (hổ đầu trầm) phi thường sắc bén.

Đã biết là tử lộ, nhanh chóng đổi một con đường để đi là được.

Thư sinh rất nghèo, cho nên ở khách điểm cũng phi thường nhỏ, thời điểm ân khoa khai mở khảo thi sắp tới, ở phía trong thành Biện Kinh coi như là khách điểm nhỏ, sinh ý cũng là tương đối thịnh vượng.

Một xe ngựa hào hoa ngừng lại tại cửa ra vào tiểu điểm, chưởng quầy vội vàng đi ra ngoài đón: "Ai ui, khách quan ngài đã tới, một đường vất vả, vất vả! Mời vào bên trong!"

Chưởng quầy nhiệt tình cũng không dời lấy được khuôn mặt tươi cười của người trên xe, trên xe ngựa đi xuống bốn người, một người phu xe, một trung niên nhân dáng người to mọng, còn có hai nữ tử thân thể thướt tha.

Trung niên nhân kia vào cửa tiệm, lông mày lập tức nhíu lại.

Từ xe ngựa và trang phục của bọn họ có thể nhìn ra, đây là một chút ít người có thân phận, nếu là bình thường, tất nhiên không chọn một cái tiểu điểm như vậy để ở lại, chỉ là hiện tại đã đến khoa khảo thi, phần lớn những khách điểm có danh tiếng kia đã đầy người.

Đánh xe chính là tiểu tử hơn hai mươi tuổi, tướng mạo phi thường tuấn tú, da thịt màu đồng nổi bật ra trên người hắn, một gương mặt chữ quốc, góc cạnh rõ ràng, hai con mắt to mà hữu thần, hai lông mày rậm phẳng phất như vẽ lên.

Tiểu tử hiển nhiên không riêng gì thân thể tốt, người cũng rất cơ trí, vừa thấy lão gia mày nhăn lại, lập tức biết lão gia phiền lòng vì sự tình gì, lập tức nhỏ giọng nói: "Lão gia, hiện tại khách điểm khó tìm, ngài ở chỗ này nghỉ ngơi trước, tiểu nhân tìm phụ cận một tý, nếu là có chỗ ở tốt hơn, chúng ta chuyển đến là được."

Mập mạp kia cũng biết hiện tại chỉ có thể như thế, mặc dù rất không hài lòng đối với khách điểm này, nhưng hắn càng không muốn ra đầu đường: "Chưởng quầy, người có mấy gian phòng thượng hạng?"

Chưởng quầy có chút xấu hổ, khách điểm nhỏ như vậy không có phòng thượng hạng, tất cả gian phòng đều là bài trí giống nhau. Hắn là chưởng quầy kiêm phòng thu chi luôn kiêm chạy việc, còn có một con gái, là đầu bếp kiêm tạp công, cả khách điểm chỉ có hai người bọn hắn.

Trần Nguyên đã quan sát khách điểm này vài ngày rồi, hắn muốn chưởng quầy thuê mình, tuy quyết định không khảo thí trạng nguyên, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, bụng phải lấp đầy.

Chưởng quầy chỉ ngón tay về phía lầu hai, nói: "Trên lầu phía tây, vừa vặn còn có ba gian khách phòng liền cùng một chỗ, các người ở là rất phù hợp."

Mập mạp kia nhú chặt lông mày, còn chưa giãn ra, theo chưởng quầy đi tới nhìn khách phòng lầu hai trước, hiển nhiên, bài trí trong phòng lại làm cho hắn càng thất vọng đối với cái khách điểm nhỏ này: "Cứ như vậy đi, ba gian phòng ta đều muốn, ta đi ra ngoài ăn cơm trước, người quét sạch sẽ gian phòng này cho ta."

Chưởng quầy lập tức đáp: "Được! Khách quan cứ yên tâm."

Bốn người đi ra khỏi khách điểm, chưởng quầy lập tức hô nữ nhi của mình đi quét dọn gian phòng thoáng một tý, đồng thời mình cũng vội vàng xử lý một ít trên sự tình quầy.

Trần Nguyên đi vào trên quầy, ghé đầu vào trước mặt chưởng quầy, động đầu lưỡi, hy vọng có thể nói để lão bản thuê hắn.

"Chưởng quầy, người xem người cái cửa này, quả thực hơi chật một chút, nếu như người mở rộng cửa ra hai thước, sẽ để cho người vào cửa không có loại cảm giác áp lực. Còn có, cái thiết lập quầy này cũng không hợp lý, cửa vốn có vẻ rất nhỏ, người lại đặt quầy hàng ở cạnh cửa, cảm giác lúc tiến vào giống như là muốn chui vào."

Chưởng quầy hơn 40 tuổi, họ Dương, nghe Trần Nguyên nói, từ bàn tính nâng đầu của mình lên nhìn Trần Nguyên.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Chỗ hồng lớn nhất còn không phải ở chỗ này, chưởng quầy, mở khách điểm, cần đúng là sinh ý khách hàng muốn, chỉ là người quá ít tiểu nhị! Một mình người phục vụ, cho dù có chu đáo, cũng không thể khiến lữ khách có cảm giác như ở nhà!"

Nói xong những lời này, Trần Nguyên rút ra vài trang giấy từ trong lòng ngực: "Ta đây có bản kế hoạch, ngài nhìn một chút, nếu như dựa theo lời ta nói cải tiến một ít, thời gian không được bao lâu, sinh ý cái Duyệt Lai khách điểm này sẽ là tốt nhất ở phía trong thành Biện Kinh!"

Bản kế hoạch là Trần Nguyên mấy ngày nay căn cứ vào tình huống thực tế của Duyệt Lai khách điểm để soạn ra, hắn dùng một bộ biểu lộ, nghe ta tuyệt đối đúng để nhìn chưởng quầy.

Dương chưởng quầy căn bản không nhìn cái bản kế hoạch kia, khẽ cười nhẹ một cái: "Nghe lời người?"

Trần Nguyên gật đầu: "Chưởng quầy, ta nói đều là thật xấu liếc cái có thể nhìn ra được, còn có một ít địa phương không hoàn thiện khác. Trước tiên người có thể sửa lại những thứ này, ta cam đoan việc buôn bán của người lập tức tốt hơn gấp đôi so với trước kia!"

Dương chưởng quầy cười một chút: "Trần công tử nói đều thập phần có lý, những việc này tiểu điểm xác thực cũng đã cân nhắc qua. Chỉ là gần đây trong tay ta thiếu bạc, chính là muốn thay đổi cũng không đổi được nha! Công tử, tiền thuê nhà của ngài giống như đã muốn khát nợ hai ngày rồi phải không?"

Da mặt Trần Nguyên tương đối dày, nghe lão bản bắt đầu đòi nợ, muốn quay lại chuyện kia: "Chưởng quầy yên tâm, tiền thuê nhà tự nhiên là không thể thiếu người ..."

Lời còn chưa nói hết, chưởng quầy đã la lớn: "Lăng Hoa! Tính toán tiền thuê nhà cho Trần công tử! Sau khi tính tiền, mời người đi, cái điểm nhỏ này của chúng ta, có cái cảm giác áp lực gì, không có cái loại cảm giác như ở nhà, rất nhiều nơi Trần công tử đều không để vào mắt!"

Trần Nguyên vội vàng nói: "Chưởng quầy, chuyện gì cũng phải từ từ! Ta đây chẳng phải là vì sinh ý của ngài sao?"

Dương chương quỹ lạnh hừ lạnh một tiếng: "Mỗi lần khoa khảo thi, chỗ này của ta đều có rất nhiều Thư sinh giống như ngươi. Có người nói cái gì cảm giác áp lực! Cũng có người nói ta thái độ không tốt! Ta đây chỉ mở điểm nhỏ, chính là địa phương để cho các ngươi, những học sinh hàn môn(nhà nghèo) không ở nổi khách điểm lớn dung thân! Ngươi sửa lại khách điểm, vậy ngươi có để cho bọn họ ở hay không!"

Dương chương quỹ nói to, Trần Nguyên trông thấy phần lớn học sinh dừng chân trong khách điểm đã muốn đi ra, bọn hắn đều dùng một loại thần sắc hoặc hèn mọn, hoặc hả hê nhìn Trần Nguyên.

Lửa giận Dương chương quỹ hiển nhiên là đã bị đốt lên, nói tiếp: "Trần Thế Mỹ! Lúc ngươi tiến vào còn có dạng con người, cả ngày đọc sách viết chữ, cùng chư vị thảo luận đề tài. Cho nên ta một mực cho ngươi ở chỗ này, cho dù biết rõ trên người của ngươi không có tiền, ta cũng không đuổi ngươi ra! Nhưng mấy ngày nay thì tốt rồi, ngươi rõ ràng bắt đầu tính toán buôn bán! Ngươi cho rằng ta không biết buôn bán sao? Buôn bán chú ý nhất đúng là tính toán rõ ràng! Cho nên, ngươi nhanh nộp tiền thuê nhà, bằng không gấp chăn nệm xéo ngay cho ta!"

Đúng vậy, Trần Nguyên hiện tại chính là Trần Thế Mỹ, hiện tại các ngươi có thể hiểu được vì cái gì hắn không đi khảo thi trạng nguyên rồi chứ? Đó cũng là con đường bị Bao Chứng chém đầu đó!

3. Chương 3: Cá Cược

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 3: Cá cược

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên bị chửi như máu chó xối đầu, cũng là có một cổ huyết khí đi lên: "Buôn bán thì làm sao? Buôn bán liên nhất định không đọc sách được? Hôm nay ta làm lần thứ nhất cho ngươi xem, ta để cho ngươi biết, đã làm xong mua bán, đọc sách cũng không kém! Lãng Hoa, bao nhiêu tiền thuê nhà?"

Dương Lãng Hoa nhút nhát e lệ đi tới, nhìn chương quỹ tức giận một chút, lại nhìn Trần Nguyên, dùng thanh âm nhỏ nhất nói ra: "Mười ngày dừng chân, thức ăn hằng ngày, tổng cộng một lượng bảy tiền."

Dương chương quỹ đuổi tay nói: "Lấy ra!"

Trần Nguyên đánh một cái trên hán bàn tay: "Đừng gấp, trước khi mặt trời lặn, ta nhất định trả tiền này cho ngươi!"

Dương chương quỹ cười ha ha: "Tốt, ta chờ ngươi đến mặt trời lặn! Lãng Hoa, trước tiên cầm chắc chăn nệm của Trần công tử, mặt trời vừa lặn, lập tức ném ra đường cái cho ta."

Lúc này, những thư sinh trên lầu đều dùng một loại ánh mắt đồng tình nhìn Trần Nguyên, bọn hắn biết rõ trên người Trần Nguyên không có khả năng có một lượng bảy tiền, bởi vì tất cả mọi người đều là người nghèo.

Quả nhiên, thời điểm Lãng Hoa cầm chăn nệm Trần Nguyên đến trên quầy, từ tầng trong chăn nệm rút ra mấy tiền đồng: "Trần công tử, ngươi có 130 văn tiền."

130 văn tiền, 100 văn trước sau như một, dựa theo giá thị trường hiện tại tương đương một lượng bạc, sau khi Dương chương quỹ nghe được, không khỏi phát ra một tiếng hừ: "Hừ, còn có nửa canh giờ nữa trời sẽ tối, ta xem ngươi làm sinh ý như thế nào, có thể biến 130 văn tiền thành một lượng bảy tiền!"

Ở bên trong ánh mắt của mọi người, trên mặt Trần Nguyên nở ra nụ cười tự tin: "Chương quỹ có dám đánh cược với ta? Ta bán rượu tại cửa ra vào chỗ ngươi, là có thể lợi nhuận một lượng bảy tiền trở về?"

Dương chương quỹ căn bản không tin tưởng Trần Nguyên có thể làm được, lập tức gật đầu: "Tốt, nếu như ngươi có thể làm được, ta sẽ nâng cốc chúc mừng ngươi!"

Khách điểm không lớn, cửa ra vào có một quán rượu cũng là Dương chương quỹ mở, hương vị rượu rất tốt, nhưng cả ngày chỉ bán được nửa vạc, lãi ròng ngay cả nửa ngân lượng cũng không đến.

Trần Nguyên nói bán rượu tại cửa ra vào, đến tối có thể bán một lượng bảy tiền bạc, chương quầy căn bản không tin.

Trần Nguyên nói với Dương chương quỹ: "Phàm là đến mua rượu, người cũng có thể để cho người ta vào nhà, hiện tại ta mua rượu của người, cửa ra vào nhà này, ta đều muốn. Ngài yên tâm, ta sẽ không rời khỏi quán rượu, cái này hợp quy củ chứ?"

Chương quầy nhìn hắn, khẽ gật đầu: "Ta cho người, một vạc cần năm lượng bạc, ta coi như cho người tiện nghi một chút, bốn lượng sáu tiền, như thế nào?"

Cái này là tiêu chuẩn của việc buôn bán, cả vạc đều được mua giá sỉ, nếu như bán lẻ mà nói, một vạc rượu bán xong nên có sáu bảy lượng bạc, chênh lệch giá chính giữa cũng đủ để Trần Nguyên trả hết nợ tiền thuê nhà.

Nhưng, có thể bán hết sao?

Không riêng gì những Thư sinh xem náo nhiệt kia không tin, ánh mắt Dương chương quỹ nhìn Trần Nguyên cũng toàn là vẻ miệt thị.

Trần Nguyên lại không thèm để ý người khác dùng ánh mắt gì nhìn chính mình, tiếp tục nói: "Bốn lượng ba tiền, như thế nào?"

Dương chương quỹ hiển nhiên cảm giác mình nắm chắc thắng lợi trong tay, cười ha ha một tiếng: "Lăng Hoa, ký sổ! Trần Thế Mỹ mua một vạc rượu, thiếu bốn ngân lượng ba tiền!"

Trần Nguyên cầm lấy 130 văn tiền của mình, nói: "Như thế, đa tạ."

Lăng Hoa hiển nhiên là một cô nương tốt, nếu Trần Nguyên thua tiền đặt cược, sẽ thật sự bị đuổi ra khỏi khách điểm, thời điểm nàng ký sổ ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Trần Nguyên, thần sắc trong lúc đó rất là đồng tình.

Mà nàng lại không dám chống đối phụ thân của mình, cho nên đồng tình, cũng chỉ có thể để ở trong lòng.

Kỳ thật Trần Nguyên biết rõ, Dương chương quỹ là người tốt, lúc mình không có tiền, hắn vẫn để cho mình ở tại khách điểm, cũng đủ để nói rõ nhân phẩm của hắn.

Bất quá hiện tại hắn phải cân nhắc, không phải vấn đề người tốt và người xấu, mà là bán vạc rượu đi.

Trần Nguyên làm chuyện thứ nhất là đến bên cạnh cái quán kia lôi con chó đi.

Mặc kệ con chó kia có ảnh hưởng đến sinh ý quán rượu hay không, nhưng vẫn có một chút người là sợ chó, đặc biệt là trẻ con.

Mà tại niên đại này, phần lớn những người thường xuyên uống rượu kia là cu li làm việc cho người ta, làm một ngày, về đến nhà là một bước đều không muốn đi, muốn uống rượu, còn phải nhờ trẻ con đi ra chạy mua cho mình.

Đây là một loại khách hàng, Trần Nguyên phải cam đoan mọi thứ chung quanh quán rượu của mình không gây trở ngại cho những đứa trẻ con này, kể cả một con chó, có thể làm cho bọn họ sợ hãi.

Sau đó, hắn bắt đầu đầu tư.

Cái gọi là đầu tư thì ra là hao phí tiền vốn, tiền vốn hiện tại trên thân thể Trần Nguyên tổng cộng 130 văn.

Đối diện có một nhà bán thịt, lạc nhà hắn nấu phi thường ngon, bốn văn tiền một bàn, vật này dùng để nhấm rượu, đối với những người nát rượu kia mà nói, lại quá phù hợp.

Trần Nguyên lấy bảy mươi văn tiền, thoáng một tý mua hết tất cả củ lạc của người này, bởi vì cũng là bán sỉ, tiện nghi hơn rất nhiều, bảy mươi văn mua hơn hai mươi bàn.

Hôm nay, người muốn dùng củ lạc này nhấm rượu, chỉ có thể tìm đến Trần Nguyên, mà Trần Nguyên không bán củ lạc, chỉ tặng không, điều kiện là mua rượu, hơn hai mươi bần củ lạc bị Trần Nguyên bọc thành bao nhỏ, phỏng chừng có thể được hơn hai trăm bao gì đó.

Bảy mươi văn tiền là đủ rồi sao? Đương nhiên chưa đủ! Đầu tư lớn nhất mới có thể mang đến lợi nhuận lớn nhất, Trần Nguyên hiểu đạo lý này thật sâu.

Đầu phố có người bán kẹo hồ lô, một đồng tiền một chuỗi.

Ba văn tiền bốn chuỗi, muốn toàn bộ, bán hay không?

Bán ngay, ngay cả cây gậy chọc kẹo hồ lô vào cũng miễn phí đưa cho Trần Nguyên, tổng cộng hơn năm mươi cái kẹo hồ lô, đã đủ để dụ những trẻ con thay cha mua rượu kia.

Làm xong những việc này, còn có mười lăm văn tiền, đương nhiên không thể giữ lại.

Thời điểm bầu trời tối đen chính là lúc đại đa số người ăn cơm, cũng là những khách uống rượu kia bắt đầu hoạt động, Trần Nguyên múa bút viết mười lăm phong thư, nội dung hoàn toàn đồng dạng: "Bổn điểm bán rượu ngon, sắc hương vị thuần, tuyệt không pha nước, nếu như quý điểm cần, tiểu điểm sẽ đưa hàng đến."

Hắn đưa cho hơn cái quán rượu lớn nhỏ phụ cận.

Vấn đề là, Trần Nguyên còn phải trông cửa hàng, không có khả năng tự mình đi đưa tin, hơn nữa bất kể là Trần Nguyên hay là Trần Thế Mỹ, bây giờ đối với những quán rượu Biện Kinh giá cao kia cũng không phải rất quen thuộc, cho nên Trần Nguyên quyết định dùng mười lăm tiền còn lại, mời quen người thuộc quán rượu giúp mình đưa tin.

Quen thuộc quán rượu có hai loại người, một loại là thường xuyên đi quán rượu ăn cơm, một loại khác là thường xuyên đi quán rượu ăn xin.

Hắn đi đến góc rẽ khách điểm, là địa phương một đám tên ăn mày tụ tập, nói thêm câu nữa, Dương chương quỹ thật sự là người tốt, tên ăn mày sở dĩ tụ tập ở cái địa phương này, là vì Dương chương quỹ đôi khi giúp bọn hắn một chút.

Thời điểm Trần Nguyên đi về hướng những người này, rất nhiều lấy chén bẻ đuôi về hướng hắn.

Trần Nguyên đánh giá bên trong đám ăn mày thoáng một tý, lập tức nhận định ngồi một tên ăn mày què chân ở dưới một gốc cây hòe, nhất định là thủ lĩnh đám người này.

Vì vậy trực tiếp đi đến trước mặt tên khát cái kia: "Vị đại ca này, huynh đệ có chút phiền phức, cần chư vị đại ca hỗ trợ."

Khách khí, là điều kiện một người làm ăn phải có, mặc kệ nói với ai, người đều phải nói chuyện rất khách khí.

4. Chương 4: Bán Rượu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 4: Bán rượu

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Dương chương quỹ và một ít Thư sinh xem náo nhiệt thờ ơ lạnh nhạt nhìn hắn, thời điểm chứng kiến Trần Nguyên ôm quyền nói với tên ăn mày, những Thư sinh này đều có chút tức giận.

Bọn hắn vâng chịu tôn chỉ, luôn luôn là thà rằng bỏ mệnh, cũng tuyệt đối không đánh mất khí tiết người đọc sách, mà Trần Nguyên ăn nói nghiêm túc với tên ăn mày, còn nói: "Chư vị đại ca", thời điểm đó, bọn hắn đều cảm giác rất nhục nhã.

Những tên khát cái này hiển nhiên đều là chức nghiệp tên ăn mày, đương nhiên, không giống với tên ăn mày như chúng ta hiện tại, tên ăn mày hiện tại là vì kiếm tiền, mà thời cổ đại, tên ăn mày chính là vì mạng sống.

Đối với một người đọc sách, có thể xưng hô bọn hần như vậy, đầu lĩnh tên khát cái kia hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, vội vàng đứng dậy, nói: "Công tử nói đùa, chúng ta có khả năng giúp đỡ công tử cái gì đây?"

Sau lưng, tiếng mắng nhẹ nhàng của những Thư sinh kia ngẫu nhiên rơi vào trong lỗ tai Trần Nguyên, nhưng hần không quan tâm, người làm ăn cũng là có khí tiết, khí tiết của bọn hần chính là tiền, chỉ cần có thể kiếm tiền, cái gì cũng có thể bán, khí tiết người đọc sách? Đương nhiên sẽ bán đi hết.

"Vị đại ca kia, tiểu đệ có chút rượu đặt ở trong kho, muốn tìm cái quán rượu bán đi, nhưng tiểu đệ cũng chưa quen thuộc đối với quán rượu phụ cận, trong này có hơn mười phong thư, muốn thỉnh cầu đại ca giúp tiểu đệ đưa đến quán rượu gần đây."

Trần Nguyên móc ra mười lăm phong thư kia, lại lấy ra mười lăm văn tiền, rất khách khí nói: "Tiểu đệ cũng là người nghèo, không có quá nhiều tiền, như vậy đi, đưa một phong thư ta cho một đồng tiền, nếu như nói động đối phương mua rượu, một vò rượu ta cho chư vị huynh đệ năm văn tiền, như thế nào?"

Đám ăn mày đều nở nụ cười, tên ăn mày què chân kia tiếp nhận thư, nói: "Ta sẽ làm! Công tử yên tâm là được, dù sao cũng đã sắp tối, chúng ta vừa vặn muốn đi đến chút ít quán rượu nhìn xem có thể đòi một ít thức ăn hay không, thuận đường giúp công tử đưa thư."

Trần Nguyên ôm quyền hành lễ lần nữa: "Đa tạ chư vị đại ca."

Thật sự dựa vào tên ăn mày bán rượu sao? Trần Nguyên không nghĩ qua vấn đề này.

Chẳng qua nếu như bọn hần đưa thư đi, cái này là một cái hi vọng, đối với một cái người làm ăn mà nói, mười lăm văn tiền mua một cái hi vọng, đáng giá.

"Một vò rượu năm văn tiền, công tử thật sự cho ta sao?" Một thanh âm có chút non nớt truyền đến từ sau lưng Trần Nguyên.

Trần Nguyên trả lời phi thường dứt khoát: "Cho! Đương nhiên cho! Chư vị yên tâm, chỉ cần có quán rượu đến mua rượu, một vò rượu ta cho chư vị năm văn tiền! Tuyệt không nuốt lời."

Tên ăn mày kia là một người mười lăm mười sáu tuổi, sắc mặt ngăm đen, một thân y phục rách rưới, nghe Trần Nguyên trả lời xong, tên khát cái kia bỗng nhiên xuất ra một bộ quần áo coi như sạch sẽ từ trong bao tỳ thân, nói: "Ta đi trước."

Trần Nguyên nhìn hần một cái, tiểu ăn mày kia cười một chút: "Ta muốn giặt rửa tóc và mặt một tý, ít nhất để cho người ta nhìn về phía trên không cho rằng ta là một tên ăn mày, như vậy ta mới dễ bán rượu."

Trần Nguyên sững sờ chốc lát, hai mắt nhìn tiểu ăn mày kia nhiều hơn.

Cùng những tên khát cái này đàm luận thỏa đáng, về sau sinh ý thứ nhất của Trần Nguyên đã đến thăm, là một hán tử hơn ba mươi tuổi, hai cánh tay hỏ ra, làn da ngăm đen.

"Lão bản! Cho nửa cân rượu."

Thanh âm hán tử rất thô, vô luận là nói chuyện hay là bề ngoài, xem xét cũng biết là dựa vào khí lực để ăn cơm.

Trần Nguyên bề bộn lên tiếng: "Đến đây khách quan! Nửa cân rượu lập tức đến!"

Bước nhanh chạy đến vạc rượu trước mặt, cầm lấy thìa nửa cân, múc đầy một cái muôi, Trần Nguyên phát hiện con mắt trắng hán còn đang nhìn cái phễu, cũng lập tức không dừng tay, lại múc thêm một ít từ trong vạc: "Khách quan, ngài chính là người hào sảng! Ta cho ngài thêm chút nữa."

Kỳ thật người đi trên đường đều là dạng kẹo kéo, Trần Nguyên múc thêm rượu đưa lên, ngay cả một tiền đều không trả thêm, nhưng trên mặt cường tráng của hần lại lộ ra dáng tươi cười, hai mắt nhìn Trần Nguyên nói ra: "Thì ra đã đổi lão bản rồi? Ta bảo sao hôm nay con chó kia tự nhiên biến mất! Được, huynh đệ! Người so với lão đầu trước kia thì biết việc buôn bán hơn đó, về sau ca ca uống rượu sẽ tới chỗ người!"

Trần Nguyên cầm lấy túi củ lạc nhỏ: "Ca ca đi thông thả! Đây là quà huynh đệ đưa tiễn, ngài nếm thử."

Tráng hán cầm cái túi nhỏ qua xem xét: "Ai ui! Thứ này tốt!" Nói xong cũng không đợi về nhà, dựa vào cây cột bên cạnh, ngồi xuống, cầm lấy bầu rượu, mở củ lạc ra, ngồi dưới đất, uống trước hai ngụm.

Vừa vặn, lại một người từ đầu phố đi qua, sau khi tráng hán nhìn thấy, hô to một tiếng: "Cẩu tử! Đi đâu đấy?"

Người nọ quay đầu trông thấy tráng hán: "Chuẩn bị rượu, cậu em vợ đến nhà."

Tráng hán tay chỉ một ngón tay về hướng Trần Nguyên: "Tôi đây, đây là huynh đệ của ta."

Cẩu tử giống như do dự một chút, cuối cùng là nể mặt mũi, mang theo bầu rượu đã tới: "Cho tám văn tiền."

Trần Nguyên tiếp nhận bầu rượu: "Tám lượng rượu! Được, khách quan chờ một chút!"

Một cái tay nhỏ duỗi lên từ dưới quầy, Trần Nguyên chỉ nhìn thấy một cái đầu nho nhỏ.

"Lão bản, cho chín văn tiền."

Trần Nguyên vươn tay ra, sờ đầu đứa trẻ con một chút: "Em bé, thay cha người tới mua rượu à?"

Đỉnh đầu đứa trẻ động hai cái, chín văn tiền lộ ra từ trong lòng bàn tay, trên mặt đều là mồ hôi.

Hiển nhiên, tiền cha bàn giao không thể đánh mất, cho nên hần nắm phi thường chặt.

Trần Nguyên thu hồi tiền, cho chín văn tiền rượu, sau đó cầm một cái kẹo hồ lô qua: "Thức thức thích trẻ con nghe lời nhất, trẻ con giúp cha mua rượu là ngoan nhất, đến đây, đây là thức thức thưởng cho người."

Một chuỗi kẹo hồ lô, loại ban thưởng này đối với trẻ con mà nói, đã là tốt nhất rồi, thân ảnh kia rõ ràng nhảy lên một chút, Trần Nguyên nhìn ra đứa trẻ rất cao hứng.

Không qua bao lâu, hần đã nhìn thấy nhiều trẻ con mang theo bầu rượu chạy tới, một loạt đến trước quầy hàng Trần Nguyên: "Lão bản! Mua rượu có phải là có kẹo hồ lô ăn?"

Người, chính là như vậy, lúc nhỏ đều chịu không được hấp dẫn, trưởng thành cũng thích chiếm chút ít món lời nhỏ, nhiều người mua rượu, tự nhiên có chút giống tráng hán kia, ở bên cạnh ăn uống một hồi lại trở về.

Trần Nguyên không đuổi những người này đi, bởi vì vì sự hiện hữu của bọn hần lại để cho cái quầy này có vẻ phi thường náo nhiệt, náo nhiệt, dĩ nhiên là hấp dẫn một ít người ưa thích tham gia náo nhiệt, cũng sẽ để cho một chút người hiếu kỳ đến xem tại đây có chuyện gì.

Đây là một loại tâm lý hiếu kỳ, sau đó, tất cả mọi người mua, ta cũng liền mua một chút xem, dù sao trên người cũng có tiền, uống chút rượu cũng không phải chuyện xấu.

Mà ngay cả những người vốn là nhìn xem tại đây vì cái gì náo nhiệt như vậy, cũng hiểu được việc tất cả mọi người đang uống, nếu như ta không uống, có phải là có chút hơi vô duyên hay không?

Dương chưởng quỹ chưa từng nghĩ tới, cả đêm có thể bán hết cả một vạc rượu.

Thời điểm mặt trời còn một chút ánh sáng le lói, vạc rượu rượu đã thấy đáy.

Trần Nguyên vẫn chưa đóng cửa.

Thấy đáy còn không đóng cửa thì làm cái gì? Bởi vì Dương chưởng quỹ là người giữ lời, sáng sớm ngày mai cái quán rượu này tám chín phần mười là của mình rồi.

Nói chuyện phiếm cùng những khách ngồi ở cửa ra vào uống rượu kia không có gì không tốt, đầu tiên là muốn biết thoáng một tý, xem khách hàng đối với chính mình và tiệm rượu này có ý kiến gì không. Quan trọng nhất là, rượu bán xong, người liền đóng cửa, vậy thì sẽ tạo thành một trực giác cho những khách này, người chỉ muốn bán rượu, không thích tiếp khách.

5. Chương 5: Khách Hàng Lớn

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 5: Khách hàng lớn

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên không muốn bọn hắn có một cái ấn tượng như vậy, cho nên việc rượu bán xong rồi, hắn y nguyên nói chuyện phiếm cùng những người này, như vậy mới có thể để khách uống rượu cảm thấy, người không đơn thuần làm việc buôn bán, người đang muốn kết giao bằng hữu với bọn họ.

Sắc trời đã sắp đen, cái xe ngựa hào hoa kia lần nữa đi vào khách điểm, trên xe vẫn là bốn người kia, thần sắc mập mạp có chút uể oải, Trần Nguyên đoán ra hắn là không tìm được khách điểm tốt hơn so với nhà này, chỉ có thể trở về ở.

Một chuyến bốn người, sau khi đi vào, liền tiến thẳng đến gian phòng lầu hai, mập mạp nhìn xem những Thư sinh nghèo kiết hủ lậu kia, lông mày nhíu lại, phảng phất ở cùng một chỗ cùng những người này là một việc mất thân phận.

Người chẵn ngựa ở một phòng tận cùng bên trong, mập mạp và một nữ nhân ở gian phòng bên cạnh.

Một nữ nhân ở bên trong cái gian phòng ngoài cùng, nàng hiển nhiên là loại nhân vật nha hoàn người hầu, một ít tạp vụ ra ra vào vào đều để nàng làm .

Lăng Hoa đã quét dọn gian phòng phi thường sạch sẽ, nhưng điều này hiển nhiên không thể để cho mập mạp thoả mãn, hắn không phải không hài lòng đối với việc vệ sinh, hắn căn bản là không muốn ở trong cái khách điểm này, cho nên Lăng Hoa quét dọn sạch sẽ hơn nữa, mập mạp cũng sẽ không thoả mãn.

"Tiểu Lôi, đi trên đường mua đàn hương trở về! Mua cái loại năm lượng bạc một hộp, ném đàn hương tại đây đi cho ta, ta không chịu được mùi vị kia!"

"Tiểu Lôi, mang chần bông gấm vóc trong xe ngựa lên đây cho ta! Cái giường này cứng như vậy, làm sao ngủ được!"

"Tiểu Lôi! ... "

Mập mạp cố ý giày vò, nha hoàn kia chạy từ lầu trên đến lầu dưới, một mực bị mập mạp giày vò mệt mỏi, lúc này mới an ổn.

"Cha, tổng cộng hắn bán đi sáu lượng một tiền, bỏ qua tiền vốn bốn lượng ba tiền, lại bỏ đi tiền thuê nhà một lượng bảy tiền, còn thừa lại một tiền." Lăng Hoa tại nhẹ nhàng nói trước mặt Dương chương quý.

Dương chương quý nhìn Trần Nguyên đang ngồi chồm hổm ở bên ngoài nói chuyện phiếm cùng với những khách uống rượu kia, sau nửa ngày liền thở dài nói: "Được rồi, chuyển hành lý của hắn trở về đi."

Có chút Thư sinh không đồng ý, một người trong đó bước lên trước: "Chương quỳ! Chúng ta ở trọ, đều vì đi thi mà đến, Trần Thế Mỹ kia tại dưới lầu tụ tập tam giáo cử lưu, âm ỷ dị thường như vậy, làm sao có thể an tâm đọc sách?"

Các Thư sinh khác cũng ào ào phụ họa.

Trần Nguyên nghe thấy tiếng la trong phòng, cũng không quay đầu lại, tiếp tục huyền thuyên cùng những khách kia, ngược lại, Dương chương quý bỗng nhiên quát: "Các người đi thi liên quan gì đến ta? Ta mở cửa tiệm, người ta trả tiền thuê nhà, có đạo lý đuổi người ta đi hay không?"

Trong phòng lập tức không tiếng động.

Chính lúc này, ở phía sau, Trần Nguyên lại bỗng nhiên trông thấy một thân ảnh vội vã chạy tới đây, đợi tới gần, thân ảnh kia la lớn: "Công tử bán rượu ở nơi nào?"

Trần Nguyên vội vàng đứng dậy: "Kẻ hèn này tại đây, xin hỏi là vị huynh đệ nào?"

Thân ảnh kia nhanh chạy tới, một phát bắt được bả vai Trần Nguyên: "Công tử, có tin vui, mười vò rượu!"

Mười vò! Trộn vện một vạc!

Trần Nguyên cẩn thận đánh giá bóng người trước mắt một phen, mới nhận ra là tiểu ăn mày vừa mới nói chuyện cùng chính mình kia.

Trên mặt tiểu ăn mày đầy dấp tươi cười, Trần Nguyên tranh thủ thời gian quay người trở về phòng, nói với chưởng quầy: "Chưởng quầy, ta muốn một vạc rượu, có không?"

Chưởng quầy sững sốt một chút, lập tức nói ra: "Bây giờ là không có, ngày mai sẽ có."

Trần Nguyên lắc đầu: "Không được, hiện tại ta muốn, chưởng quầy, người nói cho ta biết rượu ở nơi nào, ta tự đi chuyển tới là được."

Chưởng quầy nói: "Vẫn còn ở cửa Nam, qua đó ít nhất mất một canh giờ, tăng thêm người còn phải dùng xe phụ giúp chở một vạc rượu, không có hai canh giờ là không về được, không bằng người đi nói một tiếng cùng người ta, nói không có rượu nữa, sáng sớm ngày mai đưa tới là được."

Trần Nguyên phi thường kiên định nói: "Khách nhân lúc này muốn rượu, nhất định là cần dùng gấp, chưởng quầy nói kỹ càng địa chỉ cho ta biết, ta mượn một chiếc xe ngựa đi kéo là được, chỉ là tiền vừa mới kiếm được, ta muốn cầm lại một ít, chờ ta thu tiền sẽ trả lại người."

Chưởng quầy lúc này cũng rất thông khoái, nói cho Trần Nguyên địa chỉ, về sau lại cầm ba lượng bạc cho hắn: "Người nói là ta bảo người đi, hắn sẽ cho người tiền nghỉ một ít."

Trần Nguyên cười nói: "Đa tạ Dương chưởng quầy."

Rất trùng hợp, bên ngoài có một khách uống rượu là dân đánh xe, tuy uống chút rượu, cũng vẫn có thể đánh xe, ngoài ra bộ khoái Tổng triều cũng không kiểm tra mùi rượu.

Nhìn bóng lưng ba người Trần Nguyên gấp gấp rời đi, trong nội tâm Dương chưởng quầy rất là phức tạp, một người đọc sách bỗng nhiên buông tha cho cơ hội khảo thi công danh, đổi nghề buôn bán, hành vi như vậy không riêng gì Dương chưởng quầy không nhìn được, tại cả Đại Tổng triều cũng là khó có thể được người tiếp nhận.

Bất quá chứng kiến Trần Nguyên chỉ trong một nửa canh giờ bán sạch một vạc rượu, ba bốn thiên tài có thể bán hết, Dương chưởng quầy lại đột nhiên cảm giác được, nếu như người này làm việc buôn bán mà nói, nhất định sẽ là một hảo thủ.

Tốc độ xe ngựa so với chưởng quầy phỏng chừng nhanh hơn rất nhiều, Trần Nguyên âm thầm đánh giá tính toán một cái trong nội tâm, một vạc rượu, tiền vốn hai lượng một tiền, bán cho Tân Nhạc lâu ba lượng.

Lợi nhuận chín tiền, hai tiền trả cho tiền xe, một tiền cho tiểu ăn mày kia, Trần Nguyên được sáu tiền, nói cách khác, Trần Nguyên bán rượu qua một buổi trưa, thu hoạch bảy tiền.

Người đánh xe đã kết thúc công việc, còn làm tiếp một sinh ý, có thể lợi nhuận hai tiền, phi thường cao hứng, xe ngựa vội vàng chạy nhanh, không qua bao lâu thời gian đã đem một vạc rượu tràn đầy chuyển lên xe ngựa.

Trần Nguyên và tiểu ăn mày sóng vai ngồi trên xe, vịn bình rượu, bảo đảm vạc rượu này được an toàn, hắn cảm thấy phi thường hứng thú đối với tiểu ăn mày giúp mình bán một vạc rượu: "Người tên là gì?"

"Ta không có tên, bọn hắn cũng gọi ta Tiểu Tước Nhi, từ nhỏ ta chính là đi theo đại thúc thọt lớn lên." Tiểu Tước Nhi nâng đầu của mình lên nhìn Trần Nguyên.

Trần Nguyên sờ đầu của hắn một chút: "Có thể nói cho ta biết, người bán thế nào mà được mười vò rượu?"

Tiểu Tước Nhi cười một chút: "Rất dễ, ta tới từng quán rượu, hỏi bọn hắn muốn rượu hay không, thời điểm hỏi Tân Nhạc lâu, rượu bọn hắn vừa vận dùng hết rồi, còn may mà có thân quần áo này, bằng không thì người ta cũng sẽ không khiến ta đi mua rượu."

Lời này nói rất dễ dàng, nhưng từ Tân Nhạc lâu đến khách điểm Trần Nguyên cư trú chừng năm sáu dặm đường, trên đường đi có vài quán rượu lớn nhỏ, có bao nhiêu quán rượu nghĩa là Tiểu Tước Nhi bị cự tuyệt bấy nhiêu lần. Đối mặt một lần lại một lần cự tuyệt, hẳn y nguyên có thể tiếp tục đi về hướng quán rượu tiếp theo, điều này nói rõ hẳn rất có tiềm chất nhân viên chào hàng.

Trần Nguyên vỗ vai hẳn một chút nói: "Y phục này từ nơi nào đến?"

Thần sắc Tiểu Tước Nhi lại bỗng nhiên biến thành ngưng trọng lên: "Hàng năm ta nhặt được một ít quần áo sạch sẽ, ta liền giữ lấy, ta không muốn cả đời làm tên ăn mày."

Trần Nguyên thuận tay vỗ một cái trên bả vai hẳn: "Ta tin tưởng người nhất định không thể làm tên ăn mày cả đời."

Trần Nguyên Chân tin tưởng Tiểu Tước Nhi không làm tên ăn mày cả đời, bởi vì hẳn không muốn, hơn nữa hẳn đang cố gắng thay đổi, cho nên hẳn nhất định có thể làm được.

Hai người đều không nói, nhưng tâm tình đều là khoái hoạt giống nhau, thời điểm đi đến cửa khách điểm, Trần Nguyên hỏi hẳn nữa: "Người có một tiền, chuẩn bị làm cái gì?"

Tiểu Tước Nhi hỏi: "Ngày mai ta có thể sẽ giúp người bán rượu không?"

6. Chương 6: Án Mạng

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 6: Án mạng

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ngày mai? Sáng sớm ngày mai Trần Nguyên có thể có quán rượu của chính mình, bây giờ hẳn còn chưa có ý định tìm tiểu nhị, cứ việc để Tiểu Tước Nhi trợ giúp, nếu có người giúp Tiểu Tước Nhi một tay, hẳn tuyệt đối có thể thoát khỏi thân phận tên ăn mày này.

Nhưng Trần Nguyên là người làm ăn tiêu chuẩn, người làm ăn tuy hòa khí, nhưng dưới da mặt hoà hợp êm thấm này, vùi một bộ ý chí sắt đá.

Đồng tình là sự tình kiêng kỵ nhất khi làm sinh ý.

Xe ngựa đến cửa ra vào Tân Nhạc lâu, hai tiểu nhị sớm đã chờ ở nơi đó, thần sắc trên mặt phi thường sốt ruột, vạc rượu xuất hiện quả thực hóa giải lo nghĩ trên mặt tiểu nhị, tuy trong miệng trách cứ vì cái gì muộn như vậy mới đưa đến, nhưng là cái thần sắc vội vàng xao động kia cũng đã biến mất.

Trần Nguyên vừa giúp tiểu nhị chuyển rượu, vừa nói: "Xin lỗi chư vị đại ca, tiểu điểm cách nơi này xa một ít, vận chuyển qua lại mất một canh giờ, lại để cho chư vị đại ca đợi lâu."

Có tiểu nhị đi ra nếm hương vị rượu một chút, quay đầu nói với một người trẻ tuổi đứng ở cửa ra vào: "Thiếu gia, không trộn nước."

Thiếu gia kia tán dương liếc nhìn Trần Nguyên: "Không tệ, xin hỏi ngài họ gì?"

Trần Nguyên đi đến trước mặt thiếu gia kia: "Không dám, tiểu nhân họ Trần, Trần Thế Mỹ, thiếu gia, rượu tiểu điểm chúng ta, xin ngài yên tâm, chuyện trộn nước tuyệt đối sẽ không phát sinh."

Thiếu gia kia cười một chút: "Ta gọi Sài Dương, cái Tân Nhạc lâu này là nhà ta mở, về sau mỗi sáng sớm người đưa đến cho ta một vạc rượu."

Đây là người khách hàng lớn thứ nhất của Trần Nguyên.

Còn chưa khai trương đã có một cái khách hàng lớn hằng ngày mua định lượng một vạc rượu, đây là một báo hiệu phi thường tốt, lại để cho Trần Nguyên càng lộ ra tự tin đối với tương lai.

Tiểu Tước Nhi hiển nhiên cũng tràn đầy tự tin đối với tương lai của mình, trước kia tất cả mọi người dùng đối xử lạnh nhạt nhìn hấn, mắng hấn một tiếng "tên ăn mày thối ", phảng phất là chuyện đương nhiên.

Cho dù hấn ngẫu nhiên nói ra một câu: "Ta không muốn cả đời làm tên ăn mày!"

Đám ăn mày chung quanh cũng sẽ cười ha ha: "Chúng ta chính là mệnh làm tên ăn mày, không trốn được đâu!"

Trong nội tâm Tiểu Tước Nhi quyết định chú ý, hấn muốn dùng tiền kiếm được hôm nay đi mua một thân quần áo mới, sau đó đi quán rượu làm tiểu nhị, hoặc là đi tác phường làm học đồ, làm cái gì cũng được, chính là kiên quyết không làm tên ăn mày.

Hấn đem ý nghĩ này nói cùng Trần Nguyên, ngẩng đầu lên hỏi: "Công tử, ta có thể làm được không?"

Trần Nguyên biết rõ, đứa bé này còn thiếu khuyết tin tưởng. Tiểu Tước Nhi hiện tại cần có nhất, chính là một người ban cho hấn tự tin: "Người có thể!"

"Người có thể, nhất định có thể!"

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Tiểu Tước Nhi, dùng sức ôm một chút: "Ta cũng vừa mới bắt đầu, như vậy đi, chúng ta cùng ước định, như thế nào?"

Tiểu Tước Nhi nở nụ cười: "Ước định cái gì?"

Trần Nguyên suy tư một chút: "Hai nă, hai năm sau ta tất nhiên trở thành người làm ăn giàu có nhất thành Biện Kinh!"

Tiểu Tước Nhi lúc này hiểu được, đẩy tay Trần Nguyên trên vai ra, giơ cao hai cánh tay của mình lên: "Hai năm về sau, ta là tiểu nhị tốt nhất thành Biện Kinh!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng: "Đến lúc đó ta thỉnh cầu ngươi giúp ta, được không?"

Tiểu Tước Nhi cao ngạo nâng đầu của mình lên: "Tiền công thuê ta rất cao! Ngươi mời được sao?"

Trần Nguyên ho khan một tiếng, sau đó hỏi: "Cao bao nhiêu? Tin bản chương quầy cầm bạc chôn người hay không!"

Tiểu Tước Nhi cũng nở nụ cười: "Nếu ngươi dùng bạc chôn ta, ta chết cũng nguyện ý!"

Tiếp theo, sắc mặt của hấn bỗng nhiên ngưng trọng lên, bởi vì hấn nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, đó chính là một cái tên hấn cũng không có.

"Công tử, ngài đọc qua sách, lấy cho ta cái danh tự được không? Nếu như ta ra ngoài làm việc, cũng không thể gọi Tiểu Tước Nhi."

Trần Nguyên nói: "Không có vấn đề, ngươi họ gì?"

Tiểu Tước Nhi lắc đầu: "Ta không biết, họ gì đều được, chỉ cần có cái danh tự là tốt rồi."

Trần Nguyên nghĩ chốc lát: "Nếu ngươi là huynh đệ của ta, cũng họ Trần, như thế nào?"

Tiểu Tước Nhi gật đầu phi thường lợi hại, trên mặt toàn thần sắc mong đợi.

Trần Nguyên thấy hấn không phản đối mang họ Trần, liền nói tiếp: "Ta gọi Trần Thế Mỹ, vậy ngươi gọi Trần Thế Trung, như thế nào? Như vậy người khác vừa nghe chỉ biết chúng ta là huynh đệ."

Tiểu Tước Nhi mạnh mẽ nhảy dựng lên, một thần sắc hưng phấn dật vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói): "Tốt! Ta có tên rồi! Ta gọi Trần Thế Trung!"

Lần đầu tiên có được tên của mình, điều này hiển nhiên lại làm cho hấn phi thường hưng phấn, chạy trên đường cái, một bên chạy một bên hô: "Trần Thế Trung! Ta gọi Trần Thế Trung!"

Mất thấy muốn đến Duyệt Lai khách điểm, Trần Nguyên lại chợt phát hiện tình huống có chút không đúng.

Vốn các Thư sinh nên ở trong khách điểm đốt đèn đọc sách ban đêm, lúc này toàn bộ đều tập trung ở phía trước khách điểm, chung quanh là một vòng bộ khoái, vây quanh khách điểm chặt như nêm cối.

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Trần Thế Trung: "Có thể có chút phiền phức, người đi trước, ta muốn qua xem."

Trần Thế Trung do dự một chút, lập tức gật đầu: "Tốt, đại ca, ta đi trước." Vừa mới dứt lời, liền nhanh chóng chạy đi.

Cái này lại làm cho Trần Nguyên vô cùng mừng rỡ, trong nội tâm thầm suy nghĩ: "Khá lắm, mới vừa rồi còn xưng huynh gọi đệ cùng ta, một khi gặp nguy hiểm lập tức bỏ đi, quả nhiên có tiềm chất của người làm sinh ý!"

Trần Nguyên cũng muốn rời đi, nhưng nghĩ ngày mai quán rượu sẽ phải thuộc về mình, có chút không nỡ, cuối cùng vẫn là quyết định đi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nếu quả thật xảy ra đại sự gì, làm cho mình vô pháp thuận lợi tiếp thu quán rượu, như vậy còn phải thay đổi kế hoạch trong lòng mình.

Dương chưởng quỹ đang bị mấy bộ khoái đề ra nghi vấn, Trần Nguyên lặng lẽ đi đến một xem náo nhiệt, nhỏ giọng hỏi một người: "Đại ca, xảy ra chuyện gì rồi?"

Người nọ cũng đề thấp thanh âm của mình nói: "Nghe nói xảy ra án mạng! Có một nữ nhân ở trọ bị giết chết trong phòng, hiện tại bộ khoái đang đề ra nghi vấn với tất cả người ở trọ, phỏng chừng hung thủ ở trong đó."

Lông mày Trần Nguyên không khỏi nhíu lại, hần thoáng lại gần hướng vị trí Dương chưởng quỹ kia, để mình có thể nghe thấy bộ khoái hỏi.

"Người thật sự không thấy người vào cửa nào sao?" Một bộ khoái tay cầm chuôi đao, con mắt gắt gao nhìn mình chăm chăm vài người trước mặt, rõ ràng là một bộ tư thế nếu như người nói dối ta liền giết người.

Vài người bị hần thẩm vấn, là ba Thư sinh dừng chân, Dương chưởng quỹ và lãng Hoa cô nương.

Năm người đồng thời lắc đầu: "Chúng ta đang cùng chưởng quầy thương lượng một sự tình, thật sự không thấy được tình huống bên trên."

Bộ khoái kia hỏi tiếp: "Các người thương lượng chuyện gì?"

Một Thư sinh lập tức nói: "Chúng ta xin chưởng quầy thương lượng cùng người buôn bán khác một chút, trong khoảng thời gian này có thể giảm bớt ồn ào để bên này đọc sách hay không."

Trần Nguyên minh bạch, bọn họ đang thương lượng chuyện của mình, những Thư sinh này có lẽ là bởi vì không quen nhìn hành vi của mình, hoặc là cảm thấy phần nộ vì mình dứt bỏ sách vở chạy đến làm việc buôn bán, cũng có khả năng là bởi vì chính mình kiếm được tiền mà sinh ra ghen ghét.

Cũng có thể tất cả vài nguyên nhân đó đều có, hiện tại bọn họ bắt đầu xa lánh chính mình rồi, cái này không phải là chuyện tốt, muốn làm việc buôn bán phải khéo léo, Thư sinh cũng uống rượu, cũng là khách hàng tương lai của mình, hiện tại chính mình phải thay đổi cái tình huống này một tít.

Sau khi Bộ khoái nghe, gật gật đầu, hỏi Dương chưởng quỹ: "Người buôn bán kia đâu rồi? Không phải người nói mọi người đều ở phía trong này sao?"

7. Chương 7: Ai Là Hung Thủ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 7: Ai là hung thủ

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Dương chưởng quỹ cười làm lành nói: "Quan gia, thời điểm gặp chuyện không may, người đó không ở đây, đi đưa rượu, vậy chắc là không có chuyện của hắn chứ?"

Bộ khoái kia hiển nhiên phi thường làm hết phận sự: "Đi nơi nào đưa rượu? Hiện tại ta phái người đi tìm hẩn, một người đều không thể buông tha, tất cả mọi người có hiềm nghi trong khách điểm đều phải tra."

Lời này nói lập tức làm cho cả tràng diện có chút lộn xộn, cũng vừa lúc đó, Trần Nguyên nghe thấy phía sau mình truyền đến một tiếng nhẹ giọng hừ lạnh: "Hừ! Một đám phế vật!"

Trần Nguyên lặng lẽ quay đầu lại, trông thấy người nói chuyện là một thanh niên trẻ tuổi chừng hai mươi, tại trong đêm tối cũng không thấy rõ tướng mạo, chỉ là từ thân hình phán đoán, người này có vóc người cao gầy.

Trần Nguyên cân nhắc có phải là nên đi ra ngoài nói rõ ràng hay không, nói thật, cái này vốn không có sự tình gì của hẩn, chỉ cần Bộ khoái tìm được hung thủ rồi, có thể chứng minh mình và án giết người hoàn toàn không quan hệ, nếu để cho một sự tình không quan hệ ảnh hưởng tới chính mình tiếp thu quán rượu, Trần Nguyên có chút không cam lòng.

Vì vậy hẩn gạt đám người ra: "Nhường một chút, xin chư vị nhường một chút!"

Bộ khoái thấy có người chui vào, cương đao thoáng một tý đã rút ra: "Người nào, đứng lại!"

Trần Nguyên đứng ở trước mặt cương đao, Dương chương quý vội vàng nói: "Quan gia, chính là hẩn, hẩn chính là Thư sinh muốn buôn bán."

Bộ khoái đầu lĩnh kia lập tức vung tay lên: "Để cho hẩn tiến đến!"

Trần Nguyên đi tới ôm quyền hành lễ: "Tiểu sinh Trần Thế Mỹ, nhân sĩ Cùng Châu, đến kinh đi thi."

Bộ khoái kia đầu lĩnh liếc nhìn Trần Nguyên: "Vì cái gì bỗng nhiên muốn buôn bán?"

Trần Nguyên khẽ cười nói: "Đi vào kinh sư, về sau cùng chư vị học sinh trao đổi một chút, tiểu sinh phát giác chính mình tài sơ học thiếu, cũng không nắm chắc đề danh trên bảng, bởi vậy mới nghĩ lại."

Bộ khoái còn muốn nói gì, đã thấy mập mạp ở trong điểm bỗng nhiên phát ra tiếng gào khóc: "Nương tử à! Ai nhẫn tâm như vậy, tự nhiên giết người!"

Hẩn khóc lại làm cho Trần Nguyên cảm thấy rất không thoải mái, không biết vì cái gì, Trần Nguyên cảm thấy trong tiếng khóc của hẩn phẳng phát cất dấu cái gì đó.

Bộ khoái đầu lĩnh kia để Trần Nguyên tại đây, đi đến bên người mập mạp kia: "Người chết không có thể sống lại, bốn quan Tiền điện thất phẩm Bộ khoái Triệu Hổ, chính là Bộ khoái thủ hạ của Bao đại nhân, xin ngài yên tâm, Bao đại nhân chúng ta xử án như thần, nhất định sẽ trả cho người một cái công đạo."

Trong đám người lập tức phát ra từng đợt tán thưởng, hiển nhiên, biết được cái bản án này được Bao Chứng đến thẩm tra xử lý, tất cả mọi người tin tưởng hung phạm chắc chắn sẽ phải đền tội.

Tại bên trong tiếng mọi người tán thưởng, Trần Nguyên nghe thấy một thanh âm rất nhỏ: "Hừ, Bao đại nhân có thể phá được sao?"

Không cần nhìn, hẩn biết rõ chính là người dáng thon dài vừa rồi nói, lá gan người này quá lớn, rõ ràng dám ở chỗ này nói lời như vậy.

Triệu Hổ hiển nhiên cũng nghe được, con mắt quét một vòng trong đám người, một người bên cạnh kéo Triệu Hổ cánh tay một chút: "Triệu Hổ, không cần để ý nhiều sự tình."

Triệu Hổ thu hồi ánh mắt của mình, lại vỗ vỗ bả vai mập mạp kia: "Đừng bi thương nữa, có một số việc chúng ta còn cần hỏi rõ, tại đây nói chuyện có nhiều bất tiện, xin mời theo ta đi nha môn một chuyến."

Nghe nói người thẩm bản án chính là Bao Chứng, tâm Trần Nguyên đột nhiên run một chút, từ lúc biến thành Trần Thế Mỹ, hẩn sợ hãi khi nghe tên Bao Chứng.

Mà giống như còn có một người càng sợ hơn so với hẩn, Trần Nguyên trông thấy, lúc làm Triệu Hổ làm sáng tỏ thân phận của mình, thịt béo toàn thân cái tên mập mạp kia đều run rẩy thoáng một tý, hơn nữa đầu còn có chút lệch ra.

Bên cạnh hẩn chính là người thanh niên đánh xe.

Thời điểm Triệu Hồ mời mập mạp này đi nha môn đi một chuyến, mập mạp lau khô nước mắt nói: "Nên đi, nên đi, chỉ là thê tử của ta vừa mất, tất nhiên phải báo cho người nhà nàng biết, cũng để có người ở nhà chuẩn bị tang sự, đại nhân có thể để cho ta phái người nhà trở về báo tin hay không?"

Lời này nói ra, Triệu Hồ không có lý do gì không đáp ứng: "Đương nhiên có thể."

Mập mạp kéo người trẻ tuổi đánh xe qua: "Diêu Tam, người nhanh trở về báo tin cho Lão thái gia, chú ý lúc nói chuyện, đừng để cho Lão thái gia quá thương tâm."

Người trẻ tuổi vội vàng gật đầu: "Lão gia, ngài yên tâm đi, tiểu nhân sẽ để ý."

Triệu Hồ lúc này mới phát tay nói ra: "Các người, những Thư sinh này đều theo ta đi nha môn một chuyến, cái cửa hàng này tạm thời che đi, đến lúc Bao đại nhân nói có thể một lần nữa mở cửa tiệm mới có thể mở lại, các người đi nha môn, chỉ cần không quan hệ cùng án kiện, lập tức có thể trở về."

Các thư sinh lập tức xông xáo, bọn hắn không phải sợ gặp Bao Chứng, chỉ là hiện tại cách cuộc thi không đến bốn tháng, khách điểm phụ cận đâu còn có chỗ ở? Cho dù những đại khách điểm kia có chỗ ở, phần lớn Thư sinh tại đây đều là gia cảnh khốn cùng, cũng không trả nổi tiền thuê nhà.

Triệu Hồ không để ý những người này, nhân thủ đi đến cùng liền dán giấy niêm phong trên cửa, hắn là quan sai, chỉ cần có thể phá bản án là được, các thư sinh ở đâu không nằm trong phạm vi hắn cân nhắc.

Trần Nguyên lại càng đau lòng, mắt thấy quán rượu sắp tới tay lại bị phong lại, thời điểm đang suy nghĩ ngày mai làm sao bây giờ, hắn lại chợt phát hiện một khắc người tuổi trẻ kia lên xe ngựa, cái tên mập mạp kia phẳng phất như trút được gánh nặng.

Trần Nguyên lúc này không nghĩ quá nhiều, vội vàng hô: "Đứng lại!"

Rất nhiều người đều bị hắn hô to một tiếng dọa sợ, Triệu Hồ quay đầu nhìn hắn trước tiên.

Trần Nguyên chạy vài bước đến trước mặt Triệu Hồ: "Đại nhân, thời điểm án mạng phát sinh, người phu xe này có phải là đã ở trong tiệm? Nếu như hắn đã ở đây, vậy hắn không thể rời đi."

Trần Nguyên nói lời này, động cơ vô cùng đơn giản, án mạng phá càng nhanh, rượu của mình có thể khai trương nhanh chút ít.

Triệu Hồ tưởng tượng, Trần Nguyên nói thập phần có lý, lập tức nhìn mập mạp kia, mập mạp có vẻ có chút sốt ruột: "Đại nhân, Diêu Tam theo ta nhiều năm, tuyệt đối không làm chuyện như vậy, ta dám dùng tánh mạng của ta bảo vệ hắn."

Trần Nguyên hít một hơi thật dài, mập mạp này càng sốt ruột như vậy, càng chứng minh người trẻ tuổi này có khả năng có vấn đề, nếu như mình có thể bắt bọn nó lộ ra dấu vết, đây chẳng phải là không cần đi gặp Bao Chứng rồi? Quán rượu cũng không bị niêm phong?

Nghĩ tới đây, Trần Nguyên nói đầu vào đấy: "Tất cả đều có khả năng, đại nhân, mỗi người tại bên trong tửu lâu này đều có hiềm nghi, tất cả mọi người nên phối hợp với đại nhân, xác định vô tội xong mới có thể rời đi."

Triệu Hồ khẽ gật đầu, ngón tay chỉ người thanh niên kia: "Người theo ta đi nha môn."

Trần Nguyên đương nhiên không muốn đi nha môn gặp Bao Chứng, lập tức nói ra: "Đại nhân, tiểu sinh cho rằng, hiện tại có lẽ là liên hỏi một vài vấn đề mấu chốt, để tránh có người thông cung trên đường."

Triệu Hồ cao thấp đánh giá Trần Nguyên hai cái, cuối cùng là tiếp thu ý kiến của Trần Nguyên, mời người tuổi trẻ kia tới: "Người, quan hệ như thế nào cùng bị giết người?"

Thanh niên kia người từ từ đi đến, cũng không thấy có chút bối rối, chỉ là thời điểm ánh mắt của hắn đảo qua trên mặt Trần Nguyên, lơ đãng lộ ra một tia oán hận.

Trần Nguyên giả bộ như không thấy, đứng ở bên cạnh Triệu Hồ, giữ im lặng.

"Tiểu nhân Diêu Tam, người bị giết chính là nữ chủ nhân của tiểu nhân."

"Thời điểm vụ án phát sinh, người ở đâu?"

"Tiểu nhân đang nghỉ ngơi tại khách phòng, cũng không đi ra ngoài."

"Có nhân chứng không?"

Thanh niên có vẻ có chút khó xử : "Cái này, tiểu nhân sống một mình một phòng, không người nào có thể làm chứng cho tiểu nhân."

Triệu Hổ suy nghĩ một chút: "Người đi xuống trước."

Triệu Hổ hỏi lại từng bước, đương nhiên, hắn hỏi vô cùng có kỹ xảo, đều là một ít sự tình có thể để mọi người đều biết, ví dụ như, hắn hỏi kết cấu gian phòng này, hỏi lúc ấy người đang làm cái gì.

Đối với những thư sinh kia, nếu như có thể tìm ra nhân chứng mà nói, sẽ không cần Bao Chứng nữa, Trần Nguyên cũng giống như vậy, thời điểm vụ án phát sinh hắn không ở đây, rất nhiều người cũng có thể làm chứng.

Ngược lại, hai người phụ tử Vương chương quý, còn có cái tên mập mập kia và ba Thư sinh, thời gian vụ án phát sinh bọn hắn đều ở dưới quây đàn ra, Triệu Hổ hỏi bọn họ kỹ càng, để cho bọn họ suy nghĩ một chút, rốt cuộc có nhìn thấy ai tiến vào gian phòng nữ tử bị giết kia hay không.

Vài người đều ào ào lắc đầu. Triệu Hổ có chút khó khăn rồi, lăm lăm lầu bầu nói một câu: "Không ai đi vào phòng? Cửa sổ cũng đã chốt vào, vậy sẽ là ai chứ?"

Trần Nguyên nghe xong lời này, linh quang đột nhiên lóe lên, lập tức nói ra: "Đại nhân, tiểu sinh có một suy đoán, không biết có nên nói hay không."

Triệu Hổ cười một chút: "Cứ nói không sao."

Trần Nguyên nhìn ba người mập mập kia, đi một vòng tại trước mặt bọn họ, cuối cùng hỏi mập mập kia: "Người vì cái gì không ở cùng nương tử người?"

Miệng mập mập bỗng nhúc nhích: "Ta là người thích ăn ngon, nương tử ta nói muốn tắm rửa, ta liền xuống đến xem nhà bếp cái khách điểm này có cái gì ăn."

Trần Nguyên khẽ vươn tay ý bảo hắn không cần phải nói nữa, nghĩ một lát, lại hỏi Triệu Hổ: "Đại nhân, thời điểm người chết mặc cái quần áo gì?"

Triệu Hổ nói: "Khoác áo mỏng trên vai."

Trần Nguyên khẽ gật đầu, đi tới trước mặt nữ bộc kia: "Cô nương gọi Tiểu Lôi?"

Nữ bộc giống như có chút co quắp, có chút sợ hãi, dùng thanh âm nhẹ nhàng cơ hồ không ai có thể nghe được, nói một tiếng: "Vâng."

Trần Nguyên chậm rãi chớp mắt, đi đến trước mặt Triệu Hổ, sau đó lại quay đầu nhìn cô nương kia: "Tại sao người phải giết người? Ta xem người không giống như là người xấu, nhất định là có nguyên nhân?"

8. Chương 8: Bạch Ngọc Đường

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 8: Bạch Ngọc Đường

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên vừa hỏi lời này, tất cả mọi người sợ ngây người, cô bé này nhu nhược như vậy, sao có thể làm ra sự tình giết người?

Những thư sinh kia lập tức nổi lên lòng thương hương tiếc ngọc, ào ào trách cứ nói: "Trần Thế Mỹ! Thảm án là sự tình của quan phủ, người không có chứng cứ, không nên nói lung tung!"

Tiểu Lôi cũng phảng phất bị dọa, bỗng nhiên khóc lên: "Ta, ta không có, ta thật không có!"

Con mắt Triệu Hổ nhìn Trần Nguyên, trong ánh mắt lộ vẻ chất vấn.

Trần Nguyên không chút hoang mang nói: "Chư vị, thời điểm vụ án phát sinh, có năm người dẫn ra tại quây, hai người phụ tử chường quây, ba vị đi thi, còn có vị đại gia này, nhưng năm người này ai cũng không phát hiện có người đi vào phòng, đây là tại sao?"

Trần Nguyên nói tới chỗ này, ngừng một chút, lại nói: "Chúng ta, đối với những sự tình diễn ra theo lý thường kia, chắc là không biết chú ý, cái này không thể trách bất luận kẻ nào, ta rất kỳ quái, lúc ấy người chết đang tắm, thời điểm chúng ta tắm rửa, cửa bị người mở ra, sẽ phản ứng như thế nào?"

Ánh mắt của hắn lần nữa nhìn về phía Triệu Hổ: "Cho nên ta cho rằng, người chết để cho hung thủ mở cửa, khẳng định đã nhận thức hung thủ, không riêng gì mọi người chúng ta, ngay cả người chết cũng cho rằng, thời điểm hung thủ tiến vào gian phòng lúc nàng tắm rửa là chuyện đương nhiên."

Triệu Hổ nghe xong, gật đầu, việc còn lại cũng không cần nói, nữ tử chết đi mới vừa tới khách điểm này, chưa quen thuộc cùng tất cả mọi người.

Mà ở thời điểm nàng tắm rửa, có thể đi vào phòng, chỉ là trượng phu của nàng và thị nữ của nàng, mập mập kia đang tìm thức ăn, hiềm nghi tự nhiên có thể loại trừ.

Cũng có một số người đưa ra nghi vấn: "Có lẽ nàng và vị đánh xe này có gian tình thì sao? Không phải cũng có thể để cho vị này đi vào sao?"

Trần Nguyên ha ha cười một tiếng: "Lúc ấy bóng đêm vừa đến, còn có rất nhiều người chưa chìm vào giấc ngủ, lúc này yêu đương vụng trộm, lá gan không khỏi quá lớn một chút chứ?"

Con mắt Triệu Hổ thủy chung nhìn vào Tiểu Lôi kia, hắn phát hiện sắc mặt tiểu cô nương này thay đổi trong nháy mắt.

Trong nội tâm Triệu Hổ lập tức minh bạch, rút đao ra: "Bắt nàng!"

Trần Nguyên cảm giác có một đạo hàn quang bỗng nhiên đánh tới trước mặt mình, còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng giòn vang, hàn quang kia lệch sang, bay sát qua lỗ tai mình.

"Rung!"

Cửa phía sau lắc lư một hồi, Trần Nguyên nhìn lại, thì ra là một phi tiêu.

"Giữ nàng lại!"

Triệu Hổ nâng lên xông tới, lại không nghĩ nàng kia bỗng nhiên lại rút ra một cây đoản kiếm từ trong ống quần, một phát kéo mập mập kia qua, thanh kiếm gác ở trên cổ mập mập: "Đừng tới đây!"

Trần Nguyên đổ một thân mồ hôi lạnh, nhìn dưới chân mình, có một đá nằm trên mặt đất, còn hơi có chút lắc lư.

Hiển nhiên, vừa rồi có người dùng cái cục đá này cứu mình một mạng.

Trần Nguyên quay đầu nhìn về phía đám người, phát hiện thanh niên đáng người thon dài kia cười một chút về hướng hắn.

Triệu Hổ đợi một đám Bộ khoái vây quanh nàng kia, bởi vì bận tâm nhân mạng, chúng Bộ khoái cũng không dám quá bức bách nàng kia.

Đôi mắt nữ tử mang theo oán hận nhìn Trần Nguyên: "Người, cái tên Thư sinh này, sao nhiều chuyện như vậy!"

Trần Nguyên không tiếp lời, bởi vì này thời điểm hắn thật sự không cần nói thêm cái gì cùng nàng kia, hắn chỉ là rất có hứng thú đối với người đánh xe kia, theo lý thuyết, lúc này người hầu kia nên quan tâm đến tánh mạng lão gia của mình mới đúng, tuy trên mặt đánh xe kia cũng có chút lo nghĩ, nhưng Trần Nguyên rõ ràng cảm giác được, hắn lo nghĩ chỉ là giả vờ.

Bốn người này rốt cuộc là lai lịch gì? Trong nội tâm Trần Nguyên không khỏi nổi lên điểm nghi vấn.

Có hai Bộ khoái thừa dịp nàng kia không sẵn sàng thời điểm, bỗng nhiên ném dây thừng ra từ phía sau, nhắm đầu nàng kia, rơi xuống.

Mắt thấy sắp chụp lấy nàng kia, chỉ thấy nàng bỗng nhiên xoay tay lại, trảo một cái, chộp dây thừng vào trong tay, tiếp theo, nữ tử hô to một tiếng: "YAA.A.A..!"

Một nữ tử nhìn như nhu nhược chỉ dùng một tay, rõ ràng kéo hai Bộ khoái kia mất đà, hai Bộ khoái kia lao đảo hai bước, té xuống trên mặt đất.

Đội hình Bộ khoái vốn là nguyên vẹn, thoáng một tý lộ ra một cái lỗ hổng, nàng kia không chút do dự, một chưởng đánh vào sau lưng mập mạp kia, cả người hất bay ra ngoài, nàng mượn đà bay trở về, thân pháp cực nhanh, làm cho những Bộ khoái kia căn bản không kịp phản ứng.

Triệu Hổ đang muốn đuổi theo, thân thể của mập mạp lại đánh tới hướng hắn, Triệu Hổ định nhảy sang, nhưng không ngờ mập mạp kia phun ra một ngụm máu tươi, cả người té trên mặt đất.

Nữ tử xông ra khỏi vòng vây của lớp lớp Bộ khoái, cánh tay giữ ra một dây thừng, quăng lên trên cây, mượn dây thừng, nữ tử nhảy lên thân cây cao hơn.

Chúng Bộ khoái chỉ có thể đứng ở dưới mặt nhìn nàng kia.

"Hừ, thủ đoạn thật ác độc!" Nữ tử nhìn mập mạp kia, nói một câu như vậy, cả người liền dấn thân vào tại trong màn đêm, đảo mắt đã không có bóng dáng.

Triệu Hổ thấy đuổi không kịp, trở về xem xét mập mạp kia, phát hiện hắn đã tuyệt khí, lập tức có chút tức giận.

Vừa lúc đó, thanh âm sau lưng kia lại phát ra: "Bao đại nhân thủ hạ thật đúng là giỏi gào thét!"

Ngữ khí tràn đầy hương vị châm chọc, Triệu Hổ rút cuộc không chế không nổi, thoáng một tý đã xoay người lại, nói với người thon dài trong đám người: "Người! Đi ra cho ta!"

Lần này ngay cả Trương Long cũng chịu không được châm chọc như vậy, rút đao ra, đứng ở bên cạnh Triệu Hổ: "Người là người nào? Có lá gan theo ta trở lại nha môn, rồi lập lại một lần nữa! Bằng không thì không thiếu được việc người dính một tội phi báng quan trên!"

Dân chúng đứng trước người người nọ ào ào mở ra, Trần Nguyên biết rõ vừa rồi đích thị là người này cứu mình, thấy hắn hiện tại có khả năng bị dẫn đến Thượng Quan tư, không khỏi có chút lo lắng thay hắn.

Nhưng người nọ lại không thêm để ý chút nào, nói: "Ta? Ta hôm trước còn đi qua chỗ Bao đại nhân các người ở đó, các người đã quên rồi sao?"

Trương Long Triệu Hổ liếc nhau, đều không có ấn tượng gì.

Người nọ chậm rãi đã đi tới, tiếp tục nói: "Hôm trước, ta còn ba thứ gì đó từ chỗ Bao đại nhân các người, hai vị nên nghe nói qua chuyện này rồi chứ?"

Trương Long Triệu Hổ nghe vậy liền kinh hãi: "Người là Bạch Ngọc Đường!" Nói xong liền rút đao chém.

Bạch Ngọc Đường cười ha ha một tiếng, lại nói một lần nữa: "Thủ hạ của Bao đại nhân thật sự là lợi hại!"

Trong lúc nói chuyện, Bộ khoái chung quanh cũng đều xông tới, Bạch Ngọc Đường đối mặt hai đao của Trương Long Triệu Hổ, lại phi thường thoải mái, thân thể lóe lên liền tránh thoát, cũng không đánh trả, hai chân liên tục đá ra, vốn là nhảy lên một đồng gỗ lẩn lộn, sau đó là lên tường, tiếp theo cũng nhảy lên trên cây, liền dựa vào chỗ nàng kia vừa rồi dựa.

Chỉ có điều, nàng kia là mượn nhờ dây thừng mới đi lên được, Bạch Ngọc Đường lại tay không trèo lên, có thể thấy được thân thủ linh hoạt hơn bao nhiêu.

Dưới đất, một đám Bộ khoái vừa rồi không thể đi lên, hiện tại cũng không thể đi lên.

Bạch Ngọc Đường đứng trên tàng cây nhìn Trương Long Triệu Hổ và một đám Bộ khoái, nhẹ khẽ cười một cái: "Bạch mỗ lần này không có ý định đến hàng long phục hổ, chỉ là muốn tìm con mèo kia chơi đùa, không làm khó bọn người."

Nói xong, thân hình liền biến mất trong bóng đêm.

Trương Long Triệu Hổ rất là ử rữ, cả đêm đi tìm tội phạm đều không bắt được, còn bị Bạch Ngọc Đường trêu chọc một trận. Triệu Hổ đấm ngực dậm chân nói: "Nếu để cho Triển gia tới, sao lại, há có thể để cho hai người bọn họ chạy!"

Trương Long cũng không nói cái gì nữa, nhìn đám người xung quanh, phát tay nói ra: "Tản ra, tản ra, tất cả mọi người trở về đi!"

Đám người không quan hệ dần dần tản đi, Trương Long hô Dương chưởng quỹ qua, nói: "Chưởng quỹ, án kiện đã điều tra rõ, hung thủ chạy trốn, tất cả bọn người đều là người trong sạch, tiểu điểm ngày này mai cứ khai trương theo lệ thường, các người những Thù sinh này cũng ở nơi đây tâm tĩnh đọc sách, chỉ là gian phòng vụ án phát sinh kia không được cho người ở."

Chưởng quỹ vội vàng đáp: "Đúng, đúng, tiểu nhân hiểu được."

Trương Long nói tới chỗ này, lại liếc nhìn Trần Nguyên: "Công tử tài sáng tạo hơn người, có lẽ là khảo thí một công danh thì tốt hơn."

Trần Nguyên không tiếp lời, hẩn một mực dùng ánh mắt nhìn người đánh xe kia, trong lòng hẩn thủy chung cảm thấy người này có chút gì đó là lạ.

Sau khi mập mạp chết, thanh niên đánh xe kia khóc lóc trên thi thể mập mạp, Triệu Hổ tiến lên nói: "Người chết không thể sống lại, chúng ta phải mau chóng đuổi bắt hung thủ quý án, người theo bọn ta đi nha môn một chuyến, làm ghi chép, sau đó nhanh chút trở về báo tang."

Người trẻ tuổi nghe đến đó, liền đứng lên: "Vâng, xin tuân theo quan gia phân phó."

Náo loạn cả đêm, khách điểm cuối cùng là yên tĩnh trở lại, nhưng tất cả mọi người vô pháp làm tâm tĩnh của mình bình tĩnh, phảng phất như là xem phim Hollywood, phi thường đáng giá.

Trong nội tâm Trần Nguyên lại càng rối rắm, Bạch Ngọc Đường, Trương Long Triệu Hổ, những người này đều là liên hệ cùng với Bao Chứng, bọn hẩn hiện tại đã hiện ra bên cạnh mình rồi, sẽ kéo mình về hướng Bao Chứng sao?

Tuy hẩn đã quyết định không đi làm Phò mã gia, nhưng có lẽ là không cần phải tiếp xúc Bao Chứng vẫn tốt hơn.

9. Chương 9: Người Trong Thùng Rượu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 9: Người trong thùng rượu

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ngày mai, Trương Long và Triệu Hổ tiếp tục đuổi theo hung phạm, Bạch Ngọc Đường tiếp tục chơi trò mèo đuổi chuột, chính mình thành thành thật thật mở quán, không lẫn lộn cùng bọn họ.

Tâm thần rất loạn, nhưng lần qua lần lại cũng ngủ mất, đợi Trần Nguyên tỉnh lại, mặt trời vừa mới xuất hiện, Trần Nguyên đẩy cửa phòng, hít một hơi không khí mới mẻ, chứng kiến chưởng quỹ cũng vừa vừa bắt đầu lau bàn, lập tức cười nói: "Lão bản dậy sớm quá! Những chuyện này để cho ta tới làm đi."

Nói xong liền đoạt lấy khăn lau.

Dương chưởng quỹ nhìn hẩn một cái, cũng mang dáng tươi cười nói: "Tiệm rượu kia hôm nay sẽ là của người rồi, tiền thuê mỗi tháng mười lượng bạc, thế nào?"

Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn hần một cái: "Chưởng quầy, người giết người à? Một tháng mười lượng bạc, đều đủ thuê cả khách điểm này của người!"

Dương chưởng quỹ cười hắc hắc: "Mười lượng bạc cho người khác thuê là mắc, nhưng cho Trần công tử người thuê, ta còn nghĩ mình bị tổn thất nặng đó!"

Trần Nguyên vừa lau cái bàn, thân thể tiến đến trước mặt chưởng quầy: "Trên đường, phòng ở lớn như quán rượu của ngài, một tháng tiền thuê chỉ hai ba lượng, ngài thu ta mười lượng, không phải quá đắt sao?"

Dương chưởng quỹ cũng không dong dài cùng hần, trong chớp mắt đã trở lại quầy: "Người thích thuê thì thuê! Việc đầu tiên phải nói trước rồi, nếu người không thuê, cũng không phải là ta nói, không tính toán gì hết."

Trần Nguyên tranh thủ chạy tới quầy hàng, duỗi ba ngón tay ra: "Ta cho ngài giá thị trường cao nhất, ba lượng!"

Dương chưởng quỹ nhìn ba đầu ngón tay hần, chính mình đưa toàn bộ tay phải ra ngoài, đặt ở bên cạnh ba ngón tay Trần Nguyên: "Tám lượng."

Trần Nguyên thu hồi ba ngón tay, dè ngón út Dương chưởng quỹ xuống.

Dương chưởng quỹ dùng một tay đẩy tay Trần Nguyên ra, cái ngón út kia lại bắn đi ra: "Thấp nhất số này."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, cuối cùng một dặm chân: "Được, năm lượng thì năm lượng!"

Chưởng quầy gật đầu, cúi đầu lấy một tờ giấy trắng ra, dùng bút lông nhúng mực nước, múa bút thành văn, đồng thời nói: "Đầu tiên phải nói trước, tiền thuê nhà cuối tháng giao nộp, nếu kéo dài một ngày, thu ba phần tiền lãi. Một tháng không đến, như thu một tháng nữa, người chuyển cho người khác, phải được sự đồng ý của ta, nói miệng không bằng chứng, viết biên nhận! Đến đây, điểm chỉ đi!"

Trên tờ giấy trắng đã viết xong khế ước, chưởng quầy đẩy khế ước đến Trần Nguyên trước mặt, Trần Nguyên nhìn một chút, lắc đầu: "Có lẽ là ký tên thôi, cái điểm chỉ này làm ta có cảm giác bán mình cho người."

Dương chưởng quỹ lập tức đưa bút lông đến: "Tùy người."

Trần Nguyên nhìn Dương chưởng quỹ: "Chưởng quầy, có thể lại cho ta mượn một ít tiền vốn hay không? Trên người của ta chỉ có bảy tiền, ngay cả một vạc rượu cũng không mua được."

Dương chưởng quỹ cười ha ha một tiếng: "Cho người mượn tiền vốn, không có vấn đề, chỉ là hiện tại không được, chờ giữa trưa ta tính toán xong rồi nói sau."

Trần Nguyên một vỗ bàn: "Ta đây không phải vội vã đưa rượu cho Tân Nhạc lâu sao? Ngài yên tâm, rượu đưa qua, ta lập tức trả tiền cho ngài!"

Trần Nguyên ngày hôm qua đã nghĩ rất rõ ràng, chỉ cần buổi sáng mình đưa vạc rượu cho Tân Nhạc lâu, lại có thể lợi nhuận một lượng bạc, phối hợp bảy tiền chính mình lợi nhuận ngày hôm qua, có thể một lần nữa làm sinh ý quán rượu. Cái bàn cao cao kia nhất định phải có, như vậy mới có thể để cho khách hàng không có cảm giác xa cách, lại để cho con mắt khách hàng có thể nhìn thấy mình mua rượu như thế nào, gia tăng cảm giác tín nhiệm của khách hàng đối với chính mình.

Mặt khác, còn muốn kiếm một ít cái ghế để đặt ở cửa ra vào, cho những người không vội về nhà kia nghỉ ngơi một chút, tốt nhất là thương lượng một chút cùng thằng lùn bán đồ ăn đối diện kia, đưa toàn bộ thức ăn của hần sang cho chính mình bán.

Về phần mua rượu mà nói, mình có thể đi thuê xe ở phía trong tác phường, thời gian hai ngày, chính mình đi ba chuyến, tiểu nhị tác phường nên bớt tiền cho mình.

Tất cả ý định đều đã có, lấy vạc rượu kia làm tiền vốn.

Trần Nguyên tại Biện Kinh không có người quen biết, Trần Thế Mỹ cũng không có, tất cả mọi việc, hần chỉ có thể nghĩ cách từ trên người Dương chưởng quỹ.

Nhìn bộ dạng Dương chưởng quỹ rất quyết liệt, Trần Nguyên có chút nóng vội.

Hắn không có thời gian bày vẽ khốn khổ cùng chường quầy, Sài Dương bảo cho mình sáng sớm đưa rượu đi, tự nhiên là càng sớm càng tốt.

Ngay tại thời điểm Trần Nguyên khó xử, bỗng nhiên cảm giác có người kéo quần áo mình ở phía sau, hắn còn chưa kịp quay đầu lại, thanh âm Lăng Hoa liền vang lên ở bên cạnh hắn, không phải nói chuyện với hắn.

Lăng Hoa lại nhẹ nhàng kéo quần áo Trần Nguyên một chút, Trần Nguyên biết rõ, nàng có khả năng có lời gì muốn nói với chính mình, chỉ là không tiện để cho phụ thân nàng nghe thấy.

Lăng Hoa nói với Dương chường quý: "Phụ thân, tiền thế chấp ba gian phòng ốc phía tây vẫn còn trên quầy, có thể có người đến đòi hay không?"

Dương chường quý khoát tay chặn lại: "Tiền thế chấp đã đặt, gian phòng không lấy, mặc kệ có người hay không có người, người ta đã trả tiền, ta liền đem giữ lại phòng ở cho người ta, thẳng đến lúc sử dụng hết tiền thuê nhà."

Lăng Hoa gật đầu: "Cái gian phòng kia cần quét dọn hay không?"

Dương chường quý nghĩ chốc lát, nói: "Mấy ngày nay không cần phải quét, ngày hôm qua quan gia đã nói rồi, sự tình chết người xảy ra, nếu như quan phủ lại đến xem xét, không tốt lắm."

Lăng Hoa nói xong, trong chớp mắt đã rời đi, Trần Nguyên trông thấy ngón tay của nàng vẫy vẫy chính mình, ý bảo chính mình cùng đi qua, lập tức cũng giả bộ như quét dọn vệ sinh, đi theo đằng sau Lăng Hoa.

Hai người chậm rãi thoát ra khỏi ánh mắt Dương chường quý, Lăng Hoa bỗng nhiên quay đầu lại, đặt một cái bọc ở trong tay Trần Nguyên, Trần Nguyên ước lượng một chút, là bạc, chừng năm lượng.

Lăng Hoa cúi đầu, một câu cũng không nhiều lời, giống như có chút sợ hãi nói chuyện cùng Trần Nguyên.

Trần Nguyên vốn là sững sốt một chút, tiếp theo cười nói: "Cảm ơn Lăng Hoa muội tử! Người yên tâm, đợi thời điểm cuối tháng, ta trả lại người gấp bội."

Lăng Hoa không nói chuyện, đầu chỉ gật hai cái, còn thấp hơn so với vừa rồi.

Trần Nguyên nói ra: "Như vậy đi, ta tới viết biên lai mượn đồ cho người."

Lăng Hoa lắc đầu, rốt cục dùng thanh âm rất nhỏ nói ra: "Trần đại ca, ta tin tưởng người."

Nói chuyện cùng Trần Nguyên thật sự là một chuyện rất kinh khủng sao? Tiểu nha đầu mới nói một câu này, cả người bỗng nhiên chạy đi trong chớp mắt.

Như thế lại làm cho Trần Nguyên có chút ngoài ý muốn, cầm cái túi bạc kia, sững sốt một lúc, sau đó mới để vào trong ngực, hiện tại, tất cả kế hoạch của hắn đã có thể áp dụng.

Diện tích quán rượu kỳ thật không nhỏ, khoảng hơn 20 m², bố cục không phải rất hợp lý, quầy hàng kia chiếm rất nhiều vị trí, hơn nữa vạc rượu và những bầu rượu kia, toàn bộ bày trên mặt đất, rất chiếm dụng không gian, người ở bên trong đi lại cũng không được thuận tiện.

Trần Nguyên tìm mấy công tượng đến, đóng mấy tấm ván gỗ trên vách tường, chuyên môn để chút ít bầu rượu chén rượu và các loại dụng cụ pha rượu.

Sau đó đập phá quầy hàng, để mấy cái ghế vào.

Những việc này đều do công tượng làm, hiện tại Trần Nguyên phải đi đưa rượu cho Tân Nhạc lâu, sớm đi một chút, có thể không cần xe ngựa, dọc theo đường còn xem xem có thể tìm được khách hàng như Tân Nhạc lâu hay không.

Tân Nhạc lâu hiển nhiên cũng là quán rượu mở cửa tương đối sớm, thời điểm Trần Nguyên kéo rượu tới cửa, mấy tiểu nhị đang quét dọn.

Rất thuận lợi đưa hàng cho bọn hắn, quán rượu lớn như Tân Nhạc lâu tự nhiên không thiếu tiền thưởng cho Trần Nguyên.

Hắn tin tưởng mình cho dù không đi khảo thí trạng nguyên cũng có thể cuộc sống phi thường hạnh phúc, chỉ là, hắn thật có thể thoát khỏi quỹ tích vận mệnh hay không?

Hắn đi vào Đại Tổng, rốt cuộc chính là đi con đường Trần Nguyên, hay là y nguyên men theo bước chân Trần Thế Mỹ?

Vừa mới đi xa một chút, bỗng nhiên nghe thấy một hồi tiếng bước chân ầm ỉ, Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn lên, lại là một đội Bộ khoái chạy vội đến.

Hắn vội vàng kéo xe sang ven đường, chờ đợi những này các đại gia đi qua mới lại đi tiếp.

Dẫn đội rõ ràng là Triệu Hổ, Trần Nguyên rất là phiền muộn, hắn không muốn tiếp xúc cùng người bên cạnh Bao Chứng, nhưng vì cái gì đi ở trên đường cái đều có thể đụng bọn họ?

Triệu Hổ hiển nhiên cũng nhìn thấy Trần Nguyên, dừng lại nói: "Này, Trần, Trần, kia.....!"

Trần Nguyên vội vàng thả xe đẩy, nói: "Tiểu sinh Trần Thế Mỹ."

Triệu Hổ gật đầu: "Người tới nơi này làm gì?"

Trần Nguyên trả lời: "Tiểu sinh vừa mới đi Tân Nhạc lâu đưa rượu, hiện tại chỗ thùng không đem qua về."

Triệu Hổ đi tới, nhìn thùng rượu kia: "Bên trong không giấu người chứ?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, sai bước đến trên xe, mở nắp thùng ra: "Ở đâu có thể giấu người? Quan gia đi lên nhìn một chút xem."

Vừa mới mở nắp thùng ra, Trần Nguyên lập tức ngây người, hắn phát hiện rượu trong thùng thật sự có một người!

Chuẩn xác mà nói, hắn chỉ nhìn thấy một đầu người!

10. Chương 10: Suýt Bị Lộ

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 10: Suýt bị lộ

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên bị sợ hãi, thiếu chút nữa lớn tiếng kêu lên, chỉ là, trong giây lát nghĩ đến, nếu người này là nghi phạm Triệu Hổ đang muốn tìm, lại để cho Triệu Hổ phát hiện, người đó trốn ở trong xe đẩy của chính mình, chẳng phải là không thể nói rõ ràng?

Cũng may con mắt Triệu Hổ lúc này đang nhìn vị trí đầu phố, không chú ý ánh mắt Trần Nguyên biến hóa, nói: "Hôm qua, nàng kia bị người vạch trần, buổi tối lại lộ tung tích, nàng đánh nửa canh giờ cùng một người bịt mặt tại trước phủ thái sư, thời điểm chúng ta đuổi tới, trên mặt đất chỉ có một quán vết máu, chắc là có người bị thương."

Trần Nguyên kinh hãi lạnh mình, chậm rãi đẩy cái nắp lên, nhảy xuống khỏi xe, chỉ muốn nhanh rời đi: "Quan gia yên tâm, nếu như ta phát hiện người khả nghi, tất nhiên sẽ bẩm báo cho quan gia."

Triệu Hổ lúc này mới quay đầu nhìn hắn một cái, Trần Nguyên rất cung kính cúi đầu, lại làm cho Triệu Hổ không thấy sắc mặt hiện tại của hắn.

Hắn chưa từng trải qua chuyện như vậy, mặc dù không có gương, nhưng là Trần Nguyên dám khẳng định sắc mặt chính mình hiện tại thật sự không dễ nhìn.

Triệu Hổ vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên: "Nàng kia đem qua bán người một phi tiêu, hiển nhiên ghi hận trong lòng, chính ngươi cũng phải cẩn thận."

Trần Nguyên đáp: "Vâng, đa tạ quan gia quan tâm."

Triệu Hổ lại nói vài câu, lúc này mới mang theo Bộ khoái khác tiếp tục tìm tòi, ngược lại, trong thùng rượu của Trần Nguyên, hẳn lại không xem xét.

Thăng đến thân ảnh một Bộ khoái cuối cùng biến mất trong tầm mắt của mình, Trần Nguyên mới thở ra một hơi, ngẩng đầu lên, lau lau mồ hôi trên trán, nhỏ giọng nói: "Ai nha, làm ta sợ muốn chết."

Rốt cuộc người ở bên trong thùng rượu này là ai? Trần Nguyên nhìn chung quanh không có mấy người người đi đường, đẩy xe vào trong một hẻm nhỏ, lại xem xét mọi nơi, xác định an toàn mới dám mở thùng nắp lần ra nữa.

Nhìn qua là một cái đầu, đầu tóc rối bời, che cả bộ mặt, vô pháp phân biệt tuổi và giới tính.

Lại mở ra một ít, cuối cùng là nhìn thấy cả người.

Người nọ rúc vào thùng, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, ngực còn có chút nổi lên, hiển nhiên là nữ tử.

Một cây đoản kiếm rơi vào trong tay, bắt đầu từ vai có một vết thương, một mực vạch đến cánh tay phải, tổn thương vô cùng sâu, Trần Nguyên thậm chí có thể nhìn thấy xương cốt màu trắng.

Đáy thùng rượu đều là máu tươi, cũng khá tốt, cái thùng này là đựng rượu, nếu là những thùng khác, sớm đã rò rỉ vết máu.

Trần Nguyên vén đầu tóc rối bời kia ra, rốt cục đã nhận biết, người này là nữ nhân đêm qua bắn một tiêu vào mình.

Cả mặt nữ tử tái nhợt dị thường, Trần Nguyên dụng tay đặt ở động mạch cổ nàng, còn có thể cảm giác được mạch nhảy lên.

Làm sao bây giờ?

Trần Nguyên khê cắn răng, quyết định đẩy nữ tử này ra ngoài, ném ở ven đường, về phần về sau là bị Bộ khoái bắt, bị cừu gia giết, hay được người hảo tâm cứu, không cần quan tâm, chỉ cần mình không sao là được.

Duỗi hai cánh tay ra, muốn lôi nàng kia ra ngoài: "Đại tỷ, ngươi chết thì chết, đừng chết tại trong thùng rượu, như vậy về sau sinh ý của ta không dễ làm đâu!"

Vừa kéo dài tới một nửa, đầu ngó lại bỗng nhiên xuất hiện hai Bộ khoái, hai Bộ khoái kia trông thấy Trần Nguyên, lập tức hô: "Này, làm gì đó?"

Trần Nguyên hoảng hốt một hồi, vội làm nhét nàng kia vào trong thùng: "Ta, ta, ta lau thùng, ta lau thùng rượu!"

Hai cái Bộ khoái liếc mắt nhìn nhau, tay cầm chuôi đao, chậm rãi đi tới hướng Trần Nguyên.

Hiển nhiên, Trần Nguyên tìm lý do này thật là ngu ngốc, trong ngõ nhỏ này, ngay cả giếng nước đều không có, trên tay người ngay cái khăn lau đều không có, người lau thùng làm gì!

"Xuống! Dựa vào tường bên cạnh đứng vững!" Hai Bộ khoái chậm rãi tới gần.

Cả khuôn mặt Trần Nguyên đều biến hình rồi, chậm rãi rời khỏi xe: "Hai vị quan gia, ta thật sự không có chuyện gì! Ta chính là một người bán rượu, buổi sáng hôm nay vừa khai trương, ta cũng không biết gì! Thật sự, ta thật sự không biết!"

Hắn cơ hồ đều muốn khóc lên, nhưng thần sắc hai Bộ khoái kia lại nghiêm trọng: "Dựa vào tường! Ngồi xổm xuống! Không nên lộn lộn!"

Đối mặt cương đao sáng loáng, Trần Nguyên phi thường tự giác, cả người ngồi chồm hổm xuống.

Một Bộ khoái đi về hướng Trần Nguyên, tên còn lại lại đi đến hướng thùng rượu kia.

Mắt thấy Bộ khoái kia đã muốn đạp một chân trên xe, chỉ cần dùng lực là có thể đi lên trông thấy nữ tử trong thùng rượu kia.

Vừa lúc đó, trên đường lại bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng đánh nhau kịch liệt, binh khí thanh thúy đánh vang vọng cả con đường.

”Các huynh đệ! Vây lên! Đừng để cho hắn chạy!”

Tiếng la lại làm cho hai Bộ khoái đều sửng sốt một chút, Trần Nguyên cũng ngây ngẩn cả người.

Tiếp theo, một hắc y nhân mạnh mẽ nhảy vào trong hẻm nhỏ, đằng sau, vài Bộ khoái đuổi theo, hai Bộ khoái kia chẳng quan tâm Trần Nguyên nữa, song song đứng chung một chỗ, rút đao nghênh đón.

Hắc y nhân kia hiển nhiên không nghĩ tới trong cái ngõ nhỏ này còn có hai Bộ khoái, bỗng chốc bị cuốn lấy, muốn thoát khỏi không phải dễ dàng.

Trần Nguyên thấy bọn Bộ khoái và Hắc y nhân đánh nhau khó phân thắng bại, cũng không cố hơn được, nâng nắp thùng, nhanh chân đẩy đến một cái cửa ra hướng khác.

Chạy trước rồi nói sau, cho dù tình huống về sau không xong, so với bị Bộ khoái bắt lấy, ở phía trong thùng rượu giấu một nghi phạm sắp chết nhanh vẫn tốt hơn rất nhiều chứ?

Tiếng đánh nhau dần dần xa, Trần Nguyên đã mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi, nhưng hắc y nguyên không dám dừng lại, một hơi chạy về khách điểm, Trần Nguyên hô một công tượng đang giúp chính mình sửa quầy hàng qua: ”Đại ca, giúp ta, giúp ta mang cái thùng rượu này lên phòng ta được không?”

Công tượng nhìn một chút: ”Là đây thùng à?”

Trần Nguyên thuận miệng đáp: ”Không , à không, đây thùng.”

Công tượng gọi một đồng bọn khác đến: ”Đây thùng một mình ta không bê được, đến đây, ba người chúng ta cùng nhau đưa lên.”

Thùng rượu được chuyển vào gian phòng Trần Nguyên, đám công tượng tiếp tục làm việc, bọn hắn nói cho Trần Nguyên, buổi trưa, cả công trình có thể hoàn thiện, không thể chậm trễ sinh ý buổi chiều.

Trần Nguyên căn bản không nghe thấy bọn hắn nói cái gì, vào gian phòng, về sau liền an vị tại trên giường của mình, con mắt nhìn chăm chăm vào cái thùng rượu lớn kia, cũng không đi mở cái nắp ra, trong nội tâm bối rối từng đợt: ”Làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ?”

Hắn chỉ là một thương gia, đời trước chỉ biết buôn bán, đời này cũng chỉ muốn làm mua bán.

Bỗng nhiên có một ”tội phạm truy nã” sắp chết sống ở phía trong gian phòng của mình, hắn thực sự không biết mình nên xử lý như thế nào.

Lưu nàng lại? Đây không phải là tự tìm phiền toái sao!

Báo quan?

Nếu đi báo, chính mình sáng sớm đi đưa rượu, sau đó lại cầm thùng rượu không về, ai biết ở phía trong thùng rượu có nằm một tội phạm truy nã, thật sự trùng hợp hả? Ai tin đây?

Trần Nguyên phát giác một hồi, đột nhiên một cỗ ác niệm bay lên: ”Không được, ta dứt khoát giết nàng! Sau đó đưa ra ngoài, ai biết là ta giết?”

Nghĩ lại, lại là tưởng tượng, nàng tổn thương nặng như vậy, nói không chừng hiện tại đã chết rồi? Nếu như thật sự đã chết rồi, chính mình phải nghĩ biện pháp đưa nàng ra mới được.

Trần Nguyên hít thật sâu hai hơi, vững vàng tâm tình chính mình một tý, sau đó chậm rãi đứng lên, đi đến bên cạnh thùng rượu, lại từ từ mở cái nắp ra.

Nữ tử bên trong vẫn nằm đó, Trần Nguyên lại sờ động mạch cổ nàng một chút, còn sống.

Làm sao bây giờ? Thật sự giết nàng sao?

Trần Nguyên cầm lấy đoản kiếm dưới thùng, bỗng nhiên cảm giác tay mình run phi thường lợi hại, thì ra, giết người cũng là phải có dũng khí rất lớn.

Trần Nguyên khoa tay múa chân vài cái, thủy chung không có cách nào ra tay.

”Ta nhắm mắt lại, một kiếm đưa qua là được.”

Hắn chăm chú nhắm con mắt lại, không dám liếc nhìn nàng kia, tay nắm lấy đoản kiếm chậm rãi với tới trước mặt.

11. Chương 11: Càng Lún Càng Sâu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 11: Càng lún càng sâu

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nàng kia lúc này lại bỗng nhiên tỉnh lại, thấy Trần Nguyên cầm kiếm đâm về hướng chính mình, muốn đứng dậy, lại bởi vì tổn thương quá nặng, mất máu quá nhiều, cả người căn bản không thể nổi một tia khí lực.

Nàng giơ lên một tay, nghênh đón Trần Nguyên, muốn đẩy đoản kiếm ra.

Cái tay này căn bản không có một điểm khí lực, nhưng vừa vặn khoắc lên trên tay Trần Nguyên, chỉ nghe Trần Nguyên kêu một tiếng: ”Má ơi! Quý!”

Cả người lão đảo lui về phía sau, bảo kiếm cũng rơi trên mặt đất.

Sau nửa ngày không thấy động tĩnh gì, Trần Nguyên mới dám mở mắt ra, hắn trông thấy tay nàng kia để bên thũng, cả gan tiến lên hai bước.

Lúc này mới phát hiện ánh mắt của cô gái đã yếu ớt mở ra.

Trần Nguyên nói chuyện có chút cà lăm: ”Người..... người, có phải người chưa chết?”

Nữ tử không tiếng động, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Nhận được câu trả lời này, lại làm cho trong nội tâm Trần Nguyên thở một hơi, tiếp theo bỗng nhiên nghĩ đến, chính mình vừa rồi hỏi câu kia quả thực chính là nói nhảm.

Ánh mắt nữ tử lại bắt đầu ảm đạm, Trần Nguyên chợt phát hiện, ánh mắt của nàng và ánh mắt bạn gái mình đời trước có chút giống nhau.

Bất đắc dĩ, không cam lòng, quật cường.

Suy nghĩ một chút, Trần Nguyên duỗi hai tay của mình ra, ôm lấy nàng kia: ”Được rồi! Làm chuyện tốt đi, ta tận lực cứu ngươi là được, có thể cứu sống hay không, xem vận mệnh của ngươi đi.”

Hắn ôm nàng kia từ phía trong thũng rượu lên trên giường, lấy ra một cái kéo, cắt bỏ quần áo trên miệng vết thương trước, sau đó mang một chậu nước ấm tới, lau sạch sẽ miệng vết thương cho nàng kia.

Tiếp theo mua một ít vải trắng trên đường phố, lại ra tiệm thuốc mua thuốc cầm máu đến, mời lang trung? Trần Nguyên không dám, đây còn không phải là mình muốn chết sao?

Mua được thuốc cầm máu, đắp lên cho nàng kia trước, sau đó dùng vải trắng bọc kỹ miệng vết thương, thời điểm hắn làm tất cả việc này, nữ tử ở vào trong trạng thái hôn mê.

Có thể làm mình cũng đã làm, Trần Nguyên đứng ở bên giường nói với nàng kia: ”Ta chỉ có thể làm như vậy, về phần sống hay chết, ta cũng không cần biết, tốt nhất ngươi đừng chết, nếu như ngươi chết rồi, ta sẽ ném ngươi lên trên đường đó.”

Nàng kia vẫn còn hôn mê, Trần Nguyên không biết lời mình nói nàng có thể nghe được hay không, để cho nàng nằm đó, còn lại liền xem ý chí của nàng.

Bất tri bất giác, quầy hàng đã làm tốt, những công tượng kia hoàn toàn làm theo ý tứ Trần Nguyên, tuy không phải hoàn mỹ, cũng có thể làm cho người ta thỏa mãn.

Buổi chiều, quán rượu Trần Nguyên chính thức buôn bán .

Tất cả bố trí đều làm cho người ta một loại cảm giác mới, đặc biệt là cái quầy hàng cao cao kia bị đập hết, đám khách uống rượu có thể trông thấy người múc rượu cho bọn hắn, cái này lại làm cho trong lòng bọn hắn cảm thấy rất thoải mái.

Người có phải cắt xén hay không, liếc cái là có thể nhìn ra.

Quán rượu còn phải có khách quen mới được, Trần Nguyên nghĩ vậy, liền kéo cái băng ghế, ngồi xuống trước mặt người quen, kê một bàn đồ ăn lên mời, uống cũng rất khoái hoạt.

Những khách cũ hài lòng, sinh ý tự nhiên là tốt, buổi chiều đã sớm bắt đầu nhiều người, ghế ngồi cơ hồ không còn.

Còn chưa tới thời điểm buổi tối, Trần Nguyên đã bán sạch một vạc rượu, hắn tin tưởng sinh ý hôm nay có thể tốt hơn so với ngày hôm qua.

Thời điểm đang vội vàng múc rượu cho khách nhân, có một thanh âm nói: "Chưởng quầy, mua rượu."

Trần Nguyên đầu cũng không ngẩng lên, liền vội vàng đáp: "Đến rồi! Ngài muốn bao nhiêu?"

Thanh âm kia nói: "Ta uống rượu đều theo vò, ít nhất phải tính bằng cân."

Vừa nghe là khách hàng lớn, Trần Nguyên vội ngẩng đầu, lại trông thấy một bóng người dáng người thon dài đang đứng ở trước mặt mình.

Sắc mặt Trần Nguyên lập tức không đúng, người này không phải là Bạch Ngọc Đường ngày hôm qua sao?

Chính mình nên làm sao bây giờ? Muốn làm việc buôn bán, không muốn liên hệ cùng những người này, bọn hắn lại nguyên một đám tìm tới tận cửa rồi!

Bạch Ngọc Đường nhìn sắc mặt Trần Nguyên, mỉm cười: "Huynh đài, đêm qua có ngủ ngon không?"

Trần Nguyên gật gật đầu: "Ngủ tốt, ngủ tốt, ngài muốn bao nhiêu rượu?"

Trên mặt Bạch Ngọc Đường treo một loại tươi cười làm cho Trần Nguyên nhìn không thấu: "Ta muốn một vò rượu, chỉ là, bạc của ta có khả năng không đủ."

Trần Nguyên vội vàng cầm một vò rượu đến, nói: "Không sao, đêm qua ngài cứu ta một mạng, rượu này coi như tạ ngài !"

Trong nội tâm thật ra là muốn nói: "Uống rượu này xong, ngài cũng đi đi, hai chúng ta không quen!"

Đối với chút ít nhân vật trong giang hồ này, đặc biệt là nhân vật giang hồ bên người Bao Chứng, Trần Nguyên áp dụng thái độ đứng xa mà nhìn, thứ nhất không muốn chọc thị phi, thứ hai không muốn chọc Bao Chứng.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường nhếch lên, cười một tiếng móc ra mấy khối bạc vụn, nói: "Ta xem xét người chính là một người trọng tình nghĩa, Bạch mỗ tại Biện Kinh không có mấy người bằng hữu, nhận một vò rượu ngon của huynh đài, khôn cùng cảm kích, chỉ là người làm mua bán nhỏ, ta sao có thể để cho người chịu thiệt?"

Sau khi nói xong, tiếp nhận bình rượu của Trần Nguyên, cũng không khách khí, trực tiếp nói với người bán đồ ăn đối diện: "Này, cho cắt mấy món ăn mặn nhắm rượu!"

Nói xong, tay giơ lên, người bán đồ ăn kia còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một thỏi bạc đã rơi tại cái thớt gỗ, phóng mắt xem xét, liền biết là ba lượng bạc.

Bán đồ ăn mừng rỡ: "Khách quan muốn những thứ gì?"

Bạch Ngọc Đường kéo ghế qua, ngồi ở chính giữa đám khách uống rượu, khẩu khí rất lớn, phát phát tay nói: "Lấy nhiều nhiều một ít là được, không cần phải biết món gì! Làm xong thì bưng tới cho mọi người, ta mời chư vị nâng ly!"

Những người uống rượu kia dựa vào làm cu li kiếm chút tiền, vừa nghe có người mời khách, lập tức đều xông tới, Bạch Ngọc Đường hôm nay cũng rất cao hứng, đợi người bán đồ ăn kia đem thêm vài bản món ăn mặn tới, hắn chỉ lấy nửa cân thịt bò, toàn bộ những thứ còn lại ném cho những khách uống rượu kia.

Trần Nguyên nhìn mà lắc đầu, thấy Bạch Ngọc Đường lại đi về hướng mình, lập tức khách khí hô: "Đại gia, ngài còn có cái gì phân phó?"

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói: "Ta xem huynh đài là loại người khôn khéo, chỗ này của ta có một chuyện, muốn nhờ người, không biết huynh đài có thể hỗ trợ hay không?"

Trần Nguyên lập tức lộ vẻ mặt khó xử, nói thật, hắn thực sự không muốn quan hệ với Bạch Ngọc Đường, ít nhất bây giờ còn chưa muốn.

Nhưng Bạch Ngọc Đường đã mở miệng, nếu như chính mình từ chối, lại sợ đắc tội nhân vật này, nghĩ một lát cũng chưa trả lời.

Bạch Ngọc Đường phảng phất như hiểu tâm tư Trần Nguyên, khẽ cười, nói: "Kỳ thật vấn đề này đối với huynh đài mà nói, chỉ là tiện tay mà thôi, ta có một tri giao, họ Nhan tên Tra Tấn, hiện tại bị giam tại phủ trong đại lao Khai Phong, ta muốn nhờ huynh đài thay ta thăm hắn, đưa một ít rượu và thức ăn cho hắn."

Nhan Tra Tấn? Trần Nguyên âm thầm suy nghĩ một chút, giống như đã nghe qua cái danh hào này, chỉ là nhất thời không nhớ ra, chỉ đưa vài món ăn và rượu, cũng không có vấn đề gì lớn.

Bạch Ngọc Đường khẳng định không tiện đi đưa, hắn "mượn" ba cái gì đó từ chỗ Bao Chửng, về sau quan phủ tìm hắn bốn phía, Trần Nguyên hiện tại thật sự có chút ít bội phục Bạch Ngọc Đường, rõ ràng còn dám dám ngông nghênh đi trên đường như vậy.

Lập tức ôm quyền nói: "Việc này cứ để tại trên người huynh đệ là được, chỉ là không biết hắn bị giam ở nhà tù nào?"

Bạch Ngọc Đường thấy Trần Nguyên đồng ý, phi thường hài lòng: "Đại lao Khai Phong phủ, phòng chữ Thiên."

"Phòng chữ Thiên?" Trần Nguyên lắp bắp kinh hãi, đây chính là địa phương giam tù nhân tội nặng mà!

12. Chương 12: Vụng Trộm Sờ Một Tỷ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 12: Vụng trộm sờ một tỷ

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bạch Ngọc Đường lại không nói thêm lời nào, lấy ra năm mươi lượng bạc từ trong lòng ngực, nói: "Tiểu quỷ đội trưởng nhà lao vô cùng nhất khó chơi, những ngân lượng này dùng để mở đường, xin Trần huynh làm thay ta, cáo từ!"

Sau khi nói xong, hắn đi trong chớp mắt, không kinh hoảng chút nào, không đếm xỉa hai Bộ khoái đang tuần tra sau lưng.

Trần Nguyên tiếp tục làm việc buôn bán của hắn, hôm nay bán đi ba vạc rượu, tăng thêm đưa một vạc cho Tân Nhạc lâu, một ngày bán rượu, rõ ràng so với Dương chương quỹ bán mười ngày còn nhiều hơn, cái này lại làm cho Dương chương quỹ đứng ở trong khách điểm nhìn thấy mà tán thưởng không thôi.

Lúc đóng cửa tiệm, toàn bộ đồ ăn bày ra trên mặt bàn, lại để cho Lăng Hoa xào vài món thức ăn, gom góp đủ số lượng, nói với các thư sinh chung quanh đang đọc sách ban đêm kia: "Chư vị, ta ở bên ngoài làm nghề nghiệp này, mang đến cho chư vị rất nhiều điều không tiện! Hôm nay kẻ hèn này mang chút thức ăn lên, mời chư vị đến nhắm nháp một tý, coi như kẻ hèn này bồi tội với chư vị."

Hô hai lần, phần lớn các thư sinh đều duỗi đầu ra.

Phàm là Thư sinh ở tại khách điểm này, phần lớn đều là khốn cùng, cho nên có người mời uống rượu, đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là một loại hấp dẫn.

Chỉ là, nhân phẩm Trần Nguyên hiện tại vẫn làm cho bọn họ có một ít hoài nghi, tuy bọn hắn rất muốn ăn cơm, nhưng ngày hôm qua, vừa chửi bới Trần Nguyên từ bỏ phẩm chất người đọc sách, hiện tại đã đi xuống ăn đồ hắn mời, phẳng phất là mặt hơi dày.

Trần Nguyên nếu như ngay cả vấn đề này cũng không thể giải quyết, vậy không cần làm việc buôn bán nữa.

Chỉ thấy hắn mời Dương chương quý ngồi xuống trước, mặc kệ những này Thư sinh nhìn Trần Nguyên thế nào, nhân phẩm Dương chương quý, bọn hắn đều hiểu rõ, Có Dương chương quý dẫn đầu ngồi xuống, Trần Nguyên liền sải bước đi lên.

Các người không tự mình đi xuống, ta đi lên kéo xuống là được.

Người thứ nhất từ chối vô cùng lợi hại, nhưng đã bị Trần Nguyên mời xuống được, những người còn lại không cần khách khí nữa, con người chính là như vậy, luôn đi theo người mở đầu.

Khiến các thư sinh thoả mãn nhất chính là, Trần Nguyên rõ ràng không ngồi cùng bọn họ ăn uống, từ lúc bắt đầu mãi cho đến lúc chấm dứt, Trần Nguyên thủy chung cùng Lăng Hoa phụ trách hầu hạ bọn hắn, ban đầu Trần Nguyên từng bước kéo bọn hắn xuống, đợi ăn uống tốt rồi, Trần Nguyên lại đưa nguyên một đám lên.

Kể từ đó, các thư sinh tự nhiên không biết nói cái gì nữa, đã ăn đồ của người ta, hưởng chi Trần Nguyên khách khí như thế, coi như là nhân phẩm hắn có chút vấn đề, cũng không ảnh hưởng đến chính mình.

Hưởng hồ các thư sinh có chút hiểu rõ đối với học vấn của Trần Thế Mỹ, một đối thủ như vậy buông tha cuộc thi, đổi nghề học việc buôn bán, đối với bọn họ, giống như cũng không có cái gì không tốt.

Ném qua bữa rượu này, các thư sinh phàn nàn đối với Trần Nguyên cũng ít đi rất nhiều.

Trần Nguyên Chân vô cùng sợ hãi nửa đêm có người gõ cửa, mọi người đều nói không làm việc trái với lương tâm sẽ không sợ quỷ gõ cửa, mấu chốt là hiện tại trong lòng hắn thủy chung đều hốt hoảng, trong phòng của mình mặt có một quả bom hẹn giờ, nói không chừng lúc nào đó sẽ xảy ra vấn đề.

Các thư sinh một lượt lên lầu nghỉ ngơi, Dương chương quý và Lăng Hoa thu thập tàn cuộc, Trần Nguyên vội vàng xuống hỗ trợ: "Chương quây, ngài đi nghỉ thôi, những tạp vụ này ta tối làm là được."

Bây giờ Dương chương quý nhìn Trần Nguyên, là thấy thế nào cũng thuận mắt, tiểu tử biết làm việc buôn bán, càng biết làm người hơn, cười hi hi thả khăn lau trong tay ra, đi quầy hàng tính toán sổ sách.

Trần Nguyên thấy Dương chương quý không chú ý nơi này, lập tức ngẩng đầu nhìn Lăng Hoa, cười một chút với tiểu cô nương này.

Lăng Hoa chỉ là vụng trộm liếc mắt nhìn Trần Nguyên, lập tức tránh qua.

Trần Nguyên âm thầm nở nụ cười, hắn tự nhiên biết rõ ánh mắt như vậy có ý vị như thế nào, lập tức nhẹ giọng hô một tiếng: "Lăng Hoa!"

Lăng Hoa vội vàng nhìn phụ thân đằng sau quầy một chút, sau đó mới dám chậm rãi làm bộ quét rác, nhích lại gần.

Nàng cũng không ngẩng đầu lên nhìn Trần Nguyên, càng không mở miệng hỏi gọi nàng tối làm cái gì, đi đến trước mặt Trần Nguyên, tay rõ ràng vẫn động, thật sự đang quét nhà.

Trần Nguyên nhẹ nhàng kéo ống tay áo của nàng một chút, đặt một bao bạc ở trong tay Lăng Hoa: "Của người đó, mười lượng!"

Lăng Hoa lập tức sửng sốt một chút, cuối cùng cũng mở miệng: "Người sao có nhiều bạc như vậy?"

Cho dù một ngày bán đi năm vạc rượu, bỏ đi tiền vốn, cũng tuyệt đối không lợi nhuận nhiều như vậy.

Trần Nguyên nhẹ nhàng nói tại bên tai Lăng Hoa: "Hôm nay ta đụng phải một người ngu ngốc, dùng năm mươi lạng bạc mua một vò rượu của ta."

Lăng Hoa căn bản không tin, liếc nhìn Trần Nguyên, cũng không nói thêm gì nữa, cầm bạc, lại chạy đến địa phương rất xa quét rác.

Đợi cho tất cả thu thập thỏa đáng, Trần Nguyên mới trở lại gian phòng của mình.

Sau khi vào cửa, lập tức đóng cửa lại, sau đó lập tức nhìn nàng kia nằm trên giường còn sống hay là đã chết.

Trần Nguyên đặt tay ở phía trên mạch nàng kia, tuy hần chưa từng học qua bắt mạch, cũng có thể cảm giác được mạch đập nữ tử nhảy lên có hơn lực một ít so với buổi sáng, trong nội tâm lập tức có chút mừng rỡ.

Dù sao mình cũng cứu được một tánh mạng, một loại cảm giác thỏa mãn tự nhiên sinh ra.

Trần Nguyên lập tức vén lên chăn, dùng khăn mặt dính nước ấm, đi vào bên người nàng kia: "Ta rửa miệng vết thương cho người, bằng không sẽ bị nhiễm trùng."

Nói xong, hần tự tay cởi y phục trên người nữ tử.

Miệng vết thương có hai đường, một đường từ đầu vai trái đến dưới lưng, dài nửa xích, một đường khác là bắt đầu từ ngực, một mực cắt đến cánh tay phải.

Vị trí như vậy liền khó quyết định rồi, Trần Nguyên muốn rửa miệng vết thương cho cô gái này, phải cởi áo nàng ra.

Y phục trên người nữ tử sớm đã bị Trần Nguyên ném đi, một thân toàn vết máu không thể mặc tiếp, hiện tại trên người nàng là áo choàng của Trần Thế Mỹ, bởi vì Trần Nguyên cho rằng như vậy thuận tiện để mình bôi thuốc vào miệng vết thương của nàng.

Cởi bỏ hai nút thắt, Trần Nguyên ngây ngẩn cả người.

Buổi sáng có chút hoảng hốt, tăng thêm nữ tử một thân toàn là máu, hơn nữa tánh mạng chưa biết thế nào, không có có tâm tư nhìn kỹ, hiện tại miệng vết thương nàng kia đã không chảy máu nữa, trên người cũng được lau sạch sẽ rồi.

Trần Nguyên mới phát hiện, dáng người nữ nhân này rõ ràng rất tốt, đặc biệt là bộ ngực lồ lộ tại trước mắt Trần Nguyên kia, càng làm cho xúc động trong người Trần Nguyên lan tràn.

"Ta vụng trộm sờ một tý, nàng có biết không?" Một ý nghĩ rất xấu xa lập tức theo hiện ra trong đầu, quân tử và tiểu nhân khác nhau ở chỗ, quân tử có thể dùng phẩm chất cao thượng khống chế cách nghĩ không nên xuất hiện trong đầu mình, nhưng phẩm chất Trần Nguyên không phải cao thượng như vậy, nghĩ tới đây, dĩ nhiên là muốn làm luôn.

Huống chi lúc này trời biết đất biết, ta biết, ngay cả nữ nhân tử cũng không biết.

Lúc này chiếm tiện nghi nữ nhân là cảm thú, nếu có tiện nghi không chiếm thật là không bằng cảm thú, hần nhìn da thịt trắng nõn của nàng kia, nuốt từng ngụm nước miếng, âm thầm nói: "Người bắn ta một tiêu, ta sờ người một tý, chúng ta coi như huề nhau."

13. Chương 13: Âu Dương Tu

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 13: Âu Dương Tu

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Động cơ và lý do đều có rồi, Trần Nguyên là người rất dứt khoát, vừa mới nghĩ xong, bàn tay kia đã đặt ở bộ ngực nữ tử, tùy ý bóp một chút.

Không đúng, trước hết là cảm nhận tốt rồi mới động thủ lần nữa? Hay là dùng tay bóp, về sau mới cảm nhận kỹ? Cái này Trần Nguyên cũng không rõ ràng lắm, dù sao, cảm xúc cũng rất tốt!

Nữ tử hiển nhiên là tấm thân xử nữ, bộ ngực co dãn kia nằm trong lòng bàn tay Trần Nguyên vô cùng đàn hồi, quan trọng nhất chính là nàng quanh năm luyện võ, cơ ngực đàn hồi từ bên trong cũng có thể cảm giác được, loại cảm giác này lại làm cho Trần Nguyên yêu thích không nỡ rời tay.

Sờ trong chốc lát, lực đạo trên tay Trần Nguyên càng lúc càng lớn, miệng vết thương nàng kia nhận lấy lực tác động, trong hôn mê rõ ràng nhúu mày thoáng một tý, phát ra một tiếng hừ lạnh rất nhỏ.

Trần Nguyên vội vàng dừng tay, lúc này mới nhớ tới chính mình còn chưa giúp nàng lau miệng vết thương.

Một lần nữa bôi thuốc, sau đó lại băng bó, trong cả quá trình này, nàng kia giống như một con rối, nằm ở trên giường động, không động đậy, chỉ là Trần Nguyên ngẫu nhiên đụng vào miệng vết thương của nàng, mới có thể nhẹ nhàng nhúu mày.

Một nữ nhân xinh đẹp như vậy nằm trên giường của mình, mình có thể tận tình chiếm tiện nghi của nàng, điều này không khỏi làm Trần Nguyên có chút đắc ý, nhưng hần liền nghĩ đến, nếu bị người khác trông thấy nàng nằm trên giường của mình, đây chẳng phải là rất phiền toái sao?

Phải biết rằng nàng là tội phạm quan trọng đang bị quan phủ truy nã.

Vì thế Trần Nguyên nghĩ ra một biện pháp, thì phải đóng một tấm ván gỗ dưới giường của mình, có thể để cho nàng kia ngủ ở phía trên, như vậy thời điểm chính mình đi ra ngoài, sẽ để nàng trên ván gỗ dưới giường, cho dù có người vào, cũng sẽ không phát hiện ra nàng.

Đợi Trần Nguyên đóng tốt tấm ván gỗ, để nữ tử lên trên, không khỏi có chút đắc ý, hần đóng tấm ván gỗ đáp tương đối sát vào bên trong, nếu có người xốc ga giường lên, chỉ cần không ngược cổ vào, cũng khó có thể trông thấy.

Trần Nguyên lúc này mới thở dài một hơi, trong chớp mắt nằm chết dí trên giường, lại làm như thế nào cũng vô pháp chìm vào giấc ngủ, trong đầu luôn có hình bóng nữ tử, bất tri bất giác, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, cảm giác như dư vị vừa rồi vẫn còn.

”Nếu nàng thật sự tỉnh lại thì nên làm như thế nào cho phải?” Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này, phải biết rằng cô gái này là tội phạm quan trọng quan phủ đang truy nã, vạn nhất bị người tra ra nàng đang ở chỗ mình, một tội chứa chấp là không thể thiếu.

Trần Nguyên cảm giác tất cả đều rối hết lên, trong đầu có chút loạn, không biết nằm bao lâu thì đi ngủ.

Sáng sớm tỉnh lại, chuyện thứ nhất cần làm đương nhiên là đưa rượu cho Tân Nhạc lâu.

Tiểu nhị Tân Nhạc lâu dậy sớm cực kỳ, liên tục hai ngày, thời điểm Trần Nguyên đưa rượu đến, bọn hắn đã quét dọn vệ sinh sạch sẽ.

Sài Dương trông thấy Trần Nguyên mang rượu dừng lại nơi cửa, vội vàng gọi tiểu nhị đi lên chuyển rượu, chính mình lại ngồi ở trong hành lang nói với Trần Nguyên: ”Chưởng quầy vào đây uống hai chén trà nước đã, sáng sớm cũng vất vả người, nghỉ tạm một lát.”

Trần Nguyên buông xe, lau mồ hôi trên trán một chút: ”Không dám quấy rầy Sài đại quan nhân, tiểu nhân còn có một số việc phải làm, nghỉ một hồi sẽ phải rời đi.”

Trần Nguyên đã nghe ngóng rõ ràng, Sài Dương này, là người của Chu gia, cái gọi là Chu gia, thì ra là triều Chu trước Tống triều, nếu như không phải Triệu Khuông Dận chiếm giang sơn Chu gia, như vậy Sài Dương hiện tại cũng có thể là hoàng tử long tôn(con cháu vua).

Chỉ là Triệu Khuông Dận cũng xem như là người tốt, ít nhất có thể để cho người họ Chu sống tại Đại Tống.

Tân Nhạc lâu của Sài Dương chưa bao giờ phải nộp thuế, hơn nữa có Triệu Khuông Dận tự tay ban phát lệnh bài miễn chết, với tư cách trấn môn chi bảo, mang vạ miễn phạt, tử tội miễn chết.

Sài Dương làm người cũng là tương đối khách khí, thấy Trần Nguyên từ chối, lại vẫy vẫy tay nói: "Ai! Chưởng quầy, tiền lúc nào đều có thể kiếm, vào đây uống một ngụm trà nghỉ tạm một lát, không thể làm người chậm trễ kiếm tiền."

Đối với nhân vật nhỏ như Trần Thế Mỹ mà nói, Sài Dương chính là một đại nhân vật, cho nên người ta nói một lần có thể chối từ, nếu như người ta nói lần thứ hai, người không nể tình, cũng có chút không quá thức thời.

Trần Nguyên xoay người hành lễ, đi đến nói: "Như thế, tại hạ xin làm phiền."

Sài Dương chỉ cái ghế bên cạnh: "Chưởng quầy, mời ngồi."

Trần Nguyên nghiêng người ngồi xuống, đây là lễ tiết lưu lại trong đầu Trần Thế Mỹ, phàm là "tốt dân gặp quan, cũng không thể ngồi cùng nhau, một cái ghế lớn hơn nữa, người cũng chỉ có thể ngồi nửa cái mông dít.

Sài Dương tự mình cầm lấy ấm trà, rót một chén cho Trần Nguyên: "Cái này là Thiết Quan Âm thượng hạng, Trần huynh nếm thử hương vị xem?"

Bất tri bất giác, Sài Dương đã muốn cải biến xưng hô, Trần Nguyên không phát giác, bưng chén lên, ngửi một chút, một vị hương trà xông vào mũi.

"Trà ngon! Trà ngon! Tuy tại hạ không thông trà đạo, cũng có thể ngửi thấy mùi vị trà này rất tuyệt." Trần Nguyên nói xong, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Đúng lúc này, cửa ra vào lại truyền đến tiếng cười: "Ha ha, nước trà cho dù ngon đến mấy, sao có thể so sánh cùng rượu?"

Nói xong, một người mặc quan phục đi đến.

Sài Dương vừa thấy người nọ, lập tức đứng dậy: "Âu Dương huynh trở về lúc nào vậy? Làm sao không nói một tiếng cùng tiểu đệ?"

Trần Nguyên cũng vội vàng đứng lên, người ở cửa ra vào cũng không nhìn hai người bọn họ, đi thẳng đến vạc rượu của Trần Nguyên, mở cái nắp ra, hít một hơi thật dài, sau đó lắc mạnh đầu, lông mày nhăn lại.

Xoay đầu lại, nói về hướng Sài Dương: "Người chính là dùng cái rượu này lừa gạt người sao?"

Sài Dương cười nói: "Âu Dương huynh, đây là rượu ta chiêu đãi khách nhân bình thường, đương nhiên không thể lọt vào mắt người, bên trong có rượu ngon ủ đã lâu, huynh đệ cố ý giữ lại vì Âu Dương huynh."

Người nọ nghe vậy liền mừng rỡ nói: "Thật sao?" Nói xong, liền bước đến chỗ đằng sau.

Lúc này Sài Dương lại vội vàng đứng dậy: "Ai, ai, Âu Dương huynh đừng nóng vội, huynh đệ giữ lại rượu tốt cho người, nhưng cũng lưu lại một nan đề, mong Âu Dương huynh giải đáp cho huynh đệ."

Trần Nguyên lúc này suy nghĩ một chút, khách của người ta đã tới rồi, chính mình cũng nên đi, lập tức ôm quyền nói: "Sài đại quan nhân, Âu Dương đại nhân, kẻ hèn này cáo từ trước."

Sài Dương lại vội vàng ngăn Trần Nguyên lại: "Trần huynh không cần vội vã đi, ta muốn mời Trần huynh làm người chứng nhận, nhìn xem Âu Dương Tu Âu Dương đại nhân, có phải thật sự có thể chống lại văn thư đối ngẫu của ta hay không."

Người này chính là Âu Dương Tu? Trần Nguyên nghe xong rất là giật mình, thì ra Âu Dương Tu chính là dạng này, tuy đời trước Trần Nguyên chỉ đọc qua vài truyện, hơn nữa đã quên toàn bộ "Túy Ông đình", nhưng một lại nhớ rõ câu "ánh trăng trên ngọn cây liễu, người hẹn ước dưới hoàng hôn" này.

Trần Nguyên luôn luôn cho rằng, người chưa trộm tình, tuyệt đối không viết ra được những lời này.

Âu Dương Tu nhìn về phía trên cực kỳ ngạo mạn, nói: "Người làm ra câu đối kiểm tra ta?"

Sài Dương ha ha cười nói: "Đầu tiên phải nói trước, nếu người không đáp được, xin mời đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại."

Âu Dương Tu cầm quạt trong tay, xếp lại, nói: "Nói đi." Hắn ngồi ở trên mặt ghế nhìn Sài Dương, một bộ tư thế cứ việc nói.

Sài Dương cũng đã tính trước: "Câu đối này, là ta lấy được từ một lão Thư sinh, Âu Dương huynh nghe cho kỹ."

14. Chương 14: Tuyệt Đối

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 14: Tuyệt đối

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Sài Dương uống ngụm nước trà, lại liếc nhìn Âu Dương Tu, sau đó mới lên tiếng: "Mắc câu cho lão, lão kiểm tra, lão kiểm tra học trò nhỏ, học trò nhỏ kiểm tra đến già."

Vừa ra câu đối này, lông mày Âu Dương Tu nhú vào cùng một chỗ: "Người từ nơi nào tìm được câu đối này vậy?"

Sài Dương thấy biểu lộ của hắn, lập tức có chút đắc ý: "Chỉ là một lão thư sinh luôn thì không trúng nói ra, thế nào, Âu Dương huynh? Nếu không đối được, ta phải đóng cửa."

Âu Dương Tu hừ lạnh một tiếng: "Ta bị người đẩy ra ngoài cửa, ngày mai không phải cả Biện Kinh cũng biết việc này sao?"

Sài Dương cười to: "Đó là tự nhiên, ta sẽ đi chuẩn bị pháo đốt ngay bây giờ, nếu người không đối ra được, ta sẽ đốt một trận pháo đưa tiễn người ra ngoài, ha ha ha!"

Âu Dương Tu vẫn còn nghĩ, Sài Dương quay đầu lại, bắt đầu nói chuyện cùng Trần Nguyên: "Trần huynh, ta nghe nói người vốn cũng là đến thi khoa cử?"

Trần Nguyên gật đầu: "Vâng, chỉ là đi vào Biện Kinh, mới biết tài học mình kém, có lẽ là an ổn làm chút ít sinh ý, lợi nhuận ít bạc thì tốt hơn."

Sài Dương hiển nhiên rất đồng ý đối với thuyết pháp của Trần Nguyên: "Đúng vậy, thế nhân đều nói đọc sách tốt, nhưng đọc hai quyển sách lại có dùng làm gì? Như lão thư sinh kia, thi đến tóc trắng xóa vẫn là kẻ vô tích sự, nhớ tới liền làm cho người ta cảm thấy bị thương."

Lúc này, Âu Dương Tu vỗ đùi một cái, nói: "Có rồi! Sài đại quan nhân, người có lẽ là sớm lấy rượu ngon ra đi!"

Nói xong, thập phần tự tin, đứng lên nói: "Đại quan nhân nghe về dưới của ta này — một người là lớn, hai người là trời, nhân tình quá lớn, nhân tình đến tận trời!"

Sài Dương sững sờ, trong lòng cũng là bội phục Âu Dương Tu suy nghĩ rất nhanh, lập tức ôm quyền nói ra: "Âu Dương huynh quá tài giỏi, tiểu đệ bội phục! Mời, mời vào bên trong!"

Âu Dương Tu hơi gơ tay, không tiến vào bên trong, mà là nhìn Trần Nguyên.

Sài Dương chợt nhớ tới, chính mình còn chưa giới thiệu bọn họ, lập tức nói với Trần Nguyên: "Vị này chính là tiền sĩ trong năm Thiên Thánh, Âu Dương Tu Âu Dương đại nhân."

Trần Nguyên thi lễ: "Tiểu sinh Trần Thế Mỹ, bái kiến Âu Dương đại nhân."

Kỳ thật, xem niên kỷ, hai người cũng không sai biệt lắm, nhưng người ta là quan, là tiền sĩ, Trần Thế Mỹ bây giờ cái gì cũng không phải, tự nhiên thấp hơn một đoạn.

Âu Dương Tu lạnh lùng nhìn Trần Nguyên, thái độ có chút bất thiện: "Chúng ta đọc sách, há có thể chỉ vì công danh?"

Trần Nguyên không nghĩ mình đã đắc tội hần, cười nói: "Đại nhân giáo huấn rất đúng, tiểu nhân cũng là cuộc sống khó khăn, thật sự không có biện pháp nào khác."

Âu Dương Tu nóng tính, không bởi vì Trần Nguyên nhượng bộ mà giảm, thuở nhỏ hần nghèo khổ, thậm chí ngay cả trang giấy cũng không mua nổi, chỉ có thể dựa vào mẫu thân viết chữ trên mặt đất dạy hần, bởi vậy mà có thái độ cực kỳ coi trọng đối với đọc sách.

Trần Nguyên buông tha đọc sách, làm việc buôn bán, cái này trong mắt Âu Dương Tu chính là một loại vũ nhục đối với người đọc sách.

Hần liếc mắt nhìn Trần Nguyên: "Đọc sách là tối trọng yếu nhất, là học được tri thức từ trong sách, tất cả đều hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao, đây không phải đọc sách thi đỗ công danh được địa vị cao, mà là tâm cảnh người đọc sách."

Trần Nguyên tiếp tục cười làm lành nói: "Đại nhân giáo huấn rất đúng, kẻ hèn này xin thụ giáo."

Trong lòng Sài Dương biết cách Âu Dương Tu làm người, vội vàng cắt ngang chủ đề, phát tay nói với Trần Nguyên: "Chường quầy, người đi nhanh đi, làm trễ nhiều thời gian của người, thật sự vô cùng có lỗi."

Trần Nguyên đang muốn nói ta xin rời đi, ai ngờ Âu Dương Tu phảng phất như chưa quở trách Trần Nguyên xong, trong nội tâm cũng rất không thoải mái, lại đi đến trước mặt Trần Nguyên: "Người đọc sách, đọc đến hiện tại, đến Biện Kinh, dựa vào một ân khoa, cho dù biết rõ hi vọng không lớn, cũng nên đi thử một lần, cứ đơn giản buông tha như vậy, không riêng gì đã đánh mất mặt người đọc sách, thậm chí không thể ăn nói với cha mẹ người!"

Lời này nói cũng rất nặng, nếu như là Trần Thế Mỹ mà nói, phỏng chừng có thể chịu đựng được, nhưng Trần Nguyên không thể, mặt của hần lập tức biến sắc.

Sài Dương kéo kéo Âu Dương Tu: "Âu Dương huynh, người có chí riêng, người nói như vậy có chút quá mức rồi."

Âu Dương Tu hừ lạnh một tiếng: "Dạng người không hiểu sự đời bậc này, ta cũng vậy chẳng muốn nhiều lời, mà thôi, người hãy đi đi!"

Sài Dương phát tay, ý bảo Trần Nguyên đi mau, nhưng Trần Nguyên hiện tại đây một bụng tức, đầu nguyên ý rời đi?

Hần lập tức nói ra: "Tiểu sinh cũng biết rõ mình làm như vậy rất nhục nhã, chỉ là tiểu sinh tài học kém koir, ngay một câu đối ở nông thôn đều không đối được, nếu thi đậu công danh, cũng không thể tạo phúc một phương, không bằng buông tha thi cử."

Âu Dương Tu vừa nghe nói Trần Nguyên về câu đối ở nông thôn, lại nhìn ánh mắt Trần Nguyên nhìn mình, biết rõ người này đã hạ chiến thư.

Lập tức cười lạnh một tiếng: "Cái gì câu đối? Nói nghe một chút."

Trần nguyên nâng người lên đến: "Có lẽ là không nói thì tốt hơn, miễn cho dơ lỗ tai đại nhân, tiểu sinh không đối được, nghĩ đến việc đại nhân đậu Tiến sĩ, tất nhiên có thể đối được."

Sài Dương đứng ở một bên, không nói thêm gì nữa, hần biết rõ đối câu đối là một chuyện Âu Dương Tu ưa thích, cũng là Âu Dương Tu am hiểu, mừng rỡ ở một bên xem náo nhiệt, cho dù hai người bọn họ có một người không xuống đài được, cũng không phải do mình đắc tội.

Âu Dương Tu thật sự không muốn nói thêm cái gì cùng Trần Nguyên, chỉ nói một chữ: "Nói!"

Trần Nguyên cười lạnh, thầm nghĩ trong lòng, ta ra về đối thiên tuyệt, cả thế kỷ 21 cũng ít ai đối được, người đối ra được mới là có quý!

Trong nội tâm nghĩ như vậy, ngoài miệng lại ép Âu Dương Tu một bước: "Tiểu sinh có lẽ là không nên nghe, đây là thứ làm cho tiểu sinh đánh mất tin tưởng kiểm tra công danh, nếu lại đả kích đại nhân....."

Lời còn chưa nói hết, Âu Dương Tu liền cười ha ha: "Đến hiện tại, còn chưa có câu đối nào ta không đối được!"

Trần Nguyên lần này không thi lễ, khê mở môi: "Như thế, đại nhân nghe cho kỹ! —— kẻ điếc không nghe thấy, không nói gì, mù lòa trông thấy quý."

Cái này tại Đại Tổng thật sự không thể tính toán là một câu đối, bởi vì văn từ chính giữa thấp kém, không có chút vần thơ nào, chỉ có thể coi là một câu thổ ngữ mà thôi.

Âu Dương Tu nghe thấy, vốn là khinh miệt cười một tiếng, thầm nghĩ trong lòng: "Câu đối ở nông thôn đều là thấp kém như vậy."

Nhưng cẩn thận nghĩ một hồi, tuy thấp kém, người muốn đối lại, quả thực không dễ! Kẻ điếc không có khả năng nghe, không nói gì không có khả năng nói, mù lòa cũng khó có thể trông thấy, quý càng là một loại hư vô. Quan trọng nhất là, nghe, nói, xem, tất cả đều trên ngũ quan, nghe chính là kẻ điếc, nói chính là kẻ câm, nhìn chính là mù lòa, bằng vào kinh nghiệm của hần, đây quả thực là tuyệt đối!

Âu Dương Tu sau nửa ngày không nói gì, Trần Nguyên biết rõ, cho dù hần là Âu Dương Tu, cũng không đáp được! Ít nhất không có thời gian mấy tháng, hần không thể nào đối lại được.

Đợi một hồi, không gặp Âu Dương Tu nói chuyện, Trần Nguyên ngẩng đầu đi ra ngoài cửa: "Âu Dương đại nhân, Sài đại quan nhân, kẻ hèn này không trả lời được, cho nên biết mình tài học kém cỏi, công danh phải không kiểm tra nữa, bây giờ còn có chút ít sinh ý phải quản lý, cáo từ!"

Sài Dương vội vàng đứng lên: "Trần huynh đi thông thả."

Mà Âu Dương Tu lúc này hoàn toàn đắm chìm ở bên trong câu đối, tất cả mọi việc chung quanh, hần đều không thêm để ý.

Trần Nguyên đi ra khỏi Tân Nhạc lâu, trong lòng có chút bực mình, sáng sớm liền đụng phải một Âu Dương Tu giáo huấn mình, tốt tâm tình đều bị hần làm cho biến mất.

Hít sâu hai hơi, sau đó mang không thùng quay về quán rượu của mình.

Buổi sáng hôm nay còn có chuyện muốn làm, mau mau đến xem Nhan Tra Tấn bị giam trong đại lao phủ Khai Phong, chuyện này là Bạch Ngọc Đường nhần nhủ, tuy Trần Nguyên không muốn tiếp xúc nhiều cùng Bạch Ngọc Đường lo, nhưng người ta cho bạc để người xử lý sự tình, cũng không thể không làm.

15. Chương 15: Thăm Nhan Tra Tấn

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 15: Thăm Nhan Tra Tấn

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Người bán đồ ăn đối diện kia đã từng nói qua với Trần Nguyên, hần có một ca ca làm người hầu trong đại lao phủ Khai Phong, thời điểm Trần Nguyên tìm được hần, chưa nói hai lời, đã dẫn Trần Nguyên tới bên ngoài đại lao phủ Khai Phong, tìm được ca ca kia, thanh toán hai lượng bạc, người nọ đáp ứng đi vào thương lượng cùng đội trưởng nhà lao.

Trần Nguyên cùng người bán đồ ăn chờ ở trước cửa, không bao lâu đã nhìn thấy ca ca kia đi ra: "Theo lý thuyết, tử tù tại trước khi chết phải không thể gặp người, chỉ là ta khuyên can đội trưởng nhà lao mãi, cuối cùng để cho hần tin tưởng người chỉ là được người nhờ vả đến thăm phạm nhân một tý, cũng may phạm nhân đã cung khai đồng ý, bằng không thì làm thế nào người cũng không được vào."

Trần Nguyên vội vàng nói cảm ơn: "Đa tạ đại ca, khuya hôm nay huynh đệ mời đại ca uống rượu, mong rằng người nể mặt."

Ca ca kia lắc đầu, ngón tay cái chỉ người bàn đồ ăn kia: "Uống rượu liền miễn đi, đây là huynh đệ ta, chuyện của hần ta đương nhiên phải làm, chỉ là sau khi đi vào gặp đội trưởng nhà lao, người còn phải đưa chút ít bạc, đừng keo kiệt."

Đến chỗ đội trưởng nhà lao, Trần Nguyên lấy ra hai mươi lượng bạc, mới được đi đến chỗ Nhan Tra Tấn đầy xiềng xích bị nhốt tại tử lao.

Lần đầu tiên trông thấy Nhan Tra Tấn, Trần Nguyên cảm giác hần không phải là một người xấu, thậm chí không được tính là một người giang hồ.

Dáng người yếu nhược, dáng vẻ mười phần thư sinh, căn bản không giống với Bạch Ngọc Đường kia.

"Nhan Tra Tấn? Nhan huynh?" Trần Nguyên thấp giọng hô hai tiếng, Nhan Tra Tấn xoay đầu lại, tuy gông xiềng đầy trên người, nhưng mở miệng chính là tiêu chuẩn lễ nghi Thư sinh: "Vị huynh đài này, người hô ta sao?"

Trần Nguyên cười một chút: "Tại đây còn có Nhan Tra Tấn thứ hai sao?"

Nhan Tra Tấn suy nghĩ một chút, lập tức nói: "Xin thứ cho tại hạ có hình cụ trên người, không tiện đáp lễ, chỉ là, huynh đài quen biết với ta?"

Trần Nguyên lắc đầu, lúc này hần rõ ràng còn so đo việc không thể đáp lễ? Cũng không nói cái gì nữa, từ trong hộp đựng thức ăn, lấy ra một ít rượu và thức ăn, nói: "Không biết, ta chỉ là được người nhờ vả, đến đưa cho người một ít thức ăn, nhìn xem người có bị đánh hay không mà thôi."

Nhan Tra Tấn đau khổ, cười một tiếng: "Ta là người sắp chết, ai nguyện ý tổn quyền cước đánh ta? Huynh đài được người nào nhờ vả vậy?"

Hiện tại Trần Nguyên cũng nghĩ tới, trong Bao công xử án là có Nhan Tra Tấn này, hình như là làm đồ đệ Bao Chứng, hần nhất định sẽ không chết.

Lập tức trấn an, nói: "Người sẽ không chết, yên tâm đi, người cũng đừng hỏi nhiều như vậy, ăn những thức ăn này xong, ta liền đi, ta sẽ thường xuyên đến thăm người."

Nhan Tra Tấn lấy tay nắm gà quay lên, cắn một cái, có chút tự giễu, cười nói: "Nghĩ tới một kẻ Thư sinh như Nhan Tra Tấn ta, sống không lâu, rõ ràng còn có người nhớ, rốt cuộc là sống không uống."

Trần Nguyên lại hỏi một ít vấn đề không quan hệ, ví dụ như thân thể như thế nào, cần các loại quần áo gì, Nhan Tra Tấn đều không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ bảo Trần Nguyên không cần quan tâm hần.

Nhìn trời sắp sáng rõ, Trần Nguyên nghĩ đến quán rượu lập tức phải mở cửa rồi, không nói nhiều lời, nhắc Nhan Tra Tấn cố gắng ăn hết những thứ kia, liền cáo từ.

Trong lòng Trần Nguyên nghĩ, lần này hoàn thành Bạch Ngọc Đường ủy thác, có lẽ nên ít liên hệ cùng những người này, bọn họ là người giang hồ, trở mặt liền nhố dao găm ra, huống chi sẽ kéo mình về hướng Bao Chứng, có lẽ là bảo trì khoảng cách một chút thì tốt hơn.

Nhưng sự tình phát triển lại vượt quá Trần Nguyên dự đoán, chân trước hần vừa mới rời khỏi đại lao phủ Khai Phong, hai thân ảnh liền vọt ra từ trong góc.

Một hán tử dáng người khỏe mạnh nói: "Triển gia, tiểu tử này nhìn về phía trên không phải người của Bạch Ngọc Đường, một điểm công phu đều không có, có phải là ngài đã đoán sai."

Người bên cạnh nhìn Trần Nguyên, thân cao ngoài một mét bảy, tại niên đại này, xem như rất cao, mặt trắng như ngọc, hai hàng lông mày kiếm, phía dưới có một đôi mắt tinh tường, sáng ngời hữu thần, nghe câu hỏi của tráng hán kia, lập tức cười nói: "Nhan Tra Tấn không người quen tại Biện Kinh, Bạch Ngọc Đường cũng không có, hần chịu mạo hiểm kêu oan vì Nhan Tra Tấn, đủ để thấy quan hệ bọn hần không giống bình thường, Nhan Tra Tấn bị bỏ tù, Bạch Ngọc Đường tất nhiên sẽ đến thăm, nhưng hiện tại hần lại không tới được, ngoại trừ sai người đến, hần không có biện pháp khác."

Người nói chuyện, chính là đệ nhất hiệp khách của Bao Chứng, Ngự tiền Tứ phẩm đại phu hộ vệ, được hoàng đế khẩu phong làm "Ngự miếu", Nam hiệp Triển Chiêu.

Mà người đi theo bên cạnh hần kia, chính là Vương Triều.

Vương Triều nghe Triển Chiêu nói như vậy, cũng gật đầu nói: "Cái kia, chúng ta làm sao bây giờ?"

Triển Chiêu nhìn bóng lưng Trần Nguyên, nhỏ giọng nói: "Nhìn thẳng người này, Bạch Ngọc Đường có khả năng sẽ đi tìm hần."

Vương Triều khẽ cười, nói: "Triển gia yên tâm, ta đã lại để cho hai huynh đệ tiến vào khách điểm, chỉ cần Bạch Ngọc Đường dám đến tìm tiểu tử này, ta định khiến cho hần không chạy thoát."

Triển Chiêu gật gật đầu, tiếp theo lại bỗng nhiên lắc đầu: "Ai, đây đều là do ta, nếu ta không bị gọi là 'Ngự miêu', Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không đến gây phiền toái cho ta."

Vương Triều không có khí độ như Triển Chiêu, trong mắt hần, tất cả sự tình đều là Bạch Ngọc Đường sinh sự.

Hần đứng ở trên lập trường quan phủ suy nghĩ vấn đề, tự nhiên không biết bọn người Bạch Ngọc Đường được xưng "Ngũ thủ", Triển Chiêu bỗng nhiên được người gọi là "Mèo", người giang hồ nhìn cái này là một loại khiêu khích.

Mặt khác, niên kỷ bốn con chuột kia hơi nhiều chút ít, có thể nhẫn nhịn được, Bạch Ngọc Đường lại tuổi trẻ khí thịnh, cho nên mới đi vào Biện Kinh, tìm cái con mèo này chơi đùa.

Trần Nguyên căn bản không biết, hần đã càng lún càng sâu vào trung tâm vùng nước xoáy, ngay tại thời gian hần tới thăm Nhan Tra Tấn, đã có hai nhóm nhân mã tiến vào "Duyệt Lai khách điểm".

Một lớp là người phủ Khai Phong, mà một lớp khác, thì là người phủ Thái sư.

Phủ Thái sư một mực không buông tha truy tìm nữ tử kia, tuy bọn hần nói với Hoàng thượng, trận dùng binh khí đánh nhau kia chỉ là bởi vì có mấy người giang hồ đánh nhau ở trước cửa, hộ viện phủ Thái sư vì cam đoan quý phủ an toàn, mới lần vào, kỳ thật căn bản không phải như vậy.

Bàng Thái sư đã ban mật lệnh xuống, vô luận như thế nào, cũng phải bắt nàng kia trở về, hoặc là giết chết ngay tại chỗ, trong tay nàng kia có một vật, nhất định phải mang về, vạn lần không thể để cho nàng đào thoát, hoặc là rơi vào trên tay người khác.

Bọn hần một đường kiểm tra xuống, toàn bộ manh mối cuối cùng đều bị chặn đứt tại Tân Nhạc lâu.

Mà buổi sáng hôm đó, Trần Nguyên là người thứ nhất đến Tân Nhạc lâu, lại đẩy một thùng rượu rời đi, cho nên, hiện tại phủ Thái sư đã bắt đầu chú ý Trần Nguyên.

Chỉ là bọn hần còn chưa nắm chắc, cũng không muốn sinh sự, lúc này mới phái một người tiến vào Duyệt Lai khách điểm, tìm hiểu động tĩnh Trần Nguyên.

Trần Nguyên không hề hay biết đối với việc này, hần căn bản không biết tất cả mọi thứ, trong nội tâm còn đang suy nghĩ chuyện hôm nay, chỉ cần xử lý tốt sự tình nàng kia, chính mình có thể giải thoát khỏi việc này.

Trở lại khách điểm, Trần Nguyên quản lý quán rượu của mình như bình thường.

Không thể không thừa nhận, tại phương diện buôn bán, Trần Nguyên quả thật có bốn sự nhất định, cửa hàng còn chưa mở, cũng đã có mấy người mua rượu chờ ở bên ngoài, đây là chuyện chưa từng phát sinh qua trong thời điểm Dương chương quỹ kinh doanh quán rượu.

16. Chương 16: Không Đáng Cười Đâu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 16: Không đáng cười đâu

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên mở cửa tiệm ra, bán rượu cho hai khách hàng đợi một hồi kia, lại cho thêm nhiều một ít, bắt đầu một ngày kinh doanh.

Giữa trưa, sinh ý không phải quá bận, khách nhân qua lại phần lớn cũng là mua rượu liền đi, không người nào có hào hứng ngồi ở trên ghế uống mấy ngụm, mà ngay cả những người làm việc culi kia cũng còn phải tìm việc, hoặc là làm việc.

Chỉ một canh giờ, trước cửa liền quanh quẽ, lúc này Trần Nguyên mới kiếm chút gì ăn.

Kỳ thật cũng không cần tự hấn làm, phụ tử Dương chương quỹ ăn cơm cũng tương đối trễ, chỉ chờ sắp xếp xong xuôi cơm trưa cho khách nhân, phụ tử bọn hấn mới thu thập cái bàn một tý, sau đó mang mấy đồ ăn còn lại lên, gọi Trần Nguyên cùng ăn.

Phương thức Lăng Hoa gọi Trần Nguyên rất đặc biệt, nàng biết rõ Trần Nguyên gọi là Trần Thế Mỹ, nhưng không hô, cũng không đi tới, mỗi lần đều là cách ván cửa giữa quán rượu và khách điểm, lấy tay nhẹ nhàng gõ hai cái, sau đó kêu lên một tiếng: "Ăn cơm đi."

Nếu như lỗ tai không tốt, căn bản không nghe được nàng nói.

Nhưng Trần Nguyên mỗi lần đều có thể nghe được, đối với thanh âm nữ nhân gọi mình, vô luận Trần Nguyên hay là Trần Thế Mỹ, đều cực kỳ miễn cảm.

Trần Nguyên nghe thấy Lăng Hoa gõ ván cửa lần nữa, lập tức mang nửa cân rượu ra, người ta mời đồ ăn, chính mình phải mang một ít rượu qua .

Dương chương quỹ cũng không khách khí, rót cho mình một chén rượu trước, uống một ngụm, mới hỏi: "Thế nào? Hai ngày này làm việc có mệt hay không?"

Trần Nguyên lắc đầu, cười một chút, nói: "Không mệt, chút việc ấy không là gì, chỉ cần mua bán tốt là đủ."

Dương chương quỹ nở nụ cười, gạt đầu một cái, nói với Trần Nguyên: "Vậy mới tốt chứ! Ta đưa quán rượu này phổ cho người, xem ra là làm rất đúng."

Trần Nguyên tự rót một chén rượu, sau đó rót thêm cho Dương chương quỹ: "Kính xin chương quây chiếu cố nhiều hơn."

Dương chương quỹ cười ha ha một tiếng: "Thế Mỹ à, ta xem ra, người làm việc buôn bán rất tốt, phỏng chừng cái tửu điểm nhỏ này, người chỉ kinh doanh một năm, tuyệt đối không nguyện ý ở chỗ này cả đời ! Ta nói đúng chứ?"

Trần Nguyên cũng không phủ nhận, uống một ngụm rượu rồi nói: "Đúng thế, ai không muốn kiếm nhiều tiền! Ta đã nói với chương quây, chờ ta tích lũy tiền vốn tốt rồi, tìm một cơ hội, ta sẽ mở phường nấu rượu!"

Chương quây nhìn hấn: "Người biết nấu rượu?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Ta làm sao biết được! Chỉ là, ngày sau, nếu như sinh ý quán rượu của ta tốt rồi rồi, tội gì đem bạc này cho người khác? Chúng ta không biết cất rượu cũng không sao, tìm người đến làm là được."

Dương chương quỹ nghe Trần Nguyên nói như vậy, lập tức gạt gạt đầu, cuối cùng, bưng chén đứng lên nói: "Đến, hai chúng ta uống một chén."

Trần Nguyên vội vàng đứng dậy: "Ai ui, ngài cứ ngồi, ta tới kính ngài mới đúng."

Dương chương quỹ cười ha ha một tiếng: "Ta đã nói với người, nếu như tài chính người không đủ mà nói, ta có thể xuất ra một ít tiền, tính toán một phần cổ phần, như thế nào?"

Trần Nguyên nghe vậy liền mừng rỡ: "Ta rất đa tạ ngài! Có lời này của ngài, hiện tại ta dám đi tìm người tìm cửa hàng đó."

Dương chương quý đã cực kỳ yên tâm đối với Trần Nguyên, mặc dù nói có cái khách điểm nhỏ này nuôi sống, phụ tử bọn hắn không lo về cuộc sống, nhưng ai lại không muốn làm cho cuộc sống mình tốt hơn một chút?

Dương chương quý nhìn Lăng Hoa, trong nội tâm âm thầm nghĩ, nha đầu kia cũng đến tuổi tìm chồng rồi, xem Trần Nguyên này làm sinh ý tốt như thế, nếu là có thể qua hai năm cho mình thêm một phần gia nghiệp, đến lúc đó gả con gái đi, chuẩn bị một phần đồ cưới phong phú, tương lai con gái cũng không bị khinh bỉ, đó là tốt nhất.

Trần Nguyên đã vụng trộm nhìn Lăng Hoa, trong lòng cũng là nghĩ đến, dựa theo lễ phép Tống triều, nha đầu kia cũng nên nói chuyện cưới chồng rồi, nếu như mình cưới nàng, tài sản của chương quý chẳng phải đều là của mình rồi? Tự dưng cả cái khách điểm này cũng đều là của mình.

Đến lúc đó còn phải chia hoa hồng sao? Trực tiếp phong hắn chức nhạc phụ đại nhân là được rồi, nhiều lắm là cho hắn một chức chủ tịch.

Hai nam nhân đều dùng ánh mắt nhìn liếc qua Lăng Hoa ngồi ở một bên, cúi đầu chỉ lo ăn cơm, hoặc hòa ái hiền lành, hoặc dụng tâm kín đáo.

Chính lúc này, ở phía sau, bỗng nhiên thanh âm xuống thang truyền vào lỗ tai Trần Nguyên, Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn lên, một hán tử khỏe mạnh hơn ba mươi tuổi đang từ từ đi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm bọn hắn.

Trong nội tâm Trần Nguyên sững sờ, người này giống như chưa từng gặp qua, chỉ là, ngấm lại cũng bình thường, khách điểm mà, người lạ mặt lui tới là chuyện bình thường.

Trần Nguyên không để ý, chương quỳ lại vội vàng đứng lên: "Ai ui, đại gia, ngài đi ra ngoài à?"

Tráng hán kia thu hồi ánh mắt rơi vào trên người Trần Nguyên, nói với chương quý: "Hiện tại đi ra ngoài, một lúc nữa sẽ trở về, gian phòng của ta dùng cho người khác đi vào, đúng rồi, bây giờ lão bản quán rượu bên cạnh đang ở đâu?"

Trần Nguyên nghe được có người gọi mình, cũng lập tức đứng lên: "Tiểu nhân ở đây, không biết đại gia có cái gì phân phó?"

Tráng hán kia nhìn Trần Nguyên, cuối cùng tiện tay ném ra một thỏi bạc, chừng hai lượng, nói: "Buổi tối chuẩn bị một vò rượu ngon, cắt cho ta hai cân thịt trâu, để vào trong phòng ta đang ở."

Trần Nguyên tiếp bạc, cúi người đáp: "Ai! Ngài yên tâm đi, tất cả đều sẽ chuẩn bị thỏa đáng cho ngài."

Người nọ chân trước vừa mới đi ra ngoài, Trần Nguyên và Dương chương quý còn chưa ngồi xuống, bờ mông còn chưa rơi vào trên ghế đệm, lại nghe thấy có thanh âm người xuống lầu, lần này là hai người, ánh mắt của bọn hắn cũng đều nhìn Trần Nguyên.

Dương chương quý khách khí hỏi: "Hai vị đại gia muốn đi ra ngoài à?"

Một người trong đó lập tức nói: "Hiện tại đi ra ngoài có việc, một lúc nữa trở về, gian phòng của chúng ta dùng cho người khác đi vào, đúng rồi, chương quỳ, lão bản quán rượu bên cạnh bây giờ đang ở đâu?"

Lời kia vừa thốt ra, Trần Nguyên lập tức có chút sững sờ, trong nội tâm chỉ cảm thấy kỳ quái, tại sao nói chuyện giống vị đi phía trước kia như vậy?

Lập tức đứng lên nói: "Hai vị đại gia, tiểu nhân chính là lão bản quán rượu, xin hỏi hai vị đại gia có cái gì phân phó?"

Hai người kia vốn là nhìn Trần Nguyên, tiếp theo liền liếc mắt nhìn nhau, cũng là một thỏi bạc bay tới.

Trần Nguyên tiếp được, đúng! Cũng là hai lượng!

Một người trong đó nói: "Buổi tối mang vò rượu ngon, cắt mấy cân thịt đến, đặt ở trong phòng chúng ta."

Lúc này, Trần Nguyên sững sờ, đây cũng quá trùng hợp rồi?

Hai người kia cũng không hỏi điều gì khác, bước nhanh ra khỏi khách điểm, một bộ dạng vội vã, Lăng Hoa một mực cúi đầu, rốt cục cũng nở nụ cười, Dương chưởng quỹ cũng mỉm cười.

Trần Nguyên nhẹ giọng thở dài, ngồi xuống nói: "Đây cũng quá trùng hợp rồi? Nói lời đều giống như đúc."

Lăng Hoa ngẩng đầu, nhìn Trần Nguyên, nói: "Còn có việc càng trùng hợp nữa, thời điểm bọn hần tới tìm ở trọ, đều là trực tiếp đi hướng người bên kia, hơn nữa đều tiến sai cửa, ngay từ đầu đều là xông vào trong phòng của người."

Trần Nguyên nghe xong lời này, sắc mặt lập tức biến đổi!

Lăng Hoa không cảm thấy, tiếp tục nói: "Trần đại ca, người nói chuyện này có đáng cười không?"

Dương chưởng quỹ cũng có chút buồn cười, nhưng hiện tại, Trần Nguyên trong lòng lại thật lạnh, thật lạnh! Không đáng cười, việc này không đáng cười đâu!

17. Chương 17: Trò Chơi Nguy Hiểm

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 17: Trò chơi nguy hiểm

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hắn dám khẳng định, chính mình đã phạm vào sự tình chứa chấp nàg kia!

Tìm một cái cớ, Trần Nguyên bước nhanh lên lầu, tiến vào gian phòng của mình, mở cửa phòng xem xét, tất cả như thường! Sau đó lại xốc khăn trải giường lên, phát hiện nàg kia vẫn mê man trên ván gỗ dưới giường.

Lúc này Trần Nguyên mới thở dài một hơi, rất rõ ràng, những người kia bây giờ còn chưa tìm được chứng cứ chính xác, cho nên còn không dám quang minh chính đại xâm nhập điều tra!

Ban ngày bọn hần không dám quang minh chính đại tiến vào, vậy buổi tối?

Trần Nguyên biết rõ, mình gặp phải phiền toái rồi!

Buổi chiều, đám khách uống rượu mang đến cho Trần Nguyên một tin tức.

Thế giới bên ngoài giống như càng ngày càng rối loạn, ba kiện bảo bối của Bao Chứng bị Bạch Ngọc Đường đánh cắp, trước cửa phủ Thái sư phát sinh đấu đá, nghe nói còn có bốn võ sư phủ Thái sư dùng binh khí đánh nhau, bị người giết chết, hai án kiện trị an này, thoáng một tý náo loạn đến chỗ hoàng đế, hoàng đế đã ban ngự chỉ xuống, yêu cầu Bao Chứng, trong vòng một tháng phá hai bản án này.

Hai sự tình này còn chưa có đầu mối, Bạch Ngọc Đường lại đi vào hoàng cung náo loạn, hần viết một bài thơ trên cột đình, lại sửa tấu chương của Bàng Thái sư, sau đó giết một thái giám, rõ ràng lại chạy thoát khỏi một đám thị vệ đại nội vây công!

Trần Nguyên Chân vô cùng sợ hãi, bởi vì chuyện này đều liên lụy đến trên người hần, vạn nhất có ai tìm đến tiểu nhân vật Trần Thế Mỹ, đều sẽ biến thành mưa to gió lớn.

Buổi chiều, có mấy Bộ khoái đến điều tra khách qua đường, cũng may Trần Nguyên sớm có phòng bị, mới tránh thoát điều tra, chỉ là, hắn dám khẳng định, khuya hôm nay, tuyệt đối không thái bình.

Những khách cũ hiển nhiên cực kỳ hài lòng đối với quán rượu này, sinh ý của Trần Nguyên tự nhiên là tốt, buổi chiều đã có nhiều khách vào uống, cơ hồ không còn ghế.

Thời điểm này còn chưa tới buổi tối, Trần Nguyên đã bán sạch một vạc rượu, hần biết rõ sinh ý hôm nay có thể tốt hơn so với ngày hôm qua.

Đang lúc vội vàng bán rượu cho khách nhân, Bạch Ngọc Đường lại tới nữa! Vẫn là nói một câu kia: "Chường quây, mua rượu."

Trần Nguyên không ngẩng đầu đầu cũng biết là hắn, chạy lên phía trước, đáp: "Đến rồi! Ngài muốn bao nhiêu?"

Bạch Ngọc Đường nói: "Ta uống rượu đều là theo vò, ít nhất phải tính bằng cân."

Trần Nguyên lập tức đem đầu tiến đến bên tai Bạch Ngọc Đường, hỏi: "Làm sao ngươi lại tới đây? Hiện tại người trên đường đều muốn bắt ngươi, ngươi còn không chạy?"

Bạch Ngọc Đường nhìn mặt Trần Nguyên, mỉm cười nói: "Huynh đài, đêm qua có từng ngủ ngon?" Đồng thời nén âm thanh vô cùng thấp, nhỏ giọng nói: "Ta nhờ ngươi thăm người thế nào rồi?"

Trần Nguyên gật gật đầu: "Khá tốt, không bị đánh, chỉ là tinh thần không phấn chấn."

Bạch Ngọc Đường yên tâm gật đầu, lặng lẽ rút một bao gì đó cho Trần Nguyên: "Đây là đồ hôm qua ta thuận tay mang ra từ trong hoàng cung, phỏng chừng rất đáng tiền, ngươi giúp ta thu lấy."

Trần Nguyên giận dữ, giúp ngươi thăm người còn có thể, hiện tại ngươi rõ ràng lại bắt ta giúp ngươi giấu tang vật? Một tay đẩy cái bọc kia trở về, nói: "Ngươi muốn hại chết ta à?"

Bạch Ngọc Đường vỗ tay Trần Nguyên, nói: "Đừng buông ra, để cho người ta nhìn thấy, đối với ngươi và ta đều không tốt."

Trần Nguyên cũng không để ý nữa rồi, nếu như mình thật sự thu những vật này, vậy cũng có thể, không được làm Phò mã đã bị Bao Chứng chém đầu rồi!

Hắn rất là phiền muộn, chính mình chỉ muốn thành thành thật thật làm sinh ý, sao tự nhiên dẫn đến một đống phiền phức vậy?

Trong lồng ngực Trần Nguyên, một cổ khí khái nổi lên, cũng không buông tay ra nữa, nói bên tai Bạch Ngọc Đường ra: "Ta chỉ muốn làm cái sinh ý sống tạm mà thôi, ngươi chơi với mèo thì cứ chơi, ta cho ngươi biết ta, ta không chơi nổi! Ngươi không cần phải kéo ta vào, được không?"

Bạch Ngọc Đường vẫn còn cười, trong ánh mắt mang theo một điểm nghiền ngẫm, nhìn Trần Nguyên: "Huynh đài không giống như là loại người nhát gan nha? Lúc này sao lại lùi bước?"

Ngực Trần Nguyên phập phồng kịch liệt, nói: "Ngươi, nếu bức ta nóng nảy, hiện tại ta liền lớn tiếng kêu lên, cùng lắm thì ngươi giết ta, mọi người cùng nhau chơi!"

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu: "Tốt, ngươi hô đi."

Trần Nguyên lập tức sững sốt một chút, Bạch Ngọc Đường nói tiếp: "Những Bộ khoái kia căn bản không bắt được ta, cho dù con mèo kia đến, ta cũng chẳng thèm quan tâm, ta sẽ không giết ngươi, chỉ là, nếu như bọn Bộ khoái phát hiện gian phòng của ngươi có một nữ nhân, huynh đài cho rằng, trong hai chúng ta, ai sẽ xong đời?"

Một câu đánh vào tai Trần Nguyên, như đẩy hắn xuống hầm băng, do dự một hồi, Trần Nguyên buông tay của mình ra, lại nhẹ nhàng vuốt phẳng vạt áo Bạch Ngọc Đường bị mình kéo nhăn, nói: "Làm sao ngươi biết gian phòng của ta có một nữ nhân? Ngươi buông tha ta đi, được không?"

Bạch Ngọc Đường thở dài: "Vốn tiểu đệ cũng không muốn đến làm phiền huynh đài, chỉ là thật sự không tìm thấy bằng hữu có thể giúp đỡ, huynh đài đã có phiền toái, giúp tiểu đệ một lần, có gì không thể? Nữ nhân nọ bị người phát hiện, ngươi sẽ chết, những vật này bị người phát hiện, ngươi cũng sẽ chết, không bằng ngươi để hai thứ ở cùng một chỗ, cũng lắm là chết một lần, ngươi còn buồn bán lời một lần."

Trần Nguyên bất đắc dĩ, nhìn hai người lôi kéo thời gian dài như vậy, đã có rất nhiều khách uống rượu đưa ánh mắt sang đây, biết rõ là đã không thể dong dài.

Lập tức tiếp nhận cái bọc kia, thuận tay cầm một khối vải rách, bao trọn cái bọc của Bạch Ngọc Đường, tiện tay ném vào trong một vò rượu.

Sau khi Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, cười một chút, duỗi ngón tay cái ra, nói: "Huynh đài thật sự là loại người thông minh, con đường này Bộ khoái hay qua lại, bọn hần cũng sẽ không nghĩ tới, vật bọn hần muốn tìm, ngay ở phía trong tấm vải rách kia."

Trần Nguyên bình tĩnh nói: "Bây giờ cứ như vậy đã, chỉ là, nếu như người bị phát hiện, ta cũng không dám nói."

Bạch Ngọc Đường gật đầu: "Huynh đài yên tâm, mấy ngày nữa ta sẽ rời đi, nơi này là địa bàn của con mèo kia, ta cảm giác ở chỗ này có chút nguy hiểm, ta lập tức chuẩn bị dẫn hần đến nhà của ta chơi đùa, người cất kỹ cái bao đó là được."

Trần Nguyên căn bản không nhìn hần, cũng không phản ứng với hần.

Bạch Ngọc Đường thấy hần không nói lời nào, cũng có một chút xấu hổ, nhưng hần tìm đến Trần nguyên, thật sự hi vọng Trần Nguyên giúp hần làm một việc.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ quầy hàng, nói: "Trần huynh, ta còn có một việc cần làm."

Trần Nguyên nhíu lông mày, ngữ khí rất có vẻ thân mật: "Đại ca! Ta chỉ là một người buôn bán, không giúp được người đâu!"

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Cái này, thật không phải, chỉ là ta nghe nói cuối ngày Bao Chứng muốn thẩm vấn Nhan Tra Tấn, ta muốn mời Trần huynh đi dự thính một tý, người cũng biết, hiện tại ta không thể lộ diện."

Trần Nguyên nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện ánh mắt Bạch Ngọc Đường nhìn mình rất chân thành, trong nội tâm thầm nghĩ, mặc dù Bạch Ngọc Đường là người không được tốt lắm, nhưng hết lòng đối với bằng hữu lại, được, dù sao chỉ là dự thính một tý, chính mình đáp ứng hần là được, lúc này mới gật đầu ứng.

Bạch Ngọc Đường thấy Trần Nguyên đáp ứng, yên lòng, bỗng nhiên hạ thấp thanh âm nói ra: "Nàng kia có khả năng đắc tội người phủ Thái sư, người phải cẩn thận một ít, theo ta được biết, Phủ Khai Phong và phủ Thái sư hình như đã nhìn chằm chằm vào người."

Những lời này nói ra, Trần Nguyên chỉ cảm giác gáy của mình mát lạnh.

18. Chương 18: Tỉnh Lại Là Tốt Rồi

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 18: Tỉnh lại là tốt rồi

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bạch Ngọc Đường cười một chút: "Nếu như bị Phủ Khai Phong bắt, Bao Chứng muốn giết người, phải có chứng cứ, phải ra tòa, nhưng phủ Thái sư lại không giống, người sẽ chết, cũng không biết chết như thế nào."

Trong nội tâm Trần Nguyên đập bình bịch, Bạch Ngọc Đường cầm một vỏ rượu qua, buông một bao bạc chừng trăm lượng: "Hiện tại người đã biết? Người chơi trò chơi, so với ta còn nguy hiểm hơn."

Trần Nguyên nghĩ lại, quyết định, sau khi trở về, lập tức ném nữ nhân kia ra đường lớn.

Bạch Ngọc Đường phảng phất nhìn ra tâm tư của hần, khóe miệng nhếch lên nói: "Có một số việc, người đã làm, nhất định phải làm tiếp, không thể từ bỏ, hiện tại cho dù người đá nữ nhân kia văng ra, người phủ Thái sư cũng sẽ tìm được người, ta khuyên huynh đài, tốt nhất là giấu kỹ nàng kia, không để người phát hiện, hai ngày nữa ta còn chưa đi, tất nhiên sẽ hết sức bảo vệ huynh đài, chỉ là sự tình về sau, phải xem chính người."

Bạch Ngọc Đường vừa mới đi ra khỏi quán rượu, hai khách nhân cái buổi sáng ở trọ kia liền đi đến, một người nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Đường rồi đi, nói với một người khác: "Ta đi theo hần, người đi thông báo Triển gia."

Buổi tối, tâm tình rối rắm Trần Nguyên, chỉ nghĩ đến nữ nhân kia.

Hần chưa từng có khó sống như vậy, mỗi một canh giờ, Bộ khoái đi qua đi lại ở cửa ra vào, khách nhân lăm ở trọ, ngoài mặt thì hần không thèm để ý chút nào, kỳ thật lòng của hần đều đang ghen tại cổ họng.

Không thèm nghĩ ngày mai nữa, tập trung xử lý chuyện hôm nay đã.

Trần Nguyên cài chặt cửa, sau đó từ khóa cửa hàng từ bên trong, thở một hơi thật dài, hi vọng buổi tối có thể vượt qua bình an.

Đẩy cửa phòng của mình ra, Trần Nguyên lập tức chớp mắt.

Hai ngày này hần đã thành thói quen, sau khi vào cửa lập tức đóng cửa lại, không cho bất luận kẻ nào tiến đến, có chút Thư sinh nhận thức trước kia, muốn vào ngồi một chút, Trần Nguyên cũng không mở cửa, từ chối, nói là mình mệt mỏi.

Đóng cửa lại, chuyện thứ nhất phải làm, chính là vội vàng lôi nữ tử trên ván gỗ dưới giường kia ra.

Trần Nguyên xốc ga giường lên, không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Trên ván cửa kia không có cái gì, làm cho Trần Nguyên rất là giật mình, còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một vật thể lạnh buốt đặt trên cổ của mình, một giọng nói phát ra: "Người là ai?"

Thanh âm nữ nhân có chút suy yếu, Trần Nguyên nghe thấy lại rất mừng rỡ: "Thật tốt quá! Người rốt cục cũng đã tỉnh!"

Nàng đã tỉnh, còn có thể cảm bảo kiểm chỉ vào chính mình, điều đó có nghĩa là nàng có thể rời đi.

Chỉ cần nàng rời khỏi gian phòng của mình, như vậy mình liền ít đi một chuyện phiền phức lớn nhất.

Ngữ khí của hần hiển nhiên làm cho nữ tử hiểu ra, vật thể lạnh buốt kia rời khỏi cổ Trần Nguyên, nữ tử tiếp tục hỏi: "Là người đã cứu ta?"

Trần Nguyên đứng lên, dáng tươi cười trên mặt càng đậm, nói: "Người không cần cảm tạ ta."

Nữ tử vừa nhìn thấy mặt Trần Nguyên, lập tức có chút nổi giận, đoán kiểm trong tay giơ lên lần nữa: "Thì ra là người, Thư sinh nhiều chuyện này!"

Trần Nguyên vội vàng bước sang bên cạnh, nàng kia muốn đuổi theo tới, lại không nghĩ tới, bước chân vừa động, tác động vết thương trên người, miệng phát ra một tiếng kêu đau, ngã xuống giường.

Trần Nguyên muốn lên kéo một bả, bước chân đến một nửa rồi lại ngừng lại, hần rất sợ chính mình vừa đi lên, nữ tử quay tay chém một kiếm, vậy thì quá oan uổng.

Vì vậy không đi vào, lại vội vàng chạy đến cạnh cửa: "Chuyện gì cũng từ từ nói, chuyện gì cũng từ từ rồi nói!"

Nữ tử lúc này như là bỗng nhiên ý thức được cái gì, trên mặt hơi đỏ, biểu lộ có vẻ thập phần mất tự nhiên, qua thời gian thật dài mới thì thào nói: "Ta, y phục của ta, có phải là người đổi?"

Trần Nguyên lập tức biết nàng nghĩ cái gì, lập tức ho khan một tiếng, cái eo thẳng tắp, nói: "Cô nương, chúng ta đều là người giang hồ, thời điểm tánh mạng nguy hiểm, nếu câu nệ lễ tiết, tất sẽ hại tánh mạng cô nương! Có chỗ đắc tội, kính xin cô nương thứ lỗi."

Nữ tử không nói cái gì nữa, chỉ là trên mặt càng thêm đỏ, hai người đều không nói, lại để cho trong phòng tràn đầy xấu hổ.

Trần Nguyên cảm giác mình là nam nhân, nên ra mặt đánh vỡ cục diện xấu hổ, lập tức ho khan một tiếng, nói: "Cô nương, hiện tại cảm thấy đã hơn nhiều chưa?"

Nàng kia xem ra còn chưa thả lỏng vướng mắc trong lòng, con mắt nhìn Trần Nguyên, tiếp tục hỏi: "Hai ngày này người ngủ ở chỗ nào?"

Trần Nguyên lập tức có chút tức giận, người đã tổn thương thành như vậy, ta chỉ dám chiếm chút tiện nghi, những thứ khác, dù muốn làm cũng không có hào hứng đâu.

Duỗi ngón tay chỉ xuống sàn nhà: "Yên tâm, thời điểm ta ở trong phòng, người ngủ trên giường, ta ngủ dưới mặt đất, sau khi ta ra ngoài, phần lớn thời gian là nhét người dưới giường."

Nàng kia lại hỏi: "Vậy người có hay không. . . có hay không. . .?"

Trần Nguyên lập tức quát: "Đủ rồi! Người hỏi đủ chưa? Ta cho người biết, cho dù ta làm cái gì với người, hiện tại cũng sẽ không thừa nhận! Người xem rồi xử lý đi, thích động thì động!"

Lời này nói ra rất hùng hồn, nhưng cũng rất chột dạ, chột dạ là bởi vì hắn xác thực đã làm, chính vì hắn xác thực đã làm, cho nên mới nói rất hùng hồn.

Nữ tử lập tức sững sờ, tiếp theo, hốc mắt kia thoáng một tý liền đỏ, trong hốc mắt bỗng nhiên toàn là nước mắt, thoáng một tý đã như suối tuôn.

Trần Nguyên cũng không đi lên đỡ, mà là ngồi xuống bên cạnh cửa: "Ta cho người biết, khóc thì khóc, nhưng người ngàn vạn lần đừng lên tiếng! Hiện tại, ở bên ngoài, người muốn tìm người rất nhiều, trong tiệm hôm nay đã có đến bốn người, phỏng chừng chính là muốn bắt người! Người là hiệp khách, chắc không quan tâm, ta chỉ là một dân chúng bình dân, ta chính là muốn làm chút sinh ý! Vô duyên vô cớ bị các người kéo vào, cũng không biết đi nơi nào khóc lóc kêu oan nữa!"

Nữ tử nghe xong lời này, quả nhiên chậm rãi dừng tiếng khóc, quay đầu liếc nhìn Trần Nguyên: "Bất kể nói thế nào, cảm ơn người cứu ta một mạng, ngày sau chắc chắn sẽ báo đáp."

Trần Nguyên vội vàng khoát tay nói ra: "Hiện tại ta chỉ cầu thương thế của người tốt, rồi đi nhanh lên, còn có người kia, cũng đem đồ đạc của hắn đi đi, ta không thể trêu vào các người, có biết không? Cái chuyện này vừa xong, ta đổi địa phương khác, tiếp tục làm mua bán nhỏ, chúng ta ai cũng không biết ai! Ngài ngàn vạn lần đừng nhớ kỹ ta."

Lời này nói rất rõ ràng, rất đả thương người, nữ tử cường ép thân thể đứng lên, chậm rãi cầm lấy đoản kiếm, đi về hướng cửa ra vào: "Như thế, xin đại ca tránh ra, hiện tại ta tự đi là được."

Trần Nguyên thấy nàng rút kiếm du tới, đã sớm vọt đến một bên, nghe nói nàng kia phải đi, đầu tiên là có chút mừng rỡ, tiếp theo cũng không khỏi lo lắng, nói: "Người muốn ra đi sao? Thương thế của người còn chưa tốt, nếu người trên đường tìm được người rồi, theo Bộ khoái hay đến phủ Thái sư, khó mà nói trước!"

Nàng kia quay đầu nhìn hắn một cái: "Không nhọc công người lo lắng!"

Vừa mới dứt lời, thân thể bỗng nhiên nhoáng một cái, cả người ngã xuống đất.

Trần Nguyên đi lên vài bước, cuối cùng lại không đỡ lấy nàng, nữ tử ngã trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

Trần Nguyên khẽ lắc đầu: "Nữ nhân chính là nữ nhân, cậy mạnh làm cái gì?"

Hai tay ôm lấy nàng kia, một lần nữa đặt xuống giường, lấy tay sờ mạch đập một chút, có chút yếu ớt.

Lúc tìm tòi hơi thở trong lỗ mũi, vậy mà đã không có khí tức, cái này lại làm cho Trần Nguyên rất là lo lắng.

19. Chương 19: Di Chứng Hô Hấp Nhân Tạo

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 19: Di chứng hô hấp nhân tạo

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hắn biết rõ cô gái này nóng tính, tất nhiên là vừa rồi bị chính mình khơi dậy cực tức trong lồng ngực, lúc này mới bất tỉnh lần nữa, thật vất vả hầu hạ để nàng tỉnh lại, nếu lại bị chính mình làm tức chết như vậy, đây chẳng phải là rất không đáng?

Mình cũng hơi sai, cho dù có cái gì ủy khuất, cũng có thể đợi nàng khỏe rồi nói sau, huống hồ người ta cũng không oan uổng chính mình, không nên chống đối nàng.

Trần Nguyên nhìn sắc mặt nữ tử kia tái nhợt, thở dài thật sâu, nói: "Không có biện pháp, tốt xấu gì ta cũng phải thử một chút!"

Nói xong, hai tay duỗi ra, đặt ở trên ngực nàng, hơi ấn xuống.

Trần Nguyên vững vàng hô hấp một chút, nói: "Cô nương, đây cũng là ta học trên TV, cho tới bây giờ vẫn chưa từng dùng qua, nếu không cứu sống được người, người cũng chớ có trách ta."

Nói xong, cả bàn tay bắt đầu động tác ép xuống, miệng lẩm bẩm: "Một, hai, ba, bốn!"

Dùng một cái, dùng một tay mở miệng nàng kia ra, Trần Nguyên hít một hơi thật dài, sau đó đem môi của mình áp vào, phải không khí cho nàng kia.

Phả mấy lần đây? Một lần hay là hai lần? Không nhớ rõ, được rồi, càng nhiều càng ít, dù sao không khí cũng không cần tiền, Trần Nguyên thở hai lần, bàn tay đặt ở trên ngực nàng kia một lần nữa: "Hai, hai, ba, bốn!"

Làm mấy lần như thế, tuy động tác không phải tiêu chuẩn, nhưng cứu người bệnh bệnh trong tình trạng nguy kịch vì hít thở không thông, lại là hốt thuốc đúng bệnh, không đến vài cái, ánh mắt của cô gái đang chậm rãi mở ra.

Nữ tử vốn là có ý thức, chỉ cảm thấy có đồ vật gì đó đè nặng trên người mình, sau đó là cảm thấy xấu hổ, bởi vì cái bàn tay kia thật sự đè xuống chỗ không được đè.

Thời điểm e lệ, đang không biết làm sao bây giờ, bỗng nhiên trông thấy Trần Nguyên há to mồm, mạnh mẽ phóng tới bờ môi của mình, muốn tránh né cũng đã không còn kịp rồi.

Nữ tử cường ép hiếp ngậm miệng lại, trong nội tâm quýnh lên, không để ý miệng vết thương trên cánh tay của mình, dùng sức tát Trần Nguyên một cái.

Ai biết nàng tổn thương thật sự quá nặng, cánh tay căn bản không có một chút sức khí, thời điểm đến đỉnh đầu Trần Nguyên thì nhẹ nhàng rơi xuống, phảng phất là kéo đầu Trần Nguyên vào.

Cái tư thế này, thật sự có chút ít mập mờ.

Trần Nguyên vừa phát hiện nữ tử đã tỉnh, đang muốn ngẩng đầu, chợt phát hiện nữ tử để tay trên cổ của mình, cái này đủ để cho Trần Nguyên sinh ra một loạt hiểu lầm, vì vậy, bờ môi kia lại nhấn xuống.

Ánh mắt của cô gái mở thật to, nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên cũng nhìn nàng, hai người bờ môi dính sát vào cùng một chỗ.

"Đứng dậy!" Nữ tử rốt cục ý thức được cái tư thế này rất không thỏa đáng.

Trần Nguyên vội vàng đứng dậy: "À, cô nương, hiện tại người tổn thương vô cùng nặng, có lẽ là an tâm tĩnh dưỡng thì tốt hơn."

Hốc mắt nữ tử lại có chút ít đỏ, ngữ khí có chút đông cứng: "Vừa rồi người đang làm cái gì?"

Trần Nguyên biết mình nói hô hấp nhân tạo nàng cũng không hiểu, nhưng không hiểu cũng phải nói! Không hiểu thì mình giải thích cho nàng nghe là được.

"Vừa rồi, tình huống đó..., cũng có chút phức tạp, theo góc độ y học, ta cũng không giải thích rõ ràng lắm, nói đơn giản chính là, người bỗng nhiên ngất đi, trái tim không cách nào tự đập, vì vậy, ta liền dùng tay

của ta trợ giúp trái tim của người đập, chính là như vậy, ” Trần Nguyên đem hai cánh tay đặt cùng một chỗ, nhẹ nhàng làm động tác chèn ép, đương nhiên, lần này không thật sự tiếp xúc vào người nàng kia.

Tiếp theo hắn còn nói thêm: ”Còn có, phổi của người đã không có cách nào tự hô hấp, loại tình huống này, nếu như cứ tiếp tục, sẽ ảnh hưởng đến tánh mạng người, cho nên, ta dùng miệng thổi không khí vào trong miệng người, trợ giúp người hô hấp, lại làm cho phổi của người hoạt động một lần nữa.”

Nói xong, miệng vênh lên, lại để tới bên miệng nàng kia.

Nữ tử không trốn tránh, cũng không khóc, chỉ là nhìn Trần Nguyên, miệng Trần Nguyên ngừng lại tại trước mặt nàng, sau đó mang theo một loại vẻ mặt vô tội, hắn cho rằng có thể để cho người cảm thấy, nói: ”Cô nương, người hiểu vừa rồi ta làm cái gì chưa?”

Nữ tử lắc đầu, vẫn là không nói lời nào.

Trần Nguyên có chút nóng nảy, một cước đạp mạnh trên mặt đất: ”Ta nói này đại tỷ! Người muốn ta làm thế nào người mới tin tưởng, ta vừa mới cứu người lần nữa đó!”

Nữ tử bỗng nhiên rút đoản kiếm trên người ra, đưa cho Trần Nguyên: ”Người giết ta đi.”

Trần Nguyên lập tức đứng lên: ”Người đừng nói giỡn! Ta mất nhiều khí lực như vậy để cứu người, hiện tại người bảo ta giết người? Ta đã nói với người rồi, nếu có thể ra tay, ta đã sớm hạ thủ!”

Nữ tử đưa bảo kiếm về phía trước: ”Muốn giải quyết chuyện giữa chúng ta, người hãy giết ta, bằng không thì ta sẽ nhớ kỹ người, sẽ không tha cho người.”

Lúc này Trần Nguyên thật sự rất phiền muộn, đứng ở bên cạnh nữ tử, chết sống không chịu tiếp nhận bảo kiếm, nữ tử lại quật cường đưa đến.

Trần Nguyên cầu xin, nói: ”Đại tỷ, nữ hiệp! Còn có con đường thứ hai cho tiểu đệ đi hay không?”

Nàng kia suy nghĩ một chút, phảng phất như có chút ít do dự: ”Có!”

Trần Nguyên mừng rỡ: ”Tranh thủ thời gian nói đi, ta chọn điều thứ hai!”

Trên mặt nữ tử đột nhiên hồng lên, nói: ”Chờ sau khi thương thế ta lành, ta sẽ rửa tay chậu vàng rời khỏi giang hồ, đến lúc đó người lấy ta, chúng ta thành vợ chồng, ta tự nhiên không chú ý sự tình hôm nay.”

Trần Nguyên sợ hãi kêu lên một tiếng, người nói rửa là được à? Cái đó phải để phủ Thái sư và cừu gia của người nguyện ý mới được, bên trong tiểu thuyết võ hiệp, những người thoái ẩn kia đều bị cừu gia giết chết hết! Vốn cái này không có quan hệ gì với mình, vấn đề là nàng rửa tay chậu vàng, muốn kết thành vợ chồng cùng mình, chẳng phải là cừu gia của người, ngay cả ta cũng chém chết luôn?

Hắn không nói gì, nhìn ánh mắt nàng kia, suy nghĩ của hắn cấp tốc chuyển động trong đầu, âm thầm giao nhau, xem ra, người trong giang hồ, cần phải dùng quy củ giang hồ, phải dọa nàng mới được.

Mặc dù mình không lăn lộn giang hồ, nhưng đọc không ít tiểu thuyết, lập tức làm ra tư thái giang hồ, bày ra một bộ dạng lão thành, nói: ”Cô nương, giang hồ là cái gì?”

Nữ tử sửng sốt một chút, chưa từng có người hỏi nàng vấn đề như vậy.

Trần Nguyên cũng không đợi nàng trả lời, lập tức tự trả lời: ”Giang hồ không phải là một chỗ, có thể cho người nói đi là đi, trong giang hồ tràn ngập ân oán, là tình cừu, địa phương có người liền có ân oán, địa phương có ân oán thì có giang hồ, làm sao người rút tay ra được?”

Nữ tử ngây ngẩn cả người, cái đoạn này là lời kịch đạo diễn Từ Khắc cho Đông Phương Bất Bại nói, rất rõ ràng, đã rung động tâm linh nữ tử giang hồ này.

Trần Nguyên thừa cơ nói: ”Chúng ta là người giang hồ, hành tẩu giang hồ không ngoài ân oán tình cừu! Nếu cô nương vì tại hạ mà thả bảo kiếm trong tay ra, đây không phải là tổn thất của ta, mà là tổn thất của giang hồ, bởi vì từ đó, trên giang hồ thiếu đi một vị nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa! Cô nương, ta chỉ là một kẻ Thư sinh, thật sự không đáng để cô nương vì làm ra hi sinh như vậy, người xem bên ngoài xem, còn có rất nhiều dân chúng sống ở đầu sôi lửa bỏng, bọn hắn đều chờ người dùng bảo kiếm, cứu bọn họ ra khỏi khổ hải!”

Nữ tử hiển nhiên bị thuyết phục, trên mặt hiện ra một vẻ kiên quyết, nói với Trần Nguyên: "Người nói rất đúng."

Trần Nguyên rút cục nhẹ nhàng thở ra: "Bên ngoài còn có bầu trời bao rộng lớn la chờ cô nương, còn có tiền đồ và tương lai tốt đẹp, cô nương, không cần phải nghĩ đến chết, cũng không cần vì tại hạ mà buông tha cái gì."

Nữ tử bỗng nhiên giữ chặt tay Trần Nguyên, nói: "Cảm ơn người! Người thật là một người tốt."

Trần Nguyên nở nụ cười, trên mặt cũng cười cười: "Không nên nói như vậy, mặc kệ người đi tới chỗ nào, ta đều yên lặng chúc phúc cho người."

Nữ tử cực kỳ cảm động, rất kiên quyết, nói: "Như vậy, chờ thương thế ta tốt lên, ta dạy võ công cho người, chúng ta cùng nhau hành tẩu giang hồ!"

20. Chương 20: Đánh Nhau Rồi

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 20: Đánh nhau rồi

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

"Ta chứ con mẹ nó chứ!" Trong nội tâm Trần Nguyên tức giận, mắng một tiếng, luyện võ hành tẩu giang hồ? Trần Thế Mỹ năm nay đã 27 rồi! Cái xương cốt kia còn luyện được sao? Con đường này tuyệt đối còn chết nhanh hơn so với trước kia.

Trần Nguyên bắt đắc dĩ, xuất một chiêu cuối cùng, nước mắt chảy ra, mãnh liệt quỳ gối trước giường nàng kia: "Nữ hiệp! Người tha cho ta đi, trong nhà của ta còn có mẹ già tám mươi không người phụng dưỡng! Hai hài nhi, đứa lớn còn chưa tới ba tuổi, đứa nhỏ vừa mới ra đời, ta ngay cả mặt đều không nhìn một cái! Có con đường thứ tư có thể đi hay không?"

Nữ tử rất là tức giận: "Có! Con đường thứ tư chính là hiện tại ta sẽ giết người!"

"Hay là nói con đường thứ năm đi!"

"Không có thứ năm, hoặc là người giết ta, hoặc là người cưới ta, hoặc là người theo ta hành tẩu giang hồ, hoặc là hiện tại ta giết người, tự người tuyển!"

Vô luận đường nào, đối với Trần Nguyên mà nói, đều là tử lộ, so sánh với nhau, điều thứ nhất còn có chút cơ hội sống sót.

Hắn muốn nói mình tuyển điều thứ nhất, nghĩ lại, cô gái này đã tỉnh, tuy vẫn còn trọng thương, nhưng bằng vào thân hình Thư sinh như Trần Thế Mỹ, nếu như cô gái này không muốn nằm tại đó cho mình giết, vẫn còn có chút nguy hiểm.

Mẹ nó, người đã cho ta tử lộ, vậy cũng không trách được ta tâm địa gian ác! Trần Nguyên không phải người tốt, lại bị nữ nhân này ép, đã lựa chọn phương án thứ nhất, hắn ngẩng đầu lên, thay đổi một khuôn mặt tươi cười: "Chúng ta nghỉ ngơi trước được không? Tất cả mọi người yên tĩnh một chút, sự tình có thể để ngày mai, rồi chậm rãi thương lượng, người đường tốt tổn thương trước, được không?"

Nữ tử gật đầu: "Được rồi, chờ thương thế ta tốt lên, ta đưa các con đường cho người, người có thể tùy tiện chọn một, ta không bức người."

Trần Nguyên cười nói: "Ngài thực có khí độ!"

Nói xong, mang cả quần áo nằm trên sàn nhà, tuy người đã nằm xuống, nhưng trong nội tâm Trần Nguyên không cách nào bình tĩnh trở lại, hắn âm thầm tính toán xem ra tay như thế nào, đồng thời cũng cực kỳ hối hận, sớm biết như vậy, mình cần gì phải cứu nàng?

Thừa dịp nàng ngủ say rồi ra tay? Không được, chính mình ngay từ đầu đã không dám giết người, vạn nhất đến lúc ra tay mềm nhũn, không giết nàng, ngược lại còn bị nàng một kiếm chém chết, chẳng phải là rất oan uổng?

Đi báo quan? Cũng không được, hiện tại càng nói càng không rõ ràng.

Mật báo cho phủ Thái sư? Phủ Thái sư đã thả ra tiếng gió, chỉ cần có người cung cấp tin tức thích khách, thường ngàn ngàn lượng, một ngàn lượng bạc không ít, nhưng Trần Nguyên sợ hãi chính mình mất mạng.

Xem ra, cũng chỉ có hạ độc!

Hạ độc tốt lắm! Không cần thấy máu, để độc được vào trong đồ ăn, sau đó bưng cho nàng, một lát nữa chính mình đi nhặt xác là được.

Đợi cho sự tình làm xong rồi, chính mình mang nàng ra khỏi thành, phóng hỏa đốt! Thật sự là rất khả quan!

Trần Nguyên nghĩ tới đây, trên mặt rốt cục lộ ra dáng tươi cười: "Tốt rồi, cứ làm như vậy đi, ngày mai đi mua chút ít độc được."

Vừa mới quyết định chủ ý, bỗng nhiên nghe nàng kia hỏi một câu: "Này, Thư sinh, người tên là gì?"

Trần Nguyên trả lời rất lễ phép: "Tiểu sinh Trần Thế Mỹ."

Nữ tử nghe xong, một lát sau mới thấp giọng nói: "Ta gọi Hồ Tĩnh, năm nay mười bảy." Sau đó liền không có thanh âm nữa.

Trần Nguyên tự nhiên biết rõ, một nữ nhân đem tên và tuổi của mình nói cho người biết, có ý vị như thế nào, trong nội tâm lập tức có chút phiền não: "Ta không hỏi người, tự người nói ra làm cái gì?"

Nhưng nghĩ lại, ngày mai chính mình tìm một cơ hội hạ độc, bất kể nàng tên gọi là gì, đều không trọng yếu, năm nay mười bảy? Khi nào chết, hàng năm người đều mười bảy, ca cho người vĩnh viễn xuân xanh!

Trong nội tâm đang chuyển ý đồ xấu, bỗng nhiên Hồ Tĩnh kia nhỏ giọng nói một câu: "Trên phòng có người!"

Trong nội tâm Trần Nguyên lập tức kinh hãi, chính mình vừa vừa mới xác định động thủ, các người cho ta thời gian một ngày đi mà, không biết đợi qua đêm nay à?

Nghiêng tai nghe, nhưng không nghe thấy bất luận cái động tĩnh gì, không khỏi có chút hoài nghi, nhìn sắc mặt Hồ Tĩnh tái nhợt, có phải là nha đầu kia khám phá ra ý nghĩ của mình, nên mới lừa gạt mình?

Không có khả năng, ý nghĩ của mình ở trong đầu mình, làm sao nàng biết được?

Còn đang kinh ngạc, chỉ nghe thấy nóc phòng bỗng nhiên có tiếng cười to: "Ha ha ha! Thì ra ưa thích thưởng thức ánh trăng trên nóc phòng không chỉ có mình tại hạ, chư vị đã đến rồi, tại hạ có một vò rượu ngon, có thể tới cùng đối ẩm không?"

Nghe thanh âm, đúng là Bạch Ngọc thử Bạch Ngọc Đường!

Trần Nguyên không khỏi mừng thầm trong lòng, có vị tôn thần này ở đây, khuya hôm nay chắc là không việc gì rồi?

"Bạch Ngọc Đường! Người giết quan trộm bảo, phạm phải trọng tội không thể tha! Ngoan ngoan theo chúng ta đi đến gặp Bao tướng gia một chuyến!"

Bạch Ngọc Đường tiếp tục cười nói: "Người cũng biết ta phạm vào trọng tội không thể tha, há lại ngoan ngoan đi theo người, đến chỗ Bao Chứng?"

Người kia lập tức nói: "Như thế, đừng trách hai người chúng ta ra tay vô tình!"

Trần Nguyên còn chưa nghe được Bạch Ngọc Đường nói tiếp, chỉ nghe thấy góc xó khác xuất hiện một thanh âm khàn khàn, nói: "Thì ra là Bạch Ngũ gia Hâm Không đảo! Tiểu nhân luôn luôn ngưỡng mộ Ngũ Gia, hôm nay nhìn thấy, thật sự là hân hạnh! Ngũ Gia, lão gia nhà ta cực kỳ kính trọng năm vị đại gia, ngài yên

tâm, hai Bộ khoái này không tính toán là cái gì, chỉ cần Ngũ Gia ngài mở miệng, ta sẽ giúp ngài thu thập hai người bọn họ!”

Xem ra, trên nóc nhà khách điểm nhỏ này có ít nhất bốn người, Bạch Ngọc Đường, hai Bộ khoái, cái thanh âm khàn khàn kia hẳn là thuộc về người phủ Thái sư.

Chỉ nghe Bạch Ngọc Đường hỏi lại một câu: “À? Vị anh hùng này, Bộ khoái phủ Khai Phong tuy rất ngốc, nhưng tốt xấu cũng là người trong quan phủ, giết bọn hắn giống như tạo phản, anh hùng không sợ sao?”

Cái thanh âm khàn khàn kia cười ha ha một tiếng: “Ha ha, đừng nói giết mấy Bộ khoái này, coi như là giết Bao Chửng kia, lão gia nhà ta cũng có thể bảo vệ!”

Tiếng nói vừa xong, chỉ nghe Bạch Ngọc Đường hét lớn một tiếng: “Đi xuống!”

Tiếp theo, rõ ràng là thanh âm một cước đá vào thân thể người, mái ngói nóc phòng nhấp nhô một hồi, một tiếng nói phát ra: “A!”

“Phù phù!” Một tiếng vật nặng rơi xuống đất truyền đến.

“Bạch Ngọc Đường! Người đừng tưởng ta không dám làm gì người! Động đến lão gia nhà ta, coi chừng Hãm Không đảo của các ngươi!” Những lời này truyền đến từ dưới lầu, hơn nữa còn rất yếu ớt, tất nhiên người này đã bị tổn thương vô cùng nặng.

“Hừ! Ngũ thủ Hãm Không đảo đã sợ ai chưa? Đừng nói một Thái sư, chính là nội viện hoàng cung, Ngũ Gia nhà ngươi cũng muốn tới thì tới, muốn đi thì đi! Nhớ kỹ cho ta, ta và bọn chuột nhắt các ngươi không giống nhau, ta chỉ muốn làm thịt con mèo kia, về phần Bao đại nhân là hạng người gì, Ngũ Gia ngươi luôn rõ ràng!”

“Bạch Ngọc Đường! Người chờ đấy!”

Cái thanh âm khàn khàn kia dần dần đi xa, mái nhà tạm thời yên tĩnh, ba người đều không nói lời nào.

Sau một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường cười nói: “Hai vị không phải muốn bắt ta sao? Như thế nào còn chưa động thủ?”

Hai người kia hiển nhiên thân mật hơn một ít, một người trong đó nói: “Bạch Ngọc Đường, người cũng không phải là loại người tội ác tày trời, ta khuyên người có lẽ là đi với ta gặp Tướng gia một lần, nói không chừng còn có cơ hội.”

Bạch Ngọc Đường cũng không phản ứng bọn họ: “Nếu như hai vị không ra tay, tại hạ liền không khách khí!” Vừa dứt lời, Trần Nguyên chỉ nghe thấy bên tai có thanh âm binh khí va chạm, tiếp theo là hai tiếng buồn bực, hiển nhiên, một lần giao thủ này đã làm cho hai Bộ khoái kia bị thương.

Thanh âm binh khí va chạm ngừng lại, Bạch Ngọc Đường đứng trên nóc phòng nói: “Bộ khoái phủ Khai Phong đều là mặt hàng như vậy sao? Tự các ngươi xuống đi!”

Bạch Ngọc Đường vừa mới nói xong, Trần Nguyên lại nghe thấy một thanh âm vang lên: “Bạch gia Ngũ đệ, vi huynh đến, chịu tội với người.”

“Triển đại nhân……!”

21. Chương 21: Triển Chiêu

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 21: Triển Chiêu

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

rần Nguyên thầm nghĩ trong lòng, người này đi lên lúc nào vậy? Chính mình không phát giác chuyện bất bình thường, nhưng Bạch Ngọc Đường rõ ràng cũng đợi hắn lên rồi mới biết, cái này quả thực lại làm cho Trần Nguyên có chút ngoài ý muốn.

”Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường hô to một tiếng, tiếp theo liền không nói nhảm, thanh âm bình khí va chạm vang lên.

Lúc này đây, song phương đánh nhau thời gian rất lâu, Trần Nguyên chỉ không ngừng nghe thấy tiếng bình khí va chạm, trên mặt Hồ Tĩnh lại đầy vẻ khâm phục, nhỏ giọng nói: ”Nam hiệp chính là Nam hiệp, đến hiện tại, rõ ràng cả bình khí đều chưa rút ra khỏi vỏ!”

Trần Nguyên nghe vậy, kỳ quái hỏi: ”Làm sao ngươi biết bình khí chưa ra khỏi vỏ?”

Hồ Tĩnh nói: ”Thanh âm đao kiếm va chạm, ta tự nhiên có thể nghe được, Triển Chiêu nhất định là xử dụng vỏ kiếm để đánh cùng Bạch Ngọc Đường.”

Trần Nguyên lập tức hỏi: ”Vậy ai có thể đánh thắng?”

Hồ Tĩnh lắc đầu: ”Hiện tại còn chưa biết, thanh danh mấy người này trong giang hồ không sai biệt nhiều, nếu như Nam hiệp không xuất kiếm ra khỏi vỏ, muốn thắng Bạch Ngọc Đường, phỏng chừng cũng rất khó khăn.”

Trần Nguyên lập tức nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng: ”Ngươi nói, bọn hắn đánh xong, Triển Chiêu có thể đến nơi này kiểm tra hay không?”

Sắc mặt Hồ Tĩnh cũng lập tức thay đổi: ”Tất nhiên sẽ đến, nếu như ta rơi vào trong tay quan phủ, Bàng Thái sư kia sẽ không bỏ qua cho ta, chỉ sợ ngay cả Bao đại nhân cũng không giữ được ta.”

Nói tới chỗ này, con mắt nhìn Trần Nguyên, dựa theo bình thường tình huống, nếu như một người hiếu kỳ mà nói, tất nhiên sẽ hỏi tiếp, hỏi nàng rốt cuộc làm sự tình gì, nhưng Trần Nguyên lại một câu cũng không hỏi, hắn hiểu thật sâu, hiếu kỳ, đôi khi là muốn chết, biết đến càng nhiều, sẽ càng nhiều phiền toái.

Hồ Tĩnh hiển nhiên có chút thất vọng, tiếp tục nói: ”Ta cũng không phải sợ, chỉ là sẽ làm phiền ngươi.”

Trần Nguyên bị nói lời này làm cho hồ thẹn, trong nội tâm thầm suy nghĩ, hiện tại nàng sợ chính là liên lụy đến mình, nhưng mình lại nghĩ cách hạ độc hại nàng, cái này giống như có chút không nghĩa khí, cho dù mình không phải là người giang hồ, nhưng làm người cũng không thể quá phũ phàng như vậy.

Đầu óc chuyển một chút, nói: ”Hiện tại người phủ Thái sư sẽ không trở về, hai Bộ khoái giám thị cũng đang trên nóc phòng, ta đổi gian phòng cho ngươi.”

Hồ Tĩnh do dự một chút, cuối cùng cũng gật đầu: ”Tốt.”

Lúc này, chỉ nghe Bạch Ngọc Đường trên nóc nhà nói: ”Triển Chiêu! Ngươi khinh người quá đáng! Chẳng lẽ ta không đáng để ngươi rút kiếm?”

Lăng Hoa đã tỉnh, đánh nhau trên nóc nhà cơ hồ kinh động đến tất cả mọi người trong khách điểm, cũng may tất cả mọi người không đi ra ngoài hoặc là đuổi đầu nhìn xem chuyện gì xảy ra, cứ việc như Lăng Hoa, tuy trong nội tâm hết sức tò mò, cũng chỉ là dùng lỗ tai để nghe.

Chuyện không liên quan đến mình, cũng đừng có quan quá nhiều.

Hai tiếng tiếng đập cửa rất nhỏ kinh động Lăng Hoa nằm ở trên giường, nàng phủ thêm một bộ y phục, bước ra tới cửa, trước tiên để lỗ tai lên trên cửa, nghe một chút.

Sau đó mới nhỏ giọng hỏi: ”Ai?”

Thanh âm Trần Nguyên cũng ép xuống vô cùng nhỏ: ”Ta, Lăng Hoa cô nương, mở cửa được chứ?”

Trong phòng Lăng Hoa cũng không lập tức mở cửa, rõ ràng nhất thời là không có tiếng trả lời, cái này lại làm cho Trần Nguyên sốt ruột vạn phần, lại khẽ gõ cửa phòng vài cái, lúc này mới nghe thấy Lăng Hoa ở bên trong nói: ”Trần, Trần đại ca, đã trễ như vậy, có chuyện gì sao?”

Trần Nguyên nhìn chung quanh một chút, sợ có người bỗng nhiên nhảy ra khỏi phòng, vừa vặn trông thấy hắn, gấp gáp nói: "Người mở cửa ra trước rồi nói sau!"

Thanh âm trong phòng đã cực kỳ nhỏ: "Cái này, giống như không tốt lắm đâu!"

Trần Nguyên vỗ cái trán của mình: "Ta nói, Lăng Hoa muội tử, ca ca chờ người cứu mạng đây này, nếu người không mở cửa, sẽ có tai nạn chết người đó!"

Lăng Hoa vẫn không mở cửa, ở bên trong nói vọng ra: "Trần đại ca, kỳ thật, ta cũng rất thích người, chỉ là loại chuyện này, nếu như lén lút, luôn không tốt."

Trần Nguyên nghe xong, trong nội tâm cả kinh, sau đó cười khổ một hồi, cái bà cô này, không biết đã nghĩ đi đâu rồi, hiện tại ta nào có cái tâm tư kia?

Trần Nguyên lại gõ cửa lần nữa, Hồ Tĩnh bỗng nhiên hung hăng véo cánh tay Trần Nguyên một chút, tuy nàng bị thương rất nặng, nhưng cái véo này cũng không phải Trần Thế Mỹ có thể chịu được, Trần Nguyên đau nhức, kêu một tiếng: "Ai ui!"

Thanh âm then cửa truyền đến, Lăng Hoa mở cửa phòng, một bộ dạng lo lắng nhìn Trần Nguyên, há miệng hỏi: "Trần đại ca, người làm sao vậy?"

Đội nàng trông thấy Trần Thế Mỹ còn vịn một nữ tử không biết tên, Lăng Hoa lập tức sững sờ, sắc mặt Hồ Tĩnh tái nhợt, lại cười một tiếng với nàng: "Làm phiền cô nương."

Lăng Hoa chỉ ngón tay về hướng Hồ Tĩnh, ánh mắt lại nhìn Trần Nguyên: "Vị này là ai?"

Trần Nguyên không kịp giải thích, vịn Hồ Tĩnh vào trong phòng, vội vàng thu thập sạch sẽ mấy cái gì đó dưới giường Lăng Hoa: "Không có thời gian giải thích cùng người, nhớ kỹ, để cho nàng ở đây, đừng cho bất luận kẻ nào biết! Cảm ơn người, Lăng Hoa muội tử, ta đi trước!"

Nói xong, Trần Nguyên chạy trở về gian phòng của mình trong chớp mắt.

Lúc này, trên nóc nhà đã phân ra thắng bại, theo một hồi tiếng vang đinh đang truyền đến, hiển nhiên là có đồ vật gì đó đã gãy mất.

"Triển Chiêu! Người ý vào binh khí thắng ta, còn được coi là Nam hiệp sao? Người cũng xứng với hai chữ hiệp khách?" Thanh âm Bạch Ngọc Đường có chút phẫn nộ.

Mà Triển Chiêu lại có vẻ cực kỳ vô tội: "Bạch gia Ngũ đệ, vi huynh không rút kiếm, người nói vi huynh xem nhẹ người, vi huynh xuất kiếm rồi, người còn nói ta ý vào binh khí thắng lợi! Rốt cuộc người muốn như thế nào?"

Bạch Ngọc Đường tưởng tượng, đây cũng là lời nói thật, mới vừa rồi, không phải chính mình bảo Triển Chiêu rút kiếm sao, hiện tại xác thực không thể trách người ta, lập tức liền ôm quyền: "Triển Chiêu, người nghe đây, tại đây người nhiều người, Ngũ Gia nhà người chỉ thích chơi đùa với người, ta chờ người tại Hãm Không đảo, muốn tam bảo, tới đó mà cầm về!"

Thanh âm Triển Chiêu cũng cực kỳ lo lắng, nói: "Lão Ngũ, người còn muốn đi sao?"

Chỉ nghe thấy trên đường có một mảnh thanh âm bước chân, phía bên ngoài cửa sổ, đèn đuốc lập tức sáng trưng, hiển nhiên, Triển Chiêu đã sớm bày thiên la địa võng, bao vây Bạch Ngọc Đường!

Trong nội tâm Trần Nguyên kinh hoảng một hồi, thầm nghĩ: "Nếu như Bạch Ngọc Đường này bị bắt, mình nên làm cái gì bây giờ?"

"Triển Chiêu, người cho rằng có thể cản được Ngũ Gia nhà người sao?" Bên ngoài, bỗng nhiên hỗn loạn một hồi, chỉ nghe thấy "Bành!" một tiếng vang thật lớn, Bộ khoái trên đường bối rối, có người biết hàng lập tức hô: "Không tốt! Đây là khói độc, tất cả ngậm miệng lại, không được hô hấp!"

Bên trong một mảnh lộn xộn, chỉ nghe Bạch Ngọc Đường đã đi xa: "Triển Chiêu! Nhớ kỹ, Hãm Không đảo!"

Trên đường dần dần khôi phục bình tĩnh, tựa như Trần Nguyên đoán trước, những Bộ khoái kia lập tức dùng lý do, nhìn xem có dư đảng trốn ở trong khách điếm hay không, liền tiến đến điều tra.

Trong đó, gian phòng Trần Nguyên là trọng điểm bên trong trọng điểm, Triển Chiêu tự mình đến đây xem xét.

Trần Nguyên đứng ở cạnh cửa, nói thật, trong nội tâm thật sự rất sợ, cho nên hẩn cúi đầu, không dám để cho những Bộ khoái kia chứng kiến sắc mặt của hẩn.

Triển Chiêu vẫn đứng tại bên người Trần Nguyên, điều tra những chuyện nhỏ nhặt này, là những tiểu Bộ khoái kia làm, Triển Chiêu là đại hiệp, hẩn chỉ cần nhìn người khác làm việc là được rồi.

22. Chương 22: Giải Thích

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 22: Giải thích

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tuy con mắt Triển Chiêu vẫn nhìn mấy Bộ khoái, nhưng trong lòng Trần Nguyên có quỷ, thủy chung cảm giác Triển Chiêu như là đang nhìn mình chằm chằm.

Không qua bao lâu, một Bộ khoái liền nói với Triển Chiêu: "Triển gia, ngoại trừ vài cuốn sách và vài bao thuốc, không phát hiện ra cái gì khác."

Những thuốc kia là Trần Nguyên dùng cho nữ tử bị thương, không kịp dấu đi, bị những kia Bộ khoái lấy được toàn bộ, đưa tới trước mặt Triển Chiêu, hẩn sợ Triển Chiêu từ trong thuốc nhìn ra điều gì đó.

Triển Chiêu chỉ nhìn thoáng qua, bỏ thuốc kia sang một bên: "Chúng ta không phải tìm những thứ này, huynh đài, có nhiều chỗ làm phiền, mong huynh đài thứ tội."

Trần Nguyên quả thực thở dài một hơi trong lòng, chỉ trông mong Triển Chiêu rời khỏi khách điểm nhanh một ít.

Ai biết Triển Chiêu lại cầm lấy hai quyển sách kia, rất tò mò hỏi: "Huynh đài cũng là người đọc sách?"

Trần Nguyên khom người nói: "Miễn cưỡng đọc qua vài năm sách vở, nhận biết vài cái chữ to mà thôi."

Triển Chiêu nở nụ cười: "Trong lòng của ta có một chuyện không rõ, muốn hướng huynh đài thỉnh giáo."

Trần Nguyên còn chưa kịp phản ứng, Triển Chiêu liền nói: "Triển mỗ nhậm chức làm thủ hạ cho Bao đại nhân, có rất nhiều chuyện cảm giác lực bất tòng tâm, có đôi khi sẽ trầm nghĩ, ta rốt cuộc có tính là một Bộ khoái hợp cách hay không?"

Trần Nguyên một mặt nghĩ đến Triển Chiêu nói lời này là có ý gì, một mặt vội vàng trả lời: "Triển đại nhân danh chấn kinh sư, nếu như đại nhân không hợp cách, trong thiên hạ, ai có thể làm Bộ khoái được?"

Triển Chiêu lắc đầu: "Bộ khoái chính là bắt trộm, nhưng ta ngay cả Bạch Ngọc Đường này đều không bắt được, ta còn có tư cách làm Bộ khoái sao?"

Trần Nguyên luôn luôn nhận đầu óc của mình chuyển động rất nhanh, nhưng đến hiện tại, hẩn vẫn không suy nghĩ ra, vì cái gì mà Triển Chiêu bỗng nhiên nói chủ đề này cùng mình, vì vậy mà rất chú ý đáp: "Tiểu nhân luôn luôn cho rằng, mặc kệ làm chuyện gì, không đến lúc cuối cùng, luôn không thể có kết luận."

Triển Chiêu lại cười một chút, ôm quyền nói với Trần Nguyên: "Người đã biết rõ đạo lý này, vì cái gì buông tha cho ân khoa, không chịu thi thố? Hôm nay Triển mỗ còn nghe Âu Dương đại nhân nói tới người, ngữ khí có chút đáng tiếc!"

Sau khi nói xong, Triển Chiêu đi ra ngoài trong chớp mắt, nói với đám khách ở lại trong khách điểm: "Chư vị, khuya hôm nay bởi vì có cường đồ hoành hành bậy bạ, ta chấp hành công vụ, có chỗ quấy rầy, hi vọng chư vị thông cảm nhiều hơn!"

Nói xong vung tay lên nói: "Về!"

Trần Nguyên ngơ ngác ngẩn người, Triển Chiêu nói Âu Dương đại nhân đúng là Âu Dương Tu rồi, hẳn nhớ kỹ mình sao? Cái này lại làm cho Trần Nguyên có cảm giác ngoài ý muốn, lại có chút cảm động.

Trông thấy bọn Bộ khoái đều đi xuống lầu, Dương chương quỹ theo sau đóng cửa, những Thư sinh khác, phần lớn trở về phòng tiếp tục nghỉ ngơi, Trần Nguyên nhìn Lăng Hoa đứng ở cách đó không xa một chút, phát hiện thần sắc Lăng Hoa rất mất tự nhiên.

Tiểu cô nương này thật sự không tệ, chịu giúp mình lúc khó khăn, đợi mọi người tản đi, Trần Nguyên mới vội vã đi vào gian phòng Lăng Hoa, sắc mặt Lăng Hoa có lẽ là rất ngượng ngùng.

Chính mình có khả năng còn cần tiểu cô nương này hỗ trợ, cho nên dễ dàng nàng là chuyện nhất định phải làm, hơn nữa, nếu như mình thân mật một ít cùng nàng, nói không chừng, Hồ Tĩnh kia có thể không bức bách mình, vì vậy sau khi vào trong phòng, dựa vào bên người Lăng Hoa, thần thái rất ôn nhu nói: "Muội tử, lần này đa tạ người."

Lăng Hoa cúi đầu, không nói câu nào, Hồ Tĩnh từ dưới giường bò ra, trên mặt đều là mồ hôi, đến động tác đơn giản này cũng tác động vào miệng vết thương của nàng.

Trần Nguyên không có vịn Hồ Tĩnh, mà là tiếp tục ở bên người Lăng Hoa nói: "Thời điểm ta phát hiện nàng, nàng đã bị trọng thương, người cũng biết, ca ca là loại người thiện lương, sự tình thấy chết mà không cứu, ta không làm được."

Nghe xong lời này, Lăng Hoa cuối cùng cũng chịu mở miệng, chỉ thấy tay nàng chỉ Hồ Tĩnh, câu đầu tiên mở miệng liền mang theo sự ủy khuất hỏi: "Tại sao trên người nàng mặc y phục của người?"

Mặt Hồ Tĩnh thoáng một tý liền nổi lên chút màu đỏ, Trần Nguyên biết rõ những lời này có hai tầng ý tứ, tầng thứ nhất là, vì sao nữ nhân này lại mặc y phục của người? Tầng ý tứ thứ hai tương đối mật mờ, y phục của người, làm sao nữ nhân này lại mặc được? Tầng ý tứ thứ hai mới là mấu chốt, chính là bởi vì mấu chốt, cho nên Trần Nguyên sẽ không đi trả lời.

"Y phục của nàng đều là vết máu, không thể mặc được nữa, cho nên ta đem y phục của ta cho nàng, đúng rồi, muội tử, người có quần áo phù hợp cho nàng thay hay không?" Thằng ngốc mới đi giải thích quần áo làm sao mới có thể mặc lên trên người nữ nhân này, người thông minh như Trần Nguyên, sẽ giả bộ như không hiểu tầng hàm nghĩa bên dưới, cứ để cho Lăng Hoa tự nghĩ.

Mà Hồ Tĩnh trọn vẹn mất nhìn Trần Nguyên, từ trong ánh mắt của nàng, có thể thấy được, nàng rất là tức giận đối với Trần Nguyên, cái này rõ ràng chính là đang liên kết quan hệ của hai người lại với nhau.

Cũng may nàng chỉ là trọn mắt nhìn Trần Nguyên, không nói gì thêm.

Lăng Hoa vừa thấy Trần Nguyên thần nhiên như thế, trong lòng không khỏi suy nghĩ, chắc là mình quá đa nghi rồi? Hay là cô gái này tự mình mặc vào?

Nghĩ tới đây, Lăng Hoa lập tức đi về hướng tủ quần áo của mình, lấy nội y và áo bào ra: "Cô nương, người xem có hợp với người không?"

Hồ Tĩnh mặt như sương lạnh, nhận lấy: "Đa tạ."

Trần Nguyên xem đúng thời cơ, kéo Lăng Hoa tới, nói: "Muội tử, nàng một người con gái, tại phòng ta chung quy không quá thuận tiện, không bằng người tìm cho nàng một địa phương thường nhân không dễ tìm kiếm, để cho nàng tạm thời an thân là được."

Lăng Hoa gật đầu: "Hậu viện có kho củi, chỉ hơi lộn xộn một ít, ngày thường ngoại trừ ta và phụ thân, ít có người bên ngoài đi vào."

Trần Nguyên lắc đầu: "Không được, kho củi không được, cừu gia của nàng đang đuổi giết nàng, nếu giấu ở kho củi, cừu gia tất nhiên sẽ đi tìm."

Lăng Hoa liếc nhìn Trần Nguyên, ánh mắt đã không có loại ghen ghét vừa rồi: "Trần đại ca yên tâm, bên trong kho củi có tầng hầm, ngoại trừ ta và phụ thân, không có người nào biết."

Trần Nguyên thở dài ra một hơi: "Được rồi, làm phiền người dẫn nàng đi một hồi, ta đi về trước nhé?"

Lăng Hoa từ chối cho ý kiến, Hồ Tĩnh kia lúc này lại nhìn Trần Nguyên, hận ý trong lòng càng đậm.

Tuy nàng hành tẩu ở giang hồ, nhưng cấp bậc lễ nghĩa giữa nam nữ có lẽ là vẫn nghiêm nghị khắc ghi, hôn môi cùng Trần Nguyên kia, thủy chung làm cho nàng canh cánh trong lòng, lúc này nhìn Trần Nguyên và Lăng Hoa thân mật như thế, quan hệ tất nhiên không thể tầm thường.

Nàng là một người thiện lương, người giang hồ cũng giảng ân oán rõ ràng, Trần Nguyên cứu nàng một mạng, bảo nàng thật sự động thủ giết Trần Nguyên, cũng không làm được, nhưng nếu như cưỡng bức Trần Nguyên và mình ở cùng một chỗ, chẳng phải là thương tổn cô nương thiện lương vô tội trước mắt này sao? Trong lòng Hồ Tĩnh lập tức có chút rối rắm.

Rời khỏi phòng, Trần Nguyên kỳ thật cũng cực kỳ rối rắm! Biết rõ phiền phức của mình vừa mới tới, còn chưa tới cao trào! Triển Chiêu cứ như vậy mà đi sao? Người phủ Thái sư cứ như vậy mà buông tha? Không có khả năng.

Trần Nguyên tận lực trốn tránh nguy hiểm, nhưng cái này cũng không có nghĩa là hấn sợ hãi nguy hiểm, nếu như là đã chơi trò chơi này, vậy thì nghĩ biện pháp thoát thân, thật sự không thoát khỏi, tiếp tục chơi là được.

Còn muốn hạ độc chết Hồ Tĩnh kia hay không? Quần khí gió gì muốn hay không, mua thuốc độc trước rồi nói sau, đừng đợi cho thời điểm mình muốn hạ độc chết nàng, còn phải đi mua thuốc, liền có chút phiền phức.

Thời đại này, thuốc độc cực kỳ dễ mua, tiện nhất tự nhiên là thạch tín, bên đường có những cửa hàng bán thuốc chuột, trong thuốc có thành phần thạch tín.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Nguyên liền mua hơn hai mươi bao thuốc chuột trở về, vì không làm cho người khác hoài nghi, cũng để tránh cho chính mình mua phải thuốc giả, hơn hai mươi bao thuốc chuột này hẳn phân biệt mua sắm từ năm quầy hàng.

23. Chương 23: Cẩn Thận Người Phủ Thái Sư

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 23: Cẩn thận người phủ Thái Sư

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Chuẩn bị cho tốt, Trần Nguyên cảm giác tim của mình đập cực kỳ lợi hại, có chút sợ hãi, có chút run sợ, bên đường, tùy tiện người nào liếc nhìn chính mình, hẳn đã cảm thấy đối phương giống như có thể đoán được ý nghĩ xấu xa trong lòng.

Không dám dừng lại quá lâu ở trên đường, trở lại trong tiệm, vội vàng dấu thuốc chuột đi. Bây giờ còn không phải thời điểm hạ độc, bởi vì Hồ Tĩnh vừa mới tỉnh lại, nàng mình bởi vì "hô hấp nhân tạo" mà bộc phát mâu thuẫn, vẫn còn có hi vọng điều hòa, cho dù đến tình trạng hạ độc, phải có kế hoạch mới có thể thành công.

Hạ độc cũng là rất cần có học vấn, nếu người đem vài bao thuốc chuột đặt ở trong một chén cơm, người ngu ngốc đều có thể nhìn ra. Hơn nữa, nếu như hiện tại liền động thủ, vạn nhất xảy ra cái gì ngoài ý muốn, chính mình không có biện pháp đem vận chuyển thi thể ra bên ngoài, đó là chuyện rất phiền phức, còn phải đợi đã, tốt nhất không cần ra tay, đợi tất cả vấn đề đều có thể tự giải quyết, đó chính không còn gì tốt hơn.

Trần Nguyên trở lại quán rượu, cùng Lăng Hoa đi xem Hồ Tĩnh giấu ở trong hầm ngầm, trong hầm thập phần an toàn, Lăng Hoa tận lực chồng chất một đồng vật lẩn lộn ở phía trên, rất khó bị người phát giác. Trần Nguyên yên lòng, ít nhất người phủ Thái sư muốn tìm nàng, cũng không phải việc dễ dàng.

Hắn ngồi ở trong quán rượu, có chút ngẩn người, hắn cảm thấy, giống như chính là từ lúc Hồ Tĩnh xuất hiện, mình liền bị cuốn vào bên trong một vũng nước xoáy. Những chuyện này, lúc trước không nói, chính mình hảo tâm được cứu nàng, nàng lại cho mình mấy cái tử lộ để đi, còn có Bạch Ngọc Đường kia, rõ ràng đem thứ gì đó trộm ra từ trong hoàng cung, đặt tại chỗ mình, đây không phải muốn cái mạng nhỏ của mình sao?

"Bà nội nó, cùng lắm thì mọi người cùng nhau chết, thực sự cho rằng lão tử không có gan chơi đùa sao!" Trần Nguyên nghĩ tới đây, trong miệng không khỏi nói thầm một câu.

"Bang bang!"

Mặt bàn bị đánh, thanh âm ầm ầm đánh thức Trần Nguyên, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, lại vừa vặn trông thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng ở trước mặt mình, quả thực làm cho Trần Nguyên càng hoảng sợ: "Người không phải đã đi rồi sao?"

Bạch Ngọc Đường hiển nhiên rất không hài lòng đối với biểu hiện của Trần Nguyên: "Hôm nay người làm sao vậy? Một chút bộ dạng buôn bán cũng không có, khách hàng đến gõ cái bàn cũng dọa người thành dạng như vậy?"

Sắc mặt Trần Nguyên hơi tái, phát tay nói: "Muốn bộ dạng gì mới là làm việc buôn bán? Có vị đại gia người như suốt ngày cho ta bạc, ta còn sợ không giàu sao?"

Bạch Ngọc Đường nhìn chung quanh một chút, đề thấp vành nón xuống. Động tác này lại làm cho Trần Nguyên rất là kỳ quái: "Người sợ cái gì? Người không phải luôn luôn không sợ những Bộ khoái kia sao?"

Bạch Ngọc Đường đưa tay lên trên, nói: "Cái bọc đâu, đưa cho ta."

Trần Nguyên nghe xong lời này, vô cùng hưng phấn, Bạch Ngọc Đường lấy cái bọc đi, ý nghĩa chính là mình ít đi một chuyện phiền phức! Hắn không nói hai lời, vào trong lấy cái bọc kia ra đưa cho Bạch Ngọc Đường, hỏi: "Như thế nào? Ngài muốn đi à?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu. Trên mặt Trần Nguyên đều là vẻ tươi cười, có thể không đắc tội Bạch Ngọc Đường, tự nhiên là tốt nhất, như vậy chỉ cần mình xử lý tốt sự tình Hồ Tĩnh, còn có thể tiếp tục lưu lại đây, làm việc buôn bán.

Bạch Ngọc Đường cầm cái bọc, không mở ra, lấy tay sờ một chút, liền xác định mấy cái gì đó đều ở bên trong, liền vác lên vai, nói: "Giúp ta đi xem xét Nhan Tra Tấn, ta biết rõ người không muốn gặp lại ta, yên tâm đi, cái tình ân

này, ta nhớ kỹ rồi, ta không tới tìm người nữa, chỉ là, nếu như người có chuyện, có thể đi Hãm Không đảo tìm ta, cáo từ."

Nói xong, liền chạy nhanh như làn khói, lúc này đây, hắn không còn khí độ chậm rãi nhàn nhàn trước kia nữa, trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, có khả năng con chuột này đem qua bị con mèo kia làm cho sợ hãi rồi. Nhìn Bạch Ngọc Đường rời đi khỏi tầm mắt của mình, Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được tương lai mình vẫn có hi vọng, những người giang hồ này nói đến là đến, nói đi là đi, có lẽ nàng kia có một ngày cũng sẽ giống như Bạch Ngọc Đường, đảo mắt liền biến mất ở trước mặt mình.

Đúng lúc này, sau một vài giây, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên lại trở lại. Cái này xảy ra trong chớp mắt, lại làm cho

Trần Nguyên kinh ngạc không thôi, hắn sợ Bạch Ngọc Đường lại có chuyện gì nhờ mình, Bạch Ngọc Đường một đường thẳng đến quán rượu, bỏ nhào đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Có kiện sự tình đã quên nói cho người biết,

người phủ Thái sư vừa tới, ngày hôm qua, người bị ta phé đã rời đi, hôm nay sẽ đề cao thủ tới, người cần thận một chút."

Trần Nguyên lập tức sợ ngây người, Bạch Ngọc Đường xoay người rời đi, lưu lại một mình hắn, có chút không biết làm sao. Bạch Ngọc Đường nói qua, người phủ Thái sư giết người bất kể vương pháp, lần này tới, còn có thể là "cao thủ!" trong miệng Bạch Ngọc Đường, Trần Thế Mỹ chỉ là một Thư sinh tay trái gà không chặt, vạn nhất đối phương thật sự hạ thủ, một cái mạng nhỏ này, có khả năng sẽ kết thúc.

Càng nghĩ như vậy, trong lòng càng sợ hãi, diện mạo một cao thủ kia, phảng phất bắt đầu trở nên rõ ràng và dữ tợn, trong lòng không khỏi lạnh run một hồi. Mình có nên rời đi trước? Trần Nguyên nghĩ đến một chữ chạy, cùng lắm thì bây giờ trở về đi tìm Tần Hương Liên trông trợ! Hắn lập tức lên lầu trong chớp mắt, chuẩn bị dọn dẹp mấy bộ y phục, liền định rời đi, nhưng vừa chạy vài bước, lại cảm thấy sự tình không đúng.

Phủ Thái sư đã muốn giết, cũng không phải là Thư sinh nghèo như Trần Thế Mỹ có thể chạy thoát, đương triều Thái sư muốn giết Trần Thế Mỹ, còn không giống như giết chết một con kiến sao? Hơn nữa, hiện tại Hồ Tĩnh đã bị Lăng Hoa dấu đi, nếu là bị tìm ra, chính mình không ở đây, tất nhiên sẽ liên lụy đến phụ tử Dương chương quỹ, người giang hồ có thể không giảng nghĩa khí, bởi vì bọn họ quá nhiều nghĩa khí, giảng không hết, nhưng phụ tử Dương chương quỹ lại là dân chúng bình thường, thiện lương, bọn họ là người tốt, còn muốn vô tội hơn so với chính

mình.

Trần Nguyên đi ở trên bậc thang, bước chân từ từ chậm lại, lưu lại thì gặp nguy hiểm, đi lại đi không được, cái này nên làm thế nào cho phải? Đang nghĩ nên như thế nào để đối phó, lại vừa vận dụng vào Lăng Hoa từ trên lầu đi xuống.

Lăng Hoa ôm một đồng lớn ga giường vỗ chần trong ngực, toàn bộ đều rơi trên bậc thang, Trần Nguyên vội vàng nói xin lỗi: "Xin lỗi lăng Hoa cô nương, tiểu sinh thật sự là không thấy được, ta tới giúp người thu thập."

Lăng Hoa nhìn hắn một cái, mấy ngày nay, Trần nguyên đều giúp chương quỹ quét dọn vệ sinh, thời điểm tối đêm, trong tửu phủ vội vàng, Lăng Hoa rảnh rỗi sẽ đi hỗ trợ, tăng thêm chuyện tối ngày hôm qua, cái này lại làm cho

quan hệ của hai người không còn như lúc trước, bớt đi nhiều lạnh nhạt, tăng thêm vài phần thân mật.

Lăng Hoa cười cười, không hề thẹn thùng, nói: "Công tử nghĩ gì thế? Cầu thang lớn như vậy, ta ôm gì đó, không nhìn thấy phía trước, tay người không có gì, cũng không biết lách mình?"

Trần Nguyên ngượng ngùng cười nói: "Nghĩ chút ít sự tình sinh ý thôi."

Lăng Hoa nhẹ nhàng nói: "Sự tình sinh ý? Sợ không phải như vậy đâu? Có phải là suy nghĩ vị cô nương kia hay không?"

Lăng Hoa chỉ nói rất bình thường, còn mang theo một loại ngữ khí nói giỡn, nhưng đi vào trong lỗ tai Trần Nguyên, lại là một loại tư vị khác!

Hắn không biết mình nên trả Lăng Hoa lời thế nào, chỉ có thể không nói chuyện về đề tài này: "Chương quỹ hai ngày này cũng là một bộ dạng u sầu, có phải là có sự tình gì phiền toái?"

Lăng Hoa trách cứ liếc Trần Nguyên: "Còn không phải người cho phụ thân bản kế hoạch gì đó sao? Sau khi phụ thân xem, cảm thấy cực kỳ có đạo lý, muốn đi làm, nhưng lại không biết bắt tay từ nơi nào trước, hiện tại sửa lại khách điểm, không riêng gì ảnh hưởng đến sinh ý, cũng ảnh hưởng đám học sinh đọc sách trên lầu kia, phụ thân muốn để qua khoa kiểm tra rồi mới sửa, lại cũng không phải hoàn toàn hiểu ý tứ người nói trong đó, mấy buổi tối, hắn đều nghiên cứu, vẫn còn chưa hiểu hết."

24. Chương 24: Sát Khí Trong Truyền Thuyết

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 24: Sát khí trong truyền thuyết

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong lòng Trần Nguyên nghĩ, nếu hiện tại không có một thân phiến toái này, tình huống đối với chính mình, có lẽ hay là thập phần có lợi, Dương chương quỹ làm không tốt, Trần Nguyên có thể chủ động tới hỗ trợ! Phỏng chừng cũng giúp đỡ chính mình, thành lão bản khách điểm này.

Dương chương quỹ sao? Cứ để cho hắn làm chủ tịch.

Hắn không khỏi nhìn thẳng vào hai mắt Lăng Hoa, tiểu cô nương này xác thực rất tươi tắn.

Trong lòng có ý nghĩ không chính đáng, trong ánh mắt dĩ nhiên là có tạp chất, trực giác của nữ nhân luôn đặc biệt mẫn cảm, Lăng Hoa phát hiện, trong ánh mắt của Trần Nguyên có tạp chất, bỗng nhiên, trên mặt liền đỏ lên, cánh tay đột lấy chút ít ga giường trong tay Trần Nguyên, một cùi đầu chạy đi, nói vọng lại: "Ta đi giặt quần áo!"

Đương nhiên, Trần Nguyên biết rõ tại sao nàng phải chạy, trong lòng không khỏi có chút bội phục mình, đến lúc nào rồi, còn có tâm tư nghĩ về những thứ này! Hiện tại với hắn mà nói, sự tình chính yếu nhất, chính là nghĩ biện pháp ứng phó cao thủ phủ Thái sư kia.

Giải chuông cần người buộc chuông, Trần Nguyên nghĩ đến, tất cả phiến toái đều là vì Hồ Tĩnh mang đến, chỉ cần nàng đi, chỉ cần nàng ra hiện ra tại một chỗ khác, chú ý của đối phương lập tức sẽ dịch chuyển khỏi người mình, khi đó, chỉ cần mình biểu hiện bình thường một ít, lại cơ linh một chút, vẫn có cơ hội thoát khỏi trò chơi này! Ít nhất lúc đó, cho dù mình rời đi, cũng sẽ không liên lụy đến phụ tử Dương chương quỹ.

Cái này, cần Hồ Tĩnh khôi phục nhanh lên, tại trước khi chính cô ta có thể đi, hi vọng cao thủ phủ Thái sư không xuất hiện.

Vừa nghĩ tới đây, một cái thanh âm rất lạnh truyền đến từ phía dưới, thanh âm rất nhỏ, lại rất rõ ràng, từng lời truyền vào trong lỗ tai Trần Nguyên: "Mở một gian khách phòng!"

Trần Nguyên nhìn lại, là một hán tử hơn ba mươi tuổi, ôm một cây đao đứng ở cửa ra vào.

Không biết vì cái gì, thời điểm hắn trông thấy đại hán này đứng ở cửa ra vào, bỗng nhiên cảm giác con đường trước cửa kia không thông, mặc dù cửa khách điểm có chút chật vật, nhưng cho ba bốn người đi song song ra vào là không có vấn đề, nhưng Trần Nguyên cảm giác, người kia vừa đứng vào chỗ đó, cánh cửa, đã không thể đi.

Trên đầu người nọ có vài sợi tóc rũ xuống dưới cái trán, che khuất một con mắt, một con mắt còn lại lạnh lùng nhìn Trần Nguyên.

Trần Nguyên cảm giác sau gáy mình bỗng nhiên lạnh, nhanh chóng, cái lạnh truyền đến cả người.

Chương quỹ vội vàng chạy tới: "Ai ui, đại gia, ngài đã tới! Ở vài ngày à? Tiểu nhân sẽ thu thập vì ngài."

Người nọ giống như không thích chương quỹ, con mắt thủy chung nhìn Trần Nguyên: "Bao nhiêu tiền cả đêm?"

Chương quỹ cười làm lành nói: "Tiểu điểm rất tiện nghi, bốn mươi văn có thể ở cả ngày."

Người nọ sờ sờ trong lòng ngực một chút, rút ra một đồng tiền: "Cho người chỗ này trước, không đủ tiền, nói cho ta."

Dương chương quỹ cũng sốt một chút, lập tức đáp: "Tốt, tốt! Lăng Hoa, đưa khách nhân vào phòng!"

Lăng Hoa chạy tới, cầm một chuỗi chìa khóa, mang theo người nọ lên lầu.

Ánh mắt người nọ thủy chung nhìn vào Trần Nguyên, thời điểm thân thể hai người giao nhau trên bậc thang, không biết vì cái gì, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác một cổ hơi lạnh đánh úp lại trước mặt, cái này là sát khí trong truyền thuyết? Trần Nguyên lại càng hoảng sợ.

Người nọ trông thấy toàn thân Trần Nguyên run lên, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, "hừ!" nhẹ một tiếng, ý tứ kia cực kỳ rõ ràng, hắn coi rẻ Trần Nguyên.

Từ trong ánh mắt sắc bén của người nọ, Trần Nguyên cũng biết người ta có đầy đủ lý do coi rẻ hắn, chính mình còn trốn không xong cơ mà.

Đã không trốn được, không trốn thoát, như vậy các người đều đến đây đi! Trần Nguyên quyết định chủ ý, mặc kệ cái gì phủ Thái sư hay là phủ Khai Phong, cũng không quan đến cao thủ là cái gì, đã không có chỗ để trốn, chính mình liền đấu một trận cùng bọn họ!

Đầu của hắn cấp tốc xoay tròn, Lăng Hoa an bài người nọ vào phòng tốt, bưng nước trà, xuống nhìn Trần Nguyên đứng trên bậc thang, ánh mắt ngơ ngác, có chút kinh ngạc: "Trần đại ca, người làm sao vậy?"

Trần Nguyên lắc đầu, dứt bỏ suy nghĩ, nhỏ giọng nói với Lăng Hoa: "Muội tử, người ngay lập tức đi đưa thêm một ít thức ăn cho Hồ Tĩnh kia, hai người chúng ta, những ngày này, không nên đi gặp nàng."

Lăng Hoa sững sờ: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Miệng Trần Nguyên hướng gian phòng người kia vừa đi vào ở, thấp giọng nói: "Đoán chừng là vì nàng mà đến."

Sau khi Lăng Hoa nghe, có vẻ bối rối: "Vậy phải làm thế nào?"

Trần Nguyên cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, có một điều hắn có thể xác định, chính là, những người này khẳng định đã xác nhận mình ẩn dấu Hồ Tĩnh, chỉ là, trước khi chưa tìm được Hồ Tĩnh, bọn hắn không động đến mình, ngẫu nhiên liếc mắt trông thấy ấm trà trong tay Lăng Hoa, Trần Nguyên lập tức nhớ tới thuốc chuột mình mới mua đến, trong lòng lập tức hung ác nghĩ: "Được, không dùng cho Hồ Tĩnh, cho tiểu tử người ném thử trước tiên!"

Đương nhiên không thể hạ độc ngay lúc này, những này nhân vật giang hồ tinh minh hung ác, vạn nhất bị khám phá, nhìn khổ người và tư thế giết chóc của người kia, chính là mười tên Trần Thế Mỹ cũng không thể làm gì hắn, không thể dùng lực, phải dùng trí!

Trần Nguyên nhỏ giọng nói bên tai tại Lăng Hoa: "Người liên giả trang cái gì cũng không biết, để ta nghĩ biện pháp."

Ban ngày không phải thời điểm ra tay, nếu như ban ngày xảy ra án mạng, đầu tiên, không dễ xử lý thi thể, tiếp theo, kinh động quan phủ cũng là phiền toái, Trần Nguyên quyết định đợi đến tối mới tìm cơ hội ra tay, không muộn, chỉ là, buổi tối, có khả năng người ta cũng muốn hạ thủ.

Trần Nguyên trở lại gian phòng của mình, thâm suy nghĩ, nghĩ đến việc quang minh giết người là tuyệt đối không được, vạn nhất đối phương ra tay nhanh hơn so với ta, ta còn chưa kịp hạ độc, hắn liền giết đến chân rồi, mình không có một điểm cơ hội.

Trong lòng của hắn xác định, chỉ cần mình không nói ra chỗ ở của Hồ Tĩnh, đối phương không thể hạ thủ, nhưng chỉ được một lần, bữa tiếp theo, quyết không tránh được, thân hình Trần Thế Mỹ nhu nhược, có thể chống lại sao?

Con mắt Trần Nguyên nhanh chóng quay ngược trở lại, bỗng nhiên nghĩ đến, nếu mình bố trí một ít bẫy rập trong phòng, có lẽ có thể bảo vệ an toàn của mình, lập tức nhìn bài trí trong phòng, tưởng tượng tất cả trang bị bẫy rập mình đã xem qua trên điện ảnh.

Lúc Trần Nguyên ở trong phòng bố trí bẫy rập, cửa khách điếm, lại có một người, người tiến đến lại là xa phu Diêu Tam, ngày ấy, sau khi phát sinh án mạng đã bị Triệu Hổ mang đi.

Sau khi xa phu vào cửa, trông thấy chưởng quầy ở trong quầy, vội vàng ôm quyền nói: "Xin hỏi chưởng quầy, còn nhớ rõ tiểu nhân không?"

Dương chưởng quầy quanh năm mở cửa tiệm, nhìn người tự nhiên cẩn thận hơn một ít, tăng thêm cái án mạng kia phát sinh chưa được vài ngày, cho nên liếc mắt liền nhận ra được: "Ai ui, đây không phải tiểu ca đánh xe sao? Nhanh vào, nhanh vào, mời vào trong."

Phu xe kia cười một tiếng ngu ngơ, vào nội đường, chưởng quầy vội vàng rót nước trà: "Tiểu ca, người cái này là chuẩn bị chạy đi đâu?"

Diêu Tam kia thở dài: "Mới từ Phủ Khai Phong đi ra, hiện tại ông chủ đã xảy ra chuyện, tiểu nhân cũng không biết ngày sau nên làm thế nào mới tốt, chỉ là, bất kể nói như thế nào, tiểu nhân phải về báo tang trước mới được."

Dương chưởng quỹ gật gật đầu, cũng thở dài: "Đi ra bên ngoài, gặp được sự tình như vậy, thật sự là không chuẩn bị kịp, tiểu ca cũng không phải quá bị thương, có cái gì, ta có khả năng giúp đỡ, ngài cứ mở miệng là được."

Diêu Tam ôm quyền hành lễ: "Chủ nhân nhà ta làm tài vận lộ liễu, mới đưa kẻ trộm tới, tuy kẻ trộm còn chưa bị bắt, nhưng cuối cùng vẫn có đầu mối, ta trở về cũng có thể bàn giao."

Hắn nói đến đây, lời nói xoay chuyển, nhìn bốn bề vắng lặng, lúc này mới mở miệng lần nữa: "Chỉ là, không đối gặt chưởng quầy, gian phòng của phủ Khai Phong, còn không bằng xe ngựa của ta, mấy ngày nay đều không ngủ được ngon giấc, nếu như có gian phòng nào không có người, ta đi vào ở lại một ngày, rồi đi cũng không muộn."

25. Chương 25: Bố Trí Bẫy

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 25: Bố trí bẫy

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Chưởng quầy gật đầu: "Tốt, Tiểu ca đi theo ta, ta đây liền mở cho ngươi một gian phòng."

Thời điểm chưởng quầy mang theo Diêu Tam lên lầu, Trần Nguyên vừa mới bố trí một chút bẫy rập đơn giản, nói thí dụ như, trên cửa xếp đặt một chậu nước, trong chậu nước đều là mực, nếu có người đẩy cửa tiến vào, tất nhiên sẽ bị một chậu mực nước đổ xuống, sau đó cam đoan cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Trên mặt đất, đặt vài cái đinh, nếu đứng phương hướng xông vào cửa, không nhìn thấy gì, nhất định sẽ bị đâm, tổn thương hai chân.

Trần Nguyên biết rõ, riêng hình thức bẫy rập này còn chưa đủ, hắn còn phải bố trí mấy cái gì đó có lực sát thương, những vật này cần một ít công cụ, hắn phải lên trên đường phố mua.

Cửa là không thể đi rồi, Trần Nguyên đi ra từ cửa sổ.

Vừa vặn trông thấy chưởng quầy, đang mở cửa cho Diêu Tam kia.

Thời điểm hắn vừa trông thấy Diêu Tam, lập tức sửng sốt một chút, ngược lại, Diêu Tam kia giống như có chút mừng rỡ, nhìn thấy Trần Nguyên, lập tức ôm quyền: "Vị đại ca kia, huynh đệ hữu lễ!"

Trần Nguyên vội vàng trả lễ, nói thật ra, trong lòng của hắn thủy chung cảm thấy Diêu Tam có chút vấn đề, nhưng cuối cùng là vì nguyên nhân gì, lại cũng không biết, người ta rõ ràng rất khách khí, mình cũng không thể để mất lễ nghĩa.

Diêu Tam kia bước tới, nói: "Tiểu nhân đang muốn tạ ơn huynh đài, nếu như không phải huynh đài đoán ra nàng kia là hung thủ, hiện tại, tiểu nhân cũng vẫn bị hiềm nghi."

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Thật giả rõ ràng, huống hồ Bao đại nhân phủ Khai Phong xử án như thần, các ngươi đi Phủ Khai Phong, tự nhiên là có thể nói rõ ràng."

Hai người khách khí vài câu, chưởng quầy đã mở cửa phòng ra, Trần Nguyên có việc muốn đi ra ngoài, Diêu Tam kia giống như thật sự vội vã trở về phòng nghỉ ngơi, cũng không nói cái gì nữa.

Trên đường cái, trong lò rèn, Trần Nguyên mua được một thanh đoản đao, một thanh đao dài.

Đoản đao chuẩn bị bố trí tại phía trên cơ quan, vạn nhất không có hiệu quả, mình còn có một thanh dài đao có thể dùng để liều mạng một phen.

Lại mua ba cái bẫy đi săn, một cái đặt ở cửa ra vào, một cái đặt ở dưới cửa sổ mặt, còn có một cái để ở bên giường của mình.

Thanh đoàn đao cài đặt cơ quan, chỉ cần đối phương mở cửa, một trái một phải, lập tức bắn ra hướng cửa ra vào, lúc này địch nhân đã bị mực nước làm đen con mắt, hoặc là bị bầy săn kẹp chặt lấy, bảo đảm có thể đâm một cái thấu tim!

Nhưng Trần Nguyên nghĩ đến, đối phương là "vao thủ"! Có lẽ là quyết định bảo hiểm thêm một ít, lại làm một cái bao cát chừng một trăm cân, để ở trên nóc nhà, cơ quan này và bầy đi săn cửa ra vào kia đặt cùng một chỗ, nếu là có người giẫm cái bầy đi săn, bao cát kia sẽ lay động về phía cửa ra vào, nếu như bị đánh trúng, khẳng định sẽ ngã xuống lầu.

Liên tục bố trí cơ quan, một vòng tiếp theo một vòng, đợi sau khi bố trí xong tất cả, tâm Trần Nguyên vẫn còn có điểm lo lắng, hai mắt vụng trộm nhìn qua phòng ở hán tử kia, trong lòng cũng không biết những bầy rập này có thể hạ "cao thủ" kia hay không

Suốt một buổi chiều, hần biểu hiện ra tựa như không có chuyện gì phát sinh, tiếp tục kinh doanh rượu của mình, nhưng trong lòng tại bang bang nhảy loạn, ánh mắt một mực không buông tha cửa phòng cao thủ kia.

Trần Nguyên dám khẳng định, người kia chính là người phủ Thái sư phái tới làm thịt mình, hần biểu hiện quá rõ ràng rồi, không ẩn nấp chút nào, khách nhân bình thường nào có cái dạng kia, vào cửa liền đi nằm ngủ? Nhất định cũng đang đợi buổi tối!

Có lẽ, cao thủ kia cũng đã sớm biết chi tiết về Trần Nguyên, cho rằng hần không hề có sức phản kháng.

Thẳng đến lúc đám khách uống rượu dần dần tản đi, gian phòng hán tử kia mới có chút động tĩnh.

Trần Nguyên nhìn phòng trên lầu sáng lên, ánh nến bập bùng, biết rõ đích thị là người nọ, trong lòng âm thầm hung ác: "Tiểu tử này ở tại phòng một ngày, hần đang ngủ, lúc này tỉnh, đại gia ta sẽ săn sóc người một tý, cho người một bình trà ngon!"

Người tỉnh ngủ, phần lớn sẽ cảm giác khát nước, Trần Nguyên cười một tiếng âm hiểm, cầm một cái bình đến, thừa dịp chường quầy không chú ý, dốc cái bình kia lên, đây chính là trà ngon hần cất công đi mua, như vậy có thể cam đoan hương vị trà vẫn rất nồng.

Hương nồng một ít, sức hấp dẫn liền mạnh hơn một ít, hơn nữa hần không dễ dàng phát giác hương vị thuốc độc, Trần Nguyên móc thuốc chuột từ trong lòng ngực ra, tất cả đều đã chuẩn bị cho tốt, trong lòng tính toán, người bán thuốc nói, một bao thuốc có thể khiến người vong mạng, đó là người bình thường, hiện tại chính mình muốn đầu độc, là một cao thủ! Ít nhất phải đổ ba bao mới đúng.

Nghĩ xong, ba bao độc thuốc đổ vào trong nước trà, Trần Nguyên cầm lấy ấm trà, dùng sức lay động hai cái, sau đó lại mở ra cái nắp ra ngửi, xem có phải là đã thay đổi vị trà hay không.

Có thể tiến hành, Trần Nguyên cười âm hiểm một chút, hô Lăng Hoa qua: "Lăng Hoa, đem cái ấm trà này cho vị khách nhân trên lầu kia."

Lăng Hoa không biết chuyện gì, cầm lấy ấm trà, còn hỏi: "Trần đại ca, có muốn ta đi vào nhìn một chút, xem hần đang làm cái gì hay không?"

Trần Nguyên không nói sự tình cho Lăng Hoa, hần biết rõ, cô nương này, lá gan còn nhỏ hơn so với chính mình, nếu để cho nàng biết rõ trong trà bị mình hạ độc thuốc, khó tránh khỏi khẩn trương, sẽ làm hỏng hết việc.

"Không cần, người đưa trà đi lên là được, yên tâm đi, ta có biện pháp ứng phó rồi."

Lăng Hoa hiển nhiên là tín nhiệm vô điều kiện đối với Trần Nguyên, lúc này liền gật đầu, mang theo ấm trà lên.

Trần Nguyên trở lại gian phòng của mình, hần thừa dịp không có người, đóng chặt cửa sổ vào, bởi vì cửa chính đã không thể đi, nằm ở trên giường, chăm chú nắm cây đại đao kia trong tay, Trần Nguyên lắng nghe tiếng bước chân bên ngoài, cảm xúc có chút bành trướng, lo lắng.

Mỗi một lần có người đi qua trước cửa, đều làm cho tâm Trần Nguyên ghen đến trên cổ họng.

Tráng hán kia sẽ uống sao?

Nếu như hẳn thật sự uống, chuyện đó liền đơn giản hơn nhiều, buổi sáng ngày mai, chính mình đi nhặt xác là được rồi.

Lúc này đây, thật sự ngủ không được, một mặt nghĩ đến thuốc độc mình hạ, có thể hạ được "cao thủ" kia hay không, một phương diện khác, lại lo lắng cao thủ kia tùy thời tới làm thịt chính mình, Trần Nguyên cứ như vậy trợn tròn mắt, nằm ở trên giường, một mực nằm chết dí đến nửa đêm, rõ ràng không có gì động tĩnh.

Trong lòng hẳn không khỏi có chút mừng rỡ, đêm nay có lẽ là bình an đi qua, mà cũng có lẽ, tráng hán kia đã uống thuốc diệt chuột chết rồi?

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Nguyên mừng rỡ một hồi.

Cũng vừa lúc đó, hẳn bỗng nhiên nghe thấy được thanh âm then cửa bị nạy ra! Một luồng khí lạnh chạy lên đến não, trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ: "Rốt cuộc cũng đã tới!"

Tay của hẳn nắm thật chặt trường đao, tuy nắm thật chặt, nhưng Trần Nguyên cảm giác được, đao trong tay run run hết sức nhanh, không phải đao đang run, là tay của hẳn run, giống như hiện tại cả người hẳn đều đang phát run!

"Ba~, Ba~, Ba~" then cửa di động một chút, cái tiếng vang rất nhỏ kia, mang đến cho Trần Nguyên sợ hãi vô biên, hẳn đột nhiên cảm giác được, chính mình có một loại xúc động cầm đao lao ra, hẳn thật sự không thể chịu đựng được dẫu vô hiện tại.

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ là rất lâu, cũng có lẽ rất ngắn, dù sao trong khoảng thời gian này, đối với Trần Nguyên mà nói, tuyệt đối là gian nan.

"Lạch cạch." Thanh âm rất nhỏ, nhưng lại có thể xác định then cửa đã bị nạy ra.

Trần Nguyên trốn ở trong chăn, hẳn cực lực khống chế hô hấp của mình, nhưng lúc này, hẳn cảm thấy, càng là khống chế, hô hấp của mình càng nhanh hơn.

Cửa, bị đẩy ra từng chút một, chỉ đẩy ra một đường nhỏ, Trần Nguyên đã nhìn thấy có người lách mình tiến đến.

26. Chương 26: Cao Thủ Đến

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 26: Cao thủ đến

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bát mực kia để trên cửa, không rơi xuống, cơ quan thứ nhất Trần Nguyên bố trí, đã thất bại.

Nhưng đêm đen nhánh, có thể thay thế mực nước, giúp đỡ bảy rập thứ hai Trần Nguyên bố trí thuận lợi bắt được con mồi! Người nọ vừa bước một chân vào gian phòng, bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu buồn bực, chắc là giẫm trúng cái đinh Trần Nguyên vãi ra trên mặt đất.

Trần Nguyên thầm kêu một tiếng trong lòng: "Tốt! Chỉ cần người giẫm một trong những cơ quan kia, người liền không chạy được rồi!"

Quả nhiên, người nọ bị đinh đâm vào chân, vô ý thức nhảy dựng về phía trước, liền thấy nghe một tiếng giòn vang "loảng xoảng!", bảy đi sẵn Trần Nguyên để trên mặt đất, thoáng cái đã kẹp lấy chân người nọ, lúc này đây, hẳn cũng không chịu nổi nữa rồi, lớn tiếng kêu: "Ai ui!"

Tiếng kêu còn chưa dứt, hai bên, đoản đao bắn tới, cắm thẳng vào bên trong hai cánh tay người nọ, người nọ bị đau, không ngừng kêu, cả người mới ngã xuống đất.

Thời điểm hán mới ngã xuống đất, bao cát cuối cùng hơn một trăm cân kia đập tới, rõ ràng là không đập trúng hán.

Trần Nguyên không do dự nữa, mạnh mẽ nhảy xuống khỏi giường, tay cầm trường đao, hướng vào trên thân người kia, đe dọa một trận: "Đừng động! Cử động nữa là ta chém người!"

Người nọ đau đớn vô cùng, căn bản vô pháp phản kháng, ôm chân nói: "Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng, tiểu nhân không dám làm nữa!"

Một tiếng cầu xin tha thứ này, lập tức lại làm cho Trần Nguyên có một loại cảm giác thành tựu, trong lòng đắc ý nghĩ: "Đây chính là con mẹ nó cao thủ? Lão tử thoải mái hàng phục hán rồi!"

Trần Nguyên thấp sáng ngọn nến trước, mượn ánh nến xem xét, quả nhiên là đại hán ở bên cạnh kia, lúc này cái bẫy đi sẵn kẹp chân trái đại hán, trên hai cánh tay hán đều cầm một thanh đoản đao, máu tươi không ngừng dừng mãnh chảy ra từ miệng vết thương.

Đại hán cầu khẩn nói: "Hảo hán, tiểu nhân có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, cầu xin người giơ cao đánh khẽ."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ: "Thả người? Thả người thì Thái sư kia sẽ bỏ qua cho ta? Chuyện ngày hôm qua, có Bạch Ngọc Đường dẹp yên cho mình, hôm nay tự mình ra tay đánh gục người gọi là cao thủ này, sau đó không lưu lại dấu vết, bí hiểm thủ tiêu người phủ Thái sư đến đây, làm cho bọn họ không sờ được lai lịch của mình cũng tốt."

Nghĩ tới đây, Trần Nguyên lại muốn giết người, nhưng, dù hán có xúc động giết tráng hán này, lại làm như thế nào cũng không nhắc nổi đao lên để chém xuống.

Người chính là như vậy, lần đầu tiên giết người, rất khó, đặc biệt là đối mặt một người đã mất đi năng lực phản kháng như vậy, tâm thủ chưa thấy qua máu là tuyệt đối không thể ra tay.

Trần Nguyên nhìn tráng hán kia, trong lòng chậm rãi nâng cao dũng khí, ngoài miệng lại hỏi một ít chuyện hán muốn biết: "Các người lần này có bao nhiêu người tới?"

Mồ hôi tráng hán kia rơi xuống, lại cắn răng đáp: "Tiểu nhân luôn luôn một mình lai vãng, không hợp tác với ai."

Trần Nguyên tưởng tượng, cũng đúng, người ta là cao thủ cơ mà.

"Tại phủ Thái sư, trừ người ra, còn có mấy người võ nghệ cao hơn so với người?" Trần Nguyên hỏi.

Hán nghĩ thầm, nếu như võ nghệ người này là cao nhất phủ Thái sư rồi, vậy mình cũng không cần sợ hãi nữa, giống như những cao thủ này cũng không có gì đặc biệt hơn người.

Nào biết người nọ sừng sốt một chút, lập tức cười khổ nói: "Ai ui, hảo hán gia, nếu ta có thể lẫn lộn tại phủ Thái sư, đâu còn làm những hoạt động trộm cắp này làm gì!"

Lần này đến phiên Trần Nguyên ngây ngẩn cả người, một hồi lâu mới hiểu được, tiến lên một bước, nhắc cổ áo tráng hán kia: "Người không phải người phủ Thái sư sao?"

Tráng hán kia gật gật đầu: "Ta chính là nhìn sinh ý ban ngày của ngài không tệ, muốn đến đây trộm của ngài ít bạc, không phải là trộm cắp luôn làm như thế sao?"

Trần Nguyên giận dữ: "Người không phải người của phủ Thái sư, người giả trang cao thủ làm cái gì?"

Người nọ rất là ủy khuất, nói: "Ta không giả trang mà!"

Trần Nguyên hỏi: "Vậy thời điểm người lên thang, tự nhiên nhìn ta, còn hừ một tiếng kia làm cái gì?"

Người nọ dang hai tay ra, nói: "Tiểu nhân chỉ là muốn nhìn một chút, xem trên người ngài có tiền hay không, nhìn hồi lâu, phát hiện ngài không có tiền, liền hừ một tiếng chứ sao."

Trần Nguyên quả thực có chút bức mình, lại hơi cảm thấy buồn cười, hỏi: "Vì cái gì cả ngày người ở trong phòng? Còn không uống nước trà?"

Người nọ trả lời: "Nghề nghiệp của ta, nào có chuyện ban ngày ra ngoài kiếm ăn? Về phần nước trà, tiểu nhân cho tới bây giờ vẫn không quen uống lá trà hương vị này."

Trần Nguyên không còn lời nào để nói nữa rồi, hẳn thật sự không biết vì sao sự tình lại biến thành như vậy! Chính mình, vốn là muốn bắt cá lớn, kết quả vì cái tên trộm này, toàn bộ hư hỏng hết cả rồi!

Một cước đá vào cái chân còn chưa bị thương kia của tên ăn trộm, Trần Nguyên mắng một tiếng: "Ăn trộm thì ăn trộm, ngươi còn bày ra cái vẻ giống hiệp khách làm cái gì!"

Tiếp theo, Trần Nguyên đột nhiên nghĩ đến, người này không phải cao thủ phủ Thái sư, vậy cao thủ phủ Thái sư là người nào? Trần Nguyên suy tư, chậm rãi xoay người, thân thể vừa mới xoay qua chỗ khác, lại phát hiện đầu giường mình có một người đang ngồi!

Trần Nguyên càng hoảng sợ, lớn tiếng kêu lên: "Má ơi!"

Người nọ mỉm cười nâng đầu của mình lên, lại đúng là Diêu Tam đánh xe kia!

Diêu Tam vào từ lúc nào? Tại sao mình một chút cũng không phát giác được? Quay đầu lại, nhìn cửa phòng, đã bị đóng, chậu mực nước trên cửa kia một bị quăng sang một bên, cửa bị mở như thế nào? Mực nước bị người quăng ra lúc nào? Như thế nào mà chính mình, một điểm phát giác đều không có? Trần Nguyên sững sờ nhìn Diêu Tam, cũng không biết nên nói cái gì.

Diêu Tam không có phản ứng, nhìn Trần Nguyên, lại đi đến bên người trắng hán kia, vỗ vỗ mặt trắng hán kia, hỏi: "Người tên gì?"

Trắng hán đáp: "Hàn Kỳ."

Diêu Tam cũng không quay đầu lại, mang theo một loại ngữ khí cười nhạo, nói: "Trần huynh, ngươi cũng không nghĩ xem, Thái sư sẽ phái một người vô dụng như vậy đến đây sao?"

Vừa dứt lời, chỉ thấy Diêu Tam bỗng nhiên cầm lấy cái bẫy đi săn Trần Nguyên đặt ở bên giường, hai ngón tay nắm vào, giống như không quá dùng sức, cái bẫy đi săn làm bằng sắt kia thoáng một tý liền bị bẻ thành hai nửa!

Hiện tại Trần Nguyên đã biết rõ, thì ra, Diêu Tam mới là người Bàng Thái sư phái tới!

Diêu Tam chậm rãi xoay người lại, đã đi tới hướng Trần Nguyên, trong lòng Trần Nguyên hung ác nghĩ: "Má ơi, dù sao cũng là chết, lão tử liều mạng với ngươi!"

Nói xong, trường đao trong tay mạnh mẽ chém ra ngoài.

Nhưng trường đao vừa chém đến một nửa, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác trên tay trống không, đao không có! Hẳn căn bản không biết đao biến mất như thế nào!

Đao, đã nằm trong tay Diêu Tam, Diêu Tam vỗ nhẹ bả vai Trần Nguyên, nói: "Trần huynh, ta biết rõ ngươi vô tình bị cuốn vào trận phân tranh này, nếu như ngươi thật sự là người của bọn hán, ngày đó cũng không chỉ ra nòng kia. Như vậy đi, hiện tại ngươi nói cho ta biết, nòng ở nơi nào, ta cam đoan chuyện này, từ bây giờ, không có bất cứ quan hệ nào cùng ngươi! Ngươi có thể yên tâm làm việc buôn bán của ngươi, không ai lại tới quấy rầy ngươi, thế nào?"

Dùng khí của Trần Nguyên, trong nháy mắt, toàn bộ đều biến mất, hẳn chỉ là một người làm ăn, Trần Thế Mỹ cũng chỉ là một Thư sinh, cái loại khí khái nghĩa khí hơn mạng sống kia, bây giờ không thể tìm thấy trên người hán, nhưng Trần Nguyên cũng không phải đồ ngốc, cất giấu Hồ Tĩnh kia, nói không chừng còn có thể sống được! Một khi nói chỗ ở của Hồ Tĩnh ra, chính mình nhất định phải chết.

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn Diêu Tam: "Ta có lựa chọn khác không?"

Diêu Tam mỉm cười, lắc đầu nói: "Giống như không có."

Trần Nguyên rất anh hùng mà đâm lồng ngực một cái: "Nếu như ta không nói thì sao? Ít nhất, ta có thể lựa chọn cách đi tìm chết."

Diêu Tam phẳng phất như xem thấu tâm tư Trần Nguyên, mang theo dáng tươi cười nói: "Trần huynh, trên cái thế giới này, không chỉ có sống, có chết, giữa sống và chết, còn có một loại thống khổ vô biên, gọi là sống không bằng chết, người muốn thử không?"

27. Chương 27: Cửu Vương Tử

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 27: Cửu vương tử

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thời điểm hắn nói xong, trên mặt có lẽ là mang theo dáng tươi cười rất bình tĩnh, nhưng Trần Nguyên cảm giác được, sau gáy mình rét run một hồi, giống như bị ma quỷ nhìn chằm chằm.

Tư tưởng Trần Nguyên đấu tranh kịch liệt, sự tình đã đến nước này, thời điểm không thể vấn hồi hắn cũng sẽ không gượng đi vấn hồi, hắn rất sợ chết, đã sợ chết, cũng thuộc loại người sợ cuộc sống không bằng chết.

Sau nửa ngày không nói gì, Diêu Tam kia phẳng phất là không chịu nổi rồi, ngón tay bỗng nhiên điểm một cái về hướng ngực Trần Nguyên: "Xem ra, phải cho Trần huynh nếm thử hương vị trước mới được."

Chỉ là một ngón tay nhẹ nhàng, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm nhận được một loại khó chịu chưa bao giờ có, trong cơ thể của mình, hô hấp đều không thể tiến hành, cả khuôn mặt bị đỏ lên, không nhìn được mà lớn tiếng ho khan.

Loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, nước mắt theo khóe mắt Trần Nguyên chảy ra.

Cửa bỗng chốc bị mở ra, cửa ra vào truyền đến thanh âm của Lăng Hoa: "Người tha hắn, ta dẫn người đi gặp nữ nhân kia!"

Sau khi Diêu Tam nghe xong, lập tức dùng một ngón tay điểm vào ngực Trần Nguyên, Trần Nguyên cảm giác, sự khó chịu muốn chết kia dần dần biến mất.

Lăng Hoa tiến lên nâng Trần Nguyên dậy: "Trần đại ca, người không sao chứ?"

Trần Nguyên cười khổ lắc đầu: "Nha đầu ngốc, người làm gì phải khiến mình lẫn vào đây!"

Hắn biết rõ, phủ Thái sư có địa vị như thế nào, làm loại chuyện này, khả năng giết người diệt khẩu lại càng lớn, Lăng Hoa lẫn vào đây, không riêng gì hắn và nàng, có khả năng cả khách điểm này đã xong rồi!

Lăng Hoa cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ quan tâm Trần Nguyên: "Người không có việc gì là tốt rồi, chúng ta không vì chuyện của người khác, không cần quan tâm."

Trần Nguyên bất đắc dĩ, thở dài một tiếng: "Nếu ta không nhìn được, tự mình biết nói, người tội gì phải vào?"

Khóe miệng Lăng Hoa nổi lên nụ cười, nói: "Ta nguyện ý."

Trần Nguyên cực kỳ cảm động, đang tại thời điểm cảm động, Diêu Tam kia cũng rất sát phong cảnh, nói: "Cô nương, nếu như các người muốn anh em em, chờ một lát nữa, ta có thể cho các người chút thời gian, chỉ là hiện tại, các người có lẽ là mang ta đi tìm người thì tốt hơn."

Lăng Hoa vịn Trần Nguyên đi ra ngoài, Diêu Tam kia lại nhìn nhìn nằm Hàn Kỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói: "Muốn trách, thì trách người hôm nay đến nhầm nơi!"

Nói xong, một tay dè xuống cổ Hàn Kỳ, trong ánh mắt Hàn Kỳ lộ ra thần sắc sợ hãi.

Trần Nguyên bỗng nhiên hô một tiếng: "Thả hắn ra!"

Diêu Tam nhìn Trần Nguyên, tay không buông ra, cũng không tiếp tục dùng lực, Trần Nguyên lúc này bỗng nhiên không sợ, thật sự, hắn đã biết mình kết quả phải đối mặt, hắn thật sự không sợ, Trần Nguyên xoay người lại, cũng không để ý tới Diêu Tam, mở cái bẫy ra cho Hàn Kỳ, nói: "Đừng làm trộm nữa, khuya hôm nay, ăn trộm trong phòng này đã chết rồi, quên hết việc hôm nay và trước kia đi, ngày mai bắt đầu lại một lần nữa, được không?"

Hàn Kỳ dốc sức liều mạng gật đầu.

Diêu Tam do dự một chút, nhìn Trần Nguyên lần nữa, cuối cùng cũng buông lỏng tay của mình ra, nói hai chữ: "Đi thôi."

Hàn Kỳ như được đại xá, cũng không đi ra cửa, cả người nhảy ra khỏi cửa sổ.

Đợi Hàn Kỳ đi, Trần Nguyên kéo tay Lăng Hoa, từng bước đi đến một kho củi phía sau, trên đường đi, hai người chăm chú rúc vào với nhau, Lăng Hoa không còn có loại cảm giác ngượng ngùng, hai tay ôm thật chặt cánh tay Trần Nguyên, nâng ánh mắt của mình lên, đầy thâm tình nhìn Trần Nguyên.

Mà Trần Nguyên cũng dừng ở hai con người nàg, hai người không đếm xỉa Diêu Tam đi theo phía sau, Diêu Tam cũng không thúc giục, không nhanh không chậm đi theo.

Không bao lâu sau, ba người đi vào kho củi, Lăng Hoa xuất ra cái chìa khóa, đến mở cửa phòng, sau đó mở một đồng vật lẫn lộn kia, cửa hầm lộ ra, nói: "Người đang ở bên trong, tự người đi xuống đi."

Sau khi nói xong, lại giữ chặt cánh tay Trần Nguyên lần nữa.

Diêu Tam liếc hai người bọn họ, cầm một que củi lửa, liền đi xuống, hắn căn bản không sợ hai người này chạy trốn.

Mà Trần Nguyên và Lăng Hoa cũng biết, đi tới đi lui ở chỗ này, căn bản chạy không được, cho nên cũng không chạy, cùng với việc lãng phí thời gian chạy trốn, lại để cho trong lòng mình tràn ngập sợ hãi khi chạy trốn, còn không bằng dựa sát vào nhau như bây giờ.

Diêu Tam vừa mới xuống dưới, bỗng nhiên lập tức trở lại, trên mặt mang đầy vẻ tức giận, một tay kéo Trần Nguyên ra, quát: "Hai người các người lừa gạt ta!"

Trần Nguyên sửng sò, Lăng Hoa cũng không biết hắn nói lời này là có ý gì, hai người trăm miệng một lời, nói: "Người ở dưới mặt, không lừa người."

Diêu Tam một cước đá Trần Nguyên ngã lăn: "Tự người đi xuống xem đi!"

Trần Nguyên xuống dưới, mượn ánh nến yếu ớt, chứng kiến cả hầm trống rỗng, không có một người nào!

Đây là có chuyện gì? Trần Nguyên cũng ngây ngẩn cả người.

Diêu Tam lộ ra bộ mặt hung ác: "Ta căn bản không muốn giết các, nhưng các người buộc ta động thủ, đừng trách ta lòng dạ ác độc!"

Nói xong, một tay kéo Lăng Hoa tới, bàn tay động một cái, liền bổ xuống trán Lăng Hoa.

Trần Nguyên hô to một tiếng: "Không được!"

Một tiếng kêu to này cũng không thể ngăn cản Diêu Tam, nhưng ngoài cửa, một thanh âm lại làm cho Diêu Tam dừng tay, thời điểm bàn tay sắp đánh xuống, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm Hồ Tĩnh: "Cửu Vương Tử, từ khi chia tay đến giờ, không có vấn đề gì chứ!"

Cửu Vương Tử? Xưng hô thế này lại làm cho Trần Nguyên sửng sốt một chút, Diêu Tam lại là Vương Tử? Chỉ là không biết hắn là Vương Tử nhà ai.

Theo thanh âm cứng rắn, một bóng người nhanh như thiểm điện, nhảy vào trong phòng, giống như tia chớp bắn về phía Diêu Tam, Diêu Tam đẩy Lăng Hoa ra, quay người đánh một chưởng về hướng người nọ, bàn tay hai người va chạm mãnh liệt trên không trung, người nọ mượn lực lượng này, bay ngược một cái ra ngoài.

Diêu Tam nhảy ra khỏi kho củi.

Trần Nguyên tranh thủ thời gian, đi lên ôm lấy Lăng Hoa, nâng đầu của nàng lên, lo lắng hỏi: "Người không sao chứ?"

Lăng Hoa lắc đầu: "Không có việc gì."

Hai người lập tức ôm nhau, Trần Nguyên cảm giác được một loại hạnh phúc vô bờ bến xông lên đầu.

Bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, thời điểm này, Trần Nguyên đang sống trong dư vị hạnh phúc, hẳn không khỏi có chút bận tâm, nhìn Diêu Tam nhẹ nhàng động tay một cái, liền bóp nát vật bằng sắt, cái danh xưng cao thủ này khẳng định hoàn toàn xứng đáng, người nọ có thể đánh thắng được hẳn sao?

Lôi kéo Lăng Hoa, hai người đi ra ngoài, chỉ thấy dưới ánh trăng, Diêu Tam cầm đao mà đứng, đối diện hẳn, một thanh y nam tử đang đứng.

Đao Diêu Tam thật nhanh, nhưng cái một cái quạt sắt trong tay thanh y nam tử kia không hề kém, thân hình tiêu sái, tựa như bức tường, ngăn cản trước mặt Diêu Tam.

Lại đánh trong chớp lát, Diêu Tam rốt cục cũng ý thức được, chính mình căn bản không xông qua được phòng tuyến của người áo xanh, lúc này mới thu đao dừng tay.

Người áo xanh kia cũng không tiếp tục đánh tiếp, hợp quạt lại, đứng ở dưới ánh trăng, dáng người thon dài, cái gương mặt tuấn lãng kia phối hợp thân hình tiêu sái, Trần Nguyên không khỏi có chút ghen tỵ, người này, hẳn nhận thức, chính là Tân Nhạc lâu thiếu đông gia Sài Dương!

Trong tay Sài Dương là một cây quạt, giống như cực kỳ nhân hạ, nhìn Trần Nguyên vươn đầu ra, còn bắt chuyện với hắn: "Trần huynh, bị sợ hãi rồi!"

Diêu Tam hiển nhiên rất kiêng kỵ Sài Dương, đứng ở trước mặt Sài Dương, không tiếp tục ra tay.

Lại một lát sau, Sài Dương cười một chút, nói với Diêu Tam: "Đánh, hay là không đánh."

Diêu Tam kia cũng rất thống khoái nói: "Ta đánh không lại người, có cái gì để đánh."

Sài Dương nở nụ cười, ngón tay đưa về phía sau: "Cửu Vương Tử, mời!"

Diêu Tam chọc đao vào bao, nói: "Tại hạ lại cho rằng, Sài đại quan nhân không cần phải giao du với kẻ xấu, thế lực phủ Thái sư, đại quan nhân nên hiểu rõ mới đúng."

Sài Dương gật đầu: "Ta biết rõ, chính là Cửu Vương Tử nói một câu, ta cũng phải nghe, chỉ là, nhận ủy thác của người, phải làm hết trách nhiệm, cái giao du với kẻ xấu này, còn có một phần của ta. Tại hạ thâm nghĩ làm phiền Cửu Vương Tử, chuyển lời trở về, có chuyện gì, chỉ bằng đến Tân Nhạc lâu, cái Duyệt Lai khách điểm này, còn có hai vị này, đều không quan hệ đến chuyện này, bọn hắn cái gì cũng không biết, kính xin giờ cao đánh khẽ."

28. Chương 28: Tướng Quốc Tự

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 28: Tướng Quốc Tự

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Diêu Tam trầm tư một lát, gật đầu nói: "Năm trước ta thiếu người một cái nhân tình, chuyện này ta bán Sài đại quan nhân người một cái mặt mũi, chỉ là, ta tại phủ Thái sư, cũng là thân phận Khách khanh, nói chuyện không có nhiều sức nặng, cũng không dám cam đoan với Sài đại quan nhân!"

Sài Dương gật đầu: "Đa tạ Cửu Vương Tử, tại hạ hiểu được."

Diêu Tam quay người lại, nhảy mấy cái liềm lên đầu tường, sau đó đã không thấy bóng dáng tăm hơi, Sài Dương mới hướng Trần Nguyên nói: "Trần huynh, cái sự tình này liên quan đến người, thật sự là sai lầm của tại hạ, chỉ là, việc đã đến nước này, ta cũng vô lực vặn hỏi cái gì, kính xin Trần huynh thứ lỗi."

Trần Nguyên có một bụng nước đắng, nhưng đối mặt Sài Dương đầy phong cách tao nhã, cũng không có chỗ tỏ cáo.

Sài Dương tiếp tục nói: "Từ nay, ta sẽ tận lực không liên quan đến Trần huynh, bắt đầu từ ngày mai, Tân Nhạc lâu biến thành nơi thị phi nhất, Trần huynh có lẽ là không nên đưa rượu cho ta nữa."

Trần Nguyên gật đầu: "Đa tạ Sài đại quan nhân chiếu cố, chỉ là, ta hiện tại muốn ẩn cư, hình như rất không dễ dàng."

Sài Dương khẽ thở dài, một lát sau mới nói: "Cửu Vương Tử kia, tuy không phải là quân tử gì, thực sự vẫn giằng chữ tín giang hồ, chắc lúc đến phủ Thái sư, sẽ giải vây cho người hai câu, bọn hán luôn luôn không có thời gian nghĩ đến chuyện của người, ít nhất chỉ cần một ngày Tân Nhạc lâu vẫn còn, Trần huynh hẳn là vẫn an toàn."

Sự tình đã đến trình độ này, Sài Dương cũng nói đến tình trạng này, Trần nguyên thật sự không có gì để nói nữa.

Học người giang hồ, liềm ôm quyền nói với Sài Dương: "Sài đại quan nhân, tiểu nhân chỉ có thể hi vọng người thắng."

Sài Dương nhếch miệng lên, cái dáng cười kia rất tự tin, nói: "Trần huynh, bảo trọng."

Sài Dương đi, lại để cho ánh mặt trăng chiếu rọi vào trong tiểu viện, chỉ còn lại có Trần Nguyên và Lăng Hoa dựa vào nhau.

Trần Nguyên nhẹ nhàng vén tóc có chút lộn xộn trên trán Lăng Hoa lên, động tác rất tinh khiết, không mang theo chút khinh nhờn nào, nói: "Không có việc gì rồi, đi ngủ đi."

Lăng Hoa nâng con mắt mình lên, nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Ngày mai thì sao? Người cũng sẽ không có việc gì?"

Trần Nguyên nở nụ cười, lắc đầu, không nói gì.

Ngày hôm sau, Trần Nguyên ngủ một giấc thoải mái, bởi vì hắn biết rõ, ít nhất hôm nay, phủ Thái sư không phải người đến, hơn nữa không cần ghi nhớ buổi sáng đi đưa rượu cho Tân Nhạc lâu, cho nên một giấc ngủ này đặc biệt sâu.

Chờ thời điểm hắn rời giường, đẩy cửa phòng ra, liền trông thấy Dương chương quỹ có chút mất hứng, vừa cầm chổi quét rác, trong miệng vừa thảm thì cái gì đó.

Trần Nguyên tiến lên tiếp nhận chổi quét rác, nói: "Chương quỹ, để ta quét."

Dương chương quỹ thở phì phì, bỏ chổi quét rác ra, mặt đen lên, hỏi Trần Nguyên: "Người có nhìn thấy Lăng Hoa không?"

Trong lòng Trần Nguyên sững sờ, lập tức hỏi: "Lăng Hoa làm sao vậy? Không ở nhà sao?"

Lăng Hoa là nữ hài rất nghe lời, từ lúc Trần Thế Mỹ đi vào khách điểm Duyệt Lai, chưa từng chứng kiến Lăng Hoa rời khỏi khách điểm, đi ra ngoài chơi đùa, trong ngày, chỉ quét dọn từ trên xuống dưới. Cho nên hôm nay Lăng Hoa đi ra ngoài, Dương chương quỹ rất là sốt ruột: "Ta cũng không biết nha đầu kia đi nơi nào, buổi sáng hôm nay, lúc ta thức dậy, đã nhìn thấy nàng lưu lại một phong thư tại quầy hàng, nói buổi sáng đi ra ngoài có chút việc, buổi trưa sẽ trở về, người nói một tiểu nha đầu như nàng thì có chuyện gì?"

Trần Nguyên buông chổi quét rác, vỗ vỗ bả vai chương quỹ, nói: "Ngài đừng nóng vội, như vậy đi, ta nghĩ Lăng Hoa đi ra ngoài từ sáng sớm, tất nhiên không tìm thấy xe ngựa, nàng định giờ về tại buổi trưa, dựa theo tốc độ đi bộ để suy tính, chắc là ra khỏi thành, bên ngoài thành này có chỗ nào có thể đi sao?"

Dương chương quỹ nghe Trần Nguyên phân tích như vậy, cũng hiểu được có chút đạo lý, tự suy nghĩ, nói: "Nha đầu kia cho tới bây giờ chưa từng ra ngoài cửa, nàng đi ra bên ngoài thành làm cái gì?" Đột nhiên,

Dương chương quỹ chợt nhớ tới một chỗ, vỗ đùi nói: "Tướng Quốc Tự! Ta dẫn nàng đi qua Tướng Quốc Tự mấy lần!"

Trần Nguyên hỏi: "Các người đi vào trong đó làm cái gì?"

Dương chương quỹ thở dài: "Lúc ấy mẹ nàng bệnh nặng, thời điểm ta đi Tướng Quốc Tự cầu phúc, dẫn nàng đi qua hai lần."

Trong lòng Trần Nguyên không tiếp tục nghi kị nữa, lập tức xông xuống lầu: "Ta đi tìm!"

Dương chương quỹ la lớn: "Người tìm chiếc xe ngựa đi! Nhanh lên!"

Tướng Quốc Tự xây dựng vào trong năm Bắc Tề, cho đến ngày nay, dựa vào hoàng đế Tống triều bồi dưỡng đối với Phật giáo, đã xứng với danh xưng "Quốc tự"

Cả chùa miếu chiếm diện tích hơn bốn mươi mẫu, viện lớn nhỏ hơn sáu mươi gian, người bình thường, nếu là không có tăng lữ dẫn đường, hiện tượng bị lạc nhiều lần phát sinh.

Trần Nguyên đời trước chưa từng tới phủ Khai Phong Tướng Quốc Tự, Trần Thế Mỹ đời này cũng chưa từng tới, tất cả xe ngựa, sau khi dừng lại tại cửa ra vào Tướng Quốc Tự, Trần Nguyên lập tức bị cả tòa chùa chiền to lớn dọa sợ ngây người, tường đồ cao cao, làm cho người ta có một loại cảm giác trang nghiêm, trên bậc thang kia, hai thân thể tiểu sa di trắng tắp, phẳng phất như là cây tùng không biết lay động.

Từ bên trong truyền đến từng đợt tiếng chuông không nhanh không chậm, cùng với đám tăng lữ trong chùa ngâm tụng kinh Phật, làm cho người ta chưa đi vào, trong lòng đã kia thanh tịnh giống như tiếng chuông kia, chậm rãi lay động theo gió nhẹ.

Trần Nguyên đi đến bậc thang, bước chân không khỏi chậm lại, thời điểm hai tiểu sa di kia cách Trần Nguyên bốn bậc thang, bỗng nhiên chấp tay trước ngực, hơi cúi người chào.

Trần Nguyên cũng làm một động tác để đáp lễ, bước chân bước vào cửa lớn Tướng Quốc Tự.

Tượng Phật cung phụng trong chùa, có vài tượng Trần Nguyên nhận thức, có vài cái hắn không nhận ra, chỉ là, những thứ này, hắn đều không thèm để ý, mỗi một lần đi đến, vội vàng đảo qua tượng Phật, ánh mắt của hắn lại đi qua trên người chút ít tín đồ thành kính trước tượng Phật.

Từng bước từng bước đi qua, nhưng không nhìn thấy thân ảnh Lăng Hoa, chẳng lẽ nàng chưa tới đây?

Phía trước còn có một gian đình người lui tới rất nhiều, Trần Nguyên đi nhanh tới nơi đó, hy vọng có thể tìm được Lăng Hoa.

Hắn đi gấp, có người càng gấp hơn so với hắn, rõ ràng từ phía sau đụng phải Trần Nguyên một tý, đụng thân hình Thư sinh của Trần Thế Mỹ lão đảo một cái, suýt nữa ngã nhào trên đất.

"Người mù hả? Dám ngăn cản đường của lão tử?" Người nọ mang bộ dạng gia đình, thần sắc gian có chút sốt ruột, những lời này nói ra rất không có có đạo lý, bởi vì Trần Nguyên đưa lưng về phía hắn, là hắn đập vào người Trần Nguyên, vậy mà còn dám mắng người.

Nhưng người chung quanh, không có một người nào, không có một cái nào đứng ra nói hộ, bọn họ cũng đều biết, gia đình này nhất định là của đại gia đình nào đó, cho nên mới ương ngạnh như vậy.

Trần Nguyên cũng không muốn nhiều chuyện, vội vàng ôm quyền nói: "Xin lỗi đại ca, ta không phải cố ý."

Người nọ còn muốn nói tiếp cái gì, xa xa lại có một người hô: "Lữ Phúc, Lữ Phúc! Người nhanh tới đây, lão gia sốt ruột chờ rồi!"

Người nọ chỉ ngón tay vào Trần Nguyên, mắng: "Tiện nghi cho tiểu tử ngươi, lần sau đừng để cho đại gia trông thấy ngươi!"

Trần Nguyên không tiếp lời, loại chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng này, không cần để ý tới bọn họ, bọn hắn nói điều ngoa cũng không cần bận tâm, nếu không sẽ chỉ chọc tức chính mình.

Lữ Phúc kia muốn đi, đúng là tòa Phật đường phía trước, Trần Nguyên đi vào, liền kết luận Lăng Hoa chắc chắn không ở nơi này, bởi vì tòa Phật đường này cung phụng chính là Tống Tử Quan Âm.

Trần Nguyên tiếp tục tìm, lại tìm nửa canh giờ, hỏi mấy tiểu sa di, cuối cùng là có một tiểu sa di nhớ rõ, giống như có một nữ tử cùng Trần Nguyên miêu tả không sai biệt nhiều, Trần Nguyên vội vàng lên tiếng hỏi vị trí, đi đến xem xét.

”

29. Chương 29: Đụng Xe

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 29: Đụng xe

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

hồi điểm Trần Nguyên trông thấy Lăng Hoa, Lăng Hoa đang đi đằng sau một người nam nhân trung niên, xem lộ tuyến bọn hắn đi, là đang muốn ra khỏi Tướng Quốc Tự.

Trần Nguyên la lớn: ”Lăng Hoa! Lăng Hoa!”

Lăng Hoa nghe thấy, quay đầu lại, chứng kiến Trần Nguyên, trên mặt lộ ra dáng tươi cười.

Trần Nguyên đẩy đám người ra, chạy vài bước đến trước mặt Lăng Hoa, thở hổn hển hai hơi, sau đó mới hỏi: ”Người thật là, buổi sáng đi ra ngoài, làm sao không nói cùng ta một tiếng? Người biết cha người ở trong nhà, đã gấp thành bộ dáng gì không?”

Nói xong, con mắt Trần Nguyên nhìn về phía nam nhân trung niên bên người Lăng Hoa, mặt mũi người nam nhân rất phúc hậu, hiền lành, thuộc về chủng loại liếc cái, nhìn lên trên người thì rất vô hại kia.

Nam nhân trung niên cũng nhìn Trần Nguyên một chút, sau đó hỏi Lăng Hoa: ”Cô nương, vị công tử này, người nhận ra sao?”

Lăng Hoa gật gật đầu, có chút ít thần sắc ngượng ngùng, đủ để nói rõ quan hệ hai người, nam nhân trung niên cười một chút, liền ôm quyền nói với Trần Nguyên: ”Như thế, cô nương đã có người đến đón, tại hạ sẽ không tiến, cáo từ.”

Lăng Hoa khẽ chào người nọ: ”Đa tạ đại thúc.”

Sau đó lại dùng thanh âm nàng chỉ có Trần Nguyên có thể nghe được kia, nói: ”Trần đại ca, ta lạc đường ở bên trong, là vị đại thúc này đưa ta đến đây.”

Cái đường này là đường đi ra ngoài, người ta không chỉ dẫn sai, Trần Nguyên ôm quyền nói: ”Đa tạ đại quan nhân.”

Người nọ mỉm cười khoát tay: ”Không cần khách khí, lần sau, nếu như không quen đường, ngàn vạn lần không được đi một mình vào trong.”

Hai người Trần Nguyên và Lăng Hoa vội vàng đáp ứng, còn tạ ơn lần nữa người nọ.

Người nọ trong chớp mắt liền rời đi, Trần Nguyên hơi trách cứ, hỏi: ”Làm sao người một mình ra ngoài? Cha người nói người rất ít khi đi ra ngoài, nếu như người thật sự có cái việc gì gấp, vì cái gì không kêu ta theo cùng?”

Lăng Hoa không nói gì, chỉ cúi đầu, Trần Nguyên đương nhiên cũng sẽ không trách cứ nàng quá nhiều, thở dài, nhẹ nhàng vuốt một trên mái tóc của Lăng Hoa, nói: ”Lần sau nhớ kỹ, có chuyện gì thì phải kêu ta, có thể làm được không?”

Lăng Hoa gật đầu, bàn tay đưa vào bên trong túi, xuất ra một túi thơm của nữ tử, đưa cho Trần Nguyên: ”Cái này, cho người.”

Trần Nguyên tiếp nhận, trêu đùa: "Túi thơm? Có phải là vật đính ước? Nếu như là tín vật đính ước, ta mới có thể nhận."

Đầu Lăng Hoa có lẽ là không thể thấp hơn được nữa, nàng ở trước mặt người khác, giống như vĩnh viễn đều là như thế này, thanh âm cũng càng lúc càng nhỏ: "Đây là ta cầu được trong miếu, bên trong là phù bình an."

Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác được, một cỗ nhiệt lưu bắt đầu khởi động trong ngực mình, cho tới bây giờ, nàng chưa từng đi ra ngoài cửa một mình, lần này một mình một người chạy ra ngoài thành, lại là vì cầu phù bình an cho mình?

Trần Nguyên thật sự có chút không khống chế nổi tình cảm của mình, không biết lúc nào, một tay hắn ôm Lăng Hoa vào trong ngực, Lăng Hoa rất là e lệ, đây là trong miếu, lại còn là ban ngày, rất nhiều người đều đang nhìn nàng.

Lăng Hoa giãy dụa, lại để cho Trần Nguyên ý thức được, ở phía trong nơi thanh tịnh, động tác này, tại niên đại này, là có chút kinh thế骇俗, đầu óc tỉnh táo lại, nhìn một Lăng Hoa xấu hổ, trên mặt đã muốn hồng thấu lên, liền kéo nàng nhanh đi về hướng bên ngoài Tướng Quốc Tự.

Lăng Hoa đi theo sau lưng Trần Nguyên, cũng chỉ dùng tốc độ nhanh nhất của mình, thầm nghĩ nhanh chóng thoát khỏi địa phương này, nơi vừa làm cho nàng cảm giác vô cùng xấu hổ.

Ra khỏi Tướng Quốc Tự, Trần Nguyên cảm giác tâm tình của mình thật tốt, xe ngựa hắn mượn thì ngừng lại ở phía trước, lôi kéo Lăng Hoa nhảy lên xe ngựa, nói với người đánh xe: "Đại ca, đi trở về thôi."

Tướng Quốc Tự, mỗi ngày đều có một chút quan to quyền quý, tới nơi này cầu thần bái Phật, cầu các loại tâm nguyện, bái các loại Phật, có đủ tất cả các loại xe.

Xe ngựa của bọn Trần Nguyên thật sự là rất đặc thù, chính là một con ngựa, kéo một cái xe đẩy, bộ dáng so với xe lừa vùng Thiểm Tây thì không sai biệt lắm, vừa chở khách vừa chở hàng, nhiều công dụng.

Đánh xe thường xuyên uống rượu tại chỗ Trần Nguyên, cũng thường xuyên giúp Trần Nguyên chở rượu, cho nên cực kỳ quen thuộc cùng Trần Nguyên, thấy Trần Nguyên vừa lên xe, bắt đầu phàn nàn, nói: "Làm sao người bay giờ mới đi ra? Làm trễ nãi nửa canh giờ, ta còn đáp ứng kéo một chuyến gạch cho lão Lục đó, cái cuộc làm ăn này đã bị người làm trễ nãi rồi."

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Lần sau sẽ mời đại ca uống rượu, rất xin lỗi."

Người đánh xe kia nhìn sắc trời, nói: "Như vậy đi, hai người các người ngồi vững vàng rồi, ta chạy nhanh một chút, tranh thủ một chút, còn có thể về nhà kịp thời gian."

Trần Nguyên tự nhiên không có vấn đề, nói với người đánh xe kia: "Đại ca, người kiểm chế một chút, an toàn là ưu tiên nhất."

Người đánh xe không để trong lòng, nói: "Như thế nào? Lo lắng ta không chắc tay lái? Ta đánh xe đến vài chục năm rồi, ngồi vững vàng nhé!"

Nói xong, roi ngựa vung lên, vừa vang lên tiếng "bốp" trên không trung, ngựa kéo xe kia cấp tốc chạy về phía trước, thân thể Lăng Hoa lao đảo một cái, suýt nữa lăn từ trên xe xuống dưới, Trần Nguyên gấp gáp, vội vươn tay ôm bả vai Lăng Hoa, thuận thế ôm cái này, Trần Nguyên liền không muốn buông ra.

Ngược lại, Lăng Hoa gấp gáp xấu hổ, đẩy cánh tay Trần Nguyên ra, nơi này là trên đường cái, hơn nữa xe ngựa của bọn hắn là vừa chở khách vừa chở hàng, không có trần và vật che chắn, Lăng Hoa dù sao cũng là một cô nương, mặt mũi mỏng, không muốn để cho người khác trông thấy, thời điểm này, cánh tay Trần Nguyên, lại vừa vịn đặt trên mu bàn tay Lăng Hoa, lúc này đây, Lăng Hoa không giãy nữa, tay đặt ở nơi đó, tùy ý để Trần Nguyên nhẹ nhàng vuốt ve.

Trần Nguyên chứng kiến, Lăng Hoa mang trên mặt một điểm e lệ vui vẻ, ngẫu nhiên vụng trộm ngẩng đầu lên nhìn hắn, một khi gặp phải ánh mắt Trần Nguyên, lại lập tức tránh ra, đây là tiêu chuẩn bên trong mối tình đầu của tiểu cô nương.

Đang lúc Trần Nguyên say mê trong dáng vẻ hạnh phúc của mối tình đầu của Lăng Hoa, bỗng nhiên nghe người đánh xe kia hô to một tiếng: "Ai ui! Không tốt!"

Trần Nguyên còn chưa kịp phản ứng với chuyện xảy ra, chỉ nghe một tiếng "Phanh!", xe ngựa giống như đụng vào cái gì đó, Trần Nguyên và Lăng Hoa ngồi ở trên xe ngựa thiếu chút nữa bay ra ngoài.

Người đánh xe vội vàng ghì ngựa, Trần Nguyên mới phát hiện, vừa rồi chỗ kia là đường vòng, tốc độ của bọn hắn quá nhanh, đụng vào một chiếc xe ngựa phía trước.

Chiếc xe ngựa kia là bốn thớt ngựa cùng kéo, thân xe ngựa điêu khắc đồ án tinh xảo tuyệt mỹ, mà hôm nay, phía bên phải thân xe, một khối gỗ đã bị xe ngựa của bọn Trần Nguyên đụng vỡ vụn ra.

Nhan sắc trên mặt người đánh xe lập tức thay đổi, xe ngựa bốn con ngựa kéo kia cũng ngừng lại, ba người hầu ngồi ở càng xe phân công cực kỳ chính xác, một người lập tức tới nắm chặt dây cương ngựa, người khác xuống xem xét tình huống xe ngựa bị đụng, còn có một người, hơi lớn tuổi một ít, là người cầm đầu, quay đầu lại, mở cửa xe, nói với bên trong: "Lão gia, không làm ngài kinh hãi chứ?"

Người trong xe ngựa hiển nhiên là bị lằn va chạm vừa rồi dọa, thanh âm có vẻ có chút tức giận: "Lữ Phúc! Hắn đánh xe như thế nào vậy? Kêu hắn lên đây cho ta!"

Gia đình đang ở đằng sau xem xét cổ xe, xác định tình huống tổn hại kia, vội vàng đi đến trước xe ngựa, thoáng một tý đã quỳ trên mặt đất: "Tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân biết sai rồi!"

Trần Nguyên liếc nhìn Lữ Phúc kia, giống như chính là gia đình vừa rồi đụng vào chính mình, tiểu tử này vừa rồi cao ngạo chửi bới đối với chính mình, nhưng bây giờ là quỳ ở nơi đó, lạnh run, nghĩ đến đây, hắn hiểu làm một nô tài cũng không phải chuyện dễ dàng.

Gia đình khác lập tức nói: "Lão gia, không phải lỗi của Lữ Phúc, xe của chúng ta đi vô cùng ổn, là bọn hắn từ phía sau đi lên đụng phải chúng ta."

Lão gia kia cuối cùng cũng ghéech đầu, từ trong xe ngựa nhìn ra ngoài, ánh vào mi mắt Trần Nguyên, chính là một gương mặt có chút có vẻ phần nộ.

Hơn năm mươi tuổi, khăn vuông trên đầu cực kỳ chỉnh tề, làm cho ấn tượng đầu tiên của người nhìn thấy hắn là, đây là một lão đầu đáng để tín nhiệm.

”

30. Chương 30: Lữ Lão Gia

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 30: Lữ lão gia

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lão đầu đứng ở trên càng xe, quét mắt liếc ba người Trần Nguyên, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người người đánh xe.

Cả khuôn mặt người đánh xe lúc này cũng đã trắng lên rồi, hắn chạy xe vài chục năm, tự nhiên biết rõ, lão gia ngồi ở trong xe là người mình không đắc tội nổi, hắn không biết mình nên nói cái gì nữa.

Lăng Hoa trốn ở sau lưng Trần Nguyên, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Trần Nguyên, cũng là không dám lên tiếng.

Ngược lại, Trần Nguyên coi như trấn định, nghĩ thầm mặc kệ người ta truy cứu như thế nào, luôn phải mở miệng nói chuyện, hắn lập tức ôm quyền nói: "Vị lão trưởng này, chúng ta bởi vì có việc gấp phải trở về, chạy hơi nóng nảy một ít, lúc này mới làm lão trưởng kinh ngạc, chúng ta xin chịu tội với ngài."

Người đánh xe cũng là phản ứng, bước lên phía trước, thở dài nói: "Đại nhân, tiểu nhân thật sự không phải cố tình, kính xin đại nhân tha thứ!"

Lão nhân kia không nói cái gì, kêu Lữ Phúc kia tới, hỏi: "Xe dừng như thế nào?"

Lữ Phúc sớm đã nhìn rõ rồi, nghe được ông chủ hỏi thăm, lập tức nói: "Bên phải xe phải đổi, giá phỏng chừng năm mươi lượng bạc."

Trần Nguyên rất biết hàng, tuy đến Tống triều không lâu, nhưng hẳn biết rõ Lữ Phúc kia không chém gió, tấm chắn xe sơn hồng mộc rất quý, tăng thêm trên mặt còn điêu khắc đồ án tinh tế, năm mươi lượng bạc, có khả năng còn là đại lý xe muốn bán chút ít mặt mũi, mới có thể được.

Người đánh xe đương nhiên cũng biết giá, cả khuôn mặt hẳn đều khổ sở, năm mươi lượng, đối với hắn, một người đánh xe bình thường bình dân như vậy mà nói, chính là một con số thiên văn.

Loại tình huống này, nếu như tính toán rõ ràng, liền giống như trên đường cái, xe đẩy tay đụng hư BMW, xa phu xe đẩy tay thường thường, ngoại trừ đứng ở nơi đó, chờ đợi xử lý, không có một chút biện pháp nào nữa.

Hiện tại, người đánh xe cũng là như thế này, chỉ là, vận khí của hắn hôm nay đặc biệt tốt, bởi vì hắn đụng phải một lão gia rất dễ nói chuyện.

Lão nhân kia xuống xe nhìn địa phương bị đụng một chút, sau đó lại hỏi Lữ Phúc: "Chiếc xe này còn có thể trở về không?"

Lữ Phúc gật đầu: "Hồi bẩm gia, không có vấn đề, chỉ là xe xấu như vậy, để cho người khác thấy được, sẽ tổn hại thân phận của ngài, không bằng bây giờ ta trở về, đánh một cỗ xe ngựa mới đến."

Lão đầu lắc đầu: "Được rồi, đi thôi."

Lữ Phúc hơi sững sờ, người đánh xe cũng ngây ngẫn cả người, trong lòng không tin kết quả này, cứ như vậy là đi? Dựa theo ý nghĩ của hắn, đối phương nhất định sẽ bắt mình bồi thường tiền, cho dù không ép được bạc từ trên người mình, một châu quyền cước luôn luôn không tránh khỏi.

Lão nhân kia trong chớp mắt đã lên xe, người đánh xe quỳ trên mặt đất, mạnh mẽ dập đầu, nói: "Đa tạ lão gia khoan hồng độ lượng! Lão gia ngài tất nhiên sẽ sống lâu trăm tuổi!"

Lão nhân kia chui vào trong xe, Lữ Phúc đánh xe nhẹ nhàng đá người đánh xe, quát: "Cút đi, hôm nay đụng phải lão gia chúng ta, coi như tiểu tử ngươi gặp may mắn, lần sau đánh xe chậm một chút!"

Người đánh xe sợ hãi lui qua một bên, sợ chính mình chặn đường đi của vị lão gia tốt này.

Trần Nguyên nhìn xe ngựa rời đi, trong lòng cũng thả lỏng, một khối tảng đá lớn rơi xuống, đứng ở ven đường, ôm quyền nói: "Đại nhân tâm địa thiện lương, tất nhiên sẽ thêm tử thêm tôn(thêm con thêm cháu)!"

Một câu vừa mới nói xong, lão nhân kia lại xốc màn xe lên, ánh mắt nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Người nói cái gì?"

Trần Nguyên khẽ cười nói: "Tiểu nhân nói, đại nhân tâm địa như thế thiện lương, tất nhiên sẽ thêm tử thêm tôn."

Lão nhân kia nở nụ cười: "Làm sao ngươi biết ta tới cầu tử tôn?"

Trần Nguyên trầm nghĩ trong lòng, ta nhìn thấy người hầu nhà của người chạy hướng Tống Tử Quan Âm, tự nhiên biết rồi, nhưng ngoài miệng lại nói: "Đến trong chùa cầu Phật, không ngoài cầu duyên, cầu quan, cầu tiền tài, cầu an tâm, cầu tử tôn, đại nhân ngài tất nhiên gia đình mỹ mãn, số làm quan, cái tiền quyền này, tất nhiên là không cần cầu."

Trần Nguyên nhìn sắc mặt lão nhân kia, thấy được một tia ẩn ẩn vui vẻ, hẳn biết mình đoán hoàn toàn đúng, lúc này tiếp tục nói: "Đại nhân ngài ý chí rộng rãi, tự nhiên là không biết làm cái sự tình gì đuổi lý, tâm tình vốn là an bình, cho nên kẻ hèn này vọng đoán, ngài đến để van cầu tử tôn."

Lão đầu thật sự nở nụ cười: "Ha ha, ngươi tên là gì?"

Trần Nguyên trả lời: "Tiểu nhân Trần Thế Mỹ, xin ra mắt đại nhân."

Lão nhân kia mỉm cười buông màn xe, xe ngựa rất nhanh chạy nhanh ra khỏi tầm mắt Trần Nguyên, người đánh xe kia lúc này mới đứng lên từ trên mặt đất, lau một cái đầu không biết lúc nào đã chảy đầy mồ hôi, thở dốc một hơi, than: "Ai ui, làm ta sợ muốn chết."

Trần Nguyên tiến lên nhìn xe ngựa của hắn: "Đại ca, xe này của người cũng phải đi tu sửa hả?"

Đánh xe phảng phất không thèm để ý xe của mình hư hỏng, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, nói: "Ta đây đánh xe đơn giản, chỉ cần ngựa không việc gì, tìm mấy tấm ván gỗ đình, thoáng một tý là được, ngược lại, cái xe kia của người ta, nếu thật sự bắt ta bồi thường mà nói, ta làm ba năm cũng không bồi được."

Trần Nguyên vỗ vỗ thân xe, nói: "Bồi thường không được thì không bồi thường nữa, hắn còn có thể bồi vì một chiếc xe mà đánh người một trận sao?"

Người đánh xe kia nhìn Trần Nguyên, nói: "Đánh một trận? Đánh một trận là nhẹ! Trước kia ta có một huynh đệ đánh xe, đụng phải xe người ta, cũng là bồi vì làm bị thương con chó bên trong xe, bị giam vào nhà tù, suốt mười năm!"

Trần Nguyên kinh ngạc ngẩng đầu: "Không thể nào! Đụng hoàng thượng cũng không đến nỗi như vậy chứ?"

Tâm tình đánh xe lúc này cực kỳ tốt, cũng tới vỗ tấm ván gỗ một cái: "Hoàng thượng? Đụng phải hoàng thượng, người chờ chết đi! Đến đây, cái này khối còn có thể ngồi, hai người các người nhanh ngồi, ta đi chậm một chút, đưa các người vào thành là không có vấn đề."

Trần Nguyên tiến vào bên trong thành, lúc này mới chợt nhớ tới mình còn có một sự tình chưa làm, là Bạch Ngọc Đường bàn giao cho mình, nhìn Bao Chứng thẩm vấn Nhan Tra Tán.

Hiện tại, thời gian đã qua rồi, không nhìn thì không nhìn, dù sao kết quả sự tình đã định, không có gì sai sót, Nhan Tra Tán kêu oan, Bao Chứng cũng sẽ giải oan vì hắn, cái hung phạm kia hình như là biểu ca của tiểu thư.

Hôm nay không đi, thời điểm tâm tình tốt là phải tán gái, trước tiên để sự tình Nhan Tra Tán xuống, ngày mai rút thời gian đi thăm hắn là được.

Trần Nguyên và Lăng Hoa sóng vai đi xuống xe ngựa, sau khi Lăng Hoa xuống xe, chỉ đi một mình, bước nhanh vào trong khách điểm.

Chưởng quầy sớm đã chờ ở nơi đó, thấy Lăng Hoa tiến đến, há miệng mắng: "Người, nha đầu chết tiệt kia, sáng sớm đã chạy đi nơi nào?"

Hôm nay, khách nhân trong khách điểm giống như nhiều hơn so với bình thường, rõ ràng có đến hơn nửa bàn khách nhân ăn cơm, chưởng quầy thật sự bận không chịu nổi, tăng thêm lo lắng về Lăng Hoa, cho nên trong lòng hơi nóng tính một ít.

Lăng Hoa cũng không cãi, đeo tạp dề vào, lập tức chạy về hướng phòng bếp trong chớp mắt: "Ta đi nấu đồ ăn."

Chưởng quầy ở sau tiếp tục quở trách: "Ai, người ở lại nói rõ ràng đã! Người đi đâu vậy? Ta không quản được người, còn có chuyện gì xảy ra nữa!"

Lăng Hoa rất nhanh tránh vào trong phòng bếp, Trần Nguyên theo ở phía sau, vội vàng kéo chưởng quầy lại, nói: "Chưởng quầy, chưởng quầy, xin ngài bớt giận, đợi khách nhân đi hết, sau đó giáo huấn nàng không muộn, không cần phải để khách nhân chờ đợi."

Chưởng quầy cũng không phải thật sự muốn đuổi theo mắng Lăng Hoa một chầu, chỉ là cảm thấy Lăng Hoa cứ không thèm nhìn hắn, một đầu đâm vào trong phòng như vậy, lại làm cho hắn, người làm cha này, thật sự rất mất mặt.

Hắn nào biết đâu rằng, lúc này trong tâm Nhan Tra Tán rất loạn, toàn bộ trong đầu đều là Trần Nguyên, căn bản không có vị trí dành cho phụ thân hắn.

31. Chương 31: Quảng Cáo

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 31: Quảng cáo

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Chưởng quầy nghe Trần Nguyên khích lệ, nhân thể cũng ngừng lại, ôm quyền một vòng, nói với đám khách nhân kia: "Xin lỗi các vị, tiểu điểm không đủ nhân thủ, phục vụ không chu toàn, lão nhân chịu tội với các người."

Trong đó có một cái bàn ba người ngồi, hình dạng ba người này đều cực kỳ kỳ lạ, xem xét cũng không phải là nhân sĩ Trung thổ, bọn hắn ăn mặc, cũng rất kỳ lạ, hiện tại đã là cuối mùa xuân rồi, nhiệt độ Biện Kinh cũng không phải rất cao, ba người này lại còn ăn mặc một thân áo da, đeo mũ da dày đặc.

Mọi người ngồi ở bên trong, nghe chưởng quầy chịu tội như vậy, cũng không tận lực làm hắn khó xử: "Chưởng quầy, không cần phải nói nữa, chúng ta chạy đi vất vả, người nhanh làm chút ít thức ăn, còn hơn ở chỗ này chịu tội."

Chưởng quầy vội vàng đáp: "Đúng, đúng, lão nhân xin đi."

Trần Nguyên lại gánh vác nhân vật chạy bàn, mang theo ấm trà tới, nói: "Mấy vị đại gia uống ngụm nước trà giải khát trước, tiểu điểm không có món chính gì, nhưng vài món ăn sáng, có thể làm cho mấy vị đại gia thoả mãn."

Khách nhân kia gật đầu: "Như thế tốt lắm, tiểu nhị ca, ta hỏi người một cái."

Trần Nguyên vừa rót nước trà cho ba người, vừa cười đáp: "Đại gia ngài cứ nói, cái Biện Kinh này, ta cũng không phải quá quen thuộc, chỉ là, địa phương tầm thường cũng biết một chút."

Người nọ uống một ngụm trà nóng trước, sau đó mới ngẩng đầu lên, hỏi: "Ta muốn hỏi một chút, phủ Thái sư ở hướng nào?"

Trong lòng Trần Nguyên cả kinh, bây giờ hắn tương đối miễn cảm đối với ba chữ phủ Thái sư, nghe người này hỏi, biểu hiện ra không có gì khác thường, lại âm thầm để ý, nói: "Từ nơi này đi về phía tây, đi qua hai ngã tư, rồi quẹo phải, có một nhà ở cao cao tường đỏ ngói lớn, xa hoa nhất, chính là phủ Thái sư."

Người nọ hỏi xong, từ trong lòng ngực xuất ra mấy đồng tiền đến: "Đa tạ tiểu nhị ca, mấy đồng tiền này, người cầm lấy đi mua chút ít rượu uống."

Trần Nguyên nhận lấy tiền đồng, nói: "Cảm ơn ngài."

Rót ba chén, Trần Nguyên lại đi tới một bàn khác, tuy thân thể của hắn rời khỏi bàn lớn này, lỗ tai lại không tự chủ được, dựng lên, nghe động tĩnh ba người kia.

Chỉ nghe một thanh âm nói: "Đại ca, chúng ta ăn cơm xong liền đi, hay là chờ thêm hai ngày nữa mới đi?"

Thanh âm người vừa nói chuyện cùng Trần Nguyên kia nói: "Đợi hai ngày nữa đi, người ta bảo, chúng ta liền đi, có vẻ như chúng ta thiếu bạc, chờ thêm hai ngày nữa, nhìn động tĩnh đối phương, chúng ta làm ra quyết định cũng không muộn..."

Ba người này hiển nhiên là phủ Thái sư mời đến, xem hình dạng của bọn hắn, cũng biết là người trong giang hồ, phủ Thái sư mời những người này, tuyệt đối không phải là vì đối phó tiểu nhân vật như Trần Thế Mỹ, mục tiêu của bọn hắn rất có thể là Tân Nhạc lâu Sài Dương.

Mấy ngày kế tiếp, không ngừng có một chút người giang hồ cầm đao bội kiếm đến, nghe ngóng vị trí phủ Thái sư, hoặc là Tân Nhạc lâu, cho dù Trần Nguyên không phải người trong giang hồ, hắn cũng nhìn ra, một trận dùng binh khí đánh nhau, có khả năng triển khai giữa Tân Nhạc lâu và phủ Thái sư.

Đoạn thời gian này, đúng là không người nào tìm đến Trần Nguyên gây phiền toái, có lẽ là Cửu Vương Tử kia thật sự bán đi một cái mặt mũi cho Sài Dương, có lẽ là bùa hộ mệnh của Lăng Hoa nổi lên tác dụng, tâm Trần Nguyên dần dần thả lỏng xuống.

Cuộc sống của hắn càng ngày càng có quy luật, buổi sáng rời giường, giúp Lăng Hoa quét dọn vệ sinh trước, sau đó đi tác phường lấy rượu, đưa đi cho mấy khách hàng đặt rượu.

Tiếp theo, mở cửa làm việc buôn bán, giữa trưa có thể nghỉ tạm một hồi, cùng Lăng Hoa ngồi ở trong hành lang tâm sự, không có gì thì cũng có thể nói chuyện phiếm, khi ngồi ở chỗ khác, Lăng Hoa ngẫu nhiên nhìn lên Trần Nguyên vài lần, Trần Nguyên cũng sẽ thừa lúc chường quầy không chú ý, vụng trộm đánh ánh mắt với nàng.

Đương nhiên, ánh mắt khi rảnh rỗi của bọn hắn, bị cha Lăng Hoa nàng được, mỗi khi đến lúc này, chường quầy đều nặng nề ho khan một tiếng, dùng để cảnh báo.

Mỗi ngày mở quán rượu ra, đối với Trần Nguyên mà nói, chính là mở ra một ngày mai.

Giang hồ xác thực không phải địa phương hắn nên tham gia, Trần Nguyên cũng đã cảm nhận được, cái loại hung hiểm này, là một Thư sinh như Trần Thế Mỹ không thể gánh chịu.

Từ trong miệng người bán đồ ăn, Trần Nguyên dò xét được tin tức Nhan Tra Tấn, sự tình phát triển thật sự giống như chỗ mình biết, Nhan Tra Tấn đã ra tù rồi, hung thủ thật sự đã bị Bao Chứng chém.

Trần Nguyên đã làm ra kế hoạch, nửa năm sau xây dựng thêm quán rượu, hơn nữa trợ giúp chường quầy chỉnh đốn và cải cách Duyệt Lai khách điểm sau ân khoa thi toàn quốc.

Tại phương diện buôn bán này, kinh nghiệm và thiên phú của Trần Nguyên vẫn còn rất cao, người buôn bán có thành công, cũng thất bại, có lẽ có người sẽ nói, làm việc này phải xem người mua bán cái gì, kỳ thật đều đồng dạng, làm cái mua bán gì cũng được, mấu chốt là người buôn bán.

Người hỏi một câu: "Vì cái gì làm việc buôn bán?"

Có người sẽ trả lời: "Vì sinh kế." Có người nói: "Vì kiếm tiền."

Nhưng nếu như người hỏi Trần Nguyên mà nói, đáp án sẽ hoàn toàn không giống bọn họ, ví dụ như hiện tại, nếu có người hỏi Trần Nguyên: "Vì cái gì người mở cái quán rượu này?"

Trần Nguyên sẽ trả lời là: "Vì tại nửa năm sau, ta có thể xây được quán rượu càng lớn, hoặc là lập một cái tác phường cất rượu."

Vì đạt tới cái lý tưởng này, Trần Nguyên xuất ra mười lăm lượng bạc, tại mấy nhà chung quanh quán rượu, gắn chút ít tấm gỗ lên trên tường, trên mặt có ghi nhiều lời hay về quán rượu, đây chính là chiêu bài quảng cáo hấn chế tác.

Chủng loại quảng cáo kia... A, dù sao Tống triều cũng không có giữ trật tự đô thị, Trần Nguyên đã nói cùng chủ phòng, cũng không có ai dễ tấm biển xuống.

Hiệu quả và lợi ích quảng cáo cực kỳ rõ ràng, sinh ý Trần Nguyên từ từ náo nhiệt, trước cửa hắn cũng thành địa phương những khách uống rượu kia tụ tập, người bán đồ ăn đối diện đem cả quán đến gần, không quá nửa tháng, mỗi ngày tiêu thụ rượu đến được bốn vạc.

Hiện tại, vấn đề xây dựng thêm quán rượu đã cực kỳ bức thiết, bày ở trước mặt Trần Nguyên.

Bên cạnh khách điểm có một tiệm tạp hóa, kinh doanh cũng không khá lắm, Trần Nguyên định thuê cửa hàng này, đổi quán rượu của chính mình thành quán rượu nhỏ, đây thành quán rượu lớn.

Hiện tại, hắn đang tại cùng lão bản tiệm tạp hóa kia trao đổi vấn đề giá cả, song phương chào giá, chênh lệch cũng không phải quá lớn, nên không có vấn đề gì.

Tiểu nhị cũng phải thuê mấy người mới được, sau khi Trần Nguyên quảng cáo ra ngoài, thời điểm rất nhiều người muốn dùng rượu, đều sẽ tìm đến hắn. Người ta muốn rượu, nhất định phải lập tức đưa đi, buổi sáng còn đỡ một ít, nếu là đến thời điểm xế chiều nhiều người, Trần Nguyên đi đưa rượu chỉ có thể xin nhờ Lăng Hoa giúp mình trông coi quán rượu.

Một ngày hay hai ngày, không có vấn đề, nhưng thời gian dài, liền không tốt lắm, dù sao bây giờ còn không phải người một nhà, Duyệt Lai khách điểm cũng là cần Lăng Hoa quét dọn.

Ngày này, buổi chiều, sinh ý lại là rất bận, một thớt ngựa lớn đứng tại bên cạnh quán rượu Trần Nguyên, lập tức có một người nhảy xuống, lại đứng là Lữ Phúc, ngày đó đụng vào mình tại trước cửa Tướng Quốc Tự, đi cùng lão gia độ lượng kia.

Lữ Phúc hiển nhiên cũng còn nhớ rõ Trần Nguyên, nhìn thoáng qua quán rượu, lập tức lại nhìn thoáng qua Trần Nguyên, hỏi: "Tại sao lại là tiểu tử ngươi?"

Đầu Trần Nguyên chuyển vô cùng nhanh, lập tức nghĩ đến, Lữ Phúc này có thể là đến mua rượu, chắc nhìn thấy biển quảng cáo mình đặt ở bên ngoài đường, mới chạy đến nơi đây.

Nói thật, hắn cũng không thích người như Lữ Phúc, nhưng là Trần Nguyên ưa thích tiền, cho nên khuôn mặt chồng chất tươi cười, đón Lữ Phúc kia, cất tiếng hỏi: "Ồ, thì ra là Lữ đại gia, tiểu nhân thật sự là vinh hạnh, đến đây, đại gia ngồi tạm, tiểu nhân dâng ấm trà cho ngươi trước."

"

32. Chương 32: Lữ Di Giản

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 32: Lữ Di Giản

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đang khi Trần Nguyên nói chuyện, liền tiện thể chuyển một cái băng ghế ngồi đến, rất cung kính buông dưới móng蹄 Lữ Phúc, dùng ống tay áo của mình, lau hai cái trên ghế.

Thời điểm Lữ Phúc trông thấy Trần Nguyên đứng ở nơi này, vốn muốn rời đi, nhưng là Trần Nguyên khách khí như thế, nếu hắn để ý việc nhỏ như hạt vừng ngày đó, đúng là có chút keo kiệt.

Lúc này cũng ngồi xuống, nhìn bày trí trong quán rượu, ngẩng đầu hỏi Trần Nguyên: "Ngươi mở cửa hàng?"

Trần Nguyên bưng một bình trà tới, rót cho Lữ Phúc một chén: "Lữ đại gia, tiểu nhân mở quán rượu sống tạm mà thôi."

Lữ Phúc uống một ngụm, ngón tay chỉ vào trong, sai khiến: "Đi, chuẩn bị rượu đến cho đại gia nếm thử."

Trần Nguyên tranh thủ thời gian, chạy đến phía trong cửa hàng, múc một ít chén rượu đi ra: "Đại gia, ngài yên tâm, chỗ này của ta tuyệt đối đều là rượu tốt thượng đẳng, không trộn lẫn nước."

Lữ Phúc uống một ngụm, lắc đầu: "Không giả, nhưng hương vị kém một ít, có rượu tốt hơn một chút không?"

Trần Nguyên lập tức gật đầu: "Có, chỉ là, tiểu điểm không có tại đây, đại gia ngài biết rõ, uống rượu tại tiểu điểm, phần lớn là một ít hán tử dốc sức làm việc kiếm tiền, rượu này tốt quá, cũng bán không xong."

Lữ Phúc nói: "Cái này không dễ làm rồi, chỗ của ta chờ rất sốt ruột, rượu tốt hơn, ba vạc, trong một canh giờ phải đưa đến phủ chúng ta!"

Trần Nguyên lên tiếng hỏi địa chỉ Lữ Phúc, mới biết được, Lữ Phúc này, là người nhà đương triều Tể tướng Lữ Di Giản.

Người bán đồ ăn biết rõ chỗ đó ở nơi nào, Trần Nguyên âm thầm tính toán, nếu là thuê một chiếc xe ngựa, chắc chắn sẽ đến kịp, lập tức nói với Lữ Phúc: "Đại gia, ngài yên tâm, tiểu nhân đi đưa rượu ngay lập tức, cam đoan trong vòng một canh giờ, sẽ đưa đến cho ngài, như thế nào?"

Lữ Phúc vẫn không yên lòng: "Không được, ta tìm nhà khác thôi, nếu như rượu của người không tốt, chẳng phải là, ta đổi cũng không kịp nữa rồi?"

Kề bên quán rượu này, phần lớn là bán rượu giống hệt rượu Trần Nguyên, ngẫu nhiên có vài hũ rượu tốt, cũng không đủ số lượng Lữ Phúc muốn, trừ phi Lữ Phúc tự mình đi tác phưởng mua rượu, bằng không thì nhất định là không mua được, Trần Nguyên lập tức nói: "Như vậy đi, ở trong giờ Thìn, nếu đại gia không tìm được rượu tốt, tiểu nhân cam đoan sẽ đưa đến nơi, đại gia ngài uống thử trước, nếu là rượu không tốt, tiểu nhân sẽ kéo rượu trở về là được."

Lữ Phúc nghĩ thầm, như vậy không còn gì tốt hơn rồi, ngữ khí cũng có chút ít khách khí, ôm quyền nói với Trần Nguyên: "Như thế, liền mất công người đi một chuyến, khuya hôm nay, lão gia chúng ta làm tiệc rượu đầy tháng cho tiểu thiếu gia, nhớ kỹ, cất rượu tốt nhất cho ta, không cần quan tâm đến giá cả."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Yên tâm đi đại gia, tiểu nhân nhất định làm thỏa đáng cho ngài."

Sự tình giống y hệt những gì Trần Nguyên đoán trước, Lữ Phúc chạy mấy cái ngã tư, đều không tìm được rượu phù hợp, mắt thấy trời sắp tối rồi, hắn cũng chỉ có thể ký thác hi vọng vào Trần Nguyên.

Trên mặt trận sinh ý, Trần Nguyên là một người vĩnh viễn không để cho đồng bọn hợp tác thất vọng, ngay tại lúc Lữ Phúc lo lắng đứng ở cửa ra vào, Trần Nguyên đã đánh xe mang theo ba vạc rượu tràn đầy, ngừng lại tại trước cửa phủ Tướng quốc.

Lữ Phúc đã chạy tới, mở cái nắp ra trước, dùng một cái muôi múc, đặt ở trong miệng nhấp một ngụm, có thể uống, mặc dù hương vị không tốt như mình nghĩ, thực sự vẫn có thể để lên mặt bàn, lập tức nói với Trần Nguyên: "Được, người tới đúng lúc, lần này giúp ta một cái đại ân, trước tiên đẩy xe vào, nhớ kỹ bên trong đều là khách quý, thời điểm đi đường phải đi theo ta, đừng làm người khác kinh ngạc."

Trần Nguyên gật đầu: "Ai, biết rồi, ngài yên tâm đi."

Lữ Phúc ở phía trước dẫn đường, thời điểm bọn Trần Nguyên đi vào, các tân khách cũng đã ngồi xuống, chỉ chờ rượu và thức ăn đặt lên, đương nhiên, tại trước khi uống rượu, còn có một trình tự phải đi, phải ôm trẻ con ra, để mọi người tới xem.

Buông thùng rượu, Trần Nguyên duỗi đầu hướng cửa ra vào nhìn, chỉ thấy lão nhân bái kiến ngày ấy chậm rãi đi ra khỏi cửa, chắc hẳn chính là đương triều Tể tướng Lữ Di Giản.

Lúc này, Lữ Phúc cũng là rất yên tâm đối với Trần Nguyên, xem ánh mắt Trần Nguyên nhìn lão gia mình, liền thuận miệng hỏi nói: "Thế nào, chưa thấy quan lớn như lão gia nhà ta hả?"

Trần Nguyên gật đầu.

Lữ Phúc rất là đắc ý, nói: "Cũng chưa từng thấy qua nhiều quan lại quyền quý như vậy chứ?"

Trần Nguyên lại gật đầu.

Lữ Phúc cười hắc hắc, thần thái có chút đắc ý: "Được rồi, người ở chỗ này xem, cũng coi như từng trải, chỉ là đừng đi về phía trước, biết chưa?"

Lữ Di Giản ôm em bé béo trong ngực, đi ra ngoài, khoe miệng hiện ra nụ cười hiền lành, chú ý bước đi của mình, như là trong tay đang bưng một đồ cổ giá trị liên thành, đưa đứa trẻ đến trước mắt mọi người, cho mọi người xem.

"Đứa nhỏ này, nhân trung đầy đặn, phạm vi rất đẹp, ngày sau nhất định đại phú đại quý."

"Về mặt phúc tướng đầy cao quý, ngày sau định có thể quang vinh tông tổ, ánh sáng đầy nhà."

"Nhìn đứa nhỏ này, chắc chắn là rồng trong đám người! Nhất định có thể sống lâu trăm tuổi."

Mọi người nói những lời tốt đẹp, Lữ tướng gia nghe xong lời này, trong lòng lại càng vui mừng, mặt mũi tràn đầy dáng tươi cười chồng chất.

Đúng lúc này, Lữ Di Giản lại vừa vặn trông thấy Lữ Phúc và Trần Nguyên đứng ở bên cạnh, trí nhớ của hắn cực kỳ tốt, chỉ cần gặp qua một lần, trên cơ bản đều có thể nhớ kỹ, nhớ tới ngày ấy, Trần Nguyên nói

hắn sẽ có thêm tử tôn, Lữ Di Giản cực kỳ cao hứng, hô một tiếng về phía Trần Nguyên: "Này, Trần Thế Mỹ, người tới đây một chút."

Trần nguyên thật sự không nghĩ đến, Lữ Di Giản rõ ràng còn có thể hô ra tên của mình, dừng bước đứng ở nơi đó, ở một bên, Lữ Phúc đẩy hắn một cái: "Lão gia cho người đi qua, người liền đi qua, đừng để mất lễ nghĩa!"

Trần Nguyên lúc này mới từ từ đi đến chỗ những quan lại quyền quý kia.

Chung quanh, một mảnh tiếng thở dài, trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, những người này đều là đại quan quý nhân, nếu như mình có thể lưu lại ấn tượng cho bọn họ, đối với việc buôn bán của mình, tương lai đều là không có chỗ xấu.

Lập tức chậm rãi đi ra phía trước, ôm quyền nói với Lữ Di Giản: "Ngày ấy, kẻ hèn này có nhiều chỗ đường đột, kính xin Tể tướng đại nhân tha thứ."

Lữ Di Giản khẽ cười nói: "Nói như vậy làm gì, không cần nói nhiều, hôm nay là hỷ yến quý phủ ta, đừng để không khí không vui mừng làm phiền."

Nói xong, liền ôm đứa trẻ hướng đến trước mặt Trần Nguyên: "Trần công tử, ngày ấy người nói ta thêm tử tôn, sau khi trở về, ta liền được một đứa cháu! Ha ha ha, lão phu lão niên, thật là vui vẻ, cái này còn nhờ lời may mắn của công tử."

Mọi người nghe thấy hắn nói chuyện, đều đem đầu vòng tới, phải biết rằng thân phận Trần Nguyên hiện tại, chỉ là một người đưa rượu, những quan lại quyền quý kia nhìn Trần Nguyên mặc một thân áo đuôi ngắn kia, đều không nói gì.

Một người khách nói: "Tướng gia, hắn nói lời hữu ích, chúng ta thưởng một chút bạc là được, cho vị công tử này một ít tiền thưởng, cũng để cho hắn cầm tiền này đi quán trà tiêu khiển."

Cái này rõ ràng chính là bảo Trần Nguyên cầm bạc đi nhanh, không cần phải ở nơi này làm phiền mọi người.

Lữ Di Giản lại nhìn Trần Nguyên, cũng không nói lời nào. Trần Nguyên cũng không để ý đến bọn họ, chậm rãi đi đến trước mặt Lữ Di Giản, cúi đầu làm thi lễ, nhìn thoáng qua đứa trẻ, sau đó bỗng nhiên nói: "Tốt!"

33. Chương 33: Biến Cố

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 33: Biến cố

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Một tiếng tốt, làm mọi người không hiểu thấu, Lữ Di Giản đang định đặt câu hỏi tốt ở đâu, Trần Nguyên lại chủ động nói: "Lữ tướng quốc, chớ trách tiểu nhân nói lòng bông, chỉ là, tướng mạo đứa trẻ này vô cùng cao quý, chính là ngàn dặm mới tìm được một."

Hơn nữa tiểu nhân vừa vặn nghe quân gia nói, sinh nhật đứa trẻ, rất vừa vặn với hình dáng, phúc lộc đầy thân, thân sinh phú quý, xem ra tương lai, vị trí của Lão thái gia, sẽ bị đứa trẻ này ngồi vào."

Lời nói này làm Lữ Di Giản cao hứng cực kỳ, bên cạnh đã có người nói: "Sớm biết thằng nhãi này sẽ nói như thế, các người, những người đọc sách không thuộc này, toàn bộ đều nhờ há miệng dọa người, thiên mệnh tạo hóa đều ở trên đầu lưỡi các người, thích nói như thế nào liền nói như thế đó."

Trần Nguyên xác thực là đang nói bậy, chỉ là, Lữ Di Giản thích nghe, nói nhiều hai câu cũng không mất tiền.

Hắn đến gần Lữ Di Giản một ít, tay để đến trên trán đứa bé kia, nhìn người vừa mới nói, lại nói cùng Lữ Di Giản: "Lữ tướng quốc, mời ngài xem, thiên đình công tử rất tròn, mắt cao mày đậm, giữa lông mày mơ

hồ có khí màu xanh, hai lỗ tai lại càng hiện lên hình dạng giống phật, những hình tượng này hòa cùng dịch kinh, tương lai, sẽ làm nhất phẩm đương triều!”

Thời điểm nói đến đây, đứa bé kia rất phối hợp, cất tiếng khóc, Trần Nguyên lập tức nói: ”Thanh âm thật lớn, quả nhiên là tiếng hổ gầm, được nhiều người ủng hộ! Lữ đại nhân, tại hạ từng học qua cách xem tướng, dám dùng tánh mạng để bảo đảm, tương lai, lệnh công tử liền có thể so sánh cùng đại nhân, dưới hai mươi tuổi, hẳn là thời gian mệnh công tử chuyển động, mà năm ba mươi, tất nhiên phúc lộc sẽ tới người.”

Có chữ trong bụng là tha hồ chém gió tung trời, không cần phải suy nghĩ, lời nói tới chỗ này, Lữ Di Giản cười lên ha hả, hẳn cười một tiếng rồi, còn có ai dám nói Trần Nguyên nói dối? Một đám nịnh nọt ào ào chạy tới, đều nói Trần Nguyên nói lời vừa rồi rất đúng đắn.

Trần Nguyên nói dứt lời, Lữ Di Giản không để cho hắn lui xuống đi, phân phó người nhà đưa một cái ghế đến cho hắn, mời hắn ngồi vào vị trí.

Trần Nguyên không chối từ, hẳn biết rõ, nếu như muốn nâng cao sinh ý của mình, phải có chỗ dựa trong quan phủ, quán rượu của mình lập tức muốn xây dựng thêm, cũng nên tiếp xúc những người trong quan phủ một tý.

Những người ngồi cùng bàn kia, vốn đều không để ý hắn mặc cái áo đuôi ngắn này, nhưng Trần Nguyên giống như vô lại, luôn chủ động tìm những người kia nói chuyện phiếm, người khác nói cái gì, hắn đều có thể chen vào một câu. Hơn nữa thái độ hắn hòa ái, luôn để đối phương muốn nghe, người khác châm chọc hắn hai câu, hắn cũng thản nhiên, một hồi tiệc rượu uống xong, thời điểm sắp chia tay, những kia làm quan rõ ràng còn nguyên ý chào hỏi cùng hắn.

Trên mặt Trần Nguyên hiện ra cảm giác say, nằm trên xe ngựa, người đánh xe kia có chút ham mộ, nói: ”Trần Thế Mỹ, người được lắm, cái nơi này, người cũng có thể đi vào uống vài chén!”

Trần Nguyên một cười nói: ”Làm phiên đại ca đợi lâu, ta vốn tưởng rằng người đã đi rồi.”

Người đánh xe trừng mắt hỏi: ”Đi? Ta dựa vào cái gì để đi? Người không biết đâu, phía dưới này có nhà bếp, chuyên môn cho xa phu ăn cơm, chỗ đó nấu mấy món, so với nhà chúng ta bình thường mời khách còn tốt hơn, ta theo chân bọn họ, nói ta là xa phu của người, ăn một bữa!”

Trần Nguyên nằm ở trên xe ngựa, nhẹ nhàng đá một cước trên mông dít hắn: ”Đã làm xa phu, vì sao bản lão gia lên đây, người còn không chạy nhanh về phủ?”

Xa phu cười lớn một tiếng: ”Vâng, Trần đại nhân, ngài ngồi tốt nhé!” Roi ngựa vung trên không trung, một tiếng giòn vang vang lên, xe ngựa kéo nhanh chóng chạy.

Xa phu cố ý nghiêng người sang bên cạnh xe, nằm ở trên xe ngựa, Trần Nguyên chỉ cảm thấy thân hình lão đảo một cái, thiếu chút nữa quay cuồng xuống dưới.

Trần Nguyên phảng phất như sắp thoát khỏi vận mệnh Trần Thế Mỹ rồi, quán rượu kia, hẳn kinh doanh rất xuất sắc, kế hoạch kia, mắt thấy sắp có thể áp dụng rồi, chỉ là, hắn căn bản vô pháp nghĩ đến biến hóa bất ngờ trong cuộc đời, không biết Trần Nguyên có thể ứng phó hay không.

Về triều đại Tống triều là cái dạng gì, cách nhìn cá nhân khác nhau, nhưng có một điều mà rất nhiều người công nhận, Tống triều rất giàu có.

Chính là bởi vì quốc giàu dân phú, cho nên nghiệp giải trí của Tống triều tương đối phát đạt, khắp nơi đều là quán rượu, quán trà, thanh lâu, sòng bạc.

Ngay tại địa phương cách quán rượu Trần Nguyên không xa, có một quán trà rất cao, buổi sáng hôm nay, nam nhân trung niên phúc hậu Lăng Hoa đứng phải tại Tượng Quốc Tự lần kia, đang ngồi bên trong một gian trà lịch sự tao nhã, chậm rãi nhắm nháp một ly Hương Minh, nam nhân kia chính là quản gia phủ Thái sư, Bàng An.

Phủ Thái sư rất lớn, có rất nhiều quản gia, Bàng An chịu trách nhiệm, đúng là cuộc sống hàng ngày của Thái sư, đoạn thời gian này, mỗi ngày Thái sư ngủ, tâm thần có chút không tập trung, Bàng An biết rõ nguyên nhân, bất kể là ai, kể cả Bàng Thái sư, làm nhiều chuyện xấu như vậy, đều không ngủ được.

Nhưng hắn là quân gia, dựa vào Thái sư để ăn cơm, tự nhiên không thể dễ yên như vậy, còn phải nghĩ ra biện pháp đem giải quyết vấn đề Thái sư mất ngủ.

Vì vậy, Bàng An tìm tới một thầy tướng số mù lòa, mù lòa kia bấm đầu ngón tay tính toán, nói là Thái sư luôn luôn vận mệnh không tốt, có khả năng có tai ương dính vào máu, thầy tướng số đều là một cái bộ này, hù dọa người trước, sau đó lại giúp người phá giải, mục đích, chỉ là bạc trắng bóng trong túi áo người.

Nhưng phàm là người làm việc trái với lương tâm, phần lớn đều bị bọn hắn lừa, Bàng Thái sư cũng là cũng thế, nghe vậy, lập tức tôn sùng mù lòa kia làm khách quý, chi ra trăm lượng hoàng kim, tìm kiếm phương pháp phá giải.

Mù lòa nói: "Phải tìm một người xử nữ, ngày sinh tháng đẻ đối ứng ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, không đầy mười tám tuổi để kết hôn, mới có thể hóa giải một kiếp số này."

Nói chuyện phịa một phen, mù lòa cầm một trăm lượng hoàng kim rời đi, nhưng công việc quân gia Bàng An lại bắt đầu lu bù lên, khắp nơi tìm kiếm nữ tử này.

Tìm vài ngày không tìm được người phù hợp, nhưng, nhắc tới cũng trùng hợp, ngày ấy, hắn thật sự không có biện pháp, chỉ có thể đi Tướng Quốc Tự cầu Phật tổ chỉ điểm cho hắn một con đường sáng, lại vừa vặn nghe được Lăng Hoa vụng trộm cầu duyên, vừa nghe ngày sinh tháng đẻ của Lăng Hoa, lại vừa vặn đối ứng ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, trong lòng lập tức mừng rỡ, tạ ơn Phật tổ thật sự phù hộ hắn.

Đã tìm được người rồi, chuyện còn lại, trong mắt Bàng An, liền đơn giản hơn nhiều, trong lòng của hắn đã nghĩ ra một cái kế hoạch hoàn thiện, có thể cam đoan trong thời gian ngắn, để cho Lăng Hoa cam tâm tình nguyện gả vào phủ Thái sư, làm tiểu thiếp phòng 19 của Bàng Thái sư.

Bàng An ngồi ở chỗ kia, chậm rãi uống trà, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ đặc ý nào, lúc này đây, nhiệm vụ chủ yếu chính là tìm người, chỉ cần tìm được người rồi, chuyện còn lại thật sự rất đơn giản, một cái Duyệt Lai khách điểm nho nhỏ, đối với phủ Thái sư mà nói, quả thực không có bất kỳ tính khiêu chiến nào.

Lăng Chính từ bên ngoài đi vào quán trà, liếc thấy thấy Bàng An ngồi ở chỗ kia uống trà, vội vàng chạy tới, mang trên mặt dáng tươi cười nịnh nọt, ton hót nói: "Nhị gia, ngài tìm tiểu nhân?"

Bàng An tại Bàng phủ, xem như Nhị quân gia, cho nên người nhận thức hắn đều gọi hắn là "Nhị gia", nhìn khuôn mặt Lăng Chính vô cùng nịnh nọt, chân mày Bàng An cau lại.

Hắn là quân gia phủ Thái sư, là người có thân phận, mà Lăng Chính chỉ là một lưu manh, ỷ vào ca ca trực ban trong nha môn, cả ngày ở bên ngoài đánh nhau ẩu đả mà thôi.

Nếu như không phải lần này, mình không muốn kinh động Thái sư, tự mình làm tốt sự tình, nào sẽ giao du cùng người như vậy?

Bàng An chỉ một ngón tay về hướng đối diện: "Ngồi đi."

Lăng Chính vẫn còn hiểu chút ít quy củ, cười hắc hắc nói: "Nhị gia nói đùa, tiểu nhân nào dám ngồi xuống tại trước mặt ngài? Ngài có việc, cứ phân phó là được."

34. Chương 34: Mười Kế Vụng Về

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 34: Mười kế vụng về

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Những lời nói này, lại để cho Bàng An hài lòng, khẽ gật đầu, ngoắc bảo Lăng Chính đem đầu tới, nói nhỏ: "Đằng sau nhà này, có Duyệt Lai khách điểm, người quen thuộc không?"

Lăng Chính nói: "Nhị gia ngài đã hỏi đúng người rồi, tiểu nhân từ nhỏ đã lớn lên tại đây, tình huống con đường này, không có người nào hiểu rõ hơn so với ta, lão bản Duyệt Lai khách điểm họ Dương, quý danh Dương Vũ Lý, hai mươi năm trước cùng lão bà hấn đi vào thành Biện Kinh, kinh doanh khách điểm này, tuy không lớn, thực sự có thể nuôi sống gia đình. Không qua được vài năm, lão bà hấn bệnh nặng một hồi, ra đi, để hấn và một tiểu cô nương sống nương tựa vào nhau..."

Bàng An phát tay cắt ngang lời hấn, nói: "Được rồi, ngày thường hấn tiếp xúc cùng người nào? Tại quan phủ, có chỗ dựa hay không?"

Lăng Chính cười ha ha nói: "Hấn nào có cái chỗ dựa gì? Lần trước có người nợ bạc ở chỗ hấn, vẫn là ta ra mặt giúp hấn đòi lại tiền, ta cũng nhìn hấn thuận mắt, là một người thành thật, không đành lòng để hấn bị người khi dễ mà thôi."

Khóe miệng Bàng An nổi lên vẻ tươi cười: "Thực sự không nhìn ra, ngươi còn là một người lương thiện."

Lăng Chính tự giễu nói: "Ta đâu tính toán là người gì lương thiện, chỉ là, mọi người ngày thường tiếp xúc nhiều, thời gian dài, so với ngoại nhân, chung quy vẫn gần một chút. Lão nhân kia làm người cũng không tệ, mỗi lần bằng hữu ta tới, ở trong tiệm hấn, cũng không bắt trả tiền."

Bàng An nhìn Lăng Chính: "Nếu như ta bảo ngươi hại hấn, ngươi chịu không?"

Lăng Chính sững sốt một chút, rất là nghi hoặc, bởi vì trên đường này, người tốt nhất chính là Dương chương quỹ, nếu là người khác đắc tội người phủ Thái sư, Lăng Chính còn tin tưởng, Dương chương quỹ ngày thường ngay cả người xa lạ đều không đắc tội, như thế nào lại rước lấy oan gia phủ Thái sư?

Nghĩ tới đây, Lăng Chính hỏi dò: "Nhị gia, lão nhân kia đắc tội ngài?"

Bàng An không trả lời vấn đề này, con mắt chỉ nhìn Lăng Chính, sau một lát, Lăng Chính cúi thấp đầu của mình xuống, nói: "Tiểu nhân lẩm miệng, tiểu nhân lẩm miệng."

Bàng An lúc này mới hừ lạnh một tiếng, nói: "Nhớ kỹ, ta muốn hấn bị kiện, quan tòa càng lớn càng tốt, chỉ cần ngươi tìm tội danh tố cáo hấn là được, chuyện còn lại không cần ngươi quan tâm, sự tình làm tốt rồi, Nhị gia ta không bạc đãi ngươi."

Nói xong, móc một bao bạc từ trong lòng ngực ra, nói: "Những thứ này, ngươi cầm lấy trước đi."

Lăng Chính không dám nhận tiền: "Ai ui, Nhị gia, ngài làm cái gì vậy, ta sao có thể bắt ngài chi bạc?"

Bàng An nhắm con mắt lại, lại uống một ngụm trà, phát tay, ý bảo Lăng Chính có thể đi: "Bạc ngươi cầm đi đi, có câu nói, hoàng đế không để bình đói, nhớ kỹ, hai ngày sau, ta lại tới nơi này, hi vọng lão đầu họ Dương kia đã ở trong tù."

Lăng Chính vội vàng gật đầu: "Ai, Nhị gia yên tâm, tiểu nhân tất nhiên sẽ làm thỏa đáng."

Thẳng đến lúc Bàng An rời đi, Lăng Chính xác định Bàng An thật sự không cầm cái bạc kia, lúc này mới dám cầm lên tay.

Cầm cái túi trong tay, ước lượng một chút, ít nhất có ba mươi lượng, đây là một cục đường, đối với một tên còn đồ mà nói, có đầy đủ lực hấp dẫn.

Bàng An nói rất đúng, tội danh càng nặng càng tốt, nhưng Lăng Chính này còn giằng chút nghĩa khí, nhiều năm làm hàng xóm láng giềng, Dương chương quỹ ngày thường làm người không tệ, danh tiếng rất tốt, ra tay quá độc ác, mình cũng không có cách nào ở chỗ này làm ăn.

Nghĩ một lát, Lăng Chính cảm thấy có lẽ là chưa chút đường sống thì tốt hơn, những tội thứ gì mất đầu coi như bỏ qua, kiếm cho hấn một cái tội trộm cướp là được rồi.

Bên trong hình phạt Đại Tổng, về trộm cướp, nghe thì nhẹ, nhưng khi phán có lẽ là rất nặng, tình tiết nặng có thể phán tử hình, không thì đều là lưu vong, lý do rất đơn giản, một người ưa thích trộm cắp, phần lớn không có người nguyện ý ở cùng hấn.

Quyết định chủ ý, Lăng Chính trầm suy nghĩ nói: "Dương lão đầu, ngươi cũng đừng trách ta, ai bảo ngươi đắc tội phủ Thái sư? Vấn đề này, cho dù ta không làm, cũng sẽ có những người khác đi làm thôi."

Loại chuyện này, đối với một lưu manh mà nói, bắt đầu làm là rất thuận tay, đều nhờ quen việc dễ làm, cơ hồ không có bất kỳ điều gì cần suy nghĩ, Lăng Chính thuận tay cầm bát trà trên mặt bàn lên, để xuống túi vải, sau đó bước đi về hướng Duyệt Lai khách điểm.

Yhời điểm Lăng Chính tới cửa, vốn là nhìn thoáng qua mọi nơi, bên trong không có người quen biết, chỉ có mấy người bên ngoài, bộ dáng Thư sinh đang đi lại, lúc này mới cất bước đi vào.

Dương chương quỹ nhận ra hắn, biết rõ lưu manh như vậy không tiện đắc tội, lập tức từ trong quầy chạy ra đón: "Ha ha, Lăng công tử đến rồi? Mời vào bên trong, mời vào bên trong."

Lăng Chính nhìn Dương chương quỹ, cười một chút, nói: "Chương quầy, sinh ý được chứ?"

Dương chương quỹ cười chất phác một chút: "Nhờ ngài chiếu cố, không phải lập tức sắp đến khoa thi sao? Sinh ý còn có thể chấp nhận, công tử gì cần sao?"

Dương chương quỹ sợ Lăng Chính lại mang bằng hữu đến ở trọ, nếu là bình thường, hắn mang vài người bằng hữu đến, cũng là không sao cả, gian phòng không lấy tiền thì cũng là không lấy tiền, nhưng ân khoa tới gần, phòng khách cũng dần dần khẩn trương.

Cũng may, Lăng Chính không nói những việc này, xuất ra một cái bao từ trong lòng ngực, để xuống quầy hàng trước mặt chương quỹ: "Đây là một kiện bảo bối, mấy ngày nay ta vừa tìm được, không thể để cho bà nương trong nhà của ta trông thấy, để chỗ người một ngày trước, ngày mai ta tới lấy lại."

Dương chương quỹ sững sờ, lập tức nói: "Lăng công tử, cái này tuyệt đối không được, nếu là có cái gì sơ xuất, tiểu điểm cũng không gánh nổi."

Nghe thấy có người nói bảo bối, mấy Thư sinh đồng loạt xoay đầu lại, nhìn thoáng qua cái bọc trong tay Lăng Chính.

Lăng Chính lúc này mới lại ghé vào bên tai Dương chương quỹ, nhỏ giọng nói: "Ha ha, nói đùa cùng người thôi, cái này là một bát trà, vừa rồi mới mua, chỉ là hiện tại ta không muốn mang về nhà, để nơi này trước, sáng sớm ngày mai ta liền tới lấy."

Chương quỹ mở miệng túi ra, xem xét bên trong, xác thực chính là một bát trà bình thường, lúc này mới yên lòng, nói: "Được rồi, để lại nơi này đi."

Dương chương quỹ không hề ý thức được điểm lạ, bát trà bình thường mang đến cho người ta giữ làm cái gì.

Mà khi Lăng Chính đi ra ngoài, chỉ thở ra một hơi thật dài, quay đầu lại nhìn bên trong, thấy Dương chương quỹ vẫn bận rộn quét dọn, trong lòng có chút khó chịu, vừa vặn trông thấy Trần Nguyên bán rượu trong quán, liền đi nhanh tới đó.

"Này, cho ta vò rượu." Lăng Chính vừa đứng lại, liền hô về hướng cửa ra vào quán rượu.

Trần Nguyên căn bản không thấy, lập tức liền đáp: "Đến rồi! Khách quan muốn năm cân hay là mười cân?"

Khóe miệng Lăng Chính nổi lên vẻ cười lạnh, gõ gõ cửa, nói: "Người là người mới tới?"

Trần Nguyên lúc này mới xoay người lại, có vài khách uống rượu hiểu biết, tại sau lưng Lăng Chính, đánh thủ thế ra hiệu với Trần Nguyên, tăng thêm Lăng Chính kia mang một bộ tư thế tiêu chuẩn của lưu manh, Trần Nguyên lập tức hiểu được người nọ đang làm nghề gì.

Không nói hai lời, từ trên bàn, ôm vò rượu mười cân đến, đưa tới trong tay Lăng Chính: "Ngài nhìn ta xem, ánh mắt mù mờ rồi, như thế nào không thấy được là ngài! Đại nhân ngài đừng để ý đến tiểu nhân, thông cảm cho ta."

Lăng Chính nở nụ cười: "Bao nhiêu tiền?"

Trần Nguyên vỗ hai tay: "Người xem, không phải quá khách khí hay sao? Sinh ý cái tiểu điểm này còn phiền ngài chiếu cố nhiều hơn nữa mà."

Lăng Chính duỗi ra ngón tay cái về hướng Trần Nguyên, lại vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, khen: "Được đó, huynh đệ là người biết chuyện, nhìn người một cái, là biết thuộc dạng người quen mặt, có chuyện gì, cứ việc tới tìm ta là được."

”

35. Chương 35: Bắt Người

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 35: Bắt người

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên biết rõ, đối với hắn hiện tại, loại người làm mua bán nhỏ này mà nói, kỳ thật, những tên côn đồ, so với nhân vật giang hồ như Bạch Ngọc Đường còn khó chơi hơn, bởi vì người kiểu Bạch Ngọc Đường đều là đại hiệp, mua bán nhỏ không lọt vào được mắt bọn họ.

Nhưng côn đồ lại không giống, nếu như bọn hắn tìm phiền toái cho mình, thật là một chuyện phiền phức.

Chính là đời trước, thời điểm khai mở khách điểm, hắn cũng tiếp xúc qua những tên côn đồ tự xưng con trời kia, đối phó với bọn hắn, chỉ cần không quá đáng, tốn chút tiền mua cái bình an, rất bình thường, sự việc này theo thân ảnh Lăng Chính biến mất tại đầu phố, lo lắng trong đầu Trần Nguyên giảm đi nhiều.

Sáng ngày thứ hai, Lăng Chính sáng sớm liền đi tới khách điểm, khi vào cửa còn tương đối khách khí: "Chưởng quầy, dậy sớm quá à!"

Dương chưởng quỹ vội vàng thả khăn trong tay ra, trên mặt đầy đáng tươi cười nghênh đón: "Lăng công tử tốt, hôm nay ngài đến sớm quá."

Ánh mắt Lăng Chính lóe ra một điểm do dự, nhưng cuối cùng ngẫm lại, mình đã đáp ứng Bàn An rồi, nếu như làm không tốt sự tình, phủ Thái sư là thứ mình không trêu chọc nổi, lập tức nói: "Chưởng quầy, cái bọc ngày hôm qua đâu, cầm đến cho ta."

Dương chưởng quỹ lập tức nói: "Được rồi, ta lấy cho ngài."

Nói xong, đem cái bọc kia từ trong quầy ra, đưa tới trong tay Lăng Chính, Dương chưởng quỹ vốn cho rằng Lăng Chính cầm cái bọc này xong, sẽ lập tức rời đi, ai biết tiểu tử này mở ra xem xét, rõ ràng hô lớn một câu: "Chưởng quầy! Người thật to gan! Ta đưa cho người một chén trà đại Đường, vì sao qua một đêm nay liền biến thành một cái chén bể!"

Dương chưởng quỹ tuy trung thực, nhưng lại không phải người ngu, Lăng Chính biểu lộ như vậy, hắn lập tức minh bạch, chính mình có khả năng đã bị dính vào việc lừa bịp tổng tiền.

Hắn nói chuyện cũng rất trực tiếp: "Lăng công tử, mọi người làm hàng xóm láng giềng, ở đây nhiều năm như vậy, đều tình tường lẫn nhau, nếu là trên tay người không có bạc, chỉ bằng mở miệng nói với ta, không cần nói cái gì mà chén trà với cả chén sứ."

Mặt Lăng Chính đỏ lên, mặc dù hắn là lưu manh, nhưng tại cửa nhà vẫn tương đối chú ý hình tượng, Dương chưởng quỹ vừa nói như vậy, hắn cảm giác có chút xấu hổ, lại đứng ở đó, nghĩ kỹ lời kịch đằng sau, giống như không thể nói gì hơn.

Nhưng nghĩ đến phủ Thái sư, vừa nghĩ tới Bàn An, hắn biết mình căn bản không có đường lui, phủ Thái sư cho mình bạc, vấn đề này, nếu như không làm xong, vậy dính vào phiền phức, cũng không phải là Dương chưởng quỹ, mà là mình rồi!

Vì vậy, hắn tự tay nắm cổ áo Dương chưởng quỹ lên: "Đi, ta và người gặp quan nói rõ ràng!"

Dương chưởng quỹ lúc này đã tức giận, ngực thở phập phồng, cũng không sợ hãi: "Gặp quan thì gặp thấy quan, ta còn sợ người nói đen thành trắng sao!"

Thanh âm hai người cãi nhau kinh động tất cả khách nhân, tất cả mọi người đuổi đầu ra xem, mới sáng sớm mà đã xảy ra chuyện gì ồn ào.

Trần Nguyên và Lăng Hoa vội vàng chạy ra, Lăng Hoa thấy phụ thân của mình bị cái tên vô lại này lừa bịp tống tiền, lập tức có chút bối rối, vội kéo cánh tay Trần Nguyên, nói: "Trần đại ca, người mau giúp đỡ cha ta."

Trần Nguyên vỗ vỗ tay Lăng Hoa, nói: "Yên tâm đi, ta tin tưởng chưởng quỹ không phải người như vậy, chuyện này nhất định có thể nói rõ ràng."

Thời điểm Dương chưởng quỹ và Lăng Chính kia hô phải báo quan, rõ ràng thật sự có bốn Bộ khoái từ bên ngoài vào, sau khi bốn người kia vào cửa, nhìn Lăng Chính cùng Dương chưởng quỹ đang lôi kéo nhau, liền nói: "Chuyện gì? Buông tay! Sự tình gì cứ buông tay ra rồi nói sau!"

Lăng Chính buông Dương chưởng quỹ ra, liền ôm quyền nói: "Mấy vị quan gia đến rất vừa vặn, sự tình là như vậy, tiểu nhân hôm qua mua được một bát trà triều Đường, không tiện để trên thân thể, liền gửi lại tại trong tiệm lão nhân đây, sáng sớm hôm nay đến đây, hẳn rõ ràng cầm cái bát trà bình thường này, tráo đổi bảo bối của ta đi! Kính xin mấy vị quan gia làm chủ!"

Dương chưởng quỹ vội vàng giải thích: "Mấy vị quan gia, đừng nghe hắn nói bậy, hôm qua hắn đưa cho ta, đúng là một bát trà bình thường này, nào có cái gì bảo bối, rõ ràng là hắn lừa bịp tống tiền ta!"

Một người Bộ khoái trong nghe hai người nói chuyện xong, con mắt nhìn Dương chưởng quỹ: "Người có chứng nhân nào có thể chứng minh, hôm qua hắn đưa cho người, chỉ là một cái bát trà này?"

Dương chưởng quỹ có chút hối hận, nói: "Hôm qua hắn đem cái bọc cho ta, ta cũng không tìm người chứng kiến, lúc ấy xác thực chưa từng nghĩ đến thằng nhãi sẽ lừa gạt ta!"

Bộ khoái kia lại hỏi Lăng Chính: "Người có khả năng chứng minh, chén trà hôm qua người đưa cho hắn, thật sự là bát trà đời Đường?"

Lăng Chính cũng là một bộ dạng hối hận, nói: "Lúc ấy thật sự không nghĩ đến việc lão nhân sẽ tráo bọc của ta," nói tới chỗ này, hắn bỗng nhiên dừng lại, nói: "À, đúng rồi, ta từng nói rõ cùng lão nhân này, bên trong là kiện bảo bối, lúc đó, có mấy Thư sinh đi thi ở đây, chắc bọn hắn cũng nghe được."

Cái kia lớp trưởng hỏi: "Mấy Thư sinh nào ở đây? Hiện tại người có khả năng tìm ra không?"

Lăng Chính tận lực nhớ kỹ hình dạng mấy người hôm qua, không qua bao lâu, đều tìm được mấy người kia.

Trải qua Bộ khoái đề ra nghi vấn, mấy người kia rất có vẻ ngượng ngịu, cùng lúc, bọn hắn tin tưởng Dương chưởng quỹ, một phương diện khác, lúc ấy bọn hắn xác thực nghe thấy Lăng Chính nói như thế.

Do dự một chút, trải qua bọn Bộ khoái không ngừng đe dọa, cuối cùng có một Thư sinh rốt cục thừa nhận là nghe được lời này, những người khác cũng không dấu diếm nữa.

Bộ khoái lấy khóa sắt ra, vòng lên trên cổ Dương chưởng quỹ, nói: "Người, cái lão nhân này, rõ ràng hàng xóm láng giềng cũng làm hoạt động như thế, đi, đi với ta đến nha môn một chuyến!"

Trần Nguyên ngăn cản cả người, lập tức tiến lên một bước, nói: "Quan gia, có thể cho tiểu nhân nói một câu?"

Những Bộ khoái kia nhìn Trần Nguyên, một Bộ khoái hỏi: "Người là người phương nào?"

Trần Nguyên trầm nghĩ trong lòng, cái này chính là một bầy rập vụng về, trong đó có trăm ngàn chỗ hở, các người vội bắt người làm cái gì! Ngoài miệng lại nói: "Tiểu nhân Trần Thế Mỹ, chỉ là kinh doanh quán rượu ở cửa ra vào."

Bộ khoái kia đi tới, hai mắt nhìn Trần Nguyên: "Người biết tình tiết vụ án?"

Trần Nguyên trả lời: "Tiểu nhân không biết, chỉ là, chúng ta hiểu biết Dương chương quỹ, tin tưởng cách làm người của hân, tuyệt đối không làm chuyện như vậy đến, hơn nữa, tiểu nhân có chút nghi vấn, muốn hỏi vị Lăng công tử một này chút."

Bộ khoái nhú mày, đang muốn phản bác Trần Nguyên, nhưng những Thư sinh ở trọ kia hỗ trợ Trần Nguyên, tin tưởng chương quỹ chính là vô tội, lần kia Trần Nguyên tra hỏi ra nữ thích khách, bọn hân đã có điểm bội phục, lần này đương nhiên là cũng hi vọng Trần Nguyên có thể hỏi ra chân tướng.

Lập tức có mấy người cùng lúc, nói: "Quan gia, chúng ta cũng tin tưởng chương quỹ không phải người như vậy, xin quan gia dàn xếp một tí, để cho Trần Thế Mỹ hỏi hai câu."

Có người dẫn đầu, những người còn lại tự nhiên cũng đi theo nói lên vài tiếng, Bộ khoái xem xét tình huống này, đối giọng nói với Trần Nguyên: "Tốt, người hỏi đi."

Chỉ thấy Trần Nguyên chậm rãi đi đến trước mặt Lăng Chính, ôm quyền thi lễ: "Lăng công tử, ta muốn hỏi một chút, bàn tay người và cái bát trà này, lớn nhỏ như thế nào?"

Lăng Chính xoay động con người, nói: "Không sai biệt lắm."

Trần Nguyên gật đầu: "Trên mặt có hoa văn không? Màu gì?"

Lăng Chính nói: "Màu xanh, không hoa văn."

Trần Nguyên cười một chút: "Xin hỏi công tử một câu, hôm qua người có được bát trà từ địa phương nào?"

Lăng Chính không dám nói dối nữa rồi, bởi vì nói dối cũng muốn có một giới hạn, Trần Nguyên hỏi lần này, hân căn bản không thể trả lời.

Hơi do dự một chút, người này lập tức có lý do: "Cái này, dựa vào cái gì mà ta phải nói cho người biết? Nếu như quan gia hỏi ta, ta tự nhiên sẽ nói, chỉ là bí mật phải giữ, nếu nhiều người biết, đạo lý tiền tài không lộ ra ngoài sẽ mất hết, người hiểu hay không?"

Trần Nguyên bắt lấy những lời này, lập tức nói: "Công tử đã biết đạo lý tiền tài không lộ ra ngoài, vì cái gì còn đem vật quan trọng như vậy, phó thác cho người bên ngoài?"

Lăng Chính có chút nóng nảy: "Ta vội vã có việc, không kịp mang đi!"

Trần Nguyên hỏi tiếp một vấn đề: "Người phó thác người bên ngoài thì cũng thôi, vì cái gì còn muốn nói bên trong là chén trà đại Đường ở trước mặt nhiều người như vậy? Không sợ bị trộm sao?"

Lăng Chính bó tay rồi, suy nghĩ, nửa ngày sau mới lên tiếng: "Ta, ta nhất thời bất thốt lên!"

Hân đã muốn cực kỳ quẫn bách, Trần Nguyên tin tưởng, chính mình lại hỏi tiếp, nhất định sẽ có kết quả, lập tức không để cho Lăng Chính có thời gian chuyển đổi ý nghĩ, lời nói xoay chuyển, hỏi: "Người đã có việc, sao ngày hôm qua còn có thể mua rượu uống ở chỗ ta?"

Mồ hôi trên đầu Lăng Chính đã muốn chảy ra, Trần Nguyên tiếp tục hỏi dồn: "Lăng công tử, đem chén trà quý về đến nhà, chẳng lẽ còn không trọng yếu bằng uống rượu sao?"

Lăng Chính không nên lời rồi, ngơ ngác đứng ở trong hành lang, ánh mắt hung dữ nhìn Trần Nguyên, giống như muốn ăn thịt Trần Nguyên.

Bộ khoái kia vừa thấy bộ dạng này của Lăng Chính, trong lòng thầm mắng một câu: "Thùng cơm! Chút việc nhỏ ấy đều làm không xong! Xem ra chỉ có thể tự mình ra tay."

Lớp trưởng đẩy Trần Nguyên ra: "Xử án là sự tình của quan phủ, không quan hệ đến bọn người, cái lão nhân này có bị bắt hay không, đi quan phủ tự nhiên có thể nói tình huống!" Nói xong, khóa sắt run lên, kéo Dương chương quỹ, liền đi ra ngoài.

Trong nháy mắt, Trần Nguyên chứng kiến ánh mắt Bộ khoái kia, hân bỗng nhiên hiểu ra cái gì đó.

Lăng Hoa bước đi lên, lôi kéo Dương chương quỹ, khóc lóc cầu khẩn, nói: "Quan gia, cha ta thật sự là bị lừa bịp tống tiền, cha ta không biết ăn trộm của người!"

Hai Bộ khoái tiến lên lối Lãng Hoa ra, bên cạnh, có một Thư sinh hiển nhiên cũng là đầu óc chuyển vô cùng nhanh, đỡ lấy Lãng Hoa, nói: "Muội tử, không cần lo lắng, cái phủ Khai Phong này không phải còn có Bao đại nhân sao? Không bằng chúng ta đi chỗ Bao đại nhân kêu oan, chúng ta cùng đi!"

Trần Nguyên sớm nghĩ đến biện pháp này, tuy hắn rất sợ nhìn thấy Bao Chứng, nhưng nếu vì Lãng Hoa, vì Dương chương quý, vì Duyệt Lai khách điểm, vì kế hoạch của mình, hắn bất chấp tất cả.

Nhưng lúc Thư sinh nói như vậy, trong lòng Trần Nguyên giận dữ, thầm mắng một tiếng: "Ngu ngốc!"

Quả nhiên, Bộ khoái kia quay đầu nhìn thoáng qua, không nói gì thêm, đi đến nửa đường lại thả Lãng Chính ra, nhỏ giọng nói tại bên tai Lãng Chính: "Người nhanh gọi đồng bọn, dọa bọn người trong khách điểm, đặc biệt là cái nha đầu kia, còn có Trần Thế Mỹ kia, không thể để cho bọn hắn đến phủ Khai Phong."

Lãng Chính có chút khó xử: "Chân trên người bọn họ, ta muốn ngăn cũng không ngăn được à!"

Bộ khoái tát một cái vào trên đầu Lãng Chính: "Người đàn à, đả thương mấy người, xem ai còn dám đứng ra!"

Đả thương vài người, giết gà dọa khỉ, đương nhiên, nếu như không dọa được khỉ, Bộ khoái còn có thể dùng danh nghĩa đánh nhau ẩu đả, đem chút ít người dám lên tiếng lại kia, giam toàn bộ lại, chỉ cần quan vài ngày, hoàn thành khâu thứ hai trong kế hoạch của Bằng An, liền không có chuyện gì.

Lãng Chính tưởng tượng, sự tình đã đến nước này, cũng bất chấp những hàng xóm láng giềng kia, cắn răng một cái, nói: "Liền bắt đầu từ họ Trần kia! Ta đánh hắn không dậy khỏi giường được!"

Bộ khoái hung hăng đánh cho Lãng Chính một cái, mắng: "Còn ở nơi này luyện mồm mép? Đi tìm người đi! Nhớ kỹ, người ra tay cẩn thận, đừng gây tai nạn chết người."

Lãng Chính gật đầu: "Yên tâm đi Bộ khoái, ta hiểu được!"

36. Chương 36: Đập Phá

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 36: Đập phá

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Các thư sinh có ít người đang nghiên cứu viết đơn kiện như thế nào, có ít người đang an ủi Lãng Hoa thút thút nỉ non, Trần Nguyên đang suy nghĩ một vài vấn đề, hắn không rõ, Dương chương quý này rốt cuộc đắc tội ai rồi? Ai có thể để cho lưu manh và quan phủ, cùng đi đối phó một người thành thật như vậy? Hắn biết rõ, chỉ có giải quyết vấn đề này, mới có thể giải đáp án, mình mới có thể gặp chiêu phá chiêu.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, một đám người xâm nhập Duyệt Lai khách điểm, các thư sinh đều có chút kinh ngạc, đám người kia tay cầm côn gỗ, xem xét cũng không phải là người lương thiện, có một Thư sinh gan lớn một chút, tiến lên hỏi: "Các người tìm ai? Muốn làm cái gì?"

Đám người kia gồm hơn hai mươi mống, một người mặc quần áo võ màu xanh dẫn đầu, hắn nhìn chung quanh một chút, hỏi một câu: "Ai kêu là Trần Thế Mỹ?"

Không có người trả lời hắn, nhưng là tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Trần Nguyên.

Người dẫn đầu kia theo ánh mắt mọi người, nhìn lại hướng Trần Nguyên, ánh mắt Trần Nguyên rất tốt, xem xét những người này, cũng biết là đến đây đánh mình! Không đợi đối phương động thủ, hắn thuận tay cầm ấm trà trên mặt bàn lên, mạnh mẽ ném về phía cửa.

Cửa ra vào, đám lưu manh trốn sang bên cạnh, Trần Nguyên thoáng một tý đã nhảy lên trên, hai cái đùi vung ra, cũng không quản phương hướng, nhanh chóng chạy tới phía trước.

Bọn côn đồ vọt theo, đuổi ở phía sau, không bỏ qua, may mắn mấy ngày nay thường xuyên đẩy xe, rèn luyện thân thể, nếu vẫn là Trần Thế Mỹ trước kia, tất nhiên không chạy thoát được, cũng may, trong những người kia không có cao thủ giang hồ.

Trần Nguyên ở phía trước, nhanh chân chạy trước, đằng sau, một đám lưu manh mang theo côn gỗ, một mặt đuổi theo, một mặt hô: "Đứng lại! Tiểu tử, nếu không đứng lại, gia gia đánh chết người!"

Trần Nguyên trầm nghĩ trong lòng, đứng lại? Các người coi ta là thằng ngốc à?

Bên trong Duyệt Lai khách điểm, đầu lĩnh kia không lập tức đuổi theo, mà là dùng côn gỗ chỉ vào đám Thư sinh kia: "Các người đều cho nghe cho kỹ, đừng không có việc gì, tự nhiên tìm việc! Nếu ai dám ra khỏi khách điểm này một bước, ta cam đoan sẽ đánh hấn thành tàn phế, giống như Trần Thế Mỹ kia!"

Các Thư sinh cảm như hén, cũng không dám nói lời nào, có chút người nhát gan, thậm chí chân đang phát run, người nọ hô ba lưu manh bên người qua: "Ba người các người, đập phá cái quán rượu kia cho ta!" Nhìn sắc mặt các Thư sinh, hấn đã cảm thấy hài lòng, lúc này mới đuổi theo Trần Nguyên.

Thân thể Trần Thế Mỹ này thật sự không được tốt lắm, chỉ chạy hai con phố, Trần Nguyên đã cảm giác bắp chân có chút căng gân, truy binh phía sau càng ngày càng gần, xem tình thế này, mình sẽ bị đuổi kịp.

Trần Nguyên rất sốt ruột, một bên chạy, một bên há mồm hô: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Người trên phố tránh hấn như tránh ôn dịch, lại chạy một hồi, chân Trần Nguyên không chạy nổi, phía trước có một chướng ngại vật, do đi đứng không tốt, chân lại tê, Trần Nguyên căn bản không có khí lực trốn tránh, bỗng chốc bị đụng vào, ngã ra trên mặt đất.

Những côn đồ kia nhìn Trần Nguyên ngã sấp xuống, vài bước chạy tới, nguyên một đám cầm chặt côn gỗ, nhìn Trần Nguyên như là con mèo nhìn chuột đồng rơi vào móng vuốt của mình: "Hắc hắc, tiểu tử, người chạy nữa đi! Đứng dậy chạy nữa đi!"

Thời điểm Trần Nguyên chuẩn bị nghênh đón côn gỗ, bỗng nhiên có hai đồng củi chặn đám côn đồ lại!

Tiêu phu đồn kia củi kia vừa ném bó củi xuống trước người Trần Nguyên, liền rút đao bổ củi ra, tóc trên đầu hất lên, cả người đứng ở trước mặt Trần Nguyên, ngăn cản đường những tên côn đồ kia.

Bọn côn đồ đều sững sốt một chút, bởi vì tiêu phu này, tuy một chân cà nhấc, nhưng cái khổ người kia, cái tướng mạo kia, còn có ánh mắt kia, đều làm cho người ta có một loại cảm giác thâm bất khả trắc, đặc biệt là cái tư thế lấy đao kia, rõ ràng chính là một hiệp khách!

Trần Nguyên ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bóng lưng tiêu phu, đang tại thời điểm buồn bực, tiêu phu kia nói: "Ăn công không cần kính hoảng, Hàn Kỳ đã ở đây!"

Đao bổ củi chỉ xéo về hướng mặt đất, tóc Hàn Kỳ có lẽ là được tạo hình đúng dạng hiệp khách, một con mắt bị sợi tóc rũ xuống trán che khuất, chỉ có một con mắt, nhìn những lưu manh kia, ánh mắt lạnh lùng, thời điểm một con mắt nhìn thẳng, sẽ có một cảm giác mát lạnh, từ trong tâm bay lên.

Khóe miệng Hàn Kỳ hơi vểnh lên một chút, lộ ra dáng tươi cười khinh miệt, bờ môi khê mở, tuy thanh âm không lớn, nhưng tất cả mọi người nghe được cực kỳ rõ ràng: "Ai lên trước? Hay là tất cả các người cùng tiến lên?"

Tư thế khí phách, nói cũng khí phách, những côn đồ kia nhìn thoáng qua nhau, cuối cùng, người áo xanh kia đi ra, ôm quyền nói: "Vị anh hùng này, có thể báo tên hay không?"

Hàn Kỳ thở phào nhẹ nhõm, trên mặt vẫn là một bộ dạng không kiên nhẫn, nói: "Ta nói rồi, Hàn Kỳ."

Người áo xanh kia hiển nhiên là đang sưu tầm ấn tượng đối với cái tên Hàn Kỳ trong đầu, sau một lát, người áo xanh thật sự không rõ ràng, rốt cuộc Hàn Kỳ có lai lịch gì, chỉ là, nhìn tư thế, một người đối mặt với nhiều người như vậy, vẫn lạnh lùng như vậy, tuyệt đối không phải nhân vật bình thường, vì vậy cố ý nói hai câu thể diện để xuống đài.

Dù sao, thời điểm Lăng Chính mời bọn hấn đến, chỉ cấp mười lăm lượng bạc, hơn nữa chỉ bảo bọn họ đánh một Thư sinh, hiện tại bọn hấn đối mặt, có thể là một cao thủ giang hồ, đừng nói mười lăm lượng, chính là 150 lượng, trước tiên cũng phải nghĩ, có còn mạng để tiêu hay không.

Người áo xanh càng nghĩ, càng cảm thấy nên làm như thế, lập tức ôm quyền nói: "Được rồi, hôm nay anh hùng đã ra mặt, huynh đệ chúng ta cũng muốn cho anh hùng một ít mặt mũi, hôm nay, cái sự tình này, đừng ở đây!"

Nói xong, mang theo những thủ hạ kia, trong chớp mắt đã chuẩn bị rời đi.

Hàn Kỳ thấy sự tình bãi bình rồi, lúc này mới quay đầu lại nhìn Trần Nguyên: "Ân công, ngài không sao chứ?"

Chân cà thọt kia chậm rãi tiến về phía trước một bước, không ngờ vừa vặn đạp phải một cây củi, cái củi kia có lẽ là bị một viên gạch đè lên trên trên, Hàn Kỳ chân vừa vặn đạp ở một đầu kênh lên của cây củi, làm cây củi kia bay lên, hướng về phía người áo xanh đang định rời đi.

Người áo xanh đã muốn rời đi, mới vừa đi được hai bước, bỗng nhiên bị một cây củi đập trúng cái gáy, tuy không đau, lại làm cho hắn sững sờ.

Nhìn lại, Hàn Kỳ cũng đang nhìn hắn.

Bên cạnh, một cái huynh đệ nhỏ giọng nói một câu: "Đại ca, hắn đánh người."

Người áo xanh hung hăng phun một bãi nước miếng: "Móa nó, lão tử cho mặt mũi người, thật đúng là khi dễ ta sợ người sao? Các huynh đệ, đánh cho ta!"

Đám người xông lên trong chớp mắt, người áo xanh đã làm tốt chuẩn bị bị Hàn Kỳ đánh, trong suy nghĩ của hắn, Hàn Kỳ có khí thế cao thủ như vậy, mình tuyệt đối không đối phó được.

Ai biết, vừa mới động thủ, hắn chợt phát hiện tình huống hoàn toàn không giống với hắn nghĩ, Hàn Kỳ kia chỉ là miễn cưỡng ngăn cản hai cái gậy, đã bị một đám lưu manh đánh té ngã trên mặt đất.

Kiểu tóc hiệp khách của Hàn Kỳ rối loạn, đao bổ củi cũng mất, không còn cái gì khí thế, chỉ là ôm đầu, lăn qua lăn lại trên mặt đất, hô: "Ai nha, ai nha! Đừng đánh nữa, chừa vị đại ca, đừng đánh nữa!"

Người áo xanh rất là căm tức, thì ra là công tử bột, còn làm cho mình sợ hãi lâu, nếu không phải hiện tại chính mình xông lại, thật đúng là bị hắn hù dọa rồi!

Một bên, sắc mặt Trần Nguyên cũng thay đổi, trong lòng hối hận, tiếc nuối không thôi, sớm biết Hàn Kỳ là công tử bột như vậy, vừa rồi có cơ hội, chính mình nên vậy chạy đi mới đúng, hiện tại tốt rồi, lại chạy không thoát.

Người áo xanh đánh Hàn Kỳ một hồi, mục tiêu lại chuyển sang Trần Nguyên, cười hắc hắc, đi tới nói: "Tiểu tử, thiếu chút nữa cho ngươi trốn mất, bây giờ còn có cái gì để nói?"

Trần Nguyên lúc này còn có thể nói cái gì? Đứng lên, hai tay ôm thành quyền, hỏi: "Ca ca, ta không đắc tội người phải không? Có lời gì thì từ từ nói, ít nhất, người cũng nên để cho huynh đệ hiểu vì sao bị đánh chứ?"

Người nọ lắc đầu, nói: "Ta cũng là thu người mười lăm lượng bạc, đến đánh người một chầu, yên tâm, hai ta cũng không có thù oán, ta sẽ không ra tay quá nặng."

Trần Nguyên lập tức nói: "Đợi một chút! Ta cho người ba mươi lượng bạc, như thế nào?"

Người nọ sững sốt một chút, lập tức cười nói: "Có thể, ta có thể giúp người đánh hắn một trận, chỉ là, người không trốn thoát, ta thu bạc, phải làm việc, đợi đánh ngã người trước, sau đó lại đi đánh hắn, đây không phải buôn bán lời bốn mươi lăm lượng sao?"

Trần Nguyên cười khổ một hồi, nói: "Người còn rất coi trọng chữ tín đó!"

37. Chương 37: Bao Chửng

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 37: Bao Chửng

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Người áo xanh nọ gật đầu: "Đó là đương nhiên, huynh đệ, ta muốn động thủ, đừng có cái gì oán hận, ta cũng là lấy tiền làm việc thôi."

Vừa mới dứt lời, cây gậy cũng vừa vụt lên, chợt nghe bên cạnh có người hô to một tiếng: "Dưới ban ngày ban mặt, bọn ngươi không sợ vương pháp sao?"

Người áo xanh lập tức tức giận: "Ai! Là ai giả trang hiệp khách?"

Nhìn lại, lâu la của mình rõ ràng lập tức giải tán, hắn nhìn lại phía thanh âm, trông thấy một người đứng ở đó bên cạnh Hàn Kỳ, trái tim người áo xanh lập tức bằng giá một hồi, người nọ, hắn nhận thức, không riêng hắn nhận thức, tất cả lưu manh du côn Biện Kinh đều biết! Nam hiệp Triển Chiêu!

Đằng sau Triển Chiêu, bốn người đi theo, ba người tuổi lớn chút, đi cùng Triển Chiêu, còn có một người phủ lấy gông xiềng, ăn mặc áo tù, đi ở đằng sau bốn người Triển Chiêu, đúng là Bạch Ngọc thử Bạch Ngọc Đường.

Người áo xanh kia nhận thức Triển Chiêu, xem ra là "Ngự miêu" hoàng thượng ngự phong đến rồi, đâu còn dám ở chỗ này lâu? Trong lòng chỉ thầm hận những thủ hạ kia, thời điểm chạy đi rõ ràng không có một người nào nói với mình một tiếng.

Hắn xem chuẩn một gốc cây tương đối thấp, mạnh mẽ nhảy lên, hy vọng có thể từ trên cây nhảy qua đầu tường, thân ảnh vừa động, một chân vừa mới đạp trên tàng cây, còn chưa mượn lực nhảy lên, đằng sau có người dùng một tay nắm lấy hắn, kéo xuống dưới: "Xuống đây đi tiểu tử, đại gia ngươi là tổ tông lên cây, muốn chạy trốn trước mặt ta? Kiếp sau nhé!"

Trần Nguyên trông thấy Triển Chiêu, trong lòng quả thực hưng phấn, nói thật, hắn chưa từng có nghĩ tới, có một ngày, chính mình có thể nhìn thấy nhân vật giang hồ như vậy, hiện ra cứu mình!

Trần Nguyên chạy trước mặt đến Triển Chiêu, cũng chẳng quan tâm cái gì lễ nghi nữa rồi, kéo tay áo Triển Chiêu, nói: "Triển đại nhân, dẫn ta đi gặp Bao đại nhân, ta có oan tình cần bẩm báo."

Bạch Ngọc Đường sau lưng Triển Chiêu, thoáng một tý đã nhảy lên, hỏi: "Trần huynh, ai khi dễ ngươi? Huynh đệ ta sẽ đi giúp ngươi hả giận ngay bây giờ!"

Lời kia vừa thốt ra, ba người khác đồng thời lên tiếng quát bảo ngưng lại: "Lão Ngũ, chớ có lỗ mãng!"

Bạch Ngọc Đường lúc này mới nhớ tới chính mình bây giờ còn là thân phận tù phạm, liếc nhìn Triển Chiêu, giải thích với ba con chuột khác: "Đại ca, đây chính là Trần Thế Mỹ ta nói với các ngươi, Trần huynh, cảm ơn đã giúp ta."

Triển Chiêu khẽ cười một chút, nói: "Giúp ngươi giấu tang vật phải không?"

Lúc này Bạch Ngọc Đường hiển nhiên rất phục Triển Chiêu rồi, ôm quyền nói: "Triển đại ca, đã nói vài bản án này, huynh đệ không toàn bộ rồi, ngươi cần gì phải nhắc lại?"

Triển Chiêu nhìn Trần Nguyên, nói: "Chúng ta cùng nhau trở lại Phủ Khai Phong, ngươi có oan khuất gì, nói cùng ta trước đã."

Nâng ngục hiệp khách Hàn Kỳ bị đánh té trên mặt đất dậy, một đoàn người đi đến hướng Phủ Khai Phong, trong lòng Trần Nguyên thâm suy nghĩ, hắn sợ nhất đúng là gặp Bao Chửng, lúc này đây vì Lăng Hoa và Dương chương quý, cũng chỉ có thể bất chấp tất cả.

Hắn đem sự tình phát sinh nói cho Triển Chiêu nghe, Triển Chiêu nghe xong, chân mày cau lại, bằng vào kinh nghiệm nhiều năm để xem xét, sự tình nếu quả thật giống như Trần Nguyên nói, trong đó tất nhiên có chuyện không thể cho ai biết.

Triển Chiêu lúc này liền cam đoan: "Trần huynh yên tâm, chúng ta về phủ Khai Phong, ta lập tức tìm Bao đại nhân, nếu thật sự là oan khuất, tất nhiên trả lại ngươi một thân trong sạch."

Mà vừa lúc này, toàn bộ quán rượu của Trần Nguyên đều bị đập phá, những người kia phảng phất còn chưa đã ghiền giống nhau, lại đi vào bên trong Duyệt Lai khách điểm nện.

Phụ thân bị bắt đi, Trần Nguyên vừa mới bỏ chạy rồi, những Thư sinh kia, hiện tại cả đám đều không dám nói lời nào, Lăng Hoa đứng ở trong hành lang, nhìn mấy người kia nện nhà mình, cũng không biết làm thế nào mới tốt, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống.

Mắt thấy những lưu manh kia càng ngày càng quá phận, ngoài cửa bỗng nhiên có một trung niên tiến đến, mặt mũi hiền lành, thoát nhìn cực kỳ dễ thân, đúng là Bàng An kia.

Bàng An vốn là liếc nhìn Lăng Hoa, sau đó quát lớn: "Dừng tay! Dừng tay cho ta!"

Lăng Hoa ngẩng đầu nhìn lên, nhận ra là đại thúc dẫn đường cho mình tại Tướng Quốc Tự ngày ấy, lúc này, nàng chỉ cảm giác mình quá vô dụng, cần gấp một người đến giúp mình che gió che mưa.

Những tên lưu manh kia thấy có người dám đứng ra, lập tức mang theo gậy gộc đi lên, quát: "Người là ai?"

Bàng An nhú mày lại một chút, đi đến trước, vỗ bả vai Lăng Hoa nhẹ nhẹ, nói: "Không có việc gì, cô nương, đừng khóc nữa, có cái gì ủy khuất, người nói cùng ta là được."

Những tên lưu manh kia còn chưa kịp tiến lên, bốn năm đại hán cường tráng từ ngoài cửa xông tới, vung nắm tay hình quả dấm lên, đánh tới trên người những tên lưu manh kia, không qua bao lâu, toàn bộ lưu manh đã bị đánh ngã.

Đội những tên lưu manh kia bị đánh ngã hết, Bàng An lạnh lùng nói: "Đưa hết đến quan phủ, xử theo pháp luật!"

Lăng Hoa nghe đến đó, rốt cục cũng ngẩng đầu, nhìn Bàng An, thoáng một tý đã quỳ rạp xuống đất, Bàng An vội vàng nâng nàng dậy, nói: "Cô nương, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ, người đứng dậy trước đã."

Lăng Hoa lau một chút nước mắt, rưng rưng nói: "Đại thúc, người có thể cứu cha ta hay không? Cha ta bị người đồ oan!"

Bàng An gật đầu: "Tốt tốt, ta còn nhận ra vài người quen tại quan phủ, người đứng dậy trước, chậm rãi nói sự tình cho ta nghe, ta đáp ứng hỗ trợ là được."

Lăng Hoa cảm giác mình đã thấy được hi vọng, vội vàng đứng dậy, cầm lấy ấm trà, nói: "Đại thúc, ta châm trà cho người."

Khuôn mặt Bàng An đủ để mê hoặc Lăng Hoa, tiểu cô nương kinh nghiệm sống chưa nhiều như vậy, đặc biệt là hiện tại Lăng Hoa, nàng đang ở vào thời điểm sợ hãi bất lực, nhìn bóng lưng Lăng Hoa đi châm trà, đáy lòng Bàng An phát ra một hồi dắc ý cười lạnh, trong mắt hẩn, con mồi này đã rơi vào trong tay mình, chỉ cần mình giả đi thám thính tình tiết vụ án một tý, lúc trở lại nói vài câu giật gân, không sợ Lăng Hoa không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Trần Nguyên đứng ở phía trên đại đường phủ Khai Phong, lo lắng đợi Bao Chứng thẳng đường.

Thời gian một nén nhang đi qua, chỉ nghe thấy tiếng trống thẳng đường vang lên, một đám Bộ khoái xuất hiện trong tiếng trống, nối đuôi nhau mà vào, tiếp theo là bọn người Trương Long Triệu Hổ, Vương Triều Mã Hán.

Đội bọn Bộ khoái đứng lại, Công Tôn Sách tay ôm sách vở đi ra, ngồi xuống trước một cái bàn nhỏ, cuối cùng, Vương Triều căng cổ họng hô to: "Thăng đường!"

Bao Chứng lúc này mới từ hậu đường hậu đi ra, Trần Nguyên cẩn thận nhìn Bao Chứng, phát hiện giữa lông mày hẩn cũng không có trắng lưỡi liềm như trong truyền thuyết, nhưng thật sự vô cùng đen, mặt tròn, bờ môi rất mỏng, con mắt rất lớn.

Trong ánh mắt chảy ra một loại thần sắc uy nghiêm, phối hợp cái vẻ tươi cười, và khuôn mặt đen kia, làm cho người ta có một tia cảm giác kính sợ.

Triển Chiêu hiển nhiên đã nói đại khái tình tiết cùng Bao Chửng, Bao Chửng thẳng đường, vốn là nhẹ nhàng vỗ tấm gối, sau đó hỏi: "Trần Thế Mỹ ở nơi nào?"

Trần Nguyên bước nhanh đi đến chính giữa công đường, quỳ xuống nói: "Tiểu nhân chính là Trần Thế Mỹ."

Ánh mắt Bao Chửng đánh giá Trần Nguyên một hồi, rồi mới lên tiếng: "Người có oan tình gì?"

Trần Nguyên đem chuyện đã xảy ra tại Duyệt Lai khách điểm, nói lại một lần, Bao Chửng tại lúc Trần Nguyên tố cáo cũng không có cắt ngang, chỉ là ngẫu nhiên trao đổi mấy ánh mắt cùng Công Tôn Sách phụ trách ghi chép bên cạnh.

Thẳng đến lúc Trần Nguyên nói xong chuyện đã trải qua, Bao Chửng mới hỏi: "Tất cả là thật?"

Trần Nguyên lần đầu tiên quỳ xuống trước mặt người khác, chỉ một lúc sau, đôi chân đẫm chút tê rần, bàn tay ấn xuống đất để đầu gối đỡ đau một chút, sau đó mới nói: "Không dám lừa gạt đại nhân!"

Bao Chửng đánh một ánh mắt, Triển Chiêu kéo người áo xanh kia đi lên, trên tay dùng một cổ ám kinh, thoáng một tý đã vút người nọ lên trên đại đường, vừa vịn quỳ gối bên cạnh Trần Nguyên, vô công thực sự vô cùng cao.

”

38. Chương 38: Đánh

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 38: Đánh

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Người áo xanh kia biết mình không thể gạt được Bao Chửng, hơn nữa, hiện tại hắn nhận sai, nhiều lắm là cũng chính là một việc nhỏ, đánh nhau ẩu đả, không đáng để cái Bao Chửng, vừa mới quỳ xuống, lập tức bắt đầu dập đầu, một bên dập đầu, một bên kể toàn bộ sự tình: "Bao đại nhân, tiểu nhân là bị Lăng Chính kia xui khiến, hắn cho tiểu nhân mười lăm lượng bạc, để cho chúng ta đi Duyệt Lai khách điểm đánh một Thư sinh tên là Trần Thế Mỹ, tâm trí ta cũng nhất thời bị tiền che kín, lúc này mới làm ra chuyện phạm pháp, tiểu nhân biết sai rồi, mong đại nhân xử phạt nhẹ t!"

Bao Chửng nhìn hắn một cái: "Người tên là gì? Ngày thường làm nghề nghiệp gì?"

Người kia nói: "Tiểu nhân gọi Sử Côn, không có nghề nghiệp, chỉ là thời thiếu niên học được một ít quyền cước, hiện tại ngẫu nhiên làm chút ít sự tình giữ nhà cho người ta, miễn cưỡng sống qua ngày."

Bao Chửng gật đầu: "Ta nhìn ngươi trung thực, khá tốt, nhưng ngươi như người, vì mười lăm lượng bạc, liền dám tụ tập dân chúng đập phá nhà dân, trong mắt không vương pháp! Nghĩ đến, cũng hại dân gian, hôm nay đã rơi vào trong tay bốn quan, không thể tha ngươi! Niệm tình ngươi coi như sáng sửa, bốn quan phán ngươi, đánh bốn mươi gậy, tích chữ sung quân! Có câu oán hận nào không?"

Sử Côn dập đầu nói: "Tiểu nhân lĩnh tội, tiểu nhân lĩnh tội."

Bao Chửng thấy thái độ hắn còn tạm được, nhìn hai người Vương Triều Mã Hán, bảo họ đem Sử Côn ra, thi hình phạt còn bồng, Vương Triều cùng Mã Hán vung trộm nhìn thoáng qua thần sắc Bao Chửng, hai người bọn họ ở cùng Bao Chửng nhiều năm, biết rõ, nếu Bao Chửng nhìn chăm chăm vào phạm nhân, vậy thì mang xuống, đánh hung ác, cắt ngang xương cốt, nếu Bao Chửng không nhìn phạm nhân, chính là đánh cho tróc da là được rồi.

Lúc này Bao Chửng đã nhìn sang Trần Nguyên, hỏi: "Trần Thế Mỹ, ngươi lui sang một bên, bốn quan sẽ dẫn phạm nhân ra, định có thể tìm một cái công đạo."

Trần Nguyên lúc này mới đứng dậy, nói: "Đa tạ Đại nhân! Chỉ là mong rằng đại nhân làm nhanh chút ít, nếu như kéo dài, sợ sẽ bị người khác tạo thành án giả."

Bao Chứng nhìn hẩn một cái, nói: "Không cần người nhiều lời, Trương Long, người mang công văn theo, dẫn Dương Vũ Lý kia đến, Triệu Hổ, người đi bắt Lăng Chính kia, không để cho hẩn chạy."

Hai người Trương Long Triệu Hổ lĩnh mệnh đi rồi, Bao Chứng nhủ mảy lại một chút, cánh tay viết chữ lên một tờ giấy, đưa cho Triển Chiêu: "Triển hộ vệ, phía trên này là sự tình bổn quan muốn tra, người sẽ đi ngay bây giờ, làm thỏa đáng, nhanh đi mau rồi trở về."

Triển Chiêu tiếp nhận, nhìn thoáng qua rồi nói: "Tuân mệnh!"

Triển Chiêu và Trương Long Triệu Hổ đi rồi, Trần Nguyên tạm thời lui sang một bên, Bao Chứng lúc này lại vỗ mạnh tấm gỗ một cái, "bốp!" một tiếng giòn vang chấn động cả công đường, Trần Nguyên lại càng hoảng sợ, chỉ nghe thanh âm Bao Chứng bỗng nhiên phóng đại: "Người đâu! Áp giải Bạch Ngọc Đường kia lên công đường!"

Bạch Ngọc Đường căn bản không phải bị áp giải lên, chỉ thấy hẩn một thân đầy gông xiềng, ngẩng đầu mà bước đi về phía trước, đằng sau, mấy Bộ khoái đi theo hẩn, lôi kéo dây xích sắt và gông xiềng rất tượng trưng.

Bạch Ngọc Đường ngừng lại ngay tại chỗ Trần Nguyên vừa quỳ, quỳ một gối xuống, mười phần hùng hồn, nói: "Nghị phạm Bạch Ngọc Đường, khấu kiến Bao đại nhân."

Sau lưng, Lô Phương (Toàn Thiên Thử thân như chim én) có chút ít lo lắng, nhỏ giọng hô: "Lão Ngũ! Quỳ hai cái đùi xuống!"

Bạch Ngọc Đường lại giả vờ không nghe thấy, vẫn là quỳ một chân, đầu gối lên cao cao.

Bao Chứng nhìn Bạch Ngọc Đường, trên mặt không có chút biểu lộ nào, lại để cho ba con chuột khác đứng ở một bên lo lắng sưng, không biết Bao Chứng còn muốn làm cái gì, Tưởng Bình (Triệt Địa Thử một trang hảo hán) thậm chí có một loại xúc động, muốn xông qua đá gãy cái chân kia của Bạch Ngọc Đường!

Bao Chứng lại vỗ tấm gỗ: "Dưới công đường, không được ồn ào."

Lô Phương khép miệng của mình lại, Tưởng Bình cũng không đi lên, Bạch Ngọc Đường ở chỗ này nửa quỳ, Bao Chứng mở miệng hỏi: "Bạch Ngọc Đường! Ban đêm vào Phủ Khai Phong, đánh cắp tam bảo, là người sao?"

Bạch Ngọc Đường hất cằm lên, nói: "Đúng vậy, là ta."

Bao Chứng lại hỏi một câu: "Lên vào hoàng cung, giết chết thái giám tổng quản Quách Bảo An, là người?"

Bạch Ngọc Đường nói tiếp: "Là ta."

"Tiến vào ngự thư phòng, sửa chữa tấu chương của hoàng thượng, là người sao?"

"Là ta!"

Bao Chứng cười ha ha một tiếng, nói: "Người cũng rất dứt khoát, tất cả tội người phạm phải đều là tội lớn ngập trời, bổn quan giải người vào đại lao trước, chờ đợi bổn quan tấu chương lên hoàng thượng, mời hoàng thượng định đoạt!"

Bạch Ngọc Đường vẫn mang một bộ dạng không sao cả, nhưng mặt ba con chuột khác đều có chút khổ sở rồi, thời điểm đến đảo, Triển Chiêu nói rất tốt, Bao đại nhân sẽ không giết Bạch Ngọc Đường, chỉ cần Bạch Ngọc Đường đến nhận tội, sự tình phía sau, Triển Chiêu sẽ nghĩ biện pháp.

Hiện tại tốt rồi, Bao đại nhân muốn tấu lên hoàng thượng, chỉ bằng chuyện Bạch Ngọc Đường giết Quách An, sửa tấu chương, tùy tiện tính bên nào, cũng không sống được nữa!

Trong lòng Lô Phương lại càng đau xót, thầm suy nghĩ: "Vừa rồi Bao đại nhân cố ý sai Triển Chiêu đi, là vì không để cho Triển Chiêu khó chịu, sớm biết như vậy, chúng ta làm gì phải mang lão Ngũ đến nhận lấy cái chết? Dù cho mọi người đều là dân giang hồ, cũng đều dựa vào tình nghĩa huynh đệ để sống."

Bạch Ngọc Đường bị áp giải xuống dưới, không qua bao lâu, Triển Chiêu trở lại, hắn trực tiếp đi đến trước mặt Bao Chứng, móc ra một đồ vật từ trong lòng ngực, Bao Chứng liền tiếp nhận.

Triển Chiêu nhìn Trần Nguyên, cười một chút, ý bảo hắn không cần phải lo lắng, sự tình xử lý vô cùng thuận lợi, sau đó chậm rãi lui sang một bên.

Lô Phương đứng ở một bên, âm thầm ngoắc, ý bảo Triển Chiêu đi qua một tý, Triển Chiêu lại cũng không phản ứng.

Trương Long và Triệu Hổ cơ hồ là đồng thời trở về, Trương Long mang theo Dương chưởng quỹ, còn cả bốn Bộ khoái bắt Dương chưởng quỹ kia cũng theo tới, đưa mắt xem xét chỉ biết, Dương chưởng quỹ vừa rồi đã bị dùng hình.

Hai cánh tay máu chảy đầm đìa, cả người đi đường lung la lung lay, nếu như không phải được Trương Long nâng, có khả năng tùy thời đều ngã sấp xuống.

Triệu Hổ cũng bắt được Lăng Chính kia, giống như dẫn con gà con, kéo Lăng Chính xềnh xệch dưới đất.

Thời điểm bốn Bộ khoái đi vào đại đường, thần sắc đều có chút bối rối, vào cửa liền quỳ xuống, còn chưa dùng lễ, Bao Chứng đã vỗ mạnh tấm gỗ một cái, quát: "Mang bốn người này xuống! Bỏ quần áo quan, đánh 30 trượng!"

Sắc mặt bốn Bộ khoái thay đổi, bọn hắn thường xuyên là đánh người, chính vì bọn hắn thường xuyên đánh người, cho nên càng sợ bị người đánh.

Bộ khoái dẫn đầu kia vội vàng hô: "Đại nhân! Tiểu nhân oan uổng! Tiểu nhân oan uổng!"

Bao Chứng không để ý tới hắn, quát: "Đánh!"

Bốn người này bị mang xuống, Lăng Chính toàn thân run lên, cũng không đợi bị Triệu Hổ đẩy ngã, chính mình bị hù dọa, chân mềm nhũn, liền quỳ xuống.

Dương chưởng quỹ nhìn Bao Chứng, kích động, dòng nước mắt nóng chảy quanh vành mắt: "Bao đại nhân, tiểu nhân oan uổng! Xin Bao đại nhân làm chủ vì tiểu nhân!"

Bao Chứng gật đầu, nói với nha dịch hai bên: "Dìu hắn đứng thẳng ở một bên."

Trong lòng Trần Nguyên đang suy nghĩ, mình đã nói rõ mấy nghi vấn về án kiện cùng Lăng Chính, bọn hắn khẳng định nghĩ kỹ cách ứng phó và lí do thoái thác, hiện tại Lăng Chính sẽ nhận tội sao?

Kỳ thật, trong lòng Lăng Chính cũng là rất sợ hãi, đặc biệt là bốn Bộ khoái mới vừa vào cửa, đã bị Bao Chứng ném ra ngoài đánh, càng làm cho hắn lo nghĩ nhiều hơn.

Bao Chứng nhìn Lăng Chính, vỗ tấm gỗ, quát: "Nói tình hình thực tế!"

Lăng Chính hồi lâu không nói tiếng nào, hắn biết rõ, nói xảy ra chuyện, đắc tội Bàng An, một mặt là phủ Thái sư, một mặt là phủ Khai Phong, hiện tại trong lòng hắn chỉ có sự hối hận, tại sao mình lại đi đáp ứng Bàng An hãm hại Dương chưởng quỹ, thật sự là tìm chết mà!

Tặng các bạn đoạn mở đầu Bao Thanh Thiên:

"Phủ Khai Phong có Bao Thanh Thiên

Thiết diện vô tư rõ ngay gian

Giang hồ hào kiệt ưu trợ giúp

Vương Triều, Mã Hán cận kề bên

Toàn Thiên Thử thân như chim én

Triệt Địa Thử một trang hảo hán

Xuyên Sơn Thử thần quyền tay sắt

Phiên Giang Thử thân thủ phi phạm

Cầm Mao Thử toàn thân rất đảm
Ngũ Thử đó kết nghĩa kim lan
Truyện thất hiệp ngũ nghĩa lưu truyền trong dân gian”.
”

39. Chương 39: Cầu Đầu Trăm

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 39: Cầu đầu trăm

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bao Chứng thấy hần không nói lời nào, nở nụ cười, hỏi: "Người nhận ra cái này không?"

Nói xong, đem vật Triển Chiêu đưa cho hần ra, lại là một cái bát trà, Lăng Chính xem một cái, sắc mặt liền thay đổi, cái bát trà kia và cái bát hần dùng để hâm hại Dương chương quý, giống nhau như đúc!

Bao Chứng buông bát trà, không nhanh không chậm nói: "Dẫn tiểu nhị hầu phòng ra."

Một tiểu nhị đi mau lên công đường, quỳ gối trong hành lang, ngón tay Bao Chứng chỉ vào Lăng Chính, hỏi: "Tiểu nhị, người nhận ra người này không?"

Tiểu nhị kia nhìn thoáng qua Lăng Chính, nói: "Tiểu nhân nhận ra, ngày ấy có một vị khách quan uống trà tại chỗ chúng ta, không qua bao lâu, hần liền đi, hần đi rồi, trong tiệm thiếu đi một cái bát trà, ta còn bị lão bản mắng một trận hung ác."

Trên mặt Bao Chứng nở nụ cười, lại bảo Trương Long mang bát trà Lăng Chính giao cho Dương chương quý, đưa đến cho tiểu nhị xem, sau đó liền hỏi: "Là cái này sao?"

Tiểu nhị nhìn thoáng qua: "Đúng vậy! Đây chính là bát trà trong cửa hàng chúng ta."

Bao Chứng còn chưa vội kết luận, nhìn Lăng Chính, lại hỏi tiểu nhị kia: "Người không nhớ sai sao?"

Tiểu nhị kia vỗ bộ ngực nói: "Đại nhân, cái bát trà này, ta một ngày giặt rửa mấy lần, sao có thể nhận lầm? Đây cái bát này có một khối bị mẻ, đại nhân xem xét liền biết."

Bao Chứng cầm bát trà qua, mở nắp bát trà ra, bên dưới quả nhiên có một chút vết mẻ nhỏ.

Cũng không cần Bao Chứng nói cái gì nữa, Lăng Chính kia biết rõ, cho dù mình muốn khiêng tội cho phủ Thái sư, cũng không gánh được rồi, lập tức một đập đầu mếu máo nói: "Bao đại nhân tha mạng, tiểu nhân cũng là bị người xui khiến, mới làm ra sự tình bực này! Xin Bao đại nhân minh xét!"

Trần Nguyên thở một hơi thật dài, Bao Chứng khôn khéo giống như trong truyền thuyết, Dương chương quý sẽ không có việc gì rồi.

Đang ở thời điểm Lăng Chính nói bản thân được Bàng An phủ Thái sư sai khiến, làm ra việc như vậy, bốn Bộ khoái kia cũng tiến đến nói, tất cả đều là Bàng An an bài, Bao Chứng vỗ tấm gỗ quát: "Lớn mật! Các người điêu dân, sự tình đến trình độ này, còn muốn vu cáo quan to đương triều!"

Lăng Chính và bốn Bộ khoái kia đồng thời hô: "Đại nhân! Ta không nói quàng, tất cả đều là Bàng An kia an bài."

Dẫn đầu, chính là Bộ khoái kia nói rõ ràng: "Bàng An nhìn trúng cô nương nhà Dương chương quý, bảo là muốn thu vào phủ Thái sư, làm tiểu thiếp phòng thứ 19 cho Bàng Thái sư, này mới sai khiến chúng ta, dùng thủ đoạn như vậy! Nếu không có người sai khiến như thế, chúng ta và chương quỳ này, ngày thường

không ân không oán, luôn luôn không thù, Duyệt Lai khách điểm kia cũng không đáng mấy đồng bạc, làm sao lại đi vu oan hãm hại hân?”

Trần Nguyên trông thấy sắc mặt Bao Chứng chuyển động, hân biết rõ, Bao Chứng đã tin lời nói của năm người này, chỉ thấy Bao Chứng trầm tư một tý, vỗ tấm gối nói: “Giải năm người này vào đại lao, đợi đi bắt Bàng An về, cùng nhau định tội, Triển hộ vệ, người đi một chuyến, thuận tiện đưa Dương chương quý trở về nghỉ ngơi.”

.....

Bàng An lúc này đang ở bên trong Duyệt Lai khách điểm, dùng một loại biểu lộ rất thương cảm nhìn Lăng Hoa, hân vừa mới nói cho Lăng Hoa, Dương chương quý đã muốn cung khai rồi, lúc này lại lật lại bản án, khó càng thêm khó, nếu như dính tội trộm cướp này, ít nhất cũng phải lưu vong ra biên cương.

Trần Nguyên bị những tên lưu manh kia truy đuổi, cũng chưa có tin tức, càng làm cho Lăng Hoa hoang mang lo sợ, Bàng An lại nói vài câu đe dọa, Lăng Hoa đã muốn quỳ xuống cầu xin, hân bảo thế nào, Lăng Hoa liền chạy hướng đó.

Bàng An biết rõ thời cơ đã đến, thở dài nói: “Cô nương, kỳ thật, cũng không phải là không có biện pháp.”

Những lời này tựa như một chiếc đèn sáng, lại để cho Lăng Hoa có một chút hi vọng, Lăng Hoa vội vàng hỏi: “Đại thúc, còn có biện pháp nào ư?”

Bàng An mang một bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu, nói: “Được rồi, có lẽ là không nên nói.”

Lăng Hoa lúc này đâu còn chú ý được cái khác? Thoáng một tý đã quỳ xuống, cầu xin: “Đại thúc, nếu như người còn có biện pháp, cầu người cứu cha ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài!”

Bàng An vội vàng nâng Lăng Hoa dậy, an ủi: “Cô nương, ngàn vạn lần đừng như vậy, đứng lên mà nói, đứng lên mà nói.”

Sau khi Lăng Hoa thức dậy, Bàng An có vẻ rất khó khăn, nói: “Cái này, biện pháp này là có, chỉ là ủy khuất cho cô nương.”

Thần sắc Lăng Hoa cực kỳ kiên quyết, nói: “Đại thúc cứ nói, chỉ cần có thể cứu cha ta, ta làm như thế nào cũng đều nguyện ý.”

Bàng An liền lên tiếng: “Muốn cứu phụ thân người, chỉ có một biện pháp, chính là cầu được hoàng thượng đặc xá, phụ thân người phạm tội trộm cướp, nếu là đi đường tầm thường, tất nhiên là không cầu được, ta lại có một biện pháp, chính là tìm một hoàng thân quốc thích, cô nương nhanh chóng thành hôn cùng hân, như vậy nhà của người liền là thân thích cùng hoàng thượng rồi, cái bản án này sao, tự nhiên chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có.”

Lăng Hoa nghe xong lời này, sắc mặt lập tức biến thành tái nhợt, hiện tại nàng một lòng một dạ với Trần Nguyên, nếu gả cho người khác, trong lòng thống khổ thế nào, có thể nghĩ, nhưng phụ thân vào đại lao, nếu không cứu, khả năng lập tức sẽ bị đẩy ra biên cương, phụ thân làm sao có thể chịu được phong hàn nơi tái ngoại kia?

Lăng Hoa do dự một hồi, cuối cùng đau khổ cười một tiếng: “Cho dù ta nguyện ý, nhất thời lại đi đâu mà tìm hoàng thân quốc thích đây?”

“Có! Dương triều Bàng Thái sư càng già càng dẻo dai, đang cần một tiểu thiếp phòng 19, nếu người chịu, ngày sau vinh hoa phú quý hưởng thụ không hết, lại có thể cứu chương quây ra, đây không phải vẹn toàn cả đôi bên sao?”

Những lời này truyền ra bên ngoài, bỗng nhiên có một tiếng truyền lại.

“Đừng nghe lời hân!”

Bàng An ngẩng đầu nhìn lên, một đám người đi đến, Thư sinh đi đầu dắt díu chương quây Duyệt Lai khách điểm Dương Vũ Lý, đi theo phía sau, là hai người Vương Triều Mã Hán, thất phẩm phủ Khai Phong, người mặc áo quan, hông đeo đao.

Nói chuyện là Thư sinh Trần Nguyên kia, Bàng An trông thấy Dương chương quỹ rõ ràng đang đi vào đây, trong lòng không khỏi sững sờ, Lăng Hoa lại vô cùng mừng rỡ, thoáng một tý đã nhào tới: "Phụ thân!"

Trần Nguyên vội vàng ngăn Lăng Hoa lại: "Không nên đụng vào cha ngươi, trên người hắn có thương tích, mau tìm cái giường chiếu để cho hắn nằm xuống nghỉ ngơi."

Lăng Hoa bây giờ mới nhìn thấy, chương quỹ ngay cả đi đứng đều có chút phí sức.

Mấy Thư sinh ở trọ tới hỗ trợ, đỡ chương quỹ đến trong phòng nghỉ ngơi, còn có người chạy tới mời lang trung đến xem tổn thương, Bàng An kia ngơ ngác đứng ở một bên, có chút không biết làm sao.

Thời điểm mọi người bận việc an bài Dương chương quỹ, Trần Nguyên lúc này đứng ở một bên, con mắt nhìn quán rượu bị đập nát.

Trương Long Triệu Hổ đợi chương quỹ nằm ngủ, lúc này mới nói với Trần Nguyên: "Trần Thế Mỹ, chúng ta đi thôi, còn có một số việc, có khả năng Bao đại nhân muốn hỏi ngươi."

Lăng Hoa đi ra đưa tiễn, Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của nàng: "Từ từ chiếu cố cha ngươi, ta xử lý sự tình tốt rồi sẽ trở về."

Một bên, Bàng An đang đứng ở chỗ này, một bộ dạng rất vô tội, Trần Nguyên bàn giao tốt cho Lăng Hoa, rất khách khí nói một câu: "Bàng tổng quản, còn sững sờ ở trong đó làm cái gì? Chúng ta cùng đi thôi."

Bàng An hừ lạnh một tiếng: "Ta là tổng quản phủ Thái sư, ta không phạm vương pháp, đi phủ Khai Phong các ngươi làm cái gì? nếu như Bao Hắc Tử muốn mời ta uống trà, cũng phải chọn thời điểm mà mời."

Trương Long không nói hai lời, xuất ra cái khóa sắt, tay run lên, liền đeo lên trên người Bàng An, quát: "Đi!"

.....

Tại công đường, đối mặt với căn cứ chính xác giống như sắt, Bàng An không có cách nào chối cãi, hình như hắn cũng không muốn chống chế, rất sung sướng, cười vài câu liền thừa nhận tất cả chuyện đã trải qua.

Hắn một chút cũng không sợ, bởi vì hắn là quản gia phủ Thái sư, là người làm việc vì Bàng Thái sư, cho dù xảy ra đại sự, sẽ có Bàng Thái sư ôm lấy cho hắn.

Tại dưới công đường Bao Chứng xử án, hắn còn muốn hung hăng hơn so với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường tốt xấu cũng quỳ một chân xuống, Bàng An lại một chân đều không quỳ xuống, đứng thẳng tắp ở nơi đó, khinh thường Bao Chứng, hắn phạm phải, chỉ là tội vu hãm, dựa theo luật pháp Tống triều, chỉ cần hậu quả không phải quá nghiêm trọng, phần lớn đều là lưu vong thôi.

Hơn nữa, hắn có chỗ để dựa vào, nghĩ đến đây, Bàng An nói: "Ta là chọn lựa tiểu thiếp phù hợp vì Thái sư, nếu có cái gì không ổn, mời Bao đại nhân đi nói cùng Thái sư."

Việc nhỏ như vậy, Thái sư chỉ nói một câu, có thể giúp hắn hòa giải, cho nên hắn cho rằng, chỉ cần lời Bàng Thái sư ra, Bao Chứng sẽ không làm gì được chính mình.

Bao Chứng nhìn thái độ kiêu căng kia của Bàng An, nói một tiếng: "Ngươi thật sự cho rằng ta không dám chém ngươi sao? Ngươi đâu, mang Cầu đầu trăm ra!"

Bàng An cho rằng Bao Chứng đang hù dọa hắn, cho dù không có Bàng Thái sư, tội hắn cũng không đáng chết, ít nhất không phải tội ác tày trời, đâu thể lấy Cầu đầu trăm ra chém ngươi?

Thẳng đến lúc cái Cầu đầu trăm kia hạ xuống, Bàng An mới biết được, Bao Chứng thật sự ác hơn so với hắn tưởng tượng.

"Ngươi...các ngươi không thể chém! Ta là quản sự....quản.....!!!" Bàng An bị lôi lên, đặt xuống giữa Cầu đầu trăm, hắn sợ hãi đến nín cả lưỡi, nhưng chỉ có thể nói đến chữ quản, cái đao sáng loáng đã bị Triệu Hổ giật xuống.

Phụt.....!!!! Cầu đầu trăm cắt ngang người Bàng An.

Đây là lần đầu tiên Trần Nguyên chứng kiến tràng cảnh giết người, máu chảy đầm đìa, lúc Bàng An kia, bị Cầu đầu trăm cắt thành hai nửa, toàn bộ nội tạng trong bụng chảy xuôi ra bên ngoài, Trần Nguyên cảm giác ngực mình bị một thứ gì đó chèn ép, dạ dày co bóp kịch liệt một hồi, thiếu chút nữa liền phun ra.

Những người khác, bộ dạng xác thực là không sao cả, hiển nhiên là quá quen thuộc.

Sáu Bộ khoái đi lên, hai người khiêng Cầu đầu trăm xuống đi, còn có hai người mang theo hai nửa thân thể Bàng An, ném ra ngoài công đường, thân thể đầy máu vẫn không nhúc nhích, cùng một con chó chết không có gì khác nhau.

Rất chán ghét Bàng An, nhưng Trần Nguyên có lẽ là không nhìn được khi nhìn thi thể kia, cảm giác khác không có, chỉ có cảm giác muốn nôn.

Còn có hai Bộ khoái, quét công đường sạch sẽ, nhưng mùi máu tanh nồng đậm vẫn tràn ngập trong không khí, Bao Chứng vỗ tấm gỗ, quát: "Bãi đường!"

Hôm nay liền đến đây thôi, nên đây thì đây, đáng chết đã giết, Trần Nguyên xoay người lại, muốn đi, lần gặp mặt này, cho Trần Nguyên một loại cảm giác, khoảng cách giữa mình và Bao Chứng lại càng ngày càng gần.

Loại cảm giác này lại làm cho Trần Nguyên có chút bất an, trong đầu lại nổi lên hình dạng Bàng An vừa rồi, nhất đao lưỡng đoạn, cái gì trong bụng cũng đều chảy ra, tiếng kêu thống khổ trước khi chết của Bàng An, phảng phất như đang cắt xé dũng khí của Trần Nguyên, trong suy nghĩ, gương mặt đầy vụn vụn của Bàng An, rõ ràng chậm rãi đổi thành chính mình.

Lúc đi ra, Trần Nguyên cái này mới phát hiện, Hàn Kỳ kia một mực đi phía sau mình.

Đối với Hàn Kỳ, có thể đứng ra giúp mình, Trần Nguyên thật bất ngờ, cũng rất cảm kích, đặc biệt là Hàn Kỳ biết mình không phải là địch thủ đối phương, hoàn nguyện ý đứng ra, càng làm cho Trần Nguyên cảm động, nhân vật này giống như này, cũng là rất hảo hán, hẳn coi rẻ Trần Thế Mỹ, sai người đuổi theo giết mẫu tử Tần Hương Liên.

Trần Nguyên quay đầu lại nhìn Hàn Kỳ, không nói gì, lần thứ ba quay đầu lại, trong lòng rốt cục có chút không đành lòng.

Vì vậy, thời điểm Trần Nguyên quay đầu lại lần thứ ba, liền nói: "Quán rượu của ta hiện tại cũng muốn thuê một tiểu nhị, người nguyện ý đến làm không?"

Hàn Kỳ tự nhiên không biết chối từ, hiện tại chân hấn cà nhắc rồi, sự tình leo tường không làm được, mỗi ngày chỉ có thể dựa vào bán củi, miễn cưỡng sống tạm, đi đứng không tốt, quả thực có chút cố hết sức.

”

40. Chương 40: Tổ Cáo

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 40: Tổ cáo

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bọn hấn trở lại khách điểm, Bao Chứng bãi đường, Âu Dương Tu lại vội vàng tới bái phỏng.

Bọn người Âu Dương Tu đã sớm nhận được tin tức, Bàng Thái sư tại dưới ban ngày ban mặt xếp đặt kế hãm hại người vô tội, khinh mạn nữ tử, tội lớn bức này, chính dễ dàng dùng để làm chút ít văn vẻ tố cáo.

Vốn Âu Dương Tu muốn nghe quá trình thẩm vấn, nhưng thời điểm hấn đến, Bao Chứng cũng đã bãi đường rồi, bắt đắc dĩ, chỉ có thể đến hậu viện cầu kiến.

Nhìn thấy Bao Chứng, Âu Dương Tu đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Bao đại nhân, nghe nói quần gia Bàng An phủ Thái sư, bởi vì hãm hại người vô tội, bị người bắt rồi?"

Bao Chứng gật đầu: "Có chuyện này, vừa rồi, tại phía trên công đường, Bàng An nhận tội, ta đã chém hắn!"

Âu Dương Tu nghe xong, ảo não không thôi: "Ta nói Bao đại nhân! Làm sao người lại giết hắn? Nếu chúng ta bẩm báo hoàng đế, đảm bảo sẽ khiến cho kia Bàng lão tặc không chịu nổi! Người giết hắn, chẳng phải là chết không có đối chứng?"

Bao Chứng cười ha ha một tiếng, nói: "Âu Dương đại nhân nói gì vậy, Bàng An kia đã nhận tội, thú nhận đối với tất cả hành vi phạm tội, Bàng An là quần gia Bàng phủ, Bàng Thái sư chống chế như thế nào? Ta đã chuẩn bị tốt tấu chương, đang chuẩn bị vào cung gặp hoàng thượng, tố cáo hắn!"

Âu Dương Tu nghe vậy, mừng rỡ nói: "Bao đại nhân muốn đi tố cáo Bàng Cát?"

Bao Chứng gật đầu.

Âu Dương Tu lập tức nói: "Tốt, hiện tại ta đi thông báo Phạm Trọng Yêm Phạm đại nhân, Vương Chất Vương đại nhân, Hàn Kỳ Hàn đại nhân, chúng ta cùng một chỗ gặp hoàng thượng, lần này nhất định phải cho Bàng lão tặc kia đẹp mắt!"

Bao Chứng thoáng do dự một tý, nói: "Cái này, không cần kinh động nhiều người như vậy đâu?"

Âu Dương Tu cười ha ha một tiếng, nói: "Bao đại nhân yên tâm, chúng ta nhận được tin tức, vài vị đại nhân đều tụ tập tại phủ Phạm đại nhân, chưa từng rời đi, hiện tại hô một câu sẽ tới, xin Bao đại nhân đi chậm một bước, chúng ta sẽ đi sau."

Bao Chứng không nói thêm gì, chấp tay tiễn Âu Dương Tu.

Tại lúc Âu Dương Tu đi ra ngoài, thân ảnh Công Tôn Sách loáng tiến đến, nói: "Đại nhân, vấn đề này bị bọn hắc biết rõ, thật sự có chút phiền phức."

Bao Chứng cười khổ lắc đầu: "Trước đó lần thứ nhất, dùng binh khí đánh nhau tại trước cửa phủ Thái sư, ta đã giúp bọn hắc, chỉ là, Phạm đại nhân quá mức cố chấp, ta sợ bọn họ không đầu lại Bàng Thái sư, sẽ lại bị hãm hại."

Công Tôn Sách gật gật đầu, nói tiếp: "Đại nhân, chúng ta nhận được tin tức, Sài Dương tụ tập rất nhiều nhân vật giang hồ tại Tân Nhạc lâu, bọn hắc và phủ Thái sư trong lúc đó, khó tránh khỏi có một trường ác đấu, chúng ta nên làm như thế nào?"

Bao Chứng nhíu chặt hai hàng chân mày lại, một lát sau mới nói: "Đi gặp mặt thánh thượng trước."

Không qua bao lâu, Phạm Trọng Yêm và một đám đại thần đã tới rồi, bọn hắc và Bao Chứng gặp nhau, lòng tràn đầy ước mơ vạn ngã Bàng Thái sư, vui sướng đi vào hoàng cung.

Nhắc tới cũng trùng hợp, Bàng Thái sư đã sớm thu được tin tức Bàng An gặp chuyện không may, hắc đã ngờ tới, những người nhìn hắc không thuận mắt kia, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hắc, cho nên tiên tiến cung tìm nữ nhi của hắc, Bàng nương nương, dọn đường thoáng một tý.

Vừa mới nói cùng con gái, Bàng nương nương đáp ứng buổi tối sẽ giúp hắc, hạ thấp lửa giận của Nhân Tông hoàng đế, không đợi đến lúc hoàng thượng về, thời điểm đang chuẩn bị đi về làm tiếp chút ít chuẩn bị, liền gặp phải bọn Phạm Trọng Yêm.

Trên mặt Phạm Trọng Yêm mang dáng tươi cười của người thắng, hỏi: "Bàng Thái sư, người đang đi nơi nào vậy?"

Bàng Thái sư hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta đi nơi nào, giống như còn chưa tới phiên Phạm đại nhân tới hỏi?"

Bọn người Phạm Trọng Yêm đang muốn nói hai câu, chằm chọc Bàng Thái sư một tý, lại bị Bao Chứng cắt đứt, Bao Chứng bước ngang, đứng chắn ở giữa, nói: "Thái sư đừng vội đi! Bao Chứng đang có việc muốn gặp mặt thánh thượng, có liên quan đến phủ Thái sư, kính xin Thái sư cùng theo ta đi tới!"

Thốt ra lời này, không riêng Bàng Thái sư ngẩn người, mà ngay cả bọn người Phạm Trọng Yêm, cũng không nghĩ tới Bao Chứng sẽ nói trắng ra như thế, nghĩ đến lúc này đây, Bao Chứng nhất định là đã muốn Thái

sự sụp đổ, mấy người không khỏi đồng thời mừng rỡ, vui sướng chạy lên tận não, đồng thời âm thầm quyết định chủ ý, chỉ cần Bao Chứng chịu xuất đầu, lúc này đây, bọn hắn tất nhiên sẽ tương trợ.

Bàng Thái sư nhìn nhìn Bao Chứng, nói: "Bao đại nhân! Tốt, ta theo người gặp mặt thánh thượng."

Phạm Trọng Yên và bọn người Âu Dương Tu, Bao Chứng đi cùng một chỗ, Bàng Thái sư một mình một người theo ở phía sau, bước tiến cực kỳ trầm ổn, không nhìn ra chút khẩn trương nào.

Âu Dương Tu nhỏ giọng nói: "Lão tặc này lại có thể bảo trì bình thân."

Một bên, Hàn Kỳ tiếp lời: "Chờ một lát, nhìn xem hắn còn có thần sắc như vậy hay không, ta dám đánh cược, đợi hoàng thượng vừa ra, hắn tất nhiên giả trang một bộ dáng lão thành, đầy vẻ đáng thương."

Hoàng cung Bắc Tống có thể nói là nhỏ nhất trong các đời, một mực quán triệt mạch suy nghĩ trị quốc an dân, ví dụ như thời điểm thẩm án khai mở công đường cho dân vào xem, ví dụ như lúc trước, Thái Tông hoàng đế muốn xây dựng thêm hoàng cung, chỉ là bởi vì dân chúng phụ cận không chịu dời đi, rõ ràng cũng bỏ qua, quân chủ cũng đều không tiếp tục ý định, cái này, tại bất kỳ triều đại nào, đều là sự tình không thể tưởng tượng nổi, đương nhiên, làm như vậy cũng có một chỗ tốt, chính là hoàng đế có thể vụng trộm chạy ra khỏi cung, không cần trải qua từng cái cửa lớn.

Cái chỗ tốt khác là, bọn hắn không mất bao lâu, liền gặp được Nhân Tông hoàng đế, Nhân Tông hoàng đế đang đọc sách tại Phúc Ninh điện, nghe nói bọn hắn đến, liền tiếp kiến ngay tại Phúc Ninh điện.

Bao Chứng dẫn đầu đi vào, dựa theo quy củ, nên để cho Bàng Thái sư đi trước mới đúng, nhưng Bao Chứng mang bộ dạng cực kỳ tức giận, Bàng Thái sư cũng không nói gì.

Hành lễ xong, Nhân Tông trông thấy mặt Bao Chứng treo vẻ phẫn nộ, liền khẽ cười, hỏi: "Như thế nào? Các người, ai lại chọc giận Bao ái khanh rồi?"

Bàng Thái sư quả nhiên như Hàn Kỳ nói, đang chuẩn bị làm giả bộ dáng ra lão ngoan đồng đáng thương, Bao Chứng đã lớn tiếng nói: "Hoàng thượng minh xét, vi thần có bản tấu, tố cáo đương triều Thái sư Bàng Cát!"

Nhân Tông vừa nghe Bao Chứng nói như vậy, sự tình liên quan đến Bàng Thái sư, lập tức liếc nhìn Bàng Cát, sau đó vung tay lên, hỏi: "Bao ái khanh, muốn tố cáo Thái sư chuyện gì?"

Về mặt Bao Chứng đầy giận dữ, nói: "Quản gia phủ Thái sư Bàng An, lấy cờ hiệu Thái sư, tại phố xá, hăm hại người vô tội, ý đồ khinh mạn nữ tử, hiện tại vi thần đã xử trăm Bàng An kia. Chỉ là, Bàng Thái sư, thân là hoàng thân quốc thích, quan to đương triều, rõ ràng trong phủ lại có một quản gia như vậy, cũng không thoát được liên quan! Cái này là tội trị thuộc hạ không nghiêm, Thái sư không thể chối từ!"

Bọn người Phạm Trọng Yên vừa nghe Bao Chứng nói lời này, bốn người đều ngậy ngẩng cả người, bọn hắn vẫn cho là Bao Chứng là muốn tố cáo Bàng Cát một tội lớn, ai biết Bao Chứng chỉ tố cáo Bàng Cát "trị thuộc hạ không nghiêm!" Cái này quả thực làm cho bọn họ ngớ cả người.

Vừa rồi hùng tâm vạn tượng, còn có cả ngôn từ hùng hồn, thao thao bất tuyệt, đã chuẩn bị thật tốt kia, phảng phất như bị giới một chậu nước lạnh, tắt ngúm.

Bàng Cát nghe xong, trong lòng lại mừng rỡ.

Bao Chứng nói hết, đem toàn bộ ghi chép về việc thẩm vấn Bàng An vừa rồi, đưa cho Nhân Tông xem qua, Nhân Tông cũng không xem, giận tái mặt, hỏi: "Thái sư, có việc này không?"

Bàng Cát lập tức quỳ xuống, nói: "Cựu thần có tội, cựu thần cam nguyện bị phạt!"

Quỳ xuống, đồng thời liếc nhìn Bao Chứng, trong lòng âm thầm thầm nghĩ, Bao Chứng giết Bàng An, xem như giúp mình một chuyện, nếu như bị Phạm Trọng Yên nắm chặt chuyện này, luôn phiền toái hơn nhiều, không phải hắn sợ bọn người Phạm Trọng Yên này, hắn chỉ sợ phiền toái.

Nhân Tông ném hết sách vở xuống mặt đất, nện ở bên chân Bàng Cát, mắng: "Vô liêm sỉ! Người thân là Thái sư, người trong phủ lại làm xằng làm bậy như thế, quan giáng một bậc! Phạt bổng lộc nửa năm!"

Quan hạ một bậc không sao cả, nửa năm bỗng lộc lại càng như chín trâu mất sợi lông, cái này bằng với không phạt.

Bốn người Phạm Trọng Yêm, Âu Dương Tu, Hàn Kỳ, Vương Chất đều là bó tay rồi, thời điểm bọn hắn còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, ý chỉ hoàng thượng đã ban xuống, bốn người bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể thở dài.

Hết phim, Uyên Ương Hồ Đẹp Mộng

Chuyện hôm qua như nước chảy về đông, mãi xa ta không giữ lại được

Hôm nay có bao chuyện ưu phiền làm rối cả lòng ta

Rút gươm chém xuống nước, nước càng chảy mạnh; nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm

Gió sớm mai thổi đi bốn phương, chỉ có thể nghe thấy tiếng người nay cười chứ ai có nghe thấy tiếng người xưa khóc

Hai chữ ái tình thật đắng cay, muốn hỏi cho rõ hay giả vờ ngây ngơ

Chỉ có thể biết nhiều hay ít, khó có thể biết hết cho đủ

Như đôi uyên ương bướm bướm, trong những năm tháng khó khăn này

Ai có thể thoát được nỗi sầu nhân thế trong thế giới phù hoa đó

Đôi uyên ương đã yêu nhau sao còn muốn lên tận trời xanh?

Thôi chi bằng hãy ngủ yên trong sự dịu êm.....

”

41. Chương 41: Quy Tắc Ngâm

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 41: Quy tắc ngâm

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên cũng rất bất đắc dĩ, sáng ngày thứ hai, chuyện thứ nhất làm, chính là cùng Hàn Kỳ quét sạch sẽ quán rượu bị đập nát.

Trong khoảng thời gian này, quán rượu của hắn buôn bán lời chút ít tiền, nhưng những vò vạc rượu này là của tác phưởng, làm bề phải chiếu theo giá bồi thường, trong tiệm còn lưu giữ bảy tám vạc rượu, toàn bộ bị đập hết rồi, lần này, lại làm cho tất cả cố gắng của hắn đổ xuống sông xuống biển.

Quán rượu vừa mới quét dọn tốt, một chiếc xe ngựa đứng tại trước cửa quán Trần Nguyên, đánh xe nhảy xuống khỏi cang xe, hỏi Trần Nguyên một câu: "Ngươi là Trần Thế Mỹ?"

Trần Nguyên đứng dậy, gật gật đầu: "Tiểu nhân chính là Trần Thế Mỹ."

Người nọ đánh giá Trần Nguyên một tý, nói: "Theo ta lên xe, có người muốn gặp ngươi."

Ở bên ngoài thành, mùa hạ, phơi nắng mặt trời, làn da hơi đau nhức, lúc này, ngồi ở bờ sông, buông lưới câu xuống, cây dương và cây liễu rủ xuống, là một loại thú vui, cũng là một loại hưởng thụ.

Ngẫu nhiên có vài cơn gió nhẹ thổi qua mặt nước, sẽ dễ cho người cảm giác được từng đợt mát lạnh.

Trần Nguyên đi theo xe ngựa, đi đến bên cạnh một hồ nước, xa phu không xuống dưới, ngón tay chỉ lão giả đang thả câu, nói: "Đi đi, lão gia chúng ta chờ ngươi tại đó."

Từ phía sau, Trần Nguyên không nhìn ra lão giả này là ai, thẳng đến lúc đi vào mới nhận ra: "Lữ tướng quốc? Không biết là tướng quốc đại nhân triệu kiến, tiểu nhân đắc tội."

Lữ Di Giản quay đầu lại, làm một cái thủ thế, ý bảo Trần Thế Mỹ nhỏ giọng, vỗ vỗ một cái băng ghế không bên cạnh mình, nói: "Đến, ngồi xuống, nhỏ giọng nói chuyện, không cần phải dọa bọn cá."

Trần Nguyên mỉm cười, đi qua ngồi xuống bên cạnh hắn.

Trên mặt nước, phao cá vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên còn không có cá mắc câu, Lữ Di Giản phảng phất là thật sự rất sợ dọa cá bỏ đi, thanh âm cực kỳ nhỏ, hỏi: "Sài Dương tìm người chưa?"

Lời hỏi này, làm Trần Nguyên sững sờ, không biết trả lời như thế nào, một thời gian ngắn trước, hắn đối với mấy cái tranh đấu quan trường và giang hồ, đều không quá lưu ý, cũng không biết Lữ tướng quốc ở bên nào, là giúp Sài Dương, hay là giúp Bàng Thái sư?

Một hồi lâu không nói chuyện, Lữ Di Giản cười ha ha một tiếng, nói: "Sài Dương kia là loại người giữ lời, tất nhiên không đến làm phiền người."

Trần Nguyên lúc này mới tiếp lời: "Tướng quốc minh giám, hần xác thực chưa từng đến, ngay cả rượu, đều không cho ta đưa."

Lữ Di Giản nhìn mặt nước, nhìn chằm chằm vào phao câu cá kia, nói một câu, lại làm cho Trần Nguyên rất là tức giận: "Bàng Thái sư nói, hần nhất định phải đưa tiểu cô nương trong khách điểm kia về nhà."

Trần Nguyên lập tức giận ngập đầu, hung dữ nói: "Cái lão nhân này, thật sự đáng giận!"

Lữ Di Giản gật đầu: "Ừm, hần là có chút quá mức, hôm nay, có thể Âu Dương Tu tên kia sẽ đi tìm người."

Trần Nguyên không biết Lữ Di Giản nói những việc này cùng hần, là xuất phát từ ý đồ gì, liền hỏi: "Hần tới tìm ta làm cái gì?"

Lữ Di Giản vung tay, đưa phao cá sang chỗ khác, nói: "Hai chuyện, chuyện thứ nhất, là ngày hôm qua bọn hần nghe nói Bao Chứng bắt được quân gia phủ Bàng Thái sư, một đám người muốn cùng Bao Chứng cùng đi tố cáo Bàng Thái sư, ai biết, Bao Chứng cuối cùng chỉ tố cáo Bàng Cát một tội trị thuộc hạ không nghiêm. Đám này Thư sinh có chút không cam lòng, Bàng An đã bị Bao Chứng chém rồi, còn muốn đem vấn đề này ra, tự nhiên muốn tìm bọn các người đi làm chứng."

Trần Nguyên khẽ lắc đầu: "Làm chứng lại có thể thế nào? Một cái tội cường đoạt dân nữ, há có thể tổn thương đến Thái sư?"

Lữ Di Giản lúc này mới lần đầu tiên xoay đầu lại, nhìn Trần Nguyên, ánh mắt có chút khen ngợi: "Không tệ, người có thể nhìn rõ ràng điểm này, cực kỳ không tệ. Bao Chứng chính là biết rõ nguyên nhân này, cho nên mới không đi đụng vào Bàng Thái sư. Hần chém Bàng An, là muốn Bàng Thái sư thu tay lại, đáng tiếc, Phạm Trọng Yên và Âu Dương Tu, những người này đọc sách nhiều quá."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: "Xin hỏi tướng quốc, bọn hần tìm ta, sự tình thứ hai lại là vì cái gì?"

Lữ Di Giản có chút nghiêng ngả, nhìn Trần Nguyên, nói: "Ngoại trừ làm nhân chứng, rất có thể còn muốn thuyết phục Lăng Hoa, để Lăng Hoa đáp ứng gả cho Bàng Thái sư."

Trên mặt Trần Nguyên, vào thời điểm này, đã không có phần nộ, dưới cái nhìn soi mói của Lữ Di Giản, nói: "Bọn hần, có phải là có chuyện gì, muốn ra tay từ bên trong phủ Thái sư hay không?"

Lữ Di Giản lại cười một tiếng, ánh mắt nhìn Trần Nguyên lại càng không giống với lúc trước: "Hồ Tĩnh kia, vốn là lão nhân Hàn Kỳ mời đến, bọn hần nhận được tin tức, Bàng Thái sư lên giữ bảo vật phiên bang tiến cống, Hồ Tĩnh kia là Hàn Kỳ phải đi kiểm chứng, chỉ là sự tình làm một nửa, liền bại lộ."

Trần Nguyên hỏi: "Bởi vì ta vạch trần nàng?"

Lữ Di Giản lắc đầu: "Người ngày đó, nếu không vạch trần nàng, nàng đã bị Gia Luật Niết Lỗ Cổ kia giết chết."

"Gia Luật Niết Lỗ Cổ?"

”Đúng, là Cửu Vương Tử kia, hắn là con trai độc nhất của Gia Luật Trọng Quan, tại dòng họ xếp hàng lão cửu, là người âm hiểm xảo trá, lúc này đây, vốn là hắn tiếp xúc cùng với Bàng Thái sư, lại ra vẻ xa phu, không riêng gì là Hồ Tĩnh kia, mà ngay cả bọn người Âu Dương Tu, cũng bị hắn lừa gạt, nếu không phải đi đến Phủ Khai Phong, bị Bao Chứng nhìn ra sơ hở, có khả năng thân phận của hắn đến hiện tại cũng không có người nào biết được.” Lữ Di Giản nói rất kỹ càng, phảng phất là trao đổi đối sách cùng một đại thần trong triều.

Trần Nguyên không giả bộ hồ đồ nữa, nghĩ một lát nói: ”Nếu Bao đại nhân cũng không nắm chắc vận ngã Bàng Thái sư, càng không muốn khiến tranh chấp hai nước trở nên gay gắt, lúc này mới giả bộ như không biết, chỉ là, hắn và Sài Dương, giống như nhện thức nhau.”

Lữ Di Giản gật đầu: ”Có khả năng, những chuyện trên giang hồ này, ta biết cũng không phải rất rõ ràng, nghe nói bọn người Phạm Trọng Yêm muốn lấy được, chính là một đôi ngọc mã(ngọc hình ngựa), kết quả chỉ lấy được một cái, cái khác cũng ở bên trong phủ Thái sư, cho nên, bọn hắn muốn tìm người vào phủ Thái sư, lén đem một cái khác ra.”

Lữ Di Giản nói cho Trần Nguyên, Phạm Trọng Yêm và những người kia muốn phái người lén vào phủ Thái sư, biện pháp tốt nhất hiện tại, là đánh chú ý trên người Lăng Hoa, Bàng Thái sư đã bắt tiếng, nhất định phải cưới Lăng Hoa trở về.

Đây không phải bởi vì Lăng Hoa xinh đẹp, cũng không phải lại vì cái gì ngũ hành tương xứng, mà là vì hiện tại, sự tình Bàng An, cả Biện Kinh đều biết rồi, Bao Chứng chém Bàng An, tuy hòa giải vấn đề này rồi, nhưng mặt mũi Bàng Thái sư đã mất. Nếu như ngay cả một người nữ tử khách điểm bình thường, cũng không thể lấy, Bàng Thái sư cảm giác mình không còn mặt mũi lẩn lộn.

Lữ Di Giản nói: ”Kỳ thật ta cảm thấy, tất cả việc bọn hắn làm đều là uống phí, coi như các ngươi chứng minh được, Bàng An là do Thái sư sai sử rồi, cho dù tiểu cô nương kia dùng trinh tiết của mình, đổi lấy một cái ngọc mã khác, có thể vận ngã Bàng Thái sư sao?”

Vuốt vài sợi tóc trên trán mình, Lữ Di Giản nói tiếp: ”Chúng ta, những người làm thần tử, có lúc nào an toàn? Thời điểm Hoàng thượng thích ngươi, ngươi liền an toàn, dù cho ngươi phạm vào vương pháp, cũng không có việc gì, đây là một định luật tồn tại mãi mãi, không thể nói rõ.”

Trần Nguyên thuận miệng hỏi: ”Quy tắc ngầm của quan trường?”

”Quy tắc ngầm? Ha ha, dùng cái từ này thật tốt quá, cái quy tắc ngầm này, Bàng Cát hiểu, Bao Chứng hiểu, ta cũng hiểu, nhưng chút ít thư sinh, lo đọc sách, lo thiên hạ nhiều, lại không hiểu.” Lữ Di Giản hiển nhiên cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với cái từ ”quy tắc ngầm” này.

Hắn nhìn Trần Nguyên, hỏi: ”Thế nào, còn có cái gì không rõ sao?”

Trần Nguyên ôm quyền hỏi: ”Tiểu nhân vẫn không rõ, tại sao tướng quốc đại nhân phải nói cho ta biết những chuyện này?”

42. Chương 42: Trời Sập Đập Bọn Họ Trước

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 42: Trời sập đập bọn họ trước

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lữ Di Giản xoay đầu lại, nói: ”Ta muốn biết, nếu như bọn Âu Dương Tu tới tìm ngươi, ngươi sẽ giúp bọn hắn sao?”

”Giúp! Đương nhiên giúp!” Trần Nguyên trả lời như chém đinh chặt sắt.

Lữ Di Giản rất là thoả mãn, gật đầu nói: ”Ừm, như vậy cũng tốt.”

Trần Nguyên vừa nghe lời này, vui vẻ hỏi: "Tướng quốc có ý tứ là, người có thể giúp ta?"

Lữ Di Giản lắc đầu: "Ta không có ý tứ này, ta chỉ hi vọng người thành công mà thôi. Nhớ kỹ, người nào loạn càng lớn, người càng an toàn, tốt nhất nào loạn đến chỗ hoàng đế, lại để cho hoàng đế nhớ kỹ danh tự người, Bàng Thái sư cũng không dám động tới người đâu."

Trần Nguyên xoay động con người, hỏi thăm dò một câu: "Nếu như, tiểu nhân thất bại, Tướng quốc đại nhân có thể chỉ cho tiểu nhân một con đường đi hay không?"

Lữ Di Giản lắc đầu, nói: "Người há có thể không có đường đi? Lần này hợp tác cùng người, đều là một ít chính nhân quân tử, chính nhân quân tử, chính là dùng để ngược sông, gió lớn rồi, người trốn ở phía sau bọn họ là được."

Trong lòng Trần Nguyên thầm mắng một câu: "Người này, tuyệt đối là cáo già!"

Hắn hiểu được, Lữ Di Giản nói nhiều như vậy, chính là muốn nhìn một chút, Trần Nguyên hẳn tự xử như thế nào, ở bên trong nơi nước xoáy này, nếu như mình biểu hiện ra tốt, lại để cho Lữ Di Giản thoải mái mà nói, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài dự liệu.

Trước kia, Trần Nguyên một mực không muốn tiếp xúc quan trường, bởi vì hắn cảm thấy cái này không phải điều tất yếu, hẳn cho là mình an ổn làm việc buôn bán, có thể sống tốt. Nhưng quán rượu bị người đập phá, Trần Nguyên đã rất rõ ràng, Trần Nguyên đời trước, có thể tay không lập khách điểm ba sao, nhưng Trần Thế Mỹ không làm được!

Tại pháp chế chế độ Tổng triều, đã rút lại phía sau rất nhiều năm, muốn thoát ly giang hồ, thoát ly quan trường, an ổn việc buôn bán? Liền có một tấm gương —— Dương chương quý .

Nói không chừng, lúc nào đó, không biết bởi vì sự tình gì, cũng sẽ bị người ta tiện tay bóp chết.

Quan trường, giang hồ, đều không cách nào né tránh, đã không trốn thoát, vậy thì chơi đi!

Cái này không có gì phải sợ, cùng lắm thì hoàng thượng hỏi mình kết hôn chưa, nói đã kết hôn rồi là được.

Lữ Di Giản, là một lựa chọn tốt.

Đàm luận đến chỗ này, Lữ Di Giản đến một con cá cũng không câu được, lão nhân này tìm địa phương xa, cũng không phải là vì câu cá, chỉ là không muốn để cho người khác trông thấy hắn và Trần Nguyên ở cùng một chỗ mà thôi.

Chuyện phải hỏi, đều nói xong rồi, việc còn lại, một người thông minh không cần nói, Trần Nguyên đứng dậy cáo từ: "Tiểu nhân không quấy rầy nhã hứng của Tướng quốc đại nhân nữa, ở phía trong cửa hàng còn đợi thu thập, kính xin Tướng quốc đại nhân tha thứ."

Lữ Di Giản gật đầu: "Ừm, đi đi."

Trần Nguyên đi rồi, quản gia Lữ Phúc vọt ra, hỏi: "Lão gia, hiện tại chúng ta cũng trở về sao?"

Lữ Di Giản suy nghĩ một chút, sau đó đứng dậy rời đi, cần câu cũng không cầm, nói với Lữ Phúc: "Nhìn chăm chăm vào Trần Thế Mỹ này cho ta."

Lữ Phúc có chút không rõ, hỏi: "Lão gia, nếu ngài muốn dùng hắn, trực tiếp nói cùng hắn là được, cần gì phải khó khăn như vậy?"

Lữ Di Giản thở dài: "Tuyển người phải chọn tốt, đặc biệt là người của chúng ta, muốn dùng tại phương Bắc, nhất định phải có năng lực, không cần phải quá nhu nhược, bị một đám mã tặc giết đi, quả thực có chút uất ức, đi thôi, xem tiểu tử này chơi như thế nào."

Thời điểm Trần Nguyên trở lại khách điểm, Âu Dương Tu đã ở nơi này, tất cả giống như Lữ Di Giản nói, Âu Dương Tu có thể là sợ Lăng Hoa và Trần Nguyên không quen, cố ý kéo Sài Dương và Hồ Tĩnh tới làm thuyết khách.

Hắn vừa đi vào khách điểm, đã nhìn thấy Dương chương quý dương thương trong phòng, ba người Âu Dương Tu đang cực lực khuyên bảo Lăng Hoa, mà Dương chương quý cực kỳ kích động, nếu không phải là mình khó có thể đứng dậy, phỏng chừng hắn sẽ nhảy dựng lên đánh người.

"Các vị đại nhân! Chúng ta chỉ là dân chúng tóc húi cua, đâu có thể đắc tội phủ Thái sư? Mong rằng mấy vị giờ cao đánh khẽ buông tha tiểu nữ, ngày mai ta liền tìm một người tốt, gả nàng đi, cũng tốt hơn đi làm cái gì tiểu thiếp phòng 19." Thanh âm Chương quỳ bi phẫn, chính giữa kẹp lấy một câu dân chúng, vô cùng thống khổ cùng bất lực.

Mà Âu Dương Tu lập tức nói: "Lão trượng nói lời ấy rất sai, Bàng tặc kia làm nhiều việc ác, mỗi người đều muốn giết, nếu lão trượng có thể giúp chúng ta diệt trừ gian nịnh này, sẽ lưu danh sử sách!"

Dương chương quỳ đau khổ nói: "Ta nào dám muốn cái gì lưu danh sử sách, đắc tội Thái sư, sau khi ta chết, có thể lưu một khối xương cốt, đã hài lòng rồi!"

Hai người căn bản không phải cùng một giai tầng, nói không thể thông, Hồ Tĩnh đang khuyên bảo Lăng Hoa, mà Sài Dương kia ngồi ở một bên, yên lặng không lên tiếng.

Trần Nguyên đẩy cửa tiến đến, chương quỳ phảng phất là bắt được cây cỏ cứu mạng, nói: "Thế Mỹ, người nhanh nói cùng bọn họ, chúng ta không đi lên tòa án, cũng không gả Lăng Hoa! Ta biết rõ người và Lăng Hoa thích nhau, ngày mai, liền để các người kết thành vợ chồng!"

Mặt Lăng Hoa thoáng một tý đã đỏ, mà thời điểm Hồ Tĩnh chứng kiến Trần Nguyên, thần sắc rõ ràng hơi có chút ngốc trệ, nghe xong lời này của chương quỳ, trên mặt Hồ Tĩnh nổi lên một tia thất lạc.

Trần Nguyên cười một chút: "Chương quỳ, chúng ta hay là nghe Âu Dương đại nhân, nói sự tình Bàng An cho Âu Dương đại nhân, sau đó, lại đáp ứng Bàng Thái sư là được."

Những lời này hiển nhiên đã kích Dương chương quỳ không nhẹ, hần nhìn Trần Nguyên, phảng phất như nhìn một cừu nhân giết cha, quát: "Trần Thế Mỹ! Ta nhìn sai người rồi!"

Biểu lộ Lăng Hoa cũng là bắt đầu ngốc trệ, cặp mắt nhìn Trần Nguyên kia, ở phía trong đều là nước mắt, Trần Nguyên mang khăn tay ra, nhẹ nhàng lau giọt nước mắt rơi xuống, mang trên mặt một loại nụ cười tự tin, nói: "Tin tưởng ta, đây là lựa chọn tốt nhất, ta không mặc kệ người đâu."

Trần Nguyên nói những này, là bởi vì hần biết rõ, trốn, nhất định là không trốn được, hi vọng bọn Âu Dương Tu vận ngã Bàng Thái sư, cực kỳ xa vời, nhưng nếu như hợp tác cùng bọn họ, ít nhất kéo mấy cái đại nhân vật đi ra, trời sập xuống, cứ nện bọn hần trước.

Nếu như không hợp tác mà nói, bọn Âu Dương Tu cũng không nhảy ra đấu một trận cùng Bàng Cát, như vậy chính là Duyệt Lai khách điểm trực tiếp đối mặt với phủ Thái sư rồi, tình thế này càng không thể lạc quan.

Âu Dương Tu cao hứng đứng lên nói: "Trần huynh có đại nghĩa sâu như vậy, nếu có thể trừ bỏ Bàng tặc, Trần huynh đương là cầm công đầu, Âu Dương Tu xin bồi lễ!"

Nói xong, khom người chào.

Nhìn Âu Dương Tu cúi đầu với mình, một loại cảm giác thành công liền bay lên từ trong lòng Trần Nguyên, hần cực kỳ muốn hỏi Âu Dương Tu một chút, câu "Trên ánh trăng có ngọn liễu, người hẹn ước sau hoàng hôn" kia, tốt cuộc là hần ghi cho ai?.

Phỏng chừng Âu Dương Tu này cúi đầu, chỉ là khách khí thoáng một tý, không đợi Trần Nguyên nâng lên, chính hần liền bắt đầu đứng dậy, sau đó ôm nói đối với Sài Dương: "Sài huynh, chuyện còn lại tại đây, liền giao cho người, bây giờ ta trở về, đi thương lượng cùng Phạm đại nhân, xem kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào để tố cáo lão tặc này."

Âu Dương Tu nói đi là đi, còn lại Sài Dương và Hồ Tĩnh ở chỗ này, thần sắc Sài Dương có chút xấu hổ, nói: "Trần huynh, người thật sự muốn để vị cô nương này đi sao?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng sờ đầu Lăng Hoa một chút: "Bàng Thái sư đã nói muốn, nhất định phải đưa nàng nhập phủ Thái sư, Duyệt Lai khách điểm chúng ta cũng không có kim bài miễn từ, lại có thể làm thế nào?"

Nghe được lời này, Dương chương quỳ nằm ở trên giường khóc ồ lên, lấy tay hung hăng đánh ván giường, chỉ hận chính mình không dùng được, Lăng Hoa cũng nhào tới, hai phụ tử ôm nhau, khóc ồ lên.

Nữ nhân, chính là tình cảm yếu ớt, hốc mắt Hồ Tĩnh bắt đầu hiện màu hồng, nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, nói: "Trần Thế Mỹ, nếu ngươi là nam nhân, hiện tại liền dẫn Lăng Hoa đi, chúng ta bảo vệ hai người ra khỏi thành Biện Kinh!"

Trần Nguyên cũng cười rất tiêu sái, hỏi: "Hiện tại liền đi? Hiện tại rời đi mà nói, phủ Thái sư có đầy đủ năng lực tra được tung tích của chúng ta, ngoài ra, bộ dáng chường quầy như thế, có thể đi được nhanh hay không?"

Hồ Tĩnh biết rõ Trần Nguyên nói rất đúng, thở dài, không lên tiếng nữa.

Trần Nguyên lại nhìn nàng một tý, ân cần hỏi: "Thương thế của ngươi tốt chưa?"

43. Chương 43: Chơi Luôn Đi

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 43: Chơi luôn đi

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh chợt nhớ tới mình tổn thương, thật sự dính vào chỗ kín, mà lúc đó, lại là Trần Nguyên giúp nàng đổi quần áo, tăng thêm hồ hấp nhân tạo nàng không thể hiểu được kia, trong lòng lập tức có chút xấu hổ, không kiên nhẫn, nói một câu: "Tốt rồi."

Sài Dương không có phương pháp xử lý gì, hần luôn luôn tự xưng là hạng người hiệp nghĩa, bây giờ nhìn một cô nương sắp rơi vào miệng cọp, không thể giúp đỡ, còn muốn cô nương này giúp đỡ lấy ra mấy cái gì đó, cảm giác rất không thoải mái.

Kế hoạch của bọn hần đã thập phần chu đáo, chỉ là kém một người, có thể lẫn vào phủ Thái sư, hiện tại hần muốn nói chuyện cùng Lăng Hoa, rồi lại vô pháp mở miệng, chỉ có thể kéo Trần Nguyên qua, nói: "Trần huynh, chúng ta nói kỹ càng kế hoạch, sau đó ngươi lại thương nghị cùng phụ tử bọn họ là được."

Kết cấu bên trong Phủ Thái sư, Sài Dương mang trên thân thể, mở ra, đặt trên một cái bàn lớn bên ngoài, ngón tay Sài Dương chỉ gian phòng ở lớn nhất trên bản đồ, nói: "Đây là phòng tiếp khách phủ Thái sư, từ nơi này, đi xuyên ba gian lầu các, lầu các chính giữa này, chính là địa phương Lăng Hoa cô nương phải đi, mà mấy cái gì đó chúng ta muốn, đằng sau phòng bên phải lầu các này."

Tay Sài Dương chỉ vào, mắt nhìn Trần con mắt Nguyên, sợ Trần Nguyên nghe chỗ không rõ, kỳ thật, đối với Trần Nguyên thường xuyên xem địa đồ mà nói, xem xét bố cục là đã đủ để hiểu.

Sài Dương giải thích hết địa hình, còn nói thêm: "Đến lúc đó, chúng ta sẽ đánh phủ Thái sư, hấp dẫn những hộ vệ bên trong phủ Thái sư đi ra, Lăng Hoa cô nương chỉ chờ tới lúc lão tặc ngủ, kiểm soát lừa gạt thủ vệ trước cửa, có thể thoải mái đến phía bên phải lầu các."

Nghe đến đó, Trần Nguyên vội vàng cắt ngang lời hần: "Đợi một chút, các ngươi nói có thể thoải mái, là có ý gì?"

Trên mặt Sài Dương có chút ít xấu hổ, nói: "Trần huynh, thực lực phủ Thái sư rất mạnh, chúng ta không dám cam đoan cái gì."

Trần Nguyên bắt đầu dĩ cười một chút, có chút tự giễu, nói: "Nếu ta không có đường khác có thể đi, có quỷ mới hợp tác với các ngươi."

Sài Dương ho khan một tiếng, tiếp tục nói: "Cái này, trong lầu các phía bên phải, có tiểu thiếp phòng mười bốn và tiểu thiếp phòng mười lăm, lão tặc sủng ái nhất ở, đến lúc đó, ta sẽ cho Lăng Hoa cô nương một túi mê hương, chỉ cần mở túi ra, hai người các nàng sẽ thiếp đi, mở cửa phòng đằng sau ra, cái chìa khóa ngay tại gian phòng của các nàng, tìm được cái chìa khóa, lấy cái ngọc mã kia ra, tất cả đều được rồi."

Trần Nguyên hỏi: "Vậy làm sao đi ra được?"

Sài Dương còn nói thêm: "Chúng ta có nội ứng tại phủ Thái sư, có thể tiếp ứng Lãng Hoa cô nương."

Cái loại cười nhạo bất đắc dĩ lại xuất hiện trên mặt Trần Nguyên, nói: "Vẫn không thể cam đoan an toàn, đúng không? Các người, nội ứng nếu kia có thể dùng, chính hắn có thể lấy gì đó ra, cần gì còn muốn Lãng Hoa đi?"

Sài Dương không có lời nào để nói, xấu hổ một hồi, thản nhiên thừa nhận, nói: "Hắn chỉ là một người nhóm lửa, Lãng Hoa phải xuyên qua phòng trước, hắn mới có thể tiếp ứng, mà phòng vệ phòng trước, tất nhiên rất nghiêm, chúng ta suy nghĩ mấy biện pháp, hi vọng có thể đến giúp Lãng Hoa cô nương."

Trần Nguyên nhìn địa đồ, nói: "Được rồi, thứ này để ở chỗ này, hiện tại các người ly khai, nếu bị người phủ Thái sư nhìn thấy các người ở chỗ này, tất nhiên sẽ hoài nghi."

Sài Dương gật đầu: "Như thế, ta liền cáo từ trước, Hồ Tĩnh cô nương hai ngày sau sẽ ở tại chỗ này, một là cam đoan Lãng Hoa an toàn, mà là chúng ta trong lúc đó cũng thuận tiện liên lạc."

Hồ Tĩnh lưu lại? Không có ý kiến.

Trần Nguyên đưa Sài Dương đi, đã vào nhà nhìn Lãng Hoa đang thương tâm thút thít nỉ non, cũng không an ủi cái gì, chỉ là ngồi xuống ở bên cạnh, đưa khăn mặt cho Lãng Hoa, nói: "Giúp người cha lau người, không cần phải thương tâm, tất cả sẽ có biện pháp."

Dương chương quỹ nhìn Trần Nguyên: "Còn có biện pháp nào nữa! Như vậy đi, hiện tại người mang theo Lãng Hoa, hai người các người rời đi, Bàng Thái sư kia đến, ta liền nói người đã rời đi, hắn sẽ không thể làm gì ta!"

Lãng Hoa lại càng bi thiết, nói: "Phụ thân! Người để cho ta đi, người một mình ở tại chỗ này, nữ nhi tình nguyện đi tìm chết."

Trần Nguyên thở dài: "Chương quỹ, sao người không tin ta như vậy? Người nghe ta, nếu như Bàng Thái sư phái người đi tới, người đáp ứng là được, chuyện còn lại, để ta làm, ta cam đoan với người, trừ phi ta chết đi, bằng không thì quyết không để cho Lãng Hoa bị phủ Thái sư mang đi."

Chương quỹ nhìn biểu lộ Trần Nguyên, tiếng khóc cuối cùng cũng dừng một chút, hỏi: "Thật sự?"

Trần Nguyên gật đầu: "Thật sự!"

Vừa mới thương lượng tốt, không qua bao lâu, quả nhiên có một đội nhân mã tới, khu chiêng gõ trống trên đường đi, thanh thế mười phần, đội ngũ ngừng lại tại cửa Duyệt Lai khách điểm, một người dáng người cao gầy đi đến, sau khi vào cửa, người nọ giơ đầu lên cao cao, nhìn mọi nơi một lần, cuối cùng mới hỏi: "Chương quỹ đâu?"

Trần Nguyên xem điệu bộ này, biết là người mình đợi đã đến, vội vàng đi ra ngoài đón, giả trang cái gì cũng không biết, hỏi: "Đại gia, thật sự không có ý tứ, chương quỹ chúng ta bị bệnh, đang nghỉ ngơi, nếu ngài ở trọ mà nói, tiểu nhân sẽ mang người lên lầu."

Người nọ nói chuyện lại không dễ nghe: "Ở trọ? Chỗ các người có thể để người ở lại sao?"

Một câu nói phát ra, rất nhiều ánh mắt bắn tới, Hàn Kỳ đang giúp Trần Nguyên dọn quán rượu cũng chạy tới, tiểu tử này coi như trượng nghĩa, xem xét đại đội nhân mã đến, sợ là tới gây chuyện, liền đứng ở trước mặt Trần Nguyên: "Công tử! Những người này là người nào!"

Con mắt kia lạnh lùng, thời điểm nói chuyện, người cao gầy kia cũng bị khí thế của hắn dọa cho hoảng sợ.

Đứng nhìn trên người Hàn Kỳ mặc một thân áo đuôi ngắn tiểu nhị, nhưng cái mặt kia nghiêm túc lên, hiển nhiên một cái hiệp khách.

Trần Nguyên đánh vào sau lưng Hàn Kỳ một cái, trong lòng thầm mắng: "Cũng khó trách tiểu tử người thường xuyên bị đánh, chưa nhìn đối tượng, đã tạo hình hiệp khách dọa người."

Tạo hình hiệp khách của Hàn Kỳ bị một cái đánh liền biến mất, cả người lập tức cúi thấp xuống, Trần Nguyên quát: "Làm việc của người đi! Không bảo người đến đây."

Người cao gầy kia, hiển nhiên cũng bị sát khí trong truyền thuyết, trên người Hàn Kỳ vừa phát ra kia, dọa cho co rúm, mãi mới khôi phục bộ dạng cao ngạo, nói: "Nói một tiếng cùng chưởng quầy các người, hẳn gặp vận may, Bằng Thái sư chúng ta vừa ý cô nương nhà hần, đây là sinh lễ sai ta tới đưa, hừ, có thể trèo lên Bằng Thái sư, cũng không biết các người đã tu luyện phúc khí mấy đời, có ai không, mang sinh vào."

Trần Nguyên vội vàng nói: "Cái này, cái này, đại gia, vẫn là nói một tiếng cùng chúng ta chưởng quầy trước đã, sinh lễ đưa vào sau được không?"

Người nọ cười lạnh một tiếng, nói: "Có cái gì ta không dám làm? Thái sư nhà ta vừa ý nàng, là phúc khí của nàng, nói với chưởng quầy các người, cho dù là phủ Thái sư thả ra một cái rắm, đều là vang lên rung trời, cái sinh lễ này đưa lên đây, chúng ta quả quyết không mang trở về, nếu như các người không muốn, có thể vứt ra, như vậy, lần sau chúng ta đến, cũng không phải là đưa sinh lễ đến."

Trần Nguyên nhất thời bị sặc, nhìn nhiều người cuồng ngạo, còn chưa thấy qua người cuồng như vậy! Bên trong, Dương chưởng quỹ cũng là không để ý một thân tổn thương, được Lăng Hoa nâng đi ra, nói: "Vị đại gia này, ta chỉ có một con gái, chúng ta phúc mỏng, sợ bồi nhọ cạnh cửa Thái sư, kính xin đại gia hồi bẩm Thái sư, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Người nọ trừng mắt, nói: "Nên nói, ta đã nói, những vật này, ta sẽ không mang về, nếu như người không muốn, cũng có thể ném ra đường lớn, bốn ngày sau, đó chính là ngày cưới, buổi chiều hôm đó, chúng ta tới đón người, hoặc là mang người, hoặc là... hừ hừ!"

Sau khi nói xong, một nhóm nhân mã hần mang theo lại nghênh ngang rời đi.

44. Chương 44: Cùng Lắm Thì Cá Chết Lưới Rách

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 44: Cùng lắm thì cá chết lưới rách

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Dương chưởng quỹ thiếu chút nữa ngừng thở, cả người mềm nhũn, ngã xuống, may mắn bên cạnh có một Thư sinh chạy tới đỡ, mọi người vội vàng dìu hần vào phòng.

Người đi hết, chỉ còn lại những người xem náo nhiệt kia, cũng chậm chậm tản đi, Trần Nguyên một mình một người ngồi ở bên bàn, tự rót một chén trà, trà khá thơm, chỉ là, Trần Nguyên đưa vào trong miệng, uống một ngụm, lại thấy đắng, trong lòng tính toán mình nên ứng phó cái cục diện này như thế nào.

Mới vừa suy nghĩ một chút, bên ngoài lại truyền đến một tiếng la: "Trần huynh đâu?"

Trần Nguyên cúi đầu xem xét, Bạch Ngọc Đường cùng một người tiêu chuẩn Thư sinh đang từ bên ngoài tiến đến, Trần Nguyên sững sốt một chút, hỏi: "Bạch huynh? Người không phải là bị áp giải vào nhà tù phủ Khai Phong rồi sao?"

Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ cười cười, Thư sinh bên cạnh hần lại liền ôm quyền nói: "Trần huynh, còn nhớ rõ tiểu đệ không?"

Trần Nguyên tinh tế xem xét, thì ra là Nhan Tra Tấn, thật sự là người đẹp vì lụa, Nhan Tra Tấn này ở trong đại lao thì mang một bộ dạng nghèo túng, hiện tại thay đổi quần áo, khí chất cả người lập tức không giống với lúc trước.

Trần Nguyên tuy có chuyện trong lòng, lại cũng không thể chậm trễ người khác, vội vàng lùi ghế ra, mời: "Thì ra là Nhan huynh, mời ngồi, mời ngồi."

Bạch Ngọc Đường cười nói: "Ta được Bao đại nhân thả ra, chuyện thứ nhất làm chính là đi xem Tra Tấn, hẳn nghe nói ta muốn tới thăm người, cũng muốn đi theo đến."

Trần Nguyên ôm quyền nói với Nhan Tra Tấn: "Đa tạ Nhan huynh tưởng nhớ, thật sự khiến tiểu đệ cảm thấy vô cùng áy náy, ngày đó, thời điểm Bạch huynh ra đi, liên tục dặn dò ta, nghe thăm vấn một chút, nhưng có một số việc chậm trễ, tiểu đệ thật có lỗi."

Nhan Tra Tấn nói: "Ai! Trần huynh nói như vậy, liền khách khí rồi, ngày đó, ta ở trong đại lao, mắt hết can đảm, chỉ cầu chết, Trần huynh mấy lần thăm ta, ân tình này, tiểu đệ khắc sâu trong lòng."

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng: "Ta lại muốn đi thăm ngươi, chỉ là, ta gặp phiền toái, đi thăm, cũng cho ngươi thêm phiền toái."

Nhan Tra Tấn cười ha ha một tiếng, nói: "Hôm nay, tiểu đệ đặc biệt đến cảm tạ hai vị huynh đài, như vậy đi, chúng ta uống mấy chén, ta tới mời khách, như thế nào?"

Bạch Ngọc Đường cười ha ha một tiếng, nói: "Coi như hết, ít bạc trên người của ngươi, muốn chống đỡ được đến thi Hương, cũng không phải chuyện dễ dàng, chờ ngươi làm cô gia Liễu gia rồi nói sau."

Nhan Tra Tấn xấu hổ cười một chút: "Thi Hương, ta thành hôn cùng Liễu muội, tiểu đệ tại Biện Kinh cũng không có thân thích gì, đến lúc đó, kính xin hai vị đi nâng cốc chúc mừng."

Trần Nguyên nghe xong lắc đầu: "Ta muốn đi uống chén rượu mừng, chỉ là không biết khi đó ta còn ở Biện Kinh hay không."

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Trần Nguyên: "Như thế nào? Trần huynh phải đi?"

Trần Nguyên thở dài: "Không đi không được, có thể đi hay không, rất khó nói."

Bạch Ngọc Đường lập tức minh bạch, đem đầu tiến đến trước mặt Trần Nguyên, hỏi nhỏ: "Sự tình phủ Thái sư vẫn chưa hết sao?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Xong rồi, lại tới cái khác nữa."

Hắn lại nói một lần chuyện xảy ra, sau khi nói xong, Bạch Ngọc Đường một vỗ bàn đứng lên, hỏi: "Ngươi thật sự thay cô nương kia đáp ứng rồi?"

Trần Nguyên gật đầu: "Không đáp ứng cũng không được, người ta căn bản không hỏi chúng ta có đồng ý hay không, còn nữa, không đi vào, sao có thể lên mang thứ đó ra."

Bạch Ngọc Đường nhắc bảo kiếm muốn đi, Trần Nguyên vội vàng gọi: "Bạch huynh chạy đi đâu?"

Bạch Ngọc Đường hừ một tiếng: "Ta đi giúp ngươi trộm cái ngọc mã kia, sau đó hộ tống các ngươi rời khỏi Biện Kinh, địa phương khác, ngươi cũng không cần đi, liền đi Hắc Không đảo là được rồi, ta cam đoan đời này, Bàng Thái sư không bắt được ngươi."

Trần Nguyên lắc đầu, Bạch Ngọc Đường này chính là không coi ai ra gì, bằng không cũng sẽ không bị nhốt trận trong lưới, đánh mất tánh mạng, phủ Thái sư hiện tại cao thủ nhiều như mây, ngươi đi rồi, có thể trở về sao?

Chỉ là, hắn đã chịu hỗ trợ, Trần Nguyên tự nhiên cũng sẽ không khách khí, kéo hắn ngồi xuống, nói: "Bạch huynh, nếu như ngươi nguyện ý giúp ta, vậy tiểu đệ có một kế hoạch, hi vọng Bạch huynh hợp tác với ta."

Kỳ thật, Bạch Ngọc Đường cũng biết việc này nguy hiểm, nhưng hắn là người như vậy, vì huynh đệ, không tiếc cả mạng sống, nghe được Trần Nguyên có biện pháp ứng đối, Bạch Ngọc Đường ngồi xuống lần nữa, nói: "Nói nghe một chút."

Trần Nguyên nói ý nghĩ của mình ra, sau khi hắn nói xong, miệng Bạch Ngọc Đường mở thật to, tốt nửa ngày mới nói một câu: "Huynh đệ, cái này ngươi cũng dám chơi?"

Mắt Trần Nguyên lộ ra hung quang, nói: "Đã không để cho lão tử đường đi, liền cá chết lưới rách, chỉ có một cái mạng, sao ta phải sợ bọn họ!"

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật gù đầu, nói: "Đây cũng là một biện pháp, so với để cho tiểu cô nương đi, tốt hơn nhiều, chỉ cần lấy ngọc mã ra, ta liền lập tức đưa các ngươi rời đi, khi đó, Bàng Cát toàn lực ủng hộ Phạm Trọng Yên và các đại thần trong triều, tất nhiên không có thời gian để ý tới ngươi, chờ

hắn nhớ tới người, tiểu nhân vật chán ghét này, các người sớm đã đi xa, chỉ là, Trần huynh, vạn nhất thất bại, đây chính là hối hận cũng không kịp!”

Trần Nguyên gật đầu đáp: ”Ta biết rõ.” Nhưng trong lòng hắn lại nghĩ đến, nếu như mình xử lý chuyện này xinh đẹp, nói không chừng không cần rời đi nữa, Lữ Di Giản có thể sẽ đứng ra bãi bình tất cả phiền toái vì mình.

Muốn cho Lữ Di Giản đứng ra, điều kiện đầu tiên là mình phải chơi thật tốt lần này, phải để các ông to tranh đấu kịch liệt.

Nhìn Lăng Hoa ngơ ngác ngồi ở bên giường Dương chưởng quỹ, Trần Nguyên uống một ngụm nước trà, khẳng định: ”Vô luận như thế nào, ta không thể để cho nàng đi mạo hiểm.”

Bạch Ngọc Đường tán thưởng nhìn Trần Nguyên: ”Rốt cuộc vẫn là huynh đệ của Bạch Ngọc Đường ta, có chút khí khái đàn ông!”

Nhan Tra Tấn lại khẽ thở dài: ”Đáng tiếc, tại hạ là một kẻ Thư sinh, có ý diệt trừ Bàng tặc kia, lại vô lực giúp Trần huynh , thật là hổ thẹn.”

Trần Nguyên và Bạch Ngọc Đường đồng thời đặt tay ở trên bờ vai Nhan Tra Tấn, Nhan Tra Tấn ngẩng đầu nhìn bọn hắn, Bạch Ngọc Đường cười một chút: ”Có ý là đủ rồi.”

Có Bạch Ngọc Đường hỗ trợ, ít nhất tại mặt an toàn, lại để cho Trần Nguyên yên tâm hơn không ít, hắn nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi: ”Bạch huynh, không phải là người bị Bao đại nhân áp giải vào trong đại lao sao? Đi ra như thế nào vậy?”

Nhan Tra Tấn ở bên cạnh cười một chút, nói: ”Bao đại nhân, tại trước mặt hoàng thượng, giải vây không ít cho Bạch huynh, chỉ nói là thiếu niên nhất thời khí phách, tới tìm Triển Chiêu gây phiền toái, hơn nữa Bạch huynh náo loạn tại hoàng cung, tuy giết một thái giám, nhưng sau khi tra, lại là hạ ngục người chết chưa hết tội. Về phần sự tình sửa chữa tấu chương, hoàng thượng chẳng những không tức, còn khoa trương Bạch huynh rất có tài văn chương, ha ha, cho nên hoàng thượng muốn định kỳ, tự mình nhìn một tấu chương do Bạch Ngọc Đường viết.”

Trần Nguyên nghe xong, cười nói: ”Như thế thì phải chúc mừng Bạch huynh rồi, nghĩ đến việc gặp hoàng thượng, thanh danh Bạch huynh tất nhiên sẽ đại chấn.”

Bạch Ngọc Đường cũng rất là phiền não, đặt chén trà trong tay xuống, nói: ”Các người chưa thấy hoàng thượng, các người có thể tùy ý nói chuyện, hiện tại ta phiền lắm.”

Trần Nguyên hiếu kỳ hỏi: ”Thấy hoàng thượng, chỉ cần hắn cao hứng, không phải cái bản án này của người sẽ xong? Còn có cái gì phiền não?”

Bạch Ngọc Đường đang đưa đầu, nói: ”Người kia muốn ta làm hắn cao hứng mới được, các người có biết không, hắn triệu kiến chúng ta tại Diên Võ điện, rõ ràng chính là muốn nhìn võ nghệ Ngũ thủ chúng ta một chút, ba vị ca ca ta lại đơn giản, có trời cao có xuống đất, còn có xuống nước, đều có các tuyệt chiêu đặc biệt, ta làm gì có?”

45. Chương 45: Nghĩ Kế

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 45: Nghĩ kế

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhan Tra Tấn nghĩ rất đơn giản: ”Bạch huynh, người thi triển võ nghệ một lần là được, sợ cái gì?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hần một tý, nói: "Ta thi triển võ nghệ không khó, nhưng hoàng đế bá kiến quá nhiều cao thủ, ví dụ như Triển Chiêu kia, ta kém hần, nếu hoàng đế nhìn ta không có năng lực đặc biệt gì, sự tình còn khó mà nói."

Trần Nguyên gật đầu, nghĩ một lát: "Bạch huynh, ta có một chủ ý."

Bạch Ngọc Đường vội vàng hỏi: "Nói nghe một chút."

Trần Nguyên nói: "Người đừng biểu diễn cái võ công cao thâm gì, hoàng thượng cũng không phải người trong giang hồ, hần xem không hiểu, người liền thể hiện những thứ đẹp mắt, như lộn mình nhảy cầu, nhảy thật cao, những biểu diễn có chút dọa người đó."

Bạch Ngọc Đường vỗ bàn, nói: "Làm sao người nghĩ ra cái chủ ý cùi bắp này? Hoàng thượng không biết võ công, người làm thế, những người khác cũng không hiểu sao? Nếu để cho hoàng thượng biết rõ ta lừa gạt hần, chuyện có thể to lắm"

Nhưng vừa nói xong, Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, Trần Nguyên nói cũng có một chút đạo lý.

Trần Nguyên cũng không nói về cái đề tài này nữa, đuổi đầu hô ra bên ngoài quán rượu: "Hàn Kỳ! Còn có rượu không?"

Hàn Kỳ ôm một ít vạc rượu đi tới: "Công tử, chỉ có cái bình này không bị đánh nát, ta đang chuẩn bị đi lấy."

Trần Nguyên bảo hần đem cái bình rượu kia đến, chính mình lại chạy đến đối diện đi mua chút thức ăn, đặt ở trên mặt bàn, nói với Nhan Tra Tấn: "Nhan huynh, Bạch huynh, ba người chúng ta hiện tại đều có chuyện khó xử, liền không đi tiệm cơm, ở chỗ này của ta, chúng ta uống hai chén rượu nhạt, ai bảo chúng ta có duyên phận? Uống!"

Bạch Ngọc Đường bưng chén lên, một ngụm uống cạn, Nhan Tra Tấn chỉ là nhẹ nhàng nhấp một chút.

Rượu này vừa mới vào trong bụng, Trần Nguyên cảm giác Bạch Ngọc Đường nhìn sau lưng mình, quay đầu lại nhìn lại, lại là Hồ Tĩnh sắc mặt tái nhợt nhìn mình.

Trần Nguyên cười một chút: "Cô nương cũng tới uống hai chén sao? Vị Bạch huynh này cũng là người trong giang hồ, các người nên nói chuyện với nhau."

Hồ Tĩnh lạnh lùng nói: "Ta biết rõ, Bạch Ngọc thử Bạch Ngọc Đường sao, ta chỉ là rất kỳ quái, rốt cuộc người nghĩ như thế nào? Có phải là hoàn toàn không để sự tình Lăng Hoa ở trong lòng?"

Hiện tại, trong mắt Hồ Tĩnh, Trần Nguyên chính là một nam nhân cực không chịu trách nhiệm đối với nữ nhân, nếu như nói nàng và Trần Nguyên hô hấp nhân tạo, còn có thể giải thích, vì Trần Nguyên thấy sắc, nảy lòng tham, giàu đồ bìm leo, như vậy hiện tại, thời điểm Lăng Hoa cần trợ giúp nhất, Trần Nguyên rõ ràng còn ở nơi này uống rượu cùng bằng hữu, nhân phẩm lập tức bị Hồ Tĩnh đánh vào hàng ngũ ti tiện nhất.

Bạch Ngọc Đường đứng lên giải vây vì Trần Nguyên, nói: "Cô nương, người trách oan Trần huynh rồi!"

Trần Nguyên vội vàng ngắt lời, nói: "Sự tình Lăng Hoa ta sẽ làm tốt."

Hồ Tĩnh chậm rãi rời đi, đi vài bước, lại quay đầu lại, nói: "Nếu như người không muốn làm cho Lăng Hoa vào phủ Thái sư, hiện tại nên dẫn nàng đi, nếu như người còn muốn để cho Lăng Hoa sống, ít nhất nên nói cho nàng biết, vào phủ Thái sư, nên làm những gì."

Hồ Tĩnh nói xong, rời đi, sau lưng, Trần Nguyên không chút phật lòng, tiếp tục bưng chén lên, nói: "Đến, chúng ta tiếp tục uống."

Thẳng đến sau khi hai người Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tấn cáo từ, Trần Nguyên đã có vài phần men say, hần vẫn không đi an ủi Lăng Hoa, thậm chí ngay cả kế hoạch của bọn Sài Dương, Lăng Hoa nên làm như thế nào, đều không đi nói, chỉ là đứng ở cửa ra vào, nhìn thoáng qua, sau đó nói một câu: "Chiều cổ tốt chừng này, hiện tại ta đi đưa rượu trở về."

Tuy tình thế bây giờ không tốt, nhưng Trần Nguyên vẫn một lần nữa mở quán rượu.

Quán rượu này là tiền vốn đầu tiên mình kiếm được tại Biện Kinh, coi như mình phải chạy, cũng tuyệt đối không thể dừng công việc hiện tại.

Đợi cho kinh doanh ổn định, nếu như mình chạy trốn mà nói, liền giao cho Hàn Kỳ làm, dù sao cái chân hân cũng bị mình làm cả nhấc, quán rượu mặc dù nhỏ, nhưng so với mỗi ngày lên núi đồn củi, vẫn mạnh hơn rất nhiều.

Mấy ngày nay, Trần Nguyên cơ hồ mỗi ngày đều vội vàng sự tình quán rượu, hân thậm chí còn rảnh rỗi, cùng lão bản tiệm tạp hóa bên cạnh, trao đổi việc thuê cửa hàng, lại giống như đem quên mất Lăng Hoa.

Có mấy lần gặp thoáng qua Lăng Hoa, Lăng Hoa dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Trần Nguyên, vẫn không có khiến cho hân dừng bước lại, thậm chí không để cho Trần Nguyên quay đầu lại nhìn một cái.

Lăng Hoa vì thế mà thương tâm không thôi, mà Hồ Tĩnh, theo thời gian trôi qua, càng ngày càng vội vàng xao động, Sài Dương lại tới mấy lần nữa, hân vốn là muốn hỏi một chút, xem Trần Nguyên nói thế nào với Lăng Hoa, tiến vào phủ Thái sư nên chú ý sự tình gì, có bàn giao tốt có hay không, nhưng đến hai lần, Trần Nguyên lại một chữ đều không thương lượng cùng Lăng Hoa.

Sài Dương bất đắc dĩ, chỉ có thể lại để cho Hồ Tĩnh đi nói một chút cùng Lăng Hoa, chính hân, thật là không thể nào mở miệng được.

Đảo mắt đã đến ngày thứ tư rồi, buổi sáng hôm nay, Sài Dương, Hồ Tĩnh, kể cả Âu Dương Tu đều đi vào Duyệt Lai khách điểm, bọn hân trốn ở trong một cái phòng nhỏ, thương nghị cùng Lăng Hoa về vấn đề chi tiết, tỉ mỉ.

Sài Dương mang hai đồ vật đến, một là túi mê hương, chỉ cần vừa mở ra, chỉ một lát là có thể làm người hôn mê, cái khác, là ám khí Sài Dương chuyên môn chế tạo, chuyên đối phó với nhân vật giang hồ.

Vật đó hình dạng ông, đằng sau có cò súng, có thể chuyển động, Sài Dương cầm vật kia, nói: "Lăng Hoa cô nương, đây là ta mượn từ chỗ một người bạn, vạn nhất người gặp phải nguy hiểm, chỉ cần dùng nó nhắm ngay người phía trước, bóp cò súng, bên trong liền có thể bắn ra độc châm."

Lăng Hoa cầm lấy, nhìn thoáng qua, ngón tay đặt ở trên cò súng kia, nhấn thử, hỏi Sài Dương: "Là làm kiểu này sao?"

Sài Dương gật đầu: "Ừm, cô nương nhớ kỹ, chỉ có thể chuyển trừ động một lần, cho nên thời điểm dùng, ngàn vạn lần không nên hoảng hốt."

Trên mặt Lăng Hoa lộ ra một loại khổ sở, Hồ Tĩnh cũng là nữ nhân, nàng có thể nhận thức tâm tình Lăng Hoa bây giờ, không phải sợ hãi, mà là muốn chết, nội tâm của nàng tràn đầy đồng tình đối với Lăng Hoa, hiện tại, thậm chí nàng nghĩ, tại sao phải để cho Lăng Hoa, một cô nương nhu nhược như vậy đi vào nguy hiểm?

Những người này tại sao phải lợi dụng nữ hài mới nhìn qua đã ngại ngùng? Thà rằng thật sự để cho nàng tiến vào phủ Thái sư làm tiểu thiếp, ít nhất nàng còn có thể còn sống.

.....

P phủ Thái sư, cửa trước và thường ngày không có gì khác nhau, chỉ là nhiều hơn mấy gia đình đứng ở cửa ra vào.

Trên cửa hông, treo hai tấm vải đỏ thật dài.

Bàng Thái sư chính là lấy tiểu thiếp, cho nên phải đợi buổi tối, sắc trời đen, mang đến từ cửa hông.

Bố trí trong nội viện tương đối thoải mái, bọn gia đình đã bắt đầu bận trước bận sau, đặt bàn, chuẩn bị tiệc rượu, mặc dù chỉ là lấy một tiểu thiếp, nhưng người đến đây chúc mừng Thái sư rất nhiều, trên mặt mũi, vô luận như thế nào, cũng không thể không đi.

Quản gia số một phủ Thái sư, Bàng Hỉ, lại không có để ý những việc này, hân cung kính đứng ở trước mặt Bàng Cát, rất cẩn thận nói: "Lão gia, tất cả đều đã sắp xếp xong xuôi."

Bàng Cát mỉm cười: "Vậy là tốt rồi, ai tới canh hậu viện chưa?"

46. Chương 46: Mang Người Đi

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 46: Mang người đi

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đối với những việc Bàng Hỉ an bài, Bàng Cát luôn luôn rất yên tâm, Bàng Hỉ trước kia không gọi là Bàng Hỉ, hẳn cũng là một nhân vật giang hồ, chỉ là, được Bàng Cát thu nhận, mới sửa lại cái tên. Những năm này, tất cả việc của Bàng Cát, đều là Bàng Hỉ phụ trách, tuy đã trải qua mấy lần phong hiểm, nhưng cũng an toàn vượt qua.

Bàng Cát cười lạnh lạnh, nói: "Vốn ta muốn cho bao Hắc Tử một chút mặt mũi, vấn đề này cứ như vậy được rồi, ai ngờ đám hủ nho Phạm Trọng Yên không biết tốt xấu như thế! Bọn hắn muốn động thủ lúc nào?"

Bàng Hỉ nói: "Tại canh ba giờ Tuất, thời điểm các tân khách tan hết."

Bàng Cát sờ sờ cằm một chút, nói: "Ta còn tưởng rằng bọn hắn cái gì cũng không sợ, náo loạn hồi lâu cũng biết trốn tránh vài người, đúng rồi, Bao Hắc Tử phủ Khai Phong nói như thế nào?"

Bàng Cát thật sự là rất kiêng kị Bao Chứng, hẳn có thể lên làm Thái sư, tự nhiên biết rõ ai có thể chọc được, ai là người hẳn không thể trêu vào.

Dân gian đều nói Bao công là phán quan chí công vô tư, nhưng Bàng Cát biết rõ, ở trong quan trường, chí công vô tư, là không thể dùng, nếu như Bao Chứng không có chút tài năng, làm sao lại thuận buồm xuôi gió trên con đường làm quan?

"Bao Chứng không có động tĩnh, chỉ là, theo nội tuyến của chúng ta hồi báo, lúc này đây Bao Chứng cũng cực kỳ bất mãn đối với bọn Phạm Trọng Yên."

"Ừm, vậy là tốt rồi, đúng rồi, người đã nhìn thấy nàng kia, hình dạng thế nào?"

Bàng Hỉ nói: "Rất ngon lành."

Bàng Cát lại hứng thú, hỏi: "À? So mười bốn phòng và mười lăm phòng thì như thế nào?"

Bàng Hỉ do dự một chút, cuối cùng nói một câu tục ngữ: "Mỗi người mỗi vẻ."

Cái tục ngữ này lại để cho Bàng Cát rất hài lòng: "Ha ha ha, được rồi, đã xinh đẹp, vậy trước tiên không giết nàng, một cô nương động lòng người, nếu như ngay cả nam nhân là dạng gì cũng không biết, liền chết rồi, đây chẳng phải là bỏ phí của trời sao?"

Bàng Hỉ trả lời: "Lão gia cứ việc yên tâm, khuya hôm nay, ta tất nhiên sẽ không để cho bất luận kẻ nào đi quấy rầy nhà húng của lão gia."

Bàng Cát chậm rãi đứng lên, nói: "Về phần lão đầu mở khách điểm kia, coi như xong đi, vậy cũng là ta cho Bao Chứng một tin tức, không để cho hắn gây thêm phiền toái. Người nói cùng ba huynh đệ kia, lần các mười bốn phòng và mười lăm phòng, phải canh chừng kỹ cho ta, tất cả mấy cái gì đó, đều khóa phía sau phòng các nàng."

Bàng Hỉ đáp: "Ai! Ngài yên tâm, lần các hai vị phu nhân, chỉ có một cửa, ta nói qua va bới bọn hắn rồi, hai người nhìn phía trước hành lang, một người nhìn ngay cửa, bằng vào năng lực ba người bọn hắn, chính là Triển Chiêu đến, cũng đừng nghĩ đến việc đi vào."

Bàng Cát cười ha ha một tiếng, nói: "Ta đương nhiên yên tâm người, đúng rồi, xuân phần lần trước kia, có còn không?"

Bàng Hỉ móc một bao thuốc bột từ trong lòng ra, nói: "Ta đã chuẩn bị cho lão gia."

Bàng Cát nhận lấy, mở ra nhìn một chút, một ít tinh bột màu trắng hiện lên, cười nói: "Ha ha, thứ này tốt, cho nha đầu kia uống hết, buổi tối nàng cái gì cũng quên, chỉ nghĩ hầu hạ lão gia ta như thế nào, ta cũng coi như từ bi rồi, để cho nàng làm nữ nhân một lần, ha ha ha "

Bàng Cát cười cực kỳ cuồng vọng.

” ” ” ” ” ” ” ” ” ”

Âu Dương Tu cực kỳ hài lòng đối với biểu lộ của Lăng Hoa, đứng lên ôm quyền nói: "Lăng Hoa cô nương, nếu chuyện này thành công, chúng ta lên trên triều đình, chắc chắn đả đảo Bàng Cát lão tặc kia! Đến lúc đó không riêng dân gian truyền tụng cô nương trung nghĩa, chính là chúng ta, những người trên triều đình này, cũng sẽ nhớ kỹ nghĩa cử của cô nương! Xin nhận Âu Dương Tu một cái cúi đầu!"

Nói xong, Âu Dương Tu làm ra tư thế muốn hành lễ với Lăng Hoa, vừa mới nhếch mông lên, cửa phòng bỗng chốc bị người đẩy ra, vừa vịn dầm vào mông đít Âu Dương Tu.

Mọi người xem xét, lại là Trần Nguyên vọt lên, một tay kéo tay Lăng Hoa, quát: "Đi theo ta!"

Sài Dương kinh ngạc nhìn Trần Nguyên, trong ánh mắt Hồ Tĩnh lại có một chút mừng rỡ, mà Âu Dương Tu chính là phần nộ, hỏi: "Trần Thế Mỹ! Người làm cái gì!"

Trần Nguyên quay đầu lại nhìn hấn, cũng không đáp lời, kéo Lăng Hoa, liền hướng mặt ngoài rồi đi.

Cánh tay Lăng Hoa vừa mới bắt đầu, còn vùng vẫy hai cái, sau đó liền không giãy, cùng Trần Nguyên đi, vừa đi vừa nói: "Người còn quản ta làm cái gì?"

Trần Nguyên kéo nàng tới quán rượu, mở một cái thùng rượu ra, nói: "Đi vào."

Lăng Hoa đứng ở nơi đó không nhúc nhích, con mắt nhìn Trần Nguyên, rất kiên quyết, nói: "Ta nghĩ kỹ rồi, Âu Dương đại nhân nói đúng, một mạng người như ta, tính toán là cái gì? Dù sao cũng không có người quan tâm, không bằng đi đến hại Bàng lão tặc, cũng còn có thể làm đại nghĩa quốc gia."

Trần Nguyên há mồm nói tục: "Con mẹ nó quốc gia đại nghĩa, ta chỉ là muốn để cho người còn sống, những đại nghĩa quốc gia kia, là việc của Âu Dương Tu bọn hấn! Người là của ta, ta sẽ không để cho người có nguy hiểm, hiện tại tiến vào trong thùng rượu này cho ta, ta đưa người đi đến địa phương an toàn."

Rất bá đạo, Lăng Hoa còn đứng ở nơi đó, nhưng biểu lộ trên mặt đã không phải là im lặng vừa rồi, nhìn Trần Nguyên, trong mắt lóe ra vẻ hạnh phúc.

Trần Nguyên mở cái nắp thùng rượu ra, nói: "Nhanh đi vào, chuyện còn lại, không liên quan đến người, nhớ kỹ, trừ phi ta đi tìm người, nếu không coi như là người nghe thấy được tiếng gió gì, cũng ngàn vạn lần không được trở về."

Lăng Hoa ngoan ngoãn thả chân trước vào, tại lúc Trần Nguyên muốn đẩy cái nắp lên, cũng rất ôn nhu hỏi: "Trần đại ca, vậy còn người? Làm sao người ăn nói được với Âu Dương đại nhân? Lúc trước người đã đáp ứng bọn hấn."

Trần Nguyên sờ tóc của nàng một chút, nói: "Ta chỉ là đáp ứng bảo chứng quây đáp ứng phủ Thái sư, cho tới bây giờ vẫn chưa nói, để cho phủ Thái sư đem người đi! Người yên tâm rồi đi, tất cả đã có ta."

Trần Nguyên đã mượn xe ngựa, đang chờ ở bên ngoài rồi, Lăng Hoa vào thùng rượu, Trần Nguyên và Hàn Kỳ giờ thùng lên lên, người phu xe kia cũng là Trần Nguyên quen biết đã lâu, vung roi lên, ngựa đi về hướng tây.

Phía tây là Liễu gia, nhà vợ tương lai của Nhan Tra Tấn, Nhan Tra Tấn đã cùng Liễu tiểu thư thương lượng tốt rồi, bọn hấn phụ trách giúp Lăng Hoa ẩn núp trong khoảng thời gian này.

Mà Âu Dương Tu và Sài Dương, bởi vì sợ hãi phủ Thái sư có người giám thị ở cửa ra vào Duyệt Lai khách điểm, nếu phát hiện bọn hấn ở chỗ này, sự tình có thể nát bét, cho nên trở mắt nhìn Trần Nguyên dùng xe ngựa đưa Lăng Hoa đi, không thể ngăn cản.

Nhìn xe ngựa biến mất khỏi tầm mắt, Trần Nguyên mới trở lại trong phòng, đối mặt với ánh mắt giết người của Âu Dương Tu, Trần Nguyên thần nhiên ngồi xuống đầu giường Dương giường quý, cầm khăn lau mặt

cho chưởng quầy, nhẹ nhàng nói: "Chưởng quầy, ta đã đưa Lăng Hoa đi ẩn nấp rồi, bây giờ chính là Thư sinh Lượng Xà tới chiều cổ người, ta đã nói với hắn, người yên tâm đi, chỉ là, dù sao người ta cũng là ngoại nhân, nếu như không chiều cổ được tốt, người cũng phải thông cảm một ít."

Dương chưởng quỹ nằm ở trên giường, kéo tay Trần Nguyên lại, cười cười, dùng hết sức gật đầu.

Trần Nguyên mỉm cười, sau đó xoay đầu lại nhìn Âu Dương Tu, Âu Dương Tu thở hổn hển, mắng: "Trần Thế Mỹ! Nếu người muốn mang nàng đi, như thế nào người không mang đi sớm hơn mấy ngày? Hiện tại, chúng ta đều chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ! Người biết Tân Nhạc lâu có bao nhiêu giang hồ hào kiệt, đang chuẩn bị đến buổi tối, đi dốc sức liều mạng hay không? Người biết có bao nhiêu đại thần, chuẩn bị tốt việc tố cáo Bàng tặc trên triều đình hay không? Đến hiện tại mà người còn mang người đi?!"

Sài Dương thở dài, nhẹ nhàng nói: "Trần huynh, lúc này người người mang đi, quả thật làm cho chúng ta cực kỳ khó khăn."

47. Chương 47: Giả Trang

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 47: Giả trang

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên muốn, đúng là cái hiệu quả này, để cho Lăng Hoa đi sớm mấy ngày, bọn Âu Dương Tu sẽ không lợi dụng chuyện này, đầu cùng Thái sư, không có bọn hắn tìm phiền toái cho Bàng Cát, Bàng Cát có thể chuyên tâm nhìn Duyệt Lai khách điểm này, chính mình, khẳng định không có cơ hội chơi.

Hắn đứng lên, đi đến trước mặt Âu Dương Tu, nói: "Người sợ cái gì? Âu Dương đại nhân, người rút cuộc sợ cái gì? Ta đáp ứng chuyện của người, nhất định sẽ làm được, không phải là trộm một ngọc mã sao? Đại nhân cứ yên tâm."

Âu Dương Tu cười lạnh một tiếng: "Người coi phủ Thái sư là địa phương nào? Không có ai lẩn vào đằng sau lầu các, cho dù người có bốn sự thông thiên, cũng lấy không được ngọc mã kia!"

Trần Nguyên nhìn hắn, gật đầu, nói: "Hiện tại đã sắp đến buổi trưa rồi, Âu Dương đại nhân, nếu như muốn kế hoạch thuận lợi tiến hành mà nói, tốt nhất là nhanh rời đi, nếu thời điểm người phủ Thái sư đến, trông thấy Âu Dương đại nhân đang ở đây, sự tình có khả năng còn phiền toái hơn so với việc Lăng Hoa đi."

Âu Dương Tu rất là tức giận, nói: "Còn nói gì thuận lợi! Sắp tan vỡ hết cả rồi!"

Trần Nguyên nói: "Vấn đề nan giải, ta tự có biện pháp!"

"Tốt! Ta liền trở về đợi tin tức, nếu như không có người lẩn vào phủ Thái sư, Trần Thế Mỹ, không cần Bàng Cát giết người, ta sẽ không bỏ qua người!" Nói xong, liền đẩy cửa rời đi.

Sài Dương khẽ thở dài một hơi, nói: "Trần huynh, rút cuộc người nghĩ như thế nào?"

Hồ Tĩnh cũng nhìn Trần Nguyên, chỉ là lúc này, dịch ý của nàng theo Lăng Hoa rời đi, đã biến mất.

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Các người yên tâm đi, nếu như kiện hoa phủ Thái sư đến, liền gọi ta, ta ở trong phòng Lăng Hoa."

Chỉ nói một câu không rõ ràng như vậy, hắn liền vút Hồ Tĩnh và Sài Dương sững sờ trong phòng, tự rời đi trong chớp mắt.

Qua một hồi, Hồ Tĩnh thật sự không nhìn được, nhìn Sài Dương, hỏi: "Sài đại quan nhân, người nói xem, rút cuộc trong lòng Trần Thế Mỹ nghĩ gì? Hắn đã đưa Lăng Hoa đi, vì sao còn muốn chúng ta tiến hành theo kế hoạch?"

Sài Dương lắc đầu: "Ta làm sao biết?"

Hồ Tĩnh cuối cùng vẫn không yên lòng: "Không được, ta muốn đến hỏi xem, rốt cuộc trong đầu hấn nghĩ ra biện pháp gì!"

Sài Dương không ngăn cản Hồ Tĩnh, hấn cũng cực kỳ muốn biết, trong hồ lô Trần Nguyên rốt cuộc bán rượu gì.

Hồ Tĩnh trực tiếp đi về hướng gian phòng, vốn là thuộc về Lăng Hoa, sau khi đẩy cửa phòng ra, Hồ Tĩnh bỗng nhiên ngây dại, biểu lộ trên mặt cực kỳ khiếp sợ.

Lúc này, Trần Nguyên đã mặc váy nữ nhân vào, tóc cũng tản ra rồi, đang cởi bỏ phần ngực, một tay cầm hai cái bánh bao, đặt ở ngực, tay kia cũng lôi kéo mảnh vải, bọc lên ngực!

Không khí bây giờ đã muốn thập phần khẩn trương, Hồ Tĩnh chứng kiến Trần Nguyên mang, liền "phốc phốc", bật cười một tiếng.

Trần Nguyên vỗ bàn: "Người nhìn cái gì? Còn không đóng cửa lại? Bị người khác trông thấy thì sao!"

Hồ Tĩnh cố nín cười ý, trong chớp mắt đã đóng cửa phòng, Trần Nguyên cũng gói kỹ hai cái bánh bao vào trong ngực

Hấn để lược vào trong tay Hồ Tĩnh, nói: "Giúp ta chải đầu."

Hồ Tĩnh tiếp nhận lược, nhìn bộ dạng Trần Nguyên cực kỳ nghiêm túc, dáng tươi cười cũng chậm chậm tan đi, ôn nhu nói một câu: "Nếu không được mà nói, thì để ta đi, dù sao người cũng là nam nhân, vạn nhất lộ ra rồi, người lại không biết võ công, chúng ta đã nhận được tin tức, khuya hôm nay, canh giữ ở gian lầu các kia, chính là Mạc Bắc tam hùng, người đi, rất nguy hiểm."

Trần Nguyên nở nụ cười: "Người đánh thắng được bọn hấn?"

Hồ Tĩnh không nói gì, ba huynh đệ Mạc Bắc tam hùng tung hoành sa mạc, mười mấy năm qua giết người vô số, nhưng cừu gia của bọn hấn, không có cách nào bắt ba người, nguyên nhân là võ công của bọn hấn rất cao, coi như là Nam hiệp Triển Chiêu, gặp phải hai người cũng rất khó giải quyết, nếu ba huynh đệ cùng tiến lên, Triển Chiêu đều không chống đỡ được.

Trần Nguyên thấy Hồ Tĩnh không nói lời nào, nhẹ nhàng nói: "Người cũng không đánh lại bọn họ, người đi hay ta đi không phải là đều giống nhau sao? Ngồi xuống trong kiệu hoa, không có người đến, xốc khăn voan lên, nam nhân hay nữ nhân, người khác không nhìn ra được."

Hồ Tĩnh còn muốn nói tiếp cái gì đó, nhưng lại thôi, trong lòng nàng biết rõ, cho dù Trần Nguyên lên lấy ngọc mã kia ra, cũng khó thoát khỏi phủ Thái sư! Bởi vì tại trong kế hoạch Âu Dương Tu, lấy được ngọc mã, nội ứng kia vì cam đoan ngọc mã an toàn đi ra, nếu như tình thế nguy cấp, sẽ vứt bỏ Lăng Hoa.

Đương nhiên, tại trong mắt Âu Dương Tu, Lăng Hoa là chết có ý nghĩa, là bị Bàng Cát giết chết, cho nên kế tiếp, bọn hấn sẽ lên trên triều đình buộc tội Thái sư Bàng Cát, lúc đó, Dương chưởng quỹ báo thù vì con gái, cũng sẽ giúp bọn hấn làm chứng trên bản án Bàng An.

"Để cho ta đi thôi! Người không được đi!" Hồ Tĩnh hiển nhiên có chút nóng nảy, nàng không biết vì sao mình lại quan tâm sinh tử Trần Nguyên như vậy, hiện tại, trong lòng nàng, căn bản không suy nghĩ về vấn đề này.

Trần Nguyên nhẹ nhàng kéo tay nàng, hành động này có chút đường đột, Hồ Tĩnh mạnh mẽ vùng thoát khỏi, trên mặt không khỏi đỏ lên.

Trần Nguyên cười một chút, con mắt nhìn Hồ Tĩnh, nói: "Ta không nỡ để cho Lăng Hoa đi, làm sao lại để cho người đi được?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Hồ Tĩnh lập tức ngăn người, Trần Nguyên cũng hỏi hấn một hồi, hấn không rõ tại sao mình nói như vậy, chân trước vừa mới đưa Lăng Hoa cất bước, lập tức liền hướng Hồ Tĩnh nói loại lời này, hình như mình quá bác ái?

Không có biện pháp rồi, ai bảo mình là nam nhân, cái quảng cáo gì kia không phải nói rồi sao, bác ái rộng lớn hơn so với bầu trời, là tình cảm nam nhân ôm ấp, nữ tử nào cũng có thể ôm vào người.

Không khí trong gian phòng có vẻ rất xấu hổ, tay Hồ Tĩnh gắt gao nắm vào nhau, một câu cũng không nói nên lời.

Có lẽ là Trần Nguyên có biện pháp đánh vỡ cục diện xấu hổ: "Mau giúp ta chải đầu, ít nhất, tóc phải có cái bộ dáng, giúp ta hóa trang, dùng để lừa gạt bà mối kia."

Bà mối phải vào trong, đây cũng là một người duy nhất, nhìn thấy cô dâu trước khi lên kiệu hoa, cũng may bà mối chưa từng nhìn thấy Lăng Hoa, Trần Nguyên sẽ cúi đầu, động tác giả bộ như lau nước mắt, che hơn phân nửa mặt, mới có thể lừa đảo đi qua, xem phim, những nam giả trang nữ kia, đều là chơi đùa động tác như vậy.

Hồ Tĩnh khẽ cắn môi, không có nói gì nữa, đi lên giúp hắn chải đầu, thoa phấn, lại xoa một ít son.

Khuôn mặt Trần Thế Mỹ vốn không xấu, vô cùng tuần tú, bằng không cũng sẽ không được đi làm Phò mã, lúc này đem phấn hóa trang tốt, có thể so với Tống Ngọc.

Hồ Tĩnh nhìn khuôn mặt Trần Nguyên, cả người đều ngốc tại đó, không thể tin được, lay động đầu của mình một chút, nói: "A, thật sự là không nghĩ tới, người giả trang thành nữ nhân, rõ ràng lại xinh đẹp như vậy!"

Trần Nguyên nghe nàng nói như vậy, tay uốn éo, ép cuống họng, nói giọng thái giám: "Ai ui, vị tỷ tỷ này, người không cần phải cười ta."

Hồ Tĩnh cười một tiếng: "Ta có chút ghen ghét người."

Trần Nguyên ho khan một tiếng, khôi phục tiếng nói của mình, nói: "Không được, cái cuống họng này không giống, ta xem có lẽ là tận lực ít nói chuyện thì tốt hơn, cũng may không nói lời nào cũng không thành vấn đề, ngược lại, là đi đường, nếu như bị người nhìn ra sơ hở, sẽ rất phiền toái. Như vậy đi, người đi trước hai bước cho ta xem một chút, tuy bình thường thường xuyên nhìn nữ nhân đi đường, thật đúng là không chú ý các người nhắc chân như thế nào."

48. Chương 48: Vào Phủ Thái Sư

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 48: Vào phủ Thái sư

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh vỗ tay hắn một tý, nói: "Được rồi, ta đi hai bước, người chú ý nhìn."

Nói xong, Hồ Tĩnh chậm rãi bước đi hai vòng trong phòng, khi dừng lại, Trần Nguyên lại lắc đầu, nói: "Không được rồi! Tìm người, là tìm lộn người, người đi đường, so với ta còn nam nhân hơn."

Hồ Tĩnh giận dữ: "Người nói cái gì?"

Trần Nguyên đứng lên, hai cái chân run lên, nói: "Ta nhớ được, hình như là hai cái chân không thể bước quá dài, chân trước và chân sau dán vào nhau, phải đi thẳng, chân không thể tách ra, ta đi một lần để người xem."

Nói xong, liền đứng lên, dựa theo trong trí nhớ của mình, chân mô phỏng những người mẫu và bước chân nữ tử cổ đại trên TV kia, đi qua lại hai vòng, vẫn có cảm giác không thích hợp.

Hồ Tĩnh nhìn qua, lại gật đầu nói: "Rất được, còn có chút hương vị tiểu thư khuê các ở bên trong."

Lúc này, cửa bị người gõ hai cái, Trần Nguyên hỏi: "Ai?"

Hồ Tĩnh mở cửa: "Là Sài đại quan nhân."

Sài Dương đợi hồi lâu không thấy Hồ Tĩnh trở về, tự mình đến xem, sau khi đi vào, an vị trên mặt ghế, trông thấy Trần Nguyên đứng ở nơi đó, trong tay cầm cây quạt, liền hợp lại, chỉ hướng Trần Nguyên, hỏi Hồ Tĩnh: "Trần công tử đâu? Ta vừa rồi nghe thấy hần nói chuyện mà? Vị cô nương này là ai?"

Hồ Tĩnh cố nín cười, cúi đầu đóng cửa phòng, Sài Dương tự mình rót một chén trà, vừa uống một nửa, Trần Nguyên bỗng nhiên nói: "Sài đại quan nhân, người tìm ta à?"

Một câu nói, làm cho Sài Dương hoảng sợ, cây quạt trong tay thiếu chút nữa rơi xuống, nước trà trong miệng thoáng một tý liền phun ra, toàn bộ dính vào trên mặt Trần Nguyên.

Trần Nguyên một vỗ bàn, cả giận nói: "Người cẩn thận một chút! Thời gian sắp đến rồi, bây giờ ta còn phải luyện tập!"

Sài Dương định thần, vội vàng đi tới nhìn Trần Nguyên, cuối cùng nói một câu, giống hệt với Bạch Ngọc Đường: "Trần huynh, cái này người cũng dám chơi?"

Bất kể như thế nào, không thể chơi cũng phải chơi, Sài Dương lôi mê hương túi và ám khí vốn chuẩn bị cho Lăng Hoa kia ra, đặt vào trong tay Trần Nguyên.

Trần Nguyên chỉ lấy mê hương, ám khí lại không cầm, hần cầm một cái ống phóng kia trong tay, ước lượng một chút, nặng khoảng ba bốn cân: "Các người thực coi làm phũ Thái sư người ta là ngu ngốc à? Nếu có thể mang cái này vào, ta với người cùng mang họ Sài."

Sài Dương thở dài: "Cực khổ cho Trần huynh, Mạc Bắc tam hùng kia võ nghệ cao cường, cho dù là tại hạ, cũng vô pháp địch nổi hai người bọn họ liên thủ, vật này là cố ý chuẩn bị vì bọn họ, nếu người không mang, khả năng không qua được cửa ải của bọn họ."

Trần Nguyên quăng ám khí kia ra: "Mang theo nó, khả năng nhìn thấy Mạc Bắc tam hùng đều không có. Được rồi, cứ như vậy đi, nếu các người muốn giúp ta, liền ở bên ngoài đánh ác liệt, ta tìm Bạch Ngọc Đường, hần đáp ứng đến lúc đó đi vào giúp ta, hi vọng hần tài giỏi hơn cái gì Mạc Bắc tam hùng kia."

Sài Dương vui vẻ, nói: "Như thế nào? Ngũ thủ đáp ứng đến hỗ trợ? Vậy thì tốt quá! Như vậy chúng ta càng nắm chắc hơn một chút."

Trần Nguyên hừ một tiếng: "Không phải Ngũ thủ, là một mình Bạch Ngọc Đường! Bao đại nhân nói, chuyện này, phũ Khai Phong không nhúng tay, người chết rồi, bọn hần phụ trách nhất xác, Sài huynh, người chú ý một ít, người quan phũ nhận ra người, cái lệnh bài miễn tử kia, người trên giang hồ lại không nhận biết, không nên để phũ Khai Phong thu mất."

Sài Dương đã sớm biết thái độ phũ Khai Phong, lúc này đây, có thể nói là Bao Chứng rất không hài lòng đối với Phạm Trọng Yên, hơn nữa Bao Chứng cũng không muốn nhìn bọn họ đánh một trận cùng phũ Thái sư, nếu có một phương thua triệt để, chẳng khác gì là đẩy triều đình lên trên giải quyết giang hồ, đối với Bao Chứng, không có gì là tốt.

Ngày dần dần qua đi, mặt trời đi về hướng tây, đầu phố bỗng nhiên truyền đến thanh âm chiêng trống, trong lòng ba người khẩn trương, mặc dù biết phũ Thái sư nhất định sẽ đến, nhưng lúc kiệu hoa rơi xuống cửa ra vào, tâm tình kích động là khó tránh khỏi.

Đây không phải một việc vui, kiệu hoa chính là một âm mưu, tại đây, trong âm mưu, nhất định có rất nhiều người sẽ chết, tối nay, trong phũ Thái sư, nhất định sẽ đầy huyết tinh.

Sau khi bà mối đi vào, Trần Nguyên cúi thấp đầu của mình xuống, trong cổ họng phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào, bà mối chạy tới ngồi xổm xuống, nhìn mặt Trần Nguyên, lập tức nức nở cười: "Ai ui, cô nương cao như vậy à! Khó trách Thái sư vừa ý người, thật sự là có phúc khí, đừng khóc nữa, chúng ta đi thôi? Nếu làm lỡ giờ lành, lão bà không đảm đương nổi đâu!"

Miệng bà mối luôn luôn có thể nói, phũ Thái sư mời bà mối đến, tự nhiên là bà mối có công phu đầu môi đứng số một số hai.

Bà mới này hơn ba mươi tuổi, trên mặt mập mạp phết một ít phấn hồng, nhìn về phía trên có chút chán ghét.

Bà mới không muốn ở chỗ này nói thêm cái gì, bởi vì trong lòng bà mới cực kỳ tinh tường, nhiệm vụ của mình không phải khuyên bảo cô nương lên kiệu hoa, mà là khích lệ cô nương này, ngoan ngoãn nằm chết đi trên giường Thái sư.

Cho nên ngoài miệng chỉ đơn giản tiến hành vài câu khuyên bảo hình thức, lập tức nói: "Đừng khóc, cô nương, hiện tại ta đi bảo bọn họ đốt pháo, chúng ta lên kiệu thôi, nha!"

Sau khi bà mới ra ngoài, pháo lập tức đốt vang lên, trong lòng hai người Trần Nguyên, Hồ Tĩnh đều tinh tường, một trò chơi nguy hiểm đã bị tiếng pháo này phát động.

Lúc này đây, thật sự có thể là sinh ly tử biệt, Hồ Tĩnh bỗng nhiên tiến lên một bước, không để ý Sài Dương trốn ở một bên nhìn bọn họ, nhẹ nhàng kéo tay Trần Nguyên, nói: "Tự mình chú ý."

Trần Nguyên gật đầu.

Hồ Tĩnh do dự một chút, cuối cùng lại nói một câu: "Nếu không trộm được ngọc mã kia, coi như xong, không cần phải miễn cưỡng."

Trần Nguyên trầm suy nghĩ trong lòng, tâm địa nha đầu này rất tốt!

Trên tay dùng một thêm chút sức, ngắt tay Hồ Tĩnh một tý, cũng nhỏ giọng nói một câu: "Người cũng phải bình an mới được, buổi tối không cần phải quá dốc sức liều mạng, nếu không đánh lại người ta, nhanh chạy đi."

Hai người tay nắm tay, nhất thời vậy mà quên buông ra, thẳng đến khi bà mới kia đi vào, nhìn thấy vậy, bà mới lập tức nói: "Ai ui, tiểu tử muội có bao nhiêu lời muốn nói, cũng có thể lưu lại sau nha! Hiện tại nên đi nhanh lên, đến đây, ta giúp người đắp khăn voan lên, đi ra ngoài, đừng có xóc lên nữa, bằng không sẽ gặp điềm xấu!"

Cứ như vậy, Trần Nguyên bị kiệu hoa đón dâu của Bàng Thái sư nhắc lên, đưa vào phủ Thái sư, đi làm vợ bé thứ 19 của Bàng Thái sư.

Người mới trực tiếp vào phòng mới, cửa ra vào là hai hộ vệ canh chừng, sau khi bà mới kéo Trần Nguyên đến bên giường ngồi xuống, bắt đầu nghiêm túc khuyên bảo.

Nàng bày làm ra một ngữ khí rất thiện lương, nói: "Cô nương, tất cả mọi người đều là nữ nhân, ta biết rõ trong lòng người nghĩ như thế nào, chỉ là, gặp được việc này, chúng ta cũng chỉ có thể nhận mệnh thôi!"

Nói xong, vội vàng chuẩn bị xóc khăn voan hồng hồng trên đầu Trần Nguyên lên, nói: "Hiện tại cũng không có người, lão gia một lúc sau mới đến, mở ra hít thở không khí một chút."

Trần Nguyên đang nghe động tĩnh bên ngoài, trong lòng nghĩ, khi tình huống phát sinh, sẽ ứng phó như thế nào, khăn voan bỗng chốc bị xóc lên, thật sự lại làm hắn càng hoảng sợ, cũng chẳng quan tâm trên mặt mình có nước mắt hay không, cầm ống tay áo, làm bộ gạt lệ, vội vàng che mặt lại.

Bà mới kia đã muốn trông thấy mặt Trần Nguyên rồi, cũng may sau khi Trần Nguyên hóa trang, bộ dáng có phần giống như nữ tử thanh tú, bà mới lú đầu lười, nói: "Ai ui, cũng khó trách Thái sư vừa ý người, cô nương thanh tú như vậy, ta nhìn cũng rất ưa thích."

Trần Nguyên nào dám nói chuyện? Cúi đầu ở đằng kia, ho cũng không ho, bà mới nhẹ nhàng ôm bả vai Trần Nguyên một chút, nói: "Ta nói cô nương, mệnh người xem như tốt rồi, tốt xấu là vào phủ Thái sư, vinh hoa phú quý hưởng không hết, đầu giống ta."

Nàng lại đứng lên, đi đi lại lại hai vòng tại trước mặt Trần Nguyên: "Người xem tỷ tỷ ta, hiện tại thân thể thô rồi, bộ dáng cũng nhão rồi, thời điểm tuổi trẻ, ta cũng là một mỹ nhân, chỉ là không có mệnh tốt như cô nương người mà thôi. Tên chồng nhà ta kia, cả ngày chỉ biết uống rượu, không qua vài năm, rõ ràng uống chết rồi, cô nương, tỷ tỷ khuyên người, có lẽ là thuận theo một ít, ta là người từng trải, không biết lừa gạt người ..."

Bóng đêm dần dần đen lại, bà mỗi vẫn khuyên bảo, bên ngoài, cũng bắt đầu hết náo nhiệt, trên đường truyền đến thanh âm gõ mõ, giờ Tuất sắp đến.....

49. Chương 49: Xuân Dục

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 49: Xuân dục

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tuy Trần Nguyên vẫn cúi đầu, nhưng một mực không buông tha tình huống chung quanh, cửa ra vào thay đổi một trạm gác, cuống họng bà mỗi đã nói đến khô, bên ngoài, cái náo nhiệt kia dần dần tan đi, còn có thanh âm gõ mõ cầm canh, đều nhắc nhở Trần Nguyên, thời điểm động thủ đã tới rồi.

Trần Nguyên rất khản trương, bà mỗi cũng rất bức bối, uy hiếp, bức bách, lợi dụng, hấp dẫn nàng, toàn bộ đều dùng hết rồi. Những thủ đoạn này sử dụng hết, còn không có hiệu quả, Trần Nguyên cũng không phải người thứ nhất, nhưng mình nói nhiều như vậy, đối phương một chữ cũng không nói, lại chưa từng thấy qua.

Nữ nhân này, tương lai là phải làm tiểu thiếp Thái sư, nếu được sủng ái, mình phải làm sao? Bà mỗi lại không dám đắc tội, chỉ có thể cố gắng xé rách cuống họng đã muốn khàn khàn kia, tiếp tục khuyên bảo: "Cô nương, ta nói nhiều lời như vậy, người nói một tiếng được không? Ta đã nói với người, hiện tại ta cũng muốn thay người, chỉ là, một thân thịt béo này, thật sự mệt mỏi, người đừng có sinh ở trong phúc mà không biết phúc, nếu người chộc giận Thái sư, đó là người chính mình!"

Trần Nguyên không nói lời nào, bà mỗi phỏng chừng thật sự chịu không được nữa rồi, lại đi nhắc ấm trà tới, muốn uống một ngụm nước, nhắc ấm trà tới, mới phát hiện bên trong đã trống không rồi, nàng lập tức gõ cửa, gọi gia đình ngoài cửa ra vào, lại bảo bọn họ đi lấy thêm một bình trà nước đến.

Cửa vừa mới mở ra, lại trông thấy Bàn Hỉ đang đứng tại cửa ra vào, chuẩn bị gõ cửa.

Hai người đều sưng sốt một chút, Bàn Hỉ nhìn Trần Nguyên ngồi ở một bên, cũng không nghi ngờ chút nào, nhẹ giọng hỏi: "Thế nào rồi?"

Bà mỗi lắc đầu: "Ta chưa từng gặp được người như vậy, ta nói khô cả cổ họng, nàng một câu cũng không trả lời! Giúp ta mang một bình trà đến, ta nói tiếp, ta cũng không tin, trên đời này còn có sự tình ta nói mà không xong."

Bàn Hỉ cười một chút, một tay kéo bà mỗi qua, sau đó đóng cửa phòng.

Trong phòng, Trần Nguyên vội vàng rón ra rón rén chạy tới cửa, chỉ nghe Bàn Hỉ nói: "Người phí nhiều miệng lưỡi như vậy làm cái gì? Người xem, cái bao thuốc bột này, đổ vào trong nước trà, để cho nàng uống hết, không cần người khuyên bảo, chính cô ta sẽ ngoan ngoãn nằm ở trên giường, đợi Thái sư đến."

Bà mỗi hiển nhiên có chút tức giận, ngữ khí hơi trách cứ: "Có cái này rồi, các người làm sao lại không nói sớm, làm hại ta nói đến khô cả cổ."

Bàn Hỉ khẽ cười nhẹ một cái, nói: "Cho người một ấm trà, người nhìn, cái ấm trà này, bên trong chính là hai ngăn, chỉ cần người chuyển cái nắp trên mặt thoáng một tý, có thể đổi nước bên trong, biết phải làm sao chưa?"

Ngữ khí bà mỗi dễ dàng hơn, nói: "Yên tâm đi, thời điểm Thái sư đến, ta cam đoan sẽ để cho hần chứng kiến, một nữ nhân nằm ở trên giường đợi hần."

Trong phòng, Trần Nguyên nghe được, âm thầm hận, nếu thật sự để Lăng Hoa tiến đến, bị bà mỗi lừa uống một chén nước trà, khuya hôm nay, Lăng Hoa không ra khỏi cửa phòng này, bên ngoài, chút ít cao thủ giang hồ Sài Dương mang đến kia, phần lớn cũng là đi tìm cái chết rồi, hơn nữa bọn hần chết còn không có chút ý nghĩa nào.

Cửa, được mở ra lần nữa.

Bà mới cầm một ấm trà trong tay, lại cầm hai chén trà từ trên mặt bàn lên, chính mình đổ hai chén trước, uống rất nhanh.

Bây giờ mới bắt đầu nói chuyện: "Cô nương, Thái sư sắp đến rồi, ta cũng không khuyên người nữa, điều phải nói, ta cũng nói xong rồi, cuối cùng làm như thế nào, cũng là người tự mình quyết định."

Bà mới thở dài, lại rót chén nước cho Trần Nguyên, khoe mắt Trần Nguyên chứng kiến, vừa rồi nàng thật sự chuyển nắp ấm trà một chút.

Chén trà kia đưa tới trước mặt Trần Nguyên, trên mặt bà mới lộ ra dáng tươi cười: "Đến đây, cô nương, uống một ngụm nước đi, đêm nay người không uống nước, làm sao có thể hoạt động? Đợi lát nữa, mặc kệ người nguyện ý hay là không nguyện ý, cũng phải có khí lực."

Trần Nguyên giơ mắt lên, thấy nước trà màu xanh nhạt, mùi thơm rất mê người.

Bà mới kia cười cực kỳ thân thiết, để chén trà vào trong tay Trần Nguyên, thuận tay sờ soạng tay Trần Nguyên một cái, kêu lên: "Ai ui, tay cô nương thật sự có chút thô ráp rồi, chắc là làm việc cực khổ? Người yên tâm, vào phủ Thái sư này, những việc kia, người sẽ không cần làm nữa."

Trần Nguyên bưng chén trà, nhìn bà mới, bà mới kia cũng nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, mắt thấy chén nước trà kia đã đến bên miệng Trần Nguyên, trong lòng bà mới hết sức cao hứng, trong lòng thầm suy nghĩ, người nhanh uống hết đi, người uống hết, ta liền bớt việc.

Trần Nguyên phát hiện ánh mắt chờ đợi kia rất mãnh liệt, khoe miệng nhếch lên, cười một chút, nụ cười này lại để cho bà mới cao hứng hơn không ít, đến đêm rồi, vị cô nương này cuối cùng cũng nở nụ cười.

Bà mới vui vẻ, cũng nở nụ cười: "Ta nói rồi, trên thế giới này, nào có người không thích phú quý, uống đi cô nương, uống trà này xong, ngoan ngoãn ở chỗ này, chờ Thái sư đến."

Lúc này, bỗng nhiên Trần Nguyên nói chuyện: "Đợi Thái sư tới làm cái gì?"

Ngữ điệu là tiêu chuẩn nam nhân, vừa ra khỏi miệng, đã dọa bà mới há mồm hô một tiếng: "Má ơi!"

Nước trà trong tay Trần Nguyên tiến về phía trước, đổ toàn bộ vào trong miệng bà mới: "Uống hết!"

Bà mới còn muốn hô một tiếng, một tay Trần Nguyên đẩy bà mới lên trên giường, ngăn chặn thân thể bà mới, tay nắm lấy miệng bà mới, không cho bà mới phát ra âm thanh.

Chỉ là một lát, Trần Nguyên cảm giác thân hình mập mạp dưới khuôn mặt mình kia bắt đầu uốn éo, ánh mắt bà mới mê ly, phảng phất như muốn tìm cái gì ở trên người Trần Nguyên.

Trần Nguyên vội vàng đứng dậy: "Thuốc này công hiệu nhanh quá! Bà nội nó, có lẽ là mau đi thôi."

Hai bước đi tới cửa, ngẫm lại, lại cảm thấy không đúng, cứ đi ra ngoài như vậy mà nói, hai gia đình của ra vào kia, mình cũng ứng phó không được, vì vậy lại chạy đến bên người bà mới.

Cánh tay nhanh chóng cởi quần áo bà mới ra, chỉ là, quần áo Tống triều đều là dùng vải trời vào, không có cúc áo, quần áo nữ nhân, Trần Nguyên thật đúng là chưa từng cởi lần nào.

Bà mới kia lại rất phối hợp, trên mặt hiện ra màu hồng còn đỏ hơn so với son, thở gấp nói: "Nhìn tay chân người vụng về kia, không cần phải vội vã như vậy, người ta tự mình cởi."

Thuốc này hiển nhiên không phải xuân dược đơn giản, còn có thể tạo được tác dụng mê ảo ý thức, hiện tại thuốc đã bắt đầu có tác dụng, bà mới chậm rãi bỏ y phục của mình ra.

Một bên, Trần Nguyên cũng cởi y phục trên người ra, trực tiếp bỏ lên trên mặt đất, nhìn động tác bà mới quá chậm, rất là sốt ruột, nói: "Đại tỷ! Người nhanh lên!"

Bà mới lúc này ở vào trạng thái hôn mê, đâu có thể nhanh được? Trần Nguyên đợi nàng cởi quần áo bên ngoài ra, cũng không muốn lấy nội y, vội vàng mặc lên trên người mình.

Vừa mới định đi, lại phát hiện chân mình bị bà mới kia ôm lấy, trong lòng rất là sốt ruột.

Nghiêng tai đã nghe bên ngoài có người hô "thối đèn", chắc là Thái sư sẽ lập tức đến đây.

Trần Nguyên dùng sức giãy hai cái, rõ ràng không thoát khỏi bà mối, đầu óc chuyển động, vội vàng cầm chăn bông qua, đặt ở dưới khuôn mặt bà mối, nói: "Đến đây, ôm cái này ngủ!"

Trong lòng hần nghĩ, thời điểm chính mình không có nữ nhân, rất ưa thích ôm chăn bông, chìm vào giấc ngủ, nữ nhân cũng như thế này sao?

Sự thật chứng minh, nữ nhân cũng ưa thích ôm gì đó đi ngủ.

Chăn bông nhét vào trong ngực, bà mối kia chăm chú vuốt ve, trong miệng phát ra tiếng thở dốc và thanh âm duyên dáng mê người.

Trần Nguyên đẩy bà mối đến giữa giường, nhỏ giọng nói: "Chờ chút, người không phải muốn gả cho Thái sư sao? Thái sư lập tức tới rồi, ta đi trước."

Trần Nguyên chuẩn bị tốt những việc này, vội vàng xông ra bên ngoài, vừa mới mở cửa phòng, bỗng nhiên trông thấy Bàn Cát đã đứng ở cửa ra vào.

Trần Nguyên vội vàng cúi đầu xuống, kéo cuống hòng nói: "Thái sư."

Bàn Cát nhìn hần ăn mặc quần áo bà mối, thật sự cũng không nhìn kỹ, chỉ hỏi một câu: "Thanh âm của người làm sao lại thay đổi?"

Trần Nguyên xoay động con người, nói: "Buổi tối nói quá nhiều, cuống hòng bị đau."

Bàn Cát lúc này đã thấy được trên giường có một thân hình đang vặn vẹo, mà dưới mặt đất, những quần áo bị Trần Nguyên cởi ra vẫn còn đó, còn có cái tiếng thở dốc trầm thấp, đều hấp dẫn Bàn Cát, phát tay để cho Trần Nguyên lui: "Được rồi, vất vả người, đi lĩnh thưởng đi."

Trần Nguyên đáp: "Vâng."

Bàn Cát cầm lấy ấm trà vừa rồi bà mối rót nước, cũng rót một chén trà, uống hết, sau đó nói với hai thủ vệ cửa: "Chỗ này không có việc cho các người, tránh xa một chút."

Hai người kia lên tiếng, Bàn Cát đóng cửa phòng, Trần Nguyên chỉ nghe Bàn Cát nói ở bên trong: "Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, lão gia ta tới đây."

50. Chương 50: Qua Ải Thứ Nhất

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 50: Qua ải thứ nhất

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Củi khô gặp lửa, các người cứ thiêu đốt ở bên trong đi, Trần Nguyên quay đầu lại, nhìn thoáng qua gian phòng kia, nhẹ nhàng thở ra, cửa ải thứ nhất này, xem như vượt qua, hiện tại nên nghĩ đến, làm thế nào để đi đến tòa lầu các bên cạnh kia mới là chính sự.

Mặc dù nói, hiện tại chỗ Trần Nguyên đứng, cách chỗ ở tiểu thiếp phòng mười bốn phòng mười lăm của Bàn Thái sư khá sát, hai lầu các lần lượt đứng cạnh nhau, nhưng phủ Thái sư rất lớn, theo như lời trên miệng là lần lượt, bắt đầu đi còn phải xuyên qua một hoa viên.

Trong đầu Trần Nguyên, đang nghĩ cách làm như thế nào để từ nơi này, đi xuyên qua hoa viên, nếu như thời điểm gặp phải người, chính mình ứng đối như thế nào. Đồng thời trong lòng cũng có chút lo lắng, chính mình hiện tại, phải đi ra khỏi phòng tân hôn kia, nếu Sài Dương bên ngoài, còn chưa bắt đầu hành động mà nói, trong phủ Thái sư nhiều người như vậy, đi tới đi lui, khó bảo toàn không rò rỉ ra sơ hở.

Đang suy nghĩ, bên tai chỉ truyền đến một tiếng hét thảm phá rách bầu trời đêm, tiếp theo là một người la lớn: "Có kẻ trộm!"

Sau đó, bên ngoài phủ Thái sư, thanh âm kim loại va chạm truyền đến kịch liệt, thanh âm càng lúc càng lớn, diện tích cũng càng lúc càng rộng, chắc hẳn là bọn Sài Dương đã động thủ.

Mới vừa đi ra khỏi lầu các, Trần Nguyên chứng kiến, nguyên một đám người trong giang hồ, tay cầm binh khí, còn có võ sư hộ viện phủ Thái sư, bọn họ nhanh chóng chạy tới hướng địa phương có đánh nhau.

Những người này đi qua trước mặt hắn, không ai dừng lại liếc mắt nhìn.

Trần Nguyên đợi những người này chạy qua, đuổi đầu, hướng mặt ngoài nhìn một chút, chỉ còn lại có mấy gia đình linh tinh, còn đang đi lại, trong lòng thầm nghĩ, Sài Dương phối hợp rất vừa vặn.

Ăn mặc quần áo bà mồi, đi đi lại lại luôn không quá thuận tiện, dù sao bà mồi cũng không phải người phủ Thái sư, Trần Nguyên chứng kiến một gia đình, đang cầm một cái đèn lồng, đi hướng lầu các phía bên phải, trong lòng tự nhủ, đến rất vừa vặn.

Hắn rón ra rón rén đi theo, nhìn bốn phía không người, cầm một tảng đá từ trên mặt đất lên, nhoáng một tý, đánh vào cái gáy gia đình kia.

Không biết vì cái gì, từ lúc trông thấy Bao Chửm chém đầu Bàng An, lá gan Trần Nguyên bỗng nhiên lớn hơn rất nhiều, nếu là trước kia, hẳn tất nhiên sẽ không nặng tay, nhưng hôm nay, một tảng đá này đánh xuống, dùng toàn bộ sức lực, gia đình kia lập tức ngã, đằng sau đầu, máu tươi chảy xuôi ra.

Khá tốt, hiện tại bóng đêm không phải quá sáng, vết máu trên mặt đất, nếu như không nhìn kỹ, thì không cách nào phát giác, Trần Nguyên kéo gia đình kia tới một bên, sau đó tháo quần áo gia đình xuống, chính mình mặc lên.

Quần áo hơi bẩn, đằng sau còn có chút máu, chỉ là, so với ăn mặc quần áo bà mồi kia, an toàn hơn rất nhiều.

Trần Nguyên kéo quần áo một chút, dùng nước trong hồ, tẩy son phấn trên mặt đi, sau đó nhanh chóng đi đến lầu các phía bên phải.

Bên ngoài, đã đánh nhau cực kỳ kịch liệt, Sài Dương đem tất cả mọi người phân ra ba đường, từ cửa chính, cửa hông, còn có cửa sau phủ Thái sư, đồng thời triển khai công kích, ý đồ hấp dẫn toàn bộ cao thủ trong phủ Thái sư đi ra, tạo cơ hội cho Trần Nguyên.

Đang tại thời điểm, những giang hồ cao thủ này, bay qua tường vây thứ nhất quanh phủ Thái sư, quả thật làm cho người bên trong phủ Thái sư có chút vội vàng, không kịp chuẩn bị, Sài Dương rất nhanh liền giết lên phía trước, hẳn thậm chí có thể trông thấy khách chưa rời đi, đang bỏ chạy khỏi tiệc rượu.

Nhưng, đến khi người phủ Thái sư kịp phản ứng, muốn trước tiến thêm một bước, đều cực kỳ khó khăn.

Người phủ Thái sư còn đang không ngừng chạy đến, phạm vi hoạt động của những người đi theo Sài Dương, sát nhập phủ Thái sư, càng ngày càng nhỏ.

Một hán tử tay cầm hai lưỡi búa, tựa lưng đứng cùng Sài Dương, một búa chém xuống, đã chém chết một người võ sư phủ Thái sư, hán tử kia lập tức nói: "Đại quan nhân, nơi này bất lợi đối với chúng ta! Nếu như địch nhân dùng cung tiễn mà nói, chúng ta căn bản không chỗ có thể trốn!"

Sài Dương nhìn một chút, đây đúng là chỗ nguy hiểm, lập tức mở quạt xếp trong tay ra, đánh tới phía trước, quát: "Giết lên trên bậc thang!"

Trên bậc thang, lưng tựa phòng ốc, hơn nữa địa hình tương đối hẹp, có thể làm cho ưu thế nhân số của phủ Thái sư giảm xuống rất nhiều.

Hán tử dùng búa và Sài Dương ở cùng một chỗ, xông về phía trước, mọi người bên cạnh ào ào đuổi theo, sau một lát, người phủ Thái sư chết la liệt, rõ ràng bị bọn hắn giết đến bậc thang kia.

Sài Dương quát to: "Không nên vào phòng! Ở chỗ này!"

Vừa dứt lời, bỗng nhiên có một tiếng nổ mạnh vang lên, một cái cửa sổ sau lưng "loảng xoảng lang" một tiếng, dĩ nhiên vỡ nát thành bụi phấn, người hai tay cầm lưỡi búa kia đang đứng ở bên cạnh, nhìn cũng không nhìn, liền bỏ một búa tới.

Một thanh trường kiếm quý dị đâm về bên hông người cầm búa, người nọ lại hồn nhiên không sợ, búa tiếp tục chém ra, chẳng thêm thủ.

Bên cạnh hắn, có một người thân thủ nhanh nhẹn, bắt lấy cánh tay cầm kiếm kia, người ở cửa sổ lập tức luống cuống, hắn cảm giác cánh tay mình như là bị cái gì chế trụ, thân thể vào không được, nhảy ra không xong, mắt thấy cái búa kia bỏ tới trước mặt, đã không còn cách nào né tránh.

Hét thảm một tiếng truyền đến, cái búa kia mang theo một cột buồm máu tươi phun lên trời.

Sài Dương lại la lớn: "Trong phòng có người! Các vị chú ý."

Không cần hắn nói, thanh âm kêu thảm thiết kia qua đi, tất cả cửa sổ đồng thời bị đối phương đập vỡ, nguyên một đám thân ảnh kien tráng xuất hiện, nhảy ra khỏi trong phòng.

Cũng may chỗ này khá hẹp, tuy địch nhân nhiều người, nhưng cũng không cách nào chiếm được tiện nghi, Sài Dương mời đến giúp đỡ, đều là nhân vật nổi danh trên giang hồ, không có một người nào, không có một cái nào là dễ thu thập, những địch nhân kia vừa mới xuất hiện, liền bị tổn thất thảm trọng, rất nhiều bị giết, thi thể nằm vật trên cửa sổ, ngay cả những người dũng cảm vọt ra, cũng lập tức bị đá ngã xuống trên mặt đất.

Sài Dương biết rõ, đây chỉ là một nhóm người dò đường, cao thủ chân chính còn chưa tới.

.....

"Đang làm gì đấy!"

Trần Nguyên mắt thấy sắp đến cửa ra vào lầu các kia, một cánh tay to lớn xuất hiện, thoáng một tý đã khoác lên trên vai của hắn.

Trần Nguyên cả kinh trong lòng, thời điểm chính mình đi đường, rõ ràng đã nhìn bốn phía, không có ai mà?

Rất hiển nhiên, người này có thể là cao thủ, hắn lập tức nhớ tới Mạc Bắc tam hùng, trong đầu cấp tốc tìm kiếm kẻ sách ứng đối, thân thể chậm rãi quay lại.

Cái tay trên bờ vai kia còn chưa buông ra, hơn nữa còn dè lệch sang dựa cổ Trần Nguyên, cái này rõ ràng chính là nói cho Trần Nguyên, nếu như hắn không nghĩ ra được câu trả lời để cho đối phương thoả mãn, như vậy, cái tay kia sẽ không chút do dự, vụn gãy luôn cổ của mình.

Xoay đầu lại, Trần Nguyên trông thấy người này mặc một thân áo da mủ da, cách ăn mặc này, giống như đúc ba người hỏi đường trong khách điếm ngày đó.

Trần Nguyên vẫn có ấn tượng đối với ba người kia, đặc biệt là chính là người há miệng hỏi đường, Trần Nguyên nhớ rõ, trên mặt người nọ có nốt ruồi, hắn nhìn khuôn mặt trước mắt này, có chút trẻ tuổi.

Đã trẻ tuổi, hỏi đường cũng không phải hắn, như vậy, hắn không phải là lão đại.

Là lão Nhị hay là lão Tam đây?

Viết thì chậm, kỳ thật ý niệm tại trong đầu Trần Nguyên xoay chuyển cực nhanh, trong nháy mắt liền quyết định rồi, hắn quyết định đánh cuộc một lần! Không phải lão Nhị chính là lão Tam, tất cả đều chiếm một nửa!

Thời điểm xoay người lại, Trần Nguyên đã ôm hai tay thành nắm đấm, hỏi: "Xin hỏi, ngài có phải là Tam gia bên trong Mạc Bắc tam hùng?"

Cái tay trên bờ vai kia rõ ràng đã nói lỏng một chút, hắn hỏi: "Như thế nào, ngươi nhận thức ta?"

Trần Nguyên vui vẻ, biết mình đoán đúng rồi, cái niên đại này không bán xổ số, bằng không thì hôm nay nhất định phải đi mua một tấm vé!

Trên mặt hần lộ ra dáng tươi cười dễ thân, nói: "Tiểu nhân đâu được bái kiến Tam gia, chỉ là Bàng tổng quản, vừa rồi cố ý nói cùng ta về diện mạo ba vị anh hùng, thế nên mới biết là Tam gia."

Cái tay trên bờ vai kia bỗng nhiên dùng lực, Trần Nguyên cảm giác đầu vai của mình phảng phất như muốn nát, lập tức đau nhức, mồ hôi đổ đầy người rồi, điều đầu tiên hần nghĩ đến, chính là, rốt cuộc mình nói sai ở đâu rồi?

Đồng Lam Phương

51. Chương 51: Lừa Người

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 51: Lừa người

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ai biết được, trên vai đau nhức kịch liệt một hồi, cái tay rõ ràng lại buông ra, lão Tam hỏi: "Người không biết võ công?"

Trần Nguyên cười khổ một cái, tay xoa xoa bả vai, nói: "Nếu biết võ công, đã sớm chạy lên phía trước chém giết, cũng bởi vì không cầm được đao, lúc này mới bị tổng quản phái tới, truyền cho Tam gia một lời."

Lão Tam kia, lúc này hiển nhiên đã yên tâm về hần, liền hỏi: "Lão Bàng bảo người nói cái gì với chúng ta?"

Trong đầu Trần Nguyên nghĩ, ban đầu, thời điểm ở Duyệt Lai khách điểm, Mạc Bắc tam hùng giống như thương nghị, có phải là nên lập tức tới phủ Thái sư, trong đó, có người nói một câu, mấy ngày nữa lại đến, đừng để cho người ta cho rằng chúng ta chính là vì bạc nên mới đến.

Từ những lời này, có thể thấy được, bọn hần chính là chạy theo bạc mà đến, ít nhất, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn là vì bạc.

Lão Tam hô này quần gia kia là lão Bàng, hiển nhiên mấy người đã sớm nhận thức nhau, vì vậy, Trần Nguyên liền tìm từ lựa lời nói: "Bàng tổng quản nói với ta, hần biết rõ hôm nay, trong lòng ba vị anh hùng có khả năng muốn ra bên ngoài chém giết."

Lời kia vừa thốt ra, đã bị cái kia lão Tam cắt ngang: "Hần biết rõ, còn an bài như vậy? Ở chỗ này trông coi gian phòng, có thể được mấy đồng tiền thưởng? Thà rằng để chúng ta đi ra bên ngoài, ta liền giết sạch người, đầu người đều là của ta, tiền thưởng đều là của ta!"

Lão Tam hiển nhiên là tính tình nóng nảy, tiếng nói rất lớn.

Trần Nguyên rất sợ bị người bên ngoài nghe được, tính tình nóng nảy như vậy, đầu óc chính là không có bao nhiêu trí tuệ tưởng tượng, thuận tiện để chính mình lừa bịp, nếu gặp người khôn khéo một chút, vậy thì phải phí một phen tâm tư rồi.

Vì vậy, Trần Nguyên gấp gấp nói: "Tam gia bớt giận, Tam gia bớt giận, kỳ thật Bàng tổng quản cũng suy nghĩ vì ba vị đại gia, tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, xin cho tiểu nhân chậm rãi bẩm lên."

Lão Tam nhìn chung quanh một chút, lôi kéo Trần Nguyên đến gần một tảng đá, ngồi xuống, nói: "Tốt, người nói cho ta nghe một chút, nếu là Bàng Hỉ này không biết suy nghĩ, huynh đệ chúng ta tất nhiên sẽ không đi tìm hần."

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: "Tam gia, ngài trách oan tổng quản rồi, ngài nghĩ xem, những khen thưởng này được bao nhiêu bạc? Còn bắt ba vị đi dốc sức liều mạng, nếu có cái gì sơ xuất, tổng quản cũng sẽ đánh mất tình nghĩa, không phải sao?"

Lão Tam không nói gì, chỉ là, con mắt nhìn nhìn Trần Nguyên, ra vẻ băn khoăn, Trần Nguyên tiếp tục nói: "Tổng quản nói, hiện tại phủ Thái sư đang muốn tìm mấy người hành tẩu giang hồ, làm việc cho Thái sư,

đây chính là một việc béo bở chảy cả mỡ! Muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, mỗi tháng Thái sư còn trích ra năm trăm lượng bạc ròng, sự tình như vậy, ở đâu mới có thể rơi xuống trong tay, không phải sao?”

Lão Tam vừa nghe lời này, tinh thần lập tức hưng phấn, hỏi: ”Thật chứ?”

Trần Nguyên gật đầu: ”Đương nhiên là thật.”

”Ha ha ha, Lão Bàng làm như vậy, coi như đạt đến một trình độ nào đó, tạm chấp nhận được.”

Trần Nguyên thấy hần mắc câu, tiếp tục lên tiếng: ”Ngài cũng biết, bên ngoài kia, cho dù công lao lớn hơn nữa, cũng chỉ là sự tình chém chém giết giết, nhưng nếu như các người bảo vệ bà mười bốn và mười lăm an toàn, hai nàng giúp đỡ các người nói một câu, tổng quản cũng rất nắm chắc.”

Lão Tam gật đầu: ”Ừm, đại ca của ta nói, lão Bàng tưởng tượng quá nhiều, quả nhiên không giả! Chỉ là, nếu đám người kia, ngay cả căn phòng đều không qua được, chẳng phải chúng ta sẽ không có công lao?”

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: ”Tổng quản đã sớm sắp xếp xong xuôi, một lúc nữa, chúng ta sẽ phái một người giả dạng làm kẻ trộm, trước tiên làm hai vị phu nhân kinh ngạc, sau đó, các người giết ra, chẳng phải là thành công rồi sao?”

Lão Tam triệt để yên tâm, nở nụ cười ha ha, nói: ”Tốt, cứ làm như thế! Ta cứ nói lão Bàng vô tình, nhưng đều sai hết, hần sao có thể để huynh đệ chúng ta ở chỗ cuối cùng này! Người trở về nói một tiếng cùng lão Bàng, hai ngày này, là ta trách lầm hần, chờ ngày mai, ta sẽ mời rượu, chịu tội với hần.”

Trần Nguyên gật đầu: ”Ai! Tiểu nhân biết rồi, tổng quản bảo ta nói với các người, kẻ trộm kia đến ra vẻ, chỉ có một người, là người một nhà, tay cầm một thanh trường kiếm, các người có thể đánh, thanh âm lớn chút ít, nhưng không cần phải làm hần bị thương.”

Lão Tam gật đầu: ”Ừm, ta hiểu được rồi, một lát nữa, ta đi nói cùng đại ca nhị ca.”

Trần Nguyên ôm quyền: ”Cái kia, tiểu nhân xin đi trước.”

Lão Tam đến cũng là khách khí: ”Đi thông thả.”

Trần Nguyên đứng dậy, nhìn thoáng qua lầu các, trong ánh mắt chảy ra một loại biểu lộ phức tạp, thở dài thật sâu.

Lão Tam trông thấy ánh mắt của hần, rất là kỳ quái, hỏi: ”Người còn có việc?”

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng: ”Vô sự, chỉ là trong lòng có chút hoài niệm.”

Theo con mắt Trần Nguyên, nhìn lại hướng lầu các sau lưng, lão Tam thoáng một tý liền hiểu ra, nở nụ cười nói: ”Người, tiểu tử này, lá gan không nhỏ, rõ ràng dám hoài niệm nữ nhân của Thái sư!”

Trần Nguyên vội vàng khoát tay: ”Tam gia không nên nói lung tung, ngài có chỗ không biết, cái hai vị phu nhân kia, vốn là đường muội của ta, ta có thể ở trong phủ này làm người hầu, là được các nàng chiếu cố. Chỉ là hiện tại thân phận chúng ta cách xa, thúc thúc ta không biết nghĩ thế nào, còn bảo ta tiện thể nhắn cho các nàng mấy lời, nếu ngày thường, những người trông coi hộ viện kia, còn có thể dàn xếp, nhưng, hôm nay, ài!”

Con mắt lão Tam lập tức mở to ra rồi, chuyện kiếm tiền mình có thể xác định hay không, còn phải nhờ hai nữ nhân trên lầu kia nói tốt với Thái sư mới được, người trước mắt này, nếu là đường huynh của các nàng, thật sự quá hữu dụng!

Vì vậy, xưng hô trong miệng lập tức thay đổi: ”Huynh đệ, người khách khí gì vậy? Huynh muội muốn thấy mặt một lần, liền đi gặp, ca ca cũng không phải loại người không thông tình lý, đi thôi, nhớ rõ giúp ta nói hai câu hữu ích, nhanh đi xuống là được.”

Trần Nguyên do dự một chút: ”Cái này, ta lo lắng, nếu có người hỏi, sẽ mang đến phiền toái cho Tam gia.”

Lão Tam vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: ”Không có việc gì, chỉ cần ta và người không nói, những người khác, làm sao biết được? Đi đi.”

Trần Nguyên mang một bộ dáng rất cảm kích, ôm quyền bái thật dài, nói: ”Đa tạ Tam gia!”

Lão Tam cười ha ha, nói: "Đừng khách khí, gọi tam ca là được, người thay ta, nói vài lời hữu ích tại trước mặt hai vị phu nhân, chúng ta cùng nhau làm việc vì Thái sư, còn cái gì gia mới chả không gia, chúng ta coi như huynh đệ, người không nên cự tuyệt, bằng không thì chính là xem thường ta."

Khách khí xong, Trần Nguyên cất bước đi về hướng lầu các kia, trong lòng nghĩ, cao thủ? Ta không thể động thủ với hắn sao? Ta nói chuyện cùng cao thủ, thoải mái lừa gạt hắn, sự tình động thủ, chờ Bạch Ngọc Đường đến rồi nói sau.

Nhìn Trần Nguyên đi vào lầu các, lão Tam cũng rất vui vẻ: "Ha ha, một tháng năm trăm lượng, phát tài rồi."

Một đội võ sư hộ viện đi qua nơi này, người cầm đầu nhìn lão Tam, hỏi: "Tam gia! Nơi này có người xuất hiện không?"

Lão Tam vội vàng thu hồi nụ cười của mình, nói: "Không có! Không có người nào tới!"

Người kia nói: "Tam gia có nhìn cẩn thận không?"

Lão Tam tức giận, một quyền đánh ở thân cây bên cạnh, cả cái cây lay động một hồi, lá rụng ào ào, quát: "Người dám hoài nghi ta! Người tới đây, thử xem ta có thể bảo vệ cho một cánh cửa hay không!"

Võ sư dẫn đội kia đâu dám hỏi tiếp, vội vàng nói: "Tiểu nhân lảm miệng, tiểu nhân lảm miệng."

.....

Võ sư phủ Thái sư vây công bọn người Sài Dương, tổn thất không sai biệt lắm, khoảng gần một trăm người, Sài Dương chợt nghe sau lưng truyền đến một đoàn tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo, một tiếng hét lớn "a!" vang lên.

Cửa lớn dày đặc vỡ tung, một hán tử mặt đầy râu, hơn 40 tuổi, trực tiếp đi về hướng Sài Dương.

Khóe miệng Sài Dương nổi lên một tia cười lạnh, nói: "Sơn Tây Nghiêm lão hổ đầu nhập phủ Thái sư từ lúc nào vậy?"

Đồng Lam Phương

52. Chương 52: Vào Phòng Phu Nhân

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 52: Vào phòng phu nhân

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hán tử kia cũng không để ý, một quyền đánh tới, thân hình Sài Dương lóe lên, né tránh quyền phong, quả đấm Nghiêm lão hổ nện ở trên cột gỗ, chỉ nghe cột gỗ kia phát ra tiếng giòn vang rất nhỏ, rõ ràng chỉ vỡ ra một đường nhỏ, một cơn gió thổi qua, toàn bộ cây cột biến thành mạt vụn bay đi.

Sài Dương không dám khinh thường, hai chân bắn ra, cả người nhảy lên cao hơn một thước, quạt trong tay hợp lại, đập xuống đầu Nghiêm lão hổ.

Sau lưng Nghiêm lão hổ, hơn năm mươi người theo tới, hơn mười người vây công Sài Dương, đám còn lại chạy thẳng hướng cầu thang, loạn chiến thành một đoàn cùng đám hào kiệt.

Cầu thang tổng cộng có bốn chốt chặn, một lão đầu khô gầy canh giữ tầng thứ ba, vừa thấy những người này vọt tới hướng chính mình, không có khiếp đảm chút nào, hai chân đạp thật mạnh lên trên bậc thang.

Những người đi ở trên bậc thang kia, căn bản không nghĩ đến khí lực dưới chân lão nhân này lại xuất chúng đến như vậy, chỉ dậm chân một cái, tất cả mọi người cảm giác được, dưới chân của mình truyền đến một trận run rẩy.

Thời điểm bọn hắc hoảng hốt, lão nhân kia bay lên, một cước đá vào trên người đi đầu tiên, đằng sau mặc dù có rất nhiều người đỡ, nhưng người nọ vẫn bay ra ngoài, hơn nữa, mấy người sau lưng cũng ngã lộn xuống, đến người thứ 7 mới tạm đứng yên.

Đám người này hoảng loạn một trận, lập tức có người hô: "Lương Châu Thiết chân tiên! Hắc là Lương Châu Thiết chân tiên!"

Lão đầu khô gầy có chút đắc ý, nở nụ cười ha ha, nói một câu: "Xem ra, còn có người nhớ rõ lão phu."

"Các người tránh ra!" Trong đám võ sư, có người hô lớn một tiếng, một đám người trên bậc thang lập tức tránh ra thành một con đường, một gia hỏa ăn mặc kiểu đạo sĩ, trên mặt đầy nét cười âm hiểm đi lên: "Ta tới thu thập hắc!"

Thiết chân tiên đứng đó, tại thời điểm đạo sĩ kia đi lên, liên tiếp đạp bảy chân, lại bị đạo nhân kia chặn lại từng cái, cuối cùng không thể ngăn cản đạo nhân kia lên thang lầu, đạo nhân đi lên, lập tức triển khai chiến đấu cùng Thiết chân tiên, đám võ sư còn lại đồng loạt đi lên trên, cùng chúng hào kiệt canh giữ ở hành lang chiến thành một đoàn.

Sài Dương bị mười mấy người cao thủ trong vây công trong một mét vuông, không loạn chút nào, hắc lợi dụng ưu thế địa hình, vòng quanh những cột gỗ kia đánh nhau, liên tục giết năm người bên đối phương, trên mình cũng có thêm hai vết thương.

Để cho hắc cảm giác khó chơi nhất, tự nhiên là Sơn Tây Nghiêm lão hổ kia, người này lực lớn vô cùng, từng tại Sơn Tây, tay không đánh chết một con cọp, bởi vậy mới được cái danh hiệu này.

Trong mười mấy người này, tính ra thì võ thuật của hắc cao nhất, nếu không phải thu thập hắc, sẽ rất phiền toái, địch nhân ở chung quanh ít đi một ít, Sài Dương có thể tiện tay tiện chân, nghĩ đến đây, liền bắt đầu tìm kiếm cơ hội đánh chết Nghiêm lão hổ.

Hai người, trên mặt võ nghệ vẫn có chênh lệch, không qua bao lâu thời gian, thời điểm Sài Dương đưa lưng về phía Nghiêm lão hổ, cố ý lộ ra một sơ hở, Nghiêm lão hổ quả nhiên xông lên, dứt bỏ mọi người, một mình lao đến.

Mắt thấy một quyền sắp đánh trúng sau gáy Sài Dương, nếu bị hắc đánh trúng, Sài Dương không chết cũng phải nằm xuống, ngay tại thời điểm Nghiêm lão hổ cho là một quyền của mình đắc thủ, quả đấm vừa mới tiếp xúc quần áo Sài Dương, bỗng nhiên có cảm giác như là đánh vào không khí.

Trong lòng Nghiêm lão hổ thầm kêu không tốt, định quay người trở về, nhưng đã muộn.

Sài Dương xê dịch thân hình, quạt xếp trong tay tạo thành chữ thập, thoáng một tý, người ngã về phía sau, vô cùng dẻo dai, liền đâm vào bụng Nghiêm lão hổ, bụng chính là bộ vị tương đối mềm mại, hướng hồ võ nghệ Sài Dương cao cường, khung cái quạt xếp kia cũng là chế tạo bằng sắt luyện, chỉ nghe một âm thanh trầm muộn, cả cán quạt đã chui vào trong cơ thể Nghiêm lão hổ.

Đồng thời, hai thanh trường kiếm bổ tới đằng sau, Sài Dương dậm chân, cố gắng né tránh, nhưng đúng lúc này, cánh tay bị Nghiêm lão hổ giữ chặt, chỉ có thể né một thanh, không có biện pháp né tránh thanh kiếm khác, kiếm chém qua, sau lưng bị chém thành một lỗ hổng, máu chảy đầm đìa.

Nghiêm lão hổ cười lớn, gục xuống đất, cánh tay Sài Dương mới thoát khỏi, hắc quay trở lại, giết thêm mấy người, xem xét tất cả mọi người vẫn còn đang khổ chiến, chẳng quan tâm thương thế trên người mình, đang định đi hỗ trợ, lại nghe bên cạnh truyền đến thanh âm trầm trầm khen ngợi: "Tốt! Nghe qua Sài đại quan nhân văn võ song toàn, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là chính xác!"

Xa xa, một tên hòa thượng từ từ đi tới.

.....

Lầu các trang trí cực kỳ tinh tế, bố trí cũng rất chú ý, tràn đầy sức hấp dẫn của khuê phòng nữ nhân, nhưng Trần Nguyên hiện không có tâm tư cảm thụ những thứ này, tiến vào lầu các, lập tức đóng cửa lại, đồng thời xuất ra cái túi thơm Sài Dương cho mình.

Trong phòng rất yên tĩnh, tiếng hít thở rất nhẹ nhàng, đều có thể nghe được, Trần Nguyên nhẹ nhàng đi tới, không chế được bước chân của mình.

Chuyển qua chính sảnh, Trần Nguyên bỗng nhiên nghe thấy thanh âm hai nữ tử trêu chọc nhau, truyền ra từ trong một gian phòng bên cạnh, hần vội vàng ngồi xổm người xuống, cuộn eo đi đến dưới cửa sổ.

Lúc này, cửa sổ đều là giấy, Trần Nguyên học động tác trên TV, đặt đầu ngón tay ở trong miệng, liếm ướt, vừa để xuống cửa sổ, thoáng dùng sức, cái cửa sổ kia quả nhiên bị rách, không tiếng động nào phát ra.

Trong phòng, hai nữ tử kia mặc nội y bó sát người, đang đùa giỡn ở trên một cái giường, ánh nến không phải quá sáng, chỉ là nhìn về phía trên, dáng người hai người rất tốt, Trần Nguyên thầm suy nghĩ, nhanh như vậy đã bị mình tìm được, hôm nay thật sự có thể mua xổ số.

Hần lấy cái túi mê hương kia ra, hơi chọc cái lỗ trên cửa sổ lớn một chút, sau đó mở túi ra, đem miệng túi đến, nhắm ngay cái lỗ ở cửa sổ.

Mê hương của Sài Dương cực kỳ có hiệu quả, không đến năm phút đồng hồ, trong phòng hết sạch âm thanh, Trần Nguyên ném túi mê hương đi, giương mắt nhìn lại trong phòng, phát hiện hai nữ tử đã ngã xuống giường.

Hiện tại tiến vào có được không? Vạn nhất mê hương bên trong làm mình sụp đổ, vậy thì cực kỳ phiền toái.

Nghĩ đến đây, hắn quyết định đi điều tra những địa phương khác trước, chờ phòng mê hương phai nhạt, rồi lại đến cũng không muộn.

Trần Nguyên mở cửa phòng ra, để cho mê hương bên trong có thể tan đi nhanh hơn một ít, bản thân mình, bắt đầu tìm tòi ở chung quanh.

Dạo qua một vòng dưới lầu, cái cửa kia nhỏ đi thông phòng đằng sau đã tìm được rồi, nhưng cái chìa khóa không biết để ở nơi đâu, cái phòng kia, bây giờ Trần Nguyên còn chưa muốn đi vào, hắn quyết định lên lầu các xem trước.

Hai người đã bị hôn mê rồi, Trần Nguyên cũng không sợ còn có người khác nghe được thanh âm bước chân của mình, cho nên không khống chế bước chân, chân đạp trên bậc thang làm bằng gỗ, làm tiếng cọt kẹt vang lên vô cùng rõ ràng.

Mắt thấy sắp lên đến nơi rồi, một thanh âm nữ nhân tự nhiên phát ra: "Ai nha!"

Trong lòng Trần Nguyên kinh hãi, giương mắt hướng lên trên bậc thang xem xét, một người nữ nhân mặc áo mỏng đang tựa ở trên bậc thang, tay cầm một ngọn nến, con mắt nhìn chính mình, là thanh âm bước chân của mình kinh động nàng, cho nên mới ra đây xem.

Trần Nguyên ngơ ngác sững sờ, một lát sau vẫn không lên tiếng, nàng kia hiển nhiên cũng ngại ngần cả người, ngay tại lúc hai người không biết nên làm cái gì bây giờ, lại có một thanh âm nữ nhân truyền đến: "Thập Tứ tỷ tỷ, ai tới vậy?"

Thập Tứ tỷ tỷ? Xưng hô thế này, lại làm cho Trần Nguyên minh bạch một việc, chính mình vừa rồi làm mê nhầm người, hai người dưới lầu kia, chắc chắn là nha hoàn!

Hắn phản ứng lại rất nhanh, lập tức định thần nói: "Tiểu nhân Bàn Ngọc, ra mắt Thập tứ phu nhân!"

Nói xong, liền thi lễ một cái.

Thập tứ phu nhân kia nhìn Trần Nguyên, cũng phục hồi tinh thần, ngẫm lại chính mình đang mặc áo mỏng đi ra, gặp một nam tử xa lạ, thần sắc có chút xấu hổ.

Trần Nguyên lập tức nói: "Là đại quân gia nói, khuya hôm nay có khả năng xuất hiện kẻ trộm, lại để cho tiểu nhân đến xem xét cho nhị vị phu nhân, xem cửa sổ tại đây đã kín hay chưa, vừa rồi tiểu nhân ở dưới mặt hồ vài tiếng, không ai đáp, sợ có cái gì ngoài ý muốn, lúc này mới cả gan tự tiện tiến đến, không ngờ lại quấy nhiễu nhị vị nghỉ ngơi."

Thập tứ phu nhân kia nghe xong, nhú mày, hô hai tiếng xuống dưới lầu: "Xuân Hoa, Thu Nguyệt!"

Không có người đáp, Thập tứ phu nhân có chút không khoái: "Hai cái nha đầu chết tiệt kia, lại không biết cùng hạ nhân nào vụng trộm rồi."

Lúc này, Thập ngũ phu nhân thực sự cầm một ngọn nến tối, ba ngọn nến, lập tức lại làm cho bậc thang sáng lên.

Đồng Lam Phương

53. Chương 53: Cắm Sừng Bàng Thái Sư

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 53: Cắm sừng Bàng thái sư

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên lúc này nhìn rõ ràng rồi, hai tiểu thiếp của Bàng Thái sư chưa quá hai mươi tuổi, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp.

Mà Thập Ngũ phu nhân kia, vừa nhìn thấy Trần Nguyên, khóe mắt cũng hàm chứa xuân tình, nói: "Ồ, hậu sinh rất tuấn tú, ta làm sao chưa thấy qua người? Mới tới sao?"

Trần Nguyên đáp: "Vâng, tiểu nhân là tháng trước mới đến Bàng phủ, hôm qua được điều đến cái lầu các này."

Thập Tứ phu nhân lại còn có chút không yên lòng: "Nếu người là người Bàng phủ, thời điểm vừa rồi ta hỏi người, vì cái gì người không nói lời nào?"

Trần Nguyên còn chưa giải thích, một bên, Thập Ngũ phu nhân liền nở nụ cười, nói: "Ha ha, ta nói tỷ tỷ này, người mang bộ dáng đi ra, người nam nhân nào thấy người, còn có thể nói chuyện sao?"

Dưới ánh nến, Trần Nguyên cũng chứng kiến dáng người bốc lửa kia của Thập Tứ phu nhân, địa phương nên lời thì xông ra, nên lõm thì lõm sâu vào, nếu là thời gian khác, tại nơi khác, chứng kiến một nữ tử như vậy, tất nhiên là nghĩ biện pháp tán tỉnh trước rồi nói sau.

Chỉ là, hiện tại, Trần Nguyên chỉ muốn nhanh tìm được cái chìa khóa.

Không xong chính là, mê hương đã dùng hết rồi, hiện tại hai cô gái này đồng thời xuất hiện, chính mình thu thập hai nàng, có phần nắm chắc, chỉ là, muốn không kinh động đến bên ngoài, rất khó khăn!

Thời điểm đang suy tư, Thập Ngũ phu nhân kia dùng cánh tay đụng Thập Tứ phu nhân một cái, con mắt liếc liếc Trần Nguyên.

Thập Tứ phu nhân ngầm hiểu, lắc đầu: "Hôm nay nghe nói có kẻ trộm, chúng ta có lẽ là an phận một ít thì tốt hơn."

Thập Ngũ phu nhân lại nói: "Bên ngoài, kẻ trộm đến rất vừa vặn, không người nào có thể ngăn cản chúng ta, lão gia đêm nay hân hoan, ta và người cần gì phải bạc đãi chính mình?"

Thập Tứ phu nhân hiển nhiên bị thuyết phục, cười ha ha một tiếng, nói: "Nha đầu, người gan lớn đó."

Thập Ngũ phu nhân thấy nàng đáp ứng, thần sắc rất hưng phấn, uốn bộ ngực của mình một chút, nói: "Này, người mới tới, người đến gian phòng chúng ta, nhìn xem có còn cửa sổ chưa khóa hay không."

Trần Nguyên đương nhiên hiểu ra ý tứ lời này, lên tiếng đồng ý, đi lên lên, nhìn hai nữ tử chưa đến hai mươi tuổi ăn mặc áo mỏng đứng ở trước mặt mình, khoảng cách song phương gần như thế, ánh mắt Thập Ngũ phu nhân kia cứ khiêu khích, nói rõ tất cả ý đồ trong lòng nàng.

Tùng đột mùi thơm son phấn bay vào lỗ mũi Trần Nguyên, bộ phận nhô lên trước ngực Thập Tứ phu nhân kia, dưới ánh nến chiếu rọi, như ẩn như hiện.

Trần Nguyên cảm giác một cỗ huyết khí phóng tới tận óc của mình, cùng lúc đó, dưới háng, cái kia vốn là bản tính phong lưu, rốt cuộc không che dấu được, cái chìa khóa sao? Đợi lát nữa rồi đi tìm.

Thối tất nển trong tay, lại thối tất nển trong tay Thập Tứ phu nhân.

Thập Tứ phu nhân không nói gì, Thập Ngũ phu nhân lại gắt giọng: "Người làm cái gì vậy?"

Trần Nguyên nói: "Ta xem hai vị phu nhân cầm nển vất vả, không bằng để ta tới cầm hộ cho."

Nói xong, bàn tay chạm vào tay Thập Ngũ phu nhân, cầm một ngọn nển còn lại tới, thân thể thuận thể dựa vào hướng Thập Ngũ phu nhân một chút, đồng thời, sờ soạng lưng nàng một cái.

Thập Ngũ phu nhân chẳng những không tránh né, ngược lại, thân thể nhích gần lên, hỏi: "Khuya hôm nay, đám trộm kia là ai, người biết không?"

Trần Nguyên thấy nàng lại gần, tay kia thoáng một tý đã vòng qua eo Thập Tứ phu nhân, nói: "Cho nên, đêm nay tiểu nhân bảo vệ nhị vị phu nhân, như vậy được chưa?"

Thập Tứ phu nhân dùng tay tại dí vào trán Trần Nguyên một cái, nói: "Ta xem người chính là tên trộm đó?"

Trần Nguyên ôm các nàng vào gian phòng, trong lòng thầm suy nghĩ, song phi đi! Khuya hôm nay phải thoải mái một phen!

Không biết làm sao, hắn lại nghĩ tới Lăng Hoa và Hồ Tĩnh, chỉ là, hai gương mặt kia lóe lên trong đầu, Trần Nguyên liền tự an ủi mình, nếu không hòa giải hai cô gái này, mình cũng không có biện pháp lấy được cái chìa khóa, làm như vậy, cũng là xả thân vì quốc gia đại nghĩa trong miệng Âu Dương Tu mà.

Nghĩ đến Hồ Tĩnh, biết rõ nàng cũng sẽ không trách mình, chỉ là, tốt nhất có lẽ là đừng cho các nàng biết rõ.

.....

Thời điểm Sài Dương trông thấy hòa thượng này, trong lòng hắn lập tức cả kinh, không nghĩ tới, hắn rõ ràng cũng được phủ Thái sư mời, hôm nay, chỉ sợ chẳng phải dễ đánh.

Hòa thượng này vốn là cao tăng Thiếu Lâm, pháp danh Thanh Nguyên, một thân võ nghệ xuất thần nhập hóa, năm đó, thời điểm mưu phản Thiếu Lâm, mười tám La Hán và sáu Đại trưởng lão liên thủ, cũng không thể lưu hắn lại.

Thanh Nguyên bước rất chậm, nhưng mỗi một bước đều tạo cho Sài Dương áp lực vô hình, nếu trên người mình không có tổn thương, Sài Dương còn dám buông tay đánh cược một lần, nhưng hiện tại, hắn đã bị thương, tuy điểm tổn thương ấy, thời điểm đánh nhau cùng người khác, không ảnh hưởng nhiều, nhưng đối mặt với Thanh Nguyên, hắn thật sự không nắm chắc.

Thanh Nguyên cười một chút, rõ ràng cũng không xông về hướng Sài Dương, mà là bước nhanh, xông lên bậc thang.

Sài Dương căn bản không kịp ngăn cản, hắn còn chưa động thân, bên cạnh liền có người đập tới một quyền, Sài Dương liền vùng quyền nghênh đón.

Bên kia, Thanh Nguyên vừa gia nhập trận chiến, cả thế cục lập tức cải biến! Hán tử dùng hai chiếc búa kia đang giết chóc hàng loạt, tự nhiên cảm thấy bên người có một hồi gió dạt đánh úp lại, vừa định tránh ra, đã bị một đao chém trên cánh tay, nửa cánh tay rơi trên mặt đất, hán tử kia phát ra tiếng kêu làm cho người ta đình tai nhức óc.

Nương theo tiếng la thống khổ của hán tử, Thanh Nguyên thấp giọng niệm một câu: "A Di Đà Phật!"

Vừa nói, cái đao trong tay kia tiếp tục chém tới hướng hán tử, mọi người còn không kịp nhìn ra hán tử xuất đao như thế nào, trên người tráng hán đã muốn đã trúng hơn ba mươi đao! Cả người giống như một cái người máu, hai cái cánh tay đều bị Thanh Nguyên chặt xuống.

Một đám hào kiệt kinh hãi, ngay sau đó, sự tình càng làm cho người giạt mình đã xảy ra.

Thanh Nguyên giết người nọ, mục tiêu tiếp theo, nhắm ngay đến Thiết chân tiên, trực tiếp vọt tới, Thiết chân tiên kia đưa chân muốn đá hấn, lại bị hấn bắt lấy, Thiết chân tiên không chút kinh hoảng, còn muốn dùng cái chân còn lại đá hấn.

Chân vừa bắt đầu đứng dậy, chỉ thấy Thanh Nguyên mạnh mẽ đá một cước, đập cái chân mới xuất hiện của Thiết chân tiên xuống dưới, sau đó dùng cước đâm xuống, như vậy, một chân Thiết chân tiên nằm trong tay hấn, một chân khác bị hấn đâm nát dưới chân, không thể động đậy.

Phải biết rằng, một người trong giang hồ, muốn trộn lẫn thêm danh hiệu vào tên mình, thật sự không phải chuyện dễ dàng, Thiết chân tiên được cái tước hiệu này, đương nhiên cũng không phải hư danh nói chơi, nhưng đối mặt một cái, đôi chân thành danh kia, đã bị đối phương bắt được.

Bên cạnh, còn có người muốn xông lên trợ giúp, chưa tới trước mặt, chỉ nghe Thanh Nguyên lại thấp giọng niệm một tiếng: "A Di Đà Phật!" Chỉ thấy, hai tay của hấn dùng sức, xé cả người Thiết chân tiên còn sống sờ sờ thành hai nửa!

Sài Dương cũng đã giết địch nhân trước mặt, thoáng một tý liền nhảy đến trước mặt Thanh Nguyên, quát: "Thanh Nguyên! Đánh cùng ta!"

Thanh Nguyên cười một chút, bình thản nói: "Không dám kháng mệnh!"

Vừa dứt lời, cái đao không biết bị hấn đặt ở nơi nào kia, đã muốn bổ về phía trước mặt Sài Dương.

Song phương đã chết hơn trăm người, những người sống, phần lớn cũng cảm giác hơi kiệt sức.

.....

Lúc này, toàn thân Trần Nguyên đều là mồ hôi, đang vận động kịch liệt, Thập Ngũ phu nhân đã bại trận, lúc này đang trần trụi nằm ở bên cạnh, bộ ngực to tròn cộng thêm núm màu hồng bên trên cứ rung động theo chiếc giường, đôi mắt mở to, quan sát Trần Nguyên và Thập Tứ phu nhân tiếp tục đại chiến.

Trần Nguyên lau mồ hôi trên trán, sau đó lại ôm bờ mông Thập Tứ phu nhân, nhếch lên, chọc thật mạnh vào phía sau, vừa chọc vừa hỏi: "Thế nào, tiểu nhân coi như bảo vệ hai người chu đáo chứ?"

Thập Tứ phu nhân quỳ trên giường, cả người hoạt động theo từng nhịp, phối hợp nhịp nhàng với Trần Nguyên, khuôn mặt hồng đỏ lên, bộ ngực sữa đung đưa liên tục, hưng phấn nói đầy giọng mê hồn: "Người, người không tệ! Ngày mai ta nói cùng lão gia, điều người đến....cái..... cái nhà này, làm quản gia!"

Thập Ngũ phu nhân ở một bên, hai mắt vô thần, miệng thều thào nói: "Ý kiến hay."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, chọc mạnh một cái, nói: "Ta tới làm quản gia? Mấy cái gì đó của lão gia, sẽ mất hết."

Thập Tứ phu nhân hiển nhiên cũng đã không chịu nổi rồi, há mồm hô một tiếng, nằm úp người xuống giường, thở hổn hển vài hơi, sau đó mới nói: "Không phải..... đã.....đều..... bị người trộm đi hết rồi sao?"

Đồng Lam Phương

54. Chương 54: Ngọc Mã Xuất Hiện

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 54: Ngọc mã xuất hiện

Người dịch: nhóm dịch hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên cười hắc hắc: "Vật đáng giá nhất đã bị ta trộm, còn có những thứ khác, ta cũng muốn nhìn một chút."

Thập Tứ phu nhân cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, hai mắt đỏ bừng, hàm răng chăm chú cắn lại, đầu gối cố gắng chống lên, hai tay thò ra phía sau, lôi kéo cánh tay Trần Nguyên: "Người mau chút nữa!"

Trần Nguyên đẩy tốc độ nhanh hơn, vừa mới dập xuống nhanh hơn, lập tức lại khiến cho hai tay Thập Tứ phu nhân buông ra, cả người đổ ập xuống giường, Trần Nguyên vội vàng vươn tay, ôm lấy eo của nàng, tay kia quàng trước ngực, xoa nắn kịch liệt, nói vào trong tai nàng: "Cho ta xem một chút, được chứ?"

Thập Tứ phu nhân không nói lời nào, Thập Ngũ phu nhân ở một bên lại nói: "Người nói những bảo bối ở phòng đằng sau kia sao? Người đã bị người trộm, còn có cái gì không thể cho người xem? Hơn nữa, nhiều thứ như vậy, lão đầu cũng không nhớ rõ rốt cuộc có bao nhiêu, người xem rồi biết, những thứ đặt trong góc kia đầy tro bụi, cũng có thể cầm đi."

Trong lòng Trần Nguyên mừng rỡ, động tác càng gia tăng mãnh liệt, thở hồng hộc nói: "Ta không cần lấy thứ đó, có các người là được rồi!"

.....

Sài Dương và Thanh Nguyên kia đánh mười mấy hiệp, dĩ nhiên đã rơi xuống hạ phong, chút ít hào kiệt kia, bởi vì thiếu đi Thiết chân tiên và người dùng cũng là hai bữa, đối mặt với phủ Thái sư vậy công, thương vong càng lúc càng lớn .

Lại qua, qua hai mươi chiêu, Sài Dương cảm giác mình đã muốn vô pháp chèo chống, Thanh Nguyên kia thoáng một tý cười, niệm: "A Di Đà Phật, Sài đại quan nhân, bản tăng giúp ngươi sớm đi đến nơi cực lạc!"

Nói xong, một đao bổ tới nhanh như thiểm điện.

Con mắt Sài Dương trợn trừng, vô pháp trốn tránh, nhưng đến lúc này, trong lòng liền hung ác, chẳng những không né, quạt xếp trong tay hợp lại làm kiếm, cầm thẳng tới hướng Thanh Nguyên, chỉ cầu một cái đồng quy vu tận.

Khóe miệng Thanh Nguyên hiện ra nụ cười lạnh.

Ngay tại thời điểm đao của hắn nhanh chém trúng Sài Dương, sau lưng có một kinh phong mạnh mẽ đánh úp lại, Thanh Nguyên muốn trốn tránh cũng đã không kịp.

Chỉ nghe "phốc!" một tiếng, một phi tiêu cắm ở đầu vai Thanh Nguyên.

Cánh tay Thanh Nguyên đau xót, thế đao đi dĩ nhiên là chậm một chút, cao thủ so chiêu, tốc độ đột nhiên chậm lại, đủ để quyết định sinh tử, quạt xếp Sài Dương như kỳ tích, phát sau mà đến trước, đã đâm vào ngực Thanh Nguyên.

Thanh Nguyên võ nghệ cao cường, nhảy dựng về phía sau, lúc này mới né tránh một kích trí mạng của Sài Dương, chỉ là, ngực cũng bị Sài Dương đâm trúng, tổn thương lần này không hề nhẹ.

Sài Dương nắm chặt thời gian, điều tức hai hơi.

Con mắt Thanh Nguyên đầy quang mang, nương theo lực đạo và cảm giác thời điểm ám khí tiến vào cơ thể, đã biết là ai đánh lén hắn, ngẩng đầu nhìn đêm đen, phần nộ mắng: "Bạch Ngọc Đường! Vì cái gì mỗi lần người xuất hiện, đều đánh lên ta từ phía sau lưng!"

Chỉ nghe bầu trời đêm xuất hiện tiếng cười: "Ha ha, vì cái gì mỗi lần gặp người, người đều để cho ta đánh vào lưng, có thể làm gì được đây?"

Thanh Nguyên chém một đao tới cây liễu, vung tay quát: "Bạch Ngọc Đường! Là anh hùng hảo hán, ra đây đánh với ta!"

Bạch Ngọc Đường không biết núp ở chỗ nào, nói: "Ta chỉ là một con chuột mà thôi, anh hùng hảo hán là Sài đại quan nhân, hiện tại hai người các người đều bị thương, tiếp tục đánh đi."

Sài Dương cũng điều tức xong, hiện tại, Thanh Nguyên trong giây lát đã dính hai nơi tổn thương, ưu thế mất hết, Sài Dương ôm quyền nói một tiếng vào bầu trời đêm: "Đa tạ Bạch Ngũ ca!"

Tuy Thanh Nguyên tức giận, nhưng cũng biết, nếu như lúc này, Bạch Ngọc Đường thật sự xuống, chính mình thật đúng là muốn làm con chuột, lập tức nhìn Sài Dương, quát: "Đến đây!"

.....
Lão Tam trong Mạc Bắc tam hùng đi lại trong sân, con mắt nhìn cửa lầu các, trong lòng rất là kỳ quái.

Trần Nguyên đi vào, đã hơn một canh giờ rồi, nào có thể nói thời gian dài như vậy? Hơn nữa tin tức phía trước truyền đến, người đánh lén phủ Thái sư đã không chống đỡ nổi, người Bàng Hỉ an bài quấy nhiễu Thập Tứ phu và cùng Thập Ngũ phu nhân, làm sao còn chưa hiện ra?

Thời điểm đang suy nghĩ, xem mình có nên đi thương lượng một chút cùng đại ca và nhị ca hay không, chợt nghe trong lối đi kia, truyền đến tiếng la của nhị ca: "Người nào?"

Một thanh âm rất hung hăng càn quấy nói: "Ha ha, có chút bổn sự! Ngũ gia nhà ngươi đến rồi!"

Tiếng nói vừa nói xong, tiếng va chạm của binh khí truyền đến, theo thanh âm để nghe, nhị ca hiển nhiên không phải đối thủ của người nọ.

Nhưng là đại ca rất nhanh gia nhập chiến đấu, hai huynh đệ hợp lực, lúc này mới ngang ngửa với Bạch Ngọc Đường.

Lão đại Mạc Bắc tam hùng xem xét, võ công Bạch Ngọc Đường cao cường như vậy, rất sợ hãi, nếu không có lão Nhị giúp đỡ, chính mình sẽ bị tội lớn, phải biết rằng, Thái sư đang ở hậu viện!

Vì vậy, vội vàng gọi lão Tam đến, nói: "Lão Tam! Mau tới hỗ trợ, thu thập tiểu tử này trước rồi nói sau!"

Lão Tam nhắc Cửu tiết tiên trong tay lên, liền xông tới, xem xét cách ăn mặc của Bạch Ngọc Đường, một người, đi một mình, cầm kiếm, lập tức nghĩ đến lời Trần Nguyên nói cùng hắn, trong lòng quyết định chủ ý: "Ta đi lên giả đánh, làm thanh âm lớn một chút, còn phải chỉ điểm hai vị ca ca của ta, người ta tới giúp chúng ta diễn trò, nếu lại làm người ta bị thương, cũng không có biện pháp bàn giao cho Bàng Hỉ."

Ôm tâm tính như vậy, lão Tam rất xa, hô lớn một tiếng: "Tiểu tặc không cần phải càn rỡ, phủ Thái sư há lại là địa phương ngươi giương oai! Ta tới đây!"

Nói xong, trước hết cứ ở xa xa quát roi ra ngoài.

Cái này, thật sự là làm lão Đại và lão Nhị hôn mê, trong tâm không rõ, hôm nay lão Tam làm sao vậy? Làm sao tới đánh người còn lên tiếng gọi? Hơn nữa, ra chiêu xa như vậy, người đánh ai nha? Cái này không giống như là tác phong thường ngày của lão Tam!

.....
Trong lầu các, Trần Nguyên phục hồi lại tinh thần, dụ dỗ Thập Ngũ phu nhân cầm cái chìa khóa mở cửa ra cho mình, để cho mình vào xem những bảo bối Bàng Thái sư giấu kia.

Thập Tứ phu nhân bây giờ còn không chưa hồi phục, cả người mềm nhũn, ngủ trên giường: "Hai người các người là tiện nhân, né tránh ta, đi xem bảo bối gì?"

Thập Ngũ phu nhân đã hồi phục, chăm chú ôm Trần Nguyên, nói: "Ha ha, tỷ tỷ lo lắng làm gì, chúng ta cùng đi là được."

Trong lòng Trần Nguyên kinh hãi, tuyệt đối không thể cùng đi, nếu hai người các người cùng đi, ta nên làm thế nào cho phải?

Cũng may, Thập Tứ phu nhân hiện tại cũng không muốn nhúc nhích, rất ử rữ, phát tay nói: "Các người đi đi, chỉ là, đừng nhúc nhích ngọc mã."

Thập Ngũ phu nhân và Trần Nguyên ôm nhau đi xuống cầu thang, thời điểm vừa đi xuống bậc thang, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa lăn từ thang lầu xuống dưới.

Thập Ngũ phu nhân kia cười nói: "Vừa rồi đây bổn sự như vậy, hiện tại làm sao? Chân mềm nhũn rồi hả?"

Trần Nguyên ổn định bước chân, véo một cái trên mông đít nàng: "Để cho ta xem xem, bên trong có cái pháp bảo gì có thể xử dụng, để thu thập yêu tinh người!"

Xuống lầu, Thập Ngũ phu nhân lấy cái chìa khóa ra, mở cửa gian phòng kia, đồng thời nói: "Tại đây, ngày thường ngoại trừ Thái sư, cũng chỉ có tỷ muội chúng ta có thể đi vào, người là ngoại nhân đầu tiên tiến vào cái phòng này."

Trần Nguyên một tay lấy ôm lấy nàng, thân thể nặng nề dán trên người nàng, hôm một cái, Thập Ngũ phu nhân kia nũng nịu định đẩy, Trần Nguyên hung hăng nói: "Người nói ai là người ngoài? Xem ta thu thập người như thế nào!"

Nói xong, bờ môi mạnh mẽ hôn lên.

Thập Ngũ phu nhân kia cũng đón chào, thì thào nói: "Ở chỗ này, giống như có chút tối."

Trần Nguyên hôn nàng, cũng không nói lời nào, ánh mắt lại nương theo ánh nến yếu ớt kia, quét một vòng bốn phía, cũng không thấy cái ngọc mã. ừ

Thời điểm muốn hỏi một chút, lại phát hiện bờ miệng Thập Ngũ phu nhân ngời trên một cái hộp hình chữ nhật, Trần Nguyên sờ một chút hỏi: "Đây là cái gì?"

Thập Ngũ phu nhân lấy cái hộp kia ra: "Một cái ngọc mã, muốn nhìn một chút không?"

Trong lòng Trần Nguyên vỗ miệng nàng, nói: "Nhìn cái gì! Để cho ta nhìn người trước rồi nói sau."

55. Chương 55: Chém Giết

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 55: Chém giết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thập Ngũ phu nhân kinh hoảng, bảo vệ cái hộp kia: "Ai! Cái này hiện tại không thể làm hư, lão già hai ngày xem một lần, những vật khác, nếu người muốn, chờ hấn mệt mỏi, cầm lấy mang đi cũng được."

Trần Nguyên sờ soạng bộ ngực Thập Ngũ phu nhân, dịu dàng nói: "Không biết lúc nào hấn mệt mỏi đối với các người?"

Thập Ngũ phu nhân cười một tiếng: "Như thế nào? Như vậy người còn cảm thấy chưa đủ? Vậy người muốn thế nào?"

Trần Nguyên bỗng nhiên thuận tay cầm mảnh vải lên, thoáng một tý bịt vào mồm Thập Ngũ phu nhân, bịt mồm nữ nhân này, trối lại, sau đó cầm ngọc mã đi, đáng tiếc chính là, hấn quên mình không phải là một người chuyên nghiệp, cho nên không khống chế tốt cánh tay, chỉ chụp vào mắt Thập Ngũ phu nhân.

Thập Ngũ phu nhân há mồm quát to một tiếng, Trần Nguyên vội vàng đi lên che miệng của nàng, sau đó giật thất lưng của mình xuống, nhét vào trong miệng Thập Ngũ phu nhân, hung dữ nói: "Đừng động! Người đáp ứng ta không động, ta liền không giết người, bằng không, chúng ta ai cũng sống không được!"

Thập Ngũ phu nhân không thể tin được, nam nhân mới vừa rồi còn nhu tình mật ý, bỗng nhiên chuyển biến thành như vậy, rõ ràng động thủ đánh mình, kinh ngạc xong, lại nghĩ đến tánh mạng, lập tức gật gật đầu.

Trần Nguyên tìm một sợi thừng, trối nàng lại, nói: "Ngượng ngùng, vốn không muốn dả thương người, thàm nghĩ bịt mồm người rồi trối lại là được rồi, xin lỗi."

Thập Ngũ phu nhân không phát ra thanh âm, có khả năng là phát ra thanh âm cũng không biết nói lời nào, Trần Nguyên cầm ngọc mã đi tới cửa, bỗng nhiên có một loại xúc động, hấn muốn nói với Thập Ngũ phu nhân, nếu như Thái sư không cần các nàng rồi, liền đi tìm mình.

Lời nói đến bên miệng, rồi lại không nói, hai nữ nhân này trời sinh hình dáng mê người, cũng dám cầm sừng Bàng Thái sư, nếu mình thật sự mang các nàng về nhà, nói không chừng ngày nào đó sẽ lại bị cầm sừng.

.....
Quạt sắt Sài Dương mở ra một lỗ máu ở phía sau lưng Thanh Nguyên, đoản đao Thanh Nguyên cũng chém vào trên đùi Sài Dương, hai người không khỏi lui hai bước, kéo giãn khoảng cách song phương.

Đánh nhau trên cầu thang đã muốn tiếp cận lúc gay cấn, Hồ Tĩnh cầm đoản kiếm ám sát vài tên võ sư phủ Thái sư, cánh tay và trên đùi đều có thêm vết thương, nhanh chóng lui về phía dưới, vừa vận dụng phải Sài Dương.

Sài Dương nhìn xem tình hình này, nhổ máu trong miệng ra, nói: "Đánh không lại rồi, các người đi trước, ta cản phía sau."

Hồ Tĩnh phát tay, một kiếm đâm chết một gã võ sư xông lại, thần thái cực kỳ kiên quyết nói: "Các người đi! Ta chờ Trần đại ca đi ra."

Sài Dương có chút lo lắng: "Không được! Người cũng đi!"

Thanh Nguyên kia điều tức thoáng một tý, khôi phục thêm chút sức khí, trên mặt lại lộ ra dáng tươi cười, nói: "Nhị vị không cần cãi, đều đã không muốn đi, vậy thì lưu lại toàn bộ."

Nói xong, lại lần nữa lún thân, giết lên, Sài Dương tiến về phía trước một bước, nghênh đón đoản đao hấn, đồng thời hô to: "Giết ra ngoài!"

Một đám hào kiệt lập tức bỏ qua cầu thang kia, giết ra phía ngoài, mà Hồ Tĩnh y nguyên đứng ở trên cầu thang, võ sư phủ Thái sư lập tức xông tới.

Trong lòng Sài Dương khẩn trương, bất đắc dĩ lại bị Thanh Nguyên kia cuốn lấy, muốn đi hỗ trợ cũng là hữu tâm vô lực.

.....
"Lão Tam! Hôm nay người uống lộn thuốc à!" Hồ đao của lão Đại bị roi sắt lão Tam cuốn lấy, không khỏi giật tím mặt.

Vốn Bạch Ngọc Đường cũng rất khó giải quyết, mình và lão Nhị, hai người liên thủ, khó khăn lắm mới ngăn cản được, vốn tưởng rằng gọi lão Tam đến có thể chiếm cứ thượng phong, ai biết tiểu tử này, vậy mà làm trở ngại chứ không giúp gì, mấy lần có cơ hội tốt làm Bạch Ngọc Đường bị thương, đều bị người này phá hủy.

Lão Tam lại không chút phật lòng, hấn cho rằng tình thế bây giờ rất tốt, người xem, đánh rất náo nhiệt, vẫn chưa đủ thương người.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường cũng gấp, hấn tới hỗ trợ Trần Nguyên, nhưng Trần Nguyên đến bây giờ còn chưa đi ra, ba người trước mắt này cực kỳ khó giải quyết, nếu không phải tên dùng Cửu tiết tiên kia, không biết vì cái gì luôn tại thời điểm mấu chốt, giúp mình một tý, đã sớm không nhìn được.

Bạch Ngọc Đường trầm suy nghĩ, hậu viện phủ Thái sư này rất cao, ta không nhảy qua được, không biết Trần Thế Mỹ ở bên trong, rốt cuộc có lấy được ngọc mã hay không?

Đang suy nghĩ, chỉ thấy một bóng người chạy tới đây, trên lưng công một cái túi lớn.

Đợi cho bóng người gần chút ít, Bạch Ngọc Đường nhìn rõ ràng, chính là Trần Nguyên, trong lòng không khỏi mừng rỡ, chắc là đã đắc thủ, tay lập tức tăng lực, trường kiếm kia vung vẩy nhanh hơn, chỉ cầu tại thời khắc này, cuốn lấy Mạc Bắc tam hùng, để cho Trần Nguyên có thể qua hành lang này.

"Lão Nhị! Ngăn người kia lại!" Lão đại lớn tiếng hô một câu, lão Nhị kia giao Bạch Ngọc Đường cho đại ca và lão Tam, trong chớp mắt đã nhào tới hướng Trần Nguyên.

Đúng vào lúc này, bên cạnh lại bỗng nhiên nhảy ra một người, một tay lấy ôm lấy lão Nhị kia, đồng thời la lớn: "Đi mau!"

Trần Nguyên phỏng đoán, người này có khả năng chính là Sài Dương an bài, chính là nội ứng kia, cũng không nhiều lời, lưng công cái bọc kia, nhanh chóng chạy qua hành lang.

Mà lão Tam lúc này bỗng nhiên minh bạch cái gì, rống lớn một tiếng: "Tiểu súc sanh! Rõ ràng dám gạt ta!"

Cũng không quản Bạch Ngọc Đường, thả người một cái, đánh về phía Trần Nguyên, người còn chưa tới, Cửu tiết tiên kia đã nện xuống.

Tuy Trần Nguyên không biết võ công, nhưng xem qua Bao Chứng giết người, hôm nay lại tự tay đánh chết một gia đình, lá gan lại cũng lớn hơn nhiều, cũng không bởi vì tánh mạng nguy hiểm mà bối rối, nhìn Cửu tiết tiên rơi xuống hướng mình, bước chân liền chạy về phía trước nhanh hơn.

Cũng may hắn chạy nhanh, Cửu tiết tiên của lão Tam đánh rách quần áo và da thịt, lại không thể gây tổn thương đến xương cốt Trần Nguyên.

Dù là như thế, Trần Nguyên cũng đau nhức, kêu oa oa.

Lão Tam kia còn muốn đánh, Bạch Ngọc Đường dùng một kiếm đẩy Quỷ Đầu Dao của lão Đại ra, cả người bắn về phía lão Tam, trường kiếm trong tay rung động, khiến cho lão Tam chỉ có thể trở lại phòng.

Lão Đại rảnh tay, vung đao lên, tiếp tục đuổi giết Trần Nguyên.

Trần Nguyên thấy Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có thể cuốn lấy một người, lão Nhị kia lúc này cũng đã giết nội ứng, chỉ là hai tay nội ứng quá cứng, vẫn không thể nhúc nhích, chỉ có thể chém đứt ra mới thoát được.

Hắn hiện tại cũng không cố được nhiều, cúi đầu chạy ra ngoài là được, về phần có thể chạy ra ngoài hay không, liền xem bốn sự Bạch Ngọc Đường như thế nào, xem vận khí của mình như thế nào.

Bốn sự Bạch Ngọc Đường xác thực rất cao, một đối một mà nói, Mạc Bắc tam hùng này căn bản bản không phải là đối thủ của hắn, chỉ là ba huynh đệ này liên thủ, lại làm cho hắn vô pháp ứng đối.

Mất thấy lão Đại kia đuổi theo Trần Nguyên, lão Nhị bị nội ứng ôm lấy, còn chưa giãy ra, trong lòng Bạch Ngọc Đường nghĩ đến, đây chính là cái cơ hội tốt, mình có thể thu thập bọn họ!

Lão Tam kia lúc này ra tay không lưu tình, hơn nữa còn xen lẫn phần nộ, liên tục đánh, Bạch Ngọc Đường trốn tránh hai roi, trong tay bỗng nhiên run lên, quát: "Xem tiêu!"

Hai người khoảng cách rất gần, thủ pháp đánh tiêu của Bạch Ngọc Đường lại rất kín, một đao hàn quang phóng thẳng tới, muốn trốn tránh đã không còn kịp rồi!

Một tiêu đánh trúng gò má, trên mặt lão Tam lập tức chảy đầy máu tươi.

Bạch Ngọc Đường lúc này không thừa cơ chém giết lão Tam, mà là một kiếm đâm tới hướng lão Nhị.

Lão Nhị kia đang cố gắng đẩy hai tay nội ứng ra, mất thấy sắp thành công, bỗng nhiên cảm giác, lưỡi dao sắc bén đánh úp lại trước mặt, ngẩng đầu nhìn lên, trường kiếm Bạch Ngọc Đường vừa vọt xuyên qua cổ họng của hắn.

"Nhị ca!"

"Lão Nhị!"

Mạc Bắc tam hùng, mặc dù là người rất xấu, nhưng ba huynh đệ mười mấy năm qua ở cùng một chỗ, đồng sinh cộng tử, cảm tình cực kỳ thâm hậu, vừa thấy Bạch Ngọc Đường giết lão Nhị, lão đại cũng không quản Trần Nguyên, lão Tam cũng không để ý đến tổn thương trên mặt mình, hai người mang theo Cửu tiết tiên cùng Quỷ Đầu Dao giết tới chỗ Bạch Ngọc Đường.

56. Chương 56: Chạy Ra Ngoài

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 56: Chạy ra ngoài

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lão Tam kia lại càng điên cuồng, bởi vì lão Nhị chết, hắn có trách nhiệm rất lớn, nếu không phải hắn bị Trần Nguyên lừa gạt, vừa rồi, thời điểm ba huynh đệ liên thủ, liền có thể giết chết Bạch Ngọc Đường.

Càng điên cuồng lại càng khó đối phó, Bạch Ngọc Đường ứng phó tương đối cố hết sức, cũng may Trần Nguyên đã an toàn, Bạch Ngọc Đường một mặt ngăn cản thể công hai người, một mặt nói với Trần Nguyên: "Trần huynh, đi mau!"

Trần Nguyên lưng công cái cái bọc kia, liền chạy ra khỏi hành lang, mà lão Đại và lão Tam nóng vội trả thù cho huynh đệ, cũng không truy đuổi hắn.

Ra khỏi hành lang, không chạy bao xa, là đến chính sảnh rồi, hắn đã có thể trông thấy những thân ảnh đang đánh nhau kia.

Trên mặt đất có bảo kiếm không biết ai rơi mất, Trần Nguyên thuận tay nhặt lên.

Cũng may hắn mặc trên người quần áo phủ Thái sư, tăng thêm Mạc Bắc ba hùng đằng sau không truyền ra cảnh báo, trên đường đi ngẫu nhiên gặp được mấy võ sư bị thương, cũng cho rằng hắn là người một nhà.

Mãi cho đến địa phương đánh nhau phía trước, Trần Nguyên quơ bảo kiếm, không có chút chiêu thức nào, lớn tiếng hô: "Giết à! Nha! Nha! Giết!"

Nhất thời cũng không có ai ngăn cản hắn, lại để hắn đi ra thập phần thuận lợi!

Trong lòng Trần Nguyên mừng rỡ, mắt thấy sắp đi ra phía trước, xuyên qua đây, chính là cửa lớn.

Bên ngoài, đánh nhau cực kỳ kịch liệt, Trần Nguyên trông thấy Hồ Tĩnh đang bị bốn năm người phủ Thái sư vây công, toàn bộ y phục trên người đều màu đỏ, vẫn đứng ở trên cầu thang, chết cũng không lui về phía sau.

Trong lòng Trần Nguyên thất kinh, không biết người giang hồ, có phải cũng đều cần tánh mạng giống như nàng hay không.

Mắt thấy lại là một kiếm chém rách lưng Hồ Tĩnh, mang theo một hàng máu, Trần Nguyên cảm giác như là kiếm đâm trên người mình, trong lòng run rẩy một hồi.

Có đi giúp nàng hay không? Coi như giúp, chính mình lại không biết võ công, giúp đỡ nàng cái gì đây?

Trần Nguyên nghĩ tới đây, quyết định bỏ đi, dù sao chỉ cần mình đi qua, mục đích đến đây đã thực hiện được.

Một võ sư vừa lúc bị Sài Dương đá trở về, té ngã tại trước mặt Trần Nguyên.

Trần Nguyên vội vàng ngồi xổm người xuống, hỏi: "Không sao chứ huynh đệ?"

Võ sư kia lắc đầu: "Không được, hắn thật lợi hại."

Trần Nguyên nhắc bảo kiếm, nói: "Người về phía sau nghỉ ngơi, ta đi giết hắn!"

Võ sư kia gật đầu, nói: "À! Người phải cẩn thận một ít."

Thanh âm bọn hắn nói chuyện không lớn, nhưng người chung quanh phủ Thái sư nghe thấy, cho nên thời điểm Trần Nguyên xông về phía trước, bọn hắn đều tưởng rằng hắn đến hỗ trợ, không ai ngăn cản hắn, Trần Nguyên bước vài bước, đi xuống bậc thang, mắt thấy có thể chạy ra khỏi nơi nguy hiểm.

Lúc này, Sài Dương thật sự không nhịn được rồi, cuối cùng đánh ra một chiêu lưỡng bại câu thương, lồng ngực của mình bị một cước của Thanh Nguyên đá trúng, mà quả đấm Sài Dương cũng nện ở trên đầu Thanh Nguyên.

Thanh Nguyên bị một quyền đánh ngất đi, trong miệng Sài Dương cũng nhổ ra ngụm máu tươi, cả người lung lay ngã xuống, dựa vào quạt xếp chống đỡ, mới lần nữa đứng lên: "Hồ cô nương, đi thôi!"

Hồ Tĩnh trên cầu thang đã gần như không chịu được, nhưng nàng vẫn không lùi: "Không! Chúng ta đợi Trần đại ca!"

Một câu nói lại để cho Trần Nguyên ngầy ngẩn cả người, quay đầu lại nhìn Hồ Tĩnh tóc tai mất trật tự, Trần Nguyên thở dài, thầm nghĩ trong lòng: "Ai, người đừng nói lời nói để cho ta cảm động được không? Người nói như vậy, ta đâu thể đi một mình?"

Trần Nguyên yên lặng trong chớp mắt, đi đến hướng cây cột Hồ Tĩnh dựa vào kia.

Người vây công Hồ Tĩnh còn có bốn, Trần Nguyên cũng không biết bốn người này ai lợi hại nhất, có một gia hỏa cầm đao có tiếng la lớn nhất, lúc này liền tập trung vào người nọ, xác định đó là mục tiêu.

Vài bước đi qua, Trần Nguyên nói: "Huynh đệ, ta tới giúp người!"

Người cầm đao kia cười ha ha một tiếng, nói: "Không cần, bà nương này lập tức xong rồi!"

Khuôn mặt tươi cười vừa mới hiện lên, chỉ cảm giác sau gáy mình mát lạnh, cả người mất đi khí lực, hoá ra cái cổ hắn đã đứt lìa một nửa, máu tươi phun ra ầm ầm.

Thiếu đi một địch nhân, Hồ Tĩnh lập tức thoải mái hơn rất nhiều, một đao ngăn trường thương, con mắt trông thấy Trần Nguyên: "Trần đại ca, người đã đi ra?"

Một bên, người phủ Thái sư cũng kịp phản ứng, từng thanh vũ khí chỉ hướng Trần Nguyên: "Xử lý hắn! Hắn là gian tế!"

Lăng Hoa lại không ngừng, huy kiếm chặn trước mặt địch nhân, một tay lôi kéo Trần Nguyên: "Đi mau!"

Hai người chạy ở phía trước, người phủ Thái sư truy ở phía sau, Sài Dương nửa quỳ trên mặt đất, nhìn lưng Trần Nguyên công một cái bao chạy tới, chắc là đã đắc thủ rồi, lúc này nở nụ cười, cường ép khởi động thân thể của mình, nói với Trần Nguyên và Hồ Tĩnh đã chạy tới: "Các người đi đi, ta cản phía sau."

Trần Nguyên lại kéo cánh tay Sài Dương, nói: "Cẩn cái gì nữa! Người xem, người sắp chết rồi còn có thể cản phía sau sao? Cùng nhau chạy thôi!"

Sài Dương lúc này xác thực một chút khí lực cũng không có, nếu ở lúc bình thường, Trần Nguyên muốn kéo hắn, căn bản không có khả năng, nhưng hiện tại, hắn lại phải dựa vào Trần Nguyên kéo, mới có thể hành tẩu.

Ba người kéo kéo nhau, sao có thể chạy nhanh hơn truy binh phủ Thái sư?

Mắt thấy sẽ bị đuổi kịp, bỗng nhiên, một bóng người nhảy xuống từ trên cây, Trần Nguyên nhìn lại, Bạch Ngọc Đường đã chạy tới.

Bạch Ngọc Đường không nói hai lời, trường kiếm trong tay vung lên, ngăn lại đường đi của truy binh, quát: "Đi!"

Trần Nguyên rất bội phục Sài Dương, lúc này rõ ràng còn không quên quay đầu, hướng Bạch Ngọc Đường nói một câu: "Đa tạ!"

Bạch Ngọc Đường ở phía sau cản trở truy binh, ba người rất nhanh đến trước cửa, cửa lớn vừa rồi đã mở ra, có một chút người không chống đỡ nổi, chính là chạy trốn từ nơi này, ba người đều tin tưởng, chỉ cần chạy ra khỏi cửa lớn này, có thể tìm được đường sống.

Mắt thấy cửa lớn ở ngay trước mắt, một bóng người lại xuất hiện.

Bóng người kia ăn mặc một thân quần áo gia đình tiêu chuẩn, chỉ lạnh lùng nhìn bọn Trần Nguyên, cuối cùng, duỗi ngón tay cái ra, khen: "Công phu Sài đại quan nhân rất tốt, tại hạ bội phục, còn người nữa, người gọi Trần Thế Mỹ? Ta rất kỳ quái, người làm thế nào để đi vào, nhiều cao thủ như vậy đều chưa tiến vào, không ngờ bị người đi qua, còn mang thứ đó đi ra, không tệ, thật sự không tệ."

Sài Dương nhỏ giọng nói: "Hắn gọi Bằng Hỉ, là phủ đệ nhất cao thủ Thái sư, một lát nữa ta quần quít lấy hắn, các người lao ra."

Nói xong, quạt xếp trong tay hợp lại, muốn đi lên đốc sức liều mạng, Trần Nguyên ngăn hắn lại, nói: "Người đừng có điên, hiện tại ngay cả ta, người đều không đánh lại rồi, còn đi đốc sức liều mạng cùng đệ nhất cao thủ nhà người ta?"

Sài Dương sững sốt một chút, không nói gì.

Trần Nguyên buông tay hắt ra, lặng lẽ cầm lấy đoản kiếm của Lăng Hoa, lắc đầu, một mình đi lên, nói: "Ta chính là Trần Thế Mỹ, hiện tại ngươi muốn thế nào, nói thống khoái đi."

Bàng Hỉ nở nụ cười: "Tốt, ta có chút thích ngươi, như vậy đi, Sài đại quan nhân ngươi có lệnh bài miễn chết, nếu như ta giết ngươi, nói không chừng hoàng thượng sẽ trách tội ta, hiện tại ngươi có thể đi, về phần hai người các ngươi, mang thứ đó cho ta, ta mang bọn ngươi đi gặp Thái sư, chờ đợi Thái sư xử lý."

Bàng Hỉ phảng phất như thật sự không muốn động thủ, ánh mắt nhìn Trần Nguyên, lộ ra vẻ tán dương, nói: "Ta rất kỳ quái ngươi đi vào như thế nào, trộm thứ đó ra như thế nào, ngươi nói rõ ràng những việc này, ta cam đoan, ta sẽ cầu tình cho ngươi, để cho Thái sư tha ngươi, chút mặt mũi này, vẫn có."

Trần Nguyên cười ha ha, trong lòng nghĩ: "Nói rõ ràng? Nói rõ ràng, lão Bàng không giết ta mới là lạ!"

Trở về là tuyệt đối không thể rồi, chỉ có thể nghĩ biện pháp đi ra ngoài, nhưng khi nhìn bộ dạng Bàng Hỉ, chắc hẳn tuyệt đối không tưởng tượng nổi, lão Tam kia lại dễ bị lừa bịp như vậy.

Lập tức chậm rãi đi hai bước về hướng Bàng Hỉ, nói: "Đại quân gia thật sự có thể để cho Thái sư không trách tội ta?"

Đồng Lam Phương

57. Chương 57: Má Oi

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 57: Má oi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bàng Hỉ gật đầu: "Tuyệt đối không có vấn đề."

Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Nhưng, sự tình lần này, ta có chút quá phận, ta sợ Thái sư tức giận."

Bàng Hỉ cười nói: "Điểm ấy ngươi yên tâm, Thái sư là người rất độ lượng, chỉ cần ngươi có bản lĩnh, làm một chút chuyện quá phận, Thái sư không để ở trong lòng đâu."

Trần Nguyên bỗng nhiên ngẩng đầu, trên mặt kinh ngạc một hồi, nhìn xem đằng sau Bàng Hỉ, hỏi: "Bàng Thái sư?"

Bàng Hỉ mạnh mẽ quay đầu lại, Trần Nguyên vừa thấy, trong lòng mừng rỡ, hôm nay thật sự có thể mua xổ số rồi! Như vậy cũng có thể lừa gạt? Bảo kiếm trong tay lại không chần chờ, thoáng một tý đã chọc về hướng Bàng Hỉ.

Thời điểm bảo kiếm cắm ở trên người Bàng Hỉ, Trần Nguyên hô to một tiếng: "Chết đi!"

"Leng keng!" Một tiếng, bảo kiếm nát.

Quần áo Bàng Hỉ cũng nát, nhưng da thịt của hắn lại hoàn hảo không tổn hao gì.

Trần Nguyên kinh hãi, nửa thanh kiếm cầm trong tay, có chút không biết làm sao, Bàng Hỉ mỉm cười, chuyển đầu qua, nhìn Trần Nguyên, lấy tay vuốt ve địa phương Trần Nguyên vừa rồi chọc một chút, hỏi: "Thú vị không?"

Trần Nguyên vội vàng ném nửa thanh bảo kiếm còn lại đi: "Không thích chơi!"

Bàng Hỉ vỗ vỗ người mình, nói: "Cái này gọi là Thiết Bó Sam, luyện từ nhỏ, đao thương bất nhập, không tệ chứ?"

Trần Nguyên lúc này không còn lời nào để nói rồi, hần chậm rãi lui về phía sau, sóng vai đứng cùng Sài Dương Hồ Tĩnh.

Bàng Hỉ đi tới từng bước một, nói: "Xem ra, hai người các người không muốn rời đi, Sài đại quan nhân nghĩ như thế nào?"

Sài Dương mạnh mẽ tiến lên, quát: "Đi mau!"

Hồ Tĩnh lập tức lùi kéo Trần Nguyên, hai chân bắn ra, muốn đi qua từ bên người Bàng Hỉ.

Sài Dương tổn thương vô cùng nặng, người còn chưa vọt tới trước mặt Bàng Hỉ, chính mình liền gục xuống, thời điểm hai người bọn họ đi thoáng qua Bàng Hỉ, Bàng Hỉ dùng chân đá một thanh đoản đao trên mặt đất, thanh đao bật lên, liền bay thẳng vào sau gáy Hồ Tĩnh.

Sau khi Trần Nguyên nhìn thấy, không hề nghĩ ngợi, cả người nhào lên trên người Hồ Tĩnh, đoản đao mang theo xung lực cường đại, xuyên thấu bả vai Trần Nguyên, làm cả người hần bay vèo ra ngoài cửa.

Hồ Tĩnh bước nhanh chạy tới, ôm cổ hần, thân thể ngã xuống, nước mắt rơi, nói: "Người, tại sao phải thay ta ngăn cản? Vì cái gì?!"

Trần Nguyên vô pháp trả lời, hần nói không nên lời rồi, đau quá!

Hai người ngã xuống con đường trước cửa ra vào, Hồ Tĩnh ôm Trần Nguyên, cũng không chạy.

Bàng Hỉ kia lắc đầu, nói: "Hần rõ ràng giúp người ngăn cản? Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, hiện tại ta thực sự ưa thích hần, chỉ là, ta còn phải giết các người."

Nói xong, từ từ đi ra ngoài cửa lớn phủ Thái sư, chuẩn bị giết Trần Nguyên và Hồ Tĩnh đã không có năng lực đánh trả.

Vừa mới đi ra ngoài, Bàng Hỉ bỗng nhiên ngẩng ngẩn cả người.

Triển Chiêu phủ Khai Phong mang theo ba con chuột Hãm Không đảo, từ nơi không xa chạy tới, Triển Chiêu ở rất xa đã hô một tiếng: "Bàng tổng quản, người ở trên đường, chính là của phủ Khai Phong chúng ta quản lý rồi!"

Sắc mặt Bàng Hỉ biến thành rất coi, hần luyện một thân Thiết Bố Sam, tuy rất lợi hại, nhưng Cự Khuyết bảo kiếm trong tay Triển Chiêu, chém sắt như chém bùn, Bàng Hỉ không muốn, cũng không dám đi thử Thiết Bố Sam của mình, có thể ngăn cản kiếm của Triển Chiêu hay không.

Lập tức dừng bước lại, nói: "Triển đại nhân đến thật đúng lúc!"

Ánh mắt Triển Chiêu nhìn hần, lạnh lùng nói: "Sự tình trong phủ, có Thái sư và tổng quản làm chủ, cho dù bên trong giết người phóng hỏa, nếu không có ai báo án, Triển Chiêu cũng sẽ không đi vào. Chỉ là, người này ở trên đường, nếu còn có người dám giết người, thì không để Bộ khoái phủ Khai Phong chúng ta vào mắt rồi!"

Trên mặt Bàng Hỉ run rẩy hai cái, cuối cùng chỉ vào cái bọc trên người Trần Nguyên: "Đây là đồ ở phía trong phủ Thái sư chúng ta, ta muốn cầm trở về."

Triển Chiêu nở nụ cười: "Bàng tổng quản, những lời này, ta không thể nghe, nếu như người lập lại lần nữa, ta chỉ có thể nhận thức người này là kẻ trộm, trộm mấy cái gì đó trong phủ Thái sư. Nếu như vậy, ta nhất định phải mang hần về Phủ Khai Phong, về phần đồ vật trong này, cũng giao cho Bao đại nhân xem qua."

Trong lòng Bàng Hỉ cả kinh, âm thầm suy nghĩ một chút, nếu Triển Chiêu thật sự mang cái ngọc mã này về phủ Khai Phong, giao cho Bao Chứng, xử lý Trần Nguyên như một kẻ trộm mà nói, đây chính là bất lợi đối với Thái sư.

Hiện tại bao Hắc Tử vẫn chỉ đứng ở chính giữa, chính mình cố chấp, tương đương với việc đẩy Bao Chứng đi qua hướng Phạm Trọng Yên bên kia. Xem ý tứ Triển Chiêu, nếu như mình không để cái bọc ở lại, ngọc mã sẽ tới trong tay bọn người Phạm Trọng Yên, cái đó, so với nằm trong tay Bao Chứng thì tốt hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, Bàng Hỉ liền ôm quyền, nói: "Như thế, mời Triển đại nhân."

Sài Dương lão đảo đi ra, Tường Bình bước lên phía trước, đỡ lấy hấn, Lô Phương hai người nâng Trần Nguyên lên, Hồ Tĩnh còn có thể tự mình hành tẩu, một đoàn người, dưới sự bảo vệ của Triển Chiêu, dần dần rời khỏi phủ Thái sư.

Trong lòng Bàng Hỷ đại hận, phát tay gọi một võ sư tới, nói: "Theo sau, nhìn chăm chăm vào cái bọc kia."

Sau khi nói xong, Bàng Hỷ trở lại phủ Thái sư.

Đêm nay dùng binh khí đánh nhau, lại làm cho phủ Thái sư tổn thất trên trăm tên hảo thủ, mà Sài Dương bên kia, thi thể lưu lại cũng có hơn vài chục bộ.

Nếu như tính toán theo giang hồ chém giết mà nói, bởi vì người Sài Dương mang đến, trên cơ bản đều là cao thủ, cho nên có lẽ là phủ Thái sư chiếm tiện nghi, nhưng là Bàng Hỷ biết mình thua, bởi vì mục đích của đối phương đã đạt được, cái ngọc mã kia, đã bị đối phương cầm đi.

Mang theo cả đám người vào hậu viện, Bàng Hỷ lại để cho một đội nhân mã đi lên lầu các hai vị phu nhân xem xét, chính mình một người đi địa phương Thái sư nghỉ ngơi, báo tình huống cho Bàng Cát.

Vốn là không cần hồi báo, nhưng tình huống bây giờ hoàn toàn vượt quá dự liệu của bọn hấn, cái này nhất định phải để cho Bàng Cát biết rõ trước.

Trong phòng, ngọn đèn dầu lóe hào quang yếu ớt, Bàng Hỷ nhẹ nhàng gõ cửa: "Lão gia, lão gia?"

Không có ai trả lời, Bàng Hỷ nghiêng tai nghe, bên trong truyền đến tiếng lẩm bẩm của lão gia, thầm nghĩ trong lòng: "Chắc là nàng kia không tệ, lão gia đây là mệt mỏi, ta phải hô hai tiếng."

Gõ thời gian thật dài, bên trong truyền đến thanh âm Bàng Cát: "Vào đi."

Loại tình huống này Bàng Hỷ thường xuyên gặp được, thời điểm lão gia và nữ tử khác nằm ở trong chăn, hấn cũng thường thường tiến vào báo cáo sự tình, chỉ cần không xóc rèm trên giường lên là được.

Dù sao Bàng Cát rất yên tâm đối với hấn, biết rõ Thiết Bố Sam này, tối trọng yếu nhất chính là thân đồng tử, nếu là Bàng Hỷ phá thân, một thân võ công sẽ xong rồi.

Bàng Hỷ nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, đi vào bên giường, cung kính đứng vững nói: "Lão gia, sự tình không tốt lắm."

Bàng Cát nằm trong chăn, vuốt thịt mềm trên ngực, trong lòng đang suy nghĩ: "Không phải mới vừa bị ta "phá tờ-rinh" sao? Như thế nào làn da chảy như vậy? Chớ không phải là có người nhanh chân đến trước ta rồi?"

Nghe được Bàng Hỷ nói sự tình không tốt lắm, Bàng Cát còn không quá để ý, miệng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Bên ngoài, Bàng Hỷ nói: "Vật đó đã mất."

Bốn chữ này, triệt để khiến cho Bàng Cát nổi giận, thoáng một tý đã xóc rèm trên giường lên, cả người ngồi dậy: "Tại sao có thể như vậy? Người làm như thế nào hử!"

Bàng Hỷ rất sợ hãi nói: "Lão gia, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, bọn hấn rõ ràng lại để cho một người không có võ công tiến vào, lên đem vật kia ra rồi!"

Bàng Cát thập phần tức giận: "Người không phải nói không có tý sơ hở nào sao? Người kia làm sao vào được!"

Bàng Hỷ cũng không biết, chỉ có thể ở ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Bàng Cát chỉ vào hấn, ngón tay run lên, hồi lâu không nói gì, cuối cùng nói một câu: "Còn không đem y phục của ta ra! Ta tiến cung gặp nương nương!"

Bàng Hỷ vội vàng cầm quần áo trên mặt đất lên, đưa cho Bàng Cát, đồng thời nhỏ giọng hỏi: "Lão gia, cô nương này làm sao bây giờ?"

Bàng Cát quay đầu lại, nhìn thoáng qua thân thể tuyết trắng trong chăn, nhớ tới khoái cảm mơ mơ màng màng đêm qua, thật là có chút ít không nở lập tức giết. Đang tại thời điểm do dự, bà mối cũng tỉnh, xoay đầu lại, cười một tiếng với Bàng Cát: "Lão gia, sớm như vậy đã đứng lên?"

Bàng Cát hoảng sợ, thất thanh hỏi: "Má ơi, tại sao lại là người?"

Đồng Lam Phương

58. Chương 58: Rút Dao

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 58: Rút dao

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bàng Cát lập tức suy nghĩ, trên giường mình là bà mối, cô nương kia đi đâu rồi? Cô nương kia căn bản không tới!

Thăm tra đối chiếu tình huống cùng Bàng Hỉ, Bàng Cát giận dữ: "Không ngờ bị một tên bán rượu chơi! Bà nội nó!"

Đang nói đến đây, chỉ nghe thấy tiếng khóc Thập Tứ phu nhân và Thập Ngũ phu nhân truyền tới từ rất xa: "Lão gia! Lão gia nha! Người phải làm chủ cho chúng ta!"

Sau lưng, bà mối vẫn đang cười: "Thái sư, kỳ thật, thiếp thân không quan tâm danh phận, chỉ cần người để cho ta ở lại phủ Thái sư, thiếp thân liền vô cùng cảm kích." Nói xong, hai cánh tay kia lại muốn ôm lấy Bàng Thái sư.

Bàng Thái sư đẩy tay nàng ra: "Bàng Hỉ, kéo nàng đến hậu viện cho chó ăn cho ta, để cho nàng vĩnh viễn ở lại phủ Thái sư!"

Mấy gia đình kéo bà mối ra ngoài, chuyện còn chưa kết thúc, Bàng Hỉ nhìn Thái sư rời đi, con mắt liền lập tức nhìn lão Tam Mạc Bắc tam hùng.

Mạc Bắc tam hùng bị Bạch Ngọc Đường giết một người, lão Tam mang trên mặt vết thương nhẹ, lão đại bị Bạch Ngọc Đường đá thương, nằm trên mặt đất, đã không thể nhúc nhích.

Bàng Hỉ nhìn lão Tam, nói: "Người kia không biết võ công, hấn làm như thế nào để qua mặt người!"

Lão Tam bị thương, cũng không trả lời vấn đề này: "Mau tìm lang trung tới cứu ta đại ca! Ta van cầu người! Nhanh đi tìm lang trung đến!"

Bàng Hỉ cười u ám một chút: "Tốt, ta lập tức đi tìm lang trung, người nói cho ta biết, người kia đi vào như thế nào?"

Lúc này Lão Tam đã bị lạc tâm trí, ăn ngay nói thật, nói: "Ta bị hấn lừa, hấn nói là người phái hấn đến."

Bàng Hỉ gật gật đầu: "Ừm, người đi giang hồ nhiều năm như vậy, vì cái gì mà có thể bị một tên bán rượu lừa gạt? Ta xem xét, có lẽ là người không cần phải đi vào giang hồ thì tốt hơn."

Lão Tam không có nghe được ý tứ lời này, lão Đại trọng thương trên mặt đất kia lại nghe ra sát ý trong đó.

Không đợi Bàng Hỉ ra tay, lão Đại bỗng nhiên nhảy dựng lên, thoáng một tý liền ôm lấy Bàng Hỉ: "Lão Tam! Chạy mau!"

Lão Tam chấn động, lập tức minh bạch ý đồ đại ca, hấn không chạy, rút Cừu tiết tiên ra, đập thẳng xuống đầu Bàng Hỉ.

Roi đánh vào phía sau lưng Bàng Hỉ, nhưng lại chỉ đánh rách quần áo.

Mà Bàng Hỉ dùng một quyền nện ở trên người lão Đại, chỉ một quyền, nội tạng phụt hết ra miệng lão Đại, trong lúc hấp hối, lại hô một tiếng: "Chạy mau!"

Võ sư chung quanh phủ Thái sư cũng xông tới, trong lòng lão Tam kinh hãi, biết nếu mình không đi mà nói, hôm nay, có khả năng Mạc Bắc tam hùng đều phải chết ở chỗ này.

Hắn cố nén bi thương, giết ra ngoài trong chớp mắt.

Những võ sư kia căn bản không ngăn được hắn, đợi cho Bàng Hỉ giết chết lão Đại, hai tay thả lỏng, lão Tam dĩ nhiên đã vọt tới cửa trước, vượt tường mà đi.

.....

Triển Chiêu mang theo ba người Trần Nguyên, đi vào một tiệm bán thuốc, lang trung bên trong hiển nhiên rất quen thuộc Triển Chiêu, đã trẻ như vậy còn mở cửa, đang chờ bọn hắn.

Sau khi vào nhà, lang trung vội vàng lấy hòm thuốc ra, xem mạch đập một chút, sau đó liền cho Sài Dương dùng thuốc, uống thuốc, thoa ngoài da, đều là chuẩn bị vì Sài Dương trước.

Trần Nguyên cảm giác đầu vai mình đau nhức lợi hại, thấy lang trung không tới để ý đến hắn, la lớn: "Ai ui! Lang trung, lang trung! Người có mắt không có à? Ta đang đổ máu nha, chảy nữa là sẽ gặp người chết đó!"

Sài Dương ngồi ở chỗ kia, cười một chút, nói: "Lang trung, rút đao cho Trần huynh trước đi, ta xem hắn đau giữ dội, chỗ này, ta không có chuyện gì."

Lang trung kia nhìn hắn một cái, quay lại nói với Trần Nguyên: "Vị đại ca kia, ngài nhịn một chút trước, điểm tổn thương này của ngài, chỉ cần hiện tại không rút đao, không gặp nguy hiểm, Sài đại quan nhân tổn thương vô cùng nặng, nếu không dùng thuốc, sẽ không kịp."

Trần Nguyên sững sờ, thốt lên: "Không thể nào!"

Lang trung nói: "Trên người Sài đại quan nhân nhiều vết thương, máu chảy nhiều lắm, nội tạng cũng bị thương nghiêm trọng, có thể chống đỡ đến hiện tại, quả thực chính là sự tình không thể tưởng tượng."

Lang trung vừa mới dứt lời, Sài Dương bỗng nhiên tê liệt ngã xuống trên mặt ghế, cả người ngất lịm đi.

Con mắt Trần Nguyên trừng thật lớn, nhìn lang trung kia, lang trung thấy Sài Dương ngất đi, thực sự không kinh hoảng, vẫn dùng thuốc như thường.

Khiếp sợ qua đi, Trần Nguyên ngẫm lại, hay là nghe lời lang trung thì tốt hơn, vì vậy ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia bất động, nhưng không đến vài phút, hắn lại nghĩ tới chính mình đang chảy máu, vừa nghĩ đến cái này, cũng cảm giác toàn thân đau nhức.

Hồ Tĩnh tổn thương nhẹ nhất, không bao lâu liền băng bó miệng vết thương, đi ra, nàng nhìn thấy Trần Nguyên thống khổ, liền tiến lên, nhẹ nhàng nắm tay Trần Nguyên, ôn nhu hỏi: "Rất đau phải không?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, rất đau, cho tới bây giờ, ta chưa từng bị người dùng đao chọc vào cơ thể."

Trong ánh mắt Hồ Tĩnh lóe ra giọt nước mắt: "Vì cái gì lại giúp ta ngăn cản một đao kia."

Trần Nguyên cũng không biết vì cái gì, chẳng qua là, lúc nhìn đao bay về phía Hồ Tĩnh, liền xông lên, nếu để cho hắn hiểu rõ ràng nguy hiểm tiếp theo, hắn có thể sẽ lựa chọn ẩn núp ở chỗ xa xa.

Nhưng lời nói không thể nói như vậy, nha đầu kia ở bên cạnh, mùi thơm cơ thể làm cho thẳng em mình nhức nhích, hiện tại cũng phải làm nàng cảm động một tý cái đã.

Trần Nguyên nắm chặt tay Hồ Tĩnh, lúc này đây, Hồ Tĩnh lại không giãy.

Trần Nguyên làm ra một bộ dạng cố gắng khắc chế cảm giác đau xót, nói: "Ta bị chọc vào một đao, chỉ có chút máu, nếu như một đao kia cắm ở trên người của người, lòng của ta sẽ tan nát!"

Hồ Tĩnh lại khóc lên, Trần Nguyên gơ tay lên, nhẹ nhàng lau nước mắt vì nàng, trong lòng thâm suy nghĩ: "Khóc là tốt rồi, khóc liên lập tức có thể hoàn tất công đoạn."

Lang trung rất nhanh đã xử lý xong Sài Dương rồi, đi đến trước mặt Trần Nguyên, vốn là đặt một chậu lớn ở bên chân Trần Nguyên, sau đó nói: "Trần công tử, hiện tại rút đao cho người, người kiên nhẫn một chút."

Trần Nguyên lập tức sưng sốt một chút: "Cứ như vậy rút đao? Không phải dùng chút ít thuốc tê trước sao?"

Lang trung xấu hổ cười một chút: "Kỳ thật vừa rồi ta lừa gạt người, người chảy máu vô cùng nhiều, nếu thật sự không rút đao, cũng rất nguy hiểm."

Trần Nguyên bị một câu nói làm sắc mặt tái nhợt, lang trung kia tiếp tục nói: "Dùng thuốc tê có một quá trình, khả năng không còn kịp rồi, cho nên xin ngài kiên nhẫn một chút."

Trần Nguyên sợ hãi, hai con mắt trừng lớn, mắt thấy lang trung kia đã chuẩn bị xong, lập tức hô: "Đợi một chút, những vật này là sao?"

Lang trung gật gật đầu, nói: "Khâu vết thương, chỉ, thuốc cầm máu, chậu nước, khăn mặt, cũng đã chuẩn bị xong, ngài còn muốn cái gì?"

Trần Nguyên chẳng quan tâm Hồ Tĩnh ở bên cạnh, há mồm nói: "Ít nhất người nên cho ta một quyển Xuân Cung đồ (truyện sex thời xưa) nhìn, để phân tán lực chú ý của ta đã!"

Lang trung lắc đầu: "Cái đó, chỗ này của ta không có."

Trần Nguyên còn muốn nói tiếp cái gì, chỉ cảm thấy một hồi lạnh buốt đau đớn, khiến cho trái tim của hắn giật thót, một tiếng kêu vang trời phát ra trong tiệm thuốc.

Một hồi đau đớn đi qua, Trần Nguyên nhìn lại, cái đao kia đã ở trong tay Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười một tiếng với hắn: "Tốt rồi."

Cả người Trần Nguyên lúc này mới cảm thấy vô lực, sau đó liền ngất đi.

Lang trung cầm chỉ may vá đến, khâu miệng vết thương lại, vẫn không quên duỗi ngón tay cái ra, nói với Triển Chiêu: "Triển gia, thủ pháp thật nhanh."

Triển Chiêu ném đao ở một bên, nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Hắn không sao chứ?"

Lang trung rất tự tin nói: "Không có việc gì, chỉ là đau nhức bất tỉnh."

Lúc này, cửa tiệm bán thuốc bỗng nhiên bị người dùng một cước đá văng ra, Triển Chiêu đang định rút kiếm, lại phát hiện người đi vào là Bạch Ngọc Đường.

Đồng Lam Phương

59. Chương 59: Giang Hồ Là Cái Gì

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 59: Giang hồ là cái gì

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Sau khi Bạch Ngọc Đường vào nhà, cũng không ngồi xuống, chính mình đi thẳng đến quầy hàng tiệm bán thuốc, cầm lấy mấy vị thuốc, nhét vào trong miệng.

Lô Phương hỏi: "Lão Ngũ, người không sao chứ?"

Bạch Ngọc Đường lại tự mình cầm chút ít thuốc, vò nát, quay đầu lại nói: "Không có việc gì, trúng một tiêu, trên tiêu có độc, uống thuốc sẽ không việc gì."

Lô Phương biết rõ lão Ngũ chính là người trong nghề dụng độc, lập tức yên tâm, nói: "Làm sao người lại tìm tới nơi này?"

Bạch Ngọc Đường một bên phối thuốc cho mình, một bên chỉ vào Trần Nguyên: "Ta đang trên đường chạy, nghe thấy hân hô, ta liền biết các người ở chỗ này."

Một lát sau, Sài Dương tỉnh lại, tuy vẫn không thể động, lại vẫn ôm quyền nói với mọi người ở trong phòng: "Đa tạ chư vị trượng nghĩa tương trợ, Sài Dương vô cùng cảm kích."

Bạch Ngọc Đường túm cái bọc trên người Trần Nguyên qua, mở ra: "Ta nhìn đám bọn người rút cuộc đoạt cái ngọc mã gì."

Cái bọc mở ra, một Bạch Ngọc điêu khắc hình Tiểu Mã(con ngựa nhỏ) hiện lên trước mắt mọi người, mà ngay cả Bạch Ngọc Đường nhìn quen bảo vật, lúc này cũng mở to hai mắt ra nhìn.

Ngọc này toàn thân trắng muốt, bên trong ửng ửng phát ra màu đỏ, mà ngay cả Hòa Điền ngọc tốt nhất, so sánh với nó, cũng muốn thua kém ba phần.

Người thợ thủ công cũng rất tinh tế, cả thân ngựa không nhìn ra dấu vết điêu khắc nào, phẳng phất như ngọc thạch này sinh ra đã có hình dạng như vậy.

Còn có lông bờm trên người con ngựa kia, đều là vô cùng rõ ràng, đầu ngựa ngẩng cao, hai hai vó trước giờ lên, phẳng phất nếu như người buông tay, nó sẽ chạy trốn.

Bạch Ngọc Đường cảm thán: "Thứ tốt! Giá trị liên thành!"

Vừa nhìn, vừa có chút không muốn, lại bao lại, đặt ở trong tay Sài Dương: "Sài đại quan nhân, lúc này đây, các người thật sự có thể vận ngã Bàng Thái sư sao?"

Sài Dương cười một chút: "Không biết, ta chỉ là được Âu Dương huynh và Phạm đại nhân ủy thác, phụ trách lấy thứ này ra, về phần có thể vận ngã Bàng Thái sư hay không, ta cũng không rõ ràng lắm."

Bạch Ngọc Đường cười nói: "Nếu ta có lệnh bài miễn chết, liền thành thành thật thật đi làm Thái Bình vương gia, còn giúp bọn hân làm việc làm gì?"

Sài Dương nhìn Bạch Ngọc Đường: "Bạch huynh, nếu người có lệnh bài miễn chết, cũng sẽ giống như ta, Sài Dương ta vốn chỉ là muốn học chút ít võ công, thời điểm còn trẻ, đi ra ngoài giang hồ một chuyến, từ nay liền không thái bình được nữa. Giang hồ chính là như vậy, đi càng nhiều, khoản nợ thiếu cũng càng nhiều, tựa như vay nặng lãi, không thể dứt bỏ, cái này chưa nói, ta vừa trả Âu Dương Tu một cái nhân tình, lại thiếu mấy vị một đại ân, đâu thể thoát thân?"

Sài Dương nói rõ ràng, bọn người Bạch Ngọc Đường nghe thấy, lại làm cho tất cả mọi người có chút thương cảm.

Mọi người nhất thời đều không nói lời nào, thẳng đến lúc Sài Dương cảm giác, mình khôi phục một ít khí lực, gắng gượng ngồi dậy, nói: "Chư vị, chuyện tối nay, tại hạ khắc trong tâm khảm, ngày khác, nếu có chỗ cần Sài Dương giúp, cứ mở miệng."

À, cái này lại như là ghi phiếu nợ xuống rồi, giang hồ thật là một địa phương vĩnh viễn không thanh toán hết khoản nợ.

Bọn người Triển Chiêu khách khí một phen, Triển Chiêu nói: "Sài đại quan nhân, bên ngoài nói không chừng còn có người phủ Thái sư, Triển Chiêu tiễn người một đoạn đường, bây giờ người định đi đâu?"

Sài Dương nhìn Trần Nguyên, nói: "Đi Tân Nhạc lâu, sáng sớm ngày mai, vài vị đại nhân sẽ đến cầm ngọc mã này, sau đó trực tiếp vào triều, Hồ cô nương, người đi theo ta, hay là đưa Trần công tử về khách điểm?"

Lời này hỏi ra, trên mặt Hồ Tĩnh nóng lên, cúi đầu xuống, cũng không trả lời, Trần Nguyên lại da mặt dày, giữ chặt tay Hồ Tĩnh, nói: "Chúng ta trở lại khách điểm."

Bạch Ngọc Đường nhìn Trần Nguyên thập phần hưởng thụ, nằm ở trong ngực Hồ Tĩnh, lúc này cười một tiếng: "Thì ra tiểu tử người cũng đã tỉnh lại."

Sài Dương chờ một lát, không phát hiện Hồ Tĩnh có bất kỳ động tác phản đối nào, lập tức cười nói: "Tốt, như vậy tối nay chúng ta từ biệt."

Triển Chiêu cùng ba con chuột khác đưa Sài Dương trở lại hẻm Tân Nhạc lâu, tới Tân Nhạc lâu, Sài Dương coi như là an toàn, ngọc mã kia cũng an toàn.

Bạch Ngọc Đường lại cùng hai người Trần Nguyên Hồ Tĩnh trở lại Duyệt Lai khách điểm.

Trên đường cũng không gặp ai đến cản trở, Bạch Ngọc Đường đưa hai người bọn họ đến khách điểm, nói cho Trần Nguyên, nếu như lúc nào cần đi, chỉ báo cho hắn một tiếng là được.

Lúc này, sắc trời đã sắp sáng, Bạch Ngọc Đường cũng rời đi.

Hồ Tĩnh vịn Trần Nguyên vào nhà nằm xuống, không qua bao lâu, Trần Nguyên rõ ràng đã chìm vào giấc ngủ say.

Đợi thời điểm Trần Nguyên tỉnh ngủ, mặt trời đã lên cao, một đêm này quá khắt khe đối với mọi người, cho nên một giấc ngủ quên cả đau xót trên người, thẳng đến lúc tỉnh lại, theo thói quen, muốn tự mình đứng dậy, tác động vết thương trên người, không khỏi kêu đau một tiếng.

Sau lưng, Hồ Tĩnh lập tức đỡ lấy hắn, ân cần nói: "Người không thể đứng dậy, tranh thủ thời gian nằm xuống, người muốn điều gì, nói cùng ta là được."

Trần Nguyên nhìn nhìn nàng, phát hiện đầu của nàng mất trật tự giống như đêm qua, hiển nhiên là một đêm không ngủ, một mực ở bên cạnh mình.

Trong lòng lập tức có chút áy náy, nhớ ngày đó, thời điểm Hồ Tĩnh bị thương, hắn dứt người ta xuống dưới giường, hiện tại ngấm lại, có chút quá mức, chỉ là khi xưa, mọi người cũng không có cảm tình gì, nhiều lắm là mình vụng trộm sờ soạng nàng vài cái.

Nghĩ tới đây, Trần Nguyên vô ý thức nhìn của mình y phục, rõ ràng cũng đổi thành mới, lập tức nhìn chăm chăm vào Hồ Tĩnh, hỏi: "Người giúp ta đổi à?"

Hồ Tĩnh không nói gì, nhưng biểu lộ thẹn thùng trên mặt kia đã nói rõ tất cả.

Trên mặt Trần Nguyên lộ ra nụ cười xấu xa, nhìn nàng, Hồ Tĩnh bị nhìn đến phát nóng, ngẩng đầu, cũng nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, nói: "Như thế nào? Người cũng giúp ta thay đổi một lần, mọi người hiện tại không thiếu nợ nhau, cho nên, ta cho người mấy con đường kia, người có thể không chọn, hài lòng chưa?"

Trần Nguyên mày dạn mắt dày nói: "Không hài lòng, cũng không thể được, người giúp ta đổi quần áo một lần? Người không biết, ta là nam nhân rất yêu sạch sẽ, trên cơ bản, mỗi sáng sớm đều muốn thay quần áo."

Hồ Tĩnh muốn cười, lại nhịn xuống, nói: "Không thể! Muốn thay, chỉ có một lần! Không có lần thứ hai!"

Biểu lộ Trần Nguyên là cái loại vô liêm sỉ, nói: "Cái kia, ta lại giúp người đổi quần áo một lần?"

Hồ Tĩnh đánh cho hắn một quyền: "Muốn chết à!"

Nắm tay đánh vào trên người Trần Nguyên, không nhẹ không nặng.

Hai người đang liếc mắt đưa tình, bỗng nhiên truyền đến một hồi thanh âm âm ỉ, giống như rất nhiều người đang tiến đến.

Sắc mặt hai người biến đổi, Trần Nguyên nói: "Không tốt, không phải là phủ Thái sư nhanh như vậy liền tìm đến thăm chứ?"

Hồ Tĩnh đứng dậy, đi về hướng cửa ra vào: "Người không nên cử động, ta đến xem, nếu lão tặc này phái người đến, người nhảy xuống cửa sổ."

Đang trong lúc nói chuyện, chỉ nghe thấy có người gõ cửa: "Trần Thế Mỹ, đã tỉnh hay chưa?"

Thanh âm rất bình tĩnh, chỉ là, có thể gõ cửa, đã nói lên không phải người phủ Thái sư, nghĩ đến Bàng Thái sư, hiện tại đang hận không thể giết mình, thủ hạ của hắn tuyệt đối sẽ không gõ cửa.

Trần Nguyên bảo Hồ Tĩnh mở cửa, cửa vừa mở ra, Lữ Phúc kia đuổi đầu tiên đến: "O, còn có một người sao?"

Trong lòng Trần Nguyên lập tức vui vẻ, chính mình trông cậy vào Lữ Di Giản, có thể vào lúc quan trọng, giúp mình một lần, lại để cho mình không cần chạy trốn, không nghĩ tới, lão nhân này lại đến nhanh như vậy.

Lữ Phúc cười ha ha một tiếng, cũng không quản Hồ Tĩnh, đi đến nói: "Tiểu tử ngươi, đêm qua chơi đùa rất tốt à!"

Trần Nguyên chống thân thể lên, ngồi dậy, cười khỏ một cái: "Nhờ phúc Lữ đại gia, còn sống."

Lữ Phúc nói: "Lão gia sợ ngươi sáng sớm đã bị dọa, cố ý để cho ta tới nói cho ngươi biết, nghỉ ngơi thật tốt, không cần đi đâu, buổi tối đến phủ chúng ta một chuyến, lão gia thay ngươi giải quyết nốt mấy việc."

Trần Nguyên gật đầu: "Ai, cảm ơn Lữ đại gia!"

Lữ Phúc đứng lên: "Đừng gọi ta đại gia, chúng ta chính là huynh đệ một nhà, chiếu cố lẫn nhau một ít, ta đi trước, buổi tối đánh xe ngựa đến đón ngươi."

Đồng Lam Phương

60. Chương 60: Phủ Tướng Quốc

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 60: Phủ tướng quốc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhìn Lữ Phúc rời đi, Trần Nguyên thở phào một cái, nằm lên trên giường, trên mặt lộ ra dáng tươi cười.

Một bên, Hồ Tĩnh nhỏ giọng hỏi: "Người kia là ai?"

Trần Nguyên có chút đắc ý, nói: "Môn nhân của đương triều Tể tướng Lữ Di Giản, hẳn tới tìm ta, là thay Lữ Di Giản đến, ta nghĩ, ta không cần chạy trốn."

Sắc mặt Hồ Tĩnh lập tức thay đổi, nói: "Lữ Di Giản? Làm sao ngươi quan hệ lại với hắn? Hắn cũng không phải là cái gì chính nhân quân tử."

Trần Nguyên đáp: "Đúng, ta biết rõ, chỉ là ta không có tiền đồ, một, không muốn làm quan rạng rỡ tổ tông, hai, không muốn học võ chủ trì cái gì chính nghĩa, ta muốn làm sinh ý lời ít tiền, làm cho mình sống thoải mái một chút, có thể trông rọt trong nhà, làm cha mẹ hưởng phúc, ai có thể giúp ta, ta liền hợp tác."

Trên mặt Hồ Tĩnh đầy vẻ nghiêm nghị: "Nếu là Bằng lão tặc giúp ngươi, ngươi cũng đi về đường cho hươu chạy sao?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng: "Ngươi đây yên tâm, việc buôn bán, phải tìm người hợp tác, có hai loại người không thể tìm, một loại là người tốt nhất, ví dụ như Phạm Trọng Yên đại nhân và Bao Chứng đại nhân. Nếu người hợp tác cùng bọn họ, phải buôn bán quy củ, hơi có ý nghĩ gian thương, không cần người khác, bọn hắn sẽ thu thập ngươi luôn. Loại thứ hai sao, chính là người xấu nhất, như Bằng Thái sư, nếu như ta hợp tác cùng hắn, mỗi ngày không cần nghĩ cách làm việc buôn bán, có thể giữ được tánh mạng cũng không tệ rồi!"

Trên mặt Hồ Tĩnh hơi hòa hoãn một ít, cuối cùng thở dài nói: "Ai, kỳ thật ngươi không tệ, ta chỉ là sợ ngươi và những người kia liên hệ, sẽ ăn thiệt thòi."

Trần Nguyên ôm eo nàng, nói: "Không phải có ngươi sao? Nếu như ta chịu thiệt, ngươi sẽ cầm bảo kiếm, đi chủ trì chính nghĩa cho ta!"

Hồ Tĩnh bị ôm, trên mặt lập tức đỏ, đẩy tay Trần Nguyên ra: "Người làm gì vậy!"

Lần này khí lực quá mạnh, tác động đến miệng vết thương Trần Nguyên, Trần Nguyên bị đau nhức, lập tức hét thối một tiếng.

Hồ Tĩnh vội vàng an ủi: "Không sao chứ? Không làm người bị thương chứ!"

Trần Nguyên vắn về chỗ đau một chút, cau mày nói: "Nữ hiệp, ta tổn thương còn chưa khỏi mà, người đẩy nhẹ thôi!"

Tuy miệng vết thương còn chưa tốt, nhưng cũng không ảnh hưởng Trần Nguyên đi đường, buổi chiều, lúc hán đi vào phủ Lữ Di Giản, Lữ Di Giản đã sớm ở nhà chờ.

Lữ Phúc đưa Trần Nguyên vào thư phòng Lữ Di Giản, vị Tể tướng đại nhân này đang xem sách.

Trần Nguyên ôm quyền hành lễ: "Bái kiến Lữ tướng gia."

Lữ Di Giản nhìn nhìn hán, cười nói: "Không tệ, người so với ta nghĩ còn muốn xuất sắc hơn một ít, Bằng Cát kia đã bị tổn thất nặng."

Trần Nguyên ngưng ngưng cười một tiếng: "Còn phải nhờ tướng gia chỉ điểm mới được."

Lữ Di Giản để quyển sách xuống, nói: "Đừng nói như vậy, ta không chỉ điểm gì cả, trước kia không có, bây giờ cũng sẽ không chỉ điểm người."

Trần Nguyên đứng ở một bên không nói, chờ Lữ Di Giản nói tiếp.

Nha hoàn rót hai chén nước, Lữ Di Giản chỉ ngón tay vào cái ghế bên cạnh mình, nói: "Ngồi đi."

Trần Nguyên lên tiếng, sau đó ngồi xuống nửa cái mông.

Lữ Di Giản lại chỉ ly trà: "Ném thử, Bích Loa Xuân tốt nhất đó."

Trần Nguyên không hiểu thưởng thức trà, chỉ là mùi thơm bay ra, so với lá trà tốt nhất Duyệt Lai khách điểm, còn muốn đậm đặc hơn rất nhiều.

Lữ Di Giản nhẹ nhàng nhấp một ngụm, không nuốt xuống, ngậm ở trong miệng, vừa thưởng thức dư vị hương trà, vừa nói: "Hôm nay, trên triều đình nhao nhao rất lợi hại, Bằng Cát vô pháp chống chế, hoàng thượng giận dữ, đương triều đá hán hai cái, đây chính là cử động hoàng thượng chưa từng làm."

Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Như vậy xem, Bằng Cát có lẽ là an toàn, đúng không?"

Lữ Di Giản xoay đầu lại: "Sao lại nói như thế?"

Trần Nguyên cười nói: "Hoàng thượng hành động kiểu này, để cho ta nhớ tới sự tình khi ta còn bé, khi còn bé, trong nhà ta khá nghèo, có một ngày, cửa thôn có người bán khô dầu, ta thập phần muốn ăn, nhưng trên người lại không có tiền, thật sự không có biện pháp, lén đem trứng gà trong nhà ra, đổi khô dầu cùng người nọ, sau khi cha ta trở về, cũng là cực kỳ tức giận, bắt được ta, hung hăng đánh cho một trận."

Lữ Di Giản nghe đến đó, cười ha ha một tiếng, nói: "Không tệ, người rõ ràng có thể nhìn thấu điểm này, hoàng thượng càng tức giận, càng nói lên hán vẫn coi Bằng Cát là người trong nhà, nếu coi như ngoại nhân, đâu cần mình tức giận? Kéo ra ngoài chém là xong."

Tiếp theo, hán lộ ra một loại dáng tươi cười, làm cho người ta nghiêng ngẫm, lắc đầu nói: "Buồn cười, đám Thư sinh Phạm Trọng Yêm kia, thấy hoàng thượng tức giận, vẫn còn lửa cháy đổ thêm dầu, cho rằng có thể thừa cơ vận ngã Bằng Cát, bọn hán nào biết rằng, người trong nhà trộm gì đó, không gọi là trộm, mà gọi là vụng trộm cầm."

Trần Nguyên nói tiếp: "Vậy chắc là hoàng thượng định không cách nào xuống đài rồi?"

Lữ Di Giản thở ra một hơi, nhìn nhìn mặt trời bên ngoài, đã nghiêng xuống dưới đường chân trời, nói: "Đúng vậy, hoàng thượng không xuống đài được, lúc ấy mặt trời đen lên, bọn người Phạm Trọng Yêm kia vẫn còn nói chuyện này, bọn hán vẫn cho rằng, hoàng thượng cũng bị Bằng Cát làm cho tức giận. Nếu không phải Bao Chứng cuối cùng cắt ngang Phạm Trọng Yêm nói chuyện, lão nhân Phạm Trọng Yêm kia, hôm nay nhất định phải chịu thiệt thòi lớn."

Trần Nguyên hỏi: "Cuối cùng hoàng thượng xử lý như thế nào?"

Lữ Di Giản buông trà, hai tay đặt ở trên đùi: "Còn có thể như thế nào? Trước hết để cho Thái sư hồi phủ, đợi cho ngày mai lại nghị luận, Phạm Trọng Yêm và Âu Dương Tu, những người kia như là đánh thắng trận, những Thư sinh này đọc sách nhiều lắm, lại muốn buổi tối hôm nay đi tìm các người, để ngày mai các người chứng nhận một chuyện Bàng Cát xui khiến Bàng An, một lần nữa bỏ đá xuống giếng, hạ Bàng Cát."

Trần Nguyên cũng cười, lắc đầu nói: "Cho dù Bàng Cát hôm nay ngã hung ác, thời gian cả đêm, nữ nhi của hần đều có thể nâng hần dậy, ngày mai nếu như chúng ta chiếu theo lời Âu Dương Tu nói để làm, hần phải chết, không thể nghi ngờ."

Lữ Di Giản có chút đồng ý, nở nụ cười: "Người nói rất đúng, chỉ là, người không đi chứng nhận, Bàng Thái sư sẽ bỏ qua cho người sao?"

Trần Nguyên đứng lên, rất quy củ, cúi người trước mặt Lữ Di Giản, nói: "Tiểu nhân biết rõ, bây giờ có thể quần sinh tử tiểu nhân, không phải Bàng Thái sư, cũng không phải Âu Dương Tu kia, mà là tướng quốc đại nhân."

Lữ Di Giản nhìn hần: "Kỳ thật, ta cũng không muốn để cho Thái sư ngã xuống, nguyên nhân rất đơn giản, tại trong mắt những người Phạm Trọng Yêm kia, ta cũng không phải người tốt. Mà bọn hần hi vọng, triều đình là một triều đình do chính nhân quân tử tạo thành, sợ dĩ hiện tại ta không có nguy hiểm gì, cũng là bởi vì có một Bàng Cát tệ so với ta, thay ta ngăn cản bọn hần."

Nói tới chỗ này, Lữ Phúc bên ngoài bỗng nhiên gõ cửa tiến đến: "Lão gia, Bàng Thái sư đã tới mời."

Lữ Di Giản gật đầu: "Ừm, lão phu tự mình đi nghênh đón hần tiến đến, Trần Thế Mỹ, chúng ta cùng đi chứ."

Bàng Cát là Lữ Di Giản mời đến, đối với việc Lữ Di Giản bỗng nhiên mời hần tới uống trà, Bàng Cát cực kỳ ngoài ý muốn.

Phải biết rằng, hôm nay hần vừa mới bị đánh bại trên triều đình, ngoại trừ những tùy tùng đáng tin dựa vào Bàng Cát ăn cơm kia, đồ a dua nịnh hót bình thường, sớm đã không có bóng dáng.

Giao tình giữa hần và Lữ Di Giản cũng không phải quá sâu, hơn nữa Lữ Di Giản cũng không cần phải nịnh nọt hần, lúc này gọi hần tới uống trà, nguyên do trong đó, Bàng Cát không đoán ra.

Chỉ là, Lữ Di Giản đã phái người mời, hần tự nhiên phải đến.

Đồng Lam Phương

61. Chương 61: Đạp Cha Vợ

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 61: Đạp cha vợ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Vừa thấy Lữ Di Giản tự mình đi ra nghênh đón hần, Bàng Cát có chút ngoài ý muốn: "Lữ Tướng quốc, sao dám để ngài đi ra? Phái hạ nhân thông báo lão hủ một tiếng là được, lão hủ sợ hãi, lão hủ sợ hãi!"

Lữ Di Giản cười ha ha một tiếng, nói: "Đâu có đâu có, Thái sư đến rồi, bốn tướng há có thể không nghênh đón?"

Bàng Cát thở dài: "Ai, Bàng Cát hôm nay, cũng không phải là Bàng Cát hôm qua rồi, có câu tục ngữ là, Phụng Hoàng bị vật lông, không bằng con gà. Hiện tại, nhưng có thật nhiều người giờ đao, chờ chặt bỏ đầu ta đây rồi, Tướng quốc lúc này mời lão hủ uống trà, thật sự lại để cho lão hủ chứng kiến nhân tình ấm lạnh."

Lữ Di Giản lôi kéo tay Bàn Cát, nói: "Thái sư! Ta và người cộng sự nhiều năm, còn dùng những lời này sao? Ngày mai không xong, chỉ sợ không phải là Thái sư?"

Bàn Cát nhìn hẩn, không có lên tiếng, Lữ Di Giản kéo hẩn vào trong thư phòng: "Đến đây, có người đưa cho ta trà tốt nhất, chúng ta đi vào thư phòng nhấm nháp."

Trên mặt Bàn Cát cũng có dáng tươi cười, nói: "Như thế, lão hủ vô lễ rồi."

Ba người cùng đi đến thư phòng, Bàn Cát và Lữ Di Giản đi vào trước, Trần Nguyên đi cuối cùng, thuận tay đóng cửa phòng.

Đối với người mặc một cái áo đuôi ngắn, có thể cùng chính mình tiến vào, Bàn Cát cảm giác có chút ngoài ý muốn, chỉ là thấy Lữ Di Giản không nói gì thêm, hẩn nghĩ người này có thể là tâm phúc của Lữ Di Giản, cũng không để ý.

Sau khi hai người ngồi xuống, Lữ Di Giản rót hai chén trà, Bàn Cát đứng lên tiếp: "Ai ui, đâu có thể để cho Tướng quốc đại nhân tự mình châm trà? Lão hủ hôm nay thật sợ hãi."

Lữ Di Giản lại mời hẩn ngồi xuống, nói: "Thái sư ngồi uống, rồi bình phẩm trà là được, tại đây có một hậu sinh, chỉ là, ta sợ hẩn rót trà, Thái sư không uống."

Bàn Cát nghi hoặc, liếc nhìn Trần Nguyên, thời điểm đang muốn hỏi, Lữ Di Giản liền nói: "Thái sư, tại đây không có người ngoài, ta muốn hỏi Thái sư, ngày mai, nếu như những hủ nhỏ kia làm khó, Thái sư định ứng đối như thế nào?"

Bàn Cát suy nghĩ một chút nói: "Còn có thể như thế nào? Ta bây giờ là con rùa, chờ bị người giết."

Lữ Di Giản hừ một tiếng, làm ra một bộ dạng tức giận, nói: "Nếu Thái sư nói chuyện như vậy, vậy thì đừng đến chỗ của ta, tại đây thuần túy là uống trà!"

Bàn Cát xoay động con người, trên mặt phủ lên dáng tươi cười, nói: "Lữ Tướng quốc có cái gì chỉ điểm? Nếu Tướng quốc đại nhân có thể chỉ cho Bàn Cát một con đường sống, Bàn Cát vô cùng cảm kích!"

Trên mặt Lữ Di Giản mất hết tức giận, cười ha ha nói: "Ta nào dám chỉ đường sống cho Thái sư? Phía trước Thái sư là một con đường bằng phẳng, đôi mắt bốn tướng có lẽ đã nhìn ra, chỉ là, ta có một con đường chết, có thể để cho lão nhân Phạm Trọng Yêm kia bước vào."

Bàn Cát mừng rỡ, đứng lên ôm quyền, hướng Lữ Di Giản, thi lễ một cái: "Kính xin Tướng quốc đại nhân chỉ điểm sai lầm."

Lữ Di Giản kéo hẩn qua, nói: "Thái sư, có câu nói gọi là, cho đi, tất nhiên sẽ lấy lại, Thái sư đã từng nghe qua chưa?"

Bàn Cát nhất thời không hiểu, Lữ Di Giản tiếp tục nói: "Ta muốn mời Thái sư lui một bước trước, để cho bọn họ hung hăng can quấy nhất thời, Phạm Trọng Yêm kia không phải nói chúng ta 'kết đảng' sao? Hai người chúng ta, nếu như trung thực rồi, chẳng phải có thể 'kết đảng' sao?"

Lời này đã nói cực kỳ rõ ràng, Bàn Cát cười ha ha: "Tướng quốc cao kiến! Tướng quốc cao kiến!"

Lữ Di Giản thấy hẩn hiểu được, lập tức nói: "Chúng ta, trong khoảng thời gian này, liền giả trang trung thực vài ngày chuyên tâm hầu hạ hoàng thượng là được, quốc gia đại sự, liền giao cho bọn họ."

Bàn Cát biết rõ, kế hoạch này rất độc! Hơn nữa nếu như chính mình hợp tác cùng Lữ Di Giản, Phạm Trọng Yêm kia, ngay cả chết như thế nào cũng không biết, lập tức nâng chén trà lên, nói: "Đến, lão phu dùng trà thay rượu, kính Tướng quốc một ly! Hi vọng chúng ta hợp tác vui sướng."

Lữ Di Giản cũng nâng chén trà lên, rất tự tin nói: "Nhiều nhất một năm, chúng ta sẽ đuổi những hủ nhỏ kia ra khỏi kinh sư!"

Hai chén trà đụng vào nhau, ý nghĩa là một âm mưu ra đời.

Sau khi Bàn Cát uống xong, Lữ Di Giản nói: "Thái sư, còn có một chuyện nhỏ, hi vọng Thái sư thông cảm."

Bàng Cát thập phần rộng lượng nói: "Tướng quốc, ta và người bây giờ còn có cái gì thông cảm, hay không thông cảm hay sao? Có chuyện, cứ nói, đừng ngại!"

Lữ Di Giản cười một chút: "Ta có một hậu sinh, tuổi trẻ, không biết trời cao đất rộng, một thời gian ngắn trước, đã đắc tội Thái sư, còn hi vọng Thái sư đại nhân không chấp tiểu nhân, không so đo cùng hắn."

Bàng Cát gật đầu: "Nếu là chuyện phát sinh lúc trước, ta tự nhiên không so đo cùng hắn, chỉ là không biết hậu sinh kia tên gọi là gì?"

Bàng Cát làm nhiều chuyện xấu lắm, nhất thời không nghĩ đến Trần Nguyên, thẳng đến khi Lữ Di Giản liếc nhìn Trần Nguyên, ngữ khí có chút trách cứ, nói: "Trần Thế Mỹ, còn sững sờ ở chỗ đó làm cái gì? Còn không châm trà nhận tội với Thái sư? Thật sự không hiểu quy củ!"

Trần Thế Mỹ, ba chữ vừa nói ra, sắc mặt Bàng Thái sư lập tức thay đổi.

Trần Nguyên rót một chén trà, nói: "Thái sư, tiểu nhân mới tới Biện Kinh, không biết tốt xấu, đắc tội Thái sư, kính xin Thái sư tha thứ."

Nói xong, hai tay cung kính bưng trà, xoay người đưa đến trước mặt Bàng Cát.

Bàng Cát nhìn Trần Nguyên hồi lâu, do dự mà không tiếp chén trà kia, hắn đối với Trần Nguyên bây giờ, là hận nghiêng răng nghiêng lợi, vừa nghĩ tới Trần Nguyên đối đại cô nương xinh đẹp, thành bà mối xấu xí kia, lòng hắn tức giận vô cùng, không đánh không được.

Một bên Lữ Di Giản nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Thái sư, hậu sinh không hiểu chuyện, kính xin cho lão phu một chút tình mọn."

Cũng may, sự tình hai vị phu nhân kia, bị hai người bọn họ dấu diếm, Bàng Cát cũng không biết, cho nên sau, một lúc lâu sau, cân nhắc đi cân nhắc lại, Bàng Cát cảm thấy vì một Trần Nguyên đến buông tha cho người mình hữu Lữ Di Giản này, thật là không đáng, lập tức hỏi: "Xin hỏi Tướng quốc, hậu sinh này trước kia chính là người phủ người sao?"

Lữ Di Giản lắc đầu: "Không, nếu như lúc trước là người của ta, sao có thể vác đá tự đập chân?"

Bàng Cát minh bạch một ít, gật gật đầu: "Như thế, cái chén trà này, ta uống."

Một ly trà, Bàng Cát một ngụm uống hết, Trần Nguyên vội vàng nói: "Đa tạ Thái sư khoan hồng độ lượng!"

Bàng Cát không phản ứng hắn.

Lữ Di Giản nói với Trần Nguyên: "Thời điểm làm việc, phải xem ai là người một nhà, ai là người ngoài trước, người ở nơi này chờ ta, ta và Thái sư cùng đi làm một ít chuyện."

Trần Nguyên đáp: "Vâng, tiểu nhân biết rồi."

Lữ Di Giản kéo Bàng Cát: "Thái sư, chúng ta có lẽ là tiến cung một chuyến, đem những chức vụ treo trên đầu kia, cho bọn kia hết."

Lữ Di Giản và Bàng Cát đi vào hoàng cung, tại ban đêm liền cầu kiến hoàng thượng.

Nhân Tông hoàng đế vốn không muốn gặp Bàng Cát, nói thật, sự tình hôm nay đều là Bàng Cát gây nên, cho nên Nhân Tông bây giờ thập phần phiền chán đối với hắn.

Nhưng có lẽ là không chịu nổi Bàng quý phi cầu xin, lại để cho Bàng Cát vào.

Sau khi vào phòng, Bàng Cát không nói hai lời, thoáng một tý đã quỳ rạp xuống bên chân Nhân Tông, lên tiếng khóc ồ lên.

Nhân Tông thấy hắn khóc thương tâm, cơn tức trong đầu cũng tiêu trừ đi không ít, lại tiến lên đá Bàng Cát một cước: "Người thật sự là vô liêm sỉ!"

Dám đá cha vợ của mình, cả thiên hạ, phỏng chừng cũng chỉ có hoàng thượng.

Bàng Cát bị trúng một cước, phát hiện không nặng như hai cước buổi sáng như trên triều đình, trong lòng lập tức minh bạch, con gái cầu xin đã có tác dụng rồi, lập tức dốc sức liều mạng dập đầu: "Hoàng thượng,

vi thần hồ đồ, vi thần hồ đồ! Chỉ là nhìn Bạch Ngọc mã đẹp mắt, nhất thời nổi lòng tham, vi thần nguyên ý tiếp nhận hoàng thượng xử phạt!”

Nhân Tông nghe hần nhận tội, cường chế cơn tức ở ngực: ”Người muốn gì! Không nên trộm cái gì? Người ngoài đã bắt được nhược điểm, người nghĩ cái mặt ta để ở đâu!”

Nhân Tông rốt cục cũng nói lời trong lòng mình, hần không muốn giết Bàng Cát, bởi vì hần không phải là một người ưa thích sát phạt, trị quốc cũng là như thế, Nhân Tông muốn, chỉ là quốc thái dân an mà thôi.

Đồng Lam Phương

62. Chương 62: Làm Buôn Bán Không

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 62: Làm buôn bán không

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Vừa thấy Lữ Di Giản tự mình đi ra nghênh đón hần, Bàng Cát có chút ngoài ý muốn: ”Lữ Tướng quốc, sao dám để ngài đi ra? Phái hạ nhân thông báo lão hủ một tiếng là được, lão hủ sợ hãi, lão hủ sợ hãi!”

Lữ Di Giản cười ha ha một tiếng, nói: ”Đâu có đâu có, Thái sư đến rồi, bốn tướng há có thể không nghênh đón?”

Bàng Cát thở dài: ”Ai, Bàng Cát hôm nay, cũng không phải là Bàng Cát hôm qua rồi, có câu tục ngữ là, Phụng Hoàng bị vật lông, không bằng con gà. Hiện tại, nhưng có thật nhiều người giờ đao, chờ chặt bỏ đầu ta đây rồi, Tướng quốc lúc này mời lão hủ uống trà, thật sự lại để cho lão hủ chứng kiến nhân tình ấm lạnh.”

Lữ Di Giản lôi kéo tay Bàng Cát, nói: ”Thái sư! Ta và người cộng sự nhiều năm, còn dùng những lời này sao? Ngày mai không xong, chỉ sợ không phải là Thái sư?”

Bàng Cát nhìn hần, không có lên tiếng, Lữ Di Giản kéo hần vào trong thư phòng: ”Đến đây, có người đưa cho ta trà tốt nhất, chúng ta đi vào thư phòng nhắm nháp.”

Trên mặt Bàng Cát cũng có dáng tươi cười, nói: ”Như thế, lão hủ vô lễ rồi.”

Ba người cùng đi đến thư phòng, Bàng Cát và Lữ Di Giản đi vào trước, Trần Nguyên đi cuối cùng, thuận tay đóng cửa phòng.

Đối với người mặc một cái áo đuôi ngắn, có thể cùng chính mình tiến vào, Bàng Cát cảm giác có chút ngoài ý muốn, chỉ là thấy Lữ Di Giản không nói gì thêm, hần nghĩ người này có thể là tâm phúc của Lữ Di Giản, cũng không để ý.

Sau khi hai người ngồi xuống, Lữ Di Giản rót hai chén trà, Bàng Cát đứng lên tiếp: ”Ai ui, đâu có thể để cho Tướng quốc đại nhân tự mình châm trà? Lão hủ hôm nay thật sự sợ hãi.”

Lữ Di Giản lại mời hần ngồi xuống, nói: ”Thái sư ngồi uống, rồi bình phẩm trà là được, tại đây có một hậu sinh, chỉ là, ta sợ hần rót trà, Thái sư không uống.”

Bàng Cát nghi hoặc, liếc nhìn Trần Nguyên, thời điểm đang muốn hỏi, Lữ Di Giản liền nói: ”Thái sư, tại đây không có người ngoài, ta muốn hỏi Thái sư, ngày mai, nếu như những hủ nho kia làm khó, Thái sư định ứng đối như thế nào?”

Bàng Cát suy nghĩ một chút nói: ”Còn có thể như thế nào? Ta bây giờ là con rùa, chờ bị người giết.”

Lữ Di Giản hừ một tiếng, làm ra một bộ dạng tức giận, nói: ”Nếu Thái sư nói chuyện như vậy, vậy thì đừng đến chỗ của ta, tại đây thuần túy là uống trà!”

Bàng Cát xoay động con người, trên mặt phủ lên dáng tươi cười, nói: "Lữ Tướng quốc có cái gì chỉ điểm? Nếu Tướng quốc đại nhân có thể chỉ cho Bàng Cát một con đường sống, Bàng Cát vô cùng cảm kích!"

Trên mặt Lữ Di Giản mất hết tức giận, cười ha ha nói: "Ta nào dám chỉ đường sống cho Thái sư? Phía trước Thái sư là một con đường bằng phẳng, đôi mắt bốn tướng có lẽ đã nhìn ra, chỉ là, ta có một con đường chết, có thể để cho lão nhân Phạm Trọng Yên kia bước vào."

Bàng Cát mừng rỡ, đứng lên ôm quyền, hướng Lữ Di Giản, thi lễ một cái: "Kính xin Tướng quốc đại nhân chỉ điểm sai lầm."

Lữ Di Giản kéo hần qua, nói: "Thái sư, có câu nói gọi là, cho đi, tất nhiên sẽ lấy lại, Thái sư đã từng nghe qua chưa?"

Bàng Cát nhất thời không hiểu, Lữ Di Giản tiếp tục nói: "Ta muốn mời Thái sư lui một bước trước, để cho bọn họ hung hăng can quấy nhất thời, Phạm Trọng Yên kia không phải nói chúng ta 'kết đảng' sao? Hai người chúng ta, nếu như trung thực rồi, chẳng phải có thể 'kết đảng' sao?"

Lời này đã nói cực kỳ rõ ràng, Bàng Cát cười ha ha: "Tướng quốc cao kiến! Tướng quốc cao kiến!"

Lữ Di Giản thấy hần hiểu được, lập tức nói: "Chúng ta, trong khoảng thời gian này, liền giả trang trung thực vài ngày chuyên tâm hầu hạ hoàng thượng là được, quốc gia đại sự, liền giao cho bọn họ."

Bàng Cát biết rõ, kế hoạch này rất độc! Hơn nữa nếu như chính mình hợp tác cùng Lữ Di Giản, Phạm Trọng Yên kia, ngay cả chết như thế nào cũng không biết, lập tức nâng chén trà lên, nói: "Đến, lão phu dùng trà thay rượu, kính Tướng quốc một ly! Hi vọng chúng ta hợp tác vui sướng."

Lữ Di Giản cũng nâng chén trà lên, rất tự tin nói: "Nhiều nhất một năm, chúng ta sẽ đuổi những hủ nho kia ra khỏi kinh sư!"

Hai chén trà đụng vào nhau, ý nghĩa là một âm mưu ra đời.

Sau khi Bàng Cát uống xong, Lữ Di Giản nói: "Thái sư, còn có một chuyện nhỏ, hi vọng Thái sư thông cảm."

Bàng Cát thập phần rộng lượng nói: "Tướng quốc, ta và người bây giờ còn có cái gì thông cảm, hay không thông cảm hay sao? Có chuyện, cứ nói, đừng ngại!"

Lữ Di Giản cười một chút: "Ta có một hậu sinh, tuổi trẻ, không biết trời cao đất rộng, một thời gian ngắn trước, đã đắc tội Thái sư, còn hi vọng Thái sư đại nhân không chấp tiểu nhân, không so đo cùng hần."

Bàng Cát gật đầu: "Nếu là chuyện phát sinh lúc trước, ta tự nhiên không so đo cùng hần, chỉ là không biết hậu sinh kia tên gọi là gì?"

Bàng Cát làm nhiều chuyện xấu lắm, nhất thời không nghĩ đến Trần Nguyên, thẳng đến khi Lữ Di Giản liếc nhìn Trần Nguyên, ngữ khí có chút trách cứ, nói: "Trần Thế Mỹ, còn sững sờ ở chỗ đó làm cái gì? Còn không châm trà nhận tội với Thái sư? Thật sự không hiểu quy củ!"

Trần Thế Mỹ, ba chữ vừa nói ra, sắc mặt Bàng Thái sư lập tức thay đổi.

Trần Nguyên rót một chén trà, nói: "Thái sư, tiểu nhân mới tới Biện Kinh, không biết tốt xấu, đắc tội Thái sư, kính xin Thái sư tha thứ."

Nói xong, hai tay cung kính bưng trà, xoay người đưa đến trước mặt Bàng Cát.

Bàng Cát nhìn Trần Nguyên hồi lâu, do dự mà không tiếp chén trà kia, hần đối với Trần Nguyên bây giờ, là hận nghiêng răng nghiêng lợi, vừa nghĩ tới Trần Nguyên đối đại cô nương xinh đẹp, thành bà mối xấu xí kia, lòng hần tức giận vô cùng, không đánh không được.

Một bên Lữ Di Giản nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Thái sư, hậu sinh không hiểu chuyện, kính xin cho lão phu một chút tình mọn."

Cũng may, sự tình hai vị phu nhân kia, bị hai người bọn họ dấu diếm, Bàng Cát cũng không biết, cho nên sau, một lúc lâu sau, cân nhắc đi cân nhắc lại, Bàng Cát cảm thấy vì một Trần Nguyên đến buông tha cho

người minh hữu Lữ Di Giản này, thật là không đáng, lập tức hỏi: "Xin hỏi Tướng quốc, hậu sinh này trước kia chính là người phủ người sao?"

Lữ Di Giản lắc đầu: "Không, nếu như lúc trước là người của ta, sao có thể vác đá tự đập chân?"

Bàng Cát minh bạch một ít, gật gật đầu: "Như thế, cái chén trà này, ta uống."

Một ly trà, Bàng Cát một ngụm uống hết, Trần Nguyên vội vàng nói: "Đa tạ Thái sư khoan hồng độ lượng!"

Bàng Cát không phản ứng hẳn.

Lữ Di Giản nói với Trần Nguyên: "Thời điểm làm việc, phải xem ai là người một nhà, ai là người ngoài trước, người ở nơi này chờ ta, ta và Thái sư cùng đi làm một ít chuyện."

Trần Nguyên đáp: "Vâng, tiểu nhân biết rồi."

Lữ Di Giản kéo Bàng Cát: "Thái sư, chúng ta có lẽ là tiến cung một chuyến, đem những chức vụ treo trên đầu kia, cho bọn kia hết."

Lữ Di Giản và Bàng Cát đi vào hoàng cung, tại ban đêm liền cầu kiến hoàng thượng.

Nhân Tông hoàng đế vốn không muốn gặp Bàng Cát, nói thật, sự tình hôm nay đều là Bàng Cát gây nên, cho nên Nhân Tông bây giờ thập phần phiền chán đối với hắn.

Nhưng có lẽ là không chịu nổi Bàng quý phi cầu xin, lại để cho Bàng Cát vào.

Sau khi vào phòng, Bàng Cát không nói hai lời, thoáng một tý đã quỳ rạp xuống bên chân Nhân Tông, lên tiếng khóc ồ lên.

Nhân Tông thấy hắn khóc thương tâm, cơn tức trong đầu cũng tiêu trừ đi không ít, lại tiến lên đá Bàng Cát một cước: "Người thật sự là vô liêm sỉ!"

Dám đá cha vợ của mình, cả thiên hạ, phỏng chừng cũng chỉ có hoàng thượng.

Bàng Cát bị trúng một cước, phát hiện không nặng như hai cước buổi sáng như trên triều đình, trong lòng lập tức minh bạch, con gái cầu xin đã có tác dụng rồi, lập tức dốc sức liều mạng dập đầu: "Hoàng thượng, vi thần hồ đồ, vi thần hồ đồ! Chỉ là nhìn Bạch Ngọc mã đẹp mắt, nhất thời nổi lòng tham, vi thần nguyện ý tiếp nhận hoàng thượng xử phạt!"

Nhân Tông nghe hắn nhận tội, cường chế cơn tức ở ngực: "Người muốn gì! Không nên trộm cái gì? Người ngoài đã bắt được nhược điểm, người nghĩ cái mặt ta để ở đâu!"

Nhân Tông rốt cục cũng nói lời trong lòng mình, hắn không muốn giết Bàng Cát, bởi vì hắn không phải là một người ưa thích sát phạt, trị quốc cũng là như thế, Nhân Tông muốn, chỉ là quốc thái dân an mà thôi.

Đồng Lam Phương

63. Chương 63: Chuyện Nan Giải

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 63: Chuyện nan giải

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh còn đang chờ hắn, trong suy nghĩ của Hồ Tĩnh, những ngày này rất không thái bình, đặc biệt là đối với bọn hắn, những người này tham dự tranh đấu phủ Thái sư mà nói, đi ra ngoài lại càng phải cẩn thận hơn một ít.

Cho nên, Trần Nguyên muộn như vậy chưa về, nàng một mực ngồi chờ ở trong hành lang, con mắt nhìn chăm chăm vào đường đi bên ngoài, đã muộn đen kịt, mỗi thân ảnh hiện lên, đều làm cho nàng sinh ra mừng rỡ, lúc bóng người kia đi qua, trong lòng luôn cô đơn một hồi.

Đúng lúc này, bóng hình Trần Nguyên hiện ra trước cửa.

Trần Nguyên trong chớp mắt đóng cửa phòng, đi đến trước mặt Hồ Tĩnh: "Đi nghỉ ngơi đi, yên tâm, không ai tới tìm chúng ta gây phiền toái nữa, mấy ngày nay, ta cũng làm liên lụy người rồi, ngủ một giấc thật tốt, ta đi xem chương quây có gì cần hay không."

Ngữ khí rất bình tĩnh, sau khi Hồ Tĩnh nghe xong, vô ý thức đứng lên: "À, vậy người cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

Trần Nguyên cười một tiếng với nàng.

Hồ Tĩnh vừa nói chuyện, trên mặt vừa đỏ hồng lên, trong chớp mắt đã chạy lên trên lầu.

Chương quây khá hơn một chút, hiện tại có thể tự mình ngồi dậy tới dùng cơm, Thư sinh họ Ngô mũi tẹt kia, gọi Ngô Thuyền, là đồng hương của Trần Thế Mỹ.

Sau khi thấy Trần Nguyên đi vào, Ngô Thuyền đứng dậy nói: "Thế Mỹ, đại thúc đã khá hơn nhiều rồi."

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Ngô Thuyền, nói: "Hai ngày này phải cảm ơn người."

Ngô Thuyền nở nụ cười rất chất phác, nói: "Khách khí làm cái gì, người ở bên ngoài vội vàng làm chuyện của người, ta tới chiếu cố đại thúc, không có vấn đề gì hết."

Trần Nguyên nói: "Mất thấy sắp tới khoa kiểm tra, còn chậm trễ người đọc sách hai ngày, thật sự rất áy náy, hiện tại đã không có việc gì rồi, ngày mai ta liền đón Lăng Hoa trở về."

Chương quây vừa nghe Trần Nguyên nói như vậy, tinh thần lập tức hưng phấn, hỏi: "Thế Mỹ, sự tình xong rồi?"

Trần Nguyên kéo bàn tay của hắn, nói: "Chương quây, người vẫn chưa yên tâm về ta sao? Chúng ta an tâm buôn bán, Bàng Thái sư không đến gây phiền toái nữa, sự tình Lăng Hoa, đã qua rồi."

Dương chương quây có chút kích động, nói: "Tốt quá, tốt quá!"

Một lát sau mới lên tiếng: "Thế Mỹ à, vấn đề này qua rồi, ta cũng tin tưởng người có thể bảo vệ tốt Lăng Hoa, như vậy đi, chờ thương thế ta tốt lên, chọn cái thời gian, các người xử lý sự tình kết hôn, à, trước đó phải gặp mặt đã!"

Trong lòng Trần Nguyên vui lên, thầm nghĩ lão nhân này coi như đã thông suốt, biết rõ hắn không ngăn được rồi, đơn giản phải thành toàn cho mình.

Chỉ là, bây giờ còn chưa phải thời điểm nói những điều này.

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, ngài yên tâm đi."

Sau đó xoay đầu lại, hướng Ngô Thuyền kia, nói: "Ngô huynh, ân khoa qua đi, có phải là người phải về nhà rồi hay không?"

Ngô Thuyền đáp: "Đúng vậy, mặc kệ trúng hay không trúng, ta đều phải đi về, trong nhà đã nói một việc hôn nhân, chỉ chờ ta trở về thành hôn."

Trần Nguyên ôm quyền: "Phỉ chúc mừng Ngô huynh rồi, tiểu đệ đến lúc đó sẽ ghi một phong thư, làm phiền Ngô huynh mang về cho ta."

Bây giờ hắn còn có chút bận tâm, gặt hái từ kinh nghiệm một đám nhân vật bị chặt đầu kia, hắn cảm giác có một điềm xấu.

Hắn không muốn đi trên con đường Trần Thế Mỹ đã đi.

Trần Thế Mỹ bị Bao Chứng chém, nguyên nhân chủ yếu là hấn lừa gạt Công Chúa, nguyên nhân gây ra chính là Tần Hương Liên cáo trạng, hiện tại, Công Chúa kia, chính mình không cười rồi, qua một hồi sẽ đón Tần Hương Liên lên đây, để cho nàng không còn gì để cáo trạng, Bao Chứng cũng không thể làm gì mình?

Còn có, ở nông thôn, Trần Thế Mỹ còn có cha mẹ.

Tuy hai người kia không phải là cha mẹ của mình, nhưng hiện tại, thân hình nơi này, dù sao cũng là người ta cho, nếu như đặt họ ở nông thôn, dựa theo nội dung cốt truyện phát triển, lập tức thiên tai đến, bọn hấn đều phải chết.

Trong đầu Trần Nguyên có trí nhớ của Trần Thế Mỹ, khi Trần Thế Mỹ còn bé, hai vị lão nhân đối với hấn, tốt đến từng ly từng tý, lại khiến cho Trần Nguyên, đời trước cha mẹ chết sớm, cực kỳ hâm mộ.

Người chính là như vậy, bên người không có gì, luôn hâm mộ những người khác có mà chính mình không có.

Về Tần Hương Liên, tại trong trí nhớ Trần Thế Mỹ, Tần Hương Liên là nông phụ tiêu chuẩn, toàn bộ cuộc sống trong nhà đều là nàng làm, hơi có chút nhàn rỗi, còn phải đi chiếu cố cha mẹ Trần Thế Mỹ, còn phải sinh con, nuôi dưỡng trẻ con.

Bất kể là nội trợ trong nhà, hay là việc nhà nông bên trong ruộng, nàng chưa bao giờ để cho Trần Thế Mỹ động tay, có đôi khi Trần Thế Mỹ nhìn nàng mệt mỏi, muốn đi hỗ trợ, cũng bị nàng cản trở.

Tần Hương Liên vốn là nói như vậy: "Tay tướng công, chỉ dùng để cầm bút đọc sách, chỉ cần người xem sách tốt là được."

Nữ nhân tốt như vậy, vì cái gì mà Trần Thế Mỹ vứt bỏ nàng, đi cưới Công Chúa?

Nguyên nhân trong đó, Trần Nguyên cực kỳ tinh tường, liền như hấn đời trước, một mực có cuộc sống trong hạnh phúc, lại không biết hạnh phúc là cái gì, tự nhiên không hiểu được cách quý trọng.

Trần Thế Mỹ nhất định cũng như chính mình đời trước, cho rằng hạnh phúc chính là ở cùng một chỗ với Công Chúa, hưởng vinh hoa phú quý vô cùng.

Mà đối với hạnh phúc một mực bên cạnh mình, lại không biết quý trọng.

Sai lần thứ nhất rồi, không thể sai lần thứ hai, làm tổn thương một người, không thể lại tổn thương lần thứ hai, dù cho lần thứ hai không phải là của mình.

Bây giờ còn không thể đón bọn họ đến, chỉ là, ít nhất nên ghi một phong thư, một gian quán rượu nho nhỏ, căn bản không đủ để nuôi sống ba lão bà, hai lão nhân, hai trẻ con tại Biện Kinh. Hình như là ba lão nhân, đến lúc đó, Dương chương quý cũng là cần chính mình dưỡng, cũng may cha mẹ Hồ Tĩnh ở nông thôn, có rất nhiều điền sản ruộng đất, nếu không thật sự có chút ít không chịu đựng nổi, lão bà nhiều, tiền tiêu cũng nhiều.

Trần Nguyên quyết định ghi phong thư, đem tình huống chính mình hiện tại gửi trở về trước, lại để cho Tần Hương Liên chiếu cố tốt cha mẹ Trần Thế Mỹ, nhiều nhất một năm, đợi cho chính mình bắt đầu làm sinh ý tốt hơn, liền có năng lực đón nàng tới cửa.

Tần Hương Liên là một cô gái tốt, cô gái tốt nên có một kết cục tốt đẹp, tựa như bạn gái của mình đời trước, nguyện ý gả cho cảnh sát, hấn đứng ở trước mặt nàng, ngăn cản nhiều phiền toái vì nàng, so với đi theo một lão bản không có hi vọng, mạnh hơn rất nhiều, mặc dù bọn hấn, ngay cả mặt mũi oai với đời đều không có.

Bọn hấn hiện tại nhất định rất hạnh phúc? Trần Nguyên lắc đầu thật mạnh, hấn không rõ tại sao mình nghĩ đến vấn đề này, có một số việc, không có cách nào quay đầu lại.

Trần Nguyên hiện tại rất kiên định, hấn tin lựa chọn của mình là chính xác, trong mắt hấn, sinh ý mình làm khẳng định tốt hơn so với làm trạng nguyên.

Hiện tại cùng Lữ Di Giản kết phường làm ăn, tiền đồ sáng lạng, tràn ngập hoàng kim, chỉ chờ mình đi lấy.

Đương nhiên, mọi nhà đều có một việc khó nói, Trần Nguyên cũng không phải một điểm phiền não đều không có, sau khi đón Lăng Hoa tiếp trở về, Lăng Hoa và Hồ Tĩnh ở chung cực kỳ hòa hợp, chường quầy phẳng phát cũng ngầm đồng ý Hồ Tĩnh tồn tại, cái này lại để cho Trần Nguyên vô cùng vui vẻ.

Tại Tống triều, trong mắt mọi người, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện rất bình thường, nhưng vấn đề vợ và thiếp, Lăng Hoa và Hồ Tĩnh lại bất phân thắng bại. Tuy bây giờ còn chưa đàm luận việc cưới gả, trên người Trần Nguyên có người thân, cũng không có biện pháp nói với các nàng, nhưng thân phận này, đã khiến cho giữa các nàng có tranh chấp.

Lăng Hoa nói: "Tỷ tỷ lớn hơn một chút so với ta, theo lý ta phải là hô người một tiếng tỷ tỷ."

Hồ Tĩnh lại nói: "Như vậy không tốt, dù sao người và Trần đại ca nhận thức trước, hơn nữa, chúng ta ở chỗ này còn muốn dựa vào bá phụ giúp đỡ, nếu để cho hần nghe thấy người hô ta tỷ tỷ, có thể sẽ mất hứng, Trần đại ca cũng không nhất định nguyện ý."

Nói tới chỗ này, hai người đều nhìn Trần Nguyên đang nằm nghỉ ngơi ở trên giường.

Đồng Lam Phương

64. Chương 64: Chuẩn Bị Kinh Doanh

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 64: Chuẩn bị kinh doanh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên đang tính toán, mình nên làm thế nào để nâng cấp quán rượu lớn hơn một chút, ổn định một ít, cũng chỉnh đốn và cải cách Duyệt Lai khách điểm thoáng một tý, vì chính mình mở ra trụ cột, để thi triển quyền cước về sau.

Chứng kiến Lăng Hoa và Hồ Tĩnh nhìn mình chằm chằm, hần sửng sốt một chút, hỏi: "Chuyện gì?"

Lăng Hoa đỏ mặt, dùng thanh âm nhỏ nhất của nàng, chỉ có Trần Nguyên mới có thể nghe được, nói: "Người nói xem, ta hô Hồ tỷ tỷ là tỷ tỷ được không?"

Trần Nguyên khoát tay chặn lại: "Nàng lớn hơn so với người, người đương nhiên phải hô tỷ tỷ."

Lăng Hoa không nói gì, Hồ Tĩnh lại biết Trần Nguyên hoàn toàn không để ý đến ý tứ trong đó, cánh tay hung hăng uốn éo một chút trên tay Trần Nguyên.

Trần Nguyên đau nhức kêu lên: "À! Làm gì vậy!"

Hồ Tĩnh hung dữ nói: "Chúng ta hỏi ai làm vợ, ai làm thiếp!"

Trần Nguyên nghe nàng giải thích như vậy, lập tức nở nụ cười: "Ha ha, ha ha "

Mặt Lăng Hoa càng đỏ hơn, Hồ Tĩnh lại véo cánh tay hần: "Người cười cái gì?"

Trên mặt Trần Nguyên đầy dáng tươi cười, nói: "Kỳ thật, vấn đề này rất đơn giản, các người không cần phải cân nhắc."

Lăng Hoa nói: "Trần đại ca nói rất đúng, ta muốn Trần đại ca có thể an bài tốt."

Hồ Tĩnh lại giải thích một cách khác: "Hừ, cũng đúng, chúng ta hiện tại, giống như không cần phải nói những việc này."

Trần Nguyên vừa lắc đầu, vừa cười ngồi dậy, nói: "Các người đều hiểu lầm, kỳ thật cái này, cũng không có gì an bài, hai vị cô nương như hoa, đáng vẻ yêu kiều, vừa ý Trần Thế Mỹ ta, một Thư sinh kẻ bần cùng này, là phúc của tại hạ! Tình này, nếu tại hạ không dùng thân để báo, sẽ bị ngũ lôi đánh chết!"

Lời này nói ra, hai người đều rất vui vẻ, Hồ Tĩnh vỗ Trần Nguyên một tý, nói: "Người biết là được rồi."

Trên mặt Trần Nguyên vẫn đầy nét cười, nói: "Chỉ là, có một cái vấn đề nho nhỏ, ta chưa nói cho các người biết, hiện tại ta liền thẳng thắn với các người."

Nói tới chỗ này, ánh mắt quét hai bộ mặt xấu hổ một chút, , cuối cùng, ánh mắt rơi vào trên người Hồ Tĩnh: "Đầu tiên phải nói trước rồi, không được đánh người."

Hồ Tĩnh không hề nghĩ ngợi, đầu nhanh chóng gật hai cái, trong suy nghĩ của nàng, cho dù Trần Nguyên an bài m nàng làm thiếp, để cho Lăng Hoa làm vợ, cái này cũng không có gì lớn lao.

Trần Nguyên do dự một hồi, phảng phất như rất khó nói ra, cuối cùng cũng quyết định, dù tốt hay xấu, nàng dâu cũng nên gặp cha mẹ chồng, bây giờ nói so với sau này mới nói, vẫn tốt hơn! Ít nhất hiện tại, hai người này đều chưa bị mình làm thiệt, nếu là các nàng không muốn, vẫn có đường quay về.

Chủ ý đã quyết, Trần Nguyên ngẩng đầu nói: "Kỳ thật, ở quê quán nông thôn, các người có một tỷ tỷ, gọi Tần Hương Liên... À! Đã nói không đánh người! Ái ái!"

Trong quán rượu, Hàn Kỳ vội vàng đuổi đầu ra, hỏi: "Ở đâu giết heo vậy?"

.....

Đảo mắt đã gần hai tháng đi qua, miệng vết thương trên người Trần Nguyên chậm rãi khép lại, tiệm tạp hóa bên cạnh, đã thuận lợi thuê được, quán rượu làm lớn ra, còn nhiều hơn gấp đôi, đã là một cái quán rượu rất có phong cách.

Sinh ý từ từ thịnh vượng, may mắn, người bên Bàn Thái sư xác thực không đến tìm phiền toái.

Bạch Ngọc Đường nhận được một cái chức quan còn cao hơn so với Triển Chiêu—— Ngự tiền Tam phẩm đại đao hộ vệ.

Triển Chiêu là Tứ phẩm.

Nguyên nhân trong đó, là Bạch Ngọc Đường thể hiện quá xuất sắc ở Diên Võ điện! Mặt khác, ba con chuột kia biểu diễn những tuyệt kỹ phiến giang đảo hải (trần ngập sóng gió), chỉ đổi lấy một chữ tốt của Nhân Tông hoàng đế, nhưng Bạch Ngọc Đường không giống với bọn họ, hần một hơi làm ra hơn năm trăm cái nhào lộn! Hơi trở mình, lộn một vòng, lật nghiêng, nhiều kiểu nhảy chổng chắt!

Những nhào lộn này, trong mắt chút ít đại nội thị vệ ở đằng kia, đương nhiên không tính toán là cái gì, nhưng Nhân Tông xem, lại rất cao hứng, thời điểm hơn một trăm cái nhào lộn, Nhân Tông liền đứng lên, một bên trầm trồ khen ngợi, một bên vỗ tay, hần vừa đứng lên, người bên cạnh, cho dù hiểu võ võ, cũng không dám nói Bạch Ngọc Đường không tốt.

Tất cả mọi người và Nhân Tông, vỗ tay cho Bạch Ngọc Đường, cái tư thế kia, có phần giống như một đám người, vây quanh một đội xiếc ảo thuật lừa gạt bên đường.

Đội Bạch Ngọc Đường lừa gạt xong rồi, Nhân Tông nở nụ cười: "Tốt! Quả nhiên lợi hại! So với Ngự miều của trẫm còn lợi hại hơn!"

Cứ như vậy, Bạch Ngọc Đường được chức quan lớn hơn so với Triển Chiêu.

Còn có Nhan Tra Tấn, thời điểm thi Hương yết bảng, Nhan Tra Tấn đứng đầu bảng, là trạng nguyên!

Cái này lại làm cho Trần Nguyên có chút nghi hoặc, bởi vì trạng nguyên chỉ có một, mà Nhan Tra Tấn trúng trạng nguyên, cái chức trạng nguyên kia của Trần Thế Mỹ làm sao tới được? Chẳng lẽ là kỳ tiếp theo hay sao?

Trúng trạng nguyên, Nhan Tra Tấn được Bao Chứng thu làm môn sinh đệ tử, bắt đầu kiếp sống chính trị của hần, hôn lễ giữa hần và Liễu Kim Phụng cũng cử hành đúng thời hạn, thiếp mời là Nhan Tra Tấn tự mình đưa tới.

Trần Nguyên hiện tại vội vàng nhiều việc, sau khi khoa kiểm tra chấm dứt, Duyệt Lai khách điểm khởi công chỉnh đốn và cải cách.

Quầy hàng trước cửa kia bị Trần Nguyên đập nát, tại vị trí mặt bên, thì ra là địa phương gần kề cùng quán rượu của mình, bức tường kia cũng bị Trần Nguyên đá thông, tuy quán rượu là quán rượu, khách điểm là khách điểm, nhưng liếc nhìn về phía trên, lại làm cho cảm giác mọi người rộng rãi hơn không ít so với trước kia.

Dương chương quỹ cũng rất cục cựa cũng hiểu, cảm giác áp lực Trần Nguyên nói là cái gì, hiện tại đi vào cái khách điểm này, cảm giác đầu tiên để cho người ta cảm thấy, chính là rộng rãi.

Đây chỉ là một công trình chỉnh đốn và cải cách, nếu là muốn đạt tới tiêu chuẩn cấp năm sao Trần Nguyên yêu cầu, ít nhất còn cần bảy ngàn lượng bạc.

”Bảy ngàn lượng!” Mấy cái chữ này thật sự làm Dương chương quỹ hoảng sợ, trong lòng thầm suy nghĩ, nếu thật sự có bảy ngàn lượng bạc, chính mình còn mở cái khách điểm này sao?

Trần Nguyên nhìn biểu lộ khiếp sợ của Dương chương quỹ, trong lòng tự nhiên minh bạch hẳn nghĩ cái gì, Dương chương quỹ là người làm ăn, nhưng là lý luận hoàn toàn không giống với Trần Nguyên.

Lý luận của Dương chương quỹ là, Làm việc buôn bán để kiếm tiền, mà tôn chỉ của Trần Nguyên là, kiếm tiền vì để làm việc buôn bán.

Các thư sinh vốn là ở trong tiệm kia, cũng đã chậm rãi rời khỏi khách điểm, đều tự đi về nhà, Ngô Thuyền cũng thu thập bọc hành lý thỏa đáng, đang hướng Trần Nguyên chào từ biệt: ”Thế Mỹ, người thật sự không quay về?”

Đến thời điểm thi cử, có một người bạn, trở về liền đi một mình, có chút thất vọng, chỉ là khá tốt, trên bảng có danh tự tám mươi người, tên Ngô Thuyền đứng thứ bảy mươi tám, được một tiểu quan Đồn điền lang, coi như là không đi một chuyến uống công.

Trần Nguyên cầm thư nhà mình đã viết xong ra: ”Ha ha, phiền toái Ngô đại nhân giúp tiểu nhân mang thư nhà về, thật sự là có chút băn khoăn.”

Ngô Thuyền đứng thẳng, gãi gãi cái mũi, ngượng ngùng nói: ”Không cần phải cưỡi ta, được không?”

Trần Nguyên biết rõ đây là một người thành thật, lập tức không tiếp tục trêu chọc, xuất ra mười lượng bạc, cộng thêm thư nhà, cùng một chỗ nhét vào trong ngực Ngô Thuyền: ”Làm phiền Ngô huynh rồi, xin chuyển lời cho song thân ta, nói ta bây giờ còn chưa có trụ sở cố định, không thể lập tức đi tiếp đón bọn hắn. Chờ ta mua tòa nhà ở phía trong thành Biện Kinh, liền đi đón bọn hắn tới hưởng phúc, nói cho đệ muội người biết, để cho nàng chiếu cố tốt hai người, không ngoài một năm, tất nhiên ta sẽ đi.”

Ngô Thuyền gật đầu: ”Yên tâm đi, nhất định sẽ chuyển lời cho người, tiền này người lấy về, ta sao có thể lấy bạc của người?”

Trần Nguyên chẹp miệng: ”Đừng giả bộ, ta biết rõ trên người của người cũng không còn bao nhiêu bạc, lần này trở về, người cũng coi như áo gấm về nhà, mua thân quần áo tốt mà mặc!”

Ngô Thuyền có chút xấu hổ, thực sự không hề chối từ: ”Như thế, đa tạ Trần huynh.”

Ngô Thuyền cầm bạc Trần Nguyên cho, cất kỹ thư nhà của Trần Nguyên, sau đó mới rời khỏi Duyệt Lai khách điểm.

65. Chương 65: Người Quen Xuất Hiện

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 65: Người quen xuất hiện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên vẫn còn tiếp tục vội vàng chỉnh đốn và cải cách kế hoạch của hần, một mực vội vàng đến tối, thẳng đến lúc Bạch Ngọc Đường tìm đến chỗ hần, thương lượng về sự tình Nhan Tra Tấn kết hôn, lúc này mới nhàn rỗi.

Hôn lễ Tống triều có thể nói là cực kỳ náo nhiệt, khách đi tham gia hôn lễ, cũng tuyệt đối không phải cứ đưa phần tiền mừng đơn giản như vậy là xong.

Trần Thế Mỹ đã kết hôn, nhưng hôn lễ của Trần Thế Mỹ và Tần Hương Liên, đương nhiên không thể so sánh với Nhan Tra Tấn lấy Liễu Kim Phượng hiện tại.

Nhan Tra Tấn là tân khoa trạng nguyên, trong hôn lễ còn có người muốn ra đề cho trạng nguyên hần làm, phần lớn là một ít đối câu đối các loại, cũng có kiểu để cho chú rể làm phú ông, làm ra không khí vui mừng.

Sau đó còn muốn tuyên đọc thánh chỉ của hoàng thượng, lúc này mới có thể đi đón tân nương tử.

Tiếp tân nương tử lại càng rườm rà, trên đường đi, chỉ là tiền mừng, đã được thưởng không ít, cô dì chú bác thì không nói, người chủ trì hôn lễ sẵn sàng dâng dâu, phù dâu đưa tiền tân nương, những người này đều là có thể được phát tiền mừng.

Phiền toái nhất chính là, ca kỹ nâng tín vật đính ước cho người mới.

Ca kỹ có thể được mời đến nâng tín vật đính ước, phần lớn đều có tài, giống như là hát ca đưa tín vật, dâng hát một câu, chú rể được hát tiếp một câu.

Nếu tiếp tốt rồi, chung quanh vang lên tiếng vỗ tay, ca kỹ thu tiền lì xì, giao cho chú rể một kiện tín vật, lại hát câu thứ hai, thẳng đến lúc mười kiện tín vật đính ước, toàn bộ được đưa xong mới thôi.

Phù dâu chủ yếu là có hai nhiệm vụ, tại trước khi kết hôn ba ngày, phù dâu cùng một ít thân bằng cố hữu, phải cùng một đôi cô dâu chú rể, đi vào trong miếu xin quẻ.

Cầu điều tốt lành, hai người không thể gặp mặt, ba ngày kế tiếp, phù dâu và tân nương như hình với bóng, thẳng đến lúc hôn lễ sắp kết thúc, chú rể lại lần nữa tháo một đoá hoa xuống, phù dâu ngâm câu thơ, tân nương cúi bả nút buộc đoá hoa trên ngực chú rể, sau đó, đoá hoa rơi lả tả trên giường.

Đóa hoa trong thi từ Đại Tống, thường xuyên tượng trưng cho tình yêu, tại đây cũng không ngoại lệ, hái hoa, chú rể cho phù dâu tiền mừng, phù dâu buông rèm, chính là ngồi trên giường canh cô dâu.

Chung quanh, mọi người tụ tập, cùng kêu lên mấy câu thơ và lời chúc mừng, vừa nói vừa rời khỏi phòng cưới, phù dâu cuối cùng mới ra ngoài, đóng cửa, tất cả mọi người đi ra ngoài uống rượu, trong phòng sẽ để lại cho một đôi vợ chồng mới cưới.

Vấn đề Nhan Tra Tấn hiện tại gặp phải, là hần tại Biện Kinh chỉ có hai bạn tốt, là Bạch Ngọc Đường và Trần Nguyên, hơn nữa bởi vì mẫu thân quá xa, không kịp chạy tới, ngày hôm đó lại là Nhân Tông hoàng đế cao hứng định ra, không sửa đổi được.

Cũng may Bao Chứng hỗ trợ, dùng thân phận ân sư, với tư cách cha mẹ nhà trai xuất hiện, nhưng là chọn lựa phù dâu, Liễu Kim Phượng đã sớm nói, hi vọng Lăng Hoa có thể đi.

Nàng và Lăng Hoa ở chung hai ngày, cũng hiểu được nhau, rất là hợp ý.

Lăng Hoa đương nhiên không biết cự tuyệt, cực kỳ dứt khoát đáp ứng, nói về Bạch Ngọc Đường, người này cũng thật sự là bạn chí cốt, nhìn Lăng Hoa đáp ứng, có lẽ là không quá yên tâm, nói với Trần Nguyên: "Thế Mỹ, chuyện kia cứ quyết định như vậy, sáng sớm ngày mai, chúng ta cùng đi Tương quốc Tự xin quẻ, hôm nay các người đi ngủ sớm một chút, ngày mai, trời vừa sáng, ta đánh xe tới đón các người."

Trần Nguyên gật đầu: "Yên tâm đi, sự tình đã nói rõ, Tra Tấn kết hôn, đừng nói là để cho Lăng Hoa đi làm phù dâu, chính là để cho ta đi làm phù dâu, cũng không thành vấn đề."

Một bên, Hồ Tĩnh chợt nhớ tới ngày ấy, bộ dạng Trần Nguyên nam giả trang nữ trang, không khỏi che miệng cười nói: "Nếu như người đi làm phù dâu, tất nhiên xinh đẹp hơn so với Lăng Hoa."

Trần Nguyên quay đầu lại, hung hăng trợn mắt liếc nhìn nàng, Bạch Ngọc Đường biết rõ diễn cổ trong đó, lớn tiếng bật cười: "Ha ha, Hồ cô nương lời ấy rất có lý, cứ như vậy đi, nếu Lăng Hoa không muốn đi, Thế Mỹ không ngại ủy khuất thoắt một tý chứ?"

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Ngọc Đường quả nhiên là sắc trời mới vừa hừng sáng, liền mang theo hai chiếc xe ngựa, đi tới Duyệt Lai khách điểm, Trần Nguyên nói với Dương chương quỹ và Hàn Kỳ một ít sự tình tu sửa khách điểm, dẫn Lăng Hoa và Hồ Tĩnh ra, cùng nhau lên xe ngựa.

Gần một canh giờ, xe ngựa mới đi tới trước cửa Tướng quốc Tự, lúc này sắc trời vừa mới sáng, khách hành hương còn chưa phải rất nhiều.

Quá trình xin quẻ cực kỳ thuận lợi, bởi vì đối với cái phong tục này, Tướng quốc Tự cực kỳ hiểu rõ, bọn hắn có người chuyên môn xin quẻ vì hôn lễ, toàn bộ quẻ bên trong đều là quẻ tốt nhất.

Tất cả mọi người biết rõ, đây cũng chỉ là một chương trình mà thôi.

Chỉ là, Nhan Tra Tấn cầm quẻ tốt nhất, bộ dạng cực kỳ hạnh phúc, Liễu Kim Phượng cũng giống như vậy, ánh mắt hai người nhìn nhau, phảng phất tất cả mọi việc đều không cần lên tiếng, ánh mắt đã đủ để biểu đạt tình ý.

Kỳ thật, tình yêu của bọn hắn, coi như là đã trải qua sinh tử khảo nghiệm, nhớ ngày đó, Nhan Tra Tấn vì thanh danh Liễu Kim Phượng, nguyện ý lưng đeo tội giết người, mà Liễu Kim Phượng cũng nguyện ý vì Nhan Tra Tấn, thất cổ tự sát, song phương trả giá, đều làm cho đối phương thấy được, vô cùng cảm động.

Trần Nguyên cũng ở một bên, lôi kéo tay Lăng Hoa, nói: "Lăng Hoa, ba ngày nay không nhìn thấy người rồi."

Lăng Hoa cúi đầu xuống, trên mặt cũng hơi hơi cười.

Trần Nguyên còn muốn nói thêm gì nữa, chỉ nghe Bạch Ngọc Đường ở một bên hô: "Các người đã diễn đủ hay chưa? Có phải là xem ta chỉ có một người, dễ bị khi dễ?"

Trần Nguyên không thu hồi tay mình, Nhan Tra Tấn lại thu hồi ánh mắt, ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: "Đã chậm trễ Ngọc Đường hiền đệ."

Bạch Ngọc Đường phát phát tay nói: "Được rồi, có cái gì thì nói cùng Liễu cô nương, ba ngày sau mới được gặp lại, các người từ từ nói đi, hiện tại phải đi trở về. Lăng Hoa cô nương, người và Liễu cô nương lên một chiếc xe ngựa, các người đi trước, chúng ta đi theo phía sau."

Liễu Kim Phượng bái tạ Bạch Ngọc Đường và Trần Nguyên, lưu luyến không rời, liếc nhìn Nhan Tra Tấn, lúc này mới lên xe rồi đi.

Bạch Ngọc Đường thấy hai nàng đi xa, lúc này mới thúc giục Nhan Tra Tấn: "Đi thôi Nhan huynh, chúng ta cũng trở về đi."

Sau đó, liếc nhìn Hồ Tĩnh và Trần Nguyên, nói: "Hai vị làm sao bây giờ? Là theo chúng ta cùng trở về, hay ở nơi này ngày ngốc một hồi?"

Trần Nguyên cười nói: "Các người cứ đi trước."

Bạch Ngọc Đường mỉm cười: "Vậy được rồi, dù sao cũng có rất nhiều xe ngựa, tùy tiện điều một cái chỗ khách cũng rất thuận tiện, chúng ta về trước."

Hồ Tĩnh tại lúc Trần Nguyên nói chuyện là không nói câu nào, nhưng đợi Bạch Ngọc Đường đi, bộ dạng thực nữ kia lập tức biến mất, cánh tay nhéo tay Trần Nguyên một tý, hỏi: "Người, tại sao không trở về? Không phải nói trong tiệm có rất nhiều chuyện chờ người làm sao?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng kêu một tiếng, cũng quen bị nàng ngẫu nhiên véo một tý, lấy tay xoa xoa, rồi nói: "Ta bỗng nhiên muốn đi cầu nhân duyên của chúng ta, nữ hiệp, nàng cảm thấy chủ ý của ta thế nào?"

Hồ Tĩnh nở nụ cười, kéo cánh tay Trần Nguyên một phát, nói: "Đi thôi!"

Hai người sóng vai đi thẳng về phía trước, Hồ Tĩnh không đi địa phương bọn Nhan Tra Tấn xin quẻ vừa rồi, nàng cũng biết cái chỗ kia đều là quẻ tốt nhất, phải cùng Trần Nguyên tìm Phật đường khác để cầu, cái này không tính là chuyện gì, lại có thể nhìn kỹ cảnh tượng Tượng quốc Tự.

Sáng sớm, phần lớn những sa di kia đều đi nghe kinh, hai người cũng không biết tòa Phật đường nào có thể hỏi nhân duyên, dù sao cũng là vô sự, coi như tản bộ cũng tốt, lần trước Trần Nguyên đi quá vội vàng, vội vã tìm Lăng Hoa, lúc này đây lại vô cùng nhàn hạ.

Liên tục rẽ vào mấy vòng, Hồ Tĩnh chợt phát hiện phía trước có một thân ảnh quen thuộc, tập trung nhìn vào, nhưng lại là Cửu Vương Tử Gia Luật Niết Cô Lỗ giả làm xa phu kia.

66. Chương 66: Đi Vào Địa Ngục

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 66: Đi vào địa ngục

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh vội vàng kéo Trần Nguyên một phát, hai người vọt đến một bên, Trần Nguyên phản ứng chậm một chút, căn bản không rõ chuyện gì xảy ra, bị Hồ Tĩnh kéo qua, lập tức hỏi: "Người trốn cái gì? Trong cừu gia của người có hòa thượng hả?"

Hồ Tĩnh lần này không đánh hấn, phát tay, ý bảo hấn không nên nói, xem chỉ chốc lát, phát hiện Gia Luật Niết Cô Lỗ bỗng nhiên ngừng lại ở một tòa Phật đường cung phụng Như Lai phía trước, nhìn hai bên một chút, thân ảnh lóe lên, liền loáng đi vào.

Hồ Tĩnh suy nghĩ một chút, nói với Trần Nguyên: "Người ở nơi này chờ ta, không cần phải đi loạn, ta đi xem tên kia lén lén lút lút làm gì."

Trần Nguyên kéo nàng lại, hỏi: "Này, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Người nói ai lén lén lút lút?"

Hồ Tĩnh vỗ vỗ bờ vai của hấn, lại không nói thêm lời nào, chỉ bảo: "Ở chỗ này chờ ta."

Nói xong, nàng cũng chạy về hướng Phật đường kia, cánh tay Trần Nguyên tuột ra.

Tại dưới cửa sổ Phật đường, nghe một hồi mà không phát hiện động tĩnh gì, Hồ Tĩnh mở cửa sổ ra, thân ảnh cũng cực kỳ nhanh nhẹn, loáng cái đã đi vào, lưu lại Trần Nguyên một mình ở bên ngoài, có chút mờ mịt.

Trần Nguyên âm thầm hận, coi như mình không có bổn sự, cũng không đáng để đối xử với mình như vậy chứ? Nói đi là đi, vì cái gì mà không ở lại, trong lòng thê, đời này kiếp này, không bao giờ tìm nữ tử biết võ công để yêu nữa! Đương nhiên, phải ngoại trừ những người xinh đẹp ra.

Trần Nguyên ở chỗ này ngây người một hồi, y nguyên không thấy Hồ Tĩnh đi ra, bên trong giống như cũng không có động tĩnh gì, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng, xem thần sắc vừa rồi của nàng, chắc chắn là đụng phải địch nhân khó giải quyết rồi.

Cũng không đúng, cho dù địch nhân khó giải quyết, Hồ Tĩnh cũng không nên một điểm thanh âm đều không có, càng nghĩ, càng lo lắng, cuối cùng, Trần Nguyên quyết định đi xem, rốt cuộc tình huống thế nào.

Nhưng vừa đi hai bước, hấn lập tức lại thay đổi chủ ý, chính mình không phải là cái gì võ lâm cao thủ, nếu thật sự gặp địch nhân, ngay cả Hồ Tĩnh đều ứng phó không được, chính mình đi, chẳng phải là rất không tốt? Đầu óc vừa chuyển, Trần Nguyên quyết định tìm hòa thượng trong chùa đến hỗ trợ thì tốt hơn.

Đang nghĩ ngợi nên tìm hòa thượng ở đâu, một tên hòa thượng liền đi tới từ nơi không xa.

Trần Nguyên vội vàng hô: "Đại sư, đại sư!"

Hòa thượng kia nhìn Trần Nguyên một tý, lại nhìn chung quanh một chút, sau đó chỉ vào cái mũi mình, hỏi: "Thí chủ hô ta?"

Trần Nguyên gật đầu, ngoắc ngoắc, ý bảo hòa thượng kia nhanh tới chỗ hẩn.

Hòa thượng kia đi tới, chấp tay trước ngực thi lễ, nói: "Thí chủ, tiểu tăng chỉ là một võ tăng trong chùa, không phải là cái gì đại sư."

Trần Nguyên vừa nghe hẩn là võ tăng, lập tức mừng rỡ hỏi: "Võ tăng? Nói như vậy, đại sư đã luyện qua võ công rồi?"

Hòa thượng kia nói: "Học được vài năm võ công thô thiển, chỉ là chưa hiểu thấu đáo."

Trần Nguyên cũng không quản nhiều như vậy, nghĩ thầm người học được vài năm, so với ta một chút cũng không biết, vẫn mạnh hơn rất nhiều chứ? Lập tức, ngón tay chỉ gian Phật đường kia: "Đại sư, ta vừa mới nhìn thấy, có một kẻ trộm đi vào từ cửa ra vào, chắc là đi trộm gì đó."

Hòa thượng kia cau chân mày lại, nói: "Thí chủ, có phải là người nhìn lầm rồi hay không? Nơi này là thánh địa Phật môn, đã hơn một trăm năm chưa phát sinh loại chuyện này."

Trần Nguyên rất kiên quyết nói: "Tuyệt đối đúng, đại sư tin tưởng ta, người có thể vào xem, dù sao vào xem cũng không có tổn thất, đúng không?"

Hòa thượng suy nghĩ một chút, nói: "Thí chủ nói rất đúng, như vậy đi, tiểu tăng ta sẽ đi nhìn ngay bây giờ."

Nói xong, hòa thượng cất bước đi về hướng Phật đường kia.

Trần Nguyên nghĩ lại, hòa thượng này chỉ là học được vài năm võ công thô thiển, vạn nhất một khi đi vào, ngay cả cái thanh âm cũng chưa phát ra, đã bị người kia bắt mất, chẳng phải chính mình còn cần đi tìm hòa thượng?

Lập tức khuyên nhủ: "Đại sư, nếu như người đánh không lại người kia, làm sao xử lý đây? Người có lẽ là đi tìm vài người, cùng đi vào mới tốt."

Hòa thượng kia mỉm cười, nói: "Không sao, tiểu tăng tuy chỉ tu hành ngần ngừ ba mươi năm tại Tướng quốc Tự, hơn nữa, những võ công kia, cũng còn chưa hoàn toàn nghiên cứu thấu, kẻ trộm tầm thường, lại cũng không phải đối thủ của ta."

Trần Nguyên nghe xong, cả kinh, trong lòng thầm nghĩ: "Ba mươi năm, lại là ngần ngừ ba mươi năm? Các người, những hòa thượng này, rất khiêm tốn đó."

Chỉ là, hòa thượng càng lợi hại thì càng tốt, Trần Nguyên lo lắng về Hồ Tĩnh, cũng đi theo hòa thượng, đi về hướng Phật đường.

Hòa thượng dừng thân hình lại, nói: "Nếu thật sự có kẻ trộm, thí chủ có lẽ hay là không nên đi cùng ta tới đó."

Trần Nguyên đang ở sau lưng hẩn, nhỏ giọng nói: "Không sao, đại sư đi bắt kẻ trộm, ta ở bên ngoài là được."

Hòa thượng phảng phất do dự một chút, cuối cùng cười một tiếng: "Tùy tiện thí chủ."

Không được vài bước, hai người liền đi tới Phật đường phía trước, đứng ở cửa ra vào, xem xét bên trong, cái gì cũng không có.

Hòa thượng lập tức nhíu mày, hỏi: "Thí chủ, người trên chóc bàn tăng sao?"

Trần Nguyên che miệng, nói: "Người chưa tiến vào, làm sao người biết ta nói láo? Ta dám cam đoan, kẻ trộm kia đang ở bên trong, chắc hẩn đã ẩn nấp kỹ rồi, ta tận mắt nhìn thấy hẩn đi vào mà."

Trong ánh mắt hòa thượng lóe ra một tia giảo hoạt, đáng tiếc, Trần Nguyên chỉ nhìn vào trong Phật đường, không chú ý tới.

Hòa thượng hỏi: "Thí chủ tận mắt nhìn thấy hay sao?"

Trần Nguyên gật đầu, biểu lộ cực kỳ kiên quyết, mặc kệ là ai, trông thấy biểu lộ hiện tại trên mặt Trần Nguyên, sẽ không thể hoài nghi.

Hòa thượng rốt cục cũng gật đầu, nói: "Được rồi, thí chủ đã tận mắt nhìn thấy, như vậy, người cũng vào đi thôi."

Lời nói này, lại để cho Trần Nguyên sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, một chưởng của hòa thượng kia đã đánh vào phía sau lưng Trần Nguyên, cả người Trần Nguyên từ ngoài cửa, bay vào trong Phật đường.

Hắn muốn hô, nhưng một chưởng kia của hòa thượng lại đánh hắn choáng váng, ngay cả hô cũng không hô được, cả người thoáng một tý đã bổ nhào lên trên mặt đất, một ngụm máu tươi phun ra.

Trần Nguyên vừa mới rơi xuống đất, đã hiểu ra đây là vì cái gì rồi, thân thể còn chưa đứng dậy, cũng cảm giác được hai bàn tay lớn bỗng nhiên bắt lấy bờ vai của mình, sau đó, một khối vải rách nhét vào trong miệng, khiến cho hắn vô pháp nói chuyện.

Hòa thượng giữ chặt Trần Nguyên, xuất ra dây thừng, buộc chặt Trần Nguyên lại, trên mặt cũng không còn bộ dáng hiền lành vừa rồi, cả người hung hăng nói: "Xú tiểu tử, ta cho ngươi ba cơ hội, chỉ cần ngươi không tới gần cái cửa này, chúng ta cũng không cần phí tay chân! Cái này kêu là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người tới tìm."

Trần Nguyên không giãy dụa, hắn biết mình giãy dụa là không có bất kỳ tác dụng nào, chỉ là lập tức quay đầu nhìn mọi nơi, hy vọng có thể trông thấy thân ảnh Hồ Tĩnh.

"Thì ra là Trần huynh." Gia Luật Niết Cô Lỗ vọt ra từ đằng sau tượng Phật, mang trên mặt một loại mỉm cười thân ái, giống như Trần Nguyên là bằng hữu tốt, đã rất lâu không gặp.

Trần Nguyên không có biện pháp nói chuyện, Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng không ngăn cản hòa thượng kia nhét vải vào trong miệng Trần Nguyên, phảng phất như chưa từng có ý định nghe Trần Nguyên giải thích.

Chỉ nghe hắn nhẹ nhàng nói: "Trần huynh tìm vị cô nương kia sao?"

Trần Nguyên dốc sức liềm mạng gật đầu, trong miệng phát ra thanh âm râm rì râm rì.

Gia Luật Niết Cô Lỗ mỉm cười, nói: "Người yên tâm, ngày mai ta liền phải ly khai Tổng triều, tại trước khi rời đi, ta không muốn tạo sát nghiệp, dù sao đây cũng là Phật môn thánh địa, vị cô nương kia cũng không xảy ra việc gì, ta sẽ giam các người vào chung một chỗ."

Nói xong, Gia Luật Niết Cô Lỗ vỗ tay hai cái, hòa thượng kia lập tức dựng Trần Nguyên lên, đẩy về hướng tượng Phật kia.

Đồng Lam Phương

67. Chương 67: Ảnh Hưởng Lớn

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 67: Ảnh hưởng lớn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên chú ý tới, đằng sau Phật tượng, có một cửa ngầm đi thông xuống dưới mặt đất, nếu như không cẩn thận nhìn, căn bản không thể phát hiện ảo diệu bên trong.

Gia Luật Niết Cô Lỗ ở phía trên, nhìn Trần Nguyên bị áp xuống dưới, nhẹ nhàng nói: "Đem hắn cùng nữ tử kia, giam chung ở một chỗ, chúng ta đi sau, nếu có người phát hiện cái đường hầm này, cứu bọn họ ra, coi như bọn hắn mệnh tốt."

Hòa thượng cười dữ tợn, nói: "Ha ha, Cửu Vương Tử nhân từ, chỉ là, cái hầm này là ta mất mười năm công phu mới đào tốt, ai cũng đừng mong tìm thấy."

Thế giới trước mắt Trần Nguyên rất nhanh chuyển sang một mảnh hắc ám, trong bóng đêm, hắn cảm giác mình bị giam trong một không gian nhỏ nhỏ, bên người còn có một người, cũng bị buộc chặt, nghĩ đến chính là Hồ Tĩnh.

Hồ Tĩnh nằm ở bên cạnh hắn, sau khi Trần Nguyên đi vào, nàng vốn là tránh né, đoán chừng là phân biệt được âm thanh trong tiếng rầm rì của Trần Nguyên, lúc này mới chủ động nhích lại gần.

Hòa thượng kia nhét hai người bọn họ vào cùng một cái hố, sau đó quay người, đóng cửa nhỏ lại, đi lên, đóng cửa ra vào ở ngay dưới tượng Phật kia, tiếp theo, trên mặt cánh cửa truyền đến rất nhiều thanh âm vật nặng rơi xuống, hiển nhiên là người nọ dùng một ít vật linh tinh, phong tỏa cửa ra vào.

Hồ Tĩnh rốt cuộc vẫn là nữ nhân, mặc dù có một ít võ công, nhưng mặt đối với tuyệt cảnh như bây giờ, vừa nghĩ chính mình liên lụy tới Trần Nguyên, trong lòng lập tức có chút khổ sở, thanh âm nức nở nghẹn ngào truyền đến, Trần Nguyên cũng nằm ở trong cái không gian nhỏ hẹp này, không nhúc nhích, phẳng phất như là đang tuyệt vọng.

Qua không biết bao nhiêu thời gian, khả năng là rất lâu, cũng có thể rất ngắn, đỉnh đầu ngẫu nhiên truyền đến thanh âm bước chân đi đi lại lại, trong đường Phật, có khả năng đã xuất hiện khách hành hương.

Trần Nguyên rất hi vọng, bỗng nhiên có người chuyển mấy cái gì đó trên mặt ra, phát hiện cái cửa vào kia, cứu bọn họ ra ngoài, nhưng tiếng bước chân mỗi một lần đều là nhẹ nhàng đi qua, ngay cả dừng lại một chút cũng không có.

Chậm rãi, con mắt Trần Nguyên đã có thể thích ứng lòng đất hắc ám này, hắn thậm chí có thể mơ hồ chứng kiến thân hình Hồ Tĩnh, đồng thời, hắn cũng chậm chậm minh bạch, hòa thượng kia nhất định bố trí cửa động trên mặt đất thập phần kín đáo, nếu như không cẩn thận sưu tầm, tất nhiên vô pháp tìm được, trông cậy vào người khác tới cứu mình, chỉ là hi vọng xa vời.

Trở lại phủ Khai Phong, Bạch Ngọc Đường đụng phải Lô Phương, ngữ khí Lô Phương có chút trách cứ, hỏi: "Người đi nơi nào?"

Bạch Ngọc Đường chạy đến trước mặt Lô Phương, nói: "Đại ca, hôm nay ta đi xin quẻ cùng Nhan Tra Tấn, như thế nào, tìm ta có việc sao?"

Lô Phương rất là sốt ruột, nói: "Không phải ta tìm người, là Bao đại nhân tìm người, mau lại đây, Bao đại nhân chờ người rất lâu tại công đường."

Thời điểm Bạch Ngọc Đường bước vào công đường gặp Bao Chứng, cũng cảm giác được không khí hôm nay không đúng, Bao Chứng không ngồi ở trên mặt ghế công đường, mà là đang đi tới đi lui phía dưới, nhìn về phía trên thì có chút lo nghĩ.

Triển Chiêu và bọn người Vương Triều Mã Hán đứng ở một bên, khoanh tay mà đứng, sắc mặt cũng ngưng trọng.

"Bao đại nhân, ngài tìm ta?" Bạch Ngọc Đường mở miệng hỏi.

Bao Chứng thấy hắn tiến đến, cũng gật gật đầu nói: "À, Ngọc Đường, có một sự tình, ta muốn hỏi người."

Bạch Ngọc Đường ôm hai đấm, nói: "Đại nhân cứ việc phân phó là được."

Bao Chứng nghĩ một lát, xem nên hỏi từ chỗ nào, sau một lúc lâu, Bao Chứng ngồi xuống tại cái bàn Công Tôn Sách thường xuyên ngồi, nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi: "Án mạng trong Duyệt Lai khách điểm kia, lúc ấy người đã ở hiện trường, hai người Trương Long Triệu Hổ nói, thương nhân là do cô nương kia một chưởng đánh chết, còn có chuyện gì khác không?"

Bạch Ngọc Đường nhìn xem Trương Long Triệu Hổ, cười cười lắc đầu: "Cô nương kia đánh một chưởng, ý đồ chỉ là chặn đường Triệu Hổ truy kích, chính thức muốn tánh mạng người kia, là người đánh xe, loại sát thủ ẩn núp dưới mặt đất, ta nhìn rất rõ ràng, hắn dùng một khối cục đá, đánh trúng sau gáy mập mập kia, làm mập mập kia chết ngay tại chỗ."

Bao Chứng gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi: "Người cũng đã biết phu xe kia là người phương nào?"

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: "Không biết, chỉ là từ phương pháp hấn ra tay để xem, nên là một nhân vật thành danh trong giang hồ."

Bao Chứng thở dài: "Hắn là con trai độc nhất của Bắc viện Đại vương, Gia Luật Trọng Quang Liêu quốc, Gia Luật Niết Cô Lỗ, thời điểm hắn bị đưa đến Phủ Khai Phong, ta cũng đã nhìn ra sơ hở. Chỉ là, nếu như vấn đề này vỡ lở ra, tất nhiên ảnh hưởng cực lớn, còn có thể sẽ bộc phát chiến tranh, làm cho hai nước lâm vào nạn binh đao, sanh linh đồ thán, cho nên, lúc ấy bốn quan giả bộ như không biết, vụng trộm phái người theo dõi hắn."

Bạch Ngọc Đường lập tức sững sờ, Triển Chiêu ở một bên đứng ra, nói tiếp lời Bao Chứng: "Huynh đệ theo dõi hắn là ta chọn lựa ra, vô luận cơ trí hay võ công, tại phủ Khai Phong đều là thượng đẳng, nhưng đêm qua, huynh đệ kia đã chết rồi."

Ngạo khí Bạch Ngọc Đường lập bốc lên, nói: "Vậy thì còn dong dài cái gì? Trực tiếp chop người tới là được, quản hắn khí giới liên hệ thế nào với Liêu quốc, dám phạm pháp ở Đại Tống ta, chính là lấn Tống ta không người!"

Triển Chiêu lắc đầu: "Sự tình không đơn giản như vậy, đầu tiên, huynh đệ của chúng ta chết rất kỳ quặc, hắn bị một chưởng đánh nát tâm mạch, theo thủ pháp nhìn lại, là chưởng lực Kim Cương chưởng gây thương tích, hơn nữa, người nọ chỉ ít có hai mươi năm công lực."

Bạch Ngọc Đường cũng là người thông minh, lập tức kịp phản ứng, sự tình có thể có chút phức tạp, nói tiếp: "Tại Biện Kinh, ngoại trừ mấy vị cao tăng Tướng quốc Tự, Kim Cương chưởng kia giống như không ai học được, chẳng lẽ có liên quan đến Tướng quốc Tự?"

Nếu sự tình thật sự liên lụy đến Tướng quốc Tự, mặc kệ là hắc đạo hay là bạch đạo, cũng không phải sự tình dễ giải quyết.

Triển Chiêu lập tức xác nhận suy đoán của Bạch Ngọc Đường, nói: "Vị kia huynh đệ bị đánh tổn thương, liệu mạng dùng một hơi tàn chạy trở về, đến chỗ chúng ta tuần tra ban đêm, thời điểm đụng phải hắn, hắn chỉ nói ba chữ 'Tướng quốc Tự', sau đó đã chết rồi."

Bạch Ngọc Đường nghe đến đó, cuối cùng minh bạch một ít, ôm quyền nói với Bao Chứng: "Bao đại nhân, chúng ta nên làm như thế nào?"

Bao Chứng mày nhíu lại, nói: "Cửu Vương Tử kia tất nhiên là không thể cho ai biết bí mật, nếu không, cho dù phát hiện chúng ta theo dõi hắn, cũng sẽ không dùng loại thủ pháp giết người diệt khẩu này, kinh động đến bọn ta. Các người đi Tướng quốc Tự ngay lập tức, giám thị động tĩnh chung quanh trước, kể cả xe ngựa khách hành hương vắng lại, đều phải cẩn thận kiểm tra, hiện tại ta đi gặp mặt thánh thượng, cầu được thánh chỉ, điều tra Tướng quốc Tự."

Một bên, Công Tôn Sách khuyên: "Đại nhân, tất cả việc này, dù sao cũng chỉ là suy đoán của chúng ta, ngay cả đối phương rốt cuộc muốn làm cái gì, chúng ta cũng không biết, hiện tại, nếu như tùy tiện xin ý chỉ, chỉ sợ bất lợi đối với đại nhân."

Bao Chứng cũng rất kiên quyết nói: "Đối phương giết Bộ khoái của ta, đã nói lên bọn hắn đã sắp rời đi, lúc này, nếu còn chần chờ, sẽ dễ lỡ đại sự."

Công Tôn Sách cũng không nói cái gì nữa, vội vàng cầm lấy một cuộn giấy, nói: "Ta đã chuẩn bị tấu chương cho đại nhân."

Bao Chứng gật đầu, nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu: "Các người đi Tướng quốc Tự ngay bây giờ, nếu phát hiện Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, không cần biết là dùng cái lý do gì, phương pháp gì, phải lưu hắn lại."

Bọn thị vệ lập tức lĩnh mệnh: "Dạ!"

Trong Tướng quốc Tự, Trần Nguyên đặt thân mình ở trên người Hồ Tĩnh, miệng cọ cọ tại trên mặt Hồ Tĩnh, bả vai, cái trán không ngừng ma sát, cái này làm cho Hồ Tĩnh hơi tức giận, nhưng lại không nổi giận.

Tức giận, là vì tình cảnh hai người hiện tại đã thành như vậy, Trần Nguyên rõ ràng còn có tâm tư chiếm tiện nghi của mình.

Không nổi giận, là vì đã hai người đã xác định quan hệ như vậy, hắn muốn chiếm chút ít tiện nghi, cứ để hắn chiếm đi.

Đồng Lam Phương

68. Chương 68: Cố Gắng

Sử Thượng Tội Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 68: Cố gắng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Cũng không biết qua thời gian bao lâu, Hồ Tĩnh cảm giác trên mặt của mình bắt đầu lưu lại nước miếng của Trần Nguyên, trong lòng lập tức có chút tức giận, đầu bắt đầu uốn éo, né tránh mồm Trần Nguyên xâm lược.

Nhưng không gian nơi này nhỏ hẹp, cho dù vô công Hồ Tĩnh lợi hại hơn rất nhiều so với Trần Nguyên, thì cũng không có cách nào tránh né.

Vùng vẫy một lát, Hồ Tĩnh bỗng nhiên cảm giác được, trên mặt mình, hoạt động không phải miệng thúi của Trần Nguyên nữa rồi, mà là một miếng vải dính đầy nước.

Miếng vải kia là nhét trong miệng Trần Nguyên, trải qua gần một canh giờ cố gắng, cuối cùng hắn đã lột miếng vải ra.

Hồ Tĩnh lập tức minh bạch, Trần Nguyên không phải chiếm tiện nghi của nàng, mà là muốn lấy vải trong miệng ra, lập tức không tránh né nữa.

Lại đi qua nửa canh giờ, dưới sự trợ giúp của Hồ Tĩnh, mấy cái gì đó Trần Nguyên trong miệng, rốt cục cũng bị hắn lôi hết ra.

Một hồi hoạt động kịch liệt, làm Trần Nguyên có một loại cảm giác muốn nôn, đợi cái loại cảm giác khó chịu này đi qua, Trần Nguyên hít thở một hơi thật sâu, nói: "Rốt cục cũng có thể nói chuyện rồi! Tối đây, ta giúp người cần vải trong miệng đi ra."

Hồ Tĩnh gật đầu, đưa đầu của mình qua.

Trần Nguyên đưa miệng lên, bởi vì thật sự quá tối, hắn chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ ràng hình dáng đầu Hồ Tĩnh, cái bờ môi kia ở đâu, lại rất khó tìm.

Đầu tiên chạm đến chính là cái trán Hồ Tĩnh, bờ môi Trần Nguyên tìm kiếm một đường dọc theo cái trán, vốn là tìm được cái mũi, sau đó mới tìm được miệng.

Quá trình này lại làm cho Hồ Tĩnh cảm giác được, trên mặt chính mình đã nóng lên, may mắn, ở chỗ này không có một chút ánh mặt trời nào, Trần Nguyên vô pháp trông thấy sắc mặt của nàng. Tìm được bờ môi, Trần Nguyên dùng hàm răng cắn miếng vải kia, thoáng một tý đã kéo ra ngoài, Hồ Tĩnh cũng ho một hồi, sau đó hít vào một hơi thật sâu, sau đó mới nói: "Thực xin lỗi, lại liên lụy đến người."

Trần Nguyên nhẹ nhàng cười một tiếng: "Bây giờ nói chuyện này để làm gì? Ta xem, trông cậy vào người ở phía ngoài phát hiện nơi đây, rồi tới cứu chúng ta, là không thể nào, giọng người lớn lớn không? Chúng ta hô hai tiếng, nhìn xem người ở phía ngoài có thể nghe thấy hay không."

Hồ Tĩnh gật đầu: "Tốt."

Hai người căng cuống hòng lên, hô lớn vài tiếng, đỉnh đầu ngẫu nhiên truyền đến tiếng bước chân, không có chút động tĩnh dừng lại nào, cái này lại làm cho Trần Nguyên rất là ủ rũ, bởi vì loại tình huống này nói rõ một việc, địa đạo rất dày, vật chông chất lẫn lộn trên mặt rất nhiều, hiệu quả cách âm rất tốt.

Hai người hô một mỗi, không hô nữa, Hồ Tĩnh là người giang hồ, đối với sống hay chết, tương đối nhạt một ít, nhưng Trần Nguyên lại không giống, sợ chết là bản tính của hắn, chính là bởi vì sợ chết, cho nên hiện tại hắn có dự vọng muốn sống mãnh liệt.

Hi vọng xa vời cũng là hi vọng, nếu như hiện tại buông tha, vậy thì giống như mình muốn chết.

Trần Nguyên nghỉ ngơi một hồi, sau đó nói với Hồ Tĩnh: "Người nằm sắp xuống, ta cần đứt dây thừng trên người người."

Hồ Tĩnh lắc đầu: "Không có tác dụng đâu, loại dây thừng này là kim tuyến thượng hạng bện thành, cho dù có lưỡi dao sắc bén, cũng khó có thể cắt đứt."

Trần Nguyên cũng không bởi vì lời này của Hồ Tĩnh mà ủ rũ, hiện tại phải thoát khỏi trời buộc, mới có thể nghĩ biện pháp đi ra ngoài, không chỉ nói là cái gì dây thừng, coi như là một sợi dây thép, hắn cũng muốn gặm, cái gì là không thể nào? Người không làm, có nghĩa là tuyệt đối không có khả năng, chỉ cần cố gắng làm, tất cả đều có thể, kể cả hàm răng của mình, cũng có thể cắn đứt cái dây thừng vừa thô lại rắn chắc này.

Dây thừng buộc rất khéo, chỉ có thể bắt đầu cắn từ chỗ giữa, Trần Nguyên lựa chọn một đoạn trên cánh tay Hồ Tĩnh, mở miệng của mình ra, thoáng một tý liền cắn xuống.

Cảm giác, rất là dai.

Ngay tại thời điểm Trần Nguyên cắn hết sức, Hồ Tĩnh bỗng nhiên lấy tay chọc hắn một tý, nói: "Hình như tại đây còn có người!"

Trần Nguyên vội vàng ngồi dậy, nghiêng tai nghe, quả nhiên nghe được thanh âm bên cạnh.

Trong lòng hai người không khỏi khẩn trương một hồi, sợ là đối phương lưu lại người trông coi, nếu là như thế, vậy thì thật sự không có hi vọng đi ra ngoài.

Một lát sau, cái thanh âm đập vào đất kia càng lúc càng lớn, Trần Nguyên cả gan hỏi: "Bên cạnh có người hay không?"

Mạnh mẽ truyền đến hai tiếng đập, hiển nhiên là người nọ dùng hành động để đáp lại câu hỏi của Trần Nguyên.

Trần Nguyên không biết đối phương là ai, suy nghĩ một chút: "Nếu có người, người nói một câu đi!"

Không thanh âm phát ra, chỉ là cái tiếng va đập kia bắt đầu xuất hiện lần nữa, truyền đến rất có tần suất ổn định.

Hồ Tĩnh dùng cánh tay đập Trần Nguyên một chút: "Có khả năng hắn cũng không thể nói chuyện, nói không chừng, giống với chúng ta, cũng bị giam vào."

Trần Nguyên tưởng tượng, lập tức hô: "Này, có phải người cũng là chộp vào hay không? Nếu như đúng, người liền đập một cái."

"Bồng!" Một tiếng đập vang lên.

Trần Nguyên lập tức yên lòng, chỉ cần không phải người trông coi là tốt rồi, tâm tình của hắn cũng biến thành tốt hơn rồi, mặc dù không biết đối phương là ai, nhưng tại đây, dưới màn đêm tối tăm, chợt phát hiện còn có một người ở vào bên trong khốn cảnh giống như mình, sẽ luôn nhớ đạo lý nhiều người là sức mạnh, người nọ hiện tại còn cần trợ giúp của bọn hắn, đạo lý này hiện tại không nhất định có tác dụng, lại có thể an ủi bồi rối trong lòng mình.

Trần Nguyên lập tức nói: "Người không nên gấp gáp, bảo tồn thể lực, nếu như chúng ta có thể đi ra ngoài, khẳng định sẽ cứu người, yên tâm đi."

Người nọ không còn động tĩnh, Trần Nguyên hít một hơi thật dài, dùng bả vai đập đập Hồ Tĩnh một chút, nói: "Quay ra, chúng ta tiếp tục."

.....

Thời điểm Bao Chứng nhìn thấy Nhân Tông hoàng đế, Nhân Tông hoàng đế đang cực kỳ cảm tức, vì một việc mà phát trận lôi đình, bọn người Phạm Trọng Yên vốn cho rằng, Bàng Cát bại hoại bị đá ra khỏi triều đình, tiểu nhân Lữ Di Giản cũng buông quyền trong tay xuống, một đám chính nhân quân tử tạo thành triều đình, rất nhanh là có thể làm Đại Tống cường thịnh lên.

Nhưng, sự tình phát triển lại hoàn toàn không giống với bọn họ tưởng tượng, hiện tại Nhân Tông phải xử lý, là một ít vấn đề khi Lữ Di Giản từ đi chức vụ mang đến.

Lữ Di Giản vừa mới buông quyền lợi, Hạ Tung lập tức liền tiếp nhận.

Hạ Tung là đương triều Thái úy, vị trí trên triều đình không thể so với Lữ Di Giản và Bàng Cát, nhưng không hề thấp, bọn người Phạm Trọng Yên sợ dĩ có thể hưởng Bàng Cát làm khó dễ, Hạ Tung ở sau lưng ủng hộ là không thể thiếu.

Lữ Di Giản buông tha chức vụ, vị trí Chức phương tư kia quả thật làm cho Hạ Tung đỏ mắt không thôi, bởi vì triều đình hàng năm đều từ các Thành Thị Giao Dịch tư, dễ dàng thu một số tiền định mức, trung chuyển một bộ phận cho Chức phương tư.

Thành Thị Giao Dịch tư, là cơ cấu ngoại thương Tống triều thiết lập tại biên cảnh, chuyên môn phụ trách mậu dịch đối với quốc gia xung quanh.

Ví dụ như, năm nay làm mậu dịch cùng Liêu quốc như thế nào, nên bán bao nhiêu muối cho Liêu quốc, đã khống chế được nhu cầu Liêu quốc đối với muối ăn chưa, còn phải cam đoan Liêu quốc không bởi vì thiếu muối, mà phát động chiến tranh đối với Tống triều.

Mà có thể từ trong Thành Thị Giao Dịch tư, tùy ý chỉnh sửa số định mức giao dịch, thì ra là Chức phương tư.

Chức phương tư, nhiệm vụ công khai chính là hỗ trợ Thành Thị Giao Dịch tư, tra xét hành vi giao dịch trái pháp luật của những quan lại, thị dân, đám lái buôn kia.

Nói cách khác, nếu như một thương nhân làm giao dịch cùng phiên bang, Chức phương tư nói hàng của hắn là buôn lậu, chính là buôn lậu.

Cho nên, ở trong mắt Hạ Tung, Chức phương tư chính là một ngành rất đủ chất béo, thời điểm Lữ Di Giản buông tha quyền lợi ngành này, Hạ Tung lập tức phái môn sinh đặc ý của mình là Văn Bác Ngạn tiếp nhận.

69. Chương 69: Tống Triều Gặp Rắc Rối

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 69: Tống triều gặp rắc rối

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Văn Bác Ngạn tràn đầy tin tưởng, tiếp nhận nhiệm vụ, chuyện thứ nhất làm, chính là nghiêm khắc chấp pháp, ngày thường, những thương đội dựa vào Chức phương tư dàn xếp, làm mậu dịch buôn lậu kia, lập tức lâm vào khốn cảnh.

Nhưng Văn Bác Ngạn đã quên, Chức phương tư không riêng gì phụ trách kiểm tra những thương đội kia, bọn hắn còn có một nhiệm vụ rất trọng yếu, chính là từ trên người những thương đội kia, lấy được tình báo của các quốc gia xung quanh.

Thậm chí, tại lúc cần thiết, bọn hần sẽ trực tiếp ngụy trang thành thương đội, tiến vào quốc gia khác, nói cách khác, bọn họ là tổ chức tình báo đối ngoại của Tống triều.

Cho nên, những người buôn lậu kia lâm vào khốn cảnh, chính là một tháng nay, Đại Tống này không thu được bất luận cái tình báo gì về các quốc gia xung quanh.

Hai ngày trước, một tin tức có được từ người Đảng Hạng, lại để cho Nhân Tông khiếp sợ không thôi, Lý Nguyên Hạo dụng binh hướng tây, trong gần hai tháng, đánh chiếm Dư Châu, Sa Châu và Túc Châu, ba yếu địa quân sự của Thổ phồn, điều này cũng có ý nghĩa, người Đảng Hạng đã từ trong chỗ bị Đại Tống và Liêu quốc đè ép, giết ra một con đường sống, chỉ sợ là không không chế nổi.

Mà Văn Bác Ngạn rõ ràng hoàn toàn không biết gì về sự tình này, thời điểm Nhân Tông hỏi hần, hần rõ ràng không nhận được tin tức.

Nhân Tông giận dữ, triệu Lữ Di Giản và Hạ Tung đồng thời tiến cung, thương nghị nên điều chỉnh sách lược đối với Đảng Hạng người như thế nào.

Thời điểm Bao Chứng tới gặp Nhân Tông, Hạ Tung đang giải vây vì Văn Bác Ngạn.

Hạ Tung từng qua binh tại Tây Bộ lĩnh, cũng đã giao thủ cùng người Đảng Hạng, Nhân Tông vừa mới nói sự tình này ra, Hạ Tung đã nói: "Hoàng thượng, vi thần cho rằng, Văn đại nhân, tại sự kiện này, cũng không có sai lầm."

Nhân Tông cảm tức liếc: "Hần không có? Người nói hần làm đúng? Nếu như không phải người Đảng Hạng tự mình gửi thư đến mật thám trong Tống triều, trạm canh gác phát hiện, xem xét tường tận, thì đến hiện tại, trẫm còn không biết, con chuột bên người đã muốn biến thành con cọt rồi!"

Hạ Tung liếc nhìn Văn Bác Ngạn quỳ ở một bên, ý bảo hần không phải sợ, chính mình lại tiếp tục nói: "Hoàng thượng, chức trách chủ yếu của Chức phương tư, chính là kiểm tra ngoại thương, cùng là từ trong thương nhân, đạt được tình báo các nước xung quanh."

Hai nhiệm vụ này, thần cho rằng, Văn đại nhân hoàn thành cực kỳ xuất sắc, từ lúc Văn đại nhân tiếp nhận Chức phương tư đến nay, số lượng đám buôn lậu chúng ta truy tìm, đã nhiều hẳn lên, bởi vậy đó có thể thấy được, Văn đại nhân lập công. Hơn nữa, đối với những thương nhân đang lúc đi hàng kia, Văn đại nhân cũng theo thông lệ, đề ra nghi vấn, là những thương nhân kia cố ý giấu diếm vì người Đảng Hạng, cho nên, thần cho rằng, Văn đại nhân cũng không sai lầm."

Nhân Tông tức giận, ngón tay vừa nhấc lên, chỉ vào Hạ Tung, cơ trên mặt run rẩy kịch liệt, nhưng cuối cùng, Nhân Tông vẫn buông ngón tay của mình xuống, hất ống tay áo lên, về chỗ ngồi xuống.

Hạ Tung tiếp tục nói: "Vi thần cho rằng, tin tức này không thông, hoàn toàn chính là các thương nhân điều ngoa, vì tư lợi bản thân, cố ý giấu diếm cho địch nhân, thần đề nghị hoàng thượng hạ chỉ, nghiêm trị những thương nhân kia."

Nhân Tông nhìn Bao Chứng vừa vào, phát tay nói: "Bao ái khanh, người nghỉ ngơi một chút trước, Lữ Tướng quốc, người thấy thế nào đối với chuyện này?"

Lữ Di Giản vẫn không nói gì, chỉ thấy Bao Chứng tiến lên một bước, nói: "Thần khải tấu vạn tuế, sự tình thần muốn tấu, vạn phần khẩn cấp, xin hoàng thượng cho thần nói trước."

Nhân Tông vừa nghe, lập tức gạt đầu: "Tốt, người nói trước đi."

Bao Chứng lập tức đem chuyện đã xảy ra đem qua, nói một lần, sau đó lại nói phán đoán phân tích của mình, cuối cùng mới nói: "Xin hoàng thượng hạ chỉ, nghiêm tra Tướng quốc Tự."

Nghiêm tra Tướng quốc Tự? Đây cũng không phải là đùa giỡn, mà ngay cả Nhân Tông cũng không dám đơn giản hạ chỉ, có chút hồ nghi nói: "Bao ái khanh, người ngay cả Gia Luật Niết Cô Lô kia làm sự tình gì cũng không biết, đã xin ý chỉ đi thăm dò Tướng quốc Tự, nếu như xảy ra cái gì sai lầm, ngay cả trẫm cũng không thể tha thứ."

Bao Chứng vừa thấy Nhân Tông do dự, trong lòng lập tức có chút lo lắng, hần vẫn kiên trì suy đoán của mình là hoàn toàn chính xác, hy vọng có thể nói động Nhân Tông.

Lúc này, Lữ Di Giản lại nói chuyện, ngoài dự liệu của người khác: "Hoàng thượng, sự tình theo như lời Bao đại nhân nói, cựu thần có khả năng đoán được một hai."

Nhân Tông vội vàng nói: "Nhanh nói!"

Bao Chứng cũng ôm quyền: "Xin mời tướng gia chỉ điểm."

Lữ Di Giản chậm rãi nói: "Năm trước kia, cựu thần vẫn còn chủ trì công tác Chúc phương tư, khi đó chợt nghe nói, Liêu quốc phái một đám mật thám xâm nhập lãnh thổ quốc gia Đại Tống ta, vẽ địa đồ và bố trí phòng bị biên quan ta, cựu thần đã từng hạ lệnh thủ hạ thám thính, tra ra danh sách đám người Liêu quốc này, đáng tiếc chính là, thời điểm sự tình sắp thành công, rõ ràng lại gặp gỡ một đám mã tặc, giết sạch sẽ những thủ hạ kia."

Nói tới chỗ này, Bao Chứng dường như là minh bạch cái gì, lập tức tiếp lời, nói: "Tướng quốc có ý tứ là, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, vốn là vì vẽ địa đồ mà đến đây hay sao?"

Lữ Di Giản ôm quyền: "Bao đại nhân nói, đúng như cựu thần suy đoán, nếu người Liêu vẽ xong địa đồ, tất nhiên muốn giao cho một người đáng tin cậy để mang về, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, chắc là vì việc này mà đến."

Nhân Tông lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, nếu người Liêu thật sự rõ tất cả tuyệt phẩm thủ biên giới như lòng bàn tay, Đại Tống sẽ gặp nguy hiểm.

Ngay cả người cũng đứng lên khỏi ghế rồng, có vẻ có chút bất an: "Bao ái khanh, trăm chuẩn tấu, người ngay lập tức đi Tướng quốc Tự, cẩn thận điều tra cho ta."

Bao Chứng lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!"

.....

"Lại thử một chút!" Miệng Trần Nguyên đều đau xót rồi, hần rút cục cũng chứng minh được một việc, hàm răng người, nếu so với đao kiếm, thì sắc bén hơn rất nhiều.

Dây thừng trên bờ vai Hồ Tĩnh bị hần găm một lỗ hồng, chỉ còn lại không tới một phần ba.

Găm trong thời gian bao lâu? Trần Nguyên cũng không biết, căn phòng này không nhìn thấy một tia sáng mặt trời, dù sao, hàm răng đau xót rồi, lợi cũng đau đớn, nếu như còn không được mà nói, hần vẫn găm xuống dưới, đương nhiên, phải để răng mình nghỉ ngơi một chút.

Hai tay Hồ Tĩnh dùng sức, chỉ một lát, liền nghe thấy "phụt!" một tiếng, dây thừng trên người rút cục đã bị đứt.

Hồ Tĩnh lập tức chấn động, dây thừng rút xuống, trong chớp mắt liền cởi bỏ dây thừng sau lưng Trần Nguyên, một loại cảm giác hưng phấn dị thường dâng lên trong lòng Trần Nguyên.

Ít nhất, hiện tại chính mình đã có năng lực thử mở cửa nhà lao ra.

Hai người cố gắng kéo, cửa nhà lao rất nhỏ, cũng rất chắc chắn, Hồ Tĩnh dùng hết tất cả khí lực toàn thân, dĩ nhiên không thể làm cánh cửa nhúc nhích.

Trần Nguyên nghĩ một lát, hồi tưởng đến thời điểm chính mình bị ném vào, lúc hòa thượng kia quay người đóng cửa, từng chi tiết, tỉ mỉ, hình như, cửa kia là mở ra từ bên ngoài.

Trần Nguyên hít một hơi thật dài, từ trên mặt đất, cầm lấy dây thừng vừa rồi buộc chặt mình, nói với Hồ Tĩnh: "Đẩy hướng ra mặt ngoài, khả năng là không được, chúng ta thử kéo nó từ bên trong, hai người chúng ta dùng sức cùng một chỗ, đến đây, thử xem xem."

Hai người dùng dây thừng quấn quanh cái chốt, dùng sức kéo từ bên trong, cửa kia lại như cũ, không động chút nào, kéo vài chục cái, Trần Nguyên rút cục buông tha cho biện pháp này.

Hồ Tĩnh cũng ngồi dưới đất, tiếng thở dốc dày đặc của hai người hỗn hợp cùng một chỗ, lại làm cho không khí trong bóng tối càng có vẻ áp lực.

Sau một lúc lâu, Hồ Tĩnh rõ ràng lại bắt đầu khóc thút thít, lúc này đây, nàng duỗi cánh tay của mình ra, chủ động ôm eo Trần Nguyên, vô cùng ôn nhu, thì thào nói: "Trần đại ca, thực xin lỗi."

70. Chương 70: Phá Cửa

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 70: Phá cửa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên biết rõ, nữ nhân cường thịnh đến vậy, cũng là nữ nhân, tại lúc các nàng lâm vào tuyệt vọng, cần một người nam nhân để dựa vào, đến ôm thoáng một tý, đỡ dành các nàng.

Trần Nguyên rất thiện lương, một cái nhiệm vụ như vậy, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, cánh tay ôm Hồ Tĩnh, nhẹ nhàng hôn hít thoáng một tý trên tóc của nàng, ôn nhu nói: "Không phải sợ, từ từ nghỉ một lát, ta sẽ có biện pháp."

Hồ Tĩnh nghĩ, đây là Trần Nguyên an ủi mình mà thôi, cái cửa này rắn chắc như vậy, hai người hợp lực đều không thể đẩy ra, Trần Nguyên còn có thể có biện pháp nào?

Hiện tại trong lòng nàng thầm nghĩ, cứ ôm Trần Nguyên như vậy, cho dù là cuối cùng, hai người cùng chết trong hầm ngầm nơi này, cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Trần Nguyên cũng là ôm nàng thật chặt, chỉ là, lúc này Trần Nguyên lại đang khôi phục thể lực của mình, để nghĩ ra biện pháp khác.

Trần Nguyên sợ chết, cho nên chỉ cần còn một điểm hi vọng, hắn đều không muốn buông tha.

Đợi thể lực khôi phục một chút, Trần Nguyên lấy tay mò mò vách tường, lại lục lọi trên cửa kia một lát, tường, là xây bằng gạch, rất bình thường, tới địa phương gần cửa, có thể là vì, từ bên trong cũng có thể đóng cửa lại, rõ ràng còn có một cái chốt tại đó, phát hiện này, lại làm cho Trần Nguyên mừng rỡ không thôi.

Trong phim ảnh, những người vượt ngục kia, nhanh chóng hiện lên trong óc Trần Nguyên, chính mình so với những người này, càng có ưu thế hơn, chính là hiện tại trong tay mình có một dây thừng cực kỳ rắn chắc, không cần chơi kiểu xé quần áo, nối thành dây thừng, thành dây thòng lọng....

Trần Nguyên cầm lấy đoạn dây thừng buộc chặt chính mình kia, xuyên qua cửa sổ nhỏ trên cửa, lại xuyên qua cái chốt bên cạnh cửa, tuy Hồ Tĩnh không nhìn thấy động tác của hắn, nhưng từ thân hình cũng cảm giác được Trần Nguyên lại đang cố gắng.

Hồ Tĩnh bò tới: "Trần đại ca, ngươi đang làm cái gì?"

Trần Nguyên sờ trên thân thể một chút, không tìm được thứ gì đó có thể dùng để chuyển động dây thừng, quay đầu hỏi Hồ Tĩnh: "Trên người của ngươi có vật gì cứng rắn một chút hay không? Như gậy gộc, đao...."

Hồ Tĩnh vốn lắc đầu: "Ta có đoản kiếm, nhưng bọn họ lấy mất rồi." Cánh tay vừa sờ bên hông mình, Hồ Tĩnh không khỏi mừng rỡ: "Vỏ kiếm vẫn còn, có thể dùng được không?"

Trần Nguyên mừng rỡ: "Đương nhiên có thể."

Buộc dây thừng vào vỏ kiếm, Trần Nguyên chuyển động vỏ kiếm, một vòng, hai vòng, ngay từ đầu chuyển động cực kỳ dễ dàng, nhưng, mỗi khi chuyển động một chút, phảng phất đều phải dùng thêm khí lực rất lớn.

Hắn kiên trì, chỉ cần dây thừng không đứt, đã nói lên có hi vọng.

Rốt cục, lúc Trần Nguyên dùng hết khí lực hô một tiếng, dùng cả thân xác có thể chuyển động vỏ kiếm kia, vỏ kiếm làm bằng gỗ phát ra một hồi thanh âm "răng rắc", hiển nhiên là đã gãy nát.

Trong tiếng gãy nát của vỏ kiếm, cửa kia rốt cục cũng phát ra mấy tiếng, "xoẹt zoẹt, xoẹt zoẹt", Trần Nguyên đỏ mặt, thở phì phò nói: "Mau tới hỗ trợ!"

Không cần hắn nói, Hồ Tĩnh đã chạy tới, khí lực hai người cộng lại, vỏ kiếm kia lại chuyển động thêm một vòng, cửa gỗ rốt cục phát ra một tiếng giòn vang "bốp!", rồi đứt gãy!

Theo cửa gỗ vỡ ra, lực xoắn đột nhiên biến mất, Trần Nguyên không khống chế nổi thân thể mình, đầu đâm vào vách tường, máu tươi trên đầu lập tức chảy ra.

Điểm tổn thương này lại bị vui sướng trong lòng hòa tan, Trần Nguyên lập tức đứng lên: "Nhanh, chúng ta đi ra ngoài."

Hiện tại, chỉ còn lại có cánh cửa nối liền với mặt đất kia.

Người bên cạnh nghe được tiếng bước chân của bọn hắn, hiển nhiên cũng là vô cùng hưng phấn, không ngừng dùng thân thể của mình đụng vào vách tường, nhắc nhở Trần Nguyên không nên quên hắn.

Trần Nguyên đi đến trước cửa giam giữ người nọ, bây giờ mới phát hiện, cửa giam giữ người nọ căn bản không khóa lại, chỉ cần đi thẳng vào là được.

Cánh cửa giam mình kia có lẽ cũng là như thế, bởi vì dạng kết cấu này, trong mắt hòa thượng kia, đã đủ rồi, bất kỳ một người nào, cánh tay bị trói, đều khó có khả năng duỗi tay mở cửa ra, mặc dù dây thừng bị nói lỏng ra, cũng không có cánh tay ai dài như vậy.

Trần Nguyên rất nhẹ nhàng mở cửa giam giữ người nọ ra, sau đó nhảy đi xuống, giúp người nọ rút vải trong miệng ra trước.

Không giống với bọn họ chính là, người nọ nhổ vãi ra, rõ ràng không có cái loại phản ứng buồn nôn, chắc là miệng bị bịt kín thời gian dài như vậy, đã thích ứng rồi.

Người nọ há miệng nói: "Đa tạ huynh đệ! Nếu có thể ra khỏi cái địa lao này, ta tự nhiên báo đáp ân cứu mạng."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Hiện tại cảm ơn ta còn sớm, khó khăn nhất là mở cánh cửa trên mặt kia, ba chúng ta phải cùng nhau cố gắng mới có hi vọng, đúng rồi, người tên là gì? Vì sao lại bị bọn hắn giam ở chỗ này?"

Người nọ thở dài: "Ai, nói thật xấu hổ, ta gọi A Mộc Đại, đến Biện Kinh làm một chuyến mua bán, kết quả tốt rồi, không làm được gì cả, vốn định trộm chút ít bạc về nhà, ai biết đụng vào đúng lúc bọn hắn thương lượng sự tình địa đồ gì đó, hòa thượng kia rất lợi hại, ta không đánh lại hắn, đã bị nhốt lại."

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai người nọ, nói: "Chúng ta hiện tại phải mở cửa trên mặt mới có thể đi ra, người còn có khí lực không?"

A Mộc Đại ừ một tiếng: "Yên tâm đi, tuy đói bụng, nhưng đối với người luyện võ từ nhỏ, không có vấn đề."

Trần Nguyên cũng không biết, ngay tại thời điểm hắn nghĩ cách mở ra cái địa đạo này ra như thế nào, bọn người Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền đứng ở bên ngoài tòa Phật đường này.

Mấy vị cao tăng Tướng quốc Tự cực kỳ không tệ, biết là Phủ Khai Phong đến phá án, tận tình phối hợp, điều này cũng làm cho công tác điều tra thuận lợi hơn rất nhiều, nhưng điều tra thuận lợi, cũng không tìm được bất luận cái manh mối gì có giá trị.

Lô Phương nhỏ giọng nói bên tai Triển Chiêu: "Triển đại nhân, địa phương nên tìm, chúng ta đều điều tra qua rồi, trừ phi dưới mặt đất này có địa đạo, bằng không thì Gia Luật Niết Cô Lô kia tuyệt đối không thể ẩn thân."

Những người khác báo lại cho Triển Chiêu, cùng Lô Phương không sai biệt lắm, không có bất kỳ manh mối gì.

Lông mày Triễn Chiêu nhíu lại, nói thật, Bao Chửng đã quyết định điều tra Tướng quốc Tự, trong lòng tất nhiên là có tám chín thành nắm chắc, nhưng hiện tại, thật sự là làm không tìm ra, nếu như tiếp tục tra, sự tình khó tránh khỏi biến thành lớn, nhưng Triễn Chiêu cứ như vậy trở về, hẳn lại rất không cam lòng.

Trụ trì cao tăng cực kỳ khách khí, nhìn sắc mặt Triễn Chiêu, lập tức niệm một tiếng Phật hiệu: "A Di Đà Phật, Triễn Nam hiệp, trong chùa chúng ta, mặc dù không đề phòng nghiêm như phủ Khai Phong, lại cũng không phải nơi những đạo chích kia có thể tùy ý qua. Triễn Nam hiệp yên tâm, nếu như chúng ta phát hiện tung tích kẻ trộm, tất nhiên sẽ bắt hắn ngay lập tức, cũng thông báo cho phủ Khai Phong, chỉ là hiện tại khách hành hương đã đợi lâu ở bên ngoài, nếu như có thể, lão nạp muốn xin Triễn Nam hiệp một cái nhân tình, để những khách hành hương kia vào."

Người ta là cao tăng, nói cũng khách khí, quan phủ đến, người không tìm được gì đó, nên đi mới đúng, từ phía giang hồ mà nói, người ta cũng cho Triễn Chiêu người và phủ Khai Phong đủ mặt mũi.

Triễn Chiêu hít một hơi thật dài, ôm quyền nói với trụ trì: "Đại sư, chỉ vì chúng ta có chức vụ trong người, lúc này mới quấy rầy sự thanh tịnh của quý tự, mong rằng đại sư thứ lỗi."

Trụ trì thi lễ: "Nam hiệp không cần chú ý."

Lời nói kế tiếp của Triễn Chiêu lại xoay chuyển: "Theo lý thuyết hôm nay tra đến đây, Triễn Chiêu nên dẫn đội trở về mới đúng, chỉ là, Triễn Chiêu thân là Bộ khoái, gian nhân y nguyên nhỡ ngoài vòng pháp luật, trong lòng luôn khó bình tĩnh, ta muốn để lại hạ hai người tại quý tự, tiếp tục xem xét, mong rằng đại sư dàn xếp."

71. Chương 71: Oan Gia Ngõ Hẹp

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 71: Oan gia ngõ hẹp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trụ trì do dự một chút: "Cái này..."

Triễn Chiêu vội vàng nói: "Đại sư yên tâm, người chúng ta lưu lại, sẽ mặc y phục hàng ngày, tuyệt đối không quấy rầy khách hành hương và chư vị tu hành."

Trụ trì lúc này mới gật đầu: "Vậy được rồi, xin Nam hiệp cứ tự nhiên."

Triễn Chiêu quay đầu lại, nhìn Bạch Ngọc Đường và Lô Phương, nói: "Đại ca, Ngũ đệ, phiền toái các người tiếp tục lưu lại, ta về trước, thông báo cho Bao đại nhân, ta bố trí một ít nhân thủ tại bên ngoài chùa miếu, nếu có chuyện, các người tự làm chủ là được."

Lô Phương nói: "Triễn huynh đệ yên tâm, tại đây giao cho ta và lão Ngũ."

Sau khi Triễn Chiêu dẫn đội ngũ rời khỏi, tất cả chùa miếu đều khôi phục bình thường, các hòa thượng tiếp tục niệm kinh, đám khách hành hương cũng bắt đầu dâng hương cầu Phật, Bạch Ngọc Đường và Lô Phương đi chuyển bốn phía, cũng thật sự không đụng phải người khả nghi nào.

Nhưng, người xấu có lúc bị bắt chặt, cũng không phải bởi vì người tốt thông minh, mà là chính bọn hắn chột dạ mà thôi.

Triễn Chiêu vừa vừa rời khỏi chùa miếu, hòa thượng tóm Trần Nguyên kia lập tức chạy đến đằng sau một pho tượng tượng Phật Như Lai, nhẹ nhàng niệm một tiếng: "A Di Đà Phật."

Đại Phật kia vươn một cánh tay ra chính giữa, Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức ngồi dậy, nhảy xuống, hỏi: "Đi hết chưa?"

Bọn người Triễn Chiêu cũng không nghĩ tới, bọn hấn một mực tìm người, kỳ thật ngay tại trong lòng bàn tay Phật Như Lai.

Hòa thượng gật đầu: "Đã đi rồi, Cửu Vương Tử, nơi này không nên ở lâu, Triễn Chiêu kia lưu lại hai người Bạch Ngọc Đường và Lô Phương, giám thị trong chùa, nghi ngờ không đi, ngài có lẽ là sớm rời đi cho thỏa đáng."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười lạnh một tiếng: "Hừ, hiện tại đi? Hiện tại đi ra ngoài, Triễn Chiêu liền ở bên ngoài chờ ta đó, ngày mai, thương đội tiếp ta xuất quan đến, mới có thể ra, nói cho tất cả người của chúng ta tại Biện Kinh biết, không nên hoảng hốt, tất cả như cũ, nên làm gì thì cứ làm."

Hòa thượng đáp: "Vâng, thuộc hạ tuân mệnh, Cửu Vương Tử hôm nay liền khuất ở chỗ này, buổi tối tiểu nhân sẽ đưa đồ ăn uống đến cho ngài."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Tốt."

Thời điểm hòa thượng muốn ly khai, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia lập tức nói: "Không được, ta vẫn là không yên lòng mấy người trong hầm ngầm, hiện tại người đi, tìm cơ hội giết bọn họ."

Hòa thượng trầm nghĩ trong lòng, ba người kia quả quyết không ra được, khách hành hương Phật đường trong kia không nhiều lắm, cũng khó có thể phát hiện bọn hấn, mệnh lệnh này chỉ là vẽ vờ cho thêm chuyện ra, nhưng Cửu Vương Tử đã lo lắng, chính mình đi một chuyến đi giết bọn họ là được, lập tức đáp: "Vâng."

.....

"Một, hai, ba!" Ba đôi chân đồng thời dẫm lên miếng sắt lá, đỉnh đầu lại phảng phất nhúc nhích, mặc dù chỉ là nhẹ nhàng động, lại làm cho ba người bị nhốt trong hầm ngầm mừng rỡ không thôi.

Sắt lá, là Trần Nguyên vừa rồi lấy ra được từ trên cửa, chỉ hai khối sắt lá mà thôi, hấn chia hai cái cửa gỗ kia làm rất nhiều cây gỗ, sau đó dùng một khối sắt lá bao trùm một đầu cây gỗ, lại dùng một khối khác bao trùm chính giữa, để cho cường độ cứng rắn của cây gỗ có thể tăng lớn hơn một chút.

Cứ như vậy, cây gỗ không ngừng thay đổi, sắt lá lại tái diễn được sử dụng, trên mặt cửa kia, không ngừng bị nạy ra.

Bốn cây gỗ hư mất, tay A Mộc Đại kia đẩy một chút, phát hiện cả cánh cửa giống như lập tức có thể lắc lư.

A Mộc Đại hưng phấn nói: "Này, thành công rồi! Thành công rồi!"

Trần Nguyên lại vẫn còn đang bọc cây gỗ thứ năm, nghe được thanh âm hưng phấn của A Mộc Đại, hấn cười một chút: "Còn thiếu một ít."

A Mộc Đại không tin, bỗng nhiên dùng tới khí lực cả người mình, một quyền đánh vào trên cửa kia, quả nhiên, cửa tuy lắc lư lợi hại, lại không có chút dấu hiệu nào là muốn mở ra.

Trần Nguyên nghe một chút, trên mặt không có bất cứ động tĩnh gì, có thể tưởng tượng đồng hàng hóa kia nhất định rất nhiều, coi như mình mở cánh cửa này ra, cũng khó chuyển động đồ hỗn độn đó ra được.

Chỉ là hiện tại, hấn rất đủ tin tưởng, từng đạo nan đề đều bị chính mình giải, cuối cùng chỉ là một cái cửa khẩu này, cũng không ngăn được chính mình.

Trong lòng Hồ Tĩnh lúc này cũng là có một điểm sùng bái đối với hấn, Thư sinh mới nhìn qua như rất yếu đuối, nhưng thực tế, cũng không phải như vậy.

Khối gỗ thứ năm rất nhanh được bọc tốt, cánh tay Trần Nguyên chọc vào cánh cửa kia, sau đó dùng nắm tay đập một vòng, cắm cây gỗ ở góc phải, nói: "Lần này ép chỗ này vênh lên, cạy mở chỗ này ra rồi, sẽ ra được."

Ba người lập tức đứng vững vị trí lần nữa, Trần Nguyên bắt đầu hô khẩu hiệu: "Một, hai, ba!"

Vị trí này, tổng cộng dùng mất ba cây gỗ, khi cây gỗ thứ tư gãy nát, một hồi bụi đất bỗng nhiên rơi xuống dưới, một đám ánh sáng yếu ớt đi theo sau lưng bụi đất kia, rơi vào trên đầu Trần Nguyên.

Hồ Tĩnh cao hứng nhảy dựng lên, thoáng một tý liền ôm lấy Trần Nguyên: "Người quá tuyệt vời!"

Trần Nguyên cũng rất vui vẻ, lôi kéo Hồ Tĩnh ra phía sau, nói: "A Mộc Đại, bây giờ nhìn người."

A Mộc Đại cười hắc hắc: "Các người cứ đợi mà xem!"

Nói xong, liền vận khí đan điền, đem lực lượng toàn thân quán thấm trên hai cánh tay, sau đó tìm vị trí tốt, hai tay mạnh mẽ đẩy ra.

Chỉ nghe thấy thanh âm lạch cách lạch cách một hồi, như là vật thể chất đồng ở phía trên va đập cùng ván cửa, A Mộc Đại nhẹ nhàng buông tay, cửa kia thoáng một tý liền rơi xuống trên mặt đất.

Vật lẫn lộn trên mặt đất bị A Mộc trọng dùng lực va chạm, bắt đầu lay động, một ít thứ mất đi bên dưới chống đỡ, hai cái rương lập tức lẫn xuống, những thứ khác cũng rơi đầy đất, ngăn cản luôn một tia ánh mắt trời rất yếu ớt vừa bắn vào hầm kia.

Lần này hiển nhiên là kinh động mấy khách hành hương bên ngoài Phật đường, bên tai Trần Nguyên nghe được tiếng hai nữ tử thét lên, sau đó là tiếng bước chân chạy ra bên ngoài.

Ba người chẳng quan tâm đến những việc này, cùng một chỗ vọt tới cửa động, dốc sức liều mạng chuyển những thứ chông chát ở phía trên xuống, hoặc là đẩy qua một bên.

Không đến vài phút, một cái đầu thật sự lọt ra khỏi khe hở, Trần Nguyên Hồ Tĩnh bên người, nói: "Người đi lên trước."

Dáng người nữ tử vốn là nhỏ bé, tăng thêm công phu Hồ Tĩnh còn tạm được, không phí bao nhiêu công, liền bò lên cửa động.

Sau khi bò ra, Hồ Tĩnh vội vàng chuyển hết vật lẫn lộn còn ngăn ở cửa động.

Chuyển từ bên trong, không dễ chuyển, từ bên ngoài liền mau hơn, dịch chuyển cái rương ra, Trần Nguyên cũng từ phía dưới bò lên đây.

Trần Nguyên đi lên, chuyện thứ nhất làm, chính là mạnh mẽ ôm lấy Hồ Tĩnh, hai người chăm chú ôm cùng một chỗ, hoàn toàn quên phía dưới còn có một người chưa đi lên, A Mộc Đại.

A Mộc Đại cũng không thèm để ý, chính mình bò lên, nhìn hai người bị nạn ôm nhau, cười một chút, ôm quyền nói: "Đa tạ nhị vị tương trợ, nơi này không nên ở lâu, ta nghĩ, chúng ta có lẽ là nhanh rời đi thì tốt hơn."

Lời nhắc nhở này ảnh hưởng đến hai người Trần Nguyên đang chìm trong ngọt ngào, Trần Nguyên gật đầu, chuyển hướng A Mộc Đại, nói: "Ừm, huynh đài nói rất đúng, như vậy đi, chúng ta cùng đi ra..."

Nói còn chưa dứt lời, nhìn rõ ràng khuôn mặt A Mộc Đại, Trần Nguyên bỗng nhiên ngáy ngẩn cả người, một câu cũng nói không nên lời.

Thần sắc A Mộc Đại kia cũng biến thành phần nộ, dữ tợn trong nháy mắt.

Hồ Tĩnh còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, A Mộc Đại bỗng nhiên hét lớn một tiếng: "Tiểu tử! Người lừa gạt Tam gia nhà ngươi thật khổ!"

Nói xong cái tay kia hiện lên hình dáng khóa yết hầu, mạnh mẽ phóng tới cổ Trần Nguyên.

72. Chương 72: Một Hòn Đá Ném Hai Chim

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 72: Một hòn đá ném hai chim

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh ở một bên kinh hãi, tay phải cắt về phía cổ tay A Mộc Đại, tay trái kéo một tay Trần Nguyên, đẩy hẳn lui về phía sau.

Nhưng khi tay nàng đụng phải tay A Mộc Đại, A Mộc Đại hô to một tiếng: "Không có chuyện của người!" Một cổ xung lực cường đại truyền đến từ cánh tay A Mộc Đại, Hồ Tĩnh không chống đỡ nổi, cả người lui về phía sau hai bước.

A Mộc Đại kia thoáng một tý đã vọt tới trước mặt Trần Nguyên, chế ngự cổ Trần Nguyên, nâng Trần Nguyên lên như xách con gà, nói: "Tiểu tử! Tam gia nhà ngươi tìm người thời gian rất lâu rồi! Hôm nay đụng phải, không thể không giết người, hai vị ca ca báo thù cho ta!"

A Mộc Đại này đúng là lão Tam trong Mạc Bắc tam hùng, những ngày này, hắn ở Biện Kinh, thủy chung bồi hồi tại chung quanh phủ Thái sư, tìm kiếm thời cơ báo thù cho hai vị ca ca, chỉ là phủ Thái sư phòng vệ sâm nghiêm, võ công Bằng Hỉ kia lại cao hơn hắn không ít, một mực không tìm được cơ hội hạ thủ.

Thời gian dài, hắn phải ăn cơm, vì vậy liền làm chút ít mua bán đi tới đi lui, thật sự cũng không lo ăn uống.

Ai ngờ vài ngày trước không nghĩ qua là, trong lúc vô tình bắt gặp Gia Luật Niết Cô Lỗ và hòa thượng kia nói chuyện, còn bị người phát giác, kết quả là bị trói lại, nhét vào trong hầm ngầm.

Sau đó, liền đụng phải Trần Nguyên và Hồ Tĩnh, A Mộc Đại một mực buồn bực vì không có cách nào báo thù cho hai ca ca, lập tức phát tiết toàn bộ lửa giận trên người Trần Nguyên.

Ngày đó, nếu chính mình không tin chuyện ma quỷ của Trần Nguyên, như thế nào lại làm hại hai vị huynh trưởng đánh mất tánh mạng?

A Mộc Đại vốn là người đầu óc ngu si, nếu để cho Trần Nguyên có một cơ hội nói chuyện, Trần Nguyên nắm chắc lại lửa gạt hẳn lần nữa! Để cho hắn buông tha chính mình.

Nhưng hiện tại, cả người Trần Nguyên, bị A Mộc Đại dùng một tay nâng lên trên không trung, cổ bị kẹp lấy gắt gao, một điểm thanh âm cũng không thể phát ra.

Hai chân của hắn đạp loạn, đây đều là phí công, Hồ Tĩnh kia vọt lên hai lần, muốn cứu hắn, cũng bị A Mộc Đại dùng một tay bức lui.

A Mộc Đại hiển nhiên cảm thấy giết Trần Nguyên như vậy, vô pháp tiêu trừ mối hận trong lòng hắn, mạnh mẽ hét lên, vọt Trần Nguyên té lăn trên đất, sau đó lại nhào tới, một cước đá vào sau gáy Trần Nguyên.

Một cước này, nếu như bị đá trúng, thân hình Trần Thế Mỹ như vậy, quả quyết là không có sinh cơ.

Vừa lúc đó, A Mộc Đại bỗng nhiên thu hồi chân của mình.

Cửa Phật đường, hòa thượng kia lại đi đến, hòa thượng nhìn ba người, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, nói: "Ồ, các người ra ngoài như thế nào?"

A Mộc Đại cảnh giác nhìn hắn, lại nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên bị bóp cổ, thật sự là khó chịu, ho khan kịch liệt, thở gấp vài tiếng.

Hồ Tĩnh chạy đến trước mặt Trần Nguyên, bắt đầu giúp đỡ hắn đứng dậy: "Người không sao chứ?"

Trần Nguyên lắc đầu, ngón tay cái chỉ A Mộc Đại, nói: "Chuyện của chúng ta, để sau rồi giải quyết, được chứ?"

A Mộc Đại cũng biết rõ mình tuyệt đối không phải đối thủ của hòa thượng này, cho dù tăng thêm Hồ Tĩnh, cũng không có cách nào đánh thắng hắn, thần sắc có chút uể oải.

Trần Nguyên lại nói: "Chỉ cần các người cuốn lấy hắn một hồi là được, ta có biện pháp thoát thân."

Không biết vì cái gì, lúc này trong lòng A Mộc Đại không có chút hoài nghi nào đối với Trần Nguyên, hắn tin tưởng Trần Nguyên có biện pháp, liền nhất định có biện pháp, lập tức không do dự nữa, nói: "Tốt!"

Trong tay Hồ Tĩnh không có đoản kiếm, nắm tay đứng ở bên người A Mộc Đại, hỏi: "Vậy người còn giết hắn hay không giết?"

A Mộc Đại biết rõ Hồ Tĩnh ám chỉ, chính là Trần Nguyên, do dự một lát.

Hòa thượng kia lại cười một tiếng: "Ha ha, các người đều phải chết, giết hay không có gì khác nhau sao?"

Khóe miệng A Mộc Đại bỗng nhúc nhích, nói: "Sống sót rồi nói sau!" Cả người đánh về phía hòa thượng kia, Hồ Tĩnh đi theo, cũng đá tới một cước.

Lúc này, A Mộc Đại vẫn còn lưu ý Trần Nguyên có biện pháp nào giải quyết nguy cơ hiện tại, chỉ thấy Trần Nguyên vắn về cổ một chút, thừa dịp ba người bọn hắn đánh náo nhiệt, bỗng nhiên mở cửa sổ ra, căng cuống họng lên hô: "Cứu mạng!"

Nhân Tông nghe Bao Chứng nói xong, trong lòng rất là lo lắng: "Không có? Người không phải nói khẳng định người ở trong Tướng quốc Tự sao?"

Người không muốn điều tra Tướng quốc Tự là hắn, hiện tại không tìm được người, chất vấn Bao Chứng cũng là hắn, bởi vì hắn là hoàng thượng, cho nên hắn nói cái gì cũng đúng.

Bao Chứng nói: "Hồi bẩm vạn tuế, Triển hộ vệ đã tìm khắp nơi một lần, không tìm được Gia Luật Niết Cô Lỗ kia."

Nhân Tông vỗ bàn, ngón tay chỉ Bao Chứng, nói: "Trẫm mặc kệ! Bao ái khanh, hiện tại trẫm chỉ cần Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, mặc kệ người dùng biện pháp gì, nhất định phải bắt hắn."

Bao Chứng nhượng mảy, lại cũng không nói gì thêm, ôm quyền đáp: "Thần, tuân chỉ."

Hạ Tùng kia lúc này lại đứng dậy: "Hoàng thượng, cụt thần cho rằng, chúng ta có thể tiến hành thương lượng quốc sự chính thức cùng Liêu quốc, để cho bọn họ biết rõ, chúng ta đã khám phá ra mưu kế của bọn hắn, hơn nữa cảnh cáo bọn hắn, không được để chuyện như vậy phát sinh, nếu không, Đại Tổng ta tuyệt đối không khách khí."

Cái này là quan niệm chính nhân quân tử điển hình, tiên lễ hậu binh, thoát nhìn là chu đáo, kỳ thật một điểm đều không dùng được, bởi vì người lễ phép, trong mắt đối phương, chỉ là một biểu hiện nhu nhược, mà uy hiếp của người, càng làm cho đối phương khịt mũi khinh bỉ.

Nhân Tông suy tư một chút, không nói gì, lại nhìn Lữ Di Giản ở một bên, nói: "Lữ Tướng quốc, thời gian chúng ta thương thảo dài như vậy, người cũng không nói một câu, đứng ở nơi đó không phiền sao?"

Lữ Di Giản vội vàng nói: "Bẩm hoàng thượng, cụt thần không phiền."

Nhân Tông cười ha ha một tiếng, nói: "Người không phiền, trẫm lại mệt mỏi, người đâu, chuyển cái ghế tới cho Lữ Tướng quốc và Thái úy, các người đã đều tự xưng cụt thần, trẫm há có thể không thông cảm với các người?"

Lữ Di Giản và Hạ Tùng đồng thời tiến lên một bước: "Tạ ân điển hoàng thượng, hoàng thượng nhân từ."

Đợi Lữ Di Giản ngồi xuống, Nhân Tông lại lập tức hỏi: "Lữ Tướng quốc, hiện tại người nên nói rồi chứ? Mặc kệ sai hay đúng, nói là được, Hạ Thái úy thuyết pháp, người có ý kiến gì không, có gì cứ nói."

Lữ Di Giản lập tức cúi đầu: "Cụt thần cho rằng, Hạ Thái úy nói cực kỳ đúng."

Nhân Tông bị một câu nói này của hắn, làm cho thật sự tức giận, nhưng là Lữ Di Giản cực kỳ hiểu Nhân Tông, Hạ Tùng, Phạm Trọng Yêm, những người này là chính nhân quân tử, phần lớn là mưu sự đảng hoàng, Lữ Di Giản không giống.

Cho nên Lữ Di Giản không để cho Nhân Tông có cơ hội nổi giận đối với chính mình.

Nói Hạ Tùng nói rất đúng xong, câu nói kế tiếp, lại tranh thủ nói: "Nhưng là, làm như vậy có lẽ là không đủ, chúng ta dùng lễ quân tử đãi Liêu quốc không phải lần một lần hai, mỗi một lần, đối lấy đều là họa binh đao, cho nên, cụt thần cho rằng, chúng ta không ngại làm tiểu nhân một lần."

Trên mặt Nhân Tông cuối cùng cũng lộ ra thần sắc thoả mãn: "Nói thử xem."

Lữ Di Giản ôm quyền, nói: "Hoàng thượng, ngài lo lắng Lý Nguyên Hạo kia, vì thần cho rằng, người Liêu quốc cũng có sâu lo đồng dạng, Lý Nguyên Hạo kia đánh rớt ba yếu địa quân sự, tất nhiên phải phái sứ giả đi Liêu quốc, cũng sẽ phái sứ giả đến Đại Tổng chúng ta, để đối lấy chúng ta chấp nhận đối với hắn, chỉ có

như thế, người Đẳng Hạng mới có thể có thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, chúng ta không ngại làm ra chút vắn vể giữa người Khiết Đan và người Đẳng Hạng.”

Nhân Tông nghe đến đó, thoáng một tý liền minh bạch: ”Ý kiến hay! Làm cho bọn họ đánh nhau trước, Lý Nguyên Hạo kia cũng không có thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, người Liêu quốc không có khả năng để ý Đại Tổng chúng ta! Quả nhiên là kẻ một hòn đá ném hai chim.”

Hạ Tung lúc này cũng cảm thán trong lòng, mặc dù Lữ Di Giản là người khéo đưa đẩy, nhưng cái kế sách này xác thực là tốt nhất, lập tức hướng Nhân Tông báo cáo: ”Hoàng thượng nói cực kỳ đúng, cừu thần xin tiến cử một người hiền tài, đi sứ Liêu, tất nhiên có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

73. Chương 73: Suýt Chết

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 73: Suýt chết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhân Tông hiểu rõ phương pháp xử lý vấn đề, phiền não liền giảm bớt, tâm tình cũng khá hơn một chút: ”Ái khanh tiến cử hiền tài nào?”

Hạ Tung nói: ”Biết chế cáo Tổng Kỳ Tổng đại nhân, làm người chính trực, mà lại thông minh hơn người, xin hoàng thượng định đoạt.”

Tổng Kỳ? Người này, Nhân Tông có ấn tượng, một người tuổi còn trẻ, cực kỳ có tài hoa, năm thứ hai Thiên Thánh, thời điểm Nhân Tông còn chưa tự mình chấp chính, Tổng Kỳ tại trong cuộc thi khoa cử trúng Trạng Nguyên, ca ca của hắn là Tổng Ngựa theo sát phía sau, trúng Thám hoa.

Lưu nga thái hậu chủ chính lại dùng lý do ”đệ không thể đi trước huynh”, lại để cho Tổng Ngựa làm Trạng Nguyên, Tổng Kỳ lại bị áp đến tên thứ mười, hai huynh đệ này nhất thời trở thành một giai thoại lúc ấy, được xưng là ”Song trạng nguyên.”

Hạ Tung nói ra danh tự Tổng Kỳ, Nhân Tông cũng hiểu được sự tình này, có thể thực hiện, lúc này liền gật đầu, nói: ”Tốt, hiện tại gọi Tổng Kỳ tới gặp trẫm.”

Hạ Tung nói tiếp: ”Hoàng thượng, lần này Chúc phương tư không thu được tin tức người Đẳng Hạng, từ nguyên nhân nào để nói, chính là hợp tác giữa Chúc phương tư và Thành Thị Giao Dịch tư không đủ mật thiết, cừu thần đề nghị, dời chức vụ Hàn Khinh Hàn đại nhân đi, do Văn Bác Ngạn chưởng quản, có thể làm kinh sợ những thương nhân hám lợi kia.”

Hạ Tung nói cho hết lời, Bao Chứng khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Lữ Di Giản ở một bên, Lữ Di Giản đang quay đầu sang nhìn Bao Chứng, hai ánh mắt gặp nhau, Lữ Di Giản nhanh chóng né tránh ánh mắt Bao Chứng.

Tất cả mọi người biết rõ, Hàn Khinh là người của Lữ Di Giản.

Bao Chứng cau chân mày lại, hắn biết rõ Hạ Tung làm như vậy, là muốn cho toàn bộ tiểu nhân trên triều đình rời đi, lưu lại bọn hắn, một đám quân tử.

Chỉ là, Lữ Di Giản nguyện ý cứ buông tay như vậy sao? Cho dù Lữ Di Giản thật sự nguyện ý, Văn Bác Ngạn kia, Tổng Kỳ kia, thật sự có thể đảm nhiệm sao?

.....

”PHỐC!” A Mộc Đại bị một quyền của hòa thượng kia hung hăng đánh vào trên bụng, cả người lập tức mềm nhũn, ngã xuống, vô pháp nhúc nhích.

Mà Hồ Tĩnh cũng không đứng lên nổi, hòa thượng nhìn Trần Nguyên, người duy nhất còn đứng, hai chân cũng đã phát run, giống như rất không hài lòng, nói: "Các người vì sao phải bắt ta tổn một phen tay chân? Nếu kinh động ngoại nhân, nên làm thế nào cho phải?"

Nói xong, chậm rãi đi về hướng Trần Nguyên, âm trầm nói: "Đặc biệt là người, mới vừa rồi còn hô cứu mạng? Người cho rằng nơi này có người có thể cứu người sao?"

Trần Nguyên thấy hắn đi tới, đầu óc chuyển động, nghĩ ra một cái phương pháp kéo dài thời gian, hiện tại đã không có hi vọng đánh thắng hắn, Trần Nguyên chỉ muốn kéo chút thời gian, chỉ cần thời gian vẫn còn tiếp tục, nói không chừng có thể xuất hiện cơ hội nghịch chuyển.

"Vì cái gì ta hô nhiều như vậy, cũng không có ai đến cứu chúng ta?" Trần Nguyên mở miệng hỏi.

Hòa thượng kia lại không nói lời nào, bước chân tiếp tục đi.

Trần Nguyên vội vàng vươn hai tay ra, hắn biết mình đuổi hai tay ra cũng vô pháp ngăn cản đối phương, nhưng vẫn nói: "Đợi một chút, người nên để cho ta chết minh bạch chứ?"

Hòa thượng cười một tiếng âm hiểm, nói: "Xuống dưới hồi Diêm vương đi!"

Trần Nguyên bỗng nhiên lớn tiếng hỏi: "Còn có một vấn đề, người nhất định phải trả lời ta! Vì cái gì hai người bọn họ nằm đó người không giết, hết lần này tới lần khác, lại tới giết ta trước?"

Bàn tay hòa thượng đã làm bộ muốn đánh xuống, nói: "Bởi vì vừa rồi người hô làm ta rất phiền!"

Trần Nguyên thấy kia bàn tay đánh xuống, vô ý thức ôm đầu, nhắm mắt lại, ngồi chồm hổm xuống, ngay tại một khắc hắn ngồi xổm xuống, một bóng trắng vượt qua cửa sổ tiến đến, một lưỡi dao sắc bén kéo lê theo hàn quang, đâm thẳng ngực hòa thượng kia.

Hòa thượng không chút suy nghĩ, cả người lập tức lùi lại mấy bước.

Bóng người kia không buông tha hắn, tiếp tục đuổi giết, nhanh đến mức để cho hòa thượng vô pháp ứng phó, cửa ra vào lại một người vọt lên, đánh về phía phía sau lưng hòa thượng kia: "Lão Ngủ, bắt sống!"

Hai người vào, đúng là Lô Phương và Bạch Ngọc Đường, vừa rồi, hòa thượng này, vì bảo đảm lúc mình giết người không bị phát hiện, dùng danh nghĩa dọn dẹp chùa miếu, để cho khách hành hương chung quanh tạm thời lánh tránh, cho nên Trần Nguyên hô vài tiếng, cũng không có ai đáp.

Ngược lại, những người ngay từ đầu bị ba người Trần Nguyên dọa chạy kia, đúng lúc bị Lô Phương đụng vào.

Lô Phương lúc này mới cùng Bạch Ngọc Đường chạy đến xem, nếu như bọn hắn đến chậm một bước, mạng nhỏ Trần Nguyên đã có thể đặt ở chỗ này.

Mấy hiệp giao thủ qua đi, hòa thượng kia đã biết, mình không phải là đối thủ của Bạch Ngọc Đường, tăng thêm đằng sau, còn có một Lô Phương, nếu không nghĩ biện pháp đào tẩu, vậy thì thật sự không đi được nữa.

Lập tức, hòa thượng kia xoay người, liều mạng trúng một kiếm của Bạch Ngọc Đường, cả người đánh về phía Lô Phương.

Lô Phương nắm hai đấm lại, bùng, trên không trung đựng phải một quyền cùng hòa thượng này, một quyền này qua đi, Lô Phương bị chấn động, liền lùi lại bốn năm bước, trong lòng ám thầm bội phục khí lực hòa thượng rất lớn.

Hòa thượng kia xem xét Lô Phương bị đẩy lui, không do dự nữa, cả người nhảy về hướng cửa kia, người vừa mới tới cửa, chỉ nghe một tiếng Phật hiệu vang lên: "A Di Đà Phật!"

Một lão tăng vọt ra, ngăn cản ở nơi đó, tăng bào chỉ nhẹ nhàng vung lên, cả cửa lớn liền giống như bị hắn chặn lại toàn bộ, hòa thượng kia đâm vào tăng bào lão tăng, lăn lộn mấy vòng về phía sau, sau đó liền té trên mặt đất, không nhúc nhích.

Lão tăng buông áo choàng của mình, khê lắc đầu, nói: "Diễn Không, thì ra là người đang giả trò!"

Bạch Ngọc Đường và Lô Phương vội vàng vọt tới bên cạnh Diễn Không kia, dựng hẳn lên xem xét, phát hiện hai cái cánh tay Diễn Không, không biết từ lúc nào, rõ ràng đã gãy toàn bộ rồi!

Hai người lập tức khâm phục vạn phần đối với thủ pháp của lão tăng kia, đang muốn đi lên nói cái gì cùng lão tăng kia, người ta lại quay đầu đi.

Lô Phương hơi sững sờ, cũng không đuổi theo, ngược lại, ánh mắt A Mộc Đại kia bắn ra cừu hận, hấp dẫn chú ý của hai người bọn họ.

Bạch Ngọc Đường đi đến trước mặt A Mộc Đại, nhìn kỹ một tý, rốt cục nghĩ tới, người này chính là một người bên trong ba huynh đệ, giao thủ cùng mình trong phủ Thái sư.

Bạch Ngọc Đường nhìn A Mộc Đại, cũng dùng ánh mắt giết người, khẽ mỉm cười nói: "Muốn báo thù à? Tùy thời hoan nghênh."

Trần Nguyên lúc này cũng đỡ Hồ Tĩnh dậy, đang nhỏ giọng trách cứ nàng: "Lần này chúng ta mạng lớn, nếu như ngươi còn như vậy nhiều chuyện, ta sẽ không đến giúp ngươi nữa."

Hồ Tĩnh quát cường nói: "Ai muốn ngươi giúp ? Là chính ngươi chạy tới."

Trần Nguyên cảm giác không thể nói rõ ràng cùng nàng, nha đầu này, nếu như không thay đổi tính tình, có thể sẽ là người gây rắc rối liên tục, giống như có nàng ở bên cạnh mình, phiền toái luôn không thể thiếu.

Chuyện này không thể gấp, chỉ có thể sau này trở về, chậm rãi dạy dỗ, để cho nàng biết rõ, nữ nhân nên ở nhà, không có việc gì, không cần phải đi ra gây chuyện, càng không thể tùy tiện quản những sự tình kia.

Nhìn A Mộc Đại đang dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Bạch Ngọc Đường, Trần Nguyên đi đến trước mặt hẳn, nhẹ nhàng đá hẳn một cước: "Ngươi còn thay huynh đệ ngươi báo thù? Các ngươi, những người giang hồ này, trên tay ai không có vài nhân mạng? Đã đi ra giang hồ rồi, dính đao là sự tình khó tránh khỏi, ta là một người làm ăn, vẫn bị đánh hai đao rồi, ta đi tìm ai báo thù đây?"

Nói xong, hẳn vươn tay kia về hướng A Mộc Đại, nói: "Coi như hết, các ngươi bị người giết, không nên oán cái này oán cái kia, chỉ có thể trách số mệnh các ngươi không tốt, bắt đầu làm lại từ đầu, được không?"

A Mộc Đại nhìn tay Trần Nguyên duỗi ở trước mặt hẳn, có chút do dự, lẩn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, Trần Nguyên nói đạo lý, hẳn tự nhiên rõ ràng, chỉ là, nếu như không báo thù cho đại ca nhị ca, hẳn còn sống làm gì?

Lô Phương lúc này lại nhắc Diễn Không hòa thượng kia lên, hỏi: "Nói! Gia Luật Niết Cô Lỗ ở phương nào!"

74. Chương 74: Chiêu Mộ Vệ Sĩ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 74: Chiêu mộ vệ sĩ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Diễn Không bị gãy nát hai tay, không còn năng lực phản kháng, chỉ cười nhạo nhìn Lô Phương, nói: "Cửu Vương Tử đã đi rồi, các ngươi đã tới muộn!"

Lô Phương lập tức giận dữ, Trần Nguyên xoay động con ngươi, lại tiến lên nói: "Đi? Không thể nào? Ngươi xem ta là thằng ngốc à, nếu như hẳn thật sự rời khỏi Biện Kinh, ngươi cần gì phải đến đây một chuyến?"

Sắc mặt Diễn Không biến thành hết sức khó coi.

.....

Sắc mặt Lữ Di Giản lại rất tốt, cùng Bàng Cát ngồi ở trong cung điện Bàng nương nương, chuyện trò vui vẻ.

Bàng Cát hiện tại không thể tham dự triều chính, nhưng những chuyện xảy ra trên cung điện kia, không có một việc nào có thể chạy ra khỏi tai mắt của hắn, nhìn bộ dạng Lữ Di Giản vui vẻ như thế, Bàng Cát mỉm cười hỏi: "Tướng quốc, đã đánh mất một Hàn Khinh, chẳng lẽ đáng để ăn mừng sao?"

Lữ Di Giản sớm biết sẽ có ngày này, khi hắn chế định ra sách lược lấy lui làm tiến, hắn biết những chính nhân quân tử kia, một khi bọn họ vận ngã Bàng Cát, kế tiếp chính là Lữ Di Giản hắn, thủ hạ sẽ bị nhìn chằm chằm trước, nhưng lúc nào người ta động thủ, đây cũng không phải là việc Lữ Di Giản có thể không chế.

Nhìn ánh mắt Bàng Cát đầy chất vấn, Lữ Di Giản mỉm cười, nói: "Ta cho rằng, ít nhất còn cần nửa năm, ai biết những người kia lại thiếu kiên nhẫn như thế, ha ha, ta thật sự là đề cao bọn hắn rồi, Thái sư, cơ hội của chúng ta đã đến."

Bàng Cát lập tức cúi người qua, nói: "Xin chỉ giáo!"

Một bên, Bàng nương nương cũng nói: "Lữ tướng quốc, rốt cuộc có biện pháp nào, người cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa."

Lữ Di Giản ôm hai nắm đấm, nói: "Hoàng thượng lại để cho Văn Bác Ngạn kia, một người chủ quản hai tư, hắn quản một cái Chức phương tư đã không tốt, lại dễ dàng cầm lấy Thành Thị Giao Dịch tư, ta tính, chỉ không đầy ba tháng, không cần chúng ta đẩy, chính hắn sẽ gục ngã."

Bàng Cát gật đầu: "Cái này ta minh bạch, chỉ là, cho dù Văn Bác Ngạn sụp đổ, hoàng thượng chúng ta luôn luôn nhân từ, trong đầu sẽ cho là mình dùng người sai lầm, cũng có trách nhiệm, căn bản chưa thể biến đổi thế cục."

Lữ Di Giản chỉ ngón tay về phương bắc, nói: "Nếu là Tống Kỳ kia lại không thành nhiệm vụ?"

Bàng Cát sáng mắt lên, tiếp theo liền nói: "Cái kia, hoàng thượng nhiều lắm là trách tội Hạ Tung đề cử người bất lợi..."

Lữ Di Giản không đợi hắn nói xong, lập tức tiếp lời: "Nếu như chúng ta làm sự tình đó thành công?"

Bàng Cát nhìn thoáng qua Lữ Di Giản, lần này không tiếp tục nói nữa, hắn rất rõ ràng, lần này nhiệm vụ của Tống Kỳ rất quan trọng, nếu như không cách nào hoàn thành, Nhân Tông nhất định cực kỳ thất vọng, nếu quả thật giống như Lữ Di Giản nói, bọn hắn tại thời điểm Nhân Tông thất vọng, làm xong vấn đề này, cái kia, cơ hội xoay người của mình đã tới rồi!

Bàng Cát hít một hơi thật dài, nói: "Tướng quốc đại nhân, có người thích hợp để chọn lựa không?"

Lữ Di Giản gật đầu: "Có, có một."

Nói tới chỗ này, chậm rãi nâng chung trà lên, uống một ngụm, sau đó mới lên tiếng: "Nếu như lão phu đoán không sai, Lý Nguyên Hạo kia tất nhiên cũng sẽ nghĩ biện pháp khởi mào tranh giành Tống Liêu, nhiệm vụ lần này rất hung hiểm, nếu như Tống Kỳ đến đó, ăn mặc quần áo quan viên Đại Tống đi, có thể còn sống trở về cũng không tệ rồi, cho nên, chúng ta phải phái một người không phải quan phủ đi qua đó, tốt nhất là thân phận không cần che dấu, cũng sẽ không bị người nào hoài nghi."

Bàng Cát nói tiếp: "Mấu chốt là người đó phải cơ linh, tài giỏi, còn muốn có đầy đủ năng lực ứng biến."

Lữ Di Giản cười ha ha một tiếng: "Thái sư, Trần Thế Mỹ như thế nào?"

Bàng Cát vừa nghe đến ba chữ Trần Thế Mỹ, trên mặt lập tức có chút tức giận nổi, mấy ngày nay hắn càng nghĩ càng không đúng, hai phu nhân kia nói quá mức hàm hồ, chính giữa có thật nhiều chi tiết giải thích không rõ ràng lắm, lại làm cho Bàng Cát rối rắm suy nghĩ vấn đề.

Chỉ là nghĩ một chút, người này lại rất cơ linh, năng lực ứng biến cũng không tệ, tại thời điểm nguy cấp, cũng có dũng khí, thật sự là nhân tuyển tốt nhất.

.....

Trần Nguyên đã lên trên xe ngựa về Phủ Khai Phong, hắn cũng không biết cách nghĩ của Lữ Di Giản, hiện tại tâm tình Trần Nguyên cực kỳ phức tạp.

Thời điểm vừa mới đến cái thời không này, tất cả đều có cảm giác như mộng ảo, không chân thực, giống như thời đại trước mắt không có một chút quan hệ cùng hần, cũng không có chút áp lực đến từ xã hội hoặc con người nào, thậm chí hần suy nghĩ, chính mình, bởi vì nguyên nhân nào đó, sẽ bị ông trời đưa về thế kỷ hai mươi mốt lần nữa.

Nhưng trải qua việc bị thương cùng một đoạn giang hồ tranh đấu, còn có những thị phi ngang trời mà đến kia, cái thế giới như mộng ảo này, đột nhiên bắt đầu trở nên chân thật và sinh động.

Hiện tại hần có một loại cảm giác, là mình đã thuộc về Tống triều, so sánh với ký ức, thế kỷ hai mươi mốt lại mờ ảo đi rất nhiều, vô luận trên mặt cảm tình hoặc trên tinh thần, Trần Nguyên cũng đã vùi đầu vào bên trong nhân vật Trần Thế Mỹ, càng hăm lại càng lún sâu.

Trần Nguyên không biết, hần thật sự càng lún càng sâu rồi, mỗi một lần muốn thoát khỏi, đều có một trò chơi nguy hiểm hơn chờ hần.

Ba người bọn hần phải đi Phủ Khai Phong một chuyến, đem sự tình mình trải qua, nói một lần, tựa như tại thế kỷ hai mươi mốt, nếu như người ra xuất hiện tại hiện trường, nhất định phải nói một lần việc người chứng kiến cùng cảnh sát.

Danh tự Hồ Tĩnh, mặc dù có chữ tĩnh, nhưng nàng thật sự rất hăng máu hoạt động, ít khi có thể an tĩnh ngồi ở bên người Trần Nguyên như bây giờ, đầu của nàng nhẹ nhàng tựa ở trên bờ vai Trần Nguyên, con mắt nhắm, phảng phất như quá mệt mỏi, muốn ngủ một hồi.

Xe ngựa hơi xóc, Trần Nguyên nhẹ nhàng ôm bờ vai của nàng, để cho nàng dựa vào mình ổn định hơn một ít, cũng ngay tại dọc theo con đường này, Hồ Tĩnh chợt phát hiện, bả vai Thư sinh yếu nhược này, rõ ràng có thể làm cho mình dựa vào bình yên.

A Mộc Đại kia cũng có vẻ bất an.

Trần Nguyên có thể hiểu được tâm tình hần bây giờ, sau khi hai huynh trưởng chết, hần vì thù hận mà sống, hiện tại, hần hiểu được thù hận không có khả năng kết thúc, hần bỗng nhiên không tìm thấy lý do để sống.

Vì cái gì để sống đây? Trong lòng A Mộc Đại rất là bàng hoàng, quay đầu nghĩ lại vài thập niên trước kia, không phải giết người, sẽ là bị người đuổi giết, vì cái gì mà giết người, vì cái gì bị người đuổi giết? Chỉ là bởi vì bọn hần sống ở nơi gọi là giang hồ.

Tay của hần chăm chú nắm chặt, giống như tùy thời muốn chém ra.

Trần Nguyên biết rõ, lúc này, A Mộc Đại tựa như một con bò đi lạc, cần gấp một chiếc đèn sáng, chỉ dẫn phương hướng cho hần.

Trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, Trần Nguyên ý thức được một vấn đề, chính mình thiếu khuyết một giang hồ cao thủ làm bảo tiêu, A Mộc Đại này tuy võ công không cao lắm, nhưng để thương gia như Trần Nguyên dùng, lại rất phù hợp.

Đương nhiên bây giờ còn chưa thể nói, phải để thời điểm hần ở vào tuyệt cảnh, chính mình lại đuối tay ra viện trợ.

Hiện tại, Trần Nguyên chỉ dùng tay kia, nhẹ nhàng vỗ A Mộc Đại một cái: "Tam ca, tổn thương nặng lắm sao?"

Thời điểm bàng hoàng bất lực, một câu hỏi như vậy, lại làm cho trong lòng A Mộc Đại bỗng nhiên có cảm giác ấm áp dễ chịu, hần vốn không muốn phản ứng Trần Nguyên, lại không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, nhỏ giọng nói một câu: "Không việc gì."

Trần Nguyên thở dài, để tay tại trên vai A Mộc Đại, không lấy ra, A Mộc Đại kia cũng không đẩy ra, nói hai chữ cảm ơn, liền quay đầu của mình qua chỗ khác.

Trần Nguyên há miệng rất lợi hại, chỉ cần người là người sống, hần không sợ người không nói lời nào: "Tam ca, lần này đi Phủ Khai Phong, chắc Bao đại nhân sẽ không làm khó người, dù sao chuyện trên giang hồ, hần cũng sẽ không hỏi đến quá nhiều, sau khi đi ra, có nơi nào để đi không?"

A Mộc Đại không biết trả lời thế nào, đi đâu bây giờ? Là vấn đề bày ở trước mặt hắn, thời điểm đại ca nhị ca còn sống, ba huynh đệ cùng một chỗ, mới bước chân vào giang hồ, thật sự cũng không sợ những cừu gia kia, cũng chưa từng phát sầu vì bạc.

Nhưng hiện tại, chỉ còn lại có một mình hắn, thù hận này vừa để xuống hạ, hắn cũng không khỏi tự hỏi, chẳng lẽ cả đời này, mình phải làm mua bán đi tới đi lui kia sao?

Hắn vốn là người tâm cơ không sâu, toàn bộ biểu lộ toát ra hết trên mặt, Trần Nguyên biết rõ, mình rất có hi vọng chiêu mộ tên hộ vệ này về dưới trướng.

75. Chương 75: Làm Gián Điệp

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 75: Làm gián điệp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Chỉ là bây giờ còn chưa phải lúc, chỉ có thể chôn mầm mống, cho A Mộc Đại một lý do, thời điểm không chỗ nào có thể đi, lại có lý do đi tìm mình.

"Quán rượu của tiểu đệ hiện tại mới khai mở, nếu như tam ca không vội rời đi, không ngại đến đó uống hai chén."

A Mộc Đại rốt cục cũng xoay đầu lại, Trần Nguyên cười cười với hắn, nói tiếp: "Tiểu đệ mời khách, coi như hướng tam ca tạ tội."

A Mộc Đại mở miệng nói: "Không cần."

Đến phủ Khai Phong, các Bộ khoái liền tách ba người ra, sau đó từng bước từng bước hỏi thăm, đợi sau khi Trần Nguyên hỏi xong, Hồ Tĩnh đã chờ hắn tại bên ngoài.

Mà A Mộc Đại kia, Bao Chứng xác thực chưa từng hỏi chuyện trên giang hồ, chỉ là Biện Kinh vài án kiện mất trộm có liên quan đến hắn, người ta đã báo án rồi, cho nên Bao Chứng phải có chỗ bàn giao, A Mộc Đại liền bị nhốt vào trong đại lao Phủ Khai Phong.

Vốn kẻ trộm giống như vậy đều không cần tiến vào nhà tù, đâm chọc cái chữ trên mặt, để cho người khác xem xét, liền biết người là ăn trộm, sau đó đánh năm mươi gậy thật nặng, là có thể thả ra ngoài.

Nhưng do A Mộc Đại không phải người Hán, đâm chọc chữ trên mặt không thích hợp với hắn, cho nên phải bị giam một thời gian ngắn, sau đó phạt làm khổ dịch.

Thời điểm Trần Nguyên trở lại Duyệt Lai khách điểm, Lữ Phúc đã đợi hắn rất lâu.

Từ thân ảnh qua lại lắc lư trong khách điểm của hắn, có thể nhìn ra, hắn đã đợi vô cùng nóng vội, Trần Nguyên và Hồ Tĩnh vừa mới tiến vào khách điểm, Lữ Phúc liền vội vàng đón tiếp: "Người đi nơi nào? Người có biết ta chờ người hai canh giờ rồi hay không?"

Trần Nguyên cười khổ một tiếng: "Lữ đại gia, người thiếu chút nữa đã không đợi được ta rồi."

Lữ Phúc cũng không có tâm tình hỏi hắn chuyện gì, kéo áo Trần Nguyên, liền đi ra bên ngoài: "Tướng quốc có phiền toái, để cho ta tới tìm người đi, đã trở lại, tranh thủ thời gian đi cùng ta!"

Trong lòng Trần Nguyên lập tức xiết chặt, phải biết rằng, hiện tại, Lữ Di Giản là bảo bối của Trần Nguyên, nếu như lão tiểu tử đó giúp mình chống đỡ một năm buôn bán cửa hàng mà nói, sẽ bằng với Trần Nguyên dốc sức làm mười năm!

Lập tức hỏi: "Tướng quốc gặp phải sự tình gì rồi?"

Lữ Phúc kéo hần đi, cũng không buông tay, nói: "Chỗ này không phải chỗ nói chuyện, người theo ta gặp Tướng quốc đã!"

Trần Nguyên muốn tránh thoát, nói: "Chờ một chút, tốt xấu cũng để cho ta thay đổi cái thân quần áo này đã chứ?"

Lữ Phúc hoàn toàn không để ý tới: "Đổi cái gì, người đổi cũng không thành quan to nhất phẩm."

Bất đắc dĩ, Trần Nguyên chỉ có thể quay đầu lại nói mấy tiếng cùng Hồ Tĩnh, để cho Hồ Tĩnh nghỉ ngơi trước, không phải chờ mình trở về.

Thời điểm tiến vào phủ Tướng quốc, Trần Nguyên phát hiện chờ đợi mình không riêng gì Lữ Di Giản, cả Bàng Cát kia, cũng ngồi ở bên cạnh.

Sau khi Trần Nguyên vào cửa, liền ôm quyền hành lễ: "Tiểu nhân bái kiến Tướng quốc đại nhân, Thái sư!"

Bàng Cát híp mắt nhìn Trần Nguyên, cũng không nói chuyện. Lữ Di Giản đánh giá thoáng một tý, phát hiện trên người Trần Nguyên đều là dấu vết bùn đất và tro bụi, hỏi: "Làm sao vậy?"

Trần Nguyên nói chuyện đã trải qua đại khái một lần, sau khi Lữ Di Giản nghe, cười nói: "Khá tốt, người đã trốn được rồi, nếu như người xảy ra chuyện gì, chỗ này của ta sẽ rất phiền toái."

Trần Nguyên hỏi: "Tướng quốc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lữ Di Giản nhẹ giọng thở dài, sau đó nói: "Lần này ta giao quyền lợi ra, vốn là lấy lui làm tiến, dùng kế tạm thích ứng, nhưng không nghĩ tới chính là, ta vừa mới giao quyền ra, bọn hần đã không tha cho ta."

Sau khi Trần Nguyên nghe, chẳng những không biểu lộ lo lắng thay Lữ Di Giản, lại vội vàng nói: "Chúc mừng tướng quốc, chúc mừng Thái sư."

Lữ Di Giản và Bàng Cát nhìn nhau, không khỏi đồng thời nở nụ cười.

Lữ Di Giản nói với Bàng Cát: "Thái sư, ta đã nói Thế Mỹ là người thông minh mà? Không cần lãng phí nhân tài."

Bàng Cát dùng một loại ánh mắt khác, đánh giá Trần Nguyên thoáng một tý, nói: "Ừm, không tệ, sự tình giao cho hần, không sai được."

Trần Nguyên hỏi: "Tướng quốc, có sự tình gì phải phân phó ta đi xử lý sao?"

Lữ Di Giản gật đầu: "Chúng ta muốn cho hoàng thượng biết rõ, có một số việc, có người có thể thay thế vị trí ta và Thái sư, Thế Mỹ, hôm nay ta biết được một tình báo rất trọng yếu, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia đến Đại Tổng ta, cũng không phải đơn giản là tiếp xúc mấy cái yếu nhân. Theo ta được biết, Liêu chủ nhìn chằm chằm vào Đại Tổng ta, nửa năm trước liền phái rất nhiều mật thám xâm nhập cảnh nội Đại Tổng ta, vẽ địa đồ biên phòng ta, lần này Gia Luật Niết Cô Lỗ tới, chính là thu thập đủ toàn bộ địa đồ, sau đó sẽ mang về Liêu quốc."

Trần Nguyên nghe vậy, liền sửng sốt, tuy hần không hiểu quân sự, nhưng cũng biết lợi hại trong chuyện này, nếu để cho người Liêu quốc, rõ như lòng bàn tay, đối với tình huống phòng bị biên phòng địa hình quân đội Đại Tổng, một khi đánh nhau, Đại Tổng sẽ không chống đỡ được!

Trong lòng Trần Nguyên bỗng chôn một hồi, hần có chút minh bạch, Lữ Di Giản sẽ để cho hần làm cái gì.

Quả nhiên, Lữ Di Giản lập tức nói: "Hơn nữa, Đẳng Hạng Lý Nguyên Hạo hiện tại cũng có chút già không nên nét rồi, ta đưa ra kế sách với hoàng thượng, để cho người ta chằm ngòi mâu thuẫn ở giữa người Đẳng Hạng và người Khiết Đan, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi."

Trần Nguyên nhú mày nói: "Kế sách một hòn đá ném hai chim này tốt thì tốt, chỉ sợ người Đẳng Hạng và người Khiết Đan kia cũng sẽ dùng nó."

Bàng Cát rốt cục cũng nói chuyện: "Không sai, người có thể chứng kiến điểm này, đủ để chứng minh người mạnh hơn rất nhiều so với Tống Kỳ kia, chúng ta dám khẳng định, Tống Kỳ kia không thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, lúc này, chúng ta hi vọng hoàng thượng biết rõ, chúng ta càng tài giỏi hơn so với bọn hần, người rõ chưa?"

Trần Nguyên nhìn Lữ Di Giản, trong ánh mắt cơ hồ toát ra thần sắc khẩn cầu: "Tướng quốc đại nhân, mua bán kia của ta, gần vừa mới có chút khởi sắc, hiện tại, nếu ly khai, chỉ sợ sinh ý sẽ chịu tổn thất lớn."

Lữ Di Giản không nói gì, Bàn Cát một bên liền đập bộ ngực, nói: "Lão phu đền bù!"

Tong lòng Trần Nguyên tức giận mắng một tiếng: "Người là lão bất tử."

Nhưng Lữ Di Giản lại thở dài một hơi, nói: "Thái sư, nếu như Thế Mỹ thật sự đi không được, quên đi, cùng lắm thì Tống Kỳ kia kết thúc không thành nhiệm vụ, Đại Tống lại bị thảm họa chiến tranh, cho dù Biện Kinh bị đánh tan rã, hai người chúng ta cũng không có sao, lúc đó, chúng ta đã bị Phạm Trọng Yêm và những người kia loại trừ ra khỏi Biện Kinh rồi."

Bàn Cát cũng thở dài thật sâu, nói: "Ta có con gái trong cung, nhiều lắm là được như bây giờ, Tướng quốc người cũng không dễ xử lý rồi, già như vậy còn bị đẩy ra ngoài, còn có thể sống để trở về được sao?"

Hai người bọn họ, kể xướng người họa, ý tứ trong đó cực kỳ rõ ràng, không có cửa để thương lượng.

Trần Nguyên chỉ có thể đau khổ, cười một tiếng: "Tiểu nhân không phải có ý tứ kia, chỉ là, mặc dù tiểu nhân có chút thông minh nhỏ, lại tay trái gà không chặt, nếu làm hư đại sự rồi, chẳng phải là phụ công Tướng quốc và Thái sư sao?"

Vừa dứt lời, Bàn Cát đứng ở bên người Bàn Hỉ nói: "Người yên tâm, lần này ta đi cùng với người."

Lão Bàn cũng thực cam lòng hy sinh, lấy ra cả cận vệ của hắn đều, trong lòng Trần Nguyên lại càng minh bạch, một chuyến này mình đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi.

Đã không có cách nào kháng cự, vậy thì đi thử xem, có Bàn Hỉ quái vật đao thương bất nhập này đi cùng mình, tốt xấu gì thì cũng có chút an toàn.

Trần Nguyên cúi đầu vụng trộm nhìn Bàn Cát, trong lòng thầm nghĩ, lão Bàn này mang bảo tiêu cho mình dùng, hai tiểu thiếp mình cũng đã dùng, còn có cái gì mình có thể lấy ra dùng hay không nhỉ? Cái tòa nhà kia hình như, ngày sau, đợi Lão Bàn suy sụp rồi, nhất định mình phải mua được, ở lại đó hưởng thụ chơi

76. Chương 76: Tiệc Cưới

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 76: Tiệc cưới

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lần đầu tiên làm gián điệp, mặc dù rất không cam lòng, có chút sợ hãi, thế nhưng lại mơ hồ có cảm giác kích thích.

Suy nghĩ một chút, nội tâm Trần Nguyên quyết định chủ ý, đợi đến Yên kinh, nhìn tình huống rồi nói sau, nếu cái kích thích này, chính mình vô pháp tiếp nhận, lại nghĩ biện pháp rời khỏi đó là được.

Lập tức đáp ứng Lữ Di Giản.

Lữ Di Giản lại lấy một khối ngọc bội ra.

Từ biểu bên ngoài để nhìn, cùng ngọc bội người bình thường đeo trên cổ, không có gì khác nhau, chỉ có những mật thám Đại Tống xâm nhập Liêu quốc kia mới có thể nhìn ra bất đồng trong đó.

Lữ Di Giản giao ngọc bội cho Trần Nguyên, nói: "Cái này, người cất kỹ, phạm là mật thám Đại Tống ta tại Liêu quốc, thấy khối ngọc bội này, như lão phu đích thân tới."

Trần Nguyên cầm ngọc bội kia, nhìn thoáng qua, hắn biết rõ công tác Lữ Di Giản, phụ trách đối với phiên bang bảy tám năm, trong lòng thầm nghĩ, có phải là cái cầm kim bài mật thám này, chính là người đứng

đầu Đại Tổng triều bên Liêu rồi? Mặc dù mình không muốn làm quan, nhưng tạm thời nói đùa Tổng triều 007 một chút, giống như cũng rất là đã ghiền.

Đang muốn há miệng hỏi một chút, lại nghe Lữ Di Giản tiếp tục nói: "Chỉ là, lão phu đã không chủ trì chuyện của bọn hần nữa rồi, lão nhân Hạ Tung kia tất nhiên đã hạ xuống liên lạc phương thức mới, ngọc bội kia, khả năng không giúp gì được người."

Một câu thiếu chút nữa làm Trần Nguyên ngã lộn cổ, giương mắt nhìn Lữ Di Giản, náo loạn hồi lâu, lão nhân này cầm một cái thứ quá hạn hết date, đi lừa gạt chính mình.

Chỉ là, khối ngọc tốt hay xấu, cho dù không dùng được, cầm đến hiệu cầm đồ, cũng có thể đổi thành tiền bạc, cánh tay Trần Nguyên để ngọc bội vào trong ngực, nói: "Tướng quốc yên tâm, ta tất nhiên sẽ toàn lực làm."

Lữ Di Giản và Bàng Cát đều hài lòng, hai người nói kế hoạch đã thương lượng tốt ra: "Lúc này đây, người liền lấy thân phận thương nhân, tiếp xúc cùng người Liêu quốc. Người yên tâm, tất cả mọi việc, chúng ta đều sắp xếp xong xuôi, bởi vì Văn Bác Ngạn kia kiểm tra việc mật dịch vô cùng kỹ, muối ăn Liêu quốc cực kỳ khan hiếm, ta nghĩ, nếu như người là một người bán muối, tuyệt đối có thể xài được."

Một bên, Bàng Cát nói: "Thân phận của người, là số một sư gia của Giao Khiếu Thiên, đi Liêu quốc, Bàng Hỉ hội dẫn người đi gặp Tiêu Tô Nội, hần là thân đệ đệ hoàng hậu nước Liêu, Tiêu Thát, Bàng Hỉ mang người đi tìm hần, hần sẽ không hoài nghi."

Trần Nguyên gật đầu: "Vâng, tiểu nhân biết rồi, chỉ là, Giao Khiếu Thiên kia là người nào?"

Bàng Cát cười một chút: "Một người buôn lậu muối."

Trần Nguyên có chút không yên lòng: "Tướng quốc, Thái sư, nếu Giao Khiếu Thiên kia là người buôn lậu muối, khẳng định cũng sẽ thường xuyên đi Liêu quốc, nếu như đụng phải cùng một chỗ, đây không phải lộ ra rồi sao?"

Bàng Hỉ đứng ở một bên nói: "Người yên tâm, người nói là sư gia của hần, ta giúp người, không ai hoài nghi người, đến khi bản thân hần xuất hiện, không người nào có thể nhìn thấy hần."

Trần Nguyên nghe ra ý tứ trong đó, hần cũng biết, nếu như hiện tại mình lại chối từ mà nói, khả năng là cũng không có ai gặp lại chính mình nữa rồi.

Lúc này nói: "Tốt, ngày mai ta đi chuẩn bị mấy trăm túi muối, Tướng quốc yên tâm, ta sẽ mau chóng xuất phát."

Bàng Cát cười lạnh một tiếng: "Mấy trăm túi muối? Người không cần phải tiết kiệm, nếu muốn làm cho bọn họ để mắt đến người, tặng thể diện sư gia Giao Khiếu Thiên, ít nhất cũng phải mấy trăm xe muối."

Lữ Di Giản đặt chén trà xuống: "Vấn đề muối, không cần người phải lo lắng, tất cả chúng ta cũng đã chuẩn bị tốt cho người, đợi người tham gia hết hôn lễ tân khoa trạng nguyên, lập tức lên đường."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vâng, tiểu nhân biết rồi, chỉ là, tiểu nhân còn có một việc, muốn phiền toái Tướng quốc đại nhân."

Lữ Di Giản hỏi: "Chuyện gì?"

Trần Nguyên nhìn Bàng Cát một chút: "Trước đó vài ngày, lão Tam bên trong Mạc Bắc tam hùng tại phủ Thái sư kia, hiện tại đang bị nhốt tại Phủ Khai Phong, tiểu nhân hi vọng Tướng quốc hỗ trợ, để cho tiểu nhân đưa hần ra, trên đường cũng thêm sự giúp đỡ."

.....

Thời điểm tham gia hôn lễ Nhan Tra Tán, Trần Nguyên đã có bộ dạng tiểu lão bản, người đến đều là một ít quan lại quyền quý, xe ngựa kéo bằng ngựa, phía sau là thùng có mái che, cũng sẽ không có vẻ quá mức rùng mình, đánh xe chính là Hàn Kỳ, xe ngựa ngừng lại tại trước cửa nhà Liễu Hồng, Hàn Kỳ lập tức nhảy xuống từ cang xe, xốc màn cửa lên.

A Mộc Đại cười ngựa ở một bên cũng lập tức nhảy xuống, đứng cạnh ở xe ngựa, nhìn tình huống chung quanh một chút, thần sắc kia không khác gì những bảo tiêu của quan lại quyền quý.

Hai bên cửa lớn sắp đặt mái che nắng, chuyên môn nghênh đón tân khách, trong rạp đều có gia đình, đang bận bịu lấy đăng ký cho khách đến đây chúc mừng.

”Bạn tân khoa trạng nguyên, Trần Thế Mỹ Trần chương quỹ tặng trăm ngàn lượng, chúc trăm năm hoà hợp!”

Ra tay một trăm lượng bạc, quả thật có chút hào phóng, nhưng Trần Nguyên bây giờ có thể lấy được ra số tiền kia, là do tiếp nhận nhiệm vụ đi Liêu quốc rồi, Lữ Di Giản và Bàng Cát bàn giao, để cho hắn, vô luận ở địa phương nào, đều phải đem bộ dạng người làm ăn lớn ra trưng bày.

Nhà cửa Liễu Hồng là kiến trúc tiêu chuẩn Tổng triều, bên ngoài một đạo tường vây thấp bé, qua phòng khách, còn có một đạo tường cao, chia nhà cửa làm hai tầng trong ngoài.

Kiến trúc tầng trong càng đa dạng hóa hơn so với tầng ngoài, bố cục chặt chẽ, tất cả kiến trúc tự thành đình viện, bốn phía có tường viện quay chung quanh, dùng để cho người nhà ở lại.

Mà bố trí tầng ngoài, liền đơn giản hơn rất nhiều, dùng rộng rãi làm chủ, chủ yếu dùng để tiếp đãi khách.

Hôn lễ hiển nhiên nằm trong phòng khách tầng ngoài, thời điểm Trần Nguyên đi vào cửa lớn nhà Liễu Hồng, một hạ nhân vội vàng đón chào, khách sáo một phen, mời Trần Nguyên vào vị trí chuẩn bị sẵn, ngồi xuống.

Bàng Thái sư cũng tới, hắn và Nhan Tra Tấn không có giao tình gì, cũng không muốn ngồi cùng một chỗ với những này quân tử chính nghĩa này, sở dĩ tới tham gia trận hôn lễ này, là vì hoàng thượng phái hắn làm đại diện toàn quyền, đến đưa lên một phần lễ cho Nhan Tra Tấn.

Tuy hắn không thể tham dự triều chính, nhưng vẫn phải có tư cách, để Nhân Tông cắt cử hắn tới tham gia hỉ yến.

Phượng Hoàng mất lòng không bằng gà, những lời này thể hiện vô cùng tinh tế trên người Bàng Cát hiện tại, cái loại cục diện tiền hô hậu ủng ngày bình thường, hoàn toàn không có, mà ngay cả những người nịnh nọt kia, chỉ là khách khí lên tiếng chào, sau đó liền ngồi ở bên cạnh Phạm Trọng Yêm và Âu Dương Tu, những người con đường làm quan rộng mở kia.

Sau khi Trần Nguyên đi vào, đầu tiên là bắt chuyện cùng Âu Dương Tu, Âu Dương Tu cũng không có chậm trễ hắn, đứng lên trả lễ.

Sau đó Trần Nguyên liền đi tới trước người Bàng Cát, quy củ khom người chào: ”Tiểu nhân bái chào Thái sư.”

Bàng Cát mỉm cười, ngón tay chỉ một chỗ ngồi bên người, nói: ”Chỗ này có một chỗ không, ngồi ở chỗ này đi.”

Trần Nguyên cũng không khách khí, chậm rãi ngồi xuống: ”Thái sư, trong này có rất nhiều đại nhân ta chưa quen thuộc, khuya hôm nay, nếu như nói sai cái gì, kính xin Thái sư chỉ ra chỗ sai nhiều hơn.”

Bàng Cát rất khinh bỉ, nhìn thoáng qua những quan lớn ngồi ở bên người bọn người Phạm Trọng Yêm kia, hơi đề cao giọng mình một tý, nói: ”Thế Mỹ, ngươi có biết, vị trí bên người lão phu, trước kia luôn luôn là những quan to nhất phẩm kia đến cướp để ngồi hay không?”

Trần Nguyên không nói gì, Bàng Cát nhìn một người ăn mặc võ tướng đối diện, không khách khí nói: ”Ngươi nhìn thấy tướng quân hiên ngang kia hay không? Hắn vốn là môn sinh lão phu, nếu không có lão phu, bây giờ hắn còn đang trong coi kho quân giới đó, Nhậm Phúc, hôm nay ngươi không có ý định đến uống một chén cùng lão phu rồi?”

Trên mặt Nhậm Phúc kia, xanh một hồi trắng một hồi, cuối cùng thật sự không còn biện pháp nào khác, nâng chung trà lên, đi về hướng Bàng Cát, nói: ”Thái sư ban ân, mặt tướng suốt đời khó quên, rượu này chưa từng dâng lên, mặt tướng kính Thái sư một chén nước trước, để biểu đạt lòng cảm kích của mặt tướng.”

Bàng Cát hừ lạnh một tiếng: ”Không cần, lão phu cũng không phải chưa từng uống trà.”

Nói xong, không có chút động tĩnh nào, cứ để Nhậm Phúc đứng đó, tiến lùi không được, vô cùng xấu hổ.

77. Chương 77: Khiêu Khích

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 77: Khiêu khích

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên đứng lên, liếc nhìn Bàn Cát trước, thấy Bàn Cát không phản đối, lúc này mới nâng chung trà lên, nói: "Tiểu nhân lần đầu gặp mặt cùng Nhâm Tướng quân, hay là dùng nước trà kính tướng quân trước một ly, nếu tướng quân muốn uống rượu, tiểu nhân ở trong thành mở một quán rượu, kính xin tướng quân chiếu cố nhiều hơn."

Nhậm Phúc rút cuộc cũng tìm được bậc thang xuống đài, cảm kích liếc nhìn Trần Nguyên, một chén nước trà cầm trong tay, uống một hơi cạn sạch, sau đó liền ôm quyền với Trần Nguyên, quay người đi đến khúc quanh, ngồi xuống trên bàn tiệc, không đáp lời mọi người nữa.

Thời điểm Trần Nguyên ngồi xuống, Bàn Cát thấp giọng nói: "Người xem xem, lão nhân ngồi tại vị trí thứ nhất đối diện kia thế nào? Hẳn chính là Hạ Tung, hai người ngồi ở bên cạnh hắn, chính là huynh đệ Tổng Kỳ và Tổng Ngựa, Tổng Kỳ lần này chính là sứ thần hoàng thượng sai khiến đi Liêu quốc, người đi lần này, đầu tiên phải không từ thủ đoạn ngăn cản Tổng Kỳ hoàn thành nhiệm vụ, hiểu chưa?"

Bàn Cát thành thật với nhau như thế, cái gì cũng nói, lộ ra là coi hắn là người một nhà, từ những lời này, có thể thấy được, Bàn Cát là một gia hỏa không từ thủ đoạn, bất kể hậu quả.

Phải biết rằng, lần này có thể thành công hay không, quan hệ đến tình thế biên cương Đại Tống, thậm chí quan hệ đến vận mệnh Tống triều vài thập niên sau này, loại chuyện lớn như thế, hẳn cũng có thể lấy ra làm tranh đấu tư nhân, quả nhiên là không hổ danh Bàn Thái sư, nhân vật lưu danh lịch sử.

Trần Nguyên nhìn bọn người Âu Dương Tu đối diện, một đám người đường làm quan rộng mở, nghĩ đến bọn hắn ngày sau cũng là bị giết, lưu vong, kể cả Phạm Trọng Yêm, lo nỗi lo của thiên hạ trước, đều biệt xứ tha hương, trong lòng không khỏi có chút buồn vô cớ, mà Bàn Cát, cũng nhất định bị tịch thu gia diệt tộc, cái này chính là biết trước vận mệnh thống khổ.

Trần Nguyên không nhịn được, hứng thú có chút tiêu điều, lại càng cảm thấy, an ổn làm chút ít mua bán, ai dúi to liền ôm lấy, thích hợp với mình hơn nhiều.

Đáng tiếc, mình đã bị Lữ Di Giản cột vào xe ngựa, bây giờ nói mà không làm? Không cần người khác, Lữ Di Giản và Bàn Cát sẽ không bỏ qua cho mình.

Đang suy nghĩ, pháo đốt bên ngoài bỗng nhiên vang lên, mọi người vội vàng đứng lên, ào ào nói: "Người sắp tới rồi!"

Trần Nguyên cũng ngẩng đầu nhìn lại hướng cửa ra vào, chỉ thấy đi vào đầu tiên cũng không phải hai vợ chồng, mà là một người nữ tử yểu điệu mặc gấm hồng, sau khi nàng kia vào cửa, ngẩng đầu lên, liếc nhìn mọi người.

Nàng vừa nhắc mắt, Trần Nguyên không khỏi có chút ngây người, bởi vì ánh mắt nữ tử này cực kỳ trêu chọc người, như có một cái móc, móc rất nhiều ánh mắt nam nhân trong phòng, kể cả Trần Nguyên, đều nhìn vào mắt nàng.

Sau khi vào cửa, nàng dùng âm luật hát lên bài từ: "Gấm Tứ Xuyên địa y bình phong. Gập lại như hành lang gấp khúc, đêm yên tĩnh rảnh rỗi kiểm tra. Ngọc điêu khắc ngăn cản trắng non, Chu phi nửa dậy người nhìn qua. Xoáy ầm lò đun nước nóng. Cánh ngọc thụ nhô ra, quanh co khúc khuỷu. Rượu ngấm vào người, khí xuân dần dần lay động, uyên ương trở mình theo sóng hồng."

Một khúc ca xong, Âu Dương Tu liền hô to một tiếng: "Tốt! Tốt! Trần gia nương tử quả nhiên tài tình xuất chúng! Nghe lời lẽ sắc bén này, tất nhiên là xuất ra từ Liễu Tam biến kia."

Nữ tử nhìn về hướng Âu Dương Tu, nói: "Âu Dương đại nhân quá khen, nếu Liễu Thất Lang biết người khích lệ hấn như thế, nhất định phải sẽ uống hai chén cùng người."

Bàng Cát không đứng lên như mọi người, cười lạnh một tiếng, nói với Trần Nguyên: "Cô gái này là danh kỹ Biện Kinh, họ Trần, tên Sư Sư, cũng chỉ có Âu Dương Tu và những hủ nho này đi hao phí bạc nghe nàng hát cái gì từ khúc, lão phu tìm nàng mấy lần, đều là trực tiếp dùng kiệu nhỏ, mang vào trong phòng ngủ."

Trần Nguyên biết rõ, những quan lại quyền quý Tống triều này đám, ở bên ngoài phần lớn đều có cất dấu ca kỹ, như Tô Đông Pha, còn đem ca kỹ mình nuôi dưỡng, đưa cho bạn tốt, để hiển lộ rõ ràng, rằng mình có khí chất văn nhân.

Có lẽ tục lệ lúc này là như thế, nhưng là Trần Nguyên vô pháp tiếp nhận, lý luận của Trần Nguyên là, ta có thể có rất nhiều nữ nhân, dù cho ta để trong nhà, không dùng đến rồi, cũng tuyệt đối sẽ không mang ra ngoài tặng người.

Ánh mắt nàng kia lúc này cũng chuyển qua mặt Trần Nguyên, chỉ là nhẹ nhàng dừng lại thoáng một tý, liền chuyển sang nơi khác.

Bị nữ tử mỹ mạo khinh thường, cảm giác vẫn cứ sinh ra, cái này lại làm cho Trần Nguyên có chút tức giận, nhìn kỹ eo Trần Sư Sư, mạnh mẽ rót một chén nước trà vào bụng, trong lòng thầm nghĩ: "Nhìn ta áo ngắn liền xem thường ta sao? Ngày mai ta đã đi rồi, không có thời gian đi tìm người, chờ ta trở lại, nhất định phải đi cho người biết lợi hại của ta!"

Tiếp theo, Trần Nguyên bỗng nhiên nhìn thấy thân ảnh Lăng Hoa, sau khi Lăng Hoa vào cửa, con mắt cũng nhìn bốn phía, thẳng đến lúc trông thấy Trần Nguyên, mới ngừng lại.

Ánh mắt của hai người đan vào cùng một chỗ, Trần Nguyên lập tức quên sạch sẽ việc muốn cho Trần Sư Sư kia biết lợi hại.

Lăng Hoa lôi kéo dây đỏ sau lưng, dìu dắt Liễu Kim Phượng tiến đến, lần này mới bắt đầu, bốn phía chúc mừng lập tức vang lên thanh âm, chung quanh, chút ít văn nhân kia đều dùng từ ngữ trau chuốt hoa lệ nhất của mình, nói chúc tụng cho phu thê, thêm vào một ít không khí vui mừng.

Trần Nguyên cũng muốn chen lên, cùng Nhan Tra Tấn nói cái gì đó, nhưng vừa đi hai bước, lại phát hiện một người bỗng nhiên ngăn lại hấn: "Ai, huynh đài có thể chậm một bước hay không?"

Trần Nguyên xem xét, đúng là Tống Kỳ kia, lập tức dừng bước lại, cực kỳ lễ phép, ôm quyền nói: "Tống đại nhân có chuyện gì chỉ giáo sao?"

Tống Kỳ mỉm cười: "Chỉ giáo không dám nhận, chỉ là, tại hạ luôn luôn không đồng hành cùng người buôn bán nhỏ, xin huynh đài tự trọng."

Sau khi nói xong, Tống Kỳ bày ra một tạo hình tự nhận là rất tiêu sái, đi đến bên người ca kỹ Trần Sư Sư kia: "Sư Sư cô nương, tại hạ ngày luôn viết vài thủ từ, nếu là cô nương có rảnh, giúp tại hạ phổ một khúc nhạc, như thế nào?"

Trần Sư Sư kia hiển nhiên coi Tống Kỳ Âu Dương Tu như là cha mẹ ban áo cơm cho nàng, xoay đầu lại, ánh mắt dĩ nhiên vẫn trêu chọc người như lúc vào cửa, lập tức nói chuyện cùng Tống Kỳ.

Trong lòng Trần Nguyên tức giận Tống Kỳ kia làm hấn nhục nhã, hấn không cho là mình buôn bán sẽ kém người, bằng vào bốn sự kiếm tiền, chỉ cần không trái với luật pháp và đạo đức xã hội cơ bản, bất luận kẻ nào, không có bất kỳ lý do gì để can thiệp vào công việc của mình.

Đương nhiên, người có thể khinh bỉ ta, nhưng người không thể làm nhục nhã ta trước mặt mọi người.

Càng nghĩ càng tức, Trần Nguyên không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Tống đại nhân rất có bốn sự làm quan, so với kia Liễu Tam Biến thì mạnh hơn rất nhiều, cái bốn sự điền từ này, có lẽ là không nên xuất ra, tránh để người ta nhảy dựng lên."

Tống Kỳ nghe xong lời này, trợn mắt quay đầu lại, trong mắt hấn, chính mình đối với một người buôn bán, là có thể muốn làm gì thì làm, coi như mình vừa rồi nhục nhã Trần Nguyên, Trần Nguyên cũng chỉ có thể coi như sự tình gì cũng đều chưa phát sinh.

Một bên, Âu Dương Tu lại biết rõ, Trần Nguyên vô luận cơ trí hay là tài năng, đều thắng Tống Kỳ một bậc, hơn nữa tiểu tử này là nhân vật cái gì cũng dám đùa, sợ Tống Kỳ tự rước lấy nhục nhã, vội vàng tiến lên nói: "Tống đại nhân, hôm nay là ngày mừng rỡ của tân khoa trạng nguyên, Sư Sư cô nương còn muốn hát khúc vui mừng, cái sự tình điền từ này, ngày sau hãy nói cũng không muộn."

Tống Kỳ khinh bỉ nhìn thoáng qua Trần Nguyên, sau đó nói với Trần Sư Sư: "Sư Sư cô nương, người nghe bài từ này của ta, xem như thế nào."

Nói xong, nhẹ giọng ngâm tụng: "Thêu màn mệnh mỏng, màn bay pháp phối. Xuân ngủ hằng năm, vậy hãm trong làn sóng yêu kiều. Mặt ngọc ẩn ẩn lưu lại ngắn trên gối, nghiêng đầu, trâm cài tóc trượt ra. Xa xa, mộng mơ tự dừng dừng lại. Nước mắt rơi, phá gió bay lên. Cứ vậy mà làm mặt đầy nước xuân, tâm hồn thiếu nữ đây tình ý vô hạn."

Cái này là điền dựa theo làn điệu Điệp Luyến Hoa, Trần Sư Sư hát nhẹ một lần, xác thực rất hợp, hơn nữa văn từ cũng là không thể bắt bẻ, lúc này liền cười duyên rũ nói: "Tống đại nhân quả nhiên giỏi văn, ta bội phục."

Tống Kỳ cực kỳ đặc ý: "Còn muốn Sư Sư cô nương hát một lần."

Con mắt đảo qua Trần Nguyên: "Tại hạ tự hỏi, điền từ so ra thì kém Liễu Tam Biến kia, chỉ là, cũng mạnh hơn ra rất nhiều so với một ít người buôn bán nhỏ."

78. Chương 78: Nam Nhân, Đều Là Như Vậy

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 78: Nam nhân, đều là như vậy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên lúc này cười nói: "Đại nhân nói lời này liền sai rồi, mùi rượu có gì không tốt? Rượu vốn là tài văn chương, nếu không có rượu, tại sao có thể có trăm tác phẩm xuất sắc của Lý Thái Bạch? Rượu có tin mừng, nếu không có rượu, chẳng phải Tào Mạnh Đức phải dùng nước lấy hứng? Rượu có thể làm cường tráng khí, Tào Tử Kiến là một kẻ Thư sinh, cũng có thể mượn rượu làm ý chí quân đội cường tráng, rượu có khí ân ái, cho nên mới dùng rượu làm mối, rượu có khí phách, trước khi tướng sĩ xuất chinh, dùng rượu cường tráng sĩ khí, nếu không có chúng ta, những người bán rượu này, hôm nay, không biết đại nhân còn thừa bao nhiêu tài năng?"

Trần Thế Mỹ vốn là trạng nguyên, tăng thêm tri thức hơn một nghìn năm trong ý nghĩ Trần Nguyên bổ sung cho hắn, nói một phen này, vậy mà lại làm cho Tống Kỳ nhất thời ghen lời.

Âu Dương Tu trông thấy Tống Kỳ xấu hổ, vội vàng ngắt lời: "Tống đại nhân, chúng ta đi đến chỗ chú rể, nói vài câu chúc mừng nhé?"

Nói xong, liền kéo Tống Kỳ đi.

Trần Nguyên lúc này căn bản không muốn cứ như vậy mà buông tha Tống Kỳ, mắt thấy một đám người đi đến trong phòng, hắn lại đi theo sau lưng Tống Kỳ.

Đợi thời điểm Tống Kỳ kia muốn vượt qua cánh cửa, một chân vừa mới vượt qua, một chân khác vẫn còn ở bên ngoài, đang chuẩn bị về phía trước, Trần Nguyên bỗng nhiên nâng chân lên, thoáng một tý đã vòng qua cái chân Tống Kỳ đang định đi lên phía trước, kéo trở về.

Tổng Kỳ kia cũng là một Thư sinh, tuy thủ pháp đánh lén của Trần Nguyên không cao minh, lại đủ để cho hắn không giữ được thân hình.

Mọi người đang đứng tại trước mặt chú rể, chờ Bàng Cát nói hai câu lời chúc mừng đầu tiên, bởi vì Bàng Cát là hoàng thượng phái tới, hắn là đại biểu hoàng thượng đến chúc mừng chú rể, mặc dù những người thanh cao kia xem thường Bàng Cát, lại cũng không dám nói chuyện trước mặt hắn.

Bàng Cát chứng kiến biểu lộ của mọi người, trong lòng không khỏi đắc ý, âm thầm nghĩ, coi như mình hiện tại thất thế, chỉ cần có hoàng thượng, cây đại thụ khổng lồ để hóng mát, bọn hắn lại có thể làm gì được mình?

Nghĩ tới đây, không khỏi ngẩng đầu của mình cao cao, lạnh nhạt quét một vòng xung quanh, sau đó phát ra một tiếng khịt giọng mũi với Hạ Tung kia, cái bộ dáng tiểu nhân hiển lộ không bỏ sót một chút nào.

Bọn người Âu Dương Tum đối với cái ánh mắt này của Bàng Cát, đều rất là tức giận, nhưng cũng không thể tránh được.

Khi bọn hắn cảm giác Bàng Cát hơi quá phận, chỉ thấy bước chân Tổng Kỳ kia lảo đảo, thoáng một tý đã vọt tới trước ngực Bàng Cát, đẩy ngã cả người Bàng Cát lên trên giường Nhan Tra Tấn chuẩn bị động phòng.

Cái này cũng chưa tính, bỗng nhào vào người Bàng Cát, tay của hắn rõ ràng vung từ trên xuống dưới, "bốp!" một tiếng, rơi vào trên mặt Bàng Cát.

Trong lúc nhất thời, trong phòng mới vừa rồi còn cực kỳ náo nhiệt, lập tức yên tĩnh trở lại, Bàng Cát ngây ngẩn cả người, Tổng Kỳ cũng ngây ngẩn cả người, hai người nằm ở trên mặt giường lớn chuẩn bị vì chú rể kia, nhất thời không nghĩ tới việc đứng dậy.

Một bên, bọn người Âu Dương Tu cũng là ngẩn ngơ, nói thật, bọn hắn vốn là hận thấu xương đối với Bàng Cát, tuy cảm thấy Nhân Tông xử trí nặng đối với Bàng Cát, nhưng bọn hắn vẫn thấy chưa đủ, dựa theo ý nghĩ của bọn hắn, Nhân Tông nên xét nhà diệt tộc Bàng Cát, đánh Bàng nương nương vào lãnh cung, đây mới là minh quân.

Mà tay Tổng Kỳ thoáng một tý rơi vào trên mặt Bàng Cát, phản ứng đầu tiên của bọn hắn đều là: "Đã ghiền!"

Đặc biệt là Hạ Tung, trong lòng thầm suy nghĩ đến, chính mình thu nhiều môn sinh đệ tử như vậy, không ngờ rằng, Tổng Kỳ rõ ràng dám nhục nhã Bàng Cát, hắn động một ánh mắt, liền động nắm tay, thật sự cảm thấy vô cùng vui mừng.

Ngay sau đó, đều cực kỳ kỳ quái, Tổng Kỳ bình thường hào hoa phong nhã, chú ý lễ nghi, làm sao lại làm ra hành động vĩ đại làm nhân tâm sáng khoái bậc này đến?

Chính đang lúc mọi người buồn bực, bỗng nhiên nghe thấy Bàng Cát phát ra một tiếng hí: "Hả! Người đánh ta? Lão phu liều mạng với người!"

Nói xong, cả người xoay một cái, liền đề lên trên người Tổng Kỳ.

Dù sao Tổng Kỳ kia cũng nhanh hơn một chút, vội vàng chạy khỏi giường, mọi người tranh thủ thời gian đi lên ngăn lại, Bàng Cát đã khi nào bị người tát ở trước mặt bao nhiêu người? Tuy không đau, trên mặt này cũng nóng rất.

Lúc này hắn đã đánh mất lý trí rồi, vài người quan viên trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, rõ ràng đều đến kéo hắn, giống như một con trâu đực, không đánh Tổng Kỳ kia không thể dừng lại.

Thẳng đến sau khi Bao Chứng đi vào, vội vàng để cho Tổng Kỳ đi ra ngoài trước, sau đó mới an ủi Bàng Cát: "Thái sư, Tổng Kỳ kia động thủ trước mặt mọi người, xác thực không nên, đây là hỉ yến của tân khoa trạng nguyên, Thái sư là thay hoàng thượng đến, ngày mai, Bao Chứng tất nhiên sẽ cùng Thái sư, tố cáo Tổng Kỳ kia!"

Bàng Cát lúc này mới an tĩnh lại, vẻ mặt tức giận, sửa sang quần áo bị mọi người lôi kéo nhăn lại, ngón tay chỉ mọi người trong phòng, nói: "Các người đều thấy được, ngày mai vạn tuế hồi, hi vọng các người, những

chính nhân quân tử này, không cần phải trợn tròn mắt nói lời bịa đặt.”

Bao Chứng ôm quyền lần nữa, nói: ”Thái sư yên tâm, đúng là đúng, sai chính là sai, ngày mai Bao Chứng nhất định sẽ nói chuyện vì Thái sư.”

Một bên, lòng mày bọn người Hạ Tăng không khỏi nhú lại, bọn hắn cũng ý thức được, Tống Kỳ tát một cái này, tuy trong lòng mọi người đã ghiền, nhưng Bàng Cát dù sao cũng là hoàng thượng phái tới, nếu hoàng thượng truy cứu, vấn đề này thật sự có thể không dễ làm.

Bị Tống Ngựa khiêng đi ra ngoài, lúc này về mặt Tống Kỳ cũng rất phần nộ, Tống Ngựa nhìn sắc mặt Tống Kỳ, có chút trách cứ, nói: ”Nhị đệ, nếu người muốn đánh Bàng Cát kia, vì sao lại đi chọn hôm nay? Ta biết rõ thân thái vừa rồi của hắn làm cho người ta chán ghét, chỉ là, người cũng không tránh khỏi quá vội động rồi!”

Miệng Tống Kỳ giật giật hai cái, nắm tay thành quyền, nện ở trên cây bên cạnh, nhìn đồng liêu chung quanh vây quanh hắn, hung hăng nói: ”Chư vị, các người có từng thấy, vừa rồi, sau khi ta vào cửa, là đồ hỗn láo nào ngáng chân ta?”

.....

”Xin hỏi người bán quầy rượu, ngoại trừ có tài khí, không khí vui mừng, khí cường tráng, khí phách và khí ân ái, còn có cái khí gì?” Trần Sư Sư tại đứng dưới cây, ngẩng đầu hỏi Trần Nguyên vấn đề này.

Trần Sư Sư lúc này, ánh mắt nhìn Trần Nguyên đã không còn tia nhàn nhạt không đếm xỉa kia, rất khác biệt, cái mị nhãn câu hồn phách người kia, bây giờ lại nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên.

Trần Nguyên cười nói: ”Rượu còn có son phấn khí.”

Trần Sư Sư che miệng cười một tiếng: ”Trong rượu nhà ai có son phấn khí?”

Trần Nguyên bước một bước tới gần nàng, nàng cũng không né tránh, ngược lại, còn đứng thẳng người lên, Trần Nguyên tựa ở bên tai của nàng, nói: ”Ta nghĩ, rượu trong phòng cô nương, son phấn khí nhất định rất đậm, lúc nào tại hạ có thể may mắn, đi nhắm nháp thoáng một tý?”

Sau khi Trần Sư Sư nghe hắn nói xong, dùng bàn tay nhẹ nhàng nhấn một cái trước ngực Trần Nguyên, đẩy thân thể Trần Nguyên về đằng sau.

Một cái nhấn này, kỳ thật không dùng bao nhiêu lực lượng, nhưng có mấy nam nhân, nguyện ý để mất phong độ, tại trước mặt nữ tử phong tình vạn chủng như thế này?

Trần Nguyên lui về phía sau theo bàn tay của nàng, trên mặt Trần Sư Sư hiện lên một bộ dáng thẹn thùng mê người, nói: ”Người rõ ràng chính là người bán rượu, vì sao còn muốn đòi rượu nhà ta?”

Cánh tay Trần Nguyên sờ một chút trên tay nàng, Trần Sư Sư làm bộ muốn đánh, Trần Nguyên lại không né tránh, để tay vừa sờ Trần Sư Sư tại dưới mũi, hít một hơi thật dài, nói: ”Rượu của ta, đều là khí tiền bạc, nào có mùi rượu như trong gian phòng cô nương?”

Trần Sư Sư cười ha ha một tiếng, nói: ”Người lại làm người ta vui vẻ, nếu người nào lấy người, cũng là đã tu luyện được phúc phận tốt.”

Trần Nguyên lại tới gần nàng một chút, nói: ”Cô nương quốc sắc thiên hương, nếu người nam nhân nào lột mắt xanh của cô nương, cũng không uống cuộc đời này.”

Hai người đang tán tỉnh nhau, Trần Nguyên chợt nghe một hồi tiếng bước chân nặng nề chạy tới phía sau mình, nhìn lại, nhưng lại là Lăng Hoa, nàng đang xanh mặt, cũng không để ý đến hắn, đi thoáng qua bên cạnh.

Trong lòng Trần Nguyên thầm kêu không xong, bình dấm chua này bùng phát rồi.

Trần Sư Sư kia nhìn Lăng Hoa rời đi, nhẹ nhàng cười một tiếng: ”Người còn không đuổi theo?”

Trần Nguyên xấu hổ, cười một chút, không còn bộ dáng tiêu sái thông dong vừa rồi, cũng không kịp chào nàng một câu, nhanh chân đuổi theo Lăng Hoa, sau lưng, trên mặt Trần Sư Sư hiện lên vẻ cười nhạo, thở dài sâu kín: ”Nam nhân, đều là như vậy.”

79. Chương 79: Bá Đạo

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 79: Bá đạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên hao hết miệng lưỡi, muốn cho Lăng Hoa tin tưởng, hắn và Trần Sư Sư trong lúc đó, chỉ là tham khảo một ít vấn đề điền từ, sở dĩ cách nhau gần như vậy, hoàn toàn là vì không để cho người khác nghe thấy mà thôi, thật sự không có cái gì khác.

Hắn nói xong, Lăng Hoa nghe, trên mặt một điểm biểu lộ đều không có, cũng không biết nàng bị Trần Nguyên thuyết phục rồi, hay là mình đã nghĩ thông suốt, hoặc là dứt khoát tìm một lý do, chính mình cũng quá tin tưởng, để tự lừa gạt mình.

Dù sao, Lăng Hoa cũng đã tha thứ cho Trần Nguyên.

Liêu Hồng gia đình cũng bắt đầu mang rượu lên, trong bữa tiệc, không khí không phải quá vui sướng, Bàng Cát còn ngẫu nhiên có một loại xúc động, muốn đem chén rượu hất tới hướng Tống Kỳ ngồi đối diện, may mắn ác quỷ trong tâm đã khống chế được rồi, không phát sinh xung đột lần nữa.

Tan tiệc, Trần Nguyên và Lăng Hoa ngồi một chiếc xe ngựa, cùng về nhà, ba ngày không thấy, trong xe ngựa, Trần Nguyên tự nhiên không thiếu được chiêm chút ít tiện nghi tay chân.

Hắn nghĩ đến, có phải là khuya hôm nay, nên biến cô nương này thành phụ nữ, chính mình ngày mai sẽ phải rời đi, một chuyến này ra khỏi nhà, lúc nào có thể trở về, không có định kỳ, đem một tiểu cô nương đã đến niên kỷ lập gia đình như vậy, để ở trong nhà, quả thực có chút không yên lòng.

Nhưng ngẫm lại, việc này có lẽ là rất nguy hiểm, chính là Bàng Hỉ kia, nói là phải đi bảo vệ mình, kỳ thật cũng có ý giám thị mình, trên đường đi, hắn lấy thân phận người buôn lậu, vốn đã nguy hiểm, nhiệm vụ đến Yên kinh, lại càng một điểm đầu mối đều không có, hơi có sai lầm, khả năng liên không về được.

Nếu hiện tại biến nàng thành phụ nữ, chính mình lại không có biện pháp trở về, đây chẳng phải là hại nàng cả đời sao? Hay là thôi đi.

Đợi lúc trở rồi nói sau, ngược lại, Hồ Tĩnh kia, lúc này đây cùng mình đi Liêu quốc, trên đường đi nhất định phải tìm cơ hội biến nàng thành phụ nữ.

Tất cả đều đã chuẩn bị xong, Bàng Cát và Lữ Di Giản mặc dù là người xấu, nhưng hiệu suất làm việc của bọn hắn vẫn rất cao, đặc biệt là tại thời điểm hại người, hiệu suất của bọn hắn làm cho người ta khó có thể tin. Chỉ một hai ngày công phu, ngựa, xe, toàn bộ đều chuẩn bị sẵn sàng, Bàng gia và phủ Tướng quốc đều tự đưa một ít gia đình tới, lại chiêu mộ một ít người nhàn tản đầu đường, vì Trần Nguyên, kiến tạo một chi thương đội hơn hai trăm người.

Cỗ xe kéo, đều là đồ sứ, dùng để ứng phó quan binh một đường kiểm tra, chờ đến Bảo Định, lại dỡ đồ sứ xuống, thay muối ăn, Trần Nguyên liền chính thức trở thành sư gia số một của Giao Khiếu Thiên, một thương nhân buôn lậu hàng rồi.

Tất cả đều chuẩn bị xong, cũng chẳng có lý do tiếp tục lưu lại, nhưng Lăng Hoa tổng biệt bằng nước mắt, lại để cho Trần Nguyên quay đầu mấy lần, việc sinh ý vừa mới khởi sắc kia, lại để cho hắn nóng ruột nóng gan, nhưng dưới sự thúc giục của Bàng Hỉ, Trần Nguyên chỉ có thể đạp lên xe ngựa, bước thượng, đi đến Liêu quốc.

Nhân duyên Trần chương quỹ chúng ta coi như không tệ, những hàng xóm láng giềng kia, trông thấy hắt lên xe ngựa, chuẩn bị rời đi, đều chạy tới hỏi thăm một tiếng, ví dụ như, đi chỗ nào, làm cái mua bán gì, các loại....

Đối mặt một đoàn xe hơn hai trăm người tạo thành như vậy, trong giọng những người hỏi thăm kia, phần lớn bao hàm lấy một ít hâm mộ và ghen ghét.

Đối với những người quen láng giềng kia, hắt nói mình đi làm việc buôn bán, sinh ý rất lớn.

Đối với Lăng Hoa và chương quỳ, chút ít người quan tâm mình, hắt nói là đi làm buôn lậu, cùng Tướng quốc đại nhân, còn có Bàng Thái sư, ba bên cùng hợp tác, cho nên rất an toàn, bảo bọn hắt yên tâm.

Chính thức biết rõ tin tức, là hai người hắt và Bàng Hỷ, bởi vì bọn họ muốn đi Liêu quốc, mục đích là làm gián điệp, gián điệp là nhiệm vụ rất nguy hiểm, để tránh né nguy hiểm, thân là một người gián điệp, yêu cầu cơ bản nhất, chính là phải hiểu được, bí mật khi đến chính mình, đã ngưng hắt.

Cho nên, Hồ Tĩnh và A Mộc Đại cùng Trần Nguyên cùng đi Liêu quốc, cũng không rõ ràng ý đồ chân chính trong đó.

A Mộc Đại nhìn Bàng Hỷ, trong lòng còn cực kỳ rối rắm, nếu như nói Bạch Ngọc Đường giết nhị ca hắt, còn có thể giải thích vì lập trường song phương bất đồng, như vậy, Bàng Hỷ cử động giết lão Đại, chính là không thể tha thứ.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Bàng Hỷ, A Mộc Đại có một loại xúc động, muốn dốc sức liều mạng.

Bàng Hỷ cười một chút về phía hắt, nụ cười này có rất nhiều ý tứ, đầu tiên, trong mắt người giang hồ, đây là Bàng Hỷ bảo hắt không phải nhớ kỹ sự tình dĩ vãng, tiếp theo, là Bàng Hỷ nói cho hắt biết, hắt không báo được thù, đừng nghĩ cái này nữa.

Xe ngựa rất nhanh chuẩn bị đi, ngay tại thời điểm Trần Nguyên chuẩn bị xuất phát, bỗng nhiên tiếng vó ngựa rầm rầm truyền tới, hơn mười con khoái mã dừng lại giữa đội xe.

Lập tức mười mấy kỵ sĩ, tay cầm trường thương, trong ánh mắt để ra một vẻ lo lắng, trông thấy trên trăm chiếc xe ngựa ngừng cùng một chỗ, đầu lĩnh kia không nói hai lời, quát: "Tìm!"

Trần Nguyên sửng sốt, hắt phát hiện kỵ sĩ đầu lĩnh này lại là nữ, cầm trong tay một cây trường côn, trong thần sắc có chút uy vũ.

Hắt không rõ ràng người này rốt cuộc muốn tìm cái gì, cũng không biết những người này rốt cuộc là ai.

Những người này, hiện tại làm một loại hành vi bá đạo, cho dù người là người của quan phủ, ít nhất cũng nên hỏi trước, hỏi xem cái xe này là của ai, cho dù người là cường đạo, ít nhất cũng nên nói trước, xem người muốn tìm cái gì đó.

Chỉ là, Trần Nguyên không nói gì, có một việc hắt có thể khẳng định, những kỵ sĩ này rất trâu, ít nhất còn trâu hơn so với Bàng Hỷ, bởi vì Bàng Hỷ nhìn những người này điều tra cả đoàn xe, rõ ràng không có một chút bộ dạng định ra tay.

Trần Nguyên nhìn hắt hồi lâu, hi vọng hắt đi tận lực làm hết chức trách bảo tiêu, nhưng, Bàng Hỷ né tránh ánh mắt Trần Nguyên, thờ ơ ngẩng đầu, nhìn bầu trời, phảng phất cái đoàn xe này chỉ là của riêng Trần Nguyên, không có chút quan hệ nào cùng hắt.

Trần Nguyên thấy hắt như vậy, chỉ biết những người này không dễ chọc, trong lòng thâm nghĩ, Bàng Hỷ người đã giả bộ như không phát hiện, ta cũng không nói chuyện, dù sao ở phía trên xe, chỉ là một chút đồ sứ, không có mấy cái gì đó đáng để dấu, nếu muốn tìm cái gì, cứ để cho bọn họ lục lọi, lấy hết rồi, thiếu cái gì lại hỏi Lữ Di Giản là được, Bàng Hỷ cũng không dám đắc tội người ta, mình cũng không đi lên.

Những người này và võ sư Trần Nguyên gặp tại phủ Thái sư, hay hào kiệt Tân Nhạc lâu, hoàn toàn bất đồng, từ động tác bọn hắt điều tra xe ngựa, còn có tư thái trên lưng ngựa, rõ ràng có thể thấy được, bọn hắt tuyệt đối đều được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Chỉ là, những người này còn rất khách khí, tuy làm rối loạn một ít thứ gì đó, nhưng không đánh nát đồ sứ, một lát sau, đã điều tra xong, nữ kỵ sĩ lĩnh đội kia thấy không có kết quả, lập tức la lớn: "Ai là Xa lão bản?"

Trần Nguyên không muốn đứng ra cũng không được rồi, vài bước chạy đã đến trước mặt nữ nhân kia, Trần Nguyên luôn luôn rất có hứng thú đối với nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân làm một ít chức nghiệp, cho tới bây giờ hắn chưa từng tiếp xúc qua, ví dụ như, lúc trước, lần đầu tiên tiếp xúc Hồ Tĩnh, là nữ hiệp khách, hắn cũng dám khinh nhờn nàng.

Nhưng thời điểm đối mặt nữ tướng quân này, Trần Nguyên lại biến thành cực kỳ thành thật, hắn cũng không biết đây là vì cái gì: "Tiểu nhân chính là chương quầy đoàn xe chỗ này, xin hỏi ngài có cái gì phân phó?"

Người nọ liếc nhìn Trần Nguyên, lại nhìn Bàn Hỉ bên cạnh, nói: "Thì ra Bàn tổng quản cũng ở nơi đây, vậy là tốt rồi, có người quen dễ nói chuyện."

Bàn Hỉ cũng không trốn được rồi, rốt cục cũng chuyển đầu của hắn qua, liền ôm quyền nói với nữ kỵ sĩ kia: "Tiểu nhân bái kiến Hỏa Soái, không biết Hỏa Soái tìm cái gì? Tiểu nhân có thể giúp đỡ sao?"

Nữ kỵ sĩ nói: "Nhìn thấy tiểu thiếu gia nhà ta ở đây không?"

Bàn Hỉ sưng sờ, lắc đầu: "Không có."

Nữ kỵ sĩ không nói nhiều, cánh tay ném một thỏi bạc về hướng Trần Nguyên: "Đắc tội." Mang theo một đội kỵ binh, tiếp tục đuổi hướng phía trước.

Nữ kỵ sĩ đi rồi, Trần Nguyên đi đến trước mặt Bàn Hỉ, nhỏ giọng hỏi: "Ai vậy?"

Bàn Hỉ thở dài một hơi sâu kín, nói: "Là nha đầu phủ người ta."

Trần Nguyên rất kinh ngạc, hỏi: "Người là quản gia phủ Thái sư, còn sợ một nha đầu?"

Bàn Hỉ cười cười: "Một nửa là sợ, một nửa là không muốn động đến nàng."

Cho dù có một nửa là sợ, đó cũng là sự tình cực kỳ khủng khiếp, phải biết rằng, luận thân phận, Bàn Hỉ là quản gia phủ Thái sư, luận võ công, một thân Thiết Bố Sam đao thương bất nhập kia, vô cùng khủng bố.

Bàn Hỉ phảng phất biết rõ Trần Nguyên đang suy nghĩ gì, vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: "Đi thôi chương quầy, đều nói trước cửa Tể tướng là quan Tứ phẩm, nhưng phủ người ta, một nha đầu nhóm lửa đều là quan to nhất phẩm, hay là được hoàng thượng ngự tứ danh xưng, hiện tại biết là người nào chưa?"

Trần Nguyên đương nhiên biết rõ, miệng mở thật to, nhìn bóng lưng chạy như bay mà đi kia, thì thào nói một câu: "Thần tượng quá!"

Đồng Lam Phương

80. Chương 80: Mùi Máu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 80: Mùi máu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tại thời điểm Trần Nguyên đang sùng bái nhìn cái bóng lưng kia đi xa, Bàn Hỉ lại phát tay, hô một tiếng với đoàn xe: "Tốt rồi, kiểm tra xe một lần nữa, chuẩn bị xuất phát!"

Trần Nguyên dẫn người sửa sang lại hàng hóa vừa bị rối loạn, làm một người chương quầy không có phẩm cấp, tự nhiên không thể yêu cầu nha hoàn nhất phẩm người ta tới, dọn xong hàng hóa rồi lại đi, một ít

chuyện này, liền tự mình động thủ, xa phu và tiểu nhị, nguyên một đám đi theo bên cạnh, một lần nữa cất kỹ những thùng chứa đồ sứ kia.

Mặt sau cùng đoàn xe, một thân ảnh lén lút lút lút vọt ra, mặc trên người một kiện áo ngắn, cũng không hợp với thân thể, đang muốn đi xuyên qua đường phố.

Mặt sau, xa phu nhìn chiếc xe ngựa mới vừa rồi bị những kia kị sĩ thuận tay leo lên, mở vài cái rương ra, vớt xuống dưới đất, chứng kiến người nọ, lập tức hô: "Này, tiểu tử, qua đây giúp ta đem chuyển những thứ này lên xe!"

Thân ảnh kia sững sờ, dừng bước lại, ngón tay chỉ vào cái mũi mình: "Người hô ta?" Tuổi không lớn lắm, bộ dạng chừng hai mươi, mặt bạch ngọc, rất không tương xứng cùng một thân áo ngắn và cách ăn mặc của hắn.

Xa phu gật đầu: "Không hô người thì hô ai, đến làm việc, ta chuyển một cái, người một cái, người cho rằng mặt trắng là không phải làm việc sao?"

Xa phu nói xong, chính mình ôm lấy một cái thùng rất nặng, cái thứ hai, một người không thể ôm lấy lên, trong miệng phát ra tiếng bực tức: "Những người kia, sao khí lực lớn đến như vậy, cái thùng này ta nhìn hẳn vung tay lên liền bay ra rồi, cũng không biết là làm thế nào nữa."

Người nọ đã đi tới, lại cũng chỉ dùng một tay nhắc lên, một cái rương lập tức bay sang, vũng vàng rơi ở trên xe ngựa.

Xa phu nhìn thấy, con mắt trũng thật lớn: "Ai ui, không nhìn ra, tên mặt trắng người cũng có chút khí lực."

Người trẻ tuổi kia cười ha ha một tiếng, trong nháy mắt công phu, chuyển toàn bộ vài cái rương lên trên xe, xa phu nhìn mà cao hứng, đơn giản là ngồi ở càng xe, cũng không động thủ, đợi người trẻ tuổi kia chuyển xong, xa phu nói: "Được đó huynh đệ, rất có khí lực, lên xe không?"

Người trẻ tuổi lại sững sờ một chút: "Lên xe?"

Xa phu nói rất tự nhiên: "Như thế nào? Người ngồi xe phía trước sao?"

Người trẻ tuổi xoay xoay con người, nói: "Không phải, ngồi cùng đại ca ở cái cỗ xe này đi, đại ca xưng hô như thế nào?"

Đánh xe vừa rút roi ngựa ra, chuẩn bị đi, vừa nói: "Ta gọi Lưu Điền, hôm qua mới từ phủ Thái sư đến, người là người phủ Tướng quốc à?"

Người trẻ tuổi nở nụ cười, nụ cười rất vui vẻ, nói: "Xin đại ca chiếu cố nhiều hơn, bảo ta Tiểu Văn là được rồi."

Từ Biện Kinh đến Đại Đồng, một đường coi như thuận lợi, Bàng Thái sư và Lữ Di Giản, tuy hiện tại bị đám người Hạ Tung kia áp chế vô pháp đuổi đầu, nhưng đi một chuyến buôn bán, vẫn có thể đã thông.

Đoàn xe màn trời chiếu đất, hơn mười ngày sau, cuối cùng cũng thấy được tường thành Đại Đồng cao cao kia.

Một tòa thành thị, đối với đội ngũ mua bán lương thực mà nói, không riêng gì là đạt đến một mục đích, mà càng chủ yếu hơn chính là, nó có nghĩa là đã an toàn, có ý nghĩa là người có thể tắm một cái thoải mái, thích tắm nước nóng cũng được.

Trên mặt của mọi người đều lộ ra vẻ hưng phấn, Trần Nguyên lấy tay chà xát cổ đã có chút ít nhơm nhớp, cũng là lần đầu cảm giác được một loại chờ mong trước nay chưa từng có.

Tại thế kỷ hai mươi mốt, cho dù khách điểm điều kiện kém, giặt rửa, tắm nước nóng một cái, không phải việc khó, nhưng tại Đại Tống thì không được.

Phải đến trong thành có quy mô dạng này, mới có phương tiện hoàn thiện để cho người tẩy những bụi bẩn trên người, nhà tắm Đại Tống cũng tạm được.

Trần Nguyên làm như chường quỳ, tự nhiên phải an bài tốt cho bọn tiểu nhị.

"A Mộc Đại, sau khi vào thành, người đi tìm nhà tắm, để cho các huynh đệ đi tẩy rửa một chút." Lời này, hiển nhiên nói ra mong muốn trong lòng của rất nhiều tiểu nhị và xa phu, trên mặt bọn hắn đều lộ ra dáng tươi cười.

Trần Nguyên còn nói thêm: "Bàng huynh, phiền toái người vất vả một chuyến, tìm điểm dừng chân phù hợp, có thể để chúng ta cất kỹ hàng hóa thì càng tốt."

Bàng Hỉ cười một chút: "Yên tâm đi, trong thành có Lai phúc khách điểm, lão bản kia biết ta, không có vấn đề."

Trần Nguyên đối với năng lực Bàng Hỉ, ở phương diện này, là tuyệt đối không nghi ngờ, lập tức không nói nhiều, thúc dục đội ngũ nhanh đi đến hướng cửa thành.

Vừa mới vừa đi mấy trăm mét, Bàng Hỉ bỗng nhiên vung tay lên, nói: "Dừng lại!"

Trần Nguyên vội vàng lại bảo đội ngũ ngừng lại: "Chuyện gì xảy ra?"

A Mộc Đại theo vọt ra bên cạnh Trần Nguyên, con mắt nhìn vào khu rừng nhỏ bên cạnh con đường: "Có mùi máu tanh."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, nơi này chính là bên cạnh Đại Đồng Thành rồi, nếu như những quân coi giữ kia có thể đứng lên cao một chút, có thể trông thấy nhất cử nhất động vị trí này, là ai có gan giết người ở chỗ này?

Cảm thấy hoài nghi, Bàng Hỉ đi nhanh đi đến hướng rừng cây bên cạnh, một lát sau, không nghe thấy thanh âm gì khác thường, đoán chừng là đánh nhau đã sớm đã xong, những mùi máu tanh kia, khả năng là tử thi đối phương để lại mà thôi, lúc này Trần Nguyên mới nói với A Mộc Đại: "Đi, chúng ta cũng đi xem."

Người bị giết chết có trang phục thống nhất, tiêu chuẩn của tiểu nhị đi buôn bán, từ biểu hiện ra nhìn lại, không có gì bất đồng so với hơn hai trăm người bọn Trần Nguyên.

Chỉ là, nếu như người mở bàn tay của bọn hắn ra, sẽ phát hiện, bàn tay mỗi người đều có vết chai dày đặc, hiển nhiên là trường kỳ luyện võ.

Ánh mắt Bàng Hỉ liếc qua trên người những thi thể khác, không dừng lại quá nhiều, trực tiếp lật một cổ thi thể gần nhất ra, xem xét khuôn mặt bên dưới, Bàng Hỉ sửng sốt một chút, nói: "Hách Minh!"

Trần Nguyên vội vàng tới: "Như thế nào, người này rất nổi danh sao?"

Bàng Hỉ lắc đầu: "Không phải, trên giang hồ không có mấy người biết rõ tên của hắn, bởi vì người biết rõ tên hắn, phần lớn đều đã chết rồi."

Trần Nguyên cười: "Vậy chẳng phải là hắn rất lợi hại?"

Trần Nguyên phát hiện, hiện tại lá gan mình có chút lớn rồi, trải qua sự tình phủ Thái sư, phẳng phát đối với máu tươi và tử vong, hắn cũng không có sự sợ hãi như lúc trước.

Bàng Hỉ nhìn miệng vết thương Hách Minh, nói: "Các giết người của đối phương lợi hại hơn, một kiếm xuyên qua yết hầu."

Xem qua Hách Minh, Bàng Hỉ mới lục soát thi thể của hắn, Trần Nguyên vừa quan sát vừa nói: "Giết người, có bốn người, bọn hắn rất có thể là truy tìm cái gì đó, mà Hách Minh mang theo hơn hai mươi tiểu tốt này, phụ trách ngăn cản bọn hắn. Song phương vốn giao thủ trên đường đi, bọn người Hách Minh không ngăn cản nổi, bị giết mười một người, liền tiến vào rừng cây này."

Bàng Hỉ gật đầu: "Bên kia có mười một cổ thi thể đặt tương đối chính tề, là đối phương giết xong kéo tới, từ miệng vết thương bọn hắn để xem, kiếm gây tổn thương, chùy gây tổn thương, cái lỗ nhỏ tinh tế này tất nhiên là Phân Thủy Đâm đâm, còn có hai vết cào trên cổ bên này, là binh khí trảo sắt, người giang hồ thường dùng để leo lên nóc nhà!"

Trần Nguyên, đối với chuyện trên giang hồ, không biết nhiều bằng Bàng Hỉ, lập tức hỏi: "Bàng huynh, người có thể đoán ra là ai sao?"

Bàng Hỉ vẫn không nói gì, Hồ Tĩnh sau lưng Trần Nguyên đã nói: "Cái này còn cần phải đoán sao? Dùng trảo sắt, Phân Thủy Đâm đã thương người, ngoại trừ Lô Phương và Tưởng Bình Hâm Không đảo, không tìm thấy người bên ngoài."

Bàng Hỉ mỉm cười: "Hồ cô nương nói đúng, sử dụng chùy kia tất nhiên là Từ Khánh, xử dụng kiếm giết chết Hách Minh, là Bạch Ngọc Đường."

Đồng Lam Phương

81. Chương 81: Ta tịch thu

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 81: Ta tịch thu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên thấy hai người bọn họ cùng khẳng định, tất nhiên là tin: "Những người này trốn vào rừng cây, chắc là do Bạch Ngọc Đường và Tưởng Bình tiếp tục đuổi giết, Lô Phương và Từ Khánh đuổi theo dọc đường. Chỉ là, ta có một vài điều, nghĩ mãi mà không rõ, hiện tại bọn hắc cũng là người trong quan phủ rồi, tất cả đều là làm việc vì Bao đại nhân, bọn hắc hoàn toàn có thể liên lạc thoáng một tý cùng quân coi giữ Đại Đồng phía trước, làm sao lại phải như vậy phiền toái? Ngoài ra, cho dù không kịp liên lạc cùng người phía trước, bọn hắc giết người xong, cũng không cần đến mức kéo thì thể tới đây chứ?"

Khóe miệng Bàng Hỉ có chút nhếch lên, nói: "Làm việc cho Bao đại nhân thì như thế nào? Bạch Ngọc Đường là Tam phẩm hộ vệ lại có thể thế nào? Nếu quả thật chính là ân oán giang hồ, bọn hắc không thể dùng thân phận ở quan phủ của mình để dọa người, nếu làm như vậy, Ngũ thủ cũng không cần lăn lộn trên giang hồ nữa."

Trần Nguyên thở dài thật sâu, đứng lên nói: "Mặc kệ những việc này, chỉ cần không có quan hệ gì đến chúng ta là tốt rồi, chúng ta vào thành thôi."

Trời chiều, ánh chiều tà chiếu sáng tòa thành thị Đại Đồng này, chân trời là một vòng màu đỏ, phẳng phất như biết trước con đường này tràn ngập gian khổ.

Theo một khắc bước chân vào Đại Đồng, Trần Nguyên cảm giác được tim đập như trống trong ngực mình, đập cực kỳ nhanh, có thể là bởi vì lần đầu tiên làm 007, nên cảm thấy khẩn trương, nguyên nhân càng chủ yếu hơn, là hiện tại, hắc căn bản không nắm chắc chút nào.

Đầu tiên, tất cả những gì về Liêu quốc bên kia, chính mình cũng không biết, tình huống người Đảng Hạng kia, mình cũng không rõ ràng lắm, kể cả trên đường này có bao nhiêu mã tặc, đều không thể làm công tác thống kê, cái này có thể nói rõ, hắc hoàn toàn không biết gì về địch nhân.

Còn có, đến cả tình huống bên cạnh mình cũng không lạc quan, biết rõ chuyện này, chỉ có hai người Trần Nguyên và Bàng Hỉ, mà trong lòng Bàng Hỉ rốt cuộc nghĩ như thế nào, phỏng chừng chỉ có bản thân hắc mới biết.

Hắc có thể nghe mình chỉ huy sao? Trần Nguyên dám khẳng định, Bàng Hỉ nhận được mệnh lệnh, nhất định là, nếu như mình không nghe lời, lập tức giết chết mình.

Những xa phu, tiểu nhị kia, căn bản Trần Nguyên chưa quen thuộc, ai có thể tin nhiệm đây?

Tuy A Mộc Đại làm bảo tiêu cho Trần Nguyên, nhưng hắc dù sao cũng là người ngoại tộc, lúc này đây thật sự không có gì ngoài ý muốn sao?

Vấn đề bên trong cũng rất nặng nề, nghĩ tới nghĩ lui, người hoàn toàn có thể làm cho mình yên tâm, cũng chỉ có một mình Hồ Tĩnh mà thôi.

Tổng kết xuống chính là một câu: "Không biết địch nhân sâu cạn, cũng không biết mình sâu cạn." Nhiệm vụ này, quả nhiên là cực kỳ hung hiểm.

Duy nhất có thể dùng để khẳng định, chính là, nếu như chuyện này hỏng hết rồi, coi như mình có thể chạy ra khỏi Liêu quốc, cũng không thể lại trở lại Đại Tống, bởi vì Bàng Thái sư và Lữ Di Giản, sẽ không để cho chính mình hiện ra tại Đại Tống lần nữa.

Trần Nguyên thở dài một tiếng thật dài, cánh tay bỗng nhiên ôm Hồ Tĩnh ngồi bên cạnh mình, dùng miệng môi nhẹ nhàng thở ra một hơi, thổi tại bên tai Hồ Tĩnh.

Tại nơi nào cũng vậy, Hồ Tĩnh vĩnh viễn đều mang bộ dáng dã man kia, chỉ là, Trần Nguyên ưa thích nàng như vậy, nếu nàng cũng như Lăng Hoa, tính tình ôn nhu giống nhau, chính mình tìm hai Lăng Hoa về làm vợ, không phải quá không có ý tứ sao?

Hồ Tĩnh cảm giác được cử động của Trần Nguyên, lấy tay đánh hấn một tý, nói: "Người làm gì vậy! Giữa ban ngày ban mặt, bên ngoài đều là người!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Người nói lời này rất có ý tứ, không phải ta có thể giải thích, nếu hiện tại là buổi tối, bên cạnh không có ai mà nói, ta có thể làm cái gì cũng được?"

Hồ Tĩnh mở trừng hai mắt: "Người có phải lại muốn tìm đánh hay không?"

Thần sắc Trần Nguyên bỗng nhiên biến thành ngưng trọng, buông cánh tay của mình ra, nhẹ nhàng kéo tay Hồ Tĩnh vào trong lòng bàn tay mình, nói: "Hỏi người một chuyện, người nhất định phải trả lời ta, không được do dự, không được nghĩ."

Hồ Tĩnh cười một tiếng: "Tốt, người hỏi đi."

Trần Nguyên hỏi vô cùng nhanh: "Nếu như Bàng Hỉ muốn giết ta, người cứu ta hay là tự mình đào tẩu?"

Hồ Tĩnh thật sự không do dự một giây: "Ta cứu người, cùng lắm thì chúng ta chết cùng một chỗ."

Nàng nói rất chân thành, Trần Nguyên biết rõ, nếu quả thật gặp được loại tình huống đó, Hồ Tĩnh cũng nhất định sẽ làm như vậy, sở dĩ hấn hỏi thoáng một tý, là bởi vì hấn muốn một đáp án khác, hoặc là nói, hấn hi vọng Hồ Tĩnh có thể do dự.

Chỉ cần nàng do dự, đã nói lên một việc, nàng trả lời, có khả năng không phải nói thật.

Kết quả, Trần Nguyên rất thất vọng, lay động đầu, trong lòng thầm suy nghĩ, nha đầu này, xem bộ dạng dường như là nói thật rồi, chỉ là, nếu như ta đụng phải loại tình huống này, có thể cứu nàng hay không? Hình như là sẽ cứu? Lần trước chính mình cũng có thể thay nàng ngăn cản đao! Nhưng, suy nghĩ một chút, đại khái cũng sẽ không thể, bởi vì Trần Nguyên luôn cảm thấy, nếu quả thật xuất hiện loại tình huống đó, lại để cho Hồ Tĩnh và A Mộc Đại cuốn lấy Bàng Hỉ, chính mình chạy trốn là lựa chọn sáng suốt nhất.

Rất mâu thuẫn.

Hắn không chỉ không nhìn thấu địch nhân, không nhìn thấu chi đội ngũ này, thậm chí ngay cả bản thân mình cũng không nhìn thấu.

Hắn cảm giác áp lực của mình rất lớn, cần một địa phương để phóng thích, vì vậy, tay nhẹ nhàng xoa trên bờ vai Hồ Tĩnh, sau đó chậm rãi đi xuống phía dưới, trượt xuống cái địa phương không nên dừng lại kia.

Mắt thấy sắp đến nơi muốn đến, chỉ nghe Hồ Tĩnh lạnh lùng nói: "Xuống chút nữa, ta liền phế cái tay này của người!"

Trần Nguyên vội vàng dừng lại, ngượng ngùng cười nói: "Ta muốn tâm sự thôi, không chú ý, không chú ý."

Nhưng trong lòng rất là hèn mọn nghĩ, cũng không phải chưa từng sờ qua, sờ lần nữa không được sao?

Hồ Tĩnh muốn tiếp tục nổi bão, màn cửa lại bỗng nhiên bị người xốc lên, trên mặt của nàng vội vàng đổi lại một bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn, vậy cũng là cho Trần Nguyên một chút thể diện ở trước mặt người ngoài.

Cả đội ngũ, có thể nhắc màn lên mở cửa xe, cũng chỉ có Bàng Hỉ và A Mộc Đại .

Duỗi đầu vào chính là Bàng Hỷ, tiểu tử này hiển nhiên là nghe hết động tĩnh vừa rồi, rõ ràng rành mạch, trên mặt treo dáng tươi cười rất nghiền ngẫm, nhìn Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy, đến nơi rồi, xuống xe đi."

Lai Phúc khách điểm rất lớn, ít nhất, so với Duyệt Lai khách điểm, phải lớn hơn gấp bốn lần.

Thời điểm Trần Nguyên và Bàng Hỷ sóng vai đi vào, Bàng Hỷ ở bên cạnh hắn nói: "Ta đã định tốt gian phòng, ba gian phòng dưới giường lớn cho bọn tiểu nhị nghỉ ngơi, còn có ba gian phòng trên, ta một gian, Hồ cô nương một gian, A Mộc Đại một gian."

Trần Nguyên dừng bước lại: "Ta thì sao?"

Bàng Hỷ quay đầu lại nhìn Hồ Tĩnh chưa đến, hạ thấp thanh âm nói: "Người cùng Hồ cô nương ở chung một chỗ, hay là cùng A Mộc Đại ở chung một chỗ, tùy người chọn lựa."

Trần Nguyên phẫn nộ trừng mắt liếc Bàng Hỷ, nói: "Ta và Hồ cô nương còn chưa kết hôn, há lại đi làm ra cái sự tình cầu thả kia?"

Bàng Hỷ cười gian xảo, nói: "Là không ra tay được à?"

Trần Nguyên làm ra một bộ dáng chính nhân quân tử, nói: "Tùy người nghĩ, ta là chính nhân quân tử, đêm nay ta và A Mộc Đại ở cùng một chỗ." Nói xong, đi nhanh về phía trước

Bàng Hỷ lại giữ chặt cánh tay hắn, nói: "Ai, chưởng quầy, trên thân thể ta có một vật, có lẽ có thể giúp người đổi phòng."

Bước chân Trần Nguyên lập tức chậm lại, Bàng Hỷ đi lại gần, móc một túi xuân được từ trong lòng ra, nói: "Cái này là lần trước tại phủ Thái sư, chuẩn bị cho người uống, công hiệu thuốc không cần ta nói, về phần có cần hay không, phải xem chính người."

Trần Nguyên vội vàng quay đầu lại nhìn, Hồ Tĩnh còn chưa phát giác tình huống nơi này, lập tức chăm chú tựa ở bên người Bàng Hỷ, nói: "Ta thực sự không nghĩ tới người là người như vậy! Hèn hạ quá, rõ ràng còn mang theo mấy cái gì đó hại người này, ta tịch thu!"

Đồng Lam Phương

82. Chương 82: Đuổi Giết Gia Luật Niết Cô Lỗ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 82: Đuổi giết Gia Luật Niết Cô Lỗ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Buổi tối ăn cơm xong, A Mộc Đại mang theo bọn tiểu nhị đi nhà tắm tắm rửa, Bàng Hỷ an bài ít người trông coi hàng hóa, chỉ còn lại có Hồ Tĩnh và Trần Nguyên đứng ở trong phòng khách điểm.

Hồ Tĩnh đang tắm, nữ nhân yêu sạch sẽ, hỏi tiểu nhị chút ít nước, một mình ở gian phòng giặt rửa, cũng không đi nhà tắm.

Trong phòng, Trần Nguyên bước đi bước lại, một bình trà nước đã muốn ngấm tốt, cái xuân được kia cũng đều thả vào, chỉ chờ Hồ Tĩnh tắm rửa xong, chính mình đưa cho nàng, sau đó, tất cả đều phát triển dựa theo mình nghĩ.

Trần Nguyên quyết định, thời điểm muốn mang theo ấm trà, mở cửa đưa cho Hồ Tĩnh, cảm thấy làm như vậy có chút hèn hạ.

Nhưng hẳn lại rất không cam lòng, cảm thấy cho dù thủ đoạn của mình hèn hạ một ít, Hồ Tĩnh kia sau này cũng sẽ không quá so đo chứ? Dù sao một thời gian ngắn trước, hai người phát triển không sai, những cử động thân mật kia cũng đã có.

Chỉ là, mấy ngày nay, bởi vì chính mình và Bàng Hỉ hợp tác chung một chỗ, mới khiến cho Hồ Tĩnh có chút không khoái, hơi một chút là làm bất hòa, nếu xuyên phá tầng cửa sổ kia, đối với quan hệ của hai người, sẽ có trợ giúp rất lớn.

Cuối cùng, Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ đến chuyển đi này, chính mình không biết có thể còn sống trở về hay không, trong lòng lập tức sinh ra ác niệm: "Quản người tỉnh hay mơ, nếu hiện tại ta không biến nàng thành đàn bà, ngày sau chỉ có thể để nàng khóc phần mộ cho ta, chẳng phải là quá tiếc nuối rồi?"

Lăng Hoa thì không tổn thương nổi, nha đầu kia quá cố chấp, nếu là người của mình rồi, vạn nhất mình có chuyện gì, nàng có thể sẽ làm chuyện điên rồ, nhưng Hồ Tĩnh bất đồng, nữ tử đi giang hồ, dù bảo thủ cũng có vài phần dưng khí.

Ý niệm trong đầu chuyển đến nơi đây, Trần Nguyên hung hăng quyết định: "Móa ơi, không phải là biến một nữ tử thành đàn bà sao? Ta cũng không phải không chịu trách nhiệm, sợ đông sợ tây làm cái gì? Nói liền làm!"

Mang theo ấm nước, đi tới phía cửa, lúc này đây, hắn kiên quyết không quay đầu lại.

Vừa vừa đi đến cửa, thời điểm tay Trần Nguyên đang muốn mở cửa, cửa lại bỗng nhiên bị người đập ra.

Người nọ xô cửa, khí lực rất, thoáng một tý đã đụng Trần Nguyên ngã lăn trên mặt đất, cái ấm trà kia cũng lăn lông lốc ở bên cạnh, "tang" một tiếng, nát.

"Trần huynh, không làm bị thương người chứ?" Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn lên, lại là Bạch Ngọc thử Bạch Ngọc Đường.

Trong lòng Trần Nguyên bị phần không thôi, hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì mà Bạch Ngọc Đường tự nhiên xuất hiện?

Trong lòng bị phần, hiện lên trên trên mặt, hoàn toàn là một biểu lộ khóc không ra nước mắt.

Bạch Ngọc Đường cũng ngây ngẩn cả người, hỏi: "Trần huynh, làm sao vậy?"

Trần Nguyên chỉ ấm trà, lại nói không ra lời.

Lúc này, Bàng Hỉ nghe được động tĩnh, liền lao đến, xem xét Bạch Ngọc Đường, nhìn nhìn lại Trần Nguyên té trên mặt đất, không nói hai lời, một quyền đập tới chỗ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vội vàng đánh trả, trong chớp mắt, hai người đánh nhau điên đảo.

Trần Nguyên vẫn còn hoài niệm ấm trà kia, vì cái gì mà khéo như vậy? Bạch Ngọc Đường, vì cái gì, hết lần này tới lần khác lại xô cửa lúc này?

Hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất, hung dữ nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng ngóng trông Bàng Hỉ, quái vật đao thương bất nhập này, giáo huấn hắn một tý, ai biết, chỉ đánh chốc lát, Bàng Hỉ kia rõ ràng không làm gì được Bạch Ngọc Đường.

Bảo kiếm trong tay Bạch Ngọc Đường như tia chớp, mũi kiếm luôn đâm về con mắt Bàng Hỉ, cái Thiết Bố Sam này luyện càng lợi hại, con mắt càng là không có cách nào bảo vệ.

Một đánh nhau không phân thắng bại, Trần Nguyên xem xét, trông cậy vào Bàng Hỉ giáo huấn Bạch Ngọc Đường là không được rồi, lúc này mới hô một tiếng: "Đừng đánh nữa!"

Hai người cũng nghe lời, Trần Nguyên nói một tiếng, hai người đều dừng tay.

Trần Nguyên thu hồi ánh mắt bị phần, vô cùng lưu luyến nhìn ấm trà một chút, sau đó ánh mắt nhìn về phía Bàng Hỉ, hỏi: "Cái thuốc kia còn không?"

Bàng Hỉ nhẹ nhàng lắc đầu, lại làm cho Trần Nguyên cực kỳ thất vọng.

Qua rồi một hồi lâu, mới xác định Bàng Hỷ đã không cầm ra bao xuân được thứ hai nữa rồi, lúc này Trần Nguyên mới hỏi: "Ngọc Đường, tại sao người lại ở chỗ này?"

Bạch Ngọc Đường nhìn Bàng Hỷ kia, lại nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Các người cùng đi hả?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, cùng nhau làm một chuyến mua bán mà thôi."

Bạch Ngọc Đường hiển nhiên bởi vì Bàng Hỷ xuất hiện mà sinh ra một ít cổ kị, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói: "Trần huynh, ta cần người hỗ trợ."

Bàng Hỷ ngồi xuống bên người Trần Nguyên, cũng cảnh giác nhìn Bạch Ngọc Đường, thay Trần Nguyên nói: "Không được, chúng ta đi một chuyến này, chỉ mua bán, không gây chuyện."

Bạch Ngọc Đường đặt bảo kiếm tỷ ở trên mặt bàn, người cũng ngồi xuống, nói: "Bàng tổng quản, ta không nói chuyện cùng người."

Bàng Hỷ không nói nữa, nhưng Trần Nguyên lại cười một tiếng đau khổ: "Ngọc Đường, lúc này đây, ta và Bàng tổng quản cùng nhau đi buôn bán, nếu sự tình quá lớn, thật sự không thuận tiện."

Nếu là y theo tính tình Bạch Ngọc Đường ngày thường, Trần Nguyên nói lời này, hẳn khẳng định sẽ chạy đi, nhưng hôm nay lại không.

Trên mặt Bàng Hỷ lộ ra thần sắc đặc ý, ánh mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nghiêm nhiên là một biểu lộ của người chiến thắng, Bàng Hỷ cũng cho rằng, với tính tình Bạch Ngọc Đường, hiện tại nên quay đầu bước đi mới đúng.

Ai biết, một lát sau, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên ôm quyền, xông Bàng Hỷ, nói: "Nếu tiểu đệ không phải thật sự không có cách nào, cũng sẽ không đến gây phiền toái cho các người, Trần huynh yên tâm, ta chỉ nhờ người giúp ta nghĩ biện pháp, cũng không phải nhờ các người trực tiếp hỗ trợ, kính xin Bàng tổng quản để tại hạ nói cho hết lời, sau đó hãy định đoạt."

Bàng Hỷ cũng là người từng trải, bất kể như thế nào, hẳn và Bạch Ngọc Đường, ngoại trừ lập trường không giống nhau, cá nhân cũng không có ân oán gì. Hôm nay, Bạch Ngọc Đường ngoài dự liệu của người ta, cúi đầu nói chuyện, nếu mình không lưu một điểm đường sống, vậy sau này, mình và Ngũ thủ nhất định là cừu nhân.

Hắn không muốn vô cớ trêu chọc cừu nhân, càng không muốn dẫn đến một cừu nhân như Bạch Ngọc Đường.

Lập tức liếc nhìn Trần Nguyên, hai người cũng biết, chuyện này, tuyệt đối không nhỏ, ngũ khí Bàng Hỷ khách khí hơn không ít: "Bạch huynh, người nói trước một chút, nếu không có phiền toái gì, huynh đệ tự nhiên không chối từ."

Bạch Ngọc Đường sắp xếp từ ngữ một chút, sau đó nói: "Không dối gạt tổng quản, lúc này, chúng ta đến đây, là đuổi giết Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, trên người hắn có chứa địa đồ biên quan Đại Tống ta, trên mặt là sông núi doanh trại, bố trí binh lực, đều bị Liêu quốc dò hỏi rõ ràng, nếu như bản đồ này đến Liêu quốc, đối với Đại Tống ta, chính là cực kỳ bất lợi, cho nên, nhiệm vụ của chúng ta, chính là không từ thủ đoạn, giữ Gia Luật Niết Cô Lỗ và địa đồ ở lại Đại Đồng."

Bàng Hỷ nghe xong, chân mày cau lại, Trần Nguyên cũng rất ngoài ý muốn, Bạch Ngọc Đường nói. bọn hắn nhận được mệnh lệnh. là không từ thủ đoạn, Bao Chứng cũng sẽ không từ thủ đoạn sao?

Hiện tại hắn tin tưởng lời Lữ Di Giản nói rồi, Bao Chứng làm quan, có thể thuận buồm xuôi gió, tuyệt đối không chỉ là nhờ hắn thanh liêm chính trực, những mờ ám trên quan trường kia, khẳng định Bao Chứng đều biết, những thủ đoạn kia, tất nhiên hắn cũng tinh tường.

Cái này không ảnh hưởng chút nào đến hình tượng Bao thanh thiên trong suy nghĩ của Trần Nguyên, bởi vì không từ thủ đoạn cũng chia hai chủng, một loại là vì lợi ích đại cục, không từ thủ đoạn, như Bao Chứng, một loại là một mình tư lợi, như Bàng Cát.

Bàng Hỷ suy nghĩ một chút hỏi: "Muốn chúng ta hỗ trợ cái gì?"

Vừa nói như vậy, Bạch Ngọc Đường biết, Bàng Hỷ kỳ thật đã đáp ứng rồi, Bàng Hỷ không có lý do cự tuyệt, hẳn làm việc thay Bàng Thái sư, tuy Bàng Cát xấu, nhưng cũng biết, nếu như Tống triều xong rồi, Nhân

Tông xong rồi, hắn không làm được Thái sư nữa, cho nên giúp chuyện này, Bàng Cát tuyệt đối không phản đối.

Chính yếu nhất, đối tượng hợp tác ở đây là Phủ Khai Phong, cũng không phải là những người bên Phạm Trọng Yên kia.

Đối với Bao Chứng, Bàng Cát luôn luôn có nguyên tắc, có thể không đắc tội cũng đừng đắc tội, có thể tránh xung đột chính diện, liền tận lực tránh.

Bạch Ngọc Đường đem khó khăn mình gặp phải nói: "Chúng ta đuổi đến Đại Đồng, không tìm thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, cái này rất là làm cho chúng ta kỳ quái, hắn chân trước vào thành, chúng ta chân sau liền đuổi tới. Nhưng, rõ ràng không hỏi ra được hành tung của hắn, tìm tất cả khách điểm mấy lần, cũng không phát hiện một thủ hạ nào của hắn, cái này, làm cho chúng ta không còn con đường nào để đi."

Thuong-Toi-Nguu-Pho-Ma-Gia-TG-Na-Cat-Ma-C62

83. Chương 83: Biên Quan Thủ Tướng

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 83: Biên quan thủ tướng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bàng Hỉ lập tức hỏi: "Các người có thể dùng mệnh lệnh Phủ Khai Phong, khiến cho những quan binh Đại Đồng kia phối hợp với các người kiểm tra, chỉ cần hắn không ra khỏi thành, không đến một buổi tối, nhất định sẽ tìm được bọn họ."

Trần Nguyên thay Bạch Ngọc Đường cho Bàng Hỉ đáp án: "Không đơn giản như vậy, đầu tiên là Cửu Vương Tử kia, đã dám đi đường này, chắc chắn sẽ có người tiếp ứng hắn, còn nữa, nếu thật sự làm sáng tỏ thân phận, cho dù tìm được người rồi, cũng không thể hạ sát thủ, nếu không sẽ khiến hai nước động binh."

Bạch Ngọc Đường gật đầu: "Thế Mỹ nói rất đúng, Bao đại nhân cũng có cố kỵ này, nếu làm sáng tỏ thân phận, rất nhiều chuyện vô pháp buông tay đi làm, chúng ta dùng thân phận người giang hồ đuổi giết hắn, khi động thủ sẽ thuận tiện hơn rất nhiều."

Dùng thân phận người giang hồ động thủ, rất dễ dàng, nhưng một khi muốn truy tìm manh mối, hiển nhiên không thuận tay như Bộ khoái.

Trần Nguyên nhìn Bàng Hỉ, dù sao lần này là hắn và Bàng Hỉ phối hợp, hai người cùng đi hoàn thành nhiệm vụ, nếu động đến phiên toái ở chỗ này, cũng phải thương lượng tốt mới được.

Bàng Hỉ khẽ gật đầu, ý bảo chính mình đồng ý hỗ trợ, lúc này Trần Nguyên mới đứng lên, nói: "Ngọc Đường, chúng ta có thể giúp người làm cái gì?"

Bạch Ngọc Đường nói: "Vấn đề hiện tại của chúng ta là, sau khi vào thành liền không tìm thấy tung tích Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, Trần huynh, sự tình này đột nhiên phát sinh, vốn là chúng ta không đủ nhân thủ, thoáng một tý liền bị chặt đứt manh mối, tiểu đệ thật sự có chút loạn, ta biết rõ Trần huynh, lúc quan trọng nhiều mưu kế, có thể nghĩ ra một biện pháp, tìm tung tích Gia Luật Niết Cô Lỗ kia hay không?"

Làm một người nhân sĩ xuyên việt qua đây, cho dù không làm qua Bộ khoái, Trần Nguyên vẫn có thể cam đoan, chính mình xem qua cảnh cướp trộm giết người, tuyệt đối nhiều hơn so với Triển Chiêu, biện pháp là nhất định có thể tìm được.

Trần Nguyên nghĩ một lát, đột nhiên hỏi: "Gia Luật Niết Cô Lỗ là người thế nào?"

Bạch Ngọc Đường vẫn không nói gì, Bàng Hỉ kia lập tức nói: "Một thân âm hiểm xảo trá, hơn nữa lá gan cực kỳ lớn."

Bàng Hỉ kết luận không khác gì so với Lữ Di Giản kia nói, Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, nói: "Đúng là như thế, Thế Mỹ, người nhớ rõ, ngày ấy, người đang ở Tướng quốc Tự, đã bị hấn bắt một lần hay không? Chúng ta tìm rất lâu, cuối cùng cũng không thể tìm ra hấn, thẳng đến sau khi hấn rời khỏi, chúng ta mới tìm đến trong lòng bàn tay một pho tượng Phật Như Lai, phát hiện hấn từng ở qua chỗ đó."

Trần Nguyên nghe vậy, cũng là rất là tắc lưỡi, hấn tự hỏi, cái Phật tượng kia, mỗi ngày người vào người ra không ngừng, nhưng người bên ngoài vô pháp nghĩ đến, Gia Luật Niết Cô Lỗ dám trốn ở chỗ đó.

Con mắt Trần Nguyên nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn Bàng Hỉ, sau đó hỏi: "Hai vị, nếu ở Đại Đồng, có một pho tượng như vậy, có thể để cho hấn ẩn núp như ở trong lòng bàn tay Phật Như Lai hay không?"

Bàng Hỉ nhất thời không kịp phản ứng, nói: "Chung quanh Đại Đồng không có chùa miếu gì mà? Mấy năm chiến hỏa liên tục, người nơi này rất tin đạo kiếm."

Mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên, hỏi: "Cái này, Thế Mỹ, người hoài nghi quân doanh?"

Trần Nguyên rót một chén trà nước, uống một ngụm, rồi nói: "Không phải hoài nghi, ta có bảy thành nắm chắc, hấn ở ngay trong quân doanh."

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói: "Giống như có chút đạo lý, nếu như không có người tiếp ứng, làm sao vừa vào thành, bỗng nhiên không có tung tích? Chỉ là, chúng ta không thể bạo lộ thân phận, cho dù biết rõ hấn ở trong quân doanh, chúng ta cũng không thể đi vào điều tra."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Ngọc Đường, người có thể liên hệ với quân coi giữ Đại Đồng không?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu: "Cái này không có vấn đề, Bao đại nhân cho ta một cái lệnh bài, thời điểm mấu chốt, có thể bắt được liên lạc cùng bất kỳ một địa phương đóng quân nào trong Đại Tống, chỉ là chuyện này, nếu như quân đội ra tay, thì càng không có tiện."

Trần Nguyên nói: "Đúng, các người không có tiện dùng thân phận Bộ khoái đuổi giết Gia Luật Niết Cô Lỗ, quân đội kia cũng không thể dán bố cáo điều tra toàn thành, chỉ là, tìm kiếm vật gì đó, vẫn có thể dùng cách khác mà? Ví dụ như, tra một hai đào binh, hoặc là một hai tên gian tế?"

Bạch Ngọc Đường nghe đến đó, lập tức minh bạch, phiền não trong lòng giảm đi hơn phân nửa, cười ha ha một tiếng, ôm quyền nói: "Thế Mỹ, ta chỉ biết, tới tìm người là không sai được, tiểu tử người rất nhiều mưu ma chước quỷ, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?"

Trần Nguyên vẫy tay, Bạch Ngọc Đường nghiêng tai tới, chỉ nghe Trần Nguyên nói: "Hiện tại, một mặt, chúng ta rải một ít lời đồn, nói trong quân coi giữ Đại Đồng có dấu gian tế Liêu, hơn nữa có vài thủ tướng tư thông cùng Liêu quốc, lên thu lấy tiền tài, để cho quân coi giữ tạo thành lý do điều tra, Ngọc Đường người tìm một thủ tướng Đại Đồng, để cho hấn âm thầm hỗ trợ, như vậy là có thể bức Gia Luật Niết Cô Lỗ kia đi ra."

Bạch Ngọc Đường nghe đến đó, khẽ gật đầu: "Ừm, một khi muốn tra, gian tế kia tất nhiên nóng lòng đưa người cất bước, hoặc là chuyển dời đến địa phương khác, bất kể như thế nào, chỉ cần hấn vừa động, chuyện phía sau liền dễ làm."

Bàng Hỉ nghe, cũng hiểu được phương pháp xử lý của Trần Nguyên quả thật không tệ, đã có thể trợ giúp Bạch Ngọc Đường bức người ra, còn có thể không cho thương đội cuốn vào trận xung đột này, trong lòng cũng tương đối bội phục đối với tư duy nhanh nhẹn của Trần Nguyên.

Hấn tự nhiên cũng hi vọng thương đội lên đường bình an, lập tức liền ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: "Bạch huynh, Đại Đồng thủ tướng này tên Tống Quảng, là môn đồ Thái sư, tuy hiện tại Thái sư thất thế, nhưng có chút tình mọn vẫn phải có, chúng ta vừa vặn muốn tìm Tống Quảng kia để xuất quan, như vậy đi, nếu Bạch huynh không ngại, chúng ta cùng đi quân doanh của Tống Quảng một chuyến, như thế nào?"

Bạch Ngọc Đường mừng rỡ, mặc dù có lệnh bài Phủ Khai Phong, nhưng nơi này, dù sao cũng là biên quan, nếu như thủ tướng không bán mặt mũi cho Bao Chứng, để cho hấn tự đi công tác, thật đúng là không có biện pháp gì.

Tổng Quảng, hẳn có thể ngồi trên vị trí tướng quân này, chủ yếu là bởi vì hẳn đưa rất nhiều tiền cho rất nhiều quan lại quyền quý, cả quan lại bên dưới cũng biết, chức tướng quân này của Tổng Quảng, kỳ thật chính là mua được.

Đương nhiên, hẳn cũng đưa tiền cho Bàng Cát, quan hệ giữa hẳn và Bàng Cát vốn không phải quá mật thiết, tại lúc Bàng Cát thất thế, những tướng quân thông minh một chút, đều tranh thủ thời gian thay đổi địa vị, chỉ có Tổng Quảng này, lại đâm đầu vào cột, chuyên phái người đưa thư từ Đại Đồng đến Biện Kinh, vẫn an Bàng Cát.

Cũng bởi vì cái phong thư kia, hẳn còn bị Âu Dương Tu tố cáo một lần, chỉ là Nhân Tông không để ý đến Âu Dương Tu mà thôi, cũng là bởi vì cái phong thư kia, thái độ Bàng Thái sư đối với Tổng Quảng rất tốt, nhận Tổng Quảng làm con nuôi.

Từ hành động này, Trần Nguyên liền biết, người này, nếu như không phải quá ngốc, thì phải là quá thông minh.

Tổng Quảng sớm đã biết bọn hẳn sắp tới, nhưng đối với Bạch Ngọc Đường đến, lại thật sự rất bất ngờ, nghe Bàng Hỉ nói ý đồ Bạch Ngọc Đường đến, Tổng Quảng đáp ứng phối hợp với Bạch Ngọc Đường, vỗ bộ ngực nói: "Bạch hộ vệ yên tâm, hiện cửa thành đã đóng cửa, Liêu quốc Cửu Vương Tử kia cũng không ra được. Các người không nên gấp gáp, ngày mai, ta sẽ điều tra tất cả quân doanh một lần, hơn nữa còn điều tra toàn thành, nói khuya hôm nay, có hai gian tế Khiết Đan chạy ra ngoài, thế nào?"

Bạch Ngọc Đường ôm quyền nói cảm ơn: "Đa tạ Tướng quân đại nhân tương trợ, tướng quân yên tâm, chỉ cần các người điều tra, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia chắc chắn hiện ra tung tích, đến lúc đó, không cần tướng quân ngài động thủ, chúng ta sẽ giết hẳn."

Tổng Quảng lại thương lượng một ít chi tiết phối hợp cùng Bạch Ngọc Đường, song phương ước định, một khi phát hiện tung tích Gia Luật Niết Cô Lỗ, quan binh phụ trách coi chừng, bọn người Bạch Ngọc Đường chạy đến giết người là được.

Đồng Lam Phương

84. Chương 84: Khuôn Mặt Quen

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 84: Khuôn mặt quen

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thương nghị thỏa đáng, Tổng Quảng sai người an bài Bạch Ngọc Đường ở lại ngay tại quân doanh, lại bị Bạch Ngọc Đường xin miễn, Tổng Quảng cũng không bắt buộc, khách khí hai câu, Bạch Ngọc Đường rời đi, lúc này mới bắt đầu nói chuyện làm ăn.

Bạch Ngọc Đường vừa đi, Tổng Quảng lập tức hỏi Bàng Hỉ: "Xin hỏi tổng quản, thân thể Thái sư được chưa vậy?"

Lời này hỏi cực kỳ thông minh, nếu Bàng Hỉ nói cho Bàng Cát, Bàng Cát tất nhiên sẽ cảm động một phen.

Bàng Hỉ vội vàng đáp lời: "Tướng quân không nên khách khí cùng tại hạ, thân thể Thái sư luôn luôn rất tốt, mặc dù không có quyền lợi gì, lại rất tự tại, chỉ là Thái sư chưa quen, rảnh rỗi cũng có chút không thoải mái, lúc này mới bảo chúng ta đi một chuyến, cũng là lão nhân gia ông ta lo lắng vì chính mình."

Tổng Quảng cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt, vậy là tốt rồi, chỉ cần thân thể Thái sư tốt, bản tướng cũng yên lòng, thư tín Thái sư dùng khoái mã chuyển đi, đã đưa tới đây, ta sớm chuẩn bị xong, chỉ là, dọc theo con đường này cũng không dễ đi, tổng quản phải coi chừng mới được."

Trần Nguyên nghe đến đó, vội vàng hỏi: "Tướng quân, chúng ta cũng không phải rất quen thuộc đối với đoạn đường này, kính xin tướng quân chỉ điểm."

Bàng Hỉ đã giới thiệu Trần Nguyên cho Tống Quảng, đương nhiên, thân phận Trần Nguyên là sư gia của Giao Khiếu Thiên, đối với cái thân phận này, Tống Quảng không hoài nghi chút nào.

Nghe xong câu hỏi của Trần Nguyên, Tống Quảng lập tức nói: "Từ Đại Đồng ra bên ngoài, đi một trăm dặm về phía bắc, là một tòa vệ thành của chúng ta, gọi Văn Cùng. Mặc dù không chắc chắn bằng Đại Đồng, tốt xấu cũng có mấy ngàn binh sĩ trấn thủ, hai vị yên tâm, ngày mai vừa vặn có bộ đội đi về hướng Văn Cùng, lĩnh quân chính là người thân tín của ta, là người đáng tin cậy, ta đã bắt chuyện qua với hắn, một trăm dặm lộ trình này, do hắn đưa tiễn các người đi."

Bàng Hỉ và Trần Nguyên đồng thời nói: "Đa tạ Tướng quân."

Tống Quảng khoát tay chặn lại: "Ta có thể làm, chỉ có bấy nhiêu như vậy thôi, từ Văn Cùng, đi xa hơn về phía bắc, không phải là khu vực Đại Tống chúng ta nữa rồi, ta cũng không có biện pháp giúp các người cái gì, tự các người phải coi chừng."

Trần Nguyên lại nói: "Làm phiền tướng quân chỉ điểm tình huống một chút trên đường cho chúng ta."

Tống Quảng trường kỳ trấn thủ biên quan, đối với tình huống chỗ này, có lẽ là rất quen thuộc, có thể nói thuộc như lòng bàn tay.

Tống kết thoảng một tý, chính là rất nhiều mã tặc, theo Tống Quảng biết, thì có hơn mười đám, những mã tặc này, phần lớn là cư dân vùng này trước kia, đơn giản là mấy năm liên tục gặp họa chiến tranh, vô pháp sinh tồn, cho nên mới trở thành mã tặc.

Cũng chính bởi vì bọn hắn vô pháp sinh tồn, cho nên khi bắt đầu cướp bóc, càng thêm hung hãn, bọn hắn đem oán hận đối với thời đại này, đối với xã hội này, phát tiết toàn bộ trên người thương đội qua lại.

Còn có những Liêu binh kia giả trang mã tặc, thường thường cũng giết sạch sẽ cả thương đội, hàng hóa lấy đi sung quân, đầu người chặt xuống đi sung quân công.

Càng thêm bất lợi chính là, ra khỏi Văn Cùng, trên đường, ngoại trừ những mã tặc này, còn có đám sói, bị người giết, đều không người nào biết rõ người chết như thế nào, giống như có một người nào đó xử lý vì việc Liêu quốc, chỉ biết là bị một đám mã tặc chém chết, chi tiết cụ thể, không thể nào thẩm tra.

Một đoạn lộ trình nguy hiểm nhất này, có hơn ba trăm dặm, phải đi ba ngày.

Chờ người thật sự vào thành thị biên cảnh Liêu quốc, đã an toàn.

Trần Nguyên biết tình huống trên đường, trong lòng rất là lo lắng, không biết ba trăm dặm hành trình kia, mình có thể an toàn đi qua hay không.

Bàng Hỉ lại không lo lắng.

Trông thấy trên mặt Trần Nguyên có chút ít biểu lộ sợ hãi, Bàng Hỉ trấn an, nói: "Kỳ thật cũng không phải rất khó đi, chúng ta đi Văn Cùng, cũng không phải lập tức liền xuất phát, còn có một ít những thương đội khác, đoàn người tụ tập cùng một chỗ mới đi, mỗi lần luôn luôn có mấy ngàn người, mã tặc quy mô nhỏ là tuyệt đối không dám đụng tới chúng ta, mà những đội ngũ mã tặc nổi danh kia, phần lớn sớm đã chuẩn bị thương lượng cùng Liêu quân biên quan, thương đội, ta đi qua hai lần, đều không xảy ra vấn đề gì."

Trần Nguyên nghe xong lời này, lúc này mới cười một chút, tuy không biết Bàng Hỉ nói thật hay giả, luôn để cho hắn an tâm hơn một ít.

Tống Quảng kia cũng không phản bác đối với lời Bàng Hỉ nói, càng làm cho Trần Nguyên cảm thấy Bàng Hỉ nói là thật.

Nói xong tình huống trên đường, Tống Quảng đứng dậy, nói: "Thời điểm không còn sớm, hiện tại các người vất vả một tý, thừa dịp bầu trời tối đen, thay hàng thôi."

Trần Nguyên đáp: "Tốt, tướng quân nghĩ rất thỏa đáng."

Tống Quảng xông bên ngoài hô một tiếng: "Kỳ Văn, Kỳ Văn!"

Không lâu lắm, một tướng lĩnh lập tức chạy tới, sau khi vào nhà, đứng trước mặt Tống Quảng hành lễ: "Tướng quân, người tìm ta?"

Tống Quảng gật đầu, ngón tay chỉ Trần Nguyên và Bàng Hỷ: "Đây chính là bằng hữu Biện Kinh ta đã nói cùng người, buổi sáng ngày mai, bọn hần cùng người đi Văn Cùng, trên đường đi, người chiếu cố một ít."

Kỳ Văn nhìn Trần Nguyên, lại nhìn Bàng Hỷ, sau đó ôm quyền, khách khí nói: "Hạnh ngộ, hạnh ngộ, hai vị yên tâm, sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát từ bắc môn, ta đi trước, quân đội các người đi theo đằng sau, không có bất luận cái gì sơ xuất."

Kỳ Văn hơn 40 tuổi, một bộ dạng quân nhân tiêu chuẩn, trên mặt còn có một vết thương nhẹ, chứng minh hần bỏ đến vị trí hiện tại, là dựa vào cố gắng của mình.

Trần Nguyên đứng dậy nói cảm ơn: "Đa tạ Tướng quân."

Tống Quảng hiển nhiên cực kỳ để bụng đối với lời nhẩn nhủ của Bàng Thái sư, rất sợ xuất hiện sai lầm, nói: "Trần sư gia, bằng không thì người và Kỳ tướng quân đi quân doanh, nhìn vị trí quân doanh trước, sáng sớm ngày mai, nếu có cái tình huống gì đặc biệt, người đi tìm hần là được."

Trần Nguyên biết rõ như vậy là bảo đảm nhất, liền nói: "Như thế rất tốt, chỉ sợ làm phiền Kỳ tướng quân."

Kỳ Văn nở nụ cười: "Huynh đệ với nhau, Trần sư gia sao phải khách khí như thế?"

Trên đường đã rất tối rồi, phía trước có mấy người lính đập vào bó đuốc đi đầu, Trần Nguyên và Kỳ Văn đi song song ở phía sau, nói một ít lời khách sáo.

Không bao lâu, Trần Nguyên đã nhìn thấy một tòa quân doanh hiện ra ở trước mặt mình.

Quả nhiên, Kỳ Văn kia dừng bước lại, nói: "Trần sư gia, theo lý thuyết, tất cả mọi người là người một nhà, cũng không nên khách khí, chỉ là trong này là trọng địa quân doanh, thật sự không tiện để cho ngài đi vào, như vậy đi, ngày mai người đợi bộ đội của ta tại bắc môn, nếu có tình huống khác, ta sẽ phái người đi nói với người một tiếng, người cũng có thể tới nơi này tìm ta."

Người ta nói như vậy, chính là tiễn khách rồi, kỳ thật song phương cũng không có cái giao tình gì.

Trần Nguyên nói cảm ơn lần nữa: "Đa tạ tướng quân hỗ trợ, ngày sau ta trở về, tất nhiên mời tướng quân uống rượu."

Kỳ Văn cười ha ha một tiếng, nói: "Sư gia khách khí, cứ như vậy đi, ta đi về trước."

Trần Nguyên ôm hai đấm, nói: "Tại hạ không tiễn."

Kỳ Văn mang theo mấy thân binh đi đến hướng quân doanh, Trần Nguyên chợt phát hiện một ánh mắt nhìn về phía mình, vội vàng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn vào ánh mắt một thân binh.

Bóng đêm rất đen, tuy thân binh kia giơ bó đuốc, bộ mặt lóe lên một cái tại trước mặt Trần Nguyên, chỉ là, Trần Nguyên cảm giác khuôn mặt kia giống như đã từng gặp ở địa phương nào đó.

Vẫn muốn cẩn thận phân biệt, cũng đã không nhìn thấy, Nhớ lại một tý, cũng không cách nào nhớ được khuôn mặt kia mình chứng kiến lúc nào.

Ý nghĩ này lại làm cho Trần Nguyên đứng ở bên trong đêm đen nhánh, sững sờ thời gian rất lâu.

Hần rốt cuộc là ai? Chính mình nhìn thấy hần ở địa phương nào?

Đồng Lam Phương

85. Chương 85: Văn Cùng

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 85: Văn Cùng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ánh mắt Trần Nguyên nhìn người luôn luôn rất ổn, hẳn tin tưởng mình nhất định đã nhìn thấy thân binh kia, chỉ là, hiện tại thật sự không nghĩ ra.

Mãi cho đến khi đi vào Lai Phúc khách điểm, Trần Nguyên vẫn chưa nhớ ra thân binh kia là ai, trong lòng âm thầm quyết định chủ ý, ngày mai nhất định phải xem cẩn thận.

Hiện tại hẳn rất cẩn thận, phải rất cẩn thận mới có thể sống, chính mình không có một thân vô công như Bàng Hỉ, nếu có cái gì sai lầm, mạng nhỏ liền nguy hiểm.

A Mộc Đại mang theo bọn tiểu nhị và đoàn xe, chạy tới nhà kho Tổng Quảng gửi muối ăn, vôi vàng cả đêm, cuối cùng tại trước hừng đông, đổi hết đồ sứ trên xe thành muối ăn.

Những tiểu nhị và xa phu kia vốn cho rằng cần nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại đi, ai biết Trần Nguyên lập tức muốn bọn hắn đến bắc môn, chờ đợi bộ đội Kỳ Văn xuất hiện.

Đoàn người phê bình kín đáo đối với việc cả đêm không nghỉ ngơi, Trần Nguyên cũng không giải thích quá nhiều, chỉ là nói một câu xin lỗi, sau đó đáp ứng, khi đến Văn Cùng, để cho bọn họ nghỉ ngơi thật tốt là được.

Sắc trời vừa mới tỏa sáng, cửa thành mở ra, bộ đội Kỳ Văn liền chuẩn bị xuất phát.

Bọn xa phu nhìn thấy quân đội đi theo sau lưng mình, lời oán khí kia nhỏ đi rất nhiều, quân đội đi theo, ít nhất rất có bảo đảm trên mặt an toàn, chỉ cần có bảo đảm trên an toàn, vất vả một chút cũng không thành vấn đề.

Còn có một chi thương đội, hiển nhiên cũng là nhận được chiếu cố đặc biệt, đã sớm chạy tới nơi này chờ, quy mô và nhân số thương đội kia không khác gì hẳn Trần Nguyên bọn, biết rõ song phương phải đi chung một con đường, bên kia chủ động phái cái người đi tới, bắt chuyện cùng Trần Nguyên, hi vọng trên đường có thể chiếu cố lẫn nhau.

Trần Nguyên tự nhiên không cự tuyệt, có đồng bọn, nghĩa là thêm người hộ tống, ít nhất là trên con đường đi Văn Cùng này, sẽ không có vấn đề gì.

Chuyện còn lại, chính là chờ quan binh kiểm tra.

Nơi này là Đại Đồng, trọng trấn biên quan, từng người đi ra ngoài, đều phải chịu lấy kiểm tra nghiêm khắc, mặc kệ thân phận người là gì, làm cái gì.

Hôm nay kiểm tra giống như đặc biệt nghiêm khắc, mà ngay cả ba nghìn quân sĩ kia, cũng đốt danh sách ra khỏi thành, nghĩ đến, đây chắc là Tổng Quảng đã hạ mệnh lệnh, trợ giúp Bạch Ngọc Đường bức Gia Luật Niết Cô Lỗ đi ra.

Xem tư thế Tổng Quảng bày ra, Trần Nguyên phỏng chừng, Cửu Vương Tử kia muốn ra khỏi thành, không phải quá dễ dàng, có thể chạy trốn khỏi Bạch Ngọc Đường hay không, còn phải nhìn xem hắn có bao nhiêu bốn sự.

Ba nghìn người đứng ở dưới cửa thành chờ đợi kiểm tra, Trần Nguyên đi tới đi lui bên cạnh đội ngũ, hẳn muốn tìm kiếm gương mặt hôm qua rõ ràng nhìn thấy, nhưng không cách nào nhớ tới đã gặp nhau ở nơi nào kia.

Chỉ là, sắc trời còn chưa hoàn toàn sáng, ba nghìn người đứng chung một chỗ, muốn tìm một người ẩn tượng không khác sâu, quả thực là việc không thể nào.

Trần Nguyên tìm hai vòng, không phát hiện ra, cũng đành phải buông tha, dù sao trên đường còn có cơ hội, lưu tâm nhiều một chút là được.

"Xin hỏi, người có phải Trần chương quỹ hay không?" Một người mặc quần áo da thú xuất hiện trước mặt Trần Nguyên, tuy xem xét không phải là người Tổng, nhưng cái lễ tiết kia, so với Trần Thế Mỹ tiêu chuẩn Thư sinh Tổng triều này, còn muốn tiêu chuẩn hơn một ít.

Trần Nguyên vội vàng đáp lễ, nói: "Chính là tại hạ, xin hỏi ngài là?"

Người nọ cười một chút, nói: "Ta gọi Dương Tuấn, cũng là làm chút ít mua bán giống như chưởng quầy, hai ta là đồng hành cùng đi đoạn đường này, đặc biệt đến đây nói chuyện với ngài, trên đường chiếu cố lẫn nhau cũng tốt."

Thì ra là một chưởng quầy chi thương đội khác, Trần Nguyên hành lễ lần nữa, nói: "Thì ra là Dương chưởng quầy, tại hạ thất kính, Dương chưởng quầy nói cực kỳ đúng, đoạn đường này đi lên phía bắc, ta và người đồng hành, theo lý phải là chiếu cố lẫn nhau một ít mới đúng."

Cứ như vậy, hai chi thương đội xem như nhận thức, Trần Nguyên và Dương Tuấn khách sáo hai câu, bộ đội kiểm tra cũng chấm dứt, đến phiên Trần Nguyên ra khỏi thành.

Kiểm tra đối với thương đội, lại càng nghiêm khắc hơn một ít, phàm là địa phương có thể giấu người, những binh lính kia đều không buông tha.

Ra khỏi thành, Kỳ Văn cũng không lập tức mang theo đội ngũ rời đi, mà là đang xếp đặt đội hình dưới thành, đợi cho hai chi thương đội được chiếu cố kiểm tra xong, hắn mới chỉnh quân đi chậm.

Có ba nghìn quân Tống mở đường, một trăm dặm này tự nhiên không có bất kỳ nguy hiểm nào, xuất phát thời điểm sắc trời sắp sáng, đi suốt một ngày, thời điểm sắc trời đêm, bộ đội đã tiến vào Văn Cùng.

Cùng so sánh với Đại Đồng, Văn Cùng cực kì nhỏ, quả thực chưa tính là một tòa thành trì.

Đây là một trong những bất đồng giữa quân Tống và Liêu binh, quân Tống chủ yếu dùng bộ binh làm chủ, cho nên tại thời điểm cảnh giới, ý lại vô cùng nghiêm trọng đối với những thành trì nhỏ như Văn Cùng.

Mà Liêu binh bất đồng, bọn hãn chủ yếu là dựa vào đội ngũ kỵ binh, di chuyển tại biên cảnh, trang điểm thành mã tặc, những kỵ binh này không có tác dụng cảnh giới, bọn hãn đánh cướp thương đội, còn có thể tiếp tế Liêu binh rất hữu hiệu.

Tương đối mà nói, khi Tống triều, Liêu binh cướp quân lương, nhưng Tống triều chưa từng thiếu lương, các binh sĩ có tiền liền tìm một chỗ đánh bạc thử vận may, không có tiền liền đứng ở trong quán ăn cơm gạo trắng hoàng thượng vận đến, ai nguyện ý mạo hiểm bị Liêu binh đụng vào, lại đi ra ngoài tuần tra trong bão cát.

Vào cửa thành, Kỳ Văn lại để cho bộ đội đi quân doanh trước, chính mình lại chờ thương đội Trần Nguyên và Dương Tuấn chạy đến.

"Nhị vị chưởng quầy, một đường này, ta không phụ nhờ vả, mang bọn người bình an đến, hiện tại các người vào thành nghỉ ngơi, về phần đường xa hơn về phía bắc đi, ta sẽ không tiễn." Kỳ Văn ngồi trên lưng ngựa, nói rất khách khí.

Hai người Trần Nguyên tranh thủ ôm quyền, nói: "Đa tạ Tướng quân, không dám lại làm phiền tướng quân."

Kỳ Văn và bọn họ cùng một chỗ sóng vai đi vào Văn Cùng, sau khi đi vào, Trần Nguyên phát hiện Văn Cùng quả thực nhỏ vượt qua tưởng tượng của mình.

Bên trái đường là quân doanh, bên phải là một cái khách điểm, quân doanh chiếm nửa thành, khách điểm chiếm nửa thành, trung gian thành không có đường, chỉ có một mảnh lều vải tạm thời lập nên, phân ra một con đường.

Trong những lều tạm thời dựng kia, là người rèn sắt, sửa xe, sửa giày dép, đều không có biển hiệu của mình, buong chùy tại cửa ra vào, liền tỏ vẻ nơi này là thợ rèn, để cái bánh xe, chính là sửa xe.

Khách điểm cũng không có biển hiệu, chỉ có tầng ba lầu, công trình xây dựng cao nhất, ngoại trừ tường thành bên ngoài Văn Cùng.

Kể cả quân doanh Tống binh, cũng không có cờ xí bắt mắt, nhà cửa này so với phủ Thái sư Bàng Cát, còn muốn nhỏ hơn một ít, nếu như không phải cửa ra vào có hai hàng binh sĩ đứng, căn bản không nhìn ra đó là quân doanh.

Sau khi Kỳ Văn rời khỏi, hai chi thương đội đi đến hướng khách điểm, Trần Nguyên hỏi Dương Tuấn kia: "Dương chương quỹ, một chuyến này người đi nơi nào trong Liêu quốc?"

Vấn đề này hẳn một mực cũng không hỏi, bởi vì một đường không thái bình, nếu như hỏi nhiều hơn, sẽ gây hoài nghi không tất yếu, lại có chút phiền phức.

Hiện tại an toàn hơn một ít, Trần Nguyên mới mở miệng, sau khi hỏi xong, cũng không đợi Dương Tuấn trả lời, hắn liền nói mục đích của chính mình: "Tại hạ mang những hàng này, là muốn kéo hướng Yên kinh, nếu như chương quỹ tiện đường, chúng ta một đường đồng hành, như thế nào?"

Dương Tuấn nghe xong, trên mặt cũng là lộ ra sắc mặt vui mừng: "Như thế tốt lắm, ta cũng muốn đi Yên kinh, Trần huynh, chúng ta thật sự có thể chiếu cố lẫn nhau."

Đồng Lam Phương

86. Chương 86: Cao Thủ

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 86: Cao thủ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Khi nói chuyện, đã vào cửa cái khách điểm kia, tiểu nhị khách điểm này không có nhiệt tình của tiểu nhị nội địa Đại Tống, bởi vì đây là lũng đoạn sinh ý, cả thành chỉ có một cái khách điểm này, người ở cũng phải ở, không ở cũng phải ở.

Cho nên, bất kể là thái độ phục vụ hay là gian phòng, đều không thể so sánh cùng với cảnh nội, nhưng giá tiền, lại cao đến dọa người, so với khách điểm tốt nhất ở phía trong thành Biện Kinh, không thấp hơn chút nào.

Để cho nhất Trần Nguyên không thể chịu đựng được, là khách điểm này còn có một quy củ, mặc kệ người tới bao nhiêu người, nhiều nhất chỉ có thể mở hai gian phòng khách, những xa phu và bọn tiểu nhị kia có thể đến sân nhỏ đằng sau, lập một cái giường chung để ngủ.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu như người đều an bài xa phu và tiểu nhị vào trong, khách điểm lập tức liền đầy rồi, đội ngũ mua bán khác đến thì làm sao bây giờ?

Đạo lý này, tuy giảng thông suốt, nhưng thái độ tiểu nhị lại làm cho người ta không chịu được.

Trần Nguyên rất hòa khí, thương lượng một chút: "Tiểu nhị ca, người xem một đoàn người chúng ta có nữ quyến, có thể cho mở thêm một gian phòng nữa hay không, cùng lắm thì tiền thuê nhà, ta tính gấp bội cho người."

Tiểu nhị kia cực kỳ trâu bò, hai tay chống nạnh, dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn Trần Nguyên, nói: "Có tiền rất giỏi à! Đã rất chiếu cố các người rồi đó, có biết hay không? Nếu là đến sớm hai tháng, chẳng quản nữ nhân của người là ai, chỉ cấp một gian phòng, chính là xem các người có nữ quyến, nên mới xếp nam nhân một gian, nữ nhân một gian, ở hay không ở? Không ở thì đến đằng sau đi!"

Trần Nguyên vội vàng gật đầu: "Ồ, ồ, xin Tiểu nhị ca dẫn đường."

Tiểu nhị kia miệt thị nhìn hắn một cái, nói: "Còn muốn ta dẫn đường? Lầu hai, quẹo trái, căn thứ ba và thứ tư, tự mình đi!"

Trong lòng Trần Nguyên âm thầm có chút bất bình, hắn không phải vì mình gặp phải tiểu nhị trách móc mà bất bình, chỉ là cảm giác được, vị trí tốt như vậy, một mình lũng đoạn sinh ý, bọn hắn rõ ràng lại đi phục vụ như vậy! Thật sự là phí của trời!

Tựa như một mỹ nữ, nên để trên nhà lớn, làm tiểu thư tiếp khách, nhưng một cực phẩm mỹ nữ, người nên đặt ở văn phòng làm nữ thư ký mới đúng.

Cách làm của khách điểm này, rõ ràng chính là an bài một cực phẩm mỹ nữ tại phòng khách, để quét dọn vệ sinh! Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.

Trần Nguyên nhìn Hồ Tĩnh đi theo phía sau mình, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, bên mình có bốn người, hai gian phòng, nếu như mình an bài A Mộc Đại và Bàng Hỉ một phòng, như vậy khuya hôm nay có phải là có thể...

Vừa nghĩ ra cái này, hần lại lập tức cảm thấy, khách điểm này định ra quy củ rất tốt, lập tức đi chậm lại, để cho A Mộc Đại và Bàng Hỉ đi lên đầu, thân thể của hần đã từ từ dựa vào hướng Hồ Tĩnh, nhỏ giọng nói: "Khuya hôm nay, cái khách điểm này hơi thiếu phòng, hai người chúng ta chấp nhận ở chung trong một gian phòng một đêm, như thế nào?"

Hồ Tĩnh nhìn hần, bước chân cũng chậm lại: "Cái này, không tốt lắm đâu? Chúng ta dù sao vẫn còn chưa kết hôn, nếu như người làm vậy, không tốt đối với thanh danh của ta."

Trần Nguyên lập tức làm ra một bộ dạng chính nhân quân tử, nói: "Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, không làm gì hết."

Hồ Tĩnh nở nụ cười, trên mặt lộ ra hai cái má lúm đồng tiền ngọt ngào.

Cái biểu lộ này lại làm cho Trần Nguyên nhìn thấy hi vọng, trong lòng không khỏi mừng rỡ một hồi, nhưng trong nháy mắt, Hồ Tĩnh liền rút đoản kiếm ra, hung hăng đánh một cái ở trên đùi Trần Nguyên.

Chỉ nghe Hồ Tĩnh vô cùng ôn nhu nói: "Người, nếu dám tiến vào phòng ta, ta liền chém chân người đi!"

Trần Nguyên đau nhức, mồ hôi đều đổ ra, ngẩng đầu nhìn lên, A Mộc Đại và Bàng Hỉ quay đầu lại nhìn hần, trên mặt hai người đều treo đầy sự vui vẻ.

Trần Nguyên cảm giác mình bị đả kích, nội tâm không khỏi hận Bạch Ngọc Đường kia, nếu không phải đêm qua hần đựng nết ăm trà, hôm nay, nói không chừng, còn không cần phải hỏi lời này.

Nhìn qua gian phòng, bọn hần liền đi vào hậu viện, nhìn xem hàng hóa đã an toàn chưa, những tiểu nhị và xa phu kia đã dàn xếp tốt hay chưa.

Dù sao vẫn còn có con đường rất dài phải đi, trên đường phải dựa vào những tiểu nhị và xa phu này hỗ trợ làm việc, đến lúc nguy hiểm, còn muốn bọn hần hỗ trợ đánh nhau.

Cho nên nhân tâm nhất định phải đủ, cái đó và đánh chiến dịch, không có gì khác nhau.

Trần Nguyên đi qua lại trong đám người, tìm một ít chuyện nói nhảm, ví dụ như, buổi tối chuẩn bị ăn những thứ gì? Ngủ ở chỗ này có lạnh hay không? Muốn nhiều hơn vài cái giường chần mền hay không?

Mặc dù là nói nhảm, nhưng có đôi khi, những nói nhảm này có thể tiêu trừ một chút bất mãn trong lòng bọn tiểu nhị.

Tâm tình đội ngũ coi như không tệ, tuy bởi vì cả đêm qua không được ngủ, tinh thần rất nhiều người không tốt lắm, nhưng nghe được Trần Nguyên đáp ứng, để cho bọn họ ngơi nhiều hơn vài ngày tại Văn Cùng nghỉ, lại không nói thêm lời nào.

Để cho nhất Trần Nguyên cảm giác kỳ quái, là một tiểu tử mặt trắng như ngọc, hần phảng phất không dùng hết khí lực và tinh lực, người khác đều lười lười nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, chỉ có hần còn đang làm việc.

Đem bả nguyên một đám thùng và túi, bình thường phải hai gã tráng hán mới có thể giơ lên, vút gọn vào một chỗ, chất đống rất tốt, chồng chất tại bên trái đội ngũ, rất dễ dàng trông coi, còn có thể ngăn một ít gió lạnh.

Nhưng bọn tiểu nhị lại không cảm kích, có người lập tức hô: "Tiểu Văn, người đem cái túi chồng lên cao như vậy, chúng ta chuyển như thế nào đây?"

Tiểu Văn kia đầy dáng tươi cười, phảng phất như làm việc, với hần mà nói, thật sự là một chuyện rất vui vẻ: "Không sao, thời điểm muốn chuyển, ta đi lên chuyển, các người ở dưới đỡ là được rồi."

Lời này nói ra, người khác còn có thể có ý kiến gì sao? Trần Nguyên đã ở công trường khiêng bao, hẳn biết rõ, Tiểu Văn chịu dốc sức giúp mọi người như vậy, là rất được hoan nghênh.

Nhìn thân ảnh Tiểu Văn kia rất linh hoạt, trong lòng Trần Nguyên mỉm cười, trên mặt lại lắc đầu: "Tiểu tử này, nhân duyên nhất định rất tốt."

Nhìn lại, sắc mặt Bàn Hỉ lại cực kỳ ngưng trọng, Trần Nguyên không biết xảy ra chuyện gì, lập tức hỏi: "Bàn tổng quản, làm sao vậy?"

Bàn Hỉ cũng nhìn thân ảnh Tiểu Văn, ánh mắt lộ ra một tia hàn quang: "Hắn là cao thủ."

Trần Nguyên nghe vậy, liền sững sờ, hỏi: "Không thể nào? Trên đời có nhiều cao thủ như vậy sao?"

Bàn Hỉ hừ một tiếng: "Người không hiểu, người xem cước bộ của hắn, tuy không phải rất nhanh, lại cực kỳ nhẹ nhàng, đặc biệt là tay hắn, cầm mấy cái gì đó nặng như vậy, thân hình vẫn không nghiêng ngả chút nào, người nhìn lại trán của hắn, đến hiện tại, ngay cả mồ hôi cũng đều không đổ ra, điều này nói rõ hắn chính là một cao thủ, ta tới thử hắn."

Nói xong, Bàn Hỉ muốn đi lên, Trần Nguyên vội vàng ngăn hắn lại, nói: "Ai, được rồi, lưu tâm là được, một đội nhân mã chúng ta đi ra khỏi Biện Kinh đã là như vậy, hắn theo một đường, nếu muốn làm cái gì, hiện ngăn cản cũng không còn kịp nữa rồi."

Bàn Hỉ nhìn nhìn thân ảnh Tiểu Văn kia, giống như có chút thất vọng.

Vừa lúc đó, Tiểu Văn bắt đầu chuyển một cái rương lớn nhất, vẫn là như vậy, rất nhẹ nhàng, hắn đã chuyển thùng lên.

Nhưng lúc này đây, vừa mới đem đến một nửa, Tiểu Văn kia lại bỗng nhiên dừng bước, chuyển thùng trở về, nhẹ nhàng đặt ở trên mặt đất.

Những tiểu nhị kia đều cười ha ha, hỏi: "Làm sao vậy Tiểu Văn? Chuyển không được à? Nếu không thì để ca ca giúp người một lần nhé?"

Đồng Lam Phương

87. Chương 87: Con Chuột

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 87: Con chuột

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tiểu Văn không nói gì, trong chớp mắt lại rút một cây đao trên cang xe ra, hành động này lại làm cho Trần Nguyên và Bàn Hỉ rất khó hiểu, hai người liếc nhau, bước nhanh đi đến trước mặt Tiểu Văn kia: "Huynh đệ, chuyện gì xảy ra?"

Tiểu Văn nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo mọi người không nói, chính mình tay cầm cương đao, đem lỗ tai dán tại trên mặt cái thùng kia.

Bàn Hỉ cũng cảnh giác, tranh thủ thời gian dán lỗ tai đi lên.

Sau một lát, hai người đồng thời đưa đầu lấy ra, Tiểu Văn lại giơ đao trong tay lên, cuối cùng làm bộ muốn chặt lên thùng.

Bàn Hỉ kia lại vội vàng phát tay ngăn cản hắn, chính mình ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng gõ hai cái: "Bàn hữu, xuất hiện đi!"

Trong lòng Trần Nguyên rất kỳ quái, dưới thùng này có người sao? Ai lại đi trốn ở chỗ này?

Đột nhiên trong lúc đó, hắn nghĩ đến một người —— Gia Luật Niết Cô Lỗ!

Quả nhiên, Bàng Hỉ vừa dứt lời, chỉ thấy cái thùng kia hơi nghiêng, bỗng nhiên truyền đến thanh âm đánh vào gỗ, tám ván gỗ hơi nghiêng bên dưới lập tức vỡ vụn ra, một đôi chân đưa ra ngoài.

Tiếp theo, Gia Luật Niết Cô Lỗ bò ra từ bên trong, cười ha ha một tiếng, nói: "Ha ha, đều nói Bàng tổng quản khôn khéo, quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ còn muốn cùng các người đi Yên kinh, không nghĩ tới ở chỗ này đã bị Bàng huynh phát hiện."

Trong lòng Trần Nguyên bỗng nhiên thất lạc một hồi, hắn tiến lên nhìn cái thùng kia, dưới thùng có cả một tấm ván gỗ, sau đó dùng hai tảng đá chống đỡ, nghĩ đến thời điểm binh sĩ Đại Đồng kiểm tra, một loạt thùng, nhiều như vậy, cũng sẽ không hoài nghi.

Như vậy xem ra, Bạch Ngọc Đường đi một chuyến này, xem như thất bại, đương nhiên, mình cũng bại, gan Gia Luật Niết Cô Lỗ này thật sự rất lớn, rõ ràng dám đi theo đội xe của mình.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Trần Nguyên, bỗng nhiên nở nụ cười: "Trần huynh, cái thế giới này thật sự là quá nhỏ."

Trần Nguyên nghe thấy Hồ Tĩnh nhỏ giọng nói một câu: "Giết hắn!"

Chính nghĩa trong lòng Trần Nguyên về này lập tức dâng lên, ngấm lại, nếu như Gia Luật Niết Cô Lỗ này trở lại Liêu quốc, quả nhiên là một tai họa, chính mình hiện tại là một người Tống, xác thực nên giết hắn, ít nhất phải đem tin tức này nói cho Kỳ Văn.

Nhưng nghĩ lại, cho dù Kỳ Văn biết rồi, lại có thể thế nào? Đại Tống không muốn chính diện trở mặt cùng Liêu quốc, Kỳ Văn chắc chắn sẽ không làm gì Gia Luật Niết Cô Lỗ, nhiều lắm chính là giam hắn, đợi cho người Liêu quốc đến thương lượng, sẽ phải thả hắn đi.

Hiện tại giết hắn? Còn phải xem Bàng Hỉ có nguyên ý hay không.

Nghĩ tới đây, hắn xông lên ôm quyền nói với Gia Luật Niết Cô Lỗ: "Cửu Vương Tử, chúng ta lại gặp mặt."

Quay đầu lại nhỏ giọng nói với Hồ Tĩnh: "Nếu như Bàng Hỉ động thủ, người liền đi hỗ trợ, nếu Bàng Hỉ không ra tay, người cũng trung thực cho ta một ít, không cần phải lần nào cũng bắt ta cứu người, lần này ta mang người đến, là để bảo vệ ta."

Bàng Hỉ cười một tiếng, ôm quyền nói: "Cửu Vương Tử, nếu người ẩn trong xe này, chui đến tận Yên kinh, chỉ sợ cũng không còn mặt mũi nhìn ai?"

Trần Nguyên trông thấy, Bàng Hỉ nói xong lời nói cuối cùng, tay đã muốn đưa ra đằng sau, đang hướng trên cánh tay, lấy thiết hoàn(bọc sắt trên tay), chắc là chuẩn bị xuất thủ, trong lòng không khỏi mừng thầm, tuy Bàng Hỉ này xấu, vẫn còn có thể nắm chắc ở vấn đề mấu chốt.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nghe Bàng Hỉ nói xong, cười ha ha một tiếng, nói: "Người Liêu chúng ta và đám người Tống bọn người không giống nhau, chúng ta luôn luôn không nói mặt mũi, chỉ cần nhiệm vụ của ta hoàn thành, đừng nói đã đánh mất mặt mũi, chính là đã đánh mất tánh mạng, lại có ngại gì?"

Tay Bàng Hỉ run một chút, hai tay đưa ra sau lưng, làm một tư thế chuẩn bị động thủ.

Hắn cũng biết, luận võ công, chính mình cao hơn một ít so với Gia Luật Niết Cô Lỗ này, chỉ là, muốn lưu hắn lại, còn cần người hỗ trợ mới được.

Gia Luật Niết Cô Lỗ dường như không phát giác sát ý của Bàng Hỉ đối với hắn, con mắt lại nhìn về phía Trần Nguyên: "Trần huynh, hiện tại ta có chút bội phục người, người trốn ra khỏi cái hầm ngầm kia như thế nào?"

Trần Nguyên không giải thích, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Một chút vận khí mà thôi, không đáng để Cửu Vương Tử bội phục."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu: "Không đúng, người dựa vào, không phải vận khí, người rất thông minh, nếu như không phải người ra một chủ ý cho Bạch Ngọc Đường, ta có thể rất nhẹ nhàng ra khỏi Đại Đồng, làm sao lại chật vật như thế?"

Trong lòng Trần Nguyên lập tức cả kinh, sự tình chính mình nghĩ kể cho Bạch Ngọc Đường, chỉ có bốn người biết rõ, hẳn có được tin tức từ đâu?

Đang suy nghĩ, Gia Luật Niết Cô Lỗ đặc ý nói: "Hiện tại, ta nghĩ vài con chuột kia vẫn còn ở Đại Đồng tìm ta, Trần huynh, người nói cái trò chơi này, là ta thắng người, hay là thắng bốn con chuột kia?"

Không đợi Trần Nguyên trả lời, chính hắn lại đặc ý nói: "Mặc kệ đối thủ là ai, lúc này đây, ta thắng."

Bàng Hỉ rút cục cũng chuẩn bị xuất thủ, chỉ nghe Bàng Hỉ nói một tiếng: "Chưa hẳn!"

Tiếp theo, hai tay run lên, cả người liền muốn nhào tới.

Bỗng nhiên, một hồi cười to truyền đến từ bên cạnh, Gia Luật Niết Cô Lỗ nghe thấy tiếng cười kia, cái bộ dáng đặc ý kia cũng không thấy nữa.

Tìm tiếng cười, Trần Nguyên trông thấy Bạch Ngọc Đường, Lô Phương, Tưởng Bình, Từ Khánh, bốn người chậm rãi xông tới từ bốn phía.

Tiếng cười đúng là Lô Phương phát ra, chỉ thấy hắn vừa cười, vừa cầm sợi dây trong tay, nói: "Cửu Vương Tử, người cũng quá coi thường Ngũ thủ chúng ta rồi!"

Bàng Hỉ run cánh tay lên, cuối cùng lại buông ra, Bạch Ngọc Đường đã đuổi theo hắn, hắn cũng không làm nhiều hơn nữa, lui một bước, làm ra một bộ tư thế xem náo nhiệt.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng biết tình cảnh hiện tại của mình, rút bảo kiếm bên hông ra, cơ bên miệng thể bỗng nhúc nhích: "Hừ, không nghĩ tới, bản Vương Tử hôm nay cư nhiên bị vài con chuột ép lên tuyệt lộ! Các người cùng lên đi, lại để cho giang hồ biết rõ, Ngũ thủ chỉ là hạng người ỷ thế hiếp người, lấy nhiều đánh ít!"

Từ Khánh kia đập chùy đồng vào nhau, nói: "Không cần chơi phép khích tướng cùng ông nội, ta cho người biết, hôm nay chúng ta chính là muốn giết người, cái gì quy củ giang hồ, người chết đi rồi nói tiếp!"

Tưởng Bình kia càng không dài dòng, một đôi Phấn Thủy Đâm đâm tới đầu tiên: "Nói với hắn nhiều như vậy làm cái gì? Giết!"

Trần Nguyên căn bản không thấy rõ lắm, bốn con chuột cùng một chỗ nhào tới, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm kịch liệt một hồi, trên người Gia Luật Niết Cô Lỗ kia đã nhiều hơn vài vết máu, bảo kiếm trong tay cũng mất.

Gia Luật Niết Cô Lỗ không dám đánh, nhanh chóng chạy vòng quanh hậu viện khách điểm, nhưng không chạy được vài bước, đã bị Phi Thiên thủ Lô Phương kia chop lấy giáp trên bờ vai, khẽ dùng sức kéo, kéo cả người hắn té trên mặt đất: "Tưởng Bình, giết!"

Tưởng Bình xem chuẩn thân hình Gia Luật Niết Cô Lỗ bị Lô Phương kéo đi, một đôi Phấn Thủy Đâm liền đâm tới.

Mất thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ làm như thế nào cũng chạy không thoát vận rủi, bỗng nhiên tiếng hét lớn vang lên: "Dừng tay!" Tiếp theo, một mũi tên cực mạnh bắn tới, bức lui Tưởng Bình kia, lại để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ chạy thoát một mạng.

Mọi người quay đầu lại, phát hiện một đội quan binh đang dừng mãnh tiến vào khách điểm, đầu lĩnh đứng là Kỳ Văn kia.

Kỳ Văn xuất hiện thực không phải lúc, nhưng chuyện này cũng bình thường, khách điểm phát sinh đánh nhau, tiểu nhị kia liền đi chỗ Kỳ Văn báo tin.

Có thể ở chỗ này khai mở khách điểm, tự nhiên là đã được quan binh bảo vệ.

Kỳ Văn không biết tình huống, nghe nói có người nháo sự ở khách điểm, lập tức dẫn người đi tới rồi, trông thấy bốn con chuột muốn giết Gia Luật Niết Cô Lỗ, liền bắn một mũi tên bức lui Tưởng Bình, Kỳ Văn vung tay lên, một đội binh sĩ lập tức lao đến, vây Gia Luật Niết Cô Lỗ kia lại chính giữa.

"Các người là người nào? Dám can đảm hành hung ở đây? Thật sự không coi vương pháp là gì sao?" Kỳ Văn lớn tiếng hỏi.

88. Chương 88: Tình Thế Đảo Ngược

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 88: Tình thế đảo ngược

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lô Phương xem xét quan binh xuất hiện, biết rõ sự tình đã phiền toái, hấn tiến lên ngay lập tức, cầm vũ khí của mình, nhét vào thắt lưng trước, sau đó nhỏ giọng nói: "Tướng quân, chúng ta làm việc cơ mật, hôm qua đã nói qua cùng Tổng Quảng tướng quân rồi, kính xin tướng quân cho ta một cơ hội, để cho chúng ta giết người này."

Kỳ Văn lại cũng không tin tưởng, cao thấp đánh giá Lô Phương thoáng một tý, cũng hạ thấp thanh âm nói: "Ta nhận ra người, chỉ là, khi ta tới, Tổng Quảng tướng quân cũng không nói gì thêm?"

Lô Phương rất là sốt ruột, nói: "Tướng quân để cho chúng ta giết người trước, sau đó lại giải thích với người!"

Nhưng Tổng Kỳ lại lắc đầu, nói: "Không được, nói rõ ràng trước, nếu là loại người đáng chết, bản tướng tuyệt đối không ngăn cản!"

Ngay tại thời điểm hai người tranh chấp, Gia Luật Niết Cô Lỗ đã muốn thở gấp, há mồm nói: "Ta chính là con trai Liêu quốc Bắc viện Đại vương Gia Luật Trọng Quang, Gia Luật Niết Cô Lỗ! Hôm nay đến Văn Củng, ai dám đơn giản giết ta?"

Thanh âm không lớn, lại làm cho cả hậu viện đều nghe thấy được.

Kỳ Văn ngăn người, sắc mặt rất khó nhìn, hấn rất xấu hổ nhìn Lô Phương, rốt cục minh bạch vì cái gì Lô Phương muốn giết người trước rồi mới giải thích.

Hiện tại, nếu như quan binh chưa tới, Gia Luật Niết Cô Lỗ nói hấn mang thân phận gì, cũng chỉ là một đoạn Giang hồ báo thù mà thôi.

Nhưng Kỳ Văn đến rồi, hấn đến rồi, biết rõ người té trên mặt đất chính là Gia Luật Niết Cô Lỗ rồi, đặc biệt là tại đây, tất cả thương đội đều nghe thấy lời này.

Hiện tại Kỳ Văn phải làm, chính là để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ còn sống, giao hấn cho thủ trưởng xử lý, nếu như xảy ra việc ngoài ý muốn, khiến cho hai nước giao binh, Kỳ Văn không đảm đương nổi trách nhiệm này.

Lô Phương rất thất vọng, Kỳ Văn rất hối hận, hai người đứng, mặt đối mặt, sau một lát, Lô Phương nghĩ, đã không cần mệnh Cửu Vương Tử này, ít nhất cũng nên lưu địa đồ lại. Lúc này lại đánh mất với Kỳ Văn, lần này Kỳ Văn lại hiểu vô cùng nhanh, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Người nói người là ai, người chính là người đó luôn sao? Ta còn là hoàng thái tử Liêu quốc đây này! Người đâu, mang những đạo tặc nháo sự này đi cho ta! Áp tải vào quân doanh thẩm vấn."

Hai người quân sĩ lập tức kéo Gia Luật Niết Cô Lỗ đi, còn có người tiến lên kéo bốn con chuột, một đám người đi đến hướng quân doanh.

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, lấy tay kéo Bằng Hỉ: "Bằng tổng quản, chúng ta cũng đi xem xem? Dù sao người là tìm ra trên xe ngựa chúng ta."

Bằng Hỉ gật đầu: "Như vậy đi, người ở nơi này an bài mọi người nghỉ ngơi, ta đi xem là được rồi."

Thương lượng tốt rồi, Bàng Hỉ cũng rời đi, cả hậu viện lập tức ồn ào sôi sục, bọn tiểu nhị mấy đoàn xe đều tụ tập ở chỗ này, Gia Luật Niết Cô Lỗ lộ ra thân phận, cái này làm cho bọn họ có nhiều hơn một đề mục nói chuyện, hơn nữa còn đàm luận rất hào hứng.

Trần Nguyên biết rõ, bọn hắn sẽ một mực nói tới Liêu quốc.

Cho nên, Kỳ Văn không giết Gia Luật Niết Cô Lỗ, mệnh Gia Luật Niết Cô Lỗ xem như đã được bảo vệ, nhưng nổi khổ da thịt là khó tránh khỏi, đám Bạch Ngọc Đường kia không hỏi ra địa đồ, tất nhiên không sẽ bỏ qua.

Ăn cơm xong, Trần nguyên thật sự không bước vào gian phòng Hồ Tĩnh, hắn cũng muốn qua ném thử một chút, nhưng vừa vừa đi đến cửa, tay Hồ Tĩnh đã rút đoản kiếm ra, hù hắn vội vàng lui lại.

Có lẽ là thành thành thật thật ở cùng một chỗ với bọn A Mộc Đại thôi.

Lúc này, bọn người Bàng Hỉ đang đứng tại trong gian phòng quân doanh của Kỳ Văn, Kỳ Văn nhìn Lô Phương, ôm quyền nói: "Chư vị đại nhân, tại hạ thật sự không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, nhất thời làm lỡ chính sự của chư vị đại nhân, thật vô cùng có lỗi."

Bọn người Lô Phương lắc đầu, có chút tiếc hận nói: "Ai, cũng trách bọn ta không thông báo cùng tướng quân trước một tý, sự tình đã là như thế, chúng ta chỉ muốn khiến cho hắn giao địa đồ ra."

Kỳ Văn gật đầu: "Ừm, Bàng tổng quản, tại sao ngươi lại đem người tới Văn Cùng? Quả nhiên là chọc phiền toái cho ta rồi!"

Bàng Hỉ bất đắc dĩ lắc đầu: "Nếu như ta biết rõ, làm sao lại dẫn hắn đến?"

Kỳ Văn lại thở dài thật sâu: "Như vậy đi, sự tình đã như thế, ta giao hắn cho chư vị thẩm vấn, hi vọng các người có thể lấy được mấy cái gì đó các người muốn, nhiều người ở đây, rất không tiện, sau phòng có một gian mật thất, chư vị có thể đi vào."

Bạch Ngọc Đường hung hăng liếc nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, nói: "Tiểu tử, ngươi chờ xem, một lát nữa sẽ cho ngươi ném thử thủ đoạn của Ngũ Gia người!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lại rất đắc ý nhìn bọn hắn, phảng phất như mình mới là người thắng.

Hai quân sĩ áp giải Gia Luật Niết Cô Lỗ đi ở phía trước, bọn người Lô Phương theo ở phía sau. Kỳ Văn mang theo một đội thân binh, đi ở cuối cùng.

Bàng Hỉ không muốn lẫn vào, ôm quyền nói với Kỳ Văn: "Tướng quân, ta còn có một số việc muốn làm, nếu như không có chuyện gì mà nói, ta xin đi về trước."

Kỳ Văn suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Tổng quản thông thả đã, người cũng theo chúng ta cùng đi, ta thật đúng là có chút việc muốn thương lượng cùng ngài."

Bàng Hỉ nghe xong lời này, gật đầu, nói: "Cũng được."

Liên đi theo bọn người Lô Phương.

P phía trước có một gian phòng nhỏ nhỏ, nghĩ đến chính là chỗ mật thất Kỳ Văn nói, mọi người dừng lại tại bậc thang, Kỳ Văn chạy hai bước về phía trước, nói: "Chư vị chờ, ta tới mở cửa."

Ở trên cửa căn phòng kia, có một núm để kéo, Kỳ Văn đi qua đem bả cái kia kéo xấu nhẹ nhàng kéo một phát, lúc này, Bạch Ngọc Đường, Lô Phương, Tướng Bình Từ Khánh, còn có Bàng Hỉ kia, bỗng nhiên cảm giác dưới chân không còn chỗ đứng, cả người mạnh mẽ hạ xuống, trong lòng lập tức kêu lên: "Không tốt!"

"Bành!" Một cái bầy rộng lớn xuất hiện dưới chân, toàn bộ năm người đều rơi vào.

Bạch Ngọc Đường phản ứng nhanh nhất: "Đại ca! Lên!"

Lô Phương nhìn cái cửa trên mặt kia vẫn chưa đóng, vội vàng lấy sợi dây của mình ra, muốn trèo bò lên, ai biết cái sợi dây kia vừa mới treo ở vách đá, dưới chân bỗng nhiên lại không còn gò, mọi người rơi xuống lần nữa, thì ra, cái bầy rập này là hai tầng liên tiếp.

Sợi dây không đủ dài, năm người ngẩng đầu lên nhìn trên mặt, chỉ nghe thấy một hồi cười to, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia rất đặc ý xuất hiện ở đỉnh đầu năm người: "Ha ha ha, thế nào? Bây giờ năm vị còn muốn giết ta sao?"

Bạch Ngọc Đường hung nộ hăng một quyền ở trên vách tường: "Kỳ Văn! Ngươi là tên súc sinh!"

Đầu Kỳ Văn hiện ra tại bên cạnh Gia Luật Niết Cô Lỗ, chỉ nghe hắn nhẹ nhàng nói: "Năm vị, các người đừng trách ta, lúc trước ta cũng như các người, nghĩ đến việc giết địch lập công đền đáp triều đình, nhưng ta phát hiện, đền đáp người khác, căn bản không đền đáp chính mình, Cửu Vương Tử cho ta ngàn lượng hoàng kim, số tiền kia, cũng đủ mua mạng mấy người các người."

Lô Phương lớn tiếng nói: "Kỳ Văn, ngươi thông đồng với địch bán nước, một ngày nào đó cũng bị chu di cửu tộc!"

Kỳ Văn cười ha ha một tiếng: "Điểm này không nhọc các người quan tâm, cha mẹ của ta đã sớm qua đời, lão bà của ta cũng đã chết, ta có một đứa con trai, hiện tại đã ở Liêu quốc, cửu tộc không có gì hết cả đâu, hahahahaha."

Bàng Hỉ kia cũng rất có lễ phép, ở trong cạm bẫy, vốn là sờ bốn vách tường một chút, cực kỳ bóng loáng, không địa phương nào có thể mượn lực, hắn biết mình không nhảy ra ngoài được, lúc này mới nói: "Cửu Vương Tử, Kỳ tướng quân, các người cũng giam ta ở chỗ này, có phải là giam nhầm người hay không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ ở phía trên nói: "Bàng huynh yên tâm, không sai được, vốn chúng ta cũng không muốn như vậy, nếu như các người là trung lập tại sự kiện tình này, ta cũng rất hi vọng hợp tác cùng Bàng huynh giống như lúc trước, đáng tiếc, Bàng Hỉ, là tự ngươi nhảy xuống!"

89. Chương 89: Sớm Muộn Gì Cũng Bị Ngươi Hại Chết

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 89: Sớm muộn gì cũng bị ngươi hại chết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Năm người đều không nói thêm gì nữa, Kỳ Văn kia tiếp tục nói: "Năm vị, chớ có trách ta, hiện tại ta đóng cửa lại, không qua được ba canh giờ, các người đều bị ngạt chết, lưu toàn thân cho các người, cũng coi như ta không phụ lòng các người."

Nói xong, liền xoay người đi, chuẩn bị lại kéo cửa lại, ngay tại thời điểm hắn đi đến sau lưng Gia Luật Niết Cô Lỗ, cánh tay Kỳ Văn bỗng nhiên đẩy ra, bản thân Gia Luật Niết Cô Lỗ kia vốn đã bị trọng thương, bị hắn đẩy cái này, cả người ngã rơi xuống dưới.

Chuyện ngoài ý muốn này, thật sự lại làm cho bọn người Bàng Hỉ cực kỳ giật mình, Gia Luật Niết Cô Lỗ bị ném nặng nhất, bởi vì hắn bị đẩy xuống, không thể có chỗ dựa chân.

Sau khi bò dậy từ trên mặt đất, Gia Luật Niết Cô Lỗ phát hiện tình cảnh của mình rất không ổn, chung quanh, là ánh mắt cửu địch, đi lên, lại không thể đi lên.

Kỳ Văn ở phía trên rốt cục cũng kéo cửa, cửa sắt bấy rập trên đầu chậm rãi khép lại, Gia Luật Niết Cô Lỗ chỉ nghe Kỳ Văn nói: "Cửu Vương Tử, xin lỗi, là người Liêu quốc các người muốn mạng của người, Nam viện Đại vương cho ta năm ngàn lượng hoàng kim, để cho ta lưu ngươi ở chỗ này, ta chính là lấy tiền làm việc, đi chỗ Diêm vương, đừng báo danh hào của ta lên."

Tất cả việc ngoài ý muốn đều phát sinh ở trong nháy mắt, tâm tình Gia Luật Niết Cô Lỗ còn có chút đắm chìm bên trong đặc ý vừa rồi, người cũng đã rơi vào trong hố rồi, năm người biến thành sáu người, hoàn cảnh cũng từ có một chút hào quang biến thành hắc ám triệt để.

Tựa như vận mệnh sáu người này giống nhau.

Gia Luật Niết Cô Lỗ lại bị ngã xuống, thương thế càng tăng thêm, hấn tựa ở trên vách tường bất động, thở từng hơi một.

Tiếng hơi thở này lại để cho Từ Khánh nghe thấy, vô cùng phiền não, nói: "Đại ca, ta giết tiểu tử này trước, không khí trong này vốn không nhiều, người xem hấn hít thở nhiều như vậy, giết hấn, chúng ta có thể sống lâu một hồi!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức khống chế hơi thở của mình, gấp gáp nói: "Chư vị, chư vị, ta nghĩ, chúng ta nên vậy đồng tâm hiệp lực mới đúng, chỉ có chúng ta một lòng, mới có hi vọng đi ra ngoài, các người nói xem, đúng hay không?"

Lô Phương nhẹ nhàng thở dài một tiếng: "Thật sự không nghĩ tới, Ngũ thử chúng ta rõ ràng lật thuyền ở chỗ này rồi, Từ Khánh, không nên giết hấn, sống lâu một hồi, sống ít đi một hồi, không có gì khác nhau."

Bạch Ngọc Đường thử nhảy lên trên, nhưng vách tường bốn phía bóng loáng dị thường, căn bản không có địa phương mượn lực, lại ngã hai lần, hấn đành buông tha.

Men theo thanh âm, Bạch Ngọc Đường sờ đến chỗ Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, sau đó nắm cổ áo hấn lên, nói: "Cửu Vương Tử, chúng ta không thể rời đi, người nói hết mọi thứ ra, để cho huynh đệ hiểu rõ, được chứ?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ đã muốn rất hư nhược rồi, nhưng vẫn gật đầu, nói: "Tốt, các người nghe ta từ từ nói, chuyện lúc trước, các người cũng biết, cái địa đồ kia đã không ở trên người của ta nữa rồi, khi ta tới, địa đồ vẫn còn ở Đại Đồng, hiện tại phỏng chừng đang lên đường."

Không ai cắt ngang hấn, trong hoàn cảnh này, không ai để ý đến đúng hay sai nữa.

Gia Luật Niết Cô Lỗ tiếp tục nói: "Lập tức, quân đội của chúng ta sẽ công đánh Văn Cùng, các người biết rõ, chúng ta nhất định có thể đánh chiếm nơi đây, bởi vì Kỳ Văn đã bán Văn Cùng đi, tất cả mọi người tại đây phải chết, Bàng tổng quản, còn bốn người các người nữa, còn có chút ít thương đội bên ngoài kia, một người cũng không sống được, chỉ là ta không nghĩ tới, ta cũng phải chết..."

Lô Phương rất giật mình: "Cái gì? Người nói Liêu quốc muốn đánh Đại Tổng rồi?"

Miệng vết thương Gia Luật Niết Cô Lỗ rất đau, hấn nhẹ nhàng kêu một tiếng, sau đó nói tiếp: "Ừm, đây là kế hoạch của chúng ta, tại Liêu quốc chúng ta, có người chủ trương dụng binh đối với Đại Tổng, có người chủ trương dụng binh đối với Tây Hạ (Đảng Hạng) trước, nhưng bất kể như thế nào, đầu tiên đều muốn đánh rớt mấy cái thành nhỏ chung quanh Đại Đồng xuống trước."

Lúc này Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi Bàng Hỉ: "Bàng tổng quản, hiện tại Trần Thế Mỹ như thế nào?"

Bàng Hỉ cũng thở dài một hơi, bởi vì trong lòng hấn cũng cảm thấy rất phiền muộn: "Ta nghĩ, người kế tiếp Kỳ Văn muốn giết đúng là hấn."

Bạch Ngọc Đường rất ủ rũ ngồi dưới đất, thì thào nói: "Hi vọng Thế Mỹ cát nhân thiên tướng, có thể tránh được kiếp nạn này, có thể trở về báo tin, để cho quân coi giữ Đại Tổng ta chuẩn bị."

.....

Lúc này Trần Nguyên đang suy nghĩ, mình còn có chưa có lý do gì để gõ cửa phòng Hồ Tĩnh, thời điểm đang suy tư, A Mộc Đại ở bên cạnh miễn cưỡng nói: "Đừng vòng vo nữa, phỏng chừng nàng thật sự sẽ cắt đứt chân người đó."

Trần Nguyên rất là ủ rũ, ngồi lên trên giường, có chút không cam lòng.

Ra khỏi Văn Cùng chính là Liêu quốc, chính mình có ba trăm dặm lộ trình nguy hiểm nhất phải đi, có thể an toàn đến Yên kinh hay không, còn chưa biết, hiện tại không đẩy ngã Hồ Tĩnh ra để làm thịt, khả năng miếng thịt bên miệng này, cũng chỉ có thể đặt ở dưới mũi ngửi mùi thơm.

Cũng có thể tiến hành thử xem, so với ngay cả mùi thơm đều không ngửi thấy, tốt hơn rất nhiều.

Chính mình trấn an mình một tý, hấn ngã xuống giường, con mắt nhìn trần nhà, một hồi lâu mới hỏi: "A Mộc Đại, làm sao Bàng Hỉ vẫn chưa trở lại?"

A Mộc Đại nằm ngửa thân thể, nhắm mắt lại, nói: "Chính hấn có chân, chuyện của hấn không nên hỏi ta."

Trần Nguyên thở dài, trong lòng nghĩ, Bàng Hỷ kia đi, chính là quân doanh, lại là đi cùng bọn người Bạch Ngọc Đường, chắc là không có sai lầm gì.

Lập tức lay động đầu của mình một chút: "Không đợi hần nữa, chúng ta rửa chân ngủ trước thôi."

Một lúc sau tiếng đập cửa vang lên, Trần Nguyên rất là kinh ngạc, lúc này ai tìm đến mình? Mở cửa phòng, một bóng đen đứng ở cửa ra vào, thân người chính là quân phục, đeo mũ binh sĩ Tống triều, che ở đầu và mặt của mình.

"Ngài là?" Trần Nguyên hoài nghi hỏi.

Người binh lính kia ngẩng đầu lên, nhìn Trần Nguyên: "Chưởng quầy, còn nhớ rõ ta không?"

Trần Nguyên xem xét cái khuôn mặt rõ này, chính là người đêm qua mình muốn tìm kia, có chút quen mặt, nhất thời cũng không nhớ ra được.

Người binh lính kia mỉm cười: "Chưởng quầy, người còn khen ngợi ta rất coi trọng chữ tín, chẳng lẽ đã quên rồi?"

Trần Nguyên lập tức nghĩ tới, người này không phải là bởi vì dẫn người nện quán rượu của mình, bị Bao Chứng phán quyết sung quân, chính là Sử Côn kia sao?

"Thì ra là Sử đại ca, mau vào, mau vào."

Sau khi Sử Côn vào cửa, vội vàng đóng cửa phòng: "Khó được chưởng quầy còn nhớ rõ cố nhân, tuy địa phương và phương thức chúng ta quen biết không đúng lắm, nhưng ở nơi tha hương, có thể gặp được người quen, cũng là một loại duyên phận."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Đúng thế, hôm qua ta thấy Sử huynh lóe lên trước mặt của ta, cũng có chút hoài nghi, tuyệt đối không nghĩ tới, chúng ta lại chạm mặt ở chỗ này, vào đây, mời người uống chén trà trước, đợi giữa trưa ngày mai, tiểu đệ lại mời huynh đài uống rượu."

Sử Côn đề ẩm trà lại, nói: "Chưởng quầy, trà và rượu cũng không cần, ta tới tìm là muốn hỏi người, bằng hữu của người kia, còn có mấy người vừa đánh nhau ở phía sau là người nào?"

Trần Nguyên không biết Sử Côn hỏi như vậy là có ý gì, lúc này cẩn thận nói: "Chỉ là vài người bằng hữu mà thôi, làm sao vậy?"

Sử Côn khoát tay chặn lại: "Bọn hần cũng đã bị Kỳ Văn bắt lại, kính xin chưởng quầy nhanh chóng làm ra quyết đoán mới được."

Lời này rơi vào trong lỗ tai, Trần Nguyên cơ hồ hoài nghi là mình nghe lầm, có lẽ là Sử Côn nói sai rồi, nhưng biểu lộ của Sử Côn lại nói cho Trần Nguyên biết, hần nói đều sự thật, không cần phải nghi ngờ.

"Vì cái gì? Kỳ Văn vì cái gì mà lại làm như vậy?" Trần Nguyên khó hiểu hỏi.

Sử Côn lắc đầu: "Tin tức này tuyệt đối tin cậy, về phần tại sao Kỳ Văn làm như vậy, sao ta biết được?"

Trần Nguyên cảm giác được một loại sợ hãi bao vây mình, Sử Côn cũng không dừng lại, trong chớp mắt liền rời khỏi khách điểm, trước khi đi còn nói: "Chưởng quầy, ta xem tại mặt mũi đồng hương, mới đến báo tin cho người, nếu người bị bắt chặt rồi, ngàn vạn lần đừng nói ta ra! Kỳ Văn kia vừa rồi đã mệnh lệnh quân đội tập hợp, ta đi trước."

Sử Côn đi rồi, Trần Nguyên vội vàng chạy đến lầu ba khách điểm, bò lên trên mái nhà xem xét, quả nhiên trông thấy trong quân doanh có nhiều bó đuốc xếp đặt chỉnh tề, đang tập trung, còn nghĩ về Bàng Hỷ, rõ ràng thời gian dài như vậy mà chưa trở về, trong lòng chỉ biết Sử Côn nói không sai.

Trần Nguyên lại nhanh chóng đi xuống, đầu tiên hô A Mộc Đại kia: "A Mộc Đại, thu thập mấy bộ y phục, đi mau!"

A Mộc Đại đã sớm đã chuẩn bị, một cái bọc rất đơn giản vác trên bả vai.

Trần Nguyên lại đi gõ cửa phòng Hồ Tĩnh, gõ hai cái, Hồ Tĩnh lại không mở cửa, trong lòng Trần Nguyên khẩn trương, chẳng quan tâm cái khác, một cước đá văng cửa phòng ra.

Liền thấy Hồ Tĩnh tay cầm bảo kiếm đứng ở trước cửa, trên mặt như sương lạnh: "Người thật sự muốn để cho ta cắt ngang chân của người sao?"

Trần Nguyên xông vào, kéo nàng lại, nói: "Muốn đánh nhau thì để sau, hiện tại chúng ta phải chạy trốn rồi!"

Hồ Tĩnh sững sờ: "Có chuyện như vậy?"

Trần Nguyên nhanh chóng giúp nàng thu mấy bộ y phục, nói: "Không có thời gian giải thích quá nhiều cùng người, nói đơn giản một chút chính là, Tống Kỳ là người xấu, hắn đem cả Bàng Hỉ cùng Bạch Ngọc Đường bọn hắn đều bắt, còn muốn tới giết ta!"

Nói tuy đơn giản, lại rất rõ ràng, Hồ Tĩnh nhìn lưng Trần Nguyên đeo cái bao, chuẩn bị chạy trốn, vội vàng hô: "Đợi một chút, người chuẩn bị đi đâu?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không biết, chạy ra thành trước rồi nói sau!"

Hồ Tĩnh không có ý tứ rời đi, lại ngăn tại cửa ra vào: "Trần đại ca, Bàng Hỉ kia làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên khoát tay chặn lại: "Mặc kệ nó, hắn là người của Lão Bàng, các người không phải vẫn muốn giết hắn sao?"

Hồ Tĩnh lại hỏi: "Bạch Ngọc Đường kia đâu? Bốn con chuột đâu rồi? Bọn họ là bằng hữu của người!"

Cánh tay Trần Nguyên muốn đẩy Hồ Tĩnh ra, nói: "Lúc này đến mình đều không có biện pháp trốn rồi, Kỳ Văn hiện tại là tướng quân ở Văn Cùng, toàn thành đều là người của hắn! Bọn hắn đang tập hợp! Có thể chạy ra một người là tốt rồi, ít nhất ta chạy về là có thể báo tin, để cho những người trong thiên hạ biết rõ tại đây xảy ra chuyện gì!"

Hồ Tĩnh y nguyên không đồng ý, nói: "Trần đại ca! Người không cần quản xem bọn hắn làm khổ gió gì, cũng nên quản chút ít tiểu nhị đằng sau kia chứ? Người là chủ quản quây, là người dẫn bọn hắn đến đây!"

Trần Nguyên rất là lo lắng: "A Mộc Đại, kéo nàng ra!"

Trên mặt Hồ Tĩnh toàn một mảnh nghiêm nghị, nói: "Trần đại ca, Bàng Hỉ là người xấu, người có thể mặc kệ, chúng ta, những người giang hồ chết sống có số, cũng chẳng trách người. Nhưng những tiểu nhị kia thì sao? Bọn hắn được người mang đi, người phải mang bọn hắn về mới được, người là chủ quản quây, vừa xảy ra sự tình, người liền chạy trước, bọn hắn làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên bị Hồ Tĩnh ngăn chặn, vọt lên hai lần cũng chưa lao ra được, liền nhanh chóng la lớn: "A Mộc Đại!"

A Mộc Đại cũng không động, trên mặt rất bình tĩnh nói: "Chủ quản quây, nàng nói rất đúng."

Nhìn Hồ Tĩnh và A Mộc Đại, Trần Nguyên thoáng một tý đã ném cái bọc lên trên mặt đất, nói: "Ta tới bảo người làm cái gì! Ta nên ném người ở chỗ này, tự chính mình chạy trốn mới đúng! Vì cái gì mỗi lần người đều nhiều chuyện như vậy?"

Nói xong, đặt mông ngồi ở trên mặt ghế, lại tiếp tục nói: "Nếu có biện pháp, ta cũng muốn làm đại hiệp, ta cũng muốn cứu bọn họ ra! Nhưng hiện tại, ngay cả ta cũng đều sống không được rồi, người còn bảo ta nghĩ đến người khác? Từ ngày đầu tiên biết người, ta chỉ biết, sớm muộn gì cũng bị người hại chết!"

90. Chương 90: Đánh Bạc

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 90: Đánh bạc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh lúc này lại bỗng nhiên biến thành vô cùng ôn nhu, từ cửa ra vào đi đến bên ghế, ngồi xổm tại trước mặt Trần Nguyên, hai tay đặt ở trên đùi Trần Nguyên, nói: "Ta biết người có bản lĩnh nhất, trong hầm ngầm lúc đó, người đều có thể nghĩ biện pháp trốn ra, hiện tại người nhất định có thể nghĩ biện pháp trốn, trong lòng ta, người là người giỏi nhất."

Trần Nguyên cười khổ một hồi: "Địa lao là vật chết! Nhưng ba nghìn quân coi giữ ở phía trong thành này là vật sống!"

Hồ Tĩnh cực kỳ kiên quyết, nói: "Trần đại ca, ta hi vọng vị hôn phu tương lai của ta, là đàn ông có can đảm, mặc kệ hấn muốn làm gì, ta đều đi cùng hấn, cho dù là cùng hấn đi chết."

Trần Nguyên nâng cái bọc trên mặt đất lên, quàng trên bờ vai, một bộ dạng rất ủ rũ, nói: "Được rồi, tốt xấu gì, ta cũng tới thử một chút xem!"

Hồ Tĩnh nghe xong, mừng rỡ nói: "Trần đại ca, ta biết người nhất định có biện pháp."

Trần Nguyên vung tay lên: "Hiện tại ta cũng không có cách nào, ta muốn nói, hiện tại chúng ta phải rời đi thôi, một lúc nữa, Kỳ Văn kia sẽ tới bắt chúng ta rồi, nếu như bị hấn bắt, thật sự là xong rồi!"

Hồ Tĩnh phảng phất rất hoài nghi đối với nhân phẩm Trần Nguyên, cái này cũng không thể trách nàng, chỉ có thể nói biểu hiện ngày thường của Trần Nguyên quá xuất sắc, Hồ Tĩnh rất cẩn thận hỏi một câu: "Người, không phải là kiếm cơ rời đi đấy chứ?"

Trần Nguyên hung hăng dậm chân một cái, nói to: "Nữ hiệp! Ta cam đoan không ra khỏi thành, được chưa?"

.....

Ba người vừa rời đi, đến tiệm thợ rèn ở bên cạnh trốn một chút, một binh sĩ đội khôi giáp tươi sáng rõ nét xuất hiện, nhảy vào trong khách điểm.

Nếu như chậm một chút, bọn Trần Nguyên đã bị bắt được tại chỗ.

Trần Nguyên thở dài một hơi, A Mộc Đại nén nhỏ thanh âm hỏi: "Chưởng quầy, làm sao bây giờ? Cái Văn Cùng này quá nhỏ, hơn nữa cũng không có địa phương nào có thể giấu người, nếu như những quan binh kia lùng bắt chúng ta, chúng ta căn bản không trốn thoát."

Trần Nguyên hít thật sâu mấy cái, làm rõ ý nghĩ của mình, sau đó nói với hai người: "Nếu như Kỳ Văn truy tìm chúng ta toàn thành, chúng ta không sống được, hiện tại chỉ có thể đánh cuộc một lần."

Hồ Tĩnh hỏi: "Đánh cuộc gì?"

Trần Nguyên nhìn mấy vệ binh đứng ở cửa thành, sau đó nói: "Cả quân doanh có ba nghìn người, ta không tin toàn bộ ba nghìn người này đều quan hệ mật thiết với Kỳ Văn!"

Chân mày A Mộc Đại cau lại, tỉ lệ cái tiền đặt cược này, có thể rất dễ dàng tính ra, đầu tiên, Trần Nguyên phải tìm được binh sĩ không quan hệ mật thiết cùng Kỳ Văn, đây là hoàn toàn không biết quân đội đang tìm bọn hấn, rất là nguy hiểm, vạn nhất tìm nhầm, tìm được đúng thân binh của Kỳ Văn, chính là chui đầu vào lưới.

Sau đó, người người tìm được còn phải có đảm lượng và năng lực khiêu chiến với Kỳ Văn, quan trọng nhất là năng lực, Kỳ Văn là quan chỉ huy quân sự cao nhất tại đây, trong quân đội có người dám đấu cùng hấn sao?

Ba người đều không nói lời nào, Trần Nguyên nghĩ một lát, cũng không nghĩ ra biện pháp thứ hai, ở chỗ này thêm một hồi, nguy hiểm sẽ tăng thêm một phần.

Hấn quyết định đánh bạc, dù cho tỷ lệ mình thắng xổ số không lớn lắm, so với đứng bất động ở chỗ này vẫn tốt hơn nhiều.

Trần Nguyên đứng dậy, nói: "Các người chờ ở chỗ này, ta đi tìm mấy người lính thủ cửa thành kia, nói không chừng, bọn họ thực sự có khả năng giúp đỡ chúng ta."

Hồ Tĩnh vội vàng đứng lên: "Ta đi cùng với người!"

Trần Nguyên kéo nàng lại, mạnh mẽ kéo vào trong lòng ngực của mình, lúc này đây, Hồ Tĩnh không đẩy hẳn ra.

Trần Nguyên nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Một người đi hay hai người đi, không có khác nhau, hai người các người đáp ứng ta, một khi ta xảy ra chuyện gì, không cần lo cho ta, lập tức lao ra khỏi thành, trở lại Đại Đồng, về đến Đại Đồng, liền báo tin, để cho quân Tổng biết rõ tại đây xảy ra chuyện gì."

Hồ Tĩnh cảm giác hốc mắt mình nóng lên, A Mộc Đại gật gật đầu, nói: "Người yên tâm đi, nếu ta có thể đi ra ngoài, ta sẽ đi Đại Đồng trước, sau đó trở lại Biện Kinh, đi tìm Bao đại nhân."

Trần Nguyên gật đầu, cuối cùng hướng Hồ Tĩnh nói một câu: "Nếu như, ta là nói nếu như, lần này chúng ta đều có thể bình an mà nói..."

Hồ Tĩnh không đợi hẳn nói xong, lập tức nói tiếp: "Nếu như chúng ta có thể còn sống, mỗi ngày chúng ta đều ở cùng một chỗ, ta, ta cho người tiến vào phòng ta."

Trần Nguyên cười rất vui vẻ, vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt một chút ở trên mặt Hồ Tĩnh, nói: "Nếu như ta xảy ra chuyện gì, đáp ứng ta, chiếu cố tốt chính người, không cho phép chõ mồm vào chuyện của người khác, biết chưa?"

Sau khi nói xong, liền xoay người đi, nhanh chóng xoắn bước đi đến hướng cửa thành.

Sống hay chết, đánh cuộc một lần.

Trong quân doanh, Kỳ Văn rất cung kính rót một chén trà, đặt ở trước mặt một hắc y nhân, ngũ khí có chút nịnh nọt, nói: "Đại nhân, mời uống trà."

Người nọ tiếp nhận bát trà, gật đầu nói: "Ừm, lần này người làm không tệ, Nam viện Đại vương cực kỳ hài lòng."

Nói xong, người nọ vỗ vỗ tay, một đoàn người từ bên ngoài tiến đến, mang mấy cái thùng nặng nề, những người kia buông thùng xuống, sau đó mở ra, Kỳ Văn trông thấy từng rương hoàng kim châu báu sáng chói, ánh mắt lập tức liền có vẻ có chút mê man.

Người nọ mỉm cười đứng lên: "Từ từ làm việc cho thừa tướng, người yên tâm, chúng ta sẽ không giống hoàng đế Tống triều, bạc đãi với người có công như vậy."

Kỳ Văn nghe xong lời này, thoáng một tý liền quỳ xuống, nói: "Mạt tướng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì Đại vương, dù cho máu chảy đầu rơi, cũng sẽ không hối tiếc!"

Người nọ cười ha ha một tiếng, nói: "Được rồi, Đại vương biết rõ người trung tâm, chỉ là, hiện tại chúng ta vẫn không thể trực tiếp cho người làm quan, buổi sáng ngày mai, quân đội của chúng ta đã tới rồi, để Văn Cùng ở đó, người liền giả bộ như là tù binh, bị chúng ta áp tải đi, đến lúc đó, người nói cho tất cả mọi người, nói Gia Luật Niết Cô Lô là chiến đấu ở trong thành, chết bởi mũi tên quân Tống, đã hiểu chưa?"

Kỳ Văn gật đầu: "Mạt tướng biết rõ, mạt tướng biết rõ."

Vài cái rương lập tức được nâng lên, đưa vào trong phòng Kỳ Văn ở đằng sau, Kỳ Văn nói: "Đại nhân, vì cái gì hiện tại không đem giết Cửu Vương Tử kia đi? Dù sao, khi phá thành, hẳn cũng sẽ phải chết."

Người nọ nhìn Kỳ Văn, bỗng nhiên nhỏ giọng nói: "Tướng quân, chúng ta muốn cộng sự cùng một chỗ, điểm ấy ta không ngại nói rõ với người, hai người chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, trên tay chúng ta, tốt nhất không cần phải tung tóe máu tươi của Cửu Vương Tử, dù sao người ta cũng là hoàng thân."

Kỳ Văn lập tức hiểu được, rất sợ hãi nói: "Đa tạ đại nhân chỉ điểm, đa tạ đại nhân chỉ điểm."

Người nọ gật đầu: "Cứ như vậy đi, người trong khách điểm đã bắt trở lại chưa?"

Kỳ Văn trả lời: "Lúc chúng ta đi đã muộn, chỉ còn lại có những tiểu nhị kia, chỉ là, đại nhân yên tâm, Văn Cùng chỉ có một cửa thành, thủ vệ Thiên Môn đều là người của ta, bọn hắn không chạy thoát được đâu."

Người nọ đứng dậy, cười ha ha một tiếng, nói: "Ngần vạn lần không cần được để một người chạy, nếu như tiết lộ tin tức ra, quân đội của chúng ta chưa kịp tiến vào, Tống binh đã phát hiện, không riêng hành động lần này, mà ngay cả kế hoạch đánh Đại Tống cũng sẽ bị phá hỏng."

Kỳ Văn vỗ bộ ngực cam đoan, nói: "Đại nhân yên tâm!"

Hắc y nhân vẫy tay một cái, bên ngoài có bốn võ sĩ Liêu quốc tiến đến, người nọ nói với Kỳ Văn: "Bốn người này, là bốn vị võ sĩ kiệt xuất, thủ hạ của Nam viện Đại vương, Tiêu Chim Cắt, Tiêu Ưng, Tiêu Hổ, Tiêu Nhân. Công phu của bọn hắn, không thể kém hơn so với cái gọi là cao thủ người Hán các ngươi hay gọi, hơn nữa, ta còn chuẩn bị cho người hai trăm chiến sĩ tinh nhuệ Liêu quốc, nếu như nhân thủ bên ngươi không đủ, có thể để cho bọn hắn hỗ trợ."

Kỳ Văn cười ha ha một tiếng, nói: "Đa tạ đại nhân! Vốn ta còn sợ trong quân doanh có người dám cản trở ta, nhưng bây giờ, ta đã yên tâm rồi!"

Hắc y nhân rất là kỳ quái, nói: "Như thế nào? Ngươi không phải quan chỉ huy cao nhất sao? Trong quân doanh, ai dám cản trở ngươi?"

Ánh mắt Kỳ Văn lộ ra một loại thần sắc cực kỳ phức tạp, chậm rãi nói: "Huynh đệ tốt nhất, một người đã cứu mạng ta."

91. Chương 91: Địch Thanh

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 91: Địch Thanh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên mắt thấy sắp đi đến cửa thành, hắn đã có thể nhìn ra khuôn mặt binh sĩ thủ vệ cửa thành.

Càng tới gần, bước chân Trần Nguyên tiến về phía cửa thành càng chậm chạp hơn.

Nếu như, những binh lính kia, không phải người của Kỳ Văn, Trần Nguyên có vài phần nắm chắc, nhưng nếu như đối phương là người của Kỳ Văn, mình chính là tự tìm đường chết. Mặt khác, cho dù những binh lính này, xuất phát từ nguyên nhân trung với cương vị công tác, cũng có đầy đủ lý do bắt hắn, đưa cho Kỳ Văn.

Hắn cảm giác bước chân của mình đang bước về phía tử vong.

Biết rõ như thế, hắn vẫn chỉ có thể đi về phía trước, bởi vì hiện tại, Văn Cùng đối với Trần Nguyên mà nói, chính là một khu vực tử vong, sinh lộ duy nhất, chính là cánh cổng phía trước.

"Ê!" Một bàn tay vỗ vào trên bờ vai Trần Nguyên, dọa Trần Nguyên hoảng sợ, tiếp theo, một cánh tay túm hắn tới bên cạnh, nói: "Ngươi không muốn sống nữa rồi hả? Rõ ràng dám đi về hướng cửa thành?"

Trần Nguyên lại nhìn thấy Sử Côn, Sử Côn nhìn mọi nơi một lần, nói: "Vừa rồi Kỳ Văn đã phái người tới rồi, nếu như thủ vệ cửa thành trông thấy ngươi, lập tức sẽ bắt ngươi lại! Các ngươi rốt cuộc phạm phải chuyện gì? Có phải là buôn lậu hàng không đã thông quan lại?"

Trần Nguyên sửng sốt một chút, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi là người tham gia quân ngũ, ngươi vì cái gì mà lại giúp ta?"

Sử Côn khoát tay chặn lại: "Nói cho người lời nói thật, cái tên Kỳ Văn kia nhìn về phía trên, mang một bộ dáng đứng đắn, kỳ thật không phải người tốt, hai ta cũng là láng giềng, cho nên mới giúp ngươi."

Trần Nguyên suy nghĩ cấp tốc, Sử Côn nói những lời này, càng làm cho hắn kiên định phán đoán của mình, đúng, Kỳ Văn là sĩ quan chỉ huy cao nhất Văn Cùng, nhưng cái này cũng không có nghĩa, hắn có thể muốn làm gì thì làm tại Văn Cùng! Tại đây, có ba nghìn quân coi giữ, hắn không có khả năng mua toàn bộ ba nghìn người này! Khẳng định có rất nhiều người như Sử Côn.

Trần Nguyên thấy được một tia hi vọng, có lẽ, Sử Côn có thể giúp mình, cứu bọn Bạch Ngọc Đường ra, tuy hi vọng rất nhỏ, nhưng ít nhất cũng phải thử một chút!

"Sử Côn đại ca, ta cần người giúp ta!" Trần Nguyên một phát bắt được tay Sử Côn .

Sử Côn dùng sức hất lên: "Giúp người? Người nói cho ta biết, rốt cuộc người phạm phải sự tình gì?"

Trần Nguyên nhìn con mắt Sử Côn, cuối cùng cũng quyết định nói thật: "Sử đại ca, ta không phạm vào sự tình gì, mấy người bằng hữu kia của ta cũng không phải người xấu, bọn họ là ngự tiền thị vệ Đại Tổng , chuyên môn vì đuổi bắt Cửu Vương Tử Gia Luật Niết Cô Lỗ Liêu quốc kia! Ta xin đại ca hỗ trợ, giúp ta cứu bọn họ ra!"

Sử Côn nghe vậy liền biến sắc, suy nghĩ thời gian thật dài mới lên tiếng: "Nếu thật sự như lời người nói, vì cái gì mà Kỳ Văn bắt người và bọn họ?"

Trần Nguyên rất kiên định nói: "Người đã đoán được, vì cái gì còn phải hỏi?"

Sử Côn lắc đầu, hẳn không thể tin được suy đoán của mình, Kỳ Văn tuy xấu, nhưng chuyện như vậy, hẳn thật sự dám làm sao? Sử Côn thì thảo nói: "Nếu đúng như như lời người nói, cái sự tình này rất lớn."

Trần Nguyên gật đầu, nhanh chóng nói: "Ta tuyệt đối không lừa người, nếu người có thể giúp ta cứu người ra, sẽ biết ta nói không giả."

Sử Côn gãi gãi đầu của mình: "Cái này, chỉ sợ ta không làm được, ngoài ra, hiện tại đầu óc ta có chút hỗn độn, giống như không quá tỉnh táo, rốt cuộc người nói là thật hay giả?"

Ngữ khí Trần Nguyên biến thành gần như khẩn cầu, nói: "Thật sự! Ta thật sự không lừa người! Bị bắt lại, chính là ngự tiền thị vệ người thật hàng thật!"

Sử Côn vòng vo hai vòng tại chỗ, cuối cùng vỗ cái gáy, nói: "Như vậy đi, lời nói là người nói, ta dẫn người đi gặp một người có thể giúp người, chúng ta dùng từ tục tiêu nói trước, nếu người nói láo gạt người mà nói, ta sẽ là người thứ nhất bắt người! Đương nhiên, nếu người nói thật, hẳn có thể giúp người!"

Trần Nguyên lúc này căn bản không hề do dự: "Tốt! Người dẫn ta đi, nhanh một chút."

Trần Nguyên vốn cho rằng, có thể làm cho một ác ôn như Sử Côn thần phục, tất nhiên là ác ôn khác, ít nhất cũng nên là cao lớn vạm vỡ, hữu lực mới được.

Mà khi Sử Côn dẫn Trần Nguyên vào cái phòng nhỏ này, một người ngồi trong phòng, ánh lửa chiếu rọi trên mặt người đó, cả người Trần Nguyên đã ngây ngốc một chút.

Trần Thế Mỹ vốn coi như là tiểu bạch kiểm(đẹp trai) hiếm thấy rồi, nhưng người trước mắt này so với Trần Thế Mỹ còn muốn đẹp trai hơn một ít, trên mặt anh tuấn kia, giống như Sử Côn, có một hàng chữ xăm lên gò má cho tội phạm.

Phần lớn binh sĩ sung quân, trên mặt đều có chữ xăm hổ, trên mặt người khác, khi bị xăm hổ, có vẻ xấu xí vô cùng, nhưng người này không giống, liếc nhìn về phía trên, cái chữ xăm hổ kia phẳng phất tăng thêm vài phần khí oai hùng cho hắn.

Người nọ mỉm cười nhìn Trần Nguyên, bên cạnh, Sử Côn cực kỳ cung kính nói: "Địch đại ca, đây chính là đồng hương ta nói cùng ngài, ta đã mang người đến cho ngài."

Người nọ gật đầu, Trần Nguyên đứng lại ở trước mặt hắn, tâm tình rất là ghen ghét, vì mặt người này thật sự quá đẹp trai rồi, ngay cả nam nhân nhìn vào cũng ghen ghét không thôi.

Ghen ghét thì ghen ghét, Trần Nguyên vẫn biết lễ, ôm quyền nói: "Tiểu nhân Trần Thế Mỹ, bái kiến tướng quân."

Người nọ cười ha ha một tiếng, nói: "Ta không phải là cái gì tướng quân, chỉ là các huynh đệ xem trúng ta, lên cho ta chút ít mặt mũi mà thôi, đúng rồi, người nói ngự tiền thị vệ và Cửu Vương Tử Liêu quốc kia, là chuyện gì xảy ra? Nói rõ chi tiết cho ta nghe một chút."

Trần Nguyên lập tức đem tình huống mình biết, nói lại một lần, người nọ cũng không xen vào, đợi sau khi Trần Nguyên nói xong, mới hỏi mấy vấn đề hắn nghĩ mãi mà không rõ.

Trần Nguyên trả lời từng vấn đề một.

Cuối cùng, lông mày người nọ chăm chú nhú vào cùng một chỗ: "Nếu là nói như vậy, Kỳ Văn tất nhiên có hiềm nghi tư thông Liêu." "

Trần Nguyên vội vàng gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy, chỉ cần chúng ta có thể cứu mấy ngự tiền thị vệ ra, tất cả đều minh bạch!" "

Người đẹp trai kia đứng lên, hần vừa đứng lên, lập tức lại để cho Trần Nguyên có cảm giác tự ti mặc cảm, quá đẹp trai rồi! Kể cả tư thế đi đường cũng đẹp.

Chỉ thấy hần cầm đao lên, ra khỏi phòng.

Bên ngoài đã có năm người chờ hần, kể cả Sử Côn, người đẹp trai vừa lộ đầu, năm người kia lập tức vây quanh tới hỏi: "Đại ca, thế nào?" "

Người nọ quay đầu lại liếc nhìn Trần Nguyên: "Tám chín phần không giống nói dối, như vậy đi, hiện tại ta đi tìm Kỳ tướng quân, nhìn xem người vừa mới bắt đến, có còn sống hay không, nếu còn sống, sự tình liền dễ làm rồi."

Một người nhỏ giọng hỏi: "Nếu như người đã chết?" "

Người đẹp trai cười một tiếng, nói: "Chết rồi, đã nói lên Kỳ Văn chợt dạ, Trương Trung, chúng ta cùng đi gặp Kỳ Văn, cũng mang người này theo."

Tay hần chỉ vào Trần Nguyên, Trần Nguyên chạy đến nói: "Không có vấn đề, ta cùng đi với các người."

Người nọ gật đầu: "Tốt, Lưu khánh, Lí Nghĩa, hai người các người mang theo Nhất Bách huynh đệ, chuẩn bị ứng phó tất cả tình huống đột phát, một khi động thủ, tiến tới giúp ta."

Hai người lập tức đáp: "Đại ca yên tâm!" "

"Thạch Ngọc, mang theo người của người, bảo vệ tốt cửa thành, khuya hôm nay, mặc kệ chuyện gì xảy ra, không quan hệ đến người."

"Huynh đệ đã hiểu!" "

Người đẹp trai cuối cùng mới liếc nhìn Sử Côn: "Sử Côn, người đi khách điểm, ta nghĩ, nếu như Kỳ Văn thật sự lên tư thông cùng Liêu quốc, sẽ làm chút ít tay chân ở khách điểm, những tiểu thương kia, rất nhiều người là con dân Đại Tống ta, không cần phải tổn thương bọn hần."

Tất cả bố trí ngay ngắn rõ ràng, nếu như nói Trần Nguyên vừa rồi chỉ là ghen ghét tướng mạo vị đẹp trai này, bây giờ hần cũng là tương đối bội phục đối với năng lực làm việc của người đẹp trai.

Người ta xác thực mạnh hơn so với chính mình, mạnh hơn không chỉ nửa lần hay một lần.

Trong lòng Trần Nguyên nghĩ đến, một nhân vật như vậy, ngày sau tất nhiên sẽ thành châu báu, lập tức sinh ra ý kết giao, một đường theo người nọ sau lưng, đi đến hướng Kỳ Văn trú quân, Trần Nguyên hỏi một câu: "Xin hỏi đại ca họ gì?" "

Người đẹp trai kia cũng không quay đầu trở lại, rất bình tĩnh nói: "Tại hạ họ Địch, tên chỉ có một chữ Thanh."

92. Chương 92: Thành Sự Tại Thiên

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 92: Thành sự tại thiên

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên à một tiếng, hai chữ này bay vào trong đầu, ký ức nổi lên, cả người lập tức chấn động! Quá tốt rồi, rõ ràng tìm được cho mình một người còn trâu hơn so với Bạch Ngọc Đường, thật sự là quá may mắn rồi!

.....

”Báo cáo tướng quân, Địch Thanh ở bên ngoài cầu kiến!” Vệ binh kia vừa thốt lời ra, hắc y nhân phát hiện toàn thân Kỳ Văn run rẩy một cái.

”Địch Thanh? Người sợ hấn lắm sao?” Hắc y nhân dùng ngữ điệu thoải mái hỏi.

Kỳ Văn vốn là lác đầu, tiếp theo lại nhẹ nhàng gật đầu.

Hắc y nhân ha ha cười một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hấn, nói: ”Không sao, bốn võ sĩ của ta rất lợi hại, bên ngoài còn có hơn hai trăm người, cho dù Địch Thanh kia có ba đầu sáu tay, cũng không thể một mình đánh nhiều người như vậy chứ?”

Lời này nói ra, làm Kỳ Văn có thêm một ít dũng khí, lập tức bắt đầu suy nghĩ đối sách, một lát sau mới nói: ”Y theo tính tình Địch Thanh kia, nếu như biết rồi sự tình của chúng ta, tất nhiên sẽ xông vào, không biết ở bên ngoài cầu kiến. Như vậy đi, chúng ta chia nhau làm việc, đại nhân, xin ngài an bài dũng sĩ quý quốc, giả bộ như thương khách, đi tuần tra bên ngoài một phen, nếu phát hiện Địch Thanh còn có giúp đỡ ở bên ngoài, nói rõ hấn đã phát giác, chúng ta liền tiên hạ thủ vi cường!”

Hắc y nhân gật đầu: ”Ừm, như vậy cũng tốt, ta chưa quen thuộc đối với tình huống nơi này, người an bài đi.”

Kỳ Văn ôm quyền: ”Như thế, mặt tướng xin ngài thứ tội!”

Hấn thật sự cho rằng mình đã là tướng quân Liêu quốc.

Địch Thanh mang theo Trương Trung và Trần Nguyên, cùng nhau đi vào phòng Kỳ Văn, thời điểm Kỳ Văn trông thấy Trần Nguyên, lập tức biết rõ, sự tình có khả năng bị phá hủy ở trên người tiểu tử này. Trong lòng dâng đầy hận ý, trên mặt lại không thấy chút biểu hiện nào, ánh mắt kia cũng chưa từng đảo qua Trần Nguyên, phẳng phất như căn bản không biết hấn.

”Địch huynh đệ, đã trễ thế này còn tới tìm ta, có quân tình gì quan trọng sao?”

Địch Thanh nhìn hai mắt Kỳ Văn, cuối cùng làm một tư thế chào theo nghi thức quân đội: ”Bái kiến tướng quân đại nhân.”

Kỳ Văn vội vàng ngăn hấn lại, nói: ”Ai, người là huynh đệ của ta, tại đây lại không có người ngoài, không cần như thế.”

Địch Thanh cũng thuận thế mà thôi, giương mắt nhìn Kỳ Văn lần nữa, ngón tay Trần Nguyên: ”Tướng quân, người có nhận ra người này không?”

Kỳ Văn cao thấp đánh giá Trần Nguyên, khẽ gật đầu nói: ”Biết, đây không phải là Trần chương quỹ sao? Hôm qua theo chúng ta cùng đến Văn Cùng, Tổng Quảng tướng quân còn cố ý giao cho ta từ từ chăm sóc hấn.”

Trần Nguyên vừa nghe lời này, lập tức biết mình gặp được đối thủ! Kỳ Văn này tuyệt đối cái cao thủ nói đối!

Hấn cũng không nói cái gì, chỉ đứng ở nơi đó, đợi Địch Thanh tiếp tục đề ra nghi vấn, hy vọng có thể từ trong lời nói Kỳ Văn, tìm ra một ít sơ hở.

Địch Thanh lại hỏi: ”Kỳ tướng quân, nghe nói người vừa mới bắt vài người, có việc này không.”

Kỳ Văn mỉm cười: ”Có chuyện này, mấy người kia bây giờ còn nhốt trong địa lao của ta, huynh đệ, người muốn nói gì, liền gọn gàng dứt khoát đi, giữa chúng ta, không cần phải vòng vèo.”

Địch Thanh nghe hấn thừa nhận thống khoái như thế, hơn nữa người lại không bị giết, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi, chẳng lẽ Trần Nguyên nói dối? Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Trần Nguyên, chỉ thấy Trần Nguyên lúc này như lão tăng nhập định, rõ ràng đứng ở nơi đó, không nói câu nào .

Theo chiến lược mà nói, Địch Thanh bố trí không có chút sai lầm nào, hẳn biết rõ tại trong tòa thành Văn Cùng này, có nhiều binh sĩ giúp mình, có bao nhiêu người giúp Kỳ Văn.

Nhưng, Địch Thanh không phải thần tiên, hẳn không biết Kỳ Văn rõ ràng dám để cho hai trăm Liêu binh vào thành! Ngay tại thời điểm Địch Thanh còn muốn nhìn một chút, xem sự tình rốt cuộc như thế nào, Kỳ Văn đã bắt đầu động thủ với hắn!

Hiện tại, 180 tên Liêu binh, được Tiêu Ứng, cao thủ Liêu quốc dẫn dắt, đã chậm rãi đến gần bên cạnh 100 Tổng binh do Khánh Hòa Hoà Lí Nghĩa dẫn đầu rồi.

Còn có hai mươi tên Liêu binh, ở đằng kia, dưới sự dẫn dắt của Tiêu Nhân, đang dựa vào hướng khách điểm, nhiệm vụ của bọn hắn, là chặn tất cả tiểu nhị, xa phu, chướng quày tại hậu viện.

Bọn hắn ăn mặc quần áo quân Tống, hy vọng có thể làm lẫn lộn thị giác, Tiêu Nhân không biết, đã có một đám quân Tống, bây giờ đang ở đằng sau khách điểm.

Sử Côn mang theo mười huynh đệ, tiến nhập hậu đường khách điểm, lúc này, những xa phu và tiểu nhị kia còn đang bàn luận chuyện xảy ra vừa rồi.

Bọn hắn lải nhải, tranh luận, người bị đánh ngã kia, đến cùng có phải Liêu quốc Cửu Vương Tử hay không, sau khi Sử Côn mang người đi vào, mang đến một chút yên tĩnh cho cái địa phương vốn ầm ĩ này.

Sử Côn vẫn rất khách khí, ôm quyền nói: "Xin lỗi các vị, khuya hôm nay, ở bên trong thành xảy ra chút tình huống, huynh đệ hiện tại phải thủ ở chỗ này, hi vọng trước khi sự tình được giải quyết, mọi người không ra ngoài, không để cho huynh đệ thêm phiền toái, ta ở chỗ này cảm ơn trước!"

Sau khi Sử Côn nói xong, mang theo các binh sĩ, tìm một khối đất trống ngồi xuống, những tiểu nhị và xa phu kia thấy hắn không có động tác kế tiếp, cũng vô cùng phối hợp, đều tự ngồi ở trong thương đội, không ai đi lộn xộn.

Đội đội binh sĩ Liêu quốc kia ăn mặc quân phục quân Tống lúc tiến vào, xem xét trong này có một đội quân Tống đang ngồi, không khỏi hơi sững sốt một chút.

Sử Côn cũng ngăn cả người, mượn ngọn đèn trong khách điểm, hắn phát hiện đám người tiến vào này, không có một người nào, không có một cái nào mình quen mặt.

Nói về ba nghìn người, cũng không phải rất nhiều, ngày thường đều huấn luyện cùng một chỗ, tuy có khả năng không biết tính danh, nhưng ngay cả quen mặt cũng không quen, liền không thể nào nói nổi.

Sử Côn nhìn binh sĩ chung quanh, phát hiện sắc mặt của bọn hắn cũng rất mê mang.

Lập tức đi qua hỏi: "Huynh đệ, các người là người doanh nào?"

Một câu nói kia làm Tiêu Nhân mộng mơ, thời điểm hắn đến, Kỳ Văn chưa nói cho hắn biết nơi này có một đội Tống binh nha? Nghĩ nghĩ, ngay trong lúc đó, Tiêu Nhân hỏi lại một câu: "Kỳ tướng quân cũng không nói nơi này có người, các người là người doanh nào?"

Lúc nói chuyện, tay của hắn lạng lẽ ngã vào sau lưng, làm một thủ thế chuẩn bị động thủ với những Liêu binh kia.

Sử Côn không trông thấy, tuy cảnh giác đặt tay ở chuôi đao, lại chuẩn bị hỏi lại vài câu, để xác định thân phận của đối phương.

Đang muốn mở miệng, Tiêu Nhân kia đã đến gần trước mặt Sử Côn, không nói hai lời, một đao liền chém tới: "Động thủ!"

Mười quân Tống vội vàng nghênh chiến, nhân số vốn là bên Liêu ít, nhưng Tiêu Nhân kia lại quá mức hung hãn, một cái đối mặt liền chặt đầu mấy người, những người còn lại tuy ra sức phản kích, nhưng tình thế lại tràn đầy nguy cơ.

Trong khách điểm truyền đến tiếng đánh nhau, kinh động đến Tiêu Ứng, Tiêu Ứng đang mang theo 180 tên lính mai phục tại bên cạnh hai người Khánh Hòa Lí Nghĩa.

Mà 100 quân Tổng kia không hề phát giác, bọn hán căn bản không thể tưởng được, người Liêu quốc đã nhập thành.

Trận đánh nhau kinh động quân Tổng, Lí Nghĩa nhìn Khánh Hòa: "Ca ca, chuyện gì xảy ra? Hay là mau mau đến xem?"

Khánh Hòa suy nghĩ một chút, đầu óc chuyển động, nói: "Có thể là hai chi thương đội đã đánh nhau, loại chuyện này cũng thường có, ta xem chúng ta có lẽ là không cần lo cho hán, chúng ta nghe kỹ động tĩnh bên trong, đừng để cho đại ca chịu thiệt."

Lí Nghĩa gật đầu: "Cũng tốt, nghe lời người."

Thấy Lí Nghĩa và Khánh Hòa không nhúc nhích, Tiêu Ứng thở dài một hơi, trong lòng không khỏi quả trách Tiêu Nhân kia, không phải nói đợi Kỳ Văn ra tín hiệu, rồi cùng một chỗ động thủ sao? Hán lại đi đánh nhau trước, thật không biết tiểu tử này làm ăn kiểu gì.

Mặc kệ hán, chỉ cần những quân Tổng kia không phát hiện mình, chính mình sẽ không động, đợi cho Kỳ Văn truyền tín hiệu đến, lập tức tập kích 100 Tổng binh này, làm cho bọn họ chết cũng không biết mình chết như thế nào!

Đây là chủ ý của Kỳ Văn, có thể nói kế hoạch rất tốt, thừa dịp Địch Thanh không biết mình có thêm một cổ lực lượng, xuống tay trước, xử lý Lí Nghĩa và Khánh Hòa, lại làm cho Địch Thanh không ai giúp.

Cho dù những Tổng binh khác còn muốn đến giúp Địch Thanh, Tiêu Nhân kia dựa theo kế hoạch, đuổi người trong khách điểm ra bên ngoài, cả thành liền rối loạn.

Đến lúc đó, thừa cơ tập trung trọng binh, giết Địch Thanh, cả quân doanh sẽ không có người nào có năng lực khiêu chiến chính mình, tất cả sẽ hoàn mỹ.

Hán và Địch Thanh giống nhau, đều lên kế hoạch thập phần hoàn mỹ, nhưng đôi khi, một ít biến hóa, người căn bản không lập kế hoạch được, cho nên mới có người nói: mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

93. Chương 93: Liêu Cầu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 93: Liêu cầu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tiêu Ứng mang theo Liêu binh trốn ở một bên, Khánh Hòa Lí Nghĩa không phát hiện, chỉ là lại sớm bị Hồ Tĩnh và A Mộc Đại ẩn nấp nhìn thấy.

Hai người bọn họ ngay tại đằng sau Liêu binh, Tiêu Ứng cả cái động, bọn họ xem rõ ràng rành mạch.

Vốn hai người nhìn những người Liêu kia, mặc trên người quần áo Tổng triều, còn không biết những người này là người nào, chỉ cảm giác những người này có chút vấn đề. Hồ Tĩnh muốn đi thông báo quân doanh quân Tổng, nhưng A Mộc Đại lại nói, hiện tại bọn hán ngay cả quân Tổng nào là tốt, quân Tổng nào là xấu cũng không biết, Hồ Tĩnh đi, rất có thể là có đi mà không có về.

Dựa theo ý của hán, trực tiếp đánh từ phía sau, những quân Tổng bên trên kia liền biết sau lưng có người.

Thời điểm hai người đang tranh luận, trong khách điểm thoáng một tý đã đánh nhau.

Bọn hán cũng không biết chuyện gì xảy ra, dù sao cũng đã đấu võ rồi, vậy thì náo loạn đi!

Bên này, Tiêu Ứng đang chờ đánh lén Khánh Hòa Lí Nghĩa, chợt nghe phía sau truyền đến một hồi tiếng kêu thảm, nhìn lại, hai thân ảnh sát nhập bên trong trận hình Liêu binh, trong nháy mắt, bảy tám người đã bị giết.

Tiếng kêu thảm này thiết hù dọa Lí Nghĩa, quay đầu lại, tập trung nhìn vào, lập tức kinh hãi, bọn hắc quanh năm tác chiến cùng Liêu quốc, song phương trong lúc đó đã hiểu nhau rất sâu, cho dù Liêu quốc binh sĩ trang điểm thành quân Tống, Lí Nghĩa liếc cái là thấy sơ hở: "Ai ui, ca ca, hình như là Liêu cầu!"

Tiêu Ứng vừa thấy sự tình bại lộ, vung tay lên: "Giết!"

Khánh Hòa cũng không do dự, lập tức chỉ huy Tống binh xoay đầu lại, nói: "Các huynh đệ! Giết sạch những tên Liêu cầu này!"

Thành Văn Cùng nho nhỏ lập tức tiếng giết rung trời, thoáng một tý liền rối loạn.

Kỳ Văn nghe bên ngoài truyền đến tiếng hét hò, lông mày chăm chú nhíu lại, vốn đã nói, tất cả chờ mình phát tín hiệu, nhưng hiện ở bên ngoài lại đánh nhau trước, hiển nhiên là bên ngoài đã có chuyện xảy ra.

Hắn vội trộm liếc nhìn Địch Thanh, lúc này, tay Địch Thanh đã đặt trên chuôi đao, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Kỳ Văn: "Tướng quân, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?"

Kỳ Văn lắc đầu: "Ta cũng không biết, người đi ra xem."

Địch Thanh không đi ra ngoài, lại chậm rãi rút đao ra, nói: "Kỳ đại ca, chúng ta ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy, ta vẫn cho là những năm này, người biến hóa, chỉ là bởi vì sự tình chi dẫu. Cho nên ta một mực trợ giúp người, thậm chí có chút ít sự tình còn giúp người giấu diếm thủ trưởng, thật sự không nghĩ tới, người rõ ràng lại đi đến một bước này."

Kỳ Văn biết Địch Thanh đã nhìn thấu âm mưu của mình, lập tức không phủ nhận, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn: "Trách ta sao? Trách ta sao? Ta đi tới hôm nay, đều là bị những quan to triều đình kia bức! Ta tại biên quan ra sức giết địch, bọn hắc ở phía sau ngấm thưng làm phú còn chưa tính, rõ ràng còn lừa gạt vợ của ta! Hoàng đế lão nhân kia chẳng quan tâm đối với việc này, ta đi cáo quan, còn đánh ta bốn mươi gậy! Triều đình như vậy, hoàng đế như vậy, ta bảo vệ hắn làm cái gì? ! Người nói đi!"

Địch Thanh khẽ lắc đầu: "Đại ca, ta biết rõ trong lòng người có oán khí, cho nên lúc người trở lại, đi giết người, chúng ta giúp người giết người, giúp người giấu diếm hành tung, các huynh đệ cũng đang giúp người!"

Kỳ Văn gật đầu: "Kỳ Văn ta không phải người vô ơn bạc nghĩa, các huynh đệ đối với ta rất tốt, ta biết rõ, Địch Thanh huynh đệ, nếu là hiện tại người đồng ý, chúng ta cùng đi Liêu quốc, chúng ta cùng nhau hưởng vinh hoa phú quý, sống khá giả, đừng bán mạng cho tên cầu hoàng đế kia!"

Địch Thanh nhếch miệng lên, đao trong tay vung thẳng, nói: "Đạo bất đồng, bất đồng mưu, Kỳ Văn, ta biết người nhất định cũng chuẩn bị biện pháp đối phó ta, mang ra đi!"

Kỳ Văn thấy Địch Thanh động đao, vội vàng lui về phía sau, đồng thời hô to một tiếng: "Động thủ!"

Trong phòng, hai tấm bình phong ầm ầm ngã xuống, Tiêu Chim Cắt và Tiêu Hồ thoáng một tý đã xông ra, Địch Thanh cũng là phản ứng cực nhanh, trường đao trong tay vờ một cái, ngăn hai người lại, giết thành một đồng.

Mà Trương Trung kia cũng hô to một tiếng: "Kỳ Văn! Đừng chạy trốn!" Nói xong, rút đao đi giết Kỳ Văn.

Kỳ Văn cười ha ha một tiếng, nói: "Ta cần chạy sao?"

Thuận tay cầm trường thương trong phòng lên, đâm đến hướng Trương Trung.

Trần Nguyên thấy bọn họ giết, vốn muốn tìm một chỗ để mình ẩn nấp, xem xét Địch Thanh kia một đánh hai, rõ ràng từng bước một bị hai người kia bức lui, nhưng không hề nguy hiểm, Trương Trung lớn tiếng kêu to, có chút khí thế, trong lòng dần dần ổn định lại, thâm suy nghĩ, hình như không cần né nữa?

Kỳ Văn giống như chỉ để ý đến Địch Thanh, xem điệu bộ này, phảng phất chính mình không có nguy hiểm gì, không ngại làm anh hùng một lần.

Lập tức, Trần Nguyên ho khan một tiếng, khục khục cuống giọng, nói: "Kỳ Văn, người có một vạn cái ủy khuất, cũng không thể thông đồng với địch bán nước! Nếu người không muốn cống hiến vì Đại Tống, tự mình rời đi là được, vì cái gì phải dùng tánh mạng của ba nghìn huynh đệ để đổi tiền đồ cho người? Người quả thực không bằng cầm thú!"

Cái kia Kỳ Văn giận dữ: "Vô liêm sỉ, người lập lại lần nữa!"

Tuy tức giận, nhưng hắn vô pháp hóa giải đao của Trương Trung, Trần Nguyên nhìn hắn không làm gì được chính mình, lập tức nói: "Ta nói mười lần thì như thế nào? Người làm gì, ta liền nói thế, không được sao?"

Kỳ Văn hô to một tiếng: "Giết hắn!"

Trần Nguyên ha ha cười một tiếng: "Người quân tốt chính người trước đây!"

Lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên nghe thấy một hồi tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, nhìn lại, Trần Nguyên chấn động, chỉ thấy một đội binh sĩ khôi giáp tươi sáng rõ nét vọt lên, hắn bị hù dọa, quát to một tiếng: "Ai nha, má ơi!"

Sau khi đội binh sĩ kia đi vào, nghe thấy mệnh lệnh Kỳ Văn, lập tức có người đi thẳng về hướng Trần Nguyên.

Trần Nguyên nhanh chân bỏ chạy, vọt ra từ cửa nhỏ phía sau.

.....

Mắt thấy Sử Côn không duy trì được rồi, năm binh sĩ có nhiều vết thương chồng chất đứng ở nơi đó, năm người làm thành một bức tường, ngăn cản quân địch, nhưng trong phút chốc liền bị chém chết hết.

Máu tươi trên tay Sử Côn chảy ròng ròng, trong ánh mắt xuất hiện một tia sợ hãi, nhìn xem dần dần những người này tới gần, run giọng hỏi: "Các người rốt cuộc là người nào?"

Tiêu Nhân lạnh lùng cười một tiếng, cũng không lên tiếng, mang theo đao, giết tới.

"Bàng!"

Một cây côn gỗ tà tà bay từ bên cạnh tới, một tiểu tử hai mươi tuổi ăn mặc kiểu tiểu nhị điển hình, ngăn ở trước mặt Tiêu Nhân, thay bọn Sử Côn ngăn cản địch nhân chính diện.

Tiêu Nhân đang muốn hỏi người là ai, lại nghe bên cạnh có người hô: "Tiểu Văn, mau trở lại, quan binh đánh nhau, người không cần phải lẫn vào!"

Tiểu Văn lại không để ý tới Lưu Điền bên cạnh, mỉm cười nhìn qua Tiêu Nhân, lại nhìn Sử Côn đã bị thương, gậy gộc trong tay bay xuống dưới, chỉ hướng những Liêu binh kia, hỏi: "Các người rốt cuộc là người nào?"

Tiêu Nhân không nói lời nào, bả đao nhắm ngay đầu Tiểu Văn, những Liêu binh kia liền triển khai vây công.

Sử Côn vừa mới bắt đầu còn lo lắng thay Tiểu Văn, nhưng khi đối mặt, những địch nhân kia lại từng bước từng bước nằm xuống, cuối cùng chỉ còn lại có một mình Tiêu Nhân.

Tiểu Văn nhìn Tiêu Nhân, lạnh lùng hỏi: "Còn đánh nữa không?" Tiêu Nhân sợ hãi, hắn thật sự có chút ít sợ.

Cánh tay Sử Côn nhắc một tên bị Tiểu Văn đả thương tới, hai binh sĩ bên cạnh trợ giúp, cẩn thận điều tra trên người một lần, rõ ràng tại bên hông tìm được một khối ngọc nhét vào thắt lưng.

Sử Côn bọn người nhìn khối ngọc nhét vào thắt lưng kia, sắc mặt lập tức thay đổi: "Bọn họ là Liêu cầu!"

Lần này, đám người lập tức nổ tung, nơi này là thành trì của quân Tống, Liêu binh làm sao hiện ra ở chỗ này? Còn có, bên ngoài đánh nhau là chuyện gì xảy ra? Tất cả không biết vì sao lại phát sinh biến hóa, khiến xa phu và tiểu nhị có chút sợ hãi.

Ánh mắt Tiểu Văn lại bắt đầu biến thành sắc bén, một tia sát khí không hề giấu diếm, bắn ra từ trong đôi mắt, chỉ nghe khòe miệng của hắn vừa động, nói hai chữ cực kỳ hữu lực: "Liêu cầu?!"

94. Chương 94: Cứu Người

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 94: Cứu người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Xoay đầu lại nhìn đầu lĩnh Tiêu Nhân kia, cánh tay Tiểu Văn đưa ra, nói với một binh sĩ quân Tống cầm thương bên cạnh: "Mượn thương dùng một lát!"

Vừa rồi hắn một mình đánh hai mươi một người, sớm đã là anh hùng trong mắt mọi người, một tiếng hô qua, quân Tống kia hấp tấp đưa thương của mình tới, nói: "Huynh đệ, thương đến rồi!"

Tiểu Văn thuận tay tiếp nhận, hơi nhẹ, chỉ là, đối phó với Tiêu Nhân, thật sự cũng không ngại.

Trường thương trong tay run lên, kéo ra một đóa hoa thương xinh đẹp, tiếp theo, thân thể dịch chuyển, mũi thương tà tà chỉ hướng mặt đất.

"Ông! Ông!" Trường thương rung lên như một con rắn, tiếng nó chuyển động trong không khí, nghe mà rợn cả người

Không biết vì cái gì, thương, là một cây trường thương rất bình thường, động tác Tiểu Văn vừa thực hiện, làm cho người ta cảm giác, hắn cũng chỉ là một thanh niên võ nghệ rất cao.

Nhưng, thời điểm cái thanh trường thương này nằm trong tay Tiểu Văn, Tiêu Nhân bỗng nhiên cảm giác được một cỗ khí phách! Một cỗ khí phách làm cho mình vô pháp kháng cự, truyền đến từ trên người đối thủ.

Là Tiểu Văn cho cây thương kia khí phách, hay là cây thương cho Tiểu Văn kia khí phách? Hắn không cảm giác được.

Tiêu Nhân chỉ là có một loại ảo giác, người trẻ tuổi đối diện kia biến mất, cả người hắn giống như đều mất, chỉ còn lại có một cây thương!

Thương biến thành người, hay là người biến thành thương?

"Chịu chết đi!"

Sắc mặt Tiêu Nhân trắng bệch, thời điểm Tiểu Văn hô lên một tiếng này, hắn phát hiện mình căn bản không có dũng khí, tay của hắn bắt đầu phát run.

Hắn hô lớn một tiếng, sau đó mạnh mẽ đánh tới, trong đầu hắn, chỉ có chém chết Tiểu Văn, mới có thể giải tỏa sự sợ hãi, đây là bản tính của người Khiết Đan.

Tiểu Văn thoáng lui về phía sau, tránh khỏi chỗ nguy hiểm nhất, Tiêu Nhân còn muốn đâm cú thứ hai, nhưng bỗng nhiên, một đạo hàn quang đâm ra từ cánh tay Tiểu Văn, cả cái thương cong một góc 90 độ, đầu thương kia đâm tới theo một cái góc độ quỷ dị.

Tiêu Nhân không kịp thay đổi lộ tuyến, cả người thoáng một tý đã đâm vào mũi thương kia, mũi thương nhập vào cơ thể hắn, chia tim ra làm hai.

Tiêu Nhân nhìn vết thương một chút, lại nhìn ánh mắt khắc nghiệt của Tiểu Văn một chút.

Tiểu Văn lại cười, cười rất cõi mở, cho tới nay, bên cạnh hắn đều là tiếng vỗ tay, chỉ cần tập một bộ thương pháp tốt, những gia đình trong nhà kia sẽ dốc sức liều mạng vỗ tay cổ vũ hắn.

Dù cho đánh không tốt, bọn hắn cũng sẽ dốc sức liều mạng vỗ tay, thời gian dài, hắn có chút chán ghét, hắn cảm thấy những tiếng vỗ tay kia thiếu thiếu một điểm gì đó, vì vậy, chính hắn chạy ra ngoài tìm thứ còn thiếu.

Lúc trường thương này đâm vào thân thể Tiêu Nhân, Tiểu Văn một lần nữa nghe thấy tiếng vỗ tay, lúc này đây, trong tiếng vỗ tay, hắn nghe được một tình cảm mãnh liệt, trước kia chưa từng nghe được.

"Tốt!"

"Giết rất hay!"

”Thương pháp tốt!”

Hắn nhẹ nhàng rút đầu thương ra, rầm, Tiêu Nhân kia thoảng một tý đã bổ nhào lên trên mặt đất, thân thể run rẩy hai cái, đã không còn khí tức.

Chung quanh, những Liêu binh kia đã sớm bị mọi người chém giết, những tiểu nhị và gia đình này đều có một hồi mờ mịt, không biết mình nên làm cái gì.

Sử Côn tiến lên hai bước, nói bên tai Tiểu Văn: ”Công tử, bên ngoài khả năng còn có Liêu binh, xin công tử giúp chúng ta!”

Sau khi Tiểu Văn nghe, không nói hai lời, nhảy lên một cái thùng tương đối cao, nói: ”Chư vị huynh đệ! Bên ngoài, tiếng chém giết ngập trời, là Liêu binh đánh lên thành trì chúng ta, tay chúng ta có binh khí, sao có thể ngồi chờ chết? Nếu mọi người nguyện ý, hiện tại theo ta ra ngoài, chém chết Liêu binh!”

Người dám đi đường này, phần lớn là người không sợ đánh nhau, biểu hiện vừa rồi của Tiểu Văn, đủ để cho bọn hắn sùng bái.

Cho nên Tiểu Văn vừa mới nói xong, lập tức có người hô: ”Tốt, chúng ta cùng vị tiểu huynh đệ này đi giết Liêu binh!”

Bọn họ không thể hô Liêu cầu, bởi vì bọn hắn hành tẩu giữa hai nước, đối với người Liêu quốc, không có cừu hận thấu xương như biên quân.

Tiểu Văn mang theo thương gổ, nhảy xuống, nói: ”Nguyện ý đi với ta, mỗi người đều cột vải trắng lên cánh tay của mình, không cần phải ngộ thương đồng bạn!”

.....

Trần Nguyên cũng không quản phương hướng, chỉ cần có đường, hắn liền chạy về phía trước, không biết chạy tới lúc nào, cuối cùng đã không trông thấy truy binh phía sau.

Lúc này, hắn mới nhìn mọi nơi một cái, trông thấy một nhúm hoa tùng bên cạnh, vội vàng nhảy vào, cả người trốn ở trong bụi hoa, cũng không dám cử động nữa.

Có vài đội binh sĩ qua lại, rõ ràng không phát hiện ra hắn.

Bây giờ là cuối mùa thu, hoa trong bụi hoa kia đã rụng rất nhiều, nếu người nào mang đèn, đến chiếu một tý, khẳng định có thể nhìn thấy mình.

Trần Nguyên ở chỗ này thở hổn hển hai hơi, quyết định tìm một địa phương an toàn hơn để ẩn núp, trước tiên phải bảo toàn cái mạng nhỏ ra ngoài đã.

Đương nhiên, nếu có cơ hội lẫn lộn đi ra ngoài, đó là không còn gì tốt hơn, vừa rồi, lúc hắn chạy đi đã chứng kiến, Dịch Thanh và hai người Trương Trung kia đã bị người bên Kỳ Vãn đánh vào góc tường, có thể chống đỡ tới khi nào, rất khó nói.

Đang muốn thử đi ra khỏi khóm hoa này, lại nghe được tiếng bước chân truyền đến, Trần Nguyên vội vàng nằm trở về, vừa mới gục xuống, đã nhìn thấy có hai bóng đen đi về hướng mình.

Giọng nói của một người trong đó vang lên, hiển nhiên rất là phẫn nộ: ”Làm sao lại thành như vậy!”

Người khác lập tức nói: ”Vâng, ty chúc vô năng, ty chúc cho rằng Kỳ Vãn kia có thể xử lý tốt, không nghĩ rằng hắn vô dụng đến như thế.”

”Hừ, khá tốt, ta không lộ diện, nếu không thật sự phiền toái!”

”Đại nhân, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?”

”Bên ngoài không ngăn được rồi, những quân Tống kia đều đã ra khỏi quân doanh, hai trăm người của chúng ta lập tức sẽ bị người giết sạch! Hiện tại ta rời đi trước, nhớ kỹ, đối với bất kỳ người nào, không được nói ta đã từng tới đây!”

”Ty chúc hiểu, chỉ là, ty chúc nên làm như thế nào?”

"Ừm, người đi giết Cửu Vương Tử, thành này, ngày mai chúng ta có thể đánh lại, nhưng để cho hắn sống lâu một canh giờ, ta đều lo lắng!"

"Vâng, ty chúc sẽ đi xử lý ngay lập tức."

"Giết được hắn, người cũng nghĩ biện pháp ra khỏi thành."

"Đa tạ Đại nhân!"

Một câu nói cuối cùng kia, lại để cho Trần Nguyên có chút mừng rỡ, hắn biết rõ, tuy hiện tại tánh mạng Dịch Thanh và Trương Trung khó bảo toàn, nhưng bên ngoài lại lập tức xử lý xong rồi, có Tổng binh giết đến, cho là Kỳ Văn giết Dịch Thanh, cũng sẽ bị những huynh đệ của Dịch Thanh giết chết.

Trần Nguyên nghe rõ ràng đoạn đối thoại của bọn họ, trong lòng không khỏi ngạc nhiên: "Sao lại vậy? Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, bọn hắn cũng muốn giết? Không phải đều là người Liêu sao?"

Nghĩ lại, lập tức minh bạch, cái này có thể là nội đấu trong đám người Liêu.

Hai bóng người chia tay cách Trần Nguyên không xa, phía trước có một bình doanh, người kia lén lén lút lút nhìn bốn phía một vòng, sau đó rẽ ngang hướng đông, muốn đi giết Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Con người Trần Nguyên xoay động, cái bình doanh này vốn khá nhỏ, địa phương có thể giam người, không nhiều lắm, địa phương có thể bí mật giam giữ người, lại càng không nhiều, người này đi giết Gia Luật Niết Cô Lỗ, bọn Bạch Ngọc Đường có thể cũng ở tại đó hay không?

Trần Nguyên càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, lập tức nhảy ra khỏi bụi hoa, rón ra rón rén đi theo sau lưng người nọ.

Hắn rất sợ người nọ cũng là cao thủ, cảm nhận được mình theo dõi hắn, dù sao, Trần Nguyên đến Tổng triều, thật sự gặp phải nhiều cao thủ lắm.

Chỉ là, theo một đoạn, hắn phát hiện người nọ không phát giác, lập tức yên lòng.

Xuyên qua hai tường vậy, Trần Nguyên trông thấy người nọ dừng lại trước một phòng nhỏ, cánh tay tại sờ một chút trên cửa phòng, ngay sau đó, đất trống phía trước phòng bỗng nhiên truyền đến một hồi âm thanh, tấm sắt lộ ra ngay dưới lớp đất.

95. Chương 95: Ngốc Nghếch

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 95: Ngốc nghếch

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Còn chưa tới ba canh giờ, cho nên bọn Bạch Ngọc Đường cũng đều còn sống, chỉ là tinh thần có chút uể oải, ngược lại, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, vốn tổn thương vô cùng nặng, lần này thiếu không khí, đã ngất đi.

Người nọ mở ra một cái cửa sổ nhỏ trên cửa sắt ra, cúi mặt xuống, hô một tiếng: "Cửu Vương Tử? Cửu Vương Tử?"

Bên dưới, Bạch Ngọc Đường tức giận, trả lời một câu: "Chết...rồi!"

Hai tiếng kêu to này lại làm cho Gia Luật Niết Cô Lỗ thanh tỉnh, hắn lập tức nói: "Người là ai? Có thể thả ta ra ngoài không?"

Thanh âm rất nhỏ, nhưng là người trên mặt lại nghe được.

Người nọ chặc chặc đầu lưỡi, nói: "Cửu Vương Tử, tại hạ đến thả người, nhưng, lại không thể thả người, ta nhận được mệnh lệnh là, thi thể đưa của người trở lại Liêu quốc hậu táng, Cửu Vương Tử yên tâm, chúng ta đã chuẩn bị quan tài tốt nhất cho người."

Thốt ra lời này xong, Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức mắng một câu: "Gia Luật Nhân Trước! Nếu ta có thể đi ra ngoài, sẽ không đội trời chung với hân!"

Gia Luật Nhân Trước, là Nam viện Đại vương Liêu quốc, cũng là thúc phụ Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Người nọ nói lời này, có ý gì, Gia Luật Niết Cô Lỗ cực kỳ tinh tường, bọn hân hiện muốn nhìn mình chết mới yên tâm.

Quả nhiên, người nọ vừa dứt lời, Bàng Hỉ thoáng một tý liền đứng lên, ngẩng đầu lên nói: "Ý của người là, chỉ cần Cửu Vương Tử chết rồi, người sẽ xuống đưa thi thể lên, đúng không?"

Người bên trên mặt nói: "Đúng, ta chỉ đưa thi thể lên, về phần người sống sao? Hình như ta và chư vị không quen biết?"

Mượn ánh mặt trăng trên cửa sổ kia bắn xuống, Gia Luật Niết Cô Lỗ trông thấy Bàng Hỉ nhìn mình cười, điệu cười lại làm cho hân có chút sợ hãi, nói: "Bàng huynh, người không nên tin hân, hân lừa gạt người đó."

Bàng Hỉ gật đầu: "Ta biết rõ, hân chín thành là đang dối gạt ta."

Gia Luật Niết Cô Lỗ thở dài ra một hơi: "Chư vị hiểu là tốt rồi."

Bàng Hỉ tiếp theo nói một câu: "Nhưng giữ lại người cũng không có gì dùng, không bằng, chúng ta dùng người đổi một cơ hội."

Gia Luật Niết Cô Lỗ giận dữ: "Bàng Hỉ! Người là tên hỗn đản!"

Bàng Hỉ nắm tay thành quả đấm, ngón tay rung động rắc rắc, ngoài miệng nói: "Cho tới bây giờ, ta chưa nói ta là người tốt."

Cùng với tiếng nói, một quyền đánh tới hướng Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ xoay người lặn một vòng, né tránh một quyền này của Bàng Hỉ.

Bên cạnh, bốn con chuột đều không động, bọn hân không ngăn lấy Bàng Hỉ, cũng sẽ không như Bàng Hỉ, ra tay với một người đã trọng thương.

Vách tường bị Bàng Hỉ hung hăng nện một quyền có chút, run rẩy, ở phía trên, người kia cũng cảm giác được cửa sắt dưới chân run run.

Người nọ mừng rỡ: "Đúng, giết được hân, ta cam đoan sẽ ra cửa mở!"

Bàng Hỉ đã muốn đánh quyền thứ hai ra, lúc này đây, mắt thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ vô pháp trốn tránh, cửa sắt trên mặt lại bỗng nhiên truyền đến từng đợt âm thanh, cửa mở ra rồi!

Bàng Hỉ thấy đỉnh đầu khác thường, thu hồi quả đấm của mình.

Người bên trên nằm sấp, cái cửa này bỗng nhiên mở ra, cả người hân thoáng một tý đã rơi xuống, Bàng Hỉ lóe lên bên cạnh, mặt người nọ ngã hướng xuống đất, rầm, máu mũi đều chảy hết ra.

Bốn người Bạch Ngọc Đường cũng đứng lên, ngẩng đầu nhìn xem cửa sắt đã mở ra, chỉ nghe trên mặt một thanh âm nói: "Bàng tổng quản, Ngọc Đường, các người không sao chứ?"

Bạch Ngọc Đường nghe ra thanh âm Trần Nguyên, lập tức mừng rỡ: "Trần huynh, mau tìm dây thừng, để cho chúng ta đi lên!"

Một lát sau, chỉ nghe Trần Nguyên nói: "Không có dây thừng, các người lùi lại chút, ta ném gỗ xuống dưới!"

Trần Nguyên không tìm được dây thừng, liền đưa một thân cây chết héo đến.

Thân cây không phải quá dài, chỉ là đủ để cho bọn Bạch Ngọc Đường có một địa phương mượn lực.

Bàng Hỉ tiếp được thân cây, đặt lên trên vách tường, Lô Phương lại móc một sợi thừng ra, nói: "Ta lên trước!"

Bàng Hỉ mở ra: "Tốt, Lô lão đại cẩn thận."

Lô Phương nhìn thoáng qua cái thân cây kia, lấy tay sờ sờ, coi như rắn chắc, rồi mới hướng Trần Nguyên hô: "Trần huynh đệ, một lát nữa ta ném sợi dây lên trên, ngươi tiếp là được rồi!"

Trần Nguyên gật đầu: "Tốt!"

Lô Phương thở ra một hơi, hai chân vừa đạp, nhảy lên trên thân cây kia, sau đó lại bật lên một cái, nhảy lên một đoạn.

Chỉ thấy thân ảnh hần ngưng trệ rất lâu giữa không trung, dây thừng trong tay vung ra, Trần Nguyên nhìn rất cẩn thận, cánh tay vung ra bắt lấy.

Lô Phương kia cảm giác bên trên truyền đến lực lượng, trong lòng lập tức mừng rỡ: "Kéo chặt! Ta phải đi lên rồi!"

Nói xong hai tay dùng sức kéo một phát, muốn nhảy lên.

Phía dưới, bọn người Bàng Hỉ nhìn thấy, trên mặt cũng đầy đáng tươi cười, bọn hần biết rõ, chỉ cần Lô Phương đi ra ngoài rồi, bọn hần lập tức cũng có thể đi ra ngoài.

Nhưng chuyện phát sinh đằng sau lại làm cho bọn người Bàng Hỉ mở rộng tầm mắt!

Hai tay Lô Phương vừa mới vừa dùng lực, chỉ nghe Trần Nguyên ở phía trên phát ra tiếng la: "Ai ai, Ai ui!"

Hai bóng người ngã rơi xuống theo cửa động.

Trần Nguyên không kéo Lô Phương lên, chính mình lại bị kéo xuống rồi!

Thân hình Lô Phương nhẹ nhàng, phát giác không đúng, lập tức xoay người một cái, vũng vàng rơi trên mặt đất, Trần Nguyên không hiểu những việc này, như vừa rồi người nọ rơi xuống đất, ngã thẳng xuống.

Bàng Hỉ lại coi như đạt đến một trình độ nào đó, duỗi hai tay ra, tiếp được hần, không để cho hần té, chỉ là cũng dọa Trần Nguyên đổ ra một thân mồ hôi lạnh.

Cái này tốt rồi, trên mặt đất lại không có người.

Bàng Hỉ buông Trần Nguyên, ngón tay chỉ cái mũi Trần Nguyên, muốn thoá mạ Trần Nguyên một chút, nhưng cuối cùng cũng nhịn được, chỉ nói một câu: "Làm sao ngươi lại yếu đuối như vậy chứ?"

Trần Nguyên không phục, nói: "Ta không dùng được? Nếu ta không tới cứu các ngươi, sớm đã chạy đến nào đó để tiêu dao rồi!"

Bàng Hỉ hừ lạnh một tiếng: "Cứu chúng ta? Hiện ở phía trên, một người cũng không có, ngươi làm sao đi ra ngoài?"

Trần Nguyên cầm lấy cái nhánh cây kia, đặt ở trong tay Bàng Hỉ: "Bắt!"

Bàng Hỉ khó hiểu: "Làm gì?"

Trần Nguyên chỉ ngón tay vào cửa sắt, nói: "Nói các ngươi đàn, các ngươi còn không thừa nhận, cái cửa này đã mở, mấy người sống ở bên trong, rõ ràng còn muốn người ta ra mặt tới cứu! Ngươi tung cái này lên, như vậy chẳng phải Lô đại gia có thể lên rồi sao? Còn tự xưng là cái gì cao thủ!"

Bốn con chuột và Bàng Hỉ lập tức nghẹn lời, phương pháp kia rất đúng rồi, chỉ cần cửa mở, dùng người làm bậc thang, cũng có thể đi lên! Phương pháp đơn giản như vậy, vì cái gì vừa rồi không nghĩ tới?

Kỳ thật cái này là bản tính con người, vừa mới bọn hần ở vào tuyệt vọng, đột nhiên xuất hiện người, làm cho bọn họ mừng rỡ hi vọng, tất cả hi vọng của bọn hần đều ký thác vào trên người Trần Nguyên, căn bản không suy nghĩ việc dùng người làm bậc thang đi lên.

Hiện tại, thời điểm hi vọng lập tức tan vỡ, bọn hần đều ở vào một loại thất vọng, còn chưa có thời gian nghĩ ra biện pháp mới.

Nếu như lại chờ một lát, không cần Trần Nguyên nói, bọn hắn cũng phải làm như vậy.

Chỉ là, hiện tại Trần Nguyên nói, lại để cho vài người này không khỏi nghĩ thâm, không phải mình thật sự rất đần sao? Phương pháp xử lý đơn giản như vậy đều không nghĩ ra được?

Gia Luật Niết Cô Lỗ chậm rãi đứng lên: "Mấy vị, không cần phải bỏ ta lại."

Thương thế của hắn rất nặng, chính mình nhất định là không thể đi lên.

Bàng Hi cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Cửu Vương Tử, người cùng với vị nhân huynh này ở chỗ này một hồi, trên mặt đất rất nguy hiểm, người lên rồi, khó bảo toàn việc không có người nào muốn giết người."

Gia Luật Niết Cô Lỗ đau khổ cười một tiếng, không nói thêm gì, lại ngồi chồm hổm trên mặt đất, mắt thấy bọn Trần Nguyên nguyên một đám bò lên, cửa sắt kia lại một lần nữa đóng lại.

96. Chương 96: Ghen

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 96: Ghen

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trương Trung đã bị thương, Dịch Thanh cùng hắn lưng tựa lưng dựa vào một góc tường, tiến hành chống cự, Kỳ Văn kia phảng phất điên rồi, mang theo binh sĩ xông lại, từng đợt rồi lại từng đợt.

Đang lúc Dịch Thanh cảm giác áp lực càng lúc càng lớn, bọn người Bạch Ngọc Đường tiến đến từ ngoài cửa, Bạch Ngọc Đường liếc mắt, xem xét hai người góc tường kia không duy trì được rồi, cũng không nhiều lời, cánh tay móc phi tiêu từ trong lòng ngực ra, "Bốp!" một tiếng, bắn thẳng đến sau gáy Tiêu Hồ kia!

Tiêu Hồ đang cùng Tiêu Chim Cắt kia hợp lực công kích Dịch Thanh, nhất thời không bị, đợi cho phát giác lại muốn tránh né cũng chậm rồi, cái kia phi tiêu thoáng một tý đâm vào sau gáy, nhập vào cơ thể.

Tiêu Hồ kêu thảm một tiếng, cả người ngã xuống trên mặt đất.

Bên cạnh, Tiêu Chim Cắt lập tức có chút kinh hoảng, bị Dịch Thanh bắt lấy sơ hở, một đao chọc vào cổ, cắt đứt yết hầu, mắt thấy cũng là không sống được.

Thiếu đi hai người này khó chơi, Dịch Thanh và Trương Trung lập tức thoải mái hơn rất nhiều.

Bàng Hi ỷ vào một thân đồng da, dẫn đầu lao vào trong trận loạn binh, hai cánh tay quay cuồng, quét hết một mảnh.

Kỳ Văn xem xét tình thế không đúng, lập tức la lớn: "Lên! Giết sạch bọn hắn!"

Đám thủ hạ xông tới lần nữa, Kỳ Văn lại lạng lè lui về phía sau, muốn đào tẩu từ cửa hông, Lô Phương phát hiện Kỳ Văn khác thường, phi thân nhào tới, quát: "Còn muốn đi?"

Lúc này, Tiêu Ứng bên ngoài cũng gặp phải tuyệt vọng khốn cảnh, 100 quân Tổng gia kịp phản ứng, lập tức giết một chỗ cùng nhân mã của hắn, tiếng kêu kinh động quân Tổng ở phía trong doanh khác.

Có thể nói, trong hỗn loạn lần này, quân Tổng biểu hiện ra tổ chất tạm được, nhưng dù sao nơi này cũng là thành trì quân Tổng, một ít đội Tổng binh không ngừng chạy đến hỗ trợ, cái này lại làm cho ưu thế nhân số của người Liêu biến mất.

Vốn kế hoạch của Kỳ Văn là cực kỳ thỏa đáng, tại lúc Tổng binh mất đi chỉ huy, nếu hơn một ngàn tiểu nhị trong khách điếm kia, thật sự bị trục xuất, phối hợp cùng Tiêu Ứng, dẫn những tiểu nhị giả này lẫn lộn cùng một chỗ, Tổng binh kia liền không mất hết sức mạnh.

Đáng tiếc chính là, tiểu nhị và xa phu lao ra từ trong khách điểm kia, rõ ràng trên cánh tay mỗi người đều cột vải trắng, dưới sự dẫn dắt của Tiểu Văn, hỗ trợ Tổng binh giết địch.

Liêu binh chỉ có 180 người, trải qua Tổng binh và Tiểu Văn xung phong tấn công liên tục, đại bộ phận đều bị giết chết, Tiêu Ứng kia vốn cũng muốn chạy trốn, lại bị A Mộc Đại và Hồ Tĩnh phát hiện, hai người vây lên, Tiêu Ứng không phải đối thủ của A Mộc Đại, mấy hiệp liền bị Cửu tiết tiên đập nát sọ não.

Hai trăm Liêu binh, chỉ còn mấy người linh tinh đào tẩu, Lí Nghĩa và Khánh Hòa cũng không để ý tới bọn họ, ôm quyền nói với mọi người: "Đa tạ chư vị tương trợ, chỉ là đại ca chúng ta còn ở bên trong, hiện tại chúng ta tiến lên cứu người, hi vọng các vị ở chỗ này, không cần phải đi loạn, để tránh cho người Liêu lợi dụng thời cơ."

Tiểu Văn nói: "Tướng quân yên tâm, tại đây giao cho ta."

Lí Nghĩa tạ ơn lần nữa, đang chuẩn bị đi vào, chỉ nghe Hồ Tĩnh kia nói: "Tướng quân, chướng quầy chúng ta vừa rồi cũng tiến vào, có thể để cho ta vào xem hay không?"

Lí Nghĩa nhận ra Hồ Tĩnh và A Mộc Đại, biết rõ vừa rồi, nếu như không phải hai người bọn họ động thủ đằng sau người Liêu, người bị vây giết, rất có thể là mình.

Lập tức nói tại bên tai Khánh Hòa: "Ca ca, ta xem không có vấn đề, để cho hai người bọn họ cùng vào đi."

Khánh Hòa gật đầu: "Tốt!"

Thời điểm một nhóm nhân mã nhảy vào doanh trại Kỳ Văn, những loạn binh kia bị chém giết rất nhanh, chiến đấu triệt để kết thúc.

Kỳ Văn máu tươi đầm đìa, nhìn xem một vòng người vây bên cạnh mình, cười ha ha hai tiếng, ném trường thương trong tay xuống đất: "Địch Thanh, muốn chém giết, muốn róc thịt, người xem rồi xử lý!"

Địch Thanh nhẹ nhàng lắc đầu: "Kỳ Văn, ta sẽ không giết người, ngày mai ta sẽ đưa người về Đại Đồng, giao cho thủ trưởng trị tội."

Nói xong, khoát tay nói với Lí Nghĩa và Khánh Hòa: "Bắt hẩn lại!"

Trên mặt Kỳ Văn lộ ra ý tứ cười nhạo, không nói thêm gì, trong lòng rồi lại dấy lên một tia hi vọng, ngày mai, quân đội Liêu quốc sẽ đến, đợi đại quân Liêu quốc vừa đến, cả Văn Cùng sẽ bị móng ngựa người Liêu đập nát, nói không chừng mình còn có thể động chân tay, mà những người hiện tại đẩy mình vào tuyệt lộ trước mắt này, đều phải chết.

Chỉ là, tính toán của hắn lập tức rơi vào khoảng không, Lô Phương kia nói với Địch Thanh: "Tướng quân, chúng ta từ trong miệng Cửu Vương Tử kia biết được, binh mã Liêu quốc đang tới gần Văn Cùng, bọn hắn muốn chiếm nơi đây."

Lời này nói ra, lại làm cho thần kinh Địch Thanh căng thẳng, hỏi: "Lúc nào đến?"

Lô Phương cũng không biết binh mã Liêu quốc lúc nào mới đến, bởi vì bản thân Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng không rõ ràng kế hoạch cụ thể.

Chỉ là, Trần Nguyên vừa rồi ghé vào trong bụi hoa, lại nghe được hai người kia nói chuyện.

Thời điểm mọi người đánh nhau ở bên trong, tuy thế cục cực kỳ có lợi đối với Địch Thanh bên này, nhưng hẩn sợ như lần trước, lại có cái gì khó khăn trắc trở pháp phòng, liền trốn ở bên ngoài vụng trộm nhìn, thẳng đến lúc mọi người đánh xong, thời điểm đại cục đã định, hắn mới đi đến.

Vừa vặn nghe thấy Địch Thanh và Lô Phương đối thoại, Trần Nguyên lập tức tiếp lời: "Buổi sáng ngày mai!"

Con mắt Địch Thanh nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Người làm thế nào mà biết được?"

Trần Nguyên nở nụ cười: "Vận khí tốt, nghe những người kia nói mà thôi, kỳ thật, nếu như chư vị muốn biết rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ, hiện tại Kỳ Văn kia vẫn còn lười, sao không chớp tới hỏi một chút?"

Địch Thanh lập tức lại để cho Lí Nghĩa mang theo một đội nhân mã, dẫn toàn bộ người trong camp bấy đến.

Nhưng lúc này Trần Nguyên lại rất kỳ quái, bởi vì Hồ Tĩnh cũng đứng ở trong hành lang, sau khi nhìn hắt đi vào, Hồ Tĩnh không có biểu hiện kích động, thậm chí còn không hoạt động bước chân.

Trần Nguyên thầm nghĩ trong lòng, có thể là người nhiều, dù sao người ta cũng là một cô nương, trước mặt mọi người chạy tới ôm mình, loại chuyện này dù sao cũng là nữ nhân thể kỷ hai mươi mốt mới có thể làm.

Nàng không có ý tứ tới, mình đi qua là được.

Nghĩ tới đây, nghĩ đến Hồ Tĩnh hứa hẹn lúc trước, Trần Nguyên có chút hưng phấn, lặng lẽ đi đến trước mặt Hồ Tĩnh, bây giờ mới phát hiện, thần sắc Hồ Tĩnh có chút không đúng.

Ánh mắt của nàng nhìn thẳng phía trước, Trần Nguyên nhìn lại theo ánh mắt của nàng, trong lòng lập tức tức giận vạn phần!

Nàng đang nhìn Dịch Thanh! Ánh mắt kia, mê mang, chuyên chú, đầy lửa nóng, nàng chưa từng nhìn mình như vậy lần nào.

Thời điểm Trần Nguyên đứng bên cạnh Hồ Tĩnh, Hồ Tĩnh rõ ràng lại không phát giác.

Trần Nguyên đầu nhẹ nhàng dựa vào nàng, nhỏ giọng hỏi một câu: "Đẹp trai không?"

"Đẹp trai!"

"So với ta còn đẹp trai hơn sao?"

"Ừm."

Một tiếng ừm nói xong, Hồ Tĩnh mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn lại, sắc mặt Trần Nguyên đã muốn tái nhợt, Hồ Tĩnh vội vàng nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn một chút, nói: "Nói giỡn thôi, người không nên tức giận nha."

Trần Nguyên hờn dỗi không nhìn nàng: "Không cần giải thích, ta biết rõ ta không đẹp trai bằng hắn, ta thừa nhận, được chưa?"

Hồ Tĩnh nhìn hắn một cái, đầu dán tại bên tai Trần Nguyên, nói: "Người ta không phải đáp ứng ngươi rồi sao? Chỉ nhìn nhiều một chút, không cần phải nhỏ mọn như vậy được không?"

Trần Nguyên biết rõ Hồ Tĩnh nói rất đúng, thời điểm chính mình trông thấy mỹ nữ, không phải cũng nhìn liên tục sao?

Chỉ là, trong lòng hắn có chút cảm giác không thoải mái, lúc này nói một câu: "Ta keo kiệt? Ta muốn hào phóng một chút, hiện tại ngươi đứng ở bên cạnh hắn đi."

Lời vừa ra khỏi miệng, Trần Nguyên lập tức biết rõ mình nói sai rồi.

Đang nghĩ ngợi như thế nào để đền bù, lại nhìn thấy Hồ Tĩnh đã xoay đầu lại, ánh mắt ủy khuất nhìn hắn.

97. Chương 97: Buôn Bán

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 97: Buôn bán

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh đỏ hồng mặt, giống như muốn nói gì, phát tiết ủy khuất của mình thoáng một tý, nhưng cuối cùng lại cũng không nói cái gì, vừa nghiêng đầu, liền đi ra ngoài.

Trần Nguyên nhanh chân đuổi theo, sau lưng, Bàng Hỉ hô: "Trần chương quý, Trần chương quý! Người còn chưa nói điều người nghe được đó!"

Trần Nguyên cũng không để ý, ra sức đuổi theo Hồ Tĩnh, Địch Thanh ngăn Bàng Hỉ lại, nói: "Không cần phải hô, để cho hắn đi đi."

Trần Nguyên một đường đuổi theo, chứng kiến Hồ Tĩnh không chạy loạn, mà là trở lại khách điểm, tâm mới dễ xuống.

Phải biết rằng, hai người cãi nhau thường xuyên, không coi vào đâu, chỉ cần chịu trở về, vấn đề liền có thể giải quyết.

Đuổi tới cửa gian phòng, Trần Nguyên rất lễ phép nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong không có động tĩnh.

Câu nói kia thật sự có chút quá mức rồi, hiện tại Hồ Tĩnh đang nổi nóng, Trần Nguyên cũng không muốn đi vào, bị nàng mắng một chầu, thậm chí lại ăn đánh hai cái, trước hết, cứ để cho nàng yên tĩnh một chút cũng tốt.

Thấy nàng ở trong phòng không ra, Trần Nguyên đứng ở ngoài cửa, nhỏ giọng nói: "Muội tử, ta biết rõ ta nói sai rồi, người không nên tức giận, hiện tại ta đi, người cũng biết Liêu binh muốn đến rồi, ta đi nghĩ biện pháp cùng bọn Địch Thanh, người nghỉ ngơi trước, đợi sự tình xử lý tốt, ta sẽ trở lại, đến lúc đó, muốn đánh phải không, cứ nghe người là được."

Trần Nguyên nói xong, xoay người xuống lầu, một lần nữa quay về trong quân doanh đi.

Trong quân doanh, vẻ hỗn loạn đã khôi phục trật tự bình thường, bọn người Lí Nghĩa ở bên ngoài tập hợp binh sĩ, kiểm kê tổn thất trận hỗn loạn này mang đến cho quân coi giữ.

Trong phòng, đứng Địch Thanh, bốn con chuột, Bàng Hỉ, A Mộc Đại, còn có Tiểu Văn, mà lần này, với tư cách sự thất bại, Kỳ Văn, Gia Luật Niết Cô Lỗ, cùng hắc y nhân kia, cũng bị áp giải vào bên trong.

Hắc y nhân kia quỳ gối trước mặt Địch Thanh, không ngừng dập đầu xin xỏ, vừa rồi tại trước mặt Kỳ Văn, bộ dạng cao ngạo kia, hoàn toàn không còn.

Chứng kiến bộ dạng hèn thế này, chắc là việc nên nói cũng đã nói hết.

Trần Nguyên thấy sắc mặt mọi người ngưng trọng, sau khi đi vào liền hỏi Bàng Hỉ: "Tình huống thế nào?"

Bàng Hỉ lắc đầu, Bạch Ngọc Đường cũng giải thích rất kỹ càng, nói: "Hiện tại tình thế rất nguy hiểm, sắc trời đã đến giờ Tuất, nghe nói sáng sớm ngày mai Liêu binh sẽ xuất phát, hơn nữa nhân số nhiều đến một vạn người. Quan trọng nhất là, sự tình Kỳ Văn mang đến đã kích quá lớn cho quân coi giữ, không riêng gì trận loạn này làm cho binh lực quân coi giữ bị hao tổn, sĩ khí cũng bị ảnh hưởng rất nhiều."

Trần Nguyên đưa ánh mắt nhìn về phía Địch Thanh: "Địch Thanh đại ca, người có tính toán gì không?"

Biểu lộ Địch Thanh rất kiên định, cũng rất nhẹ nhàng, bởi vì đối với hắn mà nói, cái này chính là một sự tình không thể lựa chọn, thủ vững Văn Cùng, là nhiệm vụ của quân coi giữ Văn Cùng, là nhiệm vụ của ba nghìn tướng sĩ này, trước kia là Kỳ Văn, hiện tại, là của mình.

Về phần có thể bảo vệ hay không, cái này không cần cân nhắc, hắn cần phải làm, là ở chỗ này, ngăn chặn Liêu binh, để cho quân Tống đằng sau có thời gian chuẩn bị! Hơn nữa, phải hết sức để cho dân chúng ở bên trong thành còn sống, cái này là trách nhiệm của hắn.

"Hiện tại, chúng ta còn có bốn canh giờ, ta đã phái người đưa tin đi cứu điểm quân Tống chung quanh, ta sẽ ở tại chỗ này, về phần các người," Địch Thanh liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, nói: "Có thể thừa lúc Liêu binh còn chưa tới, nhanh rời đi."

Trên mặt Địch Thanh thủy chung luôn treo vẻ mỉm cười tự tin: "Ta sẽ dẫn người thủ vững Văn Cùng, cho các người thời gian chạy trốn."

Trần Nguyên nhìn Địch Thanh một hồi, nói: "Địch Thanh đại ca, bằng vào những người dưới tay người, không thủ được."

Trương Trung nghe xong, giận dữ nói: "Ai nói chúng ta không thủ được? Chúng ta có ba nghìn người, Địch Thanh đại ca đừng mạnh vô địch, chúng ta chưa bao giờ bại người Liêu!"

Trần Nguyên đặt mông ngồi xuống: "Các người đương nhiên không thủ được, bởi vì ngày mai, chỉ ở bên ngoài thành, đã có một vạn Liêu binh, cũng đủ để cho các người đau đầu, huống chi, ai biết ở bên trong thành, còn có gian tế Liêu quốc hay không? Chỉ sợ Địch Thanh đại ca cũng không thể xác định?"

Một câu nói làm Địch Thanh nghẹn lời, xác thực là như thế, hiện tại hắn gặp phải vấn đề khó khăn nhất, không phải một vạn Liêu binh bên ngoài, mà là không biết bên trong cái thành nhỏ này, còn có bao nhiêu gian tế Liêu quốc.

Liêu quốc có thể thu mua Kỳ Văn, tướng lĩnh khác kia thì sao?

Địch Thanh không nói chuyện, Bạch Ngọc Đường nói tiếp theo lời Trần Nguyên: "Đúng vậy, thời điểm chúng ta vừa thẩm vấn người này, hắn cũng nói mình là phụng mệnh làm việc, hắn ra mệnh lệnh với hắn, gọi là Gia Luật Thư Bảo, nghe nói là thân tín Nam viện Đại vương Liêu quốc, hiện tại không có ai biết Gia Luật Thư Bảo ở nơi nào."

Địch Thanh cau chân mày lại, hỏi: "Gia Luật Thư Bảo? Chưa nghe nói qua người này?"

Một hồi ho khan kịch liệt truyền đến, mọi người nhìn lại, chỉ thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ kia giấy dựa muốn ngồi dậy.

Trần Nguyên đi lên giúp đỡ hắn, hỏi: "Cửu Vương Tử muốn nói suy nghĩ của mình?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Ừm, ta muốn làm một việc mua bán cùng chư vị, không biết chư vị có nguyện ý hay không."

Từ Khánh đang muốn tức giận mắng, Trần Nguyên lại nói trước một câu: "Buôn bán là việc tại hạ thành thạo nhất, mua bán có được hay không, phải xem giá tiền phù hợp hay không, nếu Vương Tử có thành ý, trước hết phải mở bảng giá ra."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nở nụ cười, nhìn bốn người Địch Thanh không phản đối, mới lên tiếng: "Gia Luật Thư Bảo kia, là nhi tử Nam viện Đại vương Gia Luật Nhân Trước, chỉ là, Gia Luật Nhân Trước ở bên ngoài dẫn đến khoản nợ phong lưu, cho nên hiện tại bọn hắn đều không có danh nghĩa phụ tử, tin tức này, tính toán là ta miễn phí đưa cho chư vị."

Địch Thanh hỏi: "Người muốn thương lượng điều kiện gì cùng chúng ta?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ thở hắt hắt hai hơi, nói: "Ta giúp các người tìm ra Gia Luật Thư Bảo."

Địch Thanh lại hỏi: "Điều kiện?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Thả ta trở lại Liêu quốc, ta dung mạng Gia Luật Thư Bảo, để đổi mạng của ta, có thể không?"

Địch Thanh nhìn xem bốn con chuột, bốn con chuột cũng nhìn đối phương, không biết nên đáp ứng hay không, Cửu Vương Tử này rất trọng yếu, một phương diện khác, Gia Luật Thư Bảo kia cũng rất nguy hiểm, thật sự rất khó quyết định lấy hay bỏ.

Thời điểm bọn hắn do dự, Gia Luật Niết Cô Lỗ tiếp tục nói: "Chư vị muốn giết ta, chỉ là bởi vì không muốn để cho ta lấy địa đồ đi, hiện tại địa đồ đã đi rồi, các người giữ ta lại, cũng không có ý nghĩa."

Bạch Ngọc Đường nhìn Lô Phương, Lô Phương cảm thấy lời này nói rất có lý, nếu như Gia Luật Niết Cô Lỗ nguyện ý giúp trợ Địch Thanh tìm ra gian tế bên trong Văn Cùng, mình cũng không cần phải giết một người đã không có lý do phải giết.

Lô Phương đang muốn đáp ứng, đã thấy Trần Nguyên đánh mắt về phía hắn.

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Cửu Vương Tử, tại việc buôn bán, ta thành thạo nhất, ta cho rằng, người mở giá tiền quá thấp."

"Mạng Cửu Vương Tử người đã ở trên tay bọn họ rồi, mà Gia Luật Thư Bảo kia, hiện tại nếu như ở Văn Cùng, không có hỗ trợ của người, bọn ta cũng có khả năng bắt, nếu như hắn rời khỏi Văn Cùng, người không giúp được cái gì, người mua bán kiểu này, thử cho ta nói thẳng, thật sự rất mất công đạo."

Địch Thanh nghe xong, mỉm cười nói: "Đúng vậy, Trần huynh nói, chính là điều ta muốn nói."

Trong ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức thả ra một đạo quang mang, nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên: "Trần chương quỹ, ta hoài nghi, ngươi đi một chuyến này, hình như mục đích không phải là buôn bán? Một thương gia, nhiều chuyện như vậy làm cái gì?"

98. Chương 98: Tiểu Hầu Gia

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 98: Tiểu Hầu gia

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong lời nói bao hàm ý tứ uy hiếp, trạm tiếp theo của Trần Nguyên chính là đi Liêu quốc, Gia Luật Niết Cô Lỗ cho là uy hiếp mật mờ của mình vẫn có chỗ dùng.

Trần Nguyên nghe xong, lại lắc đầu nói: "Vương Tử, không cần làm ta sợ, tại đây là Đại Tổng, cho dù ngươi muốn tìm một chút phiền toái cho ta, cũng phải đến Liêu quốc, hơn nữa, Vương Tử ngài cũng phải trở về mới được."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Trần Nguyên, quang mang hung ác trong ánh mắt kia chậm rãi biến mất.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Ngươi mở giá tiền, kỳ thật không phải giao cho bọn hắn, Gia Luật Thư Bảo kia, là vì giết Vương Tử mà đến, ta tin tưởng Vương Tử nhất định cũng rất muốn giết hắn, đúng không? Nói cách khác, nếu như dựa theo điều kiện của ngươi để giao dịch, kết quả chính là, người ngươi muốn giết sẽ bị giết, lại còn phải cảm kích ngươi."

Tâm sự Gia Luật Niết Cô Lỗ bị Trần Nguyên nói toạc ra, nhưng trên mặt không có một điểm xấu hổ, nói: "Trần chương quỹ, ngươi thực là một người rất khôn khéo, vậy ngươi nói, ta trả giá gì, mới phù hợp?"

Trần Nguyên cúi đầu, ngượng ngùng nói: "Vương Tử hiểu lầm, tại hạ chính là một thương gia, chỉ là, phương thức buôn bán vừa rồi của Vương Tử, thật sự không công bằng, ta không muốn mấy vị bằng hữu này thâm hụt tiền, bởi vì, nếu như bọn họ thâm hụt tiền rồi, tại hạ cũng té ngã. Ta chỉ nhắc nhở bằng hữu của một tỷ ta, buôn bán sao, có thể lợi nhuận một ngàn, cũng đừng chỉ muốn lợi nhuận tám trăm, cho người khác trước chút tiền, phải đòi lại chỗ tiền đó về, về phần cụ thể, là các ngươi nói."

Trần Nguyên nói tới chỗ này, cũng không nói nữa rồi, Dịch Thanh cũng minh bạch ý tứ trong lời Trần Nguyên, Cứu Vương Tử muốn nhất, chính là bốn con chuột buông tha hắn, lại để cho hắn trở lại Liêu quốc.

Mà chính mình hiện tại, chuyện cần thiết nhất, chính là bảo vệ cho Văn Cùng, tất cả mọi người trong phòng này, quen thuộc đối với quân sự Liêu quốc nhất, đúng là Gia Luật Niết Cô Lỗ rồi!

Về phần Gia Luật Thư Bảo kia, không thể lấy ra làm giao dịch.

Dịch Thanh nhìn hắc y nhân bò trên mặt đất kia, chậm rãi nói: "Hắn vừa nói, lần này lĩnh quân chính là tướng quân Liêu quốc, gọi Tiêu Viên Khâu, Cứu Vương Tử có thể nói cho ta biết một ít sự tình kỹ càng hay không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ hồi lâu không nói lời nào, Lô Phương nói: "Tốt, nếu như ngươi giúp chúng ta bảo vệ Văn Cùng, chúng ta đáp ứng bỏ qua ngươi, dù sao địa đồ cũng đã đi rồi, lưu lại ngươi cũng không có lợi ích."

Lô Phương nói xong, Bạch Ngọc Đường cũng bắt đầu đứng dậy, nói: "Tuy chúng ta bị người gọi là chuột, nhưng cũng là người trên giang hồ, lời nói ra, tuyệt đối không đổi ý."

Gia Luật Niết Cô Lỗ thở một hơi thật sâu, nhắm mắt của mình lại.

Trần Nguyên biết rõ, lúc này nhất định hắn đang cân nhắc, lập tức bảo mọi người không cần phải quấy rầy hắn, để cho hắn nghĩ một hồi.

Một nén nhang, mọi người ở đây trầm mặc, rốt cục Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng mở ánh mắt của mình ra, nói: "Tiêu Viên Khâu chính là một trong những đại tướng thủ hạ của Gia Luật Nhân Trước, đóng ở Trấn Châu, quân Kiến An. Hắn vốn là phòng ngự người Đẳng Hạng phương tây, lần này Gia Luật Nhân Trước lại để cho hắn lĩnh quân đến đây, ta cũng nghĩ, bởi vì phụ vương ta chống quân tổng quản binh mã phủ Nam Kinh nhiều năm, nếu dùng binh bản địa, hắn sợ sẽ có phiền toái khi xử lý vấn đề của ta."

Địch Thanh, tại lúc Gia Luật Niết Cô Lỗ mở miệng nói chuyện, nội tâm thở một hơi thật dài, con mắt nhìn Trần Nguyên, dùng ánh mắt quàng đến một tia cảm kích.

Gia Luật Niết Cô Lỗ tiếp tục nói: "Thủ hạ binh sĩ của Tiêu Viên Khâu, cũng sẽ không điều từ chỗ chúng ta, chắc là hắn dẫn tới từ trong quân Trấn Châu Kiến An, quân Trấn Châu Kiến An vốn ít bộ binh, dùng kỵ binh làm chủ, ta nghĩ, lần này bọn hắn lặn lội đường xa, tất nhiên toàn bộ đều là kỵ binh."

"Năng lực chiến đấu của bọn hắn, so với quan binh thuộc hạ phủ Nam Kinh như thế nào?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu: "Không thể so sánh, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là tiến hành chiến đấu cùng Tổng triều, cho nên công thành nhổ trại là sở trường của chúng ta, bọn hắn không giống, bọn hắn ưa dã chiến, ưa thích dùng kỵ binh xung phong đại quy mô."

Kế tiếp, Gia Luật Niết Cô Lỗ hướng Địch Thanh, nói rất kỹ càng, Tiêu Viên Khâu suất lĩnh quân Trấn Châu Kiến An, biên chế thế nào, hơn nữa còn đem những gì mình biết về Tiêu Viên Khâu, nói một ít.

Cái này lại để cho Địch Thanh càng nắm chắc đối với thắng lợi.

Sau khi Gia Luật Niết Cô Lỗ biết nói xong, Địch Thanh nở nụ cười: "Cửu Vương Tử yên tâm, chúng ta sẽ không đả thương tánh mạng của người, ngày mai, nếu chúng ta thắng, ta cam đoan thả người trở lại."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Vậy hiện tại ta làm gì bây giờ?"

Địch Thanh gọi người lính, nói: "Dẫn Cửu Vương Tử đi, chăm sóc cho tốt."

Lúc này đây, Gia Luật Niết Cô Lỗ bị mang ra ngoài, tuy còn bị trông giữ, nhưng so với thời điểm bị Từ Khánh một đường kéo đến, đã là cách biệt một trời.

Mà hắc y nhân kia cũng bị binh sĩ bắt xuống dưới, Lô Phương nhìn trong phòng đã không có ngoại nhân, lúc này lắc đầu nói: "Ta thật sự nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì mà Gia Luật Niết Cô Lỗ giúp chúng ta?"

Trần Nguyên cười nói: "Ta nghĩ, việc này liên quan đến tranh đấu trong triều đình Liêu quốc, chúng ta không rõ ràng nguyên nhân, tự nhiên không thể giải thích, nhưng, Nam viện Đại vương kia một lòng đưa Gia Luật Niết Cô Lỗ vào chỗ chết, mà Gia Luật Niết Cô Lỗ, vì trở về, lại không tiếc bán đứng quân đội Liêu quốc, nếu ta không đoán sai, lần này nếu như Gia Luật Niết Cô Lỗ có thể trở về mà nói, tất nhiên có vị trí trọng yếu, hoặc là chuyện trọng yếu chờ hắn."

Địch Thanh phát tay một chút, nói: "Đó là sự tình Liêu quốc, hiện tại chúng ta không quản được nhiều như vậy, ngày mai Liêu binh muốn đến rồi, đây là một sân trận đánh ác liệt, hiện tại ta sẽ đi chuẩn bị."

Trải qua trận náo động này, sĩ khí quân Tống đã bị đả kích rất nghiêm trọng, Địch Thanh phải đi trấn an binh sĩ, để cho bọn họ có lòng tin chiến đấu.

Địch Thanh đang muốn lúc đi, Trần Nguyên bỗng nhiên hô: "Địch Thanh đại ca, người chờ một chút."

Địch Thanh dừng bước, hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Trần Nguyên sửa sang lại mạch suy nghĩ một tý, rồi nói: "Ta muốn hỏi người, có thể đánh bại một vạn Liêu binh hay không?"

Địch Thanh gật đầu: "Trong lòng ta biết rõ, xin chớ vị chớ sầu lo, ta nhất định có thể thủ vững đợi viện quân đến, đợi viện quân vừa đến, Liêu binh tự nhiên tan tác."

Trần Nguyên ngắt lời nói: "Không, ý của ta là, ta cảm thấy ngày mai chúng ta hoàn toàn có thể dựa vào lực lượng của mình, đánh thắng một trận."

Con mắt Địch Thanh bỗng nhiên mở to, ngưng mắt nhìn Trần Nguyên một lát, quay người trở về, nói: "Trần huynh, xin cứ nói."

Mấy người khác cũng đều vậy tới, Trần Nguyên ngưỡng ngừng cười một tiếng: "Kỳ thật, ta cũng không biết chiến tranh, chỉ là ta nghĩ, những Kiến An quân kia, đã không am hiểu công thành, vì cái gì bọn hần còn dám tới tập kích Văn Cù?"

Địch Thanh suy nghĩ theo Trần Nguyên, nói: "Bởi vì bọn họ tin tưởng, có nội ứng nhất định có thể giúp bọn hần mở cửa thành ra."

Trần Nguyên gật đầu: "Chúng ta không biết nội ứng là ai, chỉ là, nếu như cửa thành thật sự được mở ra, chúng ta cũng có thể tương kế tựu kế, thiết trí một ít bẫy rập ở cửa thành, tiêu diệt một bộ phận binh lực của bọn hần trước?"

Địch Thanh cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt! Biện pháp tốt! Hiện tại chúng ta chiếm ưu thế, cách nghĩ của Trần huynh, có thể thử một chút."

Trần Nguyên lại nhìn Tiểu Văn cầm trường thương đứng ở một bên, thời gian rất lâu không nói gì, đi ra phía trước, ôm quyền hành lễ: "Tiểu Hầu gia, người còn tính toán tiếp tục cùng chúng ta đi sao? Nói trước với tốt, mấy vị nguyên soái Thiên Ba phủ, ta không thể trêu vào, vạn nhất người có điều gì xấu, Trần Thế Mỹ ta có mười cái đầu cũng không chịu nổi đâu."

99. Chương 99: Ta Sang Phòng Ngươi Ngủ

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 99: Ta sang phòng ngươi ngủ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tiểu Văn xoay động con người, vẻ mặt giảo hoạt, hỏi: "Ai? Ai là Tiểu Hầu gia?"

Địch Thanh vừa nghe, lập tức minh bạch thân phận Tiểu Văn, trong lòng hần không khỏi mừng rỡ, bởi vì tại kế hoạch của hần, bên ngoài nếu có một chỉ binh mã, có thể phối hợp cùng quân coi giữ trong thành, đó là không còn gì tốt hơn, hiện tại chỉ khuyết thiếu tướng lãnh thống lĩnh quân.

Bốn hổ tướng thủ hạ của Địch Thanh còn chưa tu luyện tới loại tình trạng uy chấn biên quan, mà bốn con chuột, tuy võ nghệ cao cường, nhưng không có kinh nghiệm dẫn quân, Bàng Hỉ lại đã từng dẫn quân đội chinh chiến, hơn nữa võ nghệ lại cao, bất đắc dĩ, nhân phẩm của hần, làm cho người ta rất lo lắng, tại nguy cấp trước mắt, Bàng Hỉ có thể xuất hiện hay không, là một chuyện đáng để nghi vấn.

Lúc Trần Nguyên vạch trần thân phận Tiểu Văn, Địch Thanh mừng rỡ, tác chiến cùng Liêu quốc, Tiểu Hầu gia Thiên Ba phủ không đáng tin, còn có ai đáng tin đây?

Dương Văn Quảng không thừa nhận thân phận của mình, đó là tốt nhất, Địch Thanh ôm quyền nói: "Vị huynh đệ kia, ngày mai ta cho người 500 tinh binh, mai phục tại nơi cách thành nam hai mươi dặm, thấy lửa cháy trong thành, người lập tức dẫn quân đánh tới, như thế nào?"

Dương Văn Quảng vô cùng hưng phấn, lập tức lĩnh mệnh: "Vâng! Mạt tướng tuân mệnh!"

Trong lòng cao hứng, nhất thời hồ sai thân phận, vậy mà hần không cảm thấy, Địch Thanh cũng không nói ra, lập tức đi về hướng vị trí chủ tướng ngày thường Kỳ Văn vẫn ngồi, nói: "Tốt, chư vị, hiện tại chúng ta đến thương lượng kế hoạch cụ thể một chút."

Lúc này Trần Nguyên nói với vài người ở phía trong phòng đối diện: "Chư vị, ta đi về trước, các người chậm rãi thương lượng."

Lô Phương cũng sờ: "Thế Mỹ, người rất quan trọng, vì cái gì không ở lại giúp ta?"

Trần Nguyên không phải khiêm tốn, hần thật sự không đánh trận tốt, vừa nói những lời kia, cũng là tình tiết điện ảnh trong trí nhớ, người lại bắt hần nói kế hoạch chi tiết, tỉ mỉ?

Hơn nữa, hiện tại phòng chừng Hồ Tĩnh cũng tỉnh táo rồi, lúc này nàng có phải là đang chờ đợi mình tại gian phòng?

Nghĩ tới đây, Trần Nguyên lại càng không muốn ở lâu: "Chư vị, ta đánh trận không tốt, có thể nói, ta cũng nói hết rồi, hiện tại ta thật sự rất mệt, đêm qua, ta một đêm không ngủ rồi, van cầu chư vị, để cho ta trở về ngủ."

A Mộc Đại do dự một chút, nói: "Chưởng quầy, ta..."

Trần Nguyên rất dứt khoát nói: "Bằng huynh, hai người các người tự nhìn rồi xử lý, nếu muốn giúp đỡ, hoặc là muốn tham gia náo nhiệt, các người liên lưu lại, ta đi về trước."

Nói xong cũng không đợi hai người, chính mình cất bước đi, đi ra quân doanh, còn quay đầu lại nhìn, phát hiện Bằng Hỉ và A Mộc Đại không đuổi theo, trong lòng Trần Nguyên rất hưng phấn.

Không có hai vị này, rất tốt, hiện tại Hồ Tĩnh đã ngủ chưa? Mình có thể gõ cửa phòng nàng không?

Trần Nguyên càng nghĩ càng có chút không thể đợi, đi vào khách điểm, ngẩng đầu lên nhìn gian phòng Hồ Tĩnh, ngọn đèn rõ ràng còn lóe lên.

Còn thức! Một sự hưng phấn khó tả dâng lên trong lòng Trần Nguyên.

Tuy đời trước cũng có rất nhiều nữ nhân, nhưng là lần này không giống, nữ hiệp khách! Cho tới bây giờ vẫn chưa từng chạm qua.

Trần Nguyên điều chỉnh hô hấp của mình một tý, vững vàng tâm tình của mình, dù thế nào cũng không thể gấp, làm như là chưa từng chạm qua nữ nhân, sẽ không tốt.

Hắn mang theo tâm tình bất định, vững vàng nện bước, bước vào cửa gian phòng Hồ Tĩnh, nhẹ nhàng gõ ván cửa, "Bốp, bốp" hai tiếng.

Cửa, thật sự đã mở!

Trong lòng Trần Nguyên mừng rỡ, nhưng trên mặt lại biểu lộ vẻ mặt đầy sấm hối, nhìn Hồ Tĩnh mở cửa cho hắn, hỏi: "Sự tình làm tốt rồi, ta thấy gian phòng người sáng đèn, muốn nhìn người một chút, xem đã ngủ hay chưa."

Hồ Tĩnh dịch thân ra, nói: "Vào đi."

Trần Nguyên do dự một chút, sau đó mới nện bước chân đi tới: "Vừa rồi ta đã nói vậy."

Hồ Tĩnh không nói gì.

Trần Nguyên chậm rãi đi về hướng nàng, mỗi một bước đi, trong lòng Trần Nguyên hô: "Không nên cử động, không nên cử động!"

Hồ Tĩnh thật sự không nhúc nhích, tùy ý để Trần Nguyên nhẹ nhàng kéo tay của mình.

Trần Nguyên cảm giác mình có chút không giữ được rồi! Nàng đến bây giờ còn chưa động, điều này nói rõ cái gì? Là ám chỉ tiến thêm một bước sao? Trần Nguyên luôn luôn rất có ngộ tính ở phương diện này.

"Thực xin lỗi, kỳ thật, ta chính là quá quan tâm người, ta nhìn thấy ánh mắt người lúc đó, lòng của ta đau nhúc giống như bị đao cắt, ta cũng không biết vì sao mình lại nói như vậy, tha thứ cho ta được không? Ta đáp ứng người, không bao giờ nói như vậy nữa."

Hồ Tĩnh ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Được rồi, không nói về chuyện này nữa!"

Trần Nguyên gật đầu: "Không đề cập nữa."

Cánh tay Hồ Tĩnh nhẹ nhàng đánh một cái vào ngực Trần Nguyên, lần này, lại càng làm Trần Nguyên vô pháp không chế dục vọng.

Cánh tay Trần Nguyên ôm đầu vai Hồ Tĩnh, mạnh mẽ hôn một cái trên mặt nàng.

Sau đó nhỏ giọng nói: "Đêm nay, ta ngủ ở chỗ này, được không?"

Hồ Tĩnh gật đầu: "Ta đã nói, người có thể tới phòng ta."

Trần Nguyên cảm giác, lúc này dục hỏa đã bốc lên tận trên đầu! Nữ hiệp khách! Đợi lát nữa, nhất định sẽ có cảm giác rất thành tựu.

Hai tay quàng qua vai Hồ Tĩnh, nói: "Chúng ta nghỉ ngơi sớm đi, đêm qua người cũng không ngủ được bao lâu."

Hồ Tĩnh nhẹ nhàng đẩy, làm hắn đổ lên trên giường, sau đó liền đứng dậy.

Trên mặt Trần Nguyên đầy dáng tươi cười, trong lòng lại càng hưng phấn nghĩ: "Chẳng lẽ nàng ưa thích chủ động?"

Liền thấy Hồ Tĩnh nhẹ nhàng kéo chăn qua, đắp lên cho hắn, sau đó cười một tiếng với hắn, nói: "Từ từ ngủ đi."

Nói xong, liền đi ra phía ngoài.

Trần Nguyên lăn lông lốc, ngồi dậy: "Này, người đi đâu?"

Hồ Tĩnh cười cực kỳ mê người, nói: "Đi gian phòng của người ngủ."

Trần Nguyên nghe thấy, rất là cảm tức, chính mình hiện tại dục hỏa đầy người, nàng lại đi? Liền đứng dậy, muốn đuổi theo.

Sắc mặt Hồ Tĩnh lại bỗng nhiên biến đổi, biến thành một tầng sương lạnh, ngón tay chỉ vào Trần Nguyên, nói: "Người, nếu dám trở về gian phòng của mình, ta sẽ cắt ngang chân người!"

Sau khi nói xong, quay người lại, vào gian phòng kia của Trần Nguyên, Trần Nguyên ngơ ngác tại cửa ra vào, đứng một hồi, cực kỳ bất đắc dĩ mà quay người trở về, đóng kỹ cửa lại, ôm chăn đi ngủ.

Bên kia, Hồ Tĩnh vào cửa phòng, nhưng lại vụng trộm nở nụ cười, lỗ tai dán trên cửa, nghe được Trần Nguyên đóng cửa, lại càng cười vui vẻ.

Trần Nguyên một mình ngủ một đêm, bởi vì thật sự quá mệt, ngủ cũng rất ngon, ngày thứ hai, có lẽ là nhờ tiếng hò hét Liêu binh công thành đánh thức hắn dậy.

Hồ Tĩnh lại sớm rời giường, thời điểm Trần Nguyên đẩy cửa phòng ra, phát hiện nàng đứng ở ngoài cửa.

Nhớ tới hôm qua chính mình bị thống khổ, dục hỏa bốc lên đầu, trong lòng Trần Nguyên có chút tức giận, nhưng hắn lại mỉm cười, bắt chuyện cùng Hồ Tĩnh: "Dậy sớm ghê."

Mặc dù có chút giận trong người, nhưng Trần Nguyên biết rõ, trút giận vào một nữ nhân, không phải biện pháp tốt nhất, cãi lộn cùng nàng, sẽ khiến cho quan hệ song phương càng ngày càng căng, thậm chí biến thành cừu nhân.

Hồ Tĩnh cũng cười sáng lạn, nói: "Hiện tại ta thật sự rất bội phục người."

Trần Nguyên lắc đầu: "Bội phục cái gì?"

Hồ Tĩnh chỉ ngón tay ra bên ngoài: "Liêu binh đã bắt đầu công thành rồi, người nghe một chút xem bên ngoài hét hò thế nào? Người nhìn lại những người khác, có thấp thỏm lo âu, có người chuẩn bị đi giúp Tổng binh thủ thành, còn có người chuẩn bị tiến đến đầu hàng Liêu binh, chỉ có Trần chuồng quỳ người, vù vù ngủ đến hiện tại, ta rất kỳ quái, làm sao người ngủ được?"

Trần Nguyên duỗi lưng, hỏi: "Buổi sáng có thức ăn không?"

Hồ Tĩnh mặt trắng không còn chút máu, nói: "Tiểu nhị trong khách điếm đã đi thủ thành hết rồi, không có người làm điểm tâm cho người đâu."

Trong lòng Trần Nguyên rất là thất vọng, nói thật, đêm qua náo loạn đến nửa đêm, thời điểm ngã đầu ngủ, không cảm thấy cái gì, hiện tại bắt đầu đứng dậy, hắn phát giác thật sự có chút ít đói bụng, lúc này nếu như có thể được một tô mì, nhất định sẽ rất thoải mái.

Hồ Tĩnh nhích lại gần, cánh tay mò mò trán Trần Nguyên.

Trần Nguyên không trốn tránh, nói: "Ta không phát sốt, người làm gì vậy?"

Hồ Tĩnh thả tay xuống giường: "Ta rất kỳ quái, hiện tại người đang suy nghĩ gì, có thể nói cho ta biết không?"

Trần Nguyên gật đầu: "Đương nhiên có thể, hiện tại, ta rất muốn ăn một tô mì, tốt nhất là có một chút mỡ lợn, cắt mấy miếng thịt, nếu có hành tây và tỏi, vậy thì quá hoàn mỹ."

Hồ Tĩnh sững sờ nhìn hắn hồi lâu, sau đó mỉm cười nói: "Ta đi vào phòng bếp nhìn xem."

Đồng Lam Phương

100. Chương 100: Ai Yên Tâm

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 100: Ai yên tâm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Không qua thời gian bao lâu, một tô mì đã được Hồ Tĩnh bưng ra, mặc dù không hoàn toàn đạt tới yêu cầu Trần Nguyên nói, nhưng khi bụng thật sự rất đói, Trần Nguyên ăn rất ngon miệng.

Vừa ăn, Trần Nguyên vừa khích lệ: "Ừm! Ăn ngon, so với mẹ ta làm thì ngon hơn nhiều! Ta muốn mỗi sáng sớm, người nấu ăn cho ta."

Những lời này thật sự là rất nhiều nữ nhân thích nghe, Hồ Tĩnh nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, không qua bao lâu, Trần Nguyên ăn xong mì sợi, ngay cả hai cọng hành cuối cùng cũng không buông tha.

Sau đó liền ợ một cái, thoải mái sờ sờ cái bụng của mình, hỏi: "Buổi sáng bọn Bạch Ngọc Đường có tới không?"

Hồ Tĩnh lắc đầu: "Không tới, hiện tại khẳng định người ta hỗ trợ thủ thành rồi, ai nhàn nhã như giường quý người?"

Trần Nguyên nhìn bên ngoài: "Lập tức đến rồi, ta phỏng chừng bọn hắn cũng chưa ăn điểm tâm, phòng bếp còn có mì sợi? Người làm một bát cho bọn hắn, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia cũng sẽ tới."

Hồ Tĩnh hừ một tiếng: "Làm sao người biết bọn hắn muốn tới?"

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm của Bạch Ngọc Đường: "Trần huynh, sớm quá à."

Hồ Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Bạch Ngọc Đường và Gia Luật Niết Cô Lỗ sóng vai đi đến, trong lòng cực kỳ ngạc nhiên, không rõ vì sao Trần Nguyên đoán chuẩn như vậy.

Ngoài miệng nói: "Bạch Ngũ gia còn nói sớm? Hắn là người dậm chậm nhất trong cả cái thành Văn Cùng này."

Gia Luật Niết Cô Lỗ đi vô cùng chậm, bởi vì, tuy vết thương hắn không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục, không có một hai tháng điều dưỡng, cũng không thể hồi phục được, chính vì hắn còn bị thương, cho nên lúc này mới nhận được tự do nhất định.

Hắn ngồi ở bên người Trần Nguyên, nói: "Ha ha, lúc này còn có thể ngủ say, cũng là một loại bản lĩnh hơn người, Trần huynh, ta thật sự càng ngày càng thưởng thức người."

Trần Nguyên cười nói: "Có thể làm cho Cửu Vương Tử thưởng thức, coi như là phúc khí của tại hạ."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Trần Nguyên, trong ánh mắt tràn ngập vui vẻ, nói: "Trần huynh, người không ngại giải quyết thay chúng ta một nan đề chứ?"

Trần Nguyên hỏi: "Cửu Vương Tử cứ nói."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó lại nhìn khách điểm, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Văn Cùng không lớn, địa phương có thể giấu người tất nhiên không nhiều lắm, ngoại trừ quân doanh, thì là khách điểm này, ta tin tưởng chỉ cần ta đi vào, điều tra tất cả tiểu nhị và xa phu một lần, Gia Luật Thư Bảo kia tất nhiên không chỗ nào ẩn trốn. Chỉ là, Trần huynh, Địch Thanh muốn chúng ta giết Gia Luật Thư Bảo, trước khi hắn mở cửa thành ra, hiện tại căn bản chúng ta không biết, hắn sẽ dùng phương thức gì để mở cửa thành?"

Trần Nguyên cau mày lại: "Vương Tử muốn bảo ta đoán?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu.

Trần Nguyên nghĩ một lát, tổng hợp tin tức mình lấy được, chậm rãi nói: "Phương thức, ta không đoán được, chỉ là, Vương Tử cho rằng, người tìm trong khách điểm, thật có thể tìm được Gia Luật Thư Bảo sao?"

Lời này lại làm cho Bạch Ngọc Đường và Gia Luật Niết Cô Lỗ sửng sốt.

Trần Nguyên nói tiếp: "Nếu như hắn thật sự ngốc đến nỗi, trốn ở trong khách điểm, vậy hắn há có thể được Vương Tử xem làm đối thủ?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu: "Mấu chốt là, cả Văn Cùng, ngoại trừ khách điểm, không địa phương nào có thể ẩn núp."

Bạch Ngọc Đường cũng rất đồng ý: "Chúng ta hỏi qua quân coi giữ, điểm này có thể thập phần khẳng định."

Trần Nguyên cười một tiếng: "Quân doanh có thể đào đất tạo động, nếu như Gia Luật Thư Bảo đào một cái động tại những địa phương khác, cũng không phải là việc gì khó."

Hai người Bạch Ngọc Đường vừa nghe lời này, đều cảm thấy thập phần có đạo lý, nhưng nếu hắn thật sự đào một cái động, người khác muốn tìm ra, rất không dễ dàng.

Bạch Ngọc Đường có chút ảo não, nói: "Nếu nhị ca ta ở đây, tất nhiên sẽ có biện pháp tìm ra tất cả động bên trong thành, nhưng hiện tại, Liêu binh đã muốn công thành, Địch Thanh tướng quân lại bảo hai người chúng ta đến, nhìn thẳng Gia Luật Thư Bảo kia, hiện tại ngay cả bóng dáng hắn đều không tìm thấy, vậy nên làm thế nào cho phải?"

Trần Nguyên lắc đầu, cười một tiếng: "Cái này cũng chỉ là phán đoán của ta, nhưng ta nghĩ, nếu như hắn đào một cái động để ẩn nấp mà nói, nhất định sẽ tìm một người thường xuyên sinh hoạt tại Văn Cùng giúp hắn đào. Người nọ ra ra vào vào, đều sẽ không khiến người hoài nghi, hơn nữa, người nọ ít nhất phải có đủ một điều kiện, chính là trong phòng của hắn, mặc kệ truyền ra động tĩnh gì, người khác đều sẽ cho rằng rất bình thường, hoặc là hắn có thể che dấu thanh âm đào đất."

Gia Luật Niết Cô Lỗ và Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua lẫn nhau, đồng thời hô: "Tiệm thợ rèn!"

Hai người cùng nhau chạy vội đi, Trần Nguyên theo ở phía sau, hô một tiếng: "Nhị vị đi thông thả, ta không đi đâu!"

Hồ Tĩnh ở bên cạnh nghe Trần Nguyên phân tích phen này, con mắt đều tròn tròn, nàng cơ hồ có chút sùng bái Trần Nguyên, hỏi: "Làm sao người nghĩ ra nhanh như vậy?"

Trần Nguyên cực kỳ đắc ý, nói: "Thế nào, ở cùng một chỗ với ta, một người ngọc thụ lâm phong, lại cơ trí hơn người như vậy, người có phải cảm thấy, dù cho ta không biết võ công, cũng làm cho người có cảm giác rất an toàn, đúng không?"

Thực tế đã chứng minh, mấy nguy cơ chết người, đều là Trần Nguyên hóa giải, hiện tại Hồ Tĩnh thật sự coi Trần Nguyên là một nam nhân có thể dựa vào.

Chỉ là, miệng của nàng còn không chịu nói ra mà thôi.

Hồ Tĩnh cũng không nói gì, rút bảo kiếm của mình ra, đặt ở trên mặt bàn, "bốp" một tiếng.

Nàng rút kiếm lần này, Trần Nguyên căn bản không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Nhìn sắc mặt Hồ Tĩnh, Trần Nguyên gục đầu xuống, nói: "Là ta có cảm giác an toàn."

.....

Ở bên ngoài thành, đợt công kích thứ nhất của Tiêu Viên Khâu đã tiến hành xong.

Lần công kích thứ nhất, chỉ là vì thăm dò binh lực quân coi giữ, bố trí quân trên tường thành, đồng thời Tiêu Viên Khâu còn có một mục đích khác, chính là nói cho nội ứng ở bên trong thành biết, mình đã đến rồi, có thể hành động.

Hắn cũng là nhân vật quanh năm chiến tranh, biết rõ quân đội của mình, đối với loại trận công thành này, cũng không am hiểu, cho nên, nếu như không thay đổi có gì mà nói, hắn vẫn sẽ dựa theo kế hoạch để công thành.

Mà Dịch Thanh làm, chính là tại lúc Tiêu Viên Khâu cho rằng, kế hoạch đang diễn ra ổn thỏa, thiết lập một cái bẫy rập chết người cho hắn.

Cái này rất mạo hiểm, nếu như hơi không cẩn thận mà nói, Dịch Thanh rất có thể chính là đùa với lửa, mà một khâu mấu chốt nhất của cả phương án, chính là để cho Gia Luật Thư Bảo mở cửa thành ra, lại còn phải có thể khống chế quy mô dịch nhân vào thành.

Trong chuyện này, việc đầu tiên phải làm, là phải tìm được tung tích Gia Luật Thư Bảo, toàn bộ cử động của hắn, đều bị khống chế dưới tay mắt mình.

Thành Văn Cùng không lớn, chỉ có một cửa thành, cái này lại để cho Dịch Thanh rất dễ phòng thủ.

Đương nhiên cũng chỉ có một tiệm thợ rèn.

Lão bản tiệm thợ rèn họ Trương, về phần tên gọi là gì, đã không có người nào nhớ rõ, năm năm trước hắn đi vào Văn Cùng, mở tiệm rèn sắt này, tất cả mọi người chẳng thèm quen hắn là Trương khi gió gì.

Năm năm này, ngay cả quân coi giữ đều thay đổi vài đội, tiệm thợ rèn nhà hắn lại vẫn đinh đinh đang đang mỗi ngày, cho nên mặc kệ tướng quân nào đến, cũng sẽ không hoài nghi hắn có vấn đề.

Thời điểm Bạch Ngọc Đường và Gia Luật Niết Cô Lỗ đi vào tiệm thợ rèn, thợ rèn Trương rất tùy ý ngẩng đầu liếc nhìn bọn hắn, hỏi: "Khách quan, rèn binh khí à?"

Bạch Ngọc Đường đánh mắt với Gia Luật Niết Cô Lỗ, ý bảo Gia Luật Niết Cô Lỗ từ từ đi dạo ở phía trong cửa hàng, Bạch Ngọc Đường lại nói: "Đúng vậy, phiên người rèn cho chúng ta đánh một thanh đao, đao ngắn là được rồi."

Thợ rèn Trương lại hỏi: "Dùng bao nhiêu sắt?"

Rèn đao không giống với rèn kiếm, kiếm tuy mỏng, nhưng chính vì mỏng, cho nên phải sắt cần luyện cũng nhiều, đao lại bất đồng, chỉ cần dùng một ít trên lưỡi đao là đủ, nhiều sắt hơn, đao liền nặng một ít, dùng bền hơn một ít, cũng có thể chấp nhận vung vài ngày.

Tại chỗ Văn Cùng này, những nhân vật giang hồ và binh sĩ lui tới kia, rèn đao hay dùng sắt luyện, mà những tiểu nhị đi xe kia, thường thường chỉ là mang đao để cho mình hoành tráng hơn, cho nên có thể càng ít tiền càng tốt.

Thợ rèn Trương sẽ ở trước khi rèn đao, hỏi khách nhân thoáng một tý.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười: "Chúng ta đi xe, người cứ theo đó mà rèn là được."

Trong lúc hai người nói chuyện, ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ kia đã đảo qua cả gian cửa hàng, cửa hàng không lớn, chính giữa dùng một rèm vải ngăn cách, phía trước rèn sắt, đằng sau để người ngủ.

Tình huống phía trước, liếc thấy rõ ràng, không có bất kỳ địa phương nào để hoài nghi.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn tấm rèm, vừa cười vừa nói: "Lão bản, tại hạ vô cùng khát nước, muốn uống một chén nước, không biết có tiện không?"

Nói xong, cũng không đợi thợ rèn Trương đồng ý, tự đi đến đằng sau rèm vải.

Khóe mắt Bạch Ngọc Đường thủy chung quan sát phản ứng thợ rèn Trương, thời điểm thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ kia vén rèm lên, thần sắc thợ rèn Trương rõ ràng có chút khẩn trương, trong lòng lại càng khẳng định.

Gia Luật Niết Cô Lỗ lấy cốc nước ra, uống hết, lúc này mới ôm quyền nói: "Đa tạ lão bản."

Thợ rèn Trương thấy thần sắc hần không có gì dị thường, lúc này mới yên lòng lại, nói: "Khách quan không cần phải khách khí."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Lão bản, người giúp chúng ta rèn dao, cho người tiền đặt cọc trước, buổi trưa chúng ta tới lấy, được không?"

Thợ rèn Trương gật đầu: "Được."

Gia Luật Niết Cô Lỗ đánh mắt về phía Bạch Ngọc Đường, sau đó kéo cánh tay Bạch Ngọc Đường một phát, nói: "Đi."

"

Đồng Lam Phương

101. Chương 101: Bích Đào

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 101: Bích Đào

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

KSau khi hai người đi ra, Bạch Ngọc Đường không thể chờ đợi được, hỏi: "Thế nào?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Toàn bộ đất bên giường đều là đất mới, ta nghĩ, cửa vào địa đạo ngay bên giường."

Trong lòng Bạch Ngọc Đường lập tức buông một khối tảng đá, nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, bỗng nhiên nở nụ cười: "Cửu Vương Tử, ta vốn là tới giết người, không nghĩ tới hiện tại, rõ ràng lại hợp tác cùng người, dùng lời Trần Thế Mỹ mà nói, cái này gọi là thế sự vô thường."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng cười một chút: "Chúng ta căn bản không oán thù, đều vì chủ mình mà thôi, hiện tại, chủ tử của người và chúa của ta cùng có một địch nhân, chúng ta cùng đấu với hắn, giống như không tính quá kỳ quái, chỉ là, ta hi vọng, Bạch huynh tuân thủ lời hứa."

Bạch Ngọc Đường nhếch khóe miệng lên, nói: "Cửu Vương Tử yên tâm, chúng ta nói là sẽ giữ lời."

Gia Luật Niết Cô Lỗ bỗng nhiên ngừng lại, há miệng hỏi một câu: "Bạch huynh, người có cảm giác được hay không, Trần Thế Mỹ chỉ đơn thuần buôn bán, giống như có chút đại tài tiểu dụng?"

Bạch Ngọc Đường thuận miệng nói: "Ta khuyên hắn rất nhiều lần rồi, không có biện pháp, hắn chính là không nghe, chỉ là, hắn buôn bán, quả thật không tệ."

Trong ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ lờ ra một tia giảo hoạt, dùng thanh âm rất nhẹ, hỏi một câu: "Thật sao?"

Một câu này lập tức lại làm cho Bạch Ngọc Đường bình tĩnh, xoay đầu lại nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, hỏi: "Cửu Vương Tử hỏi việc này làm gì?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ vội vàng nói: "À, không có gì, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi."

Sau khi nói xong, chậm rãi đi đến hướng khách điểm.

Khách điểm là công trình xây dựng cao nhất ngoại trừ tường thành Văn Cù, trên lầu ba, người có thể chứng kiến tình huống toàn thành.

Quan trọng nhất là, cho dù Gia Luật Thư Bảo trốn tránh trong lò rèn, tiệm thợ rèn cũng không giấu được quá nhiều người.

Những người phối hợp với Gia Luật Thư Bảo, tất nhiên là lẫn lộn trong thương đội.

Cho nên, khách điểm vẫn là trọng điểm bọn hắc giám thị.

Thời điểm hai người đi vào khách điểm, chỉ còn lại có Trần Nguyên ngơ ngác ngồi ở bên cạnh cái bàn, giống như suy nghĩ cái gì đó.

Trông thấy Bạch Ngọc Đường trở về, Trần Nguyên vội vàng hỏi: "Tình huống thế nào?"

Bạch Ngọc Đường lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, nói: "Giống như người đoán."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng không dừng lại trước mặt Trần Nguyên, chỉ khách khí hai câu, liền đi đến thang lầu: "Ta lên trước, đi tìm gian phòng tốt một chút, có thể chứng kiến mấy cái gì đó chúng ta muốn nhìn."

Bạch Ngọc Đường gật đầu: "Cửu Vương Tử lên trước, ta đi lên sau."

Sau đó hắc lại hỏi Trần Nguyên: "Hồ cô nương chạy đi đâu rồi?"

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng: "Người có tinh thần trọng nghĩa như nàng, tự nhiên là lên thành tường giết địch."

Bạch Ngọc Đường nói chuyện phiếm hai câu, thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ đã đi lên, lập tức hạ thấp thanh âm, nói: "Trần huynh, hắc mới vừa nói một ít lời rất kỳ quái, ta không đoán ra hắc nói lời này có mục đích gì."

Hắc nói lại một lần hai câu nói vừa rồi Gia Luật Niết Cô Lỗ hỏi, Trần Nguyên nghe xong, biểu hiện thì không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng trong lòng bắt đầu dậy sóng.

Xem ra, chính mình còn chưa đủ thu liễm, khiêu khích Cửu Vương Tử này hoài nghi rồi.

Trần Nguyên khoát tay, nói: "Ngọc Đường, chúng ta không nói về vấn đề này nữa, ta chỉ muốn biết, các người chuẩn bị làm như thế nào? Có thể nói cùng ta một chút không?"

Bạch Ngọc Đường nhìn mọi nơi, sau đó nhỏ giọng nói: "Nhân thủ của chúng ta, đã chuẩn bị tốt, một khi Gia Luật Thư Bảo kia mở cửa thành, chúng ta nắm chắc, giết sạch toàn bộ lượt người thứ nhất xông vào trong thành."

Trần Nguyên mỉm cười, gục đầu của mình xuống, hỏi: "Người có nghĩ tới thả việc Gia Luật Thư Bảo ra không?"

Bạch Ngọc Đường sững sờ: "Thả?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, ta cảm thấy, nếu như chúng ta làm thành công ở cửa thành, Gia Luật Thư Bảo chết hoặc là không chết, đối với Văn Cù, đều không có vấn đề gì lớn, nhưng đối với Gia Luật Niết Cô Lỗ, lại không giống, dù sao, ở hiện tại, hắc và chúng ta hợp tác, nếu để cho Gia Luật Thư Bảo chạy trở về, ta tin tưởng, phiền toái không phải là chúng ta."

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, xác thực là đạo lý này.

Trần Nguyên lại trầm tư một chút, rồi nói: "Ngọc Đường, người ở nơi này, ta lên thành lầu xem."

Bạch Ngọc Đường cười ha ha một tiếng, hỏi: "Như thế nào? Không an tâm?"

Trần Nguyên rất là bất đắc dĩ, nói: "Không có biện pháp, tốt xấu cũng phải đến xem nàng có bị thương hay không."

Kỳ thật Trần Nguyên lo lắng rất dư thừa, Dịch Thanh bố trí cực kỳ chu đáo, những người tự nguyện đến hỗ trợ kia, phần lớn đều dẫn ra dưới thành, căn bản cũng không để cho bọn họ đi lên, trong đó có cả Hồ Tĩnh, A Mộc Đại và Bàng Hi, mấy người gọi là giang hồ cao thủ.

Những cao thủ này, tại lúc độ sức một chọi một, cực kỳ lợi hại, nhưng trên chiến trường, đối phương cùng bắn vạn tên, võ công của bọn hắn, xa xa không có tác dụng bằng kinh nghiệm của những binh lính kia.

Địch Thanh để bọn họ dưới thành, là hi vọng thời điểm cửa thành vừa vỡ, bọn hắn có thể ở chiến đấu trên đường phố, phát huy ưu thế lớn nhất của bọn hắn.

Nhưng phần lớn những người giang hồ này đều không hiểu, đối với Địch Thanh an bài, bọn hắn rất có phản nản, cho rằng đây là không tín nhiệm và coi thường đối với bọn họ.

Thời điểm Trần Nguyên đi đến phía dưới tường thành, A Mộc Đại đang cùng mấy bảo tiêu thương đội khác, phản nản về vấn đề này.

Đối với việc đó, Trần Nguyên cũng không nói thêm gì, chỉ vỗ vỗ bả vai A Mộc Đại, hỏi: "Trông thấy Hồ Tĩnh không?"

A Mộc Đại ngón tay chỉ một cây đại thụ: "Ở phía sau, mới vừa rồi bị Bàng Hỉ gọi qua đó."

Trần Nguyên đi tới, vừa mới đến gần, chỉ nghe thấy thanh âm Bàng Hỉ trầm thấp, truyền đến từ phía sau cây: "Bích Đào cô nương, Trần huynh là nam nhân không tệ, nếu như ta là người, sẽ buông tất cả thù hận, an tâm sống cùng hắn cả đời."

Trần Nguyên nghe được "Bích Đào cô nương" kia, tuy không phải thập phần rõ ràng, nhưng cũng không khỏi dừng bước chân lại.

"Buông? Người nói thoải mái quá! Nhà của ta, cả nhà hơn ba trăm nhân khẩu, đều bị Bàng lão tặc kia hại chết, nếu như là người, người buông được sao?" Thanh âm này chính là của Hồ Tĩnh, Trần Nguyên thập phần khẳng định.

Bàng Hỉ hừ một tiếng, nửa ngày sau mới lên tiếng: "Người không báo được thù, nếu người kiên trì báo thù, ta hi vọng người rời bỏ Trần Thế Mỹ, bởi vì, người sẽ hại chết hắn."

Ngữ khí Hồ Tĩnh rất là lạnh lùng, nói: "Đa tạ nhắc nhở, ta biết mình nên làm như thế nào."

Nói xong, thân ảnh Hồ Tĩnh vọt ra từ phía sau cây mặt, nàng đột nhiên trông thấy Trần Nguyên đứng ở chỗ này, lập tức có chút thất kinh.

Cái biểu lộ này đủ để cho Trần Nguyên tin tưởng vững chắc, nàng có chuyện gì lén gạt mình.

Trần Nguyên mở miệng hỏi: "Các người mới vừa nói cái gì?"

Hồ Tĩnh cố tự trấn định một chút, nói: "Không nói gì!"

Bàng Hỉ đi ra từ phía sau cây mặt, ôm quyền nói với Trần Nguyên: "Chưởng quầy, sư gia, chúng ta đang thương lượng lên tường thành sẽ giết địch như thế nào, chẳng lẽ người cũng muốn cùng chúng ta tiến lên?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không đúng, vừa rồi ta nghe các người nói cái gì cả nhà hơn ba trăm nhân khẩu, người còn hô nàng Bích Đào cô nương, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Hồ Tĩnh túm cánh tay Trần Nguyên, nói: "Nào có chuyện đó? Người nghe lầm à? Có phải là chưa nghỉ ngơi tốt? Đến đây, ta đưa người trở về ngủ."

Bàng Hỉ kia cũng cười nói: "Trần huynh chắc là quá mức mệt nhọc, có lẽ là trở về ngủ một lúc đi."

Trần Nguyên không có nói cái gì nữa, bọn hắn đều không muốn để cho mình biết, bây giờ là khẳng định không hỏi ra được rồi, chỉ có thể đợi ngày sau chậm rãi tìm hiểu.

Đồng Lam Phương

102. Chương 102: Đánh Thành

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 102: Đánh thành

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh giống như nóng lòng, nhanh chóng chuyển hướng chủ đề: "Không phải không cho người đến đây sao?"

Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Ta lo lắng cho người, không nhìn thấy người an toàn, ta đứng ở khách điểm, luôn cảm thấy lo lắng."

Đối với một nữ nhân mà nói, biết có người lo lắng cho mình, sẽ cảm giác được sự hạnh phúc, Hồ Tĩnh đương nhiên cũng không ngoại lệ, vừa rồi có chút bi ai, nhưng bây giờ trên mặt treo đầy vẻ tươi cười, tay bám vào cánh tay Trần Nguyên lại càng chặt.

Chỉ là, Trần Nguyên phát hiện sau lưng nụ cười này của nàng, phẳng phất như đang cất dấu cái gì đó.

Nữ nhân này thật sự rất kỳ quái, võ công của nàng không cao lắm, ít nhất tại trong mắt cao thủ như Bàng Hỉ và Bạch Ngọc Đường, nàng căn bản không đáng để nhắc tới.

Nhưng nàng lại có dũng khí của những cao thủ kia, mỗi lần gặp phải chuyện gì đó, nàng luôn dám đứng ra, không để ý an nguy của mình, phẳng phất như mạng của nàng không đáng tiền.

Là cái gì cho nàng dũng khí lớn như thế? Là cái gọi là nghĩa khí giang hồ, hay là thù hận mình vừa mới nghe được kia?

Thù hận là thứ dễ thương người, người bị hận có thể từ từ còn sống, như Bàng Cát, cả Đại Tổng không biết có bao nhiêu người hận hắn, nhưng hắn vẫn sống rất dễ chịu.

Mà người mang lòng thù hận, thường thường đều bị thù hận dày vò, cả đời đều không thể hạnh phúc.

Nếu như Hồ Tĩnh thật sự bởi vì thù hận, mới có dũng khí, như vậy, hiện tại mình cần phải làm cho nàng buông cừ hận trong lòng, để cho nàng giải thoát.

Trần Nguyên nghĩ tới đây, nhỏ giọng nói bên tai Hồ Tĩnh: "Ta biết rõ, kéo người trở về, người chắc chắn sẽ không nguyện ý, nhưng nếu quả thật các người xông lên, ta hi vọng người nhớ kỹ, ta ở khách điểm chờ người, không cần phải quá dốc sức liều mạng."

Hồ Tĩnh gật gù đầu, tuy Trần Nguyên không biết, đến lúc đó nàng có thể nghe mình hay không, nhưng riêng dạng thái độ thuận theo này, đã là rất ít khi gặp được.

Hồ Tĩnh nhẹ nhàng nói: "Trên đường phố không quá an toàn, ở bên ngoài thành, mũi tên bay loạn đầy trời, người cũng không nên đi loạn, hiện tại ta đưa người trở lại khách điểm, không cần phải đi ra."

Trần Nguyên cười nói: "Chỉ cần nhìn thấy người an toàn, ta liền có thể yên tâm ngủ đại, như vậy đi, mỗi lần Liêu binh công thành, người có thể trở về một chuyến hay không, để cho ta nhìn một cái là được rồi, nếu như người không đến, ta sẽ tìm người."

Hồ Tĩnh cực kỳ ngọt ngào, nhưng ngữ khí lại nói rất khác: "Trong đám nam nhân, sao lại có người như người?"

Từ cửa thành đi đến khách điểm, thời gian khoảng một nén nhang, trên đường đi, hai người đi qua cửa ra vào tiệm thợ rèn kia.

Con mắt Trần Nguyên không tự chủ được, nhìn lướt qua lò rèn, lập tức liền phát hiện, ở phía trong cửa hàng nhỏ nhỏ có đầy người đứng.

Lần này lại làm cho hắn giật mình không nhỏ, nhìn chung quanh, còn có một chút người đang nhìn về đây, trong lòng Trần Nguyên lập tức minh bạch, chắc là Gia Luật Thư Bảo kia chuẩn bị đánh lên cửa thành rồi!

Hắn tranh thủ thời gian kéo Hồ Tĩnh qua, nói: "Đi mau!"

Hồ Tĩnh không rõ chuyện gì xảy ra, rất là khó hiểu, hỏi: "Làm sao vậy?"

Trần Nguyên còn chưa kịp giải thích, chỉ thấy những người kia bỗng nhiên vọt ra toàn bộ, cùng chém giết vọt tới cửa thành.

Hồ Tĩnh lập tức hiểu được, lúc này liền muốn xông tới chém giết, Trần Nguyên lại nắm chặt nòng: "Người làm gì vậy? Bọn chúng có mấy chục người, người muốn đánh, cũng phải chờ chúng ta có thêm người rồi hãy đánh."

Hồ Tĩnh giận dữ: "Nếu bị bọn hán tiến lên, cái cửa thành kia liền nguy hiểm!"

Trần Nguyên dùng một ngón tay chỉ hướng cửa thành, nói: "Chỗ đó không phải còn có rất nhiều cao thủ sao, nhue Bàng Hỉ, A Mộc Đại, bọn hán đều ở đằng kia."

Hồ Tĩnh lại bỏ qua cánh tay của hán, nhắc đoản kiếm lên, liền vọt tới.

Cửa thành bắt đầu chém giết, ngay từ đầu cũng không phải rất kịch liệt, bởi vì Dịch Thanh rõ ràng, toàn bộ thủ vệ cửa thành bố trí ở hai cánh, để cho hơn mười người kia có thời cơ lợi dụng.

Tuy những nghĩa sĩ chủ động hỗ trợ thủ thành kia phát hiện hơn mười người này, lập tức muốn xông lại chặn đường, vẫn chậm một bước.

Những người kia phân công phối hợp cực kỳ chính xác, có người xung phong, có người ngăn cản truy binh, còn có hai gia hỏa tốc độ cực kỳ tốt, vài hơi lấy đà liền vọt tới phía dưới cửa thành.

"Đừng cho bọn hán mở cửa! Giết bọn họ!" Những nghĩa sĩ kia lớn tiếng hô lên.

Khi bọn hán nhìn thấy hơn mười người này, số lượng không nhiều, chỉ cần bọn hán có thể giết hết, đền bù sai lầm Dịch Thanh phạm phải, cũng đủ để cam đoan Dịch Thanh có vài phần kính trọng đối với bọn họ.

Nhưng những người Liêu này, hiển nhiên cũng chuẩn bị tâm phải chết, dưới sự vây công, vẫn y chăm chú vây cùng một chỗ, bảo vệ sau lưng hai người kia.

Vừa lúc đó, trong lò rèn lại truyền ra động tĩnh, bốn thớt tuấn mã kéo một cỗ xe ngựa, trên xe chứa đầy hàng hóa, con mắt ngựa bị miếng vải đen bịt kín, một hồi tiếng vang ầm ầm, mang theo bụi đất cuồn cuộn, chạy tới hướng cửa thành.

Một đám người đang chém giết, sau khi nhìn thấy, sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng tránh ra hai bên.

Loại phương pháp phá cửa thành này cực kỳ cổ xưa, đến Tống triều, cơ hồ đã không có người nào cho rằng, phương pháp đơn giản như vậy, còn có thể đánh vỡ cửa thành đối phương.

Bởi vì, chỉ cần cửa thành đối phương hơi dày một ít, người liền không có khả năng phá, chính yếu nhất, chính là, nếu đối phương có phòng bị, có thể thoải mái bắn chết toàn bộ ngựa của người.

Đáng tiếc, cửa thành Văn Cùng không phải rất dày, Dịch Thanh phòng ngự đối với mật thám bên trong thành, cũng rất giống kiểu trăm ngàn chỗ hở.

Tiệm thợ rèn vừa lúc đó bỗng nhiên sụp đổ xuống dưới, đồng thời một chi tên lệnh bắn về phía không trung. Tên lệnh nổ tung một khắc, ở bên ngoài thành đồng thời truyền đến thanh âm hò hét, Liêu binh phóng ngựa chạy tới hướng cửa thành.

Hai người phía dưới cửa thành vội vàng tránh sang hai bên, xe ngựa "loảng xoảng" một tiếng, đụng vào cửa thành, vốn là ván cửa không quá dày đặc, lập tức vỡ ra rất nhiều lỗ hổng.

Trần Nguyên đứng ở chỗ này, vừa vặn có thể trông thấy tất cả tình huống, hán thậm chí có thể nghe thấy Liêu binh xông tới bên ngoài.

Thanh âm này, rõ ràng đã kích nghiêm trọng sĩ khí của những nghĩa sĩ bên trong thành, lúc này Bàng Hỉ la lớn: "Lùi trở về! Cửa đã bị phá, lui về!"

Mọi người ào ào tránh ra hai bên, vừa đúng lúc đó, cửa thành kia lập tức rơi xuống, từng thớt chiến mã Liêu binh xông vào thành Văn Cùng.

Trần Nguyên tranh thủ thời gian, trong chớp mắt liền chạy về khách điểm, hán biết rõ, nơi này là an toàn nhất.

Gia Luật Niết Cô Lỗ và Bạch Ngọc Đường ngồi ở trong khách điểm, trên mặt thấy Trần Nguyên còn có một tia sợ hãi, Gia Luật Niết Cô Lỗ nở nụ cười, hỏi: "Trần huynh, thiết kỵ Đại Liêu chúng ta thế nào? So với lúc quân Tổng huấn luyện, hết hò, uy phong hơn nhiều chứ?"

Trần Nguyên không nói gì, Bạch Ngọc Đường lại vỗ bàn: "Chờ một chút, bọn hần sẽ không còn uy phong."

Gia Luật Niết Cô Lỗ không biện luận vấn đề này cùng Bạch Ngọc Đường, mà là nói với Bạch Ngọc Đường: "Bạch huynh, người xem, người đứng ở cửa thành mặc áo màu xanh biếc kia, hần chính là Gia Luật Thư Bảo."

Khóe mắt Bạch Ngọc Đường quét Trần Nguyên một chút, trong ánh mắt kia cũng tràn đầy xảo trá, nói: "Nhìn thấy, Cửu Vương Tử yên tâm, một lát nữa, ta nhất định tự tay giết hần."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười một tiếng: "Cái đó rất tốt, trên thân thể tại hạ có thương tích, cũng không tiện lộ diện, xin ở chỗ này đợi Bạch huynh hồi âm."

"

Đồng Lam Phương

103. Chương 103: Thắng

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 103: Thắng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong lúc hai người nói chuyện, gót sắt Liêu binh đã muốn lao đến, mắt thấy sắp vọt tới cửa khách điểm.

Đột nhiên nghe thấy một hồi trống trận vang lên, chỉ thấy trên đầu tường quân doanh, còn có trên lầu khách điểm, và trên đầu tường, xuất hiện hai hàng cung tiễn thủ quân Tổng, nguyên một đám kéo cung, mũi tên thẳng tắp, bắn tới chỗ Liêu binh xông vào trong thành.

Đồng thời, từng đồng củi cháy bập bùng, bị người đằng sau ném tới, khiến cho đám Liêu binh đạp phải.

Liêu binh ngay từ đầu đã bị bắn chết, mà người sống cũng không thấy có nhiều may mắn, bởi vì củi kia không chỉ làm trở ngại phạm vi hoạt động của bọn hần, còn chiến mã bị hun nóng, dị thường táo bạo, rất nhiều kỵ sĩ đều bị chiến mã đẩy ngã xuống dưới.

Địch Thanh bố trí, đương nhiên không chỉ có chùng này, ngay tại thời điểm Liêu binh tiến lùi không được, từ đường đi bên kia, bỗng nhiên lờ ra một loạt xe ngựa.

Thật sự là anh hùng thường có ý tưởng lớn gặp nhau, người Liêu có thể dùng xe ngựa phá cửa, Địch Thanh lập tức dùng biện pháp đó đánh bọn họ.

Một loạt xe ngựa xông ra, toàn bộ đều trang bị củi khô, sau khi Tổng binh đốt một mồi lửa, đám ngựa kéo xe kia bị kinh hãi, dốc sức liều mạng chạy về phía trước.

Từng chiếc xe ngựa bị thiêu đốt, trong khoảnh khắc đã nhảy vào trận hình Liêu binh, lần này, cho dù là binh sĩ dùng mãnh đến mấy, cũng không ngăn cản nổi.

"Rút lui! Rút lui!" Tướng lĩnh Liêu binh lớn tiếng hô.

Chỉ là, tiến đến dễ dàng, muốn rút đi, liền khó khăn, trên đầu tường, Tổng binh dùng cung tiễn, không ngừng bắn chết địch nhân, mà dưới thành, những nghĩa sĩ kia hiện tại cũng là tha hồ tung hoành, bọn hần chăm chú thủ ở trên mảnh đất trống bên cạnh cửa thành, Liêu binh qua đây, liền kéo xuống ngựa đánh đến chết.

Điểm chết người nhất chính là, bên ngoài có chút Liêu binh, vẫn còn lách vào bên trong, cái này lại làm cho mấy ngàn Liêu binh xông vào trong thành không đường chạy, phẳng phất như thân thể đang ở địa ngục Tu La.

Bạch Ngọc Đường cười ha ha một tiếng, nói: "Cửu Vương Tử, bọn hần bây giờ còn uy phong sao?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ không ngẩng đầu, nói: "Bạch huynh, người nên đi giết Gia Luật Thư Bảo."

Bạch Ngọc Đường nhắc bảo kiếm lên, lập tức mang theo hơn một trăm Tổng binh, dáng tươi cười trên mặt hần chưa hết, ôm quyền nói với Gia Luật Niết Cô Lỗ và Trần Nguyên: "Hai vị, ở chỗ này chờ tin tức tốt của ta!"

Tiêu Viên Khâu phản ứng cũng rất nhanh, ý thức được sự tình không hề thuận lợi giống như hần nghĩ, nhìn Liêu binh chắn cửa thành thành một đồng, lập tức thối tù và thu binh.

Hần cũng không phải bảo quân đội lui về toàn bộ, với tư cách quân đội trường kỳ tác chiến dã ngoại cùng đối thủ, Tiêu Viên Khâu rất có tâm đắc đối với cách phòng ngừa địch nhân truy kích, hướng chỉ quân đội Tổng triều, chủ yếu dùng bộ binh làm chủ, kỵ binh ít đến thương cảm.

Tiêu Viên Khâu không biết, chính là một chút kỵ binh ít đến thương cảm, Địch Thanh đã giao toàn bộ cho Dương Văn Quảng, mà Dương Văn Quảng lúc này, là ở phía sau cái môn Tiêu Viên Khâu.

Đang lúc Liêu binh chậm rãi rút khỏi Văn Cùng, đội hình còn chưa sửa sang lại tốt, liền bị Dương Văn Quảng tập kích.

Tập kích cũng không tính là đột nhiên, nhưng bởi vì đội hình Liêu binh hỗn loạn, cho nên, từ không phải đột nhiên tập kích, lại tạo thành hiệu quả rất đột nhiên.

Dương Văn Quảng mang theo 500 người giết Liêu binh, phản ứng đầu tiên của Tiêu Viên Khâu, là muốn biết rõ ràng nhóm quân đội này từ đâu đến, hần rất sợ viện quân Tổng binh đến, nếu thật sự như vậy, chính mình nên nhanh rời đi thì tốt hơn.

Trên chiến trường, không cho người do dự chút nào, đặc biệt khi đối thủ của Tiêu Viên Khâu là Địch Thanh, chút chần chờ này, lập tức lại làm cho hần thừa nhận tổn thất càng lớn.

Địch Thanh mang theo toàn bộ binh sĩ trong thành, thoáng một tý cũng xông ra ngoài, bắt đầu đuổi giết đằng sau binh sĩ Liêu binh tan tác.

Về phần những địch nhân chưa quét sạch ở cửa thành, liền giao cho đám nghĩa sĩ trợ giúp Tổng binh tác chiến xử lý.

Những nghĩa sĩ kia, rất nhiều người đều không ăn nằm ở chiến trường, tâm tình của bọn hần thường thường là lên xuống theo chiến cuộc.

Lúc cửa thành quân Tổng bị đánh rách nát, trong nháy mắt đó, ý chí chiến đấu của bọn hần đã rơi vào đáy cốc, nhưng tình huống đột biến trong nháy, liền làm cho sĩ khí của bọn họ phát triển như cầu vồng.

Hơn nữa, chém giết riêng lẻ, vốn chính là điểm mạnh của bọn hần, những binh sĩ Liêu quốc lạc đàn trong thành kia, rất nhanh bị bọn hần giết sạch.

Có ít người chưa giết đã nghiệm, rõ ràng còn lao ra khỏi thành.

Nhưng chờ bọn hần đi ra ngoài, Tiêu Viên Khâu kia đã lãnh binh rút lui, Địch Thanh cũng không truy kích, mang theo quân đội chiến thắng trở lại thành, nghỉ ngơi và hồi phục ở bên trong.

Nhìn thân ảnh người Liêu bỏ chạy xa xa, cả Văn Cùng lập tức rơi vào tiếng hoan hô, bọn người Bạch Ngọc Đường sống vai đi ra bên ngoài, những nghĩa sĩ kia cũng ào ào trở lại khách điểm.

Lúc này đây, tiểu nhị không lạnh mặt nữa, cực kỳ nhiệt tình, đứng ở cửa ra vào đón mọi người, còn đặc biệt lấy vài vạc rượu tốt nhất, khao những người nguyện ý ra tay bảo vệ Văn Cùng này.

Từ sắc mặt Bạch Ngọc Đường, Trần Nguyên chỉ biết, một trận đánh này khẳng định cực kỳ thống khoái, kia Bàng Hỉ lại còn trần trụi nửa thân trên, dương dương đắc ý, đi tuốt ở đằng trước.

Vừa rồi, thời điểm đánh nhau, hấn ý vào một thân da đồng, chuyên môn xông vào địa phương những Liêu binh kia tụ tập, sự thật chứng minh, bên trong loạn binh, một thân da này đồng của hấn, nếu so với võ công của bọn người Bạch Ngọc Đường, hữu hiệu hơn nhiều, chỉ cần Bàng Hỉ đi nơi nào, chiến đấu ở nơi đó lập tức chấm dứt.

Gia Luật Niết Cô Lỗ lại không quan tâm đối với chiến quả của bọn họ, sau khi thấy Bạch Ngọc Đường đi vào, vội vàng hỏi: "Bạch huynh, có giết được Gia Luật Thư Bảo kia hay không?"

Bạch Ngọc Đường ra vẻ kinh ngạc, nói: "Ai ui! Ta quên việc này mất rồi! Vừa rồi chỉ lo giết cho đã ghiền, không lưu ý trong đám người bị giết, có Gia Luật Thư Bảo kia hay không!"

Sắc mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức khó coi, nhưng hấn cũng không thể nói cái gì, bởi vì song phương ký kết hiệp nghị cực kỳ rõ ràng, Gia Luật Niết Cô Lỗ nói tình huống Liêu binh, Ngũ thủ không hề đuổi giết hấn, về phần Gia Luật Thư Bảo, không phải thể đánh bạc song phương giao dịch.

Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dạng Gia Luật Niết Cô Lỗ, chỉ biết Trần Nguyên khẳng định là nói đúng, buông tha Gia Luật Thư Bảo, phiền toái chính là Cửu Vương Tử này.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống: "Chỉ là, hấn chạy cũng không có gì đáng ngại, Dịch Thanh tướng quân vừa mới nói, Tiêu Viên Khâu kia một trận tổn thất ba nghìn quân, khẳng định phải đi trở về, viện binh Đại Tổng lập tức tới ngay, Văn Cùng này coi như là đã được bảo vệ."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lúc này đã nói không ra lời, Gia Luật Thư Bảo trở về, đối với quân Tổng, lại không có gì ảnh hưởng, nhưng đối với hấn, rất không giống.

Bạch Ngọc Đường nói tiếp: "Cửu Vương Tử yên tâm, chúng ta nói chuyện tuyệt đối chắc chắn, người có thể tùy thời rời khỏi Văn Cùng, không ai ngăn cản người."

Gia Luật Niết Cô Lỗ thở dài một hơi, bất kể như thế nào, ít nhất chính mình vẫn còn sống, cũng không tính toán là kết quả xấu nhất, cho dù có nhiều phiền toái hơn nữa, mình phải đi về mới được, dù sao, còn có chuyện rất trọng yếu, chờ đợi mình trở về giải quyết.

Lập tức nhìn Trần Nguyên: "Trần huynh, thương đội định lúc nào lên đường?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không xác định, Cửu Vương Tử cũng biết, dọc theo con đường này, rất nhiều mã tặc, chúng ta phải đợi an toàn mới có thể ra đi, như thế nào, Cửu Vương Tử muốn đi cùng chúng ta?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ khẽ cười, nói: "Không phải ta muốn, mà là ta nhất định phải lên chiếc xe này của Trần chương quý mới được, hiện tại trên thân thể tại hạ có thương tích, nếu như một mình đi đường, tất nhiên không thể còn sống đi đến Yên kinh, chỉ là, không biết Trần chương quý có nguyện ý mang ta đi cùng hay không?"

Trần Nguyên Chân không biết, vì sao Gia Luật Niết Cô Lỗ muốn lên đường cùng mình, hấn nhìn ra cái gì sao?

Đồng Lam Phương

104. Chương 104: Quát Mãng

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 104: Quát mãng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nghĩ tới đây, ánh mắt Trần Nguyên liếc về hướng Bàng Hỉ, sứ mạng chính thức một chuyến này, chỉ có hai người bọn họ biết rõ, mình chưa nói, Bàng Hỉ thì sao?

Bàng Hỉ hiểu ý tứ Trần Nguyên, liền nhẹ nhàng lắc đầu.

Đầu Trần Nguyên cấp tốc xoay tròn lấy, Bàng Hỉ chưa nói, như vậy, nếu như Gia Luật Niết Cô Lỗ thật sự cảnh giác mà nói, cũng sẽ hoài nghi đối với biểu hiện của mình lần này, nghĩ đến việc Trần Nguyên cứu bốn con chuột ra, đặc biệt là sự tình đàm luận điều kiện trong quân doanh, ra mặt thương lượng với Gia Luật Niết Cô Lỗ, không giống một thương gia.

Nếu mình cự tuyệt hẳn, sẽ làm cho hẳn tin tưởng, hoài nghi trong lòng hẳn là sự thật.

Trần Nguyên lập tức lộ ra dáng tươi cười, nói: "Nếu có thể đồng hành cùng Cửu Vương Tử, thật sự là tại hạ vô cùng vinh hạnh, Vương Tử yên tâm, chỉ cần đoàn xe chúng ta rời đi, an toàn của Vương Tử liền để trên người tại hạ."

Gia Luật Niết Cô Lỗ đánh giá Trần Nguyên lần nữa, phảng phất vẫn còn muốn tìm ra sơ hở gì đó, nhưng cuối cùng, biểu lộ trấn định của Trần Nguyên, lại làm cho hẳn không thể thắc mắc.

Cuối cùng hẳn cười một chút với Trần Nguyên, nói: "Như thế, đa tạ Trần huynh, trên thân thể tại hạ có thương tích, tìm gian phòng nghỉ ngơi trước, khi nào Trần huynh đi, đến cho ta biết một tiếng là được rồi."

Trần Nguyên biết rõ, dọc theo con đường này, để Gia Luật Niết Cô Lỗ đi cùng, khả năng sẽ rất phiền toái, nhưng nếu như không mang theo hẳn, sẽ càng phiền toái.

Bên này, Gia Luật Niết Cô Lỗ mới lên lầu, Dương Văn Quảng liền từ bên ngoài vào.

Nét mặt của hẳn rất hưng phấn, cực kỳ hưng phấn!

Tuy hẳn cũng ăn nằm ở chiến trường, nhưng đều là đi theo bên người chút ít nguyên soái Thiên Ba phủ kia, ngoại trừ cần quét một đám tàn binh của địch nhân, chưa từng có nhiệm vụ nguy hiểm trọng yếu gì, đặt trên người hẳn.

Lúc này đây lại khác hoàn toàn, Địch Thanh giao chuyện trọng yếu nhất cho hẳn làm, Tổng binh chỉ vịn vịn có 500 kỵ binh, giao cho hẳn dẫn đầu.

Liêu binh chỉ chống cự rất nhỏ, liền lui lại, nhưng do nhân số Tổng binh quá ít, quá trình chiến đấu kịch liệt hơn rất nhiều, so với việc cần quét những tàn binh kia.

Đặc biệt là lúc này đây, không có những nguyên soái kia đứng ở phía sau hẳn, càng làm cho hẳn có một loại khoái cảm giãy khỏi trói buộc, sau khi vào cửa, hẳn đã ngồi xuống bên người Trần Nguyên, mang theo dáng tươi cười hưng phấn, nói: "Chưởng quầy, vừa rồi ta chém mười bảy cái đầu Liêu cầu! Mười bảy cái!"

Trần Nguyên cũng cười: "Tiểu Hầu gia, bây giờ ngài muốn ở Đại Đồng tham gia quân ngũ, hay là trở lại Biện Kinh?"

Dương Văn Quảng lắc đầu: "Ta muốn đến Liêu quốc, tại đây đã không còn trận chiến nào."

Trần Nguyên chấn động, mang theo Gia Luật Niết Cô Lỗ chỉ là có chút phiền toái, mang theo vị Hầu gia này cùng đi Liêu quốc, tương đương mang theo một quả bom hẹn giờ, tùy thời sẽ nổ tung.

Trần Nguyên gấp gấp nói: "Cái này không thể được! Người biết ở Liêu quốc, có bao nhiêu người muốn trăm tận giết tuyệt Thiên Ba phủ các người không? Vạn nhất thân phận của người bại lộ, vậy thì phiền toái lớn rồi, ta không đảm đương nổi trách nhiệm này, Hầu gia đừng hại ta, ta cầu ngài trở về, không được sao?"

Dương Văn Quảng lại không thèm để ý chút nào: "Những người Liêu kia có cái gì phải sợ? Trần chưởng quầy yên tâm, ta còn làm một tiểu nhị đi theo đằng sau đoàn xe, chỉ cần mấy người các người không nói, không có người nào biết rõ thân phận của ta."

Trần Nguyên nhăn mày lại, nói: "Tiểu Hầu gia! Ngài vừa đã lên trên chiến trường, vạn nhất đến Liêu quốc, bị người nhận ra, cho dù ta có bốn sự thông thiên, có thể ngăn Liêu binh, cũng không ngăn được quả trượng trong tay lão thái quân đầu!"

Dương Văn Quảng lại sớm có lí do thoái thác, nói: "Chưởng quầy yên tâm đi, vừa rồi ta đeo khôi giáp của Địch Thanh tướng quân, còn mang theo mặt nạ của hẳn, người khác không nhận ra, ngoài ra ta đã viết phong thư, sai người mang về Biện Kinh, báo là vẫn bình an."

Trần Nguyên rất kiên nhẫn thuyết phục Dương Văn Quảng, nói thật, tuổi của Dương Văn Quảng, đã qua thời kỳ phản nghịch, Trần Nguyên phỏng chừng, hẳn muốn làm, chỉ là chứng minh chính mình trước mặt người khác, có lẽ chính là hướng vị nào đó trong Thiên Ba phủ, chứng minh mình có thể đánh trận.

"Tiểu Hầu gia, ta cho rằng hiện tại người hoàn toàn có thể trở về, đương nhiên, nếu như Địch Thanh có thể để người phụ trách mang tin chiến thắng trở về, vậy thì rất tốt. Người không cần phải nói cái gì, tất cả mọi người biết rõ, cho dù rời khỏi Thiên Ba phủ, người vẫn là người tốt nhất! Người rất xuất sắc, không thua gì thế hệ trước, điểm này không ai có thể gạt bỏ."

Trần Nguyên vẫn chưa nói xong, Dương Văn Quảng liền nói tiếp: "Ta biết rõ, nhưng thời điểm lên đoàn xe các người, ta liền muốn đi xem Liêu quốc, chướng quây, người không cần phải nghĩ cách vớt ta xuống dưới, ta đã nói qua cùng Địch Thanh tướng quân rồi, thời điểm ta cởi thân khôi giáp, đi ra khỏi quân doanh, ta lại là tiểu nhị của người, bây giờ ta trở lại đằng sau, người coi ta trở thành một tiểu nhị là được, những chuyện khác, không cần người quan tâm."

Sau khi nói xong, Dương Văn Quảng tự tìm đến những tiểu nhị và xa phu đằng sau, còn lại một mình Trần Nguyên ngồi trên mặt bàn, sắc mặt đã cực kỳ khó coi.

Mang theo Dương Văn Quảng, thật sự càng phiền toái hơn so với mang theo Gia Luật Niết Cô Lỗ! Hẳn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao phiền toái luôn tìm đến mình?

Lúc này, miệng Bạch Ngọc Đường động hai cái, lại không lên tiếng, trên mặt giống như có chút khó xử, Trần Nguyên nhìn hẳn, nói: "Có lời cứ nói."

Dù sao, hiện tại đã rất phiền toái, Trần Nguyên cũng không sợ gì nữa.

Bạch Ngọc Đường có chút xấu hổ, thân thể ngồi vào bên cạnh Trần Nguyên, nói: "Trần huynh, ta biết rõ người chỉ muốn làm mua bán, vốn không muốn phiền toái người, nhưng huynh đệ lần này thật sự không có biện pháp, đây là đại sự vì nước vì dân!"

Nói còn chưa dứt lời, Trần Nguyên vội vàng phát tay: "Được rồi, nói tới chỗ này thôi! Ta chính là một người buôn bán, những đại sự vì nước vì dân kia, người không cần phải tìm ta, ta cũng không giúp được cái gì."

Trần Nguyên rót chén rượu cho Bàn Hỉ và Bạch Ngọc Đường, nói: "Chúng ta tiếp tục uống rượu."

Bạch Ngọc Đường bưng chén rượu lên, do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: "Trần huynh, Bàn huynh, chuyện này thật sự rất trọng yếu, bất kể như thế nào, ta cũng phải mời hai vị hỗ trợ mới được."

Trần Nguyên không nói gì thêm, cũng không ngẩng đầu lên, Bàn Hỉ thấy Trần Nguyên không nói lời nào, cũng chăm chú ngậm miệng.

Bạch Ngọc Đường nói: "Gia Luật Niết Cô Lỗ kia chuyển địa đồ đi, quan hệ đến an nguy biên cương Đại Tống ta, chúng ta dù sao cũng có một thân phận ngự tiền thị vệ, không tiện đuổi đến Liêu quốc, ta muốn mời hai vị hỗ trợ, đến Liêu quốc, nếu có cơ hội, hãy trộm địa đồ kia trở về."

Khóe miệng Trần Nguyên vừa động: "Các người thật đúng là coi ta như 007 rồi!"

Bạch Ngọc Đường sững sờ: "Trần huynh nói cái gì? 007 là cái gì?"

Trần Nguyên ngẩng đầu lên: "Không có gì, như vậy đi, Ngọc Đường đã mở miệng, ta sẽ làm hết sức, chỉ là, người không cần phải ôm hi vọng quá lớn."

Bạch Ngọc Đường nhìn thần sắc Trần Nguyên, chỉ biết những lời này chỉ lừa gạt hẳn, Hồ Tĩnh một bên lại đi vào, nói: "Bạch Ngũ gia yên tâm, chúng ta đến Yên kinh, nhất định phải nghĩ biện pháp trộm địa đồ trở về..."

Trần Nguyên rất tức giận, hẳn sớm đã biết Bạch Ngọc Đường bắt hẳn hỗ trợ cái gì rồi, đây không phải là phiền toái, cũng không phải phiền toái lớn, đó là muốn chết!

Cho nên hẳn cực kỳ phản cảm đối với câu lẩm miệng này của Hồ Tĩnh, không đợi nàng nói xong, thoáng một tý đã đập cốc xuống mặt bàn, quát lớn: "Cái gì cũng có mồm người chen vào là sao? Người tới làm chướng quỷ được không?"

Lời này, thanh âm rất lớn, mọi người trong phòng đều nghe thấy được, trên mặt Hồ Tĩnh lập tức có chút khó chịu nổi, khóe miệng lay động, giống như cực kỳ tức giận.

Trần Nguyên nói tiếp: "Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, đừng nhiều chuyện! Mang người đi ra ngoài, là để người bảo vệ an toàn của ta, không phải để người dẫn đến phiền toái cho ta, còn nhìn cái gì? Đi lên lầu."

Hồ Tĩnh tức giận, mãi mới đứng lên, hai mắt trừng lên nhìn Trần Nguyên, trong chớp mắt đã đi đến gian phòng trên lầu.

Trần Nguyên không để ý đến nàng, đối với nữ nhân, phải sủng ái, phải thương, nhưng không thể không có điểm mấu chốt, điểm mấu chốt của Trần Nguyên chính là, người có thể quản ta, nhưng đừng động đến chuyện ta quyết định, lúc này đây, Hồ Tĩnh hiển nhiên đã vượt quá điểm mấu chốt.

105. Chương 105: An Ủi

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 105: An ủi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh đến giữa cửa ra vào còn quay đầu lại nhìn thoáng qua, chứng kiến Trần Nguyên ngồi ở dưới, động cũng không động, trong lòng rất thất lạc, tiến vào trong phòng.

Bạch Ngọc Đường thở dài: "Tiểu đệ muốn nhất, chính là Trần huynh bình an trở về, đến lúc đó, ta mang theo Tra Tấn, đi tìm người uống rượu."

Trần Nguyên ngoài miệng ừ một tiếng, xem như đáp ứng rồi, nhưng trong lòng thì nghĩ, Bạch Ngọc Đường có lẽ là một điểm hi vọng đều không có, bởi vì hắn hoàn toàn không có ý định đi hoàn thành nhiệm vụ này.

Chuyện xui xẻo này, so với nhiệm vụ Lữ Di Giản giao cho hắn, còn muốn nguy hiểm hơn nhiều, là phải xâm nhập trọng địa cơ mật của Liêu quốc, mới có thể hoàn thành, Trần Nguyên tuyệt đối sẽ không đi trộm địa đồ, giả thiết duy nhất là, nếu có người đưa địa đồ đến trên tay hắn, vậy thì mang về thôi.

Trần Nguyên cúi đầu xuống, rất buồn bực uống rượu, hắn không rõ, chính mình không muốn động đến phiền toái, vì sao phiền toái luôn vội vàng chạm vào hắn?

Bất tri bất giác, trong lúc đó, rượu ngấm vào người.

Đôi khi Trần Nguyên tỉnh lại lần nữa, đã là buổi tối rồi, lửa ngọn đèn mờ đặt ở trên mặt bàn, phát ra một chút ánh sáng yếu ớt, Hồ Tĩnh ghé vào bên cạnh đèn, thiếp đi.

Trời có chút lạnh, trên người của nàng vốn khoác một tấm thảm, hiện tại đã rơi xuống trên mặt đất.

Trần Nguyên bắt đầu chậm rãi đứng dậy, lay động đầu có chút choáng váng, nhẹ nhàng đi qua, lưng lay bờ vai của nàng.

Hồ Tĩnh lập tức tỉnh lại, trông thấy Trần Nguyên, câu nói đầu tiên thì hỏi: "Người đã tỉnh?"

Thân thiết ân cần thăm hỏi như vậy, hiển nhiên là nàng trong lúc ngủ mơ bình tĩnh, tùy tâm mà phát, đợi nàng nhớ tới thái độ Trần Nguyên đối với nàng ban ngày, sắc mặt lập tức thay đổi, cánh tay cầm ấm trà, đi ra ngoài cửa.

Trần Nguyên đã nhìn rõ ràng, mời này là gian phòng của Hồ Tĩnh, thấy Hồ Tĩnh muốn đi ra ngoài, lập tức hô: "Người đi đâu? Nếu như người không muốn để cho ta ở chỗ này, ta trở lại phòng ta là được."

Hồ Tĩnh căn bản không quay đầu nhìn hắn, chỉ là cầm ấm trà trong tay, nói: "Rót nước cho người!"

Trần Nguyên ở phía sau hô: "Xuống làm bát mì!"

Bước chân Hồ Tĩnh bỗng nhiên ngừng một chút, từ động tác thân thể của nàng, có thể thấy được, nàng giống như rất muốn quay đầu lại nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không quay đầu lại.

Chờ giây lát, Hồ Tĩnh xanh mặt, đẩy cửa phòng ra, tiến vào, trong tay nàng thật sự bưng một chén mì, một ấm trà, vừa để xuống bàn, cũng không nói chuyện, chính mình đi ra chỗ khác, ngồi trên giường lớn bên cạnh.

Trần Nguyên xác thực cảm giác được bên trong bụng trống rỗng, cái tư vị này rất khó chịu, ăn hai phần mì sợi, lại một ngụm trà nóng vào trong bụng, cái loại cảm giác nóng rát từ ngực đến bụng lúc này mới biến mất.

Trần Nguyên ngẩng đầu lên nhìn Hồ Tĩnh thở phì phì ngồi ở một bên, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Vẫn tức giận sao?"

Hồ Tĩnh liếc mắt nhìn hắn: "Ta nào dám giận người, người là chương quỳ mà."

Trần Nguyên nhẹ nhàng thổi canh nóng, sau đó uống vào bụng, cực kỳ thoải mái, đối với ý Hồ Tĩnh phàn nàn, hắn tự nhiên nghe ra, Trần Nguyên cho rằng, hiện tại phải nói rõ ràng cùng nàng, để cho nàng biết mình không thể tiếp nhận cái gì.

"Ta chính là người buôn bán, ta không giống với các người, những người giang hồ này, các người có thể vì cái gọi là đại nghĩa đi liều mình, ta không làm được, cả đời này, lý tưởng lớn nhất của ta, là mình mua bán thịnh vượng, may mắn, lại để cho lão bà của ta, con cái của ta có thể thái bình, sống yên ổn."

Hồ Tĩnh hừ một tiếng: "Nếu Đại Tống nguy vong, chiến loạn lại lên, làm sao người sống thái bình được?"

Trần Nguyên lập tức nói: "Cái đó không phải là trách nhiệm của ta, là hoàng đế không làm tốt, là những quan to triều đình kia không thống trị tốt, là Dịch Thanh, những tướng quân kia không bảo vệ tốt! Ta là một dân chúng tóc húi cua, buôn bán thì nộp thuế, ta nộp tiền cho bọn hắn, bọn hắn nên để cho ta sống yên ổn!"

Hồ Tĩnh bị nói đến sững sờ, trong lòng cũng hiểu được Trần Nguyên nói có phần có đạo lý, nhưng vẫn hỏi: "Ta không hỏi trách nhiệm của người, ta chỉ muốn biết rõ, đến lúc đó, làm sao người sống yên ổn được?"

Trần Nguyên thở dài: "Ta cũng không biết, lúc đó, ta có lẽ sẽ bị loạn binh chém chết, có lẽ sẽ phản khởi phản kháng, cũng có lẽ sẽ đầu hàng, nhưng có một điều ta có thể xác định, phương pháp gì để cho người nhà của ta an toàn, ta sẽ dùng phương pháp đó!"

Hồ Tĩnh ngồi ở chỗ kia, không nói cái gì nữa, Trần Nguyên ăn một tô mì thấy đầy, đi đến trước mặt nàng, nói: "Ta biết rõ ý nghĩ của người, người một mực kiên trì những cái gọi là đại nghĩa kia, chỉ là, có chút thời điểm, đại nghĩa không phải để người đi kiên trì. Như ngày hôm nay, thời điểm những người kia đánh lên cửa thành, ta lôi kéo không cho người đi, người không nên đi, kết quả thế nào? Người đem mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm nhất, còn kém một chút, sẽ khiến cho kế hoạch của bọn Dịch Thanh phá sản, nếu như người thật sự ngăn cản bọn họ, Dịch Thanh chỉ có thể dựa vào tường thành tử chiến cùng địch nhân ở bên ngoài thành."

Đóng băng trên mặt Hồ Tĩnh cuối cùng cũng tan rã một ít.

"Còn có, bọn Bàng Hỉ đã xảy ra chuyện, người không nên lưu lại cứu người! Người quá chú ý chuyện nhỏ! Nếu như lúc ấy chúng ta không có biện pháp thành công, hiện tại Văn Cùng cũng đã bị phá! Quân coi giữ Đại Đồng đẳng sau, ngay cả cái gì phát sinh ở đây, cũng đều không biết!"

Trần Nguyên nói tiếp: "Còn có! Thời điểm chú ý đại nghĩa, người phải suy nghĩ kỹ càng, cái đại nghĩa này đáng để chú ý sao? Bạch Ngọc Đường nói bản đồ địa hình biên quan, tại triều đình xem ra là sự tình rất nghiêm trọng, nhưng người đi hỏi Dịch Thanh, hắn nhất định có thể một rõ ràng rành mạch tất cả hình dạng sông núi, vài trăm dặm mặt đất phía bắc Văn Cùng! Cái này là nguyên nhân chủ yếu, khiến Dịch Thanh nghe nói địa đồ, một điểm phản ứng đều không có! Biên quan địa đồ, sớm đã chứa trong lòng chút ít tướng quân làm hết phận sự của mình."

Hồ Tĩnh nhìn Trần Nguyên: "Còn có gì nữa không?"

Trần Nguyên xem nàng thần thái, chỉ biết nàng đã nghe lọt lời của mình rồi, cũng không tiếp tục thao thao bất tuyệt nữa, nói: "Còn chưa nhớ ra được."

Ngữ khí Hồ Tĩnh rất cực cũng mềm, nói: "Dù sao, ngươi cũng đọc nhiều sách, ta vẫn không nói nổi ngươi."

Trần Nguyên nghe được giọng nói của nàng khá hòa hoãn, đương nhiên cũng sẽ không bắt nàng nhận làm mới chịu bỏ qua, nam nhân đối với nữ nhân, phải có khí độ và phong độ.

Trần Nguyên thuận thế ngồi ở bên cạnh Hồ Tĩnh, nhỏ giọng nói: "Muội tử, chúng ta ở cùng một chỗ nhiều ngày như vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ngươi nên biết ta là hạng người gì, không cần ngươi xúc động thay ta hạ quyết định. Như vậy đi, ta có đề nghị, ở bên ngoài, ta làm một chuyện, ngươi không cần phải lăm miêng, chỉ cần ngươi bảo vệ an toàn của ta là được rồi, ta hi vọng bảo kiếm của ngươi, mang đến cho ta, chính là cảm giác an toàn, không phải phiền toái, nếu như ngươi có đề nghị gì đối với ta, sau khi trở về hãy nói cùng ta, được không?"

Hồ Tĩnh nhẹ nhàng đánh hắt một tý, nói: "Tốt rồi, nghe ngươi!"

Cánh tay Trần Nguyên bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, Hồ Tĩnh đỏ mặt, gắt: "Ngươi làm gì vậy!"

Trần Nguyên cười hắc hắc: "Chúng ta giống như còn có một hiệp nghị, ngươi chưa thực hiện, quên rồi sao?"

Thần sắc Hồ Tĩnh lập tức có chút khẩn trương, nói chuyện có chút hàm hồ: "Cái hiệp nghị gì?"

Bờ mông Trần Nguyên ngồi lên trên giường, dịch gần lại, nói: "Buổi tối ta sẽ ở chỗ này." Nói xong, cái tay kia liền trèo lên bắp chân Hồ Tĩnh, nhẹ nhàng vuốt ve một chút.

106. Chương 106: Chữ Mả

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 106: Chữ mả

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh rất e lệ, dùng chân đá tay hắt một tý: "Ngươi làm cái gì? Thật sự muốn khiến cho ta không mặt mũi đi ra ngoài gặp người sao?"

Trần Nguyên đặt thân ở trên người Hồ Tĩnh, nói: "Mỗi ngày ngươi nhìn ta là được rồi, người ở phía ngoài, không thấy cũng thế."

Hồ Tĩnh nện cho hắt một quyền, nói: "Nhanh đứng dậy! Không đứng dậy, ta sẽ đánh ngươi đó!"

Hai tay Trần Nguyên lại càng ôm càng chặt, mặt chậm rãi lại gần, nói: "Ngươi cam lòng đánh ta sao!"

Hồ Tĩnh nói cực kỳ dứt khoát: "Cam lòng!"

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng đối mặt với khuôn mặt càng ngày càng gần, còn có hai tay càng ngày càng làm càn kia, nàng bỗng nhiên cảm giác, tiếng thở dốc của mình không khỏi có chút vô pháp khống chế, hai cánh tay của mình, không biết vì cái gì, không thể nện xuống được.

Bờ môi Trần Nguyên đã muốn tựa ở trên lỗ tai Hồ Tĩnh, nhẹ nhàng thổi một hơi, sau đó ngậm lấy vành tai Hồ Tĩnh, nhỏ nhẹ nói: "Vậy ngươi liền đánh đi, đánh chết, ngươi chính là mưu sát chồng."

Hồ Tĩnh cảm giác được vành tai của mình truyền đến một cảm giác tê tê, cảm giác kia nhanh chóng truyền khắp toàn thân, làm cho nàng giống như đột nhiên mất đi khí lực, rõ ràng là vô pháp phản kháng.

Trong miệng không khỏi phát ra một tiếng hô thấp giọng, nương theo thanh âm này, làm cho nàng cảm giác có chút thẹn thùng, nàng cảm thấy được vạt áo của mình bị Trần Nguyên cởi bỏ, một tia ý niệm cuối cùng còn sót lại trong đầu, để cho nàng bắt lấy cánh tay Trần Nguyên: "Không, không cần phải....."

Vừa há miệng, bờ môi Trần Nguyên cũng đã đi lên, Hồ Tĩnh không phát ra chút thanh âm nào, con mắt mở thật to trong nháy mắt, nhưng cuối cùng cũng từ từ nhắm lại, cánh tay bắt lấy Trần Nguyên tay kia cũng buông xuống, nắm chặt mép giường.

Đầu Trần Nguyên cứ thế đi từ miệng, đến cổ, Hồ Tĩnh cứ thế phối hợp theo, khi đến trước bộ ngực trắng nõn, hai quả đầu tay trước ngực lên xuống đều đặn trông thật đẹp mắt, Trần Nguyên không nhịn được, khẽ cắn lên đó một phát.

“Ư...!” Hồ Tĩnh hưng phấn, quên hết mọi thứ, một cánh tay bám vào giường đưa lên, ấn đầu Trần Nguyên xuống, một cánh tay khác thì cởi quần áo giúp hắn, đến khi hai người hoàn toàn trần như nhộng, Trần Nguyên bắt đầu đưa hai chân Hồ Tĩnh rộng ra, thân thể phía dưới tiến đến.

“A.....!!!” Một tiếng thét vang lên, một người đàn bà nữa đã xuất hiện trên thế gian.

(tắt đèn, không nhìn thấy gì nữa).....

Một hồi nhu tình qua đi, Trần Nguyên nằm ở trên giường thở hổn hển, một tay Hồ Tĩnh kéo, bàn tay kia vuốt ve phía sau lưng bóng loáng của nàng, lúc này, nếu có điều thuốc, cuộc sống liền quá hoàn mỹ.

Hồ Tĩnh đầu ghé vào trên ngực hắn, hai tay chăm chú vờn quanh trước ngực hắn, rất nhỏ giọng hỏi: “Người có thể không quan tâm đến ta nữa hay không?”

Cánh tay Trần Nguyên vuốt một cái trên mũi nàng, nói: “Đồ ngốc, lại nghĩ đi nơi nào vậy?”

Hồ Tĩnh mỉm cười, cười vô cùng ngọt ngào, rất ôn nhu, đồng thời cũng dùng một loại ngữ khí rất kiên định, nói: “Trần đại ca, người là nam nhân tốt, người có thể đáp ứng ta một việc hay không?”

Trần Nguyên cảm giác được, bộ ngực mềm mại cực kỳ co dãn kia của nàng, đang ma sát thân thể của mình, lúc này, Trần Nguyên không cần lại vụng trộm sờ, rất lớn mật xoay người lại, tay đè lên trên ngực nàng, vừa vuốt ve vừa nói: “Nói thử xem?”

Cánh tay Hồ Tĩnh nhẹ nhàng đánh một cái trên mu bàn tay hắn, hỏi: “Mới rồi còn chưa sờ đủ à?”

Trần Nguyên cười nói: “Ha ha, lần đầu tiên ta sờ, đã nghĩ, nếu như có thể đặt người trong chăn, mỗi ngày có thể sờ thì tốt rồi, hôm nay quả nhiên đã để cho ta bắt người lại.”

Vừa dứt lời, Hồ Tĩnh mạnh mẽ nắm bàn tay của hắn lên, hỏi: “Người lần đầu tiên sờ bao giờ? Lúc nào? !”

Trần Nguyên biết mình nói lộ ra rồi, chỉ là, hiện tại cũng không sợ thừa nhận, ghé vào trên lỗ tai Hồ Tĩnh, nói: “Đúng đấy, là lúc thay thay quần áo cho người.”

Hồ Tĩnh lại nện cho hắn một quyền: “Người rất xấu nha!”

Trần Nguyên lúc này lại càng để tay lên trên, bóp bóp mấy cái mới hỏi: “Bảo ta đáp ứng người chuyện gì? Nói đi.”

Hồ Tĩnh suy nghĩ một chút nói: “Ta nghĩ, chúng ta có thể để hai năm sau hãy kết hôn, được không?”

Trần Nguyên thầm nghĩ trong lòng, cái này đối với mình, không có vấn đề, chỉ là, Đại Tổng không có biện pháp bảo vệ, vạn nhất trúng thưởng rồi, người khổ là Hồ Tĩnh.

Ngoài miệng lại rất tiếc hận, nói: “Không được, ta không đợi được thời gian dài như vậy.”

Hồ Tĩnh dùng cánh tay vuốt ve mặt Trần Nguyên, nói: “Thật sự, nữa cho ta thời gian hai năm, ta còn có một chuyện rất trọng yếu phải làm.”

Trần Nguyên lắc đầu: “Là tìm Bàng Cát báo thù sao?”

Hồ Tĩnh lập tức ngắc ngứ cả người, không biết trả lời vấn đề này thế nào, Trần Nguyên nhẹ nhàng nói: “Người, coi như là vì ta, buông thù hận được không?”

Trong mắt Hồ Tĩnh bỗng nhiên có chút ảm ướt: “Đại ca, ta sẽ buông, chỉ là bây giờ còn không thể, cho ta thời gian hai năm, để cho ta an bài tốt một sự tình, sắp xếp xong xuôi, ta liền buông tất cả, cùng người làm mua bán, người bán rượu, ta giúp người trông cửa hàng, được không?”

Trần Nguyên không biết nàng nói lời này là thiệt hay giả, nhưng, chỉ cần nàng chịu nói, chính mình cố gắng thay đổi nàng, giả dối cũng sẽ biến thành thật.

Muốn thay đổi một nữ nhân, đầu tiên phải chinh phục nữ nhân đó, quá trình chinh phục một nữ nhân, rất có cảm giác thành tựu, đặc biệt là chinh phục một nữ hiệp khách, trong quá trình đó, tất cả việc trải qua, đều là một loại hưởng thụ.

Trần Nguyên bỗng nhiên ngồi dậy, vén chăn lên, nhìn thân thể lỏa lồ của Hồ Tĩnh, cái này lại làm cho Hồ Tĩnh thẹn thùng không thôi.

Tay Trần Nguyên nhẹ nhàng vuốt cặp đùi thon dài rắn chắc của nàng, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Đúng rồi, hỏi người một chuyện, người có thể làm một chữ mã hay không?"

Hồ Tĩnh mở mắt ra, hỏi: "Làm gì?"

Trần Nguyên ha ha cười một tiếng: "Cứ nói người có thể hay không? Ta cần biết."

Hồ Tĩnh hoài nghi, hỏi: "Cái đó là kiến thức công phu cơ bản, đơn giản nhất, có làm được cái gì?"

Trần Nguyên nghe nàng nói như vậy, trong lòng lập tức mừng rỡ! Một chữ mã này độ khó rất cao, chỉ số khoái cảm lại vượt qua cấp năm sao, lập tức gấp không thể chờ được, đứng lên, nói: "Người làm một cái, ta thật sự có việc phải dùng."

Hồ Tĩnh mỉm cười: "Rất đơn giản, liền như vậy là được rồi."

Nói xong, hai chân quét qua giữa hai chân Trần Nguyên, Trần Nguyên chỉ cảm giác hai cái đùi mình đột nhiên tách ra, thân thể không khỏi nằm sấp về phía trước.

Hồ Tĩnh lại nhanh chóng đứng dậy, cánh tay ngăn chặn thân thể Trần Nguyên, không có để cho Trần Nguyên ngã sấp xuống, nhưng hai cái đùi vẫn tiếp tục đẩy ra hai bên.

Dây chằng giữa hai chân bị kéo, lại làm cho Trần Nguyên đau nhức, lớn tiếng hô lên.

Tiếng kêu Trần Nguyên không đã động Hồ Tĩnh chút nào, chỉ thấy nàng lấy tay đè hấn xuống một chút: "Lần đầu tiên luyện, đều là rất đau, đặc biệt là tuổi người, nhẹn xuống, chân thả lỏng!"

Trần Nguyên hô to: "Thả ta xuống! Thả ta xuống!"

Hồ Tĩnh lại không buông tay: "Không được, nếu người muốn học một chữ mã, phải trải qua đau đớn như vậy, yên tâm đi, lần này chỉ cần kéo ra, lần sau liền không đau."

Trần Nguyên nhanh chóng muốn mắng chửi người, nhưng hấn cảm giác, dây chằng trên hai cái đùi kia đau đến mức, khiến cho hấn có một loại cảm giác đau đến không muốn sống, đừng nói mắng chửi người, nói một câu đều giống như rất cố sức: "Đại, tỷ, người buông tha, ta đi."

Hồ Tĩnh thấy hấn thật sự quá thống khổ, vội vàng buông lỏng tay, cả người Trần Nguyên co quắp ngã xuống giường, chỉ cảm thấy đùi động cũng không thể động, đầu hấn đều là mồ hôi.

Hồ Tĩnh ôn nhu lau đi giúp hấn: "Nếu người muốn học võ, ngày mai ta có thể dạy người, chỉ là, người đã qua niên kỷ tập võ rồi, cái động tác đơn giản này, người cũng phải luyện nhiều mấy lần mới có thể làm được, người yên tâm, chỉ cần người chịu được khổ, nhất định có thể thành công."

Trần Nguyên vô lực khoát khoát tay: "Ta, ta chỉ muốn nhìn người làm!"

Hồ Tĩnh cười ha ha một tiếng: "Làm sao người không nói sớm, tốt, hiện tại ta làm cho người xem!" Nói xong, rất nhẹ nhàng tách hai chân ra.

Trần Nguyên nhìn hai chân Hồ Tĩnh tiêu chuẩn một chữ mã, cả bộ phận bên dưới đập vào mắt, vô cùng mê người, nhưng, trước đó rất ham muốn, lúc này lại không hứng thú chút nào: "Người cất chân đi, để cho ta nghỉ ngơi một lúc đã."

Hồ Tĩnh gật đầu: "Lần đầu tiên đều là như vậy, ngày mai lại đến, ta cam đoan để cho người học được."

Trần Nguyên lắc đầu: "Đừng, đừng."

107. Chương 107: Lên Đường

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 107: Lên đường

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Một chữ mã không dễ chơi, đến giữa trưa ngày thứ hai, Trần Nguyên sắp ăn cơm trưa, mới có thể từ gian phòng đi ra, hơn nữa đi đường phải vịn thang lầu, cặp chân kia còn thỉnh thoảng run lên.

Gia Luật Niết Cô Lỗ và Bàng Hỉ ngồi dưới lầu, đang nói gì đó, thấy bộ dạng này, hai người đều nở nụ cười.

Trần Nguyên lão đạo đi đến ngồi xuống trước bàn mặt, nhìn ánh mắt của hai người, bực mình hỏi: "Các người cười cái gì?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Trần huynh, ngày hôm qua người chỉ hoạt động một buổi tối, làm sao lại ra bộ dạng này rồi? Vốn đang có ý định đến Yên kinh, mời người đi thử nữ tử Liêu quốc chúng ta một lần, hiện tại xem ra..... ha ha."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói tới chỗ này, không nói thêm gì nữa, chỉ là hàm nghĩa đằng sau lời, nam nhân đều hiểu.

Trần Nguyên đương nhiên không biết nhận thua tại loại chuyện này, lập tức nói: "Ta đây luyện võ! Các người không nên nói lung tung."

Bàng Hỉ và Gia Luật Niết Cô Lỗ liếc nhau, hai người đồng thời nói: "À, thì ra là luyện một chữ mã."

Trong lúc hai người biểu lộ, Trần Nguyên liền đọc hiểu ý tứ bọn hắn, lập tức nói thêm: "Ta thật sự là luyện một chữ mã!"

Hai người lại đồng thời nói: "À, thì ra thật sự là luyện một chữ mã(mã nhiều quá, đây là thể vác cày qua núi đó)!"

Trần Nguyên biết mình nói cái gì, bọn hắn cũng sẽ không tin, lập tức không nói thêm lời, cầm một miếng thịt qua, tự mình ăn.

Vừa ăn được miếng thứ nhất, Bạch Ngọc Đường kia từ bên ngoài tiến đến, câu nói đầu tiên liền hỏi Trần Nguyên: "Trần huynh, tối hôm qua làm sao vậy?"

Trần Nguyên rất là khó hiểu, hỏi: "Tối hôm qua? Làm sao vậy?"

Bạch Ngọc Đường rất tùy ý nói: "Đêm qua ta ở quán doanh, giống như nghe được người gọi ở trong khách điếm, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Trần Nguyên dùng con mắt xem xét xung quanh, phát hiện Bàng Hỉ và Gia Luật Niết Cô Lỗ kia đều cúi đầu, bả vai không ngừng run.

Lúc này hắn rất nghiêm túc, hỏi Bạch Ngọc Đường: "Ngọc Đường, ta nói ta đang luyện một chữ mã, người tin không?"

Bạch Ngọc Đường cười ha ha một tiếng, nói: "Người cho ta là thằng ngốc à? Đêm hôm huya khoắt, người luyện một chữ mã? Thiệt là, ngoài ra, người cũng không phải loại người như vậy."

Trần Nguyên không giải thích, cúi đầu, bưng thịt kia lên: "Ta lên lầu ăn, các người muốn cười thì cứ việc cười đi."

Hắn vừa mới rời đi trong chớp mắt, Bàng Hỉ liền phát ra thanh âm cười ha ha, tiếp theo, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia cũng nở nụ cười.

Trần Nguyên không quay đầu, bưng đồ ăn trở về phòng.

Ba ngày sau đó, thương đội đi Liêu quốc, tổng cộng có bảy, xa phu và tiểu nhị gia tăng, tổng cộng có hơn một ngàn tám trăm người, cái quy mô này đủ để cam đoan, những mã tặc nhỏ kia không dám tới quấy rầy.

Vì vậy, Trần Nguyên lên đường đi Yên kinh.

Hiện tại, tâm tình của hắn hoàn toàn không giống với lúc tại Đại Đồng, lúc đó hắn chỉ là nhận nhiệm vụ, trợ giúp Lữ Di Giản và Bàng Cát, đi hoàn thành việc châm ngòi nổ, làm vỡ tung quan hệ giữa Liêu quốc và người Đảng Hạng.

Mặc dù nói nhiệm vụ thất bại, chính mình rất nguy hiểm, nhưng nếu như tìm một chỗ thật xa trốn tránh, vẫn là có thể, ít nhất, nếu như không làm thành công, mình có thể lựa chọn ở lại Liêu quốc, không trở về Đại Tống.

Hiện tại hoàn toàn không giống với lúc trước, một chuyến nhiệm vụ này biến thành dị thường hung hiểm, Gia Luật Niết Cô Lỗ ở bên cạnh mình, Dương Văn Quảng cũng ở trong đội ngũ mình, hai vị này gia nhập, lại làm cho Trần Nguyên chỉ có thể liều tính mạng, làm được kết quả tốt nhất, nếu không, cho dù Đại Tống không dung mình, Liêu quốc cũng sẽ không có nơi sống yên ổn.

Gia Luật Niết Cô Lỗ khẳng định đã nổi lên lòng nghi ngờ đối với chính mình, chỉ là hắn cũng không rõ ràng, mục đích mình đi chuyến này ở đâu, nếu để cho lòng nghi ngờ của hắn bùng phát khi về Liêu quốc, vậy thì xong đời.

Cho nên, trên đường đi, Trần Nguyên đều ngồi trên lưng ngựa, cùng xe ngựa Gia Luật Niết Cô Lỗ sóng vai mà đi, muốn tìm cơ hội, bỏ đi sự ngờ vực vô căn cứ của Gia Luật Niết Cô Lỗ đối với hắn.

Vô luận là Trần Thế Mỹ hay là Trần Nguyên, đều chưa từng đặt chân ra tái ngoại, trong tưởng tượng của Trần Nguyên, cảnh tượng tái ngoại này, hẳn là một sa mạc hoang vu ngàn dặm không có người ở.

Nhưng hắn sai rồi, biên cảnh Tống Liêu cũng không phải sa mạc, tại đây, trong thế giới hơn một nghìn năm trước, thiên địa bên ngoài thành thị bảo tồn diện mạo nguyên thủy, thần bí động lòng người.

Đặc biệt là cảnh tượng vùng này, bởi vì người ít đến đây, thỉnh thoảng có thể thấy được từng bầy động vật, bước chậm ở phía trong đồng cỏ.

Địa thế của nơi này, phần lớn là khá thấp, gò núi thấp, hoặc bình nguyên, cây rừng xanh mơn mơn, trùng điệp, xanh mướt, cả đội ngũ hành tẩu trên một đường mòn thanh tĩnh đáng yêu, nếu thế kỷ hai mươi mốt, đám bọn họ đến đây, tất nhiên sẽ lưu luyến ở lại chỗ này.

Một bộ cảnh tượng mê người này, lại làm cho trong lòng Trần Nguyên thâm kêu đáng tiếc, nếu không phải trong lòng có lo lắng, mang theo Hồ Tĩnh, sống trong loại không khí này mấy ngày, sáng đi săn, tối ngủ với little Girl, thật là loại cuộc sống thần tiên.

Trần Nguyên thấy say lòng, bởi vì lòng say, cho nên càng là có chút buồn phiền.

Thẳng đến sắc trời dần dần tối đen, mới thương nghị cùng thương đội khác, đêm nay nghỉ ngơi ở chỗ này.

Những thương đội khác không cần phân phó, lập tức chạy tới, thương lượng một chút về địa phương hạ trại, nơi đóng quân cùng Trần Nguyên.

Đồng thời, còn phái người bò lên trên đỉnh núi và trên ngọn cây cao nhất, quan sát động tĩnh.

Đoạn đường này là khó đi nhất, cho nên mọi người đồng tâm hiệp lực, đặc biệt chú ý.

Mặt ngoài nhìn lại, tất cả an bình, thỉnh thoảng có chim thú đi đến sông bên cạnh uống nước, thậm chí còn bay nhảy cạnh đám la ngựa, hưởng thụ dòng nước ngọt ngào.

Bố trí nơi trú quân cũng rất chú ý, nơi trú quân dựa vào bờ sông, sau đó chuyển nhánh cây và vật lẫn lộn chung quanh đến, vây quanh nơi trú quân.

Nhánh cây và vật lẫn lộn xong, hàng hóa các thương đội lại bày thành đạo phòng tuyến thứ hai, đã có thể phòng ngừa mã tặc đánh lén, còn có thể ngăn cản một ít gió độc.

Sau đó, gần 2000 người ngồi trên mặt đất, rất nhiều đồng lứa bay lên, ngồi vây quanh, cùng một chỗ ca hát, uống rượu, ăn thịt nướng.

Trần Nguyên và Gia Luật Niết Cô Lỗ ngồi ở phía trước một đồng lửa, Trần Nguyên rót một chén rượu cho hần, hỏi: "Cửu Vương Tử, hôm nay là một ngày một mỗi, còn chịu được không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười khổ một tiếng: "Ta chưa từng nghĩ tới, ngay cả xe ngựa, đều ngồi không được một ngày."

Trần Nguyên nở nụ cười: "Người biết ẩn tượng sâu nhất của ta đối với người, là cái gì không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu: "Không biết, nói nghe một chút."

Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn những vì sao lóng lánh một chút, cười nói: "Người ở trong phòng ta, muốn giết ta lần đó, người vô thanh vô tức, ngồi trên giường của ta, ta rất kỳ quái, người đi vào như thế nào? Lúc ấy cho dù ta không phát giác, Hàn Kỳ kia cũng nên gặp người mới đúng." .

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười một chút: "Ta là đi vào theo cửa sổ cạnh tường, lúc Hàn Kỳ nhảy ra ngoài, ta liền đẩy cửa sổ ra."

Trần Nguyên bình tĩnh đại ngộ: "À, ta biết mà! Người nào có thể tránh khỏi bấy rập của ta được? Cũng chỉ có Cửu Vương Tử người."

Gia Luật Niết Cô Lỗ hỏi: "Trần huynh, với tài trí của người, hoàn toàn có thể kiếm một cái công danh, tại sao lại muốn buôn bán?"

Trần Nguyên biết rõ, đoạn đường này, hần khẳng định phải hỏi lời này, mình có thể đánh tan nghi kị của hần hay không, vấn đề này rất mấu chốt.

Đã sớm nghĩ kỹ, Trần Nguyên cười nói: "Vương Tử, ta cho người mấy lý do ta không làm quan, người xem có phù hợp hay không."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười cười, nhắc tay nói: "Mời."

Cánh tay Trần Nguyên trực tiếp chỉ vào đồng lửa, nói: "Đầu tiên, làm quan, mỗi ngày được mời ăn, nhìn về phía trên rất hoành tráng, kỳ thật, rượu thịt là của thương thân, hơn nữa người khác mời ăn, hợp hay không hợp khẩu vị, cũng đều phải động đũa, về lâu về dài, không riêng gì dạ dày, thân thể cũng sẽ từ từ sụp đổ."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật gật đầu: "Ừm, nói như thế khá chính xác, còn có những lý do khác không?"

Trần Nguyên duỗi ngón tay thứ hai ra, nói: "Thứ hai sao, quan làm nhỏ bị khinh bỉ, quan làm lớn lại gần vua như gần cọp, làm không tốt, chính là cả nhà tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội, nếu trừng phạt đúng tội, còn rất khoái hoạt, nếu vô tội bị oan, chính mình thì không sao cả, nhưng lại liên lụy người nhà."

Thời điểm hần nói cái lý do thứ hai này, Hồ Tĩnh bỗng nhiên ngậy người, cả người ở vào một loại trạng thái ngơ ngác.

Trần Nguyên lại không cảm thấy, Bằng Hỉ kia lại nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó thay Gia Luật Niết Cô Lỗ hỏi: "Chưởng quầy, còn có những lý do khác không?"

Trần Nguyên nói: "Thứ ba, ta làm người, tuy không phải chính nhân quân tử, cũng không tính là quá xấu, nếu xâm nhập quan trường mà nói, khó tránh khỏi có người dụ dỗ ta, nếu như triệt để biến thành một người xấu, bị người thóa mạ, chẳng phải là rất không đáng?"

Cũng không đợi người khác hỏi nữa, chính hần nói tiếp: "Thứ tư, ta buôn bán nhiều tự do, nếu như làm xong, có thể cho vợ con ăn ngon mặc đẹp, cũng có thể để cho người khác hâm mộ ta, so với làm quan kia, tự do rất nhiều, ta muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn đi nơi nào chơi liền đi nơi đó chơi. Chỉ cần không xúc phạm vương pháp, chọc giận ai đó, nhiều lắm chính là xét nhà, ít nhất thì mạng nhỏ vẫn còn, Cửu Vương Tử, người nói mấy cái lý do đó đã đủ hay chưa?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười một tiếng, có chút tự giễu: "Nghe người nói phen này, thậm chí ta còn muốn cùng người đi buôn bán."

108. Chương 108: Tai Nạn Chưa Gì Đã Đến

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 108: Tai nạn chưa gì đã đến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Mọi người ở đây đàm tiếu, chợt nghe bên ngoài truyền đến một hồi la hét: "Mã tặc!"

Tiếp theo, một tiếng hét thảm truyền đến từ gò núi bên cạnh, chắc là người canh gác đã bị mã tặc giết.

Nơi trú quân lập tức có chút bối rối, mọi người sớm biết một con đường này khó đi, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, buổi tối đầu tiên liền tao ngộ mã tặc tập kích rồi, trong lúc bối rối, chỉ nghe có người hô lớn một tiếng: "Đập tắt lửa! Tiêu diệt toàn bộ bó đuốc!"

Một tiếng gọi này, tất cả thương đội lập tức kịp phản ứng, ánh lửa, sẽ làm bại lộ vị trí của mình.

Mọi người dập tắt toàn bộ bó đuốc và đóng lửa, Bàn Hỉ nói bên tai Trần Nguyên: "Làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên cũng không biết làm sao bây giờ, mặc dù nói nhiều thương đội như vậy, kết bè kết đảng là vì an toàn, nhưng cũng chỉ có thể phát ra nỗi một loại tác dụng kinh sợ, đối với những mã tặc loại nhỏ kia, dù sao cũng có bảy chi thương đội, nghĩa là có bảy trái tim, thời điểm mã tặc chính thức xông lại ăn cướp, những xa phu và tiểu nhị này căn bản không cùng chiến.

Đang tại thời điểm Trần Nguyên tự hỏi, chỉ nghe thanh âm kia còn nói thêm: "Mọi người đừng hoảng hốt, bảo vệ cửa vào phía trước, hàng hóa hai bên không cần lo, hiện tại ta ra ngoài xem là lộ mã tặc nào, có thể dùng tiền mua con đường đi ra hay không, nếu quả thật không được, chúng ta chém giết là xong!"

Trần Nguyên lúc này phụ họa một tiếng: "Tốt, chưởng quầy đại nghĩa như thế, chúng ta nguyện ý nghe mệnh."

Sau đó, lại nhỏ giọng, nói với mọi người bên người: "Có người xuất đầu rồi, chúng ta tình huống trước đã."

Chính giữa có một bó đuốc phát sáng lên, phía dưới bó đuốc, một vị thương nhân, ăn mặc kiểu văn nhân, hơn 40 tuổi đang đứng.

Người nọ ôm quyền về bốn phía, nói: "Huynh đệ đi, mong rằng chư vị có thể chăm chú bảo vệ cho cái cửa vào này, nếu không thể trao đổi, không tránh được một phen ác chiến."

Từ thần thái hần nói chuyện thông dong để xem xét, cũng biết là một người ăn nằm ở chiến trường.

Sau khi nói xong, người nọ chỉ đem một bó đuốc và ít tùy tùng ra khỏi nơi trú quân, thương đội bọn hần còn có người ở trong doanh địa, lập tức bắt đầu tổ chức phòng ngự.

Trần Nguyên bố trí trận địa dựa theo người ta, dẫn theo bọn tiểu nhị, cầm đao đi qua.

Nói thật, trận hình phòng ngự do những người này bố trí, lại làm cho tất cả thương đội, đều không có lời nào để nói, bởi vì bọn họ đứng chỗ nguy hiểm nhất, là chỗ cửa vào kia, thương đội Trần Nguyên hơi nhiều người một chút, được an bài bên cạnh bọn hần, phụ trách trợ giúp và bảo vệ.

Người ta chủ động chọn trọng trách nặng nhất, những người khác tự nhiên không thể nói cái gì nữa.

Trần Nguyên có thể nghe được, chưởng quầy thương đội kia ở bên ngoài, đang thương lượng cùng với mã tặc.

Chỉ thấy hai người dừng lại tại địa phương cách nơi trú quân năm mươi bước, người nọ la lớn: "Xin hỏi bằng hữu nào là thủ lĩnh? Ta là Thiểm Tây Vương Luân, thường xuyên đi đường này, nếu như là chủ nhà thiếu chút ít ngân lượng, không cần động thủ, nói một tiếng cùng tại hạ là được! Mong rằng chư vị báo danh, để tránh tổn thương hòa khí."

Một hồi tiếng vó ngựa ngừng lại tại trước nơi trú quân, đám mã tặc không có trả lời, đợi một lúc sau, mới có người nói: "Đại danh Vương chưởng quỹ, tại hạ sớm lại nghe thấy, đã sớm muốn kết giao. Chỉ là hôm nay không phải lúc, không tiện thông báo đầu lĩnh rồi! Nếu là Vương chưởng quỹ ra mặt, ta cũng không muốn động thủ, như vậy đi, các người giao một người ra đây, ta lập tức tha các người đi qua, như thế nào?"

Vương Luân nói: "Bất kể như thế nào, thủ lĩnh chịu bán cái mặt mũi này cho ta, Vương Luân vô cùng cảm kích! Xin hỏi các người tìm người nào? Có bộ dạng gì?"

Đu lĩnh mã tặc nói: "Hắn gọi Gia Luật Niết Cô Lỗ, về phần bộ dáng gì, tại hạ nơi này có một bức họa, Vương chưởng quỹ có thể cầm lấy."

Nói xong, một bức họa bay về phía Vương Luân, trong đêm tối, bức họa kia thể tới quá nhanh, nếu như để cho Trần Nguyên đứng ở nơi đó, chắc hẳn đã bị đập trúng.

Nhưng Vương Luân kia cũng rất tiêu sái, vung tay lên, tóm bức họa trong tay, ôm quyền nói với đầu lĩnh: "Đại đương gia, đợi một lát, ta lập tức đi vào tìm."

Mã tặc kia đáp ứng: "Có thể, ta cho người thời gian một nén nhang, người đâu, đốt hương."

Bọn hắn đối thoại, tất cả mọi người đều nghe được, mọi người ào ào tại nhìn người bên cạnh mình, muốn tìm ra Gia Luật Niết Cô Lỗ, đưa cho những mã tặc này.

Trần Nguyên quay đầu nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, hỏi: "Cửu Vương Tử, tìm người đó."

Gia Luật Niết Cô Lỗ trên mặt lộ ra một mảnh hung ác: "Ta biết, Gia Luật Thư Bảo kia không chết, tất nhiên sẽ không để cho ta trở về bình an!"

Trần Nguyên ngồi xuống, hít vào một hơi thật sâu: "Người biết ta đang suy nghĩ gì khôn?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười rất gượng ép: "Trần huynh sẽ không giao ta ra ngoài chứ?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ta có ý nghĩ này."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu: "Người tốt nhất đừng nghĩ như vậy, bằng không thì người đến Yên kinh, lập tức sẽ chết, hơn nữa, ta cam đoan, người sẽ chết rất khó coi."

Trần Nguyên nở nụ cười: "Có lẽ vẫn là câu nói kia, không cần phải làm ta sợ, nếu như ta không giao người ra, có khả năng ta không đến được Yên kinh. Đến Yên kinh, ta sẽ chết rất khó coi, ít nhất những mã tặc kia đi, ta còn có thể lựa chọn đi, hoặc là không đi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ rốt cục cũng biết Trần Nguyên không phải là người dễ bị dọa, ngữ khí lập tức mềm nhũn ra: "Trần huynh, người đã nói an toàn của ta, đặt tại trên người của người! Ta đáp ứng người, nếu như chúng ta bình an đến Yên kinh, người muốn cái gì, ta cho người cái đó, người muốn buôn bán, ta giúp người! Người đòi tiền, mở miệng nói cái giá là được!"

Trần Nguyên vẫn lắc đầu: "Ta nói an toàn của người đặt tại trên người của ta, nhưng, ta không đáp ứng người là nhất định cam đoan an toàn của người. Hiện tại người nói cái gì cũng không được, ta chưa bao giờ vì một câu hứa hẹn, đi dốc sức liều mạng, ra kiếm tiền, là vì để cho mình sống tốt hơn một ít, nhưng nếu như ngay cả mệnh cũng không có, ta còn muốn tiền làm cái gì?"

Thời điểm hai người đang thương lượng, một bó đuốc đánh tới trước mặt bọn họ, chiếu lên trên mặt hai người một chút, Trần Nguyên cũng không đợi người ta nhìn rõ ràng, liền xông tới Vương Luân cách đó không xa, hô: "Vương chưởng quỹ, đừng tìm nữa, người ở chỗ này!"

Vương Luân chạy tới, cầm bức họa kia nhìn, lại nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, cuối cùng cũng xác định, là người này.

Gia Luật Niết Cô Lỗ chậm rãi đứng lên, Vương Luân chau mày: "Người chính là Gia Luật Niết Cô Lỗ?"

"Vâng."

"Người bị thương?"

"Ừm."

Vương Luân nói: "Chúng ta đi một chuyến hàng không dễ dàng, không quản các người có cái ân oán gì, ta không thể làm phiền hà tất cả thương đội tại đây, ta cũng không muốn đắc tội bất luận kẻ nào, ngài cũng đừng trách chúng ta, vừa rồi người nghe được toàn bộ, bọn hần bắt chúng ta giao người."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Nghe được, chưởng quầy giao ta ra đi, ta sẽ không oán hận người, chỉ là, ta lo lắng, ngày sau sinh ý của người ở Liêu quốc, sẽ chịu ảnh hưởng."

Vương Luân hiển nhiên là người từng trải, mỉm cười nói: "Không nhọc người quan tâm, chúng ta buôn bán, chú ý một cái an toàn, tại hạ sẽ không giao người cho bọn họ. Hiện tại ta cho người một con đường, nhìn thấy mặt sông phía sau kia không? Tuy nước chảy rất gấp, nhưng còn có hi vọng sống, hiện tại người đi, chờ người đi đến một nửa, ta nói cho bọn hần biết người đã chạy, chúng ta tại đây thương lượng cùng bọn hần ra sao, người cũng không cần quan tâm, về phần người có thể chạy hay không, tại hạ cũng bất lực."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức minh bạch, đây là sinh lộ duy nhất, ngày thường đừng nói một con sông nhỏ này, chính là Hoàng Hà, mình cũng có thể đi qua, nhưng hiện tại, trên thân thể có thương tích, một người, tất nhiên là không chạy thoát được.

Trần Nguyên biết rõ khốn cảnh của hần, nhưng căn bản không bận tâm, lúc này nói: "Cứu Vương Tử, không cần phải do dự, ở lâu một chút, tốn thời gian, trốn chạy sẽ khó hơn."

Trần Nguyên vừa mới nói xong, ngón tay Vương Luân kia chỉ hướng Trần Nguyên: "Trần chưởng quỹ, các người cũng đi đi!"

Trần Nguyên ngạc nhiên, Vương Luân nhắc cổ áo Trần Nguyên lên, nói: "Sự tình là các người rước lấy, chớ có trách ta vô tình, nếu Trần chưởng quỹ người chỉ là đơn thuần đi đưa hàng, huynh đệ hiện tại tất nhiên kẻ vai chiến đấu cùng người, tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Là người mang những chuyện khác cho mọi người, chúng ta chỉ dốc sức liều mạng vì tiền, kính xin Trần chưởng quỹ thông cảm!"

Trần Nguyên ngơ ngác, không biết làm sao, một lát sau mới nói: "Vương chưởng quỹ, có thể dàn xếp thoáng một tý hay không?"

Lời nói vẫn chưa xong, Vương Luân chưa nói gì, nhưng những thương đội khác đã có người hô: "Không được! Không thể để cho bọn hần sống ở chỗ này!"

Vương Luân cười một tiếng: "Trần chưởng quỹ, đây cũng là ý tứ của mọi người."

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, nói: "Được rồi, chúng ta cùng đi."

109. Chương 109: Liêu Đạo Tông

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 109: Liêu Đạo Tông

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhiều người tức giận, không đi thì không được.

Vương Luân nói: "Trần chưởng quỹ yên tâm, hàng của bọn người, ta sẽ kéo đến Yên kinh, vừa vặn ta cũng đi vào trong đó, ta tại Yên kinh chờ người một tháng, nếu người có thể còn sống trở về, những hàng này vẫn là của người, chỉ là các người, tất cả mọi người, đều không thể lưu lại."

Trong lòng Trần Nguyên buồn khổ, Gia Luật Niết Cô Lỗ là mình mang lên, Gia Luật Thư Bảo cũng là mình thả, hiện tại Gia Luật Thư Bảo ở chỗ này giết Gia Luật Niết Cô Lỗ, mình bị liên lụy, hình như là rất giống quả báo.

Vốn Trần Nguyên cho rằng, phải chờ tới Yên kinh, mới có thể lộ ra, không nghĩ tới, rõ ràng lại nhanh như vậy.

Song phương chỉ mới gặp mặt hôm qua, nhưng là Vương Luân làm người, đã đạt đến một trình độ rất tốt, Trần Nguyên cũng cảm thấy không tiện mở miệng nói cái gì nữa, vì vậy, toàn bộ phiên muộn trong lòng đều phát tiết trên người Gia Luật Niết Cô Lỗ, hấn hung dữ nhìn chăm chăm Gia Luật Niết Cô Lỗ, sau đó ba người hô Hồ Tĩnh, A Mộc Đại, Bàng Hỉ qua, vội vàng điểm hàng cho Vương Luân.

Vương Luân thấy hấn nguyện ý rời đi, lúc này hô một tiếng: "Người tới, mang chút ít ngựa đến đây, đưa cho Trần chưởng quỹ ! Chư vị, trên đường bảo trọng."

Tiểu nhị và xa phu trong thương đội dám bọn họ đều có chút kinh hoảng, bọn họ đều không rõ, nhiều thương đội như vậy, vì cái gì người khác có thể lưu lại, hết lần này tới lần khác, bọn hấn phải ly khai?

Trần Nguyên hiện tại cũng không kịp giải thích, ngựa dưới háng, chạy gấp về hướng phía sông nhỏ, tuy bọn tiểu nhị không muốn xuống nước, nhưng bị tiểu nhị thương đội khác xua đuổi, cũng không có lựa chọn nào khác.

Đoàn người vốn không đủ ngựa, người biết được bơi lội, chỉ có thể bơi qua, khá tốt, nước sông này không phải rất sâu, Trần Nguyên tổ chức tất cả mọi người nắm tay, trợ giúp lẫn nhau, chiếu cố những huynh đệ không biết bơi kia, gian nan đi trong nước sông, thẳng về hướng bờ bên kia.

Vương Luân quả nhiên là nói được thì làm được, đội ngũ Trần Nguyên vừa mới chạy đến giữa sông, truy binh phía sau cũng đã giết tới.

Thời điểm tiếng la hét truyền đến, bọn Trần Nguyên đang ở bên trong địa phương nước sâu nhất, người đứng có thể bao phủ đỉnh đầu, ngựa cúi đầu có thể sắc nước, bọn tiểu nhị còn có thể nghẹn một hơi đi qua đoạn này, nhưng ngựa trong sông, không muốn bước xa hơn một bước.

Cái này lại làm cho Trần Nguyên rất sốt ruột, không có ngựa, coi như mình chạy trốn tới bờ bên kia, cũng vô pháp né tránh đối phương đuổi giết.

Thời điểm máu chốt, Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Tất cả gấp lưng xuống, ôm lấy cổ ngựa, như vậy chúng liên nguyện ý hướng tới trước."

Mọi người thử một lần, quả nhiên, chiến mã tiếp tục chạy tới phía trước.

Qua sông xong rồi, Trần Nguyên không để ý thân thể vô cùng nặng nề, phân biệt phương hướng, một ngón tay chỉ hướng tâ, nói: "Chúng ta đi theo con sông!"

Nói xong, thở hổn hển hai hơi, vung một chút nước trên người xuống, lại nói: "Chư vị huynh đệ, hôm nay là người chưởng quỹ này làm liên lụy đến các người, chỉ là, chúng ta hiện tại, ngoại trừ một đường tiến về phía trước, đã không có biện pháp nào khác nữa rồi! Mọi người yên tâm, ta nhất định mang bọn người an toàn đến Liêu quốc, đến lúc đó, ta cho các người gấp bội tiền công!"

Những lời này cũng không dẹp được oán khí của bọn tiểu nhị, thế nhưng không người nào nói thêm gì, hiện tại ,mọi người tận mắt thấy sự thật, sau lưng có một truy binh đang chạy đến.

Càng là thời điểm nguy cấp, đầu Trần Nguyên chuyển động càng nhanh hơn một ít, nói: "Kết trận tại chỗ!"

Bàng Hỉ rất giật mình, mệnh lệnh này lại làm cho hấn quá ngoài ý muốn rồi, hấn như thế nào cũng không nghĩ tới, đối mặt với một đám hung hấn mã tặc, Trần Nguyên lại có dũng khí kết trận tại chỗ.

Nhưng lúc này, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia lại nói: "Biện pháp tốt! Nếu như bọn hấn dám tới, chúng ta liền đội hấn đến nửa đường mà đánh! Trần huynh, hiện tại ta rất bội phục cơ trí của người."

Bàng Hỉ lập tức hiểu được, tranh thủ thời gian chỉ huy hơn hai trăm người, triển khai đội hình tại bờ sông, những kia mã tặc thấy tình huống này, thật sự không dám tới, một ít mã tặc lại lui trở về, tại bờ bên kia, giằng co cùng bọn Trần Nguyên hấn.

Trần Nguyên thở phào một cái, cuối cùng cũng tạm thời hù dọa được đối phương, tạm thời an toàn, Trần Nguyên quay đầu lại, bỗng nhiên cười một tiếng âm hiểm: "Cửu Vương Tử, để cho ta đánh hai roi chứ?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ còn chưa kịp phản ứng, Trần Nguyên trước hết đã đánh ra rồi, Gia Luật Niết Cô Lỗ lớn tiếng kêu đau: "Ngao! Người đánh ta làm cái gì?"

Trần Nguyên hung hăng nói: "Đánh người? Ta cho người biết, hiện tại ta muốn quất chết người đó! Vì cái gì mà người cứ phải đi cùng thương đội của ta? Hả!"

Lại là quất vào trên người Gia Luật Niết Cô Lỗ, Gia Luật Niết Cô Lỗ chỉ cảm giác, miệng vết thương toàn thân mình, đều bị cái roi này đánh toác máu ra, giận dữ: "Đủ rồi! Người lại đánh, ta đánh trả đó!"

Lời này tương đối có hiệu quả, Trần Nguyên sợ hãi đánh trả, mặc dù nói thương thế của hắn vô cùng nặng, nhưng so sánh với nhau, chính mình còn không phải là đối thủ của hắn.

Thời điểm Trần Nguyên ngậy người, bỗng nhiên cảm giác có người túm lấy roi từ trong tay mình, lại nghe thấy một tiếng roi vang lên: "Bốp!" Lần này đánh quá nặng đánh, Gia Luật Niết Cô Lỗ ngã ra đất.

Quay đầu nhìn lại, Hồ Tĩnh không biết lúc nào đã đến bên cạnh mình, thay hắn đánh tên này, Hồ Tĩnh rất ôn nhu hỏi: "Còn đánh nữa không? Nếu người còn muốn đánh hắn, ta sẽ đánh!"

Trần Nguyên phát giác, nữ nhân này, sau khi biến thành người của mình, liền không giống với trước kia, không khỏi tán dương nói: "Thấy người đánh nhiều lần, nhưng lần này ra tay đẹp nhất!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức thu hồi ánh mắt tức giận, nói với Trần Nguyên: "Ta van cầu các người, đừng đánh nữa, được hay không? Sự tình đã như vậy, ta thừa nhận, ngay từ đầu ta đã hoài nghi mục đích người đi Liêu quốc, hiện tại ta biết rồi, ta tin tưởng người, người chỉ đi mua bán thôi!"

Hiện tại Trần Nguyên mới cảm giác được, tìm một người nữ hiệp khách vẫn có chỗ tốt, có Hồ Tĩnh đứng ở bên cạnh, ít nhất có thể khi dễ những cao thủ bản thân bị trọng thương này, nghĩ vậy, lập tức bắt đầu hung hăng càn quấy: "Cửu Vương Tử, người phải nói rõ ràng, rốt cuộc vì cái gì, mà Gia Luật Thư Bảo kia muốn giết người đến như vậy? Cho dù chúng ta bị đuổi giết, ít nhất cũng phải để chúng ta biết, tại sao mình lại bị đuổi giết!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Được rồi, bởi vì hoàng bá phụ ta nói, à, thì ra là đương kim hoàng đế Đại Liêu nói, ta trở về một chuyến, sẽ tìm cơ hội lập ta làm thái tử."

Bọn người Trần Nguyên lập tức đều kinh ngạc, bọn hắn vốn chỉ biết đây là tranh đấu triều đình Liêu quốc, là một vùng nước xoáy, không nghĩ tới, cái nước xoáy này lại lớn như vậy.

Trần Nguyên nhìn Bằng Hỉ, Bằng Hỉ giống như cũng không tin: "Người khoác lác à? Không phải hoàng thượng các người có nhi tử của mình sao? Cần gì lập người làm thái tử?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Chư vị có chỗ không biết, huynh đệ kia của ta, trời sinh nhất gan, làm cho ta bá phụ rất là thất vọng, hiện tại cả triều đình Đại Liêu cũng biết, huynh đệ ta ngay cả con dê cũng không dám giết. Bá phụ ta đã từng đối với cha ta, sau khi hắn chết, liền để cho cha ta kế vị, những năm này, đúng là cũng chậm rãi để lại một vài vị trí rất trọng yếu cho cha ta làm, lần này bá phụ ta để cho ta đi Đại Tổng lấy địa đồ, chính là tìm một cơ hội, gia tăng danh vọng cho ta, sau này trở về, trực tiếp lập ta làm thái tử, phát ra tín hiệu với triều đình, muốn nhìn phản ứng của những đại thần kia một chút."

Trần Nguyên lập tức im lặng, bằng tri thức của hắn đối với cái niên đại này, hoàng đế hiện tại của Liêu quốc, hắn là Liêu Hứng Tông, rồi sau đó, Liêu Đạo Tông đến kế thừa vị trí của Liêu Hứng Tông, đó là nhi tử hay là cháu trai Liêu Hứng Tông, hắn cũng không biết!

Chỉ có một việc, hiện tại hắn rất có cảm giác thành tự, nếu như Gia Luật Niết Cô Lỗ thực sự đúng là Liêu Đạo Tông ngày sau, vừa rồi chẳng phải chính mình đã quất hoàng đế Liêu quốc sao?

Mặc dù hoàng đế quan ngoại không phải hoàng đế, nhưng trong lòng vẫn rất là đặc ý.

Trong lịch sử nói, Liêu Đạo Tông này âm hiểm, xảo trá, tàn nhẫn, không khác gì tính cách Gia Luật Niết Cô Lỗ này.

Đồng Lam Phương

110. Chương 110: Tuyệt Cảnh

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 110: Tuyệt cảnh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Gia Luật Niết Cô Lỗ tiếp tục nói: "Gia Luật Nhân Trước kia là tộc thúc của ta, hắn luôn luôn bất hòa cùng cha ta, cho nên không muốn để cho ta ngồi trên thái tử vị. Hừ, lão nhân này lại rất sáng suốt, lúc này đây, nếu ta trở lại Yên kinh, tất nhiên sẽ giết Gia Luật Thư Bảo kia, khiến cho lão tặc này ném thử đau nhức để tang nhi tử! Đợi ngày sau, ta leo lên ngôi vị hoàng đế, lại xét nhà diệt tộc hắn!"

Nghĩ tới đây, Gia Luật Niết Cô Lỗ phảng phất thấy được Gia Luật Nhân Trước ôm thi thể Gia Luật Thư Bảo thút thít nỉ non, phảng phất trông thấy hắn quỳ gối, cầu mình tha cho hắn một mạng, khoe miệng nổi lên vẻ tươi cười đắc ý, âm hiểm, xem xét liền biết không phải là người tốt.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên một mũi tên lông vũ bắn tới, cắt đứt ý nghĩ của Gia Luật Niết Cô Lỗ, Trần Nguyên vội vàng đứng lên: "Chạy, có mạng trở về rồi hãy nói!"

Cứ như vậy, bọn Trần Nguyên chạy như điên cạnh bờ, những mã tặc kia cũng không dám tới đuổi giết, chỉ là không ngừng bắn tên tại bờ bắc, hai đội ngũ song song, chạy dọc theo hướng tây nhánh sông này.

Trần Nguyên không cách sông quá xa, hắn thủy chung phải nhìn bờ bên kia, bởi vì, nếu như cách khá xa, những mã tặc kia nhất định sẽ xông qua sông.

Chạy suốt một canh giờ, Gia Luật Niết Cô Lỗ thật sự không chống đỡ nổi, cả người thoáng một tý đã co quắp, té trên mặt đất.

Lúc này, nếu như Trần Nguyên vút hắn xuống, vậy hắn nhất định phải chết.

A Mộc Đại nhìn Trần Nguyên: "Chưởng quầy, làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên không chút suy nghĩ, nói: "Trói hắn trên lưng ngựa, mang theo."

A Mộc Đại chiếu theo lời Trần Nguyên nói, cột Gia Luật Niết Cô Lỗ vào cạm cứu thương trên lưng ngựa, trong lòng Hồ Tĩnh không khỏi mở mồm.

Trần Nguyên thấy thần sắc của nàng, một bộ dạng muốn nói lại thôi kia, biết rõ nàng muốn nói suy nghĩ của mình, lại nghĩ tới ước định với Trần Nguyên, nên đành phải im lặng.

Hắn nói: "Cho dù chúng ta vút hắn xuống dưới, những người kia giết được hắn, sẽ tới giết bọn ta, giết hắn là vì triều đình Liêu quốc tranh đấu, giết chúng ta là vì diệt khẩu."

Hồ Tĩnh nhìn Trần Nguyên: "Làm sao ngươi biết ta đang suy nghĩ gì?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng kéo tay của nàng một chút, nói: "Ta đương nhiên biết rõ, bởi vì ta rất quan tâm ngươi, nếu ta không nói, sợ trong lòng ngươi nghẹn uất khó chịu, chúng ta phải mang theo hắn, trên đường phía trước, không người nào có khả năng cứu chúng ta, nhưng rất có thể có người tiếp ứng hắn, rõ chưa?"

Hồ Tĩnh gật đầu, rất thuận theo, nói: "Hiểu."

Trần Nguyên nói: "Ngươi yên tâm, ta làm mỗi một việc, đều đã nghĩ thông suốt."

Bọn hắn ngày đêm không ngừng chạy, nhưng vẫn không thể vút bỏ địch nhân theo đuổi, rạng sáng ngày thứ hai, sự tình làm cho người ta lo lắng nhất đã xảy ra, cuối cùng cũng có tiểu nhị không duy trì được.

Cái này không thể trách bọn tiểu nhị, đường trốn chết vốn gian khổ, đặc biệt là trốn chết trên một con đường không nhìn thấy điểm cuối cùng, càng làm cho người càng cảm giác tâm thần mỗi mết.

Nhưng muốn sống, nhất định phải đi về phía trước, Trần Nguyên cũng bắt đầu xuống đi bộ, hắn định ra quy củ, quy định mỗi người đi hai canh giờ, có thể cưỡi ngựa một canh giờ, bảo đảm để cho bọn tiểu nhị giữ lại một ít thể lực, nhưng dù vậy, đối mặt với đường sông càng ngày càng khó đi, mọi người không nén được cảm giác sa sút tinh thần bay lên trong lòng.

Tối đêm, lúc thông qua một con đường sông tương đối hẹp hòi, bọn Trần Nguyên bị mã tặc bờ bên kia dùng cung tiễn tập kích, tuy sớm có chuẩn bị, vẫn xuất hiện thương vong.

Hắn đã từng nghĩ tới việc bỗng nhiên chuyển phương hướng, mê hoặc những mã tặc kia, nhưng mấy cái mưu kế này, bởi vì địa thế hai bên bờ sông, mà vô pháp áp dụng.

Hiện tại không chỉ nói những tiểu nhị kia, mà ngay cả Trần Nguyên cũng có một loại tuyệt vọng bay lên từ trong tâm, càng đi về phía trước, đường lại càng hiểm trở, nhưng nếu như không đi, không khác gì chờ chết.

Trần Nguyên bị tâm tình phiền long vây hãm, qua hỏi Gia Luật Niết Cô Lỗ bị trói trên lưng ngựa.

Gia Luật Niết Cô Lỗ đã sắp ở vào một loại hoàn toàn hôn mê trạng thái, toàn thân nóng lên, trong miệng mơ hồ nói một ít từ ngữ người bên ngoài nghe không hiểu, nếu không tìm được lang trung, hắn sẽ thật sự mất mạng, khỏi cần đi làm thái tử.

Trần Nguyên phiền càng thêm phiền, nhìn hướng phía trước, lại mà một dãy núi.

Dãy núi này kéo dài không ngắt, khẳng định không dễ đi, trong ánh mắt đoàn người cũng đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng, địa thế của nơi này đã không cho phép bọn hắn đi dọc theo đường sông, nhưng, nếu để cho đối phương tới, bằng vào sức chiến đấu của tiểu nhị và xa phu, là vô luận như thế nào, cũng không ngăn được những mã tặc kia.

Bàng Hỉ thấy hắn ngơ ngác nhìn lên phía trước, liền hiểu tâm ý của hắn, nói: "Chường quây, phải nghĩ ra biện pháp khác, nếu như vào dãy núi, chúng ta sẽ không ra được rồi!"

Trần Nguyên đánh vào mông dít ngựa, nói: "Bàng huynh, đi theo ta." Trần Nguyên hô hấp hai hơi thật sâu, để cho thần kinh của mình buông lỏng xuống, hắn rất sợ chết, chính bởi vì sợ chết, cho nên hắn sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để sống sót.

Phân phó mọi người tạm nghỉ ngơi, hắn và Bàng Hỉ đi đến trên một ngọn đồi nhỏ phụ cận, phóng tầm mắt chung quanh.

P phía trước là một sơn cốc, sông nhỏ bên cạnh bắt nguồn từ trong sơn cốc, hiện tại trời đã sáng, Trần Nguyên có thể trông thấy địch nhân đối diện, tình huống hiển nhiên cũng không tốt hơn bao nhiêu so với bọn hắn, ngừng lại, ẩn ẩn có thể nghe được tiếng kêu gào của những mã tặc kia.

Trần Nguyên chú ý, trên đỉnh đầu của mình có nước rơi xuống, một giọt lại một giọt, rõ ràng rất có tiết tấu, cái giọt nước nhỏ kia tại trên đầu Trần Nguyên, không phải rất lạnh, còn mang theo một chút độ ẩm, Trần Nguyên không khỏi sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn lên trên, lập tức hiểu được, thầm nghĩ trong lòng, xem ra, Gia Luật Niết Cô Lỗ nhất định là chưa đến tuyệt lộ .

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là mình có thể thoát khỏi những mã tặc này, mới có thể có điều kiện cứu hắn.

Bàng Hỉ chỉ ngón tay sang bờ bên kia, nói: "Bọn hắn cũng rất mệt mỏi, chỉ cần chúng ta vừa ly khai bờ sông, bọn hắn lập tức có thể truy tới, những người này có bản lĩnh truy tung nhất lưu, chúng ta không chạy nổi."

Trần Nguyên đã có chủ ý, khoe miệng nổi lên dáng tươi cười, nói: "Bàng huynh, nếu như chúng ta tạo bè trúc vào sông, bọn hắn đuổi theo kịp không?"

Hai mắt Bàng Hỉ phát sáng, nói: "Đương nhiên không đuổi kịp, chỉ là, ta nghĩ bọn hắn sẽ không để cho chúng ta tạo bè trúc."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Nếu người là mã tặc, trông thấy ta tạo bè trúc, người sẽ làm như thế nào?"

Bàng Hỉ hơi hơi trầm tư, nói: "Ta sẽ áp dụng hai biện pháp! Cùng lúc phái người quấy rầy, mặt khác cũng đồn cửi tạo bè, dùng phương pháp bằng nhanh nhất tạo ra chúng, nếu có thể tới trước một bước, chúng ta mọc cánh cũng khó bay."

Lúc này, phương xa, trong rừng núi phía trước, đám chim bị hù dọa, phát ra từng tiếng chim chirp vang trời, Trần Nguyên tin tưởng mười phần, cười nói: "Bị bọn hắn đuổi một ngày một đêm, cũng nên trả lại vốn."

Bàng Hỉ gật đầu nói: "Ừm, chỉ cần chúng ta có thể tạo tốt bè trúc, nhanh hơn một chút so với bọn hần, bọn hần liền không có biện pháp đuổi theo."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng: "Bàng huynh, người còn chưa hiểu ý của ta, ta là nói, hiện tại chúng ta nhắc nhở bọn hần tạo bè trúc là được rồi, chúng ta sao, tạo mấy cái gì đó nên bè trúc là tốt nhất."

Bàng Hỉ sững sờ, lập tức hiểu được, một quyền nhẹ nhàng đánh hướng Trần Nguyên: "Trần huynh, người thật sự đủ thông minh để đi làm một sư gia."

Trần Nguyên chính là người như vậy, rất lười nhác, tiềm lực của hần, nhất định phải dựa vào địch nhân ban cho.

Trải qua một ngày một đêm trốn chết như chó nhà có tang, đặc biệt là hiện tại, cả đội ngũ đều ở vào một loại tuyệt cảnh sinh tử tồn vong, dục vọng muốn sống mãnh liệt rốt cục cũng khơi dậy ý chí chiến đấu của Trần Nguyên.

Đồng Lam Phương

111. Chương 111: Bắt Đầu Chiến

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 111: Bắt đầu chiến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bọn tiểu nhị lập tức dựa theo Trần Nguyên yêu cầu, núp ở trong rừng cây phía sau, cách đó không xa, dùng cành cây làm thân bè, chặt bỏ dây leo trên tàng cây làm dây thừng, lợi dụng thân cây tự nhiên, bắt đầu với làm máy ném đá giản dị.

Tất cả thân cây gần gần đều bị chặt xuống, đem đến bờ sông tạo bè gỗ, mê hoặc mã tặc đối diện.

Quả nhiên, những mã tặc kia thấy bọn họ tạo bè gỗ, giống như Bàng Hỉ nói, một số người bắt đầu hướng bên này bắn tên, còn có một số người, cũng chạy đến đằng sau, đốn cây cành tạo bè.

Ban ngày, sắc trời rất rõ, song phương đều độ sức trực diện, vô luận là Trần Nguyên vùng trộm chạy đi, hay là mã tặc đi qua đánh lén, đều phải đợi buổi tối.

Song phương vượt qua một ngày coi như bình tĩnh.

Đêm nay, ánh trăng lớn hơn so với hai ngày trước, khi bọn hần bị đuổi ra khỏi thương đội, nhưng bởi vì mây nhiều hơn, tăng thêm cây cối và dãy núi trong sơn cốc ngăn cản, bóng đêm có vẻ càng dày đặc hơn.

Cả đội ngũ đều cực kỳ khẩn trương, sát khí tứ phía, Trần Nguyên lần đầu tiên chỉ huy chiến đấu, trong lòng có chút tâm thần bất định.

Trần Nguyên chia bọn tiểu nhị làm hai đội, một đội tại rừng cây bên trái, một đội ở bên phải, hần tượng tượng, một khi địch nhân xông lên, phục binh hai bên cùng một chỗ giết ra ngoài, sau đó máy ném đá nện vào trong nước, khiến cho bờ bên kia vô pháp tiến tới, liền thành công.

Vừa mới bố trí tốt, một bóng người từ trong đêm tối chạy đến bên người Trần Nguyên, nhỏ giọng nói: "Chường quây, người không được bố trí nhân thủ như vậy!"

Trần Nguyên nhìn lại, là Dương Văn Quảng kia, trong lòng lập tức hối hận, làm sao lại quên mất vị Tiểu Hầu gia này rồi? Hần là người trong nghề chiến tranh, từ nhỏ người ta đã nghe được chiến tranh là như thế nào.

Dù sao, hiện tại Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng đã hôn mê, Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy đi, thân phận người chính là đệ đệ Bàng tổng quản, trận chiến đấu này, ta giao cho người tới chỉ huy, bố trí như thế nào, người xem rồi xử lý, được không?"

Dương Văn Quảng gật đầu: "Yên tâm đi chưởng quầy, vậy các người đã kêu ta Bàng Văn, được không?"

Bàng Hỉ cười ha ha một tiếng, nói: "Tiểu nhân rất vinh hạnh."

Trần Nguyên vỗ vai Dương Văn Quảng, nói: "Đừng nói nhiều nữa, người xem xem bố trí như thế nào, liền làm đi, ta sẽ bảo tất cả mọi người nghe lời người!"

Dương Văn Quảng giống như thật sự rất ưa thích chiến tranh, tuy lần này chỉ chỉ huy một đám tiểu nhị và xa phu, hẳn vẫn rất là hưng phấn.

Hắn bố trí phức tạp hơn so với Trần Nguyên, Trần Nguyên chỉ có thể nghĩ ra cách, dùng máy ném đá đánh bè trúc đối phương, nếu bắt hắn ra trận chỉ huy, hẳn thật sự không làm được.

Dương Văn Quảng chia hai trăm người làm bốn đội, hơn năm mươi người chuyên môn ở trong rừng cây, điều khiển hơn mười máy ném đá giản dị, ở bên trong 150 người còn lại, lấy ra hơn ba mươi người thân thể tốt, dám chủ động đứng ra người, làm đội ngũ công kích thứ nhất, do hắn và Bàng Hỉ dẫn đầu, khởi động vòng công kích thứ nhất đối với địch nhân, cố gắng trong lần thứ nhất, đẩy đối phương vào nước sông.

Còn có một trăm người, giao cho A Mộc Đại và Hồ Tĩnh, tự dẫn đầu năm mươi người, A Mộc Đại làm đội công kích thứ hai, mà Hồ Tĩnh phụ trách cảnh giới, một khi xảy ra tình huống ngoài ý muốn, do đội Hồ Tĩnh đi giải quyết.

Còn thừa lại mười người thân thể không tốt, và bị thương hai ngày này, Dương Văn Quảng giao bọn họ cho Trần Nguyên, với tư cách đội tổng dự bị, điều này cũng rất có ý nghĩa, một khi vận dụng cả đội tổng dự bị, nói rõ là chiến đấu thất bại.

Tất cả sắp xếp xong xuôi, mọi người nằm ở trong rừng cạnh bờ sông, cách địch bờ bên kia khá xa, giữ lực mà chờ, ngựa đều bị mang đi xa xa, tận lực để cho chúng có cơ hội nghỉ ngơi.

Trần Nguyên cảm giác loại này chờ đợi là cực kỳ gian nan, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, khẩn trương, hưng phấn, sợ hãi, còn có một chút điểm chờ mong, lại khiến cho nội tâm của hắn vô pháp bình tĩnh trở lại.

Tay đang phát run, trong đầu trống rỗng.

Dương Văn Quảng chạy bốn phía, thỉnh thoảng vỗ vỗ thân thể những tiểu nhị kia, Trần Nguyên căn bản không chú ý hắn đang nói cái gì, thẳng đến lúc Dương Văn Quảng chạy đến chỗ Trần Nguyên, rõ ràng vỗ một cái trên bờ vai Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy, đừng khẩn trương, một lát nữa xem ta thủ, chúng ta có thể đánh thắng bọn hắn."

Trần Nguyên vô ý thức ừ một tiếng, Dương Văn Quảng nói tiếp: "Huynh đệ chúng ta cùng đi, nhất định có thể cùng một chỗ trở về, chưởng quầy, người nói đúng hay không?"

Trần Nguyên gật đầu: "Đúng."

Cái thanh âm này đáp ứng xong, hắn bỗng nhiên phát giác có chút không đúng, bất kể như thế nào, mình mới là chưởng quầy, nên để chính mình đi an ủi người khác mới phải

Nhìn Dương Văn Quảng an ủi mọi người, lại phát hiện hai cái chân mình lại run lên, giống như bị động kinh.

Lúc ánh trăng xuống dưới đỉnh núi, bỗng nhiên, bên kia bờ sông, có vài con chim bay lên, kêu vang trời, Trần Nguyên hiểu, địch nhân đang ẩn núp đi đến hướng bọn hắn.

Tiếng nước vang lên, chỉ thấy nơi thượng du xuất hiện bóng dáng hơn mười cái bè gỗ, xuôi dòng đi tới, trên bè gỗ không có ánh lửa, từ ánh trăng mờ mờ lung lung, miễn cưỡng có thể thấy được, trên mặt từng bè gỗ, ít nhất có mười người ngồi!

Đồng thời, Trần Nguyên chợt nghe, chìm chóc trong núi rừng phía đông, cũng bị kinh ngạc, bắt đầu bay loạn, lần này lại làm cho Trần Nguyên rất là kinh hoảng, đối phương rõ ràng phái người từ thượng du tới, tình thế như vậy cũng rất phức tạp rồi, lại còn đồng thời công hai đường thủy bộ.

Dương Văn Quảng cũng không có bao nhiêu bối rối, hần phán đoán, đường sông tương đối hẹp, đối phương không có khả năng phái nhiều nhân mã tới, lập tức lại bảo Hồ Tĩnh mang theo năm mươi người đi hướng đông, chính mình toàn tâm toàn ý thu thập địch nhân qua sông trước.

Dương Văn Quảng nói với Trần Nguyên: "Người của bọn hần, phỏng chừng có hơn năm trăm người."

Trần Nguyên gật đầu: "Ta biết rõ, chúng ta hai trăm người, tạo thành bốn cái bè, bọn hần tạo nhiều gấp đôi so với chúng ta, đương nhiên là khoảng chừng 500 gì đó."

Dương Văn Quảng cười ha ha một tiếng, nói: "Chường quây lại đoán xem, có bao nhiêu địch nhân công kích dọc theo sông?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Ta không rõ ràng lắm, chỉ mong là ít một chút."

Dương Văn Quảng chỉ ngón tay về phía trước, nói: "Từ bè gỗ xem xét, nếu như dựa theo tiêu chuẩn biện pháp qua sông của đối phương, chia người làm ba đợt mà nói, đám đánh lên dọc theo sông kia, nhiều lắm là 100 người."

Trần Nguyên lập tức cả kinh: "100 là không ít người rồi! Cái đó chẳng phải là Hồ Tĩnh sẽ rất nguy hiểm?"

Dương Văn Quảng không thêm để ý chút nào, đối phương tuy đạt đến 500 người, nhưng trong mắt Dương Văn Quảng, lại là một cơ hội vô cùng tốt, để xác minh năng lực của mình, Trần Nguyên nói rất đúng, hần đi một chuyến này, chính là muốn chứng minh một tý, rời khỏi Thiên Ba phủ, hần vẫn có thể xưng hùng! Chỉ là, Trần Nguyên không đoán được, Dương Văn Quảng không phải chứng minh cho người khác xem, mà là chứng minh cho chính mình xem.

Cho nên, mặc dù địch nhân rất nhiều, rất mạnh, ý chí chiến đấu của Dương Văn Quảng lại cực kỳ mạnh mẽ, đặc biệt là trong mắt hần, một trận này, chính mình hoàn toàn có cơ hội đánh thắng.

Địch nhân qua sông cường công, mà trong tay mình, có lợi khí địch nhân không nghĩ tới, có lẽ là nên dĩ dật đãi lao (dùng khỏe ứng mệt).

Mắt thấy những bè trúc kia sắp tới, Dương Văn Quảng vung tay lên, tiểu nhị và xa phu bên này kéo tất cả cung tiễn giản dị lên, tất cả mũi tên đều hướng về quân địch, bắn từ trên cao xuống, chiếm hết ưu thế.

Những cung tiễn này, tuy không nhất định có thể bắn giết địch nhân, nhưng ở trong bóng đêm, nhất định có thể tạo hiệu quả hỗn loạn, cho nhóm địch nhân lên đất liền đầu tiên.

112. Chương 112: Ta Là Ai

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 112: Ta là ai

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Dương Văn Quảng và Bàn Hỉ mang theo hơn ba mươi người thân thể tốt, lại dám liều mạng lại gần đám người sắp tới bờ.

Trên bè gỗ, bóng người ẩn hiện lay động, bọn hần đều nằm sát xuống, những người này căn bản không nghĩ đến việc, bọn Trần Nguyên đã chế tạo ra vũ khí cung tiễn cự ly xa, rõ ràng không dùng lá chắn hộ thân, ngoài tay cầm cương đao, trên người chính là cung và tên, chỉ chờ bè trúc cập bờ, liền xông lên.

Dương Văn Quảng đợi đến buồn bực, hừ nhẹ một tiếng, tùy ý địch nhân tới gần, năm trượng, bốn trượng, ba trượng...

Bè thứ nhất thoáng cập bờ một tít, hơn trăm người mã tặc lập tức nhảy lên bãi cát, cũng không vội tiến công, chăm chú thủ tại chỗ này, chờ bè trức đến, đón nhóm người thứ hai.

Cũng không lâu lắm, nhóm bè trức thứ hai bắt đầu qua sông, đồng thời, thượng du bỗng nhiên truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, chắc là Hồ Tĩnh đã đụng độ với đối thủ.

Dương Văn Quảng xem xét thời cơ đã đến, lập tức hô to một tiếng: "Giết!"

Trong nháy mắt, đá trong rừng cây bay vút ra, đập phá về hướng bè gỗ trên sông.

Loại máy ném đá giản dị này, độ chính xác cũng không cao lắm, nhưng đối phó loại bè gỗ giản dị này, thực sự có thể tạo thành lực sát thương, hơn mười tảng đá bay vào trong sông, hai chiếc bè gỗ lập tức bị nện vỡ vụn ra, cái này lại làm cho đám mã tặc đang qua sông hoảng hốt một hồi.

100 người đã qua sông kia, thấy tình thế không đúng, vì để cho huynh đệ đằng sau có thể đi lên, bọn hắc lập tức phát động công kích, xông lên hướng rừng cây.

Lúc này Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác, mình không sợ, không sợ từ lúc nào, hắc cũng không biết, chỉ là, chứng kiến bè gỗ của đối phương lật ra, hắc lập tức biết mình nên thực hành bước kế hoạch thứ hai.

Trong rừng cây đột nhiên vang lên tiếng kêu đầy trời, bó đuốc bắt đầu hừng hực cháy, chiếu đỏ nửa bầu trời, lại làm cho những mã tặc đang xông lại hướng này, lập tức kinh hoảng không thôi, không biết đối thủ rốt cuộc bố trí bẫy rập gì, khí thế giảm sút rất nhiều.

Trần Nguyên biết, đúng là lúc này, ra lệnh một tiếng, những cung nỏ giản dị kia lập tức bắn ra.

Sự thật chứng minh, lực sát thương của những cung nỏ giản dị này quả thật rất có hạn, dù như thế, bắn trúng vào người, cũng rất đau!

Đám mã tặc lập tức loạn thành một bầy.

Dương Văn Quảng bắt lấy thời cơ, mang theo 30 tên tiểu nhị, cùng kêu to, hùng hổ phóng tới đội ngũ mã tặc đã hỗn loạn không chịu nổi kia.

Tại đây, trong hình thức hỗn chiến, Bàn Hỉ là một con quái vật, chỉ thấy hắc nhảy lên cao cao, thoáng một tít đã nhảy vào giữa vòng vây của đối phương.

Những mã tặc kia động đao chém hắc, nhưng đao kia chém vào trên người Bàn Hỉ, cảm giác không khác gì chém vào một khối khối sắt!

Vốn địch nhân đang kinh hoảng, điều này lại càng làm bọn họ cho rằng mình đã đụng phải ma quỷ.

Địch nhân trên bè thứ hai vẫn di chuyển trên sông, bị một khối tảng đá nặng 30 cân đập xuống, rơi hết vào trong nước sông, cái bè gỗ kia chìm ngấm.

Trên mặt đất, mã tặc cũng luống cuống, thời điểm đang không biết mình nên tiến lên hay là lui về phía sau, lại một tảng đá bay tới, hơn mười người lập tức lăn vào trong nước sông.

Ngược lại, những địch nhân bờ bên kia, kinh mà không loạn, tuy bọn hắc nhìn tình huống bên này không phải rất rõ ràng, nhưng mũi tên lại cứ phóng tới hướng bên này, ý đồ ngăn chặn đầu trận tuyến, để mã tặc trên thuyền có thể đi qua.

Bọn hắc căn bản không biết, đội ngũ bên trong hỗn chiến có 100 người của bọn hắc, lại chỉ có ba mươi tiểu nhị, cái này trực tiếp đưa đến việc, mũi tên bọn hắc phóng tới, phần lớn là làm bị thương huynh đệ nhà mình.

"A!"

Lại là một hồi tiếng kêu thảm thiết lộn xộn vang lên, chỉ thấy một tảng đá lớn nện xuống sông, cột nước cao hơn một trượng xuất hiện, người trên bè ào ào đổ xuống, rơi hết vào trong nước.

Những mã tặc trong nhóm đầu tiên lên bờ kia, xem xét tình thế không đúng, có ít người trong chớp mắt liền chạy trở về, người vừa chạy, Dương Văn Quảng lập tức biết thắng lợi sắp tới rồi!

Hắn cầm một cây trường thương, mang theo bọn tiểu nhị xông thẳng lại, đồng thời, A Mộc Đại sau lưng bắt đầu hỗ trợ, lập tức suất lĩnh hơn năm mươi người, cũng đi đi ra theo tiếng kêu giết!

Nếu như nói, mới vừa rồi, còn có mấy tên mã tặc nhìn bọn Dương Văn Quảng ít người, có thể cố lấy dũng khí tác chiến, nhưng thời điểm A Mộc Đại mang theo đội ngũ xông lên, dũng khí của những người này cũng lập tức biến mất.

Khi bọn hắn để ý, tiếng kêu còn nổi lên bốn phía trong rừng cây đối diện, khả năng đối phương còn có rất nhiều nhân mã.

Mà bọn tiểu nhị và xa phu, thời điểm này lại đầy tinh thần phấn chấn, nguyên một đám không khỏi nghĩ đến, thì ra những mã tặc đuổi mình một ngày một đêm này, cũng không quá lợi hại.

Kể cả Trần Nguyên, đều có một loại xúc động muốn lao ra đuổi giết một phen.

Chiến trường chính là như vậy, thời điểm binh bại như núi đổ, Tôn Vũ tái sinh cũng không cứu sống được người, thời điểm mã tặc bên này sông phát giác không đường bài có thể trốn, ào ào nhảy vào trong nước sông, bơi về hướng bờ bên kia, mà mã tặc bên kia còn sót lại hai chiếc bè gỗ, thấy tình thế không đúng, vội vàng tới gần, hai bè gỗ không phối hợp tốt, một cái đi phía trái, một cái hướng phải, hai bè gỗ đụng vào nhau rất mạnh, nhất thời lại có người rơi vào trong nước.

Những mã tặc kia bơi đến giữa sông rồi, cánh tay bắt được vào bè gỗ, hy vọng có thể tiết kiệm một chút khí lực, nhưng người phía trên sợ hãi ngã loạng quạng, ngã hết vào người đám bên dưới, thành ra trên cũng loạn, dưới cũng loạn.

Tiểu nhị và xa phu đuổi tới bờ sông, liền dùng cung tiễn giản dị, hoặc là trực quơ lấy hòn đá trên mặt đất, ném vào trong nước.

Cung tên bay như mưa, công thêm mã tặc sớm đã mỏi mệt, khí thế xuống thấp, rất nhiều người bị đánh chết trong nước sông.

Cái sông này chỉ rộng ba bốn trượng, cho hai cái bè ngăn ở phía trước, cũng chặn đường những người kia bơi về, tăng thêm tiếng kêu thảm thiết liên tục, lòng người bàng hoàng, mã tặc trong nước không biết ai là ai, trong cơn tức giận liền hô lên: "Ném bè đi!"

Những lời này lập tức được rất nhiều người hưởng ứng, dù sao cũng có rất nhiều người ở trong nước, bè dù còn, người cũng rơi xuống, đám mã tặc lúc này mới phá bè, ào ào bơi đến bờ bên kia.

Trong nước sông chỉ còn lại có vài cây gỗ, còn có hơn mười thi thể mã tặc trôi nổi.

Dương Văn Quảng cũng không dám đánh qua sông, lại dẫn mọi người đánh tới hướng Hồ Tĩnh, mã tặc chỗ đó sớm bị thanh âm huyền ảo dưới hạ du ảnh hưởng, có chút không biết làm sao, thế công đại không bằng lúc mới bắt đầu, Hồ Tĩnh mang theo hơn năm mươi người, chăm chú bảo vệ cho một địa phương tương đối hẹp, cũng không chịu thiệt nhiều.

Dương Văn Quảng mang theo một đám tiểu nhị và xa phu khí thế như cầu vòng chạy đến, không phí bao nhiêu thời gian, đã đuổi hết đám mã tặc xuống sông.

Trần Nguyên kiểm kê chiến quả, mình bị thương ba mươi một, chết bảy, mà mã tặc không tính người bị nện chết trong nước, chỉ thi thể trên bờ, liền đã đạt đến tám mươi ba tên, tính toán chắc là tử vong ít nhất ngoài trăm người.

Cho dù không làm công tác thống kê người bị thương bên mã tặc, một trận này, cũng là toàn thắng.

Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, vấn đề này hắn thủy chung chưa từng nghĩ qua, chính mình đi vào Tống triều, mặc kệ sự tình gì, con đường tiến triển cũng không phải rất như ý, phiền toái luôn không ngừng đi đến, so sánh với nhau, cuộc sống thế kỷ hai mươi một liền thông thuận hơn rất nhiều.

Nhưng vì cái gì, các loại ký ức ở thế kỷ hai mươi một, chậm rãi giảm đi khỏi đầu mắt rồi, so sánh qua, trí nhớ của Trần Thế Mỹ lại dần dần rõ ràng hơn, thậm chí hắn có thể cảm giác được, hoài niệm của Trần Thế Mỹ đối với thế kỷ hai mươi một rất mãnh liệt.

Vì sao lại như vậy? Rrước kia Trần Nguyên từng nghĩ đến bọn hần, nhưng đây chẳng qua là xuất phát từ trách nhiệm, hoặc là nói, do sợ đối mặt với cầu đầu trăm của Bao Chứng, nhưng hiện tại hần cảm giác được, đó là một loại lo lắng phát ra từ trong tâm, đây rốt cuộc là vì cái gì?

Đánh thắng mã tặc, tánh mạng vừa mới bảo đảm, trong miệng Trần Nguyên không khỏi nói một câu: "Lần này trở về, nhất định phải đón bọn họ đến."

Lời vừa ra khỏi miệng, Trần Nguyên lập tức ngậm ngẩn cả người, đây là Trần Thế Mỹ nói, hay là mình nói? Còn có một loại cảm giác, càng làm cho hần sợ hãi, hiện tại mình là Trần Nguyên, hay là Trần Thế Mỹ?

113. Chương 113: Họ Lợi Dụng Người Thôi

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 113: Họ lợi dụng người thôi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bọn tiểu nhị lớn tiếng đàm tiếu, vẻ lo lắng hai ngày nay biến mất sạch, Trần Nguyên nhìn ra, bọn hần cũng cao hứng như mình.

Bàng Hỉ lại cởi bỏ cánh tay, mỗi lần đánh nhau hần đều làm như thế này, từng đạo ấn ký màu trắng trên người, là đao thương đối phương lưu lại.

Trần Nguyên không hăm mộ hần, bởi vì hiện tại hần biết rõ, một thân này đồng da, chỉ dùng một cái giá lớn, cả đời không đụng nữ nhân để đổi lấy, một cái giá lớn này, vô luận như thế nào, mình cũng không thể tiếp nhận.

Nhưng Bàng Hỉ lại rất đặc ý: "Chưởng quầy, chúng ta bắt được hai còn sống, trong miệng của bọn hần có tin tức."

Trần Nguyên nói: "Đừng thừa nước đục thả câu, nói mau!"

Bàng Hỉ nói: "Những người này, chỉ là một trong những đám mã tặc Gia Luật Thư Bảo kia thu mua, bọn hần phát hiện chúng ta ít người, đã muốn một mình tham công, cho nên không liên lạc cùng những mã tặc khác."

Trần Nguyên dùng tay gãi gãi đầu, tin tức này truyền đến hai tin tức, đầu tiên là, mấy ngày sau bọn hần sẽ an toàn, đối phương đi liên lạc với những mã tặc khác, ít nhất phải mất hai ngày thời, thứ hai là, hai ngày sau, địch nhân đến đây, tuyệt đối nhiều hơn so với hôm nay.

Trần Nguyên suy nghĩ cẩn thận những thứ này, lập tức nói với Bàng Hỉ: "Quét sạch chiến trường, đao, thương, đặc biệt là cung tiễn những mã tặc kia lưu lại, nhất định phải cất kỹ toàn bộ, còn có, không để cho Tiểu Hầu gia kia dùng thương, cho hần cây đao!"

Bàng Hỉ gật đầu: "Tốt, cứ giao cho ta, tiếp theo chúng ta sẽ làm cái gì?"

Trần Nguyên vẫn không trả lời, Hồ Tĩnh đi đến bên cạnh, thoáng một tý đã chạy đến bên người Trần Nguyên, rất ôn nhu nói một câu: "Trần đại ca, người quá tuyệt vời!"

Kỳ thật cả trận chiến đấu, Trần Nguyên ngoại trừ nghĩ ra một cái kế sách, lấy mấy cái máy ném đá, toàn bộ đều là công lao của Dương Văn Quảng, nhưng Hồ Tĩnh lại dồn tất cả công lao lên trên người Trần Nguyên.

Trần Nguyên đương nhiên không phủ nhận, nhìn Dương Văn Quảng đi tới, Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hần: "Tiểu Văn, cảm ơn!"

Dương Văn Quảng cười ha ha một tiếng, nói: "Ta phải tạ ơn chưởng quầy cho ta cơ hội mới đúng, đúng rồi, chưởng quầy, địch nhân sẽ không tới nữa chứ?"

Trần Nguyên ngửa đầu quan sát bầu trời, nhắc tới cũng là kỳ quái, vừa này có lẽ là đầy mây đen, bây giờ nhìn lại, lại có một vệt trắng lệt khác, liền mỉm cười nói: "Bọn hắc đánh một trận, tổn thất thảm trọng, mà chúng ta sĩ khí như cầu vồng, hiện tại lên núi, nghỉ ngơi trước một hồi, sau đó ăn no nê. Nếu bọn hắc dám trở về, lại giáo huấn bọn hắc, chỉ là, ta phỏng chừng bọn họ sẽ không tới nữa, hiện tại, tám chín phần phải đi về báo tin cho chủ nhân, chứ vị tinh dương cho tốt, con đường phía sau, khả năng sẽ càng khó hơn đi một ít."

Bên cạnh, bọn tiểu nhị đều nghe được, trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng được, sau trận này, đối phương vẫn không chịu dừng tay.

Xoa xoa tay, bởi vì mấy ngày qua, thật sự chịu đủ rồi, giống như Trần Nguyên nói, bọn hắc vừa mới thắng một hồi, đúng là có cảm giác hưng phấn, mình là thiên hạ đệ nhất, đột nhiên, bọn hắc lại hi vọng có địch nhân đuổi theo.

Bầu trời tối đen, không thể leo núi, Trần Nguyên an bài cảnh giới, lại để cho mọi người nghỉ ngơi ở chỗ này.

Trần Nguyên và Hồ Tĩnh, hai người thư thái ngồi trên tảng đá, đầu vai chạm nhau, không khỏi dâng lên một loại cảm giác đồng cam cộng khổ ngọt ngào.

Trần Nguyên thấy con mắt Hồ Tĩnh lóe sáng, hỏi: "Nữ hiệp, ngươi nghĩ đến việc gì vậy?"

Hồ Tĩnh gối đầu đến trên vai hắc, ra vẻ ngây thơ đáng yêu, nói: "Ta suy nghĩ lời ngươi nói."

Trần Nguyên rất là hiếu kỳ, hỏi: "Câu nói nào?"

Hồ Tĩnh nhìn hắc, nói: "Câu cực kỳ có đạo lý kia."

"Mỗi một câu ta nói, đều cực kỳ có đạo lý, không biết nữ hiệp nghĩ đến câu nào?"

Hồ Tĩnh cười ha ha một tiếng: "Không nói cho ngươi! Chỉ là, ta hỏi ngươi một vấn đề, nếu như, lần đó ta bị Sài Dương đón đi, liền không trở lại, ngươi sẽ tìm ta sao?"

Trần Nguyên vỗ hai tay: "Ta liền thăm rồi, ngươi là nữ hiệp, ta muốn tìm cũng không tìm thấy, nếu như ta đoán không lầm mà nói, khi không có ngươi ở bên cạnh, ta sẽ thương tiếc cả đời, cũng có thể tự sát."

Hồ Tĩnh mỉm cười nói: "Ngươi không cần phải lừa ta."

Trần Nguyên bật cười nói: "Ta nói, đều là lời tâm huyết, có muốn ta móc tim ra cho ngươi xem hay không?"

Hồ Tĩnh rất dứt khoát, rút bảo kiếm ra, đưa đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Tốt, ngươi móc ra."

Trần Nguyên lập tức ghen lời, nhìn nàng: "Ngươi, không biết nói đùa sao?"

Hồ Tĩnh không nói chuyện, chỉ dùng kiếm chuôi chọc Trần Nguyên một chút, Trần Nguyên lấy thanh bảo kiếm tới: "Móc ra sao, không có vấn đề, chỉ là, thanh kiếm này, ngươi cất kỹ trước, ta đi tiểu đã."

Nói xong, Trần Nguyên chạy đi, trên mặt Hồ Tĩnh đột nhiên nở nụ cười, tiếp theo lại mở miệng, nhìn thân ảnh Trần Nguyên biến mất trong bóng đêm, không khỏi có chút kỳ quái, nhỏ giọng hỏi: "Sao ta lại ưa thích hắc?"

Sau lưng, một thanh âm trả lời: "Đúng vậy, ngươi từng nói qua, ai có thể giúp ngươi báo thù, ngươi sẽ gả cho người đó, nhân phẩm, tuổi, tướng mạo thế nào cũng được."

Hồ Tĩnh mạnh mẽ quay đầu lại, trông thấy Bàn Hỉ nằm sấp ở tảng đá sau lưng nàng, Bàn Hỉ thấy nàng nhìn lại, cười một chút, nói: "Nhân phẩm Trần Thế Mỹ, tạm thời không nói, tính về tuổi, tướng mạo, đều rất xứng với ngươi, duy chỉ có khả năng giúp ngươi báo thù, cơ hồ không có, kỳ thật ta cảm thấy ngươi đi theo hắc là không tệ, so với đi bốn phía, tìm người giết Thái sư thì tốt hơn rất nhiều."

Hồ Tĩnh lạnh lùng nói: "Nhân phẩm Trần đại ca kém, cũng tốt hơn ngươi rất nhiều."

Bàn Hỉ gật đầu: "Ừm, ta thừa nhận, ta là người xấu, chỉ là, Bích Đào cô nương, nhân phẩm kém cõi nhất, không phải ta, là những Hàn Kỳ người kia, bọn hắc căn bản không có năng lực vận ngã Thái sư, chỉ lợi dụng ngươi mà thôi."

Khóe miệng Hồ Tĩnh nổi lên một tia cười lạnh: "Bàng lão tặc không còn nhiều thời gian rồi, hiện tại hắn đã mất đi quyền lợi, thời gian đầu rơi xuống đất cũng không xa."

Bàng Hỉ thở dài: "Có một số việc, người thật sự không biết, người có thể đi hỏi Trần huynh, được rồi, người có lẽ là không nên hỏi hắn, ta cho người biết một việc, lúc người ở khách điểm, Thái sư đã ra lệnh, bảo ta bất kể giá nào cũng phải giết người, người biết vì cái gì ta không động thủ không?"

Hồ Tĩnh cười nhạo nhìn Bàng Hỉ: "Đừng ở chỗ này lừa người, lúc ấy người không giết ta, là vì người không tìm thấy ta."

Bàng Hỉ lập tức tiếp lời: "Ngày đó người trốn tránh ngay tại Duyệt Lai khách điểm, khi người tỉnh lại, Bạch Ngọc Đường đánh nhau trên nóc nhà, khi đó, ta liền vào trong khách điểm, hơn nữa còn chuẩn bị động thủ."

Hồ Tĩnh sửng sốt một chút, hỏi: "Vậy vì sao người buông tha ta?"

Bàng Hỉ cười nói: "Không phải ta muốn bỏ qua người, là Triển Chiêu bức ta bỏ qua cho người, đây chính là nguyên nhân, phủ Thái sư chúng ta nhiều người như vậy, vì cái gì phải mời Gia Luật Niết Cô Lỗ kia đi giết người, bởi vì chúng ta không muốn đắc tội phủ Khai Phong."

Hồ Tĩnh nói không ra lời, cả người phảng phất như ngơ ngác.

Bàng Hỉ nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Đừng tưởng rằng bọn Hàn Kỳ giúp người, đám người bọn hắn, căn bản không làm được cái gì! Nếu như không phải có Bao đại nhân, người đã chết một trăm lần rồi! Thấp hươu còn có thể bái sai Phật, ta thật là phục người."

Những lời này rất chém đinh chặt sắt, Hồ Tĩnh đột nhiên hỏi: "Ta dựa vào cái gì mà tin tưởng người nói?"

Bàng Hỉ cười ha ha một tiếng: "Người trở về sẽ hiểu, Sài Dương lập tức gặp xui xẻo, ta cam đoan với người, đến lúc đó, bọn Hàn Kỳ và Âu Dương Tu căn bản không cứu được Sài Dương! Không phải là bọn hắn không cứu, là bọn hắn không cứu được, có lệnh bài miễn chết cũng không được! Chớ đừng nói chỉ là người."

Bàng Hỉ nói xong lời này, chậm rãi xoay người, nói: "Thái sư cho Bao đại nhân mất mũi, không phải chúng ta thật sự sợ hãi phủ Khai Phong, nếu như người lại náo loạn, sự tình sẽ vô cùng lớn."

Bàng Hỉ đi, Hồ Tĩnh một mình tựa ở trên tảng đá, phảng phất bỗng nhiên cả người mất đi khí lực, nàng không tin lời Bàng Hỉ nói, nhưng, mỗi một câu Bàng Hỉ nói, lại đều có vẻ vô cùng chính xác.

Đang trong lúc hoảng hốt, Trần Nguyên từ đằng xa chạy trở về, vừa thấy sắc mặt Hồ Tĩnh không đúng, lập tức hỏi: "Làm sao vậy? Không phải là ta không móc tìm ra cho người, nên người tức giận đấy chứ?"

Hồ Tĩnh treo lên một dáng tươi cười gượng ép: "Không việc gì, ta hơi mệt."

Trần Nguyên không nghi ngờ, nói: "À, vào trong lều ngủ đi, ta còn phải đi tìm Tiểu Văn có chút việc."

Hồ Tĩnh gật đầu: "Ừm, người cũng đi ngủ sớm một chút."

Thời điểm Trần Nguyên tìm được Dương Văn Quảng, Dương Văn Quảng cũng đang định đi tìm Trần Nguyên.

Hai người tìm một địa phương tương đối yên lặng, Dương Văn Quảng hỏi trước: "Chưởng quầy, người thật sự muốn ở chỗ này đánh một trận chiến?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không phải ta chuẩn bị đánh, mà là nếu như địch nhân đuổi theo, chúng ta phải đánh, tình huống Gia Luật Niết Cô Lỗ, người cũng thấy đấy, nếu không trị thương cho hắn, hắn sẽ chết, nếu như hắn chết, chúng ta căn bản không thể đi ra khỏi Liêu quốc."

Dương Văn Quảng gật đầu: "Như thế, những người truy đuổi hắn sẽ không bỏ qua chúng ta, nhất định phải diệt khẩu."

Trần Nguyên khẽ thở dài: "Người hiểu là tốt rồi, nếu như ta đoán không lầm, trên núi này nên có một suối nước nóng, suối nước nóng hấp thu nhiệt lực nham thạch nóng chảy của núi lửa đã tắt, lại chưa đựng vật chất khoáng! Có công hiệu thần kỳ đối với chữa thương, chúng ta phải đi thử một lần."

Dương Văn Quảng ngẩn ngơ nói: "Cái gì là núi lửa đã tắt và vật chất khoáng?"

Trần Nguyên biết rõ đã nói lỡ miệng, lập tức nói: "Sẽ giải thích sau cho người, việc cần bây giờ, là thương lượng ngừng đón trận chiến đấu tiếp theo như thế nào, Tiểu Hầu gia, nếu người lĩnh quân, người đi tới bờ sông này, sẽ làm cái gì?"

Dương Văn Quảng lập tức nói: "Chúng ta hoặc là đi men theo sông, hoặc là lên núi tránh né, nếu ta lĩnh quân, tất nhiên sẽ lên núi tìm tòi thoảng một tý, xem có cái gì hay không."

Trần Nguyên cười một tiếng âm hiểm: "Cho nên, chúng ta lại bố trí một cái bẫy rập cho bọn hắn."

Dương Văn Quảng cả kinh: "Chưởng quầy, lần này dùng bắn đá sẽ mất linh!"

Trần Nguyên gật đầu: "Ta biết rõ, lần này, chúng ta dựa vào dãy núi để bố trí, cụ thể, người xem rồi xử lý, địch nhân không nhất định đến, nhưng người nhất định phải làm tốt chuẩn bị, từ bờ sông nơi này, mãi cho đến trên núi, đều phải bố trí bẫy rập."

Hừng đông, Dương Văn Quảng bố trí chiến trường, mà Trần Nguyên và Bàng Hỉ công Gia Luật Niết Cô Lỗ trên lưng, theo phương hướng giọt nước kia chảy xuống, đi tìm suối nước nóng.

Coi như là Gia Luật Niết Cô Lỗ mạng lớn, không đến hai canh giờ, Trần Nguyên đã tìm được rồi, vừa để Gia Luật Niết Cô Lỗ xuống, Bàng Hỉ lại lấy vài vị thuốc chữa thương, đặt ở bên người Gia Luật Niết Cô Lỗ, đến chiều, rõ ràng đã tốt hơn một chút, đến tối đêm, Gia Luật Niết Cô Lỗ liền tỉnh lại.

Mặc dù chỉ thanh tỉnh ngắn ngủi, nhưng đủ để cho Trần Nguyên hưng phấn không thôi, chính mình lại cứu sống một người! Tính cả Hồ Tĩnh, đây là người thứ hai mình cứu sống.

Trở về mở phòng khám bệnh, chắc là không có vấn đề? Nam thì đưa tới ngâm suối nước nóng, nữ thì làm hô hấp nhân tạo.

Mà khi Gia Luật Niết Cô Lỗ tỉnh lại, một câu nói, đủ để chứng minh hắn thật sự tỉnh, lúc ấy hắn mở mắt ra, nhìn Trần Nguyên và Bàng Hỉ, cười một tiếng đau khổ, nói một câu: "Thật không nghĩ tới, nhị vị lại cứu ta."

114. Chương 114: Nữ Kỵ Sĩ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 114: Nữ kỵ sĩ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Vào lúc ban đêm, Trần Nguyên và Bàng Hỉ không xuống dưới núi, thẳng đến nửa đêm, Gia Luật Niết Cô Lỗ mới hoàn toàn thanh tỉnh, ba người ăn chút đồ, lúc này mới xuống núi.

Gia Luật Niết Cô Lỗ xuống núi xem xét, bọn tiểu nhị đang chế bè gỗ, những mã tặc kia cũng không còn thấy bóng dáng, ngạc nhiên hỏi: "Như thế nào? Các người vứt bỏ những mã tặc rồi?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng: "Chúng ta vì người, ở chỗ này đánh một trận chiến cùng bọn họ, giết mấy trăm mã tặc, các huynh đệ cũng tử thương rất nhiều, thế nào, có phải là rất cảm động hay không?"

Trên sông còn lưu lại dấu vết chiến đấu, một bãi ghềnh kia dính đầy máu tươi khô cạn đầy, có người bên Dương Văn Quảng đã xử lý xong phương tiện chuẩn bị chiến đấu, rảnh rồi, đều hướng Gia Luật Niết Cô Lỗ, kể về cuộc chiến đấu.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn sắc mặt mọi người một hồi, khẽ gật đầu, nói: "Tình nghĩa lần này của chư vị, tại hạ vô cùng cảm kích, nếu có thể bình an trở lại Yên kinh, sẽ tạ ơn chư vị nhiều hơn nữa."

Trần Nguyên cười nói: "Đừng quên ơn cứu mạng của ta."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Nhớ rõ, nhớ rõ."

Tuy mã tặc đã bị đánh lui, nhưng vì cứu Gia Luật Niết Cô Lỗ, Trần Nguyên làm chậm trễ thời gian một ngày một đêm, lúc này, mỗi một giây thời gian, đều là bảo vật đắt tiền, vô cùng xa hoa, một ngày một đêm lãng phí này, đã làm trong lòng Trần Nguyên có cảm giác bất an.

Phải nắm chặt thời gian, Trần Nguyên đã bảo bọn tiểu nhị đóng bè gỗ trước, lần này thật sự phải đi theo con sông.

Nếu đi bộ vào núi mà nói, tốc độ khẳng định rất chậm, mượn nhờ dòng sông hành tẩu, không riêng việc có thể đi nhanh hơn một ít, còn có thể tiết kiệm thể lực.

Thời điểm Trần Nguyên và Bàn Hỉ đi lên cứu Gia Luật Niết Cô Lỗ, bọn tiểu nhị đóng tốt hai mươi bè gỗ, cũng đủ để chở tất cả mọi người và ngựa, còn có thể mang theo một ít món ăn núi, cam đoan vài ngày sau không bị đói bụng.

Nước sông tại quán quanh qua núi, chọt trái chọt phải, tuy cực kỳ nguy hiểm, nhưng thực sự làm cho người ta vui vẻ thoải mái, hiện tại đã là đầu mùa đông, nhưng hai bờ sông, cỏ cây sum xuê, kỳ lạ nhất là dòng suối nhỏ chảy xuống từ trên núi cao, tại thế kỷ hai mươi mốt, quả quyết không thấy được cảnh sắc tuyệt vời này.

Càng đi vào trong núi, Trần Nguyên càng cảm thấy lạnh, bởi vì đoạn đường này đều bị địch nhân đuổi giết, sớm đã trạch hướng khỏi lộ tuyến ban đầu, bọn hắc, ngoại trừ xác định phương hướng đại khái ra, kỳ thật, đã không thể biết mình ở nơi nào.

Chỉ là, đánh cho địch nhân trọng thương, tâm tình rất hưng phấn, bọn tiểu nhị đều không nói gì thêm, trong lòng càng sợ viện trợ của địch nhân đuổi theo, vội vàng xuống nước, đợi đến địa phương khá xa, vứt bỏ thuyền lên bờ, đi xa hơn về phía bắc là được.

Thuận sông mà đi, chỉ thời gian nửa ngày, rõ ràng đã đi được hơn bảy mươi lý, không thể chậm hơn so với cưỡi ngựa bốn ba bao nhiêu.

Trước hoàng hôn, bè quẹo trái quẹo phải, đang tìm đến một sơn cốc gió lạnh thổi không vào được, để lập trại, mỗi người đều thay quần áo dày chống lạnh, cố gắng công tác, chuẩn bị tốt giường chiếu, thuận tiện để buổi tối sưởi ấm, còn có chút người chặt cây nhóm lửa, một số người đi tìm chút ít củ khô đến cho ngựa ăn.

Bàn Hỉ thay thuốc cho Gia Luật Niết Cô Lỗ một lần nữa, nói thật, Bàn Hỉ không phải là một đại phu hợp cách, vô luận là thủ pháp bôi thuốc, hay là phương thức băng bó, hẳn đều có vẻ rất nghiệp dư, chỉ là, Gia Luật Niết Cô Lỗ lại nguyện ý lại để cho Bàn Hỉ, cái tên đại phu nghiệp dư này trị thương cho hắn, bởi vì trên người Gia Luật Niết Cô Lỗ có mấy chỗ thịt thối, mỗi Bàn Hỉ dám hung ác, cắt bỏ thịt trên người hắn, rồi ném đi.

Hiện tại Gia Luật Niết Cô Lỗ muốn, chính là tính mạng, về phần thịt bị cắt rơi bao nhiêu, hẳn cũng không thêm để ý.

Lúc này, A Mộc Đại mang theo mấy tiểu nhị tương đối nhanh nhẹn vào rừng, bắt được một con lợn rừng, vài con dê rừng trở về, cái này lại làm cho mọi người rất là hưng phấn, Trần Nguyên lại càng thêm hơn, dựng sạp lên, bảo A Mộc giết rất nhiều lợn rừng dê rừng, buổi tối tự mình làm đồ nướng cho mọi người nhắm nháp.

Trần chương quý bày sạp đồ nướng, tuy hiện tại gia vị không được đầy đủ, nhưng Trần Nguyên có biện pháp, hắn rắc muối trên thịt, lại đem tỏi và gừng vào bát, trộn thành một đồng, đổ vào chút dấm chua, thịt nướng khét lẹt một ít, bắt đầu ăn, thực sự lại để cho mọi người khen không dứt miệng.

Mà ngay cả Gia Luật Niết Cô Lỗ, thường xuyên ăn thịt nướng, cũng phải giơ ngón tay cái lên với Trần Nguyên, tán dương tay nghề Trần Nguyên là thiên hạ đệ nhất, nếu có thể, thì tới hoàng cung Liêu quốc làm một đầu bếp cũng được.

Trần Nguyên nghe bọn hắc nói như vậy, không nhin được, nghĩ đến về sau, nếu mình khai mở tiệm bán đồ nướng trong quán rượu, sinh ý nhất định sẽ rất náo nhiệt!

Vừa nghĩ tới làm như thế nào để mua bán, tinh thần hắn lập tức tỉnh táo, tự mình nướng tốt cái đùi dê, đưa đến trước mặt A Mộc Đại, hỏi: "A Mộc Đại, nếm thử vị cái đùi xem sao?"

Khóe miệng A Mộc Đại toàn là dầu mỡ, vừa rồi hắn đã muốn ăn thêm một miếng nữa, nhưng thời điểm Trần Nguyên lấy thịt ra, A Mộc Đại liền vội vàng tiếp nhận, hung hăng cắn một cái, rồi nói: "Ăn ngon, thật sự cực kỳ dễ ăn! Huynh đệ chúng ta, trước kia ở bên ngoài, cũng nếm thử thịt nướng, chưa từng nghĩ tới, cái thịt nướng này còn có thể nướng ra hương vị ngon đến như vậy."

Nói tới chỗ này, hắn chợt nhớ tới hai vị huynh trưởng đã chết đi của mình, thần sắc lập tức có chút đau thương, Trần Nguyên chỉ là muốn để cho hắn nếm thử hương vị, lại không muốn khơi gợi lên chuyện thương tâm của hắn, thấy thần sắc hắn ngơ ngác, cũng không khỏi có chút buồn vô cớ, vỗ vỗ bả vai A Mộc Đại, nói: "Quá khứ đã qua thì cho nó qua đi, đợi một chuyến này kết thúc, trở về Đại Tống, ta muốn lập một quán, chuyên môn làm loại thịt nướng này cho người khác ăn, người nghĩ ý kiến ấy như thế nào?"

A Mộc Đại gật đầu nói: "Có thể, cam đoan có thể kiếm tiền."

Trong lòng Trần Nguyên lập tức quyết định chú ý, nói với A Mộc Đại: "Biện pháp môn nướng đồ ăn này, ta sẽ rút thời gian dạy cho người, rất đơn giản, chờ người học xong, liền làm đầu bếp cho ta, ta phân cổ phần công ty cho người, như thế nào?"

A Mộc Đại đỡ đầu nhìn Trần Nguyên: "Cái gì là cổ phần công ty?"

Trần Nguyên lập tức giải thích nói: "Nói cách khác, nếu như sinh ý tốt, ta buôn bán lời một trăm tiền, có người năm tiền, đã rõ chưa?"

A Mộc Đại gật đầu: "Người không phải muốn một bảo tiêu sao?"

Trần Nguyên cười hắc hắc: "Bảo tiêu, người cũng kiếm luôn, lúc khác lại làm đầu bếp kiếm tiền, dù sao ngày thường ta cũng không có nhiều cừu gia."

Một bên, Gia Luật Niết Cô Lỗ nghe được bọn hắn nói chuyện, lắc đầu, khẽ cười nói: "Trần huynh thật sự là biết buôn bán, nếu người làm cái sinh ý này ở Liêu quốc chúng ta, tại hạ cũng nhất định phải kiếm một cái.... cái gì cổ phần công ty kia!"

Những lời này lại nhắc nhở Trần Nguyên, đợi ngày sau có cơ hội, hoàn toàn có thể phát triển hình thức kinh doanh ở Liêu, ngầm lại, nếu như mình chế tạo một vương quốc buôn bán ở Tống triều, chính mình thành Bill Gates Tống triều, mỗi ngày không làm sự tình gì khác, chỉ để ý đến việc kiếm tiền, và hưởng thụ là được rồi, rất nhiều thoải mái!

Tương lai rất tốt đẹp, cho nên mình càng phải sống trở về hưởng thụ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Trần huynh, có thể cắt cho ta một miếng thịt nữa hay không?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Người thì không được, thương thế của người vừa mới đỡ, nếu ăn nữa, ta lại không tìm thấy suối nước nóng cho người tắm rửa."

Gia Luật Niết Cô Lỗ có chút thất vọng, chỉ là, hắn cũng không nói thêm gì, dù sao người trọng thương cũng phải kiếm chế ẩm thực, đạo lý này hắn cũng hiểu.

Trần Nguyên nhìn hắn, hỏi: "Cửu Vương Tử, chừng nào thì người tin tưởng ta thật sự đi buôn bán?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nở nụ cười: "Ở trong doanh địa đẳng kia, thời điểm người muốn giao ta cho những mã tặc kia, trong khoảnh khắc đó, ta hiểu được, sự tình gì ở trong mắt người, cũng đều là một chuyến mua bán, kể cả cái mạng này của ta, đều ở bên trong."

Hắn nói, Trần Nguyên có chút xấu hổ, liền cười cười, nói với Gia Luật Niết Cô Lỗ: "Hiện tại người yên tâm, nếu như mã tặc lại đến, ta tuyệt đối sẽ không giao người ra."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Ta biết rõ, đầu tiên, là người giao ta ra, mã tặc cũng sẽ không bỏ qua cho người, tiếp theo sao, chính là ở trong mắt Trần huynh, giá trị con người của tại hạ đã cao hơn một ít, đúng không?"

Trần Nguyên nhanh chóng gật đầu, nói: "Ừ! Cửu Vương Tử nói thực đúng, người cũng thích hợp làm người buôn bán!"

Mọi người nghe xong, liền nở nụ cười ha ha.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng mỉm cười, đợi mọi người ngừng cười, mới lên tiếng: "Trần huynh, nói thật, nếu như ngươi muốn trở thành quan, làm một phen công danh, tại hạ cam đoan, lần này, sau khi trở về, sẽ cho ngươi làm chức quan đáng kiêu ngạo tại Liêu quốc, sẽ là một đại quan! Ngày sau ta và ngươi đồng lòng, định có thể sáng chế một phen sự nghiệp to lớn! Để cho hậu nhân đều nhớ kỹ tên của chúng ta, đó mới là việc đàn ông nên làm."

Gia Luật Niết Cô Lỗ hiện tại thật sự rất dễ mất đến Trần Nguyên, đặc biệt là khi truy binh bị đánh lui, hấn càng là hy vọng có thể lôi kéo Trần Nguyên.

Trần Nguyên thở dài thật sâu, nói: "Có câu nói là, mỗi người có chí riêng, nếu Cửu Vương Tử để cho tại hạ cả ngày đứng ở cái trên quan trường kia, còn không bằng giết tại hạ đi. Người, sống cả đời này, chính là như vậy, có đôi khi chuyện tốt nhất cũng không phải thích hợp nhất, mà thích hợp nhất, thường thường cũng không phải tốt nhất, Cửu Vương Tử chọn cái nào?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ có chút thất thần: "Trần huynh nói lời này, so với một ít danh ngôn trong sách vở người Tống các ngươi kia, còn khiến người ta tỉnh ngộ nhiều hơn, tại hạ xin thụ giáo."

Trần Nguyên xem xét mọi nơi, hấn nói những lời này, xác thực làm mọi người rung động trong lòng, Bàng Hỉ, A Mộc Đại, Hồ Tĩnh, kể cả mấy tên tiểu nhị này nghe thấy, đều lâm vào trong trầm tư, trong lòng có một loại đau thương khó tả.

Trần Nguyên cúi đầu xuống, trong lòng thầm suy nghĩ, chính mình thật sự không phải là cố ý nói, chỉ vô tình nói ra thôi, các ngươi vịn lần không nên coi là thật.

Vừa lúc đó, bỗng nhiên nghe thấy mặt sông truyền đến một hồi thanh âm ầm ầm, một đội thuyền lớn ngừng lại tại địa phương bọn hấn vừa mới lên bờ, trên thuyền, lần lượt từng thân ảnh cường tráng nhảy xuống, đến trên bờ, những người này lập tức sắp xếp thành đội hình chỉnh tề, tằm chắn cất kỹ, trường thương giơ lên, đằng sau dất cung tên!

Mọi người thất kinh một hồi, Dương Văn Quảng lúc này cũng cầm thật chặt trường thương trong tay, bởi vì hấn đã nhìn ra, từ cách đối phương bày trận, nhóm nhân mã trước mắt này, là binh sĩ chân chính, được huấn luyện nghiêm chỉnh, tuyệt đối không phải những mã tặc kia có thể đánh đồng.

Trong lòng Trần Nguyên âm thầm trách tự trách mình chủ quan, phạm vào hai sai lầm trí mạng, lúc lên bờ không có thu bè gỗ lại, để cho đối phương rất dễ dàng tìm tới địa điểm chính mình ẩn thân. Hơn nữa, vì để ám sát một tý, hấn lựa chọn sơn cốc này, căn bản không có đường ra nào khác, hiện tại tốt rồi, muốn chạy đều không có chỗ để chạy.

Trần Nguyên nhỏ giọng hỏi tại bên tai Dương Văn Quảng: "Có thể đánh thắng không?"

Dương Văn Quảng không khách khí nói: "Đánh cái rắm à? Ngươi xem xem, khí thế người ta như thế kia, chúng ta căn bản không thể đánh!"

Trần Nguyên nhìn đối diện, xác thực khí thế những người kia rất mạnh, bọn tiểu nhị cạnh mình, chút ý chí chiến đấu hôm qua, khi đứng tại trước mặt trận hình dày đặc của đối phương, lập tức liền hồng mắt.

Trần Nguyên quay đầu lại nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ: "Cửu Vương Tử!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ đau khổ cười một tiếng: "Trần huynh, hiện tại ngươi lại muốn giao ta ra ngoài à?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Ta nộp ngươi, bọn hấn cũng sẽ không bỏ qua cho ta, không nên hiểu lầm, ta muốn đứng ra, hô thủ lĩnh địch nhân đi ra nói chuyện, sau đó Bàng huynh chuẩn bị sẵn sàng, Tiểu Văn, A Mộc Đại, các ngươi phối hợp với Bàng huynh, chúng ta nhìn xem có thể bắt giặc bắt vua trước hay không, đây là phương pháp xử lý cuối cùng rồi!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lại để cho một tiểu nhị dìu hấn dất đứng lên, nói: "Tốt, ta tới thử xem."

Trần Nguyên lúc này lại tỉnh táo đến kỳ lạ, chính hấn cũng không nghĩ tới, lặng lẽ gọi bọn người Bàng Hỉ đến, nói: "Chuẩn bị!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lách mình đi ra, hô: "Gia Luật Thư Bảo! Ngươi không phải muốn giết ta sao? Đi ra nói chuyện!"

Đối diện, đám binh sĩ kia thật sự mở ra một con đường, một con ngựa "lộc cộ" chạy ra, lập tức, thân ảnh một gã kỵ sĩ đã hiện ra trong mắt mọi người, Trần Nguyên thở dài ra một hơi, thời điểm đang muốn hô động thủ, kỵ sĩ kia bỗng nhiên phát ra một tiếng của nữ tử, la lên: "Cửu ca, là người sao?"

Trần Nguyên sững sờ, Gia Luật Niết Cô Lỗ vội vàng đè Bàn Hỉ bên người, đang muốn chuẩn bị bay ra lại, quát: "Đừng sợ! Người một nhà!"

Những lời nói này, làm cho tâm tình khấn trương của cả đội ngũ biến mất trong nháy mắt.

Lúc này Trần Nguyên mới phát hiện, tuy bây giờ là đầu mùa đông, nhưng y phục trên người mình đã ướt toàn bộ, trán định và dừng khí vừa rồi cũng đã không có bóng dáng, hắn đặt mộng ngồi dưới đất, căn bản vốn không muốn đứng lên nữa.

Phía trước, một đội nhân mã đến gần một chút, mọi người mới phát hiện, khôi giáp bọn hắn tươi sáng rõ nét, nguyên một đám kỵ sĩ, nhìn về phía trên, hình thể bưu hãn, từ trang bị và vũ khí của bọn hắn, có thể nhìn ra, những người này tuyệt đối là binh sĩ chính quy của Liêu quốc.

Một thành viên nữ tướng cầm đầu, tay cầm một cây một trượng trường, trên mặt có khăn trùm đầu màu xanh, không thấy rõ tướng mạo.

Hồ Tĩnh vội vàng nâng Trần Nguyên dậy: "Trần đại ca, người không sao chứ?"

Trần Nguyên lắc đầu, muốn đứng lên, lại làm như thế nào cũng không đứng vững thân thể, hắn khoát khoát tay, muốn nói cho Hồ Tĩnh chính mình không việc gì, ngực lại như có cái gì đó chần, một câu cũng nói không nên lời.

"Hắn không việc gì, cho hắn chút ít nước uống." Nói chuyện chính là nữ kỵ sĩ kia, sau khi Hồ Tĩnh nghe, lập tức cầm túi nước qua, đặt ở bên miệng Trần Nguyên, mấy ngụm nước trôi xuống dưới, loại cảm giác bế tắc trước ngực lập tức biến mất.

Trần Nguyên điều chỉnh hô hấp, cuối cùng cũng thoải mái.

"Cửu ca, người bị thương sao?" Nữ kỵ sĩ rất là quan tâm đối với thương thế của Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không sao, hỏi: "Làm sao người biết ta ở chỗ này?"

Nữ kỵ sĩ nhìn sắc mặt hắn, cuối cùng cười nói: "Không việc gì là tốt rồi, là phụ hoàng bảo ta tới đón người, hắn biết rõ Gia Luật Nhân Trước sẽ gây bất lợi với người, liền bảo ta mang theo vệ đội chạy đến. Trên đường, một chi thương đội bị ta bắt gặp được, bọn hắn nói cho ta biết, người cùng một số người đào tẩu dọc theo sông, ta liền đuổi theo dọc con sông, may mà tìm thấy các người."

115. Chương 115: Ở Lại

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 115: Ở lại

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nàng nói tới chỗ này, lấy khăn trùm đầu trên đầu mình xuống, một bộ tóc đen nhánh như gỗ mun rơi xuống, bó đuốc chiếu rơi trên gương mặt của nàng, Trần Nguyên trông thấy, là một gương mặt trái xoan kiều mỹ, bộ dạng mười sáu mười bảy tuổi, hai con mắt kia vô cùng sâu sắc, chớp động một cái, liền hiện lên linh tính, thần sắc sáng khoái, biểu hiện ra hết vẻ đẹp hào phóng của nữ tử Bắc quốc.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Đây là vài vị bằng hữu của ta, nhận thức trên đường đi, nếu như không có bọn hắn hỗ trợ, ta đã sớm chết lâu rồi."

Nói đến đây, còn chuyên môn xoay đầu lại giới thiệu với Trần Nguyên: "Trần huynh, vị này chính là hoàng muội của ta, cũng đương kim Công Chúa Liêu quốc."

Trần Nguyên thoáng một tý đã nhảy lên khỏi mặt đất, vừa đứng dậy, đã chạy vài bước đi lên, hưng phấn vươn hai tay ra: "À? Công Chúa? Hạnh ngộ hạnh ngộ!"

Trần Nguyên vừa mới đi gần vào Công Chúa kia chút ít, hai thanh trường thương bỗng nhiên từ bên cạnh duỗi tới, ngăn cản con đường phía trước của hắn, hai tên gia hỏa cao lớn vạm vỡ, ánh mắt hung dữ theo dõi hắn, cái thần sắc kia nói rất rõ ràng, nếu như Trần Nguyên một bước xa hơn một bước về phía trước, bọn hắn liền lập tức động thủ giết người.

Trần Nguyên bị hai này trường thương làm cho búng tỉnh, lúc này mới nhớ tới, lễ nghi chào hỏi của mình phảng phất vượt mức quy định một ít, lập tức ho khan một tiếng, thu hồi bộ dạng sói nhìn thấy dê trên mặt, gập người chín mươi độ, rất lịch sự, nói: "Tiểu nhân Trần Thế Mỹ, bái kiến Công Chúa!"

Hiển nhiên, cử động vừa rồi của Trần Nguyên, đã làm cho Công Chúa này rất là hèn mọn đối với hắn, cho nên Công Chúa không để ý tới hắn, trực tiếp đi đến bên người Gia Luật Niết Cô Lỗ, nói: "Cửu ca, hôm trước ta thu được tin tức trong quân doanh, nói người ở Văn Cùng, hợp mưu cùng quân Tống, hại chết ba nghìn binh mã thủ hạ của Tiêu Viên Khâu, có việc này không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Đúng, nếu như ta không làm như vậy, hiện tại ta đã chết rồi."

Thanh âm Công Chúa lại mang một ít bất an, nói: "Thực là như thế, chỉ sợ khi trở về sẽ có chút phiền phức."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười ha ha một tiếng, nói: "Đi về có chút phiền phức, so với không thể quay về, vẫn tốt hơn nhiều, người yên tâm, ta có biện pháp giải quyết."

Công Chúa gật đầu: "Khi ta tới, bọn Gia Luật Nhân Trước đã muốn bức bách phụ hoàng lập Hồng Cơ làm thái tử."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lạnh lùng nói: "Không nên gấp, đúng rồi, bọn hắn muốn lập Hồng Cơ làm thái tử, hoàng bá phụ là nói như thế nào? Hồng Cơ nói như thế nào?"

Công Chúa lắc đầu: "Phụ hoàng không đồng ý, Hồng Cơ không được, Hồng Cơ nghe nói những người kia muốn lập hắn làm thái tử, liền bị hù dọa, trốn trong cung mấy tháng không dám ra ngoài."

Gia Luật Niết Cô Lỗ thở dài: "Hắn quá nhu nhược rồi, thực sự là không nghĩ tới, hoàng bá phụ cả đời uy vũ, Hồng Cơ rõ ràng lại không có khí khái đàn ông như vậy."

Công Chúa kia nở nụ cười, nói: "Nếu đệ đệ của ta có khí khái đàn ông, phụ hoàng làm sao lại để cho người đến ngồi giang sơn?"

Những lời này nói ra ý nghĩ trong lòng Gia Luật Niết Cô Lỗ, nhất thời không tìm thấy phương pháp trả lời, ngược lại, Công Chúa kia tự nhiên hào phóng nói: "Cửu ca, chúng ta đều là người một nhà, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, người đối với ta và Hồng Cơ, cũng một mực chiều cố, ta tin tưởng, khi người trở thành hoàng thượng, cũng sẽ không làm chúng ta thất vọng."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức gật đầu, nói: "Hoàng bá phụ tín nhiệm đối với ta như thế, hoàng muội đối với ta, cũng là toàn lực ủng hộ, nếu ta quên những việc này, còn có mặt mũi nào đứng trong thiên địa này nữa? Người yên tâm, ta lên làm hoàng thượng, các người muốn cái gì, cứ nói ra là được!"

Thần sắc Công Chúa kia lại có chút hoảng hốt, nói: "Cửu ca, người chiều cố tốt Hồng Cơ là được rồi, ta có khả năng phải đi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn nàng, hỏi: "À? Tại sao lại nói như thế?"

Khóe miệng Công Chúa nổi lên một tia bi thương, ngoài miệng lại vui vẻ nói: "Người Đẳng Hạng phái sứ giả đến đàm phán cùng phụ hoàng, phụ hoàng vì tranh thủ thời gian cải cách cho Đại Liêu, cũng để cho Đại Tống và người Đẳng Hạng đánh nhau, đã đáp ứng để ta gả cho Lý Nguyên Hạo. Đợi lúc đàm phán kết thúc, ta sẽ cùng theo người Đẳng Hạng đi Tây Hạ, khả năng về sau sẽ không thấy được Cửu ca nữa."

Trong lúc đó, ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ bỗng nhiên biến thành dị thường đáng sợ, gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Công Chúa, thời gian thật dài mới khôi phục lại bình thường.

Trần Nguyên nghe nói như thế, không khỏi rất là tiếc hận, tại trong tưởng tượng của hắn, Lý Nguyên Hạo, cái loại người dựa vào võ công để đánh được một mảnh giang sơn này, phần lớn đều là dạng vũ phu, vừa nghĩ tới vị xinh đẹp Công Chúa trước mắt này, lại bị cái loại nam nhân dã thú kia đặt dưới thân thể, lập tức có chút không cam lòng.

Nữ nhân xinh đẹp như vậy, nên để chính mình đè xuống giường mới phù hợp!

"Khục khục!" Sau lưng có một hồi tiếng ho khan cố ý truyền đến, Trần Nguyên nhìn lại, sắc mặt Hồ Tĩnh đã rất bất thiện.

Trần Nguyên không để ý tới nàng, trong suy nghĩ của Trần Nguyên, một cây đại thụ, cho dù râm mát nhiều hơn nữa, lại há có thể vì một cây mà buông tha cho cả rừng rậm?

Hơn nữa, người nhìn Dịch Thanh, không để ta nhìn Công Chúa sao?

"Khục khục!" Thanh âm lại lớn hơn một ít, Trần Nguyên ngẫm lại, có lẽ là trở về an ủi thoáng một tý thì tốt hơn, vì vậy, trong chớp mắt liền chạy về hướng Hồ Tĩnh: "Như thế nào? Không thoải mái ở đâu sao?"

Sắc mặt Hồ Tĩnh rất khó coi, giống như Trần Nguyên trong quân doanh Văn Cùng ngày đó, mở miệng nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi thật sự không đứng lên nổi nữa rồi, người ta vừa mới tháo khăn trùm đầu ra, ngươi đã chạy tới nhanh hơn cả ta?"

Trần Nguyên ngượng ngùng cười nói: "Chào hỏi thôi, dù sao đây cũng là lễ phép tối thiểu nhất."

Hồ Tĩnh cười lạnh một tiếng: "Sao ta không thấy Bàng Hỉ đi lễ phép cùng bọn họ vậy?"

Trần Nguyên cố ý giả trang ra một bộ dạng có chút tức giận, nói: "Người không cần phải cố tình gây sự, được không? Ta là chương quỳ, ta không đi, lại để cho Bàng Hỉ đi? Tốt rồi, người ta là Công Chúa, lập tức liền phải gả cho cái tên Lý Nguyên Hạo kia rồi, cho dù là ta có ý kiến, cũng chỉ là có thể dùng hai mắt thưởng thức mà thôi, không nên tức giận."

Hồ Tĩnh tưởng tượng, cũng đúng, trong lòng lập tức bình tĩnh hơn một chút.

Mà bên kia, Gia Luật Niết Cô Lỗ lại lặng lẽ dùng một ngón tay, chỉ về phía Trần Nguyên, nói với Công Chúa kia: "Người này tài trí cực tốt, nếu như có thể để cho ta sử dụng, không lo đại sự không thành, hoàng muội trên đường nên khách khí đối với hắn một chút."

Công Chúa kia nhìn Trần Nguyên, cũng nhỏ giọng nói: "Cửu ca vừa ý hắn, liền hạ lệnh lại bảo hắn giúp người là được."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười một tiếng: "Nào có dễ dàng như vậy? Ta cho người biết, hoàng muội à, phạm là người van cầu làm quan, đều là người tài trí bình thường. Mà một ít người chân chính có thể dùng, bọn hắn không quan tâm có làm quan hay không, cho nên, chúng ta phải nghĩ ra biện pháp, tìm thứ bọn hắn muốn, mới có thể được người trợ giúp."

Công Chúa khẽ cười, nói: "Khó trách phụ hoàng coi trọng hoàng huynh như thế, tiểu muội thụ giáo."

Nói tới chỗ này, Gia Luật Niết Cô Lỗ bỗng nhiên phóng đại thanh âm, nói: "Trần huynh, sao lại chạy đi rồi? Chúng ta còn có một ít chuyện, muốn thương lượng cùng ngươi."

Trần Nguyên tay vỗ vỗ Hồ Tĩnh, nói: "Ta đi qua đó một tý, không cho phép làm náo loạn, có nghe hay không?"

Hồ Tĩnh rất không cam lòng mà gật đầu.

Trần Nguyên chạy tới chỗ Gia Luật Niết Cô Lỗ, nói: "Ta nghĩ, chắc các người muốn nói gì chuyện cơ mật, bởi vậy ta mới tránh đi một lúc."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhẹ nhàng cười một tiếng: "Trần huynh, nghe một chút cũng không ngại, cái này tại Đại Liêu, là sự tình mọi người đều biết, không thể mang đến phiền toái cho người."

Muốn nói không hiểu kỳ, đó là giả dối, hơn nữa, biết nhiều hơn một ít về sự tình Liêu quốc, đối với nhiệm vụ mình đi một chuyến này, có thể hoàn thành hay không, rất có trợ giúp, nói không chừng, lợi dụng tốt vài cái tin tức, sự tình sẽ biến thành rất đơn giản.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Đại Liêu ta hiện tại đã tiến vào một thời khắc mấu chốt, hoàng bá phụ gắng đạt tới cảnh giới thống trị mới, học tập Tống triều, cải tiến triều chính và kinh tế của chúng ta, đây là cử chỉ sáng suốt, chỉ có Gia Luật Nhân Trước, những hạng người mục nát kia, còn lấy cái gì vàng chịu di huấn tổ tiên, hi vọng chúng ta tiếp tục trải qua cuộc sống thời gian trước kia."

Trần Nguyên lúc này nói: "Các đời biến pháp, đều là dùng máu tươi mở đường, muốn biến pháp, phải đấu với đám người cổ hủ, đấu tranh tất nhiên rất tàn khốc."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu nói: "Ừm, Trần huynh nói rất đúng, ta trở về một chuyến, hoàng bá phụ liền chuẩn bị ngã bài cùng những người kia rồi, nghĩ đến đây, theo như lời Trần huynh, sẽ có người phải chảy máu."

Công Chúa kia lúc này mới liếc nhìn Trần Nguyên, sau đó nói: "Kỳ thật, một tháng trước kia, phụ hoàng đã muốn làm ra ám chỉ, hấn ban xuống lệnh thông hôn, cho phép người Khiết Đan kết hôn cùng người Hán, con cái sinh ra sau kết hôn, thuộc về con dân Khiết Đan, dòng họ chúng ta, cũng không tiếp tục đơn thuần chọn dùng họ Tiêu, cùng Gia Luật tổ tiên lưu lại, nhưng bọn Gia Luật Nhân Trước bằng mặt không bằng lòng, đối kháng lại chỉ lệnh của phụ hoàng."

Theo tin tức trong lúc bọn hấn nói chuyện với nhau, Trần Nguyên biết một kiện chuyện rất trọng yếu, triều đình Liêu quốc tranh đấu, so với việc Tống triều tranh đấu mà nói, không hề kém hơn một chút nào, ngược lại, còn càng kịch liệt hơn một ít, bởi vì hoàng thượng bọn họ cũng đã bị cuốn vào trong đó.

Sứ giả người Đảng Hạng đã đến Yên kinh chưa, bọn Tống Kỳ đã tới chưa?

Cái này, Trần Nguyên không biết, Công Chúa cũng không biết, ít nhất, lúc nàng rời khỏi, sứ giả Tống triều còn chưa tới.

Từ điểm này, đó có thể thấy được, tại trên mặt công tác tình báo, chút ít chính nhân quân tử dùng Hạ Tung cầm đầu kia, xa xa không bằng Lữ Di Giản, một tiểu nhân như vậy điều khiển.

Kỳ thật, ngoại giao cũng là một chiến trường, tại đây, độ sức ở bên trong sân, Tống triều đã thua ở hàng tiền đạo.

Mà mình, rốt cuộc có thể hoàn thành nhiệm vụ Lữ Di Giản giao cho hay không?

Trần Nguyên cũng không biết, nhưng hiện tại, hấn rất rõ ràng, còn có một đám mã tặc đang truy tìm hành tung của mình, có thể còn sống đi đến Yên kinh hay không, đều là vấn đề.

Đương nhiên, Công Chúa mang theo những tình nhuệ Liêu quốc này xuất hiện, lại làm cho trong tay bọn họ có chút một ít thể đánh bạc mới, có thể tiếp tục chơi trò chơi này.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Trần Nguyên hỏi: "Trần huynh, người cảm thấy hoàng thượng chúng ta cải cách như thế nào?"

Đây là cách làm noi theo Ngụy Văn đế, đối với dân tộc thiểu số xâm lấn Hán tộc mà nói, xác thực là một con đường tương đối phù hợp, hướng chỉ những người Tống phản kháng tương đối kiên quyết kia, đã bị người Liêu quốc giết không sai biệt lắm.

Trần Nguyên gật đầu nói: "Xác thực rất anh minh, nếu như thành công, cục diện Liêu quốc sẽ lập tức đổi mới, chỉ là, Cửu Vương Tử, hiện tại chúng ta gặp phải cục diện còn nguy hiểm hơn, người có thể trở về hoàn thành sự nghiệp của người hay không, ta có thể làm thành mua bán của ta hay không, quả thực còn chưa thể nói chính xác, ta nghĩ, chúng ta nên ngấm lại, xem nên ứng phó trước mắt khó khăn như thế nào, mới là cần thiết."

Gia Luật Niết Cô Lỗ rất đồng ý, nói: "Ừm, Trần huynh nói rất đúng, hoàng muội, người và Trần huynh phải hợp tác mật thiết, hiện tại, chỉ có chúng ta đồng tâm hiệp lực, mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn."

Ánh mắt Công Chúa kia lần đầu tiên chăm chú nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên phát hiện ánh mắt của nàng rất mê người, có một tia kiên định, một tia kiên cường, còn có vẻ ôn nhu của nữ tử, ở trong ôn nhu đáng kia, Trần Nguyên lại đọc được một cảm giác bi thương.

Công Chúa nhảy lên trên ngựa, nói: "Trần Thế Mỹ, người nói ngày mai chúng ta nên đi chạy đi đâu mới có thể bỏ qua truy binh?"

Trần Nguyên vừa nghe nàng hỏi, vội vàng ngừng tâm thần, nói: "Công Chúa, xin hỏi người dẫn theo bao nhiêu binh mã đến?"

Công Chúa khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nói: "500, còn có ba nghìn người ở gần chỗ này, bọn họ ở địa phương hai trăm dặm về hướng bắc, đang chờ chúng ta."

Gia Luật Niết Cô Lỗ bổ sung một câu: "Chỉ cần tụ hợp cùng ba nghìn người kia, chúng ta liền an toàn."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút: "Chúng ta theo dòng sông, đi ngược lại, trở về chỗ cũ."

Gia Luật Niết Cô Lỗ và Công Chúa đồng thời kinh ngạc nói: "Cái gì?"

Trần Nguyên nói: "Vốn ta chỉ có hơn một trăm tiểu nhị, không đi không được, nhưng hiện tại Công Chúa dẫn theo 500 tinh binh này, so với nghĩ biện pháp đi như thế nào, không bằng trở về, tìm nơi thích hợp, lại đánh lén bọn hắc. Nếu như chúng ta tiếp tục chạy, bọn hắc sẽ phát hiện hành tung của chúng ta, hơn nữa rất dễ dàng có thể nhìn ra, chúng ta có nhiều hơn 500 người. Nhưng, nếu chúng ta ở chỗ này đánh một hồi cùng bọn họ, 500 người này chính là kì binh bọn họ căn bản không nghĩ đến."

Công Chúa kia suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Đúng, như vậy ta còn có thể lựa chọn chiến trường, lựa chọn thời cơ, có thể thông dong bố trí, so với để cho đối phương đuổi theo, vội vàng nghênh chiến thì tốt hơn."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng khẽ gật đầu, nói: "Tốt! Trần huynh, kỳ thật, ta cảm thấy, nếu như muốn đánh, địa thế của nơi này cực kỳ không tệ! Chỉ cần chúng ta phong tỏa đường sông, sơn cốc này là địa phương duy nhất để đối phương dung thân, hơn nữa lại còn không đường tiến lùi."

Trần Nguyên nghe bọn hắc nói như vậy, quay đầu lại, vụng trộm liếc nhìn Dương Văn Quảng, lúc này, Dương Văn Quảng đã cầm một thanh đao lên, đứng ở bên cạnh Bàn Hỉ.

Thấy ánh mắt Trần Nguyên nhìn tới, lập tức nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo cái chỗ này hoàn toàn có thể phục kích địch.

Chiến tranh, Trần Nguyên không đánh được, hắc chỉ phụ trách nghĩ biện pháp, vừa rồi nghĩ tới biện pháp thoát khỏi truy binh, bây giờ còn nghĩ ra biện pháp cắt đứt dòng sông.

Phương án đã ấn định xuống dưới, chi tiết, tỉ mỉ cụ thể do bọn người Trần Nguyên thương nghị, ngày thứ hai, sáng sớm, mọi người bắt đầu bố trí chiến trường.

Phương pháp cắt đứt dòng sông của Trần Nguyên rất đơn giản, chính là đóng cọc gỗ xuống, nước sông này chảy qua trong sơn cốc, nước chảy rất nhanh, cho dù đóng cọc gỗ rõ ràng một ít, địch nhân cũng không cách nào né tránh.

500 binh sĩ Liêu quốc của Công Chúa chia làm hai đội, một đội ba trăm người, nấp trong núi non trùng điệp đối diện sơn cốc, tay cầm cung cung, chỉ đợi địch nhân rơi xuống nước, liền từ phía trên bắn chết, đuổi địch nhân vào trong sơn cốc.

Mà hai trăm người còn lại, chính là mai phục tại hai bên núi cửa vào sơn cốc, cầm trong tay trường thương và đoản cung, phối hợp với bọn tiểu nhị bên Trần Nguyên, tiêu diệt địch nhân trốn vào trong cốc.

Trong sơn cốc, củi khô và vật nhóm lửa che kín mọi nơi, một khi những mã tặc kia tiến đến, chỉ cần ném mấy cái bó đuốc xuống, bọn hắc đã không còn chỗ nào có thể trốn.

Tất cả bố trí thỏa đáng, Trần Nguyên và Bàn Hỉ mang theo bọn tiểu nhị mai phục trên núi, trong tay của bọn hắc cũng có vài cây cung mũi tên, là vài ngày trước thu được trong tay mã tặc, đây là một cái lợi của việc đánh thắng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, lần này Trần Nguyên cũng không khẩn trương, nằm sấp cùng một chỗ với Hồ Tĩnh, rõ ràng còn có tâm tư vụng trộm liếc mắt đưa tình, bởi vậy cũng không thấy thời gian trôi qua chậm.

Những tiểu nhị kia cũng giống như vậy, bọn họ trong lúc đó còn trêu chọc nhau, không còn khẩn trương như lần đầu tiên chiến đấu.

Ở phía trong sắc trời chiều, bỗng nhiên, một tiếng còi vang lên, truyền đến từ bờ bên kia, thần kinh tất cả mọi người, tại thời khắc này, lập tức căng thẳng, một đội mã tặc cưỡi bè gỗ, đi ra từ một khu rừng rậm, từ thượng du rẽ vào con sông, đội ngũ menh mông cuộn cuộn, chừng 2000 người.

116. Chương 116: Mùi Thịt Nướng

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 116: Mùi thịt nướng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trên mặt bè trúc đầu tiên, có một người trẻ tuổi mặc tơ lụa, đứng ở trước bè trúc, nhìn về phía trên, rất không hài hòa so với những mã tặc kia.

Gia Luật Niết Cô Lỗ trông thấy người nọ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Gia Luật Thư Bảo!"

Trần Nguyên nhìn hắn: "Hắn chính là Gia Luật Thư Bảo?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Đúng vậy, chính là hắn, lần này coi như hắn xui xẻo, rõ ràng dám đứng ở trên mặt bè gỗ thứ nhất!"

Trần Nguyên cười hắc hắc: "Đúng vậy, nếu có thể bắt sống hắn, người có thể đem giết hắn giải tức giận hay không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười âm hiểm, hỏi: "Người nói thử xem?"

Hai người đang nói chuyện, Gia Luật Thư Bảo kia đã phát hiện cọc gỗ phía trước, chỉ thấy bè trúc hỗn loạn một hồi, người với người, lách vào cùng một chỗ, lộ ra đã loạn hết cả lên.

Tiến không được, lùi không xong.

Rất nhanh, cái bè gỗ kia đâm vào cọc gỗ dưới mặt sông, mã tặc trên mặt ào ào rơi xuống nước, bè gỗ cũng vỡ vụn ra, chỉ là, tên Gia Luật Thư Bảo kia lại phản ứng rất nhanh, rõ ràng kịp thời nhảy lên trên mặt bè gỗ khác, tránh thoát kiếp nạn đầu tiên.

Trong lòng Trần Nguyên rất hưng phấn, lén nhìn hai mắt Dương Văn Quảng, thấy hắn ở phía trong tình thế khẩn trương như thế này, vẫn rất bình tĩnh tỉnh táo, trong lòng thầm khen ngợi không thôi.

Dưới con sông kia, bè trúc rẽ tới càng ngày càng nhiều, phía trước đâm vào cọc gỗ trên mặt sông, đằng sau đụng vào bè gỗ phía trước, cả mặt sông giống như đang làm sủi cỏ, thanh âm "phù phù, phù phù" vang lên không dứt bên tai.

Thật vất vả không chế được bè gỗ đằng sau, thời điểm những mã tặc kia mới vừa buông lỏng một hơi, bỗng nhiên, từ trên vách đá, từng cái cường cung duỗi ra, rõ ràng đang nhắm thẳng xuống, bắn vào trên đầu những mã tặc này.

Lúc này, mã tặc còn chưa thoát khỏi tâm tình kinh hoàng vừa rồi, tên vừa đến, lập tức dả kích trầm trọng, làm cho bọn họ không còn đội hình, vô cùng hỗn loạn.

Ba trăm tên Liêu binh kia là vệ đội của Công Chúa, thân mình chính là tinh nhuệ Liêu quốc, hơn ba trăm người bắn từ trên cao xuống, chiếm hết địa lợi, cơ hồ mỗi một mũi tên đều có thể bắn chết một gã địch nhân, trong khoảnh khắc, bắn cho đối phương người ngã ngựa đổ, thương vong hơn phân nửa.

Gia Luật Thư Bảo kia bị đánh đến hồn phi phách tán, hốt hoảng cài tên bắn trả, nhưng bọn hắn căn bản không thể bắn đến chỗ vệ đội Công Chúa.

Mã tặc tránh cũng không thể tránh, ào ào trúng tên, máu tươi nhuộm đỏ bè gỗ và nước sông.

Trong lòng Gia Luật Thư Bảo rất là ảo não, lui về là không thể nào, mắt thấy thấy bên cạnh có một tòa sơn cốc trống trơn, tuy biết rõ đối phương sẽ thiết lập mai phục ở trong sơn cốc, lại cũng chỉ có thể đi vào đó.

Đồng thời, mũi tên trên vách núi kia bắn xuống lại càng mãnh liệt hơn, phảng phất như là đang thúc giục Gia Luật Thư Bảo tiến vào sơn cốc, hơn nữa, những cung tiễn thủ kia cũng phát hiện thân phận Gia Luật Thư Bảo, càng ngày càng nhiều mũi tên bắt đầu đặc biệt chiếu cố hắn.

Mặc dù mã tặc giơ cao lá chắn lên, nhưng không ngăn cản được trăm cái cung nỏ phát ra cùng một lúc, không những thế, kinh lực mũi tên vô cùng cường đại, nguyên một đám ào ào ngã xuống.

Gia Luật Niết Cô Lỗ thấy nguyên một đám hộ vệ bên người ngã xuống, tình thế không đúng, điên cuồng gào thét một tiếng, xoay người nhảy vào trong nước, trốn phía dưới bè gỗ, như vậy cung tiễn xác thực vô pháp tổn thương hắn, đám mã tặc xem xét, học theo, ào ào nhảy vào trong nước.

Kinh tiễn bắn thẳng vào nước, máu tươi không ngừng trôi lên, sau đó là thi thể trôi lên mặt nước, tình cảnh cực kỳ tàn khốc.

Không phải người chết chính là ta vong, cho tới bây giờ, vẫn là luật trên chiến trường.

Những mã tặc may mắn còn sống sót kia nhảy lên, đứng vững trên bè gỗ, vọt về hướng sơn cốc kia, bọn hắn cho rằng, chỉ cần thoát khỏi mặt sông, liền có thể tìm được sinh cơ, thật tình không biết, bước chân hiện tại của bọn hắn, đang từ từ vượt qua biên giới địa ngục, xuống địa ngục.

Lũ mã tặc vừa mới thở dài một hơi, bỗng nhiên trông thấy hai bên sơn cốc lờ ra rất nhiều bó đuốc, Trần Nguyên lần này lại làm anh hùng rồi, là người thứ nhất đứng ra, mặt cúi xuống, cười lớn một tiếng, nói: "Gia Luật Thư Bảo! Người truy đuổi phía sau chúng ta vài ngày, hôm nay ta cho người ảm áp!"

Nói xong, mạnh mẽ quăng cây đuốc trong tay về hướng phía dưới, bọn tiểu nhị cũng quăng bó đuốc theo, củi khô sớm đã bố trí trong sơn cốc, lập tức bị đốt lên.

Những mã tặc kia, trong khoảnh khắc đã rơi vào một biển lửa.

Lối vào, một ít mã tặc còn muốn chạy trốn, lại bị hai trăm Liêu binh thủ ở đó bắn chết.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, hơn hai ngàn mã tặc, đội hình tan rã, còn lại chút ít mã tặc vẫn còn ở trong sông, thấy tình huống không đúng, lập tức quay đầu chạy đi, cũng không để ý đồng bọn chết hay sống.

Những người đi chậm, lập tức bị Liêu binh chặn cửa, nhốt trong sơn cốc, giãy dụa trong biển lửa.

Trần Nguyên đứng dưới chân núi, cái gì thậm chí đã có thể nghĩ thấy được hương vị thịt người bị nướng chín, hắn đột nhiên cảm giác được, mùi vị kia có chút giống với hương vị thịt nướng của mình làm.

Vừa mới nghĩ tới đây, chỉ cảm thấy trong dạ dày cuộn cuộn một hồi, muốn nhin, nhưng không nhin được, một đồng nước lũ vọt ra khỏi cổ họng.

Hồ Tĩnh vội vàng chạy đến, nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng hắn, hỏi: "Làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Một bên, Gia Luật Niết Cô Lỗ cười ha ha một tiếng, nói: "Ta dám khẳng định, trước đó, lần thứ nhất chiến tranh, khẳng định Trần huynh không đánh, nếu như đã giết người, hiện tại liền không sao cả."

Trần Nguyên nôn ra thật khó chịu, nôn xong lại nhẹ nhàng khoát tay, nói: "Không phải, chỉ là mùi vị kia, có chút giống thịt ta vừa nướng."

Tiếng nói vừa mới nói xong, bỗng nhiên cảm giác tay Hồ Tĩnh ở sau lưng mạnh mẽ xiết chặt, sau đó phát ra một tiếng: "Oa!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ kia cũng nghĩ đến thứ đó, đột nhiên yết hầu bắt đầu khởi động, sau một lát, mạnh mẽ ngồi xuống, đầu nghiêng sang một bên: "Oa!"

Đợi cho thể lửa ít đi một chút, phía dưới còn có mã còn sống, tình huống này, một lần nữa nói rõ một đạo lý, dục vọng muốn sống của con người, thường thường có thể chiến thắng một ít thiên tai, nhìn về phía trên không có khả năng chiến thắng, đây cũng là nguyên nhân nhân loại có thể làm chúa tể địa cầu.

Chỉ là, những người này không đáng được ăn mừng, bởi vì địch nhân lớn nhất của nhân loại, không phải thiên nhiên hay các loại tai nạn, mà là nhân loại.

Lối vào sơn cốc, ba trăm Liêu binh Công Chúa mang theo, từ trên núi đối diện đến, đã đợi rất lâu, thể lửa ít một chút, bọn hắn lập tức vọt lên, những mã tặc may mắn còn sống sót trong hỏa hoạn kia, toàn bộ đều bị giết chết.

Trần Nguyên cũng mang theo bọn tiểu nhị gia nhập một trường giết chóc này.

Lúc ba trăm Liêu binh xông vào, hai trăm Liêu binh trên núi cũng hò hét vọt xuống dưới.

Trần Nguyên, còn có những tiểu nhị bên cạnh hắn, căn bản không kịp suy nghĩ, có nên tự tay giết chết những người đáng thương, hiện tại đang muốn cầu một con đường sống trước mắt này hay không.

Cái loại tiếng kêu giết này, làm đầy lòng bọn hắn có một loại xúc động chém giết, sau đó, liền đi xuống.

Trần Nguyên cũng lớn tiếng gọi, phảng phất hét to lên có thể giải quyết chút ít áp lực, sợ hãi, hưng phấn trong lòng mình, còn có một chút tội lỗi thì thể đối phương mang đến cho hắn kia.

Kỳ thật, đại đa số người cũng chỉ là reo hò thoáng một tý, thủ pháp giết người của Liêu binh, so sánh với bọn tiểu nhị, muốn chuyên nghiệp hơn rất nhiều, chờ thời điểm bọn hắn xuống dưới, trên cơ bản đã bị giết sạch rồi.

Tiếng kêu thảm thiết đình chỉ, lại làm cho lý tính Trần Nguyên quay về một ít, nhìn thì thể những mã tặc kia, bởi vì chủ ý của hắn, mà bị giết chết trong sơn cốc này, trong lòng có một sự bất an thoáng qua, nhưng nếu như những mã tặc lại tới một lần nữa, hắn vẫn phải làm như vậy, không có gì quan trọng hơn so với việc mình còn sống.

117. Chương 117: Vào Yên Kinh

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 117: Vào Yên Kinh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Gia Luật Niết Cô Lỗ hiển nhiên đã quá quen thuộc đối với loại tràng diện này, những hương vị khét lẹt kia, tuy còn kích thích miệng của hắn giật giật, nhưng có một việc khác, lại càng làm cho hắn lo lắng: "Gia Luật Thư Bảo đâu? Gia Luật Thư Bảo đâu, nhanh tìm ra!"

Ra lệnh một tiếng, những Liêu binh kia bắt đầu xới đất nhìn tử thi, có vài thi thể còn có thể phân biệt, có vài thi thể đã bị thiêu đốt, ngay cả hình thể cũng không còn.

Lông mày Công Chúa nhẹ nhàng nhíu vào cùng một chỗ, theo nét mặt của nàng, có thể nhìn thấy được, nàng nhất định đang đè nén nội tâm, cố gắng chịu đựng mùi tử thi: "Cửu ca, ta nhìn thẳng vào chỗ này, không gặp hắn đi ra ngoài, chắc là bị chết cháy rồi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ phảng phất rất không cam lòng, nói: "Không thể tự tay giết tên khốn này, xem như tiện nghi hắn!"

Trần Nguyên chứng kiến một tảng đá, muốn đi lên đó, ngồi nghỉ ngơi một hồi, hắn thật sự có một loại cảm giác mơ màng mệt mỏi, nếu như lúc này có thể có một cái giường êm, lại để cho hắn nằm một hồi thì quá tốt.

Đặt mông ngồi ở trên tảng đá, lập tức truyền đến một cảm giác đầy lửa nóng, "À!" Trần Nguyên thoáng một tý đã nhảy dựng lên.

Ánh mắt của mọi người lập tức phóng tới hướng hắn, hỏi: "Làm sao vậy?"

Cánh tay Trần Nguyên bụm lấy bờ mông, xấu hổ cười một chút: "Không có việc gì, không có việc gì."

Bàng Hỉ chep miệng một chút, nói: "Không có việc gì thì ngươi hô loạn làm cái gì?"

Trần Nguyên phát phát tay về hướng mọi người chung quanh, tỏ vẻ áy náy, đồng thời liếc mắt tìm mọi nơi, trông thấy địa phương tựa ở triền núi có một thảm cỏ xanh rất mượt mà mọc trên đó, chắc là chỗ đó không bị lửa thiêu.

Đi lên mò một chút, xác thực không nóng, lúc này mới dám đặt mông ngồi xuống dưới lần nữa.

"À!"

Trần Nguyên lại quát to một tiếng, thoáng một tý liền nhảy dựng lên, lần này so với lần trước đó còn lớn hơn gấp đôi, chỉ là mọi người đã không có loại phản ứng vừa rồi.

Hai tay Bàng Hỉ phát lên, không thèm quay lưng lại, hỏi: "Chưởng quầy! Ngươi thế nào rồi, có cần ta vớt cái xác cho ngươi ngồi lên để đỡ nóng không?"

Thời điểm Trần Nguyên vừa ngồi xuống, phát giác dưới cái mông của mình không đúng, mềm quá, không cứng như cỏ thường thấy.

Cánh tay hơi tách lớp cỏ ra, bùn đất dưới đó lập tức tách ra, lộ ra một cái đầu người.

Loại tình huống này, đương nhiên dọa hắn nhảy dựng.

Người nọ còn sống, hai con mắt đáng thương nhìn Trần Nguyên, lộ ra thần sắc cầu xin, lúc Bàng Hỉ nói chuyện, ngón tay Trần Nguyên đã muốn chỉ ở trên mặt người này, hắn vốn muốn nói cho những Liêu binh kia biết nơi này có người, nhưng ánh mắt cầu xin của người nọ đã đả động hắn, Trần Nguyên cuối cùng lại nói: "Tại đây cũng bị phỏng!"

Bàng Hỉ vung tay lên, không phản ứng Trần Nguyên nữa, Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng là nói: "Trần huynh! Ngươi có thể dừng cả kinh đến mức hết lên, dọa chúng ta nữa hay không?"

Trần Nguyên gật đầu, ngồi xuống bên cạnh cái đầu kia, thuận tay cầm một cái lá to từ trên núi rơi xuống, che ở trên đầu người kia, nhỏ giọng nói: "Đừng lên tiếng, một lát nữa, đợi mọi người đi, ngươi hãy ra."

Phía dưới tán lá truyền đến thanh âm thật nhỏ: "Đa tạ."

Quét dọn chiến trường, rất nhanh đã chấm dứt, những thi thể kia đều bị chồng chất lên nhau, bắt đầu đốt cháy lần nữa, cái này làm cho cả sơn cốc, lại một lần nữa tràn đầy loại mùi làm cho người ta buồn nôn, không người nào nguyện ý ở chỗ này quá lâu.

Lấy bè gỗ bọn người Trần Nguyên chế tạo ra, những thuyền Công Chúa mang đến kia cũng được tận dụng hết, mọi người một lần nữa bước lên trên con đường đi Yên kinh, lúc này đây, bởi vì không đuổi tới, tốc độ di chuyển rất nhanh chóng.

Gia Luật Niết Cô Lỗ kia bị Công Chúa mang lên thuyền của nàng, Trần Nguyên cũng được phá lệ, cho phép leo lên con thuyền xa hoa nhất trong đội ngũ này, hơn nữa, những Liêu binh kia, lúc này cũng cực kỳ khách khí đối với Trần Nguyên.

Binh sĩ chính là như vậy, bọn hắn vĩnh viễn ưa thích và tôn trọng, những người có thể làm cho bọn họ sống sót trên chiến trường.

Lần này mai phục đánh cực kỳ xinh đẹp, giết chết gần 2000 mã tặc, tiêu trừ uy hiếp lớn nhất mọi người phải đối mặt, mà cạnh mình, ngoại trừ hai Liêu binh không may mắn bị đối phương bắn chết, chỉ có mấy tiểu nhị, bởi vì lúc xung phong xuống núi quá mức hưng phấn, gây nên việc đau chân.

Chiến quả như vậy, đủ để cho Liêu binh tôn trọng Trần Nguyên, Công Chúa kia cũng là nhỏ giọng nói tại bên người Gia Luật Niết Cô Lỗ: "Cửu ca, Trần Thế Mỹ kia thật sự không tệ, người thật sự rất biết nhìn người."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười một chút: "Chỉ nhìn người thôi cũng vô dụng, còn phải biết dùng người, nếu muốn khiến cho hấn cam tâm tình nguyện cho ta sử dụng, phải để cho hấn tâm phục, ta hiện tại, chính là không tìm thấy phương pháp xử lý để cho hấn tâm phục khẩu phục."

Công Chúa nhìn thân ảnh Trần Nguyên và Hồ Tĩnh rúc vào nhau trong khoang thuyền, khóe miệng cười một tiếng: "Hấn muốn cái gì? Công danh? Tiền? Nữ nhân? Hoặc là địa vị cao một chút, khát vọng?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ tự giễu nói: "Ta cũng không biết, nhưng ta dám cam đoan, nếu như người dám đưa hấn gì đó, không có gì hấn không dám muốn, nhưng hấn tuyệt đối sẽ không vì bất luận một cái gì, mà bán mình cho ta."

Một đôi mắt đẹp của Công Chúa chăm chú nhìn Trần Nguyên, ánh mắt thì thuần khiết như vậy, nhưng bên miệng lại nhẹ nhàng nói: "Nếu thật sự có tài, lại không muốn để cho ta sử dụng, giết!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Ừm."

Trần Nguyên ở trong khoang thuyền, nhẹ nhàng ôm bả vai Hồ Tĩnh, nói tại bên tai Hồ Tĩnh: "Một chuyến này, chúng ta gặp quá nhiều phiền toái."

Hồ Tĩnh nhìn hấn: "Người có cái gì phiền phức sao? Công Chúa kia cũng để cho người lên thuyền của nàng, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng, hiện tại trong lòng người nhất định rất cao hứng phải không?"

Miệng Trần Nguyên giật giật một chút, nói: "Ta rất không cao hứng! Cũng là bởi vì nàng để cho ta lên cái thuyền này, nói rõ ràng rằng, nếu chúng ta muốn làm gì, cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Hồ Tĩnh khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy?"

Trần Nguyên không giải thích nhiều, hấn biết rõ, tất cả nguyên nhân gây ra chuyện này, đều là phát sinh ở Cùng Văn, chính mình biểu hiện rất màu mè, không có biện pháp, lúc ấy là vì để còn sống, tựa như Gia Luật Niết Cô Lỗ, lựa chọn hợp tác cùng quân Tống tại Văn Cùng, phiền toái xác thực rất làm cho người ta phiền não, nhưng nếu như chết rồi, ngay cả phiền toái cũng không có, cũng không phải là phiền não, mà là bi ai.

Trần Nguyên nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng Hồ Tĩnh, nói: "Đây là thuyền hải tặc, lên thuyền hải tặc rất dễ dàng, xuống thuyền hải tặc rất khó, những lời này, nữ hiệp nên nghe nói qua rồi chứ?"

Hồ Tĩnh cười ha ha một tiếng, không hề biết trong lòng Trần Nguyên phiền não cái gì, nói: "Ta xem vừa rồi, thời điểm Công Chúa kia cho người lên thuyền, người chạy nhanh như thỏ mà, không phải sao? Làm sao bây giờ lại nói là lên thuyền hải tặc rồi?"

Trần Nguyên hít một hơi thật dài, nói: "Ta không biết nàng muốn cái gì ở ta, nếu chỉ cần vài thứ, ta lại có thể ứng phó, nếu bọn hấn muốn trộm con người của ta, liền phiền toái nường tử người ra tay, dùng trường kiếm hộ phụ rồi!"

Hồ Tĩnh biết rõ hấn đang trêu chọc mình, lúc này lại dùng cánh tay véo hấn một tý, nói: "Người rất đáng tiền sao?"

Trên đường đi không còn gặp được bất cứ phiền phức gì, tìm được thủ hạ Công Chúa, chính là ba nghìn kỵ binh, vấn đề về an toàn cuối cùng cũng được giải quyết.

Thương thế Gia Luật Niết Cô Lỗ đã khôi phục khá nhiều, một đoàn người rất nhanh tiến nhập vào thành trấn Liêu quốc, trò chơi đuổi giết và bị đuổi giết cuối cùng đã kết thúc.

Tại đây, trong trò chơi này, Gia Luật Niết Cô Lỗ vẫn còn đây, không thể nghi ngờ, hấn là một người chiến thắng, có vẻ rất hăng hái, hơn nữa, thái độ của hấn đối với Trần Nguyên, cũng là cực lực lôi kéo.

Một đường đi đến Yên kinh, lại cũng không có cái gì ngoài ý muốn phát sinh.

Thời điểm bọn Trần Nguyên đến bên ngoài kinh thành mười dặm, đội ngũ nghênh đón Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng đã có thể thấy được, Gia Luật Niết Cô Lỗ xuống xe ngựa, nói với Trần Nguyên: "Trần huynh, thật sự không cùng ta vào thành sao?"

Trần Nguyên mỉm cười lắc đầu: "Bọn họ tới đón Cửu Vương Tử, tại hạ là một kẻ thương nhân, sẽ không đi gom góp cái nào nhiệt kia, ta vào thành xem có thể tìm được Vương Luân kia hay không, nếu tìm được hàng hóa, ta làm xong mua bán, sẽ rời đi rất nhanh."

Gia Luật Niết Cô Lỗ suy nghĩ một chút: "Như thế, Tiểu Vương cũng không cố gắng lưu người lại, khuya hôm nay, ta thiết lập yến tiệc trong phủ, kính xin Trần huynh đến dự."

Vừa nhập thành, đã đến địa bàn của hắn rồi, tại hạ cũng trở thành Tiểu Vương, Trần Nguyên cũng không thêm để ý xưng hô thay đổi, chỉ là, người này mời mình đi dự tiệc làm cái gì?

Gia Luật Niết Cô Lỗ tiếp tục nói: "Hàng hóa của người, cứ yên tâm, chỉ cần Vương Luân kia đến Liêu quốc, tất nhiên ta sẽ tìm ra hắn, nếu hắn nuốt hàng hóa của người, ta nuốt luôn cả cái mạng hắn!"

Trần Nguyên khẽ mỉm cười, nói: "Cái đó chắc là không xảy ra đâu, lúc trước, nếu hắn muốn nuốt hàng của bọn ta, cứ để cho những mã tặc kia tiến đến giết chúng ta là được."

Gia Luật Niết Cô Lỗ tưởng tượng, cảm thấy cũng đúng, liền gật đầu nói: "Như thế, Tiểu Vương sẽ không nhiều chuyện, như vậy đi, các người không muốn cùng ta vào thành, vậy ở chỗ này chờ thêm một hồi, chỉ là, Trần huynh cũng chưa quen thuộc đối với Yên kinh phải không? Ta phái một người đồng hành cùng các người, giúp người an bài tốt thực túc(hộ chiếu), cũng coi như ta tận tình bày tỏ hữu nghị."

Trần Nguyên nói cảm ơn: "Như thế, đã quấy rầy Cửu Vương Tử rồi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lưu lại hai binh sĩ, bảo bọn họ một lát nữa giúp Trần Nguyên một chuyến, an bài tốt chỗ dừng chân trong kinh thành.

Khi Gia Luật Niết Cô Lỗ trở về, đi vào chỗ những người nghênh đón hắn, trên miệng mang theo nụ cười tự tin, đi ra khỏi xe ngựa, kéo một con chiến mã qua.

Công Chúa vội vàng khuyên nhủ: "Cửu ca, thương thế của người còn chưa khỏe..."

Gia Luật Niết Cô Lỗ khoát tay chặn lại: "Không sao, ta chính là muốn để mọi người ai, ta đã trở về, là bình an trở lại!"

Công Chúa nghe hắn nói như vậy, cũng không tiếp tục khuyên bảo, chỉ cười ngựa theo thật sát bên cạnh hắn, để phòng bất trắc.

Gia Luật Niết Cô Lỗ quay đầu lại, nhìn thoáng qua thương đội Trần Nguyên, không nói gì thêm, Công Chúa lại hoàn toàn đọc đã hiểu ý của hắn, nhẹ nhàng cười nói: "Cửu ca, ta thủy chung cho rằng sự tình người làm có chút phiền phức."

Gia Luật Niết Cô Lỗ chỉ một ngón tay về phía sau, hỏi: "Người nói hắn?"

Công Chúa gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta nói rõ với hắn, cho hắn tiền, cho hắn nữ nhân, cho làm quan, nếu là hắn không đáp ứng, chúng ta sẽ giết hắn, ta nghĩ, hắn hội đáp ứng."

Gia Luật Niết Cô Lỗ ha ha cười một tiếng: "Ừm, hắn nhất định sẽ đáp ứng, nhưng nói là như vậy, hắn lại không thể tận tâm làm việc cho ta, hơn nữa, chỉ cần có một cơ hội, hắn tuyệt đối là người thứ nhất bán đứng ta."

Con mắt Công Chúa giáo hoạt, lóe lên một cái, nói: "Như vậy đi, Cửu ca, chúng ta đánh cuộc, thế nào? Người dùng biện pháp của người, ta dùng biện pháp của ta, nhìn xem trong chúng ta, ai có thể thu phục, chiếm được hắn."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lúc này đã cảm thấy rất hứng thú, nói: "Ha ha ha, tốt! Nếu như ta thua, người muốn cái gì?"

Công Chúa cười nói: "Ta còn chưa nghĩ ra."

Sau lưng, Trần Nguyên nhìn những người Liêu quốc này càng đi càng xa, hướng hai binh sĩ Liêu quốc kia nói: "Làm phiền hai vị quân gia dẫn đường phía trước, chúng ta theo sau là được." Nói xong, móc ra một đồng tiền từ trong lòng, nhét vào trong tay hai người kia, nói: "Làm phiền hai vị quân gia, ta thật sự rất băn khoăn, đây chỉ là tấm lòng nhỏ, xin hai vị mua bầu rượu uống."

Hai binh sĩ kia lập tức cao hứng, khách khí hai câu liền cầm lấy nhét vào trong người.

Trần Nguyên lại đi đến bên người Bàn Hỉ, nhỏ giọng nói: "Bàn huynh, người nói buổi tối Gia Luật Niết Cô Lỗ mời khách, tại sao phải để cho ta đi?"

Bàn Hỉ hừ một tiếng: "Không phải người làm cho người ta nhớ kỹ ơn cứu mệnh của người sao? Người ta hiện tại mời người uống rượu, có gì không đúng?"

Trần Nguyên khẽ lắc đầu: "Không đúng, ta vẫn không rõ ràng lắm, tiệc rượu buổi tối hôm nay, chắc chắn là tiệc rượu mừng công, do Gia Luật Trọng Nguyên và đám người Liêu quốc quyền cao chức trọng kia tổ chức, hẳn để cho ta đi là có ý gì?"

Bàn Hỉ nhìn hẩn một cái, nói: "Ta nói này, làm sao người cứ như đàn bà vậy, nếu như người không muốn đi, vừa rồi có thể nói rõ mà? Khi đó, nếu như hẩn cưỡng cầu, nói rõ là khẳng định bên trong có vấn đề."

Trần Nguyên rất khinh bỉ nhìn hẩn một cái, nói: "Cho nên, ta và người chênh lệch, chính là ta thường xuyên động não, liền không cần động thủ, mà đầu óc người, trên căn bản là vật chết, cho nên mỗi ngày đều phải động thủ."

Bàn Hỉ có chút nổi giận, nói: "Trần sư gia! Nếu như hiện tại ta động thủ, người nói là tay của ta lợi hại, hay là đầu của người cứng rắn hơn?"

Trần Nguyên căn bản không sợ hẩn nói như vậy, ít nhất tại trước khi nhiệm vụ hoàn thành hoặc là thất bại, Bàn Hỉ chắc chắn sẽ không động thủ với chính mình.

Hẩn trắng mắt liếc Bàn Hỉ, nói: "Sau khi vào thành, chúng ta đi khách điểm trước, người đi tìm Tiêu Tô hỏi thăm tình hình, nhớ kỹ, nghe rõ ràng xem tình hình xung quanh như thế nào, nếu như có thể thuận đường hỏi rõ hướng đi của quân sự Liêu quốc, đó là không gì có thể tốt hơn."

Bàn Hỉ gật đầu: "Biết rồi, chừng nào thì người đi gặp Tiêu Tô? Ta cho người biết, mặc dù hẩn không có thực quyền, nhưng tỷ tỷ của hẩn là hoàng hậu Liêu quốc, có thể giúp chúng ta rất nhiều việc."

Trần Nguyên nói: "Ta biết, người trải đường cho tốt trước, sáng sớm ngày mai, ta liền đi."

Nói xong, quay đầu lại hô một tiếng: "A Mộc Đại, Tiểu Văn, hai người các người tới đây."

A Mộc Đại và Dương Văn Quảng phóng ngựa đi đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy, có cái gì phân phó?"

Trần Nguyên nói: "A Mộc Đại, người lần lượt đi từng khách điểm tìm một lần, nhìn xem Vương Luân kia đang ở nơi nào, bọn hẩn đi, chính là đường tắt, chắc phải phải nhanh hơn một ít so với chúng ta, Tiểu Văn, khuya hôm nay người ở khách điểm, an bài tốt chỗ dừng chân cho bọn tiểu nhị, đoàn người đều đã khổ cực, nhớ kỹ bốn chữ: ăn được, uống tốt!"

Dương Văn quảng và A Mộc Đại tỏ vẻ đã hiểu rõ, ánh mắt Hồ Tĩnh cực kỳ khát vọng nhìn Trần Nguyên.

Trần Nguyên phát hiện nữ nhân thực sự là một loại động vật rất kỳ quái, trước khi bị đẩy ngã, chuyện gì nàng cũng đều trông cậy vào chính bản thân mình, hiện tại tốt rồi, chính mình bảo nàng ở bên ngoài không được nói lời nào, nàng liền thật sự không nói, cái này lại để cho Trần Nguyên rất có cảm giác thành tựu.

Cánh tay vẫy vẫy một chút, Hồ Tĩnh lập tức tới trước mặt, chờ đợi phân phó, Trần Nguyên cười một tiếng với nàng, nói: "Đáp ứng ta, không được náo loạn!"

Hồ Tĩnh gật đầu: "Ừm."

Trần Nguyên cực kỳ hài lòng với thái độ này, nói: "Được rồi, buổi tối theo ta cùng đi dự tiệc."

Một bên, Bàn Hỉ sừng sờ hỏi: "Người thật sự đi sao?"

Trần Nguyên gật đầu, không trả lời Bàng Hỷ, người này chính là dạng đầu óc ngu si tứ chi phát triển, một chuyến này đến buôn bán, tất cả đều là ngụy trang, nhiệm vụ chính thức chính là khơi mào tranh đoạt ở giữa người Khiết Đan và người Đảng Hạng, nếu như không tiếp xúc nhân vật thực quyền của bọn hắn, vậy thì ra tay từ nơi nào?

Trong lòng khinh bỉ Bàng Hỷ, bọn hắn liền đi vào cửa thành.

Bởi vì có Gia Luật Niết Cô Lỗ chiếu cố đặc thù, tăng thêm hai binh sĩ Liêu quốc mở đường, chỉ kiểm tra đơn giản, một đoàn người liền tiến vào Yên kinh.

Yên kinh là thủ đô Liêu quốc, mặc dù không phồn hoa bằng Biện Kinh, nhưng vô luận từ quần áo cư dân hay là công trình xây dựng ở phía trong thành trì, đều có thể chứng kiến một ít bóng dáng Biện Kinh.

118. Chương 118: Biến Pháp

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 118: Biến pháp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Cái này chính là biểu hiện chân thật của một chính quyền dân tộc thiểu số, đối mặt với người Hán ngàn năm lịch sử, bọn hắn mắng Tống triều, khinh bỉ Tống triều, một phương diện khác, lại đang bắt tri bất giác noi theo, hi vọng mình cũng có thể như Tống triều.

Liêu Hứng Tông hiện tại muốn làm biến pháp, kỳ thật chính là một chuyện người Liêu đã làm, cũng là chuyện trong lòng cực kỳ muốn làm.

Nhưng có ít người coi trọng mặt mũi, hoặc là nói, làm như vậy sẽ xúc phạm lợi ích một số người, ví dụ như Gia Luật Nhân Trước kia, mắng Tống triều cả đời, hiện tại bỗng nhiên lại bắt hắn thừa nhận chính mình học Tống triều, vô luận như thế nào cũng không bỏ được mặt mũi.

Nhưng hắn không nói mình không bỏ được mặt mũi, hắn nói là tổ tông không bỏ được mặt mũi, bởi vậy, liền có rất nhiều người đứng ở bên, mượn cớ giữ gìn mặt mũi tổ tông, để giữ gìn lợi ích bọn hắn hiện tại, trong đó có cả Nam Bắc viện Đại vương rất có thực lực tiền nhiệm tại Liêu quốc.

Mà thực lực phái biến pháp cũng không kém chút nào, ngoại trừ có hoàng đế ủng hộ, hai người phụ tử Gia Luật Trọng Nguyên vỗ tay, còn có Gia Luật Cầu Hàn, Hầu Tài, cùng một đám quan viên Hán tộc luôn luôn muốn quật khởi hò hét trợ uy.

Trần Nguyên không có chút hứng thú nào đối với tranh đấu Liêu quốc, hắn chỉ quan tâm thế cục Liêu quốc như vậy, có thể sinh ra ảnh hưởng đối với nhiệm vụ của mình hay không, hoặc là nói, có thể từ trong đó tìm được nhân tố, để chính mình hoàn thành nhiệm vụ hay không.

Chân Gia Luật Niết Cô Lỗ còn chưa bước vào Yên kinh, đã khiến cho toàn thành oanh động, bởi vì người nào cũng biết, hoàng thượng sẽ lập tức lập hắn làm thái tử.

Mọi người cũng biết, lúc này đây trở về, là Gia Luật Niết Cô Lỗ hay là Gia Luật Thư Bảo, đều sẽ quyết định chính trị Đại Liêu ngày sau đi về hướng nào.

Bọn hắn đạp trên bước chân Gia Luật Niết Cô Lỗ, đi vào Yên kinh, trong lỗ tai nghe được tiếng bàn chuyện, đều nói về Cửu Vương Tử, vì hắn trở về, trên triều đình sẽ xuất hiện phong vân, ai cũng đang suy đoán xem tình hình thế nào.

Hai binh sĩ dẫn bọn hắn đi qua mấy phố, ngừng lại tại trước cửa một khách điểm rất hoành tráng.

Đệ nhất gia, danh tự khách điểm đã kêu Đệ nhất gia, Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn thấy ba chữ kia, lập tức lớn tiếng nói: "Tốt! Cái tên này rất tốt! Ba chữ Đệ nhất gia này rất tốt!"

Binh sĩ dẫn đường kia vội vàng nói: "Ha ha, Trần chương quỹ thật sự rất có nhãn lực, danh tự tốt chỗ nào, ta không biết, nhưng cái biển hiệu trên khách điểm này, lại là hoàng thượng chúng ta tự tay viết."

Trần Nguyên nghe xong lời này, lại càng kinh ngạc, phải biết rằng Trần Thế Mỹ rất tài giỏi, tuy Trần Nguyên không có ý định khai quật tài văn chương của Trần Thế Mỹ, nhưng là vẫn có thể nhìn ra được chữ tốt xấu.

Cái ba chữ Hán ghi trên biển hiệu kia rất tinh tế, mà lại không mất đi vẻ tiêu sái, chỗ cách ra lại không giam được cái khí phách ẩn ẩn kia, cái thủ pháp này đủ để nói rõ, người viết chữ có hiểu biết rất sâu đối với thư pháp.

Trong tưởng tượng của Trần Nguyên, hoàng đế Liêu quốc có lẽ là man di, ngay cả chữ Hán cũng không nhận ra, cho nên nghe được ba chữ kia là Liêu Hứng Tông ghi, tăng thêm việc biết rõ Liêu Hứng Tông tận sức cải cách quốc chính Liêu quốc, trong lúc nhất thời, phảng phất cảm thấy danh xưng hoàng đế man di này, không thích hợp để đặt cho Liêu Hứng Tông.

Trong khách điểm cũng rất là chú ý, rộng rãi sáng ngời, cái bàn cũng cực kỳ sạch sẽ, gian phòng chia làm tứ đẳng, ngoại trừ tam đẳng thượng trung hạ, còn nhiều thêm một cái giường chung, chuyên môn cho những hạ nhân, hoặc là người nghèo ở lại.

Một người lính khác nói với Trần Nguyên: "Trần chương quỹ yên tâm, đây là khách điểm tốt nhất Yên kinh, luôn luôn chiêu đãi quốc khách, nếu không phải Cửu Vương Tử quen biết cùng lão bản này, hôm nay sẽ không đặt được gian phòng."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, trong lòng không khỏi nghĩ đến, nếu tại đây là địa phương Liêu quốc chiêu đãi quốc khách, chẳng phải là có thể gặp được Tống Kỳ?

Trước tiên là an bài tốt bọn tiểu nhị, dọc theo con đường này, may mắn có bọn hắc dúc sức liều mạng, bằng không thì hiện tại, Trần Nguyên đã sớm chết trong tay đám mã tặc.

Mặc dù là giường chung, nhưng Trần Nguyên cho mỗi người nhiều hơn một chăn, mền, cam đoan buổi tối bọn tiểu nhị không có cảm giác rét lạnh, còn cố ý lại bảo nhà bếp chuẩn bị tốt nhất rượu và thức ăn, khuya hôm nay, những tiểu nhị này, cái gì đều không cần làm, ăn, uống tốt là được rồi.

Nhìn bọn tiểu nhị dàn xếp yên ổn, Trần Nguyên mới cùng Hồ Tĩnh theo hai tên lính kia đi đến nhà Gia Luật Niết Cô Lỗ, thì ra là Vương phủ Bắc viện hiện tại.

"Đúng rồi, Công Chúa các người tên gọi là gì?" Trần Nguyên hỏi hai binh sĩ kia.

Hỏi một câu này, chỉ là muốn mở miệng binh sĩ ra, còn có một việc, chính là nói cho Hồ Tĩnh, chính mình không quan tâm đến Công Chúa, ở chung nhiều ngày như vậy, ngay cả danh tự cũng không biết, kỳ thật hắc dúc đã biết, Công Chúa gọi Gia Luật Lữ Linh.

Binh sĩ nhỏ giọng nói: "Chúng ta Công Chúa gọi Gia Luật Lữ Linh, là trưởng Công Chúa của hoàng thượng."

Trần Nguyên gật đầu: "À, nhà hai vị quân gia ở trong kinh thành?"

Mở miệng ra được, Trần Nguyên liền chậm rãi trò chuyện cùng bọn họ, trò chuyện liên miên, cho tới về vấn đề biến pháp Liêu quốc, Trần Nguyên biết rõ, một cái biến pháp có thể thành công hay không, một điểm mấu chốt nhất, là phải nhìn nó phù hợp hay không phù hợp với đại đa số lợi ích.

Theo lịch sử Tống triều hắc dúc biết đến, hình như Liêu quốc không hề biến pháp, chắc là đã thất bại.

Quả nhiên, hai binh sĩ kia vừa nhắc tới biến pháp, lập tức liền đầy một bụng nước đắng: "Ai ui, biến cái gì pháp nha! Chương quỹ, ngài không biết rồi, cái kia không gọi là biến pháp, mà nên kêu là giày vò!"

Trần Nguyên cảm thấy hứng thú, hỏi: "Như thế nào gọi là giày vò? Quân gia có thể nói một chút cùng tại hạ hay không?"

Không cần Trần Nguyên hỏi, hai cái binh sĩ kia đã nói hết, không nhớ ra thứ làm mình ghen, cũng rất khó chịu: "Hoàng thượng nói muốn đổi đồng cỏ thành ruộng tốt, để cho chúng ta học cách trồng trọt của người Hán, ta học là được chứ sao. Nhưng loại mầm mống này vừa mới rắc khắp nơi, hoàng thượng bên kia lại

đổi chủ ý rồi, nói đồng cỏ chung quanh Yên kinh không thích hợp để trồng trọt, liền bắt chúng ta đến nơi xa xa khai hoang.”

Người này vừa mới nói xong, người khác lập tức nói : ”Cái này cũng chưa tính, chúng ta chạy đến địa phương giao giới cùng Tống triều trồng trọt, người cũng đủ rồi, hạt giống cũng gieo xuống rồi, nhìn xem có thể chín hay không, nhưng trong nháy mắt, lại chiến tranh cùng với Tống triều rồi! Đánh đi đánh lại, hoàng thượng lại ra một đạo chỉ lệnh, nói quân lương không đủ, lại cắt hết đồn điền của chúng ta.”

Liêu Hứng Tông biến pháp, phảng phất như không bao giờ dứt, người này vừa mới cầm miệng, người khác còn nói thêm: ”Hoàng thượng còn nói, muốn chinh đốn thuế vụ, để cho chúng ta đều giao nộp ít thuế, nhưng thuế phải không giảm, hấn một bên trừ một cái, bên kia liền toát ra hai cái!”

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, hấn bây giờ có thể cảm nhận rất rõ ràng tâm tình Liêu Hứng Tông kia, mặc kệ Liêu Hứng Tông minh mẫn đến thế nào, cơ trí đến thế nào, hấn cũng là một người, hiện tại nội tâm của hấn, khẳng định luôn mâu thuẫn như triều đình Đại Liêu.

Một mực nói, đi đến trước cửa nhà Gia Luật Niết Cô Lỗ, thì ra là phủ đệ đương kim Liêu quốc Bắc viện Đại vương Gia Luật Tông Nguyên.

Gia Luật Niết Cô Lỗ coi như đạt đến một trình độ nào đó, tuy thân phận Trần Nguyên chỉ là một thương nhân, nhưng thời điểm Gia Luật Niết Cô Lỗ an bài ghé cho Trần Nguyên, đã đặt ở trong một đám bằng hữu của hấn, tăng thêm Trần Nguyên chính là giỏi về giao tiếp, cũng chưa từng có xấu hổ.

Hồ Tĩnh đương nhiên là không thể ngồi, tại Tống triều, nơi ăn cơm khách cũng rất ít có nữ tử lộ mặt, Liêu quốc ít hơn một chút so với Đại Tống, nữ tử tâm thường cũng không thể ngồi cùng nam tử ở trên bàn tiệc.

Tuy không cho nữ tử ngồi, nhưng là trong bữa tiệc, chủ đề nói chuyện lại như thế nào cũng không thiếu được nữ tử, đặc biệt là thời điểm uống nhiều rượu.

Bàn Trần Nguyên đều tương đối trẻ tuổi, từ trong miệng của bọn hấn, Trần Nguyên nghe được hai tin tức, một tin tức là về Liêu quốc, bởi vì thế lực người Đảng Hạng bỗng nhiên tăng mạnh, sắp áp dụng vấn đề hướng đi quân sự.

Vấn đề này tranh luận cực kỳ lợi hại trong quân đội Liêu quốc, trên bàn rượu, các tướng quân trẻ tuổi Liêu quốc này liền chia làm hai phe cánh rõ ràng, một phe cánh cho rằng, người Đảng Hạng là con ghé mới sinh, không có gì phải sợ, hiện tại nên liên hợp lại cùng người Đảng Hạng, xử lý Tống triều trước tiên.

Mà phái khác chính là cái nhìn hoàn toàn bất đồng, bọn hấn cho rằng Tống triều cứ chiến là bại, Dương gia tướng tổn thương hầu như không còn, đã không có lương tướng, mà thế người Đảng Hạng đang thịnh, tuyệt đối không thể để cho Lý Nguyên Hạo phát triển, cho nên, hiện tại nên vây đánh người Đảng Hạng trước.

Bất kể phái nào, tại vấn đề tin tức thứ hai đều là nhất trí đến kinh người, dùng sĩ trẻ tuổi Liêu quốc nhất trí cho rằng, Liêu Hứng Tông lại bắt Công Chúa gả cho Lý Nguyên Hạo, thật sự là vũ nhục bọn hấn.

Thậm chí có người uống nhiều rồi nói, lúc này đây người Đảng Hạng đến cầu thân, Lý Nguyên Hạo không tự mình đến, thật sự là sáng suốt, nếu Lý Nguyên Hạo đến rồi, tất nhiên không để cho hấn còn sống đi ra khỏi Yên kinh.

Tin tức hữu dụng là những thứ đó, lời nói còn lại đều là những tiểu tử này rượu vào lời ra rồi, thật sự không đảm đương nổi.

Tan tiệc, thời điểm Trần Nguyên trở lại khách điếm, đã là giờ Tuất.

119. Chương 119: Đánh Nhau

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 119: Đánh nhau

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Những khách điểm khác, vào lúc nửa đêm, phần lớn đều phải đóng nửa cái cửa lại, nhưng khách điểm không thể đóng hoàn toàn cửa lại, bởi vì tùy thời có chút lữ khách dừng chân, muốn tới tìm nơi ngủ trọ, nhưng chỉ cần qua giờ nghỉ trọ rồi, liền đóng một nửa cánh cửa lại, nói cho lữ khách bên ngoài, ở trọ có thể, ăn cơm thì không.

Mà cửa "Đệ nhất gia", lại vĩnh viễn mở rộng ra, có nghĩa là nói cho lữ khách đi qua nơi này, mặc kệ lúc nào, ăn cơm có cơm, ở trọ có phòng.

Trần Nguyên nhìn thấy vậy, có chút tán thưởng, đây mới là khí phái một nhà khách điểm có quy mô nên có, hần và Hồ Tĩnh vừa mới đi vào trong cửa, tiểu nhị liền ân cần đón chào, hỏi: "Đại gia, ngài đã trở lại? Tiểu nhân bưng chậu lớn nước đến cho người rửa mặt nhé?"

Thái độ phục vụ của hần không kém hơn so với chút nào khách điểm Biện Kinh.

Trần Nguyên gật đầu, cười một chút, nói: "Làm phiền tiểu nhị ca rồi, nếu nhà bếp còn có người, phiền người đó làm cho tại hạ một tô mì."

Tiểu nhị bưng chậu nước tới, lấy khăn lông ra, nói: "Ai, ngài yên tâm, chúng ta tại đây, đến giờ Tý cũng có người trực!"

Trần Nguyên lau mặt mũi sạch sẽ, ngồi xuống dưới quầy ăn chờ mì sợi, Hồ Tĩnh ngồi ở bên cạnh nhìn hần, hỏi: "Vừa rồi người chưa ăn no sao? Ta nhìn trên mặt bàn bên người thừa lại rất nhiều đồ ăn mà?"

Trần Nguyên vỗ vỗ tay của nàng, nói: "Cho nên ta nói không thể làm quan được! Ta chú ý nghe bọn hần nói cái gì, sợ ăn nhiều uống nhiều quá mà hỏng việc, cái bụng này đến bây giờ vẫn đang đói sôi sùng sục đây này."

Hồ Tĩnh cười ha ha một tiếng, nói: "Đó cũng là bản thân mình tự tìm lấy, ta nghĩ đến việc đi ăn, liền ăn no trước cái đã, quan bọn hần nói làm cái gì giờ!"

Trần Nguyên gật đầu: "Lời này của người rất đúng, cái này là tự mình tìm, cho nên ta chỉ tìm như vậy một lần, nếu như trở thành quan, mỗi ngày ta phải nghe một chút, xem có tin tức gì bất lợi đối với ta hay không, có người nào đó muốn ra tay với ta hay không, đương nhiên là mỗi một miếng đều ăn không ngon."

Sau khi nói xong, Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn gian phòng trên lầu, nói với Hồ Tĩnh: "Người đi xem A Mộc Đại và Bàng Hỉ đã trở lại hay chưa, ta có vài việc muốn thương lượng cùng bọn họ một chút."

Hồ Tĩnh lập tức lắc đầu: "Không được, không phải là làm một chuyến mua bán sao? Trước tiên phải ăn xong mì sợi, sau đó lại thương lượng chính sự."

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Nghe lời, nhanh đi, ta vừa ăn vừa đàm luận, không có vấn đề, nhanh xử lý xong xuôi, ta và người sớm đi nghỉ ngơi mới là chính sự."

Hồ Tĩnh đỏ mặt lên, hung hăng uốn éo một chút trên cánh tay Trần Nguyên, mang theo một tia thẹn thùng đi lên lầu.

Không đầy một hồi, A Mộc Đại và Bàng Hỉ đi xuống dưới lầu.

A Mộc Đại nói trước: "Chưởng quầy, tìm được Vương Luân kia rồi, cách chúng ta không xa, tiểu tử này làm người cũng không tệ lắm, hàng của chúng ta, một túi không thiếu, đều được hần mang đến đây."

Trần Nguyên gật đầu: "Người nói cùng người ta như thế nào?"

A Mộc Đại chẹp miệng, nói: "Ta chạy nhiều năm trên giang hồ như vậy, điểm ấy còn có thể không hiểu sao? Vương Luân kia đã đưa hàng đưa tới, ta nói đợi chưởng quầy chúng ta trở về sẽ đi qua kéo, mặt khác còn thay người đáp ứng mời bọn hần uống một bữa rượu, như thế nào?"

Trần Nguyên cười nói: "Không tệ, Bàng huynh, chỗ người như thế nào?"

Bàng Hỉ cũng rất thuận lợi, nói: "Chỗ này của ta không có vấn đề gì, Tiêu Tô kia liên hệ cùng chúng ta, không phải lần thứ nhất, hần cũng là một thương gia, tuy có chức quan treo trên đầu, cũng rất ít khi đi quan phủ, nhiều thời gian đều kinh doanh ở trong cửa hàng hần."

Trần Nguyên muốn hỏi Bàng Hỉ, có phải là thông qua Tiêu Tô, nhận được manh mối hữu dụng gì rồi hay không, nhưng nghĩ lại, hiện tại A Mộc Đại đang ở bên người, có mấy lời khó mà nói, vì vậy đành phải tạm thời bỏ qua.

Mì sợi được bưng tới rồi, Trần Nguyên nhìn hai người bọn họ, hỏi: "Các người có ăn không?"

Bàng Hỉ gật đầu: "Ăn được."

Nhưng A Mộc Đại lại lắc đầu: "Không."

Trần Nguyên lập tức nói với tiểu nhị: "Tiểu nhị ca, lại mang một tô đến."

Trên mặt tiểu nhị, không có chút không khoái nào vì bị sai khiến nhiều lần vào lúc đêm khuya, trên mặt đầy đặn tươi cười khiêm tốn, nói: "Ai, gia ngài chờ."

Ngón tay Trần Nguyên chỉ vào bóng lưng tiểu nhị kia: "Nhìn thấy không, đây mới là một tiểu nhị tốt, chờ ta trở về, mở thêm quán rượu nữa, ta muốn để cho tất cả tiểu nhị ta thuê, đều như tiểu nhị trong khách điểm này! Hơn nữa ta còn phát quần áo cho đám tiểu nhị, thống nhất trang phục, làm cho bọn họ vừa đi ra ngoài, người ta cũng biết là quán rượu của chúng ta."

Bàng Hỉ nhìn Trần Nguyên: "Phát quần áo cho tiểu nhị? Chưa từng nghe nói qua."

Trần Nguyên không muốn biện luận cùng hắn, bởi vì Trần Nguyên biết rõ, coi như mình phát vàng thỏi cho tiểu nhị, Bàng Hỉ cũng không để ý đến tiểu nhị của mình, cho nên không cần phải giải thích cho hắn mình sẽ làm như thế nào.

Đúng lúc này, ở phía sau, bỗng nhiên lại có hai đám người cùng một chỗ ngừng xe ngựa, tại trước cửa khách điểm, tiểu nhị vội vàng đi ra ngoài đón: "Ai ui, mấy vị đại gia đã trở lại rồi?"

Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn lên, một đầu lĩnh trong đó đúng là Tống Kỳ, do Tống triều phái tới đàm phán cùng Liêu quốc kia, mà một nhóm người khác, nhân số rõ ràng nhiều hơn một ít.

Hai đám người gặp nhau tại trước cửa ra vào, Tống Kỳ kia vốn là muốn vào cửa trước, nhưng xem xét thấy Trần Nguyên ngồi ở bên trong, lập tức dừng lại một chút.

Đang sau, có hai người đi lên, một người trong đó xâm nhập từ bên cạnh Tống Kỳ, bả vai thuận thế đập vào đỉnh đầu Tống Kỳ, thiếu chút nữa làm Tống Kỳ ngã xuống trên mặt đất.

Hai hộ vệ đi theo Tống Kỳ lập tức giận dữ nói: "Làm gì vậy!"

Hai người kia mang theo dáng tươi cười khinh miệt, từ bên ngoài đi vào, phía sau, hộ vệ bọn họ có rất nhiều người, lập tức vọt tới cạnh cửa cùng hai chủ nhân, Tống Kỳ và một đám người Tống triều ngã trái ngã phải.

Một người gây lập tức nói với người vừa rồi lách vào kia, hỏi: "Trương huynh, vì cái gì mà người đụng vào Tống đại nhân kia?"

Người kia lập tức làm ra một bộ dạng vô tội, nói: "Ta đụng hắn ở đâu vậy? Chắc là Tống đại nhân hôm nay canh cửa quá nhiều, cho nên chính mình đụng vào cửa rồi hả?"

Hai người cùng nhau cười lên ha ha.

Trần Nguyên lặng lẽ vẫy tay về phía tiểu nhị kia, tiểu nhị chạy tới, Trần Nguyên hỏi: "Tiểu nhị ca, những người này là người nào?"

Tiểu nhị liếc nhìn Trần Nguyên, hạ thấp thanh âm nói: "Đại gia, ngài làm mua bán của ngài, hai cái nhóm người này, ngài cứ giả bộ như không phát hiện, bên kia chính là sứ đoàn Tống triều, đầu lĩnh gọi Tống Kỳ, tại Tống triều cũng là đại quan! Đụng vào hắn chính là người kia, gọi Trương Tầm Nguyên, người gây là Ngô Hạo, bọn họ là người Tây Hạ, tay sai của Lý Nguyên Hạo."

Trần Nguyên gật gù đầu, lại để cho tiểu nhị kia rời đi.

Tống Kỳ thật vất vả đứng dậy, dưới sự bảo vệ của thị vệ, vọt tới trước mặt Trương Tầm Nguyên và Ngô Hạo, sắc mặt rất là nghiêm trọng, nói: "Hai vị, nơi này là Liêu quốc, các người làm như vậy, chỉ sợ không quá thỏa đáng? Nếu kinh động đến người Liêu quốc, không biết hai vị có thể được tha thứ hay không?"

Ngô Hạo kia mỉm cười nói: "Tổng đại nhân nói cực kỳ đúng, chỉ là, Tổng đại nhân hôm nay đi thăm Gia Luật Hàn Tám, giống như không được gặp mặt hả?"

Tổng Kỳ hừ một tiếng: "Cái đó là sự tình của tại hạ."

Trương Tầm Nguyên đi theo nói: "Kỳ thật, Tổng đại nhân, người cũng nên chọn lấy cái thời điểm khác, vừa này người đi, cái tên Gia Luật Hàn Tám kia đang cùng chúng ta uống rượu, nào có thời gian gặp người? Ha ha!"

Tổng Kỳ nói không ra lời.

Ngô Hạo vỗ vỗ bả vai Tổng Kỳ, nói: "Tổng đại nhân, cái này gọi là chó khôn chọn chủ mà chơi, người ngu trung như vậy, hao tổn cả đời, chết ở trên cái cây Đại Tổng kia, ta phải hỏi người một câu, người có đàn hay không? Hay là ngu xuẩn nên không hiểu?"

Trương Tầm Nguyên tiếp lời: "Nói người vụng về, có chút không thích hợp, thi từ ca phú của người, hai người chúng ta cũng bái đọc qua, tự nhận không kịp, chỉ là, nếu người không ngu xuẩn, làm sao biết rõ không thể, lại cứ đi làm làm chi?"

Trong lòng Tổng Kỳ rất buồn khổ, hắn muộn hơn bảy ngày so với hai người kia, chỉ bảy ngày này, hắn đã mất đi rất nhiều cơ hội vốn có thể tính toán là cơ hội.

Lập tức nghiêng đầu nói: "Tử viết, sự tình quân vương chính là đến thân thần tử, ăn lộc của vua, lo cho quân vương, tuy tại hạ bất tài, vai vác sự tình tổ tông, lại tuyệt đối không làm chuyện an cháo đá bát!"

Lời này nói ra, mặt sắc hai người Trương Tầm Nguyên Ngô Hạo lập tức thay đổi, bọn hắn vốn là Thư sinh Tống triều, đi Tây Hạ đầu nhập vào Lý Nguyên Hạo để giành lấy tín nhiệm, tuy hiện tại có phần được coi trọng, nhưng kiêng kỵ nhất đúng là đàm luận về tổ tông cùng người khác.

Bọn hắn lần này dẫn theo tùy tùng đến đây, có chừng hơn sáu mươi người, mà Tổng Kỳ chỉ có hơn ba mươi người.

Hiện tại, bên người hai người chỉ có mười tùy tùng, chỗ Tổng Kỳ cũng chỉ có tám người, hai người liếc nhau, quyết định cho Tổng Kỳ ăn một lần giáo huấn!

Trương Tầm Nguyên một phát bắt được quần áo Tổng Kỳ, quát: "Người lập lại lần nữa!"

Những người Đẳng Hạng kia xem xét hắn động thủ, cũng ào ào quơ lấy băng ghế chạy đến, thời điểm bọn hắn vào thành, binh khí cũng đã bị lấy đi, đây là quy củ Yên kinh, bởi vì người Liêu không thể so với người Tống, tính tình lỗ mãng, động một chút là lại đánh nhau, cho nên Yên kinh kiến tạo thành, thời gian không bao lâu sau, vì bảo đảm trị an, liền quy định vào thành phải tước bỏ hết binh khí.

Tổng Kỳ đầu từng chứng kiến cái trận thế này, sắc mặt lập tức trắng bệch lên, vội vàng nói: "Tử viết, quân tử dùng tài hùng biện, không động thủ!"

Một bên, Trần Nguyên bỗng nhiên nói: "Tử viết, sự tình quân vương chính là đến thân thần tử, ăn lộc của vua, lo cho quân vương, tuy tại hạ bất tài, vai vác sự tình tổ tông, lại tuyệt đối không làm chuyện an cháo đá bát!"

Thốt ra lời này xong, hắn lập tức liền đứng lên, mỉm cười nhìn Tổng Kỳ: "Tổng đại nhân mới vừa nói, chính là hai câu này sao? Hai vị đã muốn nghe, ta lại đọc một lần là được."

Hồ Tĩnh há miệng thật lớn, bên cạnh, A Mộc Đại và Bàn Hỉ cũng là dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Trần Nguyên, trong tưởng tượng của bọn hắn, người khác tranh cãi như vậy, lại đi ôm lên trên người mình, phỏng phát không phải chuyện Trần Nguyên thường hay làm.

A Mộc Đại sững sốt một chút, thấp giọng chửi bới một câu: "Nói cái gì, mì sợi còn chưa ăn xong đây này!"

Hồ Tĩnh nhưng lại thay một bộ biểu lộ "ta ủng hộ người" ra, ngăn tại trước mặt Trần Nguyên.

Ngô Hạo kia xem xét có người đứng ra, liếc nhìn đánh giá Trần Nguyên, hỏi: "Các hạ là ai?"

Trần Nguyên không để ý tới hấn, nhìn Tống Kỳ kia, nói: "Tổng đại nhân, bọn hấn nói người vụng về, thật sự rất đúng! Bọn hấn ngay cả tổ tông mình đều đã quên, người còn theo chân bọn họ nói Tử viết làm cái gì? Bọn hấn nhớ rõ cái gì là Tử viết hay sao?"

Trương Tầm Nguyên kia vừa thấy bọn Trần Nguyên có bốn người, lập tức có thêm dũng khí, tăng thêm Trần Nguyên nói câu đằng sau, lại càng nói rõ là đang mắng hấn, buông Tống Kỳ ra, phóng tới chỗ Trần Nguyên, quát: "Tiểu tử! Người có phải là muốn chết?"

Trần Nguyên không hề động, tiếp tục nói với Tống Kỳ: "Người xem, cuối cùng không phải là muốn đánh sao?"

Trương Tầm Nguyên kia vừa đi vào, Hồ Tĩnh một phát bắt được cánh tay của hấn, động tay bẻ ngoặt lại, làm cả người Trương Tầm Nguyên chuyển nửa vòng, thuận tay đẩy một cái: "Bốp!"

Cả người Trương Tầm Nguyên té lăn trên đất!

Những người Đảng Hạng kia không nói hai lời, lập tức lao đến, A Mộc Đại và Hồ Tĩnh đứng hai bên Trần Nguyên, Bàn Hỉ đứng ở phía sau lại không nhúc nhích.

Bàn Hỉ không nhúc nhích, không hề kỳ lạ quý hiếm gì, những hộ vệ Tống triều kia, đã có mấy người muốn xông lại hỗ trợ, Tống Kỳ lại vội vàng ngăn lại: "Không nên động thủ! Chúng ta là sứ đoàn Đại Tống, nếu động thủ cùng những man di này, thanh danh Đại Tống ta sẽ mất hết!"

Một câu này, thiếu chút nữa làm Trần Nguyên tức chết.

Hấn vô cùng không rõ, vừa rồi nếu như chính mình không thay Tống Kỳ chống đỡ, cứ để cho hấn bị đánh thành đầu heo, đối với mặt mũi Tống triều thì có gì tốt? Lữ Di Giản nói đúng, Tống Kỳ, căn bản không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này.

Trên lầu, Dương Văn Quảng nghe được động tĩnh bên dưới, cười ha ha một tiếng, nói: "Đánh nhau? Ta tới đây!"

Dương Văn Quảng gia nhập, mười hộ vệ Đảng Hạng kia, mặc dù là hảo thủ Lý Nguyên Hạo chọn lựa ra, nhưng cũng không cách nào chiếm được một điểm tiện nghi.

Trần Nguyên lui về phía sau, đến bên người Bàn Hỉ, hỏi: "Người không có ý định hỗ trợ sao?"

Bàn Hỉ nhìn hấn, nói: "Ta chỉ là không rõ vì cái gì người giúp Tống Kỳ? Nếu như hấn bị đánh, đối với chúng ta là hữu ích vô hại."

Trần Nguyên gật đầu: "Đúng, lần này người nói rất đúng, nhưng ta cho người biết, nguyên nhân ta giúp hấn chỉ có một, hấn là đại biểu sứ đoàn Đại Tống, người có thể đi giết hấn ngay bây giờ, nhưng tuyệt đối không thể để cho người Đảng Hạng làm nhục hấn!"

Bàn Hỉ suy nghĩ một chút, nói: "Ta chỉ giúp người thôi."

Run cánh tay lên, hô to một tiếng: "Ta cũng tới!" Liền gia nhập đoàn chiến đấu.

Tại đây đánh nhau, toàn bộ người Liêu quốc bên kia đều bị kinh động rồi, nguyên một đám cũng phi chạy xuống, muốn đánh lẫn nhau, hơn một trăm tiểu nhị của Trần Nguyên bên này, cũng bò ra khỏi giường, xông vào chiến.

Trải qua một chuyến hành trình tìm được đường sống trong chỗ chết này, hơn nửa buổi tối đã uống chút rượu, dũng khí rõ ràng không kém đối thủ chút nào, quơ lấy băng ghế cùn gỗ bên người, chạy đến chặn đứng những người Liêu quốc kia, răng rắc, tiếng gỗ gãy vang lên, tất cả chiến thành một đồng.

Mà chút ít Tống binh gác bên người Tống Kỳ kia, phần lớn đều là cảm thấy xấu hổ.

Trần Nguyên ở phía sau nhìn mọi người đánh lẫn nhau, làm một tỷ ủng hộ trên mặt tinh thần mà thôi.

Tuy bọn hấn bên này có tiểu nhị và xa phu nhiều người, nhưng những người Đảng Hạng kia là chức nghiệp binh sĩ, tiến lui rất có kết cấu, chỉ là bị địa hình hạn chế, song phương đều không chiếm được chút tiện nghi nào.

Cửa ra vào, những hộ vệ Tổng triều kia rốt cục không nhìn được nữa rồi, một tiểu tử hơn hai mươi tuổi, thần sắc rất kịch động, nhìn Tống Kỳ, lại nhìn đồng bạn, sau đó liền cử y phục trên người xuống, xông lại.

Tống Kỳ kia kéo hẳn lại, đồng thời nói với hộ vệ bên người: "Tất cả không được nhúc nhích!"

Tiểu tử kia vùng tay bỏ qua cánh tay Tống Kỳ, cũng không nói chuyện, quơ lấy một cái chổi ở bên cạnh, từ cửa ra vào liền tiến đến đánh nhiệt tình.

Vị trí của hắn không tốt, lúc xông vào vừa đứng ở chính giữa khu vực người Đẳng Hạng, cái chổi còn chưa chém ra, đã bị hai người Đẳng Hạng kẹp lấy, thoát nhìn có chút nguy cấp, rất nhanh đã bị đánh vài quyền, té trên mặt đất.

Tiểu tử kia không rên một tiếng, đứng lên từ trên mặt đất, một lần nữa đánh qua.

Hắn quá dũng mãnh, kích thích thật sâu những hộ vệ khác bên người Tống Kỳ, chỉ nghe đội trưởng kia hô to một tiếng: "Mẹ nó, Dương Nghĩa cũng dám động thủ, các huynh đệ, đánh!"

Những hộ vệ Tổng triều đứng ngoài quan sát kia đã sớm phát hỏa rồi, vừa nghe lời này, cũng lập tức vọt lên, lần này chiến cuộc bắt đầu lạc quan hơn, đội hình người Đẳng Hạng lập tức bị tách ra trước sau, trong khoảnh khắc đã có mười mấy người bị đánh té ngã trên mặt đất.

Trần Nguyên xem xét tình thế tốt, trong lòng rất là đắc ý, mặc kệ sự tình sau này phải giải quyết như thế nào, dù sao toàn bộ người Đẳng Hạng cũng đều bị đánh thành đầu heo, đó là một sự tình rất có mặt mũi.

120. Chương 120: Bị Người Đẹp Ép

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 120: Bị người đẹp ép

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

"Dừng tay!" Một tiếng gọi thanh thúy vang lên tại cửa ra vào, một đội binh sĩ Liêu quốc vọt lên.

Từ lúc cảm thấy có manh mối nháo sự, tiểu nhị Đề nhất gia liền đi báo quan rồi, chỉ là, cái niên đại này, thông tin rất lại phía sau, nếu không phải bọn hắn nửa đường gặp được Công Chúa, đang từ phủ Bắc viện đại để vương chạy về hoàng cung, lúc này khả năng quan binh còn chưa tới được.

Song phương đánh nhau, lập tức đều ngừng lại, đôi mắt Công Chúa quét bốn phía một chút, hai mắt Trương Tầm Nguyên kia đều bị đánh sưng lên, khóe miệng Ngô Hạo cũng vương máu tươi, vừa thấy Liêu quốc Công Chúa đến, hai người bọn họ vội vàng nghĩ đến việc cáo trạng, liền đi lên ôm quyền hành lễ: "Hạ quan quốc sứ giả Tây Hạ Trương Tầm Nguyên (Ngô Hạo), bái kiến công chúa điện hạ."

Sau đó, Ngô Hạo lập tức nói: "Công Chúa, thật sự chúng ta không chủ tâm nháo sự tại Đại Liêu, chỉ là người này tự đứng sinh sự, "

Lời nói còn chưa dứt, Công Chúa kia lập tức quát: "Ta còn chưa hỏi người!"

Ngô Hạo lập tức ngậm miệng lại: "Đúng, đúng, hạ quan lảm miệng."

Chỉ thấy Công Chúa bước vài bước, đi đến trước mặt Trần Nguyên: "Trần Thế Mỹ, là người nháo sự sao?"

Con người Trần Nguyên xoay động: "Cái này, tại hạ cho rằng, Công Chúa có nghi vấn như vậy, hoàn toàn là hiểu lầm đối với tại hạ, kỳ thật ta là một người rất hiền hoà, bình thường gặp phải sự tình có thể trốn liền trốn."

Gia Luật Lữ Linh cười lạnh một tiếng, hỏi: "Nhưng xem tình huống chúng ta một đường đồng hành, Trần huynh giống như không phải người sợ sự tình?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Công Chúa, ngài thật sự hiểu lầm ta rồi!"

Gia Luật Lữ Linh khoát tay chặn lại, nói: "Không cần nhiều lời, ta chỉ muốn biết, những người tay cầm bằng ghế côn gỗ này, ngoại trừ Tổng triều và sứ đoàn Đẳng Hạng, có phải là đều là tiểu nhị của người?"

Trần Nguyên gật đầu: "Vâng, nhưng nguyên nhân trong đó cũng không phức tạp, tại hạ tin tưởng Công Chúa vừa lên tiếng hỏi, có thể hỏi rõ ràng, ta cũng muốn giải thích thoả một tý, kỳ thật, không phải là chúng ta động thủ trước, là Trương Tầm Nguyên kia tới đánh ta trước! "

Khóe miệng Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên nổi lên vẻ mỉm cười, nàng đã tìm được nhược điểm của Trần Nguyên rồi!

Chỉ thấy nàng lại vung tay lên: "Ai! Thảm vận bản án không phải là chuyện của ta, tại Liêu quốc chúng ta, sẽ có người đặc biệt lên tiếng hỏi rõ ràng, người tới, phạm là tiểu nhị tay cầm côn gỗ, đều mang đi cho ta!"

Thủ hạ Trần Nguyên chính là những tiểu nhị kia, lập tức liền luống cuống, vừa rồi đánh vỡ đầu cùng người Đẳng Hạng thì không sợ, nhưng đối mặt kết cục bị nhốt vào đại lao Liêu quốc, bọn hắn thật sự có chút ít bối rối rồi!

Đánh vỡ đầu, có chương quỳ trả thù lao thuê lang trung, nếu như bị giam vào đại lao, chưa quen cuộc sống nơi đây, muốn ra ngoài cũng khó khăn.

Trần Nguyên xem xét tình cảnh này, lập tức la lớn: "Đợi một chút!"

Gia Luật Lữ Linh lại bảo quan binh ngừng lại, quay đầu hỏi Trần Nguyên: "Chương quỳ muốn nói suy nghĩ của mình?"

Trần Nguyên nghĩ một lát, thật sự không có biện pháp nào khác nữa, lúc này mới nói: "Công Chúa, bọn hắn chỉ nghe lệnh bởi ta, ta nghĩ, một mình ta đi nói, đủ để nói rõ sự tình. Cùng lắm thì Công Chúa lại dẫn thêm vài người, có thể đi làm nhân chứng, trong này cũng không có người nào bị thương nặng, kính xin Công Chúa nhớ chút ân tình khi chúng ta một đường đồng hành, không cần phải làm những tiểu nhị này khó xử."

Hai mắt Gia Luật Lữ Linh lóe lên, một ánh mắt giảo hoạt bỗng nhiên xuất hiện trong mắt, lập tức lại bị nàng chôn xuống, nói: "Nhưng Trần chương quỳ, đánh người là bọn hắn, luật pháp Liêu quốc chúng ta, khả năng là không giống với Đại Tống, phạm là tham gia ấu dâm, đều phải chộp tới hỏi tội."

Ngón tay Trần Nguyên chỉ vào những người Đẳng Hạng kia, hỏi: "Vậy tại sao người không bắt bọn họ?"

Gia Luật Lữ Linh cười nói: "Bọn họ là sứ đoàn ngoại giao, ta phải báo cáo phụ hoàng, mới có thể định đoạt."

Trần Nguyên gật đầu: "Công Chúa, tiểu nhân không rõ đã đắc tội người ở đâu? Nếu người nhìn ta không vừa mắt, có thể đuổi ta ra khỏi Yên kinh, làm tiểu nhị thủ hạ ta khó xử như vậy, lại là ý gì đây?"

Một bên, A Mộc Đại cũng không nhịn được nữa, rút Cửu tiết tiên ra, quát: "Đây không phải nói rõ là khi dễ người sao!"

Bàng Hỉ đè tay A Mộc Đại lại, Trần Nguyên quay đầu lại quát: "Người cái làm gì!"

Gia Luật Lữ Linh kia lại cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt, hiện tại các người lại thêm một tội danh, ý đồ ám sát bản Công Chúa. Trần chương quỳ, cái tội danh này, người gánh được sao?"

Trần Nguyên gãi gãi đầu, sau đó chậm rãi tiến đến bên người Công Chúa kia, hai vệ sĩ vội vàng ngăn lại, Công Chúa đẩy vệ sĩ kia ra, nói: "Cứ để cho hắn tới."

Trần Nguyên đứng ở trước người Công Chúa, lúc này, hắn có thể trông thấy rõ ràng khuôn mặt xinh đẹp của Công Chúa, chỉ là, cái khuôn mặt này, ở trong mắt Trần Nguyên bây giờ, đã không có chút lực hấp dẫn nào, hắn chỉ cảm thấy, cái khuôn mặt này cực kỳ chán ghét, nói: "Công Chúa, nếu người nhìn chúng ta không vừa mắt, hiện tại chúng ta liền đi, không cần phải làm khó dễ ta như vậy."

Gia Luật Lữ Linh cũng nén thanh âm mình tới mức nhỏ nhất: "Như thế nào? Trần chương quỳ nhìn ra, ta làm khó dễ người sao?"

Trần Nguyên nói: "Ta không phải người ngu."

Gia Luật Lữ Linh gật đầu: "Tốt, ta thích nói chuyện cùng người thông minh, như vậy đi, xe ngựa của ta ở bên ngoài, chúng ta đi vào trao đổi."

Trần Nguyên có đường khác sao? Cái này gọi là, người ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

Hắn theo Công Chúa kia đi ra khỏi khách điểm, thời điểm tới cửa, Tống Kỳ liền ôm quyền nói: "Trần chương quỹ yên tâm, ngày mai tại hạ tất nhiên sẽ lên lớp giảng bài với hoàng đế Liêu quốc, nói ngọn nguồn tất cả mọi chuyện."

Trần Nguyên lạnh lùng nói: "Tổng đại nhân có lẽ là không nên can thiệp cùng chúng ta, những người buôn bán nhỏ này, miễn cho hư hỏng thanh danh của người."

Vào xe ngựa, Công Chúa ngồi vào cái ghế trên cao, Trần Nguyên rất quy củ, ngồi ở cái ghế nhỏ bên cạnh, sau đó hỏi: "Công Chúa, rốt cuộc người muốn tại hạ làm gì?"

Gia Luật Lữ Linh nhìn Trần Nguyên: "Rất đơn giản, làm quan, làm quan Liêu quốc chúng ta."

Trần Nguyên vừa muốn nói gì đó, Gia Luật Lữ Linh lại nói tiếp: "Ta và Cửu ca đánh cuộc, xem chúng ta ai có thể mời chào người, ta nhất định phải thắng."

Trần Nguyên ngậy ngẩn cả người, tuy hắn đã sớm đoán ra, Gia Luật Niết Cô Lỗ có thể sẽ tiến thêm một bước hành động đối với chính mình, lại không nghĩ tới, chính mình rõ ràng thành tiền đặt cược, giữa huynh muội bọn họ.

Hắn vốn cũng rất muốn tiếp xúc với quan trường Liêu quốc, bởi vì nhiệm vụ của hắn ấn định, hắn phải tiếp xúc quan trường, còn phải là hạch tâm quan trường, mới có thể thuận lợi hoàn thành.

Nhưng, tiếp xúc là một chuyện, làm quan lại là một chuyện khác.

Không phải vạn bất đắc dĩ, chính mình có lẽ là không cần phải rơi vào tình thế làm quan, như vậy có thể sẽ khiến cho sau này, khi mình về nhà, sẽ tốn nhiều rất nhiều tay chân xoa dầu vết.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó rất uyển chuyển nói: "Công Chúa, cho dù tại hạ đáp ứng, ta là một người Tống, đột nhiên vào triều làm quan, cũng không có vị trí thích hợp, nếu không, đợi có vị trí rồi hãy làm?"

Gia Luật Lữ Linh nhìn hắn, nói: "Buổi sáng ngày mai, tại hoàng cung, sẽ chiêu mộ Đông cung đồng đọc, chính là người chuyên môn đọc sách cùng đệ đệ của ta, vị trí này luôn luôn đều là quan viên trẻ tuổi người Hán làm, người đi rất phù hợp."

Trần Nguyên lắc đầu: "Cái này chỉ sợ không tốt, nếu là chiêu mộ, Công Chúa dự định danh ngạch, chẳng phải là sẽ rất tai tiếng sao?"

Gia Luật Lữ Linh rất tự tin nói: "Cái này người yên tâm, sơ thí tuyển mộ qua rồi, ta sẽ dùng danh thiếp người khác, trực tiếp đưa người vào thi vòng hai, thi vòng hai chia làm hai bộ phận, một là kiểm tra thân thể, hai là kiểm tra tài văn. Kiểm tra thân thể, cũng chỉ là chạy theo hình thức, nếu như không có chỗ thiếu hụt rõ ràng, có thể đi qua, về phần kiểm tra tài văn thì càng đơn giản, ta chính là quan chủ khảo."

Trần Nguyên thật sự tìm không thấy lý do từ chối nữa, đau khổ nói: "Công Chúa, quá được coi trọng, trong lòng kẻ hèn này thật sự rất xấu hổ, chỉ là..."

"Tranh!" Thanh âm bảo kiếm ra khỏi vỏ phát ra, vang lên tại Trần Nguyên bên tai.

Cái hàn quang kia lóe lên ở trước mặt hắn, trên cổ truyền đến cảm giác lạnh như băng, bên tai chỉ nghe Công Chúa kia nói: "Hiện tại ta mang một nửa những tiểu nhị kia đi, nếu như buổi sáng ngày mai, người không đi mà nói, ta giết bọn hắn trước, sau đó lại đến giết người!"

Khóe miệng Trần Nguyên bỗng nhúc nhích, nói: "Không cần động một chút lại rút kiếm chứ?"

Công Chúa nở nụ cười, cười có chút quyến rũ, chỉ là hiện tại, vẻ quyến rũ của nàng, trong ánh mắt Trần Nguyên, cũng là dạng khủng bố đáng sợ.

Gia Luật Lữ Linh nén thanh âm vô cùng thấp, nói: "Trần chương quỹ, người đã giúp ta lần thứ nhất, từ nhỏ đến lớn, ta còn chưa từng thắng Cửu ca ta, người giúp ta lần này, cũng là giúp chính người, được không?"

Cơ trên mặt Trần Nguyên, có thể cảm giác được cảm giác mát của cái bảo kiếm kia, giật giật hai cái, hỏi: "Người gác kiếm ở ta trên cổ, ta dám nói không được sao?"

Gia Luật Lữ Linh gật đầu: "Cái này là được rồi, buổi sáng ngày mai, chỉ cần người hiện ra tại hoàng cung, ta lập tức thả người."

Trần Nguyên chớp mắt hỏi: "Nếu như ta đi, không được tuyển vào trong thì sao?"

Gia Luật Lữ Linh ngắc đầu, nói: "Không có khả năng!"

Trần Nguyên duỗi ngón út ra: "Có lẽ, có một chút điểm ngoài ý muốn như vậy, ta đi mà không được tuyển, vậy thì thế nào?"

Gia Luật Lữ Linh hừ một tiếng: "Chỉ cần người đi rồi, ta liền thả người, không tuyển được, ta cũng không trách người! Tốt rồi, quyết định như vậy, người trở về đi."

Cứ như vậy, hơn bảy mươi tiểu nhị bị những Liêu binh kia mang đi, Trần Nguyên rất uể oải đi xuống khỏi xe ngựa, kéo hai cái chân, đi vào trong khách điểm.

Tống Kỳ còn đứng tại cửa ra vào, thấy Trần Nguyên tiến đến, mở miệng hỏi: "Trần chương quỹ, những tiểu nhị kia bị đưa đi rồi, làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên nhìn thoáng qua hắn, nói: "Không nhọc Tống đại nhân hao tâm tốn sức."

Bàng Hỉ nghênh tiếp Trần Nguyên, hỏi: "Thế nào? Nàng rút cuộc muốn gì?"

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ: "Bàng huynh, chúng ta vào nhà thương lượng."

Bàng Hỉ gật đầu, hai người sóng vai đi đến trong phòng, Hồ Tĩnh, A Mộc Đại và Dương Văn Quảng đều tự trở về phòng.

Bàng Hỉ nghe nói Công Chúa lại để cho Trần Nguyên đi làm quan, con mắt lập tức sáng ngời, nói: "Thật sự là chuyện tốt như vậy? Nếu như người có thể tiến vào hoàng cung Liêu quốc, cũng có thể nói hai câu cùng hoàng đế Liêu quốc chứ? Nếu người nói động đến hắn, để hắn đi đánh Tây Hạ, chẳng phải chúng ta có thể đi rồi sao?"

Trần Nguyên hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Vâng, ta vào hoàng cung, cơ hội lớn hơn một chút, nhưng Bàng huynh, khi chúng ta muốn thoát thân, liền không dễ dàng!"

Bàng Hỉ nghĩ lại, xác thực cũng là như thế, lên làm Đông cung đồng đọc, tất nhiên sẽ bị người khác đặc biệt chú ý, sau khi chuyện thành công, muốn an toàn rời đi, nhất định phải phí một phen tay chân, nhưng cái này đối với mình mà nói, không có vấn đề gì, nhiều lắm là vứt bỏ Trần Nguyên xuống dưới, chính mình chạy về báo cáo kết quả công tác là được.

Trần Nguyên rót một chén nước, con mắt ngơ ngác nhìn qua cửa sổ, ánh sao sáng bên ngoài chiếu vào, trong miệng nói: "Bàng huynh, mọi người là châu chấu trên một sợi thừng, nếu như ta không đi được, người cũng đừng đi nữa."

Bàng Hỉ sững sờ, quay đầu lại hỏi: "Người, làm sao biết ta đang suy nghĩ gì?"

.....

Sáng sớm bắt đầu ngủ dậy, Trần Nguyên muốn đi bái phỏng Tiêu Tô kia trước.

Hiện tại, việc cần phải làm xác thực rất nhiều, ví dụ như, sự tình bọn tiểu nhị, ví dụ như, hàng hóa còn đặt ở chỗ Vương Luân, ví dụ như đi ứng phó Công Chúa tìm mình gây phiền toái kia.

Sự tình nhiều hơn nữa, cũng đều phải làm hết, nặng nhẹ phải phân rõ, mới có thể làm tốt.

Công Chúa gây phiền toái và sự tình bọn tiểu nhị, chỉ cần chút nữa mình theo như yêu cầu của Công Chúa, đi thi tuyển, tự nhiên sẽ giải quyết, có biện pháp thoái thác là tốt nhất, không có biện pháp mà nói, thì thời điểm chạy trốn, sẽ gặp thêm một chút phiền toái mà thôi.

Hàng đặt ở chỗ Vương Luân, để nhiều chút thời gian cũng không có vấn đề, nhưng nếu để cho người khác cảm giác, mình không giống người đến đây buôn bán, vậy thì phiền toái quá lớn, cho nên phải đi tìm Tiêu Tô trước.

Tiêu Tô là người làm ăn điển hình, treo danh hiệu quốc cữu tại Liêu quốc, còn kiêm nhiệm một chức quan nhỏ nhỏ, nhưng hẳn rất ít khi đến triều đình, cũng rất ít khi đi nha môn thực hiện chức trách của mình.

Thời điểm buổi sáng, Trần Nguyên đến cầu kiến, hẳn đang ở trong sân tập một bộ quyền pháp, nhìn tư thế, chỉ là rèn luyện thân thể mà thôi.

Tiêu Tô tên thật là Tiêu Tô Na Mã Nai, niên kỷ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tương tự Trần Nguyên, làm người cũng là hoà hợp êm thấm, thấy bọn Trần Nguyên đến, liền mời vào hậu đường, rất khách khí hàn huyên: "Trần sư gia là lần đầu tiên đến chỗ chúng ta sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Vâng, tiểu nhân lần đầu tiên tới Yên kinh."

Tiêu Tô Na Mã Nai cười ha ha một tiếng: "Nghe nói đêm qua, Trần sư gia đánh người Đẳng Hạng kia?"

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, vấn đề này truyền ra rất nhanh, đêm qua đã trễ như vậy mới phát sinh, buổi sáng hôm nay rõ ràng ngay cả người buôn bán này cũng biết?

Tiêu Tô Na Mã Nai thấy thần tình Trần Nguyên, nhẹ nhàng nói: "Hôm qua, ta vừa lúc ở chỗ tỷ tỷ của ta, thời điểm hoàng thượng đến, nói cùng tỷ tỷ của ta, những người Đẳng Hạng kia bị tiểu nhị một thương đội đánh thành đầu heo, bộ dáng rất buồn cười. Ta lại tuyệt đối không nghĩ tới là Trần sư gia làm, sau khi đi ra nghe ngóng, tới giờ mới hiểu được, chỉ là, trong lòng tại hạ không rõ, chúng ta buôn bán, luôn luôn chú ý một cái, dân không cùng quan đấu, lần này vì sao thái độ Trần sư gia khác thường như vậy?"

Trần Nguyên hơi thở dài: "Chỉ uống hơi nhiều rượu, trong lúc nói chuyện, không chịu nổi hai người kia, lúc này mới nhất thời xúc động, đúng rồi, tiểu nhân xin hỏi đại nhân một câu, người Đẳng Hạng bẩm báo hoàng thượng rồi?"

Tiêu Tô Na Mã Nai gật đầu: "Đúng vậy, chỉ là, Trần sư gia không cần lo lắng, hoàng thượng coi đó là một truyện cười, an ủi một chút, hơn nữa bộ dáng thậm chí còn vui vẻ. Nghe nói Cửu Vương Tử cũng nói chuyện vì người, Tổng Kỳ kia cũng rất nhanh liền đưa quốc thư tới, tỏ rõ với Hoàng thượng chuyện đã trải qua, chắc là không theo đuổi người không tha."

Trần Nguyên ôm quyền nói: "Tiêu đại nhân, tại hạ thật sự là nhất thời lỗ mãng, nếu như ngày sau có phiền toái gì, mong Tiêu đại nhân tương trợ mới được."

Tiêu Tô Na Mã Nai cười nói: "Trần sư gia tìm lộn người rồi, tại hạ tại Liêu quốc, nổi danh không hổ thẹn sự, một lòng kiếm tiền. Chỉ là, ta phỏng chừng người cũng không có phiền toái gì, người Đẳng Hạng kia những ngày này hoạt động vô cùng kiêu ngạo, hoàng thượng đã sớm không thuận mắt, người đánh lần này, có thể làm cho bọn họ trung thực vài ngày, cũng là không tệ."

”

121. Chương 121: Đắm Gãy Răng

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 121: Đắm gãy răng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong lúc nói chuyện, nha hoàn kia liền bưng lên nước trà đến, Tiêu Tô Na Mã Nai nhìn Trần Nguyên và Bàng Hỉ, nói: "Bàng tổng quản tính toán là người quen rồi, không nên khách khí, hiện tại ta cùng Trần chương quỹ nói chuyện mua bán, Trần sư gia, không gạt người, lúc này đây người ra giá tiền, giống như có chút cao, trước kia chúng ta giao dịch, đều không có cái tiền lệ này nha!"

Tiêu Tô Na Mã Nai bắt đầu nói chuyện làm ăn rồi, ý tứ kia chính là không muốn hỗ trợ.

Trần Nguyên không nói gì về vấn đề chính trị nữa, đã nói chuyện làm ăn, phải có nói bộ dạng chuyện làm ăn: "Tiêu đại nhân, giá thị trường hiện tại, người cũng biết, biên quan Đại Tổng tra xét vô cùng nhanh, cho nên hàng hóa đều cực kỳ khẩn trương, chúng ta kéo những vật này tới cũng không dễ dàng, hao phí trên đường, lớn hơn nhiều so với trước kia, giá tiền mua bán, tự nhiên phải dâng lên một ít."

Song phương bắt đầu cò kè mặc cả rồi, quá trình này vừa buồn tẻ lại tràn ngập khiêu chiến, buồn tẻ, là vì trong cuộc đàm phán, sẽ kéo dài dằng dặc, người phải đối mặt với người giống mình, lặp lại những lý do giống nhau, mãi cho đến lúc có người thỏa hiệp.

Cũng may song phương vốn đã từng quen biết, hơn nữa đều rất có thành ý, nói chuyện hơn một canh giờ, thì sự tình đã được đàm luận thỏa đáng.

Song phương ước định giá cả, địa điểm giao dịch và thời gian, Tiêu Tô Na Mã Nai giữ bọn hắc lại nhà mình ăn cơm, Trần Nguyên dúi dằng xin miễn, hắc thật sự có rất nhiều chuyện phải làm, cũng có rất nhiều chuyện khiến cho trong lòng hắc lo lắng, không bỏ xuống được.

Lúc Trần Nguyên rời đi, Tiêu Tô Na Mã Nai chỉ là đưa tiễn một chút, chứng kiến thân ảnh Trần Nguyên biến mất khỏi tầm mắt của mình, Tiêu Tô Na Mã Nai nhẹ nhàng ho khan một tiếng, một nam nhân trung niên đeo áo choàng đen, từ cửa nhỏ bên cạnh, loáng cái đã tiến đến.

Sau khi người nọ đi vào, khom người chào đối với Tiêu Tô Na Mã Nai, hỏi: "Quốc cữu gia, thế nào?"

Bên khoe miệng Tiêu Tô Na Mã Nai lộ ra dáng tươi cười, nói: "Là người làm ăn, không cần hoài nghi."

Người nọ cười ha ha một tiếng, nói: "Vây hiện tại, tiểu nhân phải trở về cung bẩm báo hoàng thượng rồi."

Tiêu Tô Na Mã Nai lại gọi người nọ dừng lại, nói: "Trương đại nhân, hoàng thượng nghĩ như thế nào mà lại đi điều tra người này?"

Trương đại nhân nói: "Hôm qua hắc đánh Trương Tầm và Nguyên Ngô Hạo kia, hoàng thượng cũng cảm thấy rất có hứng thú về hắc, Cửu Vương Tử và Công Chúa cũng khen người này cơ cảnh, hơn nữa nghe nói bọn hắc đều đang mời chào người này, hoàng thượng sợ người trẻ tuổi làm việc không thỏa đáng, để cho chúng ta đi ra ngoài tìm hiểu."

Tiêu Tô Na Mã Nai gật đầu: "Ừm, kỳ thật hoàng thượng quá lo lắng, tính tình Cửu Vương Tử, chúng ta cũng biết, cái tên Trần Thế Mỹ này, nếu không phải người có bản sự hơn người, rất khó được hắc coi trọng như thế."

Trong mắt Trương đại nhân hiện lên một đạo quang mang: "Dù sao vẫn còn quá trẻ, lại còn từ Tổng triều đến, tra thoảng một tý cũng là chuyện đương nhiên."

Rời khỏi phủ Tiêu Tô Na Mã Nai, Trần Nguyên lập tức cùng Bàng Hỉ cùng đi tìm Vương Luân kia, kéo hàng tới bán cho Tiêu Tô Na Mã Nai, sau đó lại thu một ít da lông...các loại hàng tạp hoá.

Tuy buôn bán chỉ để che dấu mục đích thật sự của bọn hắc, là một vỏ bọc nguy trang, nhưng là ít nhất cũng phải làm cho thật tốt, để cho người ta nhìn vào chính mình, luôn cảm thấy như là mình đến đây chỉ để buôn bán.

Khách điểm Vương Luân ở, không phô trương được như "Đệ nhất gia", dù sao ở đây cũng là Yên kinh, thương đội tựa như bọn hắc, chỉ là một đám khách qua đường, nếu như Trần Nguyên không phải Gia Luật Niết Cô Lô chiếu cố đặc thù, cũng khó có thể thuê một gian phòng tại đó.

Chuyện nơi đây rất đơn giản, hàng của bọn hắc, bọn hắc tự đi nhận lấy, Trần Nguyên còn lại bảo Bàng Hỉ vớt hai xe muối ăn ở đây, xem như trả thù lao cho Vương Luân.

Người ta vận chuyển hàng hóa đến Yên kinh, phí chuyên chở không thể để cho người ta chịu thiệt thòi, huống chi Trần Nguyên không quan tâm đến hai xe muối này, hắc căn bản không quan tâm đến chuyện mua bán nơi đây.

Vương Luân thật sự không khách khí, tình ý thì tình ý, sinh ý là sinh ý, hàng để Trần Nguyên lôi đi, hai xe còn lại, hắc cũng rất muốn.

Sau đó, chính là mời mấy người Vương Luân ăn cơm, bên ngoài là tỏ lòng biết ơn thoảng một týt.

Trên bàn rượu, bọn Vương Luân cũng nói đến sự tình Trần Nguyên đánh sứ đoàn người Đẳng Hạng kia, thái độ của bọn hắn hoàn toàn bất đồng với Tiêu Tô Na Mã Nai, phần lớn là tán thưởng đối với Trần Nguyên, trong đó, tráng hán gọi Lý Thiết Thương kia còn nói: "Trần chương quỹ, lúc ấy lão Lý không ở đó, nếu hôm qua lão Lý biết được, ta cam đoan, những người kia không phải chỉ bị mang đầu heo đi ngủ!"

Bên cạnh, một người trông như Thư sinh tiếp lời, nói: "Nếu thật sự xảy ra việc liên quan đến nhân mạng, cũng rất phiền toái, chỉ là, tại hạ lại nghe nói, Trần chương quỹ đã động thủ, Tống Kỳ kia lại sống chết mặc bay, không biết là có việc này hay không?"

Trần Nguyên ngượng ngùng nói: "Tất cả đều là ngoại giới tung tin vịt, chứ vị từng tin là thật."

Người khác tức giận hừ một tiếng: "Những quan lại quyền quý kia, ngày thường chỉ biết là ngâm thơ làm phú, ức hiếp dân chúng, thời điểm chính thức dùng nắm tay quả đấm đánh tới, hắn có lá gan ra tay mới là lạ! Nếu ta là Trần chương quỹ, cứ đứng đó đợi bọn hắn bị Đẳng Hạng người đánh chết, cũng sẽ thả ra được một cục tức trong ngực!"

Thư sinh cất ngang nói: "Cũng không phải, Quách huynh lời ấy rất là vớ vẩn, cái tên Tống Kỳ kia là sứ giả Đại Tống, nếu bị đánh, hôm nay người Liêu đi đầy đường, tất nhiên sẽ cười nhạo, mà cười nhạo ai, chính là người Tống chúng ta, trên mặt chúng ta đều không có ánh sáng."

Trần Nguyên không khỏi liếc nhìn Thư sinh kia, cách nghĩ người này rõ ràng rất giống với mình, trong lòng cũng muốn kết giao với hắn, liền nói: "Xin hỏi huynh đệ này họ gì?"

Thư sinh kia cười một tiếng với Trần Nguyên, nói: "Tại hạ họ Đẳng, tên Quân Tử."

So với Lý Thiết Thương và họ Quách tính cách lỗ mãng kia, hai người Vương Luân và Đẳng Quân Tử, liền có vẻ ổn trọng hơn rất nhiều.

Đặc biệt là Vương Luân, thời điểm Trần Nguyên liếc nhìn người này, đã cảm thấy hắn thật sự rất không đơn giản, không giống như là một thương nhân đi buôn hàng thông thường.

Đẳng Quân Tử dưới tay hắn, hiển nhiên là người nhiều mưu trí, Lý Thiết Thương và họ Quách kia, xem xét cũng biết là hạng người dưng mảnh, về phần bản thân Vương Luân, đáng người cũng rất khôi ngô, cộng thêm cách làm người thâm trầm, lại khiến cho Trần Nguyên có chút cảm giác nhìn không thấu.

Thời điểm mọi người đang tại thảo luận, về chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, Vương Luân tự nhiên hỏi: "Trần chương quỹ, về phía người Đẳng Hạng kia, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, ta nghe nói tiểu nhị bên các người, có gần trăm người bị Liêu binh bắt đi, không biết Trần chương quỹ đã có kế sách cứu họ ra chưa?"

Trần Nguyên nói: "Đa tạ Vương chương quỹ quan tâm, tại hạ đã sai người đi làm rồi, chắc là đến ngày mai mới có thể cứu người ra."

Vương Luân gật đầu: "Vậy là tốt rồi, nếu Trần chương quỹ có cái gì muốn chúng ta hỗ trợ chỗ, cứ mở miệng là được."

Lúc ăn cơm xong, trở lại phòng trọ đã qua buổi trưa, cảm xúc bọn tiểu nhị rất không tốt, nhiều đồng bạn như vậy bị Liêu binh bắt đi, tuy Trần Nguyên hướng bọn hắn cam đoan có thể cứu người ra, nhưng trong lòng mình cũng không quá nắm chắc, hứa hẹn như thế nào, cũng sẽ không khiến người ta tin tưởng hoàn toàn.

Dương Văn Quảng nói với Trần Nguyên, nếu như ngày mai, bọn tiểu nhị thật sự không về được mà nói, trong đội ngũ có ít người xúc động quá khích, khả năng là vô pháp trấn an.

Trần Nguyên không muốn đi chỗ Công Chúa làm cái gì Đông cung đồng đọc, nhưng hắn nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ ra phương pháp thoái thác, Gia Luật Lữ Linh đã nói, Trần Nguyên không đi, nàng liền giết người.

Đây không phải một câu đe dọa, xem xét nữ nhân này, chính là một Công Chúa quen ương ngạnh, nàng nói, Trần Nguyên tuyệt đối không hoài nghi nàng không làm được.

Vì thế, Trần Nguyên buồn rầu không thôi.

Nhận được tin tức, Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng tới, thấy Trần Nguyên mang bộ dáng này, liền trấn an: "Trần huynh, Đông cung đồng đọc, đây chính là vị trí bao nhiêu người Liêu quốc chúng ta muốn, nói thật, nếu như ngươi không phải là Công Chúa tự mình điểm danh, ngay cả tư cách báo danh cũng không có."

Trần Nguyên hung hăng, mặt trắng không còn chút máu liếc nhìn hắn, nói: "Cửu Vương Tử, tại hạ chỉ là một thương gia, ta làm tốt mua bán lần này, hàng bán đi, sẽ thu đủ da dê, rồi sẽ chuẩn bị trở về, nếu muốn làm quan, ta tại Tổng triều đã sớm đi thi trạng nguyên rồi, ta chính là không rõ, nếu Cửu Vương Tử hiểu rõ tại hạ không muốn làm quan, vì cái gì mà lại đi đánh cuộc cùng Công Chúa?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ có chút áy náy, nói: "Trần huynh, hoàng muội kia của ta hơi điều ngoa một ít, có chỗ đắc tội, mong Trần huynh đừng trách."

Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, hỏi: "Làm sao ta thấy, người giống như căn bản không sợ thua năng?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười cười, không trả lời, Liêu Hứng Tông ngay cả giang sơn đều chuẩn bị cho hắn rồi, còn có cái tiền đặt cược gì phải so đo đây?

Trần Nguyên cũng không hỏi nữa, thở dài thật sâu: "Ai, sớm biết như thế, không bằng ta ở Đại Tổng kiểm tra, kiểm cái chức trạng nguyên là được rồi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ vừa nghe hắn nói như vậy, lập tức ngẩng đầu lên, nói: "Trần huynh nói lời ấy sai rồi, Liêu quốc ta ở đâu không tốt? Binh hùng tướng mạnh! Hoàng thượng chúng ta anh minh thần võ, hôn quân Tổng triều kia, làm sao có thể so sánh? Nếu Trần huynh làm Đông cung đồng đọc, tương lai cho dù ta làm hoàng đế, tất nhiên cũng sẽ trọng dụng Trần huynh."

Trần Nguyên thở dài thật sâu, nói: "Cửu Vương Tử, ta liền cầu xin ngươi, xem như một lần ta giúp ngươi đối phó Gia Luật Thư Bảo, chỉ cho ta một con đường đi, được không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu: "Cũng thế, người có chí riêng, chỉ hi vọng Trần huynh nhớ kỹ, ngày sau, nếu là muốn làm quan, trực tiếp tới tìm ta, ta cam đoan cho ngươi dưới một người, trên vạn người!"

Trần Nguyên không yên lòng gật đầu, vội vàng hỏi: "Còn có biện pháp nào, có thể không phải đi làm Đông cung đồng đọc kia?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Thái tử đồng đọc, chọn lựa cực kỳ nghiêm khắc, lấy tài trí mà nói, ta tin tưởng Trần huynh không có vấn đề, huống hồ Công Chúa sớm đã nói qua, chỉ cần ngươi đi, chuyện còn lại nàng sẽ đến xử lý."

Trần Nguyên tranh thủ thời gian nói: "Ngươi nói cho ta biết cách chối từ như thế nào cho tốt là được rồi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ hít một hơi, trong lòng rất là thất vọng, đối với việc Trần Nguyên không muốn làm quan tại Liêu quốc, nhưng hắn cũng biết, kiểu như Công Chúa, mạnh mẽ lưu Trần Nguyên lại như vậy, khả năng lại càng không ổn.

Vì vậy nói: "Trần huynh, ngoại trừ tài trí, chủ yếu chính là thân thể, người đọc sách cùng thái tử, thân thể nhất định phải tốt, ốm bệnh liên tục thì không được."

Trần Nguyên nói: "Ta sớm đã gặp Công Chúa rồi, hiện tại giả bộ bệnh cũng không còn kịp nữa!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Ngoại trừ thân thể, rất nhiều thứ bệnh nho nhỏ cũng không thể vào vòng thi tuyển, ví dụ như, thiếu răng."

Trần Nguyên sững sờ: "Thiếu răng cũng không được? Đây là cái quỷ gì?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu: "Ta cũng không biết, quy củ tổ tiên định ra, ta nghĩ, Trần huynh không thiếu một cái răng, chắc là không có vấn đề gì chứ?"

Trần Nguyên cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu thật sự có thể thoái thác Công Chúa, thiếu một cái răng tính toán là cái gì? So với việc phải vào cung, vẫn mạnh hơn rất nhiều, lập tức nhìn bốn phía một vòng.

Gia Luật Niết Cô Lỗ rất là kỳ quái, hỏi: "Trần huynh, ngươi đang tìm cái gì vậy?"

Trần Nguyên nói: "Ta tìm thứ gì đó để đánh rơi một cái răng."

Gia Luật Niết Cô Lô nhẹ nhàng cười một tiếng: "Không cần phiền như vậy!" Vừa nói xong, một quyền liền đánh tới miệng Trần Nguyên, người ta là cao thủ, Trần Nguyên chính là muốn tránh cũng trốn không thoát, miệng lập tức bị đánh chảy máu, quả nhiên một cái răng rơi ra khỏi trong miệng.

Trần Nguyên chẳng quan tâm đau đớn, vội vàng che miệng, hàm hồ nói một câu: "Cám ơn!"

Ngày hôm sau, tất cả người được chọn lựa, để tuyển chọn làm thái tử đồng tập hợp trước cung điện.

Mặc dù là trải qua tuyển chọn kỹ càng, nhưng đội ngũ có lẽ vẫn sắp xếp vô cùng dài, có đến hơn ba bốn trăm người, nếu không phải Công Chúa kia nói, chỉ cần mình đến, nhất định để cho mình lên làm đồng đọc mà nói, Trần Nguyên tin tưởng đây cũng không phải là cuộc thi thoải mái.

Đầu tiên chính là kiểm tra thân thể, Gia Luật Niết Cô Lô quả nhiên không lừa gạt Trần Nguyên, thân thể có tàn tật, lập tức liền bị loại bỏ nóc-ao, kể cả những tàn tật không rõ ràng kia.

Còn có, tướng mạo kém, cái mũi lệch ra, mắt lé, mắt lác cũng không được, người đọc sách cùng nhi tử hoàng thượng, nếu mang một bộ hình dạng làm cho người ta thấy liên sợ, chẳng phải là gọi tới dọa người sao.

Cứ đào thải như vậy, có thể đi vào cuộc thi bên trong sẽ không nhiều.

Xếp hạng trước Trần Nguyên, là một người to con, từ sau vai lộ ra một đám lông đen kìa, có thể đoán được, nhất định đây người hắc đều là lông, nhưng người Liêu tuyệt đối không để ý những việc này, trong mắt người Liêu, cả người toàn là lông, đó là biểu hiện ra một loại uy vũ.

Đợi hơn một canh giờ, bước chân chậm rãi đi về phía trước, Trần Nguyên cuối cùng cũng chứng kiến gương mặt thái giám kiểm tra thân thể kia, hiện tại hắc một chút cũng không khẩn trương, bởi vì hắc căn bản không muốn làm cái thái tử đồng tập hợp này.

"Thân thể có bệnh gì không? Có bệnh tự ngươi nói, đi vào trong, lại bị điều tra ra, cũng đừng nghĩ đến việc làm quan." Thái giám kia nhìn người thứ 3 phía trước Trần Nguyên, hỏi.

Người kia nói: "Công công, tại hạ thiếu đi một cái răng, chắc là không có gì đáng ngại chứ?"

Thái giám kia ngẩng đầu, nói: "Hé miệng, để ta xem."

Người nọ miệng há miệng, thái giám vươn ngón tay vào trong miệng người nọ, sờ sờ một vòng trong miệng hắc rồi nói: "Không được, trở về đi!"

Thần sắc người nọ rất là đau khổ, nói: "Công công, công công! Chỉ là một cái răng mà thôi, không cần đến mức như vậy chứ?"

Tới nơi này, đều là người Liêu và Hán tộc, tuy ở trong quan trường, Liêu Hứng Tông dùng rất nhiều người Hán tộc, nhưng đối với những người Hán sinh hoạt dưới thiết kỵ Khiết Đan nói, Đông cung đồng đọc, vị trí này là đường tắt tốt nhất.

Nhưng công công kia không để ý tới hắc cầu khẩn, tùy ý lau ngón tay trên quần áo, nói: "Kế tiếp."

Đến tên to con trước Trần Nguyên, thái giám hỏi: "Có bệnh gì, tự ngươi nói, nếu để Công Chúa phát hiện, sẽ hủy hết tiền đồ."

Người to con nhỏ giọng nói: "Công công, ta chỉ là có bệnh trĩ, chỉ là sắp tốt rồi!"

Thái giám cau chân mày lại, nói: "Cởi quần ra, bò qua để ta xem xem."

Người to con có chút do dự, nói: "Công công, ở đây nhiều người, có lẽ là..."

Thái giám giận dữ nói: "Ở đây không có nữ nhân, ngươi sợ cái gì? Nhanh cởi ra!"

”

122. Chương 122: Bẩn Quá

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 122: Bẩn quá

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Người to con theo lời, bỏ quần áo ra, quỳ rạp trên mặt đất, bờ mông nâng lên cao cao.

Thái giám lại dùng cái ngón tay kia, nhẹ nhàng trượt hai vòng trên mông đít người to con, sau đó còn dùng sức nhấn một cái, người to con lập tức kêu thảm một tiếng, sau đó cả người đều gục xuống.

Thái giám lạnh lùng nói: "Hừ, còn muốn gạt ta? Không hợp cách, trở về!"

Nói xong, con mắt nhìn Trần Nguyên, vừa rồi xoa xoa cái ngón tay kia trên quần áo: "Người thì sao? Có bệnh không?"

Trần Nguyên đưa mắt nhìn đầu ngón tay kia của thái giám, khẩn trương hỏi: "Công công hỏi phương diện nào?"

Thái giám nhìn danh sách: "Trần Thế Mỹ? Không nghe hiểu lời ta nói như thế nào sao? Trên thân thể có bệnh gì không? Từ đầu đến chân, bệnh nhỏ cũng phải nói, nếu là sau này đi vào, Công Chúa phát hiện ra vấn đề, cũng không nên oán ta."

Trần Nguyên hiện tại rất mâu thuẫn, sau khi vào cửa, hẳn hy vọng có thể dùng lý do "thiếu răng" này, để mình bị loại bỏ đi ra ngoài, nhưng hiện tại, phía trước hẳn đã kiểm nghiệm qua hơn hai trăm người rồi, tất cả đều là thái giám này, dùng một đầu ngón tay kiểm nghiệm.

Kiểm tra bàn chân dùng nó, kiểm tra bờ mông dùng nó, kiểm tra hàm răng cũng dùng nó!

Phía trước, bờ mông đen sì của đại hán kia vẫn còn ở nguyên trong đầu Trần Nguyên, là đi gặp Công Chúa, hãy để cho thái giám này dùng cả ngón tay kia, chuyển động một vòng bên trong miệng của mình? Thật sự rất khó lựa chọn.

Thẳng đến thời điểm thái giám kia hỏi lại một lần nữa, Trần Nguyên mới đưa mắt nhìn đầu ngón tay kia của thái giám, đáp rất dứt khoát: "Không có vấn đề, công công, ta một điểm vấn đề cũng không có."

Cuối cùng, sợ hãi trước mắt đã làm cho Trần Nguyên lựa chọn khuất phục, tiến cung thì tiến cung đi, chính mình cũng không có ý định ở lâu, cùng lắm thì chính là sau này, thời điểm chạy trốn, nghĩ ra kế hoạch chu đáo hơn một ít mà thôi! So với để cho thái giám này chọc đầu ngón tay vào, mò mò một tý trong miệng mình, vẫn tốt hơn nhiều.

Qua cái cửa ải gọi là kiểm tra sức khỏe này rồi, sau đó cũng chỉ còn lại có cái gọi là văn tài khảo thí.

Trần Nguyên bước vào trong điện này, đã nhìn thấy Gia Luật Lữ Linh ngồi ở trên mặt ghế cao cao phía trước, trên mặt là một loại dáng tươi cười của người thắng nhìn hần.

Hắn đi vài bước về phía trước, bảo đảm Gia Luật Lữ Linh có thể nghe được thanh âm của hắn, chứng kiến nét mặt của nàng, mới ôm quyền cúi đầu: "Công Chúa, ta tới rồi."

Gia Luật Lữ Linh đứng lên khỏi mặt ghế, từ từ đi về hướng Trần Nguyên.

Hôm nay nàng mặc trên người, chính là trường bào của người Khiết Đan, do thọ may Tổng triều sinh hoạt tại Khiết Đan, trên cơ sở dung hợp sự đặc sắc của dân tộc Khiết Đan, dựa theo hình thức trường bào Tổng triều, lại sửa một chút.

So với áo nữ tử Tổng triều, muốn ngắn hơn rất nhiều, làm như vậy là để nữ tử Khiết Đan thuận tiện cười ngửa, chính là bởi vì ngắn, Trần Nguyên có thể thấy hình dáng chân nàng và cái ủng bên dưới.

Chân nàng hẳn là rất mượt mà, theo tỉ lệ mà nói, chân có khả năng hơi chút ngắn một chút, chỉ là cái này cũng không ảnh hưởng đến mỹ quan, nếu ngày sau mình làm một cái giày cao gót, để cho nàng đi vào, chắc chắn sẽ để cho thân hình của nàng cao hơn rất nhiều.

Dáng tươi cười của Gia Luật Lữ Linh càng ngày càng đậm, hơn: "Ta đã thông báo nha môn thả người rồi, hiện tại chút ít tiểu nhị kia của ngươi đã ở khách điếm chờ ngươi."

Trần Nguyên lại ôm quyền lần nữa, nói: "Đa tạ Công Chúa."

Gia Luật Lữ Linh cười ha ha một tiếng, hỏi: "Cái này là ước định giữa chúng ta, Trần Thế Mỹ, ngươi rốt cuộc có cam tâm tình nguyện đến Đông cung làm thư đồng hay không?"

Trần Nguyên không ngẩng đầu, hỏi: "Công Chúa hỏi lời này là có ý gì?"

Gia Luật Lữ Linh lấy tay đặt trên bờ vai Trần Nguyên, đầu chậm rãi dựa vào bên tai Trần Nguyên, trong miệng thơm như lan, nhưng lời kia lại làm cho người ta rất không thoải mái, nói: "Cửu ca ta nói, người như ngươi, nếu như không thật tâm quy phục, tất nhiên không tận tình làm việc, ta sợ ngươi làm xấu đệ đệ của ta, ngươi nói cho ta biết, có biện pháp nào, có thể để cho ta tin tưởng ngươi thật tâm hay không?"

Trần Nguyên không trả lời trực tiếp, lại rất nhẹ nhàng nói: "Tiểu nhân cả gan, có câu nói, sợ Công Chúa tức giận."

Tay Gia Luật Lữ Linh hơi dùng sức, ấn xuống bả vai, nói: "Cửu ca nói ngươi có đôi khi to gan lớn mật, quả nhiên không giả, lời ta hỏi ngươi, ngươi vẫn chưa trả lời, lại dám lên tiếng hỏi ta? Tốt, ta thứ tội cho ngươi."

Trần Nguyên nhẹ nhàng hỏi: "Xin hỏi Công Chúa, ngài có phải là cam tâm tình nguyện gả cho Lý Nguyên Hạo kia không?"

Vừa dứt lời, bả vai Trần Nguyên bỗng nhiên truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, ngay sau đó, Công Chúa kia đá tới một cước, cả người Trần Nguyên ngã lộn trên mặt đất: "Trần Thế Mỹ! Chuyện của ta cũng là ngươi có thể hỏi sao?"

Trần Nguyên đứng dậy, giương mắt lên nhìn Gia Luật Lữ Linh, nàng rất phẫn nộ, nhưng phía dưới biểu lộ phẫn nộ kia, có vẻ bất an, có sợ hãi đối với tương lai, còn có nhiều bất đắc dĩ, biểu hiện của nàng rất kịch liệt, điều này nói rõ là nàng chột dạ, nói rõ chính mình xúc động vào chỗ đau của nàng.

Hắn mỉm cười: "Sự tình Công Chúa, tại hạ không thể hỏi đến, mà sự tình này, Công Chúa có thể làm chủ."

Gia Luật Lữ Linh sững sờ chốc lát, Trần Nguyên nói tiếp: "Kỳ thật, tại hạ phải cảm tạ Công Chúa mới đúng."

Gia Luật Lữ Linh phục hồi tinh thần lại, lạnh lùng nói: "Ngươi cảm ơn ta cái gì? Cảm ơn ta cho ngươi làm quan sao?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Trước đây, trong lòng tại hạ có một nan đề thủy chung chưa giải được, từ thời điểm ta đến Biện Kinh, mặc kệ làm chuyện gì, luôn không hài lòng, một chút phiền toái không ngừng đến cắt ngang, cái này làm tại hạ rất là buồn rầu, vì thế mà oán trời trách đất, thẳng đến trước khi Công Chúa ra lệnh cho tiểu nhân, ta bỗng nhiên hiểu ra."

Hắn nói tới chỗ này, liền dừng một chút, Công Chúa rất là tò mò hỏi: "Ngươi hiểu cái gì?"

Trần Nguyên cười cười, đến gần Công Chúa, ngừng lại tại địa phương trước người nàng ba bước, nói: "Nếu thật muốn cái gì, sẽ có cái đó, nhân sinh của chúng ta còn có ý nghĩa sao? Công Chúa để tại hạ hiểu một điều, cuộc sống nhân sinh phần khích ngay ở chỗ, không ngừng có việc ngoài ý muốn đi đến, thời điểm những chuyện muốn làm kia, chúng ta không làm được thành công, chúng ta, coi như là đã thành công."

Cả người Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên ngây dại, Trần Nguyên nói lời này, làm rung động nội tâm của nàng thật sâu, nàng bỗng nhiên nghĩ đến, Trần Thế Mỹ này không muốn vào triều làm quan, chính mình sao có thể thật tâm muốn gả cho Lý Nguyên Hạo kia? Cuộc sống nhân sinh thật sự là như thế, luôn phải đi làm một ít việc không muốn làm, rồi lại không làm không được.

Gia Luật Lữ Linh nhìn Trần Nguyên, ánh mắt chậm rãi thay đổi, khóe miệng nhẹ nhàng động hai cái, trong lòng rất muốn lộ ra một ít tâm sự, nhưng người trước mắt này, mặc dù nói động tâm sự của mình, dù sao cũng là ngoại nhân, còn là một người Tống.

Một lát sau, nàng thở phào nhẹ nhõm: "Người trở về đi, "

Trong lòng Trần Nguyên mừng rỡ, không phải là nàng cứ như vậy buông tha mình rồi chứ? Thời điểm đáng tươi cười còn chưa tràn ra, Công Chúa kia nói tiếp: "Sau khi trở về, đợi ở khách điểm, không cần phải đi loạn, buổi chiều sẽ có người đi đón người tiến cung, bắt đầu từ xế chiều hôm nay, người hãy theo đệ đệ của ta học bài."

Trần Nguyên thất lạc một hồi, lại cũng chỉ có thể tiếp nhận chuyện hần không muốn làm, nói: "Vâng, tại hạ nghe lệnh."

Trở lại khách điểm, bọn tiểu nhị thật sự đều trở về, từ rất xa đã trông thấy Trần Nguyên, bọn hần chạy đến khách điểm, xếp thành hai hàng dài, như nghênh đón một anh hùng, đón Trần Nguyên trở lại trong khách điểm.

Từ khuôn mặt tươi cười của bọn hần, mượn một chút tâm tình tốt, Trần Nguyên lúc này mới nở nụ cười, bất kể như thế nào, sự tình còn không tính toán là quá xấu, lời này là Trần Nguyên thường xuyên nói.

Tuy rất phiền toái, nhưng cơ hội hoàn thành nhiệm vụ cũng lớn hơn rất nhiều, quan trọng nhất là, mình cảm giác được, điều kiện cơ bản nhất là mình còn sống, chỉ cần còn sống, luôn có biện pháp giải quyết phiền toái.

Bàng Hỉ lo lắng nhất, đẩy một đám tiểu nhị ra, chạy lên hỏi: "Thế nào?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng: "Không tệ! Tất cả thuận lợi, buổi chiều ta có thể tiến vào hoàng cung đi làm đồng đọc."

Hần cười nói, nhưng sau khi hần nói xong, cả sảnh chợt im lặng, Hồ Tĩnh không biết lúc nào đã muốn nhẹ nhàng cầm tay hần, những tiểu nhị kia cũng lệ nóng đầy mắt, Lưu Điền nghẹn ngào hai tiếng, nói: "Chưởng quầy, đều là chúng ta làm phiền người."

123. Chương 123: Bày Mưu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 123: Bày mưu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hần, nói: "Người không nên nói vậy, đám bọn họ xảy ra chuyện, là do Công Chúa kia thấy bản chưởng quầy có tài, chỉ cho ta một đại đạo để đi, nói không chừng ông trời chiếu cố, có thể ở Liêu quốc làm quan to nhất phẩm, chuyện tốt mà, sao các người coi đó là khó khăn?"

Tất cả mọi người không biết nói cái gì cho phải, Hồ Tĩnh bỗng nhiên rất kiên quyết nói: "Đại ca, để cho mọi người đi trước, sau đó ta với người cùng trốn!"

Dương Văn Quảng cũng nhảy ra ngoài nói: "Đúng, cùng lắm thì chúng ta giết ra khỏi thành Yên kinh!"

Trần Nguyên bị hai người bọn họ dọa đến hoảng sợ, hai người bọn họ là cao thủ hiệp khách, thật sự có thể làm ra chuyện như vậy, nhưng Trần Thế Mỹ tay trái gà không chặt, giết ra khỏi thành Yên kinh, chỉ có thể đợi mệnh tướng đến kiếp sau thôi.

Cái này không dễ chơi, hần chau mày nói: "Đừng choáng váng, hiện tại không có gì không tốt, mọi người chúng ta đều bình an vô sự, chúng ta còn phải dựa theo kế hoạch của chúng ta để đi buôn bán, nếu như thu

mua xong da dê, để các người trở về trước, về phần ta sao, ngày sau tìm một cơ hội từ quan, sau đó về đại Tổng, còn làm thêm chức chưởng quầy các người là được rồi, đúng không?”

Dương Văn Quảng do dự một chút: “Chưởng quầy, người thực sự có ý định làm quan Liêu quốc sao?”

Trần Nguyên gật đầu: “Ừm, Tiểu Văn, nếu như người muốn rời đi, hiện tại có thể đi, trở lại Đại Tổng, đi địa phương người nên đi.”

Hắn rất hi vọng Dương Văn Quảng có thể rời đi vào lúc này, Bằng Hỉ cũng nghĩ như vậy, bởi vì Dương Văn Quảng chính là một quả bom, nơi này là Yên kinh, một khi thân phận của hắn bị người khám phá, một đám người này sẽ gặp phải tai hoạ ngập đầu!

Hết lần này tới lần khác, Dương Văn Quảng còn rất nghĩa khí, đã đạt đến một trình độ nào đó, mặc dù trong lòng có chút khúc mắc đối với việc Trần Nguyên làm quan Liêu quốc, nhưng hắn nghĩ đến, Trần Nguyên làm như vậy, hoàn toàn là cứu vì bọn tiểu nhị ra, nếu hiện tại mình rời đi, giống như có chút không quá trượng nghĩa.

Vì vậy Dương Văn Quảng càng rụt đầu trở về, tỏ vẻ chính mình sẽ không rời đi.

Mọi người đang trong lúc sầu muộn, một hộ vệ quân Tổng lách qua bên cạnh, đi lên nói: “Trần chưởng quỹ, là chúng ta liên lụy mọi người, người yên tâm, cho dù người trở thành quan Liêu quốc, trong lòng mọi người đều hiểu, người là người tốt!”

Trần Nguyên xem xét, chính là đội trưởng bảo vệ, ngày hôm qua cùng với mình đánh người Đảng Hạng, đội trưởng kia tiếp tục nói: “Thật sự rất cảm tạ các người, bằng không, ngày hôm qua, người bị đánh chính là chúng ta.”

Trần Nguyên đánh mắt về phía Bằng Hỉ, sau đó vẫy mọi người lui ra, nói: “Mọi người tản ra đi, thật sự không có cái đại sự gì, hơn nữa, ngày hôm qua cũng là ta làm cho các người đánh nhau, xảy ra chuyện, ta chịu trách nhiệm, đó là thiên kinh địa nghĩa, đều về nghỉ ngơi đi.”

Bằng Hỉ cũng theo chân nói: “Tản ra đi, đều trở về, để cho chưởng quầy yên tĩnh một chút.”

Dương Văn Quảng và A Mộc Đại mang theo đám tiểu nhị xa phu tản đi rồi, Hồ Tĩnh lại đi theo sau lưng Trần Nguyên như cũ, Trần Nguyên ôm quyền về hướng đội trưởng kia, nói: “Còn không biết quân gia tên gì, nếu không bận, xin mời quân gia uống một chén rượu, có được hay không?”

Đội trưởng kia vội vàng lắc đầu, nói: “Chưởng quầy nói như vậy là không được, tình nghĩa hôm qua, tuy Tổng đại nhân không nói, nhưng là trong lòng huynh đệ chúng ta đều hiểu, tại hạ tên Đỗ Trọng, chưởng quầy hô tên của ta là được rồi.”

Trần Nguyên quay đầu lại liếc qua Hồ Tĩnh, nói: “Người cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Hồ Tĩnh thoáng sững sờ một tý, nói thật, Dương Văn Quảng và A Mộc Đại, còn có những tiểu nhị kia, không cảm thấy cái gì, nhưng Hồ Tĩnh rõ ràng cảm giác được, Trần Nguyên có chuyện gì gặt nằng, đặc biệt là khi đi vào Yên kinh, Trần Nguyên và Bằng Hỉ bí mật tiếp xúc càng ngày càng nhiều, nhiều khi hai người vụng trộm trốn đi thương lượng cái gì đó, cũng để cho người bên ngoài biết rõ, kể cả chính mình.

Do dự một chút, Hồ Tĩnh vốn định lên tiếng hỏi rõ ràng hiện tại, nhưng nghĩ đến việc Trần Nguyên đã nói, có vấn đề gì, chờ hắn trở về phòng rồi nói, vậy mới cố cưỡng ép đè lòng hiếu kỳ của mình xuống, rất nhu thuận mà xoay người đi lên lầu.

Trần Nguyên lúc này mới hỏi Đỗ Trọng kia: “Đỗ gia, sao hôm nay không thấy người cùng Tổng đại nhân đi ra ngoài vậy?”

Đỗ Trọng thở dài thật sâu: “Ai, chưởng quầy, chúng ta tới một chuyến này, là có nhiệm vụ đặc biệt, không tiện nói rõ cùng ngài, xin hãy tha lỗi. Chỉ là, làm sự tình không quá thuận lợi, cho nên tất cả mọi người không có tâm tình gì đi ra ngoài, mà ngay cả Tổng đại nhân, đêm qua cũng dị thường phiền muộn.”

Trần Nguyên cùng Bằng Hỉ liếc nhìn nhau, sau đó nói: “Đã không tiện nói thì đừng nói, Đỗ gia, không bằng như vậy, người gọi mấy huynh đệ người thân thiết xuống, ta mời khách, chúng ta uống một chén, như thế nào?”

Đỗ Trọng vội vàng khoát tay nói: "Cái này không được, hiện tại chúng ta tùy thời đều chờ đợi mệnh lệnh, thật sự không phải là không để cho chưởng quầy mặt mũi, chỉ là chúng ta thật sự không thể uống rượu, xin hãy tha lỗi."

Bộ dạng Trần Nguyên rất thất vọng, nói: "Ai nha, cái đó quá là đáng tiếc, đã như vậy, hôm nào chúng ta uống được không? Đợi lúc nào Đỗ huynh có thể uống rượu rồi, tại hạ tất nhiên sẽ mời người chè chén một trận."

Đỗ Trọng ôm quyền nói cảm ơn: "Đa tạ thịnh tình của chưởng quỹ, đến lúc đó, tại hạ nhất định phụng bồi."

Nói xong, liếc trông mắt nhìn thoáng qua hướng ngoài cửa, sau đó lại nói: "Chưởng quầy, các người ngồi ở chỗ này, ta ra ngoài xem Tổng đại nhân đã trở lại hay chưa."

Hắn đi rồi, Bàng Hỉ nhỏ giọng nói: "Xem ra Tổng Kỳ kia tiến triển không phải quá thuận lợi."

Khóe miệng Trần Nguyên nổi lên một tia cười âm trầm, ngồi ở cái bàn bên cạnh, đầu đưa đến gần Bàng Hỉ, nhỏ giọng nói: "Nhưng hắn có thể làm cho chúng ta chút chuyện."

Bàng Hỉ kéo ghế một phát, ngồi xuống tại bên người Trần Nguyên: "Ý của ngươi là, giết Tổng Kỳ? Ta cũng nghĩ như vậy."

Người Đảng Hạng đã đến thời gian rất lâu rồi, bọn hắn hoạt động cực kỳ lợi hại, mà Trần Nguyên và Bàng Hỉ, cho tới bây giờ, ít nhất ngay cả một chút manh mối đều chưa mò được đến.

Có thể nói, trong trò chơi này, mình đã rút lại phía sau rồi, cho nên việc cấp bách là nghĩ biện pháp để trò chơi này hơi thay đổi thoáng một tý, ít nhất là để cho song phương đều đứng ở một hàng, lúc đó bọn hắn mới có cơ hội.

Giết Tổng Kỳ, người Liêu quốc khẳng định sẽ hoài nghi là Đảng Hạng người làm, không ai lại đi hoài nghi đến trên người Trần Nguyên.

Hơn nữa Tổng Kỳ là đại biểu sứ đoàn Đại Tổng, nếu hắn bị giết tại Yên kinh rồi, trừ phi hiện tại Liêu Hứng Tông đã quyết định liên hợp cùng người Đảng Hạng, cùng nhau khai chiến đối với Tống triều, nếu không, ít nhất phải cho Tống triều một cái công đạo, những cố gắng trước kia của người Đảng Hạng, sẽ thành kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Cho nên trong mắt Bàng Hỉ, Tổng Kỳ, hiện tại thật sự có chút ít tác dụng.

Trần Nguyên lại khẽ lắc đầu: "Tướng quốc đại nhân và Thái sư có ý tứ là khiến cho Tống Kỳ thua! Nếu như người giết hắn, hắn liền thành anh hùng rồi, hắn sẽ thắng."

Bàng Hỉ tưởng tượng, cũng rất đúng, trong lòng không khỏi bội phục Trần Nguyên, hắn nhìn vấn đề luôn nhanh hơn một bước so với chính mình, lập tức hỏi: "Chúng ta nên làm như thế nào?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút nói: "Khuya hôm nay ngươi đi ám sát hắn, nhớ kỹ, không được giết chết, làm ra bộ dáng là được rồi, ngươi tìm cái cớ để cho người khác không cần phải hoài nghi ngươi, khuya hôm nay ta trở về muộn một ít, như vậy sẽ không người nào có thể nghĩ đến là chúng ta làm, về phần làm như thế nào, không cần ta dạy cho ngươi chứ?"

Bàng Hỉ gật đầu: "Yên tâm, ta tới, chính là giúp ngươi làm những chuyện này."

Một hồi âm mưu, cứ như vậy sinh ra trong khách điểm xa hoa nhất Liêu quốc, cái âm mưu nho nhỏ này, chỉ là một bước bắt đầu, cũng chỉ là một trong vô số âm mưu, bên trong trò chơi này.

Trần Nguyên biết rõ, mỗi trò chơi có phương thức, phương pháp bất đồng, nhưng là mục đích tuyệt đối giống nhau, chính là làm cho mình thắng, làm cho đối phương thua.

Tổng Kỳ quá quân tử, hắn chỉ không ngừng nghĩ đến cách, làm như thế nào để cho Đại Tổng thắng được trong chuyện này, lại căn bản không cần nhắc đến việc, làm như thế nào để cho đối thủ thua trận.

Nhưng Trần Nguyên lại bất đồng, chuyện thứ nhất hắn làm, không phải vung chân ra thi chạy với phương, mà là ép đối phương trước, đương nhiên, mình cũng phải chuẩn bị.

Căn cứ vào hai ngày này dò xét, Trần Nguyên đã nghe rõ ràng một việc, trên triều đình, Gia Luật Niết Cô Lỗ là phái cải cách, trên quân sự, hần cũng là cực lực chủ trương động thủ về hướng người Đảng Hạng, từ trên ý nghĩa này mà nói, giống như hai người có thể hợp tác.

Thái độ hoàng đế như thế nào, còn chưa thể không biết, Gia Luật Niết Cô Lỗ bên này, bởi vì đại đa số tình lực, đều bị sự tình lập hần làm thái tử kiềm chế rồi, tăng thêm người Đảng Hạng kia luôn luôn hoạt động hiệu quả, hình như là tiếng hô cùng người Đảng Hạng liên hợp công kích Đại Tổng cao hơn một ít.

Kế sách của mình thật sự có thể sinh ra phiền toái cho người Đảng Hạng sao? Hay lại là buộc người Khiết Đan và Lý Nguyên Hạo đi gần nhau thêm?

Trần Nguyên cũng không biết, nhưng, hiệu quả gì đi chăng nữa, phải làm mới biết được, không làm, chỉ có thể là chờ thua trận, hần cảm giác áp lực trong lòng mình rất lớn, cần một loại phóng thích.

Thời điểm trở lại gian phòng của mình, Hồ Tĩnh ngồi ở trên giường, nhìn hần tiến đến, nói: "Trần đại ca, ta có lời muốn hỏi ngươi."

Trần Nguyên không thêm để ý, hỏi: "À? Muốn nói gì thì cứ nói đi."

Hồ Tĩnh bắt đầu chậm rãi đứng dậy, nói: "Ngươi, có phải là có chuyện gạt ta hay không?"

Lời này hỏi ra, lại làm cho Trần Nguyên có chút lạnh cả người, không phải hần sợ hãi Hồ Tĩnh, chỉ là cái nha đầu này không có bao nhiêu tâm cơ, nàng đã nhìn ra được? Không phải là mình biểu hiện sai sót ở đâu đó, lại khiến cho ngoại nhân hoài nghi? Trần Nguyên vô cùng sợ, bởi vì một chuyện này hung hiểm thế nào, trong lòng của hần cực kỳ rõ ràng, vạn nhất bại lộ, thật sự là đoạn tuyệt cuộc sống.

"Làm sao ngươi lại hỏi như vậy?" Trần Nguyên không trả lời, bởi vì hiện tại hần phải coi mình là 007, mặc dù hần biết mình không có bốn sự của 007, nhưng hần cũng muốn tin tưởng mình có thể, bằng vào toàn bộ trình độ lớn nhất của bản thân.

Hồ Tĩnh từ phía sau nhẹ nhàng ôm eo Trần Nguyên, nói: "Đại ca, ta nhìn ngươi thường xuyên cùng Bàng Hỉ ở chung một chỗ, liền đoán ra là các ngươi có chuyện gì muốn gạt người, có thể nói cùng ta hay không? Ta tin tưởng ngươi là người tốt, những chuyện ngươi làm, ta đều sẽ giúp ngươi."

Thì ra nàng là bằng vào mình và Bàng Hỉ thường hay một chỗ mà phỏng đoán, cái này thật sự để cho Trần Nguyên thở dài một hơi trong lòng, mình và Bàng Hỉ ở cùng một chỗ thời gian bao lâu, giống như cũng chỉ có Hồ Tĩnh chú ý tới? Ít nhất không phải mình biểu hiện quá thất thường.

Hần quay đầu lại, cũng nhẹ nhàng ôm eo Hồ Tĩnh, nói: "Ta thật sự có sự tình gạt người, không phải ta không muốn nói cho ngươi biết, chỉ là, bây giờ còn chưa phải lúc, ngươi yên tâm, cái gì ta có, đều cho ngươi rồi, ít đồ trong lòng kia, cũng sẽ chậm rãi cho ngươi biết."

Nói xong, hai tay nhẹ nhàng dùng sức, cả eo Hồ Tĩnh dán trên người mình.

Hồ Tĩnh rõ ràng cảm giác được điểm biến hóa trên thân thể Trần Nguyên, lấy tay đẩy một chút, một tay Trần Nguyên lại đưa lên trên, bưng lấy cằm của nàng, miệng mạnh mẽ đăm về hướng miệng Hồ Tĩnh.

Hồ Tĩnh vội vàng trốn một chút: "Ai nha, giữa ban ngày ban mặt, ngươi làm gì vậy!"

Trần Nguyên cảm giác thẳng đệ trên người mình kia... đang bị áp lực rất lớn, cần phóng thích, liền kéo sát Hồ Tĩnh lại người mình, bàn tay thò vào trong áo, tha hồ nhào nặn bánh bao đàn hồi 100%: "Ai quy định nhất định phải làm ở buổi tối?"

Hồ Tĩnh chỉ chống cự mang tính biểu tượng một chút, chậm rãi ngồi lên trên đùi hần, trong đầu của nàng lúc này, tất cả đều đã mơ hồ, miệng không tách ra khỏi miệng Trần Nguyên.

Cái miệng mềm mại ướt át đầy mùi hương, rất là mê người, Trần nguyên ngồi thẳng lên, nhìn nàng, lấy tay nhẹ nhàng mở vành tai và cổ của nàng, tay dưới từ ngực chuyển xuống dưới váy, thẳng đến lúc hô hấp Hồ Tĩnh một lần nữa tràn ngập áp lực, rốt cục cũng ngã ra giường, Trần Nguyên thì nằm đè lên.

Hồ Tĩnh nhắm mắt lại, hai đầu lưỡi dây dưa cùng một chỗ, hai tay Trần Nguyên không nhàn rỗi một chút nào, từng mảnh từng mảnh quần áo vương vãi trên người hai người, cũng bị bỏ đi hết

Phóng ra hết xúc động trong lòng rồi, Trần Nguyên cảm giác tâm tình tốt hơn nhiều, không có thời gian hưởng thụ quá nhiều vượt ve an ủi, vội vàng mặc quần áo, chuẩn bị tiến cung đọc sách cùng nhi tử hoàng đế Liêu quốc.

Hiệu suất xử lý sự tình của hoàng cung Liêu quốc có lẽ là rất cao, nói là ném qua cơm trưa sẽ phái người tới đón Trần Nguyên tiến cung, vừa qua khỏi giờ Mùi, kiệu nhỏ đã ngừng lại ngay tại cửa ra vào "Đệ nhất gia", thái giám phụ trách kiểm tra thân thể kia, cao ngạo bước vào cửa lớn: "Trần Thế Mỹ đâu?"

Trần Nguyên vội vàng đi ra khỏi gian phòng, nói: "Công công, tiểu nhân ở tại đây."

Cái kia thái giám nhìn hẩn một cái, cười nói: "Đi thôi!"

Trần Nguyên lên tiếng: "Vâng."

Không biết vì cái gì, Trần Nguyên cố ý nhìn thoáng qua cái ngón giữa tay trái kia, cánh tay cùng không có gì khác biệt, nhưng trong mắt Trần Nguyên, luôn đặc biệt khó chịu.

Nhưng công công kia không biết Trần Nguyên sợ hãi đối với đầu ngón tay hẩn, hai nắm đấm ôm vào nhau, nói: "Ta họ Lương, là tổng quản Đông cung, ngày sau, chúng ta không thể thiếu được việc lui tới, còn phải đi đi lại lại nhiều hơn mới được."

Trần Nguyên cung kính nói: "Đâu có đâu có, nếu có thời gian, tiểu nhân chắc chắn đi tiếp tổng quản đại nhân, nếu ở trong cung có chỗ không tốt, mong công công chiếu cố nhiều hơn."

Nói xong, quay đầu lại, vung tay lên, Bàng Hỉ kia vội vàng xuất ra một thỏi vàng năm lượng, Trần Nguyên tiếp nhận, đưa cho Lương tổng quản kia, nói: "Chỉ là tấm lòng nhỏ, kính xin tổng Quản đại nhân vui lòng nhận cho, coi như tiểu nhân tặng cho ngài uống trà."

Ánh mắt Lương tổng quản lập tức sáng lên, cười ha ha nói: "Tiền đồ vô lượng! Tiền đồ vô lượng à!"

Tiền đồ có phải là vô lượng hay không, Trần Nguyên không quan tâm, bởi vì hẩn căn bản không có ý định ở chỗ này tìm kiếm cái tiền đồ gì, ngược lại, năm lượng vàng không hề uống phí, trên đường đi, Lương tổng quản giới thiệu rất nhiều sự tình, kể cả trong một ít quy củ nội cung cho hẩn.

Lúc này, trong hoàng cung Liêu quốc, tương đối đơn giản hơn thời sau rất nhiều, cũng không có cái gì đi vài bước nhất định phải cúi đầu, bước chân phải bước bao nhiêu....mã quy củ tra tấn người như vậy, nhưng một ít địa phương không thể đi, người tuyệt đối không thể đi, một ít chuyện không thể làm, cũng tuyệt đối không thể làm.

Lương tổng quản nói xong quy củ, lại hỏi Trần Nguyên: "Còn có chưa rõ không?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Xin hỏi tổng quản, có thể lộ thoáng một tý, tiểu hoàng tử kia có tính tình như thế nào không?"

Lương tổng quản liếc nhìn Trần Nguyên, rất tán thưởng, nói: "Ừm, không tệ, khó trách mấy người thi thố, chỉ có một mình ngươi thông qua nhanh nhất, ba người khác bây giờ còn đang khảo hạch kia. Ánh mắt Công Chúa xác thực không kém, ta đã nói với ngươi rồi, ngươi làm đồng đọc này, thật ra là rất nhân nhã, hiện tại người cả triều đình đều biết, hoàng thượng đang suy nghĩ biện pháp lập Cửu Vương Tử làm thái tử, hơn nữa tiểu hoàng tử kia xác thực cũng không phải người đi đọc sách, các ngươi đi, mỗi ngày cùng hẩn đọc sách vở một lần là được rồi. Đợi ngày sau, mặc dù không thể làm đại quan, nhưng so với người Tổng bên ngoài kia, vẫn may mắn hơn một ít."

124. Chương 124: Cao Thủ Sao?

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 124: Cao thủ sao?

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên nói cảm ơn: "Đa tạ tổng quản đại nhân chỉ điểm."

Lương tổng quản tiếp tục nói về tính cách Gia Luật Hồng Cơ: "Nhắc tới tiểu hoàng tử, cũng là một người tốt, chỉ là quá không có chủ kiến, hơn nữa, quả thực có chút làm cho người ta nhìn mà buồn khổ, xé chiều hôm nay, dạy hần học chính là lão đại nhân Gia Luật Hàn Tám, coi như là chi sĩ Liêu quốc chúng ta, thời điểm người gặp lão đại nhân, phải khách khí một ít."

Gia Luật Hàn Tám năm nay đã năm mươi ba rồi, tại niên đại này, có thể nói là nằm trong hàng ngũ lão niên, hần là từng nhậm chức Nam viện Đại vương, đương kim hoàng thượng vẫn phải là hần ủng hộ, mới lên tới ngôi vị hoàng đế.

Cho nên, Liêu Hứng Tông rất tôn trọng đối với hần, con của mình, cũng giao cho Gia Luật Hàn Tám tới dạy.

Đáng tiếc, Gia Luật Hàn Tám rất có học vấn, dạy người lại không có bao nhiêu kiên nhẫn, đặc biệt là vài năm trôi qua, Gia Luật Hồng Cơ đã triệt để làm cho hần thất vọng, đi lên dạy học đã thành chuyện hần không muốn làm nhất.

Người khác dạy học, cho dù biết rõ không dạy nổi Tiểu Vương tử ngu xuẩn này, ít nhất trên mặt mũi vẫn phải qua loa thoả một tý, ít nhất còn lớn tiếng niệm vài câu giáo huấn, cho dù là niệm cho mình nghe, vẫn phải niệm.

Nhưng Gia Luật Hàn Tám hoàn toàn không để ý tới cái này, sau khi Trần Nguyên vào cửa, nhìn qua tình hình, là Gia Luật Hồng Cơ kia ngơ ngác ngồi ở trên mặt ghế, nhìn ra bầu trời bao la bên ngoài, hai mắt ngơ ngác.

Mà Gia Luật Hàn Tám đặt sách vở ở bên chân, nghiêng người dựa vào mặt ghế, khò khè rung trời.

Lương công công kia hiển nhiên không dám nói cái gì với Gia Luật Hàn Tám, lại bảo Trần Nguyên đứng tại cửa ra vào, chính mình bước nhỏ chạy đến trước mặt, nhẹ giọng gọi: "Lão Vương gia, lão Vương gia!"

Gia Luật Hàn Tám đột nhiên tỉnh, nhìn lại mọi nơi, hỏi: "À? À! Tan học rồi à? Tan học, sách của ta chạy đi đâu rồi?"

Lương tổng quản xoay người lui về phía sau một bước, nói: "Lão Vương gia hiểu lầm, thời gian còn sớm đâu rồi, chỉ là, người đồng đọc đã đến."

Gia Luật Hàn Tám lúc này mới hoàn toàn tỉnh lại, chỉnh thân thể của mình, nhìn xem Trần Nguyên đứng ở cửa ra vào, hỏi: "Là hần?"

Trần Nguyên ôm quyền hành lễ, nói: "Tiểu nhân Trần Thế Mỹ, bái kiến Vương gia."

Gia Luật Hàn Tám cao thấp đánh giá Trần Nguyên, sau đó nhăn mày lại, nói: "Được rồi, ai đến cũng thể thôi, nghe nói có lẽ là tuyển đến, dựa theo ý của ta, chỉ cần nhận ra chữ là được rồi."

Lương tổng quản cười cười xấu hổ, cáo lui.

Trần Nguyên chú ý, từ lúc chính mình hiện ra tại cửa ra vào, mãi cho đến thời điểm Gia Luật Hàn Tám nói lời này, con mắt Gia Luật Hồng Cơ kia, luôn luôn nhìn trời bên ngoài, giống như tất cả mọi thứ bên người không quan hệ đến hần.

Gia Luật Hàn khép sách vở lại, nói: "Đến đã tới rồi, ngồi xuống dưới, cùng hoàng tử ngồi một chỗ học bài."

Trần Nguyên lên tiếng, trong chớp mắt liền đi về hướng chỗ ngồi đã chuẩn bị tốt cho hần, vị trí của hần ở đằng sau Gia Luật Hồng Cơ, sách vở cũng đã đặt tốt rồi, là « Luận Ngữ ».

Tại trong năm Bắc Tống, bởi vì người đầu tiên nhậm chức Tể tướng là Triệu Phổ, đã thành công vì "nửa bộ « Luận Ngữ » trị thiên hạ", đã để cho quyển sách này nhận được địa vị cao, trước nay chưa từng có, không riêng gì tất cả khoa kiểm tra Tống triều đều phải có, chính là tại Liêu quốc, cũng rất nhiều người học tập nghiên cứu.

Trần Nguyên cầm lấy cái Luận Ngữ kia: "Xin hỏi Vương gia, học ở đâu vậy?"

Gia Luật Hàn Tám vừa để sách trong tay mình xuống, sau đó nhắm mắt lại, nói: "Người tùy tiện mở một tờ ra niệm là được, thanh âm nhỏ một chút, đừng làm phiền ta ngủ."

Trần Nguyên sững sờ, đồng đọc chính là như vậy sao?

Đảo mắt liếc nhìn Gia Luật Hồng Cơ kia, hắn chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, nhưng trong ánh mắt lại bao hàm một loại thành thực, một loại thành thực coi thường đối với tất cả sự vật, thứ hấp dẫn hắn, phảng phất chỉ có bầu trời xanh thẳm bao la kia.

Thái giám kia nói rất đúng, đây là một đứa trẻ con thoát nhìn làm cho người ta cảm giác rất là buồn bực, không nói, không cười.

Trần Nguyên sững sờ, Gia Luật Hàn Tám kia bỗng nhiên nói: "Như thế nào? Người cũng là đến sững sờ hay sao? Hai người các người không mưu mà hợp, người đã đến rồi, cũng nên có chút thanh âm chứ? Niệm!"

Trần Nguyên cười khổ một tiếng, mở ra tờ thứ nhất, bắt đầu niệm.

Gia Luật Hàn Tám lúc này mới thoả mãn: "Ừm, cuối cùng cũng có chút tiếng người rồi, thanh âm nhỏ một chút, đừng làm phiền ta ngủ, cũng đừng quấy rầy hấn ngăn người."

Chuyện xui xẻo này thật sự có điểm khó, không nói không được, thanh âm lớn cũng không được, cũng may Trần Nguyên làm người lười đời, còn có thể nắm chặt đúng mực, thoải mái đọc, Gia Luật Hàn Tám kia thoả mãn ngủ, mà Gia Luật Hồng Cơ cũng phảng phất không để ý, tiếp tục ngăn người.

.....

Bàng Hỉ, đã rất nhiều lần ám sát, không thể thật sự giết Tống Kỳ, rất khó, cũng may hấn là cao thủ, nếu như không có tình huống đặc biệt nào mà nói, hấn tin tưởng mình hoàn toàn có thể khống chế hành động lần này.

Đây là một ngã tư, Tống Kỳ muốn trở về, phải đi qua nơi này, Bàng Hỉ ở đằng sau một nhà dân nửa canh giờ, liền trông thấy kiệu của Tống Kỳ.

Chỉ có sáu hộ vệ, bốn kiệu phu, hộ vệ dắt bội đao, mặc dù người Liêu quốc cực kỳ nghiêm khắc hạn chế đối với binh khí, nhưng dù sao, an toàn sứ thần so với trị an, muốn nặng hơn rất nhiều, cho nên mỗi lần Tống Kỳ đi trên đường phố, đều có thể nhận lấy số lượng binh khí rất ít.

Cái này cũng không có nghĩa là Bàng Hỉ không có vũ khí, mặc kệ ở địa phương nào, chỉ cần người có tiền, luôn có thể mua được mấy cái gì đó người muốn, Bàng Hỉ dùng mười lượng hoàng kim mua một thanh đao, có thể nói là vô cùng xa hoa.

Trong lòng Bàng Hỉ thầm nghĩ, tuy không thể giết Tống Kỳ, nhưng để làm thật một ít, có lẽ là chết vài người thì tốt hơn, coi như hôm nay, mấy hộ vệ và kiệu phu này gặp xui xẻo.

Hạ quyết định, Bàng Hỉ lập tức dùng cái khăn đen, bao vây bộ mặt mình lại, chỉ lộ ra một đôi mắt, đang định Tống Kỳ đi vài bước đến trước cổ kiệu, nhưng đúng lúc này, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Chính giữa sáu thị vệ kia, một người đang đi, bỗng nhiên vung tay lên, cổ kiệu lập tức ngừng lại,

Năm thị vệ khác vội vàng rút đao ra, một loạt người đứng ở trước cổ kiệu.

Bàng Hỉ xem trong lòng cả kinh: "Không thể nào? Xa như vậy đã bị đối phương phát giác? Chẳng lẽ thị vệ chính giữa này là cao thủ tuyệt đỉnh? Nếu thật sự là như thế, phỏng chừng hôm nay chính mình không có cơ hội thành công rồi."

Hắn nhìn chăm chăm vào kia thị vệ cảnh báo, chỉ thấy người nọ vòng vo mọi nơi hai vòng, sau đó thật sự đưa ánh mắt nhắm ngay chỗ Bàng Hỉ.

Bàng Hỉ vừa rồi chỉ là hơi kinh hoàng, nhưng bây giờ thật sự là sợ! Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng có cao thủ như vậy!

Mặc kệ hấn là cao thủ thế nào, Bàng Hỉ quyết định đi ném thử một chút.

Thị vệ kia một mình mang theo đao, từng bước một đi về hướng hắc, Bàng Hỷ bỗng nhiên nhảy ra khỏi nhà dân, hét lớn một tiếng: "À!" Sau đó, một quyền đánh tới hướng đỉnh đầu thị vệ kia.

Nếu là người bên ngoài, một tiếng này của Bàng Hỷ, đủ để đem hù dọa phượng sợ, sau đó một quyền xuống dưới, cam đoan có thể đánh ra một đồng ốc.

Nhưng lúc này đây, tiếng la của Bàng Hỷ không có chút hiệu quả nào, đao trong tay đối phương chém tới như thiểm điện.

Vì che dấu thân phận, Bàng Hỷ không dám ý vào một thân đồng da của mình ngăn cản đao, cánh tay cũng chém một thanh đao đi ra, "đang!" một tiếng giòn vang, cả người Bàng Hỷ bay lộn về phía sau, sau khi hạ xuống, liền lùi lại ba bước, thẳng đến khi đâm vào trên tường, mới đứng vững thân ảnh.

Đưa mắt nhìn lại, thị vệ kia bị một đao của hắc bổ ra hơn một trượng, cả người thoáng một đã tít té lẩn trên đất, một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng thị vệ kia.

Bàng Hỷ xem xét khuôn mặt kia, lập tức bình thường trở lại: "Thì ra là hắc!" . . .

125. Chương 125: Trẻ Nhỏ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 125: Trẻ nhỏ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bàng Hỷ không nhiều lời, cũng không để ý tới người bên ngoài, nhắm tới cái kiệu nhỏ kia.

Mấy thị vệ còn lại kinh hãi, chỉ là bọn hắc phối hợp lại tương đối ăn ý, ba người lập tức rút đao đánh về hướng Bàng Hỷ, hai người còn lại bước nhanh che chở cỗ kiệu chạy đi.

Bàng Hỷ đâu để ba thị vệ bình thường này vào mắt, ba quyền hai cước đã đánh ngã ba người này xuống đất, hai người trong đó đầu vỡ vụn, mắt thấy sắp không sống được nữa.

Đang muốn đuổi theo Tống Kỳ kia, sau lưng lại bỗng nhiên có một hồi đao phong đánh úp lại.

Bàng Hỷ xoay người tránh thoát, lách mình về phía trước, rồi mới quay đầu trông lại, lại là hộ vệ vừa rồi bị chính mình đánh tới một chiêu chính kia, hắc đã có thể đứng lên công kích.

Bàng Hỷ nhíu mày lại một chút, nếu như có thể mà nói, hắc không muốn giết người này, người này gọi Dương Nghĩa, là một trong những hộ vệ Tống Nhân Tông tin cậy nhất.

Dương Nghĩa là người bị cầm, một người bị cầm có thể làm hộ vệ cho Nhân Tông, một điểm mấu chốt nhất chính là, Dương Nghĩa có giác quan thứ sáu nhạy cảm vượt quá thường nhân, kiểu như vừa rồi giống nhau, tuy là võ nghệ Bàng Hỷ cao hơn một ít so với hắc, nhưng dựa vào giác quan đặc biệt, lại cũng giống như có thể ngửi được nguy hiểm trước một bước, người như bọn hắc, bên người Nhân Tông, còn có rất nhiều.

Những người này trung tâm như một, so với những người thường kia mà nói, có đôi khi bọn hắc càng đáng giá tín nhiệm hơn, giống như hiện tại, tuy Dương Nghĩa đã biết mình không phải là đối thủ của tên thích khách này, nhưng hắc vẫn xông lên.

Võ nghệ Dương Nghĩa cũng rất nổi tiếng bên trong hộ vệ, chỉ cần xem ba người kia không tiếp được mấy chiêu của Bàng Hỷ, nhưng một mình hắc, có thể đấu cùng Bàng Hỷ ở một chỗ, cũng đủ để nói rõ võ nghệ hắc cao đến đâu.

Nhưng hiện tại, đối mặt với quả đấm và đao của Bàng Hỷ, cả người hắc đã rơi vào một loại bất lực, gần như không thể kháng cự.

Tựa như một con kiến, rơi vào sóng dữ biển cả, ở bên trong dòng nước xoáy mãnh liệt, có một loại cảm giác khó có thể sống sót trở ra.

Sau một lát, hần cũng cảm giác được, hai cánh tay cánh tay của mình đã đau nhức kinh khủng, vô pháp nâng lên, Dương Nghĩa biết, đây là đang đứng trước sự sống chết, không chút nghĩ ngợi, đại đao trong tay tụ tập công lực toàn thân, cúi người xuống, đồng thời đâm tới hướng Bàn Hỉ.

Bàn Hỉ vùng đao liều mạng, thoáng một tý đã đập bay đao trong tay Dương Nghĩa ra ngoài, Dương Nghĩa kia cũng là người hung hãn, trong tay không có binh khí, chẳng những không lùi, lại mở hai tay ra, ôm về hướng Bàn Hỉ.

Ý nghĩ của hần, chỉ là mình phục vụ quên mình, ôm lấy Bàn Hỉ, để cho hai người có còn lại thể che chở Tống Kỳ lập tức rời đi, trong lòng Bàn Hỉ chấn động, hần sớm đã nghe nói, những hộ vệ cam điếc này hung hãn không sợ chết, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên lĩnh giáo!

Nếu thật bị hần ôm lấy, vô pháp thoát thân, kết quả gì phía sau, đều có thể phát sinh, nghĩ đến đây, lập tức thấy Dương Nghĩa đánh tới, cũng chỉ có thể lách mình né tránh.

Đánh nhau đã sớm kinh động người đi trên đường, Bàn Hỉ mặc một bộ quần áo đen, hơn nữa diện mạo đều che chắn, bề ngoài đã nói rõ cho người khác biết, hần chính là người sắm vai nhân vật phản diện nhân vật.

Né tránh Dương Nghĩa bỏ nhào về phía trước, Bàn Hỉ đang muốn trong chớp mắt đuổi theo cái kiệu nhỏ kia của Tống Kỳ, động tĩnh lại náo loạn lớn hơn một chút.

Sau lưng, bên kia đầu phố, lại có người hét lớn một tiếng: "Đứng lại!"

Bàn Hỉ nghiêng đầu xem xét, một đội Liêu binh lao đến, có hai người đã muốn giương cung cài tên, mũi tên bay ra, lẳng lẽ ác liệt, phá tan không khí, gào thét mà đến, một điểm hàn mang từ xa bay đến gần!

Bàn Hỉ vội vàng xoay người một cái, vừa mới đứng thân hình lại, tay phát một đao, đánh bay một mũi tên lông vũ, rồi lại có vài mũi tên bắn tới.

Mình nhất định phải chạy! Mặc dù không tạo thành hiệu quả như dự tính, nhưng tốt xấu gì, Tống Kỳ cũng coi như là bị đâm, hơn nữa còn kinh động Liêu binh, nghĩ đến đây, Bàn Hỉ lập tức nếu không ham chiến, đao trong tay quăng về phía trước, sau đó, thân hình bắn ra, lùi lại mấy bước về phía sau, trong chớp mắt liền chạy đi.

Đội Liêu binh kia truy tới, đến xem kiệu trước một chút, Tống Kỳ ngồi ở trong, sắc mặt đã tái nhợt, đầu lĩnh hỏi: "Tống đại nhân, ngài không sao chứ?"

Tống Kỳ còn kém một chút là vãi đái ra quần rồi, thấy thân ảnh Bàn Hỉ biến mất, mới hồi phục lại tinh thần, cố trấn định, lắc đầu nói: "Không việc gì."

Sau lưng có Liêu binh hô: "Báo, ba hộ vệ Tống triều này đều đã chết rồi!"

Lông mày đội trưởng kia có chút nhăn lại, tiếp theo, lại có một Liêu binh bỗng nhiên cầm một tấm lệnh bài tới: "Báo! Kẻ trộm để rơi một tấm lệnh bài."

Đội trưởng lấy tới xem xét, trên lệnh bài viết bốn chữ: "Khiết Đan cung vệ."

Đội trưởng kia vừa xem xét cái này, tinh thần lập tức luống cuống, lẳng lẽ thu lệnh bài lại, trong lòng thầm suy nghĩ: "Chẳng lẽ thật sự là người trong triều đình muốn giết những người Tống này? Nếu thật sự là như thế, chính mình phá hủy hành động của người ta, thật sự là lỗi lầm lớn. "

Nghĩ tới đây, sắc mặt đội trưởng lập tức thay đổi, nói với mấy huynh đệ thủ hạ: "Các người chiếu cố tốt Tống đại nhân, đừng để cho hần trở lại khách điểm, đợi ta đi mời thành thủ đại nhân."

Thời điểm Bàn Hỉ hoàn thành ám sát, cái chiêng gõ mõ cầm canh trong hoàng cung Liêu quốc rốt cục cũng vang lên, chỉ thấy Gia Luật Hàn Tám theo thanh âm cái chiêng kia, thoáng một tý đã nhảy dựng lên khỏi ghế, nói: "Tốt, hôm nay liền học đến đây thôi."

Sau khi nói xong, cũng không đợi hai người trong phòng chào hỏi cùng hắn, liền nhanh chóng chạy ra khỏi căn phòng này, phảng phất tại đây có đồ vật gì đó, khiến cho hắn không muốn ở nhiều thêm một giây.

Trần Nguyên khép sách vở lại, nhìn Gia Luật Hồng Cơ kia, hắn còn đang nhìn bên ngoài, bên ngoài thật sự có lực hấp dẫn lớn như vậy đối với hắn sao?

Hắn đọc sách, đọc vô cùng mệt mỏi, bất kể là ai, tại tình huống không có ai nghe, chậm rãi buồn tẻ đọc « Luận Ngữ », đều là một việc rất không thú vị.

Trần Nguyên sớm muốn ném sách đi, hiện tại, hắn có chút đồng tình, với tiểu hoàng tử luôn dùng ánh mắt ngơ ngác, nhìn bầu trời bên cạnh này.

Hắn ở cái tuổi này, chính là thời điểm một đứa trẻ nghịch ngợm nhất, Trần Nguyên cho rằng, hắn đã muốn nhìn bầu trời, nên để cho hắn ra ngoài xem mới được.

Hôm nay dạy học, không dạy cũng thế, không học cũng thế.

"Điện hạ, còn có chuyện gì muốn ta làm không?" Trần Nguyên đứng ở trước bàn Gia Luật Hồng Cơ hỏi, lúc này Gia Luật Hồng Cơ mới thu hồi ánh mắt đang nhìn bầu trời của mình, nhìn sang Trần Nguyên, phảng phất như là có chút ít do dự.

Trần Nguyên cười một chút: "Chức trách của tại hạ là giúp người giải quyết vấn đề học tập, chỉ là, nếu điện hạ có những vấn đề khác, ta cũng có khả năng giúp đỡ."

Trên mặt Gia Luật Hồng Cơ, một điểm biểu lộ cũng không có, ngơ ngác hỏi một câu: "Người là người mới đến sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, buổi sáng vừa mới được tuyển, buổi chiều đã tới rồi."

Gia Luật Hồng Cơ nghe xong lời này, gật gật đầu, nói: "Tốt rồi, hôm nay không có việc gì, chúng ta cùng đi ra ngoài một chút."

Nói là đồng đọc, kỳ thật nhiệm vụ của Trần Nguyên cũng không riêng gì đọc sách cùng Gia Luật Hồng Cơ, chỉ cần Gia Luật Hồng Cơ muốn đi nơi nào, hắn nhất định phải đi cùng.

Hai người mới vừa đi ra khỏi gian phòng này, Gia Luật Hồng Cơ đi vào tắm cung của mình, thời điểm đang chuẩn bị đổi bộ quần áo đi ra ngoài, Trần Nguyên bỗng nhiên trông thấy Gia Luật Lữ Linh kia đến.

Gia Luật Lữ Linh chứng kiến Trần Nguyên đứng tại cửa phòng, rất là hiếu kỳ: "Trần Thế Mỹ, người đứng ở đây làm cái gì?"

Trần Nguyên hơi khom eo một chút, nói: "Hồi bẩm Công Chúa, điện hạ chúng ta đang thay đổi quần áo, ta chuẩn bị cùng điện hạ đi ra ngoài một chút."

Mây Gia Luật Lữ Linh nhíu lại cùng một chỗ, hỏi: "Có thông báo vệ đội không?"

Trần Nguyên căn bản không quen một bộ chương trình trong nội cung, hắn không biết còn phải đi thông báo cho vệ đội, nghĩ lại cũng đúng, Gia Luật Hồng Cơ dù sao cũng là con độc nhất của Liêu Hứng Tông, xuất hành an toàn là phải cân nhắc.

Trần Nguyên lập tức nói: "Tại hạ sơ sót, ta sẽ đi tìm Lương tổng quản."

Gia Luật Lữ Linh gật gật đầu, thời điểm vừa muốn nói gì, cửa phía sau Trần Nguyên bỗng nhiên mở ra, y phục trên người Gia Luật Hồng Cơ đã đổi tốt, chỉ là, lúc này hắn lại mở miệng nói: "Không cần, ta không muốn đi ra ngoài."

Trần Nguyên lập tức sững sờ, phảng phất như là hiểu ra cái gì đó.

Gia Luật Lữ Linh lại có chút giận dữ, trách cứ: "Người mỗi lần đều là như thế này, một hồi nói đông một hồi nói tây, lúc nào người mới có thể quyết định chủ ý của mình?"

Gia Luật Hồng Cơ cúi đầu, trong thanh âm không có chút lo sợ nào: "Tỷ tỷ, đã để cho người phải quan tâm, ta không ra ngoài, Trần Thế Mỹ, người cũng có thể đi."

Loại chuyện này hiển nhiên không phải là lần đầu tiên phát sinh, trong mắt Gia Luật Lữ Linh, đệ đệ không có chủ kiến này, mỗi lần đều là lắc lư bất định, trong mắt Trần Nguyên, tự do của Gia Luật Hồng Cơ, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên bị bóp chết.

Sau khi nói xong, Gia Luật Hồng Cơ ngẩng đầu nhìn nhìn Công Chúa: "Tỷ tỷ, còn có việc sao?"

Gia Luật Lữ Linh trầm mặc thời gian rất lâu, mới nói: "Hồng Cơ, tỷ tỷ lập tức phải đi, người nhất định phải chiều cổ tốt chính mình, người phải có chủ kiến! Có biết không?"

Gia Luật Hồng Cơ không nói gì, Gia Luật Lữ Linh nhẹ giọng thở dài, tự rời đi .

Trần Nguyên mỉm cười: "Điện hạ, người muốn chính mình đi ra ngoài, vì cái gì mà không nói cùng Công Chúa?"

Gia Luật Hồng Cơ bị Trần Nguyên nói toạc chủ ý, cũng không có bao nhiêu kinh ngạc: "Ta đã nói rất nhiều lần cùng nàng rồi, nàng luôn nói ta còn nhỏ, kể cả phụ hoàng ta cũng nói như vậy."

Trần Nguyên lặng lẽ nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó nhỏ giọng nói: "Điện hạ, người có thể hướng bọn hần chứng minh, người đã không còn nhỏ, có thể nói cho ta biết, người muốn đi ra ngoài làm gì hay không?"

Gia Luật Hồng Cơ cuối cùng vẫn là đứa trẻ mười lăm tuổi, trong lòng có sự tình, luôn nghẹn đến khó chịu, Trần Nguyên hỏi, hần vốn là do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: "Ta nghe nói, người Đẳng Hạng cực kỳ xấu xí, muốn đi xem."

Con người Trần Nguyên xoay động, lại hỏi: "Vì Công Chúa sao?"

Gia Luật Hồng Cơ gật gật đầu, Công Chúa sắp phải gả cho Đẳng Hạng người rồi, hần biết rõ tỷ tỷ rất không vui, nhưng hần không làm được cái gì, bởi vì đây là Liêu Hứng Tông quyết định.

Đáy lòng đau đớn, lại làm cho Gia Luật Hồng Cơ cực kỳ khó chịu, đặc biệt nghe người ta nói người Đẳng Hạng cực kỳ xấu xí , hần lại càng có một loại xúc động, muốn làm cái gì, chính hần cũng không biết.

Trần Nguyên trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng nói: "Cái này, nếu như điện hạ muốn đi ra ngoài, ta dẫn người đi gặp sứ đoàn người Đẳng Hạng kia, vệ đội cũng không cần dẫn theo, ta đi tìm Công Chúa thương lượng một chút, để cho nàng chọn lựa mấy vệ sĩ tốt cho ngài, thay thường phục đi cùng chúng ta, như thế nào?"

Gia Luật Hồng Cơ suy nghĩ một chút: "Tỷ tỷ sẽ đồng ý sao?"

Trong lòng Trần Nguyên có chút không khoái, tiểu tử này đang khinh bỉ chính mình, Trần Nguyên luôn luôn cho rằng, chỉ cần miệng của mình còn có thể động, không có chuyện không nói phục được người.

Hần đã biết vấn đề ra ở nơi nào, nhà tâm lý học thế kỷ hai mươi một từng từng nói qua, cứng chiều quá độ sẽ mang đến tổn thương thật lớn cho thể xác và tinh thần trẻ con, Gia Luật Hồng Cơ hiển nhiên chính là một đứa trẻ con lớn lên trong loại thương tổn này.

Có lẽ hần đã từng phản kháng, có lẽ hần cũng mở miệng chống đối, nhưng khi hần phát hiện, tất cả đều không có hiệu quả, liền giống như hôm nay, Gia Luật Lữ Linh vừa nói, hần liền làm theo.

Cứ như vậy, hần biến thành một người không có chủ kiến , biến thành người ngu xuẩn nhất trong mắt nhiều người.

Trần Nguyên cho rằng sự tình còn không tính toán quá tệ, ít nhất khi Gia Luật Lữ Linh rời đi, đứa bé này, ở trước mặt mình, còn có thể nói ra ý nghĩ trong lòng hần, chữa bệnh này, cần rất cố sức dẫn đường.

Nếu như đợi thời điểm hần đối mặt với bất kỳ người nào, đều không dám nói ra lời nói trong lòng, vậy thì xong rồi.

Trần Nguyên quyết định đi thuyết phục Gia Luật Lữ Linh, để cho nàng cho phép Gia Luật Hồng Cơ ra ngoài, chỉ đem số ít thị vệ, không vì cái gì khác, chỉ vì Gia Luật Hồng Cơ còn là một đứa trẻ con, mặc kệ hần là người tốt hay người xấu, ít nhất không nên để thời điểm mười lăm tuổi đã bị người ta cho rằng, hần là một tên phế nhân.

.....

"Cái gì? Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng, hần là con độc nhất của phụ hoàng, tuy hiện tại phụ hoàng đã thất vọng đối với hần rồi, nhưng nếu như hần xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Trần Thế Mỹ, người căn bản không đảm đương nổi trách nhiệm này!"

Gia Luật Lữ Linh nghe xong lời Trần Nguyên nói, giống như là nghe được một chuyện rất kinh khủng, cự tuyệt không chút do dự.

Trần Nguyên không bởi vì nàng cự tuyệt mà buông tha, hần không phải Gia Luật Hồng Cơ, hần biết rõ việc phải tranh thủ: "Công Chúa, ngài cự tuyệt dứt khoát như thế, chẳng lẽ ngay cả lý do cũng đều không muốn nghe một tý sao?"

Gia Luật Lữ Linh nhũm mày: "Cái lý do gì cũng không thể dùng, người không biết, đoạn thời gian này phụ hoàng ta thừa nhận bao nhiêu áp lực, lúc này, ta có khả năng làm, chính là không tăng thêm cho hần chút phiền toái nào, đặc biệt là đến từ Hồng Cơ."

Trần Nguyên thật sâu thở dài: "Các người đều quá ích kỷ."

Gia Luật Lữ Linh bị nói sững sờ, Trần Nguyên nói tiếp: "Các người nghĩ, đều là bản thân mình, sợ hoàng tử gây thêm phiền toái cho các người, đập vào cờ hiệu là để hần tốt, nhốt hần bên trong tường cao này, các người nói hần kém hơn so với những đứa trẻ con khác, nhưng trẻ con cùng tuổi hần, hiện tại đang làm gì? Hần đang làm gì?"

Gia Luật Lữ Linh giận dữ: "Lớn mật! Người dám nói chuyện với ta như vậy?"

Trần Nguyên không sợ hãi chút nào: "Ta nói lời nói thật! Xin hỏi Công Chúa, thời điểm Cửu Vương Tử mười lăm tuổi, đang làm gì?"

Gia Luật Lữ Linh suy nghĩ một chút, trong lòng không khỏi bị thuyết phục, hiện tại bọn hần đều nói Gia Luật Niết Cô Lỗ là hi vọng tương lai cho người Khiết Đan, đó là bởi vì thời điểm Gia Luật Niết Cô Lỗ mười lăm tuổi, cũng đã cùng phụ thân hần lên trên chiến trường.

Thấy sắc mặt của nàng hơi có vẻ hòa hoãn, lời nói Trần Nguyên lập tức xoay chuyển, rất ôn hòa nói: "Kỳ thật, hoàng tử cũng không phải muốn đi ra ngoài chạy loạn, hần nghe nói người phải gả cho Lý Nguyên Hạo, muốn đi xem người Đăng Hạng là cái dạng gì, Công Chúa, lo lắng trong lòng của hần, không phải thể giới bên ngoài, mà là cuộc sống của người, tốt rồi, tất cả để Công Chúa quyết định, ta đi về trước."

Nói xong Trần Nguyên trong chớp mắt liền rời khỏi gian phòng của Gia Luật Lữ Linh, đi ra ngoài đóng cửa phòng lại, nhưng không rời đi.

Nhìn mọi nơi đều không có người, khóe miệng Trần Nguyên nhếch lên, duỗi năm ngón tay đầu ra: "Năm, bốn, ba, hai, một, mở cửa!"

Một ngón út cuối cùng thu hồi, cửa phòng sau lưng thật sự đã mở ra.

Gia Luật Lữ Linh trông thấy bóng lưng Trần Nguyên, hơi chút kinh ngạc, sau đó nói: "Để cho Hồng Cơ chuẩn bị, ta dẫn bốn người theo, cùng hần đi."

126. Chương 126: Đi Ra Ngoài

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 126: Đi ra ngoài

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên ôm quyền cúi đầu, nói: "Vâng, Công Chúa anh minh."

Nhưng trong lòng thì nghĩ: "Phía dưới không phải là muốn quất mắng hai ta câu đấy chứ?"

Quả nhiên, sắc mặt Gia Luật Lữ Linh rất là bất thiện, nói: "Trần Thế Mỹ, ta hi vọng ngươi nhớ kỹ thân phận của mình, ngươi chỉ là một đồng đọc, không nên quản sự tình không phải của ngươi!"

Trần Nguyên xoay người, ngoài miệng đáp: "Vâng."

Nhưng trong lòng lại đặc ý dè dặt, đều nói tâm tư của nữ nhân khó đoán, nhưng mình rõ ràng liên tục đoán đúng, vấn đề này liền có chút nghiêm trọng rồi, cái này trực tiếp quan hệ đến việc, Gia Luật Lữ Linh có thể gả cho Lý Nguyên Hạo hay không.

Công Chúa nha! Cái thân phận này, so với nữ hiệp Hồ Tĩnh, còn có thể kịch động lòng chinh phục của Trần Nguyên nhiều hơn, huống chi nàng không phải Đại Tổng Công Chúa, để cho Trần Nguyên không cần phải đi liên tưởng đến con dao của Bao Chửng.

Nhìn Gia Luật Lữ Linh trong chớp mắt cũng chuẩn bị xuất hành, cái tư thái kia, tuy không phải hoàn mỹ, nhưng thân hình cao gầy thẳng tắp, có một loại phong tình khác, lại khiến cho Trần Nguyên âm thầm nuốt từng ngụm nước bọt.

Gia Luật Hồng Cơ nhận được tin tức, cực kỳ cao hứng, rất nhanh đã chuẩn bị xong trang phục và đạo cụ, dựa theo cách nghĩ của Trần Nguyên, hẳn ra về một công tử phú gia là được rồi.

Đợi cho Gia Luật Lữ Linh đến tìm bọn hắn, Trần Nguyên phát hiện Công Chúa này rõ ràng đổi lại một thân nam trang, khoe miệng còn dán ria mép, nhìn về phía trên có chút buồn cười, thuật trang điểm này rất không cao minh, ít nhất Trần Nguyên liếc cái liền có thể nhìn ra nàng là nữ.

Một đoàn người ra khỏi hoàng cung, bốn thị vệ lập tức chia làm hai tốp trước sau, công chúa và Gia Luật Hồng Cơ sóng vai đi ở chính giữa, nhỏ giọng nói chuyện.

Trần Nguyên đi theo đằng sau hai người, tuy không nghe được bọn hắn nói cái gì, nhưng từ biểu lộ của Gia Luật Hồng Cơ, cũng có thể nhìn ra, hẳn rất vui vẻ.

Không ngờ, thời điểm còn chưa tới "Đệ nhất gia", đã nhìn thấy những người Đẳng Hạng kia, những người Đẳng Hạng này bị một đám Liêu binh áp giải, mặc dù không có công cụ gia hình tra tấn, nhưng từ biểu lộ trên mặt bọn hắn, Trần Nguyên có thể đoán ra, nhất định là Bàng Hỉ đã ám sát thành công.

Bàng Hỉ lưu lại lệnh bài, chính là vệ sĩ hoàng cung Đại Liêu sở hữu, cái đao kia cũng là binh khí rất nhiều người sử dụng, lúc đội trưởng nhìn thấy tình huống này, hướng thượng quan hồi báo, thượng quan lập tức giận dữ!

Với tư cách quan viên chủ quản trị an Yên kinh, nếu như những thị vệ kia có hành động bí mật gì, tất nhiên sẽ có người tới thông báo cho mình biết, chính mình đã không biết, như vậy liền chỉ có một khả năng, cái thân phận thị vệ Liêu quốc này là giả mạo!

Ai sẽ giả mạo thị vệ Liêu quốc đi ám sát sứ đoàn Tổng triều? Dưới loại tình huống này, đối tượng tiềm nghi liền lộ ra!

Thành thủ phản ứng tương đối nhanh chóng, đầu tiên phái binh sĩ ra, đi "Đệ nhất gia", mời những người Đẳng Hạng này đến một địa phương tương đối an toàn ở lại, giữa bọn hắn có động tác mới.

Sau đó lập tức bẩm báo sự tình cho Liêu Hứng Tông, cầu chỉ thị tiếp theo.

Công Chúa nhìn thấy, có chút không rõ, thuận tay giữ chặt một binh sĩ Liêu quốc, hỏi: "Xin hỏi ị đại ca, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Người binh lính kia nhìn nàng một cái, rất không kiên nhẫn vùng tay lên, nói: "Đi đi, chim non nhà ai cũng đi giả trang nam nhân? Đừng làm chậm trễ công vụ, bằng không thì ngay cả ngươi cũng bắt."

Một câu nói làm chung quanh cười lên ha hả, Gia Luật Lữ Linh vừa tức giận lại e thẹn, nhưng vẫn không được lửa ra.

Trần Nguyên nhìn, trong lòng buồn cười, nàng luôn nói Gia Luật Hồng Cơ không thể ra khỏi cửa, để cho binh sĩ này trêu nàng một tý cũng tốt.

Chỉ là, quá mức sẽ không tốt, đợi binh lính kia ngừng cười, Trần Nguyên lặng lẽ tiến lên một bước, nắm chặt tay của hắn, nói: "Quân gia, khổ cực rồi."

Người binh lính kia vốn kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt liền đáng tươi cười đầy mặt, hỏi: "Đúng vậy, đúng vậy, có chuyện gì sao?"

Trên mặt Trần Nguyên đầy vẻ mỉm cười khiêm tốn, ngón tay chỉ Gia Luật Lữ Linh, nói: "Người kia là tiểu thư nhà ta, không hiểu quy củ, mong quân gia không cần phải làm nàng khó xử."

Binh sĩ gật đầu: "Không có việc gì, ta chỉ vui đùa thôi, đúng rồi, có phải người muốn nghe được sự tình những người này hay không?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, cúi đầu nói: "Nếu như dễ dàng, mong rằng quân gia tiết lộ một chút."

Người binh lính kia lắc đầu, nói: "Tình hình cụ thể, ta cũng không biết, dù sao vừa rồi sứ đoàn Tổng triều gặp ám sát, chết ba người, những người Đẳng Hạng này hiểm nghi lớn nhất, những thứ khác, người cũng đừng hỏi, người hỏi, ta cũng không biết."

Trần Nguyên lại nắm tay binh sĩ này một chút, nói: "Cảm ơn quân gia, có rảnh sẽ mời quân gia uống trà."

Gia Luật Lữ Linh xem cả quá trình mà trọn mắt há hốc mồm, nàng như nghĩ thế nào cũng không thông, thời điểm mình đặt câu hỏi cũng rất khách khí nha, thái độ binh sĩ này làm sao có thể chuyển biến to lớn như thế?

Chờ một đám người bị áp sau đi, nàng không kìm nén được hiếu kỳ trong lòng, hỏi: "Trần Thế Mỹ, người biết người này?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Ta đâu có biết."

Gia Luật Lữ Linh căn bản không tin tưởng: "Không có khả năng, người không biết hắn, làm sao người hỏi cái gì, hắn liền nói cái này?"

Trần Nguyên bỗng nhiên nắm chặt tay Gia Luật Hồng Cơ, nói: "Quân gia, khổ cực, khổ cực."

Gia Luật Hồng Cơ cười lên ha hả, đưa tay lên trên, một đồng tiền lộ ra, Gia Luật Lữ Linh cũng cười một tiếng.

Đây là lần đầu tiên Trần Nguyên nhìn thấy Gia Luật Hồng Cơ thoải mái cười to.

Gia Luật Lữ Linh cười xong, thần sắc có chút cô đơn, nói: "Người Đẳng Hạng ở đó, người vừa rồi cũng nhìn thấy, bọn hắn đã bị mang đi, chúng ta cũng trở về, được không?"

Gia Luật Hồng Cơ chưa mở miệng, Trần Nguyên lại thay hắn nói: "Công Chúa, nếu như là đã đi ra, chúng ta dạo chơi tại phố xá một chút, như thế nào? Nghe nói chợ đêm Yên kinh cũng không tệ, tiểu nhân mời khách, buổi tối chúng ta đi ném thử hương vị quả vật bên ngoài."

Gia Luật Lữ Linh đang muốn cự tuyệt, lại phát hiện trong ánh mắt Gia Luật Hồng Cơ lộ ra thần sắc khẩn cầu, lúc này do dự một chút, nói: "Cái kia, được rồi."

Bốn thị vệ đi theo trước sau, ba người bọn họ đi ở chính giữa, Gia Luật Lữ Linh cũng không để cho hắn đi đằng sau, đang đi thì hỏi: "Trần Thế Mỹ, chợ đêm Yên kinh cũng không náo nhiệt như Biện Kinh các người à?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Công Chúa hỏi nhầm người rồi, mấy ngày trước tại hạ vừa đến nơi đây, còn chưa kịp đi dạo, ta còn trông cậy vào các người đó."

Cái kia Công Chúa sưng sốt một chút, lập tức gọi một hộ vệ tới phía trước, nhỏ giọng hỏi: "Tiêu thị vệ, ngày thường, thời điểm người không trực ban, buổi tối tiêu khiển ở nơi nào?"

Thị vệ kia lập tức ngắc ngứ cả người, Trần Nguyên lập tức hiểu, địa phương người này tiêu khiển tất nhiên không phải là cái nơi gì tốt, nữ tử không nên đến, cho nên hiện tại hắn mới không dám nói.

Gia Luật Lữ Linh lại thúc hỏi một lần: "Nói đi!"

Thị vệ kia lại rất cơ trí, lập tức nói: "Hồi Công Chúa, thời điểm tiểu nhân không có việc gì làm, phần lớn là cần cù luyện võ nghệ, cũng không đi tiêu khiển."

Gia Luật Lữ Linh rất thoả mãn, nói: "Ừm, người rất tốt, trở về ta sẽ ban thưởng cho người."

Thị vệ họ Tiêu nghe vậy liền mừng rỡ, Công Chúa lại để cho hắn lui ra, còn gọi một người khác đến, cũng hỏi vấn đề giống như trước.

Thị vệ thứ hai này cũng rất do dự, bọn hắn thường xuyên ở cùng một chỗ, vừa rồi biểu lộ của Tiêu thị vệ, hắn có thể nhìn ra, tất nhiên là nhận được ban thưởng rồi, chỉ là, rốt cuộc hắn trả lời như thế nào?

Nghĩ tới đây, không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua, hi vọng họ Tiêu kia có thể ám chỉ cho hắn một ít, nhưng họ Tiêu kia đang trung với cương vị công tác, cảnh giác nhìn đường, nguyên một đám người đi đường không nguy hiểm đi qua, đối với tín hiệu bên kia, không để ý chút nào.

Trần Nguyên nhìn ra thị vệ này xấu hổ, cũng biết Công Chúa này hỏi là tuyệt đối không bỏ qua, lúc này lặng lẽ né qua sau lưng Công Chúa, một tay làm tư thế cầm chiếc đĩa ăn cơm, tay kia hiện lên bộ dạng cái bát.

Thị vệ kia vừa thấy, trên mặt lập tức nở nụ cười: "À, tiểu nhân đều ở 'Phúc lợi tục' tiêu khiển."

Nói xong liền nhìn Trần Nguyên, lặng lẽ đánh ra thủ thế tạ ơn, Trần Nguyên thấy hắn hiểu ý rồi, cũng hơi nở nụ cười.

Gia Luật Lữ Linh rất sung sướng nói: "Tốt, chúng ta đây đi 'Phúc lợi tục'."

127. Chương 127: Rắc Rối

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 127: Rắc rối

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong sòng bài.

Trần Nguyên đảo mắt nhìn những thị vệ kia, lại phát hiện toàn bộ tinh thần của đám thị vệ, cũng đã tập trung vào cái bát trên bàn.

Gia Luật Lữ Linh nhú mày lại cùng một chỗ, mùi mồ hôi trong phòng cực kỳ đậm đặc, cái này lại khiến cho Gia Luật Lữ Linh, một nữ nhân như vậy có chút không thích ứng.

Trong một căn phòng nhỏ hẹp, trần ngập thanh âm bọn đàn ông hét to, thời điểm cái sắc và bát sứ kia phát sinh va chạm, cả cái gian phòng lập tức im ắng, chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc dày đặc.

Nữ tử Liêu quốc không giống với Tống triều, không cần cầu nệ các cấp bậc lễ nghĩa như vậy, hơn nữa người Liêu đánh bạc cũng là một cách để tạo bầu không khí, kể cả Liêu Hứng Tông, đều thường xuyên mở bàn đánh bài trong hoàng cung.

Chỉ là, Liêu Hứng Tông mở chỗ đánh bài, hội đồng tham gia đánh bạc vẫn cần chú ý lễ nghi một ít, nào có tâm tình ngẩng cao, hưng phấn hò hét như đám dân cờ bạc này?

Hai người tỷ đệ bọn hắn, bị cái cảm xúc hồi hộp dày đặc nồng đậm này lây lan, cũng có chút mới lạ, bốn con mắt mở thật to, nhìn về phía trước.

Thị vệ xem xét công chúa và tiểu hoàng tử có hứng thú đối với cái này, lập tức gạt mở ra một vị trí, để cho hai người bọn họ đi vào thấy rõ.

Trần Nguyên đứng tại bên cạnh không nhúc nhích, hẳn cũng ưa thích bài bạc, nhưng Trần Nguyên đánh bài bạc, luôn luôn phân rõ nơi đánh, phân rõ người đánh, như loại sòng bài đầy thuộc hạ canh chừng bốn phía này, chỉ có thua, không có thắng.

"Tiêu thị vệ, hôm nay không đặt tiền đánh sao?" Hầu bàn liếc mắt, trông thấy họ Tiêu kia, lập tức bắt đầu nhiệt tình vờ đến đánh, để cho người ta vừa nghe, đã biết người nọ là khách quen của sòng bạc.

Tiêu thị vệ có chút xấu hổ, mặc dù trong lòng đều ngứa muốn chết, nhưng có lẽ là phải cố gắng khắc chế.

Công Chúa xoay đầu lại nhìn hẳn: "Người thường tới nơi này luyện tập võ nghệ sao?"

Tiêu thị vệ trong lúc nhất thời không nói gì, thật sự không tìm thấy từ phù hợp, chỉ là Gia Luật Lữ Linh cũng không nói cái gì nữa, chỉ hừ một tiếng, sau đó nói: "Muốn chơi thì người cứ chơi, để cho ta xem xem, ngày thường các người là hào sảng như thế nào."

Tiêu thị vệ còn có chút do dự, Gia Luật Hồng Cơ kia liền cười nói: "Chơi hai ván cho ta xem xem."

Những lời này đối với họ Tiêu mà nói, quả thực chính là hạn hán đã lâu gặp trời mưa rào, hẳn lập tức móc một đồng tiền từ trong ngực mình ra, nói: "Mua đại!"

"Ba năm sáu, mười bốn điểm, đại!" Hầu bàn dao động rồi mở xúc sắc, Tiêu thị vệ cả người hưng phấn, bắt đầu nhảy dựng lên, lần này tiền trong ngực liền tăng lên gấp đôi.

Hầu bàn ha ha cười một tiếng, nói: "Tiêu thị vệ, đêm nay người vận khí rất tốt, một lát nữa có phải là lại muốn đi tìm Tiểu Đào Hồng kia hay không?"

Tiêu thị vệ nhếch khóe miệng lên, nói: "Người dao động xúc sắc của người, nói nói nhảm cái gì vậy! Ta mua đại!"

Dần dần, Gia Luật Hồng Cơ kia cũng xem đến mức có chút ngứa tay, bài bạc chính là như vậy, đặc biệt là đối với Gia Luật Hồng Cơ, cho tới bây giờ chưa từng tiếp xúc qua sòng bạc mà nói, lại càng cảm thấy trong ruột gan, có một loại xúc động hiếu kỳ khó có thể ức chế.

Một lát sau, người chung quanh biểu lộ hoặc hưng phấn hoặc uể oải, rốt cục cũng khiến cho Gia Luật Hồng Cơ không nhịn được nữa, vốn là chỉ huy thị vệ họ Tiêu kia mua đại, hoặc là mua tiểu, cảm giác vẫn chưa hết cơn nghiện, liền chính mình xuất ra một ít khối vàng tương đương với đồng tiền, đặt ở trên mặt bàn, bắt đầu đánh bạc.

Một lát sau, Gia Luật Hồng Cơ cũng là thắng một chút, tâm tình của hẳn lại càng sa vào bên trong cuộc đánh bạc, bốn hộ vệ kia cũng hoàn toàn quên chức trách của mình, thậm chí quên cả thân phận Gia Luật Hồng Cơ, lách vào đặt cược cùng một chỗ.

Đang lúc mọi người âm ỉ tiếng quát tháo, Trần Nguyên đứng ở cửa ra vào, lại nghĩ đến cuộc sống của mình.

Hiện tại, tất cả tiến triển coi như thuận lợi, chính mình có cơ hội rất tốt để tiếp xúc với người hạch tâm Liêu quốc, những người Đẳng Hạng kia cũng vô pháp giải thích phiền toái rõ ràng, bước tiếp theo nên làm như thế nào đây?

Ngày mai, trên triều đình Liêu quốc, tất nhiên sẽ thập phần náo nhiệt, Trần Nguyên đều có thể phỏng đoán, sau khi Tổng Kỳ trở về, sẽ trình quốc thư về hướng Liêu Hứng Tông, những đại thần Khiết Đan chủ trương dụng binh đối với người Đẳng Hạng kia, tất nhiên sẽ bắt lấy thời cơ này.

Còn có một ít người Khiết Đan trước kia chưa quyết định, lắc lư ở giữa, cũng sẽ bởi vì sự kiện này mà đảo hướng ủng hộ trận doanh công kích Lý Nguyên Hạo.

Chỉ là, rốt cuộc Liêu Hứng Tông nghĩ như thế nào đây? Đây mới là mấu chốt bên trong mấu chốt.

Phải mò được tình tường tất cả tình thế trên triều đình Liêu quốc, mò tình tường mỗi một vị đại nhân, những người lời nói có trọng lượng kia, biết được ý nghĩ trong lòng bọn họ, chỉ có như vậy, mới có thể để cho Đẳng Hạng người thua trong trò chơi, đồng thời cũng khiến cho Tổng Kỳ thua trận!

Trần Nguyên biết, hoàn cảnh xấu nhất hiện tại mình gặp phải, đó là không thể quang minh chính đại đi làm một ít công việc, không thể để cho bất luận kẻ nào biết rõ ý đồ của hắn, bởi vì hắn phải giấu diếm thân phận.

Cũng như vậy, ưu thế lớn nhất của hắn cũng ở nơi đây, bất kể là người Đảng Hạng, hay là người Khiết Đan, hoặc là Tống Kỳ, cũng không biết trò chơi này đã là bốn người đùa với nhau.

Rút thời gian đi bán phỏng Gia Luật Niết Cô Lỗ thoáng một tý thì tốt hơn, hiện tại người này rất để ý đến mình, hơn nữa lập trường của hắn, cũng là đánh Lý Nguyên Hạo, nếu như lợi dụng tốt, người này sẽ cực kỳ hữu dụng.

Mặc dù nói bảo hồ tự lột da mình, là chuyện rất nguy hiểm, nhưng là chỉ cần người có mưu lược, sẽ có tám da hồ đáng giá nhất!

Gia Luật Lữ Linh cũng không đặt cược bài bạc, quay đầu lại nhìn Trần Nguyên đang đứng ở cửa ra vào, lập tức đi tới, hỏi: "Người không thích bài bạc?"

Trần Nguyên cười nói: "Là nam nhân không ai không thích bài bạc, chỉ là ta không thích bài bạc ở chỗ này."

Gia Luật Lữ Linh cũng cười một tý, nhìn xem Gia Luật Hồng Cơ cao giọng gọi phía trước, cảm thấy cái đệ này phảng phất là thay đổi thành một người khác, có chút lạ lẫm.

Không khí cửa ra vào xác thực đỡ hơn một ít so với bên trong, Gia Luật Lữ Linh thở phào nhẹ nhõm, nói: "Trần Thế Mỹ, người có thể nói cho ta biết, có phải là bởi vì ta bức người, người mới đến Đông cung làm đồng đọc hay không?"

Trần Nguyên rất sung sướng gật đầu: "Vâng, tại hạ chỉ có ý định làm chút ít mua bán mà thôi, không muốn được Công Chúa để mắt đến."

Gia Luật Lữ Linh nhếch khóe miệng lên, nói: "Người có thể thắng thấn thành khẩn một lần hay không? Nói cho ta biết, người thích gì, người muốn cái gì? Ta nhất định giúp người làm được, sau đó, người an tâm làm người đọc sách cùng Hồng Cơ, đợi Cửu Vương Tử làm thái tử, hắn sẽ trọng dụng người."

Trần Nguyên cười một chút: "Công Chúa, ta cho rằng, thắng thấn thành khẩn, là điều song phương đều hiểu rất rõ, trên cơ sở thành lập hiệp ước, không phải chúng ta vẫn còn lạ lẫm và ngăn cách sao?"

Con mắt Gia Luật Lữ Linh theo dõi hắn, nói: "Chưa từng có một người nào dám nói chuyện với ta như vậy, người biết không, người vi phạm ý đồ của ta, sẽ có cái kết cục gì?"

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng: "Tại hạ không phải đã đến đây rồi sao?"

Gia Luật Lữ Linh nói: "Người đã đến, nhưng là tâm của người còn chưa đến!"

Trần Nguyên lập tức có chút tức giận: "Hình như Công chúa không khỏi muốn nhiều biết quá nhiều điều? Nếu như hiện tại, ta nói cho người biết lòng của ta, người tin sao?"

Gia Luật Lữ Linh đi một bước đến trước mặt Trần Nguyên, trong lòng Trần Nguyên âm thầm nghĩ: "Có phải là lại định nói hai câu mềm mại để lôi kéo ta?"

Quả nhiên, Gia Luật Lữ Linh nhẹ nhàng nói: "Ta biết rõ hiện tại người có chút oán hận ta, Trần Thế Mỹ, cho ta chút thời gian, ta muốn cho người hiểu, ta có thể cho người thứ tốt nhất, ta tin tưởng đến phút cuối cùng, lòng của người nhất định cũng tới đây."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, rõ ràng lại bị chính mình đoán trúng, xem ra Công Chúa này khẳng định không có biện pháp gả cho Lý Nguyên Hạo rồi.

Hắn mỉm cười nhìn khuôn mặt Gia Luật Lữ Linh, một khuôn mặt tràn đầy dã tính và mê hoặc kia, đầu của nàng đến dưới chóp mũi mình, dáng người cũng không tệ, nếu để cho nàng đi một cái giày cao gót, chắc là khoảng 10 phân, nàng có thể tới phía dưới lòng mày chính mình, vậy thì quá hài hòa đẹp đôi rồi.

Ngay tại lúc Gia Luật Lữ Linh nghĩ đến việc làm như thế nào, để thu phục được Trần Nguyên, bắt hắn bán mạng vì nàng, Trần Nguyên lại đang nghĩ đến, làm như thế nào để lừa gạt vị Công Chúa này hiến thân cho hắn, bên trong bỗng nhiên truyền đến một hồi thanh âm ồn ào.

Hai người quay đầu nhìn lại, Gia Luật Hồng Cơ kia lúc này đang cao giọng kêu to: "Ta rõ ràng bỏ 500 văn tiền xuống mua đại, vì sao người chỉ trả cho ta bốn trăm?"

Bồi bàn kia cười nói: "Vị đại gia này, ta thật không phải với ngài, chúng ta theo quy củ, chính là xem tiền trả tiền, người đặt 500 văn tiền, chỉ có bốn trăm đặt ở bên trong cái ô này, còn có một trăm ở bên ngoài, cái này chưa đi đến đường vạch giới hạn, chúng ta coi như ngài không đặt, xin lỗi!"

Gia Luật Lữ Linh xem xét Gia Luật Hồng Cơ tranh chấp cùng người, vội vàng muốn đi qua, Trần Nguyên lại kéo lại nàng: "Người làm cái gì? Có bốn người Tiêu hộ vệ tại đó, tại sao người phải sợ hấn chịu thiệt?"

Gia Luật Lữ Linh tưởng tượng, lại dừng bước, chỉ là, đột nhiên cảm giác được vẫn còn có chút không đúng, cúi đầu xem xét, Trần Nguyên rõ ràng còn lôi kéo tay của nàng, lập tức có chút tức giận, quát: "Buông tay ta ra!"

Trần Nguyên ngượng ngùng cười một tiếng, buông ma trảo của mình ra, hai người đứng tại cửa ra vào nhìn bên trong.

Gia Luật Hồng Cơ lại không nghe hầu bàn kia giải thích, nói: "Vừa rồi ta thua một trận kia, cũng có hơn mười văn ở bên ngoài, vì cái gì người cứ kéo hết tới?"

Loại hiện tượng này, thường xuyên gặp được tại sông bạc, đại đa số khách khứa đến chơi, gặp phải tình huống như vậy, luôn chọn giữ im lặng, nhưng Gia Luật Hồng Cơ mặc kệ những thứ này, hấn cũng không hiểu những thứ luật lệ này.

Sắc mặt hầu bàn lập tức khó coi, nói: "Vị này, người nói vừa rồi ta kéo hơn mười văn tiền của người đi, có bằng chứng không?"

Gia Luật Hồng Cơ giận dữ, lúc này hấn còn tìm bằng chứng ở đâu đây? Lập tức kéo cổ áo một hộ vệ bên người qua, hỏi: "Người nói, có phải vừa rồi hấn kéo tiền nằm bên ngoài ranh giới về phía hấn hay không?"

Nói thật, hộ vệ kia căn bản không phát hiện, chỉ là, Gia Luật Hồng Cơ nói kéo, vậy thì đúng là kéo.

Hầu bàn xem xét kia mấy hộ vệ giúp đưa bé này nói chuyện, trong lòng lập tức hiểu đứa nhỏ này tất phải có lai lịch, chỉ là sông bạc có quy củ của sông bạc.

Người tới đây chơi, sông bạc có thể đưa tiền cho người, nhưng tuyệt đối không phải trên chiếu bạc, áp lên chiếu bạc, tiền bị hầu bàn thu vào, thiên hoàng lão tử đến cũng không thể lấy ra!

Hầu bàn cũng không muốn vì một trăm văn tiền mà đắc tội với người này, đánh mất đối với mấy trảng hán xem tràng diện này, lập tức có một người xâm nhập vào trong đám người, vỗ vỗ bả vai Gia Luật Hồng Cơ, nói: "Vị huynh đệ này, như vậy không tốt, chúng ta đi ra bên cạnh nói rõ ràng sự tình này, không cần phải làm chậm trễ hào hứng của các vị đại gia khác, tiểu nhân tự nhiên sẽ bàn giao cho người, sông bạc chúng ta chưa bao giờ làm sự tình lẩn khách."

bốn người Tiêu thị vệ kia đều hiểu, ý tứ sông bạc này, chính là để cho Gia Luật Hồng Cơ rời khỏi cái bàn, đến bên cạnh, người ta sẽ đem tiền đưa cho người, người lại bắt sông bạc nhận tiền trên chiếu bạc, rồi bồi tiền cho người sao? Cái đó căn bản là không có khả năng.

Mấy người cũng khuyên bảo Gia Luật Hồng Cơ đi ra ngoài, nhưng Gia Luật Hồng Cơ không rõ ý tứ sông bạc, hấn đặt móng ngồi ở trên mặt ghế đầu, chỉ một câu: "Không được! Lập tức mang 100 văn đến!"

Người sông bạc sao có thể bị người hù dọa được? Người nọ vừa thấy mềm không được, lập tức nói: "Vị này, ngài không nên làm xấu quy củ của sông bạc chúng ta, được không?"

Lúc này, rất nhiều người trong sông bạc đều vây quanh tới, đám đồ khách vừa thấy tình thế không đúng, lập tức đều tản ra, bốn hộ vệ kia dùng ánh mắt nhìn Gia Luật Lữ Linh, xin chỉ thị xem hiện tại nên làm như thế nào.

Lông mày Gia Luật Lữ Linh nhẹ nhàng nhăn lại, ngữ khí có chút bất thiện: "Không có tiền đồ, vì 100 văn tiền cũng có thể trêu chọc đến phiên toái!"

Nói xong liền muốn tiến lên, Trần Nguyên lại giữ cánh tay của nàng, nói: "Công Chúa, xin thứ cho tại hạ lảm nhảm, vấn đề này, hoàng tử không giảng quy củ, nhưng đối với một cái sông bạc nhỏ như vậy, hoàng

tử nên dùng quy củ giảng cùng bọn họ sao? Ngài một mực nói hoàng tử không có chủ kiến, hiện tại hần đã có chủ kiến, muốn 100 văn thuộc về hần, ngài sẽ đi lên, mang hần đi, hay là giúp hần mang 100 văn tiền kia về?”

Gia Luật Lữ Linh chỉ sững sờ chốc lát, khoe miệng nhúc nhích mấy lần, cuối cùng lại lựa chọn trầm mặc.

Gia Luật Hồng Cơ thật sự không có kinh nghiệm xã hội gì, bốn thị vệ kia xem sắc mặt Gia Luật Lữ Linh, lập tức hiểu chính mình nên làm cái gì, lập trường cũng lập tức kiên định, chính là bắt hầu bàn kia phải cầm 100 văn tiền ra!

Hầu bàn nhìn bốn thị vệ, sắc mặt lập tức thay đổi: ”Bốn vị huynh đệ, các người thường xuyên đến đây đùa, đứa nhỏ này không hiểu quy củ, các người cũng không hiểu sao?”

Tiêu thị vệ kia đi lên nháy mắt với hầu bàn, ý bảo hầu bàn không cần phải tranh cãi nữa, tay lại vỗ bàn, nói: ”Công tử nhà ta nói lời nào, chính là quy củ Đại Liêu, hần nói muốn bồi thường tiền, các người phải sửa quy củ lại!”

Hầu bàn hiểu ý tứ ánh mắt kia, cũng biết trong những lời này của Tiêu thị vệ đã để lộ tin tức, nhưng, hần có thể mở sòng bạc ra, tự nhiên có người chống lưng cho hần, nếu như dựa theo Gia Luật Hồng Cơ nói, giao ngay 100 văn tiền trên mặt bàn, cái kia tương đương với chính hần tự tay đánh mình.

Thời điểm hầu bàn đang do dự, có phải là nên thương lượng một chút cùng lão bản hay không, Gia Luật Hồng Cơ xem mấy thị vệ đều giúp chính mình nói chuyện, lại càng cho rằng đạo lý ở cạnh mình, kêu gào đặc biệt lợi hại.

Hầu bàn suy nghĩ thời gian rất lâu, cuối cùng mới nói: ”Được rồi, xem trên mặt mũi mấy vị huynh đệ, đều là khách quen, tiền này ta cho, chỉ là hi vọng, vị này cầm tiền của ta, hiện tại ly khai khỏi đây, không cần phải lại nháo sự.”

Gia Luật Hồng Cơ hừ một tiếng: ”Cầm tiền xong, ta tự nhiên sẽ đi, cho dù người giữ ta, ta cũng sẽ không ở lại.”

Chứng kiến sự tình bởi vì sòng bạc thỏa hiệp mà giải quyết, Trần Nguyên khẽ cười nói: ”Công Chúa xem, không xảy ra chuyện gì chứ? Hoàng tử đã tự mình lấy tiền về rồi đó.”

Gia Luật Lữ Linh cũng rất vui vẻ: ”Ừm, lúc này rời đi là tốt nhất, chúng ta đi tìm địa phương khác, ăn một chút gì, sau đó sẽ hồi cung.”

Ngay tại lúc tất cả mọi người cho rằng sự tình sắp kết thúc, Gia Luật Hồng Cơ lại để rơi vài văn tiền trên mặt đất, hần vội khom lưng nhặt lên.

Vài văn tiền này, rất trọng yếu đối với hần, là lần đầu tiên hần đánh bạc thắng.

Nhưng lúc nhặt tiền đứng dậy, Gia Luật Hồng Cơ lại bối rối vì cả người vẫn còn hưng phấn, không nghĩ tới là đụng phải chiếu bạc, ”rầm rầm”, một hồi tiếng vang vang lên, toàn bộ những vật trên chiếu bạc kia rơi xuống mặt đất, mặt bàn cũng lật cả ra.

128. Chương 128: Giải Quyết Nhanh Chóng

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 128: Giải quyết nhanh chóng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Sau khi Gia Luật Hồng Cơ đứng dậy, sững sờ một chút, lập tức nói: ”Xin lỗi, ta không cố ý.”

Bốn thị vệ kia lại kinh ngạc, nhìn Gia Luật Hồng Cơ điềm nhiên như không có việc gì, họ Tiêu lập tức hô: ”Các huynh đệ...”

Hai chữ động thủ còn chưa nói ra, chỉ nghe hầu bàn kia giận dữ quát: "Dám nhắc cái bàn của chúng ta lên! Đánh!"

Tuy họ Tiêu không nói, nhưng mấy hộ vệ này đều thường xuyên đến sòng bạc, bọn hắn hiểu cái bàn sòng bạc, nếu như bị người xúc lên, vậy thì có ý nghĩa, người hoặc là dựa vào nắm tay quả đấm đánh ra ngoài, hoặc là bị người sòng bạc đánh ngã mang ra.

Trần Nguyên tại cửa ra vào, chợt hiểu sẽ có đánh nhau, vội vàng vung áo mình lên, chuẩn bị chạy, Công Chúa lại rút đao bên hông ra, nói với Trần Nguyên: "Không cần người đi lên, tránh ra!"

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, ta cũng không có ý định đi lên, vung lên áo dài là vì để cho mình chạy được thuận tiện hơn một ít, nghe Công Chúa nói như vậy, lập tức lên tiếng: "À!" Sau đó nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, lao về phía cửa sòng bạc.

Bên ngoài có lẽ là an toàn hơn, Trần Nguyên thấy bốn phía không người, trong lòng mừng thầm: "Dựa vào cửa vẫn có chỗ tốt, quân tử phải nhìn được việc nhỏ, dựa vào, có cái gì ngoài ý muốn, chạy nhanh một chút là được."

Vừa mới nghĩ xong, bỗng nhiên tất cả hai bên lao ra hơn mười người, nhìn cách ăn mặc, không khác gì tiểu nhị trong sòng bài, chắc là người trong sòng bạc nhận được tin tức, đại quân đánh tới rồi!

Trần Nguyên đang muốn giả bộ như không có chuyện gì, đã thấy một người chạy trước tiên chỉ một ngón tay về phía hắn, quát: "Người này! Đánh!"

Trần Nguyên mắng to một tiếng: "Bà mẹ nó, đứng bất động các người cũng đánh?"

Ngoài miệng nói xong, dưới chân lại không dám đứng bất động chút nào, hiện tại đường duy nhất của hắn, chính là lại xông vào trong phòng.

Sau khi vào phòng, xem quanh sòng bạc, bởi vì số người sòng bạc không nhiều, đã bị Gia Luật Lữ Linh và mấy hộ vệ đánh té trên mặt đất, Trần Nguyên không kịp thở, chạy tiến lên, thoáng một tý vọt tới trước mặt Gia Luật Hồng Cơ, nói: "Không phải sợ! Có ta ở đây."

Thị vệ họ Tiêu kia cười nói: "Đánh xong rồi người mới đến?"

Vừa dứt lời, hơn mười người bên ngoài kia đã vọt lên, thị vệ chẳng quan tâm nhiều, vội vàng đánh.

Hiện ở nơi nào cũng đều không an toàn, chỉ có trước mặt Gia Luật Hồng Cơ tương đối ổn thỏa hơn một ít, bởi vì công chúa và thị vệ đều toàn lực bảo vệ hắn, chính mình đứng ở phía sau hắn, chắc là không có vấn đề gì chứ?

Trần Nguyên ôm thật chặt Gia Luật Hồng Cơ, nói: "Hoàng tử không cần sợ hãi, ta ở chỗ này bảo vệ người."

Gia Luật Hồng Cơ ngẩng đầu lên: "Trần Thế Mỹ, người có thể né khỏi thân thể của ta, bảo vệ ta đằng sau, có thể bảo vệ được ta hay không?"

Đang nói, một tên phá tan bốn hộ vệ kia chặn đường, một gậy đánh tới hướng Gia Luật Hồng Cơ, Gia Luật Hồng Cơ cũng học qua một ít quyền cước, bắt dắc dĩ, niên kỷ còn nhỏ, luôn chịu thiệt trên mặt khí lực.

Huống hồ kinh nghiệm đánh nhau của hắn, cơ hồ là không, chỉ ngăn cản được hai người, còn gậy trong tay đã bị đánh bật ra, Trần Nguyên lại bỗng nhiên xông ra từ phía sau hắn, vung băng ghế nện tới.

Người kia nhất thời không đề phòng, rõ ràng thật sự bị Trần Nguyên đánh trúng, cả người lao đảo vài bước, sau đó lại bị một thị vệ đánh quỵ, ngã xuống mặt đất.

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Hoàng tử, người xem, ta ở phía sau cũng có thể bảo vệ người không bị người khác đánh lén, còn có thể đánh lén địch nhân trước mặt người, vị trí này là tốt nhất."

Tuy những người kia nhiều tay chân, nhưng bốn người này đều là cao thủ trong cao thủ, Gia Luật Lữ Linh lựa chọn ra từ trong hoàng cung, nhìn tình hình, nếu như không phải bọn hắn phân ra hai người, đến bảo vệ Gia Luật Hồng Cơ an toàn, đám người sòng bạc này chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi.

Thời gian uống cạn chén trà đi qua, trong phòng có rất nhiều người nằm xuống, còn lại hơn hai mươi người, cũng không dám xông lên nữa rồi, lúc này họ Tiêu kia mới lên tiếng: "Chư vị, ta cũng là thường xuyên đến

đây, chuyện hôm nay có nhiều chỗ rắc rối rồi! Hiện tại xin chư vị mở cửa ra, để cho chúng ta đi ra ngoài trước, Tiêu Trường Bạch ta nói lời giữ lời, ngày mai nhất định tới, cho chư vị một cái công đạo!”

Hơn hai mươi người kia nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng một đầu mục bỗng nhiên đứng ra nói: ”Nói láo! Các người xúc phạm, còn đả thương nhiều người, cứ cho các người đi như vậy, chúng ta đi ra gặp người như thế nào! Các huynh đệ, giữ cửa, ta đi gọi người!”

Trần Nguyên biết rõ, những người này giống như là du côn niên đại kia, bọn hắn không phải rất lợi hại, nhưng trên địa bàn của bọn hắn, nếu như người chọc phiền toái, muốn thoát thân, quả thực cũng không phải chuyện dễ dàng, bọn hắn nhiều người, hơn nữa còn có phương thức liên lạc riêng của bọn hắn, nhất định có thể liên lạc tất cả người bọn hắn quen biết đến, còn có người quen biết của người quen biết của bọn hắn, liên tục không ngừng chạy đến hỗ trợ vì bọn họ.

Nếu để cho người này đi ra ngoài hô người, chuyện này thật sự không dễ dàng giải quyết.

Lúc này Trần Nguyên hỏi một câu bên tai Gia Luật Hồng Cơ: ”Hoàng tử, trên người của người có cái tín vật gì không? Để cho người ta xem xét, liền biết thân phận của người đó?”

Gia Luật Lữ Linh nghe nói như thế, vội vàng quay đầu nói: ”Người làm gì? Muốn để cho phụ hoàng biết rõ Hồng Cơ đi ra nào loạn sao?”

Trần Nguyên chắc lưỡi, nói: ”Công Chúa! Nếu như bọn hắn gọi người tới, sự tình một náo loạn rồi, người có thể không cho hoàng thượng biết sao?”

Gia Luật Lữ Linh vừa nghe lời này, cũng không có chủ ý gì nữa, cuối cùng mới cầm lệnh bài của mình ra, nói: ”Ta đi nói với bọn họ!”

Trần Nguyên thầm nghĩ trong lòng, tỷ đệ các người đều là chưa thấy qua bao nhiêu người, cho người đi nói, có thể thành công mới là lạ.

Cánh tay vung ra, nhận lấy lệnh bài, nhét vào thắt lưng: ”Có lẽ là để ta đi.”

Lúc này, thủ lĩnh kia vừa vặn vặn phải ra khỏi cửa, Trần Nguyên bỗng nhiên cao giọng, hô lớn một tiếng: ”Đội một chút!”

Một đám tay chân lập tức sững sờ, Trần Nguyên cất bước đi ra, chậm rãi đi về hướng thủ lĩnh kia.

Tuy bước chân ổn định, ở phía trong tâm lại bất ổn, trong lòng cầu tất cả thần tiên một lần, xin bọn họ phù hộ chính mình an toàn đi đến trước mặt những người này.

Những tên tay chân kia, lúc này kỳ thật đã bị đánh đến trái tim băng giá rồi, tuy bọn hắn vẫn còn cường ngạnh giữ mặt tiền của cửa hàng, nội tâm lại không còn dũng khí, ước gì vấn đề này sớm chấm dứt một chút, cho nên thời điểm Trần Nguyên xuyên qua bọn họ, không ai ra tay.

Cái này lại làm cho Trần nguyên thở một hơi thật dài, cũng nhiều thêm vài phần nắm chắc.

Hắn đưa cái lệnh bài của Công Chúa đến trước mắt thủ lĩnh kia, hỏi: ”Huynh đệ, nhận thức cái này không?”

Lệnh bài là do vàng ròng chế tạo, trên mặt điêu khắc mười một con Thanh Long, Thanh Long trông rất sống động, vừa nhìn cũng biết là công tượng tốt nhất mới có tay nghề như vậy.

Sắc mặt người nọ lập tức thay đổi, hắn đã nhận thức lệnh bài như vậy, tuy số lượng vàng trên lệnh bài không giống nhau, nhưng đều biểu đạt thân phận giống nhau, loại thân phận này, là ông trùm giấu mặt của hắn đều không thể trêu vào.

Nhìn hắn lập tức cúi đầu, còn có cái mặt kia, đột nhiên biến thành tái nhợt, Trần Nguyên ôm cổ hắn, thủ lĩnh kia rõ ràng không kháng cự.

”Đại gia, tiểu nhân có mắt không nhìn được Thái Sơn, mong rằng đại nhân ngài đại lượng, đừng so đo cùng chúng ta, những người ăn xin này!”

Thanh âm thủ lĩnh kia rất nhỏ, nhưng Trần Nguyên nghe mà rất hài lòng.

Tay chỉ vào bên trong, nói: "Hôm nay ta không cần thận lật cái bàn ra, bọn hấn bảo chúng ta trả lời, người nói, ta làm như thế nào mới phù hợp?"

Thủ lĩnh kia xoay động con người, nói: "Ai? Ai nói bàn kia là ngài? Chính hấn tự lật ra mà, không làm bị thương ngài chứ?"

Lúc này trên mặt Trần Nguyên mới lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Hai thị vệ kia, người nhận thức chứ? Ngày mai, ta sẽ bảo bọn hấn đưa cho huynh đệ bị thương chút tiền thuốc, về phần sự tình giải quyết như thế nào, nếu như người có ý kiến gì, có thể để bọn hấn tiện thể nhắn cho ta."

Thủ lĩnh hiển nhiên cực kỳ giang hồ, nói: "Ngài nói gì vậy, có chuyện gì cần giải quyết? Hôm nay không có việc gì, một chút hiểu lầm mà thôi."

Sự tình cứ như vậy là xong, bắt đầu vô cùng bất ngờ, lúc kết thúc cũng ngoài dự đoán của mọi người.

Thủ lĩnh kia mang theo đám tay chân còn có thể đi lại, tiễn bọn người Trần Nguyên ra cửa lớn sông bạc, thần thái cung kính, không riêng gì Gia Luật Hồng Cơ, chính là Gia Luật Lữ Linh cũng không nghĩ tới.

Đồng Lam Phương

129. Chương 129: Tranh Đấu Triều Đình

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 129: Tranh đấu triều đình

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hai người bọn họ không nghĩ ra, cũng chẳng có cái gì lạ, những thị vệ kia xác thực biết rõ, nếu như hai vị này sớm lộ ra thân phận, một trận này, căn bản là không cần đánh.

Vừa rồi đánh nhau, không riêng gì Trần Nguyên bị hù không nhẹ, nhưng trong lòng sợ hãi nhất, thật ra là bốn người hộ vệ bọn họ, bọn hấn lúc ấy, nếu như là không bảo vệ chu toàn một người nào đó, lại để cho một người bên trong hai tỷ đệ này bị thương, vận mệnh bốn người đều sẽ gặp phải xui xẻo lớn.

Bọn hấn không dám chủ động lộ ra thân phận Công Chúa, nếu như Công Chúa trách tội xuống, cũng phải chịu trách nhiệm không dậy nổi, có Trần Nguyên xuất đầu, thân phận sáng ngời, sự tình kết thúc rồi, tự nhiên là tất cả đều vui vẻ.

Chỉ là, bọn hấn cũng không còn lá gan mang theo Gia Luật Hồng Cơ và Gia Luật Lữ Linh, đi loạn trên đường cái nữa rồi, tại lúc ra khỏi sông bạc, bốn người bắt đầu rất uyển chuyển, khuyên bảo Gia Luật Lữ Linh trở lại trong hoàng cung.

Gia Luật Lữ Linh không có gì sợ hãi hay giật mình, nàng đã từng sống trên chiến trường, vừa rồi đánh nhau, trong mắt nàng chính là tràng diện vô cùng nhỏ.

Mà Gia Luật Hồng Cơ lại hưng phấn dị thường, để cho hấn thoải mái nhất chính là, thì ra cái khối lệnh bài bình thường bên hông, bọn hấn cũng không thèm để ý này, lại có tác dụng lớn đến như vậy.

Bọn hấn trở lại hoàng cung, Trần Nguyên tự nhiên trở về khách điểm, sắc trời đã đen xì, thời điểm Trần Nguyên tiến vào "Đệ nhất gia", tiểu nhị muốn nhiệt tình hơn rất nhiều so với bình thường: "Ai ui, Trần đại nhân, ngài đã trở lại rồi sao?"

Trần Nguyên nghe được xưng hô biến hóa từ trong miệng hấn, liền cười nói: "Hô đại nhân làm cái gì? Bây giờ ta còn chưa làm quan mà."

Tiểu nhị kia nở nụ cười ha ha, hỏi: "Đây không phải là chuyện sớm hay muộn sao? Trần đại nhân, ngài đã ăn chưa? Ta bảo phòng bếp làm bát mì cho người nhé?"

Trần Nguyên ngồi xuống trong hành lang, nghe vậy liền gật đầu, nói: "Rất tốt, cảm ơn người!"

Nói xong, liền lớn tiếng hô lên: "Bàng Hỉ, Bàng Hỉ!"

Bàng Hỉ từ bên trong phòng đi ra, nói: "Đến rồi!"

Trần Nguyên nói: "Người xử lý sự tình hôm nay thế nào? Đã giao hàng cho người ta chưa?"

Bàng Hỉ vừa đi xuống dưới, vừa nói: "Đã nộp xong rồi, Tiêu Tô Na Mã Nai đem tiền kết toán một nửa, một nửa khác, nói là ngày khác, xin ngài tự mình đi lấy, chướng quấy, người xem cái da dê này, chúng ta nên thu hay không thu?"

Trần Nguyên gõ bàn một cái: "Đương nhiên thu! Đây mới là đầu mùa đông, thu đủ da dê chở về đi, vừa vận có thể tận dụng thời tiết rét lạnh tháng ba."

Khi Bàng Hỉ nói chuyện, đã đi vào ngồi xuống bên bàn, thanh âm hai người cũng dần dần nhỏ xuống, Bàng Hỉ nói: "Sự tình kia, ta đã làm xong rồi."

Trần Nguyên gật đầu: "Chỗ ta cũng khá thuận lợi, ngày mai, trên triều đình Liêu quốc, khẳng định có một phen tranh đấu, đáng tiếc là chúng ta không tìm thấy người thích hợp, để thay chúng ta nói chuyện, bỏ lỡ một cơ hội tốt, Tiêu Tô Na Mã Nai kia thật sự không muốn giúp chúng ta gạt mặt hoàng hậu sao?"

Bàng Hỉ lắc đầu: "Người nghĩ cũng đừng nghĩ, ta nói ra với hần nữa, hần liền tức giận, nói, hần có thể làm việc buôn bán, nếu như chúng ta muốn làm những thứ khác, không cần phải mang hần lên. Cái đường kia là đi không thông rồi, người xem xét việc đi tìm Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, xem tình hình như thế nào? Hần cũng có thể nói nói hai trên triều đình đó."

Trần Nguyên cúi đầu xuống, mắt nhỏ: "Con mẹ nó, Lữ Tướng quốc và Bàng Thái sư, hai người bọn họ cho chúng ta, chỉ là một con đường không lối đi, hai lão đầu này lừa gạt chúng ta, hiện tại chúng ta cũng không thể chủ động đi tìm Gia Luật Niết Cô Lỗ, như vậy sẽ chỉ làm hần hoài nghi chúng ta."

Bàng Hỉ thở dài một hơi thật sâu, nói: "Người biết cảm giác này giống như cái gì không? Liền giống người luyện võ chúng ta, rõ ràng đã đánh ngã đối thủ, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn đối thủ đứng lên, chính mình không có biện pháp nào."

Trần Nguyên hừ một tiếng: "Không nên gấp gáp, chậm rãi đi, đi từng bước một, đúng rồi, không có người nào nhận ra thân phận của người chứ? Sau khi Tống Kỳ trở về, lại làm cái gì?"

Bàng Hỉ lắc đầu: "Không có ai nhận ra ta, sau khi Tống Kỳ kia trở về, vẫn trốn ở trong phòng, đưa một phần tấu chương cho hoàng đế Liêu quốc, sau đó giống như đã tìm ra cách, làm sao có thể nắm bắt được cơ hội lần này?"

Mì sợi của Trần Nguyên được đưa lên, hần lập tức bưng chén lên, ăn được hai miếng, đợi tiểu nhị kia bỏ đi, mới lại nhỏ giọng nói: "Ta cuối cùng vẫn có cảm giác, giống như ta bỏ qua sự tình gì đó, nhưng hiện tại nhất thời không nhớ ra đó là gì."

Bàng Hỉ để sát đầu vào một ít, nói: "Hiện tại, người cứ nghĩ xem, nên làm cách nào nhanh nhất, để từ cái chức đồng đọc kia, lên trên vị trí có tiếng nói trên triều đình Liêu quốc là được rồi, nếu như bên ngoài có chuyện gì, người nói cho ta biết, ta tới giúp người làm."

Trần Nguyên gật đầu, sau đó nói: "Tốt rồi, người lên đi, đừng ngồi ở bên cạnh ta quá lâu, như vậy sẽ để cho người hoài nghi."

Bàng Hỉ đứng dậy rồi đi, Trần Nguyên vừa nghĩ mọi việc, vừa ăn xong cái bát mì kia, sau đó mới đi lên lầu.

Cả buổi tối suy nghĩ, hần vẫn luôn luôn lo lắng về vấn đề này, Trần Nguyên thủy chung cảm giác, giống như mình không để ý đến cái gì đó, chẳng vượt mạch suy nghĩ một chút, lại cũng không tìm được đáp án.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Nguyên chạy tới trong hoàng cung, thời điểm đọc sách cùng Gia Luật Hồng Cơ, phát hiện Gia Luật Hồng Cơ thoáng có một ít biến hóa so với hôm qua, rõ ràng hần cười với mình một chút, nhưng bên trong cái hốc mắt kia, có lẽ vẫn là im lặng như vậy, không có chút linh khí nào, của một đứa bé nên có, như thời điểm ngày hôm qua rời khỏi hoàng cung.

Nói thật, đọc sách cùng hần, thật sự là một việc rất buồn tẻ, hôm nay sư phụ là Hầu Tiếu Tiếu, Hầu Tiếu Tiếu có tên đầy đủ gọi Gia Luật Hầu Tiếu Tiếu, cái tên này, mọi người có thể có chút lạ lẫm, bởi vì đây là sau khi hần vứt bỏ võ theo văn, tự mình sửa danh tự của mình, hần vốn tên là gọi Gia Luật Đột Cân, là đại tướng nổi danh Liêu quốc.

Nhiệm vụ của Hầu Tiếu Tiếu, là giao cho Gia Luật Hồng Cơ một ít kinh nghiệm về phương diện chiến tranh, trên lập trường chính trị, tuy hần không hợp với Gia Luật Hàn Tám, nhưng thái độ đối đãi với Gia Luật Hồng Cơ, hai người thật sự là không khác gì nhau.

Trần Nguyên biết rõ, hôm nay có khả năng chính mình phải niệm sách cho tới trưa.

Đợi đến thời điểm tan học, Trần Nguyên có ý định tìm Gia Luật Lữ Linh một chút, thông qua miệng của nàng, truyền lại một ít tin tức cho Gia Luật Niết Cô Lỗ, có thể làm cho Gia Luật Niết Cô Lỗ lại đến tìm chính mình lần nữa, hiện tại, toàn bộ chần đệm chuẩn bị đã làm xong, chính mình phải nhanh tiến vào bên một nhân vật nào đó, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Tiếng đọc sách lạnh lạnh kia, bị tiếng nói bén nhọn của Lương tổng quản kia cắt ngang, mọi người vội vàng ngừng đầu, Hầu Tiếu Tiếu chuyển đầu qua hỏi: "Chuyện gì?"

Lương tổng quản rất khiêm tốn nói: "Bẩm Vương gia, hoàng thượng trên triều đình hạ chỉ, để cho Trần Thế Mỹ vào triều kiến giá."

Hầu Tiếu Tiếu ừ một tiếng: "Trần Thế Mỹ, đi nhanh đi."

Trần Nguyên đứng dậy, mang theo một điểm hoài nghi, còn có một chút tâm thần bất định, theo Lương tổng quản kia đi, hần không biết Liêu Hứng Tông tìm hần, rốt cuộc là vì sự tình gì, chứ không phải là sự tình đánh nhau đêm qua, đã bị hần biết rồi? Cái này cũng khó có thể, nếu như là sự tình đánh nhau, Liêu Hứng Tông không cần phải bảo mình đi triều đình, muốn xử trí như thế nào, gọi hai thị vệ đến là được rồi.

Không đoán ra cái đầu mối gì, Trần Nguyên chỉ có thể xin Lương tổng quản này giúp đỡ, liền hỏi: "Xin hỏi tổng Quản đại nhân, không biết hoàng thượng gọi ta đi là có chuyện gì?"

Lương tổng quản cũng không trả lời rõ ràng: "Người đi thì biết."

Những lời này càng làm cho trong lòng Trần Nguyên có chút lo lắng, thẳng đến khi tiến nhập vào chỗ triều đình Đại Liêu nghị luận quốc sự, nhìn thấy hai bên đại thần, chia làm hai bên rõ ràng, có chút không khí giương cung bạt kiếm, Trần Nguyên lại càng không rõ chính mình tới nơi này, rốt cuộc là vì cái gì.

"Khẩu kiến hoàng thượng!" Hoàng cung Liêu quốc, toàn bộ là kiến tạo phỏng theo cách cục của hoàng cung Đại Tống, mà ngay cả một ít lễ nghi cũng rất giống nhau, chỉ cần lễ bái lần thứ nhất là được rồi, không có quy củ ba quỳ chín khấu như thời Mãn Thanh kia.

Liêu Hứng Tông ngồi ở trên đại điện, nhẹ giọng hỏi một câu: "Người chính là Trần Thế Mỹ?"

Trần Nguyên ngừng đầu lên, đây là hần lần đầu tiên trông thấy Liêu Hứng Tông, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc một vị hoàng đế chân thật, trong khoảng cách gần như vậy.

"Đúng vậy."

Liêu Hứng Tông cao thấp đánh giá hần một týt, sau đó hỏi: "Trên đường đi đến Yên kinh, ngươi đã đồng hành cùng Cửu Vương Tử?"

Trần Nguyên trả lời cực kỳ dứt khoát: "Vâng, tại hạ và Cửu Vương Tử, hai người gặp nhau tại Đại Đồng, liền kết bạn một đường bắc thượng."

Nói xong, ánh mắt của hần nhìn về phía Gia Luật Niết Cô Lỗ ở một bên, Gia Luật Niết Cô Lỗ khẽ cười một cái về hướng hần, không ám chỉ cái gì cho hần.

Tại bên cạnh Gia Luật Niết Cô Lỗ, còn có một người tuổi còn trẻ đứng, cái khuôn mặt kia có chút quen thuộc, Trần Nguyên nhất thời cũng không nhớ ra được.

Liêu Hứng Tông lập tức hỏi: "Vậy, ta hỏi ngươi, Gia Luật Thư Bảo nói Cửu Vương Tử hợp tác cùng quân Hán tại Văn Cùng, khiến kế hoạch công kích Văn Cùng của chúng ta sắp thành lại thất bại, ba nghìn dũng sĩ chết, có việc này không?"

Trần Nguyên đột nhiên nhớ tới, khuôn mặt trẻ tuổi kia, chính là Gia Luật Thư Bảo, ngày ấy hắn chui xuống trong bụi cỏ sơn cốc, bị mình tìm thấy, lại buông tha.

Trong lòng không khỏi âm thầm nghĩ tới, thật sự không thể làm người tốt, chính mình lúc ấy nhất thời mềm lòng, cho rằng đây chỉ là một tiểu lâu la, ai ngờ vậy mà để một con cá lớn chạy thoát, hiện tại chính mình còn trông cậy vào Gia Luật Niết Cô Lỗ có thể giúp mình một ít việc quan trọng, kết quả lại mang phiền toái đến cho người ta.

Không biết Gia Luật Thư Bảo kia còn nhớ được mình hay không, nếu hắn nói cho Gia Luật Niết Cô Lỗ, ngày đó tại sơn cốc, chính mình buông tha hắn, chuyện đó liền quá phiền toái.

Quay đầu nhìn về phía Gia Luật Niết Cô Lỗ, hi vọng hắn có thể cho mình một điểm nhắc nhở, nhưng trên mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ không chút biểu tình, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước, mười phần tự tin.

Trần Nguyên biết mình không thể do dự quá lâu, không tìm được ám chỉ, liền ăn ngay nói thật, nói: "Vâng, nhưng tình cảnh ngày ấy..."

Câu "vâng" kia vừa vắn ra khỏi miệng, một người liền lập tức đi ra từ trong đám người đứng đằng kia, nói: "Hoàng thượng! Tuy Cửu Vương Tử là hoàng thân, nhưng là câu kết cùng Tổng binh, tàn sát dũng sĩ Liêu quốc chúng ta, tội không thể tha thứ! Xin hoàng thượng phán đoán sáng suốt, lấy lại một cái công đạo cho ba nghìn anh linh chết oan uổng kia!"

Liêu Hứng Tông vẫn không nói gì, một người khác lại lập tức đứng dậy: "Như thế nào? Bắc viện Đại vương, ngay cả kiên nhẫn nghe Trần Thế Mỹ này nói cho hết lời, cũng không có sao? Trần Thế Mỹ, ngươi nói tiếp, nhưng thế nào?"

Trần Nguyên đương nhiên không biết hiện tại có nên mở miệng hay không, liền ngẩng đầu lên nhìn Liêu Hứng Tông, Liêu Hứng Tông phát tay, nói: "Các ngươi nói tìm người chứng nhận ra, ta liền cho gọi người tới rồi, Nhân Trước đại ca, ngươi có nên chờ hắn nói cho hết lời hay không?"

Gia Luật Nhân Trước hít một hơi thật dài, lui về một bước.

Trần Nguyên mới lên tiếng: "Tình huống ngày đó thập phần nguy cấp, Cửu Vương Tử đã bị thủ tướng Tổng triều Kỳ Văn kia bắt lấy, chỉ mảnh treo chuông, bọn người Dịch Thanh kia tìm được Cửu Vương Tử, thời điểm kết hợp với Cửu Vương Tử, cùng nhau giết Kỳ Văn, vì thoát thân, Cửu Vương Tử đáp ứng mấy việc, chi tiết, tỉ mỉ trong đó, ta cũng không rõ lắm."

Chi tiết, tỉ mỉ, đương nhiên không thể nói ra toàn bộ rồi, bởi vì Trần Nguyên chỉ là một thương nhân, nếu như hắn biết toàn bộ chi tiết, tỉ mỉ mà nói, trừ phi những người này đều là người ngu, bằng không thì hắn chết chắc rồi.

Gia Luật Niết Cô Lỗ hiển nhiên cực kỳ hài lòng đối với câu trả lời của Trần Nguyên, tay ở sau vai người khác, lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

Gia Luật Thư Bảo kia lại lớn tiếng nói: "Hoàng thượng! Hắn nói dối! Kỳ Văn kia đã bị chúng ta mua được, như thế nào lại làm tổn thương tính mệnh của Cửu Vương Tử?"

Liêu Hứng Tông nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Trần Thế Mỹ, ngươi sẽ giải thích thế nào?"

Trần Nguyên cực kỳ dứt khoát: "Cái này, cái này, ta thật sự không rõ lắm, hoàng thượng, lúc ấy ta và Cửu Vương Tử cũng không phải quá quen thuộc nhau, về phần Tổng Kỳ kia, có bỏ gian tà theo chính nghĩa hay không, thần thật sự không biết."

Liêu Hứng Tông cười một chút, hắn cố ý hỏi, nếu như Trần Nguyên làm ra giải thích đối với chuyện này, thì sẽ là vẽ rắn thêm chân, rất không phù hợp.

Một bên, Gia Luật Niết Cô Lỗ lúc này liền ngắt lời, nói: "Hoàng thượng, lúc ấy mặt tướng xác thực không biết Kỳ Văn kia là người của Bắc viện, cho nên mới có hiểu lầm lần này, chỉ là lúc ấy, ta không biết tại sao

Kỳ Văn, Thư Bảo ở ngay tại Văn Cùng, lại vì cái gì mà tự nhiên Kỳ Văn kia bắt ta lại, dùng thanh kiếm đặt lên trên cổ ta?”

Gia Luật Thư Bảo nhếch khóe miệng lên, nói: "Cửu Vương Tử không cần đẩy về hướng thân thể tại hạ, cũng không cần lấy việc đó để chuyển hướng chủ đề, cho dù lúc ấy người không biết Kỳ Văn là người của ta, vì cái gì mà lại đi hợp tác cùng những Tổng binh kia, để cho ta ba nghìn tướng sĩ chết ở dưới thành Văn Cùng? Hôm nay ta có mạng trở về, chính là ba nghìn anh linh phù hộ, để cho ta trở về, thay bọn hăn lấy lại công đạo!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười lạnh một tiếng: "Thuận tiện lại thay những mã tặc kia lấy lại công đạo, đúng không? Thư Bảo, người có cảm giác, hai ngàn anh linh mã tặc kia đã ở đi theo bên cạnh người hay không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ ôm quyền nói: "Hoàng thượng, ngày đó, một trận chiến tại sơn cốc, hai ngàn mã tặc kia, chính là Gia Luật Thư Bảo mang đến! Rất nhiều thân vệ Công Chúa, hay là thủ hạ của Trần Thế Mỹ, mấy trăm tiểu nhị kia đều đã từng trông thấy thân ảnh của hăn! Tại biên cảnh, hăn nhiều lần dẫn người mưu hại ta, kính xin hoàng thượng chủ trì công đạo cho ta!"

Gia Luật Thư Bảo không hề nhượng bộ chút nào, nói: "Hoàng thượng, lần này mặt tướng trở về, đã sớm buông tha sinh tử, đúng vậy, trên đường ta xác thực nhiều lần đuổi giết hăn, nguyên do trong đó, chỉ là bởi vì trong lòng mặt tướng bi phần, ba nghìn tướng sĩ kia chết không nhắm mắt mà!"

Hai người vừa mới nói xong, rất nhiều đại thần ở một bên đồng thời vọt ra, rất nhiều thanh âm cùng nói: "Hoàng thượng, thần có bản tấu!"

"Dừng!" Tay Liêu Hứng Tông nặng nề vỗ trên ghế rồng, nói: "Tốt rồi, câm hết miệng cho ta! Các người muốn nói gì, ở phía trong lòng trầm, rất rõ ràng!"

Nói xong, liền đi vài bước xuống, đi đến trước mặt Gia Luật Nhân Trước kia, nói: "Bắc viện Đại vương, người có phải muốn nói cho trẫm, Gia Luật Niết Cô Lỗ mất hết lương tri, đáng chết hay không?"

Gia Luật Nhân Trước lập tức nói: "Hoàng thượng anh minh!"

Liêu Hứng Tông cười lạnh một tiếng, lại đi đến trước mặt Gia Luật Trọng Nguyên, nói: "Hoàng đệ, có phải người muốn nói, Gia Luật Thư Bảo lòng muông dạ thú, đáng chết hay không?"

Gia Luật Trọng Nguyên cúi đầu xuống, nói: "Tất cả mọi việc đều do hoàng thượng làm chủ."

Đồng Lam Phương

130. Chương 130: Hai Mươi Gậy

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 130: Hai mươi gậy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Liêu Hứng Tông ngẩng đầu lên cười ha ha, đang tại thời điểm cười, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thông báo: "Sứ giả Đẳng Hạng, Trương Tầm Nguyên, Ngô Hạo, cầu kiến hoàng đế Đại Liêu bộ hạ!"

Tiếp theo lại có thanh âm hô: "Tổng triều sứ giả Tống Kỳ, cầu kiến hoàng đế Đại Liêu bộ hạ!"

Liêu Hứng Tông vừa nghe, lại nở nụ cười, nói: "Ha ha, tốt, cùng đến rồi sao? Vậy hãy để cho bọn hăn cùng vào đi!"

Nói xong, quay người đi đến long ỷ, phát tay bảo quần thần: "Đều đứng vững, đừng để cho ngoại nhân chê cười chúng ta!"

Lời này vừa ra, bất kể là ủng hộ Gia Luật Trọng Nguyên, hay là ủng hộ Gia Luật Nhân Trước, đều trở lại hai bên, chính giữa chỉ còn lại có một mình Trần Nguyên đứng ở nơi đó, không biết mình nên đến bên trái hay là bên phải, hoặc là nên trực tiếp đi ra ngoài.

Liêu Hứng Tông liếc nhìn Trần Nguyên, tay vung về hướng bên trái: "Trần Thế Mỹ, người lui sang một bên."

Trần Nguyên vừa mới đứng vững, Trương Tầm Nguyên và Ngô Hạo kia liền chắp hai tay, khuôn mặt rất sáng lạn đi đến, quỳ xuống dập đầu nói: "Hạ bang chi thần Trương Tầm Nguyên (Ngô Hạo), khấu kiến Đại Liêu hoàng đế bệ hạ!"

Mà một bên, Tống Kỳ chỉ ôm quyền, khê cong eo, nói: "Bái kiến Liêu hoàng đế bệ hạ."

Cái này là bang giao, trong minh ước, Liêu quốc và Tống quốc ghi rất rõ ràng, địa vị hai nước, Tống triều cao hơn một chút, cho nên Tống Kỳ không cần quỳ lạy Liêu Hứng Tông, cái đãi ngộ này, dùng rất nhiều tiền cống hàng năm đổi lấy.

Mà người Đảng Hạng không giống, bọn hắn đang tìm cách lắt léo bên trong Khiết Đan quốc, thậm chí còn không thể tìm được Liêu quốc tán đồng, cho nên kể cả cái "hạ bang" này, đều là miễn cưỡng mới đủ.

Chuyện kể tiếp liền kịch tính hơn so với sự tình Gia Luật Niết Cô Lỗ và Gia Luật Thư Bảo cãi cọ rồi, Tống Kỳ tố cáo người Đảng Hạng hành thích hắn, mà Trương Tầm Nguyên và Ngô Hạo chính là cực lực biện giải cho mình, song phương đều không cảm ra căn cứ chính xác.

Càng làm cho Liêu Hứng Tông đau đầu chính là, những quan viên muốn đánh Đại Tống kia trước lại đứng ra ủng hộ người Đảng Hạng, mà muốn trước tiêu diệt Đảng Hạng lại đứng ra ủng hộ Tống Kỳ.

Tóm lại, một buổi sáng, kết quả không ngoài nhao nhao lên, tổng kết chỉ có một chữ, chính là "loạn", hai chữ, chính là "rất loạn."

Không có kết quả, cơm vẫn phải muốn ăn, chỉ có ăn uống no đủ, buổi chiều mới có khí lực tiếp tục cãi nhau.

Vì vậy, tất cả trở lại nhà, tất cả tìm cơm ăn.

Trần Nguyên đương nhiên chuẩn bị trở lại khách điểm, nhưng mới vừa đi ra khỏi triều đình, đã nhìn thấy Gia Luật Hồng Cơ đứng ở dưới một cây đại thụ rất xa, chào hỏi về hướng hắn.

Trần Nguyên vội vàng đến gần hỏi: "Hoàng tử, có chuyện gì sao?"

Gia Luật Hồng Cơ có chút lo lắng, hỏi: "Phụ hoàng ta tìm người là vì cái gì? Có phải là hắn đã biết ngày hôm qua ta đánh nhau?"

Trần Nguyên không trả lời vấn đề này, mà là mỉm cười, nói: "Hoàng tử, ngài rất sợ hãi hoàng thượng biết rõ chuyện ngày hôm qua sao?"

Gia Luật Hồng Cơ gật đầu, nói: "Nếu phụ hoàng biết rõ ta đi ra ngoài bài bạc, lại đánh nhau với người, hẳn không đánh ta mới lạ!"

Trần Nguyên gật đầu: "Hoàng tử, chuyện này hoàng thượng nhất định sẽ biết, như vậy đi, ta dạy cho người một phương pháp không bị xử phạt, chính người chủ động đi thừa nhận sai lầm với Hoàng thượng, người nói chuyện đã xảy ra ngày hôm qua cho hắn biết, ta cam đoan hắn sẽ không quở trách người."

Gia Luật Hồng Cơ lập tức lắc đầu: "Không được, đó là ta tự mình đi tìm đánh."

Nói xong, liền muốn chạy đi, Trần Nguyên lại một phát bắt được hắn, nói: "Hoàng tử, nghe ta được không? Nếu người thật sự sợ hãi, ta đi cùng người, nếu hoàng thượng trách tội cùng người, người nói là ta giật giây bắt người đi ra ngoài."

Gia Luật Hồng Cơ vẫn còn do dự, Trần Nguyên hơi đe dọa, nói: "Nếu như bị hoàng thượng điều tra ra, người mới đi giải thích, sẽ không còn người nào cứu được người!"

Gia Luật Hồng Cơ hít hai hơi thật sâu, kéo Trần Nguyên lại, nói: "Tốt, chúng ta cùng đi gặp phụ hoàng, đã nói rồi, nếu như hắn thật sự trách tội ta, người phải nói tất cả đều là chủ ý của người."

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, yên tâm đi."

Hiện tại Trần Nguyên muốn tìm cơ hội thoát khỏi cái thân phận đồng đọc này, cho nên, phải nắm chặt tất cả khả năng lộ mặt tại trước mặt Liêu Hứng Tông.

Hắn biết rõ, lúc này Gia Luật Hồng Cơ đi thú tội, là không có bất kỳ nguy hiểm nào, đánh nhau ẩu đả như vậy, đối với một hoàng tử mà nói, không tính là cái sai lầm gì lớn, nhiều lắm là một hành vi không biết kiềm chế.

Vì vậy Trần Nguyên đi cùng Gia Luật Hồng Cơ, lần này chính là đi tẩm cung của Liêu Hứng Tông, buổi trưa hôm nay, Liêu Hứng Tông cùng ăn cơm với quý phi hân sủng ái nhất, căn bản không nghĩ đến, đứa con luôn luôn trốn tránh này của hắn, sẽ chủ động đến van cầu gặp mình.

Thời điểm Lương tổng quản hướng Liêu Hứng Tông thông báo, hắn cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm, thẳng đến lúc Lương tổng quản nói lần thứ hai, mới nói: "Để cho bọn họ tiến đến."

Gia Luật Hồng Cơ hành lễ, câu nệ đứng ở một bên, không dám nói lời nào.

Liêu Hứng Tông cau chân mày lại, hỏi: "Chuyện gì?"

Trần Nguyên đảo mắt nháy nháy Gia Luật Hồng Cơ một tý, hắn mới sợ hãi tiến lên nói: "Phụ hoàng, ta, ta tới nhận sai."

Liêu Hứng Tông ngừng chiếc đĩa trên không trung một chút, sau đó buông ra, hỏi: "Nói, người đã làm cái gì?"

Ngược Gia Luật Hồng Cơ phập phồng cực kỳ lợi hại, hiển nhiên hắn cần lấy hết dũng khí, mới có thể nói, Liêu Hứng Tông cũng không thúc hắn, chỉ chờ ở một bên, quý phi kia lại nói: "Ồ, hoàng tử có chuyện cần nói sao, hoàng thượng vẫn đang chờ ăn cơm này."

Gia Luật Hồng Cơ rốt cục cũng nói: "Ngày hôm qua ta xuất cung đi sông bạc, ta mang theo mấy thị vệ đánh nhau cùng người khác, đã thương hơn ba mươi người, xin phụ hoàng trách phạt!"

Nói xong, thoáng một tý đã quỳ rạp xuống đất.

Một bên, Lương tổng quản nhìn Liêu Hứng Tông một chút, cơ thịt trên bộ mặt Liêu Hứng Tông run rẩy hai cái, sau đó quay đầu nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Trần Thế Mỹ, là người dẫn Hồng Cơ đi sao?"

Trần Nguyên cũng quỳ xuống, nói: "Đúng, đúng là tiểu nhân dẫn hoàng tử đi ra ngoài, đi sông bạc cũng là chủ ý của tiểu nhân."

Liêu Hứng Tông gật gật đầu: "Tốt, Hồng Cơ, người đứng lên đi, người không nên đi sông bạc, cái loại địa phương kia, không phải người thân phận như người nên đi, người đâu, mang Trần Thế Mỹ ra ngoài, đánh hai mươi gậy."

Trần Nguyên nghe xong, sững sờ, lại chỉ có thể theo như quy củ nói: "Tạ hoàng thượng khai ân!" Nhưng trong lòng thì âm thầm mắng một câu: "Người đánh cái gì! Giáo huấn nhi tử người, cầm ta khai đao làm gì!"

Thời điểm Trần Nguyên bị bắt ra ngoài, Gia Luật Hồng Cơ động miệng hai cái, muốn xin tha cho hắn, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Tất cả mọi người bên trong "Đệ nhất gia" không nghĩ tới, Trần Nguyên đi làm chưa tới một ngày, rõ ràng đã bị mang đã trở lại, trên móng đất kia có từng đạo vết máu, nhìn về phía trên đã làm cho người ta biết rõ người đánh có bao nhiêu hung ác.

Bọn người Hồ Tĩnh vội vàng đưa Trần Nguyên vào phòng trong, dìu hắn ghé vào giường, A Mộc Đại tranh thủ thời gian đi tìm lang trung.

Chút ít thị vệ đưa Trần Nguyên trở về, cầm một lọ thuốc, nói: "Trần Thế Mỹ, cái này là kim sang dược thượng hạng, xoa một ngày, đừng nhúc nhích, mấy ngày nữa người có thể bình phục."

Trần Nguyên nhận lấy, những thị vệ kia rồi đi, Hồ Tĩnh cũng không khống chế mình được nước mắt nữa, nghẹn ngào nói: "Làm sao người biến thành như vậy? Xem ra quan Liêu quốc thật sự không thể làm, có lẽ là chúng ta nên đi thôi."

Bàng Hỉ kia cũng đuổi đầu nhìn thoáng qua Trần Nguyên, hỏi một câu hai ý nghĩa: "Đã xảy ra chuyện?"

Trần Nguyên miễn cưỡng cười một tiếng về phía Bàng Hỉ, nói: "Không có việc gì, cái này con mẹ nó, đều là ta tự tìm!"

Bàng Hỉ lại hỏi: "Không cần chạy trốn à?"

Trần Nguyên nhìn hẩn, nói: "Người quá xem thường ta, chạy trốn? Ngày mai đi thuê phòng, chúng ta phải ở lại Yên kinh một đoạn thời gian rồi, luôn ở khách điểm cũng không được, hao phí quá lớn."

Bàng Hỉ vừa nghe hẩn nói như vậy, chỉ biết Trần Nguyên có thể là đã tìm ra cơ hội gì rồi, lúc này mừng rỡ nói: "Được rồi, buổi chiều ta liền đi tìm phòng ở."

Trần Nguyên lại xoay đầu nhìn Dương Văn Quảng, nói: "Tiểu Văn, chúng ta phải ở lại chỗ này rồi, những tiểu nhị kia, ngoại trừ lưu lại mười mấy người giúp chúng ta thu hàng, những người khác, chuẩn bị phát đủ tiền công cho bọn hẩn, cho chút ít lộ phí, để cho bọn họ trở về, đợi cho thu đủ hàng rồi, chúng ta lại quyết định xem nên làm như thế nào, ta xem, người mang theo bọn tiểu nhị về trước đi, được không?"

Hẩn một lòng muốn đẩy vị đại gia Dương Văn Quảng này trở về, nhưng lại không thể dùng sức mạnh, nếu như mình đuổi hẩn đi, vạn nhất nào hẩn càng nóng, không chịu quay về, chạy đến địa phương khác, sau khi trở về, chính mình không có biện pháp giao người rồi, vậy thì quá phiền toái.

Dương Văn Quảng gạt đầu nói: "Tốt, ta đưa bọn họ đến Văn Cùng rồi sẽ trở lại."

Trần Nguyên rất bất đắc dĩ, nói: "Coi như hết, có lẽ là người ở bên cạnh ta, ta sẽ yên tâm hơn một ít."

Đồng thời âm thầm suy nghĩ, người đã không muốn đi, cũng nên tìm chút ít sự tình để cho người làm mới được.

131. Chương 131: Hoàng Hậu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 131: Hoàng hậu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên nhìn A Mộc Đại: "A Mộc Đại, người đi tìm Vương Luân, xem bọn hẩn còn nơi đó hay không, nếu như tìm được, mời hẩn đến một chuyến, ta có chuyện mua bán với làm cùng với hẩn."

A Mộc Đại rời đi.

Trần Nguyên nhìn A Mộc Đại rời đi, mới nói với Bàng Hỉ: "Bàng huynh, ta nghĩ chỉ có hai người chúng ta, trên nhân thủ là có chút thiếu, ý của người thì sao?"

Bàng Hỉ nhìn trong phòng, trừ bọn họ ra, chỉ còn lại có Hồ Tĩnh và Dương Văn Quảng, hai người kia đều là không cần hoài nghi, Dương Văn Quảng cả nhà trung liệt, ai đều có thể đầu hàng người Liêu, chỉ có hẩn không thể.

Về phần Hồ Tĩnh, tuy lên gạt thân thể của mình đi, nhưng tổ tiên nàng cũng là danh tướng kháng Liêu, Bàng Hỉ lập tức gạt đầu, con mắt nhìn Dương Văn Quảng và Hồ Tĩnh, nói: "Trần huynh, ta cảm thấy không có vấn đề, người nói cho bọn hẩn biết đi."

Hồ Tĩnh và Dương Văn Quảng đều có chút kinh ngạc, bọn hẩn biết rõ, Trần Nguyên có khả năng tiết lộ một bí mật rồi, về phần bí mật này là cái gì, trong lòng bọn hẩn hết sức tò mò.

Trần Nguyên chậm rãi nói: "Nhị vị đã lưu lại, chúng ta không nên gặt các người, như vậy chỉ làm gia tăng hiểu lầm của các người đối với chúng ta, huống chi chúng ta hiện tại xác thực cần giúp đỡ, các người suy nghĩ kỹ càng, hiện tại không đáp ứng, các người rời đi còn kịp."

Hồ Tĩnh không chút do dự nói: "Đại ca, người làm cái gì, ta đều làm cùng người."

Trần Nguyên vỗ vỗ tay nàng, rất là cảm động, ánh mắt lại có nhìn Dương Văn Quảng, Dương Văn Quảng nhìn mọi nơi một vòng, mới nói: "Chỉ cần người không bắt ta đầu hàng Liêu quốc, bán đứng Đại Tống, cứ nói nghe một chút."

Trần Nguyên nở nụ cười, sau đó ho khan một tiếng: "Các người cũng biết, người Đảng Hạng đang có ý đồ thuyết phục Liêu quốc liên kết với bọn họ, cùng một chỗ đánh Đại Tống, nhiệm vụ chúng ta đi một chuyến này, chính là để cho Liêu quốc và người Đảng Hạng đánh nhau."

Dương Văn Quảng sững sờ: "Đây không phải nhiệm vụ của Tống Kỳ sao?"

Bàng Hỉ chỉ một tay ngón tay về hướng gian phòng Tống Kỳ, hỏi: "Người xem hấn làm được sao?"

Dương Văn Quảng rất rõ ràng về tính trọng yếu và tính nguy hiểm của nhiệm vụ này, chỉ là, càng nguy hiểm, hấn lại càng có chút hưng phấn: "Tốt, chương quây, người nói xem chúng ta nên làm như thế nào!"

Trần Nguyên có hai người kia hỗ trợ, cảm giác có thêm vài phần nắm chắc, bỗng nhúc nhích thân thể của mình, nói: "Muội tử, ngày mai người đi tìm phòng ở, nhớ kỹ, tìm phòng, phải dựa vào thành bên cạnh, không nên sợ xa, càng xa càng tốt, tốt nhất là dựa vào cửa thành, nếu có cái gì ngoài ý muốn, chúng ta chạy bắt đầu cũng thuận tiện hơn một ít."

Hồ Tĩnh gật đầu: "Tốt, ta hiểu được."

Trần Nguyên nói với Dương Văn Quảng: "Tiểu Hần gia, ngày mai tiểu nhị nào đi, tiểu nhị nào lưu lại, người làm chủ, nhớ kỹ, tiểu nhị lưu lại, có khả năng, trong phút cuối cùng, phải cùng chúng ta xông qua cửa ải sinh tử, cho nên, không cần phải miễn cưỡng bọn hấn, hi vọng người chú ý bảo bọn họ."

Dương Văn Quảng gật đầu: "Tốt, chương quây cứ yên tâm."

Trần Nguyên còn nói: "Người còn có một nhiệm vụ, chúng ta ở tại cửa thành nào, người liền mỗi ngày đi tìm thủ vệ binh sĩ cửa thành đó uống rượu, làm tốt quan hệ cùng bọn họ."

Hồ Tĩnh và Dương Văn Quảng gật đầu: "Hiểu rồi."

Trần Nguyên lại nói tiếp: "Thời điểm làm việc, không phải sợ hao phí tiền của, không phải các người đều nói Bàng Thái sư là gian tặc sao? Ta nói cho các người biết, chúng ta đi một chuyến này, tiền tiêu phí đều là Bàng Thái sư ôm đồm, cho nên, nếu các người hận hấn, liền tận tình hao phí cho ta."

Dương Văn Quảng nhìn Bàng Hỉ, cười lên ha hả, Hồ Tĩnh cũng dùng lời thề son sắt nói: "Đại ca, ta nhất định mua cho người tòa nhà tốt nhất!"

Bàng Hỉ nghe xong, cười một tiếng, bốn người vừa mới nói xong, chợt nghe bên ngoài có tiểu nhị hô: "Trần đại nhân có ở trên lầu không? Công Chúa đến thăm ngài."

Bàng Hỉ và Dương Văn Quảng vội vàng đứng lên, nói: "Chúng ta đi trước."

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, chú ý một ít, làm việc không cần phải quá vội vàng, để ngừa bị người khác nhìn chăm chăm."

Hồ Tĩnh lại vẫn ngồi ở chỗ kia như cũ, bộ dạng vô cùng bình tĩnh, phảng phất căn bản không chuẩn bị rời đi, Trần Nguyên nhìn đến sững sờ, hỏi: "Làm sao người còn chưa đi?"

Hồ Tĩnh hỏi lại một câu: "Ta tại sao phải đi?"

Trần Nguyên lập tức hiểu, tất nhiên là nàng nghe nói Công Chúa đến thăm chính mình, trong lòng rất không thoải mái, lúc này liền lấy tay đập mông nàng hai cái, nói: "Ta nói nữ hiệp, đến hoạt động chân, ta đều không nhúc nhích được rồi, người xem ta còn có thể làm cái gì! Ta van người, hiện tại người về trước, tránh đi một hồi được không?"

Hồ Tĩnh lúc này mới rất không tình nguyện đứng lên, tiểu nhị kia lại hô một tiếng: "Trần đại nhân, Công Chúa đã tới!"

Tay Hồ Tĩnh bỗng nhiên lại vịn một chút trên cánh tay Trần Nguyên, gất gỏng nói: "Công Chúa tới thăm người rồi đó!"

Trần Nguyên vịn đau quá, nghẹn ngào kêu lên, Hồ Tĩnh lại quay người đi, lần này là thực sự rời đi.

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, đàn bà, thật sự là ba ngày không giáo huấn thì không được, khuya hôm nay, bờ mông không thể động thì coi như xong, đợi mấy ngày nữa, chính mình tốt rồi, lại từ từ thu thập nàng.

Đang suy nghĩ nên thu thập Hồ Tĩnh như thế nào, Gia Luật Lữ Linh nện bước chân rất nhẹ đi đến, hỏi: "Trần Thế Mỹ, người ngủ chưa?"

Trần Nguyên quay đầu lại, nhìn nàng một cái, hỏi: "Người nhìn chỗ tổn thương của ta, có thể ngủ được sao?"

Gia Luật Lữ Linh nhìn bộ dạng chật vật của Trần Nguyên, không khỏi bật cười, kéo cái ghế ra, ngồi ở bên cạnh, nói: "Phụ hoàng ta đã nói qua, để cho thị vệ hạ thủ lưu tình rồi, chỉ làm rách da thịt của người, gân cốt đều không bị thương, qua vài ngày, sẽ tốt hơn thôi."

Trần Nguyên nhếch miệng, nói: "Nát chính là bờ mông của ta, các người đương nhiên không biết đau."

Gia Luật Lữ Linh thả một bao gì đó trên mặt bàn, nói: "Đây là nhân sâm Trường Bạch Sơn, còn có công hiệu lưu thông máu, người bảo người ta luộc chúng lên, lấy một ít ăn canh, để canh nguội, bôi chút ít tại miệng vết thương, sẽ để cho vết thương của người lành nhanh hơn một chút."

Trần Nguyên nói cảm ơn: "Đa tạ Công Chúa, chỉ là hiện tại, ta mang cái bộ dạng này, thật sự không thể hiện cấp bậc lễ nghĩa, xin ngài thứ lỗi."

Gia Luật Lữ Linh cười một tiếng: "Người thật là, ta cuối cùng cũng hiểu, vì cái gì mà Cửu ca nói không nhìn thấu người rồi."

Trần Nguyên nhìn bộ dạng Gia Luật Lữ Linh, trong lòng có chút phán đoán, nói thật, vị Công Chúa này chưa từng nói chuyện nhiều như vậy cùng mình, đây là một điềm tốt, Trần Nguyên bắt đầu nổi lên tâm tư, hẳn biết rõ, cô gái như Công Chúa, tất nhiên sẽ càng hiểu kỳ đối với một ít những thứ nàng không nhìn thấu, hay mấy cái gì đó không lấy được.

Muốn cho nàng mắc câu, biện pháp tốt nhất, chính là làm cho nàng vĩnh viễn không nhìn thấu chính mình, như vậy lòng hiếu kỳ của nàng sẽ càng mãnh liệt, từ đó, nó sẽ dẫn dắt nàng đi đến bên cạnh mình.

Thời điểm đang suy nghĩ nên nói tiếp như thế nào, bỗng nhiên có vài tiếng tiếng đập cửa vang lên, không đợi Trần Nguyên nói tiến vào, đầu Hồ Tĩnh liền duỗi từ bên ngoài vào, nói: "Trần đại ca, người có muốn ăn chút gì không?"

Sau khi hỏi xong, còn cười rất thân mật với Công Chúa.

Trần Nguyên méo miệng, phát phát tay, nói: "Không cần, người đi mau lên."

Hồ Tĩnh lên tiếng: "À, ta sẽ đi xuống."

Công Chúa vẫn còn cười tủm tỉm mà nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên bỗng nhiên lại không nghĩ ra, chính mình vừa rồi muốn nói cái gì ấy nhỉ?

Công Chúa tiếp tục nói chuyện: "Hiện tại, ta cũng có chút không nhìn thấu người, nói về người, lúc lá gan nhỏ, so với cái gì cũng đều nhỏ hơn, rõ ràng khi đánh nhau, còn muốn trốn ở sau lưng Hồng Cơ, nhưng lúc gan lớn thức dậy, lại dám cùng Hồng Cơ đi gặp phụ hoàng, liều mạng đến mức bị đánh."

Lúc này Trần Nguyên đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, hoàng thượng cuối cùng xử trí hoàng tử như thế nào vậy?"

Gia Luật Lữ Linh lắc đầu, nói: "Cứ như vậy để cho Hồng Cơ trở về, không có gì tiếp theo diễn ra, ta cũng không biết trong lòng phụ hoàng nghĩ như thế nào."

.....

Gia Luật Lữ Linh không biết Liêu Hứng Tông nghĩ như thế nào, nhưng Lương tổng quản theo Liêu Hứng Tông gần hai mươi năm lại cực kỳ rõ ràng!

”Hôm nay hoàng thượng vốn rất phiền não, nhưng giữa trưa, tiểu hoàng tử tới, hân hoan cao hứng lên.” Lương tổng quản đứng ở trước mặt một nữ nhân, rất cung kính nói.

Nữ nhân này là mẫu thân của Gia Luật Lữ Linh và Gia Luật Hồng Cơ, cũng là đương kim hoàng hậu Liêu quốc, Tiêu Thất Na Mã Nai.

Tiêu Thất Na Mã Nai ba mươi bốn tuổi, nữ nhân tới cái tuổi này, luôn lưu lại một chút ít dấu vết tuế nguyệt, không có một người nào, không có một nữ nhân nào trốn khỏi, chỉ có điều, có chút nữ nhân bị những dấu vết này đánh bại, nam nhân gặp các nàng, đều nhớ tới một từ: ”Lão bà.”

Nhưng có chút nữ nhân không giống, các nàng có thể chuyển hóa loại dấu vết này thành một loại mị lực, một loại mị lực các thiếu nữ không thể sở hữu, loại nữ nhân này cũng có một cái tên, gọi là ”mỹ nhân thành thực.”

Tiêu Thất Na Mã Nai thuộc về loại đó, nếu như trong gia đình, có một vị thê tử như vậy, là sự tình đáng để kiêu ngạo của bất kỳ một trượng phu nào, đáng tiếc, nàng ở trong hoàng cung, nàng là mỹ nhân thành thực, ở đẳng kia, chút ít thiếu nữ thanh xuân, liên tục không ngừng bước vào cái sân rộng này, đi qua trước mặt nàng, cũng chỉ có thể ngẫu nhiên đối lấy Liêu Hứng Tông xem mấy lần, vì vậy nàng cũng rất nhạt nhòa.

Tiêu Thất Na Mã Nai đã từng lấy vì Liêu Hứng Tông thê non hẹn biển, sẽ sống tới thời gian lâu dài, nhưng thời điểm nàng không còn thanh xuân, lời Liêu Hứng Tông đã từng thề, cũng giống như là một thứ đáng để chê cười.

Toàn bộ hi vọng của nàng, đều ký thác vào trên người Gia Luật Hồng Cơ, nhưng nàng lại thất vọng rồi.

Liêu Hứng Tông tình nguyện truyền giang sơn cho Gia Luật Niết Cô Lỗ, cũng không muốn lưu cho con của mình, cái này lại làm cho Tiêu Thất Na Mã Nai vô cùng phẫn nộ, nhưng nàng cái gì cũng không làm được, bởi vì cả Đại Liêu, không người nào tình nguyện giúp nàng.

Một thời gian ngắn trước, Gia Luật Nhân Trước thật sự là tìm đến nàng, hi vọng thành lập trận tuyến thống nhất cùng nàng, bồi dưỡng Gia Luật Hồng Cơ làm hoàng đế.

Tiêu Thất Na Mã Nai liếc thấy âm mưu của cái lão hồ ly này, liền cự tuyệt ngay lập tức.

Ngay tại thời điểm nàng cho là mình không có hi vọng, Lương tổng quản lại mang đến hi vọng cho nàng, cái hi vọng này chính là, con của mình lại để cho Liêu Hứng Tông vui vẻ.

Đây là sự tình chưa bao giờ xảy ra, Tiêu Thất Na Mã Nai rất là hưng phấn, hỏi: ”Hoàng thượng vui vẻ?”

Lương tổng quản nhỏ giọng nói: ”Uống một cân rượu.”

Tiêu Thất Na Mã Nai nở nụ cười, nàng biết rõ cái này có ý vị như thế nào, Lương tổng quản nhỏ giọng nói: ”Vốn, hoàng tử còn có thể để cho hoàng thượng càng cao hứng một ít, chỉ là có chút sự tình hân không hiểu, nếu như thời điểm hoàng thượng muốn đánh Trần Thế Mỹ kia, hân có thể ra mặt cản trở, hoàng thượng nhất định sẽ càng vui vẻ hơn.”

Trong ánh mắt Tiêu Thất Na Mã Nai thả ra một đạo sáng rọi thật lâu, đó là dã tâm, là ý chí chiến đấu.

”Trần Thế Mỹ?” Nàng nhắc lại cái tên này.

Lương tổng quản nhìn sắc mặt của nàng, chậm rãi bước lên nói: ”Hoàng hậu, có phải là nên để cho hân tới gặp thấy ngài?”

Lương tổng quản luôn luôn là người rất tinh mắt, hiện tại trên triều đình Đại Liêu, dùng Gia Luật Nhân Trước và Gia Luật Nguyên Trực cầm đầu, hai đội ngũ đang đấu túi bụi, bọn hân đều đã từng cực lực lôi kéo Lương tổng quản, hy vọng có thể tìm được tin tức về hướng đi của Liêu Hứng Tông trước tiên.

Nhưng Lương tổng quản lại cũng không phản ứng đám bọn họ, hân rất kiên định ủng hộ nữ nhân trước mắt, một người mới nhìn qua có vẻ rất nhu nhược này, vì nữ nhân này có thể làm được tất cả.

Trong lòng Lương tổng quản tin tưởng, nếu như nữ nhân trước mắt này nguyện ý, nàng có thể nhắc lên sóng gió vô cùng to lớn, bao phủ toàn bộ những đội ngũ một mực kêu gào bên ngoài kia.

Tiêu Thất Na Mã Nai cười một chút, nói: "Không cần, vẫn chưa tới thời điểm đó, bất kể như thế nào, Hồng Cơ cuối cùng cũng cho ta nhìn thấy một điểm hi vọng, vì điểm hi vọng ấy, người nói ta có nên tranh thủ cơ hội trên chiến trường cho hần hay không?"

Liêu quốc không giống với Đại Tống, tại Liêu quốc, nếu như người muốn làm cho người ta phục người, người nhất định phải có chiến công, cái này là nguyên nhân Liêu Hưng Tông muốn lập Gia Luật Niết Cô Lỗ làm thái tử, lại phải lại để cho hần đi trước, hoàn thành nhiệm vụ nguy hiểm hạng nhất.

Trên chiến trường xác thực rất nguy hiểm, nhưng người chỉ có cách khắc phục nguy hiểm, hơn nữa lấy được chiến tích kiêu ngạo, mới có thể để cho tất cả mọi người tâm phục khẩu phục, Gia Luật Hồng Cơ thật sự có thể sao? Tiêu Thất Na Mã Nai cũng không biết, chỉ là, nàng muốn thử một lần.

Lương tổng quản cúi đầu xuống: "Nô tài ngu muội, đoán không ra mấu chốt trong đó, kính xin nương nương chỉ rõ?"

Tiêu Thất Na Mã Nai lại cũng không nói gì, phát phát tay: "Hiện tại, có một số việc, chúng ta cần người hỗ trợ, chỉ là ta và người ra mặt, cũng không quá phù hợp, người đi xuống đi, lại bảo quốc cứu buổi tối đến chỗ của ta một chuyến." Lương tổng quản gặp người, lui ra ngoài.

Gia Luật Lữ Linh lúc này đàm luận rất là vui vẻ cùng Trần Nguyên, Trần Nguyên đã hoàn toàn mò thấu tính tình nàng, tăng thêm Gia Luật Lữ Linh bây giờ, đối với hần cũng có một chút hảo cảm, hần kể mấy chuyện cười đời trước ra, Gia Luật Lữ Linh liền mỉm cười, trên mặt treo vẻ ửng đỏ rõ mồn một.

Trần Nguyên cuối cùng lại đánh giá Gia Luật Lữ Linh một tý, rồi nói: "Công Chúa, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, không biết Công Chúa có thể đáp ứng hay không?"

Gia Luật Lữ Linh thu hồi vẻ vui vẻ, hỏi: "Có chuyện gì muốn ta hỗ trợ sao?"

Trần Nguyên cười hắc hắc nói: "Tại hạ có ý định mở cái chi nhánh tại Yên kinh, chuyên môn làm một ít trung chuyển mua bán, cần một khối đất trống rất lớn để gửi hàng hóa, chỉ là ta chưa quen cuộc sống tại Yên kinh, trong lúc nhất thời cũng khó có thể tìm được chỗ phù hợp, không biết Công Chúa có thể giúp ta hay không?"

Gia Luật Lữ Linh có chút khó hiểu: "Cái gì là trung chuyển mua bán?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút nói: "Cái này, giải thích rõ ràng có chút phức tạp, trên đại thể mà nói, chính là ta thành lập một hiệu buôn, chuyên môn thu mua mấy cái gì đó, do chút ít thương đội Đại Tống kia vận đến, đồng thời cũng thu mua đặc sản Đại Liêu, hàng hóa Đại Tống bán cho người Liêu, thu mua hàng hóa Liêu quốc, bán cho thương nhân Tống triều, từ đó lợi nhuận một cái giá chênh lệch."

Gia Luật Lữ Linh hiểu một ít, chỉ là vẫn là còn có nghi vấn: "Người không phải đã làm Đông cung đồng đọc rồi sao? Vì cái gì còn đi buôn bán?"

Thời điểm Trần Nguyên đang muốn giải thích, cửa ra vào lại truyền đến một tiếng cười, nói: "Ha ha, Trần huynh, người nói những chuyện này cùng Công Chúa, chắc là nàng không hiểu đâu."

Gia Luật Niết Cô Lỗ từ bên ngoài lách mình tiến đến, vốn là nhìn bờ mông Trần Nguyên, sau đó nói: "Trần huynh đã chịu lưu lại, mặc kệ người làm việc buôn bán hay là làm quan, tại hạ đều toàn lực ủng hộ. Như vậy đi, đất ở bên trong thành rất chật chội, không có khả năng cho người mở nhà kho, ra khỏi thành mười dặm, tùy người chọn một mảnh đất, ta tới thay người đàm luận, như thế nào?"

Trần Nguyên lúc này mới nở nụ cười, nói: "Cái đó phải đa tạ Cửu Vương Tử rồi! Quyết định như vậy đi, chờ miếng vết thương tốt ta rồi, ta liền đi khai trương, kính xin Cửu Vương Tử tốn nhiều tâm tư hơn một ít."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật gật đầu, nói: "Trần huynh, trên mặt tài chính có vấn đề gì không? Nếu như rất cần tiền, đừng khách khí với ta."

Trần Nguyên vô cùng muốn thân thiết với tiểu tử này, nhưng không ngờ là đã đạt đến một trình độ nào đó rồi! Vốn còn muốn tìm ai đó để góp tiền làm ăn, không nghĩ tới, còn chưa mở cửa hàng, hẵn rõ ràng đã đưa tới cửa.

132. Chương 132: Kế Hoạch Buôn Bán

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 132: Kế hoạch buôn bán

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hắn hơi đưa thân thể lên một chút, nói: "Như vậy đi, Cửu Vương Tử cho ta một ít tiền, tùy người cho ta bao nhiêu, ta đưa cho người tiền lãi hàng tháng là được."

Cái điểm quan trọng này, là Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ ra được, cũng là một con đường cho tới nay hắn vẫn xem nhẹ.

Đi vay có rất nhiều chỗ tốt, đặc biệt là đối với tại Trần Nguyên hiện tại mà nói, không riêng gì việc này có thể kéo tới tài chính, còn có thể kéo tới một ít quan hệ cho hắn.

Trần Nguyên chuẩn bị cho mỗi người mỗi tháng một thành tiền lãi, thế nào? Đủ cao chưa? Có thể hấp dẫn người chứ? Tin tưởng những quan lại quyền quý trong nhà có tiền kia, nhất định không ngại tiền phỏng tay, chỉ cần bọn hắn cầm tiền của mình, chẳng khác nào là lên thuyền của mình.

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu khẽ cười, nói: "Trần huynh, nếu như người thiếu tiền, chỉ cần mở miệng ra, cần gì phải phân rõ ràng như vậy?"

Lời nói này lại khiến cho Trần Nguyên có chút xấu hổ, bởi vì trong kế hoạch của hắn, số tiền kia cuối cùng cũng bị chính mình cuồn đi, Gia Luật Niết Cô Lỗ này trượng nghĩa như thế, thật sự khiến Trần Nguyên có chút ngượng ngùng, chỉ là nghĩ lại, dù sao hắn cũng không quan tâm đến tiền, coi như là cứu tế đi.

Một bên, Gia Luật Lữ Linh cũng là nói: "Nếu như người thật sự rất cần tiền mà nói, ta cũng có thể cho người mượn một ít, tuy không nhiều lắm, vẫn có thể giúp người một chút."

Lời này nói ra, con mắt Trần Nguyên lại càng nhìn thẳng, nhìn Gia Luật Lữ Linh, hồi lâu không nói gì, thật sự, mặc dù hắn có hứng thú đối với Công Chúa, nhưng cho tới bây giờ chỉ tính toán lừa gạt sắc, chưa từng nghĩ lừa gạt tiền, hiện tại sắc còn chưa lừa gạt đến, tiền lại chủ động đến thăm rồi, nên làm thế nào cho phải đây?

Sau khi Gia Luật Niết Cô Lỗ và Gia Luật Lữ Linh rời khỏi, A Mộc Đại đã mời Vương Luân tới.

Vương Luân đã sớm nghe nói sự tình Trần Nguyên được vời vào hoàng cung Liêu quốc làm đồng đọc, lúc này thấy vết thương trên mông dít Trần Nguyên, lắc đầu nói một câu: "Trần huynh, cái quan Liêu quốc này, không dễ làm nha?"

Ngón tay Trần Nguyên chỉ sang băng ghế bên cạnh, nói: "Vương chương quỹ, mời ngồi, tại hạ gọi người tới, không phải cho người xem vết thương, chỉ là có một việc mua bán, muốn thương nghị cùng Vương chương quỹ."

Vương Luân rất có hứng thú, ngồi ở bên cạnh, hỏi: "À? Trần chương quỹ đã mang cái dạng này, vẫn còn nhớ mua bán? Chắc phải là đại mua bán?"

Trần Nguyên gạt đầu: "Ta muốn làm ăn tại Yên kinh, chuyên môn thu mua hàng hóa thương đội Tổng triều, lại thu mấy cái gì đó của người Liêu, làm sinh ý qua tay, Vương chương quỹ nghĩ như thế nào?"

Vương Luân vừa nghe đã hào hứng rồi, nói: "Cái này là mua bán rất tốt, chỉ là các cửa ải phẩu đả thông quá nhiều, hơn nữa phải có địa phương gửi hàng hóa, Trần huynh, mấu chốt ở chỗ, người có thể mua được đất trống hay không."

Trần Nguyên gật đầu: "Cái này không thành vấn đề, Vương chưởng quỹ, nếu bắt đầu làm mua bán, bằng vào nhân thủ của ta, khẳng định không đủ, không biết chưởng quầy có hứng thú hay không."

Vương Luân cười ha ha một tiếng, nói: "Đương nhiên là có hứng thú, chúng ta đi hàng cũng biết, vận chuyển hàng hóa từ xa đến, muốn tìm người mua, vốn là không dễ dàng. Càng khó hơn chính là mua đủ hàng hóa, chở về Đại Tổng, lợi nhuận phát sinh trong chuyện này cao dọa người, nếu có một cửa hiệu như vậy, vừa thuận tiện cho thương nhân chở hàng, vừa lợi nhuận cho chính mình, Trần chưởng quỹ, nếu người có phương pháp xử lý, tại hạ nguyện ý cùng người làm."

Trần Nguyên duỗi một tay ra, nói: "Tốt, quyết định như vậy, chúng ta chia hoa hồng theo như tỉ lệ bỏ vốn, thế nào?"

Vương Luân cũng duỗi bàn tay ra, nói: "Công bằng!"

Trần Nguyên thỏa thuận với Vương Luân, một mặt là bởi vì kế hoạch này, hẳn quả thật vô pháp hoàn thành một mình, mặt khác, hẳn biết rõ Vương Luân có uy vọng rất cao trong đám thương nhân chở hàng, có hẳn gia nhập liên minh, có thể để cho những thương nhân kia yên tâm giao dịch cùng mình.

Mặc kệ sau này thế nào, ít nhất cũng phải làm tốt mặt tiền của cửa hàng trước đã.

Chỉ hai người bọn họ, có lẽ là không đủ, tốt nhất sẽ kéo Tiêu Tô Na Mã Nai kia tới, hẳn là lão bản lớn nhất, cả Yên kinh đều công nhận, dù cho hẳn chỉ là tham dự thoảng một tý trên danh nghĩa, đối với Trần Nguyên khởi động cửa hàng, cũng rất có trợ giúp.

Vương Luân hỏi: "Trần chưởng quỹ, hiện tại chúng ta nên bắt tay vào làm từ nơi nào?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Ta đã bảo người ta đi tìm tòa nhà, đồng thời cũng bắt đầu thành lập địa phương làm nhà kho ở ngoài thành, sẽ rất nhanh có tin tức, đợi làm tốt hai chuyện này, ta sẽ đi tìm Vương chưởng quỹ, đến lúc đó, ta phụ trách xây nhà kho, người phụ trách thu hàng, nhất định phải cam đoan, thời điểm chúng ta khai trương, hàng hóa đã sẵn sàng!"

Vương Luân gật đầu: "Tốt, Trần chưởng quỹ yên tâm, tại hạ xin đợi tin lành tại khách điếm."

Trần Nguyên nằm sấp, ôm nắm tay thành quả đầm, xem như đáp lễ, sau đó lại để cho Bàn Hỉ thay mình tiễn khách, cái cửa hàng này khai trương, Trần Nguyên đem bắt đầu hấp dẫn những quan lại quyền quý kia đến, chỉ cần cùng bọn họ thành lập mối ràng buộc về tiền với bọn họ, như vậy chính mình có thể tìm được rất nhiều người ủng hộ, trên triều đình cũng thuận lợi hơn nhiều.

Nhưng, tất cả việc này, cách việc khơi mào chiến tranh giữa Liêu quốc và người Đảng Hạng rất xa, hiện tại Trần Nguyên chỉ gõ cửa, mà Đảng Hạng và Tống Kỳ lại đã bắt đầu hành động, có biện pháp nào có thể làm cho bọn họ dừng lại chờ đợi mình không?

Một chiêu ám sát này, không thể dùng lại rồi, dùng lần thứ nhất thì hữu hiệu, dùng hai lần sẽ tự giẫm vào chân.

Suy nghĩ thật lâu, trong đầu cũng không nghĩ ra biện pháp, cuối cùng suy nghĩ càng ngày càng loạn, rõ ràng là quên đau đớn, ngủ say li bì.

Cũng không biết là kim sang được của thị vệ tốt, hay là nhân sâm của Công Chúa có hiệu quả, không đầy ba bốn ngày, Trần Nguyên đã muốn có thể xuống giường, tự mình đi đứng.

Hắn đứng lên, chuyện thứ nhất làm, chính là tranh thủ thời gian, đi nhìn phòng ở Hồ Tĩnh tìm được một chút, Bàn Hỉ và Dương Văn Quảng đi nhìn rồi, nói là rất hài lòng, nhưng Trần Nguyên nhất định phải tự mình xem.

Cái kia là mặt tiền cửa hàng của mình, nếu như bộ dáng kém, liền không lừa gạt được người nào.

Phòng ở rất lớn, Bàn Hỉ nói là có cửa một nửa diện tích nhà Bàn Thái sư, nghe nói là phủ đệ một đại quan Liêu quốc trước kia, bởi vì đại quan kia phạm tội, phòng ở đã bị quan phủ bán của đi lấy tiền mặt.

Nhưng quan viên mới nhậm chức, tự nhiên không muốn ở lại nơi này, mà những bình dân kia, lại có rất ít người có thể đào được tiền đến mua nhà cửa lớn như vậy.

Tổng cộng ba sân lớn, hơn hai mươi phòng ốc.

Bố cục coi như tạm được, hơi sửa sang lại một chút, cũng sẽ rất quý phái.

Trần Nguyên rốt cục cũng đồng ý, nói: "Tốt, chính là nó, Tiểu Văn, tiểu nhị của chúng ta thế nào rồi?"

Dương Văn Quảng lập tức nói: "Phần lớn đều muốn đi trở về, có bốn mươi tiểu nhị nguyện ý lưu lại, chỉ là, chường quây, nếu như chúng ta bắt đầu làm mua bán, chỉ dựa vào bốn mươi tiểu nhị này, sẽ không đủ."

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, như vậy đi, ta tới ghi vài tờ cáo thị tuyển người, bắt đầu từ ngày mai, lại để cho bốn mươi tiểu nhị này chia làm mười tổ, bốn người một tổ, đến đầu phố Yên kinh nhận người, lại mua mấy quả pháo nổ, mỗi lần buổi sáng, thời điểm đi nhận người, treo pháo nổ trước."

Bàng Hỉ chưa từng có nghe qua, nhận người còn có nổ pháo, liền hỏi: "Cái này có phải là quá rêu rao rồi hay không?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng: "Ta chính là muốn rêu rao, để cho tất cả mọi người trong Yên kinh, tại thời điểm ta còn chưa mở gia nghiệp, liền đưa ánh mắt nhìn ta, nghe ngóng một tý, xem tiền công Yên kinh hiện tại như thế nào, tiền công tiểu nhị của ta, nhất định cũng phải là cao nhất Yên kinh."

Hồ Tĩnh ở sau người hắn, lại là nhẹ nhàng véo hắn một tý, nói: "Cây to đón gió đó! Người chú ý một ít."

Trần Nguyên quay đầu lại, cũng nhẹ nhàng vỗ mông nàng một tý, nói: "Ta tự có chừng mực!"

133. Chương 133: Bàn Về Biển Pháp

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 133: Bàn về biển pháp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đây là lần đầu tiên, Trần Nguyên đang tại trước mặt mọi người, cùng Hồ Tĩnh làm loại cử động thân mật này, tuy ba người này sớm đã biết quan hệ của hai người, nhưng trên mặt Hồ Tĩnh, thoáng một tý liền đỏ bừng lên.

Trần Nguyên tiếp tục xem xét bốn phía, nói: "A Mộc Đại, mấy ngày nay ngươi mang theo công tượng, đổi mới toàn bộ nơi đây, nhớ kỹ, cho người tới đa mười ngày, mười ngày sau, ta muốn chuyển vào để ở."

A Mộc Đại gật đầu: "Ừm, chường quây yên tâm đi."

Trần Nguyên hỏi Bàng Hỉ: "Ngươi thảo luận cùng Tiêu Tô kia, về việc buôn bán của chúng ta chưa?"

Bàng Hỉ tiến lên một bước, nói: "Nói rồi, hắn rất có hứng thú, chỉ là tổn thương của ngươi còn chưa được tốt, hắn nói chờ thương thế ngươi tốt lên, liền tới bái phỏng ngươi trước."

Khóe miệng Trần Nguyên lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Không cần, một lát nữa, chúng ta cùng đi bái phỏng hắn, thuận tiện kết toán hết tiền hàng còn lại, chúng ta đang cần tiền để dùng."

Bàng Hỉ gật đầu: "Xác thực nên như thế, chỗ Gia Luật Niết Cô Lỗ truyền đến tin tức, nói là chỗ đất trống kia, đã thương lượng giá cả tốt cho ngươi rồi, chỉ cần đợi đến tiền, nhưng một chút tiền trên tay chúng ta, đã hao phí hết vào phòng ở nơi đây, chường quây, cho dù kết toán hết tiền hàng, chúng ta cũng không đủ tiền mua đất, chênh lệch rất lớn."

Trần Nguyên lại không thêm để ý chút nào, nói: "Không sao, đi tìm Vương Luân mượn một chút tiền trước, hắn là đối tác của chúng ta, không thể xuất lực không xuất ra tiền, còn có, tiền mượn từ chỗ Gia Luật Niết Cô Lỗ và Công Chúa kia, đã tới chưa?"

Bàng Hí lắc đầu: "Còn chưa tới, xem ra người ta muốn người tự mình đi mượn."

Trần Nguyên thở dài: "Ta đây liền đi xem thử, nói thật, ta thật sự không muốn cùng vay tiền Công Chúa kia."

Hắn nói lời nói thật trong lòng, đã định lừa gạt sắc rồi, nếu là ngay cả tiền của người ta, người cũng lừa gạt luôn, giống như có chút quá không tử tế, chỉ là, không có biện pháp, chính mình không mở miệng, nàng đã chủ động đưa tới, cái này thật sự không thể trách được chính mình.

Lời này rơi vào trong lỗ tai Hồ Tĩnh, lại ngọt ngào như mật, trong lòng nàng nghĩ, Trần Nguyên khả năng là không có ý định có quá nhiều liên quan cùng Công Chúa kia, cho nên thời điểm hiện tại, dù sốt ruột cần tiền, cũng không muốn mượn của Công Chúa, chẳng lẽ là mình quá đa nghi?

Nghĩ tới đây, Hồ Tĩnh không khỏi có chút áy náy, dùng cánh tay nhẹ nhàng kéo cánh tay Trần Nguyên một chút, Trần Nguyên quay đầu lại, trông thấy thần sắc nàng, cái miệng ngọc muốn nói rồi lại dừng lại, lập tức hiểu sai ý tứ, ghé vào bên tai Hồ Tĩnh, nói: "Bờ mông ta còn chưa khỏe."

Hồ Tĩnh rất quần bách, lại nhẹ nhàng đánh cho Trần Nguyên một cái, gắt lên: "Người nghĩ gì thế!"

Theo số lượng tiền Gia Luật Niết Cô Lỗ cấp cho Trần Nguyên, cũng có thể thấy được, Gia Luật Niết Cô Lỗ thật sự rất coi trọng Trần Nguyên, vì lôi kéo hắn, quả nhiên là tận dụng hết sức lực.

Trần đây một rương hoàng kim, chừng hơn một ngàn lượng, khoản tiền này, trong mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ, đã có thể để cho Trần Nguyên làm bất kỳ cái sinh ý gì.

"Trần huynh, chuẩn bị những số tiền này, ta đã hao phí mất mấy ngày, không biết có làm cho người đợi sốt ruột hay không? Tiểu Vương nghĩ, những số tiền này, cũng đủ Trần huynh dùng, người cũng không cần phải mượn người bên ngoài chứ?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói rất đúng, nếu quả thật chỉ buôn bán, số tiền kia đã là đủ rồi, nhưng mục đích của Trần Nguyên, không phải buôn bán, cho nên, cho dù Gia Luật Niết Cô Lỗ cho hắn một rương nữa, hắn cũng vẫn phải dùng cách vay tiền như ban đầu.

Lập tức khách khí nói: "Ha ha, Cửu Vương Tử có khả năng không biết, lúc này đây, ta có ý định sống lâu tại Liêu quốc, có thể chuẩn bị thêm một ít tiền đến, ta liền làm sinh ý lớn hơn một chút, có phiền toái gì trên mặt sinh ý, còn hi vọng Cửu Vương Tử có thể chiếu cố tại hạ nhiều hơn mới được."

Nghe nói Trần Nguyên có ý định làm việc buôn bán trường kỳ tại Liêu quốc, Gia Luật Niết Cô Lỗ cực kỳ cao hứng, lúc trước, tính toán của hắn là, nếu như Trần Nguyên không đáp ứng sẵn sàng góp sức cho mình, lập tức liền hạ sát thủ, tuyệt đối không thể để cho một người như vậy trở lại Tổng triều.

Nhưng hiện tại hắn không trở về Tổng triều rồi, như vậy cơ hội lôi kéo sẽ nhiều hơn nhiều, một nhân tài như vậy, giết đi, quả thực rất đáng tiếc.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Trần huynh yên tâm, chỉ cần một ngày ta còn, người có thể an ổn làm chuyện người muốn làm, chỉ là, Tiểu Vương có chút lo lắng, Trần huynh đã làm đồng đọc, còn phải tiến cung đọc sách cùng thái tử, có thời gian chiếu cố tới việc buôn bán của người sao?"

Trần Nguyên rất là thoải mái, nói: "Cái này không sao, ta chỉ lập phương án kế hoạch ra, lại để cho người phía dưới lo liệu tất cả mọi chuyện là được rồi, à, đúng rồi, Cửu Vương Tử, sự tình Gia Luật Thư Bảo kia thế nào?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Trần Nguyên vội vàng suốt sáng hỏi han: "Như thế nào, có gì phiền toái sao?"

Chính mình bây giờ, còn trông cậy vào Gia Luật Niết Cô Lỗ, thay mình nói chuyện trên triều đình, mắt thấy song phương càng chạy càng gần rồi, lúc này nếu như Gia Luật Niết Cô Lỗ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đây không phải là kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao?

Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức nói: "Khá tốt rồi, chỉ là hoàng bá phụ giống như quên tranh chấp giữa ta và hắn, mấy ngày nay trên triều đình cũng chưa từng nhắc qua chuyện đó."

Trần Nguyên hiểu, Liêu Hứng Tông đây là muốn kéo dài quyết định, cái này đủ để làm cho một hồi tranh đấu kịch liệt trên triều đình giảm xuống, rồi hóa giải trong lúc vô hình.

Chỉ là, điều Liêu Hứng Tông muốn, hiển nhiên có chút quá ngây thơ.

Trần Nguyên ngoài miệng nói: "Không đề cập tới cũng tốt, ít nhất, ta cho rằng, tại chuyện kia, Cửu Vương Tử cũng có địa phương chân đứng không vững."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu: "Trần huynh có chỗ không biết, hiện nay Đại Liêu ta nhìn như cường đại, kỳ thật đã muốn nguy cơ trùng trùng, nếu không lập tức biến pháp, mang xuống một chút chỗ tốt đối với chúng ta, thì sẽ rất nguy nan. Ta biết rõ, lúc này đây, chúng ta cũng không nắm chắc tất thắng, nhưng chỉ cần có cơ hội quyết chiến, chúng ta liền tuyệt đối không buông tha."

Trần Nguyên giống như là bình tĩnh đại ngộ, nói: "À, nói như vậy, chỉ cần Cửu Vương Tử được lập làm thái tử, chuyện này coi như là các người thắng, hoàng thượng hiện tại không nói lời nào, khả năng chính là cảm thấy người không nắm chắc tất thắng."

Gia Luật Niết Cô Lỗ không lo nghĩ gì ngoài vấn đề này, hẳn biết rõ, cơ hội lần này đã mất đi, muốn làm thái tử, chỉ có thể đợi một cơ hội sau này, một cơ hội sau này, lúc nào mới đến đây? Hẳn cũng không biết.

"Trần huynh, người ở bên ngoài, cũng nghe đến một ít về sự tình biến pháp của chúng ta, ta muốn biết, vì cái gì mà chúng ta suy nghĩ cho Liêu quốc, vậy mà, sao trong suy nghĩ của những dân chúng kia, bọn hắn lại nói chúng ta đang giày vò họ? Chẳng lẽ là phương án của chúng ta sai rồi sao?" Gia Luật Niết Cô Lỗ hỏi ra vấn đề này, chờ Trần Nguyên đáp lời.

Đây là một tín hiệu, nếu như Trần Nguyên trả lời, hơn nữa trả lời chân thành, sau này sẽ là người một nhà.

Trần Nguyên nói: "Hoàng thượng quá nóng lòng, biến pháp là đại sự như vậy, làm sao có thể một lần là xong? Không bằng làm thí nghiệm tại một khu vực nhỏ trước, nếu có thể để cho tất cả mọi người chứng kiến chỗ tốt, tất nhiên có thể thuận lợi hơn một ít so với phổ biến tại Yên kinh."

Cái này là phương án cải cách thế kỷ hai mươi mốt, do Nhật hoàng Minh Trị nghĩ ra, thời điểm không chắc, cầm lấy Kyoto làm làm thí nghiệm một tỷ, thành công rồi, tất cả đều vui vẻ, ngăn chặn miệng tất cả những người phản đối.

Thất bại, cũng chỉ ảnh hưởng đến một vùng đất rất nhỏ, sẽ không ảnh hưởng đến nơi nào.

Nhưng phương pháp này, những người có ý định cải cách Liêu quốc lại vô pháp nghĩ đến.

Trần Nguyên vừa dứt lời, một người bỗng nhiên từ bên ngoài tiến tới, há miệng nói: "Lời ấy sai rồi, biến pháp chi đạo, từ xưa đến nay, đều là đi từ trên cao xuống, nếu bắt đầu từ một địa phương, há lại có thể tạo được tác dụng thay đổi cả triều đình?"

Trần Nguyên xem xét, lại là Liêu Hứng Tông! Vội vàng cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ quỳ xuống: "Bái kiến hoàng thượng!"

Trần Nguyên lại nói: "Tiểu nhân nói lời sai trái, kính xin hoàng thượng đừng nên trách!"

Liêu Hứng Tông mỉm cười, thần sắc trên mặt lập tức đổi thành một mảnh hòa ái, nói: "Ai, ta cũng là ngẫu nhiên nghe được lời của người, tại đây cũng không phải triều đình, làm sao lại chỉ nói một nửa? Người cũng đã biết, cái này tại Liêu quốc chúng ta, đều bị người xem thường!"

Trần Nguyên không có nói cái gì nữa, trong đầu cũng tại sửa sang mạch suy nghĩ, chính mình có nên nói một bộ xếp đặt thiết kế của Nhật hoàng ra hay không? Nếu nói, nghĩ đến việc sẽ phải chịu Liêu Hứng Tông coi trọng, đối với việc chính mình muốn lấy được quyền phát biểu trên triều đình, sẽ rất có trợ giúp.

Nhưng trên sách lịch sử, không ghi lại Liêu quốc cải cách thành công, vạn nhất chính mình trợ giúp Liêu quốc cải cách thành công, để cho bọn họ đi về hướng phú cường rồi, bọn hắn lại diệt Tống triều, cái đó chẳng phải chính mình sẽ là tội nhân thiên cổ?

Do dự một lúc, Liêu Hứng Tông đã muốn nói: "Cái sự tình biến pháp kia, ta cũng rất không rõ, từ từ làm một biện pháp thay đổi, vì cái gì không thể biến được? Trần Thế Mỹ, chỉ bằng người can đảm nói rõ ý nghĩ của người ra, tại đây không có người ngoài, chúng ta thương nghị là được."

Lúc này, Gia Luật Tông Nguyên cũng từ bên ngoài tiến đến: "Không biết hoàng thượng giá lâm, vi thần không tiếp đón từ xa, mong hoàng thượng thứ tội!"

Liêu Hứng Tông phát tay, để cho hắn đứng dậy, nói: "Hoàng đệ không cần đa lễ, lần này ta đến, chỉ là muốn đến tìm tiểu Cửu, không nghĩ tới, lại nghe được sự tình bọn hắn đang thương thảo biện pháp, Trần Thế Mỹ, người nói tiếp đi."

Trần Nguyên nghĩ lại, chính mình đối với thiết kế của Nhật hoàng kia, cũng chỉ biết da lông mà thôi, nói ra, chắc là cũng không có trợ giúp gì đối với bọn họ, ngoài ra, nếu như bọn hắn tham khảo làm theo mà nói, có thể sẽ sửa lại đất nước, có thể càng không thành bộ dáng gì, nghĩ vậy, liền không có cổ kị, nói: "Tại hạ cũng chỉ là một kẻ thảo dân, đàm luận quốc chính cũng không có ý phỉ báng, mong rằng hoàng thượng đừng nên trách mắng mới được."

Liêu Hứng Tông nói: "Ừm, người nói chuyện với nhau, ta cũng chỉ là muốn nghe xem ngôn luận mà thôi, người cứ việc yên tâm."

Trần Nguyên bắt đầu nói: "Tiểu nhân cho rằng, đã phải biện pháp, khẳng định sẽ có lực cản, chúng ta đầu tiên nên nghĩ đến việc biến như thế nào, nếu như căn bản không có biện pháp biến, dù cho pháp hay đến mấy, cũng không có chỗ dùng."

Trong phòng, ba người đồng thời gật đầu, Liêu Hứng Tông nói: "Nói có lý! Ta một mực nghĩ, có phải là những chính sách kia không tốt hay không, lại chưa từng nghĩ qua vấn đề người nói."

Trần Nguyên nương tựa theo bản kế hoạch to lớn của Nhật hoàng, chính mình phân tích ra một ít, nói: "Điểm mấu chốt tại biến, như vậy vì cái gì chúng ta lại phải cực kỳ kiên trì, đổi từ trên xuống dưới? Chúng ta hoàn toàn có thể lựa chọn mấy địa phương không còn gì nữa, đầu tiên làm thử tân pháp một tý. Nếu tân pháp có thể lấy được hiệu quả, lại để cho những địa phương kia bắt đầu biến thành giàu có, dĩ nhiên là có thể ngăn chặn miệng những người phản đối, cũng có thể lấy được càng nhiều người ủng hộ, nếu thật sự không được, cũng không sao cả, ít nhất cũng không nhúc nhích được triều đình..."

Trần Nguyên nói suốt một canh giờ, trong phòng im ắng, ngay từ đầu Liêu Hứng Tông còn ngẫu nhiên cắt ngang, nhưng sau đó, hắn đã biến thành một người ngồi nghe, thẳng đến lúc Trần Nguyên cho rằng, chính mình thật sự không thể nói quá nhiều, vạn nhất chỉ điểm cho Liêu Hứng Tông, để hắn thông suốt một điểm khúc mắc cơ bản nào đó, thật sự để cho hắn sửa đổi thành công, sự tình thật đúng là có chút phiền phức.

Vì vậy, liền dừng lại tại địa phương mấu chốt, nói: "Hoàng thượng, đây chỉ là cách nhìn nông cạn của tiểu nhân, không trải qua chắt chiu, có chỗ nói không đúng, mong rằng hoàng thượng không trách tội."

Liêu Hứng Tông kia vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: "Người Tổng các ngươi có câu nói, gọi 'nghe vua nói một buổi, hơn đọc sách mười năm!' hôm nay, quả nhân thụ giáo, ha ha ha!"

Sau khi Trần Nguyên nói xong, chợt phát hiện trên trán của mình tràn ra đầy mồ hôi, vừa rồi nói chuyện cùng Liêu Hứng Tông, tất nhiên đã làm hắn có ấn tượng sâu sắc đối với chính mình.

Theo phương diện tốt mà nói, cái này có khả năng có lợi cho việc mình nhanh tiến vào triều đình, tiếp xúc đến hạch tâm quyền lực Liêu quốc, hoàn thành sứ mạng.

Cũng có phương diện không tốt, như là việc bị Liêu Hứng Tông chú ý, sau này mình phải gấp bội chú ý mới được.

Liêu Hứng Tông nói tiếp: "Quả nhân hiểu, biện pháp cũng không phải có thể hoàn thành một sớm một chiều, nếu chúng ta không có người kế tục, tất cả thành quả đều phó mặc tương lai! Đến đây, Cửu nhi, đến chỗ bá phụ."

Gia Luật Niết Cô Lỗ chạy vài bước đến trước người Liêu Hứng Tông, quì xuống.

Liêu Hứng Tông mỉm cười: "Lần này ta không giúp ngươi, trong lòng ngươi sẽ không trách ta chứ?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu: "Hoàng bá phụ, chất chi biết rõ sự tình không dễ làm, xin hoàng bá phụ yên tâm, chất chi sẽ đợi một cơ hội khác, nhất định khiến Liêu quốc chúng ta biến pháp thành công, đi về hướng phú cường."

Liêu Hứng Tông rất là thoả mãn với đáp án này, nói: "Tốt! Biết rõ gian nguy mà không lùi bước, quả nhiên là phong thái dũng sĩ Khiết Đan ta!"

Nói xong, con mắt lơ đãng quét nhìn Trần Nguyên một chút, nói: "Hôm nay, ta rất là vui vẻ, vốn chỉ muốn tâm sự cùng phụ tử các người, lại không nghĩ tới, có người cởi bỏ phiền muộn trong lòng ta."

Lời nói Liêu Hứng Tông xoay chuyển, thân thể hơi nghiêng về phía trước một ít, nói: "Trần Thế Mỹ, người ở Tổng triều, đã kiểm tra qua công danh chưa?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không có."

Một bên, Gia Luật Niết Cô Lỗ nói tại bên tai Liêu Hứng Tông: "Hoàng bá phụ, hắn không muốn đi kiểm tra."

Trong đầu Trần Nguyên cũng rất tỉnh táo, liên tục phân tích các loại tin tức, chỉ là, cái này dù sao cũng chỉ là đầu người, không phải máy vi tính, để cho Liêu Hứng Tông chú ý, có thể sẽ sinh ra một ít phản ứng dây chuyền chính mình không tưởng được.

Những sự tình không tưởng được kia, chính mình ứng phó đến sao? Thời điểm Trần Nguyên còn chưa hiểu rõ ràng, Liêu Hứng Tông lại hỏi: "Trần Thế Mỹ, vì sao đến Đại Liêu ta, người lại muốn làm quan?"

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng: "Đây không phải là thảo dân muốn, thật sự là, nếu như ta không làm quan, Công Chúa sẽ chém rơi đầu của ta."

Liêu Hứng Tông khẽ gật đầu, kỳ thật nguyên do trong đó, hắn sớm đã biết, vậy tay về phía sau, Gia Luật Niết Cô Lỗ vội vàng đưa đầu của mình lên, chỉ nghe Liêu Hứng Tông nhỏ giọng nói: "Người này, khả năng sẽ là Trương Tầm Lệ của người, cần ta hỗ trợ không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ bị lời nói này làm cho mừng rỡ, Trương Tầm Lệ, là quan viên người Hán Liêu Hứng Tông trọng dụng nhất, luôn luôn được Liêu Hứng Tông ví von như phụ tá đắc lực, hiện tại Liêu Hứng Tông nói Trần Nguyên có khả năng là Trương Tầm Lệ của mình, trong lời nói bao hàm ý tứ gì, Gia Luật Niết Cô Lỗ cực kỳ rõ ràng.

Hắn đương nhiên sẽ không cần Liêu Hứng Tông hỗ trợ, nếu để cho Liêu Hứng Tông biết, ngay cả bốn sự thu phục chiếm được một Trương Tầm Lệ, mình cũng không có, vậy thì còn làm được cái gì sao?

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhỏ giọng nói: "Không dám làm phiền hoàng bá phụ, chất chi tự có biện pháp."

Khóe mắt Liêu Hứng Tông liếc nhìn Trần Nguyên, dặn dò một câu: "Không phải sợ khó khăn."

”

134. Chương 134: Nữ Chân

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 134: Nữ chân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên biết rõ, hai người bọn họ tất nhiên đang thương lượng chuyện liên quan đến mình, thậm chí hắn có thể đoán ra nội dung đại khái, vậy mình nên làm như thế nào?

Kỳ thật, có một số việc không cần nghĩ, tựa như Lăng Hoa và Hồ Tĩnh, không cần cân nhắc ai làm thê ai làm thiếp, lần đầu tiên hắn chính thức tham gia quan trường, hắn rõ, quan trường tựa như giang hồ, có đôi khi, thân bất do kỷ.

Liêu Hứng Tông nhìn Gia Luật Tông Nguyên đứng ở một bên, thở dài một tiếng, nói: "Hoàng đệ, có đôi khi người quá vọng động rồi, người kém cả Cửu nhi, người và Gia Luật Nhân Trước độ sức, cứng đối cứng, cho dù thắng, nguyên khí cũng sẽ đại thương!"

Gia Luật Tông Nguyên là Nam viện Đại vương Liêu quốc, nếu người bên ngoài nói như vậy, tất nhiên hẳn sẽ giận tím mặt, nhưng Liêu Hứng Tông nói hần như vậy, hần lại cao hứng tiếp nhận.

Ca ca trách cứ đệ đệ là chuyện rất bình thường, cũng không có phụ thân nào, bởi vì người khác nói nhi tử mạnh hơn hần mà tức giận, cho nên Gia Luật Tông Nguyên rất cung kính nói: "Vâng, hoàng huynh giáo huấn rất đúng."

Liêu Hứng Tông tiếp tục nói: "Lần này ta đến, chính là thương lượng cùng các người một việc, chút ít người Nữ Chân Đông Bắc lại bắt đầu làm loạn rồi, ta cần một gã tướng lãnh, mang binh đi bình định chiến loạn."

Gia Luật Niết Cô Lỗ ngay lập tức tiến lên một bước, nói: "Hoàng thượng, mặt tướng nguyện đi!"

Liêu Hứng Tông lại khẽ lắc đầu: "Không, lần này, ta định để cho Hồng Cơ."

Gia Luật Niết Cô Lỗ có chút hoài nghi lỗ tai của mình, lại để cho Gia Luật Hồng Cơ đi? Gia Luật Hồng Cơ tại trong mắt tất cả đại thần Liêu quốc, chính là một đứa trẻ con không có chủ kiến! Nếu để cho hần mang binh đi, không thua mới là lạ!

Gia Luật Niết Cô Lỗ suy nghĩ một chút, lại tiếp tục chờ lệnh: "Xin hoàng bá phụ cho phép ta là phó tướng, phụ trợ Hồng Cơ, tất nhiên có thể bình định phản loạn!"

Sắc mặt Liêu Hứng Tông có chút không khoái, nói: "Ta vừa mới khen ngợi người, như thế nào người cũng như phụ thân người, quá hần máu vậy? Những người Nữ Chân kia sống nơi lạnh giá, hung hãn dị thường, tuy hiện tại chưa ra hồn, là bởi vì bọn hần không có đầu lĩnh, một khi có người dẫn đầu, bọn hần tất nhiên là mối họa lớn nhất của Đại Liêu ta!"

Trong lòng Trần Nguyên không khỏi âm thầm bội phục, ánh mắt Liêu Hứng Tông này quả thật không tệ, ngày sau, chính là tộc Nữ Chân bị bọn hần gọi là "sống nơi lạnh giá" kia, sẽ cướp giương sơn Liêu quốc đi, còn diệt vong cả Bắc Tống.

Liêu Hứng Tông tiếp tục nói: "Hiện tại Đại Liêu chúng ta loạn trong giặc ngoài, phải giải quyết tất cả, phải cam đoan phía sau chúng ta yên ổn trước, những người Nữ Chân kia, tuyệt đối không thể để cho bọn hần nhảy ra."

Gia Luật Niết Cô Lỗ vẫn không rõ, nếu như muốn chọn tướng quân đặc lực, ngoại trừ những người thế hệ trước, mình là chọn lựa tốt nhất, vì cái gì mà một cái cơ hội như vậy, Liêu Hứng Tông không muốn cho mình làm?

Liêu Hứng Tông phảng phất xem thấu tâm tư của hần, vỗ vỗ bờ vai hần, nói: "Cho người đi, chỉ có thể chứng minh người phù hợp, để cho Hồng Cơ đi, không riêng gì việc có thể chứng minh người phù hợp, càng làm cho những người muốn dùng Hồng Cơ để che con đường của người hiểu, Hồng Cơ không thích hợp! Rõ chưa?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ lúc này mới phản ứng, trong lòng cảm động một hồi, thoáng một tý đã quỳ rạp xuống đất, nói: "Hoàng bá phụ! Hồng Cơ là con độc nhất của ngài, nếu để cho hần gặp phải nguy hiểm, trong lòng tiểu chất khó có thể bình an!"

Liêu Hứng Tông lại lắc đầu nói: "Không có biện pháp khác, chúng ta phải nhanh một ít, so sánh với tiền đồ Đại Liêu, cá nhân Hồng Cơ không tính toán là cái gì, hần cũng là con cháu Khiết Đan chúng ta, nên vậy làm một chút sự tình vì quốc gia chúng ta."

Trần Nguyên nghe đến đó, toàn thân đã nổi da gà, hần hi vọng Liêu Hứng Tông không cần phải nâng chính mình lên, bởi vì nếu như theo mạch suy nghĩ hiện tại của hần để nói tiếp, phiền phức của mình liền quá lớn rồi!

Liêu Hứng Tông đem ánh mắt nhìn về phía Trần Nguyên, nói: "Trần Thế Mỹ, bây giờ người là Hồng Cơ đồng đọc, ta xem ra, Hồng Cơ rất tín nhiệm người, hần rất ít tín nhiệm người nào, đặc biệt là các người, mới ở cùng một chỗ chỉ vài ngày."

Trần Nguyên cảm giác hai tay của mình đang run, lúc ôm quyền nói chuyện, giọng nói giống như có chút biến dạng: "Được hoàng tử yêu quý, trong lòng tiểu nhân vô cùng cảm kích."

Liêu Hứng Tông cười một tiếng: "Người, đi cùng Hồng Cơ."

Trần Nguyên tự nói với mình, nhất định phải chống đỡ, nhất định phải chống đỡ! Nhưng Liêu Hứng Tông vừa dứt lời, chân hắn có lẽ là mềm nhũn, cả người thiếu chút nữa quỵ rạp trên mặt đất.

Miễn cưỡng vịn một cái ghế mới dừng thân hình lại, sắc mặt đã tái nhợt.

Người Nữ Chân! Cái danh xưng này lại làm cho Trần Nguyên có chút sợ hãi, bằng vào sự hiểu biết của hắn đối với lịch sử, lúc này làm loạn tại Liêu quốc, là những người Nữ Chân kia, thì ra là những người sinh hoạt tại rừng sâu núi thẳm, chút ít gia hỏa gần như dã nhân.

Bọn hắn cầm một cây côn gỗ, dám đi giết một con cọp, dũng mãnh tuyệt đối có thể so với Vô Tòng!

Liêu Hứng Tông nhìn bộ dạng Trần Nguyên, không cần hỏi cũng biết hắn không dám đi, lúc này liền cổ vũ Trần Nguyên: "Người yên tâm, quả nhân biết rõ người không phải người thích chém giết, chỉ là, Liêu quốc không giống với Đại Tống, nếu như muốn để người tiến vào triều đình, phương pháp nhanh nhất chính là cho người lên trên chiến trường."

Gia Luật Niết Cô Lô cũng khai đạo cho Trần Nguyên, nói: "Trần huynh, hoàng thượng sẽ không để cho Hồng Cơ gặp nguy hiểm, một khi các người gặp tình thế bất lợi, ta lập tức xuất binh, giải cứu người."

Trần Nguyên tự làm cho mình trấn định lại, thì thào nói: "Hoàng thượng, ta vừa khai trương việc mua bán tại Yên kinh, có thể đổi người khác đi hay không?"

Liêu Hứng Tông có chút không khoái: "Mua bán? Người mua bán trọng yếu, hay là giang sơn Đại Liêu trọng yếu? Có muốn ta chờ người làm xong mua bán, mới phái binh bình định phản loạn hay không?"

Lời này nói ra cực kỳ quyết liệt rồi, Trần Nguyên biết rõ, không có bất kỳ đường sống nào nữa.

Chỉ có thể ôm quyền, nói: "Tại hạ tuân mệnh."

Liêu Hứng Tông và Gia Luật Niết Cô Lô đồng thời nở nụ cười, Liêu Hứng Tông nói: "Tốt, như vậy là tốt rồi, chờ các người đánh thắng một trận trở về, những người kia đều không lời nào để nói, đến lúc đó, ta phong Cửu nhi làm thái tử, Trần Thế Mỹ vào triều làm quan phụ tá Cửu nhi, hi vọng Đại Liêu chúng ta, ngay tại trên thân người các người."

Trần Nguyên xoay động con người, nhỏ giọng hỏi một câu: "Hoàng thượng, nếu chúng ta dụng binh tại Đông Bắc quá nhiều, sẽ không khiến cho người Đảng Hạng hoặc là người Tống phản ứng chứ?"

Đây là sự tình Trần Nguyên lo lắng nhất, mình vừa đi, bên kia đã đánh nhau, như vậy bất kể là ai đánh ai, đều không có một chút quan hệ nào với mình.

Liêu Hứng Tông cũng rất bình tĩnh nói: "Hiện tại chúng ta và Tống triều, còn có người Đảng Hạng, ai cũng không dám động trước, ta bình định Nữ Chân, chính là muốn giải trừ buồn phiền ở nhà, rồi mới làm tiếp ý định, đoạn thời gian này, chúng ta ngăn chặn sứ đoàn bọn hắn, cũng để cho chúng ta suy nghĩ kỹ càng, rồi cuộc tiếp theo nên làm như thế nào."

Trần Nguyên nghe xong lời này, trong lòng còn nói câu danh ngôn: "khá tốt, sự tình còn chưa tính toán quá tệ". Ít nhất sau khi chính mình trở về, còn có cơ hội làm việc, đó là khi mình còn sống.

Chỉ là, đánh với những người Nữ Chân, cả ngày chiến tranh cùng dã thú kia, lại để Gia Luật Hồng Cơ nắm giữ ấn soái, thật sự có mang trở về sao?

Không thêm nghĩ nữa, có mạng để trở về hay không, phải đi qua mới biết được, vài tháng này tuyệt đối không thể lãng phí, sinh ý nhất định phải bắt đầu làm tốt, vay tiền cũng phải càng nhanh càng tốt.

Chính mình rời đi rồi, sự tình vay tiền ai tới làm mới phù hợp? Bằng Hỉ không được, tiểu tử này không đáng tin cậy, nói không chừng hắn có thể hốt tay trên, A Mộc Đại cũng không được, dân dõn, người ta lừa gạt hắn quá dễ.

Hai người Dương Văn Quảng và Hồ Tĩnh, có thể dựa vào, lại không tính quá đần, nhưng bảo hai người đi gạt người, phỏng chừng là không được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Nguyên thật sự không tìm thấy người thích hợp.

Thẳng đến khi hắn trở lại khách điểm, Bàng Hỷ đã đợi hắn rất lâu, liền hỏi: "Làm sao bây giờ người mới vừa về? Chúng ta đã nói đi tìm Tiêu Tô Na Mã Nai, hiện tại cũng qua một canh giờ rồi, nhanh thay quần áo đi."

Trần Nguyên lúc này mới nhớ tới, thì ra còn có chuyện chưa làm, thiếu chút nữa thì quên.

Hai người lên xe ngựa, thời điểm đi vào nhà Tiêu Tô Na Mã Nai, trời đã hoàn toàn đen, Tiêu Tô Na Mã Nai kia đứng ở cửa ra vào, có thể nhìn ra, hắn đã đợi rất lâu.

Trần Nguyên đi xuống, bờ mông cảm giác ần ần đau nhức, vẫn khách khí nói: "Tiêu đại nhân, để ngài đợi lâu."

Ngữ khí Tiêu Tô Na Mã Nai có chút trách cứ: "Đều nói người Tống các người đúng giờ, vì sao lại muộn một canh giờ? Nếu không phải ta có hứng thú đối với việc buôn bán của các người, ta đã sớm đã bảo người ta đóng cửa."

Trần Nguyên ôm quyền tạ lỗi: "Thật không phải, buổi chiều gặp phải một sự tình, làm chậm trễ, mong Tiêu đại nhân đừng trách."

Tiêu Tô Na Mã Nai thở dài: "Ai, tốt xấu cũng tới rồi, vào đi, ta bảo nhà bếp sẽ hâm rượu và thức ăn lại, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." .

”

Đồng Lam Phương

135. Chương 135: Tìm Đến Cửa.

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 135: Tìm đến cửa.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lách mình mời Trần Nguyên và Bàng Hỷ tiến đến, Tiêu Tô đi trước, một đường dẫn hai người tới chính sảnh, sau khi phân chủ khách ngồi xuống, còn chưa hàn huyên được vài câu, Tiêu Tô Na Mã Nai liền đi thẳng vào vấn đề: "Trần sư gia, Bàng tổng quản đã đem ý đồ của ngài nói cùng ta, lợi nhuận việc mua bán này, tất nhiên không thể nghi ngờ, ta chỉ muốn biết rõ, ý định thao tác cụ thể của người như thế nào?"

Xem nét mặt của hắn, liền biết hắn rất có hứng thú đối với việc trạm trung chuyển hàng, Trần Nguyên nói: "Ta mua một mảnh đất tại vùng ngoại ô, khoảng chừng gấp ba lần tòa nhà của ngài, chuyên môn dùng để gửi hàng hóa, những người kia kéo hàng tới, có thể trực tiếp bán cho chúng ta, chúng ta sẽ dựa theo giá thị trường lúc ấy để thu mua."

Tiêu Tô Na Mã Nai vội vàng cắt ngang: "Trần sư gia, cái giá thị trường này là có ý gì?"

Trần Nguyên bỗng nhiên ý thức được, lúc này còn chưa có khái niệm giá thị trường, lúc này giải thích: "Nếu như trên thị trường bán 100 văn, chúng ta chỉ giao chín mươi lăm văn, đương nhiên, mỗi vật khác nhau, cần giá cả giao dịch cụ thể riêng, chúng ta tìm người chuyên môn ghi rõ ràng, cam đoan không gạt ai."

Tiêu Tô Na Mã Nai gật đầu: "Ừm, cái này ta hiểu, những thương nhân kia vì mau chóng bán được hàng, tất nhiên sẽ đến, chỉ là, hàng hóa gửi đi sẽ thật sự an toàn sao?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Tiêu đại nhân yên tâm, nhà kho chúng ta ở vùng ngoại ô, có một chỗ quân doanh nằm ngay bên cạnh, áp dụng một chút biện pháp, an toàn sẽ không thành vấn đề."

Tiêu Tô Na Mã Nai hỏi tiếp: "Có thể bởi vì không đảm bảo an toàn được, mà tạo thành tổn thất cho chúng ta hay không?"

Cái này càng không cần nhắc, Tiêu Tô Na Mã Nai có nghi vấn, chủ yếu là vì phần lớn nhà niên đại kho này, là dạng nhà kho rất nhỏ, Trần Nguyên tượng tượng, cái chủng loại nhà kho lớn như của mình, căn bản không có trong ý nghĩ của Tiêu Tô Na Mã Nai.

Trần Nguyên lập tức lấy tay chấm nước trà, bắt đầu vẽ lên trên mặt bàn: "Tiêu đại nhân, người xem, nhà kho của ta có hai cái cửa vào, một là chuyên môn nhập hàng, một là chuyên môn bán hàng. Tuyệt đối sẽ không tạo thành tình huống hàng hóa đọng lại, hơn nữa ta sẽ để cho người mỗi ngày kiểm kê, chủng loại nhà kho cũng bất đồng, có vài nhà kho kiến tạo hầm băng, chuyên tích trữ những vật phẩm sợ nóng kia, có chút kho hàng thiết kế tường ẩm, nhà kho khác nhau do người khác nhau đến đảm bảo, nếu kho hàng nào xuất hiện tổn hại không bình thường, ta sẽ khấu trừ tiền công của bọn hắn."

Tiêu Tô Na Mã Nai nghe Trần Nguyên nói, có thể kiến tạo được nhà kho như vậy, bộ dáng vốn là rất giật mình, nhưng kế tiếp cũng hiểu, nếu thật sự là làm sinh ý trung chuyển đại quy mô, vậy phải kiến tạo nhà kho, đó là cách tốt nhất.

Trong lòng vẫn có chút lo lắng, trên mặt lại lộ ra dáng tươi cười, hỏi: "Như thế, ta an tâm rồi, Trần sư gia, nếu như chúng ta hợp tác mà nói, ta phải chi ra bao nhiêu tiền? Chia hoa hồng thì tính toán như thế nào?"

Trần Nguyên sớm đã suy nghĩ kỹ về vấn đề này, liền nói: "Cái này, chia hoa hồng là tính toán từng quý, người chi ra bao nhiêu tiền, có thể được chia theo tỉ lệ thiếu một thành tiền lãi."

Tiêu Tô Na Mã Nai rất là khó hiểu, hỏi: "Tại sao phải thiếu một thành?"

Trần Nguyên cười nói: "Bởi vì sự vật cụ thể là chúng ta đến thao tác, một thành kia, chính là trả thù lao cho chúng ta."

Tiêu Tô Na Mã Nai suy nghĩ một chút, mặc dù chưa từng thấy cái quy củ này, nhưng suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy công bằng, liền nói: "Được rồi, ta ra mười vạn quan, như thế nào?"

Trần Nguyên biết rõ đây là một địa chủ có tiền, mười vạn quan với hắn mà nói, thật sự không tính toán là cái gì, lúc này liền lắc đầu: "Nếu hiện tại Tiêu đại nhân chỉ có thể xuất ra mười vạn quan, không bằng tiền này cho ta mượn, mỗi tháng ta giao ngài một vạn quan tiền lãi, như thế nào?"

Tiêu Tô Na Mã Nai làm sao lại quan tâm đến tiền lãi? Lúc này liền nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Vậy người cần ta chi ra bao nhiêu?"

Trần Nguyên duỗi năm ngón tay đầu ra, nói: "Ít nhất năm mươi vạn."

Tiêu Tô Na Mã Nai có chút do dự, Trần Nguyên không thúc hấn, rượu và thức ăn đã đặt lên, Tiêu Tô Na Mã Nai vẫn còn đang suy tư, Trần Nguyên và Bàng Hỉ cũng không động chiếc đũa.

Thời gian rất lâu trôi qua, Tiêu Tô Na Mã Nai rốt cục cũng gật đầu: "Tốt, năm mươi vạn, trong vòng năm ngày, ta sẽ bảo Trần sư gia đưa hai mươi vạn qua, phần còn lại, sẽ thanh toán trong vòng một tháng."

Trần Nguyên và Bàng Hỉ đều nở nụ cười, ba người lúc này mới bắt đầu thoải mái chère chén.

Rượu một mực uống đến giờ Tý, Trần Nguyên và Bàng Hỉ mới rời đi, sau khi Tiêu Tô Na Mã Nai đưa tiền bọn hắn rời khỏi, ánh mắt bỗng nhiên biến thành phức tạp, tiếp theo thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói một câu với người phía sau cánh cửa: "Chuẩn bị ngựa, chúng ta đi vào hoàng cung."

Lúc này Tiêu Tô Na Mã Nai còn đi hoàng cung, là bởi vì tỷ tỷ hắn còn đang chờ hắn đáp lời, đây là nhiệm vụ rất trọng yếu Tiêu Thất Na Mã Nai giao cho hắn, xem xét con người Trần Nguyên.

Trận uống rượu này, Tiêu Tô Na Mã Nai đánh giá đối với Trần Nguyên là: tài giỏi, thông minh, nhưng có chút nhìn không thấu.

"Cân nhắc không thấu ở đâu?" Thanh âm Tiêu Thất Na Mã Nai rất nhẹ, mang theo vẻ đặc biệt của nữ nhân, làm cho người ta nghe được, trong lỗ tai có cảm giác hết sức thoải mái.

Tiêu Tô Na Mã Nai luôn rất tùy ý trong gian phòng này, hắn ngồi ở trên mặt ghế uống nước trà, con mắt nhìn sàn nhà, giống như hồi tưởng cái gì đó, nói: "Ta cảm giác có chút không đúng, tỷ tỷ, ta là người làm ăn, nếu ta biết mình lập tức sẽ bị hoàng đế phái đi đánh giặc, suy nghĩ đầu tiên đúng là cam đoan sinh ý, trong khoảng thời gian ta rời đi, có thể xuất hiện ra cái gì đứt đoạn hay không, tận lực thu nhỏ lại, nhưng hắn rõ ràng phải rời đi, lại còn có dám làm ăn lớn như vậy, quả thực làm cho ta không đoán ra."

Tiêu Thất Na Mã Nai mỉm cười: "Người muốn nói, hắn không giống người buôn bán sao?"

Tiêu Tô Na Mã Nai lắc đầu: "Không, ta dám dùng đầu đảm bảo, hắn tuyệt đối là người làm ăn, nếu không, hắn không thể có kế hoạch như vậy. Tỷ tỷ, ta làm tại Yên kinh nhiều năm như vậy, đều không nghĩ tới sinh ý trung chuyển này, hắn đến một lần, liền nghĩ ra, điều này nói rõ, kinh nghiệm buôn bán của hắn không thể ít hơn so với ta, chỉ cần nhìn hắn kéo Vương Luân kia nhập bọn, lại kéo ta nhập bọn, đủ để nhìn ra thủ đoạn của người làm ăn."

Tiêu Thất Na Mã Nai yên tâm: "Cái này là đủ rồi, về phần tại sao hắn biết rõ phải đi còn dám làm lớn như vậy, có lẽ là người ta nắm chắc việc làm tốt sinh ý? Không nói những thứ này, việc ta bảo người làm thế nào rồi?"

Tiêu Tô Na Mã Nai nhìn mọi nơi, tiến đến cạnh Tiêu Thất, nói: "Tỷ tỷ, Trương Tầm Lệ đại nhân đã đáp ứng giúp chúng ta, hắn nói, ân cứu mạng của người năm đó, luôn khắc ghi trong lòng, hiện tại tất nhiên phải báo đáp."

Tiêu Thất Na Mã Nai cau chân mày lại, nói: "Ta biết rõ Trương Tầm Lệ không có vấn đề, người Đông Bắc bên kia nói như thế nào?"

Thanh âm Tiêu Tô Na Mã Nai thấp hơn nữa, nói: "Ta đã nói kế hoạch của hoàng thượng cho bọn hắn biết, nếu như bọn hắn thông minh, nhất định sẽ buông tha Hồng Cơ, trực tiếp đi đánh Gia Luật Niết Cô Lỗ."

Tiêu Thất Na Mã Nai thoả mãn gật đầu: "Tốt, cực kỳ tốt."

Nàng từ từ đi đến phía trước, nói: "Người trở về đi, những ngày này sống như bình thường, làm nhiều mua bán, ít đi nha môn, làm tốt quốc cữu gia thái bình, đợi cho việc này thành công rồi, người muốn làm Nam viện Đại vương hay là Bắc viện Đại vương?"

Tiêu Tô Na Mã Nai cực kỳ hưng phấn, nhỏ giọng hỏi: "Tỷ tỷ, thật sự có thể nắm chắc như vậy sao? Nếu như Hồng Cơ không bắt được cơ hội mà nói, chúng ta là có phải nên tìm người, đi nhắc nhở hắn thoáng một tý hay không?"

Tiêu Thất Na Mã Nai cầm một cái gương qua, tay kia sờ sờ nếp nhăn trên mặt mình, nói: "Nếu như ngay cả cơ hội đến, hắn không nắm bắt được, ta cũng liền triệt để hết hy vọng."

Tiêu Tô Na Mã Nai gật đầu, nói: "Ta hiểu được, ta đi trước."

Tiêu Thất Na Mã Nai đợi hắn đi rồi, vẫn còn đang nhìn khuôn mặt của mình trong gương, rất lâu sau mới chậm rãi buông, cuối cùng thì thào nói: "Già rồi, không thể so với thời điểm trẻ tuổi, chút ít nha đầu trong nội cung không để ta vào mắt, những triều thần kia cũng không còn mấy người nhớ rõ ta, con cọp không kêu hai tiếng, ngay cả con lừa cũng dám đi vào trên."

Sau khi nói xong, không biết vì cái gì, nàng tự nhiên nhớ tới lời Tiêu Tô Na Mã Nai nói, cũng giống như Lương tổng quản, không đoán ra tâm tư Trần Nguyên, thâm suy nghĩ: "Đúng vậy, hắn biết mình phải đi lên chiến trường rồi, vì cái gì còn buồn bán lớn như vậy?"

"Đệ nhất gia", trong phòng Trần Nguyên, đèn đuốc sáng trưng, hắn nhìn bốn người trước mắt mình, nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nữa, ta liền đi ra chinh chiến cùng với Gia Luật Hồng Cơ rồi, tất cả việc tại đây, xin nhờ chư vị hỗ trợ quản lý."

Dương Văn Quảng lập tức nói: "Chưởng quầy, người vừa đi, chúng ta làm buôn bán, đều không giỏi!"

Trần Nguyên nhìn hẩn một cái, nói: "Không có ý định cho người làm buôn bán, người và A Mộc Đại cùng theo ta đi, chuyện nơi đây giao cho Hồ Tĩnh và Bàng Hỉ làm."

Lần này là đi chiến tranh, mang Dương Văn Quảng theo, dù sao hẩn cũng là người hầu của mình, hơn nữa, cuộc chiến tại Văn Cùng, đã biểu hiện ra tài năng quân sự của hẩn, mang hẩn theo bên người, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, mình cũng không trở thành oan hồn, dưới Lang Nha bồng trong tay người Nữ Chân, những người gần như dã nhân kia.

Bàng Hỉ gật đầu: "Không có vấn đề."

Trần Nguyên dùng hai tay nhắc cổ áo Bàng Hỉ lên, Bàng Hỉ kinh ngạc: "Người làm gì? Muốn đánh nhau cùng ta?"

Trần Nguyên nhìn chằm chằm vào ánh mắt hẩn: "Ta đi ra ngoài, không được động vào Hồ Tĩnh, người biết quan hệ giữa ta và nàng, ta cũng rõ ràng các người từng có quan hệ, ta cho người biết, nếu như trong khoảng thời gian ta đi, nàng có cái gì ngoài ý muốn, bất kể là có phải người làm hay không, ta đều ghi nhớ ở trên đầu người!"

Bàng Hỉ nhếch miệng, nói: "Biết rồi! Ta coi nàng là bà trẻ để nuôi, được hay không được?"

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Bàng Hỉ, nói: "Nhớ kỹ, sự tình mua bán, phải nhanh khai trương một chút, nếu như ta có thể đợi đến ngày đó là tốt nhất, nếu như ta không đợi được, các người cũng phải bắt đầu làm mua bán, ta biết rõ hai người các người là người thường, ta nói cho các người biết một bí quyết là được rồi."

Hồ Tĩnh và Bàng Hỉ đồng thời hỏi: "Bí quyết gì?"

Trần Nguyên mỉm cười: "Hàng từ phía nam đến, các người giao cho Vương Luân đi qua hỏi, sự tình thu hàng Yên kinh, lại để cho Tiêu Tô Na Mã Nai xuất đầu. Hai người bọn họ là người trong nghề, muối tử, người giúp ta đếm tiền là được rồi, Bàng huynh, mỗi ngày người mang theo hai mươi cỗ xe ngựa, không ngừng ra ra vào vào là được, mặc kệ sinh ý chúng ta có được hay không, nhất định phải làm cho đoàn xe ra vào không ngừng, hiểu chưa?"

Trần Nguyên nói hai chuyện này, chỉ có thể để chuyện vay tiền xuống, hẩn thật sự lo lắng, giao sự tình vay tiền cho vài người trong này, bất kỳ một người nào, cũng đều khó có thể làm thành công, dù sao cái đó cũng là một cái có độ khó rất cao, nếu làm xong có thể gia tăng tỷ lệ thành công, làm hỏng, cả bàn kế hoạch liền bị đập phá.

Đang lặng lẽ nói, cửa ra vào bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, năm người liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết lúc này còn có ai tìm tới tận cửa.

Trần Nguyên hoài nghi nhìn một vòng, sau đó hỏi: "Ai vậy?"

Cửa ra vào không ai trả lời, tiếng đập cửa lại tiếp tục vang lên, Trần Nguyên đi qua mở cửa ra, một hộ vệ Tổng triều đứng ở cửa ra vào.

Hộ vệ kia đứng dựa vào tường, sắc mặt có chút tái nhợt, xem xét cũng biết là tổn thương quá nặng.

Trần Nguyên nhìn hẩn một cái, hỏi: "Vị quân gia này, có việc gì thế?"

Hộ vệ cười một chút, móc ra một trang giấy, đặt trước mặt ở Trần Nguyên, trên giấy viết một hàng chữ, Trần Nguyên tập trung nhìn vào, khuôn mặt lập tức tái nhợt hơn nhiều so với hộ vệ kia!.

Thoáng định thần, Trần Nguyên xông vào trong phòng, nói: "Các người đều đi về nghỉ ngơi, Bàng huynh, người lưu lại, vị quân gia này có một số việc tìm người."

Mọi người rất ngạc nhiên, nhưng A Mộc Đại, Dương Văn Quảng và Hồ Tĩnh đều tự trở về phòng, chờ bọn hẩn đi, Bàng Hỉ lúc này mới lười biếng hỏi: "Chuyện gì?"

Trần Nguyên vọt tiến lên, để giấy trong tay xuống trước mặt Bàng Hỉ, nói: "Chuyện gì? Không phải người nói không có người nhận ra người sao? Không phải người nói ngoa, cho tới bây giờ chưa từng bị thua sao!"

Bàng Hỉ hướng xem xét tờ giấy kia, chỉ thấy trên đó viết: "Hỏi Bàng Hỉ, tại sao phải ám sát Tổng đại nhân."

Bàng Hỷ cũng ngậy ngấn cả người, đợi thị vệ kia lách mình tiến đến, hắn mới nhận ra, người này chính là Dương Nghĩa ngày đó bị chính mình đả thương.

Dương Nghĩa ngồi vào trước mặt Bàng Hỷ, Trần Nguyên có ý đồ muốn thuyết phục hắn, rất khiêm tốn cười nói: "Quân gia, muốn uống trà hay không?"

Bàng Hỷ lắc đầu nhìn Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy, người không cần nhiều phí miệng lưỡi, hắn không nghe được người nói chuyện, hắn là kẻ điếc."

Trần Nguyên cực kỳ giật mình: "Vậy mà còn có thể làm thị vệ?"

Bàng Hỷ nhìn Dương Nghĩa, nói: "Hắn không chỉ là thị vệ, có lẽ còn là thị vệ tốt nhất Tổng triều, là thiếp thân thị vệ của hoàng thượng!"

Dương Nghĩa bỗng nhiên lấy giấy bút ra từ, Bàng Hỷ dè dặt, lấy tay múa hai cái tại ngực trước mình, ý tứ là: "Người không cần viết chữ, lời nói tay chân, ta hiểu."

Dương Nghĩa thu hồi giấy bút, đánh vài thủ thế, Trần Nguyên cũng không hiểu có ý tứ gì, Bàng Hỷ giải thích nói: "Hắn hỏi vì cái gì ta đi ám sát Tổng đại nhân, hắn biết rõ chúng ta không phải là người xấu, bằng không thì ngày đó không biết giúp bọn hắn đánh nhau, nhưng nếu như chỉ là vì hãm hại người Đẳng Hạng, giết ba huynh đệ của hắn là quá không nên, hắn muốn chúng ta giải thích."

Trần Nguyên hừ lạnh một tiếng: "Người là người giết, người giải thích cùng hắn đi."

Bàng Hỷ giận dữ: "Trần Thế Mỹ, người không đến mức tuyệt tình như vậy chứ? Hiện tại nếu như hắn nói sự tình cho người khác biết, chúng ta sẽ xong hết!"

Trần Nguyên cũng cực kỳ căm tức, nói: "Là người làm việc không tốt! Không phải người nói không có người nhận ra người sao? Làm sao hắn có thể sống sót?"

Bàng Hỷ lập tức đứng lên, kéo Trần Nguyên một phát, nói: "Bây giờ không phải là thời điểm nói những điều này, người phải giúp ta nghĩ biện pháp ổn định hắn trước đã!"

Dương Nghĩa ngẩng đầu nhìn hai người tranh chấp, tuy không rõ ràng bọn hắn nói cái gì, nhưng cũng không nóng nảy, ngồi ở chỗ kia chờ.

Con mắt Trần Nguyên đảo quanh, cũng không tìm thấy từ phù hợp, Bàng Hỷ có chút lo lắng: "Nếu không được, thì hiện tại ta giết hắn luôn!"

Trần Nguyên kéo tay của hắn lại, nói: "Người điên rồi! Hắn dám đến, nghĩa là không sợ người giết hắn!"

Bàng Hỷ hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ đến một biện pháp, không nhất định có tác dụng, nhưng tốt xấu cũng nên thử một chút, hắn lập tức nói: "Ta nói một câu, người phiên dịch một câu."

Bàng Hỷ gật đầu, ngồi xuống, Trần Nguyên chậm rãi nói: "Chúng ta là được Đại Tổng thị vệ Bạch Ngọc Đường nhắc nhở, đến trộm địa đồ, bản đồ quân sự Liêu quốc."

Thốt ra lời này xong, Trần Nguyên phát hiện sắc mặt Dương Nghĩa hòa hoãn hơn không ít, hắn biết rõ đáp án đúng rồi, Dương Nghĩa này tất nhiên là liên hệ cùng bọn Bạch Ngọc Đường, trước khi rời khỏi Biện Kinh, ít nhất cũng đã biết rõ việc địa đồ.

Đồng Lam Phương

136. Chương 136: Chuẩn Bị Đi.

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 136: Chuẩn bị đi.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên lấy tay đảo một chút ở phía sau, ý tứ có cửa nói thông, sau đó tiếp tục nói: "Chỉ là, Tổng đại nhân tiến triển không thuận lợi, giúp hần một tý, giết người, là vì ám sát càng giống thật hơn một ít, về phần người nói chúng ta không nên giết người, có thể đợi trở lại Biện Kinh, tại trước mặt hoàng đế, tố cáo Bàng Hỉ, hiện tại ta hi vọng chúng ta không cần phải nội chiến."

Bàng Hỉ phiên dịch thành ngôn ngữ của người câm điếc, sau khi phiên dịch xong, lập tức có chút tức giận, nói: "Vì cái gì người không nói tố người Trần Thế Mỹ cáo!"

Trần Nguyên chep miệng, nói: "Trần Thế Mỹ là ai? Không phải thanh danh của người rất vang dội tại Biện Kinh sao?"

Bàng Hỉ tuy tức giận, nhưng lời đã nói cũng không thể quay đầu sửa lại, con mắt xoay qua chỗ khác, nhìn Dương Nghĩa kia, Dương Nghĩa nghĩ một lát, rốt cục cũng gật đầu, lại vẩy tay làm ký hiệu với Bàng Hỉ, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Trần Nguyên hỏi: "Hần nói như thế nào?"

Bàng Hỉ thở dài: "Hần nói, trực giác của hần nói cho hần biết, không nên vạch trần chúng ta, cho nên mới tới tìm chúng ta nói chuyện, lý do của chúng ta rất gượng ép, chỉ là, hần xem hành động của chúng ta, hiện tại có thể thay chúng ta giữ bí mật, nếu như trước khi hần rời đi, phát giác chúng ta lừa gạt hần, hần sẽ bắt chúng ta trả giá thật nhiều."

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng, nói: "Phiền toái càng ngày càng nhiều, nếu như chúng ta không thể để cho hần thoả mãn, bất kể là trước khi đi, hần vạch trần với Liêu quốc hoàng đế, hay là sau khi trở về, cáo trạng chúng ta với hoàng đế, chúng ta đều chịu không nổi, đều là tại người, vì cái gì mà lưu lại một người sống?"

Bàng Hỉ nhìn chằm chằm vào Trần Nguyên, nói: "Ta thật không nghĩ tới, ta che mặt kín như thế, hần cũng nhận ra!"

Bàng Hỉ lúc ấy nguy trang thật sự rất tốt, chỉ là, hần đụng phải một người có giác quan thứ sáu, Dương Nghĩa chính là bằng vào cảm giác của mình để nhận ra hần.

Sáng sớm, Trần Nguyên lập tức làm một sự tình làm cho cả Yên kinh chấn động, chiêu mộ công nhân.

Thương gia khác chiêu mộ công nhân, chỉ treo thông báo tại cửa ra vào, cho dù một ít thương hội lớn hơn một chút chiêu mộ tiểu nhị, nhiều lắm cũng là đánh một hồi chiêng trống, nhưng Trần Nguyên không giống, hần treo giữa đường phố, cư dân lui tới Yên kinh chứng kiến tình huống này, phần lớn đều ngẩn ngơ nhìn xem.

Giờ mẹo vừa đến, mười người chiêu mộ công nhân lập tức đốt pháo, cái động tĩnh này càng hấp dẫn nhiều người tới, sau đó bọn tiểu nhị chuyển cái bàn ra, gõ chiêng trống, bảng giấy hồng viết các mục chiêu mộ công nhân cũng được đưa ra.

Những bất kể là người muốn tìm việc, hay là đến xem náo nhiệt, đều sang đây xem xem trên giấy viết cái gì.

Trần Nguyên cân nhắc cực kỳ chu toàn, mời một gã Thư sinh, chuyên môn phụ trách viết các mục, bên cạnh còn có tiểu nhị biết chữ, phụ trách đọc lại một lần.

Điều kiện hậu đãi lập tức làm cho người ta ngạc nhiên, tuy trong lòng còn có chút nghi kỵ, nhưng đại đa số người cần công tác, lập tức xếp đội lấy sổ báo danh.

Cho dù những người không cần công tác kia, vẫn bàn với nhau, xem thương nhân nào dám chơi kiểu này, tóm lại, chỉ dùng thời gian một buổi sáng, danh tự hiệu buôn "bến tàu nam bắc" của Trần Nguyên, cũng đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ Yên kinh.

Tại thời đại này, chưa từng có Thương gia nào như hần, còn chưa mở sản nghiệp, đã sinh ra hiệu ứng oanh động.

Trần Nguyên cũng rất vội vàng, cùng lúc chiêu mộ các công nhân, một phương diện khác, còn tổ chức sắp xếp nhà cửa và nhà kho, một cái cho hai người dùng.

Miệng vết thương trên mông dít còn chưa hoàn toàn khép lại, đây cũng là nguyên nhân mấy, ngày nay hấn không đi đọc sách cùng Gia Luật Hồng Cơ.

Trần Nguyên hi vọng, một ít vấn đề trọng yếu, có thể giải quyết tại trước khi mình rời đi, bây giờ không thể vay tiền, chỉ có chờ sau khi mình trở về, trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ của Bàng Hỉ và Hồ Tĩnh, chính là cam đoan không để sinh ý gián đoạn.

Nhưng thời gian Liêu Hứng Tông lưu cho hấn cũng không phải rất nhiều, năm ngày sau đó, một thái giám trong nội cung đến nói cho Trần Nguyên, bảo Trần Nguyên lập tức tiến kiến Liêu Hứng Tông, đoán chừng là sắp phải đi.

Trong lòng Trần Nguyên có chút thương cảm, thật sự là có chút ít thương cảm, ngẫm lại mình phải đi đối mặt với những người Nữ Chân dám đánh con cạp kia, trong lòng hấn liền bất ổn, nếu như lúc này đây, chính mình không có biện pháp trở về, không phải là xong hết rồi sao?

Hồ Tĩnh cũng là hai mắt đầm lệ, nàng muốn đi cùng Trần Nguyên, nhưng quân đội kia, là quân đội Liêu quốc.

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ bả vai Bàng Hỉ, ghé vào đầu hấn, nhỏ giọng nói: "Bàng huynh, nếu có cái gì ngoài ý muốn, người dẫn Hồ Tĩnh và bọn tiểu nhị đi trước, không cần lo cho ta, ta tự có biện pháp."

Thanh âm rất nhỏ, lại làm Bàng Hỉ có chút cảm động, hấn biết rõ, Trần Nguyên nói như vậy, có nghĩa lần này đi rất không dễ dàng!

Lập tức cũng nhỏ giọng nói: "Tuy ta không phải người tốt, nhưng chuyện đáp ứng người, ta nhất định làm được, ta sẽ chờ người trở về, cũng sẽ chiếu cố tốt cho Hồ cô nương, người yên tâm đi đi."

Nói xong, bỗng nhiên cười một chút, nói: "Kỳ thật hai ta giống nhau, nếu như không làm tốt sự tình lần này, ta cũng không thể quay về."

Trần Nguyên không nói thêm gì nữa, đi theo thái giám đến tuyên chỉ kia, Hồ Tĩnh đứng ở cửa ra vào, chăm chú nhìn bóng lưng Trần Nguyên, nhưng Trần Nguyên không quay đầu lại.

Thời điểm đi đến trong hoàng cung, thái giám dẫn hấn đi tìm Gia Luật Hồng Cơ trước, sau đó cùng nhau chờ đợi Liêu Hứng Tông triệu kiến.

Trong phòng Gia Luật Hồng Cơ đã có năm người ngồi, trong đó có bốn người là người quen, chính là bốn gã thị vệ cùng bọn họ đi sông bạc, và một người lạ lẫm.

Sau khi Trần Nguyên đi vào, Gia Luật Hồng Cơ có vẻ khá hưng phấn, nói: "Trần Thế Mỹ, người cũng tới? Thật tốt quá!"

Bốn người Tiêu hộ vệ kia cũng gật đầu với Trần Nguyên, lễ phép mà bắt chuyện.

Trần Nguyên nhìn ánh mắt Gia Luật Hồng Cơ, hỏi: "Hoàng tử cảm giác rất hưng phấn sao?"

Gia Luật Hồng Cơ nói: "Đúng vậy, đây là lần đầu tiên ta lĩnh quân, đến đây, ta cho giới thiệu cho người, vị này chính là Lưu Phương tướng quân, lần này ta đi, chính là dẫn theo một vạn quân đội của hấn xuất chinh."

Trần Nguyên hành lễ với Lưu Phương kia, nói: "Bái kiến tướng quân."

Lưu Phương vội vàng đứng lên, nói: "Ai, hấn là mặt tướng chào chư vị mới đúng, lúc này đây xuất chinh, hoàng thượng chọn mặt tướng xuất chinh theo hoàng tử, quả thực làm cho ta được yêu mà sợ."

Lưu Phương là người Hán, bên trong chính quyền dân tộc thiểu số Đại Liêu này, tướng Hán rất bị xa lánh, cái này không riêng gì ngăn cách dân tộc, chủ yếu là có rất lớn quan hệ đến cách Liêu quân tác chiến.

Nếu là ở Tống triều, không có hơn mười ngày, căn bản không có khả năng phái ra một chi quân đội vạn người, nhưng quân đội Liêu quốc có thể, thậm chí bọn hấn có thể phái ra hai vạn quân.

Cái này có quan hệ rất lớn đến việc tiếp tế của Liêu quốc, tuy người Khiết Đan đã tận cực lực mô phỏng thể chế Đại Tống, nhưng lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, vẫn là con đường chủ yếu bọn hãn đạt được tiếp tế. Loại phương pháp này có chỗ tốt, chính là linh hoạt, cơ động, có thể ở trong thời gian ngắn, nhanh chóng tập kết quân đội, nhưng cũng có chỗ hỏng, nếu như cuộc chiến tiến vào giằng co, bọn hãn nhất định phải thua.

Đây cũng chính là vì cái gì Liêu quốc người nhiều lần xâm lấn Đại Tống, ngay từ đầu đều là đại hoạch toàn thắng, cuối cùng nhưng mỗi lần đều bị bách lui lại nguyên nhân.

Kể cả chiến dịch Kim diệt Bắc Tống, nếu như không phải Tống Khâm Tông qua sông đoạn cầu, đuổi toàn bộ phái chủ chiến ra khỏi triều đình, còn các lộ cần vương chỉ sự và nghĩa quân ào ào giải tán, những người Nữ Chân kia cho dù có dũng mãnh hơn, cũng khó có thể đánh vỡ Biện Kinh.

Cho nên nói, làm việc chính là như vậy, sói là đối thủ không đáng sợ, đáng sợ chính là đồng đội như heo, đặc biệt là người còn phải nghe con heo này nói chuyện. . .

137. Chương 137: Ý Nghĩ Bất Chợt

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 137: Ý nghĩ bất chợt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Một vạn binh sĩ, bị Liêu Hứng Tông tạm thời triệu tập lại này, đến cùng có phải là heo hay không? Trần Nguyên nhìn Lưu Phương kia, hỏi: "Xin hỏi tướng quân, nguồn mộ lính của quân đội ngài như thế nào?"

Trên mặt Lưu Phương có một tia xấu hổ, ngượng ngùng nói: "Cái này, đã làm chứ vị bất mãn, trước kia ta tác chiến trên chiến trường với Tống triều, lần này trở về, không phải ta dẫn theo binh lính của mình, nghe nói những binh lính này là hoàng thượng tạm thời điều ra từ trong quân Kinh Châu, niên kỷ tất cả mọi người, đều là trên dưới hai mươi, cũng không quá mức kém cỏi."

Có tám chín phần mười khả năng! Những binh sĩ tạm thời chiêu mộ này, tuyệt đối không có khả năng là quân tinh nhuệ.

Mà Gia Luật Hồng Cơ, cho tới bây giờ, vẫn là đứa trẻ con chưa từng trải qua mưa gió, vô luận kiến thức hay là kinh nghiệm, căn bản đều chưa đủ để lĩnh quân.

Trong lòng Trần Nguyên nguội lạnh.

Hắn biết rõ, Liêu Hứng Tông căn bản không trông cậy vào việc Gia Luật Hồng Cơ có thể đánh thắng, hi vọng lớn nhất đối với Gia Luật Hồng Cơ, đó là có thể kiên trì đợi đến lúc Gia Luật Niết Cô Lỗ dẫn viện binh tới cứu.

Chỉ là, để cho Gia Luật Hồng Cơ, một đứa bé như vậy, dẫn binh sĩ không tinh nhuệ đi đánh nhau, thật sự có thể kiên trì đến lúc Gia Luật Niết Cô Lỗ tới sao? Trần Nguyên tỏ vẻ rất hoài nghi.

Gia Luật Hồng Cơ lại không hề cảm giác được nguy hiểm, nói với Trần Nguyên: "Những người Nữ Chân làm loạn kia, chỉ có khoảng 2000 người, lại còn toàn là lão nhân và trẻ con, nam tử tráng niên trong đó, chắc cũng chỉ khoảng mấy trăm, mặc dù nói người Nữ Chân hung hãn, nhưng mấy người chúng ta đánh một mình hãn, chắc là không có vấn đề gì chứ?"

Lưu Phương không nói gì, bốn thị vệ kia cũng không nói gì, bọn hãn đã từng sống trên chiến trường, biết rõ chiến tranh không phải dựa vào nhiều người.

Trần Nguyên ôm quyền nói với Gia Luật Hồng Cơ: "Hoàng tử anh minh."

Bây giờ hán có thể làm, đúng là những thứ này, Gia Luật Hồng Cơ dẫn đội, có tự tin là chuyện tốt, tuy tự tin của hán có chút quá mức, nhưng là so với ủ rũ thì vẫn tốt hơn nhiều.

”Tiểu hoàng tử, hoàng thượng triệu các người đi diễn võ trường!” Tiếng nói bén nhọn của Lương tổng quản vang lên tại phía trước.

Gia Luật Hồng Cơ là người thứ nhất xông ra ngoài, còn quay đầu lại, ngoắc ngoắc bọn người Trần Nguyên, nói: ”Nhanh lên, nhanh lên!”

Hán biết rõ diễn võ trường ở nơi nào, không đợi Lương tổng quản dẫn đường, chính mình chạy tới, bọn người Tiêu thị vệ kia vội vàng đuổi theo, Lưu Phương cũng không muốn rơi về phía sau, đành phải bước nhanh.

Chỉ có Trần Nguyên, bởi vì không quen đường, sợ chính mình chạy lạc đường, đành phải thành thành thật thật, đẩy nhanh bước chân đi theo Lương tổng quản.

Lương tổng quản cười một chút với hán, nói: ”Mới trở thành đồng đọc vài ngày, xem ra người lập tức sẽ làm quan rồi, sự tình này, tại Liêu quốc chúng ta, thất sự là chưa từng xuất hiện, Trần Thế Mỹ, lúc trước ta nói người tiền đồ vô lượng, xem ra quả nhiên đúng là như vậy.”

Trần Nguyên nín thở, cười nói: ”Toàn bộ là nhờ tổng Quản đại nhân chiếu cố, trong lòng tiểu nhân ghi nhớ rất rõ ràng.”

Lương tổng quản cười ha ha, nói: ”Tốt rồi, không nói nhiều nữa, hoàng thượng bảo các người đến diễn võ trường, quân Kinh Châu đã tập hợp xong, một lát nữa, người và hoàng tử cùng nhau kiểm nghiệm quân đội, không chừng còn phải nói hai câu ủng hộ sĩ khí.”

Quân Kinh Châu, tại Liêu quốc, chính là quân đội do người Hán và người Bột Hải sinh hoạt tại Liêu tạo thành, cũng coi như một nhánh quân đội riêng, chỉ là, hình thức tồn tại trong quân đội, lại tương đối tách biệt.

Phong cách tác chiến của bọn hán rất gần với Tống binh, phòng thủ thì còn có thể, nhưng công kích không đặc lực như vậy, từ an bài kiểu này là có thể nhìn ra, mục tiêu cao nhất của Liêu Hứng Tông, chính là cam đoan Gia Luật Hồng Cơ có thể còn sống trở về.

Một đường đi vào diễn võ trường, bọn người Gia Luật Hồng Cơ đã sớm đến đây, Trần Nguyên đối với quân đội có phải là tinh nhuệ hay không, chẳng hề có nghiên cứu gì, chỉ là, một vạn người đứng chung một chỗ, để cho hán cảm giác được một loại khí thế bài sơn đảo hải, trong lòng không khỏi bớt đi chút lo lắng.

Nhìn những binh lính kia một chút, lo lắng của Trần Nguyên lập tức liền biến mất, những binh lính này, hoàn toàn không phải bộ dạng trên dưới hai mươi như Lưu Phương phỏng chừng, từ những gì mình nhìn, có thể phán đoán rõ ràng vài người, chia đều niên kỷ, khoảng chừng bốn mươi gì đó.

Tuy khôi giáp tươi sáng rõ nét, nhưng không có tinh thần phấn chấn và nhuệ khí, của đội ngũ binh sĩ tuổi còn trẻ tạo thành.

Trần Nguyên đi đến đằng sau Gia Luật Hồng Cơ, liền phát hiện tay chân Gia Luật Hồng Cơ đều có một chút phát run, thần sắc trên mặt phiêu phốt bất định, dù sao hán cũng là đứa bé, lần này xuất chinh, lại làm cho hán có chút hưng phấn, nhưng thật sự đi đến trước mặt những binh lính này, vẫn lộ ra nội tâm sợ hãi.

Liêu Hứng Tông hiển nhiên cũng không phải cực kỳ hiểu rõ đứa con trai này, quân đội xuất chinh, bình thường đều là chủ tướng làm động viên, nhưng lúc này đây, Liêu Hứng Tông lại làm thay Gia Luật Hồng Cơ, câu kết thúc luôn là, các người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Cả diễn võ trường, tiếng quát tháo của những binh lính vang lên, nhưng đều có vẻ như bọn hán chưa có tinh thần hăng hái, có lẽ đây lòng mỗi người đều đang sợ hãi, bởi vì hiện tại bọn họ đã không có dũng khí lúc tuổi còn trẻ, cái loại dũng khí chưa từng sợ hãi cái chết.

Đợi sau khi Liêu Hứng Tông nói xong, mới xoay đầu lại nói với Gia Luật Hồng Cơ: ”Đây là người lần đầu tiên lãnh binh xuất chinh, trên triều đình có rất nhiều người có ý kiến đối với lần an bài này của ta, bọn hán nói người không được, kỳ thật ta cũng cho rằng, để người lĩnh quân, có chút miễn cưỡng, nhưng người đã trưởng thành, sắp mười lăm tuổi rồi, tại Khiết Đan chúng ta, cái tuổi này nên xông ra ngoài hoạt động.”

Lời nói này có vẻ như đang khích lệ, chỉ là, câu nói kế tiếp hiển nhiên cũng có chút đả kích Gia Luật Hồng Cơ: "Kỳ thật, nhiệm vụ lúc này rất an toàn, những binh lính kia, tuy không phải tinh nhuệ, nhưng bọn hắn có kinh nghiệm chiến trận, có thể sống đến hiện tại, tự nhiên có chỗ hơn người của bọn hắn. Ta không nghĩ tới việc người có thể đánh thắng, người dẫn bọn hắn đi, bảo vệ tánh mạng là không thành vấn đề, một khi người gặp được nguy hiểm, ta lập tức để cho Cửu ca người đi giúp người."

Trong lòng Trần Nguyên âm thầm nghĩ đến, khó trách bản thân Gia Luật Hồng Cơ như thế không tự tin, vừa rồi, trong nét mặt của hắn có sợ hãi, thật sự rất là bình thường, bất kỳ một đứa trẻ con nào, thời điểm đối mặt với một vạn binh mã này, đều sẽ như thế.

Huống chi Gia Luật Hồng Cơ còn một chút khát vọng và hưng phấn, nếu như là Trần Nguyên, sẽ kịch phát sự hưng phấn của hắn ra, lại để cho điểm khát vọng trong lòng hắn càng mạnh mẽ hơn một ít.

Nhưng Liêu Hứng Tông nói lời này ra, lại bóp chết hưng phấn của Gia Luật Hồng Cơ, giết chết khát vọng của hắn, lại làm cho trong lòng hắn còn không có tin tưởng xuất chinh, chỉ nắm vững một cái đạo lý —— chính mình không được.

Đầu Gia Luật Hồng Cơ còn thấp hơn so vừa rồi, nhỏ giọng nói: "Vâng."

Liêu Hứng Tông liếc nhìn con của mình, cuối cùng chĩa chĩa bốn thị vệ đi theo phía sau hắn, nói: "Lần trước người chính là dẫn bọn hắn đi ra ngoài đánh nhau à?"

Gia Luật Hồng Cơ gật gật đầu.

Liêu Hứng Tông xoay đầu lại, nhìn bốn thị vệ kia, nói: "Ngày mai, các người cùng hoàng tử xuất chinh, nếu hoàng tử không thể bình an trở về, các người đừng trở lại nữa!"

Bốn thị vệ lập tức quỳ xuống: "Dạ!"

Trần Nguyên chú ý tới, đầu Gia Luật Hồng Cơ đã thấp hơn, Liêu Hứng Tông làm như vậy, mặc dù là bảo vệ Gia Luật Hồng Cơ, nhưng ở trong lúc vô hình, đã làm thương tổn tự ái của hắn, lại làm cho cái tự tin vốn không còn thừa nhiều lắm kia, lại càng không thể tồn tại.

Loại tình huống này, thật sự rất thất vọng, bất kể như thế nào, hắn là thống soái, nếu như hắn không có ý chí chiến đấu mà nói, hi vọng có thể bình an trở về, thật sự cực kỳ xa vời.

Ngày mai sẽ phải đi? Tốc độ rất nhanh, Trần Nguyên có chút sợ hãi, nhưng Trần Nguyên này có chút kỳ quái, hắn càng sợ, đầu óc liền chuyển động nhanh hơn bình thường một ít, đặc biệt là như bây giờ, thời điểm cảm giác tánh mạng mình đã bị uy hiếp, một ý niệm lập tức theo xông ra khỏi óc.

Bốn thị vệ kia cũng cực kỳ sợ hãi, người Liêu cũng biết người Nữ Chân dũng mãnh, Liêu Hứng Tông đưa ra mệnh lệnh, hiển nhiên đã đoạn tuyệt đường lui của bốn người bọn họ.

Bọn hắn nhìn thoáng qua lẫn nhau, trong tâm cũng không khỏi nghĩ đến, nếu Gia Luật Hồng Cơ xảy ra chuyện, mình cũng sẽ không thể trở về rồi, dứt khoát ở lại bên trong Trường Bạch Sơn kia, làm một dã nhân được rồi.

Liêu Hứng Tông không biết mọi người nghĩ thế nào, dùng sự quan tâm của hắn đối với Gia Luật Hồng Cơ, để gạt bỏ hoàn toàn hưng phấn và tự tin của Gia Luật Hồng Cơ xong, Liêu Hứng Tông liền rời đi.

Gia Luật Hồng Cơ lúc này đã hoàn toàn là gục đầu ủ rũ, nói với Lưu Phương kia: "Lưu tướng quân, người đề ý quân đội, Trần Thế Mỹ, Tiêu hộ vệ, các người cũng trở về thu thập một tý, sáng sớm ngày mai chúng ta phải lên đường rồi."

Trong lòng Trần Nguyên đã có chủ ý, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, hắn tin tưởng biện pháp của hắn nhất định có thể để cho chính mình an toàn trở về, không riêng gì chính mình, mà ngay cả một vạn đại quân này, hắn cũng có nắm chắc mang bọn họ về.

Nếu như kế hoạch mình tượng tượng có thể được mọi người đồng ý, một chuyến hành trình này cực kỳ nguy hiểm, sẽ biến thành thoải mái giống như du lịch.

Trần Nguyên đang đặc ý suy tư về kế hoạch của mình, bất thành linh nghe được sau lưng có người hô: "Trần Thế Mỹ!"

Nhìn lại, Gia Luật Lữ Linh một thân nhưng trang chạy về phía hấn.

Trần Nguyên hỏi xoay người, nói: "Bái kiến Công Chúa."

Gia Luật Lữ Linh chạy đến trước mặt hấn liền dừng lại, thở hổn hển hai hơi rồi nói: "Vừa rồi ta đi tìm phụ hoàng, hấn đáp ứng để cho ta dẫn một chi quân đội, cùng Cửu ca cứu viện Hồng Cơ."

Trần Nguyên sững sờ: "Công Chúa, ngài giống như không cần phải đích thân đi vào hiểm cảnh mà?"

Gia Luật Lữ Linh lắc đầu: "Ta không biết ngọn nguồn quan hệ giữa ngươi và Cửu ca, hiện tại đã đến mức như thế nào, dù sao tại sự kiện này, ta không tin hấn! Ở trong mắt phụ hoàng, hấn và chúng ta, đều là tử tôn hoàng tộc Khiết Đan, nhưng ta biết rõ dã tâm Cửu ca rất lớn, lá gan cũng rất lớn, nếu như giao toàn bộ nhiệm vụ cứu viện Hồng Cơ cho hấn, Hồng Cơ có khả năng không về được!"

Trần Nguyên nghe Gia Luật Lữ Linh thốt ra lời này, lập tức bừng tỉnh đại ngộ! Loại khả năng này hoàn toàn tồn tại, hiện tại Gia Luật Nhân Trước và những người kia dùng Hồng Cơ để che đường Gia Luật Niết Cô Lỗ, tuy bản thân Liêu Hứng Tông và Gia Luật Hồng Cơ đều không muốn phối hợp, nhưng nếu như Gia Luật Hồng Cơ chết rồi, phía trước Gia Luật Niết Cô Lỗ, chính là một con đường bằng phẳng, đi thẳng đến bảo tọa thái tử.

Gia Luật Lữ Linh thấy thần sắc Trần Nguyên, lập tức nói: "Ta đi tìm Cửu ca, nói rõ sự tình cùng hấn rồi, ta chỉ có một đệ đệ như Hồng Cơ, không muốn khiến cho hấn gặp bất kỳ nguy hiểm nào, mặc dù hấn không thích hợp làm thái tử, ta cũng muốn để cho hấn sống vui vẻ."

Trần Nguyên có chút bị tỷ đệ tình thâm đả động, nói: "Công Chúa, tại hạ có một biện pháp! "

Gia Luật Lữ Linh lại cắt ngang lời hấn, nói: "Ngươi hãy nghe ta nói trước! Nếu như gặp được nguy hiểm mà nói, một vạn binh sĩ trấn giữ nơi hiểm yếu mới có thể chèo chống, Trần Thế Mỹ, lúc này đây ta cũng sẽ cùng Cửu ca lĩnh quân, cho nên các ngươi không cần lo lắng việc không có người nào đi cứu các ngươi!"

Miệng Trần Nguyên bỗng nhúc nhích, nói: "Công Chúa...."

Gia Luật Lữ Linh khoát tay, tiếp tục nói: "Ngươi hãy nghe ta nói hết, ta biết rõ ngươi có bản lĩnh, một trận chiến tại sơn cốc kia, ngươi bố trí cực kỳ tốt, ta cầu ngươi hỗ trợ, nhất định phải mang Hồng Cơ về! Đợi sau khi trở về, ta hi vọng ngươi có thể toàn tâm toàn ý phụ tá Cửu ca, thành đại nghiệp thống trị, Đại Liêu chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi."

Sau khi Trần Nguyên nghe xong, ngẩng đầu hỏi: "Công Chúa, lời này của ngươi, lại làm cho ta cảm thấy có chút cảm giác chia tay, có phải là sau khi trở về, ngươi liền phải gả cho Lý Nguyên Hạo?"

Gia Luật Lữ Linh có chút thương cảm, gật đầu, nói: "Ừm."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Nếu Đại Liêu khai chiến cùng người Đảng Hạng, Công Chúa còn phải gả đi sao?"

Gia Luật Lữ Linh thở một hơi thật sâu: "Ngươi không rõ, cho dù thật sự đánh cùng với Đảng Hạng người, phụ hoàng cũng sẽ gả ta đi, dùng để mê hoặc người Đảng Hạng."

Trần Nguyên lắc đầu, rất là lơ đãng, nói: "Có lẽ Lý Nguyên Hạo kia, cũng là dùng ngươi để mê hoặc bệ hạ? Công Chúa không biết, đối xử với ngươi như vậy, là rất không công bằng sao?"

Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên nổi giận, hét lớn một tiếng: "Đủ rồi! Mặc mớ gì tới ngươi!"

Trần Nguyên lại không có chút ý tứ đình chỉ nào, nói: "Sự tình không liên quan đến tại hạ, chỉ là, Công Chúa, cái này quan hệ đến hạnh phúc cả đời ngươi, kính xin ngươi nghĩ lại."

Hốc mắt Gia Luật Lữ Linh đỏ lên, trong miệng thì thào nói một câu: "Ta làm gì có biện pháp nào!"

Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được, kỳ thật nàng cũng rất đáng thương, biểu hiện ra là Công Chúa cao cao tại thượng, nhưng ngay cả quyền lợi kháng cự vận mệnh của mình cũng không có.

Nàng không thể như một nữ tử Khiết Đan, khiêu vũ tại bên cạnh đồng lửa cùng nam tử mình thích, càng không thể mở cửa phòng nàng ra, để cho nam tử trong lòng nàng ngưỡng mộ đi vào, tất cả mọi thứ của nàng, đều là thuộc về quốc gia này.

Gia Luật Hồng Cơ thì sao? Giống như cũng là như thế.

Trần Nguyên có chút cảm thấy buồn cười, cuộc sống trong hoàng cung này, một chút ý tứ đều không có, lại có rất nhiều người cúi đầu tranh đoạt, tiến đến giành vài vị trí nhỏ nhoi.

”Công Chúa, tại hạ cũng không muốn đi chiến tranh cùng người Nữ Chân, giống như người không muốn gả cho Lý Nguyên Hạo.” Trần Nguyên mang trên mặt vẻ mỉm cười, nói.

Gia Luật Lữ Linh nghiêng đầu đi, mở tròng hai mắt, lại đè ép nước mắt xuống dưới, nói: ”Ta biết rõ, nhưng sau khi người trở về, phụ hoàng lập tức sẽ để cho người tiến vào triều đình, Cửu ca sẽ coi người là phụ tá đắc lực, người cũng đã nói, chúng ta phải làm một ít chuyện chúng ta không muốn làm.”

Trần Nguyên đi vào một bước đến gần nàng, khoảng cách của hai người đã không đến một xích(0,33m), khoảng cách này lại làm cho trong lòng Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên sợ hãi, muốn né tránh về phía sau, nhưng nghĩ lại, thân thể vẫn thẳng tắp, ánh mắt nhìn Trần Nguyên, một bộ tư thế nhìn xem người có bao nhiêu lá gan hành động.

Trần Nguyên nhỏ giọng nói: ”Công Chúa, ta nghĩ ra một chủ ý, nếu như ta lại để cho hoàng tử mang theo quân đội, đóng quân tại khu biên giới tương đối an toàn, sau đó hồi âm cho hoàng thượng là chúng ta bị vây quanh, cầu xin trợ giúp, người nói kết quả sẽ là gì?”

Sắc mặt Gia Luật Lữ Linh biến đổi, nói: ”Trần Thế Mỹ! Như vậy người sẽ hại Hồng Cơ bị phụ hoàng trách phạt! Hơn nữa còn là trách phạt nặng nhất!”

138. Chương 138: Bắt Đầu Đi

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 138: Bắt đầu đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên lại không hề kinh hoảng, hỏi lại một câu: ”Trách phạt nặng nhất là cái gì?”

Gia Luật Lữ Linh vừa muốn nói, lại phát hiện lời đó chần bèn trong miệng mình, cũng không nói được, trách phạt nặng nhất, chính là cướp đoạt tư cách làm thái tử của Gia Luật Hồng Cơ, như vậy không phải rất tốt sao? Người tốt ta tốt, mọi người khỏe, hoà hợp êm thấm, Hồng Cơ không nguy hiểm, Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng vừa lòng đẹp ý, Gia Luật Nhân Trước và những người kia cũng sẽ triệt để yên tĩnh.

Suy nghĩ cẩn thận, Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên nở nụ cười, nói: ”Biện pháp này, người cũng nghĩ ra được? Xem ra Cửu ca và phụ hoàng coi trọng người, không phải là không có đạo lý.”

Trần Nguyên cười ha ha, nói: ”Ta nghĩ, nếu như hoàng thượng biết rõ, cũng sẽ không giáng ta tội khi quân chứ?”

Gia Luật Lữ Linh gật đầu: ”Tất cả do Hồng Cơ khiêng, đương nhiên người không sao, phụ hoàng cũng sẽ bởi vì biện pháp của người, không để cho Hồng Cơ mạo hiểm, càng thêm tin tưởng người, chỉ là Lưu Phương kia sẽ gặp xui xẻo, dựa theo quân kỷ Đại Liêu chúng ta, hắn sẽ bị cách chức, thậm chí nhốt vào ngục.”

Trần Nguyên nói: ”Một người không may, vẫn hơn một vạn người đi mạo hiểm, người cũng biết, những binh lính kia là cái dạng gì, ngoài ra, hiện tại ta đang muốn tìm một người giúp đỡ, giúp ta đảm bảo thông tắt cả biên quan Đại Liêu, nếu như đến lúc đó, Lưu Phương tướng quân nguyện ý, ta sẽ thuê hắn.”

Tiếp theo, Trần Nguyên xoay chuyển lời nói: ”Công Chúa, chuyện của ta, đều có biện pháp, ta nghĩ, chỉ cần người chịu, sẽ có biện pháp không cần gả cho Lý Nguyên Hạo.”

Thân hình Gia Luật Lữ Linh chấn động, Trần Nguyên ôm quyền hành lễ: ”Tại hạ cáo từ.”

Kỳ thật, đôi khi sự tình chỉ đơn giản như vậy, tất cả mọi người biết rõ khi quân là tử tội, cho nên không người nào dám làm việc này, nhưng bây giờ, đối với Trần Nguyên mà nói, con đường này lại rộng mở nhất, khi quân đắc tội là do Gia Luật Hồng Cơ đến chịu trách nhiệm, không quan hệ đến hắn.

Ngày hôm sau, Gia Luật Hồng Cơ nắm giữ ấn soái xuất chinh, mang theo một vạn binh sĩ đã già và yếu, không tinh nhuệ, bước lên hành trình đi Trường Bạch Sơn.

Đương nhiên, Trường Bạch Sơn là một vị trí, cũng chỉ là vị trí đại khái trong hành động quân sự lần này của bọn họ mà thôi.

Tin tức tiền tuyến truyền đến là, quy mô người Nữ Chân phản loạn lần này cực kỳ lớn, những người Nữ Chân kia sinh ra từ bên trong rừng sâu núi thẳm, từ đó một mực giết đến Thông Châu, ngăn ngừa một tháng, phản quân đẩy vào gần nghìn dặm, những người Nữ Chân riêng lẻ cũng bị lôi cuốn trong đó, lại làm cho phản loạn càng diễn ra ác liệt, Hoàng Long phủ, Liêu Dương phủ đồng thời báo nguy.

Nghe rất dọa người, kỳ thật, quy mô phản quân từ đầu chính là hơn một ngàn người, lôi kéo tộc Nữ Chân khác, cũng không quá hai ba ngàn, về phần những địa phương gọi là bị bọn hắn công hãm kia, phần lớn là không có người ở, một nghìn dặm, có thể có hai ba ngàn người cũng đã không tệ rồi, bộ lạc di chuyển lại càng đơn giản, bọn hắn giống nhau, bộ lạc hơi lớn một chút, mới có hơn hai trăm người, nói đi là đi, gia súc còn chưa đủ một ngàn.

"Lưu Phương tướng quân, mấy ngày nữa chúng ta mới có thể đến Hoàng Long phủ?" Đi nửa ngày, bờ mông Trần Nguyên thật sự có chút chịu không được rồi, miệng vết thương của hắn còn chưa tốt, xót nẩy nửa ngày, cảm giác đau nhức đến tim.

Tiêu hộ vệ kia nhìn Trần Nguyên đầu đầy mồ hôi, cười ha ha nói: "Ta muốn chuẩn bị cho người chiếc xe ngựa, người còn cậy mạnh, hiện tại biết rõ lợi hại chưa?"

Trần Nguyên biết rõ lợi hại, nhìn mọi nơi một vòng, nói: "Còn có thể lấy được xe ngựa sao?"

Gia Luật Hồng Cơ đối với Trần Nguyên quả thật không tệ, nhìn đội quân nhu sau lưng, nói: "Không có thì ta dò xe hàng, để cho đem người ở một tý, chờ đến thị trấn phía trước, lại bảo người ta chuẩn bị cho người xe ngựa là được."

Bờ mông Trần Nguyên thật sự không chịu được rồi, gật đầu: "Tốt, đa tạ chư vị chiếu cố."

Dọn một chiếc xe chở hàng, sau đó trải rơm rạ dày đặc lên, nằm sắp xuống, đau đớn trên mông dứt lập tức giảm bớt đi rất nhiều.

Đội ngũ tiếp tục đi tới, Trần Nguyên bắt đầu cân nhắc, nên áp dụng kế hoạch của mình như thế nào, Gia Luật Hồng Cơ dễ khuyên bảo, hắn vốn liền không có gì chủ kiến, bốn người Tiêu hộ vệ cũng sẽ tán thành, phiền toái duy nhất chính là Lưu Phương.

Công Chúa nói rất đúng, chuyện này, Lưu Phương có thể là một người duy nhất phải trả giá, đang mang tiền đồ của hắn, chắc hắn sẽ không dễ dàng đồng ý.

Suy tư một lát, Trần Nguyên quyết định nói cùng bốn thị vệ trước, nếu như bọn hắn đồng ý, sẽ cùng nhau đi thuyết phục Gia Luật Hồng Cơ.

Cuối cùng là Lưu Phương, đi thương lượng một chút, mềm giọng nhờ, nếu đáp ứng là tốt nhất, không thể đồng ý, liền để cho Gia Luật Hồng Cơ đi áp chế hắn! Nếu không thì tìm cái lý do, đá văng ra hắn, thật sự không được, lại để cho bốn người Tiêu hộ vệ bọn họ mạnh bạo, dứt khoát xử lý tiểu tử này là được rồi, coi như hắn hi sinh vì nhiệm vụ.

Cảm thấy chủ ý đã tốt, khuya hôm nay sẽ đi do thám Tiêu hộ vệ trước.

Dương Văn Quảng mang theo một cây đao, đi bên cạnh xe ngựa Trần Nguyên, A Mộc Đại đi bên kia, hai người có chút khí khái bảo tiêu.

Trần Nguyên quay đầu lại, mỉm cười nói với Dương Văn Quảng: "Tiểu Văn, người đã từng nghĩ, có một ngày sẽ cùng những dũng sĩ Liêu quốc này đi chinh chiến chưa?"

Dương Văn Quảng lắc đầu: "Xác thực chưa từng nghĩ qua, ta nghe nói những người Nữ Chân kia đều dũng mãnh dị thường, không biết có phải là thật hay không."

Bên cạnh, một kỵ binh nghe xong lời này, lập tức hỏi: "Huynh đệ trước kia ở phía nam à?"

Tiểu Văn cười ha ha một tiếng, nói: "Vâng, ta ở Nam Kinh."

Kỵ sĩ kia ừ một tiếng, nói: "Vậy thì khó trách, ta nói với người, trước kia ta đi qua Trường Bạch Sơn, lần đó chúng ta có tổng cộng hơn một ngàn huynh đệ, bị hơn hai trăm người Nữ Chân chặn lại."

Ánh mắt kỵ sĩ kia bỗng nhiên lưu lộ ra thần sắc sợ hãi, thanh âm cũng thay đổi lần điệu, nói: "Kết quả bọn hãn xông đến, chúng ta có hơn một ngàn người, bọn họ hai trăm người, một mực đánh hai canh giờ, huynh đệ bên cạnh ta lần lượt chết, đều bị những người kia dùng cây gỗ hoặc là tảng đá đập chết, vừa mới bắt đầu, chúng ta còn giết được mấy người bên bọn họ, nhưng.... "

Khả năng tình huống quá tàn khốc, kỵ sĩ kia do dự thời gian rất lâu, cũng không nói tiếp, hãn đang sững sờ, một loại sợ hãi trong hồi ức yên lặng bùng lên.

Đội phát hiện ánh mắt của mọi người đều nhìn hãn, hãn mới nhếch miệng cười một chút, hời hợt nói một câu: "Ta trốn ở trong đồng người chết, mới có mạng trở về."

Ánh mắt Dương Văn Quảng trở nên dị thường nóng bỏng! Năng lực dã chiến của người Liêu quốc, hãn cực kỳ hiểu rõ, mà những người Nữ Chân kia, có thể ở vào tình thế cực kỳ bất lợi, dùng hai trăm người đánh bại một ngàn Liêu binh, đủ để thấy độ cường hãn của họ!

Những Liêu binh khác không hiểu chiến như Dương Văn Quảng, phần lớn bọn hãn đều đã thành gia lập nghiệp, đều có lo lắng riêng, nghe kỵ sĩ kia nói như vậy, đều có chút bận tâm về vận mệnh của mình, trong lòng tính toán, hai trăm người Nữ Chân này có thể đánh bại một ngàn Liêu binh, vậy thời điểm có 2000 người, đội ngũ một vạn người có thể ngăn cản sao?

Có một kỵ sĩ cũng nói: "Đều nói Nữ Chân đủ một vạn, không ai địch nổi, thì ra đây không phải nói khoác."

Trần Nguyên nhìn bọn hãn có chút cảm xúc sợ chiến, trong lòng thầm nghĩ, nếu bốn thị vệ kia cũng như thế, thuyết phục bọn họ sẽ là chuyện rất dễ dàng.

Đội ngũ một ngày tiến lên hơn một trăm năm mươi dặm, lập doanh trại quân đội bên cạnh một thị trấn, phái vài người đi mua sắm một ít vật phẩm, những người khác đốt lửa, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nói là mua sắm, kỳ thật mỗi một chi quân đội Liêu quốc, đều làm theo truyền thống tốt đẹp của bọn hãn, đó là cướp, cho nên người trong trấn nhỏ trông thấy có quân đội tới nơi này, còn sợ hơn so với chứng kiến mã tặc, đã sớm núp từ rất xa.

Mã tặc giết đồ, phần lớn là không giết người, nhưng những quân đội này bất đồng, hơi có phản kháng, sẽ mang đến giết chóc, ngay cả cái địa phương giải oan cũng không tìm thấy.

Cho nên tiến hành mua sắm không thuận lợi, lại tìm đến một cỗ xe ngựa bốn bánh, hình như là chuyên môn chuẩn bị vì Trần Nguyên. . .

139. Chương 139: Người Nữ Chân

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 139: Người Nữ Chân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Buổi tối, Trần Nguyên đi nhìn Gia Luật Hồng Cơ một chút, lều trưởng Gia Luật Hồng Cơ tại chính giữa quân doanh, trong bốn hộ vệ, có hai người ngủ cùng hãn ở trong lều trưởng, hai người còn lại canh giữ ở

cửa ra vào, bất kể là ai muốn đi vào, đều phải kiểm tra nghiêm khắc, đây là quy củ, cũng quan hệ đến tính mệnh và gia đình bốn thị vệ này.

”Trần huynh, thật không phải, huynh đệ đang thực hiện công sự.” Mặc dù Tiêu hộ vệ nói vô cùng khách khí, nhưng tay đã muốn sờ lên quần áo Trần Nguyên.

Bên trong truyền ra thanh âm của Gia Luật Hồng Cơ, nói: ”Các người làm gì vậy? Ngay cả Lưu tướng quân và Trần Thế Mỹ đều không tin tưởng sao?”

Tay Tiêu hộ vệ dừng ở trên người Trần Nguyên, trên mặt có phần xấu hổ.

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: ”Tiêu hộ vệ cứ tìm kiếm, không sao cả, vì an toàn của hoàng tử, cũng vì an toàn của chúng ta, những điều này đều nhất định phải làm.”

Tiêu hộ vệ gật gật đầu, tay sờ vài cái mang tính biểu tượng ở trên người Trần Nguyên, trong miệng nói: ”Đa tạ Trần huynh thông cảm, việc này thật sự không qua loa được.”

Trần Nguyên phóng nhỏ thanh âm, ghé vào lỗ tai hắn, nói: ”Đó là tự nhiên, nếu là vị bên trong này xảy ra chuyện, chúng ta có thể ở lại Trường Bạch Sơn làm dã nhân, nhưng người nhà thì có thể gặp nạn.”

Tiêu hộ vệ gặp tri kỷ, gật gật đầu, bất đắc dĩ cười một chút, nói: ”Trần huynh không phải người phương nam sao? Như thế nào cũng có người nhà ở Yên kinh?”

Trần Nguyên nói: ”Ta nghĩ thay người thôi, kỳ thật ta càng sợ hơn so với người, ta vừa mới khai trương sinh ý tại Yên kinh, nếu có việc gì ngoài ý muốn, ta liền không thể thu hồi vốn.”

Trần Nguyên mua bán tại Yên kinh, náo loạn rất lợi hại, Tiêu hộ vệ sớm đã nghe thấy, dùng ánh mắt tỏ vẻ giải thích, nói: ”Ai, đều là người giống nhau, Trần huynh vào đi.”

Trần Nguyên tựa như giận dữ, nói: ”Nếu có thể nghĩ ra biện pháp không đi đến Trường Bạch Sơn thì tốt rồi.”

Tiêu hộ vệ cũng xả hết hờn dỗi trong ngực ra, nói theo: ”Cũng không thể làm gì được, nếu có biện pháp, quý mới nguyện ý chạy đến chỗ này.”

Trần Nguyên nghe câu trả lời như thế, liền hài lòng, cất bước đi vào lều lớn Gia Luật Hồng Cơ, xốc màn cửa lên xem xét, Gia Luật Hồng Cơ đang ghé vào bàn nhìn địa đồ cùng Lưu Phương, phảng phất như đang suy tư cái gì đó.

”Trần Thế Mỹ, người biết xem địa đồ sao?”

Những lời này, lại làm cho Trần Nguyên cảm giác mình bị coi rẻ! Có cái địa đồ gì hắn xem không hiểu? Địa đồ thế giới cũng đã xem qua! Bản đồ quân sự chuyên nghiệp thế kỷ hai mươi mốt cũng đã xem qua.

Lập tức đầu đưa tới, nhìn một hồi liền hiểu được, đây là bản đồ địa hình phụ cận Trường Bạch Sơn, trên mặt có rất nhiều điểm nhỏ, nên là địa điểm chút ít người Nữ Chân kia tụ tập, mà địa phương chung quanh, đã vẽ ra một vòng tròn, chính là địa phương rơi vào tay giặc.

Sắc mặt Gia Luật Hồng Cơ có chút khẩn trương, hỏi: ”Trần Thế Mỹ, người xem chúng ta đánh trận như thế nào mới tốt?”

Trần Nguyên lắc đầu: ”Ta cũng không phải tướng quân, sự tình chiến tranh, có lẽ là mời Lưu Phương tướng quân làm chủ thì tốt hơn, đó là sự tình hắn am hiểu nhất. Nhiệm vụ của ta, là một đường chiếu cố an toàn của hoàng tử, chiến tranh sao, ta cũng không cần biết, đúng rồi, hoàng tử, những phần quân kia, do những nào bộ lạc tạo thành, thủ lĩnh là tên gì, có biết không?”

Gia Luật Hồng Cơ nói: ”Ta lại biết rõ một ít, tộc Nữ Chân có hơn mười vạn người, nam bắt đầu từ Xiêm Lục giang, vùng Trường Bạch Sơn, bắc đến Hắc Long Giang, đông gần bờ biển, từ đông bắc Mạn Châu đến Bột Giang, dùng lưu vực dòng sông làm trung tâm, xưng là ”Hồi Hột”, hầu hết những người Nữ Chân này, đều đã nhận thức chúng ta, cho nên chúng ta gọi bọn hắn là Thực Nữ Chân; ở phía bắc Tùng Hoa giang, Ninh Giang, đông bắc Mạn Châu, cho đến trung hạ du Hắc Long Giang, xưng là ”Sinh Nữ Chân”; định cư ở phía ngoài sông, phía đông gần Đông Hải, được xưng là Đông Hải Nữ Chân.”

Trần Nguyên nhìn Gia Luật Hồng Cơ, Gia Luật Hồng Cơ cho rằng Trần Nguyên không tin, trên mặt lập tức có chút sợ hãi, hần sợ nhất đúng là người khác hoài nghi hần, nếu như Trần Nguyên hỏi một câu: "Người chưa từng tới, làm sao người biết rõ như vậy chứ?"

Gia Luật Hồng Cơ liền lập tức cho rằng, có khả năng, những việc này, thật sự đều là sai.

Nhưng Trần Nguyên lại không nói như vậy, nhìn Gia Luật Hồng Cơ một hồi, há miệng nói một câu: "Hoàng tử, người thật sự là quá tuyệt vời! Làm sao người biết nhiều như vậy?"

Những lời này, hiển nhiên cổ vũ rất lớn cho Gia Luật Hồng Cơ, trên mặt của hần lộ ra dáng tươi cười, không giải thích, lại tiếp tục nói: "Lần này làm loạn, đúng là Sinh Nữ Chân vùng Trường Bạch Sơn, chính sách của chúng ta đối với tộc Nữ Chân, là thực hành "chia để trị". Xác định thể gia vọng tộc của bọn họ, dùng các loại thủ đoạn, dời đến bán đảo Liêu Đông, sắp xếp quốc tịch Khiết Đan, làm cho bọn họ trở thành Thực Nữ Chân, nhưng quá trình di chuyển rất không thuận lợi, cho nên có rất nhiều người Nữ Chân không nguyện ý di chuyển, đây cũng là nguyên nhân lần này Sinh Nữ Chân làm phản."

Trần Nguyên giơ ngón tay cái lên, nói với hần: "Hoàng tử, ta thực đã thay đổi cách nhìn đối với người, vậy người có biết, bộ tộc làm loạn lần này là bộ tộc nào không?"

Gia Luật Hồng Cơ nụ cười trên mặt thập phần sáng lạn: "Chủ yếu là Ô Thập bộ, Áo Truân bộ, va bộ lạc Ô Cốc Luân."

Đây không phải là chuyện cơ mật quân sĩ cực kỳ khó có thể dò hỏi, với tư cách chủ soái lĩnh quân, Gia Luật Hồng Cơ khẳng định là biết.

Nhưng Trần Nguyên dẫn hần nói từng bước từng bước, lại để cho tự tin và ý chí chiến đấu bị chôn trong lòng kia, lộ ra một chút manh mối.

Nhìn thần sắc Gia Luật Hồng Cơ, Trần Nguyên không biết, giúp hần dựng nên tự tin, đối với tranh chấp hai nước Liêu Tống ngày sau sẽ có ảnh hưởng gì, cũng không cần đi quản những việc này.

Hiện tại hần chỉ là cảm thấy, một đứa bé như vậy, không nên không có tự tin, không nên bị đánh vào hàng ngũ "phế vật" kia quá sớm.

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy đi, chúng ta đến Hoàng Long phủ, nhìn xem tình thế thế nào, chúng ta lại quyết định tiếp, ý của ta là, nếu như tình thế không thật sự rất lạc quan, hoàng tử, chúng ta sẽ cùng nhau suy nghĩ biện pháp khác, được không?"

Thời điểm hần hỏi một câu được không, Gia Luật Hồng Cơ nhanh chóng gật đầu, từ nhỏ đến lớn, Trần Nguyên là người thứ nhất nói cùng Gia Luật Hồng Cơ câu: "Chúng ta cùng nhau suy nghĩ biện pháp".

Trần Nguyên làm bộ như thuận miệng nói, mục đích đúng là để ngày sau, trách nhiệm không phải do chính mình gánh chịu, căn bản không nghĩ đến, những lời này, so với bất luận câu gì khác, có thể đã động đến tận sâu hơn rất nhiều, trong thế giới nội tâm không có thói quen tự chủ kia, của Gia Luật Hồng Cơ.

Ánh mắt của hần nhìn thị vệ bên cạnh một chút, thời điểm ánh mắt hần đảo qua, hai gã thị vệ kia cũng không khỏi gật đầu, Trần Nguyên cười một tiếng trong lòng, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ cần đợi người Nữ Chân kia đến hù dọa đám quân đội này một chút.

Ở ngoài ngàn dặm, trên Trường Bạch Sơn, một hồi giết chóc vừa mới chấm dứt.

Mấy trăm thi thể Liêu binh rớt trên mặt đất, một đám người mặc áo da thú, tay cầm xiên sắt, đang lột quần áo những Liêu binh kia xuống, đặt trên người mình, nhìn xem có hợp với thân thể hay không.

Nếu là lớn, liền thắt chặt một chút, nếu là nhỏ, cũng không có vấn đề gì, xé chính giữa ra, dùng dây thừng thắt chặt vào là được, bọn hần giống như căn bản không nghĩ ra, những quần áo mình không mặc được, có thể cầm lấy đưa cho đồng bọn thử, xem y phục trong tay đồng bọn, có thể để bọn hần mặc vừa hay không.

Một trung niên nhân ăn mặc kiểu người Liêu, chóng hành tẩu tại đây, vừa đi vừa hô: "Các người thích ăn uống mặc cái gì, đều lấy đi, những đồ không thể ăn không thể mặc, cho ta, ta đổi rượu cho các người!"

Thỉnh thoảng, có một chút người đưa vàng bạc đưa khối lớn khối nhỏ, đến trong tay hần, một khối bạc lớn, chỉ có thể đổi một bình rượu lớn.

Người nọ vội vàng nhận lấy, trên mặt đều là dáng tươi cười.

Một cánh tay lớn một phát bắt được cổ áo hắn, nhẹ nhàng nhấc hắn lên, người nọ cực kỳ bối rối, nhìn lại, vội vàng nói: "Ô Thập Đặc Cổ thủ lĩnh, người đang làm gì đó?"

Bàn tay lớn ném hắn lên trên mặt đất, con mắt như hai quả chuông đồng to lớn, gắt gao theo dõi hắn, hỏi: "Hoàng thái tử Liêu quốc thật sự đến đây sao?"

Người nọ gật đầu: "Không phải hoàng thái tử, là hoàng tử!"

Ô Thập Đặc Cổ cười hắc hắc: "Đều giống nhau thôi, đều là dạng rất đáng tiền? Nếu như ta bắt hắn, Liêu quốc hoàng đế các người có thể đáp ứng yêu cầu của ta hay không?"

Người nọ khinh bỉ liếc nhìn thủ lĩnh này, nói: "Nếu người bắt được, đừng nói muốn 100 xe lương thực qua mùa đông, chính là muốn một Hoàng Long phủ cũng không thành vấn đề!"

Vừa nghe lời này, người Nữ Chân bên cạnh lập tức chạy tới vây quanh, bọn hắn bây giờ còn chưa từng nghĩ qua, sẽ đánh tan giang sơn Liêu quốc, làm loạn đều chỉ là vì đoạt một ít lương thực từ Liêu quốc, để cho mình có thể vượt qua một mùa đông trên chân núi.

Năm nay khí trời rất lạnh, hiện tại, tuy còn chưa tới trời đông giá rét, nhưng muốn đi săn con mồi đã rất khó, người Nữ Chân luôn luôn có cuộc sống như vậy, thời điểm có con mồi thì đi săn, thời điểm không có con mồi đi đánh người Liêu quốc.

Liên giống như người Liêu quốc, không có tiền liền đi đánh Đại Tống.

Loại phương pháp này một mực tiếp tục đến thời Hoàn Nhan A Cốt Đả, vị người Nữ Chân hùng tài đại lược này nhìn rõ ràng, dù sao đều là đoạt, không bằng cướp sạch một lần cho xong, vì vậy đạo lý này mới thay đổi.

Nghe nói hoàng tử Liêu quốc có thể đổi một Hoàng Long phủ, cái này càng làm cho con mắt những người Nữ Chân toát ra kim quang, nguyên một đám xoa xoa tay như thể đã thành công.

Thương nhân Liêu quốc kia tiếp tục nói: "Đã nói rõ ràng với các người, tuy hoàng tử này dẫn một đám binh sĩ già yếu, nhưng phía sau hắn còn đội ngũ hai vạn binh, do công chúa và Cửu Vương Tử đi theo, toàn là dạng anh dũng thiện chiến của Liêu quốc, các người cũng phải cẩn thận một ít."

Ô Thập Đặc Cổ căn bản không nghe được cái gì anh dũng thiện chiến, hắn chỉ chú ý tới hai từ ngữ Liêu quốc công chúa và Cửu Vương Tử, liền hưng phấn nói: "Như thế nào? Còn có công chúa và Vương Tử? Vậy thì tốt quá! Các huynh đệ, lần này chúng ta sẽ phát tài rồi!"

Một đám người cao giọng kêu to, người Liêu kia khẽ lắc đầu, nói: "Thủ lĩnh, người có lẽ là không rõ ý tứ của ta, công chúa và Cửu Vương Tử Liêu quốc kia mới thật sự là đến tiêu diệt các người!"

Ô Thập Đặc Cổ cười ha ha một tiếng, nói: "Người thực sự khi dễ ta là đồ ngốc sao? Ta là một con cọp, hoàng đế các người lại không dám tiến vào Trường Bạch Sơn đánh ta, vì vậy liền phái hoàng tử kia làm mồi, dẫn ta ra nogaif, sau đó lại để cho thợ săn đằng sau tới thu thập ta, đúng không?"

Thương nhân kia gật đầu: "Ừm, đúng, là ý tứ này."

Ô Thập Đặc Cổ nhìn mọi người chung quanh, nói: "Tại đây, mỗi người đều là người trong nghề đi săn, chứ vị, các người nói cho ta biết, thời điểm thợ săn canh giữ ở bên cạnh bầy rập, bị sói phát hiện, sói có thể đi ăn con mồi trong cạm bẫy hay không?"

Một đại hán bên cạnh nói: "Đương nhiên không ăn! Sói giảo hoạt nhất định sẽ ăn tươi thợ săn trước tiên!"

Ô Thập Đặc Cổ rất thoả mãn đối với câu trả lời này, nói: "Đúng vậy! Con mồi đã ở trong cạm bẫy rồi, muốn ăn cái gì, đều có thể! Chúng ta đi xử lý thợ săn trước cái đã!"

Thương nhân Liêu quốc kia lắc đầu: "Hai người bọn họ dẫn vạn người đến, các người đi thử một chút, đầu tiên phải nói trước, nếu đánh cướp được thứ tốt, bán cho ta!"

Ô Thập Đặc Cổ nói: "Yên tâm, nếu là bắt được công chúa và Vương Tử kia, bắt cả hoàng nữ tử, vàng bạc là của người!"

Hắn phảng phất như đã nhìn thấy, mình bắt được vài con dê béo, ở phía trong hai con mắt lóe ra hào quang tham lam, nói: "Ôn Định Hãn Lỗ Mẫu."

Một tiểu tử rất trẻ tuổi ở phía xa lên tiếng: "Ta ở chỗ này!"

Ô Thập Đặc Cổ ngoắc ngoắc bảo hắn tới, đây là một con đường núi, trên đường gập ghềnh không bằng phẳng, nhưng Ôn Định Hãn Lỗ Mẫu lại như giẫm trên đất bằng, đảo mắt liền đi tới trước mặt Đặc Cổ: "Đặc Cổ thủ lĩnh, có chuyện gì để cho chúng ta làm sao?"

Ô Thập Đặc Cổ nở nụ cười: "Ta cho ngươi hai trăm người, ngươi đi công kích địch nhân, đưa mồi đến cho chúng, nói cho bọn hắn biết, chúng ta đã mắc câu rồi."

Trên mặt Lỗ Mẫu có chút ít không khoái, nói: "Đặc Cổ thủ lĩnh, ta cho rằng thủ hạ của ta là người dũng mãnh nhất, cho nên ngài nên mang bọn ta đi giết thợ săn, mà không phải nhìn con mồi đã tới tay, như vậy để bọn An Thập đi làm thì thích hợp hơn!"

Bên cạnh, một người trẻ tuổi nhảy ra ngoài, nói: "Lỗ Mẫu! Ta muốn quyết đấu sinh tử cùng ngươi!"

Lỗ Mẫu không yếu thế chút nào, cưỡi quân phục Liêu quân không vừa người trên người mình ra, nói: "Đến nha! Ta sẽ đè xuống đất đánh chết ngươi, như con chó hoang đêm qua! Dừng quả đấm của ta là đủ rồi!"

Ô Thập Đặc Cổ quát lớn: "Tốt rồi! Lỗ Mẫu, ta cho ngươi biết, cái này là mệnh lệnh của ta! Lúc này đây, chúng ta muốn, không phải chiến lợi phẩm, là tiền chuộc! Nếu như có thể bắt lấy mấy người kia, ta cho bộ lạc các ngươi 30 xe thóc, đủ chưa?"

Lỗ Mẫu hài lòng, cả bộ lạc hắn chỉ có hơn một trăm người, 30 xe thóc đối với bọn họ mà nói, đúng là có cảm tưởng giống như một đồng tài phú.

Ô Thập Đặc Cổ nói: "Mang theo bảy mươi nam nhân, ta cho ngươi thêm 150 người, đều là tiểu tử trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, bọn hắn khẳng định phải nghỉ chân tại Hoàng Long phủ, vùng đó rất thích hợp để chúng ta tác chiến."

Lỗ Mẫu gật đầu: "Yên tâm đi thủ lĩnh, chỉ cần bọn hắn dám đi ra khỏi Hoàng Long phủ, ta liền làm cho bọn họ một bước đều đi không được!"

Sau lưng Ô Thập Đặc Cổ bỗng nhiên lòi ra một đứa trẻ con khoảng mười hai tuổi, trên mặt đứa trẻ con còn có thể nhìn ra vẻ non nớt, nhưng trong tay lại cầm một cái xiên sắt, trên xiên sắt đầy máu tươi đầm đìa.

Hắn nhảy lên đến bên người Lỗ Mẫu: "Ca ca, vừa rồi ta giết một người Liêu."

Lỗ Mẫu cười ha ha: "Vậy mới tốt chứ! Ca ca còn muốn đi đánh người Liêu, ngươi cùng đi với ta không?"

Đứa bé kia nhanh chóng gật đầu, đối với người Tống mà nói, một đứa trẻ con mười hai tuổi sống trên chiến trường, quả thực chính là chuyện tình bất khả tư nghị, nhưng trong tộc người Nữ Chân, thật sự là tương đối phổ biến.

Hoàn cảnh sinh tồn của bọn hắn tương đối ác liệt, thể lực giảm xuống, trực tiếp gặp phải nguy cơ sinh tồn, hoặc là không đánh được con mồi, hoặc là bị con mồi cắn chết, người có thể sống qua bốn mươi lăm tuổi đã là số rất ít, lão giả đã ngoài năm mươi lại càng không tìm ra.

Cho nên con của bọn hắn chỉ cần hơi có một chút khí lực, nhất định phải cùng cha lên núi rèn luyện bắn lĩnh đi săn, rất nhiều trẻ con còn chưa luyện được bắn lĩnh đi săn đã chết hết rồi, sống sót, đều là thợ săn tốt nhất, vô luận là săn động vật hay là săn địch nhân.

Khi bọn hắn hơn hai mươi tuổi, điều kiện thân thể tốt nhất, thời điểm sức chiến đấu mạnh nhất, có thể đánh chết một con hổ với một tảng đá, Trần Nguyên cũng không biết, trước mặt mình đã có hơn hai trăm thợ săn Nữ Chân xuất sắc như vậy đang chờ hắn.

Một vạn đại quân đi vào Hoàng Long phủ, cắm trại nghỉ ngơi và hồi phục.

Cư dân Liêu quốc luôn luôn có thói quen tránh né quân đội mình, tăng thêm tại đây vốn chính là khu vực chiến loạn, cho nên cư dân đã sớm đi hết.

140. Chương 140: Chặt

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 140: Chặt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hoàng Long phủ ngày sau sẽ là phủ thứ nhất người Nữ Chân đánh rớt xuống, bọn hần sẽ ở chỗ này thành lập chính quyền của bọn hần, tại đây, sẽ tư cách là hang ổ, sau đó dựa vào chỗ sơn thủy hiểm trở này, đưa Liêu quốc và Bắc Tống vào trí nhớ trong lịch sử.

Nhưng hiện tại, Hoàng Long phủ chỉ là một tiểu thị trấn rách nát không chịu nổi, thậm chí đến cả tường thành cũng không có, Trần Nguyên đến nơi này, lập tức đề nghị Gia Luật Hồng Cơ lấy đất đắp tường.

Tôn chỉ của hần luôn luôn là, mặc kệ có thể đánh thắng người khác hay không, phải cam đoan an toàn của mình trước, trong thời gian ngắn, lấy đất dựng tường hữu dụng sao? Không biết, mặc dù cái tường đất kia không ngăn cản được địch nhân, nhưng nhìn ở trong mắt, ít nhất có thể làm cho Trần Nguyên có nhiều hơn vài phần cảm giác an toàn.

Ở bên trong phủ cái tan hoang đó, một cái bàn vừa mới đặt xuống xong, Gia Luật Hồng Cơ liền lập tức hỏi: "Chủ lực của người Nữ Chân ở nơi nào?"

Lưu Phương kia lắc đầu, dùng tay đặt tại vùng Hoàng Long phủ, nói: "Ngay tại một mảnh phía trước chúng ta, vị trí cụ thể, chúng ta cũng không rõ ràng lắm."

Trần Nguyên cau mày lại, nói: "Cái đó, có chút phiền phức."

Lưu Phương nói: "Ý của ta là, để ta dẫn ba nghìn tinh binh đi trước, hoàng tử mang theo đội ngũ bảy ngàn người, trú đóng ở Hoàng Long phủ, một khi ta tìm được tung tích người Nữ Chân, lập tức thông báo hoàng tử mang binh đến đây áp chế."

Gia Luật Hồng Cơ không có ý kiến, hần đã từng tượng tượng rất tốt đẹp về chiến dịch này, nhưng trước khi xuất chinh, lời Liêu Hứng Tông nói đã rất rõ ràng rồi, lời nói đó lại làm cho Gia Luật Hồng Cơ tin tưởng mình chính là một phế vật, một phế vật sẽ nghĩ ra cách hữu dụng sao?

Tuy Trần Nguyên cổ vũ, lại để cho hần có một điểm tự tin, nhưng cái tự tin này không đủ để cho hần phản đối ý kiến của một tướng quân, trên một việc đại sự như quân sự.

Trần Nguyên nhìn thoáng qua Lưu Phương, trong lòng có chút hoài nghi, dẫn ba nghìn tinh binh đi đầu? Lại còn chọn ra đám tinh binh trong một vạn người này sao! Chỉ là, hần đã nguyện ý chết trận sa trường, không còn gì tốt hơn nữa rồi, ngày sau chính mình động thủ, sẽ ít mang đến phiền toái.

Lập tức không nói gì thêm, ngược lại, Tiêu hộ vệ kia hỏi: "Nếu như chúng ta không tìm được những người Nữ Chân kia thì sao?"

Kế hoạch của Lưu Phương, hiển nhiên đã nổi lên thập phần chu đáo trong đầu óc hần, mở miệng liền nói: "Nếu chung quanh không có động tĩnh của người Nữ Chân, ta sẽ dẫn theo ba nghìn người, một đường thẳng tới hướng Trường Bạch Sơn, tới gần nơi ở của bọn hần, liền bắt những người Nữ Chân này quyết chiến cùng chúng ta, hoàng tử dẫn quân đội bảo trì một trăm dặm lộ trình với ta, như vậy sẽ bảo đảm không sơ hở tý nào, điều duy nhất ta lo lắng chính là, bên người hoàng tử không có thủ lĩnh dẫn quân nào đáng tin cậy, nếu có thời điểm, gặp tình huống khẩn cấp, sợ các người sẽ không ứng phó được."

Trần Nguyên nghe hần nói xong, con ngươi xoay động, nói: "Tướng quân nghĩ kế rất hay, những người Nữ Chân kia nghe nói nơi ở của mình bị công kích, tất nhiên sẽ quay về, đến lúc đó, chúng ta cũng không cần làm cái khác, chờ thời điểm bọn hần chém giết cùng tướng quân, sẽ từ bên cạnh đánh bọc ra, những chuyện này, bọn người Tiêu hộ vệ còn có thể làm tốt."

Lưu Phương thấy Trần Nguyên lãnh hội ý đồ của hắn, lập tức nở nụ cười: "Trần huynh không cần khích lệ ta, dù sao chúng ta bây giờ, còn chưa biết hướng đi của những người Nữ Chân kia, tất cả cũng chỉ là ta tượng tượng sơ bộ, như vậy đi, ta trở về nghĩ xem, còn có cái địa phương gì không chu toàn, ngày mai sẽ cho thái tử một phương án tương đối ổn thỏa."

Gia Luật Hồng Cơ gật gù đầu, nói: "Tốt, chiến tranh, chúng ta đều không được, làm phiền Lưu tướng quân."

Sau khi Lưu Phương rời khỏi, Gia Luật Hồng Cơ hỏi Trần Nguyên: "Trần Thế Mỹ, người nói chúng ta có thể đánh thắng không? Nếu như thuận lợi của Lưu tướng quân kế hoạch, chúng ta có thể trước sau giáp công, như vậy ta cảm thấy vẫn có hi vọng."

Trần Nguyên nở nụ cười, nhìn bốn hộ vệ, lại nhìn Gia Luật Hồng Cơ, nói: "Hoàng tử, xin thứ cho ta nói thẳng, Lưu tướng quân kia nghĩ cách đánh, là thói quen đánh cùng Tổng triều ở phía nam, biện pháp này đối phó với quân Tổng thì rất hữu dụng, nhưng đối phó những người Nữ Chân kia, thì không được."

Gia Luật Hồng Cơ lập tức hỏi: "Nghĩa là như thế nào?"

Bên cạnh, bốn thị vệ cũng là vẻn tai, con mắt nhìn Trần Nguyên, chờ hắn nói tiếp xuống dưới.

Trần Nguyên nói: "Chiến tranh, ta không nghĩ ra được, nhưng ta biết rõ, những người Nữ Chân kia tại Trường Bạch Sơn là cái dạng gì, ta nghe người ta nói, phần lớn bọn hắn ở trong bụi cây và sơn động, điều kiện hơi tốt một chút, có thể đắp mấy gian lều cỏ, Vương Tử ngấm lại xem, cái nhà như vậy, có cái gì đáng để trở về giữ gìn sao?"

Sau khi Tiêu hộ vệ nghe, cảm thấy có chút có lý, lập tức tán đồng, nói: "Lưu tướng quân đích thị là cho rằng, Trường Bạch Sơn giống với thành trì Tổng triều, chỉ là, vì cái gì mà vừa rồi người không đề tỉnh hắn?"

Mấy ngày nay Trần Nguyên liên lạc cảm tình cùng bọn họ, cũng đã xê xích lại gần hơn rất nhiều, cảm thấy thời điểm này nên nói thật rồi, lập tức nhìn con mắt năm người, đặc biệt là bốn hộ vệ kia, chậm rãi nói: "Bởi vì, hoàng thượng đã đáp ứng, sau này trở về để cho ta làm quan, cho nên ta muốn sống để trở về."

Tiêu hộ vệ nhìn đồng bọn bên cạnh chính mình, giống như hiểu cái gì đó, chậm rãi đưa đầu tới, nói: "Trong nhà bốn người chúng ta, còn có rất nhiều người, người một nhà chờ chúng ta, ta cũng muốn sống để trở về, Trần huynh không ngại nói thẳng."

Trần Nguyên nhìn Gia Luật Hồng Cơ, lộ ra dáng tươi cười, nói: "Hoàng tử, chỗ này của ta có một phong thư của Công Chúa, xin ngài xem qua."

Gia Luật Lữ Linh nói rõ ràng kế hoạch của Trần Nguyên ở trong thư, hơn nữa cũng để cho Gia Luật Hồng Cơ hiểu, đây là biện pháp tốt nhất để hắn sống sót, cũng là an bài tốt nhất, đối với một vạn binh sĩ Liêu quốc, căn bản không có năng lực tác chiến cùng người Nữ Chân này.

Gia Luật Hồng Cơ xem hết thư tín, sắc mặt có chút khó coi, hắn sớm liền biết mình chỉ là một con mồi, nhưng không nghĩ tới, cuối cùng, rõ ràng ngay cả tư cách làm con mồi cũng bị cướp mất.

Khóe miệng Gia Luật Hồng Cơ run rẩy hai cái, con mắt nhìn Trần Nguyên và Tiêu hộ vệ, nhẹ giọng hỏi một câu: "Có phải ta thật sự vô dụng đến vậy hay không?"

Trần Nguyên không nói gì thêm, Tiêu hộ vệ kia lập tức nói: "Hoàng tử, nếu như người có thể mang theo những binh sĩ bên ngoài, không đánh mà có thể sống sót, mặc kệ người dùng phương pháp gì, ở trong lòng của bọn hắn, người chính là thần chí cao vô thượng, nhưng, nếu như người làm cho bọn họ chết hết rồi, mặc dù người lấy được thắng lợi, chờ thời điểm người chiến thắng trở về, thân nhân của bọn hắn cũng sẽ chửi bới người."

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, hoàng chi, hoàng tử cũng rõ ràng, người căn bản không có khả năng lấy được thắng lợi."

Gia Luật Hồng Cơ đầu, nói: "Tốt, cứ làm như thế đi, chỉ là, Lưu Phương tướng quân thì làm sao bây giờ? Ta nghĩ không sẽ đồng ý kế hoạch của chúng ta."

Trần Nguyên và Tiêu hộ vệ nhìn thoáng qua lẫn nhau, phát hiện trong ánh mắt của đối phương lóe ra một tia, đều là loại lừa dối, tội khi quân có Gia Luật Hồng Cơ khiêng, nhưng nếu để cho một mình Gia Luật Hồng Cơ đến khiêng, thật sự có chút không thể nào nói nổi.

Lưu Phương đã muốn đi, thì cứ để cho hắn đi đi, chỉ cần bảy ngàn người này không ra khỏi thành, Lưu Phương liền nhất định phải thua, hắn còn sống trở về, chính là hắn chỉ huy sai lầm, hắn đã chết, vậy thì rất tốt, mọi chuyện thất bại, cũng có thể đổ lên trên đầu hắn.

Lưu Phương một mực chiến tranh ở phía nam, hướng hồ hắn là người Hán, sống ở Liêu quốc, xưa nay đều bị kẹp lấy cái đuôi, không được làm người, đối với mấy cái kỹ xảo người lừa ta gạt này, không nhìn thấu chút nào.

Thời điểm này, bọn Trần Nguyên đã muốn lộ ra dao găm, hắn vẫn cứ hồn nhiên chưa tỉnh, một mặt đang điều ba nghìn binh sĩ đi theo hắn chinh chiến, một mặt còn đang suy nghĩ, nên làm như thế nào, để hoàn thành kế hoạch của bọn Trần Nguyên, trong khi hắn cần bản cũng không có ý định phối hợp.

Hai ngày sau đó, Lưu Phương rốt cục cũng muốn rời đi, tiến thẳng đến Trường Bạch Sơn, Gia Luật Hồng Cơ không muốn đi ra đưa tiễn hắn, bởi vì Gia Luật Hồng Cơ luôn cảm giác, mình vô pháp đối mặt với ánh mắt thuần chất kia của Lưu Phương, vì vậy Trần Nguyên thay thế Gia Luật Hồng Cơ, tiễn đưa Lưu Phương và ba nghìn binh sĩ.

Nói thật, Trần Nguyên cũng có cảm giác, lừa gạt một người tựa như Lưu Phương này, có chút không đạo đức, nhưng cái thế giới này, chính là như vậy, trên quan trường, chính là như vậy, không nói đạo đức, nếu nói ra, người quá tình khiết rồi, cũng chỉ có thể làm đá kê chân cho người khác.

Thời điểm ba nghìn binh sĩ kia đi ra khỏi tường đất mới xây ở Hoàng Long phủ, Trần Nguyên biết rõ, bọn hắn có khả năng về được.

Trong lòng có tội ác, luôn có cảm giác đè nén nội tâm, Trần Nguyên trường thở phào một cái, đứng ở bên cạnh hắn, mặt Tiêu hộ vệ xác thực đầy gió xuân, hỏi: "Trần huynh, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì? Chẳng lẽ ở trong Hoàng Long phủ này, dần ra, không hề làm gì?"

Trần Nguyên ném tạp niệm trong lòng đi, nặn ra dáng tươi cười, nói: "Chúng ta lập tức hướng phía sau cầu viện, lại để cho Cửu Vương Tử và Công Chúa mang binh đến đây, tiêu diệt Nữ Chân, huynh đệ chúng ta sống ở chỗ này, có ăn có uống, còn không bị trúng gió, có gì không tốt? Nếu Tiêu hộ vệ ngại buồn bực mà nói, chúng ta không ngại việc đánh bạc, như thế nào?"

Tiêu hộ vệ cười ha ha: "Cái đó rất tốt! Nghe nói Trần huynh làm sinh ý không tệ, đêm nay liền để người làm đại lý, để cho các huynh đệ thắng được chút tiền mừng."

Trần Nguyên cũng không khách khí, nói: "Tốt, hiện tại liền bảo người ta mang cái bàn lên, sớm đánh bạc, sớm thắng tiền!"

Ở nơi này, Trần Nguyên dám đánh bạc, vì bài bạc của những người tham gia quân ngũ này, không giống với sòng bạc, phần lớn không mang theo kỹ xảo, toàn bộ đều bằng vận may.

Vì vậy Trần Nguyên kéo Gia Luật Hồng Cơ lên, cùng nhau làm đại lý, ở trong nha môn tan hoang đàng kia, mang hai cái bàn lớn lên, mọi người bắt đầu thét to cùng đánh.

Người tham gia quân ngũ, phần lớn đều thích đánh bạc, hai cái xúc xắc vung qua, cả trong phòng đã tràn đầy người, bên cạnh bàn, đầu người tích di động liên tục, những tiền đặt cược kia, cũng bắt đầu từ năm đồng các lên đến tám tiên, có cửa đặt ngân lượng, cũng có cửa đặt đồng tiền.

Thỉnh thoảng có một chút người thua sạch, ủ rũ đi ra ngoài, nhưng lại càng nhiều người lách vào trong.

Không đến thời gian một chén trà, trước mặt Gia Luật Hồng Cơ đã chồng chất nổi lên một tòa núi nhỏ, mồ hôi tràn ngập trên mặt Gia Luật Hồng Cơ, lại làm cho hắn cảm giác, hai gò má có chút nóng lên, đến cả thanh âm cũng bắt đầu khàn giọng, chỉ là, hào hứng trong lòng lại càng ngày càng cao.

Trần Nguyên chưa quên chuyện trọng yếu nhất, nhìn một người sĩ quan trước mặt, liền kéo kéo hắn, hỏi: "Các người có an bài tốt trạm gác không?"

Sĩ quan kia gật đầu: "Yên tâm đi, sắp xếp xong xuôi rồi, không thể hỏng việc được."

Trần Nguyên cũng không tiếp tục lo lắng nữa, dù sao thư cầu viện đã phát ra ngoài rồi, chính mình ở đây, coi như địa phương an toàn, cứ dần ra ở đây, đợi bọn Gia Luật Niết Cô Lỗ và Gia Luật Lữ Linh mang binh đến tiêu diệt Nữ Chân là được, liền tiếp tục nói: "Vậy thì tốt rồi, tiếp tục đặt cược đi!"

Bên trong phủ nha Hoàng Long phủ, suốt cả một buổi tối, đều đánh bạc, khí thế ngất trời, bên ngoài, Lưu Phương lại ngay cả một buổi tối đều không thể vượt qua.

Thời điểm tối đêm, hần phát hiện một ít người Nữ Chân hiện ra trong tầm mắt hần, lập tức tiến đến thắt cổ.

Mười mấy người Nữ Chân kia thực lập tức trốn tứ tán, chạy vào trong rừng cây, Lưu Phương rất muốn đuổi theo, thăm nghĩ bắt một người còn sống trở về, lên tiếng hỏi rõ ràng, xem đại đội người Nữ Chân ở đâu.

Vì vậy liền phái mấy trăm binh sĩ phân tán, đuổi vào rừng rậm, ra lệnh cho bọn họ, nhất định phải bắt lấy một người sống.

Mấy trăm binh sĩ vào rừng, phía bên phải núi rừng lập tức vang lên thanh âm đánh nhau, Lưu Phương thật sự cũng không tùy tiện đi vào, đợi đánh nhau xong xuôi, mấy Liêu quốc binh sĩ toàn thân đều là máu đứng ở bên cạnh rừng rậm la lớn: "Tướng quân! Nơi này có hơn ba mươi người, còn có một ít người nhà của bọn hần, đang chạy vào bên trong!"

Lưu Phương nghe vậy, liền không nghi ngờ gì nữa, mang theo quân đội đuổi vào, sau đó, hần sẽ không thể trở ra.

Trong một mảnh rừng rậm, con mắt Lỗ Mầu nhìn mấy binh sĩ Liêu quốc lừa gạt Lưu Phương đi vào rừng rậm.

Người Nữ Chân hung hãn, đã khiến những người Liêu này đánh mất dũng khí, tại lúc độ sức vừa rồi, người Nữ Chân lợi dụng cây dây leo trong rừng rậm, bay lượn khắp nơi, một cây trúc chặt thành thương, tuyệt đối có thể đem đóng đinh một gã người Liêu lên trên mặt đất.

Nhưng cung tiễn người Liêu, đối với người Nữ Chân, quả thực không có bất kỳ tác dụng nào.

Lưu Phương đã từng muốn chạy ra khỏi rừng rậm, nhưng bẫy rập người Nữ Chân bố trí, lại làm cho hần không có chút cơ hội chạy trốn nào, cuối cùng, hần bị một sợi thừng bao lấy, treo lên trên cao cao.

Đội cho những người Nữ Chân kia gần như giết sạch tất cả Liêu binh, Lưu Phương trông thấy một đứa trẻ con mười một mười hai tuổi, tay cầm trúc thương, đi tới hướng hần, trên mặt còn mang theo dáng tươi cười, cười vô cùng sáng lạn.

Đứa bé kia bắt lấy tóc Lưu Phương, sau đó rút ra một cái búa từ phía sau, thoáng một tý đã chém vào cổ Lưu Phương.

Cái búa kia không sắc, cho nên đứa trẻ con chém tổng cộng bảy nhát, mới cầm được đầu người từ trên cái cổ kia xuống.

Cả quá trình, hần thủy chung vẫn đang cười, phẳng phất hần giết không phải là một người, mà là một con súc vật.

Giết chóc, đã làm cho những Liêu binh lật vật còn sống kia sợ run rẩy rồi, Lỗ Mầu nhìn chân bọn hần run lên, khoe miệng phiêu khởi khinh miệt đáng tươi cười, sau đó hỏi: "Nói, Liêu quốc hoàng tử ở nơi nào?"

Những kia Liêu binh ở đâu còn dám không nói?

"Tại Hoàng Long phủ."

Lỗ Mầu gật đầu: "Bên cạnh hần còn có bao nhiêu người?"

Có Liêu binh nói: "Còn có bảy ngàn người, thủ lĩnh muốn biết cái gì, tiểu nhân tất nhiên sẽ nói toàn bộ, cầu thủ lĩnh thả cho ta một con đường sống."

Lỗ Mầu nở nụ cười, nói: "Được rồi, nếu như các người có thể chạy ra khỏi cánh rừng này, ta liền cho tha các người một con đường sống."

Trên mặt mây Liêu bình lập tức thất sắc, ở trong núi rừng, người Nữ Chân liền giống như con báo săn, muốn tránh bọn hắc đầu giết, căn bản không có khả năng!

Thời điểm bọn hắc đầu do dự, trong đầu đang nghĩ, có nên khẩn cầu thêm một tý hay không, Lỗ Mầu bỗng nhiên nói: "Bắt đầu!"

Một loạt trúc thương từ giữa không trung phi xuống dưới, đóng đinh toàn bộ mười mấy người này lên trên mặt đất, không ai chạy trốn nổi.

Lỗ Mầu vỗ vỗ đầu đệ đệ mình, nói: "A Đóa, người phải nhớ kỹ, mặc kệ lúc nào, cũng không thể trông cậy vào người khác, không ai có thể bỏ thí cho người một con đường sống."

Đứa bé kia gật đầu, nói: "Ta nhớ được."

Lỗ Mầu huyết một tiếng sáo, hơn hai trăm người Nữ Chân cường tráng từ trên cây cao cao nhảy xuống.

Lỗ Mầu nói: "Các dũng sĩ, chúng ta có thể có chút phiền phức rồi, hoàng tử Liêu quốc kia mang theo bảy ngàn người, ở lý trong Hoàng Long phủ không dám ra, nơi đó là một mảnh bình địa, bọn hắc đầu cho rằng né tránh rừng cây liền an toàn, hiện tại ta muốn mang theo các người, đi nói cho bọn hắc đầu biết, ở trong núi rừng, chúng ta là con cọp, bên trên bình nguyên, chúng ta là báo săn hung mãnh nhất!"

Hai trăm người cùng tru lên, lại có một người lớn tiếng hô một câu: "Nhưng Đặc Cổ thủ lĩnh đã bảo chúng ta coi chừng con mồi!"

”

141. Chương 141: Mò Vào Tận Nhà

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 141: Mò vào tận nhà

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lỗ Mầu trước tiên hỏi đầu: "Núi Thập! Người đang nghi vấn quyết định của ta sao?"

Núi Thập kia đi tới, nói: "Ta chỉ là muốn nhắc nhở người, thời điểm đi săn, phải biết phối hợp!"

Lỗ Mầu nhìn con mắt Núi Thập, Núi Thập cũng đối mặt với hắc đầu, sau một lúc lâu, Lỗ Mầu gật đầu: "Được rồi, Núi Thập người đứng, nhưng là chúng ta cũng nên làm chút ít sự tình, để cho con mồi biết rõ chúng ta tới rồi, như vậy viện quân của bọn hắc đầu mới xuất hiện!"

Núi Thập gật đầu: "Ta đây hoàn toàn đồng ý."

Hơn hai trăm người rất thuận lợi mò đến bên cạnh Hoàng Long phủ, nhìn xem một vòng tường đất vừa mới chồng chất xây lên, Núi Thập và Lỗ Mầu liếc nhau, đều không đoán ra quân coi giữ có ý gì.

Hơn hai trăm người ngừng lại tại địa phương cách tường vây hơn một trăm bước.

Lỗ Mầu do dự thật lâu, không thể xác định bước tiếp theo rốt cuộc nên làm như thế nào.

Núi Thập cũng im lặng thời gian rất lâu, cuối cùng cũng nói với Lỗ Mầu: "Cái tường vây này, ta nhảy cũng qua được, những Liêu binh kia, chắc là trông cậy vào cái đó có thể ngăn chúng ta chứ?"

Lỗ Mầu lắc đầu: "Đâu cần nhảy? Ta dám cam đoan, chỉ cần ta dùng sức đẩy, có thể đẩy ngã bức tường này, ta nghĩ, khả năng ở phía sau còn có cái bẫy rập gì đó."

Núi Tháp nhìn bốn phía một chút, nói: "Ta nên làm gì bây giờ? Bên ngoài cũng không có lính gác, nếu có lính gác mà nói, chúng ta giết một vài người, có thể làm cho bọn họ biết rõ chúng ta tới, nhưng làm sao bây giờ?"

Lỗ Mầu quyết tâm hung ác: "Chúng ta dẫn hai người đi vào, mặc kệ có cái bẫy rập gì, cũng phải giết mấy người."

Núi Tháp gật đầu: "Tốt!"

Bốn người đều có cánh tay cực kỳ cường tráng, leo lên tường vây, cũng không nhìn thấy bọn hắn có cái động tác dư thừa gì, thoáng một tý liền lên đến nơi, từ tường vây nhảy xuống mặt đất, rõ ràng không có chút thanh âm nào, so với võ lâm cao thủ Đại Tổng còn mạnh hơn một chút.

Đi qua một con đường, Lỗ Mầu lại càng cảm giác rất không đúng, vì cái gì mà địa phương bảy ngàn người trấn thủ này, mình đi thời gian dài như vậy, rõ ràng không đụng phải một người nào?

Cũng là những Liêu binh này mạng lớn, mấy ngày liên tiếp vất vả chạy bộ, đã sớm làm cho bọn họ mỗi một không chịu nổi, hơn nữa tường đất bắt đầu xây, quả thực hơi mệt, đều là người ba bốn mươi tuổi rồi, tinh lực không còn như lúc tuổi còn trẻ.

Các trưởng quan đều đi bài bạc, càng không có ước thúc, ngoại trừ cửa ra vào, thả mấy người dựa vào tường ngủ, toàn bộ người còn lại đều ở trong quán doanh.

Cái này lại để cho bốn người Lỗ Mầu một đường thông suốt.

Gia Luật Hồng Cơ đứng trước bàn bạc, tất cả mọi người đã đánh bạc đến con mắt đỏ lên, đâu còn có người nhớ tới việc đi xem tình huống bên ngoài?

Vận may Tiêu hộ vệ bắt đầu xuất hiện, trên mặt bàn cạnh hắn, có một đồng tiền lớn, nhìn Gia Luật Hồng Cơ còn dùng sức dao động xúc xúc đặt ở trong chén, trong lòng không khỏi sốt ruột, cũng quên thân phận Gia Luật Hồng Cơ, há miệng nói nói: "Ta nói các người, bây giờ mở được rồi đó! Cho dù dao động cũng không ra được bốn xúc xúc đâu!"

Trần Nguyên rống về hướng hắn: "Người gấp cái gì? Nhà cái cũng chưa gấp gấp!"

Gia Luật Hồng Cơ cầm chén, mạnh mẽ đập xuống mặt bàn, nói: "Ta xem ngươi là người không chờ đợi được, chắc chắn phải thua, Trần Thế Mỹ, hôm nay chúng ta liền ăn hắn!"

Nói xong, thoáng một tý liền xúc cái nắp lên, nhìn điểm số, hô: "Tứ tứ ba, mười một, đại!"

Tiêu hộ vệ lập tức nhụt chí, xì hơi như bóng cao su, cả người hơi cúi xuống, Trần Nguyên ôm đặt một đồng tiền về trước mặt mình, sau đó nói: "Người đặt đại dừng nhúc nhích, tiền bồi thường đến rồi!"

Người mua đại cao hứng bừng bừng, Trần Nguyên đếm tiền đưa đến, chợt phát hiện một vật phẩm hình cầu, cũng đặt ở bên cạnh đại, lập tức có chút tức giận: "Các người đặt những thứ này làm gì? Làm sao tính tiền đây?"

Nói xong, liền nhặt vật kia lên, đặt ở trước mắt xem xét, thuận miệng nói: "Ai đặt đầu người vậy?!"

Mọi người đều sửng sốt một chút, ý thức Trần Nguyên bỗng nhiên từ trong hưng phấn đánh bạc thanh tỉnh lại, sắc mặt lập tức biến đổi, tay run lên, càng làm đầu người nọ rơi trên mặt bàn.

Gia Luật Hồng Cơ la lớn: "Có thích khách!"

Người nọ là đầu một sĩ quan mới vừa rồi còn bài bạc cùng bọn họ, mọi người cũng đều thanh tỉnh lại, vội vàng rút đao ra, chạy ra khỏi cửa phòng xem xét.

Chỉ thấy bên ngoài còn nằm mấy thi thể quan quân, những người này phần lớn là thua sạch, chuẩn bị trở về đi ngủ, bọn hắn căn bản không nghĩ đến, lúc này đây bài bạc không riêng gì thua tiền, cuối cùng ngay cả mạng cũng thua.

Tiêu hộ vệ lập tức thổi bay kèn, tất cả binh sĩ đều từ trong doanh phòng chạy ra, tìm tòi tung tích thích khách toàn thành.

Nhưng hiện tại, cả Hoàng Long phủ, đến một dân chúng bình dân đều không tìm thấy.

Chỉ là vẫn có thu hoạch, trải qua kiểm tra cẩn thận, bọn hắn đã tìm được lộ tuyến đối phương tiến vào và chạy trốn.

Gia Luật Hồng Cơ hiện tại có chút nghi mà sợ, nếu chính xác mà nói, đối phương đã có cơ hội giết hắn, sắc mặt Trần Nguyên cũng tái nhợt, hắn biết rõ, phòng ngự tuyệt đối không thể thư giãn như vậy nữa rồi, lá gan những người Nữ Chân kia thật là quá lớn, quân doanh tập trung trọng binh, bọn hắn cũng dám đi vào giết người.

Khá tốt, người Nữ Chân có khả năng không rõ hư thật, cho nên không dám đến quá nhiều, bằng không thì, phỏng chừng chính mình đợi không được Gia Luật Niết Cô Lỗ đến, đã bị tiêu diệt.

Trần Nguyên nhìn tướng lĩnh và binh sĩ chung quanh, nói bên tai Gia Luật Hồng Cơ: "Hoàng tử, ngày mai, phải tăng mạnh phòng ngự mới được, đội tuần tra, cảnh giới bên ngoài, còn có trạm gác ngầm, một cái cũng không thể thiếu, mỗi con đường, từng địa phương có khả năng giấu người, đều phải để người nhìn chăm chăm vào."

Gia Luật Hồng Cơ và bọn người Tiêu hộ vệ chấp nhận sâu đối với cái này.

Chỉ là, Gia Luật Hồng Cơ vẫn rất lo lắng, nói: "Tường vây đã ngăn không được bọn hắn, địa phương chúng ta phải thủ, giống như là hơi nhiều?"

Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ tới một biện pháp cảnh giới, đời sau thường xuyên sử dụng, trong lòng lập tức có chủ ý, nói: "Tường vây đất không được, chúng ta dùng hàng rào gỗ!"

Ngày hôm sau, Lỗ Mầu và Núi Tháp trốn ở ngoài thành, cực kỳ hài lòng đối với hành động đêm qua, chỉ là cảm giác không được hoàn mỹ, hai người còn giống như chưa đã ghiền.

Núi Tháp không khỏi tiếc nuối nói: "Ta dám khẳng định, người chủ xị kia chính là hoàng tử của bọn họ! Nếu như không phải bận tâm kế hoạch của Đặc Cổ thủ lĩnh, ngày hôm qua chúng ta đã có thể giết chết hoàng tử kia!"

Lỗ Mầu thở dài, ánh mắt nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, nói: "Người nói, khuya hôm nay, chúng ta có nên hù dọa bọn hắn một tý nữa hay không?"

Núi Tháp lắc đầu: "Khuya hôm nay bọn hắn khẳng định có phòng bị."

Lỗ Mầu cười khinh miệt, nói: "Là một đạo tường vây kia? Như vậy đi, chúng ta phái người đi xem bọn hắn có động tĩnh gì, nếu như có thể mà nói, chúng ta sẽ đi lần nữa, lúc này đây, chúng ta ở phía sau giết chết tướng quân, rồi đem đầu cho bọn hắn, ta nghĩ, cái này nhất định sẽ làm cho bọn hắn sợ hơn."

Núi Tháp gật đầu, hô một người Nữ Chân qua, lại để cho hắn đi lên phía trước xem xét Liêu Quân trong Hoàng Long phủ có động tĩnh gì.

Chỉ sau một lát, người nọ đã trở lại, thần sắc mê man, nói: "Bọn hắn đóng cọc gỗ ở ngoài thành!"

Lỗ Mầu căn bản không tin vào lỗ tai của mình, hỏi: "Cái gì? Cọc gỗ? Tường đất cũng không nổi đỡ chúng ta, bọn hắn còn đóng cọc gỗ?"

Lỗ Mầu tự mình dẫn người đi thăm dò, quả nhiên trông thấy nhiều đội Liêu binh đang đóng cọc gỗ, cọc gỗ là để dễ nghe, kỳ thật là những cây gỗ rất đơn giản, khoảng cách còn cực kỳ xa, chính giữa dùng dây thừng cột lên, trên mặt dây thừng còn treo móc một ít gì đó, không thấy rõ lắm.

Hắn suy nghĩ một chút, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười: "Ha ha, những này Liêu binh quả nhiên là bao cớ, những cọc gỗ và dây thừng này sao có thể ngăn cản chúng ta? Núi Tháp, khuya hôm nay, chúng ta lại tiến vào, cho bọn hắn nếm thử một điểm lợi hại!"

142. Chương 142: Xuất Quân

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 142: Xuất quân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Núi Thập cũng không để những cọc gỗ và dây thừng này ở trong lòng, cười ha ha một tiếng, nói: "Không có vấn đề, chúng ta nhất định phải dọa vỡ lá gan của bọn hần."

Đảo mắt cũng đã đến buổi tối, thời điểm sắc trời vừa đen, Liêu binh vừa vắn đóng tốt toàn bộ cọc gỗ chung quanh.

Tiêu hộ vệ hiển nhiên không có chút tín nhiệm nào, đối với cọc gỗ và dây thừng này, trong mắt hần, những vật này, có mỗi tác dụng để cho các binh sĩ rèn luyện thân thể, chứ đối với an toàn Hoàng Long phủ, thật sự không có chút bảo đảm nào.

Gia Luật Hồng Cơ cũng bắt đầu nghi vấn, hỏi: "Trần Thế Mỹ, cái này thật sự có thể dùng sao?"

Trần Nguyên rất tự tin, ngón tay chỉ một loạt cọc gỗ xa nhất phía trước kia, nói: "Hoàng tử, người xem, chỗ đó, vừa vắn rơi vào tầm bắn một mũi tên của chúng ta, khuya hôm nay, nếu những người Nữ Chân kia còn dám tới, ta cam đoan có thể báo thù thay huynh đệ đã chết đi hôm qua!"

Nhìn sắc trời, Trần Nguyên lập tức nói: "Tốt rồi, hiện ở ngoài thành tổng cộng có ba nghìn cái cọc gỗ, trời cũng sắp tối, để cho ba nghìn người cầm bó đuốc đi ra ngoài, cột bó đuốc vào trên mặt cọc gỗ, lại bọc đồ chống gió lên."

Mặc dù có chút hoài nghi, nhưng lời Trần Nguyên nói, Gia Luật Hồng Cơ vẫn làm theo.

Lúc buộc bó đuốc lên trên toàn bộ hàng thứ nhất, trên mặt Tiêu hộ vệ đột nhiên nở nụ cười, những trên mặt binh lính kia, cũng đều nở nụ cười!

Bọn hần trông thấy, phía trước đã là một mảnh đèn đuốc sáng trưng, chỉ cần bó đuốc không tắt, bất luận kẻ nào tới gần Hoàng Long phủ, đều khó có khả năng không bị phát hiện.

Tổng cộng mười hàng cọc gỗ, trên mặt từng cọc gỗ đều có bó đuốc, ở bên ngoài thành, tuy không thể nói như là trời ban ngày, nhưng chỉ cần con mắt không cận thị, không già, chỉ cần liếc là có thể nhìn rõ ràng tất cả tình huống bên ngoài.

Trần Nguyên cười nói: "Tốt rồi, hiện tại chúng ta cần phải làm, là để những thứ này trên tường đất, đợi thừng sắt vang lên, bó đuốc ở đâu bị tiêu diệt, liền bắn tên hướng đó, không cần nhìn xem có người hay không, ha ha."

Mà Lỗ Mẫn kia, sau khi bó đuốc sáng lên, quả nhiên không có chết tâm tập kích, muốn phái người ra lộng dập đồng bó đuốc trước, sau đó mới lẳng lẽ lên vào.

Kết quả, bị Liêu binh bắn cung tiễn một hồi giết trở lại, không riêng gì tổn thất hơn mười người, ngay cả cánh tay của hần còn bị bắn trúng một mũi tên.

Đợi cho người Nữ Chân lui lại, hơn một ngàn Liêu binh đi bộ ra, sắp xếp đội hình phòng ngự chỉnh tề, những cọc gỗ kia mới vừa rồi bị tắt, lại lần nữa được đốt, khung cảnh trở lại như ban đầu.

Lỗ Mẫn mang theo một đám người Nữ Chân như u linh, tại những ở trước mặt cọc gỗ và bó đuốc đơn giản, rõ ràng không tìm được cơ hội đánh lén nữa.

Hai lần bắn chết địch nhân đánh lén, trong Hoàng Long phủ lại một lần nữa náo loạn lên, mọi người khen không dứt miệng đối với kế sách của Trần Nguyên, Gia Luật Hồng Cơ còn chuyên môn xếp đặt tiệc ăn mừng.

Đương nhiên, tiệc mừng công diễn ra, mọi người buông ác mộng trong lòng xuống, bắt đầu xếp đặt chiếu bạc, những tướng quân quân đội kia, hiện tại cũng hiểu ý tứ của Gia Luật Hồng Cơ, cứ trông coi ở chỗ này, thẳng đến lúc viện quân đang sau đến đây giúp đỡ là được.

Mấy quan tướng liên kết viết một phần tấu chương, ở phía trên viết: Liêu Quân, tại phụ cận Hoàng Long phủ, phát hiện bóng dáng người Nữ Chân, song phương lần đầu tiên giao phong, Liêu binh có mấy quan quân anh dũng chết trận, người Nữ Chân cũng bỏ ra một cái giá lớn hơn trăm người, bởi vì Lưu Phương dẫn đầu, đi một đường khác, hiện tại đội ngũ đi đâu cũng không rõ, bọn hãn không dám áp dụng tùy tiện hành động, cho nên chỉ có thể hướng phía sau cầu viện.

Phần tấu chương này phối hợp với tấu chương của Gia Luật Hồng Cơ, sức thuyết phục có thể làm cho người khác tin tưởng, bọn hãn xác thực là gặp địch nhân, hơn nữa trận đầu không chịu thiệt, chỉ là, Lưu Phương kia tự tiện hành động, đã mang đến phiền toái cho quân đội.

Sau đó, chính là ở chỗ này chờ viện binh.

Thời điểm khoái mã đưa chiến báo đến Yên kinh, đã là buổi tối rồi, Liêu Hứng Tông đang ở trong tẩm cung của Tiêu Thất Na Mã Nai, Tiêu Thất Na Mã Nai dù sao cũng là hoàng hậu, là vợ chính thức của Liêu Hứng Tông, con độc nhất của hãn và nàng xuất chinh rồi, trong khoảng thời gian này, tâm thần Tiêu Thất Na Mã Nai một mực có vẻ không tập trung.

Liêu Hứng Tông vì vậy mà buông Phi tần tuổi trẻ bên người, canh giữ ở bên người Tiêu Thất Na Mã Nai, an ủi nàng, làm hết trách nhiệm của một trượng phu.

Từ trong tâm mà nói, Liêu Hứng Tông luôn cảm giác mình thua thiệt Tiêu Thất Na Mã Nai rất nhiều, năm đó mình có thể leo lên bảo tọa hoàng đế, có thể tóm lấy quyền lực từ trong tay mẫu hậu, công lao Tiêu Thất Na Mã Nai đều là không thể bỏ qua, nhưng mình cho nàng cái gì?

Giống như, ngoại trừ một cái danh phận hoàng hậu, cũng chưa từng có cái gì khác.

Để cho Liêu Hứng Tông cảm động nhất chính là, Tiêu Thất Na Mã Nai một mực không phản nản, kể cả thời điểm hãn nói không có ý định để cho Hồng Cơ làm thái tử, Tiêu Thất Na Mã Nai vẫn không nói gì.

Trong mắt hãn, Tiêu Thất Na Mã Nai và những Phi tần ưa thích tranh đoạt quyền lực và sủng ái kia, hoàn toàn bất đồng.

Lương tổng quản đưa thư cầu viện gấp đến trong tay Liêu Hứng Tông, hãn không khỏi cười khổ một hồi: "Ta sớm nghĩ đến, hãn nhất định sẽ cầu viện, chỉ là, không nghĩ lại nhanh như vậy! Lúc này mới trôi qua mấy ngày? Chắc là bọn hãn cũng vừa vặn đến Hoàng Long phủ, chưa trải qua thời gian bao lâu."

Thần sắc Tiêu Thất Na Mã Nai có vẻ rất là lo lắng, hỏi: "Hoàng thượng, có phải là Hồng Cơ gặp nguy hiểm rồi hay không? Ngài sớm đã biết hãn không phải người thích chiến tranh, vì cái gì còn muốn hãn đi?"

Liêu Hứng Tông trấn an, nói: "Yên tâm đi, tất cả đều ở trong lòng bàn tay của ta, ta đã để cho Lữ Linh và Cửu nhi chuẩn bị tốt binh mã rồi, ngày mai có thể xuất chinh."

Tiêu Thất Na Mã Nai lại quỳ gối trước mặt Liêu Hứng Tông, nói: "Hoàng thượng, ta van xin ngài, hiện tại liền bảo bọn họ xuất chinh, bảo bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất tiến đến, những người Nữ Chân kia thật sự rất hung hãn, ta nghĩ hiện tại, Hồng Cơ khẳng định đã bị sợ hãi."

Nói xong, hốc mắt thoáng một tý liền đỏ lên, nước mắt kia lập tức bám quanh vành mắt.

Liêu Hứng Tông vừa thấy nàng mang bộ dạng này, lập tức gật đầu: "Từ từ, hoàng hậu không nên gấp gáp, ta sẽ đi ngay bây giờ, sẽ bảo Cửu nhi và Công Chúa tới gặp ta."

Nói xong, liền không mặc y phục, nói với Lương tổng quản kia: "Người, hiện tại đi gọi Gia Luật Niết Cô Lỗ và Công Chúa tới gặp ta, ta ở trong thư phòng chờ bọn hãn."

Lương tổng quản khom người nói: "Vâng."

Liêu Hứng Tông quay đầu lại, nhìn Tiêu Thất Na Mã Nai khóc dãi thường thương tâm, an ủi một câu: "Hoàng hậu, chỉ bằng người cứ yên tâm nghỉ ngơi, mọi sự đã có ta lo, Hồng Cơ sẽ bình an trở về thôi."

Tiêu Thất Na Mã Nai không dừng tiếng khóc lại, hơi cúi đầu, nói: "Đa tạ hoàng thượng!"

Liêu Hứng Tông đi, trên mặt Tiêu Thất Na Mã Nai lập tức thay đổi một bộ thần sắc khác, cái miệng đậm đáng yêu vừa rồi, lập tức biến mất, một tia cười lạnh đọng ở bên miệng của nàng, có chút đắc ý, sau một lúc lâu, Tiêu Thất Na Mã Nai lại làm ra bộ dạng nóng lòng, nhẹ giọng hô một câu: "Người đâu."

Một cung nữ lập tức chạy đến, hỏi: "Hoàng hậu nương nương, ngài có cái gì phân phó?"

Tiêu Thất Na Mã Nai ở hoàng cung, trên cơ bản không có thân tín, cung nữ và thái giám bên người đều là Liêu Hứng Tông an bài cho nàng, đây cũng là một trong những nguyên nhân, Liêu Hứng Tông cực kỳ tín nhiệm nàng, Phi tần giống nhau, đều tìm mọi cách lôi kéo cung nữ bên người, làm việc vì chính mình, nhưng Tiêu Thất Na Mã Nai không làm.

Bởi vì, nàng không phải Phi tần bình thường.

"Trong lòng ta có chút loạn, người đi thông báo một tiếng với bên ngoài, gọi quốc cữu tới gặp ta." Thời điểm một nữ tử tâm phiền ý loạn, tìm huynh đệ của mình để thổ lộ hết thoáng một tý, yêu cầu này không hề quá phận.

Cho dù Liêu Hứng Tông biết, cũng sẽ không hoài nghi cái gì.

Cung nữ lên tiếng liền rời đi, Tiêu Thất Na Mã Nai bắt đầu trầm tư lần nữa, hiện tại, nàng đã có bảy thành nắm chắc, có thể tìm cơ hội để cho Gia Luật Hồng Cơ chống lại Gia Luật Niết Cô Lỗ, chỉ cần có cơ hội, nàng tin tưởng không ai có thể ngăn cản Gia Luật Hồng Cơ leo lên vương vị, bởi vì hần là con của nàng.

Vì cái gì nói chỉ có bảy thành nắm chắc? Còn lại ba thành, phải xem Gia Luật Hồng Cơ biểu hiện ra ngoài thế nào, mặc dù Tiêu Thất Na Mã Nai tranh thủ cơ hội này cho Gia Luật Hồng Cơ, nhưng trong lòng nàng, điều duy nhất không yên tâm, lại chính là Gia Luật Hồng Cơ.

Nữ nhân, đôi khi thật sự rất biết gạt người, rất biết diễn trò.

Tiêu Thất Na Mã Nai rất nhẹ nhàng lừa gạt Liêu Hứng Tông, đã lừa gạt Gia Luật Nhân Trước và Gia Luật Tông Nguyên, đợi cho thời điểm bọn hần hiểu được, tất cả đã không cách nào vặn hỏi cục diện.

Mặc dù là nửa đêm triệu kiến, nhưng Gia Luật Niết Cô Lỗ không dám chậm trễ chút nào, cũng không muốn chậm trễ, hần hiện tại, làm tất cả sự tình vì Liêu Hứng Tông, đều là cam tâm tình nguyện, hiện tại giúp Liêu Hứng Tông làm việc, kỳ thật chính là giải quyết nan đề tương lai của chính mình.

Kỵ binh tinh nhuệ dưới trướng đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, nhận được hiệu lệnh, không tới thời gian uống một chén trà, liền tập kết xong.

Một vạn người, im ắng không có một chút thanh âm, phẳng phất như tan ra làm một thể cùng đêm tối yên tĩnh chung quanh.

Vệ đội Công Chúa của Gia Luật Lữ Linh chạy đến, hai đám binh mã rút thành một dòng nước lũ, đi về hướng bên ngoài thành, tràn diện vạn mã lao nhanh, lập tức giống như địa liệt núi lở, phá tan sự yên tĩnh của đêm tối, đánh thức những người đang ngủ say kia dậy.

Thời điểm bọn hần yên tĩnh, làm cho người ta không cảm thấy được, lúc bọn hần hành động, có khí thế rung chuyển núi cao, cái này gọi là tinh nhuệ.

Gia Luật Lữ Linh và Gia Luật Niết Cô Lỗ, hai người song song đi về phía trước, cùng một chỗ chạy ra khỏi cửa thành, Gia Luật Lữ Linh nói: "Cửu ca, từ nơi này đến Hoàng Long phủ, ít nhất phải mất hơn mười ngày, dựa theo tốc độ khoái mã qua lại suy tính, Hồng Cơ ít nhất đã bị vây quanh nửa tháng rồi, chúng ta có phải nên đẩy tốc độ lên nhanh hơn một ít?"

Mặc dù nàng biết kế hoạch của Trần Nguyên, nhưng Trần Nguyên và Gia Luật Hồng Cơ ở cách xa hơn hai ngàn dặm, chính là thủ hạ của nàng, một đám kỵ binh nhẹ, muốn chạy đến, cũng phải mất hơn mười ngày, con mắt không nhìn thấy người, trong lòng luôn có chút lo lắng.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng gật đầu, nói: "Ừm, ta đã phái ra thám mã tinh nhuệ nhất đi đầu tìm hiểu tình báo, hoàng muội, ta biết rõ ngươi lo lắng cái gì, vì huynh không muốn giải thích quá nhiều, nói với người, nếu lần này ta không tìm được Hồng Cơ, ta cũng không có mặt mũi trở về gặp hoàng bá phụ."

Gia Luật Niết Cô Lỗ hiện tại, thật sự không có ý định làm văn tại sự kiện này, bởi vì hiện tại, nếu như Gia Luật Hồng Cơ gặp chuyện không may, đối với hắn, cũng không có điểm nào hay.

Quân tình kia báo về, nói bọn hắn giết hơn một trăm người Nữ Chân, Gia Luật Niết Cô Lỗ phỏng chừng tám chín phần là giả, nếu thật sự là hai bên giao phong đối diện, làm sao lại trùng hợp như vậy, Liêu binh bên này chết mấy người, tất cả đều là quan tướng sao?

Còn có, Lưu Phương là quan chỉ huy quân đội của Gia Luật Hồng Cơ bên, vì sao lại bỗng nhiên rời đi, không rõ nơi ở? Tất cả tin tức để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ suy đoán, tình cảnh Gia Luật Hồng Cơ hiện tại đã là cực kỳ nguy hiểm.

.....

"Ha ha ha, con báo! Thông sát!"

Khuya hôm nay, vận may Gia Luật Hồng Cơ đặc biệt tốt, hơn nửa tháng đi qua, rời khỏi hoàng cung, hắn chợt phát hiện, kỳ thật mình không sao chịu nổi cuộc sống trong đó.

Ít nhất, khuya hôm nay rất uy phong, rõ ràng đã ném ba con báo, kéo toàn bộ tiền trong túi áo bọn người Tiêu hộ vệ tới.

Tiêu hộ vệ đã thua sạch tất cả tiền bạc, thần sắc rất là uể oải, nhìn bộ dáng Gia Luật Hồng Cơ đắc ý, trong lòng càng hung ác, tháo một khối ngọc bội trên cổ ra, nói: "Ta đặt cái này!"

Gia Luật Hồng Cơ không nhìn được hàng, nhìn ngọc bội kia, liền hỏi: "Cái này giá trị bao nhiêu tiền?"

Tiêu hộ vệ đã sớm quên thân phận Gia Luật Hồng Cơ, giống như phổ thường, nói: "Người mở to hai mắt, xem rõ ràng cho ta, đây là tiên hoàng ban cho cha ta, tính toán ít đi một chút, cũng có thể bán được ba nghìn quan!"

Gia Luật Hồng Cơ nhìn xem Trần Nguyên ngồi ở bên cạnh, hỏi: "Trần Thế Mỹ, người giúp ta nhìn xem, cái này có đáng tiền hay không?"

Trần Nguyên còn có chút nghiên cứu đối với mấy cái này, lấy tới xem xét nói: "Ừm, giá trị ba nghìn quan."

Gia Luật Hồng Cơ nở nụ cười: "Tốt, người nói người đặt bao nhiêu?"

Tiêu hộ vệ suy nghĩ một chút: "Liền đặt 500 quan đi, nếu thắng, mấy ngày nay, ta thua đồng nào, đều lấy hết trở về."

Gia Luật Hồng Cơ cũng không nói nhảm, nhìn xem quan tướng bên người, đang cầm một đồng tiền hộ hắn, hỏi: "Thế nào, trên mặt bàn chúng ta đủ tiền không?"

Này tướng quan nói: "Đủ, hắn ăn một ngàn quan cũng đủ!"

Gia Luật Hồng Cơ vừa để xúc xúc trong chén xuống: "Tốt, mọi người đặt cược đi!"

Trần Nguyên trông thấy, trên trán Tiêu hộ vệ kia đều là mồ hôi, trên mặt còn có thần sắc mâu thuẫn và sợ hãi, trong lòng biết khối ngọc bội này khả năng rất là trọng yếu đối với hắn.

Không qua hai lượt, khối ngọc bội này của Tiêu hộ vệ bị Gia Luật Hồng Cơ thu vào người, tuy đã trả cho hắn hai ngàn quan, nhưng sắc mặt Tiêu hộ vệ có chút khó coi.

Ngọc bội kia là phụ thân hắn dùng một cánh tay, cứu được mạng hoàng đế để đổi lấy, cũng là một kiện di vật duy nhất, phụ thân trước khi chết lưu lại cho hắn.

Dân cờ bạc chính là như vậy, thời điểm cầm ngọc bội kia ra, hắn rất là áy náy, nhưng trên chiếu bạc, trông mắt đỏ ngầu, hận không thể móc lão tía từ trong phần mộ ra để đòi tiền nữa là.

Nhìn nhìn ngọc bội kia bị Gia Luật Hồng Cơ để vào trong ngực, khoe miệng Tiêu hộ vệ động hai cái, cuối cùng cũng không nói gì, tướng quan này đưa cho hắn hai ngàn quan, an ủi: "Hôm nay vận may không thuận, ngày mai lại đến."

Chung quanh lập tức có người xâm nhập vị trí của hắn, còn có người hô: "Vậy người đi ra ngoài tuần tra đi, nhìn xem binh sĩ trực phiên, có người nào lười biếng hay không."

Tiêu hộ vệ không đếm xỉa gì tới, ánh mắt lại liếc nhìn Gia Luật Hồng Cơ, nhưng sau đó liền xoay người đi.

Trần Nguyên nhìn tất cả vào trong mắt, cái gì cũng chưa nói, tiếp tục đánh bạc cái đã, khuya hôm nay Trần Nguyên cũng thắng một ít, kỳ thật bài bạc chính là như vậy, như nơi này, không có người ăn gian, một là bằng vào vận khí, hai chính là bằng vào chịu chơi.

Vận khí Trần Nguyên luôn luôn không tệ, hướng hồ thân mình đầy tiền, cũng đủ chịu chơi, cho nên Gia Luật Hồng Cơ thắng cả đêm, không thắng đến tiền của hắn.

Thắng đến canh ba giờ tỵ, người thua sạch trên chiếu bạc càng ngày càng nhiều, hào hứng Gia Luật Hồng Cơ cũng đã giảm đi nhiều, lúc này mọi người mới tản đi.

143. Chương 143: Chuẩn Bị Kỹ Hơn

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 143: Chuẩn bị kỹ hơn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trên mặt Gia Luật Hồng Cơ đều là dáng tươi cười, cái loại dáng tươi cười tiêu chuẩn của dân cờ bạc thắng tiền, Trần Nguyên giúp hắn cất kỹ tiền, mấy người lính tiến đến, muốn thu cái bàn lại, Gia Luật Hồng Cơ loay hoay ngăn cản: "Đừng động, đừng nhúc nhích những thứ này, khuya hôm nay vận khí ta thuận cả đêm, cái bàn này, các ngươi ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, ngày mai nói không chừng ta còn có thể được như thế."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Hoàng tử, nếu ngươi mỗi ngày đều như thế, ta chỉ sợ những người này đều phải đi ăn xin để về nhà."

Gia Luật Hồng Cơ lơ đãng, nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không để cho bọn hắn ăn xin để trở về, nếu như vậy, ta sẽ đi nơi nào? Vừa rồi ta cũng trông thấy bộ dạng của Tiêu hộ vệ, trong lòng quả thực thống khoái, chỉ là, ngọc bội kia, ta không cần, ngươi nói xem, bây giờ ta nên đưa cho hắn, hay là đợi qua hai ngày nữa? Để cho hắn đau lòng thêm hai ngày, thế nào?"

Trần Nguyên bỗng nhiên sửng sốt một chút, hắn đang nghĩ ngợi cách mua ngọc bội trả lại cho Tiêu hộ vệ kia, lại không nghĩ rằng, Gia Luật Hồng Cơ cũng có ý định như vậy, đứa bé này, thật sự là do trưởng thành hơn một ít, hay là hắn vốn không phải là đứa trẻ khờ khạo?

Trần Nguyên nói: "Nếu ngày mai vận may hắn tốt, chính mình thắng được trở về, nhân tình này lại không làm được."

Gia Luật Hồng Cơ gật đầu, nói: "Tốt, chúng ta cùng đi chứ."

Tiêu hộ vệ làm người gác cổng ngay tại bên cạnh Gia Luật Hồng Cơ, cách xa nhau vẫn chưa tới 10m, Gia Luật Hồng Cơ vừa tới cửa, đã nhìn thấy một thân ảnh cô đơn trên cửa sổ.

Hai người gõ cửa, Tiêu hộ vệ mở cửa phòng, sửng sốt một chút, sau đó lập tức hỏi: "Hoàng tử, đã trở như vậy, có cái gì phân phó ta sao?"

Trên chiếu bạc, huyết khí vừa xông lên đầu, hắn không biết Gia Luật Hồng Cơ là ai, nhưng rời khỏi cái bàn, liền có thể phân rõ thân phận.

Gia Luật Hồng Cơ nhìn mặt hắn, vẫn còn treo vẻ uể oải, lúc này liền cười nói: "Tới thăm ngươi, chưa ngủ sao?"

Tiêu hộ vệ xoay người đứng sang một bên, Gia Luật Hồng Cơ và Trần Nguyên Nhượng tiến đến, nói: "Vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi, chỉ là chưa đổ nước rửa chân đi."

Gia Luật Hồng Cơ lấy ngọc bội kia ra, nói: "Cái này, trả lại cho ngươi."

Tiêu hộ vệ vốn là sững sờ, tiếp theo. trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, nhưng không tiếp nhận, lại có chút không cam lòng, nói: "Đây là hoàng tử thắng được, hiện tại đã không phải là của ta."

Gia Luật Hồng Cơ cười cười, cứng rắn nhét ngọc bội kia vào trong ngực hắn, nói: "Đây là tổ phụ ta thưởng cho phụ thân ngươi sao? Hôm nay coi như ta lại thưởng cho ngươi, cầm lấy đi."

Tiêu hộ vệ ngăn người sững sờ một hồi, biểu lộ trên mặt rất là phức tạp, có xấu hổ, có mừng rỡ, sau một lát mới lên tiếng: "À, cái kia, thuộc hạ trả hai ngàn quan lại cho hoàng tử là được."

Gia Luật Hồng Cơ khoát tay chặn lại, nói: "Ai, không phải ngươi thua sạch tiền cờ bạc sao? Tiền kia tính toán là ta cho ngươi mượn, trở lại Yên kinh ngươi trả lại ta là được, những ngày này, nếu ngươi bởi vì không có tiền cờ bạc, không được lên bàn đánh bạc cùng ta, chẳng phải là quét hết hào hứng của ta sao?"

Trong lòng Tiêu hộ vệ lập tức cảm kích không thôi, ôm quyền nói: "Đa tạ hoàng tử! Hoàng tử yên tâm, ngày mai, ta sẽ thắng trận trở về!"

Trần Nguyên và Gia Luật Hồng Cơ cười ha ha, ít nhất chuyện này, Gia Luật Hồng Cơ làm cực kỳ tốt, ngay cả Trần Nguyên cũng không thể không thừa nhận.

Ra cửa phòng, Trần Nguyên lập tức nói: "Hoàng tử, thời điểm tại Yên kinh, bọn hần đều nói ngươi không hiểu chuyện, nhưng sự tình này, ngài làm cực kỳ tốt, có thể nói cho ta biết, ngươi nghĩ như thế nào mà lại làm như vậy?"

Gia Luật Hồng Cơ rất không thêm để ý, nói: "Làm được việc này thì có gì chứ? Ta không có rất muốn cái gì, một đồng đồ vật này, ta cũng không cần dùng, lúc ấy trên chiếu bạc, cũng chỉ bởi vì đánh bạc khá vui vẻ, hưởng hồ khi đó ta không cầm, hần lại nói ta xem thường hần, những người khác cũng như thế, nếu có người thật sự thua sạch rồi, chờ thời điểm chúng ta ra đi, ta trả lại cho bọn hần một ít là được."

Trần Nguyên tiến lên nhỏ giọng nói: "Như vậy không tốt, không bằng giống như Tiêu hộ vệ kia, ngươi cho bọn hần mượn tiền cờ bạc là được."

Dân cờ bạc quan tâm nhất, chính là mình không còn tiền đánh bạc, cho nên Trần Nguyên dám nói, nếu như Gia Luật Hồng Cơ làm như thế này, tuyệt đối tốt hơn nhiều, so với trước khi đi, cho những người kia một ít lộ phí.

Gia Luật Hồng Cơ không sao cả, tiền này, ở trong đầu của hần, căn bản cũng không có cái khái niệm gì, ăn uống ngủ nghỉ đều không cần hần quan tâm, cầm một đồng như vậy trở về, xác thực cũng rất vô dụng.

Lúc này, hần gật đầu nói: "Được, chỉ là, nếu như ta thua sạch thì làm sao bây giờ? Bọn hần sẽ cho ta sao?"

Hỏi vấn đề này, thật sự có chút nhược trí, Trần Nguyên nhìn Gia Luật Hồng Cơ, rất là kỳ quái, đứa bé này, rốt cuộc thật sự là có điểm ngốc, hay chỉ thiếu khuyết kinh nghiệm và tôi luyện trong cuộc sống?

Gia Luật Hồng Cơ cũng không hỏi nữa, một lát sau, đột nhiên hỏi: "Trần Thế Mỹ, chúng ta phát tín hiệu cầu viện ra ngoài nửa tháng rồi, tỷ tỷ lúc nào có thể tới?"

Trần Nguyên tính toán thô sơ giản lược một cái rồi nói: "Qua hơn mười ngày nữa, chờ bọn hần đến rồi, chúng ta mang biểu tượng ngày ngốc hai ngày là có thể đi, lần này trở về, phỏng chừng hoàng thượng sẽ hung hăng trách phạt ngươi."

Gia Luật Hồng Cơ chẳng hề để ý nói: "Không có việc gì, ta cũng đã thói quen rồi, dù sao cái chức thái tử kia, sớm muộn cũng là của Cửu ca, hưởng hồ hần đối với ta quả thật không tệ, không sao cả, chỉ cần bảy ngàn huynh đệ này có thể bình an trở về, so với bất kỳ thứ gì khác đều mạnh hơn."

Lúc Gia Luật Hồng Cơ nói lời này, sau lưng vừa vặn có một đội tuần tra binh sĩ đi qua, mấy người kia lúc ấy liền ngẩng đầu nhìn người, khi bọn hần mấy ngày nay xem ra, Gia Luật Hồng Cơ mấy ngày nay biểu hiện thật sự có chút ít mất mặt, trong lòng bọn hần đã nghĩ, hoàng tử cả ngày bài bạc này không khác gì một người nhát gan, nhưng nghe Gia Luật Hồng Cơ nói như vậy, trong lòng bọn hần bỗng nhiên nổi lên rung động.

Mười ngày sau, đại quân Gia Luật Lữ Linh và Gia Luật Niết Cô Lỗ đã đến cảnh nội Hoàng Long phủ, khoảng cách giữa Trần Nguyên và bọn hần còn hai trăm dặm, chỉ cần một ngày một đêm, tất nhiên có thể

chạy đến.

Nhìn thần sắc các binh sĩ mỗi một, Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Hoàng muội, thám mã đã muốn dò xét rõ ràng, chung quanh Hoàng Long, phủ mặc dù có dấu hiệu người Nữ Chân hoạt động, nhưng bảy ngàn binh mã của chúng ta vẫn còn, chắc là Hồng Cơ không việc gì, không bằng chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một hồi, để cho binh sĩ và ngựa điều dưỡng tốt tinh thần, dù sao tiến về phía trước, tùy thời đều có thể gặp gỡ địch nhân rồi."

Gia Luật Lữ Linh cũng là người biết đánh giặc, biết rõ càng là lúc này, lại càng phải cẩn thận, nếu là cưỡng ép chạy đi, đúng là hành vi rất không chịu trách nhiệm với binh sĩ, lập tức gạt đầu, nói: "Tất cả do Cửu ca làm chủ, chỉ là, tại đây đã tới gần núi rừng, giống như không thích hợp để xây dựng cơ sở tạm thời."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười một chút, nói: "Một mảnh địa hình chỗ này đều là như thế, chỉ có không xa phía trước, có một con sông nhỏ, địa thế hai bên coi như bằng phẳng, chúng ta đi chậm một lát là có thể đến, hạ trại tại đó, hẳn là an toàn."

Đại quân lại đi về phía trước khoảng chừng một canh giờ, quả nhiên trông thấy một mảnh bình địa tương đối bằng phẳng, một con sông nhỏ không tính quá sâu, đủ để cam đoan sau lưng an toàn, Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức hạ lệnh, toàn quân hạ trại nghỉ ngơi ở chỗ này.

Hắn rất chú ý khi lập doanh trại, hai vạn đại quân, được hắn chia làm tám doanh trại quân đội, dòng sông và hai bên, tất cả có hai cái đại doanh, đại doanh phía trong có sáu ngàn người, như vậy có thể cam đoan, nếu gặp phải đối phương đột nhiên đả kích, không đến mức toàn quân cùng một chỗ lâm vào bị động.

Từng đại doanh, tất cả hai bên trái phải, đều có một tiểu doanh, trong tiểu doanh an bài một ngàn binh sĩ, làm trạm gác tuyến đầu để bảo vệ đại doanh.

Còn có bốn ngàn quân, phân làm hai bộ, một bộ đi về phía trước năm dặm đường, hạ trại tại một chỗ gần núi, một bộ hạ trại phía sau năm dặm, cam đoan vô luận mình đi hướng nào, đều có quân đội tiếp ứng.

Năm dặm hành trình không xa, nếu như thanh âm đánh nhau kịch liệt một ít, không cần phát tín hiệu cầu viện, bọn hắn cũng có thể phát hiện, kỵ binh đảo mắt là có thể tiến lên.

Gia Luật Lữ Linh nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ bố trí trận doanh, trong lòng rất là bội phục, nói: "Khó trách Cửu ca mấy lần xuất chiến, mọi việc đều thuận lợi, trước kia ta còn có chút không phục, bây giờ nhìn đến Cửu ca tinh thông binh trận như vậy, tiểu muội thật sự không lời nào để nói."

Gia Luật Niết Cô Lỗ không hề khiêm tốn, vừa cười vừa nói: "Binh trận bố trí tốt, chỉ là hắn một trong những khâu đánh trận, chính yếu nhất chính là binh sĩ cảnh giới, nhất định phải chọn lựa vị trí tốt, còn nữa, thật sự gặp được tình huống này, phải dựa vào tướng sĩ phục vụ quên mình mới có thể chống chọi."

Nói xong, nhìn chung quanh một chút, lông mày nhẹ nhàng nhăn lại, nói thật, tại đây cũng không phải một địa phương thích hợp để hạ trại, nhưng chỉ có một con đường, tại đây có thể nói là chỗ tốt nhất.

Gia Luật Niết Cô Lỗ để cho bọn cấm trại nghỉ ngơi, chính mình vẫn đang suy nghĩ nên làm như thế nào, hắn không phải Gia Luật Hồng Cơ, tuy người của hắn còn chưa tới Hoàng Long phủ, cũng đã đánh nghe rõ ràng một ít tình huống.

Thám mã nói cho hắn biết, chung quanh Hoàng Long phủ quả thật có người Nữ Chân qua lại, nhưng không phát hiện người Nữ Chân có ý định đánh Hoàng Long phủ.

Dấu vết một chỗ chiến đấu duy nhất, bị phát hiện tại mặt phía nam Hoàng Long phủ, trong một khu rừng cách đây hơn một trăm dặm, thám mã phát hiện ba nghìn thi thể Liêu binh tại đó.

Gia Luật Niết Cô Lỗ phỏng chừng, ba nghìn người này chính là ba nghìn người Lưu Phương mang đi, cái này lại làm cho hắn có rất nhiều chuyện không thể nghĩ thông suốt!

Binh lực người Nữ Chân, nên có ba nghìn người rồi, nếu như bọn hắn ăn hết binh mã Lưu Phương, thời gian dài như vậy, hoàn toàn có năng lực đường đường chính chính, đánh một hồi, cùng suất lĩnh bảy ngàn binh sĩ Gia Luật Hồng Cơ, bên trên bình nguyên, phân thắng tuyệt đối là người Nữ Chân chiếm phần lớn hơn.

Nhưng người Nữ Chân vì cái gì không làm như vậy?

Còn có, Gia Luật Hồng Cơ biểu hiện cũng rất là kỳ quái, bọn hắn rốt cuộc đang làm cái gì tại Hoàng Long phủ? Gia Luật Niết Cô Lỗ cảm giác sự tình giống như có chút phức tạp.

Đại đa số binh sĩ đều ngủ, Gia Luật Niết Cô Lỗ vẫn còn đang suy tư, xem mình nên làm như thế nào.

Gia Luật Lữ Linh nói hắn đánh tốt chiến tranh, Gia Luật Niết Cô Lỗ biết rõ, cái đó không phải là bởi vì chính mình thông minh, chỉ là bởi vì chính mình sớm suy nghĩ được rất nhiều điều, làm rất nhiều, cho nên lúc độ sức cùng đối thủ, mới có thể chuẩn bị đầy đủ hơn một ít.

Chỉ là, lúc này đây, hắn gặp người càng chuẩn bị tốt hơn so với hắn.

Nửa đêm, thời điểm Gia Luật Niết Cô Lỗ vừa vừa mới chuẩn bị nằm ngủ, ngoài cửa lại truyền tiếng bước chân dồn dập, một quan tướng thậm chí ngay cả gõ cửa cũng quên, hộ vệ cửa ra vào cũng không ngăn cản hắn, tiếng hét vang lên: "Tướng quân đại nhân, không tốt!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ bật dậy, quơ lấy áo khoác của mình, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt tướng quân này tái nhợt, nói: "Ngựa của chúng ta, toàn bộ ngựa của chúng ta đều trúng độc!"

Sắc mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ liền thay đổi, kỵ binh, là vũ khí của quân đội Khiết Đan, cực kỳ có lực công kích, vô luận là đối mặt với bộ binh của Tống triều, hay là thời điểm đối diện với mấy dã nhân Sinh Nữ Chân này, bọn hắn chủ yếu dựa vào lực lượng kỵ binh, cho dù đối mặt với dựa vào kỵ binh tung hoành khắp nơi của người Đảng Hạng, kỵ binh Liêu quốc cũng chiếm ưu thế rất lớn.

Nếu như ngựa thật sự xảy ra vấn đề, không riêng gì vấn đề kỵ binh phải đổi thành bộ binh, ngay cả sĩ khí quân đội và lực công kích đều sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Gia Luật Niết Cô Lỗ giận dữ: "Làm sao lại bị trúng độc? Đám quan quân trong ngựa đi làm cái gì rồi!"

Tướng quân này trả lời: "Chúng ta sớm đã kiểm tra nguồn nước rồi, không phát hiện vấn đề gì, bãi cỏ chung quanh cũng đều đã kiểm tra rồi, nhưng không biết làm sao, hiện tại tất cả chiến mã đều ở nôn mửa, có vài con đã không đứng lên nổi!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng không hỏi nhiều nữa, vội vàng xông ra ngoài, vừa xốc màn cửa lên, Gia Luật Lữ Linh lại vừa lúc đi đến cửa ra vào, hai người thiếu chút nữa đụng vào nhau, đồng thời sững sờ sau một lát, Gia Luật Lữ Linh thần thái lo lắng nói: "Cửu ca, không tốt, chiến mã vệ đội chúng ta đều xuất hiện vấn đề, đám mã quan không có một chút biện pháp nào, hiện tại đã chết chín con ngựa rồi!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ không giải thích, chỉ nói một câu: "Đi theo ta!"

Hai người tới chuồng ngựa, rất xa đã chợt nghe thấy âm thanh chiến mã thống khổ, thấp giọng kêu gào, phụ cận chuồng ngựa, đèn đuốc sáng trưng, tất cả mã quan đều đã thức dậy, nhưng đối mặt với tình huống như vậy, bọn hắn lại thúc thủ vô sách.

Sắc mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ tái nhợt, nhìn từng thót từng thót chiến mã bắt đầu ngã xuống.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cắn chặt hàm răng, hung dữ nói: "Các người sững sờ ở chỗ này làm gì! Còn không mau đi tra xét xem chỗ nào có vấn đề!"

Tướng lãnh chủ quản mã quan lập tức chạy tới, nói: "Hồi bẩm tướng quân, chúng ta cũng đã điều tra rồi, chiến mã ăn cỏ khô, uống nước trong sông, còn có cả trên đồng cỏ này, đều tra xét một lần, không phát hiện chỗ nào kỳ lạ, chỉ là, mổ ngực ngựa chết ra, toàn bộ đều là màu đen, mặt tướng cũng không biết đây là có chuyện gì."

Gia Luật Niết Cô Lỗ rút bảo đao ra, mãnh liệt chém xuống, trực tiếp chém chết tướng quân, quát: "Đã cứu không được ngựa, ta còn dùng người làm gì?"

Sau khi nói xong, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào những mã quan câm như hến kia, quát: "Các người nghe kỹ cho ta, nếu có người cứu sống ngựa, thưởng ngàn lượng hoàng kim! Nếu ngựa đều chết hết, tên này là kết cục của các người!"

Đám mã quan căn bản không biết vấn đề xảy ra ở nơi nào, càng không biết làm như thế nào cứu đám ngựa, ngàn lượng hoàng kim đổi với bọn họ mà nói, là một thứ chính mình không có phúc khí đi hưởng thụ, nhưng cái mệnh lệnh này đưa ra, lại bắt tất cả mọi người làm việc.

Hơi sững sờ một lát, bọn hắn lập tức bận rộn, dùng các loại phương pháp làm thí nghiệm, nhưng đều không tìm ra chuyện gì, ngựa lại một thót tiếp một thót chết đi, tốc độ càng lúc càng nhanh.

144. Chương 144: Không Muốn Đi

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 144: Không muốn đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Sắc mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ càng ngày càng lúng túng, nhưng trong đầu lại không có chút hỗn loạn nào, không qua bao lâu thời gian, hắn bỗng nhiên hô: "Nhanh đi thông báo hai tiểu doanh trước sau, bảo bọn họ bỏ doanh trại quân đội, đi về hướng chúng ta! Nhanh!"

Mệnh lệnh vừa mới đưa ra, chợt nghe xa xa có tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, vị trí đúng là nơi hắn bố trí hai chỗ trú quân.

Cơ thịt trên mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ lay động, Gia Luật Lữ Linh hỏi: "Cửu ca, nhanh phái binh đi cứu bọn họ!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ hồi lâu không nói gì, cuối cùng lắc đầu, nói: "Không được, không cứu được."

Không có chiến mã, binh sĩ Liêu quốc trên bình nguyên, căn bản không phải đối thủ của người Nữ Chân! Huống chi bây giờ là đêm tối, vùng núi chung quanh cực kỳ có lợi đối với người Nữ Chân, nếu phái binh đi cứu, rất có thể sẽ làm viện quân mất hết.

Xa xa, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền tới, bên tai, từng chiến mã ngã gục xuống, lại làm cho tất cả binh sĩ đều cảm giác được sự sợ hãi.

Đợi đến thời điểm một con chiến mã cuối cùng té trên mặt đất, Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn những mã quan kia, nhổ ra một chữ: "Giết."

Gia Luật Lữ Linh giống như muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Gia Luật Niết Cô Lỗ quét mắt liếc nàng, sau đó nói: "Bảo binh sĩ trở về, buổi tối địch nhân sẽ không tới công kích đại doanh, ngày mai, chúng ta tập trung tất cả lực lượng, lao ra khỏi đây, tới Hoàng Long phủ, liền có biện pháp, chỗ đó ít nhất còn có bảy ngàn con chiến mã."

Hắn đột nhiên cảm giác được có chút buồn cười, chính mình vốn là tới cứu Gia Luật Hồng Cơ, nhưng bây giờ phải đi tìm Gia Luật Hồng Cơ nhờ hỗ trợ, lại còn phải mượn chiến mã của Gia Luật Hồng Cơ.

Hắn càng cảm giác được một loại sợ hãi, những người Nữ Chân kia, thật sự có thể để cho mình đi vào Hoàng Long trong phủ sao?

Hắn bỗng nhiên thở dài, hỏi Gia Luật Lữ Linh một câu: "Hoàng muội, ngươi hiểu vì cái gì Hồng Cơ có thể sống đến hiện tại hay không? Bởi vì Hồng Cơ không là con mồi đối phương muốn bắt, mục tiêu của những người Nữ Chân kia, là chúng ta."

Gia Luật Lữ Linh nghĩ một lát, có chút không dám tin tưởng: "Hoàng huynh, chúng ta có hai vạn người đó!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười một tiếng đau khổ: "Cái này chỉ là bảy rập thứ nhất, chúng ta liền tổn thất hai doanh trại quân đội và tất cả chiến mã, phía trước còn có hơn hai trăm dặm, ta không biết những người Nữ Chân kia còn có bao nhiêu cái bảy rập chờ chúng ta."

Gia Luật Lữ Linh cắn răng một cái, nói: "Ngày mai, chúng ta không nghỉ ngơi, cường ép binh sĩ, tranh thủ thời gian một ngày, chạy đến Hoàng Long phủ!"

Ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng thả ra quang mang hung ác, giống như một con dã thú lâm vào trong cạm bẫy, kỳ thật hiện tại hấn chính là một con dã thú, nếu lui về phía sau, hấn liền không còn có cái gì nữa, tất cả những gì hấn muốn, đều ở phía trước, mặc dù biết rõ phía trước là bầy rập nặng nề, hấn cũng chỉ có thể tiến lên, vì mình, cũng vì Đại Liêu.

.....

Gia Luật Hồng Cơ rốt cục cũng tuân tra tình huống thành trì lần đầu tiên, công việc này, hấn chưa từng làm, hai ngày này sở dĩ làm thoảng một tý, là bởi vì trong lòng hấn âm thầm tính toán, viện quân sắp tới rồi.

Mặc dù tỷ tỷ biết rõ chân tướng, để ứng phó Gia Luật Niết Cô Lỗ, hấn cũng phải làm ra bộ dạng bản thân đang chỉ huy chiến đấu, dù cho tất cả mọi người không tin tưởng.

Trên tường đất, thái độ những quân quan kia đối với Gia Luật Hồng Cơ, đã chuyển biến 180° rồi, những ngày này ở chung, bọn hấn cảm thấy, mặc dù hoàng tử có chút không hiểu chuyện, nhưng làm người coi như trượng nghĩa, sự tình chính yếu nhất, là lúc đầu Lưu Phương bị những người Nữ Chân kia ném vào, bọn hấn đều có chút may mắn là người chết không phải mình.

Gia Luật Hồng Cơ vòng vo hai vòng, nói với các quân quan phía sau: "Cái tuần tra này, thật sự rất không thú vị, lần đầu tiên ta đi, đã cảm thấy rất buồn bực, chắc những binh lính này rất vất vả, như vậy đi, dù sao viện quân cũng sắp đến rồi, khuya hôm nay đun thức ăn tốt hơn, xem như khao chư vị."

Binh sĩ chung quanh nghe vậy, mừng rỡ nói: "Đa tạ Tướng quân!"

Gia Luật Hồng Cơ cũng rất tùy ý, nói: "Trước kia ta không biết chư vị huynh đệ vất vả, có chỗ chậm trễ, kính xin đừng nên trách, điều kiện tại đây rất đơn sơ, đợi trở về Yên kinh, ta mời mọi người ăn một bữa thật ngon, Trần Thế Mỹ, mượn nhà chứa hàng của người một tý, bằng không cũng không có địa phương để bảy ngàn người ngồi."

Trần Nguyên sững sờ: "Hoàng tử, ngài muốn mời bảy ngàn người ăn cơm?"

Bên cạnh, một quan tướng lập tức nói: "Không cần làm như vậy đâu, ngài có phần tâm này, chúng ta đã thỏa mãn, cho dù những tướng quân đánh thắng trận kia mời khách, cũng chỉ bảo làm thêm chút ít đồ ăn mà thôi, nhiều lắm là phát vài văn tiền cho các huynh đệ, để cho tự chúng ta đi ăn."

Gia Luật Hồng Cơ lắc đầu: "Đây là lần đầu tiên ta mang binh, cũng là một lần cuối cùng, chúng ta đi ra một chuyến, là có duyên phận, nếu là có thể cùng nhau bình an trở về, đương nhiên phải chúc mừng, cơm, ta nhất định sẽ mời, về phần tiền sao, ta cũng đều phát, các người yên tâm."

Các binh sĩ nghe được, loay hoay quỳ xuống nói cảm ơn: "Đa tạ hoàng tử! Đa tạ Tướng quân!"

Gia Luật Hồng Cơ đang muốn nói, đã không có chuyện gì, chúng ta đi xuống thôi, bỗng nhiên trông thấy một bóng người hiện ra trong tầm mắt, bóng người kia lao đảo đi tới hướng đất tường bên này, tuy rất xa, nhưng từ quần áo hình thái, liền biết đây là Liêu binh.

Mọi người sững sờ, có lẽ là Trần Nguyên phản ứng nhanh nhất, biết rõ bên ngoài cất dấu không ít người Nữ Chân, người này có thể đi đến nơi đây, đã xem như may mắn, nếu không ra ngoài tiếp ứng, sợ là hấn sẽ mất mạng.

Lập tức vội vàng bảo Tiêu hộ vệ mang theo 500 người, đi ra ngoài, hiện tại bọn hấn đã dưỡng thành thói quen, nếu như có sự tình gì phải ra khỏi Hoàng Long phủ, ít nhất 500 người cùng đi, mà tuyệt đối không rời khỏi ánh mắt binh sĩ trên tường.

Người nọ càng chạy càng gần, con mắt mọi người đều thấy rõ, một thân quân phục thượng tràn đầy máu tươi, trên mặt tái nhợt tiêu tụy, tràn ngập kinh hoàng, đợi một đoàn người Tiêu hộ vệ tiếp cận hấn, hấn rõ ràng không nói hai lời, một đao chém ra.

Tiêu hộ vệ biết rõ ý thức người này đã mơ hồ, coi mình là địch nhân rồi, lập tức loay hoay né tránh, gọi quân sĩ chung quanh cùng tiến lên: "Nhanh đề hấn lại, chớ làm hấn tổn thương!"

Người nọ vốn đã bị thương nặng, mấy người lính bên cạnh rất nhẹ nhàng chế ngự hấn, sau đó liền chạy trở về.

Thời điểm Tiêu hộ vệ buông người ra, phát hiện hơi thở Liêu binh này đã rất mong manh, Gia Luật Hồng Cơ nhướn mày, hỏi: "Còn có thể sống không?"

Trần Nguyên bắt tay đặt ở trên động mạch cổ người nọ, cơ hồ không cảm giác thấy mạch nhảy lên, lắc đầu nói: "Phỏng chừng không được."

Sau khi nói xong, Trần Nguyên bắt đầu nhấn hấn trung hấn, hấn biết rõ người lính này khẳng định có lời gì muốn nói, có lẽ là mang đến lời nhấn gì đó.

Cho nên Trần Nguyên muốn thử xem xem, có thể để cho hấn thanh tỉnh một tý hay không.

Một lúc sau, con mắt người binh lính kia quả nhiên mở ra, nhìn chung quanh, thanh âm rất suy yếu, hỏi: "Đây là nơi nào?"

Trần Nguyên nói: "Đây là Hoàng Long phủ, huynh đệ có chuyện gì sao?"

Người binh lính kia bỗng nhiên phóng đại thanh âm, nói: "Nhanh, nhanh, ta tìm Gia Luật Hồng Cơ hoàng tử, ta có chuyện quan trọng!"

Gia Luật Hồng Cơ lập tức ngồi xổm xuống bên cạnh hấn, nói: "Ta chính là Gia Luật Hồng Cơ, có chuyện gì thì cứ nói đi."

Ngực binh sĩ kia phập phồng, hiển nhiên chỉ còn lại có một hơi cuối cùng, chỉ nghe hấn nói: "Đi về phía tây, một trăm dặm, Cửu Vương Tử và Công Chúa bị người Nữ Chân vây khốn, mệnh tại sớm tối, mời hoàng tử xuất binh cứu viện!"

Những lời này ra ngoài, cổ của hấn nghiêng một cái, chết...rồi.

Hấn là người chết, nhưng tất cả mọi người lại sợ hãi! Lời người này nói giống như một quả bom tấn, tại đây, bảy ngàn người đều cho là mình sắp rời xa chiến trường, người này xuất hiện, đã hoàn toàn hủy hi vọng của bọn hấn.

Gia Luật Hồng Cơ sửng sốt thời gian thật dài, bỗng nhiên một phát bắt được quần áo người nọ: "Người còn chưa nói cho ta biết địa điểm! Ở nơi nào? Đối phương có bao nhiêu người?"

Người binh lính kia sao có thể trả lời?

Trần Nguyên lấy lại bình tĩnh, nói: "Hoàng tử, hấn đã chết."

Binh sĩ này chết rồi, lời hấn nói, lại làm cho tất cả mọi người vô pháp tiếp nhận, bọn họ đang đợi Cửu Vương Tử đến cứu bọn họ, nhưng hiện tại, người ta nói, Cửu Vương Tử và Công Chúa bị vây, đợi của bọn hấn đi cứu mang! Coi như là vui đùa, cũng không cần ác liệt như vậy chứ?

Gia Luật Hồng Cơ không nói gì, Trần Nguyên chỉ thấy trên mặt hấn biến đổi liên tục.

Tiêu hộ vệ đột nhiên hỏi: "Cái này, rốt cuộc là thật hay giả? Bên người Cửu Vương Tử và Công Chúa, đều là quân đội tinh nhuệ Đại Liêu ta."

Bên cạnh lập tức có thanh âm nói tiếp: "Ta xem không giống thật, nếu thật sự bị vây quanh, người này làm sao ra được?"

"Đúng, ngoài ra trên người hấn không có binh phù, không có thư tín, chỉ bằng một bộ quần áo, chúng ta liền nhận định hấn là người một nhà, giống như có chút quá qua loa."

"Ngay cả địa chỉ cụ thể cũng không có, chỉ nói cho chúng ta biết phía tây, chúng ta muốn đi cứu viện, cũng không nhất định tìm được."

"Ta xem người này tám phần là bị người Nữ Chân thu mua, những người Nữ Chân kia không làm gì được chúng ta, muốn làm chúng ta đi ra."

"Ta cũng thấy thế."

Mọi người ào ào thảo luận, kỳ thật đúng là muốn nói một câu, chính là không muốn đi.

145. Chương 145: Trưởng Thành Nhanh Chóng

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 145: Trưởng thành nhanh chóng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đoạn thời gian này, bọn hắn sống rất vui vẻ, cho dù có điểm không vui, ít nhất cũng đều còn sống.

Vốn, thời điểm đang có thể trông cậy vào những tinh binh kia tới cứu viện, khi bọn hắn đều không có dũng khí chiến đấu cùng người Nữ Chân, hiện tại những tinh binh kia đều bị vây, bắt bọn họ đi cứu viện?

Hàm răng Gia Luật Hồng Cơ run lên, một câu cũng không nói, trong chớp mắt liền chạy xuống đầu tường.

Mọi người cực kỳ kinh ngạc, bọn người Tiêu hộ vệ đang định đuổi theo, Trần Nguyên ngăn bốn người bọn họ lại, nói: "Cứ để cho hoàng tử một mình làm quyết định đi, lúc này, chúng ta có lẽ là không nên có ý kiến thì tốt hơn."

Tiêu hộ vệ và một đám quan tướng tướng tượng, xác thực cũng đúng là như thế, đi, hay là không đi, phỏng phát không thể do người bên ngoài, quyết định thay cho Gia Luật Hồng Cơ.

Một canh giờ sau, Gia Luật Hồng Cơ còn chưa đi ra khỏi phòng, cái này lại làm cho mọi người chờ đợi có chút sốt ruột.

Tiêu hộ vệ lập tức nói: "Trần huynh, người vào xem hoàng tử thế nào rồi, chúng ta thu thập thoáng một tý, mặc kệ đi hay không, cái Hoàng Long phủ này là không thể ở nữa, chúng ta phải đi thôi."

Trần Nguyên cũng không chịu được loại chờ đợi dày vò này, lập tức gạt đầu, nói: "Tốt, ta đi vào xem."

Gõ cửa phòng hai cái, Gia Luật Hồng Cơ bên trong không lên tiếng, Trần Nguyên nhẹ nhàng đẩy cửa tiến đến, trông thấy hắn đang ngồi ở đầu giường, bên người đặt cái bọc đã chuẩn bị tốt, hai tay ôm đầu thật chặt, ánh mắt ngơ ngác nhìn mặt đất, trên hai gò má đều là nước mắt.

Trần Nguyên móc khăn tay trong túi áo ra, đưa cho hắn, nói: "Cho người."

Gia Luật Hồng Cơ không lấy, cũng không ngẩng đầu, chỉ là miệng nhẹ nhàng khởi động, nói: "Ta muốn về nhà."

Trần Nguyên rất bình tĩnh nói: "Vậy thì về nhà."

Cơ thịt trên mặt Gia Luật Hồng Cơ cấp tốc run run, nói: "Từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn là tỷ tỷ và Cửu ca che chở ta."

Trần Nguyên không nói gì, nói thật, hắn rất muốn khuyên Gia Luật Hồng Cơ chạy trốn, nhưng làm như thế nào, cũng không mở được cái miệng này.

Cuộc sống nhân sinh là như thế, đối với Gia Luật Hồng Cơ mà nói, hiện tại, hắn phải lựa chọn, nếu như hắn đi cứu người, rất có thể đưa mình vào chỗ nguy hiểm.

Nếu như hắn không đi, đời này hắn đã xong rồi, thật sự xong rồi, hắn sẽ không có dũng khí nâng đầu của mình lên.

Gia Luật Hồng Cơ tiếp tục nói: "Nếu như không phải vạn phần khẩn cấp, nếu như bọn hắn còn một điểm biện pháp, Cửu ca chắc chắn là không biết tới tìm ta hỗ trợ, hắn tới tìm ta, nếu như ta không đi, hắn và tỷ tỷ khẳng định là không trở về được."

Trần Nguyên nhỏ giọng hỏi: "Người muốn đi cứu bọn họ sao?."

Gia Luật Hồng Cơ ngẩng đầu nhìn Trần Nguyên, bỗng nhiên bắt đầu nức nở, dốc sức liều mạng gật đầu: "Ta muốn! Nhưng ta không dám, ta sợ, nếu không cứu được bọn họ, ngay cả chính bản thân mình cũng không trở về được, vậy thì quá ngu ngốc, người nói cho ta, Trần Thế Mỹ, người nói cho ta, ta nên làm như thế nào?"

Trần Nguyên do dự một hồi, cuối cùng cũng chậm rãi ngồi ở bên cạnh, Gia Luật Hồng Cơ nắm lấy cánh tay hắn, vừa khóc vừa nói: "Người bảo cho ta được không? Ta van người, ta thật sự không biết nên làm như thế nào."

Trần Nguyên vỗ vỗ lưng của hắn, thanh âm rất nhẹ, nói: "Hoàng tử, ta thật sự không thể nói cho người cái gì."

Gia Luật Hồng Cơ thút thít nói: "Người nói vậy! Người hiểu nhiều như vậy, vì cái gì không thể giúp ta nghĩ một biện pháp?"

Trần Nguyên nâng đầu của hắn lên, để cho ánh mắt của hắn nhìn ánh mắt của mình, nghiêm túc nói: "Hoàng tử, ta có điểm quan trọng của ta! Mà hiện tại, vấn đề người đối mặt, phải do chính người quyết định, ta biết rõ, người rất sợ hãi, sợ hãi đi sẽ chết, sợ hãi không đi, người sẽ mất tỷ tỷ. Nhưng cả đời chúng ta là như thế, có đôi khi, phải làm ra lựa chọn, là mạo hiểm tánh mạng nguy hiểm đi cứu người, còn có lựa chọn khác, vĩnh viễn mang theo tâm tình chịu tội để sống sót, không có người nào có thể giúp người làm ra quyết định!"

Gia Luật Hồng Cơ vẫn còn nức nở, Trần Nguyên lung lay bờ vai của hắn, nói: "Hoàng tử, không có người nào có thể giúp người, kỳ thật, đây cũng là một vấn đề, là vấn đề không người nào biết rõ, mua đại hay mua tiểu, hoàn toàn do người! Tin tưởng ta, có đôi khi thoát nhìn thì chuyện rất khó khăn, nhưng kỳ thật, cũng là bởi vì chúng ta thiếu dũng khí."

Gia Luật Hồng Cơ giống như có gì đó xác định, tiếng khóc chậm rãi đình chỉ.

Hắn suy nghĩ thời gian rất lâu, trong lúc đó, thỉnh thoảng nhìn về phía hai mắt Trần Nguyên, hi vọng Trần Nguyên có thể cho hắn một ít ý kiến, nhưng Trần Nguyên chỉ mỉm cười nhìn hắn.

Đối với Trần Nguyên mà nói, mặc kệ Gia Luật Hồng Cơ mua đại hay là mua tiểu, tỉ lệ đặt cược đều giống nhau, nếu như Gia Luật Hồng Cơ xảy ra chuyện, chính mình xong đời, nếu như Gia Luật Niết Cô Lỗ và Công Chúa xảy ra chuyện, chính mình cũng tổn thất thảm trọng.

Bên ngoài, một đám quan tướng đã chuẩn bị kỹ càng, tất cả đội ngũ đã tập hợp tốt rồi, bây giờ bọn hắn đang chờ đợi mệnh lệnh, rốt cuộc là đào tẩu, hay là đi cứu người, trong lòng bọn hắn, cũng cực kỳ bất định, lời nói nghị luận khe khẽ vang lên liên tục.

Gia Luật Hồng Cơ mở cửa đi ra, bên trong tiếng nghị luận của những người này, mọi người phát hiện, ánh mắt của Gia Luật Hồng Cơ, không hề giống với ngày thường! Đó là một loại kiên định, một loại kiên định không thể dao động!

Gia Luật Hồng Cơ dùng loại ánh mắt này, quét một vòng bốn phía, mọi người ào ào ngậm miệng của mình lại, Gia Luật Hồng Cơ cuối cùng lại khom người chào, nói: "Xin nhờ chư vị, giúp ta cứu tỷ tỷ ra."

Trong lúc nhất thời, không có người nào nói chuyện.

Sau một lát, Tiêu hộ vệ mãnh liệt quỳ xuống, nói: "Tiểu nhân nguyện ý xông pha khói lửa vì hoàng tử, muôn lần chết không hối hận!"

Hắn vừa tỏ thái độ, chúng nhân lập tức quỳ xuống, nói: "Nguyện đi theo hoàng tử, đến chết cũng không đổi!"

Sự tình đã xác định là phải làm, nhưng làm như thế nào, lại còn phải đợi thương nghị rõ ràng cái đã.

Nếu như nói, chỉ binh sĩ quân đội này, chỉ có thể coi là binh sĩ tuyển hai mà nói, như vậy thống soái bọn hắn, Gia Luật Hồng Cơ, căn bản chính là một thống soái chưa được xếp hạng, về phần Trần Nguyên, tạm

thời bị Gia Luật Hồng Cơ bổ nhiệm làm quân sư, dùng quân sư quạt mo để hình dung, lại giống như là cực kỳ thỏa đáng.

Hiện tại, có rất nhiều vấn đề phải đối mặt, ví dụ như, chung quanh tất nhiên có người giám thị, nếu cứ lao ra như vậy, có khả năng rất nhanh sẽ giống với bọn Cửu Vương Tử.

Hơn nữa, sức chiến đấu của binh sĩ xác thực không được, muốn đánh một chiến dịch đường đường chính chính, khả năng là không làm được, lại khuyết thiếu người lĩnh quân.

Còn có một điểm tối trọng yếu nhất, không rõ tình hình địch, bọn hắc chiến ở nơi nào, đối phương có bao nhiêu người, hiện tại chiến cuộc như thế nào, một điểm cũng không biết.

Trần Nguyên lấy một tờ giấy ra, từng bước từng bước viết mấy cái vấn đề chủ yếu lên, sau đó cùng Tiêu hộ vệ, còn cả mấy quan tướng, bắt đầu cùng nhau thảo luận, hy vọng có thể tìm được phương pháp giải quyết vấn đề.

Có câu nói, ba thợ giày thối gộp lại thành một Gia Cát Lượng, lời này không hề sai.

Mọi người phán đoán, Cửu Vương Tử và Công Chúa dẫn theo hai vạn người, người Nữ Chân tất nhiên không thể nào dùng ưu thế nhân số, đường đường chính chính vây quanh bọn hắc, lợi dụng địa hình tác chiến, luôn luôn là sở trường của người Nữ Chân, tìm được địa hình tác chiến thích hợp với người Nữ Chân, là có thể xác định ra vị trí rồi.

Người Nữ Chân nhất định là lựa chọn núi rừng, mặc dù núi rừng bên này nhiều như lông trâu, nhưng thời điểm bọn Cửu Vương Tử đi, tất nhiên là thuộc bình nguyên, trải qua hơn hai trăm dặm về phía tây, có Thuyết phong cốc, từ nơi này, đi tìm quanh hai trăm dặm lộ trình, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Về phần vấn đề tướng quân thống binh, cuối cùng mọi người quyết định, lại để cho Gia Luật Hồng Cơ gánh chịu, đây cũng là biện pháp tốt nhất trong lúc không có biện pháp, tất cả mọi người không làm được, còn không bằng dùng danh hào Gia Luật Hồng Cơ, ít nhất có thể tạo được tác dụng ủng hộ sĩ khí.

Cuối cùng, vấn đề vô pháp giải quyết là, cho dù bọn hắc lợi dụng tốc độ của kỵ binh, có thể thoát khỏi người Nữ Chân giám thị phụ cận Hoàng Long phủ, cho dù bọn hắc có thể tìm tới chiến trường, bằng vào sức chiến đấu của những binh lính này, thật sự có thể cứu người ra sao?

Trần Nguyên cũng không biết, hiện tại hắc chỉ có thể chờ mong ông trời, hi vọng binh lực người Nữ Chân bởi vì vấn đề, vô pháp ứng phó đội ngũ bảy ngàn người này của bọn hắc.

Thương nghị thỏa đáng, mọi người đều tự đi chuẩn bị.

Trần Nguyên nói với Gia Luật Hồng Cơ: "Hoàng tử, bây giờ ta trở về một tý, trong số người hầu của ta, có một người hơi hiểu một ít quân trận, ta đi mời hắc đến đây, hỏi xem thời điểm chúng ta hành quân, nên chú ý vấn đề gì."

Gia Luật Hồng Cơ nghe xong, lại gấp gáp nói: "Chỗ người cũng có người hiểu quân trận? Vì cái gì không nói sớm?" Ngữ khí có một chút trách cứ.

Trong lòng Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, sớm nói với bây giờ nói có gì khác nhau, Dương Văn Quảng nguyện ý giúp những người Liêu này sao?

Gia Luật Hồng Cơ lại giống như bắt được một cây rơm rạ cứu mạng, nói: "Chúng ta cùng đi chứ, Thế Mỹ nói hắc hiểu, hắc tất nhiên là hiểu, ta muốn tự mình đến hỏi."

Trần Nguyên do dự một chút, cuối cùng cũng dẫn hắc cùng đi, Trần Nguyên biết rõ Dương Văn Quảng nhất định có thể, chỉ là, hắc nguyện ý sao?

Đang tại thời điểm Trần Nguyên và Gia Luật Hồng Cơ nói toàn bộ kế hoạch của bọn hắc cho Dương Văn Quảng, Dương Văn Quảng thật sự không cự tuyệt giúp bọn hắc, chỉ ánh mắt dùng rất hèn mọn nhìn bọn hắc, hỏi: "Các người chưa từng đánh giặc à?"

Gia Luật Hồng Cơ cực kỳ tôn trọng người hiểu về chiến trận Trần Nguyên giới thiệu, thành thật gật đầu, nhưng Trần Nguyên lại hỏi lại một câu: "Ta đánh mã tặc, có tính không?"

Dương Văn Quảng cười ha ha một tiếng: "Ta biết rõ, chưởng quầy không cần khoe khoang, như vậy đi, bây giờ không phải ngươi có một vấn đề khó khăn sao? Ta giúp ngươi giải quyết."

Trần Nguyên rất là ngạc nhiên: "Giải quyết như thế nào? Nhanh nói nghe một chút."

Dương Văn Quảng nói: "binh sĩ chia làm hai đội, một đội sáu ngàn người đi đầu, đi phía tây, những kia người giám thị ở bên ngoài, tất nhiên sẽ lập tức theo sau, sau đó thông báo người Nữ Chân tác chiến phía trước. Người Nữ Chân chắc chắn không để cho hai đội ngũ của các ngươi hợp lại làm một bởi vì nhân số bọn họ vốn ít, một khi các ngươi hội hợp, bọn hắn liền ngăn không được, cho nên đối với bọn hắn mà nói, biện pháp tốt nhất, chính là tìm địa phương xử lý các ngươi trước, như vậy tất tạo thành cục diện binh lực phân tán lẫn nữa."

Gia Luật Hồng Cơ nghe đến đó, liền gật gật đầu: "Ừm, rất có đạo lý."

Dương Văn Quảng uống một hớp nước, nói: "Lúc ta nói chuyện, các ngươi đừng chọc miệng vào, ta đã nói xong đâu."

Gia Luật Hồng Cơ vội vàng ôm quyền: "Thất lễ, đại ca cứ tiếp tục."

Dương Văn Quảng suy nghĩ một chút: "Sáu ngàn người này, phải nhớ kỹ một điểm là được rồi, chết cũng không vào núi rừng! Một khi bị người Nữ Chân công kích, lập tức phòng thủ ngay tại chỗ, một mực kiên trì đợi viện quân chạy đến."

Gia Luật Hồng Cơ có chút hồ đồ: "Ở đâu còn viện quân?"

Dương Văn Quảng lần này cũng rất đặc ý, nói: "Hỏi thật hay, bây giờ không có viện quân, chỉ là, đợi một ngàn quân đội đằng sau kia đến, chẳng phải là có viện quân rồi sao? Đến lúc đó, không riêng gì có thể cứu vớt được quân đội, nói không chừng, còn có thể bao vây người Nữ Chân lại, như vậy, sẽ có thể tiêu diệt thành công."

Gia Luật Hồng Cơ hơi do dự, chần chờ nói: "Nhưng người Nữ Chân dị thường hung hãn, nếu chỉ có đội ngũ một ngàn người, cho dù binh lực của bọn hắn phân tán rồi, muốn cứu người ra cũng không phải chuyện dễ dàng, Lưu Phương chính là vết xe đổ."

Dương Văn Quảng chẹp miệng một chút, nói: "Nếu ngươi lại để cho Lưu Phương, tướng lĩnh như vậy đến lĩnh đội, đừng nói một ngàn người, chính là bảy ngàn người của ngươi, cũng là đi không công, để cho người ta chém chết hết!"

Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên đứng lên, đi đi lại lại trước mặt Dương Văn Quảng, ôm quyền thở dài, nói: "Thủ hạ tiểu đệ thật sự không thể làm chiến tướng, đại ca tình thông chiến trận như thế, kính xin giúp tiểu đệ một tay."

Nói xong, cũng đem lệnh bài trên người ra, hai tay đưa cho Dương Văn Quảng, nói: "Khẩn cầu đại ca lĩnh quân xuất chiến!"

Dương Văn Quảng và Trần Nguyên đều ngây ngẩn cả người, Dương Văn Quảng không nghĩ tới việc, Gia Luật Hồng Cơ sẽ làm ra quyết định như vậy, nói thật, để cho hắn mang theo Liêu binh tác chiến, trong lòng thật đúng là vô cùng không thoải mái, Dương Văn Quảng chưa từng nghĩ tới ngày này!

Nhưng Trần Nguyên lại kinh ngạc vì biểu hiện của Gia Luật Hồng Cơ, đây là coi như là chiều mộ người hiền tài mà?

Trong lòng Trần Nguyên vừa nghĩ như thế, không khỏi lại liếc nhìn đứa bé này, hắn giống như đã trưởng thành, tốc độ nhanh đến mức làm cho Trần Nguyên, người một mực ở bên cạnh hắn có chút ngoài ý muốn, từ lúc hắn ở trên đầu tường, nghe thấy Liêu binh kia cầu cứu, Gia Luật Hồng Cơ giống như không còn là Gia Luật Hồng Cơ trước kia.

Dương Văn Quảng nhìn Trần Nguyên, hắn không muốn quản sự tình Liêu quốc, không muốn giúp người Liêu quốc giải quyết nguy cơ, ít nhất hắn không muốn trực tiếp ra tay, một phương diện khác, đã có vẻ không kiềm chế được khát vọng chiến đấu trong lòng.

Trần Nguyên mỉm cười với Dương Văn Quảng, ý tứ trong đó đã rất rõ ràng rồi, có làm hay không, là do hắn, Trần Nguyên tuyệt đối không có bất cứ ý kiến gì.

Đúng lúc này, ở phía sau, Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên quỳ xuống, hai tay bưng lệnh bài kia, đi về phía trước vài bước, đến trước mặt Dương Văn Quảng, nói: "Xin đại ca giúp ta một tay!"

Dương Văn Quảng nâng Gia Luật Hồng Cơ dậy, nghĩ một lát rồi nói: "Tốt, như vậy đi, hoàng tử ngài tự mình thống soái một ngàn đội ngũ kia, ta làm trợ thủ của người."

Tất cả giống hệt như Dương Văn Quảng nghĩ, lúc Tiêu hộ vệ và Trần Nguyên mang theo sáu ngàn người trên chiến mã, nhanh chóng dọc theo đại đạo không rộng lắm, đi vội về hướng tây, trong rừng cây hai bên truyền đến từng trận âm thanh, thỉnh thoảng có ít thân ảnh hiện ra trong mắt mọi người.

Tiêu hộ vệ không muốn rời khỏi Gia Luật Hồng Cơ, Trần Nguyên càng không muốn làm con mồi, nhưng Gia Luật Hồng Cơ lại kiên trì bảo bọn họ cùng nhau lĩnh quân, Gia Luật Hồng Cơ nói, chỉ cần sáu ngàn người này có thể kiên trì đủ thời gian, hắn liền tuyệt đối an toàn.

Đội ngũ sáu ngàn người tiến lên nửa ngày, quả nhiên liền bị đối phương tập kích, từ trong rừng cây hai bên, bắt đầu có một chút tên nổ thương thỉnh thoảng bắn ra, một ít binh sĩ Liêu quốc trên ngựa, đang chạy gấp, còn chưa phát giác địch nhân ở đâu, đã bị đoạt mất tính mệnh.

Đồng bọn chung quanh ngã xuống, mang đến cho chi đội ngũ, cũng không tính là tinh nhuệ này khủng hoảng cực độ, kể cả Tiêu hộ vệ, sắc mặt đều có chút khó coi, nói: "Trần huynh, những người này luôn đánh lên chúng ta, vậy nên làm thế nào cho phải? Không bằng chúng ta phái binh tìm tòi thoáng một tý dọc theo hai bên, cam đoan được an toàn, như thế nào?"

Trần Nguyên cũng rất sợ, vừa rồi có một mũi tên bắn về phía hắn, nếu không phải A Mộc Đại nhanh tay, chính mình hiện tại đã té trên mặt đất.

Mặc dù như thế, Trần Nguyên lại tin tưởng vững chắc, vấn đề chiến tranh này, Dương Văn Quảng mạnh hơn nhiều so với chính mình, cho nên hắn kiên quyết chấp hành sách lược của Dương Văn Quảng, mặc kệ thương vong, nhắm mắt xông về phía trước, làm ra tư thái tìm kiếm bọn người Gia Luật Niết Cô Lỗ, thẳng đến lúc gặp đại quân người Nữ Chân mới thôi.

Lúc này, hắn nói với Tiêu hộ vệ: "Không được! Chúng ta tiếp tục chạy dọc theo đường này!"

Tiêu hộ vệ ra sức đánh bay một cây thương quăng đến hướng hắn, nói: "Chạy nữa, chúng ta sẽ không còn người! Đã chết hơn một trăm huynh đệ rồi!"

Tiêu hộ vệ không biết, Dương Văn Quảng rất lành nghề chiến tranh, hiện tại sáu ngàn người này rất khó chịu, bọn hắn dùng tử vong để đi tới, nhưng Ô Thập Đặc Cổ lại càng khó chịu hơn so với bọn hắn.

146. Chương 146: Lì Hơn Liều

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 146: Lì hơn liều

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hai vạn Liêu binh mất ngựa kia, bị bọn hắn vây quanh bên trong khe núi, tiến lùi không được, lương thực đã ăn sạch, mắt thấy nếu như tiếp tục bị vây khốn vài ngày, Gia Luật Niết Cô Lỗ và Gia Luật Lữ Linh sẽ xong rồi.

Nhưng lúc này, phía trước chính là cái Vương Tử gì kia mang đám người lao tới, cái này làm cho Ô Thập Đặc Cổ rất phiền não.

Có một vài tình huống, bọn Trần Nguyên căn bản không biết, Ô Thập Đặc Cổ vì đánh thắng một trận, còn đưa hơn hai ngàn người bộ lạc Hoàn Nhan đến đây, hiện tại bên người hắn có năm nghìn Nữ Chân! Cũng đều là Sinh Nữ Chân!

Bằng không thì, cho dù có bấy rập, có địa hình, hắn cũng không nắm chắc, sẽ vây khốn được hơn một vạn bảy nghìn binh sĩ tinh nhuệ của Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Với hơn 2000 người, Ô Thập Đặc Cổ rất nhẹ nhàng dựa vào khe núi, lại làm cho Gia Luật Niết Cô Lỗ mất đi năng lực cơ động, rơi vào khốn cảnh.

Liêu binh đã từng phát động rất nhiều lần xung phong, muốn lao ra khỏi nơi này, nhưng đối mặt với những gia hỏa, từ nhỏ đã sinh hoạt ở phía trong rừng sâu núi thẳm, gần như là dã nhân này, bọn hắn ngoại trừ vứt thi thể đồng bọn xuống dưới, trốn ra bên ngoài, cũng chỉ có thể làm cho chính mình trở thành thi thể.

Nếu như còn một biện pháp, Gia Luật Niết Cô Lỗ thật sự sẽ không đi tìm Gia Luật Hồng Cơ nhờ hỗ trợ.

Bên này không có đội ngũ Liêu binh khác, cũng không đợi được trở về xin viện binh, vật tư người Liêu tác chiến luôn luôn rất ít, vài ngày vây khốn, cũng đã làm cho xe đồ quân nhu biến thành xe trống.

Ô Thập Đặc Cổ lập tức có thể thành công, chỉ cần có thêm thời gian hai ngày nữa là xong.

Đối với Gia Luật Hồng Cơ đi ra cứu viện sau lưng, Ô Thập Đặc Cổ cũng sớm có chuẩn bị, hắn chuyên môn chuẩn bị đội ngũ 500 người, một đường quấy nhiễu, đánh lén.

Dựa theo ý nghĩ của hắn, những Liêu binh kia bị đả kích, tất nhiên sẽ chạy trở về, hoặc là lựa chọn một nơi thủ vững, nhưng sự tình phát triển, lại làm cho hắn thật sự rất bất ngờ, những người Liêu kia rõ ràng là đang không ngừng tiến lên.

"Đặc Cổ thủ lĩnh! Quân đội người Liêu cách chúng ta chỉ còn có hơn bốn mươi dặm, hơn nữa, bọn họ là kỵ binh, không qua được bao lâu, bọn hắn sẽ đến đây!" Hoàn Nhan A Cốt Đả ăn mặc một thân quần áo da hổ, hiện ra tại bên cạnh Ô Thập Đặc Cổ.

Không phải mỗi người Nữ Chân đều có da hổ để mặc, hắn mặc da hổ, nghĩa là hắn đã đánh chết một con! Đây là một loại biểu tượng cho sự dũng mãnh.

Ô Thập Đặc Cổ rất khách khí, nói: "A Cốt Đả thủ lĩnh, sự tình xác thực không giống với những gì ta nghĩ, chỉ là, không có bao nhiêu vấn đề, địa phương hai mươi dặm đằng sau các người, rất thích hợp để mai phục, chúng ta phân ra một ngàn người đến đó, vây hãm những Liêu binh kia."

A Cốt Đả nói: "Cần gì phải khó khăn như thế? Người ở đây, trì hoãn một chút, ta mang theo hai ngàn đi qua đó, đánh chết những người Liêu kia là được!"

Ô Thập Đặc Cổ suy nghĩ một chút, nói: "Ừm, cũng có thể, dù sao, những Liêu binh kia, so với đám người trước mắt chúng ta, còn vô dụng hơn rất nhiều, tăng thêm chúng ta một đường tập kích, đã sớm đánh mất dũng khí, ta nghĩ 2000 người hoàn toàn có thể đánh bại bọn hắn."

Hoàn Nhan A Cốt Đả cười ha ha một tiếng, nói: "Ta chỉ là lo lắng, nếu như ta mang 2000 người đi, người ở đây có thể chèo chống được hay không?"

Trên mặt Ô Thập Đặc Cổ có chút ít không khoái, nói: "Thủ lĩnh! Người đang vũ nhục dũng sĩ bộ lạc Ô Thập chúng ta sao?"

Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng không giải thích, nói: "Vậy được rồi, một buổi tối là ta có thể đánh bại những người Liêu kia, buổi sáng ngày mai, tất nhiên ta sẽ trở về, buổi tối, bọn hắn sẽ không dám phá vòng vây, Đặc Cổ thủ lĩnh, ta đi đây."

Hắn mang theo 2000 người bộ lạc Hoàn Nhan rời đi, Áo Thập đứng ở bên cạnh Ô Thập Đặc Cổ, có vẻ không phục lắm, nói: "Thủ lĩnh, hắn đang vũ nhục chúng ta, chờ hắn trở về, ta muốn quyết đấu cùng với hắn!"

Ô Thập Đặc Cổ gạt đầu: "Được rồi, nhưng hiện tại không thể làm như thế."

.....

Trần Nguyên rốt cục cũng bị công kích hữu lực, thì ra là trong lúc đó, bên trong chung quanh núi rừng toát ra rất nhiều người Nữ Chân, mật độ cung nỏ và lao thương đột nhiên tăng lớn hơn rất nhiều, còn có thể nghe thấy tiếng gào thét giống như của sói những người kia.

Trần Nguyên nhớ kỹ lời Dương Văn Quảng nói, cứ việc đi trên con đường hẹp hòi, có chết cũng không vào núi rừng! Vừa thấy bọn họ xông đến, lúc này liền kết trận ngay tại chỗ, bắt đầu chống cự nhiệt tình.

Nếu nói niên kỷ những binh lính này xác thực hơi lớn một ít, sức khỏe yếu một ít, nhưng chính bởi vì như thế, kinh nghiệm bảo vệ tánh mạng của bọn hắn lại tương đối phong phú, hơn nữa, mặc kệ lĩnh ngộ đối với chiến trận như thế nào, ít nhất thì tại thời điểm tạo thành trận hình, tốc độ vẫn tương đối nhanh.

Những người Nữ Chân kia cũng không nóng nảy, không ngừng bắn ám khí từ trong rừng cây ra, mà Liêu Quân dùng cung tiễn phòng thủ, không cách nào xúc phạm tới người Nữ Chân giấu ở trên cây, hoàn toàn ở vào một loại vị trí bị đánh.

Trần Nguyên nhìn một hồi, cảm thấy đánh tiếp như vậy thật sự rất là uất ức, lúc này, liền muốn ủng hộ thoáng một tý sĩ khí, chậm rãi đứng dậy từ trong một đám người.

Hắn vừa đứng lên, lập tức làm cho hắn trở thành mục tiêu chủ yếu của người Nữ Chân, rất nhiều cung tiễn và lao đều bay qua hướng hắn.

Trần Nguyên đối với cái này vẫn hồn nhiên chưa phát giác, lớn tiếng nói: "Chư vị huynh đệ, có câu nói là chết sống có số!"

Lời còn chưa nói hết, A Mộc Đại mãnh liệt kéo Trần Nguyên một cái, túm hắn xuống dưới, quát: "Người làm cái gì vậy!"

Trần Nguyên chỉ cảm thấy vài trận kinh tiễn vù vù trên đỉnh đầu, gió thổi qua pháp phối, cũng không để ý, nói với A Mộc Đại: "Trời sắp tối rồi, bọn hắn không nhất định là nhìn thấy ta, ta nói hai câu ủng hộ sĩ khí một tý."

A Mộc Đại thuận tay tháo mũ giáp Trần Nguyên xuống, vừa để xuống trước mắt hắn, nói: "Tự mình nhìn xem."

Trần Nguyên xem xét, trên mặt lập tức trắng bệch! Trên mũ giáp chính là đầy rẫy những lỗ thủng, A Mộc Đại lạnh lùng cười một tiếng: "Lại nói tiếp hai câu, đầu ngươi sẽ bị xuyên thủng rồi!"

Lúc này Trần Nguyên không nói thêm gì nữa, thành thành thật thật bò ở chính giữa mọi người, thật sự là chết sống có số, bây giờ phải xem vận khí thế nào.

Sau khi trời tối, cung tiễn và lao của những người Nữ Chân kia mất đi một chút chính xác, Trần Nguyên và Tiêu hộ vệ loay hoay tổ chức binh sĩ, liều chết xây dựng đơn giản công sự một chút, khiến cho người Nữ Chân không thể nhẹ nhàng lao xuống đánh lên bọn hắn.

Xây dựng xong sự cũng không thuận lợi, thường thường là trả giá một cái giá thảm trọng, mới kiến tạo được một ít đồng đất và rãnh hào, có người Nữ Chân giết ra từ trong núi rừng, hủy diệt toàn bộ những chướng ngại vật này, mấy ngàn Liêu binh thủy chung ở vào một loại hoàn cảnh không chỗ hiểm để thủ.

Chứng kiến tình huống như vậy, Trần Nguyên chẳng những không sợ hãi, trong lòng lại có một tia mừng thầm, một mặt hắn phân phó Liêu quốc tướng sĩ đào địa đạo, trốn vào trong địa đạo, để tránh đánh lên.

Mặt khác, trong lòng suy nghĩ, tuy hiện tại tình thế cực kỳ bất lợi, nhưng những người Nữ Chân kia vẫn y nguyên không muốn xuống, chém giết cùng mấy ngàn Liêu Quân này, đủ để nói rõ với bọn hắn, người Nữ Chân cảm thấy không nắm chắc tất thắng, còn muốn bức Liêu binh vào trong núi rừng.

Vậy thì mình sẽ không đi vào! Theo như lời Dương Văn Quảng, chết cũng phải chết ở chỗ này.

Huống hồ vật tư chiến lược của người Nữ Chân lại càng có hạn hơn người Liêu, mật độ mũi tên và lao, hiện tại đã không bằng lúc trước.

Những người Nữ Chân này, có khả năng thật sự không nghĩ đến, Liêu binh rõ ràng nguyện ý thừa nhận tổn thất lớn như vậy, cũng không tiến vào núi rừng tránh né, bọn hắn muốn tốc chiến tốc thắng, khả năng là chờ mong đến thời điểm Liêu binh vừa gặp phải đả kích, lập tức tiến vào núi rừng, sau đó bọn hắn có thể

lợi dụng phương thức tác chiến quen thuộc, nhanh chóng đánh nát phòng tuyến tâm lý Liêu binh, lại làm cho mấy ngàn Liêu binh ở trong khủng hoảng này, biến thành con mồi cho bọn họ!

Những người Nữ Chân này, căn bản cũng không làm tốt chuẩn bị đánh một trận chiến trên đường đi, cùng bọn Trần Nguyên!

Hiện tại, việc Trần Nguyên phải làm, chính là tiếp tục trì hoãn chiến đấu xuống dưới, hơn nữa, cứ việc bố trí một ít bẫy rập và chướng ngại, vì trận chiến sắp đến, sáng tạo một chút điều kiện có lợi cho mình.

Cách nghĩ của Trần Nguyên là hoàn toàn chính xác, khi Hoàn Nhan A Cốt Đả quăng hết một ngọn lao cuối cùng, hẳn biết rõ chỉ có thể lao xuống, giải quyết chiến đấu bằng giáp lá cà.

Bên cạnh, một người Nữ Chân rất tinh táo, thấy Hoàn Nhan A Cốt Đả định lao xuống, lập tức khuyên can, nói: "Thủ lĩnh, nếu vừa rồi lao xuống, chúng ta tất nhiên có thể đánh thắng những Liêu binh này, nhưng hiện tại sắc trời đã tối, Liêu binh còn bố trí chướng ngại, thời điểm trong lòng bọn hắn sợ hãi nhất đã qua, hiện tại chúng ta xuống dưới tất, nhiên là một hồi huyết chiến, tử thương khẳng định rất lớn! Xin thủ lĩnh nghĩ lại!"

Hoàn Nhan A Cốt Đả một chút cũng không nghe khuyên bảo, trong lòng hắn chỉ muốn, bộ lạc của mình, được khoa trương trước mặt cả bộ lạc Ô Thập, nếu như buổi sáng ngày mai, chính mình không thể quay về mà nói, chẳng phải là lại sẽ để cho những người bộ lạc Ô Thập kia cười rộ rỡ?

Trần Nguyên nhìn thấy người Nữ Chân đình chỉ bắn cung tiễn, lập tức nhỏ giọng truyền lệnh: "Mọi người chuẩn bị sẵn sàng! Dịch nhân có khả năng lập tức xông ra, toàn thể co rút lại hướng chính giữa, bảo trì đội ngũ dày đặc! Cung tiễn thủ tập trung đến chính giữa, bị bắn đến hiện tại, chúng ta cũng nên xả giận rồi!"

Thời điểm quân đội nhất khủng hoảng thật sự đã qua, mệnh lệnh này lập tức rơi vào trong lỗ tai từng sĩ binh.

Vừa rồi bọn hắn tổng cộng đào ra hai chiến hào, hiện tại bỏ đạo đầu tiên, tất cả binh sĩ Liêu quốc còn sống, đều tập trung vào tuyến đầu đạo chiến hào thứ hai, bưng binh khí trong tay, chờ dốc sức liều mạng cùng đối phương.

Một nén nhang qua đi, quả nhiên không xuất ngoài Trần Nguyên dự đoán, toàn bộ cung tên và lao trong tay người Nữ Chân đều đã trút xuống, đều rơi ở gần đạo chiến hào thứ nhất, bởi vì Liêu binh đã co rút lại, cũng không tạo thành tổn thất quá lớn.

Cái này lại làm cho các binh sĩ bắt đầu có chút tin tưởng lời Trần Nguyên nói.

Đợi thời điểm những người Nữ Chân kia xông lên đạo chiến hào thứ nhất, Trần Nguyên và Liêu binh vẫn vững vàng, không rên một tiếng.

Nhóm đầu tiên người Nữ Chân nhảy vào bên trong chiến hào, không phát hiện một Liêu binh nào ở đó, lập tức có chút kinh ngạc, còn chưa kịp mở miệng nhắc nhở, người Nữ Chân đằng sau liền lao đến theo, hơn nữa còn vượt qua chiến hào, đánh tới hướng chỗ Liêu binh tập trung.

Trần Nguyên rõ ràng cảm giác hô hấp của mình rất thô, nghe thanh âm những người Nữ Chân kia càng ngày càng gần, rốt cục hắn cũng la lớn: "Bắn tên!"

Nếu như là Dương Văn Quảng, nhất định sẽ chờ thêm một lát, Trần Nguyên cũng biết, khoảng cách càng gần, lực sát thương đối với đối phương càng mạnh, nhưng cảm giác bị đè nén trong lòng kia, lại làm cho hắn phát ra mệnh lệnh này hơi sớm.

Liêu binh ào ào bắn ra cung tiễn, đối diện truyền tiếng kêu thảm thiết của người Nữ Chân, chỉ là, những người Nữ Chân kia thật sự vô cùng hung hãn, mạo hiểm hứng một bộ mưa tên, vẫn có vài người lao đến.

Trong đêm tối, trận hình Liêu binh dày đặc chiếm tiện nghi rất lớn, vừa thấy có dịch nhân lao đến, Liêu binh cũng không nhìn nhân số và phương hướng, dựa theo phương pháp huấn luyện bình thường, hai hàng trường thương mãnh liệt đâm về phía trước, rất nhiều người Nữ Chân dừng mãnh cứ như vậy bị Liêu binh xuyên thẳng lên trên không.

Cung tiễn thủ vẫn không ngừng bắn, cái này cam đoan, đội hình người Nữ Chân xông qua rất rải rác, mà trong rừng rậm có một câu danh ngôn chính là, con cộp dững mãnh, cũng không muốn đi khiêu chiến đàn sói quyền uy.

Hiện tại, những người Nữ Chân kia phảng phất chính là từng con cộp dững mãnh, từng con một phóng tới riêng lẻ, để cho những con sói Liêu quốc bình sĩ tha hồ hành hạ, kết quả chỉ có thể là bị đàn sói thôn phệ.

.....

Dương Văn Quảng suất lĩnh 500 Liêu binh, trực tiếp giết xuống dưới, lưu lại 500 người cho Gia Luật Hồng Cơ.

Gia Luật Hồng Cơ đứng ở đỉnh núi nhìn Liêu binh truy kích những bại binh Nữ Chân kia, mặc dù địa hình đã muốn tiến nhập vào trong núi rừng người Nữ Chân am hiểu nhất, nhưng địch nhân không có dũng khí quay đầu lại chống cự, tiến vào núi rừng, cách nghĩ duy nhất của bọn hắn, chính là chạy trốn nhanh hơn chút ít, để cho Liêu binh không đuổi kịp.

Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên hiểu ra một đạo lý, Trần Nguyên nói rất đúng, có vài chuyện, thoát nhìn rất chuyện khó khăn, chỉ cần người dũng cảm đi đối mặt, kỳ thật không đáng sợ đến như vậy.

Sau lưng truyền đến một hồi tiếng bước chân ầm ầm, Gia Luật Hồng Cơ lập tức quay đầu ngựa nghênh đón, bốn năm kỵ sĩ bên người cầm bó đuốc soi sáng vì hắn.

Phía dưới truyền đến thanh âm của Gia Luật Lữ Linh: "Hồng Cơ!"

Gia Luật Hồng Cơ vội vàng xuống ngựa, chạy tới phương hướng thanh âm truyền đến, trông thấy hai người Gia Luật Lữ Linh và Gia Luật Niết Cô Lỗ sóng vai, đang đi tới hướng này, hắn rất muốn giống trước kia, nhào vào trong ngực Gia Luật Lữ Linh, khóc lên một hồi.

Nhưng không biết vì cái gì, Gia Luật Hồng Cơ chạy vài bước, bỗng nhiên ngừng lại, nhìn Gia Luật Lữ Linh và Gia Luật Niết Cô Lỗ, hơi cười một chút, rất bình tĩnh nói: "Tỷ tỷ, Cửu ca, ta đã đánh thắng."

Trên mặt Gia Luật Lữ Linh đầy dáng tươi cười, gật đầu: "Vậy mới tốt chứ, Hồng Cơ!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng nhìn sắc mặt bình tĩnh của Gia Luật Hồng Cơ, không biết mình nên nói cái gì.

Hội hợp, đại quân lập tức tiến thẳng đến hướng Trần Nguyên.

Hai ngàn nhân mã của Hoàn Nhan A Cốt Đả, đã bị Trần Nguyên làm cho hao tổn kiệt sức, Gia Luật Hồng Cơ mang theo hơn vạn đại quân đánh tới, những người này căn bản không thể chạy trốn, hơn một ngàn người bị giết chết, ba trăm người bị bắt làm tù binh, mà ngay cả bản thân Hoàn Nhan A Cốt Đả, cũng bị Tiêu hộ vệ kia bắt giữ.

Liêu binh đại thắng một trận, năm nghìn phản quân, ba ngàn hai trăm người bị diệt, bốn trăm mười bảy người Nữ Chân bị bắt làm tù binh, Ô Tháp Đặc Cổ kia mang theo mấy trăm tàn binh đào tẩu, đã mất đi năng lực uy hiếp phía sau Liêu quốc.

Liêu binh vẫn còn tiếp tục tìm tòi những địch nhân chạy trốn linh tinh kia, đồng thời truy tìm tung tích Ô Tháp Đặc Cổ, hy vọng có thể bắt hắn.

Trên đường đi, thỉnh thoảng phát hiện thi thể người Nữ Chân chết ở trong rừng rậm, Gia Luật Niết Cô Lỗ hạ lệnh quân đội không ngừng, một mực đánh tới hướng Trường Bạch Sơn, rất nhiều người Nữ Chân không kịp chạy cũng bị chém giết.

Thẳng đến thời điểm quân đội đến dưới chân Trường Bạch Sơn, tổng cộng lại giết hơn ngàn người, đương nhiên trong đó có rất nhiều binh dân chết oan.

147. Chương 147: Tạo Khung Cảnh

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 147: Tạo khung cảnh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhưng ông trời, dường như thật sự không muốn để cho người Nữ Chân bị trảm tận giết tuyệt, ngay tại thời điểm Gia Luật Niết Cô Lô chuẩn bị tiến quân Trường Bạch Sơn, từ phía trên không, tuyết rơi nhiều như mưa, đây là trận tuyết đầu tiên Trần Nguyên trông thấy, khi xuyên việt qua thời đại này, Liêu binh xuất hiện vẫn đề tiếp tế, chỉ có thể buông tha cho kế hoạch vào núi áp chế.

Trần Nguyên lần đầu tiên thấy tuyết rơi nhiều như vậy, tại thế kỷ hai mươi mốt, hắn chưa từng có nghĩ tới, tuyết có thể lớn đến loại trình độ này.

Vừa mới bắt đầu vài ngày, hắn có chút hưng phấn, thậm chí còn cùng mấy cái quan tướng chơi trò đắp người tuyết, ném tuyết, nhưng không qua mấy ngày, vấn đề đã tới rồi.

Lương thực quân đội bắt đầu căng thẳng, vì cam đoan tất cả mọi người có thể còn sống đến thời điểm tuyết đình chỉ, Gia Luật Niết Cô Lô thực hành chế độ phân phối, mỗi người mỗi ngày chỉ có thể ăn một bữa cơm.

Tại đây, ở phía trong khí trời rét lạnh, ăn cơm không đủ no, căn bản là không đủ nhiệt lượng, có chút binh sĩ không chịu đựng nổi, đi vào trong đồng tuyết, tìm chút ít rễ cỏ và vỏ cây có thể ăn để lót dạ.

Trần Nguyên không đi ra ngoài, hắn đứng ở bên trong hàng rào quân doanh, nhìn xem bầu trời bên ngoài trắng như tuyết, trong đầu lại nghĩ đến những chuyện đã xảy ra, khi chính mình đi tới cái thời không này.

Nghĩ đến Lăng Hoa, nghĩ đến Hồ Tĩnh, nghĩ đến cả Bạch Ngọc Đường và những người kia, còn có cha mẹ Trần Thế Mỹ ở nông thôn, đó là cha mẹ Trần Thế Mỹ, không có gì khác với cha mẹ mình, bởi vì hiện tại, Trần Thế Mỹ chính là Trần Nguyên, Trần Nguyên chính là Trần Thế Mỹ.

Vì sao lại như vậy? Trần Nguyên cũng không biết, linh hồn Trần Thế Mỹ, có phải là đang bám vào trên người Trần Nguyên thế kỷ hai mươi mốt kia hay không? Nếu như là đúng, hiện tại hắn nên làm gì?

Trần Nguyên bỗng nhiên muốn cười phá lên, muốn cười thật to, bởi vì hắn cảm thấy, nếu thực sự là như thế, Trần Thế Mỹ tất nhiên sẽ phải chứng kiến « chém đầu mỹ án » trong đầu mình rồi, trong lòng hắn sẽ nghĩ như thế nào?

”Trần Thế Mỹ, trời lạnh như vậy, người đứng ở chỗ này làm cái gì?” Sau lưng là thanh âm của Gia Luật Lữ Linh.

Trần Nguyên quay đầu lại, hơi xoay người, nói: ”Bái kiến Công Chúa.”

Trên mặt Gia Luật Lữ Linh có điểm hồng, là bị gió lạnh thổi vào, nàng đi đến trước mặt Trần Nguyên, đứng đó, sau đó hỏi: ”Ta vừa mới nhìn đến trên mặt của người treo đáng tươi cười, rất kỳ quái, tại đây bên trong, dạng khí trời lạnh lẽo này, có chuyện gì đáng để người vui vẻ hay sao? Có thể nói đến để cho ta nghe một chút không?”

Trần Nguyên đương nhiên sẽ không nói thật: ”Ta chỉ nghĩ về một việc phát sinh, thời điểm ta ở Đại Tổng trước kia.”

Gia Luật Lữ Linh rất có hào hứng, nói: ”Nói cho ta nghe một chút.”

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, sau đó nói: ”Năm trước, vào đúng lúc này, cũng là một ngày tuyết rơi, ta đang chuẩn bị đi Biện Kinh thi, bởi vì rất nghèo, cho nên, mặc dù là mùa đông, vì để tiết kiệm ít tiền, ta chỉ có thể ở lại trong một gian miếu đồ nát, trong miếu đồ nát lại có một người tiến tới, ta đã nằm ngủ rồi, sau khi hắn đi vào, ta cảm giác rất lạnh, liền nói với hắn: ‘Gió lớn quá, xin người đóng cửa lại’, người đoán hắn nói như thế nào?”

Gia Luật Lữ Linh lắc đầu: ”Không biết.”

Trần Nguyên cười nói: ”Lúc ấy hắn hỏi ta một câu: ‘Người cho rằng ta đóng cửa lại, bên ngoài sẽ không lạnh sao?’”

Gia Luật Lữ Linh nghe xong, cười một tiếng, nói: ”Người nói vậy, tại sao có thể có người như vậy?”

Trần Nguyên giơ ngón tay cái lên, nói: "Công Chúa thật sự là thông minh, thoáng một tý liền đoán ra ta đang nói bậy."

Gia Luật Lữ Linh thu hồi dáng tươi cười, thở dài, nói: "Tuyệt này, khả năng còn sẽ rơi thêm mấy ngày, Trần Thế Mỹ, người có biện pháp nào giải quyết vấn đề lương thực của chúng ta hay không?"

Trần Nguyên cười khở: "Công Chúa, ngài quá dễ mất ta, nếu ta có thể giải quyết vấn đề lương thực, hiện tại cũng không cần đối bụng, nói chuyện cười cùng người."

Gia Luật Lữ Linh nhìn Trần Nguyên, trong ánh mắt giống như lóe ra cái gì đó, lóe lên một thứ rất thâm sâu, Trần Nguyên không thể nắm chắc.

Nàng nói rất chân thành: "Ta tin tưởng người nhất định có biện pháp, người biết không, Hồng Cơ đã thay đổi."

Trần Nguyên nói: "Không, hần vẫn là Gia Luật Hồng Cơ, cũng là đệ đệ người, chỉ là, hần đã trưởng thành."

Gia Luật Lữ Linh không tranh luận với hần, nói: "Coi như là trưởng thành, cũng là người để cho hần lớn lên, lúc ta ở quân doanh đã phát hiện một vật."

Trần Nguyên rất có hào hứng nhìn nàng, hỏi: "Người phát hiện cái gì?"

Hần cũng không xưng hô Gia Luật Lữ Linh là Công Chúa, mà xưng hô thế này, không hề khiến cho Gia Luật Lữ Linh không khoái, nàng tiếp tục nói: "Cửu ca rất khó chịu, rất mâu thuẫn, rất tức giận, người hiểu chứ."

Trần Nguyên đương nhiên biết rõ, đoạn thời gian này, tâm tình của Gia Luật Niết Cô Lỗ chính là như vậy, nếu như nói ngay từ đầu, thời điểm nhìn thấy Gia Luật Hồng Cơ, hần còn an ủi mình nói, Gia Luật Hồng Cơ đánh thắng một trận chiến kia là vận khí tốt, như vậy hiện tại, trên người Gia Luật Hồng Cơ, Gia Luật Niết Cô Lỗ đã chứng kiến một tia uy hiếp ẩn ẩn.

Trong cả quân doanh, các binh sĩ bội phục chiến tích của Gia Luật Niết Cô Lỗ, đồng thời sợ hãi hần thưởng phạt phân minh, nhưng Gia Luật Hồng Cơ không giống, hần bằg vào thân thể của chính mình, nương tựa theo một trận chiến thắng, lại để cho tất cả binh sĩ đều sống, chuyện kế tiếp, là đã thắng được các binh sĩ tôn kính và kính yêu.

Gia Luật Niết Cô Lỗ rõ ràng cảm giác được, ở trong lòng những binh lính kia, Gia Luật Hồng Cơ đã cùng hần đứng ở một cái mặt phẳng bằng nhau.

Người bên ngoài uy hiếp lớn hơn nữa đối với hần, hần cũng không sợ, bởi vì thời điểm có Liêu Hứng Tông đứng ở bên hần, hần tin tưởng vững chắc, không ai có thể khiêu chiến được vị trí của mình.

Nhưng hiện tại, Gia Luật Hồng Cơ lại làm cho hần cảm thấy một loại sợ hãi, loại sợ hãi thực chất như mang trên vai.

Gia Luật Lữ Linh thấy Trần Nguyên không nói lời nào, bỗng nhiên hạ thấp thanh âm, nói: "Ta nghĩ, người nhất định có biện pháp, làm cho quan hệ của bọn hần hồi phục như lúc trước kia, đúng hay không?"

Trần nguyên thật sự có chút ít bất đắc dĩ rồi, vì cái gì mà nàng lại tin tưởng mình như vậy? Chẳng lẽ hiện tại, mình trong lòng nàng, đã muốn ở vào vị trí giống như thần, không gì không làm được hay sao? Nếu quả thật như vậy, buổi tối thần triệu hoán nàng, nàng có tới hay không?

Hiện tại giống như là sẽ không tới, bởi vì nàng còn chưa thành kính đến tình trạng kia.

Không được, chính mình phải lộ hai tay ra, biểu hiện thoáng một tý về lực lượng của thần, như vậy mới có thể làm cho nàng càng thành kính hơn một ít.

Trần Nguyên xoay động con người, nói: "Công Chúa, người quá dễ mất ta rồi, chuyện giữa Cửu Vương Tử và hoàng tử không gấp được, nếu không sẽ biến khéo thành vụng."

Gia Luật Lữ Linh gật đầu: "Ừm, chuyện này xin nhờ người, hai người bọn họ đều rất tín nhiệm người."

Trần Nguyên nở nụ cười: "Cái đó cứ như vậy đi, chúng ta đi ra ngoài, xem có thể tìm một ít thức ăn đến đây hay không."

Gia Luật Lữ Linh rất kinh ngạc, hỏi: "Người thật sự có biện pháp tìm được đồ ăn?"

Trần Nguyên cũng không nắm chắc có thể tìm tới đồ ăn, chỉ là đời trước, người hấn bội phục nhất, chính là E Đi Sơn, người nước ngoài biến thái, ưa thích tra tấn chính mình.

Sống sót nơi hoang dã, sống trên hoang đảo, mấy bộ phim này, đều đã xem qua nhiều lần, người ta cưỡi bờ mông, cũng có thể sinh tồn được trong băng tuyết, chính mình muốn tìm được một ít thức ăn, chắc là không có vấn đề gì chứ?

Lập tức hít một hơi thật sâu, trong đầu nói với chính mình: "Tĩnh táo, quan sát hoàn cảnh! Tuy hoàn cảnh đưa vào chỗ chết chúng ta, nhưng sẽ lưu lại cho chúng ta một con đường sống, để cho chúng ta tìm được nó!"

Chính mình hiện tại mạnh hơn E Đi Sơn rất nhiều, ít nhất thì hoàn cảnh không phải ác liệt như vậy, ít nhất chung quanh còn có hai vạn binh sĩ, vạn nhất gặp nguy hiểm, bọn hấn có thể trợ giúp chính mình.

Trần Nguyên nhớ lại, hình như Ê Đi Sơn kia tìm được đồ ăn ở bên trong cái động, nơi động vật ngủ đông trữ đồ ăn qua mùa đông, lập tức quyết định noi theo hấn.

Cái này thật sự có chút không chính xác, nếu để cho toàn thể quân đội đi tìm, nếu không tìm thấy, người khác sẽ cười lời nói chính mình.

Huống hồ trong lòng Trần Nguyên cực kỳ hiểu, mặc dù hấn rất gặp may mắn, có thể tìm một ít đồ ăn, cho thấy một điểm lực lượng của thần, phỏng chừng cũng chỉ đủ cho hai người một bữa ăn ngon mà thôi, trông cậy vào việc để cho hai vạn binh sĩ sống sót, nằm mơ đi?

Kiểm bữa ăn ngon là được rồi, khí trời như vậy, cùng Gia Luật Lữ Linh, hai người đi tìm thực vật, đến nấu cơm dã ngoại, cũng là một chuyện rất lãng mạn.

Nếu gặp phải tình huống gì ngoài ý muốn, bị nhốt tại một sơn động, các loại địa phương kín mít, phát sinh câu chuyện gì đó, vậy thì quá hoàn mỹ!

Lúc này, Trần Nguyên nói: "Biện pháp là có, chỉ là không biết có được hay không, Công Chúa, nếu như người nguyện ý mà nói, chúng ta cùng nhau đi trước thử xem?"

Gia Luật Lữ Linh rất hiếu kỳ, lập tức nói: "Tốt, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ."

Bỗng nhiên trong lúc đó, Trần Nguyên lại nghe thấy bên tai có người đang nói chuyện, hình như là Hồ Tĩnh đang nói? Hồ Tĩnh đang ở Yên kinh, Lăng Hoa đang ở Biện Kinh, Tần Hương Liên còn ở quê nhà cơ mà, đừng suy nghĩ về các nàng, được hay không? Các người không biết, nếu gặp nạn, thấy ảo giác, chỉ có thể càng dễ chết hơn sao?

Công Chúa này, chính mình xem như gần ăn được rồi! Chỉ cần có thể tìm được một chút đồ ăn ngon miệng, sau đó tạo nên một không khí phù hợp, nàng sẽ không xong rồi!

Trời cao phẳng phất thật sự rất chiếu cố Trần Nguyên, hai người ra khỏi quân doanh, một mực đi về phía đông, không qua bao lâu thời gian, Trần Nguyên lập tức chú ý tới trên mặt tuyết có dấu chân động vật, nhìn dấu vết lớn nhỏ và chiều sâu, hấn là động vật có vú loại nhỏ lưu lại.

Phát hiện này lại làm cho Gia Luật Lữ Linh rất là hưng phấn, hai người đuổi theo dấu chân kia, một đường đi về phía trước, càng đi, dấu chân lại càng là rõ ràng.

Đi vào một dãy núi, Trần Nguyên phát hiện thật sự có một cái động nho nhỏ, có phần giống như sào huyệt mà Ê Đi Sơn kia nói về đám động vật hoang dã, hình thể trung đẳng ẩn thân.

Vết chân biến mất kia cách cửa động đó không xa, cái này cực kỳ phù hợp với đặc tính tự bảo vệ của những động vật, Trần Nguyên nhìn cửa vào kia, mình có thể tiến lên ăn hàng?

Lập tức quỳ gối xuống, nhen nhóm một cây đuốc, chậm rãi đi lên phía, mục đích làm như vậy, là vì cam đoan trong động không có những động vật ăn thịt to lớn kia, bởi vì mùa đông, những động vật to lớn kia cần phải tìm đồ ăn, nếu chúng đã chiếm đoạt nơi đây, chính mình chui đầu vào, vậy thì thật là tốt, hơn một trăm cân thịt, có thể cho chúng ăn thêm mấy ngày.

Bó đuốc lung lay hai cái, không có cảm giác động tĩnh, Trần Nguyên lúc này mới duỗi đầu tiến vào nhìn, vừa xem xét, Trần Nguyên liền lấp bắp kinh hãi, không nghĩ đến, mặc dù cái cửa động này rất nhỏ, bên trong động giống như rất lớn, căn bản không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, lúc này liền đầu lùi về, nói: "Trong này quá sâu, không biết có đồ vật gì, hơn nữa, cửa vào rất nhỏ, vạn nhất xảy ra việc ngoài ý muốn, căn bản sẽ không chạy thoát, ta xem, chúng ta có lẽ là nên đến chỗ khác tìm."

Gia Luật Lữ Linh lại túm lấy bó đuốc, nói: "Ta xem xem!"

Trong lòng Trần Nguyên thật sự rất là đắc ý, hẳn biết mình nói như vậy, nàng nhất định sẽ đi vào.

Gia Luật Lữ Linh nói xong, liền học theo kiểu Trần Nguyên vừa rồi, trước tiên với bó đuốc vào, lắc lư hai cái, sau đó vươn đầu vào, nói: "Không đúng, đây là đầu gió ra, cửa động chính thức có khả năng không ở chỗ này."

Trần Nguyên nhìn nàng quỳ rạp trên mặt đất, cái bờ mông kia uốn éo uốn éo, có thể nhìn thấy hình dáng căng tròn, lập tức có chút hăng hái, trong miệng tùy ý đáp: "À."

Gia Luật Lữ Linh cũng không quay đầu lại nhìn hắn, cả người nhảy chồm về phía trước, rõ ràng là tiến vào từ nơi ấy, thanh âm truyền đến từ bên trong: "Người tới hay không?"

Còn chờ cái gì? Bên ngoài trời lạnh, trong quân doanh nhiều người, cái sơn động này thật sự xuất hiện quá thỏa đáng rồi! Trần Nguyên nào có đạo lý không đi vào?

Mượn quang mang bó đuốc để xem xét, đây đúng là một cái hang rất lớn, chắc là được hình thành tự nhiên, trong động còn bắt chợt truyền đến thanh âm giọt nước, phía trước giống như rất lâu, không biết là thông đến địa phương nào.

Gia Luật Lữ Linh rất hiếu kỳ, nói: "Đi, chúng ta đi phía trước nhìn xem."

Trần Nguyên đi theo phía sau nàng, vừa giẫm vào bước chân của Gia Luật Lữ Linh để đi lên phía trước, vừa nghĩ, sơn động như vậy, phần lớn nên vậy có một chút con mồi tránh né trời đông giá rét, đợi tìm được đồ ăn rồi, ở chỗ này nướng đồ, sau đó vừa ăn vừa giảng mấy câu chuyện quỷ dọa người, có thể hù nàng đến trong lòng ngực của mình hay không?

Hai người đang tại đi tới, bỗng nhiên bước chân của Gia Luật Lữ Linh mãnh liệt ngừng lại, thoáng một tý đã dập tắt cây đuốc trong tay, một tay kéo Trần Nguyên.

Trần Nguyên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tiếp theo là cùng với Gia Luật Lữ Linh đụng vào nhau, trong lòng rất là kinh ngạc: "Ai, không ngờ nàng còn nóng vội hơn so với chính mình? Lại có thể chủ động như thế sao?"

Hai người cơ hồ dán vào cùng một chỗ, đáng tiếc, bây giờ là mùa đông, y phục trên người quá nhiều, thiếu khuyết một chút cảm giác, Trần Nguyên lại đưa thân thể lên phía trước một chút.

Gia Luật Lữ Linh không chú ý tới động tác này của Trần Nguyên, nhỏ giọng nói: "Phía trước có người!"

Một tay Trần Nguyên giả bộ như lơ đãng, ôm bờ vai của nàng, hỏi: "Tại sao có thể có người ở đây?"

Gia Luật Lữ Linh nhẹ nhàng nói: "Chúng ta đi nhìn xem."

Hai người hóp lưng lại như mèo, chú ý đi lên phía trước, chưa đi được mấy bước, quả nhiên nghe được có tiếng người nói chuyện, lại chuyển qua một chỗ ngoặt, thấy phía trước lại là một cái động rất lớn, rất rộng rãi, bốn phía động có lửa cháy, bên trong người ngồi rậm rạp chằng chịt! Chừng nhiều hơn vài trăm.

Hai người chấn động, đồng thời rút đầu trở về, Trần Nguyên lập tức kịp phản ứng, nói: "Người Nữ Chân!"

Gia Luật Lữ Linh gật đầu: "Hắn là bọn hắn, Cửu ca tìm nhiều ngày như vậy, không nghĩ tới, rõ ràng bọn hắn trốn ở cái địa phương này."

Sau đó nàng đột nhiên hỏi: "Người rất sợ hãi sao?"

Trần Nguyên Chân vô cùng sợ, nhưng hắn không muốn nói, ngoài miệng rất mạnh mẽ, nói: "Chê cười, ta sợ cái gì?"

Gia Luật Lữ Linh ừ một tiếng: "Vậy là tốt rồi, xin nhờ tay của ngươi không cần phải run run ở bờ vai ta."

Trần Nguyên bây giờ mới phát hiện, cái tay sỗ sàng kia, không biết lúc nào đã bắt được bờ vai của Gia Luật Lữ Linh, hơn nữa còn run run một chút.

Hắn loay hoay lấy tay ra, nói: "Ta muốn phủi tro bụi trên quần áo giúp ngươi mà thôi."

Gia Luật Lữ Linh không nói gì, con mắt nhìn bầy người Nữ Chân phía dưới, bên trong có lão nhân, cũng có trẻ con, còn có rất nhiều người bị thương, những người này khẳng định chính là mục tiêu Liêu binh tìm kiếm những ngày này!

Gia Luật Lữ Linh cảm giác Trần Nguyên vẫn sờ vào bờ vai của mình, cũng không quay đầu lại, cười lạnh một tiếng: "Bọn hắn trốn kỹ quá, nếu như không phải hôm nay chúng ta đánh bậy đánh bạ tới đây, thật đúng là không tìm thấy bọn hắn."

Trên bờ vai lại bị Trần Nguyên vỗ một cái, Gia Luật Lữ Linh có chút phiền, nói: "Ta nói ngươi, một đại nam nhân, gan ngươi lớn hơn một chút có được hay? Một lát nữa, chúng ta vụng trộm trở về, sẽ gọi binh mã đến tiêu diệt bọn hắn!"

148. Chương 148: Nàng Là Nữ Nhân Của Ta

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 148: Nàng là nữ nhân của ta

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên không đập bờ vai nàng nữa, chỉ nói: "Ngươi nói cái gì! Những Liêu binh bên ngoài kia, chúng ta không biết, ngươi tội gì phải đi giúp bọn hắn? Hơn nữa, ngươi xem xem, những anh hùng bên trong này, không người nào không anh minh thần võ, xem xét cũng biết là mãnh nam thể gian ít có, cho dù những Liêu binh kia thật sự đến, cũng chỉ có thể thua ở trong tay những anh hùng này!"

Gia Luật Lữ Linh mãnh liệt quay đầu lại, quát: "Trần Thế Mỹ!"

Đầu vừa quay, mới phát hiện trên cổ Trần Thế Mỹ có một cái xiên sắt, mà còn có mấy người Nữ Chân cường tráng đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn mình.

Gia Luật Lữ Linh ngăn cả người, Trần Nguyên cười một tiếng, nói: "Hắc hắc, các vị đại ca, chúng ta chỉ đi ngang qua đây, muốn tìm một ít thức ăn, trong lúc vô tình đã xông vào, hi vọng chư vị đại ca buông tha chúng ta."

Người cầm xiên sắt sau lưng kia nói: "Tuyết rơi xuống vài ngày rồi, ngươi đi qua trong lúc vô tình? Ngươi cho rằng ta là người ngu ngốc à!"

Nói xong, một cước đá vào hông đít Trần Nguyên, quát: "Đi vào!"

Gia Luật Lữ Linh còn muốn rút đao, vài xiên sắt và thương gỗ lập tức chỉ vào trên người của nàng, người Nữ Chân dẫn đầu kia tiến lên, gạt bội đao trên người Gia Luật Lữ Linh xuống, sau đó cũng hung hăng đẩy: "Vào!"

Hai người bị đẩy mạnh, dưới ánh sáng kia, quân phục Liêu quân đã nói rõ thân phận hai người, tâm tình những người Nữ Chân trong động kia lập tức chuyển động, nguyên một đám bùng vũ khí vọt tới hướng hai người bọn họ, mắt thấy thời điểm Trần Nguyên và Gia Luật Lữ Linh sẽ bị đánh chết, chợt nghe thanh âm cực lớn vang lên: "Dừng tay! Còn có quy củ hay không?"

Những người Nữ Chân kia lúc này mới ngừng ở nửa đường, Trần Nguyên mở to mắt, phát hiện một cây mộc thương đã đưa gần đến miệng mình.

Một người Nữ Chân dáng người khôi ngô, bả vai để trần, gạt mở mọi người, đi tới trước mặt hai người bọn họ, vốn là nhìn Trần Nguyên, sau đó lại nhìn Gia Luật Lữ Linh, bỗng nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi một câu: "Người Liêu?"

Thần sắc trên mặt Gia Luật Lữ Linh rất kiên quyết, nhưng Trần Nguyên lại nói trước: "Chúng ta là người Tống!"

Người thanh âm cứng rắn đi xuống, bên cạnh lập tức có người hô: "Đặc Cổ thủ lĩnh, người này nói dối, trên người hắn còn mặc quần áo Liêu quân!"

Trần Nguyên thật sự rất phiền muộn, ngấm lại, đang tự hỏi vì sao mình lại quên thay quần áo?

Ô Tháp Đặc Cổ hừ một tiếng: "Muốn chết hay là muốn sống?"

Trần Nguyên vội vàng phải nói: "Muốn sống, muốn sống!"

Gia Luật Lữ Linh lại trừng mắt liếc Trần Nguyên: "Người có chút cốt khí được không? Bọn hắn sẽ để cho chúng ta còn sống sao?"

Trần Nguyên biết rõ khả năng còn sống không lớn, nhưng hắn chính là như vậy, chỉ cần có một cơ hội, hắn đều sẽ không buông tha hi vọng.

Khóe miệng Ô Tháp Đặc Cổ nổi lên một tia cười lạnh, nhìn Gia Luật Lữ Linh, nói: "Nói như vậy, người muốn chết rồi!"

Gia Luật Lữ Linh nhắc đầu lên: "Cho một đao!"

Ô Tháp Đặc Cổ cười ha ha: "Cho người một đao? Cái đó quá tiện nghi cho các người! Các người giết nhiều tộc nhân của chúng ta như vậy, hôm nay ta muốn nướng chín, ăn no nê hai người các người! Các người yên tâm, ngay cả xương cốt, ta cũng sẽ không để lại."

Trần Nguyên lo lắng nói: "Thủ lĩnh, ta không nói muốn chết!"

Ô Tháp Đặc Cổ gạt đầu: "Ta biết rõ, cho nên ta cho người một con đường sống."

Trần Nguyên loay hoay hỏi: "Xin thủ lĩnh chỉ rõ!"

Ô Tháp Đặc Cổ nói: "Ta đặt các người ở trên đồng lửa, một canh giờ sau, nếu như người còn sống, ta sẽ bỏ qua cho người."

Tất cả người Nữ Chân trong động đồng thời cười ha ha, bọn hắn nhìn Trần Nguyên và Gia Luật Lữ Linh, giống như là nhìn xem một bữa ăn ngon, ánh mắt đó, lại làm cho Trần Nguyên có chút sợ hãi.

Một đồng củi khô có sẵn, đang thiêu đốt lên, có mấy người Nữ Chân đã muốn lao đến, ba chân bốn cẳng cột chắc Trần Nguyên và Gia Luật Lữ Linh, chuẩn bị đưa lên trên kệ thiêu.

Trần Nguyên tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình vốn là muốn vào cái sơn động này nướng đồ lãng mạn, hiện tại lại thành đồ nướng mất rồi.

Dưới tình thế cấp bách, Trần Nguyên bỗng nhiên quay đầu liếc nhìn Gia Luật Lữ Linh, phát hiện sắc mặt của nàng cũng trắng rồi, cái thần thái sợ hãi kia, thật sự là rất đầm đìa đáng yêu.

"Đợi một chút!" Trần Nguyên dùng tất cả sức lực hô một tiếng, những người Nữ Chân kia thật sự sững sờ, đều ngừng hết lại.

Ô Tháp Đặc Cổ cũng sững sờ một chút, lập tức hỏi: "Người còn có cái gì muốn nói sao?"

Đầu óc Trần Nguyên nhanh chóng suy nghĩ, nói: "Đặc Cổ thủ lĩnh, có phải là mặc kệ chúng ta trả một cái giá lớn, người cũng không để cho chúng ta còn sống đi ra ngoài?"

Ô Tháp Đặc Cổ gạt đầu: "Đúng vậy! Các người giết nhiều người của chúng ta như vậy, muốn sống đi ra ngoài? Đừng mơ!"

Chịu nói chuyện là tốt rồi, chịu nói chuyện, Trần Nguyên sẽ mở điều kiện, Trần Nguyên luôn luôn cho rằng, chỉ cần giá tiền phù hợp, thiên hạ này không có mua bán nào không xong.

"Chẳng lẽ chúng ta nguyện ý trả giá bằng lương thực, giúp các người vượt qua mùa đông này, cũng không được sao?" Điều kiện này, đối với người Nữ Chân mà nói, xác thực rất quyến rũ, bởi vì mục đích căn bản làm bọn họ chém giết, chính là vì mình có thể sống qua mùa đông.

Nhưng Ô Thập Đắc Cổ chỉ hơi do dự một chút, liền dứt khoát nói: "Không được!"

Trần Nguyên lập tức nói tiếp: "Còn nữa, những Liêu binh bên ngoài kia? Ta dẫn bọn họ tới, cho các người báo thù!"

Lúc này đây, Ô Thập Đắc Cổ không cự tuyệt, mà là nhìn vài người chung quanh.

Trần Nguyên không để cho bọn hắn có cơ hội trao đổi ý kiến, lập tức nói thêm: "Nếu như ta giúp các người đánh bại bọn hắn, báo thù cho thân nhân các người, còn để cho các người cướp được đồ ăn của bọn hắn, vượt qua trời đông này?"

Vẫn không trả lời, chỉ là, ánh mắt Ô Thập Đắc Cổ lại nói cho tất cả mọi người biết, hắn động tâm rồi.

Trần Nguyên nói tiếp: "Còn chưa đủ? Vậy thì, một cái Hoàng Long phủ, như thế nào? Hoàng Long phủ hiện tại có bao nhiêu Liêu binh, ta rất rõ ràng!"

Ô Thập Đắc Cổ rốt cục cũng mở miệng: "Người là người nào?"

Trần Nguyên vừa nghe hắn hỏi như vậy, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, bất kể như thế nào, ngân phiếu khổng lồ của mình cuối cùng cũng đã động những người này rồi, hiện tại phải làm, chính là khiến người này tin tưởng, mới có thể thực hiện tám chi phiếu kia.

"Hắn gọi Trần Thế Mỹ, là đồng đọc đương kim hoàng tử Liêu quốc, mặc dù không có cái quyền thế gì, chỉ là làm sinh ý vô cùng lớn tại Yên kinh, Liêu quốc hoàng tử và Cửu Vương Tử đối với hắn đều rất không tệ." Một cái người giống hệt người Liêu nhảy ra, Trần Nguyên sưng sốt, làm sao người này rõ ràng về chính mình như vậy?

Ô Thập Đắc Cổ hiển nhiên rất tín nhiệm người Liêu này, lập tức gật đầu, nói: "Hắn thật có thể làm được những sự tình hắn vừa nói sao?"

Người Liêu kia cười ha ha một tiếng, nói: "Cái này thì ta không biết, chỉ là, ta cho rằng, thủ lĩnh giết hắn như vậy, thật sự thật là đáng tiếc, nhà hắn sản phong phú, nếu thủ lĩnh muốn người nhà hắn đưa mấy trăm xe lương thực đến, hắn không phải là vấn đề chứ?"

Nói xong người kia chạy tới bên người Trần Nguyên, lại hỏi một câu: "Trần chưởng quỹ, ta nói đúng chứ?"

Trần Nguyên gật đầu: "Không có vấn đề, ta mở cửa hàng lớn nhất tại Yên kinh, chỉ cần thủ lĩnh buông tha ta, đừng nói mấy trăm xe lương thực, hơn một ngàn xe, ta cũng cho!"

Hơn một ngàn xe! Mấy cái chữ này lại làm cho sát ý trong ánh mắt Ô Thập Đắc Cổ chậm rãi tan rã, hắn nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Người dùng biện pháp gì, để cho chúng ta có thể báo thù vì huynh đệ đã chết đi?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Ta biết rõ ràng rành mạch về Liêu binh, hơn nữa ta dám cam đoan, chỉ cần các người bố trí bấy rập tốt, ta sẽ để cho vị cô nương này trở về Liêu binh dẫn tới!"

Ô Thập Đắc Cổ gật gù, cái con mồi này rất thơm, làm cho hắn vô pháp kháng cự, chỉ là, bây giờ hắn còn chưa dám hạ quyết định.

Nhìn Gia Luật Lữ Linh, Ô Thập Đắc Cổ hỏi: "Nàng là ai?"

Trần Nguyên lập tức nói: "Là nữ nhân của ta!"

Ô Thập Đắc Cổ tưởng tượng, cũng đúng, nếu như không phải nữ nhân của Trần Nguyên, hai người làm sao lại chui vào cái sơn động này, nhưng trong lòng còn chưa quá yên tâm, liền hỏi: "Ta làm sao biết là thật hay giả? Nàng đi ra ngoài, có thể mặc kệ sống chết của người, không làm dựa theo lời chúng ta nói hay không?"

Trần Nguyên mãnh liệt uốn éo thân thể, chuyển hướng Gia Luật Lữ Linh, nói: "Hiện tại người nhà của nàng cũng dựa vào ta để ăn cơm, nếu như ta không quay về, nàng cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào!"

Nói xong, bỗng nhiên đầu lao đến, thoáng một tý đã dán miệng tại bên miệng Gia Luật Lữ Linh.

Trong đầu Gia Luật Lữ Linh lập tức trống rỗng, vậy mà lại không trốn tránh, cảnh thân mật này làm cho Ô Thập Đặc Cổ tin tưởng quan hệ của bọn hắn, Trần Nguyên cảm giác đã nắm đủ, mới ngẩng đầu lên nói: "Ngoan ngoãn chiều theo lời thủ lĩnh nói để làm, nghe lời ta."

Gia Luật Lữ Linh hỏi một câu: "Vậy còn người?"

Trần Nguyên cười một tiếng: "Ta không sao, yên tâm."

149. Chương 149: Đẳng Hạng, Lý Nguyên Hạo

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 149: Đẳng Hạng, Lý Nguyên Hạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ô Thập Đặc Cổ lúc này lại cười lạnh một tiếng, nói: "Được rồi, ta tin tưởng người lần thứ nhất! Hiện tại, người nói cho ta biết, tình huống về những Liêu binh kia trước, chờ ta giết những Liêu binh này, báo thù cho tộc nhân chết đi của ta, chỉ cần người giao đủ tiền chuộc, ta lập tức thả người rời đi! Nếu như ta phát hiện người dám lừa gạt cái gì, ta sẽ không nương chín người, trực tiếp ăn sống người luôn!"

Một canh giờ sau, Ô Thập Đặc Cổ nghĩ kỹ cách bố trí mai phục, địa điểm và phương thức mai phục, sau đó Gia Luật Lữ Linh mới được những người Nữ Chân này đưa ra ngoài.

Trần Nguyên nhìn thân ảnh của nàng biến mất trong tầm mắt của mình, bỗng nhiên có chút thất lạc, có chút uể oải, trong lòng không khỏi tự trách mình.

Trực tiếp nói Gia Luật Lữ Linh là Công Chúa cho những người này không được sao, dùng mạng của nàng, để đổi mạng của mình, không phải càng thỏa đáng hơn sao?

Hiện tại tốt rồi, nàng đi, chắc chắn là sẽ không dựa theo kế hoạch kia, hi sinh mấy vạn Liêu binh tới cứu mình, đợi cho những người Nữ Chân này phát hiện mình lừa gạt bọn hắn, phỏng chừng thật sự có thể ăn sống mình rồi.

Thời điểm nàng gả cho Lý Nguyên Hạo, nhớ tới mình, nhiều lắm cũng là một hồi tiếc hận mà thôi, đang êm đẹp, lại chơi cái gì anh hùng cứu mỹ nhân! Hiện tại mỹ nhân đi ra ngoài rồi, chính mình làm sao bây giờ?

Trần Nguyên hít hai hơi thật sâu, trong lòng dùng thanh âm rất kiên định nói hai câu: "Tĩnh táo! Tĩnh táo! Bọn hắn không chặn miệng của mình, không bị bịt là được, cái mồm này há ra, có thể thuyết phục bọn hắn thả Gia Luật Lữ Linh, chắc chắn có thể thuyết phục bọn hắn thả mình ra."

Hắn sửa sang lại ý nghĩ của mình thoáng một tý, toàn bộ tình huống từ lúc vào động thể nào, đều nhớ lại một lần, tận lực nhớ từng chi tiết, tỉ mỉ vừa mới phát sinh.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy có chút kỳ quái, người Liêu quốc kia đã biết rõ thân phận của mình, có thể nhận ra mình là Trần Thế Mỹ, làm sao lại không biết Công Chúa?

Chẳng lẽ là do biểu hiện của mình quá chói lọi? Ở Yên kinh gần gần mấy tuần, đã muốn lấn át danh tiếng của Công Chúa? Điều đó không có khả năng nha! Hắn chính là một người làm ăn? Chỉ quen thuộc đối với mình, đối với Công Chúa, căn bản chưa từng nhìn thấy? Cũng không thể nói như vậy được.

Nghĩ tới đây, con mắt Trần Nguyên nhìn người kia Liêu, lại phát hiện hắn trốn tránh ánh mắt của mình, trong lòng lại càng xác định, người này nhất định có vấn đề!

Chỉ cần có một hi vọng, Trần Nguyên vẫn muốn cứu vớt tính mệnh mình, nắm chắc cơ hội trong tay mình, trông cậy vào Công Chúa trở về, đưa đến cứu binh, hẳn luôn có chút lo lắng.

Suy nghĩ thời gian rất lâu, cũng không còn nghĩ ra biện pháp, không biết vì cái gì, Trần Nguyên chợt nhớ tới tình hình lần trước, lúc mình và Lăng Hoa bị nhốt trong hầm ngầm.

Không biết hiện tại Lăng Hoa thế nào, sinh ý làm được tốt không? Chiến tranh ngoại giao giữa Tống Liêu và Tây Hạ, rốt cuộc đã đánh tới trình độ nào rồi? Nếu như chính mình có thể đi ra ngoài, còn lưu cho mình bao nhiêu thời gian?

Lúc này, ở Yên kinh, tình thế đang phát sinh chuyển biến cực kỳ kịch tính.

Tống Kỳ vốn là chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, lần Bàng Hỉ ám sát kia, đã giúp Tống Kỳ rất lớn, hai người Trương Tầm Nguyên và Ngô Hạo đã bị Liêu Hứng Tông trọng điểm bảo hộ, mỗi ngày đi gặp người nào, đều phải được Liêu Hứng Tông phê chuẩn, cái này, trong lúc vô hình, đã gia tăng rất nhiều chướng ngại cho người Đảng Hạng.

Trong khoảng thời gian này, Tống Kỳ tiến triển có chút thuận lợi, những người Liêu quốc kia, đối với sự tình ám sát, trong lòng cũng rất không hài lòng, rất nhiều quan viên, trước kia chưa quyết định có nên để cho Tống Kỳ tới bãi phỏng hay không, bây giờ thái độ đều chuyển biến.

Hôm nay, Tống Kỳ bãi phỏng qua trọng thần Liêu quốc, Gia Luật Hàn Tám, tâm tình có chút vui sướng, tuy Gia Luật Hàn Tám không tỏ thái độ gì chính xác, nhưng thái độ mập mờ của hắn, đối với bản thân mình, đã là một loại tiến triển.

Phải biết rằng, Gia Luật Hàn Tám là nhân vật chủ yếu, chuyên chủ trương dụng binh đối với Đại Tống trước, một người ảnh hưởng cực kỳ mạnh mẽ trong quân đội.

Hiện tại, ngay cả thái độ của hắn cũng bắt đầu chuyển biến rồi, cái này lại làm cho Tống Kỳ cảm thấy, sứ mạng của mình rất có khả năng sẽ hoàn thành một cách hoàn mỹ. Tất cả phẳng phất như trong mộng, lúc trước là gian nan hiểm trở, nhưng một hồi ác mộng ám sát qua đi, mọi chuyện cần làm, rõ ràng đều bắt đầu chậm rãi tốt hơn, thật sự có chút ít làm cho người ta không thể ngờ tới.

Ngồi ở trong kiệu, Tống Kỳ nghĩ đến thái độ của Gia Luật Hàn Tám hôm nay, lại nghĩ kế hoạch ngày mai, xem nên làm như thế nào, không phải là có thể trực tiếp dâng tấu cho Liêu Hứng Tông, trình bày chính xác quan hệ hai nước? Tại vấn đề liên thủ đánh với người Đảng Hạng, nếu như song phương đồng ý, như vậy quy tắc chi tiết cụ thể nên trao đổi như thế nào đây?

Đang ở thời điểm trầm tư, chung quanh liền truyền tiếng vang đến âm ỉ, cắt đứt mạch suy nghĩ của Tống Kỳ, lại làm cho hắn vô pháp tĩnh tâm.

Tống Kỳ xóc màn kiệu lên, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hộ vệ vội vàng nói: "Bẩm báo đại nhân, không có chuyện gì, chỉ là nơi này có một hiệu buôn đang mua bán hàng, cho nên hơi náo loạn một ít."

Tống Kỳ cau chân mày lại, giương mắt xem xét, vừa vận trông thấy một biển hiệu rất to: "Bến tàu nam bắc."

Hắn biết rõ đây là cửa hàng do Trần Thế Mỹ kia mở, những ngày này, tuy Trần Thế Mỹ không ở đây, nhưng sinh ý lại cực kỳ thịnh vượng, may mắn, Tống Kỳ đương nhiên không đoán ra nguyên nhân trong đó, hắn cũng không có hứng thú đi suy đoán, vì cái gì Trần Nguyên có thể kiếm tiền.

Đây là một sự việc phù hợp với rất nhiều người, Trần Nguyên tuyên truyền cũng rất tốt, hơn nữa hai người hợp tác làm đồng bọn cũng cực kỳ giúp lực, Tiêu Tô Na Mã Nai kinh doanh nhiều năm tại Yên kinh, Vương Luân có sức ảnh hưởng rất lớn trong thương đội lai vãng bắc nam.

Cái này cam đoan, mặc dù Trần Nguyên không ở đây, sinh ý vẫn rất thịnh vượng.

Bàng Hỉ mỗi ngày qua lại vận hàng, không cần giả vờ giả vịt như Trần Nguyên nói, cứ chân chính đến mua hàng bán hàng, đã đủ để Bàng Hỉ loay hoay chân không chạm đất, cái tình cảnh này, có thể là ngay cả Trần Nguyên cũng không nghĩ tới.

Một chuyến hàng hóa này rất nhiều, con đường cũng không phải quá rộng, kiệu nhỏ Tống Kỳ chậm rãi từ từ đi tới phía trước, Bàng Hỉ và Lí Thiết áp giải hàng hóa theo ở phía sau, trong lòng có chút sốt ruột.

Bàng Hỉ la lớn: "Tổng đại nhân, ngài đi sang bên cạnh, để cho chúng ta đi, có thể không?"

Tống Kỳ quay đầu lại nhìn liếc Bàng Hỉ, không lên tiếng, tiếp tục đi đường của mình, trong lòng của hắn, rất là phản cảm đối với người như Bàng Hỉ, chỉ cần dính vào Bàng Thái sư hay chữ Bàng, ở trong lòng Tống Kỳ, đều không phải là người tốt.

Lí Thiết Thương nhếch miệng cười một tiếng: "Tổng quản, tại đây không phải phủ Thái sư, hắn không để ý tới người."

Bàng Hỉ cũng không tức giận, nói: "Ta đã nói với người, tại Biện Kinh, nếu hắn không nhường đường, ta liền phóng ngựa tiến lên, trực tiếp đem ném cổ kiệu của hắn đi rồi!"

Lí Thiết Thương gật đầu: "Ta đây tin tưởng, thanh danh Bàng Thái sư, tại hạ đã sớm nghe nói, chưởng quầy chúng ta nói, cái bến tàu nam bắc này, nam có Bàng Thái sư, bắc có Tiêu Tô Na Mã Nai và Gia Luật Niết Cô Lỗ, muốn không kiếm được tiền cũng khó khăn."

Bàng Hỉ rất nghiến ngậm nhìn liếc Lí Thiết Thương, nói: "Thiết Thương, kỳ thật, có một việc, ta cảm thấy rất kỳ quái, chưởng quầy các người rõ ràng cũng là người tài, vì cái gì cam tâm tình nguyện đi buôn bán?"

Trên mặt Lí Thiết Thương xuất hiện dáng tươi cười: "Trần chưởng quầy không phải cũng là như thế sao?"

Bàng Hỉ không hỏi lại, hắn biết rõ Trần Nguyên buôn bán, đó là có hứng thú, nhưng hứng thú của Vương Luân, giống như không đơn thuần kiểu Trần Nguyên.

Vừa lúc đó, đầu phố bỗng nhiên xuất hiện một khoái mã, nhanh chóng vọt tới hướng bên này, mục tiêu rất rõ ràng, chính là cổ kiệu Tống Kỳ.

Bàng Hỉ nhìn mà kinh hãi, nói: "Ai! Còn tưởng thực sự không người nào dám tới đây, nhắc cổ kiệu lên, chúng ta mau xem xem đó là ai!"

Lập tức, kỵ sĩ xuất hiện, ngay cả mặt mũi đều bị che đi, một thân trang phục người Đẳng Hạng, trong tay cũng không cầm binh khí, cả người trông cực kỳ oai hùng, người còn chưa tới trước mặt, liền la lớn: "Tống Kỳ, ta tới giết người!"

Bàng Hỉ đột nhiên cảm giác được, người này rất có khí khái nam nhân! Mặc dù chỉ là một người một con ngựa, nhưng cái khí phách kia hiển lộ rõ ràng không bỏ sót! Trong đám người mình đã từng thấy, chỉ có trên người Dịch Thanh Văn Cùng có loại khí khái này, mà ngay cả Triển Chiêu cũng kém hơn một chút.

150. Chương 150: Đẳng Hạng, Lý Nguyên Hạo (2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 150: Đẳng Hạng, Lý Nguyên Hạo (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hộ vệ Tống triều vội vàng vây quanh lên, rút binh khí ra, chém vào người nọ.

Người nọ bắn lên trên không trung, không để mấy hộ vệ Tống triều vào mắt, cả người rơi vào giữa vòng vây của những thị vệ kia.

Thị vệ cũng là người được nghiêm chỉnh huấn luyện, bắt đầu phối hợp vây giết.

Nhưng người nọ hai tay không, lại đánh cho một vòng thị vệ ngã trái ngã phải, chẳng qua được bao lâu, toàn bộ liền té trên mặt đất, không đứng dậy được.

Người nọ đứng lên trên mặt đất, khoe miệng nổi lên ý cười nhạo, sau đó cất bước đi đến hướng kiệu nhỏ của Tống Kỳ, hỏi: "Tống đại nhân, nếu như ta muốn giết người, người còn sống được sao?"

Bàng Hỉ đã biết người này tuyệt đối sẽ không giết Tống Kỳ, bởi vì hiện tại hắn không còn sát khí, chỉ là Trần Nguyên nói rất đúng, Tống Kỳ là sứ giả Đại Tống, cho dù bọn hắn không phải một người có trách nhiệm, cũng không thể để người Đổng Hạng làm hắn nhục nhã!

Lập tức liền chuẩn bị ra tay.

Không nghĩ tới, hắn còn chưa động, Lí Thiết Thương bên cạnh kia đã hô to một tiếng, mãnh liệt quơ một cây trường thương của hộ vệ Tống triều để trên mặt đất, sau đó liền xông tới.

Lí Thiết Thương dùng thương rất nhanh, rất mạnh, chỉ là Bàng Hỉ biết rõ, Lí Thiết Thương không là đối thủ của người này.

Quả nhiên, hai người đối mặt với nhau, cái cán trường thương kia đã bị người Đổng Hạng bẻ gãy, người nọ hạ thủ lưu tình đối với hộ vệ Tống triều, nhưng đối với Lí Thiết Thương, lại hạ sát thủ, đoạt lấy nửa cái đầu thương, hướng phía ngực Lí Thiết Thương, đâm xuống!

Mắt thấy Lí Thiết Thương sẽ bị giết chết, Bàng Hỉ liền phi thân nhào tới.

Bùng....!!! Đầu thương gãy vụn.

Người nọ và Bàng Hỉ liên tục dùng cứng đối cứng, đánh cho hơn mười quyền, cuối cùng cánh tay cong lại, khủy tay đánh trúng ngực Bàng Hỉ, đánh cho Bàng Hỉ lui về phía sau bảy tám bước.

Nhìn Bàng Hỉ cứng rắn đỡ một thương, sau đó ăn cùi chỏ, rõ ràng không hề bị thương, lại có thể tiếp tục tiến lên, người nọ vốn là sợ hãi, tiếp theo, bỗng nhiên cười nói: "Thiết Bố Sam! Thì ra là Bàng tổng quản phủ Thái sư."

Bàng Hỉ cúi y phục trên người xuống, lộ ra một thân cơ thịt rắn chắc, trên ngực còn có dấu vết vừa rồi bị ăn cùi chỏ, nhưng chẳng hề hấn gì, chỉ là vết lún nhỏ, mặt hắn khinh khỉnh, hỏi: "Các hạ là ai?"

Người nọ khoanh hai tay lại, cao ngạo ngẩng đầu, nói: "Đổng Hạng, Lý Nguyên Hạo."

Chung quanh, Liêu binh cũng chạy tới, Lý Nguyên Hạo cực kỳ nhàn nhã nhìn binh sĩ Liêu quốc đang bao vây mình, nói với Bàng Hỉ: "Bàng tổng quản một thân Thiết Bố Sam, đao thương bất nhập, hôm nay tại hạ không thể lĩnh giáo, thật thất lễ."

Hắn từ từ trở về cười thốt chiến mã đi cùng hắn, lên tiếng nói: "Xin bẩm báo cho Liêu quốc hoàng đế, nói Đổng Hạng Lý Nguyên Hạo không mời mà tới, bây giờ đang ở sứ đoàn Tây Hạ, chờ Liêu quốc hoàng đế triệu kiến."

Nói xong, liền từ từ rời đi, một đội Liêu binh, không có một người nào, không có một cái nào, đi lên ngăn cản hắn.

Bàng Hỉ cau chân mày lại, hiện tại Lý Nguyên Hạo đến Yên kinh, cái ý vị này như thế nào, hắn không biết, nhưng phương thức xuất hiện hắn lựa chọn, là tập kích Tống Kỳ, quả thực làm cho Bàng Hỉ không đoán ra dụng ý của Lý Nguyên Hạo, trong lòng hắn không khỏi có chút bồn chồn, mong mỗi Trần Nguyên nhanh trở về.

Bởi vì Bàng Hỉ hiểu, mình không phải là đối thủ của Lý Nguyên Hạo, vũ lực không được, trí lực càng không có khả năng thắng được.

.....

"Người, đây là làm như thế nào?" Trần Nguyên nhàn rỗi không có việc gì, cùng Ô Thập Đặc Cổ đánh bạc đoán cây gậy, đây là một loại xiếc thế kỷ hai mươi một, rất nhiều người dùng để gạt người, chính là để hai cây gỗ trong tay, dùng một dây thừng buộc lại, làm để cho đối phương đoán mình buộc cây nào đầu tiên.

Chỉ cần thời điểm cuối cùng, lúc cởi bỏ dây thừng quấn quanh gỗ, hơi đổi một tý, có thể làm cho đối phương vĩnh viễn không đoán trúng.

Những người Nữ Chân kia cũng rất là hiếu kỳ, nguyên một đám vây quanh, đều không rõ, chính mình rõ ràng trông thấy gốc cây Trần Nguyên buộc vào, như thế nào dây thừng vừa rơi xuống, lại bọc ở trên cây kia?

Trần Nguyên vẫy tay, Ô Thập Đặc Cổ lập tức đưa đầu tới, Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Hiện tại nhiều người, để ta dạy cho người, lại đây."

Ô Thập Đặc Cổ nở nụ cười, gật gật đầu, ngồi ở bên người Trần Nguyên, hỏi: "Người thật sự là người rất có tiền?"

Lúc này, Trần Nguyên biết, mình đã hoàn thành bước đầu tiên.

Bây giờ hắn cần làm cái gì? Trần Nguyên thiết lập nhân vật y như phim, hiện tại hắn chính là một con tin, mà nhiều người Nữ Chân như vậy, đều là bọn cướp, muốn an toàn còn sống, cùng lúc phải chờ đợi cảnh sát tới cứu mình, nhưng cảnh sát đến, bọn cướp thường thường không khống chế được cảm xúc.

Đặc biệt là những Liêu binh này, không chuyên nghiệp bằng cảnh sát thế kỷ hai mươi mốt.

Cho dù Gia Luật Lữ Linh tới nữa, nàng cũng tuyệt đối không dựa theo lộ tuyến Ô Thập Đặc Cổ quy định cho nàng, mình sẽ phải chết.

Chính mình đang ở trên bàn đánh bạc, mở ra tiểu hay đại, đều là thua, những Liêu binh kia tới hay không, mình cũng rất phiền toái.

Cho nên, tự cứu, nhất định phải tiến hành, hắn phải hết sức dao động ra một xúc sắc không số.

Tự cứu, bước đầu tiên, nhất định phải đẩy khoảng cách của song phương gần hơn, để cho bọn cướp không thể cảm giác được, mình đứng ở mặt đối lập với bọn hắn.

Hiện tại giống như đã thành công, như vậy mình phải thực hành bước thứ hai trong kế hoạch, chính là tìm được một ít người Nữ Chân, có thể sinh ra chủ đề chung với mình, làm cho bọn họ sinh ra một ít tín nhiệm đối với lời của mình.

Lại nói tiếp, thời điểm thật sự đối mặt với bọn cướp, có thể nói là dễ, cũng rất là khó khăn, đầu tiên phải rõ ràng về người Nữ Chân, đặc biệt là Ô Thập Đặc Cổ, hiện tại trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, nếu như lời mình nói kích động sự phẫn nộ của bọn hắn, chuyện đó liền không xong.

Cho nên, một vấn đề đơn giản như đối mặt với Ô Thập Đặc Cổ, trong đầu Trần Nguyên cũng vòng vo rất nhiều lần mới lên tiếng: "Không đối gạt thủ lĩnh, hiện trong tay ta có rất nhiều tiền, thủ lĩnh, người biết ta muốn dùng làm gì không?"

Ô Thập Đặc Cổ cười nói: "Cái kia còn có thể làm cái gì? Mua đồ ăn mua đồ uống! Ăn không hết ăn, uống không hết rượu ngon!"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, thủ lĩnh nghĩ rất giống ta, ta nghĩ, cuộc sống chúng ta trước kia cũng có thể là giống nhau, không sợ người chê cười, trong nhà của ta rất nghèo, ta một mực đọc sách, nguyện vọng lớn nhất, đó là có thể thi đậu một công danh, để cho người nhà của ta không cần chịu khổ, tựa như người nói vậy, ăn không hết đồ ăn ngon, uống không hết rượu tốt."

Ô Thập Đặc Cổ nói: "Người cũng vậy sao? Người Tống có các người thế nghèo đến mức nào? Người Nữ Chân chúng ta mới thật sự là người nghèo, chúng ta thậm chí ngay cả mạng cũng không có."

Đây là một chủ đề rất đau đớn, hắn nhất định phải nói về tương lai, nói hi vọng! Trên cơ sở nói về sự thương cảm của Ô Thập Đặc Cổ.

"Thời điểm người nhà thủ lĩnh bị bệnh, ngay cả tiền mua thuốc cũng không có sao?" Trần Nguyên nhỏ giọng hỏi.

Ô Thập Đặc Cổ không trả lời, nhưng ánh mắt kia đã nói cho Trần Nguyên biết, hắn đã trải qua việc đó.

151. Chương 151: Phụ Nữ Là Độc Nhất

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 151: Phụ nữ là độc nhất

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Cho nên ta mới không đi kiểm tra kiểm chức trạng nguyên, ta muốn buôn bán kiếm tiền, lợi nhuận rất nhiều rất nhiều tiền, để cho toàn bộ thân nhân và bằng hữu ta đều có thể sống, vậy là đủ rồi."

Ô Thập Đặc Cổ nhìn Trần Nguyên, trong ánh mắt hiện lên một tia khác thường, nhưng dường như chưa từng có, Trần Nguyên nói tiếp: "Hiện tại ta đã làm được, nhưng, thủ lĩnh, người nói cho ta biết, ta còn có thể trở về gặp người nhà của ta sao?"

Thịt má bên cạnh mặt Ô Thập Đặc Cổ run lên hai cái: "Cái đó, phải xem nữ nhân kia làm như thế nào rồi, ta cam đoan với người, chỉ cần nàng mang Liêu binh đến, để cho ta báo thù, lại cho chúng ta một ít tiền chuộc, ta liền cho thả người trở về, cam đoan không thương tổn người."

Trần Nguyên lập tức hỏi: "Thủ lĩnh, kỳ thật ta có một việc không nghĩ ra, người có thể nói cho ta biết hay không? Các người có nhân sâm, linh chi, lộc nhung ở Trường Bạch Sơn, bán đến Đại Tống, đều là giá trên trời, vì cái gì mà các người lại khổn cùng như thế này?"

Trong lòng Trần Nguyên biết rõ đáp án, những vật này bán đi, tuy giá cả cao, nhưng vốn vận chuyển trên đường, cũng là tương đối dọa người, hơn nữa không thể mua bán quá nhiều, càng làm cho một ít thương nhân ngại.

Cái này làm xuất hiện thời điểm có hàng không có thương nhân, thời điểm có thương nhân khả năng lại không có hàng, trực tiếp làm cho giá tiền không cao.

Hắn hỏi, mục đích này là xem Ô Thập Đặc Cổ phản ứng, nếu như Ô Thập Đặc Cổ nói chuyện, cái đó nói lên, mình đã có một chút chủ động, ít nhất tại lúc nói chuyện mặt đối mặt, hắn đã bắt đầu chủ trì cục diện.

Có thể làm cho đối phương nói theo ý nghĩ của mình, cái này rất trọng yếu!

Chỉ có như vậy, hắn có thể căn cứ vào lời Ô Thập Đặc Cổ nói, tìm ra một chút tin tức, để nhanh chóng phán đoán, xem thái độ của Ô Thập Đặc Cổ đối với mình bây giờ, sau đó, sẽ quyết định bước tiếp theo nên nói cái gì!

Cùng so sánh với những người Nữ Chân cường tráng này, luận thể lực, luận quen thuộc hoàn cảnh, Trần Nguyên không bằng bọn hắn, cho nên hi vọng duy nhất của hắn, chính là ở trên cái mồm này.

Quả nhiên, vấn đề Trần Nguyên hỏi, lại làm cho Ô Thập Đặc Cổ bắt đầu thao thao bất tuyệt, mắng từ Liêu quốc đến Tống quốc, kể cả thương nhân, quan lại, cùng những binh lính kia, tất cả đều mắng một lần.

Ô Thập Đặc Cổ cho rằng, là những người này đoạn tuyệt đường sống của mình, đoạn tuyệt tất cả thành quả lao động chân tay của người Nữ Chân, trong lúc hắn chửi bậy, Trần Nguyên kiên nhẫn lắng nghe, hơn nữa thỉnh thoảng nói lên hai câu, lại làm cho Ô Thập Đặc Cổ cảm giác đặc biệt tri kỷ.

Lại nói tiếp thời gian rất lâu, thẳng đến lúc bất mãn trong lòng Ô Thập Đặc Cổ, đã phát tiết ra toàn bộ, Trần Nguyên biết, một bước cuối cùng để mình thực hành đã đến.

Thì phải là đứng ở trên lập trường của người Nữ Chân, mưu cầu một con đường sống cho mình! Thời điểm chính thức khảo nghiệm công phu miệng lưỡi của mình đã đến.

"Ta vốn cho rằng, làm thủ lĩnh thì rất oai phong, vừa nghe ngài nói như vậy, thì ra là lo liệu cho cả bộ lạc ăn uống, thật sự có chút cố hết sức." Thanh âm Trần Nguyên rất nhẹ, phảng phất là đang lăm bằm lăm bằm.

Mà Ô Thập Đặc Cổ lúc này, cũng thở dài một tiếng, nói: "Địch nhân bên ngoài còn tốt, chỉ là trong bộ lạc của mình, còn có ít người không hiểu ta."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Đương nhiên không hiểu rồi, nếu như không phải vậy, hôm nay thủ lĩnh nói cùng ta nhiều như thế, ta cũng sẽ không tin tưởng người có những khó khăn này. Lần này ta trở về, nhất định khuyên nhủ hoàng đế, khai trương khu chợ hay thành phố tại biên cảnh, để cho hàng hóa của người Nữ Chân có thể mua bán thông thuận!"

Nếu quả thật mở một thành phố bên cạnh biên cảnh, đối với Ô Thập Đặc Cổ và những người Nữ Chân này mà nói, quả thực là chuyện cực tốt, hẳn không khỏi có chút hưng phấn, hỏi: "Người thật sự có thể làm được?"

Lúc này, Trần Nguyên lại không nói dối: "Không biết, ta muốn thử xem."

Ô Thập Đặc Cổ do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói gì, Trần Nguyên biết rõ, hẳn còn có đợi chính mình tiến thêm một bước khuyên bảo, lập tức tiếp tục nói: "Nếu như thật sự mở thành phố bên cạnh, ta nhất định đến đây, thiết lập một cửa hàng tại chỗ các người, mời người Nữ Chân các người làm tiểu nhị cho ta, ta phát tiền công cho các người, thực sự có ngày đó mà nói, kính xin thủ lĩnh ủng hộ nhiều hơn."

Ô Thập Đặc Cổ lúc này cũng bắt đầu mặc sức tưởng tượng theo Trần Nguyên, nói: "Nếu thật sự là như vậy, cuộc sống của chúng ta sẽ tốt rồi!"

Lời này chỉ là mở đầu, trong lòng Trần Nguyên rất là vui mừng, chỉ cần hẳn đồng ý với ý nghĩ của mình, vậy là dễ nói rồi!

Nhưng tại thời điểm Ô Thập Đặc Cổ vừa mới bắt đầu mặc sức tưởng tượng, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới tiếng la của một người Nữ Chân: "Thủ lĩnh! Thủ lĩnh, không tốt! Những Liêu binh kia không đi theo lộ tuyến chúng ta bố trí bấy rập, bọn họ từ một con đường khác đánh bọc lên đây!"

Lời này, lập tức lại làm cho hi vọng dưới đáy lòng Trần Nguyên, thoáng một tý đã bị dập tắt, cả người phảng phất rơi vào trong hầm băng!

Chung quanh, rất nhiều ánh mắt vừa rồi rất thân mật, lại bắn ra quang mang thù hận đến, trong lòng Trần Nguyên tức giận, người ta nói nữ nhân không thể làm việc, thật sự không sai, người đến chậm một lát nữa mà nói, ta có khả năng dựa vào cái mồm này đi ra khỏi đây rồi!

Hiện tại tốt rồi, tất cả đều xong rồi! Những người Nữ Chân này, tuyệt đối sẽ xử lý mình, trước khi chút ít Liêu binh ở đằng kia xông vào.

Trong lòng oán hận niệm một câu: "Gia Luật Lữ Linh!"

Núi Thập rút cái xiên thép ra, nói: "Ta giết người này trước!"

Trần Nguyên căn bản không năng lực phản kháng, sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, trong lòng rất là không cam lòng, chẳng lẽ Trần Thế Mỹ lưu danh bách thế, sẽ bị chính mình chấm dứt tại đây, trong một chỗ khỉ ho cò gáy sao?

"Đợi một chút!" Ô Thập Đặc Cổ bỗng nhiên hô Núi Thập dừng lại, sau đó xoay người tới, con mắt nhìn Trần Nguyên, nói: "Người là người tốt, ta thấy trong đám người Liêu và Tống, có rất ít như người vậy, ta giết người cũng vô dụng, cho nên ta thả người, người đâu, bịt ánh mắt hẳn lại, đừng để cho hẳn trông thấy chúng ta đi ra từ đâu."

Trần Nguyên ngây ngẩn cả người, hẳn không nghĩ tới, sự tình cuối cùng rõ ràng là kết cục như vậy, nhìn mấy người Nữ Chân đi tới, buộc chặt mình, cũng không giãy dụa, Trần Nguyên nói: "Thủ lĩnh, ta có thể nói nói phục hoàng đế hay không, ta không biết, nhưng chờ ta trở lại Yên kinh, nhất định sẽ đưa lương thực tới cho các người! Đến lúc đó, mời thủ lĩnh đến cái sơn động này lấy lương thực là được!"

Không có người nào nói chuyện nữa, bên người chỉ còn lại có một chuỗi tiếng bước chân lộn xộn.

Qua thật lâu, lại là một hồi bước chân từ xa tiến lại, chính giữa còn có người không ngừng hô: "Nhanh chút! Nhanh chút! Đừng để cho bọn họ chạy."

Trần Nguyên biết Liêu binh đến rồi, vội vàng hoạt động thân hình, để cho cổ họng của mình phát ra một ít tiếng vang.

”Trần đại nhân! Nhanh, cởi bỏ dây thừng cho hần!” Trần Nguyên nghe thấy được thanh âm Tiêu hộ vệ kia, thanh âm này, đối với Trần Nguyên bây giờ mà nói, chính là âm thanh thiên nhiên vô cùng sáng khoái.

Dây thừng trên người được cởi ra, miếng vải đen bịt mắt cũng được lấy xuống, thế giới trước mắt lại xuất hiện ánh sáng, trên mặt Trần Nguyên không tự giác mà lộ ra dáng tươi cười, há miệng nói một câu: ”Thế giới này quá tốt rồi!”

Tiêu hộ vệ tiến lên nhìn một chút, hỏi: ”Trần đại nhân, ngài không sao chứ?”

Trần Nguyên lắc đầu: ”Không việc gì.”

Tiêu hộ vệ lại hỏi: ”Những người Nữ Chân kia chạy trốn đến nơi nào rồi?”

Trần Nguyên nhìn hần một cái, nói: ”Người xem vừa rồi ta mang bộ dạng như vậy, có thể nhìn rõ ràng bọn hần chạy trốn đến nơi nào sao?”

Tiêu hộ vệ ấy náy, cười một chút, nói với sau lưng binh sĩ: ”Dẫn Trần đại nhân ra đi nghỉ ngơi!”

Ra cửa động, Gia Luật Lữ Linh mang theo Gia Luật Niết Cô Lỗ và Gia Luật Hồng Cơ, đang đứng ở bên ngoài lo lắng chờ tin tức, Trần Nguyên lộ đầu ra, Gia Luật Hồng Cơ vui mừng, lập tức nhào lên ôm lấy bả vai Trần Nguyên, nói: ”Trần Thế Mỹ, ta biết người khẳng định không có chuyện gì!”

Giờ khắc này, Trần Nguyên Chân cảm thấy chân tình của Gia Luật Hồng Cơ, tại sao lại là Gia Luật Hồng Cơ, tỷ tỷ của hần đâu? Trộm mắt nhìn sang, Gia Luật Lữ Linh đứng ở một bên, trên mặt cũng tràn đầy dáng tươi cười, trong mắt rõ ràng còn hiện ra một điểm lệ quang trong suốt.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng đã đi tới, vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: ”Trần huynh, mới vừa rồi ta còn suy nghĩ, nếu như người Nữ Chân dùng tính mệnh người để áp chế ta, ta nên làm cái gì bây giờ? Nói thật, ta thật sự có chút ít khó xử, hiện tại xem ra, là ta suy nghĩ nhiều.”

Trần Nguyên cười ha ha nói: ”Sai lầm lớn nhất của bọn hần là không bịt miệng của ta, ta chỉ bằng công phu ngoài miệng, là có thể sống sót.”

Ba người đồng thời nở nụ cười, Gia Luật Lữ Linh ở một bên, nghe thấy Trần Nguyên nói về công phu ngoài miệng, không khỏi nghĩ tới trước lúc ra khỏi động, hai người thân mật tiếp xúc lần thứ nhất, trên mặt thoáng một tý liên hồng thấu.

Ánh mắt Trần Nguyên liếc xéo qua, nhìn thấy rõ ràng, trong lòng thầm suy nghĩ đến, vừa rồi người thiếu chút nữa hại ta chết, quay đầu lại, nhất định phải cho người từ từ lĩnh giáo công phu miệng của ta một tý.

Người Nữ Chân hiển nhiên là cực kỳ quen thuộc, đối với một mảnh địa hình này, không qua thời gian bao lâu, binh sĩ tìm tòi chạy tới hồi báo, phía sau núi phát hiện rất nhiều dấu chân, căn cứ dấu chân bị gió tuyết bao trùm để xem xét, người Nữ Chân đã đi rất xa rồi.

Gia Luật Niết Cô Lỗ thở dài: ”Chúng ta cũng thu binh thôi, tại đây là trong vùng núi, cho dù bọn họ lưu lại dấu chân, chúng ta cũng không thể đuổi kịp.”

Gia Luật Hồng cơ gạt đầu, nói: ”Ừm, lương thực của chúng ta cũng không nhiều, ta xem, đợi tuyết rơi ít một chút, chúng ta cũng có thể đi về nhà, Cửu ca cho rằng thế nào?”

Hiện tại, thời điểm Gia Luật Niết Cô Lỗ đối mặt với Gia Luật Hồng Cơ, trong lòng luôn có cảm giác rất áp lực, đặc biệt là, loại áp lực này còn không thể nào phát tiết, càng làm cho hần khó chịu, hần cũng muốn đi, rời khỏi chỗ này, lại tìm một cơ hội khác, hướng người khác chứng minh, mình quả thật mạnh hơn rất nhiều so với Gia Luật Hồng Cơ.

Lần chiến đấu này, ngoài người ta dự liệu, trên triều đình Liêu quốc, tự nhiên nhắc lên một phen sóng gió, dùng Gia Luật Nhân Trước cầm đầu, tại thời điểm Liêu Hứng Tông phái Gia Luật Niết Cô Lỗ đi cứu viện Gia Luật Hồng Cơ, đã hoàn toàn nhìn thấu ý đồ của Liêu Hứng Tông, nhưng bọn hần vô lực đối với việc này.

Đang lúc bọn hần buồn rầu, vì không cách nào ngăn cản Gia Luật Niết Cô Lỗ leo lên thái tử bảo tọa nữa, ông trời lại mang đến cho bọn họ đại lễ, Gia Luật Niết Cô Lỗ thua trận.

Cái này không phải là chuyện ly kỳ gì, người Nữ Chân nhiều lần phản loạn, Liêu quốc phái binh áp chế cũng thường xuyên gặp tao ngộ thất bại, nhưng kỳ lạ quý hiếm chính là, Gia Luật Hồng Cơ luôn luôn bị bọn hần xem là phế vật kia, rõ ràng xuất hiện như kỳ tích, ngăn cơn sóng dữ, không riêng gì cứu Gia Luật Lữ Linh và Cửu Vương Tử ra, còn làm cho người Nữ Chân tan nát chạy tứ tán, đây quả thực là kỳ tích!

Mà lúc này, Tiêu Thất Na Mã Nai cũng cực kỳ hài lòng đối với kết quả như vậy, nghe Tiêu Tô Na Mã Nai giảng thuật chiến đấu trong quá trình đó, Tiêu Thất Na Mã Nai thập phần thoả mãn, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra dáng tươi cười.

Sau khi Tiêu Tô Na Mã Nai nói xong, cũng cảm thán một câu: "Tỷ tỷ, lần này Hồng Cơ biểu hiện cực kỳ xuất sắc, rất nhiều kế hoạch của chúng ta cũng không kịp dùng, rõ ràng hần đánh một trận chiến liền đánh thắng! Ta nghĩ, chúng ta nên rèn sắt khi còn nóng, để cho hoàng thượng thay đổi thái độ đối với Hồng Cơ, được không?"

Phảng phất như ngại Tiêu Thất Na Mã Nai không biết rõ, Tiêu Tô Na Mã Nai lập tức giải thích: "Người của ta, bây giờ đang ở bên người những người Nữ Chân kia, hiện tại bọn hần chỉ có mấy trăm tàn binh, nếu lộ tin tức này cho Hồng Cơ mà nói, chẳng phải lại là một cái công lớn?"

Tiêu Thất Na Mã Nai nhìn đệ đệ của mình, không trực tiếp trả lời, lại hỏi một câu: "Người làm buôn bán kia như thế nào?"

Tiêu Tô Na Mã Nai không rõ, lúc này tỷ tỷ hỏi cái này là có ý gì, liền hỏi đáp chi tiết: "Sinh ý cực kỳ tốt, một tháng này lãi ròng lên tới mấy vạn rồi, xem ra, không cần nửa năm, tiền vốn có thể trở lại."

Tiêu Thất Na Mã Nai cười vô cùng mỹ mãn, những nữ nhân khác giống nhau, chỉ dùng biểu lộ để thuyết minh tâm tình của mình, nhưng hiện tại, Tiêu Thất Na Mã Nai đã có thể xử dụng biểu lộ để che dấu ý nghĩ trong lòng mình, nàng không muốn nói tất cả ý định cho Tiêu Tô Na Mã Nai, mặc dù hần là thân đệ đệ của mình, cũng không được, tại nơi này, bên trong nước xoáy quyền lợi, người duy nhất có thể tin tưởng, là chính mình.

"Xem ra, Trần Thế Mỹ kia làm việc buôn bán thật sự không tệ, phụ tá cũng rất tận tâm."

Con mắt Tiêu Tô Na Mã Nai nhanh chóng quay ngược trở lại, cũng không hiểu ý tứ lời này, thăm dò hỏi: "Cái kia, chờ hần trở về, chúng ta không phải có thể đề bạt hần một tỷ sao? Để cho hần mang ơn chúng ta?"

Tiêu Thất Na Mã Nai khẽ lắc đầu, nói: "Bắt đầu từ hiện tại, cái gì cũng không cần làm, có một số việc, sẽ có người thay chúng ta làm, người khác đã nguyện ý giúp, chúng ta cần gì phải ra tay?"

Tiêu Tô Na Mã Nai giống như linh ngộ được cái gì đó, nói: "Nhưng, tỷ tỷ, bằng vào bọn Gia Luật Nhân Trước, giống như chưa đủ để cho Hồng Cơ leo lên vị trí thái tử."

Tiêu Thất Na Mã Nai gật đầu: "Hồng Cơ vừa mới xuất đầu, niên kỷ của hần còn nhỏ, hoàng thượng đã nhìn trúng Gia Luật Niết Cô Lỗ nhiều năm như vậy, không có khả năng bởi vì chuyện này liền thay đổi chủ ý, từ từ sẽ đến, không nên gấp."

Tiêu Tô Na Mã Nai gật đầu: "Vâng, ta hiểu được."

Nữ nhân, có những lúc thật sự rất đáng sợ, các nàng càng có thể nhẫn nhịn hơn, càng có thể chịu đựng hơn so với nam nhân, tối trọng yếu nhất là, bình thường nam nhân đều sẽ xem một người nam nhân khác là đối thủ, lại sẽ không chú ý những nữ nhân trốn ở một bên kia.

Tiêu Thất Na Mã Nai lặng lẽ ra tay, lại lặng lẽ rút tay trở về, không có người chú ý tới, sự kiện làm cho triều đình Liêu quốc chấn động như thế này, sau lưng lại do nàng đang giở trò.

Hiện tại, Gia Luật Nhân Trước và Gia Luật Tông Nguyên đang lên quan tòa, đầu đến người chết ta sống, bọn hần căn bản không biết, Tiêu Thất Na Mã Nai đã bắt đầu đi bước kế hoạch thứ hai.

Địa vị của Gia Luật Niết Cô Lô, ở trong suy nghĩ Liêu Hứng Tông, vẫn không thể rung chuyển, nhưng sự tình hấn làm thái tử, nhất định sẽ kéo dài lần nữa, hiện tại mình nên giúp đỡ Gia Luật Nhân Trước? Hay là nên giúp đỡ Gia Luật Tông Nguyên?

152. Chương 152: Cứ Chén Cái Đĩa

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 152: Cứ chén cái đĩa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tiêu Thát Na Mã Nai biết rõ, nếu muốn để cho con của mình lên làm thái tử, triều đình nhất định phải tiếp tục cãi lộn vì Gia Luật Niết Cô Lô, đợi đến lúc mọi người nhao nhao đến mức phiền toái rồi, đều cảm thấy Gia Luật Niết Cô Lô, kỳ thật chính là một gia hỏa nhắc tới liền khiến người cãi nhau, Gia Luật Hồng Cơ coi như xác định là thái tử.

"Lý Nguyên Hạo đến rồi?" Tiêu Thát Na Mã Nai nhẹ giọng hỏi một câu.

Tiêu Tô Na Mã Nai gật đầu: "Ừm, ngày đầu tiên hấn đến, liền đánh một trận cùng thị vệ Tổng Kỳ trên đường phố, thật sự không biết hấn nghĩ như thế nào, sự tình ám sát lần trước vẫn chưa xong, lần này hấn lại đánh tiếp!"

Tiêu Thát Na Mã Nai nói: "Người không hiểu, hấn dùng chiêu thức ấy, là cực kỳ cao minh, lần trước hoàng thượng tức giận, không phải là do người Đẳng Hạng ám sát sứ giả Tổng triều, mà là sự tình bọn hấn ám sát, rõ ràng đẩy lên trên người Đại Liêu, hiển nhiên lần này Lý Nguyên Hạo nháo sự, chính là nói cho tất cả mọi người, lần trước ám sát, bất kể có phải người Đẳng Hạng làm hay không, hấn đều nghiêng vấn đề này."

Tiêu Tô Na Mã Nai vẫn chưa rõ: "Hấn không sợ hoàng thượng trách tội hấn sao?"

"Nếu hoàng thượng trách tội mà nói, đã sớm giết hết sứ thần của hấn rồi, há có thể lưu lại đến hiện tại? Hiện tại, chính hoàng thượng cũng không hiểu rõ, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, đúng rồi, lần này không phải là Lý Nguyên Hạo mang cờ hiệu cầu thân đến hay sao?"

"Vâng, còn mang rất nhiều sính lễ đến."

Mắt Tiêu Thát Na Mã Nai sáng rực lên, hỏi: "Tổng Kỳ kia ứng đối như thế nào?"

Tiêu Tô Na Mã Nai khẽ lắc đầu: "Hai ngày này hấn còn đang cáo trạng, hi vọng hoàng thượng có thể xử trí Lý Nguyên Hạo, nếu giết Lý Nguyên Hạo, thì không còn gì tốt hơn."

Tiêu Thát Na Mã Nai nhẹ giọng thở dài, nói: "Ai, hấn càng cáo trạng, chẳng phải là càng cổ vũ thanh danh Lý Nguyên Hạo? Tổng triều lần này có khả năng gặp nạn rồi."

Lý Nguyên Hạo dám đến Yên kinh, chính là nhìn đúng Liêu Hứng Tông, bây giờ Liêu Hứng Tông còn chưa hiểu, rốt cuộc nên làm như thế nào, trước khi Liêu Hứng Tông chưa suy nghĩ cẩn thận, chắc chắn là không biết ra tay với hấn.

Cho nên hấn đến đây, hơn nữa còn là một cái tạo hình rất sáng rất đẹp.

Người Liêu quốc tôn sùng vũ lực, mấy ngày trước, một mình Lý Nguyên Hạo đánh ngã hơn mười người hộ vệ Tổng triều, Tổng Kỳ bị hù trốn ở trong kiệu, nói không ra lời, sự tình này đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, đối với việc Lý Nguyên Hạo dám một mình đến Yên kinh, trong lòng người Liêu quốc bội phục không thôi.

Ít nhất là ở trong dân gian, ở bên trong chút ít binh sĩ Liêu quốc bình thường đẳng kia, Lý Nguyên Hạo đã là một đại danh từ dũng cảm, bọn hấn không muốn tác chiến cùng người như vậy. biểu hiện Tổng Kỳ càng làm cho bọn hấn cảm thấy, người Tổng nhu nhược, dễ bị khi dễ, bởi vậy, trong lúc bất tri bất giác, người

Đảng Hạng vốn đã muốn lâm vào khốn cảnh trong cục diện ngoại giao, lại được Lý Nguyên Hạo dùng tay chân mở ra.

Trần Nguyên còn không biết tất cả biến hóa tại đây, hắn đang suy nghĩ, chính mình nên bắt tay vào làm như thế nào, để thắng được trò chơi này.

Sau khi trở về, Liêu Hứng Tông sẽ an bài một chức quan cho mình trên triều đình, nghĩ đến sẽ không quá lớn, chỉ là không sao hết, chỉ cần có thể tiếp xúc với các nhân vật trọng yếu trong Liêu quốc là được rồi.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng có chủ trương dụng binh đối với Đảng Hạng trước, hơn nữa từ tình hình trước mắt để xem xét, quan hệ giữa mình và hắn cũng không tệ lắm, có thể nhờ giúp đỡ một ít việc vội vàng.

Gia Luật Lữ Linh đâu rồi? Đảng Hạng và Liêu quốc muốn dùng nàng để tăng mạnh quan hệ, trái lại, nếu như ra tay từ trên người nàng, châm ngòi thuốc nổ trong quan hệ giữa người Liêu quốc và Đảng Hạng, cũng là có thể thực hiện, trên người nàng, hắn là có thể làm văn vẻ, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là, nàng phải nghe lời của mình, mới có thể phối hợp với mình.

Còn có, nếu như mình vay tiền thuận lợi hơn một ít, để cho chút ít đại nhân vật Liêu quốc kia liên quan vào trong đường dây, có thể nghe mình nói một hai câu, sự tình giống như không phải là rất khó giải quyết.

Từng bước một đi đến hiện tại, liên tục mở hai con xúc xắc ăn ngay, trên tay mình đã có một ít tiền cờ bạc, thời điểm trở lại Yên kinh, phóng nhãn lực chuẩn một chút, vận khí lại tốt một chút, hoàn toàn có thể hoàn thành nhiệm vụ!

Tiền đồ một mảnh đầy ánh sáng, nhưng hiện tại, hắn phải nắm được Gia Luật Lữ Linh trước.

Theo nhu cầu cá nhân, đến đại nghĩa dân tộc, trước khi trở lại Yên kinh, mình phải chiếm được nữ nhân này!

"Trần Thế Mỹ." Cửa ra vào truyền đến thanh âm của Gia Luật Lữ Linh.

Trần Nguyên sớm biết nàng nhất định sẽ đến, cho nên từ lúc trở về đến hiện tại, một mực không đi tìm nàng, nghe được thanh âm đã đến cửa ra vào, Trần Nguyên đứng dậy, mở cửa phòng ra, sau đó hơi nghiêng người, mang trên mặt dáng vẻ tươi cười, hỏi: "Công Chúa, đã trở về rồi, còn có chuyện gì sao?"

Gia Luật Lữ Linh mang bộ dạng có chút khó có thể mở miệng, Trần Nguyên lách mình sang bên cạnh cửa, nói: "Công Chúa, nếu như ngài không ngại chỗ này của ta có vài món quần áo chưa giặt, liền tiến đến ngồi đi."

Gia Luật Lữ Linh gật đầu, ừ một tiếng rất nhẹ, đi vào trong phòng, cũng không ngồi xuống, chỉ là đứng ở bên cạnh cái bàn.

Trần Nguyên đóng cửa lại, trên mặt vẫn là cái loại dáng tươi cười vô hại, nói: "Công Chúa, nếu như người vì sự tình ban ngày, mà đến nói lời gì khách khí, vậy thì không cần."

Đầu Gia Luật Lữ Linh nhẹ nhàng nâng lên, nói: "Ta, ta muốn giải thích với người."

Trần Nguyên cười nói: "Ta biết rõ người muốn nói cái gì, có phải là người cảm thấy mặc kệ sinh tử của ta, mang binh đi tiêu diệt người Nữ Chân, trong lòng rất băn khoăn?"

Gia Luật Lữ Linh gật đầu: "Đúng, lúc ấy, rơi vào loại tình huống đó, người rõ ràng có thể thuyết phục những người kia thả ta ra, ta thật sự rất bất ngờ. Bởi vì, trong suy nghĩ của ta, người nhất gan như vậy, không nói thân phận của ta ra đã là rất tốt, lại không nghĩ rằng người sẽ làm như vậy."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Công Chúa, có lẽ là người không hiểu ta, ta đây tuy nhất gan một ít, hơn nữa, có đôi khi, vì mạng sống, cái gì cũng có thể làm, nhưng, cũng không phải là dạng người Công Chúa nghĩ."

Gia Luật Lữ Linh lập tức nói tiếp: "Ta biết rõ, là ta không chịu nổi! Ta muốn bảo bọn Cửu ca cứu người trước, nhưng Cửu ca không muốn, hắn muốn tiêu diệt người Nữ Chân, ta cũng không có biện pháp nào khác."

Trần Nguyên biết rõ, từ lúc Gia Luật Niết Cô Lỗ được Hồng Cơ cứu ra, vẫn đang tìm kiếm một trận tiêu diệt, có thể đánh đặc sắc hơn so với Gia Luật Hồng Cơ lần kia, nhưng một mực đều không tìm được.

Cho nên, khi hắn biết người Nữ Chân ở nơi nào, không cần nói người bị nắm chính là mình, coi như là lão tử nhà hắn, hắn cũng sẽ vứt đi, không thèm để ý.

Gia Luật Lữ Linh nói tiếp: "Người đã cứu ta ra, ta còn đưa người vào hiểm cảnh, là ta xấu không chịu nổi, có biết không, thời điểm Cứu ca ra lệnh, ta cực kỳ hận hắn, thật sự! Lúc ấy ta thậm chí còn nghĩ, tự mình mang theo quân đội đi cứu người, nhưng Hồng Cơ cũng không để cho ta làm, Hồng Cơ nói người nhất định có thể trở về bình an."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Người cũng không cần hận Cứu Vương Tử, nếu như ta là hắn, ta cũng có thể làm như vậy, có lẽ là Hồng Cơ hiểu rõ ta, biết rõ công phu miệng lưỡi của ta lợi hại, chỉ cần là người sống, ta đều có thể thuyết phục bọn hắn."

Mặt Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên đỏ lên, Trần Nguyên tiến lên một bước, hai bước, để cho khoảng cách hai người gần thêm một ít, dùng thanh âm rất nhẹ hỏi: "Người làm sao vậy?"

Gia Luật Lữ Linh cúi đầu, hơi lắc đầu một chút, nói: "Không có gì."

Trần Nguyên xem biểu lộ này của nàng, trong lòng thật sự rất là đặc ý, thầm nghĩ, còn nói không có gì? Người không xong rồi! Ngoài miệng thì lại nói: "Công Chúa cho rằng công phu ngoài miệng của tại hạ như thế nào?"

Gia Luật Lữ Linh nói không ra lời, bước chân rõ ràng trốn sang bên cạnh, tại sao phải trốn? Nàng cũng không biết, chỉ là trong lòng có chút hốt hoảng, nàng rất sợ Trần Nguyên có cái cử động gì quá phận, bởi vì Trần Nguyên hỏi lời này, cũng đã có chút quá mức.

Nhưng vì cái gì mà chính mình không trị hắn tội bất kính? Vì cái gì còn có một chút điểm chờ mong như vậy?

Đang tại thời điểm mâu thuẫn, Trần Nguyên bỗng nhiên đi một bước sang bên cạnh, cầm lấy ấm trà trên mặt bàn, hỏi: "Công Chúa muốn uống trà không?"

Cái tán gái này tựa như câu cá, con cá cắn cái móc rồi, muốn kéo nàng lên, vẫn cần có kỹ xảo, phải hiểu được đạo lý thu phóng, một khi cố dùng sức, dây câu liền bị đứt, nếu là để quá lỏng, con cá sẽ bỏ chạy.

Cái không khí đột nhiên buông lỏng này, lại làm cho Gia Luật Lữ Linh thở phào một cái, nhưng tiếp theo lại phát hiện, có một cổ cảm xúc thất vọng chậm rãi sinh sôi.

Trần Nguyên rót một chén nước trà, đặt ở trước mặt nàng: "Công Chúa, người biết không, khi ta thuyết phục bọn hắn thả người ra, ta chỉ biết ta nhất định có thể còn sống rồi đi."

Gia Luật Lữ Linh rất máy móc gật đầu: "Ừm."

Nghe giọng nói kia, nhìn biểu lộ, hiện tại nàng đã không còn suy nghĩ gì nữa rồi, Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Tại đây cũng không có rượu, hai người chúng ta đều có thể bình an trở về, thật sự đáng giá để ăn mừng thoáng một tý, đúng rồi, sau khi người trở về, định làm như thế nào?"

Gia Luật Lữ Linh sững sờ: "Cái gì làm như thế nào?"

Trần Nguyên giống như rất tùy ý, hỏi: "Người thật sự muốn gả cho Lý Nguyên Hạo sao?"

Trong lòng Gia Luật Lữ Linh dâng lên một cổ bi thương, lời Trần Nguyên nói khơi gợi thương cảm trong lòng nàng lên, chính mình trở về, sẽ phải gả cho Lý Nguyên Hạo, có một số việc, nhất định là không thể lựa chọn.

Đang lúc suy nghĩ, thân thể Trần Nguyên lại từ từ tiến vào gần, lúc này đây, Gia Luật Lữ Linh đã không có chủng loại bối rối vừa mới bắt đầu kia, không hề tránh né.

Con mắt Trần Nguyên nhìn nàng rất sâu, hỏi: "Nói cho ta biết một việc được không?"

Gia Luật Lữ Linh hỏi: "Cái gì?"

Trần Nguyên hình như là lơ đãng đang đưa tay, vô tình chạm đến tay Gia Luật Lữ Linh thoáng một tý, chạm vào rồi lại buông lỏng ra, Gia Luật Lữ Linh vẫn nhìn Trần Nguyên, giống như động tác nhỏ này không hề phát sinh.

Trần Nguyên hỏi: "Hiện tại, người là Gia Luật Lữ Linh, hay là Công Chúa?"

Khóe miệng Gia Luật Lữ Linh nhếch lên, nói: "Gia Luật Lữ Linh là Công Chúa."

Trần Nguyên lắc đầu, cái tay kia chậm rãi đi lên, bắt lấy tay Gia Luật Lữ Linh, nàng không giãy, trong ánh mắt hàm chứa một loại thần sắc đầy tình ý nhìn Trần Nguyên.

Đã thành công, cá có thể kéo lên, để vào trong giỏ cá, đây là lúc có thể ôm nữ nhân để lên giường.

Thân thể Trần Nguyên lại đi về phía trước một ít, hai người cơ hồ dán ở cùng một chỗ, nói: "Gia Luật Lữ Linh là bằng hữu của ta, Công Chúa là thuộc về Đại Liêu, người là người nào?"

Thanh âm Gia Luật Lữ Linh bắt đầu run run, nói: "Ta không biết, người nói cho ta biết, ta có thể chọn sao?"

Trần Nguyên dùng tay kia, nhẹ nhàng vén tóc của nàng lên, nói: "Chỉ cần người nguyện ý, là có thể, ít nhất hôm nay có thể."

Gia Luật Lữ Linh nhìn miệng Trần Nguyên chậm rãi tiếp cận, hô hấp dần dần dày đặc, nhắm mắt lại, giờ đầu lên, miệng nhẹ nhàng mở ra, hàm hồ nói một câu: "Ta là Gia Luật Lữ Linh."

Trần Nguyên nhẹ nhàng điểm một cái trên miệng của nàng, sau đó ôm đầu của nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng liếm vành tai của Gia Luật Lữ Linh, nhỏ giọng nói: "Công Chúa là của Lý Nguyên Hạo, người là của ta."

Hai tay Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên vùng lên, ôm chặt lấy cổ Trần Nguyên, cái miệng nhỏ kia chủ động tiến lên, bắt đầu điên cuồng đòi hỏi.

Trần Nguyên nhất thời không kịp ngăn cản, cả người bị nàng đẩy lui về phía sau, thoáng một tý đã ngã lên trên giường, Gia Luật Lữ Linh đè lên trên người hắn, hai tay bắt đầu xé rách quần áo hắn.

Trần Nguyên quả thực bị hành vi của nàng dọa sợ, đồng thời trong lòng cũng mừng rỡ: "Đủ điên cuồng rồi! Ta thích!"

Cánh tay hắn cũng không hề nghỉ ngơi, cái quần bao bọc đôi chân trắng muốt bị hắn kéo tuột ra, đôi mông cong căng tròn bị quần ma sát kêu phịch một tiếng, vô cùng êm tai.

Gia Luật Lữ Linh điên cuồng hôn lên người Trần Nguyên, cánh tay Trần Nguyên thì tha hồ sờ mó tất cả các bộ phận trên người nàng, cảm giác vô cùng tuyệt vời, rốt cuộc, khi Gia Luật Lữ Linh không thể chịu đựng sự kích thích của Trần Nguyên, liền ngồi thẳng dậy, cánh tay cầm lấy vật cương cứng của hắn, ọt một cái, một tiếng rên vang lên, máu từ từ chảy ra, vậy là một người đàn bà nữa đã ra đời.

.....

Hai ngày sau, tuyết đã ngừng rơi, trên đường bắt đầu kết băng, đã có thể để cho đội ngũ thông hành, tuy khi đi vẫn còn có chút khó khăn, nhưng lương thực của đại quân thật sự không chống đỡ nổi nữa rồi.

Bởi vậy, Trần Nguyên và Gia Luật Lữ Linh chỉ khoái hoạt ba buổi tối, ba buổi tối này, không riêng gì Gia Luật Lữ Linh quên đi tất cả, cũng làm cho Trần Nguyên có chút chìm đắm vào trong đam mê nhục dục.

Nữ nhân này thật sự là cực phẩm, đáng người nóng bỏng, đường con chữ S hoàn hảo, lại còn vô cùng nhiệt tình, mặc kệ Trần Nguyên nói tư thế gì, nàng đều nguyện ý đến nếm thử một chút, kể cả một chữ mã độ khoái cảm vượt qua cấp năm sao kia nữa.

Trong suy nghĩ của Gia Luật Lữ Linh, ba ngày này mình đã là nữ nhân của Trần Nguyên, đợi sau khi trở về, nàng phải đi làm nàng Công Chúa rồi, nàng phải gả cho Lý Nguyên Hạo chưa từng gặp mặt kia, đây là vận mệnh nàng vô pháp kháng cự.

Nhưng trong kế hoạch của Trần Nguyên, đây chỉ là bước đầu tiên, Gia Luật Lữ Linh cho rằng vận mệnh không thể kháng cự, là vì nàng chưa từng có nghĩ cách kháng cự.

Chỉ cần mình hạ đủ công phu, làm cho nàng không bỏ được chính mình, làm cho nàng có dũng khí đi kháng cự vận mệnh, như vậy sẽ có giúp ích rất lớn, trong việc ly gián quan hệ giữa Liêu quốc và người Đãng Hạng.

Có phải là có chút vô sỉ rồi? Vì một nhiệm vụ chính mình căn bản không muốn làm, lợi dụng cảm tình của một nữ nhân?

Coi như hết, chỉ là thuận tiện lợi dụng thoáng một tý, cho dù không có việc này, mình cũng muốn cướp lấy nàng, có lẽ là sẽ phải tách ra, Trần Nguyên phải về đến Đại Tổng, chỗ đó có người nhà của mình, bằng hữu, còn có Lăng Hoa đang chờ đợi mình, nàng là Công Chúa, không có khả năng đi theo mình, cùng một chỗ trở về buôn bán.

Lúc hai vạn quân đội trở lại Yên kinh, đã nhận được hoan nghênh long trọng, nói thật, nếu như một trận này, dựa theo nhân số để tính toán, Liêu quốc trước sau đưa ra ba vạn đại quân, trở về chỉ không đến hai vạn người.

Mà người Nữ Chân, tổng cộng chỉ có năm ngàn nhân mã, còn trốn được không ít, có thể nói, Liêu quốc thắng cũng không đẹp.

153. Chương 153: Không Sống Tốt Dâu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 153: Không sống tốt dâu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đặc biệt là hai vạn con chiến mã, lúc không hiểu thấu đối phương, Gia Luật Niết Cô Lô căn bản không biết chuyện gì xảy ra, thông qua thăm vấn Hoàn Nhan A Cốt Đả kia mới hiểu được, người Nữ Chân dùng một loại cỏ dại gọi là lam điệp hoa.

Loại cỏ dại này không có độc, cho nên những mã quan kia đều không điều tra ra cái gì.

Nhưng một khi loài cỏ này hỗn hợp cùng chè, lập tức sẽ biến thành thuốc kịch độc, người Nữ Chân đã sớm suy đoán ra Gia Luật Niết Cô Lô sẽ hạ trại ở chỗ đó, cho nên bọn hắn sớm trồng lam điệp hoa trên hai bờ sông, đợi cho đại quân Liêu quốc vừa đến, vung đường vào thượng du dòng sông, để cho nước sông biến thành chè, chỉ đơn giản như vậy.

Một trận này, điểm sáng duy nhất của Liêu quốc là Dương Văn Quảng mang theo một ngàn Liêu binh, chiến đấu đánh bại hơn một ngàn người Nữ Chân ở đỉnh núi đằng kia.

Trận chiến đấu này, chính là động ở danh nghĩa Gia Luật Hồng Cơ, bởi vì Trần Nguyên nói cho Dương Văn Quảng, nhất định phải khiêm tốn, khiêm tốn, lại khiêm tốn.

Ai cũng có thể lộ đầu, chỉ có vị Tiểu Hầu gia này không được.

Trên đường bọn Trần Nguyên trở về, liền nhận được tin tức, Liêu Hứng Tông sẽ đích thân dẫn bách quan, nghênh đón bọn hắn chiến thắng trở về ở ngoài thành, loại quy cách lễ ngộ này, đã rất lâu không ai hưởng thụ qua rồi.

Lần trước đó, có lẽ là thời điểm Tổng Liêu đại chiến, người Liêu quốc chiến thắng một trận ghèngh Cát Vàng.

Trần Nguyên không biết nhiều lắm đối với lịch sử Liêu quốc, không biết một trận chiến này có phải là sẽ cải biến cái gì đó? Trong lịch sử, lúc này đây, người Liêu quốc đang bình loạn, rốt cuộc có đánh thắng hay không?

Lịch sử có thay đổi hay không, hắn không biết, dù sao Công Chúa đã bị chính mình cải biến, mặc dù hai người không đi ở bên trong một đội ngũ, nhưng ánh mắt Công Chúa thỉnh thoảng nhẹ nhàng đưa tới, Trần

Nguyên cũng tìm cơ hội đánh mất mấy lần, không cần nói chuyện, lúc này ánh mắt trao đổi như vậy đã đủ rồi.

Nhìn tường thành Yên kinh càng ngày càng gần, Trần Nguyên đã muốn có thể chứng kiến đội ngũ người Liêu quốc, ra ngoài thành nghênh đón.

Chính mình rời đi thời gian dài như vậy, thế cục rốt cuộc phát triển trở thành bộ dáng gì rồi? Có một ít chuyện xấu xuất hiện, ngay cả chính mình cũng không ngờ hay không?

Đội ngũ ngừng lại, Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn đội hình một lần nữa, thoáng điều chỉnh một tý, lập tức sẽ gặp Liêu Hứng Tông, tất cả cũng phải có kết cấu mới được.

Dương Văn Quảng dẫn một ngàn người kia. phải đi tuốt ở đằng trước, bởi vì bọn họ là công thần lớn nhất! Bọn hắn đánh ra cả một trận chiến thắng, là địa phương duy nhất đáng để khoe trong chiến dịch người Liêu quốc.

Gia Luật Hồng Cơ cưỡi ngựa đứng ở phía trước, nhìn Trần Nguyên đứng lặng tại sau lưng Dương Văn Quảng, bỗng nhiên chạy tới nói: "Bàng Văn đại ca, nên do người dẫn đội mới được, một trận này, là người dẫn chúng ta đánh thắng."

Dương Văn Quảng mỉm cười, tuy hắn không thích người Liêu quốc, nhưng đối với Gia Luật Hồng Cơ, lại là một ngoại lệ, hoàng tử Liêu quốc này phảng phất như không có tâm cơ, quá đơn thuần, làm cho người ta muốn hận cũng không biết hận hắn từ nơi nào, hắn nói: "Hoàng tử, cũng là người tự mình đi thôi, ta thật sự không có hứng thú đối với làm quan."

Gia Luật Hồng Cơ gãi gãi đầu, nhìn Trần Nguyên, lại nhìn Dương Văn Quảng: "Người Tổng các người có phải là giống hệt nhau hay không, sao lại không có hứng thú đối với việc làm quan?"

Trần Nguyên và Dương Văn Quảng nhìn nhau, cười một tiếng, Gia Luật Niết Cô Lỗ ở phía đằng sau hô: "Hồng Cơ, mau tới dẫn đội!"

Gia Luật Hồng Cơ cũng không nhiều lời nữa, phóng ngựa chạy tới.

Sau lưng Gia Luật Hồng Cơ, là đội ngũ của Gia Luật Niết Cô Lỗ, hắn chưa bao giờ xếp hạng cuối cùng, nhưng dựa theo quy củ của người Liêu, lúc này đây, đội ngũ của hắn thật sự phải xếp hạng ở phía sau, cái này lại làm cho mặt mũi Gia Luật Niết Cô Lỗ thật sự không dễ nhìn.

Gia Luật Niết Cô Lỗ ở bên trong, Trần Nguyên ở bên trái, Gia Luật Lữ Linh ở bên phải, tuy chính giữa cách một người, Trần Nguyên ngẫu nhiên quay đầu, có thể trông thấy Gia Luật Lữ Linh đang tại dùng một loại ánh mắt si mê nhìn mình chằm chằm, vô cùng nóng rát.

Đội ngũ dọn xong, chúng tướng sĩ áp giải Hoàn Nhan A Cốt Đả, và mấy trăm tù binh người Nữ Chân bị bắt, đi nhanh, cực kỳ thần khí, đi đến hướng Yến kinh.

Các binh sĩ cũng mặc kệ chính mình sắp xếp ở phía trước hay là đằng sau, thần sắc đều giống nhau, vô cùng hưng phấn, đối với bọn hắn mà nói, có thể còn sống trở về, chính là sự tình đáng để kiêu ngạo.

Thời điểm Gia Luật Hồng Cơ đến trước mặt Liêu Hứng Tông, hắn nhảy xuống khỏi lưng ngựa, cao giọng hô: "Phụ hoàng! Hải nhi đã trở lại."

Trên mặt Liêu Hứng Tông treo dáng tươi cười, có chút gật gật đầu, một bên, Gia Luật Nhân Trước lại nói: "Hoàng tử đi một chuyến này, đã chiến thắng trở về, đánh bại những người Nữ Chân ngày thường dũng mãnh trứ danh kia, hiển lộ rõ ràng uy vũ đại quân ta, từ đó, bên trong chư Vương Tử, vị trí đệ nhất này, nên thay đổi người đi à nha?"

Gia Luật Tông Nguyên nghe vậy, sắc mặt phát lạnh, đang định mở miệng phản bác, lại nghe Gia Luật Hồng Cơ nói: "Hồi bẩm phụ hoàng, chư vị Vương thúc, một trận này, quả thực không phải là công lao của ta. Nếu không phải Cửu ca hấp dẫn người Nữ Chân, nếu không phải các vị quân sĩ bán mạng chém giết quân mình, Hồng Cơ đâu có thể đánh thắng?"

Liêu Hứng Tông nghe xong lời này, cười lên ha hả, nói: "Tốt! Cực kỳ tốt! Hồng Cơ, người muốn cái gì ban thưởng? Có gì cứ nói!"

Gia Luật Hồng Cơ do dự một chút: "Hài nhi nghĩ, khả năng hơi nhiều rồi, chỉ là vẫn là khẩn cầu phụ hoàng ân chuẩn."

Liêu Hứng Tông nhìn hẩn một cái: "Nói!"

Gia Luật Hồng Cơ dùng ngón tay, chỉ về phía những người đứng phía sau ngựa, nói: "Lần này Liêu quốc ta có hơn vạn dũng sĩ chôn xương dưới Trường Bạch Sơn kia, bọn họ đều là loại người có thể hi sinh, kính xin phụ hoàng hạ chỉ ban trợ cấp."

Hai mắt Liêu Hứng Tông thả ra một đạo tinh quang, nhìn Gia Luật Hồng Cơ, trợ cấp, cái này tại Tống triều là chuyện rất bình thường, nhưng tại Liêu quốc, bởi vì được tài lực hạn chế, rất ít khi xuất hiện.

Trừ phi một ít tướng lĩnh chiến công lớn lao, hoặc là binh sĩ cực kỳ dũng mãnh trên chiến trường, khi chết rồi, gia đình mới có thể tìm được một chút trợ cấp mang tính biểu tượng.

Bởi vậy, thời điểm Gia Luật Hồng Cơ nói lời này, rất nhiều các tướng lĩnh Liêu quốc đều hai mắt nhìn nhau, một khi mở cái lỗ hổng này, ngày sau sẽ là một số tiền hao phí rất lớn, đối với Liêu quốc mà nói, có thể nói là vô pháp thừa nhận, vì vậy mà không có người nào nói chuyện.

Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên quỳ xuống, liên tục dập đầu mấy cái vang lên tiếng, nói với Liêu Hứng Tông: "Xin phụ hoàng ân chuẩn!"

Liêu Hứng Tông vẫn không nói gì, mấy người lính sau lưng Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên quỳ xuống, đi theo Gia Luật Hồng Cơ, cùng nhau dập đầu, nói: "Xin hoàng thượng ân chuẩn!"

Tiếp theo, là càng nhiều người quỳ xuống.

Liêu Hứng Tông hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: "Tốt, lúc này đây, trầm đáp ứng."

Các binh sĩ lập tức bắt đầu vui mừng, trên mặt Gia Luật Hồng Cơ cũng là đáng tươi cười, đứng dậy quay đầu lại, phát tay về phía sau lưng, sau đó còn nói thêm: "Phụ hoàng, yêu cầu thứ hai là, ta muốn mời khách, mời tất cả các tướng sĩ đi cùng ta uống rượu! Ta đã đáp ứng họ rồi."

Sắc mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ có chút khó coi, Trần Nguyên biết rõ hiện tại hẩn nhất định là cực kỳ bức mình, lập tức nhỏ giọng nói: "Cửu Vương Tử, Hồng Cơ dù sao vẫn là đứa trẻ con, nếu như hẩn thật sự có tâm địa mà nói, cũng không ở trước mặt nhiều người như vậy mà lại làm cho người xem."

Trong lòng Gia Luật Niết Cô Lỗ biết Trần Nguyên nói rất đúng, nếu Gia Luật Hồng Cơ thật sự muốn đoạt cái gì cùng mình, cũng không cần làm rõ ràng như vậy.

Trần Nguyên vừa mới nói xong, liền nhìn thấy Gia Luật Lữ Linh quăng đến một loại ánh mắt cảm kích, cảm ơn Trần Nguyên đã giải tỏa quan hệ giữa Gia Luật Niết Cô Lỗ và Hồng Cơ.

Trần Nguyên nháy mắt một cái, cười một tiếng với nàng, cái ý tứ kia rất rõ ràng: "Ta và người còn có cái gì để cảm ơn, đừng khách khí."

Hai người đang mặt mày đưa tình, bỗng nhiên nhìn thấy một người Đẳng Hạng chừng ba mươi tuổi đứng dậy, đi nhanh về hướng bên.

Trần Nguyên không khỏi sửng sốt một chút, người Đẳng Hạng này làm sao cứ tới như vậy? Chẳng lẽ Liêu Hứng Tông đã đàm luận thỏa đáng cùng bọn họ rồi? Quay đầu trông thấy Tống Kỳ, phát hiện sắc mặt Tống Kỳ xác thực không tốt.

Người Đẳng Hạng kia có vẻ rất oai hùng, khuôn mặt cũng không tệ, rất có khí khái đàn ông, chỉ thấy hẩn đi vài bước đến trước ngựa Gia Luật Lữ Linh, ôm quyền nói: "Tại hạ Đẳng Hạng Lý Nguyên Hạo, bái kiến công chúa điện hạ."

Lúc nói chuyện không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nịnh, làm cho người ta nghe xong, liền sinh ra cảm giác tốt đối với hẩn.

Trần Nguyên vừa nghe hẩn báo ra danh tự, trong lòng lập tức giật mình, dù như thế nào hẩn cũng không nghĩ tới, Lý Nguyên Hạo sáng tạo ra một Vương Triều Tây Hạ, rõ ràng cũng là người đẹp trai như vậy, tuy

không bằng Dịch Thanh, nhưng khi nhìn lên, vẫn có vài phần khí khái đàn ông, hơn hẳn so với Trần Thế Mỹ.

Lý Nguyên Hạo mang theo một loại ánh mắt rất có mị lực nam nhân, nhìn Gia Luật Lữ Linh, Gia Luật Lữ Linh hiển nhiên rất là khiếp sợ với Lý Nguyên Hạo, người hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của mình, vội vàng hỏi: "Người, chính là Đẳng Hạng Đại vương?"

Lý Nguyên Hạo hơi khom người chào trước đầu ngựa nàng, nói: "Chính là tại hạ, không biết tại hạ có thể dẫn ngựa vì công chúa điện hạ hay không?"

Gia Luật Lữ Linh không nói gì, ánh mắt đảo qua Trần Nguyên, lại nhìn về Liêu Hứng Tông phía trước, Liêu Hứng Tông không nói gì thêm, Gia Luật Lữ Linh tự nhiên cũng không thể nói gì.

Lý Nguyên Hạo kia lại tự kéo dây cương, nói: "Công Chúa ngồi vững."

Trần Nguyên Chân muốn lớn tiếng kêu buong ra, nói cho Lý Nguyên Hạo biết, Gia Luật Lữ Linh còn chưa đáp ứng để cho hắn dẫn ngựa!

Nhưng giống như Gia Luật Lữ Linh hay Liêu Hứng Tông ở bên trong, đều không có người nào đưa ra ý kiến đối với hành động này, hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Gia Luật Lữ Linh bị Lý Nguyên Hạo kéo ngựa vào trong thành.

Trần Nguyên bỗng nhiên có cảm giác rất khó chịu, hắn vẫn cho là mình mang theo một loại tâm tình dụ dỗ phụ nữ, chơi cùng Gia Luật Lữ Linh một hồi, chỉ là xen lẫn rất nhiều tiết mục trò chơi, không hề có tình cảm gì mà thôi.

Nhưng, thời điểm Lý Nguyên Hạo dẫn Gia Luật Lữ Linh ra đi, tâm tình của hắn bỗng nhiên biến thành rất không tốt, có một loại cảm giác khó thở, một cục tức chần trước ngực mình.

Mấy ngày nay nhu tình qua đi, Trần Nguyên cho là mình đã nắm chắc Gia Luật Lữ Linh, hiện tại Lý Nguyên Hạo đưa nàng đi được, đầu nàng cũng không nhìn trở lại một lần, chẳng lẽ trong lòng của nàng, đây cũng chỉ là một trò chơi thôi sao?

Nhìn bóng lưng phía trước, Trần Nguyên nhẹ giọng hừ hai câu ca từ: "Người mang nữ nhân của ta đi, người cũng sẽ không khoái hoạt lâu đâu!"

Lý Nguyên Hạo có thể khoái hoạt bao lâu, Trần Nguyên không biết, dù sao, hiện tại tâm tình của hắn rất không sung sướng, mặc dù không sung sướng, hắn vẫn phải đi theo đội ngũ, tiếp tục đi tới, muốn làm quan, nhất định phải trả giá cao.

Nếu chỉ buôn bán mà nói, nhìn người khó chịu, ta không thể trêu vào, ít nhất là cũng phải tránh xa một chút, nhưng quan trường lại không giống, người không chịu nổi, vẫn không thể để cho người khác nhìn ra người khó chịu đối với hắn.

Đi vào Yên kinh, pháo bắt đầu thả, những người Nữ Chân kia có chút sợ hãi, hai bên đường đi thỉnh thoảng có chút quả trứng thối hoặc là nát quả táo đập tới hướng bọn hắn, thanh âm tức giận mắng chửi không dứt bên tai, lại làm cho Hoàn Nhan A Cốt Đả và mấy người có chút sợ hãi.

Hắn không sợ chết, người Nữ Chân không có sợ chết, bởi vì từ lúc bọn hắn sinh hạ đến một khắc này, vẫn đang giãy dựa trên con đường tử vong.

Nhưng bọn hắn sợ hãi, là khi tâm tình những người Liêu nếu này kích động, xông lại cho mình một kiếm, nửa chết nửa sống, vậy thì thảm rồi.

Trần Nguyên hiển nhiên chú ý tới tình huống này, lập tức phân ra hai đội binh sĩ, ngăn cách đám người hai bên, cam đoan những người Liêu kia, ngoại trừ có thể công kích cự ly xa, tức giận mắng chửi, sẽ không thể xông lên gây ra huyết án gì.

Bây giờ, trong lòng Trần Nguyên vẫn là vâng chịu quan niệm 56 dân tộc là một nhà, cái quan niệm này từ thời điểm hắn sinh ra đã bị quán thấm, thâm căn cố đế rồi.

Cử động của Trần Nguyên, lại làm cho trong lòng những tù binh Nữ Chân kia sinh ra cảm kích, Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn mà mỉm cười, nói: "Trần huynh quả nhiên là có tâm nhân hậu, ta dám cam đoan cùng người, nếu như chúng ta rơi vào trong tay người Nữ Chân, tuyệt đối sẽ thảm hại hơn so với chết."

Trần Nguyên lơ đãng: "Người nói là người, ta rơi vào trong tay người Nữ Chân, không phải đã êm đẹp đi ra sao?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười ha ha một tiếng, nói: "Thật sự là như vậy, ta thiếu chút nữa đã quên, đúng rồi Trần huynh, người không trách ta không đi cứu người chứ?"

Trần Nguyên nói: "Cửu Vương Tử nói đến chỗ nào vậy? Lúc ấy nếu như người làm theo người Nữ Chân nói, hiện tại chúng ta mới thật sự rất phiền toái. Đúng rồi, Cửu Vương Tử, sao ta không thấy được Gia Luật Thư Bảo kia? Theo đạo lý, nơi như vậy, hẳn nên hiện ra rồi chứ?"

Trên mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ cười lạnh một hồi, nói: "Nếu như ta đánh thắng, hẳn khẳng định đã tới rồi, chỉ là, một trận này, ta không đánh tốt, tên kia chắc là lại đang chuẩn bị cho ta cái lễ vật gì đó, có thể để cho ta mừng rỡ rồi!"

Trần Nguyên nhìn sắc mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ, chậm rãi nói: "Nếu là như vậy, hẳn chính là tự tìm mất mặt, Hồng Cơ dù sao vẫn là một đứa bé, bỗng nhiên trưởng thành một chút, bọn hắn đã nghĩ làm văn trên người Hồng Cơ, căn bản không có khả năng."

Gia Luật Niết Cô Lỗ xoay đầu lại, nói: "Trần huynh, không phải người quan hệ rất tốt cùng Hồng Cơ sao? Chẳng lẽ người không muốn để cho hắn ngồi trên vị trí thái tử?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Ta quan hệ tốt cùng Hồng Cơ, nhưng là đối với Vương Tử người, ta cũng rất là ngưỡng mộ, Hồng Cơ hiện tại căn bản không có năng lực đó, sợ là sợ hắn quá nhỏ, không chịu được một số người mê hoặc, làm ra sự tình có tổn hại đến tình nghĩa huynh đệ giữa các người, cái đó xảy ra, sẽ chỉ để người bên ngoài tiện nghi."

Sắc mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ giãn ra một ít, nói: "Trần huynh nói cực kỳ đúng, kỳ thật, nếu như Hồng Cơ có thể lên ngôi, ta cũng sẽ không tranh chấp cùng hắn, hiện trong lòng ta rất băn khoăn, giống như Trần huynh, chỉ là, có chút lời nói, không dễ nói rõ cùng Hồng Cơ."

Nửa câu sau là thật, nhưng nửa câu đầu rõ ràng có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, Trần Nguyên đương nhiên không bàn luận với hắn về nửa câu đầu, nghe sau khi Gia Luật Niết Cô Lỗ nói xong, Trần Nguyên lập tức nói: "Hoàng tử đối với ta, còn có mấy phần tín nhiệm, ta sẽ nói tốt cho người, chỉ là, ta cũng không dám cam đoan nhất định có thể làm hắn đổi ý, Cửu Vương Tử biết rõ, những lời mê hoặc kia, luôn dễ nghe hơn một ít."

154. Chương 154: Xu Mật Viện

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 154: Xu Mật viện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Như thế, sẽ còn làm phiền Trần huynh nhiều hơn, vào cung, hoàng thượng nhất định sẽ để cho người vào triều làm quan, y theo tài hoa Trần huynh, ngày sau đích thị là nhân vật dưới một người, trên vạn người Liêu quốc ta."

Trần Nguyên cười nói: "Nếu có thể mà nói, tại hạ cũng hi vọng ngày sau, có thể hợp tác cùng Cửu Vương Tử nhiều hơn, kính xin Vương Tử giúp đỡ."

Trong lúc nói chuyện, đã đến bên ngoài cung điện, tất cả tướng lãnh có công đều ở chỗ này chờ Liêu Hứng Tông triệu kiến, bốn người Tiêu hộ vệ kia lại càng không kiềm nén được vui sướng trong lòng, đã thương nghị buổi tối nên đến địa phương nào ăn mừng một chút.

Thương nghị thời gian rất lâu, Tiêu hộ vệ đi tới chỗ Trần Nguyên, nói: "Trần đại nhân."

Trần Nguyên ôm quyền đáp lễ: "Tiêu hộ vệ, có chuyện gì?"

Trên mặt Tiêu hộ vệ kia nổi lên một nụ cười có chút quỷ dị, nói: "Trần đại nhân, các huynh đệ chạy rất nhiều ngày ở bên ngoài, khuya hôm nay, muốn tìm chỗ ăn chơi, không biết Trần đại nhân có nguyện ý cùng đi hay không?"

Trần Nguyên đã hiểu, đây là đến tổng tiền, lập tức cười nói: "Nếu chư vị mời, tại hạ tự nhiên phải đi, như vậy đi, đợi ta lên triều xong rồi tính, mấy vị ở chỗ này chờ ta một lát, như thế nào?"

Bọn người Tiêu hộ vệ cười cực kỳ vui vẻ, nói: "Ha ha, đương nhiên, đương nhiên."

Bọn hán ở chỗ này cười nói cực kỳ vui vẻ, Hoàn Nhan A Cốt Đả và một đám người Nữ Chân bên kia lại có chút sợ hãi, vì không biết vận mệnh của mình, nói thật, nếu như hán là Ô Thập Đặc Cổ, đến trình độ này đã có thể nhận biết, tạo phản, bị giết cũng không có gì để nói.

Mấu chốt bọn họ đến hỗ trợ, ăn cướp xong sẽ chạy, giờ lại bị bắt hết, người Liêu quốc có thể lấy mình mở khai đao hay không?

Hoàn Nhan A Cốt Đả nhìn mấy đầu lĩnh bộ lạc bên cạnh, trong lòng ngầm thở dài, lúc này đây, vốn nghĩ đến chiếm cái tiện nghi, lại không nghĩ rằng, cả bộ lạc đều bị bắt.

Tiếng nói Lương tổng quản kia rốt cục cũng vang lên, Liêu Hứng Tông tuyên chỉ, để cho tất cả tướng lãnh có công yết kiến, chúng nhân lập tức xếp thành hàng ngũ, dựa theo chức quan lớn nhỏ hiện tại, một người theo một người đi vào.

Trên triều đình, một đám trọng thần Liêu quốc chia làm hai bên, lúc Gia Luật Niết Cô Lỗ tiến vào, trông thấy thần thái trên mặt đám đại thần hai bên không đồng nhất, có dương dương đắc ý, có ủ rũ.

Mà Gia Luật Hồng Cơ và Gia Luật Lữ Linh đã đứng ở dưới long ý của Liêu Hứng Tông, đối diện hai người bọn họ, là Lý Nguyên Hạo và Tống Kỳ.

Sau khi các tướng lĩnh vào nhà, lập tức quỳ gối, hành đại lễ với Liêu Hứng Tông.

Liêu Hứng Tông đợi mọi người nghỉ, mới phát tay bảo đoàn người bắt đầu đứng dậy, bắt đầu tuyên bố ban thưởng và bổ nhiệm nguyên một đám.

Mặc dù cái ban thưởng này, mang theo rất nhiều cách nghĩ chủ quan của Liêu Hứng Tông, cũng không phải thập phần công bằng, nhưng nói tóm lại, một chuyến xuất chinh này, tướng lãnh đều nhận được đề bạt, cho nên cũng không có ai nói gì.

Thẳng đến lúc cuối cùng, Liêu Hứng Tông nhìn Trần Nguyên: "Trần Thế Mỹ, tiến lên nghe phong thưởng!"

Trần Nguyên cất bước đi lên phía trước hai bước, Liêu Hứng Tông nhìn hán, mỉm cười: "Trẫm, hiện tại bổ nhiệm Trần Thế Mỹ làm người phiên dịch bắc Xu Mật Viện Khiết Đan."

Thời điểm Trần Nguyên đang muốn tạ ơn, chợt nghe có người hô một tiếng: "Vạn tuế! Cựu thần cho rằng, dùng một người Tống nặng như vậy, rất không ổn!"

Trần Nguyên quay đầu nhìn, lại là Hầu Thành phản đối Liêu Hứng Tông quyết định.

Hầu Thành vừa ra mặt, lập tức lại có rất nhiều người đồng thanh phụ họa.

Liêu quốc bắc Xu Mật Viện Khiết Đan, tương đương với thư ký văn phòng phó thủ tướng quốc vụ viện hiện tại, cũng không phải một vị trí rất có thực quyền, chỉ là, vị trí này, dựa theo lệ cũ, đều là do người Khiết Đan đảm nhiệm.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như Trương Tầm Lệ đã từng đảm nhiệm qua chức vị này, đó cũng là do Trương Tầm Lệ hoàn toàn lấy được tín nhiệm của người Khiết Đan.

Hiện tại, Liêu Hứng Tông cho một chức quan như vậy lên trên đầu Trần Nguyên, không riêng gì là coi trọng đối với Trần Nguyên, tối trọng yếu nhất, có lẽ là muốn mượn lần này, tới khiêu cái gọi là "Tổ Tông gia pháp!"

Quả nhiên, không ngoài Liêu Hứng Tông dự liệu, cái vị trí này luôn luôn do Gia Luật gia và Tiêu gia nắm chắc, bị chính mình đưa lên trên đầu Trần Nguyên, cả triều đình lập tức xôn xao.

Cũng không phải tất cả mọi người phản đối quyết định này, dùng Gia Luật Tông Nguyên cầm đầu, một đám đại thần phái cải cách, ở phía sau ủng hộ Trần Nguyên.

Biểu hiện ra là hai bên cãi lộn, xem Trần Nguyên có thể làm cái Xu Mật Viện phó sứ này hay không, trên thực tế, căn bản tranh chấp ở đây là thay đổi hay không thay đổi chế độ hiện tại.

Phái cải cách và phái bảo thủ cãi lộn rất nhiều lần trên triều đình rồi, nhất định là không có kết quả, Trần Nguyên yên lặng đứng ở trong hành lang, hần thành mâu, hoặc là lá chắn, bị song phương không ngừng mang ra, để công kích đối thủ, hoặc là bảo vệ mình.

Bọn người Gia Luật Nhân Trước ủng hộ Liêu Hứng Tông ban thưởng thủ hạ Gia Luật Hồng Cơ, chính là những thần tử có công, bởi vì đây là đả kích đối với Gia Luật Niết Cô Lỗ, mà khi Liêu Hứng Tông nói bổ nhiệm Trần Nguyên, bọn hần lập tức đứng ra phản đối.

Mà phái cải cách, cùng lúc hi vọng Liêu Hứng Tông tiếp tục ủng hộ Gia Luật Niết Cô Lỗ tại vấn đề thái tử, một phương diện khác, lại kiên quyết ủng hộ bổ nhiệm vượt quá thông thường này, hi vọng dùng cái này để đánh vỡ quan chế hiện hữu, đánh vỡ cục diện giằng co.

Cái này là quan trường, mặc dù Trần Nguyên thật sự là không muốn làm, vẫn bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió, càng hiểm ác chính là, hần giống như căn bản không có bất luận năng lực gì để chống lại, chỉ có thể theo sóng lớn đi về phía trước, về phần là bị đưa xuống địa ngục hay được đẩy lên Thiên đường, phải xem kết quả tranh đấu của người khác nữa.

Toàn bộ trọng thần có trọng lượng của Liêu quốc đều tham dự vào, trên triều đình càng ngày càng nóng, Trần Nguyên trộm nhìn một cái, Liêu Hứng Tông khơi mào trận tranh chấp này, vẫn là một câu đều không nói, ngồi ở trên ghế rồng nhìn quần thần phía dưới ồn ào.

Lý Nguyên Hạo và Tống Kỳ, hai khách quý được mời đến này cũng không nói gì, trên mặt Lý Nguyên Hạo thủy chung là mỉm cười tự tin, lúc ánh mắt Trần Nguyên đảo qua, phát hiện Lý Nguyên Hạo cũng đang nhìn mình.

"Trần Thế Mỹ, vì cái gì ngươi không nói lời nào?" Liêu Hứng Tông cuối cùng cũng đá bóng cao su đến bên người Trần Nguyên, mục đích thăm dò phản ứng của người khác, hần đã đạt được, cãi lộn thì không cách nào phân ra thị phi đúng sai, tự nhiên không thể vĩnh viễn tiến hành.

Trần Nguyên đã sớm nghĩ kỹ, nghe vậy, lập tức nói: "Bẩm hoàng thượng, thảo dân cho rằng, sở dĩ chư vị đại nhân phản đối đề án của hoàng thượng, cũng không phải đều không có đạo lý. Thảo dân vừa tới Đại Liêu, tuy được hoàng thượng quá yêu, lại quả thực không chịu nổi trách nhiệm, mong hoàng thượng nghĩ."

Liêu Hứng Tông trong ánh mắt lộ ra dáng tươi cười, hần rất là thoả mãn đối với việc Trần Nguyên từ chối, bởi vì Trần Nguyên chối từ, sẽ để cho tất cả mọi người một cái bậc thang, kể cả chính mình.

Hiện tại, Liêu Hứng Tông chuẩn bị theo cái bậc thang này đi tiếp, trên triều đình cũng sẽ không có người nào không thức thời.

Liêu Hứng Tông gật đầu: "Được rồi, chỉ là trẫm luôn luôn miệng vàng lời ngọc, nói được, sẽ không sửa đổi, như vậy đi, lại cho Trần Thế Mỹ tạm thi hành chức vụ người phiên dịch bắc Xu Mật Viện Khiết Đan, quan sát trước một hồi, nếu hợp cách, tự nhiên trọng dụng, nếu không hợp cách, lại an bài việc khác."

155. Chương 155: Khí Phách Đàn Ông

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 155: Khí phách đàn ông

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nói như vậy, Trần Nguyên tuy có thể có được quyền lợi của người phiên dịch bắc Xu Mật Viện, lại không có được bổ nhiệm, cũng coi như đều lưu lại đường sống cho song phương, chẳng khác gì là mâu thuẫn hiện tại, sau này sẽ quyết định tiếp.

Hầu Thành còn muốn nói điều gì, Gia Luật Nhân Trước ở một bên lại vội vàng ôm quyền đáp: "Thánh thượng anh minh! Thánh thượng anh minh!"

Sau khi phong thưởng chấm dứt, một đám quan quân kia lôi kéo Trần Nguyên cùng đến tửu lâu uống rượu, từ trong biểu lộ của bọn hắn, Trần Nguyên đã biết, khuya hôm nay, mình nhất định là một con dê béo bị bọn hắn giết.

Quán rượu tốt nhất Yên kinh chính là "Đệ nhất gia", hoàn cảnh, đồ ăn, đều tính toán là thượng hạng, nhưng những người này không thích đi đến nơi đó.

Trong mắt bọn họ, quán rượu như "Đệ nhất gia" chỉ dùng để khoản đãi quốc khách và khách quý, mặc dù trên mặt mũi sẽ dễ nhìn, nhưng xa xa không thống khoái bằng những quán rượu có thể lớn tiếng hét to kia.

Bọn hắn lựa chọn quán rượu này, hoàn cảnh coi như tạm được, có bốn vách tường tương đối cao, phòng thanh tĩnh, hơn nữa đồ ăn ngon miệng, lúc Tiêu hộ vệ dẫn đầu tiến vào, lão bản rõ ràng có thể hô lên tính danh của nhiều người, hiển nhiên bọn họ đều là khách quen.

Tuy đám người này nói là, do ăn mừng Trần Nguyên thăng quan mới đến đây, nhưng rượu qua ba tuần, mọi người đều buông thả, lời khen tặng không cần nói nữa, chỉ cầu chính mình uống được thống khoái.

Thời điểm nam nhân uống rượu cùng nhau, chủ đề luôn không ly khai nữ nhân, cũng không biết là ai chọn chủ đề trước, rõ ràng mọi người bắt đầu so sánh, ai chạm qua nhiều nữ nhân hơn, đương nhiên, không tính kỹ nữ.

Tiêu hộ vệ kia nói mình tổng cộng từng có mười nữ nhân, người bên ngoài nghe xong, ánh mắt hâm mộ liên tục bắn tới người hắn, Trần Nguyên biết rõ, tại niên đại hiện tại, không có Internet, thông tin cũng không đủ phát triển, mấy cái chữ này, đã đủ để cho mọi người không ngừng hâm mộ.

Sau khi Tiêu hộ vệ nói xong, cũng có chút đắc, nói: "Những cô gái này, phần lớn là đã có chồng, không tiện nói tính danh cùng chư vị, xin hãy tha lỗi."

Hộ vệ khác lập tức nói: "Người không nói tính danh ra, làm sao chúng ta biết là thật hay giả?"

Tiêu hộ vệ trừng mắt liếc hắn một cái, quay đầu nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần đại nhân, Người nói gì đi chứ? Mọi người đều nói nữ tử Tổng triều tươi ngon mọng nước, không biết Trần đại nhân hiện tại chạm qua mấy người rồi?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Nữ tử các nơi bị phong tục ảnh hưởng, thân thể và tính cách không giống nhau, tuy nữ tử Tổng triều uyển chuyển hàm súc một ít, nhưng nữ tử Bắc quốc rất hào phóng, làm cho người ta si mê."

Một người lập tức đứng lên, nói: "Trần đại nhân, không biết ngài đã hưởng qua nữ tử Bắc quốc hào phóng của chúng ta chưa? Mau nói để chúng ta nghe một chút!"

Trần Nguyên trầm suy nghĩ đến, nếu như ta nói ta đã cho Công Chúa các người lên giường, các người sẽ tin tưởng sao? Cũng không để ý đến người nọ, tiếp tục nói: "Đã để chư vị bất mãn, mấy cái chữ đàn bà kia, ta tuyệt đối trên Tiêu hộ vệ."

Tiêu hộ vệ gật đầu: "Ta tin tưởng, bằng vào khẩu tài và bề ngoài của Trần đại nhân, tất nhiên rất được những nữ tử Tổng triều ưa thích thi văn kia hoan nghênh, ta nghĩ, trong lúc này, chúng ta cũng nên tính ra số người Trần đại nhân đã từng hưởng thụ qua chứ?"

Thời điểm Trần Nguyên đang đắc ý, chỉ nghe người bên cạnh Tiêu hộ vệ kia nói: "Hắc hắc, không có ý tứ, hiện tại ta vừa mới tới, đúng là muốn nhìn một chút, các người ở cùng một chỗ, có ngủ với nữ nhân nhiều hơn ta hay không!"

Thật nhiều người nghe xong lời này, biểu lộ rất là khinh thường, khi bọn hắn nghĩ đến Tiêu Đạt nhất định là đang khoác lác, người này muốn bề ngoài không có bề ngoài, đòi tiền không có tiền, luận chức quan, còn là một tướng quân chót nhất.

Tiêu Đạt cũng không thèm để ý ánh mắt mọi người nhìn hắn, một ngụm rượu mạnh vào trong bụng, liền đứng lên nói: "Không dỗi gặt chur vị, ta chiến tranh nhiều năm tại biên cảnh Tống triều, ngày bình thường nào có nhiều trận chiến để đánh như vậy?"

Những quân Tống kia, phần lớn là núp ở thành trong ao, những huynh đệ chúng ta thường xuyên lạng lế đi qua, tuyển một ít thị trấn tương đối xa xôi, tập kích thoáng một tý, mỗi lần đắc thủ, nữ nhân, tiền tài, tất nhiên là không thiếu được! Lần nhiều nhất, ta bắt được một cái đoàn kịch hát nhỏ, bên trong có hơn mười nữ tử Tống triều, một người tươi ngon mọng nước hơn so với một người, ta bắt bọn nó, mang về quân doanh, một mực hưởng dụng hơn nửa năm!"

Mọi người nghe xong, liền cười ha ha, không ngừng hâm mộ.

Trong tiếng cười của những người này, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác được một loại đau nhức thấu tim, trước mắt hắn giống như hiện ra tràng cảnh, sau khi những dân chúng kia bị Liêu binh bắt được, tay Trần Nguyên nắm thật chặt chén rượu, con mắt nhìn Tiêu Đạt dương dương đắc ý kia, có một loại xúc động, muốn nâng cốc nên vào mặt hắn!

Tiểu nhị tự nhiên gõ cửa tiến đến, rất nịnh nọt hỏi: "Chư vị quân gia, bên ngoài có hai người hát rong, muốn gọi bọn nàng tiến đến, trợ hứng rượu cho các người hay không?"

Tiêu hộ vệ vội vàng thả chân gà trong tay ra, hỏi: "Người nơi nào đến vậy? Đừng nói với chúng ta, đó là nữ tử giả mạo người Tống đấy nhé?"

Tiểu nhị gật đầu: "Tiêu gia yên tâm, thật sự là nữ tử Tống triều, nếu là giả, người cứ ngắt đầu ta xuống."

Sắc mặt Trần Nguyên đã rất khó coi, nhưng những người này đều không chú ý tới, ánh mắt của bọn hắn đều đang nhìn ra ngoài cửa, xem nữ tử Tống triều là cái dạng gì.

Trần Nguyên hiểu đám người trong phòng này là loại người nào, hơn nữa bọn hắn đã uống nhiều rượu, nếu hai nữ tử kia thật sự vào đây, sự tình gì cũng có thể phát sinh!

Nếu như bọn hắn thật sự làm ra sự tình vượt rào đối với hai nữ tử kia, chính mình nên làm như thế nào? Hắn chợt phát hiện, chính mình có chút e ngại khi đối mặt với vấn đề này, trong lòng mong mỗi hai nữ tử không nên vào, ngàn vạn lần không nên vào.

Bên ngoài màn cửa hành lang vang lên hoàn bội thanh âm, tiếp theo làn gió thơm xông vào mũi, hai nữ nhân trẻ tuổi ôm ấp đàn tỳ bà, rất có tư sắc, mang theo khuôn mặt tươi cười có chút sợ hãi đi tới.

Tất cả mọi người trong phòng ngơ ngác, phảng phất trong nháy mắt, tinh thần đã tỉnh táo, có hai người rõ ràng đã chạy lên, muốn kéo hai nữ tử kia vào ghế.

Hai người nữ tử kia hiển nhiên có chút kinh hoảng, vội vàng nói: "Chư vị đại gia, chúng ta đến để hát, mấy vị đại gia muốn nghe khúc gì, chúng ta ở bên cạnh đàn hát là được."

Tiêu Đạt không nói sai, kinh nghiệm đối phó với nữ tử Tống triều của hắn, phong phú hơn rất nhiều so với mọi người, bởi vì hắn biết rõ, đối với nữ tử Tống triều, kỳ thật không cần có cái gì kinh nghiệm, càng trực tiếp hơn một ít so với những người khác, một tay kéo nữ tử đáng người cao gầy vào trong ngực, đơn giản chỉ cần cướp về là xong: "Người biết hát cái khúc gì? Trước tiên hãy nói về cho đại gia nghe một chút!"

Nói xong, cái kia tay cũng rất không để yên, bắt đầu mò ở trên người cô gái.

Ngực Trần Nguyên đầy phần uất, nhẹ nhàng gõ bàn hai cái, nói: "Chư vị, chúng ta nghe bọn hắn hát vài ca khúc trước, tất cả mọi người đều là nam nhân, thế nhưng không cần phải giống như súc sinh, vừa thấy giống cái liền cứng rắn muốn chơi chứ?"

Tại hoàn cảnh như vậy, hấn bỗng nhiên toát ra một câu như thế, hiển nhiên rất không hợp thời.

Sắc mặt Tiêu Đạt cũng lập tức thay đổi, tay cũng ngừng lại, con mắt nhìn Trần Nguyên, miệng không nói lời nào, không khí trong phòng trở nên rất xấu hổ.

Tiêu hộ vệ giống như hiểu ra cái gì, lập tức đứng lên, vỗ bả vai Tiêu Đạt một cái, nói: "Người đúng là! Các huynh đệ từ từ muốn nghe ca khúc, người giống như chưa thấy qua nữ nhân không bằng, định làm gì? Còn không mau buông người ra!"

Tiêu Đạt có thể ỷ vào việc mình là người Khiết Đan, không để ý đến Trần Nguyên, nhưng hiện tại là Tiêu hộ vệ nói chuyện, hơn nữa người trong phòng cũng đều hiểu được, bất kể nói thế nào, Trần Nguyên cũng là người Tống, đang tại trước mặt Trần Nguyên, làm ra cử động như vậy, quả thực không quá thỏa đáng, liền ào ào khuyên can Tiêu Đạt.

Tiêu Đạt cuối cùng cũng buông nàng kia ra, ngượng ngùng cười nói: "Tốt, tốt, hôm nay ta uống nhiều rượu rồi, quấy rầy chư vị mất hứng uống rượu, lời đầu tiên, ta xin nhận phạt một ly."

Ca nữ kia ngẩn ngơ, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên liếc nhìn Trần Nguyên, hai con ngươi lộ ra thần sắc cảm kích.

Còn chưa bắt đầu hát, tiểu nhị kia lại là gõ cửa tiến đến, nói: "Chư vị đại gia, thật sự không có ý tứ, khách nhân bên cạnh muốn hai vị cô nương kia đi qua một tý, chư vị đại gia xem xem, có phải là có thể..."

Nói còn chưa dứt lời, Tiêu Đạt kia đã đá một cước tới, cả người tiểu nhị bay về phía sau, cả người cuộn thành một đồng, trong lòng hấn vốn là đang hờn dỗi, lúc này vừa vịn tìm được một địa phương để trút giận, tội gì không đánh.

Tiểu nhị rốt cuộc nói không ra lời, Tiêu Đạt còn muốn tiếp tục đánh, Tiêu hộ vệ vỗ bàn một cái, quát: "Tiêu Đạt! Đủ hay chưa? Uống nhiều rượu thì người cút ngay về nhà, đừng ở chỗ này làm mất mặt xấu hổ!"

Tiêu Đạt lúc này mới dừng tay, hung hăng mắng một câu: "Con mẹ ngươi! Gọi các nàng đến chính là người, bảo các nàng đi cũng là người, định lừa gạt ta sao?"

Tiểu nhị tuy vẫn còn trong thống khổ, lại cố nén đau, phát phát tay, nói: "Tiểu nhân không dám."

Tiêu Đạt phun một bãi nước miếng trên mặt đất, rồi mới trở về ngồi xuống, Tiêu hộ vệ nhìn xem hai nữ tử kia, nói: "Được rồi, các người không còn sự tình gì nữa rồi, khách nhân bên cạnh đang gọi các người, hiện tại đi qua đi."

Hai nữ tử cũng không muốn ở chỗ này quá lâu, nghe vậy liền vội vàng lui ra ngoài, đi sang phòng bên cạnh hát

Tiêu hộ vệ đợi các nàng đi, ngón tay chỉ vào Tiêu Đạt, nói: "Hiện tại, người muốn uống rượu, liền ngồi ở chỗ kia uống rượu, không uống thì xéo ngay cho ta, nếu lại náo loạn ra chuyện gì, đừng trách ta không khách khí."

Bên cạnh, mọi người vội vàng khuyên hấn ngồi xuống, Tiêu Đạt tới cũng không dám cãi, yên lặng ngồi xuống, Tiêu hộ vệ cuối cùng nói một câu: "Đang có tâm tình tốt, các huynh đệ đều cao hứng, đừng tìm những sự tình mất mặt."

Sau khi hai ca kỹ nữ kia bình an rời khỏi, trong lòng Trần Nguyên cũng buông xuống một gánh nặng, suy nghĩ một chút, chính mình muốn làm tốt sự tình tại Liêu quốc, nên ít dẫn địch nhân đến, kết giao nhiều bằng hữu, có lẽ là rất trọng yếu.

Lập tức bưng chén rượu lên, nói: "Vừa rồi cũng là ta quá mất hứng rồi, như vậy đi, không đề cập nữa, chúng ta uống rượu, Tiêu Đạt, đến đây, ta tới mời người một chén."

Tiêu Đạt rất là xấu hổ, đứng lên, bưng bát rượu nói: "Đâu thể được, nên là ta xin lỗi Trần đại nhân mới đúng, vừa rồi ta xác thực không nghĩ tới..."

Trần Nguyên lắc lắc ngón tay, cắt ngang lời hấn nói: "Vừa rồi là cái gì? Đã nói không đề cập nữa, sự tình vừa rồi, cái gì cũng không có, uống rượu!"

Tiêu Đạt lắc đầu: "Đúng, là ta keo kiệt rồi, Uống....uồ...ng!"

Đúng lúc này, ở phía sau, chợt nghe phòng bên cạnh truyền đến tiếng thét chói tai của hai nữ tử kia, thanh âm rất lớn, hiển nhiên an toàn của các nàng đang bị uy hiếp.

Tay Trần Nguyên ngừng lại bên miệng, thần sắc vốn đã hòa hoãn, lại bắt đầu nghiêm trọng lên.

Trong lòng hắn rất là hối hận, mới vừa rồi mình không xử lý tốt sự tình, hai nữ tử như vậy, hát rong tại nơi này, bị người khi dễ là chuyện không hề kỳ quái, không bị người khi dễ mới là việc lạ! Vừa rồi chính mình nên cho các nàng một ít tiền, bảo các nàng rời đi mới là đúng.

Tại gian phòng này, chính mình nói chuyện còn có tác dụng, trong phòng bên cạnh thì sao?

Mặc kệ sao? Trần Nguyên cảm giác được, thanh âm kêu cực kỳ chói tai, mỗi một thanh âm đều như đang hô hoán ở trong trái tim mình.

Cuối cùng, hắn nâng cốc uống sạch rượu, sau đó đẩy cái ghế ra, nói: "Xin lỗi chư vị, ta đi qua xem, một lát sẽ trở lại."

Tiêu hộ vệ không nói gì thêm, người ở bên trong phòng cũng không nhúc nhích, Trần Nguyên tự mình đi ra ngoài.

Đẩy cửa phòng bên cạnh ra, bên trong đang có một tên đặt hai nữ tử kia ở trên mặt bàn, bên cạnh còn có hai người đứng ngoài quan sát, bộ dạng như là tùy tùng.

Thời điểm cửa bị đẩy ra, hai tùy tùng kia vội vàng chạy tới, Trần Nguyên cũng đã vọt tới bên bàn kia, một tay lấy người nọ, lôi dậy, đẩy qua một bên.

Hai người nữ tử vội vàng đứng dậy, sửa sang lại quần áo đã rất là mất trật tự của mình, người nọ bị đẩy ra, lúc này mới ngẩng đầu lên, ánh mắt gặp nhau cùng một chỗ, hai người đều rất là kinh ngạc.

Người nọ đúng là Gia Luật Thư Bảo!

Gia Luật Thư Bảo hiển nhiên cũng không nghĩ tới, sẽ gặp được Trần Nguyên ở chỗ này, khoe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, nói: "Đóng cửa."

Hai tùy tùng kia quay người đóng cửa phòng lại, nhốt luôn Trần Nguyên ở trong phòng.

Lúc này Trần Nguyên cũng không sợ hãi chút nào, hắn tin tưởng, chỉ cần miệng mình năng động, là có thể hù dọa Gia Luật Thư Bảo, dù sao tại nơi này, làm ra loại chuyện ám muội đối với hai nữ tử, truyền ra ngoài, không riêng gì Gia Luật Thư Bảo, mà ngay cả lão tử hắn, Gia Luật Nhân Trước, trên mặt cũng không có ánh sáng.

Lập tức ôm quyền: "Thì ra là Thư Bảo công tử, tại hạ xin hữu lễ."

Lại làm cho Trần Nguyên ngoài ý muốn chính là, chính mình lễ phép, cũng không được đáp lại, Gia Luật Thư Bảo thở phào nhẹ nhõm trước, sau đó sửa sang lại y phục của mình: "Cũng tốt, ta hoạt động gân cốt trước một chút, một lát nữa sẽ cùng hai tiện nhân này chơi đùa, càng vui vẻ hơn một ít, Trần Thế Mỹ, người chính là tự tìm đến, không oán ta được."

Trần Nguyên vừa nghe lời này, trong lòng lập tức hơi sợ, người như hắn, dựa vào mồm mép sống sót, sợ nhất đúng là đối phương căn bản không nghe người nói cái gì.

Hiện tại Gia Luật Thư Bảo giống như đã xác định làm như vậy rồi, hắn đứng vững thân thể, ống tay áo bắt đầu xắn lên, con mắt nhìn Trần Nguyên, mang theo một loại cười nhạo khinh miệt, hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

Trần Nguyên Chân không nghĩ tới, hắn ngay cả một cơ hội nói chuyện cũng không cho mình, nhìn mọi nơi, cả cái gian phòng, chỉ có một cánh cửa sổ hộ còn mở ra, hắn quay đầu lại, nhìn thoáng qua hai nữ tử kia, nói: "Theo cửa sổ nhảy xuống, đi đến bến tàu nam bắc! Nhanh!"

Hai nữ tử lập tức phản xạ, trong chớp mắt, liền dùng tốc độ nhanh nhất của mình phóng tới cái cửa sổ kia, nhưng tốc độ nhanh nhất của các nàng cũng không phải rất nhanh, một tùy tùng của Gia Luật Thư Bảo nhìn ra ý đồ của các nàng, rõ ràng lắc mình một cái, liền lao đến cửa sổ.

Nếu cửa sổ bị hấn chắn, tất cả mọi người sẽ không ra được, thời điểm máu chốt, nữ tử đằng sau mạnh mẽ phóng tới người nọ, dùng thân thể của mình đụng lui người nọ về phía sau nửa bước, người khác lập tức vượt đến trên cửa sổ, quay đầu lại hô: "Tiểu Tuyết!"

"Tỷ tỷ, đi mau!"

Tùy tùng khác đã muốn lao đến, tỷ tỷ kia cũng không nghĩ được nhiều, thả người nhảy xuống từ cửa sổ lầu hai.

Tùy tùng muốn đuổi theo, Gia Luật Thư Bảo lại nói: "Đừng đuổi theo!"

156. Chương 156: Lợn Tổng

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 156: Lợn Tổng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nói xong, liền nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Trần Thế Mỹ, người quản những việc này làm cái gì? Người từ từ làm mua bán của người, không phải tốt hơn sao? Không nên giúp Gia Luật Niết Cô Lỗ kia đối nghịch cùng ta, ta xem hiện tại ai có thể cứu người!"

Trần Nguyên đang muốn đáp lời, Gia Luật Thư liền xuất thủ, một quyền đánh vào bụng Trần Nguyên, Trần Nguyên hét thảm một tiếng, chỉ cảm thấy trong miệng có thứ gì đó trôi lên, mấy cái gì đó vừa mới ăn, thoáng một tý liền phun ra.

Vật dơ bắn phun đến trên người Gia Luật Thư Bảo, cái này lại làm cho hắn càng căm tức, khuỷu tay đánh vào gương mặt Trần Nguyên, đánh ra một chùm máu tươi.

Chỉ hai cú đã đánh ngã Trần Nguyên, động tĩnh kinh động bọn người Tiêu hộ vệ bên cạnh, ánh mắt mọi người ào ào nhìn Tiêu hộ vệ, nói: "Tiêu đại ca, chúng ta đi không?"

Tiêu hộ vệ uống một chén rượu: "Đi làm gì?"

Người bên cạnh lập tức nói: "Chúng ta cùng đi, chẳng lẽ lại cứ như vậy nhìn Trần đại nhân chịu thiệt?"

Tiêu hộ vệ cười lạnh một tiếng, nói: "Tiểu nhị có thể đến chỗ chúng ta hô người, địa vị khẳng định mạnh hơn nhiều so với chúng ta, nếu như là đại quan, các người dám ra tay giúp đỡ?"

Mọi người nghĩ thầm, nếu như đối phương rất có lai lịch, thật đúng là không thể xuất thủ.

Tiêu hộ vệ lại hỏi một câu: "Các người không ra tay, chẳng lẽ lại nhìn Trần Thế Mỹ bị đánh như thế nào hay sao?"

Lời này nói ra, mọi người ào ào gật đầu, Tiêu hộ vệ nói tiếp: "Vừa rồi ta cho hắn mặt mũi, hắn cũng nên ăn chút giáo huấn, đã làm quan Liêu quốc chúng ta, cũng đừng nghĩ đến việc xuất đầu vì người Tổng! Không cần lo cho hắn, không chết là được, đến đây, chúng ta uống tiếp, ngày mai nói không nghe thấy."

Thanh âm phòng bên cạnh truyền vào lỗ tai Trần Nguyên, hắn biết mình đã hết thuốc chữa, Gia Luật Thư Bảo sẽ không bỏ qua mình, những người kia càng sẽ không tới hỗ trợ.

Hiện tại, chính mình bị đánh thành cái dạng gì, hoàn toàn quyết định bởi tâm tình Gia Luật Thư Bảo, lần đầu tiên hắn cảm hận Trần Thế Mỹ, vì cái gì không làm hiệp khách, tại sao phải là một Thư sinh tay trái gà không chặt!

Mấy ngụm máu tươi bị đánh ra, Trần Nguyên đã mềm nhũn, co quắp té trên mặt đất, không đứng dậy nổi.

Gia Luật Thư Bảo nâng đầu Trần Nguyên lên, ghé vào lỗ tai hắn, nhỏ giọng nói: "Ta biết rõ, tại sơn cốc kia, là người thả ta, bây giờ đã hối hận? Hả? !"

Lại là một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt Trần Nguyên, Trần Nguyên thở hổn hển hai hơi mới có thể nói chuyện, nhưng không nghĩ đến cái gì cầu xin tha thứ, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Gia Luật Thư Bảo, nói: "Người, tốt nhất là hôm nay đánh chết ta, bằng không thì, một ngày nào đó, ta sẽ cho người chết rất khó coi!"

Gia Luật Thư Bảo cười ha ha một tiếng, nói: "Làm ta sợ à? Người dựa vào cái gì mà làm ta sợ!"

Lại là một cái tát, Trần Nguyên cảm giác được hàm răng mình đã buông lỏng, toàn thân đều đau nhức, lần này hẳn không hết lên, bởi vì trong lòng hắn bỗng nhiên hiểu rất nhiều chuyện, hắn không muốn hô cho những người bên cạnh kia nghe được.

Trần Nguyên quay đầu nhìn Gia Luật Thư Bảo: "Có gan thì người đánh chết ta đi!"

Gia Luật Thư Bảo bây giờ thật sự không dám đánh chết Trần Nguyên, hắn biết rõ Trần Nguyên bây giờ đã có một vị trí ở trên triều đình rồi, vị trí này, tuy hắn không để vào mắt, nhưng nếu như mình đánh chết Trần Nguyên, sẽ có phiền toái.

Gia Luật Thư Bảo dùng một tay lôi hắn lên, đặt trên mặt bàn: "Đánh chết người? Người đừng mơ! Không phải người muốn cứu người sao? Hiện tại ta để cho người xem, nhìn người cứu kiểu gì!"

Nói xong, hắn liền gọi hai tùy tùng đến: "Hai người các người tới! Đè hắn lại!"

Hai tùy tùng tới đè Trần Nguyên, Gia Luật Thư Bảo lại kéo nữ tử kêu là Tiểu Tuyết qua, ép đến bên người Trần Nguyên, cánh tay liền xé rách quần áo Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết không giãy dụa, con mắt chỉ nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên biết rõ, nàng muốn mình không nhìn, để cho mình giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng cho nàng.

Vì vậy, Trần Nguyên nhắm mắt lại, hắn cảm giác hốc mắt mình đã ướt, rất nhiều năm không khóc rồi, lúc này đây, hắn cũng không muốn rơi nước mắt tại trước mặt Gia Luật Thư Bảo, nhưng nước mắt kia không ức chế nổi, lách ra khỏi mí mắt đóng chặt.

"Mở mắt hắn ra!" Gia Luật Thư Bảo dùng sức mạnh trên người Tiểu Tuyết, lại làm cho trên mặt Tiểu Tuyết tràn đầy thống khổ, vừa bảo hai tùy tùng cưỡng chế bức bách Trần Nguyên mở ra ra nhìn.

Mí mắt Trần Nguyên bị mở ra, hắn mạnh mẽ hô to một tiếng: "Gia Luật Thư Bảo! Người có gan thì đánh chết ta đi!"

Gia Luật Thư Bảo cười ha ha.

Cả trong quá trình, Trần Nguyên thủy chung nhìn mặt Tiểu Tuyết, hắn không hô nữa, Tiểu Tuyết cũng không, hai người đều cắn hàm răng, yền lặng chịu thống khổ và nhục nhã này.

Nước mắt Tiểu Tuyết chảy xuống thành hàng, Gia Luật Thư Bảo phát tiết xong rồi, đứng dậy nói với hai tùy tùng kia: "Cho các người nếm thử, nữ tử người Tống thực mẹ nó không tệ!"

Một vết máu chảy ra bên miệng Tiểu Tuyết, Gia Luật Thư Bảo có chút kinh ngạc, nói: "À, nàng cắn lưỡi tự sát."

Trên mặt Trần Nguyên không có một chút biểu lộ, kể cả khi nghe được Tiểu Tuyết đã chết, Gia Luật Thư Bảo hiển nhiên còn chưa tận hứng, nói: "Tự sát không thể chơi sao?"

Tùy tùng kia cười ha ha một tiếng, tiếp tục hoạt động.

Gia Luật Thư Bảo nhìn con mắt Trần Nguyên, hỏi: "Thế nào Trần Thế Mỹ? Còn chỗ mồm vào sao? Người quần được sao?"

Trần Nguyên không lên tiếng.

Gia Luật Thư Bảo vỗ vỗ đầu Trần Nguyên, nói: "Ta là hoàng tộc Khiết Đan! Người chỉ là một con lợn Tống! Nể tình người thả ta một lần, ta cho người một cảnh cáo, rút ra khỏi Yên kinh, trở lại chuồng heo của người đi!"

Sau khi nói xong, hắn có một chút lưu luyến nhìn Tiểu Tuyết trên bàn, đã trở thành một cỗ thi thể, lấy tay lau vài cái trên thân thể khỏa thân của Tiểu Tuyết, nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc, đại gia còn chưa chơi đủ! Đi!"

Nói xong, mang theo hai tùy tùng rời đi, thời gian thật dài, tiểu nhị mới dám từ bên ngoài tiến vào.

Nhìn Tiểu Tuyết đã chết rồi, lại dùng tay đặt ở trên mũi Trần Nguyên, tìm tòi, còn có hô hấp, lập tức nhỏ giọng hỏi: "Vị đại gia này, ngài không sao chứ?"

Con mắt Trần Nguyên rốt cục cũng nhúc nhích, nhin đau đớn trên người xuống, chống tay đứng lên, thân thể lại lay động một cái.

Tiểu nhị vội vàng đi lên đỡ lấy hắn, hỏi: "Đại gia, ngài thật sự không sao chứ? Không được thì ta gọi lang trung."

Trần Nguyên lắc đầu, hiện tại hắn tổn thương không phải thân thể, đi vào Tổng triều, lần đầu tiên hắn cảm giác được mình không dùng được, ngay cả một nữ nhân, cũng không bảo vệ được!

Gia Luật Thư Bảo đánh hắn một trận, còn có tiếng hô uống rượu không ngừng truyền vào trong lỗ tai kia, còn có Tiêu Đạt, vừa rồi nói lên mình đã từng có kinh nghiệm chơi nữ tử Tổng triều kia, lại làm cho Trần Nguyên bỗng nhiên hiểu, vì cái gì Lữ Di Giản là tiểu nhân, Bàng Cát là một người xấu, đều cực lực muốn mang đến sự không ổn định cho Liêu quốc.

Hắn run rẩy lấy tay móc một túi tiền ra, đưa cho tiểu nhị kia, nói: "Nói cho khách nhân bên cạnh, rượu ta đã uống xong, nói cho bọn hắn biết, ta uống nhiều quá, đi trước."

Trần Nguyên không muốn ở lại, càng không trở về chất vấn bọn Tiêu hộ vệ, những người này lại làm cho hắn hiểu được, 56 cái dân tộc là một nhà, đây là sự tình một ngàn năm sau.

Trần Nguyên lau khô máu trên lỗ mũi mình, vịn tường đi ra khỏi khách điểm.

Từ nay, mình đã có mục tiêu, để cho Liêu quốc loạn, càng loạn càng tốt, để cho Liêu quốc và người Đảng Hạng khai chiến, đánh càng kịch liệt càng tốt! Bởi vì, mình cũng là "lợn Tổng". . .

157. Chương 157: Kế Hoạch Trả Thù

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 157: Kế hoạch trả thù

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Từ gian phòng đi đến cửa ra vào quán rượu, chỉ là hơn mười bước bình thường, Trần Nguyên đã có nhiều lần thiếu chút nữa ngã sấp xuống, chờ hắn lão đảo ra khỏi quán rượu, bọn người Bàng Hỉ đã tới rồi.

Hồ Tĩnh mượn ngọn đèn khách điểm, đã muốn nhìn rõ ràng bộ dạng Trần Nguyên, trong lòng cực kỳ sốt ruột, chạy tới đỡ lấy Trần Nguyên, hỏi: "Đại ca, ngươi không sao chứ?"

Kế tiếp là Dương Văn Quảng, tiểu tử này một đầu bốc lửa, hỏi: "Ai làm? Người ở nơi nào?"

Trần Nguyên khoát tay nói với bọn hắn: "Đi, chúng ta trở về."

Dương Văn Quảng lại xông vào trong, nói: "Ta đi hỏi họ Tiêu kia một chút, hắn đã làm cái gì rồi!"

Trần Nguyên quát lớn: "Quay về!"

Dương Văn Quảng dừng bước lại, rất không cam lòng nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên thở hển hển thật sâu, chịu đựng đau xót trên người, nhẹ nhàng nói một câu: "Cô nương trong phòng kia chết rồi, đi thu thi thể của nàng, mua một bộ quan tài tốt nhất."

Vừa dứt lời, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm một người ngã xuống đất, chỉ thấy nữ tử vừa rồi nhảy cửa sổ đi té trên mặt đất, cả người co quắp.

Trần Nguyên không nói gì thêm, vịn bả vai Hồ Tĩnh, nói: "A Mộc Đại, người thu thi thể kia, chúng ta đi trước một bước."

Nếu như nói một chuyện này, ở bên trong đám người đến đây, Trần Nguyên không tin ai nhất mà nói, thì phải là A Mộc Đại rồi, dù sao hắn cũng là dị tộc, cho nên thời điểm cần thương lượng sự tình, hắn luôn nghĩ biện pháp đuổi A Mộc Đại đi.

Lúc này đây cũng giống như vậy, A Mộc Đại một mình đi mua quan tài, bọn người Trần Nguyên quay về chỗ nhà cửa đã sửa chữa tốt kia trước.

Tòa nhà tu sửa không sai, từ bên ngoài là có thể nhìn ra chủ nhân rất xa hoa, Trần Nguyên muốn, đúng là hiệu quả như vậy.

Sau khi vào nhà, trên mặt Hồ Tĩnh còn treo vẻ bi thương, nói: "Tiểu Hầu gia muốn đi cùng với người, người lại bắt hắn về trước, nếu là hắn đi cùng người, nào có chuyện như vậy phát sinh?"

Trần Nguyên vỗ vỗ tay của nàng: "Không cần phải thương tâm, đúng rồi, việc buôn bán của ta thế nào? Đoạn thời gian này là kiếm tiền hay là bồi thường tiền?"

Hồ Tĩnh có phần có một chút trách cứ, nói: "Hiện tại người còn nghĩ về sinh ý?"

Trần Nguyên cười một tiếng, nói: "Dĩ nhiên là phải nghĩ đến nó, chỉ có làm xong sinh ý, ta mới có thể để cho những người Liêu kia tin tưởng ta, người biết vừa rồi ta nghĩ cái gì không?"

Hồ Tĩnh lắc đầu.

Trần Nguyên cười một tiếng: "Trước kia chúng ta đã cãi lộn qua, ta nói, thủ vệ quốc gia không phải việc của ta, ta cho rằng chỉ cần ta nộp thuế, nếu như Đại Tổng không thể bảo vệ an toàn của ta, chính là sự bất lực của Đại Tổng."

Ký ức của Hồ Tĩnh đối với lần cãi lộn này hãy còn mới mẻ, trong lòng nàng, thậm chí mơ hồ cảm giác được lúc ấy Trần Nguyên nói có vài phần đạo lý.

Trần Nguyên sở dĩ nói như vậy, là vì chưa từng gặp phải chuyện như hôm nay gặp! Nếu như quốc gia phá, tất cả mọi người sẽ như Tiểu Tuyết, tùy ý bị khi dễ! Lúc đó, có còn cơ hội đi truy cứu trách nhiệm của ai sao?

Hiện tại hắn đã hiểu, là Gia Luật Thư Bảo nắm tay thành quả đấy, còn có bọn Tiêu hộ vệ lạnh lùng uống rượu khi mình đánh, tất cả đã làm cho mình hiểu!

Trần Nguyên không có nói cái gì nữa, nhắm mắt lại, thở hổn hển, nhưng ý của hắn đã biểu đạt ra, mỗi người tại đây đều hiểu.

Hồ Tĩnh nhẹ nhàng cầm tay Trần Nguyên, hơi cười một chút.

Trần Nguyên mất một hồi lâu mới đề được sự tức giận trong ngực xuống dưới, thời điểm mở to mắt lần nữa, ánh mắt đã biến thành cực kỳ kiên định: "Muốn khơi mào tranh đấu giữa Liêu quốc Đảng Hạng người, vốn ta còn đang suy nghĩ nên ra tay từ chỗ nào để giải quyết vấn đề, nhưng vừa rồi ta đã quyết định, chúng ta xử lý Gia Luật Nhân Trước trước!"

Trần Nguyên tin tưởng, quyết định này nhất định sẽ được Gia Luật Tông Nguyên và những người kia hoan nghênh, bởi vì theo tình thế bây giờ để xem xét, Gia Luật Nhân Trước vốn là lực cản lớn nhất của phái cải cách.

Nhưng thật sự xử lý hắn, có thể cải cách thành công sao? Đương nhiên không phải.

Nếu như trước khi Gia Luật Nhân Trước chết, có một điệp báo hiệu nào đó mà nói, tất cả đều không có vấn đề, nhưng nếu như hắn đột nhiên gục, như vậy trên triều đình Liêu quốc tất nhiên sẽ nhắc lên một phen tranh đấu, không riêng gì những người phái cải cách kia thừa cơ trắng trợn tiên công phái bảo thủ, mà ngay cả bên trong phái cải cách, tất nhiên cũng sẽ vì bài tấy, một lần nữa náo loạn lên.

Tựa như một người khênh hai thùng nước, nếu hai bên đều bằng nhau, như vậy không biết xảy ra vấn đề gì, nhưng nếu như một thùng trong đó bỗng nhiên mất đi sự cố định, sự hủy diệt tuyệt đối không chỉ là hai thùng nước, cả người khiêng nước kia cũng sẽ ngã sấp xuống.

Hiện tại, Trần Nguyên muốn làm, chính là làm cho triều đình Liêu quốc bỗng nhiên mất đi sự ổn định.

Bàng Hỉ ở một bên nhắc nhở: "Những việc này, có phải là nên để Tống Kỳ đi rồi mới làm? Xem thế cục bây giờ, hắn sẽ không nhận được thời gian dài bao lâu, chờ hắn đi, tất cả công lao đều là của chúng ta."

Trần Nguyên nhìn Bàng Hỉ một tý, nói: "Trong lòng ta biết rõ, đúng rồi, Bàng huynh, trong khoảng thời gian này, người giúp ta chuẩn bị hai trăm cỗ xe ngựa, ta đã đáp ứng đưa lương thực cho một số người."

Bàng Hỉ có chút giật mình, nói: "Cái này chỉ sợ không dễ làm, xe ngựa là có, nhưng hai trăm xe lương thực, thật sự là không cầm ra."

Trần Nguyên cười một tiếng: "Xe chuẩn bị cho tốt là được rồi, lương thực, ta sẽ nghĩ biện pháp."

Ngày hôm sau, sáng sớm Trần Nguyên liền đi tới trước phủ Gia Luật Niết Cô Lỗ, người gác cổng biết rõ đây là hảo hữu của Cửu Vương Tử, cũng không ngăn cản hắn.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn thấy Trần Nguyên, nhìn vết thương trên mặt Trần Nguyên, hơi than thở nhẹ một tiếng, nói: "Trần huynh, chuyện ngày hôm qua, ta cũng biết rồi, người yên tâm, ta tất nhiên sẽ xả giận cho người."

Trần Nguyên ngửa đầu, nâng một khuôn mặt sưng đỏ lên, hỏi: "Thúc phụ đại nhân có ở đây không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Trần huynh, phụ vương ta vừa bắt đầu ngủ dậy, chỉ là, cho dù hiện tại người tìm hắn, cũng không thể xả cơn tức này ra, ta khuyên Trần huynh, có lẽ là nên nhẫn nại một tý thì tốt hơn."

Trần Nguyên lắc đầu: "Ta tới tìm các người thương lượng một chút, ta muốn giết Gia Luật Nhân Trước."

Gia Luật Niết Cô Lỗ hiển nhiên cực kỳ giật mình đối với lời này: "Trần huynh, việc này hiện tại không làm được, nói thật, ta cũng rất muốn, nhưng là y theo tình hình trước mắt để xem, Gia Luật Nhân Trước nhất thời không thể giết được."

Trần Nguyên cười một chút, trên mặt có điểm vận vẹo, nói: "Cửu Vương Tử, ta chỉ là có một biện pháp, muốn thương lượng cùng các người, về phần được hay không được, người gọi thúc phụ đại nhân tới, đợi ta sau khi nói xong, lại kết luận cũng không muộn."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn chằm chằm vào Trần Nguyên một hồi, nói: "Tốt, Trần huynh cứ ngồi, ta sẽ đi gọi."

Gia Luật Tông Nguyên đến rất nhanh, theo tốc độ của hắn, có thể thấy được, hắn xác thực cực kỳ có hứng thú đối với việc vận ngã Gia Luật Nhân Trước.

Cái này kêu là ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, Gia Luật Tông Nguyên một lòng muốn giết chết đối thủ lớn nhất trên triều đình, cho nên những năm này, hắn vẫn muốn Gia Luật Nhân Trước biến mất, để chính mình có thể nắm hết quyền hành, căn bản không có nghĩ tới, một khi quyền lợi trên triều đình mất đi sự ổn định, sẽ cho tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì cho Liêu quốc.

Sau khi Gia Luật Tông Nguyên đi vào, lập tức hỏi: "Trần Thế Mỹ, người có biện pháp xử lý Gia Luật Nhân Trước?"

Trần Nguyên gật đầu: "Có, tuy vẫn chỉ là cách nghĩ sơ bộ, nhưng, ít nhất ta có sáu thành nắm chắc."

Gia Luật Tông Nguyên cầm một cái ghế qua, ngồi xuống tại đối diện Trần Nguyên, Gia Luật Niết Cô Lỗ lại đứng song song cùng Trần Nguyên, thay phụ thân hắn nói: "Trần huynh, nói cho ta nghe một chút trước."

Trần Nguyên nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, nói: "Cửu Vương Tử, tại hạ hỏi người một câu trước, trận này bại, có phải là người cảm thấy có chút oan uổng?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Ừm, ta cũng nghĩ qua rất nhiều lần rồi, những người Nữ Chân kia, tại thời điểm đối mặt với các người, giống như chỉ biết các người không phải binh sĩ tinh nhuệ, bọn hắn giống như

ngay từ đầu đã biết chúng ta còn có thể phái quân đội đến, cho nên một mực vây các người ở Hoàng Long phủ.”

Trên mặt Trần Nguyên lộ ra dáng tươi cười rất sáng lạn, nói: ”Cửu Vương Tử cho rằng, nếu có người để lộ việc quân cơ với người Nữ Chân, người này sẽ là ai chứ?”

Gia Luật Niết Cô Lỗ nghe xong lắc đầu: ”Ta biết rõ, ta cũng hoài nghi Gia Luật Nhân Trước, dù sao, nếu như ta thua, hẳn sẽ cao hứng nhất, thậm chí hẳn ngày ngày trông mong ta chết đi, nhưng ta không có chứng cứ, không làm gì được hẳn.”

Con mắt Trần Nguyên nhìn về phía Gia Luật Tông Nguyên, nói: ”Trên thế giới này, có một loại tội danh, gọi là có lẽ có, nói cách khác, làm cho tất cả mọi người nói là hẳn làm, ngay cả hoàng thượng cũng sẽ cho rằng hẳn làm.”

Mắt Gia Luật Tông Nguyên sáng rực lên, nói: ”Đối với người khác có lẽ là có thể dùng, nhưng đối với Gia Luật Nhân Trước, hoàng thượng nhất định không thể võ đoán như vậy, mặc dù hoài nghi hẳn, có lẽ vẫn là cần chứng cứ, nhưng chúng ta không cầm ra được.”

Sắc mặt Trần Nguyên rất là bình tĩnh, nói: ”Cầm không được là vì không đi tìm, muốn tìm, luôn có thể tìm ra, cho dù không tìm thấy, không phải còn có thể bịa đặt sao? Hơn nữa, nếu như Gia Luật Nhân Trước vô pháp giải thích rõ ràng thì sao?”

Gia Luật Tông Nguyên nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên thời gian thật dài, sau đó hỏi: ”Người nghĩ như vậy, là muốn làm Gia Luật Nhân Trước chết sao?”

Trần Nguyên hung hăng nói: ”Đêm qua, ta đã nói qua với Gia Luật Thư Bảo, chỉ cần ta không chết, hẳn sẽ chết rất khó coi.”

Gia Luật Tông Nguyên lắc đầu: ”Người có biết vấn đề này cũng không dễ dàng hay không? Gia Luật Nhân Trước ở Liêu quốc có rất đông tai mắt, thế lực khổng lồ, người muốn gạt hẳn, làm một ít mờ ám, trên căn bản là chuyện không thể nào.”

Trần Nguyên giương mắt nhìn Gia Luật Tông Nguyên, nói: ”Thúc phụ đại nhân không muốn làm sao?”

Gia Luật Tông Nguyên không trả lời hẳn, suy nghĩ thời gian rất lâu, rồi mới nói: ”Người có thể đi thử một lần, ta chỉ có thể giúp người kiểm chế chú ý của Gia Luật Nhân Trước trên triều đình, về phần làm thế nào, ta muốn nhìn sự tình phát triển rõ ràng rồi mới quyết định.”

Kết quả này hoàn toàn ở bên trong dự liệu của mình, Gia Luật Tông Nguyên không phải không chịu hỗ trợ, mà là hẳn căn bản không tin mình sẽ thành công.

Như vậy là tốt nhất, hẳn càng chuẩn bị không đầy đủ, đợi thời điểm cơ hội bỗng nhiên đến, hẳn lại càng là luống cuống tay chân, nhân tố không ổn định của triều đình Liêu quốc thì càng nhiều.

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: ”Tốt, tiểu chất cáo từ trước, xin thúc phụ đại nhân đợi tin lành.”

Ra khỏi phủ đệ của Gia Luật Tông Nguyên, Trần Nguyên dùng con mắt đã bị Gia Luật Thư Bảo đánh sưng kia nhìn mặt trời trên bầu trời.

Ánh mặt trời có chút chướng mắt, Trần Nguyên còn muốn đi tìm một người, là Tiêu Tô Na Mã Nai, tìm hẳn, là vì nhanh áp dụng kế hoạch vay tiền của mình. Cái này hệ số độ khó rất cao, nếu như có thể làm tốt động tác, sẽ gia tăng vài phần thắng cho chính mình.

Không nên xem thường một kiểu lừa dối vay tiền nho nhỏ, chính phủ thế kỷ hai mươi mốt, nghiêm khắc đả kích đối với hành vi này, không phải là không có đạo lý.

Nếu như quy mô lớn hơn một ít, sẽ giúp mình lấy được một ít trọng thần ủng hộ, những đội lừa dối vay tiền kia, cuối cùng luôn có thể kéo ra một đám quan viên mục nát, cũng là bởi vì, chỉ cần người lên thuyền, muốn xuống là cực kỳ khó khăn.

Thứ hai là, sau khi mình thành công, mang một số tiền tài lớn khủng khiếp này đi, đủ để cho kinh tế cả Yên kinh gặp phải sụp đổ! Khi đó Liêu quốc cũng không cần cân nhắc phải đi đánh Đảng Hạng hay là đánh Đại Tống rồi, bọn hẳn có thể bảo đảm mình không bị đánh cũng là không tệ rồi.

Trần Nguyên đi vô cùng chậm, bởi vì trên người hắn xác thực rất đau, mỗi một chỗ đau đón đều ở nhắc nhở Trần Nguyên, chuyện đêm qua đã xảy ra, nước mắt của Tiểu Tuyết kia sau khi chết, lại làm cho Trần Nguyên nhìn thấy rất rõ ràng, hắn biết rõ, đây chỉ là một giọt bên trong trăm ngàn vạn nước mắt dân chúng Đại Tống.

Nhớ rõ trước kia, thời điểm trung học, sư phụ từng nói qua, nguyên nhân chủ yếu Bắc Tống diệt vong, chính là liên minh cùng người Kim.

Lúc ấy, lão sư lịch sử kia còn phân tích cùng lớp học, nếu như giữ lại Liêu quốc, lại để cho người Khiết Đan và người Nữ Chân đánh cho người chết ta sống, đối với Tống triều mà nói, là lựa chọn tốt nhất.

Trước kia Trần Nguyên rất là đồng ý đối với lời này, nhưng hiện tại, hắn biết rồi, lão sư lịch sử nói đều là hậu nhân quên đau xót mà mã hậu pháo, nói vuốt đuôi (ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì).

Thù hận Tống Liêu thật sự quá sâu, sâu đến mức ngay cả Bàng Thái sư hiện tại, Đồng Quán Cao Cầu ngày sau, những gian tặc nổi danh trong lịch sử như vậy, tại vấn đề diệt Liêu đều là kiên quyết giống như nhau.

Tống triều đã từng nghĩ tới hòa bình, hàng năm, hơn mười vạn tiền, đổi lấy lại là khẩu vị đối phương càng lúc càng lớn, là những Liêu binh kia lấy tiền mua ngựa cho mình, một lần lại một lần cướp sạch nội địa Tống triều! Là một giọt lại một giọt, nước mắt Tiểu Tuyết, có thể hợp thành chảy thành sông!

Cho nên đối với Tống triều mà nói, mặc kệ trả một cái giá lớn đến mức nào đi chăng nữa, gặp phải dạng hậu quả gì, chỉ cần có thể tiêu diệt người Khiết Đan, đều đáng giá !

Hiện tại Trần Nguyên cũng nghĩ như vậy, đêm qua, hắn không chỉ vứt bỏ nhân cách, còn đánh mất cả quốc cách, muốn tìm những thứ này trở về, chỉ có cách đi tìm người lấy mất nó!

Trước kia, hắn còn muốn sử dụng một phương thức tương đối ôn hòa, để hoàn thành nhiệm vụ Lữ Di Giản giao cho mình, nhưng hiện tại, ngay cả hắn, một người tự nhận là nhân cách và quốc cách không phải cực kỳ cao thượng như vậy, cũng nghĩ rằng, phương thức ôn hòa, không tồn tại giữa Liêu Tống.

Sự tình hắn bị Gia Luật Thư Bảo đánh, hiển nhiên truyền ra rất nhanh, mặc dù Tiêu Tô Na Mã Nai làm ra vẻ rất kinh ngạc đối với bộ dạng của Trần Nguyên, nhưng Trần Nguyên nhìn ra, hắn sớm đã biết.

Hắn đã giả bộ như không biết, chính mình cũng không cần phải nói cái gì, cho nên khi Tiêu Tô Na Mã Nai hỏi Trần Nguyên chuyện gì xảy ra, hắn chỉ là hời hợt nói một câu: "Ta đi đường không cẩn thận nên bị ngã."

Trong lòng Tiêu Tô Na Mã Nai khẳng định đang bật cười, ngoài miệng có một chút hương vị đùa cợt, nói: "Ai nha, Trần huynh sao bất cẩn như vậy?"

Trần Nguyên không đếm xỉa gì tới, nói: "Người phải trượt chân mà, đúng rồi, Tiêu đại nhân, tháng trước chia hoa hồng cho ngài, đã đưa tới chưa?"

Tiêu Tô Na Mã Nai gật đầu, nói: "Ừm, ta biết rõ đi hàng kia khẳng định sẽ kiếm được rất nhiều tiền, lại thật sự không nghĩ đến, có thể lợi nhuận nhiều như vậy, Trần chuồng quỳ, hiện tại người cũng vào triều làm quan rồi, cái sự tình mua bán này, người không thể làm trễ nãi chứ?"

Trần Nguyên ngồi thẳng thân thể, nói: "Ta tới tìm ngài, chính là vì việc này, ngài cũng biết, trong khoảng thời gian này, hàng của chúng ta đã sắp đầy, đặc biệt là kho để hàng hoá chuyên chở thực phẩm tươi sống, trước mắt, cả Liêu quốc, chỉ có một nhà chúng ta đặt hầm băng, cho nên trên cơ bản, mỗi ngày đều đầy ắp, toàn bộ thương đội kéo hàng tới, lại không có địa phương, làm cho hàng hóa ở bên ngoài hư mất, hoặc là chỉ có thể bán tháo bằng giá thấp, có ý kiến rất lớn đối với chúng ta, ta xem, tất yếu phải khuếch trương quy mô lớn hơn một chút."

158. Chương 158: Chuẩn Bị

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 158: Chuẩn bị

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tiêu Tô Na Mã Nai là người làm ăn, loại tình huống này, hẳn đã sớm thấy được, đang nghĩ ngợi về lúc Trần Nguyên trở lại, sẽ thương lượng giải quyết, hiện tại Trần Nguyên nói ra, hẳn tự nhiên cực kỳ đồng ý: "Ta cũng nghĩ như vậy, xây dựng thêm là điều phải làm, chỉ là không biết, Trần chưởng quỹ có ý định chia thêm tỷ lệ lợi nhuận cho chúng ta, hãy bắt chúng ta tiếp tục xuất tiền theo như lúc trước tỷ lệ đây?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Cũng không phải, Tiêu đại nhân, nếu như cái mua bán này tốt đẹp lên rồi, chúng ta một mình một nhà ăn, khẳng định không được, ta sợ cây to đón gió lớn, đến lúc đó, không riêng gì không lợi nhuận được tiền, mà ngay cả vốn ban đầu cũng sẽ mất hết."

Tiêu Tô Na Mã Nai rất là thoải mái, nở nụ cười, nói: "Để chưởng quầy phải lo lắng, hai vấn đề này, đều là việc ta đang muốn nói cùng người, thật sự không nghĩ tới, người đều đã nhìn ra, đó là tốt nhất. Trong khoảng thời gian này, ta nghe được có ít người đổ mắt, hiện tại bọn hắn chỉ đổ mắt, nếu chúng ta tiếp tục làm lớn hơn một chút, khó bảo toàn không có người ra tay ám toán chúng ta, người có tính toán gì không, cứ nói ra đi."

Trần Nguyên nói: "Ta dù sao cũng không quen, thuộc Yên kinh muốn mời Tiêu đại nhân ra mặt, liên lạc một ít quan viên và hiệu buôn khác, tất nhiên là có trợ giúp đối với sinh ý của chúng ta, nếu như bọn hắn nguyện ý cùng chúng ta kiếm tiền mà nói, có thể quăng tiền vào đây, ta có thể cho bọn hắn một thành tiền lãi mỗi tháng."

Tiêu Tô Na Mã Nai lập tức hít một hơi: "Mỗi tháng một thành tiền lãi? Cái này có phải là quá nhiều rồi hay không? Trần huynh, nói như vậy, chúng ta chỉ có giúp người ta kiếm tiền thôi."

Trần Nguyên gật đầu: "Đúng vậy, chính là bọn họ đem tiền cho chúng ta, chúng ta giúp bọn hắn kiếm tiền, mà chúng ta có được, chính là bình an, còn có thể thuận tiện cho những thương đội kia, dựng nên uy tín, ta cho rằng làm như vậy, là hoàn toàn đáng giá."

Mặc dù Tiêu Tô Na Mã Nai là người lão luyện trên mặt trận sinh ý, nhưng đối với cái vay tiền này, cho tới bây giờ, hắn chưa từng tiếp xúc qua, có thể nói là sự tình cực kỳ lạ lẫm, hắn căn bản cũng không nghĩ đến các loại hậu quả khi vay tiền.

Hắn chỉ xem xét theo góc độ trước mắt, Trần Nguyên dùng một chiêu, liền giải quyết hai vấn đề tối trọng yếu nhất trong hiện tại, trong lòng không khỏi suy nghĩ: "Người Tổng làm việc buôn bán quả nhiên là có trình độ cao, cũng khó trách bọn hắn có thể làm được sinh ý ở địa phương xa xôi."

Hắn cũng hiểu được Trần Nguyên nói rất có lý, mình đã buôn bán lời rất to, kiếm ít tiền một chút, đuổi những người đổ mắt kia đi, không phải là không thể được.

Lập tức gật đầu, nói: "Được rồi, vấn đề này, ta sẽ ra mặt mà nói rõ ràng, ta lập tức sẽ chuẩn bị thiệp mời, tối ngày mai, ta mời khách tại phủ, những người nên mời kia sẽ được mời đến, cùng với từng bước từng bước đi khuyên bảo, không bằng chúng ta thống khoái trả giá ngay lần thứ nhất, Trần chưởng quỹ nghĩ như thế nào?"

Trần Nguyên gật đầu: "Như thế rất tốt, cứ quyết định như vậy đi, trời tối ngày mai, ta và Vương Luân cùng tới, sinh ý là ba người chúng ta làm, có chuyện gì, cũng không thể vứt hắn xuống."

Vay tiền, khó khăn nhất, chính là người phải để cho người khác tín nhiệm người, mới có thể làm được, hiện tại Trần Nguyên làm sinh ý vô cùng lớn, nhìn về phía trên thì rất thuận lợi, cũng rất tốt, mỗi ngày xe ngựa qua lại nườm nượp, có cả danh nhân địa phương như Tiêu Tô Na Mã Nai xuất đầu giạt dây, hẳn biết rõ khó khăn nhất đã trôi qua.

Chuyện về sau, chỉ còn lại dư luận, nói cho người khác biết, ai đưa tiền cho mình, một tháng sau sẽ thu vào bao nhiêu tiền lãi, sau đó liền đợi con cá đến mắc câu.

Đàm luận với Tiêu Tô Na Mã Nai tốt rồi, hắn còn muốn đi một chỗ, hoàng cung.

Hắn muốn đi tìm Gia Luật Lữ Linh và Gia Luật Hồng Cơ một tý, bởi vì muốn đổ bô ỉa lên trên đầu Gia Luật Nhân Trước, hai người cùng mình lĩnh quân đi đánh người Nữ Chân, tự nhiên cũng phải nói chuyện dựa theo ý nghĩ của mình, mới có thể thành công được.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói, sự tình vung lời đồn trong quân đội, có thể để hắn làm, mà nói phục hai tỷ đệ này, hiển nhiên Trần Nguyên là chọn lựa thích hợp nhất.

Bởi vì Gia Luật Niết Cô Lỗ dù sao cũng là người chủ yếu trong cuộc, hắn mà nói trước mặt hai tỷ đệ, sẽ khuyết thiếu lập trường công chính nhất định.

Đối với công chúa và Hồng Cơ, dẫn bọn hắn tới con đường chính mình thiết lập đầu tư kia, Trần Nguyên có lẽ vẫn rất nắm chắc.

Gia Luật Lữ Linh nghe nói Trần Nguyên cầu kiến, nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài.

Kỳ thật, nữ nhân chính là như vậy, một khi người đang ở đây, trên tinh thần và da thịt, đều chinh phục được nàng, nàng sẽ là một người hầu của người, cứ truyền là đến.

Sau khi Gia Luật Lữ Linh vào cửa, liền ổn định bước chân của mình, dù sao cũng không thể để cho cung nữ và thái giám nhìn thấy sắc mặt mừng rỡ của mình.

Nàng muốn biểu hiện vô cùng bình thường, nhưng khi nhìn trên mặt Trần Nguyên bị tổn thương, sắc mặt Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên tái nhợt, liền lĩnh xông lại, hai tay nâng đầu Trần Nguyên lên, hỏi: "Ai đánh hay sao?"

Trần Nguyên chú ý tới, Gia Luật Lữ Linh hành động kiểu này, đã làm cho những thái giám và cung nữ kia có chút thần sắc kinh ngạc, chỉ là, người Liêu cũng sẽ không quá để ý tới những thứ này, bởi vì bầu không khí các nàng phải sống, cũng không phải nghiêm túc như Đại Tổng, sự tình nuôi dưỡng trai lơ (** đực) thường xuyên phát sinh trong hoàng cung, Tiêu thái hậu đã từng quyền nghiêng nhất thế cũng không ngoại lệ.

Nhìn thần sắc những người kia, trong lòng hắn liền hiểu, bọn hắn nhất định là đã coi mình làm trai lơ (** đực) của Công Chúa.

Trần Nguyên có chút xấu hổ, lui một bước, nói: "Thần hôm qua không cẩn thận bị ngã."

Gia Luật Lữ Linh giận dữ quát: "Người nói vậy! Nói cho ta biết, là ai đánh người!"

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nói: "Công Chúa, thần thật sự là bị ngã."

Một tiếng Công Chúa, lại làm cho Gia Luật Lữ Linh có một điểm lý trí, mặt lạnh lùng nói với đám cung nữ: "Đều lui ra cho ta!"

Cung nữ bọn thái giám ào ào lui ra, Gia Luật Lữ Linh tiến lên, rất ôn nhu sờ lên vết thương trên mặt Trần Nguyên, hỏi: "Đau không?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, đêm qua tổn thương, hiện tại đương nhiên là hơi đau."

Con mắt Gia Luật Lữ Linh đỏ lên, nói: "Ta cho rằng sau khi trở về, ngươi sẽ không tới tìm ta nữa."

Biểu lộ trên mặt nàng làm cho Trần Nguyên có chút cảm động, nhẹ nhàng ôm eo của nàng, nói: "Ngày hôm qua nhìn người bị Lý Nguyên Hạo lôi đi, trong lòng của ta rất là khó chịu, ta có một loại xúc động muốn dốc sức liều mạng cùng hắn."

Gia Luật Lữ Linh lắc đầu: "Cần gì phải khổ như thế chứ?"

Trần Nguyên dùng tay sờ lên trên mặt nàng một chút, hỏi: "Vậy người tội gì phải hỏi ai đánh ta?"

Nước mắt Gia Luật Lữ Linh thoáng một tý liền chảy ra, nói: "Ta không thể nhìn người bị người khác khi dễ, nhìn người bị thương, ta rất khó chịu."

Vừa nói, vừa ôm thật chặt Trần Nguyên, để cho thân thể hai người càng dán chặt hơn một ít.

Không ngờ lại chạm phải tổn thương trên người Trần Nguyên, Trần Nguyên đau nhức, thoáng nhẹ giọng kêu lên, Gia Luật Lữ Linh vội vàng buông tay, cánh tay đã muốn cởi bỏ quần áo Trần Nguyên, nói: "Cho ta xem một chút!"

Trần Nguyên lấy tay che quần áo lại, nói: "Không có việc gì, không cần nhìn."

Sắc mặt Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên biến đổi, nói: "Người buông tay! Cho ta xem xem!"

Trần Nguyên buông tay ra, nàng nhẹ nhàng cởi dây thắt lưng của Trần Nguyên ra, bỏ đi từng kiện từng kiện quần áo, cuối cùng lộ ra một khối vết thương tím bầm.

Gia Luật Lữ Linh thấy rõ, đối phương ra tay rất nặng, nếu như không phải mùa đông mặc nhiều quần áo, Trần Nguyên nhất định không chạy khỏi vận mệnh gãy xương, khả năng đến tính mệnh đều khó bảo toàn.

Nàng lại càng cảm thấy một cổ lửa giận xông lên đến đầu, nói gần từng chữ: "Nói cho ta biết, ai làm."

Trần Nguyên tự mình mặc lại quần áo, thở dài, nói: "Tự ta sẽ xử lý, lúc này đây, ta tới tìm người, chỉ là trong lòng của ta có chút nghi vấn đối với việc quân ta bị mai phục, muốn tham khảo cùng với người."

Gia Luật Lữ Linh nhìn con mắt Trần Nguyên, nói: "Người thật sự không nói cho ta biết là ai đánh người hay sao?"

Trần Nguyên mỉm cười, cười vô cùng có tự tin, nói: "Vì cái gì mà người nhất định phải biết rõ?"

Gia Luật Lữ Linh không nói gì, chỉ lạnh mắt nhìn Trần Nguyên.

Trên cái mặt sưng lên của Trần Nguyên kia tràn đầy dáng tươi cười, nói: "Người là nữ nhân, nên nghe lời một ít mới được, chuyện này người không cần phải hỏi nữa, được chứ? Ta tới tìm người, thật sự có chuyện tình đứng đắn cần thương lượng, ta cảm thấy, lần này chúng ta đến Trường Bạch Sơn, giống như bị người đút một dao từ phía sau lưng."

Gia Luật Lữ Linh cuối cùng cũng không tiếp tục truy vấn ai đánh Trần Nguyên, lại nhẹ nhàng ôm lấy Trần Nguyên, nói: "Nói cho ta nghe một chút, kỳ thật ta cũng hiểu được có chút không đúng, những người Nữ Chân kia làm sao lại có thể thông minh như vậy? Bọn hãn giống như biết hết mọi thứ, ngay cả chuyện chúng ta xuất ra bao nhiêu nhân mã, đều biết rất rõ ràng."

Bộ ngực mềm mại kia ma sát trên ngực Trần Nguyên, lại làm cho trong lòng Trần Nguyên bay lên một cổ dục hỏa, trong lòng hãn thâm than đáng tiếc, nếu như hiện tại mình không có thương tổn mà nói, tại hoàng cung Liêu quốc, tại gian phòng của nàng, đẩy ngã nàng lên giường, nhất định sẽ có một phen kích thích khác lạ.

Đáng tiếc, chính mình hiện tại, chỉ cần hơi chút cử động một tý, toàn thân đều đau gần chết, chỉ có thể chiếm một ít tiện nghi trên tay chân mà thôi!

Cái này lại càng tăng thêm một cổ hận ý với Gia Luật Thư Bảo, đã nói chuyện, nhất định phải chắc chắn, ngày hôm qua Gia Luật Thư Bảo không đánh chết mình, đó là sai lầm lớn nhất của hãn!

Trần Nguyên chậm rãi nói: "Ta hoài nghi Gia Luật Nhân Trước..."

.....

Hồ Tĩnh rõ ràng chờ ở cửa, đợi hãn trở về, từ xa trông thấy thân ảnh Trần Nguyên, Hồ Tĩnh vội vàng chạy tới, dắt díu lấy cánh tay của hãn, nói: "Ta đã bảo người ngồi xe ngựa đi, người lại cố tình tự mình đi, người tổn thương một thân, đâu thể chịu được khổ như vậy?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Đi một chút thì tốt hơn, vừa đi, ta vừa có thể nghĩ rõ ràng hơn một ít." Hãn cũng không biết, vì cái gì mà mình lần bị thương lần này, rõ ràng vẫn có vẻ kiên cường như thế, nếu đổi lại trước kia, đã sớm nằm ở trên giường, không đứng dậy nổi.

Hồ Tĩnh có vẻ rất là đau lòng, nói: "Đợi thương thể tốt lên, lại làm việc, không được sao?"

Trần Nguyên lắc đầu, tay ôm lấy bả vai Hồ Tĩnh, dùng thêm một chút sức lực, nói: "Ta đã ném qua thiệt thòi lớn như vậy bao giờ chưa? Đêm qua ta đã tự nói với chính mình, tại trước khi thương thể ta tốt lên, sẽ cho Gia Luật Thư Bảo gục xuống!"

Con mắt Hồ Tĩnh nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên rất kinh ngạc, hỏi: "Như thế nào? Nhìn ta như vậy làm cái gì?"

Hồ Tĩnh nở nụ cười: "Người có biết, câu người mới vừa nói kia, rất có giang hồ hương vị hay không?"

Trần Nguyên không ý thức được lời nói có bao nhiêu hương vị giang hồ, chỉ mỉm cười: "Thật sao? Có thể là do ở cùng nữ hiệp thời gian dài, mọi người đều nói gần mực thì đen mà."

Hồ Tĩnh giận dữ nói: "Tại sao người không nói gần đèn thì rạng?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Không nói cái này nữa, cơm trưa ta còn chưa ăn đó, hai tháng này không về nhà, luôn muốn nhớ mùi sợi người làm, cho ta một chén nào."

Hồ Tĩnh đứng ở nơi đó, không hề nhúc nhích, con người Trần Nguyên xoay động, lại nói một câu nữa: "Đương nhiên, nhớ người hơn chén mì."

Hồ Tĩnh lúc này mới rời đi, Trần Nguyên nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng cười thầm, mọi người đều nói nữ nhân là phải lừa gạt, lời này quả thật không tệ, ngay cả một chén mì, cũng muốn mình dụ dỗ, nàng mới nguyện ý đi làm.

Bước tiếp theo nên làm cái gì đây? Hiện tại Trần Nguyên đã muốn chủ động đi khơi mào nội loạn Liêu quốc, khơi mào chiến tranh giữa bọn hãn và người Đảng Hạng, cho nên chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, hãn luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Ngày sau, chính mình phải yên tĩnh một ít, Gia Luật Tông Nguyên nói không sai, thế lực Gia Luật Nhân Trước rất lớn, tuyệt đối không thể để cho hãn cảm thấy một điểm động tĩnh khác lạ.

Chính mình phải đối mặt với một cái thành lũy, thoát nhìn thì cực kỳ khổng lồ, nếu muốn đánh hãn, đầu tiên chính là phải cam đoan xuất kỳ bất ý! Tiếp theo sao, tốt nhất có thể từ bên trong thành lũy, tìm được một cửa khẩu đột phá, cuối cùng, chính là tận lực tăng cường lực lượng của mình.

Cho nên, bước tiếp theo là quan trọng nhất, chính là để cho Tiêu Tô Na Mã Nai nhanh vay tiền một chút, càng nhanh càng tốt.

Tiêu Tô Na Mã Nai lúc này đang ở trong hoàng cung, Trần Nguyên nói với hãn câu gì, đều nói cho Tiêu Thát Na Mã Nai biết, hãn không rõ, vì sao tỷ tỷ lại cảm thấy hứng thú đối với một tiểu nhân vật như vậy.

Trong lòng Tiêu Thát Na Mã Nai cũng đang suy nghĩ, cách tiến hành bước kế hoạch thứ hai, cực kỳ trùng hợp chính là, bước thứ hai của nàng, cũng là làm cho thế lực triều đình Liêu quốc hiện tại đánh vỡ cân đối.

Những năm này, nàng một mực giấu tài, hiện tại, người trong tay Tiêu Thát Na Mã Nai có thể dùng, cực kỳ thiếu.

Trương Tầm Lệ là trợ thủ đắc lực, nhưng đối với Tiêu Thát Na Mã Nai mà nói, Trương Tầm Lệ là một người bạn, một bằng hữu cực kỳ có khả năng giúp đỡ, nhưng hiện tại, nàng không cần bằng hữu, mà là cần giúp đỡ.

Cho nên, Tiêu Thát Na Mã Nai cần đánh vỡ cân đối triều đình, tìm kiếm những người có thể trợ giúp mình, khiến người này nắm giữ đủ quyền lợi, chuẩn bị vì ngày sau Gia Luật Hồng Cơ leo lên chức thái tử.

Lúc Gia Luật Hồng Cơ trở về, hướng nàng thuật lại biểu hiện của Trần Nguyên, nàng liền đặc biệt cảm thấy hứng thú, đối với người Tổng sắp được Liêu Hưng Tông đề bạt này.

Trong mắt nàng, chỗ thiếu hụt lớn nhất của Trần Nguyên, chính là, hãn là một người Tổng, cũng chính bởi vì Trần Nguyên là người Tổng, cũng không có căn cứ cơ ở Yên kinh, tương đối tương đối dễ dàng khống chế, hơn nữa bởi vì quan hệ dân tộc, còn có thể cam đoan ngày sau Trần Nguyên không làm phản.

Một điểm càng làm cho Tiêu Thát Na Mã Nai nhìn trúng là, nếu có cái gì ngoài ý muốn mà nói, chính mình bỏ xe bảo vệ tướng, cũng không có bất kỳ phiền toái gì!

Nghe Tiêu Tô nói hết cuộc đối thoại, Tiêu Thát Na Mã Nai khẽ cười nhẹ một cái: "Hãn bị đánh? Ta nghĩ, nếu như hiện tại chúng ta ra mặt an ủi hãn một tý, có phải là có thể làm cho hãn đi gần hơn với chúng ta?"

Tiêu Tô Na Mã Nai kia lập tức nói: "Hôm qua, sau khi hãn bị đánh, thậm chí đến dùng khí cáo trạng trên triều đình cũng không có, hãn và người cùng đi chưa tới trả thù, tỷ tỷ, ta xem hãn và những người Tổng nhu nhược kia, không có gì khác nhau."

Tiêu Thát Na Mã Nai liếc nhìn Tiêu Tô Na Mã Nai, nói: "Biết rồi, sự tình ta sẽ có chừng mực, người ở bên ngoài giúp đỡ hần một chút, đương nhiên chỉ giúp hần xử lý một ít sự tình sinh ý, hần yêu cầu cái gì?"

Tiêu Tô Na Mã Nai vội vàng tiếp lời: "Vay tiền."

Tiêu Thát Na Mã Nai ừ một tiếng, nói: "Ừm, sự tình sinh ý, ta không hiểu, nếu như người cảm thấy phù hợp, cũng nên đi làm, ngày sau, ta sẽ để cho người dẫn hần tới gặp ta."

159. Chương 159: Đến Tiêu Gia

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 159: Đến Tiêu gia

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh làm mì sợi, có lẽ là ăn rất ngon, hơn nữa, Hồ Tĩnh biết rõ Trần Nguyên bị thương, thời gian nấu mì sợi, cố ý để dài ra một ít cho mềm, sau đó lại đợi nước đun nóng, mới bưng tới cho hần, cẩn thận chiều cổ như vậy, lại làm cho Trần Nguyên cảm thấy hạnh phúc.

Loại hạnh phúc này, cần phải bảo vệ, sau khi Trần Nguyên ăn xong, nhẹ nhàng giữ chặt tay Hồ Tĩnh, hỏi: "Muội tử, thời điểm không có người, ta sẽ cố gắng để người làm mẹ, có thể không?"

Trên mặt Hồ Tĩnh có chút ít xấu hổ, trong giọng nói lại có chút mừng rỡ, nhưng vẫn nói: "Đại ca, chúng ta đã nói, người chờ ta hai năm, không được sao?"

Trần Nguyên kéo nàng vào trong ngực mình, nói: "Ta chờ người một trăm năm cũng không có vấn đề gì, chỉ là, ta sợ chính mình không đợi được thời gian dài như vậy, người nói hai năm, rốt cuộc có chuyện gì muốn làm, có thể nói cùng ta không? Có lẽ ta có thể giúp người."

Trong ánh mắt Hồ Tĩnh có chút thần sắc mê mang, nàng cũng muốn buông thù hận, cứ như vậy sống cùng Trần Nguyên, nhưng từ một khắc chính mình sinh hạ đến nay, chính là sống vì thù hận gia tộc, nàng sinh ra, giống như chính là vì tìm Bàng Cát báo thù.

Ban đầu ở Biện Kinh, nàng còn chưa biết Trần Nguyên, càng không biết năng lực của Bàng Cát là bao nhiêu, cho nên mới đáp ứng cùng Lăng Hoa gả cho Trần Nguyên.

Nhưng đi đoạn đường này, cảm tình của nàng đối với Trần Nguyên càng ngày càng tăng, từ trên người Bàng Hỉ, nàng cũng biết, thì ra chút ít đại nhân vật trên triều đình, chính mình một mực dựa vào kia, căn bản vốn không phải là đối thủ của Bàng Cát.

Cho nên nàng sợ liên quan đến Trần Nguyên.

Do dự một lát, Hồ Tĩnh vẫn mỉm cười, rút tay khỏi bàn tay Trần Nguyên, mỉm cười nói: "Trần đại ca, người sớm nghỉ ngơi đi, từ từ dưỡng thương, chờ thương thể người tốt, hãy đi ngoài ra."

Đây là từ chối, Trần Nguyên không muốn tiếp tục gọi nàng là Hồ Tĩnh, hần biết rõ đây là một cái tên giả, tên thật của nàng hần là Bích Đào ngày đó Bàng Hỉ nói, chỉ là hiện tại, chính nàng không nói, Trần Nguyên cũng không muốn bức nàng nói.

Bức ép, một chút ý tứ chân thành đều không có.

Trần Nguyên đuổi cái lưng mệt mỏi, nói: "Vậy cứ như thế đi, ta quả thật có chút mệt mỏi, đúng rồi, người bảo bọn Bàng Hỉ đi tìm Vương Luân, xé chiếu, ta muốn cùng hần đi đến nhà Tiêu Tô Na Mã Nai, đàm luận sự tình sinh ý."

Ngày hôm sau, Trần Nguyên không đi đâu, một mực nằm vật trên giường, buổi chiều, Vương Luân đến, hai người cùng một chỗ ngồi xe ngựa đi đến phủ Tiêu Tô Na Mã Nai.

Khuya hôm nay, kết quả trận tiệc rượu này như thế nào, trực tiếp quan hệ đến tốc độ kế hoạch tiến triển của Trần Nguyên, cho nên trong lòng Trần Nguyên đã sớm nghĩ ra nhiều biện pháp, đưa ra các loại nghi vấn về những người kia, làm chuẩn bị tốt nhất.

Vương Luân ngồi ở bên cạnh Trần Nguyên, nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên hồi lâu, lại không mở miệng nói chuyện, cái này lại làm cho Trần Nguyên cảm thấy có chút kỳ quái.

Nói thật, Trần Nguyên cảm thấy Vương Luân này cực kỳ kỳ quái, bọn họ đều là buôn bán, nhưng Vương Luân lại có một loại khí chất xem tiền tài như căn bã. Hơn nữa, hai người đã từng đối diện đọ thi từ, trong ngực Vương Luân rõ ràng cũng tinh thông viết văn, cái này lại làm cho Trần Nguyên thật sự rất có hứng thú đối với người này, càng tiếp xúc, hắn càng cảm thấy Vương Luân chính là một câu đố, một câu đố làm cho người ta không đoán ra, nhìn không thấu.

Vương Luân hiển nhiên cũng đánh giá Trần Nguyên như thế, đặc biệt là sự tình phát sinh hôm qua, Vương Luân cảm thấy song phương cần câu thông thêm một lần.

Nhìn Trần Nguyên uốn éo khuôn mặt bị đánh biến hình kia, nhìn về phía mình, Vương Luân cười một chút, trong lòng quyết định đẩy sự tình ra: "Trần huynh, chúng ta mua bán hợp tác, càng ngày càng vui sướng rồi, trong lòng huynh đệ thật sự rất muốn tiếp tục vui sướng như vậy, cho nên, ta muốn nói chuyện cùng Trần huynh."

Trần Nguyên ừ một tiếng, hỏi: "Vương đại ca muốn nói về chuyện gì?"

Vương Luân nghĩ một lát, Trần Nguyên cũng không thúc hắn, một hồi lâu sau, Vương Luân mới chậm rãi nói: "Trần huynh, kỳ thật là tại hạ chỉ xem hiểu một ít chỗ mà thôi, người tới Yên kinh, có phải là có chuyện gì muốn làm hay không?"

Trong lòng Trần Nguyên lập tức lộp bộp thoáng một tý, hắn thật sự không biết làm sao Vương Luân thấy được.

Tuy trên mặt hắn đã muốn biến hình, không nhìn ra biểu lộ, nhưng Vương Luân vẫn từ trong sự phản ứng của Trần Nguyên, đoán được ý nghĩ của mình là hoàn toàn chính xác.

Lúc này vội vàng khoát tay, nói: "Trần huynh không nên hiểu lầm, mặc kệ người tới làm cái gì, ta cũng chỉ muốn lợi nhuận một ít tiền trở về, tại hạ chỉ hi vọng, nếu như có biến cố gì mà nói, Trần huynh có thể sớm thông báo một tiếng với chúng ta, dù sao tất cả mọi người đều là người Tổng, còn phải gặp mặt nhau."

Trần Nguyên chuyển thân thể đến trước mặt Vương Luân, nói: "Vương đại ca, huynh đệ sai ở đâu, mà để cho người nhìn ra không phải đến buôn bán?"

Vương Luân khẽ cười, nói: "Người tới buôn bán, tại sao phải làm quan Liêu quốc? Bằng tài hoa cơ trí của Trần huynh, nếu muốn làm quan, cứ ở Đại Tổng là được rồi."

Trần Nguyên phát tay, đang muốn tìm từ quang minh chính đại để nói, Vương Luân lại nói trước một bước: "Không cần phải nói với ta là người khác bức người, bắt đầu từ Văn Cùng, người mang theo Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, ta cũng biết chính người đang tìm gì đó!"

Trần Nguyên không thể nói gì nữa, hắn nhìn Vương Luân, rốt cục cũng nói: "Vương đại ca đã biết rõ ta không đến buôn bán, vì cái gì lại đáp ứng làm ăn cùng ta?"

Vương Luân vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: "Rất đơn giản, cũng bởi vì người giúp Tổng Kỳ đánh một trận kia, ta tin tưởng, mặc kệ người làm cái gì, cũng sẽ không phải là việc xấu, hơn nữa, trong lòng tại hạ cũng có thể đoán ra tám chín phần."

Sau khi hắn nói xong, để tay trên bờ vai Trần Nguyên, không rời đi, tay khác vươn ngón tay cái ra, nói: "Hôm qua, sự tình người cứu hai nữ tử kia, ta đã nghe nói, trong lòng lại càng bội phục đối với Trần huynh, cho nên ta hi vọng chúng ta có thể kết giao bằng hữu, còn có, nếu như Trần huynh thấy chỗ hữu dụng của ta, cứ mở miệng."

Trần Nguyên biết rõ, Vương Luân không có lý do gì lừa gạt hắn, hiện tại hắn xác thực cũng cần giúp đỡ, nhưng, Vương Luân quá thần bí, thủy chung làm cho Trần Nguyên có chút không dám tiếp cận, hiện tại đã

hắn chủ động tới nói rõ, mình cũng không ngại nói thẳng, liền hỏi một câu: "Vương đại ca, tại sao người không đi làm quan?"

Vương Luân cười ha ha một tiếng, nói: "Trần huynh, luận văn, ta trúng hoàng bảng, đứng tên thứ 41, luận võ nghệ, sáu năm trước, ta là võ cử, nếu muốn làm quan, mặc kệ đi con đường nào, ta cũng có thể đi, về phần tại sao không muốn, Trần huynh muốn nghe ta qua loa, hay là lời nói thật?"

Trần Nguyên nở nụ cười: "Đương nhiên nghe nói thật."

Vương Luân nói: "Nói thật, ta không quen nhìn tác phong trên quan trường, không làm bạn với những hạng người bình thường kia."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Cái này giống như là qua loa."

Vương Luân không phân biệt cái gì, mà là nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, nói: "Trần huynh, có thể nói, ta đã nói tất cả, giống như Trần huynh, có một số việc, chúng ta có lẽ là tự làm thì tốt hơn. Có thể kết bạn với bằng hữu như Trần huynh, huynh đệ đi một chuyến này, cũng không uổng, ngày sau, nếu Trần huynh có gì phân công, cứ việc bảo người tới chuyển lời."

Đây là lần đầu tiên Trần Nguyên nhìn thấy một người cơ trí như thế, Vương Luân khẳng định đã đoán được mục đích của Trần Nguyên.

Giống như Vương Luân nói, có một số việc, có thể nói ngữ điệu là được rồi, nói quá thâu, không có gì hay đối với mọi người.

Trần Nguyên không thể không thừa nhận, lý tưởng Vương Luân so với mình, lớn hơn rất nhiều, đây là lời dễ nghe, không dễ nghe chính là, lý tưởng của hắn càng không thực tế.

Xe ngựa đến trước cửa nhà Tiêu Tô Na Mã Nai, hai nhảy xuống, Lí Thiết Thương và A Mộc Đại sau lưng cũng cưỡi ngựa tới, phân biệt hộ vệ tại hai bên trái phải.

Vương Luân nhìn lướt qua một loạt xe ngựa đứng ở bên ngoài nhà Tiêu Tô Na Mã Nai: "Ha ha, lão Tiêu này xem ra mời không ít người, chỉ riêng xe ngựa đã có hơn hai mươi cỗ xe rồi."

Trần Nguyên tính toán: "Nên có hơn bốn mươi người, đi, chúng ta cũng vào đi thôi, khuya hôm nay, mục đích ta tới, đúng là bắt hơn bốn mươi người này bỏ tiền ra."

Vương Luân mỉm cười, đi theo Trần Nguyên, cùng đi vào cửa lớn nhà Tiêu Thát Na Mã Nai.

Người gác cổng đã nhận thức bọn họ, thấy bọn họ tiến đến, cũng không cản trở, khom người nói: "Trần gia và Vương gia đến rồi? Mời vào bên trong, lão gia chúng ta vẫn một mực chờ đợi các người."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Khổ cực, khuya hôm nay là ai đến?"

Người gác cổng vỗ trán của mình, nói: "Ta thật là! Lão gia chúng ta còn để cho ta danh sách, đưa cho nhị vị đại gia nhìn trước, ta lại quên mất."

Trần Nguyên cười nói: "Hiện tại lấy ra cũng không chậm."

Người gác cổng chỉ vào phía trong, nói: "Ủy khuất nhị vị rồi, xin tới phòng tiểu nhân một chuyến, tại đây người đến người đi, nói chuyện không phải quá thuận tiện."

Trong chớp mắt liền mang theo Trần Nguyên và Vương Luân vào gian một phòng ở, quả nhiên có một phần danh sách bày ra trên bàn, người canh cửa cầm lên, nói với Trần Nguyên: "Nhị vị gia xem, tổng cộng 58 người, hôm nay Tiêu gia chính là bày đại tiệc, bốn mươi ba người trong đó là lão gia chúng ta đánh điểm đỏ lên, ý bảo Trần gia để ý một ít, còn có mười lăm người, chủ yếu là đến tham gia náo nhiệt."

160. Chương 160: Sơ Bộ Thành Công

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 160: Sơ bộ thành công

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên danh sách nhận lấy, niệm một cái tên trên mặt: "Tiêu Xa Phong....."

Người gác cổng lập tức nói: "Người này là quan viên chủ quản nhà kho Yên kinh, phạm là vật tư ra vào Yên kinh, hẳn đều có quyền đi kiểm tra. Lão gia chúng ta bảo ta nói với ngài một tiếng, người này là cháu vợ đại nhân Gia Luật Nhân Trước, nếu như Trần lão gia không muốn tiếp xúc nhiều cùng hẳn, lão gia chúng ta có thể ra mặt, thỏa thuận với hẳn, chỉ là, ngài đừng đắc tội hẳn là được."

Khuôn mặt sưng đỏ kia của Trần Nguyên lại thoáng bóp méo một tý, sau đó liền từng bước từng bước xem tiếp, có chút danh tự chính mình giống như đã từng bá kiến, có chút thoạt nhìn lại thập phần lạ lẫm.

Cuối cùng là mười lăm người không đánh điểm đỏ kia, Trần Nguyên thỉnh thoảng phát hiện, danh tự Tổng Kỳ rõ ràng cũng ở trên danh sách, lông mày lập tức nhíu lại, ngón tay chỉ danh tự Tổng Kỳ, hỏi người gác cổng kia: "Lão gia các người mời hẳn tới làm cái gì?"

Người gác cổng cười làm lạnh, nói: "Người này là tự mình muốn tới, lão gia chúng ta không mời, lão gia bảo ta giải thích thoáng một tý cùng ngài, người Tổng này luôn luôn hoạt động vô cùng là lợi hại, phạm là có nơi tụ hội, trên cơ bản hẳn đều cứng rắn tới tham gia, lão gia chúng ta thật sự không mời hẳn, chỉ là, nếu cự tuyệt, cũng không quá phù hợp."

Trần Nguyên liếc nhìn Vương Luân, khoe miệng Vương Luân nổi lên một dáng tươi cười khinh miệt, nhẹ nhàng nói: "Đúng là một bao cỏ!"

Hiển nhiên, Tổng Kỳ đã cảm giác mình bị Lý Nguyên Hạo ép lên tuyệt lộ rồi, đặc biệt là ở cửa thành ngày đó, Lý Nguyên Hạo tự mình đi lên kéo Gia Luật Lữ Linh vào trong thành, chẳng khác gì là hướng tất cả mọi người tuyên bố, hẳn muốn kết hôn với vị Công Chúa Liêu quốc này, hơn nữa, cử động của hẳn cực kỳ phù hợp, thỏa mãn lòng hư vinh của người Khiết Đan.

Lý Nguyên Hạo tập kích Tổng Kỳ trên đường, tuy người Khiết Đan bội phục dũng khí của hẳn, nhưng cũng hiểu được, hành động này có chút coi rẻ Liêu quốc.

Mấy ngày nay, thường xuyên có chút người gọi là cao thủ đi tìm Lý Nguyên Hạo khiêu chiến, kết quả đều là bị đánh cho hoa rơi nước chảy.

Các nam nhân tại Liêu quốc, nhìn Lý Nguyên Hạo, người oai hùng như vậy, dẫn ngựa cho Công Chúa bọn hẳn, trong lòng vẫn không thể thoải mái nổi.

Cũng giống như vậy, thời điểm Lý Nguyên Hạo dẫn ngựa vì Gia Luật Lữ Linh, cái bộ dạng tao nhã kia, cũng cải biến hình tượng dã man của hẳn ở trong lòng người Liêu.

Tất cả chiến quả của Tổng Kỳ, bị Lý Nguyên Hạo hóa giải bằng từng chiêu từng thức vô hình, Tổng Kỳ hiểu, nếu như hẳn không thể ngăn cản hôn sự này mà nói, như vậy Liêu quốc và người Đảng Hạng kết minh, chắc chắn sẽ trở thành sự thật.

Trần Nguyên buông danh sách, hẳn đã có thể nhớ kỹ tất cả tên trên danh sách, bất kể là nhận thức hay là không biết, hỏi: "Mọi người đến đông đủ chưa?"

Người gác cổng trả lời: "Chưa, bây giờ còn chưa tới thời điểm gặp mặt, hai vị gia đến không muộn."

Trần Nguyên gật đầu, kéo Vương Luân qua, nói: "Vương đại ca, chúng ta cùng vào thôi, hôm nay chúng ta cũng coi như nửa người chủ nhân, không thể đợi người khác đến hết, chúng ta mới đi vào."

Trong phòng đã có rất nhiều người ngồi, khoảng chừng ba mươi, Trần Nguyên vừa mới vừa vào cửa, Tiêu Tô Na Mã Nai liền rất nhiệt tình đón chào: "Trần chương quý, Vương chương quý, nhị vị đến rất vừa vặn, đến đây, ta tới giới thiệu vài vị bằng hữu cho các người nhận thức một tý, vị này chính là chương quấy Tiêu hộ, có tiệm bán lương lớn nhất Yên kinh chúng ta, Tiêu chương quý."

Một gia hỏa hình thể rất béo đứng lên từ trên mặt đất, thịt mỡ trên mặt rung rung, hơi cười một chút, nói: "Nhị vị chưởng quầy, hạnh ngộ hạnh ngộ, để nhị vị bất mãn, cửa hàng của các người khai trương, ta liền cực kỳ kính ngưỡng đối với nhị vị, chỉ là vô duyên gặp gỡ, hôm nay có Tiêu lão bản mời khách, quả nhiên là đã thỏa mãn tâm nguyện của tại hạ, hôm nay nhất định phải uống thêm hai chén mới được."

Trần Nguyên và Vương Luân cũng thi lễ, sau đó lại theo Tiêu Tô đi vào trong, đến một vị trí có bàn, một trung niên nhân ngồi chỗ đó, bộ dạng thoạt nhìn không giống như người buôn bán.

Người nọ dùng hai đạo ánh mắt thâm thúy đánh giá Trần Nguyên, khóe miệng treo lên một tia dáng tươi cười, phảng phất như rất máy móc, Tiêu Tô Na Mã Nai còn chưa giới thiệu, hắn đã đứng lên, nói: "Tại hạ Trương Tầm Lệ, chỉ là đến chỗ Tiêu lão bản, gom góp cái não nhiệt mà thôi, sự tình nhị vị buôn bán, không cần nói cùng tại hạ, nếu sau này, còn có chỗ nào có thể ăn uống chùa, xin hãy mang tại hạ theo."

Thì ra hắn là Trương Tầm Lệ, quan viên người Hán làm quan lớn nhất tại Liêu quốc, ánh mắt Trần Nguyên cố gắng bắt thấu qua mí mắt sưng đỏ, trên dưới đánh giá người này, sau đó ôm quyền nói: "Thì ra là Trương đại nhân, hạ quan Trần Thế Mỹ, hai lần trên triều đình, đều không chứng kiến thân ảnh Trương đại nhân, có chỗ thất lễ, kính xin đại nhân chớ trách."

Trương Tầm Lệ khoát tay chặn lại, nói: "Không cần nói như vậy, hôm nay ta chỉ là một thực khách mà thôi."

Tiêu Tô Na Mã Nai cười ha ha một tiếng, nói: "Trương đại nhân, nếu không có cơm ăn, chi bằng mỗi ngày đến phủ ta ăn cơm, chỗ này của ta, tuyệt đối không có vấn đề, chỉ là sợ có người đổ kỵ tại hạ, nửa đường lại đoạt đại nhân tới."

Sau khi nói xong, liền hướng Trương Tầm Lệ xin lỗi, lại dẫn Trần Nguyên đi đến bàn tiệc kế tiếp.

Cái ghế này thì không cần giới thiệu, là Tống Kỳ khuôn mặt đầy u sầu, biểu lộ trên mặt Tống Kỳ, đã nói rõ khốn cảnh hiện tại của hắn, Trần Nguyên lễ phép bắt chuyện một câu với hắn, còn gặt đầu một cái với thị vệ Dương Nghĩa cầm điếu đứng ở sau lưng Tống Kỳ.

Dùng lời công đạo mà nói, Tống Kỳ này quả thật có chút thông minh, nhưng thủ đoạn của hắn quá chính nghĩa rồi, muốn bại người Đảng Hạng trên triều đình Liêu quốc, cái này không có khả năng, tất cả cũng là bởi vì hắn một mực kiên trì cái gọi là quân tử.

Nhưng Lý Nguyên Hạo lại bất đồng, vừa đến đã không ra bài theo lẽ thường, đánh nát thanh danh Tống Kỳ trước, sau đó mượn Công Chúa để quan hệ Đảng Hạng và Khiết Đan gần hơn.

Có thể nói, Lý Nguyên Hạo đã phát huy toàn bộ ưu thế rồi, mà Tống Kỳ vẫn y nguyên kiên trì tại đạo quân tử, trong lúc bọn hắn độ sức, kỳ thật đã muốn phân ra thắng bại, vấn đề còn lại, thì là Tống Kỳ còn có thể ở đây mấy ngày nữa mà thôi.

Tống Kỳ ngồi ở bên cạnh Trương Tầm Lệ, mục đích là gì, không cần nói cũng biết, nhưng khi nhìn, ánh mắt Trương Tầm Lệ toàn trốn tránh Tống Kỳ.

Đứng ở sau lưng Tống Kỳ, là Dương Nghĩa thị vệ cầm điếu kia, đối với người này, Trần Nguyên có lẽ là rất có hảo cảm, Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn Dương Nghĩa một tý, khẽ gặt đầu, Dương Nghĩa cười một chút, hai người xem như cũng bắt chuyện.

Tiêu Tô Na Mã Nai không có dừng lại nhiều tại trước Tống Kỳ mặt, rất nhanh dẫn Trần Nguyên và Vương Luân vào bàn tiếp theo, giới thiệu: "Trần chưởng quầy, vị này chính là tướng quân chủ quản kho đồ quân nhu Đại Liêu, Tiêu Xa Phong Tiêu đại nhân, ngày sau, chúng ta còn phải dựa vào Tiêu đại nhân rất nhiều."

Thời điểm Trần Nguyên đang muốn hành lễ, Tiêu Xa Phong kia đã cười ha ha một tiếng, nói: "Vị này chính là Trần Nguyên sao? Kỳ thật cũng không cần ai tới giới thiệu, người mang khuôn mặt này, bây giờ, ở Yên kinh, chính là một chiêu bài, người nào không biết có một người phiên dịch bị Thư Bảo đánh thành đầu heo? Ha ha ha."

Khóe miệng Tiêu Tô Na Mã Nai động hai cái, đang muốn giải vây vì Trần Nguyên, lại không nghĩ tới, Trần Nguyên đã tự nói: "Ngày hôm trước, nổi lên một ít xung đột cùng Thư Bảo công tử, điểm này tại hạ cũng

không cấm kỵ, nếu Tiêu đại nhân giữu cột tại hạ, cũng không sao, nhưng xin đợi đến sau khi nói qua chính sự, dù sao, trong lúc này, phần lớn người tới là để cầu tiền tài, tại hạ cũng giống như vậy.”

Nói xong, Trần Nguyên nhìn chung quanh một vòng, nói: ”Chư vị, chúng ta buôn bán, chú ý một cái, chính là hòa khí sinh tài, cho nên, nếu như còn có ai muốn trêu chọc tại hạ, ta tuyệt đối không có ý kiến, chỉ hy vọng, mọi người có thể đặt phần tâm tình này ở chuyện làm ăn giữa chúng ta, bằng không thì cũng không phải là gây khó dễ với tại hạ, mà là gây khó dễ tiền.”

Vừa nói xong, Tiêu Xa Phong kia cũng không nói cái gì nữa, Tiêu lão bản lại cười ha ha một tiếng, nói: ”Trần chương quỹ nói lời này quá đúng, chúng ta gây khó dễ với ai cũng được, chính là không thể gây khó dễ tiền! Ha ha, như vậy đi, Trần chương quỹ đã nói tới chỗ này, mọi người cũng không xê xích gì nhiều, chúng ta không ngại nói rõ ràng sự tình.”

Tiêu Tô Na Mã Nai mỉm cười, lắc đầu nói: ”Làm sao ngươi lại nóng vội như vậy? Chờ một lát nữa, vừa uống vừa nói, chẳng lẽ không được sao?”

Tiêu lão bản khoát tay chặn lại, nói: ”Ai không uống rượu? Nói thật với các ngươi, ta tới, chính là nhìn các ngươi kiếm tiền, ta muốn cũng lợi nhuận một phần! Trần chương quỹ, ngươi đã mời chúng ta tới, nên có một câu trả lời rồi, bây giờ nói đi.”

Bên cạnh lập tức có rất nhiều người đi theo phụ họa, bảo bọn Trần Nguyên nói rõ ràng, chứng kiến bộ dạng sốt ruột của những người này, trong lòng Trần Nguyên cười một chút, càng nắm chắc đối với kế hoạch mình vay tiền.

Tiêu Tô Na Mã Nai thấy Trần Nguyên không lên tiếng, biết rõ đây là đang chờ hắn đến thuyết minh, bởi vì Yên kinh, lời Tiêu Tô nói, có độ tin cậy lớn hơn Trần Nguyên rất nhiều.

Trong chớp mắt hắn nhấp một ngụm trà, để cuồng hống thông thuận hơn một tý, mới nói: ”Được rồi, chư vị đã không đợi được, hiện tại chúng ta sẽ nói, cái này mua bán là ta, Vương chương quỹ và Trần chương quỹ, ba người cũng làm. Để chư vị bất mãn, lúc mới bắt đầu, chúng ta cũng không nghĩ tới, việc làm ăn có thể lợi nhuận nhiều tiền như vậy, cho nên không chào hỏi cùng chư vị, có chỗ đắc tội, hôm nay xin mời rượu bồi tội, mong chư vị thông cảm.”

Tiêu lão bản kia vỗ chân, nói: ”Ngươi đừng bà bà mụ mụ được không? Đừng nói trước kia, ngươi nói ý định của các ngươi đi! Trạng diện lớn như vậy, có phải các ngươi ý định một mực độc bá hay không?”

Tiêu Tô nói: ”Chư vị yên tâm, chúng ta đều là người làm ăn, có tài cùng nhau phát, có tiền cùng nhau lợi nhuận, cái quy củ này, chúng ta đều hiểu.”

Những lời này, lại làm cho cảm xúc của những người kia bình tĩnh xuống một ít, người ta đã chuẩn bị phân bánh ngọt rồi, vậy thì kiên nhẫn chờ là được, vấn đề phân nhiều phần thiếu, có thể chậm rãi thương lượng.

Tiêu Tô Na Mã Nai suy tư thoáng một tý, nói: ”Chúng ta nghĩ tới việc, sẽ nhượng một bộ phận thị trường cho những thương gia khác làm, nhưng tưởng tượng một chút, lại rất là không ổn, bởi vì làm như vậy, tuy không phải một nhà chúng ta ăn, nhưng rất nhiều người đang ngồi, sẽ không được phân lợi nhuận, cho nên, cuối cùng ba người chúng ta nhất trí cho rằng, sẽ để cho tất cả các vị bỏ tiền đi ra, như vậy tương đối công bằng hơn một ít.”

Một thương nhân lập tức đứng lên, nói: ”Chúng ta nhập bọn, sẽ chia như thế nào?”

Tiêu Tô Na Mã Nai nhìn Trần Nguyên, ý tứ rất rõ ràng, hiện tại nên là Trần Nguyên nói chuyện.

Trần Nguyên bước chính giữa ra, nói: ”Chư vị, sơ bộ cách nghĩ của ta, chỉ chia làm hai phương thức, một loại là theo như lợi nhuận, mỗi nửa năm kết toán một lần, dựa theo tỉ lệ bỏ vốn, phân ra tiền lãi, nếu như ta lợi nhuận nhiều, các ngươi tự nhiên được thêm nhiều.

Nếu việc buôn bán của ta không tốt, các ngươi cũng phải đi theo bồi thường tiền, đương nhiên, ta tin tưởng, ta sẽ không phải bồi thường tiền, ít nhất tình huống hơn một tháng này để xem, tiền này lợi nhuận vô cùng ổn định.

Nếu chư vị lo lắng, còn có loại phương pháp thứ hai, các ngươi có thể đem tiền cho ta mượn, mỗi tháng ta cho các ngươi một thành tiền lãi, buôn bán lời hay lỗ, không có vấn đề gì với các ngươi, hai chủng phương

thức, tùy các người lựa chọn.”

Lời này vừa nói xong, mọi người bắt đầu thương lượng cùng người bên cạnh mình, Trần Nguyên phân ra bánh ngọt, hiển nhiên nhiều hơn so với bọn hắn dự đoán một chút, loại phương thức thứ nhất, là lựa chọn những người làm ăn kia thích nhất, mặc dù có nguy hiểm, nhưng lợi nhuận cũng lớn.

Bọn hắn đã sớm tiến hành dự đoán đối với lợi nhuận, nếu như sinh ý có thể bảo trì tiêu chuẩn hiện tại, mỗi tháng thu vào tuyệt đối không chỉ một thành lợi nhuận.

Mà loại phương thức thứ hai, hiển nhiên là chuẩn bị vì những quan viên có quyền thế kia, mỗi tháng một thành lợi nhuận, nếu như đặt ở trên người Trần Nguyên mà nói, vượt qua bảy tháng, đã có thể thu về tiền vốn rồi, Trần Nguyên làm, hoàn toàn hợp với những người này.

Thời điểm bọn hắn thương lượng, Trần Nguyên cũng không nói chuyện, chỉ là trao đổi mấy cái ánh mắt cùng Tiêu Tô Na Mã Nai.

Sau một lát, rốt cục cũng có người nói: ”Trần chương quỹ làm như vậy, chúng ta còn có gì không dám? Tại hạ nguyện ý bỏ vốn nhập bọn, nguy hiểm cùng gánh, chỉ là không biết cần bao nhiêu?”

Trần Nguyên duỗi một ngón tay ra, nói: ”Nhập bọn, ít nhất một vạn quan, quăng tiền vào, chính là không hạn chế, thiếu, chúng ta cũng có thể bù đắp, nhiều hơn, cũng không làm chết hàng của bọn ta.”

Tiêu lão bản kia còn muốn nói tiếp cái gì, Trần Nguyên lập tức phát phát tay về phía hắn, ý bảo mình còn có điều muốn nói: ”Phàm là nhập bọn, cũng có thể tùy thời đi đến chỗ chúng ta, tra hàng hóa, mở sổ sách. Còn có thể đưa ra đề nghị đối với vấn đề kinh doanh của chúng ta, đương nhiên, tiếp thu hay không tiếp thu, là chuyện của chúng ta.”

Tiêu lão bản lắc đầu, nói: ”Được rồi, chúng ta đã an tâm, chỉ là, các người có thể làm một quyển sổ sách giả, đến lừa gạt chúng ta hay không?”

Lời này làm Tiêu Tô Na Mã Nai rất không vui, hắn náo loạn tại Yên kinh nhiều năm như vậy, ngay cả điểm danh dự ấy đều không có?

Đang muốn trách cứ Tiêu lão bản kia hai câu, Trần Nguyên lại nói trước: ”Nhập hàng, bán hàng, tuyệt đối có chỗ để tra, nhưng cái gọi là thân huynh đệ tính sổ rõ ràng, vì để mọi người ngày sau không xuất hiện phân tranh, sự tình Tiêu chương quỹ lo lắng, chúng ta đã sớm dự liệu được rồi, cho nên sổ sách trong phòng ta, có một cái ghế, trừ tiền sinh phòng thu chi của chúng ta, chứ vị cũng có thể mời người đi vào theo dõi, chỉ là, tiền công của những người kia, chúng ta không trả.”

Tiêu lão bản cười ha ha một tiếng, nói: ”Như thế thì tốt lắm! Vốn ta còn tưởng rằng hôm nay sẽ âm ỹ một hồi, lại không nghĩ tới, mấy vị trưởng nghĩa như thế, có vẻ chúng ta rất keo kiệt. Như vậy đi, thời điểm uống rượu, ta nhất định phải uống hai chén cùng Trần chương quỹ, coi như ta bồi tội, mọi người còn có cái gì nói, cứ nói đi! Sự tình trong lòng giải tỏa hết, khẩu vị liền mở ra, thực sự cảm thấy đói bụng rồi.”

Trong lòng Trần Nguyên thở dài, sự tình vay tiền đã có một mở đầu thuận lợi, mặc dù những người nhập bọn nói rõ, là sẽ tính tiền nửa năm kia.

Nhưng Trần Nguyên có ý định, tháng sau sẽ đưa tiền vào sổ sách cho bọn hắn, làm cho bọn họ có thể lập tức trông thấy tiền tài, lại để cho trông mắt những người còn chưa nhập bọn kia, lập tức đỏ hồng lên vì thèm!

Một tháng một thành tiền lãi ,rất dọa người sao? Một tháng một thành, bảy tháng mới có thể lấy tiền vốn về, nhưng nhiều nhất là hai ba tháng, bọn hắn muốn lấy tiền, phải đi Đại Tổng tìm mình rồi!

Đêm nay, các người tận tình vui vẻ, thời điểm các người khóc, sẽ không vui được đâu.

Con mắt Trần Nguyên quét một vòng, nhìn những người biểu lộ dị thường hưng phấn, cuối cùng rơi vào trên người Tiêu Xa Phong kia.

Tiêu Xa Phong lúc này hiển nhiên là đang trầm tư, oái ả mắt này, Trần Nguyên thường xuyên nhìn thấy, chính là loại nhìn tiền bay qua trước mắt mình, lại không có năng lực nắm lấy...tiếc nuôi.. . .

161. Chương 161: Xấu hổ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 161: Xấu hổ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hắn hơi cười một chút, đi đến bên người Tiêu Xa Phong, liền ôm quyền, nói: "Tiêu đại nhân, vì cái gì mà râu rĩ không vui?"

Tiêu Xa Phong đối mặt với khuôn mặt đầu heo rất thân mật của Trần Nguyên, có một chút xấu hổ, hơi mỉm cười, sau đó đứng dậy, nhỏ giọng hỏi một câu tại bên người Trần Nguyên: "Trần chương quý, nếu như ta muốn quăng tiền vào cái này, có hạn mức thời gian hay số tiền cao nhất không?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, lôi kéo cánh tay của hắn, sóng vai ngồi xuống, rất thân mật, nói: "Đại nhân có phải là luôn luôn không quá thuận tiện hoạt động?"

Tiêu Xa Phong do dự một chút, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Trần Nguyên nhìn chung quanh, sau đó hạ thấp thanh âm, nói: "Như vậy đi, chừng nào người thuận tiện, lúc đó đến, đều được hết, nếu người trên đỉnh đầu xác thực không chuyển động nổi mà nói, đến nói một chút cho huynh đệ nghe, ta sẽ nghĩ biện pháp cho người."

Tiêu Xa Phong nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, vẻ mặt đầy cảm kích, nói: "Ai ui, rất đa tạ Trần huynh! Người xem, vừa rồi ta nói lời kia, thật là có điểm quá vội vàng rồi, như vậy đi, ngày khác ta mời khách, bồi tội với Trần huynh."

Trần Nguyên không nói gì nữa, Tiêu Tô Na Mã Nai liền ở phía sau vỗ bả vai hai người, nói với Tiêu Xa Phong: "Bồi tội thì không cần, ta đã nói với người rồi, Trần chương quý là một người có thể kết giao làm bằng hữu, mới vừa rồi người còn tưởng ta nói giả dối phải không?"

Tiêu Xa Phong lắc lắc đầu, nói: "Đây không phải là luôn luôn như vậy đối với người Tống sao, thật sự không nghĩ tới, trong đám người Tống, còn có người hào sảng như Trần huynh, thật sự là vô cùng đặc tội."

Dứt lời, liền cùng với Tiêu Tô Na Mã Nai cười lên ha hả, Trần Nguyên cũng cười, kết quả này, từ lâu đã ở trong dự đoán của hắn, tiền, vật này thật sự rất vạn ác, có thể làm cho người đánh mất lý trí, đánh mất lập trường, thậm chí đánh mất nhân cách.

Ví dụ như Tiêu Xa Phong hiện tại, chính mình đưa cơ hội kiếm tiền cho hắn, hắn lập tức đem cái gì giới hạn ý thức dân tộc, còn có miệt thị đối với chính mình, toàn bộ đều không hề để tâm.

Là người phải có ngọc để nhìn qua, có ngọc nhìn qua là có thể bị chinh phục, trong lòng Trần Nguyên đã quyết định, phải chinh phục Tiêu Xa Phong lập trường không kiên định này, hắn là cháu vợ Gia Luật Nhân Trước, còn chương quản nhà kho tiếp tế Yên kinh, có đầy đủ yếu tố để làm việc.

Ngay tại thời điểm Tiêu Viễn Sơn và Trần Nguyên tiêu tan hiềm khích, người gác cổng bỗng nhiên thông báo, Gia Luật Thư Bảo và Lý Nguyên Hạo kia, đang ở bên ngoài cầu kiến.

Tiêu Tô Na Mã Nai nghe vậy, liền sững sờ hỏi: "Hai người bọn họ tới làm cái gì?"

Con người Trần Nguyên xoay động, trong lòng lập tức hiểu, Gia Luật Thư Bảo kia hơn phân nửa là nhằm vào chính mình mới đến, rất có thể là khuya ngày hôm trước, hắn chưa đã ghiền, bây giờ lại nghĩ cách nhục nhã mình lần nữa.

Tiêu Xa Phong hiển nhiên sớm biết rõ Gia Luật Thư Bảo muốn tới, ánh mắt có chút đồng tình liếc nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần huynh, nếu không người cứ lảng tránh một chút trước? Công tử Thư Bảo này có tính cách cổ quái, chúng ta không thể ngăn cản hắn."

Nhưng Tiêu Tô Na Mã Nai lại lạnh lùng cười một tiếng: "Không cần sợ hấn, ta thật sự không để hấn vào mắt, Trần huynh yên tâm, ta sẽ đi ngay bây giờ, bảo người ta đuổi hấn đi."

Nói xong, liền ra lệnh với người gác cổng cửa đối diện: "Theo chân bọn họ nói, bàn đã đầy, nếu như bọn hấn muốn đến uống rượu, ngày khác ta sẽ một mình mời bọn hấn."

Người gác cổng lên tiếng, đang lúc chuẩn bị đi ra phục mệnh, Trần Nguyên lại lên tiếng cản trở, nói: "Tiêu lão bản, không cần như thế, đã hấn đến rồi, liền để cho hấn tiến đến là được, nói không chừng, hấn cũng thật sự muốn đến buôn bán cùng chúng ta thì sao?"

Tiêu Tô Na Mã Nai liếc nhìn Trần Nguyên, hiện tại hấn đặc biệt nghi hoặc, Trần Nguyên rốt cuộc là cái hạng người gì, hấn thật sự nhìn không thấu.

Trong thủ đoạn buôn bán, Trần Nguyên để lộ ra khôn khéo tài giỏi khắp nơi, nhưng vì cái gì, bị Gia Luật Thư Bảo đánh một chầu nắm tay quả đấm, ngay cả một tiếng bức xúc cũng không có?

Hiện tại Gia Luật Thư Bảo đến, chính là tìm phiền toái, chính mình nguyện ý thay hấn chống đỡ, nhưng vì cái gì mà hấn không nhận? Trong lòng thầm suy nghĩ, Trần Nguyên đã tự mình tìm mất mặt, hấn cũng sẽ không ngần ngại gặp.

Chỉ là, hiện tại, tốt xấu gì Trần Nguyên cũng là đồng bọn hợp tác của hấn, nơi đây lại là phủ đệ của hấn, nếu Gia Luật Thư Bảo quá lời, thật đúng là phải cho tiểu tử này vài phần nhan sắc để nhìn mới được.

Lập tức lại bảo người gác cổng đi mời Gia Luật Thư Bảo và Lý Nguyên Hạo kia tiến vào.

Gia Luật Thư Bảo còn chưa tiến vào yến hội, ngay tại cửa ra vào đã cười ha ha, nói: "Ta nghe nói đêm nay nơi này có người mời khách, hình như là có một con lợn Tổng muốn thay người Liêu chúng ta kiếm tiền, cho nên cố ý đến xem, có phải là ta cũng có thể chia được một khối thịt heo hay không?"

Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Nguyên.

Gia Luật Thư Bảo đi vào, quét mắt một vòng phát hiện mục tiêu, nhìn khuôn mặt Trần Nguyên, nói: "Ai nha, đây không phải Bắc viện Trần Nguyên sao? Như thế nào lại biến thành thế này? Không có ý tứ, thật sự không có ý tứ, khuya ngày hôm trước, ta ra tay hơi nặng một ít, không làm người bị thương chứ?"

Tiêu Tô Na Mã Nai dùng một ngón tay chỉ sang bên cạnh, nói: "Thư Bảo, ngồi xuống."

Gia Luật Thư Bảo lại không để ý tới Tiêu Tô Na Mã Nai, đi đến trước mặt Trần Nguyên, cánh tay vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, hỏi: "Trần Nguyên, bọn hấn nói con lợn Tổng kia, không phải là người chứ?"

Trần Nguyên nhìn hấn, rất bình tĩnh nói: "Lại để cho Thư Bảo công tử chê cười, hôm nay xác thực là ta cùng với chư vị thương nghị cách kiếm tiền như thế nào, nếu như công tử có hứng thú, tại hạ cũng có thể để cho người kiếm tiền. Ta là người mua bán, đạo lý có tiền, mọi người cùng lợi nhuận, để cho hôm nay chúng ta ngồi cùng một chỗ nói chuyện."

Một bên, Tiêu Xa Phong kia nhẹ giọng hô một câu: "Thư Bảo, ngồi xuống."

Gia Luật Thư Bảo quay đầu lại, nhìn hấn một cái, sau đó lại nhìn chung quanh một chút, nói: "Ta thật sự không rõ, vì cái gì các người đối xử với một con lợn như vậy? Muốn ăn thịt lợn sao? Giết nó rồi ăn, không được sao? Các người vừa ý cái hàng kia, cứ đoạt hàng đến! Có cái gì phải sợ sao?"

Tiêu lão bản vỗ bàn một cái, nói: "Muốn cái gì liền đoạt cái đó? Nơi này là Yên kinh, người ta đã đến buôn bán, giao đủ tiền thuế, chúng ta cũng phải để cho người ta buôn bán yên ổn. Hôm nay đoạt một cái, ngày mai sẽ không có người nào đến! Khi đó chúng ta ăn cái gì, uống gì? Lại trở lại sinh hoạt du mục trước kia sao? Không đối gạt chư vị, ta đã ba mươi năm, không có chuyện ăn nằm ở trên lưng ngựa đâu."

Gia Luật Thư Bảo bỗng nhiên chỉ ngón tay vào mặt Tiêu lão bản, nói: "Chính là loại người như các người, đã làm cho Đại Liêu chúng ta đánh mất nhục khí, nhớ năm đó Khiết Đan thiết kỵ chúng ta phóng ngựa nhập trung nguyên, thời điểm đó uy phong biết bao? Chính là các người, những người này, đã quên toàn bộ tổ tiên anh dũng, trong mắt chỉ thấy cuộc sống xa xỉ của người Tống! Hiện tại rõ ràng còn có người muốn noi theo Tống triều, ha ha, buồn cười!"

Tiêu Tô Na Mã Nai không nghe nổi nữa, nói: "Thư Bảo, nếu như ngươi cũng muốn đến kiếm tiền, chúng ta hoan nghênh, nếu như ngươi là đến uống rượu, ta cũng hoan nghênh, nếu có những chuyện khác, xin ngươi chú ý một tý, nhà của ta không phải địa phương ngươi đàm luận quốc sự."

Gia Luật Thư Bảo hiển nhiên chính là tìm Trần Nguyên náo loạn, nghe Tiêu Tô Na Mã Nai nói xong, liền nhìn Trần Nguyên, nói: "Tốt, ta tới uống rượu, hôm nay ta liền vừa ý vị trí này rồi, ta muốn ngồi ở chỗ này."

Ngón tay chỉ hướng Trần Nguyên, nói: "Đứng dậy, xéo đi."

Trần Nguyên đứng lên, nhìn Gia Luật Thư Bảo, nói: "Công tử bảo ta đi, ta tự nhiên sẽ đi, theo cuộc sống mà nói, tại hạ là thương gia, giảng một cái hòa khí sinh tài, theo triều đình mà nói, ta đây là người phiên dịch Bắc viện, còn phải nhờ lệnh tôn ban một miếng cơm ăn."

Hai câu này nói ra, làm Gia Luật Thư Bảo rất không thoải mái, đặc biệt là một câu cuối cùng, phảng phất là hắt ý vào cha hắn, mới ức hiếp được Trần Nguyên.

Lúc này liền muốn phát tác, nhưng khi nhìn Tiêu Tô ở một bên nhìn chăm chăm vào mình, hắn thật sự cũng không dám quá mức làm càn.

Trần Nguyên thu thập xong bát đĩa trên mặt bàn mình, chuyển tới hướng ghế đối diện, Gia Luật Thư Bảo kia lại giống như không cam lòng, hình như không khỏi mào sự tình đến mức náo loạn, hắn quyết không bỏ qua, lại nhìn về phía Vương Luân, nói: "Ngươi cũng lặn ra."

Vương Luân nhẹ nhàng lắc đầu, cười một tiếng, nói: "Tốt, tại đây sẽ để cho các ngươi."

Cũng dịch ghế đi, lại ngồi xuống bên cạnh Trần Nguyên, sau khi ngồi xuống, liền nhỏ giọng nói: "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

Trần Nguyên liếc nhìn Vương Luân, nói: "Ta không đánh lại hắn, ta có thể thế nào?"

Vương Luân nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên: "Nếu như ngươi không thu thập hắn, ngày mai ta cũng sẽ thu thập hắn."

Yrông lòng Trần Nguyên kinh hãi, vội vàng đưa đầu tới, nhỏ giọng nói: "Vương chương quỹ, ngài ngàn vạn lần đừng làm hỏng việc, hiện tại, nếu ngươi thu thập Gia Luật Thư Bảo, Gia Luật Nhân Trước kia sẽ đề phòng!"

Vương Luân vung trộm dùng ngón tay chỉ Trần Nguyên một cái, nói: "Sớm nên nói thật với ta, những thứ khác thì không nói làm gì, có cái gì muốn ta làm, cứ mở miệng, đến lúc đó, ta sẽ không để tên tiểu tử này chạy thoát!"

Đối với Trần Nguyên, một bữa tiệc rượu và thức ăn này, tuy Gia Luật Thư Bảo nhiều lần làm khó dễ, nhưng hắn không hề để ý, chịu được hai lần nhục, còn sợ cái gì? Nếu như mình chết rồi, muốn nhục cũng không thể nhục nữa, nếu như mình có thể sống được, cũng không cần phải so đo cùng một người sắp chết.

Gia Luật Thư Bảo kêu gào càng lợi hại, Trần Nguyên càng không sợ hắn, ngược lại, Lý Nguyên Hạo kia, từ sau khi đi vào đến hiện tại, trên cơ bản không nói lời gì, chỉ nhập tâm mời rượu mọi người trên bàn.

Đợi đến phiên Tống Kỳ, Trần Nguyên vốn tưởng rằng Lý Nguyên Hạo không uống rượu cùng Tống Kỳ, ai ngờ không chỉ bùng ly lên, còn đứng dậy, nói với Tống Kỳ: "Tống đại nhân, tuy ta và ngươi lập trường bất đồng, nhưng tại hạ cực kỳ ngưỡng mộ tài hoa của Tống đại nhân, mượn một chén rượu, coi như thể hiệ sự ngưỡng mộ của tại hạ, mong Tống đại nhân cho ta chút thể diện."

Tống Kỳ cũng không thua người, nghe vậy, cũng đứng lên, giơ chén rượu, nói: "Mời Lý công tử!"

Tổ tiên Lý Nguyên Hạo là hoàng thượng thời Đường triều ban cho, hiện tại chính hắn muốn thành lập Vương Triều Tây Hạ rồi, đang chuẩn bị xóa cái chữ Lý này đi, chỉ kêu Nguyên Hạo, triệt để thoát khỏi ản ký người Hán, Tống Kỳ xưng hô hắn như vậy, hiển nhiên là muốn nhắc nhở gì đó.

Lý Nguyên Hạo cũng không thèm để ý, mỉm cười, nâng cốc uống sạch.

Trần Nguyên biết rõ, địch nhân như Lý Nguyên Hạo, có thể chôn sâu tâm tư ở trong lòng, mới là đáng sợ nhất, nếu muốn đánh bại địch nhân như vậy, phải nghĩ biện pháp trước mê loạn tâm trí của hắn, mới có thể có cơ hội.

Gia Luật Thư Bảo nhiều lần khiêu khích, đều bị Trần Nguyên nhin xuống, cũng cảm thấy rất là không thú vị, thật sự một lòng uống rượu, đợi lúc tiệc rượu kết thúc, muốn tìm Trần Nguyên gây xui xẻo, lại phát hiện Trần Nguyên không biết đã rời đi từ lúc nào rồi.

Mà người rời khỏi tiệc rượu cùng Trần Nguyên, lại là Tiêu Xa Phong.

Tiêu Xa Phong này tham tài, háo sắc, mê quyền, cái này không có gì sai lầm, là nam nhân, mười người thì có tám người như thế.

Nhưng sai là sai ở chỗ hắn tham tài, nhưng không có bốn sự kiếm tiền, háo sắc, nhưng không có bề ngoài anh tuấn, mê quyền, lại thiếu khuyết quyết đoán và thủ đoạn.

Cho nên lẫn lộn cho tới hôm nay, vẫn là dựa vào thân phận cháu vợ Gia Luật Nhân Trước, mới được bố thí một chén cơm thừa để cho hắn ăn.

Ăn thịt người ta bố thí, hương vị luôn không thơm, cho nên khi Trần Nguyên bày một đường kiếm tiền trước mắt mọi người, Tiêu Xa Phong lập tức cho rằng, cái này đối với mình, chính là cơ hội thay đổi vận mệnh.

Hắn chưa từng nghĩ tới, kỳ thật, Trần Nguyên thiết lập, chính là một âm mưu, bày kế, không riêng gì hắn, mà ngay cả những thương nhân khôn khéo kia, cũng không có một người nào, không có một ai nhìn ra.

Cái này phải cảm tạ Tiêu Tô Na Mã Nai, thanh danh Tiêu Tô Na Mã Nai tại Yên kinh đã giúp Trần Nguyên rất lớn, đương nhiên, còn có cả cửa hàng kia, những điều này, đều là điều kiện trọng yếu, để Trần Nguyên có thể lấy được niềm tin của những người khôn khéo này.

Tiêu Xa Phong ngày thường phải xem sắc mặt phụ tử Gia Luật Nhân để làm việc, biết rõ Gia Luật Thư Bảo này sẽ không bỏ qua, nếu hắn thực sự làm gì Trần Nguyên, tương lai của mình chẳng phải là ngâm nước nóng rồi sao?

Vì vậy không đợi yến hội chấm dứt, lặng lẽ kéo Trần Nguyên ra ngoài, nói: "Trần huynh, người có lẽ là đi về trước đi, Thư Bảo có tính tình gì, ta rất rõ ràng, một khi uống quá nhiều rượu, đợi lát nữa ra khỏi cửa lớn này, khó bảo toàn hắn sẽ không làm ra chuyện gì."

Trần Nguyên nghe xong lời này, cười một chút, nói: "Đa tạ Tiêu đại nhân nhắc nhở, tại hạ vô cùng cảm kích, đúng rồi, Tiêu đại nhân, vừa rồi ở bên trong nhiều người, nói chuyện rất không tiện, bây giờ tại hạ cả gan hỏi một câu, Tiêu đại nhân có phải rất nhiều chỗ tiện động tay?"

Tiêu Xa Phong gật đầu, nói: "Ai, vốn đang có hơn ngàn quan, nhưng nhận thức một người tên là Y Thủy cô nương trong thanh lâu, chút tiền này đều hao phí trên người nàng, Trần huynh yên tâm, ta tuyệt đối không để cho người đợi thời gian quá dài."

Trần Nguyên vỗ bờ vai của hắn, nói: "Tiêu đại nhân hiểu lầm ý tứ của ta rồi, người không có tiền cũng không sao, ta cho người danh nghĩa cổ phần là được."

Tiêu Xa Phong đương nhiên biết rõ danh nghĩa cổ phần là có ý gì, lúc trước bến tàu nam bắc mua bán thịnh vượng, hắn không phải là không nghĩ tới đi lừa bịp tống tiền, nhưng nghe rõ ràng sau lưng cửa hàng này có Cửu Vương Tử và Tiêu Tô Na Mã Nai làm chỗ dựa, lập tức liền buông tha ý nghĩ này.

Hiện tại, Trần Nguyên nói như vậy, thật sự lại làm cho hắn không biết trả lời như thế nào, nói chuyện đều có chút cả lăm: "Cái kia, cái kia, nghĩa là như thế nào?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Danh nghĩa cổ phần không nhiều lắm, chỉ là mỗi tháng, khẳng định lớn hơn một ít so với bổng lộc người có được kia, chỉ cần Tiêu đại nhân có thể cho tại hạ một ít đường đi thuận tiện, tại hạ liền vô cùng cảm kích."

Hai tay Tiêu Xa Phong xoa xoa, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, hắn biết rõ, kỳ thật hàng làm được hay không, chính mình căn bản không cần đi thăm dò, bên này mình tra xét, bên kia Gia Luật Niết Cô Lô nói một câu, là có thể đẩy đi, khổ như thế nào chứ?

Cho nên cái thuận tiện này, với hắn mà nói, thật sự là thuận tay mà thôi, trong lòng âm thầm mừng rỡ: "Đó là tự nhiên, Trần huynh cứ yên tâm là được."

162. Chương 162: Mục Tiêu

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 162: Mục tiêu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên cúi đầu xuống, giống như có cái gì do, Tiêu Xa Phong kia hỏi: "Trần huynh, có cái nhiệm vụ gì, tại hạ có thể làm, người cứ nói!"

Trần Nguyên thở dài: "Tiêu đại nhân, ngài cũng là người bên cạnh Gia Luật Nhân Trước đại nhân, như vậy, ta sẽ nói với người, huynh đệ làm mua bán, thăm nghĩ cầu tài, trèo lên Cửu Vương Tử kia, cũng là vì nhiều thêm một con đường, chỉ là, trong lúc vô tình, chặn đường Thư Bảo công tử, hiểu lầm diễn ra, nhất thời cũng không giải thích rõ ràng lắm."

Tại hạ chỉ hi vọng, nếu Tiêu đại nhân có cơ hội mở miệng, có thể thay ta, nói tốt trước Thư Bảo công tử mặt, ta chỉ muốn làm một người mua bán mà thôi."

Tiêu Xa Phong gật đầu: "Tốt, Trần huynh cứ yên tâm, như vậy đi, ta đưa người trở về trước, ta sợ Thư Bảo thật sự sẽ động tay chân gì đó ở bên ngoài."

Trần Nguyên từ chối, nói: "Có lẽ là để ta đưa Tiêu đại nhân về phủ trước, ta có xe, ha ha." Hắn thật sự cảm giác những lời này cực kỳ buồn cười, cho nên nói đến câu cuối cùng, chính mình liền bật cười trước.

Thời điểm trở lại nhà mình, Vương Luân rõ ràng còn chờ ở nơi đó, bọn người Bằng Hỉ cũng ngồi ở trong hành lang, Vương Luân vừa thấy Trần Nguyên trở về, lập tức trách cứ: "Trần Thế Mỹ, người đi nơi nào? Chúng ta cùng đi ra ngoài, người đi chỗ nào, ít nhất cũng nên hỏi một tiếng chứ? Ta đây vừa nghiêng đầu, phát hiện người không có ở đó, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì nữa."

Trần Nguyên giờ mới hiểu được, mọi người ở cùng một chỗ, thì ra là quan tâm đến hắn, trong lòng lập tức có một cảm giác ấm áp, nói: "Đa tạ chư vị, ta vừa đưa tiền Tiêu Xa Phong kia về nhà thôi."

Vừa mới ngồi xuống, một thanh âm nữ tử vang lên tại phía sau hắn: "Lão gia, mời uống trà!"

Nói xong, một chén nước trà liền bùng tới, Trần Nguyên quay đầu nhìn lại, lại là tỷ tỷ của Tiểu Tuyết kia, lúc này rõ ràng ăn mặc một thân quần áo hạ nhân, liền mở miệng hỏi: "Ai bảo người mặc thân quần áo này vậy?"

Nàng kia nghe vậy, liền quỳ xuống nói: "Lão gia, người nhà tiểu nữ, đều bị Liêu binh cường đoạt đến Yên kinh, tất cả thân nhân đều chết đi, chỉ có một mình ta còn sống, đã không còn chỗ nào có thể đi, là bà lớn xem ta đáng thương, mới chứa chấp ta, nếu lão gia đuổi ta đi ra ngoài, ta chỉ có một con đường chết! Cầu xin lão gia khai ân!"

Ở một bên cũng truyền đến thanh âm của Hồ Tĩnh, nói: "Là ta bảo nàng lưu lại."

Trần Nguyên nhìn Hồ Tĩnh, nói: "Người để cho nàng lưu lại, ta không có ý kiến, chỉ là, không cần tất yếu phải bắt nàng làm một hạ nhân chứ?"

Đây là lời tâm huyết của Trần Nguyên, cho tới bây giờ, từ lúc đến Đại Tổng, cho đến hiện tại, hắn căn bản không nghĩ tới một ngày, chính mình lại tìm một người hầu nữ, bởi vì trong mắt Trần Nguyên, việc nhà nên để cho lão bà làm là được rồi, ăn cơm của lão bà làm, mặc áo quần của lão bà đan cho người, là một loại hạnh phúc.

Cho nên hẳn chưa từng nghĩ tới chuyện tìm bà giúp việc hoặc là em giúp việc, đến hầu hạ mình, nhưng lời này, chui vào trong lỗ tai người khác, lại sinh ra hiểu lầm rất nghiêm trọng.

Tổng triều là niên đại địa vị nữ tử tương đối thấp, một cô gái như vậy, có thể ở đại gia đình làm nha hoàn, vậy coi như là phúc khí.

Trần Nguyên rõ ràng không muốn bảo nàng làm nha hoàn? Vấn đề trong này rất đáng phải cân nhắc.

Con mắt mọi người nhìn Trần Nguyên, bỗng nhiên nghĩ đến, một người nhất gan sợ phiền phức như vậy, đêm hôm đó đột nhiên giàu có tinh thần trọng nghĩa như thế, dám xả thân mình cứu người, đó là một chuyện rất kỳ quái.

Đưa ánh mắt ra khỏi người Trần Nguyên, lại chuyển đến trên người nàng kia, chỉ thấy mặc dù nàng kia mặc quần áo vải thô, nhưng mặt mày rất thanh tú, cái tư thái kia cũng lộ ra vẻ ôn nhu, tư sắc cũng coi như là thượng đẳng, mọi người lộ ra biểu lộ bình tĩnh, phảng phất hiểu ra cái gì đó.

A Mộc Đại cười hắc hắc, nói: "Ta nói rồi, thời điểm vừa rồi, các người đưa cho cô nương này quần áo, ta đã nói các người từ từ, các người còn không nghe ta! Chưởng quầy, hiện tại ta đi thay vị cô nương này thu thập gian phòng nhé?"

Trần Nguyên sững sờ: "Thu thập gian phòng gì?"

Người bên ngoài còn chưa nói tiếp, Hồ Tĩnh mãnh liệt đứng lên: "Là ta nhiều chuyện, ta như thế nào cũng không nghĩ tới, mỗi một việc Trần chưởng quầy làm, đều đã sớm mưu đồ tốt, đâu đến phiên ta tới an bài." Nói xong, cũng nổi giận đùng đùng, định đi ra khỏi gian phòng này.

Trần Nguyên nhìn thần sắc mọi người, cuối cùng mới nhìn nàng kia, rõ ràng cũng là cúi đầu xấu hổ đứng ở nơi đó, trong lòng lập tức hiểu được, bọn hắn đã hiểu lầm rồi, cánh tay vội vàng kéo Hồ Tĩnh lại, nói: "Này, người chờ một chút, người hiểu lầm ý tứ của ta rồi!"

Hồ Tĩnh hất tay của hắn ra, nói: "Người không cần phải nghĩ tới ta, không cần giải thích gì hết."

Trần Nguyên không bắt được tay nàng, cả người lại bị đẩy, ngã lên trên mặt bàn, đụng phải miệng vết thương, liền đau nhức kêu lên, cô nương kia bước lên phía trước, đỡ lấy hắn, hỏi: "Lão gia, ngài không sao chứ?"

Hồ Tĩnh nghe được tiếng kêu của Trần Nguyên, đã muốn quay đầu lại rồi, nhưng xem xét nàng kia đã đi lên nâng Trần Nguyên dậy, đầu uốn éo một cái, lại bỏ đi.

Trần Nguyên thở ra mấy hơi, cánh tay đẩy nàng kia ra, nói: "Cô nương, ta không sao, người đừng làm rối loạn thêm nữa, ta cũng không nghĩ gì xấu, ta cho người biết, chỗ này của ta không cần người hầu, như vậy đi, người biết chứ không?"

Cô nương kia gật gật đầu, nói: "Tiểu nữ tử sinh ra trong môn đệ thư hương, không riêng gì biết chữ, thi từ ca phú cũng rất tinh thông, còn có...."

Trần Nguyên cánh tay cắt ngang: "Được rồi, cái này là đủ rồi, ngày mai người dạy A Mộc Đại viết chữ, đúng rồi, tiền công của người khấu trừ bên trong tiền công của A Mộc Đại."

A Mộc Đại vừa nghe kêu: "Chưởng quầy, cái này là dựa vào cái gì?"

Trần Nguyên nhìn hắn, nói: "Đầu tư, người hiểu không? Cái này gọi là đầu tư! Người theo ta trở về Đại Tổng, ta muốn cho người làm lão bản quán đồ nướng, người không biết một chữ to, tính sổ như thế nào?"

Nói xong, không để ý đến A Mộc Đại, đang bắt đầu cân nhắc xem đầu tư là có ý gì, lại bảo nàng kia đi xuống trước, đợi thân ảnh của nàng biến mất, mới bắt đầu nói chút ít chính sự, nhìn Vương Luân, nói: "Vương đại ca, người thật sự nguyện ý giúp huynh đệ một tay sao?"

Vương Luân gật đầu, nói: "Trần huynh, hôm nay ta nói, cũng đã rất rõ ràng rồi, nếu như chư vị không tương tin lời của ta, có thể coi Vương Luân chưa từng nói."

Trần Nguyên vội vàng xin lỗi: "Ta thật sự không có ý tứ kia, Vương đại ca hiểu lầm rồi, khuya hôm nay, không biết làm sao, vừa nói một lời, liền làm cho các người hiểu lầm. Như vậy đi, ta nói trực tiếp một chút,

Vương huynh, nhiệm vụ một chuyến này của chúng ta rất nguy hiểm, tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, cực kỳ ít người biết, kể cả A Mộc Đại, ta cũng chưa nói cho hắn biết.”

Trần Nguyên nói xong, lại để cho A Mộc Đại ngồi bên cạnh mình, nói: ”Các người có thể nói, ta quá không tín nhiệm các người, nói như thế nào cũng được. Nhưng ta hi vọng, từ hôm nay trở đi, mỗi người các người đều giúp đỡ ta, kể cả Vương đại ca, bởi vì, trò chơi sắp bắt đầu.”

Vương Luân không hỏi trò chơi gì, mà là trực tiếp hỏi: ”Người định bắt đầu từ nơi nào?”

Trần Nguyên nhẹ nhàng nói: ”Hiệu suất Gia Luật Niết Cô Lỗ xử lý công việc cũng không tệ lắm, hiện tại lời đồn trong quân đã xuất hiện, đều nói lần này Gia Luật Niết Cô Lỗ thất bại, là Gia Luật Nhân Trước cản trở trong đó, ta nghĩ, cái lời đồn này, không dùng qua được vài ngày, có thể truyền vào trong lỗ tai Liêu Hứng Tông.”

Vương Luân lắc đầu: ”Tuyệt đối không đủ, Liêu Hứng Tông cũng sẽ chỉ cho rằng cái này là một lời đồn.”

Trần Nguyên nở nụ cười: ”Đến lúc đó, sẽ có người tại triều tố cáo hắn, chúng ta phải làm, chính là làm cho hoàng thượng tin tưởng cái đồn này.”

Không đợi mọi người hỏi, Trần Nguyên cầm một chén trà tới, nói: ”Liêu quốc tướng quân Tiêu Viên Khâu, hiện tại mang theo quân đội, trú đóng ở phía bắc Yên kinh, ở phía trong địa phương cách đây hơn hai trăm dặm, tùy thời chờ Liêu quốc hoàng đế triệu kiến hắn vì sự tình cuộc chiến Văn Củng.”

Người này đã nhiều lần giúp đỡ Gia Luật Nhân Trước, Gia Luật Nhân Trước có rất nhiều chuyện không thể nói cho người khác biết, hắn đều biết, các người nói xem, nếu như hắn bỗng nhiên mất tích, Gia Luật Nhân Trước sẽ nghĩ như thế nào? Lại làm như thế nào đây?”

Bàng Hỉ nói: ”Gia Luật Nhân Trước nhất định sẽ sợ đông sợ tây, sợ Tiêu Viên Khâu bị đối thủ của hắn bắt đi, nếu như nhả ra điều gì bí mật, vậy thì hắn sẽ rất phiền toái. Nhưng Trần huynh, Tiêu Viên Khâu ở trong quân doanh, có mấy ngàn Liêu binh hộ vệ, võ nghệ bản thân lại là không tệ, người đưa ra chủ ý này, cũng không dễ làm.”

Thời điểm khuôn mặt Trần Nguyên sưng to nhất, cho dù là bộ mặt biểu lộ trạng thái một tý, đều cực kỳ đau nhức, nghe Bàng Hỉ nói xong, Trần Nguyên vẫn còn có chút đắc ý, nói: ”Hắc hắc, cho nên nói, trước khi chiến tranh, phải biết mình biết người, gia đình Tiêu Viên Khâu ngay tại Yên kinh, ngày kia, là sinh nhật con của hắn, hắn cưới mười tiểu thiếp, thẳng đến năm bốn mươi tuổi, mới được một đứa con trai này, ta nghĩ, hắn sẽ trở lại.”

Bàng Hỉ lúc này mới yên tâm, nói: ”Tốt, chỉ cần hắn dám trở về, ta cam đoan sẽ để cho hắn mất tích.”

Trần Nguyên lại lắc đầu với Bàng Hỉ, nói: ”Người không đi được, người nào cũng biết, võ nghệ Bàng tổng quân cao cường, nếu có chút ít sơ hở, người ta rất dễ dàng hoài nghi đến trên người chúng ta, chuyện này, ta muốn nhờ Vương Luân đại ca.”

Vương Luân không do dự chút nào, nói: ”Được, gia đình Tiêu Viên Khâu kia ở nơi nào? Ngày mai ta sẽ đi dò xét.”

Sau khi mình nói qua tình huống cùng Vương Luân, Trần Nguyên hướng Bàng Hỉ nói: ”Bàng huynh, ngày mai, phiền người đi một chuyến đến thanh lâu, tìm một vị cô nương tên gọi Ý Thúy, giúp nàng chuộc thân.”

Trò chơi thật sự bắt đầu rồi, ít nhất tại chỗ Trần Nguyên ở là như vậy, hắn chỉ tính toán Tiêu Viên Khâu và Tiêu Xa Phong, hai người kia đích thân nhúng tay vào, bởi vì động nhiều quân cờ hơn, Gia Luật Nhân Trước sẽ phát giác.

Trần Nguyên không hi vọng kinh động tên địch nhân này, có thể làm cho địch nhân ngủ thêm một lát, chính mình sẽ càng nắm chắc hơn một chút.

Đang nghĩ ngợi, muốn hỏi mọi người một chút, xem còn có ý kiến gì không, người canh cửa liền tiến đến nói: ”Lão gia, Công Chúa đến thăm ngài.”

Trần Nguyên sững sờ, Gia Luật Lữ Linh đến thăm hắn, không kỳ lạ quý hiếm gì, mấu chốt là, đã trở thế như vậy rồi còn đến, chứ không phải là buổi tối không muốn đi đâu nữa đâu chứ?

Hiện tại không làm được rồi, miệng vết thương của mình còn chưa tốt, không chịu được sự điên cuồng của nàng, ngoài ra, trong kế hoạch của Trần Nguyên, chính mình muốn lưu lại Công Chúa này, ở lúc mấu chốt dùng để đả kích Lý Nguyên Hạo, hiện tại, nếu để cho nàng tiếp xúc quá nhiều, sẽ dễ bị Lý Nguyên Hạo phát giác, đến lúc đó, sẽ không có hiệu quả bất ngờ.

Nhưng lại không thể đuổi Công Chúa đi, con mắt quét mọi nơi một vòng, mọi người chung quanh ào ào hiểu được, lập tức rời khỏi nơi đây.

Không đầy mấy phút, Gia Luật Lữ Linh nện bước đi vào, bước chân cường tráng của nàng tiến đến, thời điểm tới cửa đã bắt đầu nói: "Trần Thế Mỹ, ta biết là ai đánh của ngươi, ngươi yên tâm, ta phỏng chừng hiện tại hắn đang bị đánh."

Những lời này làm cho Trần Nguyên lập tức nhảy dựng lên, hiện tại đang nghĩ đến biện pháp, làm cho Gia Luật Thư Bảo xem thường chính mình, cái cô bò sữa này không biết vì sao lại thay mình xuất đầu vậy? Lập tức đứng dậy, hỏi: "Cái gì? Người đánh hắn? Làm sao ngươi lại liều lĩnh như vậy!"

Gia Luật Lữ Linh rất là tùy ý nói: "Cũng không phải ta đánh, ngươi nói ta làm cái gì?"

Trần Nguyên lo lắng, đi vòng vo hai vòng, sau đó đi đến trước mặt Gia Luật Lữ Linh, hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, ngươi nói với ta, đến đây, ngồi xuống từ từ nói."

Gia Luật Lữ Linh cười rất vui vẻ, nói: "Nói thật, Hồng Cơ thật sự biến thành người khác rồi, cho tới bây giờ, ta chưa từng thấy qua hắn tức giận như hôm nay."

.....

Lúc này Gia Luật Hồng Cơ đang mang theo Tiêu hộ vệ, còn có bọn người Tiêu Đạt kia đứng ở trước cửa nhà Gia Luật Thư Bảo, hắn cứ đứng như vậy, không nói chuyện.

Bọn người Tiêu hộ vệ lúc này, căn bản cũng không biết, hiện tại trong lòng vị hoàng tử này đang nghĩ cái gì, trời lạnh như vậy, ban đêm đã đen nhem, vì cái gì còn ở nơi này cho gió thổi?

Gia Luật Thư Bảo có chuẩn bị mà đến, trên người có áo da mũ da, đeo kín mít, bọn người Tiêu hộ vệ lại gấp gáp chạy đến vì nghe được mệnh lệnh hoàng tử, y phục cũng không phải rất nhiều, hiện tại bị gió lạnh thổi, có chút không chịu được rồi, một canh giờ đã đi qua, Gia Luật Hồng Cơ vẫn đứng ở chỗ này, cũng không nói cho bọn hắn biết là hắn muốn làm gì.

Cố gắng lấy lá gan, Tiêu hộ vệ tiến lên một bước, hỏi: "Hoàng tử, trời này đã rất là lạnh rồi, nếu ngài không có gì việc gấp, trước hết để cho huynh đệ chúng ta trở về, cầm hai bộ quần áo bông đến đây, được không?"

Gia Luật Hồng Cơ nở nụ cười: "Ngươi lạnh? Yên tâm, một lát nữa sẽ cho các ngươi hoạt động một tý, khẳng định sẽ không lạnh."

Tiêu hộ vệ còn muốn nói tiếp cái gì, Gia Luật Hồng Cơ lại khép con mắt lại, dựa vào một thân cây, thấy bộ dạng hắn thế này, những người kia cũng chỉ có thể nuốt lời nói vào bụng, cứ chịu đựng như vậy thôi, không chết người là được.

Lại một lát sau, một chiếc xe ngựa từ từ tiến tới, con mắt Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên mở ra, hô to một tiếng: "Ngăn hắn lại!"

Tiêu Đạt nhanh mắt, vị trí cũng tốt, nghe Gia Luật Hồng Cơ ra mệnh lệnh này, liền nhặt một tảng đá từ trên mặt lên đất, mạnh mẽ ném về hướng phu xe kia.

Xa phu hét thảm một tiếng, từ trên xe ngựa, ngã rơi xuống đất, Gia Luật Hồng Cơ đi nhanh về phía trước.

Lúc này, bọn người Tiêu hộ vệ đâu còn cần phân phó, ào ào xông tới từ bốn phía, ngăn xe ngựa kia lại.

Trên xe bỗng nhiên xuất hiện một người, một cước đá về hướng Tiêu hộ vệ, Tiêu hộ vệ vốn không phải loại kém, nhưng không ngờ người nọ ra chân thật sự quá nhanh, lần này bị đá trúng ngực, cả người bay rớt ra ngoài, té trên mặt đất, một ngụm máu tươi phun ra.

Mọi người đang định vây công, lại nghe Gia Luật Hồng Cơ hô một tiếng: "Dừng tay!"

Người trên xe cũng không truy kích, đứng ở trên cang xe nhìn Gia Luật Hồng Cơ, nói: "Ngươi là ai?"

Gia Luật Hồng Cơ cầm qua một ngọn đèn gió chiếu trên mặt của mình, nói: "Lý Nguyên Hạo, là ta."

Người ra chân kia đúng là Lý Nguyên Hạo, hắn xem xét người tập kích chính là hoàng tử Liêu quốc, trong lòng lập tức cả kinh, không phải sợ hãi Gia Luật Hồng Cơ, mà là sợ hãi sự tình lại có cái biến hóa gì mới.

Thời điểm đang suy nghĩ, lại nghe Gia Luật Hồng Cơ nói: "Ta tới tìm Thư Bảo, không có quan hệ gì đến ngươi, nếu như ngươi muốn thay hắn ra mặt, hãy đánh ngã ta."

Lý Nguyên Hạo nghe hắn nói như vậy, lúc này mới cảm thấy yên tâm, thì ra là người ta thanh toán ân oán huynh đệ nhà mình, vậy hắn giống như thật sự không tiện ra tay, có chút khó xử, nói: "Hoàng tử, Thư Bảo công tử đã uống say, ngươi có thể chờ hắn tỉnh lại rồi hãy nói chuyện hay không?"

Gia Luật Hồng Cơ không lên tiếng, chỉ lắc đầu.

163. Chương 163: Ta Giúp Hắn Sát Thuốc

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 163: Ta giúp hắn sát thuốc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lý Nguyên Hạo trầm tư một lát, cuối cùng cũng nhảy xuống khỏi cang xe, nói: "Cái kia, kính xin hoàng tử lưu tình."

Hắn ra rồi, nhưng bọn người Tiêu hộ vệ lại do dự, bọn hắn không dám đi tới động thủ, thật sự không dám, hiện tại bọn hắn đã hiểu rõ cuộc Gia Luật Hồng Cơ muốn làm gì, nhìn người Gia Luật Hồng Cơ mang đến, toàn bộ đều là người đêm hôm đó uống rượu cùng Trần Nguyên, một người cũng không chạy thoát.

Con mắt Gia Luật Hồng Cơ quét một vòng: "Kể tiếp nên làm cái gì, còn cần ta nói ra sao? Ta không muốn ở chỗ này nhìn các người đánh nhau, chỉ có một câu, nói cho các người biết, buổi sáng ngày mai, nếu như Gia Luật Thư Bảo còn có thể dậy, các người liền vĩnh viễn nằm xuống."

Thời điểm mọi người bị lời này làm cho khiếp sợ, Gia Luật Hồng Cơ đã rời đi, bọn hắn nhìn nhau, cuối cùng là Tiêu Đạt mở miệng: "Con mẹ nó, đánh đi!"

Mấy người kia không muốn chính mình vĩnh viễn nằm xuống, dù sao chuyện này là do Gia Luật Hồng Cơ xuất đầu, có chuyện gì cứ đẩy lên trên người hắn là được! Lập tức xông tới, lời Gia Luật Thư Bảo đã say, nằm trong xe ngựa đi ra, đè xuống đất, chính là một châu quyền cước.

Nghe Gia Luật Lữ Linh nói, Gia Luật Hồng Cơ mang theo mấy người Tiêu hộ vệ đi đánh Gia Luật Thư Bảo, tin tức này quả thực làm cho Trần Nguyên rất giật mình, dù như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, Gia Luật Hồng Cơ rõ ràng có lá gan này, càng không nghĩ đến, trong lòng đứa bé này, mình còn có một vị trí.

Gia Luật Lữ Linh nhìn Trần Nguyên giật mình, cười ha ha nói: "Thời điểm ta nghe hắn làm ra quyết định này, rất giống với người hiện tại, Thế Mỹ, Hồng Cơ thật sự đã trưởng thành, nếu là lúc trước, hắn quả quyết sẽ không quyết đoán như vậy, cũng tuyệt đối không có dũng khí đánh Gia Luật Thư Bảo, dù cho người bị đánh chính là bản thân hắn."

Nhìn Gia Luật Lữ Linh mang một bộ dạng cực kỳ cao hứng, thần sắc Trần Nguyên lại có chút ngơ ngác.

Hiện tại hắn thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt, Gia Luật Thư Bảo chắc chắn sẽ bị đánh, đến khi hắn có cái gì ngoài ý muốn, Trần Nguyên rất khó không chế. Có một việc có thể khẳng định, chính là Gia Luật Nhân Trước tuyệt đối không đi tìm Hồng Cơ gây phiền toái, nếu có chỗ tứ giận, bọn hắn tất nhiên sẽ vùng trên người mình.

Nhìn thần sắc Trần Nguyên không đúng, Gia Luật Lữ Linh tiến lên, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Hồng Cơ làm như vậy, người mất hứng sao?"

Trần Nguyên nói: "Cao hứng, ta rất cao hứng."

Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên như là nhớ ra cái gì đó, vội vàng nói: "À đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất chính sự, ta tới đưa cho người thứ này."

Nói xong, liền xuất ra rất nhiều bình lớn bình nhỏ từ trong túi trên người, nói: "Đây là thuốc chữa thương tốt nhất, người sát một ít, mấy ngày nữa, miệng vết thương sẽ tốt."

Trần Nguyên lấy một lọ tới, nhìn một chút, nói: "Lần trước, cái thuốc khị bị, người còn hay không?"

Gia Luật Lữ Linh nhìn hẩn một tý, nói: "Lần trước đó là ngoại thương, có thể sinh cơ thịt tạo máu, hiện tại toàn thân người đều là tụ huyết, dùng cái kia, người nhất định phải chết! Điểm ấy cũng không hiểu, lúc trước người cứu sống Cửu ca như thế nào vậy?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Người đừng nói về Cửu Vương Tử, ta có thể cứu sống hẩn, chính là bản thân hẩn mạng lớn."

Gia Luật Lữ Linh nghe vậy, liền nở nụ cười, xuất ra một đồ vật từ trong lồng ngực, nói: "Đây là hà thủ ô, chữa tụ huyết, đã sớm chuẩn bị cho người."

Trần Nguyên tiếp nhận hà thủ ô kia, không ngờ đã có chút ít thành hình người rồi, đích thị là vật phẩm hiếm thấy, thứ này mà dùng cho mình hiện tại, giống như có chút đáng tiếc. Chỉ là, Gia Luật Lữ Linh đã lấy ra rồi, cũng không thể bắt nằng mang về, trong nhà người ta không thiếu cái này, cứ giữ lại, nói không chừng lúc nào đó có thể lấy ra cứu cấp.

Tìm Công Chúa làm bạn gái, rất tốt.

Nhìn Trần Nguyên thu thuốc lại, Công Chúa bỗng nhiên túm lấy, đồng thời quay đầu lại, liếc nhìn Trần Nguyên, rất là ôn nhu, nói: "Người nằm xuống, ta giúp người sát thuốc."

Trần Nguyên sững sờ, trong lòng lập tức mừng rỡ, nàng giúp mình sát thuốc? Cái đó quả thực thật quá tốt! Phải biết rằng, nha đầu là Công Chúa Liêu quốc, chắc là chưa từng hầu hạ người khác?

Cái đãi ngộ này không phải bình thường người có thể hưởng thụ, lập tức nhanh chóng nằm xong, sau đó cởi bỏ vật áo của mình, ánh mắt nhìn thân ảnh Gia Luật Lữ Linh cao gầy, đang cầm mấy cái bình nhỏ quơ quơ, một loại cảm giác thỏa mãn trên tâm lý cứ bay bay lên.

Không lâu lắm, Gia Luật Lữ Linh cầm lấy một cái bình nhỏ trong đó, đi tới, ngồi xuống, nói: "Cái lọ này là để tiêu sưng, khuya hôm nay, ta giúp người thoa, ngày mai, người tìm người khác, nhớ kỹ, mỗi ngày sớm muộn gì cũng cần sát một lần, thẳng đến khi vết sưng biến mất toàn bộ mới thôi."

Trần Nguyên cười, gật gật đầu: "Vâng, tuân ý chỉ Công Chúa."

Gia Luật Lữ Linh nhẹ nhàng đánh đầu vai của hẩn một tý, nói: "Bớt lắm mồm đi! Thuốc này có chút đau nhức, sẽ có một loại cảm giác hỏa thiêu, người kiên nhẫn một chút."

Ngón tay mềm mại kia tại chậm rãi đi trên miệng vết thương Trần Nguyên, nhẹ nhàng xoa nắn, tuy thuốc xác thực như Gia Luật Lữ Linh nói, làm cho làn da Trần Nguyên đau đốn, nhưng hẩn rõ ràng không hề có cảm giác khó chịu.

Con mắt nhìn khuôn mặt Gia Luật Lữ Linh, bộ mặt thủy chung treo một vẻ mỉm cười, tuy bởi vì mặt mình đã biến hình, vô pháp biểu đạt tình ý, nhưng Gia Luật Lữ Linh có lẽ là đọc hiểu được thứ gì đó trong ánh mắt Trần Nguyên, ngọn đèn chiếu rọi xuống, trên mặt Gia Luật Lữ Linh cũng nổi lên một tia đỏ ửng, nói: "Người nhìn cái gì? Chưa nhìn thấy à?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không, chưa từng xem qua Công Chúa xinh đẹp như vậy, có biết không, hôm nay người đặc biệt xinh đẹp."

Gia Luật Lữ Linh rất cao hứng, ngẩng đầu lên: "Trước kia ta không xinh đẹp sao?"

Trần Nguyên nở nụ cười: "Trước kia cũng xinh đẹp, chỉ là, hôm nay người không giống một vị Công Chúa, lại rất giống tiểu nương tử tầm thường."

Ánh mắt Gia Luật Lữ Linh bỗng nhúc nhích, không nói gì thêm, trong chớp mắt liền đi lấy một lọ thuốc khác đến, nói: "Chai này là cầm máu, hôm nay sát lần thứ nhất, có thể ngừng chảy máu, ngày mai tự mình nhìn miệng vết thương, nếu như muốn hà tiện, cũng không cần bôi."

Trần Nguyên cầm chai kia qua, nhìn thoáng qua, bỗng nhiên nói: "Có thể để cho ta chậm hồi phục một chút, được không?"

Gia Luật Lữ Linh nhìn hấn một cái, hỏi: "Làm sao ngươi lại không giống với người khác vậy? Trên người bị tổn thương, có cái gì thoải mái?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng cầm tay của nàng, nói: "Trên người có tổn thương, rất đau, nhưng nếu như ta bị thương, mỗi ngày ngươi có thể tới thăm ta, ta đây tình nguyện mỗi ngày đều bị thương."

Gia Luật Lữ Linh bĩu môi một cái, bật cười: "Ngươi há mồm ra là biết dỗ người, Gia Luật Thư Bảo kia làm sao không đánh hồng miệng của ngươi đi vậy?"

Trần Nguyên cười nói: "Làm hồng nó, ngươi cam lòng sao? Đến đây, hôn trước một cái."

Gia Luật Lữ Linh giẫy người một cái, nói: "Ngươi còn chưa xong mà! Đụng phải thương thế, ngươi sẽ rất đau nhức."

Trần Nguyên cũng không để ý nhiều như vậy, một tay ôm eo, một tay khác đã đặt tại bộ ngực no đủ của Gia Luật Lữ Linh: "Không sao, bên dưới không sao đâu."

Ánh mắt Gia Luật Lữ Linh phát ra vẻ mê ly, nói: "Sợ ngươi rồi!"

Nói xong, chậm rãi cúi đầu xuống, hai miệng đưa tới cùng một chỗ.

"Xoẹt zoẹt, " cửa bỗng nhiên được mở ra.

Gia Luật Lữ Linh vừa nghe có người tiến đến, vội vàng đứng dậy, một tay Trần Nguyên ở bên trong y phục của nàng, cũng vội vàng rút ra, không ngờ nội y của Gia Luật Lữ Linh cũng bị kéo xuống một đoạn.

Trần Nguyên đang muốn tức giận, không biết ai không có mắt như vậy, lúc này tiến đến, hồng hết không khí rồi! Con mắt hướng cửa ra vào xem xét, liền thấy Hồ Tĩnh và cô nương vừa rồi, hai người đứng ở cửa ra vào, trên mặt cũng rất kinh ngạc.

Ngón tay Hồ Tĩnh chỉ Gia Luật Lữ Linh, lại chỉ Trần Nguyên một chút, sau đó lại từ trên người Trần Nguyên, chuyển qua trên người Gia Luật Lữ Linh, hỏi hai chữ: "Các người.....?"

Gia Luật Lữ Linh ho khan một tiếng, nói: "À, ta giúp hấn sát thuốc."

164. Chương 164: Đàn Bà Là Thế

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 164: Đàn bà là thế

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Tĩnh chậm rãi đi tới, con mắt nhìn Gia Luật Lữ Linh, hỏi: "Sát thuốc? Sát thuốc phải cởi quần áo thành như vậy sao?"

Gia Luật Lữ Linh đã bao giờ bị người khác trách móc? Nhanh chóng sắp xếp lại đoạn nội y bị Trần Nguyên túm ra kia, ngẩng đầu lên, nói: "Không cởi quần áo, chẳng phải sẽ sát trên quần áo sao?"

Hồ Tĩnh cười nhạo một hồi, nói: "Vậy thì ngươi cần ghé sát vào trên người hấn sao? Ngươi là Công Chúa à! Ngươi lập tức phải gả cho Lý Nguyên Hạo rồi, ngươi cho rằng làm như vậy là phù hợp sao?"

Trần Nguyên đã vội vàng đứng dậy, kéo Hồ Tĩnh sang bên một chút, nói: "Được rồi, người đi ra ngoài trước thoáng một tý, đợi lát nữa ta và người giải thích."

Hồ Tĩnh hất tay lên, ngón tay chỉ về hướng cô nương phía ngoài, nói: "Kiều Nguyệt nói với ta, ta đã hiểu lầm người, ta tới giải thích với người, xem ra ta không nên tới! Ta đi về trước."

Nói xong liền xoay người sang chỗ khác, con mắt nhìn Gia Luật Lữ Linh, lắc đầu, cười một chút, có vẻ rất khinh miệt.

Hồ Tĩnh cực kỳ dễ dàng giải thích nụ cười này, là loại dáng tươi cười phổ biến, trong thời điểm nữ nhân đối mặt với tình nhân của trưởng phu mình ở bên ngoài, cái biểu lộ này, đối với một nữ nhân khác mà nói, thường thường là tuyệt đối không thể tiếp nhận!

Gia Luật Lữ Linh là Công Chúa, bị mắng một câu cũng đã tức giận, nàng đâu chịu nổi ánh mắt như vậy? Bị Hồ Tĩnh liếc qua một cái, liền giận dữ nói: "Người nhìn ta như vậy là có ý gì?"

Hồ Tĩnh mạnh mẽ quay đầu lại, nói: "Người nói xem ta có ý gì?"

Hai người đều là người tính tình không chịu thiệt thòi, một câu không hài lòng, Gia Luật Lữ Linh liền rút roi ngựa bên hông ra, đánh về phía Hồ Tĩnh trước!

Hồ Tĩnh cũng đã chuẩn bị, vừa thấy Gia Luật Lữ Linh động thủ, nhanh nhẹn né nhanh sang một bên, rút đoản kiếm ra, quát: "Muốn đánh nhau phải không?"

Con mắt Trần Nguyên còn chưa kịp chuyển động, chén trà ấm trà trên mặt bàn đã giòn vang một hồi, toàn bộ đều nát! Trong lòng cực kỳ sốt ruột, ngoài miệng nói: "Đừng đánh! Đừng đánh nữa được không!"

Không có người nào để ý đến hắn, Trần Nguyên lao ra cửa, muốn hô người đến hỗ trợ: "Bàng Hỉ! Tiểu Văn! A Mộc Đại! Mau tới hỗ trợ!"

A Mộc Đại nghe được Trần Nguyên gọi hắn, vội vàng đứng dậy chuẩn bị đi qua đó, chân Dương Văn Quảng lại thoáng ngăn đường đi của hắn lại, hỏi: "Đi làm cái gì?"

A Mộc Đại chỉ về hướng gian phòng Trần Nguyên, nói: "Ta đi xem chương quây hô ta làm cái gì?"

Dương Văn Quảng cười ha ha một tiếng, nói: "Hai lão bà của người ta đánh nhau, người đi giúp người nào?"

A Mộc Đại tưởng tượng cũng đúng, trong chớp mắt lại ngồi xuống.

Mắt thấy không có người đến hỗ trợ, hai nữ nhân trong phòng đã càng đánh càng hung, xem ván này, nếu để cho các nàng tiếp tục đánh tiếp, tất nhiên sẽ đánh đến kết cục người chết ta sống, may ra mới xong việc.

Trần Nguyên cắn răng một cái, hiện tại cũng chỉ có thể liều thôi, hi vọng hai nàng đều có thể dừng tay! Con mắt lập tức khép lại, hướng phía chính giữa chiến trường hai nữ nhân đánh nhau, vọt tới, quát: "Đừng đánh nữa!"

"À!"

"Đại ca!"

"Thế Mỹ!"

Roi hung hăng đánh một cái trên vai trái Trần Nguyên, cái đoản kiếm kia cũng là từ phía sau lưng chọc vào thịt vai, cũng tốt, may mà Hồ Tĩnh và Gia Luật Lữ Linh thu tay lại nhanh, nếu để chậm trễ một chút nữa, cánh tay Trần Nguyên nhất định đã bị phế đi.

Hai nữ nhân rốt cục cũng dừng tay rồi, ánh mắt của các nàng nhìn Trần Nguyên, trong ánh mắt đầy vẻ ân cần, tình cảm bề ngoài lộ ra không thể nghi ngờ, nhưng lại không có một người nào, không có một ai mở miệng nói chuyện trước.

Trần Nguyên nhin đau đau nhức, ngẩng đầu lên, nói: "Ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của Trần Thế Mỹ ta, ta cầu các người, không cần phải đánh nữa! Nếu như các người cảm giác rất tức giận mà nói, vậy thì đánh ta là được rồi!"

Gia Luật Lữ Linh rốt cục cũng thu hồi roi trước, nói: "Tốt, hôm nay ta không so đo cùng nàng, ta đi trước!"

Hồ Tĩnh nhìn Gia Luật Lữ Linh rời đi, cũng là thu hồi đoán kiếm, vốn muốn an ủi Trần Nguyên hai câu, nhưng nàng bỗng nhiên cảm giác, mình có lẽ là nên rất tức giận, thành tâm thành ý tới đây xin lỗi Trần Nguyên vì sự tình vừa rồi, nhưng không ngờ lại đụng vào cục diện này!

Trần Nguyên nhìn nàng, tuy vết thương trên bờ vai đang đổ máu, lại vẫn cười lớn như cũ, nói: "Muội tử, giúp ta bôi một chút thuốc được không?"

Miệng Hồ Tĩnh run run hai cái, tay chỉ về phía mặt bàn, nói: "Người không phải đã có thuốc Công Chúa đưa cho sao? Yên tâm, vừa rồi ta chọc vào không sâu! Tự mình bôi đi."

Nói xong, cũng lạnh lùng quay đi.

Trần Nguyên từ phía sau xông ra khỏi phòng, la lớn: "Muội tử, muội tử, ta không với đến!"

Hồ Tĩnh cũng không quay đầu lại, căn bản không để ý tới hắc gọi, cô nương được kêu là Kiều Nguyệt lúc này tiến lên, đỡ lấy Trần Nguyên, hỏi: "Lão gia, người bị thương sao? Ta tới giúp người bôi thuốc, sau đó người lại đuổi phu nhân nhé?"

Trần Nguyên vội vàng vươn một tay khác, vẫn còn có thể động ra ngăn nàng, nói: "Người đừng tới đây! Ta hỏi người, có phải là người gọi nàng đến không?"

Kiều Nguyệt nhút nhát e lệ gật đầu, rất là sợ hãi nói: "Ta, ta cũng chỉ là muốn nói rõ ràng cùng phu nhân, sợ giữa các người, bởi vì ta mà sinh ra hiểu lầm."

Trần Nguyên gật đầu: "Được rồi, ta biết rồi, hiện tại người đi nghỉ ngơi đi."

Kiều Nguyệt vẫn rất ân cần nói: "Lão gia, ta giúp người bôi thuốc trước được không?"

Trần Nguyên tay phải lập tức: "Đừng! Ta và người đời trước phỏng chừng có cừu oán, người cách ta xa một chút, chuyện của ta, người không cần lo cho, ta van người, được hay không?"

Hiểu lầm giữa mình và Hồ Tĩnh, là vì nàng mà xảy ra, sự tình vừa xong, cũng là bởi vì nàng và Hồ Tĩnh đến, mà làm cho mình vô pháp nói rõ ràng, nữ nhân này có phải thật sự là có cừu oán với mình hay không?

Trần Nguyên nhìn Kiều Nguyệt, chậm rãi lui về hướng cửa ra vào, hắc tình nguyện tự mình bôi thuốc.

Kiều Nguyệt lại là hô: "Lão gia....."

Trần Nguyên bứ: "Cái gì đều đừng nói! Trở lại đi ngủ, chúng ta tận lực giữ một khoảng cách!"

Bộp.....!

Trần Nguyên còn có một câu, "chuyện của ta không cần người quan tâm", còn chưa nói ra khỏi miệng, cả người liền té lăn trên đất, miệng vết thương toàn thân bị xúc động lần nữa, lần này thật sự đau quá, đau nhức lại làm cho hắn đến kêu cũng không kêu được rồi!

Kiều Nguyệt nhút nhát e lệ nói: "Ta muốn nói cho người biết, đằng sau là cánh cửa ..."

.....

Gia Luật Lữ Linh đưa thuốc tới, xác thực là tốt thuốc, Bàn Hỉ bôi cho Trần Nguyên, hai ngày sau đó, địa phương đâm máu trên người hắn đã dần dần bị tiêu trừ, bộ mặt vụn vụn cũng chậm chậm thay đổi trở về nguyên trạng, đương nhiên, quá trình này là cực kỳ thống khổ.

Bàn Hỉ ra tay quá nặng, thời điểm hắn đánh người, mạnh tay tựa như thiết chùy, thời điểm sát thuốc cho Trần Nguyên, cái tay kia tựa như đánh người, thường xuyên là sát qua một lần, người Trần Nguyên đã đầy mồ hôi.

Lại sát đến bộ vị bên hông Trần Nguyên, nơi đó bị Gia Luật Thư Bảo đá hai chân rất nặng, cho nên tụ huyết nhiều nhất, lúc tay Bàn Hỉ thoáng ấn lên một tý, Trần Nguyên quát to một tiếng: "Ái! Người nhẹ một chút!"

Bàn Hỉ lại gia tăng một phần lực khí, nói: "Như thế nào? Chê ta mạnh tay rồi? Bên ngoài có người nhẹ tay, người ta muốn giúp, sao người không cho?"

Cẩn rằng chịu đựng một lúc, Trần Nguyên mới có thể nói: "Thế nào? Có phải là sắp tốt rồi?"

Bàng Hỉ ừ một tiếng, nói: "Không có gì khác, phỏng chừng chỉ cần hai ngày sẽ tiêu sưng, muốn hoàn toàn tốt mà nói, không có một hai tháng, chỉ sợ không được."

Trần Nguyên gật đầu: "Được, đi đứng tốt là được rồi, cũng không cần quá nhanh, ta nói rồi, trước khi toàn bộ tổn thương của ta tốt, sẽ bắt Gia Luật Thư Bảo gục xuống."

Bàng Hỉ khấn đưa cho Trần Nguyên, nói: "Lau mồ hôi đi, nói thật, người thật không giống một thằng đàn ông, người xem lúc trước, Gia Luật Niết Cô Lỗ tổn thương thành bộ dáng gì nữa? Ta lấy đao cắt thịt hăn, người ta ngay cả a một tiếng cũng không có."

Trần Nguyên nhìn hăn, cười hắc hắc, nói: "Đàn ông? Người ngay cả nữ nhân đều chưa từng chạm qua, biết rõ cái gì là đàn ông sao?"

Bàng Hỉ nhếch khóe miệng, nói: "Ta xem Gia Luật Thư Bảo đánh người đánh nhẹ, nếu như là ta, ta sẽ đánh chết người!"

Công phu ngoài miệng Trần Nguyên là tuyệt đối không thua người, nói: "Người cũng không phải chưa từng bị đánh mà? Kết quả hiện tại không phải ta đang êm đẹp ở chỗ này sao? Đừng khoác lác được không? Nếu người thật sự lợi hại, vì sao lúc trước, Triển Chiêu kia vừa xuất hiện, đã bị hù đến mức không dám ra tay?"

Bàng Hỉ giận dữ, nói: "Có muốn chúng ta lại thử một lần hay không?"

Trần Nguyên đứng dậy, đi hai bước, nói: "Được, có thể đi lại được rồi, chờ ta hôm nào biết luyện tuyệt thế võ công, nhất định phải lại để cho người biết sự lợi hại của ta, hiện tại bỏ qua cho người trước, đứng rồi, Ý Thúy cô nương kia thế nào?"

Bàng Hỉ cũng biết, mình đấu võ mồm vĩnh viễn không phải là đối thủ của Trần Nguyên, Trần Nguyên đã không nói, hăn tuyệt đối sẽ không đi khơi mào chiến tranh ngoài miệng, đành phải nói về chuyện chính: "Dựa theo người nói, ta mua một tòa nhà nhỏ tại vùng ngoại ô, còn mua mười mẫu ruộng tốt, tuy không nhiều lắm, nhưng nuôi sống một người là không thành vấn đề."

Trần Nguyên gật đầu: "Xử lý không sai, Tiêu Xa Phong kia chỉ là một tiểu quan chưa từng phát tài, đối xử với hăn như vậy, đã là quá đủ rồi."

Bàng Hỉ hỏi: "Ta rất kỳ quái, hăn đã là tiểu nhân vật, vậy người có ý định làm cái gì văn vẻ từ trên người hăn?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Nếu như người có thể đoán được ý nghĩ của ta, một chuyện này Bàng Thái sư còn để cho ta tới làm cái gì? Một mình người đến là được rồi, nhiệm vụ hai người chúng ta, là ta động não, người ra tay, thuận tiện hỏi người một câu, Lão Bàng có nói với người, nếu như sự tình không làm tốt, sẽ giết ta diệt khẩu hay không?"

Hăn chợt toát ra một câu nói kia, thật sự lại làm cho Bàng Hỉ lắp bắp kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng nên trả lời thế nào, Trần Nguyên đã cười ha ha nói: "Ha ha, chỉ là câu nói vui đùa, Bàng tổng quản bỏ qua cho, không khí thật sự có chút khẩn trương rồi, tự mình thư giãn một tí đi."

Bàng Hỉ phản ứng, kỳ thật đã để cho Trần Nguyên hiểu ra cái gì đó, Bàng Thái sư khẳng định không hạ mệnh lệnh như vậy.

Bàng Thái sư không hạ mệnh lệnh như vậy, cũng không thể để cho Trần Nguyên thoải mái hơn bao nhiêu, bởi vì việc này không có ý nghĩa, vì nếu như thất bại, mình không thể sống, rất khác biệt, nếu như thất bại lần này, khả năng là một chuyện này, tất cả mọi người đều phải chết, kể cả Bàng Hỉ.

Đây cũng là nguyên nhân Trần Nguyên không kiên quyết bỏ qua Dương Văn Quảng, lúc ấy hăn đã nghĩ tới hậu quả xấu nhất, cho nên, có vị Tiểu Hầu gia này đi theo, sau khi trở về, rất nhiều chuyện sẽ để cho Bàng Cát cố kỵ.

Nhưng hiện tại, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, bởi vì hiện tại hăn đang làm chuyện chính mình muốn làm, cũng không phải là hoàn thành một nhiệm vụ, nếu như không làm tốt chuyện này, không cần Bàng

Cát động thủ, chính mình căn bản không có khả năng rời khỏi Yên kinh.

Người gác cổng cao giọng hô: "Lão gia, Đẳng gia cho người đưa hai cái rượu đến!"

Đẳng gia, chính là thủ hạ Vương Luân, Đẳng Quân Tử, Trần Nguyên và Bàng Hỉ liếc nhau, hai người đều biết, hai cái rượu này vận đến, ý nghĩa là cả cái kế hoạch đã phát động bước đầu tiên.

Trần Nguyên nói với Bàng Hỉ: "Mang rượu tới."

Bàng Hỉ gật đầu, chạy tới cửa, cùng Đẳng Quân Tử mang hai cái rượu vào trong phòng Trần Nguyên, sau đó bảo tất cả tạp vụ lui ra ngoài.

Đẳng Quân Tử nói tại bên tai Trần Nguyên: "Trần chương quỹ, hàng đến rồi, chủ nhà chúng ta nói, buổi tối khách nhân sẽ được mời đến."

Trần Nguyên gật đầu, đánh mắt với Bàng Hỉ, Bàng Hỉ hiểu ý, tiến lên mở miệng rượu ra, chỉ thấy bên trong là một thiếu phụ Khiết Đan hơn hai mươi tuổi, còn có một đứa trẻ bảy khoảng chừng tám tuổi gì đó.

.....

Tiêu Viên Khâu mang theo 30 tên quân sĩ tâm phúc, từ quân doanh đến trở về, tựa như Trần Nguyên nói, hần cưới mười tiểu thiếp mới sinh ra một đứa con trai, đứa con trai này đối với Tiêu Viên Khâu mà nói, chính là điểm yếu chí mạng.

Hắn vì cam đoan con mình hạnh phúc bình an, vì đứa trẻ và mẹ của nó, cũng chính là tiểu thiếp thứ tám của hắn, chuyên môn mua một nơi ở riêng tại Yên kinh, hắn sợ hãi các tiểu thiếp khác, vì vấn đề tài sản, mà mưu hại con của mình.

Có thể nói hắn đa nghi rồi, chính hắn cũng cho là mình suy nghĩ nhiều một chút, nhưng là vì nhi tử, luôn cần làm như vậy.

Hôm nay là sinh nhật đứa trẻ, đứa trẻ tám tuổi rồi, ngoại trừ hai sinh nhật, bởi vì chiến sự căng thẳng mà hắn không thể trở về, mỗi một lần hắn đều đến, cùng nhi tử ăn mừng, mỗi một lần qua đi, nghĩ đến nhi tử lại lớn lên một tuổi, trong lòng hắn luôn đặc biệt vui vẻ.

Đi ở trên đường Yên kinh, nhìn về phía trước, cửa nhà mình có đèn sáng chiếu rọi kia, Tiêu Viên Khâu không khống chế nổi vẻ tươi cười, tiểu thiếp kia biết mình tất nhiên sẽ trở lại, cho nên đã treo đèn lên cao tại cửa ra vào.

Lập tức có thể trông thấy nhi tử rồi, tiểu gia hỏa này chắc là lại cao lớn hơn? Chừng hai năm nữa, chính mình có thể mang theo hắn lên ngựa rồi, dạy hắn bắn tên, dạy hắn chiến tranh, để cho hắn cũng trở thành kỵ sĩ dũng mãnh nhất người Khiết Đan!

Sau lưng, đám binh sĩ cũng là tâm phúc theo Tiêu Viên Khâu rất nhiều năm, thời điểm đi tới cửa, ba mươi người đồng thời ghìm ngựa ngừng lại.

Mỗi lần Tiêu Viên Khâu về nhà, bọn hắn đều chỉ đưa tiễn đến nơi đây, hắn chưa bao giờ để cho thủ hạ binh sĩ nhích lại gần gia môn nhà mình, lúc này đây, bên cạnh có một tâm phúc lại hỏi nhiều một câu: "Tướng quân, thế cục không phải quá tốt, người xem có phải là nên lưu hai huynh đệ tại cửa ra vào hay không?"

Ánh mắt Tiêu Viên Khâu lại nhìn một nhà khách điểm bên cạnh, thần sắc rất nghi hoặc.

Tâm phúc biết rõ hắn đang suy nghĩ gì, lập tức nói: "Tướng quân, lần trước chúng ta lúc trở lại, tại đây không có quán rượu."

Tiêu Viên Khâu theo lập tức đi xuống, chưa về nhà, mà là đi tới hướng quán rượu kia.

Quán rượu rất nhỏ, cái bàn đều là nửa mới, bên trong có mấy khách uống rượu ngồi rải rác, tiểu nhị lười biếng tựa ở cạnh cửa, mà chương quầy trên quầy cũng là một bộ dạng vô tình.

Thời điểm vài người đi tới, tiểu nhị kia mới giữ vững tinh thần, chạy đến hỏi: "Ai ui, mấy vị quân gia đến rồi sao? Vất vả vất vả, mời vào bên trong."

Sau khi Tiêu Viên Khâu đi vào cửa, quét mọi nơi một vòng, sau đó mới hỏi: "Mới mở cửa hàng?"

Tiểu nhị khom người, rất cung kính nói: "Hồi bẩm quân gia, cũng không tính toán mới mở, ta đã làm ba tháng."

Đúng vào lúc này, một khách uống rượu đang mặc quần áo người chăn nuôi Khiết Đan đi vào, lớn tiếng quát lên: "Ta nói lão Lý, người cũng nên để chút ít củi ở phía trong bếp lò, trời lạnh bỏ mẹ, người còn mở cửa, muốn người chết cóng hả?"

165. Chương 165: Bắt Cóc

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 165: Bắt cóc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Chưởng quỹ kia cười ha ha một tiếng, nói: "Từ từ, lập tức thêm, lập tức thêm."

Nói xong, liền ôm một đồng củi thả vào, sau đó mới đi tới nói với Tiểu đấm người Viên Khâu: "Quân gia, các người đừng đứng ở cửa ra vào được không? Tiến vào cho ấm áp đi."

Tiêu Viên Khâu nhìn hần, hỏi: "Người là người Tống?"

Chưởng quỹ kia gật đầu, nói: "Tiểu nhân là người Tống, chỉ là đã có ý định ở chỗ này rồi, muối muối của ta đến Liêu quốc, cho nên ta mới theo tới, quân gia, tiến vào uống một chén chứ?"

Trong quán rượu còn có mấy khách uống rượu, càng làm cho Tiêu Viên Khâu cảm thấy trong này không có vấn đề gì.

Ngẫm lại, hiện tại mình chính là người dưới trướng Gia Luật Tông Nguyên, người Tống sao, có làm gì được chứ? Lập tức quay đầu nói với hơn ba mươi tên quân sĩ Khiết Đan đi theo: "Bên ngoài trời lạnh, các người ở chỗ này uống hai chén, mở cửa ra, có thể chứng kiến cửa nhà ta, bên trong có động tĩnh gì, cũng có thể nghe được."

Cái này đương nhiên là một phương pháp xử lý vẹn toàn đôi bên, những quân sĩ Khiết Đan kia cũng cực kỳ cao hứng, ào ào tìm cái bàn ngồi xuống, tuy không hạ màn cửa, luôn luôn có gió lạnh rớt vào trong quán rượu, nhưng so sánh với đứng ở bên ngoài, lại sung sướng hơn nhiều.

Lúc chưởng quỹ kia mang bình rượu lên, bọn không thể chờ đợi được, liền uống hai ngụm, xua đuổi hàn khí trên người.

Tiêu Viên Khâu một mình một người đi đến nhà, ngừng lại tại trước cửa phòng, mượn ngọn đèn treo trên cửa, thoáng sửa sang lại y phục của mình một tý.

Hần muốn dùng hình tượng hoàn mỹ nhất hiện ra tại trước mặt nhi tử, từ đầu, đến chân, đều đánh giá cẩn thận một lần, xác định không có vấn đề, hần mới bắt đầu đi đến gõ cửa phòng.

Trước kia, mỗi lần cửa phòng vang lên, bên trong đều truyền ra tiếng kêu vui sướng của nhi tử kia, nhưng lúc này đây, làm cho Tiêu Viên Khâu có chút ngoài ý muốn chính là, trong phòng rõ ràng vô cùng im ắng.

Lông mày hần lập tức nhíu lại, trong lòng không khỏi suy nghĩ: "Chuyện gì xảy ra vậy? Có phải là chính mình trở về quá muộn, con trai đã ngủ rồi hay không?"

Ngẫm lại, cũng khó có thể xảy ra, mẹ hần sẽ để cho hần đợi mình trở về, không thể đi ngủ được, trong lòng có chút nghi hoặc, tay lại khẽ đập cửa lần nữa.

Một tiếng bước chân từ bên trong truyền đến, từ xa đến gần, Tiêu Viên Khâu nghe rõ ràng, đây là tiếng bước chân của một nam nhân, rất nhẹ, rất nhanh.

Tay của hần không khỏi giữ chặt chuôi đao của mình.

Cửa phòng mở ra, một cái rất trung niên nhân nhô nhô đứng ở trước mặt Tiêu Viên Khâu, cực kỳ lễ phép, ôm quyền nói: "Tiêu Tướng quân, tại hạ chờ người đã lâu."

Tiêu Viên Khâu không vào cửa, hắn không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không bước chân bước vào, nhìn trong quán rượu sau lưng cách đó không xa, chỗ đó có ba mươi quân sĩ mình mang về đang ngồi, cái này lại làm cho hắn có một ít dũng khí, hỏi: "Người là ai? Vì sao lại hiện ra trong nhà của ta? Con của ta đâu?"

Người nọ cười một chút, nói: "Xem ra Tiêu Tướng quân là không có ý định vào cửa rồi, như vậy đi, tại hạ mời Tiêu Tướng quân đi đến một chỗ, đến đó, ba vấn đề của người, đều sẽ có người giải đáp thay người."

Tiêu Viên Khâu lui về phía sau hai bước, nói: "Người rốt cuộc là ai?"

Hắn vừa lui về phía sau, những binh sĩ đang uống rượu kia lập tức phát giác chỗ tướng quân có biến! Một người trong đó rút đao ra, quát: "Không tốt, tướng quân gặp phiền toái!"

Ba mươi người lập tức cầm lấy vũ khí bên cạnh mình, vừa muốn đi ra hỗ trợ, nhưng món vũ khí chạm vào trong tay, lại đột nhiên cảm giác được mình đang say, dùng hết toàn thân khí lực, cũng không đứng lên nổi!

Chưởng quỹ quán rượu kia cười ha ha một tiếng, nói: "Động thủ!"

Chỉ thấy tiểu nhị kia rút một thanh đoản đao ra, mấy vị khách uống rượu lúc trước cũng đều đứng lên, nguyên một đám lộ hung quang, nhìn những người Khiết Đan kia.

30 tên binh sĩ Khiết Đan này là tinh nhuệ, theo chân Tiêu Viên Khâu chinh chiến nhiều năm, nhưng hiện tại, tinh nhuệ cũng không dùng được rồi, khi bọn hắn không có khí lực đứng lên, đối mặt với đối phương cầm dao mổ chặt xuống, chỉ có thể ngồi chờ chết.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, sắc mặt Tiêu Viên Khâu biến đổi, một tay rút ra đao trên thân đến, bổ tới người ở cửa ra vào.

Một đao kia đến vừa nhanh lại mãnh liệt, người nọ không khỏi khen: "Đao pháp tốt!"

Không biết hắn mò một cây đao từ địa phương nào trên người đi ra, thoáng một tý đã chém thẳng vào lưỡi đao của Tiêu Viên Khâu, còn đánh bật Tiêu Viên Khâu về phía sau hai bước.

Người nọ cũng không truy kích, mà là chống đao, đứng ở cửa ra vào: "Đao pháp mặc dù tốt, lại không được tinh tú, đáng tiếc, người là người Liêu, bằng không thì tại hạ sẽ chỉ điểm cho người."

Tiêu Viên Khâu đối mặt một cái, đã biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của người này, cũng không ham chiến, lập tức bỏ chạy, đang định há mồm la hét, một đạo nhân ảnh trong quán rượu đã nhảy về hướng hắn chạy, quát: "Muốn chạy sao!"

Tiêu Viên Khâu nghe được tiếng xé gió mãnh liệt, biết rõ võ nghệ người tới không thua kém mình, muốn tránh thoát người nọ, tuyệt đối không phải chuyện dễ!

Vù...! Vù.....!!!! Lại thêm hai thân ảnh nữa bay về phía Tiêu Viên Khâu.

Hắn lập tức hiểu, hôm nay chính là đã có người sớm bày bẫy rập cho mình, muốn chạy đi là không thể, hung tính lập tức bốc lên, cũng không để ý phòng thủ, một đao chém tới hướng người ngăn cản đường đi kia, chỉ cầu đồng quy vu tận.

Trường thương trong tay người kia cũng là đồng thời đâm tới, sau lưng truyền đến một hồi la hét: "Thiết Thương! Sống!"

Đao của Tiêu Viên Khâu rốt cuộc cũng ngắn hơn một đoạn so với trường thương kia, trường thương xuyên thấu bờ vai của hắn, khí lực trên tay hắn dần dần biến mất, đao trong tay bị người nọ rất nhẹ nhàng bắt lấy, rốt cuộc cũng là không chém nổi.

Sau lưng, một sợi dây thừng lập tức bay tới, quấn trên cổ hắn, chặt đến không thở được, bên tai chỉ nghe người dùng thương kia cười ha ha nói: "Ha ha, đại ca yên tâm, ta hiểu được."

Người động thủ chính là Vương Luân, Lí Thiết Thương, Quách Mặc Sơn và Trương Hải Tư, còn có mấy tiểu nhị đang cắt đầu lâu của những Liêu binh kia.

Trương Hải chính là người ra vẻ tiểu nhị, lúc này đang đánh một chiếc xe ngựa đến trước mặt Vương Luân, nói: "Đại ca, các người lên xe, ta tới thu thập."

Vương Luân hiển nhiên rất yên tâm đối với Trương Hải, ngay cả một lời nhắn nhủ đều không có, một phát vút Tiêu Viên Khâu lên xe ngựa, Quách Mặc Sơn đã đi vào theo, Lí Thiết ngồi ở càng xe, giấu trường thương ở dưới xe ngựa, sau đó vội vàng đánh xe ngựa đi.

Trương Hải không chút hoang mang, đi đến nhà Tiêu Viên Khâu, đóng lại từ bên trong, sau đó chính mình leo tường đi ra, lại chỉ huy mấy tiểu nhị quét sạch sẽ vết máu bên trong cửa hàng kia, mang thi thể đến hậu viện chôn.

Thu bàn vào, bỏ thêm vài quầy hàng, sau đó mang vải vóc lên, đổi biển hiệu ở cửa ra vào, quán rượu trong nháy mắt liền biến thành quán bán vải.

Đốt thêm vài đàn hương tẩy mùi huyết khí, Trương Hải đánh giá mọi nơi một phen, cảm thấy không có sơ hở, mới chuẩn bị rời đi.

Một tiểu nhị bỗng nhiên nhắc nhở: "Hải ca, trên đường này còn có vết máu, có phải là buổi sáng sớm ngày mai nên đến quét dọn một tý?"

Trương Tầm Nguyên mỉm cười: "Không cần, chừa chút vết máu cũng tốt, để cho người truy đuổi biết rõ tại đây đã xảy ra chuyện."

Ngày hôm sau, không ai chú ý tới Tiêu Viên Khâu mất tích, người trong quân doanh cho là hấn ở Yên kinh, mà người Yên kinh cho là hấn ở quân doanh, cho nên sự tình phải chờ tới bốn năm ngày sau đó, mới bị người phát giác.

Trần Nguyên đã có thể đi làm như thường, vết sưng trên mặt trên cơ bản đã bị đánh tan, chỉ còn lại có một ít máu ứ đọng vẫn còn nhắc nhở người khác, cái khuôn mặt này, mấy ngày hôm trước, vẫn rất bi thảm.

Sự tình vay tiền cực kỳ thuận lợi, ngắn ngủn vài ngày, Trần Nguyên rõ ràng nhận được bảy vạn quan tiền mặt, đây chỉ là một mở đầu, còn sẽ từ từ nhiều lên, đặc biệt là lợi nhuận chính mình phát ra lần đầu, tin tưởng sẽ có rất nhiều người tìm phương pháp, đến đưa tiền cho mình, kể cả các đại nhân vật trên triều đình.

166. Chương 166: Mật Thám Đại Tổng

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 166: Mật thám Đại Tổng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Mọi chuyện cần thiết đều dựa theo kế hoạch của Trần Nguyên, phát triển từng bước một, chỉ có Gia Luật Thư Bảo bị đánh là một việc ngoài dự đoán.

Vượt quá Trần Nguyên dự đoán, cũng vượt quá tất cả mọi người dự đoán.

Gia Luật Thư Bảo bây giờ còn vẫn chưa thể đứng dậy, cũng không biết đêm hôm đó là cái tên nào không cẩn thận, một cước đá lên trên mắt cá chân Gia Luật Thư Bảo, hiện tại, cả chân trái hấn đều không thể nhúc nhích.

Gia Luật Nhân Trước không tới tìm Trần Nguyên, hấn là đại nhân vật, không có khả năng buông thân đến so đo cùng Trần Nguyên, nếu như hấn đến, thắng thì ám muội, thua lại càng dọa người.

Huống hồ Liêu Hứng Tông nghe được sự tình này từ đầu đến cuối, lại bảo Gia Luật Nhân Trước, không cần phải đi quản chuyện giữa trẻ con với nhau.

Cho nên, tại trước khi Gia Luật Thư Bảo có tự mình thể đi, Trần Nguyên cho là mình là tuyệt đối an toàn, chỉ cần mình cúi đầu làm người, vụng trộm hung ác ra tay, chịu đựng một đoạn thời gian, phỏng chừng sự

tình Tiêu Viên Khâu mất tích, cùng với lời đồn Gia Luật Nhân Trước kia tư thông với người Nữ Chân, đều sẽ vỡ lở ra.

Hiện tại, Trần Nguyên cần phải làm, là lặng lẽ chuẩn bị sẵn sàng, để cho mưa to gió lớn thổi mạnh hơn liệt một ít.

Ngay tại thời điểm hần lảng lạng chờ đợi sự tình phát triển, Dương Nghĩa đã đến.

Đây là lần thứ hai Dương Nghĩa chủ động tới tìm Trần Nguyên, Trần Nguyên rất ưa thích Dương Nghĩa này, hần đã nghe ngóng chi tiết về Dương Nghĩa, hần cũng biết vì cái gì người này không đi tố giác chính mình.

Bởi vì Dương Nghĩa nhận ra Dương Văn Quảng, cho nên, hần tố giác chính mình, ít nhất cũng là chuyện sau khi trở lại Tống triều, gây ra sự tình này tại Liêu quốc, không riêng chính mình xong đời, Dương Văn Quảng cũng sẽ xong đời.

Dương Nghĩa và Dương Văn Quảng tính toán là thế giao(kết giao nhiều đời) rồi, tổ phụ của hần, Dương Tín, giao tình cực kỳ tốt cùng đời thứ hai Dương gia tướng.

Cho nên, Dương Nghĩa kia bị ăn tập kích lần thứ nhất, không khai ra Bàng Hỉ, cũng không phải tượng trưng cho việc hần sẽ chứng minh làm chứng, mà là hần tin tưởng Dương Văn Quảng.

Trong phòng chỉ có hai người Trần Nguyên và Dương Nghĩa, Dương Nghĩa cầm lấy giấy bút trên mặt bàn, viết một hồi, rồi đưa cho Trần Nguyên xem.

"Xin giúp ta cứu một người, người Tống." Chữ viết cực kỳ tinh tế, ngay cả Trần Thế Mỹ, một trạng nguyên như vậy, sau khi xem xong, trong lòng cũng vô cùng tán thưởng.

Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn lại, trong ánh mắt Dương Nghĩa bắn ra một loại thần sắc cấp bách, có vẻ người này hết sức trọng yếu đối với Dương Nghĩa.

Hiện tại Trần Nguyên thật sự không muốn động đến phiền toái, cho nên sau khi tự hỏi một lúc, quyết định từ chối Dương Nghĩa, hần cũng dùng phương pháp viết chữ để trả lời: "Ta không có căn cứ gì tại Liêu quốc, ta nghĩ người ngươi muốn ta cứu, nhất định là nhân vật rất trọng yếu, ta không nhất định có thể giúp đỡ nổi, thật có lỗi."

Đưa trả tờ giấy lại trong tay Dương Nghĩa, Dương Nghĩa cau chân mày lại, lại viết lời chính mình muốn nói: "Ta biết rõ như vậy rất là đường đột, nhưng cầu ngươi, nhất định phải giúp ta, chuyện này quan hệ đến an nguy biên cương Đại Tống."

Trần Nguyên xem qua, cười một chút, viết: "Ta bây giờ đang ở Liêu quốc làm quan, Dương hộ vệ nói chuyện cùng ta như vậy, có phải là có một số việc hiểu lầm hay không?"

Dương Nghĩa chờ hần viết xong, chính mình tự lấy tới xem xét, sắc mặt lập tức nhìn Trần Nguyên một cách quái dị, đặt bút viết xuống: "Đừng tưởng con người chỉ dùng con mắt và lỗ tai để nhìn việc, nhìn mọi thứ trên đời, ta đều dùng tâm. Trần huynh đã lừa gạt con mắt người khác, nhưng không dấu điểm nổi lòng ta, ta biết rõ ngươi có thể làm sự tình Tống đại nhân làm không tốt, ta tin tưởng ngươi có thể, cho nên ta không tìm Tống đại nhân, mà là tới tìm ngươi."

Trần Nguyên nhìn cái tờ giấy này, sửng sốt một chút, hần thật sự càng ngày càng ưa thích gia hỏa không nói chuyện này rồi, lập tức cầm một trang giấy khác qua, nói: "Nói đi, nói hết mọi sự tình cho ta biết, ta tận lực giúp là được, nhưng, nếu như ta không làm được, ngươi chớ có trách ta."

Dương Nghĩa xem qua, ôm quyền hành lễ để cảm tạ Trần Nguyên, sau đó lại viết: "Hần gọi Trương Tu Chính, bốn mươi tuổi, dáng người không cao, hơi mập, là mật thám Đại Tống chúng ta tại Liêu quốc, những năm này một mực ở các nơi Liêu quốc, phụ trách vẽ địa đồ Liêu quốc."

Thời điểm hần ghi những điều này, Trần Nguyên đã đứng ở phía sau hần, trong lòng không khỏi kinh ngạc một hồi, tại sao lại là địa đồ?

Chỉ thấy Dương Nghĩa tiếp tục viết: "Trước đó vài ngày, bởi vì vô ý, bị Liêu quốc người bắt tạm giam, Tống Kỳ đại nhân không muốn làm việc này, động vào một mật thám, sẽ dẫn đến Liêu quốc không thoái mái, sẽ không động đến chuyện của hần, nhưng là có người bảo tam nhất định phải mang hần về."

Viết tại đây, Trần Nguyên bỗng nhiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, ý bảo hắn dừng một cái, sau đó Trần Nguyên hỏi một vấn đề: "Người đó là ai vậy?"

Dương Nghĩa nhìn tờ giấy, do dự một chút, cuối cùng cũng viết trên giấy: "Bao đại nhân, cũng là Bao đại nhân nói cho ta biết, nếu như Tống Kỳ không muốn làm, liền tới tìm người!"

Trần Nguyên thầm nghĩ trong lòng, thì ra Bao Chứng để ý mình như vậy? Tuy hắn rất sợ hãi phải nhìn thấy Bao Chứng, nhưng theo mấy lần mình và Bao Chứng tiếp xúc, còn có người bên ngoài đánh giá, đó là một nhân vật rất đáng được tôn kính.

Trần Nguyên quyết định đi xem thử xem, sợ Bao Chứng là một chuyện, tôn kính Bao Chứng là một việc khác, có cơ hội giúp Bao Chứng làm việc, Trần Nguyên sẽ không cự tuyệt, ít nhất sau này có chêm cũng cho cái Long đầu trảm.

Dương Nghĩa tiếp tục viết: "Mấy ngày nữa, Lý Nguyên Hạo sẽ đưa sính lễ, ta liền phải theo Tống đại nhân rời khỏi Yên kinh, sự tình cứu Trương Tu Chính, xin nhờ Trần huynh hao tâm tổn trí nhiều hơn, hiện tại người bị nhốt trong đại lao phủ Nam viện, xin Trần huynh đi trước xem, phải chăng hắn không việc gì, nhớ, nhất định để hắn bình an trở về."

Trần Nguyên gật gật đầu, viết bốn chữ: "Toàn lực làm việc."

Nghe nói người bị nhốt trong đại lao Gia Luật Tông Nguyên quản lý, Trần Nguyên bao nhiêu có một ít nắm chắc, bởi vì việc này ít nhất nói rõ hai chuyện, thứ nhất, người này có khả năng còn chưa định tội, bằng không thì đã sớm giao cho Liêu Hưng Tông.

Thứ hai, trước mắt, người này ít nhất vẫn được an toàn, có khả năng, Gia Luật Tông Nguyên cũng không biết độ trọng yếu của người này.

Nói thật, Trần Nguyên không biết Trương Tu Chính này rốt cuộc trọng yếu ở chỗ nào, chỉ là, nhìn Bao Chứng sai người cứu hắn, nếu không phải thập phần trọng yếu, tất nhiên chính là thân thích cùng Bao Chứng.

Bề ngoài giống như chính mình cứu người ra, lại để cho lão Bao thiếu mình một nhân tình, cũng không có gì không tốt.

Gia Luật Tông Nguyên và mình còn có chút ít quan hệ, vừa vặn ngày mai sẽ đến xem Hoàn Nhan A Cốt Đả, cũng bị tạm giam trong đại lao Nam viện, thuận tiện nhìn Trương Tu Chính này thế nào.

Dương Nghĩa thấy Trần Nguyên đáp ứng, liền đứng dậy cáo từ, Trần Nguyên một mực đưa hắn tới cửa rồi mới trở về.

Bàng Hỉ đi ra, nói thật, Bàng Hỉ có chút sợ hãi đối với Dương Nghĩa này, sợ tiểu tử này trở về, ở trước mặt Nhân Tông, thật sự tố cáo chính mình.

Nhân Tông tín nhiệm đối với Dương Nghĩa, giống như Triệu Khuông Dận tín nhiệm đối với Triệu Quang Nghĩa và Dương Tín.

Dương Tín cũng là người bị cầm, nhưng hắn rất vênh váo, điểm này Trần Nguyên cũng thông qua Dương Văn Quảng mới biết được, trong quân đội Tống triều, Dương Tín sáng tạo ra ngôn ngữ hoàn thiện nhất của người cầm điếu, lại để cho những binh sĩ kia không cần lên tiếng, cũng có thể phối hợp mật thiết cùng bên cạnh đồng đội, đánh bại địch nhân tập kích.

Nếu như cái này cũng chưa tính là trâu bò mà nói, như vậy, Dương Tín căn cứ vào phương thức ngôn ngữ của người cầm điếu, chế định ra đệ nhất bộ cờ hiệu nguyên vẹn của hải quân Đại Tống, cái này cũng đủ trâu rồi chứ?

Cho nên nói, ông trời thật sự rất là công bằng, thời điểm hắn lấy đi của người một vật, sẽ ban một vật khác cho người, chỉ cần người có thể tìm thấy, người có thể cố gắng học tập, sẽ có một ngày chứng minh mình không giống người thường.

Trần Nguyên quyết định đi xem Trương Tu Chính kia, xem hắn rốt cuộc là nhân vật ra sao, muốn cứu người, đầu tiên là phải biết người mình phải cứu là ai. Nếu như chỉ là một nhân vật trọng yếu, hao phí chút ít tiền

tài, cộng thêm chuẩn bị một chút, bằng vào quan hệ giữa mình cùng phụ tử Gia Luật Niết Cô Lỗ trong hiện tại, rất có thể thành công.

Nếu như là nhân vật không trọng yếu, chỉ là một bà con xa của Bao Chứng, như vậy thì càng đơn giản, khả năng ngay cả tiền cũng đều có thể giảm đi.

Hơn nữa hiện tại cũng là thời điểm đi xem những tù binh Hoàn Nhan A Cốt Đả kia rồi, bọn hắn cũng là một quân cờ trọng yếu trên tay mình, thuyết phục bọn hắn, là một khâu tối trọng yếu nhất để vận ngã Gia Luật Nhân Trước.

Gia Luật Niết Cô Lỗ hiển nhiên cực kỳ cao hứng, đối với việc Trần Nguyên đến đây, nói: "Trần huynh, mau vào trong phòng ngồi."

Trần Nguyên đương nhiên không đứng ở cửa ra vào nói chuyện cùng hắn, bước chân rất nhẹ, đi nhanh vào, nhìn tư thế Trần Nguyên đi đường, Gia Luật Niết Cô Lỗ cười nói: "Xem ra Trần huynh đã tốt hơn nhiều rồi, những ngày này ta có chút ít vội vàng, không đi vấn an, mong rằng Trần huynh đừng trách."

Trần Nguyên cười một chút: "Cửu Vương Tử khách khí, lần này ta đến, muốn nói qua sự tình lần trước ta đã nói với Cửu Vương Tử."

Gia Luật Niết Cô Lỗ đã giải thích sai ý tứ Trần Nguyên, hắn cho là, bây giờ Trần Nguyên phát hiện, Gia Luật Nhân Trước rất khó đối phó, hơn nữa còn muốn đánh bại trong một chiêu, cho nên mới nửa đường bỏ cuộc: "Trần huynh, ta đã sớm nói, muốn vận ngã Gia Luật Nhân Trước, tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều, huống hồ Hồng Cơ đã thay người trả đòn một cú, người cứ an tâm chờ, ngày sau chúng ta tiếp quản quyền lợi, lại thu thập hắn cũng không muộn, người Tổng các người không phải nói quân tử báo thù mười năm không muộn sao?"

Nụ cười trên mặt Trần Nguyên thay đổi, con mắt nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, nói: "Cửu Vương Tử hiểu lầm, ta không phải là quân tử, không được mười năm! Ta tới là để cho người biết, đêm qua, ta đã bắt Tiêu Viên Khâu lại."

Gia Luật Niết Cô Lỗ rất là giật mình: "Người nói cái gì? Người bắt Tiêu Viên Khâu? Sao ta không biết?"

Trần Nguyên khẽ cười nói: "Hiện tại, trong Yên kinh, không có ai biết, Cửu Vương Tử là người thứ nhất ta thông báo, ta nghĩ, mấy ngày nữa, Gia Luật Nhân Trước sẽ phát hiện mất tích Tiêu Viên Khâu, tất nhiên là phải áp dụng hành động, chúng ta nên sớm nghĩ kỹ kế sách ứng phó mới được."

Gia Luật Niết Cô Lỗ ngơ ngác nhìn Trần Nguyên, hắn vẫn cho là ngày đó Trần Nguyên nói ra, chỉ là lời nói nhất thời tức giận, để trong lòng tìm kiếm một điểm cân đối, hắn thật sự không nghĩ đến, Trần Nguyên liền động thủ nhanh như vậy.

Tiêu Viên Khâu là thân tín Gia Luật Nhân Trước, hắn mất tích, tất nhiên sẽ khiến Gia Luật Nhân Trước khủng hoảng, thậm chí khiến cho cả Bắc viện động, tăng thêm mấy ngày này, lời đồn đại bên ngoài càng truyền càng lợi hại, hai chuyện tổng hợp lại cùng một chỗ, tuyệt đối là trùng kích cường lực đối với tập đoàn Gia Luật Nhân Trước!

Chỉ cần nắm chắc ở cơ hội lần này, khả năng sẽ thật sự có được thu hoạch không tưởng, vấn đề là, Gia Luật Niết Cô Lỗ căn bản không nghĩ đến động tác Trần Nguyên lại nhanh như vậy, cho nên cũng chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt.

Trần Nguyên từ trên sắc mặt hắn liền nhìn ra đáp án, trong lòng cười một tiếng, Gia Luật Tông Nguyên chuẩn bị càng không đầy đủ, khi vận ngã Gia Luật Nhân Trước, triều đình Liêu quốc rung động càng lợi hại, cái này mới có lợi đối với chính mình, không có chỗ xấu.

"Ta muốn đi gặp Hoàn Nhan A Cốt Đả kia, có mấy lời, hắn nói càng có sức thuyết phục hơn so với chúng ta nói." Trần Nguyên rất nhỏ giọng nói.

Tâm tình Gia Luật Niết Cô Lỗ có chút loạn, bởi vì hắn xác thực không nghĩ tới Trần Nguyên ra tay nhanh như vậy, trong suy nghĩ của hắn, cho dù có động tác gì, cũng là đợi thương thế Trần Nguyên tốt lên đã.

Nhưng hắn hiểu Trần Nguyên nói rất đúng, nếu như có thể thuyết phục Hoàn Nhan A Cốt Đả kia, phối hợp với lời của mình, lúc này đây, Gia Luật Nhân Trước sẽ phiền toái.

Trải qua thời gian dài, một mực chờ mong vãn ngã Gia Luật Nhân Trước, bây giờ có cơ hội, lại làm cho Gia Luật Niết Cô Lỗ có chút kích động, nói: "Tốt, ta mang người đi đại lao."

Trần Nguyên ngăn hấn lại, nói: "Cửu Vương Tử, không thể, có một số việc, người phải ra mặt, ví dụ như ngày sau tranh phong cùng Gia Luật Nhân Trước trên triều đình, nhưng có một số việc, có lẽ là để ta đi làm thì tốt hơn, ngài không nên gặp mặt Hoàn Nhan A Cốt Đả."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nghe vậy, lập tức tỉnh ngộ, nói: "Đa tạ Trần huynh nhắc nhở, người xem, đầu óc ta thật là, ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra, thật sự là có chút kích động, như vậy đi, ta cho người lệnh bài, hiện tại Trần huynh liền tiến đến đó."

Nói xong, móc một tấm lệnh bài từ trong lòng ngực ra, nói: "Trần huynh, cầm cái này, có thể tự do ra vào trong đại lao Nam viện, không có người nào ngăn cản người, nếu như cần, ta phái hai người cùng đi với người, như thế nào?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Được rồi, dù sao ta cũng không quen đội trưởng nhà lao, Cửu Vương Tử phái hai người tới giúp là không còn gì tốt hơn."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu, hô một tiếng về phía đằng sau, nói: "Tất Nhiên Như, Khai Mở Thanh, hai người các người tới đây một chút."

Từ sương phòng bên cạnh, lập tức có hai tiểu tử chạy ra, nhìn về phía trên có vẻ rất tinh thần, bỏ chạy vài bước đến trước mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ, hỏi: "Vương Tử, sự tình gì?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ chỉ vào Trần Nguyên, nói: "Các người, hai ngày này nghe Trần đại nhân phân phó, hấn muốn đi lao xử lý chút ít sự tình, các người phụ trách hộ trợ hấn."

Hai người kia vội vàng hành lễ đối với Trần Nguyên: "Gia Luật Tất Nhiên Như, (Gia Luật Khai Mở Thanh), bái kiến Trần đại nhân."

Trần Nguyên gật đầu: "Vậy thì rất tốt, cứ như vậy đi, ta sẽ đi một chuyến ngay bây giờ, sự tình nên sớm làm, không nên trễ, hiện tại Gia Luật Nhân Trước tùy thời có khả năng phát hiện sự tình không đúng, chúng ta phải nhanh chút ít mới được."

Từ biệt Gia Luật Niết Cô Lỗ, Trần Nguyên mang theo hai Gia Luật Tất Nhiên Như và Gia Luật Khai Mở Thanh, đi tới đại lao Nam viện.

Tại rất nhiều địa phương Liêu quốc đều noi theo Đại Tống, những cái gọi là "phương pháp tổ tông" kia, đã muốn biến rất nhiều, kể cả ngục giam của bọn hấn cũng như vậy.

Tại trước kia, mỗi một vị có quyền thế đều có ngục giam của chính mình, bọn hấn có quyền sanh sát trong tay, đối với những người mạo phạm quyền uy kia. Thẳng đến lúc Tiêu thái hậu kia đi lên, sự tình mới có chỗ thay đổi, quy định chỉ có nam bắc viện và các nha môn tương ứng trong triều đình mới có thể thiết lập ngục giam.

Ngục giam cũng là không giống nhau, nam bắc viện chủ muốn giam giữ một ít tù binh chộp tới từ trên chiến trường, còn có người hoài nghi gây bất lợi đối với quân đội Liêu quốc.

Nói cách khác, phạm là quân nhân chộp tới, phần lớn nhất trong ngục giam nam bắc viện, mà những người xúc phạm hình phạt Liêu quốc kia, bị cấm quân bắt lấy, phần lớn nhất trong ngục giam triều đình.

167. Chương 167: Điều Kiện

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 167: Điều kiện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đại lao Nam viện

Hoàn Nhan A Cốt Đả bị Gia Luật Tông Nguyên bắt vào đây, đã ngồi người hơn mười ngày, mười ngày này, không có một ngày nào hắn không lo lắng cho bộ lạc của mình.

Hắn rất không cam lòng, ngấm lại thời điểm thủ lĩnh tiền nhiệm giao bộ lạc cho mình, Hoàn Nhan bộ, là đại bộ lạc số một số hai trong người Nữ Chân.

Nhưng chỉ cần một trận, quân đội tộc nhân chết và tổn thương hầu như không còn, còn sống cũng đều bị người Liêu bắt lại, hắn không sợ chết, nhưng nếu như bởi vì chính mình sai lầm, mà làm cho cả bộ lạc bị diệt sạch, đó là việc Hoàn Nhan A Cốt Đả rất khó tiếp nhận.

Hiện tại mình không thể tiếp nhận, lại có thể thế nào? Người là dao thớt ta là cá thịt, sao còn có cơ hội chống lại, đường sống ở đâu? Nhìn tộc nhân ở trong phòng giam, ăn cơm tù rất ngon, đối với bọn họ mà nói, đã là rất khó cầu, tâm tình Hoàn Nhan A Cốt Đả rất rối rắm.

Một bóng người ngừng lại tại trước nhà tù của hắn, Hoàn Nhan A Cốt Đả quay đầu nhìn một chút, chứng kiến khuôn mặt Trần Nguyên còn có rất nhiều vết máu ứ đọng xuất hiện.

Hắn nhận ra Trần Nguyên, lúc trước, một trận chiến kia, nếu như không phải người Tống này kiên quyết không đi vào rừng cây, như vậy hiện tại, có khả năng, chính mình đang tiêu dao tung hoành ở khung trời rộng lớn.

Ánh mắt của hắn có chút căm thù, tiếp theo lập tức lại ảm đạm rồi xuống, người Nữ Chân đều là dũng sĩ, với tư cách dũng sĩ, điều kiện cơ bản nhất, không phải là không thể thua, mà là người không thua không thể dậy nổi, thì phải khuất phục.

Người ta dùng quy củ trên chiến trường đánh bại chính mình, như vậy mình thua mà không thể ghi hận, đương nhiên, nếu có cơ hội trả thù mà nói, ta lại có thể hoạt động hết mình.

Trần Nguyên để một vò rượu ở cửa phòng lao: "Thủ lĩnh, đến uống một chén, như thế nào?"

A Cốt Đả không khách khí, đeo khóa sắt, đứng lên khỏi mặt đất, đi tới cửa, khóa sắt toàn thân bỗng nhiên run lên, đồng thời trong miệng phát ra tiếng gào thét rất lớn: "A A A!"

Trần Nguyên bị sợ hãi, nhanh chóng lui về phía sau hai bước, Gia Luật Tất Nhiên Như và Gia Luật Khai Mỗ Thanh kia cũng vội rút đao ra.

A Cốt Đả dừng gào rú lại, nhìn xem Gia Luật Tất Nhiên Như và Gia Luật Khai Mỗ Thanh vô cùng khẩn trương, lại nhìn Trần Nguyên sắc mặt đã có chút tái nhợt, nở nụ cười ha ha.

Cánh tay thò ra, lấy bình rượu nhỏ dưới cửa nhà tù vào, tháo giấy dán ra, mãnh liệt rót vào trong miệng mình.

Thần sắc Trần Nguyên chậm rãi hồi phục bình thường, lại đi đến cánh cửa kia, nói: "Thủ lĩnh, uống rượu không rất buồn chán, nơi này có chút ít thịt cho thủ lĩnh nhắm rượu." Nói xong, hai chén gỗ đựng thịt cũng được để trên mặt đất.

A Cốt Đả kia không nói gì, xoay người cầm đồ ăn vào, sau đó quay đầu qua một bên, ăn ngon lành, Trần Nguyên cũng không nói cái gì, cứ đứng ở một bên, chờ hắn ăn xong, đồng thời đi qua lại hai lần trên hành lang, đánh giá mỗi một người phạm nhân trong phòng giam, muốn tìm ra một người có nam tử hơn 40 tuổi, vóc dáng thấp thấp, hơi béo Dương Nghĩa nói.

Đi đến khắp ngõ ngách, trong một chỗ u ám nhất, chợt phát hiện mục tiêu của mình, người nọ rất giống với những gì Dương Nghĩa miêu tả, trên người còn ăn mặc quần áo tiêu chuẩn của người Tống, chắc chắn chính là Trương Tu Chính.

Trần Nguyên thoáng dừng lại một tí trước cửa nhà lao của hắn, dò xét một lát, Trương Tu Chính kia lại như không hề thấy Trần Nguyên, giống như một người đứng ở cửa ra vào, không hề khiến cho hắn có chút hứng thú nào, vẫn đang dùng giấy chùi vẽ cái gì đó trên mặt đất.

Một hồi gió nhẹ thổi từ bên ngoài vào, một tờ giấy trong đó bay qua bên cạnh hắn, rơi xuống dưới chân Trần Nguyên, Trương Tu Chính vội vàng dùng tay đè chặt, đáng tiếc, có lẽ là chậm một bước, giấy chùi xuyên qua xong cửa nhà tù, rơi vào dưới chân Trần Nguyên.

Trần Nguyên dùng tay nhặt lên, chỉ nghe Trương Tu Chính la lớn: "Đại Đông Hải! Ta là đại Đông Hải!"

Trần Nguyên không để ý tới hắn, cầm lên nhìn một chút, trên giấy nháp, vẽ từng bước từng bước đồ hình không thành quy tắc, ngẫm lại, hẳn là các loại địa đồ, Trần Nguyên nhìn mấy cái đồ hình, cảm thấy rất là quen mắt, lại nhất thời không nhớ ra, trong đây rốt cuộc là địa hình ở đâu.

Trương Tu Chính đã vô cùng vội vàng, kêu to: "Nhanh đưa cho ta! Đưa cho ta!"

Thủ vệ theo đại lao bên kia chạy tới, cầm một cây gậy thô, gõ vào cánh tay Trương Tu Chính đang duỗi ra, bám vào cửa nhà lao, nhưng cánh tay kia, Trương Tu Chính phảng phất coi như không phải là của mình, không để ý đau đớn, tiếp tục chộp tới hướng Trần Nguyên: "Cho ta!"

Trần Nguyên phất tay, ngăn thủ vệ kia lại, sau đó đưa tờ giấy kia cho Trương Tu Chính, chỉ thấy hắn như là đã lấy lại được thứ quý giá nhất của mình, lập tức chạy vào bên trong, lau chùi tờ giấy kia và một đồng khác.

Thủ vệ có chút sợ hãi, hỏi: "Trần đại nhân, không làm ngài kinh hãi đấy chứ? Người này chính là một kẻ điên."

Trần Nguyên nhìn bóng lưng Trương Tu Chính, lắc đầu, ý bảo thủ vệ không cần phải để ý nữa, hắn thủy chung cảm thấy, mấy cái đồ hình vừa rồi trên giấy nháp kia, bề ngoài giống như địa đồ chính mình đã nhìn thấy ở nơi nào đó trước kia, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

Hắn không muốn làm cho người khác chú ý đến Trương Tu Chính, xác định người này bây giờ vẫn còn sống, hơn nữa không bị cho vào xiềng xích, hắn liền xoay người rời đi, đi về hướng Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Đồ ăn Trần Nguyên mang đến, hiển nhiên tốt hơn nhiều so với cơm tù, chỉ là, rời đi một lát như vậy, trước mặt A Cốt Đả cũng chỉ còn lại có mấy cọng xương cốt.

Hắn phảng phất như chưa ăn đã, mười ngón tay đặt ở trong miệng, tham lam mút mút lớp mỡ, Trần Nguyên nhìn thấy, mỉm cười nói: "Thủ lĩnh, nếu như người còn muốn ăn, ngày sau ta còn đưa tới cho người."

A Cốt Đả nghe xong lời này, rút ngón tay trong miệng ra, nói: "Người không giết ta sao?"

Trần Nguyên nói: "Ta và thủ lĩnh không oán không cừ, tại sao phải giết người?"

Sau khi A Cốt Đả nghe xong, cười lên ha hả, có vẻ rất vui sướng, nói: "Ta còn tưởng rằng cơm vừa rồi là cơm chặt đầu, náo loạn hồi lâu, ta đã rơi đến nước này rồi, lời nói an ủi còn chút tác dụng gì nữa, có gì cứ nói thẳng."

Trần Nguyên ở bên ngoài cửa nhà lao, giơ ngón tay cái lên, nói: "Thủ lĩnh thông minh, tại hạ chính là đến thương lượng một việc cùng thủ lĩnh."

A Cốt Đả cũng rất thông khoái, nói: "Nói đi! Có thể để cho ta còn sống hay không, có thể để cho mọi người bộ lạc của ta còn sống hay không!"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Tính mệnh của người, ta không dám nói, còn các người nữa, những người cường tráng này, ta cũng sẽ không hứa hẹn với các người cái gì, nhưng những lão nhân, phụ tử, trẻ con bộ lạc các người, ta có thể làm cho bọn hắn sống sót."

A Cốt Đả không cho Trần Nguyên câu trả lời thuyết phục, lại lớn tiếng hô hai người trong phòng giam trước mặt: "Thiết An A La Mã, Tô Đồ, hai người các người cho rằng ta nên làm như thế nào?"

Hai người trẻ tuổi ngồi trong phòng giam giữ đối diện, Trần Nguyên quay đầu lại, nhìn một chút, hai người trẻ tuổi kia đã chạy đến bên cạnh cọc gỗ, làm cho khoảng cách giữa mình và A Cốt Đả gần thêm một ít, nói: "Thủ lĩnh, đáp ứng hắn đi, chỉ cần vẫn còn trẻ con, bộ lạc Hoàn Nhan chúng ta vẫn còn! Chúng ta không có tư cách nói điều kiện!"

Người Nữ Chân bị bắt, chỉ có vài trăm người, bỏ qua những người cường tráng kia, tổng số già và yếu chỉ là hơn một trăm người, trong đó trẻ con chỉ là hai mươi ba mươi người.

Nhưng hai mươi ba mươi này đứa trẻ chính là hi vọng tương lai của bọn họ, chỉ cần những đứa trẻ này có thể bình an trở về, bộ lạc Hoàn Nhan kia liền còn có thể tiếp tục tồn tại trong thế gian.

Nhưng một người khác lại hỏi Trần Nguyên một câu: "Xin hỏi, người thật sự có thể thả con và nữ nhân của chúng ta ra sao?"

Trần Nguyên nói cực kỳ thống khoái: "Đương nhiên."

Ánh mắt người nọ trở nên cực kỳ kiên định, nhìn Trần Nguyên nói: "Tốt, người thả nữ nhân và những đứa trẻ của chúng ta ra trước, đợi cho chúng ta xác định bọn hãn an toàn, người muốn chúng ta làm cái gì cũng được."

Người Nữ Chân chính là như vậy, vì sống sót, bọn hãn có thể trả giá tất cả, vì hi vọng của cả bộ lạc, để bộ lạc có thể tiếp tục tồn tại, A Cốt Đả và mấy đầu linh nguyện ý phối hợp với Trần Nguyên, cho dù cuối cùng vẫn là vô pháp cứu tánh mạng của bọn hãn.

Điều kiện kiên quyết, là Trần Nguyên thả nữ nhân và những đứa trẻ của bọn hãn ra trước, thẳng đến khi bọn hãn xác thực tin tưởng nữ nhân và những đứa trẻ của mình an toàn mới thôi.

Bọn hãn đã bị người Liêu lừa gạt rất nhiều lần rồi, tại đây, có thể là một lần cuối cùng đặt cược tánh mạng của mình, bọn hãn hi vọng, ván bài mình tham gia, chính là một ván bài tương đối công bằng.

Đây là điểm mấu chốt của bọn hãn, không thể dao động.

Sau khi Trần Nguyên từ đại lao đi ra, lập tức quyết định đi đến nhà Gia Luật Tông Nguyên, một khắc cũng không ngừng lại, cầu Gia Luật Tông Nguyên đáp ứng, thả những nữ nhân và trẻ con kia trước.

Chuyện này phải nhanh chóng làm, tuy sự tình thả người, là một câu nói của Gia Luật Tông Nguyên, nhưng để cho những người Nữ Chân kia cảm giác được an toàn, thời gian lại cần rất nhanh chóng.

Tiêu Viên Khâu đã bị mình bắt lại, thời gian còn bao nhiêu, Trần Nguyên cũng không biết, đấu tranh giữa Bắc viện và Nam viện tùy thời có thể khai hỏa, Liêu Hứng Tông tùy thời có thể sẽ tự mình thẩm vấn những người Nữ Chân này.

Trần Nguyên không nghĩ tới, lúc hãn vừa trở lại lần nữa, Gia Luật Tông Nguyên rõ ràng đã ở trong nhà chờ hãn rồi, hơn nữa từ trên thần sắc của Gia Luật Tông Nguyên, có thể nhận ra, hãn lại càng lo lắng hơn một ít so với chính mình.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói rõ sự tình cho Gia Luật Tông Nguyên trước tiên, cái lão gia hỏa gian xảo này lập tức ý thức được, Trần Nguyên lựa chọn điểm ra tay cực kỳ tốt!

Lúc trước, thời điểm Trần Nguyên đưa ra cách bịa đặt trong quân, Gia Luật Tông Nguyên cũng không để ý, bởi vì trong mắt hãn, một chút thủ đoạn loại thường dùng này, căn bản không đủ để dao động địa vị của Gia Luật Nhân Trước, cho dù có tội, cũng khó có thể làm gì Gia Luật Nhân Trước.

Yên kinh là kinh đô của Liêu quốc, thể chế Liêu quốc lại không giống Đại Tống, Đại Tống là một mình hoàng đế định đoạt, nhưng Liêu quốc bất đồng, nam bắc viện Đại vương, ngay bản thân mình cũng có được thế lực rất mạnh, nếu quả thật dễ dàng bị đánh bại như vậy, Liêu Hứng Tông cũng sẽ không vô kế khả thi trong chuyện cải cách triều chính này.

Cho nên, ngay lúc ban đầu, hãn đã nói với Trần Nguyên: "Có thể thử xem."

Hiện tại, lời đồn càng ngày càng sâu, thậm chí truyền ra có cái bằng chứng xác thực, trong lòng Gia Luật Tông Nguyên kết luận, lời đồn này đã truyền vào lỗ tai Gia Luật Nhân Trước, Liêu Hứng Tông khẳng định cũng biết.

Nếu như nói những lời này, vẫn không thể khiến cho Gia Luật Nhân Trước coi trọng, thì Tiêu Viên Khâu kia mất tích, đủ để cho đối thủ của mình đại loạn!

Triều đình đánh cờ, giống như hai người cao thủ đối chọi, thời điểm tâm thần đối thủ có chút không tập trung, là thời điểm mình ra tay rồi!

Hắn quyết định, sẽ phát động công kích đầu tiên trên triều đình, ngày mai liền bắt đầu, khiến cho Gia Luật Nhân Trước trở tay không kịp! Hiện tại, ưu thế lớn nhất của hắn là, mặc kệ công kích từ chỗ nào, Gia Luật Nhân Trước cũng đều phải cân nhắc xem, rốt cuộc Gia Luật Tông Nguyên có tìm được tình báo từ chỗ Tiêu Viên Khâu hay không!

Cho nên, hắn muốn gặp Trần Nguyên, hắn phải biết rõ những bước chân kế tiếp của Trần Nguyên, một người ở ngoài sáng một người ở trong tối, chỉ cần phối hợp cho tốt, rất có thể, công kích, lúc này đây có thể đánh bại trận doanh đối thủ, nhìn như không gì phá nổi kia!

Trần Nguyên trước tiên là nói về thu hoạch của mình, sau khi đi một chuyến vào trong đại lao, Gia Luật Tông Nguyên nghe xong, cực kỳ hài lòng, nói: "Tốt! Cực kỳ tốt! Chỉ cần A Cốt Đả kia nguyện ý dựa theo những gì chúng ta bảo hắn nói, lúc này đây, Gia Luật Nhân Trước sẽ rất phiền toái! Trần Thế Mỹ, con của ta nói người là cái thể kỳ tài, quả nhiên không giả. Người yên tâm đi, chỉ cần lần này chúng ta có thể đánh bại Gia Luật Nhân Trước, người sẽ được công đầu! Nói đi, người nghĩ muốn cái gì?"

Trần Nguyên nhếch khóe miệng lên, nói: "Ta chỉ có một yêu cầu, đến thời điểm thu thập Gia Luật Thư Bảo kia, xin Đại vương chấp thuận ta đích thân ra tay."

Gia Luật Tông Nguyên nhìn Trần Nguyên mang một bộ dạng tiểu nhân báo thù, chậm rãi nở nụ cười, nói: "Nếu thật sự có thể, ta đương nhiên sẽ để cho Thế Mỹ đi làm, chỉ là, chỉ bằng vào lời những người Nữ Chân kia nói, còn có một chút không thực tế, làm hắn trọng thương là tuyệt đối có thể, muốn cho hoàng thượng giết Gia Luật Nhân Trước, chỉ sợ không được."

Trần Nguyên lập tức nói: "Đại Vương cứ yên tâm, đánh rắn không chết, còn sót lại hậu hoạ, sự tình đó, ta tuyệt đối không làm, Gia Luật Nhân Trước sẽ phạm một sai lầm, một sai lầm khiến cho tất cả người Khiết Đan không thể tha thứ hắn."

Con mắt Gia Luật Tông Nguyên thả ra hào quang, hỏi: "Hắn làm gì?"

Trần Nguyên cười rất gian dối, nói: "Hắn không biết, nhưng là ta sẽ làm giúp hắn."

Gia Luật Tông Nguyên nghĩ một lát, nói: "Tốt, sự tình này, ta giao cho người xử lý, giữa chúng ta không cần có quá nhiều liên lạc, để tránh bị Gia Luật Nhân Trước bắt lấy nhược điểm, về phần những nữ nhân và trẻ con người Nữ Chân kia, hiện tại không cần phải thả hết, người đi nhiều vài chuyến, lộ ra là rất ra sức, chỉ có như vậy, bọn hắn mới có thể cảm kích người."

Không cần hắn nhắc nhở, Trần Nguyên cũng biết, nếu như như đối phương khai ra một điều kiện, chính mình liền làm được, sẽ khiến đối phương nghĩ đến việc, có thể nâng giá tiền cao hơn một chút hay không, làm mua bán nhiều năm như vậy, điểm kỹ xảo ấy, hắn vẫn có thể hiểu được.

Đây chính là nguyên nhân, vì cái gì Gia Luật Niết Cô Lỗ không thể đi đàm phán cùng người Nữ Chân, nếu như là Gia Luật Niết Cô Lỗ nói điều kiện cùng người Nữ Chân, người Nữ Chân sẽ cho rằng, Gia Luật Niết Cô Lỗ thả tất cả bọn hắn, chỉ là một câu nói rất đơn giản.

Trần Nguyên đi, liền không giống như vậy, trước tiên hắn có thể cho người Nữ Chân một điểm hi vọng, sau đó lại làm cho bọn họ cảm thấy hi vọng rất xa vời, tại lúc người Nữ Chân sắp tuyệt vọng, lại biến hi vọng của bọn họ thành sự thật, như vậy mới có thể để cho Hoàn Nhan A Cốt Đả ngoan ngoãn chiếu theo ý của mình, đi nói những thứ mình muốn.

Trần Nguyên còn muốn nói với Gia Luật Tông Nguyên về sự tình Trương Tu Chính kia, nhưng nghĩ lại, hiện tại thời cơ vẫn chưa được, đợi cho quan hệ song phương mật thiết hơn một ít, bắt đầu làm sẽ càng thoải mái hơn.

Chỉ là, Trương Tu Chính kia vẽ mấy cái đồ hình, lại có chút quen mắt, rốt cuộc là địa hình ở đâu, đến hiện tại, Trần Nguyên cũng chưa nghĩ ra.

Hai người Gia Luật Tất Nhiên Như kia, mấy ngày nay sẽ ở bên người Trần Nguyên, nói là để cho song phương tiện liên lạc, cũng để cho thời điểm Trần Nguyên hành sự càng thêm thuận tiện hơn một ít, dù sao

tất cả mọi người Nam viện đều biết rõ, Gia Luật Tất Nhiên Như là môn khách của Gia Luật Tông Nguyên.

Đương nhiên còn có cả ý tứ giám thị, nhắc nhở Trần Nguyên không cần phải vượt qua giới hạn.

Trần Nguyên hoàn toàn hiểu, tạ ơn Gia Luật Tông Nguyên, mang theo người hầu mới đi Đệ nhất gia.

Hôm nay, hẳn phải ở chỗ này mời khách, chỉ mời một người, Tiêu Xa Phong.

Gia Luật Niết Cô Lỗ tự mình đưa Trần Nguyên ra cửa lớn, nói thật, hiện tại trong lòng Cửu Vương Tử cũng cực kỳ hưng phấn, trải qua thời gian dài, mắt thấy chương ngại vật lớn nhất của mình sẽ bị chính mình đá văng, cái bảo tọa thái tử kia giống như đã ở phía trước, một ngày không xa, sẽ chạm đến lý tưởng cuộc đời.

168. Chương 168: Nhờ Và

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 168: Nhờ vả

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Chờ mình ngồi lên trên vị trí kia, tất nhiên sẽ chăm lo việc nước, để cho Liêu quốc đi về hướng phú cường! Chính mình còn trẻ, dùng thời gian mười năm, có thể hoàn thành tất cả, sau đó lại dùng mười năm, bình định Đẳng Hạng, chinh phục Đại Tổng! Sáng tạo sự thống trị người Khiết Đan chưa bao giờ sáng tạo qua!

Ngẫm lại, cảm thấy rất hưng phấn, bước chân không khỏi nhẹ nhàng hơn một ít, đi đến trước cửa phòng khách, lại trông thấy Gia Luật Tông Nguyên vẫn còn ngồi trên ghế, phảng phất là đang trầm tư suy nghĩ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ thu hồi vui vẻ trên mặt, rất cung kính đi vào, nói: "Phụ vương, ngài đang suy nghĩ gì vậy? Có phải là cảm thấy có chỗ nào đó không ổn?"

Gia Luật Tông Nguyên ngẩng đầu nhìn hấn, hỏi: "Người cảm thấy thế nào?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói lời nói trong lòng mình: "Hài nhi cảm thấy, kế hoạch này của Trần Thế Mỹ, hoàn toàn có thể thực hiện! Ít nhất, đối với chúng ta mà nói là hữu ích vô hại, cho dù Gia Luật Nhân Trước không chết, cũng sẽ mất một lớp da!"

Gia Luật Tông Nguyên gật đầu: "Ừm, xác thực là như thế, kế sách này rất đơn giản, rất âm hiểm, rất độc, điểm chết người nhất chính là, Trần Thế Mỹ an bài cực kỳ xảo diệu, không phải tất cả bầy rập thoáng cái đều đánh lên, mà là một kế tiếp một kế, chậm rãi dả kích Gia Luật Nhân Trước. Làm cho hấn hồn nhiên chưa phát giác ra, chờ hấn phát giác, cũng đã vô pháp thoát khỏi dây thừng, đặt mình vào hoàn cảnh của hấn, nếu có người hãm hại ta như vậy, phỏng chừng ta cũng không cách nào thoát."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười nói: "Vậy phụ vương còn đang suy nghĩ gì?"

Gia Luật Tông Nguyên thở dài: "Lão Cửu, người là một người nổi nghiệp xuất sắc nhất, ta muốn hỏi, người thấy Trần Thế Mỹ kia thế nào?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ sững sờ, sau đó hỏi lại: "Phụ vương có ý tứ là?"

Trong ánh mắt Gia Luật Tông Nguyên lờ ra sát cơ, nói: "Đấu tranh triều đình cũng nên nghĩ trước một bước, tại thời điểm chúng ta sắp vận ngã Gia Luật Nhân Trước, người nghĩ xem, đối thủ kế tiếp của người sẽ là ai! Người đã nghĩ tới chưa?"

Sắc mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ rất là hổ thẹn, cúi đầu xuống, đang định tự hỏi, Gia Luật Tông Nguyên lại nói: "Không cần nghĩ, đối thủ kế tiếp là Hồng Cơ, là Gia Luật Hồng Cơ một mực bị chúng ta xem thường kia, nhưng hiện tại hấn đã thay đổi! Cửu nhi, Gia Luật Hồng Cơ trước kia, tuyệt đối không có có lá gan mang binh đi cứu viện các người, càng không khả năng xuất đầu vì Trần Thế Mỹ bị đánh! Nếu như người còn cho rằng hấn là tiểu đệ đệ cần người bảo vệ kia, người nhất định phải thua!"

Thần sắc Gia Luật Niết Cô Lô bắt đầu kiên định, nói: "Phụ Vương Phóng tâm, ta biết phải làm sao."

Gia Luật Tông Nguyên lắc đầu: "Người còn chưa biết! Người không biết, ta lo lắng nhất, không phải Hồng Cơ, chỉ cần người nâng tinh thần lên, Hồng Cơ không phải là đối thủ của người. Ta lo lắng, chính là Trần Thế Mỹ! Người Tống này biểu hiện quá xuất sắc rồi, quan hệ giữa hần và Hồng Cơ, nếu so quan hệ với người, thì tốt hơn một ít, còn có lời đồn đại, nói hần là trai lơ của Gia Luật Lữ Linh, Cửu nhi, nếu như người và Hồng Cơ tranh đấu, hần sẽ đứng ở bên này sao?"

Gia Luật Niết Cô Lô bị Gia Luật Tông Nguyên nói đến ngậy đại, hần chưa từng nghĩ tới vấn đề này, trong tiềm thức của hần, một mực cho rằng, Gia Luật Nhân Trước là chướng ngại vật duy nhất chặn trên đường, hần vẫn cho rằng, chỉ cần vượt qua chướng ngại vật này, tiền đồ của mình chính là một đường bằng phẳng!

Gia Luật Hồng Cơ căn bản không được, cho dù hần đã trưởng thành, tuyệt đối không phải là đối thủ của mình, nhưng nếu Trần Nguyên trợ giúp Gia Luật Hồng Cơ, tựa như Gia Luật Tông Nguyên lo lắng, chính mình thật sự nắm chắc được sao?

Trong mắt Gia Luật Niết Cô Lô cũng hiện ra sát cơ, nói: "Phụ vương, ta biết rõ nên làm như thế nào."

Gia Luật Tông Nguyên nở nụ cười, nói: "Tốt, vậy là tốt rồi."

Người khác đều nói, nếu như một người không may, uống nước lạnh cũng sẽ đông cứng, câu này Tiêu Xa Phong tự dùng trên người mình, lại cảm thấy cực kỳ phù hợp.

Vốn, thời điểm Trần Nguyên bày ra một đại lộ phát tài, hần không có tiền theo sau, tuy Trần Nguyên đáp ứng cho hần một phần cổ phần danh nghĩa, nhưng Tiêu Viên Khâu biết rõ, cổ phần danh nghĩa là không thể nào quá nhiều.

Cái này cũng chưa tính xui xẻo, có so với không có còn mạnh hơn nhiều, chính mình không có nhiều tiền, mỗi tháng người ta đưa tiền đến cho mình tiêu, cũng tính toán nhất được một món lời nhỏ, nhưng không nghĩ đến, thời điểm đi tìm kia Ý Thụy ăn mừng một tý, lão bản lại nói với mình, Ý Thụy bị người chuộc thân, đã hoàn lương rồi, đi nơi nào thì lão bản cũng không biết.

Mấy ngày nay, tuy hần lại tìm những cô nương khác, nhưng vẫn cảm thấy không hài lòng bằng Ý Thụy.

Cho nên lúc Trần Nguyên mời hần đến ăn cơm, tuy hần đến rồi, nhưng trong lòng có chút thất lạc, làm cho hần vô luận như thế nào cũng không vui vẻ nổi.

Hai người uống sạch một bầu rượu, Tiêu Viên Khâu liền đã có vài phần men say, nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần huynh, người là nhân vật phát tài, huynh đệ cũng không có ý khác, ngày sau, nếu có thể đi theo sau lưng Trần huynh, nhất mấy món tiền nhỏ người bỏ đi, đã đủ hài lòng."

Trần Nguyên cười nói: "Tiêu đại nhân khách khí rồi, cái này bất kể là quan trường, hay là sinh ý, huynh đệ cũng đều phải nhờ người chiếu cố."

Tiêu Viên Khâu lắc đầu, nói: "Trần huynh, người đừng coi trọng ta! Tháng này người còn để mắt đến ta, đợi tháng sau, nói không chừng trên đường người trông thấy ta, liền coi như không nhận ra! Huynh đệ ta không có bốn sự khác, nhưng ai có năng lực, ai không có, ta còn là có thể nhìn ra được."

Trần Nguyên đặt chén rượu xuống, nói: "Tiêu huynh nói như vậy, có phải là xem thường ta? Trần Thế Mỹ há có thể là cái loại người có phú quý đã quên huynh đệ?"

Tiêu Viên Khâu thở dài một tiếng, trong lòng thầm suy nghĩ, lời này nghe có lý, nhưng vấn đề là, chính mình không tính là huynh đệ của hần.

Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Tiêu huynh, ta thật sự coi người làm bằng hữu, nói thật, ta có một việc, hi vọng Tiêu huynh hỗ trợ."

Tiêu Viên Khâu xấu hổ, cười một chút, đến thời điểm này, hần chỉ biết, Trần Nguyên nhất định là có chuyện nhờ hần, bằng không thì, với của bốn sự Trần Nguyên, lại có Gia Luật Niết Cô Lô và Tiêu Tô Na Mã Nai làm chỗ dựa, làm sao lại đặt mình, một tướng quân phòng giữ nhà kho nhỏ, ở trong mắt?

Chỉ là có chuyện là tốt rồi nói, chỉ cần người có chuyện tìm ta xử lý, ta liền cho có thể cùng người nói điều kiện.

Lập tức cũng buông xuống chén rượu: "Trần huynh cứ nói đừng ngại, chỉ cần huynh đệ có thể làm đến, tuyệt không hai lời!"

Trần Nguyên nở nụ cười: "Vấn đề này đối với Tiêu huynh mà nói, là dễ như trở bàn tay, Tiêu huynh, ta có một lương thực đưa đi phương bắc, người ta thúc gấp, nhưng hàng phía nam còn chưa tới, có thể từ trong kho hàng của ngài, lấy ra một ít hay không? Không nhiều lắm, 100 xe là đủ rồi!"

Tiêu Viên Khâu làm ra bộ dạng khó khăn, kỳ thật, trong lòng hắn không có gì khó xử, thứ nhất, hắn có lương thực, thứ hai, hắn không sợ Trần Nguyên chạy, thứ ba, hắn cũng không sợ Trần Nguyên quýt nợ, sở dĩ khó xử, cũng chỉ là muốn thêm một ít chỗ tốt mà thôi.

Hắn không nói, chờ Trần Nguyên mở miệng lần nữa, ai ngờ Trần Nguyên cực kỳ dứt khoát nói: "Tiêu huynh, nếu người khó xử, coi như xong, tại hạ còn có những biện pháp khác, huynh đệ chúng ta làm huynh đệ, nếu như người thật sự không tiện, cũng không cần miễn cưỡng giúp ta."

Tiêu Viên Khâu vừa nghe Trần Nguyên nói như vậy, lại thập phần ngoài ý muốn, cái tài lộ này không thể bị dứt, nhưng nếu hiện tại mình đồng ý, phảng phất không phải cực kỳ thỏa đáng, suy tư một tý, mới tìm được từ phù hợp, nói: "Không đối gạt Trần huynh, có chút phiền phức, ta về nhìn trước, rồi cho người tin tức, như thế nào?"

Đây là không đáp ứng, cũng không cự tuyệt.

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Vậy phải làm phiền Tiêu huynh phí tâm, nếu sự tình không dễ làm, Tiêu huynh không cần phải khó xử."

Tiêu Viên Khâu gật đầu: "Tốt, ta đi về trước, hiện tại đã muộn, ta thì không sao cả, người là người bận rộn, sợ làm phiền người kiếm tiền."

Nói xong liền đứng dậy định đi, Trần Nguyên lúc này lại đi đứng lên theo, nói: "Tiêu huynh, khuya hôm nay, ta có một chỗ để đi, người cũng không thể trở về sớm như vậy."

Tiêu Viên Khâu sững sờ nhìn Trần Nguyên: "Nơi để đi?"

Trần nguyên cười thần bí, nói: "Lên xe ngựa, ta mang người đi, người sẽ biết." . . .

169. Chương 169: Hoàng Hậu Triệu Kiến

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 169: Hoàng hậu triệu kiến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Yên kinh, vùng ngoại ô ngoài năm dặm, có một thôn xóm, thôn này vốn chỉ có trên dưới một trăm gia đình, đều gọi là "canh dân" Liêu quốc, thì ra thời điểm Liêu Hứng Tông làm thử tân pháp, để cho người ta tới trồng trọt.

Tân pháp phổ biến ra ngoài cũng không thuận lợi, những người này muốn trồng lúa, phần lớn ruộng đồng lại bị một ít quan lại quyền quý diễn kịch, hiện tại, chỉ có thể dựa vào đất đai, do những quan lại quyền quý kia cho để trồng trọt, hoặc là đi Yên kinh làm việc cực nhọc lo liệu cuộc sống, cho nên phần lớn rất là nghèo khổ.

Nhưng hai ngày trước, bỗng nhiên một người đến mua hai gian phòng gạch tương đối dễ nhìn trong thôn làng này, lại hơi chút tu sửa một chút, để cho cái phòng kia rất nổi trội.

Trần Nguyên ngừng xe ngựa ở trước gian phòng ốc này.

Cửa ra vào có hai ngọn đèn gió treo cao cao, Tiêu Viên Khâu nhìn Trần Nguyên, nghi ngờ hỏi: "Trần huynh, đây là nhà của người?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng cười, ngón tay bỗng nhúc nhích, nói: "Bây giờ là ta, sau này lại không phải, Tiêu huynh, cứ gõ cửa đi."

Tiêu Viên Khâu rất là khó hiểu, hỏi: "Vì sao ta phải gõ cửa?"

Trần Nguyên không trả lời, chỉ mấp máy miệng một chút, ý bảo hãy nhanh gõ.

Tiêu Viên Khâu nhẹ nhàng đập cửa, không qua bao lâu, bên trong truyền đến thanh âm kéo then cửa, Trần Nguyên ôm quyền nói: "Tiêu huynh, tại hạ cáo từ."

Tiêu Viên Khâu lại càng kinh ngạc: "Trần huynh, làm sao người lại đi? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Trần Nguyên đã rời đi, dường như không hề nghe được câu hỏi của Tiêu Viên Khâu, không quay đầu lại, đi đến hướng xe ngựa, Tiêu Viên Khâu đang định đuổi theo, cửa kia chậm rãi mở ra, bên trong hiện ra một thân ảnh quen thuộc, lại làm cho hắn lập tức kinh ngạc không thôi: "Ỗ Thúy!"

Cửa ra vào đúng là Ỗ Thúy cô nương, mấy ngày nay, nàng đã làm cho tâm tình mình rất không thư thái, nhìn nàng đơn giản hơn nhiều, so với thời điểm làm việc tại trong thành lâu, hôm nay Ỗ Thúy không mặc những trang phục tươi đẹp kia, chỉ là một thân ngoại bào nhàn nhạt, mặt cũng vẻn vẹn bôi một lớp nước phấn mà thôi, có này một loại gia tăng cảm giác kích dục.

Ánh mắt Ỗ Thúy cũng thay đổi, lúc trước, chút ít phóng dăng kia hoàn toàn không thấy, nhìn Tiêu Viên Khâu đứng ở cửa ra vào, nàng chỉ hơi hơi cười, trong mắt toàn một mảnh nhu tình.

Tiêu Viên Khâu ngây dại, ngơ ngác đứng ở chỗ này nhìn Ỗ Thúy, không biết mình nên làm như thế nào mới tốt.

Trước kia, thời điểm Tiêu Viên Khâu do dự tại cửa sân, nàng luôn rất trực tiếp kéo cánh tay của hắn, nói: "Ồ, đại gia lại tới nữa rồi!"

Nhưng là hôm nay, Ỗ Thúy không làm như vậy, chỉ đứng ở cửa cười, thấy Tiêu Viên Khâu còn chưa phản ứng, mới bước một bước đi ra ngoài, nói: "Vào nhà đi."

Ba chữ kia, lại làm cho Tiêu Viên Khâu có một loại cảm giác gia đình, vội vàng gật đầu, nói: "Được."

Trên xe ngựa, Trần Nguyên đầy đặn tươi cười, hắn biết rõ, chuyện thứ nhất ngày mai, sau khi Tiêu Viên Khâu vào thành, khẳng định chính là tìm mình.

Không thể để cho hắn tìm được, phải để hắn tìm hai ngày đã.

Ngày mai mình phải đi hoàng cung, thời gian thật dài không đi, Gia Luật Hồng Cơ ra tay giúp mình, bất kể đó là cho mình thêm phiền toái, chung quy vẫn là xuất phát từ ý tốt, chính mình nên đi cảm ơn hắn.

Chính yếu nhất, chính là tìm hiểu, những tin đồn này, rốt cuộc nổi lên bao nhiêu tác dụng trong hoàng cung, chính mình phải thám thính một tý.

Chính yếu nhất chính là, Lý Nguyên Hạo kia muốn cầu hôn rồi, Gia Luật Lữ Linh khả năng rất nhanh sẽ đi Tây Hạ, nếu thật sự không đi gặp nàng, khả năng sẽ không có cơ hội yêu đương vụng trộm cùng nàng ở trong hoàng cung rồi!

Tóm lại, ngày mai, bất kể là xuất phát từ công sự, hay là tình ái, mình cũng có phải tìm lý do đi hoàng cung một chuyến, nói là bái phỏng Gia Luật Hồng Cơ thì tốt rồi.

Trở lại trong trạch viện, Trần Nguyên trực tiếp đi về hướng phòng Bàng Hỉ, căn phòng này là một gian hẻo lánh nhất, tại chỗ sâu nhất, mặc kệ phát ra thanh âm gì, bên ngoài mặt đường đều không nghe được.

Nhẹ nhàng đập cửa phòng ba cái, Bàng Hỉ mở cửa ra.

Hai người Trương Hải và Quách Mặc Sơn đã ở đây, Tiêu Viên Khâu bị ba người bọn họ trói gô tại chân tường.

Trương Hải và Quách Mặc Sơn thấy Trần Nguyên tiến đến, đứng dậy hô: "Trần chưởng quỹ."

Trần Nguyên liền ôm quyền, nói: "Cảm ơn nhị vị."

Trương Hải và Quách Mặc Sơn cười một chút, nói: "Chưởng quầy khách khí, chuyện như vậy, ngài bảo chúng ta làm mấy lần, cũng sẽ không nói hai lời."

Tiêu Viên Khâu kia hiển nhiên biết rõ người đến là thủ lĩnh vài người này, mở to hai mắt nhìn về phía Trần Nguyên, trong miệng phát ra tiếng la khác thường.

Trần Nguyên vung tay về Bằng Hỉ, nói: "Quăng vải trong miệng hắn ra."

Bằng Hỉ đi lên phía trước, một tay kéo đám vải đã có một mùi răng thối rất khó ngửi ra, câu nói đầu tiên của Tiêu Viên Khâu liền hỏi hai vấn đề: "Con của ta đâu! Các người là người nào?"

Trần Nguyên nhìn Bằng Hỉ, nói: "Như thế nào? Người còn chưa để cho Tiêu Tướng quân chứng kiến công tử sao?"

Bằng Hỉ lắc đầu: "Chưa, không phải người chưa nói chuyện đó sao?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy, Tiêu Tướng quân, hiện tại ngài mang bộ dạng này, thấy lệnh lang mà nói, sẽ để cho lệnh lang sợ hãi, ta xem, hay là để cho Bát phu nhân tới thăm người một chút, như thế nào?"

Tiêu Viên Khâu cực kỳ muốn nhìn đến con của mình, nhưng nghĩ lại, Trần Nguyên nói cũng đúng, chính mình hiện tại mang cái dạng này, thấy nhi tử, không riêng gì việc làm hắn sợ, càng làm tổn hại hình tượng của mình ở trong suy nghĩ của hắn.

Lập tức hỏi: "Các người không làm gì con của ta chứ?"

Trần Nguyên gật đầu: "Bây giờ còn chưa."

Tiêu Viên Khâu đương nhiên biết rõ cái này là tạm thời, liền nói: "Tốt, để cho ta trông thấy tiểu thiếp của ta."

Vợ bé thứ tám của hắn năm nay hai mươi sáu rồi, tại niên đại này, đã muốn đi vào hàng ngũ trung niên, nhưng do cuộc sống tương đối thoải mái, bảo dưỡng cũng coi như không tệ.

Hai ngày này kinh hãi, đã làm cho nữ nhân này mất đi nhan sắc gần nắp thường ngày, cả khuôn mặt đều tái nhợt, bị Dương Văn Quảng đưa vào trong phòng này, vừa nhìn thấy Tiêu Viên Khâu, liền lập tức xông đến, nói: "Lão gia! Lão gia! Ngài đã trở lại rồi!"

Tiêu Viên Khâu hiện tại quả thực có chút chua xót, chính mình bị trói, còn bị thương, mắt thấy thê nhi rơi vào tay những cường nhân này, lại một chút biện pháp cũng không có.

Loại bất lực này, là thứ Tiêu Viên Khâu không thể tiếp nhận, nước mắt của hắn thiếu chút nữa đã chảy ra rồi.

Mặc dù hiện tại hắn mang bộ dạng này, nhưng nàng kia trông thấy hắn, phảng phất như tìm được người bảo vệ, lên tiếng khóc lóc, thổ lộ hết sợ hãi và kinh hoảng mấy ngày nay.

Tiêu Viên Khâu cố nén bi thương của mình, yết hầu bắt đầu khởi động vài cái, sau đó mới hỏi: "Người và con đều khỏe?"

Nữ nhân gật đầu: "Bọn hắn không trói con."

Tiêu Viên Khâu thở một hơi thật dài, sau đó đưa con mắt nhìn về phía Trần Nguyên, hỏi: "Các người rốt cuộc là người nào? Muốn gì?"

Trần Nguyên mỉm cười: "Cũng không có gì, chỉ là, chúng ta muốn đối phó với Gia Luật Nhân Trước, cần Tiêu Tướng quân giúp ta một chút mà thôi, ví dụ như, Tiêu Tướng quân có thể nói cho chúng ta biết một ít sự tình, Gia Luật Nhân Trước rất sợ bị người khác biết hay không?"

Tiêu Viên Khâu nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Người là người của Gia Luật Tông Nguyên?"

Trần Nguyên liếc mắt nhìn hắn, nói: "Đoán ra một nửa rồi, chỉ là, vấn đề này, đối với người, cũng không trọng yếu, bởi vì ta là ai, đều không thể trợ giúp tướng quân sống sót, cũng vô pháp trợ giúp lệnh công tử sống sót, có thể giúp người và bọn họ, chỉ có chính tướng quân! Tướng quân hiểu ý của ta không?"

Tiêu Viên Khâu cười ha ha một tiếng, nói: "Các ngươi nhìn lầm người rồi! Cũng đánh sai bàn tính rồi! Tuy ta xem con như mạng, nhưng ta là người của Bắc viện Đại vương, cái gì cũng có thể bỏ! Kể cả con của ta! Ha ha ha."

Trần Nguyên thở dài: "Đã như vậy, vậy không có gì để nói nữa rồi."

Tiêu Viên Khâu mang một bộ dạng hiên ngang lắm liệt, nói: "Muốn giết cứ giết! Cứ thống khoái là được!"

Trần Nguyên từ từ đi đến trước mặt hắn, nói: "Tiêu Tướng quân, chúng ta đánh cuộc, như thế nào?"

Tiêu Viên Khâu cười lạnh một tiếng, hỏi: "Đánh bạc? Ngươi xem ta bây giờ còn có thể đánh bạc sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, tướng quân trung thành và tận tâm, tại hạ thập phần khâm phục, như vậy, chúng ta đánh cuộc, nếu như ta giam ngươi một tháng, ngươi nói Gia Luật Nhân Trước sẽ nghĩ biện pháp cứu ngươi, hay là sẽ làm ra những chuyện khác?"

Những chuyện khác, Trần Nguyên không nói rõ, nhưng trong lòng Tiêu Viên Khâu hiểu hắn đang ám chỉ cái gì, Tiêu Viên Khâu không muốn tin tưởng Gia Luật Nhân Trước kia sẽ làm những chuyện khác, nhưng trong lòng hắn lại rất rõ ràng, Gia Luật Nhân Trước là người rất quyết đoán, nếu như mình mất tích, thật sự mang đến phiền toái cho hắn, như vậy có khả năng, hắn thực sẽ làm cho phiền toái triệt để biến mất.

"Không, Đại vương nhất định nghĩ biện pháp tìm được ta, nhất định sẽ làm như vậy!" Lúc Tiêu Viên Khâu nói lời này, ngữ khí có chút áp lực, có chút lo nghĩ, tất cả mọi người trong phòng đều nghe ra, kỳ thật chính bản thân Tiêu Viên Khâu cũng không tin điểm này.

Trần Nguyên ngồi chồm hổm xuống, ghé vào lỗ tai hắn, nói: "Nếu nói như vậy, một tháng sau, ta sẽ thả ngươi, nhưng ta dám cam đoan, trong vòng một tháng, tất cả mọi người trong nhà ngươi sẽ chết oan chết uổng, phòng ốc của ngươi, quân đội của ngươi, tất cả mọi thứ có quan hệ với ngươi, đều không còn tồn tại! Ta và ngươi sẽ đánh bạc!"

Nói xong liền đứng lên, nói với Bằng Hỉ: "Nhìn kỹ Tiêu Tướng quân cho ta, một tháng, hoặc là chúng ta đưa hắn ra ngoài, hoặc là đưa cả nhà hắn lên đường."

Bằng Hỉ cười một tiếng âm hiểm, khối vải đã thối kia lần nữa nhét vào trong miệng Tiêu Viên Khâu, mà Dương Văn Quảng lại bắt nữ nhân kia trở về, nữ nhân còn muốn khóc hô, Dương Văn Quảng đã rút đoản đao ra, gác ở cổ của nàng.

Ánh mắt Tiêu Viên Khâu cũng đã ngơ ngác.

Trần Nguyên cảm giác, tâm tình của mình vô cùng khẩn trương, bởi vì hắn biết rõ, mặc dù kế hoạch của mình chu đáo như thế nào, nhưng sự tình phát triển, tuyệt đối sẽ không dựa theo chính mình nghĩ, hắn là một người, không phải thần tiên.

Hắn chỉ có thể lập kế hoạch của mình, lại không thể an bài những người khác hoàn toàn dựa theo bước chân mình để hành tẩu, khi đối phương phát giác, chính là thời điểm những chuyện xấu xuất hiện.

Dấu điểm không được bao lâu, qua hai ba ngày, nhanh mà nói, có thể là ngày mai, cũng có thể là hiện tại, Gia Luật Nhân Trước đã cảm thấy chỗ không đúng.

Hắn không biết ngồi chờ chết, hắn là Bắc viện Đại vương Liêu quốc, có vô số nanh vuốt tại Yên kinh, hắn phản kích chắc chắn là vô cùng lăng lệ ác liệt.

Trong lòng Trần Nguyên thật sự có chút ít sợ hãi, hắn cảm giác toàn thân mình giống như bắt đầu run rẩy, sợ hãi như vậy lại làm cho đêm nay hắn không muốn ngủ một mình, nhìn gian phòng Hồ Tĩnh bên cạnh còn ánh đèn lóe lên, Trần Nguyên liền đi qua gõ cửa phòng.

.....

Tiêu Thát Na Mã Nai cũng không muốn một ngủ mình, nhưng nàng đã ngủ một mình thời gian rất lâu rồi, trong vòng một năm, chỉ có vài ngày như vậy có thể ôm Liêu Hứng Tông chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày hôm trước, Hồng Cơ xuất chinh, Liêu Hứng Tông đến với nàng mấy ngày, thời gian như vậy, đến bây giờ còn làm cho nàng có chút nhớ mãi không quên.

Ngọn đèn u ám chiếu vào đường cong kiêu ngạo trên người nàng, con ngươi nhẹ nhàng nhắm, tay ôm ngực, chỗ khóe mắt không khỏi có chút ẩm ướt.

Nàng đôi khi sẽ nhớ mong, nếu như nàng và Liêu Hứng Tông chỉ là một đôi vợ chồng bình thường, chuyện sẽ rất hạnh phúc, ít nhất nàng có thể hoàn toàn có được trạng thái của mình.

Nhưng đây tất cả chỉ là nếu như, sự thật, trạng thái của nàng là hoàng đế Liêu quốc, bên cạnh hẳn có vô số nữ nhân, chỉ cần hẳn nguyện ý, còn có thể có được càng nhiều.

Hắn chưa từng để ý nghĩ của nàng, hẳn căn bản không rõ, nàng một mực khiêm tốn như vậy, đều chỉ là vì bảo vệ mình, bảo vệ con của mình.

Hắn nói mình hiền lương thực đức, không tranh quyền thế, nhưng hẳn không biết, nếu như mình thật sự không tranh quyền thế, sớm đã bị người khác giết chết!

Tiêu Thát Na Mã Nai vô pháp thiệp đi, trong lòng có quá nhiều chuyện làm phức tạp vây lấy nàng.

Lời đồn có quan hệ đến Gia Luật Nhân Trước đã vang khắp nơi, Tiêu Thát Na Mã Nai biết rõ, triều đình đã có người nhìn chăm chăm vào Gia Luật Nhân Trước, rất nhanh, một hồi bão táp trước nay chưa có sẽ xuất hiện.

Nàng biết rõ Gia Luật Nhân Trước rất oan uổng, bởi vì hướng người Nữ Chân mật báo, không phải Gia Luật Nhân Trước, là Tiêu Thát Na Mã Nai nàng.

Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài nói rõ, bão táp đã muốn tới rồi, vậy hãy để cho nó đến, Tiêu Thát Na Mã Nai đã chuẩn bị kỹ càng, chuẩn bị lấy chỗ tốt trong gió lốc.

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng đập, Tiêu Thát Na Mã Nai thoáng một tý liền chui ra khỏi chăn, Lúc này còn có thể đến gõ cửa, ngoại trừ Liêu Hứng Tông và Lương tổng quản kia, không có người nào, nàng hy vọng là Liêu Hứng Tông, nhưng cửa ra vào vang lên tiếng nói của Lương tổng quản kia: "Nương nương, đã ngủ chưa?"

Tiêu Thát Na Mã Nai thất vọng mở cửa phòng, để Lương tổng quản tiến đến, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lương tổng quản nói: "Vừa rồi Trương Tầm Lệ đại nhân và quốc cữu gia đều vội tới truyền cho lão nô một câu, lão nô cảm thấy rất trọng yếu, cho nên mới cả gan quấy rầy nương nương nghỉ ngơi."

Tiêu Thát Na Mã Nai đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa, không thấy hữu hiện người bên ngoài, mới hỏi: "Bọn hẳn có tin tức gì?"

Lương tổng quản nói: "Trương đại nhân nói, một nhà Tiêu Viên Khâu tướng quân đều mất tích."

Con mắt Tiêu Thát Na Mã Nai lập tức phát sáng lên, Lương tổng quản kia không đợi nàng hỏi, liền nói tiếp: "Không biết là ai làm."

Tiêu Thát Na Mã Nai lâm vào trong trầm tư, tự hỏi một giây, liền hỏi vấn đề thứ hai: "Quốc cữu nói cái gì?"

Lương tổng quản đáp lời: "Quốc cữu nói, Trần Thế Mỹ mua hai gian phòng ở vùng ngoại ô, là đưa cho Tiêu Xa Phong."

Tiêu Thát Na Mã Nai chậm rãi nở nụ cười: "Có ý tứ, được rồi, người xuống dưới đi."

Lương tổng quản liếc nhìn Tiêu Thát Na Mã Nai, thấp giọng nói: "Vâng, lão nô cáo lui."

Tiêu Thát Na Mã Nai lại hô hẳn: "Đợi một chút, lão Lương, người đi đến chỗ quốc cữu, bảo hẳn ngày mai tìm cái lý do, gọi Trần Thế Mỹ tiến cung, tới gặp ta một chuyến, đã đến thời điểm nói chuyện cùng người Tổng này rồi."

Đây cũng là nguyên nhân Lương tổng quản nguyện ý bán mạng vì nữ nhân này, người khác đều gọi hẳn là "Lương tổng quản" hoặc là "Lương công công". Chỉ có nữ nhân này, tại lúc không có người, gọi hẳn lão Lương, xưng hô rất bình thường, nhưng đối với Lương tổng quản thân thể có tàn khuyết mà nói, lại làm cho hẳn rất cảm động.

Trần Nguyên không nghĩ tới, thời điểm chính mình chuẩn bị tiến cung, Tiêu Tô Na Mã Nai sẽ tới dẫn mình tiến cung, càng không nghĩ đến là, hoàng hậu Liêu quốc muốn gặp hắn.

”Cái gì? Hoàng hậu muốn gặp ta?” Trần Nguyên rất là giật mình.

Tiêu Tô Na Mã Nai gật đầu, nói: ”Ừm, người nhanh thu thập một tý, hai người chúng ta cùng đi.”

Trần Nguyên chưa bao giờ chú ý tới hoàng hậu Liêu quốc Tiêu Thát Na Mã Nai này, bởi vì nàng luôn luôn dùng không hỏi chính sự để tránh né. Không riêng chính cô ta không hỏi, cũng bắt luôn cả Tiêu Tô Na Mã Nai không cần phải tham dự tranh đấu triều đình quá nhiều, mặc dù cái này để nàng thắng được danh tiếng rất tốt, nhưng cũng làm cho càng nhiều là người không để ý đến sự hiện hữu của nàng.

Kể cả Gia Luật Nhân Trước, Gia Luật Tông Nguyên, kể cả Trần Nguyên.

170. Chương 170: Đồ Mồ Hôi

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 170: Đồ mồ hôi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hiện tại hoàng hậu này muốn gặp mình làm cái gì? Trong lòng Trần Nguyên có chút không rõ, muốn thăm dò, liền hỏi Tiêu Tô Na Mã Nai một câu: ”Tiêu đại nhân, Hoàng hậu nương nương bảo ta đi vào cung là có chuyện gì sao? Không thể lộ ra một tý à?”

Tiêu Tô Na Mã Nai lắc đầu: ”Không biết, ta thật sự không biết, người đi theo ta là được.”

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, dù như thế nào cũng phải đi, đến lúc đó, cứ tùy cơ ứng biến là được, lập tức đáp: ”Tốt, chờ ta đổi bộ quần áo vừa vặn đã.”

Đi gặp hoàng hậu sao, bất kể như thế nào, nàng cũng là mẹ của Gia Luật Lữ Linh, không thể quá tùy tiện, lại nói, mình còn đánh tính toán làm việc đó với Gia Luật Lữ Linh trong hoàng cung, tự nhiên sẽ phải chọn bộ quần áo thuận tiện một tý.

Trần Nguyên đổi một kiện áo dài vải xanh, ngắm gương một hồi, máu ứ đọng trên mặt, lại làm cho hắn vô pháp khôi phục diện mạo tuấn tú lúc trước, nhìn qua thì miễn cưỡng tính toán là không phải rất dọa người, đành phải theo Tiêu Tô Na Mã Nai lập tức xe, hai người cùng đi đến hoàng cung.

Đây là lần đầu tiên Trần Nguyên nhìn thấy Tiêu Thát Na Mã Nai, nếu như không phải Tiêu Tô Na Mã Nai làm giới thiệu, hắn căn bản không tin tưởng nữ nhân này là mẫu thân Gia Luật Lữ Linh, nói là tỷ tỷ, còn không sai biệt lắm!

Chỉ có khi nhìn kỹ, cái nếp nhăn nơi khoé mắt, vô pháp che dấu kia, mới có thể thể hiện ra dấu vết tuế nguyệt, lưu lại trên thân nữ nhân này.

”Vi thần bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Trần Nguyên hành lễ rất quy củ.

Tiêu Thát Na Mã Nai đánh giá Trần Nguyên một phen, một lát sau mới lên tiếng: ”Được rồi, tại đây không phải triều đình, không có nhiều quy củ như vậy, Trần Thế Mỹ, người có biết, ta tìm người đến để làm chuyện gì chưa?”

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: ”Vi thần ngu dốt, không biết hoàng hậu có ý gì?”

Tiêu Thát Na Mã Nai chậm rãi đứng lên, Trần Nguyên vội trộm đánh giá một phen, dáng người độ cao không khác gì Gia Luật Lữ Linh, chỉ càng đầy đặn hơn một ít.

Vừa mới nghĩ tới đây, trong lòng hắn không khỏi trách cứ chính mình: "Đến lúc nào rồi còn có tâm tư nghĩ về dáng người? Hiện tại nên nghĩ, chính là nàng kêu mình tới, rốt cuộc có mục đích gì mới đúng! Thật sự là chó không thay đổi việc ăn cứt!"

Cưỡng ép thu hồi ánh mắt kia, chỉ nghe Tiêu Thất Na Mã Nai nói: "Ta muốn hỏi người, ở bên ngoài truyền ra chuyện Bắc Viện đại vương thông đồng với người Nữ Chân, vấn đề này, người thấy thế nào?"

Trong lòng Trần Nguyên thoáng lộ bộ một tý, tại sao Tiêu Thất Na Mã Nai phải hỏi hắn vấn đề này? Chớ không phải là nàng đã nhìn ra điều gì đó? Hoặc bết bát hơn một ít, là Liêu Hứng Tông đã nhìn ra sơ hở, bảo nàng đến hỏi mình hay sao?

Một thân mồ hôi lạnh lập tức xông ra từ sau vai, câu trả lời này có thể để cho Tiêu Thất Na Mã Nai thỏa mãn hay không, có khả năng liên quan đến việc, chính mình hôm nay có thể còn sống đi ra hoàng cung hay không!

Con mắt Tiêu Thất Na Mã Nai còn đang nhìn chăm chăm mình, ánh mắt kia tràn đầy mỉa mai hoặc của nữ tử thành thực, nhưng Trần Nguyên bây giờ đã không có tâm thưởng thức những thứ này, hắn trả lời: "Vi thần cũng có nghi vấn, không biết có nên nói hay không."

Tiêu Thất Na Mã Nai nhẹ nhàng nói: "Nói."

Đầu óc Trần Nguyên vừa chuyển, miệng vừa nói: "Vi thần cho rằng, không có lửa thì sao có khói, tất cả cũng không phải đều không có đạo lý, lần này vi thần cũng theo quân xuất chinh, một đường kỳ quặc, thật sự làm cho người ta khó có thể giải thích."

Tiêu Thất Na Mã Nai hỏi một câu: "Người cũng hoài nghi Bắc viện Đại vương?"

Trần Nguyên vội vàng ôm quyền, nói: "Vi thần không dám, vi thần chỉ luận sự, cảm thấy có chút kỳ quặc mà thôi."

Câu trả lời này lập lòe nước đôi, lại không thấy trả lời cái gì chính diện.

Tiêu Thất Na Mã Nai đi một bước đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Trần Thế Mỹ, người rất có thể ăn nói."

Trần Nguyên khom lưng thấp hơn, nói: "Tạ ơn hoàng hậu khách lệ."

Tiêu Thất Na Mã Nai rót một chén nước, sau đó ngồi xuống, uống một ngụm, lại chậm rãi nói: "Ta lại hỏi người một vấn đề nữa, có thể không?"

Trần Nguyên cảm giác, phía sau lưng mình đã ướt sũng, hắn có một loại ảo giác, chính mình hiện tại đang ở một nơi luyện ngục, mà Tiêu Thất Na Mã Nai, chính là người dụng hình phạt cho mình!

"Vi thần tri vô bất ngôn (không biết không nói)." Trong lòng suy nghĩ nhanh hơn chút ít, đầu óc phải nhanh hơn chút ít, bởi vì miệng không thể chậm được.

Tiêu Thất Na Mã Nai hỏi: "Người, tại sao phải mua một tòa nhà cho Tiêu Xa Phong?"

Lời này so với lời vừa rồi kia lại càng thêm dọa người, bởi vì từ bên trong những lời này, Trần Nguyên biết một tin tức, kỳ thật Tiêu Tô Na Mã Nai đang một mực giám thị mình.

Chuyện này lại làm cho hắn nghĩ mà sợ, khá tốt, sự tình Tiêu Viên Khâu là để cho bọn Vương Luân ra tay, nếu như là Dương Văn Quảng, A Mộc Đại và Bàng Hỉ bên cạnh mình đi làm, tất nhiên là sẽ bị phát giác.

Dùng cái lý do gì để trả lời vấn đề này đây? Nói mình cần lương thực? Lừa gạt người khác thì có thể, Tiêu Tô Na Mã Nai đã đứng ở bên cạnh, mỗi ngày bán bao nhiêu mua bao nhiêu hàng, hắn đều biết hết!

Nói mình sợ hãi Tiêu Xa Phong, muốn nịnh nọt hắn? Cái đó thì càng không thể.

Đầu Trần Nguyên lượn vòng mấy lần, bỗng nhiên linh quang lóe lên, nói: "Cái này, Hoàng hậu nương nương, kỳ thật cũng không có nguyên nhân khác, chỉ là tại hạ muốn đáp lên chiếc thuyền của bắc vương mà thôi, buôn bán sao, cần chú ý một cái khéo léo."

Tiêu Thát Na Mã Nai cười ha ha một tiếng, nói: "Người và Gia Luật Thư Bảo đã náo loạn thành như vậy, người cho rằng còn có thể bắt đầu đứng bên đây sao?"

Trần Nguyên nói: "Hoàng hậu, bất kể như thế nào, lưu một đường về luôn là việc đúng, dù cho cái đường về này chỉ có thể sinh ra ít hy vọng, cũng đáng để làm."

Tiêu Thát Na Mã Nai không tiếp tục truy hỏi, Trần Nguyên Chân không biết, có phải là lý do này đã thuyết phục được nàng chưa, dù sao cái lý do này, cũng là thứ tốt nhất bây giờ mình có thể nghĩ đến.

Tiêu Thát Na Mã Nai không hỏi vấn đề đó, mà lại nói: "Đúng rồi, ta còn chưa cảm ơn người thì sao, lần này hoàng tử xuất chinh trở về, tính cách thay đổi không ít, những việc này, nghe nói đều là công lao của người."

Trong lòng Trần Nguyên thở gấp thở ra một hơi, nói: "Là hoàng tử chính mình trưởng thành, cống hiến sức lực vì hoàng tử, là bổn phận của vi thần thôi."

Tiêu Thát Na Mã Nai gật đầu: "Người thật sự rất có thể ăn nói."

Đây là lần thứ hai trong hôm nay, nàng khích lệ Trần Nguyên như vậy, Tiêu Thát Na Mã Nai tiếp tục nói: "Tốt rồi, kỳ thật ta gọi người tới, cũng không có những chuyện khác, chủ yếu chính là thay Hồng Cơ cảm ơn người. Có biết không, hiện tại Hồng Cơ đã coi người thành bằng hữu tốt nhất, chịu vì người, mà đi đánh nhau cùng Gia Luật Thư Bảo, đây là sự tình ta không nghĩ tới, ta hi vọng, người có thể trợ giúp Hồng Cơ nhiều hơn, ta tự nhiên không bạc đãi người."

Một câu này mới để cho Trần Nguyên nghe ra một chút ý tứ, liền trả lời: "Hoàng hậu yên tâm, vi thần sẽ tận tâm phục vụ hoàng tử, làm hết bổn phận của một thần tử."

Từ chỗ Tiêu Thát Na Mã Nai đi ra, Trần Nguyên không biết mình rốt cuộc đã chảy ra bao nhiêu mồ hôi lạnh, hẳn thật sự là bị nữ nhân này làm cho hoảng sợ!

Thế cục bây giờ khẩn trương như thế, thần kinh Trần Nguyên vốn chính là ở trong trạng thái đề phòng cao độ, trong trò chơi, hẳn một mực đều không chú ý tới sự tồn tại của nữ nhân này, nhưng Tiêu Thát Na Mã Nai bỗng nhiên tìm hấn, nói những lời này, cái này và thời điểm đi đường bình thường, bỗng nhiên có người từ bên cạnh nhảy ra, gào to một tiếng trước mặt, không có gì khác nhau.

Hắn biết rõ, nữ nhân luôn luôn dùng tình nguyện tịch mịch để nổi danh, hiện tại không cam lòng tịch mịch nữa rồi, có lẽ là nàng đã ngửi thấy được một hương vị đặc thù, cũng muốn tới tham gia vào yến hội, đây là vì nàng, vì nhi tử của nàng.

Vừa rồi, câu thổ lộ hàm súc cuối cùng kia phát ra, Tiêu Thát Na Mã Nai đã hướng Trần Nguyên, nói rõ ý đồ của nàng, hiện tại, nàng đang đợi một cơ hội, hoặc là nói, nàng hi vọng Trần Nguyên chế tạo một cơ hội ra, để cho nàng có thể hoàn toàn tín nhiệm hấn.

Hít thở một hơi thật sâu, Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn nhìn mặt trời trên bầu trời, chuyện này bỗng nhiên xuất hiện, lại làm cho hấn không kịp trở tay, hấn biết rõ, đấu tranh tại triều đình chắc chắn là không có trung lập, Tiêu Thát Na Mã Nai đã cất tiếng nói, còn lại là giao cho mình chọn lựa, hoặc là địch nhân, hoặc là người một nhà.

Hắn không muốn để cho nữ nhân này làm địch nhân của mình, đây tuyệt đối là một chuyện cực kỳ đáng sợ, cho nên, Trần Nguyên phải nghĩ biện pháp, để cho nữ nhân này tin tưởng hấn, ít nhất tại trước khi kế hoạch của mình thành công, hấn không muốn đắc tội một nữ nhân, hiểu được cách chôn dấu chính mình thật sâu, lại có thể nhận được nhiều năm tịch mịch, cô đơn không chịu nổi như vậy.

"Sự tình còn không tính toán quá tệ." Trần Nguyên âm thầm nói một câu đối với chính hấn, sau đó chuẩn bị đi chỗ Gia Luật Hồng Cơ nhìn xem.

Nơi này là hoàng cung, mặc dù mình đã vào được, nhưng cũng không thể tùy tiện đi đi lại lại, từ chỗ Tiêu Thát Na Mã Nai đến chỗ Gia Luật Hồng Cơ, tuy khoảng cách chỉ có chưa đầy trăm mét, nhưng còn phải đợi sau khi thái giám thông báo, Gia Luật Hồng Cơ bằng lòng gặp, hấn mới có thể đi vào.

Trần Nguyên chờ giây lát trong sân, thái giám tiến đến thông báo đã trở lại: "Trần đại nhân, Công Chúa gọi người đi gặp nàng."

Trần Nguyên có chút kinh ngạc, chính mình bảo thái giám này đi thông báo Gia Luật Hồng Cơ, như thế nào Công Chúa liền xuất hiện? Thái giám kia hiển nhiên biết rõ Trần Nguyên sẽ có nghi hoặc, không đợi hần mở miệng, đã nói: "Hoàng tử đang cùng Công Chúa đợi ngài, đi theo ta."

Đi theo sau lưng thái giám kia, vừa mới đi tới cửa tẩm cung Gia Luật Lữ Linh, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm chén trà vỡ toang.

Thái giám trong nội cung này, đối với tính tình Công Chúa, vẫn có chút kính sợ, tại địa phương cách cánh cửa kia còn có vài bước, thái giám dẫn đường liền dừng bước, nói: "Trần đại nhân chính mình đi vào, ta chỉ dẫn đến nơi đây thôi." Nói xong, không đợi Trần Nguyên có phản ứng gì, trong chớp mắt liền chạy đi.

Trần Nguyên tự mình chậm rãi đi tới cửa, duỗi đầu hướng bên trong xem xét trước, trong đó có Gia Luật Lữ Linh ngồi ở chính giữa cái ghế, dưới chân có rất nhiều mảnh nhỏ đồ sứ, trong tay còn cầm một cái, đang chuẩn bị vứt xuống.

Gia Luật Hồng Cơ đứng ở một bên khếch lệ cái gì đó, quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy đầu Trần Nguyên thò ra, liền hô: "Trần Thế Mỹ, người mau vào."

Trần Nguyên vượt qua cánh cửa, ôm quyền hành lễ theo quy củ: "Bái kiến hoàng tử, bái kiến Công Chúa."

Sau đó con mắt nhìn về phía Gia Luật Lữ Linh, hỏi: "Không biết Công Chúa phần nộ vì sự tình gì?"

Gia Luật Lữ Linh trông thấy Trần Nguyên, sắc mặt dễ nhìn hơn một ít, nhưng vẫn là thở phì phì, không nói lời nào, Hồng Cơ ở bên cạnh nói: "Còn không phải là do Lý Nguyên Hạo kia sao?"

Trần Nguyên có chút ngạc nhiên, hỏi: "Đại vương Đảng Hạng không phải đã chỉ điểm cầu hôn Công Chúa rồi sao?"

Lời kia vừa thốt ra, chén trà trong tay Gia Luật Lữ Linh liền mạnh mẽ rơi trên mặt đất, con mắt thoáng một tý liền đỏ, Gia Luật Hồng Cơ nói: "Hắn quả thực khinh người quá đáng! Bên này hướng phụ hoàng ta cầu hôn, bên kia lại tìm một nữ ca sĩ tại Yên kinh! Còn chuẩn bị để ca nữ kia và tỷ tỷ của ta, cùng nhau mang về Đảng Hạng, khinh người quá đáng!"

Trần Nguyên lập tức hiểu là chuyện gì rồi, âm thầm nghĩ đến, cảm thấy Lý Nguyên Hạo này quả thật có chút quá mức, tuy người và Gia Luật Lữ Linh không có cảm tình, tìm một người ca sĩ nữ xem thuận mắt, cũng là không để người ta nói người cái gì, tựa như Gia Luật Lữ Linh lén lút cùng mình.

Nhưng ít nhất người cũng nên trốn tránh một chút, lưu vài phần mặt mũi cho Gia Luật Lữ Linh mới được là.

Mặt hần bày ra đầy vẻ căm phẫn, nói: "Thật quá mức! Quả thật quá mức! Hần còn chưa lấy Công Chúa cơ mà, tại địa bàn Đại Liêu đã dám coi rẻ Công Chúa như thế, nếu ngày sau trở về Đảng Hạng, còn thể nào nữa?"

Gia Luật Hồng Cơ nói tiếp: "Thế Mỹ nghĩ giống ta! Lý Nguyên Hạo này làm như vậy, hiển nhiên là không để Liêu quốc chúng ta vào mắt, không thiếu được việc giáo huấn hần một chút."

Trần Nguyên bị hần lời này làm cho sững sờ, cái tên tiểu tử này, thật sự càng ngày càng hung ác rồi, động một chút lại muốn đi giáo huấn người, có thể là đánh Gia Luật Thư Bảo kia một lần, liền nghiệm luôn rồi.

Trần Nguyên vội vàng khuyên nhủ: "Hoàng tử an tâm, chớ vội động thủ, Lý Nguyên Hạo này không thể so với Gia Luật Thư Bảo, đánh hần, có thể sẽ gây ra hậu quả rất nghiêm trọng, mấu chốt nhất chính là, chúng ta không đánh lại hần."

Gia Luật Lữ Linh cũng biết, việc hôn sự này của mình, kỳ thật chính là hai quốc gia giao dịch lừa gạt lẫn nhau mà thôi, cho nên tức giận cũng chỉ có thể tức giận, nàng chưa bao giờ hy vọng xa vời, Lý Nguyên Hạo thật sự ưa thích nàng, cũng không chờ mong chính mình bị ủy khuất, Liêu Hứng Tông sẽ xuất đầu vì nàng.

Trong lòng nàng hiểu, đây chỉ là mở đầu, chính mình còn phải thừa nhận càng nhiều ủy khuất, tích mịch, thống khổ hơn nữa, không ai có thể thay nàng chia sẻ.

Gia Luật Lữ Linh bình tĩnh tâm tình chính mình một tý, khéo miệng nặn ra dáng tươi cười, nói: "Được rồi, chúng ta đi ra ngoài đi một chút, Trần Thế Mỹ, người theo ta và Hồng Cơ lên phố dạo chơi, được không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tại hạ hết sức vui vẻ, chỉ là không biết Công Chúa muốn đi chỗ nào?"

Gia Luật Lữ Linh nói: "Tùy tiện, người xem có chỗ nào có thể tiêu khiển một tý, đều không thành vấn đề."

Gia Luật Hồng Cơ rất hứng thú, đi một bước, nói: "Tỷ tỷ, chúng ta tại đi chỗ sông bạc đó, như thế nào?"

Gia Luật Lữ Linh trừng mắt nhìn hấn, nói: "Muốn đi nơi nào thì chính người đi đi!"

Thành Yên kinh không riêng gì mô phỏng Biện Kinh Tổng triều ở thời điểm kiến tạo, mà ngay cả ngày sau phát triển, đường đi cũng giống với Biện Kinh, kể cả những quan lại quyền quý kia, bọn họ luôn mô phỏng văn nhân mặc khách Tổng triều, cho nên có rất nhiều địa phương tiêu khiển.

Quán trà quán rượu mọc lên san sát như rừng, sông bạc thanh lâu trải rộng, Trần Nguyên mang theo hai người Gia Luật Lữ Linh và Gia Luật Thư Bảo tới một quán trà bên cạnh cầu vượt, thuê một gian trong một phòng trang nhã lầu hai, một bên ngồi uống trà, một bên có thể chứng kiến phía dưới, những dân chúng bình dân kia kinh doanh các loại nghề nghiệp, có bán hàng ăn, có xiếc ảo thuật, còn đủ các loại tay nghề.

Con mắt Gia Luật Lữ Linh nhìn một cái sạp, ngồi sau sạp là một hơn nam tử người Tống ba mươi tuổi, mì ở trong tay nam tử kia biến hóa thành các loại hình dạng, trong nháy mắt liền thành tạo hình nguyên một đám khác, có con khỉ, có con cọp, còn có một khối lớn nhất, là Quan Vũ cầm Thanh Long Yển Nguyệt Dao, rõ ràng cũng được người nọ tạo ra.

171. Chương 171: Đụng Nhau

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 171: Đụng nhau

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bên cạnh sạp có một nữ nhân đứng, lớn tiếng hét lớn thay nam nhân, khi thì cầm lấy vải bông bên hông, lau mồ hôi trên trán nam nhân.

Còn có một đứa trẻ con bộ dạng bốn năm tuổi, cùng nam nhân ngồi ở một cái ghế, trong tay cũng cầm một đồng mì bột, tuy không nặn ra hình dạng, thần sắc vẫn rất chuyên chú.

Gia Luật Hồng Cơ nhìn ánh mắt Gia Luật Lữ Linh, nói: "Tỷ tỷ muốn mặt người nào? Ta tới mua cho người một cái."

Kỳ thật Gia Luật Lữ Linh không phải nhìn mặt người kia, nàng chỉ là cảm thấy, người một nhà này kỳ thật hạnh phúc hơn so với chính mình, sau khi nghe Gia Luật Hồng Cơ nói, nàng liền gật đầu lên tiếng: "Ừm."

Gia Luật Hồng Cơ cười ha ha một tiếng, nói: "Ta biết rõ tỷ tỷ ưa thích tuần mã, ta xuống dưới bảo hấn nặn cho người một thốt xinh đẹp nhất." Nói xong liền đứng dậy rời khỏi phòng, đi xuống lầu mua.

Gia Luật Lữ Linh đi đến cửa sổ, con mắt nhìn người đi đường bên dưới, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài: "Thế Mỹ, có thể ôm ta một cái không?"

Trần Nguyên chậm rãi đi đến phía sau nàng, nhưng không ôm nàng, mà là mang theo vẻ trêu chọc, nói: "Nếu như ta không đáp ứng thì sao?"

Gia Luật Lữ Linh thoáng một tý đã xoay người lại, chủ động ôm Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, ta sợ!"

Trần Nguyên lấy tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, nói: "Ta biết rõ người sợ cái gì!"

Nói còn chưa dứt lời, Gia Luật Lữ Linh liền cắt đứt, thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào: "Không, người không biết, ta là Công Chúa, từ thời điểm ta sinh ra, ta liền biết vận mệnh tương lai của mình, thời điểm phụ hoàng đáp ứng người Đẳng Hạng, ta biết cuộc sống của ta sẽ như thế nào. Kỳ thật, cho dù không có người Đẳng Hạng, cũng có thể là người mặt phía bắc Mông Cổ, hoặc là người Nữ Chân, hoặc là người Tống."

Trần Nguyên thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thanh tú của nàng.

Gia Luật Lữ Linh tiếp tục nói: "Những việc này, ta không sợ, ta chưa từng sợ cái này, thật sự! Nhưng Trần Thế Mỹ, tại sao ngươi phải xuất hiện? Ngươi có biết, mấy ngày nay ta nghĩ, đều là về ngươi hay không? Ngươi để cho ta biết làm nữ nhân rất khoái hoạt, rồi lại để cho ta ném lượt nổi khổ tương tự! Ta đã thử buông ngươi, nhưng mấy ngày nay, ta biết rõ, có lẽ ta chịu được tất cả, nhưng cuộc sống không có ngươi, ta sẽ chết!"

Dù là Trần Nguyên nhiều kinh nghiệm, đã có năng lực miễn dịch rất mạnh đối với nữ nhân dễ ngon dễ ngọt, nhưng hiện tại, đối mặt với nữ tử si tình như vậy, trong lòng vẫn có từng trận rung động, tay không khỏi xiết chặt hơn một ít, chăm chú ôm Gia Luật Lữ Linh vào trong ngực, nói: "Thế Mỹ có thể được Công Chúa ưu ái, tình này không thể không báo."

Hắn thật sự có chút ít cảm động, cũng có chút áy náy, ngấm lại mình còn chuẩn bị dùng nàng đả kích Lý Nguyên Hạo, nhưng bị thương nặng nhất, nhất định là Gia Luật Lữ Linh.

Trong lòng âm thầm quyết định chủ ý, sau khi trở về, sẽ nghĩ biện pháp khác để đối phó Lý Nguyên Hạo, không thể lợi dụng nữ nhân này nữa.

"Thế Mỹ nói thật là dễ nghe, nhưng ta không muốn làm Chúc Nữ truyền trong thuyết người Hán các ngươi, ta cũng không muốn Ngưu Lang ngươi là của ta!" Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên giầy từ trong ngực Trần Nguyên ra, ánh mắt cực kỳ kiên định, nói: "Chúng ta đi, ngươi mang theo ta chạy được không?"

Trần Nguyên lập tức bị bị đánh thức khỏi nhu tình, chạy? Cái này không dễ chơi, gặp người sẽ chết! Ngươi là Công Chúa Đại Liêu, ta mang theo ngươi chạy? Liêu quốc sẽ không bỏ qua ta, Tống triều cũng sẽ không bỏ qua ta, Lý Nguyên Hạo kia càng sẽ không bỏ qua ta, chạy đi đâu? Chẳng lẽ lại cùng đi Trường Bạch Sơn làm dã nhân sao? Hoặc là ra biển?

Ngươi có thể vì ta, buông tha cho tất cả, nhưng ta không được đâu, trong nhà của ta còn có vợ con, tại Biên Kinh có lão bà, tại Yên kinh còn có một lão bà, há có thể không chịu trách nhiệm, vứt bỏ các nàng như thế?

Từ từ, vừa rồi giống như có đồ vật gì đó lóe lên một cái trong đầu mình, bỗng nhiên lóe lên đã không thấy tăm hơi, Trần Nguyên muốn nắm bắt, cũng không tìm thấy tung tích.

Hắn lặp lại suy nghĩ một lần, Gia Luật Lữ Linh kia thấy biểu lộ Trần Nguyên ngơ ngác, lập tức có chút không khoái: "Ngươi nói chuyện đi! Nếu như ngươi nguyện ý, hiện tại chúng ta liền đi, Hồng Cơ sẽ giúp chúng ta kéo dài thời gian, nếu như ngươi không muốn, cũng đừng tới tìm ta!"

Trần Nguyên phát tay, ý bảo nàng chờ.

Gia Luật Lữ Linh cũng không để ý nhiều như vậy, nói tiếp đại kể nàng vừa mới nhớ tới: "Ta biết rõ ngươi đang sợ cái gì, ta nghĩ kỹ rồi, hiện tại chúng ta ở lại đảo phụ cận Liêu Đông, chờ thêm vài năm, chuyện này bình tĩnh, chúng ta sẽ trở về."

Trần Nguyên nhìn Gia Luật Lữ Linh, bỗng nhiên nở nụ cười, cười cực kỳ vui vẻ! Hắn rốt cục cũng nghĩ ra vừa rồi mình bắt được cái gì!

Là tấm giấy vẽ địa đồ kia, chính mình một mực nghĩ cái địa đồ kia rốt cuộc là địa phương nào, vậy mà không nghĩ ra.

Thẳng đến vừa rồi, chợt nhớ tới biển, Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên nhắc tới đảo, Trần Nguyên rốt cục nghĩ tới! Nhất định phải cứu Trương Tu Chính kia ra, hắn không trọng yếu, mà là rất trọng yếu!

Cái địa đồ kia, cùng địa đồ quần đảo Hawaii thế giới mình ở ngày sau, thập phần giống nhau! Có thể sao? Thời điểm Tống triều đã có người đi qua Hawaii rồi? Cái này lại làm cho Trần Nguyên căn bản không thể tin được! Nhưng nếu như nói cái địa đồ kia chỉ là một sự trùng hợp, Trần Nguyên càng không tin!

Trương Tu Chính! Tuyệt đối là nhân tài!

Nhìn mặt Trần Nguyên lộ ra dáng tươi cười, Công Chúa cực kỳ vui mừng: "Ngươi đáp ứng rồi? Vậy thì tốt quá, hiện tại chúng ta liền đi!"

Trần Nguyên cả kinh, nhớ tới chính mình bây giờ còn chưa cứu được Trương Tu Chính, hòa giải vị trước mắt này là trọng yếu nhất, đang nghĩ ngợi nên dùng lý do gì phù hợp, để cho vị Công Chúa này bỏ ý niệm cùng mình chạy, cửa ra vào liền truyền đến thanh âm của Tiêu hộ vệ: "Thư Bảo công tử, ngài không thể đi vào!"

Gia Luật Lữ Linh vội vàng kéo ra bên cạnh, nàng và Trần Nguyên cách rất gần, mặt ửng đỏ, tiếp theo liền xuất hiện sắc mặt giận dữ, cực độ bất mãn đối với việc Gia Luật Thư Bảo bỗng nhiên hiện ra ở chỗ này, mà Trần Nguyên lại cảm giác, Gia Luật Thư Bảo xuất hiện thật sự quá kịp thời rồi!

Hắn nói với Gia Luật Lữ Linh: "Ta đi xem hắn tới làm cái gì."

"Ta vì cái gì không thể đi vào? Có phải là Hồng Cơ ở bên trong hay không?" Thanh âm Gia Luật Thư Bảo vang lên, có vẻ thương thế của hắn đã tốt hơn nhiều, ít nhất thì giọng nói vẫn rất tốt.

Tiêu hộ vệ cũng không dám cứng rắn ngăn hắn, lần thứ nhất động thủ, có Gia Luật Hồng Cơ chống đỡ, lúc này đây không có người nói chuyện, bằng hắn, một hộ vệ, vô luận như thế nào cũng không dám đắc tội Bắc viện Đại vương.

"Hồng Cơ ở chỗ này là tốt nhất, ta vừa vặn có một số việc muốn hỏi hắn." Bước chân Gia Luật Thư Bảo không dừng lại chút nào, kéo chân bị thương kia, nhanh đi về phía trước.

Tiêu hộ vệ chỉ lớn tiếng khuyên can, hiện tại hắn hi vọng nhất, đúng là thanh âm kinh động Công Chúa bên trong, để cho Công Chúa đi ra thương lượng cùng Gia Luật Thư Bảo, chính mình thật sự không đủ cấp bậc.

Cửa mở, sau khi Trần Nguyên đi ra, không khỏi sửng sốt một chút, Gia Luật Thư Bảo kia cũng ngăn cản cả người.

Nguyên nhân Trần Nguyên sửng sốt là, bên người Gia Luật Thư Bảo rõ ràng còn có Đẳng Hạng Lý Nguyên Hạo, một đội Liêu binh khôi giáp tươi sáng rõ nét đi theo. Mà Gia Luật Thư Bảo kinh ngạc một lát, thần sắc bắt đầu biến thành dữ tợn, nói: "Ha ha, Trần Thế Mỹ, người Tổng các người có câu nói oan gia ngõ hẹp! Khả năng chính là người và ta."

Trần Nguyên cũng không sợ Gia Luật Thư Bảo động thủ, thần sắc khi hắn nhìn thấy chính mình, đó là kinh ngạc, đã đủ để nói rõ, hắn mang theo một đội Liêu binh này, không phải xông đến đánh mình.

Như vậy đáp án chỉ có một, Gia Luật Nhân Trước khẳng định đã biết sự tình Tiêu Viên Khâu mất tích, hiện tại đang điều tra manh mối, lúc này cho dù Gia Luật Thư Bảo ương ngạnh thế nào, cũng không dám động đến phiên toái khi Gia Luật Hồng Cơ và Gia Luật Lữ Linh ở đây.

Hắn chỉ lo lắng Lý Nguyên Hạo, chính mình vừa rồi đã ở cùng Gia Luật Lữ Linh trong phòng, đây chính là vị hôn thê trên danh nghĩa của Lý Nguyên Hạo rồi, nếu như Lý Nguyên Hạo trông thấy Gia Luật Lữ Linh, sẽ có phản ứng như thế nào?

Trần Nguyên còn chưa nghĩ kỹ, đã nghe sau lưng vang lên thanh âm của Gia Luật Lữ Linh: "Thư Bảo! Người không nên quá phận! Trần Thế Mỹ, người tránh ra, ta xem hôm nay hắn dám làm thế nào!"

Giọng nói kia rõ ràng chính là một nữ tử cường hãn, che chở cho trượng phu của mình! Nói xong, liền đẩy Trần Nguyên ra, chính mình xông tới!

Gia Luật Lữ Linh vừa đứng tại trước mặt Trần Nguyên, liếc mắt liền nhìn thấy sắc mặt vô cùng khiếp sợ của Lý Nguyên Hạo! Nàng cũng lập tức ngây dại.

Tuy đầu óc Trần Nguyên chuyển nhanh, lúc này xác thực cũng không biết nên nói cái gì cho tốt!

172. Chương 172: Mật Thám Đại Tổng

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 172: Mật thám Đại Tổng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bọn người Tiêu hộ vệ cực kỳ thức thời, không nói câu nào, cứ đứng ở nơi đó, con mắt nhìn trần nhà, phảng phất chung quanh không có bất kỳ sự tình phát sinh, Trần Nguyên, Gia Luật Lữ Linh, Gia Luật Thư Bảo, còn có Lý Nguyên Hạo, bốn người nhất thời đều không nói gì.

Sau một lát, chỉ nghe Gia Luật Thư Bảo cười lên ha ha, nói: "Ha ha, ta còn tưởng rằng Hồng Cơ ở bên trong, thì ra là hoàng muội ở trong gian phòng đó, uống trà cùng Trần Thế Mỹ, quả nhiên là đã quấy rầy, đã quấy rầy! Chỉ là, hoàng muội, y theo thân phận người hiện tại, giống như hiện ra ở chỗ này không quá phù hợp?"

Trần Nguyên đang muốn nói cái gì đó, lại trông thấy sắc mặt Gia Luật Lữ Linh đã biến thành trắng rồi, ánh mắt rõ ràng trốn tránh con mắt Lý Nguyên Hạo! Cái này lại làm cho Trần Nguyên càng kinh hãi không thôi! Trong lòng của hắn không khỏi ảo não bắt đầu, cái này đều là lỗi của mình, số lần vụng trộm yêu đương cùng nha đầu kia đã ít đi.

Nếu như nhiều một ít, nha đầu kia đã hiểu, không chỉ nói vừa rồi hai người chỉ áp ôm một cái trong gian phòng kia, cho dù cởi sạch quần áo bị bắt gian tại giường, cũng tuyệt đối không thể thừa nhận!

Điểm này, Thập Tứ phu nhân và Thập Ngũ phu nhân phủ Bàng Thái sư kia làm cực kỳ tốt.

Cho dù Gia Luật Lữ Linh biểu hiện không bình thường, mình cũng phải biểu hiện ra bình thường một ít, nói: "Thư Bảo công tử không nên nói lung tung, ta chỉ cùng hoàng tử, còn có Công Chúa, tới nơi này giải sầu, uống chén nước trà mà thôi."

Gia Luật Thư Bảo cười lạnh một tiếng, cũng không nói tiếp, lại dùng một loại ánh mắt rất nghiền ngẫm nhìn Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo lúc sau đã thoát khỏi khiếp sợ, sắc mặt bình tĩnh như mặt nước, trong lòng tất cả mọi người, đều không biết hiện tại hắn đang suy nghĩ gì.

Nhìn con mắt Gia Luật Thư Bảo, Lý Nguyên Hạo khẽ mỉm cười nói: "Công Chúa, nếu ngài có sự tình không vui, có thể nói cho ta nghe một chút, được không?"

Ngữ điệu cực kỳ hòa hoãn, giống như không có chút tức giận nào, trong lòng Trần Nguyên thầm giật mình, không chỉ nói là ở Đại Tổng, chính là tại thế kỷ hai mươi mốt, nếu như ai đụng phải trường hợp lão bà của mình không vui, lại đi uống trà cùng nam nhân khác, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Lý Nguyên Hạo rõ ràng một điểm phản ứng đều không có, đây quả thực là Ninja rùa!

Ngữ khí Gia Luật Lữ Linh có chút cứng nhắc: "Không có, không có việc gì."

Lý Nguyên Hạo cười một chút: "Như thế, kính xin Công Chúa sớm đi trở về, ba ngày sau ta sẽ hướng bệ hạ cầu hôn, nơi này là long xà hỗn tạp, y theo thân phận Công Chúa, không thể ở đây lâu."

Gia Luật Lữ Linh bị hắn nói rất xấu hổ, thời điểm đang không biết nên nói cái gì, Gia Luật Hồng Cơ rất tức thời xuất hiện, nói: "Gia Luật Thư Bảo! Người tới làm cái gì!"

Hắn vào cửa, trông thấy Gia Luật Thư Bảo mang theo một đội binh sĩ, đang vây quanh uống trà vừa rồi bọn hắn gian phòng, lập tức khẩn trương, đẩy đám người trước mặt ra, liền chen đến chỗ Gia Luật Lữ Linh, đưa con ngựa làm bột mỳ vào trong tay Gia Luật Lữ Linh: "Tỷ tỷ, ta mua cho người con ngựa."

Nói xong, trong chớp mắt liền nhìn Gia Luật Thư Bảo, nói: "Người tới rất nhanh, ta xuống dưới mua cái mặt người, người rõ ràng đã đánh tới cửa rồi! Ta cho người biết, lần đánh người là ta làm, cùng người bên ngoài không quan hệ, người nếu muốn báo thù, xông tôi ta là được!"

Gia Luật Thư Bảo thật sự không dám xảy ra chuyện gì cùng Gia Luật Hồng Cơ, bị phen trách móc này làm cho hết sức khó xử, hắn cảm giác mặt mũi của mình đã bị quét đi toàn bộ.

Nhưng Lý Nguyên Hạo lại nói: "Hoàng tử hiểu lầm rồi, ta và Thư Bảo công tử tới nơi này cũng không phải thành tâm quấy rầy nhã hứng của mấy vị, chỉ là đến kiểm tra một sự tình, Thư Bảo công tử, chúng ta nên đi thôi."

Gia Luật Thư Bảo mượn những lời này để xuống đài, nói: "Tốt, chúng ta đi làm chính sự."

Sau khi nói xong, rẽ ngang cái chân còn có chút cà nhắc kia, mang theo một đội binh sĩ rời đi trong chớp mắt.

Kỳ thật trong lòng Lý Nguyên Hạo cực kỳ phẫn nộ, mặc dù nói hôn nhân giữa hắn và Gia Luật Lữ Linh chỉ là một cái giao dịch chính trị, nhưng hắn là Đại vương Đăng Hạng! Nói vừa rồi không tức giận, đó là giả dối, trong lòng Lý Nguyên Hạo ngay lúc đó, đều đã tức điên lên rồi, hắn cảm giác tôn nghiêm nam nhân của mình nhận phải đả kích rất lớn.

Vương phi tương lai của mình cùng người khác ở một phòng, hắn thật sự vô pháp tiếp nhận, nhưng hắn càng hiểu, nếu như cái cọc hôn nhân này không thành, đối với đại kế hắn thành lập đất nước, là cực kỳ bất lợi.

Trong lòng đã muốn quyết định chủ ý, ở chỗ này thì nhịn xuống trước, đợi cho ngày sau trở lại Đăng Hạng, tự nhiên là mình thu thập cuộc sống của nàng!

Gia Luật Lữ Linh bị náo loạn như vậy, cũng quên mất kế hoạch chạy trốn của chính mình, Trần Nguyên nói: "Công Chúa, hoàng tử, vì thần sẽ đưa các người trở về trước, Lý Nguyên Hạo ít nhất có một câu nói rất đúng, tại đây long xà hỗn tạp, thật sự không nên ở lâu. Huống hồ vừa rồi Gia Luật Thư Bảo náo loạn, thân phận của các người đã muốn không thể giấu diếm, tiếp tục lưu lại đây, chỉ sợ thật sự có phiền toái."

Gia Luật Hồng Cơ nhìn Gia Luật Lữ Linh, nói: "Tỷ tỷ, chúng ta trở về, ngày khác lại ra là được."

Gia Luật Lữ Linh vô cùng lưu luyến liếc nhìn Trần Nguyên, ánh mắt kia rõ ràng chính là nói cho Trần Nguyên, mấy ngày nay hãy rút thời gian đi hoàng cung gặp nàng.

Trần Nguyên mỉm cười, tỏ vẻ chính mình đã hiểu, theo một đám hộ vệ cùng bọn hắn hồi cung.

Mới vừa đi ra cửa phòng quán trà, đã nhìn thấy khắp nơi trên phố đều là binh sĩ, đang điều tra từng nhà.

Đây đích thị là Gia Luật Nhân Trước, vì tìm Tiêu Viên Khâu kia, mới gây ra động tĩnh lớn như vậy, Gia Luật Hồng Cơ và Gia Luật Lữ Linh lại không biết gì, trong lòng rất là kỳ quái, đường đi vừa mới còn gió êm sóng lặng, vì sao xuống đến đây liền thay đổi một bộ dạng khác hoàn toàn?

Là Trần Nguyên nhắc lên sóng gió lần này, hắn tính toán đầy đủ kế hoạch, nhưng thời điểm đầu sóng thật sự cao cao, những Bắc viện binh sĩ này xâm nhập từng gian nhà dân, tiến hành điều tra, Trần Nguyên vẫn còn có chút khẩn trương!

Cho dù giấu Tiêu Viên Khâu cực kỳ kín đáo, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được, có chút bận tâm, cái đầu sóng này, chính mình thật sự có thể né tránh sao?

Tiến độ phát triển của kế hoạch, thật sự hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của Trần Nguyên! Đầu tiên hắn không nghĩ tới, Gia Luật Nhân Trước rõ ràng sẽ hiển nhiên điều tra công khai như vậy, tiếp theo là không nghĩ tới, vừa rồi tại loại tình huống đó, đụng vào Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo vừa rồi đã nhịn, nhưng trong lòng Trần Nguyên, nếu quả thật cho rằng Lý Nguyên Hạo là Ninja rùa, chính mình sẽ chết rất khó coi! Đối thủ này cực kỳ lợi hại, thậm chí so với Gia Luật Nhân Trước thì càng thêm khó chơi hơn, trong kế hoạch của Trần Nguyên, là muốn để Gia Luật Nhân Trước giao phong cùng Lý Nguyên Hạo.

Khi đó, mình ở triều đình Liêu quốc, sẽ giành quyền lực càng lớn, có càng nhiều vốn liếng quần nhau cùng Lý Nguyên Hạo, nhưng hiện tại, người này so với Gia Luật Nhân Trước, thì càng đáng sợ hơn, khả năng là tức giận đối với mình đã sớm bộc phát nhảy ra ngoài, một khi hắn và Gia Luật Nhân Trước liên thủ, sự tình sẽ biến thành cực kỳ phiền toái!

Vượt quá Trần Nguyên đoán trước chính là, Tiêu Thát Na Mã Nai rõ ràng sớm đã tới tìm mình, nữ nhân này tham dự vào đấu tranh, sẽ mang đến cái dạng gì cho cuộc đấu tranh đây? Hiện tại hắn thật sự không

đoán được.

Trần Nguyên chỉ ần ần cảm thấy, sự tình đã vượt ra khỏi chính mình khống chế, chính mình nhắc lên sóng gió này, so với trong tưởng tượng của mình, muốn lớn rất nhiều! Cũng hung mãnh hơn rất nhiều!

Trở lại nhà, Trần Nguyên cảm giác, ý nghĩ cực kỳ loạn, đầu tiên phải nghĩ đến Lý Nguyên Hạo đối với chính mình, sẽ lấy biện pháp gì, hẳn là Đại vương Đăng Hạng, cái đối mặt này là khẳng định phải đánh! Trần Nguyên căn bản không bao giờ nghĩ tới, Lý Nguyên Hạo sẽ nuốt cơn tức này xuống!

Ngẫm lại, cũng thật trùng hợp, vì cái gì mà lại đụng phải hắn tại đó? Chính mình vừa định lợi dụng Gia Luật Lữ Linh, để đả kích Lý Nguyên Hạo, lại cứ xảy ra chuyện như vậy, không riêng gì làm cho Trần Nguyên trở tay không kịp, còn làm cho thời gian tới, Gia Luật Lữ Linh sẽ tương đối khổ sở.

Còn có, chính là lập trường của Tiêu Thất Na Mã Nai, Tiêu Thất Na Mã Nai muốn làm, chính là giành lợi ích lớn nhất vì con của nàng, điểm này là không thể nghi ngờ, chỉ là, rốt cuộc nàng muốn ra tay từ bên nào?

Vừa rồi nàng không cho mình một chút nhắc nhở nào, nếu như nàng cũng muốn bắt tay vào làm từ Bắc viện, cái đó còn dễ nói, nếu ý nghĩ của nàng đi ngược lại mình, nữ nhân này sẽ coi mình là trở ngại lớn nhất.

Trần Nguyên thở phào một cái, sau lưng, Gia Luật Tất Nhiên Như hỏi: "Trần đại nhân, có phải là có chuyện gì phiền phức? Ta có thể trở về, mời Cửu Vương Tử tương trợ."

Trần Nguyên cười một chút, nói một câu: "Khá tốt, sự tình còn chưa tính toán là quá tệ."

Những lời này, tác dụng lớn nhất, chính là để cho Trần Nguyên có thể tìm được lý do trấn an của mình, chỉ cần còn sống, tất cả chỉ là phiền toái mà thôi.

"Đúng rồi Tất Nhiên Như, ta thật sự cần người trở về một chuyến, ngày đó tại trong phòng, chúng ta giam nhìn thấy kẻ điên biết vẽ kia, người biết không?"

Cho dù có nhiều phiền toái hơn nữa, cũng phải giải quyết từng cái từng cái, trong lòng Trần Nguyên đã nghĩ rất rõ ràng rồi, người như Trương Tu Chính, không thể chính thức cứu ra, sẽ để cho người Liêu quốc chú ý tới giá trị của hắn, chuyện năm cái da dê đổi lấy Bách Lí Hề kinh điển, hoàn toàn có thể dùng trên người Trương Tu Chính.

Gia Luật Tất Nhiên Như cười ha ha một tiếng, nói: "Trần đại nhân hỏi đúng người rồi, tên kia là tự tay ta bắt vào, thời điểm chúng ta tìm được hắn, tìm ra rất nhiều địa đồ trong phòng của hắn, trong đó có toàn cảnh Liêu quốc chúng ta, hơn nữa là vẽ cực kỳ kỹ càng."

Trần Nguyên giả bộ như không thèm để ý, thuận miệng hỏi: "À? Nói như vậy, hẳn là điệp viên của Tổng triều?"

Gia Luật Tất Nhiên Như lắc đầu, nói: "Vẫn không thể xác định, bởi vì hắn vẽ, đều là hình dạng sông núi mặt đất, không đánh dấu phương diện quân sự, hơn nữa trong địa đồ không riêng gì Liêu quốc, còn có Đăng Hạng, có Liêu Đông, cũng có phương Bắc Mông Cổ. Cho nên, rốt cuộc là gian tế hay là một người ưa thích vẽ tranh, chúng ta cũng không thể nói chính xác, chỉ có thể giam hắn vào."

Trần Nguyên nghe xong, mừng thầm, nói: "Tại thời điểm trong lao, ta trông thấy hắn vẽ một tấm bản đồ, trong lòng có chút nghi vấn muốn hỏi hắn."

Gia Luật Tất Nhiên Như nói: "Ta cùng Trần đại nhân đi xem là được."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Ta luôn luôn không tiện đi, ta muốn mời người trở về một chuyến, nói cho những người Hoàn Nhan A Cốt Đả kia, nói sự tình có chút phiền toái, ta đang quần nhau, thuận tiện, người có thể mang bản vẽ kia đến hay không, đương nhiên, nếu như không tiện, coi như xong, cũng không phải là cái đại sự gì."

Gia Luật Tất Nhiên Như cười một chút, nói: "Không có gì không tiện, hắn không phải trọng phạm, chỉ cần hai năm sau hắn không ly khai khỏi Yên kinh, đợi cho thể cực biên cảnh vững vàng rồi, chúng ta cũng sẽ thả hắn rồi đi, Trần đại nhân về nhà, chờ một chút, ta sẽ cho người mang đến."

Trần Nguyên nghe vậy, trong lòng liền mừng rỡ, mặt mũi lại giả vờ, làm ra bộ dạng có chút khó xử, nói: "Có lẽ là để ngày mai, hôm nay ta hơi mệt chút, chắc Tất Nhiên Như cũng mệt mỏi rồi, "

Nói tới chỗ này, lại bỗng nhiên lắc đầu, nói: "Được rồi, sự tình người Nữ Chân phải nhanh đàm luận tốt, Gia Luật Nhân Trước đã bắt đầu tìm người rồi, triều đình muốn khai chiến, xin Tất Nhiên Như vất vả thoảng một tý, chúng ta phải nắm chặt thời gian."

Gia Luật Tất Nhiên Như gật đầu, nói: "Trần đại nhân yên tâm, ta sẽ tới."

Sau khi Gia Luật Tất Nhiên Như rời khỏi, bọn người Bàng Hỉ chạy đến, Vương Luân kia đầu tiên là hơi trách cứ, nói: "Thế Mỹ, làm sao người dẫn theo một người như vậy bên người? Chúng ta tìm người nói cái gì đó, đều rất không tiện."

Trần Nguyên cười khổ một hồi, nói: "Các người cho rằng ta muốn sao? Người này, ta không muốn mang theo, Gia Luật Tông Nguyên nhất định sẽ hoài nghi chúng ta. Hiện tại, bằng vào chúng ta, căn bản không phải đối thủ của Gia Luật Nhân Trước, nếu không phối hợp với Gia Luật Tông Nguyên, chúng ta đừng nói làm việc gì, có thể còn sống trở về hay không, đều là vấn đề! Đúng rồi, hôm nay ta nhìn thấy Gia Luật Thư Bảo dẫn người truy tìm trên phố, chúng ta tại đây thế nào?"

Bàng Hỉ nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Chúng ta đã sớm nhận ra, Vương chương quỹ đã đưa một nhà Tiêu Viên Khâu đến kho để hàng hoá, chỗ đó nhiều hàng hóa, nhiều hầm, muốn tìm ra vài người, phỏng chừng không phải chuyện dễ dàng."

Trần Nguyên thở dài một hơi, liếc nhìn Vương Luân, rất cảm tạ, nói: "Vương đại ca, sự tình cùng chúng ta nghĩ, không giống với thực tế, khả năng là không đợi được đến lúc chúng ta làm tốt sự tình vay tiền, hiện tại tổng cộng chúng ta đã tích góp được bao nhiêu tiền?"

Vương Luân nói: "Mười ba vạn."

Trần Nguyên lấp bắp kinh hãi: "Hai ngày trước không phải là chỉ có tám vạn thôi sao?"

Vương Luân nói: "Là như vậy, sớm hôm nay chúng ta lại thu được ba vạn quan, toàn bộ đều là của Gia Luật Hàn Tám kia."

Nói tới chỗ này, sắc mặt mọi người bỗng nhiên bắt đầu cổ quái, Trần Nguyên biết rõ nhất định có chuyện gì đó, bọn hắn còn chưa nói, lúc này liền thúc hỏi: "Còn có cái gì? Các người nhanh nói đi! Gia Luật Tất Nhiên Như kia sẽ trở lại, chúng ta không có bao nhiêu thời gian!"

Một bên, Hồ Tĩnh há miệng nói: "Công Chúa kia nhìn người vay tiền khắp nơi, nghĩ đến người thiếu tiền, cũng đưa cho người hai vạn quan, hừ hừ, cái này là đồ cưới của người ta, đều tặng cho người rồi!"

Cái này quả thực lại làm cho Trần Nguyên rất ngoài ý muốn, hẳn thật sự chỉ tính toán lừa gạt sắc, nhưng Gia Luật Lữ Linh thật sự quá si tình rồi, cái này thật sự làm cho Trần Nguyên rất là khó xử, hai vạn quan này làm sao bây giờ? Đưa trở về không ổn, lưu lại, trong lòng thật sự có chút băn khoăn.

Hung hăng trợn mắt liếc nhìn Hồ Tĩnh, nói: "Đến lúc nào rồi là các người vẫn còn những ý này? Tiêu Xa Phong kia đã tới đây chưa?"

Bàng Hỉ gật đầu, nói: "Ừm, sáng sớm đã tới rồi, ta hỏi hắn sự tình gì, hắn cũng không nói, chỉ là bảo ta chuyển lời cho người, ngày mai hắn còn tới bái phỏng."

Trong lòng Trần Nguyên trầm nghĩ, ngày mai vẫn không thể để cho hắn tìm được, đợi gần hết ngày mai, chính mình đi tìm hắn là được.

Thời gian thật sự là quá chặt, nếu sự tình muốn làm cũng phải làm thì nhiều lắm, Trần Nguyên còn chưa nói tình huống của mình với mọi người, người gác cổng lại bỗng nhiên truyền đến một thanh âm: "Người không thể đi vào!"

Mọi người vừa nghe lời này, cũng biết là có người muốn cứng rắn xông vào, Bàng Hỉ lập tức giận dữ: "Ta xem xem, cũng có người dám xông vào đây sao?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Nói như vậy thôi, Gia Luật Tất Nhiên Như kia ở bên người, nói chuyện gì cũng không tiện, nếu như các người có lời gì, có thể để cho Hồ Tĩnh trung gian truyền đi."

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy bên ngoài có một thanh âm mười phần mạnh mẽ hô: "Như thế nào? Cái này là đạo đài khách của Trần huynh sao?"

Thanh âm truyền vào, Trần Nguyên đã nghe ra, là Lý Nguyên Hạo đến rồi! Thầm nghĩ: "Không xong rồi, người ta đến gõ cửa rồi!" Lúc này đã nghĩ cách lách mình né tránh, nói với Bàng Hỷ: "Bàng tổng quản, phải xem tài của người!"

173. Chương 173: Gây Thù Với Lý Nguyên Hạo

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 173: Gây thù với Lý Nguyên Hạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bàng Hỷ nhảy lên, quát: "Xông vào tòa nhà ta? Đại vương quá không coi ai ra gì rồi!"

Nói xong, một quyền liền nện tới.

Trần Nguyên đã vụng trộm chạy đến trong phòng, mở cửa ra một khe hở nhỏ, từ bên trong vụng trộm nhìn tình hình chiến đấu.

Bàng Hỷ một thân Thiết Bố Sam đao thương bất nhập, trừ việc không cùng giao thủ Triển Chiêu, Trần Nguyên chưa từng thấy hắn đã bị thua thiệt gì, nhưng đánh một lúc, Bàng Hỷ kia đã bị Lý Nguyên Hạo liên tiếp bức lui về phía sau, hiển nhiên có chút chống đỡ không nổi rồi!

Hắn lui một bước, liền cách cửa phòng Trần Nguyên gần một chút ít, lại làm cho trong lòng Trần Nguyên rất lo lắng, nhìn bọn người A Mộc Đại còn đứng ở một bên, thầm mắng: "Đám ngốc, cũng không phải giang hồ đánh nhau, cùng đánh là được!"

Kỳ thật, nếu như là người bên ngoài đánh nhau, bọn A Mộc Đại sớm phải vội vàng, nhưng Bàng Hỷ là ai? Người này là cao thủ cao nhất, bọn hắn ngay từ đầu đều cho rằng Bàng Hỷ không lỗ lã, đợi thời điểm Bàng Hỷ rơi vào hạ phong, cũng đều do dự, nếu hỗ trợ Bàng Hỷ, có phải là sẽ làm hư hỏng thanh danh của hắn hay không, kỳ thật, trong lòng Bàng Hỷ, cũng suy nghĩ giống với Trần Nguyên!

Lúc này vẫn còn nghĩ thanh danh làm cái gì! Nhưng Bàng Hỷ căn bản không có cơ hội nói chuyện, toàn tâm ứng phó thế công của Lý Nguyên Hạo, lại vẫn bị Lý Nguyên Hạo đánh ra sơ hở, một cước đá vào lồng ngực của hắn.

Bàng Hỷ liền lùi lại vài bước, cả người phá tan cửa lớn gian phòng Trần Nguyên trốn tránh, ngã nhào trên đất, lúc bò lên, một ngụm máu tươi phun ra khỏi miệng.

Trần Nguyên thế mới biết, thì ra Thiết Bố Sam cũng có thể bị đánh đến thổ huyết! Cửa phòng mở tung, Bàng Hỷ bị đánh tổn thương, tuy lại đứng lên, sắc mặt cũng đã bắt đầu tái nhợt.

Lý Nguyên Hạo chỉnh y phục của mình một chút, vừa rồi đánh nhau, quả thực cũng làm cho hắn mất không ít khí lực, hắn biết rõ, những người còn lại này đều là tốt thủ, nếu những người thật sự lên cùng một lượt, chính mình không nhất định có thể chiếm được tiện nghi.

Lập tức nhìn Trần Nguyên, mỉm cười: "Trần huynh không muốn gặp tại hạ sao? Ta chỉ có vài lời muốn nói một chút cùng người mà thôi."

Con mắt Trần Nguyên chuyển một chút, đáp lời: "Lý Đại vương, giữa chúng ta giống như không có chuyện gì để nói thì phải?"

Lý Nguyên Hạo gật đầu: "Trước kia không có, hôm nay có."

Lời này càng làm cho Trần Nguyên xác định, hắn định vì đến sự tình Công Chúa, đàm liên đàm, ít nhất đàm là nói chuyện, chính mình không phải sợ hắn: "Đại vương, có chuyện gì cứ nói."

Lý Nguyên Hạo nhìn chung quanh, A Mộc Đại và Trương Hải, Lí Thiết Thương cũng chậm chậm vây quanh, mỉm cười: "Nhiều người ở đây, nói chuyện không tiện, Trần huynh, chúng ta vào nhà nói chuyện, như thế nào?"

Hồ Tĩnh nhẹ nhàng kéo Trần Nguyên một chút, lắc đầu một cái, ý bảo Trần Nguyên không cần đáp ứng.

Trần Nguyên đương nhiên sẽ không đáp ứng, lúc này một mình vào nhà cùng Lý Nguyên Hạo chỉ có chết, nói: "Đại vương, có chuyện nói ở chỗ này, mấy vị đều là huynh đệ của ta, không có sự tình gì không thể để cho bọn họ biết."

Lý Nguyên Hạo gật đầu: "Tốt, ta đây cũng liền đi thẳng vào vấn đề, Trần huynh, hôm nay ngươi và Công Chúa một mình đứng ở trong quán trà, làm tại hạ thập phần khó xử, không biết lúc ấy Trần huynh có nghĩ tới không, đó là Vương phi tương lai của ta."

Trần Nguyên ho khan một tiếng, nói: "Chuyện này ta muốn giải thích thoảng một tý cùng đại vương, ta và Công Chúa, có khả năng đã để cho ngươi có chút hiểu lầm, đối với cái này, ta không muốn giải thích, bởi vì giải thích, ngươi cũng sẽ không tin. Nếu đại vương có cái gì bất mãn, chỉ bằng phát tiết ở dưới thân, không cần phải làm Công Chúa khó xử."

Lý Nguyên Hạo nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần huynh thật sự là người thông khoái, như vậy, ta có một biện pháp có thể giải quyết chuyện giữa chúng ta, phải xem Trần huynh có thành ý hay không."

Trần Nguyên đưa tay nói: "Mời nói."

Lý Nguyên Hạo bước chân rất ổn, bước đi thông thả hai bước, nói: "Ta muốn mời Trần huynh cùng đi với ta đến Đẳng Hạng, đồng mưu đại sự, không biết Trần huynh định như thế nào?"

Cái này thật sự có chút ít trực tiếp, trực tiếp làm cho Trần Nguyên vô pháp tiếp nhận: "Đa tạ Đại vương thưởng thức, chỉ là, đương kim thiên tử đối đãi ta không tệ, cái gọi là kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, tại hạ chỉ có thể đa tạ Đại vương có ý tốt."

Lý Nguyên Hạo gật gù đầu, nói: "Trần huynh, đây là phương pháp ta tìm về mặt mũi, cũng là đường duy nhất để chúng ta có thể không động can qua, ngươi đừng vội cự tuyệt. Ta biết rõ ngươi là một nhân tài có tài hoa, nên mới coi trọng ngươi như thế, hiện tại lo lắng một tý, hai người Trương Tầm Nguyên Ngô Hạo tại Đẳng Hạng ta, đã được tất cả những gì bọn hần muốn, địa vị, mỹ nữ, tiền tài, bọn hần đều có rồi, ta có thể cam đoan, ta đưa cho ngươi, tuyệt đối nhiều hơn so với cho bọn hần."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Đa tạ mỹ ý của đại vương, thế giới này có hai loại người, một loại là lòng tham, một loại là không có tham lam, hai người kia hiển nhiên là thuộc về người không tham lam, mà tại hạ tuyệt đối thuộc về có lòng tham."

Lý Nguyên Hạo cuối cùng không nói cái gì nữa, trong chớp mắt liền rời khỏi chỗ này, Trần Nguyên nhìn bóng lưng của hần biến mất tại cửa ra vào, Bằng Hỉ tiến đến trước mặt Trần Nguyên, lau đi máu bên miệng mình đi, hỏi: "Cái này tính toán là có ý tứ gì?"

Trần Nguyên cười một chút: "Tối hậu thư, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta đã là địch nhân của hần."

Làm địch nhân của Lý Nguyên Hạo, khẳng định không phải là một chuyện dễ dàng, Trần Nguyên vốn định làm Gia Luật Nhân Trước rơi trước, mới chuyên tâm đối phó Lý Nguyên Hạo, nhưng hiện tại, hần và Gia Luật Nhân Trước hiển nhiên cùng đánh mạnh, mình có thể ngăn cản sao?

Lý Nguyên Hạo là người rất tự tin, tự tin của hần đến từ thực lực của hần, hần có thể một người đơn thương độc mã, bức Tống Kỳ cùng đường, hiện tại đến phiên chính mình rồi, ngay cả Thiết Bồ Sam cũng đỡ không nổi Lý Nguyên Hạo, mình có thể sao?

Trần Nguyên không biết, thật sự không biết, chỉ là, hiện tại đã không có đường lui rồi, mặc dù địch nhân cường đại, mình cũng phải dũng cảm phóng đi liều đến người chết ta sống.

Một bên, Vương Luân hỏi: "Trần huynh, hiện tại chúng ta nên làm cái gì?"

Một ngày này trôi qua, đã làm cho câu chuyện phát triển vượt quá Trần Nguyên đoán trước, trong lòng hần có một điểm sợ hãi, đối với chiến quả cuối cùng đã có chút đánh mất tin tưởng, nói: "Vương chưởng

quỹ, Gia Luật Tất Nhiên Như kia sẽ dẫn một người đến, xem có thương đội lên đường trở lại Đại Tổng hay không, đem hân đưa trở về, tốt nhất hôm nay liền đi.”

Vương Luân suy nghĩ một chút, nói: ”Có một chi thương đội, để cho Vương Hải đi tìm bọn họ nói một chút, sẽ không có vấn đề.”

Trần Nguyên nói: ”Tốt, như vậy cũng tốt, người kia rất trọng yếu.”

Nói tới chỗ này, lại liếc nhìn Hồ Tĩnh: ”Người cũng trở về đi, một đường phụ trách bảo vệ an toàn cho người nọ, nhớ kỹ, dù cho người chết, cũng phải làm cho hân còn sống! Hân là người Bao đại nhân muốn.”

Thanh âm Hồ Tĩnh có chút run rẩy, hỏi: ”Người muốn làm gì? Tại sao phải bảo ta rời khỏi người?”

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của nàng: ”Giúp đỡ ta, lúc này đây sự tình phát triển quá mức so với ta nghĩ, ta cho người biết, hiện tại ta không sợ, người tin hay không?”

Hốc mắt Hồ Tĩnh đỏ lên, vốn là lắc đầu, sau đó lại gật đầu, cuối cùng cũng khóc lên, vừa khóc vừa nói: ”Ta và người ở cùng một chỗ! Ta không quay về!”

Trần Nguyên lau nước mắt của nàng, không để ý mọi người ở đây, nhẹ nhàng kéo nàng lại, nói: ”Không phải ta muốn để cho người đi, là ta thật sự không nắm chắc làm tốt vấn đề này, Liêu quốc và Tống triều, chúng ta đều không có chỗ dung thân! Ta phải tìm cho mình một con đường lui, chỉ người mới có thể giúp ta, được không?”

Hồ Tĩnh ghen ngào nói không ra lời, võ công Lý Nguyên Hạo kia, nàng đã được chứng kiến rồi, muốn giết Trần Nguyên, quả thực chính là dễ dàng.

Trần Nguyên nói: ”Ngoan ngoãn nghe lời, người phải làm hải chuyện, đầu tiên là mang người kia an toàn về nhà, nhớ kỹ, hân ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì! Nhưng nếu như đã xảy ra chuyện, đừng để cho hân rơi vào Liêu binh tay, hiểu chưa?”

Hồ Tĩnh hiện tại chỉ có thể gật đầu.

”Thứ nhì, là sự tình số tiền kia, chúng ta mấy ngày nay làm hơn mười vạn quan, tiền cống Tống triều cho Liêu quốc hàng năm cũng không quá đáng hai mươi vạn, số tiền kia chúng ta phải sớm mang đi, nếu như chúng ta thành công, kinh tế cả Yên kinh sẽ xuất hiện vấn đề nghiêm trọng, nếu như chúng ta thất bại, tiền này quan trọng hơn, là tiền mạng sống của các huynh đệ! Nhất định phải mang về.”

174. Chương 174: Kế Hoạch Chạy

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 174: Kế hoạch chạy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nếu như một lần nữa cho Trần Nguyên gần hai tháng, hân có thể lấy được nhiều tiền hơn, có thể làm suy sụp cả nền kinh tế Liêu quốc!

Nhưng sự tình phát triển, lại làm cho Trần Nguyên ý thức được, nếu như không áp dụng phương pháp xử lý, thắng một điểm là được một điểm, khả năng, tất cả tiền đặt cược, cuối cùng, cũng đều sẽ bị đối phương lấy hết trở về.

Con mắt Trần Nguyên nhìn Bàn Hỉ một chút, nói thật, hiện tại hân cũng không chắc, nếu như sự tình thật sự bị hư hại rồi, Bàn Hỉ có thể để cho mình có cơ hội đến Vong Mệnh Thiên Nhai(điểm cuối cuộc đời) hay không.

Cho nên, hân không đem hi vọng ký thác vào Bàn Hỉ, một chuyện tình không đúng, sẽ xuống tay xử lý hân trước!

Thở một hơi thật sâu, Trần Nguyên nói tại bên tai Hồ Tĩnh: "Sự tình còn không tính toán quá tệ, ta có biện pháp."

Sự tình không tính quá tệ, những lời này, hôm nay Trần Nguyên đã nói qua nhiều lần đối với chính mình.

Tiếp theo, hần buông Hồ Tĩnh ra, nhìn Vương Luân, nói: "Vương huynh, huynh đệ thì huynh đệ, sinh ý là sinh ý, mười vạn này chúng ta chia 6 4, như thế nào?"

Vương Luân nghe xong, cười ha ha một tiếng, nói: "Trần huynh thật sự là một thương gia, lúc này còn muốn chia 6 4, nếu như ta nói 5-5, người đáp ứng sao?"

Vương Luân nói, chẳng qua là một câu chê cười, Trần Nguyên đương nhiên không biết phân chia sổ sách 5:5 cùng hần, liền nói: "Không được, 6 4 là điểm mấu chốt của ta, Vương huynh nên biết, cái giá tiền này đã tính toán là rất công đạo. Ta hiểu nói cho Vương huynh, thái hậu Liêu quốc cũng đang nhìn chăm chăm vào ta, cho nên thế cục của ta so với các người biết, càng thêm phức tạp hơn, nếu như Vương huynh muốn đi ngay lúc này, huynh đệ hiện tại sẽ đem tiền cho người, tuyệt không giữ lại."

Vương Luân còn chưa nói gì thêm, Lí Thiết Thương kia liền cầm thiết thương trong tay, thoáng một tý đã đâm gió vài phát, nói: "Trần Thế Mỹ! Người đây là xem thường huynh đệ chúng ta!"

Vương Luân nói với Trần Nguyên: "Trần huynh, tiền không trọng yếu, cái này gọi là việc nghĩa không để từ bỏ, Thiết Thương nói, chính là điều ta muốn nói."

Trần Nguyên rất cảm kích những người này, hần biết rõ nguyên nhân vì sao Vương Luân làm như vậy, chính mình liều mạng cứu Tiểu Tuyết nên mới kích thích một chút, mà Vương Luân, những người này quanh năm chạy hàng chém giết này, khẳng định đã bị mất cảm giác kích thích khi nhìn người chết, chỉ còn có nghĩa khí.

Hần cảm kích gật đầu đối với Vương Luân, lúc này, có một người lưu lại, sẽ cho Trần Nguyên một phần lực lượng, có một người rời đi, sẽ mang một phần tin tưởng đi.

Bọn Vương Luân đều ở lại, đối với việc này, Trần Nguyên chỉ có thể nói cảm kích, hần vỗ vỗ bả vai Vương Luân, nói: "Tốt, Hồ Tĩnh đi trước, mấy người chúng ta ở tại chỗ này, cùng những Liêu nhân và người Đảng Hạng chơi một cuộc! Sự tình không giống với kế hoạch chúng ta dự định trước, nhưng thật sự không tính toán là quá tệ, bởi vì ta chưa từng nghĩ tới, đối phương sẽ nghe theo tất cả những gì chúng ta xếp đặt."

Vương Luân cuối cùng cũng đi đến trước mặt Hồ Tĩnh, nói: "Hồ cô nương, ta ghi cái địa chỉ cho người, sau khi trở về, phiền người đưa một vật hộ ta, theo như địa chỉ kia."

Hồ Tĩnh gật đầu, ánh mắt lại nhìn Trần Nguyên, ý tứ hiển nhiên là đợi Trần Nguyên an bài một phần tiền của hần.

Trần Nguyên khẽ cười, nói: "Yên tâm, nếu như chuyện không thể làm, ta sẽ đào tẩu, sẽ đi tìm người, người mang theo ta, dùng trường kiếm hành tẩu giang hồ. Nếu quả thật không may mắn mà nói, cái năm vạn này chia làm ba phần, cho cha mẹ thê nhi nhà ta hai vạn, lưu cho Lăng Hoa và chương quầy hai vạn, người cũng cầm một vạn, chia ra đi đến giang hồ."

Trần Nguyên cuối cùng lại hỏi một câu: "Đúng rồi, có thể nói cho ta biết, rốt cuộc người tên là gì hay không?"

Miệng Hồ Tĩnh ngập ngừng, giống như rất là do dự, tên thật của nàng, rất ít nói cùng người khác, ngoại trừ Hàn Kỳ, nàng vốn cho rằng bọn Bàn Hỉ cũng không biết, thì ra là lần kia, Bàn Hỉ tìm nàng nói chuyện, nàng mới biết được, thì ra Bàn Cát đã sớm ban xuống sát lệnh đối với chính mình.

Trần Nguyên thấy bộ dáng Hồ Tĩnh muốn nói lại thôi mô dạng, lập tức lắc đầu thở dài một tiếng, nói: "Không muốn nói, coi như xong, kỳ thật cái đó và ta, một chút quan hệ cũng không có, bởi vì người tên gì, ta cũng đều thích người."

Hồ Tĩnh rốt cục cũng hé miệng, thời điểm đang muốn nói danh tự bản thân, cửa ra vào bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Gia Luật Tất Nhiên Như: "Đại nhân! Ta đã mang người đến cho người!"

Trần Nguyên lên tiếng, nói: "À, để cho Bàng tổng quản dẫn hần đến sương phòng, Tất Nhiên Như, người đến phòng ta một chuyến, ta có một số việc muốn nói cùng người."

Gia Luật Tất Nhiên Như không nghi ngờ gì, giao Trương Tu Chính kia cho Bàng Hỉ, đi nhanh về hướng chỗ ở của Trần Nguyên.

Trần Nguyên nhẹ giọng đối với Hồ Tĩnh một câu: "Đi đi, bảo trọng."

Cánh tay Hồ Tĩnh muốn giữ chặt Trần Nguyên, nhưng cái tay kia bỗng nhiên ngừng lại tại giữa không trung, mặt cổ nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Ta ở Biện Kinh chờ người."

Trần Nguyên mang theo Gia Luật Tất Nhiên Như đi vào phòng, hỏi: "Thế nào? Những người Nữ Chân kia nói như thế nào?"

Gia Luật Tất Nhiên Như cười ha ha một tiếng, nói: "Giống hệt như ngài đoán trước, bọn hần ngay từ đầu nghe nói sự tình rất phiền toái, đều cực kỳ thất vọng, nhưng khi nghe nói người vẫn còn cố gắng, những người Nữ Chân kia chuyển lời ra, nói là bọn hần rất cảm tạ người, nếu như sự tình làm thành công rồi, tất nhiên nguyện ý vâng theo sắp xếp của người."

Trần Nguyên nói: "Vậy là tốt rồi, người cho rằng mấy ngày nữa ta nên đi gặp bọn họ mới phù hợp?"

Vấn đề này, kỳ thật Trần Nguyên không cần phải thương lượng cùng Gia Luật Tất Nhiên Như, chỉ là, hiện tại hần cần, là lấy đủ có kéo Gia Luật Tất Nhiên Như vào trong phòng này, vì bên ngoài, Vương Luân đang an bài Hồ Tĩnh và Trương Tu Chính rời đi, tất cả đều cần tranh thủ đủ thời gian.

Gia Luật Tất Nhiên Như rất xấu hổ, nói: "Cái này, tiểu nhân đâu thể biết? Chỉ là, thời điểm tiểu nhân đến, gặp được Cửu Vương Tử, Cửu Vương Tử để cho ta chuyển lời cho Trần đại nhân, ngày mai Lý Nguyên Hạo sẽ hướng hoàng thượng cầu hôn, định ra hôn kỳ cùng với Công Chúa."

Trần Nguyên trong lòng kinh hãi, Lý Nguyên Hạo vốn nên là ba ngày sau mới cầu hôn, chuyển sớm đến ngày mai, hiển nhiên là có quan hệ cùng tất cả chuyện phát sinh hôm nay.

Hiện tại hần không thể chờ đợi được, muốn xác lập thân phận chuẩn Phò mã Liêu quốc, khả năng chính là để thời điểm đối phó với chính mình, sẽ dễ dàng hơn một ít.

Lý Nguyên Hạo thật sự rất lợi hại, ít nhất hần không giống như Gia Luật Nhân Trước, không coi mình như một tiểu nhân vật, chẳng thêm để vào mắt.

Ít nhất hần cũng làm được việc coi trọng chính mình, nhưng có phải là trên mặt chiến lược, hần coi rẻ năng lượng của mình? Trần Nguyên không biết, cũng không cần biết.

Gia Luật Tất Nhiên Như dậm chân một cái, nói: "Cửu Vương Tử còn nói, đợi ngày mai Lý Nguyên Hạo cầu hôn xong rồi, cuối ngày bọn hần liền chuẩn bị đấu một trận cùng người Bắc viện trên triều đình, cho nên bọn hần bảo người, nhanh nói phục những người Nữ Chân kia một chút."

Trần Nguyên nghe xong liền lắc đầu, nói: "Không được, sự tình có biến hóa, vừa rồi Lý Nguyên Hạo đã tới."

Gia Luật Tất Nhiên Như có thể làm tay sai cho Gia Luật Tông Nguyên, đầu óc phản ứng tự nhiên không phải dạng quá chậm, mặt của hần hiện ra thần sắc giật mình, nói: "À! Nói như vậy, Lý Nguyên Hạo sớm định hôn kỳ, rất có thể là do hần đã kết minh cùng với Gia Luật Nhân Trước rồi?"

Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Ừm, theo tình huống hoạt động, hần vẫn luôn luôn đi cùng Bắc viện, vô cùng thân thiết, tất nhiên là rất có khả năng kết minh."

Nếu như Trần Nguyên là Lý Nguyên Hạo, hiện tại hần cũng chọn kết minh cùng Gia Luật Nhân Trước, đầu tiên là bởi vì Bắc viện quanh năm phụ trách quân sự đối với Đảng Hạng, nếu có thể quan hệ cùng Bắc viện, ngày sau mới có lợi đối với người Đảng Hạng phát triển.

Còn có, cũng là bởi vì nguyên nhân Công Chúa, Lý Nguyên Hạo không muốn Trần Nguyên cảm sùng hần, bắt hần mang cái sùng trở lại Đảng Hạng, cho nên phải xử lý Trần Nguyên tại trước khi hần trở lại, dựa vào Bắc viện, tựa hồ là lựa chọn duy nhất của Lý Nguyên Hạo ở thời điểm hiện tại.

Gia Luật Tất Nhiên Như sững sốt thời gian thật dài, cái ngoài ý muốn này, ngay cả Gia Luật Tông Nguyên cũng không nghĩ tới, Lý Nguyên Hạo thân mình chính là Đẳng Hạng Đại vương, nếu như hắn gia nhập trận doanh Bắc viện, sẽ để cho thời điểm Liêu Hứng Tông xử lý Gia Luật Nhân Trước, càng cân nhắc nhiều hơn một ít.

Hiện tại, Gia Luật Tất Nhiên Như cũng hiểu, vì cái gì mà Lý Nguyên Hạo không thể chờ đợi được việc cầu hôn.

Gia Luật Nhân Trước rất có thể sẽ tiên hạ thủ vi cường!

Trong lòng hắn rất là lo lắng, nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Không được, Trần đại nhân, hiện tại ta phải đem chuyện này nói cho Nam viện Đại vương."

Nói xong, trong chớp mắt liền muốn rời đi, Trần Nguyên bỗng nhiên hô hắn: "Người chờ một chút, ta có một ý nghĩ, người giúp ta nói cùng Nam viện Đại vương."

Gia Luật Tất Nhiên Như đứng lại: "Trần đại nhân cứ nói, ta nhất định sẽ đưa lời."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, địch nhân đã thay đổi, mình cũng phải đi theo thay đổi mới được, tuyệt đối không thể bước chân đi như lúc trước, lời đồn dù sao cũng là lời đồn, mặc dù Trần Nguyên ở đời sau, vì để cho cái lời đồn này biến thành thật sự, sẽ làm rất nhiều chuyện, nhưng đối phương không nhất định có thể cho mình cơ hội, để mình xuất từng chiêu một ra.

Đấu tranh triều đình thật sự là mệt chết đi được, tuy tranh đấu của nó giống với cửa hàng, nhưng là địa phương biến dị thật sự quá nhiều.

Mấu chốt nhất chính là, cửa hàng dù sao còn chú ý một cái quy tắc, mặc dù người lừa gạt tiền của người khác, cũng phải làm cho đối phương tin tưởng trước, mới có thể thành công.

Nhưng là triều đình không giống với cửa hàng, không chỗ nào không cần bất ngờ, ví dụ như Trần Nguyên bắt cóc Tiêu Viên Khâu, ví dụ như hiện tại Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên sớm cầu hôn.

Trần nguyên thật sự có chút ít bội phục Lý Nguyên Hạo rồi, hắn còn chưa ra tay, chỉ vô cùng đơn giản, kéo một cái tư thế, tất cả các bước của chính mình đều phải thay đổi theo hắn!

Biến thì biến, Trần Nguyên nhìn Gia Luật Tất Nhiên Như đang muốn nói cái gì đó, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một cái ý niệm: "Không đúng! Nếu như nói Gia Luật Nhân Trước phản kích lăng lệ ác liệt, là bởi vì hắn thâm căn cố đế tại Yên kinh, nhưng Lý Nguyên Hạo kia thông dong như vậy, lại là dựa vào cái gì đây? Sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy!"

.....

Liêu quốc bộc lộ tranh đấu, sáng sớm ngày hôm sau, Tống Kỳ rời đi.

Tống Kỳ mang theo tâm tình vô cùng thất lạc rời khỏi Yên kinh, hắn đi một chuyến này, nhiệm vụ đã bị thất bại, ngày mai, tại thời điểm Lý Nguyên Hạo hướng Liêu Hứng Tông cầu hôn, Đẳng Hạng bsg người Khiết Đan liền kết thành liên minh, cùng nhau đối phó Tống triều.

Tống Kỳ đã không có khả năng xoay người, cùng với tiếp tục đông dài ở chỗ này, còn không bằng trở về thông báo cho quân đội Tống triều, tiếng trống chiến tranh đã đánh vang lên.

Tuy song phương đã không thể đàm phán, nhưng tại trước khi chưa khai chiến, vẫn phải giảng lễ tiết, Tống Kỳ rời đi, Liêu quốc phải phái người hộ tống.

Mà đảm đương một nhiệm vụ này, đúng là Gia Luật Niết Cô Lỗ, bởi vì Nam viện là ngành quanh năm phụ trách liên hệ cùng Tống triều, do Gia Luật Niết Cô Lỗ đến đưa Tống Kỳ, hiển nhiên không có chỗ nào thất lễ.

Trần Nguyên cũng tới, theo lý thuyết, bây giờ hắn người phiên dịch là Bắc viện, không cần phải đến đưa tiễn Tống Kỳ, nhưng hiện tại, quan hệ giữa hắn và Gia Luật Niết Cô Lỗ, mỗi người đều biết, cho nên mới cũng không có gì kỳ lạ quý hiếm, những người Bắc viện kia cũng lười để ý đến hắn.

Cười ngửa, Dương Nghĩa nhiều lần quay đầu lại, chăm chú nhìn Trần Nguyên, hắn còn không biết Trương Tu Chính đã rời khỏi Yên kinh, trong lòng rất lo lắng, tuy ánh mắt Trần Nguyên làm ám chỉ về hướng hắn, nhưng song phương ăn ý, xa xa chưa đạt tới tình trạng có thể trao đổi bằng ánh mắt.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cùng với Trần Nguyên sống vai mà đi, vẫn không thể cho Dương Nghĩa tín hiệu quá rõ ràng, Trần Nguyên chỉ có thể buông tha chuyện này, dù sao, đợi Dương Nghĩa trở về, bên Biện Kinh cũng sẽ biết.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Trần huynh, chuyện ngày hôm qua, phụ hoàng đã nói với ta, ta cảm thấy, hiện tại bỗng nhiên thay đổi kế hoạch, có chút mạo hiểm."

Trần Nguyên nhú mày: "Cửu Vương Tử cứ nói."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cúi đầu nói: "Ta cuối cùng vẫn cảm thấy, chúng ta vẫn nên dựa theo bước chân lúc trước, để mất tướng vẫn kém hơn kế hoạch tương đối ổn thỏa, phải biết rằng, đến cái bước chân kia, kế hoạch của ta sẽ thay đổi."

Trần Nguyên nói: "Nhưng chúng ta chưa từng tính người Đẳng Hạng ở bên trong kế hoạch."

Gia Luật Niết Cô Lỗ vẫn kiên trì ý kiến của hắn: "Toát ra một Lý Nguyên Hạo, cũng không cần phải khẩn trương, tuy chúng ta chuẩn bị vội vàng, nhưng Gia Luật Nhân Trước chuẩn bị càng vội vàng hơn!"

Trần Nguyên nhìn hắn, nói: "Ngay từ đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng, làm sao người biết, thời điểm Lý Nguyên Hạo đến, không chuẩn bị sống mãi một hồi tại Yên kinh? Các người đều nói, hắn độc thân đến Yên kinh, can đảm siêu quần, nhưng ta không tin, nếu như hắn không có cường lực làm hậu viện, sẽ cầm mạng của mình và tiền đồ Đẳng Hạng đến đánh bạc sao! Nếu như hắn không có át chủ bài, hiện tại hắn dựa vào cái gì mà kết minh cùng Gia Luật Nhân Trước?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn xem Trần Nguyên: "Lá bài tẩy của hắn ở nơi nào?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Trực giác của ta nói cho ta biết, tại triều đình Liêu quốc, tuyệt đối có một vị đại nhân vật, lộ ra tin tức cho hắn, còn có, chung quanh Yên kinh, nói không chừng còn có chút ít quân đội tinh nhuệ của hắn, vạn nhất xuất hiện thời điểm ngoài ý muốn, có thể bảo vệ hắn an toàn rồi đi."

Trần Nguyên nói xong, hắn phát hiện Gia Luật Niết Cô Lỗ bỗng nhiên ghìm chặt chiến mã, nói: "Rất có thể là như thế, lúc trước tại sao ta không nghĩ đến!"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Trước ngày hôm qua, ta cũng không nghĩ tới, bởi vì khi đó, chúng ta một mực không coi hắn là địch nhân."

Gia Luật Niết Cô Lỗ sắc mặt biến thành có chút âm trầm: "Không được, mặc kệ có phải là hắn đứng ở Bắc viện bên kia hay không, những tình binh này, tuyệt đối phải điều tra, xem họ ở địa phương nào! Bởi vì ít nhất, hắn không phải đứng ở bên chúng ta!"

175. Chương 175: Đoán Bài Của Nhau

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 175: Đoán bài của nhau

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên thuận miệng nói: "Cửu Vương Tử anh minh, chúng ta không ngại suy nghĩ thoáng một tý, nếu như ta và người là Lý Nguyên Hạo, sẽ giấu những người này ở địa phương nào, sẽ để cho bọn họ làm cái gì."

Gia Luật Niết Cô Lỗ bắt đầu rơi vào trầm tư.

Lý Nguyên Hạo lần này tiến vào Yên kinh, nói là một mình một người đến, nhưng lúc trước, Trương Tầm Nguyên và Ngô Hạo còn mang đến hơn trăm người, hiện tại hắn ở cùng một chỗ với hơn trăm người này,

bằng vào võ nghệ của Lý Nguyên Hạo, có 100 binh sĩ tùy tùng, lại thêm những tinh binh có khả năng tồn tại kia, cho dù đánh cùng Liêu binh, cũng có hi vọng lao ra.

Trong đầu Gia Luật Niết Cô Lỗ lật lại một lần, xem địa phương nào có khả năng giấu người, lại thủy chung không tìm được địa điểm khả nghi.

Trần Nguyên cuối cùng cũng thở dài một hơi, nói: "Cửu Vương Tử, có loại khả năng này hay không, người trong triều đình, cung cấp tin tức cho Lý Nguyên Hạo, chính là người giúp hắn giấu binh, cho nên, người cần bản là không thể tìm thấy."

Trong ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức lờ ra một mảnh sợ hãi, Trần Nguyên nói cái này, chỉ là giả thiết, nhưng nếu như giả thiết thành lập mà nói, chỉ có thể nói rõ một việc, Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Nhân Trước kia đã sớm kết thành liên minh.

Mục đích hẳn tới lần này rất đơn giản, một là hướng Công Chúa cầu hôn, đàm phán cùng Liêu Hứng Tông, hai sao, chính là trợ giúp Gia Luật Nhân Trước, xử lý Nam viện!

"Ta nói phản ứng của bọn làm sao lại hẳn nhanh như vậy, rõ ràng tại lúc chúng ta vừa vừa mới chuẩn bị ra tay, đã có phản kích! Trần huynh suy đoán, hoàn toàn khả năng, hai người này, khả năng chính là chạy tới đánh chúng ta!"

Trần Nguyên nói: "Cái này chỉ là phán đoán của ta, cũng là cục diện xấu nhất, chúng ta có khả năng phải đổi mặt."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Ừm, nếu như vậy, chuẩn bị động thủ, không phải là chúng ta, mà là đám người Bắc viện kia, chỉ là Thế Mỹ người đánh bậy đánh bạ, muốn báo thù Gia Luật Thư Bảo kia, mới làm rối loạn bước chân của bọn hắn."

Trần Nguyên nhếch khóe miệng, cười một tiếng, nói: "Đi về hỏi Tiêu Viên Khâu sẽ biết, nếu bọn họ thật sự chuẩn bị động thủ, quân đội Tiêu Viên Khâu ngay tại bên ngoài Yên kinh vài trăm dặm, Gia Luật Nhân Trước một mực lấy cớ là nói rõ tình hình chiến đấu Văn Cùng, sẽ đặt quân đội ở nơi nào đó!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Trần Nguyên: "Trần huynh thật sự có biện pháp sao? Tiêu Viên Khâu kia là nổi danh mạnh miệng, có một lần bị địch nhân bắt lấy, hỏi vòng vèo quân tình chúng ta, ba ngày sau, một chữ chưa nói!"

Trần Nguyên quay đầu nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, hỏi: "Người còn có lựa chọn tốt hơn sao? Ngày hôm qua ta suy nghĩ một đêm, chỉ có biện pháp này mới có thể xác định, người xem vành mắt ta hôm nay đã đen hết rồi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ căn bản không nhìn vành mắt Trần Nguyên, nói: "Tốt, sau khi trở về, chúng ta sẽ cùng đi."

Tổng Kỳ đi ra ngoài mười dặm, Gia Luật Niết Cô Lỗ và Trần Nguyên cùng đi đến về nhà kho dấu Tiêu Viên Khâu, mở nhà kho ra, cửa lớn là hàng hóa chồng chất, tại chính giữa một đống hàng hóa, là một cái hầm.

Trần Nguyên mở cửa hầm ra, cười ha ha một tiếng, nói: "Không có ý tứ, Cửu Vương Tử, sử dụng một chút cách làm của người tại Tướng quốc tự, càng là địa phương người đến người đi, càng an toàn hơn một ít."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười ha ha một tiếng, nói: "Đừng nhiều lời, mở ra!"

A Mộc Đại mở cửa phòng, bốn người Bàn Hỉ, Dương Văn Quảng, Trần Nguyên, Gia Luật Niết Cô Lỗ đi xuống, trong tay mỗi người là một bó đuốc, chiếu sáng hết căn hầm.

Trần Nguyên nhìn Tiêu Viên Khâu bị giam ở một bên, lúc này Tiêu Viên Khâu chăm chú dựa vào con của mình, dùng nửa thân thể đã bị buộc chặt kín kia che cho con, Trần Nguyên biết rõ, cái này là để cho đứa trẻ có cảm giác an toàn trong bóng đêm.

Phụ tử tình thâm, thật sự lại làm cho Trần Nguyên có chút cảm động, nhưng không có biện pháp, chính mình phải sống.

Gia Luật Niết Cô Lỗ rất dứt khoát, mở cửa nhà lao ra, không nói hai lời, trực tiếp kéo Tiêu Viên Khâu lên, nâng đầu gối, đập thẳng vào bụng Tiêu Viên Khâu.

Tiêu Viên Khâu vài ngày không ăn cái gì, lập tức nôn ọe một hồi, mảnh vải rách trong miệng kịch liệt run rẩy hai cái.

Vẫn còn nữ nhân và đứa trẻ trong phòng giam lập tức khóc lên, Gia Luật Niết Cô Lỗ mặc kệ những thứ này, liên tiếp nện Tiêu Viên Khâu, thẳng đến lúc hắn cảm giác hơi mệt, mới ném người trên mặt đất, rút vải trong miệng Tiêu Viên Khâu ra, nói: "Không muốn bị đánh, nói điều ta muốn biết ra!"

Tiêu Viên Khâu thở hổn hển mấy hơi thở thật sâu, đợi có thể nói chuyện, câu nói đầu tiên là: "Van cầu các người, cho con của ta một ít thức ăn, hoặc là các người dứt khoát cho hắn một đao là được rồi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ ngồi chồm hổm xuống, nói: "Người nói, nói người muốn cái gì, ta cho người cái đó!"

Ánh mắt Tiêu Viên Khâu rõ ràng đã do dự một chút, nhưng trong miệng vẫn nói: "Ta thật không biết các người muốn biết cái gì! Người bảo ta nói như thế nào?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Tốt, ta nhắc nhở người."

Trần Nguyên lúc này bỗng nhiên cắt ngang: "Cửu Vương Tử, người đi kiểm chút gì cho con của hắn ăn."

Gia Luật Niết Cô Lỗ sững sốt một chút, trông thấy Trần Nguyên nháy mắt, lúc này mới gật đầu, nói: "Ta đi."

Trần Nguyên lại nhỏ giọng nói một câu bên tai Bàng Hỉ: "Đi chuyển một băng ghế ba chân xuống."

Bàng Hỉ cũng bị mệnh lệnh này làm cho có chút hồ đồ, nhưng vẫn làm theo.

Không qua bao lâu, Gia Luật Niết Cô Lỗ lấy ra hai cái bánh bao, một cái đĩa đồ ăn dơ, đặt ở bên ngoài cửa nhà lao, nói với đứa bé kia: "Tới ăn."

Trần Nguyên nâng Tiêu Viên Khâu dậy, để cho hắn ngồi ở ghế, xuất ra một khối khăn tay, lau vết máu trên mặt hắn.

Tiêu Viên Khâu lại nói: "Không cần, cảm ơn người."

Tiêu Viên Khâu lúc này cảm giác có chút khó chịu, không phải là vì băng ghế có ba chân làm hắn khó chịu, mà là trong lòng có một cảm giác không hợp.

Trần Nguyên nhạy cảm, trong lòng lập tức thêm vài phần nắm chắc, Tiêu Viên Khâu không biết vì cái gì mình cảm giác không thoải mái, nhưng trong lòng Trần Nguyên thì rất rõ ràng.

Cái này là chiến thuật tâm lý.

Nhi tử Tiêu Viên Khâu được ăn, để cho hắn có một tia an ủi, nhưng Gia Luật Niết Cô Lỗ đứng ngay tại bên cạnh con của hắn, nói không chừng, lúc nào đó sẽ ra tay giết người, loại an ủi này không an toàn, càng nguy hiểm hơn, càng làm cho trong lòng hắn lo nghĩ.

Còn có, Trần Nguyên cho hắn một cái băng ngồi, để cho hắn có thể nghỉ một hơi, nhưng cái băng ghế này lại có ba chân, khiến cho cảm giác không an toàn lan tràn đến toàn thân hắn.

Cho nên hắn mới vặn vẹo thân hình, muốn tìm cho thân thể của mình một địa phương có thể dựa vào, cho dù là cây cọc gỗ, cũng có thể được.

Nhưng Trần Nguyên vô cùng chú ý khi để băng ghế, Tiêu Viên Khâu cũng không tìm được cái gì.

Trần Nguyên nhỏ giọng hỏi: "Còn nhớ rõ, chúng ta đã từng đánh nhau rồi không?"

Tiêu Viên Khâu không nói gì, Trần Nguyên mỉm cười: "Tốt nhất nói cùng ta hai câu, cho dù là râu ria, băng không thì, nếu để cho Cửu Vương Tử tới hỏi người, ta sợ người nhà của người sẽ bị tổn thương, ta không muốn dẫm thương người, thật sự."

Gia Luật Niết Cô Lỗ phản ứng tương đối nhanh, qua lại tại cửa nhà lao, đi về trước hai bước.

Nếu như Trần nguyên trực tiếp hỏi Tiêu Viên Khâu về sự tình hắn biết, cho dù Tiêu Viên Khâu nhận lấy uy hiếp lớn hơn nữa, hắn cũng sẽ không nói, nhưng Trần Nguyên hỏi, thực sự chính là một vấn đề râu ria, Tiêu Viên Khâu nói: "Nhớ rõ, người nói giam quan ta một tháng, ta hi vọng người giữ lời!"

Trần Nguyên nở nụ cười, chịu nói chuyện là được, chịu bị uy hiếp là được, chỉ cần hắn bắt đầu tiếp nhận uy hiếp, chuyện sau sẽ dễ làm.

Nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Người sớm biết, chúng ta căn bản không có thời gian một tháng, đúng không?"

Cả người Tiêu Viên Khâu lập tức run lên thoảng một tý, đang định phản bác, Trần Nguyên cũng không cho hắn cơ hội nói chuyện, phản ứng vừa rồi đã nói rõ tất cả, không thể để cho hắn mở miệng phản bác, phải làm cho hắn một mực sống trong loại trạng thái bị uy hiếp mới nói thật này.

176. Chương 176: Sáu Thành

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 176: Sáu thành

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Ta căn bản không có một tháng thời gian để đánh cuộc cùng người, bởi vì không đầy một tháng, ta, Cửu Vương Tử, thậm chí Nam viện Đại vương đều xong đời. Ta thiếu chút nữa đã bị người lừa gạt rồi, người bắt ta tuân thủ lời hứa, nếu như ngay cả mạng đều giữ không được, người nói ta còn muốn lời hứa làm cái gì? Nếu như là người, người có thể ngốc, đi tuân thủ ước định một tháng hay không?"

Ngược Tiêu Viên Khâu kịch liệt phập phồng, Trần Nguyên vỗ một cái tại bờ vai của hắn, nói: "Chúng ta ngẫm lại từ góc độ đối phương, nếu như người là ta, có thể tuân thủ lời hứa hay không?"

Tiêu Viên Khâu có lẽ hay là không nói lời nào, Trần Nguyên đầu tiên đến lỗ tai của hắn bên cạnh: "Trừ phi ta là người ngu."

Tiêu Viên Khâu muốn nói gì, nhưng phản ứng của hắn chỉ là môi run run, không phát ra thanh âm nào, cái biểu lộ này đã để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ hiểu, Trần Nguyên nói đúng.

"Con của người, hôm nay tám tuổi rồi?"

Đây cũng là một vấn đề râu ria, lại là vấn đề có thể để cho Tiêu Viên Khâu nói thật.

"Ừm."

Đối với chủ đề bỗng nhiên chuyển đổi, Tiêu Viên Khâu cảm giác trong lòng mình thoải mái hơn nhiều, khẩu trương chậm rãi biến mất.

Trần Nguyên mỉm cười, rất thân ái nói: "Trong nhà của ta có đứa con gái, năm nay cũng tám tuổi."

Ánh mắt của hắn thủy chung chú ý đến biến hóa trong ánh mắt Tiêu Viên Khâu, Gia Luật Niết Cô Lỗ nhất định là không thể thực hiện được nghiêm hình bức cung, Tiêu Viên Khâu có thể trở thành tâm phúc Gia Luật Nhân Trước, tự nhiên có nguyên nhân của hắn, kỳ thật chính yếu nhất, đúng là lúc trước, hắn giữ kín như bưng khi sau khi bị địch nhân bắt được.

Đối phó người như vậy, đánh tan phòng tuyến tâm lý của hắn mới là trọng yếu nhất.

Trần Nguyên tìm một điểm chung, hi vọng Tiêu Viên Khâu có thể sinh ra sự cộng minh với mình: "Kỳ thật ta rất hâm mộ người, người ít nhất còn có thể trông thấy con của người, nhưng nữ nhi của ta, đã muốn hai năm chưa thấy qua ta, lần này, nếu như ta không thể quay về, ai, không nói nữa."

Tiêu Viên Khâu không biết nên tiếp lời Trần Nguyên như thế nào, Trần Nguyên thấy bộ dạng hắn, liền đánh mất với Gia Luật Niết Cô Lỗ, Gia Luật Niết Cô Lỗ hiểu được, hét lớn một tiếng với Trần Nguyên: "Nói nhảm với hắn làm cái gì! Hắn không sợ chết? Ta làm nữ nhân này trước, sau đó sẽ giết nhi tử hắn! Để cho hắn tận mắt nhìn ta làm như thế nào!"

Nói xong, một cước bước vào trong phòng giam kia, một tay kéo nữ nhân kia lên, cánh tay cởi quần áo nữ nhân kia ra.

Thần sắc Tiêu Viên Khâu rất là kịch động, mặt lập tức nổi gân xanh!

Trần Nguyên gấp gáp nói: "Cửu Vương Tử, người chờ một chút, có lẽ là cho Tiêu Tướng quân một một cơ hội nữa."

Gia Luật Niết Cô Lỗ buông nữ nhân quần áo đã rách rưới kia ra, cánh tay tại Tiêu Viên Khâu nhi tử đầu đánh cho một cái tát: "Ấn! Một lát nữa sẽ cho người ăn dao găm!"

Đứa trẻ bị sợ khóc oa oa lên, khóe mắt Tiêu Viên Khâu tràn ra một giọt nước mắt.

Trần Nguyên biết rõ, hiện tại nội tâm Tiêu Viên Khâu đã dao động, hắn cần một lý do mà thuyết phục chính mình, lý do này phải tự hắn tìm được, bằng không thì, thời gian dài trôi qua, hắn rất có thể sẽ một lần nữa khôi phục sự kiên định như lúc trước.

"Tướng quân, kỳ thật ta không muốn làm khó người, người trung thành, rất làm cho ta cảm động, nhưng, cho dù hiện tại ta thả người ra ngoài, Gia Luật Nhân Trước cũng sẽ không bỏ qua người. Người đã làm đủ nhiều vì hắn rồi, cho dù người muốn chết vì hắn, người hỏi con của người một chút, xem nó có nguyện ý hay không?"

Con mắt Tiêu Viên Khâu nhìn về phía nhi tử tám tuổi của mình, cơ mặt run run kịch liệt, Gia Luật Niết Cô Lỗ cực kỳ phối hợp, một tay nhắc đứa trẻ kia tới, nói: "Tiểu tử, người nói cho cha người biết, người có muốn chết hay không?"

Đứa trẻ bị dọa, lớn tiếng khóc lên, một bên khóc một bên hô: "Ta không muốn chết, cha, ta không muốn chết!"

Nữ nhân kia cũng ở phía sau cầu xin: "Lão gia, cho dù người mặc kệ ta, cũng phải cứu con! Ta van người!"

Tiêu Viên Khâu rốt cục cũng buông tha: "Tốt, ta nói."

Thời điểm Trần Nguyên đưa toàn bộ sự tình Tiêu Viên Khâu nói cho Gia Luật Tông Nguyên, sắc mặt vị Nam viện Đại vương Liêu quốc này liền thay đổi.

Sự tình chính là khả năng xấu nhất Trần Nguyên suy đoán kia, sau khi Tiêu Viên Khâu trở về, là để chuẩn bị phối hợp Gia Luật Nhân Trước, động dao găm đối với Gia Luật Tông Nguyên.

Dựa theo lời Tiêu Viên Khâu nói, thời điểm Lý Nguyên Hạo mang theo Công Chúa rời khỏi Yên kinh, Liêu Hứng Tông tất nhiên sẽ ra khỏi thành đưa tiễn, dựa theo quy cách Công Chúa xuất giá, Liêu Hứng Tông phải đi ra ngoài trăm dặm, bởi vậy, ít nhất cần thời gian một ngày.

Một khi Liêu Hứng Tông rời khỏi Yên kinh, Gia Luật Nhân Trước sẽ sai khiến chút ít tinh binh Lý Nguyên Hạo lưu lại kia, tập kích Vương phủ Nam viện, chế tạo hỗn loạn, đến lúc đó, hắn sẽ lấy cơ bình định chiến loạn, các lộ tinh binh sớm chuẩn bị tốt đều nhập Yên kinh.

Mà nhiệm vụ của Tiêu Viên Khâu lần này, sẽ là nguy trang vì "thù quân sĩ Văn Cùng", thừa lúc giết lung tung, sẽ xử lý luôn phụ tử Gia Luật Tông Nguyên và Gia Luật Niết Cô Lỗ!

Hiện tại Gia Luật Tông Nguyên mới biết được, thì ra chính mình đã sớm thành con mồi trong mắt đối phương! Đồng thời cũng cảm giác có chút may mắn: "Thiếu chút nữa đã bị bọn hắn tính kế, ngày hôm qua, ta đã nói sự tình không thích hợp, lại không nghĩ vấn đề ở nơi nào! Thế Mỹ, lần này người làm vô cùng tốt, nếu như không phải người sớm cảnh giác, chúng ta có khả năng đến bây giờ còn đang dựa theo bước chân định sẵn kia, như vậy, chỉ biết bước vào cái bẫy người khác đã thiết lập."

Trần Nguyên chăm chú nhíu lông mày vào cùng một chỗ, nói: "Đại vương, đã biết rõ ý định sơ bộ của đối phương, ta nghĩ sắp tới chúng ta có thể chống lại thế công của Gia Luật Nhân Trước, hiện tại, để cho ta lo lắng nhất, chính là Lý Nguyên Hạo."

Gia Luật Tông Nguyên không hổ là nhất đại kiêu hùng, thể cục hiem ác như thế, hắn rõ ràng còn dám cười lên ha hả, nói: "Đây mới là Gia Luật Nhân Trước! Nếu như hắn thật sự không hề có lực đánh trả, cũng không thể độ sức cùng ta nhiều năm như vậy! Thế Mỹ nói không sai, Gia Luật Nhân Trước có bao nhiêu

cân lượng, trong lòng của ta cực kỳ rõ ràng, nếu như không có ngoại viện cường lực, hẳn muốn vắn ngã ta, là nói chuyện hoang đường viễn vông! Việc cấp bách của chúng ta hiện nay, chính là xử lý chút ít tình hình Đẳng Hạng, do Lý Nguyên Hạo mang đến kia.”

Gia Luật Niết Cô Lỗ đi theo nói: ”Phụ vương, hiện tại chúng ta căn bản không biết bọn hắc núp ở chỗ nào, Trần Thế Mỹ đoán chừng bọn hắc là ở trong quân doanh, nhưng chúng ta cũng không thể vọt tới Bắc viện tìm người chứ?”

Gia Luật Tông Nguyên mỉm cười, quay đầu nhìn Trần Nguyên, nói: ”Thế Mỹ, ngay từ đầu, người nói có sáu thành nắm chắc vắn ngã Gia Luật Nhân Trước, ta muốn biết, bây giờ người còn có mấy thành?”

”Sáu thành!” Trần Nguyên trả lời tương đối dứt khoát.

Gia Luật Tông Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: ”Sự tình hoàn toàn không giống với những gì người nghĩ, vì cái gì mà người còn sáu thành nắm chắc?”

Trần Nguyên ôm quyền, nói: ”Hồi bẩm Đại vương, ta chưa từng nghĩ tới, sự tình sẽ phát triển dựa theo kế hoạch chúng ta lập lúc trước, lúc ấy ta nói sáu thành, là tính toán từ thực lực của hai bên chúng ta.

Tuy từ trước mắt để xem xét, thế cục chúng ta rất bị động, nhưng ưu thế của Đại vương vẫn tồn tại y nguyên, nếu không có như thế, Gia Luật Nhân Trước kia làm sao lại dùng cái loại thủ đoạn này để giết Đại vương đây? Cho nên, hiện tại, tại hạ vẫn có sáu thành nắm chắc.”

Gia Luật Tông Nguyên nhìn con mắt Trần Nguyên, lộ ra chút thần sắc tán thưởng, nói: ”Tốt, nói cực kỳ tốt, ta cũng không nghĩ qua, Gia Luật Nhân Trước sẽ nằm ở đó cho ta đi giết, Thế Mỹ nhận thức, vì cái gì mà hiện tại chúng ta phải hành động?”

Trần Nguyên nói: ”Tiêu Viên Khâu mất tích, kế hoạch của đối phương khẳng định cải biến, nhưng có một chút, chắc chắn là không thể biến thành, Gia Luật Nhân Trước tất nhiên là dùng giết Đại vương làm mục tiêu cuối cùng của hắc. Cho nên ta cho rằng, Đại vương phải chú ý an toàn của mình nhiều hơn mới được, nếu ta đoán không sai, ngày mai, một khi hoàng thượng phê chuẩn hôn sự của Lý Nguyên Hạo, bọn hắc sẽ động thủ ngay lập tức.”

Gia Luật Niết Cô Lỗ lúc này đã cực kỳ tin phục đối với suy đoán của Trần Nguyên, nghe hắc nói như vậy, liền có chút giật mình, nói một câu: ”Nhanh như vậy sao?”

Trần Nguyên nhếch khóe miệng lên, nói: ”Bọn hắc đã chuẩn bị từ lâu rồi, trước kia từ từ sẽ đến, đầu tiên là bởi vì chúng ta chưa phát giác, tất cả bọn hắc có đầy đủ thời gian. Thứ hai, khả năng là khi đó, Lý Nguyên Hạo còn chưa có ý định lưu lại dấu vết của hắc trong tranh đấu Liêu quốc. Nhưng Tiêu Viên Khâu mất tích, lại làm cho Gia Luật Nhân Trước nghĩ lầm là chúng ta đã phát hiện ý đồ của bọn hắc, Lý Nguyên Hạo cũng nhìn rõ ràng, nếu hắc không ra tay, Gia Luật Nhân Trước căn bản không có khả năng vắn ngã Đại vương.”

Gia Luật Tông Nguyên rất đồng ý, nói: ”Thế Mỹ nói rất đúng, thừa dịp thời điểm hoàng thượng rời khỏi Yên kinh, động thủ giết ta, không để ý đến tất cả hậu quả, cái này căn bản không phải phong cách của Gia Luật Nhân Trước, lão gia hỏa này luôn luôn đi một bước xem ba bước, từ trước đến nay, luôn dùng ổn thỏa để phát triển, cái này tất nhiên là kế sách của Lý Nguyên Hạo.”

Trần Nguyên gật đầu, nói: ”Vâng, Đại vương nói rất đúng, tại hạ cho rằng, bước chân kế tiếp của bọn hắc, tất nhiên sẽ càng thêm ngoan độc.”

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: ”Phụ vương, bằng không ngày mai, hoàng thượng vì cử hành yến hội cho Lý Nguyên Hạo và Công Chúa, ngài đừng đi tham gia .”

Gia Luật Tông Nguyên cười ha ha, nói: ”Vì cái gì không đi? Đúng rồi, Trần Thế Mỹ, người cho rằng, chúng ta nên lấy sách lược như thế nào?”

Trần Nguyên nói: ”Đại vương tại Yên kinh cũng là rất có nhân lực, nếu như muốn giết Đại vương, tất nhiên không phải là người Bắc viện động thủ.”

Gia Luật Tông Nguyên vân vân chòm râu bên miệng, mỉm cười nói: ”Nói cho cùng, nguy hiểm nhất có lẽ là Lý Nguyên Hạo!”

Ngày mai, Lý Nguyên Hạo sẽ hướng Gia Luật Lữ Linh cầu hôn, qua ngày mai, song phương chiến đấu, tùy thời có khả năng bộc phát.

Trần Nguyên ngồi ở xe ngựa, cảm xúc vô pháp bình an lại, hắn cảm thấy áp lực đến trước mắt càng lúc càng lớn, tuy chính mình nói tại trước mặt Gia Luật Tông Nguyên là tràn đầy tin tưởng, nhưng trong lòng Trần Nguyên rõ ràng phát giác được, cái sợ hãi kia, càng ngày càng ngấm sâu vào trong người hắn!

Phải nói là mỗi một canh giờ, đều lan tràn trong lòng mình, chậm rãi xa lánh chút tự tin của hắn.

Hắn quyết định đi gặp Tiêu Thất Na Mã Nai, nữ nhân này rốt cuộc là nghĩ như thế nào, đối với chính mình mà nói, là cực kỳ mấu chốt!

Vì nữ nhân này, tuyệt đối có năng lực thay đổi như chong chóng, hiện tại nàng đã muốn quyết định gia nhập trò chơi này rồi, tại đây, nàng muốn sắm vai gì đây?

Nếu Tiêu Thất Na Mã Nai đứng ở bên Bắc viện mà nói, chính mình nên tranh thủ thời gian, làm bộ dạng xun xoe chạy trốn, đi tìm Hồ Tĩnh, cùng nhau cầm trường kiếm tung hoành giang hồ được rồi, Gia Luật Tông Nguyên căn bản không thể thắng.

Nếu như nàng giúp chính là Gia Luật Tông Nguyên, hoặc muốn thừa dịp nước đục, sờ hai con cá, vậy thì rất có ý tứ.

Gia Luật Tất Nhiên Như ở bên cạnh xe ngựa nói: "Trần đại nhân, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Trần Nguyên ở trong xe ngựa, cũng không thò đầu ra, hỏi: "Hiện là lúc nào rồi?"

Gia Luật Tất Nhiên Như trả lời: "Sắp đến buổi trưa rồi, hai bên đường đã có mùi thơm đồ ăn."

Trần Nguyên ừ một tiếng, nói: "Đi hoàng cung."

.....

Tiêu Thất Na Mã Nai giống như không có cảm giác giật mình đối với việc Trần Nguyên cầu kiến, rất nhàn nhã, một bên nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, một bên nói: "Trần Thế Mỹ, người có chuyện gì sao?"

Nàng đứng ở trước cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào thân thể của nàng, ngón tay dài nhọn kia tùy ý nắm cánh hoa mai, rất nhẹ nhàng lay động.

Nàng đang mặc một bộ trang phục cực kỳ tươi đẹp của nữ tử quý tộc Khiết Đan, lại làm cho Trần Nguyên có cảm giác kinh diễm, vô cùng đẹp!

Ánh mặt trời chiếu đến, làn da óng ánh tựa như trong suốt, thần sắc bình thản, trong lòng nàng phẳng phất có sự vô sầu bi hận, phối hợp với đôi lông mày thon dài, mắt chau lên, mũi khéo léo, cùng môi hơi có vẻ đơn bạc mỏng manh kia, làm cho nam nhân có một loại cảm giác, trong lòng không nhịn được, nổi lên ý nghĩ, muốn đi bảo vệ nàng.

Một nữ nhân như vậy, nếu như hiện ra tại địa phương khác, Trần Nguyên tuyệt đối sẽ không chút do dự, đi bảo vệ nàng, nhưng nơi này là hoàng cung, bề ngoài nhu nhược là dùng để gạt người, nếu như nàng thật sự nhu nhược, nàng không có khả năng sinh tồn đến hiện tại.

Trần Nguyên không phải đến bảo vệ nữ nhân này, mà là hi vọng được nữ nhân này ủng hộ, để cho mình có năng lực tiếp tục chơi trò chơi này.

Đã sớm nghĩ kỹ cách ăn nói, muốn nói rõ lập trường hiện tại của chính mình, nhưng vẫn không thể lập trường nói quá kiên định, vạn nhất Tiêu Thất Na Mã Nai nhìn trúng, chính là Bắc viện, chính mình lại tỏ vẻ trung tâm như một đối với Nam viện mà nói, vẫn đề có thể sẽ rất nghiêm trọng.

"Hoàng hậu nương nương, vi thần, vi thần là tới thỉnh tội." Trần Nguyên nói bằng thanh âm rất nhẹ.

Tiêu Thất Na Mã Nai căn bản không quay đầu lại, hỏi: "Người phạm cái gì sai? Vì cái gì không hướng hoàng thượng thỉnh tội?"

Trần Nguyên bước một bước nho nhỏ về phía trước, nói: "Hoàng hậu, vi thần cho rằng, đang mang việc trọng đại, vi thần người nhỏ, lời nhẹ, hay là nói với nương nương trước thì tốt hơn, nếu như nương nương cho rằng, vi thần tất yếu cần hướng hoàng thượng thỉnh tội, thần liền đi ngay."

Tiêu Thát Na Mã Nai phát ra một tiếng cười khẽ, loại tiếng cười này, là loại thuộc về nữ nhân rất cơ trí như nàng mới có: "Tốt, người cứ nói trước."

Trần Nguyên ôm quyền nói: "Nương nương, Tiêu Viên Khâu kia, là vi thần bắt."

Lúc Trần Nguyên nói chuyện, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tiêu Thát Na Mã Nai, hần phát hiện, mình nói cái này, lại khiến cho Gia Luật Niết Cô Lỗ và Gia Luật Tông Nguyên nghe xong, đều cực kỳ giật mình, nhưng bả vai Tiêu Thát Na Mã Nai, ngay cả nhúc nhích cũng không thấy.

"Vì cái gì người lại bắt hần?" Tiêu Thát Na Mã Nai còn chưa quay đầu lại.

Trần Nguyên nói: "Bởi vì Thư Bảo công tử đánh vi thần, vi thần ôm hận trong đáy lòng, muốn từ chỗ Tiêu Viên Khâu tướng quân, tìm được chứng cứ phạm tội của Bắc viện Đại vương, nhằm báo thù Thư Bảo công tử."

Tiêu Thát Na Mã Nai nhìn cửa sổ trước mắt mình, chậm rãi nói: "Người cho rằng, bằng vào người, một người phiên dịch, có thể trả thù Bắc viện Đại vương sao?"

177. Chương 177: Xuân Sắc Hoàng Cung

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 177: Xuân sắc hoàng cung

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên lưng khom vô cùng thấp, cho dù Tiêu Thát Na Mã Nai bỗng nhiên quay đầu lại, cũng không thể chứng kiến biểu lộ trên mặt mình, hần nói: "Vi thần còn xui khiến Cửu Vương Tử, mới có thể lại để cho Bắc viện Đại vương ăn thiệt thòi nhỏ."

Vừa nói cho hết lời này, Tiêu Thát Na Mã Nai cuối cùng cũng quay đầu lại, mặt treo loại vui vẻ đặc biệt mê người của nữ tử thành thực: "Trần Thế Mỹ, người có biết, nếu như những việc người làm, bị hoàng thượng biết rõ, hoặc là bị Bắc viện Đại vương biết rõ, người nhất định phải chết hay không?"

Trần Nguyên đáp: "Vi thần biết rõ, nhưng vi thần biết chắc, hoàng hậu nương nương sẽ không nói sự tình này ra, bởi vì chỉ cần nam bắc viện nổi lên xung đột, đối với hoàng tử Hồng Cơ, sẽ có điểm rất tốt."

Tiêu Thát Na Mã Nai đi đến trước mặt Trần Nguyên, nhẹ nhàng nói: "Ngẩng đầu lên."

Trần Nguyên nâng đầu của mình lên, hôm nay vết thương trên mặt đã tốt hơn nhiều so với ngày hôm qua rồi, đã nhìn khôi phục lại một ít tuần tú ngày xưa, Tiêu Thát Na Mã Nai mỉm cười, nói: "Quả nhiên là tuần tú lịch sự, Trần Thế Mỹ, có phải hiện tại, người biết mình không phải là đối thủ của Lý Nguyên Hạo rồi hay không?"

Tâm Trần Nguyên thoáng lộ bộ một tý, thiếu chút nữa không chìm đến trong biển rộng, một luồng khí lạnh xông lên trên, cả cái đầu mê muội một lát, nữ nhân này, rốt cuộc biết rõ bao nhiêu thứ?

Hần vốn là chuẩn bị đến để lừa dối, kết quả hiện tại, nữ nhân này rõ ràng nắm bắt chuyện tình phát sinh bên ngoài nhanh như vậy, lúc này liền quyết định, bỏ qua hết lời nói lừa dối đã chuẩn bị trước kia.

"Nương nương minh giám, vi thần thực sự không phải là sợ Lý Nguyên Hạo kia, chỉ là, hôm qua ta đã hiểu, phải đi theo chân nương nương, mới là kế sách vẹn toàn."

Tiêu Thát Na Mã Nai nhìn mắt Trần Nguyên, hình như là muốn nhìn thấu cái gì đó, nhưng Trần Nguyên lẩn lộn kiếm ăn tại cửa hàng nhiều năm như vậy, đã sớm nói dối đến mức thóc có thể làm cơm ăn được, khuôn mặt hoàn toàn là vẻ cung kính, lại làm cho Tiêu Thát Na Mã Nai không nhìn ra cái gì khác lạ.

Qua thời gian thật dài, Tiêu Thát Na Mã Nai rốt cục cũng mở miệng nói chuyện: "Trần Thế Mỹ, ta hi vọng người nói thật, người là người thông minh, biết rõ ta muốn cái gì, Hồng Cơ cũng cực kỳ tín nhiệm đối với người, trợ giúp Hồng Cơ trèo lên địa vị thái tử, so người trợ giúp Gia Luật Niết Cô Lỗ, sẽ tốt hơn nhiều."

Trần Nguyên đáp: "Vi thần hiểu."

Tiêu Thát Na Mã Nai nhìn một cái ghế, Trần Nguyên đi qua, đẩy cái ghế ra ngoài, sau đó lui về phía sau một bước, mời nàng ngồi xuống, nói: "Nương nương, vi thần chính là sợ hư hỏng sự tình của nương nương, cho nên mới đến xin chỉ thị, bước tiếp theo nên làm như thế nào?"

Chỉ cần Tiêu Thát Na Mã Nai nói với mình, bước tiếp theo nên làm như thế nào, là hắn có thể biết rõ, nữ nhân này rốt cuộc cũng xác định đứng ở bên cạnh mình, vạn nhất nàng giúp Bắc viện, Trần Nguyên sẽ quyết định rời đi!

"Tiếp tục giúp đỡ Gia Luật Tông Nguyên làm việc, hiện tại, người giúp đỡ hần vận ngã Gia Luật Nhân Trước, lấy tín nhiệm của hần là được rồi, không cần sợ Lý Nguyên Hạo kia, ta sẽ có biện pháp." Ngữ khí Tiêu Thát Na Mã Nai nói chuyện cực kỳ bình tĩnh, ngữ khí bình thản như vậy, có nghĩa là mặc kệ lúc nào, đều có thể dùng lực lượng kiểm soát tất cả mọi vấn đề.

Trần Nguyên đáp: "Vâng."

Tiêu Thát Na Mã Nai một lần nữa lộ ra dáng tươi cười mê người kia, con mắt nhìn Trần Nguyên, nói: "Người yên tâm, hiện tại người giúp đỡ Gia Luật Tông Nguyên đối phó Gia Luật Nhân Trước, lấy được Gia Luật Tông Nguyên tín nhiệm, cũng không cần tới tìm ta, ta sẽ không bạc đãi người, về phần Hồng Cơ, tin tưởng Hồng Cơ sẽ càng không bạc đãi người."

Trần Nguyên thâm nghĩ, nữ nhân này thật sự là đáng sợ, mới đi ra bước đầu tiên, cũng đã bắt đầu dưới chôn quân cờ thứ hai.

Sắc mặt hơi do dự một chút, nói: "Nương nương, buổi trưa thần lại bắt Tiêu Viên Khâu kia mở miệng, hần nói với thần một việc, thì ra lần này hần trở về, là chuẩn bị động thủ với Gia Luật Tông Nguyên."

Sắc mặt Tiêu Thát Na Mã Nai không có đổi, khóe miệng chỉ nhếch miệng một chút, cái biểu lộ này lại làm cho Trần Nguyên rất dễ dàng đoán được, Tiêu Thát Na Mã Nai tại Bắc viện còn có một quân cờ trọng yếu, mọi cử động của Gia Luật Nhân Trước, đều nằm trong lòng bàn tay của nàng, kể cả việc kết minh cùng Lý Nguyên Hạo.

Trần Nguyên không nói gì thêm, Tiêu Thát Na Mã Nai đợi một hồi, không thấy hần nói, liền giương mắt hỏi: "Vì cái gì không nói?"

Trần Nguyên đứng bất động rất quy củ, nói: "Nương nương đã biết rồi, vi thần nói thêm gì đi nữa, cũng không có ý tứ."

Mặt Tiêu Thát Na Mã Nai có ý tứ tức giận, nói: "Ta biết là một chuyện, người nói người hiểu được tình huống là một chuyện khác, chờ thời điểm ta cho rằng, người không cần phải nói tiếp, ta sẽ để cho người im miệng!"

Trần Nguyên chỉ có thể đem tình báo mình lấy được từ chỗ Tiêu Viên Khâu lại một lần.

Sau khi Tiêu Thát Na Mã Nai nghe xong, rõ ràng không nói gì thêm, chỉ ừm một tiếng, rồi nói: "Được rồi, ta biết rồi, người có tin tức, cứ nói cho quốc chủ, để hần gặp ta, sẽ tương đối dễ dàng hơn một ít."

Trần Nguyên đáp: "Vâng, thuộc hạ hiểu."

Thời điểm hần tự xưng là thuộc hạ, gương mặt nhìn Tiêu Thát Na Mã Nai, trên mặt nữ nhân này treo một tia dáng tươi cười tán dương, ánh mắt nhìn Trần Nguyên, làm tâm lý Trần Nguyên an tâm hơn không ít.

Từ tấm cung Tiêu Thất Na Mã Nai đi ra, đang muốn đi gặp Gia Luật Hồng Cơ, nếu muốn để cho Tiêu Thất Na Mã Nai càng tin tưởng chính mình hơn một ít, phải đi gần hơn cùng Gia Luật Hồng Cơ mới được, lại không ngờ bắt gặp Gia Luật Lữ Linh đi qua nơi này.

Thần sắc Gia Luật Lữ Linh có chút kinh ngạc, hỏi: "Thế Mỹ?"

Trần Nguyên mạnh mẽ bước một bước về phía trước, vừa nói: "Đừng hô thân thiết như vậy, hoàng hậu ở bên trong đó!"

Gia Luật Lữ Linh cuống quýt lè lưỡi, duỗi đầu nhìn một chút Tiêu Thất Na Mã Nai cửa phòng, xác định không có động tĩnh, thấp giọng nói: "Người hiện tại phải đi sao?"

Trần Nguyên vốn là muốn gặp Gia Luật Hồng Cơ, nhưng Gia Luật Lữ Linh vừa xuất hiện, một thân Công Chúa phục mặc lại để cho Trần Nguyên trong lòng dấy lên hừng hực chinh phục dục nhìn qua, nhìn xem mọi nơi vừa vặn không người, mã nói: "Chúng ta đi người trong phòng ngồi một hồi được chứ?"

Hắn hiện ở bên ngoài có rất nhiều chuyện chờ hắn đi làm, nhưng Trần Nguyên lại càng cảm giác được chính mình cần một nữ nhân, đặc biệt là một cái có thể làm cho mình có chinh phục cảm giác nữ nhân, đến bốc cháy lên tin tưởng cùng ý chí chiến đấu.

Gia Luật Lữ Linh ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, trong mắt bắn ra phức tạp thần sắc, muốn nói còn hừ. Trần Nguyên ra cái kia rõ ràng tín hiệu nàng đương nhiên hiểu, nếu như tại những địa phương khác nàng căn bản không biết do dự, nhưng nơi này là hoàng cung.

Hắn biết rõ nội tâm của nàng chính giây dựa bồi hồi, không hề yêu cầu đáp án của nàng, xem qua bốn Chu Vô người hậu, xoa lấy tay thon của nàng, hướng tấm cung công chúa đi đến.

Gia Luật Lữ Linh cho hắn kéo dắc thân bắt do kỷ, rồi lại không giẫy, kiêu trách nói: "Người thả ta ra chính mình đi, nếu là bị người bên ngoài trông thấy làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên buông lỏng ra nàng, trong lòng tượng đồ đầy mật đường ngọt ngào, nghĩ đến mã muốn đã đến độ cao kích thích, đi theo Gia Luật Lữ Linh sau lưng, hai người bước chân đều có vẻ có chút bất an.

Rất nhanh đi vào tấm cung công chúa, Gia Luật Lữ Linh vẫy lui gian phòng hai cái cung nữ: "Các người xuống dưới, không có ta phân phó bất luận kẻ nào không chính xác tiến đến."

Hai cái cung nữ lên tiếng: "Vâng," nhưng sau đó xoay người đi ra ngoài, trở tay dẫn cửa phòng.

Cung nữ vừa mới đi ra ngoài, Trần Nguyên mạnh mẽ nhảy lên đến, một bả ôm lấy Gia Luật Lữ Linh eo thon, đem nàng cả người đẩy tại bên bàn.

Có này cái bàn vì Gia Luật Lữ Linh gia tăng rồi một điểm độ cao, hai mặt đối với vừa vặn mục gặp nhau.

Trần Nguyên nghe được Gia Luật Lữ Linh cái kia dày đặc tiếng thở dốc, cũng trông thấy nàng ánh mắt bắt đầu dần dần mê ly lên, lúc này hắn ngược lại không vội.

Chậm rãi duỗi thò ra tay phải, trước sờ eo của nàng bên cạnh, ổn định mà dời hướng nàng sau thắt lưng, lại hoàn hướng bên kia vòng eo.

Gia Luật Lữ Linh áp lực thở gấp một tiếng, bên thân dán nhập trong lòng ngực của hắn, trước ngực mềm mại ép chặt tại hắn bên phải lồng ngực. Hô hấp của hai người lập tức đậm đặc trọc [đục] bắt đầu đứng dậy.

Trần Nguyên đem mặt tiến đến cách nàng khuôn mặt tắc hơn địa phương, thiếu chút nữa có thể ến [lấy] nàng hương nói: "Nghĩ tới ta đến sao?"

Gia Luật Lữ Linh ý tình mê nói: "Ôm chặt ta, cái gì cũng đừng nói, ngày mai hắn muốn nhắc tới hôn rồi, hôm nay ta là của người."

Trần Nguyên nhưng không có mã ôm chặt, hắn biết rõ lúc này không thể để cho nữ nhân như nguyện, chỉ có xâu đủ khẩu vị của nàng, chờ một chút nàng mới có thể càng điên cuồng! Gia Luật Lữ Linh không khỏi lấy tay ấn xuống một cái Trần Nguyên cánh tay, hiện Trần Nguyên còn không có ôm sát chính mình, đang muốn mở miệng thời điểm, cái kia hương b; thuần thực đầu lưỡi không chỗ không đến trên đầu miệng nàng trong ngoài. Cái kia không kiêng nể gì cả càng khiến nàng ném đến trước nay chưa có kích thích, Gia Luật

Lữ Linh thân hình sau một lát không tự chủ được uốn éo bắt đầu chuyển động. Cái này càng tăng thêm Trần Nguyên dục hỏa.

Hắn biết rõ loại này thân ễn không thể gấp gáp sự tình, một bên cùng nàng miệng lưỡi quần giao, một bên đem nàng ôm đắc dán chặt thân hình, một tay nhưng ôm sát nàng mềm mại vòng eo, tay kia phủ gương mặt của nàng, tai, tóc mai cùng phần nộn dục cổ.

Hai người lúc trước mấy lần đều là tại trong quân doanh, có rất nhiều cố kỵ. Hiện tại tất cả thả, Trần Nguyên cái kia thành thạo kỹ xảo lại để cho Gia Luật Lữ Linh không thể tự chủ.

Hai tay cầm chặt lấy vạt áo của hắn, kịch liệt run rẩy cùng thở gấp gấp [lấy], một đôi đôi mắt đẹp đóng bắt đầu đứng dậy, trong đầu ý chí bị bền bỉ trường ễn theo phân theo tác mà tan rã.

Trần Nguyên biết là lúc sau, tay do vạt áo của nàng trượt vào đi, đi vào nàng trơn bóng đầy đặn cơ ngực lúc, Gia Luật Lữ Linh nhịn không được thân dâm một tiếng, dục tay liều mạng ôm Trần Nguyên cổ. Hắn cũng không có nóng lòng trốn thoát vạt áo của nàng, cái kia tay kiên định hữu lực mà thật xoa xoa nàng phong nhu cơ ngực, trực thốn dưới lên xâm đi, đồng thời tăng mạnh đối với nàng miệng tình thiêu.

Trần Nguyên ngồng nghênh mà ngao du nàng nồn nà bạch dục loại bộ ngực sữa, sau đó ở lại nơi đó án binh bất động, chậm rãi rời đi nàng lửa nóng miệng, cúi đầu thẩm tra nàng dục cho.

Gia Luật Lữ Linh bởi vì nóng nảy thở mở ra vi, vô lực mà mở ra đôi mắt đẹp, giống như tự oán mà mắt trắng không còn chút máu, lập tức xấu hổ nhưng nhắm mắt.

Loại này ánh mắt so cái gì khiêu tình càng có hiệu quả thực tế. Trần Nguyên nhẹ nhàng sờ một chút mặt của nàng: "Quang âm khổ đoản, Công Chúa, từ nhỏ."

Nói xong lần nữa bắt được Gia Luật Lữ Linh miệng, lúc này đây Gia Luật Lữ Linh cũng biến thành điên cuồng lên, không hề bị cái này hoàng cung hoàn cảnh ảnh hưởng, cực kỳ nóng bỏng hưởng ứng [lấy] Trần Nguyên, hai người tay treo đối phương thân hình, cái kia vướng bận quần áo từng kiện từng kiện ném đi.

Trần nguyên thật sự có chút ít bỏ không được rời đi Gia Luật Lữ Linh bị ỗ, hai người trong phòng ngày người một cái buổi chiều, điên cuồng một cái buổi chiều, Trần Nguyên tìm được rồi hắn muốn tìm cảm giác thành liền, Gia Luật Lữ Linh cũng cực kỳ thỏa mãn nằm ở Trần Nguyên trong ngực.

"Người đang suy nghĩ gì?" Gia Luật Lữ Linh nhẹ giọng hỏi.

Trần Nguyên không nói gì, chỉ là ôm chặt lấy nàng. Động tác này đã nói rõ tất cả, Gia Luật Lữ Linh khoe mắt không khỏi tràn ra nước mắt đến: "Thế Mỹ, ta thật sự không nỡ người, người biện pháp nhiều như vậy, có thể hay không muốn một ra đến, lại để cho chúng ta có thể vĩnh viễn cùng một chỗ?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong lòng cũng là không khỏi nghĩ đến, nếu như nàng không là Công Chúa thật tốt! Nếu như mình cái này một chuyện không có cái này nhiệm vụ thật tốt! Nhưng đây tất cả đều là nếu như, hiện thực(sự thật) tình huống nhưng lại hắn căn bản không có khả năng mang theo Gia Luật Lữ Linh cùng một chỗ trở lại Đại Tống.

Gia Luật Lữ Linh theo Trần Nguyên mặt đã được đến đáp án. Nàng không có nén giận cái gì, nàng trong lòng cũng là biết rõ hiện tại muốn hỏi hôn thật sự đã quá muộn!

"Nếu để cho ta sớm gặp được người, ta chết cũng sẽ không đáp ứng phụ hoàng gả cho Lý Nguyên Hạo, Trần Thế Mỹ, vì cái gì người sớm không ra hiện ở bên cạnh ta? Vì cái gì người không đợi ta gả cho Lý Nguyên Hạo mới đến Yên kinh?"

Trần Nguyên thở dài: "Công Chúa, ta đời này nhất định (thiếu) khiếm người cả đời tình khoản nợ."

Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên không để ý chính mình lỏa lồ thân làm bắt đầu đứng dậy, Trần Nguyên cánh tay đi sờ nàng trước ngực cái kia hai luồng mê người thịt mềm, lại bị Gia Luật Lữ Linh một cái tát bắt tay mở ra: "Ta có cái biện pháp người xem được hay không được."

Trần Nguyên mặt liền thay đổi: "Người không biết bây giờ còn nghĩ đến để cho ta mang người ỉ chạy?"

Gia Luật Lữ Linh lắc đầu: "Ta hôm nay nghĩ tới rồi, ỉ chạy nhưng lại không thể thực hiện được, chỉ cần phụ hoàng một đạo thánh chỉ, chúng ta căn bản đi không xuất ra Yên kinh trăm dặm phạm vi!"

Trần Nguyên nghe nói không phải lại để cho hắn chạy, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: "Vậy người có biện pháp nào?"

Gia Luật Lữ Linh khoe miệng treo lên một tia cười lạnh: "Ngày mai ta đính hôn thời điểm, người cũng tới."

Trần Nguyên Chân lúc ấy liền muốn cự tuyệt. Mặc kệ hắn dù thế nào cởi mở, nhìn xem Gia Luật Lữ Linh muốn gả cho Lý Nguyên Hạo trong lòng tổng là có chút khó chịu. Bây giờ còn lại để cho hắn tới tham gia tiệc rượu, chúc mừng Gia Luật Lữ Linh, cái này bề ngoài giống như có chút khó khăn.

"Người có biết hay không, bắt ta tới nhìn xem người cùng người khác đính hôn, đối với ta là một loại tra tấn?"

Gia Luật Lữ Linh lại nói tiếp: "Không phải bảo người đến uống rượu, ta nghĩ rồi, nếu chúng ta muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ, hiện tại chỉ có một biện pháp, chính là giết Lý Nguyên Hạo!"

178. Chương 178: Kỳ Binh

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 178: Kỳ binh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên thoáng một tý đã ngồi dậy, hỏi: "Mưu sát chồng, người cũng dám nghĩ?"

Gia Luật Lữ Linh mạnh mẽ rút bảo kiếm ra, gác ở trước mặt Trần Nguyên, nói: "Mưu sát chồng, ta nên giết người trước mới đúng! Hiện tại, chỉ có giết được hắn, chúng ta mới có thể ở cùng một chỗ, người tuyền, hoặc là chúng ta cùng nhau giết được hắn, hoặc là ta giết người, sau đó ta sẽ tự tử!"

Thân thể Trần Nguyên vẫn còn trần truồng, cả người lùi về phía sau, nói: "Có chuyện thì từ từ nói, người thu lại cái này trước, kế hoạch của người thế nào, nói cho ta nghe xem."

Có phải là nữ tử từng luyện qua võ công, thường ưa thích dùng vũ lực, ép mình phải lựa chọn? Lúc trước Hồ Tinh như thế, hiện tại Gia Luật Lữ Linh cũng như thế!

Gia Luật Lữ Linh thu hồi bảo kiếm, cực kỳ tự tin nói: "Ngày mai, hắn nhất định sẽ uống rất nhiều rượu, đợi tối muộn, ta lại mời hắn đi hậu viện ngắm trăng, đến lúc đó, ta sẽ chuẩn bị rượu có thuốc mê, ta cũng sẽ uống, như vậy, hắn sẽ không hoài nghi, hai người chúng ta đều bị mê ảo, người động thủ giết hắn là được!"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không được!"

Trong lòng hắn thầm nghĩ, Gia Luật Lữ Linh này tất nhiên không biết Lý Nguyên Hạo có bao nhiêu lợi hại, quái vật Bàng Hỉ kia, đao thương bắt nhập, cũng có thể bị hắn đánh đến thổ huyết, thuốc mê không vắn ngã hắn, vung tay lên, mạng chính mình sẽ không có!

Cho dù mê được rồi, thể chất Lý Nguyên Hạo mạnh hơn so với Gia Luật Lữ Linh, nhất thời hắn có thể tỉnh táo, trong khoảnh khắc đó, cũng đủ để hắn giết Gia Luật Lữ Linh trước.

Gia Luật Lữ Linh giận tím mặt, hỏi: "Làm sao lại không được? Có phải người không muốn ở cùng ta hay không?"

Trần Nguyên cười khổ: "Công Chúa hiểu lầm, chỉ là, hai người chúng ta thật sự giết không được Lý Nguyên Hạo."

Gia Luật Lữ Linh tát một cái vào chân Trần Nguyên, nói: "Làm sao không giết được? Chỉ cần một người không phòng bị, chúng ta lại là chuẩn bị sung túc, tất nhiên sẽ giết được hắn!"

Khi lời này nói xong, sắc mặt Trần Nguyên biến đổi! Cuối cùng lại thì thào: "Đúng vậy, chỉ cần một người không hề phòng bị, hoàn toàn có cơ hội giết được hắn."

Gia Luật Lữ Linh nghe vậy, mừng rỡ hỏi: "Người cũng cho rằng như vậy?"

Trần Nguyên lại không nói thêm lời, nắm quần áo ở một bên lên: "Ta phải đi! Người yên tâm, ngày mai ta nhất định sẽ đến, nhưng người ngàn vạn lần đừng đi giết Lý Nguyên Hạo, người không giết được hắn đâu."

Gia Luật Lữ Linh hỏi: "Hiện tại người muốn làm gì? Chuyện của chúng ta còn chưa nói xong!"

Trần Nguyên cúi người, hôn một cái trên mặt nàng, nói: "Bảo bối, chuyện của chúng ta, ngày mai sẽ tính, hiện tại ta phải đi, bằng không sẽ rất nhiều người phải chết!"

Gia Luật Lữ Linh nhắc nhở Trần Nguyên một việc, nếu như Lý Nguyên Hạo còn muốn ám sát Gia Luật Tông Nguyên, làm cho cả Nam viện bỗng nhiên sụp đổ mà nói, cơ hội tốt nhất, chính là ngày mai, Gia Luật Tông Nguyên đến hoàng cung!

Bởi vì ngày mai là thời gian Gia Luật Lữ Linh đính hôn, đoạn đường hoàng cung tất nhiên đề phòng nghiêm mật, chính là bởi vì đề phòng nghiêm mật, Gia Luật Tông Nguyên nhất định dẫn ít hộ vệ đi một ít, hơn nữa con đường và thời gian, đều có thể xác định, xác thực là thời cơ tốt nhất để ám sát!

Từ góc độ Lý Nguyên Hạo mà nói, song phương hiện tại cũng đã muốn mài dao soàn soạt, nếu kéo ra trận thế song phương đánh ngoài sáng, binh sĩ hẳn mang đến kia, sẽ không có tác dụng quyết định, nhưng ám sát, thì không giống với lúc trước, có lợi nhất đối với hắn, chính là, nếu như ngày mai động thủ, tất cả thuận lợi, không ai hoài nghi đến hắn.

Hiện tại, mình phải đem cái phỏng đoán này, nói cho Gia Luật Tông Nguyên, nếu như Lý Nguyên Hạo sẽ động thủ ở buổi cầu hôn, vậy thì thật sự là Gia Luật Tông Nguyên chết chắc rồi!

Hắn vừa chết, không riêng kế hoạch của chính mình xong đời, có thể còn sống để đào tẩu hay không, đều là vấn đề.

Trần Nguyên một bên mặc quần áo, một bên hung hăng sờ mó thân thể Gia Luật Lữ Linh một chút, nữ nhân này thật sự không tệ, là nàng, trong lúc vô tình nhắc nhở, mới làm cho mình ý thức được giá trị của Trương Tu Chính, hiện tại lại là nàng, chính nàng nhắc mình phải cẩn thận! Chẳng lẽ nàng là phúc tinh trong đời mình?

Hiện tại không quản được nhiều như vậy rồi, trời đã sắp tối đen, phải chạy nhanh đi tìm Gia Luật Tông Nguyên, sớm làm chuẩn bị mới được.

Ra khỏi hoàng cung, Trần Nguyên đến cửa hoàng cung, nói với Gia Luật Tất Nhiên Như đợi cả một buổi chiều: "Nhanh, trở lại phủ Nam viện đại vương!"

Gia Luật Tông Nguyên vừa thấy Trần Nguyên, lúc tối đêm còn tới một lần, liền hiểu sự tình có khả năng lại xuất hiện biến hóa mới.

Tuy miệng hắn không có chút nào thêm quan tâm, nhưng trong lòng cũng cực kỳ khẩn trương, tuyệt không dám chậm trễ, tự mình đón Trần Nguyên vào trong phủ, hỏi: "Thế Mỹ, lại có chuyện gì sao?"

Sắc mặt Trần Nguyên cực kỳ ngưng trọng, hắn đem sự tình mình vừa nghĩ đến nói ra một lần, Gia Luật Tông Nguyên nghe xong, trầm tư thật lâu.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Phụ vương, Thế Mỹ nói, hoàn toàn có khả năng, chúng ta phải đề phòng mới được."

Gia Luật Tông Nguyên cuối cùng vẫn đưa ánh mắt về hướng Trần Nguyên, hỏi: "Trần Thế Mỹ, ý của người thì sao?"

Trần Nguyên nói: "Bất kể là thật hay giả, chúng ta một mực chưa tìm ra bọn hắn, bọn hắn đã chịu chủ động đi ra, chúng ta không ngại tương kế tựu kế!"

Trong ánh mắt Gia Luật Tông Nguyên chảy ra thần sắc tán thưởng, Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Kế này rất hay, chỉ là, có hai vấn đề cần giải quyết, một là an toàn của phụ vương, hài nhi nguyện ý làm tiên phong vì phụ vương, ngày mai, ta ngồi xe ngựa ngài, dẫn bọn hắn đi ra là được."

Võ nghệ Gia Luật Niết Cô Lỗ rất cao cường, nếu để cho hắn thay thế Gia Luật Tông Nguyên, chỉ cần không phải Lý Nguyên Hạo tự mình ra tay, chắc sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Hắn chủ động xin đi giết giặc, lại để cho Gia Luật Tông Nguyên cảm giác rất là xúc động, dù sao thiên tính con người là cực kỳ ích kỷ, coi như là phụ tử, việc đến chân, nguyện ý đi tìm chết vì đối phương đi cũng không nhiều.

Gia Luật Niết Cô Lỗ tiếp tục nói: "Còn có vấn đề thứ hai, Lý Nguyên Hạo tất nhiên sẽ lưu lại đường lui cho người của hắn, nếu sớm bố trí, lại sợ kinh động người Đẳng Hạng, khiến cho bọn hắn hủy bỏ kế hoạch, cái này xác thực rất khó giải quyết, quân đội ít, sẽ có khả năng làm cho đối phương chạy thoát, quân đội nhiều, lại dễ dàng kinh động đối phương, chúng ta chỉ có thể dùng quân đội tinh nhuệ nhất, nhưng bên trong quân đội của chúng ta, khó tránh khỏi có tai mắt của Bắc viện."

Liều quốc nam bắc hai viện đấu nhau nhiều năm như vậy, tựa như Gia Luật Tông Nguyên, tại tất cả ngành của Bắc viện, đều có nội ứng hỗ trợ, hắn tin tưởng, bên trong trận doanh của mình cũng có vô số người Bắc viện, cho dù là vệ đội thân tín nhất, cũng sẽ không ngoại lệ.

Cho nên, hiện tại nan đề lớn nhất của bọn hắn là, Bắc viện có người Đẳng Hạng có thể sử dụng, mà Nam viện, lại không có một chi quân đội nào có thể yên tâm vận dụng mà không làm đối thủ kinh động.

Trần Nguyên đã tính trước, liền ôm quyền nói với Gia Luật Tông Nguyên: "Đại vương, không cần kinh động người nào, chỉ cần một câu nói của người, sẽ có một chi tinh binh cho người sử dụng, hơn nữa, Bắc viện tuyệt đối không nghĩ ra, chi tinh binh như vậy lại tồn tại, nhưng, phải xem đại vương dám dùng hay không dám dùng."

Gia Luật Tông Nguyên nghe vậy, liền mừng rỡ hỏi: "Nếu như vậy, nhất định có thể đánh Lý Nguyên Hạo trọng thương! Không biết Thế Mỹ nói về quân đội nào?"

Trần Thế Mỹ mỉm cười: "Người Nữ Chân!"

Từ lần Trần Nguyên tiến vào nhà tù, liền không có cơ hội tới nữa, toàn phái Gia Luật Tất Nhiên Như trung gian, mang hộ lờ tới nói, có lẽ là không tin tức có tốt, mấy ngày nay đã làm cho tinh thần Hoàn Nhan A Cốt Đả chậm rãi trầm xuống.

Hắn vẫn cho là, mình trợ giúp Trần Nguyên ở triều đình, chỉ ra và xác nhận Gia Luật Nhân Trước, là thể đánh bạc lớn nhất của mình, lúc mới bắt đầu, còn suy nghĩ có thể đưa giá tiền cao lên một chút hay không.

Nhưng hiện tại, sự tình hắn lo lắng nhất là, liệu người ta có còn muốn dùng mình để làm thể đánh bạc hay không.

Thời điểm Trần Nguyên tiến vào nhà tù, Hoàn Nhan A Cốt Đả có vẻ khá hưng phấn, hỏi: "Này, Trần đại nhân, chuyện người đáp ứng chúng ta, đã xử lý thế nào như thế nào rồi?"

Trần Nguyên đứng ở cửa lao, không nói gì.

Thần sắc hắn như vậy, lại làm cho tâm A Cốt Đả ngượng đi một nửa, toàn thân phảng phất như đột nhiên đánh mất tất cả khí lực, thoáng một tý đã tê liệt ngã xuống ngồi trên mặt đất, ánh mắt ngơ ngác nhìn nóc nhà tù, hỏi: "Không cần chúng ta, phải không?"

Trần Nguyên biết rõ, lúc này trong lòng hắn đã tuyệt vọng, chỉ có cách bắt hắn tuyệt vọng, lúc người nói điều kiện, hắn mới có thể tiếp nhận tất cả, hiện tại, giống như đã có thể nói: "Thủ lĩnh, ta có thể tha các người đi ra, tha tất cả mọi người các người đi ra, nhưng điều kiện đã không phải như lúc trước nói, bởi vì, kế hoạch kia đã bị hủy bỏ."

Hoàn Nhan A Cốt Đả mạnh mẽ đứng lên, hỏi: "Thả mọi người chúng ta?"

Trần Nguyên gật đầu: "Đúng, tất cả mọi người!"

Hoàn Nhan A Cốt Đả cười ha ha, cái mừng rỡ bỗng nhiên đến này, lại làm cho hắn vô pháp ức chế tâm tình của mình, vội vàng hỏi: "Trần đại nhân, người nói, điều kiện hiện tại là cái gì?"

Trần Nguyên nhìn hẳn, nói: "Ta thả tất cả nam nhân ra trước, đều là nam nhân có thể chiến đấu, bởi vì ta muốn các người giúp ta chiến tranh, đợi cho trận chiến ngày mai đánh xong, ta lại thả nữ nhân và trẻ con của các người."

Hoàn Nhan A Cốt Đả căn bản không có do dự chút nào, nói luôn: "Thành giao!"

Trần Nguyên đảo là có chút kinh ngạc: "Người còn chưa hỏi địch nhân của ta là ai, bao nhiêu người, chiến trường ở nơi nào."

Hoàn Nhan A Cốt Đả nhếch miệng cười một tiếng: "Ta chỉ quan tâm, nếu như chúng ta chết trận, nữ nhân của và trẻ con của chúng ta có thể còn sống hay không?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng cúi đầu xuống, nói: "Thủ lĩnh, ta không muốn lừa dối người, nếu như người thua, khả năng ngay cả mạng của mình cũng sẽ mất, không có năng lực cứu bọn họ ra ngoài."

Hoàn Nhan A Cốt Đả nghe xong lời này, thần sắc thoáng ngơ ngác một tý, nhưng nhà tù đối diện truyền đến tiếng la: "A Cốt Đả thủ lĩnh! Tin tưởng Trần đại nhân, hẳn không có giống quan viên Liêu quốc lừa gạt chúng ta lúc trước! Ta tin tưởng hẳn!"

Nói chuyện là một hơn người Nữ Chân hai mươi tuổi, cơ thể toàn thân nhìn lại có vẻ dị thường rắn chắc, chòm râu trên mặt rất rậm, đầu cũng rất to, vốn được đã tính trong núi sâu luyện, gia tăng bộ dạng hiện tại, thật đúng là tiêu chuẩn dã nhân.

Hoàn Nhan A Cốt Đả gật đầu: "Tốt, Trần đại nhân, ta tin tưởng người! Người yên tâm, ngày mai chúng ta nhất định sẽ giết toàn bộ những người người muốn giết!"

Thời điểm âm mưu bị nhìn thấu, đối với người bày ra âm mưu mà nói, là một việc rất đau xót, lúc Trần Nguyên phỏng đoán khả năng ngày mai Gia Luật Tông Nguyên sẽ bị tập kích, kỳ thật Lý Nguyên Hạo đã đánh mất cơ hội tốt nhất.

Hiện tại cần phải làm, chính là phỏng đoán, nếu ám sát thật sự phát sinh mà nói, nên nghĩ cách làm như thế nào, để cho người đâm chọc chém giết, lại trở thành con mồi nhảy vào bẫy rập, vô pháp đào thoát!

Từ phủ Gia Luật Tông Nguyên đi ra, tiến thẳng đến hoàng cung, lộ trình tổng cộng có ba dặm đường, một dặm lộ trình đằng trước hẳn là an toàn, bởi vì chỗ đó tới gần phủ Nam viện đại vương của Gia Luật Tông Nguyên, chỉ cần đối phương vô pháp đắc thủ trong một kích, viện binh sẽ xông ra rất nhanh.

Một dặm đằng sau liền an toàn hơn rồi, bởi vì đã đến chỗ tăng mạnh đề phòng chung quanh hoàng cung.

Lưu cho đối phương địa điểm động thủ, cũng chỉ có hơn một dặm lộ trình chính giữa mà thôi, một đoạn đường này, phải đi qua chỗ phồn hoa nhất Yên kinh, ngày thường tại đây, dòng người cũng rất nhiều, ngày mai chắc sẽ càng nhiều hơn một ít.

Người nhiều có chỗ tốt của nhiều người, bỗng nhiên nhiều hơn vài trăm người, cũng sẽ không làm cho người ta chú ý, động thủ có thể chế tạo hỗn loạn, đắc thủ dễ dàng toàn thân trở ra.

Trần Nguyên phỏng chừng nếu quả thật, Lý Nguyên Hạo muốn ám sát, con đường kia, tất nhiên là hẳn sẽ chọn.

Khi hẳn phân tán 100 tinh nhuệ người Nữ Chân, mang ra khỏi đại lao, thật sự cảm giác được một loại chờ đợi! Hiện tại nhân vật sẵn sẵn đã trao đổi, chính mình từ con mồi biến thành thợ săn, vũ khí chuẩn bị xong, địa phương con mồi có khả năng qua lại cũng đã tìm được, còn lại, liền xem con mồi có phải thật sự xuất hiện hay không, điều này cần kiên nhẫn, càng cần vận khí nữa.

Trần Nguyên không biết vận khí mình thế nào, nếu như lúc này đây ông trời chiếu cố một ít mà nói, đây sẽ là lần đầu tiên mình đánh bại Lý Nguyên Hạo!

Cho nên sáng sớm hôm sau, 100 tráng niên người Nữ Chân ngay đã an bài xong.

Vì để cho hành động bọn hẳn càng bảo hiểm hơn, Gia Luật Niết Cô Lỗ cố ý đưa người Nữ Chân 100 cường cung, còn có cả binh khí bọn hẳn rất ít sử dụng, như trường thương, đại đao.

Trần Nguyên còn để cho bọn người Bàng Hỷ gia nhập hành động lần này, tránh trong trận doanh đối phương xuất hiện cao thủ.

Người nào cũng biết, hôm nay là thời gian Công Chúa đính hôn, phần lớn dân chúng đi ra ngoài xem náo nhiệt, đầu đường phồn hoa này lập tức có vẻ thập phần chen chúc.

Trần Nguyên sớm đặt một gian uống trà trên lầu, từ nơi này, có thể chứng kiến tình huống đường đi.

Buổi chiều, giờ Mùi, rốt cục có một đội vệ binh Nam viện hộ tống một chiếc xe ngựa nào đó, hiện ra trong tầm Trần Nguyên mắt, trong lòng Trần Nguyên không khỏi có chút khẩn trương, toàn bộ lòng bàn tay đều là mồ hôi, mặc dù là trời đông giá rét, nhưng quần áo lúc này vẫn không khỏi ướt át.

"Đến đây." Trần Nguyên nói một câu.

Ngồi ở bên cạnh hắn, chính là Hoàn Nhan A Cốt Đả, lúc này đây, ngón tay giữa của Hoàn Nhan A Cốt Đả cong lại, để gần vào mắt, với cái ống nhòm tự tạo này, hắn có thể chứng kiến từng nơi hẻo lánh trên chiến trường.

Hoàn Nhan A Cốt Đả có vẻ rất nhẹ nhàng, đầu cũng không ngẩng lên, nói: "Gấp cái gì, còn chưa cần mời!"

Nhưng tâm tình Trần Nguyên không bởi vì lời hắn mà ổn định lại, con mời thật sự sẽ cần câu sao? Hoặc là nói, con mời trong tưởng tượng của mình thật sự tồn tại sao?

Xe ngựa đã đến trung tâm đường cái, những hộ vệ kia đẩy đám người ra, lại làm cho xe ngựa chậm chạp đi qua, trong đám người, vẫn không có chút động tĩnh nào.

Tâm Trần Nguyên ghen lên tận cổ họng, hắn rất rõ ràng, lúc này đây, nếu như mình tính toán thành công, thời điểm đối mặt với Lý Nguyên Hạo, sẽ có được ưu thế tâm lý rõ ràng, rất khác biệt, nếu như đoán sai mà nói, như vậy chính mình có khả năng sẽ kính sợ khi nhìn thấy Lý Nguyên Hạo.

Còn có hơn hai trăm bước nữa, xe ngựa sẽ ra khỏi con đường này rồi, chẳng lẽ mình thật sự đoán sai sao? Trần Nguyên âm thầm lo lắng.

"XÍU...UU!!"

Âm thanh lưỡi dao sắc bén rút ra vang lên, một cây trường thương xuyên qua đám người, chuẩn xác đâm vào ván gỗ trên thùng xe ngựa!

"Bảo vệ đại nhân!"

"Có thích khách!"

Một đám hộ vệ lập tức đề phòng, sau đó, mũi tên như mưa từ hai bên tường trên cao, hoặc là trong đám người, bay đến hướng chiếc xe kia, đám người lập tức bối rối!

Thời điểm đó, Trần Nguyên xác thực thở một hơi thật dài, con mời rốt cục cũng xuất hiện!

Hộ vệ đánh xe kia cực kỳ cơ cảnh, không chú ý người đi hai bên đường, hét lớn một tiếng, thốt tuần mã tượng trưng cho thân phận cao nhất Nam viện Liêu quốc lập tức phi nhanh, ven đường đám người cũng đều ào ào tránh né, mỗi người đều không còn vẻ hưng phấn vừa rồi, bọn hắn ôm đầu của mình, tán loạn trên phố, muốn nhảy vào trong cửa hàng tương đối, hoặc là cướp đường bỏ chạy về hướng nhà mình.

Xe ngựa dùng tốc độ nhanh nhất để chạy trốn, những mũi tên kia không ngừng cắm vào xe, liên tục không ngừng phát ra tiếng vang "run, run", chung quanh, bọn hộ vệ Nam viện dùng tính mệnh của bọn hắn để bảo hộ xe ngựa.

Thế nhưng, rất nhanh, xe ngựa bị cắm trúng quá nhiều mũi tên mạnh, liền phát ra tiếng giòn vang gây nát.

179. Chương 179: Chém Giết

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 179: Chém giết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Một gã thích khách tay cầm búa tạ, hô to một tiếng, nhảy xuống từ một nhà lầu bên đường, cả người lẫn chùy rơi xuống hướng xe ngựa!

Trục xe vốn đã nứt, bị thích khách kia nện xuống một búa, lập tức vỡ vụn, lộ ra Gia Luật Niết Cô Lỗ ăn mặc quần áo, Gia Luật Tông Nguyên dán chòm râu, đang ngồi ở bên trong!

Trần Nguyên qua cửa sổ trông thấy, Gia Luật Niết Cô Lỗ thả người một cái, từ xe ngựa bật lên, chuẩn xác rơi xuống lưng một thớt ngựa kéo xe, xa phu phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt xe vỡ vụn, liền rút đao bên hông ra, một đao bổ về phía thích khách nhảy xuống từ lầu hai.

Thích khách vung tay, bắt lấy cánh tay cầm đao của xa phu, dùng sức kéo, xa phu phát ra hét thảm một tiếng, trường đao rời tay, thích khách kia lại là hét lớn một tiếng, một búa đập xuống đầu xa phu!

Thiết chùy nện xuống, Trần Nguyên ở trên cao có thể nghe được một tiếng "PHỐC!" Đầu xa phu kia lập tức không thấy đâu, chung quanh vung lên một đồng bạc sắc hoặc là hồng sắc, đợi một đồng bạc bay nhảy này tản đi, xa phu kia đã bị ném trên mặt đất, sọ não bị nện nát bươm!

Trần Nguyên nói với Hoàn Nhan A Cốt Đả: "Thủ lĩnh, hiện tại có thể xuất thủ chưa?"

Hoàn Nhan A Cốt Đả lắc đầu: "Còn chưa được!"

Thích khách dùng chùy kia phát động công kích, vật lộn chính thức mở màn, bọn thích khách ào ào vọt ra từ chỗ ẩn nấp, trực tiếp phát động công kích về hướng những hộ vệ Nam viện kia, hoặc là hướng Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Những thích khách này, hiển nhiên đều là chiến sĩ tinh nhuệ nhất trên chiến trường, trong lúc bọn hấn tiến lùi, đều rất có kết cấu.

Gia Luật Niết Cô Lỗ dẫn hơn ba mươi người kia, vừa rồi đã bị thương vong rất lớn, đối phương giết ra, vừa mới giao thủ, lại có hơn mười người ngã xuống đất, chỉ còn lại có Gia Luật Khai Mở Thanh kia, mang theo mấy người võ nghệ hơi tốt một chút, vẫn còn có thể chống cự.

Nhìn thích khách chen chúc bốn phía xông đến, không ai cho rằng, vài người này có thể đứng vững trước trận địa của đối phương!

Trần Nguyên có chút lo lắng, nói: "Thủ lĩnh, tiếp tục như vậy, người sẽ gặp nguy hiểm!"

Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng rất kiên định, nói: "Trần đại nhân! Đi sẵn, ta hơn người! Không nên nhìn mỗi nhử bị cắn một cái liền sốt ruột! Hiện tại đi ra ngoài, sẽ làm con mỗi chạy mất!"

Trần Nguyên đi qua lại hai bước tại cửa sổ, cuối cùng cũng không nói cái gì nữa, đi sẵn, hấn xác thực quá kém.

Gia Luật Niết Cô Lỗ được hộ vệ dùng tánh mạng, tranh thủ trong thời gian cho hấn, chạy ra được hơn mười bước, mắt thấy có thể xông qua con đường này, đột nhiên phía trước có một mũi tên bắn lên từ dưới đất, nhắm thẳng con ngựa dưới háng hấn.

Đã không có khả năng tránh được rồi!

Trong miệng con ngựa kia phát ra một tiếng thống khổ, trái tim bị bắn thủng, ngã xuống đất, rốt cuộc cũng không đứng dậy nổi.

Gia Luật Niết Cô Lỗ bị té ngã trên đất, thuận thế quay một cái để đứng lên, hai mũi tên phóng tới trước mặt, hấn vội vàng dùng đao đánh bay một mũi, một mũi khác găm vào cánh tay hấn.

Gia Luật Niết Cô Lỗ thậm chí không có thời gian nhổ mũi tên ra, chung quanh, mấy chục thích khách chạy đến.

Người gần nhất đâm một thương tới, thân hình Gia Luật Niết Cô Lỗ hơi nghiêng sang bên cạnh, tay trái bắt lấy chuôi thương sát bên người, tay phải vung trường đao, chém vào cổ của người nọ.

Máu tươi không ngừng ồ ồ chảy ra từ trong miệng và cổ thích khách kia, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào Gia Luật Niết Cô Lỗ, dùng khí lực còn sót lại, muốn rút trường thương bị đối thủ bắt lấy ra, ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ giống như sói đói, đẩy người nọ lùi về vài bước, đập vào địch nhân ở chung quanh.

Gia Luật Niết Cô Lỗ thuận thế về phía sau lặn một vòng, hai người sau lưng còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn một đao xé rách cái bụng.

Thích khách vây đến thật sự nhiều lắm, Gia Luật Niết Cô Lỗ còn chưa kịp đứng lên, một cây đao liên bổ xuống lưng hắn, cũng may, khoảng cách người nọ không đủ, chỉ xé rách làn da trên vai Gia Luật Niết Cô Lỗ, chém ra một vết thương máu chảy đầm đìa.

Rất xa, một gã thích khách đã đưa cung lên, mũi tên lông vũ kia phá không, nhắm thẳng đến sau gáy Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Thời điểm máu chốt, một gã hộ vệ đã ngã xuống đất bỗng nhiên bắn lên, dùng thân thể của hắn, giúp Gia Luật Niết Cô Lỗ ngăn cản một mũi tên này.

Gia Luật Khai Mở Thanh nhìn tình huống, hô to một tiếng: "Bảo vệ đại nhân!"

Nói xong, cả người nhảy vài bước, muốn vọt tới bên người Gia Luật Niết Cô Lỗ, nhưng thích khách dùng chùy kia ở nửa đường bỗng nhiên đập tới một búa, Gia Luật Khai Mở Thanh vội vàng dùng đao đón đỡ.

Người trên không trung, không có chút trợ lực nào, bị một búa nặng nề này nện bay về phía sau.

Một cây trường thương đâm tới phía sau hắn, tuy Gia Luật Khai Mở Thanh thấy rõ, nhưng không cách nào trốn tránh, trường thương kia đi vào từ sau lưng hắn!

Thân hình Gia Luật Khai Mở Thanh kịch liệt run rẩy vài cái, thích khách sau lưng kia muốn rút trường thương về, lại bị hắn dùng tay gắt gao bắt lấy!

"A!" Gia Luật Khai Mở Thanh kêu thảm một tiếng, mạnh mẽ quay đầu lại, dùng một đao chém chết thích khách kia!

"Bảo vệ đại nhân!" Hắn tru lên, muốn dùng tánh mạng của mình hoàn thành sứ mạng cuộc đời!

Lảo đảo đi hai bước, thân thể của hắn mạnh mẽ ngã xuống phía dưới, lại dùng trường đao trong tay chống đỡ, một lần nữa đứng lên, cặp mắt kia gắt gao nhìn chăm chăm vào thích khách dùng chùy kia, đi tới từng bước một.

Thích khách kia lại đập chết hai người, bọn hộ vệ đã sắp chết sạch, hắn xoay đầu lại, nhìn Gia Luật Khai Mở Thanh có một cây trường thương trong ngực, đi về hướng chính mình, nhẹ nhàng lắc đầu.

"YAA.A.A..!"

Gia Luật Khai Mở Thanh lấy một tia khí lực cuối cùng, chém tới một đao.

Người nọ toàn lực vung vẩy búa tạ trong tay, đập tới ngực Gia Luật Khai Mở Thanh! Một búa này, hắn đã dùng tất cả khí lực, bởi vì hắn cho rằng, hạ thủ lưu tình, là vũ nhục đối với đối thủ đáng tôn kính trước mắt.

Chùy nện ở kia đầu đao, đao bay ra khỏi tay Gia Luật Khai Mở Thanh, tiếp theo, cái chùy kia lại đập trúng ngực Gia Luật Khai Mở Thanh, nội tạng và máu tươi cùng phun ra!

"Muốn giết ta sao! Đến đây!" Gia Luật Niết Cô Lỗ giống như hổ điên, liên tục chém giết hơn mười người, thân thể đã không nhìn thấy màu sắc quần áo.

Những thích khách kia bị hắn giết quá nhiều, nhất thời ào ào rút lui hai bước, làm thành một vòng, rõ ràng không ai dám người vọt tới.

Gia hỏa dùng chùy kia hiển nhiên là chỉ huy một nhóm người này, chỉ thấy hắn để ngón tay vào trong miệng, huyết sáo một cái vang dội.

Lúc này Hoàn Nhan A Cốt Đả mới lên tiếng: "Hành động!"

Tiếng sáo vừa dứt, hai bên lại có người che mặt nhảy xuống, người sử chùy vung tay lên: "Những người khác lui!"

Những thích khách kia tản ra, nhanh chóng bỏ chạy, chỉ để lại năm người này, hiển nhiên tràn đầy tin tưởng đối với năm bọn hắn người

Người dùng chùy kia và bốn người khác bày trận hình quạt, từng bước một vây quanh, nói: "Gia Luật Tông Nguyên, hôm nay, ai cũng không cứu được ngươi!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười một tiếng ha ha, giật chòm râu xuống, nói: "Tiêu Nhân, bọn ngươi cũng dám ám toán phụ vương ta sao!"

Người dùng chùy kia lập tức kinh ngạc một hồi, vội vàng nói một câu: "Nguy rồi!"

180. Chương 180: Chó Cùng Dứt Giậu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 180: Chó cùng dứt giậu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Vừa dứt lời, chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, thích khách đang chuẩn bị lui, nguyên một đám lại ngã xuống đất, hai bên đường đi, người Nữ Chân dùng tiến pháp thiện xạ, trong giây lát, đã đưa những thích khách cho rằng mình có thể thành công này, đi vào nơi tử vong.

Một lượt mũi tên qua đi, cũng đã làm cho những thích khách này ngã xuống một nửa!

Đã kích đột nhiên xuất hiện, hiển nhiên khiến đám người này hơi hoảng sợ, nhưng tố chất tinh nhuệ của bọn hắn lại hiện ra lần nữa, kinh hoảng ngắn ngủi trong chốc lát, rồi lại nhanh chóng kết thành một trận hình tròn, chuẩn bị chống cự địch nhân tập kích.

Trăm người Nữ Chân cũng không tiếp tục xạ kích đợt thứ hai, Thiết An Bắc Khả Nhĩ và Tô Đồ nhanh chóng mang người phóng tới trận hình những thích khách kia, song phương triển khai vật lộn.

Gia hỏa dùng chùy kia xem xét, người bị vây giết không phải Gia Luật Tông Nguyên, tình cảnh của mình còn thấp phần nguy hiểm, liền quyết định thật nhanh, nói: "Chạy mau!"

Thanh âm của hắn không lớn, bởi vì hắn chỉ nói cho bốn người bên cạnh nghe.

Những người đã chuẩn bị lui lại kia, đa phần đều râu ria, cho dù bị bắt, cũng không có gì đáng ngại, nhưng bốn người bên cạnh mình lại không giống!

Bốn người kia hiển nhiên cũng hiểu điểm này, ám sát đã thất bại, lui lại là chuyện đương nhiên, một tên trong đó có thân pháp nhanh nhẹn, tung người một cái, liền nhảy ra hơn một trượng, còn thuận đường nói một câu: "Sự tình đã làm, tiền, các ngươi phải theo đó mà làm mới được! Ít nhất phải cho một nửa!"

Đang định bỏ chạy, một thanh thiết thương đâm đến từ bên cạnh người nọ, kèm theo tiếng cười: "Ha ha ha, lúc này ngươi còn muốn lấy tiền? Có thể rời khỏi đây cái đã!"

Lí Thiết Thương dùng một thương ngăn đường đi của người nọ lại, hai người nhanh chóng chém giết cùng một chỗ.

Người nọ hiển nhiên nóng lòng thoát thân, nhưng mấy lần xông ra, đều bị Lí Thiết Thương ngăn lại.

Lúc này, A Mộc Đại, Bàng Hỉ, Vương Luân cũng từ bên cạnh đánh tới, kèm chặt những thích khách kia, chém giết theo kiểu một chọi một.

Tên dùng chùy kia đứng đó, nhưng không ai đụng đến hắn, mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ treo một tia mỉm cười âm hiểm, thoáng một tý đã nhổ mũi tên từ trên cánh tay mình ra, nói: "Vừa rồi ngươi giết bao nhiêu người bên ta?"

Người nọ nhấc chùy lên, nói: "Có bản lĩnh thì đến báo thù!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ vung đao bổ tới, nói: "Ngươi giết bao nhiêu người của ta, ta liền chém ngươi bấy nhiêu đao! Ngươi muốn chết như thế nào!"

Lí Thiết Thương liên tục dân ba thương, đều bị người nọ tránh khỏi, trong lòng khó tránh khỏi có chút vội vàng xao động, quát: "Mẹ nó, có gan thì lấy khăn che mặt xuống, để cho đại gia nhìn xem ngươi là ai!"

Người nọ hừ lạnh một tiếng, nói: "Tốt nhất là hiện tại ngươi tránh ra, bằng không ta sẽ giết ngươi!"

Những lời này nói ra, Lí Thiết Thương càng tức giận, hỏi: "Giết ta? Ngươi làm được sao?"

Vừa dứt lời, bỗng nhiên cảm thấy một cánh tay lớn thoáng một tý đã đánh trúng bờ vai của mình, người hắn liền lùi lại hai bước.

Phục hồi tinh thần lại xem xét, ra tay đánh mình, lại là Bàng Hỉ! Bàng Hỉ đã bỏ qua đối thủ của mình, hiện tại, tứ chi tên kia đã đứt, nằm ở dưới đất, không thể nhúc nhích.

Lí Thiết Thương lập tức giận dữ, nói: "Ngươi làm cái gì!"

Bàng Hỉ cũng không để ý đến hắn, lại là một quyền đánh tới hướng tên thích khách kia.

Thích khách kia vùng quyền đón, hai quả đấm đụng một cái trên không trung, thích khách mượn lực của một quyền Bàng Hỉ, thoáng một tý liền nhảy đến nóc một căn phòng bên đường, xoay người bỏ đi, liền không quay đầu lại.

Lí Thiết Thương không nói hai lời, một thương đâm đến hướng Bàng Hỉ.

Bàng Hỉ căn bản không tránh né, ưỡn ngực đứng vững, để trường thương kia đâm vào người, hỏi: "Muốn giết ta?"

Lí Thiết Thương nói: "Ngươi cố ý để cho người nọ chạy!"

Ở một bên, Vương Luân lúc này cũng đã thu thập đối thủ của mình, phi người chạy tới, một phát bắt được cánh tay Lí Thiết Thương, nói: "Thiết Thương, đừng manh động, Bàng tổng quản vừa rồi đã cứu ngươi một mạng! Tự ngươi nhìn y phục của người đi!"

Lí Thiết Thương cúi đầu xem xét, quần áo mình bị một lỗ hổng lớn, rõ ràng chính mình đến đối phương xuất đao lúc nào cũng đều không nhìn thấy, trong lòng không khỏi nghĩ mà sợ, nói: "Ta, ta chưa thấy trong tay hắn có đao mà?"

Bàng Hỉ cười một chút với Lí Thiết Thương, vỗ vỗ bả vai Lí Thiết Thương, nói: "Vừa rồi ta để cho hắn chạy thoát, Gia Luật Niết Cô Lỗ không thấy được, ngươi không cần nói nhiều! Người này, ta có thể tìm ra, hắn chính là một gia hỏa lấy tiền làm việc, muốn từ trong miệng hắn biết rõ cái gì, có tiền là được rồi, thậm chí ngươi muốn hắn giúp chúng ta làm việc, cũng được hết, không đáng để liều mạng cùng hắn."

Người Nữ Chân lúc này cũng lấy được thắng lợi, một thích khách cuối cùng cũng bị Tô Đồ chém chết bên đường.

Sau khi chiến đấu chấm dứt, người Nữ Chân thu hồi thi thể đồng bọn, nhanh chóng biến mất, cả cuộc ám sát, từ bắt đầu đến chấm dứt, chỉ là thời gian vài phút mà thôi, chén trà nóng trong tay Trần Nguyên còn chưa uống xong nữa.

Hắn biết mình có thể đi, người Nữ Chân cũng có thể đi, chỉ còn lại Gia Luật Niết Cô Lỗ chưa hoàn tất, kể cả thích khách dùng chùy kia.

Kỳ thật tên kia sớm đã có thể chết rồi, hắn còn chưa chết, là vì Gia Luật Niết Cô Lỗ còn chưa chém đủ đao.

Trần Nguyên nói với Hoàn Nhan A Cốt Đả: "Thủ lĩnh, hiện tại người có thể đi nhà kho gặp tộc nhân của người rồi, người yên tâm, lời ta nói tuyệt đối chắc chắn, chậm nhất chỉ là sáng sớm ngày mai, ta chắc chắn sẽ thả người Nữ Chân trong lao đi, các người an tâm chờ tin tức là được."

Hoàn Nhan A Cốt Đả thở dài, nói: "Ai, ta tin tưởng lời Trần đại nhân nói, chỉ là, cho dù chúng ta về tới Trường Bạch Sơn, phỏng chừng cũng không có chỗ dựa."

Trần Nguyên có chút kinh ngạc, Hoàn Nhan A Cốt Đả nói rõ ràng, cuộc sống của người Nữ Chân cực kỳ gian khổ, bởi vậy, bộ lạc của bọn hắn thường xuyên đánh nhau bởi vì một mảnh núi rừng cùng với bộ lạc Nữ Chân khác.

Người Liêu quốc chỉ dùng một ít lợi cực nhỏ, là có thể châm ngòi người Nữ Chân tàn sát lẫn nhau, hiện tại, thực lực cả bộ lạc bỗng nhiên tổn thương lớn, lại thời gian dài như vậy không trở về, chắc là mấy cái sơn động sớm đã không còn.

Lời này lại làm cho Trần Nguyên sửng sốt hồi lâu, sau khi hắn biết bộ lạc Hoàn Nhan chính là Hoàn Nhan A Cốt Đả thống nhất cả Nữ Chân, thành lập chính quyền Kim quốc, nếu như bởi vì chính mình đến đây, lại làm cho bộ lạc Hoàn Nhan không có nơi sống yên ổn, đây chẳng phải là sẽ cải biến lịch sử sao?

Thay đổi thoảng một tý cũng không có gì không tốt, khiến cho người Nữ Chân vô pháp quật khởi, ít nhất là để Tống triều tranh thủ được nhiều thời gian hơn.

Trần Nguyên nói với Hoàn Nhan A Cốt Đả: "Thủ lĩnh, tại hạ có thể làm, cũng chỉ có thể thả các người trở về, những chuyện khác, thật sự là hữu tâm vô lực."

Hoàn Nhan A Cốt Đả bỗng nhiên lộ ra dáng tươi cười, nói: "Trần đại nhân, chúng ta rất cảm tạ người, cứ như vậy đi, Liêu binh sắp đến rồi, ta ở chỗ này không quá thuận tiện, trước hết sẽ trở lại nhà kho, xin đợi tin lành của Trần đại nhân."

Trần Nguyên gật đầu: "Tốt, ta cũng muốn đi."

Trong hoàng cung, hỉ yến muốn bắt đầu, Trần Nguyên nhất định phải đi một chuyến, hắn thập phần muốn biết, Lý Nguyên Hạo ám sát thất bại, sẽ có biểu lộ gì.

Thời điểm Trần Nguyên đi từ trên lầu xuống, đám người Bàng Hỉ đã rời đi, sau đó, binh mã chạy đến, toàn bộ hơn mười tên thích khách còn sống đều bị bắt hết, những người còn lại, trong lúc đánh nhau đã sớm bị giết chết, ngoại trừ Bàng Hỉ để cho một người chạy, toàn quân đều bị diệt hết.

Hai tay gia hỏa dùng chùy kia đều bị Gia Luật Niết Cô Lỗ đánh gãy, cả người mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất, trong miệng không ngừng gầm rú tức giận mắng, hi vọng kích động Gia Luật Niết Cô Lỗ phần nộ, cầu một cái chết thống khoái.

Gia Luật Niết Cô Lỗ không để ý đến hắn, mặt mang dáng tươi cười âm hiểm, nhìn xem mấy thích khách bị binh sĩ áp giải xuống dưới, đi tới nói với Trần Nguyên: "Trần huynh tính toán, thật sự rất tốt, hôm nay nhất cử diệt trừ lực lượng ẩn núp của người Đảng Hạng, chúng ta đã yên tâm hơn không ít!"

Trần Nguyên đứng ở bên cạnh hắn, hỏi: "Cửu Vương Tử, tổn thương không có gì đáng ngại chứ?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ căn bản không nhìn miệng vết thương của hắn: "Không sao, hiện tại ta rất cấp bách, muốn đi xem biểu lộ của Lý Nguyên Hạo như thế nào, ha ha! Nếu như Lý Nguyên Hạo biết rõ lần này hành thích bại lộ, toàn bộ đều là do Trần huynh đoán được, chắc chắn hắn sẽ rất bội phục Trần huynh, đúng rồi, người tiếp tục đoán một tý, kế tiếp bọn hắn sẽ làm như thế nào?"

Đoán, kỳ thật là một loại phỏng đoán hợp lý, Trần Nguyên chưa nhìn thấy Gia Luật Nhân Trước và Lý Nguyên Hạo phản ứng như thế nào đối với chuyện này, tuyệt đối vô pháp phỏng đoán ra đối phương nghĩ gì, hắn là một phạm nhân, chỉ có điều, đầu hắn chuyển động tương đối nhanh hơn một ít mà thôi.

Có một việc có thể xác định, chính là, tuy mình lấy được thắng lợi lần thứ nhất, hơn nữa, hiện tại đối mặt với Lý Nguyên Hạo, cũng sẽ không còn áp lực tâm lý, nhưng phản kích kế tiếp của Lý Nguyên Hạo, chắc chắn sẽ rất lăng lệ ác liệt.

Trần Nguyên cười nói: "Chúng ta không nên bức Lý Nguyên Hạo đến tuyệt lộ, tục ngữ nói, chó cùng dứt đuôi, huống chi đây chính là một con cạp rất hung mãnh."

Gia Luật Niết Cô Lỗ đã cởi toàn bộ quần áo ra, bằng bó kỹ miệng vết thương, lại đổi một bộ sạch sẽ, nói: "Cho dù chúng ta không buộc tội hần, hần cũng sẽ dứt đuôi! Đi, chúng ta cùng đi đến hoàng cung!"

Nơi này cách hoàng cung không xa, Trần Nguyên không gọi xe ngựa, mà là cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ đi bộ đến.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói rất đúng, coi như lần này mình không ra tay, Lý Nguyên Hạo cũng sẽ áp dụng thế công lạng lẹ ác liệt, một lớp mạnh hơn so với một lớp.

Tiêu diệt những tinh binh Đảng Hạng này của Lý Nguyên Hạo, uy hiếp liền giải trừ sao? Nếu quả thật chính là như vậy, Lý Nguyên Hạo liền không có khả năng đánh được nước Tây Hạ!

Thắng bại trò chơi này đã đến phán định sinh tử, chỉ cần đối thủ còn sống, trò chơi sẽ tiếp tục chơi, Trần Nguyên không biết cuối cùng mình có thể lấy được thắng lợi hay không, nhưng chỉ cần trò chơi còn chưa chấm dứt, nhất định phải đánh.

Vì khiến cho Gia Luật Nhân Trước thua trận, lại khiến cho Liêu quốc bắt đầu không ổn định! Lại để cho mình có thể dẫm nát Gia Luật Thư Bảo kia xuống dưới chân, khiến cho hần không có cơ hội gọi mình là "lợn Tổng!", nói cho hần biết, sự tình ngày đó, chính mình chưa bao giờ quên.

Có lẽ mình sẽ thất bại, nhưng tựa như Vương Luân nói, hiện tại Trần Nguyên hiểu được, người giang hồ có hai chữ tín, nghĩa phải tồn tại, không thể từ bỏ.

Trong hoàng cung đã có rất nhiều người, Trần Nguyên và Gia Luật Niết Cô Lỗ xem như đến muộn.

Liêu Hứng Tông ngồi ở long ý cao cao, trên mặt mỉm cười nhìn từng người tiến vào, đều nhẹ nhàng gật đầu.

Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được, Liêu Hứng Tông có chút đáng thương.

Hần là hoàng đế Liêu quốc, rất nhiều chuyện, tất cả mọi người dấu diếm hần, cái này lại làm cho hần có chút giống một tên ngốc.

Đáng thương nhất chính là, trong lòng Liêu Hứng Tông nhất định rất khổ, hần tất nhiên không muốn đáp ứng việc hôn nhân của Lý Nguyên Hạo, nhưng vì cơ nghiệp tổ tông, vì tử tôn đời sau của mình có thể tiếp tục ngồi tại vị trí này, làm một đứa ngốc, vì lời hứa có khả năng không thể thực hiện được của Lý Nguyên Hạo kia, hần vẫn phải gả Gia Luật Lữ Linh cho Lý Nguyên Hạo.

Ngồi ở bên cạnh hần, Tiêu Thất Na Mã Nai cũng đầy đáng tươi cười.

Ánh mắt Trần Nguyên và Tiêu Thất Na Mã Nai chạm nhau, trong lòng hần không khỏi run lên, Tiêu Thất Na Mã Nai hôm nay ăn mặc áo bào lụa bông vải màu đỏ chót, y phục này có chút phồng theo thiết kế thời trang của hoàng hậu Tổng triều, quần áo tay áo rất rộng, vạt áo kéo thật dài.

Rồi lại tăng thêm phong cách dân tộc Khiết Đan, vai khoác khăn quàng cổ màu đỏ, vén búi tóc lên, tại thái dương cắm trâm hoa, tóc mai rũ xuống hai bên, lại đặc biệt xinh đẹp, uốn lượn trang trí phía trước đầu, tất cả có ba kim trâm, trung tâm cái trán chọn một khóa màu đỏ thắm mỹ nhân nốt ruồi, có vẻ không phải Thường Quý khí.

Mặc dù không có dáng người như Gia Luật Lữ Linh, nhưng hình thể đầy đặn, tư thái ưu nhã, như một đóa hoa tươi cao quý, tràn ngập phong thái trêu chọc người, ánh mắt nhìn Trần Nguyên có chút khác thường, nàng cũng không tránh né, lộ ra vẻ mỉm cười xinh đẹp, nhưng ánh mắt kia, lại rõ ràng nhắc nhở Trần Nguyên.

Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được, nàng không giống nữ nhân hơn ba mươi tuổi, Alice cao quý, chính là khí chất động lòng người, làm cho nàng có vẻ xinh đẹp không gì sánh được. Thẳng đến khi ánh mắt kia trông lại hướng mình, Trần Nguyên bỗng nhiên run rẩy một cái, ý thức được chính mình vừa rồi quả thật có chút thất thố.

Vội vàng cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ quỳ xuống thăm viếng.

Liêu Hứng Tông hơi mỉm cười, hỏi: "Lão Cửu, vì sao các người đến chậm?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ và Trần Nguyên cùng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lý Nguyên Hạo đứng ở bên cạnh.

Gia Luật Tông Nguyên đã sớm từ một con đường khác đi tới hoàng cung, thời điểm Gia Luật Tông Nguyên hiện ra ở chỗ này, Lý Nguyên Hạo quả thật có chút kinh ngạc.

Bây giờ nhìn con mắt Trần Nguyên và Gia Luật Niết Cô Lỗ đều nhìn về phía mình, hắn lập tức hiểu, sự tình có khả năng đã hư hại rồi!

Gia Luật Niết Cô Lỗ mỉm cười, nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, mặt tướng có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo Đẳng Hạng Đại vương một tý, không biết hiện tại hỏi, có thuận tiện hay không."

Liêu Hứng Tông liếc nhìn Lý Nguyên Hạo, không nói gì, Lý Nguyên Hạo kia lại ôm quyền nói: "Cửu Vương Tử có chuyện thì cứ nói, tất cả mọi người là người một nhà rồi, không có gì là không tiện."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Tốt!"

Nói xong, liền bỏ ngoại bào của mình đi, miệng vết thương tràn đầy vết máu kia lập tức lộ ra trước mắt mọi người, cả triều đình lập tức lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người Gia Luật Niết Cô Lỗ!

Chỉ nghe hắn chậm rãi nói: "Tại hạ có những vết thương này, là do gặp phải ám sát, không biết Đại vương có thể giải thích thoáng một tý, đây là có chuyện gì hay không?"

Lý Nguyên Hạo thể hiện biểu lộ rất là kinh ngạc, hỏi: "Lại có người dám hành thích Vương Tử?"

181. Chương 181: Vui Vẻ Trong Cung

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 181: Vui vẻ trong cung

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười cực kỳ vui vẻ: "Ta sớm đã nghĩ đến, đại vương sẽ nói như vậy, không sao, thích khách, ta đã bắt lại mười người, toàn bộ thi thể còn lại, cũng mang đến kiểm nghiệm rồi, đợi sau khi thân phận của bọn hắn rõ ràng, tất cả đều sẽ tra ra manh mối! Hôm nay là ngày mừng rỡ của hoàng muội, ta cũng không nhắc lại nữa!" Nói xong, quần áo cũng mặc vào.

Con mắt Trần Nguyên thủy chung nhìn Lý Nguyên Hạo, hắn rõ ràng phát hiện, thời điểm nghe nói có thích khách bị bắt, khóe miệng Lý Nguyên Hạo bỗng nhúc nhích.

Gia Luật Niết Cô Lỗ làm khó dễ trước mặt mọi người, hơn nữa còn nói bắt mấy người còn sống, hiển nhiên là muốn bức Lý Nguyên Hạo vào tuyệt địa!

Trong phòng, mọi người nhìn nhau, đều không nói gì, một ít người trong đó tự nhiên biết rõ, việc này liên quan đến tranh đấu giữa nam bắc viện, bọn hắn nhìn thấy vết thương của Gia Luật Niết Cô Lỗ, trong lòng lập tức hiểu rõ, hiện tại nam bắc viện đã đến tình trạng rút đao, người chết ta sống rồi.

Cả đám đều cúi đầu xuống, suy nghĩ tính toán những điều nhỏ nhặt của riêng mình.

Liêu Hứng Tông thay đổi nhan sắc, nói: "Lão Cửu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, bây giờ hãy nói cho trẫm nghe!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ mặc quần áo tử tế, ôm quyền hành lễ: "Hoàng thượng, vừa rồi mặt tướng gặp ám sát, về phần là ai làm, hiện tại mặt tướng chỉ suy đoán mà thôi, không dám nhiều lời, đợi cho ta cạy miệng những thích khách kia ra, lại mời hoàng thượng chủ trì công đạo cho mặt tướng!"

Nói xong, con mắt liếc về hướng Gia Luật Nhân Trước và Lý Nguyên Hạo.

Liêu Hứng Tông cũng nhìn Lý Nguyên Hạo, cuối cùng cũng không nói cái gì nữa, mà lúc này Tiêu Thát Na Mã Nai lại bỗng nhiên mở miệng, hỏi: "Trần Thế Mỹ, thời điểm Cửu Vương Tử gặp chuyện, người có trông thấy hay không?"

Trần Nguyên quỳ xuống, nói: "Vương Hậu thứ tội, vì thần tay trái gà không chặt, tuy trông thấy Cửu Vương Tử gặp chuyện, nhưng không cách nào hỗ trợ, còn phải nhờ Cửu Vương Tử bảo vệ, mới có thể tới đây."

Tiêu Thát Na Mã Nai nhìn Trần Nguyên, ánh mắt toát ra một tia khác thường, hỏi: "Người là văn thần, cái này cũng có thể hiểu được, chỉ là, người đem việc trải qua, nói kỹ càng cho chư vị đang ngồi nghe một chút, như thế nào?"

Trần Nguyên đang định mở miệng, Liêu Hứng Tông bỗng nhiên nhẹ nhàng vỗ cái ghế, nói: "Được rồi, lão Cửu nói rất đúng, hôm nay là ngày mừng rỡ của Công Chúa, chuyện này để ngày mai hãy nói."

Tiêu Thát Na Mã Nai rất ôn nhu liếc nhìn Liêu Hứng Tông, nói: "Hoàng thượng, lão Cửu rơi vào trong vòng ám sát người khác tỉ mỉ bố trí, vẫn có thể chuyển bại thành thắng, quả thật là dũng tướng Đại Liêu ta, nô tì cho rằng, nên phong thưởng, hoàng thượng định như thế nào?"

Liêu Hứng Tông khẽ gật đầu, nói: "Ừm, hoàng hậu nói có lý, lão Cửu, người muốn ban thưởng cái gì? Có gì cứ nói."

Ngồi ở trong bữa tiệc, Gia Luật Tông Nguyên đưa tay phải lên, nhẹ nhàng lắc đầu, Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn thấy, liền nói: "Cống hiến vì hoàng thượng, chính là sự tình mặt tướng phải làm, không dám cầu ban thưởng, chỉ là, lần ám sát này có rất nhiều thị vệ chết ở trong tay thích khách, xin hoàng thượng chấp thuận để mặt tướng an ủi người nhà bọn họ!"

Lời này nói ra, có điểm ý tứ phân trên dưới cùng Gia Luật Hồng Cơ rồi, lúc trước, Gia Luật Hồng Cơ yêu cầu Liêu Hứng Tông an ủi binh sĩ chết trận tại Hoàng Long phủ, lại làm cho thanh danh hắn lên cao trong quân đội.

Hiện tại, Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng nói yêu cầu này, hơn nữa là chính mình xuất tiền túi, chỉ cần Liêu Hứng Tông phê duyệt một tý là có thể làm, hiển nhiên càng tốt hơn một ít so với Gia Luật Hồng Cơ.

Thần sắc Tiêu Thát Na Mã Nai không có chút biến hóa nào, Liêu Hứng Tông lại thỏa mãn nở nụ cười, nói: "Tốt, trăm đồng ý."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lúc này mới đứng lên thi lễ, nói: "Đa tạ hoàng thượng."

Nói xong, đang muốn đứng lên, đi về hướng ghế, Tiêu Thát Na Mã Nai lại bỗng nhiên nói: "Lão Cửu, quần áo người đều bị hư hại rồi! Hay là về rửa trước, để cho ngự y nhìn miệng vết thương, bôi thuốc một lần nữa, sau đó đổi bộ quần áo mới."

Gia Luật Niết Cô Lỗ đang định chối từ, Liêu Hứng Tông lại nói trước: "Ừm, vẫn là hoàng hậu chu đáo, người tới, dẫn Cửu Vương Tử hạ đi tắm rửa thay quần áo!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ không tiện chối từ, vì vậy liền gật đầu đồng ý, theo hai gã thái giám đi xuống.

Thời điểm Trần Nguyên đang muốn đi đến góc, có cái ghế đã được an bài cho mình để ngồi xuống, bỗng nhiên trông thấy Gia Luật Hồng Cơ liên tiếp nháy mắt về phía hắn, ý bảo hắn đi ra ngoài, trong lòng lập tức có chút hoài nghi, hiện tại tiểu tử này tìm mình làm cái gì?

Còn chưa suy nghĩ cẩn thận, đã nghe Gia Luật Tông Nguyên đứng dậy, nói: "Hoàng huynh, ta muốn đi thăm lão Cửu, xin hoàng huynh ân chuẩn."

Liêu Hứng Tông gật đầu, nói: "Ừm, nên làm vậy, Tông Nguyên mau mau đi."

Gia Luật Tông Nguyên đi rồi, Trần Nguyên nhìn Gia Luật Hồng Cơ, phát hiện thần sắc hắn càng có chút lo lắng hơn, chỉ cần chút nữa là sẽ chạy tới, kéo chính mình đi ra ngoài, lập tức lấy cớ đi nhà xí, nói một tiếng cùng Lương tổng quản, lặng lẽ rời khỏi ghế, chờ tại cửa đại điện.

Nếu cái này tại Tổng triều, khẳng định là không được, hoàng thượng mời ăn cơm, người chính là gặp chuyện đại sự, cũng phải nhận nhịn.

Cho nên, thời điểm quan lại Tống triều đi ăn hoàng yến, đều là cả buổi sáng không ăn không uống, bởi vì bọn họ đều là người văn minh, tự nhiên không thể đưa ra yêu cầu đi nhà xí như vậy.

Liêu quốc lại bất đồng, lễ nghi tương đối thoải mái.

Ra khỏi cửa phòng, Trần Nguyên đợi một hồi tại bên tường, Gia Luật Hồng Cơ quả nhiên cũng chạy ra, hần nhìn thấy Trần Nguyên, liền kéo cánh tay, kéo vào trong một lùm bụi hoa bên cạnh, há miệng hỏi: "Trần Thế Mỹ, người và tỷ tỷ ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trần Nguyên bị hỏi đến mức không biết trả lời thế nào, con mắt nháy vài cái, hỏi: "Hoàng tử nói lời này, là có ý gì?"

Gia Luật Hồng Cơ lấy ngón tay chỉ cái mũi Trần Nguyên, nói: "Người đừng có giả vờ hồ đồ với ta! Tỷ tỷ của ta, hôm nay ở trong phòng khóc đến tận hiện tại! Ngoại trừ khóc, chính là chửi, mắng người!"

Trong lòng Trần Nguyên có chút bối rối, nói: "Cái này, tại hạ thật sự không biết chuyện gì xảy ra."

Gia Luật Hồng Cơ cười lạnh một tiếng, nói: "Trần Thế Mỹ, có một số việc chúng ta phải đối mặt, những lời này, là người nói với ta, đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ! Ta biết rõ miệng người rất có thể nói, người không cần ở chỗ này lừa gạt ta."

Trần Nguyên bị hần nói đến mức im lặng, Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên ôm lấy bả vai Trần Nguyên, nói: "Tỷ tỷ của ta gả cho Lý Nguyên Hạo, chắc là không biết vui vẻ! Ta chỉ có một tỷ tỷ này, ta hi vọng nàng vui vẻ là được rồi, ta cũng chỉ có một bằng hữu như người! Người rõ chưa?"

Trần Nguyên rất bất đắc dĩ gật gật đầu.

Gia Luật Hồng Cơ thở dài, nói: "Tỷ tỷ đang đợi người, nàng muốn người đi gặp nàng, ta xem, có lẽ là người sẽ đi ngay bây giờ."

Trần Nguyên rất là khó xử, hỏi: "Hiện tại đi gặp Công Chúa? Phù hợp sao?"

Gia Luật Hồng Cơ nhìn chung quanh một chút, nói: "Không có gì không thích hợp, ta cùng đi với người, sau đó ta điều thủ vệ chỗ đó đi, nhớ kỹ, không quản các người làm cái gì, quyết định cái gì, ta đều giúp đỡ các người."

Hần nói rất chân thành, trong lòng Trần Nguyên cũng sợ hãi Gia Luật Lữ Linh thật sự bắt buộc hần cùng nhau giết Lý Nguyên Hạo, hoặc là mình nàng làm ra chuyện như vậy, thế thì sẽ rất phiền toái.

Hần hiện tại đã có tin tưởng đối phó với Lý Nguyên Hạo, mà Gia Luật Niết Cô Lỗ vừa rồi nói một phen, chính là bức Lý Nguyên Hạo ra tay lần nữa, nếu như Lý Nguyên Hạo thật sự động, sự tình liền dễ làm hơn rồi.

Lúc này, nếu bị nha đầu kia quấy nhiễu, vậy thì thật sự xong rồi! Cho nên Trần Nguyên cũng cảm giác, mình tất yếu phải đi một tý, trấn an nha đầu kia một tý, bảo nàng không cần phải làm hư hỏng đại sự, huống chi hiện tại, Gia Luật Hồng Cơ bày ra tư thế ép buộc, không đi sẽ càng phiền toái hơn.

Lập tức gật đầu, cùng Gia Luật Hồng Cơ đi về hướng tẩm cung Gia Luật Lữ Linh, hôm nay, tẩm cung Gia Luật Lữ Linh khoác áo lụa hồng, ngọn đèn dầu treo khắp nơi, rất huy hoàng.

Đến tới cửa, Gia Luật Hồng Cơ nói với cung nữ và thị vệ bốn phía: "Ta và hoàng tỷ cần nói chuyện, các người lui xuống trước đi."

Thị vệ thối lui, Gia Luật Hồng Cơ đánh mắt với Trần Nguyên, Trần Nguyên đẩy cửa phòng ra, bước nhanh vào.

Trở tay đóng cửa phòng, Trần Nguyên đi đến trước giường Gia Luật Lữ Linh, nàng mặc một thân quần áo tươi đẹp, ngồi ở giường, vẫn không nhúc nhích, chỉ có con mắt kia, mang theo màu hồng do khóc nhiều, đang chuyển động theo thân ảnh Trần Nguyên.

Trần Nguyên không nói gì, dùng cánh tay ôm lấy nàng, để nàng dán vào thân hần.

Hai tay Gia Luật Lữ Linh cũng ôm Trần Nguyên, nói: "Người tới làm cái gì? Rốt cuộc người muốn ta làm gì, người mới thoải mái."

Trần Nguyên nhẹ nhàng lau vệt nước mắt dưới mắt nàng, nói: "Người đừng khóc."

Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên đảo người về phía sau, Trần Nguyên cũng tiến lên theo, ghé vào thân nàng, Gia Luật Lữ Linh nói: "Người chính là khắc tinh trong đời ta, người thật sự cam lòng để ta gả cho Lý Nguyên Hạo sao?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Ta không nỡ, cho nên ta đang nghĩ biện pháp xử lý hẩn."

Gia Luật Lữ Linh nghe vậy, liền mừng rỡ hỏi: "Nghĩ ra biện pháp chưa?"

Trần Nguyên ôm chặt nàng, ôn nhu hôn lên nàng cổ trắng nõn và lỗ tai nhỏ vô cùng dễ thương, còn suồng sã mút lấy cái tai rất tròn trắng kiêu nộn của nàng.

"Còn chưa được, không thể quá nhanh." Hẩn không có lựa gạt Gia Luật Lữ Linh, hiện tại Lý Nguyên Hạo đã không còn lựa chọn nào khác, một khi để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ cạy mở miệng chút ít thích khách này, tìm ra căn cứ chính xác, chứng minh hẩn liên lụy đến tranh đấu triều đình Liêu quốc, bất luận là ai, Liêu Hứng Tông cũng sẽ không để cho ngoại nhân can thiệp vào chuyện nhà của mình còn sống, trở lại Đẳng Hạng!

Chỉ cần mình ứng đối thỏa đáng, kết quả tốt một chút, là có thể xử lý Lý Nguyên Hạo, cho dù không được, cũng có thể bức hẩn đi, quấy nhiễu việc hôn nhân này!

Thanh âm Gia Luật Lữ Linh có chút hưng phấn, nói: "Không được gạt ta!"

Trần Nguyên không nói gì nữa, chỉ tiếp tục sờ mó thân thể nàng, trong lòng Gia Luật Lữ Linh rất là tín nhiệm đối với Trần Nguyên, nghe hẩn nói như vậy, liền yên lòng.

Chỉ một lát sau, cơ thể đã hoàn toàn hòa tan trong miệng của hẩn, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu không ngừng phát ra thanh âm thần tiên làm cho người ta mê mang, vô cùng đậm đặc, cái thân hình kia, cùng hai quả đào mềm mại trước ngực liên tục ma sát vào người Trần Nguyên.

Trần Nguyên liền ăn môi của nàng, Gia Luật Lữ Linh lại không nhịn được, cánh tay quấn lấy hẩn, cuồng nhiệt phản ứng.

Lúc này, hai người đều dung nhập vào cảnh giới hưởng thụ, vô lo, thần hồn điên đảo, triển miên ở bên trong nhục dục, Trần Nguyên liên tục kích thích, Gia Luật Lữ Linh nổi lên ham muốn tình dục điên cuồng.

Trần Nguyên chỉ cảm thấy, lúc này đây lại càng kích thích so với những lần trước đó, bởi vì hôm nay là thời điểm Gia Luật Lữ Linh Hạo đính hôn cùng Lý Nguyên, hiện tại rõ ràng nằm ở trên giường cùng mình, một bộ dạng tùy ý để chính mình hái hoa.

Đôi tay Trần Nguyên làm càn trên thân nàng, không chỗ không vuốt ve, kích thích đến mức thân thể nàng mềm mại phát run, huyết dịch lao nhanh, làm làn da đỏ hồng lên.

Bên tai chỉ nghe Trần Nguyên ôn nhu tình thâm nói: "Công Chúa! Trần Thế Mỹ lọt vào mắt xanh của người, tình này không thể không báo."

Gia Luật Lữ Linh đang muốn nói gì đó, nhưng thanh âm đến bên miệng, lại chuyển thành tiếng rên, tay Trần Nguyên sớm luyện thành thực, trượt vào trong y phục của nàng, tiếp theo, một thân quần áo liền bị giẫm bết từng cái.

Mị nhân của Gia Luật Lữ Linh nửa mở nửa khép, đèn cầy chiếu rọi vào trong phòng, sắc mặt đầy mê, thân thể mỹ lệ của nàng lộ ra rõ mồn một, đã triệt để lộ ra dưới bàn tay và tầm mắt Trần Nguyên.

Nàng cảm giác, mình đang mong mỏi cái gì đó, rồi lại không muốn nói ra khỏi miệng, chỉ uốn éo nhúc nhích thân hình, để diễn tả suy nghĩ hiện tại của nàng.

Trần Nguyên cắn tai nàng, nhẹ nhàng nói: "Gia Luật Lữ Linh, người là của ta, ta quyết không để cho Lý Nguyên Hạo mang người về Đẳng Hạng!"

Gia Luật Lữ Linh vô lực mà mở đôi mắt đẹp tràn đầy xuân tình ra, sau đó lại đóng vào, khóa miệng treo nụ cười thỏa mãn, cái sức hấp dẫn mê người kia, liên tục thúc đẩy Trần Nguyên, hẩn cũng vô pháp ức chế chính mình.

Đẩy thân thể không mảnh vải của nàng nằm ngửa, Trần Nguyên đứng lên, vừa thưởng thức thân hình xinh đẹp, vừa cởi áo bỏ dây lưng.

Gia Luật Lữ Linh nằm ở giường, xấu hổ quay mặt đi.

Trần Nguyên cười nói: "Vì cái gì phải quay? Có phải là muốn đổi tư thế?"

Gia Luật Lữ Linh gắt giọng: "Tùy người!"

Trần Nguyên cười một tiếng, quỳ một gối xuống bên giường, cúi đầu nhìn nàng, hai tay cùng lúc nâng lưng nàng lên để lấy tư thế.

Gia Luật Lữ Linh bị hất nâng lên, liền rên một tiếng, thở gấp nói: "Thế Mỹ à! Người nhanh chút ít, hôm nay chúng ta không có bao nhiêu thời gian đâu!"

Trần Nguyên lập tức nghĩ, hiện tại xác thực không thể chậm rãi hưởng thụ, nếu bị những người trong hoàng cung gặp được, vậy thì xong rồi! Lập tức xốc cái mền mới màu đỏ lên, đặt ở dưới thân thể hai người, lại không nói nhiều nữa, lập tức tấn công.

Tiếng rên rỉ vang lên khắp căn phòng, nửa tiếng sau, tay chân Gia Luật Lữ Linh quẩn Trần Nguyên rắn chắc, mắt đóng chặt, mặt mũi tràn đầy vẻ ngọt ngào thỏa mãn.

Trần Nguyên nhẹ nhàng giãy cánh tay của nàng ra, nói: "Nhanh mặc quần áo tử tế, ta đi trước."

Gia Luật Lữ Linh gật đầu: "Ừm, ngày mai nhớ đến."

Trần Nguyên lại hôn một cái trên gò má nàng, nói: "Yên tâm, bảo bối, nếu ngày mai vô sự, ta tất nhiên sẽ đến."

Gia Luật Lữ Linh lúc này mới thỏa mãn, buông lỏng hân ra, bò ra khỏi chăn, mặc quần áo, tự mình mở cửa phòng cho Trần Nguyên.

Tuy Trần Nguyên đẩy nhanh tốc độ, nhưng cũng là nửa canh giờ đi qua, sau khi đi ra khỏi chỗ Công Chúa, cũng đã không thấy bóng dáng Gia Luật Hồng Cơ.

Lúc này Trần Nguyên liền hiểu, tiểu tử kia tất nhiên là nghe thấy được động tĩnh bên trong, nói không chừng còn chạy đến địa phương nào đó đánh máy bay rồi.

Cũng không quản hân đi đâu, tự mình đi đến phương hướng đại điện, nhưng Trần Nguyên cũng không phải là quá quen thuộc đối với hoàng cung, lúc này lại là trời tối, đi một lát, rõ ràng phát hiện mình lạc đường!

Cái này lại làm cho Trần Nguyên cảm giác có chút buồn rầu không thôi, làm cho nhất hân kỳ quái chính là, mình muốn tìm cung nữ thái giám hỏi đường một tý, cũng không gặp được ai.

Chỉ là Trần Nguyên cũng không hề bối rối, hoàng cung nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, cứ tìm là được.

Ngoặt trái ngoặt phải một lát, Trần Nguyên rốt cục chứng kiến một mảnh cảnh sắc tương đối quen thuộc, tuy không biết là ở đâu, nhưng có thể tưởng tượng là chính mình đã tới đây.

Hắn chạy đi nơi đó, trông thấy bên trong một tòa cung điện lóe lên ánh đèn, nếu là người tầm thường, sẽ gõ cửa đến hỏi đường, nhưng nơi này là hoàng cung, không biết phòng của ai là tuyệt đối không gõ được.

Vì vậy hắn đi đến trước cửa kia, hy vọng có thể có mấy cung nữ thái giám, không ngờ bước chân vừa mới tới gần, liền nghe thấy thanh âm Gia Luật Tông Nguyên, cái này lại làm cho Trần Nguyên mừng rỡ không thôi.

182. Chương 182: Gia Luật Tông Nguyên Cũng Muốn Giết Ta

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 182: Gia Luật Tông Nguyên cũng muốn giết ta

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Cứ để cho Gia Luật Tông Nguyên dẫn mình đi là được! Nếu là người quen, vậy thì có thể gõ cửa! Tay đang muốn đập cửa, liền nghe Gia Luật Tông Nguyên ở bên trong nói: "Hôm nay ngươi thật sự bắt được mấy người sống?"

Tay Trần Nguyên lập tức ngừng lại giữa không trung.

"Phụ vương yên tâm, một khi ta cạy mở miệng những thích khách này, chứng minh bọn họ là người của Lý Nguyên Hạo, y theo tính cách hoàng bá phụ, tất nhiên sẽ không để cho Lý Nguyên Hạo còn sống rời đi!" Thanh âm Gia Luật Niết Cô Lỗ có vẻ có chút hưng phấn.

"Ừm, cực kỳ tốt, nếu là như vậy, Gia Luật Nhân Trước và Lý Nguyên Hạo ngoại trừ buông tay đánh cược một lần, dĩ nhiên đều không có cơ hội thắng! Hiện tại chủ động nắm giữ ở trong tay chúng ta, Cửu nhi, ngươi cho rằng bước tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?"

Sau khi Trần Nguyên ở bên ngoài nghe, liền lặng lẽ vọt đến dưới mặt cửa sổ, dùng hai ngón tay chọc một cái lỗ nhỏ, vụng trộm nhìn vào bên trong, trông thấy phụ tử hai người Gia Luật Tông Nguyên.

Gia Luật Thư Bảo hiển nhiên vừa mới bôi thuốc, vừa mặc quần áo vừa nói: "Phụ vương, hài nhi cho rằng, ngày mai trên triều đình, chúng ta nên làm vấn sự tình này, để cho Gia Luật Nhân Trước cảm giác được, chúng ta đang từng bước khống chế cục diện, nếu không ra tay, hắn sẽ không có cơ hội nữa!"

Trần Nguyên cũng nghĩ như vậy, phải thừa dịp thắng lợi lần này, một mực đè nặng đối phương, làm cho đối phương không thở được, cảm giác ngoại trừ buông tay đánh cược một lần, sẽ không còn đường lui nào khác.

Không ngờ Gia Luật Tông Nguyên nói: "Ta không phải hỏi ngươi về sự tình Gia Luật Nhân Trước, mà là về Trần Thế Mỹ, ngươi định làm gì vậy?"

Trần Nguyên nghe vậy, trong lòng cả kinh, đầu lại lặng lẽ cúi thấp xuống, cả người ngồi xổm dưới mặt cửa sổ, không muốn muốn để phụ tử này phát hiện ra mình.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Phụ vương, lần này Trần Thế Mỹ chỉ bằng vào phỏng đoán, có thể tính ra Lý Nguyên Hạo muốn ám sát chúng ta, thật sự làm cho hài nhi không nỡ giết hắn."

Hai người bọn họ muốn giết mình? Trần Nguyên cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình, mới vừa rồi còn là mật thiết, phối hợp tin cậy, trong nháy mắt, rõ ràng bọn hắn liền suy nghĩ, nên giết mình như thế nào? Cái này lại làm cho Trần Nguyên có chút bối rối.

"Chính vì hắn rất thông minh, cho nên hắn nhất định phải chết! Cửu nhi, vừa rồi, sau khi ngươi rời khỏi, Hồng Cơ đánh rất nhiều ánh mắt với Trần Thế Mỹ, có ý tứ gì, ta cũng không biết. Nhưng nếu có hắn giúp đỡ Hồng Cơ, ngươi muốn thuận lợi ngồi ngôi vị thái tử, khả năng là cực kỳ khó khăn." Gia Luật Tông Nguyên nói rất chậm, cũng nói nguyên nhân tại sao phải giết Trần Nguyên.

Trong phòng Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Hài nhi biết phải làm sao, đợi hắn giúp chúng ta làm xong việc, ta sẽ xử lý, liền đẩy tội cho Gia Luật Nhân Trước, nói Trần Thế Mỹ bị giết trong hỗn loạn, phụ vương nghĩ như thế nào?"

Gia Luật Tông Nguyên gật đầu: "Như thế thì tốt, chỉ là, mấy ngày nay, ngươi nên biểu hiện bình thường một ít, hắn rất thông minh, không được để cho hắn nhìn ra vấn đề."

Trong lòng Trần Nguyên có một loại cảm giác thất bại, thì ra chính mình vẫn là một con cờ vô dụng! Gia Luật Nhân Trước thắng, chính mình phải chết, Gia Luật Tông Nguyên thắng, cũng muốn giết mình, trong lòng không khỏi cười khổ một hồi, cái thế giới này, thật đúng là không có đồ ngốc.

Chính mình một mực lợi dụng phụ tử Gia Luật Nhân Trước, làm công cụ để mình quấy rối Liêu quốc, thì ra người ta cũng là đang lấy chính mình làm cái thang, thậm chí ngay cả kế hoạch rút thang cũng đã làm xong.

Hít một hơi thật sâu, để cho cảm xúc kinh hoàng chậm rãi ổn định lại, trong lòng lại âm thầm nói một câu: "Khá tốt, còn không phải nát bét."

Xác thực không tính nát bét, ít nhất Trần Nguyên cảm giác vận khí mình thật sự cực kỳ tốt! Nếu như không phải trong lúc vô tình nghe thấy hai cha con này nói chuyện, đến phút cuối cùng bị chết cũng không biết vì cái gì mà chết!

Phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện cái trán đã tuôn ra đầy mồ hôi lạnh, trong lòng còn cảm giác nghĩ mà sợ, Trần Nguyên không hề kinh động hai người trong phòng, nghe câu chuyện còn lại không có quan hệ gì đến mình, liền lặng lẽ lui xuống.

Lại vòng vo một hồi, cuối cùng chuyển đến chỗ đại diện yến hội, lúc Trần Nguyên đi vào, yến hội đã bắt đầu rồi, cái bàn của hắn dĩ nhiên bày đặt đầy đĩa, bên trên là đồ ăn rất tinh mỹ, bưng rượu lên uống một ngụm trước, lo nghĩ trong lòng tạm thời bị đè ép xuống dưới.

Sau một lát, Gia Luật Niết Cô Lỗ và Gia Luật Tông Nguyên cũng từ bên ngoài tiến đến, Gia Luật Tông Nguyên chuyển hướng ngồi xuống trước tiệc, Gia Luật Niết Cô Lỗ lại ngồi ở bên người Trần Nguyên, nhỏ giọng hỏi: "Trần huynh, Gia Luật Nhân Trước kia có phản ứng gì?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Ta cũng vừa mới tiến đến, vừa rồi hoàng tử tìm ta, muốn biết kỹ càng tình huống người gặp phải ám sát, ta một mực nói cùng hắn đến hiện tại."

Biểu lộ Gia Luật Niết Cô Lỗ không biến hóa chút nào, nói: "Đứa nhỏ Hồng Cơ này thật sự đã thay đổi, trước kia hắn tuyệt đối không quan tâm những chuyện này, hiện tại tình thế chúng ta bên này rất tốt, Gia Luật Nhân Trước và Lý Nguyên Hạo nhất định sẽ nóng lòng, chỉ cần bọn hắn ra tay, chúng ta liền có cơ hội! Lúc này đây, ta thập phần có lòng tin, đợi vận ngã Gia Luật Nhân Trước, xử trí Gia Luật Thư Bảo như thế nào, sẽ do Trần huynh định đoạt!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Gia Luật Thư Bảo ngồi đối diện mình, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, nếu không phải là mình vừa mới nghe được lời hắn nói, lúc này tất nhiên sẽ thập phần hưng phấn, chỉ là, hiện tại hắn đã biết, bất kể ai thắng, mình cũng sẽ thua tính mạng, một bước không cẩn thận, sẽ mất hết tiền đặt cược

Miệng lại nói ngữ khí cảm kích: "Đa tạ Cửu Vương Tử, ta tất nhiên sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết!"

"Trần huynh, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau trở lại đại lao, sự tình thẩm vấn thích khách, người tương đối sở trường, phụ vương hi vọng, chúng ta tận lực cạy mở miệng của bọn hắn nhanh một chút."

Trần Nguyên nói: "Không được, đợi lát nữa ta phải đi về xử lý người Nữ Chân, như vậy đi, chờ ta xử lý tốt sự tình người Nữ Chân, liền đi tìm người."

Sự tình Người Nữ Chân đã làm tốt, những nữ nhân kia và trẻ con trong đại lao, Gia Luật Niết Cô Lỗ đã sớm phái người thả, Trần Nguyên nói như vậy, chỉ là vì tìm cơ trở về.

Tin tức vừa mới nghe được, lại làm cho hắn có chút bối rối, hắn phải đi về thương lượng một chút cùng bọn người Vương Luân, thương lượng, là vì Trần Nguyên hiện tại thật sự có chút ít bàng hoàng thất thố.

Chính mình hiện tại tìm cơ hội rời đi, còn có thể sống, nếu quả thật lưu lại, mặc kệ ai thắng, đối với chính mình mà nói, đều là kết cục phải chết! Ngoại trừ ông trời nương tay phù phép, cơ hội còn sống thật sự quá nhỏ.

Hiện tại phải rời đi, nhưng trong lòng lại có một loại cảm giác không cam lòng, hắn muốn kiên trì, lại cần lực lượng, lần đầu tiên Trần Nguyên biết rõ, thì ra kiên trì rõ ràng như vậy.

Sau khi tiệc rượu chấm dứt, Trần Nguyên ngồi xe ngựa, nhanh chóng trở lại trong trạch viện của mình, làm cho hắn kinh ngạc chính là, mọi người rõ ràng đang tụ tập trong phòng khách, đều đang chờ hắn.

Trần Nguyên xụ mặt đi vào, cái này lại làm cho tất cả mọi người nhất thời không nói gì, nửa ngày sau, hắn nhẹ nhàng nói: "Chư vị, Gia Luật Tông Nguyên cũng muốn giết ta."

183. Chương 183: Tra Tấn

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 183: Tra tấn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tin tức này vừa phát ra, sắc mặt tất cả mọi người trong phòng đều thay đổi, bọn hắn đều rất rõ ràng, tin tức này đối với bọn hắn mà nói, có ý vị như thế nào.

Bàng Hỉ nói trước một bước: "Vì cái gì? Không phải hắn một mực dựa vào người để bày mưu tính kế sao?"

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng: "Cũng là bởi vì ta mưu đồ quá xuất sắc, cho nên hắn mới muốn giết ta!" Lập tức đem chuyện mình vụng trộm nghe được đối thoại, nói một lần cùng bọn người Bàng Hỉ.

"Hiện tại chúng ta có hai con đường có thể đi, một là bây giờ trở về, con đường thứ hai, chính là chúng ta tiếp tục lưu lại, tham gia trò chơi này." Trần Nguyên hít một hơi thật dài rồi mới nói.

Không cần giải thích, trong lòng mọi người đều hiểu, lưu lại sẽ đối mặt với cục diện gì, cũng đều hiểu, lựa chọn rồi đi có ý vị như thế nào!

Mọi người trong lúc nhất thời đều không nói lời nào, cái này lại làm cho Trần Nguyên thoải mái, thì ra những giang hồ đại hiệp này, khi đối mặt với lựa chọn như vậy, cũng sẽ phải do dự.

Thời gian rất lâu không ai lên tiếng, cả phòng im ắng.

Trần Nguyên uống hết một chén trà nóng, mới đánh vỡ trầm mặc, con mắt hắn nhìn A Mộc Đại, nói: "A Mộc Đại, người có thể rời đi, tất cả chuyện này không quan hệ đến người, nếu như người đi, còn có thể xông pha giang hồ."

A Mộc Đại nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Như vậy, thời gian sau ta liền phiền rồi, người đã đáp ứng, sau khi trở về, sẽ để cho ta làm chủ trương, ta vẫn chờ ngày đó mà."

Trần Nguyên quàng ánh mắt cảm kích về phía hắn, nói: "Chỉ cần chúng ta có mạng trở về, ta nhất định mở cho người một quán đồ nướng lớn nhất!"

Nói xong, ánh mắt rơi vào trên người Dương Văn Quảng, nói: "Hầu gia, lần này thật sự rất nguy hiểm, ta vô pháp ứng phó Gia Luật Tông Nguyên, trước sau đều là tử lộ! Ta thật sự hi vọng, hiện tại người rời đi, mọi người chúng ta đều có thể chết ở Liêu quốc, người không được! Dương gia các người đã chết rất nhiều người rồi, ta muốn để cho người trở về, bình an trở về."

Dương Văn Quảng lắc đầu, nói: "Đoàn người phải cùng đi, nếu không đi được, chúng ta cũng cùng nhau ở Yên kinh, náo loạn một lần tận trời là được."

Trần Nguyên lại nhìn về phía Vương Luân, thời điểm muốn nói, Lí Thiết Thương bỗng nhiên vỗ bàn một cái, nói: "Còn dơ dãi làm cái gì! Không phải chỉ là một chữ chết sao? Hầu gia nói rất hay, chúng ta cùng nhau chơi đùa xuống dưới, phải chết cùng chết, phải đi cùng đi!"

Nói xong, bắt tay thành chưởng, đặt ở chính giữa cái bàn, Vương Luân nắm chặt tay Lí Thiết Thương, cười một tiếng với Trần Nguyên, nói: "Thiết Thương nói, chính là ta nói."

Trương Hải cười ha ha một tiếng, nói: "Nếu chúng ta có thể thành công, tất nhiên khiến cho triều đình Liêu quốc rung chuyển, mấy người chúng ta không muốn nổi danh cũng khó khăn! Chết cũng không đáng tiếc!" Cũng đem tay của mình đặt lên, tiếp theo, mọi người ào ào đi tới, từng bàn tay lớn chụm vào thành một đồng.

Bên cạnh, Bàng Hỉ khịt mũi một cái, nói: "Các người sao không hỏi xem ta muốn đi hay không?"

Trần Nguyên nhìn hần, cười nói: "Người và ta là châu chấu bị cột chung trên một sợi dây thừng, nếu như ta không đi, người đi tới chỗ nào đây?"

Bàng Hỷ cuối cùng cũng đặt tay của mình lên trên: "Tốt, hoặc là cùng sinh, hoặc là cùng tử!"

Thái độ của bọn hần, lại làm cho Trần Nguyên quyết định chủ ý, tăng thêm dũng khí, cuối cùng, cũng để một cái tay lên, nhẹ nhàng nói: "Đồng sinh cộng tử!"

.....

Nhà tù Nam viện chia làm hai bộ phận, một bộ phận là nhà tù giam giữ phạm nhân, chỗ đó Trần Nguyên đã tới, còn có một bộ phận, là đúng địa phương dụng hình với phạm nhân, thì ra là hình phòng.

Hình phòng thiết trí trong địa lao, đằng sau nhà tù, thời điểm tiến vào cửa nhà lao, phải đi tiếp một đoạn cầu thang, vừa mới đi vào trong đó, có thể cảm giác một cỗ hàn ý u ám đánh úp lại.

Ánh lửa động ở vách tường, toát ra quang mang, một tiếng kêu thê thảm truyền đến từ chỗ sâu nhất trong căn phòng, cùng với thanh âm roi da quật xuống, làm cho người ta nghe thấy mà có cảm giác nổi da gà.

Trong lòng Trần Nguyên không khỏi run rẩy một hồi, nếu bị người khác khám phá ra ý đồ của mình, chính mình có thể rơi vào nơi này hay không? Nơi này và thế giới bên ngoài, chỉ cách có một cánh cửa, nhưng người ở phía ngoài đều muốn sống, người ở bên trong này thậm chí ngay cả quyền lợi chết cũng không có.

Quân sĩ dẫn đường ở phía trước cầm bó đuốc, nói: "Trần đại nhân tâm, bậc thang tại đây hơi cao một chút, xin ngài đi chậm một chút."

Trần Nguyên lên tiếng, hiện thanh âm của hần có chút rung động.

"À!!" Một tiếng kêu to té tâm liệt phé truyền vào trong tai Trần Nguyên, cả người hần bị hù dọa, khê run rẩy, ngược lại, người binh lính kia đã tập mãi thành thói quen, không bị quấy nhiễu chút nào, chuyển qua hai hành lang, Trần Nguyên rốt cục nhìn thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ.

"Thế Mỹ đến rồi sao?" Gia Luật Niết Cô Lỗ mức một ngụm nước lạnh trong thùng nước bên cạnh, đây là thời tiết trời đông giá rét, hần cởi trần, lại một thân mồ hôi, miệng vết thương trên thân đã có dấu hiệu một lần nữa vỡ tan, nhưng phảng phất, vết thương không phải là của hần.

Phòng rất hẹp, làm cho người ta một loại cảm giác rất áp lực, vách tường treo các loại hình cụ, một ít trong đó còn dính chút thịt nát, những hình cụ kia đều đã không có nhan sắc bình thường, liếc mắt nhìn lại, còn mang theo chút máu, làm cho người ta sợ hãi.

Gia hỏa dùng chùy kia đang bị dán trên cái giá đỡ, đầu mềm rũ xuống, thân thể không mảnh vải che thân, máu tươi kia một giọt lại một giọt theo ngón chân rơi trên mặt đất, gạch bị nhuộm đỏ một mảnh.

"Người này rất mạnh miệng, ta đã đánh một canh giờ rồi, hần vẫn không nói câu nào, xem ra, chỉ dùng đại hình mới có thể cạy miệng hần ra!" Gia Luật Niết Cô Lỗ chỉ roi vào cái đầu đã gục xuống của tên thích khách.

Trần Nguyên nói: "Cái này, cái này còn chưa dùng đại hình sao?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhếch khóe miệng lên, hỏi: "Trần huynh chắc hần chưa thấy qua việc dụng hình?"

Trần Nguyên gật đầu, hần chỉ xem qua thăm vắn trong quân ở TV, khi đó, đã cảm thấy quá thảm rồi, không nghĩ tới, hôm nay tiếp xúc khoảng cách gần, tràng diện này đã làm cho hần có chút vô pháp tiếp nhận rồi, rõ ràng còn chưa dùng đại hình!

Gia Luật Niết Cô Lỗ lộ ra một tia mỉm cười tàn nhẫn, nói: "Hôm nay lại để cho Trần huynh biết một chút! Người đâu, cứu hần tỉnh dậy!"

Một chậu nước lạnh rót xuống đầu thích khách kia, Trần Nguyên trông thấy toàn thân người nọ run một chút, đầu lại từ từ ngẩng lên.

Gia Luật Niết Cô Lỗ chậm rãi đi tới, nói: "Nói, nói hết, sẽ thưởng người một cái chết thống khoái!"

Người nọ thì thào nói thầm một câu: "Van cầu người, giết ta đi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lấy tay, nâng cái cầm người nọ lên, nói: "Nói, có phải các ngươi là người của Lý Nguyên Hạo hay không? Ngươi không nói, những người khác cũng sẽ nói! Cần gì phải khổ như thế chứ?"

Người nọ động miệng hai cái, cuối cùng cũng lắc đầu, con mắt đóng lại.

Trong chớp mắt, Gia Luật Niết Cô Lỗ từ trong lò lửa bên cạnh, xuất ra cái bàn ủi đỏ bừng, từng bước một chậm rãi hướng người nọ đi đến.

Cái này, Trần Nguyên đã chứng kiến, TV thường xuyên chiếu, thứ này nhấn một cái vào ngực người ta, da thịt lập tức bị đốt cháy thành than!

Cái thống khổ đó, có rất ít người có thể chịu được, nhưng để cho Trần Nguyên ngạc nhiên chính là, bàn ủi của Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng không chạy vào lồng ngực người nọ, mà là từ bên cạnh, chậm rãi đi về hướng nách thích khách kia!

Chỗ đó là một vị trí non nhất trong thân thể người rồi! Cái này khẳng định càng đau nhức hơn so với in dấu trên thân thể! Trần Nguyên không khỏi nuốt từng ngụm nước miếng, một loại cảm giác miệng đắng lưỡi khô bay lên từ trong tâm! Lại làm cho tóc gáy toàn thân hấn dựng đứng lên!

Gia Luật Niết Cô Lỗ chậm rãi đưa bàn ủi về phía trước, trong miệng thích khách kia phát ra thanh âm rên rỉ, cố gắng muốn dịch chuyển thân xác.

Đương nhiên, cố gắng này là phí công, cái bàn ủi kia càng ngày càng gần, lông nách màu đen đã bị đốt trụi.

Hương vị khét lẹt hiển nhiên đã nhắc nhở thích khách kia tỉnh táo, chỉ thấy hấn cơ mặt run rẩy kịch liệt, Gia Luật Niết Cô Lỗ ôn nhu nói: "Nói đi."

Thích khách kia bỗng nhiên hé miệng quát to một tiếng, chuẩn bị nghênh đón thống khổ cực hạn sắp đến.

Gia Luật Niết Cô Lỗ chờ hấn thở ra đến một nửa, mới hung hăng đem bàn ủi ấn vào người hấn!

"À!!"

Khóa sắt cũng bị người nọ làm cho run run, phát ra tiếng kêu leng keng rung động, toàn thân hấn đều đang run rẩy, Gia Luật Niết Cô Lỗ tiếp tục tăng lực, nói: "Nói! Có phải các ngươi là người của Lý Nguyên Hạo hay không!"

Tiếng hét của gười nọ phảng phất như tàu tốc hành, đi qua đi lại dưới đáy lòng Trần Nguyên, Trần Nguyên cảm giác có một loại áp lực gì đó đè nén trong lòng mình, trong nháy mắt này, hấn bỗng nhiên hi vọng, người này tiếp tục kêu to, bởi vì, tiếng quát tháo kia giống như có thể giải quyết cảm giác ức chế trong lòng mình.

Hấn tin tưởng, Gia Luật Niết Cô Lỗ khẳng định cũng có loại cảm giác này, bởi vì, cái bàn ủi trong tay Gia Luật Niết Cô Lỗ không ngừng rơi vào trong cơ thể, thẳng đến lúc tiếng kêu to của người nọ bỗng nhiên giảm bớt, Gia Luật Niết Cô Lỗ mới lấy tay ra.

Theo cái bàn ủi kia rời đi, thích khách thở một hơi thật dài, sau đó, đầu bỗng nhiên gục xuống dưới.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nâng cái cầm người nọ lên lần nữa, Trần Nguyên trông thấy ánh mắt người nọ đã có chút ít ngơ ngác.

"Đã ghiền chưa? Muốn thử lại một lần nữa hay không?" Gia Luật Niết Cô Lỗ đặc ý hỏi.

Thích khách kia hơn nửa ngày mới cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Đã ghiền, còn có thứ càng đã ghiền hơn sao? Cầm đến để gia gia ngươi ném thử!" Một câu nói mà dừng lại mấy lần, phảng phất như là dùng hết khí lực cả người.

Gia Luật Niết Cô Lỗ biến sắc, nhưng lại cười cười, nói: "Tốt, là một hán tử! Chỗ này của ta còn nhiều hình cụ mà, cam đoan cho ngươi đi toàn bộ một lần! Giống như câu nói vừa rồi kia, ta có thể để cho ngươi còn sống! Nhớ kỹ, lúc nào không chịu được, nói một tiếng, người đâu! Đối kẹp hộp!"

Một cái hộp chỉ lớn cỡ bàn tay được người đem ra, cái hộp không có chỗ nào đặc thù, chỉ có hai mặt có thể chuyển động.

Trần Nguyên nhìn thấy, rất là ngạc nhiên, trên TV chưa từng có thứ này, cho nên hắn không biết đồ chơi này dùng làm cái gì, chỉ là, Gia Luật Niết Cô Lỗ bày vật này ở sau bàn ủi, chẳng lẽ còn kinh khủng hơn so với in dấu nách kia sao?

Hai binh sĩ đi đến phía trước, dùng sức túm ở hai chân buộc chặt khóa sắt của thích khách kia, cam đoan thích khách hai chân kia vô pháp nhúc nhích, còn có một người từ phía sau ôm lấy eo thích khách, xác định người nọ không nhúc nhích được, một tên mới cầm cái hộp kia tới!

Trần Nguyên rốt cuộc cũng biết cái hộp này dùng làm gì! Chỉ thấy người binh lính kia bưng lấy cái hộp, chậm rãi vươn xuống dưới háng thích khách kia, bắt lấy chỗ giữa hai háng, nhấc lên, sau đó kéo cái hộp một phát, toàn bộ chỗ đó liền tiến vào bên trong cái hộp kia!

Binh sĩ đóng hộp mệnh căn thích khách kia xong, lại bưng lấy cái hộp như cũ, quay đầu hướng Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Vương Tử, có thể bắt đầu rồi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Tốt, nhớ kỹ, cho vị gia gia này đã ghiền!"

Hai bên cái hộp có hai cái móc, hai binh sĩ, một người cầm một cái, kéo qua lại, động tác của bọn hắn không mạnh, nhưng Trần Nguyên lại cảm giác được, hai chân của mình đang hơi run lên!

Hắn có thể tưởng tượng ra hương vị trong đó, cho dù không tưởng tượng ra thống khổ trong đó, từ biểu lộ trên mặt thích khách kia, vẫn có thể nhìn ra được!

Vừa rồi, thời điểm bàn ủi in dấu, hắn còn có thể kêu mấy tiếng, nhưng hiện tại, toàn thân hắn giống như muốn nhảy dựng lên, cả bộ mặt bị nung đỏ lên, đầu ra sức ngẩng lên, mồm há rộng ra, nhưng một âm thanh đều không hô được!

"Ngừng!" Trần Nguyên bỗng nhiên hô lớn một tiếng.

Một tiếng hô này phát ra, mấy người lính rất kinh ngạc, không biết mình có nên dừng lại hay không.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cầm roi chỉ hai binh sĩ đang kéo cái vòng kia, nói: "Trần đại nhân bảo các người ngừng, các người không nghe thấy sao?"

Hai binh sĩ kia dừng tay, khoanh tay đứng thẳng, đi đến một bên, thích khách lúc này mới lớn tiếng kêu, hơn nữa thanh âm còn một tiếng lớn hơn so với một tiếng, hai chân không ngừng lay động kịch liệt, giống như là muốn vứt bỏ cái gì đó.

Trần Nguyên nghe hắn tiếng la, bỗng nhiên cảm giác mình đi đường cũng có chút run rẩy rồi, phảng phất như vật dưới háng mình đang bị kìm kẹp.

Lảo đảo hai bước, mới đi đến trước mặt người nọ, nói: "Huynh đệ, người đã nói, ta van người, ta nhìn cũng không chịu được rồi, sao người lại khổ như thế chứ?"

Người nọ hô thời gian thật dài mới hồi khí trở lại, ngực vẫn phập phồng kịch liệt, vẫn không nói câu nào.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhướn mày, nói: "Tiếp tục!"

Trần Nguyên vội vàng phát tay: "Chờ chút đã! Cậu Vương Tử, ta đề nghị người kéo những thích khách khác tới, để cho bọn họ nhìn người này bị dùng hình."

Gia Luật Niết Cô Lỗ rất là kỳ quái, hỏi: "À? Vì cái gì?"

Trần Nguyên lay động đầu: "Người này vĩnh viễn không sợ!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ tưởng tượng, xác thực là như vậy, người này dường như không biết đau, liền nói với các binh sĩ: "Các người mang hết đám thích khách đến! Trần huynh, người ở lại, ta còn có thứ càng làm cho bọn họ đã ghiền!"

Trần Nguyên lại run rẩy, xem đến bây giờ, hắn chợt phát hiện, chính mình kỳ thật cực kỳ sợ hãi, hắn có một loại xúc động, một loại muốn nhả toàn bộ bí mật trong lồng ngực mình ra, cầu xin Gia Luật Niết Cô Lỗ tha thứ!

Cho nên, hẳn biết mình không thể nhìn nữa rồi, lúc này liền khoát tay, nói: "Ta đi về trước, người chậm rãi chơi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhếch khóe miệng, cười một tiếng, đối với người lần đầu tiên nhìn thấy loại hình phạt này mà nói, võ tướng cũng cảm giác được sự kinh hãi, người như Trần Nguyên, phản ứng như thế cũng là thập phần bình thường, lập tức hô một tên binh lính qua, nói: "Người, đưa Trần đại nhân trở lại đi nghỉ ngơi!"

Trần Nguyên lúc này thật sự có cảm giác, mình đi đường giống như không quá linh hoạt, cũng không chối từ, nói một câu: "Cửu Vương Tử, ngày mai ta lại tới hỏi thăm tình huống."

Khóe miệng Gia Luật Niết Cô Lỗ lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Trần huynh đi thông thả."

Có lẽ có người nói Trần Nguyên nhát gan, nhưng nói thì cứ nói, ai cũng muốn lá gan của mình lớn hơn một chút, khi còn bé, Trần Nguyên nhìn những liệt sĩ kia bị dụng hình, vẫn có thể to mồm bốc phét, cũng hiểu được đó là anh hùng, đã từng muốn trở thành người như vậy, nhưng hôm nay, chứng kiến những thứ này, cảm giác chính thức, có lẽ là trong lòng run sợ.

Xem ra, chính mình thật sự không làm nổi anh hùng, ít nhất là không đảm đương nổi anh hùng thủ khẩu như bình (giữ kín như bưng), Trần Nguyên ra khỏi cửa lớn Nam viện, lúc này đã qua giờ Tý rồi, trên phố cơ hồ không thấy được người đi đường, thanh âm xe ngựa chạy chính là thanh âm duy nhất trên đường đi

184. Chương 184: Tình Hình Bên Tổng

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 184: Tình hình bên Tổng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Mấu chốt của vấn đề là, Gia Luật Niết Cô Lỗ cần người nói sao? Vạn nhất hẳn biết rõ mục đích của mình, dùng hình phạt tàn khốc nhất, tra tấn mình đến chết, vậy phải làm sao bây giờ?

Trần Nguyên càng nghĩ càng sợ, nhất định phải đi tìm Tiêu Thát Na Mã Nai! Hiện tại Nam viện Bắc viện không thể trông cậy vào rồi, hẳn phải để cho nữ nhân này tin tưởng, mình làm việc vì nàng, chỉ có như vậy, mới có thể toàn thân trở ra.

Làm như thế nào để nói, hoặc là nói, mình làm chuyện gì, mới có thể để cho Tiêu Thát Na Mã Nai thật sự yên tâm về chính mình? Trần Nguyên bắt đầu chậm rãi suy tư.

Lần đầu tiên hẳn cẩn thận suy tư vấn đề này, muốn cho Tiêu Thát Na Mã Nai tín nhiệm mình, nhất định phải biết rõ nàng nhìn trúng mình ở điểm nào mới được.

Trần Nguyên hẳn tại Liêu quốc, muốn căn cơ không có căn cơ, muốn thanh danh không có thanh danh, ngoại trừ đầu óc chuyển động nhanh một ít, giống như không còn sở trường nào khác, mình có điểm nào để cho nàng lợi dụng? Mặc dù có tư cách, nhưng vị trí xếp hạng chót nhất kia, ngay cả ngày thường đi đường cũng không có người nào chú ý.

Nàng muốn bắt mình phụ tá con của nàng sao? Điểm ấy chiếm tỉ lệ nhất định, nhưng Trần Nguyên dám xác định, đây tuyệt đối không đủ để cho Tiêu Thát Na Mã Nai tín nhiệm mình.

Hoặc là thật sự như nàng nói, nàng cần mình lấy được tín nhiệm của Gia Luật Tông Nguyên, ngày sau làm nội ứng phủ Nam viện đại vương, phối hợp với Gia Luật Hồng Cơ, thu thập Gia Luật Tông Nguyên sao? Giống như không đúng, khẳng định nàng đã chôn quân cờ trong phủ Gia Luật Tông Nguyên.

Trong lúc suy tư, xe ngựa đã đến nhà, người gác cổng khoác áo bông mở cửa phòng, ngênh đón Trần Nguyên đi vào.

Đi vào bên trong phòng của mình, Trần Nguyên vẫn không nghĩ ra rốt cuộc vì sao Tiêu Thát Na Mã Nai lại chọn trúng mình, thời điểm đang muốn thiếp đi, Bàng Hỉ lại đẩy cửa vào.

Trần Nguyên có chút ngoài ý muốn, hỏi: "Bàng tổng quản, đã trễ như vậy, người tới là có chuyện gì sao?"

Bàng Hỉ quay người đóng cửa phòng, nói: "Đương nhiên có chuyện, vừa rồi nhiều người không tiện nói cùng người." Vừa nói hắt vạt ngồi xuống, làm ra một bộ tư thế muốn đàm luận.

Trần Nguyên cũng chỉ có thể nhịn bối rối xuống, lôi hai cái ghế ra, ngồi xuống cùng Bàng Hỉ.

"Sắc mặt người có chút không đúng, đã xảy ra chuyện gì?" Bàng Hỉ hỏi trước một câu.

Trần Nguyên lắc đầu, rất thần nhiên nói: "Không có việc gì, chỉ có chút sợ hãi, vừa rồi ở trong đại lao đã bị dọa."

Bàng Hỉ nghe xong, cười một tiếng, cũng không tỏ thái độ gì, nói: "Lão gia đưa tin tức đến."

Lão gia, là chỉ hai người Bàng Cát và Lữ Di Giản.

Trần Nguyên vội vàng hỏi: "Tin tức gì?"

Bàng Hỉ rót chén nước cho Trần Nguyên, nói: "Uống một ngụm, người sẽ cảm giác thoải mái hơn một ít, hiện tại sắc mặt người quá khó nhìn, cứ như vậy thiếp đi, nửa đêm nhất định sẽ bị tỉnh."

Trần Nguyên cực kỳ nghe lời, bưng chén trà kia lên, uống một ngụm, quả nhiên cảm thấy thoải mái hơn không ít, nói: "Có tình huống gì hay không?"

Trong lòng hẩn hể, Lữ Di Giản và Bàng Cát không có chuyện đặc biệt trọng yếu, sẽ tuyệt đối không bảo người ta truyền lời tới.

Bàng Hỉ thoáng chỉnh mạch suy nghĩ một tý, nói: "Thời điểm Tổng Kỳ cảm giác tình thế không đúng, ta đưa tấu chương trở lại Đại Tổng, để cho biên quan quân coi giữ sớm làm chuẩn bị. Thái sư sai người ta nói cho chúng ta biết, Nhân Tông hoàng đế thu được tấu chương, vô cùng giận dữ, mệnh mẽ lên án bọn người Hạ Tung, lão gia tử ra lệnh cho chúng ta, phải lại để cho liên minh Liêu quốc và Tây Hạ vắng tung tóe."

Trần Nguyên hừ một tiếng, hỏi: "Tướng quốc và Thái sư chuẩn bị động thủ?"

Bàng Hỉ nhỏ giọng nói: "Không là chuẩn bị động thủ, là đã bắt đầu động thủ! Người biết người thứ nhất Thái sư ra tay là ai không?"

Trần Nguyên đoán suy nghĩ một chút, nói: "Là Văn Bác Ngạn sao? Hoặc là Phạm Trọng Yêm?"

Bàng Hỉ lắc đầu: "Cũng không đúng, Sài Dương!"

Trần Nguyên rất giật mình, hỏi: "Tại sao?"

Bàng Hỉ cũng rót chén nước, nói: "Ta biết rõ người và Sài Dương quan hệ không tệ, nói thật, Sài đại quan nhân làm người, ta cũng vậy thập phần bội phục, chỉ là, hẩn không nên đối nghịch cùng Thái sư, lại càng không nên làm tai mắt cho những người kia."

Trần Nguyên thở dài, hẩn đã hiểu dụng ý chiêu này của Bàng Thái sư, diệt trừ Sài Dương trước, mặt ngoài là Bàng Thái sư báo thù, bọn người Âu Dương Tu tất nhiên toàn lực cứu viện Sài Dương.

Nhưng vô dụng, Sài Dương không phải quan viên, Bàng Thái sư hiện tại cũng không quan, hai người bọn họ tranh đấu, nhiều lắm là thì quy Phủ Khai Phong quản lý, Sài Dương có lệnh bài miễn chết, Lão Bàng người ta cũng có đứa con gái tại bên người hoàng thượng, đến chỗ Bao Chứng, ai sợ ai?

Trận quan tòa này chắc chắn kinh động tất cả mọi người, hấp dẫn mọi ánh mắt, Bàng Cát làm như vậy, hiển nhiên chính là vì hấp dẫn chú ý của đối thủ, lại làm cho tất cả mọi người đưa ánh mắt đến người hẩn, sau đó, Lữ Di Giản tiểu nhân kia sẽ lặng lẽ chọc một dao trí mạng!

Trần Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, hai lão này thực độc! Lần này phỏng chừng lại có người sẽ đi Quỳnh Châu cầu cá.

Tại Bắc Tống, địa vị văn nhân là tương đối cao, cho dù hoàng đế đối đãi với văn nhân có tội, cũng không thể tùy tiện giết, chỉ có tội ác tày trời, đi mới có thể bị xử trảm, ví dụ như kết cục cuối cùng của Lão Bàng, chính là bị Nhân Tông lưu vong đến Quỳnh Châu, thì ra là Hải Nam hôm nay, chỉ đi câu cá mà thôi.

Lúc này chủ động nói Bàng Cát ra tay, tuy không phải rất kỹ càng, lại đủ để cho Trần Nguyên biết rõ cả quá trình.

Bàng Cát vốn là để cho người trong giang hồ bắn tiếng, muốn san bằng Tân Nhạc lâu Sài Dương, loại giang hồ ẩu đẩu này phát sinh, Sài Dương cũng không thể chối từ.

Nhưng rất nhiều bằng hữu nghe được tin tức, có lẽ là cố ý chạy đến hỗ trợ Sài Dương.

Đến thời gian song phương ước hẹn, trong lầu Tân Nhạc lâu triển khai một hồi đánh nhau cực kỳ thảm thiết, nghe nói một đêm chết rất nhiều người, sự tình kỳ quặc phát sinh ở thời điểm đánh nhau, thì ra là sắc trời sắp sáng.

Phủ Khai Phong Triển Chiêu mang theo Bộ khoái chạy đến ngăn đánh nhau, đã có một đội cấm quân tới, tay cầm thánh chỉ, muốn đuổi bắt toàn bộ người nhiễu loạn trị an Biện Kinh.

Thánh chỉ là Nhân Tông tự mình viết, mực đóng dấu đỏ tươi chưa khô, dẫn đội cũng là trong thị vệ hoàng cung biết Triển Chiêu, Triển Chiêu bắt đắc dĩ, chỉ có thể nộp người ra ngoài.

Sài Dương vội vàng bảo những hào kiệt đến trợ giúp kia tiến vào Tân Nhạc lâu, bởi vì, mặc kệ cấm quân có lý do gì, chỗ đó có lệnh bài miễn tử của Sài Dương, người muốn vào bắt người, phải có hoàng đế chuyên môn hạ chỉ, cho phép người đi vào, đồng thời hoả tốc thông báo những người trong triều đình kia, ra mặt nói tốt cho hắn.

Trước kia, quan binh đối mặt loại tình huống này, phần lớn sẽ lui đi, nhưng lần này không giống, quan quân dẫn đội bảo Sài Dương mang lệnh bài miễn tử tới xem một chút, Sài Dương vào nhà cầm, liền phát hiện cái lệnh bài miễn tử Triệu Khuông Dận tự tay ban phát kia, rõ ràng không cánh mà bay mất rồi!

Sự tình này liền nghiêm trọng, không cầm ra lệnh bài miễn tử, những cấm quân kia không chút khách khí, xâm nhập Tân Nhạc lâu, hơn ba mươi người giang hồ hào kiệt đến trợ giúp Sài Dương, toàn bộ đều bị bắt hết, căn bản không ra toà, trực tiếp chém toàn bộ tại cửa ra vào Tân Nhạc lâu.

Trần Nguyên nghe đến đó, liền thở dài một hơi thật sâu, Bàng Thái sư quá độc!

Ngay từ đầu chỉ biết không giết được Sài Dương, cho nên hắn muốn giết, chính là tâm Sài Dương! Chuyện này tuyệt đối làm Sài Dương vô pháp tiếp nhận, những người kia đều là đến giúp hắn, nhưng hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn những người này chết ở trước mặt mình, không có biện pháp nào.

Sự tình vẫn chưa xong, có quan lại tố cáo trước mặt Tống Nhân Tông, nói Sài Dương đã đánh mất lệnh bài miễn tử, đúng là miệt thị Thái tổ hoàng đế, cũng là bất hiếu đối với tổ tiên Sài Dương! Nên luận tội sung quân!

Bọn người Âu Dương Tu cực lực biện hộ vì Sài Dương, nhưng có người điều tra ra, chút ít người giang hồ đến trợ giúp Sài Dương kia, phần lớn là lưng công bản án, chính là bản thân Sài Dương, cũng có quan hệ đến rất nhiều án kiện ác tính ở thành Biện Kinh trong dĩ vãng.

Kỳ thật, chuyện như vậy rất bình thường, phạm là người đi giang hồ, tay ai không có máu?

Chỉ là, Nhân Tông không cho là như vậy, hắn tức giận, Thái tổ hoàng đế cho Sài gia người lệnh bài miễn tử, lại cho người vô số ruộng tốt, mục đích là hi vọng các người Sài gia có thể hưởng thái bình, không phải để cho người dùng để nháo sự !

Cuối cùng, một đạo thánh chỉ đưa ra, Tân Nhạc lâu, toàn bộ gia sản bị sung công, mà ngay cả bản thân Sài Dương, cũng bị nhốt vào đại lao, đang chờ xử lý.

185. Chương 185: Cầu Xin

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 185: Cầu xin

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bàng Hỉ trần thuật sự tình xong xuôi rồi nói: "Chờ chúng ta làm xong sự tình ở đây, sau khi trở về, Tướng quốc sẽ có lý do sung túc để cầm Tổng Kỳ khai đao, Văn Bác Ngạn kia, hiện tại cũng đang ở bên cạnh như một đồng âm hồn, những điều này, đủ để cho hoàng thượng một lần nữa dùng Thái sư, trọng dụng Tướng quốc, hai vị lão gia tử tiện thể nhấc tới, chúng ta trở về, muốn cái gì, cứ mở miệng nói là được."

Trong lòng Trần Nguyên rất là buồn bực vô cớ, hắn cho là hiện tại mình làm một chuyện tốt có lợi cho Đại Tổng, nhưng cái chuyện tốt này, lại mang đến thương tổn thật lớn cho những người tốt Phạm Trọng Yêm và Âu Dương Tu kia, mà được lợi ích lớn nhất, lại là Bàng Cát và Lữ Di Giản! Cái thế đạo này, rốt cuộc là làm sao vậy?

Đau khổ cười một tiếng, ném tạp niệm đi, muốn cái gì, cứ chờ mình có lệnh trở về rồi hãy nói, đồng tình với bọn hắn? Trước tiên phải đồng tình với chính mình mới tốt, vừa mới nhìn thấy chút ít hình cụ này, hiện tại, tất cả mọi thứ, đã không hề có lực hấp dẫn đối với hắn, chỉ hi vọng mình vĩnh viễn có khả năng tránh xa khỏi những điều đó.

"Ta biết rồi, Bàng huynh không có chuyện gì khác mà nói, liền đi nghỉ ngơi đi, ta cũng muốn ngủ, ngày mai còn phải đi hoàng cung một chuyến." Trần Nguyên thuận miệng ứng phó một câu.

Bàng Hỉ tự nhiên có thể nghe ra, Trần Nguyên đang có điều lo nghĩ, liền lấy tay vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: "Ừm, không cần phải suy nghĩ quá nhiều, chúng ta chỉ còn trông cậy vào người, nghĩ cho chúng ta một con đường sống."

Nói xong, Bàng Hỉ lui ra ngoài, lặng lẽ đóng cửa phòng lại.

Trần Nguyên thật sự hơi buồn ngủ rồi, vừa nằm liền thiếp đi, mọi sự cứ để tỉnh ngủ rồi tính, dù sao hoàng cung cũng phải đi, Gia Luật Lữ Linh còn chờ đợi mình tìm nàng nữa, nha đầu kia thật sự không tệ, không phải có thể cân nhắc, mang theo nàng, cùng nhau trở lại Đại Tổng được không?

Vấn đề này chợt lóe lên trong đầu Trần Nguyên, nàng là Công Chúa Liêu quốc, làm sao có thể cùng mình đi Đại Tổng được? Cho dù nàng nguyện ý đi cùng mình, trở lại Đại Tổng, thân phận của nàng cũng sẽ mang đến phiền toái cực lớn cho mình.

Tất cả vấn đề trong đầu, ngay sau đó đã bị dáng người yêu kiều của Gia Luật Lữ Linh thay thế, Trần Nguyên một mình nằm ở trong chăn, con mắt khép lại, phảng phất như đang nghe thấy thanh âm Gia Luật Lữ Linh thở gấp, vang lên ở bên tai mình, hai chân thon dài kia phảng phất còn đang quấn bên hông mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, ý thức Trần Nguyên bắt đầu mơ hồ, thời điểm đang muốn chìm vào giấc ngủ, thân ảnh Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên thay đổi, rõ ràng đổi thành một nữ tử nhà nông rất mộc mạc, dáng người yêu kiều cũng bị một bộ vải thô thay thế, là Tần Hương Liên!

Một loại chua xót tuôn ra trong lòng, Trần Nguyên mạnh mẽ thức dậy, tại sao mình lại nghĩ đến nàng? Trần Nguyên chưa từng bá kiến qua Tần Hương Liên, đây là trí nhớ trong đầu Trần Thế Mỹ, Trần Thế Mỹ có khả năng thật sự nhớ nhà.

"Yên tâm, chỉ cần ta có thể trở về, sẽ đón bọn họ đến kinh thành." Trần Nguyên thì thào nói một câu, cũng không biết là nói cho mình nghe, hay là nói cho Trần Thế Mỹ nghe.

Lời này nói xong, rất nhanh, mí mắt Trần Nguyên liền chậm chậm hợp lại, tất cả suy nghĩ đều bị tiêu trừ, cũng không còn cái gì quấy rầy hắn.

Một ngủ qua đi, đã là giữa trưa, đẩy cửa phòng ra, ánh mặt trời chói mắt kia chiếu vào, lại làm cho con mắt Trần Nguyên xuất hiện sự không thích ứng ngắn ngủi.

"Lão gia, ngài đã tỉnh?" Kiều Nguyệt mang một chậu nước rửa mặt vào, đưa đến trước mặt Trần Nguyên.

Thái độ của Trần Nguyên đối với nàng cũng không giống như hôm trước nữa, lộ ra một dáng tươi cười, nói: "Kiều Nguyệt cô nương, đã nói rất nhiều lần với người rồi, không nên gọi ta là lão gia, còn có, không cần hầu hạ ta, tự ta có tay có chân, những chuyện này, có lẽ là để tự ta tới làm thì tốt hơn."

Kiều Nguyệt cúi đầu nói: "Hầu hạ lão gia, là việc ta phải làm, ta biết rõ, ở đâu cũng không nuôi dưỡng người ăn không ngồi rồi."

Trần Nguyên cầm khăn mặt qua, hỏi: "Ta không phải đã bảo người dạy A Mộc Đại biết chữ sao? Thế nào?"

Kiều Nguyệt không nói gì, thần thái rất là xấu hổ.

Trần Nguyên lau mặt sạch sẽ rồi nói: "Có phải là hấn không muốn học?"

Kiều Nguyệt ừ một tiếng: "Hấn ngay cả bút cũng không nguyện ý cầm."

Trần Nguyên cũng không còn nói thêm cái gì, không học thì không học, nếu quả thật có thể trở lại Biện Kinh, chính mình lại buộc hấn học cũng không muộn.

"Người còn có thân nhân nào trên đời không?" Trần Nguyên quyết định đưa nàng rời đi, chính mình vốn nên bắt nàng cùng đi với Hồ Tĩnh, việc cần phải làm tại đây, là chuyện của nam nhân, nam nhân rơi vào địch nhân tay, nhiều lắm là chính là kết cục ngày hôm qua, nếu như nữ nhân rơi vào địch nhân tay, tuyệt đối bị thảm hơn nhiều so với bọn hấn.

Nhưng ngày đó đưa tiễn Hồ Tĩnh đi, làm ra quyết định quá vội vàng, chưa kịp nghĩ chu toàn, nói trở lại, nếu quả thật nghĩ được cách chu toàn mà nói, Trần Nguyên không nhất định cam lòng để cho Hồ Tĩnh đi, dù sao, có người nữ nhân ở bên người, chính mình cũng không cần chịu cái loại tư vị gối đầu một mình khó ngủ này.

"Người nhà của ta đều đã chết sạch, không có thân thích nào có thể nương tựa vào, lão gia, có phải người muốn đuổi ta đi hay không?" Thanh âm Kiều Nguyệt có chút run rẩy, nàng đang có cảm giác sợ hãi.

Trần Nguyên nhẹ nhàng nói: "Người không cần phải luôn hiểu lầm ta, hoặc là khiến cho người khác hiểu lầm ta, được không? Ý của ta là, nếu người có thân thích mà nói, ta đưa người đi, không có thì coi như xong."

Trần Nguyên cười một chút đối với nàng, nói: "Đi ra ngoài, bảo Gia Luật Tất Nhiên Như chuẩn bị ngựa xe, ăn cơm xong, ta muốn đi hoàng cung một chuyến."

Kiều Nguyệt lúc này mới yên tâm, nói: "Vâng."

Đi gặp Gia Luật Lữ Linh trước, hay là đi gặp Tiêu Thát Na Mã Nai trước đây?

Thấy Tiêu Thát Na Mã Nai là vì lấy được tín nhiệm của nàng, để cho nàng trợ giúp mình tiếp tục trò chơi, trợ giúp chính mình còn sống rời đi.

Mà gặp Gia Luật Lữ Linh, là sự tình song phương ước hẹn ngày hôm qua, Trần Nguyên xác thực cũng muốn đi gặp nàng, chuyện này làm thành công, nàng không cần gả cho Lý Nguyên Hạo nữa rồi, nhưng chính mình nhất định phải rời đi, song phương vẫn phải chia tay.

Tâm lý Trần Nguyên có chút không ổn, thật sự không ổn.

Sau khi suy tư một lát, liền quyết định, đi gặp Tiêu Thát Na Mã Nai trước, có thể lấy được Tiêu Thát Na Mã Nai tín nhiệm là tốt nhất, nếu như không được, ít nhất cũng làm một ít văn vẻ, kéo cả nàng vào trong cuộc chơi, để cho cục diện tốt hơn một ít, nói không chừng còn có thể tìm ra cơ hội thoát thân.

Tiêu Thát Na Mã Nai tiếp kiến hấn tại một chỗ đình nghỉ mát u tĩnh, ban thưởng hấn ngồi xong, Trần Nguyên nói: "Hoàng hậu nương nương, hôm qua Gia Luật Niết Cô Lỗ tại hình phòng thẩm vấn chút ít thích khách, đã có người mở miệng, thừa nhận là người Lý Nguyên Hạo phái tới.

Đối với những thích khách chết đi kia, kiểm nghiệm thân thể cũng đã chấm dứt, rất nhiều người trong đó đã được xác định là người Đảng Hạng, Gia Luật Tông Nguyên đang tìm nhiều chứng cứ hơn để hành động."

Thần sắc Tiêu Thát Na Mã Nai rất bình tĩnh, một lát sau mới lên tiếng: "Ta đã biết rồi, bọn hấn sớm nhao nhao rất lợi hại tại triều đình, Gia Luật Nhân Trước sắp động thủ, người cứ yên tâm."

Trần Nguyên sợ hãi, Gia Luật Nhân Trước muốn động thủ, tất nhiên sẽ dấu điểm những người khác, nữ nhân này tuyệt đối an bài quân cờ cực kỳ lợi hại tại Bắc viện, cho nên mới biết rõ sự tình nổi lên biến hóa nhanh như vậy.

Thời điểm trong lòng đang nghĩ, nên làm như thế nào để nàng có thể hoàn toàn tin tưởng mình, Tiêu Thát Na Mã Nai đã buồn bã thở dài, nói một câu hoàn toàn không quan hệ đến chủ đề: "Rút đao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh, mượn rượu tiêu sầu, sầu càng sâu. Người Tổng các người làm sao có thể nghĩ ra câu thơ lương như vậy?"

Trần Nguyên sững sốt một chút, nói: "Hồi bẩm hoàng hậu, đây không phải câu người Tổng làm, là Đường đại thi nhân Lý Bạch ghi ra."

Dựa vào các phương diện tư liệu, Trần Nguyên ước chừng phác thảo ra một mạch logic, có quan hệ đến tâm lý Liêu quốc đệ nhất phu nhân này, hẳn có thể đoán ra nàng đang buồn cái gì.

Lúc trước, nàng gả cho Liêu Hứng Tông, vốn là ý tứ của thái hậu, nhưng nàng vì tiền đồ nam nhân mình, cuối cùng cũng không chút do dự, trợ giúp Liêu Hứng Tông đẩy ngã thái hậu, lại để cho Liêu Hứng Tông có thể tự mình chấp chính.

Liêu Hứng Tông chấp chính, nàng chỉ ngẫu nhiên đi ra phụ trợ thoáng một tý, rất ít tại tham dự cái gì phân tranh.

Toàn bộ hi vọng của nàng, đều ký thác vào Liêu Hứng Tông, ký thác vào nam nhân chính mình, nàng muốn làm một nữ nhân sau lưng cự nhân, nhưng rất nhanh, nàng liền phát hiện, trợ giúp Liêu Hứng Tông biến thành cự nhân, nữ nhân đứng ở phía sau hắn, thường thường không phải nàng.

Vì thế, nàng có khả năng rất thương tâm, nhưng tuyệt đối không biểu hiện ra ngoài, cho nên tất cả mọi người tại truyền tụng, vị hoàng hậu này rất vị tha và nhân từ.

Nàng nước mắt nuốt vào trong bụng, hi vọng ký thác vào đời sau, ông trời phảng phất cũng rủ xuống thương nàng, nàng cũng không chịu thua kém mà sinh ra một đứa con trai vì Liêu Hứng Tông.

Dựa theo quy củ người Liêu, đứa bé này lẽ ra sẽ được lập làm thái tử, tất cả vốn nên là mỹ mãn tốt đẹp, nhưng vấn đề ra lại xảy ra trên thân Gia Luật Hồng Cơ, tất cả mọi người nói Gia Luật Hồng Cơ không được, quá không có chủ kiến, quá nhu nhược.

Nàng đã từng một lần chán nản, nhưng cái này cũng không đại biểu đã tâm của nàng mất đi rồi, chỉ là không có người đáng giá để nàng đi chiến đấu.

Trần Nguyên đến, lại để cho Gia Luật Hồng Cơ đột nhiên trưởng thành, cũng mang đến hi vọng mới cho nàng, nghĩ đến, chính là bởi vì một điểm này, nàng mới tìm được chính mình, chỉ là, làm thế nào mới có thể để cho nàng tín nhiệm mình đây? Trần Nguyên nhẹ giọng thở dài một tiếng.

Tiêu Thát Na Mã Nai xoa đầu lại, nói: "Vì cái gì mà ngươi thở dài?"

Trần Nguyên nhất thời mất hứng, chán nản nói: "Ta đang nghĩ như thế nào mới có thể làm cho hoàng hậu tín nhiệm."

Câu trả lời này hiển nhiên lại làm cho Tiêu Thát Na Mã Nai rất là ngoài ý muốn, ngạc nhiên nói: "Ngươi thật là người vô cùng thẳng thắn."

Trần Nguyên ôm quyền, nói: "Nếu không thẳng thắn, tại hạ đã mất mạng, Hoàng hậu nương nương, Nam viện Đại vương muốn giết ta."

Tiêu Thát Na Mã Nai không có chút khiếp sợ nào, cười nói: "Ngươi muốn tìm một con đường sống sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Vâng, vi thần không muốn chết."

Tiêu Thát Na Mã Nai từ từ tới: "Ta có thể giúp ngươi, nhưng, Trần Thế Mỹ, ta cuối cùng vẫn cảm thấy, trên thân ngươi có cái gì đó làm ta nhìn không thấu, ngươi có thể nói cho ta biết, đó là cái gì hay không?"

Trần Nguyên lập tức sững sốt một chút, đầu óc nhanh chóng quay ngược trở lại, hỏi: "Hoàng hậu muốn vi thần nói cái gì?"

Tiêu Thát Na Mã Nai lúc này lại bỗng nhiên quay người, ngồi xuống ghế đá, nói: "Hoàng thượng đến."

Trần Nguyên nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một đôi thị vệ vây quanh Liêu Hứng Tông, đang đi tới hướng này, hần vội vàng đứng ở một bên, Tiêu Thát Na Mã Nai cũng từ đình nghỉ mát đi ra, nói: "Nô tì khấu kiến hoàng thượng!"

Liêu Hứng Tông từ rất xa đã vung tay lên, nói: "Hoàng hậu miễn lễ, trời lạnh như vậy, người ở trong đình làm cái gì?"

Tiêu Thát Na Mã Nai đứng dậy, nói: "Nhân hạ vô sự, tùy ý đi dạo một chút mà thôi."

Liêu Hứng Tông gật đầu, nói: "Ừm, vậy thì trăm đi trước, hôm nay Đức Phi có chút không thoải mái, trăm đi xem."

Tiêu Thát Na Mã Nai lại cúi đầu, nói: "Hoàng thượng đi thông thả, thay nô tì hướng Đức Phi vấn an, qua chút ít thời gian, ta sẽ đi xem nàng."

Liêu Hứng Tông mỉm cười, bước chân căn bản không có chút ý tứ dừng lại nào.

Trần Nguyên trông thấy lưng Tiêu Thát Na Mã Nai kịch liệt run rẩy vài cái, sắc mặt rất là khó coi, đây là lần đầu tiên Trần Nguyên nhìn thấy thần sắc thất thường của nàng.

Tiêu Thát Na Mã Nai rất phẫn nộ, lý do nàng phẫn nộ có rất nhiều! Nàng có thể cho phép Liêu Hứng Tông đi chỗ những nữ nhân khác, nhưng hần làm sao có thể xem nhẹ cảm thụ của mình như vậy?

Có lẽ là thời điểm trẻ tuổi, mình nói thêm mấy câu với một đại thần, Liêu Hứng Tông từ một bên nhảy lên ra, nghe được một chút gì đó.

Nhưng hiện tại, chính mình và Trần Thế Mỹ, hai người đứng ở trong đình, hần giống như là không thêm để ý chút nào, Tiêu Thát Na Mã Nai hít hai hơi thật sâu, khước miệng lộ ra vẻ cười lạnh, sát cơ trong ánh mắt hiện lên!

Vốn, nàng còn muốn ôn hòa một chút, thoáng cố kỵ cảm thụ của Liêu Hứng Tông một tý, cũng cố kỵ giang sơn Đại Liêu một tý, hiện tại xem ra, không cần phải nghĩ nhiều như vậy, trong lòng người nam nhân này, đã không có chính mình, mình cần gì phải cân nhắc vì hần?

Tiêu Thát Na Mã Nai chậm rãi xoay người lại, nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần Thế Mỹ, người là người thông minh, ta biết người đến đây, chắc là đã nghĩ ra từ ngữ, người chuẩn bị nói cái gì để cho ta tin tưởng người, hiện tại cứ nói đi."

Trần Nguyên bỗng nhiên ưỡn thẳng eo của mình lên, nói: "Hoàng hậu, hiện tại tính mệnh vi thần nguy tại sớm tối, ta không muốn lại tiếp tục mờ ảo ngài, chỉ cần ngài có thể để cho ta sống, ngài muốn nghe cái gì, ta nói cái đó!

Ngài muốn ta làm cái gì, ta sẽ làm cái đó! Nếu như hoàng hậu để cho vi thần tự mình đoán, như vậy, xin thứ cho vi thần lớn mật, sau khi xuất cung, sẽ rời xa Yên kinh!"

Trần Nguyên nói lời này, không hề kiêu ngạo không hề siểm nịnh, Tiêu Thát Na Mã Nai chưa từng bị người ta chống đối như vậy, nhất thời há hốc miệng, nói: "Trần Thế Mỹ, người rõ ràng dám nói như vậy với ta!"

Trần Nguyên cười khổ một tiếng, nói: "Hoàng hậu nương nương biết rõ tình cảnh vi thần, hiện tại, vi thần nản lòng thoái chí, cái gì cũng không muốn nói nữa rồi, chỉ bằng hoàng hậu gọi người tới, trối ta lại!"

Tiêu Thát Na Mã Nai chứng kiến khí thế của hần, ngữ khí lại mềm nhũn, chỉ dùng khuôn mặt căng cứng, nói: "Tốt! Nhìn người hùng hồn như vậy, ta cũng sẽ không để cho người sốt ruột."

Trần Nguyên nghe nàng nói như vậy, vội vàng quỳ xuống dập đầu, nói: "Xin Hoàng hậu nương nương chỉ rõ!"

Tiêu Thát Na Mã Nai nhìn mọi nơi, không thấy người bên ngoài, rồi mới lên tiếng: "Gia Luật Nhân Trước có kế hoạch động thủ vào cuối ngày mai, cường công phủ Nam viện đại vương, ta cũng chuẩn bị đi gom góp tham gia náo nhiệt."

Nàng nói như vậy, hiển nhiên cũng có chút ý tứ công bằng rồi, trong lòng Trần Nguyên rốt cục cũng thở dài một hơi, có thể công bằng, nói lên nàng đã có một chút điểm tín nhiệm chính mình rồi.

Nữ nhân luôn đa nghi, Nai nữ nhân như Tiêu Thất Na Mã lại càng đa nghi, điểm tín nhiệm này có được, thật sự vô cùng không dễ dàng!

Kế tiếp, chính mình phải biểu hiện ra là đáng để nàng giữ gìn, mới có thể sống sót, bởi vì, không ai lại đi trợ giúp một người không đáng trợ giúp.

Trần Nguyên lúc này nói: "Ngày mai? Làm sao lại vội vàng như thế? Chớ không phải là Lý Nguyên Hạo còn có hắc thủ đoạn của riêng hắc chứ?"

Tiêu Thất Na Mã Nai trong ánh mắt lộ ra tán thưởng, lại không ó trả lời về vấn đề Lý Nguyên Hạo, nói: "Không sai, chính là ngày mai, Gia Luật Nhân Trước đã sắp xếp kế hoạch cực kỳ chu đáo, Gia Luật Tông Nguyên cũng phát giác không đúng, đang tích cực chuẩn bị, như thế nào? Gia Luật Tông Nguyên không nói cho người biết sao?"

186. Chương 186: Can Đảm

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 186: Can đảm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên không nói gì, Gia Luật Tông Nguyên xác thực không nói với mình, lão đầu này đã làm tốt chuẩn bị, làm cho mình hi sinh trong trận xung đột này.

Tiêu Thất Na Mã Nai cười một chút, nói: "Bọn hắc thắng bại, nếu như tính toán theo như tỷ lệ, nên là 6 4, so sánh cùng với bọn họ, lực lượng của chúng ta hơi yếu."

Trần Nguyên nói trước một bước: "Hoàng hậu, lực lượng của ngài có bao nhiêu, vi thần không biết, chỉ là, thực lực bọn hắc đã không cách xa nhau, vậy lực lượng người có được, đó có thể là sức mạnh quyết định thắng bại cuối cùng."

Mặt Tiêu Thất Na Mã Nai rất bình tĩnh, nói: "Người là thương gia, ta muốn biết, ta có khả năng dùng ít tiền vốn nhất, để trở thành người thắng lớn nhất hay không?"

Trần Nguyên xoay động con người, vội vàng nói: "Thần, nguyện ý làm tiên phong vì hoàng hậu, xông pha khói lửa, không bao giờ chối từ!"

Tiêu Thất Na Mã Nai cũng không nói chuyện, rời khỏi ghế ngồi, đi đến trước người hắc, hơi ngừng khuôn mặt lên, nhìn kỹ hắc một hồi lâu, sau đó mới khẽ thở dài một cái, nói: "Vì cái gì mà gan người bỗng nhiên lại lớn lên nhiều vậy? Người có biết hay không, nếu như vấn đề này bại lộ, ta không cứu được người, hoàng cũng không thể nào cứu được người! Người nói lá gan người nhỏ, nhưng bây giờ người nói chuyện như vậy, rốt cuộc ta có tin tưởng người nên hay không?"

Lời này nói cũng đủ thẳng thắn rồi, Trần Nguyên lần này trả lời cực kỳ dứt khoát: "Thần lớn mật, bởi vì ngoại trừ hoàng hậu ra, những người khác đều muốn giết ta, ta đã không còn lựa chọn nào khác."

Tiêu Thất Na Mã Nai không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn con mắt Trần Nguyên, ánh mắt Trần Nguyên thần nhiên tiếp nhận ánh mắt nàng.

"Ta cần một người gan lớn, người đi theo ta." Tiêu Thất Na Mã Nai trong chớp mắt liền đi ra khỏi đình nghỉ mát, Trần Nguyên bước đi theo phía sau nàng, hiện tại, nàng đang đi đến hướng tẩm cung.

Tiến vào tẩm cung hoàng hậu, Tiêu Thất Na Mã Nai lại bảo những cung nữ và thái giám khác lui xuống, trong phòng chỉ có nàng và Trần Nguyên.

Nàng không nói gì, giống như đang suy tư gì đó, Trần Nguyên cũng không nói gì, hẳn không rõ, Tiêu Thất Na Mã Nai đưa mình tới nơi này, rốt cuộc là có ý gì?

Trong phòng chỉ có tiếng lò lửa kia nhảy lên.

Sau một lát, Tiêu Thất Na Mã Nai đứng lên, mặt bình tĩnh như nước, nói với Trần Nguyên: "Hiện tại, hãy để cho ta nhìn xem lá gan ngươi lớn bao nhiêu."

Những lời này lại làm cho Trần Nguyên chấn động!

Thời điểm nam nhân và một nữ nhân đứng ở một căn phòng, nữ nhân muốn nhìn lá gan nam nhân lớn thế nào, lúc này hẳn còn không hiểu được sao?

Cái này quá đột nhiên! Trần Nguyên chưa từng chuẩn bị tư tưởng, chính mình đến đây, là chuẩn bị yêu đương vụng trộm cùng con gái nàng, hiện tại nàng bỗng nhiên đưa ra yêu cầu như vậy, lại làm cho chân tay Trần Nguyên luống cuống.

Biểu lộ trên mặt Tiêu Thất Na Mã Nai, có lẽ vẫn là cái loại làm cho người ta cảm giác rất lạnh, điều này lại càng làm cho Trần Nguyên không biết nàng nói thật hay giả, hoặc là tư tưởng chính mình quá dơ bẩn, giải thích sai rồi?

Chỉ là, ngoại trừ đối mặt, đã không có lựa chọn khác, thành bại đã ở lúc mấu chốt! Có thể không tranh thủ nữ nhân này ủng hộ đối với chính mình, đó mới là điều quan trọng nhất.

Trần Nguyên chậm rãi đi về phía trước hai bước, cách Tiêu Thất Na Mã Nai càng ngày càng gần rồi, nàng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Xác định chính mình không lý giải sai ý của nàng, trong lòng lập tức nghĩ: "Được rồi, mặc dù là tới tìm con gái ngươi, nhưng chỉ cần ngươi không ngại, ta càng không ngại!"

Trong chớp mắt hắn liền đi ra phía sau nàng, dán sát người vào, duỗi tay ra, ôm chặt bụng nàng.

Tiêu Thất Na Mã Nai đột nhiên rên lên một tiếng, cả người như tuyết tan, mềm dựa vào trong lòng ngực hắn, buồn bã nói: "Trần Thế Mỹ, không nên gạt ta, bằng không thì ngươi tuyệt đối sẽ thảm hơn so với rơi vào tay Gia Luật Niết Cô Lỗ, biết không?"

Trần Nguyên có thể nhận thức tâm cảnh của nàng, nàng đã từng ký thác tất cả hi vọng lên người Liêu Hứng Tông, thái độ của Liêu Hứng Tông đối với nàng, làm cho nàng thất vọng tới cực điểm, hiện tại nàng biết rõ, tình cảm của Liêu Hứng Tông đối với nàng, ngoại trừ một điểm cảm kích trước kia, đã không có chút thương tiếc nào nữa.

Nàng phải dựa vào lực lượng của chính mình, mới có thể sinh tồn được tại loại địa phương hoàng cung này, phải dùng bả vai nhu nhược của nàng, để một mình nâng tương lai Gia Luật Hồng Cơ lên, bởi vì đó cũng là tương lai của nàng.

Chính mình khẳng định không phải là người thứ nhất vào trong màn của nàng, cũng tuyệt đối sẽ không phải là một người cuối cùng.

Trong lúc nàng cảm giác cần ủng hộ, sẽ đi tìm những nam nhân có thể ủng hộ nàng kia, sau đó dùng tiền vốn hiện tại nàng có, làm thành giao dịch cùng đối phương.

Nói khó nghe một ít, nhưng tình huống thật sự là như thế, Trần Nguyên lại càng rõ ràng, chính mình không có gì để ủng hộ nàng, chỉ sợ cuối ngày hôm nay, nàng sẽ dùng tính mệnh mình, đi giúp nhi tử nàng trải bằng con đường.

Không sao, ngoại trừ dốc sức liều mạng, ta đã không có lựa chọn nào khác.

Bàn tay tàn sát bữa bãi một hồi, Trần Nguyên thận trọng nhanh tựa đầu ở thái dương Tiêu Thất Na Mã Nai, phả một hơi thở nóng, lao thẳng tới lỗ tai Tiêu Thất Na Mã Nai, làm cho nàng thở dốc càng ngày càng đậm hơn!

Tiêu Thất Na Mã Nai biểu hiện ra một mặt nữ tính nhu nhược của nàng, nhẹ nhàng nói: "Hôn ta!"

Trần Nguyên đầu còn khách khí, lật cả người nàng ra, ôm hôn một hồi, Tiêu Thát Na Mã Nai bỗng nhiên nhẹ nhàng đẩy hẳn ra một chút, dùng một loại trầm giọng mang theo sự ôn nhu của nữ nhân, nói: "Ngày mai, ta cần ngươi chờ lệnh, lại để cho Gia Luật Tông Nguyên phái người đi đánh phủ đệ Bắc viện Đại vương."

Trần Nguyên hiện tại thật sự rất bội phục nữ nhân này, lựa chọn sau khi nói điều kiện thân xác, có mấy nam nhân có thể cự tuyệt đây?

Đây là một tội muốn chết, Trần Nguyên không hề cự tuyệt.

Nhẹ nhàng bắt được miệng của nàng, lại hôn một cái, đáp: "Hoàng hậu yên tâm, ta sẽ làm, chỉ là ta muốn người nói kế hoạch của người với ta một chút, để cho ta biết phải làm sao để phối hợp mới được."

Tiêu Thát Na Mã Nai cúi đầu xuống, lấy tay sờ một chút trên cái cằm Trần Nguyên, sau đó nhẹ nhàng nói: "Thời điểm người đi đánh Bắc viện, ta sẽ để cho Hồng Cơ cũng đi, dùng thân phận của hẳn, mới có thể trấn trụ Bắc viện binh sĩ, lại thêm người dẫn nhân mã Nam viện, hẳn sẽ có đầy đủ năng lực bình định."

Trần Nguyên lấy tay ra, bắt lấy tay nàng, ôn nhu nói: "Cái này không thành vấn đề, chỉ là, thời điểm ta đi, Gia Luật Tông Nguyên nhất định sẽ phái người đi cùng ta, ta sợ ta không chế không được thế cục."

Tiêu Thát Na Mã Nai đưa tay cuốn cổ Trần Nguyên, nói: "Ai vương bạn, liền giết."

Trần Nguyên gật đầu: "Tốt, ta biết nên làm như thế nào rồi, chỉ là, hoàng hậu, Lý Nguyên Hạo thì làm sao bây giờ? Ta không tin hẳn sẽ không đếm xỉa gì đến?"

Tiêu Thát Na Mã Nai nhìn Trần Nguyên, nói: "Người nắm chắc ứng phó Lý Nguyên Hạo sao? Ta không thấy hẳn âm trầm lợi hại so với người, nếu ta là hẳn, người thứ nhất muốn giết, chính là người."

Tay Trần Nguyên đưa lên ngực nàng, dùng sức niết một chút, Tiêu Thát Na Mã Nai cau chân mày lại, hai mắt nhắm nghiền, mặt lộ ra một loại áp lực, thống khổ, rồi lại là biểu lộ rất hưởng thụ, cái biểu lộ này, lại để cho Trần Nguyên rất có cảm giác chinh phục, Liêu quốc hoàng hậu cơ mà!

Tính đàn hồi của bộ ngực kia vẫn mười phần chắc chắn, thời điểm Trần Nguyên cởi bỏ cổ áo dây lưng nàng, bộ ngực tuyết trắng đập vào mi mắt, lại làm cho hẳn đành phải nuốt từng ngụm nước miếng.

Thưởng thức một hồi, vươn tay vào bên trong vuốt vuốt, mỉm cười nói: "Đến giờ phút này, thần mới cảm thấy hoàng hậu thật sự quan tâm vì thần."

Khuôn mặt Tiêu Thát Na Mã Nai ửng đỏ, mang theo một tia hương vị khiêu khích, liếc mắt nhìn hẳn nói: "Ta sẽ thông qua quốc cữu để giữ liên lạc cùng người, hẳn cùng với người hai phe, đều không có vấn đề gì, là người đáng tin."

Nói xong, liền ôm cổ Trần Nguyên, ngực dán vào người hẳn, chỉ cảm giác dây thắt lưng trước ngực mình tróc ra, quần áo theo cánh tay, bị Trần Nguyên cử xuống dưới, bộ ngực bên phải kia lập tức rơi vào trong miệng Trần Nguyên, cảm giác đầu lưỡi khiêu khích và hàm răng nhẹ nhàng xẹt qua, lại làm cho Tiêu Thát Na Mã Nai nhin không được tiếng hô dục vọng.

Tiêu Thát Na Mã Nai ôn nhu nói: "Sự tình Lý Nguyên Hạo, ta sẽ đến giải quyết, đợi đến lúc đó, ta kiếm có bảo Lữ Linh ra khỏi thành báỉ Phật, lại để cho Lý Nguyên Hạo cùng nàng cùng đi, hẳn không dám chối từ đâu."

Trần Nguyên thoáng một tý đã giật thắt lưng của nàng ra, nói: "Ta an tâm, ngày mai liền giao cho ta, ta cam đoan sẽ để cho Hồng Cơ thuận lợi không chế được quân đội!"

Nói xong, liền mạnh mẽ ném Tiêu Thát Na Mã Nai lên, làm cho nàng cúi người, chân dậm lên cái bàn, Tiêu Thát Na Mã Nai quay đầu lại, bộ mặt đỏ bừng, hai mắt mở to, mặt bộ biểu lộ vô cùng phong tình, cái miệng trắng muốt căng tròn lộ ra trước mặt, Trần Nguyên nhìn thấy, trong lòng lại càng bị dục hỏa thiêu đốt, không cách nào không chế chính mình nữa, chỉ biết đẩy phần thân dưới lên tấn công.

.....

Một canh giờ, Trần Nguyên nện bước chân của người chinh phục, bước từ trong tấm cung Tiêu Thát Na Mã Nai đi ra.

Hắn biết rõ, nữ nhân này đang lợi dụng chính mình, hắn biết rõ một canh giờ vừa rồi như mộng như ảo kia, chỉ là một hồi giao dịch giữa nữ nhân này với mình, hoặc là nói, trong đó còn kèm theo trả thù đối với Liêu Hưng Tông.

Ván bài này không có chút biến hóa nào, mở ra đại hay tiểu, mình đều phải thua, nếu như Tiêu Thát Na Mã Nai thắng mà nói, nàng cũng sẽ đem mình giao cho Gia Luật Tông Nguyên xử trí!

Bởi vì, nàng cần phải thời gian để chỉnh hợp lực lượng Bắc viện lưu lại, nàng căn bản không có khả năng ngăn cản được Gia Luật Tông Nguyên, vừa mới tiến công xử lý Bắc viện, biện pháp duy nhất, chính là thỏa hiệp, mà phương thức thỏa hiệp tốt nhất, chính là giao mình ra.

Chính mình không lấy được ủng hộ.

Nhưng cái này không trọng yếu, quan trọng là, một canh giờ này, lại để cho Trần Nguyên tin tưởng vững chắc một đạo lý, ở cái thế giới này, không có chuyện gì không có khả năng phát sinh, kể cả những người người cảm thấy tuyệt đối không có khả năng kia!

Mở ra đại hay tiểu đều phải thua, nhưng ai có thể cam đoan chính mình không mở được toàn con số nát bét!

Ngày hôm sau, Yên kinh giống như bão tố sắp đến mặt biển, tất cả đều vô cùng bình tĩnh, Liêu binh trên phố còn tuần tra như ngày xưa, người nam bắc viện gặp mặt lẫn nhau, vẫn lên tiếng kêu gọi chào hỏi, thậm chí triều đình, Gia Luật Tông Nguyên và Gia Luật Nhân Trước không hề tranh cãi nhao nhao nữa.

Bọn hắn không nhao nhao, là bởi vì bọn hắn đều mệt mỏi đối với cái lộn, bọn hắn chờ phương thức giải quyết tranh chấp khác, trong một mảnh bình tĩnh mặt ngoài này, song phương cũng đã nghe được thanh âm đối phương rút đao.

Trong phủ Nam viện đại vương, một đám tâm phúc chỉ sĩ đứng ở hai bên, Trần Nguyên bây giờ đang ở đây, sắp xếp tại vị trí đệ nhất bên tay trái, từ đó có thể thấy được, Gia Luật Tông Nguyên coi trọng hắn đến mức nào, chính là bởi vì quá coi trọng, cho nên mới muốn giết hắn.

Gia Luật Tông Nguyên nhìn mọi người, nói: "Thế Mỹ, lần người xử lý những người Đảng Hạng kia, làm cực kỳ tốt! Cái này không riêng gì để cho Gia Luật Nhân Trước cảm giác được áp lực, bắt buộc phải ra tay, càng làm cho hắn muốn ra tay, càng không tìm thấy người thích hợp! Những thích khách Đảng Hạng kia, toàn quân bị diệt, lão nhân kia hiện tại chỉ có thể dựa vào tình nhuệ Bắc viện, nhất cử nhất động, há có thể dấu diếm được ta?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói theo: "Mấy ngày nay, Gia Luật Nhân Trước ở triều đình, cực kỳ khiên tốn, một bộ dạng không ngăn cơn sóng dữ, giả trang lại rất giống."

Một tướng lãnh một võ bàn đứng lên, chửi bới nói: "Lần này chúng ta nhất định phải băm thây hắn thành vạn đoạn."

Những lời này lập tức đưa tới người một phòng đồng ý, mọi người ào ào tỏ thái độ, quyết chiến sinh tử cùng với Bắc viện!

Gia Luật Tông Nguyên cực kỳ hài lòng về thái độ của những người này, mặt hàm chứa vẻ mỉm cười, đảo mắt qua mọi người, cuối cùng phát hiện hai hàng lông mày Trần Nguyên trói chặt, không khỏi hỏi: "Thế Mỹ, còn có vấn đề gì sao?"

Trần Nguyên đáp: "Chúng ta giống như không để ý đến Lý Nguyên Hạo."

Gia Luật Tông Nguyên gật đầu: "Ừm, nghe nói ngày mai Lý Nguyên Hạo và Công Chúa đi cầu Phật, có phải là hắn muốn tách rời khỏi trận phân tranh này? Dù sao lần này, nhân mã hắn mang đến cũng đã tổn thất thảm trọng."

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu: "Rất có thể, nếu hắn thật sự thức thời như vậy, chúng ta cũng sẽ quay đầu lại, thả mấy người kia ta, cũng không phải quá khó."

Cái này nói cho Trần Nguyên biết, Tổng Kỳ đi một chuyến này, thật sự cực kỳ thất bại, trước khi Tổng Kỳ đến Liêu quốc, Gia Luật Niết Cô Lỗ có lẽ là tướng lãnh Liêu quốc chủ trương dụng binh đối với Đảng Hạng,

bây giờ, ở điểm này, thái độ của hắn đã thay đổi.

Trần Nguyên cũng nghĩ không ra, Lý Nguyên Hạo rốt cuộc sẽ làm cái gì, nếu như hắn thật sự phối hợp với của kế hoạch Gia Luật Nhân Trước, vậy hắn liền quá ngu xuẩn! Nhưng người như Lý Nguyên Hạo, tuyệt đối sẽ không nói lời nhẹ nhàng buông tha, rốt cuộc hắn tính toán cái gì?

Gia Luật Tông Nguyên nói: "Mặc kệ hắn, ngày mai bãi triều, hoàng thượng sẽ đích thân mang theo công chúa và Lý Nguyên Hạo đi cầu Phật, bọn hắn ra khỏi thành, sẽ nghỉ một đêm tại chùa miếu, sớm ngày hôm sau mới có thể trở về, đoạn thời gian này, cũng đủ để chúng ta xử lý Gia Luật Nhân Trước."

Sắc mặt Trần Nguyên không khỏi biến một chút, ngày mai Liêu Hứng Tông cũng đi? Lý Nguyên Hạo kia có thể đánh cái gì chú ý ở trên thân Liêu Hứng Tông hay không?

Tiếp theo, trong lòng không khỏi chối bỏ ý nghĩ này, Liêu quốc và Đẳng Hạng kết minh được rồi, nếu như Lý Nguyên Hạo giết Liêu Hứng Tông, không khác giúp đỡ Tống Kỳ làm xong sự tình.

Hiện tại, Đẳng Hạng có lẽ là rất nhỏ yếu, hắn không ngu xuẩn đến mức đi trêu chọc một đối thủ như Liêu quốc.

Trong đầu bỗng nhiên hiện linh quang, như thế, chính mình đã có một phương thức tốt nhất phá hỏng liên minh giữa bọn họ, mình có thể thông qua Gia Luật Lữ Linh để biết điểm dừng chân của Lý Nguyên Hạo và Liêu Hứng Tông, còn có cả tình huống binh lực bố phòng bên người bọn hắn.

Nếu phái người ám sát Liêu Hứng Tông, lại giá họa cho Lý Nguyên Hạo? Biện pháp tốt! Chỉ là, giết Liêu Hứng Tông, Gia Luật Lữ Linh có thể thương tâm hay không? Trần Nguyên mạnh mẽ bỏ qua ý nghĩ này, có một số việc, không thể cân nhắc quá nhiều, Liêu quốc và Đẳng Hạng liên minh thành công, Tống triều sẽ có rất nhiều người vô tội thương tâm!

187. Chương 187: Chuẩn Bị

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 187: Chuẩn bị

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hơn nữa Liêu quốc đang ở thời khắc mấu chốt, bên trong sự chuyển biến của một thời đại, biện pháp có thể thay đổi hay không, trực tiếp quyết định đến Liêu quốc có thể phú cường hay không, chỉ cần Liêu Hứng Tông vừa chết, tình lực Liêu quốc tất nhiên sẽ liên lụy đến chiến tranh và quyền lợi tranh đấu, quốc lực bọn hắn không có khả năng siêu việt Đại Tống.

Nghĩ tới đây, Trần Nguyên trầm giọng hỏi: "Đại vương, ngày mai chúng ta nên ứng đối như thế nào?"

Gia Luật Tông Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Ngày mai đợi hoàng thượng và Công Chúa ra khỏi thành, người Bắc viện sẽ đến đánh chúng ta, đến lúc đó, ta ở chỗ này trông coi. Lão Cửu, người dẫn người đi tập kích kho quân giới Bắc viện, Gia Luật Tất Nhiên Như!"

Gia Luật Tất Nhiên Như vội vàng đứng dậy, nói: "Dạ!"

Gia Luật Tông Nguyên nói: "Vương tử dẫn quân đánh kho Bắc viện, bọn hắn tất nhiên sẽ đi tiếp viện, ta cho người một ngàn người, phối hợp với Trần Thế Mỹ, đánh Bắc viện đại Vương phủ!"

"Dạ!"

Gia Luật Tông Nguyên dừng một chút rồi nói tiếp: "Hành động lần này, chỗ mấu chốt là có thể giết chết phụ tử Gia Luật Nhân Trước hay không, thời điểm các người đi, sẽ có người mở cửa lớn cho các người, chỉ cần giết chết phụ tử bọn họ, các người liền tìm đại án Bắc viện, nhớ kỹ, tìm được đại án, chúng ta mới có thể không chế các lộ nhân mã Bắc viện."

Trần Nguyên nói: "Đại Vương yên tâm, cho dù phải đào ba thước đất, chúng ta cũng sẽ tìm ra đại ẩn, chỉ là, cho Gia Luật Nhân Trước tội danh gì mới phù hợp đây?"

Gia Luật Tông Nguyên cười một tiếng, nói: "Mưu phản, ngày mai hoàng trở về, chúng ta nói chúng ta đã bình định xong."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lại đưa ra dị nghị: "Phụ vương, Gia Luật Nhân Trước lần này được ăn cả ngã về không, đám người điều đến đánh vương phủ đều là tinh nhuệ, có lẽ là để hài nhi thủ tại chỗ này, để cho người ra bên ngoài, đánh kho quân giới."

Gia Luật Tông Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Kho quân giới Bắc viện có thể trợ giúp bọn hần tiếp tục đánh, luận địa thế, liên là địa phương hiểm yếu nhất cả Yên kinh, người nhớ kỹ, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất, đánh nát nó!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ không có nói cái gì nữa, lui ra phía sau một bước lĩnh mệnh, nói: "Phụ Vương yên tâm! Hài nhi sẽ đánh tan kho quân giới, rồi trở về trợ giúp phụ vương!"

Gia Luật Tông Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Người thiện chiến, đấu trí không đấu lực, đấu trực tiếp cùng với địch nhân, không bằng người đi trợ giúp Thế Mỹ, tập kích Gia Luật Nhân Trước, chỉ cần đánh chết đầu rắn này, cả con rắn liền chết rồi!"

Trong lòng Trần Nguyên cả kinh, Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng muốn đi đánh phủ Bắc viện đại vương? Cái này quả nhiên là sự tình ngoài ý liệu, hần đi, chính mình liền không có cách nào khống chế được quân đội Nam viện, cũng không có cách nào hỗ trợ Gia Luật Hồng Cơ khống chế đội ngũ Bắc viện! Hơn nữa Gia Luật Niết Cô Lỗ đến đây, cái mạng nhỏ của mình sẽ chấm dứt tại đó.

Trần Nguyên rất sốt ruột, nếu thật sự như vậy, chính mình chỉ có thể hành động trước khi Gia Luật Niết Cô Lỗ đánh tan phủ Bắc viện đại vương! Nhưng cạnh mình có một ngàn người, muốn hành động trước khi đánh tan phủ Bắc viện đại vương, đó là cực kỳ khó khăn.

Ánh mắt Gia Luật Tông Nguyên quét nhìn mọi người, nói: "Tốt rồi, đều trở về chuẩn bị."

Lúc này, Gia Luật Niết Cô Lỗ lại bỗng nhiên nói: "Trần huynh, ngày mai phụ vương ở tại đây, hung hiểm dị thường, có thể để Bàng tổng quản tới bảo vệ phụ vương hay không?"

Trần Nguyên nghe xong cái này, trong lòng thầm mắng một tiếng: "Vậy là quyết tâm muốn giết mình rồi!"

Phải biết rằng, Gia Luật Niết Cô Lỗ đến bây giờ còn chưa từng gặp Dương Văn Quảng, chỉ cho rằng Bàng Hỉ là người võ công cao nhất, điều hần đến, nghĩa là muốn Trần Nguyên không còn ai bảo vệ, A Mộc Đại căn bản không ngăn được Gia Luật Niết Cô Lỗ!

Sắc mặt Trần Nguyên không thay đổi, nói: "Tốt, nhưng Bàng tổng quản là người của Thái sư, lần này chỉ tới giúp ta quản lý mua bán, phụ trách để ta nhận thức Tiêu Tô Na Mã Nai, ta còn phải trở về nói cùng hần, Cửu Vương Tử yên tâm, ta chắc chắn sẽ nói để hần tới."

Sau khi Trần Nguyên và một đám người Nam viện rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại có hai người phụ tử Gia Luật Tông Nguyên.

Gia Luật Niết Cô Lỗ có lẽ vẫn rất lo lắng về an toàn phụ thân, nói: "Phụ hoàng, ngày mai để ta thay người ở tại chỗ này."

Nụ cười tự tin trên mặt Gia Luật Tông Nguyên biến mất toàn bộ, con mắt nhìn dưới mặt đất, nói: "Người ngày mai cần phải làm một việc rất trọng yếu."

Gia Luật Niết Cô Lỗ con người xoay động, nói: "Phụ vương muốn giết Trần Thế Mỹ?"

Gia Luật Tông Nguyên gật đầu: "Ừm, cấp bách, nói thật, ta vẫn cảm thấy sự tình có chút không đúng, vừa rồi, chỉ có Trần Thế Mỹ nghĩ đến Lý Nguyên Hạo kia, kể cả người, đều không cần nhắc vấn đề này, ai, cái này có thể là mấu chốt thắng bại."

Gia Luật Niết Cô Lỗ vẫn tin phán đoán của mình, nói: "Phụ vương, những người bên Lý Nguyên Hạo kia, đã bị chúng ta giết chết, ngày mai hần còn phải dẫn người đi bái Phật, nếu như hần không biết phân thân mà nói, lại có thể làm cái gì? Ta nghĩ, hần thật sự không thể để ý đến viện này!"

Gia Luật Tông Nguyên nhẹ khê hừ một tiếng, nói: "Ồ đồ! nếu Lý Nguyên Hạo không đếm xỉa đến, Gia Luật Nhân Trước kia không có ngoại viện này mà nói, hắn làm sao dám đến đánh ta? Người này làm việc luôn luôn trầm ổn, lúc này đây đích thị là cảm giác mình ít nhất có bảy phần nắm chắc, mới sẽ ra tay ngoan độc như thế, ta đến hiện tại cũng chưa suy nghĩ cẩn thận, hắn từ nơi nào mà có bảy phần nắm chắc!"

Lời này nói hợp tình hợp lý, Gia Luật Niết Cô Lỗ không tìm thấy lý do phản bác, nhỏ giọng nói: "Cái kia, vì sao phụ vương muốn ngày mai động thủ?"

Gia Luật Tông Nguyên nói chín chữ: "Tên đã trên dây cung, không phát không được."

Tám chữ vừa mới vừa dứt, Gia Luật Tất Nhiên Như từ bên ngoài tiến đến, nói: "Đại vương! Sau khi Trần Thế Mỹ rời khỏi hoàng cung, chính là cầu kiến hoàng tử."

Hai mắt Gia Luật Tông Nguyên phát lạnh, nói: "Muốn chết!"

.....

"Trần Thế Mỹ, mẫu hậu đã nói với ta, ngày mai để cho ta mang binh đi phủ Bắc viện đại vương bình định phản loạn, đây là cơ hội mẫu hậu cho ta, ngay cả phụ hoàng cũng không biết!" Thần sắc Gia Luật Hồng Cơ rất là hưng phấn.

Trần Nguyên cũng lạnh nhạt nói: "Chúc mừng hoàng tử rồi, ta tất nhiên sẽ toàn lực phối hợp với hoàng tử."

Gia Luật Hồng Cơ ngừng lại trước một cây cột, cả người nhanh chóng dạo qua một vòng quanh cây cột, nói: "Người biết không, ta vốn không nắm chắc được bao nhiêu phần, nhưng nghe mẫu hậu nói là người giúp ta, ta cũng cảm giác vấn đề này nhất định có thể thành công!"

Trần Nguyên khê cười một tý, nói: "Đa tạ hoàng tử xem trọng ta."

Gia Luật Hồng Cơ đứng thân thể lại, nói: "Đúng rồi, lại để cho Văn đại ca tới giúp ta một tý, chiến tranh lãnh binh, hắn rất lành nghề."

Trần Nguyên trong lòng nghiêm nghị: "Hoàng tử, đây là ý của ngài, hay là ý tứ của hoàng hậu?"

Gia Luật Hồng Cơ khoát tay nói: "Có khác nhau sao? Có phải là, nếu như là ý của ta, người sẽ không để cho hắn tới giúp ta? Ta sẽ đi xin chỉ thị của mẫu hậu ngay bây giờ."

Những lời này đã muốn nguyên vẹn trả lời Trần Nguyên, nếu ý tứ của Gia Luật Hồng Cơ, vậy thì đơn giản, hắn cũng không muốn lại để cho Tiêu Thát Na Mã Nai biết rõ Dương Văn Quảng tồn tại, vội vàng ngăn Gia Luật Hồng Cơ lại, nói: "Ai, hoàng tử hiểu lầm, ta chỉ là tùy tiện nói mà thôi."

Gia Luật Hồng Cơ dừng thân hình lại, quay đầu nhìn Trần Nguyên, nói: "Còn có một việc, người và tỷ tỷ ta, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?"

Ngày đó hắn hiển nhiên là nghe được rồi, Trần Nguyên cũng không phủ nhận, chỉ đau khổ cười một tiếng: "Hoàng tử cho rằng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Gia Luật Hồng Cơ nhẹ nhàng đánh cho Trần Nguyên một quyền, nói: "Biết rõ còn hỏi! Trần Thế Mỹ, ta nói cho người biết, ta thật sự coi người là bằng hữu, mọi chuyện cần thiết, ta đều có thể tha thứ người, nhưng người đừng khi dễ tỷ tỷ của ta!"

188. Chương 188: Mỹ Nam Kế

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 188: Mỹ nam kế

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lời này nói ra làm lòng Trần Nguyên run lên, khi dễ Gia Luật Lữ Linh? Mình cũng không muốn khi dễ nàng, nhưng, thật sự không có biện pháp.

Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên đưa đầu tới, nói: "Nàng một mực chờ người, đi theo ta."

Thời điểm Gia Luật Lữ Linh trông thấy Trần Nguyên, liền trầm mặt vẫy người xung quanh lui, đợi cho trong phòng không có người, một cái gối đầu liền đập tới.

Lúc này, gối đầu có lẽ là cái chủng loại rất cứng, thật sự có thể đập chết người!

Cũng may nàng không thật sự muốn đập chết Trần Nguyên, cho nên tốc độ không nhanh, Trần Nguyên tránh ra, vội vàng ôm lấy nàng, hỏi: "Làm sao vậy? Vì cái gì mà tức giận như vậy?"

Hai mắt Gia Luật Lữ Linh trừng lên, hỏi hằn: "Người, vì cái gì mà ngày hôm qua không tới tìm ta?"

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, vì cái gì không tới tìm người, chuyện đó, thật đúng là không thể nói với người! Lập tức biên tập một cái cớ: "Ta trở về, thật sự có việc gấp, không phải là làm tốt sự tình xong, ta liền tới rồi sao!"

Gia Luật Lữ Linh nhìn hằn, cũng không nói chuyện, bộ dáng có lẽ là vẫn rất tức giận.

Trần Nguyên hôn một cái trên gương mặt của nàng, nói: "Đừng nóng giận được không, giận như vậy, tuổi già sẽ đến vô cùng nhanh."

Gia Luật Lữ Linh vẫn không nói gì.

Trần Nguyên cũng không nói cái gì, dùng tay nâng khuôn mặt thanh tú tinh xảo của nàng lên, làm khuôn mặt hạt dưa hoàn toàn hiện ra trước mắt.

Ôn nhu hôn hơn mười cái trên cặp môi thơm ngon của nàng, sau đó mới hôn một cái thật mạnh, dùng hết tất cả vốn liếng sẵn có, trước kia hằn từ điện ảnh Nhật Bản hoặc truyện tranh hentai, học trở về và đã thí nghiệm qua, xác nhận là cực kỳ có công hiệu khiêu khích, đây là phương pháp miệng lưỡi, chắc chắn sẽ khiêu khích mỹ nữ này.

Bàn tay lớn thừa cơ luồn xuống phía dưới, đảo qua bộ ngực sữa và vòng eo mềm mại, bàn tay xoa xoa cái bụng không có nửa lạng dư thừa mỡ, lại vô cùng nóng rực của nàng.

Chỉ mấy chiêu thức đó, thân thể mềm mại của Gia Luật Lữ Linh đã chịu thua, toàn thân run rẩy, hô hấp càng lúc càng cấp tốc, phản ứng của chiếc lưỡi thơm tho không ngừng tăng lên, lộ ra là bắt đầu động tình.

Trần Nguyên rời khỏi môi của nàng, ánh mắt tràn ngập yêu thương mà nhìn nàng vô lực, đôi mắt đẹp nửa mở, thâm tình nói: "Vui vẻ chưa?"

Gia Luật Lữ Linh lộ ra thần sắc mờ mịt, nhẹ nhàng nói: "Ta cho tới bây giờ cũng không dám nghĩ về vấn đề này, ta sợ tất cả đều sẽ rất nhanh chấm dứt."

Trong lòng Trần Nguyên cũng rất buồn vô cớ, hằn có một loại cảm giác chịu tội, hằn muốn quỳ gối trước mặt Gia Luật Lữ Linh, sám hối vì chính mình phạm tội đối với nàng, nếu như nói về cảm giác ấy đấy, cũng chỉ có thời điểm mình đối mặt với nàng, nó mới xuất hiện.

Nhưng, trên miệng còn phải tiếp tục lừa gạt nàng, hiện tại hằn thật sự biết thân bất do kỷ là có ý gì rồi.

"Ta nói rồi, nhất định sẽ làm cho Lý Nguyên Hạo xéo đi, ta sẽ không để cho người gả cho hằn."

Nói xong, Trần Nguyên muốn cởi đai lưng của nàng.

Gia Luật Lữ Linh lại mạnh mẽ bắt lấy tay hằn, đôi môi mấp má, phảng phất như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không mở miệng, sau đó liền kéo hằn tới.

Trần Nguyên nâng khuôn mặt nàng lên, hôn nồng nhiệt như mưa rơi, hất tới mái tóc của nàng ra, khuôn mặt, lỗ tai và cả thân thể đều bị hằn thưởng thức.

Rất nhanh, Gia Luật Lữ Linh cũng triệt bỏ tất cả rụt rè và phòng ngự cuối cùng, lỗ mũi thở gấp, không thể không chế cảm giác của chính mình.

Tay Trần Nguyên trượt xuống, xâm nhập vào phía trong xiêm y của nàng, vuốt ve bờ bầu dục và bụng trơn bóng đầy đặn bên trong, lưỡi treêu đùa lớp da non trần ngập lực đàn hồi vô cùng của nàng, bất kỳ địa phương nào cũng không bỏ sót, ôn nhu nói: "Công Chúa, ngày mai người đi cầu Phật, không thấy được người, ta sẽ nghĩ tới người."

Thanh âm Gia Luật Lữ Linh có chút run rẩy, nói: "Không cần phải nói với ta về ngày mai, hôm nay ta là của người, người cũng là của ta!" Sau đó, miệng tiếp tục phát ra tiếng rên mê hồn.

Trần Nguyên ngừng tay lại, nhưng không rút ra khỏi xiêm y của nàng, cúi đầu nhìn mỹ nữ, trên đầu là trâm cài tóc và tóc mai bay loạn, quần áo không chỉnh tề, một đôi chân và toàn bộ bộ ngực sữa lộ ra trong không khí, khoe miệng hiện lên vẻ mỉm cười, nhưng trong lòng thì từng trận đau đớn, nói:

"Người nói cho ta biết, người ở trong gian phòng nào? Ngày mai ta làm xong xuôi mọi sự tình, sẽ đi tìm người, chắc là lại đến chùa miếu ân ái, sẽ có một phen tình thú khác."

Ngực Gia Luật Lữ Linh phập phồng kịch liệt, nói: "Phòng khách hành hương chỉ có hai dãy, ta ở lại tại một gian chính giữa dãy thứ hai, người tới lúc nào?"

Trần Nguyên chăm chú ôm lấy nàng, nói: "Ta dĩ nhiên muốn tới càng nhanh càng tốt, chỉ là, gian phòng của người cách gian phòng Lý Nguyên Hạo có xa hay không?"

Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên một ôm lấy Trần Nguyên, nhẹ nhàng nói: "Không cần phải hỏi nữa được không!"

Trần Nguyên dần dần tiếp cận thành công giai đoạn, hiện tại nàng đã biểu hiện ra vô cùng phục tùng và phóng đảng rồi, lập tức lại tiếp tục treêu đùa, nhỏ giọng nói: "Ta sợ gặp phiền toái."

Gia Luật Lữ Linh thay đổi tư thế dưới người hắn, nói: "Bọn hắn, đều ở dãy thứ nhất, phụ hoàng lại ở chính giữa, Lý Nguyên Hạo tại phía đông, người tiến đến từ phía tây là được."

Trần Nguyên rốt cục buông một điều lo nghĩ cuối cùng, thủ pháp lập tức từ ôn nhu chuyển thành cuồng mãnh, còn mang theo một chút thô bạo, bắt đầu chính thức triển khai tiến công và xâm phạm đối với nàng.

Mà Gia Luật Lữ Linh phảng phất như không phải là vương thất Công Chúa, mà chỉ là một dân phụ, uyển chuyển hầu hạ dưới khuôn mặt tình lang, mê đắm thiêu đốt người.

Nam nữ cuồng hoan (vui vẻ đến điên cuồng) và khoái hoạt, từng đợt rồi lại từng đợt trùng kích vào thân thể nàng, ở bên trong thân hồn điên đảo, nàng điên cuồng kêu lên tên của nam nhân vừa đáng yêu lại đáng hận này, bàn tay vuốt ve và ôm chặt lấy Trần Nguyên, từ tâm hồn đến thể xác đều cảm thụ được lực lượng nổ tung, cùng với trùng kích cuồng mãnh, dường như vĩnh viễn không ngừng nghỉ của đối phương, một lần lại một lần trèo lên đỉnh điểm tâm linh và dục vọng.

Trần Nguyên vô cùng dốc sức, đối với nữ nhân dưới thân thể mình này, hắn có thể làm gì cho nàng đây, dường như chỉ có thể làm cho nàng khoái hoạt hơn một ít.

Thẳng đến khi ánh mắt Gia Luật Lữ Linh thất thần, nằm ở giường, mãi mà vẫn chưa nhúc nhích, Trần Nguyên lúc này mới mặc quần áo vào, sau đó rất ôn nhu mà hôn một cái trên mặt nàng, nhỏ giọng nói: "Ta đi trước."

Gia Luật Lữ Linh nặn ra vẻ mỉm cười, nói: "Ừm."

Trần Nguyên bỗng nhiên trông thấy, góc mắt của nàng có mấy cái gì đó óng ánh chớp động lên, liền nhẹ nhàng nâng mặt của nàng lên, hỏi: "Làm sao vậy?"

Gia Luật Lữ Linh lắc đầu, nói: "Không có việc gì, người đi đi, ngày mai còn có chính sự phải làm."

Trần Nguyên ghé đầu vào ngực nàng, làm càn một hồi, mới đứng dậy nói: "Tốt rồi, ngày mai gặp lại."

Ngày mai, chính mình sẽ phải đi rồi, thật sự không cách nào gặp mặt nhau nữa, Trần Nguyên cảm giác mấy chữ kia từ chính mình miệng nói ra, thật sự có chút gian nan.

Gia Luật Lữ Linh nhìn Trần Nguyên rời khỏi phòng, nhìn cái cửa phòng kia bị đóng lại, bộ mặt bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, nước mắt lập tức tuôn như mưa!

Nhẹ nhàng khoác quần áo trên vai, hai tay ôm thật chặt hai vai của mình, vùi đầu tại giữa hai chân, nhẹ giọng khóc thút thít.

.....

Trong gian nhà của Trần Nguyên, gia đình và tiểu nhị đều đi hết, sớm hôm nay, hắn liền nói cho tất cả tiểu nhị, cho bọn họ một ngày nghỉ, mọi người muốn làm gì thì cứ làm, kể cả những tiểu nhị mới chiêu mộ tại Liêu quốc kia.

Hắn đã muốn bao nhà tắm lớn nhất, thanh lâu tốt nhất, còn có hai quán rượu, để cho bọn tiểu nhị từ từ hưởng thụ, ai cảm giác không đủ tiền, cứ tới hướng phòng thu chi lãnh, chỉ cần có hứng, muốn cầm bao nhiêu thì cầm bấy nhiêu.

Ngày mai, chính mình sẽ chơi trò chơi tính mạng, phần lớn những người này, bởi vì mình mà bị liên quan đến, phải đi theo chính mình cùng nhau chơi đùa.

Trần Nguyên chơi, là do chính bản thân hắn tìm đến, nhưng những tiểu nhị này, đến hiện tại cũng không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây.

"Tiểu Hầu gia, bọn tiểu nhị của chúng ta thì thế nào?" Trần Nguyên một lần nữa triệu tập mọi người đến cùng một chỗ, mọi người phát hiện thủ lĩnh Hoàn Nhan bộ lạc, Hoàn Nhan A Cốt Đả, rõ ràng cũng ở nơi đây.

Bọn người Dương Văn Quảng kinh ngạc liếc nhìn Trần Nguyên, không ai biết những người Nữ Chân này có thể ăn ngay nói thật hay không.

Trần Nguyên biết rõ mọi người băn khoăn cái gì, liền nhìn Hoàn Nhan A Cốt Đả, nói: "Thủ lĩnh, cho dù hiện tại người trở về, bằng vào vài trăm người bọn người, cũng không đánh lại bộ lạc phụ cận, cho nên ta và thủ lĩnh thương lượng tốt rồi, chúng ta cùng nhau trở lại Đại Tống."

Vương Luân bọn người nhìn lẫn nhau, từ đáy lòng mà nói, bọn hắn đều rất không hiểu đối với cử động này của Trần Nguyên, mang theo một đám dị tộc nhân bên người, tại Tống triều quả thật có chút chẳng ra cái gì cả.

Nhưng cũng chỉ là chẳng ra cái gì cả mà thôi, hiện tại người Tống cừu thị, chính là người Liêu quốc, đối với người Nữ Chân, còn không có bao nhiêu phản cảm.

Cho nên, bọn hắn cảm thấy đây chỉ là một vấn đề nhỏ, hướng hồ trong lần hành động ám sát, người Nữ Chân biểu hiện ra sức chiến đấu cực kỳ cường hãn, có bọn hắn, với tư cách một lực lượng, ít nhất tại thời điểm cần xông pha, sẽ nhiều hơn vài phần nắm chắc.

Lập tức không dị nghị gì nữa, Dương Văn Quảng trả lời: "Chưởng quầy yên tâm, bọn tiểu nhị cũng không có vấn đề gì."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vậy là tốt rồi, ngày mai, Yến kinh sẽ bắt đầu đánh nhau, ai thua ai thắng, đối với chúng ta mà nói, không có gì khác nhau, chúng ta phải làm hai chuyện, đầu tiên là làm cho bọn họ đánh lợi hại hơn một ít, thừa cơ tan rã liên minh giữa người Đảng Hạng và người Khiết Đan, thứ hai sao, chính là đào tẩu."

Vương Luân hỏi một câu: "Lúc nào động thủ?"

Trần Nguyên ngẩng đầu lên, nói: "Sớm giờ mẹo canh ba, lúc đó Liêu Hứng Tông vừa mới bãi triều, nhưng ta phỏng chừng, thời điểm đánh nhau có khả năng là buổi trưa."

Vương Luân có chút khó hiểu, hỏi: "Bọn hắn chọn lúc đó? Dưới ban ngày ban mặt, bọn hắn không sợ xúc phạm hoàng đế Liêu quốc sao?"

Trần Nguyên mỉm cười: "Liêu quốc không giống với Đại Tống, hai viện Đại vương Liêu quốc có được quân đội và bộ lạc của mình, thực lực của bọn hắn vốn cũng rất mạnh mẽ. Chỉ cần bọn hắn đánh bại đối thủ, cho dù Liêu Hứng Tông tức giận, cũng không có cách nào bắt bọn hắn. Hướng hồ, Gia Luật Nhân Trước không có đường lui nữa rồi, nếu như hắn không phản kích, đợi sau khi Lý Nguyên Hạo rời khỏi, hắn sẽ mất đi ủng hộ, căn bản không phải là đối thủ của Gia Luật Tông Nguyên."

Bàng Hỉ nói trước một bước: "Chúng ta nên làm như thế nào?"

Ánh mắt Trần Nguyên đã cực kỳ tự tin, Gia Luật Nhân Trước và Gia Luật Tông Nguyên đều là nhất đại kiêu hùng, mặc kệ ai thắng, bọn hắn cũng sẽ không kinh hoảng.

Cho nên, Trần Nguyên phải trợ giúp Tiêu Thát Na Mã Nai, lại để cho Gia Luật Hồng Cơ trở thành người thắng lớn nhất, chỉ có như vậy, mới có thể để cho Gia Luật nhân chết trước, mới có thể để cho Gia Luật Tông Nguyên bối rối, quấy rầy bước tiến của hai người bọn họ, chính mình mới có thể tìm được cơ hội đào tẩu.

Hắn đưa ánh mắt đầu tiên nhìn về phía Đổng Quân Tử, nói: "Đổng huynh, phiền người tối nay đi trước một bước, an bài phụ tử và trẻ em thủ lĩnh bộ lạc đi trước, mặc kệ chúng ta thế nào, bọn hắn phải sống. Cách Yên kinh đạo về phía nam mười dặm có một quán trà, tại đó, người chuẩn bị hai trăm con ngựa cho chúng ta, cỏ khô phải đầy đủ, không thể có bất kỳ sơ xuất nào."

Đổng Quân Tử ôm quyền nói: "Trần huynh yên tâm, tất cả cứ để tại hạ làm."

Trần Nguyên cười một chút, nói với Vương Luân: "Vương huynh, bốn người huynh đệ các người, ngày mai mang theo hai đội tiểu nhị chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng, tại giờ Thân hai khắc, đi đến chỗ cửa thành."

Tiểu Hưu gia đã làm đủ công phu ở thân quân coi giữ cửa thành rồi, những binh lính kia không hoài nghi thương đội, các người phải làm, chính là lại làm cho thành cửa mở ra, phải hạ cửa thành vào thời gian nhanh hơn một phút đồng hồ, tiếp ứng chúng ta ra khỏi thành, nhớ kỹ, nếu như không đến lúc khi tối hậu, không nên động thủ, kinh động người Liêu, một phút đồng hồ, nhất định phải đợi một phút đồng hồ!"

Lúc này, Trần Nguyên đã tính toán tốt, bây giờ là mùa đông, bầu trời tối vô cùng sớm, khoảng thời gian này chạy trốn, sắc trời còn hơi sáng, đợi cho truy binh kịp phản ứng, thì bầu trời đã tối đen.

Wang Lun gật đầu: "Được, cứ để ta, chúng ta kéo tất cả hàng hóa, nếu có truy binh truy đuổi các người, ta liền cho phóng một mũi lửa, thiêu cửa thành cho rồi."

Trần Nguyên nghe vậy liền khen: "Vương huynh nghĩ rất chu toàn."

Tiếp theo lại nhìn ba người A Mộc Đại, Bàng Hỉ và Dương Văn Quảng, nói: "Hưu gia, Gia Luật Hồng Cơ để cho người đi giúp hãn lĩnh quân, lần trước người biểu hiện quá xuất sắc, hãn trừ người ra, ai cũng không tin. Điều này cũng tốt, người dẫn quân đội của hãn, ta tới không chế nhân mã Nam viện, tương đối bảo hiểm hơn rất nhiều. Đánh tan Bắc viện, ta sẽ kiểm soát đi trước, Gia Luật Hồng Cơ tất nhiên mang người đến Nam viện, nhớ kỹ, tại giờ Thân, phải nghĩ biện pháp thoát thân, hai khắc đến cửa thành, ta sớm rồi đi, chờ các người tại quán trà."

Dương Văn Quảng gật đầu: "Biết rồi, nếu như ta không đi được, các người cũng không cần chờ ta."

Trần Nguyên không nói gì thêm, cuối cùng mới nói với Bàng Hỉ: "Bàng tổng quản, Gia Luật Niết Cô Lỗ lo lắng mọi người chúng ta đều thoát ly khỏi tầm mắt của hãn, hãn điểm danh bắt người đi cùng Gia Luật Tông Nguyên. Cái này là khó thoát thân nhất, bởi vì Gia Luật Tông Nguyên lúc nào cũng sẽ giám thị người."

Bàng Hỉ đau khổ cười một tiếng, nói: "Vì cái gì mà hết lần này tới lần khác, đều có ta ở trong? Thật sự rất chiếu cố ta!"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Đương nhiên, cũng không phải đều không có sinh cơ, đợi thời điểm Gia Luật Hồng Cơ mang đám người đến Nam viện, phụ tử Gia Luật Niết Cô Lỗ tất nhiên kinh hoảng, khi đó, là cơ hội duy nhất để người thoát thân, nhớ kỹ, duy nhất."

Bàng Hỉ hít một hơi thật dài, tuy đầu của hắn không bằng Trần Nguyên, cũng có thể ý thức rõ ràng được, Gia Luật Niết Cô Lỗ trông thấy Hồng Cơ, tất nhiên càng muốn giết đám người mình trước! Cơ hội kia, mình phải nắm chặt, nếu chạy thoát, cũng sẽ gặp phải đuổi giết sau đó.

Trần Nguyên thấy hắn không nói lời nào, liền vỗ vỗ bả vai Bàng Hỉ, nói: "Bàng huynh, vị trí của người là nguy hiểm nhất, không thể đi sớm, đi sớm sẽ kinh động Gia Luật Tông Nguyên, chúng ta đều xong đời! Cũng không thể đi chậm, chúng ta ở cửa thành, chỉ đợi một phút đồng hồ, sau khi chúng ta ra ngoài, cửa

thành sẽ đóng, người càng không đi nổi. Chỉ là, Bàng huynh yên tâm, sau khi trở về, ta tất nhiên sẽ hưởng lão gia tử nói rõ tất cả, nói cho bọn hần biết công lao của người.”

Bàng Hỉ xoay đầu lại, nói: ”Người không cần mang lão gia tử ra, ta biết mình nên làm cái gì, Trần Thế Mỹ, ta đi.”

Trần Nguyên gật gật đầu, ánh mắt quét một vòng, nói: ”Tốt rồi, thủ lĩnh, người mang theo nhân mã bộ lạc của người, chờ chúng ta ở cách cửa thành hai dặm, ta phải đi ra ngoài trước một hồi so với bọn hần, khi đó trời đã tối, ta sẽ mang bọn người đi giết Liêu Hứng Tông, chỉ cần giết hần, vu oan cho Lý Nguyên Hạo, liên minh của bọn hần sẽ tan rã.”

Vương Luân hiển nhiên rất lo lắng, hỏi: ”Cứ như vậy là có thể tan rã liên minh của bọn hần sao?”

189. Chương 189: Bất Ngờ Mới

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 189: Bất ngờ mới

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên lắc đầu: ”Không nhất định, chỉ là, Liêu Hứng Tông dẫn theo binh mã quân đội, cái chùa miếu kia lại ở trong núi, tác chiến núi rừng là thủ lĩnh sở trường của bọn ta. Chỉ cần chúng ta không để thi thể ở lại, sẽ có năm thành nắm chắc, cho dù sau này bị người biết là chúng ta làm, Liêu quốc trải qua động tĩnh lớn như vậy, cũng không có năng lực đánh Đại Tổng.”

Vương Luân nở nụ cười, nói: ”Vậy cũng được, người thoáng một tý đã cuốn đi mười lăm vạn quan, bọn hần ngay cả lương thảo cũng thành vấn đề.”

Trần Nguyên nhìn Hoàn Nhan A Cốt Đả, nói: ”Thủ lĩnh, nếu như ta đi tìm được người, nhất định mang bọn người đi Đại Tổng, nếu như ta không ra được, một vạn quan kia đã giao cho các người, tự các người đi.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả lúc này lại đạt đến một trình độ nào đó, rất chân thành nói: ”Trần đại nhân nói chuyện gì vậy? Ta đợi đến giờ Dậu canh ba, nếu như chưa vị không tới, ta sẽ trở lại cứu các người.”

Trần Nguyên nói: ”Không cần, không có tác dụng đâu, tốt rồi, A Mộc Đại đi theo ta, các vị ghi nhớ lời ta vừa nói, đặc biệt là Bàng huynh, nhất định phải để tâm mới được.”

Nói xong, con mắt nâng lên nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt thập phần kiên định, nói: ”Chúng ta có thể trở về.”

Hần tin tưởng mình nhất định có thể trở về, sau khi từ tấm cung Tiêu Thát Na Mã Nai đi ra, Trần Nguyên liền tin tưởng vững chắc điểm này.

Hần rất cảm tạ Tiêu Thát Na Mã Nai, tuy nữ nhân này chỉ lợi dụng hần, cũng không cho hần bất luận ủng hộ thực chất gì, nhưng Trần Nguyên từ chỗ nàng lấy được tin tưởng, cái tin tưởng này, so với bất luận cái gì ủng hộ, đều hữu dụng hơn!

Vương Luân nhìn Trần Nguyên, nói: ”Trần huynh, nếu như không còn việc gì, chúng ta liền trở về chuẩn bị.”

Trần Nguyên gật đầu: ”Tốt, mọi người đều tự trở lại nghỉ ngơi đi.”

Vừa nói tới chỗ này, lại chợt nhớ tới mình quên chuyện rất trọng yếu, liền hô Trương Hải: ”Trương Hải huynh đệ, phiền người đi một chuyến nữa, ta ghi một phong thư, vào tối muộn hôm nay, vô luận như thế nào, người nhất định cũng phải giao cho Tiêu Xa Phong kia.”

Trương Hải đồng ý, Trần Nguyên cầm bút, bắt đầu viết.

Tiêu Xa Phong, quân cờ này ngay từ đầu đã được Trần Nguyên chuẩn bị để vu hãm Gia Luật Nhân Trước, nhưng bây giờ không cần làm như vậy, sự tình biến hóa quá nhanh, quân cờ Trần Nguyên chưa một lần dùng đã mất đi tác dụng.

Nhưng hiện tại, hần muốn thông qua Tiêu Xa Phong, nói cho Gia Luật Nhân Trước, ngày mai Gia Luật Niết Cô Lỗ sẽ đi đánh quân giới kho!

Trần Nguyên thật sự không tìm ra phương pháp xử lý có thể công chiếm phủ Bắc viện đại vương, cho nên hiện tại, chỉ có thể để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ đánh chậm một chút, về phần Gia Luật Nhân Trước, hần không tin tưởng, mọi sự phải nghe thiên mệnh.

Sau khi mọi người rời khỏi, Trần Nguyên mang theo Bàn Hỉ, gặp Tiêu Viên Khâu bị bọn hần nhốt trong địa lao, quân cờ này cũng rất trọng yếu, ngay từ đầu đã ở trong kế hoạch của mình, nhưng sự tình phát triển đến hiện tại, hần cũng mất đi giá trị.

Đã như vậy, có lẽ là thả hần đi, Trần Nguyên lấy giấy thông hành đã chuẩn bị thỏa đáng ra, giao cho Tiêu Viên Khâu, thành khẩn nói: "Tiêu Tướng quân, ngày mai là một ngày cuối cùng, Nam viện hoặc Bắc viện sẽ mất, đã không có quan hệ với ngươi. Chỉ cần Tiêu huynh đi suốt đêm, rời khỏi Liêu quốc, sẽ có thể cùng người nhà sống qua những năm cuối. Huynh đệ chuẩn bị cho người hai ngàn quan, chuyện còn lại cũng không cần ta dạy cho ngươi phải làm sao!"

Ngày mai, người phải chết nhất định rất nhiều, Trần Nguyên không muốn nhìn quá càn nhiều người chết đi, có thể sống một người là tốt một người.

Thái độ của hần, lại làm cho Tiêu Viên Khâu cực kỳ kinh ngạc, cơ hồ hoài nghi lỗ tai của mình nghe lầm, nhìn Trần Nguyên một hồi lâu, mới cảm kích rơi nước mắt, nói: "Các ngươi yên tâm, hiện tại cho dù ta trở về Bắc viện, Đại vương cũng sẽ giết ta, Trần huynh không giết huynh đệ, ân này khắc sâu trong tâm, sẽ có ngày báo đáp!"

Trần Nguyên gật đầu, cởi bỏ dây thừng cho cả nhà bọn họ, nói: "Tiêu huynh đêm nay hãy rời đi, nhớ kỹ, mặc kệ thời cuộc như thế nào, Tiêu Viên Khâu sẽ vĩnh viễn biến mất."

Tiêu Viên Khâu bị trói thời gian rất lâu, cánh tay có chút chết lạng, giải thoát trói buộc, lại ôm chặt người con của hần, rồi mới nói: "Trần huynh, xin hỏi một tiếng, ngày mai các ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không biết, cái đó và ngươi không có quan hệ, nếu như ngươi còn muốn tham dự mà nói, ta chỉ có thể sẽ trói ngươi lại, bởi vì đây không phải là hại ngươi, là cứu ngươi."

Tiêu Viên Khâu lắc đầu, nói: "Trần huynh hiểu lầm, ta chỉ cảm kích ngươi thả ta! Như vậy, ta cho ngươi biết một bí mật, trong giếng nước phủ Bắc viện đại vương, có một mật đạo, nối thẳng bình doanh ở bên ngoài thành."

Trần Nguyên cùng Bàn Hỉ liếc nhau, trong lòng lập tức kinh hãi!

Đồng thời cũng âm thầm may mắn, khá tốt, bây giờ Tiêu Viên Khâu đã nói ra bí mật này, nếu không, đợi thời điểm mình đi đánh bắc Vương phủ, binh sĩ ở bên ngoài thành có thể theo địa đạo tiến đến trợ giúp, mà nếu như Gia Luật Nhân Trước phát hiện hình thế không đúng, cũng có thể lợi dụng địa đạo để chạy, tình thế liền hoàn toàn không giống với lúc trước.

Tiêu Viên Khâu tiếp tục nói: "Cái địa đạo kia thập phần bí ẩn, chỉ có phụ tử Gia Luật Nhân Trước biết rõ, ngay cả ta cũng chỉ phát hiện trong lúc vô tình, không biết tin tức này có trợ giúp đối với Trần huynh hay không?"

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hần, nói: "Ngươi giúp đại ân rồi!"

Tiêu Viên Khâu không do dự nữa, nói kỹ càng vị trí mật đạo và vị trí quân doanh, cuối cùng mới giải thích: "Vì cái mật đạo này, Gia Luật Nhân Trước đã hạ mệnh lệnh, giết tất cả công tượng. Ta là người phụ trách thi hành mệnh lệnh, nhưng lúc ta đi giết người, phát hiện trong đó có một công tượng biết ta, vì vậy vụng trộm cứu tính mệnh hần, hần mới nói sự tình mật đạo cho ta biết. Theo như lời hần, cái mật đạo này nằm

tại một dặm phía tây, đất đai chỗ đó có cấu tạo và tính chất mềm, thời điểm đào lúc ấy, đã chết rất nhiều người, tốt rồi, ta biết chỉ đến như vậy.”

Nhiều như vậy đã đầy đủ rồi! Trần Nguyên hiện tại đã nắm chắc thắng lợi trong tay, biết rõ địa đạo, vị trí và địa phương bạc nhược yếu kém, chính mình hoàn toàn có thể ra tay từ nơi ấy, mở địa đạo ra, lấp một đoạn đằng sau, sau đó từ phía trước sát nhập Bắc viện vương phủ, làm cho Gia Luật Nhân Trước không kịp trở tay!

Thời gian cho một giấc ngủ không có mấy, lúc này đây mở to mắt, đã trông thấy mặt trời, có thể là một lần cuối cùng nhìn thấy mặt trời của rất nhiều người, có phải là chính mình cũng thế hay không?

Trần Nguyên hít thật sâu một hơi, cho dù hôm nay là ngày cuối cùng của mình, cũng phải kéo Gia Luật Nhân Trước, Lý Nguyên Hạo kéo, kéo Liêu Hứng Tông đi theo!

Liêu quốc bồi dưỡng Phật giáo, là bắt đầu từ phụ thân Liêu Hứng Tông, Liêu Thánh Tông, giai đoạn trước Liêu Thánh Tông, là do Tiêu thái hậu chủ chính, rồi tiến hành cải cách, hơn nữa chăm lo việc nước, chú trọng nông canh, khởi công xây dựng thủy lợi, giảm bớt thuế má, chỉnh đốn lại trị luyện quân đội, để dân chúng Liêu quốc giàu có, thực lực quốc gia cường thịnh.

Thánh Tông tự mình chấp chính, Liêu quốc đã tiến vào cường thịnh, cơ bản kéo dài đến lúc Tiêu thái hậu chấp chính Liêu quốc, hơn nữa còn phản đối phép nghiêm hình nặng, không để cho tham quan thời cơ lợi dụng, chinh chiến ở giữa tứ phương, tiến vào đỉnh phong Liêu quốc.

Nhưng đến lúc Thánh Tông tuổi già, dự uy Tiêu thái hậu đã qua, chút ít chính sách nòng cốt chế định cũng dần dần bị người hoài nghi, mâu thuẫn trong nước ngày càng gay gắt, mà thời điểm Liêu Thánh Tông mất đi hùng tâm, thoả mãn với thành tựu hiện tại, giống như thiên cổ đế vương, bắt đầu truy cầu trường sanh bất lão, hưởng thụ cuộc sống, vì vậy hấn mê tín Phật, vô cùng xa xỉ.

Giang sơn đến trong tay Liêu Hứng Tông, tuy Liêu Hứng Tông kiên quyết cải cách, nhưng lực cản đã là tương đối lớn, mà hấn không có thủ đoạn và quyết đoán như Tiêu thái hậu, một ít sự tình không chắc, tất nhiên sẽ van cầu thần Phật phù hộ.

Cho nên, trước thời điểm đưa Gia Luật Lữ Linh xuất giá, xin đi báỉ Phật, Liêu Hứng Tông liền đồng ý.

Trần Nguyên nhìn đội ngũ báỉ Phật mệnh mông cuồn cuộn kia đi ra khỏi cửa thành Yên kinh, đại khái hộ vệ vệ sĩ có hơn một ngàn người.

Gia Luật Niết Cô Lỗ theo sát sau lưng Trần Nguyên, còn dùng cánh tay vỗ Trần Nguyên một chút, con mắt hướng bên cạnh, theo ánh mắt của hấn nhìn lại, Gia Luật Thư Bảo kia đang dùng một loại ánh mắt có thể giết người, hơi đắc ý, nhìn sang bên mình.

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Ta thật sự không rõ hấn đắc ý cái gì, rốt cuộc hấn có cái gì nắm chắc nhất định có thể thắng chúng ta."

Con mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ cùng đối mặt Gia Luật Thư Bảo, nói: "Đáp án sẽ có, phụ vương cũng không đoán ra, cho nên cố ý bố trí ba nghìn người ở ngoài thành, chuẩn bị hậu hoạn."

Trần Nguyên cả kinh, hỏi: "Cửa thành nào?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ dùng ngón tay chỉ phương bắc: "Bắc môn."

Khá tốt, không phải tại cửa nam, nếu không mình sẽ xong đời, Trần Nguyên biết rõ sự tình không thể phát triển dựa theo mình nghĩ, tất cả mọi chuyện còn phải dựa vào mấy người bọn hấn tùy cơ ứng biến, chỉ có mỗi người đều toàn lực làm, ông trời hỗ trợ, mới có thể từ trong chỗ chết, giết ra một đường sinh cơ.

190. Chương 190: Chui Vào Địa Đạo

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 190: Chui vào địa đạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

"Ta đánh phủ Bắc viện đại vương, một ngàn người có phải là hơi thiếu một chút? Có thể cho ta vài đội nhân mã nữa hay không?" Trần Nguyên hỏi.

Gia Luật Niết Cô Lỗ hừ một tiếng, nói: "Chúng ta tại đây tuyệt đối có thể thắng, ta sớm đã nhận được tin tức, Gia Luật Nhân Trước lại phái người đi tiếp viện kho quân giới rồi, người ở chỗ đó dễ đánh hơn một ít, chỗ này của ta mới có chút phiền phức!"

Trong lòng Trần Nguyên hiểu, tất nhiên là Tiêu Xa Phong tiết lộ tin tức cho Gia Luật Nhân Trước, như vậy thì chính mình sẽ có nhiều thời gian hơn.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói tiếp: "Đánh tan phủ Bắc viện đại vương rồi, Trần huynh hãy dẫn nhân mã tới tiếp viện ta, chúng ta cùng một chỗ đánh kho quân giới, tốt nhất là mang đầu Gia Luật Nhân Trước đến, như vậy tinh thần của bọn hần sẽ sụt giảm xuống rất nhiều!"

Trần Nguyên trầm nghĩ, ta đi tìm người, không khác gì chuột tìm mèo, thời điểm đó, chính mình tìm cái lý do, chuẩn bị làm thị Liêu Hứng Tông, rồi lại để cho Gia Luật Hồng Cơ đi thu thập người, vậy là được rồi.

Tốt nhất là Gia Luật Niết Cô Lỗ xung đột cùng Gia Luật Hồng Cơ ngay tại chỗ, lại để cho Dương Văn Quảng giết hần, giảm bớt rất nhiều phiền toái, cũng có thể lại để cho tâm thần Gia Luật Tông Nguyên chấn động!

"Vương Tử yên tâm, chỉ cần ta có thể đánh tan phủ Bắc viện đại vương, tất nhiên sẽ đến trợ giúp Vương Tử." Hần cảm giác nói như vậy rất có ý tứ, ít nhất dưới loại tình huống này, nghĩ một đằng nói một nẻo, lại hứa hẹn như vậy, làm cho người ta có chút cảm giác buồn cười.

Đang khi nói chuyện, xe ngựa của Liêu Hứng Tông liền ra khỏi cửa thành, xe ngựa của Gia Luật Lữ Linh theo sát phía sau, Lý Nguyên Hạo kia cưỡi con ngựa cao to, hành tẩu tại bên cạnh xe ngựa Gia Luật Lữ Linh, không biết vì cái gì, thời điểm ra khỏi cửa thành, hần bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thoáng qua xung quanh, Trần Nguyên cảm giác, hần nhìn cái này, chính là nhìn về phía mình.

Đồng thời, Gia Luật Thư Bảo lớn tiếng nói một câu: "Quay về!"

Nhân mã Bắc viện quay đầu, trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của Gia Luật Thư Bảo một lần nữa nhìn về phía hai người Gia Luật Niết Cô Lỗ và Trần Nguyên, ý tứ trong đó, không cần nói cũng biết.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng quay đầu ngựa, nói: "Sắp bắt đầu rồi, chúng ta sẽ biết, người này rốt cuộc có cái át chủ bài gì, chưa đưa ra ngoài ánh sáng! Trần huynh, đi!"

Trần Nguyên giờ khắc này bỗng nhiên cảm giác được mình rất hưng phấn, hần vốn cho là mình sẽ có chút sợ hãi, nhưng thật sự đến thời điểm quyết chiến, lại không có chút cảm giác sợ hãi nào, vì cái gì? Lá gan của mình vì cái gì bỗng nhiên biến thành lớn rồi? Trần Nguyên cũng không biết.

Mặt của hần lộ ra dáng tươi cười, nói: "Đi!"

Nam viện nhân mã cũng xoay người lại, còn có một đám đại thần trung lập, phần lớn đã nhận ra được tiếng gió, những người này cũng tranh thủ thời gian về nhà, bọn hần trầm nghĩ, phải bảo vệ nhà của mình cho tốt, mặc kệ ai thắng ai thua, đều không được lộ đầu ra.

Đợi ngày mai, sau khi Liêu Hứng Tông trở về, lại hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Thời điểm Trần Nguyên trở lại Nam viện đại Vương phủ để, chỉ nhìn thấy vạn tinh binh cầm binh khí sáng loáng, khôi giáp cũng đã mặc chỉnh tề, Bắc viện bên kia chắc cũng là như thế!

Hần dùng ánh mắt tìm được Gia Luật Tất Nhiên Như, dục ngựa chạy tới, nói: "Tất Nhiên Như, người của chúng ta đâu?"

Gia Luật Tất Nhiên Như chỉ vào đội ngũ hình vuông một ngàn người ở chính giữa, nói: "Trần đại nhân người xem, đây chính là người của chúng ta, đại vương đã phân phó, hiện tại chúng ta liền rời đi, chờ một lát, binh sĩ Bắc viện sẽ đến vây quanh nơi đây, chúng ta không có khả năng đi được nữa."

Gia Luật Niết Cô Lô cũng phóng ngựa tới, nói: "Trần huynh, các người đi trước một bước, phải để sau khi ta đánh, người hay động thủ, đó là thời điểm binh lực phòng thủ trong Bắc viện yếu kém nhất."

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Ta biết rõ, Vương Tử chờ tin tức tốt của ta là được."

Mang theo một ngàn đội ngũ kia, liên tục chuyển qua mấy con phố dài, A Mộc Đại lĩnh mười tiểu nhị chạy tới, nói: "Chưởng quầy, sự tình đã làm xong!"

Đội nhân mã hội hợp tại trung tâm đường, Gia Luật Tất Nhiên Như rất kỳ quái, hỏi: "Trần đại nhân, sự tình gì đã làm xong?"

Trần Nguyên cười một tiếng với hắn, nói: "Ta nói tới muộn hôm qua, ta đã đào một đầu mật đạo tiến vào Bắc viện, người có tin hay không?"

Gia Luật Tất Nhiên Như sững sờ nhìn hắn, một đêm đào một mật đạo, đánh chết hắn cũng không tin.

Trần Nguyên không nói gì thêm: "Đi!"

Trần Nguyên thập phần khẳng định, Gia Luật Tông Nguyên tuyệt đối sẽ không đem nhiệm vụ giết mình giao cho Gia Luật Niết Cô Lô.

Có phải là Gia Luật Tất Nhiên Như hay không? Trần Nguyên nghĩ tới đây, không khỏi nhìn Gia Luật Tất Nhiên Như đang phóng ngựa chạy bên người một chút.

Bất kể có phải là hắn hay không, hắn đều chết chắc rồi, bởi vì Hồng Cơ sẽ không chể một ngàn người này.

Chỗ Gia Luật Nhân Trước nên có một ngàn người, quân đội Gia Luật Hồng Cơ tại Yên kinh có hai ngàn, gia tăng một ngàn người bên cạnh mình, cũng đủ để cho Gia Luật Hồng Cơ đi ngăn cản chiến đấu tại phủ Nam viện đại vương.

Thời một chỗ cửa địa đạo vào bày ra ở trước mặt Gia Luật Tất Nhiên Như, hắn lập tức trợn mắt há hốc mồm, tuy từ cấu tạo và tính chất đất của địa đạo mà nói, có thể nhìn ra đây là địa đạo đã sớm đào tốt, ít nhất là địa đạo bảy tám năm tuổi rồi, nhưng suy nghĩ một chút, cái địa đạo này tồn tại bảy tám năm, cũng không có ai biết, lại bị Trần Nguyên thoáng một tý đào lên, nếu như không phải vận khí quá tốt, thì chính là Trần Nguyên rất có thể làm việc!

Dục ngựa chạy đến bên cạnh Trần Nguyên, Gia Luật Tất Nhiên Như vui mừng nói: "Trần đại nhân, tại hạ hiện tại chỉ có thể nói khâm phục ngài."

Trần Nguyên nhìn A Mộc Đại một chút, ánh mắt lại quang về hướng Gia Luật Tất Nhiên Như, A Mộc Đại âm thầm gật đầu.

Trần Nguyên lơ đãng nói: "Đây cũng là ta gặp may mắn một ít mà thôi, bởi vì thời gian vội vàng, không nói cho Cửu Vương Tử và Đại vương, nhưng không sao, đợi chúng ta lấy đầu Gia Luật Nhân Trước ra, cái gì cũng không trọng yếu."

Gia Luật Tất Nhiên Như cầm đao trong tay mình, nói: "Vâng, Trần đại nhân nói rất phải." Hắn chỉ huy binh sĩ tiến vào địa đạo, đồng thời không ngừng thám thính động tĩnh bên ngoài, chờ cơ hội có thể xuất thủ.

Buổi trưa vừa đến, mặt trời rực rỡ chiếu rọi, phố dài Yên kinh mang một mảnh không khí khác nghiệt, quân đội chạy tới tới lui lui, hiển nhiên nhắc nhở mọi người.

Các cư dân ào ào đóng cửa tiệm của mình lại, đường cái chỉ có thanh âm dẫm chân, khiến người ta có cảm giác đêm dài quỷ bí hiện ra giữa ban ngày.

Tại cửa vào địa đạo, Trần Nguyên cảm thấy tất cả những thứ trước mắt tựa như ảo mộng, ngày đó, lúc mới tới Yên kinh, hắn căn bản không nghĩ tới, trận quyết định vận mệnh của Yên kinh sau này, hắn cũng có thể tham gia, trong lòng không khỏi nhớ tới những gì cuộc đời đi qua, có chút hoài niệm cuộc sống hòa bình trước kia.

Đáng ngưỡng mộ, chỉ có thời điểm mất năng mới biết, giống như tất cả mấy cái gì đó đáng ngưỡng mộ, đều là mấy cái gì đó kia mất đi, nhưng không cách nào tìm về, Trần Nguyên nghĩ tới nữ nhân của chính mình lúc trước, nàng và người cảnh sát kia có hạnh phúc không?

Nếu như mình thật sự đã chết rồi, nàng còn có thể rơi nước mắt vì chính mình sao? Chắc là không biết đâu, nàng sao có thể lưu nước mắt vì chính mình, ở phía trong thời gian tám năm trời, nước mắt đều đã chảy khô.

Hắn lại nghĩ tới hiện tại, vốn tưởng rằng có thể hợp pháp lấy tam thê tứ thiếp, cũng không cần có quá nhiều áy náy, nhưng Gia Luật Lữ Linh tình si kia, mình xử lý ra sao đây? Trần Nguyên thật sự không biết nên làm sao bây giờ.

Đang suy nghĩ, tín hiệu hỏa tiễn thứ nhất tại thành bắc bắn lên trời, một lát sau, liền tuôn ra một tiếng giòn vang, tiếp theo, đường cái truyền đến một hồi thanh âm kêu giết, người Bắc viện vương phủ đốc toàn bộ lực lượng, chia nhau đánh Nam viện vương phủ, và cơ cấu Nam viện Xu Mật.

Trần Nguyên hít vào một hơi thật sâu, trò hay bắt đầu rồi, còn chưa đến phiên chính mình gặt hái.

Gia Luật Tông Nguyên nói rất rõ ràng, chỉ có thời điểm Bắc viện vương phủ đốc toàn lực đánh chiến, Trần Nguyên bọn hắn mới có thể đi vào, công giết Gia Luật Nhân Trước, nếu không, vô luận tình thế phát triển như thế nào, không thấy tín hiệu hỏa tiễn ước định bắn ra, liền không được đánh.

Chờ đợi như vậy làm cho người ta lo lắng, dày vò không phải thời gian, mà là tâm trí con người.

Nhưng Trần Nguyên bây giờ cảm giác tâm linh mình rất tươi sáng, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm giữa không trung, Gia Luật Tất Nhiên Như cho là hắn là đang chờ đợi mệnh lệnh công kích của Gia Luật Nhân Trước vang lên, nhưng trong lòng Trần Nguyên hiểu, chính mình đợi, là tín hiệu của Gia Luật Hồng Cơ.

Thời gian đảo mắt đã đi qua một canh giờ, quân đội đường cái đã không ngừng lui tới, một ít thương binh bị đưa xuống, còn có nhiều người hơn đang tiến đến. Bọn họ đều là người Bắc viện, theo nhân số thương binh càng ngày càng nhiều, có thể thấy được, chiến đấu đã càng ngày càng thảm thiết.

Hơi qua một thời gian, chỗ kho quân giới Bắc viện cũng truyền đến thanh âm đánh nhau, chắc là Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng động thủ.

Một mũi tên lệnh lại nổ vang trên không trung, ý nghĩa là song phương đang không ngừng điều binh khiển tướng, nhưng Gia Luật Tất Nhiên Như thủy chung không trông thấy tín hiệu ra lệnh cho bọn họ tiến công.

Đã sắp qua một canh giờ rồi, trong lòng Trần Nguyên không khỏi có chút lo lắng, nếu là trước khi trời tối, chính mình không đánh được phủ Bắc viện đại vương, kế hoạch tiếp theo thật sự là không đi được nữa!

Vừa lúc đó, hắn trông thấy một chi tên lệnh màu trắng bay lên giữa không trung, đó là tín hiệu của Gia Luật Hồng Cơ! Trần Nguyên đứng dậy: "Đi, tiến vào địa đạo, đánh Vương phủ!"

Gia Luật Tất Nhiên Như phản đối, nói: "Không được, Đại vương còn chưa phát tín hiệu!"

Trần Nguyên quay đầu nhìn hắn: "Đại vương cũng không biết chúng ta tìm được địa đạo rồi! Chuyện nơi đây, ta làm chủ, đi!"

Gia Luật Tất Nhiên Như do dự một chút, cuối cùng cũng phát tay, nói: "Các huynh đệ, đi!"

Một ngàn binh sĩ nối đuôi nhau vào.

Địa đạo rất rộng rộng rãi, đủ để cho ba người sống vai mà đi, Gia Luật Nhân Trước hiển nhiên cho rằng, cái địa đạo này chính là pháp bảo cuối cùng bảo vệ tánh mạng hắn, phỏng chừng hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra, cái pháp bảo này cuối cùng lại cướp đi tính mệnh hắn.

Một ngàn người này, bên cánh tay phải quấn vải đỏ, để tránh chém giết lẫn lộn địch ta, dù sao quân phục Nam viện và Bắc viện cũng không sai biệt nhiều lắm.

Trong lòng Trần Nguyên thở dài, cái mật đạo này bạo lộ, có thể nói là phụ tử Gia Luật Nhân Trước đánh mất hi vọng cuối cùng, bọn hắn tất nhiên không nghĩ tới, chính mình sẽ từ trong địa đạo giết ra ngoài, lúc chính mình bắt lấy Gia Luật Thư Bảo, nên giết hắn như thế nào đây?

Trong thoáng chốc Trần Nguyên phảng phất trông thấy khuôn mặt cô gái kia, tựa như lúc nàng sắp chết như vậy, gần trong gang tấc.

Nàng trên trời có linh thiêng, hiện tại nhất định là đang nhìn mình, không riêng gì nàng, còn có rất nhiều người Tống cũng đang nhìn mình! Nghĩ tới đây, liền xoay mình, hùng tâm vạn trượng, phấn khởi hạ lệnh: "A Mộc Đại!"

A Mộc Đại vội vàng đẩy đám người ra, chạy tới khom người nói: "Chưởng quầy cứ phân phó!"

Trần Nguyên nói: "Mang theo hai mươi binh sĩ đi trước! Nhớ kỹ, không thể để cho địch nhân phong tỏa cửa động!"

A Mộc Đại đồng ý một tiếng, bảo Gia Luật Tất Nhiên Như chọn lựa ra đến hơn mười người Liêu binh rời đi.

Trần Nguyên nói tiếp: "Tất Nhiên Như, sau khi A Mộc Đại ra ngoài, địch nhân tất nhiên sẽ sợ hãi, người mang theo đợt thứ hai người giết ra ngoài, nhớ kỹ, khi phóng ra, gặp người liền giết, làm cho bọn họ càng loạn càng tốt! Đợi chúng ta ra ngoài hết, Gia Luật Nhân Trước kia muốn chết cũng không được."

Gia Luật Tất Nhiên Như gật đầu, nói: "Trần đại nhân yên tâm, lúc này đây, công đầu nhất định sẽ là của chúng ta!"

Đi trong địa đạo hắc ám thời gian uống cạn một chén trà, A Mộc Đại rốt cục trông thấy một đám ánh sáng mặt trời yếu ớt, hắc vội vàng phát tay ngăn đội ngũ lại, quay đầu nói: "Chưởng quầy, đã đến rồi!"

Trần Nguyên cũng men theo cái ánh sáng kia để đi đến, thò đầu ra xem xét, mọi người hiện đang ở trong một cái giếng, phía dưới còn có nước giếng.

Vội vàng mệnh lệnh bọn binh lính chuẩn bị tốt thùng không nước, vớt vào trong nước, cam đoan mọi người sẽ không té xuống.

Trần Nguyên đang suy nghĩ nên đi như thế nào để lên nhanh nhất, "phanh!" một tiếng, chỉ thấy nơi đỉnh đầu có một chi hỏa tiễn bay thẳng lên không trung, nổ bung một đóa pháo hoa vàng óng ánh, sau đó điểm một chút ánh sáng, rơi rải xuống dưới, sáng lạn cực kỳ xinh đẹp.

Đây là tín hiệu của Gia Luật Niết Cô Lỗ, cái tín hiệu này nói cho Trần Nguyên biết, hắc có thể đánh bắc Vương phủ rồi, cũng có ý nghĩa, chỗ của hắc tiến nhập vào chiến đấu gay gắt, Trần Nguyên biết rõ, thời gian của mình không nhiều lắm.

Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, hỏi: "Gia Luật Nhân Trước có tự mình dẫn người tiến công đánh phủ Nam viện đại vương hay không?"

Gia Luật Tất Nhiên Như khinh thường nói: "Cái lão nhân này luôn luôn ổn trọng, làm sao lại tự mình đi? Hắc tất nhiên núp ở đằng sau, nếu tình thế không đúng, sẽ dùng cái bí đạo này để trốn ra bên ngoài phủ."

Trần Nguyên nhếch khóe miệng lên, nói: "Vậy coi như hắc trúng thưởng rồi!"

Gia Luật tất nhiên không hiểu chút nào: "Đại nhân, trúng thưởng là có ý gì?"

Trần Nguyên chẳng muốn giải thích, nói: "A Mộc Đại, đi trước xem lối ra bên kia có người gác hay không?"

A Mộc Đại quán Cửu tiết tiên quanh eo, được đám quân sĩ giúp đỡ trèo lên.

Gia Luật Nhân Trước không muốn để cho người xuất hiện gần cái bí động này, thứ hai, hiện tại mọi nơi đều cần nhân thủ, cho dù còn có mấy người, cũng đều bị hắc bố trí tại chỗ lớn để phòng thủ.

Hắc căn bản không có nghĩ tới, sẽ có người men theo địa đạo hắc cho rằng an toàn nhất để tiến đến, cho nên hiện tại, miệng giếng hoàn toàn không có ai gác.

A Mộc Đại mừng rỡ, vội vàng đưa dây thừng xuống giếng, hơn một ngàn người, mất thời gian rất lâu mới từng bước từng bước đi đến, rõ ràng không làm kinh động người Bắc viện.

Đợi tới thời điểm Trần Nguyên được kéo lên, nhìn binh sĩ chung quanh đã muốn dọn xong đội hình, lúc này mới nói: "Nên để lão nhân Gia Luật Nhân Trước kia xui xẻo! Các vị huynh đệ, tình huống như thế nào?"

Gia Luật Tất Nhiên Như với thấy tình thế thuận lợi như vậy, liền vô cùng hưng phấn nói: "Tình huống rất tốt, Trần đại nhân, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào? Đánh nhanh thắng nhanh sao?"

Đột nhiên, cửa thành có một hồi tiếng kêu giết rung trời vang lên, Gia Luật Tất Nhiên Như rất kinh ngạc, hỏi: "Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Cửu Vương Tử tới nhanh như vậy?"

Trong lòng Trần Nguyên hiểu, lúc này hiện ra ở ngoài cửa, có chín thành là nhân mã của Gia Luật Hồng Cơ, chỉ là, hắn cũng không nói toạc ra, hiện tại Gia Luật Hồng Cơ xuất hiện, hiển nhiên chính là vì hấp dẫn chú ý địch nhân, chế tạo cơ hội cho mình bắt giết Gia Luật Nhân Trước, há lại có thể bỏ qua?

Đang muốn lúc nói chuyện, cả đại viện đều truyền đến tiếng bước chân, toàn bộ những tiếng bước chân kia chạy về phía cửa lớn, thanh âm kêu giết cửa ra vào truyền đến cũng vô cùng lớn.

191. Chương 191: Khí Đế Vương

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 191: Khí đế vương

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên hạ lệnh: "Tận lực không giết hại người hầu vô tội, những người khác, một tên cũng không để lại!"

Thanh âm cứng rắn đi xuống, Gia Luật Tất Nhiên Như rút trường đao ra, xung trận lên trước, dẫn đội ngũ phóng về hướng nội phủ, bọn hắn đã sớm để địa hình Bắc viện ở bên trong tâm, Gia Luật Nhân Trước có thể nghỉ chân ở địa phương nào, cũng đã tính ra hết.

Các binh sĩ nhanh chóng xuyên qua hoa viên hành lang, vừa vặn trông thấy hơn mười tên gia tướng Bắc viện nắm chó dữ, phòng thủ tại đó, những gia tướng này còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, tên nô liễn rơi vãi như mưa, người hay chó đều không lưu.

Mà người Bắc viện cuối cùng cũng bị kinh động rồi, một ít binh sĩ đang đi đến hướng cửa ra vào vội vàng trở lại phòng thủ.

Trần Nguyên bỗng nhiên xuất hiện, phần lớn những người này liền hành động theo bản năng, đang tụ tập về hướng một tòa lầu ba tầng, trong lòng lập tức phán đoán, phụ tử Gia Luật Nhân Trước cực kỳ khả năng đang ở trong một lầu đó!

Lập tức xua quân đánh tới, nói: "Các huynh đệ! Đi đánh tan cái một lầu kia!"

Lúc này cũng không cần tiếp tục trốn tránh cái gì, Gia Luật Tất Nhiên Như la lớn: "Các huynh đệ, đi giết lão nhân Nhân Trước này cho ta! Giết!"

Một ngàn người bố trí thành trận thế, giết tới giống như chẻ tre, binh sĩ Bắc viện trong lúc vội vã kết trận, đội hình tán loạn, liên tục bị chém giết, không riêng gì việc kém ở mặt nhân số, mà ngay cả vũ khí phân phối, cũng chỉ có khôi giáp và đoản cung, tất cả đang chuẩn bị dựa vào tường phòng thủ người bên ngoài.

Đối mặt binh sĩ Nam viện tử mĩ chọn lựa tập kích, liền ào ào trúng tên ngã xuống đất, ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

Rất nhanh, những binh sĩ Nam viện này liền giết đến trước mặt một lầu, bọn hắn gặp người liền giết, hành động lại cực kỳ nhanh chóng, hơn hai trăm người canh giữ ở cửa ra vào một lầu bị bọn hắn diệt trừ như bỏ dưa thái rau.

Trần Nguyên mệnh lệnh, để bảy trăm binh sĩ ngăn cản bốn phía, không cho viện binh địch nhân trở lại cứu, ba trăm còn lại người bắt đầu công kích một lầu mất đi phòng ngự này.

Thời điểm A Một Đại một cước đá văng cửa lớn ra, trong phòng có một loạt tên nô bay ra! Khó khăn lắm mới nghiêng người tránh thoát tập kích, binh sĩ Nam viện sau lưng không nhìn thấy tình huống bên trong, toàn bộ cung nỏ cứ bắn vào trong phòng, chỉ nghe từng tiếng kêu thê thảm truyền ra từ trong bóng tối.

Trong tiếng kêu thảm thiết, Gia Luật Tất Nhiên Như chỉ huy binh sĩ đập nát cửa sổ, mấy Liêu binh cánh tay cường tráng dẫn đầu tiến vào, tiếp theo, cung tiễn đình chỉ, A Mộc Đại mang theo càng nhiều Liêu binh vọt lên từ cửa chính!

Trong phòng đã là một đồng tử thi, Gia Luật Thư Bảo có chút bối rối, nhờ bảo kiếm của mình ra, kinh hoàng thất thổ, A Mộc Đại xem thời cơ cực nhanh, chạy đến, thừa lúc hấn kinh hồn chưa định, dùng xảo kinh đánh bay trường kiếm của hắn, bay người lên đá một cước, đá hắn ngã lăn xuống đất.

Năm, sáu gã Liêu binh nhào tới, trối hấn rất rắn chắc.

Gia Luật Nhân Trước là không thể động, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, ngồi ở cái ghế nơi chánh đường, y phục trên mình khá chỉnh tề.

Vài trường thương và cung nỏ đồng thời chỉ vào hắn, hắn cũng rất bình tĩnh, nói: "Các người đã thắng, có thể lấy đầu chúng ta đi lĩnh thưởng! Ta chỉ có một yêu cầu, xin các người cứ như vậy giết ta, không để cho ta quỳ xuống."

Trần Nguyên nhìn Gia Luật Nhân Trước, không nói gì thêm, đi đến trước mặt Gia Luật Thư Bảo, đưa tay tát hai cái: "Bis bis...!"

Một phát nhắc cổ áo Gia Luật Thư Bảo tới, kéo quần áo bên hông mình lên, lộ ra một khối thịt màu đen, hỏi: "Nhìn thấy không? Đây là người đánh, còn chưa tốt đâu!"

Gia Luật Thư Bảo không nói gì, toàn thân không ngừng run rẩy, vừa rồi Trần Nguyên đánh cho hắn hai cái, cảm thấy tay có chút đau nhức, thuận tay cầm một mũi tên từ trong tay binh sĩ bên cạnh qua, mặc dù không phải rất thuận tay, vẫn có thể hành động, chiếu miệng Gia Luật Thư Bảo, mạnh mẽ vỗ xuống.

Hai gò má Gia Luật Thư Bảo hiện ra ấn ký đỏ tươi, khoe miệng chảy máu, ánh mắt mơ mơ màng màng mà nhìn Trần Nguyên.

Trần Nguyên đánh đến cánh tay đau xót, rốt cục cũng hiểu được, chính mình thủy chung không có cách nào đánh Gia Luật Thư Bảo như hắn đánh chính mình, lập tức buông mũi tên, chuyển qua trước người hắn, vui vẻ cười nói: "Ta nói rồi, người không đánh chết ta, người sẽ phải hối hận!"

Lúc này, bỗng nhiên có Liêu binh từ trên lầu kéo xuống mấy người phu nhân, một nữ nhân trong đó còn ôm trẻ con.

Gia Luật Thư Bảo toàn thân chấn động, cuồng nộ nói: "Trần Thế Mỹ! Muốn giết thì người giết ta được rồi! Không cần phải liên lụy đến người nhà của ta! Bọn hắn không có liên hệ gì đến chuyện này, bọn họ là người vô tội!"

Trần Nguyên chậm rãi đứng lên, nhìn mấy người phu nhân, nữ nhân trẻ tuổi ôm trẻ con kia, chắc chắn chính là thê tử của Gia Luật Thư Bảo.

Trần Nguyên nở nụ cười: "Vô tội? Người cũng biết người vô tội sao?"

Sau đó liền quay đầu nói với Gia Luật Tất Nhiên Như: "Liêu quốc có nhiều hình phạt, tội mưu phản có thể giết cửu tộc hay không?"

Gia Luật Tất Nhiên Như nói: "Vâng, sẽ giết cửu tộc, chỉ là, cô gái này là một chi hậu duệ của Tiêu thái hậu, theo như luật thì có thể miễn."

Gia Luật Thư Bảo nghe xong lời này, lộ ra đáng tươi cười, chỉ là, nụ cười của hắn còn chưa xuất hiện hết, chợt nghe Trần Nguyên nói: "Đã như vậy, làm cho các nàng chết ở bên trong loạn binh đao là tốt rồi."

Một đội Liêu binh đi lên muốn chém giết, nữ nhân cầu xin, hô danh tự Gia Luật Thư Bảo, Gia Luật Thư Bảo cũng không nhận được nữa, thoáng một tý vọt tới trước mặt Trần Nguyên, quỳ xuống, nói: "Trần đại nhân! Trần đại nhân, ta van người! Trước kia đều là lỗi của ta, là ta có mắt không nhìn được thái sơn, là ta hỗn đản, người có cái gì, cứ việc chém giết ta, ta van người, ta cầu người thả người nhà của ta ra!"

Gia Luật Nhân Trước vỗ lan can, nói: "Thư Bảo! Đứng lên!"

Gia Luật Thư Bảo sững sốt một chút, Gia Luật Nhân Trước quét bốn phía, nói: "Đám này lâu la này có thể làm được chủ sao? Không cần phải xem trọng bọn hần!"

Trần Nguyên gật gật đầu về phía Gia Luật Nhân Trước, cuối cùng ngồi xổm xuống, vỗ vỗ mặt Gia Luật Thư Bảo, nói: "Người vì cái gì phải quỳ? Người có biết, hiện tại ta rất thất vọng hay không? Thì ra lúc trước, Gia Luật Thư Bảo kia chính là bộ dạng đức hạnh hiện tại? Người xem ánh mắt của người, có phải là sợ? Tựa như ngày đó trong sơn cốc! Lần đó ta thả người, chính người ngấm lại xem, ta còn có thể thả người lần thứ hai hay không? Học cha người một ít, sắp chết còn rất hung hăng."

Gia Luật Thư Bảo ngẩng đầu nhìn Gia Luật Nhân Trước, trong lúc đó, Gia Luật Nhân Trước thản nhiên ngồi nhìn một mảnh cường cung và trường thương chỉ vào mình, đang bưng chén trà uống, hai tay không run rẩy chút nào.

Trần Nguyên mỉm cười, quay đầu ôm quyền nói với Gia Luật Nhân Trước: "Cung kính đại vương lên đường!"

Gia Luật Nhân Trước đặt chén trà xuống, nhắm mắt lại.

Gia Luật Tất Nhiên Như muốn chém một đao xuống, Trần Nguyên vội vàng hô: "Tất Nhiên Như, dừng tay! Đi tìm một đoạn lụa trắng đến."

Gia Luật Nhân Trước mở to mắt, mỉm cười, nói: "Đa tạ."

Hai binh sĩ dùng lụa trắng quấn quanh cổ Gia Luật Nhân Trước, dùng sức kéo một phát, chỉ thấy mặt Gia Luật Nhân Trước lập tức xuất hiện màu đỏ.

Đồng thời, giết chóc đối với người nhà của hần lập tức triển khai.

Thời điểm tất cả mọi người đi trong vũng máu, Gia Luật Nhân Trước rõ ràng còn chưa trút xuống một hơi cuối cùng, Trần Nguyên nhìn hai Liêu binh kia, nói: "Các người làm việc như thế nào vậy? Hần là Bắc viện Đại vương, cho dù chết, cũng nên có cái chết thống khoái."

Hai binh sĩ tăng lực tay, lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một hồi ồn ào thanh âm, Bắc viện binh sĩ đang tiến tới cứu người bỗng nhiên ngừng lại toàn bộ, chỉ nghe một thanh âm nói: "Ta là đương kim hoàng tử Gia Luật Hồng Cơ! Nay Yển kinh đột nhiên xuất hiện phản loạn, không quan hệ đến chúng quân sĩ! Hiện tại, chỉ cần các người bỏ vũ khí xuống, đi theo ta, ta cam đoan sẽ không truy cứu các người!"

Ngoài phòng phản ứng như thế nào, Trần Nguyên không biết, trong phòng, sắc mặt Gia Luật Tất Nhiên Như biến đổi, tay cầm chuôi đao, gắt gao nhìn Trần Nguyên.

Mà Gia Luật Nhân Trước rốt cục cũng nuốt xuống một hơi cuối cùng, trước khi chết đã lẩm bẩm một câu: "Kỹ nữ chết tiệt."

Trần Nguyên nghe được câu chữ bối này, nhưng toàn bộ tinh thần của hần đặt ở thân Gia Luật Tất Nhiên Như, A Mộc Đại đã muốn đứng ở sau lưng Gia Luật Tất Nhiên Như, Trần Nguyên mỉm cười: "Tất Nhiên Như, muốn giết ta sao?"

Mặt Gia Luật Tất Nhiên Như run run hết sức lợi hại, nhưng không rút đao ra, chỉ do dự một thời gian, Gia Luật Hồng Cơ dưới sự bảo vệ của bọn người Tiêu hộ vệ, đi nhanh đi đến, nhìn tình thế trong phòng, liền hiểu chuyện gì xảy ra.

Sau khi Tiêu hộ vệ vào cửa, liền hô một câu: "Tất Nhiên Như, còn chưa tham kiến hoàng tử?"

Gia Luật Tất Nhiên Như biết rõ, nếu như chính mình thoáng một tý đã quỳ lạy, ý vị sẽ như thế nào, nếu như mình không quỳ lạy, sẽ có ý vị như thế nào.

Gia Luật Hồng Cơ từ từ đi tới, Tiêu Đạt đã đi trước, tước đao của Gia Luật Tất Nhiên Như xuống, Gia Luật Hồng Cơ lại phát tay ngăn cản, hỏi: "Người gọi Gia Luật Tất Nhiên Như? Hiện tại đang làm quan gì?"

Gia Luật Tất Nhiên Như vẫn không trả lời, Gia Luật Hồng Cơ liền nói: "Mặc kệ người đang làm quan gì, ta cũng để cho người thăng liền hai cấp, chỉ cần người đưa quân đội cho ta, thế nào?"

Gia Luật Tất Nhiên Như vẫn còn do dự, Tiêu Đạt giận dữ: "Tất Nhiên Như, không cần phải không biết tốt xấu!"

Gia Luật Hồng Cơ nói: "Trần Thế Mỹ nói một câu cực kỳ tốt, thế giới này không có mua bán không thể làm, ta muốn quân đội của người, người nói điều kiện đi."

Gia Luật Tất Nhiên Như nhìn Gia Luật Hồng Cơ, rốt cục cũng quyết định, thoáng một tý quỳ xuống, nói: "Mặt tướng nguyện ý xông pha khói lửa vì hoàng tử!"

Gia Luật Hồng Cơ cười ha ha, tràn đầy một loại khí phách non nớt, Trần Nguyên nhìn mà có chút sững sờ, người này, sẽ là địch nhân của mình ngày sau sao?

Bây giờ không cần nghĩ ngày sau làm gì, hiện tại Trần Nguyên chỉ muốn rời đi thôi, nhìn sắc trời đã không còn sớm nữa, chính mình còn phải đi tổ chức người Nữ Chân ám sát Liêu Hưng Tông.

Hắn lạng lẹ đánh mắt về phía Dương Văn Quảng, Dương Văn Quảng hiểu ý, gật gật đầu.

Hiện tại, thời điểm không sai, chờ mình ra khỏi thành, sẽ tìm đến Hoàn Nhan A Cốt Đả, sau đó đánh qua chùa miếu, vừa vặn trở về tiếp ứng bọn Dương Văn Quảng và Vương Luân.

"Hoàng tử, bây giờ có nên đi phủ Nam viện đại vương hay không?" Trần Nguyên hỏi một câu bên tai Gia Luật Hồng Cơ.

Gia Luật Hồng Cơ gật đầu, nói: "Ừm, chỗ Cửu ca dóta liền mặc kệ hắn, hiện tại ta cầm đại ấn Bắc viện, tiếp thu binh sĩ của bọn hắn, Hầu Thành tướng quân!"

Hắn kêu một tiếng, lại để cho Trần Nguyên lập tức hiểu, thì ra người một mực trợ giúp Tiêu Thát Na Mã Nai, khả năng chính là tiền nhiệm Bắc viện Đại vương Liêu quốc, hiện tại vẫn đang có quyền lực rất lớn trong Bắc Viện.

Tiêu Thát Na Mã Nai quả nhiên là tính toán không bỏ sót, có lão gia hỏa này xuất mã, không sợ những người Bắc viện kia không quỳ gối tại bên chân Gia Luật Hồng Cơ.

Hầu Thành từ bên ngoài tiến đến, cực kỳ cung kính nói: "Hoàng tử, có gì phân phó?"

Gia Luật Hồng Cơ ôm hai tay trước ngực, hoàn toàn là một bộ dáng đế vương, nói: "Trong này có rất nhiều bộ hạ cũ của lão Vương gia, ta muốn mời Vương gia vất vả một chuyến."

Hầu Thành liền ôm quyền: "Vâng, cự thần nghĩa bất dung từ!" Nói xong liền đi ra ngoài chỉnh đốn quân đội Bắc viện.

Nhìn xem biểu lộ trên mặt Trần Nguyên, Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên mỉm cười, nói: "Trần Thế Mỹ, có phải người đang kỳ quái, vì sao lão gia hỏa này lại giúp ta hay không?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, có chút kỳ quái."

Gia Luật Hồng Cơ nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, ta còn chưa kết hôn, mà cháu gái của hắn cũng đến tuổi nên lập gia đình rồi."

Trần Nguyên cảm giác Gia Luật Hồng Cơ hiện tại trưởng thành càng lúc càng nhanh, lập tức nói: "Hoàng tử, bên ngoài thành còn có binh mã Bắc viện, ta ở tại chỗ này cũng không giúp được gì, người cho ta một đạo lệnh bài, ta đi ra ngoài chỉnh đốn binh mã, phòng ngừa xuất hiện chuyện xấu."

Gia Luật Hồng Cơ suy nghĩ một chút, nói: "Ừm, tốt, Văn đại ca, các người dẫn người đi trước, ta sẽ an bài nhân mã để Trần Thế Mỹ đuổi theo."

Dương Văn Quảng gật đầu, nói: "Tốt, hoàng tử cẩn thận."

Trong phòng chỉ còn lại có Trần Nguyên, Gia Luật Hồng Cơ, Tiêu hộ vệ và mấy người hộ vệ khác.

Gia Luật Hồng Cơ xuất ra một tấm lệnh bài, đưa tới cho Trần Nguyên, nói: "Trần Thế Mỹ, ta chờ tin tức tốt của người, chỉ là, nếu có quân doanh nào nguy hiểm mà nói, người cũng đừng tiến vào, chỗ này của ta, tùy thời hoan nghênh người trở về."

Trần Nguyên cảm thấy những lời này rất là kỳ quái, nhưng hiện tại cũng không nghĩ được nhiều như vậy, cầm lấy lệnh bài liền cáo từ rời đi.

Gia Luật Hồng Cơ nhìn chăm chăm vào bóng lưng Trần Nguyên rời đi, thời gian rất lâu không nói gì, thẳng đến khi bọn Tiêu hộ vệ thúc giục lần nữa, Gia Luật Hồng Cơ mới nhẹ giọng nói một câu: "Trần Thế Mỹ, hi vọng, người sẽ quay đầu lại, như vậy, ít nhất chúng ta vẫn là bằng hữu."

Trần Nguyên cầm lệnh bài kia, rất thuận lợi ra khỏi cửa thành, lúc hắn đi qua nhà, chứng kiến đám người Vương Luân đã chuẩn bị xong, chỉ chờ đến đúng canh giờ, sẽ đi đến chỗ cửa thành tiếp ứng Dương Văn Quảng và Bàng Hỉ.

Đánh mất một cái còng Vương Luân, Trần Nguyên mang theo A Mộc Đại phóng ngựa chạy đến dưới cửa thành, gọi mở cửa thành. Thẳng đến lúc này, Trần Nguyên cảm giác, tất cả kế hoạch tiến hành dị thường thuận lợi, lúc này đây, giống như ông trời thật sự muốn giúp mình mở một cục xúc xắc không mặt.

Mà Hoàn Nhan A Cốt Đả đã ở địa phương ước định đợi bọn hắn, chính là chân núi chùa miếu Liêu Hứng Tông bái Phật.

Trần Nguyên và A Mộc Đại hỏi: "Thủ lĩnh, thế nào?"

Hoàn Nhan A Cốt Đả lắc đầu, nói: "Không có động tĩnh gì, đúng rồi, Trần đại nhân muốn bản đồ địa hình sương phòng chùa miếu, ta đã làm ra rồi."

Nói xong, từ trong lồng ngực móc ra một tấm da dê, Liêu quốc có giấy cũng có bút, nhưng người Nữ Chân không dùng tốt, hoặc là nói bọn hắn không quen, dùng da dê thuận tay, còn đỡ phải mài mực.

Trần Nguyên cũng không quan tâm là cái gì, dù cho Hoàn Nhan A Cốt Đả dùng miếng da mà vẽ ra địa đồ cũng được.

Sương phòng chùa miếu tổng cộng có hai mươi gian, hai hàng, một hàng mười phòng, cái này lại làm cho Trần Nguyên có chút đau đầu. Gia Luật Lữ Linh nói Liêu Hứng Tông ở tại một gian chính giữa hàng thứ nhất, nhưng số chỗ là không có chính giữa, nàng khẳng định nói về thứ năm hoặc thứ sáu.

Cái này cũng có chút muốn chết rồi, bởi vì ở bên cạnh Liêu Hứng Tông, nhất định là hộ vệ, một khi kinh động hộ vệ trước, vậy thì sẽ rất phiền toái.

Hoàn Nhan A Cốt Đả nhìn lông mày Trần Nguyên chăm chú khóa cùng một chỗ, cũng biết hắn đang suy nghĩ gì, hai ngón tay vừa thô vừa to chỉ vào hàng sương phòng thứ nhất, nói: "Trần đại nhân, chúng ta đánh chỗ này nhé?"

192. Chương 192: Bị Nữ Nhân Đùa Bỡ Rời

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 192: Bị nữ nhân đùa bỡn rồi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên chép miệng một chút, chính mình quá khinh thường, thật sự quá khinh thường, nên sớm đến nhìn một chút mới đúng! Hiện tại ngay cả thời gian nghĩ biện pháp cũng không có nhiều, trong lòng hung ác nghĩ: "Chọn bữa đi! Để xem ông trời rốt cuộc có giúp ta hay không!"

Quay đầu lại, rất kiên định nói với Hoàn Nhan A Cốt Đả: "Thủ lĩnh hành sự tùy theo hoàn cảnh, có thể xác định là tốt nhất, vô pháp xác định mà nói, liền đánh gian thứ sáu!"

Hoàn Nhan A Cốt Đả gật đầu, nói: "Tốt, Trần đại nhân ở chỗ này đợi tin tức của chúng ta là được."

Nói xong, liền dẫn gần hai trăm người Nữ Chân theo, nói: "Đi! Giết người!"

Tác chiến núi rừng xác thực là cường hạng của người Nữ Chân, chỉ lách mình một cái, thân ảnh của bọn hắc liên biến mất trong rừng cây mênh mông, con mắt Trần Nguyên thậm chí còn không thấy tìm bọn hắc.

Chỉ sau một lát, từ trong miếu bỗng nhiên truyền đến thanh âm đánh nhau kịch liệt, sau đó, vị trí sương phòng kia, ánh lửa phóng lên trời, Trần Nguyên cũng không biết tình huống thế nào, chỉ có thể kiên nhẫn chờ ở chỗ này.

Thời gian một chén trà qua đi, tiếng đánh nhau vẫn chưa dứt, trong lòng Trần Nguyên biến thành tâm thần bất định, sớm đã nói, ra tay lần thứ nhất, mặc kệ thành công hay không, tuyệt không ham chiến, Hoàn Nhan A Cốt Đả này rốt cuộc đụng phải loại tình huống nào rồi?

Nếu như người của bọn hắc thật sự bị binh sĩ Liêu quốc cuốn lấy, sẽ cực kỳ phiền phức, nhưng có thể để cho mình thông qua ám sát, châm ngòi nổ tung quan hệ giữa Liêu quốc và người Đảng Hạng.

Trần Nguyên cảm giác cái trán mình tràn ra đầy mồ hôi, bước chân qua lại ở chân núi, con mắt nhìn chăm chăm vào cửa lớn chùa miếu, không dám dịch chuyển chút nào.

Lại là thời gian uống cạn một chén trà đi qua, theo một tiếng giong vang, cả cửa miếu bỗng nhiên vỡ tan, Trần Nguyên xa xa trông thấy một bóng người vọt ra từ nơi ấy, sau lưng bóng người kia còn đi theo rất nhiều người, một đường chạy trốn bỏ mạng.

Mặc dù là sắc trời đã rất tối, nhưng Trần Nguyên có thể nhìn rõ ràng, đi theo sau lưng những người kia, đúng là binh Liêu quốc sĩ!

Trong lòng của hắc không khỏi trầm xuống: "Xong rồi, kế hoạch này đã thất bại!"

Cũng may, những binh sĩ Liêu quốc kia hiển nhiên cố kỵ an toàn của Liêu Hưng Tông, chỉ đuổi tới giữa sườn núi liền ngừng lại, cái này lại để cho Trần Nguyên thở dài một hơi.

Ám sát thất bại thì thất bại, mình mang theo các huynh đệ rời đi là được, lúc này Dương Văn Quảng và Bàng Hỉ cũng nên thoát thân khỏi Yên kinh rồi chứ?

Yên kinh chiến loạn, cơ bản từ thời điểm Gia Luật Hồng Cơ đến phủ Nam viện đại vương liền bình tĩnh, Bàng Hỉ đã không có bóng dáng, ít nhất Dương Văn Quảng tại bên người Gia Luật Tông Nguyên không chứng kiến hắc.

Gia Luật Tông Nguyên đứng ở trước mặt Gia Luật Hồng Cơ, có thể nhìn ra, hắc rất tức giận, là cái loại biểu lộ không có chỗ nào phát tiết, Gia Luật Tất Nhiên Như trốn ở Gia Luật Hồng Cơ sau lưng, không dám đối mặt cùng Gia Luật Tông Nguyên.

Ngược lại, Gia Luật Hồng Cơ mỉm cười, nói: "Hoàng thúc, tất cả mọi người là người một nhà, Gia Luật Nhân Trước đã chết rồi, chuyện còn lại, đợi ngày mai phụ hoàng trở về nhé?"

Gia Luật Hồng Cơ đứng phía sau Hầu Thành, Gia Luật Hàn Tám, còn có Trương Tầm Lệ, chính yếu nhất, chính là một vạn tinh binh Bắc viện, toàn bộ đứng ở sau lưng Gia Luật Hồng Cơ, gia tăng nhân mã hắc mang từ hoàng cung đến, Gia Luật Tông Nguyên biết mình không thể nói không, có lẽ Gia Luật Hồng Cơ đang chờ đợi mình nói không!

Thế cục bây giờ hoàn toàn không giống với lúc trước, có những cự thần này ủng hộ, Gia Luật Hồng Cơ hoàn toàn có thể đánh tiếp cùng hắc, hơn nữa còn xử lý hắc.

Chính mình cực khổ làm một bàn thức ăn ngon, lại bị người khác ăn hết, Gia Luật Tông Nguyên không nói gì thêm, chỉ gật đầu: "Phản nghịch đã chết, cũng không có cái gì để đánh, hoàng tử yên tâm, ta sẽ dàn xếp nhân mã Nam viện, một canh giờ nữa, viện binh sẽ về hết."

Gia Luật Hồng Cơ gật đầu, nói: "Chất chi không có tư cách nói chuyện gì cùng hoàng thúc, ta về trước, đi xử lý sự tình Bắc viện một tý, nếu như hoàng thúc không có cái gì dạy bảo, chất chi xin cáo lui."

Sắc mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ tái nhợt, nhưng lúc này, mặt Gia Luật Tông Nguyên lại lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Tốt, Hồng Cơ về trước, sự tình hôm nay, đợi ngày mai hoàng thượng trở về, ta sẽ cho lời nhắn nhủ."

Gia Luật Hồng Cơ quay đầu ngựa lại, nói: "Đi!" Mang theo quân đội mênh mông cuốn cuộn, trong chớp mắt liền rời đi.

Đi theo bên cạnh hắn, Dương Văn Quảng nhìn xem sắc trời, giống như đã tới giờ rồi, đang muốn tìm lý do rời đi, Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên nói: "Văn đại ca, đao pháp của ngươi giống như rất lợi hại."

Dương Văn Quảng ứng phó một câu: "Luyện qua vài năm mà thôi, không lợi hại lắm."

Quân đội vừa vặn đi đến một cửa khẩu, Gia Luật Hồng Cơ bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Vừa vặn thủ hạ ta cũng có một người đao pháp rất tốt, ta rất muốn nhìn xem các ngươi rốt cuộc là ai lợi hại hơn, nếu như thân thể Văn đại ca không mỗi một mà nói, không ngại luận bàn một chút."

Dương Văn Quảng còn chưa nghĩ tới hắn nói lời này có ý định gì, một gã võ sĩ Khiết Đan liền nhảy ra bên cạnh, tay ôm trường đao, ngăn đầu ngựa Dương Văn Quảng lại, nói: "Tại hạ Gia Luật Mân, thường xuyên nghe hoàng tử nói Dương đại ca võ nghệ cao cường, đao pháp tinh xảo, trùng hợp ta cũng dùng đao, cái lương không bằng bạo lực, ta xem tràng diện tại đây không sai, nếu như Văn đại ca chịu chỉ giáo mà nói, tại hạ vô cùng cảm kích!"

Sắc mặt Dương Văn Quảng liền rét lạnh, Gia Luật Hồng Cơ cười ha ha một tiếng, nói: "Gia Luật Mân, người quá nóng vội, tốt, ở cái cửa này, để cho Văn đại ca chỉ điểm ngươi vài chiêu! Chúng quân sĩ, xếp hàng!"

Một đám binh mã Liêu quốc tản ra, cả con đường chỉ để lại hai người Dương Văn Quảng và Gia Luật Mân.

Dương Văn Quảng nhìn Gia Luật Hồng Cơ đầy mặt đáng tươi cười, thoáng một tý đã rút đao ra, nói: "Ha ha ha! Tốt!"

Đánh nhau tiến hành mười hiệp, Dương Văn Quảng chém một đao, đánh kia Gia Luật Mân bay trở lại, còn chưa cho đao vào vỏ, chỉ nghe Gia Luật Hồng Cơ ở bên cạnh ra sức đập bàn tay, nói: "Văn đại ca đao pháp tốt, các ngươi, còn có ai không phục!"

Hai thanh âm vang lên: "Mặt tướng không phục!"

Dương Văn Quảng nghe ra, cái này là đối phương sớm đã an bài tốt, quả nhiên, hai người kia vừa mới nói xong, Gia Luật Hồng Cơ đã nhìn Dương Văn Quảng, nói: "Hai người các ngươi không phục, vậy thì hai người cùng đánh đi!"

.....

Đợi cho những người kia chạy trốn đến bên người Trần Nguyên, Trần Nguyên rất là kinh ngạc! Những người này không riêng gì người Nữ Chân mình phải đi, rõ ràng còn có một chút người Đảng Hạng!

Dầu lĩnh trong đó, chính là Lý Nguyên Hạo!

Sự biến hóa này, thật sự làm cho Trần Nguyên không chuẩn bị kịp, vì cái gì Lý Nguyên Hạo cũng đi theo Hoàn Nhan A Cốt Đả cùng một chỗ chạy xuống núi nữa nha?

Trần Nguyên còn chưa phản ứng, Lý Nguyên Hạo kia liền nhảy lên, Trần Nguyên muốn né tránh, đã không trốn tránh kịp, A Mộc Đại muốn đi giúp, cũng bị Lý Nguyên Hạo dùng một chưởng đẩy lui!

Lý Nguyên Hạo đánh tới hướng Trần Nguyên, đội ngũ người Nữ Chân và Đảng Hạng, mới vừa rồi còn cùng một chỗ chạy trốn bỏ mạng, đều rút đao ra, chuẩn bị sống mái với nhau!

Trần Nguyên bị hù không dám lên tiếng, Lý Nguyên Hạo lại hét lớn một tiếng: "Làm gì! Thu đao lại!"

Người Đảng Hạng đầu đầu thu vũ khí vào, mà người Nữ Chân lại đề phòng như cũ.

Lý Nguyên Hạo cũng không quản xem bọn hắn làm khí gì, xách cổ Trần Nguyên lên hỏi: "Ta hỏi ngươi, ai bảo ngươi tới ám sát Liêu Hưng Tông?"

Trần Nguyên lúc này cũng cảm giác sự tình không đúng, ăn ngay nói thật: "Tự ta nghĩ đến, ta muốn ám sát Liêu Hưng Tông, có thể châm ngòi phá vỡ liên minh của các ngươi."

Lý Nguyên Hạo buông cổ áo Trần Nguyên ra, hỏi: "Làm sao ngươi biết Liêu Hưng Tông ở hàng thứ nhất?"

Trần Nguyên lúc này không giấu diếm chút nào, nói: "Công Chúa nói cho ta biết."

Lý Nguyên Hạo nện một quyền ở thân cây, "phanh" một tiếng, thân cây kia gãy nát, hắc bực mình chửi một câu: "Con mẹ nó! Bị nữ nhân đùa bỡn rồi!"

193. Chương 193: Đường Cùng

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 193: Đường cùng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Sắc mặt Trần Nguyên lập tức tái nhợt, hắc nhợt tới Gia Luật Nhân Trước, trước khi Gia Luật Nhân Trước chết đã mắng một câu: "Kỹ nữ chết tiệt!" Chính mình lúc ấy không để ý, hiện tại Lý Nguyên Hạo biểu hiện như vậy, giống như nói rõ cái gì đó.

Gia Luật Nhân Trước dựa vào cái gì, khi mất đi Lý Nguyên Hạo ủng hộ, vẫn dám công kích Gia Luật Tông Nguyên? Hắc suy đoán tỷ số thắng là từ đâu đến?

Còn có Lý Nguyên Hạo, vì cái gì mà hắc cam lòng bốc lên nguy hiểm lớn như vậy, để ám sát Liêu Hứng Tông? Vì cái gì mà khi biết rõ, đây là một bước nước cờ, vẫn phải đi? Đáp án rất đơn giản, Tiêu Thất Na Mã Nai!

Chính là bởi vì có Tiêu Thất Na Mã Nai hứa hẹn, cho nên Gia Luật Nhân Trước mới cảm thấy nắm chắc thắng lợi trong tay! Cho nên Lý Nguyên Hạo mới cho rằng, giết Liêu Hứng Tông, quan hệ Liêu quốc và Đẳng Hạng sẽ càng thêm vững chắc! Cũng bởi vì Tiêu Thất Na Mã Nai, mình mới cho rằng, có thể mở ra được xúc xắc không số!

Xúc xắc không số đã hiện ra, nhưng không phải mình mở !

Lý Nguyên Hạo lấy ngón tay chỉ Trần Nguyên, nói: "Trần Thế Mỹ, ta nhớ ở người, chuyện của chúng ta sau này hãy nói! Đi!"

Lý Nguyên Hạo chạy nhanh đi, lại lưu lại, chỉ có một con đường chết, bố cục của Tiêu Thất Na Mã Nai vừa mới mở đầu, nòng sẽ không để cho những người này còn sống ! Điểm này, Trần Nguyên cực kỳ rõ ràng.

Nhưng hiện tại, Trần Nguyên không thể đi! Hơn trăm tàn binh người Nữ Chân, Trần Nguyên chuyển đầu ngựa, nói: "Chúng ta trở lại Yên kinh! Cứu người!"

.....

"Phốc phốc!" Trường thương đâm rách lồng ngực một người Liêu cuối cùng, đao người nọ đã vạch phá một vết máu ở đầu vai Dương Văn Quảng, thân thể Dương Văn Quảng lung lay hai cái, dùng cái chuôi thương chèo chống đứng vững, cắn răng nói: "Đã đến bốn mươi rồi!"

Ánh mắt của hắc gắt gao nhìn chăm chăm vào Gia Luật Hồng Cơ, thi thể đầy trên đất, đao của hắc đã sớm vút đi, hiện tại, trong tay chính là cầm thương!

Gia Luật Hồng Cơ khẽ lắc đầu, nói: "Bàng Văn đại ca, người buông thương, ta còn có thể coi người là Bàng Văn!"

Dương Văn Quảng cười ha ha, trường thương trong tay chỉ về phía trước, nói: "Cây thương này, đã từng đầu hàng người Liêu các người chưa?"

Bờ môi Gia Luật Hồng Cơ nhẹ nhàng khởi động, nói: "Bốn mươi!"

Chung quanh, một đội Liêu binh lao đến, các loại vũ khí đánh về hướng Dương Văn Quảng.

Mà đang ở bên cạnh con đường Dương Văn Quảng chém giết, Bàng Hỉ cũng bị Gia Luật Niết Cô Lỗ mang theo một đám cao thủ Nam viện vây quanh.

Hơn mười người cao thủ bao vây Bàng Hỷ, phía trước là một tên to khỏe, trong tay cầm một cây búa, nhìn lại chắc phải có hơn mười cân nặng! Cây búa trong tay vung lên, chiếu hướng mặt Bàng Hỷ để bổ tới, búa chưa đến, khí kinh và tiếng rít phá không đã kích thích làn da và lỗ tai Bàng Hỷ.

Bàng Hỷ không dám ý vào Thiết Bồ Sam của chính mình chút nào, không ai điên mà đi nghênh đón cái búa kia, tay trái vung lên như điện, túm lấy một thanh đao từ trong tay người bên cạnh, vẽ một nửa vòng tròn đón đỡ cái búa.

”Đình!”

Đao búa giao nhau.

Người nọ vận lực, búa xoắn một vòng, lực lượng xoáy bung ra, bảo đao của Bàng Hỷ lại rời tay, cắm thẳng xuống đất.

Lần này lại làm cho Bàng Hỷ hồn phi phách tán, không ngờ đến nơi đây, rõ ràng gặp được đối thủ khó chơi như vậy quần lấy, chỉ đối mặt gần kề một cái, liền đánh cho binh khí mình rời tay, quả thực rất khó tin.

Cây búa lại đến.

Hai người khác cũng xông ra, một đao một khóa sắt, tận lực đánh về hướng hấn, không lưu thủ chút nào.

Bàng Hỷ lần này cảm thấy sống chết ở trước mắt, cố tìm ra khe hở, không lùi mà tiến tới, lại chui vào giữa hai người, xuyên qua vòng vây lớp lớp của địch nhân.

Binh khí ba người kia toàn bộ thất bại, xông đến phía trước hai bước, mới thu thế quay đầu lại.

Đám người khác cũng xúm tới.

Bàng Hỷ nhảy dựng lên, chỉ thấy tất cả ba phương xung quanh mình đều là ánh đao kiếm ảnh, lại càng không dám ham chiến, thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

”Đừng!”

Lưng đụng phải tường thành dày, tường lấp kín lại bị hấn đụng thủng ra một cái lỗ!

Lúc này, hai đao, một kiếm, một búa, toàn bộ xông đến thân Bàng Hỷ.

Bàng Hỷ hét lớn một tiếng, vận khí thúc đẩy Thiết Bồ Sam kháng cự, hai đám liên tục chém ra, một địch nhân kêu thảm, miệng phun máu tươi, cả người bay về phía sau.

Những người khác vừa thấy Bàng Hỷ thể hiện loại khí thế này, liền hoảng sợ lui về, nhưng vẫn miễn cưỡng bảo trì trận thế vây công.

Kinh nghiệm đánh nhau của Bàng Hỷ phong phú hơn rất nhiều so với Dương Văn Quảng, vừa thấy địch nhân lui lại, hấn bước nhanh vọt lên, túm cổ một gã hấn tử, ném mạnh ra ngoài.

Hấn tử kia lập tức phun máu, toàn thân nổ ra thanh âm gãy xương thịt nát.

Thuận tay quơ lấy binh khí của hấn tử kia, đi lên phía trước một bước, quăng vào lưng một người bên trái, cây đao bay cực nhanh, nhập vào cơ thể mà tên kia vẫn chưa kịp phản ứng, thủ đoạn độc ác đến cực điểm, cũng chuẩn xác đến mức làm người lú lỏi.

Gia hỏa dùng búa kia lập tức xông đến, Bàng Hỷ cũng không dám đánh nhau cùng hấn, nếu là bị hấn quần lấy, hậu quả thật phần nghiêm trọng!

Một cước đá vào thanh đao dài, bay đến ngực tên kia, thừa dịp người nọ đánh bay trường đao, theo lỗ hổng vừa rồi giết ra kia, liền chạy vội mà đi, ngay cả đầu cũng không quay lại!

Hiện tại, hi vọng duy nhất của hấn, chính là tranh thủ thời gian chạy đến cửa thành, sau đó dựa vào bọn người Vương Luân tiếp ứng, nói không chừng còn có một đường sinh cơ! Cách thời gian Trần Nguyên ước định đã không còn bao nhiêu lâu nữa rồi, chính mình phải nhanh chút ít! Nhưng truy binh sau lưng thật sự rất phiền lòng!

Bàng Hỉ một đường chạy như điên, khi chạy qua đường, bỗng nhiên nhìn thấy ngã tư đường phía trước có rất nhiều Liêu binh vây quanh, chính giữa có tiếng kêu rung trời, trong lòng của hắn thầm kêu không xong, lại biết chắc quay đầu lại cũng chỉ còn con đường chết!

Hắn ngẩng đầu nhìn thấy bóng lưng Gia Luật Hồng Cơ cưỡi ngựa, mặc dù không nhận ra Gia Luật Hồng Cơ, nhưng vẫn biết người này đích thị là nhân vật thủ lĩnh Liêu binh, liền hạ quyết tâm: "Chết sống ngay tại bản thân ngươi rồi!"

Mà bọn người Tiêu hộ vệ cũng phát hiện khác thường, dục ngựa làm thành một vòng tròn, bảo hộ Gia Luật Hồng Cơ ở bên trong, cả người Bàng Hỉ mạnh mẽ nhảy lên, đụng một cái cùng kỵ sĩ mặt sau, thừa lúc Liêu binh thoáng hỗn loạn, liền tung nhảy mấy cái đánh về phía Gia Luật Hồng Cơ!

Bọn người Tiêu hộ vệ cũng chưa nhìn rõ ràng người đến là ai, càng không biết đuổi theo sau lưng Bàng Hỉ là người nào, trong bóng đêm còn tưởng rằng là đồng đảng của Bàng Hỉ, lập tức chuẩn bị đủ cung nỏ!

Những người Nam viện kia còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, đã bị bắn thành con nhím.

Bàng Hỉ bổ nhào về phía trước, bị hai gã hộ vệ ngăn cản, cũng biết mình đã mất đi cơ hội cuối cùng, đảo mắt quét bốn quynh một chút, liền trông thấy Dương Văn Quảng bị một đám Liêu binh vây giết!

Nhanh chóng túm lấy một cây trường thương từ trong tay Liêu binh bên cạnh, một thương đâm hướng chiến mã Gia Luật Hồng Cơ.

Bóng đêm đã có chút ít dày đặc, cộng thêm đám người rất tạp, Gia Luật Hồng Cơ nhất thời vô pháp né tránh, chiến mã dưới háng bị Bàng Hỉ đâm tổn thương, chấn kinh giơ hai chân lên, thoáng một tý đã ném hắn xuống.

Bọn thị vệ lập tức kinh hoảng, vội vàng chạy đến bảo vệ.

Bàng Hỉ thừa dịp này, sát nhập đám người, một tay túm Dương Văn Quảng, quát: "Đi!"

Hai người đồng thời nhảy lên, bay ra khỏi vòng vây, khắp không trung đều là mưa tên phóng tới hướng bọn họ.

Chừng trăm nhánh kinh tiễn phóng tới, đều là tên sớm đã giữ lực chờ bắn ra, vừa ngoan độc vừa chuẩn, Bàng Hỉ và Dương Văn Quảng giật mình, ngay tại lúc rơi xuống, Bàng Hỉ mãnh liệt hít vào một hơi, một chưởng đánh vào sau lưng Dương Văn Quảng, đẩy Dương Văn Quảng xa ra hơn một trượng, Dương Văn Quảng cũng là người cơ cảnh, trường thương mạnh mẽ trở lại đuổi, cái chuôi thương đưa đến trước mặt Bàng Hỉ.

Bàng Hỉ thuận tay kéo một phát, hai người lại bay lên trời, tránh thoát mưa tên, thành công rơi xuống đất.

"Giết!" Bước chân vừa mới rơi xuống, một hồi kêu to vang lên, vô số Liêu binh từ bên cạnh giết ra, chặn đánh hai người.

Trong sát na, hai người đã hăm thân vào trận địa địch, không thể nào chạy được nữa.

Hai bên đường đi đốt đầy bó đuốc, toàn bộ chiến trường chiếu sáng giống như ban ngày, Bàng Hỉ vung quynh đánh chết hai người phía sau, đoạt một thanh dài đao tới tay, cổ tay trầm xuống, trường đao vung khắp nơi, một cổ đao khí cường đại xé gió mà đi, nhất thời có ba người bị chém trúng, ngã lẩn tại chỗ.

Thừa này cơ hội tốt, Dương Văn Quảng cũng giết tới đây.

"Hầu gia, ngươi đi mau!" Bàng Hỉ chém một đao, giết chết một người Liêu binh, nói: "Ta ngăn chặn bọn hắn cho ngươi!"

Cây thương của Dương Văn Quảng xuất quỷ nhập thần, mặt biểu lộ dị thường kiên định: "Không được! Sinh tử cùng mệnh!"

Bàng Hỉ cười một ha ha tiếng, nói: "Tại hạ có cái mạng dê tiện này, có thể buộc cùng một chỗ cùng Hầu gia, đáng giá!" Hơn mười tên Liêu binh đánh tới, Dương Văn Quảng lướt về phía trước như tia chớp, tránh hăm thân vào khổ chiến, trường thương trong tay như điện, nhanh chóng đâm ba cái, nhất thời lại có ba địch nhân bị ngã mất mạng.

Trong lòng thậm chí đắc ý, hỏi: "Bàng tổng quản, ba thương của ta như thế nào?"

Bàng Hỉ còn chưa nói chuyện, hai chi trường mâu đã công đến từ phía sau, không cần quay đầu lại quan sát, chỉ bằng cảm giác, liền lay động né tránh trường mâu.

Tiếp theo, hần lắc mình một cái, phá vòng vây xông ra.

Đúng lúc này, ở phía sau, Bàng Hỉ bỗng nhiên nghe thấy thanh âm buồn bực khê hừ của Dương Văn Quảng, hiển nhiên là bị địch nhân đả thương nặng, biết hần gặp nạn, trong lòng chấn động, chân khí hộ thể không khỏi buông lỏng.

Chính là chỗ thư giãn ngắn không đến một giây đồng hồ này, nhất thời để cho một Liêu binh ngấm thoát ra, dùng trường mâu đâm vào chỗ hiểm.

Ngay tại sát na mũi thương sờ vào quần áo, Bàng Hỉ phục hồi tinh thần, thân hình mãnh liệt uốn éo, vận công, vốn là một mâu trí mạng trượt vào, nhưng chỉ có thể phá rách quần áo, vẽ ra một đường vết máu trên vai.

Ngay sau đó, hần quay người, trường đao run lên, bổ trúng đầu Liêu binh kia, đồng thời hét lớn một tiếng, lại lướt qua hơn mười tên địch nhân, chĩa đao đẩy xuống đất làm động lực, đánh tới hướng Dương Văn Quảng vừa phát ra tiếng kêu.

Ánh lửa thấp thoáng lập lờ, một đám hơn ba mươi người Liêu binh đang vây quanh Dương Văn Quảng chém giết, một người trong đó tay cầm trường kiếm.

Thấy mỗi khi hần ra một kiếm, đều khiến cho Dương Văn Quảng vận mâu cố hết sức ứng phó, để cho những người khác lợi dụng thời cơ.

Bàng Hỉ thấy toàn thân Dương Văn Quảng lúc này đã toàn là máu tươi, bước chân không yên, biết rằng hần không nhịn được bao lâu, một tiếng quát lên điên cuồng, cả người như mũi tên, bắn về phía gia hỏa dùng kiếm.

Người nọ hiển nhiên không để Bàng Hỉ vào mắt, hừ lạnh một tiếng, phóng người lên, đánh về hướng Bàng Hỉ.

"Đương đương đương!"

"PHỐC!"

"Thiết Bố Sam!"

Hai người giao chiến trên không trung, người nọ chém Bàng Hỉ ba kiếm, lại bị Bàng Hỉ đánh trúng một quyền, ba kiếm của hần không thương tổn đến Bàng Hỉ, một quyền kia lại đánh cho bụng hần quay cuồng, một cổ máu tươi trào ra khoang miệng.

Bàng Hỉ thoáng một tý đã kéo lấy Dương Văn Quảng, quát lên: "Đi!"

Người nọ lại đứng lên lần nữa, nói: "Muốn đi? Ngăn bọn hần lại!"

Đang khi nói chuyện, lại có ba gia hỏa, xem xét cũng biết là cao thủ, xuyên qua trước mặt Liêu binh, giết đến chỗ hai người, Dương Văn Quảng thở hổn hển, nói: "Ta đi không được nữa! Người đi trước đi!"

Bàng Hỉ nhìn ba người kia, Bàng Hỉ lau đi khóe miệng tràn ra một vết máu, nói: "Hầu gia, xem ra hôm nay chúng ta sẽ ụ chân Yên kinh rồi!"

Dương Văn Quảng nghe xong lời này, tay cầm trường thương nhìn địch nhân bốn phía, cười ha ha nói: "Ban đầu, thời điểm ở Biện Kinh, ta như thế nào cũng không nghĩ tới, cuối cùng lại là kẻ vai chiến đấu cùng với Bàng tổng quản, ha ha, chưởng quầy nói quá đúng, thế sự vô thường!"

Bàng Hỉ bỗng nhiên nói: "Chúng ta cùng một chỗ giết sang mặt bên phải kia."

Dương Văn Quảng gật đầu, nói: "Tốt!"

Vừa dứt lời, một thương đâm về phía cao thủ bên trái, chính giữa cái kia đang muốn đánh tới cứu viện, lại không ngờ người bên phải thực sự đồng thời nhảy lên, chỉ chậm hơn một chút so với người chính giữa kia.

Thời điểm thân thể người chính giữa còn ở trên không trung, bỗng nhiên một cột máu dài từ bên hông phun ra.

Dao trong tay người bên phải đã thu vào, vậy mà không có người nào trông thấy dao của hắn giấu ở chỗ nào, người bên trái kinh ngạc, bị Dương Văn Quảng và Bàn Hỉ hợp lực giết, chỉ hai chiêu, Bàn Hỉ liền chặt đứt cổ của hắn.

Người bên phải bỗng nhiên triển khai giết chóc đối với Liêu binh chung quanh, biến cố bất thành linh này, lại làm cho Liêu binh sợ không thôi, Bàn Hỉ lôi kéo Dương Văn Quảng, được người kia hỗ trợ, cố gắng mở ra một đường máu.

Một người cầm dao muốn đánh lên phía sau, Bàn Hỉ xoay người nhanh chóng bổ dọc xuống, đầu người cầm dao bị bổ làm hai, nhất thời mang theo một chùm huyết vũ, ngã bay ngoài mây trượng, những người khác bị uy thế chấn nhiếp, mất đi mấy người cao thủ áp trận, liền hoảng sợ thối lui.

Bàn Hỉ hít vào một hơi thật sâu, cảm giác trời đất quay cuồng một hồi, biết chính mình hao tổn quá nhiều lực, đã tiếp cận giai đoạn dầu hết đèn tắt, gia hỏa bên cạnh kia nhảy đến, hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Bàn Hỉ giơ ngón tay cái lên, nở nụ cười nói: "Tốt! Ta biết người sẽ giúp ta!"

Người nọ lấy khăn che mặt của mình xuống, một tên hòa thượng hiện ra, thành linh chính là Thanh Nguyên hòa thượng, ban đầu ở phủ Thái sư, đã khổ chiến đến lưỡng bại câu thương cùng Sài Dương!

Thanh Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Lần này, năm nghìn quan!"

Bàn Hỉ nhếch miệng, cả giận nói: "Người muốn giết ta à?"

Thanh Nguyên nói: "Ta cứu người một cái mạng, Bàn Thái sư nói cái gì cũng nên giao số tiền kia chứ? Đúng rồi, tiểu tử này là ai?"

Bàn Hỉ nhìn Dương Văn Quảng đã không thể đứng thẳng, nói: "Thiên Ba phủ, tiểu Hầu gia!"

Thanh Nguyên nghe vậy liền mừng rỡ, nói: "Cái này càng đáng giá hơn!"

Hắn liền vác Dương Văn Quảng lên, chạy đi như điên, đến một chỗ nhánh cây rũ xuống, liền dậm chân vào đó, mượn lực bắn lên, mấy cái thả người nhảy lên nóc phòng.

Động tác của hắn như lưu thủy hành vân, công tác liên tục, thời điểm Liêu quân muốn bắn tên, hắn sớm đã vác Dương Văn Quảng tiến vào một con đường khác.

Bàn Hỉ cũng không mà quan xem bọn hắn làm khổ gì, thừa lúc Liêu binh nhất thời hỗn loạn, vận một chút khi lực cuối cùng, chạy như điên về phía trước.

Nếu như dựa theo ước định mà nói, hiện cửa thành đã nên đóng, trong lòng Bàn Hỉ có điểm khó chịu, mặc dù nói từ thời điểm lẫn lộn giang hồ, cũng đã không sợ chết rồi, nhưng thực sự đến sinh tử trước mắt, ai cũng hi vọng mình được sống.

Còn có hi vọng sao? Bàn Hỉ không biết, hắn muốn đi xem, cho dù cửa đã đóng, hắn cũng muốn tận mắt nhìn thấy cửa thành.

Gia Luật Hồng Cơ mang theo một đội nhân mã truy kích phía sau, còn chưa tới chỗ cửa thành, Bàn Hỉ bỗng nhiên trông thấy một đội kỵ binh chạy vội đến, trong lòng lập tức kêu khổ.

Bây giờ hắn làm gì còn khí lực để đấu cùng người? Không nói gì cao thủ, chính là một binh sĩ bình thường, cũng có thể lấy tính mệnh hắn.

Đang tại lúc tuyệt vọng, chợt nghe đội nhân mã phía trước hô: "Bàn huynh, mau tới!" Hóa ra lại là thanh âm của Vương Luân! Thanh âm này, bây giờ Bàn Hỉ nghe thấy, giống như âm thanh của thiên nhiên!

Một loạt cung tiễn lướt qua đỉnh đầu Bàn Hỉ, rơi xuống hướng truy binh phía sau, Bàn Hỉ được bọn hắn yểm hộ, chạy vội qua, nhưng lão đạo mấy cái, xuất bổ nhào lên trên mặt đất, Lí Thiết Thương cuống quýt nhảy xuống từ trên ngựa, kéo Bàn Hỉ chạy trở về.

194. Chương 194: Ta Là Người Tổng

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 194: Ta là người Tổng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Gia Luật Hồng Cơ lúc này mới chạy tới, vung roi ngựa lên ngăn cản Liêu binh tiếp tục truy kích, nhìn đội ngũ trước mắt, cười một chút, rồi nói: "Trần Thế Mỹ chính là Trần Thế Mỹ, quả nhiên là không để cho ta thất vọng."

Tiêu Đạt nói: "Hoàng tử, hoàng hậu bảo chúng ta, vô luận như thế nào cũng phải giết Trần Thế Mỹ!"

Gia Luật Hồng Cơ lạnh nhạt liếc nhìn hắn một tý, nói: "Ta tự biết đúng mực!"

Nói xong, liền phóng ngựa vọt tới hàng trước nhất, nói: "Trần Thế Mỹ! Đi ra nói chuyện!"

Trần Nguyên lúc này đang ở phía sau xem xét thương thế của Dương Văn Quảng, mà Bàn Hỉ cũng đã ngã đi.

Hai người vừa mới cột bọn họ vào chiến mã, nghe được thanh âm Gia Luật Hồng Cơ, suy tư thoáng một tý, lúc này cũng đi về hướng Gia Luật Hồng Cơ, nói: "Hoàng tử, việc đã đến nước này, còn có cái gì để nói sao?"

Gia Luật Hồng Cơ nhìn hắn, hỏi: "Ngươi cho rằng ngươi đi được sao?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Không biết, ngươi phải thử xem, bởi vì đó là biện pháp duy nhất để ta sống sót."

Gia Luật Hồng Cơ nói: "Nếu như hiện tại ngươi đầu hàng, ta sẽ hưởng mẫu hậu cầu tình, Trần Thế Mỹ, ta thật sự muốn để cho ngươi ở bên cạnh ta, hoàng đế Tống triều cho cái gì, ta có thể cho ngươi gấp bội."

Trần Nguyên nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Hoàng tử không cần nhiều lời, có thể xông ra hay không, chúng ta thử xem sẽ biết."

Gia Luật Hồng Cơ biết rõ, Trần Nguyên nói như vậy, chính là cự tuyệt mình, lập tức cũng không nói thêm lời, chậm rãi lùi về trong trận địa Liêu binh, cuối cùng là nói một câu với Trần Nguyên: "Trần Thế Mỹ, lúc ngươi tới, có phải là chính là gánh lấy nhiệm vụ hiện tại ngươi đang làm?"

Trần Nguyên gật đầu: "Vâng, lập trường bất đồng, trước kia có chỗ đắc tội, xin hoàng tử thứ lỗi."

Thần sắc Gia Luật Hồng Cơ rất phức tạp, tức giận, tiếc hận, còn có chút đau khổ, cuối cùng, tất cả biểu lộ hóa thành một câu: "Tốt, ngươi lại dạy ta một việc, tại vị trí của ta, vĩnh viễn không nên hi vọng mình có thể có một bằng hữu! Chúng quân sĩ, giết sạch bọn hắn!"

Theo tiếng kêu của Gia Luật Hồng Cơ, mệnh lệnh lại lần nữa vang lên, Hoàn Nhan A Cốt Đả lúc này bỗng nhiên phóng ngựa chạy tới, mang theo một ít người Nữ Chân, nói: "Trần đại nhân, các người đi trước, để ta ở lại cản bọn hắn!"

Trần Nguyên rất kinh ngạc, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, Hoàn Nhan A Cốt Đả rõ ràng đang ở phía sau, lại chủ động đến khơi mào nhiệm vụ này! Mà người Nữ Chân cũng không nghĩ tới, Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ đồng thời nói: "Thủ lĩnh, chúng ta tới ngăn chặn địch nhân, người đi trước!"

Hoàn Nhan A Cốt Đả cười ha ha một tiếng, thần sắc hiện lên vẻ bi tráng: "Ta già rồi, các người còn trẻ! Các người đi theo Trần đại nhân, để cho tộc nhân của chúng ta qua chỗ người Tống, cuộc sống như vậy, ta liền đã hài lòng rồi! Không cần nói nhiều nữa, đi thôi!"

Nói xong, liền mang theo mười mấy người Nữ Chân bên người, quát: "Các dũng sĩ! Giết sạch bọn hắn!"

Khóe miệng Trần Nguyên run rẩy vài cái, biết rõ bây giờ không phải là thời điểm dong dài hay do dự, liền quay sang bọn người gọi Vương Luân: "Đi!"

Liều binh như thủy triều giống nhau đánh tới, mà Hoàn Nhan A Cốt Đả và hơn mười người Nữ Chân bên cạnh hắn, giống như là một thân cây ngập bên trong sóng to, lay động vài cái rất nhanh, liền bị chìm ngập vào bên trong.

Bọn hắn chỉ kiên trì một hồi, nhưng chỉ trong chốc lát, cũng đủ để bọn Trần Nguyên vọt tới cửa.

Ở bên trong cửa thành, Vương Luân đốt tất cả hàng hóa, trong lúc nhất thời, lửa phóng tận lên trời.

Gia Luật Hồng Cơ nhìn trong cánh cổng đầy lửa lớn, liền để cho quân đội ngừng lại, Tiêu Đạt hiển nhiên có chút lo lắng: "Hoàng tử! Tại sao phải thả bọn hắn thoát? Chúng ta có thể truy đuổi, lại bảo binh sĩ đẩy những cỗ xe kia ra, chúng ta đuổi theo, có thể giết chết bọn hắn! Hoàng hậu đưa ra mệnh lệnh, là phải giết Trần Thế Mỹ!"

Gia Luật Hồng Cơ vung roi, đánh vào đầu Tiêu Đạt, nói: "Không tới phiên người dạy ta!"

Tiêu Đạt sửng sốt một chút, không dám nói cái gì nữa, con mắt Gia Luật Hồng Cơ nhìn về phía trước, nói: "Giết Trần Thế Mỹ hay không Mỹ, ta không làm chủ được, mẫu hậu cũng không làm chủ được."

Một đoàn người Trần Nguyên chạy như điên một lát, thấy sau lưng không có truy binh đuổi theo, lúc này mới thở dài một hơi.

Chỉ là, bọn hắn không dám chậm lại chút nào, Trần Nguyên nói với Vương Luân: "Vương huynh, chiếu cố tốt Bàng tổng quản, đợi chúng ta đến chỗ đó, tất cả sẽ an toàn."

Vương Luân gật đầu, nói: "Yên tâm, Bàng tổng quản chỉ hao lực quá nhiều, đợi an toàn, lại để cho hắn nghỉ hai ngày, sẽ không có chuyện gì xảy ra, ngược lại, Hầu gia tổn thương vô cùng nặng, người kia còn muốn không cho chúng ta cứu Hầu gia!"

Trần Nguyên quay đầu nhìn lại, Thanh Nguyên nói: "Hắn bây giờ còn chưa chết được đâu, ta xem các người cũng không giống lang trung, nếu các người trị hắn chết mất rồi, chẳng phải tiền tay ta sẽ bay mất sao?"

Trần Nguyên cười một chút, vì tiền? Vì tiền liền dễ làm.

Một đội nhân mã mang theo kinh hoảng, chạy như điên trong bóng đêm, hai người Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ còn có chút bị thương, chiến sĩ Nữ Chân lúc này đây tổn thương hơn phân nửa, tựa như A Cốt Đả nói, hiện tại, cho dù để cho bọn họ về Trường Bạch Sơn, bộ lạc bọn hắn cũng không có nơi sống yên ổn.

Trần Nguyên đang nghĩ ngợi an ủi hai người bọn họ vài câu, cũng đang suy nghĩ xem sau khi trở về, sẽ an bài những người này như thế nào, Vương Luân chạy trước tiên bỗng nhiên ghìm chặt chiến mã dưới háng.

Mọi người thấy phía trước đầy bó đuốc rậm rạp chằng chịt, ngăn cản hết đường đi, chừng vạn Liều binh nghiêm chỉnh đợi đợi bọn hắn xông về phía trước.

Sắc mặt tất cả mọi người, trong nháy mắt này, đều đã tái nhợt, Lí Thiết Thương thì thào mắng một câu: "Bà nội nó, xong mẹ nó rồi!"

Chi Liều Quân kia cũng không công kích, chỉ giương cung cài tên, con mắt đều đang nhìn sang đội ngũ chưa đầy hai trăm người này.

Trần Nguyên cảm giác tâm mình mạnh mẽ trầm xuống, hắn nhìn thấy Gia Luật Lữ Linh, Gia Luật Lữ Linh lúc này một thân nhung trang, tay cầm trường thương, cưỡi ngựa, lạnh lùng nhìn đội ngũ bên mình.

Trần Nguyên biết rõ, nàng đang chờ mình đi ra ngoài.

Đi thì đi, tính tình nữ nhân này chính là như vậy, nói tốt còn có một đường sinh cơ, nếu mình trốn tránh không gặp nàng, sẽ nhất định phải chết.

"Công Chúa." Trần Nguyên thúc chiến mã lên, chậm rãi đi đến trước mặt Gia Luật Lữ Linh.

Hắn trông thấy sắc mặt Gia Luật Lữ Linh như sương lạnh, bờ môi hơi mỏng chăm chú mím lại, con mắt nhìn mình chằm chằm, hơn nửa ngày không nói gì.

Trần Nguyên không muốn chết, hắn suy nghĩ rất nhiều lời cầu xin tha thứ, hắn cho là mình rất hiểu rõ Gia Luật Lữ Linh, nhất định có thể thuyết phục nàng thả chính mình đi qua.

Nhưng thật sự, đứng ở trước mặt Gia Luật Lữ Linh, trông thấy vẻ mặt nàng như thế, những ngôn ngữ lừa gạt kia rõ ràng lại vô pháp nói ra, đau khổ cười một tiếng, nói: "Công Chúa, nếu như nàng muốn giết ta, hiện tại động thủ là được."

Gia Luật Lữ Linh nói: "Người xông đến nơi đây rất không dễ dàng, làm sao lại không xuất ra bốn sự lúc trước của người, vượt qua từ bên cạnh ta?"

Trần Nguyên thở dài, nói: "Ta không muốn chết, cho nên ai giết ta, ta đều muốn giãy dụa, chỉ là, Công Chúa lại khác."

Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên nở nụ cười, cười có chút thê lương: "Ha ha ha, Trần Thế Mỹ! Ta đã cho người cơ hội, ngày hôm qua, ta cầu người nhiều lần rồi, đã bảo người đừng tới, vì cái gì người lại đến đây rồi? Người đang nghĩ, mình không nên náo đến như bây giờ, để rồi vô pháp thu thập sao?"

Ngữ khí Trần Nguyên có chút bất đắc dĩ, cũng rất kiên định, nói: "Công Chúa, tại hạ chỉ là cảm giác nợ người rất nhiều, về phần chuyện ta làm, nếu như có thể lặp lại một lần, ta vẫn có thể làm như vậy."

Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên đau khổ hô một tiếng: "Vì cái gì?"

Nàng hung hăng vung roi ngựa trong tay xuống, đánh bay mũ trên đầu Trần Nguyên, một vết máu hiện ra tại gò má bên phải Trần Nguyên.

Một tiếng kêu to này, truyền ra khá xa ở trong đêm tối, mọi người có thể nghe được, thanh âm này mang theo một loại cảm giác cực kỳ bi thương đau đớn.

Trần Nguyên rất đau, nhưng trong lòng lại có chua xót không hiểu nổi.

Một giọt nước mắt chảy xuống theo khóe mắt Gia Luật Lữ Linh, thanh âm của nàng bỗng nhiên biến thành cực kỳ nhu mì: "Chẳng lẽ ta không đáng để người lưu lại sao? Có phải từ lúc vừa mới bắt đầu, người đã dối gạt ta, lợi dụng ta hay không?"

Trần Nguyên thở dài thật sâu, nói: "Ta thật sự thích người, nếu như người không phải là Công Chúa, ta sẽ dẫn người trở lại Đại Tổng."

"Bốp!" Lại là một cái roi ngựa đánh vào bả vai Trần Nguyên, Trần Nguyên bị đánh, liền kêu đau một tiếng.

Ngữ khí Gia Luật Lữ Linh rất là phẫn nộ, nói: "Người còn gạt ta?"

Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn nàng, nói: "Ta biết rõ, tất cả đều là lỗi của ta, hiện tại nói cái gì đi nữa, Công Chúa cũng sẽ không tin tưởng ta, nếu như muốn giết ta, có thể động thủ."

Sau khi Trần Nguyên nói xong, nhẹ nhàng nhắm mắt của mình lại.

Gia Luật Lữ Linh nhìn Trần Nguyên, hai tay không ngừng run run, nắm thật chặt chuôi thương, đột nhiên nàng hét lớn một tiếng, một thương đâm hướng cổ Trần Nguyên.

Hai sợi tóc rơi xuống bên tai Trần Nguyên, Gia Luật Lữ Linh đặt đầu thương ở cổ Trần Nguyên, nói: "Ta nhất định phải lưu người lại, cho dù là thi thể!"

Lại nói cực kỳ hung ác, nhưng một thương trên tay, lại như thế nào cũng không đâm được, sau một lát, Trần Nguyên nghe được tiếng Gia Luật Lữ Linh nhẹ nhàng nức nở, đầu thương lạnh buốt trên cổ kia dần dần rời xa.

Hắn lại mở to mắt lần nữa, nhìn Gia Luật Lữ Linh: "Công Chúa, ta thiếu người khoản nợ tình cả đời."

Gia Luật Lữ Linh lắc đầu cực kỳ lợi hại, ngữ khí nói chuyện đã mềm hơn nhiều: "Ta đã cho rằng ta sẽ giết người, nhưng vì cái gì mà không hạ thủ được? Ta tại sao phải quan tâm người, vì cái gì người không thể lưu lại? Chỉ cần người lưu lại, tất cả phiền toái, ta sẽ đi nói cùng mẫu hậu, được không?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: "Thực xin lỗi, ta là người Tổng."

Thanh âm không lớn, nhưng ở bên trong thanh âm yếu ớt, Gia Luật Lữ Linh nghe ra, giữa hai người lúc này, có một cái hào rộng vô pháp vượt qua!

Gia Luật Lữ Linh không nói thêm gì nữa, dùng tay áo lau vệt nước mắt trên khóe mắt, quay đầu ngựa lại, nói: "Cút! Tới tìm hoàng đế Tống triều của người lĩnh thưởng đi! Nếu người lại đến Liêu quốc, ta nhất định sẽ băm thây người thành vạn đoạn!"

Vệ đội Công Chúa cũng đi theo Công Chúa, trong chớp mắt liền rời đi, nàng không hề quay đầu lại liếc nhìn.

Trần Nguyên ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, sau một lát, Vương Luân mới chạy tới, nói: "Trần huynh! Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta có lẽ là nên nhanh rời đi thôi!"

Trong kế hoạch của Tiêu Thát Na Mã Nai, Gia Luật Hồng Cơ và Gia Luật Lữ Linh tất nhiên có thể giết Trần Nguyên.

Nữ nhân này làm mọi chuyện, đều cần tính toán chính xác như vậy, lại làm cho Trần Nguyên cực kỳ bội phục, thật sự, rất bội phục!

Nhưng, nàng đoán được, chỉ là việc chết, không hề cần nhắc đến con người, tâm địa con gái nàng còn xa xa không đến cái loại tình trạng cứng như bàn thạch giống nàng, cho nên Trần Nguyên mới có thể còn sống rời đi.

Hiện tại, Tiêu Thát Na Mã Nai có thể đem toàn bộ tội danh náo động lần này, đẩy lên thân Trần Nguyên, đẩy lên thân Lý Nguyên Hạo.

Là Tống triều và Đảng Hạng làm cho Liêu quốc nội loạn, không có quan hệ gì đến Tiêu Thát Na Mã Nai, nàng vẫn có thể như lần Gia Luật Hồng Cơ xuất binh tiêu diệt người Nữ Chân kia, lạng lẽ ra tay, lại lạng lẽ thu tay về.

Nàng ra tay một cái, Gia Luật Nhân Trước chết rồi, Trần Nguyên chạy, Lý Nguyên Hạo cũng chạy, Tiêu Thát Na Mã Nai lại một lần ẩn dấu hành tung, phẳng phất như lần này, Gia Luật Hồng Cơ lấy được tất cả, không hề quan hệ đến nàng.

Cả Yên kinh bây giờ, đã rất rõ ràng đối với Gia Luật Nhân Trước và Gia Luật Tông Nguyên, hai nam bắc viện Đại vương này, một bên bị Đảng Hạng người sai khiến, một bên bị người Tống châm ngòi đại khai sát giới, đều vô cùng bất mãn.

So sánh ra mà nói, bọn hắn cho rằng, lúc này đây, hoàng tử Gia Luật Hồng Cơ biểu hiện cực kỳ sắc, không riêng gì ngăn cản nam bắc viện dùng binh khí đánh nhau, còn có cả việc bức Đảng Hạng Đại vương rời đi, Tống gian ngoan triều cũng bị bức đi.

Gia Luật Hồng Cơ thừa cơ chinh hợp thế lực Bắc viện, đồng thời còn được những cự thần kia ủng hộ, trận tranh đấu này chấm dứt, cũng kéo màn che ra, để Gia Luật Hồng Cơ và phụ tử Gia Luật Tông Nguyên độ sức ở giữa.

Trần Nguyên biết rõ, phụ tử Gia Luật Tông Nguyên khẳng định phải thua, nguyên nhân rất đơn giản, thời điểm toàn bộ lực chú ý của bọn hắn đều tập trung trên ngoài Gia Luật Hồng Cơ, căn bản không khả năng ý thức được, Tiêu Thát Na Mã Nai mới là địch nhân lớn nhất của bọn hắn!

Tựa như Gia Luật Nhân Trước, Lý Nguyên Hạo lúc này đây, còn có cả chính mình, sai lầm cơ hồ đều giống nhau, người chết, người chạy trốn, đến lúc đó mới nghĩ ra, người muốn tính mệnh mình là ai.

Cũng may, Yên kinh thật sự có chút ít rối loạn, Gia Luật Nhân Trước chết, lại làm cho triều đình và quân đội xuất hiện trạng thái chân không rất lớn, một mảnh trạng thái chân không này, đã thành thịt Đường Tăng trong mắt thế lực khắp nơi ở Liêu quốc.

Còn có một việc, chính là hơn mười vạn quan đột nhiên biến mất, lại làm cho rất nhiều người trong khoảng khắc táng gia bại sản, phần lớn những người này là quan lại, chính mình tổn thất, lại phải kiếm từ địa phương khác trở về mới được.

Hai nguyên nhân, trực tiếp làm cho tất cả quan lại quyền quý bận rộn, Trần Nguyên tận dụng cơ hội, một đường chạy đến bên cạnh phủ Hà Gian, rõ ràng không có quân đội Liêu quốc truy kích.

Hơn mười ngày sau, Trần Nguyên dẫn theo Vương Luân, Bàng Hỷ cùng gần ba trăm người Nữ Chân chuyển nhà, đi tới biên thủy Đại Tống.

Vốn tưởng rằng người Nữ Chân tiến vào Tống triều sẽ có chút phiền phức, lại không nghĩ tới, bọn hắn đã được tướng lãnh thủ quan long trọng hoan nghênh.

Tin tức Yên kinh đã truyền vào Đại Tống trước một bước, những tướng quân này thật là cực kỳ cảm kích Trần Nguyên, có thể náo loạn Liêu quốc thành bộ dạng hiện tại, theo đại cục mà nói, lại làm cho liên minh Liêu quốc và Đảng Hạng vỡ tan, có thể cam đoan biên quan Đại Tống ổn định, có thể để cho bọn hắn không cần trực tiếp đối mặt với thiết kỵ người Khiết Đan.

Từ nhỏ phương diện mà nói, cũng thật dự cảm thấy cục tức trong lồng ngực phun ra hết!

Cho nên, từ bắt đầu người tướng quân quan khẩu thứ nhất, chẳng những chiếu cố cực kỳ chu đáo đối với bọn họ, thời điểm ra đi, còn phái ra quân đội một đường hộ tống, có những người này cho phương tiện và bảo vệ, đường tự nhiên là nhanh hơn rất nhiều, cũng an toàn hơn rất nhiều, thân thể Bàng Hỷ dần dần khôi phục, thương thế Dương Văn Quảng cũng đã ổn định lại.

Theo Hà Gian phủ đến Biện Kinh, có đường đi tốc hành, tuy bọn hắn đi một chuyến này, tốc độ không nhanh lắm, nhưng không tới một tháng, cũng đã tới Biện Kinh.

Lão Bàng và Lữ Di Giản không ra khỏi thành mười dặm đón chào, chỉ là phái Lữ Phúc lặng lẽ nói cho Trần Nguyên, Bàng Cát tới muộn sẽ thiết trí gia yến tại phủ Thái sư, tẩy trần vì hai người Trần Nguyên cùng Bàng Hỷ.

Nghi thức hoan nghênh như vậy, thậm chí còn chẳng nhiều bằng chút ít tướng lãnh biên quan, Lữ Phúc nói xong lời này liền rời đi, ngay cả hào hứng đi hết một đoạn đường cùng bọn hắn cũng không có.

Nếu như người khác hoàn thành nhiệm vụ như vậy, gặp đãi ngộ như vậy, phỏng chừng đã sớm nổi trận lôi đình rồi.

Nói thí dụ như Tống Kỳ, nhiệm vụ Tống Kỳ thất bại, nhưng lúc hắn từ Liêu quốc trở lại, hoàng đế vẫn phái quân đội đi biên quan nghênh đón, đây là lễ tiết, tỏ vẻ hoàng đế tôn trọng đại thần.

Đợi thời điểm Tống Kỳ trở lại Biện Kinh, quan viên Đại Lý Tự còn phải tập thể tiếp hắn trở về, đây cũng là lễ tiết, tỏ vẻ đám đại thần ủng hộ lẫn nhau.

195. Chương 195: Về Nhà

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 195: Về nhà

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bàng Thái sư và Lữ Di Giản không phải người giảng lễ tiết, Lữ Di Giản biết rõ, Trần Nguyên này có thể bức, có thể dụ dỗ, hơn nữa cam đoan không cần phí bao nhiêu công phu, có thể đạt tới mục đích.

Nhưng có một số việc, là thứ người như Trần Nguyên tuyệt đối không thể tiếp nhận, ví dụ như, người khác đến an bài con đường để hắn đi.

Nếu như mình mang theo một đội nhân mã, thanh thế cực lớn, nói cho tất cả mọi người Biện Kinh biết, mấy vị anh hùng tại Liêu quốc đã trở lại, không thể nghi ngờ, sẽ buộc Tống Nhân Tông phải an bài Trần Nguyên, buộc Trần Nguyên đường đi hắn không muốn đi, như vậy rất không tốt.

Trần Nguyên hiểu ý tứ Lữ Di Giản, cho nên đối mặt với sự lạnh nhạt, trong lòng thập phần thoả mãn, hắn không phải Tống Kỳ, Tống Kỳ làm quan, chính là muốn mặt mũi.

Trần Nguyên chỉ thích việc buôn bán, mặt mũi không sao cả, hiện tại muốn nhất, chính là chạy nhanh trở lại Duyệt Lai khách điểm, nhìn Lăng Hoa, nhìn Hồ Tĩnh, nhìn quán rượu của chính mình, nhìn Hàn Kỳ động một chút lại ưa thích giả trang hiệp khách kia, sau đó trở lại Cùng Châu.

Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ những người Nữ Chân kia, từ lâu đã quên phiền não do A Cốt Đả mang đến cho bọn hắn, người Nữ Chân nhìn tử vong vô cùng nhạt, mặc kệ người chết là ai.

Từ khi hai chân bước vào Biện Kinh, bọn hắn trọn to ánh mắt của mình, ngắm nhìn bốn phía, rất có một bộ tư thế Alice tiến vào bên trong khu vườn rực rỡ.

Mà cư dân Biện Kinh lại nhìn quen dị tộc, mà ngay cả người ngoại quốc, có khi cũng xuất hiện, cho nên đối mặt với người Nữ Chân ăn mặc một thân da thú, đi ở đường cái, thật sự có chút chẳng ra cái gì cả, đều là nhìn nhưng chẳng để ý nhiều.

Duyệt Lai khách điểm đã lắp đặt thiết bị xong rồi, cửa ra vào có một gã sai vặt không biết tên đứng đó, nhiệt tình kêu gọi người qua đường.

"Đại gia ở trọ hay là nghỉ trọ? Mời vào bên trong, ta dẫn đường cho ngài!"

Một người mặc tơ lụa, mang theo hai gã sai vặt đi qua cửa khách điểm, tiểu nhị cách vài bước đã chạy đến đón, lại nói thấp phần khách khí.

Tên kia ngẩng đầu liếc nhìn khách điểm, nói: "Ta không ở khách điểm, ta có thân thích tại Biện Kinh, cái điểm này, còn không bằng kho củi thân thích nhà ta!"

Tiểu nhị ngược ngược cười một tiếng, nói: "Đúng thế, xem xét cách ăn mặc của đại gia ngài, chính là đại phú, đất tiền, xa hoa, người như ngài đi đến chỗ nào, đều có người nghênh mới đứng, iểu nhân chỉ sợ đại gia ngài mệt mỏi, tiến đến nghỉ chân một chút cũng được mà."

Người nói tốt luôn được ưa thích, người nọ cười ha ha một tiếng, nói: "Điều này cũng đúng, hiện tại buổi trưa rồi, đi đến nhà người ta thì cũng nên ăn cơm xong rồi, như vậy đi, ăn một bữa tại chỗ của người."

Tiểu nhị gật đầu, vội vàng tiếp nhận cái bọc trong tay hai tùy tùng, nói: "Được, mời ba vị vào bên trong, ta cầm đồ cho ngài!"

Trần Nguyên nhìn biểu hiện tiểu nhị này, trong lòng chỉ biết, hiện tại Duyệt Lai khách điểm tất nhiên là đang vận hành dựa theo bộ "bí tịch", chính mình lưu cho Lăng Hoa kia, tiểu nhị này vừa mới tiến vào, lại có một người đi ra, vừa hay nhìn thấy đám người Trần Nguyên.

Con mắt tiểu nhị kia lập tức liền sáng lên, Trần Nguyên đã nói với chưởng quầy, tiền lương tiểu nhị nên lên xuống cùng hiệu quả và lợi ích khách điểm, bọn hắn đi một chuyến này, tuy Vương Luân đã tìm khách điểm khác, lại vẫn còn hơn một trăm người, nếu lần này tiến vào, có thể coi là lợi nhuận một khoản khá lớn.

"Đại gia, một đường khổ cực, trong tiểu điểm có giường chiếu chỉnh tề, quét dọn sạch sẽ, khuya còn nấu nước nóng, bọn tiểu nhị có giường chung, còn có phòng chuyên môn giữ lại cho ngài. Ở phía trong nhà bếp, chính là mời đầu bếp tốt nhất Biện Kinh, trước kia đã nấu cơm tại hoàng cung! Ngài ở trọ có lẽ hay là nghỉ trọ vậy?"

"Ở trọ, nghỉ trọ."

"Ôi, rất tốt, mời ngài vào bên trong!" Sau khi nói xong, liền chạy đến trước mặt A Mộc Đại, nói: "Chuông liền ở phía sau, làm phiền các vị đại ca theo ta đi nhiều hai bước, đường cái này hiện tại không được tùy tiện dừng ngựa!"

Trần Nguyên lúc sau đã đi đến bên cạnh quầy, hung hăng gõ, bên trong truyền ra thanh âm quen thuộc của Hàn Kỳ: "Ai vậy! Mua rượu thì đợi một chút!"

Bước nhanh đi vào khách điểm, trong hành lang đã ngồi đầy người, Dương chưởng quầy dựa theo cách của Trần Nguyên, hủy quầy hàng đi, chỉ lưu lại một mặt bàn nho nhỏ, Lăng Hoa đứng ở bên trong phụ trách tính tiền lấy tiền.

Thời điểm Trần Nguyên trông thấy Lăng Hoa, nàng cũng nhìn thấy Trần Nguyên, mặt Lăng Hoa vốn là sững sờ, lập tức thét một tiếng kinh hãi: "Trần đại ca!"

Dương chương quỹ đang bận rộn ở một bên mạnh mẽ ngẩng đầu, một phòng góc rẽ lầu hai bỗng nhiên mở ra, Hồ Tĩnh đã đứng ở ngoài cửa phòng, ba người lập tức đều ngây ngẩn cả người.

Trần Nguyên nhìn mấy lần, hỏi: "Có tình huống nào sao? Vì cái gì đều nhìn ta mà không nói lời nào?"

Hắn nói một câu này, Lăng Hoa bỗng nhiên khóc, Hồ Tĩnh cũng từ trên lầu chạy xuống, Dương chương quỹ thở dài một tiếng, muốn tiến đến, nhưng khi nhìn Hồ Tĩnh đã chạy tới, lại cả Lăng Hoa quên tính tiền cho khách nhân, cuối cùng cũng xoay người đi đến hướng Lăng Hoa, lấy giấy bút trong tay Lăng Hoa, nói: "Ta làm, người đi cùng trò chuyện Thế Mỹ đi."

Hồ Tĩnh nhào vào trong ngực Trần Nguyên, không chú ý đến ánh mắt nhiều khách nhân đang nhìn nàng, cực kỳ kích động ôm lấy eo Trần Nguyên, nói: "Ta biết người nhất định sẽ trở lại!"

Trần Nguyên mỉm cười, trong ánh mắt âm mộ của một đám thực khách, cánh tay vỗ nhẹ phía sau lưng Hồ Tĩnh, nói: "Tốt rồi, ta không phải đã nguyện vẹn trở lại sao? Có lời gì, chúng ta lên lầu rồi nói?"

Hồ Tĩnh gật đầu, Trần Nguyên đi đến chỗ Dương chương quỹ, lại kéo tay Lăng Hoa, lần này, con mắt các thực khách trong phòng lại càng bốc hỏa lên rồi, Trần Nguyên nói với chương quỹ: "Dương đại thúc, chúng ta đàm luận một ít chuyện, chờ một lát nữa ta sẽ xuống."

Dương chương quỹ khẽ gật đầu, có phần có thâm ý liếc nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Ừm, tốt, những người bên ngoài kia là ai vậy?"

Trần Nguyên lúc này mới nhớ tới, chính mình đang trái ôm phải ấp rồi, sau lưng còn có một đồng người ngốc nghếch đứng ở cửa ra vào, vội vàng quay đầu hướng A Mộc Đại, nói: "A Mộc Đại, người đi tìm Hàn Kỳ, nói là ta nói, bảo hắn an bài ăn, uống, ở cho mọi người!"

Nói xong, liền không trì hoãn, mỗi bên một người, mang theo Hồ Tĩnh Lăng Hoa lên lầu.

Mặc dù chỉ tách ra khỏi Lăng Hoa vài tháng, cùng Hồ Tĩnh lại càng chỉ có vài ngày, nhưng hiện tại, thời điểm hai người kia thật sự rõ ràng đứng ở trước mặt mình, Trần Nguyên có một loại cảm giác, dường như đã mấy đời không gặp.

Sau khi vào nhà, ngồi xuống tại mép giường, kéo hai nữ nhân đến bên cạnh mình, hai tay ôm vòng quanh, một loại cảm giác hạnh phúc chân thật cứ tuôn ra từ trong lòng.

Lăng Hoa còn muốn rụt rè một ít, Hồ Tĩnh đã dán cả người lên thân Trần Nguyên, nói: "Trần đại ca, mấy ngày nay, ta sợ, sợ người không về được."

Trần Nguyên mãnh liệt hôn một cái trên miệng Hồ Tĩnh, nói: "Đừng nói như vậy!"

Cánh tay Hồ Tĩnh vuốt vết máu trên mặt Trần Nguyên, hỏi: "Đau không? Nhất định rất nguy hiểm?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, thật sự rất nguy hiểm, suýt nữa ta đã thật sự không gặp được các người, các người có biết, thời điểm ta khó khăn nhất, ta nghĩ đến cái gì không?"

Không đợi hai nữ trả lời, tay Trần Nguyên dùng thêm một phần lực, ôm Lăng Hoa chặt hơn, nói: "Có mấy lần ta hoài nghi, mình có thể còn sống trở về hay không, nhưng vừa nghĩ tới các người, ta liền cho tự nói với mình, nhất định phải sống trở về để gặp các người!"

196. Chương 196: Xử Cả Hai

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 196: Xử cả hai

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Mặt Hồ Tĩnh và Lăng Hoa đều hiện ra sự vui vẻ, nhưng Lăng Hoa còn hơi có một ít ngượng ngùng, tuy nàng và Trần Nguyên cũng đã lén lút làm ra một ít cử động thân mật, nhưng cục diện như hiện tại, lại là làm cho nàng có chút cảm giác tim đập như trống trong ngực.

Không biết vì cái gì, rõ ràng là ôm hai cô gái trước mắt này, nhưng thân ảnh Gia Luật Lữ Linh lại bỗng nhiên hiện ra ở trong đầu Trần Nguyên, sắc mặt đau đớn thật sâu của nàng trước khi chia tay, đã in đậm vào nội tâm Trần Nguyên.

Hắn đau nhức, nhưng nàng khẳng định càng đau nhức hơn, cái đoạn cảm tình này, hắn không muốn buông, khẳng định là nàng càng không muốn.

Mạnh mẽ lắc đầu của mình một chút, quảng Gia Luật Lữ Linh từ trong đầu ra ngoài, có chút duyên phận, không phải mình cố gắng là có thể có.

Hắn bỗng nhiên cúi đầu xuống, hôn một chút trên mặt các nàng. Hồ Tĩnh thân nhiên nhận lấy, bộ dạng Lăng Hoa lại là nhất thời sợ hãi, thời điểm đang có chút ít tim đập như trống trong ngực, Trần Nguyên lại buông hai nàng ra, đứng lên hỏi: "Đúng rồi, đã mang tiền của chúng ta về chưa?"

Hồ Tĩnh cười nói: "Đương nhiên là mang về rồi, một đồng tiền cũng không thiếu, Lăng Hoa giúp người để ở phía trong kho củi tại hậu viện, là cái chỗ lúc trước các người giấu ta, mỗi ngày ta đều đến nhìn, chừng quây cứ yên tâm."

Trần Nguyên cực kỳ hài lòng, lại đi hôn mỗi người một cái, lúc này đây, hắn thân Lăng Hoa trước, bởi vì vừa rồi Trần Nguyên rõ ràng cảm giác được, Lăng Hoa có một chút động tác kháng cự, nếu thân Hồ Tĩnh trước, nha đầu kia có thể sẽ né tránh.

Mặt Lăng Hoa đã rất đỏ, thần thái e lệ như vậy, ở trong mắt Trần Nguyên, lại càng mê người hơn, trong lòng có chút ngứa, nhưng vẫn còn nhớ rõ, phải nói về chính sự trước cái đã:

"Một chuyến này chúng ta đi cũng coi như không có uổng phí, nếu không phải mấy vạn quan tới tay, suýt nữa đã bán mạng, giúp người khác không công. Hiện tại tốt rồi, ta chuẩn bị lập một sơn trang ở ngoài thành, một sơn trang lớn nhất cả Biện Kinh! Bốn đại viện, đệ nhất viện là hiệu ăn, thứ hai là để ở trọ, thứ ba là để người tiến vào uống rượu, thứ tư là cho bài bạc! Ở giữa khấu trừ hơn mười gian phòng ốc, chờ ta trở về đón cha mẹ ta đến, chúng ta sẽ ở cùng một chỗ!"

Ý tứ của lời này đã rất rõ ràng rồi, chính là đợi Trần Thế Mỹ đón cha mẹ đến đây, liền cưới vợ hai vị nữ tử này vào cửa.

Trong suy nghĩ của Trần Nguyên, hai người nghe thấy tin tức này, vốn là nên hết sức cao hứng mới đúng, ai ngờ mặt Lăng Hoa lại có vài phần vui mừng, sắc mặt lại còn có chút lo lắng, Hồ Tĩnh thì xấu hổ nói: "Trần..... Trần đại ca, đợi ta một thời gian ngắn nữa, được chứ?"

Trần Nguyên lập tức hiểu, nàng có lẽ là vẫn chưa bỏ thù hận đối với Bàn Cát xuống được, lúc này liền khoát tay chặn lại, nói: "Ta không miễn cưỡng người, bất luận người nào, đều có quyền lợi lựa chọn con đường chính mình phải đi. Chờ người nghĩ thông suốt, hoặc là người không nghĩ ra, lại không còn đường nào để đi, ta sẽ ở chỗ này chờ người."

Hồ Tĩnh nghe xong, có chút cảm động, Trần Nguyên lại nhìn Lăng Hoa, hỏi: "Lăng Hoa, người cũng không muốn sao?"

Lăng Hoa cúi đầu xuống, nói: "Không phải, ta chỉ suy nghĩ, người xây bốn cái đại viện kia, mấy vạn quan này cũng nên hao phí hết sạch, có phải là nên tiết kiệm một chút hay không?"

Sau đó nàng ngẩng đầu lên, duỗi hai đầu ngón tay ra, nói: "Xây hai cái trước, thế nào?"

Trần Nguyên đi lên phía trước một bước, hỏi: "Như thế nào? Sợ ta phá sản, không nuôi sống nổi người hả?"

Cái này hoàn toàn là hai loại lý luận vấn đề sinh ý, Lăng Hoa và Dương chương quỹ buôn bán, chỉ cần một ngày ba bữa ăn no, mà Trần Nguyên bất đồng.

Hiện tại, quan hệ cùng Lữ Di Giản đã tiến nhập vào thời kỳ tuần trăng mật, Lão Bàn cũng sẽ không tiếp tục tìm phiền toái cho mình nữa rồi, loại nhân vật như Âu Dương Tu, lại càng không muốn có bất kỳ liên

quan gì đến người buôn bán nhỏ như mình, không sợ người khác mang thêm phiền toái tới nữa.

Cơ hội tốt như vậy, không làm sinh ý phát triển, quả thực chính là phải xin lỗi bản thân mình!

Sơn trang nhất định phải bốn đại viện, hơn nữa Trần Nguyên còn chuẩn bị đi tìm Trương Tu Chính, một người sẽ làm chính mình trở thành đại phú thương, một người tìm ra những miền đất mới!

Làm một người xuyên việt, không đi lợi dụng tài phú ở hải dương, cứ ngồi đợi mấy trăm năm sau, để những quốc gia Châu Âu kia đến cướp lấy, chính là sai lầm không thể tha thứ!

Nếu như tất cả thuận lợi mà nói, không qua năm năm, mình coi như không làm được Tổng triều Bill Gates, làm cái nhân vật như Trương Gia Bình, tuyệt đối không thành vấn đề!

Một chuyến này đi Đại Liêu, đã tích lũy đủ tiền vốn, một vị triết nhân từng nói qua, món tiền đầu tiên của nhà tư bản, đều là tràn ngập máu và nước mắt, bây giờ Trần Nguyên tràn đầy cảm xúc đối với câu nói này rồi, món tiền đầu tiên của hắn, chính là do nước mắt và mồ hôi người Liêu tạo thành.

Trần Nguyên cho rằng, một chuyến này, thu hoạch lớn nhất, cũng không phải là những đồng tiền, mà là sự chuyển biến về quan niệm.

Thời điểm vừa tới Tổng triều, hắn luôn chờ mong mình sống an bình, chờ mong chính mình cúi đầu làm người, có thể đổi lấy mưa thuận gió hoà, thời điểm phiền toái lần lượt tìm được hắn, hắn nhiều nhất là phàn nàn, vì cái gì ông trời khiến phiền toái phát sinh bên cạnh mình.

Một chuyến này ra ngoài, lại để cho hắn hiểu được, an bình không phải dùng cúi đầu làm người để đổi lấy, giống như quốc gia, người hi vọng hòa bình, người nhất định phải có năng lực giải quyết bằng chiến tranh!

Tại niên đại Tổng triều, pháp chế so sánh cùng với thế kỷ hai mươi mốt, có thể nói là cực kỳ không kiện toàn, cái này xác định rất nhiều sự tình không thể làm theo lẽ thường! Không đi làm quan, cũng không có nghĩa là người có thể rời xa khỏi quan trường, không học võ công, người cũng không có khả năng rời xa giang hồ!

Người phải có năng lực bảo vệ mình, bảo vệ người nhà của mình.

Trần Nguyên nhìn Hồ Tĩnh, nói: "Ta muốn tổ chức những người Nữ Chân kia, ta muốn có một chi vũ trang của chính mình, danh tự ta đều nghĩ kỹ, cứ kêu Bạch Sơn doanh."

Chính mình đã đáp ứng A Cốt Đả, sẽ cho tộc nhân của hắn cuộc sống như người Tống, cái lời hứa này không giống với việc, cứ mang người đến Tống, lại nhét cho bọn hắn một ít tiền, là có thể buông tay, nhất định phải để cho người Nữ Chân học tập từ cách sống, đến thói quen, cuối cùng là dung nạp.

Dù sao, sơn trang xây tốt, công tác bảo vệ cũng rất cần nhân thủ, Tổng triều cũng cho phép giai tầng địa chủ có được lực lượng quân sự của chính mình, chỉ cần khống chế trong phạm vi quy mô nhất định, là có thể thành lập, dựa theo quy định hiện tại của Nhân Tông, 500 người là giới hạn.

Dùng câu chuyện Tống Giang đánh Chúc gia trang, cái Chúc gia trang kia chính là lực lượng vũ trang tư nhân.

Kim quốc lần đầu tiên công kích Bắc Tống, đại quân Đông lộ thì ra chính bị địa chủ Lôi Bạo vũ trang vùng Hà Gian, kể cả quân đội cuối cùng bảo vệ trong Biện Kinh, đều có thân ảnh những địa chủ này ở bên trong.

Để cho người Nữ Chân đến đảm đương nhiệm vụ này, có thể nói là vẹn toàn đôi bên.

Nếu Bạch Sơn doanh quang minh chính đại kiến tạo, chính là hơi phiền toái một chút, thủ tục tương đối rườm rà.

Chính là vì thủ tục không dễ làm, nên rất cần phê văn hạng thượng đẳng, cho nên cái này không riêng gì vấn đề lực lượng quân sự, mà là một loại chứng minh, chứng minh mảnh khoé người này rất thông thiên!

Hồ Tĩnh do dự một chút, hỏi: "Đại ca, người ý định để cho ai tới dẫn đầu bọn hắn? Tuy bọn hắn không biết võ công, nhưng có những người thiện chiến, người giang hồ cũng không thể so sánh với họ, hơn nữa trời sinh tính lỗ mãng, người bình thường khẳng định không quản nổi bọn hắn."

Trần Nguyên gãi gãi đầu, nói: "Cái này, ta thật sự chưa nghĩ tới, định để cho hai người Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ tạm thời phụ trách, dù sao hiện tại ta thật sự không có người thích hợp, Bàng Hỉ trở lại phủ Thái sư rồi, Hầu gia trở lại Thiên Ba phủ rồi, A Mộc Đại rất đần độn, thôi thì sau này hãy nói, cùng lắm thì ta tự mình huấn luyện bọn hắn."

Hồ Tĩnh nghe xong, liền tặc lưỡi, nói: "Người tự mình huấn luyện?"

Nói xong, hai nữ nhân không khỏi nở nụ cười, ở trong mắt các nàng, đây là một loại chuyện đáng chê cười nhất.

Trần Nguyên cũng không muốn như vậy, hắn vốn muốn mời Thanh Nguyên, kết quả là tên kia ra giá rất cao, một năm một vạn quan, không khác gì chém giết.

Lăng Hoa lúc này chợt nhớ tới Trần Nguyên vừa mới trở về, ngẩng đầu lên hỏi: "Trần đại ca, người đã ăn cơm chưa? Ta đi kiếm chút gì ăn đến nhé?"

Trần Nguyên kéo tay của nàng lại, để thân thể nàng dựa vào ngực mình, nói: "Đi cái gì? Ta còn có chuyện chưa nói xong với các người đâu."

Thần sắc Lăng Hoa lập tức dị thường xấu hổ, muốn đẩy Trần Nguyên ra, lại cảm thấy có chút không nỡ, hơn nữa đang ở trước mặt Hồ Tĩnh, đẩy Trần Nguyên ra, giống như có chút không thích hợp, nhưng không đẩy hắn ra, giống như càng không thích hợp.

Đầu óc nhanh chóng chuyển động, nghĩ đến một chủ đề, liền hỏi: "Đúng rồi đại ca, sơn trang của người chuẩn bị gọi tên là gì?"

Trần Nguyên khẽ cắn nhẹ vành tai của nàng, nói: "Hai ngàn quan."

Hồ Tĩnh nghe xong liền cười khúc khích, nói: "Những kẻ có tiền, thường gọi sơn trang của mình là vạn ngân sơn trang, nào có người đi gọi là hai ngàn quan?"

Bờ môi Trần Nguyên liếm dọc theo cổ trắng muốt của Lăng Hoa, khẽ miết nhếch lên nói: "Ta đã nói, ta lấy danh tự sơn trang là hai ngàn quan, là muốn để cho sơn trang này, giống với những cửa hàng khác trong Yên kinh lộ, còn chưa mở ra, đã làm cho cả Biện Kinh oanh động!"

Hồ Tĩnh nói: "Người nên không phải vừa chuẩn bị gạt người?"

Trần Nguyên nói tại bên tai Lăng Hoa: "Ta có ý định lừa gạt nữ nhân."

Lăng Hoa lúc này đã ở trong tình thế quần bách, thần sắc đỏ bừng trên mặt lại làm cho Trần Nguyên cực kỳ mê mẩn, không khỏi cúi đầu xuống, bắt được đôi môi của nàng.

Lăng Hoa chỉ cảm thấy một cổ khí tức nam nhân bỗng nhiên tràn ngập mỗi một tế bào trên thân thể nàng, miệng không khỏi nhẹ nhàng rên lên, miệng có chút mở ra, lại để cho đầu lưỡi Trần Nguyên thừa thế chui vào, điên cuồng quần quýt bên trong miệng của nàng.

Một tay Trần Nguyên cũng trượt từ phần eo Lăng Hoa đến bờ mông nàng, hơn nữa còn qua lại quanh phủ động, một luồng nhiệt lượng từ tay Trần Nguyên truyền khắp toàn thân Lăng Hoa, dưới sự kích thích từ lưỡi của hắn, đầu lưỡi Lăng Hoa cũng bắt đầu động đậy, thỉnh thoảng lại vươn vào đến trong miệng hắn.

Tay kia của Trần Nguyên đã muốn trèo lên ngực Lăng Hoa, tùy ý vuốt ve, ngực nha đầu này hiển nhiên không đầy đặn bằng Hồ Tĩnh hay Gia Luật Lữ Linh, chỉ là, cánh tay nắm vừa đủ, cũng sẽ làm cho nam nhân có cảm giác thành tựu.

Thân thể Lăng Hoa chậm rãi mềm nhũn ra, tựa ở trong ngực Trần Nguyên, chủ động đưa đầu lưỡi của mình lên, Hồ Tĩnh nhìn bọn hắn, mỉm cười nói: "Không quấy rầy các người, ta đi giữ cửa cho các người."

Động tác của Trần Nguyên lại không hề chậm, bờ môi cắn bản cũng không rời khỏi miệng Lăng Hoa, vậy mà cánh tay vẫn vùng lên, giữ chặt cổ tay Hồ Tĩnh, cũng kéo nàng vào ngực mình.

Hồ Tĩnh và Lăng Hoa nhất thời đều cực kỳ xấu hổ, Lăng Hoa nhút nhát e lệ không nói ra, nhưng Hồ Tĩnh lại giãi dụa tượng trưng một hồi, nói: "Người muốn làm gì?"

Trần Nguyên mỉm cười nhìn hai nàng, cũng không nói chuyện, hai tay ôm rất chặt, hẳn biết rõ Hồ Tĩnh đã ngầm đồng ý, chính mình chỉ cần làm việc phải làm thôi, vì nếu như nữ hiệp thật sự muốn chính mình ngừng lại, chính là nắm cái tay, cũng không ngăn được nàng.

Đã có nữ hiệp ngầm đồng ý, kế tiếp, nữ tử yếu như Lăng Hoa, còn không phải là con cừu non sao?

Hai cánh tay hẳn ý chạy trên thân hai nữ nhân tùy, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc dày đặc, không khí có chút xấu hổ, một lát sau, xấu hổ qua đi, ba người rõ ràng đều cảm nhận được, không khí có chút khô nóng và hưng phấn.

Trần Nguyên là nam nhân, lúc này không nhận được là chuyện đương nhiên, đôi tay bỗng nhiên dùng lực, đẩy hai nữ lên giường, ngực có thể rõ ràng cảm giác được lực đàn hồi bốn phía mềm mại, hôn mỗi người một cái, liền nói: "Hai vị nương tử, tướng công tối muộn còn có chuyện phải làm, thời gian cũng không còn nhiều nữa, chúng ta sớm nghỉ tạm một chút cái đã."

Nói xong, liền dùng chân cái chặn dưới giường lên, che ở thân ba người, cái chặn nhất thời không ngừng phập phồng.

Mãi cho đến khi sắc trời xám xịt, Trần Nguyên mới từ gian phòng đi ra, mọi người đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, vừa rồi đối với Trần Nguyên mà nói, lại là một cái tiểu biệt, một cái tân hôn, tư vị mỹ diệu trong đó, không thể diễn tả bằng ngôn từ.

Duy nhất có chút tiếc nuối chính là, Hồ Tĩnh và Lăng Hoa phối hợp với nhau không tốt, hai người đều có chút thẹn thùng, có chút trẻ trung, cùng so sánh với tiểu thiếp mười bốn mười lăm phủ Thái sư kia, quả là quá nghiệp dư.

Chỉ là, phải nói trở lại, nếu như Hồ Tĩnh và Lăng Hoa thật sự có công phu trên giường như mười bốn mười lăm, phỏng chừng chính mình sẽ không đơn giản chỉ thất vọng thôi đâu.

Buổi tối đi phủ Thái sư ăn cơm, cũng không cần đi rất nhiều người, A Mộc Đại không thể đi, hẳn phải để ý những người Nữ Chân kia.

Những người này đều là Sinh Nữ Chân tiêu chuẩn, ngay cả dân cư dã man trong người Liêu, đều cho rằng đó là người dã man, cho nên Trần Nguyên ra lệnh cho A Mộc Đại và Thiết An Ha Mã Thai, Tô Đồ, trước khi người Nữ Chân tỉnh ngủ vào ngày mai, không được bước ra khỏi Duyệt Lai khách điểm một bước.

Sắp xếp xong xuôi, hẳn mới dám rời khỏi khách điểm, đi phủ Thái sư dự tiệc.

Phủ Thái sư có lẽ vẫn là phủ Thái sư, nửa năm này không hề thay đổi gì, bất đồng duy nhất, chính là, lúc chính mình rời khỏi phủ Thái sư, trước cửa vắng đến mức có thể giăng lưới bắt chim, hiện tại đã có một ít hương vị người, xe ngựa một lần nữa ra vào tấp nập trước cửa phủ Thái sư.

Thời điểm Trần Nguyên đi phủ Thái sư cầu kiến, vừa vặn đụng phải Nhâm Phú, đã từng gặp mặt tại hôn sự Nhan Tra Tấn.

Trí nhớ Nhâm Phú cũng tương đối tốt, trông thấy Trần Nguyên từ rất xa đã lên tiếng chào hỏi: "Trần chương quy! Đã lâu không gặp." Nói xong, liền thập phần nhiệt tình bước nhanh đi tới, ôm cổ Trần Nguyên, như là lão bằng hữu đã lâu không gặp.

"Ha ha, " Nhâm Phú cười khan hai tiếng, nói: "Trước đó vài ngày, ta nghe huynh đệ biên quân nói về người và Bàng tổng quân ở Liêu quốc, huynh đệ thật sự khâm phục vạn phần! Vì vậy ta liền tìm đến phủ Thái sư, xin Thái sư, vô luận như thế nào, lúc các người trở lại, nhất định phải thông báo cho huynh đệ một tiếng."

Người này là kẻ hai mặt tiêu chuẩn, chỉ cần hướng gió không đúng, hẳn sẽ đổi phương hướng, Nhâm Phú đã từng phản bội Lão Bàng, nhưng đó là vấn đề phẩm đức, Lão Bàng không thèm để ý, Lão Bàng chính là một không có người phẩm đức, cho nên bằng hữu hẳn kết giao luôn luôn chỉ nhìn lợi ích.

Thời gian Nhâm Phú chuyển hướng lại rất tốt, Lão Bàng hiện tại chính là cần giúp đỡ, đặc biệt là ở trong quân đội, đây mới là người thông minh.

Trần Nguyên rất khách khí nói: "Tướng quân thật sự đề cao tiểu nhân rồi."

Nói còn chưa dứt lời, sắc mặt Nhâm Phú đã nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: "Trần huynh cần phải không cần phải nói cái gì tướng quân nữa, nói lời như vậy đi ra, là không coi ta làm bằng hữu rồi!"

197. Chương 197: Vào Phủ Thái Sư

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 197: Vào phủ Thái Sư

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Như thế, huynh để lại trèo cao rồi, Nhâm huynh, mời!"

Hai người sóng vai đi vào phủ Thái sư.

Tuy đã tới phủ Thái sư, nhưng nhân nhả từ cửa lớn đi vào như thế, lại là lần đầu tiên, đây cũng là lần đầu tiên Trần Nguyên có lòng dạ thanh thản, để cẩn thận đánh giá tòa nhà của lão Bàng một chút.

Từ cửa lớn tiến vào, liếc mắt là có thể trông thấy chính sảnh, tuy hai bên có hòn non bộ, rừng trúc, đình và ban công đứng vững, nhưng rõ ràng không hề ngăn cản ánh mắt từ nơi này nhìn về phía chính sảnh, chắc là thời điểm Bàng Thái sư thiết kế bố cục, đã cân nhắc rất nhiều.

Một con đường đá nhỏ quanh co khúc khuỷu kéo dài đến hướng chính sảnh, bỗng nhiên bắt gặp Bàng Hỉ, hai người gật đầu với nhau, sau đó, Bàng Hỉ liền quay đi.

Trần Nguyên theo Bàng Hỉ chậm rãi đi về phía trước, Bàng tổng quản bây giờ không thể bước đi như bay giống như trước, ven đường vừa vặn có thể chỉ điểm cho Trần Nguyên những điện phủ, lầu các, lâm viên, đình, đài, hành lang vân vân....

Do đặt tên đều bị pháp luật để ý nghiêm ngặt, nhưng vẫn nên mang vẻ nghiêm túc và trang trọng, cho nên cũng rất phức tạp đa dạng, trí nhớ mặc dù Trần Nguyên rất tốt, cũng không có cách nào thoảng một tý mà nhớ kỹ toàn bộ.

Chỉ là, con đường dưới chân này, hẳn có lẽ là nhớ rất rõ, lần trước chính là cùng Sài Dương giết đi ra ngoài từ con đường này.

Lữ Di Giản sớm đã đứng ở cửa ra vào, trông thấy Trần Nguyên xuất hiện, nhiệt tình hô một tiếng: "Thế Mỹ, mau lại đây, chỉ còn chờ một mình ngươi thôi."

Trần Nguyên xin lỗi một tiếng, đi vào cửa trong xem xét, bên trong, ngoại trừ Bàng Cát và Lữ Di Giản, còn sắp đặt ba cái ghế, hôm nay chắc chỉ có năm người trước mắt ngồi cùng nhau mà thôi.

Bàng Cát ngồi ở vị trí trung ương, trên mặt đầy vẻ mỉm cười nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên ôm quyền cúi người hành lễ, nói: "Tiểu nhân thỉnh an Thái sư."

Bàng Cát cười ha ha, nói: "Trần Thế Mỹ, từ nay không cần phải khách khí nữa rồi, tất cả mọi người là người một nhà, ngồi xuống. Bàng Hỉ, hôm nay ngươi cũng ngồi xuống, hôm nay lão phu phải kính hai người các ngươi một ly mới được, lúc này đây, các ngươi làm việc cực kỳ tốt!"

Trần Nguyên nói: "Đây là sự tình ta phải làm, không dám hướng Thái sư tranh công."

Bàng Hỉ và Lữ Di Giản nhìn nhau cười một tiếng, có chút tán thưởng, gật đầu, nói: "Ta cũng không phải như đám hủ nho, chỉ dùng một cái dân tộc đại nghĩa thông báo tuyển dụng, liền bắt người khác không công đi bán mạng cho bọn hắn."

Vừa rồi Bàng Hỉ đã đem tình huống của các người nói với ta rồi, lão phu luôn luôn là người thưởng phạt phân minh, huống hồ, ta đã nói, ngươi đi một chuyến này ra ngoài, làm việc cho ta, nếu như cảm thấy thiết thời cái gì, lão phu sẽ đảm bảo đền bù cái đó! Người tới, mang thứ đó lên."

Hai gia đình phủ Thái sư lắc lắc, đưa một cái rương đến, Bàng Cát tự mình mở ra, Trần Nguyên chỉ nhìn thấy bên trong là một mảnh vàng óng, dưới ngọn đèn chiếu rọi xuống, đặc biệt chói mắt.

Nhưng hắn không nhận lấy, mà lại nói: "Thái sư, ta Liêu quốc đến một chuyến, thu hoạch vẫn tương đối khá....."

Bàng Cát cắt ngang lời hắn, nói: "Ài, đó là người bằng vào bản thân mà lợi nhuận được, có quan hệ gì đến ta đâu? Đây là lão phu thưởng người, làm việc cho lão phu, há có thể bắt người tự đi kiếm tiền?"

Lão Bàng tuy là người gian dối, nhưng thủ đoạn lung lạc người lại cực kỳ trực tiếp, chính vì hắn trực tiếp, cho nên rất lợi hại.

Trần Nguyên biết rõ, người như Lão Bàng, nếu như chính mình không những thối vàng này cầm, nếu không phải địch nhân, Lão Bàng cũng sẽ không cho rằng hắn là người một nhà.

Lúc này, con người xoay động, nói: "Cái này, tại hạ có một đề nghị, không biết có nên nói hay không?"

Lữ Di Giản ở bên cạnh mỉm cười nhìn Trần Nguyên, Bàng Cát nói: "Cứ nói đừng ngại!"

Trần Nguyên nói: "Tại hạ muốn mua một miếng đất ở ngoài thành, làm một sơn trang."

Lập tức liền nói lại một lần, về ý định mình kể với Lăng Hoa và Hồ Tĩnh, sau đó mới nói: "Những số tiền này, tại hạ cầm lấy dùng, coi như là một phần cổ phần Thái sư thêm vào, như thế nào?"

Sắc mặt Bàng Cát bất thiện, nói: "Nói là tặng cho người, đúng là tặng cho người, nào có những điều kiện này!"

Lữ Di Giản lúc này liền nói chuyện, thả chén rượu trong tay ra, nhìn Bàng Cát, nói: "Thái sư hiểu lầm ý của Trần Thế Mỹ rồi, hắn không phải không muốn, là ngại Thái sư bị thiệt thòi! Hắn suy nghĩ, muốn cùng Thái sư buôn bán, thử hỏi hiện tại, ai không muốn buôn bán ở Đại Tống đây?"

Trần Nguyên cười cười, nhìn về phía Bàng Cát, nói: "Tiểu nhân chính là có ý tứ này, mong Thái sư thành toàn."

Mặt Bàng Cát từ nội chuyển sang hỉ, nói: "Ha ha ha, rất tốt, cứ như vậy đi! Sự tình mua đất cũng để trên thân lão phu, người xem mảnh đất trống nào tốt, cứ tới nói với ta một tiếng."

Vấn đề này tính toán xong xuôi rồi, ba người Bàng Hỉ mời đến còn đứng đấy chưa ngồi xuống, Bàng Cát liền nói với Nhâm Phú kia: "Nhâm Phú, nghe nói mười hai tên hãn tướng dưới tay người đều thập phần anh dũng, có việc này không?"

Nhâm Phú gật đầu, vẻ mặt rất đắc ý, nói: "Hồi bẩm Thái sư, mười hai người bọn hắn đều là dũng sĩ, quanh năm theo ta chinh chiến biên cương, cái khác ta không dám ba hoa, tại cả Tây Bắc, phạm là quân đội bọn họ lĩnh quân xuất chinh, cho tới bây giờ vẫn chưa từng bị đánh bại!"

Quân đội Tống triều luôn luôn là binh tướng chia lìa, ngoại trừ cái loại tiểu quan như Địch Thanh, tất cả tướng quân, ngày thường đều chỉ có thể liên lạc với tướng phía trên mình, về phần quân đội? Đợi thời điểm chiến tranh, hoàng đế sẽ nói cho người biết người sẽ thống soái quân đội ở nơi nào.

Binh tướng không chuyên, cũng là nguyên nhân sức chiến đấu Tống triều cực yếu, tướng quân ở dưới loại tình huống này có thể đánh thắng trận, có thể nói là đã ít lại càng thêm ít.

Nhâm Phú chính là một người thường xuyên đánh thắng trận, đây cũng là nguyên nhân, vì cái gì mà Bàng Cát có thể để hắn quay đầu về dưới trướng mình.

Bàng Cát cực kỳ hài lòng với câu trả lời của Nhâm Phú, ngón tay chỉ vào người hắn, nói: "Thế Mỹ lần này đại náo Đại Liêu, Liêu Hứng Tông vì để chuyển di mâu thuẫn và áp lực trong nước, tất nhiên sẽ chọn chiến tranh. Người Nữ Chân không có gì để đánh, phương bắc lại quá xa, đánh nhau không bù được mất, hắn chỉ có thể lựa chọn Đại Tống hoặc là Đảng Hạng, so sánh mà nói, Đảng Hạng hiển nhiên dễ đánh hơn."

Điểm này rất nhiều người đều thấy được, Nhâm Phú nói: "Thái sư anh minh, theo mặt tướng biết, sau khi Lý Nguyên Hạo kia trở về, cũng sẵn sàng ra trận, bắt đầu triệu tập binh lực, dồn về hướng biên cảnh Liêu quốc."

Bàng Cát ừ một tiếng, nói: "Lão phu có ý định, đợi hoàng thượng một lần nữa trọng dụng lão phu, ta và Lữ Tướng sẽ mã đề nghị hoàng thượng triệt binh Tây Bắc, để cho Lý Nguyên Hạo yên tâm một ít, có thể buông tay buông chân liều chết đánh nhau cùng Liêu quốc, các người nghĩ như thế nào?"

Kế sách này là dương mưu tiêu chuẩn, rất đơn giản, nhưng sẽ có hiệu quả cực kỳ lớn.

Liêu quốc bây giờ nhất định là phải tiến hành một hồi chiến tranh, mặc dù quốc lực bọn hắn đã không cho phép bọn hắn tiếp tục chiến tranh, một khi Tống triều giảm bớt binh lực tại Tây Bắc, phòng ngự chủ yếu nhất định sẽ chuyển dời đến biên cảnh Tống Liêu, như vậy, Liêu quốc càng không thể coi Tống triều là đối tượng công kích.

Mà Lý Nguyên Hạo đã thành lựa chọn duy nhất của người Khiết Đan, cho dù Lý Nguyên Hạo biết rõ đây là quỷ kế của Tống triều, cũng không có cách nào, hắn phải toàn lực ứng chiến Liêu quốc.

Nhâm Phú nghe xong, liền ôm quyền nói: "Thái sư cao minh."

Bàng Cát xem hắn: "Sau khi đại quân Tây Bắc rút lui, dựa theo quy củ của triều đình, phải đổi tướng, người hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Nhâm Phú mừng rỡ trong lòng, quỳ xuống bái tạ: "Đa tạ Thái sư đề bạt, mặt tướng vô cùng cảm kích!"

Địa vị võ tướng tại Tống triều rất thấp, nhưng nếu như người có thể làm được vị trí trấn thủ một phương, cũng là quá được rồi! Vị trí này vẫn là mục tiêu Nhâm Phú hoạt động tích cực, hiện tại rốt cục cũng có cơ hội thực hiện.

Lữ Di Giản lại chú ý tới Trần Nguyên giống như có lời gì muốn nói, đợi sau khi Bàng Cát nói xong, hắn mới hỏi: "Thế Mỹ, người giống như có cái gì muốn nói hay sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Tướng quốc, Thái sư còn chưa khôi phục chức vụ sao?"

Lữ Di Giản và Bàng Cát đồng thời nở nụ cười, một lát sau mới lên tiếng: "Thế Mỹ chưa nhận ra, vì sao chúng ta buông tha cơ hội này sao?"

Trần Nguyên âm thầm suy nghĩ một chút, trong lòng lập tức hiểu ra: "Chẳng lẽ, Thái sư có biện pháp nào đó, để cho hoàng tử địa phương khác, biết rõ những chuyện này, là do Thái sư đích thân làm hay sao?"

Bàng Cát cực kỳ đắc ý, nói: "Ta hướng hoàng tranh công, nhất định có thể, chỉ là, làm như vậy, không bằng để cho hoàng chủ động thưởng công lao cho ta!"

Đạo lý rất đơn giản, nếu như Bàng Cát nói cho Nhân Tông, Trần Thế Mỹ và Bàng Hỉ là bọn hắn phái đến Liêu quốc, Nhân Tông tất nhiên sẽ hết sức cao hứng, Bàng Cát muốn cái gì, sẽ có cái đó, kể cả khôi phục chức quan.

Nhưng nếu như Bàng Cát không nói, Nhân Tông chính mình phát hiện, thì ra giúp Đại Tổng giải quyết cái vấn đề khó khăn này, chính là người của Bàng Cát, vậy thì không đơn giản là muốn cái gì có cái đó.

Cái chủ ý này, tất nhiên không phải Bàng Cát nghĩ ra được, không phải nói hắn không đủ thông minh, chỉ là, cách làm người của hắn không nặng tâm cơ như vậy.

Trần Nguyên vụng trộm liếc liếc Lữ Di Giản, lão nhân kia vẫn còn ôm bầu rượu uống, giống như tất cả sự tình đều không quan hệ đến hắn.

Phong cách của hắn, thật sự hơi giống Tiêu Thát Na Mã Nai.

198. Chương 198: Con Người Đổi Thay

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 198: Con người đổi thay

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bàng Cát rất là đặc ý, nói: "Tướng quốc, hôm nay, thời điểm lên triều, những hủ nho kia nói như thế nào? Bọn hán cũng biết Bàng Hỉ là người của ta, chẳng lẽ không có phản ứng gì sao?"

Bàng Cát bây giờ vẫn thể lên triều đình, mặc dù biết rõ một ít tình huống đại khái, nhưng tựa như nhân vật mấu chốt, luôn ẩn sau màn, hán vẫn muốn dựa vào Lữ Di Giản.

Lữ Di Giản thở dài một tiếng thật sâu, thần sắc có chút đau thương, cái này lại làm cho Bàng Cát hơi kinh ngạc, hỏi: "Chẳng lẽ sự tình không ổn?"

Lữ Di Giản lại nói: "Tất cả giống với kế hoạch của chúng ta, những chính nhân quân tử kia căn bản không làm văn tại sự tình này, trong lòng bọn hán tất nhiên cho rằng, cho dù Trần Thế Mỹ và Bàng Hỉ là người của chúng ta, nhưng làm ra cái chuyện tốt này, bọn hán cũng không thể ra tay quá tuyệt. Hiện tại, Phạm Trọng Yên làm ra một bộ tư thế chờ bị đánh, thật sự lại làm cho lão phu cảm thấy dần dần vô vị."

Nghe đến đó, Trần Nguyên đã hiểu đại khái tình thế triều đình hiện tại, người như Phạm Trọng Yên và Âu Dương Tu, chắc chắn sẽ không cho rằng, Bàng Cát phái Bàng Hỉ và mình đi Liêu quốc một chuyến này, chính là xuất phát từ một nguyên nhân ngoài ý muốn, mới náo loạn Liêu quốc thành như vậy, bọn hán biết rõ, Bàng Cát khẳng định còn có chuẩn bị ở phía sau.

Lúc này, phương pháp hữu hiệu nhất để bảo vệ bọn hán, có hai cái, một là bỏ xe bảo vệ soái, chủ động hướng Nhân Tông, xin phép xử trí Tống Kỳ.

Một cách khác, chính là bôi đen chính mình, tại trước khi thanh danh của mình biến thành xấu, liền lập bảng hiệu "người xấu" ở trong lòng Nhân Tông trước.

Nhưng Phạm Trọng Yên và những người kia sẽ không bỏ xe bảo vệ soái, cũng sẽ không ra tay đối với chính mình, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ đều là quân tử.

Bàng Cát cười ha ha một tiếng, nói: "Phạm lão nhân này là người như thế, giống như lần trước hán đả đảo ta, cố chấp đến mức có chút đáng yêu, chẳng lẽ, hoàng thượng thời điểm hỏi Trần Thế Mỹ, không có người nào nói cái gì trên triều đình sao?"

Trong lòng Trần Nguyên cả kinh, hỏi: "Hoàng thượng hỏi đến ta?"

Lữ Di Giản nói: "Đương nhiên, lần này người náo Liêu quốc thành dạng như vậy, dân gian đã sớm truyền khắp, hôm nay người trở về, tin tức còn chưa tản ra, ta phỏng chừng, ngày mai người đi ra ngoài, sẽ không dễ dàng như vậy nữa đâu. Hoàng thượng cũng là ở trước mặt văn võ cả triều, hỏi tình huống của người, Âu Dương Tu kia rõ ràng ăn nói bừa bãi, nói người là người buôn bán nhỏ không cầu tiến mà thôi."

Trần Nguyên nhẹ nhàng khịt khịt cái mũi của mình, Âu Dương Tu đánh giá đối với mình rất đúng, mặc dù hơi bất công, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Lữ Di Giản bỗng nhiên liếc nhìn Trần Nguyên rất có thâm ý, nói tiếp: "Ngược lại, Bao Hắc Tử cố tình giữ gìn đám hủ nho kia, Bao Hắc Tử nói, tài Thế Mỹ không dưới trạng nguyên Tống Kỳ, làm người cơ cảnh, có thể đảm nhận trách nhiệm, trung nghĩa thành tín, có thể nắm đại sự."

Trần Nguyên uống rượu đến trong miệng, thiếu chút nữa liền phun ra, rất là giật mình!

Hán không biết lão Bao nói là thật hay giả, lão Bao xem trọng chính mình như vậy sao? Có lẽ là do mình cứu Trương Tu Chính ra, cảm tạ đối với mình, nên mới nói vài câu hữu ích?

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, ở trong lòng lão Bao, dựng được một cái ấn tượng tốt đẹp, luôn luôn là chuyện chính xác, Trần Nguyên hơi muốn cười, một loại vui vẻ chưa từng xuất hiện, tự nhiên phát ra từ trong tâm.

Bàng Cát nghe được Bao Chứng nói như vậy, cũng hiểu ý tứ trong đó, đây là cố ý giữ gìn bọn người Phạm Trọng Yên, mặt mày đầy khinh miệt, nói: "Tướng quốc, nếu như Bao Hắc Tử thật sự nhúng tay vào, chuyện kia thật đúng là có chút phiền phức!"

Lữ Di Giản mỉm cười lắc đầu: "Thái sư rất sợ Bao Chứng sao?"

Bàng Cát đương nhiên là sợ! Nguyên nhân hẳn sợ Bao Chứng rất đơn giản, chính là Bao Chứng làm người càng bằng phẳng hơn so với Hạ Tung, lại làm cho Bàng Cát không thể bắt được một chút nhược điểm nào.

So với Phạm Trọng Yên, lại càng hiểu được cách biến đổi, Bao Chứng vĩnh viễn sẽ không đi nói những chỗ không hữu dụng kia, vĩnh viễn cũng sẽ không nhảy vào trong cái hầm Bàng Cát đã đào tốt, cử chỉ càng nghiêm cẩn hơn so với Âu Dương Tu.

Hiện tại, tất cả trọng thần cơ hồ đều là người nhiều lần chìm nổi, Hạ Tung, Phạm Trọng Yên, Âu Dương Tu, Lữ Di Giản đều là đã trải qua vài lần thăng trầm, kể cả Bàng Cát hẳn, cho dù có đứa con gái sống trong hoàng cung, cũng nhiều lần thiếu chút nữa thì xong rồi.

Duy chỉ có Bao Chứng, tuy không vụt thẳng lên mây xanh, nhưng lại từng bước một vững vàng đạp đến phía trước, bước chân kiên cố độc nhất vô nhị tại thời Nhân Tông.

Cho nên, Bàng Cát không muốn trêu chọc Bao Chứng, nghe Lữ Di Giản hỏi như vậy, liền hỏi lại một câu: "Chúng ta có phải nên tìm người thăm dò Bao Hắc Tử một chút, tìm kiếm điểm mấu chốt hẳn hay không?"

Lữ Di Giản cười nói: "Năm ngày sau là thọ yến Thái sư, mời hẳn đến một chuyến không được sao?"

Bàng Cát suy nghĩ một chút, gật đầu: "Tốt, Trần Thế Mỹ, năm ngày sau là ngày sinh của lão phu, thời điểm đó, hoàng thượng cũng sẽ tới. Ta sẽ an bài một cơ hội phù hợp, để cho hoàng nhìn thấy người, với công lao của người lần này, định có thể được trọng dụng."

Trong lòng Trần Nguyên thầm than, cái này ở trong mắt người khác, có lẽ là một cái sự tình làm cho người ta cực kỳ hâm mộ, nhưng Trần Nguyên lại không quan tâm.

Trải qua một chuyến đi đến Liêu quốc, hẳn đã đạt đến cực độ chán ghét đối với đấu tranh chính trị và quyền lực, càng không có hứng thú tham dự đấu tranh ở giữa Bàng Cát Lữ Di Giản, cùng Phạm Trọng Yên, Hạ Tung.

Hắn muốn về nhà, hiện tại tất cả cuộc sống của chính mình đều tương đối yên ổn rồi, trở về đón cha mẹ Trần Thế Mỹ lên kinh, Tần Hương Liên cũng đi theo, hai đứa con của Trần Thế Mỹ cũng mang lên kinh nuôi dưỡng.

Sau đó là xây dựng sơn trang, lấy Lăng Hoa cùng Hồ Tĩnh vào cửa đến, người một nhà cùng nhau sống, thật vui vẻ biết bao.

Không có việc gì, thì nên đưa chút lễ cho hai lão gia trước mắt này, có phiên toái, sẽ mời bọn hắn ra mặt hỗ trợ, đương nhiên, Âu Dương Tu và những người kia, mình cũng không đi đắc tội, sẽ huấn luyện những người Nữ Chân kia thành bảo tiêu, trấn áp lưu manh, sẽ không có người nào dám khi dễ chính mình nữa rồi!

Ngại là trong nhà thiếu sức sống, có thể sinh thêm mấy em bé, ngại lão bà không đủ, có thể cưới mấy little Girl nữa, cuộc sống nhân sinh như thế, còn có gì để đòi hỏi?

"Thái sư, thọ yến có khả năng ta không tới được rồi, ta muốn trở lại Cùng Châu, đi về nhà nhìn xem, không đối gặt Thái sư, ta đã hai năm chưa trở về nhà, trong lòng rất hoài niệm chốn cũ." Trần Nguyên nhẹ nhàng nói.

Bàng Cát lúc ấy liền ngăn cả người, Trần Nguyên nói cái này, rõ ràng chính là từ chối, cho dù người gấp gáp, chỉ mấy ngày nữa mà không thể đợi được sao?

Ánh mắt Lão Bàng nhìn về hướng Lữ Di Giản, Lữ Di Giản cười ha ha một tiếng, nói: "Thế Mỹ nhớ nhà như vậy, liền an bài một tỳ, au mau trở về, không có Thế Mỹ ở chỗ này, không phải còn có Bàng Hỉ sao? Sự tình chúng ta phải làm vẫn thế thôi."

Thấy Lữ Di Giản nói như vậy, Trần Nguyên vội vàng đứng dậy nói cảm ơn: "Đa tạ Tướng quốc!"

Bàng Cát tự nhiên không tiện nói cái gì nữa, lập tức giơ chén rượu lên, nói: "Tốt, vậy thì không miễn cưỡng Thế Mỹ, nào, chúng ta uống rượu, chúc mừng Thế Mỹ và Bàng Hỉ an toàn trở về!"

Năm người đồng thời bưng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

Thời điểm Trần Nguyên rời khỏi phủ Thái sư, tâm tình thập phần thư thái, sự tình đất trống, Lão Bàng đã đáp ứng ra mặt hỗ trợ, tự nhiên có thể hoàn tất.

Ngày mai chính mình thoảng an bài sự tình ở Biện Kinh một tý, chủ yếu là quán đồ nướng của A Mộc Đại và quán rượu của Hàn Kỳ, để hai người này cùng một chỗ kinh doanh, là không còn gì tốt hơn nữa.

Sau đó, là có thể chuẩn bị trở về nhà rồi.

Chờ mình đón Tần Hương Liên lên kinh, một giấc mộng quay quanh trong lòng liền chấm dứt, rốt cuộc không cần sợ Bao Chứng cầu đầu trăm nữa rồi!

Xe ngựa từ từ đi trên đường, cũng không phải rất nhanh.

Trần Nguyên thò đầu ra cửa sổ xe dò xét, nhìn xem chợ đêm Biện Kinh phồn hoa, không khỏi hào tình vạn tượng, lẩm bẩm: "Không qua được bao lâu, chỗ nào nhiệt nhất chợ đêm Biện Kinh, nhất định chính là quán đồ nướng của mình!"

Tưởng tượng một cái bàn, một ngày có hơn mười lượt khách nhân ra vào, tràng diện rất thịnh vượng, may mắn, khéo miệng Trần Nguyên chậm rãi hiện lên vẻ vui vẻ.

Hắn chính là muốn làm việc buôn bán, mọi người đều nói, tất cả là hạ phẩm, chỉ đọc sách cao, nhưng Trần Nguyên chính là rất cảm thấy hứng thú đối với hạ phẩm, người sống trên đời, phải sống cho thật vui vẻ mới được.

Xe ngựa bỗng nhiên thắng gấp, Trần Nguyên bất ngờ, không kịp đề phòng, cả người đâm ra ngoài, mắt thấy sắp ngã xuống xe ngựa, may mà xa phu kia nhanh tay, một tay giữ chặt lấy Trần Nguyên, vội vàng hỏi: "Chưởng quầy, không làm ngài bị thương chứ?"

Thanh âm phu xe có chút sợ hãi, Trần Nguyên vốn rất phẫn nộ, nhưng nghe thấy thanh âm sợ hãi của hắn, tất cả đều biến mất hết rồi, hắn chợt nhớ tới, lần trước ở Tương quốc Tự nhìn thấy Lữ Di Giản, những người đánh xe này, kỳ thật chính là cu li sinh hoạt tại tầng dưới chót mà thôi.

Vỗ vỗ đầu gối bị đập hơi đau, Trần Nguyên nhẹ nhàng nói một câu: "Thời điểm người đánh xe cũng nên chú ý xung quanh, không có việc gì, đi thôi."

Phu xe nhẹ nhàng thở ra, nói: "Chưởng quầy, không phải ta không nhìn đường, thật sự là người này lao tới quá nhanh!"

Trần Nguyên bây giờ mới nhìn rõ, có một người cả thân đầy mùi rượu đang nằm sấp trên mặt đất, cố gắng đứng lên.

"Người không đụng vào hắn đấy chứ?" Nhìn người này cố gắng mấy lần mà không đứng lên nổi, Trần Nguyên có chút bận tâm.

Phu xe vội vàng nói: "Không có! Mọi người hai bên đều nhìn thấy rõ, còn kém nửa thân ngựa cơ mà!"

Đang tại thời điểm do dự, suy nghĩ xem chính mình có nên xuống dưới nhìn một chút hay không, từ bên trong tửu lâu bên cạnh, bỗng nhiên có bảy tám tráng hán chạy ra, một châu quyền đâm cước đá giáng xuống người đầy mùi rượu kia!

Thân thể người nọ lảo lộn theo những cú đâm đá của đám tráng hán kia, ngay cả đứng lên cũng không nổi, nhưng những tráng hán kia vẫn không buông tha, một bên đánh đập, một bên còn mắng mỏ: "Không mang tiền còn dám tới uống rượu? Ta xem ngươi chán sống rồi! Hôm nay không để cho ngươi một bài học, lần sau ngươi còn tiếp diễn!"

Trần Nguyên đã không phải là Trần Nguyên lúc trước nữa rồi, đối mặt với cảnh tượng như vậy, vẫn thập phần bình tĩnh, trong lòng hơi do dự, rốt cuộc có nên ra tay giúp con ma men này một tý, hay là nên ly khai đây?

Lúc này, trong tửu lâu có một gia hỏa bụng tròn đi ra, có thể là lão bản hoặc là chưởng quầy, nhìn những tráng hán kia đang ra sức đánh người, liền hét to: "Đừng đánh chết hắn! Cắt ngang chân của hắn là được rồi!"

Trần Nguyên nghe đến đó, liền thở ra một hơi thật dài, sau đó hô một tiếng về phía người nọ: "Huynh đài, dừng tay đã."

Nói xong liền nhảy xuống xe ngựa.

Người nọ liếc nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Ngài là?"

Trần Nguyên cười một chút, ngón tay chỉ hán tử say kia, nói: "Hắn uống bao nhiêu tiền rượu, ta giúp hắn trả."

Người nọ vừa nghe lời này, gật gật đầu, nói: "Tốt, chỉ là, khách quan, ta khuyên người không nên nhiều chuyện, người này không biết tốt xấu. Trước kia ở chỗ này của ta uống rượu, thường xuyên có người thay hắn trả tiền, nhưng ai thay hắn trả tiền, hắn sẽ đánh người đó! Ngài nên để tâm."

Trần Nguyên nghe xong liền kinh ngạc, ai giúp hắn trả tiền, hắn sẽ đánh người đó? Còn có người như vậy sao?

Người kia đã ngã xuống đất không thể nhúc nhích, vết máu rơi loang lổ ở chung quanh, Trần Nguyên đi tới, đứng lại ở chỗ rất xa, hỏi: "Huynh đài? Huynh đài?"

Tay của người kia bỗng nhúc nhích, lại chưa thể đứng dậy, xem ra là tổn thương quá nặng, Trần Nguyên đến gần, quay người hắn lại, vừa lật qua xong, Trần Nguyên lập tức chấn động, nói: "Sài đại quan nhân! Tại sao lại là người?"

Sài Dương một thân dơ bẩn, hai mắt hiện ra tơ máu đỏ bừng, nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, cũng không nói lời nào.

Trần Nguyên vội vàng gọi phu xe kia đến, nói: "Nhanh, nhanh tới giúp ta dìu hắn....." lời nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên một trọng quyền đánh vào bên hông Trần Nguyên, Trần Nguyên bị đánh, liên tục quay cuống hai cái.

Mập mạp chủ quán rượu kia vội vàng chạy tới, nói: "Khách quan, người xem xem, ta đã nói với người rồi, người này chính là một kẻ điên!"

Trần Nguyên nhin đau đau nhúc bỏ lên, lại lần nữa đi đến Sài Dương bên người, nói: "Sài đại quan nhân, theo ta rời khỏi nơi này thôi!"

Sài Dương lúc này lại lảo đảo đứng lên, ngón tay chỉ vào mặt Trần Nguyên, nói: "Đừng tới đây! Ta đã nói với người, đừng tới đây!"

Trần Nguyên biết rõ, Sài Dương lúc này đang ở vào giai đoạn thần chí không rõ, nếu như trong lòng không vừa ý, hắn thật sự sẽ hạ sát thủ, người này có miễn tử kim bài, hắn mình giết, mình coi như là chết vô ích, lập tức đứng lại, nói: "Từ từ, Sài đại quan nhân, ta không qua, người nghe ta nói một câu, được chứ? Chỉ một câu thôi."

Sài Dương đứng nguyên tại chỗ, thân thể loạng choạng, phảng phất như tùy thời sẽ ngã xuống đất.

Trần Nguyên chỉ ngón tay về phía xe ngựa sau lưng, nói: "Người uống nhiều quá, hiện tại ngồi lên cái xe ngựa này về nhà, ta không đi cùng, ta trở về nhà, được không?"

Sài Dương bỗng nhiên nở nụ cười, cười có chút thê lương, hỏi: "Ha ha, ha ha, vì cái gì mà lại giúp ta? Có phải là coi ta làm bằng hữu?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Chúng ta vốn là bằng hữu sao, người ngồi xe ngựa trở về trước, có sự tình gì, ngày mai lại tiếp tục, chịu không?"

Cánh tay Sài Dương bỗng nhiên phất một cái, cười to: "Không nên làm bằng hữu cùng ta! Bằng hữu của ta đều chết sạch rồi, chết sạch, ha ha ha!"

Nói xong, trong chớp mắt liền bỏ đi, Trần Nguyên đuổi hai bước, Sài Dương nhặt một tảng đá lên, quay đầu ném tới hướng Trần Nguyên: "Cút!"

Trần Nguyên xoay người né tránh, không đuổi theo nữa, đứng ở trong đám người hối hả, nhìn Sài Dương tập tễnh đi xa, ở bên trong thân ảnh lão đảo đằng kia, vô pháp tìm thấy dấu vết của Sài đại quan nhân lúc trước.

Bàng Cát thắng, tuy Sài Dương có miễn tử kim bài, mặc dù kim bài đã mất, Nhân Tông cũng không thể giết hắn, nhưng Sài đại quan nhân kia thật sự đã chết rồi, lòng của hắn chết rồi, vừa rồi, người đứng ở trước mặt mình, chính là một tửu quỷ, một cái như cái xác không hồn.

Trần Nguyên trong chớp mắt đã đi lên xe ngựa, tâm tình sung sướng vừa rồi kia bị ảnh hưởng cực lớn.

Hắn ưa thích Sài Dương, ưa thích Sài Dương vĩnh viễn không thanh toán hết các khoản nợ kia, ưa thích Sài đại quan nhân bản thân bị trọng thương, còn mạnh mẽ chống người đứng lên nói, "các người đi, ta cản phía sau" kia.

Còn có thể tìm trở về sao? Trần Nguyên cũng không biết, hắn muốn thử xem, đây không phải chuyện dễ dàng, nếu như dễ dàng mà nói, Âu Dương Tu đã làm tốt rồi, sự tình Âu Dương Tu làm không tốt, chính mình không nhất định là làm không tốt!

Một đường trầm tư đi tới Duyệt Lai khách điểm, hai người Lăng Hoa và Hồ Tĩnh ngồi ở trong hành lang, lặng lẽ nói cái gì đó, trông thấy Trần Nguyên bỗng nhiên hiện ra tại cửa ra vào, mặt Lăng Hoa à thoáng một tý liền đỏ, mà Hồ Tĩnh cũng đưa tới một đôi mắt đầy mỉa mai, có phần đầy thâm ý.

199. Chương 199: Người Giang Hồ Đến

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 199: Người giang hồ đến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên không muốn mang chuyện không vui bên ngoài về khách điểm, trên mặt nổi lên dáng tươi cười, hỏi: "Đang nói cái gì mà háng háng vậy? Sao tướng công các người vừa về, lại không tiếp tục nói nữa rồi?"

Lăng Hoa vội vàng đứng lên, cúi đầu đi tới bên người Trần Nguyên, nói: "Trần đại ca, ta đi đun một chén súp cho người."

Lúc nói chuyện, cái thần thái kia cực kỳ nhã nhặn, Trần Nguyên nhìn mà thập phần kinh ngạc, mặc dù nói hôm nay là lần đầu tiên hai người đột phá giới hạn kia, nhưng thẹn thùng đến vậy, cũng không cần như vậy chứ?

Nhìn bóng lưng Lăng Hoa rời đi, Trần Nguyên ngồi xuống trước mặt Hồ Tĩnh, hỏi: "Vừa rồi các người nói cái gì đó?"

Hồ Tĩnh dùng chân nhẹ nhàng đá Trần Nguyên một tý, hỏi: "Đại ca, người chuẩn bị lúc nào thì về nhà?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Sau hai ngày nữa, an bài sự tình một tý, ta sẽ đi, càng nhanh càng tốt."

Hồ Tĩnh nói: "Để cho Lăng Hoa và người cùng nhau trở về chứ?"

Trần Nguyên lập tức hiểu: "Các người vừa rồi đang nói về cái này sao?"

Hồ Tĩnh gật đầu: "Ừm, đại ca, hiện tại Lăng Hoa đã là người của người, nên theo người trở về."

Trần Nguyên kéo tay của nàng lại, hỏi: "Lăng Hoa là người của ta, vậy còn người?"

Mặt Hồ Tĩnh lập tức có chút thay đổi nhan sắc, một tia thương cảm tuôn ra từ tận trong đáy lòng, rõ ràng là ghen ngào nói không ra lời.

Trần Nguyên nhìn thấy thần sắc nàng, liền nhẹ nhàng kéo tay của nàng, để thân thể nàng chui vào trong lồng ngực của mình, nói: "Giữa chúng ta có thể thắng thần một ít hay không? Có thể nói cho ta biết chuyện xưa của ngươi hay không? Ta muốn nghe toàn bộ, từ trong miệng ngươi, toàn bộ."

Hồ Tĩnh do dự hai giây, trong lòng phảng phất như đang giãy dụa.

Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Không cần khó xử như vậy, ta đã nói rồi, vĩnh viễn không miễn cưỡng ngươi, vĩnh viễn đều chờ ngươi, chỉ là, có chút chuyện nguy hiểm, ta hi vọng ngươi có thể buông tha, coi như là thương xót ta, không để cho ta thương tâm, được chứ?"

Hồ Tĩnh mạnh mẽ ngẩng đầu, nói: "Trần đại ca, ta..."

Lời vừa nói ra, bỗng nhiên có người nam tử đứng phải ẩm nước trên cái bàn sau lưng, cái tiếng vang thanh thúy kia làm kinh động một mảnh nhu tình yên lặng bên trong lòng Hồ Tĩnh, Hồ Tĩnh đột nhiên không nói nữa.

Nam tử kia lúc này liền lớn tiếng nói: "Tiểu nhị, quét dọn một tý, bao nhiêu tiền, ta chiếu theo giá bồi thường."

Trần Nguyên quay đầu lại liếc nhìn nam tử kia, chỉ thấy bọn họ là hai người ngồi ở một bàn, niên kỷ cũng không quá hai mươi tuổi, bộ dạng người nhỏ, nhiều lắm là mười sáu mười bảy tuổi, bên hông đều quần lấy binh khí, chắc hẳn là người trong giang hồ.

Hồ Tĩnh cũng phục hồi lại tinh thần, nàng biết rõ Trần Nguyên muốn tốt cho nàng, nhưng có một số việc, từ một khắc nàng sinh ra trên đời, đã không thể thay đổi, cả đời này, nhất định phải lấy mục tiêu giết chết Bàng Cát để sống, Bàng Hỉ nói rất đúng, nếu như không bỏ xuống được, cũng đừng có kéo Trần Nguyên vào trong.

Nghĩ tới đây, khóe miệng hiện lên vẻ mỉm cười, lấy tay từ trong ngực Trần Nguyên ra, nói: "Đại ca, nếu có một ngày ta bỗng nhiên chết đi, ta chỉ muốn ngươi làm một việc, ghi nhớ ta ở trong lòng, vậy là đủ rồi."

"Chưởng quầy, có còn phòng trống không?"

Thời điểm Trần Nguyên đang muốn nói cái gì, cửa ra vào lại bỗng nhiên có một vị nữ khách đến, phần eo nữ khách kia cũng quần một thanh bảo kiếm, phía trước là một khuôn mặt trái xoan, làn da hơi ngăm đen.

Nàng vào cửa, ánh mắt đầu tiên là nhìn về phía Trần Nguyên, Trần Nguyên sững sốt một chút, cảm thấy mặt mày nữ tử này rõ ràng có vài phần giống Hồ Tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ, lại khác nhau rất lớn, trong lòng không khỏi suy nghĩ: "Có thể là do nàng cũng là nữ tử giang hồ."

Thấy nàng kia nhìn mình, liền vội vàng đứng dậy, nói: "Thật sự là không khéo, tiểu điểm hôm nay đã đầy rồi, kính xin cô nương đi thêm vài bước, cách đây không xa còn có khách điểm..."

Nàng kia mỉm cười, nói: "Gian phòng đầy, có kho củi không, thoáng thu thập một tý cũng có thể ở, kính xin chưởng quầy đi chuẩn bị cho ta."

Trần Nguyên có chút khó xử, hôm nay chính mình thoáng một tý mang về nhiều người như vậy, thật sự là không có gian phòng trống không, đang nghĩ ngợi cách chối từ, nam tử niên kỷ chừng hai mươi kia đứng lên, nói: "Chưởng quầy không cần khó xử, hai người huynh đệ ta muốn hai gian khách phòng, nhượng một gian cho vị cô nương này là được."

Nàng kia ôm quyền về hướng người nọ, nói: "Đa tạ!"

Hai bên người ta đã thỏa thuận xong rồi, Trần Nguyên tự nhiên không có chuyện gì để nói, khách khí nói với người đằng sau kia: "Vậy thì ủy khuất nhị vị gia rồi, nhị vị gia yên tâm, có gian phòng không, ta sẽ giữ lại cho các người."

Nam nhân kia cười nói: "Mời chưởng quầy đi theo ta, thu thập gian phòng một tý cho vị cô nương này."

Trần Nguyên đang muốn gọi một tiểu nhị đến, Hồ Tĩnh lại chủ động đứng lên, nói: "Ta đi thu thập."

Nói xong, cũng không đợi Trần Nguyên đồng ý, đi theo nam tử kia, còn có cả nữ khách kia, ba người cùng nhau lên trên lầu.

Trần Nguyên không hô người nữa, quét dọn một cái phòng mà thôi, ai đi cũng giống nhau, hẩn ngồi ở dưới, lẳng lặng chờ, bỗng nhiên hẩn phát hiện, nam nhân tuổi còn nhỏ kia, luôn dùng một loại ánh mắt không rõ ràng nhìn mình.

Hẩn cảm giác, ánh mắt kia rất là kỳ quái, thời điểm đang nghĩ ngợi cách nói hai câu cùng hẩn, cửa ra vào lại có một người nữa tới, người này là đến tìm mình.

Trần Nguyên nghĩ tới, lần này chính mình trở về, người thứ nhất đến thăm mình, hẩn là Nhan Tra Tấn và Bạch Ngọc Đường, nhưng không nghĩ tới, hai người bọn họ lại tới trước.

Dương Nghĩa, Trương Tu Chính.

Mặt Dương Nghĩa treo đầy dáng tươi cười, là cái loại dáng tươi cười tùy tâm mà phát, rất xa liền ôm quyền chào Trần Nguyên.

Trần Nguyên vội vàng đi đến đón, nói: "Trương huynh! Ta đang nghĩ ngợi, ngày mai nên đi thăm người một chút, không nghĩ tới, rõ ràng kinh động Trương huynh đến thăm huynh đệ, thật sự là bất hảo, đến đây, vào trong phòng ngồi!"

Sắc mặt Trương Tu Chính cũng rất ngưng trọng, ôm quyền, xoay người, đi đầu là một cái đại lễ, sau đó mới lên tiếng: "Đa tạ ân cứu mạng của Trần chương quỹ!"

Trần Nguyên lấy tay nâng hẩn dậy, nói: "Ai, không cần phải khách khí, ở đây nhiều người, không quá thuận tiện, chúng ta vào trong phòng rồi nói, ta còn có mấy vấn đề, đang muốn thỉnh giáo Trương huynh một tý."

Nói xong, liền đi đầu vào trong, đưa bọn hẩn vào gian phòng chính mình ở.

Trần Nguyên đi đến một khúc quanh, vừa vặn đi ngang qua gian phòng nam tử vừa rồi thuê nghỉ tạm, thời điểm hẩn đến gần cái gian khách phòng kia, chợt nghe bên trong có tiếng nói: "Ta nghĩ, lúc này đây, ta không nên tới tìm người."

Là người thanh âm của nam nhân kia, trong lòng Trần Nguyên lập tức có chút kỳ quái, theo lý thuyết, ba người trong phòng hẩn là không nhận thức nhau mới đúng, làm sao lại nói ra lời nói như vậy?

Kế tiếp lại nghe được Hồ Tĩnh nói chuyện, tuy thanh âm nàng vô cùng thấp, nhưng Trần Nguyên vẫn có thể nghe rất rõ ràng: "Không có gì nên hay không, nếu như ta không đếm xỉa gì đến, không giúp đỡ người, người cho rằng cuộc sống của ta sau này sẽ khá giả sao?"

Trong lòng Trần Nguyên lập tức như bị đánh một quả chùy sắt vào đầu, thì ra bọn hẩn đã sớm nhận thức? Thì ra, trừ mình ra, Hồ Tĩnh còn có nam nhân khác, có thể đồng sanh cộng tử ở bên ngoài! Người nam nhân này giống như nàng, đều là người trong giang hồ, người nam nhân này biết rõ quá khứ của nàng, mình lại không biết!

"Có người."

Là thanh âm một nữ nhân khác, thanh âm trong phòng đã đình chỉ, thời điểm Trần Nguyên đi tới cửa, người nam nhân kia đang đứng cùng một nữ nhân khác ở một chỗ, tán gẫu cái gì đó, mà Hồ Tĩnh lúc này lại đang thu thập giường chiếu.

Trần Nguyên cố gắng để cho nét mặt của mình bình tĩnh, duỗi đầu hướng bên trong xem xét, hỏi: "Tốt rồi sao?"

Hồ Tĩnh quay đầu lại: "Gần tốt rồi."

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, hai bằng hữu của ta tới, về phòng trước."

Tạm thời áp chế các loại hương vị trong lòng xuống, Trần Nguyên mang theo Dương Nghĩa và Trương Tu Chính đi vào gian phòng của mình, rót nước trà cho hai người, đang muốn lấy giấy bút nói cái gì đó cùng Dương Nghĩa, Trương Tu Chính liền cười một tiếng, ngăn cản, nói: "Chương quỹ, không cần nhiều chuyện như vậy, Dương Nghĩa huynh đệ hiểu thuật nhìn hình dáng của miệng khi phát âm, mà ý của hẩn, tại hạ sẽ thay hẩn nói."

Trần Nguyên lúc này thu hồi giấy bút, nói: "Nói thật, ta thực sự không nghĩ tới, các người lại là người thứ nhất đến thăm ta."

Trương Tu Chính nói: "Bạch hộ vệ và Nhan công tử hiện tại đang phá án cho Bao đại nhân, nếu như bọn hắn biết rõ người đã trở lại, không tới phiên chúng ta tới thăm người trước đâu."

Hiện tại Trần Nguyên đã biết rõ rồi, thì ra hai người bọn họ không ở nhà, nếu như Nhan Tra Tán và Bạch Ngọc Đường ở Biện Kinh mà nói, chắc hẳn đã sớm tới rồi.

"Đúng rồi Trương huynh, người và Bao đại nhân là quan hệ như thế nào?"

Mặt Trương Tu Chính có chút bất đắc dĩ, nói: "Nói ra thật sự là vô cùng xấu hổ, ta vốn cũng là học sinh, trong lúc vô tình chạy một chuyến thuyền. Liền không còn có hứng thú đọc sách nữa, kết quả, không riêng gì hoang phế việc học, những năm này, còn bại hết gia sản, Bao đại nhân là bạn tốt của cha ta, biết rõ cuộc sống ta quẩn bách, liền để cho ta đi về một bức địa đồ Liêu quốc, sau đó, hắn sẽ tiến cử hiền tài, cho ta một chức quan, để có thể giúp ta không cần phát sầu vì ăn, mặc, ở, đi."

Thì ra là như vậy, Trần Nguyên đã an tâm.

Nếu như Trương Tu Chính thật sự là cái gì chí thân của lão Bao, chính mình còn cần thoáng cân nhắc một tý, đi lại thân cận với hắn, có thích hợp hay không.

Ít nhất, tại trước khi chưa đón Tần Hương Liên đến, phải đặc biệt chú ý, bảo trì khoảng cách nhất định cùng Bao Chứng.

"Trương huynh chạy thuyền, đã đi qua địa phương nào?" Trần Nguyên bắt đầu hỏi tới chính đề, mà điều này hiển nhiên là một chủ đề Trương Tu Chính thập phần nguyện ý thảo luận, lập tức bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Tổng triều xưng hô đối với các vùng biển, và tên hiện tại, có thể nói là một trời một vực, có nhiều chỗ Trương Tu Chính nói ra, Trần Nguyên căn bản không biết là ở đâu, chỉ có cách hỏi phong thổ từ hòn đảo nhỏ hắn đặt chân mới đoán được, người này ít nhất đã đi qua Nhật Bản, Nam Dương.

Những khu vực này đều không có gì kỳ lạ quý hiếm, Trương Tu Chính cuối cùng liền nói cho Trần Nguyên, tại bờ bên kia đại Đông Hải, có một quốc gia tên là Maya.

Quốc gia này, hắn cũng chưa từng đi qua, chỉ là, tại một hòn đảo cách Đại Tống chừng mấy vạn dặm, từ trong miệng dân bản xứ địa phương mới biết được.

Hắn thật sự đã đến Hawaii! Khả năng chỉ là kém một bước, phát hiện đại lục mới, đúng là người cổ đại rồi!

Trương Tu Chính nói, lần đó đã không có biện pháp đi xa hơn về hướng đông, vật tư thiếu hụt nghiêm trọng, thuyền viên đều không đáp ứng tiếp tục mạo hiểm, hắn vẫn coi đó là điều tiếc nuối của cuộc đời, nếu có cơ hội, hắn muốn đi một lần nữa.

Trần Nguyên rất là hưng phấn nhìn Trương Tu Chính, nói: "Trương huynh, người nói ra, làm huynh đệ rất có hứng thú đối với chạy thuyền, cũng có mộng tưởng đi xa một lần, không biết Trương huynh có thể giúp ta một tay hay không?"

Trương Tu Chính nghe xong lời này, mặt vốn là lộ ra thần sắc vui vẻ, tiếp theo lại ảm đạm xuống, nói: "Trần huynh, đi xa và việc người buôn bán chạy thuyền là hai khái niệm, việc buôn bán chạy thuyền, hành tẩu ở vùng biển quen thuộc, không có gì nguy hiểm, còn có thể có lợi nhuận.

Nhưng đi xa bất đồng, hoàn toàn chính là mua bán thâm hụt tiền, còn rất có thể một đi không về. Nhớ năm đó, cha ta cũng lưu cho ta bạc triệu gia tài, nhưng mấy lần ra biển, cũng đã rỗng tuếch, làm cho ta hiện tại, nếu không phải có một đám bằng hữu tiếp tế, ăn cơm cũng là vấn đề cần lo âu."

Trần Nguyên nở nụ cười: "Cái này ta hiểu, ta chỉ là muốn biết rõ, nếu như ta thật sự muốn tổ chức đi xa, Trương huynh có nguyện ý giúp ta hay không thôi."

Trương Tu Chính liền nói: "Ta tình nguyện chết ở biển!"

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Có lời này, ta đã an tâm, qua một thời gian ngắn nữa, ta sẽ bắt đầu chuẩn bị, Trương huynh vạn lần đừng chối từ."

Nói tới chỗ này, hắn mới liếc nhìn Dương Nghĩa, từ lúc vào cửa đến hiện tại, Trần Nguyên thủy chung luôn cùng Trương Tu Chính nói chuyện, Dương Nghĩa vắng vẻ ở một bên.

Nếu như là thường nhân, đã sớm không chịu nổi, nhưng Dương Nghĩa bất đồng, hắn đã quen tịch mịch, quen người khác nói chuyện, hắn đem lặng lẽ ngồi ở bên cạnh rồi.

"Dương hộ vệ, kỳ thật ta có một việc rất kỳ quái, người có thể trả lời ta một tý hay không?" Trên mặt Trần Nguyên đầy dáng tươi cười, nhìn Dương Nghĩa hỏi, Dương Nghĩa thật sự có thể hiểu hình dáng của miệng khi phát âm, gật đầu, đánh vài cái thủ thế.

Trần Nguyên lập tức hỏi: "Người đã biết hình dáng của miệng khi phát âm, ngày ấy bảo ta cứu Trương huynh, tại sao phải để cho ta viết chữ cho người xem?"

Dương Nghĩa cười cười, liên tiếp đánh ra thủ thế, Trương Tu Chính nhìn xong, mới nở nụ cười, nói: "Trần huynh, hắn hỏi người, thủ thế lần này, người hiểu không?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không biết, có ý tứ gì?"

Trương Tu Chính nói: "Cái thủ thế kia, là để cho người biết, hắn hiểu hình dáng của miệng khi phát âm, người không cần viết chữ."

Sau khi Trương Tu Chính nói xong, hai người đồng thời cười ha ha, Dương Nghĩa ở một bên cũng mở miệng ra, lại đánh một chuỗi thủ thế đi ra.

Trương Tu Chính gật gật đầu, nói: "Trần huynh, thời điểm không còn sớm, chúng ta không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa, Dương huynh đệ bảo người nhớ kỹ, người đang ở Biện Kinh, có hắn là bằng hữu, nếu có chuyện gì, hắn có khả năng giúp đỡ, người cứ mở miệng là được."

Trần Nguyên bây giờ mới phát hiện, trong lúc bất tri bất giác, mình và Trương Tu Chính rõ ràng đã nói chuyện gần hai canh giờ, lập tức đứng dậy tiễn khách: "Nhị vị đối đãi như thế, làm tại hạ rất cảm động, Dương huynh đệ yên tâm, ta là thương gia, ngày sau nếu có chuyện tìm người, nhất định sẽ không khách khí! Còn có, Trương huynh, ta hi vọng trong khoảng thời gian này, người có thể ở lại Biện Kinh, bởi vì ta muốn đi về quê quán, sau đó mới trở lại. Chờ ta trở lại, ta liền cho muốn bắt đầu chuẩn bị đi xa! Đến lúc đó, còn có rất nhiều việc cần người."

Thời điểm Trần Nguyên một lần nữa nói lời này, Trương Tu Chính cuối cùng cũng tin Trần Nguyên muốn đi xa, ánh mắt nhìn Trần Nguyên đã thay đổi, có một chút hương vị tri kỷ khó cầu ở bên trong.

Tiến bước bọn hắn ra đi, lúc này Lăng Hoa mới bưng tới một chén súp nóng cho Trần Nguyên, tay nghề Hồ Tĩnh đã tốt, tay nghề Lăng Hoa xác thực còn tốt hơn so với Hồ Tĩnh.

Trần Nguyên là một nam nhân thích ăn cơm lão bà làm, cho nên, một chén súp đưa đến, còn chưa đợi súp nguội đi, liền đổ toàn bộ vào trong bụng.

Kỳ thật, Hồ Tĩnh và người nam nhân kia nói chuyện, thủy chung vẫn dựa vào tâm Trần Nguyên, trong quá trình uống súp, hắn đang tự hỏi mình, rốt cuộc nên làm như thế nào.

Hiện tại đi qua hỏi thăm rõ ràng? Giống như có chút không thỏa đáng, người nam nhân kia dù sao cũng biết trước Hồ Tĩnh, cho dù trước kia bọn hắn có quan hệ mập mờ nào đó, mình cũng không có lý do gì đi chất vấn.

Huống chi thời điểm Hồ Tĩnh và mình động phòng, vẫn là lần đầu tiên, bọn hắn ít nhất còn chưa lướt qua giới tuyến.

Không hỏi mà nói, lại quả thực không bỏ xuống được, lập tức hỏi Lăng Hoa một câu: "Hai khách nhân bên cạnh đến đây từ lúc nào?"

Lăng Hoa thuận miệng đáp: "Cũng là mới đến từ sớm hôm nay, hình như là hai huynh đệ, nhỏ tên Long gì đó, lớn thì ta cũng không biết. Bọn hắn chỉ đưa tiền thuê nhà một ngày, chắc hẳn ngày mai sẽ rời đi, như thế nào? Có vấn đề gì sao?"

200. Chương 200: Ghen

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 200: Ghen

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong lòng Trần Nguyên cuối cùng cũng buông xuống một nửa, sớm hôm nay mới đến, vậy cũng là chân trước chân sau cùng mình rồi? Nói không chừng Hồ Tĩnh muốn giải quyết xong sự tình giữa bọn hắn, hoặc là nói, hắn muốn tới làm cái chuyện gì nguy hiểm, mới tạm thời nghỉ tới Hồ Tĩnh?

Hướng hồ, bằng vào nửa câu đối thoại kia, liền phán định quan hệ giữa bọn hắn, giống như có chút võ đoán.

Nếu như không phải như mình nghĩ, không thể nào loạn làm Hồ Tĩnh quá xấu hổ được, nằng gạt mình, chắc hẳn là sợ mình đa nghi.

Từ từ rồi sẽ nói chuyện cùng Hồ Tĩnh.

Đang suy nghĩ, Hồ Tĩnh cũng từ ngoài cửa đi đến, hỏi: "Trần đại ca, bọn Dương Nghĩa đã đi rồi sao?"

Trần Nguyên liếc nhìn Lăng Hoa, nói: "Muội tử, cầm chén đi rửa sạch nhé."

Lăng Hoa gật đầu, cầm chén đưa ra ngoài, Trần Nguyên vội vàng bổ sung một câu: "Một lát nữa hãy đến!"

Hiện tại sắc trời tối đen, đã đến lúc ngủ, Lăng Hoa đương nhiên biết rõ lại tới là để làm cái gì, liền cúi đầu, bước chân nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hồ Tĩnh cười một chút, nói: "Trần đại ca, ta muốn nói chuyện với ngươi."

Trần Nguyên gật đầu, trong lòng thầm suy nghĩ, nếu nằng chủ động người nói, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Hồ Tĩnh ngồi xuống tại bên người Trần Nguyên, nói: "Ta muốn từ cầm ít tiền chỗ ngươi, hai trăm quan là đủ rồi."

Trần Nguyên mỉm cười: "Chuyện như vậy, ngươi không cần hỏi ta, nếu như rất cần tiền, chính ngươi tự lấy đi, sau đó thì nói một tiếng với ta là được rồi."

Hồ Tĩnh thấy Trần Nguyên đáp ứng thống khoái như thế, tảng đá trong lòng rốt cục cũng rơi xuống.

Hiện tại nằng thật sự thiếu tiền, bởi vì người nam kia lần này tới đây, cả người đã không có đồng nào, Hồ Tĩnh phải giúp hắn, để cho hắn có thể ở lại Biện Kinh, không cần đi tới đi lui đi, làm một ít mua bán vì sinh kế.

Nhưng Hồ Tĩnh vừa mới buông tâm, Trần Nguyên nói một câu, lại làm cho tâm thần đại loạn nằng: "Chuyện giữa ngươi và hắn, thật có thể dùng tiền để giải quyết sao?"

Trần Nguyên chứng kiến, thời điểm chính mình nói xong câu đó, sắc mặt Hồ Tĩnh đã biến thành tái nhợt, hỏi: "Ngươi, ngươi đã nghe được cái gì?"

Trần Nguyên đương nhiên không nói cho nằng biết mình nghe được bao nhiêu, hắn cũng biết, bằng vào hai câu đối thoại chính mình nghe được kia, thật sự không thể nói là hiểu gì đó, lập tức quyết định dọa Hồ Tĩnh một tý, nói: "Chỉ nghe được một ít chuyện nên nghe, còn có một chút chuyện không nên nghe."

Hắn căn bản không chú ý tới, tại thời điểm hắn nói câu vừa rồi kia, tay Hồ Tĩnh đã vô ý thức phóng tới đoán kiếm sau người, nắm chuôi kiếm một chút, lại lại từ từ buông ra, nói: "Trần đại ca, ngươi đã cũng biết rồi, ngươi định làm như thế nào?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Không phải ta định làm như thế nào, muội tử, ngươi là người của ta, ngươi lúc trước, ta có thể không quản, bởi vì ta biết rõ, ngươi chỉ có một người nam nhân là ta. Ta cũng hi vọng như vậy!"

Ta muốn ở cùng người cả đời, để cho những nam nhân khác bỏ đi, được chứ? Hắn đòi tiền, ta cho hắn, ba trăm quan không đủ, ta cho ba nghìn! Nếu như tiền vô pháp giải quyết mà nói, ta hi vọng người nói cho ta biết, hiện tại, người là nữ nhân của ta, ta có trách nhiệm giải quyết một ít phiền toái người không thể gánh chịu, không cần phải làm bất cứ chuyện gì vì hắn, đối với ta, như vậy là một loại thương tổn.”

Mặt Hồ Tĩnh bỗng nhiên thoải mái, thở một hơi thật dài, nàng biết rõ Trần Nguyên nhất định là hiểu lầm.

Sở dĩ hiểu lầm, là vì Trần Nguyên không nghe được bộ phận mấu chốt nhất, cái này đối với nàng mà nói, là một tin tức tốt, có một số việc, chân tướng có lẽ là càng ít người biết rõ thì càng tốt.

Lập tức cười một chút, dùng ngữ khí ôn nhu nàng rất ít khi thể hiện, nói: ”Đại ca, người yên tâm đi, ta sẽ xử lý tốt, lời người nói, ta nhớ kỹ rồi, ta sẽ không làm chuyện có lỗi với người.”

Ngoài phòng vang lên tiếng bước chân của Lăng Hoa, Trần Nguyên lôi kéo tay Hồ Tĩnh, nói: ”Ta tin tưởng người! Không cần phải nói nữa, để cho Lăng Hoa nghe được sẽ không tốt.”

Hồ Tĩnh rất cảm kích Trần Nguyên, những chuyện bên ngoài lẽ, không nên để ai biết, cho dù là Lăng Hoa,

Đợi sau khi Lăng Hoa đi vào, Hồ Tĩnh nâng lên đầu của mình lên, muốn tìm một chủ đề để nói chuyện một chút, lại phát hiện, nhất thời rõ ràng không có gì để nói.

Ngược lại, Trần Nguyên rất có kinh nghiệm, đứng lên cửa phòng, thuận tay ôm Lăng Hoa, đi về hướng mép giường, thời điểm đi đến nửa đường, lại quay đầu lại liếc nhìn Hồ Tĩnh, hỏi: ”Nữ hiệp? Muốn ta ôm người sao?”

Hồ Tĩnh nhớ tới chuyện hoang đường giữa trưa, mặt không khỏi nổi lên sắc hồng, thật sự không đứng lên, Trần Nguyên chỉ có thể đi tới, một tay ôm nàng vào trong ngực, nói: ”Lão phu lão thê rồi, còn thẹn thùng cái gì nữa!”

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Trần Nguyên cửa phòng bọn Thiết An Ha Mã Thai ra, Tô Đồ đang thử mặc một bộ áo bông.

Khổ người Tô Đồ rất cường tráng, loại áo bông người Tống mặc bên ngoài này, hắn chỉ có thể coi đó là áo trong để mặc, nhìn đi nhìn lại, rõ ràng vẫn hơi nhỏ một chút.

Chỉ là, Tô Đồ rất hài lòng, nói với Thiết An Ha Mã Thai ở sau lưng: ”Người lấy đao, tại phía sau lưng ta có một đồng áo có thể mặc! Thứ này thật ấm áp, còn có thể ngăn cản lạnh tốt hơn cả da cạp!”

Thiết An Ha Mã Thai thật sự cảm qua một cây đao đến, chuẩn bị mở đồng áo bông đằng sau ra, Trần Nguyên vội vàng ngăn cản: ”Đừng!”

Thiết An Ha Mã Thai quay đầu lại, trông thấy Trần Nguyên, vội vàng bỏ đao trong tay xuống, rất cung kính dập đầu, nói: ”Trần đại nhân!”

Trần Nguyên đỡ hắn đứng dậy, hỏi: ”Thế nào? Hôm qua ở chỗ này đã quen chưa?”

Tô Đồ nói: ”Đã quen! Đã quen! Đại nhân, giường chiếu người Tống ngủ rất thoải mái, trước kia chúng ta ở ngủ tại sơn động Trường Bạch Sơn, cho dù đốt vài đồng lửa, nửa đêm cũng bị đông lạnh đến tỉnh giấc! Lớn như vậy rồi, ta vẫn là lần đầu ngủ an ổn như thế.”

Trường Bạch Sơn thật sự không phải là chỗ thích hợp để người ở, mùa đông lạnh muốn chết, những mùa khác, lúc ngủ lại lo lắng dã thú đột kích, cho nên những người Sinh Nữ Chân này, tại sau khi Tô Đồ nói xong, đều nở nụ cười, bọn hắn cơ bản giống như Tô Đồ, đều là lần đầu tiên ngủ an ổn như thế.

Trần Nguyên lấy tay sờ áo Tô Đồ một chút, nhìn một đút trẻ con rõ ràng còn chưa tới mười bốn tuổi bên cạnh, nói: ”Cử áo cho hắn, người mặc quá nhỏ.”

Ánh mắt Tô Đồ có chút lưu luyến, hắn không nở, người Nữ Chân không có thói quen kính già yêu trẻ, sinh tồn là nguyên tắc của bọn hắn, quyền cứng, liền có thể tùy ý cầm mấy cái gì đó mình muốn, dù cho vật này không phải là của mình.

Nhưng trong lòng của hắn vô cùng cảm kích đối với Trần Nguyên, từ lúc tiến vào biên quan Đại Tống, bọn hắn liền không phải phát buồn vì ăn uống.

Đặc biệt là ngày hôm qua muộn, Tô Đồ trước kia chưa từng nghĩ đến việc, mình có thể ăn một châu no bụng như vậy! Thịt heo, thịt bò, thịt dê, mùi thơm tỏa rabôn phía, một bàn tràn đầy, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, một mực có thể ăn đến lúc chính mình ăn không trôi mới thôi.

Thiết An Ha Mã Thai nhỏ giọng quát: "Tô Đồ, cởi ra!"

Tô Đồ suy nghĩ một chút, liền cởi áo ra, đưa cho đứa bé kia, đứa bé vẻ mặt đầy đáng tươi cười, choàng lên thân, rất vừa vặn!

Một đám người Nữ Chân lộ ra ánh mắt hâm mộ.

201. Chương 201: Gặp Lại Trần Thế Trung

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 201: Gặp lại Trần Thế Trung

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên cười nói: "Một đồng quần áo này, ta chỉ cầm tới để xem các người thích hay không thích, yên tâm, mỗi người một bộ, ai cũng không thiếu được."

Lời này lại làm cho người trong phòng lập tức tràn đầy vui sướng, Thiết An Ha Mã Thai đi đến sau lưng Trần Nguyên, cực kỳ quý củ hỏi: "Trần đại nhân, chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ?"

Trần Nguyên tùy ý ngồi xuống trên giường, nói: "Ta tới là để thương lượng một chút cùng các người, các người đều chưa quen thuộc đối với tất cả mọi thứ nơi này, nếu để cho chính các người đi tìm việc làm để nuôi sống bản thân mình, khẳng định là không được. Không bằng như vậy, ta an bài các người ở lại đây trước, cho các người làm quen một chút hoàn cảnh, chờ ta trở lại, nếu như các người nguyện ý đi theo ta mà nói..., liền giúp ta làm việc."

Tô Đồ lúc này đặt móng ngồi ở bên người Trần Nguyên, hỏi: "Trần đại nhân, chúng ta không đi theo người thì đi theo ai đây?"

Những người khác cũng nói như thế, Trần Nguyên nghe xong, liền gật đầu, nói: "Vậy thì tốt, chỉ là, có hai chuyện các người phải chú ý, đầu tiên, cũng là một điểm trọng yếu nhất, không cho phép nháo sự!"

Thiết An Ha Mã Thai gật đầu, nói: "Trần đại nhân yên tâm, chúng ta biết rõ tại đây không thể so với Trường Bạch Sơn, không phải địa phương thích dừng khí, dẫn đến hung ác."

Mang theo những Sinh Nữ Chân này đi vào Đại Tổng, Trần Nguyên sợ nhất là không có cách nào khống chế dã tính của bọn hắn, cho nên chính mình phải dùng phương pháp thuần phục, làm cho dã tính của bọn họ bớt đi một ít.

Đương nhiên, cũng không thể toàn bộ tiêu sạch sẽ, tại lúc cần thiết, hoặc là thời điểm nguy hiểm, nói không chừng, dã tính của những người này còn có thể phát ra công dụng rất lớn.

Tuy Thiết An Ha Mã Thai đáp ứng thống khoái, nhưng bọn họ có phải thật sự có thể thích ứng cuộc sống Tổng triều hay không, Trần Nguyên vẫn tỏ vẻ có chút hoài nghi.

"Thứ hai chính là, đừng gọi ta là Trần đại nhân, ta ở Tổng triều không có chức quan, các người bảo ta chưởng quầy là được rồi. Ngoài ra, ta còn có chuyện muốn làm, Thiết An Ha Mã Thai, Tô Đồ, ngày mai ta sẽ tìm người đến, chuyên môn dạy các người một ít sự tình nên chú ý tại Biện Kinh, trước khi các người không chưa học xong, bất luận kẻ nào cũng không được đi lên phố, đã biết chưa?"

Sau khi Trần Nguyên nói xong, cố ý đánh giá thần sắc những người Nữ Chân này một tý, nếu đại đa số người trong nhóm bọn họ phản ứng phản nộ đối với lời của mình, như vậy, Trần Nguyên sẽ không giữ bọn họ ở bên người.

Khá tốt, mặt bọn hắn chỉ có chút thất vọng và bất đắc dĩ mà thôi.

Trần Nguyên lúc này mới đứng lên, nói: "Tốt rồi, nói tới chỗ này trước, ta sẽ mau chóng an bài người đến hỗ trợ, hai người các người cố gắng để tộc nhân nhanh thích ứng với Biện Kinh, hiện tại ta còn có chuyện phải làm, xin đi trước."

Sự tình Trần Nguyên sốt ruột nhất, chính là tranh thủ thời gian về nhà, nhưng trước khi về nhà, hắn phải làm tốt sự tình sơn trang, phải làm ra một cái mô hình cho quán rượu của Hàn Kỳ, và quán đồ nướng của A Mộc Đại.

Hàn Kỳ đã chờ Trần Nguyên ở cửa rồi, tay cầm một quyển sổ sách, mặt mang đầy vẻ vui mừng, nói: "Chương quầy, đây là lợi nhuận nửa năm qua của quán rượu chúng ta, có phải người nên xem trước một chút hay không?"

"Buôn bán lời hay là lỗ vốn?" Trần Nguyên mang theo một loại ánh mắt không tín nhiệm nhìn Hàn Kỳ.

Hàn Kỳ giống như là nhận lấy nhục nhã thật lớn, nói: "Sao lại có thể lỗ vốn? Người xem xem sẽ biết, nửa năm này ta buôn bán lời hơn một ngàn quan đó!"

Nửa năm kiếm được hơn một ngàn quan, thì là một ngày có thể lợi nhuận bảy tám quan! Cái thành tích này đối với Trần Nguyên mà nói, không tính toán là cái gì, nhưng Hàn Kỳ làm ra, thực sự làm cho người ta hơi ngạc nhiên.

Nói thật, lúc trước giao quán rượu cho Hàn Kỳ, cũng là vì cái chân hắn, chỉ tính toán, nếu như mình về không được, hắn dựa vào quán rượu này, có thể nuôi sống một cái mạng là được rồi, thật không ngờ Hàn Kỳ rõ ràng cũng có thể kiếm tiền!

Trần Nguyên tiếp nhận sổ sách, nhìn xuống từng số từng số, phát hiện một cái vấn đề rất trọng yếu. Lúc Hàn Kỳ tiếp nhận quán rượu một tháng, xác thực đã bị lỗ tiền vốn, nhưng đầu năm nay, bỗng nhiên bắt đầu buôn bán lời, trong đó chắc hẳn có ảo diệu chính mình không biết.

Lập tức giương mắt nhìn Hàn Kỳ, hỏi: "Năm nay, người tìm được khách hàng lớn rồi sao?"

Hàn Kỳ lắc đầu: "Không có, chỉ là khách nhiều hơn một ít."

Trần Nguyên dùng sổ sách đập đầu Hàn Kỳ một cái, nói: "Khách làm sao bỗng nhiên nhiều hơn? Nói!"

Cái què chân của Hàn Kỳ lão đảo lui về phía sau nửa bước, ấp úng nói: "Cái này, cái này, để chương quầy bắt măn, ta mời đệ đệ của người đến làm tiểu nhị cho ta, cái sinh ý này liền bỗng nhiên tốt hơn rồi."

Trần Nguyên kinh ngạc một hồi, hỏi: "Đệ đệ của ta?"

Trong quán rượu, một thân ảnh lả lẩm đang bận rộn lau cái bàn, từ từ thể hắn làm việc, Trần Nguyên có thể nhìn ra, đây là một tiểu nhị rất giỏi giang.

Ngón tay Hàn Kỳ chỉ chỉ, nói: "Đúng là hắn."

Tiểu nhị kia nghe thấy Hàn Kỳ nói chuyện, liền xoay đầu lại, ánh mắt đối diện cùng Trần Nguyên, trong đầu Trần Nguyên liền chạy ra tên của hắn, tên của hắn còn là mình lấy giúp hắn cơ mà!

"Trần Thế Trung!"

"Đại ca! Người đã trở lại!"

Mặt người trẻ tuổi tràn đầy nụ cười tự tin, cùng so sánh với tiểu ăn mày một năm trước kia, Trần Thế Trung hiện tại đã có nhiều hơn một phần tự tin.

Hắn còn là một tiểu nhị, còn là một gã sai vặt, để cho người ta sai làm việc lật vặt. Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến tự tin của hắn, bởi vì hắn đang thực hiện lời hứa của mình, khi hắn trợ giúp Hàn Kỳ quản lý quán rượu, hắn đã biết, mình là tiểu nhị tốt nhất.

Trần Nguyên bước vài bước, dùng sức đánh một cái vào bờ vai của hắn, nói: "Hảo tiểu tử, rất cao lớn! Thế nào? Một năm này thu hoạch như thế nào? Đến nói cùng đại ca đi."

Trần Thế Trung thả khăn lau trong tay ra, kéo một cái ghế dài đến, khoác vai Trần Nguyên, nói: "Cái này nói ra rất dài, trước đây ta làm việc tại một tiệm tạp hóa, làm hai tháng, lại đến một nhà tửu lâu làm chân chạy việc. Ta nghĩ ra một biện pháp tốt, tin tưởng là có thể làm cho sinh ý quán rượu tốt hơn, ai ngờ lão bản kia không nghe, rõ ràng còn chửi rửa ta một chầu. Trong cơn tức giận, ta liền bỏ đi."

"Lúc ấy, tâm tình rất không tốt, liền đi tìm đại ca trò chuyện, nhưng đi đến quán rượu này của người xem xét, rõ ràng đã đóng cửa, Hàn chương quỹ lúc ấy đang tựa ở quầy hàng ngủ gà ngủ gật. Ta hỏi một chút mới biết được, đại ca đi Liêu quốc, vì vậy, ta liền lưu lại."

Lúc Trần Thế Trung nói chuyện, mặt luôn mang theo sự vui vẻ, có thể nhìn ra được, hẳn rất là cao hứng đối với việc Trần Nguyên quay về.

"Đại ca, người khẳng định không biết, những chuyện người làm ở Liêu quốc kia, truyền vào Biện Kinh xong, sinh ý quán rượu chúng ta liền náo nhiệt dị thường, đặc biệt là hai ngày nay, những tửu khách kia thường thường hỏi thăm về người, xem chừng nào thì người trở về, nhiều người hỏi, chúng ta cũng không biết nên trả lời như thế nào."

Trần Nguyên đột nhiên hỏi: "Hiện tại người được bao nhiêu tiền lương?"

Hàn Kỳ gom góp đi tới, nói: "Một tháng hai quan tiền! Ta biết rõ hẳn là ngài huynh đệ, đã cho giá vô cùng cao!"

Trần Nguyên đẩy cánh tay Hàn Kỳ trở về, tiếp tục hỏi Trần Thế Trung: "Thoả mãn không?"

Trần Thế Trung lắc đầu: "Không hài lòng! Một tháng ta giúp hẳn lợi nhuận mấy trăm quan! Hẳn mới cho hai ta được hai quan tiền bọ!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt! Ta đây mời người, ta muốn tới bên ngoài thành, xây một cái sơn trang, sinh ý trong thành, ta giao cho người quản lý, quán rượu này, Hàn Kỳ làm không tốt, liền cho người làm."

Trần Thế Trung nghe xong, liền cực kỳ hưng phấn hỏi: "Thật sự?"

Trần Nguyên gật đầu: "Thật sự! Ta chi tiền cho người, xây dựng thêm một tỹ, sau đó, bên cạnh còn muốn gia tăng thêm một cái quán đồ nướng, kinh doanh cũng là do người phụ trách. Mỗi tháng, ta sẽ lấy từ trong số tiền lãi thu vào, đưa ra hai thành cho người, thế nào?"

Trần Thế Trung bỗng nhiên xuất hiện, lại làm cho Trần Nguyên có một loại cảm giác ngủ gật gặp được gối đầu!

Hắn hiện tại cần một người hiểu được việc buôn bán, giúp hẳn xử lý một sự tình, đặc biệt là thời điểm chính mình phải về nhà một chuyến, tất cả đều cần người quản lý.

Lý luận việc buôn bán của Dương chương quỹ quá cổ xưa rồi, tuy dưới chính mình ảnh hưởng, đã tiến bộ hơn không ít, nhưng xa xa không đạt tới trình độ Trần Nguyên cần.

Trần Thế Trung không giống, hậu sinh khả úy, luôn bộc lộ tài năng.

Trần Nguyên nhìn đứa trẻ năm trước vẫn là tên ăn mày này, lên tiếng hỏi: "Nếu như người không tin, chúng ta có thể lập một tờ giấy cam kết, như thế nào?"

Đổi thành Hàn Kỳ, nhất định sẽ lắc đầu, nhưng Trần Thế Trung lại căn bản không do dự, nói: "Tốt, thân huynh đệ phải tính sổ sách rõ ràng, có lẽ là lập một bản cam kết văn ỗn thỏa hơn một ít, đại ca, ta đi cầm giấy đến."

Trần Thế Trung bắt đầu mài mực, Trần Nguyên vừa ghi vừa nói: "Lập nhiều chứng từ, chúng ta cứ dựa theo ước thúc chứng từ để làm việc, hai cái cửa hàng, ta chỉ cho một cái phương châm kinh doanh, về phần vận hành như thế nào, hoàn toàn là ở người. Tiểu nhị, người phụ trách mời, tiên sinh phòng thu chi, ta đi tìm, công bằng chứ?"

Trần Thế Trung gật đầu: "Ừm, nghe đại ca."

Trần Nguyên rất nhanh đã viết xong, nói: "Tổng cộng hai phần, chúng ta mỗi người lưu một phần, ký tên."

Chữ viết ký tốt, Trần Thế Trung liền chính thức trở thành một người quản lý dưới cờ Trần Nguyên, mà Trần Nguyên cũng từ vị trí tổng giám đốc, rảo bước tiến lên thêm một bước, tâm tình của hai người đều là vui sướng dị thường.

Hàn Kỳ ở bên cạnh sững sờ nhìn bọn hắn: "Chưởng quầy, không có chuyện gì của ta sao?"

Hàn Kỳ không phải người biết làm việc buôn bán, cho hắn quán rượu, là vì cam đoan cuộc sống của hắn, hiện tại mình đã trở lại, cuộc sống của hắn, còn là do mình cam đoan.

Đối với từng cái nhân vật xuất hiện trong mỹ án chém đầu, Trần Nguyên đều không dám khinh thường, giữ ở bên người nhìn là yên tâm nhất, liền nói: "Ta hiện tại thiếu một xa phu, người đánh xe cho ta, bao ăn bao ở."

Thần sắc Hàn Kỳ có chút không khoái, nói: "Không dám, ta trước kia cũng là chưởng quầy, cái ăn ở này thật sự cũng chưa từng thiếu....."

Trần Nguyên không đợi hắn nói xong, lại toát ra một câu: "Còn bao người ngày sau lấy lão bà, nuôi dưỡng trẻ con!"

Hàn Kỳ liền xoay chuyển lời nói: "Xe ở nơi nào?"

Thái độ chuyển biến cực nhanh, làm cho người ta ngạc nhiên, Trần Nguyên đánh hắn một cái, nói: "Thời điểm ngày hôm qua, ta trở về đại lý xe, liền sai người làm theo yêu cầu rồi, tại thành bắc, người đến hỏi đã xong chưa."

Hàn Kỳ cúi thân áo choàng kia ra, để xuống trước người Trần Thế Trung, nói: "Tiểu tử, giao cho người." Sau đó liền khập khiễng rời đi.

Trần Nguyên nói với Trần Thế Trung: "Cái quán rượu này, ta chuẩn bị xây dựng thêm, xây dựng thành hai tầng, sẽ thuê luôn mấy cửa hàng bên cạnh, ta đã suy nghĩ một kế hoạch cụ thể, người xem có phù hợp hay không."

Đã mời người ta đến hỗ trợ, phải để cho người ta cảm thấy sự tôn trọng, phải để cho người ta có quyền lợi biểu đạt ý kiến của mình. Trần Nguyên đem ý tưởng kinh doanh quán rượu, còn có cả sách lược kinh doanh quán đồ nướng ra, nói một chút cùng Trần Thế Trung.

Trần Thế Trung nghe xong, rất là bội phục, nói: "Đại ca, chiếu cách của người, làm như vậy xuống dưới, ta nghĩ khách điểm bên cạnh đều hủy đi được rồi, sinh ý của chúng ta nhất định có thể tốt đẹp!"

Trần Nguyên uống một ngụm trà, nói: "Khách điểm thì không hủy đi được, cái đó tuy không phải kiếm tiền rất lợi hại, nhưng lại là một con vịt biết đẻ trứng, tiền vốn nhỏ, lợi nhuận ổn định. Cái đồ nướng và quán rượu này mặc dù dễ làm, nhưng lúc chúng ta kiêu ngạo, khó tránh khỏi có người đến noi theo, đến lúc đó, cạnh tranh vừa xuất hiện, sinh ý sẽ không giống như người nghĩ."

Khách nhân không có vị trí để cho bọn hắn đứng chờ một lát, cái này không phải là chuyện xấu, ít nhất có thể chứng tỏ sinh ý thịnh vượng, may mắn. Nhớ kỹ hai điểm, đối với khách nhân đứng, nhất định phải khách khí! Phải chuyên môn bố trí một chỗ cho bọn hắn, để cho bọn họ đứng cũng sẽ không sốt ruột, biết chưa?"

Trần Thế Trung gật đầu: "Hiểu."

Trần Nguyên thở dài: "Ta khả năng ngày mai sẽ phải đi."

Trần Thế Trung có chút giật mình, hỏi: "Nhanh như vậy?"

Trần Nguyên cười nói: "Ta thật sự rất sốt ruột về nhà, vốn muốn đợi vài ngày, làm chút ít sự tình, hiện tại gặp được người, ta giao sự tình cho người làm, thế nào?"

Trần Thế Trung vỗ ngực, nói: "Đại ca cứ việc yên tâm, ta nhất định để cho người thoải mái."

Trần Nguyên nói: "Không riêng gì quán rượu, còn có sự tình xây sơn trang, cũng xin nhờ người đi làm. Người giúp ta, tìm một nơi thích hợp ở ngoài thành trước, tốt nhất là có sơn có thủy, phong cảnh động lòng người, còn có việc trọng yếu hơn, chính là giúp ta thu thập danh tự tại cả sơn trang trong Biện Kinh."

Trần Thế Trung nhú mào, nói: "Cái này, ta không hiểu người có ý tứ gì, nhưng có thể nói rõ hơn một chút không?"

Trần Nguyên nở nụ cười, hẳn đương nhiên sẽ không rõ, lập tức nói: "Đúng đấy, ta xây sơn trang kia làm mua bán, toàn bộ đều khắc ở giấy, cho người ở khắp nơi, nếu như ai nghĩ ra danh tự phù hợp, ta cho hẳn hai ngàn quan! Ngày sơn trang khởi công, ta còn mời hẳn đi uống rượu, đợi cho sơn trang kiến tạo thành, hẳn chính là khách quý thứ nhất của ta!"

Chợt nhớ tới, nói cái khách quý này, Trần Thế Trung có khả năng không rõ, liền giải thích: "Hẳn sẽ là khách nhân tôn quý nhất."

Lần này, Trần Thế Trung đã hiểu rồi, lúc này liền gật đầu, nói: "Được, ta hiểu được."

"Đắc, đắc!"

Một cỗ xe ngựa bốn bánh mới tinh ngừng lại trước quán rượu, mặt Hàn Kỳ mang một loại tươi cười đắc ý, từ trên xe nhảy xuống, nói: "Chưởng quầy, ta chạy xe của người đến, người xem xem thế nào!"

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, cái này dù nói thế nào cũng là gỗ, không so được BMW trước kia, chỉ là, từ thân xe ngựa này, có thể thấy được dấu vết điêu khắc có chút tinh tế, thời điểm Hàn Kỳ vội vàng chạy xe ngựa tới, mặt đầy tươi cười đắc ý, lại làm cho Trần Nguyên hiểu, đặt ở Tống triều, cái xe ngựa này cũng nên xem như "BMW".

Trần Nguyên nói với một câu Trần Thế Trung: "Nhớ kỹ, quán rượu làm tốt, chọn xong địa chỉ sơn trang, sự tình tuyển danh tự, nhất định phải xử lý náo nhiệt, ta muốn toàn thành đều biết! Không đủ tiền, đi chỗ Dương chưởng quỹ lãnh, đừng thay ca ca tiết kiệm tiền, đương nhiên, cũng không được hao phí! Biết chưa?"

Trần Thế Trung gật đầu, nói: "Yên tâm, đại ca, ta sẽ đi xử lý ngay bây giờ."

Trần Nguyên vẫy tay một cái, nói: "Hiện tại không nên đi, huynh đệ chúng ta thời gian dài như vậy không gặp, ta giới thiệu chị dâu cho người nhận thức."

Trần Thế Trung cười ha ha một tiếng, nói: "Chị dâu ta đã gặp rồi."

"Người có hai chị dâu mà!"

"Hai người ta đều gặp rồi!"

"... . Còn có hai người người chưa thấy qua, một người ở nông thôn, mấy ngày nữa ta sẽ mang về, còn một người tại Liêu quốc, có cơ hội sẽ để người gặp."

Trước khi đi, vẫn cảm thấy sự tình cần lo lắng đặc biệt nhiều. Có một số việc, có thể để cho Trần Thế Trung giúp mình làm, có một số việc, có thể mời Lữ Di Giản và Bằng Cát, hai lão già này ra mặt hòa giải vì mình, nhưng còn có một ít chuyện, Trần Nguyên không thể bàn giao cho người khác.

202. Chương 202: Cùng Đi

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 202: Cùng đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Làm cho hẳn lo lắng nhất, có lẽ là Hồ Tĩnh, nha đầu kia có quá nhiều câu chuyện, hiện tại có người tìm đến nàng, nàng thật sự có thể hòa giải sao? Trong lòng Trần Nguyên có chút hoài nghi.

Từ sáng sớm giường đến hiện tại, hai người nam nhân ngày hôm qua ở trong gian phòng, vẫn chưa mở cửa phòng ra.

Trần Nguyên có một loại xúc động, một loại xúc động muốn xông vào nói rõ ràng cùng người nam nhân kia, bảo hắn không cần phải đi tìm Hồ Tĩnh nữa!

Không quản trước kia tại giang hồ các người có cái gì thị phi, hoặc là người nào đó kết ân oán, hiện tại, Hồ Tĩnh là nữ nhân của mình, nàng nên đi theo cuộc sống mới của mình, nếu có cái gì chưa kết thúc, mình có thể thay Hồ Tĩnh gánh lấy.

Vênh váo cần thực lực, hiện tại Trần Nguyên dám nói lời như vậy, là vì hắn cho rằng, mình bây giờ còn tính toán là một người có chút thực lực. Có Lão Bàng và Lữ Di Giản che chở chính mình, đi vào hắc đạo hay bạch đạo, cũng không có vấn đề gì, cùng lắm thì hao phí ít bạc, mời mấy sát thủ ra tay, giết người diệt khẩu.

Đúng rồi, nghĩ tới đây mới chợt nhớ tới, vài người đồng thời trở về đều có tin tức, Vương Luân ở Biện Kinh, dùng tiền chính mình phân cho hắn, làm mua bán càng lớn hơn, Bàng Hỉ đã về tới phủ Thái sư, chỉ là, Thanh Nguyên hòa thượng kia và Dương Văn Quảng bị Thiên Ba phủ người đón đi, cũng chưa có tin tức, cũng không biết cuối cùng Thiên Ba phủ có trả tiền cho Thanh Nguyên hay không.

Không đi quản hắn làm khổ gió gì, hòa thượng kia lực cần không sạch, thật không biết hắn còn giữ cái đầu trọc kia làm gì.

Trần Nguyên dùng nghị lực rất lớn mới khống chế được mình, không đi gõ cửa phòng hai nam nhân kia, ngược lại, nữ nhân cùng bọn họ đi vào thuê nhà trọ lại đi ra, vừa vận dụng vào Trần Nguyên.

"Chưởng quầy, chạy tới chạy lui làm cái gì thế?" Nàng có giọng nói rất êm tai, mặc dù hơi đen, nhưng lại thuộc về cái chủng loại vô cùng khỏe mạnh kia, đều này làm cho màu đen trên da không ảnh hưởng đến sự mỹ lệ của nàng trong mắt nam nhân.

"Cô nương tốt! Chúng ta buôn bán chính là như vậy, cả ngày không ngừng vội vàng, thật sự là khiến cô nương chê cười." Trần Nguyên trả lời một câu, bước chân đứng lại tại trước mặt nàng kia, chắc hẳn đang nghĩ, liệu có thể từ trong miệng cô gái này moi ra một ít gì đó hay không.

Nàng kia cũng đứng vững, hai mắt to đánh giá Trần Nguyên, còn đưa xuống đánh giá nhiều lần, Trần Nguyên thấy ánh mắt nàng như vậy, cho là địa phương nào trên thân mình xảy ra sai lầm, vội vàng nhìn mọi nơi.

Nữ tử ý thức được chính mình thất thố, mặt đỏ lên, nói: "À, ta muốn đi ra ngoài một tý, chưởng quầy giúp ta nhìn gian phòng, đừng cho người bên ngoài tiến vào."

Nói xong, liền rời đi nhanh như chớp.

Trần Nguyên sững sốt một hồi, ánh mắt vừa rời của nàng kia rất lạ, nàng nhìn chính mình? Không giống, mặc dù mình phong độ nhẹ nhàng, tuấn tú bất phàm, nhưng còn chưa tới loại nam nhân như Dịch Thanh, cái loại có thể hấp dẫn ánh mắt nữ nhân một cách mãnh liệt.

Chớ không phải là nàng cũng giống như Hàn Kỳ lúc trước, nhìn xem trên thân mình có bao nhiêu tiền sao? Không được, chờ mình kiếm tiền xong, nhất định phải mời hai cao thủ trong cao thủ đến bảo vệ mình mới được.

Trần Nguyên đi vào giữa phòng, Hồ Tĩnh đang ngơ ngác ngồi ở mép giường, giống như suy nghĩ cái gì đó, sau khi thấy hắn đi vào, Hồ Tĩnh đứng dậy, cười một chút, nói: "Trần đại ca đã trở lại? Ngồi xuống, ta rót chén nước cho người."

Trần Nguyên nhìn ra, dáng tươi cười trên mặt nàng có chút gượng ép, hắn bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy nàng, hai cánh tay ôm thật chặt bụng Hồ Tĩnh, để cho thân thể dán hai người vào cùng một chỗ.

Hồ Tĩnh rất ôn nhu quay đầu lại, cười một tiếng, hỏi: "Người làm cái gì vậy? Khuya ngày hôm qua còn chưa đủ sao?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Vĩnh viễn cũng sẽ không đủ, ta sắp đi rồi, lưu lại một mình người, ta quả thực có chút không yên lòng, thật sự không cùng ta trở về sao?"

Đầu Hồ Tĩnh bỗng nhiên dịch chuyển đi, không cho Trần Nguyên trông thấy biểu lộ trên mặt nàng, nói: "Ta, hiện tại ta thật sự không đi được, đại ca, ta ở chỗ này chờ người, không phải tốt hơn sao?"

Cho dù Trần Nguyên không nhìn thấy, cũng có thể từ phản ứng của nàng để đoán ra, hiện tại nàng nhất định là đang cực lực không chế cái gì đó.

Không thể bức nàng, nữ nhân lúc này đang ở vào một loại do dự, trong bồng hoàng và mâu thuẫn, bức nàng, có khả năng sẽ bức nàng rời đi! Đẩy nàng đến bả vai một người nam nhân, tùy thời có thể chữa vết thương lòng như mình, mới là việc đúng.

Trần Nguyên nhẹ nhàng cắn vành tai Hồ Tĩnh một chút, nói: "Ta thật sự không bỏ được người, chỉ là, vẫn câu nói kia, ta không biết bức người làm ra lựa chọn, như vậy không tốt, nhưng người phải đáp ứng ta một chuyện."

Hồ Tĩnh vội vàng gật đầu: "Chuyện gì?"

"Không cần đi thử ám sát Bàng Cát." Trần Nguyên nói cực kỳ trực tiếp, hẳn cảm giác thân hình Hồ Tĩnh trong ngực mình đột nhiên run lên.

Điều này nói rõ, suy đoán lo lắng nhất trong lòng là hoàn toàn chính xác, Trần Nguyên vội vàng quay Hồ Tĩnh người lại, đang muốn đang nói gì đó, Hồ Tĩnh lại đột nhiên xoay người, bờ môi tự nhiên đưa lên, chặn lời nói ngay bên miệng Trần Nguyên.

Hai người phẳng phất như đang đổi chỗ, Trần Nguyên có ý đồ đẩy Hồ Tĩnh ra, nhưng Hồ Tĩnh lúc này rất kiên cường, đã không thua gì Gia Luật Lữ Linh!

Trần Nguyên đẩy vai, không thể đẩy ra nổi, nhưng Hồ Tĩnh chỉ dùng một tay, đã đẩy hẳn ngã trên giường, bờ môi hai người lúc này mới tách ra.

Trần Nguyên ở mặt dưới, sững sờ nhìn Hồ Tĩnh đè thân thể lên trên người mình, phẳng phất như là bị một thiếu nữ phi lễ như vậy, vẫn không biết phải làm sao.

Mà Hồ Tĩnh nhẹ nhàng vuốt mặt Trần Nguyên, ngón tay ôn nhu xẹt qua vết thương bị Gia Luật Lữ Linh đánh ra kia.

Sắc mặt Trần Nguyên cực kỳ kiên quyết, nói: "Không cần phải đi!"

Hồ Tĩnh không trả lời, mặt mang đầy dáng tươi cười mê tình, chậm rãi cởi bỏ dây thắt lưng trước ngực Trần Nguyên.

Động tác này, còn có nàng ánh mắt kia, đều đủ để cho lòng Trần Nguyên bốc lên đầy dục hỏa, Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ, chẳng lẽ nàng muốn chơi như vậy một lần? Muốn thử xem tư vị cương bức nam nhân như thế nào sao?

Vậy, chính mình nên thoả hợp một tý, chính mình cũng chưa thử qua chuyện bị nữ nhân cưỡng bức, không biết đến lúc đó có phải là cảm giác thống khổ nhục nhã hay không?

Lập tức học biểu lộ của nữ nhân, thời điểm bị cưỡng bức, con người nhắm lại, thử xem có thể nặn ra một hàng nước mắt hay không, hẳn đang cố gắng làm cho mình nhập vai, chợt nghe Hồ Tĩnh nói một câu: "Trần đại ca, vì cái gì người không mang Công Chúa về đây?"

Những lời này lại làm cho Trần Nguyên mất hết tâm tình chơi trò tình ái, con mắt mở ra, cảm giác huynh đệ dưới háng mình lập tức thấp đi một nửa.

Đang muốn đẩy ra Hồ Tĩnh, ai ngờ cô gái này này rõ ràng không để mình đứng dậy, hai tay vừa dùng lực, càng áp Trần Nguyên xuống dưới, nói: "Có một số việc, chúng ta muốn làm lại cũng không làm được, thật có chút sự tình, chúng ta không muốn làm lại, rồi lại không thể không làm, thế sự vô thường, đây là chính người nói."

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng: "Tuy vô thường, nhưng thời điểm chúng ta có thể tự lựa chọn, vì cái gì mà cứ mặc cho số phận?"

Hồ Tĩnh thật sự có chút ít điên cuồng, một bên nâng đề lên thân thể Trần Nguyên, một bên xé rách quần áo Trần Nguyên, trong miệng thì thào nói: "Ta không thể chọn lựa! Tha thứ cho ta được không?"

Trần Nguyên chỉ cảm giác vật áo của mình bỗng nhiên buông lỏng, một cảm giác lạnh buốt kích thích da của mình, nhẹ nhàng vuốt đầu Hồ Tĩnh, nói: "Muội tử, ta không nữ."

Hồ Tĩnh bỗng nhiên dùng chân câu chặn lên, thoáng một tý đã phủ ở trên thân thể hai người, nói: "Trần đại ca, chờ lúc ngươi trở lại, nếu như ta còn sống, ta và Lăng Hoa sẽ cùng nhau tiến vào nhà của ngươi! Được không?"

Trần Nguyên biết rõ, nữ nhân như nàng, thời gian đi giang hồ quá lâu, một khi trong lòng nàng đã quyết định chủ ý, sẽ rất khó thay đổi.

Nghĩ đến đây, liền chỉ có thể gật đầu, nói: "Tốt, chúng ta ngồi dậy trước đã."

Trần Nguyên hiện tại thật sự không làm được, ngày hôm qua vui đùa quá điên cuồng, tâm tình bây giờ cũng không phải rất tốt, mặc dù Hồ Tĩnh ghé cả người vào trong lòng ngực của hắn, huynh đệ kia lại vẫn còn nửa ngủ nửa tỉnh.

Hồ Tĩnh không đứng dậy, cả người bỗng nhiên chui vào trong chăn, Trần Nguyên chỉ cảm giác, bảo bối huynh đệ mình bị một chỗ ẩm ướt ẩm áp khác thường vây quanh, một đầu lưỡi linh xảo vòng quanh nó.

Tuy kỹ xảo của Hồ Tĩnh có vẻ không lưu loát, nhưng Trần Nguyên rất là hưng phấn, huynh đệ kia ở bên trong chỗ sưởi ấm, nhanh chóng khỏe mạnh lớn lên, hắn xúc ổ chặn lên, nhỏ giọng hỏi một câu: "Làm sao ngươi biết cái này?"

Hồ Tĩnh không lấy miệng ra, cánh tay ném một thứ gì đó đến, Trần Nguyên tiếp nhận xem xét, thì ra là xuân cung đồ chính mình luôn luôn bí mật mang theo, các huynh đệ đều hiểu!

Lúc này liền cười một chút, nói: "Ha ha, lúc ngươi đi, ta liền không tìm thấy cái bảo bối này nữa nha, thì ra là bị người cầm đi."

Không riêng gì cầm đi, hơn nữa Hồ Tĩnh hiển nhiên đã học tập tương đối thấu triệt, không qua một hồi công phu, Trần Nguyên cũng đã cảm giác vô pháp khống chế, xoay người một cái, đề Hồ Tĩnh xuống dưới thân thể, kéo chặn ra, nói: "Để ta vận động một chút."

Hồ Tĩnh bỗng nhiên có vẻ rất là ngượng ngùng, nói: "Ta vừa rồi làm như vậy, ngươi có thể cảm thấy ta rất phóng đảng hay không?"

Trần Nguyên ở trong chăn, lột quần áo nàng ra: "Rất là phóng đảng, nhưng, ta ưa thích!"

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Kỳ sớm đã chạy xe ngựa ra, chờ Trần Nguyên ở cửa, Hồ Tĩnh và Trần Nguyên bịn rịn chia tay, trong lòng nàng rất rõ ràng, lúc này đây, rất có thể khi Trần Nguyên trở lại, sẽ không thấy mình nữa.

Trần Nguyên cũng biết, nhưng hắn không có biện pháp, không phải là không có biện pháp lại để cho Hồ Tĩnh tránh thoát tai nạn lần này, mà là không thể nói phục Hồ Tĩnh.

Các nàng, những người giang hồ này chính là như vậy, luôn xem cái gọi là đại nghĩa trọng yếu hơn so với mạng của mình.

Lúc Trần Nguyên lôi kéo Hồ Tĩnh, tay không muốn buông ra, hắn muốn nói cái gì đó, thậm chí nghĩ tới việc để cho bọn người A Mộc Đại trời Hồ Tĩnh lại, cưỡng ép mang đi, nhưng cuối cùng hắn cũng không làm như vậy.

A Mộc Đại ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi một câu: "Chưởng quầy, thật sự không cần ta đi sao?"

Trần Nguyên còn lôi kéo tay Hồ Tĩnh, gật đầu với A Mộc Đại, nói: "Ngươi không cần đi theo ta, ngươi nên có cuộc sống của mình, ngươi chính là chưởng quầy quán đồ nướng, chuyện kinh doanh nên thương nghị cùng Thế Trung."

A Mộc Đại rất là cảm kích, nói: "Ai, biết rồi."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, buông tay Hồ Tĩnh ra, đi về hướng A Mộc Đại, kéo hần rời khỏi đội ngũ vài bước, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hần, nói: "Lưu lại người, là vì ta còn muốn người giúp ta một chuyện vội vàng. Ba ngày sau, đó là thọ mừng sinh nhật Bàng Thái sư, ngày đó có thể sẽ có chuyện rất lớn phát sinh, người đi phủ Thái sư, chờ trước cửa, nếu như Hồ Tĩnh gặp phải nguy hiểm, có thể giúp đỡ nàng một tay."

A Mộc Đại nghe xong lời này, vô ý thức muốn quay đầu lại nhìn Hồ Tĩnh, Trần Nguyên lại vội vàng quát: "Không được quay đầu nhìn nàng! Nhớ kỹ, là ta bảo người đi cứu người, không phải đi giết người, càng không thể để người cũng rơi vào trong đó, rõ chưa?"

A Mộc Đại gật đầu: "Ừm, ta hiểu."

Trần Nguyên xuất ra một phong thư, nói: "Nếu như Hồ Tĩnh trở lại khách điểm, Bàng Hỉ tìm đến, đưa cái này cho hần."

A Mộc Đại tiếp nhận, cũng không xem, trực tiếp nhét vào trong ngực.

Trần Nguyên lúc này mới đi đến trước mặt Dương chương quỹ và Lăng Hoa, nói: "Chương quỹ, tiền của ta đều ở chỗ của người rồi, nhớ kỹ, bảo những kia người Nữ Chân giúp ta nhìn, trong đầu đám người này không có khái niệm tiền, tương đối tin cậy hơn, đây chính là tính mệnh của chúng ta!"

Dương chương quỹ gật đầu: "Các người đi đi, đi sớm về sớm, nhớ kỹ, thay ta gửi lời thăm hỏi đến cha người mẹ là được rồi, tại đây đã có ta."

Nột người cuối cùng, chính là Trần Thế Trung, Trần Nguyên giao nhiệm vụ nặng nhất cho hần, sau khi chính mình trở về, có thể hoạt động nhanh đến mức nào, phải nhìn xem, đoạn thời gian này, hần làm như thế nào: "Thế Trung, "

Trần Thế Trung lại mỉm cười nói: "Đại ca yên tâm, lời người nhấn nhủ, vài cái chuyện kia, ta tất nhiên sẽ làm tốt, người trở về nghe tin tức tốt là được."

Trần Nguyên cũng khẽ cười một chút, nói: "Ta đây không nói nữa, sẽ nhìn xem người làm như thế nào."

"Cứ yên tâm!"

Cùng mọi người tạm biệt, hần mang theo Lăng Hoa ngồi xe ngựa chính mình mới mua, do Hàn Kỳ điều khiển, một đường hướng Cùng Châu mà đi.

Thời điểm tất cả những người khác tán đi, Hồ Tĩnh vẫn y nguyên đứng ở đầu phố, ngắm nhìn xe ngựa kia biến mất.

"Người nên cùng hần." Người nam nhân kia rốt cục ra hiện tại sau lưng Hồ Tĩnh, tuổi của hần không lớn, nhiều lắm là bộ dạng hai mươi tuổi, nhưng mặt của hần lại khắc đầy vẻ tang thương.

Con mắt nam tử nhìn chằm chằm vào Hồ Tĩnh, nói: "Người đã thay đổi, người đã không thích hợp đi cùng ta, hiện tại đi tìm hần, vẫn có thể đuổi kịp."

Hồ Tĩnh nhìn hần một cái, hỏi: "Ta thay đổi sao?"

Nam tử gật đầu: "Ừm."

Hồ Tĩnh thoáng một tý đã lấy đoản kiếm của mình ra, đặt ở trước mặt nam tử kia, nói: "Không thay đổi là được! Ba ngày sau là cơ hội tốt nhất, cũng có thể là cơ hội cuối cùng của chúng ta! Nếu như thất bại, qua thọ yến, Bàng lão tặc rất có thể sẽ quan phục nguyên chức, những người giúp chúng ta kia sẽ bị đuổi ra khỏi triều đình! Muốn báo thù, sẽ rất khó khăn!"

Nam tử cười khổ một cái: "Khi ta tới bá kiến Bao đại nhân, người biết hần nói với ta như thế nào không?"

Thái độ của Hồ Tĩnh đối với Bao Chứng đã chuyển biến rất nhiều, thời điểm nói về Bao Chứng, rất là khách khí: "Bao đại nhân nói như thế nào?"

"Bao đại nhân để cho chúng ta đi, hần nói, nếu như chúng ta không ám sát Bàng Cát, sự tình còn có đường cứu vãn, nếu như chúng ta động thủ, khả năng sẽ có rất nhiều người chết." Lúc nam tử kia nói lời này, cả cái đầu cúi xuống, có thể thấy được, lời Bao Chứng nói kỳ thật đã đã động đến nội tâm của hần.

Hồ Tĩnh đi gần một bước về phía trước, đến gần trong ngực nam tử, hai người dán lại càng gần: "Vậy còn người?"

Nàng dán rất tự nhiên, người nam nhân kia cũng không có chút trốn tránh nào, từ động tác này, đủ để nhìn ra, hai người tuyệt đối không phải quan hệ nam nữ bình thường.

Nam tử lắc đầu: "Chỉ cần có cơ hội giết Bàng Cát, ta tuyệt đối không buông tha."

Hắn làm cho người ta cảm giác, chính là một người rất bình thường, nếu như người chứng kiến người như vậy trên phố, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn, bởi vì hắn thật sự không có khả năng hấp dẫn người.

Một thân áo choàng rộng thùng thình bao lấy thân thể hắn, mặc dù phố không có người, hắn cũng mang theo mũ rộng vành, giống như muốn làm mình ẩn nấp đi.

Hắn chính là người như vậy, bắt đầu từ mười ba tuổi, hắn liền tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Bàng Cát rồi.

Ám sát, thất bại, chạy trốn.

Lại ám sát, thất bại nữa, lại trốn.

Đây chính là con đường hắn phát triển, cơ hồ hàng năm hắn luôn tới giết Bàng Cát một lần, nhưng chưa từng thành công, hàng năm hắn thất bại một lần, nhưng chưa từng có nghĩ tới việc buông tha cho, trừ phi là chết.

Nam tử ôm bả vai Hồ Tĩnh, dùng sức ôm chặt một chút, nói: "Ba ngày sau, lão tặc muốn cử hành thọ yến, chúng ta không có bao nhiêu thời gian, nếu như người muốn đuổi theo hắn, ta sẽ đi ngay bây giờ."

Sắc mặt Hồ Tĩnh rất kiên định, nói: "Chúng ta cùng đi."

203. Chương 203: Thọ Yến

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 203: Thọ yến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bàng Thái sư tổ chức thọ yến là một việc chấn động cả kinh thành, Lão Bàng làm qua rất nhiều lần thọ yến rồi, nhưng lúc này đây hoàn toàn bất đồng. Bởi vì Nhân Tông lần này tự mình đi chúc thọ cho Bàng Cát, trong mắt Nhân Tông, Bàng Cát hiện tại không quan không quyền, công và sản tất nhiên vắng vẻ.

Dù sao cũng nhạc phụ đại nhân của mình, mặc dù mình rất nhiều nhạc phụ, nhưng Bàng Cát tính toán là một người Nhân Tông tương đối tín nhiệm, cũng người là tương đối tài cán, lo âu vì Nhân Tông.

Cho nên không riêng gì chính bản thân hắn đi, kính xin dưới đám đại thần bỏ thành kiến đối với Bàng Cát xuống, không nên so đo cùng một người mất đi quyền thế như vậy.

Đây chỉ là cách nhìn của Nhân Tông, đám người Phạm Trọng Yên và Âu Dương Tu này lại biết, lần này thọ yến, nếu như bọn hắn không thể ngăn cản thế công lăng lệ ác liệt của Lão Bàng, vậy thì sau này cục diện tốt sẽ thay đổi hoàn toàn.

Mỗi một đám thể lực, đều không muốn bỏ qua lần thịnh hội này, những quan viên cấp thấp càng muốn nắm chặt hướng gió của Nhân Tông trước tiên, tiếp mời của Bàng Thái sư, trong lúc nhất thời đã thành thương phẩm để cả Biện Kinh tranh đoạt.

Đây là quan trường, hoặc là nói, oanh động ở giữa những đại nhân vật kia, đối với tiểu nhân vật mà nói, sự tình oanh động nhất Biện Kinh, là chuyện có người ra giá hai ngàn quan, treo giải thưởng cho danh xưng một tòa sơn trang.

Về tin tức này, có người nói thật, có người nói là giả, bất kể như thế nào, trong chút ít người rảnh rỗi, người chịu cầm hai ngàn quan mua một cái tên, tuyệt đối là coi tiền như rác trong đám coi tiền như rác.

Hai ngàn quan, cũng đủ cho gia đình bình thường chi tiêu mười năm, nếu rơi vào trong tay những người bần cùng kia, đủ để thay đổi vận mệnh cả đời bọn hắn.

Thế giới này, người chính thức có thể xem tiền tài như cặn bã không nhiều lắm, những người như Bàng Cát có thể xem tiền tài như cặn bã, bởi vì bọn họ không thiếu tiền, tiền đối với bọn họ mà nói, chính là cặn bã, tên ăn mày bên đường cũng có thể xem tiền tài như cặn bã, đó là bởi vì, tiền tài luôn luôn xem bọn hắn là cặn bã.

Đối với đại đa số người mà nói, hai ngàn quan đủ để hấp dẫn tròng mắt của bọn hắn, nội dung biển quảng cáo không ngừng truyền đến chỗ những người này, tất cả mọi người cẩn thận nhìn mỗi một yêu cầu, nếu như mình có thể nghĩ ra một cái tên mà nói, tất nhiên sẽ cầm lấy đi hưởng ứng lệnh triệu tập, bị gạt cũng không sao cả, nếu thật sự có hai ngàn quan chạy đi, quả thực là có chút đáng tiếc.

Kể cả một ít người không quan tâm, cũng đến gom góp cái não nhiệt.

Trần Sư Sư tựa ở một cái ghế, trong tay cầm truyền đơn Trần Thế Trung phát ra, bộ mặt mang theo một loại dáng tươi cười vui vẻ, nói: "Thất Lang, người xem cái truyền đơn này."

Thất Lang kia hơn ba mươi tuổi, ăn mặc một thân quần áo vải thô, trong tay cầm một bầu rượu uống ừng ực. Ánh mắt của hắn si mê nhìn khuôn mặt Trần Sư Sư, rượu ngon, mỹ nhân, cái này với hắn mà nói, chính là người hạnh phúc nhất, không có chút hứng thú nào đối với truyền đơn, nói: "Ta đã nhìn rồi."

Nói xong, cũng muốn cúi xuống hôn môi, tay Trần Sư Sư lại ngăn cản môi của hắn một tý, nói: "Thất Lang tài trí hơn người, vì sao không cầm hai ngàn quan này?"

Thất Lang kia cười một tiếng ha ha, nói: "Liễu Vĩnh ta phụng chỉ diền từ, có thể nào đụng tới chỗ dơ bẩn?"

Trần Sư Sư rất là hiếu kỳ: "Dơ bẩn? Chẳng lẽ dơ bẩn hơn so với chỗ này của ta sao?"

Liễu Vĩnh lắc đầu, niết cái mũi Trần Sư Sư một chút, nói: "Người ở tại đây, cả phòng chỉ là mùi thơm mỹ nhân, làm sao có thể nói là dơ bẩn?"

Nói xong, liền cầm cái truyền đơn kia đến, nói: "Tiền chi ra nhiều, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, sơn trang kia sẽ làm cái gì, sòng bạc, thanh lâu, hiệu ăn, đều có đủ! Người cũng biết, cái chữ đánh bạc gian là sự tình cuộc đời ta ghi hận, ngoài ra, thương gia này có lẽ chỉ tuyên truyền một tý, để cho người khác biết rõ hắn mà thôi, có thể cho hai ngàn quan này hay không, rất là khó nói."

Trần Sư Sư xoay người một cái, nói: "Thất Lang không cần phải nói nữa, không bằng người viết một chữ, để cho ta đưa đi, nếu là thật sự có hai ngàn quan, coi như là Thất Lang tặng cho ta."

Liễu Vĩnh một tay ôm lấy nàng, nói: "Cái sự tình đặt tên này giống với làm thơ, kính xin nương tử chỉ điểm sai lầm một tý mới được là."

Trần Sư Sư mặt mày đầy màu hồng, nũng nịu hỏi: "Thất Lang, phải như thế nào mới có thể chỉ điểm cho người?"

Tay Liễu Vĩnh bắt đầu hoạt động, nói: "Mong nương tử đem tiết mục hay nhất kia ra, diễn lại một lần cho ta xem, hắc hắc!"

Một phen ân ái qua đi, hai người một lần nữa mặc quần áo tử tế, Trần Sư Sư ở bên cạnh nghiền mực, Liễu Vĩnh hơi trầm tư, sau đó liền cầm bút viết: "Gấm Tứ Xuyên phủ bình phong. Gập trên hành lang gập khúc, đêm yên tĩnh, rồi rảnh thẩm tra. Mây đen ngăn cản trăng non, Chu phi xoay người nhìn. Âm đùn nước kêu bên cạnh. Cành cây quỳnh phát triển, quanh co khúc khuỷu bên cây bàng. Cảm giác dần dần say."

Trần Sư Sư mừng rỡ nói: "Thơ hay, Thất Lang ghi ra là thơ hay, nếu như thả cái từ này ra, không biết sẽ có bao nhiêu thanh lâu muốn đoạt lấy."

Liễu Vĩnh cũng có chút đắc ý, nói: "Ai cũng không bán, chỉ để nương tử đi đổi hai ngàn quan kia đến."

Nói xong, tại giấy viết xuống bốn chữ to, "Tân Nguyệt sơn trang."

.....

Thời gian mấy ngày qua đi rất nhanh, thọ yến Lão Bàng đã đến, trước cửa nhà hắt rớt cục cũng khôi phục nhân khí trước kia.

Bàng Cát nhìn xe ngựa ngừng tại trước cửa nhà mình, trong lòng hiểu mục đích những xe ngựa này tới đây hôm nay, đa phần là tìm kiếm tiếng gió, đương nhiên cũng có người cho hoàng thượng mặt mũi mới đến.

Chỉ là, không sao, bắt đầu từ ngày mai, lão phu sẽ quay về! Các người muốn làm được sự tình gì, giống như trước kia, đều phải van cầu lão phu!

Về đặc ý hiện lên, Bàng Cát thân thể khẽ dựa về phía sau, nói với Bàng Hỉ: "Nhớ kỹ, thời điểm hoàng thượng đến, người cùng với ta đi nghênh đón, nương nương sẽ giới thiệu thân phận của người, còn có thể nhắc tới sự tình các người làm tại Liêu quốc, nhất định phải cho hoàng cảm giác, người là một loại rất giỏi giang, biết chưa?"

Bàng Hỉ trả lời: "Lão gia yên tâm, trong lòng của ta hiểu."

Bàng Cát gật đầu: "Hoàng thượng rất cảm thấy hứng thú đối với chuyện phát sinh ở Yên kinh, tất nhiên sẽ hỏi người, nói mạo sự tình hiểm một ít, những lời hôm trước dạy người nói kia, đã ghi nhớ chưa?"

Bàng Hỉ gật đầu: "Đã ghi nhớ."

Bàng Cát hiển nhiên rất lo lắng, nhưng cũng biết, hiện tại bắt Bàng Hỉ học một lần nữa cũng không thích hợp, nhẹ giọng thở dài: "Ai, đáng tiếc, Trần Thế Mỹ kia không muốn tham gia vấn đề này, bằng không thì, bằng tài ăn nói và cơ cảnh của hắn, đâu cần ta lo lắng những việc này."

Bàng Hỉ rất là xấu hổ: "Ta biết rõ mình miệng lưỡi vụng về một ít, để cho Thái sư lo lắng!"

Bàng Cát khích lệ thức vỗ vỗ bả vai Bàng Hỉ, nói: "Không sao, ta thích người như vậy, nếu là người mồm mép lém lỉnh như Trần Thế Mỹ, ta lại lo lắng."

Đang nói, người gác cổng chạy vào: "Lão gia, hai vị tướng quân Nhậm Phúc và Tống Quảng đến."

Bàng Cát vội vàng đứng dậy, nói: "Mau mời!"

Đảng Hạng và Liêu quốc sắp đánh rồi, lúc này tuy Đại Tổng chưa xác định, xem có nên trực tiếp tham gia chiến tranh hay không, nhưng làm một ít động tác để có lợi cho mình, nhất định là không thiếu được.

Động binh, phải cân nhắc vấn đề tướng soái, Bàng Cát hi vọng lúc này đây mình có thể an bài, đặc biệt là Tống Quảng, người này, tại thời điểm chính mình nghèo túng nhất, đã viết thư ân cần thăm hỏi, bây giờ là thời điểm hắt hủi báo.

Bàng Cát không phải Phạm Trọng Yên, Phạm Trọng Yên dùng đại nghĩa sử dụng người đồng đạo, mà Bàng Cát chính là dùng lợi thăm hỏi những giúp mình làm việc.

Sau khi Nhậm Phúc và Tống Quảng từ cửa ra vào đi vào, vội vàng cong người thi lễ, nói: "Thái sư!"

Bàng Cát cười ha ha một tiếng, nói: "Nhị vị tướng quân, ta thỉnh các người làm một chuyện, như thế nào?"

Tống Quảng mã nói: "Thái sư, sự tình như vậy, tại chỗ chúng ta, không tính toán là cái gì, chung quanh Đại Đồng, các thôn trang kia sao lại chưa từng bị Liêu binh cướp sạch? Tìm ra mấy người có huyết hải thâm cừ, quả thực dễ như trở bàn tay, chỉ là, mặt tướng không rõ, Thái sư chuẩn bị thuyết phục hoàng khai chiến cùng Liêu quốc sao?"

Bàng Cát cười thần bí, lắc đầu: "Không, ta chỉ là muốn để cho hoàng biết rõ, nếu như lần này Liêu quốc và Đảng Hạng kết minh, con dân Đại Tổng sẽ bị thăm đến cỡ nào! Tuy những việc này hoàng thượng cũng biết, nhưng ta muốn để cho hắn nghe lại một lần nữa."

204. Chương 204: Quân Tử

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 204: Quân tử

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tổng Quảng còn chưa tới, Nhậm Phúc kia lại nói: "Thái sư cao minh! Kể từ đó, trong lòng hoàng thượng thượng tất nhiên sẽ có khuynh hướng trị Đảng Hạng, bố phòng biên quan chắc chắn phải điều chỉnh, đến lúc đó, mấy người Phạm Trọng Yêm bổ nhiệm kia, chúng ta có thể mượn cơ hội đá văng ra."

Bàng Cát ha cười ha một tiếng, nói: "Đúng là ý này! Tổng Quảng, mấy vị trí kia, người xem người nào phù hợp, rồi nói cùng ta một tiếng là được."

Tổng Quảng nghe vậy, liền mừng rỡ nói: "Đa tạ Thái sư!"

Bàng Cát xong bọn hắn cười một tiếng: "Các ngươi yên tâm, hiện tại ta không nhiều tướng, chỉ dựa vào hai người các ngươi, xa xa không đủ, Bàng Hỉ, hôm nay thấy hoàng thượng, nếu hắn hỏi người muốn cái gì, người cũng đòi chức tướng quân để làm, như thế nào?"

Tại sao phải hỏi như thế nào? Bàng Hỉ bây giờ là tổng quản phủ Thái sư, dựa theo lẽ thường mà nói, có thể đi làm một tướng quân dẫn binh, coi như là một bước lên trời, nhưng tình thế tại Tổng triều lại không phải như thế.

Địa vị quân nhân Tổng triều cực thấp, văn nhân xúc phạm mặt rồng, nhiều lắm là chính là đi Hải Nam câu cá, nhưng quân nhân bất đồng, hơi không cẩn thận, chính là họa xét nhà diệt tộc! Bàng vào Dương gia tướng, mấy đời người đổ máu, cũng không thể đổi lấy hoàng thượng Tổng triều tín nhiệm đối với bọn hắn, từ đó có thể thấy được, Tổng triều đề phòng sâu đậm đối với quân nhân.

Nhân Tông tương đối là một hoàng đế nhân từ trong lịch sử Trung Quốc, dù vậy, trong lúc hắn cầm quyền, Dương gia có lẽ là mấy lần gặp họa diệt môn.

Làm một cái văn thần, người có thể tha hồ vùng vẫy ở Tổng triều, nhưng làm một võ tướng, đánh thua, người chính là Dương Kế Nghiệp, chết trận sa trường.

Đánh thắng, người chính là Hồ Diên Trước, bởi vì trong lúc vô tình, xúc phạm hoàng thượng, mà sẽ bị xét nhà diệt tộc, hoặc là Dịch Thanh, công lao quá lớn, chờ bị buộc tội chết, nhìn chung, danh tướng Đại Tổng, ít đến thương cảm không nói, còn có rất ít người có thể có một kết cục tốt đẹp.

Cho nên, người giang hồ như Bàng Hỉ, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, có một thân công phu, tình nguyện làm một hộ viện giữ nhà cho người ta, làm Bộ khoái, để chứng minh giá trị tồn tại, cũng không muốn làm tướng quân đi đánh giặc.

Mặt Bàng Hỉ lộ ra một chút chần chờ, Bàng Cát đương nhiên biết rõ cái này là bởi vì sao, hắn liền nói: "Người yên tâm, chỉ là đi mang binh mà thôi, chờ ta tìm được vị trí phù hợp, sẽ để cho người trở về, chỗ này của ta, cũng không thể ly khai người."

Bàng Hỉ mới miễn cưỡng đáp: "Tuân mệnh."

Vừa mới đáp ứng, Lữ Di Giản lách mình từ cửa ra vào tiến đến, hiện tại hắn và Bàng Cát quan hệ rất thân thiết, thuộc về cái loại, lúc Bàng Cát ôm nữ nhân ngủ, hắn cũng có thể đi vào, cho nên, Bàng Cát đối với việc Lữ Di Giản xuất hiện, cũng không kinh hãi, nói: "Tướng quốc đại nhân, mau ngồi, chúng ta đang thương nghị sự tình Bàng Hỉ."

Lữ Di Giản quay người quan sát cửa phòng, hỏi: "Thái sư, sự tình hôm nay, người đều sắp xếp xong xuôi chưa?"

Bàng Cát gật đầu: "Tướng quốc yên tâm, tất cả đều ở trong lòng bàn tay chúng ta, kỳ thật, trước khi Trần Thế Mỹ trở lại, bọn hắn không chơi trò thí tốt giữ xe, ván này, bọn hắn cũng nhất định phải thua, vấn đề hiện tại là, chúng ta giết hắn bao nhiêu mới phù hợp?"

Lữ Di Giản biết rõ Bàng Cát nói rất đúng, kỳ thật, trong lòng hắn rất khó hiểu, coi như là Phạm Trọng Yêm đã chuẩn bị đánh, cũng không cần phải rõ ràng như vậy chứ? Những người này, tuy cổ hủ một ít, nhưng còn chưa đến mức cổ hủ đến trình độ này, Lữ Di Giản thật sự không nghĩ ra, trong lòng Phạm Trọng Yêm rốt cuộc là tính toán thế nào.

”Đến hay không cũng vậy thôi, chắc hẳn hoàng thượng đã tới rồi, Thái sư, chúng ta cùng đi, hôm nay ngài là chủ nhân, cho dù bất mãn đối với những hủ nho kia, cũng không thể chậm trễ trên mặt lễ tiết.” Lữ Di Giản nói.

Bàng Cát gật đầu: ”Tốt, chúng ta đi, nhìn xem sắc mặt những người kia hiện tại như thế nào, ha ha.”

Hắn cười thập phần vui vẻ, nhưng đợi thời điểm Bàng Cát đi vào phòng khách, lại chỉ nghe thấy ngữ khí Phạm Trọng Yêm dâng trào, đang cùng ai biện luận vấn đề thi từ, thanh âm truyền vào trong tai Bàng Cát rất trầm bổng du dương, mười phần trung khí, căn bản không phải một người gặp phải khốn cảnh nói ra được.

Hiện tại không riêng gì Lữ Di Giản, mà ngay cả Bàng Cát cũng có chút buồn bực, trong lòng âm thầm lo lắng, không phải là những người này đã nghĩ ra đối sách gì chứ?

Liếc Lữ Di Giản, bước chân không dừng lại chút nào, đi vào đại sảnh, liền cười nói: ”Ha ha ha, làm phiền chư vị đại nhân, lão hủ thật sợ hãi, sợ hãi! Có chỗ chậm trễ, kính xin các vị đại nhân thông cảm.”

Sau khi vào cửa, Bàng Cát ôm quyền bốn phía, tuy lời khách khí, nhưng cái biểu lộ đắc ý kia lại làm cho rất nhiều người khó chịu.

Đương nhiên, càng nhiều người nịnh nọt hấp tấp chạy tới, nhìn xem có thể tâng bốc Lão Bàng hay không.

Lão Bàng khinh bỉ mấy người này, không có hứng thú với người đến tâng bốc mình, ánh mắt nhìn Phạm Trọng Yêm, nói: ”Phạm đại nhân, ngài xem như khách quý ít gặp.”

Phạm Trọng Yêm mỉm cười, nói: ”Thái sư đại thọ, vốn nên đưa lễ, chỉ là, ít năm trước đây quá mức bận rộn, kính xin Thái sư thứ lỗi.”

Bàng Cát nói một câu hai nghĩa: ”Phạm đại nhân bận quá rồi, chắc hẳn cũng nên nghỉ tạm một hồi.”

Phạm Trọng Yêm không thêm để ý chút nào, nói: ”Như thế thì tốt lắm, nghe nói Mân Nam những năm này không tệ, nếu có thể đi thả câu vài năm, cũng có thể dưỡng tâm thần một tý.”

Bàng Cát bị hắn nói đến sững sờ, trong lòng thầm suy nghĩ: ”Lão nhân này thật sự chuẩn bị đánh rồi sao?”

Phạm Trọng Yêm lại từ vị trí đi ra, đi thẳng đến trước mặt Bàng Cát, lại xoay người ôm quyền, làm một cái đại lễ đối với Bàng Hỉ đứng ở sau lưng Bàng Cát, nói: ”Bàng tổng quản, Phạm Trọng Yêm hôm nay đến, chính là muốn hướng người khom người chào.”

Mặc kệ Bàng Hỉ trung tâm đối với Bàng Cát như thế nào, thời điểm Phạm Trọng Yêm dùng đại lễ như vậy, trong lòng cực kỳ kích động, có cảm giác được yêu mà sợ, không đợi Bàng Cát phân phó, vội vàng đáp lễ trước: ”Phạm đại nhân đừng làm vậy, ta không đảm đương nổi.”

Phạm Trọng Yêm mỉm cười, nói: ”Đáng giá, đáng giá! Các người để cho biên quan Đại Tổng miễn họa chiến tranh, lại để cho sài lang bên người chúng ta, ốc còn không mang nổi mình ốc, cứu cư dân biên cương trong nước lửa, chỉ dựa vào điểm ấy, đủ để lão phu thi lễ, chỉ là không biết, Trần Thế Mỹ kia có tới không?”

Bàng Hỉ chi tiết nói: ”Hắn trở về gia tộc, hôm nay sẽ không tới.”

Phạm Trọng Yêm khẽ thở dài một hơi, nói: ”Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Ngắn ngủn mấy câu, coi như là Lữ Di Giản và Bàng Cát đứng ở lập trường đối địch, cũng không khỏi bội phục Phạm Trọng Yêm ý chí bằng phẳng! Cái này là quân tử, quân tử chính thức.

Đương nhiên, bọn hắn vẫn muốn lần lên đầu quân tử.

So sánh với nhau, Âu Dương Tu hiện tại cũng có chút không bỏ nổi hiềm khích, trong cái đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bàng Cát và Lữ Di Giản cũng không giễu cợt Phạm Trọng Yên nữa, đối với đối thủ dạng này, người có thể đánh bại hắn tại quan trường, nhưng vĩnh viễn không thể chối bỏ, hắn làm người rất thành công.

Đang lúc trong phòng không có người nói chuyện, ngoài cửa truyền tới thanh âm đặc biệt của thái giám: "Hoàng thượng giá lâm!"

Mọi người vội vàng chia làm hai nhóm, nối đuôi nhau đi ra phòng khách, quỳ ở trước cửa.

Tổng Nhân Tông là mang theo Bàng quý phi cùng đi, Bàng quý phi mặt như hoa đào, tư thái đáng vẻ thướt tha mềm mại, tuy đã là người 30, nhưng tiến cung hơn mười năm, một mực được Nhân Tông sủng ái, tự nhiên có chỗ hơn người.

Nhân Tông nhìn văn võ cả triều cơ bản đều đến rồi, trong lòng âm thầm cao hứng, hắn chính là một người rất thiện lương, hắn không thích chứng kiến tràng diện chém chém giết giết, người tranh giành ta đấu, mọi người hoà hợp êm thấm mới thật tốt.

"Tất cả đứng lên, hôm nay là gia yến, không cần nhiều quy củ như vậy."

Chung quanh lúc này mới đứng dậy, Bàng Hỉ theo sát sau lưng Bàng Cát, đợi cơ hội Bàng Cát nói chuyện, Nhân Tông sẽ đặc biệt chú ý tới hắn.

205. Chương 205: Thích Khách

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 205: Thích khách

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhân Tông quả nhiên đi tới hướng Bàng Cát, hỏi: "Thái sư, vì sao mấy ngày nay không tiến cung gặp trẫm?"

Bàng Cát ôm quyền: "Hồi bẩm hoàng thượng, từ lúc hoàng thượng hạ chỉ, để cho thần chuẩn bị tiệc thọ yến, hai ngày này, ta quá bận rộn, kính xin hoàng thượng ban tội."

Nhân Tông cười ha ha một tiếng, nói: "Thái sư có tội gì?"

Lúc này, Bàng nương nương bỗng nhiên kéo Nhân Tông một chút, nói một câu gì đó tại bên tai Nhân Tông, ánh mắt lại nhìn về phía Bàng Hỉ đứng ở sau lưng Bàng Cát, sau khi Nhân Tông nghe xong, mặt lộ vẻ vui mừng, ánh mắt quả nhiên nhìn về phía Bàng Hỉ, hỏi: "À? Người chính là Bàng Hỉ?"

Bàng Hỉ quỳ xuống rất lưu loát, nói: "Thần Bàng Hỉ, bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Nhân Tông khẽ gật đầu, nói: "Đứng dậy đi, nghe nói lúc người đến Liêu quốc, một người giết trăm viên đại tướng Liêu quốc, có chuyện này không?"

Tổng Nhân Tông nghe được, chỉ là dân gian truyền tụng, trong miệng những người này, câu chuyện đã thành truyền thuyết, không riêng gì Bàng Hỉ bị thần hóa thành một cao thủ cấp quái vật, ngay cả Trần Nguyên cũng bị hình dung, vẫn có thể so sánh với Gia Cát Khổng Minh, võ nghệ có thể so với Triệu Vân, văn võ toàn tài.

Bàng Hỉ vội vàng nói: "Hoàng thượng, cái kia đều là dân gian tung tin vịt, không thể tin là thật."

Nhân Tông đương nhiên không tin là thật, bằng không thì hắn đã sớm triệu kiến Bàng Hỉ, chỉ là, nghe Bàng Hỉ nói như vậy, vẫn cười ha ha một tiếng, đỡ Bàng Hỉ dậy, nói: "Đứng dậy đi."

Bàng Hỉ thuận thế đứng dậy, cố gắng đứng thẳng lên thân thể của mình lên, Nhân Tông nhìn thấy, liền gật đầu khen: "Tốt, tốt! Quả nhiên rất có khí độ! Như vậy, chúng ta tại đây, nhiều người như vậy, phần lớn là

nghe được dân gian truyền lại, hôm nay người không ngại, nói xem rốt cuộc tình huống bên trong như thế nào, để giải nghi hoặc trong lòng chúng ta.”

Chuyện Liêu quốc phải giữ bí mật, bởi vì đối với bọn họ mà nói, việc này không phải là sự tình gì sáng rõ, cho nên một ít tình huống cụ thể, không có ai biết, tình tiết nổi lên chính giữa, toàn bộ đều là người truyền tụng phỏng đoán mà thôi.

Bàng Hỷ vội vàng nói: ”Dạ!”

Đi vào phòng khách, một đám đại thần ngồi xuống hai bên, Nhân Tông ngồi ngay ngắn chính giữa, Bàng Hỷ đứng ở đại sảnh, bắt đầu nói đến chuyện xưa của hắn.

Mặc dù Bàng Hỷ không có mồm miệng lanh lợi như Trần Nguyên, nhưng câu chuyện này, Bàng Cát đã sớm để cho người ta dựa theo phương thức đặc sắc nhất, tiến hành bố trí, sau đó bắt buộc Bàng Hỷ học thuộc xuống dưới.

Gia tăng thêm việc, hắn chính là người trong cuộc, nói ra liền làm cho người ta có cảm giác lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Thời điểm Bàng Hỷ nói về Trần Nguyên châm ngòi nam bắc viện tranh đấu, lại bỗng nhiên phát hiện, Gia Luật Tông Nguyên cũng muốn giết bọn hắn, tất cả mọi người cũng cảm giác được, tâm mình mạnh mẽ trầm xuống.

Nói về vài người thề đồng sanh cộng tử, nhất định phải đấu đến cuối cùng với người Liêu kia, Phạm Trọng Yêm không nhịn được, vỗ một cái cái bàn, tán dương đây là nghĩa cử vô cùng cao đẹp.

Đến cuối cùng, lại càng hồi hộp phập phồng hơn, những người trong cuộc, tại một khắc cuối cùng, từ sinh đến chết, lại từ chết đến sinh, càng làm cho cả đại sảnh lặng ngắt như tờ.

Thẳng đến khi Bàng Hỷ nói xong, Tống Nhân Tông lúc này mới thở dài một tiếng: ”Ai! Mặc dù không thần kỳ như dân gian truyền tụng, nhưng mạo hiểm trong đó cũng làm rung động tâm hồn, chỉ là, nghe người thuật lại, cũng đã cảm thấy như thế, nếu lạc vào cảnh giới thực tế, có thể kiên trì, quả thực không dễ, ta rất muốn biết, là cái gì làm cho các ngươi lựa chọn đồng sanh cộng tử?”

Bàng Hỷ cười một tiếng đau khổ, nói: ”Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là không có lựa chọn nào khác mà thôi, nếu chúng ta từng bước từng bước đào tẩu, người bị ném ở dưới, quả thật là phải chết, đào tẩu cũng không nhất định có thể đi ra khỏi Liêu quốc.”

Tống Nhân Tông giống như Bàng Cát dự liệu, tán thưởng liếc nhìn Bàng Hỷ, nói: ”Như vậy, các ngươi đã thay trăm giải quyết một đại phiền toái, trăm muốn từ từ ban thưởng các ngươi, Bàng tổng quản muốn cái gì, cứ mở miệng!”

Thời điểm Bàng Hỷ đang định mở miệng, Phạm Trọng Yêm lại bỗng nhiên đứng dậy, nói: ”Hoàng thượng, thần có việc cần bẩm báo.”

Trong lòng Bàng Cát khẩn trương một hồi, sự tình vẫn đang phát triển theo như kế hoạch của bọn hắn, hắn sớm biết Phạm Trọng Yêm không khoan tay chịu chết, cái lão nhân này hiện tại đã phản kích rồi, hắn sẽ dùng phương pháp gì đây?

Nhân Tông liếc nhìn Phạm Trọng Yêm, nói: ”Phạm ái khanh, có lời gì thì cứ nói.”

Phạm Trọng Yêm nói: ”Hoàng thượng, lúc trước là vì thần dốc hết sức tiến cử hiền tài là Tống Kỳ đi sứ Liêu quốc, hiện tại xem ra, là dùng người không thoả đáng, vì thần xin hưởng hoàng thượng thỉnh tội.”

Bàng Cát lập tức liền ngăn cả người, hắn thay Phạm Trọng Yêm suy nghĩ tất cả phương pháp có thể thoát khỏi tội trạng, lại không nghĩ tới, hắn rõ ràng lại dốc hết sức, đi gánh cái tội danh này xuống.

Lão Bàng vội trộm liếc nhìn Lữ Di Giản, hiện tại, thần sắc Lữ Di Giản cũng có chút kinh ngạc, sự tình hoàn toàn ngoài dự đoán của hai người bọn họ.

Bọn hắn không phải Phạm Trọng Yêm, bọn họ là người, người là phải nghĩ làm như thế nào để trốn tránh trách nhiệm. Cho nên, bọn hắn từ một góc độ con người, thay Phạm Trọng Yêm cân nhắc tất cả đường lui,

lại căn bản không ngờ, Phạm Trọng Yêm rõ ràng không lùi, Phạm Trọng Yêm là quân tử, quân tử muốn làm, chính là dũng cảm đảm đương.

Phạm Trọng Yêm thật sự dũng cảm gánh trách nhiệm, Bàng Cát và Lữ Di Giản bỗng nhiên phát hiện, một bộ sách lược chính mình bố trí để đả kích đối thủ, đã bị Phạm Trọng Yêm dùng một chiêu này, nhẹ nhàng hóa giải.

Bọn hần phần nộ, nhưng bọn hần thật sự không lời nào để nói nữa rồi, bọn hần tính toán trăm phương ngàn kế, cũng không rời khỏi mục đích vận ngã Hạ Tùng và Phạm Trọng Yêm, bây giờ người ta tự mình đi ra, nếu như lúc này bọn hần còn nói cái gì, sẽ làm cho Nhân Tông lưu lại một ấn tượng bỏ đá xuống giếng.

Nhân Tông cực kỳ rộng lượng, nói: "Chuyện Tống Kỳ, không phải chúng ta đã nói rồi sao? Phạm đại nhân không cần nhiều lời, nếu như nói người tiền cử không thoả đáng, trầm dùng người chẳng phải là càng không thoả đáng sao?"

Phạm Trọng Yêm vẫn không đứng dậy, nói: "Thần khải tấu vạn tuế, ngày đó, thời điểm nghị sự, thần cũng cho rằng, Tống Kỳ hành trình đi Liêu quốc, hoàn toàn là chuyện không thể làm, nhưng hiện tại, bọn người Trần Thế Mỹ và Bàng tổng quản, dùng thân phận một kẻ thương nhân, còn có thể làm, có thể thấy, Tống Kỳ không phải không đem hết toàn lực, đó là có lực mà không thể hoàn thành. Thần tin tưởng Tống đại nhân đã dốc toàn lực làm, cho nên vì thần cho rằng, vì thần tiền cử người không tốt, sẽ phụ trách toàn bộ trách nhiệm, kính xin hoàng thượng giáng tội!"

Hạ Tùng đi ra quỳ xuống, nói: "Cựu thần khải tấu vạn tuế, Phạm đại nhân nói cực kỳ đúng, cựu thần và Phạm đại nhân xin cùng nhau chịu phạt, kính xin vạn tuế giáng tội."

Trong lòng Bàng Cát rất là tức giận, nghìn tính vạn tính, thậm chí đối thủ sẽ vứt bỏ tốt để bảo vệ xe, lại không nghĩ tới, đám hủ nho này rõ ràng dùng chiêu xuất xe bảo vệ tốt.

Cái này là khác nhau về bản chất của quân tử và tiểu nhân.

Phạm Trọng Yêm và Hạ Tùng tự thỉnh tội, chỉ là ném một con xe trên bàn cờ đi mà thôi, từng chiêu Bàng Cát chuẩn bị ở sau, có thể tùy ý ăn bao nhiêu con bài chủ chốt của đối phương, toàn bộ đều bị thất bại, vô pháp thi triển.

Không phải Bàng Cát và Lữ Di Giản không thông minh, chỉ là đứng tại góc độ của bọn hần xem xét, không ai ngu xuẩn đến mức như Phạm Trọng Yêm.

Phạm Trọng Yêm lại dập đầu một cái với Nhân Tông, nói: "Hoàng thượng, cựu thần cho rằng, bọn người Bàng Hỉ làm sự tình có lợi cho Đại Tống ta, theo lý phải ngợi khen, mà công lao Thái sư trong đó, cũng không thể bỏ qua....."

Nói còn chưa dứt lời, Nhân Tông bỗng nhiên khoát tay chặn lại, nói: "Không nói những thứ này nữa, nên làm như thế nào, trong lòng trầm hiểu rõ, hôm nay là thọ yến Thái sư, chúng ta không nói chuyện chính sự, về phần sự tình Phạm ái khanh nói, ngày mai lâm triều lại nghị sự tiếp."

Bộ mặt Bàng Cát kịch liệt run rẩy vài cái, hần cảm giác một loại chân tay luống cuống, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Phạm Trọng Yêm, cái lão nhân này, ngày mai chắc là sẽ bị Nhân Tông giáng chức rồi, nhưng hần một mình gánh trách nhiệm, đã cứu hết những hủ nho này ra rồi!

Chính mình tính toán, lại rơi vào khoảng không, một lần nữa vào triều, mặc dù không có vấn đề, nhưng muốn đả kích thế lực những người này, khôi phục quyền thế dĩ vãng của chính mình, còn cần tìm một lý do mới.

Trong lòng phần hận, mặt lại treo dáng tươi cười, nói: "Hoàng thượng nói rất đúng, Phạm đại nhân, việc này có lẽ là ngày mai hãy nói, hôm nay, nếu người nào lại đề cập đến, thần xin hoàng thượng phạt hần, uống sạch rượu trong phủ nhà thần."

Nhân Tông cười nói: "Như thế thì tốt lắm, Thái sư có tiết mục gì trợ hứng không?"

Bàng Cát mỉm cười, vỗ tay một cái, một đội ca nữ từ ngoài cửa thướt tha tiến đến, diễn tấu nhạc khí cũng bắt đầu tấu vang lên, một đám nô tỳ từ hai bên xoay người tiến đến, thêm rượu vì mọi người.

Phạm Trọng Yên cũng lặng lẽ vui về một bên, cảm xúc mọi người bắt đầu vui vẻ, chìm trong diễn tấu nhạc khí và ca múa, thoát khỏi không khí nặng nề vừa rồi.

Duy chỉ có hai người Hàn Kỳ và Âu Dương Tu, mặt lại có vẻ có chút âm tình bất định, thỉnh thoảng liếc nhau vài lần, phảng phất như đang trao đổi cái gì đó.

Bàng Cát ngồi ở bên cạnh Nhân Tông, rất cung kính giơ nâng chén, hướng Nhân Tông mời rượu: "Cụu thần cảm tạ hoàng thượng ban ân."

Nhân Tông nâng chén lên, cùng Bàng Cát uống một ngụm, sau đó, ngón tay chỉ vào đám ca nữ đang khiêu vũ, nói gì đó cùng Bàng nương nương.

Bàng Cát uống sạch một ly, sau đó mới ngồi xuống, chờ thị nữ sau lưng rót rượu cho hắn.

Thị nữ kia xem thời cơ cũng rất chuẩn, vội vàng cầm bầu rượu cúi đầu đi tới.

Bàng Hỉ nhìn nhìn thị nữ kia cúi đầu đi về phía trước, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm giác không rõ, nữ tử này, chính mình chưa từng gặp kiến, lạ mặt vô cùng.

Làm cho Bàng Hỉ cảm thấy không đúng nhất, là thời điểm nàng đi đường, thủy chung vẫn cúi đầu, phảng phất như sợ hãi người khác nhìn rõ khuôn mặt nàng.

Vì vậy, hắn liền đứng lên, thời điểm đang muốn ngăn cản nàng kia, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng hét thảm, tiếp theo là có thanh âm binh khí va chạm.

"Có thích khách!"

Võ sư ngoài cửa lớn tiếng kêu gọi, cái này làm cho mặt quan viên trong cả đại sảnh đều biến sắc, nơi này là phủ Thái sư, cả hoàng thượng cũng ở nơi đây, là ai ăn gan hùm mật gấu, dám lựa chọn hành thích vào hôm nay?

Hơn nữa, đao này đánh đến đây, chính mình có thể bị tai họa hay không? Bọn hắn vội vàng đứng lên, đứng lên, ít nhất có thể để cho chính mình hành động thuận tiện hơn một ít, nếu như thích khách nhích lại gần mình, cũng dễ né tránh.

Bàng Cát làm ra một bộ dạng không sợ hãi, ngày thường hắn làm nhiều chuyện xấu, cho nên cũng gặp phải nhiều ám sát, đã sớm quen tình huống đột ngột như vậy, cho nên, thời điểm tất cả mọi người có chút kinh hoảng, Bàng Cát lại ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích, trầm giọng nói: "Bàng Hỉ, ra xem."

Bàng Hỉ trông thấy tay nha hoàn kia hơi run, hình như là bị tin tức có thích khách vào hù dọa, lúc này cũng không còn nghi vấn, ôm quyền đáp: "Vâng."

Nhân Tông cực kỳ thưởng thức biểu hiện hiện tại của Bàng Cát, mỉm cười, nói: "Thái sư quả nhiên rất bình tĩnh, đến đây, chúng ta lại uống một chén."

Bàng Cát vội vàng đứng dậy, nói: "Tạ ơn hoàng thượng khích lệ."

Lúc này, nữ hầu kia đi đến bên cạnh Bàng Cát, hai tay run rẩy, châm rượu cho Bàng Cát, có thể là bởi vì tâm tình khẩn trương, làm rơi vài giọt ra ngoài.

Bàng Cát thật sự không trách móc, tiện tay bưng chén rượu lên uống.

Lúc này Bàng Hỉ đã ra ngoài cửa, hắn đưa mắt xem xét, phía trước quả nhiên có hai nơi đánh nhau rất kịch liệt, thích khách đều dùng khăn đen che mặt, một thân hắc y, không thấy rõ tướng mạo lắm.

Chỉ là, có hai người, một nam một nữ, nam tử kia tay cầm song chùy, quật một cái là đầy sức mạnh, tuy võ sư Bàng phủ đã vây quanh hắn, nhưng nhưng không ai có thể đi vào.

Nàng kia tay cầm một cây đoản kiếm, tuy võ nghệ không bằng nam tử, nhưng ý vào cánh tay linh hoạt, cũng dần dần giết tới đây.

Bàng Cát nhìn cô gái cầm kiếm che mặt kia, khẽ thở dài một cái, nói thầm một câu: "Lại tới nữa!"

Nói xong, muốn tiến lên bắt giữ hai người.

Bước chân vừa mới di động, một hồi kinh phong từ đỉnh đầu thối xuống, mang theo xu thế phá không! Trong lòng Bàng Hỉ kinh hãi, vội vàng tránh một bước sang bên cạnh, một cái roi thép rơi xuống bả vai Bàng Hỉ, thuận thế, lại lần nữa đánh úp về phía đầu Bàng Hỉ.

Mặc dù có một thân Thiết Bổ Sam hộ thân, nhưng Bàng Hỉ biết rõ, thời điểm Thiết Bổ Sam đối mặt với thần binh lợi khí hoặc là vô lâm cao thủ, cũng không có tác dụng quá lớn, cho nên không dám chủ quan chút nào, thân hình bay về phía sau, trước hết tránh thoát đòn này, đồng thời hai tay run lên, đã quán vòng sắt quanh cánh tay.

”Người tới đây làm gì?”

Bàng Hỉ và thích khách kia đánh nhau cùng một chỗ, ngăn ngừa mấy cái hiệp đi qua, hần bỗng nhiên cười một tiếng: ”Võ nghệ tiến bộ không ít, nếu sang năm người lại đến, tất nhiên có thể giết ta.”

Thích khách kia cũng không nhiều lời, roi thép đập tới.

Con mắt Bàng Cát nhìn bên ngoài đánh nhau, người cầm roi thép kia vừa xuất hiện, hần liền biết là người nào, thần thái có chút phần nộ, quát: ”Bàng Hỉ! Giết bọn họ, đám này đúng là dã quỷ âm hồn bất tán!”

Đột nhiên, ánh đao lóe lên, thị nữ đứng ở trước người Bàng Cát vừa lộn tay phải, eo nhỏ nhún mạnh liệt uốn éo, trên tay đã hiện ra một chủy thủ, hàn khí um tùm, đâm về hướng ngực Bàng Cát như tia chớp.

Hoàn toàn xuất phát từ phản ứng bản năng, sắc mặt Bàng Cát lập tức trắng bệch, bước chân còn chưa kịp lui ra phía sau, chủy thủ kia đã đâm trúng, biến cố đột nhiên này, lại làm cho tất cả mọi người khiếp sợ không thôi, hai người Nhân Phú và Tổng Quảng dù sao cũng là võ tướng, đồng thời hét lớn, nhảy dựng lên, một bọn thị vệ trước người Nhân Tông cũng hoảng hốt đánh tới.

Chủy thủ thị nữ kia đâm hai cái, không thể tiến vào trong cơ thể Bàng Cát, lập tức hiểu, cái lão nhân này tất nhiên là mặc áo giáp, mắt thấy thời cơ đã mất, liền trở mình một cái, bắn chủy thủ trong tay ra, thẳng đến cổ Bàng Cát.

Đồng thời lộn người về hướng cửa hông, cánh tay cực linh hoạt nhanh nhẹn, hành động liên tục không nghỉ.

Bàng Cát vội vàng nghiêng đầu theo bản năng, chủy thủ xẹt qua cổ, xé rách làn da chỗ cổ, chỉ thấy hần kêu thảm một tiếng, đảo người ngã xuống.

Bàng nương nương ngồi ở Nhân Tông bên người lập tức hồn phi phách tán, tình phụ tử dù sao cũng rất sâu đậm, rõ ràng đã đứng dậy, muốn chạy về phía Bàng Cát.

Nhân Tông cuống quýt kéo nàng lại, đồng thời cũng đứng lên, nói: ”Thái sư!”

Bàng Cát rung động rung động mà đứng lên, tay che miệng vết thương nơi cổ, ngón tay chỉ nàng kia, quát: ”Bắt lấy nàng! Nhanh bắt lấy hần!”

Vừa nghe Bàng Cát nói chuyện, Nhân Tông lập tức yên tâm, lúc này liền hạ lệnh: ”Bắt lấy thích khách!”

Nàng kia vừa thấy Bàng Cát đứng dậy lần nữa, cũng biết lúc này đây ám sát đã thất bại, thích khách chính là như vậy, cơ hội chỉ có vài giây đồng hồ ngăn ngừa kia mà thôi, lần đầu tiên ra tay thất bại, rất khó có cơ hội lần thứ hai.

Chúng vệ sĩ lúc này đã vây quanh, trong cửa ngoài cửa đánh cực kỳ kịch liệt.

Nàng kia liền hét một tiếng: ”Đi!”

Đồng Lam Phương

206. Chương 206: Trốn

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 206: Trốn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hai nam nữ che mặt vốn ở bên ngoài chém giết cùng chúng Võ sư, vừa nghe thấy tiếng kêu, tiết tấu song chùy của nam tử lập tức nhanh hẳn lên, bức một đám cao thủ phủ Thái sư tránh sang một bên, nữ tử lại trong chớp mắt hướng thẳng đến cửa lớn, ý đồ không chế mở ra lộ tuyến chạy trốn.

Tuy chỉ có bốn gã thích khách, nhưng từ cách bọn hãn phân công hợp tác, có thể nhìn ra, bốn người này tuyệt đối không phải là lần đầu tiên ám sát.

Nàng ở trong phòng kia bị Tống Quảng cuốn lấy, nhất thời vô pháp thoát thân, một bọn thị vệ của Nhân Tông vây tới, mắt thấy tình thế tràn đầy nguy cơ.

Nam tử đầu cùng Bàng Hỷ ở một chỗ thấy tình huống này, roi thép trong tay đột nhiên chém ra vài cái, bức Bàng Hỷ tránh sang một bên, cả người nhảy vào trong đại sảnh, hợp cùng một chỗ với nữ tử trong phòng.

Cái này lại làm cho chiến trường có vẻ càng thêm rành mạch hơn, một chỗ ở trong phòng, một chỗ ở bên ngoài, trong lòng Bàng Hỷ hiểu, hai người bên ngoài kia muốn thoát thân, tương đối dễ dàng, mà bắt được hai thích khách trong phòng này, coi như là mình đã thành công.

Hai người kia, một người động thủ hành thích, một người là chủ mưu, nếu người bên ngoài có bản lĩnh đào tẩu, thì cứ để cho bọn họ đi đi.

Nghĩ như vậy, thân hình lập tức vọt lên chỗ nam tử che mặt cầm roi thép.

Nam tử kia bức Tống Quảng lui về phía sau hai bước, mở ra đường lui vì nàng kia, sau đó mới nói một tiếng: "Đi!" Chính hãn lại quay người đánh về phía những thị vệ kia.

Nữ tử đang muốn thối lui, nhưng Bàng Hỷ lại đánh một quyền, quát: "Muốn đi sao! Đừng lưu lại cho ta!"

Bàng Hỷ cùng lúc muốn bắt hai người này lại để trừ hậu hoạn, một phương diện khác, cũng muốn tại trước mặt Nhân Tông, phơi bày một ít võ nghệ của chính mình, thời điểm nàng kia lại móc một thanh chủy thủ từ phần eo ra, đâm tới hướng hãn, Bàng Hỷ không thêm né, lại động thân đến đón đỡ.

Nữ tử hiển nhiên đã sớm hiểu rõ đối với Thiết Bổ Sam của hãn, vừa thấy Bàng Hỷ không tránh né, chủy thủ trong tay lượn sang bên cạnh, hướng về phía ánh mắt của hãn.

Trong lòng Bàng Hỷ giận dữ, phát tay bắt lấy cái chủy thủ kia.

Một đám thị vệ đã muốn lao đến, thích khách dùng roi thép vung tay đánh trả, các loại binh khí đều đâm đến hướng thân hãn, lần này sống chết ở trước mắt, chỉ thấy hãn không lùi mà lại tiến tới, roi thép trong tay vung ra, tiếng xé gió vun vút, đập tới hướng địch nhân.

Những thị vệ kia vừa nghe tiếng gió, liền biết thế tới của roi thép này có bao nhiêu phần lăng lệ ác liệt, điểm chết người nhất, là đối phương mang theo một cỗ hàn khí vô cùng rét lạnh, làm cho người ta có cảm giác e sợ trong lòng.

Mọi người không khỏi thoáng lui về phía sau hai bước, thích khách kia đặc thể không buông tha người, một cước đá ngã lẫn một gã thị vệ, mạnh mẽ xông về trước hơn một trượng.

Hãn nhảy vài bước nữa, là có thể đến bên người Nhân Tông rồi, cái này lại làm cho bọn thị vệ lập tức kinh hãi không thôi, vội vàng đánh bạc tính mệnh, hai người trong đó không để ý nguy hiểm, binh khí trong tay đâm tới bên thích khách kia hông, đồng thời la lớn: "Bảo vệ hoàng thượng!"

Có mấy người lập tức trở về phòng, dùng thân thể của mình ngăn cản trước người Nhân Tông, cảnh này khiến đội hình thị vệ có một điểm lơ lửng, lộ ra khe hở.

Bàng Hỷ vừa thấy thích khách kia nhấc tay, liền làm cho bọn thị vệ lui về, cũng là thầm khen một tiếng cao minh, trong lòng lại càng thêm xác định suy nghĩ diệt trừ người này.

Hãn biết rõ, thích khách tất nhiên đang đợi cơ hội này, để giết ra ngoài đại sảnh.

Quả nhiên không ngoài Bàng Hỷ dự liệu, người nọ thừa lúc bọn thị vệ trở lại phòng, trở tay một cái, roi thép lại đánh tới hướng Bàng Hỷ.

”Keng keng!”

Từng tiếng va chạm vang lên, Bàng Hỷ cảm giác hai cánh tay bị chấn động đến rung rung, dù sao, binh khí của hắn quá ngắn, đối phương chiếm tiện nghi rất lớn, dù vậy, gia hỏa dùng roi thép kia cũng bị lực phản chấn làm cho run rẩy cổ tay.

Nhưng hiện tại, với hắn mà nói, lại là chuyện giữa sinh tử, bức Bàng Hỷ tránh ra, là hắn có thể còn sống, bị Bàng Hỷ ngăn chặn, hắn sẽ chết. Cho nên, cũng không để ý đến việc cánh tay vô pháp dùng hết toàn lực, ngay sau đó, lại là một roi thép đập ra.

Bàng Hỷ không thể ngăn cản roi thứ hai, trong lòng hắn hiểu, nếu lại ngăn cản, tay của mình xem như là bị phế!

Thân thể lập tức hơi lóe lên một cái, chỉ có thể hướng sang bên cạnh, chính là một chút khe hở trong nháy mắt này, thích khách kia kéo đồng bọn bên người, quát: ”Đi!”

Tuy Bàng Hỷ tránh ra, nhưng thực sự vẫn chuẩn bị ở sau, thời điểm thân thể hai người xẹt qua trước mặt hắn, hai đám Bàng Hỷ đột nhiên chém ra. Nam tử võ nghệ cao cường, cánh tay trầm xuống chặn một quyền của Bàng Hỷ, nhưng nàng kia lại không trốn tránh kịp, bị Bàng Hỷ đánh trúng bên hông, hét thảm một tiếng.

Nam tử kia run cánh tay lên, vận ra một cỗ cường lực, ném nàng kia ngã văng ra ngoài cửa ra vào, mấy võ sư ngoài cửa đang muốn đánh tới, thích khách dùng song chùy xem thời cơ, trong tay búa tạ mạnh mẽ vung ra ngoài, nện vào sau lưng một gia hỏa đang muốn bỏ cho nàng kia một đao, nội tạng đều bị bắn ra.

Người dùng roi thép đánh tới, quát: ”Đi mau! Đi một người là thoát được một người!”

Chính hắn cũng không có ý định rời đi, roi thép vung vẩy vài cái, ngăn cản một đám truy binh, cái này lại để cho thích khách dùng song chùy có đầy đủ thời gian công nữ tử trọng thương lên, nhanh chóng đánh tới hướng cửa lớn.

Một nữ thích khách che mặt khác đã canh giữ ở chỗ cửa lớn, mắt thấy gia hỏa dùng song chùy kia một đường đánh tới như chẻ tre, võ sư hai bên không người nào có thể ngăn cản.

Bàng Hỷ liền cố tình tiến đến chặn đường, lại bị người nọ dùng một roi thép gắt gao dây dưa, trong lòng lập tức tức giận vạn phần, quát: ”Người không biết điều, vậy thì chết đi!”

Nói xong, cũng ném hết tạp niệm đi, không quản những người kia nữa, hai đám đánh tới hướng đối thủ như mưa rơi.

Võ nghệ hai người vốn là sần sần nhau, nhưng thời gian người nọ đánh quá dài rồi, một phương diện khác, còn phải ứng phó võ sư bốn phía tập kích, dưới sự liên tục đả kích của Bàng Hỷ, lập tức có vẻ chống đỡ hết nổi, sau khi đỡ được bảy tám quyền, cuối cùng bị Bàng Hỷ dùng một quyền đập trúng ngực, roi thép trên tay cũng lập tức ngừng một chút.

Cao thủ so chiêu, chính là như vậy, Bàng Hỷ đắc thủ một quyền, thừa dịp roi thép người nọ hơi dừng, cả người nhanh chóng tiến lên trước, liên tiếp đập vào lồng ngực người nọ.

Thân hình người nọ nhanh chóng thối lui, nhưng không có cách nào thoát khỏi Bàng Hỷ, không qua được vài quyền, một tia máu đỏ tươi từ khăn che mặt thấm thấu ra ngoài, bên tai cũng có vết máu chảy ra.

Bàng Hỷ vẫn không dừng tay, hai đám không ngừng đả kích, thẳng đến lúc trông thấy ánh mắt người nọ bắt đầu ảm đạm, roi thép trong tay cũng rơi xuống, mối vung hai đám lần nữa, đánh người nọ bay ngược lại hơn một trượng.

Lúc này, ba gã thích khách khác đã rời đi, toàn bộ tức giận của Bàng Hỷ đều phát tiết trên thân người này, chậm rãi đi về phía trước hai bước: ”Lấy cái khăn che mặt xuống! Người là ai, ta rất rõ ràng.”

Thích khách kia vùng vẩy hai cái, liền đứng dậy.

Một đám phủ võ sư Thái sư vội vàng vây quanh hần, Bàng Hỷ phát tay, nói: "Bất sống, ta sẽ hỏi hần, hôm nay là ai sai khiến hần đến đây!"

Người nọ cười ha ha một tiếng, nói: "Không có người nào sai khiến ta, Bàng tổng quản, ta tới giết lão tặc, còn cần người khác sai khiến sao?"

Bàng Hỷ lắc đầu, nói: "Không có người sai khiến? Không có người giúp các người, các người căn bản không vào được! Bây giờ nói, ta cho người bớt đau nhức một chút."

Thích khách kia hiển nhiên rất là cường tráng, vừa nghe Bàng Hỷ nói như vậy, cũng không phân biệt cái gì, giơ tay lên, đập chưởng xuống gáy của mình.

Bàng Hỷ há có thể cho hần cơ hội như vậy? Phi thân chụp đến một cái, một quyền đánh vào bả vai thích khách kia, không riêng gì đánh cả người hần lui ra phía sau vài bước lần nữa, bả vai kia cũng bị một quyền đánh gãy cả ra, vô pháp nâng lên.

Bàng Hỷ cười ha ha, nói: "Ta đã nói rồi, chỉ cần người nói, ta liền cho cho người chết nhanh hơn một chút."

Hần căn bản không để ý, hai lần đánh bay thích khách này, đã để cho thân thể thích khách cách đầu tường không xa, ngay tại thời điểm Bàng Hỷ mỉm cười, tin tưởng tràn đầy, muốn thay Bàng Cát bỏ một mối họa trong lòng này, bỗng nhiên, nữ tử dùng đoản kiếm trong ba người vốn đã rời đi kia, lại lần nữa hiện tại ra đầu tường, cánh tay run lên, một sợi dây thừng bay về phía thích khách kia, quát: "Tiếp nhanh!"

Thích khách kia vội vàng dùng canh tay còn có thể động kéo dây thừng lại, miễn cưỡng lấy một hơi, dưới sự trợ giúp của người ở đầu tường, nhảy hai cái rời đi.

Sắc mặt Bàng Hỷ thay đổi, quát: "Nhanh! Mở cửa ra, đuổi theo cho ta!"

Hai bóng người bỗng nhiên liền biến mất khỏi đầu tường, Bàng Hỷ lại bảo chúng võ sư mở cửa đuổi theo, nhưng chính mình lại mượn một cái cây thấp bên tường, thả người mấy cái, thời điểm hần lên tường, còn trông thấy nàng kia vịn đồng bọn, bước chân tập tễnh đi đến hướng một ngõ hẻm.

Bàng Hỷ cười lạnh một tiếng, nói: "Người trở lại làm cái gì? Đi được sao?"

Nói xong, cả người nhảy xuống khỏi tường, trực tiếp đuổi tới.

Nam tử kia bị thương rất nặng, đã không thể tự mình hành tẩu, toàn bộ đều nhờ nữ tử nâng, hai người làm như thế nào cũng không nhanh bằng Bàng Hỷ.

Bàng Hỷ không dùng đến vài bước, đã nhảy đến phía trước hai người, ngăn đường đi của bọn hần lại, hần nhìn nàng kia, khẽ lắc đầu, nói:

"Bích Đào cô nương, nếu như người không đến chuyến này, lại giao du với kẻ xấu, ta sẽ cho Trần huynh một chút mặt mũi, người vĩnh viễn chính là Hồ Tĩnh, tội gì người phải đến đây? Nếu như người đã đào tẩu, người có thể tiếp tục trở lại Duyệt Lai khách điểm, ta cũng sẽ coi như người chưa từng tới, tại sao đi rồi lại trở về? Người làm cho ta rất khó xử."

Nàng kia tháo cái khăn che mặt xuống, thành linh chính là Hồ Tĩnh, nói: "Bàng tổng quản không cần khó xử, cứ ra tay là được!"

Bàng Hỷ gật đầu: "Vậy thì tốt, cũng coi như là giảm bớt một cái phiền phức cho Trần huynh!"

Vừa nói, hần vừa mạnh mẽ chém ra một quyền đánh tới hướng Hồ Tĩnh, sau lưng lại truyền đến một hồi thanh âm xe ngựa lao nhanh, Bàng Hỷ ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy bốn thớt ngựa kéo một chiếc xe nào đó, đang chạy đến hướng chính mình.

Những chiếc xe ngựa khác, đều kéo người, hoặc là hàng, cái xe ngựa này lại bất đồng, đằng sau lôi kéo một đồng củi lớn, đang hùng hực bốc cháy!

Cho dù Bàng Hỷ dừng mãnh đến thế nào, cũng không dám ngăn cản chiếc xe ngựa này, người đánh xe ngồi ở cang xe, mặt cũng che khăn trùm đầu, căn bản thấy không rõ hình dạng và dáng người, thuận tay rút ra một thanh củi bốc lửa từ trong đồng củi, mạnh mẽ quăng tới hướng Bàng Hỷ.

Bàng Hỉ kinh hãi, vội vàng né tránh sang một bên, đợi xe ngựa đi qua bên cạnh hẳn, Hồ Tĩnh và thích khách kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhìn một đoàn ngọn lửa kia biến mất trong tầm mắt của mình, Bàng Hỉ cực kỳ ảo não.

Trong phòng, Bàng Cát đã tỉnh táo lại, hẳn đột nhiên cảm giác, lần ám sát này đến quá là đúng lúc!

Trong lòng Lão Bàng rõ ràng, sự tình lần này không quan hệ đến Phạm Trọng Yên, Hạ Tung, thích khách kia đã rất nhiều lần muốn giết hẳn rồi, đối với thân phận thích khách, hẳn cũng là rõ như lòng bàn tay.

Đám người này nhất định là biết rõ hôm nay chính mình bày thọ yến, đã mời một vị đại nhân trong phòng hỗ trợ, để bọn họ lẫn vào, là ai hỗ trợ, Bàng Cát không biết, chỉ là, vấn đề này không hề trọng yếu.

Quan trọng là, mình có thể không thể lợi dụng lần ám sát này, kéo một vài người xuống nước.

Ánh mắt của hẳn rơi về hướng Phạm Trọng Yên và Hạ Tung, hai người này vừa rồi đã đánh tan tất cả kế hoạch của hẳn, Bàng Cát vốn cho rằng không có cơ hội, ít nhất thì ngay từ đầu, chính mình cho rằng, sẽ không có cơ hội tốt như vậy.

Ai ngờ thoáng qua trong lúc đó, lại có người đưa một cơ hội càng tốt hơn đến trước mặt mình! Nếu cứ như vậy mà bỏ qua, hẳn còn là Bàng Cát sao?

Sắc mặt Nhân Tông lúc này đã tái nhợt rồi, hẳn là hoàng thượng, là người quyền uy cao nhất Đại Tống triều, nhưng hôm nay, lại có người hành thích Thái sư, ngay khi hẳn có mặt tại phủ Thái sư, thật đúng là không có để hẳn, cái hoàng đế Tống triều này vào mắt.

Đây là một sự tình hoàng đế không thể nào nhẫn nhịn! Đại thần trong phòng đều nhìn sắc mặt Nhân Tông, nội tâm đều hết sức rõ ràng, hoàng đế rất không khoái! Một hồi sóng gió đã có thể sắp tới rồi.

Ngoài cửa, những gia đình phủ Thái sư kia vẫn còn quét dọn dấu vết đánh nhau vừa rồi lưu lại, bốn gã thích khách, giết hơn ba mươi người, đả thương hơn mười người, rõ ràng một người cũng không bị bắt lấy, toàn bộ chạy mất rồi, cái này lại làm cho mặt Bàng Hỉ có chút không nhẫn nhịn được.

Hẳn cúi đầu, đi vào trong phòng, quỳ xuống, chỉ nói một câu: "Vi thần vô dụng! Xin thánh thượng trách phạt!"

Tống Nhân Tông biết rõ, tất nhiên là đã để cho thích khách chạy, liền vỗ bàn một cái, đứng lên quát: "Bao Chứng!"

Hô xong, bỗng nhiên ý thức được, Bao Chứng hiện tại đang cầm thượng phương bảo kiếm, thay mình dò xét Bát phủ, cũng không ở bên người.

Thời điểm đang nghĩ ngợi nên để cho ai đi làm, Phạm Trọng Yên mạnh mẽ đi một bước, nói: "Thần khải bẩm vạn tuế, vi thần cho rằng, phỉ nhân dưới ban ngày ban mặt hành thích đương triều Thái sư, mắt không có hoàng thượng, coi rẻ luật pháp, quả thật là cực ác, nên nghiêm lệnh Phủ Khai Phong, sớm ngày phá án, đem đuổi bắt toàn bộ tặc phỉ!"

Nhân Tông cảm thấy thập phần có lý, đang muốn gật đầu, chỉ thấy Lữ Di Giản thoáng một tý cũng đứng dậy, nói: "Hoàng thượng! Cựu thần cho rằng, Phạm đại nhân có vẻ tránh nặng tìm nhẹ! Những thích khách kia, vừa rồi rõ ràng đã muốn phóng tới trước mặt vạn tuế, đây là tội khi quân! Phủ Khai Phong không lo quan chế trị an, nên bị phạt, mà mưu sát quân vương, nên giao cho Đại Lý Tự nghiêm tra!"

Bao Chứng thẳng quan rồi, bây giờ là tướng gia Đại Lý Tự, cơ hồ cùng cấp bậc với Lữ Di Giản, giao người cho Bao Chứng, đối với Lữ Di Giản mà nói, có hai chỗ tốt, thứ nhất là Bao Chứng xử án, nổi danh công bằng chính trực.

Mặc dù thoáng thiên vị những này hủ nho một tý, cũng sẽ không thiên vị quá nhiều, còn có một việc, chính là bây giờ Bao Chứng chưa trở về, thời gian bản án kéo càng dài, càng có lợi đối với Lữ Di Giản, có thể có thời gian làm rất nhiều văn về đi ra.

Mà sở dĩ Phạm Trọng Yên muốn giao sự tình cho Phủ Khai Phong, là vì bây giờ, người đang ở phủ doãn Phủ Khai Phong, chính là Âu Dương Tu.

Trong lòng Phạm Trọng Yêm rõ ràng, cho dù Âu Dương Tu không tham dự vào chuyện này, ít nhất cũng là một người biết chuyện, bởi vì trước kia, liên lạc giữa bọn hắn cùng Sài Dương, cơ bản đều là tiến hành thông qua hai người Âu Dương Tu và Hàn Kỳ.

Chuyện này, bọn hắn tất nhiên sẽ cảm kích.

Ánh mắt Phạm Trọng Yêm liếc về hướng Âu Dương Tu cùng Hàn Kỳ, chỉ thấy sắc mặt hai người này âm trầm, lại càng kiên định phán đoán trong lòng mình. Sự tình lần này náo loạn vô cùng lớn, Nhân Tông thấy được, hơn nữa, hiện tại Lữ Di Giản đang đem sự thật ám sát Bàng Thái sư cải thành ám sát Nhân Tông.

Nếu như hiện tại, bọn Âu Dương Tu thừa nhận, có thể làm cho Nhân Tông dẹp lửa giận mà nói, Phạm Trọng Yêm sẽ không chút do dự, để cho Âu Dương Tu đứng ra. Nhưng hiện tại, cho dù bọn họ đứng ra, Lữ Di Giản và Bàng Cát cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Đồng Lam Phương

207. Chương 207: Chuẩn Bị Về Nhà

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 207: Chuẩn bị về nhà

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Phạm Trọng Yêm âm thầm lo nghĩ, đồng thời cũng có chút tự trách, chuyện hắn chuẩn bị gánh chịu tất cả, đã không nói cho Âu Dương Tu, bởi vì Phạm Trọng Yêm biết rõ, những người này tất nhiên không thể thờ ơ nhìn mình gánh chịu tất cả.

Bọn hắn nhất định cho rằng không có biện pháp nữa, cho nên mới dùng hạ sách này, hiện tại tốt rồi, cục diện vốn đã ổn định, lại nhắc lên sóng cuộn, Lữ Di Giản muốn gây sự rồi.

Từ lúc Bàng Cát xuống đài, lão gia hỏa Lữ Di Giản này cũng từng bước đánh mất quyền lợi, hiện tại bọn hắn bắt đầu phản kích, dùng trận ám sát tất cả mọi người không nghĩ tới này làm cớ, trước tiên sẽ đem mục tiêu chăm chú vào Phủ Khai Phong! Cái này rõ ràng cho thấy, muốn dùng Âu Dương Tu làm cửa khẩu đột phá.

Âu Dương Tu là người thế nào, Phạm Trọng Yêm thập phần rõ ràng, mặc dù người này thanh liêm chính trực, nhưng trong sinh hoạt có chút phóng đãng, không riêng gì việc có nhiều liên lạc cùng những nhân vật giang hồ, và kỹ nữ thanh lâu kia, thậm chí một ít nữ tử đẳng hoàng, hắn cũng thường xuyên truyền ra phong ba.

Người như vậy, rất dễ dàng bị người bắt lấy nhược điểm.

"Hoàng thượng, vi thần cho rằng, vừa rồi thích khách kia cũng không phải hành thích vạn tuế, mặc dù sau đó hơi thô lỗ, cũng là tình thế cấp bách nên tìm cách thoát thân, bổn ý của hắn là ám sát Thái sư....."

Phạm Trọng Yêm còn chưa nói hết lời, Bàng quý phi ngồi ở bên người Nhân Tông bỗng nhiên vỗ bàn, quát: "Phạm đại nhân! Hắn là người cho rằng, tội ám sát cha ta không đáng chết sao? Chẳng lẽ phụ thân ta là người nên chết sao?"

Phạm Trọng Yêm lập tức có chút nghẹn lời, hắn chỉ muốn giao sự tình cho Âu Dương Tu, sau đó có thể không chế thể cục phát triển, nhưng dưới tình thế cấp bách, nhất thời sai lời, bị người bắt được đầu đề câu chuyện.

Nếu là người bên ngoài, cũng có thể cãi lại một phen, Bàng nương nương này nói chuyện, hắn chỉ có thể vội vàng quỳ xuống, nói: "Thần đáng chết! Thần cũng không phải có ý tứ kia, nương nương hiểu lầm!"

Thân thể Bàng nương nương thoảng một tý đã tựa ở thân Nhân Tông, nói: "Hoàng thượng! Nô tì cầu hoàng thượng, xin người làm chủ vì cha ta! Cha ta đã từ quan, chỉ muốn bảo dưỡng tuổi thọ, ai ngờ có người ngay cả cơ hội này cũng không cho hần, xin hoàng thượng làm chủ!"

Sắc mặt Nhân Tông lúc này ít nhất cũng đã khôi phục bình tĩnh, nhưng ngực vẫn là phập phồng kịch liệt, nói: "Sự tình thâm văn thích khách, trầm tư quyết định, từ ngày mai, Thái sư mỗi ngày lâm triều, chúc vụ nghị sau, Bàng Hỉ....."

Bàng Hỉ đi tới quỳ xuống: "Có thần!"

Cánh tay Nhân Tông xuất ra một khối lệnh bài, nói: "Bắt đầu từ hiện tại, trăm bổ nhiệm người làm cấm quân Đô Úy, sự tình đuổi bắt thích khách, liền giao cho người, bằng lệnh bài này, có thể thay đổi tất cả Bộ khoái trong kinh sư!"

Nói xong, cánh tay đưa lên, ngọc bội liền bay về phía Bàng Hỉ, Bàng Hỉ tiếp được, nói: "Tạ hoàng thượng!"

Nhân Tông lạnh lùng nhìn một đám đại thần trong phòng, Bàng Cát cúi đầu mừng thầm, Phạm Trọng Yêm sắc mặt tái nhợt, Hạ Tăng lông mày co rút, Lữ Di Giản mặt mũi hơi đặc ý, quyết định này của hần, hiển nhiên làm cho rất nhiều người ngoài ý muốn, đặc biệt là đám người Phạm Trọng Yêm.

Giao nhiệm vụ bắt thích khách cho Bàng Hỉ, rõ ràng cho thấy là không hợp quy củ, làm như vậy, nhất định sẽ để cho Bàng Thái sư dễ dàng mượn quyền hơn.

Nhưng hiện tại, hết lần này tới lần khác, không thể nói cái này không hợp quy củ, Nhân Tông là hoàng đế, người nói thân phận Bàng Hỉ không đủ, hoàng đế cho hần một thân phận đủ tư cách là được.

Phạm Trọng Yêm bất an, hai tay xoa xoa cùng một chỗ, hần biết rõ, một hồi mưa to gió sắp đến rồi, trong mưa gió, có bao nhiêu người có thể tránh thoát đây?

Toàn bộ người trong phòng đều là đại nhân vật, những người này, ngày bình thường phong quang vô hạn, hiện tại trong lòng lại vạn phần sợ hãi, bởi vì bọn họ đứng trên cao, cho nên thời điểm té xuống, nhất định càng đau nhức hơn. Mà nhân vật như Trần Nguyên, căn bản không có tư cách ném thử thống khổ và dằn vặt như vậy.

Đối với Trần Nguyên mà nói, ngựa sắp về đến nhà, đến nhà Trần Thế Mỹ, hiện tại Trần Thế Mỹ và Trần Nguyên chính là một người, nhà hần, là nhà mình.

Nhà Trần Thế Mỹ tại Hồ Quảng Cùng Châu, cách Biện Kinh hơn một ngàn dặm.

Tổng triều buôn bán thập phần đạt, điểm này không riêng gì trong thành Biện Kinh, ra khỏi thành, một mảnh đường đi rộng rãi vươn ra bốn phương tám hướng, cam đoan hàng hóa tại mọi địa phương có thể kịp thời trao đổi, đây cũng là thể hiện thực lực kinh tế cực kỳ mạnh.

Đại đạo tây nam tốc hành từ Biện Kinh đến Cùng Châu, không riêng gì đường đi, hai bên đường, các loại phương tiện phục vụ cũng thập phần chu đáo. Khách điểm có chuồng chuyên môn, còn có rất nhiều quầy hàng chuyên môn sửa xe bày ở ven đường, cái này cam đoan xe ngựa của Trần Nguyên thủy chung bảo trì tốc độ nhanh nhất.

Ra khỏi kinh một ngày, xe ngựa đã tiến vào cảnh nội Cùng Châu, người rời nhà vài năm, khi về nhà, tâm tình sẽ có chút kích động, Trần Nguyên cũng giống như vậy. Chỉ là, từ biểu lộ của Lăng Hoa, có thể thấy được, nàng giống như khăn trương kích động hơn một ít so với chính mình.

Trần Nguyên ôm chặt nàng, nói: "Không cần sợ hãi, cha mẹ ta rất hiền hoà, đặc biệt là mẹ ta, nàng nhất định sẽ rất thích người."

Lăng Hoa xấu hổ, nói: "Tướng công, ta thủy chung cảm thấy, cứ như vậy mà trở về gặp cha mẹ chồng, giống như có chút không thỏa đáng."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Người không đến mới không thỏa đáng đó!"

Nói xong, liền kéo một thân tơ lụa trên thân mình, nói: "Người xem ta xem, coi như là vinh quy về quê rồi, lại mang theo một muội tử xinh đẹp như vậy, thổ tài chủ thôn chúng ta không phải hâm mộ ta đến chết mới là lạ! Thật sự, người so với vài vợ bé hần lấy về kia, đều xinh đẹp hơn nhiều!"

Lăng Hoa nghe xong, khóe môi nhếch lên vẻ vui vẻ, nói: "Không phải, ta lo lăng đại tỷ trong nhà có thể có ý kiến gì đối với ta hay không?"

Tần Hương Liên? Trong lòng Trần Nguyên không khỏi lộp bộp một chút, bằng lương tâm mà nói, trong trí nhớ Trần Thế Mỹ lưu cho hắn, Tần Hương Liên là một cô gái tốt, vào Trần gia nhiều năm như vậy, không để cho Trần Thế Mỹ sờ qua cái cuốc.

Nhưng cô gái tốt cũng là nữ nhân mà, là nữ nhân, luôn khó tránh khỏi việc ghen, chính mình mang một nữ tử về, nàng thật sự có thể tiếp nhận sao? Tuy người Tống ba thê bốn thiếp rất bình thường, nhưng trong lòng Tần Hương Liên thật sự không có khúc mắc gì sao?

Trần Nguyên nghĩ, sau khi về nhà, nói rõ với người trong nhà, lại nói cho nàng biết, chính mình đã tìm thêm hai lão bà, nhưng giấu lại, đả kích nặng như vậy, đoán chừng nàng sẽ chịu không được, cho nên có lẽ là nên khiêm tốn một tý.

Nàng dù sao cũng là lão bà của Trần Thế Mỹ, hơn nữa, khuôn mặt cũng tính là tạm được, cho dù nàng đối xử tốt với Trần Thế Mỹ, nhưng người thật sự bắt Trần Nguyên ôm Tần Hương Liên ngủ cả đời, thật đúng là không nhất định có thể an tâm, đây quả thật là một vấn đề rất phiền toái.

Chỉ là, Trần Nguyên có can đảm nhìn thẳng vào bất cứ phiền phức gì, hắn có lòng tin, bằng vào ba thốn miệng lưỡi không nát của chính mình, thuyết phục Tần Hương Liên cùng mình về Biện Kinh, sẽ rất dễ dàng, lý do tốt nhất chính là: Vì để mấy đứa trẻ con có thể phát triển tốt.

Nói dễ nghe không được, thì hò hét, thật sự không làm được, liền đánh cho nàng hai cái, chỉ cần không bỏ rơi nàng, thật sự là không có vấn đề!

Trần Nguyên hung hăng hôn một cái trên mặt Lăng Hoa, nói: "Yên tâm, tất cả đã có ta."

Đồng Lam Phương

208. Chương 208: Tần Hương Liên

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 208: Tần Hương Liên

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Xe cách cửa nhà càng ngày càng gần, trong lòng Trần Nguyên không khỏi bắt đầu có chút tâm thần bất định, cái loại cảm giác này, nói như thế nào đây, dù sao hắn cũng không phải Trần Thế Mỹ, hắn tình nguyện không đối mặt với Tần Hương Liên, đó là một việc rất xấu hổ.

Nhưng nếu để cho hắn có thể lựa chọn, hắn vẫn sẽ chọn cách trở lại, bởi vì hiện tại, hắn phải gánh trách nhiệm của Trần Thế Mỹ, đây là đạo nghĩa làm người.

Cho dù bản thân hắn không phải người rất trọng nghĩa, hắn cũng muốn trở về, muốn tránh phát sinh mỹ án chém đầu, trực tiếp nhất, biện pháp hữu hiệu nhất, chính là Trần Thế Mỹ đưa cha mẹ đến Biện Kinh, để cho bọn họ không biết chết đói bởi vì thiên tai.

Tần Hương Liên cũng được mang đến Biện Kinh, làm cho nàng không thể tìm Bao Chứng cáo trạng.

Dùng lời trước khi chia tay nói với Hồ Tĩnh, chính là không có lựa chọn nào khác, cho dù cho hắn lựa chọn, hắn cũng không được lựa chọn.

Một ngày không nhìn thấy Tần Hương Liên, cái phần lo lắng trong đầu thuộc về Trần Thế Mỹ kia, lại làm cho hắn vô pháp bình an, một ngày không nhìn thấy Tần Hương Liên, Trần Nguyên biết rõ mỹ án chém đầu không thể yên tâm.

Cho nên, hẳn mới có thể tạm thời buông sinh ý, buông ước định cùng Trương Tu Chính, buông tất cả mọi thứ ở Biện Kinh, trở về nơi đây.

Lại đi qua hai ngày đường đất, rất xa đã trông thấy một tòa thôn trang, nằm gọn ở bên trong dãy núi vờn quanh, đưa mắt nhìn lại một loạt phòng ở cỏ tranh, mái cũng rất chỉnh tề. Đã đến thời điểm ăn cơm trưa, mơ hồ có thể trông thấy từng hơi khói bếp bay lên từ trong thôn xóm.

Bây giờ là đã sắp chấm dứt tiết trời đông, vì cam đoan mùa hạ có thể thuận lợi trồng hoa màu, phần lớn người nông dân vẫn ở phía trong ruộng đồng cuộc cỏ dại, cơm trưa đều là người nhà đưa đến ruộng.

"Lăng Hoa, chỗ đó chính là nhà ta!" Trần Nguyên đứng ở càng xe, con mắt ngắm nhìn phía trước, trong ánh mắt có một loại lo lắng, một loại bất an, một loại hưng phấn khó có thể nói nên lời.

Lăng Hoa từ trong xe đưa đầu ra ngoài, tuy nàng ở Biện Kinh, đến một cái tử quần áo tốt cũng không có, nhưng đi tới nơi thâm sơn cùng cốc này, tốt xấu cũng coi như một cái người trong thành phố.

Ánh mắt của nàng đánh giá đồng ruộng bốn phía chung quanh, tràn ngập tò mò, trong ánh mắt có một loại lo nghĩ, bất an giống như Trần Nguyên.

Nàng hiển nhiên có chút khấn trương, hỏi: "Tướng công, câu đầu tiên khi vào cửa, ta nên nói như thế nào đây?"

Trần Nguyên quay đầu lại, cười một tiếng với nàng, nói: "Người cái gì cũng đừng nói, xem ánh mắt ta mà làm việc, nhớ kỹ, ta hô cha mẹ, người cũng hô cha mẹ."

Lăng Hoa hiển nhiên có chút do dự, hỏi: "Cái này, có phải là hơi sớm một chút hay không?"

Hàn Kỳ lúc này đã dừng ngựa xe lại, nhìn con đường phía trước, nói: "Chường quây, đường này không thể đi xe, chúng ta có lẽ là xuống đi bộ thì hay hơn!"

Đường đã rất chật, căn bản không cho phép Trần Nguyên đi chiếc BMW Tổng triều này vào, hôm nay ông trời coi như nể tình, không mưa, nếu như có chút mưa giống đổ xuống mà nói, cả mặt đường sẽ biến thành lầy lội không chịu nổi.

Trần Nguyên gạt đầu, cánh tay đỡ Lăng Hoa xuống dưới, hai người sóng vai đi về phía trước, Hàn Kỳ mang mấy cái gì đó trên xe xuống, không nhanh không chậm đi theo ở phía sau.

Tuy hiện tại chân hần không tốt lắm, nhưng dù sao trước kia người ta cũng là dân trèo tường vào phòng ăn trộm, mang hành lý đi ở đằng sau hai người, cũng là cực kỳ thoải mái.

Lăng Hoa thật sự rất khấn trương, lần đầu tiên gặp mặt cha mẹ chồng, cái mồm thủy chung không ngừng lại, hỏi cái này hỏi cái kia cái, còn kém một chút là sẽ hỏi luôn câu, sau khi nàng vào cửa, nên bước chân nào trước.

Gia đình Trần Thế Mỹ, nếu như dựa theo thành phần mà nói, nhiều lắm cũng chỉ được tính là một nhà nông, không có nhiều quy củ như vậy, cho nên Trần Nguyên nói với Lăng Hoa, chỉ cần nàng hơi chút khách khí một ít, đặc biệt là thời điểm đối mặt với Tần Hương Liên, cứ khách khí một ít, tất cả sẽ không có vấn đề.

Vì phân tán chú ý của Lăng Hoa, Trần Nguyên bắt đầu nói đến sự tình Trần Thế Mỹ, đặc biệt là tất cả mọi chuyện phát sinh tại con đường này, trộm qua trứng nhà này, bò qua bụi rậm nào đó, đi đào các loại khoai sắn....

Nói xong n, Lăng Hoa thật sự là đã bình tĩnh hơn một ít.

Thời điểm leo đến giữa sườn núi, Lăng Hoa bỗng nhiên nhìn Trần Nguyên, con mắt hẳn đang nhìn chăm chăm vào một khối ruộng bên cạnh, bên trong ruộng, một nữ nhân đang ở tại đó quơ cái cuốc, đầu nữ nhân bọc cái khăn mặt, không thấy rõ tướng mạo nàng lắm.

Nhưng có thể xác định, hiện tại, nữ nhân này nhất định là đang rất mệt, bởi vì quần áo phía sau lưng nàng đều đã ướt đầm, hiện tại chỉ là thời gian cuối đông, đi ở chỗ này, còn có thể cảm giác được một tia man mát.

Lăng Hoa trông thấy, trong ánh mắt Trần Nguyên tựa hồ có chút gì đó khác lạ chớp động lên, trong lòng liền đoán thân phận ra nữ nhân này.

Trần Nguyên nhảy vào đồng ruộng, bước nhanh đi đến hướng nữ nhân kia, Lăng Hoa cũng định đi theo, Hàn Kỳ ở sau lưng lại kéo nàng lại, nói: "Ai, hiện tại người đi làm cái gì? Để cho người ta chút thời gian gặp mặt, cũng để cho chúng quây nói rõ ràng trước mới được."

Lăng Hoa vừa nghe, cảm thấy thập phần có lý, lập tức cùng Hàn Kỳ đứng ở ven đường nhìn Trần Nguyên.

Nữ nhân kia chính là Tần Hương Liên, lần đầu tiên gặp nàng, lại là một tràng cảnh như vậy, cái này lại làm cho đáy lòng Trần Nguyên dâng lên một tia chua xót, phần chua xót này, là thuộc về mình, hay là thuộc về Trần Thế Mỹ, hắn cũng không biết.

Hắn chỉ là có một loại xúc động, một loại xúc động muốn chạy nhanh đi qua, đoạt cái cuộc trong tay Tần Hương Liên, sau đó là ôm nàng vào trong ngực.

Bị loại này xúc động điều khiển, Trần Nguyên bước nhanh đi tới.

Tần Hương Liên thật sự mệt mỏi, thậm chí đến một người sắp tới gần cũng không hề cảm thấy, tất cả chú ý đều tập trung vào cái cuộc kia, cứ thế bỏ xuống đất.

Thẳng đến lúc tay Trần Nguyên bỗng nhiên đè cái cuộc lại, cả người nàng mới kịp phản ứng, quay đầu, chỉ nhìn thấy một người quần áo hoa lệ đã bắt được cái cuộc của mình.

Tập trung nhìn vào, mới nhìn rõ ràng khuôn mặt Trần Nguyên, miệng bật thốt lên: "Tướng công!"

Thanh âm Tần Hương Liên có chút nghẹn ngào, hai chữ này phảng phất là dùng rất lớn khí lực mới nói được ra, Trần Nguyên không trả lời nàng, chỉ nhẹ nhàng nâng tay của nàng lên, nhìn vết chai bị cái cuộc mài ra, ôn nhu vuốt ve.

Tần Hương Liên khóc, mạnh mẽ rút tay của mình từ trong tay Trần Nguyên ra, ôm lấy bả vai Trần Nguyên, thấp giọng nức nở, hai tay Trần Nguyên eo ôm qua nàng, eo của nàng có chút thô, đùi và cánh tay cũng rất to, không phối hợp với cơ thể, tóm lại, nữ tính ôn nhu trên thân thể của nàng, đã không còn bóng dáng.

Nhưng Trần Nguyên vẫn ôm nàng thật chặt, cảm giác trong lòng không xác định nổi, nhưng yêu cũng tốt, là tôn kính cũng tốt, là cảm kích cũng thế, dù sao, hắn hiểu được, có lẽ Tần Hương Liên không phải là nữ nhân xinh đẹp nhất, nhưng nàng tất nhiên là một thê tử tốt nhất.

Thút thít nỉ non một hồi, Tần Hương Liên bỗng nhiên nhẹ nhàng đẩy Trần Nguyên ra, lau khô nước mắt, cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Tướng công, ta sẽ về nhà."

Trần Nguyên nhìn ra, mặt Tần Hương Liên giống như hiện lên một tia cái gì đó, là xấu hổ, là cái loại tiêu chuẩn nàng dâu bỗng nhiên nhìn thấy trượng phu mình đẹp hơn, cao quý hơn, có chút hèn mọn xấu hổ.

Sau khi Tần Hương Liên nói xong, liền nâng cái cuộc lên, con mắt nhìn ven đường, hỏi: "Tướng công, bọn họ là bằng hữu người sao?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, bỗng nhiên thở dài, nói: "Nương tử, kỳ thật ta rất xin lỗi người, các người bảo ta đi thi trạng nguyên, ta lại bắt đầu mua bán, phụ một mảnh tâm ý của các người."

Khuôn mặt hình cầu của Tần Hương Liên lần này mới thật sự nở nụ cười, nói: "Lần người kéo Ngô đại nhân nhuộm máu trở lại, ta đã biết, ta tin tưởng tướng công làm chuyện gì cũng sẽ thành công, chỉ là, phụ thân đại nhân sẽ rất tức giận."

Trần Thế Mỹ có phụ thân là một lão tú tài đọc qua vài năm sách vở, cả đời không thể kiếm ra một cái công danh, tất cả hi vọng đều ký thác vào Trần Thế Mỹ, chính mình không đi thi trạng nguyên, mà là tuyển một thứ, trong mắt phụ thân, đó là hạ phẩm trong hạ phẩm —— kinh doanh, lão nhân sẽ phần nộ thế nào, có thể nghĩ ra.

Chỉ là, chỉ cần có Tần Hương Liên, Trần Nguyên tin tưởng, thuyết phục lão nhân này sẽ không thành vấn đề. Dù sao, hắn và Trần Thế Mỹ cũng là thân sinh phụ tử, cắt đứt xương cốt còn hợp với gân.

Sự tình gì cũng có thể trao đổi, chỉ cần mình dẫn hắn đi Biện Kinh, lại để cho hắn nhìn thành tựu của chính mình hiện tại, không thể kém hơn bao nhiêu so với trạng nguyên, tự nhiên có thể tiêu trừ oán khí trong lòng hắn.

Nan đề lớn nhất chính là Tần Hương Liên, nàng có thể tiếp nhận chính mình đi buôn bán, nhưng có thể tiếp nhận Lăng Hoa và Hồ Tĩnh sao? Cái này là vấn đề mình phải giải quyết, Trần Nguyên quyết định, mình phải thẳng thắn, thẳng thắn nói sự thật với Tần Hương Liên.

Cánh tay Trần Nguyên cầm lấy cái cốc kia, thần sắc giống như có chút do dự, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Tần Hương Liên nhẹ nhàng đánh một cái tại mu bàn tay hắn, nói: "Đừng động cái này, tay của người không phải để làm cái này."

Những lời này, không phải là lần đầu tiên nàng nói, nhưng thật sự là lần đầu tiên Trần Nguyên nghe được, cái này lại làm cho Trần Nguyên càng có cảm giác áy náy, phảng phất như một đứa trẻ làm sai chuyện, làm ra một bộ dạng phạm sai lầm, đứng ở trước mặt Tần Hương Liên, cũng không di động bước chân của mình.

Tần Hương Liên nhìn Trần Nguyên một phen, hỏi: "Tướng công, làm sao vậy?"

Trần Nguyên thì thào, nói: "Kỳ thật, còn có một việc, ta hi vọng người có thể tha thứ cho ta."

Tần Hương Liên nở nụ cười, nhìn thoáng qua Lăng Hoa đứng ở ven đường, thần sắc có chút co quắp, hỏi: "Là sự tình người và vị cô nương kia? Nàng là ai vậy?"

Trần Nguyên lập tức cảm thấy kinh ngạc, đều nói giác quan thứ sáu của nữ nhân cực kỳ linh mẫn, nhưng không nghĩ tới, Tần Hương Liên rõ ràng linh mẫn đến nước này.

"Nàng, nàng gọi Lăng Hoa, là con gái lão bản khách điểm ta ở trọ khi vừa đến Biện Kinh." Trần Nguyên nói tới chỗ này, liền không dám nói nữa rồi, bởi vì hắn muốn nhìn phản ứng của Tần Hương Liên, sau đó mới quyết định xem nên dùng cái sách lược gì để nói phục nàng.

Nữ nhân đối mặt tình huống như vậy, không ở ngoài hai chủng loại, một loại là khóc như mưa như gió, bi phần một phen, hướng trời xanh tố khổ, nói nam nhân của mình không có lương tâm. Một loại khác, chính là thần sắc ngơ ngác chấp nhận vận mệnh, nuốt nước mắt vào trong bụng.

Đương nhiên, cũng có nữ nhân không giống vậy, nếu như thay đổi là Gia Luật Lữ Linh, nàng có thể sẽ mang theo vệ đội Công Chúa, xử lý nữ nhân kia.

Thay đổi là Tần Hương Liên, lại là một bộ dáng không gợn sóng, chỉ là nhẹ nhàng đánh Trần Nguyên một cái, nói: "Biết rồi! Ngày đó, thời điểm Ngô Thuyền kia đến, nói về sự tình người và nàng mà tiến vào phủ Thái sư, ta đã biết, người sẽ mang nàng về đây."

Trần Nguyên trông thấy Tần Hương Liên phản ứng như vậy, lập tức có chút mừng rỡ, hỏi: "Nương tử, người không trách ta chứ?"

Tần Hương Liên mặt trắng không còn chút máu, nói: "Sự tình đã xảy ra như vậy, ta lại là nữ nhân, tướng công, nếu có người muốn khi dễ ta, người có thể cũng như đối với nàng kia, dốc sức liều mạng cứu ta hay không?"

Trần Nguyên nhanh chóng gật đầu: "Được, đương nhiên là sẽ làm được rồi!"

Nói xong, liền lôi kéo Tần Hương Liên, nói: "Đi, ta bảo nàng chào người!"

Mặt Tần Hương Liên bỗng nhiên ngại ngùng, nói: "Người xem thân quần áo ta đây, có lẽ là để sau đi, dù sao người ta cũng là cô nương trong kinh thành, cách ăn mặc của ta quá không lịch sự."

Cánh tay Trần Nguyên kéo nàng vài cái, ai ngờ, tuy Tần Hương Liên không biết võ công, nhưng thời gian dài lao động chân tay, thực sự luyện ra một thân khí lực, rõ ràng không thể kéo nổi, cái này lại làm cho Trần Nguyên cảm thấy thật mất mặt.

Hàn Kỳ trông thấy hai người vừa động, liền cười ha ha một tiếng, nói: "Lăng Hoa cô nương, người nên chủ động đi qua thì hơn."

Lăng Hoa đã sớm đã làm xong chuẩn bị tư tưởng, vừa nghe Hàn Kỳ nói như vậy, cũng cất bước đi xuống đồng ruộng, đi đến trước mặt Tần Hương Liên, liền nói: "Xin ra mắt tỷ tỷ, lần này tới hơi đường đột một ít, lễ tiết có nhiều chỗ không chu toàn, kính xin tỷ tỷ đừng nên trách."

Tần Hương Liên vội vàng đẩy Trần Nguyên ra, đi đến muốn đỡ Lăng Hoa, nhưng nhìn tay của mình, rồi lại do dự một chút, cuối cùng mới dùng sức lau tay hai cái, mặt mang một loại dáng tươi cười ngu ngơ, nói: "Muội tử, mau đứng lên, mau đứng lên! Ở nông thôn rất bẩn, chúng ta cũng không có nhiều quy củ như vậy, ta cũng không hiểu cái quy củ gì, người mau đứng lên là được, đừng làm dơ ý phục của người."

Hai nữ nhân trong lúc đó có vẻ thập phần hài hòa, khách khí với nhau, cái này lại làm cho Trần Nguyên vô cùng là vui mừng, cái gì là cô gái tốt? Người như Tần Hương Liên mới đúng là cô gái tốt!

Trong lòng thầm nghĩ, cái này cũng không biết là do kiếp trước Trần Thế Mỹ đã tu luyện, hay là kiếp trước mình tu luyện, hình như không phải, chính mình kiếp trước không phải là cái gì người tốt, đặc biệt là đối với phương diện nữ nhân này, Trần Thế Mỹ kiếp trước phỏng chừng cũng không tốt đến nơi đâu.

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy dùng câu "nam nhân không xấu nữ nhân không thương" để hình dung là thích hợp nhất.

"Đừng ở chỗ này nói, chúng ta đi về nhà, thăm bọn trẻ và phụ thân đã." Mặt Trần Nguyên treo một tia mỉm cười hạnh phúc nói.

Vấn đề khó khăn nhất, cứ dễ dàng như vậy liền giải quyết xong, điều này lại làm cho Trần Nguyên có gan hơn nhiều, Tần Hương Liên rất nhiệt tình lôi kéo Lăng Hoa, nói: "Muội tử, ta tới vịn người đi, đường đất ở nông thôn này nhiều hố, rất dễ bẩn chân."

Trần Nguyên chưa từng nói cái gì, chỉ mang một khuôn mặt hạnh phúc, đi ở phía trước dẫn đường, bên tai nghe hai người nói chuyện, lại làm cho hắn cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Đảo mắt đã đến gia môn, Trần Nguyên trông thấy một lão đầu lôi kéo một nữ hài nhỏ tuổi, đang tại cửa ra vào nhìn quanh gì đó, đó chính là nhà mình, vậy hai người sẽ là phụ thân và con gái của Trần Thế Mỹ.

Con gái gọi Trần muội, còn có một nhi tử, gọi Trần Đông ca, cái tên này là lão gia tử lấy cho, có phải hơi nông dân hay không? Nói thật, lão đầu niệm qua vài năm sách vở, nếu để cho hắn lấy một cái danh tự dễ nghe, cũng không hề khó, ví dụ như cái tên Trần Thế Mỹ này, chẳng phải là lưu danh bách thế rồi sao?

Nhưng công dụng chủ yếu của danh tự, chính là dùng để xưng hô, dễ nghe, quát lên thuận miệng là được, tại nơi sơn thôn này, quả thực không cần cho đứa trẻ một cái danh tự nho nhã.

Con gái trông thấy Trần Nguyên, rất xa liền hô to một tiếng: "Cha!" Sau đó, cả người nhào về phía trước.

Trần Nguyên cũng là lộ ra dáng tươi cười tự đáy lòng, lớn tiếng kêu, nghênh đón nha đầu, bế lên nói: "Ai! Khuê nữ của ta đã cao lớn rồi!"

Thời điểm ôm đứa trẻ vào trong ngực, Trần Nguyên cảm giác được một niềm hạnh phúc, cuộc đời của hắn, cha mẹ đi sớm, loại cảm giác về nhà này, thật sự làm chấn động thế giới nội tâm của hắn.

Đồng Lam Phương

209. Chương 209: Vào Nhà

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 209: Vào nhà

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đứa trẻ dán vào trước ngực Trần Nguyên, cái tay kia vuốt ve vết roi trên mặt Trần Nguyên, hỏi: "Phụ thân, người bị người xấu đánh sao?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Không việc gì, đến đây, lần này phụ thân mang theo một ít thứ trở về cho người, người xem có thích hay không."

Sau lưng, Hàn Kỳ nghe xong lời này, liền đưa gánh lễ vật đã sớm mang theo đến.

Mở một thứ trong quang gánh ra, Trần Nguyên lấy một bộ quần áo may bằng lụa thượng hạng ra, đặt trong tay mà có chút do dự nói: "Ai nha, hai năm không thấy khuê nữ của ta rồi, cha mua bộ y phục này, cũng không biết khuê nữ có thể mặc được hay không, tới thử xem nào."

Sau lưng, Tần Hương Liên đi theo, cầm quần áo kia ở trong tay, run run đưa lên, nhìn một chút, nói: "Đồ mặc chỉ cần có thể mặc là được, người mua đồ tốt như vậy cho bọn trẻ mặc, rất lãng phí! Giá trị rất nhiều tiền phải không? Nàng qua vài năm nữa, vóc dáng sẽ cao lên, cũng không thể mặc!"

Trong giọng nói Tần Hương Liên tràn đầy trách cứ, Trần Nguyên nghe vào trong lỗ tai, lại biến thành một loại ngọt ngào hưởng thụ hoàn toàn khác, cái này là lão bà, không cần phải ghét bỏ sự chân chất của nàng, nàng chân chất là vì nàng muốn tiết kiệm tiền thay người.

Thời điểm Tần Hương Liên nói xong, liền sờ vào quần áo, hướng lên thân ướm thử một chút, quần áo này, vô luận là do chế tác hay là thêu thùa, đều xuất từ tác phụng tốt nhất Biện Kinh, Trần muội hiển nhiên chưa từng chứng kiến xinh đẹp phục sức như vậy, hai con mắt lập tức phát sáng, một cảm giác hưng phấn vô pháp che dấu biểu lộ ngay thơ trên mặt.

Chỉ là, Trần muội không hưng phấn thời gian quá dài, Tần Hương Liên chỉ khoa tay múa chân một chút, sau đó liền thu quần áo vào, nói: "Đừng mặc, đáng tiếc, năm nay đã qua năm mới rồi, đợi lễ mừng năm mới sang năm lại mặc."

Sắc mặt Trần muội theo những lời này biến thành cực kỳ khó coi, nước mắt tràn đầy hốc mắt, nói: "Mẹ!"

Tần Hương Liên nhẹ nhàng đánh nàng một tý, nói: "Nghe lời!"

Trần Nguyên cười một chút, nhận lấy quần áo, nói: "Đến, hiện tại sẽ mặc ngay, đừng nghe lời mẹ người, không cần chờ đến lễ mừng năm mới, chỉ cần người muốn quần áo mới, cha sẽ mua cho người."

Những lời này rơi vào trong tai Tần Hương Liên, xem như lời kịch nói dở dành, nhưng đến trong lỗ tai Trần muội, chính là lệnh tiền vua ban rồi, một tay túm lấy y phục trong tay Trần Nguyên, phi về phòng thay quần áo.

Bộ dạng Tần Hương Liên giống như có chút tức giận, Trần Nguyên lại lấy ra một cái bao, cung kính đi về hướng phụ thân Trần Thế Mỹ.

Hắn không chuẩn bị lễ vật cho Tần Hương Liên, bởi vì lễ vật của Tần Hương Liên là do Lăng Hoa chuẩn bị vì nàng, đây là một cơ hội vô cùng tốt để cải thiện quan hệ giữa các nàng.

Lăng Hoa rất phối hợp, lấy mấy cái hộp ra, bên trong cũng là quần áo mà thôi: "Tỷ tỷ, đây là quần tướng công mua cho người áo, ta thay người chọn lựa màu sắc và hoa văn, cũng không biết tỷ tỷ có hợp ý hay không?"

Tần Hương Liên thật sự là thôn phụ chưa từng được ai tặng gì, cho nên, thời điểm Lăng Hoa nói như vậy, nàng có vẻ rất là cô quắp, chú ý rồi cuộc cũng rời khỏi Trần muội.

Từ lúc Trần Nguyên xuất hiện đến hiện tại, khuôn mặt lão gia tử vẫn bình lặng, không nói gì, chính giữa có mấy lần giống như muốn nói cái gì đó, cũng bị hắn nuốt trở vào.

Có ý kiến, có thể nói ra, chỉ cần hắn nói bất mãn đối với mình, mình mới có thể lái được thuyền, thuyết phục hắn, nhưng lạnh như vậy, không nói lời nào, căn bản là vô pháp giải quyết vấn đề.

Trần Nguyên mang theo một vẻ mỉm cười có chút xấu hổ, đi về phía trước, kêu thanh âm cha kia ra, nói: "Cha, đây là lá trà đặc biệt ta mua cho ngài, còn có cái ấm trà và chén trà này, cũng là ta mua được từ trong hầm lò của hoàng thượng."

Khóe miệng lão gia tử động hai cái, cuối cùng vẫn nói: "Cám ơn, người nghèo chúng ta không dùng nổi vật như vậy."

Nói xong, trong chớp mắt liền đi đến bên tường, ngồi xuống tại khung cửa, nói: "Đông ca! Bưng bát trà tới cho gia gia!"

Con mắt liếc Trần Thế Mỹ một tý, nói: "Chúng ta là người nghèo, có một chén trà lạnh như vậy để uống là đủ rồi."

Trần Nguyên đi lên phía trước hai bước, thoáng một tý đã quỳ gối bên chân Lão nhân, nói: "Cha, ta biết rõ ngài tức giận, có giận, ngài cứ đánh ta hai cái."

Lão nhân cũng không đánh hấn, nhắm mắt lại nói: "Ta nào dám, bây giờ ngươi là kẻ có tiền, ta còn trông cậy vào việc đi theo người hưởng phúc mà! Đông ca! Đông ca!"

Bên trong truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, một đứa trẻ bốn năm tuổi từ bên trong phòng một đường chạy ra.

Lúc Trần Nguyên rời đi, hấn mới hai tuổi, cho nên ấn tượng đối với phụ thân Trần Nguyên này cũng cực kỳ mờ nhạt, sau khi nghe nói Trần Nguyên trở về, hấn có một loại sợ hãi, như kiểu ở đứa trẻ nông thôn nhìn thấy khách nhân lạ lẫm, không dám như tỷ tỷ, đi ra thân thiết như vậy.

Nhưng thời điểm tỷ tỷ cầm một kiện quần áo mới trở về phòng, hấn liền đi ra, căn bản không để gia gia mệnh lệnh hấn bưng trà, một bên chạy, một la lớn: "Cha! Cha! Có đồ đặc của ta không? Có mua đồ cho ta hay không?"

Trần Nguyên cười một chút, quỳ gối chưa dậy, đứa trẻ thoáng một tý đã bỏ nhào đến trước mặt hấn, cánh tay gia gia từ phía sau kéo hấn, nói: "Ngươi làm gì thế, trà của ta đâu?"

Đông ca rất không kiên nhẫn, nói: "Ngươi tự đi rót đi! Cha, có mua đồ cho ta hay không?"

Trần Nguyên chỉ một ngón vào Hàn Kỳ, nói: "Đến hỏi hấn đi, ta mua cho ngươi rất nhiều thứ tốt, còn có cả ngựa gỗ, có thể cưỡi lên đó nữa."

Đông ca nghe vậy, liền vút Trần Nguyên xuống, nhanh chóng chạy về phía Hàn Kỳ.

Lão gia tử rất là bất đắc dĩ, cả giận nói: "Giống hệt cha hấn, không phải thứ gì tốt! Một tên thấy tiền là sáng mắt!"

Trần Nguyên vội vàng đứng lên, nói: "Cha, ngài cứ ngồi, ta đi châm trà cho ngài."

Lão nhân không nói gì, quay đầu qua chỗ khác, nhưng không hề cự tuyệt.

Mẫu thân Trần Thế Mỹ hiển nhiên hiền lành hơn rất nhiều, đối với nàng, cái gì cũng không trọng yếu, quan hay thương cũng vậy thôi, thời điểm Trần Nguyên một cây trượng ở trong tay nàng, nàng căn bản không để ý đến giá trị của lễ vật này, chỉ dùng một đôi mắt hơi đục, ý vị nhìn vào mặt Trần Nguyên.

Đối với một mẫu thân mà nói, đứa trẻ trở về, chính là điều tốt nhất, mặc kệ hấn áo gấm về nhà, hay là ăn xin trở về.

Đông ca cầm một cây mộc kiếm, đẩy ngựa gỗ Trần Nguyên dùng hai trăm văn tiền mua cho hấn ra, vô cùng hưng phấn chạy ở trước cửa, phảng phất như một vị tướng quân đang rong ruổi trên sa trường.

Mộc kiếm không có gì kỳ lạ quý hiếm, người hơi khéo tay trong thôn cũng làm ra được cho đứa trẻ nhà mình, ngược lại, cái ngựa gỗ kia, đẩy một cái, nó có thể chạy ra thật xa, Đông ca chưa từng có nhìn thấy món đồ chơi như vậy.

Cho nên, hiện tại hấn không để ý tới bất luận kẻ nào, đương nhiên cũng không hi vọng người khác quấy rầy hấn.

Trần Nguyên rót trà xong, dùng ấm trà chính mình mới mua, đưa đến trước mặt cha hấn, nói: "Cha, ngài uống trà."

Lão nhân nhìn thoáng qua ấm trà, thần sắc hiển nhiên hơi do dự một chút, hấn ưa thích uống trà, nhưng gia cảnh lại không cho phép hấn mua lá trà.

Tại Đại Tổng, lá trà thuộc về xa xỉ phẩm, chỉ có giai cấp tư sản dân tộc được hưởng dụng, người như hần, dựa vào hơn mười mẫu ruộng, cùng một nàng dâu đến trồng trọt, coi như là ngày thường, chẳng qua là lá trà nát, đổ nước ngâm trong chén, cũng chỉ là có chút hương vị mà thôi.

Chỉ là, hần vẫn không có tiếp nhận, hần không tiếp, cũng không bảo Trần Nguyên lấy về, như vậy, Trần Nguyên cũng chỉ có thể một mực giơ lên, không khí có chút xấu hổ, Tần Hương Liên không dám tới nói cái gì, Lăng Hoa và Hàn Kỳ lại càng không dám.

Một lát sau, có lẽ là mẫu thân Trần Thế Mỹ đi đến, dùng chân nhẹ nhàng đá Lão nhân một tý, sau đó mỉm cười tiếp nhận ấm trà, liền nhét vào trong ngực lão nhân kia.

Lão nhân xem xét mẫu thân Trần Thế Mỹ dùng sức quá mạnh, cánh tay vội vàng đón cái ấm trà kia, mặt chén còn rất bị phồng, lão nhân không bắt được tay cầm ấm trà, hai tay bị bỏng đến đau, lại không nỡ để ấm trà rơi xuống.

Bên cạnh Hàn Kỳ xem thời cơ rất nhanh, vội vàng bước một cái, xông lại, một phát bắt được cái tay cầm kia, sau đó quay tay cầm lại, cung kính đưa cho phụ thân Trần Thế Mỹ lần nữa, nói: "Lão thái gia, ngài cầm chắc."

Lão nhân chà xát bàn tay bị bỏng đến mức hơi đau, cực kỳ tức giận liếc nhìn mẹ Trần Thế Mỹ, nói: "Người là một cái lão bất tử! Thiếu chút nữa là rơi rồi! Một cái ấm này, cũng đáng mấy trăm quan đó! Dem người bán đi cũng không bồi thường nổi!"

Trần Nguyên nghe hần nói như vậy, lúc này liền nở nụ cười: "Cha, để cho ta vào cửa được không? Đã đi vài ngày rồi, thật sự hơi mệt một chút."

Lão nhân lau miệng một chút, nói: "Về nhà nhanh quá, dẫn người trở về cũng không nói sớm một tiếng, ít nhất cũng để cho chúng ta có một sự chuẩn bị, chỗ này, cái gì ăn cũng không có, người biết sẽ nói người không phải thứ gì tốt, người không biết, còn nói ta không quản giáo!"

Tần Hương Liên vội vàng nói: "Cha, không cần nóng nảy, ta sẽ ra phiên chợ mua chút ít đồ ăn."

Có ăn hay không ăn, đối với Trần Nguyên mà nói, đều không phải là vấn đề, lão nhân này đã cho mình vào cửa, Tần Hương Liên chịu đi mua thức ăn cho mình, tất cả phiên toái trước kia mình nghĩ tới đã không còn tồn tại nữa.

Lúc này hần liền giữ chặt tay Tần Hương Liên, nói: "Nương tử, người không nên đi, để cho Hàn Kỳ đi một chuyến là được rồi, ngựa của chúng ta đã buộc ở ven đường, hần sẽ đi rất nhanh."

Hàn Kỳ cũng không đợi Trần Nguyên sai khiến, lập tức buông mấy cái gì đó ra, chỉ mang theo vài quan tiền, nói: "Chưởng quầy yên tâm, ta sẽ đi ngay bây giờ, cưỡi ngựa xuống núi, cam đoan không để cho các người đợi lâu."

Một bên, Đông ca bỗng nhiên vút ngựa gõ xuống dưới, chạy tới nói: "Đại thúc, có phải người cưỡi ngựa thật hay không? Dẫn ta cùng đi được không?"

Hàn Kỳ nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên cười nói: "Được, các người cùng đi, chú ý đừng làm ngã hần."

Đông ca hoan hô một hồi, liền đi theo Hàn Kỳ chạy đi.

Lão gia tử đã không tức giận nữa rồi, hoặc là nói, đã dè dặt nóng xuống rồi, Trần Nguyên cho rằng, bây giờ là lúc nên giới thiệu Lăng Hoa cho cha mẹ mình.

Thời điểm đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nghe thấy mặt sau có người la lớn: "Tốt! Trần Thế Mỹ, cuối cùng người cũng đã trở lại, hai mươi lượng bạc thiếu ta đâu? Không trả, ta sẽ thiêu rồi nhà tranh của người!"

Không cần quay đầu lại, Trần Nguyên cũng biết người đến là ai, người giàu duy nhất trong thôn, Trần Thăng.

Phụ thân Trần Thăng là thôn trưởng Trần gia thôn, đại bộ phận thổ địa trong thôn đều là của nhà bọn hần, tất cả mọi người trong thôn thiếu nhà bọn họ tiền, cho nên nói hần là chủ nợ Trần gia thôn, một chút cũng không khoa trương.

Gia đình Trần Thế Mỹ sở dĩ còn có thể có chút đất trong tay của mình, đầu tiên là bởi vì cha Trần Thế Mỹ mang thân phận tú tài, dù sao cũng là do huyện nha đăng ký, trong thôn nhà ai có việc hiếu hỉ, cũng tìm đến bọn hắn ghi mấy chữ, đối với những thôn dân khác mà nói, cũng không phải dân chúng tầm thường.

Thứ hai sao, là vì Trần Thăng và Trần Thế Mỹ là bằng hữu, bằng hữu tốt nhất, lộ phí Trần Thế Mỹ đi kinh dự thi, chính là Trần Thăng cấp cho hắn.

Bây giờ người ta đến thu tiền nợ

Thời điểm Trần Nguyên xoay đầu lại, Trần Thăng kia đang mỉm cười, hướng hắn bước nhanh tới, hỏi: "Quay về mà không nói một tiếng cùng ta sao? Chớ không phải là thật sự lo lắng ta đòi nợ người đấy chứ?"

Trần Nguyên cười một tiếng ha ha, bước nhanh tới nói: "Ta vừa mới về đến nhà, vốn muốn đợi chút nữa đến gặp người, làm sao người đã biết ta tới rồi?"

Thời điểm hai người đi đến gần, Trần Thăng nhanh chóng đánh ra một quyền vào bả vai Trần Nguyên, trong trí nhớ Trần Thế Mỹ, đây là phương thức đặc thù chào hỏi của bọn hắn: "Trần gia thôn có một con ruồi bay vào, ta cũng biết là từ đâu đến, chớ nói chi là mấy người sống! Đúng rồi, nghe nói là người đánh xe ngựa trở về, phát tài thật không?"

Trần Nguyên gật gật đầu: "Buôn bán lời ít tiền, tuy không nhiều lắm, nhưng người không cần lo lắng ta quyt nợ."

Trần Thăng cười nói: "Còn có tiền lãi nữa, đừng quên!"

Sau khi nói xong, ánh mắt của hắn đã nhìn thấy Lăng Hoa, Lăng Hoa đặt ở Biện Kinh, có khả năng hấp dẫn ánh mắt Bàng Thái sư, đi tới nơi thâm sơn cùng cốc này, tại trong mắt Trần Thăng, quả thực chính là thiên tiên.

Trần Nguyên thấy Trần Thăng nhìn không chuyển mắt, nhìn chăm chăm vào Lăng Hoa xem, coi như là huynh đệ, trong lòng cũng có chút không khoái, dù sao hắn không tu hành đến hoàn cảnh như Lưu Bị, cái loại xem nữ nhân là quần áo, lập tức cất tiếng hỏi: "Xinh đẹp không?"

Bên miệng Trần Thăng sắp có nước miếng chảy ra, vô thức nói: "Xinh đẹp."

"Đó là chị dâu người!"

"À, à, chị dâu à, thất lễ thất lễ." Trong ánh mắt Trần Thăng hiện lên thất thần sắc vọng, trong lòng của hắn càng hi vọng nữ tử này chỉ là một tỷ nữ Trần Nguyên mang về, như vậy mình có thể dùng một loại phương thức xem như cứu nàng ra khỏi hải, để cho nàng đi đến bên cạnh mình.

Cái vẻ mặt thất vọng kia, đương nhiên không giấu diếm được Trần Nguyên, chỉ là, Trần Nguyên cũng không phải quá để ý, với tư cách nam nhân thế kỷ hai mươi mốt xuyên việt qua, Trần Nguyên có nhận thức, nữ nhân của mình có người thương thức, là một việc rất có mặt mũi, đương nhiên, chỉ có thể thương thức mà thôi.

Phụ thân Trần Thế Mỹ nhiệt tình mời Trần Thăng: "Đại công tử, mau vào trong nhà ngồi."

Sau đó, ngón tay chỉ Trần Nguyên, nói: "Còn không mời người vào! Người không ở nhà mấy năm này, may mắn mà có công tử chiếu cố, hàng năm thời điểm ngày mùa, đều là người ta đến hỗ trợ, so với người, một cái sức sinh, thì tốt hơn nhiều!"

Trần Thăng lại khoát tay, nói: "Được rồi, không quấy rầy một nhà các người đoàn tụ nữa, ăn cơm xong ta lại tới tìm người, vừa vặn còn có tiền thuê đất hai nhà phải thu."

Trần Nguyên kéo hắn lại, nói: "Đã đến thì sao có thể để cho người đi? Ta đã bảo người đi thị trấn mua thức ăn, còn mang theo hảo tửu tốt nhất Biện Kinh, chúng ta từ từ uống một chén mới được."

Tần Hương Liên và mẫu thân Trần Thế Mỹ cũng khách khí giữ lại, từ thái độ của các nàng có thể thấy được, hai năm qua, Trần Thăng này quả thực chiếu cố các nàng không ít.

Bằng hữu như vậy thì rất khó tìm, cho nên, bất kể là từ đâu, kể cả xuất phát từ Trần Thế Mỹ cảm kích, Trần Nguyên đều muốn kết giao với bằng hữu này.

Trần Thăng hiển nhiên có chút do dự, nói: "Ta còn phải đi thu tô!"

Trần Nguyên kéo hắn đi đến trong phòng, nói: "Thu cái gì tiền thuê đất, cứ thu của ta là được."

Trần Thăng ngạc nhiên, hỏi: "Người thật sự kiếm được tiền?"

.....

Một tiệc rượu từ xế chiều ăn đến tối muộn, Trần Nguyên giảng giải với người trong phòng, về những chuyện từ lúc hắn rời nhà đi, kể cả các loại gian khổ Trần Thế Mỹ lên kinh đi thi, hay cả các loại nguy hiểm khi Trần Nguyên nhập vào.

Đương nhiên, hắn cũng không nói đến, trong lúc này đã thay đổi một người khác, mà là xảo diệu nói, lúc trước hắn chỉ là vì muốn lợi nhuận một chút sinh hoạt phí, mới bị bách mở bán rượu, tất cả hoàn toàn là ngoài ý định, làm cho hắn đắc tội Thái sư, phải đi một con đường khác, mới có thể sống tiếp được.

Đồng Lam Phương

210. Chương 210: Ăn Đòn

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 210: Ăn đòn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nói như vậy, mục đích chỉ có một, chính là để cho lão gia tử có thể tha thứ việc hắn không kiểm tra công danh, đi tiền hành làm việc buôn bán.

Hắn phải nhanh lấy được sự tán đồng của người nhà Trần Thế Mỹ, sau đó là đưa bọn hắn đi Biện Kinh, mang bọn họ đến Biện Kinh, mới có thể giải quyết xong lo lắng của Trần Thế Mỹ, mới có thể cởi bỏ tâm ma của Trần Nguyên.

Thời gian phải càng nhanh càng tốt, bởi vì trong lòng Trần Nguyên còn băn khoăn sự tình Biện Kinh, việc buôn bán của mình thì làm thế nào? Địa chỉ sơn trang đã chọn xong hay chưa? Thu thập danh tự, hiệu ứng oanh động rất cuộc có nhiều không? Những số tiền kia an toàn không? Người Nữ Chân có nháo sự không?

Những vấn đề này, đều là thứ hắn không bỏ xuống được, đương nhiên, nếu như chỉ là những thứ này, còn không đến mức lại làm cho lòng hắn lo nghĩ, dù sao các loại vấn đề đó cũng là vì kiếm tiền, nói cho cùng, chính là vì vật ngoài thân.

Nhưng Hồ Tĩnh hiện tại thế nào? Đáp án của vấn đề này, Trần Nguyên lại cực kỳ muốn biết, nữ nhân này xuất hiện, đối với chính mình mà nói, giống như là một sai lầm, hoặc có thể nói, là vận mệnh tận lực sắp xếp đối với mình.

Từ lúc nàng đi vào bên cạnh mình, Trần Nguyên cơ hồ một khắc cũng không yên tĩnh, nhưng trong lòng hắn bây giờ thật sự rất lo lắng về Hồ Tĩnh, căn bản không dứt bỏ được.

Thẳng đến thời điểm Trần Nguyên nói sự tình Liêu quốc, Trần Thăng đã có chút không tin.

Bọn hắn ở núi này, vị trí địa lý vắng vẻ, nếu như không phải thời điểm Ngô Thuyền đến, nói sự tình Trần Thế Mỹ tiến vào phủ Thái sư, bọn hắn vừa rồi tất nhiên cho rằng Trần Nguyên là đang khoác lác.

Cho nên nghe được Trần Nguyên nói hắn tại Liêu quốc, ngay cả Liêu Hứng Tông cung lau mắt mà nhìn đối với hắn, Trần Thăng không tin, nói: "Khoác lác? Khoác lác cũng không thể thổi phồng như vậy đâu!"

Lão gia tử cũng mang ánh mắt không tin, nói: "Thế Mỹ, không thể nói năng bậy bạ!"

Trần Nguyên vội vàng thề, duỗi ngón giữa ra, nói: "Lừa người, ta con của người!"

Lão gia tử đánh hấn một cái, nói: "Người không lừa gạt ta, cũng là con của ta!"

Trần Nguyên bỗng nhiên ý thức được, chính mình quá nhập tâm nhân vật rồi, thiếu chút nữa quên thân phận hiện tại, vội vàng tươi cười, mẫu thân Trần Thế Mỹ khuyên bảo lão gia tử mấy câu, cũng không đánh hấn nữa, trong miệng mắng hai câu, rồi ngồi trở về cái ghế.

Trần Nguyên lại đứng lên, lột quần áo, lộ ra vài vết thương đến: "Không tin thì tự các người xem, lỗ hổng bả vai này, chính là Bàn Hỉ phủ Thái sư dùng đao chém ra! Còn có đạo ngắn trên cánh tay này, xem thấy không, chính là người Nữ Chân dùng mũi tên bắn! Còn có cổ, vết sẹo cổ này là thời điểm chạy trốn khỏi Yên kinh, không biết bị cái gì đâm phải, lúc ấy ta cũng không có chú ý đến cơn đau, đợi quay đầu lại mới hiện, sâu hơn một chút, ta đã không thể trở lại nữa rồi!"

Hai người nam nhân bây giờ mới tin, trong mắt hai nữ nhân lại đều là nước mắt, Trần mẫu lại càng tranh thủ sang chỗ hấn nhìn, hỏi: "Con à, còn đau phải không?"

Tần Hương Liên lại dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt vết roi trên mặt Trần Nguyên, tuy vết roi đã đỡ nhiều rồi, nhưng thời điểm Tần Hương Liên sờ, trong lòng vẫn đau, liền nói: "Vết sẹo này không biết làm sao lại xuất hiện, rõ ràng tổn thương tại mặt, chắc hẳn là thập phần mạo hiểm."

Ngón tay hơi run rẩy, nói: "Tướng công....."

Trần Nguyên vội vàng cầm tay của nàng, thăm nghĩ trong lòng, không thể để cho nàng hỏi vết sẹo này, tuy cái này đánh lên trên mặt mình, nhưng lại tổn thương trong lòng!

Hắn rất ôn nhu cười một tiếng với Tần Hương Liên, nói: "Không có việc gì, nương tử, không phải bây giờ ta đã trở lại rồi sao? Người yên tâm, ta sẽ cho người sống những ngày tốt lành! Ta nhớ được lần kia đi thị trấn, người nói cổ kiệu quan huyện bà lớn ngồi rất thoải mái, người cứ yên tâm, chờ đến Biện Kinh, ta cam đoan cho người càng thoải mái hơn so với nàng! Nàng ngồi cổ kiệu kia, chẳng phải bốn người gior lên sao? Tướng công của người chuẩn bị cho người tám người khiêng!"

Tần Hương Liên nghe xong lời này, mặc kệ thật sự hay là giả, đều cực kỳ cao hứng, nữ nhân sao, chính là muốn lừa gạt.

Mà một bên, lão gia tử lại trầm giọng nói: "Chớ nói nhảm! Đại kiệu tám người gior lên, chỉ có mệnh phụ phu nhân mới có thể ngồi! Chúng ta là dân chúng tầm thường, không được vượt rào."

Trần mẫu hung hăng đánh lão gia tử một cái, nói: "Nhi tử nói để cho nàng dâu vui vẻ, người nói làm gì!"

Nhưng Trần Nguyên lại lắc đầu, nói: "Ta không phải tùy tiện nói, nương tử yên tâm, hiện tại mệnh phụ phu nhân là có thể lấy được, chờ ta bắt đầu làm mua bán, sẽ cho người một cái, bằng quan hệ giữa ta và Lữ Tướng quốc Bàn Thái sư hiện tại, chút chuyện ấy không thành vấn đề! Còn có, cha, ngài muốn lấy một cái hay không?"

Quay đầu nhìn lão gia tử, sắc mặt đã tái nhợt rồi!

Trần Nguyên đang kinh ngạc lão đầu, bỗng nhiên khoát tay, một bát thịt liền bay tới mặt Trần Nguyên: "Ta cho người lấy!"

Trần Nguyên xoay người tránh thoát, thời điểm đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên cảm giác eo mình bị cái gì đó đánh một cái, đau quá!

"Ai nha!" Trần Nguyên quát to một tiếng, cả người nhảy dựng lên.

Mọi người vội vàng giữ chặt lão gia tử, chỉ thấy trong tay hắn cầm cái gậy Trần Nguyên mua cho mẫu thân Trần Thế Mỹ, muốn đến đánh, nói: "Lấy! Ta dạy cho người đọc nhiều như vậy, hiện tại người nói với ta thể hả? Đừng cản ta, để cho ta đánh chết tên súc sinh này!"

Hai người Trần Thắng và Hàn Kỳ tuy ra sức ngăn cản, nhưng lão gia tử cầm gậy trong tay, quật ngã một bàn đồ ăn, rất có một bộ đánh đầu thắng đó, tư thế không gì cản nổi, nói: "Ta vốn tưởng rằng, người buôn bán, cũng chỉ là tạm thích ứng, đợi cho gió êm sóng lặng, tất nhiên sẽ lại tự hỏi một công danh! Ai biết người không tiến triển như vậy, ta lưu người làm gì!"

Trần Nguyên lại bị đánh một cái, đừng nói, lão nhân này ra tay rất hung ác, đánh Trần Nguyên đau quá, nhưng lúc này, cũng chỉ có thể chịu tội : "Cha, cha, xin ngài bớt giận, ta nói sai rồi? Ta biết rõ ta sai rồi, ta nhận sai còn không được sao?"

Lão gia tử vẫn không thuận theo không buông tha, quơ gậy đánh tới hướng Trần Nguyên, Trần Nguyên vội vàng chạy đến trong sân, nói: "Hàn Kỳ! Trần Thăng! Các người ngược ngằn cha ta lại!"

Trần Thăng đi theo, cũng không dám thân cận quá, rất sợ lão gia tử đập vào chính mình, nói: "Thế Mỹ, người chạy trước! Chờ người cha hết giận rồi hãy trở về!"

Trần Nguyên đang muốn chạy ra cửa lớn, đã thấy Trần Đông ca vung một chân ra, nhanh chóng chạy đến chỗ cửa lớn giữ cửa, quay đầu hô với Trần Nguyên: "Cha! Người đánh cùng gia gia, lúc người không ở nhà, hấn đánh ta! Người thay ta báo thù!"

Trần Nguyên nghe xong, kinh ngạc một hồi: "Người là một thằng nhóc! Ai đã dạy người thành như vậy?"

Vừa mới dứt lời, lại là một gậy nện ở bờ móng Trần Nguyên: "Là lão tử người dạy !"

Trần Nguyên đến bên tường, phía sau là cửa lớn, muốn chạy cũng không địa phương chạy, lập tức chỉ có thể cứng rắn đỡ mấy gậy.

Nhưng lão gia tử này giống như càng đánh càng nghiện, ra tay rõ ràng thoáng một tý so thoáng một tý trọng, đánh đến mức Trần Nguyên nóng nẩy, cũng không chú ý thân phận gì, một tay bắt được cái gậy kia, cả giận nói: "Đánh đủ chưa! Ta cũng không phải con của người!"

Những lời này lại càng làm lão đầu tức đến toàn thân run: "Ta, ta, ta cũng không phải lão tử người!"

Nói xong liền vứt bỏ gậy, thuận tay cầm cái cào gỗ bên tường đến, liền nện xuống đầu Trần Nguyên.

Lão đầu thực sự tức giận, lần này xuất ra thập phần khí lực!

Thời điểm Trần Nguyên đang chuẩn bị né tránh, bỗng nhiên một bóng người chạy tới, ngăn tại trước mặt Trần Nguyên, cái cào gỗ kia rơi vào đầu bóng người kia.

Trần Nguyên ngây ngẩn cả người, lão gia tử cũng ngây ngẩn cả người, trung gian bọn họ chính là Tần Hương Liên, lão gia tử vội vàng vứt bỏ cào gỗ, đi mò mò đầu Tần Hương Liên, lo lắng hỏi: "Con dâu! Con dâu! Người không việc gì chứ?"

Đồng Lam Phương

211. Chương 211: Dỗ Con

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 211: Dỗ con

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tần Hương Liên hiển nhiên là bị đánh cho choáng váng rồi, cả người ngẩn ngơ, choáng luôn thời gian thật dài, cái trán có một dòng máu chảy xuống.

Cái này lại làm cho lão gia tử lập tức có chút thất kinh, hô to: "Con dâu! Con dâu!"

Trần Nguyên cũng tới ôm Tần Hương Liên: "Nương tử, người không việc gì chứ? Hàn Kỳ! Mau lấy thuốc chữa thương ra!" Hiện tại, lúc Trần Nguyên ra khỏi cửa, nhất định sẽ mang theo thuốc chữa thương, hơn nữa đều là thuốc tốt nhất mà Gia Luật Lữ Linh đưa cho hấn.

Hàn Kỳ vội vàng xoay người đi lấy, Tần Hương Liên lúc này đã phục hồi tinh thần. Chuyện thứ nhất khi nàng lấy lại tinh thần, không phải là xem xét miêng vết thương trên đầu mình, mà là kéo cánh tay Trần Nguyên lại, nói: "Tướng công, nhanh, mau tới quỳ xuống nhận tội với cha!"

Trần Nguyên vừa nghe nàng nói chuyện, trong lòng lập tức nói lỏng, sau đó liền rất nghe lời, quỳ xuống.

Nói thật, Trần Nguyên rất cảm động!

Hiện tại, cuối cùng hắn cũng hiểu, nữ tử tựa như Hồ Tĩnh, vì cái gì mà sau khi chính mình giúp nàng ngăn cản một đao, tính tình bỗng nhiên biến thành nhu hòa như vậy, thì ra đây quả thật là một loại cảm động, một loại cảm động vô pháp kháng cự.

Lôi kéo Trần Thế Mỹ cùng nhau quỳ xuống, Tần Hương Liên dập đầu với lão gia tử, nói: "Cha, cho dù Thế Mỹ có ngàn sai vạn sai, nhưng dù sao hắn cũng là con của ngài, xin ngài nể tình bọn nhỏ, đừng đánh hắn."

Nói xong, liền hung hăng kéo ống tay áo Trần Nguyên hai cái, Trần Nguyên đương nhiên biết rõ, lúc này chính mình nên nói cái gì, vội vàng nói theo:

"Cha, mới vừa rồi là ta nhất thời hồ đồ, nói những thứ làm cho ngài tức giận, thật là lời nói vô liêm sỉ, ngài đừng để trong lòng, hài nhi bị đau là sự tình nhỏ, làm xấu thân thể của ngài, hài nhi liền không đảm đương nổi rồi! Ngài yên tâm, lần này trở lại Biện Kinh, ta nhất định sẽ từ từ đọc, khoa kiểm tra năm sau sẽ dự thi lần nữa, nhất định có thể kiếm cái công danh trở về."

Lão gia tử nhìn Trần Thế Mỹ, lại nhìn Tần Hương Liên, dù sao cũng là phụ tử, một ngọn thái sơn cũng không làm tiêu tan cốt nhục thân tình.

Huống hồ, hắn quả thực rất hài lòng đối với Tần Hương Liên, hai năm qua, nếu không phải trong nhà có một nàng dâu tốt như vậy lo liệu, hai đứa trẻ không có khả năng thuận lợi lớn lên, thời gian hai lão nhân bọn hắn trôi qua, tất nhiên cũng sẽ rất gian khổ.

Lập tức hung hăng đá Trần Nguyên một tý, nói: "Còn quỳ làm gì? Dẫn vợ của ngươi vào trong phòng, nhìn xem miệng vết thương thể nào đi!"

Ngọn đèn trong phòng hơi lơ mờ, bởi vì bắc đèn này chỉ dùng dây thừng để đốt, dầu cũng là dầu cải, không sáng sủa bằng bắc đèn bông tơ và dầu hoả trong thành Biện Kinh kia.

Ở dưới ngọn đèn hôn ám, Trần Nguyên nhìn đầu Tần Hương Liên, nhìn qua là một miệng vết thương dài chừng một tấc, bên ngoài vẫn còn đỏ máu.

"Vì cái gì mà ngươi ngu như vậy? Giúp ta ngăn cản cái gậy kia làm gì?" Hắn nhẹ nhàng lau vết máu quanh miệng vết thương, bôi thuốc cầm máu trên mặt vết thương, trong lòng có chút áy náy mà trách cứ.

Trần Nguyên Chân vô cùng áy náy, Tần Hương Liên phải nuôi hai đứa trẻ, lại chiếu cố cha mẹ Trần Thế Mỹ, nhưng mình lại dẫn theo một người muội muội trở về cho nàng, hơn nữa, tại Biện Kinh còn chuẩn bị một người muội muội chờ nàng, những việc này, thật sự là có chút không thể nào nói nổi.

Trước kia, Trần Nguyên cũng không để những việc này trong lòng, bởi vì, tuy hắn tiếp nhận bộ dạng Trần Thế Mỹ rồi, nhưng nếu bất hắn thật sự coi lão bà của Trần Thế Mỹ là lão bà của mình để đối đãi, căn bản là hắn không làm được.

Cho dù trở thành lão bà của mình rồi, Trần Nguyên cũng không phải loại người yêu thương lão bà của người khác.

Vừa rồi, thời điểm Tần Hương Liên giúp hắn ngăn cản một gậy của lão nhân kia, lại làm cho trong lòng hắn rất cảm động, cũng rất áy náy.

Tần Hương Liên ngẩng đầu, Trần Nguyên vội vàng dùng tay nhẹ nhàng đề đầu của nàng lại, nói: "Đừng động! Thuốc còn chưa thấm vào miệng vết thương."

Tần Hương Liên vẫn giơ đầu lên, nói: "Vừa rồi, cái bình kia không phải dùng để cầm máu sao?"

Trần Nguyên lại cầm một cái bình đến, nói: "Vết thương hở không cầm máu được, đầu không phải như những địa phương khác, còn phải dùng chút ít thuốc, phòng ngừa bên trong xuất hiện tụ huyết, ngoan ngoan nghe lời, cúi đầu xuống là tốt rồi."

Khả năng là, Trần Thế Mỹ trước kia chưa từng đối đãi với Tần Hương Liên một cách ôn nhu như vậy, cho nên, khi Trần Nguyên ôn nhu như thế, khuôn mặt không trắng nõn của Tần Hương Liên, dưới ánh đèn mờ mờ, có vẻ có chút ửng đỏ, ngoan ngoãn cúi thấp đầu của mình xuống.

Thuốc bôi tốt, băng bó kỹ, nàng mới ngẩng đầu lần nữa, nói: "Tướng công, trong lòng người quyết định điều gì, không cần phải nói với phụ thân, đời này, nguyện vọng lớn nhất của hần, chính là người kiếm được cái công danh, người bỗng nhiên nói không kiểm tra, cũng khó trách hần sẽ tức giận thành cái dạng này."

Trần Nguyên đối với lời chính mình nói vừa rồi, cũng là có chút hối hận, vốn đang giải thích từ từ, ai ngờ mình rõ ràng xúc phạm đến điểm mấu chốt của lão gia tử, ngẫm lại đều là của mình sai, Trần Thế Mỹ đã lưu hết trí nhớ cho mình, kể cả tính cách lão gia tử kia.

Là mình không đứng ở góc độ Trần Thế Mỹ, chẳng thêm lo vấn đề đi thi, nhưng đó không phải là vấn đề lớn nhất là ở chỗ Tần Hương Liên, Tần Hương Liên hiểu mình, tất cả đều không có vấn đề gì.

Bưng nước ấm đã chuẩn bị tốt tới bên cạnh, Trần Nguyên đặt chậu nước ở bên giường, nhúng ướt khăn mặt, lau sạch sẽ từng điểm từng điểm vết máu trên đầu Tần Hương Liên, hỏi: "Vậy người thấy thế nào? Ta không đi kiểm tra công danh, có phải người cũng có chút tức giận hay không?"

Tần Hương Liên lắc đầu vài cái, nói: "Người ở bên ngoài, có việc vội vàng của người, mặc kệ người vội vàng cái gì, chỉ cần trong lòng nghĩ đến người trong nhà, ta đã cảm thấy rất đủ."

Trong lòng Trần Nguyên thở phào một tiếng, lau sạch sẽ vết máu xong, hai tay nhẹ nhàng nâng mặt Tần Hương Liên lên, không biết vì cái gì, hần đột nhiên cảm giác được, cái khuôn mặt này thật sự là cực kỳ xinh đẹp.

Ánh mắt của hần hiển nhiên làm cho Tần Hương Liên có chút không biết làm sao, tuy đã cùng Trần Thế Mỹ làm vài năm vợ chồng rồi, nhưng cho tới bây giờ, Trần Thế Mỹ vẫn chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng.

Loại ánh mắt này làm cho nàng có chút ngượng ngùng, lại có chút ít cảm giác, mấy năm này vất vả, đều đáng giá.

Trần Nguyên đưa đầu của nàng tựa trên bờ vai của mình, nói: "Hương liên, đi với ta đến Biện Kinh, ta cho người ngồi cỗ kiệu tám người giờ lên, ta lại để cho tay của người vĩnh viễn không cần sờ cái cuộc nữa."

Tần Hương Liên cười, vừa nói: "Tướng công, ta cũng muốn đi cùng với người, có thể làm cỗ kiệu hay không, ta không thêm để ý, chỉ cần có thể nhìn thấy người là được rồi."

Trần nguyên thở dài một tiếng thật dài, hai tay ôm chặt lấy nàng, nói: "Nương tử, sắc trời không còn sớm, chúng ta đi nghỉ thôi."

Tần Hương Liên trông coi cái nhà này hai năm, nàng là một nữ nhân bình thường, nói không tịch mịch, đó là gạt người, thời điểm Trần Nguyên nói đi nghỉ, cái tay kia đã bắt đầu sờ dây thắt lưng hộ nàng.

Sắc mặt Tần Hương Liên thẹn thùng, cả người mềm nhũn, tựa ở trong ngực Trần Nguyên, phảng phất như là mất đi khí lực, tùy ý để Trần Nguyên trêu cợt.

Nói thật, hiện tại trong lòng Trần Nguyên bỗng nhiên có một loại cảm giác rất mâu thuẫn, bởi vì nàng là lão bà Trần Thế Mỹ, mặc dù hiện tại mình chính là Trần Thế Mỹ rồi, nhưng vẫn cảm thấy có cảm giác lẩn vợ huynh đệ.

Một người thiện lương, ác cảm trong lòng thường thường có thể làm cho bọn họ dừng bước trước sắc đẹp.

Đáng tiếc, Trần Nguyên không phải người tốt, cho nên loại cảm giác lẩn huynh đệ vợ này, lại làm cho hần có chút hưng phấn, tuy nữ nhân trước mắt không xinh đẹp, nhưng lại là một cô gái tốt chính thức, cô gái tốt, nên được nam nhân thương xót, Trần Nguyên quyết định làm sự tình Trần Thế Mỹ chưa làm tốt, hần muốn để cho Tần Hương Liên hạnh phúc, hạnh phúc cả đời.

Tay Trần Nguyên rất quen thuộc, lột quần áo Tần Hương Liên ra, lúc cởi một tầng cuối cùng trên thân nàng, Tần Hương Liên bỗng nhiên bắt lấy tay của hần, nói: "Chờ một lát, ta đi quét dọn hai gian sương phòng một tý, để cho Lăng Hoa và tùy tùng của người có một chỗ ở."

Nông dân tuy không nhiều tiền lắm, nhưng nhà tranh tuyệt đối nhiều, cho nên vài người căn bản không lo chỗ ở.

Trần Nguyên kéo tay nàng, để nàng ngồi lên giường, nói: "Lăng Hoa sẽ tự mình thu thập, hôm nay người không cần phải quan tâm đến bất kỳ kẻ nào, hôm nay, người thuộc về ta."

Ngực Tần Hương Liên phập phồng kịch liệt, mặt Trần Nguyên mang đầy vẻ mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua mặt nàng, từ gò má, chóp mũi, cằm dưới, bờ môi. Sau đó, tiếp tục làm càn từ dưới lên, cái động tác đơn giản này, lại làm cho toàn thân Tần Hương Liên không khỏi run rẩy một chút.

Trước kia, Trần Thế Mỹ chưa từng làm như vậy, đối với Trần Thế Mỹ mà nói, đạo thánh hiền nhiều, cho rằng cái gọi là những kỹ xảo giữa vợ chồng kia, đều là vật dâm uế, cho nên một mực chọn dùng tư thế rất truyền thống, kết hôn nhiều năm như vậy, chưa từng biến đổi qua.

Nhưng hiện tại, ngồi ở bên người Tần Hương Liên, chính là Trần Nguyên, tôn chỉ của Trần Nguyên là, ưa thích một nữ nhân, phải làm cho nàng cảm giác được, bất kể là bên tai dễ ngon dễ ngọt, hay là công phu gối đầu bên cạnh, cũng phải làm cho nữ nhân vui vẻ mới được.

Ngón tay của hắn trượt vào trong quần lót Tần Hương Liên, Tần Hương Liên cảm giác được một loại kích thích trước nay chưa từng có, thân hình không khỏi bắt đầu uốn éo chuyển động, mang theo bộ ngực phập phồng, hai ngọn núi cũng bắt đầu cao cao đứng thẳng, khoe miệng thì thảo, thốt ra lời ngượng ngùng: "Tướng công, như vậy không tốt....."

Nhưng nét mặt của nàng đã muốn nói rõ, nàng rất muốn Trần Nguyên tiến thêm một bước, Trần Nguyên đương nhiên sẽ không để cho nàng thất vọng, một tay đặt tại bộ ngực nàng, đồng thời ép bờ môi của mình xuống, bắt đầu lè lưỡi, liếm từ cổ của nàng, một đường ôn nhu xuống phía dưới, thẳng đến khi ngậm lấy hạt trái cây kia, bỗng nhiên dùng hàm răng khê cắn nhẹ.

Tần Hương Liên mạnh mẽ lấy tay che miệng của mình, phát ra một tiếng la rất nhỏ.

Trần Nguyên bỗng nhiên chậm rãi nâng đầu của mình lên, đem bờ môi tiến đến bên miệng Tần Hương Liên, lại dùng hai cánh tay, bắt lấy bộ ngực no đủ của nàng.

Tần Hương Liên hiển nhiên không quen hôn môi, hơi giấy dựa, nhưng không kịch liệt, miệng có lẽ là tránh né Trần Nguyên hôn.

Nhưng kinh nghiệm Trần Nguyên rất phong phú, để cho nữ tử buông tha rụt rè. Hắn có rất nhiều biện pháp, huống chi hắn còn có một thân phận, có thể làm cho nữ nhân này tiếp nhận.

Tay đè lên trên bộ ngực lại đưa lên, chậm rãi đưa đến hang động, tay Trần Nguyên nhanh chóng run run kích thích, thanh âm Tần Hương Liên từ trong cổ phát ra đã triệt để mềm nhũn: "Tướng công!"

Hai tay từ đấy biến thành ôm chặt bả vai, bởi vì kỹ xảo hôn môi không đủ thuần thực mà sinh ra một ít khí tức bối rối, đành phải ngửa đầu ra sau, mở yết hầu ra, đặt miệng tại mặt Trần Nguyên.

Trần Nguyên một bên hôn hít, hai tay đã tàn sát bữa bãi ở khu vực cực kỳ mẫn cảm của nàng, Tần Hương Liên có chút hoảng sợ, nàng khẩn trương nói: "Tướng công, xin người đừng làm như vậy."

Trần Nguyên không để ý đến yêu cầu mềm yếu vô lực, ôm ở này của nàng, ngón giữa gạt mở cái đùi mềm mại mịn màng ra, Tần Hương Liên khó có thể khống chế, từ trong cổ phát ra tiếng hừ hừ khó nhịn, tay bắt lấy cổ tay Trần Nguyên, định ngăn cản động tác tiếp theo của hắn.

Nhưng tình dục trong người dần dần chiếm thượng phong, lực lượng chống cự càng ngày càng yếu, Trần Nguyên có thể cảm giác được tâm lý nàng biến hóa, động tác khiêu khích trên tay nhanh hơn nhiều.

Trần Nguyên cúi đầu bên tai nàng, dùng lời tràn ngập tình ý và hấp dẫn, nói: "Mở to mắt nhìn ta, đưa đầu lưỡi cho ta."

Tần Hương Liên lắc đầu, trong miệng nói: "Không cần phải....."

Nhưng ánh mắt lại không khỏi mở ra, nhìn Trần Nguyên chậm rãi tới gần, bờ môi nàng khẩn trương, không ngừng thở dốc, hai tay nàng đột nhiên ôm lấy cổ Trần Nguyên, đưa miệng đến, chăm chú hôn miệng Trần Nguyên, le lưỡi ra liếm bờ môi, tìm kiếm một đầu lưỡi khác, đây đưa ở cùng một chỗ.

Nàng không nhận được, ở phía trong yết hầu phát ra tiếng rên rỉ vui sướng.

Nàng thật sự chưa từng hưởng thụ qua cuộc sống vợ chồng như vậy, một phen ân ái qua đi, thân cường thể cường tráng của Tần Hương Liên mềm nhũn, ngã vào trong ngực Trần Nguyên, ánh mắt vẫn còn có chút mê ly, nói: "Tướng công, người đã thay đổi."

Nếu như không phải Trần Thế Mỹ lưu cho Trần Nguyên bộ dạng này, Tần Hương Liên cơ hồ sẽ hoài nghi, có phải là mình đang nằm sấp trên thân thể tượng phu của mình hay không.

Ngay tại cách đây hai năm, Trần Thế Mỹ trước kia chỉ biết đọc sách, bây giờ đã mang cho nàng vui thích vô hạn, làm cho lần đầu tiên nàng biết rõ, thì ra, nữ nhân có thể hạnh phúc thành hình dáng này, tại một khắc mỹ diệu này, nàng cảm giác cực kỳ tốt.

Trần Nguyên kéo tay nàng, cái chỗ rất nhiều vết chai kia, nói: "Nương tử, ta sẽ đối tốt với người, là ta thiếu nợ người rất nhiều, lúc trước, thời điểm người theo ta kết hôn, tay có lẽ là vô cùng trắng nõn, hai năm qua, thật sự khổ cho người rồi, chờ đến Biện Kinh, ta sẽ từ từ đền bù tổn thất cho người."

Hắn nói rất chân tình, Tần Hương Liên nghe vào tai, chính là rất cảm động, ôm cánh tay Trần Nguyên, thành khẩn nói: "Chỉ cần trong lòng tướng công nhớ đến ta, ta đã cảm thấy rất đủ."

Không khí ấm áp bị thanh âm gõ cửa nóng nảy cắt ngang, trong lòng Trần Nguyên rất là ngạc nhiên, Tần Hương Liên bắt đầu đứng dậy, khoác quần áo lên trên vai, nói: "Nhất định là Đông ca rồi, hắn không theo ta ngủ liền không ngủ yên, chắc phụ thân không thể cản nổi hắn nữa."

Lời nói rất nhẹ nhàng, nhưng gian khổ trong này, Trần Nguyên đương nhiên biết rõ.

Hài nhi muốn ngủ cùng mẫu thân, cái này bản không có cái gì quá không được. Nhưng Tần Hương Liên ban ngày phải quản công việc gia vụ, khuya còn phải trông hài nhi, không riêng Trần Thế Mỹ rời đi hai năm qua, Tần Hương Liên phải làm như thế này, trước kia, lúc Trần Thế Mỹ ở nhà, đối với Tần Hương Liên mà nói, là có nhiều hơn một người hầu hạ mà thôi.

Nàng mặc bộ y phục xong, mới xuống dưới mở cửa phòng ra, quả nhiên là Trần Đông ca mặt đầy nước mắt đứng ở bên ngoài cửa, hỏi: "Mẹ, có phải là cha trở về, người không để ý đến ta nữa?"

Tần Hương Liên vẫn không nói gì, Trần Nguyên ở trong chăn vẫy tay, nói: "Làm sao lại không nhớ người? Đến đây, hôm nay cha mẹ ngủ cùng người, được không?"

Trần Đông ca nghe xong lời này, từ khóc chuyển sang mỉm cười, bò đến, Tần Hương Liên lại để cho Đông ca ngủ ở bên trong, dỗ dành một hồi nhưng vẫn không ngủ.

Tần Hương Liên hiển nhiên thập phần kiên nhẫn, nàng còn lo lắng Trần Nguyên có chút phiền chán, quay đầu nói với Trần Nguyên: "Tướng công, người đi đường vài ngày, cũng nên sớm đi ngủ, hài nhi để ta dỗ là được rồi."

Trong trí nhớ Trần Thế Mỹ, trước kia, thời điểm hài nhi khóc, hắn luôn ngại phải ở gần.

Nhưng Trần Nguyên biết mình nhập vào thân thể Trần Thế Mỹ, khẳng định có một nguyên nhân, là ông trời muốn mình coi trọng hai người bọn họ.

Bây giờ hắn sẽ không đi ngủ, chạy đi ngồi xe ngựa, căn bản không phiền lụy, mặc dù có chút mệt nhọc, cũng phải nhin một tý, lúc này, cho dù không biết giúp Tần Hương Liên như thế nào, cũng muốn ở cùng nàng.

Đồng Lam Phương

212. Chương 212: Nghĩ Cách Đưa Người Về

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 212: Nghĩ cách đưa người về

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bây giờ hần không đi ngủ, ngồi xe ngựa căn bản không phiền, mặc dù có chút mệt nhọc, cũng phải nhịn một tý, lúc này, cho dù không biết giúp Tần Hương Liên đỡ con như thế nào, cũng phải ở cùng nàng.

Trần Nguyên nhìn con mắt Trần Đông trợn thật lớn, hỏi: "Đông ca, có phải là cha trở về, người đặc biệt cao hứng? Cho nên không ngủ được à?"

Trần Đông ca xoay đầu lại nhìn hần: "Không phải, trước kia ta và mẹ, còn có tỷ tỷ, ba người ngủ trên giường cũng được, hôm nay sao bỗng nhiên lại nhỏ? Ta không chuyển nỗi thân nữa!"

Lời này nói ra làm Tần Hương Liên nở nụ cười, Trần Nguyên lại cảm giác rất không có mặt mũi, liền nói: "Đợi mấy ngày nữa, cha mang người đi Biện Kinh, ta chuyên bố trí một cái phòng cho người, bên trong có một cái giường lớn, chỉ để cho một mình người ngủ, được không?"

Trần Đông ca lắc đầu, nói: "Không, ta muốn ngủ cùng mẹ!"

Sắc mặt Trần Nguyên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: "Không được, đàn ông lớn rồi, nên tự mình ngủ "

Trần Đông ca nhìn hần, hỏi: "Vậy vì cái gì mà người không tự mình ngủ?"

Một câu hỏi làm Tần Hương Liên lập tức cười ra tiếng, Trần Nguyên cũng im lặng, sau một lát mới nói: "Vậy thì tốt, ta đưa mẹ của người vào trong phòng, thế nào?"

Trần Đông ca chưa hài lòng, hỏi: "Cha, Biện Kinh thú vị không? Có thể có chim con trên cây không?"

Tần Hương Liên đánh bờ mông Đông ca một cái, nói: "Ngủ đi, có cái gì thì ngày mai hãy hỏi cha người."

Đông ca không dám cãi mệnh lệnh mẫu thân, vội vàng đóng con mắt lại, không qua một hồi, đã truyền ra tiếng hít thở cân xứng.

Tần Hương Liên xoay đầu lại, chui vào trong ngực Trần Nguyên, hỏi: "Tướng công, cha sẽ đi Biện Kinh sao?"

Lo lắng của nàng không phải là không có đạo lý, Trần Nguyên cũng biết, lão gia này tính tình quật cường, hơn nữa là không nhìn nổi thương gia. Lúc này đây, chính mình không đi kiểm tra công danh, lại bắt đầu làm nghề hần xem thường, lão nhân này không nhất định sẽ đi cùng mình.

Thời điểm Tần Hương Liên hỏi vấn đề này, Trần nguyên thật sự không nắm chắc được bao nhiêu phần, thở dài thật sâu, giữ im lặng.

Tần Hương Liên ngón tay chậm rãi xẹt qua mặt Trần Nguyên, nói: "Ta nghe bảo sang năm còn có một khoa kiểm tra, tướng công có lẽ là kiểm tra một cái công danh thì tốt hơn, nếu người làm chút ít mua bán như vậy, cha sẽ không đi cùng người."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, sang năm ta nhất định sẽ đi thi, Hương Liên, ngày mai chúng ta cùng nhau thuyết phục cha, ta thật sự muốn đưa người nhà đi, người không biết, cái không có các người bên người, tuy buôn bán lời không ít tiền, nhưng trong lòng vẫn rất bức rứt."

Trần Nguyên nói thật, Tần Hương Liên không đi, trong lòng của hần thực sự rất bức rứt.

Tần Hương Liên nghe Trần Nguyên nói như vậy, liền nở nụ cười, nói: "Tướng công yên tâm, nếu như cha không đi mà nói, ta sẽ tiếp tục trong nhà chiếu cố hần, người an tâm tham gia khoa kiểm tra sang năm, đợi kiểm tra công danh xong, cha sẽ đi."

Thanh âm Trần Nguyên biến thành lớn, nói: "Không được, người nhất định phải đi theo ta!"

Tần Hương Liên bị hần hét lên làm cho ngạc nhiên, giương mắt nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Tướng công làm sao vậy? Chúng ta đều đi, cha mẹ làm sao bây giờ? Cha không đi mà nói, mẹ cũng sẽ không đi."

Thần sắc Trần Nguyên cực kỳ nghiêm trọng, Tần Hương Liên nhất định phải mang đi, nếu không mình sẽ có một khối tâm bệnh, vô pháp trừ tận gốc, hần cũng ý thức được, chính mình vừa thất thố, lại phóng hỏa thanh âm, nói: "Nếu cha mẹ thật sự không muốn đi, ta mua một gian phòng tại thị trấn, sau đó mời người chiếu cố bọn hần là được, Hương Liên, người đi theo ta, được chứ?"

Lúc này đây, đến phiên ngữ điệu Tần Hương Liên thay đổi, nói: "Tướng công sao có thể nói như vậy? Chúng ta đều đi Biện Kinh, cha mẹ để cho người khác chiều cố, người ta biết, sẽ nói chúng ta bất hiếu, cũng sẽ nói cha mẹ không biết quản giáo!"

Trần Nguyên biết rõ nàng nói rất đúng sự thật, tại Tống triều, đặc biệt là trong năm Nhân Tông, chú ý một cái nhân hiếu trị thiên hạ, nếu mình làm như vậy, sau này sẽ để người mượn cớ.

Trần Nguyên không quan tâm người ta mượn cớ, chính mình không có ý định kiểm tra trạng nguyên, cũng không muốn đi làm quan, cái gọi là sang năm tham gia khoa kiểm tra, cũng chỉ là một câu nói dối lừa gạt người mà thôi.

Nhưng Tần Hương Liên quan tâm, cho nên nàng quả quyết không thể bỏ cha mẹ chồng xuống, cùng Trần Thế Mỹ đi Biện Kinh.

Trần Nguyên ôm Tần Hương Liên.

Tần Hương Liên thiện lương, nàng tựa như một dòng suối ôn nhu, lại làm cho Trần Nguyên lại một lần nữa cảm giác được một loại hạnh phúc, có người si ngốc chờ đợi vì hắn.

Loại cảm giác này, hắn đã từng có, chỉ là, chính bản thân hắn không quý trọng, cho nên, khi hắn hướng lên trời yêu cầu xa vời, không có được bất luận cái gì thương cảm, lúc này đây, Trần Nguyên không muốn bỏ qua.

Tần Hương Liên kiên cường, cái nhà này vẫn một mình nàng gánh, nàng dùng bờ vai của mình nâng lên tất cả, để cho nam nhân của nàng có thể không cố kỵ, dốc sức đi làm lý tưởng. Trước kia, nàng nâng lên, chính là trách nhiệm, hiện tại, nàng vừa phải nâng thêm lên cái thanh danh mệt mỏi kia, trách nhiệm này, thanh danh này, đều là vì Trần Thế Mỹ.

Nàng cần cù, từ kết hôn đến hiện tại, hầu hạ mọi người, lại chưa bao giờ phàn nàn hơn nửa câu, nàng rộng lượng, lúc Trần Nguyên dẫn Lăng Hoa trở lại, khí độ nàng lộ ra đến để cho một người nam nhân cũng bị thuyết phục.

Nàng sẵn sàng, luôn có thể thay Trần Thế Mỹ cân nhắc các vấn đề, nàng dùng cảm, thời điểm Trần Thế Mỹ sẽ bị cái cào gồ kia đập, nàng không chút do dự, dùng thân thể của mình ngăn tại trước mặt Trần Thế Mỹ.

Trần Nguyên thở một tiếng thật sâu, cánh tay dùng sức, phảng phất muốn đưa nàng tiến vào trong cơ thể của mình đồng dạng, trong miệng không khỏi nói một câu: "Cô gái tốt!"

Sáng sớm, lúc thức dậy, Lăng Hoa đã làm tốt điểm tâm.

Cha mẹ Trần Thế Mỹ vừa ăn, vừa tán dương tay nghề Lăng Hoa, bọn hắn tán thưởng, lại để cho mặt Lăng Hoa tràn đầy nụ cười sáng lạn, bởi vì việc này, đối với nàng mà nói, có ý nghĩa như nàng đã bước vào được Trần gia.

Trần Nguyên lại không thêm để ý đến những việc này, hiện tại hắn chỉ nghĩ, phải dùng biện pháp gì mới có thể thuyết phục lão gia cùng mình đi Biện Kinh.

Lăng Hoa mang đến một chén mì cho hắn, hắn ngồi ở bên người lão gia, mặt rất là nghiêm túc, nói: "Cha, khoa kiểm tra sang năm, ta chuẩn bị đi thi, ngài yên tâm, ta nhất định là có thể đỗ."

Những lời này, lại để cho mặt lão gia nói lỏng đi không ít, nói: "Muốn kiểm tra, sau khi ngươi trở về, liền xem sách thật kỹ, mua bán đều ngừng, ta chưa thấy ai có thể một bên buôn bán một bên kiểm tra công danh."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, cái mua bán này, hiện tại cũng không phải mình nói ngừng có thể ngừng, sinh ý kiêu ngạo chính là như vậy, nếu như mình không làm, mười tiểu nhị từ Liêu quốc trở về sẽ làm sao bây giờ?

hai trăm người Nữ Chân từ Trường Bạch Sơn xuống làm sao bây giờ? Hai người phụ tử Lăng Hoa có thể tiếp tục làm khách điểm nhỏ của bọn hắn, nhưng là Hàn Kỳ và A Mộc Đại làm sao bây giờ? Bất bọn họ trở về giang hồ, hoặc là nửa trộm cắp sao? Người ta tin vào mình, làm người không thể như vậy.

Đã lựa chọn con đường này, Trần Nguyên sẽ tiếp tục đi tới, đương nhiên, ý nghĩ này không thể để cho lão gia biết rõ, tốt xấu cũng phải lừa gạt hấn đến Biện Kinh trước đã.

Lập tức nói một câu thăm dò: "Cha, Đông ca đến tuổi biết chữ rồi, hơn nữa, ở trong thành Biện kinh, rất nhiều cô nương lớn như Trần muội đều học chữ, ta muốn để cho bọn họ đi học một tý, người xem thế nào?"

Trần lão gia suy nghĩ một chút, thả đũa trong tay ra, nói: "Ý người là, dẫn bọn ta đi Biện Kinh?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ta vừa mới có ý nghĩ này, thương lượng cùng ngài một chút, ta muốn, chính là mang người một nhà chúng ta đi, ở Biện Kinh, ta có thể kiếm một chỗ ở lớn, cũng đủ để chúng ta ở, hơn nữa, sự tình Lăng Hoa tiến vào cửa, cũng muốn ngài đi một tý....."

Lăng Hoa cúi đầu xuống dưới, tay có chút co quắp, không biết nên để ở nơi đâu, ngược lại, mẫu thân Trần Thế Mỹ nghe xong, liền thập phần vui mừng, kéo tay của nàng tới, nói: "Là tốt cô nương, Thế Mỹ, người không thể bạc đãi người ta."

Trần Nguyên lại nói: "Yên tâm, mẹ, ta chính là muốn đón các người đi, sau đó sẽ xử lý tại Biện Kinh."

Hai cái cơ này là Trần Nguyên suy nghĩ một đêm mới nghĩ ra, cho nên tất nhiên có thể đánh động Trần phụ thân Thế Mỹ rồi.

Thứ nhất là có thể cho mấy đứa cháu giáo dục tốt một chút, hấn sẽ đáp ứng, thứ hai là một con dâu tiến vào cửa, hấn không thể không có lễ tiết.

Quả nhiên, sau khi nói qua hai lý do, mặt phụ thân Trần Thế Mỹ nổi lên một chút do dự, trong ánh mắt giống như có chút mâu thuẫn, gõ đũa vào chén bên cạnh, không nói gì.

Trần Nguyên vội vàng nói: "Đây chỉ là ý nghĩ của ta, không biết cha có ý kiến gì không?"

Đồng Lam Phương

213. Chương 213: Gan Ta Mạnh Hơn (1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 213: Gan ta mạnh hơn (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Phụ thân Trần Thế Mỹ lại mở miệng, nhắc tới lão đầu này, cũng phải gọi là đủ bướng bỉnh, không bỏ quan điểm của người đọc sách xuống được:

"Tại đây ngây người cả đời rồi, thật sự không nỡ đi, nếu người kiểm tra ra một cái công danh, ta còn có thể nói người làm rạng rỡ tổ tông tại Biện Kinh rồi, ta đi theo sẽ được thơm lây, hiện tại người chỉ làm một người mua bán, nói cùng người bên ngoài, thật sự là nói không nên lời."

Tư vị trong lòng Trần Nguyên thật sự là không có bút nào nói hết, hấn rất muốn tức giận, nhưng hấn biết rõ, đây là phụ thân Trần Thế Mỹ, là người cho mình cái thân thể này, cho dù bất mãn đến thế nào, cũng phải đè lửa giận xuống, cố gắng nói: "Phụ thân yên tâm, sang năm, ta tất nhiên sẽ kiểm tra, kiếm một cái công danh trở về."

Bây giờ nói không thông được hấn, vậy thì cũng chỉ có thể chậm rãi khai đạo thôi, Trần Nguyên ăn cơm xong, lại để cho Hàn Kỳ xuất ra vài bao lễ vật chuẩn bị sẵn, nơi này là nhà Trần Thế Mỹ, nơi địa phương, không riêng gì cha mẹ thê nhi, các cô các bà cũng không thể thiếu được.

Hai năm không trở lại đây, trở về một chuyến, cũng nên đi thăm hỏi mọi người.

Hơn nữa, tại trước mặt chút ít thân thích, bày ra vẻ xa hoa, không riêng gì chính mình có mặt mũi, đồng thời cũng tranh sĩ diện cho lão gia.

Mặc dù mình không có kiểm tra được một cái công danh, cái mặt mũi này cũng hoàn toàn không có khả năng đạt được yêu cầu của lão gia, nhưng là kiểm được một chút, vẫn tốt hơn nhiều so với một chút cũng không kiểm được.

”Cha, nhị cô hiện tại có người ở nhà không? Ta muốn đi thăm nhị cô, hai năm không gặp nàng, cũng không biết chân của nàng thế nào rồi.”

Lão gia hiển nhiên cực kỳ hài lòng đối với biểu hiện này của Trần Nguyên, mặt đóng băng hoàn toàn tan rã, nói: ”Ừm, người đi đi, hiện tại trời còn sớm, chắc bọn hần vẫn đang ở nhà.”

Trần Nguyên lấy một cái bao từ trong một đồng đồ ra, nói: ”Trong này có da hổ ta mang về từ Liêu quốc, để cho nhị cô quần chân rất vừa vặn.”

Hàn Kỳ tới hỏi, có phải là nên để hần cùng đi hay không, Trần Nguyên lại tự mình công cái bọc, hần có chuyện trọng yếu phải giao cho Hàn Kỳ đi làm: ”Người, buổi trưa hôm nay đi thị trấn, giúp ta làm một sự tình, mang nhiều một ít tiền, đi chỗ đó, tìm cửa hiệu mặt tiền trên phố, xem có thể mua một ngàn cân lương thực trở về hay không.”

Hiện tại đã là giao mùa, thì ra là, thời điểm giáp hạt theo lời cổ nhân, lương thực rất đắt tiền, xa hoa, lúc này mua một ngàn cân lương thực, giá trị rất nhiều tiền.

Lão gia nghe xong liền sững sờ, hỏi: ”Người mua nhiều lương thực như vậy làm cái gì?”

Ngày hôm qua, Trần Nguyên suy nghĩ rất nhiều, kể cả việc không có biện pháp thuyết phục lão gia này, chính mình nên làm cái gì để an toàn.

Lão gia không đi, Tần Hương Liên cũng sẽ không đi, thời điểm kiểm tra công danh, Trần Nguyên lại căn bản không có ý định đi thi, tìm Lão Bàng và lão Lữ giúp mình hoạt động một tý, kiếm được cái tên đứng thứ sáu bảy mươi như Ngô Thuyền, chắc sẽ không là vấn đề.

Mấu chốt chính là, từ hiện tại đến sang năm, còn có thời gian một năm.

Mỹ án chém đầu chính thức, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Trần Nguyên cũng không biết, cái thiên tai kia phát sinh từ lúc nào, sinh ra là cái thiên tai gì, hần không biết, chỉ biết hai vị lão nhân gia này sẽ chết đói trong đó.

Nói thật, Trần Nguyên càng ngày càng hoài nghi, mỹ án chém đầu chỉ là một xuất diễn kịch mà thôi, bởi vì cho tới bây giờ, triều đình Đại Tống thủy chung không có Vương thừa tướng.

Mà đoạn thời gian này, bằng vào kinh nghiệm phân tích, từ trí nhớ lấy được của Trần Thế Mỹ, người này cũng không phải một người xấu tội ác tày trời, nói bạc tình bạc nghĩa, thậm chí còn không so được với chính mình, sự tình giết vợ diệt khẩu, quả quyết là không thể làm được.

Lại làm cho Trần Nguyên hoài nghi, đúng là từ chỗ hần hiểu rõ đối với pháp chế Tống triều, mỹ án chém đầu, ngay bản thân có rất nhiều điểm đáng ngờ nói không rõ ràng.

Đầu tiên, Bao Chứng hiện tại đã làm Đại Lý Tự tướng gia, hần không có khả năng trở lại Phủ Khai Phong chém đầu Trần Thế Mỹ.

Hơn nữa, coi như là thời điểm Bao Chứng làm Đại Lý Tự tướng gia, thẩm tra xử lý mỹ án chém đầu, hần cũng không có tư cách chém đầu Trần Thế Mỹ ngay tại công đường.

Bởi vì Trần Thế Mỹ là Phò mã, là khoa trạng nguyên, hai điểm này phù hợp ”Nghị thân” bên trong tử hình Tống triều, ”nghị” là cách nói khác của hoàng thân thích, hần có đầy đủ mọi thứ để mọi người tán thành, hai điểm này, tùy tiện chiếm một điểm, Bao Chứng đều không có quyền lợi chém đầu Trần Thế Mỹ ngay tại công đường, nhiều lắm là bắt giữ, mang về thẩm vấn.

Còn có một điều, cũng làm cho Trần Nguyên cảm giác, mỹ án chém đầu như là một án giả, Công Chúa Tống triều căn bản không có khả năng gả cho trạng nguyên.

Trạng nguyên là một thân phận tiền đồ vô lượng, nhưng một khi cưới Công Chúa, nhất định không thể tham dự triều chính, ngay cả quan cũng không thể làm quá lớn, hoàng thượng cho một phần bổng lộc rất cao, người chỉ được treo một cái chức quan nhàn tản, không hơn.

Công Chúa tuổi nhỏ một chút, trạng nguyên căn bản không thể lấy, mà Công Chúa lớn tuổi trạng nguyên lại không nhìn trúng, cho nên, bọn hắc thật giống như gấu bắc cực và chim cánh cụt nam cực, tuy đều sống ở nơi băng thiên tuyết địa, cũng sẽ không có cơ hội ở cùng một chỗ.

Nhưng vạn nhất, thật sự có thể xảy ra thì sao? Trần Nguyên không dám chủ quan chút nào, Hàn Kỳ chân thật xuất hiện, Tần Hương Liên cũng sống sờ sờ, đứng ở trước mặt mình, hai hài tử kia cũng đều ở đây.

Thời điểm đối mặt với Bàng Thái sư, hắc dám dốc sức liều mạng vì Lăng Hoa.

Đối mặt thế cục Liêu quốc nguy hiểm như vậy, hắc cũng dám vai vác nợ nước, đánh cược một lần, đấu cùng người, hắc vô cùng vui mừng, nhưng Trần Nguyên vô cùng sợ hãi mỹ án chém đầu, đây không phải là đấu cùng người, là đấu cùng trời.

Cho nên, trong lòng cứ việc có nhiều hoài nghi như vậy, nhưng Trần Nguyên vẫn muốn làm hai tay chuẩn bị, phòng ngừa mỹ án chém đầu phát sinh.

Một mặt, hắc tiếp tục làm một ít sự tình để cho lão gia cảm động, hi vọng hắc có thể thay đổi chủ ý, cùng mình đi đến Biện Kinh. Một phương diện khác, Trần Nguyên muốn để dành đủ lương thực, cam đoan, nếu quả thật có thiên tai phát sinh, bọn hắc cũng không đến mức chết đói.

Một ngàn cân lương thực, cũng đủ để một nhà năm miệng ăn, ăn đến ngày này sang năm, nói cách khác, cho dù thiên tai phát sinh tại năm nay, cũng có thể bảo toàn lão gia không bị chết đói.

Như vậy, vẫn không thể để cho Trần Nguyên hoàn toàn yên tâm, hắc chuẩn bị lưu chút ít tiền cho Tần Hương Liên, để cho nàng không cần sống khổ cực như vậy, còn có một việc, nếu như sự tình thật sự có cái ngoài ý muốn, bọn hắc có đầy đủ lộ phí đi Biện Kinh tìm mình.

Đương nhiên, tốt nhất vẫn là có thể thuyết phục phụ thân Trần Thế Mỹ, cùng mình đi Biện Kinh.

Hắc không có quá nhiều thời gian nữa, thọ yến Bàng Cát đã qua rồi, tình huống Hồ Tĩnh hiện tại làm cho Trần Nguyên cực kỳ lo lắng.

Cả Trần gia thôn cũng không rộng bao nhiêu, thân thích phải đi bái kiến tuy là rất nhiều, nhưng một buổi trưa cũng đủ rồi.

Ở trong nhà thân thích, Trần Nguyên nhận được chiêu đãi rất nhiệt tình, cái này cũng không phải là bởi vì trước kia bọn hắc quan hệ tốt, mà là một bao lễ vật kia, đủ để mở bất luận cửa nhà nào ra.

Mọi người sống rất thật, thân thích cũng không ngoại lệ, Trần Nguyên nhớ rõ rất rõ ràng, trước kia Trần Thế Mỹ khổ đọc, một trong những động lực, chính là do ánh mắt miệt thị của chút ít thân thích này.

Người đọc sách tuy được tôn kính, nhưng đó là người có công danh, Trần Thế Mỹ không có công danh như vậy, trong mắt hương dân, còn không bằng người có một thân khí lực, có thể trồng trọt tốt.

Cho nên, tuy mặt bọn hắc cho hai phụ tử tú tài này đủ tôn kính, nhưng lúc làm việc nhà nông vội vàng, nhà hắc chỉ có Tần Hương Liên, một nữ nhân làm việc tay chân tại đồng ruộng, những thoai ngữ đầy tính cay nghiệt vẫn thỉnh thoảng xuất hiện.

214. Chương 213: Gan Ta Mạnh Hơn (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 213: Gan ta mạnh hơn (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước, Trần Thế Mỹ đã trở lại, cưỡi một con ngựa cao lớn, ăn mặc một thân tơ lụa, mang theo tiểu phụ xinh đẹp hơn thiên tiên từ Biện Kinh đến so, dẫn theo từng bao lớn lễ vật,

thời điểm gõ cửa thân thích, bọn hắn đều cực kỳ nhiệt tình nghênh đón, thậm chí còn thả việc nhà nông trong tay ra, từ đồng ruộng chạy về.

Bọn hắn mang theo một loại ánh mắt hâm mộ nhận lấy lễ vật, tán dương Lăng Hoa xinh đẹp.

Trần Nguyên không cho rằng cái này là thói xấu của bọn hắn, bởi vì người vốn chính là như thế, thân thích vẫn nên chiếu cố lẫn nhau, giống như trong nhà mình lúc trước, luôn phải nhờ người khác tới chiếu cố, lại không thể chiếu cố người khác, một thời gian sau, khẳng định sẽ không có thân thích.

Cho nên, mặc dù những người này đều mang họ Trần, nhưng ngoài bằng hữu đáng tin, không ai cung cấp qua cái gì trợ giúp đối với bọn họ, Trần Nguyên có lẽ là rất khách khí, mỗi một vị thân thích đều cảm tạ, cảm ơn bọn hắn giúp mình chiếu cố người nhà, trong hai năm mình rời đi.

Có phải là có chút dối trá rồi không? Nhân tình vốn chính là dối trá, kỳ thật, cũng không thể nói là dối trá, chỉ là một loại khách sáo truyền thống Trung Quốc hình thành mà thôi.

Những người kia cũng khách sáo giữ Trần Nguyên lại, giữa trưa ăn cơm tại nhà bọn họ, Trần Nguyên xin miễn.

Hắn phải đi về tiếp tục làm công tác với lão gia, hướng hồ, hắn là một người ưa thích ở nhà ăn cơm, người một nhà tùy tiện ăn một chút, buổi chiều mang theo hài tử cùng hai vị lão nhân đến thị trấn đi dạo.

Ngày hôm qua, Tần Hương Liên nói cho Trần Nguyên, vì tiết kiệm tiền, bọn hắn đã muốn đã hơn một năm không đi qua huyện thành, chính là thời điểm lễ mừng năm mới năm nay, phải mua sắm một ít hàng tết, có lẽ là một mình Tần Hương Liên đi, Trần Nguyên cho rằng, tất cả đều là lỗi của Trần Thế Mỹ, nên do hắn đền bù.

Cho nên, buổi chiều hắn chuẩn bị mang theo người một nhà đến thị trấn chơi đùa, để cho lão gia vui vẻ một ít, mục đích của mình sẽ dễ dàng hơn một chút.

Thị trấn cách Trần gia thôn hơn bốn mươi dặm, buổi trưa Hàn Kỳ vội vàng đánh xe ngựa đi mua lương thực, giữa trưa cũng có thể chạy về đến nơi.

Giữa trưa, ăn cơm xong, Trần Nguyên dẫn người một nhà ngồi vào xe ngựa trong, mình và Hàn Kỳ ngồi ở càng xe, cùng đi thị trấn, còn có cả người Trần gia cùng đi theo tham gia náo nhiệt.

Vì để cho lão nhân và hài tử ngồi trong xe ngựa không cảm giác quá mức xóc nảy, Trần Nguyên bảo Hàn Kỳ đánh xe vô cùng chậm, thời gian không vội, buổi trưa Hàn Kỳ đến liên lạc với quán lương thực, lúc sau đã chọn tốt khách điểm rồi, bọn hắn không có ý định trở lại thôn.

Hai hài tử cực kỳ hưng phấn, bọn họ có rất ít cơ hội đi thị trấn, mà đây là lần đầu ngồi xe ngựa, một đường không ngừng kêu to trong xe ngựa.

Một canh giờ, xe ngựa ngừng lại tại cửa khẩu thị trấn.

Cái huyện thành này nhỏ, không thể so với Biện Kinh, cửa thành nhỏ hơn rất nhiều, cũng không đủ náo nhiệt, thủ vệ cửa thành cũng kiểm tra tương đối lỏng lẻo.

Rất xa đã trông thấy cỗ xe ngựa có thể nói là "Tổng triều BMW" này đi tới, các binh sĩ vội vàng nâng tinh thần, phòng ngừa là vị đại nhân vật nào đó đến hỏi.

Sĩ quan kia chỉnh quần áo của mình một chút, sau đó đứng ở cửa, ngăn xe ngựa lại, hỏi: "Đứng lại, đang làm gì?"

Hàn Kỳ ngừng xe ngựa, Trần Nguyên từ càng xe nhảy xuống: "Mấy vị quân gia vất vả, chúng ta là người Trần gia thôn, đến thị trấn xem náo nhiệt."

Sĩ quan và mấy người lính tới kiểm tra xe ngựa.

Cái huyện thành nhỏ xa xôi này có vị trí tại nội địa Đại Tống, không cần lo lắng mật thám, chủ yếu là bọn hắn có vi phạm lệnh cấm, mang theo binh khí hay không, phòng ngừa nhân vật giang hồ xuất hiện, cứ ấn án kiện trị an là được rồi, cho nên chương trình kiểm tra vô cùng đơn giản.

Tiến vào thị trấn, Trần Nguyên phát hiện, trong một cái huyện thành nhỏ như vậy, thật sự không có gì để đi dạo.

Một đại đạo không khác gì hẻm nhỏ ở Biện Kinh, phần lớn cửa hàng ven đường đầy nửa cái cửa, những tiểu nhị kia hiển nhiên cũng lười nhác hơn một ít so với Biện Kinh, thời điểm khách nhân đi qua trước cửa, thương gia căn bản không đi mời, chỉ chờ khách nhân vào cửa.

Tuy đường đi hẹp, nhưng do người đi đường không nhiều, cũng không lộ vẻ chen chúc.

Nhưng bọn nhỏ lại hưng phấn dị thường, Đông ca lôi kéo quần áo Tần Hương Liên, hai con mắt chuyển nhanh chóng, giống như đang tìm kiếm cái gì đó, nói: "Mẹ! Lần người dẫn ta tới, không phải có một con khỉ sao? Ta còn muốn nhìn!"

Tay Tần Hương Liên sờ đầu Đông ca một chút, mặt hiện ra nụ cười hiền lành, lần trước, giống như sự tình hai năm về trước, không ngờ đứa nhỏ này còn nhớ rõ, chính là vì như vậy, mới khiến cho nội tâm Tần Hương Liên cảm thấy có chút áy náy.

Trần Nguyên xoay đầu lại nhìn Đông ca, gọi hắn tới, nói: "Đông ca, người nhìn phía trước, có thấy chỗ bán điều không? Có muốn một cái không? Cha mua cho người."

Trẻ con chính là như vậy, thấy một thứ, hắn sẽ quên ngay một thứ khác, Trần Đông ca nhìn con điều phát phối theo gió ngoài cửa điểm, vô cùng vui sướng, vung chân ra liền chạy về phía trước, nói: "Cha, ta muốn con rết kia! Ta muốn con rết!"

Trần Nguyên gật đầu, móc vài quan tiền từ trong lòng ngực ra, kín đáo đưa cho Tần Hương Liên, nói: "Nương tử, người dẫn trẻ con đi xem, bọn hắn muốn mua gì, liền mua cho bọn hắn."

Sau đó, hắn xoay đầu lại, nhìn xem cha mẹ Trần Thế Mỹ, nói: "Mẹ, lần này ta trở về vội vàng, chỉ mua cho các người mấy bộ y phục, người xem còn muốn cái gì không?"

Lão mẫu thân hiển nhiên là loại người truyền thống Trung Quốc, mặt treo nụ cười thỏa mãn, trong tay chống gậy Trần Nguyên mới mua cho nàng, nói: "Không cần! Không cần! Cái gì cũng không thiếu, các người không phải để ý tới ta."

Tâm tình lão gia tử hiển nhiên cũng cực kỳ tốt, bất kể như thế nào, một chuyến này hắn đang ngồi xe ngựa bốn con ngựa kéo vào thành, tuy xe ngựa là Trần Nguyên buôn bán lợi nhuận được, nhưng vẫn là làm cho hắn cảm giác rất có mặt mũi, lúc nói chuyện với Trần Nguyên, ngữ khí cũng ôn hòa hơn không ít: "Các người cứ mua đồ của các người, không cần lo cho ta và mẹ người, chúng ta đi đứng bất lợi, bọn nhỏ sẽ sốt ruột."

Trần Nguyên lên tiếng: "Vâng."

Nhưng bước chân hắn lại không thấy nhanh hơn chút nào, không nhanh không chậm hành tẩu ở phía trước hai lão nhân, căn bản không có ý tứ một mình rời đi.

Cái này lại làm cho Trần Thăng bên cạnh vô cùng kinh ngạc, nói: "Thế Mỹ, người đã thật sự thay đổi."

Trần Nguyên cười một tiếng, hỏi: "Thay đổi ở đâu?"

Trần Thăng nhìn xem hắn: "Trước kia người chắc chắn sẽ không mang theo người một nhà đến thị trấn đi dạo, càng sẽ không đi cùng đại thúc như vậy, đối với chị dâu, cũng chưa bao giờ sẵn sóc, đều là đưa cánh tay đòi nàng tiền."

Trần Nguyên đi vào một chút, nhỏ giọng hỏi: "Ta chỉ kỳ quái, vì cái gì người một mực coi ta trở thành bằng hữu? Trước kia, thời điểm chúng ta ở cùng một chỗ, ăn uống đều là người chi tiền, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc người cảm thấy, điểm nào ở ta đáng để người chọn làm bằng hữu?"

Trần Thăng do dự một chút, hỏi lại một câu: "Thật sự muốn biết?"

Trần Nguyên gật đầu: "Đúng vậy."

Trần Thăng cười nói: "Ta thích cảm giác chiều cổ người, người là người yếu đuối, chiều cổ người, để cho ta có cảm giác, gan ta còn mạnh hơn so với người."

215. Chương 214: Du Côn Thôn

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 214: Du côn thôn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, một tay quàng lên bả vai Trần Thăng, nói: "Huynh đệ, người là huynh đệ của ta, ta còn muốn làm phiền người một việc."

Trần Thăng cực kỳ dứt khoát nói: "Nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta sẽ làm."

Trần Nguyên nén âm thanh xuống thấp nhất, chỉ hai người bọn họ có thể nghe thấy: "Ta có một số việc ở Biện Kinh, thật sự không đợi được mấy ngày, cha ta lại không muốn cùng đi với ta, ta muốn nhờ người chiếu cố bọn hần, ý của ta là, nếu có cái gì ngoài ý muốn mà nói, người giúp ta đưa bọn hần đến Biện Kinh, được không?"

Trần Thăng vỗ ngực, nói: "Giao cho ta là được, chỉ cần đại thúc nguyện ý đi, ta sẽ đưa toàn bộ người nhà người đi!"

Tay Trần Nguyên hung hăng đánh một cái trên bả vai Trần Thăng, biểu đạt lòng cảm kích của mình, ánh mắt quét thấy một trà lâu cách đó không xa, từ bố cục xem xét, coi như là có thể ngồi, lập tức quay đầu hướng lão gia tử nói: "Cha, phía trước có trà lâu, chúng ta tiến vào nghỉ chân một chút."

Lão gia tử ưa thích uống trà, Trần Nguyên biết, sau khi nói qua, cũng không đợi lão gia tử trả lời, nói với Lăng Hoa và Tàn Hương Liên mang theo hai đứa trẻ con phía trước: "Bảo bọn nhỏ ở lại, ăn một chút gì đó rồi hãy chơi."

Vừa nghe có ăn, hai đứa trẻ con căn bản không cần hô, nhanh chóng chạy trở về.

Trần Nguyên và Trần Thăng đi vào trước, tiểu nhị bên trong tuy không chuyên nghiệp bằng trà lâu Biện Kinh, nhưng trình độ nhiệt tình thực sự không thiếu chút nào, vừa nhìn thấy khách, liền chạy tới cửa nghênh đón, hỏi: "Mấy vị khách quan, muốn ghé lô hay là một phòng trang nhã? Chỗ này cũng vô cùng rộng rãi, các người nhìn xem ở đâu phù hợp, tiểu nhân sẽ đi mở cho các người."

Trần Nguyên đang muốn nói muốn ghé lô, nhưng tưởng tượng lại, ở đây không có người ngoài, cần gì hao phí số tiền kia? Cả sảnh đường có hai bàn khách nhân, một bàn hai người, xem bộ dáng là nơi khác đi qua đây, bên người còn đặt hành lý, một bàn khác thì có bốn người.

Hần chỉ vào một cái bàn bên cạnh, nói: "Chỗ đó, mang trà ngon, điểm tâm tốt nhất lên."

Tiểu nhị dùng khăn lau lau cái bàn một lần: "Ai, mấy vị khách quan chờ, đồ sẽ tới liền."

Lá trà tại Tống triều đã không riêng gì là một loại đồ uống đơn giản, từ văn hóa phát triển, uống trà, đã thành một loại biểu tượng mới của Tống triều, hơn nữa, các quốc gia chung quanh đều noi theo Đại Tống, văn hóa trà cũng lưu truyền rộng rãi.

Mặc dù tại nơi này, trong huyện thành, trà cũng rất được chú ý, điểm tâm cũng làm khá ngon miệng.

Tiểu nhị mang tất cả lên rồi mới nói: "Mấy vị khách quan muốn tìm người hát rong tới hay không?"

Trần Thăng mừng rỡ, một bên uống trà, ăn điểm tâm, một bên nghe nương tử hát rong, vào lúc này đã là hưởng thụ cực kỳ xa xỉ, thời điểm đang định đáp ứng, Trần Nguyên liền khoát tay nói: "Không cần."

Tiểu nhị khom người nói: "Cái kia, nếu khách quan còn có cái gì phân phó, cứ gọi tiểu nhân một tiếng là được."

Sau khi tiểu nhị lùi ra ngoài, Trần Thăng mới tiến đến bên người Trần Nguyên, nói: "Người nhỏ mọn như vậy à? Mời ta uống trà, ngay cả hát rong cũng không mời?"

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, cái này thật không phải là vấn đề tiền, vừa rồi, thời điểm tiểu nhị nói câu kia, trước mắt hắn bỗng nhiên hiện lên con mắt Tiểu Tuyết, ánh mắt kia, có lẽ là rất rõ ràng.

Hắn không giải thích với Trần Thăng, bởi vì hắn không cách nào hình dung ra loại ánh mắt này, thật sự, chỉ có gặp được, mới có thể nhận thức ý nghĩa ánh mắt kia bao hàm.

Hai đứa trẻ con không có chút hứng thú nào đối với trà, điểm tâm trên bàn lại là thứ bọn hắn yêu nhất, đảo mắt một cái, một bàn bánh ngọt đậu hoa chỉ còn có một khối cuối cùng, hai bàn tay nhỏ bé đồng thời đưa lên.

Trần muội rút cuộc lớn hơn một chút, nhanh tay hơn, thời điểm Trần Đông ca vẫn còn nhìn qua mọi nơi, xem nên tìm cái gì để mình đứng lên cao hơn, nàng đã dùng một tay lấy cả khối bánh ngọt đậu hoa tới.

Trần Đông ca há mồm oa oa khóc lớn: "Mẹ, mẹ, tỷ tỷ đoạt bánh của ta!"

Thời điểm Tần Hương Liên vươn tay định đoạt, Trần Xuân muội đã đặt bánh ngọt đậu hoa ở trong miệng, vừa ăn vừa nói: "Ai nói là của hắn? Rõ ràng là ta cầm được trước!"

Trần Đông ca càng khóc dữ dội hơn, bờ mông đặt trên mặt đất, oa oa khóc, một chiêu này luôn luôn là đòn sát thủ của hắn.

Trần Nguyên biết rõ, trà lâu không thể so với quán rượu, chú ý một điều thanh tĩnh, mắt thấy ánh mắt khách nhân đều nhìn sang, lúc này liền rất nghiêm túc nói với Trần Đông ca: "Không cho phép khóc!"

Sau đó, liền đứng lên, ôm nắm tay thành quả đấm đối với khách nhân, tỏ vẻ áy náy, tiếp theo liền hô tiểu nhị qua, lại đưa đến hai bàn bánh ngọt đậu hoa, Trần Đông ca lúc này mới đình chỉ thút thít nỉ non.

Sau khi Trần Nguyên ngồi xuống, liền nói với Trần Đông ca: "Đông ca, người hãy nghe cho kỹ, mặc kệ muốn cái gì, từ từ nói cùng cha, nếu người lại khóc, cha sẽ đánh người."

Từ lúc hắn trở về quá khứ đến hiện tại, đây là lần đầu tiên nghiêm túc nói chuyện với trẻ con như vậy, thật sự là hù dọa Trần Đông ca, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ ỷ ỷ e sợ, nấp trong ngực Tần Hương Liên nhìn Trần Nguyên, gật gật đầu.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm khua chiêng gõ trống, Trần Nguyên quay đầu nhìn lại, đất trống ngay tại bên cạnh trà lâu, mấy người làm xiếc đang đến, giống như muốn biểu diễn cái gì đó.

Trần Xuân muội vội vàng với mấy cái điểm tâm lên, nói với Lăng Hoa bên người: "Tỷ tỷ, ta muốn nhìn xiếc ảo thuật!"

Tần Hương Liên lại nhẹ nhàng đánh cho nàng một tý: "Không biết lớn nhỏ ! Hô Nhị nương."

Lăng Hoa lại cũng không ngại, lôi kéo tay Trần Xuân muội, lại nói với Đông ca: "Tiểu đông ca, người có đi không?"

Trần Nguyên nhìn Tần Hương Liên, nói: "Như vậy, hai người các người dẫn trẻ con đứng ở cửa ra vào nhìn, ta ở chỗ này ôn chuyện cùng Trần Thăng."

Lão gia từ lúc này cũng đứng lên, nói: "Các người ở chỗ này tự ôn chuyện, ta cũng ra xem."

Hắn vừa nói lời này, người một nhà đều đi ra ngoài, chỉ còn lại Trần Thăng và Trần Nguyên ngồi ở chỗ này tiếp tục uống trà.

Trần Thăng hiển nhiên đặc biệt hiếu kỳ đối với tình huống của Trần Nguyên, hỏi: "Thế Mỹ, người ở Biện Kinh làm mua bán gì? Có phải có thể lợi nhuận rất nhiều tiền hay không?"

Hắn hỏi vô cùng tục, không mang theo chút che dấu nào, Trần Nguyên biết rõ, chỉ có người chính thức coi người làm bằng hữu, mới có thể trực tiếp hỏi ra vấn đề như vậy.

"Ta sao, hiện tại chỉ có một quán rượu, quán rượu hiện tại đang cải biến, còn có một cửa hàng, cũng đang chuẩn bị khai trương, phỏng chừng ta trở về là sẽ xong. Ta còn chuẩn bị kiếm khối đất trống ở bên ngoài thành Biện Kinh, xây một cái sơn trang thật lớn." Trần Nguyên không chút nào giấu diếm mà nói ý nghĩ của mình.

Cái này lại làm cho Trần Thăng cực kỳ giật mình: "Người thật sự buôn bán lời rất nhiều tiền à?"

Trần Nguyên mắt trắng không còn chút máu, nói: "Ngày hôm qua ta đã nói cho người, ta mang mấy vạn quan từ Liêu quốc về, người cho rằng ta lừa người hả?"

Trần Thăng cười hắc hắc, dịch ghế đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, mang ta đi với, thế nào? Trông cậy vào điểm ấy địa tô trong nhà, thật sự không phát tài được."

Trần Nguyên gật đầu: "Không có vấn đề, như vậy, chờ cha ta đi Biện Kinh, người cùng đi với hân, đến lúc đó, chỉ cần huynh đệ có tiền, tuyệt đối không để người dối."

Hai người nói đúng vậy vui vẻ thời điểm, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một hồi thanh âm đánh chữ âm ỉ, còn thanh âm người tán đi bốn phía. Không đợi hai người Trần Nguyên đứng dậy xem xét, lão gia tử đã lôi kéo một đứa bé, từ bên ngoài chạy vội đến.

Tốc độ này, tuyệt đối làm cho Trần Thế Mỹ xấu hổ.

Trần Nguyên vội vàng hỏi: "Cha, làm sao vậy?"

Lão gia tử đang thở, Tần Hương Liên chạy vào nói: "Tôn ác nhân kia lại đang khi dễ người rồi!"

216. Chương 215: Đại Hiệp (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 215: Đại hiệp (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Cái gọi là Tôn ác nhân, là đại tài chủ Tôn Cao bốn huyện thành, hân cầu kết với quan phủ, cũng đi đi lại lại nhiều với những người giang hồ kia, ỷ vào chính mình có hai đồng tiền, lại có một thân công phu, có thể ra tay ở cái thị trấn này, liên tục vài quan huyện đến đây nhậm chức đều không có biện pháp trị hân, phải cho hân ba phần mặt mũi.

Trần Nguyên nhìn ra bên ngoài, tràng diện rất lộn xộn, mấy người đi giang hồ làm xiếc gặp phải tay anh chị đầu sỏ, tràng cảnh rất quen thuộc thôi.

Chính giữa những người làm xiếc kia, có một người hơn ba mươi tuổi, hiển nhiên là nhân vật thủ lĩnh trong nhóm người này, khi chiêm trống của bọn hân bị nện, cờ xí cũng bị nhổ lên, hân không tranh luận với thủ Tôn Cao hạ, mà là dùng hai tay ngăn vài người hậu sinh trẻ tuổi khí thịnh bên cạnh mình lại, đồng thời chú ý nói với Tôn Cao: "Mấy vị đại gia, các đại gia dừng tay trước, chuyện gì cũng từ từ nói, chuyện gì cũng nên từ từ!"

Nội đồng linh tinh như vậy, xác thực cũng không có gì để nện, đáng giá nhất chính là cái chiêm đồng, cho nên, đánh nện chỉ tiến hành ngắn ngủn một hồi, thủ hạ lâu la của Tôn ác nhân cũng không tìm được mục tiêu có thể ra tay nữa, cái này làm cho bọn họ cảm thấy có chút đần độn vô vị.

Tôn Cao lúc này chậm rãi mới dạo bước đi về phía trước, giọng nói kéo thật dài: "Biết chỗ này là địa phương nào không?"

Người làm xiếc kia hiển nhiên là đã đi giang hồ lâu rồi, khuôn mặt hiện lên nụ cười làm lạnh, nói: "Chúng ta mới đến, không biết là địa bàn của đại gia, kính xin đại gia giơ cao đánh khẽ, để cho ta kiếm chút ít tiền qua đường. Nếu không được, thật sự không có biện pháp, đành phải rời đi, chúng ta thật sự không biết là mình đã xúc phạm đại gia, xin giơ cao đánh khẽ, xin cao đánh khẽ."

Tôn Cao gật gật đầu: "Được, xem người có thể nói chuyện dễ nghe, như vậy, cầm 500 văn tiền ra, sau đó, lập tức xéo ngay sang chỗ khác cho ta."

Khuôn mặt người làm xiếc kia lập tức biến đổi, nói: "Đại gia, không dỗi gặt ngài, ngay cả tiền cơm của chúng ta cũng bị chặt đứt, đâu còn có 500 văn đưa cho ngài được?"

Trần Nguyên nhìn đến đây, khẽ lắc đầu, nói: "Hàn Kỳ, đi ra ngoài cho Tôn ác nhân kia 500 văn, sau đó không cần phải trở về, cứ ở bên ngoài đi bộ hồi lâu, tới muộn hay đi khách điếm tìm chúng ta là được."

Hàn Kỳ gặt đầu, đếm 500 văn tiền, gói kỹ rồi đi ra khỏi khách điếm.

Chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, Tôn ác nhân kia đã một phát bắt được cổ áo người làm xiếc nọ, nói: "Ta cho người biết, gia không quan tâm 500 tiền này, chỉ là, người không bắt chuyện một câu, đã bày quầy kiếm ăn ngay tại địa bàn của gia gia, rõ ràng cho gia gia khó coi. Cái 500 văn này, là tiền mặt mũi của ta, hiện tại, người chỉ nói một chữ, cho, hay là không cho!"

Người làm xiếc kia thật sự không có tiền, nếu hắn thật sự có tiền, cũng không cần làm xiếc tiểu trong huyện thành này nữa rồi, lập tức cầu xin, nói: "Đại gia, ta không phải là không muốn cho người, là ta thật sự không có tiền à!"

Tôn Cao nhất thời cười tươi, nói: "Được....."

Một chữ được vừa mới nhỏ ra, một quyền liền đánh vào cái mặt người làm xiếc kia, người làm xiếc bị đánh ngã nhào trên đất.

Thời điểm đang muốn gọi cả thủ hạ đến, cùng nhau động thủ, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có người hô to một tiếng: "Dừng tay!"

Tôn Cao nghe vậy, vội vàng quay đầu lại, người đi đường trên phố đã sớm chạy, cho nên phía sau bọn hắn, chỉ có một mình Hàn Kỳ đứng cô đơn ở đường cái, ôm một cây đại đao, một đám tóc rũ xuống, che khuất một con mắt, một con mắt còn lại nhìn chăm chăm vào ác đồ phía trước, mặc dù nhân số đối phương rất đông, nhưng mặt Hàn Kỳ không nhìn ra chút ý sợ hãi nào.

Cái tạo hình này hiện ra, lập tức làm cho Tôn ác nhân cảm giác một cỗ áp lực, ngữ khí của hắn cũng trở nên khách khí hơn một ít, hai đám ôm vào nhau, hỏi: "Xin hỏi, các hạ là ai?"

Khóe miệng hơi Hàn Kỳ nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười, nụ cười này, trong mắt Tôn ác nhân là miệt thị, nhưng hắn không dám tức giận chút nào, cẩn thận hỏi thăm: "Các hạ muốn xen vào vấn đề này?"

Hàn Kỳ rút đao.

Nói thật, bất kể là ai, chứng kiến tạo hình của Hàn Kỳ, lại nhìn tư thế hắn rút đao, đều sẽ cho rằng, đây là một vị đại hiệp, chuyên hành hiệp trượng nghĩa!

Chỉ nghe "lang" một tiếng, Tôn Cao cảm giác, trước mắt mình bỗng nhiên sáng như tuyết, Hàn Kỳ cũng đã rút đao ra.

Không riêng gì việc rút đao, tại đầu đao còn có một cái bọc nhỏ y phục.

Tôn ác nhân ngậy người nhìn, Hàn Kỳ nói: "500 văn đâu, cầm lấy rồi rời đi, người, thả."

Trần Nguyên ở bên trong xem, thực sự là phải lắc đầu, Hàn Kỳ này không đi diễn trò, thật sự thật là đáng tiếc, nếu là hắn sanh ra ở thế kỷ hai mươi mốt, sẽ là minh tinh võ hiệp chân chính!

Hắn thực sự rất biết giả trang đại hiệp, người xem hắn nói chuyện liền hiểu, tuyệt đối sẽ không nhiều lời một chữ, trên mặt ngôn ngữ, cũng làm cho đối phương có một loại cảm giác thần bí khó lường.

Tôn Cao do dự một chút, hắn thật sự bị Hàn Kỳ hù dọa, dựa theo quy củ giang hồ, Hàn Kỳ đã đem tiền đến rồi, lúc này, nếu chính mình không tha người, sau này sẽ là kết ân oán sống chết cùng Hàn Kỳ rồi.

Nhìn tư thế đối thủ lấy đao, chắc chắn là cao thủ, hắn không muốn đắc tội giang hồ cao thủ ở nơi đây, hắn càng không dám lấy tiền, bởi vì tiền ngay ở trên đầu đao.

Trong lòng suy nghĩ một chút, có lẽ hay là quyết định được rồi, chẳng phải chỉ có 500 văn tiền sao, bán cái mặt mũi cho vị đại hiệp này, ngày sau nói không chừng còn có cơ hội kết giao.

Nghĩ tới đây, liền ôm quyền nói: "Các hạ trọng nghĩa như thế, vậy Tôn mỗ cũng không thể keo kiệt nữa rồi, như vậy đi, chuyện của bọn hần, ta liền cho bán cho các hạ mặt mũi, không đuổi bọn hần đi nữa, tiền, ta cũng không cần! Cáo từ!"

Hết vung tay lên, mang theo một đám lâu la rời đi, thời điểm ra đi, còn quay đầu lại nhìn thoáng qua, muốn nhìn Hàn Kỳ một chút, xem có phải là nên tỏ vẻ chủ động kết giao hay không.

Ai ngờ mặt Hàn Kỳ vẫn không thay đổi gì, chỉ là thu hồi túi tiền và đao, một con mắt kia bắn ra ánh mắt đầy sát khí, không có chút nào khác với lúc nhìn Tôn ác nhân vừa rồi.

Tôn ác nhân lại càng cảm thấy, quyết định của mình vô cùng anh minh, trong lòng lại càng cho rằng, Hàn Kỳ là cao thủ trong cao thủ.

Ngay tại lúc tất cả sắp kết thúc, Tôn ác nhân xoay người lại, lại phát hiện có lượng người trong chớp mắt ngăn cản đường mình đi, hai người kia tới lúc nào, hần căn bản không biết.

Hiện tại Trần Nguyên cũng mới phát hiện, trong quán rượu thiếu đi hai khách nhân.

Tôn ác nhân nhìn người ngăn lại đường đi của mình, lại quay đầu nhìn Hàn Kỳ, muốn xác định ba người bọn hần có phải là đồng bọn hay không.

Nhưng hai người kia, lại có một người dáng người khôi ngô, gật đầu một cái rồi mới nói: "Người yên tâm, chúng ta và vị đại hiệp kia không quen không biết."

Người khác tiếp lời: "Chúng ta chỉ là có một vấn đề muốn hỏi người một chút."

Tôn ác nhân nhìn của bọn hần, cảnh giác hỏi: "Nhị vị có việc gì, cứ mở miệng là được."

Người thấp hơn cười ha ha một tiếng, nói: "Chúng ta muốn hỏi người một chút, biết chỗ này là địa phương nào không?"

Những lời này, là Tôn ác nhân vừa mới hỏi người làm xiếc kia, hiện tại bị hỏi lại, khuôn mặt lập tức có chút lúng túng, không biết nên trả lời như thế nào.

Người cao cười lạnh một tiếng, nói: "Đây là Đại Tổng! Là địa phương có vương pháp!"

Những lời này lại làm cho Tôn ác nhân hiểu ra thân phận của hai người, lập tức cười nói: "Thì ra là hai vị quan gia, coi như người trong nhà rồi, ta và Huyện lệnh đại nhân bốn huyện là anh em kết nghĩa, muội của ta là vợ bé phủ Tương Dương Vương, đều là người trong nhà, có chuyện gì, có thể từ từ nói."

Ý của hần cực kỳ dễ hiểu, ta có người trong triều, chỗ của ta cũng có người làm quan, đây là đất của ta, các người không cần phải tìm việc không thoải mái.

Hai người kia lại nhìn nhau, cười một tiếng, nói: "À, thì ra là một đại nhân vật, vậy thì càng dễ làm rồi, chúng ta phí chút ít thời gian, mời người trở lại kinh thành."

Tôn Cao thấy hai người cũng không hề sợ hãi, trong lòng lập tức có chút kinh hoảng, tuy hần chỉ là một kẻ lưu manh ở trong cái huyện thành này, nhưng ánh mắt lại sáng như tuyết! Người nào có thể chọc được, người nào không thể trêu vào, hần liếc mắt là có thể nhìn ra đại khái.

Hai người trước mắt kia, không hề để quan hệ mình nói vào mắt, tuyệt đối là người mình không thể trêu vào.

Hơn nữa, bọn hần dám ra tay quản sự việc vớ vẩn như vậy, tất nhiên là có năng lực, mới có thể quản sự tình không đâu này, trong lòng thầm suy đoán, chắc hần nếu mình rơi vào trong tay hai người bọn họ, thật sự có khả năng, ngay cả Tương Dương Vương cũng không giúp được mình.

Con người xoay động, liền quyết định chú ý, bọn hần đã không nể tình, chính mình liền động thủ mạnh bạo, có thể đánh thắng được là tốt nhất, đánh không lại, chính mình sẽ bỏ chạy.

Một mảnh địa phương này là địa bàn của mình, chỉ cần chạy mất, bọn hần căn bản không bắt được mình, những người từ bên ngoài đến, cũng khó có thể vì mình mà chậm trễ ở cái địa phương này, không qua vài ngày, tất nhiên sẽ rời đi, đến lúc đó, lại thò đầu ra, hần vẫn là Tôn Cao oai phong một phương!

Tôn Cao vung tay lên, quát: "Đánh cho ta!"

Đám côn đồ kia không có ánh mắt như Tôn Cao, trong lòng bọn họ, Tôn ác nhân chính là một đại thần không gì làm không được rồi, bọn hắn ăn uống đều là nhờ Tôn Cao, hiện tại, Tôn Cao lại bảo đánh, tự nhiên là không cần hai lời, hơn hai mươi tên thoảng một tý đã vây quanh hai người kia, nắm tay quả đấm côn bồng rơi xuống như mưa, hướng về hai người kia.

Tôn Cao rất là lo lắng Hàn Kỳ sau lưng sẽ ra tay, trước khi xác định chính mình có nên ra tay hay không, hắn vẫn quay đầu lại liếc nhìn Hàn Kỳ, chỉ thấy vừa mới đánh nhau, Hàn Kỳ đã xoay người sang chỗ khác, rời đi.

Tôn Cao lập tức yên tâm hơn không ít, rút ra một thanh nhuyễn kiếm từ bên hông, gầm rú một tiếng, gia nhập chiến đoàn, mục tiêu chính là người lùn kia.

Người diễn xiếc ảo thuật bộ đứng ngơ ngác ở một bên, người dẫn đầu kia sắc mặt đã tái nhợt, biểu lộ so với Tôn Cao vừa bị đánh một quyền còn khó chịu hơn, Trần Nguyên ở trong phòng nhìn, đánh nhau, hẳn thật sự không thể giúp, cho dù có khả năng giúp đỡ, hắn cũng không muốn giúp.

Trần Nguyên cho rằng, vừa rồi chính mình để cho Hàn Kỳ ra mặt, kỳ thật đã giải quyết vấn đề, Tôn Cao muốn tiền, cái đó không phải là vấn đề, sự tình thế gian là như thế, có thể xử dụng tiền giải quyết vấn đề, căn bản không tính toán là vấn đề.

Hiện tại, sự tình đã náo đến tình trạng, dùng tiền cũng không giải quyết được, Trần Nguyên cũng ôm tâm tính xem náo nhiệt, ở bên trong quán trà quan sát trận đánh nhau bên ngoài.

Hai người kia hiển nhiên vô pháp giải quyết cuộc chiến đấu, hai người bọn họ rõ ràng võ nghệ rất cao cường, nhưng bên Tôn Cao dù sao cũng có hơn hai mươi người, Tôn Cao kia thủy chung không dám quá mức tiếp cận hai người, cái này làm cho bọn họ vô pháp bắt được Tôn Cao.

Đúng vào lúc này, cái bàn bốn người ngồi trong trà lâu kia, lại có hai người đứng ra cửa sổ, phi thân nhảy xuống, chạy đến chỗ đánh nhau.

Hai người kia gia nhập, thế cục lập tức đổi mới, một đám ác ôn kia nhanh chóng ngã xuống đất, một người tiếp một người, Tôn Cao kia cũng bị bốn người vây quanh ở trong vòng chiến đấu, muốn chạy cũng không chạy được nữa rồi!

Trần Nguyên rất là kinh ngạc, thì ra, hai người vừa rồi ngồi ở trên bàn cũng là dân giang hồ.

Lúc này, trong phòng còn có hai người, một người trong đó khoảng chừng bốn mươi tuổi, nhìn thì mang một bộ phong thái nho nhã, người khác khoảng hơn hai mươi tuổi, nhìn qua thần sắc kia, cũng biết là nhân vật một loại bảo tiêu.

Người hơn 40 tuổi trông thấy ánh mắt Trần Nguyên nhìn về phía mình, khóe miệng cười một chút, đứng lên đi tới, hỏi: "Ngươi, vừa rồi vì cái gì mà lại cầm 500 văn tiền cho những ác nhân kia?"

Trần Nguyên một nghe thần thái hắn nói, chỉ biết người này tuyệt đối là người làm quan, vội vàng ôm quyền nói: "Hồi đại nhân, ta chỉ nhìn những người kia bị khi phụ sỉ nhục, trong lòng có chút bất bình mà thôi."

Người nọ gật đầu: "Ừm, ngươi có nghĩ tới hay không, đối đãi với ác nhân như vậy, nếu như lần này ngươi đem tiền cho hắn, hắn còn có thể khi dễ người lần nữa?"

Lời này nói rất đúng, Trần Nguyên sẽ không cãi hộ hay biện bạch: "Đại nhân giáo huấn rất đúng."

Những lâu la kia ọ cũng đã ngã xuống đất, không đứng dậy nổi, bên ngoài chỉ còn lại có bốn người, vây Tôn Cao vào giữa, lúc này, sắc mặt Tôn Cao đã tái nhợt, hắn rất thúc thời, cực kỳ dứt khoát cầm đoản kiếm trong tay ném đi, vẻ mặt đau khổ mà đứng yên đó, hướng mà một người nói: "Mấy vị quan gia, chuyện gì cũng từ từ nói, chúng ta nhận biết được không?"

Người cao kia cười hắc hắc, nói: "Được, thành thành thật thật một chút, nghe đại nhân chúng ta xử lý!"

Hết đuôi bàn tay lớn ra, một phát nhấc cổ Tôn Cao lên, giống như mang theo con gà, đi vào trà lâu, quăng xuống dưới đất, sau đó liền ôm quyền với người hơn 40 tuổi kia: "Đại nhân! Tặc nhân đã bị bắt rồi!"

Người nọ nhìn xem Tôn Cao, trầm giọng nói: "Cầm danh thiếp của ta, đưa đến nha môn."

Tôn Cao nghe nói như vậy, lúc này liền nhẹ nhàng thở ra, đưa đến nha môn, chuyện này liền dễ làm rồi, nha môn tại đây chính là hậu viện Tôn gia, bị đưa đi vào, đợi cho người trước mắt này đi, chính mình cũng sẽ đi ra.

Ai biết người nọ còn nói thêm: "Bảo Huyện lệnh điều tra rõ hành vi phạm tội của người này, sau đó giao cho Bao đại nhân định tội!"

Sau khi Tôn Cao nghe xong, vội vàng quỳ xuống xin xỏ: "Đại nhân! Đại nhân, ta biết sai rồi, ngài tha ta đi!"

Bao Chứng hiện tại đang ở Tương Dương tuần tra oan tình dân gian, tay cầm thượng phương bảo kiếm, mang ba dao cầu ngự tứ, đoạn đường này đã chém không ít đầu người, Tôn Cao rất rõ ràng, với biểu hiện ngày thường của mình, nếu như rơi vào tay Bao Chứng, Cầu đầu trăm kia sẽ được khai trương!

Hắn hô to gọi nhỏ, cầu xin tha thứ, cũng không làm cho người nọ sinh ra chút đồng tình nào, hất ống tay áo lên, nói: "Ác đồ như ngươi, nếu hiện tại ta thả ngươi, lần sau ngươi còn có thể vi phạm pháp lệnh, ức hiếp thiện lương! Bồn quan có chuyện quan trọng trong người, không có thời gian để ý đến ngươi, đưa đến huyện nha cho ta! Chỗ Bao đại nhân, ta sẽ thông báo."

Trong lòng Trần Nguyên chắc hẳn, nghe ngữ khí người này, có vẻ rất quen Bao Chứng, cũng không biết là quan viên gì, dù sao sẽ không nhỏ được.

Đang tại thời điểm ngờ vực vô căn cứ, bỗng nhiên nghe thấy một người la lớn: "Đại nhân! Không thấy cái bọc!"

Sắc mặt người nọ lập tức biến đổi, cả người nhanh chóng xoay lại, chạy đến trước bàn trà, nói: "Không phải ta đã bảo người coi chừng cái bọc sao!"

Bảo tiêu có vẻ rất ủy khuất, nói: "Ta, ta lo lắng an toàn của đại nhân, cho nên....."

Còn chưa nói xong, người nọ tức giận mắng một tiếng: "Phế vật!"

Chỗ cái bàn hoàn toàn không có vật che chắn, liếc cái có thể trông thấy chung quanh bàn trà đã không có bất kỳ vật gì, nhưng người nọ vẫn tìm mọi nơi một lần, thần thái cực kỳ khẩn trương.

217. Chương 216: Tôn Công Sáng

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 216: Tôn Công Sáng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lúc này, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy trên đường đi, ngoại trừ chút ít ác ôn mới vừa rồi bị đánh ngã, còn nằm rên rỉ bên ngoài kia, gánh xiếc ảo thuật dĩ nhiên đã không có bóng dáng.

Vị đại nhân này lập tức hiểu ra cái gì, hỏi: "Những người xiếc ảo thuật đi nơi nào?"

Vừa rồi, toàn bộ lực chú ý của tất cả người trong phòng đều tập trung ở , thật sự không chú ý tình huống bên ngoài, thời điểm người này hỏi, rõ ràng không có một người nào, không có một cái nào biết gánh xiếc ảo thuật kia rồi đi lúc nào!

Thần sắc người nọ có vẻ cực kỳ sốt ruột, đang tại ảo não thời điểm, bỗng nhiên nghe thấy Trần Đông ca nói: "Ta vừa mới nhìn thấy những người kia đi sang chỗ đó rồi!" Hắn nâng bàn tay nhỏ bé lên, ngón tay chỉ phương bắc.

Trần Đông ca là đứa bé, thời điểm những người lớn đều ở chú ý, hẳn lại còn bắn khoản xiếc ảo thuật, trong lòng hy vọng có thể nhìn lại một lần, cho nên ánh mắt của hắn thủy chung không buông tha những người diễn tạp kỹ kia.

Tin tức này đối với quan viên mất đi cái bọc mà nói, hiển nhiên là cực kỳ trọng yếu, hẳn sờ đầu Trần Đông ca một chút, hỏi: "Người thật sự nhìn rõ ràng sao?"

Trần Đông ca gật đầu, nói: "Ừm."

Người nọ đứng lên, nói với vài tên tùy tùng: "Còn không mau đuổi theo!"

Năm người có ba người đuổi theo, người nọ nhìn hai người khác, nói: "Các người ở chỗ này làm gì!"

Hai người cùng trả lời: "Bảo vệ đại nhân!"

Quan viên kia nhướng mày, ngón tay chỉ một người trong đó: "Người nhanh đi huyện nha, bảo tri huyện đến đây gặp ta!"

Từ cách hắn điều hành xem xét, đây là quan viên rất giỏi giang, nhưng người có đôi khi sẽ đánh mất lý trí, cái kiện đồ vật kia hiển nhiên đặc biệt trọng yếu đối với hắn, Trần Nguyên không biết là cái gì, cũng không muốn biết, hắn chỉ biết rõ tại đây lại có phiền toái, chính là muốn nhanh rời đi.

Hắn giữ chặt người nhà của mình, nói với quan viên kia: "Đại nhân, chúng ta chỉ là hương dân đến thị trấn dạo chơi, mong rằng đại nhân để cho ta rời đi."

Quan viên kia suy nghĩ một chút, nói: "Không được! Không phải ta không tin các người, chỉ là, tại trước khi Bộ khoái huyện nha chưa đến, tất cả mọi người trong phòng không thể rời đi!"

Trần Nguyên không nói thêm gì, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, ngồi an vị, đợi người nhà môn tới tra rõ ràng, mình có thể chạy, liền đi qua nâng cánh tay lão gia tử dậy, nói: "Cha, nhất thời chúng ta là không đi được, người cứ ngồi, yên tâm, không có vấn đề gì đâu."

Lão gia tử gật gù đầu, thần sắc có chút uể oải, nói: "Người một nhà lần đầu cùng đi dạo thị trấn, sao lại gặp phải sự tình này?"

Lão gia tử phàn nàn, lại làm cho quan viên kia cũng có chút bắn khoản, đi tới ôm quyền nói: "Vị lão trưởng này, tại hạ mang tới vật quan trọng, nếu rơi vào trong tay người xấu, hậu hoạn vô cùng, kính xin lão trưởng thứ lỗi."

Trần Nguyên đáp lễ với hắn, nói: "Đại nhân không cần lo lắng chúng ta, phối hợp quan phủ tra án, là trách nhiệm của chúng ta, chúng ta lại ở chỗ này đợi nha dịch tới, xin đại nhân yên tâm."

Người nọ gật gù đầu, lại nhìn Trần Nguyên: "Ta xem người ăn nói bất phàm, cũng đã học hành qua? Người tên là gì?"

Trần Nguyên nói: "Tiểu nhân Trần Thế Mỹ, uống công đọc qua vài năm sách, làm một ít mua bán nhỏ tại Biện Kinh, bây giờ mới hồi hương thăm người thân, dẫn người nhà vào thành đi dạo."

Con mắt người nọ bỗng nhiên sáng lên, nói: "À? Người là Trần Thế Mỹ? Chính là Trần Thế Mỹ và tổng quản Bàng phủ Bàng Hỉ đến Liêu quốc?"

Lời này nói lại làm cho Trần Nguyên có một loại cảm giác thỏa mãn, xem ra thanh danh của mình còn truyền rất xa! Tuy trong lòng đắc ý, miệng lại khách khí nói: "Đúng là tiểu nhân."

Người nọ thái độ mã cải biến rất nhiều, cổ nặn ra vẻ tươi cười đến: "Bổn quan Tôn Công Sáng, trước đó vài ngày đã nghe nói chuyện của các người, trong lòng còn hoài nghi là dân gian bịa đặt, không nghĩ tới, bây giờ lại gặp người ở đây."

Trần Nguyên do dự một chút, hắn cảm thấy cái tên Tôn Công Sáng này có chút quen tai, lại không nhớ nổi là nghe nói qua ở địa phương nào.

Tôn Công Sáng lúc này lại chuyển chủ đề, nói: "Nếu có thời gian, nhất định phải hướng Trần chương quỹ hỏi thăm rõ ràng, chỉ là, hiện tại chỉ có thể ủy khuất ngài."

Hắn lại bắt đầu nói khách khí, cái này lại để cho lão gia tử thập phần hưởng thụ, lão gia tử cũng nhìn ra, người trước mắt là đại quan, có thể làm cho quan huyện tới gặp hắn! Quan lớn như vậy, rõ ràng khách khí đối với Trần Nguyên, lại để cho lão gia tử cảm giác mặt mũi cực kỳ sáng sủa.

Trần Nguyên nói: "Đại nhân ngàn vạn lần không nên khách khí, chúng ta nên phối hợp với đại nhân truy tìm vật đã mất."

Trần Nguyên nói tới chỗ này, bỗng nhiên muốn biết, rốt cuộc Tôn Công Sáng này mang vật gì, nhưng nghĩ lại, chính mình có lẽ là không biết thì tốt hơn, có một số việc, biết càng ít, phiền toái lại càng ít.

Thị trấn vốn sẽ không lớn, Huyện lệnh địa phương tự mình dẫn đội, hơn ba mươi Bộ khoái đảo mắt đã đến trước cửa trà lâu.

Huyện lệnh kia đã sớm xem qua quan bài Tôn Công Sáng, biết rõ người đến là đại quan trong triều, không dám chủ quan chút nào, vội vàng bắt chút ít ác ôn bị đánh ngã đầu đường vào nhà giam, đồng thời có bộ khoái vào thăm vấn tất cả mọi người trong phòng về tình huống lúc đó.

Kỳ thật, người cũng không nhiều, chỉ có toàn gia Trần Nguyên và mấy tiểu nhị mà thôi, mọi người cũng đại khái giống nhau, căn bản không cung cấp được manh mối gì có giá trị.

Huyện lệnh hỏi xong, giấy dựa thân hình mập mạp, đi đến trước mặt Tôn Công Sáng, nói: "Tôn đại nhân, trải qua ty chức điều tra một phen, đích thị là những người xiếc ảo thuật kia thừa dịp đại nhân không để ý, trộm đồ của đại nhân, sau đó lại bỏ chạy, hạ quan đề nghị, lập tức phái khoái mã ra, thông báo châu huyện tứ phương chặn đường."

Tôn Công Sáng nghe Huyện lệnh phân tích tình tiết vụ án xong, cả khuôn mặt đã tái nhợt.

Huyện lệnh này chính là đang qua loa hắn, quá trình tra án nhìn như cực kỳ nghiêm cẩn, mỗi người trong phòng đều hỏi nhiều lần, nhưng thẳng đến hiện tại, hắn không hỏi một câu xem Tôn Công Sáng mất gì.

Huyện lệnh tự nhiên có nỗi khổ tâm riêng của hắn, chính mình cả đời làm một Huyện lệnh, tuy quan không lớn, thực sự cũng đủ để mình hạnh phúc, qua hết nửa đời sau, Tôn Công Sáng là người nào? Đó là đại quan triều đình! Hắn mang mấy cái gì đó, khẳng định là có quan hệ đến triều đình.

Vì cái gì mà có người muốn trộm đồ đạc của hắn? Phải biết rằng, đại tặc ăn trộm giống nhau, tuyệt đối sẽ không đánh chú ý đến những quan viên này. Cái đó và buôn bán có cùng đạo lý, bên người quan viên đều có hộ vệ, nguy hiểm quá lớn, nhưng công văn cái gì đó tới tay, đối với một đạo tặc mà nói, thường thường không có bao nhiêu giá trị, lợi nhuận lại quá thấp.

Mua bán như vậy, người có chút đầu óc sẽ không đi làm, huyện lệnh lại càng biết rõ, dám trộm mấy cái gì đó của Tôn Công Sáng, hơn nữa có thể thuận lợi trộm đi, tuyệt đối không phải là người không có đầu óc.

Cho nên, hắn tựa như đá bóng, đá vắn đề cho phủ nha bốn phía.

Tôn Công Sáng biết rõ thủ đoạn quan trường, có chút thời điểm, những thủ đoạn này cực kỳ hữu dụng, mặc dù hắn biết, nhưng Huyện lệnh một chút cũng không xúc phạm luật pháp, cũng không có vi phạm chức trách của mình, hắn cũng không có biện pháp.

Huyện lệnh cúi đầu, đứng ở trước mặt Tôn Công Sáng, nhỏ giọng nói: "Đại nhân, nếu không, ta mang những người này tới đại lao thẩm tra?"

Tôn Công Sáng khoát tay chặn lại, nói: "Đi thông báo phủ nha bốn phía, ngăn những người làm xiếc kia lại cho ta, để mọi người rời đi, sự tình không liên hệ gì đến bọn họ."

Hi vọng ngăn lại rất nhỏ, đối phương khẳng định đã có lộ tuyến lui lại, mặc dù ngăn cản, mấy cái gì đó mình muốn khả năng cũng đã mất, chỉ là, hiện tại cũng phải cố gắng.

Hắn nhìn Trần Nguyên đang muốn đi ra ngoài, Tôn Công Sáng bỗng nhiên chớp mắt, nói: "Trần Thế Mỹ, người chậm một bước!"

Trần Nguyên nghe xong một câu này, trong lòng thoáng lộ bộ một tý, không phải là phiền toái lại tìm đến mình rồi đấy chứ?

Quả nhiên, Tôn Công Sáng đi vài bước tới: "Đại nhân có lần nói về người, hẳn khen người mới nhanh nhẹn, hiện tại, ta muốn mời người giúp một việc."

Thời điểm Trần Nguyên đang định cự tuyệt, lão gia tử lại thay Trần Nguyên đi tới, nói: "Đại nhân, không nên khách khí cùng khuyển tử, có cái gì có khả năng giúp đỡ, đại nhân cứ việc để cho hắn đi làm! Thế Mỹ, chúng ta đi ra ngoài trước, sau đó sẽ về khách điểm đợi người."

Lão gia tử nói chuyện, Trần Nguyên đành quay đầu ôm quyền hành lễ với Tôn Công Sáng, nói: "Tôn đại nhân cứ việc phân phó."

218. Chương 217: Người Trong Mắt Tối

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 217: Người trong mắt tối

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tôn Cao Sáng đợi người nhà Trần Nguyên rời khỏi trà lâu, ánh mắt của hắn nhìn Trần Thăng bên người Trần Nguyên, Trần Thăng không đi, hắn muốn lưu lại xem nào nhiệt.

Trần Nguyên nhìn ra ý tứ của Tôn Công Sáng, ngón tay chỉ Trần Thăng, nói: "Đại nhân, vị này chính là huynh đệ của ta, nếu như không tiện, ta sẽ để cho hắn tránh đi."

Tôn Công Sáng lắc đầu: "Được rồi, cũng không có gì không tiện, Trần Thế Mỹ, ta chính là muốn hỏi người một chút, người thấy thế nào đối với sự tình vừa rồi?"

Trần Nguyên rất là khiêm tốn, nói: "Đại nhân, tiểu nhân có chút điểm thông minh này, nào dám khoe khoang tại trước mặt ngài? Sự tình vừa rồi, tin tưởng trong lòng đại nhân dĩ nhiên đã có phán đoán, tại hạ không dám vọng ngữ."

Tôn Công Sáng thở dài thật sâu, nói: "Có đạo là, mọi sự đều có dấu vết để lần theo, chỉ là, khi chính mình lọt vào trong, tất sẽ bị loạn! Kẻ trộm đã làm, sẽ lưu lại một chút ít dấu vết, ta muốn cho người dùng thân phận người ngoài cuộc, giúp ta nhìn một chút, vừa rồi ta có chỗ nào sơ hở hay không."

Cái thái độ này cực kỳ tốt, một người không quan tâm mình có bao nhiêu bổng sự, chỉ cần hắn biết mình có bao nhiêu khả năng, hơn nữa, hắn còn chịu khiêm tốn tiếp nhận ý kiến của người khác, người như vậy, làm người tất nhiên có thể làm người tốt, làm quan có thể làm quan tốt.

Trong lòng Trần Nguyên lập tức sinh ra khâm phục ý, tuy đạo lý này đơn giản, nhưng có thể nhìn thẳng vào chỗ mình kém, cũng không có bao nhiêu người.

Tuy khâm phục, nhưng Trần Nguyên còn muốn nhìn xem, sự tình đến cùng có phải rất phiền toái hay không, sau đó mới có thể quyết định, chính mình có nên tham gia vào trong đó hay không, liền nói: "Xin hỏi đại nhân, ngài mất vật gì?"

Tôn Công Sáng nói: "Bản nháp, ta chuẩn bị biên soạn một bản nháp mà thôi."

Trần Nguyên nở nụ cười: "Cái bản nháp kia, tại sao có thể có người muốn trộm? Có thể có người trêu đại nhân, muốn làm chuyện vui đùa hay không?"

Tôn Công Sáng nhìn Trần Nguyên, thuận tay cầm một chén trà qua, rót một chén nước trà, nói: "Ta thuở nhỏ đã cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với binh khí chiến trận, hơn nữa, cái yêu thích này chưa từng bỏ qua, từ nhỏ đến lớn, ta nghiên cứu nhiều nhất, đúng là những binh khí cổ đại, còn cả các loại vũ khí hiện đại."

Trần Nguyên không biết Tôn Công Sáng bỗng nhiên nói cái này làm gì, đành phải nhẫn nại nghe.

Tôn Công Sáng tiếp tục nói: "Ba năm trước đây, đương kim vạn tuế cầu ta, biên soạn một bộ chiến tịch phù hợp với quân đội Đại Tổng chúng ta hiện tại, mượn cổ tảng nay, chỉ đạo quân Tổng ta cường thịnh."

Vạn tuế ân chuẩn, tại năm trước hạ chỉ, điều ta tiến vào phủ kho trong kinh nhậm chức, cùng với đồng liêu khác, cùng nhau biên soạn « Vũ Kinh cũng nên ».”

Trần Nguyên nghĩ ra rồi! Thời điểm Tôn Công Sáng nói tới chỗ này, hẳn rất cục cũng nhớ ra, danh tự người này, chính mình đã gặp nhau ở trước đó!

« Vũ Kinh cũng nên »!

Cái bản này, cùng binh pháp Tôn Tử, được xưng là một trong bảy đại binh pháp Trung Quốc cổ đại, người biên soạn kêu là Tôn Công Sáng!

Cái bản này không giống binh pháp Tôn Tử, cũng không phải nói hẳn không so được với binh pháp Tôn Tử, rất khác biệt, tại rất nhiều địa phương, nếu so sánh nó với binh pháp Tôn Tử, thực sự là hữu dụng hơn nhiều!

Bên trong chia làm rất nhiều cuốn, về phần rốt cuộc có bao nhiêu cuốn, không ai biết.

Trong đó không riêng gì nói về chế độ quân sự kỹ càng, sông núi địa lý, lý luận và quy tắc liên quan đến quân sự, còn có cả tuyển tướng dụng binh, biên chế và huấn luyện quân đội, thời điểm hành quân, xếp đội hình, còn có thư từ qua lại, trinh sát, các loại..., tập hợp cổ kim đến Tống triều mới thôi, vô cùng nhiều dẫn chứng công thủ thành trì, hỏa công thủy chiến.

Đáng ngưỡng mộ chính là, cái bản này, thứ vũ khí lần đầu tiên đưa ra, là một trong những nhân tố chủ yếu, có thể quyết định thắng lợi trong chiến đấu! Nghe nói, Vũ Kinh cũng nên bao gồm tất cả binh khí Tống triều, còn có rất nhiều binh khí dị tộc, cũng được đưa vào, hấp thu đổi mới.

Ví dụ như Lang Nha bổng, rất nhiều người đều cho rằng, đây là do người Nữ Chân phát minh, kỳ thật, tại trước khi người Nữ Chân đánh tan thành Biện Kinh, vũ khí trong tay bọn hắn, chủ yếu là thu được từ trong tay Liêu binh, đồ hình Lang Nha bổng, chính là người Nữ Chân lấy được từ Biện Kinh, đến từ « Vũ Kinh cũng nên ».

Thương ba chạc thì có hơn mười chủng loại, mỗi chủng loại thương, từ công nghệ chế tác đến thành phẩm, đều có đồ hình nguyên vẹn nói rõ.

Tục truyền nói, « Vũ Kinh cũng nên » nguyên vẹn, có kèm theo 250 bức tranh minh họa các cách thức dùng binh khí, bên trong còn có tường tận tên các loại chiêu thức, phương pháp sử dụng, và chương trình rèn luyện thành tài.

Hơn nữa, nghe nói tại « Vũ Kinh cũng nên », đã xuất hiện mạch suy nghĩ, về cách xếp đặt thiết kế súng phun lửa.

Vì cái gì đều là nghe nói?

Cái đó có quan hệ rất lớn đến thể chế trọng văn khinh võ Tống triều, Triệu Khuông Dận vì đạt tới trình độ đối nắm giữ với quân đội, đã tước đoạt quyền lợi của những tướng quân kia, không riêng gì binh sĩ không thể làm tướng quân cố định, mà ngay cả vũ khí, cũng thống nhất chế tạo.

Có thể nói « Vũ Kinh cũng nên » ra đời, là kết quả tập trung cao độ của quân sự Tống triều, tất cả binh khí đều chế tạo cùng một chỗ, chậm rãi phát triển, những công tượng và quan viên kia đã có cách nghĩ riêng, những ý nghĩ này được biên tập lại, chính là binh khí trong « Vũ Kinh cũng nên ».

Đến thời kì Nhân Tông, thiên hạ tương đối thái bình, nhưng biên quan lại không ổn định, đặc biệt là Dịch Thanh, trước khi chưa trở thành Chiến thần, Tống triều chiến tranh đối ngoại, cơ hồ là nhiều lần chiến bại, ở đời sau, Tôn Công Sáng vừa vận biên soạn một bộ sách, có thể để cho quân đội Đại Tống trở nên mạnh mẽ, binh lính tinh nhuệ, Nhân Tông liền ủng hộ, vì vậy, liền có « Vũ Kinh cũng nên ».

Đáng tiếc chính là, bộ tác phẩm nổi tiếng này, tại Bắc Tống không được ai coi trọng, từ lúc biên soạn sau khi thành công, Liêu quốc liền đi vào thời kỳ suy yếu, uy hiếp đối với Tống triều đã càng ngày càng nhỏ.

Hơn nữa, nếu như tiến hành cải cách, chế tạo binh khí dựa theo yêu cầu, sẽ tốn rất nhiều rất nhiều tiền!

Cho nên, từ lúc biên soạn hoàn thành, nó vẫn ngủ trong nội viện Bắc Tổng, thẳng đến khi thiết kỵ người Kim quốc bước vào Biện Kinh, « Vũ Kinh cũng nên » ngoại trừ một phần nhỏ được Tống triều mang đi ra bên ngoài, đại bộ phận đã rơi vào trong tay Kim quốc.

Công nguyên năm 1221, quân Kim dựa vào « Vũ Kinh cũng nên », chế tạo nên thiết pháo đánh Nam Tống, đánh cho quân coi giữ Nam Tống hồn phi phách tán, cầm trong tay Lang Nha bổng vừa mới tạo nên, đánh cho Tống binh ngã trái ngã phải.

Thẳng đến lúc này, người thống trị Tống triều mới ý thức được tầm quan trọng của cái này, đặc biệt là binh khí!

Mất bò mới lo làm chuồng, Tống triều mới một lần nữa biên soạn « Vũ Kinh cũng nên », các nội dung bộ phận, dựa vào những quan viên kia nhớ lại, cuối cùng là cũng tạo ra được thiết pháo, lúc này mới ngăn chặn thế công quân Kim, thẳng đến thời điểm quân Kim bị Mông Cổ tiêu diệt, Nam Tống quanh năm bố trí hơn mười vạn thiết pháo tại khu biên cảnh!

Tại công nguyên, từng có quan viên ở trong phủ kho hai ba năm, dựa vào lẽ thói cũ và kinh nghiệm của tiền nhân, chế tạo ra súng phun lửa, đương nhiên, ngoài những điều này ra, hiện tại « Vũ Kinh cũng nên » căn bản còn chưa biên soạn ra.

Tôn Công Sáng nói: "Trong bao của ta, chính là bản vẽ chế tạo các loại binh khí."

Trần Nguyên nghe xong, lông mày chăm chú nhíu lại cùng một chỗ, hẳn biết rõ, vấn đề lớn rồi!

Những bản vẽ này, cầm lấy đi bán thì không đáng một đồng, cho dù có người cảm thấy hứng thú với binh khí, trộm trở về, có lẽ là một chút tác dụng cũng không có, bởi vì Đại Tống quản lý cực kỳ nghiêm khắc đối với thiết khí, tiệm thợ rèn bình thường, chỉ có thể đánh đao kiếm, các loại vũ khí cận thân, mà loại vũ khí cung nỏ, nếu có thợ rèn dám rèn ra, sẽ phải đi ngồi tù.

Chính bởi vì người bên ngoài muốn trộm đi cũng vô ích, nên có thể nói rõ, người trộm vật này, cũng không phải người bình thường, sự tình có khả năng rất nghiêm trọng.

Thật sự, Trần Nguyên đã nhìn ra, sự tình không đúng, chỉ là, hẳn không muốn giao du với kẻ xấu mà thôi.

Hắn cũng đã tin tưởng, mấy ngày nữa, đợi Tôn Công Sáng tự mình thoát khỏi bối rối khi mất trộm đồ, có thể nhìn ra sơ hở trong đó, nhưng lúc đó, Tôn Công Sáng căn bản không có cơ hội truy tìm bản nháp về nữa rồi!

Trần Nguyên suy tư một hồi, từ từ đi đến bên cạnh cái bàn lớn Tôn Công Sáng vừa ngồi, nói: "Đại nhân, kẻ trộm muốn trộm thứ đó, chỉ có một cơ hội."

Tôn Công Sáng tiếp lời: "Ừm, chính là thời điểm ta rời khỏi cái bàn, hướng đến chỗ người."

Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Đúng vậy."

Tôn Công Sáng suy nghĩ theo Trần Nguyên, nói: "Nhưng khoảng cách cái bàn này và cửa sổ đến nửa trượng, căn bản không phải cánh tay người có thể với đến, bên cạnh cũng không có gì có thể mượn nhờ, nếu có người tiến đến từ cửa sổ, chúng ta không có khả năng không phát giác."

Trần Nguyên lắc đầu: "Phía bên ngoài cửa sổ, hơn hai mươi tên ác ôn nằm đó, tuy bọn họ là ác ôn, nhưng bọn hắn không phải người mù lòa, nếu có người tới gần cửa sổ, bọn hắn nhất định có thể nhìn ra. Vừa rồi, thời điểm Bộ khoái thẩm vấn, hơn hai mươi người này không có một người nào, không có một cái nào trông thấy người khả nghi."

Tôn Công Sáng nghe xong, chân mày cau lại, giương mắt nhìn cái trà lâu này, hai tầng lầu nhỏ, mặt trên còn có một tầng, nếu không phải từ cửa sổ ra vào, cái bọc kia là từ chỗ nào đi ra ngoài đây? Trong lòng hắn không khỏi có chút hoài nghi.

Trần Nguyên biết rõ, Tôn Công Sáng đang hoài nghi, là bởi vì hắn chỉ hoài nghi gánh xiếc ảo kia thuật.

Trần Nguyên lập tức nói: "Đại nhân có từng nghĩ tới, cái bọc không phải từ cửa sổ đi ra ngoài hay không, như vậy, có phải là đi ra ngoài từ cửa chính?"

Tôn Công Sáng lắc mạnh đầu: "Không có khả năng! Lúc đó chúng ta đều ở cửa ra vào, chưa từng trông thấy có người đi ra ngoài! Lại chỉ có người hầu của người tiền đến."

Tôn Công Sáng nói về Hàn Kỳ, trước khi bốn hộ vệ ở đằng kia tiến đến, thật sự chỉ có một mình Hàn Kỳ vào trà lâu, những người còn lại đều chưa từng bước ra trà lâu một bước.

Hiện tại, hẳn cần người giúp hẳn điểm tỉnh một tý, chỉ cần suy nghĩ thông suốt điểm này, Tôn Công Sáng khẳng định sẽ hiểu ra.

Trần Nguyên cười một tiếng, nói: "Phải, chưa từng có người đi ra ngoài, nhưng tại hạ cũng chưa từng nói, lúc đó, cái bọc kia đã đi ra ngoài! Đại nhân chỉ hoài nghi gánh xiếc ảo thuật kia, nhưng đại nhân có nghĩ tới, những người khác cũng rất đang hoài nghi?"

Tôn Công Sáng sửng sốt!

Trần Nguyên nói rất đúng, loại tình huống lúc ấy, người trộm cái bọc rất có thể không phải gánh xiếc ảo thuật, mà người nọ, ngay lúc ấy, đã ở ngay tại trong trà lâu!

Bọc đồ của mình lúc ấy cũng không ra khỏi trà lâu, chỉ bị người giấu ở một địa phương rất khó tìm mà thôi!

Người trộm cắp kia, khẳng định không chỉ một người, một người trong bọn hẳn phụ trách tìm địa phương giấu kỹ cái bọc, chính mình vừa xem xét, cái bọc đã không có, sau đó liền bảo người ta đuổi theo, căn bản không nghĩ tới, lúc ấy, cái bọc kia vẫn còn ở trong trà lâu!

Lại một người nữa tới, người kia có thể là Bộ khoái, cũng có thể có thể không phải, dù sao, người nọ cũng có đầy đủ lý do ra vào trà lâu một chuyến, để hẳn mang thứ đó ra ngoài!

Cái ý nghĩa này vừa hiện ra, liền có thể khẳng định, cái kia hiện tại có khả năng vẫn còn ở trong huyện thành!

Tôn Công Sáng đứng lên, hỏi: "Trần Thế Mỹ, gánh xiếc ảo thuật kia là chuyện gì?"

Trần Nguyên nói: "Có thể là cố tình, cũng có thể mục đích của bọn hẳn là hấp dẫn lực chú ý của mọi người một tý, còn có thể, bọn hẳn cái gì cũng không biết, chỉ là một gánh xiếc ảo thuật chính thức mà thôi."

Cái này trả lời tương đương với không trả lời, nhưng Tôn Công Sáng lại cẩn thận nghe, sau khi nghe xong, liền nói: "Nếu như ra khỏi thành truy đuổi bọn hẳn, đuổi kịp, liền nói lên rằng bọn hẳn không biết rõ tình hình, nếu như phát hiện bọn hẳn chạy vô cùng nhanh, có nghĩa là bọn họ tham gia, đúng hay không?"

Trần Nguyên gật đầu: "Kỳ thật, bọn hẳn cũng không trọng yếu, chúng ta làm giả thiết, bọn hẳn dựa vào cái gì, mà cho là mình nhất định có khả năng hấp dẫn chú ý của ngài đây? Nếu như không phải Tôn Cao đến, bọn hẳn một mực ở bên ngoài khuê chiêng gõ trống, có thể làm cho đại nhân đi ra ngoài liếc mắt nhìn sao?"

Tôn Công Sáng hiểu, chính thức hấp dẫn chú ý của mình, chính là Tôn Cao!

Người này sớm không nháo sự, muộn không nháo sự, hết lần này tới lần khác, lại nháo sự lúc này, rõ ràng chính là xông đến chính mình! Cho dù không có cái gánh xiếc ảo thuật này, Tôn Cao cũng sẽ gây ra những chuyện khác ở cửa ra vào!

Hiện tại hẳn mới suy nghĩ cẩn thận ra, cũng không phải hẳn đàn hơn so với Trần Nguyên, đầu tiên, hẳn là người trong cuộc, người trong cuộc có lợi ích quần thân, khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Thứ hai sao, Trần Nguyên xem qua mảnh khoé bíp người nhiều lắm, giống như một người đánh yểm trợ, một người động tay chân, thủ đoạn tới chuyển di tang vật, tại Tổng triều xem như rất cao minh, nhưng tại thế kỷ hai mươi mốt, sớm đã là rất nhiều tên lừa đảo ăn trộm chơi qua rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt một điểm, Tôn Công Sáng tự nhiên không cần Trần Nguyên nói cái gì nữa.

Phảng phất cũng là vì xác minh thuyết pháp của Trần Nguyên ba, hộ vệ đuổi theo gánh xiếc ảo thuật kia, lúc này cũng có hai người nhanh chóng chạy trở về: "Đại nhân, chúng ta đuổi tới gánh xiếc ảo thuật, nhưng bản thân bọn hẳn cũng không có bản vẽ!"

Tôn Công Sáng nghe xong lời này, không tiếp tục hoài nghi, liền ôm quyền về hướng Trần Nguyên, nói: "Đa tạ rồi!" Sau đó chỉ vào một cái hộ vệ: "Người ở tại chỗ này, tiểu nhị trà lâu, phòng tắm, còn có chường quây, đều nhìn kỹ cho ta!"

Hộ vệ kia lĩnh mệnh, nói: "Dạ!"

Bọn tiểu nhị trà lâu lúc này lại có vẻ cực kỳ kinh hoảng, chường quây nói: "Vị quan gia này, ta đây làm mua bán, mấy tên tiểu nhị này cũng đều là người quen trong nhà, bản phận vô cùng trung thực, không dám làm những sự tình vi phạm pháp lệnh này! Kính xin quan gia minh xét!"

Tôn Công Sáng hừ lạnh một tiếng, nói: "Tra án, bốn quan không biết được!"

Hắn lại hô một gã hộ vệ đến, nói: "Người cầm quan bài của ta, nhanh chóng đi Tương Dương, mời Bao đại nhân tới nơi này một chuyến, bốn quan tự mình viết một phong thư, Bao đại nhân xem xong, tự nhiên sẽ không chối từ."

An bài hai hộ vệ, viết xong một phong thư, hắn sửa sang lại quần áo nón của chính mình một tý, xuất ra đặt ở một cái bao khác, mặc quan phục bên trong, dẫn theo một hộ vệ, nói: "Đi, chúng ta đến huyện nha!"

Trần Nguyên không muốn cuốn vào quá sâu, hắn cho là mình làm được như vậy, đã rất đạt đến một trình độ nào đó rồi, thời điểm Tôn Công Sáng muốn ra đi, Trần Nguyên vội vàng hỏi: "Đại nhân, bây giờ tại hạ có thể rời đi hay chưa?"

Tôn Công Sáng nhìn hắn một cái: "Thế Mỹ, Bao đại nhân nói người có tài trạng nguyên, tất nhiên không sai được! Từ tài sáng tạo của người, ta cũng hi vọng sang năm, thời điểm kiểm tra, người có thể tới tham gia khoa cử, Đại Tổng ta cũng nhiều thêm một vị trụ cột của quốc gia."

Trần Nguyên bái thật sâu, nói: "Đa tạ đại nhân thưởng thức!"

Tôn Công Sáng có thể lấy bản nháp trở về hay không, Trần Nguyên đã không thêm nghĩ nữa rồi, làm một chuyện hoàn toàn không quan hệ đến mình, hắn cho là mình đã là đạo nghĩa tương trợ, Tôn Công Sáng cũng cho là như vậy, cho nên, khi Trần Nguyên muốn rời đi, hắn không hề giữ lại.

219. Chương 218: Chia Tay(1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 218: Chia tay(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hắn đi huyện nha của hắn, Trần Nguyên đi khách điểm của Trần Nguyên.

Thái độ lão gia tử đã chuyển biến khá nhiều, lần đầu tiên, Trần Nguyên trông thấy, từ trong ánh mắt của hắn, hiện một loại tình thương hiền lành của người cha.

"Cha, Hương Liên và các nàng đâu rồi?"

"Bọn trẻ còn muốn chơi một hồi nữa, các nàng dẫn hai đứa trẻ tiếp tục đi dạo phố rồi, Thế Mỹ à, đi theo ta nói vài lời." Lão gia tử ngồi ở cái bàn ngoài khách điểm, kiểu ngồi không hề đoan chính giống tú tài.

Trần Nguyên kéo một cái ghế qua, ngồi xuống tại bên cạnh hắn, Trần Thăng kia vừa thấy phụ tử người ta sắp nói chuyện riêng, cũng không quấy rầy nữa, liền nói: "Ta đi mua vài món đồ, đại thúc, Trần Nguyên, các người cứ trò chuyện."

Trần Nguyên quay đầu nói với hắn: "Nhanh trở về, sắp đến giờ ăn cơm rồi."

Trần Thăng rất tùy ý khoát tay, nói: "Các người ăn trước là được, cũng không phải ngoại nhân, không cần chờ ta." Nói xong liền rời đi.

Trần Nguyên nhìn lão gia tử, hỏi: "Cha, có chuyện gì sao?"

Lão gia tử gật gật đầu, nghĩ một lát, bỗng nhiên thở thật dài, nói: "Con à, người biết, vì cái gì mà vi phạm một mực bắt người đi kiểm tra một cái công danh không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ta biết rõ, phụ thân là suy nghĩ vì tiền đồ của ta."

Lão gia tử bỗng nhiên cười khở một hồi, lắc đầu nói: "Sai rồi, ta suy nghĩ vì chính mình! Nghĩ tới thời điểm ta trẻ tuổi, cũng là một tú tài, nhưng luôn thi không trúng! Mỗi thời điểm gặp cuộc thi, những người trước kia cùng học một chỗ trông thấy ta, luôn một câu: 'Lão Trần, sang năm còn chơi ở bên trong thành hay không?', bọn hắn không cho rằng ta là người dự thi, mà là tới bên trong thành đùa!"

Thời điểm Lão gia tử nói tới chỗ này, hai tay có chút run rẩy, đây là sự tình nhiều năm qua hắn chưa bao giờ nói qua với người khác, cũng là tảng đá nhiều năm qua đặt ở hắn trong lòng.

Trần Nguyên vươn tay ra, cầm hai tay đang run run của lão gia tử, nói: "Cha, ta hiểu rồi."

Lão gia tử thật lâu mới hồi phục tâm tình, nói: "Lúc đó, ta một bên đọc, một bên phải trông trọt, thân thể gia gia của người lại không tốt, ta còn phải chiếu cố hắn. Đương nhiên, chính yếu nhất là ta quá dần, cả đời chỉ có thể làm một cái tú tài! Chờ thời điểm ta bốn mươi tuổi, ta biết mình đã không còn cơ hội nữa, cho nên, toàn bộ hi vọng của ta đều đặt ở người."

Cái mặt mo tang thương kia lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Thế Mỹ, người trách ta sao?"

Hai tay Trần Nguyên nắm lấy tay lão gia tử, cơ hồ là một loại động tác vô ý thức, nói: "Ta cảm tạ ông trời, đã để cho ta là con của người, thật sự, tuy người chưa từng cho ta nếm qua vài món ngon, nhưng từ bé đến lớn, đều không để cho ta bị đói. Đứa trẻ tám chín tuổi trong thôn đã phải xuống đất làm việc, ta lại có thể an tâm đọc sách trong nhà, nếu như cha chưa hoàn thành mộng tưởng mà nói, ta sẽ giúp người làm được."

Thời điểm Trần Nguyên nói lời này, thật sự cảm giác mình chính là Trần Thế Mỹ, trong giọng nói không có chút đáng về kịch cỡm nào.

Lão gia tử rất vui vẻ, lần này là thật sự nở nụ cười, lại lắc đầu, nói: "Vừa rồi, Tôn đại nhân kia là đại quan triều đình? Người nhất định làm một ít sự tình đáng để bọn hắn tôn kính, cho nên hắn vừa mới nghe nói người là Trần Thế Mỹ, đã khách khí như vậy."

Thế Mỹ à, mặc kệ người có thể kiểm tra công danh ra hay không, dù cho hiện tại người không muốn kiểm tra, cha cũng sẽ không nói cái gì nữa. Bởi vì hiện tại ta đi tới chỗ nào, cũng có thể nâng bản mặt lên, nói cho người khác biết, mặc dù đời này ta không có tiền đồ, nhưng con của ta có! Đến cả đại quan triều đình nói chuyện cùng con của ta, đều khách khí khách khí, ngay cả Bao đại nhân cũng khen con của ta! Cái này đã đủ rồi."

Trần Nguyên đã hoàn thành vấn đề lớn nhất, cứ giải quyết như vậy, đây là thứ hắn không hề nghĩ tới, cũng may, trong lúc Tôn Công Sáng vô tình xuất hiện, còn có những lễ tiết khách khí kia, cũng đã để cho lão gia tử cố chấp này làm ra nhượng bộ lớn như vậy!

Hắn rất cảm động, yêu cầu của cha mẹ đối với con cái kỳ thật rất đơn giản, chỉ là, có đôi khi, chúng ta không thích làm một ít sự tình đơn giản như vậy.

Lão gia tử rất thỏa mãn, thở dài một tiếng, nói: "Ai! Đời này, ta thấy đủ rồi! Thế Mỹ, người có cái gì muốn làm, cứ buông tay đi làm, cha mặc kệ người, người lớn rồi, cha tin tưởng người."

Ta cũng biết, người nhất định là có chuyện muốn làm ở Biên Kinh, nếu như sốt ruột, liền đi trước, Hương Liên cũng mang theo đi, mấy năm này làm khổ nàng rồi, người phải từ từ đối xử tốt với nàng. Ta và người mẹ không đi được, lương thực người lưu lại đủ cho hai người chúng ta ăn mấy năm, thân thể chúng ta có thể hoạt động, nấu cơm giặt quần áo, có thể tự mình làm."

Trần Nguyên nghe được lão gia tử nói như vậy, trong lòng thầm nghĩ, hai vị lão nhân này, vô luận như thế nào, cũng phải mang đi, bọn họ là cha mẹ Trần Thế Mỹ, là người sáng tạo cho mình cái túi da này, nếu như để bọn họ ở tại chỗ này, mặc dù nói không cần phát sầu về lương thực, nhưng vạn nhất có một ngày, tai nạn gì đó phát sinh, Tầm Hương Liên cũng không ở bên, bọn hắn khẳng định sẽ bị khó dễ!

Lập tức gấp gáp nói: "Cha, cùng đi với ta, hai năm qua ở bên ngoài, thật sự rất nhớ bọn người, rất nhớ gia đình, trước khi ta trở về, đã chuẩn bị phòng ở tại Biện Kinh, không phải ngươi muốn hỏi ta làm cái gì sao?"

Hiện tại ta nói thật với ngươi, ta không muốn kiểm tra công danh, ta không muốn giống như những đại quan kia, cả ngày vội vàng, ngay cả gia đình cũng không trở về, ta muốn làm chút mua bán, lớn nhỏ không phải là vấn đề, mỗi ngày trở về, cùng mọi người vui vẻ, nghe một chút tiểu khúc, thưởng thức ánh trăng, uống chút trà, tâm sự việc nhà, trò chuyện, ta thật sự chỉ nghĩ như vậy, cha, cùng đi Biện Kinh với ta, được chứ?"

Khóe mắt lão gia tử có chút ẩm ướt, mẫu thân bên cạnh Trần Thế Mỹ lại càn nước mắt chảy ròng, nhẹ nhàng vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: "Đứa trẻ của ta lớn rồi, thật sự hiểu chuyện rồi! Cha hử, đứa trẻ đầy hiếu tâm, chúng ta cũng nên đi chứ?"

Lão gia tử rõ ràng cũng bị Trần Nguyên đả động rồi, rốt cục cũng gật đầu, nói: "Tốt, chỉ là, đất kia đã cày qua ruộng rồi, chỉ đợi đến gieo hạt, ta biết rõ ngươi bây giờ không để chút thu hoạch này vào trong mắt, nhưng chúng ta là nông dân, không thể bỏ qua vài mẫu đất này! Đợi trời thu năm nay, chúng ta thu hoạch lương thực trong đất, sau đó sẽ tìm người thích hợp, giao cho hử, ta và ngươi mẹ liền đi."

Lão gia tử nói ra lời này, lại để cho Trần Nguyên cảm giác, tảng đá thời gian dài đặt trong lòng mình bỗng nhiên mất đi, tâm tình lập tức cởi mở.

Mặc dù nói, hử biết rõ, nếu như lão gia tử không đi, Tần Hương Liên cũng sẽ không đi, nhưng chỉ đợi cho đến ngày mùa thu hoạch, vậy không có vấn đề.

Ngày mùa thu hoạch, chỉ cách hiện tại tám chín tháng, theo gió mưa năm nay có thể thấy được, khả năng cả khu Củng Châu bộc phát tai nạn tự nhiên, cơ hồ là bằng không, tám chín tháng sau, bọn hử sẽ đi Biện Kinh.

Mấy tháng này, hử vẫn có thể đợi, theo thời gian tính toán, cho dù Trần Thế Mỹ hử có thể làm trạng nguyên, cũng là sang năm mới có khoa kiểm tra! Vứt bỏ thê tử, cái từ này cách Trần Thế Mỹ càng ngày càng xa, mặt Trần Nguyên nở nụ cười vui vẻ, cái án chém đầu quanh quẩn trong đầu hử đầu kia, bắt đầu dần dần mờ hồ hơn nhiều.

Ác mộng làm cho hử phiền não rốt cục cũng đã mất đi, Cái ác mộng kia, chính là Bao Chứng đứng ở công đường Phủ Khai Phong, nghĩa chính ngôn từ chất vấn, "cái gì gọi là thanh thiên", Tần Hương Liên ôn nhu săn sóc người như thế, hiền lương thực đức như thế, sao ngươi dám bỏ nàng.

Giữa Tần Hương Liên và Trần Thế Mỹ, thậm chí có thể nói là căn bản không có tình yêu, lệnh cha mẹ và mai mối, cứ như vậy mà để cho Tần Hương Liên đi vào cuộc sống của Trần Thế Mỹ, tình yêu là mấy cái gì đó xa xỉ, nàng chưa từng nhìn thấy, càng không biết nên đi tìm như thế nào.

Nhưng Tần Hương Liên hiểu được trách nhiệm, mặc dù trước kia, Trần Thế Mỹ biểu hiện không giống một nam nhân lo liệu việc nhà, Tần Hương Liên lại như một người vợ, gánh vác chiếu cố cha mẹ chồng, nuôi dưỡng con cái, thậm chí nàng còn gánh trọng trách vốn phải là Trần Thế Mỹ gánh vác.

220. Chương 218: Chia Tay(2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 218: Chia tay(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước, Trần Thế Mỹ đã trở lại, cười một con ngựa cao lớn, ăn mặc một thân tơ lụa, mang theo tiểu phụ xinh đẹp hơn thiên tiên từ Biện Kinh đến so, dẫn theo từng bao lớn lễ vật, thời điểm gõ cửa thân thích, bọn hử đều cực kỳ nhiệt tình nghênh đón, thậm chí còn thả việc nhà nông trong tay ra, từ đồng ruộng chạy về.

Bọn hắn mang theo một loại ánh mắt hâm mộ nhận lấy lễ vật, tán dương Lăng Hoa xinh đẹp.

Trần Nguyên không cho rằng cái này là thói xấu của bọn hắn, bởi vì người vốn chính là như thế, thân thích vẫn nên chiếu cố lẫn nhau, giống như trong nhà mình lúc trước, luôn phải nhờ người khác tới chiếu cố, lại không thể chiếu cố người khác, một thời gian sau, khẳng định sẽ không có thân thích.

Cho nên, mặc dù những người này đều mang họ Trần, nhưng ngoài bằng hữu đáng tin, không ai cung cấp qua cái gì trợ giúp đối với bọn họ, Trần Nguyên có lẽ là rất khách khí, mỗi một vị thân thích đều cảm tạ, cảm ơn bọn hắn giúp mình chiếu cố người nhà, trong hai năm mình rời đi.

Có phải là có chút dối trá rồi không? Nhân tình vốn chính là dối trá, kỳ thật, cũng không thể nói là dối trá, chỉ là một loại khách sáo truyền thống Trung Quốc hình thành mà thôi.

Những người kia cũng khách sáo giữ Trần Nguyên lại, giữa trưa ăn cơm tại nhà bọn họ, Trần Nguyên xin miễn.

Hắn phải đi về tiếp tục làm công tác với lão gia, hướng hồ, hắn là một người ưa thích ở nhà ăn cơm, người một nhà tùy tiện ăn một chút, buổi chiều mang theo hài tử cùng hai vị lão nhân đến thị trấn đi dạo.

Ngày hôm qua, Tần Hương Liên nói cho Trần Nguyên, vì tiết kiệm tiền, bọn hắn đã muốn đã hơn một năm không đi qua huyện thành, chính là thời điểm lễ mừng năm mới năm nay, phải mua sắm một ít hàng tết, có lẽ là một mình Tần Hương Liên đi, Trần Nguyên cho rằng, tất cả đều là lỗi của Trần Thế Mỹ, nên do hắn đền bù.

Cho nên, buổi chiều hắn chuẩn bị mang theo người một nhà đến thị trấn chơi đùa, để cho lão gia vui vẻ một ít, mục đích của mình sẽ dễ dàng hơn một chút.

Thị trấn cách Trần gia thôn hơn bốn mươi dặm, buổi trưa Hàn Kỳ vội vàng đánh xe ngựa đi mua lương thực, giữa trưa cũng có thể chạy về đến nơi.

Giữa trưa, ăn cơm xong, Trần Nguyên dẫn người một nhà ngồi vào xe ngựa trong, mình và Hàn Kỳ ngồi ở càng xe, cùng đi thị trấn, còn có cả người Trần gia cùng đi theo tham gia náo nhiệt.

Vì để cho lão nhân và hài tử ngồi trong xe ngựa không cảm giác quá mức xóc nảy, Trần Nguyên bảo Hàn Kỳ đánh xe vô cùng chậm, thời gian không vội, buổi trưa Hàn Kỳ đến liên lạc với quán lương thực, lúc sau đã chọn tốt khách điểm rồi, bọn hắn không có ý định trở lại thôn.

Hai hài tử cực kỳ hưng phấn, bọn họ có rất ít cơ hội đi thị trấn, mà đây là lần đầu ngồi xe ngựa, một đường không ngừng kêu to trong xe ngựa.

Một canh giờ, xe ngựa ngừng lại tại cửa khẩu thị trấn.

Cái huyện thành này nhỏ, không thể so với Biện Kinh, cửa thành nhỏ hơn rất nhiều, cũng không đủ náo nhiệt, thủ vệ cửa thành cũng kiểm tra tương đối lỏng lẻo.

Rất xa đã trông thấy cỗ xe ngựa có thể nói là "Tổng triều BMW" này đi tới, các binh sĩ vội vàng nâng tinh thần, phòng ngừa là vị đại nhân vật nào đó đến hỏi.

Sĩ quan kia chỉnh quần áo của mình một chút, sau đó đứng ở cửa, ngăn xe ngựa lại, hỏi: "Đứng lại, đang làm gì?"

Hàn Kỳ ngừng xe ngựa, Trần Nguyên từ càng xe nhảy xuống: "Mấy vị quân gia vất vả, chúng ta là người Trần gia thôn, đến thị trấn xem náo nhiệt."

Sĩ quan và mấy người lính tới kiểm tra xe ngựa.

Cái huyện thành nhỏ xa xôi này có vị trí tại nội địa Đại Tống, không cần lo lắng mật thám, chủ yếu là bọn hắn có vi phạm lệnh cấm, mang theo binh khí hay không, phòng ngừa nhân vật giang hồ xuất hiện, cứ ấn án kiện trị an là được rồi, cho nên chương trình kiểm tra vô cùng đơn giản.

Tiến vào thị trấn, Trần Nguyên phát hiện, trong một cái huyện thành nhỏ như vậy, thật sự không có gì để đi dạo.

Một đại đạo không khác gì hẻm nhỏ ở Biện Kinh, phần lớn cửa hàng ven đường đầy nửa cái cửa, những tiểu nhị kia hiển nhiên cũng lười nhác hơn một ít so với Biện Kinh, thời điểm khách nhân đi qua trước cửa, thương gia căn bản không đi mời, chỉ chờ khách nhân vào cửa.

Tuy đường đi hẹp, nhưng do người đi đường không nhiều, cũng không lộ vẻ chen chúc.

Nhưng bọn nhỏ lại hưng phấn dị thường, Đông ca lôi kéo quần áo Tần Hương Liên, hai con mắt chuyển nhanh chóng, giống như đang tìm kiếm cái gì đó, nói: "Mẹ! Lần người dẫn ta tới, không phải có một con khỉ sao? Ta còn muốn nhìn!"

Tay Tần Hương Liên sờ đầu Đông ca một chút, mặt hiện ra nụ cười hiền lành, lần trước, giống như sự tình hai năm về trước, không ngờ đứa nhỏ này còn nhớ rõ, chính là vì như vậy, mới khiến cho nội tâm Tần Hương Liên cảm thấy có chút áy náy.

Trần Nguyên xoay đầu lại nhìn Đông ca, gọi hắn tới, nói: "Đông ca, người nhìn phía trước, có thấy chỗ bán điều không? Có muốn một cái không? Cha mua cho người."

Trẻ con chính là như vậy, thấy một thứ, hắn sẽ quên ngay một thứ khác, Trần Đông ca nhìn con điều phát phối theo gió ngoài cửa điếm, vô cùng vui sướng, vung chân ra liền chạy về phía trước, nói: "Cha, ta muốn con rết kia! Ta muốn con rết!"

Trần Nguyên gật đầu, móc vài quan tiền từ trong lòng ngực ra, kín đáo đưa cho Tần Hương Liên, nói: "Nương tử, người dẫn trẻ con đi xem, bọn hắn muốn mua gì, liền mua cho bọn hắn."

Sau đó, hắn xoay đầu lại, nhìn xem cha mẹ Trần Thế Mỹ, nói: "Mẹ, lần này ta trở về vội vàng, chỉ mua cho các người mấy bộ y phục, người xem còn muốn cái gì không?"

Lão mẫu thân hiển nhiên là loại người truyền thống Trung Quốc, mặt treo nụ cười thỏa mãn, trong tay chống gậy Trần Nguyên mới mua cho nàng, nói: "Không cần! Không cần! Cái gì cũng không thiếu, các người không phải để ý tới ta."

Tâm tình lão gia tử hiển nhiên cũng cực kỳ tốt, bất kể như thế nào, một chuyến này hắn đang ngồi xe ngựa bốn con ngựa kéo vào thành, tuy xe ngựa là Trần Nguyên buôn bán lợi nhuận được, nhưng vẫn là làm cho hắn cảm giác rất có mặt mũi, lúc nói chuyện với Trần Nguyên, ngữ khí cũng ôn hòa hơn không ít: "Các người cứ mua đồ của các người, không cần lo cho ta và mẹ người, chúng ta đi đứng bất lợi, bọn nhỏ sẽ sốt ruột."

Trần Nguyên lên tiếng: "Vâng."

Nhưng bước chân hắn lại không thấy nhanh hơn chút nào, không nhanh không chậm hành tẩu ở phía trước hai lão nhân, căn bản không có ý tứ một mình rời đi.

Cái này lại làm cho Trần Thăng bên cạnh vô cùng kinh ngạc, nói: "Thế Mỹ, người đã thật sự thay đổi."

Trần Nguyên cười một tiếng, hỏi: "Thay đổi ở đâu?"

Trần Thăng nhìn xem hắn: "Trước kia người chắc chắn sẽ không mang theo người một nhà đến thị trấn đi dạo, càng sẽ không đi cùng đại thúc như vậy, đối với chị dâu, cũng chưa bao giờ săn sóc, đều là đưa cánh tay đòi nàng tiền."

Trần Nguyên đi vào một chút, nhỏ giọng hỏi: "Ta chỉ kỳ quái, vì cái gì người một mực coi ta trở thành bằng hữu? Trước kia, thời điểm chúng ta ở cùng một chỗ, ăn uống đều là người chỉ tiền, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc người cảm thấy, điểm nào ở ta đáng để người chọn làm bằng hữu?"

Trần Thăng do dự một chút, hỏi lại một câu: "Thật sự muốn biết?"

Trần Nguyên gật đầu: "Đúng vậy."

Trần Thăng cười nói: "Ta thích cảm giác chiếu cố người, người là người yếu đuối, chiếu cố người, để cho ta có cảm giác, gan ta còn mạnh hơn so với người."

221. Chương 218: Chia Tay(2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 218: Chia tay(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước, Trần Thế Mỹ đã trở lại, cưỡi một con ngựa cao lớn, ăn mặc một thân tơ lụa, mang theo tiểu phụ xinh đẹp hơn thiên tiên từ Biện Kinh đến so, dẫn theo từng bao lớn lễ vật, thời điểm gõ cửa thân thích, bọn hắn đều cực kỳ nhiệt tình nghênh đón, thậm chí còn thả việc nhà nông trong tay ra, từ đồng ruộng chạy về.

Bọn hắn mang theo một loại ánh mắt hâm mộ nhận lấy lễ vật, tán dương Lăng Hoa xinh đẹp.

Trần Nguyên không cho rằng cái này là thói xấu của bọn hắn, bởi vì người vốn chính là như thế, thân thích vẫn nên chiếu cố lẫn nhau, giống như trong nhà mình lúc trước, luôn phải nhờ người khác tới chiếu cố, lại không thể chiếu cố người khác, một thời gian sau, khẳng định sẽ không có thân thích.

Cho nên, mặc dù những người này đều mang họ Trần, nhưng ngoài bằng hữu đáng tin, không ai cung cấp qua cái gì trợ giúp đối với bọn họ, Trần Nguyên có lẽ là rất khách khí, mỗi một vị thân thích đều cảm tạ, cảm ơn bọn hắn giúp mình chiếu cố người nhà, trong hai năm mình rời đi.

Có phải là có chút đối trá rồi không? Nhân tình vốn chính là đối trá, kỳ thật, cũng không thể nói là đối trá, chỉ là một loại khách sáo truyền thống Trung Quốc hình thành mà thôi.

Những người kia cũng khách sáo giữ Trần Nguyên lại, giữa trưa ăn cơm tại nhà bọn họ, Trần Nguyên xin miễn.

Hắn phải đi về tiếp tục làm công tác với lão gia, hướng hồ, hắn là một người ưa thích ở nhà ăn cơm, người một nhà tùy tiện ăn một chút, buổi chiều mang theo hài tử cùng hai vị lão nhân đến thị trấn đi dạo.

Ngày hôm qua, Tần Hương Liên nói cho Trần Nguyên, vì tiết kiệm tiền, bọn hắn đã muốn đã hơn một năm không đi qua huyện thành, chính là thời điểm lễ mừng năm mới năm nay, phải mua sắm một ít hàng tết, có lẽ là một mình Tần Hương Liên đi, Trần Nguyên cho rằng, tất cả đều là lỗi của Trần Thế Mỹ, nên do hắn đền bù.

Cho nên, buổi chiều hắn chuẩn bị mang theo người một nhà đến thị trấn chơi đùa, để cho lão gia vui vẻ một ít, mục đích của mình sẽ dễ dàng hơn một chút.

Thị trấn cách Trần gia thôn hơn bốn mươi dặm, buổi trưa Hàn Kỳ vội vàng đánh xe ngựa đi mua lương thực, giữa trưa cũng có thể chạy về đến nơi.

Giữa trưa, ăn cơm xong, Trần Nguyên dẫn người một nhà ngồi vào xe ngựa trong, mình và Hàn Kỳ ngồi ở càng xe, cùng đi thị trấn, còn có cả người Trần gia cùng đi theo tham gia náo nhiệt.

Vì để cho lão nhân và hài tử ngồi trong xe ngựa không cảm giác quá mức xóc nảy, Trần Nguyên bảo Hàn Kỳ đánh xe vô cùng chậm, thời gian không vội, buổi trưa Hàn Kỳ đến liên lạc với quán lương thực, lúc sau đã chọn tốt khách điểm rồi, bọn hắn không có ý định trở lại thôn.

Hai hài tử cực kỳ hưng phấn, bọn họ có rất ít cơ hội đi thị trấn, mà đây là lần đầu ngồi xe ngựa, một đường không ngừng kêu to trong xe ngựa.

Một canh giờ, xe ngựa ngừng lại tại cửa khẩu thị trấn.

Cái huyện thành này nhỏ, không thể so với Biện Kinh, cửa thành nhỏ hơn rất nhiều, cũng không đủ náo nhiệt, thủ vệ cửa thành cũng kiểm tra tương đối lỏng lẻo.

Rất xa đã trông thấy cỗ xe ngựa có thể nói là "Tổng triều BMW" này đi tới, các binh sĩ vội vàng nâng tinh thần, phòng ngừa là vị đại nhân vật nào đó đến hỏi.

Sĩ quan kia chỉnh quần áo của mình một chút, sau đó đứng ở cửa, ngăn xe ngựa lại, hỏi: "Đứng lại, đang làm gì?"

Hàn Kỳ ngừng xe ngựa, Trần Nguyên từ cang xe nhảy xuống: "Mấy vị quân gia vất vả, chúng ta là người Trần gia thôn, đến thị trấn xem nào nhiệt."

Sĩ quan và mấy người lính tới kiểm tra xe ngựa.

Cái huyện thành nhỏ xa xôi này có vị trí tại nội địa Đại Tống, không cần lo lắng mật thám, chủ yếu là bọn hắn có vi phạm lệnh cấm, mang theo binh khí hay không, phòng ngừa nhân vật giang hồ xuất hiện, cứ án án kiện trị an là được rồi, cho nên chương trình kiểm tra vô cùng đơn giản.

Tiến vào thị trấn, Trần Nguyên phát hiện, trong một cái huyện thành nhỏ như vậy, thật sự không có gì để đi dạo.

Một đại đạo không khác gì hẻm nhỏ ở Biện Kinh, phần lớn cửa hàng ven đường đầy nửa cái cửa, những tiểu nhị kia hiển nhiên cũng lười nhác hơn một ít so với Biện Kinh, thời điểm khách nhân đi qua trước cửa, thương gia căn bản không đi mời, chỉ chờ khách nhân vào cửa.

Tuy đường đi hẹp, nhưng do người đi đường không nhiều, cũng không lộ vẻ chen chúc.

Nhưng bọn nhỏ lại hưng phấn dị thường, Đông ca lôi kéo quần áo Tần Hương Liên, hai con mắt chuyển nhanh chóng, giống như đang tìm kiếm cái gì đó, nói: "Mẹ! Lần người dẫn ta tới, không phải có một con khỉ sao? Ta còn muốn nhìn!"

Tay Tần Hương Liên sờ đầu Đông ca một chút, mặt hiện ra nụ cười hiền lành, lần trước, giống như sự tình hai năm về trước, không ngờ đứa nhỏ này còn nhớ rõ, chính là vì như vậy, mới khiến cho nội tâm Tần Hương Liên cảm thấy có chút áy náy.

Trần Nguyên xoay đầu lại nhìn Đông ca, gọi hắn tới, nói: "Đông ca, người nhìn phía trước, có thấy chỗ bán điều không? Có muốn một cái không? Cha mua cho người."

Trẻ con chính là như vậy, thấy một thứ, hắn sẽ quên ngay một thứ khác, Trần Đông ca nhìn con điều phát phối theo gió ngoài cửa điếm, vô cùng vui sướng, vung chân ra liền chạy về phía trước, nói: "Cha, ta muốn con rết kia! Ta muốn con rết!"

Trần Nguyên gật đầu, móc vài quan tiền từ trong lòng ngực ra, kín đáo đưa cho Tần Hương Liên, nói: "Nương tử, người dẫn trẻ con đi xem, bọn hắn muốn mua gì, liền mua cho bọn hắn."

Sau đó, hắn xoay đầu lại, nhìn xem cha mẹ Trần Thế Mỹ, nói: "Mẹ, lần này ta trở về vội vàng, chỉ mua cho các người mấy bộ y phục, người xem còn muốn cái gì không?"

Lão mẫu thân hiển nhiên là loại người truyền thống Trung Quốc, mặt treo nụ cười thỏa mãn, trong tay chống gậy Trần Nguyên mới mua cho nàng, nói: "Không cần! Không cần! Cái gì cũng không thiếu, các người không phải để ý tới ta."

Tâm tình lão gia tử hiển nhiên cũng cực kỳ tốt, bất kể như thế nào, một chuyến này hắn đang ngồi xe ngựa bốn con ngựa kéo vào thành, tuy xe ngựa là Trần Nguyên buôn bán lợi nhuận được, nhưng vẫn là làm cho hắn cảm giác rất có mặt mũi, lúc nói chuyện với Trần Nguyên, ngữ khí cũng ôn hòa hơn không ít: "Các người cứ mua đồ của các người, không cần lo cho ta và mẹ người, chúng ta đi đứng bất lợi, bọn nhỏ sẽ sốt ruột."

Trần Nguyên lên tiếng: "Vâng."

Nhưng bước chân hắn lại không thấy nhanh hơn chút nào, không nhanh không chậm hành tẩu ở phía trước hai lão nhân, căn bản không có ý tứ một mình rời đi.

Cái này lại làm cho Trần Thăng bên cạnh vô cùng kinh ngạc, nói: "Thế Mỹ, người đã thật sự thay đổi."

Trần Nguyên cười một tiếng, hỏi: "Thay đổi ở đâu?"

Trần Thăng nhìn xem hấn: "Trước kia ngươi chắc chắn sẽ không mang theo người một nhà đến thị trấn đi dạo, càng sẽ không đi cùng đại thúc như vậy, đối với chị dâu, cũng chưa bao giờ săn sóc, đều là đưa cánh tay đòi nàng tiền."

Trần Nguyên đi vào một chút, nhỏ giọng hỏi: "Ta chỉ kỳ quái, vì cái gì ngươi một mực coi ta trở thành bằng hữu? Trước kia, thời điểm chúng ta ở cùng một chỗ, ăn uống đều là ngươi chi tiền, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc ngươi cảm thấy, điểm nào ở ta đáng để ngươi chọn làm bằng hữu?"

Trần Thăng do dự một chút, hỏi lại một câu: "Thật sự muốn biết?"

Trần Nguyên gật gật đầu: "Đúng vậy."

Trần Thăng cười nói: "Ta thích cảm giác chiếu cố ngươi, ngươi là người yếu đuối, chiếu cố ngươi, để cho ta có cảm giác, gan ta còn mạnh hơn so với ngươi."

[/QUOTE]

222. Chương 219: Về Biện Kinh

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 219: Về Biện Kinh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nếu như nói trong chuyện này có một việc lại khiến cho Trần Nguyên lo lắng mà nói, thì phải là Hồ Tĩnh.

Nàng khẳng định đã đi ám sát Thái sư rồi, kết quả cũng đã xác định được, nếu như lão Bằng dễ dàng chết như vậy mà nói, hấn cũng không lại khiến cho những hiệp nghĩa kia hận thấu xương đến tận bây giờ.

Hiện tại nàng có an toàn không? A Mộc Đại có phải là đã giúp đỡ nàng một lần, để nàng có thể toàn thân trở ra? Tất cả đáp án, chờ mình về Biện Kinh sẽ biết.

Nha đầu Hồ Tĩnh này rất là làm Trần Nguyên đau đầu, nàng đi giang hồ rất nhiều năm, thời điểm gặp phải sự tình, luôn có thể quyết định chủ ý trong lòng, nhưng có đôi khi, nàng lại có một chút lẩn lộn đầu đuôi, chuyện vốn không cần phải nguy hiểm như vậy, nàng đều dựa theo con đường nguy hiểm nhất để đi.

Trần Nguyên biết rõ, đây là bởi vì nàng một mực sinh hoạt dưới một loại áp lực nào đó, làm cho nàng khinh thường sinh tử, càng chưa từng nghĩ tới việc theo đuổi cái gì đó thuộc về chính nàng.

Còn có cả nam tử kia, người đó xuất hiện, lại có quan hệ với Hồ Tĩnh, làm cho người nghĩ mà cảm thấy lạ, cũng làm cho Trần Nguyên cảm giác có chút phiền não.

Một đường này, hấn cảm thấy, sự tình viên mãn nhất, là Hồ Tĩnh còn sống, mà người nam nhân lạnh lùng đậm chộc kia, trong quá trình ám sát đã bị giết chết!

Chỉ cần Hồ Tĩnh còn sống, cho dù là đã rơi vào tay Bằng Thái sư, Trần Nguyên tin tưởng, sau khi mình trở về, liền có biện pháp cứu nàng ra, hiện tại hấn thật sự cực kỳ tự tin, hấn tin tưởng mình có biện pháp thuyết phục Lão Bằng.

Xe ngựa tại mười ngày sau lại tiến nhập thành Biện Kinh, Trần Nguyên tràn đầy tin tưởng, từ xe ngựa nhảy xuống dưới đất, chỉnh chỉnh lại y phục, sau đó bước vào Duyệt Lai khách điểm, nói: "Ta đã trở về!"

Người thứ nhất đi ra nghênh đón hấn, lại là những người Nữ Chân Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ, Thiết An Ha Mã Thai lúc này đã thay đổi một thân quần áo tiêu chuẩn người Tống, tóc đằng sau cũng búi lại, ngoại trừ cái trán còn có chút sáng loáng, biểu hiện ra hấn là dị tộc bên ngoài tới, liếc mắt nhìn lại, thật sự không có gì khác một người Tống.

Trần Nguyên trông thấy hấn lần đầu tiên, thiếu chút nữa còn không nhận ra.

Những người Nữ Chân khác cũng giống như hắn, quần áo da thú kia đã sớm bị ném đi, Tô Đồ mặc một bộ áo choàng vừa người, học lễ tiết người Tống, hai tay chấp lên trong tay áo, nói: "Chưởng quầy, ngài đã trở lại!"

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Tô Đồ, cười một chút, nói: "Không tệ! Mọi người cũng không tệ, thế nào? Ăn ở đã quen hết chưa?"

Những người Nữ Chân kia, nguyên một đám nở nụ cười, Trần Nguyên gặp mặt, câu nói đầu tiên liền hỏi bọn hắn vấn đề này, lại làm cho bọn hắn có cảm giác ấm áp.

Thiết An Ha Mã Thai nói: "Chưởng quầy, cảm ơn người đã lo lắng, các huynh đệ ngoại trừ hai ngày đầu ăn quá nhiều chất béo, não loạn bụng tập thể lần thứ nhất, đều trôi qua không tệ. Nhị chưởng quỹ chọn lấy hơn hai mươi người từ trong chúng ta, đã làm việc bên trong quán rượu và quán đồ nướng, chỉ còn lại những người tướng mạo thô lỗ này, Nhị chưởng quỹ nói, đợi ngài trở về, sẽ an bài cho chúng ta."

Nhị chưởng quỹ? Trần Nguyên suy nghĩ một chút, phỏng chừng hắn là nói Trần Thế Trung rồi, tiểu tử này có thể từ trong người Nữ Chân, chọn lựa hơn hai mươi tiểu nhị, chắc hẳn là có thể tiến hành làm mua bán, chỉ là, không biết sự tình sơn trang kia, hắn xử lý cho mình thế nào.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Được, các người ở chỗ này trước, chờ sơn trang ta xây xong, sẽ mời các người đi làm hộ vệ cho ta! Nữ nhân của các người cũng không bị nhân rồi, đến lúc đó, giúp ta giặt rửa giặt quần áo, quét rác, cái gì cũng được, đúng rồi, trong khoảng thời gian này, các người có nháo sự hay không?"

Ánh mắt Tô Đồ giống như có chút trốn tránh, hắn không tránh né thì còn tốt, trốn tránh chính là nói rõ ràng cho Trần Nguyên biết, bọn hắn có vấn đề.

Những thứ khác người Nữ Chân cũng đều không nói lời nào, cuối cùng vẫn là Thiết An Ha Mã Thai nói: "Chưởng quầy, trước đây có chút khách hỗn đản, đến thu cái gì tiền tiêu vật hàng tháng, nổi lên xung đột cùng lão chưởng quầy, mấy người chúng ta nhất thời không khống chế được, đánh mấy tên khốn kiếp kia, chỉ là, người yên tâm, Lữ tổng quản đã giúp chúng ta đến quan phủ nói rõ, không có việc gì."

Lúc hắn nói chuyện, thủy chung nhìn trên mặt biểu hiện Trần Nguyên, giống như sợ Trần Nguyên tức giận.

Cái dã tính kia nên bị mài dũa, nhưng Trần Nguyên cũng không cần quá cảm đoán người Nữ Chân.

Thời điểm máu chốt, bọn hắn còn phải vì mình ra tay mới được, hắn biết rõ, Dương chưởng quỹ là người hiền lành, cùng xung đột Dương chưởng quỹ, nói rõ đối phương khẳng định là hơi quá đáng, không cần hỏi cũng biết.

Thời điểm người khác quá phận, những người này ra tay, vậy không thể phê bình, mà phải khen ngợi, như vậy mới có thể tiếp tục giữ lại một điểm dã tính của bọn hắn.

Trần Nguyên lúc này cười nói: "Đánh rất tốt! Lão chưởng quầy đúng là cha vợ tương lai ta, ta hỏi các người, nếu có người khi dễ ta, các người có hỗ trợ giúp đỡ không?"

Người Nữ Chân ào ào đập bộ ngực, nói: "Đương nhiên hỗ trợ, cái này còn cần phải hỏi sao?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Vậy là được rồi, khi dễ cha vợ của ta, so với khi dễ ta, càng nên đánh!"

Nói đến đây, A Mộc Đại và Trần Thế Trung cũng nghe được tin tức Trần Nguyên trở về, liền từ trong cửa hàng bên cạnh chạy tới.

Mặt Trần Thế Trung treo thần sắc vui sướng, nói: "Đại ca đã trở lại! Trong khoảng thời gian này tiểu đệ mua bán làm không tệ, người xem bên ngoài xem, còn chưa tới thời điểm ăn cơm, trước mấy cái quầy hàng đồ nướng đã có rất nhiều người rồi!"

Trần Nguyên đi tới, nói với Trần Thế Trung: "Sự tình sinh ý, đợi lát nữa hãy nói, A Mộc Đại, sự tình ta giao cho người xử lý thế nào? Thỏa đáng không?"

A Mộc Đại gật gù: "Chưởng quầy yên tâm, tất cả vô cùng thỏa đáng, Bằng tổng quản đã tới một lần, bị ta đuổi đi."

Lời này không thể nghi ngờ, chính là nói cho Trần Nguyên, Hồ Tĩnh hiện tại vẫn đang ổn, Bàng Hỉ không bắt được nàng, Trần Nguyên đuổi ra ngón tay cái về hướng A Mộc Đại, nói: "Đa tạ rồi, ta biết người có thể làm tốt."

A Mộc Đại nhếch miệng cười một chút, nói: "Chưởng quầy, chúng ta là không phải cũng nên như ngài và Nhị chưởng quầy, ký một cái hiệp nghị?"

Sắc mặt Trần Nguyên liền thay đổi, hỏi: "Như thế nào? Có phải là nhìn thấy đồ nướng kiếm được nhiều tiền?"

A Mộc Đại gật đầu, nói: "Ừm, chuyện kiếm tiền! Người giao cho ta làm là được rồi, ta từ trong chỗ tiền kiếm được, chia cho người lợi nhuận hàng tháng."

Trần Nguyên hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, nói: "Học cách nói chuyện làm ăn cùng ta phải không? Tốt, người chờ một lát, chờ một lát nữa, ta sẽ dạy cho người các mua bán!"

A Mộc Đại nghe ngữ khí lời này có chút không đúng, mắt vội vàng chuyển, nói: "Ta không cần, người tự xử lý là được rồi, kỳ thật, ta đây làm chưởng quầy cũng rất tốt, thôi, ta phải đi làm việc rồi, một lát nữa, nếu ngài muốn đi ra ngoài, liền hô người đến bảo ta một tiếng."

Trần Nguyên nhìn A Mộc Đại xuất môn, liền nói với Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ bên người: "Tốt rồi, các người cũng trở về nghỉ ngơi đi, ta cùng Nhị chưởng quầy có mấy lời muốn nói, Thế Trung, chúng ta vào trong phòng."

Trần Thế Trung gật đầu, nói: "Đại ca, người đi trước, chờ ta một hồi, ta trở về cửa hàng thông báo một chút, sau đó sẽ tới."

223. Chương 220: Ta Đi (1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 220: Ta đi (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên gật đầu, nhìn mọi nơi, không trông thấy Dương chưởng quầy, lúc này liền nói với Lăng Hoa: "Lăng Hoa, đi xem bây giờ chưởng quầy đang ở đâu, người nói chuyện nhiều với hắn một chút, hắn chắc hẳn rất lo lắng."

Lăng Hoa gật đầu: "Được."

Chính mình trở lại trong phòng, không qua bao lâu, Trần Thế Trung ôm một cái gì đó vào, nói: "Đại ca, nhanh tìm một chỗ cho ta buông ra, không thể ôm được nữa!"

Trần Nguyên vội vàng thu thập cái bàn một tý, nhìn Trần Thế Trung đặt toàn bộ những vật kia ở bàn, liền hỏi: "Đây là cái gì?"

Trần Thế Trung cười hắc hắc, nói: "Không phải người bắt người ta đưa cho người danh tự sơn trang sao? Những thứ này đều là người ta gửi đến đó."

Nhìn đồng trang giấy như núi nhỏ trên cái bàn, Trần Nguyên quả thực có chút giật mình, nói: "Nhiều như vậy sao!"

Trần Thế Trung thở dài, nói: "Đây là do ta mời năm tiên sinh nổi danh bình luận chữ trong Biện Kinh, chọn lựa ra được những cuốn còn lại! Nếu người về sớm hai ngày, sẽ càng nhiều hơn nữa! Lần này tin tức truyền đi, không riêng gì Phủ Khai Phong, phủ xung quanh cũng chuyên môn đưa chữ đến! Tổng cộng hơn hai vạn danh tự, xóa đi một ít lặp lại, còn có hơn một vạn ba ngàn, năm tiên sinh bình luận từ kia mất mười ngày, mới lấy ra 500 cái danh tự này cho người tuyển."

Hơn hai vạn danh tự, mấy cái chữ này đủ để nói rõ, hiệu quả Trần Nguyên muốn, đã đạt đến, về phần cuối cùng là dùng cái danh nào đặt cho sơn trang, kỳ thật cũng không còn trọng yếu.

Hắn nhìn một đồng trên cái bàn, cười cười nói: "Để cho ta chọn? Xem ra hai ngày này có việc cần hoàn thành, đúng rồi, người đi nhìn địa chỉ sơn trang chưa?"

Trần Thế Trung lại lấy ra một cuộn giấy, nói: "Đều ở nơi này, bán kính hơn mười dặm bên ngoài thành Biện Kinh, ta đều chạy một lượt, địa phương phong cảnh tú lệ, hữu sơn hữu thủy người nói rất nhiều. Xóa đi những chỗ bởi vì cấu tạo và tính chất của đất đai, không thể kiến tạo phòng ở, lại mời đạo sĩ nhìn phong thủy một chút, ta cho rằng, nơi thích hợp nhất, có ba cái. Đại ca phải xem toàn bộ tư liệu thật kỹ càng, hay là để ta làm hộ người, lựa chọn ra một cái?"

Trần Nguyên nghe hắn nói, ngay cả cấu tạo và tính chất của đất đai đều thăm dò rồi, phong thủy cũng nhìn rồi, liền cảm thấy cực kỳ hài lòng đối với hiệu suất xử lý công việc của hắn, lại hỏi: "Người làm việc, ta rất yên tâm, nói đi, ba địa phương gì vậy?"

Trần Thế Trung thu một xấp kia vào, nói: "Ra cửa thành phía Tây, đi về hướng bắc bốn dặm đường, có một khối đất trống, dựa vào núi Bàng Thủy, có bảy phần cao ráo, vị trí gần đường đi, chỉ là giá tiền hơi mắc một ít, hơn nữa, bên cạnh còn có một cái quán doanh."

Trần Nguyên nghe xong liền lắc đầu: "Không được, chúng ta làm sinh ý sông bạc và thanh lâu, tận lực không nên tới gần quán doanh cho thỏa đáng."

Trần Thế Trung có chút không rõ, người ta làm sinh ý sông bạc cùng thanh lâu, nếu như bên cạnh có binh doanh mà nói, đều chuyên môn đi kéo những người tham gia quân ngũ kia đến, Trần Nguyên sao lại trái ngược?

Nhìn thấy Trần Thế Trung nghi vấn, Trần Nguyên giải thích: "Chúng ta mở thanh lâu, cần có cấp bạc, sông bạc cũng phải có cấp bạc. Để cho những khách nhân vào đó cảm thấy, bọn hắn tới nơi này, không phải là vì bài bạc, mà là vì hưởng thụ cuộc sống một tỷ mà thôi, địa phương cấp bạc như vậy, tự nhiên không thể tùy tiện để những binh sĩ thô lỗ kia tiến đến."

Trần Thế Trung gật gật đầu, nói: "Ta nói về chỗ thứ hai, là tại thành nam, cách tám dặm, vị trí cực kỳ tốt, phụ cận cũng không có cái gì, càng không có quán doanh, mặc dù cách đường đi hơi chút xa một ít, nhưng chỉ cần chúng ta hơi đầu tư, làm thoáng đường một tỷ, chắc hẳn không phải là vấn đề lớn, chỉ là, mảnh đất này là ruộng tốt, đã có chủ."

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Có chủ chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần giá tiền phù hợp, ta tin tưởng cái mua bán gì cũng có thể làm được, khối thứ ba ở đâu?"

Trần Thế Trung nói: "Khối thứ ba cũng là nơi vô chủ, chỉ là, hơi xa một ít, tại thành tây, mười lăm dặm."

Mười lăm dặm, cái lộ trình này hơi xa, Trần Nguyên hỏi: "Chủ nhân mảnh đất thành nam kia là ai?"

Trần Thế Trung do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Ngài nhận thức, Sài đại quan nhân."

Trần Nguyên nghe xong liền sững sờ, hỏi: "Hắn sao?"

Trần Thế Trung gật đầu: "Vâng, theo ta điều tra, Sài đại quan nhân ăn phải quan tòa, sản nghiệp ở bên trong thành đều bị hoàng thượng kê biên tài sản, nhưng hoàng thượng cân nhắc, họ Sài bọn hắn dù sao cũng có miên tử lệnh bài Thái tổ hoàng đế, cho nên lưu lại cho hắn một mảnh đất như vậy, để cho hắn có thể dựa vào việc thu chút ít tiền thuế đất để sống."

Trần Nguyên bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Được, chính là chỗ này."

Trần Thế Trung nhìn sắc mặt của hắn, do dự một chút, phẳng phất có lời gì muốn nói, nhưng không dám mở miệng, Trần Nguyên ngẩng đầu, thoáng nhìn hắn một tỷ, liền hỏi: "Người muốn nói cái gì?"

Trần Thế Trung nhỏ giọng nói: "Đại ca, Sài đại quan nhân dù sao cũng từng có giao tình cùng người, người mua cái chỗ này, không khác gì chặt đứt cuộc sống của hắn, cái này có phải là có chút quá mức rồi hay không?"

Sài Dương hiện tại phải dựa vào vài mẫu địa tô kia để sống, trong mắt Trần Thế Trung, nếu như Trần Nguyên coi Sài Dương là bằng hữu mà nói, lúc này không nên đụng đến mảnh đất kia.

Nhưng cách nghĩ Trần Nguyên lại hoàn toàn không giống với hắn, cũng là bởi vì coi Sài Dương là bằng hữu, nên hính hi vọng Sài Dương có thể đứng lên lần nữa, trở lại làm Sài đại quan nhân lúc trước, cho nên, hắn muốn lấy đi mảnh đất cuối cùng mà Sài Dương dựa vào để sinh tồn này!

Muốn cho một người đứng lên, người không thể chỉ dựa vào một cái, còn phải lấy đi cái trợ lực của hắn, mới có thể bắt hắn đứng lên.

Lấy đi cây trợ lực, thoát nhìn là sự tình rất tàn nhẫn, nhưng nếu như không lấy đi, vậy thì khi người này đi đường, có khả năng đều muốn dựa vào trợ lực.

Trần Nguyên không hi vọng Sài Dương biến thành một phế vật, cả đời dựa vào địa tô, sống mơ mơ màng màng.

”Chuyện này cứ như vậy đi, tối muộn ta liền đi tiếp Lữ Tướng quốc và Bàng Thái sư một tý, chuyện Sài Dương ta đã quyết định rồi, hơn nữa, một cái chỗ cấm dùi, ta cũng sẽ không cho hắn!” Trần Nguyên hung hăng đập bàn một cái, Trần Thế Trung liền đóng miệng của mình lại.

Nói tóm lại, Trần Thế Trung làm vài chuyện này, lại để cho Trần Nguyên cực kỳ hài lòng, tiếp theo nên đi tìm A Mộc Đại rồi, chuẩn xác mà nói, là nên sự tình xử lý Hồ Tĩnh.

Nàng đã đáp ứng Trần Nguyên, nếu như lần này hắn trở lại, còn có thể sống được để gặp mặt, nàng cùng với Lăng Hoa sẽ cùng một chỗ vào cửa nhà hắn.

Trần Nguyên muốn đi giúp nàng, giúp nàng chuyện còn lại, để cho nàng an an ổn ổn đi theo mình.

A Mộc Đại mang theo Trần Nguyên đi là hai ngày sau, một đường đều cực kỳ cảnh giác, nhìn xem có người phủ Thái sư theo dõi hay không, dự tính vừa phát sinh vài ngày, Bàng Hỷ xác thực phát hiện người theo dõi A Mộc Đại, nhưng không phát hiện chỗ nào khả nghi, đã chậm rãi thư giãn.

Đến gần một cái hẻm nhỏ, A Mộc Đại bỗng nhiên lại từ ngõ hẻm, nhảy lên đường cái, Trần Nguyên phát hiện, hình như hắn đang đi xoay quanh, trong lòng biết rõ, cái này đích thị là A Mộc Đại phòng ngừa bị người truy tung, mỗi lần đều đi lung tung một hồi, đây cũng là tất yếu.

Một canh giờ qua đi, khi bọn hắn đi đến một đầu hẻm, A Mộc Đại bỗng nhiên rẽ vào, mở một cái cửa phòng tận cùng bên trong phố nhỏ ra, nói: ”Chưởng quầy, ở chỗ này, ngài vào xem, ta ở chỗ này canh chừng.”

Trần Nguyên gật đầu: ”Ừm, vất vả người.”

Đây là một tiểu viện, không lớn, ba gian nhà giữa, hai gian sương phòng, bố cục và phòng ở như vậy, có thể thấy ở khắp nơi trong Biện Kinh.

Trong lòng Trần Nguyên tán thưởng A Mộc Đại làm việc thỏa đáng, chính là vì rất bình thường, mới không để cho người hoài nghi, tăng thêm việc A Mộc Đại mỗi lần tới đều chú ý cẩn thận, tự nhiên không bị Bàng Hỷ phát hiện ra sơ hở.

Sân nhỏ cũng không lớn, đi vài bước là đến cửa phòng kia rồi, Trần Nguyên nhẹ nhàng đập cửa, chỉ nghe bên trong truyền đến thanh âm Hồ Tĩnh: ”Ai?”

224. Chương 220: Ta đi (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 220: Ta đi (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thanh âm nén xuống vô cùng thấp, chính là từ phía sau cửa truyền tới, Trần Nguyên dám xác định, nha đầu kia nhất định là tay cầm bảo kiếm, đợi ở phía sau, nếu như là người lòng bất nằng, tất nhiên sẽ động thủ.

”Tướng công của người.” Trần Nguyên cũng nhẹ nhàng nói, thanh âm cũng nén xuống vô cùng nhỏ.

Cửa được mở ra, khuôn mặt Hồ Tĩnh, những ngày này một mực khiến cho Trần Nguyên lo lắng, rốt cục cũng ra hiện tại trước mắt hắn, hai người đều rất hưng phấn, Trần Nguyên bước nhanh đi vào trong phòng, trở tay đóng cửa phòng, nói: ”Nhanh cho ta xem xem, nữ hiệp của ta có bị thương không!”

Hết nâng mặt Hồ Tĩnh lên, cẩn thận nhìn một lần, mặt Hồ Tĩnh tràn đầy hạnh phúc, hỏi: ”Đại ca, người đã trở lại?”

Sau đó, cả người nhào vào trong ngực Trần Nguyên, thấp giọng nỉ non: ”Lần này, ta vốn cho rằng sẽ không còn được gặp lại người nữa!”

Trần Nguyên ôm nàng: ”Đừng nói lời như vậy, rất gở, không phải ta đã trở lại rồi sao? Chuyện người đáp ứng ta thì sao?”

Hồ Tĩnh sưng sờ, hỏi: ”Chuyện gì?”

Cánh tay Trần Nguyên ngắt mũi nàng một tý, nói: ”Người đã nói, ta trở về, liền gả cho ta, quên rồi sao?”

Mặt Hồ Tĩnh vốn là một mảnh ửng đỏ, tiếp theo, lại bỗng nhiên lắc đầu, nói: ”Đại ca, khả năng là không được, lão tặc Bàng Cát hiện tại sai người đi bốn phía bắt chúng ta, nếu như ta đi theo người, sẽ liên lụy đến người!”

Ngón giữa Trần Nguyên bỗng nhiên đặt ở bờ môi Hồ Tĩnh, nói: ”Mấu chốt là người có đáp ứng hay không, chỉ cần người đáp ứng rồi, tất cả phiền toái, đã có ta!”

Hồ Tĩnh nhanh chóng gật đầu, nói: ”Ta tự nhiên là đáp ứng ! Chỉ là, đại ca, lần này thật sự rất phiền toái, nếu như người nói chuyện vì ta, rất có thể bị liên lụy vào.”

Trần Nguyên đã tính trước, nói: ”Bàng Hỉ sớm biết quan hệ giữa hai chúng ta, người cho rằng ta không nói lời nào, Lão Bàng liền tin tưởng chúng ta không có vấn đề gì sao? Yên tâm, bản lãnh của ta, người cũng không phải chưa thấy qua, sự tình gì có thể làm khó ta được đây?”

Hồ Tĩnh bật cười lần nữa, cái miệng nhỏ nhắn kia treo lên hai má lúm đồng tiền, lại làm cho Trần Nguyên vô cùng ưa thích, trong lòng cũng tràn ngập thương tiếc, liền giữ chặt tay Hồ Tĩnh, đi đến bên giường ngồi, rồi nói: ”Đến đây, để cho ca nhìn xem thân thể có thương tích gì không.”

Hồ Tĩnh lắc đầu: ”Thật sự không có việc gì, chỉ là vài vết thương nhẹ mà thôi.”

Mắt thấy Trần Nguyên định đặt móng hướng bên giường ngồi xuống, mặt Hồ Tĩnh bỗng nhiên biến đổi, nói: ”Trần đại ca, không được ngồi!”

Đang định kéo Trần Nguyên lại, nhưng đã muộn.

Trần Nguyên chỉ cảm giác, cái móng của mình giống như ngồi xuống cái gì đó, đang muốn lấy tay đi sờ lên, dưới bờ móng bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét thảm: ”Á!”

Thanh âm kêu lên, là nam nhân, hơn nữa còn có thể nghe ra, tuy trong tiếng kêu của hắn tràn ngập thống khổ, lại tận lực đè nén, không để cho thanh âm của mình quá lớn.

Trần Nguyên bị dọa, không đợi hắn nhảy dựng lên, Hồ Tĩnh lại kéo cánh tay Trần Nguyên ra bên ngoài, đẩy cả người Trần Nguyên té ngã trên đất, chính mình xốc cái màn giường lên, chui vào, thanh âm thấp phàn lo lắng, hỏi: ”Đại ca thế nào? Không có việc gì chứ?”

Nam nhân trên giường kia nhỏ giọng nói một tiếng: ”Không việc gì.”

Hắn rất suy yếu, từ thanh âm có thể đoán được, đó là một nam nhân bị trọng thương.

Chỉ là, tâm tình Trần Nguyên lúc này rất bức xúc, chậm rãi mà đứng lên, sắc mặt của hắn đã tái nhợt! Sự đả kích này, với hắn mà nói, thật sự là quá lớn!

Chính mình nhớ thương nàng, an bài A Mộc Đại mạo hiểm nguy hiểm cứu nàng đi ra, nàng lại đặt những nam nhân khác ở trên giường, càng làm cho Trần Nguyên không thể chịu đựng được, chính là, ngay tại vừa rồi, nàng rõ ràng vì cái tên gian phu kia, đẩy mình té ngã trên đất.

Trần Nguyên không có duỗi đầu nhìn tướng mạo gian phu, bởi vì hắn không cần nhìn cũng biết, khẳng định chính là nam nhân trong khách điểm, từng nói chuyện cùng Hồ Tĩnh kia.

Hắn ngồi ở cái ghế, hai con mắt hiện ra ngọn lửa phẫn nộ, nhìn chăm chăm vào thân hình sau màn giường, thân ảnh Hồ Tĩnh dưới ánh lửa chiếu rọi hiện ra cực kỳ rõ ràng, tay của nàng đang lấy cái gì đó trên thân người nam nhân kia.

Trần Nguyên một mực ngồi như vậy, thẳng đến khi Hồ Tĩnh xóc mảnh vải lên đi ra, hắn vẫn không chủ động nói lời nào.

Thần thái Hồ Tĩnh rất là lo nghĩ, nói: "Vừa rồi ta bảo ngươi không cần phải ngồi, vì cái gì mà ngươi không nghe?"

Lời này vừa ra khỏi miệng, Trần Nguyên lập tức vô pháp khống chế tâm tình của mình rồi, thoáng một tý đã ném chén trà xuống mặt đất, gian phòng yên tĩnh, lại để cho một tiếng giòn vang này quanh quẩn thật lâu.

Hồ Tĩnh sững sờ: "Đại ca, ngươi làm cái gì vậy?"

Trần Nguyên cơ hồ đánh mất tất cả lý trí, hắn cảm giác, mình không có cách nào dùng ngữ khí bình thường nói chuyện cùng Hồ Tĩnh, đứng lên, một câu gần như gào thét: "Ta làm cái gì? Ngươi hỏi ta làm cái gì? Ngươi hỏi ta vì cái gì dùng bờ mông đặt lên người hắn phải không? Ta cho ngươi biết, ta cố ý đó!"

Hồ Tĩnh hiển nhiên ý thức được, vì cái gì mà Trần Nguyên tức giận lớn như vậy, vội vàng trước giữ chặt cánh tay Trần Nguyên, nói: "Đại ca, vừa rồi ta nói sai, được chưa, chúng ta thật sự không phải như ngươi nghĩ, ngươi hãy nghe ta nói, chúng ta thật sự không phải là như ngươi nghĩ."

Trần Nguyên như thế nào cũng không nghĩ tới, sự tình rõ ràng sẽ là cái dạng này, vì cái gì mà người nam nhân này không bị Bàng Hỉ giết chết? Tại sao mình lại an bài A Mộc Đại đi cứu người? Hắn hít một hơi thật dài, để cho mình bình tĩnh một ít.

Tiếp theo, liền đứng lên, dù sao hắn cũng là người trưởng thành, tuy trong lòng của hắn, có lẽ là tràn đầy phẫn nộ khi bị người phản bội, nhưng thanh âm đã muốn bình phục hơn rất nhiều, nói: "Thời điểm ta ở tại khách điểm, đã cảm thấy quan hệ các người không bình thường, khi đó, ta không thêm để ý, nhưng hiện tại, ngươi có thể nói cái gì? Hắn đã muốn nằm chết dí trên giường rồi, ngươi còn muốn nói điều gì?"

Hồ Tĩnh lắc đầu: "Hắn bị thương, hắn bị Bàng Hỉ đả thương, tổn thương vô cùng nặng, hiện tại cũng tùy thời sẽ chết, ngươi biết không?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Ta không biết, ta chỉ biết là vừa rồi, ngươi vì sợ ta đè hắn, đã đẩy ngã ta."

Lúc này, mảnh vải kia chậm rãi bị người nọ xóc lên, lộ ra khuôn mặt, quả nhiên chính là người nam nhân kia, ngực Trần Nguyên phập phồng kịch liệt, hắn dùng rất lớn nghị lực mới khống chế được mình không tức giận.

Người nọ sắc mặt tái nhợt, nói chuyện giống như rất cố hết sức, nói: "Trần huynh, ngươi thật sự hiểu lầm....."

Hắn nói còn chưa dứt lời, Trần Nguyên ngắt đầu: "Xin ngươi rềm buông, hiện tại ta không muốn nói chuyện cùng ngươi, cũng không muốn gặp lại ngươi."

Người nọ còn muốn nói tiếp cái gì, Hồ Tĩnh đã đi qua, nói với người nọ: "Đối với ngươi, chuyện này không quan trọng, ngươi cứ an tâm tĩnh dưỡng."

Động tác giữa bọn hắn cực kỳ tự nhiên, chính là bởi vì tự nhiên, lại làm cho Trần Nguyên càng tức giận, nghĩ một lát, hắn tận lực khống chế tâm tình của mình, nói: "Muội tử, ta cũng cho ngươi hai con đường đi. Con đường thứ nhất, hiện tại theo ta trở về, chỉ cần ngươi không gặp hắn, ta có thể coi như ngươi này chưa từng xuất hiện qua."

Điều thứ hai, hắn còn chưa nói, Hồ Tĩnh liền lắc mạnh đầu: "Không có khả năng!"

Lời này nói rất chém đinh chặt sắt, không mang theo do dự chút nào, Trần Nguyên ngẩn người thời gian rất lâu, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng thật sâu, nói: "Tốt, ta đi."

:tungxen:

225. Chương 221: Hô Diên Bích Đào

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 221: Hô Diên Bích Đào

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thời điểm đi tới cửa, hắn bỗng nhiên lại nói: "Đúng rồi, cái phòng ở này, các người có thể tiếp tục ở lại, thẳng đến khi hắn tốt mới thôi, ta sẽ không tố cáo các người, bởi vì ta không phải người như vậy. Nhưng, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ không đem đồ ăn, thuốc phẩm cho các người, tự các người nghĩ biện pháp, bởi vì ta cũng không phải người đại lượng như vậy."

Nói xong, Trần Nguyên mở cửa phòng, cũng không quay đầu lại, rời đi, Hồ Tĩnh ở phí sau nói bốn chữ: "Xin cứ tự nhiên."

Sau đó, liền đứng ở bên trong, nhìn Trần Nguyên đóng cửa phòng, nước mắt thoáng một tý liền lòa xòa rơi xuống, dần dần, nam tử kia nghe thấy, trách cứ: "Vì cái gì lại gây bất hòa, không nói rõ ràng cùng với hắn?"

Hồ Tĩnh nghe được nam nhân kia hỏi nàng, lúc này mới lau nước mắt một chút, nói: "Như vậy không tốt sao? Ít nhất sẽ không liên lụy đến hắn."

A Mộc Đại trông thấy đi tới, vốn là ngây ngốc một chút, tiếp theo liền hỏi: "Chưởng quầy, người không có việc gì chứ?"

Trần Nguyên trầm giọng nói: "Đương nhiên không có việc gì, người thấy bộ dạng ta giống như có việc sao?"

A Mộc Đại gật đầu, sắc mặt hiện tại Trần Nguyên, để cho người ta nhìn một cái, liền biết tất nhiên là có chuyện sinh.

Trần Nguyên cũng không muốn giải thích cái gì, quay đầu lại, trừng mắt liếc cái tòa nhà kia, nói: "Tuyệt đối không đến nữa, người cũng không được đến...", nói xong, mang theo tâm tình vô cùng phiền muộn đi trở về khách điểm.

Hắn thật sự ưa thích Hồ Tĩnh, chính là bởi vì ưa thích, cho nên hiện tại, cảm giác lòng có chút đau, hắn nghĩ mãi mà không rõ, người nam nhân này thật sự hơn hắn mình sao? Nếu như hắn thật sự tốt hơn so với chính mình, làm sao Hồ Tĩnh lại lưu lần đầu tiên cho mình đây?

Hoặc là nói, Hồ Tĩnh ưa thích mình, chỉ là, lần này thật sự xuất phát từ đạo nghĩa giang hồ, mới đồng tình thu giữ người nam nhân kia sao? Giữa ọn hắn căn bản không có chuyện gì phát sinh?

Trần Nguyên mạnh mẽ lay động đầu của mình một chút, bỏ qua toàn bộ những ý nghĩ này, bất kể như thế nào, vừa rồi, nàng vì bảo vệ người nam nhân kia, đẩy chính mình té ngã trên đất, lại làm cho Trần Nguyên có cảm giác thương tâm không hiểu.

Mặc dù mình có rất nhiều nữ nhân, nhưng Hồ Tĩnh và Lăng Hoa giống nhau, là người Trần Nguyên chuẩn bị lấy, cho nên, Trần Nguyên tuyệt đối không thể cho phép nàng quan hệ cùng những nam nhân kia.

Thật sự cứ như vậy buông tha sao? Đã hơn một năm ở chung, đã làm cho bóng dáng nàng in sâu trong lòng Trần Nguyên, không phải nói xóa đi có thể xóa đi, Trần Nguyên thậm chí có một loại xúc động, muốn trở về tìm nàng.

Nhưng nghĩ lại, lại nghĩ tới người nam nhân kia, nghĩ tới người nam nhân kia cởi bỏ quần áo nằm trên giường, Hồ Tĩnh chiếu cố hẳn tự nhiên như vậy, thật sự là vô cùng bức xúc.

Đẩy cửa khách điểm phòng ra, Dương chương quý đã đứng tại quầy hàng, hỏi: "Thế Mỹ, lần này trở về thế nào?" Dương chương quý quan tâm, chính là chung thân đại sự của Lăng Hoa, vừa thấy Trần Nguyên trở về, vội vàng hỏi thăm.

Trần Nguyên nhưng chỉ nói một câu lơ đãng: "Ngày mai hãy nói." Sau đó liền đắm đầu vào phòng của mình.

Cái thái độ này làm cho Dương chương quý rất là kinh ngạc, nhìn A Mộc Đại, hỏi: "Làm sao vậy?"

A Mộc Đại đang hai tay, nói: "Ta cũng không biết."

Dương chương quý suy nghĩ một chút, mời Lăng Hoa đến, nói: "Lăng Hoa, ngươi vào xem hẳn làm sao vậy, nếu có việc khó, liền nói với chúng ta, cùng một chỗ nghĩ biện pháp là được, ta chưa từng thấy sắc mặt hẳn như vậy."

Lăng Hoa gật đầu, mở cửa phòng Trần Nguyên.

Sau khi đi vào, đã bị Trần Nguyên ôm cổ, ôm chặt lấy, hiện tại Trần Nguyên thật sự rất muốn ôm một người, ôm một cái, có thể cho hẳn can đảm, phóng thích phiền muộn trong lòng ra.

Hai tay Lăng Hoa ôm cổ hẳn, hỏi: "Đại ca, làm sao vậy?"

Trần Nguyên tuy rất muốn thổ lộ hết, nhưng hẳn biết rõ, có một số việc, mình nuốt vào thì tốt hơn, nếu như duyên phận giữa Hồ Tĩnh và mình thật sự dừng lại rồi, mình là một nam nhân, mặc kệ hai người tách ra, là ai đúng ai sai, mình cũng nên cho thấy khí độ của nam nhân.

Nếu như hai người còn có cơ hội mà nói, chuyện này tốt nhất đừng để cho người khác biết, kể cả Lăng Hoa.

Trần Nguyên muốn cố gắng cười một tý, nhưng cơ mặt lại giằng co lấy, như thế nào cũng không cười nổi. Lăng Hoa nhìn mặt Trần Nguyên, hỏi: "Đại ca không vui sao? Sự tình gì vậy? Có phải là chỗ Hồ Tĩnh tỷ tỷ xảy ra chuyện?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Thật sự không có việc gì, hiện tại nàng vẫn tốt, khả năng tốt hơn so với ở cùng ta, chỉ là, nàng phải ly khai một thời gian ngắn mà thôi."

Tuy Trần Nguyên không muốn nói, nhưng bóng gió trong lời nói lại để cho Lăng Hoa bắt được cái gì đó, nàng không biết mình nên làm thế nào mới có thể an ủi Trần Nguyên.

Vừa lúc đó, cửa ra vào bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa: "Chương quý, Bàng tổng quản đến rồi, hẳn có chuyện quan trọng muốn gặp người."

Trần Nguyên biết rõ, Bàng Hỉ tất nhiên là đến vì sự tình Hồ Tĩnh, trước kia hẳn đã sớm nghĩ kỹ cách tìm cớ, chuẩn bị nói chuyện này không quan hệ đến mình, hiện tại, thật sự là không quan hệ.

Trần Nguyên buông Lăng Hoa ra, đi ra khỏi cửa phòng, hỏi: "Bàng huynh, ta vừa mới trở lại Biện Kinh, ngươi liền vội vã tìm ta như vậy, có chuyện gì sao?"

Con mắt Bàng Hỉ nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, thẳng đến thời điểm Trần Nguyên đi đến trước mặt hẳn, hẳn có lẽ vẫn nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên.

"Ồ, Bàng Hỉ làm tướng quân rồi? Chúc mừng chúc mừng, hôm nào ta sẽ mở tiệc tiệc rượu, ăn mừng cho người." Lúc Trần Nguyên nói chuyện, cố gắng làm cho mình biểu hiện như thường, nhưng Bàng Hỉ vẫn từ mặt Trần Nguyên nhìn ra, tất nhiên là đã trải qua sự tình rất thống khổ.

Bàng Hỉ bỗng nhiên nở nụ cười: "Có phải là Hồ Tĩnh?"

Trần Nguyên gật gật đầu: "Ừm."

Bàng Hỉ thở phào một cái, nói: "Gặp lại người mang bộ dạng thất hồn lạc phách này, ta an tâm rồi."

Trần Nguyên cau chân mày lại, hỏi: "Chớ không phải là người nhìn hình dáng này của ta, liền rất vui vẻ sao?"

Bàng Hỉ bảo Trần Nguyên ngồi xuống, phát tay để cho mấy người lính đi theo phía sau hấn rồi khỏi khách điểm, hấn ngồi bên người ở Trần Nguyên, nói: "Nói thật, ta thật sự cao hứng, ít nhất huynh đệ chúng ta không cần vì nữ nhân kia mà không khoái. Lần này, ta thật sự không buông tha nàng được, bốn người huynh muội các nàng cùng một chỗ ám sát Thái sư, ngay cả hoàng thượng cũng tức giận."

Trần Nguyên bỗng nhiên kéo Bàng Hỉ lại, hỏi: "Người nói cái gì? Lập lại lần nữa!"

Cái biểu lộ khiếp sợ này lại để cho Bàng Hỉ nở nụ cười, nói: "Xem ra người là thật sự không biết."

Bàng Hỉ kỳ thật không rõ, Trần Nguyên cũng không phải nghe thấy các nàng ám sát Thái sư mà khiếp sợ.

Hấn nói tiếp: "Trần huynh, kỳ thật, nàng rời đi, đối với người, cũng không phải chuyện xấu, nàng ở bên cạnh người, huynh đệ thủy chung phải đề phòng người, người không biết tên thật của nàng là gì sao?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Ta hỏi mấy lần, nàng đều không nói, lần kia tại Văn Cù, ta nhớ đã nghe người hô nàng cái gì 'Bích Đào' cô nương?"

Bàng Hỉ gật đầu: "Nàng không phải họ Hồ, là họ Hồ."

Trần Nguyên niệm một tiếng: "Hồ Bích Đào, thật không?"

Bàng Hỉ nói: "Không phải Hồ Bích Đào, là Hồ Diên Bích Đào, nàng là cháu gái phạm quan Hồ Diên Phi, người một nhà các nàng, chính là giết Thái sư để sống!"

Trần Nguyên biết thân phận Hồ Tĩnh, cũng không có bao nhiêu giật mình, bởi vì hấn sớm biết cái tên Hồ Tĩnh này là giả, hiện tại hấn quan tâm chính là, Bàng Hỉ mới vừa nói, huynh muội bốn người bọn họ hành thích, đến cùng phải thật hay không.

Vì vậy, Trần Nguyên liền hỏi: "Người nói huynh muội bọn họ ám sát Thái sư?"

Bàng Hỉ không nghi ngờ gì, nói: "Nàng đã là lần thứ ba hành thích Thái sư, thọ yến ngày đó, nàng và Hồ Diên Khánh, Hồ Diên Long, còn có muội muội nàng, cùng một chỗ nhập phủ hành thích, thiếu chút nữa đã thành công."

Trần Nguyên Chân cực kỳ muốn cười, Hồ Tĩnh ở cùng nam nhân, hấn rất tức giận, nhưng là đại cữu ca(anh vợ) nằm đó, liền không giống với lúc trước, thì ra tất cả đều là mình hiểu lầm nàng.

:tungxen:

226. Chương 222: Anh Rẻ Truyền Thuyết(1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 222: Anh rẻ truyền thuyết(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bàng Hỉ thật sự rất quan tâm đến Trần Nguyên, thời gian hai người cùng nhau xông pha, đó là trải qua sinh tử, với cảm xúc phát ra từ đáy lòng, hấn nói:

"Trần huynh, nàng đi là tốt nhất, ta hi vọng người cũng không đi tìm nàng, lần này không giống với lúc trước, Hồ Diên Khánh kia võ công càng ngày càng tốt, ta sắp không ngăn cản được hấn, còn có cả Hồ Diên Long kia, tuy tuổi còn nhỏ, một đôi thiết chùy cũng là tương đối lợi hại, nếu lại cho bọn hấn cơ hội, ta không có lòng tin đối với chính mình. Cho nên, lần này, ta tuyệt đối không tiếp tục buông tha bọn hấn, cho dù là Bao đại nhân đứng ra nói cũng không được "

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, biết rồi."

Tuy Trần Nguyên cực lực khống chế phần vui sướng trong lòng mình, Bàng Hỉ nhưng vẫn là nhìn ra một tia khác thường: "Trần huynh, người thật sự cao hứng sao?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Chưa nói tới cao hứng, không dỗi gạt Bàng huynh, sau khi trở về, biết rõ nàng đi rồi, ở phía trong lòng huynh đệ rất không thoải mái. Hiện tại tốt rồi, lời Bàng huynh nói, đã để cho ta có một cái lý do, có thể buông nàng ra, nàng đã muốn đi, liền đi đi thôi, đi rồi, đối với ta cũng tốt, đối với nàng cũng tốt."

Bàng Hỉ gật đầu, nói: "Đúng vậy, đối với ta cũng tốt, nếu như nàng thật sự còn ở chỗ người, ta còn không biết có nên cho người mặt mũi hay không."

Trần Nguyên đứng dậy, lần này cảm giác giống như tinh thần mình lại tăng lên rất nhiều, nói: "Bàng huynh, ta nghe nói, Vương Luân cũng đã mở một cửa hàng tại Biện Kinh, có phải không?"

Bàng Hỉ gật đầu, nói: "Hắn hoàn toàn dựa theo cách mở hàng của người khi ở Yên kinh, chỉ là, lần trước chính hắn nói, đã sắp không làm nổi nữa rồi."

Trần Nguyên rất hiếu kỳ, hỏi: "Cái này là vì sao?"

Bàng Hỉ liếc nhìn Trần Nguyên, nói: "Ta làm sao biết được là vì cái gì? Ta cũng không phải thương gia, đâu hiểu được môn đạo của các người."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút: "Như vậy đi, mấy ngày nữa, ta sẽ tìm đến chỗ mấy người bọn hắn, lại đi xem Tiểu Hầu gia có thể đi ra ngoài hay không, mấy người chúng ta cũng tụ tập lại, không biết Bàng tướng quân có nguyện ý cho thảo dân chút ít mặt mũi hay không?"

Bàng Hỉ vỗ bàn một cái, nói: "Nói chuyện đừng đâm chọc nhau, bằng không thì ta sẽ thực sự đánh người đó, chỉ cần người đem mọi người tới tìm ta, cho dù đang có chuyện đại sự cực lớn, ta cũng sẽ bỏ qua, nói đến như vậy thôi, ta còn phải đi tìm người nữa!"

Trần Nguyên bỗng nhiên xoay động con người, hỏi: "Hồ Tĩnh, à không, bốn người Hồ Diên Bích Đào các nàng, đã bắt được mấy người rồi?"

Bàng Hỉ thở dài một tiếng, nói: "Dọa người, một người cũng không bắt được."

Trần Nguyên đứng lên, đưa hắn tới cửa, thẳng đến khi không nhìn thấy bóng dáng Bàng Hỉ, lúc này mới hắn mang theo một loại hưng phấn hô: "A Mộc Đại khoái, lại theo ta đi một chuyến!"

A Mộc Đại thập phần kinh ngạc, từ bên trong cửa hàng đồ nướng bên cạnh đi ra, nói: "Chưởng quầy, người muốn đi đâu? Ta đây đang vội vàng làm sinh ý mà!"

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Đi chỗ vừa rồi, sinh ý để cho Thế Trung theo dõi là được rồi."

A Mộc Đại sửng sốt một chút, nói: "Không phải người mới vừa nói, không bao giờ đi đến đó nữa sao?"

Trần Nguyên nói không bao giờ đi nữa, đó là bởi vì hắn cho rằng người nam nhân trên giường kia là gian phu, hiện tại lại đi, là bởi vì hắn biết rõ, đó là đại cữu ca.

Hơn nữa, là một đại cữu ca trong truyền thuyết, người này, khi còn bé xem trên sách, đều nói hắn cực kỳ mạnh mẽ.

Trong lòng của hắn rất lo lắng, huynh muội Hồ Diên trong khoảng thời gian này, có phải thật sự đã hờn dỗi, rời khỏi cái sân nhỏ kia hay không, nếu như bọn hắn đi thật, muốn tìm bọn họ tại Biện Kinh to như vậy, sẽ tương đối phiền toái.

Cho nên, hắn cũng không cùng A Mộc Đại đi đường vòng nữa, trực tiếp ngồi xe ngựa, xe đi vào đầu hẻm, Hàn Kỳ vội vàng đánh xe đi về phía trước, Trần Nguyên và A Mộc Đại từ trên xe bước nhanh xuống, đi về hướng cái gian phòng kia.

Thời điểm gõ mở cửa phòng lần nữa, trên mặt bàn đã có hai cái cái bọc, xem ra bọn họ thật sự chuẩn bị rời đi.

Hồ Diên Khánh miễn cưỡng dựa vào muội muội nâng mới có thể đứng thẳng, thời điểm Trần Nguyên xuất hiện lần nữa, trên mặt huynh muội các nàng đều là vẻ kinh ngạc, biểu hiện trên mặt Hồ Diên Bích Đào thập phần phong phú, có mừng rỡ, cũng có một tí khựng hoảng, sợ Trần Nguyên lại đổi ý, dẫn Bàng Hỉ đến bắt bọn họ.

Nàng sững sốt một hồi, cuối cùng là giận tái mặt, nói một câu: "Trần đại ca, còn tới làm gì?"

Trần Nguyên đi vào cửa phòng, đóng lại, ngón tay chỉ cái bọc trên mặt bàn, hỏi: "Chuẩn bị đi?"

Hô Diên Bích Đào gật đầu: "Ừm, còn chưa tạ ơn ơn cứu mệnh của người, nếu lần này chúng ta có khả năng ra khỏi Biện Kinh, ngày sau sẽ báo đáp."

Nói tới chỗ này, bỗng nhiên lại cười khổ một hồi, trần ngập một loại chua xót, nói: "Đương nhiên, nếu như người không muốn, ta cũng sẽ không hiện ra tại trước mặt người."

Cánh tay Trần Nguyên bắt lấy hai cái cái bọc, nói: "Người bảo ta nói như thế nào mới tốt đây? Người lớn tuổi như vậy rồi, một chút việc cũng đều không hiểu, người làm người như vậy, cũng có thể hành tẩu giang hồ sao?"

Hô Diên Bích Đào đang muốn nói gì đó, Trần Nguyên lại đưa một tay đến, nói: "Người không cần phải không thừa nhận, ta hỏi người, hiện tại Bàng Hỉ đến các nơi tìm các người, ta vừa trở về, hẳn liền đi khách điểm hỏi tung tích của người, người có thể đi sao? Hô Diên Bích Đào nữ hiệp?"

Trần Nguyên thoáng một tý đã hô lên tên của nàng, làm cho nàng kinh ngạc không thôi: "Người, người cũng đã biết rồi?"

Trần Nguyên đi từ từ đến trước mặt Hô Diên Khánh: "Chút thủ đoạn này của người mà còn dám gạt người, không bị người lừa gạt cũng không tệ rồi, quá phận nhất chính là, đại cữu ca đến, người cũng không nói một tiếng với ta, người biết nói người vờ vịt ngớ ngẩn, người không biết, còn tưởng là Trần Thế Mỹ ta đối xử lạnh nhạt với thân thích nữa!"

Nói xong, con mắt nhìn Hô Diên Khánh sắc mặt tái nhợt, hỏi: "Hắc hắc, đại cữu ca, thương thế sao rồi?"

Con mắt Hô Diên Khánh nhìn muội muội, lại nhìn Trần Nguyên, người này, trước sau vẫn chưa tới hai canh giờ, thái độ Trần Nguyên chuyển biến, thật sự làm cho hắn vô pháp thích ứng: "Trần huynh, Bích Đào sợ liên lụy tới người, cho nên mới một mực không nói cho người biết!"

Trần Nguyên không đợi hắn nói xong, liền tiến lên, nâng cánh tay của hắn dậy, nói: "Đại cữu ca tổn thương còn chưa khỏe, nhanh nằm xuống nghỉ ngơi, đều là người một nhà, nói cái gì liên lụy hay không liên lụy?"

Hô Diên Khánh hiển nhiên là có chút do dự, bọn hắn vốn là muốn đi, nhưng hắn cũng biết, sau khi ra ngoài, rất có thể chỉ có một con đường chết.

Cả Biện Kinh, người dám thu bọn hắn ở lại cũng không nhiều, hắn lập tức nhìn Hô Diên Bích Đào, ý là muốn để cho nàng quyết định chủ ý.

Cả người Hô Diên Bích Đào vẫn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Lâu dài giấu diếm chân tướng, bỗng nhiên rõ ràng hiện ra tại trước mặt Trần Nguyên, cái này làm cho nàng có một loại khoái cảm giải thoát trời buộc, đồng thời cũng rất giống như bị vạch ra tất cả nguy trang, có chút không biết làm sao.

Trần Nguyên một bên vịn Hô Diên Khánh lùi về cái giường bên cạnh, một bên hướng nàng nói: "Còn đứng ngây ở đó làm gì, trong bao của ta có thuốc, mau đem tới bôi thuốc cho đại cữu ca đi!"

Hô Diên Bích Đào lúc này mới mở miệng nói chuyện: "Trần đại ca, ta thật là sợ liên lụy đến người, người không biết, sự tình chúng ta lần này, náo loạn vô cùng lớn..."

Hô Diên Khánh ngồi xuống giường, Trần Nguyên chạy vài bước đến trước mặt nàng, nói: "Làm sao người lại dong dài như vậy, không phải nói cùng người rồi sao, mọi sự đã có ta!"

Bích Đào cúi đầu xuống, nói: "Lúc này đây, chúng ta kinh động hôn quân, đã không phải là Bàng lão tặc muốn giết chúng ta nữa rồi, người không giúp được đâu, đại ca, người đi đi."

Trần Nguyên đưa tay đặt ở trên bờ vai nàng, dùng sức niết một chút, nói: "Trên cái thế giới này, vĩnh viễn cũng sẽ không có sự tình tuyệt đối, chỉ cần chúng ta cố gắng làm, không có gì là không thể, giúp các người đào tẩu, giết Bàng Cát, những điều này đều có thể, thậm chí là giúp Hô gia các người lật lại bản án "

Hô Diên Bích Đào mạnh mẽ ngăn đầu, hỏi: "Đại ca, người có biện pháp giúp chúng ta lật lại bản án?"

227. Chương 222: Anh Rể Truyền Thuyết(2)

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 222: Anh rể truyền thuyết(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ngữ khí của nàng có chút hưng phấn, đây là sự tình nàng nghĩ cũng không dám nghĩ qua.

Trần Nguyên lại lắc đầu, biện pháp bây giờ còn chưa có, hiện tại không có, là bởi vì hắn còn chưa suy nghĩ.

Ban đầu ở Liêu quốc, lúc từ trong gian phòng Tiêu Thất Na Mã Nai đi ra, Trần Nguyên liền tin tưởng vững chắc một khái niệm, không có chuyện gì là không thể.

Hô Diên Khánh cũng cường ép đứng lên, nói: "Trần huynh, nếu người có biện pháp giúp một nhà Hô Diên chúng ta lật lại bản án, giết Bàng Cát báo thù, Hô Diên Khánh ta liền làm trâu làm ngựa báo đáp người!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Đại cữu ca, lời này quá nặng rồi, người nói như vậy, không phải đã coi ta làm ngoại nhân sao? Thế lực Bàng Cát rất lớn, há lại nói vạn ngã là có thể vạn ngã hay sao? Chúng ta cần chờ cơ hội."

Hắn căn bản không có ý định giúp bọn hắn làm những thứ này, hắn căn bản không muốn đứng ở mặt đối lập với Bàng Cát, ít nhất là hiện tại.

Phỏng chừng thời gian rất lâu sau, cũng sẽ không muốn, trừ phi Bàng Cát bị người đánh cho sụp đổ, nói không chừng hắn cũng sẽ đi đập Bàng Cát hai chân, để cho đại cữu ca này nhìn.

Huynh muội Hô Diên nghe Trần Nguyên nói như vậy, cái hưng phấn và kịch động kia cũng lập tức biến mất, Hô Diên Khánh hít một tiếng: "Ai, nếu lão tặc dễ dàng đối phó như vậy, đã sớm bị ta giết rồi!"

Trần Nguyên xuất ra thuốc chữa thương, lúc này đây, hắn đã rút cả máu trong người ra, ngay cả nửa thanh hà thủ ô Gia Luật Lữ Linh cho hắn, cũng đều lấy ra rồi, thứ này, rất hữu hiệu đối với hóa giải tổn thương trong cơ thể.

Mà Hô Diên Khánh tổn thương nặng nhất, đúng là tại ngực, bị Bàng Hỉ đánh hơn mười quyền, chắc chắn là dùng thuốc đúng bệnh.

Trần Nguyên nói: "Đại cữu ca, làm sự tình gì cũng phải chờ đợi cơ hội, hiện tại người cũng không cần nghĩ nhiều, chuyên tâm dưỡng tổn thương cho tốt, sắp tới, hai người các người cũng không phải lộ mặt, buổi tối ta đi phủ Thái sư tìm kiếm tiếng gió, nhìn xem hiện tại Bàng Cát có tính toán gì không, còn có, hai người khác cùng các người động thủ, Bàng Hỉ cũng chưa bắt được."

Trên mặt Hô Diên Khánh rốt cục cũng lộ ra dáng tươi cười, đây là lần đầu tiên hắn cười từ lúc tiến vào Biện Kinh, nói: "Vậy thì tốt quá, cuối cùng cũng nghe được một tin tức tốt."

Trần Nguyên nhìn Hô Diên Bích Đào, nói: "Người phải chiêu cố đại ca thật kỹ, chờ buổi tối ta đi chỗ Bàng Cát một chuyến, sẽ nghĩ biện pháp để cho các người thoát thân."

Hô Diên Bích Đào lúc này mới khôi phục thái độ ôn nhu, nói: "Trần đại ca, phiền người giúp ta, tìm ra hai người bọn họ, được chứ?"

Trần Nguyên gật đầu, đây là việc tự nhiên phải làm, Hô Diên Long kia cũng là một nhân vật mãnh nhân, tìm hắn đến, cùng Hô Diên Khánh ở bên cạnh mình, sẽ chuẩn bị Bạch Sơn doanh cho tốt, gặp phải chuyện đánh nhau, liền không cần phải sợ, về phần cô em vợ Hô Diên Bích Đào kia, lại càng muốn tìm, ném ai cũng không thể ném cô em vợ đi được.

Đúng rồi, Hô Diên Bình giống như trước kia đã từng xem sách, nhớ rõ còn có một người nữa, cũng rất lợi hại, hắn và Hô Diên Khánh, ngay cả ròng rọc đều có thể dùng để phi thân lên tường thành, không biết lần này có tới không?

Từ lúc biết mình đại cữu ca là Hồ Diên Khánh, Trần Nguyên không có ý định buông tha bọn họ, đầu tiên là khi còn bé, xem qua sách kiếm hiệp, Hồ Diên Khánh dùng roi sắt, Hồ Diên Bình dùng đòn gánh, Hồ Diên Long dùng song chùy, đều là vạn người không địch nổi.

Chính yếu nhất chính là, những người này, cái gì cũng dám làm, mang binh vây công hoàng thượng, buộc Nhân Tông giết Bàng Cát, lật lại bản án vì Hồ gia bọn họ.

Mặc dù nói hiện tại, Trần Nguyên cảm giác, cái án chém đầu đã cách mình rất xa, nhưng nếu có cái vạn nhất này thì sao? Một nhà Hồ gia huynh đệ này, nói không chừng có thể giúp mình thoát khỏi một kiếp nạn.

Hồ Diên Khánh nào đâu biết những ý nghĩ trong đầu Trần Nguyên? Thấy Trần Nguyên đại nghĩa như vậy, trong lòng thậm chí còn cảm kích, nói: "Trần huynh, đa tạ!"

Trần Nguyên thoáng nhìn hắn một tý, nói: "Đại cữu ca lại coi ta là người bên ngoài sao? Người yên tâm dưỡng thương, tuy địa phương có thể giấu người ở Biện Kinh rất nhiều, nhưng trên người hai người kia cũng có tổn thương, ta đoán, khẳng định là có người chiếu cố bọn hắn. Hiện tại, thế lực Bàng Cát đang thịnh vượng, người dám thu giữ bọn hắn không nhiều lắm, tin tưởng sẽ rất dễ tìm ra."

Tuy lời nói là nói như thế, nhưng người có năng lực, có lá gan, ở phía sau bảo vệ Hồ Diên Long, tìm dễ dàng như vậy sao, có thể cho Trần Nguyên người thoáng một tý là tìm được hay sao?

Sau khi rời khỏi chỗ Hồ Diên Khánh, Trần Nguyên biết, mình muốn tìm được cậu em vợ và cô em vợ này, chủ yếu vẫn phải dựa vào vận khí.

Ngồi trên xe ngựa của Hàn Kỳ, Trần Nguyên mỉm cười trong lòng, đang rầu rĩ cái Bạch Sơn doanh này để ai tới dẫn đầu, rõ ràng từ trên trời rơi xuống một anh vợ trong truyền thuyết, ông trời đối với mình thật sự là quá tốt.

Hàn Kỳ ở bên ngoài hỏi: "Chưởng quầy, bây giờ đi đâu?"

Trần Nguyên hơi trầm tư, nói: "Tướng quốc phủ."

Lữ Di Giản vẫn như cũ, nhìn về phía trên rất vô hại, kỳ thật lại là lão già giảo hoạt.

Lữ Phúc nói cho Trần Nguyên biết, thời điểm Trần Nguyên đến, hắn đang ở hậu viện dạy cháu gái của mình viết chữ, cho dù ở trong mắt tất cả mọi người, hắn là một người thay đổi thất thường, tiểu nhân nịnh nọt, nhưng trước mặt người nhà hắn, hắn thủy chung luôn lộ ra vẻ hiền lành.

Cháu gái còn chưa viết một bộ thư pháp xong, hắn sẽ không chịu rời đi, đừng nói Trần Nguyên cầu kiến, chính là hoàng thượng thượng triệu kiến, hắn cũng muốn cân nhắc sự tình thoáng một tý, rồi mới đi ra ngoài.

Hắn bảo Lữ Phúc dẫn Trần Nguyên tới thư phòng, sau khi vào cửa, liền đánh một thủ thế, bảo Trần Nguyên không nói lời nào, chờ hắn cháu gái viết xong bảng chữ mẫu rồi tiếp tục.

Trần Nguyên rất quy củ đứng ở một bên, thẳng đến khi tiểu nha đầu kia thả bút lông trong tay ra mới thôi.

Lữ Di Giản cầm bảng chữ mẫu cháu gái qua, nhìn từng chữ từng chữ, vạch ra một số chỗ chưa đầy trong đó, cái kiên nhẫn kia, lại để cho Trần Nguyên rất là thán phục.

Tiểu cô nương cũng rất nghiêm túc lắng nghe, chỉ ngẫu nhiên dùng khóe mắt nhìn về hướng Trần Nguyên, nhìn khách nhân rất lạ lẫm đối với nàng.

"Tốt rồi, ngày mai, thời điểm viết chữ, chú ý những vấn đề ta đã nói với ngươi, phải biết sửa." Tiếng nói Lữ Di Giản cực kỳ hiền lành, trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, làm cháu gái hắn, nhất định là chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Tiểu cô nương gật đầu, nói: "Ừm, gia gia, ta biết rồi, ta đi trước được chứ?"

Đợi bóng dáng cháu gái biến mất khỏi ánh mắt, Lữ Di Giản mới nhìn về phía Trần Nguyên, hỏi: "Thế Mỹ, thân thể song thân trong nhà thế nào?"

Trần Nguyên ôm quyền nói: "Nhờ phúc Tướng quốc, thân thể còn cường tráng, ta đã sắp xếp xong xuôi, đợi cho ngày mùa thu hoạch chấm dứt, sẽ đón bọn hần đến Biện Kinh."

Lữ Di Giản ừ một tiếng, nói: "Tốt, như vậy không còn gì tốt hơn, cũng để cho người ít đi một phần lo lắng, đúng rồi, ta có một số việc, ta muốn đàm luận cùng người một tý, tại đây không có người bên ngoài, ngồi xuống đi."

Trần Nguyên theo lời, ngồi xuống cái ghế, nói: "Tướng quốc có việc cần, cứ phân phó là được."

228. Chương 223: Gặp Lại Người Xưa(1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 223: Gặp lại người xưa(1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lữ Di Giản cười ha ha một tiếng, nói: "Lần trước người đi Liêu quốc, làm vô cùng tốt, ta còn chưa khen thưởng người, nói đi, người muốn cái gì?"

Trần Nguyên nói: "Làm việc vì Tướng quốc làm là chuyện ta phải làm, không dám cầu cái gì ban thưởng."

Lữ Di Giản nhìn hần một cái, nói: "Vậy không được, ngay cả Bàng Cát cũng biết trọng thưởng Bàng Hỉ, ta làm sao có thể bạc đãi người? Như vậy đi, tiền người không thiếu rồi, người suy nghĩ thật kỹ, hiện tại muốn nhất là cái gì, sau đó hãy nói với ta."

Trần Nguyên cũng không tiếp tục chối từ, chối từ chính là khách khí, liền nói: "Vâng, đa tạ Tướng quốc."

Lữ Di Giản thoả mãn gật đầu, nói: "Thế Mỹ, thật sự không muốn làm quan sao?"

Trần Nguyên bị hần hỏi đến mức sững sốt một chút, sau đó liền kiên quyết lắc đầu: "Không muốn, ta chỉ muốn làm mua bán thật tốt."

Lữ Di Giản giống như có hơi thất vọng: "Tại Đại Tống triều, tất cả đều hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao, dù cho người làm mua bán, cũng là một người hạ đẳng, bị người ta xem thường. Đọc sách liền không giống với lúc trước, dù cho người không kiểm tra ra công danh, người ta thấy người, cũng tôn kính người, hướng chỉ, chỉ cần người nguyện ý, hiện tại lão phu liền ghi danh thiếp cho người, công danh dễ như trở bàn tay."

Danh thiếp, là nhân tài Tống triều, có đầy đủ danh vọng, đủ địa vị mới có thể ghi.

Hiện tại, Trần Nguyên chỉ là môn khách của Lữ Di Giản, một khi Lữ Di Giản viết danh thiếp xuống, môn khách đem biến thành môn sinh.

Mặc dù chỉ là kém một chữ, nhưng con đường lại hoàn toàn bất đồng, môn khách có thể là hạng người trộm gà trộm chó, môn sinh lại là một người danh vọng kéo dài, thành tựu môn sinh sẽ tăng thêm danh vọng cho ân sư mình, cũng như vậy, nếu như môn sinh phạm sai lầm, cũng có tổn hại danh dự ân sư.

Làm môn sinh Lữ Di Giản, Lữ Di Giản có thể trực tiếp viết hoá đơn, tiền cử hiền tài, không cần cuộc thi, cũng có thể để cho Trần Nguyên làm quan.

Quan chức trong năm Nhân Tông Tống triều, chủ yếu có ba cách đạt được, một loại là quyền góp, chính là sau khi người có tiền, quyền một thân phận, loại thân phận này là dùng tiền đổi lấy, cũng không đáng tiền nhất, cho nên thời điểm Trần Nguyên nói, muốn quyền một Cáo mệnh phu nhân cho Tàn Hương Liên, Trần Thế Mỹ mới phần nộ như vậy.

Một loại là tiền cử hiền tài, chính là một ít người có danh vọng, tiền cử hiền tài, là môn sinh đệ tử của mình, loại này tốt hơn một chút, bởi vì quan chức này có được, ít nhất nói rõ là có người xem trọng người, đương nhiên, để cho người ra xem trọng nhất, chính là loại thông qua hoàng thượng yết bảng, đường đường chính chính thi đậu.

Có thể nói như vậy, nếu như hiện tại Trần Nguyên muốn làm quan, ba con đường, hẳn tùy tiện đi con đường nào, cũng có thể đạt được.

Vấn đề là, cho dù Trần Nguyên muốn làm quan, cũng là sự tình về sau này, ít nhất, tại trước khi Tần Hương Liên chưa đi vào Biện Kinh, hẳn sẽ không đi làm quan, tuyệt đối không đi.

Trần Nguyên lúc này mới nói: "Đa tạ ý tốt của Tướng quốc đại nhân, chỉ là, người khác xem thường ta cũng không sao, tự mình thoải mái là được, ta là người có tính lười nhác, quan trường thật sự không thích hợp với ta."

Ánh mắt Lữ Di Giản phảng phất lóe ra vẻ thất vọng, nhìn chằm chằm vào Trần Nguyên.

Lúc này đây, hẳn và Bàng Cát tỉ mỉ thiết lập bố cục, ngăn chặn xu hướng suy tàn, khi gần một năm qua bị Phạm Trọng Yên và những người Hạ Tủng này công kích.

Phạm Trọng Yên xem thời cơ rất nhanh, chủ động gánh nhận trách nhiệm, khiến cho rất nhiều kế hoạch của mình rơi vào khoảng không, cái này lại làm cho Lữ Di Giản rất là ngoài ý muốn.

Ở trong bố cục hẳn thiết lập, nhìn về phía trên thì lưu lại một con đường sống, chỉ cần vứt bỏ tiểu tốt Tổng Kỳ kia, hoặc là trực tiếp gạt bỏ những thứ bọn Trần Nguyên làm được tại Liêu quốc, giống như có thể liều mạng một lần.

Lữ Di Giản một mực chờ Phạm Trọng Yên làm như vậy, chỉ cần bọn hắn làm như vậy, Lữ Di Giản lập tức sẽ ném một chiêu lại một chiêu sát thủ trí mạng, thẳng đến khi giết những chính nhân quân tử kia thương tích đầy mình, đương nhiên, hẳn không có ý định không lưu mảnh giáp.

Ai ngờ Phạm Trọng Yên rõ ràng chủ động nhảy vào trong tử cục, một bước này lại để cho cả bàn cờ bắt đầu sống dậy, nếu không phải ma xui quỷ khiến, toát ra một cái sự tình ám sát, bọn hắn chuẩn bị tất cả ở sau liền uống phí.

Hiện tại rất hoàn hảo, Âu Dương Tu bị giáng chức lần nữa, ra khỏi Biện Kinh, Văn Bác Ngạn cũng bị Nhân Tông điều đi lĩnh quân.

Tại Tổng triều, văn nhân bị điều đi lĩnh quân có hai ý tứ, một là chiến tranh rồi, xem như tín nhiệm để cho người đi giám sát những võ tướng kia. Một loại khác, tại thời điểm không có chiến tranh, nghĩa là người phạm sai lầm rồi, nếu không phải sai lầm lớn, hoàng thượng cho người một cơ hội chuộc tội.

Văn Bác Ngạn hiển nhiên là thuộc về chủng loại đó.

Còn có cả Tổng Kỳ kia, hiện tại cũng bị tước đoạt quyền lợi, nhàn rỗi trong nhà, mặt khác, còn có rất nhiều người bị ảnh hưởng, đều là một đám bên Hạ Tủng, tóm lại, tuy không đánh được cá lớn, cá con tôm nhỏ lại không ít, cũng coi như có thu hoạch.

Hiện trong tay Lữ Di Giản có rất nhiều vị trí, cần tìm một ít người tín nhiệm giúp hắn ngồi, cho nên, hẳn rất hi vọng Trần Nguyên có thể nguyện ý làm quan.

Nhưng Trần Nguyên nói kiên quyết như vậy, hẳn không còn cách nào, một lúc sau mới gật gật đầu, nói: "Cũng tốt, chỗ này của ta cũng rất lớn, người giúp ta làm mua bán. lợi nhuận chút ít tiền. cũng là chuyện tốt. Ta mặc dù không có nhiều tiền như Lão Bàng, nhưng nếu như người thiếu tiền ta còn có thể cầm ra một ít."

Trần Nguyên lần này không cự tuyệt, đối với việc người cho mình vay tiền, Trần Nguyên chưa bao giờ cự tuyệt: "Đa tạ Tướng quốc, hiện tại tiền vẫn đủ, đợi thời điểm không đủ, ta lại đến chỗ Tướng quốc mượn chút ít là được."

Lữ Di Giản ngồi thẳng lên, nói: "Người đi một chuyến này, buôn bán lời không ít, tăng thêm Lão Bàng đưa cho người, cái sơn trang kia có thể xây dựng được không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Sơn trang không có vấn đề gì rồi, ta đang tuyển tên cho nó, chỉ là, ta còn muốn làm chút ít những việc mua bán khác."

Hắn định đi đến chỗ Vương Luân nhìn xem, hiện tại hắn đã mơ hồ cảm giác được, vấn đề Vương Luân đi hàng, rốt cuộc là xảy ra ở địa phương nào, cùng một cái đạo lý thành công, như bến tàu nam bắc ở Yên kinh bên kia, đều là vì cảm giác tín nhiệm.

Nói như vậy, Trần Nguyên đổi địa vị, suy nghĩ một chút, lúc trước, thời điểm bọn hắn rời khỏi Yên kinh, bởi vì sợ hãi để cho người khác phát giác ra cái gì đó, cho nên hàng làm ra mua bán, mãi cho đến ngày cuối cùng chuẩn bị rời đi vẫn còn làm.

Cái này khiến cho việc bọn hắn bỗng nhiên bỏ hết gánh hàng buôn bán xuống, rất nhiều thương nhân đi hàng mất nguồn cung cấp, bởi vậy mà nhận phải tổn thất thật lớn.

Tuy bọn hắn cũng không muốn như vậy, nhưng những thương nhân kia không cho là như vậy, cho nên, thời điểm Vương Luân mở lại cửa hàng, những thương gia kia cũng mặc kệ, lần trước có phải là người xuất phát từ đạo nghĩa quốc gia nào, sợ hãi hắn lừa gạt xong Yên kinh rồi, lại lừa gạt đến Biện Kinh, đều rất cẩn thận.

Vấn đề này nói khó cũng khó, nói dễ dàng giải quyết, kỳ thật cũng rất dễ dàng, chỉ cần có tiền tiếp tục điều hành hoạt động, chống đỡ qua một năm nửa năm, tất cả đều sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn, cũng có thể đổi một người khác đến kinh doanh, mình ở phía sau màn làm lão bản, đợi cho việc đi hàng có đủ uy tín, lại xuất đầu ra mặt.

Còn có việc nữa, chính là sự tình chạy thuyền cùng Trương Tu Chính.

Hải vận có thể kiếm tiền, Trần Nguyên biết rõ, chuẩn bị tốt hàng hải, lại càng có lợi ích cực lớn, đương nhiên, người như Trương Tu Chính, thuần túy chỉ vì hứng thú, thì không hàng hải được.

Trần Nguyên muốn kiếm mấy con thuyền chạy chạy tại biển gần trước, để cho các thủy thủ làm quen biển cả một chút, để cho mình làm quen sinh ý hải vận một chút, xem cách làm như thế nào, sau đó mới chậm rãi kéo dài về phía đông, chậm rãi mở rộng phạm vi của mình.

Mấy cái thứ này đều rất cần tiền, hơn nữa, đều cần đại lượng tài chính đầu tư vào, mấy vạn quan của chính mình, căn bản không thể đủ được, cho nên, bây giờ hắn cảm thấy, tiền càng nhiều càng tốt.

Lữ Di Giản bỗng nhiên cười một chút, nói: "Ta cũng đưa cho người một cái tên sơn trang."

Trần Nguyên nghe xong, liền cười một tiếng, nói: "Không ngờ Tướng quốc cũng để ý, không biết ngài nghĩ ra tên là gì? Trở về, ta sẽ lập tức phủ lên cho nó!"

Lữ Di Giản lại bỗng nhiên lắc đầu, nói: "Không được, người phải nhìn một chút, ta muốn xem danh tự ta đặt có thể lấy được hai ngàn quan kia hay không, ha ha "

Trần Nguyên lập tức hiểu, lão nhân này nhất định là dùng tên chữ để đóng góp danh tiếng, cái này lại làm cho Trần Nguyên có chút khó xử rồi, nếu để cho cái lão nhân này không trúng cử, hắn có thể cho rằng mình khinh thường danh tự hắn đặt hay không? Chỉ là, cái này cũng đã nói rõ một phương diện khác, việc tuyên truyền đã đạt hiệu quả rất tốt.

Lữ Di Giản nói tiếp: "Hơn nữa, muốn treo lên danh tự, cũng không tới phiên ta, ta nghe nói, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng đưa cho sơn trang của người cái tên, Thế Mỹ, lần này người nào loạn, động tĩnh khá lớn đó."

Trần Nguyên vừa nghe, lập tức có chút cảm thấy buồn cười, những đại nhân vật này, có phải là đều rảnh rồi nhàn chán như vậy hay không? Chính mình chỉ muốn tuyên truyền một tý, chẳng lẽ ngay cả Nhân Tông cũng thiếu hai ngàn quan kia hay sao? Xem ra, sự tình danh tự, chính mình thật sự phải thận trọng hơn một ít mới được.

Những người này không phải quan tâm đến tiền, tuy ở trong lòng dạ bọn hắn, khẳng định đều không dùng vốn liếng tài học đặt tên, nhưng nếu như bọn hắn không trúng cử, mà danh tự sơn trang chính mình tuyển kia, lại không thể để cho đại đa số người tâm phục khẩu phục, khả năng thật sự là sẽ có phiền toái.

Trở về xem thật kỹ xem, có thể tìm ra chữ Nhân Tông viết, là không còn gì tốt hơn, cũng không biết trình độ hoàng đế lão nhân này thế nào, vạn nhất ngay cả vòng Trần Thế Trung tuyển chọn cũng không qua,

chính mình treo danh tự ra, lại làm cho hắn cảm thấy còn không bằng hắn, vậy hắn khẳng định là rất tức giận, hắn rất tức giận, tuy không nói, nhưng hậu quả nhất định là rất nghiêm trọng

Lữ Di Giản lại hào hứng bừng bừng như cũ, nói: "Nhớ kỹ, thời điểm treo danh tự sơn trang, nói cùng ta một chút."

Trần Nguyên cười khở gật đầu, nói: "Ừm, ta biết rồi."

Trần Nguyên lần này tới bái phỏng Lữ Di Giản, mục đích chủ yếu đúng là tăng tiến cảm tình song phương một tý, ngày sau vẫn phải nhờ lão nhân này làm chỗ dựa cho mình.

Mặc dù nói bên cạnh mình có một anh vợ trong truyền thuyết, chỉ cần có thể lại để cho hắn lưu lại, đánh nhau là không sợ.

Nhưng nếu như gặp phải sự tình rắc rối, Trần Nguyên vẫn không thích dùng phương thức bạo lực để giải quyết, hắn luôn luôn cho rằng, bạo lực, là phương pháp xử lý cuối cùng, khi không có cách nào giải quyết vấn đề.

Hai người lại nói chuyện phiếm một hồi, Lữ Di Giản nói một chút về tình huống đại khái trên triều đình với Trần Nguyên, Trần Nguyên cũng đơn giản hồi báo ý định của mình sau này, sau đó liền đứng dậy cáo từ.

Tiếp theo, là phủ Bàng Thái sư.

Trần Nguyên cảm giác, mình rất nhiều việc, chỉ là, hắn rất khoái hoạt, đi phủ Lữ Tướng quốc, là vì liên lạc cảm tình, đi chỗ Bàng Cát, xác thực là vì giải quyết một vài vấn đề.

Chính mình vẫn là đang cùng Hồ Diên Bích Đào ở một chỗ, điểm ấy, Bàng Hỉ khẳng định đã nói cho Bàng Cát. Hơn nữa, Bàng Hỉ cũng khẳng định đã nói qua với Bàng Cát, chính mình một mực không biết thân phận của nàng, cũng nhất định giải vây vài câu cho mình tại trước mặt Lão Bàng.

Để Bàng Hỉ giải vây vì chính mình vẫn không đủ, muốn cho Lão Bàng tin tưởng, phải tự mình đứng ra nói cái gì đó, chỉ cần mình đi gặp hắn, ít nhất có thể làm cho Bàng Cát cho rằng, trong lòng mình không có quỷ.

Trước kia đã đến hai lần, báo tên chỗ người gác cổng xong, rất nhanh liền có thể đi, lần này lại phải đợi thời gian rất lâu.

Cũng không phải nói Bàng Cát hoài nghi Trần Nguyên cái gì, chỉ là, hiện tại Bàng Thái sư thật sự cực kỳ vội vàng, hiện tại người ta lại có thể vào triều rồi, cho nên nhất trình, chương trình trong một ngày sắp xếp tràn đầy, có thể để thời gian đi tới gặp hắn một tý, cũng đã thập phần khách khí.

Thời điểm Bàng Hỉ mở cửa lớn vì Trần Nguyên, Bàng Cát còn ở trong phòng nói cái gì đó cùng một người khách nhân.

Bàng Hỉ nói: "Trần huynh, người ở thiên sảnh chờ thêm một lát nữa, đợi khách nhân Thái sư rời đi, ta lập tức dẫn người đi gặp hắn. Đúng rồi, Thái sư nhất định sẽ hỏi người sự tình Hồ Diên Bích Đào, ta đã nói rõ cùng Thái sư, nói cho hắn biết, người cũng không biết thân phận chân chính của nữ nhân kia."

Trần Nguyên lập tức nói cảm ơn: "Đa tạ Bàng tổng quản rồi, có người quen chính là rất tốt, ít nhất có thể lái được đường đến cửa sau, vừa rồi, thời điểm ta tiến đến, giống như có người còn chờ trước ta?"

Bàng Hỉ cười một chút, ngón tay chỉ thiên sảnh, nói: "Người đi đến đó ngồi, trong âm trà có trà, ta đi đến trước cửa Thái sư trông coi, người vừa đi, ta liền hô người đến."

Bàng Thái sư vội vàng, Bàng Hỉ phải vội vàng theo, Trần Nguyên tự nhiên không quấy rầy hắn, nói: "Tốt, người còn bận việc của người, cứ đi đi."

Phủ Thái sư chính là phủ Thái sư, thiên sảnh đều muốn lớn hơn một ít so với tòa nhà bình thường của người ta, cái ghế và bàn trà làm bằng gỗ hồng, trên mặt đặt bốn cây cảnh, nhìn về phía trên cực kỳ kinh người, bốn cây cảnh trên từng cái bàn trà đều không giống nhau, đặt tới người nhà bình thường, có thể mang một chậu này lên, cũng đã xem như thường thường bậc trung.

Trần Nguyên một bên xem xét bồn cây cảnh, một bên bưng trà nhỏ uống, ngẫu nhiên có tiếng bước chân đi qua, hắn cũng sẽ ngẩng đầu nhìn xem có phải là Bàng Hỉ hay không.

Liên tục mấy lần, Trần Nguyên cũng không xem nữa, dù sao Bàng Hỉ đến cũng sẽ gọi mình, mắt của hắn cầu hoàn toàn tập trung ở một bộ tranh chữ.

Trình độ tranh chữ kia, xem xét chính là xuất xứ từ danh gia, được Bàng Cát treo trên vị trí chính giữa, chỉ là, cái hấp dẫn Trần Nguyên cũng không phải tranh này đẹp mắt, mà là dưới lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), là Nhân Tông viết ra.

Trần Nguyên cẩn thận quan sát bút tích Nhân Tông, hi vọng có thể trở về tham chiếu danh tự Nhân Tông viết cho sơn trang, dần dần không khỏi nhập thần.

Thẳng đến khi nhìn rõ ràng, Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được, phía sau mình giống như có người, vội vàng nhìn lại, vừa xem xét, hắn lại càng hoảng sợ, trên mặt ghế sau lưng thật sự có một người ngồi, Thập Ngũ phu nhân phủ Bàng Thái sư.

Thập Ngũ phu nhân kia vểnh chân lên, ngồi ở sau lưng Trần Nguyên, con mắt cũng không nhìn Trần Nguyên, chỉ ngồi thẳng ở đó, giống như trong phòng này chỉ có một mình nàng.

Trần Nguyên rất là xấu hổ, dù hắn ngày thường tự xưng là phần diện lang quân, đối phó với nữ nhân hết sức lợi hại, nhưng bây giờ cũng là nói không ra lời.

Cung kính hành lễ? Đó là nói nhảm, Thập Ngũ phu nhân này ngồi đã lâu, cần chờ mình đi lên hành lễ hay sao?

Đối với nữ nhân như nàng, phương thức hành lễ tốt nhất, chính là đùa giỡn hai câu, nhưng vừa nghĩ tới, ngày ấy, lúc rời đi, còn trối người ra lại, mặc dù nói lúc ấy mình chỉ muốn lấy vài thứ đồ, nhưng hiện tại thật sự không biết nói như thế nào mới tốt.

229. Chương 224: Kích Thích

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 224: Kích thích

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thật lâu sau, Thập Ngũ phu nhân kia bỗng nhiên giương mắt nhìn Trần Nguyên một tý, trên mặt khẽ cười một chút: "Như thế nào, không hành lễ cho tỷ tỷ sao?"

Không nói lời nào thì không được, tốt xấu cũng phải nói hai câu, Trần Nguyên chậm rãi về phía trước hai bước, nói: "Không biết tỷ tỷ thích ta cho người cái lễ gì?"

Eo Thập Ngũ phu nhân bỗng nhiên hơi cong lại một chút, ngón tay chậm rãi xẹt qua đôi chân trắng muốt của chính cô ta, nói: "Người am hiểu lễ gì nhất?"

Trên mặt Trần Nguyên hiện ra một loại dáng tươi cười nghiền ngẫm, nói: "Tiểu nhân am hiểu nhất, tự nhiên là lễ Chu công."

Thập Ngũ phu nhân nhẹ nhàng nâng tay lên, dùng ngón giữa vẫy vẫy hai cái, nói: "Tới đây!"

Trần Nguyên đi tới, cọt nhả nói: "tỷ tỷ có gì phân phó?"

Thập Ngũ phu nhân bỗng nhiên dùng một tay kéo áo trên đầu vai xuống dưới, động tác này lại làm cho Trần Nguyên rất là giật mình, vội vàng thay nàng kéo lên, nói: "Này, tại đây người đến người đi, hôm nay không phải lúc!"

Thập Ngũ phu nhân lúc này lại lấy một tay, đè tay của hắn trên bờ vai chính mình, một tay khác thoảng một tý đã giữ thắt lưng chặt Trần Nguyên, trong miệng nhẹ nhàng hô: "Cứu mạng à, cứu mạng à...."

Mặc dù hai tiếng này vô cùng nhẹ, lại hù cho Trần Nguyên hồn phi phách tán, cũng chẳng quan tâm Bàng Hỉ bỗng nhiên đến thì làm sao, thoảng một tý đã bỏ nhào vào người Thập Ngũ phu nhân kia, nói: "Đừng hô, đừng hô, ta van người còn không được sao? Người thật sự là tỷ tỷ của ta, vẫn không được sao?"

Trên mặt Thập Ngũ phu nhân lộ ra vẻ vui vẻ, hỏi: "Cầu ta?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, ta van người, lần trước là ta sai rồi, không nên trối người, như vậy đi, người xem làm như thế nào để hả giận, người liền xử trí ta như thế đó, cái này còn không được sao?"

Thập Ngũ phu nhân rút cục cũng buông thắt lưng Trần Nguyên ra, cũng kéo áo trên bờ vai mình lên, cánh tay cầm ấm trà ở một bên qua, đưa cho Trần Nguyên, nói: "Cầm lấy, đập vào đầu người trước."

Trần Nguyên tiếp nhận ấm trà, ngồi xuống trên mặt ghế đối diện nàng, tay cầm ấm trà, lại đặt ở trên bàn trà: "Không cần phải náo loạn, được không? Như vậy rất đau!"

Trên mặt mười lăm treo nụ cười vui vẻ, ở phía trong ánh mắt kia, tất cả đều là ý trào phúng, nói: "Người cũng biết như vậy rất đau à? Nhưng người phải nghĩ thông suốt, nếu để cho Thái sư biết rõ, người ở nơi này, dùng sức mạnh đối với ta, ta cam đoan người sống không quá nửa canh giờ."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Đúng, nhưng gian phòng kia, chuyện giữa hai người chúng ta, sự tình lấy ngọc mã lần trước, người nói như thế nào với Thái sư? Hắn tin sao? Ta nghĩ, có khả năng trong lòng hắn cũng bán tín bán nghi đó, nếu người nói ra, ta sẽ chết chắc, nhưng y theo tính cách Thái sư, hai chúng ta có thể làm một đôi uyên ương dưới địa ngục đó."

Thập Ngũ phu nhân nghe xong, liền lắc đầu, nói: "Người thật sự rất thông minh nha, cũng khó trách lão gia hỏa kia cũng tán dương người, Trần Thế Mỹ phải không?"

Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Chính là tiểu sinh."

Lúc nàng nói chuyện, cả người đã đứng lên, từ từ đi đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Muốn biết Lão Bàng khen người như thế nào không? Hắn nói người cơ trí hơn người, hơn nữa còn to gan lớn mật, cơ trí hơn người, hiện tại ta đã báỉ kiến rồi, về phần to gan lớn mật sao, ta cũng đã sớm biết, người nói đúng hay không?"

Nàng chạy tới trước mặt Trần Nguyên, một tay không kiêng nể gì cả, liền mò đến trên mặt Trần Nguyên, hỏi: "Nhưng, vì cái gì mà người lại làm người ta thương tâm như vậy? Chẳng lẽ tự đập ấm nước vào đầu, chảy ra ít máu, để cho người ta hả giận, cũng không thể dùng sao?"

Trần Nguyên vội vàng đứng lên, trốn về phía sau, nói: "Này, ta phát hiện, lá gan người còn lớn hơn so với ta, tại đây người đến người đi, nếu để cho người trông thấy động tác của người, hai chúng ta đều chết chắc rồi!"

Thập Ngũ phu nhân kia cười ha ha một tiếng, đặt mông ngồi xuống trên mặt ghế Trần Nguyên vừa rời đi, nói: "Người ta chính là muốn cùng người làm một đôi uyên ương, cùng một chỗ bay nhảy, chúng ta không làm được, có thể làm một đôi tử uyên ương, cũng không tệ à!"

Trần Nguyên né tránh ra xa xa vài bước, nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc người muốn thế nào?"

Thập Ngũ phu nhân uốn éo vòng eo, nói: "Ai ui, ta nào dám đối với người như vậy nha, đây không phải chuyên môn đến cảm ơn người sao, tạ ơn người lần trước hạ thủ lưu tình, không làm gì mặt của ta, bằng không thì, ta thật sẽ bị đuổi ra khỏi cửa rồi, người cũng sẽ không đến liếc ta một cái, đúng hay không?"

Trần Nguyên chep miệng một chút, nói: "Lần trước ta thật sự bị bắt buộc, không phải giải thích với người rồi sao? Nếu người còn không hài lòng, vậy người nói, làm sao bây giờ?"

Mười lăm lại đứng lên, nói: "Nhất thời còn chưa nghĩ ra, như vậy đi, dù sao ta cũng biết rõ người là ai rồi, sẽ tới tìm người, đến lúc đó, người đừng giả bộ như không biết ta."

Hiện tại, trong lòng Trần Nguyên thật sự hi vọng, vị "tỷ tỷ" này nhanh rời đi, nàng ở chỗ này, nếu để cho Bàng Hỉ hoặc là người khác nhìn thấy, chính mình sẽ rất phiền toái.

Nghe nàng nói như vậy, liền vội vàng gật đầu, nói: "Được rồi, chỉ cần người có chuyện gì, gọi người đến nói với ta một tiếng là được rồi, nếu ta có thể làm, quyết không chối từ."

Thập Ngũ phu nhân nghe hắn nói như vậy, cũng đã mãn ý rồi, thân thể lại gần Trần Nguyên hơn một ít, thanh âm nén xuống thấp nhất, nói: "Trần Thế Mỹ, nếu như ta muốn làm tiếp chuyện đêm hôm đó cùng người, người có can đảm này hay không?"

Trần Nguyên không khỏi nhớ tới sự hoang đường đêm hôm đó, y phục trên người nữ tử xinh đẹp trước mắt này, phảng phất liền biến mất trong nháy mắt, đứng ở trước mặt hắn, tựa hồ chính là thân thể mềm mại đang liên tục nhấp nhô lên rớt.

Nói thật, trong lòng hắn thật sự muốn làm một lần, hơn nữa, những ngày này, hắn không chỉ nghĩ tới một lần, ngày ấy thật sự có chút vội vàng, chính mình muốn chinh phục các nàng nhanh chóng, không thể từ từ hưởng thụ, hiện tại mười lăm nói như vậy, Trần Nguyên há có thể cự tuyệt?

Dưới sự quyến rũ của sắc đẹp, hắn đi đến phía trước một bước, dán sát vào người Thập Ngũ phu nhân, nói: "Ta sợ, ta sợ các người không chịu!"

Mười lăm mặt mày đầy xuân ý, nói: "Chỉ cần người dám, không có gì ta không dám, nói thật, người so lão gia hỏa kia lợi hại hơn nhiều!"

Trần Nguyên nghe được, trong lòng liền động, bất kỳ một nam nhân nào, đều ưa thích nghe nữ nhân nói lời này, hắn thuận tay vòng qua, ôm lấy mười lăm.

Ôm một cái thân thể đầy đặn mà trần ngập sức sống thanh xuân động lòng người, lại thêm từng trận mùi thơm từ cơ thể nàng đưa vào trong mũi, nếu nói là không bị kích thích, chính là gạt người.

Không khỏi lấy tay sờ sờ bộ ngực nàng, hô hấp mười lăm nhất thời bắt đầu dồn dập, uốn éo như rắn nước tại ngực hắn, càng khơi mào lửa dục trong người Trần Nguyên.

Tay của hắn lập tức hoạt động ở phạm vi lớn hơn, từ chân nàng dời đến khuôn mặt, tư vị trong đó không thể diễn tả, làm cho Trần Nguyên sinh ra kích thích cực độ.

Thập Ngũ phu nhân mạnh mẽ đưa miệng tới, hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước ở mặt Trần Nguyên, sau đó liền đẩy hắn ra, nói: "Chờ tin tức của ta."

Nói xong, liền quay đầu đi.

Trần Nguyên lấy tay nhẹ nhàng sờ chỗ nàng vừa hôn một chút, cái dục hỏa kia đã biến mất, không ngờ, lá gan nữ nhân này lại lớn như vậy, ngày sau, tuy nàng đặc biệt kích thích, nhưng thực sự phải đặc biệt chú ý mới được. . .

230. Chương 225: Không Còn Gì (1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 225: Không còn gì (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thập Ngũ phu nhân rời đi, không qua bao lâu sau, Trần Nguyên đang suy nghĩ, thời điểm nào có thể gặp lại nàng, có cơ hội chơi cùng các nàng lần nữa, Bàng Hỉ liền tới thông báo cho hắn, Lão Bàng hiện tại đang muốn hắn đi qua.

Trên mặt Bàng Thái sư cực kỳ lúng túng, đối với quan hệ giữa Trần Nguyên và Hồ Diên Bích Đào, đã đề ra nghi vấn trong thời gian rất lâu.

Tại những vấn đề này, Trần Nguyên không giấu diếm chút nào, bởi vì hắn biết rõ, những chuyện đã xảy ra thì không cách nào dấu diếm Bàng Thái sư, hắn thẳng thắn như vậy, cuối cùng cũng để cho Bàng Cát tin lời Bàng Hỉ nói, tin tưởng Trần Nguyên không biết thân phận chân chính của Hồ Diên Bích Đào.

Trong lòng nhận định là người một nhà, chỉ cần không phải quyết tâm đối nghịch cùng hắn, Lão Bàng vẫn là người độ lượng rất lớn.

Ngoài ra, Trần Nguyên dù sao cũng là người của Lữ Di Giản, vẫn phải giữ cho Lữ Di Giản một ít mặt mũi mới được, hiện tại, tuy trên triều đình, Bàng Cát đang khôi phục quyền thế dĩ vãng, nhưng còn xa xa mới đạt tới tình trạng có thể một tay che trời, cho nên, liên minh giữa hắn và Lữ Di Giản phải gắn bó với nhau.

Lại nói với Trần Nguyên vài câu, hắn rốt cục mới thay đổi chủ đề: "Lần này trở về, có tính toán gì không? Thật sự không muốn làm quan sao?"

Trần Nguyên cung kính nói: "Không hề nghĩ tới, hiện tại ta chỉ muốn làm tốt sơn trang, địa điểm đã muốn chọn tốt rồi, chỉ là, có khả năng cần Thái sư hỗ trợ."

Bàng Cát gật đầu, nói: "Đây là ta đáp ứng người, nói đi, muốn ta hỗ trợ cái gì?"

Lại bắt Lão Bàng hỗ trợ mua đất, khẳng định là không được, bởi vì, nếu như Lão Bàng ra mặt, cho nhiều tiền hơn nữa, Sài Dương cũng sẽ không bán cho Trần Nguyên.

Cho dù Trần Nguyên tự mình tìm được Sài Dương, tiểu tử kia cũng không nhất định bán, bởi vậy, Trần Nguyên căn bản không có ý định phí tiền mua đất, mảnh đất này chính là một chỗ cấm dùi cuối cùng của Sài Dương, cũng là một chỗ duy nhất Sài Dương có thể dựa vào, hắn muốn lừa gạt vào trong tay, một đồng tiền cũng sẽ không cho Sài Dương.

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho Sài Dương không chỗ nào dựa vào, phải vì tự mình sinh tồn, một lần nữa trở lại làm Sài đại quan nhân trước kia, Trần Nguyên luôn luôn cho rằng, cho dù bởi vì cuộc sống đã không còn đường, Sài Dương trộm cắp ăn cướp, cũng tốt hơn so với hắn hiện tại.

Muốn lừa gạt một người, thiết yếu cần có đủ hai điều kiện kiên quyết, thứ nhất là làm cho đối phương có chút lòng tham, chỉ có lòng tham, rất dễ dàng bị lừa, thứ hai chính, khiến cho hắn tin tưởng người.

Trần Nguyên đã chuẩn bị điều kiện thứ hai, hiện tại phải làm, là sáng tạo ra điều kiện thứ nhất mà thôi.

Hắn tin tưởng, mình nhất định có thể thành công, nhưng sau khi mình thành công, tất nhiên có rất nhiều con người xuất đầu vì Sài Dương, kỳ thật có thể có chút đại nhân vật trên triều đình sẽ ra mặt, những người này, cần Bàng Cát ngăn cản hộ hắn, mới có thể làm được.

Lập tức ôm quyền nói với Bàng Cát: "Thái sư, ta coi trọng nông trang ở ngoài thành của Sài Dương, muốn lấy nó ra làm cái sơn trang. Ta đã có cách nghĩ sơ bộ, chỉ là, khi làm sự tình này, hủ nho tất nhiên sẽ xuất đầu vì Sài Dương, đến lúc đó, kính xin Thái sư thay ta quần nhau cùng với họ."

Bàng Cát nghe xong liền sững sờ, nói: "À? Người muốn mua đất của Sài Dương? Ta đây không giúp được gì rồi, hoàng thượng thượng đã nói qua, để cho hắn dựa vào vài mẫu đất kia mà từ từ còn sống, ta sẽ không động đến hắn, hiện tại, ta cũng không cần phải động đến hắn nữa."

Trần Nguyên nói: "Thái sư hiểu lầm rồi, ta không phải muốn mua đất của hắn, mà là muốn dùng một ít thủ đoạn, đỡ cho mình một khoản tiền. Biện pháp, ta đã có, chỉ là, làm sự tình này, những người kia tất nhiên sẽ xuất đầu vì hắn, đến lúc đó, kính xin Thái sư làm chỗ dựa cho ta mới được."

Bàng Cát đã hiểu, cười ha ha một tiếng, nói: "Trước kia, quan hệ giữa người và Sài Dương không phải rất tốt sao?"

Trần Nguyên cũng cười một tiếng, nói: "Ai bảo mảnh đất kia tốt như vậy, ta chọn rất nhiều địa phương, chỉ có chỗ đó là thích hợp nhất."

Bàng Cát vỗ ngực bô bô, nói: "Yên tâm, chỉ cần người không để người ta bắt lấy nhược điểm, có thể làm cho người ta không lời nào để nói ở trên mặt luật pháp, ta cam đoan, mảnh đất kia sẽ là của người!"

Trần Nguyên lập tức ôm quyền, nói: "Đa tạ Thái sư"

Có những lời này của Lão Bàng, Trần Nguyên cảm giác, mình có thể yên tâm làm người can đảm, chạy đến đánh Sài Dương tỉnh dậy rồi, lúc này đây, hẳn nhất định phải cướp hết tài sản của Sài Dương, khiến cho hắn chỉ còn hai bàn tay trắng.

Thời điểm đi ra khỏi cửa lớn phủ Thái sư, đã sắp đến giờ Tý, Trần Nguyên nhìn ánh sao sáng đầy trời, không khỏi cảm thán một hồi, đời người là như thế, chỉ cần người còn sống, nhất định phải vội vàng vì cuộc sống.

Làm quan càng vội vàng hơn, thẳng đến lúc Trần Nguyên rời đi, trước phủ Thái sư còn có vài chiếc xe ngựa đang đợi, những người này, khuya hôm nay không thấy được Thái sư, chắc hẳn chắc là không biết rời đi.

Cả Tổng triều, tất cả mọi người đều hâm mộ những người làm quan này, đi ra ngoài ngồi xe ngựa, xuống xe có người đón người đưa, thoạt nhìn thật sự rất là uy phong.

Nhưng sau lưng cái vô cùng ngăn nắp này, cũng có thứ bọn hắn phải trả giá bằng gian khổ, mười năm khổ học, tính toán là cái gì? Đợi khi người chính thức bước vào quan trường, cái loại đấu tranh người lừa ta gạt này, sẽ khiến cho người tâm mỗi lực kiệt.

Quan tốt không dễ dàng, làm một cái tham quan cũng không dễ dàng, ví dụ như chủ nhân những trước mắt xe ngựa này, hiện tại trong lòng bọn hắn tất nhiên rất bất an, có ít người, trước đó vài ngày, tất nhiên là bám vào váy bọn người Hạ Tung và Phạm Trọng Yêm bên kia.

Hiện tại, Bàng Cát giết trở lại triều đình rồi, hơn nữa, vừa ra tay đã đá văng Âu Dương Tu và Văn Bác Ngạn ra khỏi Biện Kinh, cắt đứt phụ tá đắc lực của Hạ Tung.

Bọn hắn đều cảm giác được sự sợ hãi trong lòng, cho nên bọn hắn mới đến cầu kiến Bàng Cát, hy vọng có thể lấy được lòng Bàng Cát, Bàng Thái sư không nhất định cao hứng, nhưng tâm tình những người này sẽ tốt hơn nhiều so với không gặp.

Trong lòng Trần Nguyên mỉm cười, làm quan có cái gì tốt? Điều nói mình buồn bán, khắp nơi cầu người, không có tôn nghiêm, nhưng hẳn thật sự không nhìn ra, tôn nghiêm những người trên xe ngựa này ở nơi nào, lúc này, dù cho phủ Thái sư mở ra một cái chuông chó, bọn hắn cũng sẽ không chút do dự mà chui vào.

Có lẽ là buồn bán tốt hơn, tuy một mực vội vàng đến hiện tại, nhưng chính mình hiện tại có thể yên tâm về nhà, sau đó ôm Lăng Hoa ngủ một giấc đến sáng.

Sáng ngày hôm sau, Trần Nguyên ngủ đến lúc trời lên đỉnh mới tỉnh, Lăng Hoa đã bung tới một chén hành tây đun với mì sợi cho hắn, cuộc sống nhân sinh, hạnh phúc lớn nhất, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Vừa ăn mì sợi, trong đầu Trần Nguyên vừa suy nghĩ về kế hoạch đại khái mình phải làm trong một ngày này.

Trần Nguyên mua bán, đã có quy mô khá, nếu như còn một mình một người tác chiến mà nói, cho dù có bốn sự lớn đến mấy, cũng khó có thể mở ra quán rượu tốt, lại càng không thể kinh doanh đồ nướng tốt, hay làm cho sơn trang ngay ngắn rõ ràng.

Hiện tại, hắn cần thủ hạ và huynh đệ hỗ trợ, cần cân nhắc vấn đề hướng đi của cả bộ máy.

Lau lau mỡ trên khóe miệng, Trần Nguyên rất thỏa mãn, vỗ vỗ cái bụng, ôm Lăng Hoa hôn một cái, nói: "Nương tử nấu mì sợi ngon thật!"

Lăng Hoa nở nụ cười, nữ nhân đều ưa thích nam nhân khoa trương, sáng sớm liền bắt đầu ngủ dậy quét dọn khách điểm, vội vội vàng vàng, đều không nhàn rồi, trong lòng còn ghi nhớ, thỉnh thoảng đến xem Trần Nguyên đã dậy chưa, nếu dậy rồi, còn muốn đi lên hầu hạ hắn ăn cơm mặc quần áo.

Mà làm tất cả mọi thứ, chỉ đổi lấy được một câu khen tặng khích lệ của Trần Nguyên, nàng cảm giác rất đáng giá.

Người ngoài nhìn vào, chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng vợ chồng quanh năm sống với nhau mà nói, nếu như lão bà của người, buổi sáng mỗi ngày đều có thể làm điểm tâm cho người ăn, vậy người thật sự là quá hạnh phúc.

Trong những nữ nhân của Trần Nguyên, giống như chỉ có Lăng Hoa và Tần Hương Liên có thể làm được, Hồ Diên Bích Đào thì không được. Vị nữ hiệp này có rãnh rỗi mà nói, Trần Nguyên bảo nàng đi làm bát mì

cũng không thành vấn đề, nhưng nếu bắt nàng trông coi Trần Nguyên, chờ cho hắn tỉnh lại, rồi làm điểm tâm như Lăng Hoa, vậy thì không được.

Trần Nguyên nhìn Lăng Hoa thu thập bát đĩa, lập tức đứng lên nói: "Nương tử khổ cực rồi, hiện tại ta đi ra ngoài một tý, giữa trưa có khả năng không trở về dùng cơm được, các người không cần chờ ta."

Lăng Hoa gật đầu, nói: "Ừm, ta cũng giúp không được người, tự người chiếu cố mình thật tốt."

Trần Nguyên niết cầm cửa nàng một chút, nói: "Biết rồi." Nói xong, liền bước đi ra khỏi cửa phòng.

Đám người Trần Thế Trung đã chờ hắn dưới sảnh đường, vừa thấy Trần Nguyên đi ra, vài người đều đứng lên, nói: "Chưởng quầy."

Trần Nguyên mỉm cười, cảm giác rât tốt, cái này là đoàn đội hiện tại của chính mình, mặc dù có chút quy mô rồi, chỉ là, việc chiêu binh mãi mã, vẫn nhất định phải làm, bởi vì sau khi sơn trang xây xong, bằng vào vài người trước mắt, căn bản không đủ để cam đoan sơn trang vận hành bình thường.

Kế hoạch của hắn là, có người giúp đỡ quản lý khách phòng, có người giúp đỡ quản lý sòng bạc, thanh lâu cũng phải có người, mới có thể hoạt động trơn tru.

Còn đang tính toán làm một cái nhà tắm tốt nhất Biện Kinh, cái này cũng phải có chuyên gia phụ trách.

Thế kỷ hai mươi mốt, quý giá nhất là nhân tài, tại thế kỷ Tống triều, quý giá nhất vẫn là nhân tài, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu, vì cái gì mà Trần Nguyên hạ tâm tư lớn như vậy trên người Sài Dương, tiểu tử này không riêng gì võ nghệ cao cường, hơn nữa, đã làm qua việc mua bán, Tân Nhạc lâu lúc trước, có lẽ là một trong quán rượu tốt nhất Lạc Dương, nếu như hắn có thể tới giúp mình, vậy thì quả thực quá tốt.

Còn có một việc, Vương Luân và một nhóm người kia, cũng là đám võ văn đầy đủ hết, nếu như bắt cóc tới, vậy thì quá hoàn mỹ.

Sài đại quan nhân bây giờ đã mất hết can đảm, bắt hắn về có chút khó khăn, nhưng là chỉ cần thủ đoạn của mình dùng đúng chỗ, vẫn có chút nắm chắc.

So sánh với Vương Luân, độ khó liền nhỏ đi rất nhiều, Vương Luân là người có thể lực quyền tài, cái lý tưởng kia, có lẽ ngay cả Trần Nguyên cũng không dám suy nghĩ, phỏng chừng hiện tại, tên kia cũng đang cân nhắc xem, nên làm như thế nào để kéo mình qua bên hắn!

Trần Thế Trung nghiêm nhiên đã là nhân vật số hai bên người Trần Nguyên, tuy thời gian đi đến bên người Trần Nguyên không dài bằng A Mộc Đại và Hàn Kỳ, nhưng hắn dựa vào đầu óc của mình, giành được đồ vật hắn nên có.

"Đại ca, hôm nay có chuyện gì giao cho đám bọn ta sao?" Trần Thế Trung tranh thủ hỏi trước.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Sự tình hôm nay của người, chính là nhóm mấy trăm danh tự kia ra cho ta, chờ buổi tối ta trở về, có thời gian mà nói, sẽ xem từng bước từng bước. Còn có, mặt đối ngoại, làm tốt tuyên truyền, nói ba ngày sau, chúng ta sẽ tự mình đưa tiền cho danh tự được chọn trúng."

Trần Thế Trung gật đầu: "Vâng, ta biết rồi."

Trần Nguyên lại nhìn Dương chương quỳ, nói: "Dương đại thúc, sắp tới ta phải hô người là cha rồi, người cũng không đảm đương nổi cái đại thúc này mấy ngày, thừa lúc còn có thể sai khiến người, người giúp ta làm chút chuyện, được không?"

Dương chương quỳ nâng bàn tay lên, làm bộ muốn đánh, nói: "Xú tiểu tử không biết lớn nhỏ, sự tình gì, người cứ nói là được."

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Người dẫn theo A Mộc Đại, tìm mấy đội ngũ chuyên môn xây phòng ở, nhớ kỹ, thuê nhiều thêm mấy người, ta muốn trong vòng hai tháng, sẽ cho sơn trang chúng ta bắt đầu hoạt động!"

Dương chương quỳ suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng không phải không được, ta nghe nói, lúc trước, thời điểm Bát Hiền vương tạo Vương phủ, vận dụng một ngàn dân phu, chỉ dùng một tháng đã xây xong Vương phủ rồi!"

Trần Nguyên nghe xong liền sững sờ, nói: "Chúng ta đây cũng không phải là vì ganh đua so sánh cùng ai, ta chỉ hi vọng, sơn trang của ta có thể làm cho người ta vui vẻ."

Dương chương quỹ nhìn hẩn một cái, nói: "Khả năng là phải hao phí rất nhiều tiền!"

Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Tiền, muốn lợi nhuận được, chính là phải tiêu đi trước, không cần lo lắng."

Cuối cùng, hẩn liếc về phía Hàn Kỳ, nói: "Hàn Kỳ, trước kia, thời điểm ngươi đi giang hồ, có gặp được người nào bài bạc đặc biệt tốt hay không?"

Vấn đề này, chỉ có Hàn Kỳ có thể giải quyết, tuy A Mộc Đại cũng chạy qua giang hồ, nhưng người ta trên giang hồ, tốt xấu cũng hùng hồn đánh ra một cái danh hào Mạc Bắc tam hùng, coi như là có chút thành tựu, chỉ có Hàn Kỳ, thuộc về dạng hạ lưu, nhân tài dựa vào bài bạc lừa gạt cơm ăn như vậy, phỏng chừng chỉ có hẩn mới có thể tìm tới.

Hàn Kỳ lại lắc đầu, nói: "Không có, chỉ là, ta nhận thức một huynh đệ, làm trong sòng bài mười năm, nếu có người như vậy, hẩn sẽ biết."

Trần Nguyên mừng rỡ, đang muốn lại bảo Hàn Kỳ đi người nọ tìm đến, không ngờ Hàn Kỳ xoay chuyển lời nói, vẻ mặt tiếc nuối, rất chất phác nói: "Đáng tiếc, năm kia hẩn bị người đánh thành ngu ngốc rồi."

Sắc mặt Trần Nguyên lập tức liền thay đổi, Hàn Kỳ lại căn bản không có phát giác, tiếp tục nói: "Giống như còn có một tên, ki cùng theo ta trộm qua gì đó, nghe hẩn nói hẩn có thể khống chế xúc xắc, muốn mấy điểm có mấy điểm, chỉ là, trước đây ít năm, bị quan phủ bắt lấy, sung quân đi biên cương."

Hàn Kỳ còn muốn tiếp tục nhớ lại, Trần Nguyên đã tát đánh một cái lên trên đầu hẩn, nói: "Ngươi có thể nghĩ ra hay không, không quan trọng, tóm lại, vấn đề này, giao cho ngươi!"

Trần Nguyên nhìn mọi người, nói: "Các ngươi, việc cần phải làm, chính là chút ít việc ta vừa nói, tốt rồi, hôm nay ta cũng có chuyện, đi trước một bước, ta hi vọng, buổi tối, lúc ta trở lại, các ngươi đều có thể làm tốt."

Mọi người vội vàng nói: "Chương quây yên tâm."

Trần Nguyên cười một chút, một mình đi ra khỏi khách điểm, hẩn muốn đi lừa gạt Sài Dương, chuyện như vậy tự nhiên không có tiện dẫn theo quá nhiều người.

Sài Dương bây giờ đang ở Biện Kinh, trụ sở đã không phải là Tân Nhạc lâu, Tân Nhạc lâu lúc trước bị hoàng thượng sung công, sau đó bán trao tay cho những người khác, không còn là quán rượu, cũng không còn của họ Sài.

Ba gian nhà ngói rách nát cấu thành một sân nhỏ rất đơn sơ, lúc Trần Nguyên đến nơi này, Sài Dương ngay cả cửa cũng không thêm đóng.

Trong phòng, một mùi rượu tràn ngập ra cả gian phòng, Sài Dương cong vẹo nằm ở trên giường, tóc rối tung, chòm râu rất dài, cực kỳ giống một cái tên ăn mày, y phục trên người hẩn rất bẩn, rất nhếch, khả năng là thời gian rất lâu không đổi qua rồi, có lẽ ngay cả lúc ngủ, hẩn cũng không cởi ra.

Tiếng bước chân khi Trần Nguyên vào, lại để cho hai mắt tràn đầy tơ máu kia hơi mở ra một ít, chứng kiến Trần Nguyên đến, lại khép lần nữa.

"Sài huynh, sao không đóng cửa?" Trần Nguyên tự ngồi xuống trên một cái ghế.

Sài Dương lật thân, chuyển mặt tới, hỏi: "Ta đã không còn lệnh bài miễn chết nữa rồi, còn sợ người trộm cái gì đây? Ngươi tới làm cái gì?"

Tình huống Sài Dương còn bất bát hơn so với hẩn tưởng tượng, Trần Nguyên chỉ lo lắng, Sài Dương biết làm ký sinh trùng, một người dựa vào địa tô để sống, lại không nghĩ tới, hẩn rõ ràng một ký sinh trùng cũng không muốn làm.

Lấy cái gây của hẩn đi, là vì lại để cho hẩn độc lập hành tẩu, lừa gạt hẩn, là vì kích thích ý chí muốn sống, nhưng Sài Dương hiện tại, giống như ngay cả ý niệm sinh tồn trong đầu cũng đều biến mất, chính mình làm như vậy, thật sự có thể dùng sao? Bây giờ, Trần Nguyên đã sinh ra hoài nghi đối với ý nghĩ của mình.

231. Chương 226: Cãi Nhau Trên Triều (1)

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 226: Cãi nhau trên triều (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Không nghe được Trần Nguyên trả lời, Sài Dương lại nói: "Có cái gì muốn nói, người cứ nói, nếu như muốn mắng ta hai câu, người cứ mở miệng."

Trần Nguyên nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hắn, nói: "Có phải là rất nhiều người đến mắng người?"

Sài Dương không lên tiếng.

Trần Nguyên thở dài, nói: "Chúng ta cùng nhau làm buôn, bán được không? Người làm chưởng quầy cho ta, giúp ta quản lý một quán rượu."

Phương pháp tự mình nghĩ đã vô dụng, khẳng định rất vô dụng, chỉ là, Trần Nguyên sẽ không buông tha, phương pháp này không được, liền đổi một cái khác, chỉ cần cố gắng thử, không có gì là không có khả năng.

Thân thể Sài Dương động cũng không thềm động, nói: "Không cần để ý đến ta, nếu như người tới chỉ để nói những lời này, hiện tại, có thể đi."

Trần Nguyên nói: "Ta không để ý đến người, chúng ta kết phường làm ăn, không phải ta thuê người, mảnh đất của người ở ngoài thành rất tốt, ta muốn lấy ra xây sơn trang, coi như là người bỏ vốn, thế nào? Ta cam đoan với người, cái sơn trang kia tuyệt đối tốt hơn so với Tân Nhạc lâu của người!"

Một vật mạnh mẽ bay tới phía Trần Nguyên, Trần Nguyên căn bản chưa kịp trốn tránh, bả vai bị đập một cái rất mạnh, không khỏi kêu đau một tiếng.

Sài Dương ném cái gối đầu tới, quát: "Lăn ra, không nên ở một chỗ cùng ta, rốt cuộc người muốn làm cái gì?"

Trần Nguyên vốn muốn nói, hắn chỉ là muốn làm bằng hữu cùng Sài Dương, làm bằng hữu thì nên giúp đỡ cho nhau.

Nhưng nghĩ lại, lời nói như vậy, khả năng đã rất nhiều người nói qua với Sài Dương, lập tức xoa xoa bả vai, nhặt cái gối đầu kia lên, ném đến đầu giường Sài Dương, nói: "Ta muốn lập một sơn trang lớn nhất Biện Kinh, ta muốn người giúp ta, nếu như người không đáp ứng, hãy đem mảnh đất kia bán cho ta."

Sài Dương chỉ ngón tay về phía một cái ruộng, nói: "Khế đất tại đó, tự cầm đi đi."

Hắn ngay cả bao nhiêu tiền cũng không hỏi, cái này lại làm cho tâm Trần Nguyên chìm đến đáy cốc, tâm Sài Dương đã là tiêu tan hoàn toàn, lấy đi cái trượng chống đỡ, cũng không thể để cho Sài Dương đứng lên.

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Sài huynh, khế đất thì ta cầm đi, mặc kệ người muốn làm thế nào, ta cũng coi như người đã nhập bọn, sơn trang của ta vĩnh viễn cho lưu người một vị trí, hi vọng người sẽ đến."

Sau khi nói xong, hắn mở cái ruộng kia ra, tìm khế đất, trong chớp mắt liền quay người ly khai, Sài Dương lại bỗng nhiên hô một tiếng: "Đợi một chút!"

Trần Nguyên lập tức đứng lại, quay đầu liếc nhìn Sài Dương, chỉ thấy hắn chậm rãi ngồi dậy, đôi mắt vô thần nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Có thể giúp ta một việc hay không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Người cứ nói."

Khóe miệng Sài Dương lộ ra một tia cười nhạt, nói: "Người biết, một việc con người khó làm được nhất là cái gì không? Là tự sát, ta cho rằng cái đó rất dễ dàng, nhiều lần ta gác đao ở trên cổ mình, đều không có dũng khí chém xuống, người giúp đỡ ta được không?"

Trần Nguyên nghe hắn nói xong, cười lạnh một tiếng, nói: "Giết người? Tự người soi gương đi, người còn là Sài đại quan nhân lúc trước sao? Người hiện tại, chính là một con chó chết, giết người, ta còn ngại tay của ta ô uế nữa!"

Lời này nói ra rất ác độc, nhưng bộ dáng Sài Dương lại không có chút tức giận nào, thoáng một tý lại nằm trở lại trên giường, nói: "Không giúp được rồi."

Không nghĩ tới, có thể lấy được khế đất thuận lợi như vậy, căn bản không cần chính mình thi triển cái mưu kế gì đi lừa gạt.

Nhưng tâm tình Trần Nguyên lại tuyệt đối không vui vẻ, với tư cách đã từng là bằng hữu, chứng kiến hiện tại Sài Dương ở nơi này, mang cái bộ dạng này, hắn thật sự rất khó chịu. Làm một người làm ăn, hắn cảm giác cực kỳ tiếc hận đối với Sài Dương, một nhân tài như vậy mà lưu lạc đến mức này.

Trần Nguyên vừa đi trở về, vừa nghĩ, mình nhất định phải khiến cho Sài Dương trở lại là Sài Dương lúc trước, khi hắn không phải thống khổ vì những bằng hữu tử kia sao? Chính hắn còn không tìm thấy sống lý do, vậy hãy để cho hắn sống vì người khác còn tốt hơn, Trần Nguyên quyết định giúp hắn tìm lý do.

Tóm lại, chỉ cần Sài Dương không chết, hắn liền không buông tha việc này.

Hắn tin tưởng, mình hoàn toàn có thể làm được, hắn ngay cả vận mệnh Trần Thế Mỹ cũng có thể thay đổi, vì cái gì không thể thay đổi vận mệnh Sài Dương? Nghĩ tới đây, Trần Nguyên lại tràn đầy tin tưởng.

Hắn căn bản không biết, thần vận mệnh không buông tha Trần Thế Mỹ, ngay tại thời điểm Trần Nguyên cho rằng, người một nhà Trần Thế Mỹ thu hoạch xong, sẽ về đến Biện Kinh, tất cả mọi việc liên kết thúc, thì nó đã tiếp tục quấn lấy vận mệnh của Trần Thế Mỹ, lặng lẽ chuẩn bị xong chức trạng nguyên cho hắn.

Trên triều đình, Lữ Di Giản và Bàn Cát đứng ở trên vị trí đứng đầu quan văn, chờ Nhân Tông xem hết tấu chương mới báo lên, chỉ nhìn sắc mặt Nhân Tông, bọn hắn đã biết, sự tình tấu chương nói thập phần trọng yếu.

Quả nhiên, Nhân Tông xem hết tấu chương, cả người trầm tư thời gian thật dài, rồi mới lên tiếng: "Chư vị ái khanh, Đổng Hạng và Liêu quốc đã đến tình trạng giương cung bạt kiếm, song phương đại chiến sắp tới. Bọn hắn đều phải sử giả đến Đại Tống ta, hi vọng chúng ta có thể cấp trợ giúp cho bọn hắn, Trẫm muốn biết, chư vị ái khanh có ý kiến gì đối với việc này không?"

Bàn Cát tiến lên một bước, nói: "Thần khải tấu vận tuế, cự thần cho rằng, Đổng Hạng tác chiến với Liêu quốc, thua không nghi ngờ, kỵ binh Liêu quốc dũng mãnh, hơn nữa, quốc lực xa xa mạnh hơn Đổng Hạng, không hề lo lắng kết quả chiến tranh."

Nhân Tông gật gù đầu, nói: "Ừm, Thái sư nói có lý, Trẫm cũng nghĩ như vậy, cho nên. mới hỏi chư vị ái khanh thoáng một tý, chúng ta cứ bàng quan là được rồi, để cho bọn họ và Liêu quốc đánh thời gian càng dài càng tốt, hay là trợ giúp Đổng Hạng, uy hiếp suy yếu Liêu quốc?"

Bàn Cát nói tiếp: "Vận tuế anh minh, cự thần cho rằng, người Đổng Hạng không đủ gây sợ hãi, nếu có thể có cơ hội trọng thương Liêu quốc, thu phục chiếm được đất đai bị mất của Đại Tống, chúng ta không nên buông tha."

Nhân Tông nghe vậy, hết sức hài lòng, lúc này, Hạ Tung kia lại bỗng nhiên đứng dậy, nói: "Hoàng thượng thượng, vi thần cho rằng, mặc dù Thái sư nói như vậy rất có lý, đối với người Đổng Hạng, hiển nhiên vô cùng khinh thường, nhưng Lý Nguyên Hạo kia kể vị, mấy năm qua đông chinh tây chiến, tuyệt không phải hạng người dễ dàng khuất phục, có lẽ là nên cẩn thận thì hơn!"

Bàn Cát nhìn Hạ Tung, cười nói: "Thái úy đại nhân, người nói phải cẩn thận cái gì? Chẳng lẽ ngồi đợi Liêu quốc chiếm đoạt Đổng Hạng sao?"

Hạ Tung nghĩa chính ngôn từ nói: "Trận chiến còn chưa đánh, thắng thua, ai có thể nói rõ ràng? Nếu chúng ta tương trợ Lý Nguyên Hạo, tính người này tàn bạo, ta sợ nuôi hổ gây họa, đến lúc đó hối hận thì đã muộn!"

Nhân Tông phát tay, bảo bọn họ không cần nói nữa, con mắt nhìn về phía Phạm Trọng Yêm.

Có thể nói, Nhân Tông còn là một hoàng thượng tương đối nhân từ, hơn nữa, đối với một ít mờ ám ở giữa đám đại thần, cũng xem rất rõ ràng, lần này tuy Âu Dương Tu và Văn Bác Ngạn, còn có cả Tống Kỳ bị giáng chức rồi, đối với Phạm Trọng Yêm, vẫn chỉ là hơi trách phạt một chút mà thôi.

Đây là bởi vì Nhân Tông biết rõ, Phạm Trọng Yêm là thần tử biết làm việc, là một quan tốt, thời điểm gặp việc, sẽ biết giải quyết, người như vậy, thường thường có thể cho mình đề nghị chính xác nhất, liền hỏi: "Phạm ái khanh, ngươi là nghĩ như thế nào?"

Phạm Trọng Yêm lúc này mới đứng dậy, nói: "Hoàng thượng, vì thần cho rằng, chúng ta lập tức lệnh biên quan đề phòng, đối với Liêu quốc và Đảng Hạng, đều phải đề phòng, tam quân cùng chờ đợi, cam đoan nếu như chiến cuộc xuất hiện biến hóa, chúng ta có thể rất nhanh làm ra phản ứng."

Nhân Tông nghe xong liền gật đầu, nói: "Ừm, Phạm ái khanh nói có lý, vậy thì cứ như vậy, chúng ta không biểu lộ thái độ, nhìn xem chiến cuộc phát triển thế nào."

Lúc này, Bàng Cát hướng về phía Lữ Di Giản, liền tiếp đánh mấy ánh mắt, ý bảo Lữ Di Giản đứng ra ủng hộ mình, nhưng Lữ Di Giản lại làm như không trông thấy.

Bàng Cát là bại hoại, cho nên hắn luôn bắt lấy tất cả cơ hội đả kích đối thủ, nhưng Lữ Di Giản không giống, Lữ Di Giản chỉ là một tiểu nhân.

Tiểu nhân là nằm một cái tên ở giữa quân tử và bại hoại, muốn làm một tên tiểu nhân, kỳ thật cũng không dễ dàng, làm không tốt mà nói, người chính là bại hoại.

232. Chương 226: Cãi Nhau Trên Triều(2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 226: Cãi nhau trên triều(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lữ Di Giản hiển nhiên thủ vững điểm mấu chốt tiểu nhân của hắn, tuyệt đối không bước vào trong trận doanh bại hoại.

Tại loại quốc gia đại sự này, Lữ Di Giản biết rõ Phạm Trọng Yêm tài giỏi hơn nhiều so với chính mình, cho nên hắn sẽ không đi phản đối Phạm Trọng Yêm.

Nhân Tông tiếp tục nói: "Chư vị ái khanh, vì hòa hoãn mâu thuẫn hiện tại giữa Đảng Hạng và chúng ta, Tây Hạ Lý Nguyên Hạo hướng ta Đại Tống cầu thân, cầu xin Đại Tống gả Công Chúa hoàng tộc cho hắn, dùng làm hoàng hậu chính thất, kết chuyện tốt trọn đời, chư vị nghĩ như thế nào?"

Phạm Trọng Yêm lập tức nói: "Vạn tuế, thần cho rằng đây là Lý Nguyên Hạo muốn mượn uy danh Đại Tống ta, dùng để kháng Liêu quốc mà thôi."

Nhân Tông cười một tiếng, nói: "Ta cũng biết, sứ giả bọn hắn đã muốn xuất phát, không đầy hai tháng sẽ đi vào Biện Kinh, ta muốn hỏi chư vị ái khanh, cái uy danh này, chúng ta cho mượn hay là không cho mượn?"

Quần thần lập tức nhao nhao đứng dậy, có người nói mượn, cũng có người nói không mượn.

Ồn ào nửa ngày trời sau mới thương nghị xuống, Việt Quốc Công Chúa Triệu Ý năm vừa mới mười bảy, đang còn khuê nữ, Nhân Tông trước đó vài ngày vừa vặn muốn tìm Phò mã thích hợp vì đứa con này gả, Lữ Di Giản đề nghị, Nhân Tông cũng không nên gấp ở vấn đề này, xem tình thế phát triển hãy tính.

Nếu như chiến cuộc phát triển, khiến cho Tống triều phải trợ giúp Đảng Hạng thoảng một týt, vậy thì nên đáp ứng kết thân.

Nhân Tông cực kỳ hài lòng đối với cái này, trở thành hoàng đế nhiều năm, hẳn hiểu thật sâu một cái đạo lý, đó chính là, đám đại thần dưới tay mình, thông minh hơn nhiều so với chính mình, cho nên có chút sự tình không thể suy nghĩ chính xác, hẳn luôn để cho đám đại thần thương nghị, như hôm nay, ồn ào như vậy, không xuất ra một cái kết quả, vậy là chỉ có thể bình tĩnh quan sát tình thế phát triển, sau này lại nghị.

Có sự tình gì không rõ, đối với hoàng thượng để mà nói, để sau lại nghị là cực kỳ phù hợp.

Bởi vì, nếu như sự tình nổi lên biến hóa, đúng như mình dự kiến trước, vậy thì quá tốt, nếu như bởi vì kéo dài thời gian, làm trễ nãi đại sự, cũng có người gánh vác, mình có thể phui tay sạch sẽ.

Đều nói thiên tử là làm gương mẫu cho thiên hạ, Nhân Tông ngồi ở trên cái ghế này lại biết rõ, vị trí ngồi này vô cùng mệt mỏi.

Bàng Cát có thể sai, sai rồi có thể một nước mũi nước mắt tràn lan, nói với hân: "Cựu thần hồ đồ!"

Phạm Trọng Yêm cũng có thể sai, sai rồi có thể công khai đứng ra, nói: "Vi thần sai rồi, xin hoàng thượng thương phạt."

Nhưng mình không thể sai, mình là thiên tử, không sai được, Nhân Tông lại biết rất rõ, ngồi ở trên cái vị trí vạn người kính ngưỡng này, kỳ thật cũng là một cái phạm phu tục tử mà thôi, vẫn phạm phải một ít sai lầm.

Sai lầm nhỏ thì thôi, nếu phạm vào sai lầm lớn, tự nhiên không thể thừa nhận, ai bảo mình là con trời, cứ tìm người khác tới chịu tiếng xấu thay cho mình, cái này là con trời chi đạo.

Nhân Tông nhìn thoáng qua Lữ Di Giản và Hạ Tung, nói: "Thái úy, Tướng quốc, sự tình hai người các người, lại cho trẫm một câu trả lời, ta biết rõ các người đều giận dữ, trẫm cũng giận, chỉ là, Thành Thị Giao Dịch tư bên kia không kéo dài nổi nữa, nửa tháng không có chủ sự, loạn thành một bầy, Thái úy nói mình vô cùng bất tài, không muốn đi làm, Tướng quốc nói thân thể không tốt, cũng không đi làm, chẳng lẽ các người lại bắt cho trẫm đi làm việc đó sao?"

Thành Thị Giao Dịch tư, chức vị này trước kia là Văn Bác Ngạn làm, là Hạ Tung giúp đỡ Văn Bác Ngạn, đoạt từ trong tay Lữ Di Giản.

Nhưng đã hơn một năm, thực tế đã chứng minh, Văn Bác Ngạn không phải hạng người biết kinh doanh Thành Thị Giao Dịch tư, Thành Thị Giao Dịch tư là chuyên môn quản những thương nhân kia, nhưng Văn Bác Ngạn căn bản không biết gì về thủ đoạn của thương nhân.

Làm không tốt liền rút ra, cái này căn bản không có chuyện gì để nói, mấu chốt là thế cục triều đình hiện tại rắc rối phức tạp, hơi không cẩn thận, liền lâm vào đáy giếng, vị trí này là một cái bếp lò, ai ngồi trên, sẽ bị khắc ấn ký lên, thuộc về ấn ký bên trong đám người Bàng Cát và Lữ Di Giản.

Trong vòng một năm, vị trí này đã muốn trước sau thay chủ mấy lần, mà tiếp theo, nếu như còn có độ sức, tại đây vẫn có khả năng trở thành cửa khẩu để bọn Hạ Tung phản kích.

Chính yếu nhất là, Lữ Di Giản biết, nếu như hiện tại mình cầm vị trí này, không thể nghi ngờ, là tương đương với việc công khai đứng ở hòng súng của bọn người Hạ Tung, đây không phải việc hân muốn, cho nên hân nhiều lần nói, để cho Bàng Cát đưa người đến gánh trọng trách Thành Thị Giao Dịch tư.

Đáng tiếc, mặc dù Bàng Cát là tên bại hoại, cũng không phải đầu đất, hân muốn để cho Lữ Di Giản đứng song song cùng mình, cùng đi đối mặt với bọn người Hạ Tung, tự nhiên không biết ngốc nghếch, đứng ra ngăn cản dao găm cho Lữ Di Giản.

Cho nên, một cái chỗ mập mờ, rõ ràng không có người nào nguyện ý đi làm.

Hiện tại, Nhân Tông đã làm rõ lời nói rồi, là để Hạ Tung đi làm, hay là Lữ Di Giản lại tiếp nhận lần nữa, hôm nay phải cho câu trả lời thuyết phục.

Hạ Tung đứng ở trên triều đình, ánh mắt vụng trộm đánh giá Lữ Di Giản một tý, ánh mắt của hai người vừa vụng trộm vào nhau, đều vội vàng dịch chuyển.

Nhân Tông cực kỳ rõ ràng tiểu động tác này của bọn họ, vỗ long ý, nói: "Nói chuyện nha, các người thật sự muốn để cho trẫm đi chuồng ngựa Thành Thị Giao Dịch tư sao?"

Lữ Di Giản vội vàng nói: "Vạn tuế, thân thể cự thần đã nay không bằng ngày xưa, thủ hạ cũng không có người thích hợp, kính xin hạ Thái úy cố mà làm, phân ưu vì hoàng thượng!"

Hạ Tùng cũng không muốn rút lại phía sau, nói: "Tướng quốc đại nhân, ta thật sự không biết Thành Thị Giao Dịch tư khó làm như thế, cho nên mới xin Tướng quốc đại nhân, để ta tiếp nhận một năm, mới hiểu Tướng quốc năm đó vất vả, trước kia có chỗ nào phải tội, kính xin Tướng quốc không cần phải chú ý, niệm tình giang sơn xã tắc Đại Tổng ta, cầu xin Tướng quốc đứng ra gánh trách nhiệm nặng nề này!"

Lữ Di Giản cực kỳ cung kính, ôm quyền về hướng Hạ Tùng, nói: "Có lẽ là để Thái úy đại nhân phân ưu vì hoàng thượng!"

Thái độ Hạ Tùng còn muốn cung kính hơn so với hẳn, rõ ràng trước mặt nhiều người như vậy mà khom người chào, nói: "Xin Tướng quốc gánh trách nhiệm!"

Hai người bọn họ biểu diễn thật sự làm cho Nhân Tông tức giận, thoáng một tý đã đứng lên, quát: "Đủ rồi."

Một tiếng hô, cả đại điện một mảnh im ắng, Nhân Tông chậm rãi đi xuống, đi đến trước mặt hai người, đều là lạnh lùng hừ một tiếng, cuối cùng đi đến trước mặt Phạm Trọng Yên, hỏi: "Phạm ái khanh, người cho rằng ai có thể phù hợp?"

Phạm Trọng Yên suy nghĩ một chút: "Cự thần cho rằng, Long Đồ các học sĩ Vương Vi Linh học rộng tài cao, là người lão thành ngay thẳng, lại đã từng chủ quản qua sự tình hải thương mậu dịch, là người rất phù hợp!"

Wương Vi Linh, cái tên này vừa báo đi ra, ngay cả Bàng Cát cũng không có lời nói có thể nói.

Bởi vì Phạm Trọng Yên hiển nhiên là chọn không đúng người, Vương Vi Linh này không thuộc về bất luận thể lực nào, giống như Bao Chứng, chính là dựa vào năng lực của mình đi lên, chỉ là, năng lực của hắn kém hơn Bao Chứng một ít, những năm này không có người nào chú ý tới hắn mà thôi.

233. Chương 227: Vận Mệnh An Bài

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 227: Vận mệnh an bài

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhân Tông cũng có ấn tượng đối với người này, liền nói: "Wương Vi Linh? Không tệ, chỉ là giống như hơi lớn tuổi một ít, chức quan cũng thấp một chút, nếu để cho hắn chủ quản Thành Thị Giao Dịch tư, giống như không đủ tư cách."

Phạm Trọng Yên nghiêm mặt nói: "Vạn tuế, thần cho rằng, chỉ cần có đủ bốn sự phân ưu vì hoàng thượng, những thứ khác đều không thành vấn đề."

Nhân Tông gật đầu, nói: "Ừm, ái khanh nói có lý, cứ như vậy đi, tuyên chỉ, bổ nhiệm Long Đồ các học sĩ Vương Vi Linh, làm hành tẩu thừa tướng Đại Lý Tự, ngày mai lên đường, chủ quản Thành Thị Giao Dịch tư."

Tổng triều rất nhiều thừa tướng, đẳng cấp chia làm tam đẳng, hàng thượng đẳng là Lữ Di Giản, tương đương với thủ tướng quốc vụ viện. Nhị đẳng là Di thừa tướng, chính là phó thủ tướng quốc vụ viện. Đệ tam đẳng, chính là chỗ này hành tẩu thừa tướng, tương đương với chủ tịch tỉnh hoặc là chủ tịch tỉnh tự trị nào đó, treo cho người cái phó thủ tướng tại quốc vụ viện, chỉ là danh hào mà thôi.

Chỉ là thừa tướng trên danh nghĩa, cũng vẫn là thừa tướng, Vương thừa tướng ra sân, mà cái Tổng triều Công Chúa kia, cũng lập tức hiện ra tại bên người Trần Nguyên.

Tin tức truyền ra chính là tương đối nhanh, không dùng thời gian một ngày, cả hậu cung cũng đã biết chuyện này.

Trong hoàng cung, Công Chúa Triệu Ý cũng đang khẩn trương thu thập hành lý, chỉ huy cung nữ thiếp thân Thiển Thu: "Cái phích nước nóng kia, cũng mang lên, khí trời còn có chút lạnh, ta sợ không chịu được phong hàn bên ngoài!"

Thiển Thu rất nghe lời, cầm cái phích nước nóng qua kia, đặt ở bên trong một cái rương lớn, nói: "Công Chúa, còn muốn chuẩn bị cái gì nữa?"

Triệu Ý suy nghĩ một chút: "Quần áo đã mang đủ hay chưa?"

"Đủ rồi."

"Cái ăn?"

"Cũng mang đủ rồi!"

"Ta bảo người chuẩn bị một chiếc xe ngựa tại ngoài cung, người chuẩn bị xong chưa?"

Thiển Thu lập tức nói: "Công Chúa yên tâm, xe ngựa cũng đều đã chuẩn bị xong."

Triệu Ý cực kỳ cao hứng, nói: "Tốt chúng ta lập tức đi ngay!"

Thiển Thu lúc này lại có chút do dự, nói: "Công Chúa, chúng ta thực sự phải chạy trốn à? Không đi được không? Từ nhỏ ta đã lớn lên trong hoàng cung, bên ngoài là cái dạng gì, ta thật sự không biết."

Cánh tay Triệu Ý đánh một cái trên đầu của nàng, nói: "Đi ra ngoài một chuyến, chẳng phải là sẽ biết hay sao? Đừng tiếp tục dong dài nữa, ta muốn đi, nếu như người không đi mà nói, cũng có thể ở lại, Bồn cung phong người làm Công Chúa, để cho người gả cho Lý Nguyên Hạo kia!"

Thiển Thu bị hù đến mặt mũi trắng bệch, nói: "Đừng, Công Chúa, ta đi với người là được, ta nghe người ta nói, Lý Nguyên Hạo kia xấu vô cùng, cái mặt tựa như chậu rửa mặt lớn, thân thể có cao như một tòa nhà phòng ở, còn cả hai cái đầu rất dài, bốn cánh tay, ta không muốn gả cho hắn, người không cần phải lưu ta lại!"

Triệu Ý cười hắc hắc, nói: "Bồn cung cũng không muốn gả cho một tên man di, cho nên ta muốn mang người đi đào hôn, à, người yên tâm, chúng ta cũng không phải không trở lại, đợi cái tên Lý Nguyên Hạo kia đi, chúng ta sẽ trở lại, phụ hoàng thượng nhiều lắm là mắng ta hai câu, có hoàng tử mẫu ở đây, chắc chắn là không có chuyện gì đâu!"

Thiển Thu có chút ít lo lắng, vẻ mặt đau khổ nói: "Công Chúa, người không việc gì, hầu gái có thể sẽ rất thảm đó, làm không tốt, cũng bị mất đầu!"

Triệu Ý lại tranh thủ thời gian thay một bộ quần áo, nói: "Người yên tâm đi, ta sẽ thay người cầu tình, cùng lắm thì đánh một trận gậy gộc, đi thôi!"

Nói xong, nàng mở cửa phòng, nhìn mọi nơi không có người, liền đi ra ngoài.

Sau lưng, Thiển Thu bỗng nhiên hô: "Công Chúa Công Chúa!"

Triệu Ý mạnh mẽ quay đầu lại, thoáng một tý đã nhảy vào trong phòng, sắc mặt giận dữ quát: "Thiển Thu, người không cần phải hô ta là Công Chúa!"

Thiển Thu nhút nhát e lệ gật đầu, nói: "Biết rồi, tiểu thư, những vật này, người sẽ không bắt một mình ta vác đấy chứ?"

Ngón tay của nàng chỉ về phía bảy tám cái thùng trong phòng, Triệu Ý bỗng nhiên ý thức được một chuyện nghiêm trọng, nhiều thùng như vậy, đem đến trên xe ngựa như thế nào?

Không chỉ nói hai người các nàng là con gái yếu ớt, chính là cái loại giang hồ cao thủ như Bàng Hỉ, cũng không có biện pháp thân không biết quý không hay, xử lý vài cái rương này, vận chuyển từ trong hoàng cung ra ngoài.

Tổng triều công chúa và Liêu quốc Công Chúa không giống nhau, Liêu quốc Công Chúa người ta mang binh đánh giặc, nhưng Triệu Ý lại ngay cả hoàng cung cũng chưa chạy ra khỏi, kinh nghiệm xã hội của nàng bằng không, trong đầu căn bản cũng không có khái niệm tiền tài.

Chỉ là, lần này hiển nhiên là nàng hạ quyết tâm muốn đi, đã vô pháp mang đi, vậy thì không mang theo, một tay lôi kéo Thiển Thu, nói: "Vậy thì cái gì cũng không mang theo, đi!"

Cứ như vậy, Vương thừa tướng đi ra ngoài, công chúa ra khỏi hoàng cung, Trần Nguyên không có chút cảm giác nào đối với việc này, ngày Triệu Ý chạy ra hoàng thượng cung này, đúng vào thời gian Trần Nguyên xác định danh tự treo giải thưởng cho sơn trang.

Liễu Vĩnh đề bài thơ « Phượng tê ngô » này, lại để cho Trần Nguyên xem mà tán thưởng không thôi, văn từ hoa lệ, cao nhã mà không mất hàm súc thú vị gió trăng trong đó, lúc này lại bảo Trần Thế Trung lấy danh tự tác giả tới xem một chút.

Trần Thế Trung vội vàng xuất ra một phong thư bằng da trâu, nhìn một trang giấy trên mặt: "Là nữ tử ghi, gọi Trần Sư Sư."

Trần Nguyên nghe xong liền sững sờ, cái tên này có chút quen thuộc: "Trần Sư Sư nào? Làm sao lại tìm được nàng?"

Trần Thế Trung xem tiếp, nói: "Địa chỉ là, Bách Hoa lâu ngô Liễu Phong, đại ca, xem cái địa chỉ này, hình như nàng là người ở bên trong thanh lâu!"

Trước mắt Trần Nguyên lập tức hiện ra nữ tử thần thái yêu kiều, ngày đó trong hôn lễ Nhan Tra Tán, nàng đã xuất hiện, phỏng chừng chính là nàng, không sai, cái thể giới này quả nhiên là quá nhỏ rồi, chỉ là, một nữ nhân có tài như vậy, có thể viết ra thi từ như vậy, đặt ở bên trong thanh lâu, quả thực lại khiến cho hắn cảm thấy đáng tiếc, chỉ là, phải nói trở lại, nếu như không phải ở bên trong thanh lâu, phỏng chừng cũng không viết ra được tư tưởng gió trăng cao nhã như vậy.

Cánh tay Trần Nguyên cầm tờ giấy kia qua, rút một bức hoành phi từ bên trong ra, trên hoành phi đề bốn tự thể xinh đẹp: "Tân Nguyệt sơn trang."

Trần Nguyên khoe miệng chậm rãi nhếch lên, nói: "Đúng là nó!"

Hắn tìm thời gian rất lâu, cũng không tìm được bút ký giống Nhân Tông, bây giờ hắn có thể đủ xác định, Nhân Tông không riêng gì việc không dùng tên vốn có, thậm chí cả động tác cầm bút viết, đều là người khác thay thế.

Cái này lại để cho Trần Nguyên biết, mình đã không có khả năng tìm ra tên của Nhân Tông, về phần danh tự Lữ Di Giản viết, hắn cũng không tìm ra, lão nhân này tạo nghệ tương đối cao trong mặt thư pháp, có thể tùy ý viết ra rất nhiều loại tự thể.

Đã tìm không thấy hai người bọn họ, Trần Nguyên nhất định phải tìm ra một cái danh tự làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục.

Trần Sư Sư viết bài từ này, vô luận từ phương diện nào để nói, Trần Nguyên đều cho rằng là tốt nhất, đương nhiên, để cho nhất Trần Nguyên thoả mãn, chính là do Trần Sư Sư viết ra.

Tựa như những nhân vật tự phụ có tài kia, bại bởi nam nhân khác, trong lòng đương nhiên là có chút ít không khoái, nhưng nếu như bại bởi một nữ nhân, đặc biệt là bại bởi một nữ nhân xinh đẹp, phần lớn những người này đều sẽ cười một tiếng.

234. Chương 228: Đánh Chết Người(1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 228: Đánh chết người(1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

“ Thế Trung, mang hai ngàn quan tiền lên, chúng ta sẽ đi thực hiện lời hứa! “

Trần Thế Trung gật đầu, nói: “ Tốt, ta liền đi chuẩn bị, chỉ là, ta cảm thấy chúng ta có lẽ là để buổi tối hãy đi, bây giờ là buổi trưa, bên trong Bách Hoa lâu không có người nào, đợi buổi tối, nhiều người đi vào trong đó, vừa vặn để cho người ta biết rõ. “

Trần Nguyên cảm thấy lời này nói ra cực kỳ có đạo lý, ngón tay gõ bàn một cái, nói: “ Ừm, cũng tốt, phải người nói một tiếng cùng Trần Sư Sư trước, để cho nàng có chuẩn bị. “

Đương nhiên, cùng với nói một tiếng Trần Sư Sư, loại chuyện này phải không để cho nàng mừng rỡ, mà là phòng ngừa vạn nhất nàng không biết, buổi tối lại chạy đến trên giường quan lại quyền quý nào đó, vậy thì đến phiên Trần Nguyên mừng rỡ rồi, cho nên, một ít công việc phải sớm làm tốt trước.

“ Pháo đốt, đội lễ, chiêm trống, đều phải chuẩn bị cho tốt, sau đó tập trung tại đầu ngõ Bách Hoa lâu, còn có, đợi cho Trần Sư Sư cầm tiền, chúng ta bắt đầu phát cháo miễn phí, nhất định phải xử lý thanh thế sao cho vô cùng náo nhiệt, làm cho cả Biện Kinh đều biết! “

Trần Thế Trung nghe Trần Nguyên phân phó xong, gật đầu nói: “ Đại ca yên tâm, ta sẽ làm tốt! “

Trần Nguyên đặt bốn chữ to “ Tân Nguyệt sơn trang “ kia ở trên ngọn nến, nói: “ Nhớ kỹ, nói một tiếng cùng Trần Sư Sư, cái tên này, mấy ngày nay không nên nói cùng bất luận kẻ nào, chúng ta phải giữ được bí mật, để cho những người kia suy đoán, đôi khi, cảm giác thần bí là thủ đoạn tuyên truyền tốt nhất. Bốn chữ này, phải đặt ở trong lòng chúng ta ba người, thẳng đến ngày sơn trang xây tốt mới thôi. “

Trần Thế Trung nghe xong, âm thầm bội phục, nói: “ Đại ca quả nhiên có thủ đoạn, chỉ là, Trần Sư Sư kia sẽ giữ bí mật cho chúng ta sao? “

Trần Nguyên gật đầu, nói: “ Nên làm như vậy, bởi vì, cảm giác thần bí sẽ làm cho người ta dấy lên dục vọng muốn biết, ta nghĩ, đoạn thời gian này, việc buôn bán của nàng tất nhiên sẽ vô cùng tốt, nói như vậy, người đi nên chuẩn bị một chút, nhân thủ không đủ, lại bảo bọn Thiết An Ha Mã Thai giúp người. “

Trần Thế Trung cười ha ha một tiếng, nói: “ Để cho bọn họ hỗ trợ, chỉ có thể càng giúp càng loạn, đại ca, người thật sự phải tìm nhiều nhân thủ mới được! “

Ngay cả Trần Thế Trung cũng cảm giác được sự nghiêm của trọng vấn đề này, Trần Nguyên đương nhiên cũng hiểu rõ.

Nhân tài, muốn đạt được, có hai cái cách, cách thứ nhất là mình bồi dưỡng, đây thủ đoạn một ít công ty lớn thường dùng, nhưng thương gia vừa mới quật khởi tựa như Trần Nguyên, chủ yếu là phải dựa vào chiêu mộ.

Quan trọng nhất là, chính mình phải có được những người đầy bổn sự.

Trần Nguyên đã đưa ra quảng cáo, thông báo tuyển dụng, người đến hưởng ứng lệnh triệu tập cũng có không thiếu.

Về phần có bao nhiêu người thật sự có bản lĩnh, cần Trần Nguyên dùng ánh mắt của mình đi quan sát, mà đối với nhân tài chính thức, tại thế kỷ hai mươi mốt, Trần Nguyên cực kỳ có lòng tin, nhưng đi vào Tổng triều, đã có điểm không chính xác, dùng lời tương đối hiện đại mà nói, thế giới quan không giống nhau mà thôi.

Cho nên, hắn muốn làm hai thí nghiệm, một là bắt Sài Dương tỉnh lại lần nữa, cái khác, chính là làm cho đại cứu ca của mình tạm thời buông thù hận với Bằng Cát ra, giúp mình quản lý tốt Bạch Sơn doanh, an tâm tâm làm đội trưởng bảo an cho chính mình.

Hắn lấy khế đất của Sài Dương đi, đi ra bên ngoài thành, tìm được những hộ gia đình sống trên đất kia, sau khi nghe ngóng mới biết được, Sài Dương căn bản không thu tiền thuê đất của bọn hắn, thậm chí chưa từng tới cái chỗ này.

Hiện tại, Sài Dương mỗi ngày chỉ làm hai chuyện, uống rượu, ngủ, tỉnh ngủ, lại uống rượu, sau đó lại ngủ.

Hắn cả ngày đều ở trong trạng thái say rượu, Trần Nguyên biết rõ, hắn ở trong trạng thái này, mình làm cái gì cũng đều là vô dụng. Nếu muốn để cho Sài Dương tiếp nhận mục tiêu sống sót, do chính mình an bài vì hắn, việc đầu tiên phải làm, chính là giúp Sài Dương kiêng rượu.

Khích lệ là không được, vậy cũng chỉ có thể mạnh bạo, khiến cho hắn không có cách nào tiếp tục uống rượu. Thời gian còn chưa tới giữa trưa, Sài Dương cũng đã uống say không còn biết gì.

Lung la lung lay đi ở trên đường cái, tất cả người đi đường đều đang tránh né hắn, trên mặt lộ ra một loại thần sắc chán ghét, che miệng mũi, né ra khỏi người Sài Dương.

Bọn hắn không muốn để cho người một thân trần ngập mùi khó ngửi nhích lại gần mình, thậm chí còn sợ hãi ở bên cạnh hắn, nếu dừng lại nhiều một giây, còn sợ cái mùi kia cũng rơi vào người mình.

Thái độ người khác như vậy, Sài Dương không hề biết, hắn đã rất say, cho dù biết rõ, hắn cũng không thêm để ý.

Nặng bước chân tập tễnh tiến đến phía trước, một tay nhấc bầu rượu còn có nửa bầu lên, ngẫu nhiên sẽ ngã sấp xuống mấy lần, mỗi khi muốn ngã sấp xuống, hắn luôn vô ý thức bảo vệ bầu rượu của mình, cũng không quản thân thể có thể té bị thương hay không.

Bỗng nhiên, trong lúc đó, hắn cảm giác mình giống như mình đập phải cái gì đó, Sài Dương nháy con mắt vài cái, làm cho mình thanh tỉnh một chút, để có thể nhìn xem rốt cuộc là vật gì ngăn cản đường đi của mình.

Hắn trông thấy một đôi giày, biết mình là đụng phải người rồi, lập tức hướng sang bên cạnh, định rời đi.

Hắn không thêm xem mình đụng phải người nào, mà là cầm lấy bầu rượu, mạnh mẽ uống một ngụm, muốn làm cho một chút thanh tỉnh vừa rồi biến mất.

Sài Dương dịch chuyển bước chân của mình, vốn định đi qua, ai ngờ thân thể hơi nghiêng về phía trước, người nọ vẫn ngăn cản ở trước mặt hắn.

Sài Dương lúc này mới chậm rãi đứng lại, con mắt vẫn nhìn mặt đất gợn lên, nói: “ Hắc hắc, là người nha? Ta biết rõ, người gọi Thanh Nguyên, là hòa thượng lục căn không sạch! “

Ngăn cản đường đi của Sài Dương, đúng là Thanh Nguyên, trên đầu trống trơn, chín hương sọc dị thường rõ ràng, trên mặt treo dáng tươi cười lạnh lùng.

Sài Dương cười nói: “ Ha ha, người tới làm cái gì? Bây giờ còn có người muốn giết ta sao? “

Nói xong, liền cố gắng đứng thẳng thân thể của mình lên, kéo quần áo trước ngực ra, nói: “ Vậy người động thủ đi, động đi, động thủ đi, ta cảm ơn người “

Thanh Nguyên nhìn biểu hiện của Sài Dương, khẽ lắc đầu, nói: “ Ta thật không rõ, vì cái gì mà đến bây giờ, người còn giá trị đến tám trăm quan! “

Sài Dương cực kỳ vui vẻ, nói: “ Tám trăm quan? Không tệ, ha ha, không tệ, giá tốt! “

Thanh Nguyên nói: “ Tám trăm quan, đánh người hai tháng không thể rời giường, ta vốn cho rằng hơi ít, Sài đại quan nhân người nhỏ một búng máu, đều giá trị mấy ngàn quan, nhưng hiện tại xem ra, người ta đã cho quá nhiều rồi! “

Ngực Sài Dương thổ gấp một cái, một hơi đầy mùi rượu từ trong miệng hắn phun về hướng mặt Thanh Nguyên, Thanh Nguyên không hề tránh né, hai mắt chăm chú nắm lại: “ Chuẩn bị xong chưa? Ta muốn động thủ! “

Sài Dương lúc này đâu còn có thể chuẩn bị cái gì? Hắn ngóc đầu của mình lên, nói thật dài: “ Đến nha! Đánh chết ta nha! “

Thanh Nguyên ra tay cực kỳ độc ác, một quyền đánh vào dạ dày Sài Dương, đồng thời mạnh mẽ lách mình sang bên cạnh, một hương vị khó ngửi cùng với một đồng dờ bắn phun ra từ trong bụng Sài Dương.

Thanh Nguyên một cước đá Sài Dương ngã lẩn, cánh tay bắt lấy tóc của hắn, dí mặt của hắn lên trên đồng dơ bản kia, nói: “ Người xem xem, tự ngươi nghĩ mấy cái gì đó trong bụng ngươi đi, Sài đại quan nhân, ngươi còn có thể nghĩ được không? “

Hương vị này thật sự là làm cho người ta không chịu được, người đi đường xem náo nhiệt chung quanh ào ào né tránh, Sài Dương tự mình nghĩ thấy, cũng không khỏi bắt đầu nôn ọe lần nữa.

Thanh Nguyên kéo tóc Sài Dương lên, lại là một quyền đánh tới bộ mặt hắn, quát: “ Đánh trả đi! “

Ấu đả tiến hành suốt nửa canh giờ rồi, trên mặt đất đã đầy vết máu, cánh tay Sài Dương đã sớm trật khớp, trên mặt cũng là một khối xanh tím, vết thương trên người lại càng không tính ra nổi.

Thanh Nguyên phảng phất đã quên ước định, chỉ cần Sài Dương nằm hai tháng là có thể dừng tay, nhất quyền nhất cước y nguyên không ngừng đánh qua, hắn có chút cảm giác không khống chế được, người trên mặt đất này là Sài đại quan nhân, là cao thủ đã từng có thể cùng mình lưỡng bại câu thương, nhưng hiện tại, hắn đã không hiểu được cách đánh trả nữa rồi, cả người tựa như một cái bao cát, cứ tùy ý để mình đánh.

Cái này lại làm cho tâm tình Thanh Nguyên biến đổi liên tục, rất không tốt, cũng có một loại cảm giác thành tựu ám muội, còn có một loại thất lạc nói không ra lời.

Dưới hai chủng tâm tình chi phối, Thanh Nguyên có chút điên cuồng, thoáng một tý liền đánh hung ác hơn, vừa đánh vừa hô: “ Đứng lên, đánh trả, đánh trả! “

Sài Dương tùy ý để quyền cước Thanh Nguyên rơi vào thân, ngẫu nhiên từ khoe miệng tiếp tục tuôn ra một ít vết máu, nhưng không hề đứng lên.

Thanh Nguyên đạp một cước trên mắt cá chân Sài Dương, quát: “ Người không đứng lên, còn muốn chân làm cái gì, ta giúp ngươi phế đi! “

Mọi người bên cạnh chỉ nghe một tiếng “ rắc “ giòn vang, mắt cá chân Sài Dương lập tức thay đổi hình dạng, bởi vì rượu còn tê liệt và trong lòng chết lặng, Sài Dương chỉ nhẹ nhàng hừ một tiếng, cũng không phát ra tiếng kêu thảm thiết như Thanh Nguyên tưởng tượng.

Thanh Nguyên lại nhìn cái chân còn lại của Sài Dương, tàn nhẫn nói: “ Ta cho ngươi biết, ta không trở về lấy tiền, bởi vì ngươi hiện tại căn bản không đáng một đồng, Sài đại quan nhân, ta giúp ngươi phế nốt một chân này đi! “

Nói xong, lại là một cước đạp tới, mắt thấy hai chân Sài Dương muốn đứt rời, trong đồng người xem náo nhiệt bỗng nhiên có người hô một tiếng: “ Đủ rồi! “

Thanh Nguyên quay đầu nhìn xem, hô một tiếng này rõ ràng chỉ là một lão giả, hơn năm mươi tuổi, cách ăn mặc nho sinh tiêu chuẩn.

Lão giả kia không sợ ánh mắt Thanh Nguyên chút nào, đẩy mọi người ra, nói: “ Người cũng là một người hòa thượng, như thế nào lại ra tay ngoan độc như vậy? Hắn là một tên ăn may, đã động tới người chỗ nào, đánh vài quyền là được rồi, có cần đánh thành như vậy không? “

Thanh Nguyên từ thân hình lão giả đi đường là có thể nhìn ra, đây là một lão nhân không biết võ công, hắn hung dữ nói: “ Lão già này, chớ xen vào việc của người khác! “

Lão giả hừ một tiếng: “ Cái gì gọi là xen vào? Chẳng lẽ lại bắt ta nhìn ngươi đánh hắn đến chết sao? Người phải biết rõ ràng, nơi này là Biện Kinh, là dưới chân thiên tử, ta đã bảo người ta đi báo quan rồi, nếu người thật sự không đi, ta cam đoan sẽ khiến cho ngươi hối hận! “

Thanh Nguyên đang muốn nói cái gì, đám người chung quanh bỗng nhiên sôi trào, nhiều hậu sinh trẻ tuổi từ đám người lách vào, lên tiếng ủng hộ lão giả kia: “ Lão tiên sinh nói rất đúng, đánh người làm sao có thể ngoan độc như thế? Hạng người không có vương pháp bức này, nên đưa lên quan phủ mới đúng! “

Càng có hai người khỏe mạnh cường tráng đánh tới, nói: “ Chúng ta bắt ác đồ kia, đưa đến Phủ Khai Phong thôi! “

Thanh Nguyên lập tức tỉnh táo lại, cái đạo lý nhiều người tức giận khó phạm này, hắn cũng biết, nhìn lại Sài Dương nằm trên mặt đất, cho dù không phể được cái chân kia, đi đường cũng ít nhiều phải có điểm cà thọt, nằm hai tháng tuyết đối không phải là vấn đề.

Hắn cũng không dừng lại, xem chuẩn sau lưng có một đồng vật lẩn lộn, vừa sải bước đi lên, mượn lực một cái, nhảy lên nóc phòng, sau đó vội vàng bỏ chạy.

Nếu như hắn không đi, tất nhiên sẽ bị những người vây xem này quần ẩu, nhưng hiện tại hắn chạy, có mấy hậu sinh đuổi vài bước, thấy không đuổi kịp, nhìn lại những người khác, cũng chỉ là lên tiếng ủng hộ thoáng một tý, cũng không dám quá phận bức bách ác đồ kia, liền không đuổi nữa.

Lão giả ngồi xổm bên người Sài Dương, vốn là xem mạch đập Sài Dương một chút, cảm giác tuy Sài Dương tổn thương vô cùng nặng, nhưng mạch đập lại nhảy lên cực kỳ vững vàng, không đến mức nguy hiểm đến sinh mạng, liền yên lòng nói: “ Chư vị tản ra một chút, ta đến xem chân của hắn tổn thương như thế nào. “

Lão giả nói xong, cũng đi đến xem ống quần Sài Dương ra, không thèm để ý dơ bẩn trên đó hay là mùi trên người Sài Dương chút nào, mọi người nhìn thấy, đánh giá về lão giả này, lại càng khâm phục không thôi.

Nhưng vừa lúc đó, Sài Dương lại bỗng nhiên mở mắt, há miệng nhả một ngụm nước miếng, mang theo vết máu, bay về phía khuôn mặt lão giả kia, nói: “ Lão già kia, ai bảo ngươi xen vào việc của người khác? “

Thanh âm của hắn rất yếu ớt, lại đủ để kích động phần nộ của những người chung quanh.

Lão giả vẫn không nói gì, một hậu sinh ở bên lập tức chỉ ngón tay, mắng Sài Dương: “ Ngươi, thằng nhãi này không biết tốt xấu, nếu không phải lão tiên sinh cứu ngươi, vừa rồi ngươi đã bị ác nhân kia đánh chết! “

Người chung quanh ào ào trách mắng Sài Dương, Sài Dương lạnh mắt nhìn bọn hắn, nói một câu: “ Ta chết, có quan hệ gì đến bọn ngươi đâu? “

Những lời này hiển nhiên hung ác hơn so Thanh Nguyên vừa rồi, càng làm cho đám người không thể tiếp nhận, có ít người thậm chí chuẩn bị đánh Sài Dương, đánh chết gia hỏa không biết tốt xấu này luôn đi.

Lão giả kia vội vàng ngăn đám người lại, nói: “ Tất cả mọi người giải tán đi, người này đã bị cái gì đó kích thích, ngôn ngữ điên cuồng, chúng ta không so đo với hắn. “

Đám người được lão giả khuyên bảo, chậm rãi tản đi, lão giả kia cuối cùng mới liếc nhìn Sài Dương, nói: “ Vị này Tiểu ca, thương thế của ngươi cũng không lo ngại, chỉ cần yên tĩnh tĩnh dưỡng là được. Tổn thương trên chân, khả năng phải tìm một người lang trung cao minh, bằng không thì không đi được nữa.

Ta biết rõ trong lòng ngươi tất nhiên sẽ buồn khổ, vết thương trên người dễ dàng khép lại, tổn thương trong lòng không người nào có thể giúp ngươi, chỉ là, nếu ngươi tạo ngộ sự tình bất bình, có thể tới tìm lão phu, lão phu Vương Vi Linh, nhậm chức tại Đại Lý Tự, tin tưởng có khả năng giúp đỡ ngươi. “

Nói xong, liền đứng lên, nói với thư đồng bên người: “ Còn bao nhiêu tiền? “

Thư đồng mở cái bọc ra, nói: “ Lão gia, không nhiều lắm! “

Wương Vi Linh lấy túi tiền tới, móc ra hơn mười quan, đặt ở bên người Sài Dương, nói: “ Xem số phận ngươi đi thôi. “

Sài Dương thật sự không có lời nào để nói nữa rồi, cho dù hiện tại hắn bất cần, đối mặt một vị lão giả bị chính mình nhổ nước miếng vào mặt, còn có thể đối đãi như vậy, hắn cũng không thể nói lời nào.

Chung quanh, phần lớn quần chúng đã tản đi, còn có một chút người thật sự rảnh rỗi, đứng xa xa nhìn, thái độ vừa rồi của Sài Dương chọc giận tất cả mọi người, cứ coi như hiện tại hắn còn nằm trong vũng máu, cũng không có ai đi lên dìu hắn một tý, kéo hắn một lần.

Không sao, những người này, Sài Dương đều không để ý, hắn cứ nằm như vậy, chậm rãi nhìn những đám mây trên trời, trong lòng lại có một tí đau xót dâng lên, vết máu trên mặt đất này, phẳng phất là ngày đó trước Tân Nhạc lâu, hắn giống như lại thấy được một loạt những huynh đệ kia bị cấm quân đè xuống chém đứt đầu.

Một chùm ánh mặt trời bắn vào trong mắt Sài Dương, hình như là quang mang từng dãy cương đao cử động, sau khi chém xuống, đã phản xạ nhập vào trong mắt Sài Dương.

Hắn không dám nghĩ tiếp, bỗng nhiên hô: “ Rượu cho ta rượu! “

Không ai phản ứng hắn, người chung quanh đều dùng một loại ánh mắt khinh bỉ theo dõi hắn, Sài Dương la lớn: “ Mang rượu tới, nói xong, nắm tiền Vương Vi Linh lưu ở bên cạnh hắn lên, quát: “ Ta có tiền, cho ta rượu! “

Không người nào để ý đến hắn, Sài Dương nằm trên mặt đất, khi thì lớn tiếng gọi, khi thì thống khổ rên rỉ, cũng không biết là bởi vì tổn thương quá nặng, hay vì thật sự mệt mỏi, ý nghĩ Sài Dương bắt đầu biến mất, trên đầu là bầu trời bao la mờ ảo.

Trong mê muội, hắn cảm giác có một cỗ xe đẩy ngừng lại ở bên cạnh hắn, tiếp theo, một người đưa hắn lên xe.

235. Chương 229: Tài Quá Hóa Dở

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 229: Tài quá hóa dở

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đây là Trần Nguyên an bài, là hắn mời Thanh Nguyên ra tay đánh Sài Dương thành trọng thương.

Đã thương Sài Dương, có hai chỗ tốt, đầu tiên là không cho hắn uống rượu, tiếp theo sao, nam nhân và nữ nhân giống nhau, tại thời điểm suy yếu nhất, đều cần người khác quan tâm trợ giúp. Mặc dù Sài Dương ngoài miệng có thể sẽ cự tuyệt, nhưng hắn bị Thanh Nguyên đánh thành như vậy, thậm chí ngay cả năng lực cự tuyệt người khác trợ giúp cũng mất.

Sài Dương nhất định sẽ mắng chửi người, mắng người trợ giúp hắn.

Điểm này Trần Nguyên cũng cân nhắc rất rõ ràng, cho nên, hắn để cho Kiều Nguyệt làm chuyện này, Kiều Nguyệt xinh đẹp, nếu như trong lòng Sài Dương còn có một chút nam nhân mà nói, không có khả năng không động tâm.

Tính cách Kiều Nguyệt mềm mại, chính mình mắng rất nhiều lần đều không nói gì, không bỏ đi, tin tưởng Sài Dương muốn mắng nàng đi, cần một phen khí lực.

Còn có, Trần Nguyên cảm thấy Sài Dương cùng Kiều Nguyệt coi như là xứng đôi, một võ lâm anh hùng tâm tình xuống dốc, một tiểu thư khuê các cùng đường, rất hợp.

Sự tình mở đầu giống như Trần Nguyên tính toán, tuy xuất hiện sự việc nho nhỏ xen giữa, nhưng thái độ Sài Dương cực kỳ phối hợp, lại để cho nội dung cốt truyện diễn ra suôn sẻ, kế tiếp liền xem sự tình phát triển thế nào, đợi hai người ở chung một thời gian ngắn, lại tiến hành bước thứ hai của kế hoạch.

Nghe Thanh Nguyên tự thuật chuyện đã trải qua một lần, Trần Nguyên rất không khoái: “Ta chỉ bảo người đánh hắn một trận, ai bảo người làm phé hai cái đùi hắn?”

Thanh Nguyên những ngày này một mực ở gần Thiên Ba phủ, dùng lời hắn nói, chính là Thiên Ba phủ không thanh toán, hắn không đi, hắn cứu Dương Văn Quảng một mạng, lại không được đủ thù lao, cho nên hắn tìm cách đến gần Thiên Ba phủ, thuận tiện đòi tiền.

Nghe được Trần Nguyên hỏi, Thanh Nguyên cũng chép miệng, nói: “Không có biện pháp, lúc ấy đánh đến điên rồi, người không biết, ta nhìn thấy hắn mang cái dạng kia, liền tức giận, ta càng đánh càng tức giận, nếu không phải có người chõ mõm vào, phỏng chừng ta có thể đánh chết hắn.”

Trần Nguyên giải thích loại tâm tình này, ngày đó, hắn đi lấy khế đất, cũng có một loại xúc động, muốn ra sức đánh Sài Dương một chầu, chỉ là, cuối cùng vẫn cân nhắc trạng thái tinh thần Sài Dương không ổn định, vạn nhất hắn đánh trả, cái mạng nhỏ của mình liền xong rồi.

Hắn vỗ vỗ bả vai Thanh Nguyên, xuất ra tám trăm quan, nói: "Cho, đây là thù lao, nếu người thực sự phế hai cái đùi hắn đi, ta sẽ không đưa tiền cho người."

Thanh Nguyên tiếp nhận tiền, tính ra một chút, hắn đếm tiền rất chuyên nghiệp, tốc độ đếm tiền so với Trần Nguyên phải nhanh hơn rất nhiều lần, nếu là đi làm kế toán, tuyệt đối hợp cách.

Thanh Nguyên nói: "Lần sau có cái gì mua bán, nhớ báo cho ta, chưởng quầy, người chính là khách hàng cố định của ta rồi, nếu người xem ai không vừa mắt, nói với ta, chỉ cần giá tiền phù hợp, hoàng đế lão tử ta cũng dám giết."

Trần Nguyên khề lắc đầu, nói: "Người làm mua bán kiểu này, rốt cuộc có thể làm mấy năm nữa? Nếu quả thật có một ngày chán ghét, đến làm bảo tiêu cho ta."

Thanh Nguyên thở dài, nói: "Nói cho người, ta đã sớm chán ghét, chỉ là, ta còn chưa tìm được sự tình để cho ta cảm thấy hứng thú, đúng rồi, chưởng quầy, Hồ Diên Bích Đào kia đi nơi nào, người thật sự không biết sao?"

Hắn lời này hỏi vô cùng đột nhiên, Trần Nguyên trả lời lại tương đối nhanh nhẹn: "Ta không biết, hiện tại ta cũng không muốn biết."

Thanh Nguyên gật gật đầu, nói: "Được, nếu có tin tức, người cho ta biết một tiếng, phủ Thái sư treo giải thưởng, đầu nòng kia giá một ngàn quan!"

Nói xong, liền cười hắc hắc, tiêu chuẩn của một nhân vật chỉ nhận thức tiền.

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, chính mình vài ngày không đi thăm Hồ Diên Bích Đào và Hồ Diên Khánh, xem ra là hết sức chính xác, ngay cả Thanh Nguyên cũng hoài nghi mình, Bằng Hỉ chắc chắn âm thầm phái người theo dõi mình, nếu như mình đi quá nhiều, hai người bọn họ thật sự rất nguy hiểm.

Nhìn Thanh Nguyên cất kỹ tiền, Trần Nguyên mở cửa phòng, nói: "Thanh Nguyên đại sư, mời, người tiếp tục làm mua bán của người đi thôi, nếu có chuyện, ta sẽ liên lạc với người, chỉ là, hiện tại ta còn có quan trọng hơn cần hoàn thành."

Thanh Nguyên đứng lên, đi ra khỏi cửa phòng, nói: "Ta biết rõ, người muốn đi đưa hai ngàn quan cho Trần Sư Sư, hiện tại cả Biện Kinh cũng biết rồi, đúng rồi, chưởng quầy, ta nghe nói nòng kia không chỉ tinh thông từ khúc, công phu trên giường cũng là nhất lưu, không biết người cho nòng tiền, buổi tối nòng có thể lưu người ở lại một đêm hay không?"

Lời nói này có chút thấp kém, Trần Nguyên ưa thích nữ nhân không giả, nếu như Trần Sư Sư nguyện ý ở cùng hắn một đêm, hắn cũng sẽ mừng rỡ vạn phần, nhưng, hắn không thích một nữ nhân vì tiền, như vậy là làm nhục đối với chính mình, cũng là làm nhục đối với nữ tử kia, càng là làm nhục đối với tiền.

Nữ nhân như Trần Sư Sư, vì tiền mà ở trên giường cùng nam nhân, nam nhân như Thanh Nguyên, vì tiền mà bán mạng, trong mắt Trần Nguyên, đều là đang vũ nhục cái chữ tiền này.

Tại trong mắt Trần Nguyên, tiền là thần thánh, là mấy cái gì đó không thể làm bẩn, tiền có công dụng chuyên môn, chính là giải quyết phiền não trong sinh hoạt con người, làm cho người ta sống vui vẻ, nếu như bởi vì tiền mà làm cho mình sống không vui, vậy thì là một loại lỗi lầm.

Song phương bắt đồng lý luận, tự nhiên không có lời dư thừa gì muốn nói, Trần Nguyên quay về, Thanh Nguyên cũng không ngừng lại, bước đi ra khỏi khách điểm.

Bên ngoài, đội chiêng trống đã chuẩn bị thỏa đáng, Trần Nguyên mượn hai đội chiêng trống, hắn yêu cầu hai đội ngũ đổi phiên, cam đoan qua trên đường đi không ngừng có tiếng nhạc.

Còn cả pháo đốt, cũng chuẩn bị xong, Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ mang hơn ba mươi người Nữ Chân thân thể cường tráng, đi bên cạnh một chiếc xe ngựa, trên xe ngựa là ba thùng lớn, bên trong toàn bộ đều là pháo đốt.

Nhìn sắc trời, phỏng chừng cũng sắp đến lúc, Trần Nguyên ra lệnh một tiếng, mang theo đội ngũ hơn một trăm người, đập chiêng trống, menh mông cuộn cuộn đi đến hướng Bách Hoa lâu.

Bách Hoa lâu cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp chuyện như vậy, ngẫu nhiên có mấy nữ tử hoàn lương, chỉ là kiêu nhỏ đến mà thôi, hoành tráng như hôm nay, trong mắt các nàng, không khác gì Trần Sư Sư trúng nữ trạng nguyên.

Khuya hôm nay, tú bà cũng đặc biệt nể tình, không riêng gì miễn tiền cho tất cả khách nhân, còn cho phép đám kỹ nữ làm việc muộn, nàng cũng là người buôn bán, tự nhiên biết rõ cách mượn thổi Bách Hoa lâu lên cao.

Cao hứng nhất là Trần Sư Sư rồi, hai ngàn quan tới tay là chuyện nhỏ, mấu chốt là khuya hôm nay, cấp bậc của nàng bỗng nhiên tăng lên rồi.

Cái Lô công tử kia, trước đó vài ngày, chính mình đi đến cửa, người ta cũng không muốn, hôm nay tốt rồi, ra tay là một thổi hai mươi lượng kim nguyên bảo, bao nàng Trần Sư Sư một đêm.

Cái này lại để cho trên mặt Trần Sư Sư cười tựa như một đóa hoa, cả người làm nũng trong ngực Liễu Vĩnh, nói: "Thất Lang, người thật sự có bản lĩnh, ta nghe nói rất nhiều học sĩ nho sinh đều viết danh tự, lại là người được chọn trúng, cái này đủ để nói, tài văn Thất Lang nhà của ta, so với quan lại quyền quý kia, mạnh hơn gấp trăm lần!"

Ánh mắt Liễu Vĩnh thoáng ảm đạm một tý, nói: "Thì tính sao? Hoàng thượng thượng một câu, cho dù ta có tài văn chương lớn hơn nữa, cũng chỉ là ở trong thanh lâu này phụng chỉ điền từ, nếu không phải đám nương tử tiếp tế, chỉ sợ sống qua ngày cũng là vấn đề."

Trần Sư Sư dán cả người trong ngực Liễu Vĩnh, hỏi: "Tại đây không tốt sao? Tỷ muội chúng ta lại chưa từng bạc đãi người, người không biết bên ngoài có rất nhiều nam nhân cực kỳ hâm mộ người sao?"

Liễu Vĩnh thở dài thật sâu, khoe miệng cũng lộ ra dáng tươi cười: "Không thể nói tốt, chỉ là, có một tư vị khác trong đó!"

Liễu Vĩnh muốn làm quan, nằm mộng cũng muốn làm quan, hắn có tài văn chương xuất chúng, suy nghĩ nhanh, nhưng sự tình liên phá hủy ở tài văn chương quá xuất chúng, chuyện là, viết ra văn về để cho Nhân Tông xem vô cùng thoải mái, vì vậy Liễu Vĩnh được yết bảng, Nhân Tông nói giỡn một câu: "Hắn từ ghi tốt như vậy, đến kiểm tra hoàng thượng bảng làm cái gì? Đi làm điền từ cho người ta, chẳng phải là tốt hơn sao?"

Nhân Tông hay nói giỡn, nhưng hoàng đế không thể nói giỡn, vì vậy, Liễu Vĩnh trúng hoàng thượng bảng, nhưng không thể làm quan, bởi vì quan viên bên dưới cũng biết, Nhân Tông lại để cho Liễu Vĩnh đi điền từ.

Dưới sự giận dữ, Liễu Vĩnh bỏ chạy đến thanh lâu, chuyên môn điền từ ghi khúc cho chút ít kỹ nữ này, còn treo cái bài "Phụng chỉ điền từ" trước cửa, Nhân Tông nghe nói, có chút phẫn nộ, nhưng cũng không thể tránh được.

Nếu như có thể làm quan, hắn không thêm ở chỗ này điền từ.

Trần Sư Sư đương nhiên biết rõ tâm tư của hắn, ôm lấy cổ Liễu Vĩnh, đưa môi thơm lên, nói: "Thất Lang, nếu không, một lát nữa ta đi nói với bọn họ, là người viết, như vậy, người khác sẽ có vài phần kính trọng đối với người, nếu rơi vào trong lỗ tai hoàng thượng, nói không chừng có thể có một cơ hội?"

Liễu Vĩnh ngăn lại Trần Sư Sư, nói: "Nương tử không cần phải quan tâm, hoàng thượng sớm đã biết tài văn chương của ta, há lại bởi vì chuyện này mà thu hồi lời hắn nói? Ta nghĩ, dù sao ta cũng so nhỏ hơn hoàng thượng rất nhiều, chờ hắn thoái vị, sẽ là ngày ta nổi danh."

236. Chương 230: Kéo Người (1)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 230: Kéo người (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Sư Sư hiểu rõ nam nhân, nàng sẽ không để cho Liễu Vĩnh tiếp tục thương cảm như vậy, lập tức làm nũng, nói: "Vậy thì có sao, như vậy không tốt sao? Ít nhất ta có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ với Thất Lang, nếu người làm đại quan, tất nhiên sẽ quên người ta."

Liễu Vĩnh cười ha ha một tiếng: "Nếu như ta làm đại quan, nhất định sẽ tiếp người vào phủ, để cho người làm hạo mệnh phu nhân một lần."

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cổ nhạc, Trần Sư Sư vội vàng đứng dậy từ trên đùi Liễu Vĩnh, đẩy cửa sổ ra, hướng đầu nhìn lại phía ngõ, chỉ thấy hai đội chiêng trống cùng nhau gõ, đi vào ngõ nhỏ, mặt mũi nàng lập tức tràn đầy hưng phấn, nói: "Đến rồi, đến rồi, Thất Lang, người cứ ngồi trước, ta xuống dưới lấy tiền, ha ha."

Liễu Vĩnh cũng đi tới, không đợi hắn nói cái gì, phía dưới đã truyền đến thanh âm một đám kỹ nữ hét to: "Trần Sư Sư, Trần Sư Sư, mau xuống đây!"

Liễu Vĩnh tự mình bò lên trên bệ cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, phát tay nói với Trần Sư Sư: "Người đi đi." Hai đội chiêng trống đứng thẳng tại hai bên cửa Bách Hoa lâu, sau đó cứ tiếp tục gõ.

Chính giữa là một mảnh đất trống, bốn người Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ chuẩn bị nã pháo, hai tiểu nhị khuôn mặt tương đối thanh tú mang một cái rương, đi theo đằng sau lưng Trần Nguyên, đi đến phía trong Bách Hoa lâu.

Tú bà vội kia vàng ra đón, nói: "Ai ui, Trần chương quý đến rồi? Khách quý ít gặp, khách quý ít gặp, cho tới bây giờ, ngài vẫn chưa ăn nằm ở chỗ chúng ta đâu!"

Trần Nguyên còn một điểm đồng tình đối với kỹ viện kỹ nữ, nhưng đối với tú bà, lại không có ấn tượng gì tốt, lập tức không nói cái gì nhiều cùng nàng, xuất ra 500 văn tiền, đặt ở trong tay tú bà, nói: "Mặc dù chưa tới, nhưng là quy củ thì ta hiểu, đây là lễ gặp mặt đưa cho người, Sư Sư cô nương đâu rồi?"

500 văn làm lễ gặp mặt, xem như thuộc về dạng người ra tay xa xỉ rồi, loại người như tú bà này chỉ nhìn tiền, chưa bao giờ xem sắc mặt người khác, chỉ cần tiền tới tay, người mắng mẹ ruột nàng, nàng cũng không cãi lại, nếu như người không có tiền, cho dù nàng chính là mẹ ruột người, cũng sẽ không để cho người đi vào tìm cô nương.

"Sư Sư, Sư Sư, mau tới đây," tú bà một mặt đem tiền nhét vào hầu bao của chính mình, một mặt cười cười gọi Trần Sư Sư tới: "Người và Trần chương quý trò chuyện nhiều một hồi, ta đã nói với người, Trần chương quý là khách quý, người cũng phải cẩn thận tiếp đãi đó!"

Nói xong, lại cầm khăn bước tới trước mặt Trần Nguyên, ông ọ nói: "Trần chương quý nhìn xem, cô nương tại chỗ chúng ta, tuyệt đối là tốt nhất Biện Kinh, chỉ là, nha đầu kia bị ta làm hư rồi, thiếu khuyết cấp bậc lễ nghĩa, huống hồ, khuya hôm nay, Lô công tử đã muốn lật bài tử Sư Sư ra rồi, bằng không ta tất nhiên sẽ để cho nàng từ từ hưởng thụ cùng người,

ta biết rõ người là người vội vàng, càng là vội vàng, càng nên đến thoải mái mới được nha, có muốn ta cho giới thiệu mấy cô nương đứng đầu bảng chỗ chúng ta hay không?"

Trần Nguyên phát phát tay, hắn biết rõ, nếu để cho tú bà này nói tiếp, tuyệt đối có thể nói một canh giờ, không ngừng một phút nào, lại tiện tay xuất ra hai trăm tiền, nói: "Được rồi, người còn bận việc của người, ta chính là đến đưa tiền cho Sư Sư cô nương, cảm tạ cô nương đặt cho sơn trang của ta một cái tên rất hay."

Tất cả khách làng chơi và kỹ nữ ở phía trong Bách Hoa lâu đều đuôi đầu ra, bốn hán đều muốn nhìn một chút, hai ngàn quan có phải là thật hay không.

Trần Thế Trung cực kỳ có ánh mắt, vung tay với đám người bên ngoài, nói: "Đốt pháo!"

Đội thanh âm pháo đốt bắt đầu vang lên, lại để cho hai tiểu nhị kia buông thùng, mở ra, tiền đầy suốt nửa thùng sáng loáng.

Bên trong Bách Hoa lâu, lập tức phát ra một chút bối rối và tiếng thở dài âm mộ, phải biết rằng, hai ngàn quan là một số lượng không nhỏ, cũng đủ khiến cấp bậc kỹ nữ như Trần Sư Sư tiếp khách một năm.

Trần Sư Sư đương nhiên cũng rất cao hứng, hai con mắt nhìn tiền cũng trở nên sáng như tuyết, chỉ là, nàng có lẽ vẫn giả bộ như rất không thèm để ý, hơi khẽ chào, nói: "Đa tạ chương quỹ, làm phiền ngài giúp ta chuyển đồ vào trong phòng."

Trần Nguyên gật đầu: "Theo lý phải vậy, đâu thể bắt cô nương làm việc tổn sức như thế?"

Sai khiến hai tiểu nhị giơ thùng lên, đưa vào trong phòng Trần Sư Sư, Trần Sư Sư bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Năm trước, tại tiệc cưới Nhan trạng nguyên đã nhìn thấy Trần chương quỹ, tiểu nữ tử chỉ biết ngài nhất định không phải nhân vật bình thường, lúc này mới trôi qua không đến một năm, Trần chương quỹ đã là gia tài bạc triệu, ngày sau mong rằng ngài chiếu cố tiểu nữ tử nhiều hơn mới được."

Trần Nguyên ứng phó bằng cách gật đầu, trong lòng thầm suy đoán, năm trước hình như nàng căn bản không thêm phần ứng chính mình, toàn bộ chú ý đều đặt ở trên người những tài tử phong lưu kia.

Nghĩ đến đó, lại chẳng thèm để ý tới nàng, ánh mắt lại đang đánh giá bố cục cái kỹ viện này, tích lũy một ít kinh nghiệm để chính mình sau này kiến tạo kỹ viện.

Trần Sư Sư nhìn hẩn mang một bộ dạng không yên lòng, đầu óc vừa chuyển, lập tức hỏi: "Chương quỹ có phải là ghét bỏ nơi đây của chúng ta thấp kém? Như thế nào lại mang một bộ dạng không thèm nhìn vậy?"

Vấn đề này hỏi vô cùng đột nhiên, cũng hơi có một tia khiêu chiến.

Trần Nguyên lập tức ý thức được, nếu như mình trả lời không tốt vấn đề này, như vậy, Trần Sư Sư có thể sẽ rất uyển chuyển đuổi hẩn ra ngoài.

Nàng thật sự có thể làm như vậy, bởi vì, nếu như náo loạn như vậy, đối với thanh danh Trần Sư Sư, chỉ có lợi chứ không hại, không có chỗ nào xấu, nhưng đối với Trần Nguyên, liền không giống như vậy.

Cũng may, hẩn phản ứng rất nhanh, lúc này liền cười một chút, nói: "Xin hỏi cô nương, cái gì gọi là thấp kém?"

Tú bà là người rất khôn khéo, nàng dĩ nhiên muốn để cho Trần Sư Sư lưu khách nhân như Trần Nguyên lại, lập tức thoáng xô đẩy Trần Sư Sư một tý, nói: "Tiểu nha đầu, không cần phải thiếu cấp bậc lễ nghĩa, nào có đạo lý để cho khách nhân đứng ở sảnh đường nói chuyện? Còn không dẫn Trần chương quỹ đi lên trên lầu nghỉ ngơi sao?"

Trên mặt Trần Sư Sư hiện ra vẻ mỉa mai, nói: "Ta chỉ sợ Trần chương quỹ ghét bỏ, không chịu đi vào trong phòng ta."

Trần Nguyên không nói thêm gì nữa, nện bước chân đi lên lầu, nói: "Mời cô nương chỉ đường cho tại hạ."

Tú bà hưng hăng liếc về hướng Trần Sư Sư, sau đó thay một bộ dáng tươi cười, nói với đám người Trần Thế Trung: "Mấy vị tiểu ca, mời vào trong nghỉ ngơi một lát, ta sẽ bảo người ta đưa nước đến cho các người."

Trần Sư Sư đi theo sau Trần Nguyên, Trần Nguyên hơi nghiêng thân sang bên cạnh, để cho nàng đi qua trước, dù sao cũng là đi vào gian phòng của nàng, phải để nàng mở cửa.

Trần Sư Sư cũng không tiếp tục làm khó dễ, dẫn Trần Nguyên tới cửa, mở cửa phòng ra, nói: "Trần chương quỹ, mời!"

Trần Nguyên đi vào gian phòng Trần Sư Sư, những kỹ nữ này đều có hai gian phòng, một là địa phương để các nàng nghỉ ngơi, một là địa phương để buổi tối các nàng tiếp đãi khách nhân.

Trần Sư Sư dẫn Trần Nguyên đến gian phòng này, hiển nhiên chính là gian phòng nàng tiếp khách.

Bên trong có một mùi thơm thanh nhã, trên ngọn nến màu đỏ có một cái chụp đèn màu đỏ úp lên, làm cho cả gian phòng này đều tràn ngập không khí lãng mạn.

Màn lụa mỏng như cánh ve kia rũ xuống trước giường, mọi thứ bên trong giường bị đều nhìn thấy rõ ràng rành mạch, làm cho người ta có một loại dục vọng lằng không bay lên.

Trần Nguyên nhìn thoáng qua hoàn cảnh bốn phía, khẽ mỉm cười, nói: "Cô nương, gian phòng này cũng có vẻ lịch sự tao nhã rất khác lạ."

Trần Sư Sư rót một chén trà, đưa đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Chường quây, không cần phải nói một đằng nghĩ một nẻo, từ biểu lộ vừa rồi của ngươi, ta có thể nhìn ra, lòng ngươi có khúc mắc đối với nữ nhân như chúng ta."

237. Chương 230: Kéo Người (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 230: Kéo người (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Sư Sư hiểu rõ nam nhân, nàng sẽ không để cho Liễu Vĩnh tiếp tục thương cảm như vậy, lập tức làm nũng, nói: "Vậy thì có sao, như vậy không tốt sao? Ít nhất ta có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ với Thất Lang, nếu ngươi làm đại quan, tất nhiên sẽ quên người ta."

Liễu Vĩnh cười ha ha một tiếng: "Nếu như ta làm đại quan, nhất định sẽ tiếp ngươi vào phủ, để cho ngươi làm hạo mệnh phu nhân một lần."

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cổ nhạc, Trần Sư Sư vội vàng đứng dậy từ trên đùi Liễu Vĩnh, đẩy cửa sổ ra, hướng đầu nhìn lại phía ngõ, chỉ thấy hai đội chiêng trống cùng nhau gõ, đi vào ngõ nhỏ, mặt mũi nàng lập tức tràn đầy hưng phấn, nói: "Đến rồi, đến rồi, Thất Lang, ngươi cứ ngồi trước, ta xuống dưới lấy tiền, ha ha."

Liễu Vĩnh cũng đi tới, không đợi hắn nói cái gì, phía dưới đã truyền đến thanh âm một đám kỹ nữ hét to: "Trần Sư Sư, Trần Sư Sư, mau xuống đây!"

Liễu Vĩnh tự mình bò lên trên bệ cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, phát tay nói với Trần Sư Sư: "Ngươi đi đi." Hai đội chiêng trống đứng thẳng tại hai bên cửa Bách Hoa lâu, sau đó cứ tiếp tục gõ.

Chính giữa là một mảnh đất trống, bọn người Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ chuẩn bị nã pháo, hai tiểu nhị khuôn mặt tương đối thanh tú mang một cái rương, đi theo đằng sau lưng Trần Nguyên, đi đến phía trong Bách Hoa lâu.

Tú bà vội kia vàng ra đón, nói: "Ai ui, Trần chường quý đến rồi? Khách quý ít gặp, khách quý ít gặp, cho tới bây giờ, ngài vẫn chưa ăn nằm ở chỗ chúng ta đâu!"

Trần Nguyên còn một điểm đồng tình đối với kỹ viện kỹ nữ, nhưng đối với tú bà, lại không có ấn tượng gì tốt, lập tức không nói cái gì nhiều cùng nàng, xuất ra 500 văn tiền, đặt ở trong tay tú bà, nói: "Mặc dù chưa tới, nhưng là quy củ thì ta hiểu, đây là lễ gặp mặt đưa cho ngươi, Sư Sư cô nương đâu rồi?"

500 văn làm lễ gặp mặt, xem như thuộc về dạng người ra tay xa xỉ rồi, loại người như tú bà này chỉ nhìn tiền, chưa bao giờ xem sắc mặt người khác, chỉ cần tiền tới tay, ngươi mắng mẹ ruột nàng, nàng cũng không cãi lại, nếu như ngươi không có tiền, cho dù nàng chính là mẹ ruột ngươi, cũng sẽ không để cho ngươi đi vào tìm cô nương.

"Sư Sư, Sư Sư, mau tới đây," tú bà một mặt đem tiền nhét vào hầu bao của chính mình, một mặt cười cười gọi Trần Sư Sư tới: "Ngươi và Trần chường quý trò chuyện nhiều một hồi, ta đã nói với ngươi, Trần chường quý là khách quý, ngươi cũng phải cẩn thận tiếp đãi đó!"

Nói xong, lại cầm khăn bước tới trước mặt Trần Nguyên, ông ọ nói: "Trần chương quỹ nhìn xem, cô nương tại chỗ chúng ta, tuyệt đối là tốt nhất Biện Kinh, chỉ là, nha đầu kia bị ta làm hư rồi, thiếu khuyết cấp bậc lễ nghĩa, hưởng hồ, khuya hôm nay, Lô công tử đã muốn lật bài tử Sư Sư ra rồi, bằng không ta tất nhiên sẽ để cho nàng từ từ hưởng thụ cùng người,

ta biết rõ ngươi là người vội vàng, càng là vội vàng, càng nên đến thoải mái mới được nha, có muốn ta cho giới thiệu mấy cô nương đứng đầu bảng chỗ chúng ta hay không?"

Trần Nguyên phát phát tay, hẳn biết rõ, nếu để cho tú bà này nói tiếp, tuyệt đối có thể nói một canh giờ, không ngừng một phút nào, lại tiện tay xuất ra hai trăm tiền, nói: "Được rồi, ngươi còn bận việc của người, ta chính là đến đưa tiền cho Sư Sư cô nương, cảm tạ cô nương đặt cho sơn trang của ta một cái tên rất hay."

Tất cả khách làng chơi và kỹ nữ ở phía trong Bách Hoa lâu đều duỗi đầu ra, bọn hắn đều muốn nhìn một chút, hai ngàn quan có phải là thật hay không.

Trần Thế Trung cực kỳ có ánh mắt, vung tay với đám người bên ngoài, nói: "Đốt pháo!"

Đội thanh âm pháo đốt bắt đầu vang lên, lại để cho hai tiểu nhị kia buông thùng, mở ra, tiền đầy suốt nửa thùng sáng loáng.

Bên trong Bách Hoa lâu, lập tức phát ra một chút bối rối và tiếng thở dài hâm mộ, phải biết rằng, hai ngàn quan là một số lượng không nhỏ, cũng đủ khiến cấp bậc kỹ nữ như Trần Sư Sư tiếp khách một năm.

Trần Sư Sư đương nhiên cũng rất cao hứng, hai con mắt nhìn tiền cũng trở nên sáng như tuyết, chỉ là, nàng có lẽ vẫn giả bộ như rất không thèm để ý, hơi khẽ chào, nói: "Đa tạ chương quỹ, làm phiền ngài giúp ta chuyển đồ vào trong phòng."

Trần Nguyên gật đầu: "Theo lý phải vậy, đâu thể bắt cô nương làm việc tổn sức như thế?"

Sai khiến hai tiểu nhị giơ thùng lên, đưa vào trong phòng Trần Sư Sư, Trần Sư Sư bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Năm trước, tại tiệc cưới Nhan trạng nguyên đã nhìn thấy Trần chương quỹ, tiểu nữ tử chỉ biết ngài nhất định không phải nhân vật bình thường, lúc này mới trôi qua không đến một năm, Trần chương quỹ đã là gia tài bạc triệu, ngày sau mong rằng ngài chiếu cố tiểu nữ tử nhiều hơn mới được."

Trần Nguyên ứng phó bằng cách gật đầu, trong lòng thầm suy đoán, năm trước hình như nàng căn bản không thèm phản ứng chính mình, toàn bộ chú ý đều đặt ở trên người những tài tử phong lưu kia.

Nghĩ đến đó, lại chẳng thèm để ý tới nàng, ánh mắt lại đang đánh giá bố cục cái kỹ viện này, tích lũy một ít kinh nghiệm để chính mình sau này kiến tạo kỹ viện.

Trần Sư Sư nhìn hắn mang một bộ dạng không yên lòng, đầu óc vừa chuyển, lập tức hỏi: "Chương quỹ có phải là ghét bỏ nơi đây của chúng ta thấp kém? Như thế nào lại mang một bộ dạng không thèm nhìn vậy?"

Vấn đề này hỏi vô cùng đột nhiên, cũng hơi có một tia khiêu chiến.

Trần Nguyên lập tức ý thức được, nếu như mình trả lời không tốt vấn đề này, như vậy, Trần Sư Sư có thể sẽ rất uyển chuyển đuổi hắn ra ngoài.

Nàng thật sự có thể làm như vậy, bởi vì, nếu như náo loạn như vậy, đối với thanh danh Trần Sư Sư, chỉ có lợi chứ không hại, không có chỗ nào xấu, nhưng đối với Trần Nguyên, liền không giống như vậy.

Cũng may, hắn phản ứng rất nhanh, lúc này liền cười một chút, nói: "Xin hỏi cô nương, cái gì gọi là thấp kém?"

Tú bà là người rất khôn khéo, nàng dĩ nhiên muốn để cho Trần Sư Sư lưu khách nhân như Trần Nguyên lại, lập tức thoáng xô đẩy Trần Sư Sư một tý, nói: "Tiểu nha đầu, không cần phải thiếu cấp bậc lễ nghĩa, nào có đạo lý để cho khách nhân đứng ở sảnh đường nói chuyện? Còn không dẫn Trần chương quỹ đi lên trên lầu nghỉ ngơi sao?"

Trên mặt Trần Sư Sư hiện ra vẻ mỉa mai, nói: "Ta chỉ sợ Trần chương quỹ ghét bỏ, không chịu đi vào trong phòng ta."

Trần Nguyên không nói thêm gì nữa, nện bước chân đi lên lầu, nói: "Mời cô nương chỉ đường cho tại hạ."

Tú bà hung hăng liếc về hướng Trần Sư Sư, sau đó thay một bộ dáng tươi cười, nói với đám người Trần Thế Trung: "Mấy vị tiểu ca, mời vào trong nghỉ ngơi một lát, ta sẽ bảo người ta đưa nước đến cho các người."

Trần Sư Sư đi theo sau Trần Nguyên, Trần Nguyên hơi nghiêng thân sang bên cạnh, để cho nàng đi qua trước, dù sao cũng là đi vào gian phòng của nàng, phải để nàng mở cửa.

Trần Sư Sư cũng không tiếp tục làm khó dễ, dẫn Trần Nguyên tới cửa, mở cửa phòng ra, nói: "Trần chưởng quỹ, mời!"

Trần Nguyên đi vào gian phòng Trần Sư Sư, những kỹ nữ này đều có hai gian phòng, một là địa phương để các nàng nghỉ ngơi, một là địa phương để buổi tối các nàng tiếp đãi khách nhân.

Trần Sư Sư dẫn Trần Nguyên đến gian phòng này, hiển nhiên chính là gian phòng nàng tiếp khách.

Bên trong có một mùi thơm thanh nhã, trên ngọn nến màu đỏ có một cái chụp đèn màu đỏ úp lên, làm cho cả gian phòng này đều tràn ngập không khí lãng mạn.

Màn lụa mỏng như cánh ve kia rũ xuống trước giường, mọi thứ bên trong giường bị đều nhìn thấy rõ ràng rành mạch, làm cho người ta có một loại dục vọng lãng không bay lên.

Trần Nguyên nhìn thoáng qua hoàn cảnh bốn phía, khẽ mỉm cười, nói: "Cô nương, gian phòng này cũng có vẻ lịch sự tao nhã rất khác lạ."

Trần Sư Sư rót một chén trà, đưa đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Chưởng quỹ, không cần phải nói một đằng nghĩ một nẻo, từ biểu lộ vừa rồi của người, ta có thể nhìn ra, lòng người có khúc mắc đối với nữ nhân như chúng ta."

Trần Nguyên lại gần một bước về hướng nàng, nói: "Ta nghĩ, cô nương hiểu lầm ý tứ của ta, người đã vì ta mà viết ra thủ từ cho sơn trang, như thế nào lại không biết, ta cũng muốn mở một nhà thanh lâu? Thằng thần thành khẩn nói cho cô nương, mới vừa rồi, ta đang xem các người bài trí tại đây, còn có, cô nương nào thích hợp đến chỗ ta làm việc nữa."

Trần Sư Sư nghe xong, liền phốc phốc nở nụ cười, nói: "Nếu để cho tú bà biết rõ người đến đào người, nàng tất nhiên sẽ không để cho người vào cửa."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Cho nên vừa rồi ta không để ý tới nàng."

Sắc mặt Trần Sư Sư biến đổi rất nhanh, đảo mắt đã thành vui vẻ như hoa đào, nói: "Ta nghĩ, Trần chưởng quỹ muốn mở thanh lâu, tất nhiên lớn hơn rất nhiều so với cái này? Không biết cái dạng cô nương gì mới có thể lọt vào pháp nhãn của người?"

Trần Nguyên mỉm cười: "Người như Sư Sư cô nương, tại hạ cầu còn không được."

Thân thể Trần Sư Sư dạo qua một vòng, hai tay mở ra, tạo ra một tư thế rất dễ nhìn, nói: "Cô nương tại đây đều mạnh hơn so với ta, Trần chưởng quỹ có khả năng không biết, ta đã sắp không còn sinh ý nào nữa rồi."

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Ta làm sinh ý, tuy giống như ở đây, nhưng, không phải là để nam nhân lên trên giường, ta nghĩ đến, chính là những người như cô nương, người có thể tiếp khách, nói chuyện tâm tình, còn có thể đánh vài thủ khúc, đó mới là cô nương tốt."

Trần Sư Sư sưng sờ, nói: "Yêu cầu này, hình như là có chút khó khăn, chỉ là, ta có thể nhìn ra, Trần chưởng quỹ hùng tâm không nhỏ, có phải là đang mang ý định kéo những khách nhân có tiền kia đến chỗ người hay không?"

Trần Nguyên cũng không phủ nhận, nói: "Yêu cầu nhiều, thu vào tự nhiên cũng nhiều, ta cam đoan với cô nương, nếu như người đi đến chỗ chúng ta, chẳng những kiếm được nhiều tiền hơn gấp đôi so với hiện tại, hơn nữa, bằng tài năng của người, còn có thể chọn lựa khách nhân."

Trần Sư Sư nghe xong mà kinh hãi hỏi: "Chọn khách nhân? Không thể nào?"

Trần Nguyên gật đầu: "Không có gì là không thể, nếu như khách nhân cầm tiền đến là có thể lên trên giường, như vậy, chỗ của cô khác nhau gì nơi đây? Ta cần những cô nương biết cầm kỳ thư họa làm cái gì?"

Trần Sư Sư cười ha ha một tiếng: "Để cho chương quỳ nói nữa, đến ta cũng phải động tâm, chỉ là, khế ước của ta còn có ba tháng nữa là hết, nếu như lúc này chuộc thân, không duyên cớ sẽ tiện nghi tú bà một khoản tiền, như vậy đi, chương quỳ chờ ta ba tháng nữa được không?"

Kỳ thật, khế ước của Trần Sư Sư đã sớm đến kỳ rồi, chỉ là, hiện tại nàng còn chưa xác định được, sinh ý của Trần Nguyên rốt cuộc có thể bắt đầu làm hay chưa, cho nên, một bên muốn dắt con ngựa Trần Nguyên mang đến, một bên vẫn không thể ném con la đang cười.

Trần Nguyên khẽ gật đầu, nói: "Nếu cô nương có tỷ muội phù hợp, làm phiên giới thiệu đến chỗ ta."

Trần Sư Sư cười cười, đi tới, thân thể dính sát vào cánh tay Trần Nguyên, lại để cho Trần Nguyên cảm giác được chỗ mềm mại co dãn trước ngực nàng.

Nàng mở miệng nói: "Trần chương quỳ nói thật là đúng lúc, ta vừa vặn có hai cái tỷ muội, hiện tại không có việc gì làm, lát nữa ta sẽ nói một tiếng với các nàng, bảo các nàng ngay buổi tối liền đi tìm người, như thế nào?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vậy thì đa tạ cô nương rồi, đúng rồi, sau này người có thể đến đó hay không?"

Trần Sư Sư rất là kinh ngạc, tuy nàng biết mình đã sắp qua tuổi hoàng kim rồi, nhưng người nam nhân đưa ra yêu cầu như Trần Nguyên, hiện tại đúng là chưa từng gặp.

Trần Nguyên khẽ mỉm cười, thân thể không nhúc nhích, lại dùng tay kia đỡ lấy bả vai Trần Sư Sư, nói: "Sau này cần, cứ đến chỗ của ta."

Tay Trần Sư Sư chậm rãi rút về phía sau, biết rõ nàng dán vào như vậy rất bất tiện, lúc này Trần Nguyên mới buông bàn tay của mình ra, hai người trong lúc đó có một chút khoảng cách như có như không, Trần Nguyên nở nụ cười thoải mái, nói: "Như vậy là tốt nhất, làm cho nam nhân nhất sốt ruột, chính là đồ ăn đến bên miệng, nhưng hết lần này tới lần khác, lại không ăn được!"

Trần Sư Sư cười ha ha một tiếng, nói: "Chương quỳ cũng hiểu cái này sao? Chỉ là, loại địa phương thanh lâu này, nếu không ăn được, còn có người đến sao?"

Trần Nguyên đặt ngón tay lên trên môi của mình, sau đó lại đặt ở trên môi Trần Sư Sư, nhẹ nhàng bôi một chút, nói: "Trong đó đều có ảo diệu, hiện tại không thể nói cho người biết, ta đi trước, nhớ kỹ, giúp ta mời mấy cô nương phù hợp, ta sẽ đưa tiền công cho người!"

Nhìn bước chân Trần Nguyên đi ra khỏi Bách Hoa lâu, Trần Sư Sư sửng sốt một hồi, lắc đầu thở dài, nói: "Nam nhân này thực sự là một người có thể lấy mạng nữ nhân!"

Sau lưng liền truyền tới một thanh âm, nói: "Đúng vậy, khuôn mặt dễ nhìn hơn so với ta, có tiền hơn so với ta, biết dỗ nữ nhân hơn ta."

Trần Sư Sư hoảng sợ, nhìn lại, thì ra là Liễu Vĩnh, lập tức cười mắng: "Người tới khi nào? Hừ chết người ta!"

Tay Liễu Vĩnh khoác lên trên bờ vai Trần Sư Sư, nói: "Có thể dẫn ta đến gặp hần một tỷ hay không?"

Trần Sư Sư dùng cánh tay hung hăng đánh ngực Liễu Vĩnh một chút, nói: "Người ta đang chiêu mộ cô nương!"

Liễu Vĩnh cười ha ha, nói: "Ta vừa rồi mơ hồ nghe được các người nói chuyện, ta nghĩ, ta đang có một cơ hội tốt."

Trần Sư Sư nghe vậy liền giận tái mặt, hỏi: "Người nghe lén?"

Liễu Vĩnh nhìn nàng một cái, nói: "Nghe lén sao? Chính giữa còn cách một tấm ván gỗ đó!"

.....

Trần Nguyên nện bước đi ra khỏi Bách Hoa lâu, sau đó liền hô to một tiếng: "Phát cháo miễn phí!"

Đám ăn mày sớm chờ một bên liền chen chúc chạy tới.

Sự tình thật phần thuận lợi, bất kể là sự tình Trần Sư Sư, hay là sự tình Sài Dương, đều đang phát triển dựa theo kế hoạch, Trần Nguyên biết rõ, đây là một điềm rất tốt, biểu thị việc buôn bán của mình thịnh vượng, may mắn.

Hiện tại, ngành giải trí Biện Kinh cực kỳ phát đạt, nhưng nếu như Tân Nguyệt sơn trang mình sắp tạo dựng lên, tụ tập trà lâu, quán rượu, khách điểm, quân cờ xã, sông bạc, thanh lâu, nhà tắm làm một thể, tổng hợp tất cả lại, thật sự chưa bao giờ có, chỉ cần mình dụng tâm đi làm, tin tưởng nhất định sẽ trở thành người đứng đầu trong ngành giải trí.

Buổi tối, lúc ăn cơm, liền hỏi chuyện Dương chương quỳ và A Mộc Đại, sự tình công tượng cũng đã làm thỏa đáng, lần này tổng cộng mời hơn bốn trăm người, tin tưởng trong vòng một tháng, một ít kiến trúc cơ bản của sơn trang có thể xây tốt, dù sao hần cũng không thật sự muốn xây một tòa Vương phủ.

Khuya hôm nay, Trần Nguyên cố ý xếp đặt một bàn tiệc rượu, khao thưởng những huynh đệ đi theo mình.

Rượu qua ba tuần, Trần Thế Trung hỏi Trần Nguyên một câu: "Đại ca, sơn trang này, người định để cho ai tới làm?"

Trần Nguyên cười cười, hỏi lại một câu: "Cho người làm được không?"

Trần Thế Trung lắc mạnh đầu, nói: "Ta không thể làm nổi, địa phương khác còn dễ nói, địa phương tựa như thanh lâu, sông bạc, hai cái này, nếu như không có nhân thủ đặc lực, tất nhiên mỗi ngày đều gặp người nháo sự, nói không chừng có thể quấy nhiễu cả sơn trang."

Cái lo lắng này không phải không có lý, hiện tại Trần Nguyên cũng nghĩ như vậy.

Chỉ là, trên tay hần thật sự không có người thích hợp, chương quỳ thanh lâu nhất định phải là một người khéo léo, nhân vật biết nhìn mặt mà nói chuyện, hơn nữa, phải để cho những khách nhân thấy hần là muốn biến thành kẻ phong lưu.

Bởi vì đến chỗ đó, đều là một nhân vật nổi tiếng, rất sợ gây chú ý, tỷ lệ nháo sự rất nhỏ, nhưng nếu như gặp chuyện không may, tất nhiên là đại sự.

238. Chương 231: Cực Phẩm (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 231: Cực phẩm (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Chương quỳ sông bạc, nhất định phải có thể trấn trụ những hạng người như bọn đạo chích kia, để cho những người kia nghe được danh hào của hần, cũng không dám quá phận.

Hai loại người này, hiện trên tay Trần Nguyên đều không có, ở bên trong đám người đến hưởng ứng lệnh triệu tập, cũng sẽ không có người nào phù hợp, Trần Nguyên biết rõ, nhân tài như vậy, phải tự mình đi tìm, hoặc đi mời, mới có thể có được.

Lúc này, hần thoáng trầm mặc một tý, nhìn Hàn Kỳ, hỏi: "Ta bảo người tìm người, đã tìm được chưa?"

Hàn Kỳ lắc đầu, nói: "Không có."

Trần Nguyên có chút tức giận: "Hiện tại ta thật sự rất kỳ quái, trước kia người lẫn lộn như thế nào vậy?"

Hàn Kỳ đặt chén rượu xuống, nói: "Chương quỳ, người không biết, loại người giống như chúng ta, tuyệt đối sẽ không ở một chỗ thời gian quá dài, ta ở cùng ngài một năm rồi, những bằng hữu bên người sớm đã không còn tin tức, thời điểm bọn hần ra đi, cũng quả quyết không nói cho ta biết là bọn hần đi nơi nào."

Trần Nguyên tưởng tượng một chút, đây cũng là lời nói thật, lúc này cũng không trách móc thêm cái gì nữa, nói: "Người nói cho ta biết, ở đâu có thể tìm được người như vậy, ngày mai ta sẽ tự phái người đi tìm."

Hàn Kỳ há miệng nói: "Những sông bạc và thanh lâu không được xếp cấp bậc, là địa phương những người này thường đi nhất, chỉ là, bọn hần giống nhau, khả năng che dấu tương đối khá, cho dù tìm ra bọn họ, cũng không nhất định là nguyện ý lưu lại, phải xem vận khí trước đã."

Trần Nguyên nhìn Hàn Kỳ, mắng một tiếng: "Tìm đám tiểu tử các người, so với tìm một đại hiệp còn khó hơn!"

Trần Thế Trung vỗ vỗ cánh tay Trần Nguyên, nói: "Đại ca, tìm cô nương đến thanh lâu, ta lại có cách nghĩ."

Trần Nguyên vội vàng để đưa xuống, nói: "Nói nghe một chút."

Trần Thế Trung nói: "Nếu người mời cô nương ở Biện Kinh, phần lớn những khách nhân này đã xem qua các nàng rồi, ta nghĩ, chúng ta có lẽ là chạy xa một ít, từ nơi khác mời người tương đối khá đến, lạ mặt, có thể bắt đầu kéo uy danh, chính yếu nhất là, trong mắt khách nhân tại Biện Kinh, ai cũng rất mới lạ."

Trần Nguyên đánh giá Trần Thế Trung trên dưới hai lần, tiểu tử này tuổi không lớn lắm, nếu là có thiên tài ở phương diện kinh doanh, còn có thể giải thích, chỉ là, tại sao ở phương diện này, hần rõ ràng cũng tinh thông như thế? Lập tức hỏi một câu: "Người đi thanh lâu rồi sao?"

Trần Thế Trung không hề e dè, nói: "Ha ha, tại thời điểm làm thủ hạ Hàn chương quỹ, tháng phát lương đầu tiên, ta liền ném toàn bộ vào bên trong thanh lâu."

Trong phòng, một đám nam nhân nghe xong, liền cười ha ha, Trần Nguyên nói: "Cái chủ ý này cực kỳ không tệ, ta xem, người đi làm đi, vừa vặn hai ngày này ta không có chuyện gì, có thể giúp người trông coi sinh ý."

Hàn Kỳ có chút hâm mộ, liếc nhìn Trần Thế Trung nói: "Huynh đệ, đây chính là công việc béo bở đó nha!"

Trần Nguyên uống một hớp rượu, nói: "Buổi tối, Trần Sư Sư có thể sẽ để cho hai cô nương tới, đến lúc đó, các người nhìn xem hai người kia thế nào, ta nghĩ người Trần Sư Sư giới thiệu sẽ rất khá, nếu như tất cả mọi người nói có thể, đợi Thế Trung dẫn cô nương từ bên ngoài trở về, liền giao cho các nàng huấn luyện một tý, để cho các nàng làm thủ lĩnh."

Trần Thế Trung hỏi: "Chương quỹ, vậy người hi vọng cô nương ở trong thanh lâu thành dạng gì đây?"

Trần Nguyên chống tay vào cằm, làm ra hình dáng minh tưởng, nói: "Cái này sao? Tượng mạo phải xinh đẹp nhất đẳng, làm cho người ta cảm thấy đang nhìn một người thanh thuần không son phấn, làm cho người ta liếc nhìn phía trên, không cho rằng các nàng là kỹ nữ, cảm giác như nhìn thấy tiểu muội nhà bên, đúng là cái loại cảm giác này..."

Hần bỗng nhiên trông thấy trên mặt A Mộc Đại và Hàn Kỳ đều xuất hiện thần sắc ngơ ngác, ánh mắt thẳng tắp nhìn qua cửa ra vào.

Trần Nguyên kinh ngạc, quay đầu xem xét, cửa ra vào có hai người nữ tử đứng, liếc nhìn lại có vẻ thanh thuần thoát tục, phảng phất không hề mang khói lửa nhân gian,

Chính là loại cảm giác này, trong lòng Trần Nguyên mừng rỡ, Trần Sư Sư này cũng quá biết lựa chọn đó? Hai nha đầu này để ở nơi đâu, đều tuyệt đối là cô nương đứng tên đầu bảng, thì ra chính mình không biết trong thanh lâu còn có nữ tử bậc này, nếu sớm biết như vậy, tất nhiên nghĩ ra tất cả biện pháp, mang các nàng về nhà.

Hai cô gái này là nhất định phải lưu lại, lưu các nàng lại, chắc hẳn rất nhiều cậu ấm cũng sẽ táng gia bại sản ở trong sơn trang của mình.

Một người nữ tử dáng người cao gầy cất bước đi đến, hỏi: "Xin hỏi, chương quỹ ở đâu vậy?"

Nhẹ giọng, nói rất nhỏ nhẹ, êm tai như hoàng anh xuất cốc.

Trần Nguyên vội vàng đứng dậy, nói: "Hai vị cô nương nhanh tiến vào, tại hạ đợi đã lâu rồi!"

Nói xong liền bước nhanh đi tới, lấy luôn cái bọc trên người cô nương đằng sau kia, đặt ở trên mặt bàn, nói với Hàn Kỳ: "Hàn Kỳ, cầm hai đôi bát đưa đến đây!"

Nữ tử cao gầy kia rất là kinh ngạc, hỏi: "Chờ ta? Người biết ta sẽ đến sao?"

Trần Nguyên kéo ghế qua, giống thời điểm như thế kỷ hai mươi mốt ăn cơm Tây, trước hết mời nàng kia ngồi xuống, sau đó mới nói: "Đương nhiên biết rõ, người như cô nương, chính là người rất coi trọng chữ tín."

Tuy vẻ mặt nàng kia rất hoài nghi, nhưng được Trần Nguyên nhiệt tình mời đến, vẫn đi vào bên cạnh bàn, chuẩn bị ngồi xuống.

Cánh tay Trần Nguyên định đưa lên kéo nàng, thân hình nàng kia lại vô ý thức trốn sang bên cạnh, né tránh tay Trần Nguyên, động tác rất là tự nhiên, rồi lại để lộ ra một loại kiên quyết cự tuyệt.

Động tác này, chẳng những không có khiến cho Trần Nguyên tức giận, lại thập phần cao hứng, nói: "Tốt, tốt, cực kỳ tốt, đúng là muốn loại cảm giác này, gần trong gang tấc, cũng không để chạm vào, xem ra cô nương rất tinh thông đạo lý này."

Nàng kia lộ ra một điểm đáng tươi cười rất bất đắc dĩ, lại có chút ít xấu hổ, nói: "Lẽ giáo vẫn là dạy như vậy, không có gì có thể để cho chương quỳ khích lệ."

Trần Nguyên rất là thoả mãn, quay lại chỗ ngồi của chính mình, Dương chương quỳ là người lão thành, liếc nhìn hai người nữ tử kia, nhỏ giọng nói tại bên tai Trần Nguyên: "Thế Mỹ, ta thấy thế nào cũng không nhìn ra hai vị cô nương kia là người trong thanh lâu nha?"

Lời nói này lại càng làm Trần Nguyên vui vẻ hơn, nhỏ giọng nói: "Ta nói với Trần Sư Sư, chính là cần người như vậy, liếc nhìn về phía trên, người tuyệt đối sẽ không cho rằng các nàng là kỹ nữ, nhưng phải chờ tới lúc lên trên giường..."

Nói tới chỗ này, hần bỗng nhiên dừng lại, nói kiểu như vậy, giống như không thể nói cùng Dương chương quỳ, dù sao hần cũng là cha vợ của mình.

Nàng kia thấy bọn họ xì xào bàn tán, thần sắc lập tức có vẻ có chút khấn trương, mở miệng hỏi: "Chương quỳ, chúng ta tới đây, muốn tìm cái chỗ ở."

Trần Nguyên lập tức tiếp lời: "Cô nương yên tâm, vấn đề ăn, ở này, cứ để trên người của ta, hiện tại, ta muốn biết, các người muốn bao nhiêu tiền công?"

Nữ tử nghe xong liền sững sờ, hỏi: "Có cả tiền công?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Đương nhiên là có nói thật, ta cực kỳ vừa lòng đối với nhị vị, chỉ cần các người có thể huấn luyện người ta đến giống với các người, muốn bao nhiêu tiền, cứ việc nói ra."

Nữ tử bên cạnh kia bỗng nhiên cười nhạo một hồi, nói: "Hừ, giống như tiểu thư nhà ta? Cái Đại Tổng triều này, chỉ sợ tìm không ra người thứ hai đâu!"

Tiểu thư kia bỗng nhiên lấy tay kéo áo nàng một tấc, ý bảo nàng im miệng.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Người như nhị vị, tự nhiên là không thể cưỡng cầu, ta chỉ hi vọng nhị vị đem những gì các người biết, dạy cho các nàng là được rồi, xin nói ra cái giá!"

Tiểu thư kia hiển nhiên rất là hưng phấn, do dự một chút, duỗi ra năm ngón tay tại Trần Nguyên trước mặt.

Tuy chưa từng đi qua kỹ viện, nhưng Trần Nguyên biết rõ, một ngón tay của những cô nương kia, thường thường đại biểu 100 quan, năm ngón tay này chính là 500 quan .

Trần Nguyên lập tức do dự một chút, 500 quan một tháng? Cái giá tiền này giống như hơi cao, hiện tại, cô nương nổi tiếng nhất Biện Kinh, một tháng thu vào cũng không quá ba bốn trăm quan.

Chỉ là, nhìn tướng mạo và thần thái của hai nữ tử trước mắt, chắc hẳn không thể kém đi nơi nào so với cô nương đắt giá nhất, lập tức gật đầu, nói: "Tốt, lần đầu gặp mặt, tại hạ nên sáng khoái một ít, 500 quan liền 500 quan, ăn ở là do ta lo, thành giao!"

Nàng kia nghe xong liền nở nụ cười, hỏi: "Được rồi, xin hỏi chương quỳ, hiện tại có cái gì muốn chúng ta làm hay không?"

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, nếu như không có Dương chưởng quỹ đang ở tại đây, Lăng Hoa cũng ở trong phòng chờ đợi mình, tự nhiên nên thử công phu trên giường của hai cô nương này trước, chẳng qua là ở trước mặt cha vợ tương lai, tự nhiên không thể nói được, sau này tìm cơ hội khác là được.

Lập tức cười ha ha một tiếng, nói: "Cô nương cũng sáng khoái, bây giờ còn chưa có chuyện gì để làm, chỉ là, mấy ngày nữa, có khả năng sẽ bắt các người vội vàng rồi, hai vị cô nương xưng hô như thế nào vậy?"

Nữ tử nói: "Nàng gọi Thiển Thu, ta gọi, ta gọi Mùa Xuân."

Trần Nguyên vỗ tay khen: "Tên rất hay, tên rất hay, chỉ bằng vào cái tên này, có thể làm cho người ta nhớ tới một loại tình cảnh tuyệt đẹp, nếu hiện tại cô nương mệt mỏi, cứ đi nghỉ ngơi trước đi."

Hai nữ tử cũng không chối từ, cầm lấy cái bọc rất đơn giản trên mặt bàn kia, Hàn Kỳ đi phía trước dẫn đường, an bài gian phòng cho hai người bọn họ.

Nhìn xem thân ảnh hai người lên lầu, trong ánh mắt Trần Nguyên lóe ra quang mang khác thường, nói: "Chứng kiến hai cô gái này hay không? Thế Trung, liền chiếu theo các nàng để tìm, kém hơn một chút cũng được, tướng mạo không nhất định phải dễ nhìn như các nàng, nhưng nhất định phải làm cho người ta cảm thấy thanh thuần!"

Trần Thế Trung gật đầu, nuốt từng ngụm nước bọt, nói: "Ta biết rồi."

Đi vào phòng, Thiển Thu bỗng nhiên chạy tới cửa nghe một chút, xác định không có người nghe lớn, mới quay đầu lại, nói: "Công Chúa à!"

Triệu Ý trừng mắt liếc nàng, nói: "Lại hô Bồn cung như vậy, ban thưởng người vả miệng!"

Thiển Thu thề lưỡi: "Tiểu thư, ta cảm giác sự tình có chút không đúng nha?"

Triệu Ý cực kỳ đắc ý, nói: "Ta tự nhiên biết rõ, chưởng quỹ kia nhất định là chờ hai nữ tử nào đó, vừa vặn chúng ta đến đây, bọn hắn đã nhận lầm người, hiện tại cũng không cần vòng vo, ở chỗ này vượt qua mấy ngày đã, lại nói, nếu là có thể cầm được 500 quan, cũng đủ lộ phí để chúng ta đi phải không?"

.....

Lúc này, bởi vì chuyện công chúa mất tích, cả hoàng cung nháo nhào lên, cấm quân bị phái ra ngoài lùng sục, tất cả khách sạn nhà hàng đều bị kiểm tra, Bạch Ngọc Đường, Dương Nghĩa thân là cấm vệ, cũng phải đi tìm kiếm, tiện thể đến luôn khách điểm của Dương chưởng quỹ thăm Trần Nguyên.

Bạch Ngọc Đường và Trần Nguyên nói một ít về sự tình Sài Dương, thủ hạ quân sĩ đi tìm khắp nơi, sau một lúc liền chạy về báo cáo, tất cả gian phòng trong khách điểm đều bị điều tra rồi, thậm chí ngay cả hầm đều cũng không buông tha, đều không phát hiện Công Chúa tung tích.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Dương Nghĩa, Dương Nghĩa lắc đầu, tay chỉ một chút ra bên ngoài, ý bảo có thể đi.

Lúc này hắn liền đứng lên nói cáo biệt với Trần Nguyên: "Trần huynh, ta còn có việc phải vội vàng vài ngày, chờ ta giải quyết xong vấn đề này, lại tới tìm người uống rượu, Tra Tấn hiện tại đang đi theo Bao đại nhân đến Tương Dương, chỉ là, tin tưởng thời điểm người khai trương sơn trang, hắn có thể trở về."

Trần Nguyên đứng dậy đưa tiễn, nói: "Đó là tốt nhất, đến lúc đó, ta cho các người thể nghiệm sơn trang kia trước, đảm bảo cho các người cảm thụ trước nay chưa từng có."

Bạch Ngọc Đường cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt, quyết định như vậy, ta đi."

Nghe bước chân những cấm quân và Bộ khoái kia dần dần đi ra khỏi khách điểm, Triệu Ý ở trong phòng, cánh tay không ngừng vỗ nhẹ lồng ngực của mình, nói: "Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết!"

Thiển Thu không thể tin được, lúc nhìn như không thể tránh thoát điều tra, nhưng cứ như vậy mà lại trốn được: "Công..... tiểu thư, đi thật rồi sao?"

Triệu Ý trừng mắt liếc: "Người ra xem đi!"

Thiển Thu vội vàng lắc đầu: "Ta không dám ra."

Triệu Ý bò lên trên mặt đất, mở then cài cửa, nói: "Nhìn người xe, sao lá gan biến thành nhát như vậy rồi?"

Thiến Thu cho rằng Triệu Ý mở then cài cửa là muốn đi ra ngoài nhìn, ai ngờ Triệu Ý mở cửa xong, liền quay đầu lại nói: "Bổn cung mệnh lệnh người đi ra ngoài xem tình huống, bằng không thì ban thưởng người và miệng!"

Thiến Thu bất đắc dĩ, chỉ có thể từ từ đi tới cửa, vốn là thò nửa thân thể ra, nhìn ra mặt ngoài, sảnh đường khách điểm loạn thất bát tao, nhưng những cấm quân và Bộ khoái kia xác thực không thấy, lập tức mừng rỡ hô: "Tiểu thư, đi thật rồi!"

Triệu Ý lúc này mới dám đi ra khỏi cửa phòng để xem tình huống.

Nàng vừa đứng ở chỗ cửa ra vào, vừa vận công thấy ánh mắt Trần Nguyên quét lên trên lầu.

Trông thấy Triệu Ý, Trần Nguyên mỉm cười, ôm quyền nói: "Cô nương, sáng sớm đã đánh thức các người, thật sự không có ý tứ, tại hạ cũng không muốn như vậy, nếu người còn chưa ngủ tốt, hiện tại có thể tiếp tục nghỉ ngơi, có điểm tâm, ta sẽ cho người đến hô các người dậy."

Triệu Ý dè dặt tâm thần bất an trong lòng xuống, cố tự trấn định nói: "Chưởng quầy, không cần khách khí, hôm nay có cái gì cần tỷ muội chúng ta làm sao?"

Trần Nguyên lắc đầu: "chưa không có, cô nương có thể từ từ nghỉ tạm vài ngày, ít nhất nửa tháng sau mới có người để cho người dậy."

Triệu Ý nghe xong, chân mày cau lại, thời điểm nửa tháng này, cũng đủ nàng nghĩ ra phương pháp đào tẩu, nhưng nàng còn cần gom góp đủ tiền, vo mới có thể đào được.

Ngẫm lại, đều tự trách mình chủ quan, đi ra ngoài không biết mang theo tiền, nếu lúc trước mang theo một thỏi kim nguyên bảo, đêm qua mượn một chiếc xe ngựa, hiện tại đã ra khỏi Biện Kinh rồi.

Thời điểm nàng mượn xe, mới biết được thì ra tiền trọng yếu như vậy, phu xe kia vốn đã muốn kéo các nàng lên rồi, hỏi nàng đi nơi nào, Triệu Ý nghĩ thầm là càng xa càng tốt, thuận miệng nói muốn đi Hàng Châu, thoáng một tý đã dọa xa phu.

Chạy xe nhiều năm như vậy, xa nhà cũng không phải chưa từng chạy qua, nhưng tựa như các nàng, chỉ mang theo một cái bọc nhỏ, muốn đi Hàng Châu, xa phu lần đầu trông thấy.

Lập tức ngừng xe ngựa, hỏi một câu: "Hai vị cô nương, có tiền không?"

Kết quả cuối cùng, là các nàng bị xe phu rất không lễ phép mời xuống xe ngựa, đang ở một khắc đó, Triệu Ý mới nhận thức ra, thì ra, nguyên một đám tiền đáng ghét, ngày thường nàng ngại cất chứa kia, rõ ràng có thể hữu dụng như vậy.

Muốn đi đường, nhất định phải chuẩn bị đủ tiền trước đã, cho dù Triệu Ý không ra khỏi hoàng cung, ít nhất cũng nghe nói qua về việc kiếm tiền.

Cho nên, nghe Trần Nguyên nói xong, Triệu Ý cau chân mày lại, hỏi: "Chưởng quầy, hiện tại thật sự không cần làm sao?"

Trần Nguyên nghe xong liền sững sờ, lập tức lắc đầu, nói: "Hai ngày này thật sự không cần hai vị cô nương làm cái gì, các người nghỉ ngơi cho tốt là được."

Trong lòng Triệu Ý phức tạp vì tiền, cũng không đáp lời, chậm rãi xoay người trở về phòng.

Thiến Thu kia lại cảm thấy như vậy hiển nhiên có chút không lễ phép, những vấn đề lễ phép này, Triệu Ý cũng chưa từng coi trọng đối với người bên ngoài, nhưng là Thiến Thu không giống, chỗ Công Chúa không làm, tự nhiên phải do nàng tới đền bù.

Thấy Triệu Ý không phản ứng Trần Nguyên, Thiến Thu đã cảm thấy thiếu cấp bậc lễ nghĩa, lập tức bổ sung nói: "Chưởng quầy bỏ qua cho, tiểu thư nhà ta ngày thường quen làm việc rồi, hôm nay không làm, đã cảm thấy không thoải mái, ngài thông cảm, thông cảm."

Nói xong, cũng lui vào trong phòng, lưu lại Trần Nguyên sững sờ đứng ở sảnh đường, trong lòng lại càng kinh ngạc: "Còn có như vậy hay sao? Nhìn về phía trên thanh thuần như vậy, thì ra đã đạt đến cảnh giới

cực phẩm, một ngày không làm liên khó chịu, quả nhiên là cực phẩm thanh lâu, vậy mình có thể giải quyết hộ nàng hay không?”

239. Chương 232: Nghề Nào Cũng Tốt

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 232: Nghề nào cũng tốt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên mạnh mẽ lay động đầu một chút, có lẽ là để hôm nào rồi ăn sau, hôm nay mình nên mau mau đến xem huynh muội Hồ Diên Khánh, dù sao cũng chuẩn bị mời người ta làm đội trưởng bảo an, hiện tại nên đi xem thương thế của hắn như thế nào.

Lập tức giao sinh ý sự tình cho Trần Thế Trung, còn A Mộc Đại, hôm nay liền dẫn những công tượng kia đi xây sơn trang, toàn bộ công tác hậu cần khi xây sơn trang, đều do Dương chương quỹ đến tính toán quy hoạch chung, mặc dù Dương chương quỹ không có nhuệ khí như Trần Thế Trung, nhưng làm việc vô cùng lão thành, hơn nữa hắn mới hơn 40 tuổi, còn có rất nhiều giá trị thặng dư để cho mình sai.

Triệu Ý trở lại trong phòng, nằm trên giường hơn một canh giờ, mới khiến tâm tình của mình bình phục một ít, cũng không tiếp tục đi ngủ, nhìn sắc trời bên ngoài đã sắp sáng rõ, lập tức nói với Thiển Thu: "Người đi xem đồ ăn sáng đã có hay chưa, bưng lên đây cho ta."

Thiển Thu bĩu môi, nói: "Tiểu thư, tại đây không phải hoàng cung, người muốn thì phải tự mình đi ăn mới được!"

Triệu Ý thoáng một tý ngồi dậy: "Nói rất đúng, đi, chúng ta cùng nhau xuống dưới."

Hai người trang điểm một phen, đi ra khỏi cửa phòng, lúc này, Trần Thế Trung và Dương chương quỹ mang theo mấy tiểu nhị, vừa mới thu thập một đồng bữa bãi dưới lầu xong, Lăng Hoa cũng vừa làm tốt điểm tâm, đang mang bát đĩa lên.

Dương chương quỹ ngẩng đầu nhìn thấy hai người các nàng, rất thân mật hô: "Hai vị cô nương sao rồi? Điểm tâm này vừa mới làm tốt, mau tới ăn đi."

Triệu Ý ừ một tiếng, xem như đáp ứng, Thiển Thu kia lại cực kỳ lễ phép, nói: "Đa tạ đại thúc."

Điểm tâm rất đơn giản, một đồng bánh bao, một nồi cháo, trên mặt bàn còn bày biện mấy món ăn sáng, cùng vài món xào hôm qua còn thừa lại.

Tuy kém hơn rất nhiều so với bữa sáng hoàng cung, nhưng là người tầm thường, buổi sáng tuyệt đối không bày ra được những thứ này.

Lúc ăn cơm, chỉ thấy bọn tiểu nhị, còn có những người Nữ Chân kia tự động sắp xếp đội ngũ, một người cầm một cái bát, tới trước trước mặt Lăng Hoa xin một bát cháo, hoặc là mì sợi, rồi đến trên mặt bàn của mình, cầm hai cái bánh bao, kẹp một ít đồ ăn, tìm một chỗ ngồi xuống.

Triệu Ý học bộ dáng của bọn hắn, bưng một cái chén, cùng Thiển Thu xếp hàng lấy cơm, nếu Nhân Tông trông thấy tình cảnh này, không biết trong lòng sẽ có cảm tưởng gì.

Nàng chỉ lấy một chén mì, sau đó quét mọi nơi một vòng, chỉ thấy thực phẩm chỗ Dương chương quỹ thuận mắt một ít, liền tới ngồi xuống bên người Dương chương quỹ.

Dương chương quỹ rất khách khí nói: "Cô nương, ăn có quen không?"

Triệu Ý uống một ngụm nước, nói: "Không tệ, còn tạm được, đúng rồi, đại thúc, người biết xe ngựa đi Hàng Châu cần bao nhiêu tiền không?"

Nàng thật đúng là hỏi đúng người, vấn đề như vậy, đối với một chưởng quầy mở khách điểm mà nói, có thể nói là cực kỳ hiểu rõ.

Dương chưởng quỹ lập tức nói: "Cái kia, phải xem người đi thế nào, nếu là mướn xe ngựa tầm thường, cũng không quá bốn mươi quan, nếu muốn trên đường thư thái hơn một ít, hao phí sáu bảy mươi quan, có thể mướn một cỗ xe bốn bánh. Tính cả trên đường đi phải cần vòng vo, tiết kiệm một chút mà nói, có một trên dưới một trăm quan, mới có thể đến đó, cô nương hỏi cái này làm gì?"

Triệu Ý nghe xong âm thầm tính toán, dọc theo con đường này, giá trên dưới một trăm quan, Trần Nguyên đáp ứng một tháng cho 500 quan, hai người các nàng, chính là một ngàn quan, cái này cũng đủ các nàng đến Hàng Châu, trong lòng quyết định chủ ý, một khi tiền tới tay, lập tức chuồn đi đi Hàng Châu.

Hiện tại nàng cần phải làm, là cầm được tiền trước, không thể để cho Trần Nguyên phát giác mình là người giả mạo.

"À, ta tùy tiện hỏi thôi, không đối gạt chưởng quầy, ta có thân thích tại Hàng Châu, rất muốn đi thăm một lần, nhưng không có thời gian." Triệu Ý tùy tiện biện một cái cớ.

Dương chưởng quỹ cũng không hoài nghi gì, nghĩ nửa ngày rồi nói: "Cô nương à, người đừng trách lão nhân ta lắm miệng, nếu có những phương pháp khác để sống, có lẽ không nên làm cái nghề nghiệp này!"

Triệu Ý ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, hỏi: "Chưởng quầy nói về cái gì vậy?"

Dương chưởng quỹ thở dài: "Ta chỉ nhìn cô nương không giống cái loại nữ tử này, làm nghề như vậy, khả năng là tính thể bất đắc dĩ, cho nên mới mở miệng khuyên bảo, mong rằng người cân nhắc lời nói của ta một tý!"

Đầu óc Triệu Ý nhanh quay ngược trở lại, lại vẫn không nắm được mấu chốt trong đó, bày làm ra một bộ đại nghĩa lăng thiên, nói: "Chưởng quầy nói lời này cũng không đúng, có đạo lý là, ba trăm sáu mươi nghề, ngành nghề nào cũng có chuyên gia, tỷ muội chúng ta cũng ăn cơm bằng bốn sự mà!"

"Phốc phốc" một sợi mì phun ra từ trong miệng Trần Thế Trung, trên mặt bàn bữa bái một mảnh, Triệu Ý ngạc nhiên hỏi: "Làm sao vậy?"

Trần Thế Trung vội vàng cầm khăn lau qua, thanh lý sạch sẽ những gì mình nhổ ra, vừa lắc đầu nói: "Không có việc gì, không có việc gì!"

Bọn tiểu nhị đều nở nụ cười ha ha, Triệu Ý nghiêm mặt nói: "Chỉ là phun ra một đồng mì sợi mà thôi, các người có cần cười nhạo như vậy không?"

Bọn người Trần Thế Trung rốt cuộc không nhịn được rồi, nhưng sắc mặt Dương chưởng quỹ kia lại bất thiện, nói: "Khuyên bảo một chút, lại không ngờ là đàn gảy tai trâu!"

Sau khi ăn điểm tâm xong, Triệu Ý cũng biết quy củ, hỗ trợ thu thập cái bàn thoáng một tý.

A Mộc Đại tìm những công tượng kia đi xây phòng ở, người Nữ Chân cũng bị mang đến làm trợ thủ cho những công tượng kia.

Dương chưởng quỹ và một ít tiểu nhị phụ trách mua sắm đồ công trường, Trần Thế Trung cũng đến quán rượu bên cạnh, mở cửa chuẩn bị làm việc buôn bán.

Khách điểm to như vậy, trong nháy chỉ có Lăng Hoa và hai tiểu nhị bên ngoài, Lăng Hoa một hồi thì ôm quần áo ra giặt rửa, một hồi đi mua thêm nước trà cho khách nhân trong phòng, luôn luôn vội vàng không được nghỉ ngơi.

Triệu Ý và Thiển Thu, hai người ngơ ngác ngồi ở trong hành lang, có vẻ đặc biệt không được tự nhiên, người ta đều vội vàng, hai người các nàng không có việc gì, cái này lại làm cho Triệu Ý cảm thấy, trong lòng đặc biệt không được tự nhiên.

Ngay tại thời điểm Lăng Hoa đi đến hậu viện, hai tiểu nhị kia cũng lên lầu thu thập gian phòng cho khách nhân, cửa ra vào bỗng nhiên có hai nữ tử đến, hai người kia sát son bôi phấn, mặc trên người quần áo màu sắc rực rỡ, uốn uốn éo éo vào khách điểm, hỏi: "Chưởng quầy có ở đây không?"

Thiểm Thu đang muốn đứng lên mời Lăng Hoa đi ra, Triệu Ý lại kéo nàng ngồi xuống, chính mình đứng lên hỏi: "Chuyện gì?"

Hai nữ tử kia nhìn nàng một cái, nện bước chân hoa sen tới, nói: "Ồ, vị này chính là bà chủ à? Chúng ta là chưởng quầy các người mời đến, vốn định đêm qua tới, lại có một số việc làm chậm trễ, phiền toái người nói một chút với chưởng quầy, chính là Trần Sư Sư bảo chúng ta đến."

Triệu Ý cùng Thiểm Thu liếc nhau một cái, hai người hiển nhiên hiểu đây là cái gì, trong mắt Thiểm Thu toát ra một tia sợ hãi, mà ánh mắt Triệu Ý lại hiện lên một vẻ mừng rỡ.

Chỉ nghe nàng lập tức nói: "Thật sự không có ý tứ, ngày hôm qua nhị vị không tới, chưởng quầy chúng ta đã mời người khác, nhị vị đến chậm, có lẽ là mời trở về đi."

240. Chương 233: Dự Tính (1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 233: Dự tính (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Hai kỹ nữ kia lập tức cảm thấy khó chịu: "Này, sao lại thế này nha? Nào có chuyện các người làm như vậy được? Chúng ta tới là cho Trần Sư Sư mặt mũi, nếu như không phải nàng mời chúng ta, cho dù chưởng quầy các người dùng cổ kiệu đến mời chúng ta, chúng ta cũng không tới đâu!"

Triệu Ý ngày thường nào có người nào dám nói cùng nàng những lời như vậy?

Chỉ là, nàng cũng biết, hiện tại thân phận mình không giống với lúc trước, nếu để cho hai cô gái này nhìn thấy Trần Nguyên, việc giả mạo tất nhiên sẽ lộ ra, đến lúc đó, vòng vo không có tin tức mạnh mẽ về tiền là chuyện nhỏ, một khi kinh động quan phủ, làm không tốt, sẽ bị bắt trở về kết thân cùng Lý Nguyên Hạo.

Nàng cố gắng làm cho ngữ khí mình bình thản hơn một ít: "Thật không phải với các người, chưởng quầy chúng ta thật sự đã mời người đến rồi, các người có lẽ là trở về đi, đúng rồi, ta muốn hỏi một chút, nhị vị làm cái gì vậy?"

Hai kỹ nữ kia nhìn xem ánh mắt thanh thuần của Triệu Ý, lập tức cười một tiếng, nói: "Ha ha, chưởng quầy không có nói cho người biết sao?"

Triệu Ý gật đầu: "Không có, hần chỉ nói là muốn mời hai vị cô nương đến, đêm qua các người không tới, hần liền mời người khác."

Một người kỹ nữ trong đó dùng ngón tay chỉ Triệu Ý một tý, nói: "Tỷ tỷ, ta xem xét nàng chính là một con chim non, chúng ta có lẽ là không nên nói?"

Người còn lại cũng nhìn Triệu Ý một cách nghiền ngẫm, cười một chút, nói: "Đúng vậy, chưởng quầy người ta cũng gạt nàng, chúng ta không làm ác nhân, vị cô nương này, chúng ta là làm cái gì, người thật sự không nhìn ra sao?"

Triệu Ý sanh a ở hoàng cung, tuy sự vật bình thường cũng biết một ít, nhưng hiểu không sâu, đặc biệt là nơi dơ bẩn tựa như thanh lâu, ở trong hoàng cung, càng là không có người nào dám nói với nàng.

Nhìn cách ăn mặc của hai cô gái trước mắt này, Triệu Ý suy nghĩ một chút, hỏi: "Nhị vị là gánh hát hay sao?"

Hai nữ tử kia cười ha ha một tiếng, nói một câu: "Người nói vậy thì chính là vậy, tại đây đã không cần chúng ta, chúng ta sẽ đi, nói cùng chưởng quầy một tiếng, mua bán không thành tình nghĩa vẫn còn, bảo hần chăm tới chỗ chúng ta đùa giỡn nhé."

Triệu Ý vội vàng đáp: "Đó là tự nhiên, nếu có thời gian, ta cũng vậy muốn nghe các người hát hí khúc."

Lời này lại càng làm cho hai nữ tử kia cười vui vẻ hơn, cũng không tiếp tục giải thích cái gì cùng Triệu Ý, trong chớp mắt liền đi ra khỏi khách điểm.

Triệu Ý nhìn hai người nữ tử kia biến mất, thở phào nhẹ nhõm, sau đó hưng hăng vỗ một cái trên bờ vai Thiển Thu, nói: "Như vậy là yên tâm rồi, hai nữ tử kia cũng sẽ không trở về nữa, chúng ta chính là gánh hát, không có người nào đến vạch trần chúng ta đây."

Thiển Thu gật đầu, nói: "Ừm, chỉ là tiểu thư, người biết hát hí khúc sao? Nếu như chương quỹ kia bắt chúng ta dạy người khác hát hí khúc, hát không tốt, sẽ lộ hết toàn bộ!"

Triệu Ý tự tin cười: "Đương nhiên là biết rồi!"

Phong cách hí khúc Tống triều chỉ có một kiểu, những loại vui chơi đó cũng không được phát triển, Triệu Ý ở trong cung nghe qua vài hí khúc, cũng sẽ biết xướng lên vài đoạn.

Tất cả làn điệu đều là chung về một mối, hướng hồ cổ họng của nàng tốt, cũng rất có tạo nghệ tại phương diện âm luật, trong lòng đã kết luận, Trần Nguyên mời người đến là để dạy hí khúc, lại càng mười phần tin tưởng.

Trong mắt Triệu Ý, thành công lừa gạt Trần Nguyên, đối với nàng mà nói, chính là một bắt đầu tốt, liền nói: "Chúng ta mặc kệ những thứ khác, trước hết phải nghĩ cách lừa gạt một ngàn quan kia tới tay, sau đó chúng ta đi Hàng Châu chơi mấy tháng, đợi cho sự tình Lý Nguyên Hạo cầu thân yên ổn rồi hãy trở về!"

Lúc nói lời này, trên mặt Triệu Ý tràn đầy tươi cười đắc ý, nàng cảm thấy, tất cả sự kinh hồn chưa định phẳng phất tại sáng sớm đã trôi qua, từ lúc mặt trời bay lên, cuộc sống sau này của nàng sẽ sáng lạng giống như ánh mặt trời chiếu rọi xuống kia.

Đối với Trần Nguyên, hiện tại đang ở bên người Hồ Diên Bích Đào mà nói, không hề biết chuyện ở nhà chút nào.

Hắn cho rằng, mình đã sắp thoát khỏi vận mệnh của Trần Thế Mỹ, là vì hiện tại lão trời còn chưa ra tay hết mình, nhưng ông trời đã đuổi vận mệnh chi thủ ra, kéo hắn hướng về phía quỹ tích Trần Thế Mỹ từng đi.

Trò chơi, bắt đầu rồi.

Lúc này đây, đối thủ của hắn không phải Bàng Thái sư, cũng không phải Gia Luật Nhân Trước Liêu quốc, mà là ông trời.

Ông trời ra tay, thường thường là thứ ẩn nấp nhất, đợi đến thời điểm người phát giác, thường thường đã muộn, chỉ là, ông trời cũng sẽ không khiến cho người không có cơ hội, bởi vì trò chơi chính là như vậy, nếu như một phương tất nhiên sẽ thắng mà nói, cái trò chơi đó liền không có ý nghĩa gì nữa.

Hắn tại, an bài công chúa và Trần Nguyên gặp mặt, lập tức để cho Trần Nguyên một cơ hội, chỉ cần Bạch Ngọc Đường phá cánh cửa kia ra, Công Chúa cũng sẽ bị Dương Nghĩa mang về hoàng cung, đáng tiếc, cái cơ hội này đã qua, Trần Nguyên đã thua trận.

Trần Nguyên hồn nhiên chưa phát giác ra chuyện này, hắn đang tại cảm thán, cái hà thủ ô kia quả nhiên là thuốc hay, thương thế của Hồ Diên Khánh khôi phục nhanh hơn rất nhiều so với dự đoán, hiện tại, Hồ Diên Khánh đi đường, đã không cần người dìu dắt, nghe Hồ Diên Bích Đào nói, buổi sáng hôm nay, hắn còn tới trong sân đánh một bài quyền, tin tức này lại làm cho Trần Nguyên cực kỳ cao hứng.

"Đại cữu ca, hiện ở bên ngoài, tiếng gió có lẽ là rất mạnh, hai ngày này ta không thể tới thăm người, đừng nên trách ta." Đối với vị đại cữu ca mãnh nhân trong truyền thuyết này, Trần Nguyên nói chuyện rất là khách khí.

Hồ Diên Khánh hiện tại cũng không khách khí như lúc ban đầu nữa rồi, nghe Trần Nguyên nói vậy, liền gật đầu nói: "Tiếng gió nhanh một chút mới tốt, tiếng gió càng chặt, càng nói rõ hai người kia hiện tại cũng rất an toàn, Trần huynh, người nghe ngóng được các nàng ở địa phương nào chưa?"

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nói: "Chuyện này không thể hỏi người khác, không gặp được, dù sao cũng có một vài điều, ta có thể xác định, bọn hắc tuyệt đối chưa ra khỏi thành, bằng không thì, Bàng Hỉ không cần đi tìm người khắp nơi trong thành."

Hô Diên Khánh hít vào một hơi, nói: "Nếu như vậy, ta lại không lo lắng về hai người bọn họ, chỉ là, chúng ta còn có người muốn đi vào Biện Kinh, những người kia đối với tình huống chúng ta nơi này, lại một điểm cũng không biết, ta sợ Bàng Hỉ dùng chúng ta làm tin tức giả, dẫn các huynh đệ khác đi ra, như vậy sẽ rất phiền toái."

Trần Nguyên lập tức nhìn thoáng qua Hô Diên Bích Đào, nàng gật đầu về hướng Trần Nguyên điểm, nói: "Nhị ca Hô Diên Bình, nhị muội Mai Tiên, vốn đã nói cùng đi, trên đường không biết xảy ra sự tình gì, nên mới chậm trễ. Chỉ là, dựa theo hành trình để tính toán, cho dù chậm trễ một ít thời gian, hiện tại bọn hắc cũng nên tiến vào Biện Kinh mới đúng."

Trong lòng Trần Nguyên chắc hẳn, cái Hô gia này hành thích quả nhiên rất mạnh mẽ, một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng đánh đến, cũng khó trách Bàng Cát bị bọn hắc quần đến sứt đầu mẻ trán,

Lúc trước hẳn để lại Hô Diên Thủ Dưng và Hô Diên Kiên Phú, hai cái mầm tai hoạ, hiện tại, hai người này căn bản đã khai ra một chút chi nhánh, cũng không tính là quá nhiều, nhưng một ồ anh vợ cô em vợ, đủ để Lão Bàng ứng phó một mẻ.

Khi còn bé, xem trong sách biết rõ, Hô Diên Bình kia là người mạnh nhất, ngay cả Hô Diên Khánh cũng không chiếm được tiện nghi khi đánh với hắn, chắc hẳn Bàng Hỉ muốn bắt hắn, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lập tức trấn an Hô Diên Khánh, nói: "Đại ca, ta nghĩ bọn hắc sẽ không có chuyện gì, bởi vì bên ngoài không hề nghe được động tĩnh gì, như vậy đi, các người có ám hiệu liên lạc gì không, ta đi tìm kiếm thay các người xem."

Hô Diên Bình lắc đầu: "Chúng ta không có ám hiệu, chỉ là, chúng ta sớm đã nói, mặc kệ xử lý sự tình như thế nào, đều lưu lại tin tức ở trong thần miếu thành nam Biện Kinh. Trần huynh có thể khắc một cây đao ở trên người Ông táo, như vậy, hắn sẽ hiểu, tìm địa phương trốn đi."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Khắc đao trên người thần linh, phương pháp này các người cũng nghĩ ra được? Không sợ những thần tiên kia trách tội các người sao?"

Trên mặt Hô Diên Khánh lộ ra vẻ thê lương, nói: "Nếu như có thần linh, làm sao để cho Hô gia ta bị đại nạn lần này?"

Nói đến đây, tâm tình của hắn rõ ràng có chút trầm trọng, liếc nhìn Hô Diên Bích Đào, đứng dậy nói: "Ta đến sân đánh quyền một lúc, hôm nay ở cả ngày trong cái phòng này, thật sự là rất khó chịu."

Trần Nguyên biết rõ, Hô Diên Khánh tìm cái cớ, sáng tạo một cơ hội phù hợp, để cho mình và Hô Diên Bích Đào ở chung, hắn và Hô Diên Bích Đào đã có thời gian rất lâu không ở cùng một chỗ, đặc biệt là khi biết thân phận của nàng.

Trần Nguyên luôn có cảm giác muốn nói vài lời cùng nàng, chỉ là không tìm thấy cơ hội thổ lộ, nàng không thể đi đến chỗ mình, mà ở trong căn phòng đó, lại có một Hô Diên Khánh nằm ở trên giường.

Hiện tại, Hô Diên Khánh rời đi, chỉ còn lại có hai người bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn, bộ dạng Hô Diên Bích Đào bỗng nhiên có chút xấu hổ, giống như là lần đầu gặp mặt Trần Nguyên, hai tay co quắp, nắm chặt vào nhau, cúi đầu, không nói câu nào.

Trần Nguyên nhìn nét mặt của nàng, biết rõ nàng tất nhiên là không quen dùng một thân phận chân thật như bây giờ, để mặt đối với mình.

Nữ nhân chính là chủng loại động vật rất kỳ quái, Hô Diên Bích Đào hiện tại và Hô Tĩnh trước kia, ở trong mắt Trần Nguyên, không có chút bất đồng nào, nhưng trong lòng nàng lại không nghĩ như vậy, bí mật thủ vững bị Trần Nguyên biết rõ, tuy đã sớm nghĩ tới có ngày này, hiện tại đối mặt với Trần Nguyên, vẫn có một loại cảm giác bị lộ tất cả nguy trang, cảm thấy rất thẹn thùng.

Lúc này, Trần Nguyên làm một việc người nam nhân nên làm, chính là chủ động đi qua.

Hắn đi đến trước mặt Hồ Diên Bích Đào, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của nàng lên, hỏi: "Làm sao? Lão phu lão thể còn chơi thẹn thùng nha? Vì cái gì không sớm nói cho ta biết tên của người? Hồ Diên Bích Đào, cái tên này thật dễ nghe!"

Hồ Diên Bích Đào vẫn còn có chút khấn trương, cũng không biết có phải là bởi vì trong lòng biết rõ, Hồ Diên Khánh bây giờ đang ở cửa ra vào hay không, thanh âm nén xuống vô cùng thấp, nói: "Đại ca, ta không phải cố ý lừa gạt người, chỉ không muốn để cho người biết, sợ liên lụy đến người."

Trần Nguyên ôm nàng vào trong ngực, nói: "Chuyện của người cũng là chuyện của ta, không có gì liên lụy hay không liên lụy. Bàng Cát chỗ đó không biết hoài nghi ta, điểm ấy người yên tâm, đợi tìm thấy cơ hội thích hợp, ta sẽ đưa các người ra khỏi thành, đi một cái địa phương an toàn, ngoại trừ ta, ai cũng không biết thân phận của các người."

Hồ Diên Bích Đào có chút không tin, nói: "Hiện tại ngay cả hoàng thượng cũng đều muốn bắt chúng ta, còn có địa phương chúng ta có thể đi sao?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Yên tâm, cái tên Trương Tu Chính kia, người nhớ rõ không?"

Hồ Diên Bích Đào gật đầu, nói: "Đương nhiên nhớ rõ, người nói hắn rất trọng yếu, chính là cái tên mặt thám mang về từ Liêu quốc kia sao?"

Tay Trần Nguyên nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng nàng, bờ môi đặt vào vành tai của nàng, nói: "Người tốt sẽ có báo đáp, chúng ta cứu hắn một mạng, hắn có thể giúp chúng ta tìm một địa phương an toàn. Trên đất bằng không thể ở, ta liền đưa các người lên trên biển, đợi cho tiếng gió bình lặng rồi hãy trở về."

Hắn cảm giác thân thể Hồ Diên Bích Đào run lên một chút, giống như muốn tránh thoát chính mình, Trần Nguyên đương nhiên biết rõ, buông thả hận như vậy, đối với họ Hồ Diên mà nói, căn bản không có khả năng.

Hắn không cho Hồ Diên Bích Đào cơ hội nói chuyện, nói tiếp: "Các người lưu mấy người lạ mặt ở chỗ này của ta, cùng ta nhìn chăm chăm vào Bàng Cát, chỉ cần một cơ hội, ta lập tức thông báo các người trở về, sau đó là giết hắn!"

Hồ Diên Bích Đào nghe xong lời này, tiếng nói có chút kích động: "Đại ca, vì cái gì mà người phải chịu nguy hiểm lớn như vậy để giúp ta? Ta thật sự không biết nên cảm tạ người như thế nào mới được."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, đều người một nhà còn nói như vậy, nha đầu này cũng quá khách khí.

Hơn nữa, lời nói này lại làm cho Trần Nguyên có chút hổ thẹn, bởi vì hắn căn bản không nghĩ cách thay Hồ gia báo thù, Bàng Cát là ai? Trần Nguyên hiện tại chỉ là một thương nhân nho nhỏ, cho dù vì Hồ gia, kiểm tra ra một cái trạng nguyên, vào con đường làm quan, còn cách Bàng Cát một đoạn rất xa, cái khoảng cách xa kia là một cái vị trí vô pháp chạm đến, Trần Nguyên không muốn, cũng không dám đi trên chọc hắn.

Hắn chính là muốn đem toàn bộ người Hồ gia rời khỏi Biện Kinh, thay mình chạy thuyền.

Mặc dù nói kinh nghiệm hàng hải của Trương Tu Chính kia cực kỳ phong phú, nhưng Trần Nguyên là thương gia, không có khả năng tin tưởng Trương Tu Chính vô điều kiện.

Có người Hồ gia nhìn hắn, thuyền chạy đến địa phương nào, Trần Nguyên cũng đều yên tâm.

Hắn tin tưởng, chỉ cần Hồ Diên Khánh đáp ứng điều kiện của mình, chỉ cần mình thỉnh thoảng làm ra tư thái đối mặt với Bàng Cát tại trước mặt bọn họ, chắc hẳn người nhà Hồ gia sẽ trợ giúp mình, bởi vì hắn là con rể Hồ gia, bởi vì Hồ gia đã không còn phương pháp xử lý khác.

Dựa theo những cuốn sách trong trí nhớ Trần Nguyên, Hồ Diên Khánh ám sát Thái sư lần này, đã bị bắt chặt, trên công đường, được Bao Chứng tìm một cái cớ, là do chứng cứ chưa đầy đủ, thả hắn ra ngoài.

Nếu thời điểm Bàng Cát lần bắt, một đám Hồ gia tướng đã muốn tề tựu, Hồ Diên Yên dùng thiết đòn gánh, nện mở cửa thành Biện Kinh, song chùy Hồ Diên Long đánh lui bốn hổ Bàng gia, bọn hắn, dưới sự trợ giúp âm thầm của Dương gia tướng và Bao Chứng, cuối cùng cũng đã chạy mất.

Chắc hẳn, nếu như không phải mình an bài A Mộc Đại cứu Hô Diên Khánh và Hô Diên Bích Đào ra, kết cục cuối cùng tất nhiên liền là như thế.

Hiện tại, ít nhất lịch sử Hô gia cũng đã bị mình thay đổi, thiết đòn gánh của Hô Diên Bình kia căn bản không có cơ hội quét ngang Biện Kinh, đang trốn ở nơi hẻo lánh nào đó, tìm hiểu tin tức về Hô Diên Khánh và Hô Diên Long.

Đột nhiên linh quang Trần Nguyên lóe lên, Hô Diên Bình và Hô Diên Long kia có thể ẩn giấu ở Thiên Ba phủ hay không?

Thời điểm gặp chuyện không may, Bao Chứng lại không ở Biện Kinh, như vậy, khả năng Dương gia giấu người liên lớn nhất, nghĩ tới đây, không khỏi một hồi hưng phấn, nhưng tiếp theo, một nan đề lại hiện ra, cho dù Dương gia ẩn dấu hai người kia, tại sao mình lại đến hỏi? Người ta cũng sẽ không thừa nhận.

Trần Nguyên quyết định đánh chú ý từ trên người Dương Văn Quảng, Hô Diên Long và Hô Diên Bình, mình nhất định phải tìm được, chờ mình tìm bọn họ ra rồi, thì phải biến họ thành một đám tay chân, lưu mấy người bảo vệ an toàn của mình, toàn bộ người còn lại, đều an bài đến trên thuyền, cùng Trương Tu Chính học chạy thuyền.

Những người này, dùng lời nói dễ nghe, bọn họ là trung lương, lời nói thật sự, bọn hắn hiện tại chính là một đám dân liều mạng.

Hiện tại, trong biển rộng, nhà thám hiểm giống như chưa có hình hồn cụ thể, chờ bọn hắn học xong chạy thuyền, sẽ sinh ra loại hải tặc Trung Quốc đầu tiên trên thế giới, bọn hắn đều nên cảm tạ chính mình, bởi vì cái nghề hải tặc này, nếu so với tìm Bàng Cát báo thù, thì có tiền đồ hơn nhiều.

241. Chương 234: Lau Bàn

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 234: Lau bàn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Trần Nguyên không hề biết chắc, liệu Hô Diên Bích Đào có vì mình mà chủ động buông thù hận, Hô Diên Khánh càng là không thể nào, mỗi người đều có ý nghĩ và mục tiêu của mình, Hô Diên Khánh từ lúc sinh hạ đến giờ, đã bị quán thâu ý niệm báo thù, cho dù miệng của mình có thể nói, cho dù cảm tình cùng Hô Diên Bích Đào rất sâu đậm, nàng cũng đã làm ra lựa chọn, còn lại đám người Hô Diên Bình chưa bao giờ gặp mặt, càng không có bất kỳ khả năng nghe theo khuyến cáo của mình.

Ý nghĩ như vậy, hiện tại không thể để cho bọn hắn biết rõ, lừa gạt bọn họ, là vì tốt cho bọn họ, hiện tại Lão Bàng như mặt trời ban trưa, lần trước ám sát thất bại, Bàng Hi lại tìm một ít cao thủ tối, hơn nữa, mấy cháu trai võ nghệ cao cường của Lão Bàng cũng chạy tới Biện Kinh, mặc dù nói là, bọn họ nghe Bàng Cát quan phục nguyên chức, tới tìm lợi lộc, nhưng bọn hắn đến, lại để cho Lão Bàng như hổ thêm cánh.

Hiện tại đi báo thù, là muốn chết.

Đã không thể thuyết phục, vậy thì lừa, chờ bọn hắn đã yêu hải tặc, lại chậm rãi thương lượng, hoặc là nói, mình thật sự chờ đến cơ hội có thể đá Lão Bàng một cước, vậy hãy để cho nói dối biến thành sự thật.

Nhưng hiện tại, hai tay Trần Nguyên mạnh mẽ ôm đầu Hô Diên Bích Đào lại, miệng bắt đầu cường bạo, Hô Diên Bích Đào nhất thời không đề phòng, bị hắn đắc thủ, cũng không giãy dụa, mà là cuồng nhiệt đón chào.

Hai người dây dưa thật lâu, lại đều không tiến thêm một bước, phòng ở bé như vậy, Hồ Diên Khánh lại ở bên ngoài, muốn đi cũng không có địa phương nào để đi, cho nên, có lẽ hay là khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Thăng đến khi Trần Nguyên cảm giác mình không thở được, lúc này mới buông đôi môi Hồ Diên Bích Đào ra, hai người đều kịch liệt thở hổn hển, Trần Nguyên lại chăm chú ôm một cái, nói: "Nương tử người yên tâm, mọi sự đã có ta, ta sẽ không để cho người gặp nguy hiểm."

Hồ Diên Bích Đào gật gật đầu, nói: "Đại ca, người cũng phải cẩn thận một ít, tìm được nhị ca ta, người đem cái này cho hắn xem là được rồi."

Nàng móc ra một khối ngọc bội, chắc là tín vật giữa huynh muội bọn họ.

Trần Nguyên nhận lấy, gật đầu nói: "Chiếu cố tốt đại ca người, nói ý nghĩ của ta cho hắn, các người trốn ở chỗ này, ta không thể thường xuyên đến, cứ cách mấy ngày, sẽ phái người đưa cho các người đồ đạc cần thiết, nếu như thiếu khuyết cái gì, có thể chịu đựng là tốt nhất, không nên đi ra ngoài, biết chưa?"

Hồ Diên Bích Đào cười một chút, nói: "Ta hiểu."

Trần Nguyên lúc này mới buông hai tay ra, lưu luyến không rời nói: "Ta phải đi."

Hồ Diên Bích Đào có chút thất vọng, rõ ràng rất thất vọng, Trần Nguyên nhìn nàng, lại ôm lấy hôn một cái, sau đó nói: "Ta sẽ nhanh chóng tìm người!"

Nàng gật gật đầu, nói: "Ừm."

Từ nơi này đi ra, Trần Nguyên cảm giác có chút thất lạc, chính là loại các nam nhân thường xuyên gặp được, thân mật cùng bạn gái của mình một phen, lại không thể ăn hết được.

Hít sâu nhiều lần mới khiến cho cái loại cảm giác này biến mất một ít, hắn biết hiện tại mình không thể ở cùng Hồ Diên Bích Đào, hắn không tin Bàng Cát sẽ yên tâm đối với chính mình, một chút cũng không nghi ngờ, hiện tại, chỉ có giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, cứ kinh doanh mua bán, bọn hắn mới an toàn.

Sự tình đi miếu Ông táo khắc đao, mình cũng không thể đi, tốt nhất lại để cho tiểu nhị đi, hiện tại nên giống trống khua chiêng xây sơn trang, tránh để người khác nghi ngờ.

Những thứ mua bán khác đều dễ nói, để cho Trần Nguyên lo lắng nhất, là thanh lâu và sông bạc.

Bởi vì khách điểm, nhà tắm, trà lâu, nơi như vậy, coi như là có chỗ đặc sắc, cũng rất bình thường, khách điểm ở đâu cũng có sở trường. Chỉ có tại sông bạc và thanh lâu, người khác thoạt nhìn không có khả năng làm ra cái chỗ nào đặc sắc, mới là chiêu bài tương lai của Tân Nguyệt sơn trang.

Đặc sắc, vật này là con dao 2 lưỡi, nếu như không tốt, tựa như Trần Thế Trung lo lắng, cả sơn trang đều có thể bị quấy nhiễu, kéo suy sụp.

Tìm được người có thể trấn trụ những ma bài bạc kia, cần vận khí, mà đi nơi khác tìm mấy cô nương đứng đầu bảng, vẫn tương đối dễ dàng, chờ mình trở về khách điểm, lập tức liền để cho Trần Thế Trung xuất phát, giao cho hai cô nương đứng đầu bảng Biện Kinh đem qua vừa đến huấn luyện.

Nghĩ đến Triệu Ý và Thiển Thu kia, dự hỏa Trần Nguyên vừa mới dè xuống không khỏi lại có chút ít ngo ngoe, nói thật, nếu như không phải sự tình trùng hợp như vậy, Trần Sư Sư vừa nói muốn giới thiệu hai tỷ muội đến, các nàng đã tới rồi.

Nếu như không phải Triệu Ý tận lực giấu diếm không giải thích, Trần Nguyên cũng như Dương chương quỹ, căn bản không tin tưởng nữ tử tinh khiết như vậy sẽ làm chuyện kia.

Chỉ là, rất vừa vặn, cái ấn tượng thanh thuần này đúng là cảm giác Trần Nguyên muốn, sau khi trở về, thử lại các nàng lần nữa, chắc hẳn nhất định sẽ càng đặc sắc hơn.

Vừa nghĩ tới đây, Trần Nguyên nhớ tới Tần Hương Liên, Lăng Hoa, Hồ Diên Bích Đào, ba nữ nhân của mình, liền có một loại rất cảm giác áy náy.

Nhưng hần lập tức tìm một lý do thích hợp vì chính mình: với tư cách lão bản Tân Nguyệt sơn trang, chính mình nên hiểu rõ từng nhân viên làm công mới được, vậy thì đương nhiên phải thử năng lực hai cô gái này một chút.

Huống hồ, buổi sáng hôm nay, nữ tử kia cũng nói rồi, các nàng làm quen rồi, một ngày không làm liền khó chịu, mình cũng vì bọn họ, hai bên không mang theo tiền, không mang theo cảm tình.

Nói lý do này rất nhiều lần trong lòng, Trần Nguyên mới tha thứ cho chính mình, cái loại xúc động này đã muốn khiến cho hần cảm thấy hưng phấn, trở lại khách điểm, bước chân cũng nhanh hơn không ít.

Thiến Thu và Triệu Ý đuổi hai người nữ tử kia đi, cao hứng một lát, hiện tại lại lâm vào cực độ nhàm chán, hai người mắt to tròng mắt đôi mắt nhỏ, nhìn bọn tiểu nhị vội vàng vàng bên ngoài, tuy muốn giúp làm chút việc, để cho mình không quá chới mắt, rồi lại tìm không thấy địa phương có thể ra tay.

Thiến Thu nhỏ giọng nói: "Tiểu thư à, chúng ta ở chỗ này ngồi chờ một ngày ba bữa sao?"

Triệu Ý nhìn mọi nơi, đá Thiến Thu một cước, nói: "Không được, ta phát hiện những người này thỉnh thoảng đều nhìn chúng ta, khả năng chúng ta ngồi ở chỗ này, thật sự quá làm cho người ta hoài nghi, đợi chương quý kia trở về, ta tất nhiên bắt hần an bài chúng ta việc làm!"

Thiến Thu gật đầu: "Ừm, ta cũng nhìn thấy, lúc người lầu trên lầu dưới đi qua, đều xem chúng ta vài lần, nếu lâu dài tiếp tục như vậy, ta sợ bị người nhìn thấu."

Hai người các nàng không biết, trong mắt bọn tiểu nhị, bọn họ là nữ tử thanh, ngồi ở chỗ này không làm cái gì mới đúng, nếu quả thật quá cần cù, sẽ không giống nữ tử thanh lâu nữa.

Về phần mọi người qua lại nhìn các nàng, chỉ là bởi vì tướng mạo hai người thật sự là rất đẹp, đặc biệt là Triệu Ý, dùng khuynh quốc khuynh thành để hình dung, phảng phất cũng không phải quá khoa trương.

Lúc này, Trần Thế Trung tới khách điểm, hỏi một tiểu nhị: "Chương quỳ còn chưa có trở lại sao?"

Tiểu nhị kia nói: "Còn chưa về."

Trần Thế Trung gật đầu, nói: "Chương quỳ trở về, tới hô ta một tiếng."

Tiểu nhị đáp ứng, thời điểm Trần Thế Trung đang muốn bỏ đi, Triệu Ý bỗng nhiên hô: "Này, Nhị chương quý."

Trần Thế Trung đang muốn đi ra ngoài liền ngừng lại, quay thân thể của mình lại, ngón tay chỉ cái mũi, hỏi: "Cô nương hô ta?"

Triệu Ý gật đầu, nói: "Ta nghe bọn hần đều hô người Nhị chương quý, chắc hẳn ngoại trừ Trần chương quý, người là lớn nhất?"

Trần Thế Trung cười nói: "Cô nương, có chuyện gì cứ việc phân phó, có thể làm chủ, ta đây tất nhiên để cho nhị vị thỏa mãn, việc tại hạ không làm chủ được, ta cũng sẽ nói tốt ở trước mặt chương quỳ cho nhị vị."

Khi Triệu Ý đang nói chuyện, không tự giác mà ngẩng đầu lên, ngón giữa và ngón tay cái rất ưu nhã kẹp chén trà lên, đặt ở trước môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà, nói: "Tìm cho chúng ta một ít chuyện làm, các người đều bận rộn, chúng ta thật sự rất buồn chán."

Ngữ khí nàng nói chuyện, hay là tư thái uống trà, đều là dựa theo quy củ trong hoàng cung, Trần Thế Trung nhìn vào trong mắt, chỉ cảm thấy cô gái trước mắt này vô cùng cao quý, phảng phất có một loại cảm giác mình vô pháp chạm vào, không khỏi sửng sốt một chút.

Lông mày Triệu Ý nhẹ nhàng nhăn lại, ngữ khí có lẽ là không nhanh không chậm, nói: "Như thế nào? Chẳng lẽ chúng ta không muốn làm một người rảnh rỗi cũng không được sao?"

Trần Thế Trung lúc này mới vội vàng nói: "Hai vị cô nương hiểu lầm, là chương quỳ sợ nhị vị mệt mỏi, cho nên mới bảo chúng ta không cần phải phiền toái các người, cô nương đã không chịu ngồi yên, vừa vận quán rượu ta có vài cái bàn chưa lau, không biết nhị vị làm được không?"

Triệu Ý lúc này đứng lên: "Cũng được nha, chỉ cần có chuyện làm là được, Thiên Thu, chúng ta đi lau cái bàn kia."

242. Chương 235: Trần Thế Trung Rung Động (1 2)

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 235: Trần Thế Trung rung động (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Cái bàn kỳ thật đã được lau qua một lần rồi, chỉ là, Trần Thế Trung cho rằng, chỉ cần hai người các nàng không chê phiền toái, để cho các nàng đến lau lại một lần cũng không có cái gì không tốt, dù sao đây cũng là sự tình đơn giản.

Triệu Ý và Thiên Thu ngược lại bắt đầu làm rất chân thành, mấy tiểu nhị trong quán rượu đều chậm rãi vây đến bên người Trần Thế Trung, lặng lẽ khoa tay múa chân đối với hai người.

Có người nói: "Nhị chương quý, người hai cô nương này, muốn ngủ cả đêm cần bao nhiêu tiền vậy?"

Trần Thế Trung nhìn thoáng qua, nuốt từng ngụm nước: "Bằng vào cái tư thái kia, ít nhất cũng phải 500 văn!"

Lúc này, một người gầy gò lập tức nói: "500 văn? Ta đây có một biện pháp, có thể ngủ với các nàng thoáng một tý, các huynh đệ, chúng ta đều lấy tiền công ra, làm một trận đặt cược, nếu người nào thắng, toàn bộ quy về hắn, chắc hắn cũng đủ để ngủ cả đêm!"

Mấy tiểu nhị khác nghe xong lời này, hiển nhiên có chút hưng phấn, hiện tại, bỗng lộc một tháng của bọn hắn là một quan tiền, nếu vài người tụ tập cùng một chỗ, chắc cũng không có vấn đề gì cả.

"Cô nương xinh đẹp như vậy, có thể ngủ cả đêm, đời này không sống uống rồi, ta đồng ý!"

Có người dẫn đầu bày tỏ thái độ, bọn tiểu nhị khác lập tức hành động, Trần Thế Trung lại lạnh lùng nói: "Ta nói nhầm rồi, nhìn khuôn mặt kia của người ta, không có hơn một ngàn văn, phỏng chừng ngay cả cái giường cũng không thể đi lên!"

Lời này lại làm cho nhiệt tình của bọn tiểu nhị biến mất toàn bộ rồi, hơn một ngàn văn, thì ra là hơn mười quan rồi, mấy cái chữ này, đối với chút ít tiểu nhị mà nói, tuy cô nương xinh đẹp như vậy, có thể ngủ cả đêm, đời này liền sống không uống phí, nhưng thật sự táng gia bại sản để ngủ cả đêm, bọn hắn đều không muốn, dù sao vẫn về nhà thì hay hơn.

Nói như thế nào đây, cách nghĩ của những này tiểu nhị không khác gì cứu vãn thế kỷ hai mươi mốt, muốn đi đến Thiên Thượng Nhân Gian, bao tiểu thư đứng đầu bảng một đêm.

Người làm cả một tháng, lương được mấy nghìn, người ta thật là lợi hại, cả đêm ra sân khấu, tính phí vài vạn, không mở một cái xe máy trăm vạn ra, người ta không đi, không phải khách điểm 5 sao, người ta không đi, dạng này tính xuống, người không ăn không uống một năm, chỉ đủ ngủ cả đêm, cho nên, ý nghĩ này, người chỉ có thể ngẫm lại mà thôi.

Tất cả mọi người có chút ủ rũ rồi, nguyên một đám đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào Triệu Ý và Thiên Thu đang làm việc, đã không có cách nào đứng phải, vậy thì xem qua cho đỡ nhàm chán, vẫn là có thể làm chứ?

Trần Thế Trung cũng không nghĩ như vậy, hắn bây giờ là thủ hạ của Trần Nguyên, là Nhị chương quý, tốt xấu coi như là phó tổng tập đoàn rồi, nếu là cảm giác thật sự đáng giá, hơn mười quan tiền, vẫn có thể xuất ra tay, đương nhiên, phải có cảm giác, hắn mới có thể lấy ra.

Trần Thế Trung không thích Triệu Ý, vì cái gì hắn cũng không nói rõ ràng, dù sao chính là cảm thấy, nữ nhân này không thích hợp với chính mình.

Rất khác biệt, hắn đối với Thiển Thu, lại là cực kỳ thuận mắt, nói đến quán rượu làm việc, người xem Thiển Thu đi, cái tư thế kia vừa đẹp mắt lại tự nhiên, liền không giống với Triệu Ý, cầm cái khăn lau còn dùng hai ngón tay hờ hờ để giữ, thấy như thế nào cũng không vừa mắt.

Hắn hung hăng nói với tiểu nhị bên người: "Đều vậy ở chỗ này làm cái gì? Nên mua rượu thì đi mua rượu, nên mua thức ăn thì đi mua đồ ăn, không có việc gì phải không?"

Bọn tiểu nhị vừa nghe hắn nói như vậy, vội vàng chạy đi tứ tán.

Trần Thế Trung thấy bọn họ đều đi rồi, lập tức thay một bộ khuôn mặt tươi cười, lặng lẽ đi đến bên người Thiển Thu, hỏi: "Cô nương, có mệt hay không? Nếu không, để ta giúp người nhé?"

Thiển Thu lộ ra dáng tươi cười, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không phiền, đa tạ Nhị chương quý quan tâm."

Thời điểm nàng cười, hai má lúm đồng tiền nhẹ nhàng hiện lên nơi khóe miệng, cực kỳ dễ nhìn.

Hơn nữa, Thiển Thu ở trong cung chỉ là một cung nữ nhỏ, lời nói trong lúc đó tràn đầy cái loại nhu hòa, Trần Thế Trung nghe mà cực kỳ thư thái, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Thuận tay cầm đồng chông chất ở băng ghế bên cạnh qua, Thiển Thu lau mặt cái bàn, dọn xong băng ghế trong khi Triệu Ý vẫn loay hoay với cái bàn đầu tiên.

Dần dần, bọn hắn và Triệu Ý trong lúc đó đã có một khoảng cách, Trần Thế Trung nhỏ giọng hỏi: "Thiển Thu cô nương, người làm cái này đã bao lâu?"

Thiển Thu nghe hắn hỏi như vậy, trong lòng rất là kinh hoàng, rất sợ Trần Thế Trung hỏi ra cái gì sơ hở, cũng không dám trả lời chính diện, hàm hồ nói: "Ta từ nhỏ đã ở cùng với tiểu thư ở một chỗ rồi!"

Trần Thế Trung sững sờ, lập tức, những vui cười trên mặt kia hoàn toàn không có, hỏi: "Người cũng là không cha không mẹ hay sao?"

Hốc mắt Thiển Thu hồng một chút, lần này lại là nói thật: "Lúc ta bốn tuổi, năm đó, quê quán bị thiên tai, cha không nuôi sống nổi ba huynh muội chúng ta, đã đem ta bán đi."

Trong lòng Trần Thế Trung rất là buồn bã, cảm thán nói: "Vậy cũng tốt, ít nhất người biết người còn có phụ thân và huynh trưởng, mạnh hơn nhiều so với ta, ta ngay cả quê quán mình là ở đâu cũng không biết, ta sinh ra đã bị ném lên trên đường, là người đại thúc thọt cứu cái mệnh này của ta."

Dù sao, bọn họ cũng đều là một người trẻ tuổi, tìm được chủ đề chung rồi, Thiển Thu cũng không đề phòng đối với Trần Thế Trung như lúc ban đầu, nhìn Triệu Ý lúc này đang phiền não tại vì không lau xong một vết rượu, không nhìn sang nơi đây, cũng lại hỏi: "Người đại thúc thọt là ai vậy?"

Trần Thế Trung cười khổ một tiếng, nói: "Một người ôm ta đi xin cơm, lúc trước hắn chỉ bởi vì ôm một đứa bé có thể tranh thủ thêm một ít đồng tình mới cứu ta, câu nói đầu tiên ta học, không phải hô cha mẹ, mà là hô 'xin mọi người thương xót!'"

Nói tới chỗ này, Trần Thế Trung bỗng nhiên mạnh mẽ lay động đầu, nói: "Bất kể như thế nào, ta rất cảm tạ hắn, không có hắn, ta đã sớm chết, hơn nữa, là hắn dạy ta, làm thế nào mới có thể không mặt mũi không có da, điểm này cực kỳ để cho Trần chương quý thưởng thức, cho nên mới lấy cho ta một cái tên, còn để cho ta làm đến hiện tại!"

Thiển Thu nghe xong, hé miệng cười một tiếng: "Không mặt mũi không có da, vậy mà cũng có người thưởng thức sao?"

Trong lòng Trần Thế Trung rất là kinh ngạc, bởi vì người giống như hắn, da mặt thật sự không trọng yếu.

Từ nhỏ hắn đã biết, muốn da mặt, vậy thì không thể sống sót, chỉ có người sống sót mới có da mặt, hắn cho rằng, Thiển Thu làm chuyện kia, cũng nên hiểu đạo lý này mới đúng.

"Biết rõ ta kiếm được mười quan tiền thứ nhất, sau đó là làm sự tình gì không?" Trần Thế Trung thần bí nói.

Tuy đều là cô nhi, nhưng Thiển Thu từ nhỏ lớn lên tại hoàng cung, cơ hồ không có kinh nghiệm xã hội gì, hiện tại, biểu lộ thần bí trên mặt Trần Thế Trung kia đủ để khiến cho nàng rất hiếu kỳ, liền hỏi: "Người làm cái gì?"

Trần Thế Trung cười ha ha một tiếng, nói: "Mỗi sáng sớm, chuyện thứ nhất ta làm, chính là để cho một tiểu nhị cầm bốn mươi văn tiền lên, đi chỗ đại thúc thọt, đưa tiền cho hắn!"

Điều này hiển nhiên là sự tình Trần Thế Trung đặc ý nhất, bởi vì lần đầu tiên giao tiền cho người thọt, hắn biết rõ đây không phải vấn đề tiền, mà là ý nghĩa thân phận của mình chuyển biến, từ địa vị một người ăn xin, biến thành người bố thí.

Thiển Thu nghe xong, lại không biết là buồn cười ở địa phương nào, nghiêm mặt nói: "Nếu người cảm tạ hắn, nên đem hắn đến đây hưởng phúc mới đúng."

Đây là mỗi người đều có cách nghĩ riêng, cũng không chỉ một cá nhân nói như vậy với Trần Thế Trung, kể cả người ăn xin trước kia cùng bọn họ ở chung một chỗ.

Nhưng Trần Thế Trung không làm như vậy, nguyên nhân trong đó rất đơn giản, người như người thọt, cái gì cũng không có, không có thân nhân, không có tự tôn, cũng không có tiền.

Nhưng mỗi lần người thọt thấy Trần Thế Trung, đều rất kiêu ngạo nói với mấy tên ăn mày chung quanh: "Tiểu tử này là ta nuôi lớn đó!"

Tên ăn mày chung quanh đều không tin, mà khi Trần Thế Trung rất lễ phép đi qua, chào hỏi cùng người thọt, hỏi hắn có phải là cần gì không, hơn nữa còn xuất ra rất nhiều tiền cho người thọt, thời điểm đó, tên ăn mày chung quanh luôn lộ ra một loại ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn người thọt.

Lúc đó, người thọt luôn cự tuyệt Trần Thế Trung, một đồng tiền cũng không muốn.

Chính là bởi vì như vậy, mỗi lần Trần Thế Trung cho người thọt tiền, đều là hắn bảo tiểu nhị đi.

Hắn muốn lưu lại cho người thọt này chút ít đồ có thể để cho hắn kiêu ngạo, nếu như hắn thật sự mang người thọt về nuôi sống, người thọt có khả năng đến một cái tên ăn mày hạnh phúc cũng không được.

Điểm này, người khác không hiểu, Trần Thế Trung cũng chưa từng giải thích qua, nhưng hôm nay, không biết vì cái gì, hắn bỗng nhiên không muốn làm cho Thiển Thu hiểu lầm chính mình, cho nên, liền một năm rõ mười, nói ra hết ý nghĩ trong lòng mình, Thiển Thu lắng lắng nghe, ngữ khí đối với Trần Thế Trung cũng thân mật hơn không ít.

Hai người nói một hồi, Trần Thế Trung cảm giác ấn tượng của mình đối với nữ nhân này càng ngày càng tốt, tốt đến mức hiện tại hắn đã không muốn đơn thuần ngủ một buổi tối với nàng, lập tức uyển chuyển thăm dò một câu: "Cô nương, người có nghĩ tới chuyển nghề khác hay không?"

Thiển Thu vừa nghe hắn nâng lên vấn đề chức nghiệp, cả người lập tức có vẻ khẩn trương, không dám trả lời chính diện, chỉ lắc mạnh đầu, sau đó dùng sức lau cái bàn, đầu rất thấp, tận lực không cho Trần Thế Trung trông thấy nét mặt của nàng.

Trần Thế Trung không có được câu trả lời, trong lòng lại càng không cam lòng, đuổi Thiển Thu hai bước, xem nàng phảng phất đang tránh né chính mình, cũng chỉ có thể tạm thời để đó thôi.

Hắn âm thầm cảm thấy, Thiển Thu này tất nhiên là có cái gì khó nói, nói không chừng là đã ký văn tự bán mình chung thân cùng người ta.

Vậy cũng không sao, dù sao hai người còn phải ở chung dài dài, nếu nàng thật sự đáng giá, chính mình có thể trả giá, vậy thì chuộc thân vì nàng là tốt rồi, cùng lắm thì bán cái này mệnh cho Trần Nguyên là được.

Vừa mới nghĩ đến Trần Nguyên, đã nhìn thấy Trần Nguyên từ cửa ra vào tiến đến, nói: "Hai vị cô nương tại sao lại ở chỗ này? Ta tìm các người một vòng tại khách điểm không thấy đâu, hỏi tiểu nhị mới biết được nhị vị đang làm việc nặng bực này, nhanh dừng tay, nhanh dừng tay!"

Trần Thế Trung vội vàng chào đón, nói: "Đại ca, một ít việc nhỏ, các nàng không muốn nhàn rồi."

Trần Nguyên ừ một tiếng, đi về hướng Triệu Ý, nói: "Cô nương, các người về phòng trước chờ ta, ta lập tức có chút việc muốn nói cùng các người, việc tại đây cứ để xuống đi."

Trần Thế Trung vừa nghe Trần Nguyên nói như vậy, trong lòng rất nhanh liền biến đổi, hấn đối với chính hấn một nhân phẩm đại ca cũng không phải thập phần yên tâm, là vì một người nam nhân, Trần Thế Trung rất rõ ràng, nếu như các nàng một mình ở chung cùng Trần Nguyên, có thể sẽ phát sinh một ít sự tình hấn không muốn nhìn qua.

Vì cái gì không muốn chứng kiến đây? Nàng vốn chính là kỹ nữ, cho dù đại ca không động vào, trước kia cũng có rất nhiều nam nhân động qua rồi, tất nhiên cũng sẽ có rất nhiều người tìm đến nàng.

Trần Thế Trung bỗng nhiên cảm giác trong lòng có một loại xúc động, sự tình trước kia, hấn có thể mặc kệ, nàng làm trong ngành sản xuất không tốt, mình cũng chỉ là một tên ăn mày mà thôi nhưng là chắc hấn nàng còn muốn bị những nam nhân khác đưa đến đưa đi, Trần Thế Trung cực kỳ muốn nói rõ ràng cùng với Trần Nguyên, hấn muốn nói cho Trần Nguyên, mình muốn nữ nhân này, không muốn để cho nàng cùng Trần Nguyên vào trong nhà đàm luận chuyện tình gì đó.

Nhưng, lời nói đến bên miệng, lại không cách nào nói ra, dù sao, cuộc sống đau khổ đã dạy hấn ăn nhằn quá nhiều, mà cảm giác Thiển Thu cho của hấn, còn chưa tới lại tình trạng có thể khiến cho hấn liều lĩnh.

Hấn biết rõ, Trần Nguyên muốn nói chuyện gì cùng các nàng, lựa chọn cuối cùng của Trần Thế Trung là cái gì cũng không nói, đợi Triệu Ý và Thiển Thu trở lại khách điểm, hấn chỉ tùy ý hỏi một câu: "Đại ca, hiện tại ta có thể đi chưa?"

Trần Nguyên nói: "Ừm, nhớ kỹ, tìm cô nương đến, nhất định phải cao đẳng, những người mới vào thanh lâu là tốt nhất, gia quyến phạm quan cũng là chọn lựa đầu tiên."

Trần Thế Trung tỏ vẻ chính mình đã hiểu, cũng không hỏi lại, Trần Nguyên cũng không nói gì nữa, trong ánh mắt Trần Nguyên lóe ra một loại gì đó, gọi là dục hỏa, Trần Thế Trung hiểu.

Bước chân Trần Nguyên đi về hướng khách điểm, lúc này, Lăng Hoa đã mua đồ ăn đi, sau khi trở về, Lăng Hoa sẽ một mực bận đến giữa trưa, chính giữa không có thời gian đi thăm dò khách sạn, Trần Thế Trung biết rõ, Trần Nguyên có trọn vẹn hơn một canh giờ, đủ để làm một chuyện gì đó.

Trần Nguyên đương nhiên cũng biết, thời gian khá đầy đủ, cho nên tiến vào gian phòng Triệu Ý và Thiển Thu, cũng không có bộ dáng gấp gáp, mà là mặt mỉm cười, ngồi ở trên ghế, nói với Triệu Ý: "Hai vị cô nương, sau khi Nhị chương quý trở về chuyến này, muốn làm phiền nhị vị đem một ít kỹ xảo dạy cho những cô nương kia, tại hạ xin tạ ơn."

Thiển Thu đưa một cái ghế đến chỗ đối diện Trần Nguyên, Triệu Ý rất là ưu nhã ngồi xuống, cái tư thái kia lại để cho Trần Nguyên nhìn mà cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Triệu Ý khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nói: "Chương quây yên tâm, kỳ thật, cũng không có cái kỹ xảo gì có thể dạy dỗ, chỉ cần thân thể không phải quá cứng rắn, công phu ngoài miệng tốt, là có thể luyện ra được!"

Triệu Ý nói rất đúng về hát hí khúc, nhưng Trần Nguyên nghe được, lại thành ý tứ khác, lúc nói chuyện, Triệu Ý luôn mang một bộ mặt nghiêm, trong lòng của hấn không khỏi âm thầm bội phục, kỹ nữ đầu bảng chính là tên đứng đầu bảng, lời nói trực tiếp như vậy cũng có thể nói trực tiếp như thế.

Nàng đã trực tiếp, nếu mình lại quanh co lòng vòng, có vẻ không đủ khí khái nam nhân, Trần Nguyên lập tức nói: "Không biết bây giờ cô nương có thể để cho tại hạ biết một chút hay không?"

Nói xong, liền muốn đứng dậy đi về hướng Triệu Ý, Triệu Ý lại đứng lên trước một bước, nói: "Đương nhiên không có vấn đề, chương quây có thể đi sang phòng trống bên cạnh chờ một chút không? Ta và Thiển Thu chuẩn bị một tý rồi lập tức đi ra ngay."

Trong lòng Trần Nguyên mừng rỡ, hai người cùng đi? Vậy thì tốt quá, cưỡng ép đề mừng rỡ trong lòng lại, gạt đầu giống như quân tử, nói: "Tốt, ta ở gian thứ năm bên cạnh chờ là được."

Thời điểm Triệu Ý và Thiển Thu nhìn Trần Nguyên đi tới cửa, bỗng nhiên lại bổ sung một câu: "Chương quây, người phải nhớ kỹ, chờ thời điểm chúng ta đi vào, chỉ có khách nhân là ngài thôi đó!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng: "Cô nương yên tâm, tại hạ là nhân vật cao thủ, tuyệt đối sẽ không để cho hai cô nương thất vọng."

Đợi ra cửa phòng bọn hắn, mở cái gian phòng không kia ra, trong lòng Trần Nguyên không khỏi vạn phần mừng rỡ, gấp không thể chờ, hai chân run một chút, nhỏ giọng nói: "Hai người cùng đi, cái này quá thoải mái rồi!"

Đợi ước chừng vài phút, Thiển Thu bỗng nhiên vào trước, lúc này, trên mặt Thiển Thu bôi son nhàn nhạt, đầu tóc cũng quấn lại, trong ngực ôm một cây đàn tranh, đi đến địa phương cách Trần Nguyên không xa, ngồi trên mặt đất, khoe miệng nổi lên nụ cười thản nhiên, xem Trần Nguyên hỏi: "Khách quan muốn nghe tiểu khúc gì?"

243. Chương 236: Giết Cửu Tộc Hắc

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 236: Giết cửu tộc hắc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Không biết vì cái gì, vừa nghe thấy người ta hỏi hắn muốn nghe tiểu khúc gì, Trần Nguyên luôn nhớ về khuôn mặt Tiểu Tuyết, hiện tại cũng không ngoại lệ, hắn hơi có chút thất thần, sau một lát mới chắc hẳn, hai cô gái này đang muốn bồi dưỡng tư tưởng trước, dù sao đây là giữa ban ngày, trực tiếp cởi quần ra sẽ mất văn nhã, cô nương tên đứng đầu bảng không thể tiếp nhận.

Lập tức tùy ý nói: "Hát thủ từ à?"

Trần Nguyên không tinh thông âm luật lắm, cái khúc gì cũng không khác nhau, bài từ tương đối ngắn, muốn hao phí ít thời gian một chút.

Thiển Thu mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng kích thích đàn tranh, một làn điệu « nước điều ca đầu » chảy ra từ bàn tay trắng như ngọc.

Thiển Thu đánh đàn tranh, là học được từ nhạc sĩ cung đình tốt nhất, hơn nữa là bắt đầu học tập từ nhỏ, đến hiện tại, nếu như kiểm tra trình độ của nàng mà nói, tuyệt đối có thể qua cấp năm.

Mặc dù Trần Nguyên không nghiên cứu đối với âm luật, nhưng nghe vào trong lỗ tai, cũng tuyệt đối rất êm tai, đang định khích lệ hai câu, Triệu Ý từ từ tiến ra bên ngoài.

Triệu Ý cũng hóa trang nhàn nhạt, còn tân trang y phục của mình một chút, lại khiến cho quần áo của nàng tiếp cận áo bào kiểu trong cung hơn.

Chỉ thấy hai mắt nàng nhìn quanh, thời điểm ánh mắt kia nhìn về phía Trần Nguyên, phảng phất có vô số sợi dây, cất bước nhẹ lay động, làm cho lòng người sinh ra sự yêu thương, rồi lại không chút nào làm ra vẻ, trong lúc giơ tay nhắc chân đó, phong độ tư thái trác tuyệt, xinh đẹp không gì sánh được.

Miệng Trần Nguyên mở thật to, đã quên khép lại, hắn có một loại cảm giác kinh diễm, nói nàng động lòng người, như hoa như ngọc, đó là giả dối, dùng khuynh quốc khuynh thành để hình dung, một điểm đều không quá phận.

Hắn đành phải nuốt từng ngụm nước miếng, trong lòng thầm suy nghĩ, xinh đẹp như vậy, làm cái này thật sự đáng tiếc, chỉ là nói đi thì nói lại, nếu như nàng không làm nghề này, hiện tại tất nhiên bị người có quyền thế nào đó lấy về nhà, cũng không có cơ hội gặp mặt mình, muốn phát sinh câu chuyện như bây giờ, càng không cơ hội.

Một thủ từ ca xong, Trần Nguyên căn bản không nghe được các nàng hát cái gì, chỉ riêng tư sắc của nàng, đã có khả năng hấp dẫn hết lực chú ý của nam nhân.

Triệu Ý hỏi: "Trần chương quỹ đã thoả mãn chưa?"

Trần Nguyên lúc này mới từ kinh diễm phục hồi tinh thần, gấp gáp nói: "Thoả mãn, thoả mãn, hai vị cô nương tình thông đánh đàn ca múa như thế, thật sự khiến tại hạ thập phần bội phục."

Nghe Trần Nguyên nói như vậy, trên mặt Triệu Ý phủ đầy dáng tươi cười, đang nghĩ ngợi hỏi hai câu, chỉ nghe Trần Nguyên còn nói thêm: "Hai vị cô nương, cái kỹ nghệ kế tiếp kia, chắc là tình thông hơn đi à nha?"

Triệu Ý sững sờ, nàng chỉ là cho rằng Trần Nguyên tới nghe nàng hát hí khúc, đùa giỡn ca xong cũng nên kết thúc công việc đi à nha? Chỉ là, phía dưới còn có cái kỹ nghệ gì? Nàng thật sự không biết.

Tuy không biết, nhưng Triệu Ý lại giả vờ, làm ra bộ dạng rất rõ ràng, nói: "Cái này là tự nhiên, mời chương quỹ ngồi tạm một lát."

Trong lòng Trần Nguyên sững sờ, làm sao lại bắt mình ngồi đây? Chẳng lẽ ngày thường các nàng đối đãi khách nhân như thế này hay sao?

Nghĩ lại, khả năng là các nàng không coi mình như khách nhân, ngày thường tất nhiên có tiết mục giải trí, hiện tại không lấy ra mà thôi.

Nghĩ tới đây, cũng ngồi yên ở đó.

Triệu Ý lại lôi kéo Thiển Thu đi ra ngoài, nhỏ giọng hỏi: "Kế tiếp còn muốn làm gì? Trước kia không phải chúng ta nghe những gánh hát kia hát xong rồi thôi sao?"

Thiển Thu cũng không rõ, nói: "Ta biết sao được? Tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ?"

Hai người suy nghĩ thời gian rất lâu, vẫn không nghĩ ra gánh hát sẽ làm gì tiếp, như kiến bò trên chảo nóng, không biết kế tiếp nên làm cái gì.

Cuối cùng, Triệu Ý cắn răng dậm chân một cái, nói: "Chết sống kệ nó đi, chúng ta đi vào dò xét ý hẩn, sau đó lại làm quyết định, ta đến không tin có chuyện gì có thể làm khó bản Công Chúa!"

Nói xong, Triệu Ý chân thành đi tới, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, nói: "Trần chương quỹ còn có cái gì đặc biệt phân phó, hiện tại cứ nói, đừng ngại!"

Lửa trong lồng ngực Trần Nguyên đã sớm thiêu đốt, khi nghe Triệu Ý hỏi còn có gì đặc biệt phân phó, liền bùng nước trà trên mặt bàn lên, một ngụm uống sạch, sau đó liền đứng lên, muốn bổ nhào vào người nàng.

Vừa lúc đó, một tiểu nhị bỗng nhiên chạy đến cửa gian phòng, gõ gõ cửa nói: "Chương quỹ, Kiều Nguyệt cô nương đến rồi, đang ở dưới lầu đợi ngài."

Trần Nguyên rất không kiên nhẫn hô một tiếng: "Bảo nàng đợi lát nữa, ta đang xử lý đại sự!"

Nhưng tiểu nhị kia không lui, nói: "Kiều Nguyệt cô nương nói, nàng có chuyện rất gấp gáp."

Cái quấy rầy này khiến cho đầu Trần Nguyên thanh tỉnh hơn một ít, Kiều Nguyệt đến, nhất định là vì sự tình Sài Dương, tất nhiên là có cái gì đó biến hóa.

Trần Nguyên cực kỳ bất đắc dĩ, bữa ăn trước mắt tuy ngon miệng, nhưng Sài Dương lại là một nhân tài khó tìm được, hai nha đầu này ăn không xong, để sau cũng được mà.

Mang theo một loại tâm tình vô cùng tiếc nuối, Trần Nguyên cười khổ lắc đầu: "Hai vị cô nương, xem ra tại hạ chỉ có cách lúc khác lại đến."

Ngữ khí của hắn rất thất lạc, nhưng Triệu Ý lại thở dài một hơi.

Trong lúc nói chuyện Trần Nguyên đi qua bên người hai nữ nhân, đi về hướng cửa kia, hai tay của hắn cực kỳ tự nhiên, một tay mạnh mẽ ôm chầm lấy eo nhỏ Triệu Ý, kéo cả người nàng vào trong lòng, hung hăng hôn một cái trên khuôn mặt Triệu Ý, nói: "Cô phụ ý tốt của cô nương, thật sự là lỗi của ta, chỉ là, còn nhiều thời gian, sẽ có một ngày ta lĩnh giáo phong thái của cô nương."

Cả người Triệu Ý ngây dại, thời điểm phần eo bỗng nhiên bị ôm, nàng còn muốn giãy dụa, nhưng thời điểm miệng Trần Nguyên hôn ở trên mặt nàng, nàng bỗng nhiên cảm giác, đầu óc đã mình trống rỗng, trong lúc nhất thời, rõ ràng không có phản ứng gì,

Thiểm Thu cũng bị động tác rất tự nhiên của Trần Nguyên dọa sợ, miệng mở thật to, đang định giận dữ mắng mỏ Trần Nguyên, tay kia của Trần Nguyên cũng không còn nhàn rỗi, đánh một cái vào miệng đít Thiểm Thu, hung hăng xoa một chút, nói: "Lần sau, nhất định tận hưởng cùng hai vị cô nương."

Thiểm Thu bị xoa lần này, cũng giống như Triệu Ý, cả người phảng phất như là bị điểm huyết, khiếp sợ mở to miệng của mình ra, lại là lời gì cũng không nói được.

Trần Nguyên không để ý, hần nghĩ, làm động tác như vậy, đối với hai nữ nhân đã đáp ứng cùng mình lên trên giường cũng không quá phận, cho nên hôn Triệu Ý, xoa hông Thiểm Thu rồi, Trần Nguyên rất vui vẻ nói một câu: "Nhị vị, sẽ gặp lại, gặp lại!"

Sau đó mỉm cười mở cửa phòng, theo tiểu nhị đi xuống lầu.

Kiều Nguyệt đợi dưới lầu, một thân ăn mặc áo vải bình thường vô pháp che dấu dung nhan xinh đẹp kia, nhưng vẻ mặt đau khổ lại làm cho nàng nhìn về phía trên có chút tiêu tụy.

Đây là sự tình trong dự liệu của Trần Nguyên, hần biết rõ, Sài Dương tất nhiên sẽ cự tuyệt trợ giúp.

Lúc này liền hỏi: "Làm sao vậy? Sự tình tiến hành không thuận lợi sao? Có phải là hần hoài nghi người?"

Kiều Nguyệt vẫn không nói gì, trong phòng sau lưng Trần Nguyên bỗng nhiên truyền ra một tiếng gào cực lớn: "A!"

Một tiếng này làm kinh động tất cả mọi người, Trần Nguyên quay đầu lại, hướng kia gian phòng xem xét, trong lòng thầm suy nghĩ nói: "Cái này xong rồi, không làm hết trách nhiệm, người ta tức giận rồi!"

Nghĩ tới đây, liền không dám dừng lại nhiều, mang theo Kiều Nguyệt tìm một chỗ yên lặng nói chuyện.

Hần thật tình không biết, lúc này Triệu Ý đã nổi giận vạn phần, chưa từng có người nào làm ra cử động ngả ngón bực này đối với nàng, có một chút kích thích chưa bao giờ có, kích thích nàng không kịp phản ứng, quên nổi giận, hiện tại phục hồi tinh thần, lại cảm giác, nhục nhã không thể chịu đựng được.

Thiểm Thu đi lên che miệng Triệu Ý, nói: "Tiểu thư, người nhỏ giọng một chút!"

Triệu Ý ra sức giãy, nói: "Không được, Thiểm Thu, hiện tại liền trở về cung, để cho phụ hoàng thượng phái binh tới, ta muốn giết cửu tộc hần, ta muốn giết cửu tộc hần!"

Thiểm Thu cố gắng khống chế Triệu Ý đang kích động, nói: "Công Chúa, người nhỏ giọng một chút, nếu bây giờ trở về, người sẽ phải gả cho Lý Nguyên Hạo "

Lời này lại làm cho Triệu Ý không kêu nữa rồi, so sánh với nhau, Thiểm Thu tốt hơn nhiều, nàng dù sao cũng là cung nữ, nhục nhã không phải là lần đầu tiên trải nghiệm.

Triệu Ý có vẻ kích động dị thường, ngực phập phồng kịch liệt, qua nửa ngày mới thở lại bình thường, cuối cùng dùng ánh mắt hung dữ nhìn cánh cửa kia, thanh âm nén thấp, nói một câu: "Đợi sự tình kết thân đi qua, Bôn cung trở về, chuyện thứ nhất làm, chính là giết cửu tộc hần!"

244. Chương 237: Cứ Chờ Đi (1 2)

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 237: Cứ chờ đi (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Thời điểm Triệu Ý thề độc, Kiều Nguyệt mặt đầy nước mắt, ngồi xuống tại trước mặt Trần Nguyên, nói: "Chường quây, ta thật sự không chống đỡ nổi nữa, người không biết hẳn mắng chửi người khó nghe thế nào đâu!"

Trần Nguyên mỉm cười, đưa cho nàng một khối khăn vuông lau nước mắt, hỏi: "Hắn đã tỉnh?"

Kiều Nguyệt gật đầu, nói: "Buổi sáng hôm nay đã tỉnh."

Trần Nguyên khen ngợi Kiều Nguyệt một câu: "Không tệ, ta vốn tưởng rằng ít nhất phải là ngày mai hoặc là ngày kia, xem ra người chiếu cố vô cùng tốt."

Kiều Nguyệt vừa thút thít nỉ non vừa nói: "Sau khi kéo hắn trở về, ta liền không ngủ chăm sóc hắn, nhưng hắn tốt rồi, tỉnh lại, chuyện thứ nhất làm, chính là mắng ta, còn muốn uống rượu, chường quây, người đối lại người khác được không? Hắn mắng chửi người thật sự rất khó nghe!"

Trần Nguyên biết rõ, Sài Dương bây giờ không phải là Sài đại quan nhân nhơ nhĩ trước kia.

Hắn chính là một tên lưu manh, ngay cả lưu manh cũng không bằng hắn, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã đi tìm hắn, Bạch Ngọc Đường nói tốt khuyên bảo, không dùng được, Triển Chiêu dùng ngôn ngữ kích thích, nói, cho dù Sài Dương muốn rời khỏi giang hồ, ít nhất cũng nên trả hết những khoản nợ trên giang hồ, sau đó mới lui ra.

Giang hồ là địa phương không thể thanh toán hết khoản nợ, lời này là Sài Dương nói, Triển Chiêu cho rằng có thể thuyết phục hắn, ai nỡ Sài Dương vỗ ngực mình, nói: "Chỉ có một cái mạng, ai muốn, cứ lấy đi, lão tử không muốn trả nợ!"

Người chính là như vậy, thiếu nợ nhiều đến mức không thể trả, vậy thì chẳng cần gì nữa, những người ôm quan niệm nợ thì phải trả kia, hận nhất chính là Sài Dương hiện tại.

Muốn cho hắn đứng lên trả nợ, nhất định phải khiến cho hắn cảm thấy, kỳ thật hắn có thể trả hết nợ nần mới được.

Trần Nguyên an ủi Kiều Nguyệt, nói: "Cô nương, đó là bằng hữu tốt nhất của ta, trước kia hắn không phải như thế, ta tin tưởng người có khả năng giúp đỡ hắn? Người giúp ta được không? Người không cần phải để ý những thứ tục tĩu trong miệng hắn thả ra, lại kiên trì vài ngày, dựa theo ước định lúc trước của chúng ta, một tháng, một tháng nữa, nếu như người nói không làm nổi, ta tuyệt đối không ngăn cản người!"

Kiều Nguyệt vốn muốn cự tuyệt, nhưng tính cách của nàng trời sinh mềm mại, rõ ràng rất muốn nói không, nhưng đối mặt với ánh mắt của Trần Nguyên, lại không cách nào nhổ chữ không kia ra.

Cuối cùng vẫn là lau nước mắt nói: "Vậy hắn muốn rượu thì làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên cười một tiếng: "Hắn muốn, người liền cho hắn là được, ta nói một biện pháp cho người."

Kiều Nguyệt mang theo một vò rượu về tới gian nhà cỏ mua tại vùng ngoại ô, đây là Trần Nguyên chuyên môn chuẩn bị cho nàng, nhà cỏ rất nhỏ, chỉ có hai gian, một gian phòng ngủ, một gian phòng bếp, chỉ có một giường lớn.

Sau khi Sài Dương tỉnh lại, liền phát hiện bố cục của nơi này rất khác, hắn trông thấy bên trên giường có một đồng cỏ đại chồng chất, liền biết đó là chỗ nữ tử chiếu cố mình kia đi nằm ngủ lúc trời tối.

Lần đầu tiên hắn mở hai mắt ra, nhìn qua khuôn mặt mừng rỡ của Kiều Nguyệt, nàng hỏi một câu: "Người đã tỉnh rồi sao?"

Sài Dương bắt đầu mắng chửi người, mắng Kiều Nguyệt, hắn hiện tại chính là như vậy, ai giúp hắn, hắn mắng người đó, hắn cũng đã mắng Thanh Nguyên, mắng Thanh Nguyên vì cái gì không đánh chết hắn.

Sau đó dốc sức liều mạng kêu muốn uống rượu, hắn chứng kiến con mắt nữ tử kia đỏ lên, liền chạy ra khỏi nơi đây, trong lòng Sài Dương lúc ấy cảm giác được một hồi thoải mái, ung dung nói một câu: "Đi rất tốt, đi rất tốt, các người đều đi, ta không trả nổi rồi, thật sự không trả nổi rồi."

Nhưng không đến hai canh giờ, nữ tử kia rõ ràng lại trở lại, trong tay cầm vài gói thuốc, còn có một vò rượu.

"Rượu đây, mua đến cho người rồi, lang trung nói, thương thể người như vậy, không thể lại uống rượu, nhưng ta không để rượu cho người, người sẽ không uống thuốc, ta cũng không có biện pháp. Cái bình rượu này cho người uống, người uống hết thuốc đi." Tiếng nói Kiều Nguyệt có lẽ là rất ôn nhu, giống như căn bản không hề tức giận.

Sài Dương sững sốt một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười: "Ha ha, ha ha."

Kiều Nguyệt nhìn hẩn một cái, hỏi: "Người cười cái gì?"

Sài Dương mang trên mặt một loại hương vị vô lễ, hỏi: "Này, có phải là ta đã chơi người rồi phải không?"

Thân hình Kiều Nguyệt run một chút, Sài Dương biết rõ, những lời này làm cho nàng rất tức giận, nhưng hẩn vẫn tiếp tục nói: "Nói chuyện đi chứ? Ta chính là đã chơi qua người, người cũng không cần đối với ta như vậy, người có biết hay không, nữ nhân giống như người, đưa tới tận cửa nhà, trong mắt nam nhân, đều là hàng nát?"

Kiều Nguyệt quay đi, hai mắt đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Sài Dương, Sài Dương lại là bộ dạng không sao cả, còn giống như chờ mong nàng có cử động gì quá kích.

Tốt nửa ngày trời sau, Kiều Nguyệt bỗng nhiên cúi đầu xuống, rót một chén rượu: "Uống rượu một chén, chỗ còn lại, đợi uống thuốc rồi lại uống."

Sài Dương cố sức nâng đầu của mình lên, miệng tựa ở bên cạnh chén, một ngụm tiếp một ngụm uống cạn sạch chén rượu kia, sau đó liền nói: "Người thật sự rất không biết xấu hổ, chửi như vậy, mắng người như vậy, người cũng chịu được? Ta đây an tâm rồi, mỗi ngày ta sẽ chửi, mắng người."

Kiều Nguyệt cầm lấy vài bao thuốc, đi về hướng nhà tranh bên cạnh gian phòng, nói: "Người mắng chửi đi, ta thay ca ca ta cứu người, nếu hẩn còn sống, nhất định sẽ liều chết giúp người, người đã cứu mạng của hẩn."

Sài Dương lắc đầu: "Người hầu hạ lung tung như vậy, ca của người cũng không là đồ tốt!"

Kiều Nguyệt thật sự rất muốn một đao đâm chết tên hỗn đản này, nhưng cuối cùng vẫn dựa theo Trần Nguyên nói, coi như mình cái gì cũng không nghe thấy, đi nấu thuốc cho Sài Dương, thuốc bưng tới rồi, với điều kiện cho Sài Dương uống rượu, mới bắt hẩn uống hết được.

Sài Dương tiếp tục mắng, chửi, thẳng đến khi một vò rượu xuống dưới hơn phân nửa, hẩn đã hơi say say, lúc này mới yên lặng một chút.

Ngày hôm sau, Sài Dương tiếp tục mắng chửi người.

Nhưng Kiều Nguyệt chỉ hỏi một câu: "Hôm nay uống thuốc còn muốn rượu không?"

Muốn, đương nhiên muốn, Sài Dương uống rượu không là vì muốn uống thuốc, mà là bởi vì, hẩn có cảm giác, nếu như không say mà nói, hẩn vô pháp đối mặt với chính mình.

Kiều Nguyệt lấy ra một cái bao trong rượu, trong bao là một cặp vòng ngọc, để vào trong ngực, đi ra cửa.

Liên tục bốn năm ngày sau đó, Sài Dương rốt cuộc hiểu rõ một việc, đó chính là hẩn không có biện pháp mắng Kiều Nguyệt bỏ đi, thế nên cái mồm này đã ngừng lại được.

Hẩn bắt đầu xuống giường là ngày thứ sáu, hẩn không mắng chửi người nữa rồi, thái độ của Kiều Nguyệt đối với hẩn cũng khá hơn một chút, chỉ là, hai người có lẽ là một câu dư thừa cũng không nói.

Sài Dương trông thấy, chung quanh nhà tranh là hai mẫu đất trồng rau, mỗi sáng sớm, hẩn đều có thể trông thấy Kiều Nguyệt đẩy một ít xe rau vào thành, buổi chiều, nữ nhân này cuốc cái gì đó trong đất, mang về nấu nướng, chỉ là, động tác cũng không giống như chuyên nghiệp.

Ngày thứ tám, lúc ăn cơm tối, Kiều Nguyệt bỗng nhiên chủ động nói chuyện: "Ngày mai không có rượu."

Sài Dương sững sốt một chút, theo bản năng là muốn mắng người, nhưng không biết vì cái gì mà lần này không thể hé miệng.

Kiều Nguyệt căn bản không ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Đồ cưới mẹ ta cho ta đã hết, nếu như người còn muốn uống rượu, ta cũng chỉ có thể bán mình đi. Ta coi như là một nữ nhân lãng lơ, cũng sẽ không vì một nam nhân mỗi ngày mắng ta, vì một nam nhân ta không biết, bán mình đi, hưởng hờ, người không nên uống rượu mới tốt."

Nói xong câu này, nàng vẫn đang ăn cơm, không hề liếc nhìn Sài Dương.

Sài Dương ngừng chiếc đũa thời gian rất lâu, cuối cùng mới hỏi một câu: "Ca của người tên gì?"

Thời gian rất lâu hắn không nói chuyện cùng người nhẹ nhàng như vậy, vừa mới mở miệng, liền có một loại cảm giác dường như đã trôi qua mấy đời.

Kiều Nguyệt nói: "Có một lần, tại sông bạc, ca ca ta thua cuộc, mất tất cả gia sản, hắn muốn đi tìm sông bạc dốc sức liều mạng, là người cứu hắn ra."

Cái câu chuyện này, là từ chỗ Hồ Diên Bích Đào nghe được, Trần Nguyên cảm thấy dùng nó để yểm hộ thân phận Kiều Nguyệt rất không tồi, sự tình nhỏ như vậy, trước kia Sài đại quan nhân làm rất nhiều lần, chắc là không thể nhớ kỹ tên người.

Nhưng Sài Dương hiển nhiên còn có chút ấn tượng đối với chuyện này, suy nghĩ một chút, nói: "Hắn là kẻ ngu, trở về tìm sông bạc dốc sức liều mạng, chính là chịu chết."

Kiều Nguyệt lúc này bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt gặp ánh mắt Sài Dương, Sài Dương rõ ràng trốn sang một bên, Kiều Nguyệt nói: "Vâng, ta và ta ca đều là người ngu."

Lời nói này lại làm cho Sài Dương sững sốt một chút, thật lâu không nói gì.

Từ lúc Kiều Nguyệt rời đi, đến lúc gặp lại Trần Nguyên, đã là nửa tháng đi qua.

Kiều Nguyệt nói, Sài Dương đã bảy ngày không uống rượu rồi, hôm nay, thời điểm Kiều Nguyệt quốc đất, chuyển một giỏ rau dưa, có chút cổ hết sức, hắn rõ ràng còn đi tới giúp một chút.

Trần Nguyên bảo Kiều Nguyệt lại mang một vò rượu trở về, hắn hi vọng Sài Dương sẽ không cho rằng Kiều Nguyệt không để cho hắn uống rượu, mà là Kiều Nguyệt thật sự không mua nổi rượu cho hắn uống.

Sài Dương có khả năng giúp đỡ nàng đưa giỏ rau dưa lên, vậy thì cách thời gian hắn giúp Kiều Nguyệt bán đồ ăn không xa.

Tiến bước Kiều Nguyệt, Trần Nguyên biết rõ Sài Dương đã sắp hồi phục rồi, chờ thời điểm hắn bắt đầu giúp Kiều Nguyệt bán đồ ăn, chỉ cần mình lại an mấy trò hay, sẽ có thể tìm về Sài đại quan nhân trước kia.

Tiến độ sơn trang cũng làm cho Trần Nguyên thập phần thoải mái, qua mười ngày, kiến trúc bên ngoài có thể làm xong rồi, bên trong đang chậm rãi lắp đặt, hiện tại đã có thể cân nhắc về chuyện khai trương, trong ngày hôm ấy, phải mời những khách quý kia trình diện mới được.

Tóm lại, ngoại trừ đoạn thời gian này không có cơ hội đại chiến một hồi cùng hai vị cô nương tên đứng đầu bảng kia, cảm thấy có chút không như ý, mọi chuyện cần thiết đều phát triển cực kỳ thuận lợi.

Cũng không biết là vì cái gì, các nàng luôn luôn luôn ở cùng với Lăng Hoa, hơn nữa thường xuyên là từ buổi sáng đến tối đều ở cùng một chỗ, ngoại trừ lúc ngủ, mới trả Lăng Hoa lại cho Trần Nguyên, cái này lại làm cho Trần Nguyên không tìm thấy cơ hội thể nghiệm và quan sát năng lực công tác của cấp dưới.

Trần Thế Trung hôm nay đã trở về rồi, cô nương bảo hắn đi tìm cũng đều về đây rồi, nhóm đầu tiên, tổng cộng có đến bốn mươi vị.

Mấy cái chữ này cũng đủ để ứng phó ngày khai trương, về phần phát triển, đầu tiên phải xem việc buôn bán của mình làm thế nào, tiếp theo sao, còn phải nhìn hai cô nương đứng đầu bảng dạy thế nào, các nàng dạy tốt, các cô nương có thể lưu nam nhân lại, chính mình sẽ làm nhiều hơn, lúc đó, muốn không kiếm tiền cũng khó khăn à!

Cứ để cho những cô nương này ở tại khách điểm là không thích hợp, đầu tiên, các nàng đến đây, tất nhiên sẽ khiến cho khách điểm bạo động, không chỉ nói những khách nhân kia, chính là chút ít người Nữ Chân

ngủ ở giường chung dưới lầu, cũng làm cho Trần Nguyên rất lo lắng, hơn nữa, trong khách điểm cũng quả thực không thích hợp cho việc huấn luyện.

Cho nên Trần Nguyên chuyên môn thuê một gian phòng chung khá lớn, có tám gian phòng ốc, một gian phòng khách, để cho những cô nương này ở là thích hợp nhất.

"Mùa Xuân cô nương, một thời gian ngắn nữa, sẽ phiền toái người phí tâm nhiều hơn ở nơi này, mấy mươi cô nương kia đều là ta mời từ nơi khác đến, các nàng chưa quen thuộc tình huống ở Biện Kinh, dĩ nhiên cũng chưa quen thuộc đối với giá thị trường ở Biện Kinh, mong rằng cô nương cẩn thận dạy bảo mới được."

Lúc Trần Nguyên nói chuyện rất là khách khí, nhưng khi đang nói chuyện, còn bước hai bước về hướng Triệu Ý, muốn thừa dịp hiện trong phòng vừa vặn không có người, đi chiếm một ít tiện nghi tay chân.

Nhưng Triệu Ý kia thật giống như không hề phát giác ý đồ của Trần Nguyên, khẽ cười nói: "Chưởng quầy quá khách khí rồi, cái này vốn chính là việc chúng ta đáp ứng, nói thật, ta căn bản không ngờ, chưởng quầy rõ ràng còn ta an bài địa phương tốt như vậy cho chúng."

Đang khi nói chuyện, nàng xoay người, rất tùy ý lui về phía sau một bước, tựa ở trên cửa sổ, còn tiện tay đẩy cửa sổ ra, nói: "Người xem xem, tại đây, chim hót hoa nở, thật tốt."

Trần Nguyên cũng không thấy được con chim nào, càng không biết là vài bông hoa trong sân kia đã nở chưa, chỉ là, cửa sổ mở ra, hắn trông thấy rất nhiều tiểu nhị đang ở trong sân quét dọn vệ sinh, nhiều người như vậy, hình như muốn chiếm chút tiện nghi cũng không tiện hạ thủ.

Trần Nguyên chỉ có thể ngừng lại, nói: "Cô nương, có thể nói cho tại hạ, các người định bắt đầu từ đâu hay không?"

Triệu Ý tựa ở chỗ cửa sổ, luôn luôn bảo trì thân ảnh của nàng ở trong tầm mắt một đám tiểu nhị bên ngoài, trên mặt cũng không đơn giản lộ ra dáng tươi cười, để tránh "sắc lang" Trần Nguyên lại sinh ra cái hiểu lầm gì đó, dùng một loại rất bình tĩnh, giống như là ngữ khí cấp dưới báo cáo công tác, nói: "Cái này, ta còn chưa nghĩ qua, ít nhất phải để ta xem xem những người kia hiện tại là cái dạng gì đã."

Trần Nguyên rất hài lòng đối với câu trả lời này, gật đầu nói: "Theo lý phải là như thế, chỉ là, xin cô nương đừng bất mãn, thời gian để lại cho người khả năng không nhiều lắm, mười ngày đủ không?"

Đang khi nói chuyện, Trần Nguyên cũng đi tới dưới cửa sổ mặt, rất là tùy ý nói: "Cái cửa sổ này quá rộng, mở ra gió lùa vào, cảm thấy hơi lạnh."

Lạnh là giả, cách nghĩ chân chính của Trần Nguyên là, đóng cửa sổ lại, mình có thể ăn được đậu hũ, ý nghĩ này hiển nhiên không thể giấu diếm được Triệu Ý, chỉ thấy nàng chủ động buông cửa sổ, quay đầu lại, mỉm cười với Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy hiện tại có thời gian sao?"

Trần Nguyên vội vàng gật đầu: "Có, có thời gian "

Triệu Ý nói tiếp: "Vậy ngài theo ta ra ngoài sân nhỏ đi dạo, để cho ta làm quen hoàn cảnh nơi này một chút."

Một câu nói này, lại làm cho Trần Nguyên có chút thất lạc, thời điểm đang nghĩ ngơi cách cự tuyệt, Triệu Ý lại nói: "Trần chưởng quầy, nếu như ta dạy người, để cho người thoả mãn, có phải người chuẩn bị muốn ta trường kỳ hay không?"

Trần Nguyên vừa nghe lời này, lập tức để một tia thất lạc kia ở một bên.

Nam nhân chính là như vậy, một khi tinh trùng lên não, chỉ số thông minh giảm xuống trên phạm vi lớn, hắn đương nhiên muốn lưu Triệu Ý lại, dạy cho các nàng kia biết chiều khách, dạy không tốt, bằng vào điều kiện người ta, dù như thế nào cũng là cô nương đứng đầu bảng nhà mình.

Hơn nữa, chỉ cần lưu nàng lại, ngày sau có rất nhiều cơ hội muốn chơi như thế nào cũng được, cần gì nóng lòng nhất thời, làm cho nàng cảm giác mình giống như chưa thấy qua xinh đẹp nữ nhân đây?

Trần Nguyên lập tức nói: "Đó là tự nhiên, cô nương yên tâm, chỉ cần người tận tâm chỉ dạy, ta nói 500 quan, chỉ là một điều kiện bắt đầu, nếu như cô nương có thể làm cho ta thoả mãn mà nói, ta cũng sẽ để cho cô nương thoả mãn."

Nói xong lời này, Trần Nguyên cực kỳ tự tin, nện bước bước chân ra ngoài cửa phòng, hẳn tin tưởng, mình ra giá tiền, có thể làm cho nữ nhân này thoả mãn, có thể làm cho nàng lưu lại, chỉ cần ở lại, nàng liền không chạy ra khỏi lòng bàn tay của mình được.

Đi theo sau lưng Trần Nguyên, trong ánh mắt Triệu Ý lờ ra một tia miệt thị, trong lòng âm thầm tính toán, đợi cầm được khoản tiền đó, lập tức liền khỏi Biện Kinh, lại để cho đồ ngốc trước mắt cái này chờ đi, đợi gió êm sóng lặng, chính mình trở về, lập tức trị hần tội bất kính, giết cừu tộc hần.

Bọn tiểu nhị vừa mới quét sạch sẽ cái sân, bố trí thỏa đáng vài gian phòng, Trần Thế Trung đã mang theo hơn mười chiếc xe ngựa ngừng lại tại cửa ra vào.

245. Chương 238: Sợ (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 238: Sợ (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Trần Nguyên lúc này mới rời đi, tâm tình rất phức tạp, không thể chiếm được tiện nghi, lại làm cho hần có chút thất lạc, nhưng cuối cùng cũng xong xuôi về vấn đề này, việc còn lại, đúng là mấy ngày nữa mình đến xem thành quả.

Trần Thế Trung ở một bên, cũng là bộ dạng một bộ muốn nói lại thôi, mấy ngày nay hần ở bên ngoài, bên người luôn có một đồng nữ nhân chong chóng, đi dạo kỹ viện, có người chỉ trả cho hần, cuộc sống như vậy, hình như là trước kia hần hướng tới.

Nhưng không biết là vì cái gì, nội tâm luôn có một chút lo lắng, một điểm lo lắng gì đó, trong đầu luôn có một thân ảnh lúc ẩn lúc hiện, lại làm cho hần có chút phiền não.

"Thế Trung, sự tình lần này xử lý không sai, những cô nương kia, ta rất thoả mãn, người muốn ca cả đá tạ người như thế nào?" Trần Nguyên quàng tay lên bả vai Trần Thế Trung nói.

Trần Thế Trung lại đáp: "Nói cái gì cảm tạ nha, đúng rồi, ca ca, người đã từng trải qua một cảm giác, nhìn thấy một người, liền đặc biệt tưởng nhớ, đặc biệt tưởng nhớ, biết rõ người đó đang làm việc không tốt, vẫn có thể tưởng tượng ra thời điểm người đó đẹp nhất, còn đặc biệt nóng giận bất bình cho người đó khi người đó bị bắt nạt hay không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Chúc mừng người, người đã biết yêu thương rồi."

Trần Thế Trung có chút nghi hoặc, hỏi: "Yêu thương?"

Trần Nguyên lập tức chắc chắn, khả năng cái từ này còn chưa được phát minh ra, lập tức nói: "Đơn giản một chút, nếu như là nữ nhân, người nên đi lấy nàng về nhà, ít nhất là bắt nàng ngủ cùng mình mới được, nói cho ca ca xem, nàng kia là ai? Ca ca đều có thể giúp người."

Trên mặt Trần Thế Trung lộ ra dáng tươi cười, Trần Nguyên dùng ngón tay chỉ vào mặt hần, nói: "Xem xét cũng biết là nữ nhân này rất xinh đẹp rồi, cô nương nhà ai, nói một chút cùng ca ca, ta đi giúp người cầu hôn!"

Trần Thế Trung lắc mạnh đầu, nói: "Hay là thôi đi, hiện tại đi thì quá đường đột rồi, ca ca người yên tâm, phương diện khác ta so ra kém người, vấn đề này, tuyệt đối sẽ không thua người một phần!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt, đợi huynh đệ chúng ta già, sẽ lại so thử một chút, xem ai nhiều lão bà hơn, được không?"

Trần Thế Trung vui vẻ đáp ứng, thuận miệng hỏi một câu: "Đại ca, hai cái cô nương kia, người đã đắc thủ được hay chưa?"

Trần Nguyên ở trước mặt Trần Thế Trung không hề khoác lác, rất là ủ rũ nói: "Còn chưa được, hai ngày này, các nàng giống như cố ý trốn tránh ta, chỉ là, người yên tâm, các nàng tuyệt đối không thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta!"

Trần Nguyên nói rất hùng tâm vạn tượng, mà sau khi Trần Thế Trung nghe xong, lại thả lỏng một tảng đá rất lớn trong lòng, thở phào một cái.

Hai người đi đến cửa khách điểm, lại trông thấy Lữ Phúc sớm đã đứng ở chỗ đó.

Hắn trông thấy Trần Nguyên, vinh viễn đều là một câu không bao giờ cải biến: "Người lại chạy đi đâu vậy? Sao bây giờ mới về? Tướng quốc đã chờ người thời gian rất lâu rồi!"

Hắn nói rất nhiều lần, Trần Nguyên lại luôn luôn không tìm được phương pháp xử lý để ứng phó những lời này.

Bởi vì hắn không có khả năng mỗi ngày đều ở chỗ này chờ Lữ Di Giản, lão nhân này cũng rất ít khi tự mình đến khách điểm, lần này hắn là lại có cái đại sự gì sắp xảy ra?

Trong lòng Trần Nguyên có chút bồn chồn, cất bước đi theo Lữ Phúc đi vào trong góc gian phòng trang nhã, Lữ Di Giản đang ở đây uống trà, phảng phất như không hề nóng nảy.

Trần Nguyên vội vàng xin lỗi một tiếng: "Tướng quốc có chuyện, cứ bảo người ta đến nói với tiểu nhân một tiếng là được, sao dám để người tự đến đây?"

Lữ Di Giản mỉm cười, ngón tay chỉ cái ghế đối diện, nói: "Ngồi xuống nói chuyện đi, tại đây đều là người một nhà, cũng không có người ngoài."

Trần Nguyên rất là quy củ ngồi xuống nửa bờ mông, hỏi: "Tướng quốc đại nhân có gì phân phó?"

Lữ Di Giản nhìn hắn một cái, nói: "Cũng không có gì phân phó, chỉ đưa tiền đến cho người."

Trần Nguyên rất là kinh ngạc, hỏi: "Không phải đã nói rồi sao? Chờ thời điểm ta thiếu tiền, sẽ nói cùng Tướng quốc đại nhân, hiện tại, tiền của ta thật sự vẫn còn đủ."

Lữ Di Giản lắc đầu: "Ta đã đi xem sơn trang của người, xây không sai biệt lắm, phương pháp của người cũng không tệ, buôn bán, ta hiểu sơ một ít, tiền đặt ở nhà ta, cũng chỉ là bày đặt, cứ để ở chỗ của người đi."

Trần Nguyên cũng không khách khí nữa, đứng lên ôm quyền hành lễ, nói: "Đa tạ Tướng quốc."

Lữ Phúc chỉ ngón tay vào vài cái rương bên cạnh, nói: "Tướng quốc có thể cho người cả tiền mua quan tài rồi, Trần Thế Mỹ, người cũng đừng làm cho Tướng quốc thất vọng!"

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, đây quả thực là vũ nhục đối với chính mình, cái khác không dám nói, chỉ cần hắn có thể bảo chứng chính mình an an ổn ổn buôn bán, mình đã bao giờ để cho người khác thất vọng chưa? Đời trước, ở phương diện này, không có, đời này, lại càng không có.

Lữ Di Giản lại cười ha ha một tiếng, nói: "Vấn đề này, ta tự mình tính toán, kỳ thật, cũng không tính là bàn giao hậu sự."

Trần Nguyên kinh hãi, hỏi: "Thân thể Tướng quốc cường tráng như thế, há có thể nói diêm xấu như vậy?"

Lữ Di Giản lắc đầu, nói: "Thân thể cường tráng không phải giả, nhưng triều đình biến đổi, nói không chừng lúc nào đó sẽ thổi ta ra ngoài, ta đã là không đường lùi, chỉ có thể nhắm mắt xông lên, đây cũng chính là nguyên nhân người nói không làm quan, ta sẽ không miễn cưỡng người, khó được à, khó được người còn trẻ như người mà có thể xem thấu triệt như thế."

Trần Nguyên cảm ơn một câu: "Đa tạ Tướng quốc thành toàn mới đúng."

Lữ Di Giản khoát tay chặn lại, nói: "Người là thương gia, ta liền đàm mua bán cùng người, Trần Thế Mỹ, ta biết rõ người có đại tài, buôn bán đối với người mà nói, là đao giết trâu dùng dùi để chém gà, hiện tại người dùng tiền của ta, ta là khách quý, nếu như ta già, hết tiền rồi, người có thể đá ta một cước."

Trần Nguyên trong lòng kinh hãi, vội vàng nói: "Tiểu nhân không dám, tiểu nhân dù chết cũng sẽ không quên đại ân của Tướng quốc!"

Lữ Di Giản cười ha ha một tiếng, nói: "Không cần phải nói những này, trong mắt thương gia, chỉ có tiền, điểm ấy ta xem rất rõ ràng, cho nên, hiện tại ta tự mình đến đàm luận chuyện mua bán cùng ngươi."

Trần Nguyên đang muốn nói cái gì nữa, Lữ Di Giản phát tay. ý bảo hắn không cần phải chối từ, nói: "Thế Mỹ à, ta đang nói lời trong lòng cùng ngươi, thời gian rất lâu rồi, ta không hề nói với người khác, bởi vì ta rất đa nghi."

Ta không giống với Lão Bàng, người ta là hoàng thân quốc thích, hấn chết, con của hắn vẫn là hoàng thân quốc thích, nhưng ta lại khác, ta là đương triều Tướng quốc, nếu như ta chết rồi. con của ta cái gì cũng không phải!"

Lời này làm cho người ta không thể nào phản bác, Trần Nguyên chỉ có thể tiếp tục nghe tiếp, hắn biết rõ, Lữ Di Giản thật sự là đến bàn giao hậu sự.

Cái này rất phù hợp với tính cách của lão gia hỏa này, hắn ưa thích tại lúc chưa chết, sẽ làm tốt sự tình sau khi hắn chết rồi, như vậy, thời điểm đối mặt với tử vong, hắn có thể thiếu đi một phần lo lắng, liền giống như thời điểm hắn đi chuẩn bị ngày tết năm nay, lại đang chuẩn bị xem ngày tết năm sau sẽ làm như thế nào.

Lữ Di Giản chỉ ngón tay vào vài cái rương bên cạnh, nói: "Hoàng kim, bảy ngàn lượng hoàng kim, đây là tất cả tài sản đời này ta tích trữ, đều cho ngươi, lập thêm một phần công văn, hai người chúng ta ký tên đồng ý, sau khi ta chết, chỉ cần ngươi còn có thể kiếm tiền, cứ đến đúng tháng, liền đưa cho người nhà của ta một phần của cải!"

Nói xong, đẩy hai phần khế ước trên mặt bàn qua.

Trần Nguyên đương nhiên chính thức ký tên, hắn biết rõ, ký vào phần khế ước này, chính mình không bao giờ là môn nhân của Lữ Di Giản nữa, mà là phía đối tác.

Cái danh xưng này thay đổi, không riêng gì việc để cho Trần Nguyên có thể không bị Lữ Di Giản ra lệnh, càng chủ yếu hơn chính là, sau này hắn phải dựa theo phương thức quy định trong khế ước, đến tháng trả tiền tài cho Lữ Di Giản.

Nếu như Trần Nguyên chết rồi, nhi tử Trần Nguyên cũng phải làm như vậy, bởi vì đây là vấn đề chữ tín trên mặt trận sinh ý, nếu không làm, trừ phi, hắn lại làm như ở Liêu quốc, ôm một đồng tiền bỏ chạy sang chỗ khác.

Cầm cái bút lông kia lên, trước khi Trần Nguyên ký tên, bỗng nhiên ngẩng đầu, nói: "Tướng quốc đại nhân, ta có một chuyện không rõ, xin Tướng quốc chỉ giáo."

Lữ Di Giản hơi mỉm cười gật đầu.

Trần Nguyên nói: "Tướng quốc dựa vào cái gì mà tin tưởng việc buôn bán của ta có thể làm được lâu dài? Địa vị thương nhân dễ tiện, tùy thời có khả năng bị xét nhà diệt tộc, khi đó, tiền của ngươi liền bị mất toàn bộ!"

Ánh mắt Lữ Di Giản sáng sủa một chút, chợt nói: "Ta không tìm thấy con đường nào thích hợp hơn so với con đường này, hưởng hồ, ta tin tưởng ngươi không biết ngồi đợi xét nhà diệt tộc, ta sống, ngươi không cần sợ, ta chết đi, ngươi còn có thể kéo những người khác lên thuyền, đúng không?"

Trần Nguyên nở nụ cười, phát tay ký tên của mình tại khế ước, nói: "Tướng quốc yên tâm, ta lợi nhuận bao nhiêu tiền, trong đó sẽ có một phần của ngươi, hàng năm ta sẽ hưởng ngài báo cáo tình huống kinh doanh năm đó, để cho ngươi biết, trong một năm này, tiền của ngươi đi nơi nào, buôn bán lời bao nhiêu, sang năm lại đi đâu."

Lữ Di Giản gật đầu, nói: "Tốt, như thế tốt lắm, đúng rồi, Thế Mỹ, sơn trang lúc nào mới khai trương?"

Trần Nguyên ký xong hai phần khế ước, trả một phần lại cho Lữ Di Giản, một phần khác chính mình giữ lại, nói: "Sắp rồi, nhiều lắm là mười ngày nữa, đến lúc đó, không biết Tướng quốc có thể phái người đến

chống đỡ giữ thể diện cho ta hay không?”

Lữ Di Giản cười ha ha, nói: “Phái ai đi? Ta cũng đã nhập bọn rồi, tự nhiên là tự mình tiến đến, chỉ là, một mình ta đi giống như hơi cô đơn một ít, nếu như người không chê thanh danh Lão Bàng không tốt, ta kéo cả hân đến nữa, như thế nào?”

Trần Nguyên nghe xong, trong lòng liền mừng rỡ, nếu hai lão già này có thể đến, chính mình quả thực là rất có mặt mũi, thanh danh Bàng Thái sư rất thối, chỉ là, xú danh nổi tiếng vẫn mạnh hơn nhiều so với không có thanh danh.

Thời điểm an bài Lão Bàng và Trần Sư Sư cùng nhau cắt băng, chắc hẳn sẽ rất đặc sắc, đáng tiếc, Tổng triều cũng không có đội cổ động viên, bằng không thì làm cái phòng nhỏ, để cho bọn họ chụp một ít ảnh mập mờ, “nữ minh tinh Hồng Tam Cực và quan lớn chính phủ vào phòng tối, thủy triều như mùa xuân”, cái tiêu đề này sẽ rất oanh động.

Không có đám chó săn, mình có thể làm mấy cái tờ rơi, đi nói một chút được không? Hay là thôi đi, Lão Bàng cực kỳ hung ác, vạn nhất hân phát hiện mình cảm hân làm văn, rất không thoải mái, hân cũng sẽ làm cho mình rất không thoải mái.

Lữ Di Giản lúc này bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hiện tại ta đã yên tâm, cho dù ta không ngăn được đợt gió này trên triều đình, cũng sẽ không thổi bay những đứa trẻ của ta. Thế Mỹ, người cũng phải cẩn thận một chút, những ngày này, danh tiếng người rất lớn, ta biết rõ việc buôn bán cần những thứ này, nhưng đôi khi, đừng làm cho người khác quá đỏ mắt, cho dù người có bản lĩnh, cũng phải lưu phần cơm ăn cho người bên ngoài.”

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Tiểu nhân biết rõ đạo lý này, Tướng quốc yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bởi vì chút ít việc mình làm, mang thêm cho ngài bất cứ phiền phức gì.”

Lữ Di Giản ừ một tiếng, nói: “Có một số việc, ta có khả năng giúp đỡ, có một số việc, ta cũng sẽ không xuất đầu cho người, người hiểu chứ?”

Trần Nguyên đương nhiên hiểu, sách lược Lữ Di Giản làm quan, kỳ thật không khác gì sách lược mình đi buôn bán, đều là một câu: “Trước tiên lẩn tránh nguy hiểm, sau đó mới dũng cảm xông đi lên.”

Nếu như sự hiện hữu của mình thật sự lại khiến cho hân cảm thấy chính là một phiền toái, hân sẽ không chút do dự mà đá văng mình ra khỏi cửa.

Lữ Di Giản tiếp tục nói: “Hai ngày này, trên triều đình, bọn Hạ Tung vô cùng trung thực, chúng ta cũng không có động tĩnh gì, người biết đại khái rồi, Công Chúa đi mất, thượng trong lòng hoàng thượng không thoải mái, lúc này ai cũng không dám động đến hoàng thượng.”

Trần Nguyên hỏi: “Còn chưa tìm được Công Chúa này sao?”

Lữ Di Giản lắc đầu, nói: “Nhắc tới cũng kì quái, Công Chúa cho tới bây giờ vẫn chưa từng ra khỏi cửa cung, lúc này đây rõ ràng chạy đến mức bóng dáng đều không có, ẩn nấp còn tốt hơn so với cái giang dương đại đạo kia. Cái này căn bản là chuyện không thể nào, hoàng thượng thượng rất là lo lắng, lo lắng Công Chúa đã bị ngộ hại.”

Trần Nguyên cười một chút, nói: “Chiều theo ta xem, đây đều là Lý Nguyên Hạo kia gây ra, nếu không phải hân van cầu thân, nào sẽ có chuyện như vậy?”

Lữ Di Giản nghe xong liền cười to: “Ha ha, chuyện gì liên quan đến Lý Nguyên Hạo kia? Chỉ là, lời này lại giống hệt hoàng thượng nói, đám đại thần lúc trước khen Hoàng thượng gả Công Chúa là kế sách hay, hiện tại cũng cảm như hân, ở trên triều đình cái rắm cũng không dám phóng. Mất thấy sứ thần người Đảng Hạng sắp đến rồi, hoàng thượng thậm chí ngay đến cả trụ sở cũng không thêm an bài.”

Trần Nguyên vẻ mặt thoải mái, trong mắt hân, sự tình cô Công Chúa này, quan hệ cái rắm đến mình, trạng nguyên đã đi xa xa, Phò mã gia vứt vợ bỏ con cũng đã sớm biến mất. Đợi cho ngày mùa thu hoạch xong, chính mình đón Tần Hương Liên về Biện Kinh, nếu như Công Chúa nguyện ý khất thân gả cho mình, vậy thì cũng không sao.

Lữ Di Giản nhìn bộ dạng thoải mái của Trần Nguyên, than nhẹ một tiếng: "Không làm quan thật tốt, không cần phải chờ đợi lo lắng, mỗi đi một bước đều phải nhìn xem có người cho mình vào trông hay không. Đúng rồi, Thế Mỹ, Liêu quốc bên kia cũng phái sứ đoàn ra rồi, lĩnh đội chính là người quen biết cũ của ngươi, Gia Luật Niết Cô Lỗ."

Trần Nguyên nghe xong cái tên này, tay không khỏi run lên một chút, Lữ Di Giản tò mò hỏi: "Như thế nào? Ngươi ở Liêu quốc, không phải đùa hấn rất lắm sao? Hiện tại sợ rồi sao?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không phải sợ, hiện tại bên người ta có mấy tay chân, hấn muốn động đến ta, ta thật sự không sợ hấn chỉ là, ta thiếu hấn rất nhiều tiền đó."

Lúc trước, thời điểm mình ở Yên kinh, dùng cái đi hàng kia gạt người, bởi vì nguyên nhân thời gian, chính thức đưa tiền thì ra là mấy đại nhân vật có tiền, trong đó, hai người Gia Luật Lữ Linh cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ cơ hồ chiếm một nửa.

Tiền của Gia Luật Lữ Linh, Trần Nguyên cho nàng giữ lại, ngày sau buôn bán lời sẽ trả cho nàng, về phần Gia Luật Niết Cô Lỗ, Trần Nguyên căn bản không có ý trả tiền cho hấn, đi Liêu quốc chính là gạt người, cái đi hàng kia cũng chính là vì lừa gạt tiền, hiện tại đem tiền trả lại cho Gia Luật Niết Cô Lỗ là chuyện nhỏ, nhưng những người kia đến đòi nợ, mình xử lý thế nào?

Trong lòng quyết định chú ý, nếu như lần này Gia Luật Niết Cô Lỗ đến tìm mình, liền lấy cớ không gặp hấn là được, dù sao lần này Trần Nguyên muốn học Sài Dương kia, làm một tên hồn dân thiếu nợ không trả.

Đưa Lữ Di Giản ra ngoài, Trần Nguyên lập tức quyết định nhanh, tự mình tìm kiếm Hô Diên Bình.

Ngươi nói trong lòng Trần Nguyên không sợ hãi Gia Luật Niết Cô Lỗ, đó là giả dối, hấn biết rõ, hiện tại, Cửu Vương Tử này khẳng định đang hận không thể lột da mình.

Vạn nhất ngày nào đó hấn uống nhiều rượu, tìm đến đánh mình, bằng vào A Mộc Đại, thật đúng là không ngăn được hấn, bắt đầu từ ngày mai, Trần Nguyên quyết định không cho ngủ Lăng Hoa cùng mình, mua thêm hai giường trong phòng, gọi A Mộc Đại và Thiết An Ha Mã Thai, Tô Đồ tới.

246. Chương 238: Kỷ Nữ Cùng Học

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 238: Kỷ nữ cùng học

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Những tiểu nhị kia tròng con mắt lên, nhìn phong cảnh bầy phần hồng xanh biếc đi qua trước mặt, Trần Nguyên cũng từ một bên vội vàng chạy tới, rất khách khí nói: "Chư vị cô nương khổ cực, gian phòng đã bố trí tốt thay các ngươi rồi, mời vào bên trong nghỉ ngơi đi thôi."

Hiệu suất Trần Thế Trung xử lý sự tình quả thật không tệ, những cô nương này, nguyên một đám đều có khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, tuy không bì kịp Triệu Ý, nhưng cũng có chỗ hấp dẫn riêng.

Một nữ tử đi ở phía trước hiển nhiên là lão luyện bên trong thanh lâu rồi, ánh mắt xem xét Trần Nguyên, lập tức biến thành câu hồn, hỏi: "Ồ, vị này chính là chủồng quầy à?"

Trần Nguyên mỉm cười gạt đầu: "Cô nương nhãn lực thật tốt, tại hạ họ Trần, Trần Thế Mỹ, các người có thể bảo ta Trần chủồng quầy, ta hi vọng chúng ta tựa như người một nhà, mọi người cùng nhau kiếm tiền. Các cô nương yên tâm, có hai điểm ta cam đoan với các người, thứ nhất, làm công việc ở chỗ này của ta, ta tuyệt đối không bắt buộc các người làm cái gì, không bắt buộc các người đi cùng khách nhân các người không muốn. Thứ hai, ta lấy tiền hoa hồng trên người các người, tuyệt đối là ít nhất Biện Kinh."

Nữ tử nói chuyện kia cười ha ha một tiếng, nói: "Chưởng quầy không cần phải nói dễ nghe như vậy, trong chúng ta gian có chút tỷ muội chưa thấy quen mặt, có vài người lại nhập nghề đã lâu rồi, thiên hạ giống như quạ đen, lão bản thanh lâu thiên hạ này, chắc hẳn cũng sẽ không có mấy người đau lòng chúng ta, nếu người rút ít đi, mở thanh lâu làm cái gì?"

Những cô gái kia bắt đầu líu ríu phụ họa, Trần Nguyên nhìn nữ nhân kia, hỏi: "Người tên là gì?"

Nàng kia chân thành vắn eo đi về hướng Trần Nguyên, nói: "Chúng ta nào có tên nha? Chưởng quầy bảo ta Lý tỷ nhi là được rồi."

Trần Nguyên nói: "Lý tỷ nhi, có thể làm cho nam nhân cam tâm tình nguyện, dùng rất nhiều tiền trên người của người hay không, phải xem bản lãnh của các người, về phần ta rút ít đi, có thể kiếm được hay không, phải xem bản lãnh của ta."

Lý tỷ nhi nghe xong, căn bản là không để vào trong lòng, thân thể kia đi về hướng Trần Nguyên, hỏi: "Chưởng quầy có bản lãnh gì, mọi người chúng ta có thể từ từ xem. Về phần ta có năng lực làm cho nam nhân dùng tiền hay không, chưởng quầy có muốn thử một chút hay không nha?"

Trần Nguyên tùy ý để nàng dựa vào thân thể của mình, thần thái trong lúc đó không hề lộ ra vẻ kích động hay khác thường, đợi Lý tỷ nhi xác định mình trên chộc thất bại, liền đẩy nàng ra, nói: "Các người đều là như thế này, không biết nam nhân thích tiền hơn sao? Nếu như các người chỉ có chút thủ đoạn ấy, ta đây khuyên bọn người một câu, chỗ này của ta, thật sự không thích hợp cho các người."

Lý tỷ nhi cảm nhận được một tia nhục nhã, không phục lắm, nói: "Đối phó nam nhân, không phải cứ như vậy sao? Còn muốn chúng ta làm cái gì?"

Trần Nguyên nói: "Tốt, ta cho người nhìn, nữ tử chính thức có thể làm cho nam nhân tâm can tình nguyện vùng tiền vì nàng là dạng gì!"

Xoay người lại, nói với một tiểu nhị: "Đi kêu Mùa Xuân cô nương đi ra."

Triệu Ý vừa bước ra sân, tất cả cô nương đều lặng ngắt như tờ, luận tướng mạo, nàng là nhất đẳng, nhưng tướng mạo tốt không đủ để làm cho nàng tươi đẹp lấn áp toàn trường, trên người nàng có một loại khí chất, thanh thuần, cao quý, phẳng phát không để cho người khác khinh nhờn.

Lý tỷ nhi ngơ ngác nhìn Triệu Ý, trong lòng nàng thật sự rất hoài nghi, một nữ nhân như vậy, cũng là người bên trong thanh lâu sao?

Trần Nguyên thấy đám nữ nhân này đều không nói, lúc này nói: "Mùa Xuân cô nương là đứng đầu bảng Biện Kinh, ta tin tưởng các người cũng nhìn thấy, trên người nàng có những thứ các người không có, cái này là nguyên nhân nàng tốt hơn so với các người. Từ hôm nay trở đi, các người ở trong phòng học tập cùng nàng, ta có thể can đảm để nói, chỉ cần các người học được một nửa bản lĩnh của nàng, cũng đủ để cho các người thu vào gấp mười lần hiện tại!"

Triệu Ý không biết đầu bảng là có ý gì, còn tưởng rằng là đứng đầu bảng hát hí khúc, nghe Trần Nguyên nói như vậy, nàng cũng biết thoáng khách khí một tý: "Chưởng quầy quá khích lệ rồi, sau này chưa nói tới ta dạy chư vị cái gì, chỉ là, mọi người trao đổi kinh nghiệm một tý mà thôi, kính xin chư vị tỷ muội chiếu cố nhiều hơn mới được."

Tuy Lý tỷ nhi ghen ghét, nhưng làm người cũng rất sáng khoái, không bằng người thì không bằng người, không có gì để giấu diếm.

Nghe Triệu Ý nói như vậy, ngay lập tức tiến lên hỏi: "Mùa Xuân tỷ tỷ, ta rất kỳ quái, ta xem tư thế người đi đường, không khác gì chúng ta, sao người đi đường lại có vẻ đoan trang như vậy? Chúng ta thì không được, luôn cảm giác muốn ngã ngửa!"

Triệu Ý phát phát tay, nói: "Người đi hai bước cho ta xem một chút."

Lý tỷ nhi lập tức bắt đầu đung đưa vòng eo, lung lay hai vòng tại trước mặt Triệu Ý.

Triệu Ý xem qua nói: "Kỳ thật cũng không có vấn đề gì lớn, chính là biên độ eo người vắn vẹo hơi lớn một ít, tay giơ lên hơi cao, chỉ cần chú ý hai địa phương này một tý, sẽ tốt hơn nhiều."

Lý tỷ nhi do dự một chút: "Thật sự? Ta sẽ đi lại một lần, chư vị tỷ muội giúp ta nhìn chút nha."

Một đám kỹ nữ đáp ứng, Lý tỷ nhi lần này thả chậm tốc độ hơn rất nhiều, chậm rãi đi hai vòng, những kỹ nữ kia ào ào ngạc nhiên nói: "Cảm giác thật sự không giống, tốt hơn nhiều!"

Lý tỷ nhi thập phần nghe xong, thập phần mừng rỡ, tiến lên vỗ Triệu Ý một cái, nói: "Rốt cuộc vẫn là tỷ đứng đầu bảng Biện Kinh, chính là mạnh hơn rất nhiều so với những đồ nhà quê nông thôn chúng ta."

Triệu Ý cảm thấy lời này rất không thoải mái, lại không nói được rốt cuộc không thoải mái ở đâu, chỉ có thể xấu hổ cười một chút: "Người đi có chút đông cứng, kiên trì vài ngày sẽ tốt, còn có cả thần sắc mặt mũi, cũng có chút làm ra vẻ."

Có một kỹ nữ lập tức nói: "Trước kia mục mục đều dạy cho chúng ta như thế này, thần sắc đó, những nam nhân kia thấy sẽ thích!"

Người khác ào ào nở nụ cười, nhưng Triệu Ý lại âm thầm nhăn lông mày lại, thầm nghĩ: "Những cô nương này nói chuyện như thế nào vậy? Không biết thẹn thùng sao?"

Lập tức, dùng ngữ khí hơi nặng hơn một ít, nói: "Ta mặc kệ người ta thế nào, ít nhất tự chúng ta phải nói với chính mình, chúng ta không kém những tiểu thư khuê các kia, trong lòng chúng ta có tự tin, mới có thể toát ra tin tưởng trên mặt!"

Những kỹ nữ kia ngạc nhiên, nhưng Trần Nguyên lại dẫn đầu đập tay khen: "Tốt, cô nương nói thật tốt, lời này các người phải nhớ kỹ, người khác có thể xem thường các người, nhưng là trong lòng các người phải coi trọng chính mình!"

Trên mặt Lý tỷ nhi hiện ra một nụ cười tự nhận là rất tự tin: "Cô nương, là như thế này sao?"

Triệu Ý lắc đầu cười nói: "Tự tin không phải có thể thể hiện ra trên mặt, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ dạy các người niệm kinh thi, dạy các người một ít về bát cổ và học vấn. Chỉ như vậy, mặc kệ đối mặt với người nào, các người mới có thể tự tin."

Thốt ra lời này xong, những kỹ nữ kia đều nở nụ cười, hơn nữa cười cực kỳ lợi hại, Lý tỷ nhi thậm chí có chút ít thở không ra hơi, hỏi: "Tỷ tỷ, người nói gì vậy? Người bắt chúng ta đi sao?"

Triệu Ý không nói, nàng thật sự không rõ cái này buồn cười ở chỗ nào, chẳng lẽ hát hí khúc không thể học sao?

Trần Nguyên cũng rất muốn cười, nhưng là hấn cố gắng nhịn được, trong lòng thầm suy đoán, cái này có lẽ chính là nguyên nhân cô gái trước mắt này có vẻ rất cao quý, nàng đã nói như vậy, chính mình cũng nên ủng hộ nàng mới được, lập tức hô: "Không cần phải cười, có cái gì buồn cười, ta nói với các người, từ hôm nay trở đi, Mùa Xuân cô nương nói cái gì, các người đi theo học cái đó, ta biết rõ các người có khả năng không hứng thú, nhưng ta nói cho các người biết, mười ngày sau, ta sẽ đến khảo hạch thành tích của các người."

Trên mặt một đám nữ tử lập tức lộ ra thần sắc không khoái, những nữ tử bị Trần Thế Trung mua được bằng văn tự bán mình còn đỡ một ít, những người tự do lập tức muốn rời đi.

Trần Nguyên tiếp theo lại nói một câu nữa: "Nếu như các người học tốt, mỗi người 30 quan, đệ nhất 100 quan!"

Cái này là lực hấp dẫn lớn nhất rồi, những cô gái kia lập tức dừng bước.

Nhìn các nàng an tĩnh lại, Trần Nguyên quay đầu nói với Triệu Ý: "Cô nương, ta xin cáo từ trước, tất cả tại đây liền làm phiền cô nương, nếu có cái gì cần, có thể thông báo người gác cổng, ta sẽ lập tức làm thỏa đáng vì cô nương."

Triệu Ý gật đầu, trong lòng nàng ước gì Trần Nguyên nhanh đi đi, người này thoát nhìn quả thực làm cho người ta chán ghét, có hấn ở chỗ này, thần kinh của mình luôn căng thẳng.

247. Chương 239: Sợ (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 239: Sợ (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Trần Nguyên lúc này mới rời đi, tâm tình rất phức tạp, không thể chiếm được tiện nghi, lại làm cho hắn có chút thất lạc, nhưng cuối cùng cũng xong xuôi về vấn đề này, việc còn lại, đúng là mấy ngày nữa mình đến xem thành quả.

Trần Thế Trung ở một bên, cũng là bộ dạng một bộ muốn nói lại thôi, mấy ngày nay hắn ở bên ngoài, bên người luôn có một đồng nữ nhân chồng chất, đi dạo kỹ viện, có người chi trả cho hắn, cuộc sống như vậy, hình như là trước kia hắn hướng tới.

Nhưng không biết là vì cái gì, nội tâm luôn có một chút lo lắng, một điểm lo lắng gì đó, trong đầu luôn có một thân ảnh lúc ẩn lúc hiện, lại làm cho hắn có chút phiền não.

"Thế Trung, sự tình lần này xử lý không sai, những cô nương kia, ta rất thoả mãn, ngươi muốn ca cả đá tạ người như thế nào?" Trần Nguyên quàng tay lên bả vai Trần Thế Trung nói.

Trần Thế Trung lại đáp: "Nói cái gì cảm tạ nha, đúng rồi, ca ca, ngươi đã từng trải qua một cảm giác, nhìn thấy một người, liền đặc biệt tưởng nhớ, đặc biệt tưởng nhớ, biết rõ người đó đang làm việc không tốt, vẫn có thể tưởng tượng ra thời điểm người đó đẹp nhất, còn đặc biệt nóng giận bất bình cho người đó khi người đó bị bắt nạt hay không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Chúc mừng ngươi, ngươi đã biết yêu thương rồi."

Trần Thế Trung có chút nghi hoặc, hỏi: "Yêu thương?"

Trần Nguyên lập tức chắc chắn, khả năng cái từ này còn chưa được phát minh ra, lập tức nói: "Đơn giản một chút, nếu như là nữ nhân, ngươi nên đi lấy nàng về nhà, ít nhất là bắt nàng ngủ cùng mình mới được, nói cho ca ca xem, nàng kia là ai? Ca ca đều có thể giúp ngươi."

Trên mặt Trần Thế Trung lộ ra dáng tươi cười, Trần Nguyên dùng ngón tay chỉ vào mặt hắn, nói: "Xem xét cũng biết là nữ nhân này rất xinh đẹp rồi, cô nương nhà ai, nói một chút cùng ca ca, ta đi giúp ngươi cầu hôn!"

Trần Thế Trung lắc mạnh đầu, nói: "Hay là thôi đi, hiện tại đi thì quá đường đột rồi, ca ca ngươi yên tâm, phương diện khác ta so ra kém ngươi, vấn đề này, tuyệt đối sẽ không thua ngươi một phân!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt, đợi huynh đệ chúng ta già, sẽ lại so thử một chút, xem ai nhiều lão bà hơn, được không?"

Trần Thế Trung vui vẻ đáp ứng, thuận miệng hỏi một câu: "Đại ca, hai cái cô nương kia, ngươi đã đắc thủ được hay chưa?"

Trần Nguyên ở trước mặt Trần Thế Trung không hề khoát lác, rất là ỷ rũ nói: "Còn chưa được, hai ngày này, các nàng giống như cố ý trốn tránh ta, chỉ là, ngươi yên tâm, các nàng tuyệt đối không thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta!"

Trần Nguyên nói rất hùng tâm vạn tượng, mà sau khi Trần Thế Trung nghe xong, lại thả lỏng một tảng đá rất lớn trong lòng, thở phào một cái.

Hai người đi đến cửa khách điểm, lại trông thấy Lữ Phúc sớm đã đứng ở chỗ đó.

Hắn trông thấy Trần Nguyên, vĩnh viễn đều là một câu không bao giờ cải biến: "Ngươi lại chạy đi đâu vậy? Sao bây giờ mới về? Tướng quốc đã chờ ngươi thời gian rất lâu rồi!"

Hắn nói rất nhiều lần, Trần Nguyên lại luôn luôn không tìm được phương pháp xử lý để ứng phó những lời này.

Bởi vì hần không có khả năng mỗi ngày đều ở chỗ này chờ Lữ Di Giản, lão nhân này cũng rất ít khi tự mình đến khách điểm, lần này hần là lại có cái đại sự gì sắp xảy ra?

Trong lòng Trần Nguyên có chút bồn chồn, cất bước đi theo Lữ Phúc đi vào trong góc gian phòng trang nhã, Lữ Di Giản đang ở đây uống trà, phảng phất như không hề nóng nảy.

Trần Nguyên vội vàng xin lỗi một tiếng: "Tướng quốc có chuyện, cứ bảo người ta đến nói với tiểu nhân một tiếng là được, sao dám để người tự đến đây?"

Lữ Di Giản mỉm cười, ngón tay chỉ cái ghế đối diện, nói: "Ngồi xuống nói chuyện đi, tại đây đều là người một nhà, cũng không có người ngoài."

Trần Nguyên rất là quy củ ngồi xuống nửa bờ mông, hỏi: "Tướng quốc đại nhân có gì phân phó?"

Lữ Di Giản nhìn hần một cái, nói: "Cũng không có gì phân phó, chỉ đưa tiền đến cho người."

Trần Nguyên rất là kinh ngạc, hỏi: "Không phải đã nói rồi sao? Chờ thời điểm ta thiếu tiền, sẽ nói cùng Tướng quốc đại nhân, hiện tại, tiền của ta thật sự vẫn còn đủ."

Lữ Di Giản lắc đầu: "Ta đã đi xem sơn trang của người, xây không sai biệt lắm, phương pháp của người cũng không tệ, buôn bán, ta hiểu sơ một ít, tiền đặt ở nhà ta, cũng chỉ là bày đặt, cứ để ở chỗ của người đi."

Trần Nguyên cũng không khách khí nữa, đứng lên ôm quyền hành lễ, nói: "Đa tạ Tướng quốc."

Lữ Phúc chỉ ngón tay vào vài cái rương bên cạnh, nói: "Tướng quốc có thể cho người cả tiền mua quan tài rồi, Trần Thế Mỹ, người cũng đừng làm cho Tướng quốc thất vọng!"

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, đây quả thực là vũ nhục đối với chính mình, cái khác không dám nói, chỉ cần hần có thể bảo chứng chính mình an an ổn ổn buôn bán, mình đã bao giờ để cho người khác thất vọng chưa? Đời trước, ở phương diện này, không có, đời này, lại càng không có.

Lữ Di Giản lại cười ha ha một tiếng, nói: "Vấn đề này, ta tự mình tính toán, kỳ thật, cũng không tính là bàn giao hậu sự."

Trần Nguyên kinh hãi, hỏi: "Thân thể Tướng quốc cường tráng như thế, há có thể nói diêm xấu như vậy?"

Lữ Di Giản lắc đầu, nói: "Thân thể cường tráng không phải giả, nhưng triều đình biến đổi, nói không chừng lúc nào đó sẽ thổi ta ra ngoài, ta đã là không đường lùi, chỉ có thể nhắm mắt xông lên, đây cũng chính là nguyên nhân người nói không làm quan, ta sẽ không miễn cưỡng người, khó được à, khó được người còn trẻ như người mà có thể xem thấu triệt như thế."

Trần Nguyên cảm ơn một câu: "Đa tạ Tướng quốc thành toàn mới đúng."

Lữ Di Giản khoát tay chặn lại, nói: "Người là thương gia, ta liền đàm mua bán cùng người, Trần Thế Mỹ, ta biết rõ người có đại tài, buôn bán đối với người mà nói, là đao giết trâu dùng để chém gà, hiện tại người dùng tiền của ta, ta là khách quý, nếu như ta già, hết tiền rồi, người có thể đá ta một cước."

Trần Nguyên trong lòng kinh hãi, vội vàng nói: "Tiểu nhân không dám, tiểu nhân dù chết cũng sẽ không quên đại ân của Tướng quốc!"

Lữ Di Giản cười ha ha một tiếng, nói: "Không cần phải nói những này, trong mắt thương gia, chỉ có tiền, điểm ấy ta xem rất rõ ràng, cho nên, hiện tại ta tự mình đến đàm luận chuyện mua bán cùng người."

Trần Nguyên đang muốn nói cái gì nữa, Lữ Di Giản phất tay. ý bảo hần không cần phải chối từ, nói: "Thế Mỹ à, ta đang nói lời trong lòng cùng người, thời gian rất lâu rồi, ta không hề nói với người khác, bởi vì ta rất đa nghi."

Ta không giống với Lão Bàng, người ta là hoàng thân quốc thích, hần chết, con của hần vẫn là hoàng thân quốc thích, nhưng ta lại khác, ta là đương triều Tướng quốc, nếu như ta chết rồi. con của ta cái gì cũng không phải!"

Lời này làm cho người ta không thể nào phản bác, Trần Nguyên chỉ có thể tiếp tục nghe tiếp, hần biết rõ, Lữ Di Giản thật sự là đến bàn giao hậu sự.

Cái này rất phù hợp với tính cách của lão gia hỏa này, hắn ưa thích tại lúc chưa chết, sẽ làm tốt sự tình sau khi hắn chết rồi, như vậy, thời điểm đối mặt với tử vong, hắn có thể thiếu đi một phần lo lắng, liền giống như thời điểm hắn đi chuẩn bị ngày tết năm nay, lại đang chuẩn bị xem ngày tết năm sau sẽ làm như thế nào.

Lữ Di Giản chỉ ngón tay vào vài cái rương bên cạnh, nói: "Hoàng kim, bảy ngàn lượng hoàng kim, đây là tất cả tài sản đời này ta tích trữ, đều cho ngươi, lập thêm một phần công văn, hai người chúng ta ký tên đồng ý, sau khi ta chết, chỉ cần ngươi còn có thể kiếm tiền, cứ đến đúng tháng, liền đưa cho người nhà của ta một phần của cải!"

Nói xong, đẩy hai phần khế ước trên mặt bàn qua.

Trần Nguyên đương nhiên chính thức ký tên, hắn biết rõ, ký vào phần khế ước này, chính mình không bao giờ là môn nhân của Lữ Di Giản nữa, mà là phía đối tác.

Cái danh xưng này thay đổi, không riêng gì việc để cho Trần Nguyên có thể không bị Lữ Di Giản ra lệnh, càng chủ yếu hơn chính là, sau này hắn phải dựa theo phương thức quy định trong khế ước, đến tháng trả tiền tài cho Lữ Di Giản.

Nếu như Trần Nguyên chết rồi, nhi tử Trần Nguyên cũng phải làm như vậy, bởi vì đây là vấn đề chữ tín trên mặt trận sinh ý, nếu không làm, trừ phi, hắn lại làm như ở Liêu quốc, ôm một đồng tiền bỏ chạy sang chỗ khác.

Cầm cái bút lông kia lên, trước khi Trần Nguyên ký tên, bỗng nhiên ngừng đầu, nói: "Tướng quốc đại nhân, ta có một chuyện không rõ, xin Tướng quốc chỉ giáo."

Lữ Di Giản hơi mỉm cười gật đầu.

Trần Nguyên nói: "Tướng quốc dựa vào cái gì mà tin tưởng việc buôn bán của ta có thể làm được lâu dài? Địa vị thương nhân dễ tiện, tùy thời có khả năng bị xét nhà diệt tộc, khi đó, tiền của ngươi liền bị mất toàn bộ!"

Ánh mắt Lữ Di Giản sáng sủa một chút, chợt nói: "Ta không tìm thấy con đường nào thích hợp hơn so với con đường này, huống hồ, ta tin tưởng ngươi không biết ngồi đợi xét nhà diệt tộc, ta sống, ngươi không cần sợ, ta chết đi, ngươi còn có thể kéo những người khác lên thuyền, đúng không?"

Trần Nguyên nở nụ cười, phất tay ký tên của mình tại khế ước, nói: "Tướng quốc yên tâm, ta lợi nhuận bao nhiêu tiền, trong đó sẽ có một phần của ngươi, hàng năm ta sẽ hướng ngài báo cáo tình huống kinh doanh năm đó, để cho ngươi biết, trong một năm này, tiền của ngươi đi nơi nào, buôn bán lời bao nhiêu, sang năm lại đi đâu."

Lữ Di Giản gật đầu, nói: "Tốt, như thế tốt lắm, đúng rồi, Thế Mỹ, sơn trang lúc nào mới khai trương?"

Trần Nguyên ký xong hai phần khế ước, trả một phần lại cho Lữ Di Giản, một phần khác chính mình giữ lại, nói: "Sắp rồi, nhiều lắm là mười ngày nữa, đến lúc đó, không biết Tướng quốc có thể phái người đến chống đỡ giữ thể diện cho ta hay không?"

Lữ Di Giản cười ha ha, nói: "Phái ai đi? Ta cũng đã nhập bọn rồi, tự nhiên là tự mình tiến đến, chỉ là, một mình ta đi giống như hơi cô đơn một ít, nếu như ngươi không chê thanh danh Lão Bàng không tốt, ta kéo cả hắn đến nữa, như thế nào?"

Trần Nguyên nghe xong, trong lòng liền mừng rỡ, nếu hai lão già này có thể đến, chính mình quả thực là rất có mặt mũi, thanh danh Bàng Thái sư rất thổi, chỉ là, xú danh nổi tiếng vẫn mạnh hơn nhiều so với không có thanh danh.

Thời điểm an bài Lão Bàng và Trần Sư Sư cùng nhau cất băng, chắc hẳn sẽ rất đặc sắc, đáng tiếc, Tống triều cũng không có đội cổ động viên, băng không thì làm cái phòng nhỏ, để cho bọn họ chụp một ít ảnh mập mờ, "nữ minh tinh Hồng Tam Cực và quan lớn chính phủ vào phòng tối, thủy triều như mùa xuân", cái tiêu đề này sẽ rất oanh động.

Không có đám chó săn, mình có thể làm mấy cái tờ rơi, đi nói một chút được không? Hay là thôi đi, Lão Bàng cực kỳ hung ác, vạn nhất hắn phát hiện mình cầm hắn làm văn, rất không thoải mái, hắn cũng sẽ làm

cho mình rất không thoải mái.

Lữ Di Giản lúc này bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, nói: "Hiện tại ta đã yên tâm, cho dù ta không ngăn được đợt gió này trên triều đình, cũng sẽ không thổi bay những đứa trẻ của ta. Thế Mỹ, người cũng phải cẩn thận một chút, những ngày này, danh tiếng người rất lớn, ta biết rõ việc buôn bán cần những thứ này, nhưng đôi khi, đừng làm cho người khác quá đỏ mắt, cho dù người có bản lĩnh, cũng phải lưu phần cơm ăn cho người bên ngoài."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tiểu nhân biết rõ đạo lý này, Tướng quốc yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bởi vì chút ít việc mình làm, mang thêm cho ngài bất cứ phiền phức gì."

Lữ Di Giản ừ một tiếng, nói: "Có một số việc, ta có khả năng giúp đỡ, có một số việc, ta cũng sẽ không xuất đầu cho người, người hiểu chứ?"

Trần Nguyên đương nhiên hiểu, sách lược Lữ Di Giản làm quan, kỳ thật không khác gì sách lược mình đi buôn bán, đều là một câu: "Trước tiên lẩn tránh nguy hiểm, sau đó mới dũng cảm xông đi lên."

Nếu như sự hiện hữu của mình thật sự lại khiến cho hần cảm thấy chính là một phiền toái, hần sẽ không chút do dự mà đá văng mình ra khỏi cửa.

Lữ Di Giản tiếp tục nói: "Hai ngày này, trên triều đình, bọn Hạ Tung vô cùng trung thực, chúng ta cũng không có động tĩnh gì, người biết đại khái rồi, Công Chúa đi mất, thượng trong lòng hoàng thượng không thoải mái, lúc này ai cũng không dám động đến hoàng thượng."

Trần Nguyên hỏi: "Còn chưa tìm được Công Chúa này sao?"

Lữ Di Giản lắc đầu, nói: "Nhắc tới cũng kì quái, Công Chúa cho tới bây giờ vẫn chưa từng ra khỏi cửa cung, lúc này đây rõ ràng chạy đến mức bóng dáng đều không có, ẩn nấp còn tốt hơn so với cái giang dương đại đạo kia. Cái này căn bản là chuyện không thể nào, hoàng thượng thượng rất là lo lắng, lo lắng Công Chúa đã bị ngộ hại."

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Chiều theo ta xem, đây đều là Lý Nguyên Hạo kia gây ra, nếu không phải hần van cầu thân, nào sẽ có chuyện như vậy?"

Lữ Di Giản nghe xong liền cười to: "Ha ha, chuyện gì liên quan đến Lý Nguyên Hạo kia? Chỉ là, lời này lại giống hệt hoàng thượng nói, đám đại thần lúc trước khen Hoàng thượng gả Công Chúa là kế sách hay, hiện tại cũng cảm như hần, ở trên triều đình cái rắm cũng không dám phóng. Mắt thấy sứ thần người Đảng Hạng sắp đến rồi, hoàng thượng thậm chí ngay đến cả trụ sở cũng không thêm an bài."

Trần Nguyên vẻ mặt thoải mái, trong mắt hần, sự tình cô Công Chúa này, quan hệ cái rắm đến mình, trạng nguyên đã đi xa xa, Phò mã gia vứt vợ bỏ con cũng đã sớm biến mất. Đợi cho ngày mùa thu hoạch xong, chính mình đón Tần Hường Liên về Biện Kinh, nếu như Công Chúa nguyện ý khất thân gả cho mình, vậy thì cũng không sao.

Lữ Di Giản nhìn bộ dạng thoải mái của Trần Nguyên, than nhẹ một tiếng: "Không làm quan thật tốt, không cần phải chờ đợi lo lắng, mỗi đi một bước đều phải nhìn xem có người cho mình vào tròng hay không. Đúng rồi, Thế Mỹ, Liêu quốc bên kia cũng phái sứ đoàn ra rồi, lĩnh đội chính là người quen biết cũ của người, Gia Luật Niết Cô Lỗ."

Trần Nguyên nghe xong cái tên này, tay không khỏi run lên một chút, Lữ Di Giản tò mò hỏi: "Như thế nào? Người ở Liêu quốc, không phải đùa hần rất thảm sao? Hiện tại sợ rồi sao?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không phải sợ, hiện tại bên người ta có mấy tay chân, hần muốn động đến ta, ta thật sự không sợ hần chỉ là, ta thiếu hần rất nhiều tiền đó."

Lúc trước, thời điểm mình ở Yên kinh, dùng cái đi hàng kia gạt người, bởi vì nguyên nhân thời gian, chính thức đưa tiền thì ra là mấy đại nhân vật có tiền, trong đó, hai người Gia Luật Lữ Linh cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ cơ hồ chiếm một nửa.

Tiền của Gia Luật Lữ Linh, Trần Nguyên cho nàng giữ lại, ngày sau buôn bán lời sẽ trả cho nàng, về phần Gia Luật Niết Cô Lỗ, Trần Nguyên căn bản không có ý trả tiền cho hần, đi Liêu quốc chính là gạt người,

cái đi hàng kia cũng chính là vì lừa gạt tiền, hiện tại đem tiền trả lại cho Gia Luật Niết Cô Lỗ là chuyện nhỏ, nhưng những người kia đến đòi nợ, mình xử lý thế nào?

Trong lòng quyết định chú ý, nếu như lần này Gia Luật Niết Cô Lỗ đến tìm mình, liền lấy cớ không gặp hẳn là được, dù sao lần này Trần Nguyên muốn học Sài Dương kia, làm một tên hồn đản thiếu nợ không trả.

Đưa Lữ Di Giản ra ngoài, Trần Nguyên lập tức quyết định nhanh, tự mình tìm kiếm Hồ Diên Bình.

Người nói trong lòng Trần Nguyên không sợ hãi Gia Luật Niết Cô Lỗ, đó là giả dối, hẳn biết rõ, hiện tại, Cửu Vương Tử này khẳng định đang hận không thể lột da mình.

Vạn nhất ngày nào đó hẳn uống nhiều rượu, tìm đến đánh mình, bằng vào A Mộc Đại, thật đúng là không ngăn được hẳn, bắt đầu từ ngày mai, Trần Nguyên quyết định không cho ngủ Lăng Hoa cùng mình, mua thêm hai giường trong phòng, gọi A Mộc Đại và Thiết An Ha Mã Thai, Tô Đồ tới.

248. Chương 240: Gặp Mặt

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 240: Gặp mặt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Nếu có người nói hẳn nhất gan, hẳn cũng phải chịu thôi, không có biện pháp, cái ngày tốt lành này mới mở đầu, dao cầu của Bao Chứng đã đi xa, lúc này nếu bị Cửu Vương Tử kia xử lý, chẳng phải là quá oan uổng?

Tìm được Hồ Diên Bình thì tốt rồi, xem trên sách nói, anh vợ này rất mạnh, đoạn thời gian trước, chính mình chỉ một bên buồn bán một bên muốn tìm hẳn, hiện tại phải đăng lên nhật báo, phải để cho chuyên gia phụ trách mới được.

Trần Nguyên bảo Trần Thế Trung tìm hai tên ăn mày, chuyên môn chờ đợi trong thần miếu, đã nói tướng mạo và đặc thù Hồ Diên Bình cho bọn họ, một khi phát hiện có người khả nghi, lập tức tới chỗ hẳn báo cáo.

Trong lòng có kế sách ứng đối, Trần Nguyên mới tạm thời yên lòng, hiện tại hẳn thật sự vội vàng nhiều việc, không thể vì chuyện này hao phí quá nhiều tinh lực, hiện tại đã sắp nhanh giữa trưa, còn có cuộc hẹn với Vương Luân nữa.

.....

Gặp Vương Luân, Trần Nguyên thấy Bàn Hỉ, Dương Văn Quảng đã ở bên cạnh, mấy người đang kể chuyện về Thanh Nguyên.

Trần Nguyên nghe mấy người kể chuyện xong, rất là kinh ngạc, thì ra Thanh Nguyên trước kia cũng là một hòa thượng thực sự, trong lòng rất là khó hiểu, ngoài miệng hỏi: "Hắn đã đi ra khỏi Thiếu Lâm Tự, vì cái gì còn giữ đầu tóc, ăn mặc áo cà sa?"

Bàn Hỉ nói: "Có một lần, sư phó hẳn tìm được hẳn rồi, muốn dẫn hẳn trở lại đi tiếp thu Thiếu Lâm Tự xử phạt, Thanh Nguyên đương nhiên không muốn trở về, động thủ đánh nhau cùng sư phó hẳn. Sư phó hẳn không nhường đường, cũng không đánh trả, bị Thanh Nguyên ngay đánh hơn mười quyền, chết mất rồi, trước khi chết, sư phó hẳn nói, Thanh Nguyên vĩnh viễn là đồ đệ tốt nhất của hẳn, cho nên Thanh Nguyên không cởi áo cà sa, hẳn có khả năng quên Thiếu Lâm Tự, lại không thể quên sư phó hẳn."

Trần Nguyên nghe xong liền lắc đầu: "Đã còn có tình cảm thầy trò, vì cái gì lại ra tay nặng đến mức chết giết?"

Vương Luân nhìn Bàn Hỉ, hỏi: "Tổn thương trí mạng trên người sư phó hẳn, hình như là Bàn tổng quản đánh?"

Bàng Hỉ mỉm cười, không chút phật lòng, nói: "Đúng, lúc ấy lão hòa thượng kia ngăn ở cửa ra vào, nói với Thanh Nguyên, cuộc sống nhân sinh gặp được một ít chuyện không công bằng, tựa như Thanh Nguyên động thủ đánh hấn, trong lòng hấn cũng rất tức giận, nhưng, đối diện với thời điểm này, phải bình tĩnh, ta muốn nhìn xem hấn có bao nhiêu bình tĩnh, cho nên từ phía sau cho lão hòa thượng kia hai quyền."

Vương Luân đặt chén rượu xuống, nói: "Nói thật, tại kiện sự này, ta cũng xem thường Thiếu Lâm Tự, bọn hấn lúc ấy có rất nhiều người trông thấy người đánh lén, chỉ bởi vì người là tổng quản phủ Thái sư, bọn hấn biết rõ, cho dù giao cho quan phủ, cũng không có biện pháp bắt người, cho nên rõ ràng gán cho Thanh Nguyên tội giết sư."

Bàng Hỉ nhìn Vương Luân, nói: "Cái gọi là danh môn đại phái, chính là như vậy, sự tình đánh mất mặt mũi quan lớn, bọn họ không biết làm."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Thật không nghĩ tới, thì ra hấn cũng không phải hư hỏng như vậy."

Bàng Hỉ tự rót cho mình một chén rượu, nói: "Nếu thật sự là người tội ác tày trời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, những Bộ khoái Phủ Khai Phong kia làm sao lại để cho hấn ở Biện Kinh đến hiện tại?"

Dương Văn Quảng lúc này đứng lên, nói: "Cho dù Thanh Nguyên không đến, mấy người chúng ta cũng nên ăn mừng một tý, nói thật, lúc trước, thời điểm Gia Luật Hồng Cơ để cho thuộc hạ dùng xa luân chiến, ta thật không nghĩ tới, chính mình còn có thể sống được trở về, Bàng tổng quản, mời người một chén rượu."

Bàng Hỉ lập tức bưng chén lên, nói: "Kỳ thật, chúng ta nên cùng nhau kính Trần chương quỹ mới được là, đội ngũ mấy ngàn của Gia Luật Hồng Cơ đã đẩy chúng ta vào tuyệt lộ, thiếu chút nữa không thể chạy ra."

Nhưng sau khi ra khỏi cửa thành, thời điểm Gia Luật Lữ Linh mang theo trên vạn người, ngăn chúng ta lại, lúc ấy ta thật sự cho rằng xong rồi, ai trong chúng ta lợi hại nhất? Trần Thế Mỹ lợi hại nhất, một cái há miệng, liền từ trong một vạn Liêu binh, giết một con đường sống đi ra, đến, chúng ta cùng nhau kính hấn!"

Mọi người cùng ồn ào, tôn vinh Trần Nguyên lên, Trần Nguyên rất là không khoái, nói: "Các người, những người này chính là đồ vô liêm sỉ, biết rõ đó là chuyện thương tâm của ta, còn dùng nó để nói, chớ không phải là muốn khiến cho ta khóc lên một hồi, các người mới như ý đấy chứ?"

Rượu qua ba tuần, mọi người cũng đều thả lỏng, các loại kinh tâm động phách ngày đó, hôm nay bắt đầu nhớ lại, rồi lại là một loại tư vị khác, bọn hấn nguyên một đám mang trên mặt men say, trận rượu này hiển nhiên uống vào thập phần tận hưởng.

Trần Nguyên nói với Vương Luân: "Vương đại ca, người làm chuyện đi hàng kia, nếu như mình người không chống đỡ nổi nữa, huynh đệ sẽ cùng người chống đỡ, hoặc là người bán ta cho, yên tâm, ta tuyệt đối không để cho người lỗ vốn."

Vương Luân nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, hiện tại, cái đi hàng kia với hấn mà nói, đã là cái gân gà, Trần Nguyên chịu tiếp nhận, hấn cầu còn không được, liền nói: "Ta đây xin cảm ơn huynh đệ, người đã giúp ta đại ân đó!"

Trần Nguyên bỗng nhiên hạ thấp thanh âm nói: "Vương đại ca, đừng trách ta lắm miệng, con đường của chúng ta, thực tế là làm chút mua bán, so với cái gì cũng mạnh hơn, lý tưởng của những người làm quan kia, có lẽ là không cần phải để ý thì tốt hơn."

Vương Luân suy nghĩ một chút, nói: "Sự do người làm, Thế Mỹ, nếu là thật sự có một ngày như vậy, người có tới giúp ta hay không?"

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hấn, đã không cùng đường, cũng đừng có nói nữa, Trần Nguyên chỉ nói một câu: "Chỉ cần ta có thể, ta liền giúp người sống sót."

Vương Luân thở dài: "Cũng thế, đa tạ."

Trận tiệc rượu này là một bữa tiệc rượu Trần Nguyên uống thoải mái nhất từ khi đi vào Đại Tống, người ta nói, tâm tình tốt có thể uống nhiều hơn một ít, những lời này là thật, Trần Nguyên không biết cuối cùng mình rời đi như thế nào, cũng không biết mình trở lại khách điểm như thế nào.

Dù sao, hần cũng chỉ nhớ rõ sự câu nói cuối cùng của Vương Luân, sau đó xảy ra chuyện gì, hần cũng không biết .

Khi tỉnh lại lần nữa, đã là ngày sáng sớm hôm sau, đầu đau lợi hại, hần đứng lên khỏi giường, trông thấy Lăng Hoa nằm ngủ bên cạnh mình, dưới giường còn đặt một cái chậu lớn, hiển nhiên là để cho mình nôn mửa.

Hần thở hổn hển hai hơi, Lăng Hoa bị đánh thức: "Tướng công đã tỉnh rồi sao? Hiện tại trời còn chưa sáng, người nghỉ ngơi thêm một hồi nữa, có phải là muốn dùng nước trà? Ta đi rót cho người uống."

Trần Nguyên chỉ cảm thấy ngực rất là khó chịu, vô lực gạt đầu hai cái, nói: "Tốt."

Lăng Hoa đứng dậy nấu nước nóng, cái niên đại này không có cái phích giữ ấm, cho nên muốn uống nước ấm, phải đi đun nước, nhu cầu nước ấm ở khách điểm tương đối nhiều hơn các địa phương khác, thường thường là đun trước một nồi, sau đó đặt ở lửa than giữ ấm, thời điểm dùng, chỉ cần đun cho nóng lại là được rồi.

Không đợi thời gian quá dài, Lăng Hoa mang theo một bình nước ấm tiến đến, đặt lá trà vào cốc cho Trần Nguyên, lại thả hai viên đường phèn vào bên trong, nói: "Đường và nước trà giải rượu, người uống một ít, sẽ thoải mái hơn nhiều."

Cái này là chỗ tốt khi có lão bà, tại thời điểm chính mình không muốn động, nàng sẽ bưng nước trà tới cho mình.

Trần Nguyên uống hai hơi, tuy trong lòng còn có chút cảm giác trống rỗng , nhưng trong cổ họng lại thoải mái hơn không ít, rốt cục cũng mở miệng nói chuyện, hỏi: "Ta ngủ thời gian bao lâu rồi?"

Lăng Hoa cười một chút, nói: "Đã bảy canh giờ trôi qua, từ giữa trưa ngày hôm qua, khi uống rượu trở về, người đã bắt đầu ngủ, thẳng đến hiện tại, còn nôn ra hai lần, người có đói bụng không? Có muốn ta đi chuẩn bị cho người một chén cháo hay không?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Hiện tại không cần, cái gì cũng đều không muốn ăn, chờ một lát nữa đi, à, làm sao ta trở về đây được vậy?"

249. Chương 241: Công Chúa Bị Bắt Nạt

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 241: Công chúa bị bắt nạt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Lăng Hoa nhúng khăn vào nước ấm, lau mặt cho Trần Nguyên, nói: "Người và Bàng Hỉ cùng đi trở về, Bàng Hỉ không uống nhiều, chỉ không ngừng hỏi người, rốt cuộc có biết Hồ Diên Bích Đào ở nơi nào hay không?"

Lời này lại khiến cho Trần Nguyên tỉnh rượu, vội vàng hỏi: "Ta có nói gì không?"

Lăng Hoa cười một chút: "A Mộc Đại một mực ở bên cạnh nghe, hần nói người cái gì cũng chưa nói, chỉ không ngừng nói với Bàng Hỉ, vợ bé Bàng Thái sư rất tốt."

Trần Nguyên hung hăng vỗ mình một cái, nói tục một câu: "Cái này, con mẹ nó còn bết bát hơn!"

Nói xong lại nhìn Lăng Hoa: "Ta uống nhiều rượu nói bậy, người không coi là thật chứ?"

Giải thích như vậy có chút khiêm nghi ở bên trong, nhưng đối với Lăng Hoa mà nói, lại càng không cần.

Tổng triều hiện tại thịnh hành văn phong, những quan lại quyền quý kia cũng ưa thích phong nhã một phen, sở dĩ chợ đêm Biện Kinh náo nhiệt, có quan hệ rất lớn đến việc này.

Bọn hần thường thường chẳng thèm trông nom việc nhà, bên trong vút đầy kiều thê mỹ thiếp, mỗi ngày ngoại trừ uống rượu thưởng thức trà, chính là chạy đến thanh lâu tìm một ít gió trăng, hoặc là đi tìm những kiều thê mỹ thiếp kia, hưởng thụ một loại gió trăng khác.

Nam nhân như Trần Nguyên, trước giờ Tý mỗi ngày là về nhà, đã rất khó tìm thấy rồi.

Lăng Hoa cười một chút, nói: "Say rượu nói, cần gì giải thích? Tướng công, hôm nay Bao đại nhân đã trở lại, còn chuyên môn phái Long đại nhân đến một chuyến, nói là thời điểm người khai trương sơn trang, cho hần một phần thiếp mời."

Trần Nguyên lăn lông lốc bò lên, nói: "Không thể nào? Lão Bao nể tình như vậy? Không được, ta phải suy nghĩ thật kỹ, ngâm lại thật kỹ."

Lăng Hoa kéo chăn phủ trên thân Trần Nguyên, nói: "Đừng làm thân thể lạnh, người muốn đứng lên, trước tiên phải mặc y phục cái đã."

Trần Nguyên đi tới đi lui hai vòng, hần muốn hiểu rõ ràng sự tình, nhưng hiện tại đầu có chút không linh hoạt, nói: "Nương tử, đi đun súp tỉnh rượu đến cho ta, lấy chút tinh thần."

Hiện tại hần không sợ Bao Chứng nữa rồi, trong lòng Trần Nguyên cảm thấy, hồ đầu trăm đã cách mình rất xa, hiện tại, nếu như có thể thành lập một ít quan hệ cùng Bao Chứng, vô luận là sinh ý hay là những phương diện khác, đều không có gì thiệt, huống hồ Bao Chứng giống như Phạm Trọng Yêm, là một người làm cho người ta tôn kính.

Từ đánh giá của Bao Chứng đối với người bên ngoài, hình tượng mình ở trong suy nghĩ Bao Hắc Tử, vẫn tương đối tốt đẹp, hiện tại hần đã chủ động vút cảnh ô-liu đến, chính mình không có có đạo lý không đi.

Hần thành lập trình độ quan hệ nhất định cùng với Bao Chứng, hi vọng có thể lợi dụng Bao Chứng, với tư cách là một loại tài nguyên đầy tiềm năng.

Lão Bao đáp ứng tại thời điểm sơn trang khai trương, đến cổ động cho mình, đây là một cơ hội của Trần Nguyên, hần cảm thấy có thể đi bãi phỏng Bao Chứng một tý, đưa chút lễ vật, chính mình không có bản án nào trong tay Bao Chứng, chỉ cần lễ vật không phải quá phận, tin tưởng lão Bao sẽ không cự tuyệt.

Nếu là có thể thuyết phục Bao Chứng tới sơn trang cắt băng, là không còn gì tốt hơn, đương nhiên, nếu như có thể thuyết phục Bao Chứng nhập bọn như Lữ Di Giản mà nói, chuyện đó liền quá hoàn mỹ.

Không chỉ nói điều đó không có khả năng, trên thế giới này, chỉ có chuyện người không đi làm, chứ không có chuyện nào không thể làm được.

Một bát súp tỉnh rượu xuống dưới, cảm giác say của Trần Nguyên giống như chưa từng có, trong đầu rõ ràng hơn rất nhiều, bắt đầu tính toán thuyết phục Bao Chứng thế nào, đồng thời cũng tính toán vì cái gì Bao Chứng tự nhiên chủ động đến tìm mình.

Gặp phải sự tình, phải tự hỏi, cân nhắc chu toàn một chút mới có thể để cho mình ít phạm sai lầm, loại người có chút dã tâm, tay trói gà không chặt, nhất như chuột như Trần Nguyên, đúng là dựa vào cái đầu mới sống được.

Nếu như không chu toàn cân nhắc mà nói, hậu quả sẽ thập phần nghiêm trọng.

Triệu Ý cũng không phải người dần, chỉ là kinh nghiệm xã hội khiếm khuyết rất nhiều, cho nên, có một số việc, năng nhất định không thể xem xét quá chu toàn.

Ngày đầu tiên, nàng cùng những cô nương này ở chung, buổi sáng, nàng dạy những cô nương này một ít tư thế đi đường, chỉ cảm thấy những nữ nhân này đi đường không giống nữ nhân bình thường, cũng không để vào trong lòng.

Nhưng buổi chiều, nàng niệm kinh thi cho những cô gái này nghe, phản ứng của những cô gái này rõ ràng làm cho nàng có chút kinh ngạc.

Các nàng nói chuyện ngả ngớn, một ít ô ngôn uế ngữ khó nghe, những cô gái này cứ há miệng là lại đi ra, thậm chí có hai người nói đến chỗ hững, liền bỏ áo đi, so với khác xem bộ ngực ai lớn hơn một chút, càng

có người thẳng thắn, chất vấn Triệu Ý, học kinh thi và câu dẫn nam nhân có cái gì liên lạc trực tiếp hay không.

Đối diện với mấy cái chất vấn này, Triệu Ý mặt đỏ tới mang tai, vô pháp trả lời.

Nét mặt của nàng, càng làm cho những kỹ nữ kia bắt đầu hoài nghi thân phận "tên đứng đầu bảng" của nàng, phải biết rằng, tên đứng đầu bảng chính thức, không riêng gì việc phải đối mặt với những nam nhân kia, còn phải đối mặt người cùng nghề, không ngừng đả kích ngầm ngấm hay công khai, nhân vật bị nói hai câu như vậy đã xấu hổ, nào là cái gì tên đứng đầu bảng?

Triệu Ý có thể lừa gạt ở trước mặt Trần Nguyên, bởi vì Trần Nguyên và người bên cạnh hẳn đều không hiểu về thanh lâu, nhưng những nữ nhân này xác thực trà trộn trong phong trần, mấy câu hỏi liền rõ nội tình của Triệu Ý.

Có một kỹ nữ khinh miệt nói một tiếng: "Trần Thế Mỹ kia cũng biết gạt người, còn nói cái gì tên đứng đầu bảng, ta xem vị cô nương này hẳn là đứng đầu bảng tiểu thư khuê các, đã bị nam nhân sờ qua chưa?"

Triệu Ý vẫn không nói gì, người khác liền vọt đến sau lưng Triệu Ý, một tay vỗ vào bờ mông Triệu Ý, toàn thân Triệu Ý xiết chặt, giận dữ mắng mỗ một câu: "Các người làm cái gì vậy?"

Một đám kỹ nữ cười hì hì đứng ở một bên nhìn náo nhiệt.

Trên mặt Lý tỷ nhi cười tươi như hoa, nói: "Được rồi, đừng làm rộn, vị tỷ tỷ này lớn phản ứng như vậy, chắc là chưa từng bị người nào sờ qua rồi!"

Triệu Ý cực kỳ phẫn nộ, nhưng Lý tỷ nhi lại phát tay nói: "Xem ra các vị tỷ muội có thể thoải mái mấy ngày, vị tỷ tỷ này, người là người ở đâu, làm cái gì, chúng ta không biết, người đến nơi đây rốt cuộc muốn làm gì, chúng ta cũng không biết. Không biết thì không biết, chúng ta cũng không có ý định làm quá rõ ràng, có một số việc, hồ đồ một ít, tất cả mọi người mới có lợi."

Lý tỷ nhi cực kỳ đắc ý, đi đến trước mặt Triệu Ý, tay tại nhẹ nhàng sờ một chút trên mặt Triệu Ý, Triệu Ý tát bàn tay của nàng một cái, Lý tỷ nhi cũng không tức giận, cười ha ha nói: "Đầu tiên, Trần chương quỹ chắc là không biết gạt chúng ta, bởi vì hắn làm như vậy, không có chỗ tốt gì. Ta nghĩ nhất định là tỷ tỷ lừa hắn? Chúng ta có thể không nói chuyện về người cho hắn biết, về phần sẽ phát sinh cái gì, ta cũng không cần biết, tỷ tỷ có muốn hay không?"

Triệu Ý đương nhiên biết rõ, chính mình có khả năng không lấy được một ngàn quan lộ phí kia, nếu như Trần Nguyên báo quan mà nói, chính mình sẽ bị bắt trở về, đành cường ép đè lửa giận trong lòng xuống, nói: "Tốt, các người muốn thế nào, nói!"

Lý tỷ nhi cười một chút, nói: "Chúng ta làm ở kỹ viện, mọi người tương trợ giúp đỡ một chút cũng là nên, làm việc không thể quá tuyệt tình, chúng ta cũng không muốn ngăn cản đường của cô nương, chỉ là, phải có chỗ tốt mới được."

Miệng Triệu Ý động hai cái, nói: "Ta không có tiền, nếu có tiền, ta đã sớm không ở chỗ này!"

Lý tỷ nhi cười ha ha một tiếng: "Tỷ muội với nhau, tiền của người, ta sẽ không muốn, chỉ là, người chơi chúng ta cho tới trưa, trên người bọn tỷ muội đều đổ mồ hôi rồi, như vậy đi, khuya hôm nay, người giúp chúng ta giặt sạch quần áo."

Ngực Triệu Ý pháp phồng kịch liệt, nghiêng chặt hàm răng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tại đây chính là hình thức độ sức trí tuệ, nàng là Công Chúa lớn lên trong thâm cung, đâu là đối thủ của những kỹ nữ này? Lý tỷ nhi biết rõ khuyết điểm Triệu Ý ở trong tay mình, cũng không sợ nàng không đáp ứng, sau khi nói xong, trong chớp mắt liền ngồi xuống ghế, nhắc ấm trà tới, nói: "Ồ, không có nước ấm, vị tỷ tỷ này, có thể làm phiền người đi đun chút nước ấm đến cho bọn ta uống hay không?"

Những kỹ nữ kia họ đương nhiên biết rõ Lý tỷ nhi muốn làm gì, nguyên một đám cũng vênh chân bắt chéo ngồi xuống, nói: "Đúng rồi, nước này luôn phải có người đun, hôm nay nha, chúng ta cũng tới thử xem, cảm giác có người hầu hạ là như thế nào, ha ha ha."

250. Chương 242: Lộ Tẩy (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 242: Lộ tẩy (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ánh mắt Triệu Ý đảo qua những kỹ nữ này, cuối cùng mạnh mẽ quay người lại, muốn rời đi, sau lưng, Lý tỷ nhi lại hô: "Tỷ tỷ đứng lại đã."

Triệu Ý không quay đầu lại, chỉ là, từ bỏ vai phập phồng để xem xét, một đám kỹ nữ có thể biết, hiện tại trong lòng nàng rất là khó chịu, những người này chính là muốn Triệu Ý trêu chọc, nàng khó chịu, các nàng liền càng thoải mái, nguyên một đám che miệng, vụng trộm cười.

Triệu Ý nói: "Còn có chuyện gì sao?"

Lý tỷ nhi cười ha ha một tiếng, nói: "Người xem, hiện tại vốn là người nên dạy cho chúng ta bát cổ, bọn tỷ muội ở đây cũng không có hứng thú đi học, nhân rồi thì quả thực lại nhàm chán. Như vậy đi, người có thể lại để cho mấy người bên ngoài kia mua mấy tấm mã xâu trở về, để cho bọn tỷ muội đánh bài hay không?"

Mã xâu, thì ra là chơi mạt chược, tại thời kì Đường Tống, mã xâu đã cực kỳ thịnh hành, không riêng gì lưu hành ở dân gian, mà ngay cả Triệu Ý, Công Chúa Phi tần như vậy, trong lúc rảnh rỗi cũng tụ tập vài người đánh vài vòng.

Triệu Ý cái gì cũng không nói, trong lòng nàng biết rõ, vài ngày sau, mình sẽ biến thành nha đầu để những người này sai khiến, nhưng nàng không tìm thấy phương pháp xử lý nào tốt, cửa ra vào bị những gia đình kia trông coi gắt gao, không ai có thể đi ra ngoài.

Trần Nguyên cũng không phải cố ý coi chừng Triệu Ý, mà là đang ở Tống triều, phần lớn những kỹ nữ này là gia quyến phạm quan, hoặc là bị buộc bán mình, nếu như không nhìn một chút, giữa các nàng thật sự sẽ có người chạy.

Có phải là có chút bất lương, giống như má mì trông coi kỹ nữ rồi hay không? Không có biện pháp, hoàn cảnh Tống triều là như thế, ngoài ra, làm một chuyến buôn bán thanh lâu này, cũng có quy củ, thế kỷ hai mươi một phát đạt như vậy, một ít chỗ ăn chơi còn hạn chế tiểu thư gia nhập, cuộc sống nhân sinh tự do, bởi vì, đối với chuyện này mà nói, phải làm như vậy mới giữ được hàng.

Chỉ cần Triệu Ý mở miệng, muốn cái gì, Trần Nguyên sẽ mua cái đó cho bọn hắn.

Ván bài từ xế chiều, một mực đánh đến tối, như Triệu Ý muốn, những kỹ nữ kia, nguyên một đám ngồi ở chỗ kia đánh rất khoái hoạt, nàng phụ trách bưng trà đưa nước, đường đường Công Chúa, đã bao giờ bị đãi ngộ như vậy chưa? Thiển Thu thăm hại hơn, một đồng lớn quần áo, đủ để giặt đến hừng đông.

Ủy khuất thì ủy khuất, cũng chỉ có thể đề trở lại trong bụng, Triệu Ý hiện tại chỉ ngóng trông thời gian đi qua nhanh lên một chút, nhanh lựa gạt một ngàn quan của Trần Nguyên, chỉ cần một ngàn quan kia tới tay, phí đi đường của mình sẽ được giải quyết, lập tức rời đi, việc còn lại, đúng là sau khi trở về, sẽ xử trí những người này như thế nào.

Trong lòng nàng cực kỳ oán hận những kỹ nữ này, coi nàng như nha đầu để sai khiến, càng hận Trần Nguyên có mắt không trông, rõ ràng xem mình là kỹ nữ, nhục nhã bậc này, quả thực vô pháp tiếp nhận, ngày sau, nhất định phải giết cừu tộc hắn mới chịu bỏ qua, còn phải sai người giết hết một phòng này.

Một mực đánh mã xâu tới đêm khuya, Triệu Ý phải đứng ở bên cạnh, bưng trà rót nước hầu hạ đến khi ván bài chấm dứt, hầu hạ đến lúc những kỹ nữ kia đi ngủ.

Thì ra là thời điểm Trần Nguyên tỉnh rượu, Triệu Ý và Thiển Thu mới có thể đi ngủ.

Thiến Thu vẻ mặt đau khổ nói: "Tiểu thư ơi, ngày mai làm sao bây giờ, các nàng khẳng định còn có thể nghĩ ra biện pháp trừ chọc chúng ta!"

Triệu Ý nằm lên trên giường, thì thào nói một câu: "Ta giết cửu tộc các nàng, ta nhất định phải giết cửu tộc các nàng!"

Nói hai lần, rõ ràng con mắt đã khép lại, ngủ luôn, nàng quá mệt mỏi, cho tới bây giờ vẫn chưa từng mệt mỏi như vậy.

Mấy ngày kế tiếp, nàng nhất định phải sinh hoạt tại bên người những nữ nhân này, tiếp tục làm nha đầu để các nàng sai khiến, mà Trần Nguyên, mấy ngày nay lại dung quang toả sáng, vô cùng thoải mái.

Sơn trang lập tức muốn khai trương, vốn cho rằng, có thể mời Nhan Tra Tấn đến, chống đỡ cho mặt mũi cửa hàng mình thoả một tý cũng không tệ rồi, nhưng hiện tại, kết quả tốt đến mức làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Lão Bàng đáp ứng đến cắt băng cho mình, Lữ Di Giản cũng tới, Bao Chứng cũng tới.

Còn có cả Tôn Công Sáng vừa mới cùng Bao Chứng đến Biện Kinh nhậm chức, khiến cho Trần Nguyên ngoài ý muốn nhất chính là, chính mình chỉ là ôm thái độ thử một lần, xem xem Phạm Trọng Yên có đi không, đưa một cái thiệp mời qua, hắn rõ ràng cũng là một câu liền đáp ứng.

Có những đại nhân vật này đến góp vui, Trần Nguyên quyết định, tại khai trương ngày đó, sẽ mời bốn đoàn kịch hát nhỏ lên, bốn đội chiêng trống, mua pháo đốt cũng đủ để phóng một canh giờ, nhất định phải để cho những người cho mình mặt mũi này nhận được sắc thái sáng nhất lệ.

Hắn cố ý mời Trần Sư Sư tới, để cho Trần Sư Sư chuẩn bị thời điểm khai trương cho tốt, cùng Bàng Cát cắt băng khánh thành sơn trang cho mình.

Trần Sư Sư nhìn tên vài người, trong ánh mắt lập tức thả ra dị sắc, nói: "Trần chương quỹ thật đúng là thần thông quảng đại, thanh lâu tầm thường khai trương, có thể mời một vị trong này đến, cũng đã rất rất giỏi rồi, người rõ ràng mời được nhiều quan to triều đình như vậy, chắc là tổn không ít tiền đúng không?"

Nữ nhân luôn luôn ưa thích nam nhân có bản lĩnh, đặc biệt là nữ nhân như Trần Sư Sư, trong lúc nàng ưa thích một người nam nhân, luôn lớn mật hơn một ít so với nữ tử tầm thường, đang khi nói chuyện, cũng đã dựa người vào Trần Nguyên.

Trần Nguyên đắc ý cười cười, nói: "Mặt mũi của cửa hàng rất quan trọng, chính mình phải làm cho đầy đủ, cái này tự như sơn phấn trên mặt, trên người cô nương, nếu dùng vừa đúng, có thể mê chết người."

Trần Sư Sư cười ha ha một tiếng, nói: "Trần chương quỹ, nếu như hiện tại ta đến chỗ người, người còn thu nhận không?"

Trước kia nàng không muốn đến, là muốn nhìn một chút xem Trần Nguyên kinh doanh như thế nào, thanh lâu chọn cô nương, cô nương đương nhiên cũng chọn thanh lâu.

Trần Sư Sư chứng kiến những khách quý sắp đi ủng hộ lúc Trần Nguyên khai trương này, đã biết, Tân Nguyệt sơn trang tất nhiên là vô cùng rực rỡ, vài năm sau, thậm chí trong vài chục năm, đều là đối tượng để thanh lâu Biện Kinh khác noi theo.

Trần Nguyên đương nhiên không biết cự tuyệt, dù sao danh khí Trần Sư Sư cũng đã bày biện tại đó, coi như là một vị kỹ nữ tương đối phong nhã.

Hắn cảm giác được, khí tức trong miệng Trần Sư Sư nở ra, lao thẳng tới bên tai mình, thân thể nàng hình như là vô pháp đứng thẳng, nửa tựa nửa đứng ở trên bờ vai Trần Nguyên, cái này rõ ràng là hấp dẫn không thể ngăn cản, người như Trần Nguyên, căn bản là sẽ không đi ngăn cản.

Hắn thuận tay quơ lấy eo Trần Sư Sư, thoả một tý đã ôm chầm đến, dán tại trước ngực chính mình, một cánh tay khác lớn làm càn, đặt tại cổ áo nàng, cởi bỏ dây thắt lưng, liền duỗi vào sờ mó, nói: "Nếu cô nương chịu đến, tại hạ sẽ đợi."

Trần Sư Sư cười ha ha một tiếng, trong ánh mắt phát ra thần thái mê người, giãy dụa thân hình, lại để cho tay Trần Nguyên có thể thuận lợi tiến vào cổ áo nàng.

Nét mặt của nàng thật sự là cực kỳ chuyên nghiệp, cái lông mày kia hơi nhăn lại, phảng phất như là Trần Nguyên dùng khí lực quá lớn, làm cho nàng có chút đau đớn, nhưng cái khóe miệng tràn đầy đáng tươi cười kia, lại rõ ràng làm cho người ta cảm thấy một loại cổ vũ, giống như hi vọng dùng lực lớn hơn một ít nữa.

Thời điểm Trần Nguyên đang định đẩy nàng lên trên mặt bàn, Trần Sư Sư bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, có một việc, có thể thương lượng cùng chương quỳ không?"

Trần Nguyên cười một tiếng, cái này là kỹ nữ, ở phía sau sự hỉ hoan, chính là đàm luận điều kiện cùng nam nhân, như vậy cũng tốt, ít nhất cũng không ai nợ ai.

Tay Trần Sư Sư rất tùy ý, từ phía dưới giơ lên, trên đường hình như là vô tình ý, va chạm vào thangka đệ của Trần Nguyên, nàng kinh hô một tiếng: "Oa!"

Mặc kệ thật sự hay là giả, cái biểu lộ này luôn làm cho nam nhân sinh ra một loại thỏa mãn, Trần Nguyên rút tay ra, hỏi: "Chuyện gì, cô nương cứ nói đừng ngại."

Ngón tay Trần Sư Sư chậm rãi trượt xuống gò má Trần Nguyên, nói: "Không biết chương quỳ có mời các cô nương biết viết chữ hay không? Nếu có mời, chỗ này của ta lại có một người phù hợp."

Trần Nguyên dùng tay kéo nàng tới, nói: "Không có vấn đề, ngày mai lại để cho hán ghi một thủ từ, cho ta xem một chút, tại hạ còn muốn đa tạ cô nương, tìm cho ta hai người đứng đầu bảng tốt như vậy mới đúng, hiện tại ta cầm trên tay hơn bốn mươi người, đều giao cho các nàng dạy dỗ."

Trần Sư Sư ánh mắt biến thành rất mê mang: "Không đúng nha, hai cái tỷ muội kia của ta nói người không dùng các nàng nha?"

Tay Trần Nguyên ngừng lại trên người Trần Sư Sư, miệng bật thốt lên hỏi: "Người nói cái gì?"

Trần Sư Sư nói lại một lần: "Hai tỷ muội kia của ta nói, các nàng đầu lúc trời tối chưa kịp tiến đến, thời điểm sáng ngày thứ hai đi, người đã mời người rồi."

Trần Nguyên chậm rãi buông Trần Sư Sư ra, con mắt nhìn thẳng, nói: "Hai người kia không phải người đưa đến hay sao? Xong rồi, cái này xong rồi "

Đến một cái chào lễ phép với Trần Sư Sư cũng không có, hán mạnh mẽ nhảy ra cửa phòng, nói: "Hàn Kỳ, nhanh đưa xe ngựa đến đây! Nhanh!"

Trần Sư Sư rất là kinh ngạc, ở phía sau la lớn: "Chương quỳ, cái sự tình viết chữ kia làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên cũng không quay đầu lại, nói: "Người cứ bảo hán ngày mai đến đây đi!"

Cửa ra vào, Trần Thế Trung thấy bộ dạng Trần Nguyên, vội vàng hỏi: "Đại ca, làm sao vậy?"

Trần Nguyên kéo hán lại, nói: "Theo ta đi, xảy ra đại sự rồi!"

Hiện tại hán chẳng quan tâm cái gì viết chữ nữa rồi, cũng chẳng quan tâm giải thích cái gì cùng Trần Thế Trung, nếu như hai nha đầu kia không phải kỹ nữ, chính mình giao mấy mươi kỹ nữ cho các nàng, vậy thì xong rồi, cái này có ý nghĩa là, nhiều ngày như vậy, đội ngũ kỹ nữ mình muốn chế tạo không hề giống như trong suy nghĩ, hoàn toàn thất bại, đặc sắc chính mình muốn, khả năng là không thể có nữa.

Trần Nguyên không ngừng thúc giục Hàn Kỳ, xe ngựa chạy vội qua trên đường cái, chỉ một lát thời gian, liền đi tới tòa nhà Triệu Ý ở.

Hán thậm chí không kịp đợi những tiểu nhị canh cổng kia hành lễ, thoáng một tý liền xông vào.

Bên trong, ván bài còn đang tiến hành rất náo nhiệt, trải qua mấy ngày ở chung, những kỹ nữ thật cũng không làm khó dễ Triệu Ý, dù sao song phương cũng không phải cừu nhân, bị nàng lừa gạt một châu, cái khẩu khí kia vừa thả hết ra, lại không sai khiến nàng nữa, thời điểm không đủ nhân thủ đánh mã xâu, còn gọi Triệu Ý tới gom góp một chân.

Lúc Trần Nguyên vào cửa, mã xâu đang chà xát rầm rầm vang lên, khi hán mang theo mấy tiểu nhị hùng hổ xông vào giữa phòng, những kỹ nữ này đều ngẩng ngẩng cả người, đứng lên khỏi bàn, lùi qua một bên, cũng không dám nói lời nào.

Đám kỹ nữ này đều biết, những lão bản hung ác kia đối đãi với cô nương không nghe lời như thế nào, hơn nữa các nàng trên cơ bản đều đã ký văn tự bán mình, cho nên, trông thấy sắc mặt Trần Nguyên, không người nào dám mở miệng nói chuyện.

Triệu Ý cũng là không nói một tiếng, đứng ở một bên, trong lòng bất ổn, không biết có phải là Trần Nguyên khám phá ra thân phận của nàng hay không.

Trần Nguyên cái gì cũng không nói, đi đến bên bàn, nhìn đồng bài còn ở trên mặt bàn một chút, cuối cùng mới đi đến trước mặt Triệu Ý, trước mặt Triệu Ý là một đồng thẻ đánh bạc, Trần Nguyên đẩy bài của nàng, ra: "Thuần một sắc, đúng đúng, không tệ lắm, xem ra cô nương sắp ù rồi."

Triệu Ý không biết nói cái gì cho phải, một bên, Lý tử nhi vội vàng tiến lên, nói: "Chường quây, bọn tỷ muội không có việc gì mới đánh hai vòng, mấy ngày nay, chúng ta một mực nghe vị cô nương này dạy bảo!"

Trần Nguyên hét lớn một tiếng: "Người im miệng cho ta "

Hàn Kỳ bỗng nhiên ưỡn thẳng sống lưng, hai tay ôm trước ngực, Lý tử nhi bị hù đến mức lùi lại hai bước, cũng không dám lên tiếng nữa.

Trần Nguyên xoay đầu lại nhìn Triệu Ý, nói: "Cô nương đánh bài rất tốt, có thể nói cho ta biết, người học mã xâu cùng với ai hay không?"

Triệu Ý cố gắng lại để cho ngữ khí của mình bình tĩnh một ít, nói: "Cùng tỷ muội trước kia!"

Đột nhiên, một trăm lẻ tám bài tẩy kia bay lên, đánh về phía Triệu Ý, Triệu Ý bị sợ, hét lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, Trần Nguyên đã xóc cái bàn lên, nói: "Còn đang gạt ta? Người nói cho ta biết, người nói cho ta biết, người rút cuộc là người nào?"

Triệu Ý xoay động con người, biết rõ sự tình đã bị Trần Nguyên khám phá, đơn giản cũng lưu manh một ít, nói: "Tỷ muội chúng ta là người hát hí khúc, là người cứng rắn kéo chúng ta tới, ngày hôm đó, chúng ta chỉ là muốn tìm khách điểm ở lại, đều là người cứng rắn nói chúng ta là cô nương tên đứng đầu bảng ở phía trong thanh lâu!"

Ngón tay Trần Nguyên chỉ vào cái mũi của mình, hỏi: "Đều là ta nói hay sao?"

Triệu Ý ưỡn cái eo một cái, nói: "Đương nhiên là người nói, chính người ngẫm lại xem, ta đã nói qua ta là cô nương tên đứng đầu bảng ở phía trong thanh lâu lúc nào?"

Trần Nguyên cẩn thận tưởng tượng, thật đúng là như vậy, hai người các nàng cho tới bây giờ chưa nói qua, chỉ là mình làm nhiều chuyện, nhưng, nếu như các nàng không có chủ tâm lừa gạt mình, sớm nên nói rõ mới đúng.

Lập tức gạt gạt đầu, nói: "Người, hiện tại nói cho ta biết, người không phải kỹ nữ, phải không?"

Triệu Ý mang một bộ thẳng thắn hùng hồn, nói: "Ta chưa bao giờ nói qua ta là kỹ nữ!"

Trần Nguyên bỗng nhiên nở nụ cười: "Ha ha, ha ha ha!"

Trong lòng Triệu Ý kỳ thật rất sợ hãi, bị Trần Nguyên cười, lại càng sợ hãi hơn, hỏi: "Người cười cái gì?"

Trần Nguyên lại nâng đầu lên, lúc này, vẻ mặt đã bộc lộ ra bộ mặt hung ác, nói: "Ta mời người đến dạy các nàng, là người lừa gạt các nàng phải không?"

Triệu Ý biết rõ cái này không thể chống chế, chỉ cần Trần Nguyên tìm hai nữ tử kia đến, tự nhiên tra ra manh mối, chỉ là, nàng vẫn mạnh miệng, nói: "Là các nàng dẫn đến, đâu có chuyện gì liên quan tới ta?"

Nàng nếu như hơi chút có một chút kinh nghiệm xã hội, cũng biết tình hình bây giờ rất không tốt, Trần Nguyên là dao là thớt, nàng là thịt là cá, nếu nói tốt, còn có cơ hội thương lượng, nhưng thái độ như nàng hiện tại, một bộ con vẹt đã bị vật lông đun sôi, chỉ còn lại có mạnh miệng, thật sự là làm cho Trần Nguyên tức giận không thôi.

Chỉ thấy hần mạnh mẽ nhảy đến trước mặt Triệu Ý, một tay nhấc cổ áo nàng lên, nói: "Không liên quan đến người? Ta lập tức sắp khai trương, còn có bốn ngày, lúc này người lại nói cho ta biết, chuyện không liên quan đến người?"

Bộ dạng hấn lại làm cho Thiển Thu thập phần hoảng sợ, thoáng một tý đã chạy tới, kêu: "Buông ra tiểu thư nhà ta ra!"

Trần Thế Trung một bả kéo qua Thiển Thu, ôm ngang lấy nàng, nhẹ giọng gấp gấp nói tại bên tai nàng: "Đừng đi qua, lúc này hấn đang nổi nóng, người đi qua, hấn ngay cả người cũng đánh luôn đó!"

Thiển Thu trở tay giữ chặt cánh tay Trần Thế Trung, nói: "Người đi van cầu đại ca người, không cần phải khó xử tiểu thư nhà ta đi!"

Trần Thế Trung nhưng lại đáp phi sở vấn: "Các người thật sự không phải là kỹ nữ à?"

Thiển Thu thấy tình thế cấp bách, liền nói thật: "Không phải!"

Trên mặt Trần Thế Trung lộ ra một nụ cười hạnh phúc, nói: "Vậy thì tốt quá, tại sao các người phải giả mạo vậy?"

Thiển Thu không biết làm gì, đành phải nói thật: "Chúng ta, chúng ta muốn lừa gạt một ít lộ phí."

Trần Thế Trung cười ha ha một tiếng, nói: "Thiếu tiền sao, người nói với ta là được, muốn bao nhiêu?"

251. Chương 243: Cho Vay Ít Tiền Đi

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 243: Cho vay ít tiền đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Bên này là Thiển Thu mềm giọng muốn nhờ, Trần Thế Trung tốt nói an ủi.

Mà địa phương cách đó vài bước, Trần Nguyên đã đổ mặt tía tai rồi, hai tay của hấn gắt gao bắt lấy cổ áo Triệu Ý, đẩy cả người nàng lên trên tường, còn kém một chút nữa là động thủ.

Sắc mặt Triệu Ý đều bị dọa trắng rồi, Trần Nguyên nói: "Người chưa từng nghe qua danh tự Trần Thế Mỹ hử? Ta tại Liêu quốc, ngay cả hoàng đế Liêu quốc cũng bị ta lừa, Công Chúa, ta cũng đã lừa, không nghĩ tới, rõ ràng bị nha đầu người lừa gạt, nếu như không để cho người biết điểm lợi hại, ta không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa!"

Triệu Ý thanh âm rất lớn, nhưng không che dấu được nội tâm hoảng sợ của nàng: "Người buông tay ra, ta giết cừu tộc người đó!"

Trần Nguyên nghe xong, cảm thấy vô cùng khoa trương, liền cười một chút, nói: "Ha ha Công Chúa Liêu quốc muốn đem ta bầm thây vạn đoạn, nha đầu người lại giết cừu tộc ta?"

Trần Thế Trung lúc này bỗng nhiên chạy tới, giữ chặt tay Trần Nguyên, nói: "Đại ca, đại ca đừng xúc động, sự tình cũng đã như vậy, xúc động là vô bổ, không phải ngài thường nói, chúng ta gặp phải sự tình, cần tỉnh táo sao?"

Trần Nguyên đẩy tay hấn ra, nói: "Tĩnh táo là chuyện về sau, hôm nay không để cho nha đầu kia một điểm nhan sắc, nàng không biết sự lợi hại của ta!"

Tuy ngoài miệng nói như vậy, Trần Nguyên đã thanh tỉnh một chút, thực sự cảm giác được, chính mình đẩy một nữ nhân vào tường có chút không thích hợp, vì vậy liền thả tay ra.

Triệu Ý liếc nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Người muốn thế nào?"

Lời này hỏi ra làm cho Trần Nguyên sửng sốt, hấn chỉ lo nổi giận, về phần muốn thế nào, thật đúng là không nghĩ tới, chỉ là, y theo tâm tình Trần Nguyên bây giờ, tuyệt đối sẽ không cho Triệu Ý đi.

Suy nghĩ một chút, nói: "Được, tất cả đều là ta tự tìm lấy, tiền mấy ngày nay, các người ăn, uống, ở, thanh toán hết, sau đó, ta cho các người đi, chúng ta coi như chưa gặp mặt qua."

Triệu Ý sững sốt một chút, nếu nàng có tiền, sao lại phát sinh những chuyện này?

Trần Nguyên lúc này đã cầm bàn tính, phí nấu ăn, phí ăn ở, còn có cả tiền son bột nước chính mình thay hai người các nàng mua, vài đồng mã xôi cũng coi như đổ lên trên đầu Triệu Ý, tổng cộng là năm mươi ba quan.

Trần Nguyên duỗi tay ra: "Tiền, lấy ra, ta là nam nhân tốt, không đấu cùng nữ nhân, cái sinh ý này tổn thất, ta tự gánh!"

Triệu Ý méo miệng, nói chuyện có chút lo lắng: "Hiện tại ta không có tiền, chờ mấy ngày nữa, ta sẽ trả cho người gấp bội."

Trần Nguyên nghe xong, cười ha ha một tiếng, nói: "Từ từ sao, nhị vị quả nhiên là người dựa vào ghi nợ sổ sách, không biết qua một thời gian ngắn nữa, ta sẽ đi nơi nào tìm người?"

Triệu Ý thuận miệng nói: "Người không cần tìm ta, ta sẽ đến trả tiền, ta dùng nhân phẩm của ta để bảo đảm!"

Trần Nguyên phảng phất nghe thấy được chuyện buồn cười nhất trên thế giới, nói: "Ở bên trong thanh lâu, nhân phẩm không đáng giá, Lý tỷ nhi, đi ra nói cho nàng biết, thiếu khoản nợ tại thanh lâu, phải làm như thế nào "

Lý tỷ nhi cao giọng nói: "Có hai biện pháp, thứ nhất, chính là làm chút ít việc nặng cho thanh lâu, ví dụ như dọn củi, giặt quần áo, bưng trà rót nước các loại.... nếu như thiếu thật sự quá nhiều, hoặc là ngại mệt mỏi mà nói, liền ký văn tự bán mình, làm việc, làm đến khi trả hết nợ mới thôi."

Trần Nguyên không để cho Triệu Ý bắt luận cơ hội nào lên tiếng, liền nói: "Nghe rõ ràng chưa? Ta cũng không khi dễ người, nếu người có thể xuất ra tiền, ta lập tức thả người đi, không cầm được, hoặc là thật sự làm cô nương, hoặc là làm việc cho ta!"

Triệu Ý ngậm ngẫn cả người, nhất thời nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, không biết làm thế nào mới tốt.

Trần Nguyên từng bước bức bách: "Chỉ có hai biện pháp này, chính người nghĩ thông suốt, cho người thời gian một ngày, ngày mai ta lại tới nơi này, nếu như người chưa quyết định tốt, cũng không có tiền mà nói, chúng ta sẽ lên công đường!"

Nói tới chỗ này, Trần Nguyên lộ ra một tia cười gian: "Như vậy, nha môn cũng là sẽ bán người gán nợ, còn phải đánh hơn mười gậy, ta xem thân thể người, có thể chịu được sao? Nghĩ kỹ đi!"

Nói xong, liền xoay người sang chỗ khác, nói với mấy tiểu nhị: "Trông coi tốt hai nha đầu này cho ta, đừng để cho các nàng chạy, Trần Thế Trung, chúng ta đi "

Triệu Ý không sợ đánh bằng roi, trước kia tại hoàng cung chọc Nhân Tông không khoải, cũng bị đánh qua.

Trong lòng cho rằng, cái gậy bên ngoài này cũng như trong cung đình vậy, có thể vượt qua, thật tình không biết đó là đám vệ sĩ hạ thủ lưu tình, chỉ rơi xuống một phần khí lực đối với nàng.

Nàng sợ chính là lên công đường, một khi lên công đường, sẽ tra ra thân phận, vậy thì rất phiền toái.

Cho nên, khi Trần Nguyên đi ra cánh cửa kia, nàng rút cuộc không khống chế nổi ủy khuất trong lòng, ngấm lại, thời gian trong hoàng cung, có bao giờ gặp qua chuyện như vậy? Không khỏi ngồi chồm hổm trên mặt đất, lên tiếng khóc ô ô.

Lý tỷ nhi và một đám kỹ nữ nghe thấy, cực kỳ không đành lòng, các nàng cũng là vì cuộc sống bức bách mới đi lên con đường này, hiện tại lại trông thấy Triệu Ý không đường nào để đi, lập tức sinh ra lòng thương tiếc.

Lý tỷ nhi bước tới trấn an: "Vị tỷ tỷ này, hơn năm mươi quan tiền, tính cả tiền lãi và gốc, nhiều lắm thì là trên dưới một trăm quan, ta nói với người một câu, không cần người ký văn tự bán mình, chỉ cần bưng trà

rót nước cho chúng ta, vận khí tốt mà nói, đừng phải một ít khách nhân hào phóng khen thưởng nhiều một ít, một hai tháng cũng đủ rồi.”

Kỹ nữ khác cũng đều đến trấn an, nói: ”Không có chuyện gì đâu, chúng ta giúp đỡ một ít, người rất nhanh có thể đủ tiền!”

Giọng nói của nàng nghẹn ngào, hỏi: ”Thật sự?”

Lý tử nhi ngồi xổm người xuống, đưa cho nàng một khối khăn vuông, nói: ”Lừa người làm cái gì?”

Triệu Ý nhìn Lý tử nhi và một đám kỹ nữ, chỉ cảm thấy các nàng lúc này đã thân mật hơn nhiều, ít nhất so với Trần Thế Mỹ đáng giận kia tốt hơn mấy ngàn lần, trong lòng quyết định chú ý, ngày sau, lúc trở lại, không làm khó dễ những nữ nhân này nữa, chỉ cần giết cứu tộc Trần Thế Mỹ là kia được rồi.

Đã thân mật như vậy, giúp mình ngay bây giờ chắc không có vấn đề gì chứ? Lập tức nói một câu: ”Lý tử nhi, các người mượn ít tiền cho ta được không? Các người yên tâm, chờ thêm mấy tháng, ta cam đoan trả lại cho các người gấp bội!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Lý tử nhi bỗng nhiên đứng lên, nói: ”Tiểu Phượng à, người nói cái khúc kia hát như thế nào ấy nhỉ? Tranh thủ thời gian dạy ta một chút đi!”

Một kỹ nữ bên cạnh ngẫm hiểu: ”Vừa vặn, trong phòng ta có nhạc phổ, chúng ta mau đi xem một chút.”

Triệu Ý sững sốt, chỉ thấy bốn phía, một vòng người mới vừa rồi còn hỏi han ân cần, lập tức đi sạch bong.

Ngồi ở trên xe ngựa, Trần Nguyên và Trần Thế Trung, rõ ràng chính là hai biểu lộ khác nhau hoàn toàn, một người sắc mặt âm trầm, giống như toàn bộ thế giới đều thiếu nợ tiền của hắn mà không trả, mà người khác lại là mặt đầy gió xuân, nụ cười hạnh phúc dào dạt trên mặt.

252. Chương 244: Tìm Người Giúp (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 244: Tìm người giúp (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Có thể là cảm giác, hiện tại mình cười có chút không hợp thích lắm, Trần Thế Trung cố gắng khiến cho sắc mặt nhìn về phía trên rất bí ẩn, thật giống với Trần Nguyên, sau đó mới hỏi: ”Đại ca, làm sao bây giờ?”

Trần Nguyên rất là bất đắc dĩ, nói: ”Còn có thể làm sao? Tranh thủ thời gian, đi tìm Trần Sư Sư, nhìn xem nàng có những người phù hợp khác hay không, cùng lắm thì cho thêm một ít tiền là được, tuy còn có thời gian bốn ngày, không đủ để thay đổi cái gì của các nàng, nhưng làm một chút cũng được.”

Trần Thế Trung do dự một chút, thăm dò nói: ”Ta định hỏi, hai cái cô nương kia, người định làm như thế nào?”

Nhắc tới Triệu Ý, ánh mắt Trần Nguyên giống như là muốn giết người, cảm phẫn nói: ”Cái đó còn có cần cân nhắc hay sao? Bắt các nàng ở chỗ này, làm việc trả tiền cho ta, đã nói với người rồi, mỗi ngày cho các nàng việc nặng nhất để sống, cũng tính toán chi tiêu của các nàng nhiều hơn một ít, ta sẽ bắt các nàng một năm cũng không thể trả hết nợ!”

Trần Thế Trung nói: ”Ca, ta xem các nàng như là người trong đại gia đình, sẽ không có phiền toái gì chứ?”

Trần Nguyên hung hăng nói: ”Nhà giàu? Người nhìn thời điểm ta khai trương, những người đến chúc mừng kia, hiện tại ở Biện Kinh còn có nhà giàu ta không thể trâu vào sao?”

Thấy mình thật sự vô pháp khuyên bảo Trần Nguyên, Trần Thế Trung cẩn thận từng li từng tí, móc túi tiền từ trong lòng ngực ra, nói: "Ca, ta thay các nàng trả tiền, được hay không?"

Trần Nguyên lúc này mới nhìn ánh mắt Trần Thế Trung, hần giống như đọc hiểu cái gì đó, cũng không cần nói lời nào, nghĩ đến đây, Trần Nguyên nở nụ cười, dáng tươi cười theo kiểu càng cười càng vui vẻ kia.

Trần Thế Trung ngay từ đầu còn cười làm lành trong chốc lát, cuối cùng đành ngoan ngoãn thu tiền vào, nói: "Đại ca đừng nóng giận, ta hay nói giỡn, ta biết rõ ngươi không quan tâm chút tiền ấy."

Xe ngựa đi một đường vào Duyệt Lai khách điểm, Trần Nguyên hỏi qua tiểu nhị, biết rõ Trần Sư Sư đã rời khỏi sau khi mình bỏ đi, ngay cả cửa khách điểm cũng không đi vào, liền dục xe ngựa đến Bách Hoa lâu.

Trần Nguyên biết rõ kế hoạch của mình không phải là thuận buồm xuôi gió, mặc kệ sự tình gì, đều sẽ xuất hiện chuyện xấu chính mình vô pháp đoán trước ở bên trong, cho nên, tại trước khi chính mình có thể chắc chắn, hần đều phải chuẩn bị bộ phương án thứ hai.

Nhưng dù như thế nào hần cũng không nghĩ tới, những cô nương nhìn như đã không có vấn đề kia, lại xảy ra vấn đề chết người nhất, đến hiện tại hần mới phát hiện, thời gian còn có bốn ngày.

Thời điểm khai trương có thể cho những khách quý kia một cái tốt ẩn tượng hay không, quan hệ đến một đoạn thời gian rất lâu sau này, liệu sinh ý của mình tốt hay xấu.

Nếu để cho những người kia cảm thấy, Tân Nguyệt sơn trang ngoại trừ sân bãi lớn và thoáng hơn một tý, trang trí xinh đẹp hơn một ít, những thứ khác không có gì khác so với thanh lâu bình thường, vậy thì coi như Trần Nguyên đã thất bại.

Hần không muốn thất bại, hần muốn để cho tất cả mọi người cảm thấy, cô nương thanh lâu của mình không giống với cô nương bên trong thanh lâu khác, cho nên, mặc dù biết mình chỉ còn lại có bốn ngày, mặc dù biết rõ bốn ngày này không có khả năng thay đổi cái gì, nhưng Trần Nguyên còn muốn thử một chút, để Trần Sư Sư giới thiệu cho mình một người phù hợp làm thủ lĩnh.

Một người có thể biến những cô nương bình thường này thành không bình thường.

Người này phải hiểu được kinh doanh thanh lâu, phải hiểu rõ cuộc sống và thủ đoạn làm việc ngày thường của những cô nương này, hơn nữa, phải hiểu rõ tâm lý những khách làng chơi kia, thật có thể tìm được người phù hợp như vậy sao?

Ôm một đường hi vọng cuối cùng, Trần Nguyên bước chân vào Bách Hoa lâu lần nữa, lần này, thái độ của tú bà rõ ràng đã lạnh nhạt hơn rất nhiều, thậm chí còn mang theo một điểm địch ý.

Trần Nguyên nhìn những cửa phòng nửa mở trên lầu kia, hỏi: "Trần Sư Sư cô nương ở đâu vậy?"

Tú bà chỉ ngón tay lên trên lầu, hỏi: "Sư Sư vừa mới trở về, chưởng quầy, nghe nói ngài cũng muốn mở thanh lâu rồi? Chớ không phải là đến đoạt cô nương của ta đấy chứ?"

Trần Nguyên nhìn xem nàng, đi tới nói: "Ta cũng không gạt ngài, ta muốn Trần Sư Sư về chỗ ta, về phần quy củ ở giữa ra sao, thì ngươi cứ yên tâm đi, đã vào làm một chuyến này, ta tự nhiên sẽ tuân thủ, nếu ta cần người chống đỡ tràng diện, mong rằng Bách Hoa lâu các người ủng hộ mới được."

Tại thanh lâu, ai cũng sẽ đụng phải thời điểm trên tay không đủ cô nương, thường thường chính là hướng các thanh lâu khác mượn cô nương dùng, đương nhiên, rút người từ chỗ khác sang, tiền lời sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí là không có tiền lời.

Thanh lâu vừa mới khai trương, sinh ý tất nhiên sẽ náo nhiệt một hồi, lúc này, những lão đồng hành kia sợ nhất, đúng là gia hỏa mới khai trương không biết tốt xấu, làm chút ít sự tình bêu xấu quy củ.

Trần Nguyên nói như bây giờ, liền có ý nghĩa tỏ thái độ với những người đồng hành, mọi người hòa bình ở chung, cho dù sinh ý của ta tốt, cũng sẽ lưu cho các người một chén cơm ăn.

Trên mặt tú bà lúc này mới lộ ra dáng tươi cười, nói: "Chưởng quầy khách khí rồi, mọi người chiếu cố lẫn nhau là được, Sư Sư vừa mới trở về, đã lên trên lầu, ta đi gọi người cho người."

Trên lầu, Trần Sư Sư lại nghe được động tĩnh, tự mình đi ra, nói: "Mụ mụ, người để cho chưởng quầy lên đây đi."

Tú bà nhìn Trần Nguyên, nói: "Cái kia, Trần chưởng quỹ, xin mời ngài, ta không đi, có cần đưa nước trà không?"

Trần Nguyên móc ra một quan tiền, nói: "Đây là đưa cho người, tuy còn chưa tới bắt đầu buôn bán, nhưng tìm cô nương là phải trả tiền, mặc kệ là làm gì."

Tú bà lập tức cười cười, nói: "Ngài xem ngài kìa, không phải khách khí," nàng lại một chút cũng không khách khí, cất kỹ một quan tiền vào trong người.

Trên mặt Trần Sư Sư mang theo vẻ mỉm cười nhìn Trần Nguyên đi lên thang lầu, nói: "Vừa rồi chưởng quầy phát tay áo mà đi, ta còn tưởng rằng người chưởng mắt Sư Sư rồi, không nghĩ tới, người vừa đi đã chạy đến đây đây rồi."

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng, nói: "Cô nương hiểu lầm tại hạ, vừa rồi ta đi vội vàng, là vì có chuyện phải xử lý, hiện tại đến tìm cô nương, cũng là cầu cô nương hỗ trợ."

Trần Sư Sư nghe xong, vô cùng hiếu kỳ, mở cửa phòng nói: "Trần chưởng quỹ tiến vào rồi nói, ta là một nữ tử như vậy, đâu có khả năng giúp đỡ ngài cái gì?"

Trần Nguyên đi theo phía sau nàng, vào phòng liền nói: "Xin lỗi cô nương, ta muốn tìm một người phù hợp, thay ta dạy bảo những cô gái ta mua được kia một tý."

Trần Nguyên nói yêu cầu của mình đối với người kia ra một chút, vốn tưởng rằng người như vậy rất là khó tìm, Trần Sư Sư phải tự hỏi thời gian rất lâu mới được, ai ngờ sau khi nàng nghe rõ ràng, liền nở nụ cười ha ha.

Trần Nguyên có chút kinh ngạc, hỏi: "Cô nương, vì cái gì lại bật cười?"

Trần Sư Sư nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần chưởng quỹ, người đưa ra điều kiện này, sợ là cả Biện Kinh cũng khó tìm, chỉ là, chỗ này của ta có một người thích hợp, không biết chưởng quầy có muốn thấy hắn hay không?"

Lời này lại làm cho Trần Nguyên mừng rỡ, vội vàng nói: "Kính xin cô nương thay ta nhờ cậy người đó, thù lao phương diện này đương nhiên dễ nói."

Chỉ thấy Trần Sư Sư lấy tay gõ tám ván gỗ trên vách tường một cái, nhẹ giọng kêu: "Thất Lang, tới đây một chút."

Trần Nguyên thập phần kinh ngạc, trong phòng cái thanh lâu này lại có nam nhân? Là dạng nam nhân gì có thể ở chính giữa những cô nương này?

Mặc dù các nàng là kỹ nữ, nhưng nếu như để một người nam nhân mỗi ngày ở bên cạnh các nàng, người xung quanh sẽ nói này nói nọ, người trong cuộc bắt đầu cuộc sống hàng ngày cũng có rất nhiều điều bất tiện.

Thời điểm đang suy nghĩ, cửa phòng liền bị đẩy ra, một nam nhân hơn ba mươi tuổi đứng ở trước mặt Trần Nguyên, người nam nhân này rất gầy, dáng người cũng rất thấp bé, một chòm râu dê cũng không tương xứng cùng niên kỷ của hắn, lại khiến cho hắn nhìn về phía trên có vẻ có chút già nua.

Trần Nguyên kết luận hắn hơn ba mươi tuổi, là từ ánh mắt hắn nhìn ra được, ánh mắt kia thuộc về nam nhân hơn ba mươi tuổi, đã có chút tang thương, còn một chút ý chí chiến đấu.

Có thể ở lại trong kỹ viện, nam nhân này tuyệt đối phù hợp với điều kiện của mình, hắn tất nhiên hiểu rõ đối với tâm lý nam nhân, đối với thủ đoạn đàm kỹ nữ bọn họ ứng phó khách nhân, hắn tất nhiên cũng hiểu rõ.

Trần Nguyên lúc này ôm quyền hỏi: "Xin hỏi vị nhân huynh này là?"

"Tại hạ Liễu Vĩnh, chưởng quầy, không cần khách khí."

Trần Nguyên sững sờ: "Người tên gì?"

”Liều Vĩnh.”

Trong lòng Trần Nguyên lập tức vui lên, chính mình trong khoảng thời gian này đang nghĩ xem có nên tìm sư gia hay không, người thích hợp nhất đã tới rồi.

Liều Vĩnh đã chịu đi ra, có thể hiểu, hẳn là một người nguyên ý khom lưng vì năm đầu gạo, còn lại, đúng là sự tình đàm phán điều kiện, chỉ cần đưa giá tiền phù hợp, không có chuyện gì không đàm phán tốt được.

Trần Sư Sư lúc này tiến lên một bước, nói: ”Chưởng quầy, thực sự không dám đầu diêm, thủ từ Tân Nguyệt sơn trang kia, chính là Thất Lang ghi, chưởng quầy thoả mãn không?”

Trần Nguyên thầm nghĩ trong lòng, đương nhiên hài lòng, bài từ Liều Vĩnh tự mình ghi, còn có thể nói không hài lòng sao? Lập tức lại ôm quyền nói cảm ơn lần nữa: ”Đa tạ Liều huynh suy nghĩ một cái tên rất hay vì sơn trang của tại hạ.”

Liều Vĩnh rất là khách khí, nói: ”Chưởng quầy có lẽ nên đa tạ sư Sư cô nương, vừa rồi, lời các người nói, ta ở bên cạnh mơ hồ nghe được một ít, không rõ ràng lắm, không biết chưởng quầy có phải muốn mời tại hạ đi chỗ người hay không?”

Trần Nguyên tranh thủ thời gian gật đầu, nói: ”Đúng, ta có một vài cô nương, là tìm từ nơi khác đến, ta muốn dạy dỗ các nàng, để các nàng có chỗ khác với nữ tử bên trong các thanh lâu khác, chính là chủng loại để cho khách nhân nhìn về phía trên, liền cảm thấy các nàng rất thanh nhã thoát tục kia...”

Hắn còn chưa nói xong, Liều Vĩnh đã hiểu ra ý tứ của Trần Nguyên, vừa cười vừa nói: ”Chưởng quầy có ý tứ gì, tại hạ hiểu, chỉ là, ta luôn luôn chỉ viết chữ ghi thơ phú cho các cô nương, loại chuyện này, ta thật sự chưa từng làm qua, ta sợ sẽ khiến cho chưởng quầy thất vọng.”

Trần Sư Sư vỗ đánh Liều Vĩnh một cái nhẹ nhẹ, nói: ”Thất Lang sao lại không có lòng tin như vậy? Trần chưởng quầy mới vừa nói ra điều kiện đó, ta cảm thấy, cả Biện Kinh không có ai thích hợp hơn so với Thất Lang.”

Trần Nguyên cũng khuyên: ”Liều huynh cứ việc yên tâm, tại hạ hiện tại đã là người cùng đường rồi, mặc dù Liều huynh không thể đạt tới yêu cầu của ta, cái tiền vất vả này, cũng sẽ không thiếu người một văn.”

Liều Vĩnh nghe Trần Nguyên nói như vậy, lúc này mới suy tư một chút, nói: ”Được rồi, ta đây thử xem, đã nói trước cùng chưởng quầy, nếu ta không thể làm được, chỉ lấy 100 quan là được, nếu ta làm được, ít nhất không thể ít hơn một cái rương kia của Sư Sư.”

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: ”Liều huynh, nếu người có thể làm được, ta sẽ giao thanh lâu kia cho người làm, mỗi tháng cho người hai thành lãi ròng, thế nào?”

Đây là cực kỳ hậu đãi rồi, nếu như Liều Vĩnh cảm thấy không hài lòng mà nói, Trần Nguyên thậm chí có thể đề cao đến ba thành hoặc là bốn thành, cái thanh lâu này, mình không phải là quá hiểu, nếu như Liều Vĩnh thật sự có thể làm ra điều đặc sắc, vậy thì phải dựa vào hắn.

Ai ngờ Liều Vĩnh căn bản là không nói chuyện gì hợp tác cùng Trần Nguyên, rất kiên quyết cự tuyệt: ”Ta nghĩ chưởng quầy đã hiểu lầm, tại hạ chỉ giúp cho người một chuyện vội vàng, thu một chút tiền tiền vất vả, dùng để sống qua ngày, về phần quản lý thanh lâu, ha ha, ta không muốn làm.”

Liều Vĩnh đã từng có tên ở hoàng bang, cho dù bởi vì một câu của Nhân Tông, lại khiến cho hắn chỉ có thể ở tại đây phụng chỉ diền từ, hắn cũng là đã nằm ở hoàng bang, mặc dù hắn hiện tại đã trà trộn vào bên trong thanh lâu, thỉnh thoảng còn phải dựa vào đám kỹ nữ tiếp tế, mới có thể sống qua ngày, nhưng Liều Vĩnh cũng không muốn buông tha cho cái giá người đọc sách, buông tha cho mộng tưởng làm quan của mình.

Trần Nguyên vừa nghe lời này, cũng biết là không có đường thương lượng, ít nhất, hiện tại không thể thương lượng, xem ra cái sư gia này cũng không phải dễ mời như vậy.

Chỉ là, không sao, vừa mời sư gia liền tới, sẽ không đáng giá, Lưu Bị mời Gia Cát Lượng, phải đi ba lượt cơ mà, hiện tại Liều Vĩnh đáp ứng giúp mình huấn luyện những cô nương kia, còn có thể giúp mình viết chữ thanh lâu, nhiều cơ hội liên hệ, sẽ có ngày thành công.

Lập tức nói: "Cái kia, tại hạ sẽ không ép buộc nữa rồi, Liễu huynh hiện tại liền theo ta đi được không? Huấn luyện các cô nương thế nào, ta đều sẽ dựa theo cái rương của Sư Sư cô nương, chuẩn bị cho Liễu huynh một phần."

Liễu Vĩnh cũng không có quá nhiều chối từ, một nam nhân có thể hỏi vay tiền của kỹ nữ, không hề kiên quyết cự tuyệt tiền đưa đến miệng.

Mang theo Liễu Vĩnh, Trần Nguyên lên xe ngựa, lại là một đường không ngừng chạy về đại viện của những cô nương kia.

Liễu Vĩnh ở trên xe hỏi: "Chưởng quầy, có thể nói cho ta biết, là chuyện gì xảy ra, mà khiến cho trì hoãn thời gian dài như vậy không? Nói thật, nếu như người sớm tới tìm ta mấy ngày, để cho ta có nhiều thời gian chuẩn bị tìm cách, nhiều chút thời gian thăm dò rõ ràng bản tính những cô nương trên tay người kia, cũng sẽ nhiều thêm mấy phần nắm chắc."

Trần Nguyên cười khỏ một tiếng, nói: "Ai, cái nguyên nhân trong đó không thể nói tỉ mỉ, nói ra còn có chút dọa người, Liễu huynh cũng đừng có hỏi nữa, hiện thời gian rất khẩn trương, ta muốn biết, trong lòng Liễu huynh có mấy phần nắm chắc?"

Liễu Vĩnh cười nói: "Kỳ thật, nếu muốn để cho cô nương hơi có vẻ bất đồng cùng cô nương bên trong thanh lâu khác, lại cũng không phải rất khó khăn, chỉ cần hoàn cảnh và bố cục thanh lâu có chỗ khác nhau, hơi chú ý một chút ở trang phục và cử chỉ các cô nương, có thể tại thời điểm lần đầu gặp mặt, lưu lại ấn tượng cho khách nhân."

Trần Nguyên nghe xong liền hỏi: "Đơn giản như vậy?"

Liễu Vĩnh gật đầu: "Xác thực không khó, nhưng nếu như chưởng quầy muốn loại cảm giác không giống người thường, lâu dài xuống dưới, vậy thì rất nhiều việc cần phải làm."

Trần Nguyên đại khái nghe hiểu ý tứ của hắn, hắn là muốn nói, nếu như muốn ứng phó với lần khai trương mà nói, tạm thời cứ để cho những cô nương kia giả bộ thanh thuần một chút, là không có vấn đề, nhưng nếu như muốn để cho khách nhân cảm thấy, cô nương Tân Nguyệt sơn trang không giống với thanh lâu khác, như vậy, dạy dỗ đối với các cô nương, là việc phải làm liên tục không ngừng.

Trong lòng Trần Nguyên thoáng nhẹ nhàng thở ra, trước tiên cứ ứng phó cuộc khai trương trước cái đã, liền nói: "Vậy làm phiền Liễu huynh rồi."

Nếu mình sớm tìm được Liễu Vĩnh một chút, sẽ có bao nhiêu tốt? Nói không chừng hiện tại hắn đã là sư gia của mình.

Hắn vừa nghĩ tới Triệu Ý, trong lòng cũng xuất hiện cảm giác giận giữ, loại người như Trần Nguyên này, luôn luôn chỉ có hắn lừa gạt người khác, lúc này đây, bỗng nhiên bị Triệu Ý xếp đặt một lần, mặc dù mình phát hiện coi như nhanh, còn có cơ hội cứu chữa, nhưng cái loại cảm giác này, tựa như một võ lâm cao thủ, bị người đàn bà chanh chua tát cho một cái trên đường, trong lòng vô cùng khó chịu.

Trần Nguyên trầm suy nghĩ, nếu Liễu Vĩnh thật sự có năng lực như thế, mình cũng có thể thành công thuyết phục Liễu Vĩnh lưu lại mà nói, coi như là có người giúp mình quản lý thanh lâu rồi.

Lúc đó, coi như là các nàng làm một chuyện tốt, sẽ không làm khó dễ các nàng nữa

253. Chương 245: Sài Dương Trở Lại (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 245: Sài Dương trở lại (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Nếu không có biện pháp vãn hồi, vậy thì hai nha đầu này rơi vào trong tay mình, xem như các nàng xui xẻo, chính mình không phải không thể bức các nàng đi làm cô nương tên đứng đầu bảng.

Lại khiến cho Trần Nguyên không yên lòng, còn có sòng bạc, vốn hắn muốn lái một cái sòng bạc lớn một chút, bên trong là bài chín, xúc xắc, mã xâu, cái gì cũng có, còn có cả bàn chuyên môn vớt xí ngầu, mấy cái chủng loại kia....

Nhưng, những người biết bài bạc kia, còn có thể tìm để thuê, người có thể giúp mình kinh doanh sòng bạc, liền không giống với những người lúc trước.

Người này phải có đầy đủ uy vọng, có thể kinh sợ người muốn đến chỗ mình nháo sù, cho nên, Trần Nguyên chỉ có thể tạm thời làm mã xâu, chống đỡ mặt mũi của cửa hàng thoắt một tý là được rồi.

Cũng không biết Sài Dương hiện tại thế nào, nhưng hắn là nhân vật đầu tiên Trần Nguyên chọn lựa, nếu như Sài Dương thật sự không có thuốc nào cứu được, mình cũng nên tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp khác, cũng không thể để một cái sòng bài to như vậy, vĩnh viễn chỉ để đánh vài ván mã xâu?

Hôm nay, Sài Dương đã uống hết thuốc rồi, bên trong vỏ rượu còn một chén rượu, là ngày hôm qua còn lại, không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn đã không còn cảm giác say quá, mà lạ là, không dựa vào rượu, chính mình rõ ràng cũng có thể ngủ thật say, loại tình huống này, ngay cả chính hắn cũng có chút kinh ngạc.

Hắn và nàng trong lúc đó có lẽ là rất ít nói chuyện, có một ngày, thời điểm nàng đẩy xe đi bán đồ ăn, một giỏ cây đặt ở trước mặt Sài Dương, nói: "Có thể hay không giúp ta một chút không? Ngắt đầu cây đậu ra, có thể bán giá tốt hơn."

Sài Dương lúc ấy hơi sững sốt một chút, không có đáp ứng, cũng không cự tuyệt, nàng cũng không chờ hắn đáp ứng hoặc cự tuyệt, sau khi nói xong, liền xoay người rời đi.

Cuối cùng, Sài Dương cà nhắc cái chân còn chưa khô phục kia, xách ghế, ngồi ở bên cạnh giỏ làm bằng trúc, bắt đầu từ ngày đó, hắn có công tác mới—— ngắt đầu cây đậu.

Hắn ngắt một ngày, Kiều Nguyệt sáng ngày thứ hai sẽ đẩy xe đi ra ngoài bán, nếu như lúc Kiều Nguyệt trở lại, trên mặt xe trống không, có thể mua một bầu rượu trở về cho hắn.

Cứ sống như vậy sao?

Sài Dương chưa từng nghĩ qua vấn đề này, cuộc sống như thế nào, với hắn mà nói, đều không sao cả, đợi cho chân của mình tốt rồi, lúc đó liền rời đi thôi, từ nay trở đi, không bao giờ gặp lại nữ nhân kia nữa.

Tại sao phải đợi cho chân tốt vậy? Chính mình hiện tại rõ ràng đã có thể đi, vì cái gì còn sống ở chỗ này, chờ nữ nhân này bưng trà rót nước cho hắn?

Sài Dương sững sốt một chút, không nghĩ ra đáp án, sự tình không có đáp án, hắn liền không thèm nghĩ nữa, tiếp tục ngắt cây đậu.

Bên ngoài lại vang tới thanh âm xe đẩy, là nàng đã trở lại.

Sài Dương nghe ra, bánh xe cái cỗ xe kia đã hơi bị lệch, thời điểm trên mặt chồng chất gì đó còn đỡ một ít, nếu như xe trống không, sẽ phát ra từng tiếng vang rất khó nghe.

Đây là bệnh thường gặp, trước kia hắn đã thấy xa phu của mình làm, chỉ cần lấy một khối gỗ hơi mỏng, nhét vào bên trong bánh xe là được rồi, nếu như tùy ý để cái lỗ hổng kia không ngừng mở rộng mà nói, xe sẽ tan vỡ.

Sài Dương cũng không nghĩ nhiều làm gì, cầm lấy búa đặt ở cạnh cửa, đi ra ngoài, muốn sửa tốt cái bánh xe kia, nhưng trong nháy mắt đến bên ngoài, hắn bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Con mắt Kiều Nguyệt đỏ bừng, y phục trên người cũng có chút rách nát, trên xe nhỏ trống trơn, nàng không riêng gì không mua rượu, thậm chí ngay cả một ít túi dầu mỡ ngày thường phải kia cũng không có.

"Làm sao vậy?" Sài Dương hỏi một tiếng.

Kiều Nguyệt lau ánh mắt của mình một chút, cúi đầu đi tới bên cạnh hắn, nói: "Không có gì, ngã một lần, hôm nay không có rượu, ta đi nấu chút ít đồ ăn."

Sài Dương nhìn bóng lưng Kiều Nguyệt đi vào trong phòng, hắn bỗng nhiên cảm giác, mình có một loại xúc động, loại xúc động này xa cách đã lâu.

Hít vào một hơi thật sâu, hắn nhìn chân của mình, cuối cùng lại không hỏi cái gì, ngồi xổm xuống bên cạnh xe, bắt đầu tìm kiếm lỗ hổng trên bánh xe.

Ngày hôm sau, Kiều Nguyệt phụ giúp Sài Dương sửa tốt xe đẩy, lúc đang muốn ra khỏi cửa, lại trông thấy Sài Dương kéo cái chân kia đi theo.

Hôm nay, Sài Dương muốn cùng nàng vào thành bán thức ăn, ngày hôm qua nhất định là có chuyện gì tình phát sinh, chỉ là nàng không muốn nói với mình.

Kiều Nguyệt nhìn Sài Dương một hồi, cũng không khuyên can hắn, tự lo đẩy xe đẩy.

Sài Dương cúi đầu đi đến bên cạnh xe, tiếp nhận một cái tay lái, cùng nàng đẩy xe.

Mới bước vào cửa thành Biện Kinh, hắn bỗng nhiên cảm giác Kiều Nguyệt giống như có chút khẩn trương, ngẩng đầu về phía trước xem xét, chỉ thấy một đám hán tử trắng kiện đứng ở địa phương cách cửa thành không xa.

Đầu lĩnh chính là cái kia người gọi Tạ Ngọc, là vô lại nổi danh trong thành Biện Kinh, chuyên môn mang theo một đám tay chân, dựa vào xảo trá sống qua ngày, sự tình lần nam bá nữ, hắn cũng làm không ít lần, Sài Dương đã đánh hắn một lần, chỉ là không biết hắn còn nhớ rõ mình hay không.

Kiều Nguyệt thấp giọng nói: "Đi mau, đừng nhìn đám bọn họ."

Khóe miệng Sài Dương nhếch lên một chút, cách nghĩ của Kiều Nguyệt có chút kiểu tránh né xa mạc rồi, vô lại như vậy, nếu như chằm chằm vào người, người trốn được sao?

Quả nhiên có một bầy mười mấy hán tử cường tráng, xem xét liền biết là lưu manh địa phương, hoặc ngồi hoặc đứng tại một gian phòng, sau khi trông thấy Kiều Nguyệt vào cửa thành, lập tức chạy tới vây quanh.

Tay Kiều Nguyệt bắt đầu phát run, nhìn mọi nơi, tìm xem chỗ nào có thể tiếp tục đi lên đường phía trước, lập tức liền quay đầu xe lại, muốn chạy trở về cửa thành, chỗ đó ít nhất còn có quan binh gác, Sài Dương lại đè đầu xe lại, hỏi: "Ngày hôm qua là bọn hắn khi dễ người hay sao?"

Kiều Nguyệt không nói gì, chỉ là, ánh mắt của nàng đã trả lời Sài Dương.

Ánh mắt Sài Dương thoáng dò xét những vô lại kia một tý, trên người bọn chúng mang theo một ít gậy gộc, bỗng nhiên lộ ra dáng tươi cười, cái loại dáng tươi cười khiêm tốn này, thuộc về Sài đại quan nhân trước kia, hắn quay đầu nói với Kiều Nguyệt: "Không cần sợ, người đứng ở bên cạnh ta."

Hắn phải bảo vệ nữ nhân này, hắn nói với chính mình, cái này là vì trả nợ, mình còn thiếu nữ nhân này một khoản nợ.

Kiều Nguyệt đã bị dọa tới mức khuôn mặt trắng bệch, đợi thời điểm nàng hơi tỉnh táo, phía sau liền nghe thấy một tiếng hừ lạnh: "Cô nương xinh đẹp như vậy, rõ ràng đi theo một tên thọt, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc. Cô nương, sự tình ngày hôm qua ta nói cùng người, người đã cân nhắc thế nào? Đi theo ta, cam đoan không để cho người chịu khổ, vất vả kiếm tiền, tội gì đi theo người thọt này?"

Tạ Ngọc lúc này đã đi tới, Kiều Nguyệt phát hiện, nàng và Sài Dương đã rơi vào ở phía trong vòng vây lớp lớp, bị đám vô lại bao vây xung quanh.

Sài Dương không chút hoang mang, lui về phía sau hai bước, bảo vệ Kiều Nguyệt, hắn không nói gì, chỉ là hít hai phân khí thật sâu, hắn biết rõ, đối phó với những vô lại như vậy, không cần luận võ lực.

Lúc này, người trên phố ào ào giạt mình, tại đây đã xảy ra sự tình đánh nhau, người gan lớn xông tới xem náo nhiệt, người nhát gan lập tức tránh đi rất xa.

Ngay tại trong trà lâu trên đỉnh đầu Sài Dương, hai người Triển Chiêu và Trần Nguyên ngồi ở phía trên nhìn, thời điểm chứng kiến Sài Dương đứng ở trước mặt Kiều Nguyệt, Triển Chiêu mỉm cười, có chút tự giễu nói: "Vẫn là Thế Mỹ có biện pháp, xem ra Sài Dương thật sự muốn xuất thủ."

Trần Nguyên cũng là rất có hào hứng nhìn phía dưới, gật đầu nói: "Ra tay thì tốt, mặc kệ vì cái gì, chỉ cần hắn xuất thủ, Sài Dương lúc trước kia sẽ mau trở lại, đúng rồi, Triển đại nhân, người sắp xếp giải quyết hậu quả chưa?"

Triển Chiêu gật đầu: "Trần huynh yên tâm, Tạ Ngọc kia lúc trước nhận được qua ân huệ của Sài Dương, tuy Sài Dương không coi vào đâu, nhưng những năm này, hắn luôn luôn không quên. Lúc ta nói sự tình này với hắn, hắn căn bản hề không có do dự, Bộ khoái phụ cận, ta cũng đã bắt chuyện qua rồi, trong vòng nửa canh giờ, không có Bộ khoái xuất hiện, chỉ là, người định sẽ nói với hắn như thế nào?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Bây giờ còn chưa phải lúc, hiện tại chúng ta đi nói tất cả cho hắn biết, chỉ có thể làm cho hắn cảm thấy chúng ta tại lừa gạt hắn, cứ đợi chút đi."

Trong lúc đó, Tạ Ngọc và một nhóm người đã chậm rãi tới gần Sài Dương, Kiều Nguyệt sợ tới mức run rẩy, ở phía sau chăm chú lôi kéo quần áo Sài Dương.

Sài Dương không nói thêm gì, chậm rãi đẩy nàng ra, nói: "Đứng lùi về phía sau một chút." Sau đó, liền rút một thanh đao bổ củi bên hông ra, lập tức làm cho người vây xem thở dài, trách hắn không biết tự lượng sức mình.

Tạ Ngọc cười lạnh một tiếng, nói: "Lên!"

Một đám vô lại rút đao kiếm bên hông ra, hai gã đại hán vọt tới hướng Sài Dương, phân hai bên trái phải, mãnh liệt bổ tới.

Rất nhiều người đều cho rằng, cái thanh đao bổ củi kia vô pháp ngăn cản, vận mệnh phơi bày tại chỗ phẳng phất đã được xác định rồi, có vài người nhất gan, thậm chí đã nhắm con mắt lại, rất sợ trông thấy màn huyết tinh sắp tới.

Đúng vào lúc này, Sài Dương hét lớn một tiếng, đao bổ củi chém ra như tia chớp.

Cái đao bổ củi này cũng như quạt sắt trước kia hắn dùng, vô cùng thuận tay, nhưng Sài Dương ra tay không mạnh lắm, tuy hai người trước mắt này là đồ rất thích tranh đấu tàn nhẫn, nhưng rơi vào trong mắt hắn, căn bản không tính là một sự việc, cho dù dùng tay không, cũng sẽ đơn giản đánh ngã bọn họ, huống chi còn có đao bổ củi.

"Đương đương" hai tiếng, đao bổ tới kia bị đẩy ra, Sài Dương bước nhanh tới, quyền trái đánh thật mạnh vào mặt một người, một quyền liền đánh ra một cột máu dài.

Người nọ kêu một tiếng, ngã xuống đất, trường đao rời tay rớt xuống, một người khác lại chém tới một đao, kéo lê một vết máu trên cánh tay Sài Dương, Sài Dương bay lên, một cước đá vào giữa hai háng hắn, sắc mặt người nọ lập tức biến thành màu đỏ tím, thống khổ ngồi chồm hổm trên mặt đất, co rút run rẩy.

Triển Chiêu ở trên lầu xem xét, lắc đầu nói: "Thời gian rất lâu hắn không luyện võ rồi, động tác chậm hơn rất nhiều so với trước kia, nếu đặt ở một năm trước kia, một đao vừa rồi kia, cho dù mau gấp 10 lần nữa, cũng không tổn thương đến hắn."

Lúc này Sài Dương giống như cũng ý thức được cái gì, đau xót trên đùi lại làm cho hoạt động của hắn bị hạn chế thật lớn, nếu lại chủ động nhảy vào trong vòng vây đối phương, bằng vào tốc độ và lực lượng của chính mình bây giờ, khả năng thật sự sẽ bị những vô lại này đánh cho tan tấu.

Hắn không sợ mình bị đánh, chỉ là, nếu như mình ngã xuống, cô nương kia làm sao bây giờ? Sài Dương thừa lúc những vô lại kia khiếp sợ, lui về trước người Kiều Nguyệt, đao bổ củi chỉ về phía trước, bày ra tư thế chiến đấu, hướng đám vô lại, mặt lộ vẻ liều chết, quát: "Đến đây!"

Những vô lại kia cũng biết mình gặp phải cao thủ, nhất thời không người nào dám dẫn đầu, Tạ Ngọc kia lại càng biết rõ Sài Dương lợi hại thế nào, trong lòng chắc hẳn, làm tiếp nữa chắc chắn sẽ bị ăn đòn.

Triển Chiêu nói cho Tạ Ngọc, chỉ cần buộc Sài Dương ra tay là được, hiện tại, mình đã hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhưng sững sốt một hồi, vẫn không nghe được trà lâu sau lưng lan truyền đến bất luận cái tín hiệu gì, trong lòng biết, Triển Chiêu đích thị là còn chưa hài lòng.

Đắc tội ai cũng không thể đắc tội Triển Chiêu, vị đại nhân này một câu, sau này mình cũng đừng nghĩ lẫn lộn tại Biện Kinh nữa, lập tức kiên trì nói: "Các huynh đệ, nếu bị một cái người thọt dọa sợ, chúng ta còn dùng được sao? Lên, cùng tiến lên!"

Nói xong, hần tự mình dẫn đầu, dẫn một nhóm người cùng một chỗ giết tới đây.

Giờ khắc này, Sài Dương bỗng nhiên cảm giác giống như có chút sợ hãi, sợ vạn nhất chính mình đánh thua, vị cô nương sau lưng này sẽ gặp phải chuyện xấu.

Vì để cho mình có một chút lòng tin, Sài Dương cười dài một tiếng, phi ra ngoài như mãnh hổ chụp mồi, đao bổ củi liên tục vung lên, chiến làm một đoàn cùng hơn hai mươi người kia.

Hần càng đánh càng cảm giác được lòng tin của mình đang khôi phục, cái thanh đao bổ củi kia càng ngày càng thuận tay, tại lúc trên thân thể ăn phải ba vết đao chém, đám vô lại không thể tạo ra vết thương thứ tư trên người hắn.

Nhìn đến đây, trên mặt Triển Chiêu lộ ra dáng tươi cười, Trần Nguyên cũng cười: "Triển đại nhân, nên cho bọn Bộ khoái của ngươi đi ra đi, bằng không thì tiếp tục đánh xuống, khả năng sẽ có tai nạn chết người."

Triển Chiêu gật gật đầu, lúc này, Sài Dương hiển nhiên đã có bóng dáng lúc trước, trong lòng Triển Chiêu hiểu, muốn cho hắn biến trở về như lúc trước, dựa vào mấy vô lại này, căn bản là không làm được, còn cần phải thời gian, cần thủ đoạn của hắn.

Phát ra tín hiệu, Bộ khoái sớm đã chờ hai bên đường đi nhanh chóng lao đến, tách người xem náo nhiệt ra, chạy vào trong ngăn đánh nhau lại.

Xử lý như thế nào, Triển Chiêu đã sớm nói qua cùng bọn Bộ khoái rồi, Tạ Ngọc kia cũng sẽ không cho Sài Dương thêm bất cứ phiền phức gì, cho nên hắn không cần chú ý tình thế phát triển.

Đi trở về cái bàn ngồi xuống, Triển Chiêu rót một chén trà, một ngụm uống hết, tâm tình cũng thập phần thư thái, nói: "Trần huynh, chúng ta nói về chuyện sơn trang khai trương đi."

Trần Nguyên làm tuyên truyền cực kỳ tốt, cho nên, Tân Nguyệt sơn trang khai trương, đã thành sự tình oanh động nhất dân gian trong thành Biện Kinh.

Cùng ngày, người đến xem náo nhiệt khẳng định là rất nhiều, nói như vậy, Triển Chiêu phải cam đoan an toàn của các đại nhân vật kia, ví dụ như Bao Chứng, Lữ Di Giản, kể cả Bàng Cát.

Cái này là chức trách của hắn, Trần Nguyên cũng cực kỳ hoan nghênh đối với việc này, dù sao, nếu như xảy ra chuyện gì mà nói, chính mình sẽ không đảm đương nổi.

Triển Chiêu nói: "An toàn của những người khác đều không cần quá lo lắng nhiều, chính là Bàng Thái sư, Trần huynh có khả năng không biết, Bàng Hỉ vì hấp dẫn những người Hô gia kia đi ra, luôn luôn đả kích cực kỳ lợi hại đối với những người thân cận Hô gia kia, có rất nhiều người, chỉ bởi vì bị hoài nghi có liên lạc cùng Hô gia, đã bị bắt vào đại lao, cho nên, hiện tại Hô gia thật sự hận thấu xương đối với Bàng Thái sư, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này."

Trong lòng Trần Nguyên thâm suy đoán, Hô Diên Khánh và Hô Diên Bích Đào bây giờ đang ở chỗ chính mình, cũng nên đi đi lại lại rồi, nếu quả thật có người Hô gia muốn tới mà nói, sẽ là cơ hội thật tốt để mình tìm được Hô Diên Bình.

Chỉ cần tìm ra tất cả bọn họ, cũng không sợ bọn họ hành thích Bàng Cát tại thời gian mình khai trương.

Đầu óc Trần Nguyên vừa chuyển, trong lòng lập tức có chủ ý.

Triển Chiêu tiếp tục nói: "Để Trần huynh bắt mẫn, ý của Bao đại nhân là, hắn không muốn nhìn thấy người Hồ gia đổ máu, cũng không muốn nhìn thấy Thái sư có cái gì ngoài ý muốn, nếu như có thể sớm phòng hoạn là tốt nhất, điều này cần Trần huynh phối hợp cùng chúng ta."

Trần Nguyên gật đầu: "Theo lý phải làm như vậy, không biết tại hạ có thể làm gì cho Triển đại nhân?"

Triển Chiêu đưa đầu đến gần hơn một ít, nói: "Ta phái vài người tới trước, hiện tại sẽ theo Trần huynh đi sơn trang, thời điểm khai trương, bọn họ sẽ trang điểm thành tiểu nhị, hai ngày này liền để cho bọn họ ăn ở tại chỗ Trần huynh, không biết có thuận tiện hay không?."

254. Chương 246: Không Có Cơ Hội

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 246: Không có cơ hội

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Ở phương diện này, Triển Chiêu là người trong nghề, Trần Nguyên hiểu, hắn trưng cầu ý kiến của mình, chỉ là cho mình một ít mặt mũi mà thôi.

Nghĩ đến đây, Trần Nguyên nói: "Triển đại nhân khách khí rồi, nếu không phải ta kinh doanh mua bán, làm cho chữ vị có thêm phiền toái, thì đã mời các người đến rồi, như vậy đi, hiện tại chúng ta liền đi, đi quán rượu của ta trước, ta mang vài bàn tiệc rượu lên, cảm ơn các người mới được."

Triển Chiêu cười nói: "Cái này thì không cần."

Không mời là không được, mặc dù không lấy cớ này, Trần Nguyên cũng sẽ lại tìm một cớ phù hợp, để mời những Bộ khoái này đến ăn.

Hắn chuẩn bị mở thanh lâu, lại mở sòng bạc, nha môn khác còn có thể không chuẩn bị, nhưng cái đám Bộ khoái này, nhất định phải đã thông quan hệ mới được.

Bằng không thì, các lão gia thỉnh thoảng đi đến chỗ mình kiểm tra một tý, xảy ra chuyện gì, lại bắt mình chỉnh đốn và cải cách một tý, vậy cũng không cần làm sinh ý gì nữa.

Trần Nguyên lập tức nói: "Sao lại không cần? Chữ vị tối, cam đoan ta khai trương thuận lợi, tốt xấu ta cũng phải tỏ vẻ tâm ý một tý mới được, không cần khách khí, chúng ta cũng không làm việc xấu gì, đều là người trong nhà, ăn một bữa cho vui mà thôi."

Triển Chiêu có thể từ một giang hồ hiệp sĩ, cho tới vị trí hôm nay, đối với những ý định trong lòng Trần Nguyên, tự nhiên cực kỳ thấu hiểu, hắn cũng biết đạo lý nước quá trong ắt không có cá, huống hồ thanh lâu và sòng bạc của Trần Nguyên đều lấy được tư cách kinh doanh hợp pháp.

Mua bán như vậy, tại Bắc Tống, là một loại tạo bầu không khí, nếu như mình thật sự có bốn sự thủ tiêu toàn bộ thanh lâu và sòng bạc mà nói, không cần người khác, những văn nhân mặc khách kia sẽ dùng nước miếng của bọn hắn dìm mình chết đuối.

Hắn cũng không tiếp tục chối từ nữa, liền nói: "Trần huynh, ta thật sự có chuyện gấp gáp cần phải làm, như vậy đi, ta sẽ để cho Vương Triều mang theo mấy Bộ khoái đi theo người trước, về phần ta sao, Trần huynh liền không cần khách khí như thế, đợi ta có thời gian, sẽ đi chỗ người uống hai chén rượu."

Nói như vậy, Trần Nguyên biết rõ, Triển Chiêu thật sự có chuyện gì phải làm, lập tức thì không hề cứng rắn mời, đổi giọng hỏi: "Đúng rồi, không biết Ngọc Đường có thời gian hay không? Ta cũng muốn mời hắn đi."

Dù sao mình và Vương Triều không phải rất quen thuộc, nếu như có thể có người quen ở cạnh, tin tưởng sẽ có mấy lời muốn nói sẽ càng thuận tiện hơn một ít.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói: "Hắn đã đến nhà Nhan Tra Tán từ hôm qua, chắc không có chuyện gì đâu, người có thể đi tìm."

Sau khi Triển Chiêu nói xong, hai người Vương Triều Mã Hán mang theo một đám Bộ khoái đi vào, nói cho Triển Chiêu chuyện bên ngoài đã giải quyết xong, bọn hắn cho Sài Dương đủ mặt mũi tại trước mặt Kiều Nguyệt, chẳng những bắt Tạ Ngọc kia xin lỗi Sài Dương, còn bồi thường tiền một xe đồ ăn.

Vương Triều nói, thời điểm Sài Dương ra đi, con mắt không hề giống trước kia, hơn nữa, ánh mắt nữ nhân kia nhìn Sài Dương, cũng có chút không giống với lúc trước.

Ở trong kế hoạch của Trần Nguyên, Kiều Nguyệt cũng là một người bị lừa gạt, nàng không biết những vô lại này là Trần Nguyên an bài, Trần Nguyên cho rằng không cần phải để cho nàng biết, bởi vì như vậy, có khả năng làm cho nàng có vẻ không chân thực.

Sài Dương là người từng trải, xuất diễn không thể để cho hắn nhìn ra một chút không đúng, cho nên, kể cả thân phận hiện tại Kiều Nguyệt đang dùng, Trần Nguyên đều là trải qua cân nhắc cẩn thận.

Hiện tại, kết quả này đúng là Trần Nguyên muốn, Sài Dương có mặt mũi ở trước mặt Kiều Nguyệt, đây là một điểm cực kỳ trọng yếu đối với người hơn một năm không biết xấu hổ, hi vọng hắn có thể vì cái này, tỉnh lại một chút, dù cho chỉ ở trước mặt Kiều Nguyệt.

Triển Chiêu lại bảo Vương Triều mang theo mười Bộ khoái, cùng Trần Nguyên đi Duyệt Lai khách điểm trước, thần sắc mười Bộ khoái này lập tức liền hưng phấn lên, bọn hắn tự nhiên biết rõ, đợi bọn hắn, chính là một chuyến ăn nhậu.

Tuy Triển Chiêu bảo bọn họ giả bộ như tiểu nhị của Trần Nguyên, nhưng Trần Nguyên không dám coi bọn họ thật sự trở thành tiểu nhị, Diêm vương dễ lừa, tiểu quỷ khó chơi, Trần Nguyên hiểu đạo lý này.

Dẫn những người này đến khách điểm, lập tức đưa đồ ăn lên trước, lát nữa mời Nhan Tra Tán và Bạch Ngọc Đường đến, mới đưa rượu để các đại gia chèn chén một phen.

Cơm nước no nê, Trần Nguyên lại chuyên môn thuê mấy tòa nhà, dàn xếp cho những đại gia này, trong nhà có mã xâu, bài chín, cái gì cũng chuẩn bị tốt, lại còn cho mỗi người một phần tiền cờ bạc, cuối cùng còn hỏi một chút, xem còn có địa phương nào không hài lòng, thẳng đến khi những đại gia hài lòng này, Trần Nguyên mới rời đi.

Sắp xếp bọn hắn xong xuôi, Trần Nguyên quyết định đi xem huynh muội Hồ Diên Khánh mấy ngày nay thế nào.

Hắn tin tưởng Triển Chiêu phán đoán không sai, không không có lửa thì sao có khói, rất có thể bọn hắn đã sớm nhận được tin tức, có người Hồ gia đến ám sát Bàng Cát.

Trong chuyện này, lập trường của Trần Nguyên giống với Triển Chiêu, không hi vọng trông thấy chuyện như vậy phát sinh, cho nên, Triển Chiêu dùng phương pháp của Triển Chiêu đến giải quyết vấn đề, đồng thời, Trần Nguyên cũng muốn dùng phương pháp của mình tìm ra người Hồ gia.

Hiện tại, mặc dù thân thể Hồ Diên Khánh chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng đã không còn đáng ngại, sau khi Trần Nguyên vào cửa, hắn một tay nhắc một khối đá chuyên dụng luyện lực cánh tay của người Tống triều, trên thân không mặc quần áo, cái cơ thể cường tráng kia, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, có vẻ dị thường rắn chắc, lại làm cho Trần Nguyên xem mà có chút hổ thẹn.

"Đại cữu ca, thân thể tốt rồi sao?" Trần Nguyên cười hỏi.

Hồ Diên Khánh thả tay xuống, nói: "Tốt rồi, chỉ là, vẫn không bằng lúc trước, đúng rồi, Trần huynh, đoạn thời gian này có tin tức người nhà chúng ta hay không?"

Hiện tại, Hồ Diên Khánh quan tâm nhất, là chút ít huynh đệ muội mình ở bên ngoài.

Hồ Diên Bích Đào lúc này cũng đi ra đón, vốn là cười một tiếng về phía Trần Nguyên, sau đó cầm một bộ y phục khoác lên trên vai cho Hồ Diên Khánh, nói: "Vào nhà rồi nói."

Ba người đi vào gian phòng, Trần Nguyên cũng đi thẳng vào vấn đề, nói: "Ta sắp khai trương sơn trang, Bàng Cát lão tặc đáp ứng, ngày đó đến cắt băng cho ta."

Lời vừa nói tới chỗ này, tinh thần Hô Diên Khánh bỗng nhiên tỉnh táo, hỏi: "Trần huynh, có cơ hội giết lão tặc hay không?"

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, chỉ nhìn biểu hiện này của Hô Diên Khánh, liền có thể biết, những người Hô gia bên ngoài kia tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Hắn lắc đầu nói: "Lão tặc dẫn theo rất nhiều người, hơn nữa, hôm nay Bàng Hỉ tới tìm ta, sắp xếp một ít nhân thủ bên trong gia đình, nói là vì bảo vệ lão tặc an toàn, kỳ thật, ta biết rõ, bọn họ là hướng về phía các người."

Trần Nguyên cũng không nói gì về việc Triển Chiêu sắp xếp người, bởi vì, nếu như Triển Chiêu tham gia, Hô Diên Khánh có thể sẽ không buông tha cho cơ hội này, nhưng nói Bàng Hỉ, liền không giống với lúc trước, cái này chẳng khác nào nói cho Hô Diên Khánh biết, Bàng Cát đã phát giác, sự tình đã không thể làm.

Hô Diên Khánh rõ ràng rất thất vọng, nhưng vẫn hỏi một câu: "Thật sự một chút cơ hội cũng không có sao?"

Cơ hội là có, chỉ là, Bàng Cát bây giờ đã thành ô dù của Trần Nguyên, cho nên, hắn không muốn trở mặt.

Huống chi, nếu thời điểm mình mở hàng, phát sinh chuyện như vậy, thành công rồi, chính mình cùng với Hô gia sẽ vong mệnh thiên nhai, tất cả cố gắng đoạn thời gian này đều uổng phí, thất bại, chính mình chịu liên quan, kết quả sẽ rất thảm hại.

Cái mua bán này, tuyệt đối không có lợi, Trần Nguyên cười khổ, nói: "Nếu có cơ hội, sao ta lại không giúp người?"

Hô Diên Khánh không nói thêm gì nữa, thần sắc ảm đạm.

255. Chương 247: Không Thấy (1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 247: Không thấy (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Hô Diên Bích Đào ở bên cạnh khuyên can: "Đại ca, là vận số lão tặc chưa hết, người an tâm dưỡng thương, thương thế tốt lên rồi, chúng ta sẽ có rất nhiều cơ hội."

Trần Nguyên lúc này liền nói: "Đại cữu ca, ta biết rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, có thể nói cho các người biết, nhưng ta sợ huynh đệ của người không rõ ý tưởng, vạn nhất chạy tới hành thích mà nói, coi như là chui đầu vô lưới "

Hô Diên Khánh gật gật đầu, nói: "Ừm, nếu để cho nhị đệ biết rồi, tất nhiên sẽ đến đây, Trần huynh, có biện pháp nào ngăn cản hay không?"

Trần Nguyên móc một phần sơ đồ phác thảo ra, trên mặt đánh dấu rõ ràng vị trí Tân Nguyệt sơn trang, cùng với bản đồ địa hình chung quanh, còn có cả một lộ tuyến màu đen.

Trần Nguyên dùng ngón tay chỉ cái lộ tuyến màu đen kia, nói: "Đại ca, cái này là lộ tuyến lão tặc hành động ngày đó, không riêng ta biết rõ, rất nhiều người cũng biết. Ta chắc hẳn có thể là lão tặc vì cố ý dẫn chúng ta ra, phóng sương mù lừa huynh đệ bên ngoài, người xem xem, nếu như là người, người sẽ hành thích ở nơi nào?"

Bản thân Hô Diên Khánh chính là thích khách vô cùng tốt, hắn lại rõ ràng hiểu rõ tính cách của những người khác, nhìn địa đồ nửa ngày trời, sau đó mới nói:

”Nếu là Nhị đệ Hô Diên Bình, tất nhiên sẽ che dấu trong đám người, bọn Bàng Hỉ chưa từng gặp Nhị đệ lần nào, hẳn nhất định sẽ lợi dụng đám người xung quanh, lặng lẽ tiếp cận lão tặc, sau đó là tìm cơ hội. Nếu là tứ đệ Hô Diên Long, chắc chắn sẽ chờ đợi trên đường lão tặc đi sơn trang, cái chỗ này, con đường giống như tương đối hẹp, nếu như hai bên còn có một chút cây cối yểm hộ mà nói, hẳn nhất định sẽ chọn nơi đây.”

Trần Nguyên cẩn thận bàn tính trong lòng, đã có bảy phần nắm chắc.

Nói thật, hẳn cũng không cho rằng, lừa gạt Hô Diên Khánh như vậy là hành vi không có đạo đức, bởi vì, mặc kệ xuất phát từ lý do gì, người dùng võ làm loạn như Hô gia, nói nghe hay một chút là hiệp khách, nhưng Trần Nguyên đối với hai chữ hiệp khách này, cũng không hề có cảm giác khâm phục.

Bàng Cát lúc trước hãm hại Hô gia thật là hèn hạ, nhưng người ta chính là dùng đao của Nhân Tông.

Trong quá trình người Hô gia báo thù, một mực dùng đến phương thức hiệp khách, cho dù Bàng Cát đáng chết, có hoàng thượng thượng, có quốc pháp, không tới phiên người Hô gia đến phán hán tội chết.

Không thể phủ nhận, pháp chế Tống triều có lẽ là rất không kiện toàn, quan tốt không phải mỗi địa phương đều có, Bao thanh thiên cũng chỉ có một, thời điểm người đã bị oan khuất, lại không có cách nào tố cáo, thường thường sẽ cầu trợ ở những hiệp khách này, những người có can đảm đi khiêu chiến chế độ xã hội, đó chính là không gian để những hiệp khách kia sinh tồn.

Trần Nguyên không cải biến được xã hội này, hẳn cũng chưa từng có nghĩ tới thay đổi xã hội này.

Chỉ là, hẳn hy vọng có thể bình an làm việc buôn bán, cái này có ý nghĩa, Trần Nguyên không hề mang ý định làm hiệp khách, hẳn không có dũng khí và cách nghĩ khiêu chiến chế độ xã hội này, ít nhất hiện tại không có.

Cho dù phạm pháp làm loạn kỷ cương, cũng sẽ dùng cách khác, cho dù hẳn có ý định để cho Hô gia làm cường đạo, cũng là cường đạo trên biển, không hề nghĩ tới việc để cho bọn họ tìm địa phương tại Đại Tống triều, kêu gọi nhau, tập hợp trên núi rừng.

Cho nên, hẳn đối với loại hành vi Hô gia hiển nhiên ám sát Bàng Cát, quả thực không thể chấp nhận, con người muốn sinh tồn được trong xã hội, nhất định phải tuân thủ quy tắc của xã hội.

Vì sao Sài Dương lại rơi vào tình trạng hôm nay? Biểu hiện ra là Bàng Thái sư hãm hại hẳn, trên thực tế thì sao?

Chính là Sài Dương cũng không tuân thủ quy tắc trò chơi, hẳn là một vương gia không tước vị, thành thành thật thật ở lại nhà, Nhân Tông căn bản không thể động đến hẳn, thậm chí, cho dù hẳn giết hơn mấy mạng người trên giang hồ, Nhân Tông cũng sẽ không động đến hẳn.

Lý do Nhân Tông động đến hẳn, là hẳn đã đánh mất lệnh bài miễn chết, là hẳn lui tới cùng giang hồ giặc cướp, kỳ thật, căn bản nhất, đúng là Sài Dương quán vào đấu tranh, giữa những chính nghĩa chi sĩ kia và Bàng Thái sư ở trên triều đình, hoàng đế Tống triều hi vọng, Sài gia cách triều đình rất xa, càng xa càng tốt.

Trần Nguyên lừa gạt Sài Dương, là hi vọng, sau khi Sài Dương đứng dậy lần này, có thể tới cùng mình ở chung một chỗ, thành thành thật thật làm mua bán, dù cho mua bán làm có chút hãm hại lừa gạt, đều thành vấn đề.

Hẳn lừa gạt Hô Diên Khánh, là hi vọng Hô Diên Bích Đào có thể đi cùng mình ở trên một con đường.

Hẳn không muốn nhìn nàng rời đi, càng không muốn bắt nàng làm ra lựa chọn thống khổ giữa thân tình và tình yêu, tất cả những việc đó, có phải là có chút ích kỷ?

Hẳn vốn chính là một con người rất ích kỷ, hẳn hi vọng Sài Dương, Hô Diên Khánh đều biến thành người giống như A Mộc Đại.

”Đại ca, nếu như tại cửa khẩu có huynh đệ của chúng ta mà nói, bọn hẳn tất nhiên đã sớm mai phục, đến trước lúc trời tối tìm kiếm một lần, chắc hẳn có thể tìm ra người. Chỉ là, nếu như bọn hẳn đợi cho ta khai trương lại động thủ lần nữa, khi đó, có người của Bàng lão tặc pử tại phụ cận nhìn chăm chăm vào, hơn nữa

còn có một vài Bộ khoái, chúng ta muốn làm cái gì khác, khả năng là tương đối phiền toái.” Trần Nguyên tiếp tục lừa gạt Hồ Diên Khánh.

Hồ Diên Khánh vốn cũng không phải người dễ bị lừa gạt như vậy, chỉ là, hiện tại hắn tương đối tín nhiệm đối với Trần Nguyên.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, bọn hắn căn bản không ra khỏi gian phòng này, toàn bộ tin tức ngoại giới, đều dựa vào thời điểm người của Trần Nguyên mang đồ tới cho bọn họ, tranh thủ hỏi thăm một ít, cho nên hắn tin tưởng không nghi ngờ đối với lời nói của Trần Nguyên, cũng cho rằng, Bàng Cát đã phát giác, lúc này động thủ sẽ thập phần nguy hiểm.

”Trần huynh định làm như thế nào?” Hồ Diên Khánh hỏi.

Trần Nguyên rất khiêm tốn, cười một chút mới nói: ”Đại ca, tuy ta lớn tuổi hơn chút ít so với ngươi, nhưng đại ca là muội muội Bích Đào cứu ra được, ngài là đại ca của Bích Đào, chính là đại ca ta, hô ta Thế Mỹ là được rồi.”

Hồ Diên Khánh cũng cười: ”Cái này, nhất thời vô pháp đổi giọng, được rồi, Thế Mỹ, ngươi có phương pháp xử lý gì tốt hay không?”

Trần Nguyên lắc đầu, nói: ”Biện pháp tốt thì ta không có, chỉ là, biện pháp ngu ngốc, ta lại là có một, nhưng, phải nhờ đại ca chịu nguy hiểm mới có thể thực hiện.”

Hồ Diên Khánh gật đầu: ”Ngươi nói đi.”

Trần Nguyên nói: ”Ta tự có biện pháp làm cho bọn họ ám sát không thành công, cũng có biện pháp khiến cho Bàng Cát vô pháp bắt lấy bọn hắn. Chỉ là, khi tìm ra mọi người, bọn hắn chắc chắn sẽ không tin tưởng ta, còn cần nhờ đại ca xuất mã mới được.”

Đảo mắt đã đi qua hai ngày, thời gian hai ngày này, Trần Nguyên thập phần khẩn trương, hắn cảm giác được trên tay mình còn có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng thật giống như luôn luôn làm không hết.

Cảm giác đó và thời điểm trước kia hắn khai trương khách điểm rất giống nhau, cái gì cũng muốn làm thật hoàn mỹ, kỳ thật, hoàn mỹ căn bản là không tồn tại.

Nói thí dụ như đoàn kịch hát nhỏ, Trần Nguyên đã muốn mời bốn gánh hát, khi hắn nghe nói còn có gánh hát tốt hơn so với gánh hát mình mời tới, lại muốn đổi.

Thay đổi hai cái, lập tức lại muốn an bài gánh hát mới đến quen thuộc sân bãi và sân khấu, an bài ca khúc tiết mục mới, riêng một hạng mục công tác này, đã làm cho Trần Nguyên phải chạy đi chạy lại vài chuyến.

Trong buổi sáng ngày khai trương hôm ấy, Trần Nguyên dậy rất sớm, tuy đã là đầu hạ, nhưng thời điểm Trần Nguyên mở cửa phòng, sắc trời còn hoàn toàn đen xì.

Hai ngày này, hắn ở ngay trong sơn trang, tại đây, sau này sẽ là nhà của mình.

Đi vào Tổng triều thời gian dài như vậy, một mực làm con rể ở Duyệt Lai khách điểm, hiện tại, cuối cùng cũng có nhà của mình, nhìn biển trên cửa bị vải đỏ che đầy, trong lòng Trần Nguyên có chút đắc ý.

Đồng thời, hắn cũng có chút khẩn trương, càng là đến lúc này, càng sợ xảy ra biến cố mình không thể tưởng được.

Trần Thế Trung cũng thức dậy cực kỳ sớm, tiểu tử này vô cùng hưng phấn, trông thấy sắc mặt Trần Nguyên, liền cười ha ha một tiếng, nói: ”Đại ca, cũng không phải lần thứ nhất khai trương cửa hàng, ta xem hai lần trước ngươi không hề giống hôm nay, tại sao lại như vậy?”

Trên mặt Trần Nguyên mang theo dáng tươi cười, nói: ”Ngươi không hiểu, trước kia chúng ta mở công ty nhỏ, hiện tại đổi thành tập đoàn rồi, sơn trang này chính là bước đầu tiên chúng ta chuyển mình. Đợi ngày sau, ta tiếp nhận việc đi hàng của Vương Luân, lại cùng Trương Tu Chính mở ra sinh ý viễn dương, ngươi nghĩ xem, sẽ là tràng cảnh gì đây?”

Trần Thế Trung lắc đầu, nói: ”Không nghĩ tới, thật sự không thể nghĩ tới.”

Lúc này, A Mộc Đại và Hàn Kỳ cũng đi ra, còn có Dương chương quỹ, cùng mời mấy chương quây dự bị Trần Nguyên mới, vài người này đều là Trần Nguyên đưa tới, bọn hắn có thể làm chương quây hay không, còn phải xem biểu hiện sau này mới được.

Trần Nguyên rất hào hứng, nói với mọi người: "Đến đây, ta tới sẽ để cho các người mặc sức tưởng tượng một tý, các người xem, sơn trang của ta, cùng đi hàng, thoát nhìn không có chút nào liên lạc phải không? Nhưng chờ ta bắt đầu làm sinh ý hải vận, liền không giống với lúc trước, hàng ta kéo từ trên biển tới, có thể đưa vào bên trong chuyến ta đi hàng, có thể thông qua ta đi hàng, tìm tới tìm người mua và nhà bán hàng, lúc này liền giảm bớt một số chi rất lớn."

"Cho nên, đến lúc đó, hàng của ta nhất định là hàng không ngừng lưu thông, mậu dịch trên biển của ta, cũng có lưu lượng giao dịch lớn nhất..."

Trần Nguyên nói hiển nhiên có chút thâm ảo rồi, Trần Thế Trung nghe mà không thể hiểu, liền hỏi: "Đại ca, cái lưu lượng giao dịch này là chuyện gì xảy ra?"

Trần Nguyên biết mình lại vượt mức quy định rồi, vội vàng giải thích, nói: "Nói đơn giản một chút, chính là thuyền của ta kéo hàng từ nơi khác tới, có thể dựa vào đi hàng mà chuyển tay rất nhanh."

Hơn nữa, có thể từ đi hàng, tìm được hàng hóa thích hợp nhất cho Đại Tổng, sau đó thì chỉ việc bán đi, tại thời điểm thương thuyền khác vẫn còn đợi hàng, chúng ta có thể chạy chuyển thứ hai, như vậy, người khác một năm có thể làm hai lần sinh ý, chúng ta có thể làm ba lượt thậm chí bốn lần, cái này rất lợi hại đó!"

Trong khoảng thời gian này, A Mộc Đại đi theo Trần Nguyên, cũng học được một ít, nghe Trần Nguyên nói thấu triệt như thế, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nói: "À, khó trách chương quây dám đi đón nhận chuyện đi hàng thâm hụt tiền kia."

Trần Nguyên gật gù đầu, nói: "Sơn trang này, chỉ là bước đầu tiên của chúng ta, kinh doanh sơn trang ổn định, lợi nhuận cam đoan các huynh đệ ăn uống hẳn không thành vấn đề. Nơi này chính là một cái bến tàu, để ngày sau chúng ta tránh gió, sóng gió quá lớn bên ngoài, vạn nhất có một cuồng phong sóng thần cái gì đó nổi lên, chúng ta vẫn có chỗ có thể ngừng chân."

Dương chương quỹ đồng ý sâu đối với cái này, liền nói: "Thế Mỹ nói rất đúng, cái bến tàu này xây tốt rồi, mới có thể chạy thuyền."

Trần Nguyên nhìn những người mới tới kia, nói: "Mấy người các người đều là vừa mới theo ta, khả năng không hiểu rõ đối với con người của ta, cũng có thể xem ta đây là người giống như không có gì."

Hiện tại, ta có thể nói cho các người biết, dã tâm của ta rất lớn, đợi chúng ta làm sinh ý vài năm, sẽ tự đặt câu hỏi, tại sao ta phải mua đồ sứ quần áo người khác bán? Ta sẽ tự mình mở cái hầm lò, tự mình làm quần áo giày dép!"

Một người trong đó nghe xong, lập tức hỏi: "Chương quây, nói như vậy, ngày sau chúng ta cũng có thể làm chương quây phải không?"

Trần Nguyên mang theo dáng tươi cười, nhẹ nhàng lung lay ngón tay, nói: "Cái đó, phải xem các người hợp cách hay không hợp cách, nếu ta cho rằng đám bọn người không làm được, khả năng là, các người ngay cả tư cách ở chỗ này của ta làm tiểu nhị cũng không có."

Nhưng chỉ cần các người làm tốt, yên tâm, Trần Thế Mỹ ta tuyệt đối không bạc đãi huynh đệ của mình, có một bát cháo, thì có súp để các người uống, trong nhà ta rất nhiều kiếm tiền, tuyệt đối sẽ để các người phải đi ra ngoài xin ăn!"

Lời này lại làm cho những người kia nghe xong mà có chút nhiệt huyết sôi trào.

Cách đó không xa, thanh âm bánh xe vang lên, Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ vội vàng ngừng hơn mười chiếc xe ngựa tại cửa khách điểm, Thiết An Ha Mã Thai đánh mắt với Trần Nguyên, Trần Nguyên biết rõ, cái ánh mắt này có ý tứ là, bọn hắn không tìm được Hô gia người trên đường.

Những người Nữ Chân này, cực kỳ lạnh nghề đối với che dấu, hơn nữa, hai người Hô Diên Khánh và Hô Diên Bích Đào cũng xen lẫn trong những người Nữ Chân này, bọn hắn tìm không thấy, vậy rất có thể là những người Hô gia kia không lựa chọn hành thích Bàng Cát trên đường.

Trần Nguyên hít một hơi thật dài, không sao, cho dù bọn hắn có ý định đến chỗ mình động thủ cũng không có sao, chính mình đã sớm có chuẩn bị.

Thiết An Ha Mã Thai nói: "Trần chưởng quỹ, chúng ta đã đem pháo đốt, gánh hát, muốn mấy cái gì tới rồi, người xem nên để ở nơi đâu?"

Trần Nguyên đi lên nhìn một chút, đó cũng không phải hắn lo lắng đối với Thiết An Ha Mã Thai, chỉ là, sự tình lần này thật sự trọng đại, nếu thời điểm cắt băng, bỗng nhiên pháo treo trên không nổ vang, đây chẳng phải là quá xui rồi hay sao?

Trần Nguyên xem xét xong xuôi rồi nói: "Không tệ, làm không tệ, trông thấy hai cái đài đối diện kia không? Đặt toàn bộ pháo đốt ở dưới bàn mặt, tìm mấy huynh đệ quan sát, trong hai trượng, không cho phép có lửa, biết không?"

Thiết An Ha Mã Thai gật đầu, nói: "Chưởng quầy yên tâm, giao toàn bộ cái này cho chúng ta, nếu pháo bị lửa đốt, ngài cứ chặt đầu ta đi!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Ta còn chưa đến mức như vậy, đúng rồi, ta nói qua với các người, đợi sơn trang xây tốt, tìm phần cơm ăn cho các người, lại để cho chính các người tự nuôi sống chính mình, hiện tại các người có bao nhiêu người? Lão ầu phụ nữ và trẻ em, người đã tính ra chưa?"

Trong ánh mắt Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ lờ ra một tia cảm kích, điều Trần Nguyên đáp ứng bọn hắn, đều đã làm được hết.

Từ lúc trong nhà giam Liêu quốc, đáp ứng dẫn bọn hắn sống sót, càng đáp ứng với Hoàn Nhan A Cốt Đả, để những người Nữ Chân này có cuộc sống giống như người Tống, hiện tại Trần Nguyên cũng làm được, những thứ này làm trong lòng bọn họ cảm giác được một loại ấm áp.

Hai người rất quý cù, đồng thời cúi đầu xuống, ôm quyền hành lễ, nói: "Đa tạ Trần chưởng quỹ "

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Không cần khách khí như thế, đây là ta đáp ứng thủ lĩnh A Cốt Đả của các người, đương nhiên, nếu như các người cho rằng, rời khỏi ta cũng có thể sống, ta sẽ không ngăn cản các người."

Tô Đồ vội vàng nói: "Trần chưởng quỹ, hiện tại chúng ta có tổng cộng ba trăm lẻ năm người, trong đó, cường tráng một trăm chín mươi người, ở bên trong một trăm chín mươi người này, có chín mươi một cái nam, chín mươi chín nữ, chúng ta đều muốn ở cùng ngài, chỉ cần ngài không đuổi chúng ta đi, đời này, chúng ta sẽ không rời đi."

Trần Nguyên gật đầu, đây cũng chính là nói, bọn hắn chỉ có chín mươi một chiến sĩ hợp cách, mấy cái chữ này, nếu như chiến tranh là thiếu, nhưng bảo vệ sơn trang của mình, cũng là đủ rồi.

"Tốt, vậy chín mươi một nam nhân các người, ngày sau phụ trách bảo vệ an toàn của sơn trang, chín mươi chín cái con tráng niên, phụ trách đốn củi, giặt quần áo, còn có vận chuyển vật lẩn lộn, quét dọn gian phòng trong sơn trang.

Ta biết rõ, trước kia các người đều là nuôi thả đứa trẻ, tùy ý để lão nhân chết già, nhưng hiện tại, các người đến Đại Tống, phải học quy củ Đại Tống. Ta sẽ cho các người tiền công rất cao, chỉ cần các người làm tốt, những số tiền này cũng đủ để các người nuôi sống lão nhân và đứa trẻ, về phần những lão nhân mất đi thân nhân kia, ta tới nuôi dưỡng là được, không có ý kiến gì chứ?"

256. Chương 248: Xem Ai Phải Cầu Ai (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 248: Xem ai phải cầu ai (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ đương nhiên không có ý kiến, trong lòng bọn hần hiểu, nếu để cho chính bọn hần đi tìm việc làm, đừng nói nuôi gia đình, nuôi mình cũng là vấn đề, không có mấy cửa hàng chịu thuê man di như bọn hần.

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai bọn hần, nói: "Đi mau lên, hôm nay, nhiệm vụ của các người, chính là đứng vững ở vị trí ngày hôm qua ta giao cho các người. Đúng rồi, ta chuẩn bị một cánh hoa, một đồng tiền cho mỗi người các người, đều lấy về chưa?"

Hai người vội vàng đem một bao lớn cánh hoa và hơn mười đồng tiền trong ngực ra, nói: "Đều chuẩn bị xong, chúng ta nhớ rõ rõ ràng, khách quý đến đông đủ, chưởng quầy vung tay trái lên, chúng ta vung cánh hoa ra, lại vung lên tay phải, chúng ta sẽ vung đồng tiền ra!"

Trần Nguyên lúc này mới hoàn toàn yên tâm, sắc trời đã bắt đầu sáng, mắt thấy giờ lành sắp đến, Trần Nguyên đưa ngón tay về phía mọi người, nói: "Các người đều giúp suy nghĩ ta, còn có chỗ nào chưa làm tốt hay không? Hoặc là nói, còn có chỗ nào có thể làm tốt hơn một ít hay không? Mọi người nhanh nghĩ đi."

Trần Thế Trung bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, đại ca, Liễu Vĩnh như thế nào còn chưa tới?"

Trần Nguyên vỗ đùi: "Hàn Kỳ, nhanh, nhanh đi nghênh đón xem, những cô nương này cũng không thể muộn, cho dù huấn luyện chưa xong, hôm nay cũng phải kéo ra."

Vừa dứt lời, chỉ thấy đầu đường một có đống bụi đất cuộn cuộn, lại là hơn mười chiếc xe ngựa chạy tới, Liễu Vĩnh đứng trên ở càng xe một chiếc xe ngựa, đang ngắm nhìn sơn trang.

Sau khi dừng lại, Liễu Vĩnh vội vàng nhảy xuống, thỉnh tội nói: "Chưởng quầy nóng lòng rồi phải không? Ta đã muốn dậy rất sớm rồi, chỉ là, không nghĩ các người tới còn sớm hơn một ít so với ta, lại để cho các vị lo lắng."

Trần Nguyên vỗ vỗ vai Liễu Vĩnh, nói: "Liễu huynh, đến không muộn, tranh thủ thời gian để cho tất cả vị cô nương xuống khỏi xe ngựa chuẩn bị đã."

Liễu Vĩnh ra lệnh một tiếng, những cô nương kia nguyên một đám vén rèm xe đi xuống.

Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được, hai mắt mình đang tỏa sáng, những cô nương này, cùng mấy ngày trước, thoát nhìn thật sự giống như là tăng lên thêm mấy cấp bậc.

Ngày đó, thời điểm Trần Thế Trung vội vàng đánh xe ngựa đến, sau khi các nàng xuống xe, líu ríu nói không ngừng, nhưng bây giờ, nguyên một đám vô cùng quy củ, xuống xe rõ ràng xếp hàng đứng vững, hoàn toàn không có vẻ lỗ mãng này.

Còn có, quần áo, cổ áo trên người các nàng, toàn bộ đều là cổ thấp, so với các kỹ nữ khác, chuyên mặc trang phục quần áo lộ ra nửa bộ ngực kia, đã bảo thủ hơn một ít, phối hợp với ánh mắt của các nàng, thật sự làm cho người ta có một loại cảm giác đang nhìn tiểu muội nhà bên.

Trần Nguyên nhìn một vòng, không khỏi cảm thán nói: "Liễu huynh, người làm như thế nào vậy?"

Liễu Vĩnh rất là đắc ý, nói: "Cũng không có cái gì đặc biệt, ai cũng có tôn nghiêm, chỉ là trước kia, tôn nghiêm của các cô nương bị tú bà làm mất mà thôi. Ta nói cho các nàng biết, chỉ cần các nàng thoắt tôn trọng chính mình một tý, chưởng quầy có thể cho các nàng tôn nghiêm của một kỹ nữ mà thôi."

Trần Nguyên sững sốt thời gian rất lâu, sớm biết đơn giản như vậy, mình cũng đã làm rồi nha.

Hần không biết điều đơn giản như vậy, là bởi vì hần không hiểu kỹ nữ, hần không biết chuyện mình để cho cô nương chọn khách nhân này, cũng đủ để những cô nương này cảm động.

Trần Nguyên nói qua với các nàng, nhưng những cô nương này căn bản không tin tưởng, nhưng là Liễu Vĩnh nói, các nàng liền tin, bởi vì thanh danh Liễu Vĩnh ở bên trong thanh lâu cực kỳ tốt.

Không có người sinh ra đã muốn làm kỹ nữ, đặc biệt là Tống triều, rất nhiều nữ tử bị cuộc sống đẩy vào thanh lâu, ví dụ như gia quyến phạm quan, ví dụ như nữ tử nhà nghèo.

Làm kỹ nữ lại không thể có tôn nghiêm, thời điểm khách nhân móc tiền ra, các nàng phải lột sạch quần áo, nằm ở trên giường.

Nhưng hình thức Trần Nguyên áp dụng, hiển nhiên làm cho các nàng cảm thấy, hẳn để ý đến một ít cảm thụ của các nàng.

Trần Nguyên lập tức nói: "Chư vị cô nương, lần trước có khả năng ta không nói rõ ràng cùng các người, phương thức ta làm việc, rất khác những thanh lâu kia."

"Khách nhân chỗ này của ta, vào cửa thì đã mất 30 văn tiền nước trà, khách nhân vào cửa, các người phải cùng hẳn uống trà, cái 30 văn này, ta lấy đi hai mươi, các người cầm mười văn. Kế tiếp còn có tiền rượu và thức ăn, tiền rượu và thức ăn thanh lâu khác, toàn bộ là tú bà cầm. Nhưng chỗ này của ta không giống, tiền rượu và thức ăn kiếm được, chúng ta chia 6 4, ta lấy sáu phần, các người cầm bốn phần, hai chủng loại thu vào này, đã đủ để cam đoan các người thu chi hằng ngày"

"Cho nên, nếu như các người nhìn thấy khách nhân kia thật sự khó chịu, có thể tìm cơ phù hợp, cự tuyệt không lên trên giường cùng hẳn, cái này không cần ta dạy cho các người phải không?"

Lúc này có một kỹ nữ đột nhiên hỏi: "Chưởng quầy, nếu khách nhân giận thì làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên dùng ngón tay chỉ vào kỹ nữ kia, nói "Nói rất hay, những lời này đã nói lên điểm quan trọng, đây cũng là yêu cầu của ta đối với các cô nương."

"Ta đã nói, những khách nhân thoát nhìn đã làm cho các người buồn nôn kia, các người có thể cự tuyệt, nhưng nếu như các người đều cự tuyệt mỗi một người khách nhân, mỗi một lần đều không muốn ở cùng người ta mà nói, ta cũng không phải người mở nơi từ thiện, rõ chưa?"

Đây cũng chính là nói, tại đây là thanh lâu, bên trong có lẽ là kỹ nữ, chỉ có điều, Tân Nguyệt sơn trang là thanh lâu cấp bậc cao hơn một điểm, bên trong là kỹ nữ có một chút tôn nghiêm, nếu ai thực sự cho rằng nơi đây chỉ bán nghệ không bán thân, Trần Nguyên sẽ dạy dỗ nàng ta.

Liễu Vĩnh cũng nói đúng ý tứ này, bởi vì hẳn giải thích được cách nghĩ của Trần Nguyên.

Để cho khách nhân nhìn về phía trên như là tiểu muội nhà bên, nhưng nếu như thật sự mỗi một lần người ta đến, đều là tiểu muội nhà bên mà nói, còn cần người làm cái gì?

Những cô nương kia đã rất cảm kích đối với điểm tôn nghiêm này, các nàng cũng biết, vì tìm được điểm tôn nghiêm này, các nàng phải tự mình kéo cái giá lên một chút, như vậy là đã đến được của yêu cầu Trần Nguyên.

Nhìn sang nguyên một đám kỹ nữ trước mặt, Trần Nguyên cảm giác cực kỳ vừa lòng, thời điểm chứng kiến hai người cuối cùng, hẳn bỗng nhiên sững sốt một chút, tiếp theo liền nở nụ cười, nói: "Ha ha, cô nương đã nghĩ thông suốt? Nguyện ý nằm xuống làm việc sao?"

Hắn thấy được hai người Triệu Ý và Thiển Thu, nói thật, khuôn mặt Triệu Ý thật sự quá đẹp, trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, nếu các nàng thật sự muốn xuống nước, mình vô luận như thế nào cũng muốn làm người khách nhân thứ nhất.

Mấy ngày nay các nàng phụ trách giặt quần áo cho những kỹ nữ kia, đây cũng không phải đám kỹ nữ bọn họ bức bách, mà là Trần Nguyên bức.

Thái độ của những gia đình kia đối với các nàng cũng là chuyển biến 180°, từ lúc cung kính khi vừa mới bắt đầu, lập tức liền biến thành vô cùng khó tính.

Nếu không phải Trần Thế Trung âm thầm chiếu cố cho các nàng một týt, chắc hẳn thời gian sẽ càng thêm khổ sở.

Cái này lại làm cho trong lòng Thiển Thu rất là sợ hãi, sợ hãi vạn nhất Triệu Ý có cái gì xấu, chính mình có khả năng muốn chết cũng không chết được, nàng càng không dám nói thân phận Triệu Ý ra, nàng không phải đồ ngốc, nếu như bây giờ Triệu Ý nói mình là Công Chúa, chút ít ác nhân này càng không thể thả các nàng ra đi, rất có thể là sẽ rút dao ra, giết hai người các nàng luôn cho xong việc.

Lúc này, trông thấy Trần Nguyên, Thiển Thu lập tức giống như là bắt được cây cỏ cứu mạng cuối cùng, thoáng một tý đã quỳ trên mặt đất, nói: "Đại nhân, đại nhân, xin ngài thương xót, chúng ta thiếu tiền của người, nhất định sẽ trả, người thả chúng ta đi thôi, nếu thật sự lo lắng, ta ở tại chỗ này trả tiền, người để cho tiểu thư của ta đi được không?"

Trần Nguyên nghe xong, liền gật đầu, nói: "Không tệ, trung tâm có thể khen, chỉ là, ta trong suy nghĩ của cô nương cũng không phải xấu đến mức đó, nếu như người muốn đi mà nói, ta tùy thời thả người đi, nhưng tiểu thư của các người, ha ha."

Trần Nguyên quay đầu nhìn Triệu Ý, trong ánh mắt lộ vẻ đầy đắc ý, nói: "Cô nương, như người nguyện ý nằm xuống trả nợ, ta có thể không ký văn tự bán mình cùng người."

Triệu Ý lúc này đã hoàn toàn không có khí độ vô cùng ưu nhã vài ngày trước kia, một tay nhắc Thiển Thu quỳ trên mặt đất lên, nói: "Đứng dậy, đừng cầu xin hần!"

Nói xong liền bước đến gần hướng Trần Nguyên, ngón tay chỉ vào chóp mũi Trần Nguyên, nói: "Ta cho người biết, ta thiếu tiền của người, nhất định sẽ trả, ta đây bưng trà rót nước, giặt quần áo đốn củi đều được, sớm muộn gì ta cũng trả hết nợ năm mươi quan kia của người, đến lúc đó, ta sẽ lại chậm rãi tính sổ cùng người!"

Trần Nguyên lui một bước, nói: "Ai ui, bị người dọa sợ rồi, hôm nay ta khai trương, người phụ trách đưa nước lẩu trên lầu dưới cho ta, nhìn xem người đến chính là ai tại Biện Kinh, bây giờ còn chưa có gì làm ta sợ đâu, Dương đại thúc, đưa ấm nước cho nàng, bảo các nàng đi rửa sạch sẽ chén trà và phòng tắm ngay bây giờ!"

Dương chương quý là người tốt, đưa một ấm nước cho Triệu Ý, thời điểm dẫn Triệu Ý đi phòng tắm, nhỏ giọng nói tại nàng bên tai: "Cô nương, kỳ thật chương quý chúng ta không phải là người xấu, hần chính là tức giận các người lừa gạt hần, chuyện bây giờ đã qua, người nói hai câu lời nói mềm, việc này liền xong rồi, hần sẽ không làm khó các người đâu!"

Thiển Thu cũng nói theo: "Tiểu thư, có lẽ là van cầu hần đi, tại đây không phải là nơi gì tốt, dạo chơi một thời gian dài, nếu để cho. . . cho người cha biết rõ, ta nhất định phải chết."

Triệu Ý tức giận, quyết miệng nói: "Cầu hần? Chờ chúng ta có thể đi ra ngoài rồi, ta sẽ bắt hần quỳ xuống để van cầu ta giết hần!"

Dương chương quý nghe xong, có chút nổi giận, nói: "Cô nương này sao lại chẳng biết rõ tốt xấu như thế? Chúng ta là vì muốn tốt cho người, có biết không? Một chuyện nho nhỏ, nói hai câu mềm thì trôi qua được rồi, vì cái gì mà người không bắt mình phải chịu cái tội này?"

Triệu Ý cũng không nói chuyện nữa, hiện tại nàng chính là đang rất bức xúc, muốn nhìn xem Trần Nguyên người chơi tới khi nào, dù sao tự mình trốn ở Hàng Châu cũng là trốn, trốn ở chỗ này cũng giống như vậy, chỉ cần làm cho mình tránh thoát khỏi Lý Nguyên Hạo kia là được.

Tên Trần chương quý kia không phải muốn chơi sao? Hần không phải nói thành Biện Kinh hần không sợ ai sao? Chờ xem.....

Nghĩ tới đây, khóe miệng Triệu Ý lộ ra một tia cười lạnh, vừa để ấm nước xuống trên mặt đất, liền nói: "Thiển Thu, rót!"

Dương chương quý hung hăng trừng mắt liếc nàng, nói: "Rót cái nước gì nha, còn chưa đun nước nữa đó, tự người đốn củi, nấu nước đi, muốn làm đại tiểu thư, liền nói hai câu lời nói mềm, sau đó đi về nhà không được sao? Ai."

Nói xong, Dương chương quý đã rời đi, hôm nay, tất cả mọi người đều vội vàng, hần cũng có rất nhiều chuyện phải làm, không rảnh ở chỗ này khai đạo cho vị tiểu thư căn bản không thể khai đạo này.

Sắc trời đã sắp sáng, Trần Nguyên nghênh đón nhóm người tới đầu tiên hôm nay, là người phủ Thái sư.

Bốn gia hỏa đi theo phía sau Bàng Hỉ, nhìn về phía trên cũng rất hung ác, còn có hơn hai mươi võ sư phủ Thái sư, là một đám khách nhân tới sớm nhất.

Tuy Bàng Hỷ gặp mặt là nói chúc mừng, nhưng Trần Nguyên biết rõ, người này tới sớm, là để chuẩn bị sẵn sàng bảo vệ cho Lão Bàng.

Lão Bàng chính là như vậy, làm nhiều chuyện xấu lắm, đi đi lại lại đều phải chú ý một ít, tuy hôm nay hẳn biết có Triển Chiêu Phủ Khai Phong giữ gìn an toàn, nhưng hẳn đối với người nhà vẫn tương đối yên tâm hơn một ít.

Bàng Hỷ bắt chuyện cùng Trần Nguyên, đưa một phần tiền lì xì lên, rồi nói: "Trần huynh, đây là một điểm ý tứ nho nhỏ của huynh đệ, ta biết rõ hiện tại người không để vào mắt, nhưng xin cứ nhận lấy mới được."

Trần Nguyên cũng không có ý cự tuyệt, tiếp nhận tiền lì xì, lại để cho phòng thu chi ghi chép, sau đó mới lôi kéo Bàng Hỷ đi vào trong: "Đa tạ Bàng huynh rồi, nhìn điệu bộ người kia, những huynh đệ này là tới bảo vệ an toàn cho Thái sư à?"

Bàng Hỷ cũng không cầm kị, gật đầu nói với bốn người kia: "Bốn vị tới nhận thức thoáng một tý, vị này chính là Trần Thế Mỹ ta thường xuyên nhắc tới cùng các người, tất cả mọi người là người một nhà, phải chiếu cố lẫn nhau một ít mới được."

Bốn người kia tiến lên, cũng không chào được cái lễ gặp mặt, một người lớn tuổi trong số đó nói: "Trần Thế Mỹ? Thì ra là một thư sinh, Bàng huynh thường xuyên tán dương người, thúc phụ ta cũng thường xuyên nói người tài giỏi, huynh đệ chúng ta còn tưởng rằng là cao thủ gì đó."

Trần Nguyên sững sốt một chút, lập tức hiểu, bốn người này khả năng chính là bốn cháu trai của Bàng Cát, được xưng Bàng gia bốn hổ chính là bọn họ.

Cuối cùng, bốn người này hình như là bị Hô Diên Khánh xử lý một người, Dương Văn Quảng xử lý một người, Hô Diên Bình xử lý một người, còn có một người nữa gặp Hô Diên Mai Tiên, kết quả bị Hô Diên Mai Tiên đâm chết.

Coi như là bốn tên ma quỷ, ít nhất hiện tại người ta cũng sống đường đường chính chính.

Đám này vừa thấy mặt đã chưa cho Trần Nguyên mặt mũi, cũng không sao, Trần Nguyên luôn luôn không nói chuyện mặt mũi, cười cười nói: "Bốn vị nhất định là Bàng gia bốn hổ mới tới phủ Thái sư, bốn vị hiệp sĩ phải không? Mấy ngày hôm trước tại hạ đã nghe nói về đại danh mấy vị, thật sự rất kính ngưỡng, vốn định vội vàng qua mấy ngày nay sẽ đi tiếp, không nghĩ tới, hôm nay liền gặp được bốn vị rồi, vinh hạnh, thật sự là vinh hạnh của tại hạ!"

Bàng Hỷ nói: "Tất cả mọi người đều là người một nhà rồi, Trần huynh không cần phải khách khí như vậy, để cho Thái sư biết rõ, sẽ trách người quá khách khí đó."

Hắn lại một lần nữa mang Bàng Cát ra, có ý tứ gì, Bàng gia bốn hổ tự nhiên rất hiểu, ngoài ra, cánh tay không đánh người khuôn mặt tươi cười, Trần Nguyên đã cười làm lạnh rồi, bốn người lúc này cũng không có cái gì để nói nữa, cùng một chỗ ôm quyền, xem như bái kiến.

Bàng Hỷ lúc này mới nói: "Trần huynh, người của chúng ta, ta muốn an bài thoáng một tý, tận lực cam đoan Thái sư được an toàn, nếu như có chỗ nào thất lễ, kính xin Trần huynh thứ lỗi mới được."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Không có gì không tiện, chỉ là, mấy vị đến sớm như vậy, ăn điểm tâm trước đã, bảo vệ Thái sư cũng không thể đói bụng, không phải sao? Chỗ này của ta có rượu và thức ăn, đều đã chuẩn bị tốt, hiện tại, ta bảo người ta hâm nóng một chút thức ăn là được, đợi buổi tối, huynh đệ chúng ta lại uống thả cửa lần nữa."

Bàng Hỷ gật đầu: "Thế thì tốt, ta cũng rất muốn thưởng thức."

Trần Nguyên mang theo hơn hai mươi võ sư phủ Thái sư đi vào trong, đồng thời đánh ánh mắt với Thiết An Ha Mã Thai, Thiết An Ha Mã Thai lặng lẽ gật đầu.

Trần Nguyên vốn nói, Bàng Hỷ an bài nhân thủ, là để lừa gạt Hô Diên Khánh, không nghĩ tới, Bàng Hỷ này thật sự đến rồi, có lẽ là một đám đến sớm nhất, so với bọn Triển Chiêu còn sớm hơn.

Điều này hiển nhiên giúp Trần Nguyên khá nhiều, hắn hít một hơi thật sâu, trên mặt chồng chất đáng tươi cười, nhìn người Nữ Chân ở một bên không ngừng bận rộn, hẳn nghĩ Bàng Hỷ dù như thế nào cũng không

nghĩ ra, Hồ Diên Khánh Thái sư vẫn muốn bắt, bây giờ đang ở địa phương không xa bên cạnh hấn.

Kế tiếp chính là người đến càng ngày càng nhiều, giờ dần canh ba, Triển Chiêu ứng chạy tới.

Bọn họ là Bộ khoái, có thể công khai kéo mấy chục người đến, thanh thế lớn hơn rất nhiều so với đám người Bàng Hỉ, tăng thêm bọn người Vương Triều đã sớm an bài tốt, nhân số Bộ khoái đã gấp ba phủ võ sư Thái sư.

257. Chương 249: Quân Tử Cũng Mê Gái

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 249: Quân tử cũng mê gái

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Giờ mẹo vừa xong, thời điểm trên đường bắt đầu xuất hiện người đi đường, Trần Nguyên lập tức để cho chiêng trống bắt đầu gõ, gánh hát cũng bắt đầu hát hí khúc, hấp dẫn một vài người đi đường tới.

Cái niên đại này, tiết mục giải trí dù sao cũng không phong phú bằng thế kỷ hai mươi mốt, người bình thường, ngoại trừ làm việc, cũng chỉ có thể tâm sự chuyện nhà với nhau.

Cho nên, mặc dù bây giờ là mùa việc nhà nông đang vội vàng, nhưng khi sân khấu kịch của Trần Nguyên bắt đầu, không qua thời gian bao lâu, liền có rất nhiều người vây quanh.

Sau đó, những khách quý kia đến nguyên một đám, vốn là Trần Sư Sư, tiếp theo là Bao Chứng và Phạm Trọng Yên, ngồi một chiếc xe ngựa đi đến.

Bao Chứng đến, lại để cho Trần Nguyên thập phần mừng rỡ, cũng làm cho dân chúng sinh ra oanh động không nhỏ, rất nhiều người quý xuống dập đầu với Bao Chứng, còn có một số người liền kêu oan.

Cũng may, Trần Nguyên sớm đã có chuẩn bị sung túc đối với trường hợp như vậy, Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ mang theo đám hộ vệ kia, phối hợp với những Bộ khoái Triển Chiêu mang đến, ngăn đám người lại, để cho Bao Chứng thuận lợi tiến vào sơn trang.

Trần Nguyên đứng ở cửa ra vào, cực kỳ cung kính khom người hành lễ, nói: "Bái kiến Bao đại nhân, bái kiến Phạm đại nhân "

Bao Chứng khẽ gật đầu, nói: "Miễn lễ, Trần Thế Mỹ, có phải không chắc chúng ta sẽ tới?"

Trần Nguyên ngẩng đầu lên, nói: "Bao đại nhân, ta thật không nghĩ nhị vị có thể đến, cho sơn trang này của ta thêm vinh dự, thật sự làm cho tiểu nhân cảm giác vô cùng mừng rỡ, ta còn tưởng rằng, ở trong lòng hai vị đại nhân, Trần Thế Mỹ ta và đám bại hoại làm chuyện xấu kia giống hệt nhau."

Phạm Trọng Yên lộ ra một dáng tươi cười tán dương, nói với Trần Nguyên: "Lần này là ta và Bao đại nhân đã thương lượng tốt, Thế Mỹ, những chuyện người làm, chúng ta nhìn vào trong mắt, trong lòng đều có đánh giá đối với người. Nếu người thật sự không muốn làm quan, liền an ổn làm tốt sơn trang này, có chuyện gì, cũng có thể tới tìm ta và Bao đại nhân, đừng đi thân cận cùng Bàng Cát, ta sợ người lạc lối."

Bao Chứng phát tay, bảo Phạm Trọng Yên không cần nói tiếp, sau : "Thế Mỹ là người thông minh, nói tới chỗ này cũng đã hiểu, Phạm đại nhân là tiếc tài của người, cho nên mới mời ta cùng đi, Thế Mỹ, không được cô phụ ý tốt của Phạm đại nhân."

Trần Nguyên hiểu ý tứ lời này, thì ra lão Bao đến chúc mừng mình, là Phạm Trọng Yên mời đến, hấn không khỏi dùng ánh mắt dò xét Phạm Trọng Yên một tý.

Người này không có bất cứ quan hệ nào đến mình, theo như trên lập trường mà nói, nếu như Phạm Trọng Yêm tính Trần Nguyên vào đảng và Cát cùng Lữ Di Giản, cũng không oan uổng cho Trần Nguyên.

Nhưng hẳn cũng là bởi vì tiếc tài, rõ ràng chịu hạ thân phận tới khuyên mình, phần khí độ này, là thứ Lữ Di Giản không có, Bàn Cát cũng không có.

Người ta tốt xấu cũng là lãnh đạo trung tâm, để bụng như vậy đối với chính mình, mặc dù là loại người như Trần Nguyên, cũng không khỏi bắt đầu bội phục, không cảm động đó là giả dối, liền xoay người thì lễ, nói: "Xin ghi nhớ Phạm đại nhân dạy bảo."

Nói xong, tay Trần Nguyên chỉ vào trong phòng, thân hình dịch sang một bên, nói: "Hai vị đại nhân, mời vào trong phòng nghỉ tạm trước, nước trà điểm tâm cũng đã chuẩn bị tốt, kính xin đợi một lát."

Bao Chứng và Phạm Trọng Yêm cất bước đi vào Tân Nguyệt sơn trang, biển hiệu đỉnh đầu còn dùng vải đỏ đắp, Phạm Trọng Yêm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nói: "Nghe nói biển hiệu này là Trần Sư Sư ghi, còn có chuyện lạ này sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Đúng là như thế, còn có một thủ từ, treo trong phòng, mời Phạm đại nhân chỉ điểm một chút."

Bao Chứng nói: "Mời Phạm đại nhân chỉ điểm, đó là Thế Mỹ tìm đúng người, Phạm đại nhân cũng đừng chối từ, đi xem có cái gì có thể cải tiến."

Phạm Trọng Yêm cười ha ha một tiếng, nói: "Không cần, không cần, nếu là văn nhân thư sinh nào ghi, ta sẽ đi bình luận một phen, cái này là một cô nương ghi, có thể trở hết tài năng ở trong vụn bài thư từ đã không dễ, lão hủ bái phục, bái phục."

Bài từ đặt ở trong hành lang gian, Phạm Trọng Yêm đọc một lần, bỗng nhiên lâm vào trầm tư, sau một lát, khẽ cười nói: "Đây rõ ràng là lời lẽ sắc bén của Liễu Tam biến thành, há có thể dấu diếm lão hủ?"

Con mắt Bao Chứng nhìn Trần Nguyên, rõ ràng cho thấy là đang trưng cầu đáp án.

Trong lòng Trần Nguyên rất là bội phục, đang muốn khen tặng một phen, lại nghe Trần Sư Sư từ một bên đi tới, nói: "Dân nữ Trần Sư Sư, bái kiến hai vị đại nhân, Phạm đại nhân quả nhiên là có nhãn lực tốt, bài từ này là do Thất Lang viết, dân nữ chỉ trộm người viết văn mà thôi."

Thời điểm làm việc, nữ nhân chính là thuận tiện hơn một ít so với nam nhân, nếu như là một nam nhân, Phạm Trọng Yêm sẽ nghĩa chính ngôn từ, trách cứ một phen, nhưng đối thành một nữ nhân, còn là một nữ nhân xinh đẹp, hẳn chỉ cười một tiếng, nói: "Cô nương không cần khiêm tốn, tại Biện Kinh, người nào không biết cô nương là tài nữ bên trong hoa khôi?."

Hôm nay Trần Sư Sư ăn mặc cũng rất chính thức, không có chút bóng dáng nữ tử phong trần nào, tại địa phương cách Phạm Trọng Yêm chỉ có ba bước, liền ngừng lại, chân thành cúi đầu, nói: "Đa tạ Phạm đại nhân khích lệ, dân nữ chỉ hiểu thô viết văn mà thôi, quả quyết không nói nên ý cảnh như Phạm đại nhân nghĩ, năm trước bái kiến đại nhân sau màn che, một câu cuối cùng, rượu nhập khổ tâm, hóa thành nước mắt tương tư, lại làm cho dân nữ cảm nhận dư vị thật lâu, trong vòng mấy tháng, đọc những thứ thi từ khác, cũng cảm thấy dần dần vô vị."

Trong lòng Trần Nguyên âm thầm tán thưởng, Trần Sư Sư này quả nhiên là hảo thủ bên trong thanh lâu, rõ ràng có thể đàm luận viết văn cùng Phạm Trọng Yêm, nói rõ trong bụng của nàng cũng là có chút ít mực nước.

Người ta đã có thể cùng đi, chính mình nên rời đi mới đúng, lập tức ôm quyền nói: "Hai vị đại nhân, Sư Sư cô nương, phòng trên lầu đã chuẩn bị tốt, mời ba vị lên lầu thưởng thức trà trước, ta còn có một số việc phải làm, có chỗ chậm trễ, xin ba vị thông cảm."

Bao Chứng nói: "Thế Mỹ cứ đi, chờ một lát Thái sư và Tướng quốc đến rồi, hô chúng ta một tiếng là được."

Trần Nguyên đáp: "Vâng, tiểu nhân cáo lui."

Đưa bọn họ vào phòng, Trần Nguyên khẽ cười một cái, văn nhân Tống triều chú ý một cái làm dáng, mặc dù là chính trực như Phạm Trọng Yêm.

Cũng khó trách Âu Dương Tu có thể công khai tỏ tình dưới ánh trăng, hẹn ước người dưới hoàng hôn, viết câu thơ lưu truyền thiên cổ, quân tử phong lưu, đây là định luận từ xưa.

Thiết An Ha Mã Thai từ bên cạnh đi tới, đứng ở bên người Trần Nguyên, nhỏ giọng nói: "Chường quây, trong đám người ở bên ngoài có một hai người, trải qua Bích Đào cô nương phân biệt, hình như là người Hồ gia."

Vừa rồi, lúc Bao Chứng tiến vào, đám người xuất hiện bạo động, thừa cơ hội này, Trần Nguyên để Hồ Diên Khánh Hoà Hồ Diên Bích Đào tìm một chút.

"Nói giống như là như thế nào? Bích Đào không thể xác định sao?" Trần Nguyên cau chân mày lại.

Thiết An Ha Mã Thai gật đầu, nói: "Người quá nhiều, chớp lên một cái, chúng ta lại không thể đuổi lên xem, cho nên không thể nhìn cẩn thận."

Trần Nguyên ừ một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu, suy tư một lát mới nói: "Nhất định phải tìm ra bọn họ trước, hôm nay là ngày tốt lành chúng ta khai trương, không thể để cho bọn hắc cho can thiệp."

258. Chương 250: Vị Khách Bất Ngờ (1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 250: Vị khách bất ngờ (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Thiết An Ha Mã Thai nói: "Chường quây yên tâm, ta đã phái người đi, Bích Đào cô nương vừa mới phát hiện, bóng người chính là đang hướng đến cái sân khấu kịch kia, người khả nghi, một cái chúng ta cũng không buông tha, chỉ là, để cho Bằng Hỉ và người phủ Thái sư không đoạt trước, chúng ta có nên áp dụng một ít thủ đoạn khác nữa không?"

Trần Nguyên lắc mạnh đầu, nói: "Không được, nếu như thật sự bị bọn hắc tìm được trước, các người không thể ra tay, nhớ kỹ, có thể giúp bọn hắc đào tẩu thì tốt, nhưng việc đầu tiên phải làm, chính là làm như không đếm xỉa gì."

Thiết An Ha Mã Thai hiểu ý tứ của Trần Nguyên, liền gật đầu nói: "Ta biết rồi."

Ngắn ngủn trao đổi vài câu, hắc lại lập tức vòng vo trở về, Trần Nguyên âm thầm cầu nguyện trong lòng, hi vọng mình có thể tìm được người Hồ gia trước một bước so với Bằng Hỉ, đồng thời hô một tiếng: "Người đâu, dâng trà cho khách nhân!"

Vừa dứt lời, ngoài cửa truyền tới thanh âm của Nhan Tra Tấn: "Trần huynh, chúc mừng chúc mừng!"

Nhan Tra Tấn, còn có Ngũ thủ, cùng nhau từ cửa ra vào đi đến, Trần Nguyên vội vàng nghênh đón, nói: "Chư vị ca ca đến rồi sao? Mời vào bên trong, mời vào bên trong!"

Triệt Địa Thủ Tướng Bình kia nghe Trần Nguyên gọi hắc là ca ca, cũng không hề khách khí, nói: "Ta nói huynh đệ, hôm nay là ngày tốt lành người khai trương, các ca ca cho người một bao hỉ, hơi ít một chút, nhưng là tâm ý của ca ca, người chớ để ý."

Trần Nguyên chặc lưỡi một cái, nói: "Ca ca nói đến chỗ nào vậy? Các người có thể tới uống cùng huynh đệ trận rượu này, ta đã vui vẻ rồi, việc đầu tiên phải nói trước, uống qua trưa, buổi tối không cho đi, buổi trưa hôm nay, các người ném rượu đồ ăn của ta, buổi tối, thử xem cô nương ta mới mời từ nơi khác đến."

Tướng Bình cười hắc hắc, nói: "Ngọc Đường đã sớm nói cùng ta rồi, người đuổi ta đi, ta cũng không đi!"

Thời gian đã sắp nhanh đến ước định trên thiệp mời, cho nên, những người chưa đến liền xuất hiện thật nhanh, bọn người Bạch Ngọc Đường vừa vừa đi vào gian phòng, Tôn Công Sáng kia đã đến, tiếp theo là hai người Trương Tu Chính và Dương Nghĩa, Trần Nguyên an bài bọn họ ngồi ở cùng một gian phòng với Bạch Ngọc Đường.

Sau đó, chính là mấy vị huynh đệ Dương Văn Quảng và Vương Luân đến đây.

Trong gian hành lang cũng dọn xong cái bàn, bên ngoài còn bày tiệc cơ động.

Lần khai trương này, không riêng gì đại nhân vật chống đỡ thể diện cho mình, những khách quen Trần Nguyên nhận thức tại thời điểm kinh doanh quán rượu Duyệt Lai khách điểm kia, còn có cả hàng xóm phụ cận Duyệt Lai khách điểm.

Tăng thêm một ít đại gia đình có ảnh hưởng trong thôn xóm phụ cận sơn trang, Trần Nguyên cũng đều phát thiệp mời đi.

Hắn muốn làm tốt quan hệ cùng thôn xóm quê nhà, nên mới đi mời những người này, việc buôn bán sao, đúng là muốn hoà hợp êm thấm, trước hết mời người ta ăn được một bữa, ngày sau, có cái mâu thuẫn nhỏ gì, cũng dễ dàng giải quyết hơn.

Hơn nữa, để cho bọn họ nhìn xem ai tới làm chỗ dựa cho mình, cũng có thể vì ngày sau, giảm bớt ma sát không tất yếu tại trình độ nhất định.

Những người dân sống xung quanh kia, rất linh thông tin tức, nghe nói có đại quan đến đây, đều không cự tuyệt, Bao Chứng và Phạm Trọng Yên xuất hiện trước mặt, bọn hắn liền mặt mày rạng rỡ, lại càng cảm thấy chuyến đi này không tệ.

Dân chúng ở bên ngoài xem náo nhiệt cũng càng ngày càng nhiều, tám thôn trong mười phụ cận dậm nghe nói tại đây có thể xem cuộc vui, còn không cần tiền, trên cơ bản đều chạy tới.

Trần Nguyên đứng ở cửa ra vào, hiện tại, chỉ chờ hai lão đầu Lữ Di Giản và Bàn Cát xuất hiện, bọn hắn nhất định sẽ đến, hơn nữa nhất định sẽ đến chậm một chút.

Mắt của hắn cũng quét qua đám người phía dưới, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt cùng bọn người Thiệt An Ha Mã Thai một tý, lại luôn luôn không phát hiện người khả nghi.

Ngẫu nhiên liếc mắt nhìn trộm Bàn Hỉ, chỉ thấy Bàn Hỉ cũng không giống như rất sốt ruột, nhàn nhã ngồi ở một cái băng ghế, cắn hạt dưa, phảng phất giống như không thêm để ý người hành thích Hô gia chút nào.

Hiện tại nhiều người, cái vùng ngoại ô đất trống này cũng rất lớn, một hai người trốn trong đám người, nếu muốn tìm ra, thật sự không dễ dàng.

Cho nên, Bàn Hỉ không trông cậy vào chút người phủ Thái sư, có thể tìm ra Hô gia, chỉ cần Thái sư vừa xuất hiện, bọn hắn nhất định sẽ ra tay, khi đó mới đúng là thời điểm cần thiết nhất.

Trần Nguyên cũng biết, nếu như không thể sớm tìm được mà nói, một chiêu cuối cùng kia mới được là mấu chốt quyết định thắng bại.

”Hai người các ngươi, đi lên lau hai gian phòng lầu hai phía Tây.” Lăng Hoa ở dưới bận việc, chỉ huy một đám nữ tử, thêm trà rót nước cho tất các gian phòng, thời điểm Triệu Ý và Thiển Thu một người mang theo một cái ấm đi tới, Lăng Hoa chỉ ngón tay vào một gian phòng, nói: ”Nơi đó là khách quý, chú ý một ít.”

Triệu Ý hít vào một hơi thật sâu, cái gì cũng không nói.

Nàng chạy đi chạy lại bốn chuyến rồi, cái ấm trà này nặng chừng năm sáu cân, cầm trong tay, ngay từ đầu còn không biết là cái gì, hiện tại chỉ cảm thấy càng ngày càng nặng, nàng có một loại xúc động ném ấm trà xuống đất.

Nhưng sau khi Lăng Hoa nói xong, nàng vẫn nâng lên, cầm đi, đi tới cửa mới dừng lại, buông ấm trà, lau lau mồ hôi trên trán chính mình, nàng phải nghỉ một hơi, bằng không thì khi vào cửa, ngay cả khí lực chăm trà cũng không có.

Thiểm Thu cũng giống như vậy, hai người, mỗi người đứng ở trước một cánh cửa, đều thở hổn hển một hồi, Triệu Ý hỏi Thiểm Thu một câu: "Thiểm Thu, ngươi mệt sao?"

Thiểm Thu cũng lau một đồng mồ hôi trên mặt, hỏi lại: "Tiểu thư, ngươi nói gì?"

Thở hổn hển hai hồi, Triệu Ý dùng một tay nâng cằm lên, nói: "Cũng không biết trong này là ai, rõ ràng bắt ta châm trà cho hần, thật sự là hần đã tu luyện tám đời!"

Triệu Ý nói xong, gõ cửa phòng một cái, nói: "Khách quý, nước trà đây."

Nói xong, liền muốn đẩy cửa ra đi vào, nhưng cửa vừa mới mở ra một khe hở nhỏ, Triệu Ý hoảng sợ, cả người liền lùi lại phía sau vài bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Thiểm Thu nhìn thấy mà khiếp sợ không thôi, vội vàng chạy tới đỡ nàng, hỏi: "Tiểu thư, làm sao vậy?"

Sắc mặt Triệu Ý cực kỳ khó coi, ngón tay chỉ vào trong phòng, nói: "Bao, Bao Chứng!"

Chỉ mở ra một khe nhỏ, nàng loáng thoáng thấy được hình dáng Bao Chứng, dù vậy, cũng đủ làm cho Triệu Ý kinh hoảng không thôi.

Thiểm Thu cũng lập tức luống cuống, nói: "Vậy thì nên làm sao bây giờ nha? Hần nhận thức chúng ta đó!"

Triệu Ý cũng không biết rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, nếu như đi vào, Bao Chứng nhất định có thể nhận ra nàng, nhưng nếu như không vào đi, gian phòng khác đều đã thêm nước trà, vạn nhất gian phòng này có người thúc hỏi, sẽ lộ ra chân tướng.

Cuối cùng, nàng quyết định đánh cuộc một lần, nói: "Thiểm Thu, ngươi tới gian phòng này, Bao đại nhân không nhất định nhận ra được ngươi."

Thiểm Thu là vạn phần hoảng sợ, nói: "Không được đâu, Bao đại nhân nhất định có thể nhận ra ta đó, ta đã mài mực cho hần tại hoàng cung!"

Triệu Ý vẫn không để nàng chối từ, liền nói: "Ngươi cúi đầu không được sao? Nhanh đi!"

Thiểm Thu bất đắc dĩ, chỉ có thể đổi phòng cùng Triệu Ý, đứng ở trước cửa phòng Bao Chứng, do dự một hồi, mãi mà vẫn không có dũng khí đi vào.

Triệu Ý đã buông lỏng tâm sự, lại đi gõ cửa phòng của Thiểm Thu, nói: "Khách quý, nước trà đây!" nói xong, giống như vừa rồi, vốn là mở ra một khe hở.

Đây là yêu cầu của Trần Nguyên đối với các nàng, trước khi vào cửa, phải kêu lên một tiếng khách quý trước, mặc kệ đối phương rốt cuộc có thân phận gì, đều hô như vậy.

Sau đó mới chậm rãi mở cửa phòng, không thể để cho khách quý cảm giác chút đường đột nào, cái khe hở cửa này mở ra, nàng bỗng nhiên lại như vừa rồi, lảo đảo vài bước lui trở về, lúc này đây, lại càng hoảng sợ, thoáng một tý đã ngã sấp xuống đường, một bình nước ấm đều rơi vãi trên mặt đất, còn bị văng nước lên trên đùi, làm tổn thương làn da nàng.

Thiểm Thu kinh hãi, tới nâng nàng dậy, hỏi: "Thì thế nào?"

Trên mặt Triệu Ý buồn bã một hồi, nói: "Dương Nghĩa, là Dương Nghĩa ở tại gian phòng này!"

Dương Nghĩa không có chức quan lớn như Bao Chứng, nhưng Dương Nghĩa là thị vệ thiếp thân của Nhân Tông, quen thuộc đối với Triệu Ý hơn Bao Chứng xa xa.

Nếu như Dương Nghĩa không phải tai điếc mà nói, vừa rồi Triệu Ý hô một câu kia, nàng liền không thể chạy thoát.

Thiểm Thu cũng không có chủ ý, Dương Nghĩa và Thiểm Thu là tương đối quen thuộc, chính mình cúi đầu, có lẽ có thể lừa gạt được Bao Chứng, nhưng nếu muốn lừa gạt Dương Nghĩa, vậy thì không làm được.

259. Chương 251: Vị Khách Bất Ngờ (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 251: Vị khách bất ngờ (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Triệu Ý thống khổ bùm lấy bắp chân bị phỏng của chính mình, thân thể đau đớn và nội tâm vô cùng lo lắng làm cho nàng chảy hết nước mắt ra, rưng rức nói: "Thiển Thu, làm sao bây giờ?"

Lúc này, bên cạnh lại nghe thấy một tiếng thở dài, nói: "Ai, ở nhà rất tốt, đi ra ngoài mọi sự khó, cô nương cần gì phải chịu tội như thế này?"

Lăng Hoa ngồi chồm hổm xuống bên người tại Triệu Ý, dìu nàng đứng lên: "Cô nương chắc là chưa trải qua việc nặng? Người đi hậu viện nghỉ tạm, cái nước trà này, để cho ta."

Triệu Ý không nói gì, Thiển Thu lại biết, cái này rất không đúng, liền nói: "Cái này không được, ngài là phu nhân, nếu để cho chúng quây biết, không thể thiếu việc trách phạt chúng ta."

Lăng Hoa cười một chút, nói: "Kỳ thật, tướng công ta không phải là người xấu, nếu như các người không chống đối hần, hần sẽ quả quyết không như vậy, yên tâm đi đi, cùng lắm thì ta không nói cho hần là được."

Triệu Ý nước mắt rưng rưng nhìn Lăng Hoa, hỏi: "Người giữ lời chứ?"

Lăng Hoa nghe xong, trong lòng muốn cười, nhưng cố nén, gật gật đầu: "Chắc chắn, hậu viện có mấy gian phòng cho khách nhân tắm rửa, hai ngày này còn chưa định dùng, các người đi vào trong đó nghỉ ngơi, ta tin hần sẽ không biết. À, đúng rồi, phòng bếp có dấm chua, cầm chút ít đi đắp chỗ bị phỏng, sẽ không nổi mụn bong bóng nước đâu."

Triệu Ý rất là cảm kích nói: "Người thật là một người tốt."

Lăng Hoa mỉm cười, nói: "Nhanh đi đi, nếu như nổi bong bóng lên, vậy thì sẽ phiền toái."

Triệu Ý nhìn Lăng Hoa mang theo ấm nước đi vào phòng, trong lòng thở dài một hơi, bỗng nhiên mỉm cười, nói: "Cái này tốt rồi, chúng ta liền núp ở phía sau, trước tiên phải tránh thoát hôm nay cái đã!"

Thiển Thu vịn người nàng lên, nói: "Người, hay là đi rửa dấm chua trước rồi hãy đi!"

.....

Xe ngựa xa hoa của Bàng Thái hiện ra ở trong tầm mắt Trần Nguyên, người đánh xe cực kỳ cường tráng, hai bên còn có rất nhiều ác nô tài phủ Thái sư mở đường, tuy hộ vệ sơn trang và bọn Bộ khoái đã muốn phân ra, cũng đủ mở con đường để xe ngựa chạy đến phía trước, nhưng những người kia vẫn thảnh thơi cầm roi trong tay vung vẩy hai cái, xô đẩy đám người hai bên, quát: "Tránh ra, tránh ra!"

Cái này là ác nhân, bọn hần làm như vậy, cũng không phải bởi vì người khác ngăn cản đường bọn hần, mà là hi vọng người khác chú ý đến bọn hần.

Trần Nguyên lập tức bước nhanh tới đón tiếp, thời điểm đi đến bên người Thiết An, liền nhỏ giọng nói: "Chú ý những người lách lên phía trước!"

Lúc này, Bàng Hỉ bỗng nhiên không còn bóng dáng đâu, mà Triển Chiêu Phủ Khai Phong, rõ ràng cũng không thấy, Trần Nguyên biết rõ, trò chơi nhỏ này, kết cục cuối cùng sẽ lập tức được công bố.

Trong đám người, một nữ tử cầm giỏ rau bỗng nhiên đi đến trước mặt hai thanh niên ăn mặc kiêu ngạo phu, nhỏ giọng nói: "Nhị ca, lão tặc đến rồi."

Thanh niên tên là Nhệ giọng ồm ồm một chút, nói: "Cứ làm việc theo kế hoạch, Mai Tiên, những Bộ khoái này chính là thủ hạ của Bao đại nhân, Bao đại nhân đối với chúng ta không tệ, nhớ kỹ, lúc ra tay chừa chút đúng mực."

Nữ tử gật đầu, nói: "Nhị ca yên tâm, ta sẽ không gây tai nạn chết người."

Thanh niên kia lại nhìn nam tử bên cạnh mình, nói: "Tứ đệ, người đã chứng kiến lão tặc, ngàn vạn lần không được nhận lầm, nhớ kỹ, ra tay phải thật hung ác, những nanh vuốt kia, người không cần quản, giao cho ta."

Thanh niên bên cạnh kia chính là Hồ Diên Long, trước đó vài ngày tại phủ Thái sư, đã hành thích Bàng Cát rồi đào tẩu, bên người là Hồ Diên Bình và Hồ Diên Mai Tiên, Trần Nguyên chưa tìm được.

Từ trong rổ đồ ăn của Hồ Diên Mai Tiên, Hồ Diên Long rút ra hai cái chùy đồng, nói: "Nhị ca yên tâm, lão tặc chính là hóa thành tro, ta cũng nhận ra được!"

Hồ Diên Bình gật đầu, nói: "Tốt, hiện tại tản ra, giữ một khoảng cách, nghe nói này lão tặc muốn kéo vài đồ ở trước cửa sơn trang kia xuống, khi đó chúng ta sẽ động thủ!"

Sau khi ba người nói xong, xe ngựa Bàng Cát đã ngừng lại ở trước cửa sơn trang.

Trần Nguyên thấy người ở bên trong còn chưa thò đầu ra, chỉ biết Lão Bàng hôm nay muốn tự cao tự đại, không sao, Lão Bàng có thể tới giữ thể diện cho mình, bày ra cái giá cũng là nên.

Hắn lúc này liền hô: "Nhanh, nhanh chuyển ghế qua cho Thái sư, thông báo Bao đại nhân, nói Thái sư đã đến!"

Nghe xong lời này, màn xe mới bị xốc lên, ra trước là một lão đầu Trần Nguyên chưa từng gặp qua, hẳn hướng về phía Trần Nguyên, khẽ cười một chút, cười vô cùng thân ái.

Trần Nguyên cũng không biết xưng hô với hắn như thế nào, chỉ là, có thể ngồi ở trong xe cùng Bàng Cát, khẳng định cũng là một vị nhân vật.

Lập tức vội vàng chạy đến, đỡ ở tay lão nhân kia, nói: "Ngài chậm một chút."

Lão đầu gật đầu, cũng không nói cái gì cùng Trần Nguyên, Lữ Di Giản đi ra, hỏi: "Thế Mỹ, người không biết Vương thừa tướng à?"

Trần Nguyên lại đi đỡ Lữ Di Giản, nói: "Tướng quốc, ta vịn người xuống."

Cánh tay Lữ Di Giản lại đẩy ra một chút, nói: "Ta còn có thể đi được."

Nói xong, liền từ trên xe ngựa đi xuống, nói: "Vị này chính là Đại Lý Tự Vương Vi Linh, Vương thừa tướng, các người lần đầu gặp mặt, hôm nay Thế Mỹ phải tới uống vài chén cùng Vương thừa tướng mới được."

Cả người Trần Nguyên bỗng nhiên ngây dại, Vương Vi Linh? Vương Vi Linh thay Tần Hương Liên làm chủ, đưa mình lên hồ đầu trảm chém đầu kia sao? Tinh thần của hắn lập tức có một chút rối loạn, thuận miệng khách khí một câu: "Nên vậy, nên làm vậy."

Nhưng ánh mắt của hắn vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào Vương Vi Linh, lão nhân này nhìn về phía trên cực kỳ hiền lành, nhưng Lữ Di Giản nhìn về phía trên lại càng giống như người vô hại, Trần Nguyên nhìn người, đã không nhìn tướng mạo, mà là mắt nhìn thần, nhưng tia sáng trong ánh mắt Vương Vi Linh lộ ra, vẫn là hiền lành nhân hậu.

Người như vậy, nếu không phải là đại thiện, tuyệt đối chính là đại ác.

Còn đang kinh ngạc, ở phía trong màn xe, lại có một cánh tay đưa ra ngoài, trong lòng Trần Nguyên nghĩ, lần này nên Lão Bàng đi à nha? Vội vàng cung kính đi đến.

Duỗi tay ra, chỉ cảm thấy đụng phải một làn da mềm mại trắng nõn, tuyệt không phải thô ráp như Lão Bàng kia.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy Thập Ngũ phu nhân của Lão Bàng, tay nàng đang đặt lên cánh tay của hắn, từng bước một đi xuống.

Đồng thời, ánh mắt kia của nàng nghiêng ngả nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Vị này chính là tiểu tặc lần trước đến trong phòng ta trộm gì đó à? Người có nhớ rõ, ngày ấy đã đá thương ta không?" Vừa nói, trên ngón tay vừa tăng lực, bấm một cái trên cánh tay Trần Nguyên.

Trần Nguyên cũng không dám trốn, hung hăng trợn mắt liếc nhìn nàng, cái gì cũng không nói.

Lão Bàng rút cục cũng đi ra, nói: "Ha ha, dù là Thế Mỹ khẫu tài vô song, cũng có thời điểm nghẹn lời!"

Trần Nguyên dựa thế, run ống tay áo lên, bỏ qua tay Thập Ngũ phu nhân, lui về phía sau một bước, ôm quyền cúi người, nói: "Ngày đó là tiểu nhân có mắt không trông..."

Bàng Cát lại nặng nề ho khan một tiếng, nói: "Ai, đừng nói nữa, chuyện kia chúng ta cũng không đề cập lại, hôm nay Thập Ngũ phu nhân của ta không phải muốn đến hỏi tội người, ha ha, người thỉnh tội cùng nàng là được."

Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn Thập Ngũ phu nhân, chỉ thấy trên mặt của nàng giống như cười mà không phải cười, ánh mắt kia lại rõ ràng bắn ra một tia quang mang khác thường

260. Chương 252: Tiền Mừng

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 252: Tiền mừng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Cái hào quang kia chợt lóe lên, con mắt Trần Nguyên cũng hơi nhìn một chút, sau đó rất quy củ hành đại lễ, nói: "Tiểu nhân bồi tội với Thập Ngũ phu nhân, mong rằng Thập Ngũ phu nhân không để ý tiểu nhân, tha ta một lần."

Lão Bàng hiển nhiên không muốn để cho Thập Ngũ phu nhân quá dây dưa chuyện này, sau khi nghe Trần Nguyên nói, liền cười nói: "Ha ha, tốt rồi, Tiểu Nhụy, không cần phải làm khó Thế Mỹ."

Thì ra nàng gọi Tiểu Nhụy, nhưng không biết họ gì, chỉ nghe nàng nói: "Vậy thì nghe Thái sư, tạm thời tha người."

Trần Nguyên vội vàng tiếp lời: "Tạ Thập Ngũ phu nhân khoan hồng độ lượng!"

Lúc này, bọn người Bao Chửng cũng đi ra, tuy song phương trên triều đình đã thành thế thủy hỏa, nhưng ngoài mặt vẫn giảng cái lễ tiết cơ bản này.

Thập Ngũ phu nhân cũng rất thức thời, lui sang một bên, Phạm Trọng Yêm chấp tay nói: "Thái sư, Tướng quốc, tại hạ đến trước một bước, Vương thừa tướng cũng tới?"

Vương Vi Linh đương nhiên biết rõ, hẳn có thể ngồi trên vị trí này, có rất lớn quan hệ đến Phạm Trọng Yêm tiến cử hiền tài trước mặt Nhân Tông, cho nên, tuy mấy ngày nay hắn đi vô cùng gần cùng Lữ Di Giản, nhưng là đối với Phạm Trọng Yêm, trong lòng có lẽ là vẫn đầy cảm kích, nói: "Phạm đại nhân, ta đang nghĩ ngơi, muốn tìm cơ hội thích hợp, đi báo phỏng đại nhân một tý, không nghĩ tới, rõ ràng gặp mặt ở chỗ này, còn phải đa tạ đại nhân, bằng không thì ta cũng sẽ không được triệu hồi về kinh sư."

Phạm Trọng Yêm mỉm cười lắc đầu, nói: "Ta không có quan hệ, đều nhờ Vương thừa tướng có chiến tích lỗi lạc."

Lão Bàng hiện tại đang lôi kéo Vương Vi Linh, tự nhiên sẽ không để cho hắn và Phạm Trọng Yêm có quá nhiều cơ hội nói chuyện, hai tay nâng cái bụng một chút, nói: "Thế Mỹ, nghe nói hôm nay người an bài lão phu bóc mảnh vải hồng này cho người, chắc hẳn, cùng ta cắt băng, tất nhiên chính là Phạm đại nhân?"

Trần Nguyên có chút xấu hổ, nói: "Thái sư, tiểu nhân trước kia không biết Phạm đại nhân sẽ đến, đợi lúc sau xác định, đã vô pháp sửa đổi, cho nên...."

Phạm Trọng Yêm nói chen vào: "Cho nên, ta chỉ là đứng ở bên cạnh, ủng hộ cho Thái sư mà thôi."

Bàng Cát lập tức có chút ngoài ý muốn, hỏi: "À? Vậy là ai?"

Trần Sư Sư vọt ra từ sau lưng Phạm Trọng Yên, nói: "Dân nữ Trần Sư Sư, bái kiến Thái sư đại nhân."

Nàng thực sự là một nữ nhân có thể sở hữu tâm lý nam nhân, tại trước mặt Phạm Trọng Yên, Trần Sư Sư luôn luôn đoan trang, đàm luận văn học nghệ thuật cao nhã, nhưng thời điểm đối mặt Bàng Cát, hai con mắt kia lập tức bắn ra thần thái quyền rũ.

Tuy Lão Bàng già rồi, nhưng còn chưa mất đi phản ứng đối với nữ nhân, Trần Sư Sư tương đối bốc lửa, hơn nữa, tướng mạo lại xuất chúng, chính là ở chỗ này chân thành cúi đầu, cũng tràn đầy hàm súc thú vị của nữ nhân.

Biểu hiện của Bàng Cát lập tức liền không giống với lúc trước, tiến lên nâng cánh tay Trần Sư Sư, nói: "Cô nương, xin đứng lên, chẳng lẽ hôm nay là cô nương cùng lão hủ cắt băng?" Sau khi vịn nàng dậy, tay Bàng Cát vẫn không rời cánh tay Trần Sư Sư, còn nhẹ nhàng vuốt ve vài cái.

Trần Sư Sư cảm giác được hai tay trên cánh tay mình có chút khác thường, nhưng lại không giãy, then thừng liếc nhìn Bàng Cát, nói: "Chỉ là, không biết Thái sư có thể cho tiểu nữ tử cơ hội này hay không?"

Bàng Cát cười cực kỳ vui vẻ, nói: "Đương nhiên, đương nhiên, lão hủ làm sao lại cự tuyệt cô nương?"

Hai người đối thoại câu này cũng rất có thâm ý rồi, Trần Nguyên nhìn ánh mắt Bàng Cát, lại nhìn nhìn thần thái Trần Sư Sư, trong lòng biết rõ, hôm nay hai người này tất nhiên phải có câu chuyện phát sinh, lần trước Lão Bàng muốn kết hôn tiếp 19, lại không thành, chẳng lẽ mình sẽ làm bà mối?

Bàng Cát một hồi lâu mới buông Trần Sư Sư ra, quay đầu hỏi: "Thế Mỹ, chừng nào thì bắt đầu cắt băng?"

Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, nói: "Thái sư, đã đến lúc, làm phiền Thái sư và sư Sư cô nương ở chỗ này đợi một lát, ta lập tức bảo người ta chuẩn bị."

Bàng Cát gật đầu, nói: "Không sao, nhanh đi đi."

Tất cả đều sớm chuẩn bị tốt, vài đồ bên trên đều rũ xuống một đoạn theo hai bên, ở bên trong hai đoạn lại buộc vào nhau, vừa vặn ngăn cản lối vào cửa lớn.

Quá trình này rất đơn giản, Bàng Cát và Trần Sư Sư, mỗi người cầm một cái kéo, từ hai bên tiến đến, sau đó kéo vài đồ từ phía trên xuống, lộ ra vài cái chữ to Tân Nguyệt sơn trang là được rồi.

Trần Nguyên biết rõ, thời điểm Lão Bàng đi cắt bỏ cái vài đồ kia, khả năng chính là thời điểm người Hô gia hành thích, rốt cuộc phương án của mình có thể giải quyết vấn đề hoàn mỹ, có thể để cho Lão Bàng thuận lợi cắt bỏ đoạn vài đồ này, lại có thể để cho người Hô gia an toàn bỏ chạy hay không?

Tuy hẳn cảm giác mình kế hoạch đã thập phần chu đáo rồi, nhưng bây giờ vẫn có chút khẩn trương, ánh mắt đảo qua đám người sau lưng, lúc này, mấy cái sân khấu kịch đồng thời ngừng lại, đợi cắt băng qua đi, lại biểu diễn tiết mục càng đặc sắc hơn.

Những người xem náo nhiệt kia cũng đều xông tới, ở phía tầng bên ngoài, Trần Nguyên thoáng quét nhìn một tý, không chứng kiến người Hô gia, cũng không thấy Bàng Hỉ.

Trần Thế Trung ghé vào lỗ tai hắn, nhỏ giọng nói: "Đại ca, tốt rồi."

Trần Nguyên đánh mắt với bọn người Thiết An Ha Mã Thai, sau đó nói: "Bắt đầu đi."

Nói xong, liền đi về hướng Bàng Cát, nói: "Thái sư, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, mời Thái sư cắt băng."

Lập tức có tiểu nhị bưng lấy một cái mâm lớn đi tới, trên mâm đặt hai cái kéo mới tinh, pháo đốt lập tức nhen nhóm, ở bên trong tiếng nổ tanh tách, Bàng Cát mỉm cười gật đầu, nói: "Sư Sư cô nương, mời đi trước."

Trần Sư Sư cười quyền rũ, nói: "Đâu đến phiên tiểu nữ tử, hay là Thái sư đi trước đi."

Bàng Cát không hề chối từ, cầm một cái kéo lên.

Ngay tại thời điểm hắn cầm kéo, những Bộ khoái kia bắt đầu xua đuổi đám người về phía sau.

Mà Hô Diên Mai Tiên lúc này đã chen đến hàng phía trước, nhiều người lắm, nàng căn bản nhìn không thấy Hô Diên Bình ở nơi nào, tín hiệu lúc trước cũng hoàn toàn không còn hữu dụng, cái này làm cho nàng lo

lắng không thôi, trong lòng thầm nghĩ: "Không biết nhị ca đã chuẩn bị xong chưa? Nếu như không động thủ, lão tặc cắt băng xong, sẽ tiến vào trong phòng, khi đó sẽ không còn cơ hội nữa!"

Nàng thấy Bàn Cát đã cầm lên kéo, lập tức quyết định động thủ trước, mặc kệ chỗ Hồ Diên Long thế nào, nàng muốn gây ra hỗn loạn, chỉ có nàng chế tạo ra hỗn loạn, Hồ Diên Long mới có cơ hội ra tay.

Nhìn một Bộ khoái đang muốn đến xô đẩy nàng, Hồ Diên Mai Tiên cắn răng một cái, nói: "Chỉ có thể trách vận khí người quá kém!"

Hồ Diên Mai Tiên xem chuẩn đầu gối Bộ khoái kia, mạnh mẽ đá ra một cước, tựa như Hồ Diên Bình nói, bọn hắn không có ý định tổn thương đến tánh mạng những Bộ khoái này, như vậy sẽ khiến cho Bao Chứng khó làm.

Bộ khoái kia căn bản không biết sẽ có người dám đánh hắn, bị Hồ Diên Mai Tiên đá trúng một cước, lập tức phát ra hét thảm một tiếng: "Á!"

Lúc này, cây kéo của Bàn Thái sư đã cắt bỏ vải đỏ, đang muốn kéo xuống.

Tuy thanh âm tiếng hét thảm này rất lớn, nhưng do pháo đốt không ngừng vang lên, lại không có bao nhiêu người chú ý tới tình huống nơi này, tình huống hỗn loạn Hồ Diên Mai Tiên dự đoán cũng không phát sinh.

Hồ Diên Long trong đám người cũng không đợi nổi nữa, thời điểm nhắc song chùy muốn nhảy lên, chợt nghe sau lưng có một tiếng cười lạnh: "Hừ, chờ người đã lâu rồi!"

Hồ Diên Long nhìn lại, chỉ thấy trên cánh tay Bàn Hỉ phủ lấy thiết hoàn, đứng tại địa phương cách mình không xa, bên cạnh còn có mấy cao thủ phủ Thái sư khác, cũng đang chen vào đám người, vây quanh bốn phía.

Bàn Hỉ bỗng nhiên chỉ về ngón tay vị trí Hồ Diên Mai Tiên, nói: "Nơi này còn có một người!"

Hồ Diên Long không có cơ hội đi, Hồ Diên Bình ở bên cạnh căn bản không có ý định trợ giúp Hồ Diên Long, sự tình đã như vậy, thế thì tự mình đến ám sát là tốt rồi.

Cũng may Bàn Hỉ chưa từng gặp qua hắn, hắn kéo thấp mũ trên đầu xuống, mang theo đòn gánh, lách đến phía trước, thừa lúc Bàn Hỉ và những người phủ Thái sư bị Hồ Diên Long hấp dẫn, định nhảy lên đánh chết Bàn Cát.

Mắt thấy thời điểm đánh nhau sắp phát sinh, Trần Nguyên bỗng nhiên giơ tay, hô to một tiếng: "Có tiền mừng!"

Bọn người Thiết An Ha Mã Thai gồm hơn mười người, lập tức lấy một bao tiền ra, ném về hướng không trung.

Bọn hắn cũng phát hiện động tĩnh đám người Bàn Hỉ, cho nên đều vung tiền đến chỗ đó, các dân chúng xem náo nhiệt kia lập tức chạy đến nhặt.

Những người này phần lớn là lao động ở trong ruộng, rất khỏe mạnh, vậy thì cực kỳ khủng khiếp rồi, bất kể là Bàn Hỉ hay là Hồ Diên Long, hoặc là đang Hồ Diên Bình chuẩn bị động thủ, đều bị xô đẩy không ngừng, trừ phi bọn hắn có lá gan buông tay đánh chết người chung quanh, bằng không thì đừng nói bắt người, đến bước chân của mình cũng không khổng chế nổi.

261. Chương 253: Yên Ổn

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 253: Yên ổn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Trong hỗn loạn, Bộ khoái té trên mặt đất dùng ngón tay chỉ Hồ Diên Mai Tiên, nói: "Là nàng đánh ta, là nàng....."

Đang nói, một cánh tay đưa lên che miệng của hắn, Bộ khoái kinh hoảng không thôi, nhìn lại, hoá ra là Triển Chiêu.

Triển Chiêu giữ lấy Bộ khoái kia, mắt nhìn Hồ Diên Mai Tiên, cũng không nói gì, chỉ là, ánh mắt hắn lại rõ ràng cho thấy, hắn đang cảnh cáo Hồ Diên Mai Tiên, nếu thật sự không rời đi mà nói, hắn liền không khách khí.

Hồ Diên Mai Tiên do dự một chút, cuối cùng cũng trốn vào trong đám người, chỉ đợi tìm được hai người Hồ Diên Bình, rồi cùng một chỗ rời đi.

Mà một bên khác, Hồ Diên Bình vừa mới đứng vững thân thể, sau lưng, một cánh tay lớn đã đè xuống người hắn, Hồ Diên Bình không nói hai lời, đòn gánh quay đầu, thân thể còn chưa quay về, cái đòn gánh đã nện tới.

Người nọ sau lưng vội vàng buông tay né tránh, Hồ Diên Bình mạnh mẽ quay đầu lại, thời điểm đang định đánh chết người này, trên mặt lại ngạc nhiên một hồi, lập tức mừng rỡ nói: "Đại ca!"

Hồ Diên Khánh ăn mặc quần áo tiểu nhị sơn trang, trong tay còn cầm một bộ quần áo khác, vút lên trên người Hồ Diên Bình, nói: "Không phải lúc nói chuyện, đi theo ta!"

Hồ Diên Bình thừa dịp loạn mặc quần áo lên, nói: "Đại ca, Tứ đệ bị phát hiện!"

Hồ Diên Khánh kéo đi hắn gấp đi: "Không cần lo lắng, chúng ta đi trước."

Tuy Hồ Diên Long tại đây nhất thời bị không đánh bại, nhưng chung quanh hắn đều có hảo thủ của phủ Thái sư, muốn thoát thân quả thực không dễ.

Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào Bàn Hỉ, thân thể di động theo đám người, đồng thời cũng chú ý nhìn Bàn Cát bên kia, Bàn Cát còn đứng ở nơi đó, nhị ca khẳng định cũng đã xảy ra chuyện, trong lòng Hồ Diên Long bị phần không thôi, hai tay nắm chùy đồng thật chặt, chỉ đợi đám người yên ổn, sẽ liền đến cá chết lưới rách.

Đám người tuy loạn, nhưng đợi tiền bị người lấy hết, sẽ có thời điểm bình tĩnh trở lại.

Bàn Hỉ cũng nghĩ như vậy, cho nên hắn một mực không nóng nảy, khéo môi nhếch lên vẻ tươi cười, nhìn chăm chăm vào Hồ Diên Long, chính là một con mèo, nhìn con chuột rơi ở dưới trảo mình.

"Chuyện tốt thành đôi, lại vút....."

Trần Nguyên lại hô to một tiếng, lúc này đây, tiền ném ra không những nhiều hơn lần đầu tiên, hơn nữa, theo tiền rơi xuống, còn có một đóa hoa xinh đẹp, những cánh hoa kia bay múa trên không trung, theo gió bay múa trước mắt mọi người.

Đám người lại lưu động một lần nữa, Bàn Hỉ cũng không để ý những thứ này, nhìn chăm chăm không chuyển mắt vào Hồ Diên Long.

Bỗng nhiên thấy dị biến nổi lên, đám võ sư phủ Thái sư chặn đứng đường lui của Hồ Diên Long kia, cũng không dám chủ quan chút nào, mặc kệ người chung quanh động như thế nào, hắn đều tận lực đứng vững ở vị trí của mình.

Nhưng vừa lúc đó, một tráng hán thoáng một tý đã bổ nhào vào bên cạnh chân hắn: "Tiền!"

Võ sư kia vô ý thức thoáng né tránh một tý, lại không nghĩ tới, đằng sau lại có một người nhào đầu về phía trước, hô: "Ta nhìn thấy trước!"

Hai người giao nhau đánh tới, toàn bộ chung quanh lại đều là người, võ sư kia muốn trốn tránh cũng không thoát, rất xảo diệu chính là, hai người kia, mỗi người đụng một cái chân của hắn, võ sư kia thoáng một tý đã bị ném lên trên mặt đất.

Đợi lúc võ sư kia bỏ dậy, phản ứng đầu tiên là nhìn về chỗ Hồ Diên Long đang đứng, nhưng đâu còn có bóng dáng Hồ Diên Long? Lại đi tìm hai người vừa đứng mình ngã lẩn, cũng là không tìm thấy, chỉ có Bàn Hỉ dùng một loại hung dữ ánh mắt theo dõi hẩn, phảng phất như muốn ăn thịt hẩn vậy.

Nói thì dài dòng, kỳ thật, trong thời gian Hồ Diên Mai Tiên động thủ, đến lúc Bàn Hỉ mất đi bóng dáng của Hồ Diên Long, chỉ là thoáng qua vài cái tích tắc.

Trên đài, Bàn Cát căn bản không ý thức được một lát ngắn ngủn vừa mới xảy ra này.

Thiết An Ha Mã Thai đi qua bên người Trần Nguyên, lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, Trần Nguyên biết rõ, sự tình đã làm tốt, hơn nữa là phương thức hoàn mỹ nhất trong dự đoán của mình, khoe miệng không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên một chút.

Trần Sư Sư bị tràng diện Trần Nguyên vùng tiền làm cho chấn kinh rồi, ánh mắt ngơ ngác nhìn nguyên một đám người đổ mặt tía tai đoạt tiền phía dưới, thời gian thật dài mới hồi phục tinh thần, nói: "Trần chương quỹ thực là quá hào phóng, hết lần này, sợ là mất đến vài trăm quan phải không?"

Trần Nguyên cười nói: "Kính xin Thái sư và cô nương nhanh kéo vải đỏ này xuống, thay tại hạ giảm bớt một chút tiền tài."

Bàn Cát cười nói: "Tốt, Sư Sư, chúng ta cùng kéo!"

Không lâu sau, cô nương này đã muốn biến thành Sư Sư, Trần Sư Sư khẽ cúi người chào, nói: "Tiểu nữ tử tự động nghe theo Thái sư phân phó."

Chỉ thấy cánh tay hai người kéo một cái, cả mảnh vải đỏ rơi xuống, Tân Nguyệt sơn trang, bốn chữ to vàng kim lóng lánh hiện lên, hiện ra rất rõ ràng trước mắt mọi người.

Bao Chứng neho mắt lại, nhỏ giọng nói cùng Phạm Trọng Yên: "Phạm đại nhân, người nhìn thấy gì?"

Phạm Trọng Yên cười nói: "Chữ tốt, chữ tốt!"

Bao Chứng lắc đầu, hỏi: "Phạm đại nhân chỉ thấy được chữ thôi sao?"

Phạm Trọng Yên xoay đầu lại, hỏi: "Không biết Bao đại nhân nhìn thấy gì?"

Bao Chứng nhìn cái bảng hiệu vàng kia, nói: "Bốn chữ vàng này, đều là dùng hoàng kim dát lên, nhìn về phía trên, ít nhất là dùng trăm lượng hoàng kim Phạm đại nhân, Trần Thế Mỹ rất ưa thích rêu rao, việc này cũng không sao, chỉ là, tuyệt đối không thể vào triều làm quan, nếu hẩn làm quan, tất nhiên sẽ nhắc lên gợn sóng lớn, có lẽ làm việc buôn bán, mới thật sự là thích hợp với hẩn nhất."

Phạm Trọng Yên suy nghĩ một chút, từ lúc vừa mới bắt đầu, Trần Nguyên dùng hai ngàn quan cầu tên, đến hiện tại vùng tiền trong đám người, xác thực đều có thể nhìn ra, đây là một người không muốn trăm mặt, mà trên quan trường, cần chú ý nhất, chính là, im lặng là vàng.

Hẩn lập tức thở dài, nói: "Bao đại nhân nói cực kỳ đúng."

Nhưng Trần Nguyên không biết bọn Bao Chứng nói cái gì, có thể thuận lợi giúp người Hồ gia kéo ra, lại thuận lợi để cho Lão Bàn kéo vải đỏ xuống, sự tình phát triển, lại để cho Trần Nguyên mừng rỡ không thôi, đi tới nói với mọi người: "Chư vị đại nhân, mời lên trên lầu an vị, sẽ lập tức khai mở tiệc rượu."

Bao Chứng lập tức tránh thân thể ra bên cạnh, nói: "Thái sư, xin mời đi trước!"

Luận niên kỷ, Bàn Thái sư lớn nhất, luận quyền thế, Bàn Thái sư lớn nhất, Bao Chứng mở đường ra, Bàn Cát cũng thật sự không khách khí, nói với mọi người: "Lão hủ vô lễ!"

Đợi khách quý lên trên lầu, đều ngồi xuống xong, sảnh đường dưới lầu và tiệc cơ động bên ngoài cũng bắt đầu được tổ chức rầm rộ.

Trần Nguyên an bài tương đối thỏa đáng, có mấy người chuyên môn phụ trách tìm kiếm chỗ ngồi cho khách nhân, cho nên, tuy người rất nhiều, lại có vẻ ngay ngắn trật tự, chỉ một lát trôi qua, tất cả khách nhân mời đến đều ngồi xuống.

Nếu cửa hàng bình thường khai trương, lúc này nên đưa rượu và thức ăn mới đúng, nhưng Trần Nguyên muốn, đúng là làm cho cửa hàng mình có vẻ không tầm thường

Rượu và thức ăn chưa được đưa lên, đã thấy một khối màn che chính giữa sảnh đường kia chậm rãi kéo ra, lộ ra một cái bàn hai trượng vuông, đám tân khách kinh ngạc, chỉ nghe đằng sau cái bàn bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng tỳ bà du dương, tiếp theo, có hai người nữ tử mặc váy dài xanh biếc, một bên đàn hát một bên ngồi xuống ở trên bàn đằng kia.

Có một người ở phía trong đám tân khách lập tức hô một tiếng: "Thật tốt, cứ như vậy, vừa nghe tiểu khúc vừa uống rượu, cũng có thể uống nhiều thêm hai chén!"

Trần Thế Trung đứng ở trong gian hành lang, mỉm cười ôm quyền bốn phía, nói: "Chư vị khách quý, chúng ta vừa khai trương sơn trang, hôm nay cắt băng, mời các vị đến, có chỗ nào không chu toàn, kính xin các vị bao dung, tha thứ cho Trần chưởng quỹ ta, tất cả mọi người trước kia quen biết đã lâu, hoặc là hiện tại, hàng xóm mới, hôm nay có thể ngồi vào cùng một chỗ, cũng coi như chúng ta có duyên phận, ngày sau, ta làm mua bán, kính xin các vị chiếu cố nhiều hơn mới được."

Cầu tử thường xuyên đi quán rượu Trần Nguyên mua rượu, nghe xong lời này, lập tức nhảy dựng lên, nói: "Ta nói với chưởng quỹ, hôm nay chúng ta chỉ có một chút tiền, ngài ở nơi này còn bảo mua bán nhỏ à? Ta xem chừng, bán bà nương nhà của ta đi, cũng không đủ đến chỗ ngài ăn một bữa!"

Những khách quen này và Trần Nguyên vốn rất hiểu biết nhau, trong lúc nói chuyện cũng không có gì cổ kị, mọi người nghe hẳn nói xong, đều cùng nở nụ cười.

Trần Thế Trung cũng cười nói: "Cầu tử đại ca, hôm nay có thể tới chúc mừng, chúng ta đã vô cùng cảm kích, ngày sau, nếu đại ca muốn uống rượu, chúng ta sẽ mở quán rượu như vậy ở bên trong thành. Chỉ là, sơn trang này không riêng gì có thể ăn cơm uống rượu, còn có khách điểm, nếu có ngày nào đó, chư vị đón thân bằng cố hữu, chỉ bằng đến chúng ta ở.

Mặt khác, vì để cho mọi người uống rượu thống khoái, chúng ta tại đây còn có cô nương rót rượu, đằng sau sơn trang còn có địa phương đánh bài bạc, ngày sau, cũng sẽ tăng thêm bài chín, xúc xắc, nếu chư vị muốn thử vận may của mình, ăn cơm xong, có thể đi tiêu khiển một chút. Đằng sau còn có nhà tắm tốt nhất Biện Kinh, tin tưởng đều sẽ để cho chư vị thỏa mãn, lời nói không cần nói nhiều, mang thức ăn lên!"

Một tiếng hét to, nguyên một đám tiểu nhị bưng đồ ăn đến.

Khay, chén đĩa thẳng vào trong đám người như thoi đưa, mang thức ăn lên cho mỗi một cái bàn, đồng thời còn có hơn hai mươi cô nương, xuyên qua sảnh đường, đi lên trên lầu phòng trên cao.

Người trong hành lang rốt cuộc cũng biết, phòng trang nhã trong sảnh đường khác chỗ này ở điểm nào, mà bên ngoài, những tiệc cơ động kia, thậm chí ngay cả cơ hội nghe hai cô nương kia hát một khúc cũng không được, chỉ là, không sao, bốn gánh hát bên ngoài cũng cực kỳ đặc sắc.

Ngày mai sẽ không có gánh hát nữa rồi, ngày mai cũng sẽ không có tiệc cơ động, ngày mai, Tân Nguyệt sơn trang sẽ chính thức tiến vào buôn bán, ăn cơm phải trả bạc, ngủ với cô nương cũng phải cho bạc.

Trần Nguyên ở trong hậu viện thấy được ba người Hồ Diên Khánh, Hồ Diên Long và Hồ Diên Mai Tiên, ngày mai của hắn là một mảnh quang minh, ngày mai của Hồ gia thì sao?

Hồ Diên Khánh là người có chủ ý, Hồ Diên Long cũng là người từ nhỏ đã trà trộn giang hồ, chính mình thật sự có thể làm cho bọn họ đi đến đại đạo đầy ánh mặt trời kia sao? Tại địa phương chính mình cho rằng tràn ngập ánh mặt trời, bọn hắn thật sự cảm giác được hạnh phúc và ấm áp sao?

Trần Nguyên không biết, nhưng một mở đầu tốt, đã cho hắn lòng tin thuyết phục bọn hắn, bọn hắn không làm hải tặc, có thể để cho người khác tới làm, nhưng người khác làm, không thể lại để cho Trần Nguyên yên tâm như người nhà, cho nên hắn muốn thuyết phục bọn hắn.

"Đại ca, các huynh đệ đều đến rồi sao?" Sau khi Trần Nguyên vào nhà, liền ngồi xuống, mỉm cười hỏi.

Hồ Diên Khánh đã sớm nói rõ cùng ba người, cho nên ba người Hồ Diên Long đã biết rõ thân phận Trần Nguyên, Hồ Diên Bình và Hồ Diên Long ôm quyền thi lễ một cái, Hồ Diên Mai Tiên kia lại dùng ánh mắt nhìn Trần Nguyên từ trên xuống dưới, thỉnh thoảng vụng trộm cười về hướng Hồ Diên Bích Đào.

Hô Diên Bích Đào bị nàng nhìn đến sắc mặt trở nên hồng, cúi đầu không dám nói chuyện.

Hô Diên Khánh nói: "Lần này tới chỉ có mấy người chúng ta mà thôi, ngoại trừ Yên Thường vẫn còn dưỡng thương, những người khác đều ở chỗ này, Thế Mỹ, vừa rồi ta đã nói một chút về người cùng bọn họ."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, nếu Hô Diên Khánh nói, tự nhiên hiệu quả tốt hơn so với chính mình nói, chỉ là, không biết bọn hắn có thể buông thù hận hay không, dù cho chỉ là tạm thời buông, để cho mình một cái cơ hội, làm cho bọn họ tiếp xúc với cuộc sống mới.

Chỉ thấy Hô Diên Bình lập tức tiếp lời, nói: "Trần chương quỹ, sự tình ngươi và Bích Đào, đại ca cũng nói cho chúng ta biết rồi, tất cả mọi người đều là người một nhà, có chuyện ta cũng sẽ không xen vào, ý của ngươi là, để cho chúng ta tránh né một hồi, lên trên đại dương bao la?"

Trần Nguyên ừ một tiếng, nói: "Hiện tại tiếng gió rất căng, huynh đệ đã lộ mặt phải lập tức rời khỏi Biện Kinh, huynh đệ chưa lộ mặt có thể ở chỗ này của ta, nếu như chúng ta tìm được giết cơ hội Bàng Cát, sẽ động thủ lần nữa cũng không muộn."

Hô Diên Bình lắc đầu, nói: "Ta xem Trần huynh không phải quan hệ rất tốt cùng Bàng Cát sao?"

Hô Diên Bích Đào lập tức lên tiếng: "Nhị ca!"

Sắc mặt Hô Diên Khánh cũng trầm xuống, nói: "Không cần phải nói như vậy, nếu Thế Mỹ là người của lão tặc, ta và Bích Đào cũng bị mất xương cốt."

Hô Diên Bình không nói nữa, nhưng ánh mắt của hắn vẫn đang nhìn Trần Nguyên, ý tứ kia, là đang đợi Trần Nguyên giải thích.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Đúng, hiện tại ta và lão tặc quan hệ không tệ, đó cũng không phải là việc ta muốn, quá trình ta và lão tặc nhận thức, Bích Đào biết rõ toàn bộ, ta chỉ muốn sống, nói một cách khác, chính là ta không muốn chết, không có dũng khí và bản sự đi dốc sức liều mạng cùng hắn."

Lý do này, hiển nhiên là điều Hô Diên Bình có thể tiếp nhận, ánh mắt đầu tiên trông thấy Trần Nguyên, hắn đã biết, đây chỉ là một Thư sinh chăm chỉ buôn bán mà thôi, không phải người đi một con đường cùng bọn họ.

Hô Diên Bình cười một chút, nói: "Để cho ta ở chỗ ngươi, giúp ngươi buôn bán, sau đó chờ lão tặc tự mình chết sao?"

Nghe ngữ khí hắn nói, Trần Nguyên chỉ biết, người đồng lứa Hô gia, ngoại trừ Hô Diên Khánh, khả năng là lời hắn nói có tác dụng nhất.

Trần Nguyên cúi đầu, thời gian rất lâu không nói gì, Hô Diên Bích Đào vẫn đứng ở lập trường Trần Nguyên, nói: "Nhị ca, Thế Mỹ làm như vậy, đã hết lòng hết dạ, ngươi còn muốn hắn làm thế nào? Bất hấn hiện tại an bài người giết Bàng Cát nữa sao? Bàng Cát bây giờ đang ở trong sơn trang, nhưng Triển Chiêu và Bàng Hỉ đều thủ ở bên ngoài, người tiến vào được sao?"

Hô Diên Bình nhướng mày: "Ta không phải có ý tứ kia, ta biết rõ ý tốt của Thế Mỹ, chỉ là, chúng ta không phải người đi trên một con đường. Bích Đào, ngươi cứ ở chỗ này, hắn là một thư sinh, có thể giúp chúng ta như vậy, kỳ thật đều là xem tại mặt mũi của ngươi, đại ca, theo ngươi thì sao?"

Hô Diên Bình nói ra ý kiến của mình, đang chờ Hô Diên Khánh làm quyết định sau cùng, Trần Nguyên biết rõ, nếu như mình không nói, Hô Diên Khánh nói phải đi, như vậy chính mình có khả năng mất đi một đám tay chân tốt nhất, mà cho dù ngày sau Hô Diên Bích Đào lưu tại bên cạnh mình, cũng quả quyết không thể hoạt.

Hắn mạnh mẽ ngắt đầu, nói: "Nhị ca, làm sao ngươi biết ta không có dũng khí dốc sức liều mạng với lão tặc?"

Hô Diên hơi sững sờ, hỏi: "Không phải vừa rồi tự ngươi nói sao?"

Thần sắc Hô Diên Bích Đào bên người có chút kích động, Trần Nguyên vươn tay, nắm tay nàng một chút, tiếp tục nói với Hô Diên Bình: "Ta vừa nói rồi, dưới tình huống biết rõ hắn phải chết, ta không có dũng khí, nhưng nếu có một cơ hội khác, ta cũng sẽ đi thử xem."

Hô Diên Bình nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Người là thư sinh, cho dù có cơ hội, người có thể làm cái gì?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Ta là thư sinh, nhưng thủ hạ ta có hơn chín mươi chiến sĩ tốt nhất, chỉ cần huấn luyện thêm một chút, dùng bọn hắc một chống trăm, ta chỉ biết buôn bán, nhưng buôn bán có thể kiếm được tiền, nếu như đại ca dựa theo ta nói, ra biển mà nói, nói không chừng chúng ta có thể tìm một căn cứ phù hợp ở bên ngoài, chế tạo đội ngũ của chúng ta, đến lúc đó, cũng có thể giết trở lại Biện Kinh!"

262. Chương 254: Mỗi Người Một Chỗ Vui Chơi

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 254: Mỗi người một chỗ vui chơi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

"Giết trở lại Biện Kinh?" Hô Diên Bình bỗng nhiên sửng sốt một chút.

Đây chính là chuyện ngày sau bọn hắc làm, đó là khi bọn họ trải qua các loại đau khổ, từ nguyên một đám sát thủ, biến thành đại tướng chiến trường, lại từ Hô Diên Kiên chỗ đó mượn binh sĩ tới, mới làm nên chuyện, hiện tại? Bọn hắc đều không nghĩ tới chuyện này.

Hô Diên Long bị một câu nói kia làm cho nhiệt huyết sôi trào, nói: "Nhị ca, ta cảm thấy biện pháp này không tệ, so với chúng ta hiện tại, sẽ ổn định hơn một ít!"

Hô Diên Bình suy nghĩ một chút, cái ra biển này, nếu như Trần Nguyên giao một đội tàu cho bọn họ, cũng không phải là không có khả năng chế tạo một chi quân đội, vừa rồi, chút ít hộ vệ sơn trang kia, hắc cũng đã gặp rồi, mỗi một người đều là dị tộc cường tráng.

Do dự một hồi, hắc cũng động tâm, quay đầu nói với Hô Diên Khánh: "Đại ca, theo người thì sao?"

Hô Diên Khánh cắn răng một cái, nói: "Ta xem như vậy, bất kể như thế nào, chúng ta cũng phải đi trốn một hồi, cùng đội tàu của Thế Mỹ lên trên biển cũng được. Như vậy đi, trước hết nghe Thế Mỹ an bài, nếu quả thật có thể như Thế Mỹ nói là tốt nhất, nếu thật sự không dễ làm mà nói, đợi tiếng gió hiện tại bình tĩnh, chúng ta sẽ làm tiếp ý định."

Trần Nguyên nở nụ cười, hắc không trông cậy vào việc Hô gia có thể bảo người ta nghe hắc vài câu, liền thả thủ hãn cùng Bàng Cát, càng không trông cậy vào việc có thể thoắt một tý mời chào toàn bộ bọn họ tới, chỉ cần Hô Diên Khánh nguyện ý đi thử, đã là thành công lớn nhất trước mắt của mình.

"Đại ca yên tâm, không cần một năm, ngày mai ta liền đi tìm Trương Tu Chính kia, đến vùng duyên hải mua vài con thuyền trước, các người đi theo hắc, học hàng hải thoắt một tý, đợi chạy hai chuyến, chính các người có thể lái được thuyền, ta lập tức chuẩn bị đội tàu cho các người." Trần Nguyên nói cực kỳ có lòng tin, ngữ khí của hắc cũng làm cho Hô Diên Bình tiếp nhận phương án hắc đưa ra.

Bọn hắc thương lượng xong, người Hô gia chia làm hai tốp, ngoại trừ Hô Diên Bình và một người khác là Hô Diên Kiên chưa bao giờ lộ diện, toàn bộ những người khác đi chạy thuyền, kể cả Hô Diên Bích Đào.

Trần Nguyên có chút không nỡ, nhưng không có biện pháp, Bàng Hỉ trải qua sự tình hôm nay, nhất định sẽ hoài nghi Trần Nguyên, lưu Hô Diên Bích Đào lại, chỉ có thể hãm nòng vào tuyệt địa, cũng sẽ kéo mình chết, ngày bọn hắc mai sẽ đi, Hô Diên Bình bắt đầu từ ngày mai là hộ vệ mình mới mời, phụ trách an toàn của mình, cùng huấn luyện những người Nữ Chân kia.

Bọn hắc đi ra khỏi gian phòng, Trần Nguyên hưng phấn hưng hăng vung quả đấm, tất cả đều quá thuận lợi rồi, ông trời thật sự quá chiều cố mình rồi, Trần Nguyên Chân muốn nói tiếng cảm ơn với hắc.

Hơn một canh giờ, tiệc rượu đã bắt đầu tan, những người ở sảnh đường kia uống nhiều quá, dần dần rời đi, những người không uống nhiều cũng chỉ có thể rời đi theo, dù sao yến hội không thể vĩnh viễn không chấm dứt.

Ngược lại, những bằng hữu và khách quý trên lầu, ngoại trừ mấy người như Nhan Tra Tấn và Bao Chứng, lấy cớ có việc đi trước một bước, những người khác đều được Trần Thế Trung an bài đến một phòng trang nhã bên trong thanh lâu.

Thời điểm Trần Nguyên mở gian phòng Bao Chứng ra, bên trong đã không có một bóng người, nhìn một đồng bừa bãi bên ngoài sảnh đường, hắn nở nụ cười, hỏi: "Thế nào? Mọi người thoả mãn đối với hoàn cảnh nơi này không?"

Trần Thế Trung một mực đứng ở sảnh đường, đối với cái này, trong lòng đã sớm hiểu rõ: "Đương nhiên chưa hài lòng, đại ca, bọn hắn quan tâm chính là, ngài bài trí như vậy, ngày sau bọn hắn đến có lẽ là không chịu nổi tiền phí."

Trần Nguyên cực kỳ cao hứng, nói: "Tốt, thoả mãn là tốt rồi, giá cả rượu và thức ăn, cứ dựa theo giá cả chúng ta nói trước đó là được rồi, dù sao cấp bậc của chúng ta bày ở chỗ này, nếu như giá cả quá thấp, sẽ làm người ghi hận, giá tiền này cũng là đại đa số người có thể tiếp nhận."

Trần Thế Trung gật đầu: "Chưởng quầy, sòng bạc kia lúc nào mở ra? Vừa rồi ta dẫn vài người qua đó, bọn hắn xem xét, liền đánh vài ván mã xâu, lập tức bị mất hào hứng."

Vấn đề này cũng là vấn đề phức tạp hiện tại Trần Nguyên phải đối mặt, hắn lắc đầu nói: "Ta phải mau chóng tìm người, đúng rồi, Bàng Hỉ có hỏi qua cái gì không?"

Trần Thế Trung lắc đầu, nói: "Không, hắn chưa nói cái gì, giữa trưa đều uống rượu cùng Tiểu Hầu gia."

Khóe miệng Trần Nguyên nhếch lên, nổi lên một tia cười lạnh, nói: "Từ hôm nay trở đi, chúng ta phải cẩn thận hắn."

Hắn sẽ không coi Bàng Hỉ là một đứa ngốc, Bàng Hỉ khẳng định đã nhìn ra chỗ không đúng, nếu như hắn chạy tới chất vấn Trần Nguyên, nói rõ trong lòng hắn vẫn chỉ là hoài nghi.

Hiện tại, cái gì hắn cũng chưa nói, vậy nghĩa là đã xác định, hôm nay để cho người Hô gia đào tẩu, có quan hệ đến Trần Nguyên, chỉ là, hiện tại hắn không cầm ra chứng cứ, cũng không dám đơn giản động đến Trần Nguyên, dù sao Trần Nguyên cũng không phải một tiểu chưởng quầy quán rượu nữa.

Trần Nguyên biết rõ, con mắt Bàng Hỉ đều nhìn chăm chăm lên trên người của mình, hợp tác ở Liêu quốc? Đó là ở Liêu quốc mới có.

"Thái sư đâu?" Trần Nguyên hỏi.

Trần Thế Trung cười ha ha một tiếng, nói: "Vừa rồi vẫn ở cùng Trần Sư Sư, bảo ta mở một gian khách phòng cho bọn hắn, nói là để chúng ta dừng chân tại đây, ha ha."

Trần Nguyên cũng nở nụ cười, nói: "Không cần phải quấy rầy bọn hắn, đi, chúng ta cùng đi nhà bếp, nhìn xem buổi tối còn đồ ăn gì có thể hâm nóng, những người này ở tại chỗ này, chúng ta không thể để cho bọn họ đói bụng."

Trần Thế Trung đáp: "Đại ca yên tâm, đồ ăn nhà bếp đã được chuẩn bị đầy đủ hết, cũng đủ để kinh doanh ba bốn ngày."

"Hay là để ta đi nhìn xem thì tốt hơn."

Hai người sóng vai đi đến hướng nhà bếp, vừa mới xuyên qua đình, Trần Nguyên bỗng nhiên trông thấy Thập Ngũ phu nhân ngồi ở chỗ kia, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Thập Ngũ phu nhân cũng nhìn thấy hắn, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, hỏi: "Trần Thế Mỹ? Người tới đây một chút được không?"

Trần Nguyên rất là xấu hổ, nói với Trần Thế Trung: "Người đi xem đi, ta có chút việc muốn làm."

Sau đó liền hỏi một tiếng: "Phu nhân có cái gì phân phó?"

Trần Thế Trung đương nhiên biết rõ, lúc này chính mình không nên lưu lại, liền dùng tốc độ nhanh nhất biến mất.

Thập Ngũ phu nhân vậy tay, nói: "Người tới đây."

Trần Nguyên chậm rãi đi tới, Trần Thế Trung đã không có bóng dáng, lại nhìn ánh mắt kiêu mỵ của Thập Ngũ phu nhân, chậm rãi lại gần nàng, thay một lần điệu khác, hỏi: "Thái sư ở bên trong phòng khách, vì cái gì người không vào?"

Thập Ngũ phu nhân vờ về một đóa hoa trong tay, nói: "Không phải Trần Sư Sư ở bên trong sao? Người cho rằng hắn là người à, có thể một lần xử hai người?"

Trần Nguyên cười một chút, vừa thấy bốn bề vắng lặng, cánh tay liền vuốt mặt nàng: "Phu nhân, ta vô cùng mạnh mẽ phải không?"

Thập Ngũ phu nhân cười ha ha một tiếng, nói: "Người mạnh mẽ lắm."

Trần Nguyên nói: "Hôm nay là người quán quít lấy Lão Bàng để tới gặp ta sao?"

Thập Ngũ phu nhân mặt trắng không còn chút máu, nói: "Nhàn rồi, đến chỗ người chơi thôi, thời điểm tìm được người rồi, lại không biết người đi nơi nào."

Trần Nguyên tự nhiên biết rõ nàng tìm mình làm cái gì, một tay ôm ngang eo nàng, bế lên, hỏi: "Hiện tại người đã biết chỗ của ta, muốn làm quen một chút hay không?"

Thập Ngũ phu nhân rất bối rối, nói: "Người làm gì? Bị người trông thấy, chúng ta sẽ chết chắc đó!"

Trần Nguyên buông eo nàng ra, nói: "Đi theo ta đến một chỗ."

Thập Ngũ phu nhân không cự tuyệt, hỏi: "Ở đâu?"

"Người đến rồi sẽ biết."

Trần Nguyên muốn dẫn Thập Ngũ phu nhân về rạp nhỏ phía sau, trong cái rạp nhỏ kia có một nhà tắm, có thể tắm, hai người cùng nhau tắm rửa, tuy Trần Nguyên biết rõ, thời điểm hiện tại không đúng, nhưng loại chuyện này, càng là thời điểm không đúng, lại càng kích thích.

Ngẫm lại, Lão Bàng đang ở phía trước cùng Trần Sư Sư, chính mình thay hắn ở phía sau an ủi Thập Ngũ phu nhân một tý, nghĩ đến đó, trong lòng vô cùng kích thích, mà hiện tại, trong lòng Thập Ngũ phu nhân khẳng định cũng nghĩ như vậy, bước chân đi theo Trần Nguyên, nhanh chóng tiến lên.

Mở cửa ra, Thập Ngũ phu nhân lập tức phát ra một tiếng kinh ngạc: "Oa!"

Nói như thế nào đây, cả cái gian phòng bố trí rất tuyệt diệu, tường sơn màu hồng phấn, một giường thêu uyên ương, bên cạnh có một thùng tắm, hơi to hơn thùng tắm bình thường một chút, hơn nữa, bên cạnh còn có lan can để cho người ta dựa vào.

Trong thùng đã sớm có nước, đây là Trần Nguyên chuẩn bị cho Lão Bàng cùng Trần Sư Sư dùng, không nghĩ tới, hai người kia không chờ được mình an bài vì bọn họ.

Hiện tại, chính mình lại dùng trước, Lão Bàng này phỏng chừng cũng không có tinh lực đến gian phòng này nữa, Trần Nguyên chỉ là hi vọng hắn không bại quá nhanh trước Trần Sư Sư.

"Đến đây, uống một chút rượu trước, đây là rượu tốt nhất Biện Kinh, mùi vị không tệ, thượng hạng đó." Trần Nguyên rót hai chén, đưa một chén cho Thập Ngũ phu nhân.

Thập Ngũ phu nhân đặt chén rượu ở bên môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"Thật không sai!" Thập Ngũ phu nhân nói xong, liền đem chén rượu trong tay đụng chạm chén rượu trong tay Trần Nguyên, sau đó liền uống một hớp lớn, gương mặt của nàng không lâu liền chuyển thành màu phấn hồng.

263. Chương 255: Có Một Gián Điệp (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 255: Có một gián điệp (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Trần Nguyên cũng một ngụm uống cạn, sau đó gỡ chén rượu không trong tay nàng xuống, đặt lên bàn, mắt nhìn nàng.

Thập Ngũ phu nhân mỉm cười, cánh tay bỗng nhiên ôm lấy Trần Nguyên, kiễng chân, nhẹ nhàng hôn lên trên gương mặt Trần Nguyên, Trần Nguyên nghiêng đầu, bắt được miệng của nàng, sau đó là hai đầu lưỡi làm càn, lộn xộn vào cùng một chỗ, thời gian rất lâu mới buông ra.

Trần Nguyên nhìn ánh mắt nàng, bên trong tựa hồ là một loại lửa nóng chờ mong.

Bọn hắn cũng không nói gì bất luận cái gì, bởi vì thoại ngữ gì cũng đều không có ý nghĩa, sau đó, bốn bờ môi tiếp tục quấn vào cùng một chỗ.

Trần Nguyên nhẹ nhàng giúp nàng bỏ y phục trên người đi, sau đó, cánh tay thử nước ấm một chút, vẫn còn vừa phải, một tay bế nàng lên, để vào trong thùng tắm, sau đó, mình cũng cởi sạch sẽ quần áo, tung người nhảy vào.

Nước ấm xâm nhập làn da, lại để cho Trần Nguyên cảm giác, một ngày mệt nhọc lập tức tiêu tán đi không ít, hai người mặt đối mặt ngồi đó, cái thùng tắm này có vẻ thập phần chen chúc, bốn chân quấn vào cùng một chỗ.

Thập Ngũ phu nhân cười ha ha, nói: "Người thật đúng là biết hưởng thụ, đến cả tắm cũng biết làm trò, Bàng Thái sư chưa từng thử qua đâu."

Trần Nguyên nhắm mắt lại, nói: "Đừng nói về lão nhân kia, nếu người nghĩ về hắn, ta sẽ đi ngay bây giờ, nếu không phải, cứ dựa vào ngực ta."

Thập Ngũ phu nhân nghe vậy, liền đứng dậy, đưa lưng về phía Trần Nguyên, ngồi vào trong ngực của hắn.

Trần Nguyên vuốt ve cánh tay nàng, duy trì một thời gian ngắn không hề động: "Đúng rồi, người tên là gì?"

Bộ dạng Thập Ngũ phu nhân đầy say mê, cũng nhắm mắt lại, hỏi: "Người hỏi cái này làm gì? Muốn kết hôn với ta sao?"

Tay Trần Nguyên già không nên nét, bắt đầu thăm dò hai miếng bánh bao trước ngực nàng, cứ thế mà xoa xoa bóp bóp, nói: "Không phải, ta chỉ phải không muốn cứ hô người là Thập Ngũ phu nhân mà thôi."

Thập Ngũ phu nhân bắt đầu cười khanh khách, thân thể vặn vẹo, nhưng thùng tắm nhỏ như vậy, sao có thể chạy đi đâu, tay kia Trần Nguyên bắt đầu tìm tòi từ dưới lên, rất nhanh đã bắt đến mục tiêu, hô hấp của nàng chuyển thành trầm trọng, lại nóng bỏng, hỗn hển nói: "Ta, cứ gọi ta là Thẩm Nhụy."

Trần Nguyên cảm giác được nàng đang động tình, một tay ở trong nước bỗng nhiên bế nàng lên, thân dưới của hắn cũng vươn lên trên.

Thẩm Nhụy vô ý thức vươn hai tay ra, vịn chặt thành thùng gỗ, bờ môi Trần Nguyên làm càn, chạy dọc trên người nàng, từ gò má đến ngực, sau đó xẹt qua cái bụng bằng phẳng, bờ môi Thẩm Nhụy hơi mở, phát ra tiếng rên rỉ mê say.

Đầu lưỡi Trần Nguyên lượn vài vòng tại rốn nàng, trông thấy ngón tay của nàng chăm chú nắm chặt tấm ván gỗ, phảng phất như muốn bóp nát chúng, hấn nhếch miệng cười, sau đó chậm rãi đứng dậy, phản hồi dọc theo lộ tuyến vừa rồi, bắt được cặp môi thơm kia.

Thẩm Nhụy hí mắt lại, thì thào nói: "Oan gia, người muốn mệnh ta rồi....."

Trần Nguyên đỡ lấy đầu của nàng, nói: "Đến, đến nơi đây."

Nói xong, hấn ngồi ở bên thùng tắm, hai tay dẫn dắt đầu Thẩm Nhụy, đưa xuống dưới háng của mình.

Khóe miệng Thẩm Nhụy treo lên một tia cười quyến rũ, đánh một trên huynh đệ hấn, nói: "Đàn ông các người đều là cái đực hạnh này!"

Trần Nguyên cũng không giải thích, đồ ngọc mới có thể ở lúc này phản bác lời nữ nhân nói, thẳng đến khi cảm giác được, huynh đệ kia đang bị một khu vực ẩm áp bao vây, Trần Nguyên bỗng nhiên biến thành dị thường thô lỗ, một tay nhấc nàng lên, trở mình xoay qua chỗ khác, bỏ tới bên cạnh, mạnh mẽ nâng một cái chân của nàng lên, đặt xuôi theo thùng.

Thập Ngũ phu nhân rất phối hợp, đem bờ mông tuyết trắng nhô lên cao cao, chuẩn bị xong việc nghênh đón Trần Nguyên, Trần Nguyên hung hăng đâm về phía trước một cái thật mạnh, chỉ thấy nàng nhường mảy, hai mắt trắng dã, nói: "Oan gia, người lại coi thường ta rồi.....!"

Trần Nguyên dám khẳng định, Lão Bàng tuyệt đối không có tình cảm mãnh liệt như vậy.

Xem nét mặt Thập Ngũ phu nhân bây giờ sẽ biết, nàng thật giống như là muốn chết đi sống lại, mỗi lần Trần Nguyên xâm nhập, nàng đều phảng phất như muốn co rút.

Hai người từ trong thùng đến trên giường, lại từ trên giường đến trên mặt đất, một phen liều chết triển miên, cuối cùng mới bình tĩnh nằm một chỗ.

"Có khỏe không?" Trần Nguyên ôm Thập Ngũ phu nhân, nhẹ giọng hỏi nàng.

"Ừm, cực kỳ tốt, rất thoải mái, nhưng có chút không chịu được."

Trần Nguyên nhẹ nhàng hôn nàng một cái, nói: "Còn có lần sau không?"

Thập Ngũ phu nhân xoay đầu lại, nhìn hấn, cũng là nở nụ cười, nói: "Lần sau ta sẽ gọi tỷ tỷ cùng đi, chỉ sợ người không dám thôi."

Tay Trần Nguyên vuốt ve bộ ngực của nàng, nói: "Người chưa nghe nói qua người sắc đảm ngập trời sao? Chỉ cần các người dám đến, ta còn sợ các người không thỏa mãn? Chỉ là, bây giờ còn phải tranh thủ thời gian mặc quần áo tử tế cho tốt, Thái sư sức khỏe yếu, không được thời gian dài như chúng ta, nói không chừng hiện tại đang tìm người đó."

Thập Ngũ phu nhân mạnh mẽ ngồi dậy, tìm kiếm y phục của mình, mặc thẳng vào, nói: "Cứ quyết định như vậy đi, mấy ngày nữa lão gia này muốn đi Đại Đồng, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian bên nhau."

Trần Nguyên thuận miệng hỏi: "Hấn đi Đại Đồng làm cái gì?"

Thẩm Nhụy cười ha ha một tiếng, ngừng mặc quần áo, lồng ngực còn lỏa lồ, lại đi đến gần lần nữa, hỏi: "Như thế nào? Muốn ta làm mật thám cho người à?"

Trần Nguyên thật sự có ý nghĩ này, nàng đã nói toạc rồi, cũng không phủ nhận, nói: "Giúp ta nhiều nói vài lời hữu ích tại chỗ Lão Bàng, còn có, có chuyện gì liên quan đến ta, sớm cho ta biết một chút."

Thẩm Nhụy dùng một tay nâng người đứng dậy, nói: "Có chỗ tốt gì không?"

Trần Nguyên thoáng ngất cái mũi của nàng một tý, nói: "Lão Bàng lớn tuổi, vợ bé lại nhiều, mấy năm này hấn càng sủng ái các người, các người càng cảm hận vì không thỏa mãn, chờ thời điểm hấn không thể động dậy, người cứ đến tìm ta."

Thần sắc Thẩm Nhụy bỗng nhiên biến thành rất là khiếp sợ, hỏi: "Thật sự?"

Trần Nguyên gật đầu, một bộ dạng rất chân thành, nói: "Đương nhiên là sự thật, ta cũng có rất nhiều lão bà, chỉ là, ta có thể bảo chứng, chờ thời điểm ta không thể động, người cũng già, không có người nào muốn nữa."

Kỳ thật, Thẩm Nhụy một mực lo lắng, đúng là vấn đề này, tuy hiện tại nàng được Lão Bàng sủng ái, nhưng khó bảo toàn ngày sau vẫn được sủng ái.

Nếu Bàng Cát thật sự có cái gì ngoài ý muốn, nàng vừa không có người thân, gia sản nhà này khẳng định không có phần rồi, không bị vài bà chị đuổi ra Bàng phủ mới là việc lạ.

Thẩm Nhụy ôm lấy Trần Nguyên, sau nửa ngày mới mở miệng nói chuyện, nàng mở miệng, liền có ý nghĩa, Trần Nguyên đã có một gián điệp bên người Bàng Cát

Nàng nói: "Đặc phái viên người Đẳng Hạng đến rồi, hoàng thượng thượng bởi vì sự tình Công Chúa mà giận chó đánh mèo, vậy Lý Nguyên Hạo, người Đẳng Hạng ở Đại Đồng hơn mười ngày, hiện tại hoàng thượng thượng hết giận một ít, lại để cho Lão Bàng tìm cơ, đi đón tiếp người ta."

Trần Nguyên xoay đầu lại, đầu đâm vào lồng ngực lõa lồ của kia nàng, tham lam mút lấy núm trước ngực, nói: "Lúc nào đến, nói một tiếng cùng trước ta, người thật là một yêu tinh, mê hoặc chết người rồi."

Thập Ngũ phu nhân nhẹ nhàng đẩy hắn ra, nói: "Nhanh chút đi, người ta thật sự phải đi, đúng rồi, nhớ kỹ lời người mới vừa nói, đây chính là chính miệng người nói, ta không bức người cái gì, nửa đời sau, ta đặt ở trên người người, nếu thua, ta kéo người cùng đi, làm một đôi tử uyên ương!"

Trần Nguyên đứng dậy, hôn một cái trên mặt của nàng, nói: "Yên tâm, ta thề, nếu như đến lúc đó, ta không nhớ đến người, trời sẽ giáng ngũ lôi oanh đỉnh!"

Lời thề độc này, tại Tổng triều, cũng không phải thứ có thể tùy tiện phát ra, Thẩm Nhụy cao hứng cực kỳ, buộc dây thắt lưng trước ngực lại, hôn Trần Nguyên một cái, nói: "Đi thôi."

Trần Nguyên đi trước mở cửa phòng, nhìn xung quanh không có người, mới để cho nàng đi tới, chính mình lại đợi một hồi trong phòng, thẳng đến khi thân ảnh Thẩm Nhụy biến mất trong tầm mắt, Trần Nguyên mới lén lén lút lút rời đi.

Thẩm Nhụy không riêng gì giải quyết vấn đề trên sinh lý của Trần Nguyên, mà còn làm cho lòng hắn yên tâm không ít.

Người như Bàng Cát, phải tùy thời phòng bị mới có thể sống sót, vạn nhất ngày nào đó, hắn nhìn chính mình mà cảm thấy khó chịu, còn có người nói đỡ một câu, báo cái tin cho mình, cũng không đến mức không kịp trở tay.

Trần Nguyên cất bước đi về hướng thanh lâu phía trước, hôm nay, ngày đầu tiên cất băng, đã tiến hành thuận lợi, nên làm chút ít quyết định vì chuyện của ngày mai.

Sơn trang vận hành, bởi vì Bàng Cát ban thưởng phong phú, tăng thêm Lữ Di Giản đầu tư tài chính cực lớn vào trong đó, hiện tại trên tay Trần Nguyên còn có một chút tiền, so với dự đoán thì dư dả hơn rất nhiều.

Một lão bản Tân Nguyệt sơn trang, đối với Trần Nguyên là chưa đủ, hắn muốn làm, chính là Bill Gates Tổng triều, hắn muốn thành lập, là một cái Đế quốc Hoàng Kim, hắn biết rõ, ngành sản xuất phục vụ tựa như Tân Nguyệt sơn trang, làm tốt rồi, tiền sẽ đến ổn định, nhưng tốc độ xa xa không nhanh bằng buôn bán và thương nghiệp.

Cùng là 100 quan, đầu tư vào sơn trang, phỏng chừng hai năm có thể tăng gấp đôi, nhưng là đầu tư vào buôn bán mà nói, rất có thể một chuyến mua bán, liền trở mình gấp bội.

Quan trọng nhất là, buôn bán và thương nghiệp có thể làm cho vốn liếng tăng trưởng rất nhiều lần, điểm này, ngành sản xuất phục vụ không làm được.

Cho nên, kế hoạch chạy thuyền phải lập tức đăng lên nhật báo, cái này phải xem trình độ quen thuộc của Trương Tu Chính đối với đi thuyền và giao dịch biển.

Nếu như hắn và xưởng đóng tàu quen thuộc, đối với mậu dịch vùng duyên hải xung quanh Đại Tổng cũng quen thuộc mà nói, không đầy bốn tháng, nhóm hàng hóa đầu tiên của chính mình có thể xuống biển.

Đây là nguyên nhân hẳn có thể bạo gan tiếp nhận việc đi hàng của Vương Luân, dùng trên biển mạo dịch ủng hộ vận hành đi hàng, lại dùng hàng hóa làm ưu thế, mở rộng năng lực cạnh tranh cho đội tàu của chính mình, hình thành một dây xích tài chính lưu động liên tục.

Sau đó, là tiến quân về hướng thương nghiệp.

Trong lòng Trần Nguyên tràn đầy hùng tâm tráng chí, mà hai người Trương Tu Chính và Dương Nghĩa từ thanh lâu đi ra, hiện đang ngồi ở trong hành lang uống trà. Tuy Dương Nghĩa tai điếc, nhưng con mắt đặc biệt tốt, rất xa đã trông thấy Trần Nguyên đi tới, vội vàng đánh cánh tay Trương Tu Chính một cái, hai người đồng thời đứng lên.

Trần Nguyên đến gần vài bước, ôm quyền nói: "Trương huynh, Dương huynh, có thoả mãn đối với nơi này của huynh đệ hay không? Có ý kiến gì, cứ việc nói đi ra, cũng để cho huynh đệ cải tiến một chút."

Dương Nghĩa cười cười lắc đầu, vươn ngón tay cái với Trần Nguyên.

Mà Trương Tu Chính lại nói: "Trần huynh, không phải ta khen tặng người, nhưng từ quy mô mà nói, sơn trang này của người tính toán là 'Đệ nhất gia' Biện Kinh chúng ta rồi, chính là 'Đệ nhất gia' trong kinh thành, cùng so sánh với người, cũng có nhiều chỗ thua kém không ít."

Trần Nguyên cười một tiếng, kéo cái ghế ngồi xuống, nói: "Mời nhị vị ngồi đi, đúng rồi, Trương huynh, sự tình lần trước nói cùng người, ta đã chuẩn bị đi làm."

Trên mặt Trương Tu Chính lập tức lộ ra thần sắc mừng rỡ, hỏi: "Trần huynh thật sự chuẩn bị làm hàng hải sao?"

Trần Nguyên gật gù đầu, nói: "Đúng, ta có ý định làm ăn trên biển hai năm trước, sau đó mới chậm rãi mở rộng việc buôn bán của ta thành một vòng tròn lưu chuyển, đợi cho thời điểm thành thực, lại làm một chuyến viễn dương lần thứ nhất. Trương huynh, nếu như người nguyện ý giúp ta mà nói..., ta sẽ lập tức đi mua thuyền."

Trương Tu Chính nhanh chóng gật đầu, hẳn sống cả đời này, mơ ước lớn nhất chính là thăm dò ại trong biển rộng, phụ thân hẳn qua đời, không có người làm ra tài chính cung cấp ủng hộ cho hẳn, mà những số tiền phụ thân lưu lại kia, đã sớm theo boong thuyền, đi hết xuống biển, không còn tồn tại.

Vì sinh tồn, hẳn chỉ có thể tiếp nhận Bao Chứng an bài, mưu một phần chức nghiệp an ổn.

Vốn, hẳn cho rằng, đời này, chính mình không còn cơ hội bước chân lên trên boong thuyền, đi vật lộn với sóng gió nữa rồi, trước lúc Trần Nguyên nói cùng hẳn, hẳn còn không thể tin được đây là thật, nhưng hiện tại Trần Nguyên hỏi hẳn, có làm hay không? Làm liền đi mua thuyền.

Cả người hẳn đều hưng phấn lên, nói: "Trần huynh, à không, Trần chương quỹ, ngày mai ta sẽ đi từ công chức, nếu Trần huynh yên tâm mà nói, sự tình mua thuyền, giao cho ta làm, ta cùng mấy chương quỹ xưởng đóng tàu đều là quen biết đã lâu rồi, bọn hẳn sẽ cho ta giá tiền thấp nhất!"

Cái này gọi là một câu làm cho người ta biến thành trung thành và tận tâm, từ nay bắt ly thân, để có được trung thành và tận tâm, nguyên nhân là, việc người cần phải làm, chính là chuyện hẳn muốn làm, bắt ly thân là vì địa phương người muốn đi, hẳn cũng muốn đi, giúp đỡ lẫn nhau là bởi vì, trên đường các người tiến về phía trước, đều cần đối phương

Lúc này hoàn toàn có thể dùng câu, dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tốt, ta phái mấy tiểu nhị cùng đi với người, sơn trang vừa vận hành, ta không thể rời đi, cho nên, tất cả công việc phải nhờ Trương huynh làm chủ. Ý của ta là, chạy gần làm ăn trên biển trước, để cho bọn tiểu nhị thích ứng cuộc sống trên biển thoáng một tý, Trương huynh, người xem cái nhóm đầu tiên này nên mua bao nhiêu thuyền thì phù hợp?"

Trương Tu Chính nói: "Ta đề nghị chương quỹ mua bốn chiếc thuyền lớn trước, ba chiếc kéo hàng, một con thuyền hộ tống, tăng thêm hai chiếc tàu tiếp tế, tổng cộng sáu chiếc là được rồi. Hiện tại đúng là thời điểm đi đảo Nam Dương, nếu có thể xuống nước trong hai tháng, hiện tại Trần huynh sẽ phải chuẩn bị rất nhiều đồ sử, lựa.

Những vật này, tại Nam Dương thập phần dễ bán, Đại Tổng ta chỉ hơn mười quan một kiện đồ sứ, tại Nam Dương có thể bán được gần trăm quan. Sau đó kéo hương liệu, trân châu, cùng một ít dược liệu Đại Tổng ta không có từ Nam Dương trở về, lúc trở lại đúng là cuối mùa thu, chúng ta lại từ Triều Tiên, mua lộc nhung của những người này, một chuyến đi, không riêng gì có thể để cho bọn tiểu nhị quen thuộc biển cả, lợi nhuận cũng tuyệt đối khả quan!”

Trần Nguyên biết rõ, phương diện này, Trương Tu Chính là người trong nghề, chính mình chưa từng có ra tới biển khơi.

Đời trước đi Châu Âu hai lần, cũng là ngồi phi cơ đi, sự tình trên biển này là dốt đặc cán mai, hay là nghe người ta thì tốt hơn.

Cuối mùa thu có thể trở về, như vậy mà nói, sinh ý Nam Dương một năm chạy hai chuyến cũng không có vấn đề, chờ thời điểm bọn hắn trở về, Tần Hương Liên cũng sắp đến rồi, Tân Nguyệt sơn trang cũng đã vào quỹ đạo rồi, nếu như đến lúc đó cần khuếch trương đại quy mô, hắn muốn tự mình đi một chuyến, mang theo một nhà già trẻ cùng đi, để cho Tần Hương Liên nhìn thuyền, nhìn biển cả.

Lập tức nói: “Vậy tất cả làm phiền Trương huynh thay ta làm chủ, từ mua thuyền, đến chiêu mộ thủy thủ, ta phái người đi, chỉ làm chân chạy cho người. Chỉ là, Trương huynh nhớ lấy một điểm, chờ ta có hơn mười chiếc thuyền lớn, sẽ cho người ra biển, bây giờ không phải là thời điểm chơi viễn dương.”

Đây là sự tình duy nhất Trần Nguyên lo lắng, vạn nhất ý nghĩ Trương Tu Chính nóng lên, mang theo vài con thuyền vừa mua đi Hawaii, một đám người Hồ gia kia có khả năng thật sự không về được nữa.

Trương Tu Chính cười nói: “Chưởng quầy yên tâm, ta há lại là người không biết nặng nhẹ? Đoạn thời gian này, ta sẽ tận tâm chạy sinh ý cho người, đợi cho sinh ý tốt rồi, thuyền cũng nhiều, Trần chưởng quầy có thủ hạ tiếp nhận, chúng ta sẽ bàn về viễn dương.”

Trần Nguyên duỗi bàn tay của mình ra, đặt ở trước mặt Trương Tu Chính, nói: “Tốt, một lời đã định ”

Dương Nghĩa ở bên cạnh nhìn cẩn thận, biết rõ hai người bàn luận là cái gì, đợi cho Trương Tu Chính cùng Trần Nguyên nói xong, Dương Nghĩa bỗng nhiên dùng cánh tay đẩy đẩy Trương Tu Chính một chút, động tác này rơi vào trong mắt Trần Nguyên, hắn lập tức biết, có thể là Dương Nghĩa có chuyện gì muốn nói cùng mình

264. Chương 256: Đe Dọa (1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 256: Đe dọa (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

“Dương huynh có ý kiến gì sao?” Trần Nguyên chủ động hỏi.

Trên mặt Dương Nghĩa giống như có chút thần sắc khó xử, Trương Tu Chính cười một chút, nói: “Chưởng quầy, tại chỗ người có thiếu tiểu nhị hay không?”

Bây giờ Trần Nguyên là làm lão bản, vĩnh viễn hắn đều thiếu khuyết công nhân, nếu có người muốn tới, hắn tuyệt đối rộng mở cửa lớn, một người công nhân tốt đến, có thể sa thải một người không hợp cách.

Xem ra Dương Nghĩa có thân thích bằng hữu gì đó muốn giới thiệu đến chỗ mình đây.

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Thiếu, ta còn chuẩn bị làm tiếp những thứ mua bán khác, nhân thủ không chê ít, nếu như nhị vị có người thích hợp, có thể giới thiệu đến nơi này của ta.”

Trương Tu Chính hơi dừng lại một chút, nói: "Trần huynh, Dương Nghĩa có mấy bằng hữu, muốn giới thiệu đến chỗ ngươi, chỉ là, thân thể bọn hắn đều có chút không trọn vẹn."

Trần Nguyên sững sốt một chút, vấn đề này, hẳn thật sự không nghĩ tới, hiện tại nghe Trương Tu Chính và Dương Nghĩa nói, Trần Nguyên thật sự có điểm do dự.

Dương Nghĩa vẫn nhìn mặt Trần Nguyên, một điểm thần sắc do dự kia lại làm cho Dương Nghĩa có chút thất vọng rồi.

Trần Nguyên cũng không kỳ thị những người này, so với người thường mà nói, năng lực của bọn hắn nhất định sẽ bị hạn chế, nhưng chính là bởi vì như thế, thời điểm bọn hắn làm việc, thường thường sẽ cố gắng nhiều hơn vài lần so với người bên ngoài, còn một điều chính là, những người này, một khi tìm được công tác, tỷ lệ đi ăn máng khác là tương đối thấp.

Trần Nguyên cũng nhìn Dương Nghĩa, hỏi: "Dương huynh, có mấy người? Trước kia bọn hắn đã làm cái gì chưa?"

Dương Nghĩa lập tức vỗ vỗ Trương Tu Chính, ý bảo Trương Tu Chính vì thay chính mình phiên dịch ngôn ngữ của người câm điếc.

Trương Tu Chính nói: "Đều là huynh đệ vệ đội ta, lớn tuổi, rời khỏi vệ đội, cuộc sống không có gì tốt đẹp, hi vọng Trần huynh có thể để cho bọn họ tới thử xem, đưa trà rót nước cái gì đó, cam đoan bọn hắn có thể làm tốt."

Trần Nguyên biết rõ, cái niên đại này còn chưa có tiền trợ cấp xuất ngũ, binh sĩ rời khỏi quân đội, chỉ có thể tìm được rất ít hoặc một bộ phận phụ cấp, miễn cưỡng duy trì vài năm cuộc sống đã là tốt rồi.

Đây là Tống triều còn nghĩ tình cảm, tựa như Liêu quốc và Đảng Hạng, ngay cả một bộ phận rất ít này đều không có.

Nói cách khác, nếu như một sĩ binh không thể lên trên chiến trường nữa, như vậy, hẳn phải nghĩ tự biện pháp mưu sinh, mới có thể sống sót.

Vệ đội Dương Nghĩa là hộ vệ của Nhân Tông, Nhân Tông cũng tương đối tín nhiệm đối với mấy người này, cho nên đãi ngộ luôn tốt hơn một ít.

Cũng có thể nói, Tống triều một triều đại tương đối chiếu cố đối với người tàn tật, trong vệ đội có một vệ đội của người bị câm, đều là người tựa như Dương Nghĩa vậy, nhưng lại thiết lập thư viện chuyên môn, để cho những người này đọc sách.

Giống như ngày sau, tại thời điểm Minh triều khoa cử, đều có bố cáo nói rõ, yêu cầu "tứ chi kiện toàn", mà Tống triều, lại không có cái hạng mục này.

Người tàn tật cũng có thể kiểm tra khoa cử, chỉ là, thời điểm thi đậu làm quan, không có vị trí tốt mà thôi.

Ví dụ như học giả Từ Tích nổi danh Tống triều, thi đậu hoàng bang, liền bị hoàng đế đưa về nhà nuôi dưỡng, rất nhiều năm đều là được nhận một phần tiền lương không tẻ, ở lại nhà mà nghiên cứu các loại học vấn.

Cái này đã rất không tệ, nếu như tại Minh triều hoặc là Thanh triều, hẳn ngay cả cơ hội kiểm tra hoàng bang cũng không có.

Cho nên, người như Dương Nghĩa biết rất rõ, cuộc sống xuất ngũ không có đường ra, bọn hắn chưa bao giờ đi về phía cái gì quan viên phản ứng, thật sự không thể xử lý được, liền xin huynh đệ kia giúp đỡ trợ giúp một chút.

Ánh mắt Dương Nghĩa rất là chờ mong, Trần Nguyên nhìn ánh mắt của hắn, gật gật đầu, nói: "Tốt, ngươi bảo bọn họ ngày mai tới đây, đầu tiên phải nói trước rồi, ta sẽ bố trí công tác phù hợp cho bọn hắn, nhưng nếu như làm không tốt, ta sẽ đuổi bọn hắn đi, thay người khác vào."

Dương Nghĩa liền ôm quyền với Trần Nguyên, trên mặt cười cười cực kỳ vui vẻ.

Trần Nguyên cũng vui vẻ.

Buổi tối, tiệc rượu tan đi, những khách nhân lục tục rời khỏi sơn trang, bọn tiểu nhị bắt đầu quét dọn vệ sinh sơn trang, bọn hần vội vàng cả ngày, đều có một chút mệt mỏi. Lúc này, sớm đã không có hưng phấn buổi sáng, thỉnh thoảng có vài tiếng thở dài truyền vào lỗ tai Trần Nguyên.

Trần Nguyên biết rõ, hôm nay bọn hần xác thực vất vả, hiện tại là thời điểm nên cho bọn hần chút động viên.

Lập tức vỗ tay, nói: "Mọi người nghe cho kỹ, hôm nay, nhờ có mọi người cố gắng, để cho sơn trang ta khai trương rất náo nhiệt, chương quây thật cao hứng, chương quây cao hứng, cũng sẽ cho các người cao hứng, mỗi người đến phòng thu chi nhận lấy 100 văn tiền, coi như là tiền lãi hôm nay!"

Bọn tiểu nhị lập tức hoan hô, cái eo kia cũng không đau xót nữa rồi, chân cũng không đau, nguyên một đám phóng tới phòng thu chi, chạy vô cùng nhanh chóng.

Trần Nguyên ở phía sau lớn tiếng nói: "Huynh đệ nhà bếp, đừng vội thu thập, lại nấu mấy món thức ăn ngon đi ra, chúng ta đóng cửa lại, tự mình ăn!"

Sư phó nhà bếp vốn đã thu đao, vừa nghe chương quây muốn đun đồ cho người mình ăn, không nói hai lời, lại rút đao ra, đun nóng chút ít ăn kia còn có thể ăn đồ khách nhân để lại lên, rất nhanh đã kiếm đủ bảy tám bàn rượu và thức ăn.

Mặc dù có chút lộn xộn, nhưng toàn người mình ăn, không cần chú ý đẹp mắt.

Cô nương bên trong thanh lâu, đều được thưởng tiền, kỳ thật, các nàng làm một chuyến này cũng rất cực khổ, Trần Nguyên hôm nay đã là người từng trải, thấu hiểu rất rõ.

Những thứ không nói khác, nói về uống rượu, khách nhân muốn người uống, người phải uống hết, cho dù không thể uống nữa, cũng phải bưng chén rượu lên.

Nếu khách nhân tính tình tốt một chút, bờ môi thoáng đựng ly một tý là được rồi, đựng phải khách nhân tính tình không tốt, người không uống hết, vậy thì không được.

Ăn cơm cũng là như thế này, một người khách nhân đến đây gọi món ăn, các nàng phải đi theo ăn được một châu, cũng không quản đói hay không đói bụng, mặc kệ khách nhân gọi đồ ăn, có phải là thứ các nàng thích ăn hay không.

So sánh với nhau, những tiểu nhị này liền hạnh phúc hơn rất nhiều, bọn hần ngồi vây quanh bên bàn, cũng không đợi Trần Nguyên nói một câu, lập tức buông tay ra, ăn trước cái đã, sau đó lại uống mấy chén.

Trần Nguyên không có ý định nói cái gì, cũng không phải thể hội nghị kỷ hai mươi mốt, khai mở cần phát biểu một vài lời.

Nói cái gì cũng đều là giả dối, đối với mình mà nói, hôm nay, bọn tiểu nhị ra sức, so với cái gì cũng tốt hơn, đối với bọn tiểu nhị mà nói, 100 văn tiền thưởng kia, còn hơn Trần Nguyên nói một vạn câu ủng hộ sĩ khí.

"Cái kia, mấy huynh đệ cũng đừng làm nữa, tới ném qua trước rồi hãy làm việc.....," Trần Nguyên trông thấy trên lầu còn có mấy tiểu nhị tại quét dọn gian phòng, rất nhiệt tình mời bọn hần xuống, đồng thời đưa mắt nhìn mọi nơi, xem còn có ai chưa tới dùng cơm.

Loại chuyện này, lão bản tự mình thoáng quan tâm một tý, sẽ để cho công nhân có một loại cảm giác ấm áp.

Nhìn quét mấy vòng, ngoại trừ một nhà Hồ Diên Khánh không thể lộ ra ngoài bên ngoài ánh sáng, giống như chỉ có hai nữ nhân kia không tới, bắt người ta làm việc thì có thể, nhưng không thể không để cho người ta cơm ăn.

Chuyện này đã có Lăng Hoa an bài, Trần Nguyên lập tức hỏi: "Lăng Hoa, hai cô nương kia đâu? Sao lại không thấy?"

Lăng Hoa cười một chút, nói: "Thời điểm rót nước, chân bị phỏng rồi, ta xem các nàng cũng không phải làm người việc nặng, liền để cho các nàng nghỉ ngơi đi. Các nàng còn rất sợ người biết, sẽ trách phạt các nàng, tướng công, người thật sự có ý định bắt các nàng trả hết tiền nợ sao?"

Hiện tại tâm tình Trần Nguyên đặc biệt tốt, hơn nữa, Triệu Ý lờ đi, không tạo thành phiền toái gì cho hắn, chính mình giống như cũng không cần tranh đấu cùng hai mỹ nữ.

Hắn đẩy cánh tay Lăng Hoa một chút, nói: "Người đi kêu các nàng đi ra, ăn một chút, hiện tại sắc trời đã tối, đợi buổi sáng ngày mai, A Mộc Đại vừa vặn phải về quán rượu, thuận đường mang các nàng về, nhìn xem là nhà giàu nào trong thành chạy đến tìm, để cho người ta đưa trở về là được."

Lăng Hoa khẽ cười một tiếng, nói: "Ta chỉ biết đại ca là người tốt!" nói xong, trong chớp mắt liền về đi phía sau viện gọi người.

Thiếu Thu đi đến sảnh đường, vốn là sợ hãi liếc nhìn Trần Nguyên, sau đó mới chú ý đi theo Lăng Hoa, ngồi xuống bên bàn.

Triệu Ý kia lại là căn bản không thấy Trần Nguyên, bởi vì trên đùi bị phỏng, lại làm cho nàng đi đường có chút không linh hoạt, kéo một cái ghế ra, ngồi xuống nói: "Thiếu Thu, đi mang cơm đến cho ta, thật sự có chút đói bụng rồi."

Nàng luôn luôn tránh né ánh mắt Trần Nguyên, phảng phất trên mặt bàn căn bản cũng không có Trần Nguyên tồn tại.

Tâm tình Trần Nguyên rất tốt, cũng không thèm để ý những việc này, chủ động nói: "Như thế nào? Biến thành nhân sĩ tàn tật rồi sao?"

Triệu Ý mấp máy miệng, nhìn nóc phòng trên đầu, chính là không nói lời nào.

Cái này là một bộ dạng đại tiểu thư tiêu chuẩn, Trần Nguyên nhìn vào trong mắt, trong lòng chắc hẳn, nha đầu kia thật không biết tốt xấu, lúc này rõ ràng còn là một bộ tính tình thối.

Thiếu Thu đi lấy cơm cho Triệu Ý, Trần Thế Trung đi theo, hấp tấp chạy tới.

Trần Nguyên nhìn thấy, cũng không nói gì, Trần Thế Trung là huynh đệ mình, không có đạo lý chỉ cho chính mình cửa gái, lại không cho hắn tán gái.

Lúc này Lăng Hoa gấp cho Triệu Ý một cái đùi gà, nói: "Cô nương, đói bụng chưa? Người cũng thiệt là, vì cái gì mà không cho Thiếu Thu tới lấy cơm giữa trưa vậy?"

Triệu Ý dùng khoeo mắt miết Trần Nguyên một chút, thấy Trần Nguyên đang nhìn nàng, vội vàng lách mình tránh ra, quay đầu đi, không để ý tới Trần Nguyên, lại cực kỳ khách khí cùng Lăng Hoa: "Đa tạ tỷ tỷ."

Trong lòng Trần Nguyên cười thầm, trên mặt lại làm ra một bộ mặt nghiêm túc, nói: "Cô nương, bữa tiệc này là tại hạ mời, còn có hai chuyện muốn nói rõ ràng cùng cô nương."

Triệu Ý thay một bộ mặt nghiêm túc, nói: "Nói đi, ta đang nghe đây!"

Trần Nguyên ho khan một tiếng, sau đó mới nói: "Cô nương hôm nay không làm việc, cho nên, không thể tính toán tiền công, bọn tiểu nhị này, mỗi người được 100 văn tiền thưởng, cũng không có một phần nào của cô nương."

Sắc mặt Triệu Ý lập tức liền nổi giận, nàng căn bản không quan tâm đến tiền, nhưng đây là vấn đề trên mặt mũi.

Trước khi bị phỏng, Triệu Ý đã đứng hơn một canh giờ tại phòng tắm, còn đưa trà rất nhiều lần, nàng chưa từng có một mối như vậy, bị thương lần này, có lẽ là bởi vì hoảng sợ mà bị thương, Trần Nguyên không an ủi còn chưa tính, rõ ràng còn khấu trừ tiền công của chính mình?

Triệu Ý xoay đầu lại, hai con mắt phát ra lửa giận, nhìn thẳng ánh mắt Trần Nguyên.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Còn có, người đã ta làm cái ấm của ta hỏng rồi, chiếu giá bồi thường, ba trăm văn, tăng thêm thời điểm người bị thương, lau một lọ dấm chua, hiện tại người tổng cộng thiếu ta 55 quan bốn mươi ba văn."

Triệu Ý đập bàn một cái, những đĩa và chén kia đều chấn động, quát: "Trần Thế Mỹ, người không nên quá phận!"

Hai tay Trần Nguyên vội vàng đề cái bàn lại, nói: "Chậm một chút, chậm một chút, nếu cái bàn lật ra, đánh nát chén đĩa trên bàn, ta đều ghi nhớ đến trên đầu cô nương, đến lúc đó, sợ người cả đời làm việc cũng không đền nổi "

Lăng Hoa biết rõ Trần Nguyên đang trêu chọc Triệu Ý, ngồi ở bên cạnh không nói không rằng.

Triệu Ý thoáng một tý đã đứng lên, hỏi: "Tốt, tốt, ta không bồi thường nổi đó, người xem làm sao bây giờ? Bây giờ người nói xem, ta nên làm cái gì bây giờ?"

Trần Nguyên đã chuẩn bị để cho nàng rời đi, chỉ là, một nữ nhân xinh đẹp như vậy, nếu là cứ như vậy để cho nàng làm rời đi, thật sự không cam lòng.

Mặc dù không có cách nào chiếm được tiện nghi tay chân, ngoài miệng cũng muốn đùa giỡn một chút, nói: "À, đúng rồi, lúc cô nương nghỉ ngơi, dùng gian phòng nào vậy? Ta còn chưa tính toán tiền thuê nhà nữa."

Tên mặt Triệu Ý lộ ra dáng tươi cười, hỏi: "Tính toán tiền thuê nhà?"

"Ừm."

Triệu Ý chậm rãi ngồi xuống, hỏi: "Không tính nữa, được hay không?"

Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác giọng nói của nàng có chút không đúng, giống như bộ dạng đã tính trước, chẳng lẽ trong này có bẫy để cho mình chui vào?

Trong lòng đang nghĩ, ngoài miệng lại không chút do dự, nói: "Cái kia, phải xem cô nương có lý do thích hợp hay không."

Triệu Ý nhếch khóe miệng lên, nói: "Kỳ thật, cũng không có lý do gì, chúng ta nghỉ ngơi tại hậu viện, gian phòng người chuẩn bị để những khách nhân kia tắm rửa, lúc chính giữa, giống như có người tiến vào gian phòng cách vách chúng ta, không biết bọn hắn cho người tiền thuê nhà chưa?"

Ai ui, không tốt, trong lòng Trần Nguyên kinh hãi, mình và Thẩm Nhụy làm việc đó, tuyệt đối bị hai nha đầu này nghe được, chỉ là, không biết các nàng nghe được bao nhiêu, lát nữa lập tức phải thử xem hiệu quả cách âm mới được.

Triệu Ý từ trên mặt Trần Nguyên bắt được cái gì đó, cười càng vui vẻ hơn, nói: "Chưởng quầy, hai vị khách nhân kia rất là kỳ quái, ta nghe được bọn hắn nói...."

Trần Nguyên vội vàng vươn tay ra, nói: "Đừng nói!"

Ánh mắt mọi người đều nhìn hắn, đầu óc hắn cũng chuyển động cực nhanh, miệng nói: "Đó là hai người uống nhiều quá, ta để cho bọn họ đi nghỉ ngơi một hồi, các người nhớ kỹ, lời khách nhân nói ra, khi nghe thấy, lập tức phải quên, lại càng không nên nói lung tung khắp nơi!"

Triệu Ý nói: "Thì ra là hai người khách, không biết bọn hắn có cần tiền thuê nhà hay không?"

Ngữ khí Trần Nguyên lập tức liền mềm nhũn, không trêu chọc nàng nữa, không có biện pháp, có khuyết điểm bị bắt chặt rồi.

Tuy hắn có thể xác định, Triệu Ý không biết thân phận Thẩm Nhụy, nhưng nếu nàng thật sự nói, ở thời điểm Lăng Hoa vì mình mà bận trước bận sau, mình lại mang theo một nữ nhân về phía sau chơi đùa, cái này dù sao cũng không quá rục rịch.

Hiện tại, hắn ước gì Triệu Ý nhanh rời đi một chút, liền nói: "Cô nương, vừa rồi ta nói đùa cùng người thôi, không chỉ nói hôm nay không tính tiền thuê nhà, chính là sổ sách trước kia của các người, ta cũng sẽ không nhắc lại cùng cô nương, dù sao, những thứ kia chỉ là hiểu lầm, chẳng trách được cô nương."

Mấy ngày hôm trước, trong lòng của ta lo lắng, trong lời nói khó tránh khỏi có chỗ đắc tội, kính xin cô nương thứ lỗi một chút, ngày mai ta liền sai người đưa các người trở lại Biện Kinh."

Lần này, Triệu Ý bỗng nhiên ngăn cả người, bộ dạng thái độ nghiêm trang hiện tại của Trần Nguyên, làm cho nàng cực kỳ không thích ứng, càng chủ yếu hơn chính là, nàng không muốn trở lại Biện Kinh, cũng không thể trở về.

Thiến Thu bưng hai chén cơm tới, vừa để xuống trước mặt Triệu Ý, hai con mắt Triệu Ý nhìn Trần Nguyên, chậm rãi cầm lấy chiếc đĩa ăn cơm.

Nàng ở chung cùng bốn người Trần Nguyên hơn nửa tháng rồi, thời điểm hơn nửa tháng này, Triệu Ý tiếp xúc với chút ít tiểu nhị sinh hoạt tại tầng dưới chót nhất, còn có người Nữ Chân từ Trường Bạch Sơn xa xôi tới nơi này.

Lăng Hoa thiện lương, Dương chương quỹ trung hậu, những kỹ nữ hay thay đổi kia, cùng với nhân vật phản diện Trần Nguyên trong mắt các nàng.

Những người này, bất kể là tốt hay là xấu, đều cho Triệu Ý một loại thể nghiệm hoàn toàn mới, làm cho nàng có một nhận thức hoàn toàn mới đối với xã hội ngoài hoàng cung, hiện tại, Triệu Ý biết rõ, trên người mình không có tiền, dưới tình huống này, căn bản chính là nửa bước khó đi

265. Chương 257: Đi Hay Không

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 257: Đi hay không

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Lăng Hoa là người tốt, Dương chương quỹ cũng là người tốt, bọn hắn đều nói Trần Nguyên không xấu.

Còn có những kỹ nữ kia, những nữ nhân đó cũng đều nói Trần Nguyên không phải là người xấu, không phải người xấu, đã là cái dạng này rồi, vạn nhất mình ở bên ngoài đụng phải một người xấu chính thức, chẳng phải sẽ là sự tình rất xấu sao?

Thời điểm nàng xuất cung, muốn đi Hàng Châu, nhưng cuối cùng lại đi tới chỗ Trần Nguyên.

Đoạn thời gian này, nàng đã ghi hận Trần Nguyên, nhưng hiện tại, Trần Nguyên chịu nhận lỗi với nàng, còn muốn đưa nàng ra đi, nàng chợt phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng, nếu lúc này rời đi, mình có thể đi nơi nào?

Một bữa cơm này, Triệu Ý ăn mà không yên lòng, sau khi ăn xong, Trần Nguyên phảng phất thật sự là muốn bồi tội với nàng, không hề sai khiến nàng, lại để cho bọn tiểu nhị quét dọn một gian phòng khách tốt nhất cho hai nàng ở lại.

Mà trên mặt Triệu Ý, lại không nhìn thấy bất luận cái gì hưng phấn, một bên, Trần Thế Trung lại càng thất lạc, luôn luôn vây quanh Thiến Thu, không ngừng hỏi han, hỏi các nàng rốt cuộc là tiểu thư nhà ai, trong mắt Trần Thế Trung, nếu như Thiến Thu không muốn nói, liền có ý nghĩa là không muốn nói cho hắn biết, ý nghĩa là không muốn liên lạc cùng hắn nữa, mối tình đầu của hắn liền thất bại.

Thiến Thu không nói, Trần Thế Trung không ngừng truy vấn, tiểu tử này cũng là một người không biết xấu hổ, chỉ cần đối phương chưa nói cự tuyệt, hắn sẽ quấn quýt chặt lấy.

Trần Nguyên cũng không đi quản hắn làm cái gì gió gì, đứng lên nói với Lăng Hoa: "Tại đây người cứ thu thập một tý, ta về phía sau, nhìn xem Bích Đào thế nào."

Hô Diên Bích Đào ngày mai sẽ phải theo bọn Hô Diên Khánh rời đi rồi, điểm này Lăng Hoa cũng biết, cho nên, nghe Trần Nguyên nói như vậy, cũng không nói gì thêm.

Trần Nguyên trong chớp mắt liền đi khỏi sảnh đường, đi ở trên đường nhỏ sơn trang, trong lòng hắn có một loại hào hùng, hào hùng như vậy, là vì mảnh thổ địa giẫm dưới chân này là của mình.

Đồ đạc của mình sẽ càng ngày càng nhiều, thanh danh, địa vị, nữ nhân, những thứ này, không phải chỉ có làm quan mới có thể lấy được.

Trần Nguyên bỗng nhiên toát ra một ý nghĩ, mình đã có thể bồi dưỡng một đám hải tặc, vậy tại sao không thể bồi dưỡng một quan viên? Một quan viên nói chuyện vì chính mình trên triều đình? Tựa như nước Mỹ đời sau kia, có chút tài phiệt lớn, người nào ở trong quốc hội không có cổ họng của mình?

Tình hình Tống triều dù sao cũng không giống với Mỹ quốc, thao túng triều đình là không thể nào, nhưng đặt mấy người nhà vào, không làm được yết hầu, làm lỗ tai cũng không có chỗ xấu.

Đừng nhìn chính mình hôm nay khai trương, rất nhiều đại quan đến đây, nói cùng mình luôn luôn chỉ có Lữ Di Giản, hơn nữa, lão nhân này nói rất rõ ràng, một khi sự hiện hữu của mình làm cho hắn cảm thấy là gánh nặng, hắn sẽ không chút do dự, đem mình đá văng ra.

Nếu như có thể có một người thay mình nghe thanh âm triều đình, đối với Trần Nguyên mà nói, quả thực là không thể tốt hơn.

Chuyện này không gấp được, Tống triều dù sao cũng không phải nước Mỹ, muốn làm cho người mình tìm có thể làm lỗ tai của mình ở trên triều đình, điều kiện chủ yếu chính là, cá nhân hắn phải có bản lĩnh tiến vào triều đình mới được, vấn đề này rất khó giải quyết, bởi vì người có bản lĩnh tiến vào triều đình, chắc chắn là không biết nghe lệnh, bởi mình là một thương nhân.

Từ từ sẽ đến, thực hiện cái mục tiêu này, cần phải có thời cơ, cần có thực lực.

.....

Sao trời bay lên, cả hoàng cung cũng chậm chậm yên tĩnh trở lại, trong Kim Hoa điện, nhưng lại đèn đuốc sáng trưng, trước mặt Nhân Tông đặt một bức tranh, trong đó vẽ một con tuấn mã đang lao nhanh, phẳng phất như muốn nhảy ra khỏi mặt giấy.

Đây là Nhân Tông vừa mới vẽ, hiện tại, hắn cầm một cây quạt, chậm rãi làm những nét mực kia khô, Bàng quý phi ở một bên, cầm đèn vì hắn, mà Bàng Cát cũng cười làm lành, cùng Nhân Tông quạt tranh.

"Vạn tuế vẽ tranh này, thật sự đã đến tình trạng không cách nào hình dung, lúc trước cự thần còn có thể xuất ra mấy tấm tranh chữ, thoáng so cùng vạn tuế một tý, hiện tại đã không theo kịp rồi, ha ha." Bàng Cát không phải khen tặng, Nhân Tông vẽ tranh thật sự cực kỳ xuất sắc.

Nhân Tông lại duỗi một ngón tay ra, đặt lên trên môi, ý bảo Bàng Cát không nên nói, Bàng Cát lập tức hiểu được, rất khoa trương mà che miệng của mình, đồng thời chuyên tâm quạt những nét mực kiam.

Thẳng đến khi cả bức họa đều khô, Nhân Tông lúc này mới nâng người lên, chính mình thưởng thức một chút, cực kỳ hài lòng mà gật đầu.

Bàng Cát đi theo đằng sau, nâng tranh lên: "Vạn tuế, cự thần cất đi hộ ngài nhé?"

Nhân Tông lắc đầu, nói: "Ban cho người."

Bàng Cát mừng rỡ, vội vàng quỳ xuống, nói: "Đa tạ hoàng thượng thương, đa tạ hoàng thượng thương!"

Nhân Tông vẽ lên một bức họa chính mình thỏa mãn, cũng là cực kỳ vui vẻ, khoát tay nói: "Đứng lên đi, lần sau nhớ kỹ, muốn cái gì, nói cùng trẫm, có thể đưa cho người, ta nhất định cho người, không cần phải trộm nữa."

Mặt mo Bàng Cát lập tức đỏ lên, cũng không biết mình nên nói cái gì, một bên, Bàng quý phi vội vàng thay phụ thân giải vây, đi lên lôi kéo cánh tay Nhân Tông, làm nũng, nói: "Hoàng thượng!"

Nhân Tông cười một tiếng, nói: "Tốt, không nói, đúng rồi, Thái sư, hôm nay cái sơn trang kia tên gọi cái gì?"

Bàng Cát nói gấp: "Bẩm hoàng thượng thương, gọi Tân Nguyệt sơn trang, nghe nói cái thủ từ kia không phải Trần Sư Sư ghi, là Liễu Vĩnh ghi, chỉ là, hắn tặng Trần Sư Sư mà thôi."

Mắt Nhân Tông sáng rực lên, nói: "Liễu Vĩnh? Khó trách."

Liễu Vĩnh lời lẽ sắc bén, ngay cả Nhân Tông cũng cam bái hạ phong, nếu không phải như thế, lúc ấy hắn cũng sẽ không vì một câu nói đùa, lại để cho Liễu Vĩnh đi điền từ, làm hại Liễu Vĩnh lên hoàng băng cũng không được làm quan.

"Bây giờ hấn còn đang cho điền từ những kỹ nữ kia sao?" Nhân Tông nhớ tới người này, liền thuận đường quan tâm.

Bàng Cát nói: "Vâng, Trần Thế Mỹ kia muốn mời Liễu Vĩnh đi chỗ của hấn làm việc, Liễu Vĩnh không đáp ứng."

Nhân Tông ngừng một chút, ngữ khí rất không thoải mái, nói: "Lúc trước trẫm nói đùa một câu, ai ngờ bên dưới cho là thật, Liễu Vĩnh kia cũng là hỗn đản, coi như là trẫm muốn hấn điền từ, cũng không bắt hấn chạy đến thanh lâu điền, còn treo cái gì phụng chỉ điền từ, hiện tại hấn vẫn còn khối bài kia sao?"

Bàng Cát nói: "Vạn tuế, tấm bảng này không còn, hiện tại cả Biện Kinh ai cũng biết, Liễu Thất kia lang thang tại thanh lâu, phụng chỉ điền từ, mặc dù không có biển hiệu, cũng không ảnh hưởng đến việc buôn bán của hấn."

Nhân Tông thở dài, nói: "Hi vọng Trần Thế Mỹ này có thể mang hấn đi, đúng rồi, Trần Thế Mỹ này, có phải là lần trước cùng Bàng Hỉ từ Liêu quốc trở về?"

Bàng Cát gật đầu: "Đúng là người nọ."

Nhân Tông rất hứng thú, hỏi: "Thái sư, người thấy thế nào đối với người này?"

Bàng Cát lập tức nói: "Người này tài không dưới trạng nguyên Tống Kỳ, làm người cơ cảnh, có thể đảm nhận trách nhiệm, trung nghĩa thành tín, có thể làm đại sự."

Nhân Tông liền nở nụ cười ha ha, nói: "Ha ha ha Thái sư, người rất ít khi có cùng một cách nói với Bao Chứng, chỉ là, Âu Dương Tu nói hấn văn văn là một thương nhân mà thôi, trẫm cũng rất kỳ quái, đã có tài trạng nguyên, vì sao không đến thi? Đã làm thương nhân, vì sao các ngươi còn nói hấn trung nghĩa? Trẫm, muốn thấy hấn."

Bàng Cát lúc này nói: "Hoàng thượng, nếu như có chuyện gì, phái cung nhân đi nói một tiếng cùng hấn là được, nếu ngài cố ý triệu kiến hấn, vậy cái đuôi hấn liền vểnh đến trời rồi, hơn nữa, hấn không muốn làm quan, ta sợ hấn chống đối vạn tuế."

Nhân Tông mỉm cười, nói: "Ta chỉ muốn trông thấy người này mà thôi, ai nói muốn cho hấn làm quan? Thái sư không cần lo lắng cái này, ngược lại, sự tình Đảng Hạng, người phải tìm có tốt, không thể tổn thương quốc thể."

266. Chương 258: Hết Đường

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 258: Hết đường

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Bàng Cát nghe xong, trong lòng ủy khuất không thôi, lúc ấy nếu không phải Nhân Tông nổi nóng, không hề có lý do, lại bảo biên quan giữ người lại, đâu cần cần nhắc những việc này?

Chỉ là, hấn biết rõ, cái quốc thể này là của Nhân Tông, Nhân Tông có thể tổn thương nó, chính mình lại không được, hiện tại, Nhân Tông giao sự tình cho mình, làm xong có ban thưởng, làm không tốt, oan ức phải tự mình công.

"Vạn tuế, vi thần đã nghĩ tới, đi nơi nào, giải thích cái gì, cũng rất dễ nói, nói Đại Tống ta mấy ngày hôm trước đang tại bàn bạc cùng Liêu quốc, không tiện để cho bọn họ đồng thời vào thành."

Sau khi Nhân Tông nghe, rất là vui vẻ, nói: "Tốt, nói như vậy là tốt nhất, cũng cho những người Đảng Hạng kia một điểm áp lực, lúc trước, thời điểm Tống Kỳ đi Liêu quốc, bọn hấn dùng không ít thủ đoạn, hiện tại

chúng ta có thể ngồi ở chỗ này, xem bọn hán cùng người Liêu quốc tranh đấu lẫn nhau, cũng là một chuyện rất lý thú.”

Bàng Cát khom người nói: ”Vạn tuế anh minh.”

Ở cùng một chỗ với Nhân Tông, cả đêm hán đều cong eo vô số lần, ngấm lại, cái đoạn thời gian nhàn rỗi ở nhà kia cũng buồn, nhưng lại khoái hoạt.

Giống như Lữ Di Giản, Bàng Cát bây giờ, đối với tranh đoạt quyền lực, hoàn toàn chính là xuất phát từ tự bảo vệ mình, mặc dù một thời gian ngắn hán ở trong nhà, cái gì cũng không làm, nhưng bọn người Hạ Tung vẫn không ngừng dả kích hán trên triều đình, dả kích chút ít môn sinh hán lưu lại kia.

Triều đình chính là như vậy, không đường lui.

Nhân Tông suy nghĩ một chút, nói: ”Đúng rồi, Thái sư, lúc này đây, Liêu quốc đến chính là sai Gia Luật Niết Cô Lỗ kia đến, Đẳng Hạng nghe nói là Lý Nguyên Hạo tự mình đến, không biết có chuyện lạ gì không?”

Bàng Cát suy nghĩ một chút, nói: ”Biên quan nói như vậy, y theo cự thần xem ra, Lý Nguyên Hạo tự mình đến, khả năng cực kỳ lớn, lúc trước hán hướng Liêu quốc cầu hôn, đều tự mình đi Liêu quốc, lúc này đây, hướng Đại Tổng cầu hôn, nếu chỉ phái sứ giả đến đây, cự thần là người thứ nhất không đáp ứng.”

Nhân Tông hừ lạnh một tiếng, nói: ”Lúc trước trẫm đáp ứng kết thân cũng nghĩ như vậy, hiện tại, Đẳng Hạng cùng Liêu quốc đại chiến sắp tới, vốn tưởng rằng Lý Nguyên Hạo không có khả năng tự mình đến đây, đến lúc đó, dùng cơ này thoái thác hôn sự. Ta không muốn dọa Ý nhi, không ngờ lại gây ra chuyện như vậy, Lý Nguyên Hạo muốn kết hôn, rốt cuộc là hạng người gì, ai biết được? Lúc này rõ ràng dám tự mình đến Đại Tổng, đảm lượng của hán quả thực không nhỏ.”

Bàng Cát không nói gì, Nhân Tông lại tự rơi vào trong suy tư.

Lý Nguyên Hạo đi quân cờ này, hoàn toàn vượt quá ý liệu của Nhân Tông, hiện tại Liêu quốc mài đao soạn soạt, theo như lẽ thường, Lý Nguyên Hạo tuyệt đối không có khả năng rời khỏi Đẳng Hạng, nhưng hán hết lần này tới lần khác, chính là đến rồi.

Hán không sợ Nhân Tông làm khó dễ hán tại Biện Kinh, không sợ người Liêu quốc thừa cơ phát động chiến tranh, không sợ cái triều đình Tây Hạ vừa mới kiến tạo kia, tại thời điểm đại binh tiếp cận, xuất hiện rung chuyển, người này, nếu như không phải kẻ điên, chính là một kỳ tài có một không hai.

Lý Nguyên Hạo không phải kẻ điên, điểm này Nhân Tông cực kỳ rõ ràng, trầm tư thật lâu, hán hỏi lại Bàng Cát: ”Thái sư, người xem, Đại Tổng ta do ai ra mặt đàm phán cùng người Đẳng Hạng mới phù hợp?”

Bàng Cát hít một hơi, vấn đề này, thật sự là một vấn đề khó khăn, Lý Nguyên Hạo tự mình đến rồi, Liêu quốc cũng là cử người xuất sắc nhất đến, Gia Luật Niết Cô Lỗ, hai người này đủ sức nặng, hơn nữa đều là người trẻ tuổi.

Tổng triều do ai xuất mã đây? Quan viên tuổi già xuất mã, sẽ để cho người ta cười Đại Tổng không người kế tục, mà quan viên Tổng triều tuổi kém một chút, nhất phái Phạm Trọng Yên kia có Tổng Kỳ, Văn Bác Ngạn, đều không phải đối thủ của người ta, những người này quá quân tử.

Đừng nhìn Tổng Kỳ ôm cái danh hiệu trạng nguyên, Hạ Tung còn luôn khoa trương hán tư duy nhanh, nhưng lúc ở Liêu quốc, bị Lý Nguyên Hạo làm cho đầu tóc đầy bụi trở lại.

Âu Dương Tu còn có thể thử xem, chỉ là, vừa mới bị đuổi đi, lúc này Nhân Tông không có khả năng gọi hán trở về.

Thủ hạ Bao Chứng chính là Nhan Tra Tán cũng không được rồi, còn phải đợi rèn luyện.

Mấy người dưới tay mình thì càng không được.

Bàng Cát hồi lâu không nói gì, Nhân Tông thật sự không thúc giục hán, nói: ”Trẫm cũng không biết, chỉ là, vấn đề này không vội, cứ để bọn họ ở lại bên trong trạm dịch, sốt ruột là bọn hán, chúng ta có thể chậm rãi suy nghĩ, người trở về đi.”

Bàng Cát vội vàng khom người thối lui, nói: ”Vâng, cự thần cáo lui.”

Bàng Cát đi rồi, Bàng quý phi tiến lên đóng cửa phòng, nói: "Hoàng thượng thượng, sắc trời không còn sớm, sớm đi nghỉ tạm thôi."

Nhân Tông gật đầu, bỗng nhiên khẽ thở dài, nói: "Cũng không biết Ý nhi hiện tại thế nào....."

.....

Ngày hôm sau, thời điểm sắc trời hơi lờ mờ, Trần Nguyên liền đưa bọn người Hồ Diên Khánh rời đi, dẫn bọn họ đến chỗ Nghiễm Châu chờ đợi Trương Tu Chính, về phần Hồ Diên Bình, chính là giữ lại, trợ giúp Trần Nguyên huấn luyện những người Nữ Chân kia.

Người Nữ Chân thể trạng cực kỳ mạnh mẽ, mấy chỗ bọn hần thiếu khuyết, kỳ thật chính là cái gọi là chiến đấu rèn luyện hàng ngày, còn cả kỷ luật mà thôi.

Có Hồ Diên Bình, một ngư nhân như vậy lĩnh đội, tin tưởng người Nữ Chân rất nhanh sẽ biến thành một chi quân đội chính thức.

Hần cũng không lo lắng Hồ Diên Bình vô pháp dựng lên uy tín trong người Nữ Chân, bởi vì đó là sự tình của Hồ Diên Bình, nếu như ngay cả điểm này, hần cũng không giải quyết được, vậy thì sớm xéo đi, đi tìm Bàng Cát đốc sức liều mạng thôi, Trần Nguyên sẽ tuyệt đối không ngăn cản hần làm gì.

Đưa bọn người Hồ Diên Khánh đi, Trần Nguyên và A Mộc Đại sẽ đưa Triệu Ý về trong thành Biện Kinh, hiện tại sắc trời còn chưa hoàn toàn sáng rõ, trong phòng Triệu Ý, một điểm động tĩnh cũng không có, Trần Nguyên bảo Lăng Hoa đi lên hô hai người các nàng một tiếng.

Lăng Hoa gõ hai cái tại cửa ra vào, nghe được Thiển Thu đáp ứng, liền đi xuống chờ.

Sớm như vậy đã bắt đầu ngủ dậy, là vì để cho bọn Hồ Diên Khánh có thể an toàn rời đi, về phần đưa tiễn hai vị này trở lại Biện Kinh, sớm một chút, trễ một điểm, không có bất cứ quan hệ nào.

Lăng Hoa hô xong thì đi nấu điểm tâm đi, bọn người Trần Nguyên cũng ngồi ở trong hành lang, chờ nếm qua điểm tâm, bắt đầu một ngày công tác.

Việc Trần Nguyên cần phải làm rất nhiều, ví dụ như kinh doanh sơn trang, còn có cả xây dựng quan hệ sau này, còn phải đi liên lạc với những hầm lò làm đồ sứ kia, để có thể cung cấp rất nhiều nguồn hàng dồi dào cho chính mình, làm chuẩn bị vì việc chạy thuyền sắp bắt đầu.

Trong lòng đang suy nghĩ suy nghĩ, nên bắt đầu từ nơi nào, chợt nghe trên lầu trong phòng, Thiển Thu truyền ra một tiếng hô: "Có ai không, nhanh, có ai không "

Thanh âm rất lớn, thanh âm truyền vào trong tai mọi người, chính là thể hiện loại cảm xúc vô cùng bối rối, thời điểm Trần Nguyên còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Trần Thế Trung thoáng một tý đã nhảy lên, dùng tốc độ vượt qua A Mộc Đại, nhào tới hướng gian phòng kia.

Trần Thế Trung hiển nhiên cực kỳ sốt ruột, hần ngay gõ cả cửa cũng không thềm, trực tiếp phá cửa, vọt đi vào, hỏi: "Thiển Thu, làm sao vậy?"

Thiển Thu mặc vài món quần áo hơi mỏng, đang kéo chăn đắp lên trên người Triệu Ý, vừa thấy Trần Thế Trung tiến đến, không khỏi khóc toáng lên, nói: "Tiểu thư của chúng ta, tiểu thư của chúng ta....."

Trần Nguyên lúc này cũng đi đến, xem xét Triệu Ý trên giường, chỉ thấy cả khuôn mặt nàng đỏ bừng, bờ môi khô nứt, hai mắt mông lung mở to, nhưng không có một điểm thần hái.

Vừa thấy bộ dạng Triệu Ý, Trần Nguyên vội vàng đưa tay để xuống trên đầu Triệu Ý, nóng quá, phát sốt!

Nếu là cảm mạo mà phát sốt, tất nhiên không thể cả đêm đã nóng thành như vậy, Trần Nguyên lập tức hỏi Thiển Thu: "Tiểu thư nhà ngươi bị phỏng ở địa phương nào?"

Thiển Thu lúc này hoàn toàn không có chủ ý, xốc chăn lên, lộ ra bắp chân Triệu Ý, nói: "Chính là chỗ này."

Triệu Ý còn ăn mặc cái quần ngủ rộng thùng thình, Trần Nguyên cũng chẳng quan tâm lễ nghi, cũng không để ý nhiều, đi lên kéo ống quần đến đầu gối, chỉ thấy một mảnh bong bóng, có chút bong bóng đã sắp vỡ, bên trong chảy ra nước mủ màu trắng, thoát nhìn làm cho người ta thập phần chán ghét.

Thiểm Thu lúc này bỗng nhiên nói: "Trần, Trần chưởng quỹ, cái này, nam nữ thụ thụ bất thân, người xem....."

Trần Nguyên mạnh mẽ xoay đầu lại: "Lúc nào người còn chú ý cái này? Hiện tại người cùng Hàn Kỳ đi đến Biện Kinh, tìm lão gia các người đến, ta cho người biết, thương thể tiểu thư nhà người rất nặng, hơi chút có một vô ý mà nói, nhẹ thì cái chân này không còn, nặng thì liên quan đến mạng, người không đảm đương nổi đâu!"

Những lời này, lập tức lại làm cho Thiểm Thu luống cuống, nàng biết rõ, đừng nói Triệu Ý bị cắt mất một chân, chính là thiếu một đầu ngón chân cái, Thiểm Thu cũng phải chịu cảnh đầu người rơi xuống đất.

"Cái kia, ta phải làm sao bây giờ!" Thiểm Thu có vẻ chân tay luống cuống.

Trần Nguyên lập tức cả giận, nói: "Thất thần làm gì, nhanh đi mời lão gia các người đi, Hàn Kỳ, thuận tiện tìm lang trung tốt nhất tới đây!"

Hàn Kỳ gật đầu, nhanh chóng xuống dưới chuẩn bị tốt xe ngựa, Trần Thế Trung đi tại bên người Thiểm Thu, nói: "Sợ lão gia các người trách phạt người sao? Không sao, ta đi cùng người, nếu ai dám đánh người, ta nhất định sẽ giúp người!"

Thiểm Thu cười một tiếng đau khổ, lúc này tìm cha Triệu Ý, thì phải chết, nếu như Nhân Tông trông thấy Triệu Ý ở chỗ này, lại còn phải làm việc cực nhọc, không riêng gì nàng phải chết, phỏng chừng có thể làm cái Tân Nguyệt sơn trang này bị san bằng, người nơi này đều sẽ gặp chuyện không may.

Chỉ là, hiện tại cũng không thể nói, đi thì đi thôi, trở về Biện Kinh đã.

Thiểm Thu đi theo Hàn Kỳ, Trần Thế Trung hiển nhiên thật sự sợ hãi nàng có phiền toái, cũng đi theo.

Trong phòng, Trần Nguyên nhìn miệng vết thương của Triệu Ý, cái địa phương bị phỏng này, tối kỵ nhất đúng là không thông gió, trên bắp chân nha đầu kia, ban ngày bọc vải bố, buổi tối ăn mặc ngủ còn mặc quần bó chặt, vết thương này không lấy lan mới kỳ quái!

Lăng Hoa lúc này cũng chạy tới, trông thấy bắp chân Triệu Ý, lập tức sợ ngây người, hỏi: "À tại sao có thể như vậy rồi? Ta bảo nàng dùng dấm chua rồi mà?"

Trần Nguyên nhìn bờ môi Triệu Ý động hai cái, vội vàng nằm sấp lên, nghe một chút, hỏi: "Cô nương, muốn nói cái gì?"

Hắn chỉ là mơ hồ nghe ra, Triệu Ý hô: "Mẹ, mẹ!"

Trong lòng Trần Nguyên khe thở dài, lại sờ trán của nàng một chút, còn phỏng hơn hồi nãy một chút nữa, trong ánh mắt Triệu Ý, toàn bộ đều là tơ máu, Trần Nguyên biết rõ, nếu như mình không động thủ, đợi lang trung từ thành phía trong Biện Kinh mời về đây, nàng có khả năng gặp nguy hiểm.

Trần Nguyên nói: "Lăng Hoa, người đi nhìn một chút, xem rốt cuộc ngày hôm qua nàng dùng cái gì, lại kiếm chút ít nước muối đến đây, A Mộc Đại, cầm dao nhỏ tới, còn cả ngọn đèn dầu, nước trong, vải bông."

A Mộc Đại quá quen thuộc đối với miệng vết thương như vậy, người giang hồ sao, những chuyện này là chuyện thường ngày, hắn gật gật đầu, trong chớp mắt đi lấy mấy cái gì đó Trần Nguyên muốn, đồng thời vẫy những người khác trong phòng lui ra, nói: "Đều đi làm việc, đi làm việc, không có gì để xem đâu."

Xác thực cũng không có gì đẹp mắt, tiểu nhị đều rời đi, Trần Nguyên xoắn ống tay áo của mình lên, cái này hình như là lần thứ ba mình phải cứu người rồi, người thứ nhất là Hồ Diên Bích Đào, được chính mình cứu sống rồi, hiện tại yêu mình, yêu đến mức muốn chết, thứ hai là Gia Luật Niết Cô Lỗ, hiện tại hận chính mình, hận đến mức muốn chết, người này thì sao?

Trần Nguyên nhìn khuôn mặt Triệu Ý, không khỏi thở dài một tiếng, nói: "Cô nương xinh đẹp như vậy, nếu thiếu đi một chân, thật sự đáng tiếc, chết rồi, càng đáng tiếc hơn, cô nương, người yên tâm đi, ta sẽ cố hết sức."

Nói xong, cầm một cái ghế qua, ngồi ở bên giường Triệu Ý, đặt bắp chân kia của nàng lên trên đùi mình, Trần Nguyên không phải bác sĩ chuyên nghiệp, hắn cảm thấy như vậy có khả năng gần hơn một chút, dễ dàng hơn một chút.

Trong đầu không ngừng nhớ lại phương pháp cứu chữa về bị phỏng và lây lan đời trước, hắn biết rõ, những thứ này không nhất định có tác dụng, nhưng bây giờ, vẫn thử một chút thì tốt hơn.

A Mộc Đại đưa dao nhỏ đến, Lăng Hoa cũng bưng nước muối tới, để ở một bên, nói: "Ta nhìn rồi, ngày hôm qua nàng không phải dùng dấm chua, là một chút rau trộn giấm chua chúng ta chuẩn bị cho khách nhân ăn, bên trong còn thêm dầu vừng và muối, suýt nữa có thêm cả ớt."

Trần Nguyên nhìn Triệu Ý, không nhịn được mà cười một tiếng: "Ngũ cốc cũng chẳng phân biệt được, đại tiểu thư này phải thua thiệt lớn, Lăng Hoa, ngâm ấm trà nước đến, để nhiều lá trà một chút."

Lăng Hoa hoài nghi nhìn Trần Nguyên, nói: "Tướng công, người làm được sao? Đừng làm người ta chết đó."

Trần Nguyên cầm dao, do dự một chút, cuối cùng là xem chuẩn một cục bong bóng, một dao đâm xuống dưới

.....

Sơn trang cách Biện Kinh chỉ có mấy dặm, xe ngựa rất nhanh đã đến phía dưới cửa thành, binh sĩ thủ thành kiểm tra đơn giản một lúc, Hàn Kỳ và Thiển Thu tiến vào thành Biện Kinh.

"Cô nương, chạy đi đâu đây?" Hàn Kỳ ngồi tại càng xe hỏi một tiếng.

Thiển Thu ngồi ở trong xe, lúc này đã hoang mang lo sợ, thuận miệng nói một câu: "Đi thẳng."

Hàn Kỳ cũng rất nghe lời, xe ngựa vội vàng nhanh chóng đi về phía trước, chạy một lúc sau, lại hỏi: "Cô nương, hiện tại chạy về hướng nào?"

Thiển Thu có lẽ vẫn là câu kia: "Đi thẳng."

Trần Thế Trung nhìn ra Thiển Thu vô cùng khẩn trương, hắn chợt nhớ tới Trần Nguyên nói qua, thời điểm tán gái, phải lớn mật, nếu như một nữ nhân sợ hãi, người nên cầm tay của nàng, hơn nữa, phải hơi dùng sức một chút, làm cho nàng cảm nhận được người rất có lực lượng.

Lúc này, hắn kéo tay Thiển Thu lại, nói: "Không phải sợ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta đều giúp người."

Thiển Thu không rút tay về, bởi vì hiện tại nàng xác thực cần lực lượng, cần lực lượng ủng hộ.

Trong lòng Trần Thế Trung mừng rỡ, nói với Hàn Kỳ: "Lão Hàn, người chạy nhanh một chút!"

Hàn Kỳ đẩy tốc độ nhanh hơn, không qua một hồi, lại đụng phải một lối rẽ, hắn dừng xe lại, hỏi: "Cô nương, hiện tại đi hướng nào vậy?"

Thiển Thu không nói gì, Trần Thế Trung cũng đã có chút bất mãn đối với việc Hàn Kỳ nhiều lần cắt ngang khí khái nam nhân của hắn, nói: "Ta nói người, dài dòng như vậy làm gì? Người ta không nói chuyện, người vẫn đi về phía trước, quá ngốc!"

Hàn Kỳ giận dữ, thoáng một tý đã rềm xe vén lên, tiến vào nói: "Đi về phía trước? Đi về phía trước, chính là hoàng cung rồi, người tới đánh xe thử xem!"

Trần Thế Trung đuổi đầu xem xét, quả nhiên, phía trước chính là hoàng cung rồi, những thị vệ kia đang cầm đao kiếm sáng loáng, đứng ở bên cạnh, phụ cận đã có mấy con mắt nhìn xe ngựa rồi, cái ý tứ kia rất rõ ràng, nếu như đi xa hơn mà nói, sẽ rắc lầy phiền phức.

Trần Thế Trung xấu hổ cười một chút, quay đầu nói với Thiển Thu: "Các người không ở tại hoàng cung đây chứ? Loại vui đùa này không chơi được, rút cuộc chạy đi đâu?"

Hắn không biết, lúc này trong lòng Thiển Thu rất mâu thuẫn, rất phức tạp, đến cùng có nên tiếp tục đi về phía trước hay không, nàng cũng không thể nghĩ kỹ.

Đi về phía trước một bước, những thị vệ kia sẽ đến kiểm tra, chính mình cũng sẽ bị phát hiện, như vậy, Triệu Ý liền được cứu rồi, hoàng thượng nhất định sẽ phải nể y tốt nhất đi trị liệu cho nàng, nhưng là mình chết chắc rồi, Trần Thế Trung và Hàn Kỳ khả năng cũng sẽ chết, cả người ở Tân Nguyệt sơn trang, đều có chuyện phiền toái.

Nếu lui về phía sau một bước mà nói, vạn nhất Triệu Ý có cái gì xấu, vậy phải làm sao bây giờ

267. Chương 259: Chữa Bệnh

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 259: Chữa bệnh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Cuối cùng, Thiển Thu nói một câu: "Đi phía trái." Thiển Thu làm ra quyết định rất ích kỷ này, bởi vì nàng cảm thấy, nếu như không đi, tìm những lang trung khác, Triệu Ý nói không chừng cũng sẽ không có việc gì, nếu như đi mà nói, chính mình nhất định sẽ chết.

Người, bản tính đều là ích kỷ, nam nhân như thế, nữ nhân cũng là như thế, tâm lý Thiển Thu có chút thông khổ, có chút tự trách, có chút khổ sở.

Xe ngựa cứ như vậy đi qua tường vây hoàng cung, Thiển Thu sắc mặt tái nhợt tựa ở trên thùng xe, không biết phía dưới nên làm cái gì bây giờ, không đi hoàng cung, lại đi nơi nào đây?

Trần Thế Trung lập tức ngồi vào bên người Thiển Thu: "Người có phải không dám trở về hay không?"

Thiển Thu gật gật đầu: "Tiểu thư biến thành như vậy, bây giờ ta trở về, thật sự sẽ chết!"

Trần Thế Trung vỗ vỗ bờ vai của nàng, nói: "Vậy thì không quay về nữa, chúng ta đi tìm lang trung."

Thiển Thu mạnh mẽ ngẩng đầu, trong lòng bất định, hỏi: "Chưởng quỹ kia hỏi thì làm sao bây giờ?"

Trần Thế Trung cười một chút, nói: "Không việc gì đâu, ta sẽ giúp người nói cùng hần, người biết đã làm sai cái gì chưa? Người không nên mang theo chúng ta đi vòng vèo, tiểu thư các người hiện đang chờ lang trung, người lại lãng phí thời gian như vậy, lúc này cứu người là thứ nhất, chỉ cần người không việc gì, cái gì cũng dễ nói, biết chưa?"

Thiển Thu tựa như đứa trẻ phạm sai lầm, cúi đầu xuống, hai tay co quắp, xoa xoa góc áo, nàng biết rõ Trần Thế Trung nói đúng, chỉ là, trong lòng nàng thật sự rất loạn, không nghĩ chu toàn như vậy.

Trần Thế Trung ôn nhu nói: "Có một số việc, người làm không tốt, có thể nói cho ta biết, ta nguyện ý giúp người."

Thiển Thu nghe xong lời này, ngẩng đầu lên nhìn hần một cái, đột nhiên cảm giác được con mắt Trần Thế Trung có chút nóng bỏng, làm cho nàng không dám nhìn trực tiếp, vội vàng nghiêng đầu đi, ngực đã có một con nai đi loạn.

.....

Trần Nguyên lau mồ hôi trên trán, thở một hơi thật dài, nói: "Cuối cùng cũng xong rồi!"

Lăng Hoa nhìn chân Triệu Ý, mụn mủ bọc đầu đen trên mặt đều bị Trần Nguyên chọc tan, lộ ở bên ngoài, so với lúc trước còn muốn khó coi hơn rất nhiều, không khỏi có chút hoài nghi, hỏi: "Như vậy đã tốt rồi? Có nên bó bột cho nàng hay không?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Ngàn vạn lần không được nước muối đâu?"

Lăng Hoa bưng nước muối tới, Trần Nguyên dùng vải bông chấm nước muối, chậm rãi lau những địa phương sinh mụn kia, mỗi lần không cần thận, chạm đến miệng vết thương Triệu Ý, nàng đều phát ra một tiếng rên trầm thấp.

Lau xong xuôi, Lăng Hoa lại càng hoài nghi đối với Trần Nguyên, vì toàn bộ đùi Triệu Ý đều là những da nhẵn hoại tử, rất đáng chán ghét, Lăng Hoa cảm thấy, lang trung khác xử lý miệng vết thương, luôn là càng xử lý càng sạch sẽ, như thế nào lang trung nhà mình xử lý càng ngày càng làm cho người ta không nhìn được?

Trần Nguyên lập tức dùng một chiếc cuối cùng, chỉ thấy hần đổ hết nước trà đi, lấy lá trà bên trong ra, cẩn thận đặt lên trên vết thương Triệu Ý.

Đời trước, hần cũng sớm độc lập sinh sống, loại phương pháp này, là thời điểm hần làm công tại công trường, xem một dân công trên đồi bị gạch nên tổn thương, dân công kia nói như vậy có thể tiêu viêm, so với đi bệnh viện truyền nước còn hữu dụng hơn.

Có phải là hữu dụng hơn đi bệnh viện hay không, Trần Nguyên không biết, dù sao chân dân công kia ba ngày sau đó liền lên da non, đối với cái bị phỏng này có hữu dụng hay không? Trần Nguyên cũng không biết.

Sau khi làm xong, hần mới thả chân Triệu Ý lên trên giường, nói: "Được rồi, bảo trì thông gió, không được ôm lấy nàng, đợi lang trung đến xem, có thể xử dụng những thuốc gì khác thì làm cho nàng, Lăng Hoa, hôm nay, trước khi người nhà nàng tới đón nàng, người chiếu cố nhiều hơn một ít, chuyện bên ngoài đã có ta."

Lăng Hoa gật đầu: "Ai, ta biết rồi."

Trần Thế Trung mang theo lang trung tới, Trần Nguyên cũng không thấy người nhà Triệu Ý, sưng sốt một chút, hỏi Thiển Thu một câu: "Lão gia các người đâu?"

Thiển Thu không dám nói chuyện, Trần Thế Trung tiến lên nói: "Đại ca, chúng ta mời lang trung tốt nhất Biện Kinh, cứ để cho hần xem một chút trước đã, nếu như chữa được, đợi cô nương này tốt rồi hãy nói, nếu quả thật có việc, chúng ta tìm lần nữa cũng không muộn, hiện tại tìm người đến, chúng ta cũng nói không rõ ràng, Thiển Thu lại càng phiền toái."

Trần Nguyên nhìn bộ dạng sợ hãi của Thiển Thu, lại nhìn biểu lộ Trần Thế Trung, như thể có việc gì hần sẽ hánh hết, khoe miệng động hai cái, cuối cùng cũng không nói gì.

Lang trung bắt mạch cho Triệu Ý, lại nhìn miệng vết thương Triệu Ý một chút, chỉ vào lá trà trên mặt, hỏi: "Ai làm vậy?"

Trần Nguyên vội vàng nói: "Là ta, làm sao vậy? Có phải là có cái gì không ổn?"

Lang trung nhìn Trần Nguyên, nói: "Người thật sự hồ đồ, những mụn nhọt kia làm không tệ, chỉ là, lá trà người đặt phía trên không đúng!"

Nói xong, hần chậm rãi quăng từng mảnh lá trà ra, đồng thời nói với một người hầu mười mấy tuổi bên cạnh: "Ta nói vài vị thuốc, người nhớ kỹ, sau đó bảo xe ngựa đi một chuyến, ngay lập tức đi tiệm bán thuốc mua."

Trần Nguyên có chút bận tâm, lo lắng cách làm của mình sai, sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đó cho Triệu Ý, đợi lang trung viết xong phương thuốc, liền tiến lên hỏi: "Lang trung, nàng không sao chứ?"

Lang trung gật đầu: "Không việc gì, thương thế kia, người làm vô cùng tốt, nếu như lúc ấy tùy ý để nó tiếp tục phát triển xuống dưới, chính là ta đến, cũng không có biện pháp. Chỉ là, người không nên để lá trà trên vết thương, tuy lá trà có thể hút nước mủ trong vết thương, nhưng sẽ lưu lại vết sẹo, người ngẫm lại xem, một cô nương xinh đẹp, người lại để cho chân người ta có vết sẹo, không hận người mới là lạ!"

Lời này lại làm cho Trần Nguyên lập tức yên lòng, thì ra chính mình không có gì sai, mời lang trung ngồi xuống, nói: "Xin hỏi tiên sinh, vậy thì phải làm sao mới có thể không để lại vết sẹo?"

Lang trung vuốt cằm râu, nhưng không trực tiếp trả lời vấn đề của Trần Nguyên, mà lại nói: "Nên dùng chút ít thuốc lưu thông máu, dẫn độc ra ngoài, trừ bỏ mụn nhọt, thanh nhiệt giải độc, những thứ này, ở tiệm thuốc nào cũng có thể mua được. Đương nhiên, uống thuốc cũng có vài chuyện phải tránh, một là nhất định phải thông gió, tựa như người hiện tại, làm rất tốt, hai là thời điểm đồi nàng tốt, khẳng định có chút ngứa, những da kia không được xé, còn có, tại phương diện ẩm thực cũng phải chú ý một chút, đồ cay độc, cũng đừng cho nàng ăn."

Sau khi lang trung nói xong, lại lấy giấy bút viết một phương thuốc, đặt ở trên mặt bàn, nói: "Chờ đồ nhi ta trở về, cho uống một ít thuốc hạ sốt trước, sau đó, các người chiếu theo đơn thuốc này bốc thuốc, ta đi trước, nếu như đến buổi trưa nàng còn chưa hết sốt mà nói, lập tức đi tìm ta."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ai, ngài đi thông thả, Lãng Hoa, đi đưa tiền công cho tiên sinh."

Lang trung công cái hòm thuốc lên, nói: "Tạ chương quỹ, đúng rồi, đợi nàng hạ sốt, tôm cá, trứng gà, cho nàng ăn nhiều một ít, ngàn vạn lần không để cho miệng vết thương đọng nước."

Tiền lang trung, Trần Nguyên nhìn Triệu Ý còn đang mơ hồ, cái này niên đại cũng không có nhiệt kế, cuối cùng mới nói với Thiển Thu: "Sự tình nấu thuốc cho tiểu thư nhà ngươi, ta sẽ nhượng cho người khác làm, bắt đầu từ hiện tại, ngươi liền ở gian phòng này, một bước cũng không rời, có biết không?"

Thiển Thu e sợ đáp: "Vâng, ta biết rồi."

Trần Nguyên nhẹ nhàng thở ra, nói: "Thật sự là phiền toái, sáng sớm đã bị các người náo loạn, bây giờ ta phải đi ra ngoài làm việc, Thế Trung, hôm nay, mua bán ở bên trong thành, cứ để cho A Mộc Đại nhìn là được rồi, ngươi canh giữ ở sơn trang, thoáng chiếu cố sinh ý một tý, cũng chiếu cố các nàng một tý."

Trần Thế Trung hiểu, đây là Trần Nguyên chế tạo cơ hội cho hắn, vội vàng gật đầu, nói: "Biết rồi, đại ca, ngài cứ làm việc của ngài, nơi này có ta, không xảy ra chuyện gì đâu."

Trần Nguyên còn nói thêm: "Nhớ kỹ, nếu như buổi trưa chưa hết sốt, ngay lập tức đi tìm lang trung, còn phải tìm người nhà nàng đến!"

Thiển Thu đợi Trần Nguyên đi rồi, bỗng nhiên khóc ồ lên, thoáng một tý đã quỳ gối trước giường Triệu Ý, nức nở nói: "Tiểu thư, tiểu thư, ngươi nhất định phải tỉnh lại nha, bằng không thì nô tỳ không có biện pháp sống nữa!"

Trần Nguyên đi mấy hăm lờ một chút, lại đi mấy chỗ làm vải, thời điểm buổi tối, đi bái phỏng Bàng Cát một chút, Bàng Hỉ rất là khách khí đối với hắn, nhưng là cái khách khí kia, rõ ràng nhiều hơn một tia đề phòng, Trần Nguyên làm bộ như không phát giác chút nào.

Ngày mai Bàng Cát sẽ phải đi Đại Đồng, Trần Nguyên đến thăm hắn, chỉ thuộc về một loại lễ tiết ân cần thăm hỏi, cũng chỉ chúc Lão Bàng một đường thuận lợi.

Chờ thời điểm hắn trở lại sơn trang, đã là giờ Tý .

Lãng Hoa còn đang chờ hắn, mỗi một lần đều là như thế này. Mặc kệ Trần Nguyên ở bên ngoài đến lúc nào, Lãng Hoa luôn chờ hắn trở về, sau khi Trần Nguyên vào cửa, nàng sẽ chào đón, đưa một chậu nước rửa mặt đến, sau đó hỏi một chút, xem hắn có muốn một chén mì hay không.

Đây là một loại hạnh phúc.

268. Chương 260: Chuẩn Bị Cho Chức Thái Giám (1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 260: Chuẩn bị cho chức thái giám (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Trần Nguyên ưa thích loại hạnh phúc này, nhìn trong hành lang đã không còn người nào, vụng trộm hôn một cái tại mặt Lãng Hoa, Lãng Hoa đỏ mặt, đánh cho hắn một cái, Trần Nguyên cười hỏi: "Hôm nay sinh ý thế nào?"

Lãng Hoa nói: "Cũng tốt, bốn khách phòng có khách nhân ở lại, giữa trưa và buổi tối tổng cộng ăn được hơn mười bàn, người ở phía trong đông thôn hôm nay tới đây, nói con của hắn mấy ngày nữa một tuổi, sẽ bày tiệc rượu, hỏi bọn ta có thể cho hắn một ít tiện nghi hay không,

Ta đã thay người đáp ứng rồi, mỗi bàn rượu và thức ăn, thu hần ít hơn một ít, còn đưa tặng hần một vạc hảo tửu, ở phía trong thanh lâu, sinh ý hôm nay không quá tốt, Liễu Vĩnh nói, cái này rất bình thường, đợi tin tức truyền ra, hần là chuyện bốn năm ngày sau đó, khi đó sẽ có khởi sắc.”

Trần Nguyên rất là thoả mãn, nói: ”Ừm, Liễu Vĩnh này không tệ, ta phải nghĩ ra biện pháp lưu hần lại mới được, đi, chúng ta cùng nhau đi lên, xem cô nương Mùa Xuân kia một chút, thế nào?”

Khả năng thật sự là lòng thành kính của Thiển Thu đã động ông trời, không tới buổi trưa, Triệu Ý liền tỉnh lại, lúc này đang dựa vào thành giường uống súp cá trích.

Thiển Thu trông thấy Trần Nguyên và Lăng Hoa tiến đến, vội vàng vọt sang một bên. Trần Nguyên cũng là rất tự nhiên đi tới, cánh tay sờ cái trán Triệu Ý, hỏi: ”Còn phát sốt sao?”

Triệu Ý bỗng nhiên rống to một tiếng: ”Này, lấy tay của người ra!”

Tay Trần Nguyên dừng lại giữa không trung, gật gật đầu, nói: ”Xem bộ dáng này, chắc là không nóng, đại tiểu thư người cứ yên tâm, từ nay, ta không tới gần phạm vi ba thước bên cạnh người, chờ thương thế người tốt lên rồi, cầu người rời khỏi chỗ này, miễn cho mỗi ngày người nhìn ta rồi khó chịu, ta cũng không cần lo lắng người giết cửu tộc của ta, được chứ?”

Triệu Ý đã nghe Thiển Thu và Lăng Hoa nói, lúc chính mình hôn mê, Trần Nguyên đã trị thương cho mình, cái chân kia bây giờ còn đang lỏa lồ bên ngoài, chính cô ta nhìn cũng đều cảm thấy chán ghét.

Ngẫm lại, lúc ấy Trần Nguyên ôm cái chân này, chọc từng điểm từng điểm mụn mủ bọc đầu đen trên mặt kia, ử nặn nước mra, rõ ràng không hề ghét bỏ hay chán ghét cái gì.

Nàng vốn cũng có ý định, sau khi Trần Nguyên vào cửa, sẽ nói tiếng cảm ơn hần, ít nhất cũng không cần nói loại ngữ khí này nữa, nhưng không biết vì cái gì, sau khi Trần Nguyên vào cửa, nàng đã muốn nổi giận.

Hai người phảng phất vừa thấy mặt đã muốn cãi nhau, thời điểm Triệu Ý đang muốn cãi lại, liền nghe Lăng Hoa nói: ”Tốt rồi tốt rồi, các người có thể nói chuyện nhẹ nhàng với nhau được không? Mùa Xuân cô nương, lúc người nói chuyện với chúng ta, cũng không phải là cái dạng này, tướng công, người cũng thật là, người ở bên ngoài, đối xử với người khác đều khách khí như vậy, vì cái gì mà bây giờ không thể khách khí một ít?”

Trần Nguyên không hề lên tiếng, Triệu Ý hít hai hơi thật sâu, mới nói một câu: ”Này, cảm ơn người.”

Trần Nguyên nhìn mọi nơi, giả trang ra một bộ dạng mê man, hỏi: ”Nơi này có người gọi là này sao?”

Triệu Ý giận dữ, kéo chăn qua, đắp lên trên đầu, nói: ”Thiển Thu, tiễn khách, bốn tiểu thư buồn ngủ rồi!”

Thiển Thu nhìn Trần Nguyên, trên mặt rõ ràng có chút thần sắc cầu xin, Lăng Hoa cũng lấy tay đánh cho Trần Nguyên một tý, nói: ”Về phòng trước, ta lập tức đi ngay.”

Trần Nguyên xoay người đi ra khỏi cửa phòng, vừa đi vừa ọt ọt nói: ”Còn chưa thấy qua người không biết tốt xấu như vậy, chữa thương cho nàng, không tính tiền nàng ăn ở, lại còn phát giận với ta nữa!”

Bên trong truyền đến tiếng la của Triệu Ý: ”Người tính toán xem bao nhiêu tiền, chờ thương thế ta tốt lên, sẽ trả lại cho người là được, bốn tiểu thư không thêm nợ người!”

Trần Nguyên đã sắp đi ra khỏi cửa phòng, nghe xong lời này, lại loáng trở về, nói: ”Tốt đây chính là người nói, đến lúc đó cũng đừng nói ta bức người!”

Lăng Hoa dùng một tay đẩy hần đi ra, nói: ”Người đi ngủ được không?”

Mấy ngày kế tiếp, Trần Nguyên không bước vào gian phòng kia nửa bước, dưới sự quản lý tỉ mỉ của hần, sinh ý sơn trang bắt đầu náo nhiệt hần lên, thời gian một tháng ngắn ngủn đi qua, những người gọi là tài tử phong lưu, ưa thích lưu luyến giữa nơi gió trăng kia, đám bọn họ, phần lớn là đã xem Tân Nguyệt sơn trang như một địa phương có thể để cho bọn hần cuồng hoan (vui vẻ đến điên cuồng).

Mấy người Dương Nghĩa giới thiệu đến quả thật cũng không tệ, đối với cái bát cơm không dễ kiếm được này, bọn hần đều chú ý làm việc, công tác cực kỳ chăm chú.

Bọn hần biết, mình trao đổi cùng người khác không phải quá thuận tiện, cho nên, thời điểm làm việc gì, thường thường cũng không đợi người khác nói ra mới làm, chỉ cần trong mắt nhìn thấy việc bọn họ có thể làm, mặc kệ là mệt mỏi hay bận thiu, cũng lập tức đi làm ngay.

Bọn hần không có ý nghĩ bình thường như đám tiểu nhị, không hề nghĩ đến thời điểm sinh ý tốt, có thể yêu cầu gia tăng tiền công, không hề nghĩ đến việc lười biếng một ít khi chường quầy không có mặt.

Bọn hần chỉ làm việc, làm việc, không ngừng làm việc, chỉ vì bảo vệ phần công tác này.

Cái này lại làm cho Trần Nguyên nhìn thấy mà vô cùng cảm động, nếu như từng tiểu nhị đều có thể làm giống như bọn hần, Trần Nguyên liền có thể an tâm.

Chân tổn thương của Triệu Ý đã khôi phục sau nửa tháng, nàng cũng không rời khỏi Tân Nguyệt sơn trang, nàng nói với Lăng Hoa, nàng muốn tiếp tục lưu lại làm việc, thẳng đến khi trả hết tiền nợ Trần Nguyên mới chịu rời đi.

Nàng nói, nàng muốn chứng minh, mình có thể nuôi sống chính mình, lý do này đã thuyết phục Lăng Hoa, Lăng Hoa đáp ứng, lại để cho Triệu Ý ở lại sơn trang, thời điểm muốn ra đi, tùy thời có thể đi.

Kỳ thật, nguyên nhân chân chính là nàng cảm thấy ở tại chỗ này rất an toàn, có ăn có uống, Lăng Hoa rất hòa ái, Trần Thế Trung đối với Thiển Thu cũng là tương đối tốt, thuận tiện để Triệu Ý dính một ít may mắn của Thiển Thu.

Dương chưởng quỹ kia cũng là vô cùng hòa ái, chỉ có Trần Nguyên làm cho nàng bức mình, hai người phẳng phất như là kiếp trước đã có cừ oán, thấy mặt nhau thì luôn luôn không thể dùng ngữ khí bình thường để nói chuyện.

Chỉ là, cho dù chán ghét Trần Nguyên, đối mặt với hần vài ngày, so với lấy chồng ở tận Đẳng Hạng, cùng Lý Nguyên Hạo giống như quái vật trong truyền thuyết kia, vẫn tốt hơn rất nhiều.

Buồn phiền bức mình thì cứ mặc kệ nó, hiện tại Triệu Ý đã thay đổi chủ ý giết cừu tộc Trần Nguyên lúc trước, nàng đã có một phương pháp xử lý rất tốt khác, không phải Trần Thế Mỹ nói chính mình ăn của hần uống của hần sao? Vậy thì mình sẽ trả lại cho hần.

Công chúa và nương nương khác trong cung đều có một thái giám tùy thân, bên người Triệu Ý vừa vặn thiếu một người như vậy, vị trí này, nàng sẽ giữ lại cho Trần Nguyên.

Chính mình chỉ ăn của hần mấy tháng, lại để cho hần ăn của mình, uống của mình cả đời, coi như là tương ân tương báo, những câu nói tích nước chi ân dòng suối kia, cũng chỉ thế mà thôi?

Làm như vậy, còn sẽ không liên lụy đến Lăng Hoa và Dương chưởng quỹ, những người thiện lương kia, đồng thời mình cũng cứu Lăng Hoa ra khỏi khổ hải, trong tưởng tượng của Triệu Ý, một nữ nhân thuần khiết như Lăng Hoa, rơi vào trong tay Trần Nguyên, tất nhiên là mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt ở sau lưng.

Trần Nguyên cũng căn bản không biết, Triệu Ý đã an bài chức nghiệp thái giám, một thứ rất có tiền đồ vì hần, trong khi hần vẫn ước mơ chính mình trở thành Bill Gates Tổng triều, sự thật này có phải quá phũ phàng hay không?

Nhìn sinh ý mình từ từ thịnh vượng, may mắn, hần viết một phần thư tín cho Tần Hương Liên, nói cho nàng biết, tình hình chính mình hiện tại rất tốt, bảo nàng chiếu cố tốt hai vị lão nhân và bọn trẻ, đợi cho thu hoạch xong, sẽ phái người đi đón bọn hần đến đoàn tụ.

Lúc này, Trần Nguyên cảm giác mình vô cùng hạnh phúc, đã đi vào Đại Tổng triều hơn một năm, chính mình cuối cùng cũng thoát khỏi vận mệnh Trần Thế Mỹ, vượt qua cuộc sống mình đã từng biết kiếp trước.

Chỉ còn chờ tin tức bọn Trương Tu Chính từ phía nam truyền đến, nếu như tất cả đều thuận lợi mà nói, mình có thể đại triển quyền cước, tha hồ tung hoành.

Khách điểm có rất nhiều khách nhân vào ở, tuy nơi này cách Biện Kinh hơi chút xa một ít, nhưng Trần Nguyên cung cấp xe ngựa phục vụ những khách nhân này thuê mướn, điểm khoảng cách ấy, cũng không làm cho khách nhân cảm giác được chỗ nào không thích hợp.

Hàn Kỳ bây giờ không phải là một xa phu, mà là một người lãnh đạo, trưởng đoàn xe.

Trần Nguyên có ý định làm như vậy trước, đợi thời điểm có thể tiếp nhận việc đi hàng, cái đoàn xe này, chỉ cần hơi chút chỉnh đốn và cải cách một tít, lập tức có thể thay mình vận hàng.

Hiện tại, Liễu Vĩnh dùng thân phận tạm trú để hỗ trợ, thanh lâu hiện tại, chính là hắn quản lý, chỉ có điều, trên danh phận, hắn không muốn tiếp nhận lời mời của Trần Nguyên, nếu như Trần Nguyên là đại quan mà nói, Liễu Vĩnh sẽ không chút do dự đi làm sư gia cho hắn, đáng tiếc, hắn chỉ là một người buôn bán.

Trần Nguyên biết rõ, mộng tưởng Liễu Vĩnh nằm tại triều đình, bây giờ song phương nhìn thì rất gần, Liễu Vĩnh làm việc vì hắn, hắn dùng danh nghĩa trả thù lao, phát tiền lương cho Liễu Vĩnh, chính giữa còn kém chút danh phận, một quan hệ nhìn không thấy ngăn cách như vậy, nhưng lại là tầng tầng ngăn cách này, muốn đi qua thì cực kỳ khó khăn.

Khuya hôm nay, sinh ý đặc biệt tốt, còn chưa tới lúc ăn cơm, các phòng trang nhã cũng đã được thuê bao một nửa, rồi sau đó, trong tám mươi tám gian phòng kỹ viện thanh lâu, hiện tại cũng mở một nửa, những thanh lâu khác, lúc này có khả năng vừa mới mở cửa mà thôi.

Đợi cho qua một canh giờ nữa, người ở trong khách điểm muốn ăn cơm, những khách nhân bên trong thanh lâu kia cũng muốn ăn cơm, tại đây nhất định sẽ ngồi đầy người, tăng thêm rải rác vẫn còn khách nhân tiếp tục đến ăn, buổi tối khả năng là phải gia tăng vài cái bàn tại hậu viện.

Khóe miệng Trần Nguyên lộ ra dáng tươi cười.

Bên ngoài, một chiếc xe ngựa ngừng ở trước cửa, âm xe ngựa chạy đi thật dài và đều, vừa nghe cũng biết là xa phu có rất nhiều năm kỹ năng đi xe.

Xe ngựa rất lớn, là cái loại xe ngựa một xe có thể chở hơn mười người, loại xe ngựa này, gia đình bình thường không thể dùng được, chỉ có dịch trạm Tổng triều, dùng xe như vậy để đưa đón quốc khách cần đưa đón, mà dịch trạm Tổng triều, bản thân đã có rất nhiều gian phòng, khách nhân của bọn hắn, cũng không cho phép ở tại địa phương khác.

Ánh mắt Trần Nguyên nhìn xa phu kia, xa phu mặc trên người, đúng là quan phục dịch tốt, sớm có tiểu nhị ân cần nghênh đón, nói: "Quan gia, vất vả vất vả, xe ngựa cứ để cho tiểu nhân, tiểu nhân sẽ giúp người an bài tốt."

Dịch tốt kia nhìn biển hiệu sơn trang, nhếch miệng cười một chút, nói: "Này, trước đây chợt nghe nói, chỗ này của các người rất tốt, quả nhiên không tệ, so với dịch trạm của chúng ta thì mạnh hơn rất nhiều!"

Tiểu nhị cười làm lành, nói: "Quan gia nói lời này thật ngại quá, chúng ta tại đây đều là ăn cơm vất vả, đáng về ngài như vậy, là ăn cơm hoàng thượng, chúng ta sao có thể so sánh chỗ cùng các ngài được!"

Dịch tốt cất bước đi vào sảnh đường, nói: "Xe không cần phải dắt, ta lập tức đi ngay, chưởng quầy các người ở đâu?"

Trần Nguyên nghênh đón, ôm quyền nói: "Quan gia, mời ngài ngồi, người đâu, đưa trà cho quan gia!"

Dịch tốt kia sớm biết chưởng quầy Tân Nguyệt sơn trang này, tay có thể thông thiên, khai trương chính là tượng Bao Chửng cùng Bàng Cát đều tới, cũng không dám quá tự cao tự đại, thi lễ trả lại Trần Nguyên, mới nói: "Chưởng quầy khách khí, huynh đệ ta là lần đầu tiên đến đây, các người cũng không quen thuộc ta, ta có ý định đặt một bàn tiệc rượu, chưởng quầy xem an bài như thế nào mới phù hợp?"

Trần Nguyên tự mình rót trà cho hắn, nói: "Quan gia, ngài được khách mời, hay là thay quan gia chiêu đãi?"

Dịch tốt nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Có gì khác nhau sao?"

Trần Nguyên cười nói: "Nếu là ngài mời khách, chúng ta sẽ an bài đơn giản một chút cho ngài, không để cho ngài mất mặt mũi, mà cũng không thể cho người tốn hao quá nhiều tiền, phải không?"

Dịch tốt gật đầu, nói: "Ừm, chưởng quầy nói lời này rất có lý, chỉ là, lần này là thay quan gia chiêu đãi, không cần đơn giản làm gì, cái này cũng không phải tại ta, muốn trách, cũng trách sơn trang này của người danh khí quá lớn, trạm dịch chúng ta có đặc phái viên muốn tới chỗ các người nhìn xem, quan trên nói chuyện, phải an bài chu đáo mới được."

Trần Nguyên nói: "À, ta hiểu được, quan gia yên tâm, một lát nữa ngài dẫn người đến, quay đầu lại, nếu khách nhân có chỗ bất mãn, ngài cứ bắt ta hỏi tội là được."

Dịch tốt kia nhấp một ngụm trà, nói: "Cứ như vậy đi, hiện tại ta trở về đưa tin, sẽ tới ngay lập tức."

Trần Nguyên hỏi thêm một câu: "Đại nhân, dám hỏi một câu, chính là đặc phái viên ở đâu đến? Có cái gì cần phải chú ý không?"

Dịch tốt liếc nhìn Trần Nguyên, rất là tán dương, bọn hần mang theo đặc phái viên ăn cơm ở bên ngoài không phải là lần đầu tiên, nhưng Tân Nguyệt sơn trang là chỗ thứ nhất hỏi loại vấn đề này.

"Chưởng quầy không cần chú ý cái gì, cứ đem đồ ăn tốt nhất tại đây ra, cô nương tốt nhất đều chuẩn bị cho tốt là được, người đến chính là đặc phái viên Liêu quốc."

Một câu làm cho Trần Nguyên cả kinh

Đặc phái viên Liêu quốc chính là Gia Luật Niết Cô Lỗ rồi, người này nghe nói hôm trước tiến vào Biện Kinh, hôm nay hần tìm đến mình làm cái gì? Trần Nguyên không biết.

Hần nhìn thấy chính mình, chuyện thứ nhất làm là cái gì đây? Muốn tính sổ? Hay là rút đao?

"Hồ Bình Hồ Bình!" Trần Nguyên lớn tiếng gọi, Hồ Diên Bình dùng tên giả là Hồ Bình, không bao lâu liền hiện ra tại trước mặt Trần Nguyên, hỏi: "Chưởng quầy, chuyện gì?"

Trần Nguyên sửa sang lại quần áo một chút, nói: "Bắt đầu từ hiện tại, người đứng ở bên cạnh ta, ta đi nơi nào, người đi nơi đó, biết không?"

Hồ Diên Bình có chút kinh ngạc, hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Có người đến nháo sự sao?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết nháo sự hay không, dù sao người cứ đứng ở chỗ này là được rồi."

Hồ Diên Bình nhướng mày, mắt lộ ra một tia hung quang, nói: "Người yên tâm, vừa vặn rất lâu ta không đánh người rồi, nếu có người dám nháo sự, vậy coi như hần không may!"

Không qua thời gian bao lâu, dịch tốt kia xuất hiện lần nữa ở cửa ra vào, vẫn là chiếc xe ngựa vôi vàng vừa rồi.

Lúc này đây, trên xe ngựa là một quan viên dịch trạm, quan viên kia dáng người rất béo, hần phân ra bốn bước hành động, bước đầu tiên là xốc mảnh vải xe lên, tay cầm lấy cửa xe, bước thứ hai là thở hổn hển khom người, đi tới trước cửa, bước thứ ba, bờ mông ngồi ở càng xe, sau đó là buông hai cái đùi, bước thứ tư, cả người nhảy dựng lên, móc khăn vuông từ trong lòng ra lau mồ hôi.

Hần xuống xe, mới đứng lại, rất khó khăn xoay người sang chỗ khác, nói: "Cửu Vương Tử, đã đến Tân Nguyệt sơn trang, ngài xuống đây đi."

Động tác của Gia Luật Niết Cô Lỗ nhanh nhẹn hơn rất nhiều so với quan viên kia, một chân phóng ra cửa xe ngựa, thân hình thoáng một tý liền rơi lên trên mặt đất, nói: "Trần huynh, đã lâu không gặp!"

Trên mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ đầy dáng tươi cười, như là thật lâu không thấy bằng hữu, nhiệt tình đi tới hướng Trần Nguyên.

Đi theo phía sau hần còn có bốn người, hai người trong đó là Gia Luật Tất Nhiên Như, Tiêu Đạt, còn có hai người Trần Nguyên không biết.

Trần Nguyên vôi vàng ôm quyền, cũng là cực kỳ khách khí nghênh đón, nói: "Cửu Vương Tử, thực sự không nghĩ tới, nhanh như vậy đã gặp mặt người."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười ha ha một tiếng, nói: "Lần này tại hạ tới Biện Kinh, là vì một ít quốc sự, nghe nói Trần huynh mở cái Tân Nguyệt sơn trang này, liền đến xem."

Gia Luật Tất Nhiên Như kia chứng kiến Trần Nguyên, ánh mắt lại hiện lên một tia bất đắc dĩ, cùng Tiêu Đạt ôm quyền nói với Trần Nguyên: "Trần huynh."

269. Chương 261: Đẹp Trai Quá

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 261: Đẹp trai quá

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Trần Nguyên khách khí một tý, đón bọn họ vào trong sơn trang, cái kia quan viên dịch trạm và dịch tốt cũng tiến đến, chức trách của bọn hắn chính là chỗ này, Gia Luật Niết Cô Lỗ đi tới chỗ nào, bọn hắn cũng theo tới chỗ đó.

Để cho bọn hắn ở tại hậu viện, hậu viện là nơi Trần Nguyên chuyên môn chuẩn bị cho một ít khách quý, mỗi một phòng đều trang nhã và rộng rãi hơn rất nhiều so với phòng phía trước, bên trong chuyên môn cung cấp cô nương hát rong, bàn cũng lớn hơn rất nhiều, nếu như người không nhiều lắm mà nói, hoàn toàn có thể tìm mấy nữ tử bên trong thanh lâu đến bồi rượu.

Bất kể nói thế nào, sơn trang này mở lên, đều có một phần tiền của Gia Luật Niết Cô Lỗ trong đó, mặc dù mình không có ý định trả, nhưng nếu như người ta đến, còn bắt người ta ngồi ở sảnh đường, cái này thật là không thể nào nói nổi.

Dẫn người vào phòng, Trần Nguyên nhìn bọn hắn nhập tọa xong mới nói: "Cửu Vương Tử, xin chờ một chút một lát, ta đi an bài hai vị cô nương cho các ngươi, đúng rồi, muốn tìm mấy người đến uống rượu cùng các ngươi hay không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười một chút, nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần huynh cứ như vậy mà đi sao? Huynh đệ muốn cùng người uống hai chén ôn chuyện, chẳng lẽ Trần huynh lại mang thù như vậy?"

Trần Nguyên thật sự là có ý định cứ rời đi như vậy, hắn không muốn nói cái gì cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ, bởi vì hắn cảm thấy, giữa hai người không có chuyện gì để nói.

Lúc trước là mình lợi dụng hắn, hắn cũng lợi dụng chính mình, chính mình cuối cùng lại lừa gạt hắn, hắn cuối cùng vẫn muốn giết mình, kết quả thật sự đều bị Tiêu Thất Na Mã Nai đùa bỡn, hiện tại, thật sự không có chuyện gì để nói, trừ phi Gia Luật Niết Cô Lỗ muốn hỏi hắn về chuyện sổ sách.

Chỉ là, lời nói không thể nói như vậy, Trần Nguyên cười một chút, che dấu sự bối rối của mình, nói: "Cửu Vương Tử hiểu lầm rồi, trong khoảng thời gian này, ta cũng là thường xuyên nhớ tới chư vị bằng hữu Yên kinh, chờ ta an bài chuyện bên ngoài một tý, sẽ lập tức tới đây."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Tốt, ta chờ Trần huynh ở chỗ này."

Ra khỏi cửa phòng, Trần Nguyên nói với Hô Diên Bình: "Xem ra không có việc gì rồi, người cứ bận việc của người đi, chỉ là, khuya hôm nay bảo các huynh đệ chuẩn bị tinh thần, chờ thời điểm ta đi vào, bảo hai huynh đệ thông minh cơ linh một chút đứng tại cửa ra vào."

Hô Diên Bình gật đầu: "Yên tâm đi."

Lúc này, Trần Thế Trung bỗng nhiên vô cùng lo lắng chạy từ phía trước tới, nói: "Đại ca, bên ngoài có người đến!"

Trần Nguyên giữ chặt cánh tay của hắn, hỏi: "Từ từ nói, bên ngoài người nào đến?"

Trần Thế Trung thở gấp ra một hơi, nói: "Người không phải vừa tiếp người Liêu quốc đi vào sao? Bên ngoài là người Đẳng Hạng lại tới nữa, có lẽ là Lý Nguyên Hạo tự mình đến cửa ra vào, cửa ra vào còn có cả vệ binh!"

Trần Nguyên nghe xong, kinh ngạc một hồi, chớ không phải là bọn hắn coi chỗ mình trở thành đệ nhất gia rồi đấy chứ? Ngoài cái này ra, Lý Nguyên Hạo cũng thật là, vì cái gì mà mỗi lần làm chuyện gì, hắn đều

muốn tự thân xuất mã vậy? Chẳng lẽ tình thế khẩn trương ngoài biên quan Liêu quốc và Đảng Hạng, hấn không để ở trong lòng?

Trần Nguyên không biết, đối với Lý Nguyên Hạo mà nói, lúc này đây, nhất định phải tự mình đến, bởi vì hấn không có lựa chọn nào khác.

Nhớ ngày đó, thời điểm hấn ở Liêu quốc cầu hôn, cũng tự mình đi rồi, nếu như cầu thân cùng Tống triều, chỉ phải một sứ đoàn đến, Tống Nhân Tông biết được, sẽ rất phần nộ vì mất sĩ diện.

Cho nên, muốn lấy Công Chúa Tống triều, muốn để cho Tống triều ủng hộ Đảng Hạng trong chiến tranh, nhất định phải tự mình đến.

Vấn đề này, đối với Trần Nguyên mà nói thì vô cùng nghiêm trọng, nhất định phải xử lý tốt mới được, nếu như hơi có sơ xuất, lại để cho người hai bên chạm mặt, náo ra chuyện gì, đều là vấn đề ngoại giao, Trần Nguyên hiện tại không muốn dẫn đến nhiều vấn đề như vậy.

Trần Thế Trung cũng biết rõ nguyên nhân này, cho nên mới có vẻ có chút kinh hoảng, hỏi: "Đại ca, nên an bài như thế nào?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Bọn hấn có bao nhiêu người?"

"Tính cả quan viên cùng đi, tổng cộng mười một người, có lẽ là mười mấy hộ vệ Đảng Hạng ngồi trong hành lang, những khách uống rượu kia chứng kiến người Đảng Hạng này, đều muốn tính tiền rời đi!"

Trần Nguyên nói: "An bài gian phòng ở phía trước cho bọn hấn, không được dẫn bọn hấn đến đằng sau, về phần những khách uống rượu kia, người xem đồ ăn bọn hấn ăn như thế nào, nếu như chấm dứt, liền thu bọn hấn một nửa, nếu như còn chưa ăn, đồ ăn gói kỹ, để cho người ta mang đi, không thu tiền, biết chưa?"

Trần Thế Trung gật đầu, nói: "Được, biết rồi, đại ca, có lẽ là ngài tự mình đi ra ngoài nhìn một chút vẫn tốt hơn, Lý Nguyên Hạo kia phô trương rất lớn, tiền hô hậu ủng, không sớm an bài cho hấn, các khách nhân đều lập tức muốn đi!"

Trần Nguyên trầm mặc một tiếng: "Con mẹ nó, không biết chuyện gì xảy ra, mỗi lần ta thấy người này, đều có chút cảm giác tự ti."

Trần Thế Trung sững sốt một chút: "Cảm giác tự ti?"

Trần Nguyên gật đầu: "Đặc biệt là một thân cơ thể kia, bà nội nó, nam nhân thấy cũng đều hâm mộ!"

Triệu Ý và Thiển Thu mang theo ấm nước, bị một đám vệ binh ngăn cản, Triệu Ý vốn muốn rời khỏi, sợ những quan viên này nhận mình, nhưng đợi những quan viên Tống triều và Lý Nguyên Hạo tiến vào sơn trang, nàng không trông thấy người quen mặt, hơn nữa, từ quần áo, cấp bậc những người này không đủ tiến vào hoàng cung thấy mình, cũng yên lòng hơn.

Trong đám người, Lý Nguyên Hạo vô cùng nổi bật, cao lớn, anh tuấn, khôi ngô, Thiển Thu ngáy ngẩn cả người, hỏi: "Tiểu thư, người kia là ai vậy nha? Khuôn mặt rất anh tuấn nha!"

Triệu Ý cũng là nhìn không chuyển mắt, kỳ thật, nữ nhân nhìn nam nhân đẹp trai hay nam nhân nhìn mỹ nữ đều giống nhau, đều cảm giác rất đẹp mắt.

Nghe Thiển Thu hỏi như vậy, Triệu Ý suy nghĩ một chút, nói: "Người xem những quan phục này, hấn là quan viên dịch thừa, người này chắc là Vương Tử phiên bang nào đó?"

Lý Nguyên Hạo vừa vặn đi vào Biện Kinh, tựa như hấn lúc đến Liêu quốc, vừa xuất mã liền đánh Tống Kỳ hoa rơi nước chảy, lúc này đây, hấn cũng muốn vừa xuất mã, liền làm cho cả Biện Kinh biết danh tự mình.

Người Liêu thượng võ, người Tống thích văn, đều không có vấn đề, Lý Nguyên Hạo là văn võ toàn tài.

Hấn lựa chọn Tân Nguyệt sơn trang, bởi vì hấn nghe ngóng rõ ràng, tại đây đã là địa phương những tài tử phong lưu Tống triều tụ tập, mà muốn khai hỏa thanh danh của mình tại Biện Kinh, không thể vậy dụng nắm đấm như thời điểm ở Yên kinh.

Theo quan viên dịch trạm kia tiến vào sảnh đường, có chút khách uống rượu trông thấy một đám man di đến, đang vội tính tiền, Lý Nguyên Hạo lại mỉm cười, đi đến chỗ tiểu nhị tính tiền trên quầy, nói: "Không cần phải tính, những này khách nhân đã ăn bao nhiêu, đều ký tên của ta."

Tiểu nhị sửng sốt một chút, Tân Nguyệt khai trương sơn trang cũng có hơn một tháng rồi, bá kiến không ít khách nhân hào phóng, còn chưa thấy qua người hào phóng như vậy.

Những khách uống rượu kia cũng kinh ngạc, không biết nên nói cái gì, Lý Nguyên Hạo thật sự là rất nho nhã, ôn quyền, làm một tư thế tiêu chuẩn thư sinh Tổng triều, nói: "Tại hạ Đẳng Hạng Lý Nguyên Hạo, ta biết rõ, chúng ta bỗng nhiên tới đây, quấy rầy hào hứng của các vị, chư vị đã không muốn cùng bàn với ta, tại hạ cũng không miễn cưỡng, chỉ là, tiền rượu này, xin để cho tại hạ đến trả, coi như bồi tội với chư vị."

Hắn vừa nói như vậy, lập tức làm cho người ta cảm thấy hắn rất phong độ.

Có một khách uống rượu đặc biệt cừu thị đối ngoại tộc, thở phì phì nói: "Tiểu nhị, tiền ta tự mình trả, bà nội, gia gia đời này không ăn cơm của đám man di này!"

Khách uống rượu này vốn là muốn kéo mặt Lý Nguyên Hạo xuống, không cho hắn làm náo động như vậy, ai ngờ sau khi Lý Nguyên Hạo nghe xong, liền mỉm cười, nói: "Tôn huynh xin cứ tự nhiên, tiểu nhị, tất cả tiệc rượu khuya hôm nay đều tính toán trên đầu ta, nếu như khách nhân nguyện ý trả tiền, người coi như tiền thưởng."

Nói xong, trong chớp mắt hắn liền ôn quyền bốn phía, nói: "Kính xin các vị bao dung, tha thứ, có vị nhân huynh nào uống cùng tại hạ, vậy thì rất vinh hạnh."

Lời này sau khi nói xong, đám người lập tức có chút sôi trào, Thiển Thu rất hưng phấn, lôi kéo Triệu Ý, nói: "Tiểu thư, tiểu thư, hắn chính là Lý Nguyên Hạo, ai, hắn rất đẹp trai nha!"

Triệu Ý cảm giác hô hấp của mình có chút dồn dập, hai mắt thả ra hào quang, Lý Nguyên Hạo biểu hiện quá đặc sắc rồi, Tổng triều văn nhân nho nhã, tiêu sái, cái loại khí khái tiêu tiền như nước này, toàn bộ bị hắn thể hiện vô cùng tinh tế.

Mặc dù người nơi này không ủng hộ hắn, nhưng trong tâm cũng không khỏi cảm thấy, mình và Lý Nguyên Hạo, so sánh giống như kém một chút gì đó

270. Chương 262: Có Thai

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 262: Có thai

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

"Tiểu dân bá kiến Đẳng Hạng Đại vương!" Trần Nguyên đẩy đám người ra, ôn quyền hành lễ với Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo trông thấy Trần Nguyên, cái vẻ tiêu sái kia lập tức biến mất trong chốc lát ngẩn ngui, vốn là một hồi kinh ngạc, tiếp theo lại là một đạo hung quang từ trong mắt bắn ra, sau đó lập tức biến mất vô tung vô ảnh, trên mặt chồng chất nổi lên dáng tươi cười lần nữa.

Miệng cất tiếng hỏi: "Trần huynh? Thì ra ngươi cũng ở nơi đây, thật sự là quá tốt, Yên kinh từ biệt, tại hạ luôn luôn nhớ về phong thái Trần huynh, hôm nay có duyên gặp mặt, coi như là duyên phận giữa ta và ngươi, không biết Trần huynh có bằng lòng đi ôn chuyện cùng ta hay không?"

Trần Nguyên nghe xong, trong lòng tức giận mắng, người khác không rõ ràng người này lắm, Trần Nguyên hắn lại là cực kỳ rõ ràng.

Bộ dạng nho nhã này của Lý Nguyên Hạo hoàn toàn chính là giả vờ, chỉ là, cũng khó cho hắn rồi, rõ ràng giả trang cái gì liền giống như cái đó, mình mở khách điểm, đã hẳn nguyện ý đến đưa tiền, giống như không có lý do gì đuổi hắn đi.

Trần Nguyên lúc này liền nói: "Ha ha, sơn trang này là tiểu dân mở, may mắn đưa tới tôn giá của Đại vương, thật sự là làm cho tiểu dân sợ hãi không thôi, lại vinh hạnh vạn phần, Đại vương, tiểu dân đã chuẩn bị xong gian phòng trên lầu cho người, kính xin ngài đi giá đến đó."

Lý Nguyên Hạo cực kỳ khách khí, đi lên lầu trước, Triệu Ý và Thiển Thu nhìn bóng lưng hai người sóng vai đi tới, Thiển Thu rất là hưng phấn, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, vừa rồi ta từ cổ áo hẳn trông thấy thịt chỗ cổ của hắn rồi, ta có thể xác định, hẳn nhất định là cực kỳ khỏe mạnh!"

Triệu Ý nở nụ cười: "Đó là tự nhiên, người nhìn Trần Thế Mỹ xem, vốn cảm thấy Trần Thế Mỹ nhân phẩm không tốt, khuôn mặt coi như không tệ, kết quả, vừa rồi hai người vừa đứng pử cùng một chỗ, dáng người hẳn liền nhỏ hơn một vòng so với Lý Nguyên Hạo, càng không có cái khí oai hùng kia."

Thiển Thu rất là đồng ý, nói: "Ừm còn có, Trần Thế Mỹ kia cả ngày chỉ biết đếm một cái đồng tiền lại một cái đồng tiền, tính toán tiền cả đời, tiểu thư à, người xem Đẳng Hạng đại vương mới đầy khí độ, vung tay lên chính là rất nhiều tiền vung ra, điểm ấy, Trần Thế Mỹ không có biện pháp so sánh!"

Triệu Ý nói: "Nói rất đúng, ta cảm thấy rất đúng, Trần Thế Mỹ kia và Lý Nguyên Hạo đặt cùng một chỗ so sánh, quả thực là vũ nhục Lý Nguyên Hạo."

Thiển Thu bỗng nhiên sững sốt một chút, hỏi: "Tiểu thư, không phải người muốn gả đi đấy chứ?"

Triệu Ý cười cười, nói: "Xem tình huống đã, ít nhất hẳn không đáng sợ giống như người khác nói, một người rất không tệ, nhưng ta vẫn hơi lo lắng một chút!"

Thiển Thu vụng trộm cười nói: "Còn lo lo lắng cái gì? Ta xem người động xuân tâm đi à nha? Muốn trở về cung ngay bây giờ hay không?"

Triệu Ý dùng bàn tay, nhẹ nhàng đánh cho nàng một cái, nói: "Nha đầu chết tiệt kia, lại nói lung tung, ta ban thưởng người và miện đó!"

Nói thì nói hung ác, trên mặt lại tràn đầy dáng tươi cười.

Một loạt quan viên dịch trạm và thị vệ của đám bọn họ đuổi kịp, bọn hắn mở năm bàn tiệc rượu tại sảnh đường, vừa muốn hai phòng trang nhã, Trần Nguyên sắp xếp bọn chúng xong xuôi mới lui ra khỏi phòng.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, Gia Luật Niết Cô Lỗ và Lý Nguyên Hạo sẽ ở cùng một ngày, hiện ra ở trong khách điểm của chính mình.

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nói với Trần Thế Trung: "Người ở nơi này, nhìn chăm chăm vào trong, ta đi hậu viện trấn an bọn Gia Luật Niết Cô Lỗ, tận lực không để cho bọn họ chạm trán là được."

Trần Thế Trung gật đầu, nói: "Hiểu, đại ca, chỉ là, ta cảm thấy người lo lắng quá mức đi à nha? Bọn họ đều là người có thân phận, làm sao lại đi nháo sự được?"

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Trần Thế Trung, nói: "Chiếu theo lời ta nói mà làm là được."

Trần Thế Trung không rõ cách Lý Nguyên Hạo làm người, nhưng là Trần Nguyên biết rõ, vừa rồi vì cái gì tiểu tử này ra tay tính tiền cho cả khách điểm? Hẳn hào phóng sao? Nhiều tiền hơn nữa cũng không có kiểu dùng tiền như vậy.

Hắn thể hiện phong cách như vậy, là muốn để cho tất cả mọi người Biện Kinh biết, hắn đến rồi, liền giống như ban đầu đánh Tống Kỳ bên đường ở Yên kinh vậy.

Nếu để cho Lý Nguyên Hạo biết rõ Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng ở nơi đây, hẳn không tìm Gia Luật Niết Cô Lỗ náo loạn một chút, để cho Liêu quốc mất đi mặt mũi mà nói, hẳn cũng không phải là Lý Nguyên Hạo.

Trần Nguyên bây giờ là người làm việc buôn bán, Lý Nguyên Hạo kéo cái mặt mũi gì, đều không liên quan đến hắn, hắn dùng phong cách đó đến sơn trang, cũng không có vấn đề gì, điều kiện tiên quyết là, không thể quấy nhiễu việc buôn bán của mình.

Trần Nguyên đi vào gian phòng của bọn Gia Luật Niết Cô Lỗ, vờ không đề cập tới sự tình Lý Nguyên Hạo bên ngoài, nói: "Cửu Vương Tử, lại để cho chư vị đợi lâu."

Bọn Gia Luật Niết Cô Lỗ đã rượu qua ba tuần, hiện tại đám trên mặt quan viên mập mạp kia đều là vẻ say rượu, sau khi trông thấy Trần Nguyên đi vào, Tiêu Đạt rất nhiệt tình kéo hắn ngồi xuống, nói: "Ai, Trần huynh, tại đây cũng không có người ngoài, giữa huynh đệ chúng ta, không cần khách khí như thế, đến đây, uống rượu, uống rượu."

Trần Nguyên bưng chén rượu lên, đụng một cái cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ trước, mới nói: "Vương Tử, tại Liêu quốc, tại hạ nhiều có chỗ đắc tội, kính xin Vương Tử đại nhân đại lượng tha thứ, hiện tại, ta chỉ là tiểu nhân vật buôn bán, ngài không nên so đo cùng ta mới được."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười ha ha một tiếng, nói: "Trần huynh nói lời này không đúng rồi, thời điểm tại Yên kinh, chúng ta đều vì chủ mình, mặc dù có điểm xung đột, nhưng ta đối với năng lực của Trần huynh, có lẽ là rất bội phục."

Mặc kệ hắn nói lời này là thật hay giả, chỉ cần hắn không mở miệng đòi sổ sách, cái gì cũng dễ nói.

Tiền trên tay mình thật sự hoa phí không còn gì, một điểm còn lại, cũng phải chuẩn bị vật tư cho bọn Trương Tu Chính, thật sự không thể trả lại cho hắn.

Trần Nguyên lại rót một chén, nói: "Đa tạ Cửu Vương Tử không ghi nhớ mối thù với tiểu nhân ta đây, chén rượu này, tại hạ xin kính trước!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng đứng lên uống cạn sạch, hơn nữa, thật sự không nói ra sự tình Trần Nguyên lừa gạt tiền, chỉ khách khí nói chút ít lời nói cần bản không quan trọng.

Thẳng đến thời điểm song phương đều nổi da gà, Gia Luật Niết Cô Lỗ mới chuyển đổi chủ đề, nói: "Trần huynh, có muốn biết cảnh tượng sau khi người rời khỏi Yên kinh là cái gì không?"

Trần Nguyên dĩ nhiên muốn biết rõ, tuy hắn từ trong miệng những người khác nghe được một ít, nhưng những người kia đều là nghe được người khác kể, hiện tại, Gia Luật Niết Cô Lỗ ở chỗ này, nếu như hắn chịu nói, Trần Nguyên rất muốn biết, chiến tích của mình rốt cuộc như thế nào.

Thời điểm hắn còn chưa tỏ thái độ, chợt nghe Tiêu Đạt bên cạnh nói: "Trần huynh, Tiêu Tô Na Mã Nai không buôn bán nữa."

Cái này nằm trong dự liệu, lúc trước, thời điểm những người kia vay tiền cho mình, Tiêu Tô Na Mã Nai chỉ dùng để nhân cách đến đảm bảo, Trần Nguyên vừa đi, đã ném hắn vào trong hố lửa, mặc dù có Tiêu Thất Na Mã Nai làm chỗ dựa cho hắn, cũng vô pháp văn hồi thế cục.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười một chút, nói: "Trần huynh, sau khi người đi, cửa hàng của hắn tại Yên kinh nhận lấy đả kích rất lớn, không ai tin tưởng hắn, cho nên, hắn đóng cửa tất cả mua bán, trả một bộ phận nợ nần, liền chuyên tâm đi làm quan."

Trần Nguyên không biết mình nên làm như thế nào, giả bộ như bị thương một chút, giống như không được, vui vẻ bật cười, phảng phất cũng không thích hợp, cái đề tài này, là Trần Nguyên cực kỳ muốn biết, nhưng do Gia Luật Niết Cô Lỗ đến nói cho hắn biết, giống như có chút cảm giác là lạ.

Trần Nguyên muốn biết nhất, chính là Gia Luật Lữ Linh hiện tại thế nào, nhưng Gia Luật Niết Cô Lỗ không hề đề cập tới vị Công Chúa này.

Hắn nói tiếp về chiến tích Trần Nguyên, hiện tại, Gia Luật Hồng Cơ làm đại nguyên soái binh Mã Liêu quốc, thành Đại nguyên soái Liêu quốc trẻ tuổi nhất từ trước tới nay, vị trí này, cách ngôi vị hoàng đế chỉ có một bước ngắn nữa thôi, đó vốn là của Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ không nói tới Tiêu Thất Na Mã Nai, Trần Nguyên biết rõ, nữ nhân này lại trốn đi rồi, nàng trốn đi, chờ cho vì nhi tử nàng bước một bước cuối cùng, lại ra một phần khí lực, lúc này đây, thay nàng ngăn cản ánh mắt những người khác, là Gia Luật Hàn Tắm.

Từ trong những câu chuyện Cửu Vương Tử nói, Trần Nguyên nhìn ra, Gia Luật Tông Nguyên hiện tại đã xem Gia Luật Hàn Tắm là đối thủ chủ yếu của mình.

Hắn cho rằng, thất bại lần trước là do Gia Luật Hàn Tám bỗng nhiên ra tay, lại làm cho hắn không có cách nào ứng phó tình huống bất ngờ, cái đó và chiến tranh giống nhau, Gia Luật Tông Nguyên tiếp theo nhất định phải thua, chỉ là vấn đề thời gian, bởi vì, hắn căn bản nghĩ sai về đối thủ, đến hiện tại, hắn cũng chưa phát hiện, người muốn mạng hắn là Tiêu Thát Na Mã Nai.

Trần Nguyên không nói cho Gia Luật Niết Cô Lỗ biết, Tiêu Thát Na Mã Nai khẳng định cũng đoán chắc, Trần Nguyên và Lý Nguyên Hạo cũng sẽ không nói.

Nói đến tận nửa canh giờ, Trần Nguyên mới đứng dậy, nói: "Cửu Vương Tử, các người ở chỗ này ngồi tạm, ta đi ra bên ngoài nhìn xem."

Người khác ở chỗ này ngồi, trong lòng xác thực lo lắng Lý Nguyên Hạo ở bên ngoài nháo sự, người này chính là đến để tạo phong cách, hắn nhất định sẽ tìm cơ hội nào một ít chuyện đi ra, để cho đại danh của hắn, buổi sáng ngày mai, truyền tụng ngay trong dân chúng Biện Kinh.

Gia Luật Niết Cô Lỗ lại kéo hắn lại, nói: "Ta còn chưa nói xong đâu, Trần huynh sao có thể đi? Người cũng đã biết, lời này mới nói một nửa, người đã không nghe nữa rồi, trong lòng của ta rất không thoải mái."

Trần Nguyên cười lạnh thoáng một tý, hỏi: "Cửu Vương Tử, người đợi ta trở về rồi nói tiếp được không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ phảng phất như hơi say, cười cười lắc đầu, rót cho Trần Nguyên một chén rượu, nói: "Còn có một đại sự kiện, ta còn chưa nói cho người biết đâu, đến, uống chén rượu này."

Trần Nguyên hỏi một tiếng: "Chuyện gì?" Sau đó liền bưng chén rượu đưa vào trong miệng.

"Công Chúa, mang thai."

"PHỐC!" Trần Nguyên phun toàn bộ một ngụm rượu ra, biểu lộ trên mặt là vô cùng khiếp sợ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn hắn, có chút nở nụ cười, nói: "Bụng cũng đã lớn rồi, tính toán thời gian, cũng nên là thời điểm Trần huynh tại Liêu quốc đã có, không biết là ai làm?"

.....

Triệu Ý và Thiển Thu, hai người cãi nhau âm ỉ, mang theo ấm trà tới cửa, theo như quy củ, gõ cửa phòng hai cái, nói: "Khách quý, nước trà đây."

Nói xong, liền chậm rãi đẩy cửa phòng ra, hai người đi đến, sau khi đi vào, ánh mắt của các nàng không khỏi đều rơi vào trên người Lý Nguyên Hạo, Trần Sư Sư lúc này đang ngồi ở bên cạnh Lý Nguyên Hạo, cả thân thể đều tựa ở trên thân thể hùng tráng của Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo chứng kiến Triệu Ý, con mắt cũng sáng ngời, cất tiếng hỏi: "Vị cô nương này, có thể uống một chén cùng tại hạ hay không?"

Mặt Triệu Ý thoáng một tý liền đỏ, trong lòng không khỏi nghĩ ngợi: "Xong rồi, hắn nhìn thấy ta, cái này, nếu thật sự gả cho hắn, vậy thì nên làm sao bây giờ nha?"

Nàng vẫn không nói gì, Trần Sư Sư liền nói: "Đại vương, các nàng không giống với chúng ta, người ta là người bán trà, không bán thân."

Lý Nguyên Hạo nhìn Triệu Ý rót nước cho hắn, trên mặt luôn luôn treo cái dáng tươi cười mê người kia, nói: "Vất vả cho cô nương rồi."

Triệu Ý cúi đầu, nhanh chóng chạy đến bên cạnh, thêm trà cho những người khác, vừa rồi nàng rất muốn tiến đến liếc nhìn Lý Nguyên Hạo, nhưng sau khi xem xét, lại cảm thấy mình làm như vậy giống như không tốt, chỉ muốn nhanh biến mất khỏi tầm mắt Lý Nguyên Hạo.

Đợi Triệu Ý rời đi trong chớp mắt, chỉ nghe Lý Nguyên Hạo nói: "Cô nương kia đâu rồi? Nghe qua Sư Sư cô nương tình thông tài nghệ, không biết có thể vì bản vương, đánh một khúc đàn hay không?"

Trần Sư Sư ha ha cười một tiếng: "Vốn chúng ta là bán mình không bán nghệ, chỉ là Đại vương nói, tiểu nữ tử sẽ tới khảy một bản, kính xin Đại vương chỉ điểm một hai."

Trong lòng Triệu Ý bỗng nhiên nổi lên một tia hương vị ê ẩm, Trần Sư Sư này rất có thủ đoạn đối xử với nam nhân, khuya hôm nay, hắn sẽ ở lại chỗ Trần Sư Sư sao? Triệu Ý không biết, trong lòng cũng rất là khó chịu.

Bỗng nhiên, trong lúc đó, chỉ nghe bên cạnh, một kỹ nữ lớn tiếng kêu lên: "Á!"

Một tiếng hét thảm này, lập tức làm cho cả gian phòng rơi vào không khí xấu hổ, mọi người theo tiếng hét nhìn lại, trong lúc đó, một tráng hán Đẳng Hạng bên người Lý Nguyên Hạo đang vươn tay vào trong ngực Lý tỷ nhi, dùng sức xoa nắn, mà trên mặt Lý tỷ nhi lại lộ ra một loại thống khổ.

Tráng hán kia là Lý Nguyên Hạo thủ hạ Đại tướng Dã Lợi Vượng Quang Vinh, đi theo Lý Nguyên Hạo tác chiến nhiều năm, cho nên, thấy mọi người đều nhìn hắn, cũng không thẹn để ý chút nào, cái kia tay vẫn còn tiếp tục sờ nắn.

Lý Nguyên Hạo nhíu mày lại một chút, nói: "Nhã nhận một chút, nơi này là Đại Tổng, đưa ra đằng sau đi."

Dã Lợi Vượng Quang Vinh nhếch miệng cười một tiếng, thoáng một tý đã khiêng Lý tỷ nhi lên trên bờ vai, cất bước đi ra khỏi gian phòng này.

Lý tỷ nhi một mực ở bên người Dã Lợi Vượng Quang Vinh, đã từ trong cử chỉ khách nhân nơi này đoán được, người này nhất định là một khách nhân ưa thích chơi một ít trò cuồng dã, rất có thể sẽ thương tổn đến thân thể của mình.

Cho nên, Lý tỷ nhi giãy dựa trên bờ vai Dã Lợi Vượng Quang Vinh, nói: "Khách quan, khách quan ngài buông ta xuống, hôm nay ta thật sự không tiện, không thể cùng ngài."

Đây là quyền lợi các nàng đi vào Tân Nguyệt sơn trang mới có, gặp được khách nhân chính mình không muốn tiếp, liền coi đây là lý do từ chối, sau đó, Trần Nguyên sẽ sắp xếp cô nương khác.

Sơn trang hiện tại có trên trăm vị cô nương, cho dù khách nhân khó tính, cũng khó có thể nhìn trăm cô nương đều buồn nôn, cho nên, đều lại để cho khách nhân thoả mãn.

Nhưng Dã Lợi Vượng Quang Vinh cũng không để ý nàng nói: "Không sao, ta rất ưa thích không tiện, ha ha, Đại vương, ta đi trước, đợi lát nữa các người đi, hô ta một tiếng, chỉ là, phải chờ lâu một chút!"

Nói xong, mở cái miệng rộng kia ra, quay đầu hung hăng cắn một cái tại lưng áo Lý tỷ nhi, Lý tỷ nhi phát ra một tiếng kêu bi thảm, Dã Lợi Vượng Quang Vinh lại loại rất thoả mãn, nói: "Cô nàng này thực non tơ!"

Triệu Ý trông thấy biểu lộ sợ hãi đau khổ trên mặt Lý tỷ nhi, cũng là ngây dại, cả cái phòng rõ ràng không ai mở miệng ngăn cản.

Chỉ có một quan viên Tổng triều nhỏ giọng nói: "Đại vương, quý quốc khiêng một nữ tử như vậy xuyên qua sảnh đường, giống như có chút có mất phong cách, người xem, có thể chờ một lát hay không?"

Lý Nguyên Hạo cười một chút, nói: "Tất cả mọi người là nam nhân, loại chuyện này có thể đợi sao?"

Tựa như Trần Nguyên nghĩ, Lý Nguyên Hạo chính là đến thể hiện phong cách, muốn phong cách, tự nhiên muốn nhiều người chứng kiến, mới có thể bắt đầu. Cho nên, hắn muốn ồn ào một ít, hấp dẫn những tài tử phong lưu trong sơn trang chú ý, hắn muốn làm cho người ta đến tìm hắn, cho dù là đến mắng hắn, cũng tốt hơn là không ai đến.

Lúc này, tuy những kia quan viên cũng không nói lời nào, bọn hắn cũng không dám vì một kỹ nữ mà đắc tội Lý Nguyên Hạo.

Chức trách của bọn hắn, là ăn được, uống tốt cùng Lý Nguyên Hạo, chiếu cố tốt ăn, mặc, ở, đi lại cho sứ đoàn Tây Hạ, còn có đoàn người giám sát sứ, không cần phải làm ra sự tình trái với luật pháp Đại Tổng, Dã Lợi Vượng Quang Vinh này, tuy cử chỉ thô lỗ, nhưng luật pháp Đại Tổng cho phép chơi gái, chỉ cần hắn trả thù lao, giống như không có bất kỳ lý do gì ngăn cản hắn

271. Chương 263: Bực Rồi (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 263: Bực rồi (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Lý Nguyên Hạo nhìn biểu lộ của những quan viên này, trên mặt không tự giác mà nổi lên một tia cười nhạt.

Sự tình giống như hần dự đoán, Dã Lợi Vượng Quang Vinh khiêng Lý tỷ nhi, công khai đi ra cửa ra vào.

Thời điểm đi ra, khách uống rượu trong hành lang lập tức phát ra từng trận thanh âm phản đối, tiếng gọi ầm ĩ của Lý tỷ nhi đã kích động tình cảm thương hương tiếc ngọc trong lòng bọn hần, có mấy người đã cùng nhau thương nghị, muốn lên lý luận cùng Lý Nguyên Hạo một phen.

Triệu Ý nhìn Lý Nguyên Hạo, chỉ thấy hần ngồi ngay ngắn ở ở đấy, nâng một chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, cũng không bảo người ta đóng cửa lại.

Nàng có chút mong muốn đi cầu tình vì Lý tỷ nhi, nhưng nghĩ về thân phận chính mình hiện tại, lại không biết nên mở miệng như thế nào, vì vậy mà vội vàng quay đầu nhìn về phía Trần Sư Sư, hi vọng Trần Sư Sư có thể ra mặt, nói tốt cho người tại trước mặt Lý Nguyên Hạo.

Mà Trần Sư Sư thì sao? Hiện tại nàng vẫn y nguyên như cũ, dùng một loại ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Lý Nguyên Hạo, cái loại siêu cấp đẹp trai, tay ôm một cây đàn tranh, đang định khảy đàn, phảng phất như Lý tỷ nhi là một người nàng căn bản không quen biết.

Cái này là tâm tính kỹ nữ, một loại tâm thái chết lặng, Trần Sư Sư chết lặng, là vì nàng cũng đã từng chịu đựng qua khách nhân như vậy, nàng rõ ràng hơn so với Triệu Ý, Lý tỷ nhi sắp sửa gặp phải cái dạng tàn phá gì, nàng rõ ràng hơn, lúc này, không ai có thể giúp các nàng.

Lý Nguyên Hạo thì đang chờ tình cảm quần chúng xúc động, chờ Dã Lợi Vượng Quang Vinh hấp dẫn chú ý của những tài tử phong lưu kia, chỉ cần đạt đến mục đích này, hần liền lại bảo Dã Lợi Vượng Quang Vinh dừng lại, thậm chí sẽ quở trách hai câu, biểu hiện khí độ của chính mình.

Đợi cho ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người hần, hần sẽ tìm một cơ hội phù hợp, hướng những người Tổng gia, biểu hiện ra tài văn chương suất chúng của hần.

Ngày mai, cả Biện Kinh đều biết rõ, Lý Nguyên Hạo hần là người có tài văn chương xuất chúng, tựa như ban đầu ở Yên kinh, trong vòng một đêm, hần đã làm cho cả Yên kinh bội phục sự dũng mãnh của hần.

Đáng tiếc chính là, Lý Nguyên Hạo không để ý đến một việc, Trần Sư Sư cũng không để ý đến một việc, đó chính là, cô nương đang ở trong Tân Nguyệt sơn trang, Tân Nguyệt sơn trang là do Trần Nguyên mở, cô nương làm việc cho Trần Nguyên, hần đã đáp ứng những cô nương này, cho các nàng một chút tôn nghiêm

Mấy khách uống rượu gan lớn chút ít, bước chân hơi do dự, chạy về hướng Dã Lợi Vượng Quang Vinh.

Thời điểm tràng diện Lý Nguyên Hạo chờ mong muốn phát sinh, Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ một trái một phải vọt đến trước mặt Dã Lợi Vượng Quang Vinh, đồng thời, Trần Thế Trung chặn đường Dã Lợi Vượng Quang Vinh, rất có lễ phép, nói: "Vị khách quan kia, nếu như tiểu điểm có chỗ nào khiến cho ngài không hài lòng, chỉ bằng ngài nói rõ ra, có thể buông cô nương chúng ta xuống trước hay không? Nếu các nàng có chỗ đắc tội, tiểu nhân sẽ xin lỗi ngài."

Sau lưng, những thư sinh kia vừa thấy người sơn trang đi ra, lập tức đều ngừng lại, đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Dã Lợi Vượng Quang Vinh và Lý Nguyên Hạo đã có rất nhiều năm hợp tác, đừng nhìn mặt ngoài hần là một bộ dạng thô kệch, kỳ thật, linh ngộ đối với ý đồ của Lý Nguyên Hạo, chính là tương đối thấu triệt.

Cho nên, đối mặt với biến cố bỗng nhiên xảy ra ngoài ý định, hần hơi ngừng một chút, lấy ánh mắt đánh giá trên dưới Trần Thế Trung một phen.

Chút thời gian này, hẳn cũng chờ xem Lý Nguyên Hạo có cái chỉ thị mới gì không.

Trong phòng không có có bất kỳ thanh âm nào truyền đến, điều này nói rõ, Lý Nguyên Hạo bảo hẳn tiếp tục, Lý Nguyên Hạo đang để cho hẳn tiếp tục khiêng nữ nhân này đi phía trước, ai cũng không ngăn cản được hẳn.

Chỉ thấy hẳn bỗng nhiên đẩy một chướng tại đầu vai Trần Thế Trung, đẩy Trần Thế Trung lão đảo vài bước, ngã lên trên bậc thang, nếu không phải khách uống rượu trên bậc thang đằng sau đỡ lấy, hẳn này hẳn sẽ ngã chống vó xuống.

Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ không do dự nữa, tay Dã Lợi Vượng Quang Vinh còn không có rút về, Tô Đồ đã nhanh chóng bắt được cánh tay của hẳn, Dã Lợi Vượng Quang Vinh vốn không để hai tiểu nhị đáng người khô ngô vào mắt, nhưng vừa mới đụng độ, hẳn đã biết sự tình không tốt.

Cánh tay của hẳn căn bản vô pháp giãy thoát khỏi Tô Đồ, đồng thời, Thiết An Ha Mã Thai cũng mạnh mẽ lao đến, uốn éo ở cánh tay khác của Dã Lợi Vượng Quang Vinh, tiếp Lý tỷ nhi bị khiêng trên bả vai xuống dưới.

Những người Nữ Chân này đều có thể vật lộn cùng dã thú, Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ lại càng là người nổi bật bên trong những người này, hiện tại, hai người cùng quần lấy Dã Lợi Vượng Quang Vinh, cộng thêm Dã Lợi Vượng Quang Vinh lúc trước chủ quan, hiện tại rõ ràng một điểm đường sống để phản kháng cùng không có, trở mặt nhìn Lý tỷ nhi bị Thiết An Ha Mã Thai đoạt đi, sau đó núp ở sau lưng một đám hộ vệ sơn trang.

Trần Thế Trung lúc này mới đứng lên, nói: "Vị khách quan này chắc là uống nhiều quá, Tô Đồ, các người đưa vị khách quan kia trở về phòng, không cần phải làm hẳn bị thương."

Tô Đồ và Thiết An Ha Mã Thai nhìn Dã Lợi Vượng Quang Vinh sắc mặt đỏ bừng, hai người bọn họ đã có sự so sánh, liền mỉm cười, nói: "Được!"

Trong phòng, Lý Nguyên Hạo lúc này đã đứng ngồi không yên, hẳn không nghĩ tới, Dã Lợi Vượng Quang Vinh cư nhiên bị người ta làm cho không thể khống chế, nếu để cho những tiểu nhị kia đưa người đến trước mặt mình, vậy thì mặt mũi của mình để vào đâu?

Lập tức liền nặng nề ho khan một tiếng trong phòng.

Một tiếng ho khan qua đi, hai hộ vệ Đẳng Hạng đứng ở cửa ra vào lập tức phóng tới chỗ Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ: "Các người làm gì? Muốn đánh nhau phải không? Mau buông người ra!"

Những người Đẳng Hạng còn ở lại trong hành lang kia trông thấy, lập tức cũng đẩy đám người ra đi lên, Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ bị mười hộ vệ bao vây vào giữa, nguyên một đám kéo tay áo, nắm chặt nắm tay thành quả đám, phảng phất như lập tức muốn đấu võ.

Những người Nữ Chân kia vẫn còn coi là khá tốt, tuy ít người, nhưng mặt lại không đỏ sẫm, nhưng mặt Trần Thế Trung lập tức liền trắng rồi, trước kia, hẳn gặp được loại tình huống này, đều là dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi, chỉ là, hiện tại chính mình tốt xấu gì cũng là Nhị chương quý, nếu chạy đi, giống như có chút không quá phù hợp.

Vội vàng đánh một cái ánh mắt đối với tiểu nhị đang đứng ở dưới, tiểu nhị cũng là người cơ linh, lập tức chạy tới trước, hô hộ vệ trong sơn trang tới hỗ trợ, sau đó nhanh chóng chạy tới thông báo Trần Nguyên.

Tâm tình Trần Nguyên hiện tại thật sự không tốt, dù như thế nào hẳn cũng không nghĩ tới, sự tình rõ ràng có thể xảy ra như vậy, càng không ngờ Gia Luật Lữ Linh rõ ràng lại lựa chọn để cho bụng nổi lên.

Nàng hoàn toàn có thể quăng đứa trẻ ra ngoài, tại sao phải dùng một cái thân phận cô gái không kết hôn, mà lại đi sinh hạ đứa trẻ ra làm cái gì?

Tại niên đại này, tuy bầu không khí Liêu quốc thoải mái hơn một ít so với Tống triều, nhưng làm một người mẹ chưa lập gia đình, cần bao nhiêu dũng khí, Trần Nguyên cực kỳ rõ ràng

Trong lòng của hẳn vô cùng khiếp sợ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Trần Nguyên, trên mặt luôn luôn treo một tia dáng tươi cười nghiền ngẫm, Gia Luật Lữ Linh bị Liêu Hứng Tông đánh một châu roi, cũng không nói đến phụ thân đứa trẻ là ai, nhưng Gia Luật Niết Cô Lỗ có thể đoán ra.

Trần Nguyên không biết mình nên nói cái gì, đối mặt với ánh mắt của Gia Luật Niết Cô Lỗ, cả đầu hần đều rơi vào một loại trạng thái ngơ ngác.

Lúc này, tiểu nhị kia đi đến, nhỏ giọng bên tai tại Trần Nguyên, nói cho hắn biết chuyện đã xảy ra bên ngoài.

Trần Nguyên gật gật đầu, nói với Gia Luật Niết Cô Lỗ: "Cửu Vương Tử, các người ở chỗ này đợi một lát, bên ngoài có một số việc cần ta ra xử lý thoảng một tý, chờ ta xử lý tốt, sẽ lập tức tới đây uống rượu."

Chuyện Gia Luật Niết Cô Lỗ nên hỏi, phải hỏi, đã nói tất cả, cái muốn nhìn, cũng đều thấy được, vì vậy, hắn mỉm cười, nói: "Trần huynh cứ đi tự nhiên."

Trần Nguyên đi ra cái cửa phòng kia, cúi đầu bước nhanh về phía trước.

Trong lòng của hắn hiện tại, có một cảm giác rất khó chịu, có một loại cảm giác chịu tội đặt ở trái tim, hắn cảm giác, mình hình như là người nhiều nợ nhất trên thế giới, đã nợ một số khoản nợ cả đời cũng không thể trả.

Lý Nguyên Hạo có mục đích gì, Trần Nguyên cực kỳ rõ ràng, bởi vì, hắn đã từng trực tiếp chứng kiến.

Nhưng cả Đại Tổng, không ai làm ra một hệ thống phân tích đối với Lý Nguyên Hạo, không ai biết hắn đến đây, việc đầu tiên làm sẽ là gì.

Ngược Trần Nguyên kịch liệt thở dốc hai cái, hắn chỉ là không ngờ, Lý Nguyên Hạo rõ ràng lại dùng thủ pháp như vậy để hấp dẫn chú ý mọi người, kỳ thật, hoàn toàn có thể dùng phương pháp nhẹ nhàng, khiến cho những kia các tài tử chú ý, vì cái gì mà hết lần này tới lần khác, hắn lại lựa chọn phương thức như vậy?

Mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, đối với Trần Nguyên mà nói, Lý Nguyên Hạo đến nơi này, chính là khách nhân của hắn, hiện tại trong lòng cứ việc khó chịu, nhưng Trần Nguyên vẫn cố nặn ra vẻ tươi cười, đi đến sảnh đường phía trước, chứng kiến Hồ Diên Bình hiện tại đang mang người tìm giữ những hộ vệ Đẳng Hạng kia, cục diện giống như có chút không thể kiểm soát.

Hắn bước nhanh đi lên thang lầu, dưới sự bảo vệ của một đám hộ vệ sơn trang, xuyên qua đám người âm ỉ, đi thẳng tới gian phòng Lý Nguyên Hạo, vào cửa liền vội vàng ôm quyền nói: "Đại vương, không biết tiểu điểm đắc tội ngài ở đâu vậy?"

Lý Nguyên Hạo vừa thấy Trần Nguyên xuất hiện, lông mày lập tức nhíu lại, hắn muốn, chính là lại để cho những khách uống rượu kia đi lên nói chuyện cùng mình, Trần Nguyên sao?

Hắn cảm thấy, nói trước mặt Trần Nguyên, chính là hoàn toàn lãng phí nước miếng của mình.

Chỉ là, Trần Nguyên đã đến rồi, hắn cũng không thể cái gì cũng không nói, lập tức đứng lên, đi tới hướng cửa ra vào, thời điểm đi qua bên cạnh Triệu Ý, hắn liếc nhìn Triệu Ý, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười vô cùng sáng lạn.

Trong lòng Triệu Ý lúc này rất là bối rối, nàng nhìn ra, cả chuyện này đều là Lý Nguyên Hạo đang giở trò, nhưng không biết vì cái gì, Trần Nguyên tiến đến, lúc Lý Nguyên Hạo đứng dậy, Triệu Ý vẫn cảm thấy, một luồng khí oai hùng trên người hắn làm cho mình thập phần ưa thích, so sánh với nhau, Trần Nguyên thì không được.

Nàng biết rõ, cả chuyện này, Lý tử nhi căn bản chính là một người bị hại, mà bọn người Trần Thế Trung cũng không có quá phận, quá phận chính là người Đẳng Hạng.

Chỉ là có đôi khi nữ nhân chính là như vậy, trong lúc nàng nhìn một người nam nhân thuận mắt, phách lối lại coi như là cá tính của nam nhân đó, rất khác biệt, mặc dù biểu hiện hiện tại của Trần Nguyên, chỉ là cái chủng loại khiêm tốn phổ biến, người làm ăn đều có kia, nhưng trong mắt Triệu Ý, cũng là dạng người chịu nhục nhã và uất ức.

Lý Nguyên Hạo rất có khí độ, cất bước đi ra khỏi cửa phòng, cho dù muốn nói lời nào, hắn cũng hy vọng có thể để cho nhiều người nghe thấy chính mình nói chuyện:

”Trần huynh, người của ta chỉ là muốn tìm cô nương, là vị cô nương dưới tay người cự tuyệt hắn, ta muốn biết, đằng sau Trần huynh nhiều như vậy gian phòng, đến cùng có phải thanh lâu hay không? Nếu như cô nương ở phía sau người đều là nữ tử hàng hoàng mà nói, vậy hiện tại bốn vương liền đi.”

Lý Nguyên Hạo không nhắc tới cử động thô lỗ của Dã Lợi Vương Quang Vinh chút nào, lời này nói ra rất công khai, nhưng khách uống rượu nhìn thấy sự tình cũng biết, người Đẳng Hạng rõ ràng cho thấy là đang cưỡng từ đoạt lý.

Lý Nguyên Hạo muốn khiến cho đám khách uống rượu nói chuyện, lại khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người hắn.

Trần Nguyên chỉ hỏi một chút trên đường ngắn ngủi, mà tiểu nhị đi gọi hắn kia, cũng không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, nghe Lý Nguyên Hạo nói như vậy, trước hết đúng là ôm quyền bồi tội với Dã Lợi Vương Quang Vinh:

”Xin lỗi tướng quân, khách quý đến, chính là tìm vui vẻ, làm cho các người tức giận, chính là ta không đúng, đại vương xem như vậy có tốt không? Cứ để cho các huynh đệ ngồi xuống trước, bất kể như thế nào, ta nhất định sẽ khiến các huynh đệ thỏa mãn là được rồi.”

Lý Nguyên Hạo nhìn dưới lầu, khẽ mỉm cười nói: ”Nơi này là Biện Kinh, nếu không phải người sơn trang các người động thủ trước, huynh đệ của ta cũng sẽ không động thủ, Trần huynh đã ra mặt nói, vậy thì xử lý theo như người nói đi?”

Trần Nguyên cũng bắt đầu lại bảo người sơn trang khôi phục trật tự, trong lúc lặng lẽ, đi tới bên người Lý tử nhi, nhìn Lý tử nhi nước mắt ràn rụa nước, nhỏ giọng hỏi: ”Chuyện gì xảy ra?”

Lý tử nhi nghẹn ngào nói không nên lời cái gì, cuối cùng là kéo quần áo trên lưng chính mình ra, Trần Nguyên trông thấy một loạt dấu răng đỏ bầm, dùng lực mạnh hơn chút nữa, sẽ cắn nát da thịt nàng.

Vết thương này đủ để nói rõ tất cả vấn đề, sắc mặt Trần Nguyên liền lập tức thay đổi, tâm tình của hắn, vốn cũng bởi vì tin tức Gia Luật Lữ Linh mà rất nát bét, bây giờ nhìn thấy Lý tử nhi cái dạng này, chẳng loại xúc động trong cơ thể kia phẳng phát đã đến biên giới vô pháp khống chế.

Trần Thế Trung cũng nhỏ giọng nói: ”Đại ca, là bọn hắc động thủ trước, người của chúng ta không động thủ, còn có hai huynh đệ bị đánh trong lúc hỗn loạn.”

Trần Nguyên gật gù đầu, nói: ”Lý tử nhi, ta nói rồi, ở chỗ này của ta, người có quyền lợi cự tuyệt khách nhân giống như vậy, tất cả giao cho ta, người trở về đi.”

Hô Diên Bình cũng tới, hỏi: ”Em rể, làm sao bây giờ?”

Trần Nguyên rất xúc động, nhưng hắn là người làm buôn bán, đặc biệt là ngành sản xuất như khách điếm và thanh lâu, nếu như điếm ủy khuất ấy cũng không chịu được, vậy thì cũng đừng có làm, đến hiện tại, có thể nói, Trần Nguyên còn chưa muốn làm sự tình vỡ lở ra.

Chỉ là, hắn cũng sẽ không nhịn nữa.

Lần này, từ đầu tới cuối, rốt cuộc đều là sự tình Lý Nguyên Hạo làm ra, vì cái gì mà gây sự, Trần Nguyên có thể đoán ra một hai, hắc vụng trộm quay đầu lại, nhìn một chút, chỉ thấy Dã Lợi Vương Quang Vinh đang nói gì đó cùng Lý Nguyên Hạo, hai người cũng không nhìn về phía mình.

Lúc này, liền nói với sơn trang bọn họ vệ: ”Tô Đồ, bảo các huynh đệ đều tinh thần đánh nhau cho ta, Hồ Bình, chúng ta cùng đi xem xem bọn hắc nói như thế nào.”

Hô Diên Bình rất là bất mãn đối với việc này, hắn là người giang hồ, giảng chính là khoái ý ân thù, đối với sự tình như vậy, Trần Nguyên còn muốn đến hỏi Lý Nguyên Hạo, xem làm sao bây giờ, Hô Diên Bình quả thực có chút tức giận.

Mà hai người Tô Đồ cùng Thiết An Ha Mã Thai nghe xong lời này, lập tức đều hưng phấn lên, những người Nữ Chân này đến Biện Kinh vài ngày rồi, ăn của Trần Nguyên uống của Trần Nguyên, nhưng vẫn không để

cho bọn họ cơ hội biểu hiện, không riêng gì trong lòng hai người bắn khoăn, thời gian rất lâu không hoạt động một tý, toàn thân cũng thật sự khó chịu.

Chỉ thấy Thiết An Ha Mã Thai đặt ngón tay ở trong miệng, thổi ra một hồi tiếng huyết sáo cao vút, những người Nữ Chân kia, nguyên một đám người vốn là sững sờ, tiếp theo, rõ ràng lập tức đều yên tĩnh trở lại.

Cái tiếng huyết sáo này, là thời điểm bọn hắn tại Trường Bạch Sơn thường dùng, lúc một người phát hiện một đầu mãnh thú chính mình vô pháp bắt được, hay dùng thanh âm như vậy, liên lạc đồng bọn phụ cận.

Cái kia có ý là: "Chú ý chuẩn bị! Có mồi ngon!"

Trần Nguyên lại lần nữa đi về hướng Lý Nguyên Hạo, hắn còn chưa mở miệng, Dã Lợi Vượng Quang Vinh liền nói chuyện: "Chương quỳ, người cũng nhận thức cùng Đại vương chúng ta, hôm nay ta, xem tại mặt mũi Đại vương chúng ta cho ngươi, lại để cho nha đầu kia qua đây, nhận sai với ta, sau đó, khuya hôm nay theo ta cả đêm, vấn đề này, cứ như vậy cho qua được rồi!"

272. Chương 264: Cuốn Xéo

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 264: Cuốn xéo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Trần Nguyên không để ý tới hắn, mà là nhìn Lý Nguyên Hạo, hỏi: "Đại vương cũng có ý tứ này?"

Lần này, hắn không hành lễ, trên mặt cũng không có cái biểu lộ khiêm tốn kia, ngữ khí khách khí biến mất vô ảnh vô tung.

Lý Nguyên Hạo dừng ở ánh mắt Trần Nguyên, từ trong ánh mắt Trần Nguyên, hắn giống như đọc hiểu ra cái gì đó, Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên ý thức được, chính mình có khả năng phạm vào một sai lầm, chỉ là, hắn không sợ, hắn không tin Trần Nguyên dám làm gì hắn.

Trong lòng quyết định tiếp tục dựa theo kế hoạch ban đầu của chính mình, cưỡng từ đoạt lý xuống dưới, thẳng đến khi các tài tử chăm chú nhìn ánh mắt của mình, chịu lý luận cùng mình mới thôi.

"Trần huynh, ta cho rằng yêu cầu của huynh đệ ta đây cũng không quá phận, cùng lắm thì ta cho cô nương kia thêm một ít tiền thưởng là được."

Trần Nguyên và Lý Nguyên Hạo lúc đó cách nhau vài chục bước, Triệu Ý vốn cho rằng Trần Nguyên lúc này sẽ tiếp tục hướng Lý Nguyên Hạo thỏa hiệp, nhiều lắm thì là thay Lý tỷ nhi đòi một ít tiền nữa mà thôi, nhưng làm cho Triệu Ý không nghĩ tới chính là, lúc này, thái độ Trần Nguyên rõ ràng rất khác thường.

Lý Nguyên Hạo vừa mới nói xong, ngón tay Trần Nguyên rất không khách khí, chỉ thẳng vào mặt Lý Nguyên Hạo, nói: "Gọi người của ngươi xéo đi!"

Không riêng gì Triệu Ý không nghĩ tới, người quen thuộc Trần Nguyên trong cái khách điểm này cũng không nghĩ tới.

Ngày bình thường, Trần Nguyên chú ý hoà hợp êm thấm, lúc này rõ ràng có bậc thang, vì cái gì không đi xuống? Lại nói một câu làm cho song phương không đường lui, sự tình cũng đến tình trạng không thể điều hòa?

Lý Nguyên Hạo hiển nhiên cũng không ngờ, sắc mặt của hắn lập tức liền thay đổi, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, nói: "Ngươi lập lại lần nữa!"

Trần Nguyên không hề ý sợ hãi, phóng đại thanh âm của mình, nói: "Nghe không hiểu sao? Tốt, ta lập lại lần nữa, mang theo người của người, rút ra ngoài cho ta!"

Cả khuôn mặt Lý Nguyên Hạo đều tức đến trắng bệch, hắn đến để lý luận với Trần Nguyên, hắn đến để cho phía dưới cái kia các tài tử kiến thức khí độ và trình độ của mình, cho nên, khi Trần Nguyên gọi hắn đi ra, lòng hắn còn tràn đầy vui mừng, cho là mình có cơ hội biểu hiện.

Hắn căn bản không ngờ, Trần Nguyên tay trái gà không chặt này, rõ ràng lựa chọn dùng phương thức cực đoan như vậy, để giải quyết vấn đề này cùng hắn, thật sự là sự tình hắn không nghĩ tới, vũ lực giải quyết, hắn cũng không sợ hãi, nhưng nơi này là Biện Kinh, chính mình biểu hiện càng mãnh liệt, tại trong mắt người Tổng, lại càng là một vũ phu.

Trên mặt Trần Nguyên treo lên một tia cười lạnh, tin tức vừa rồi Gia Luật Niết Cô Lỗ mang đến cho hắn, lại làm cho trong lòng hắn có một loại đau nhức vô pháp nói ra, loại đau nhức này không thể tiêu trừ, không thể thổ lộ, bức bối trong lòng dị thường khó chịu, nhưng vừa rồi, câu nói kia hô lên, trong lòng hắn bỗng nhiên cảm giác được, thì ra khoái ý ân cừu thoải mái như vậy.

Tất cả áp lực dưới đáy lòng đều thổ lộ ở bên trong một tiếng hô to kia, phảng phất như nhận được một loại cân đối.

Triệu Ý cả người đều ngây ngẩn, miệng há thành một hình chữ O, tựa như là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Nguyên.

Có chút khách uống rượu xem náo nhiệt, cũng hết sức bất mãn đối với Dã Lợi Vương Quang Vinh, tặng thêm những người Đẳng Hạng này vừa rồi chạy lên đánh hộ vệ sơn trang, dám đánh người ở trên địa bàn Đại Tổng, làm cho bọn họ có chút cảm giác bị xỉ nhục.

Người Tổng chính là như vậy, nếu như không có người xuất đầu mà nói, bọn hắn cũng chỉ uống chút rượu buồn bực, nhưng bây giờ nghe Trần Nguyên nói khí phách như thế, lập tức có người ở dưới hô: "Tốt, chưởng quầy là đàn ông!"

Nhân mã bên dưới phản ứng, bất kể như thế nào, tất cả mọi người đều là người Tổng, cho dù thật sự đánh nhau, không đi hỗ trợ, vẫn cho Trần Nguyên một điểm ủng hộ trên tinh thần.

Trong hành lang lập tức đầy tiếng vỗ tay

Trong tiếng vỗ tay, Lý Nguyên Hạo đi từ từ về hướng Trần Nguyên, mỗi đi một bước đều là rất bình tĩnh, Trần Nguyên vừa rồi hô lên, cảm giác rất thoải mái, nhưng là sự tình thế gian chính là như vậy, làm anh hùng, phải có tiền vốn mới được.

Hiện tại, đầu mâu Lý Nguyên Hạo trực tiếp chia sang, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác được một cỗ áp lực vô hình đè xuống trước mặt, tự tin, dũng khí của hắn bị đè ép không còn.

Hắn cũng không biết vì sao lại như vậy, trong chớp mắt, hắn muốn lui về phía sau, muốn cách Lý Nguyên Hạo rất xa.

Ngay tại thời điểm hai chân Trần Nguyên bắt đầu run rẩy, Hô Diên yên ổn lách mình đi ra, chắn trước mặt Trần Nguyên, Trần Nguyên không khỏi có chút ảo não, nói: "Sợ cái gì, có người nhân ở chỗ này, chính mình không có lý do gì bị Lý Nguyên Hạo hù dọa, trên sách nói, đòn gánh của Hô Diên Bình căn bản có thể quét ngang Tây Hạ, những tướng quân Đẳng Hạng kia, không người nào có thể ngăn cản."

Trên sách nói, không nhất định thật, coi như là thật, đó cũng là chuyện sau này, là khi Lý Nguyên Hạo chết rồi, con của hắn kế vị, là chuyện Hô Diên Bình thành thực sau mấy năm nữa.

Hiện tại, võ nghệ Hô Diên Bình rất là cao cường, nhưng so sánh với Lý Nguyên Hạo đang ở vào trạng thái đỉnh phong, hắn vẫn còn non nớt một ít.

"Tránh ra!" Lý Nguyên Hạo trầm giọng nói một câu.

Hô Diên Bình nhếch miệng lên, thời điểm đang muốn nói gì, chỉ thấy Lý Nguyên Hạo đánh tới một quyền.

Một quyền này rất nhanh, nhanh đến mức người chung quanh căn bản cũng không trông thấy Lý Nguyên Hạo ra tay như thế nào, Hô Diên Bình cũng là dựa vào cảm giác, vội vàng phát tay đón đỡ, chỉ nghe "bành" một tiếng, bước chân Lý Nguyên Hạo ngừng lại, thân hình lung lay vài cái mới đứng vững.

Nhưng Hô Diên Bình lại lùi ba bước, thiếu chút nữa đụng vào người Trần Nguyên.

Lý Nguyên Hạo mỉm cười: "Còn trẻ như vậy, đã có công phu tốt như thế, không tệ." Đang khi nói chuyện, bước chân tiếp tục đi tới hướng Trần Nguyên.

Hô Diên Bình cũng đứng vững vàng thân thể, hai tay chấp sau lưng, nói: "Người ta nói Đẳng Hạng Đại vương võ nghệ siêu quần, hôm nay tại hạ lĩnh giáo."

Lúc hắn nói chuyện, Trần Nguyên trông thấy, tay trái của hắn nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay phải, mà tay phải hơi có chút run rẩy.

Trần Nguyên lập tức biết rõ, Hô Diên Bình khả năng không phải đối thủ của Lý Nguyên Hạo, công Đẳng Hạng Đại vương võ thật sự cao đến mức làm cho Trần Nguyên ngoài ý muốn, tại Liêu quốc có thể đánh Bằng Hỉ một thân Thiết Bổ Sam kia thổ huyết, hiện tại, đối mặt một cái, liền làm cho Hô Diên Bình ăn không nhỏ thiệt thòi, chẳng lẽ thật sự không người nào có thể đối phó hắn sao?

Một người không được chúng ta phải dựa vào nhiều người thủ thắng, Trần Nguyên cũng không phải người giang hồ, tự nhiên không biết nói cái quy củ cùng gì Lý Nguyên Hạo, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Đồ, Tô Đồ lập tức hiểu ý, một quyền đánh về người Đẳng Hạng đứng ở trước mặt hắn.

Nắm tay Tô Đồ cực nặng, hơn nữa ra tay cực nhanh, lần này hắn tập kích, lại là đã sớm chọn xong mục tiêu, chính là muốn đánh nhau ra một cái khí thế, cho nên, ra tay cũng hướng về phía người Đẳng Hạng tương đối yếu kém.

Ánh mắt hộ vệ Đẳng Hạng kia còn đang nhìn Đại vương mình đại hiển thần uy, căn bản không để ý Tô Đồ bên cạnh đánh lên hắn, toàn bộ không phòng bị phía dưới, nắm tay Tô Đồ trực tiếp đánh vào trên mặt trái người nọ.

Thân ảnh hộ vệ kia lay động vài cái, còn chưa ngã sấp xuống, đã nhìn thấy máu tươi miệng mũi không ngừng tuôn ra, ánh mắt thoáng một tý liền ngơ ngác, cả người trực tiếp bổ nhào.

Hộ vệ Đẳng Hạng bị lần đánh lên này khiến cho có chút kinh ngạc, Thiết An Ha Mã Thai thừa cơ hô: "Đánh!"

Bọn hộ vệ Nữ Chân ở Tân Nguyệt sơn trang sớm đã chuẩn bị kỹ càng, mà những người Đẳng Hạng kia, vừa vội vàng nghênh chiến, nhân số vừa thua một nửa, địa hình càng không cần nói nữa, người sơn trang nhắm mắt lại cũng biết đi như thế nào.

Cái này giống như chiến tranh, thiên thời địa lợi nhân hoà, Tân Nguyệt sơn trang đều chiếm toàn bộ rồi, mười mấy hộ vệ Đẳng Hạng, dùng tốc độ nhanh chóng, một người tiếp một người bị đánh ngã lên trên mặt đất

273. Chương 265: Khóc Lóc

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 265: Khóc lóc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Thời điểm Lý Nguyên Hạo ra tay, chỉ biết sự tình đã hư hỏng rồi, hắn không muốn biểu hiện ra vũ lực của chính mình tại Biện Kinh, nhưng nếu như người Đãng Hạng đều bị đánh ngã mà nói, vậy thì đối với thanh danh của hắn mà nói, lại càng là đả kích trí mạng.

Hắn luôn luôn giỏi về chinh chiến, bất kể là đại chiến đấu hay là loại chiến đấu nhỏ, động thủ, là sự tình hắn am hiểu nhất, từ lúc mới bắt đầu chiến đấu, là lúc hắn biết cơ hội tốt nhất của mình chính là bắt Trần Nguyên, cho nên, mục tiêu của hắn luôn luôn đặt trên người Trần Nguyên.

Nhưng, tuy võ nghệ Hồ Diên Bình cùng Lý Nguyên Hạo còn có chênh lệch, cuốn lấy hắn nhất thời một lát, lại vẫn có thể làm được, cái nhất thời một lát này, cũng đủ để cho Trần Nguyên né tránh Lý Nguyên Hạo.

Không ngừng có người bị đối thủ đánh cho bay từ lầu hai xuống dưới sảnh đường, trong hành lang gian, đám khách uống rượu Tổng triều cũng là cẩn thận xem xét, nếu người rơi xuống chính là người sơn trang, có thể đỡ lấy, nâng dậy, sau đó đưa lên, tiếp tục đánh nhay.

Nếu bay xuống chính là người Đãng Hạng, vậy thì không thiếu được việc dùng chút ít thủ đoạn, đánh thêm cho vài cái nữa.

Mà vô luận là hộ vệ Tân Nguyệt sơn trang, hay là người Đãng Hạng, đều mặc trang phục riêng rẽ thống nhất, lại càng dễ đám khách uống rượu dễ dàng phân biệt.

Thái độ của bọn hắn, đã quyết định hướng đi của trận chiến đấu này ở trình độ nhất định, tựa như lão nhân té ngã, tại sao phải vịn hắn dậy, sao không cho rằng, cứ để cho hắn nằm tại đó, chờ xe cứu thương tới cứu, mới có thể sống sót.

Một mực nằm trên mặt đất, thật sự là người chết, mà lúc này đây, nếu như thoáng vịn hắn một tý, rất có thể, ngay cả xe cứu thương cũng không cần.

Thời điểm một người té từ lầu hai xuống đất, các khí quan trong thân thể bị thương nghiêm trọng, lúc này thoáng vịn một tý, hay là thoáng giẫm lên một tý, có thể quan hệ trực tiếp đến việc còn có thể đứng lên hay không.

Hộ vệ Tân Nguyệt sơn trang từ lầu hai xuống, phần lớn là có thể đi lên lần nữa, mà người Đãng Hạng, trên cơ bản chính là không đứng lên được.

Cái này khiến cho những hộ vệ Nữ Chân kia lại càng lớn mật hơn, tại thời điểm mấu chốt, có can đảm ôm đối thủ, cùng một chỗ nhảy xuống dưới, bởi vì đối với đám bọn hắn mà nói, làm như vậy cũng không có nghĩa là đồng quy vu tận.

Mà thời điểm lọt vào đối phương ép sát, cũng có lá gan nhảy xuống, cùng lắm thì một lần nữa chạy lên đánh.

Lý Nguyên Hạo nhìn tình huống này vào trong mắt, trong lòng lại càng vạn phần lo lắng, hắn biết khuya hôm nay mình xong rồi, thua là nhất định phải thua, mấu chốt vấn đề là thua nhiều hay thua ít mà thôi.

Trong phòng, các Đại Tổng quan viên đi cùng bọn hắn, thời điểm đấu võ đều chạy đến can ngăn, hy vọng có thể dùng y phục trên người mình hù dọa người cái sơn trang này, để cho sự tình không cần phải náo loạn quá lớn, nếu hoàng thượng trách tội xuống, bọn hắn thật sự không chịu nổi trách nhiệm.

Bọn người Tô Đồ ngay từ đầu cũng xác thực tránh né bọn hắn, nhưng vài nắm tay quả đấm đánh ra tính nóng, ai bảo người mặc quần áo khác màu? Nếu không phải người mình, vương tay vương chân, cứ đánh ngã, ném xuống là được.

Theo hai quan viên bị ném xuống lầu, những người khác cuống quýt núp vào, cũng không dám đi ra ngoài khuyên can nữa, chỉ có một lão đầu chức vụ cao nhất kia, biết mình vô pháp thoát khỏi liên quan, cả gan từ trên cửa sổ đuổi một cái đầu ra, nói: "Đừng đánh nữa đừng đánh nữa!"

Một đám người Tân Nguyệt sơn trang này, tuy chiếm hết ưu thế, nhưng đối phương còn có mười mấy người, dựa vào Lý Nguyên Hạo và Dã Lợi Vượng Quang Vinh, hình thành một chiến đội loại nhỏ, một cái tiểu chiến đội này, lại tạo thành uy hiếp không nhỏ cho sơn trang, bọn hắn hiện ra ở nơi nào, ở đó nhất định bị Đãng Hạng người chiếm cứ.

Theo cục diện càng ngày càng bất lợi, Lý Nguyên Hạo không bận tâm cái gì nữa, ra tay càng ngày càng nặng, người giao thủ cùng hắn, không chết tức tổn thương, liên tục bốn năm hộ vệ ngã xuống, mắt thấy không thể sống, Trần Nguyên ở dưới mặt cũng đang ở trong cơn giận dữ, la lớn: "Đánh chết hết, cùng lắm thì lão tử với các người trở lại Trường Bạch Sơn!"

Không cần Trần Nguyên nói, người Nữ Chân đã sớm bị Lý Nguyên Hạo liên tục hạ sát thủ, kích phát dã tính trong lòng bọn hắn, có chút tiểu nhị lúc này đã lấy dao kiếm sơn trang ra, đưa đến đây, người Nữ Chân cầm binh khí, qua trong giây lát, người Đẳng Hạng đã máu chảy đầy đất.

Song phương đã từ ẩu đả, đi vào cục diện không chết không ngớt, cả trong sơn trang, càng ngày càng nhiều tử thi xuất hiện, có chút khách uống rượu đã thanh tỉnh lại, bắt đầu thoát khỏi cái đất thị phi này.

Có binh khí trong tay, người Nữ Chân vốn ưu thế tuyệt đối trong chiến cuộc, lại càng có vẻ dũng mãnh hơn nhiều, ngoại trừ vòng nhỏ hẹp bên người Lý Nguyên Hạo, những người Đẳng Hạng khác, toàn bộ ngã trên mặt đất, mười mấy người Nữ Chân cùng một chỗ đánh về phía Lý Nguyên Hạo, nếu như không phải bị địa hình hạn chế, không thi triển nổi tất cả thân pháp, cho dù Lý Nguyên Hạo có thể đánh mạnh đến mấy, phỏng chừng cũng không thủ được sau lưng.

Trần Nguyên nhìn thế cục vô pháp đột phá, con mắt thả ra một đạo hung quang, nói: "Đốt cho ta! Đốt hết!"

Lý Nguyên Hạo nghe xong lời này, đáy lòng lập tức phát lạnh, một cước đá bay một hộ vệ, la lớn về hướng Trần Nguyên: "Trần Thế Mỹ, một ngày nào đó, lão tử sẽ lột da ngươi!" đang khi nói chuyện, vẻ hung ác và dã man này lộ ra rõ ràng, không còn chút nho nhã giả vờ nào.

Triệu Ý bị ánh mắt của hắn hù dọa, sắc mặt tái nhợt, nằng có chút không rõ, vừa rồi, cái Đẳng Hạng Đại vương tao nhã, nhẹ nhàng nho nhã kia, vì cái gì mà trong nháy mắt liền biến thành như ma quỷ, rốt cuộc người nào mới thật sự là Lý Nguyên Hạo đây?

So sánh với nhau, nằng lại bỗng nhiên cảm thấy, Trần Nguyên có vẻ chân thật hơn rất nhiều, luôn luôn đều là cái kia bộ dạng làm cho người ta chán ghét.

Nghe Lý Nguyên Hạo thả ra ngoan thoại, Trần Nguyên ở dưới lầu cười ha ha, nói: "Còn một ngày nào đó? Hôm nay ta nướng sống ngươi!"

Trần Thế Trung có chút sợ hãi, nói: "Đại ca, sự tình không đến mức như vậy chứ? Đã náo loạn ra tai nạn chết người rồi, ngươi lại thiêu cả Đẳng Hạng Đại vương nữa, cái này sẽ không có biện pháp thu thập đâu!"

Trần Nguyên lại nói: "Ngươi không hiểu, hắn đã hạ sát thủ, chúng ta không còn biện pháp nào khác rồi, chỉ cần còn mạng, sơn trang chúng ta liền phiền toái, lão tử ít nhất cũng phải chịu cái tội sung quân, nhưng nếu như ta làm Đẳng Hạng Đại vương này chết cháy, chuyện đó liền không giống, có biết không?"

Trần Thế Trung đang định nói cái gì nữa, chỉ nghe đằng sau truyền đến tiếng Gia Luật Niết Cô Lỗ: "Ha ha, Trần huynh nói cực kỳ đúng, đánh ra tai nạn chết người, các người sẽ là hung thủ giết người, vì dẹp loạn Lý Nguyên Hạo tức giận, hoàng đế của các người tự nhiên sẽ giết tất cả các người."

Nhưng nếu như đánh chết Lý Nguyên Hạo, các người chính là anh hùng Đại Tổng, còn thay hoàng đế các người, làm một chuyện hắn muốn làm nhất, lại không thể làm."

Thanh âm náo loạn quá lớn, chỉ cần Gia Luật Niết Cô Lỗ không phải người điếc là có thể nghe được, hắn nói như vậy, rõ ràng cho thấy là đang giật giây Trần Nguyên, chỉ là, không sao, cho dù hắn không đến giật giây, Trần Nguyên cũng biết rõ, hiện tại không có biện pháp khác.

Quay đầu lại, nhìn hắn một cái, hỏi: "Không phải các người cũng muốn khiến cho Lý Nguyên Hạo chết sao?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ không giấu diếm chút nào, nói: "Đúng, hắn chết rồi, Liêu quốc và Tống triều đều sẽ an ổn một ít." Trần Nguyên không hề để ý đến hắn, mà Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng đứng ở bên cạnh nhìn.

Dưới lầu đã có mấy tiểu nhị gơ bó đuốc, đi chuẩn bị đốt sào gác dưới chân Lý Nguyên Hạo và những kia người Đẳng Hạng, đám người Hô Diên Bình và Tô Đồ nhìn thấy tình huống này, cũng không đánh quá hăng, dần dần đi ra, ở dưới mặt cũng bố trí tốt nhân thủ, phòng ngừa Lý Nguyên Hạo nhảy lầu muốn sống.

Ngay tại thời điểm sàn gác sắp bị đốt, ngoài cửa bỗng nhiên có một nhóm người nhảy vào, chỉ thấy Trương Long mang theo một đám Bộ khoái, phi tốc đánh về phía những tiểu nhị đang giơ bó đuốc kia, đoạt được bó đuốc, dập tắt.

Bạch Ngọc Đường bước nhanh vọt tới trước mặt Trần Nguyên, nói: "Trần đại ca, nhanh bảo người của người dừng tay, người dẫn đến phiên toái lớn rồi"

Mà Triển Chiêu tự mình mang theo một đám người xông tới, kéo hàng người Hồ Diên Bình đang vây công Lý Nguyên Hạo ra, đứng giữa hai đám người, kéo giãn ra một khoảng cách.

Lúc Triển Chiêu mang theo một đám bộ khoái tiến vào, cả người Trần Nguyên bỗng nhiên ngây dại, tất cả hung ác và vẻ cường tráng trong nháy mắt đã biến mất toàn bộ.

Hắn biết rõ, sự tình xong rồi, loại tình huống này giống như là một người đang hành hung, bỗng nhiên bị cảnh sát bắt được vậy, nếu người ta không phải kẻ tội ác tày trời, vậy thì không cách nào hình dung cái loại thất kinh này.

Hắn không có cơ hội thay đổi cái gì, thậm chí ngay cả cơ hội chạy trốn đi Trường Bạch Sơn cũng không có.

Những kia Bộ khoái dùng thủ pháp rất chuyên nghiệp, ngăn đánh nhau lại, Triển Chiêu đứng ở trên lầu, ánh mắt quét một vòng quanh sảnh đường, Trương Long đứng ở dưới lầu, nói: "Đại nhân tổng cộng chết ba mươi một người rồi, trong đó hai mươi hai sử giả Đảng Hạng đến, còn có mười một người Đảng Hạng bản thân bị trọng thương, cần kịp thời trị liệu."

Triển Chiêu gật đầu: "Tìm lang trung."

Sau khi nói xong, liền nhìn Lý Nguyên Hạo một thân vết máu, nói: "Đại vương, từ hôm nay trở đi, cầu người ở lại dịch trạm, thẳng đến khi chúng ta biết rõ ràng sự tình mới thôi."

Lý Nguyên Hạo không nói gì thêm, mà Triển Chiêu lại càng không có ý định nghe hắn nói cái gì, vung tay lên, nói với Trương Long: "Hộ tống Đảng Hạng Đại vương trở lại dịch trạm."

Lúc này, mấy quan viên mới dám đứng ra, người dẫn đội nhân mã kia nói: "Triển đại nhân, ty chức mắt thấy cả quá trình, kỳ thật là như vậy..."

Triển Chiêu liếc nhìn người nọ, nói: "Vị đại nhân này, hiện tại không cần phải nói gì nữa, phiên các người theo ta đi một chuyến, đi nói cùng Bao đại nhân."

Mấy quan viên cũng biết, lần này sự tình lớn rồi, khả năng mũ cánh chuồn của mình không giữ được nữa.

Triển Chiêu đi xuống lầu đến, vừa đi vừa nói chuyện: "Còn có, người vừa rồi tham dự đánh nhau, trông thấy người đánh nhau, mời toàn bộ theo ta một chuyến, tất cả Bộ khoái kiểm tra cẩn thận, đừng để cho người hành hung chạy mất"

Thời điểm nói tới chỗ này, hắn vừa vặn đi đến trước mặt Hồ Diên Bình, bộ dạng Triển Chiêu giả bộ như rất tùy ý, thuận tay đẩy Hồ Diên Bình một cái, nói: "Đi, giúp chuồng quây các người thu thập mấy bộ y phục, chuồng quây các người có khả năng phải ly khai mấy ngày."

Hồ Diên Bình cơ cảnh, mượn cơ rời đi, mà Triệu Ý cũng cúi đầu, theo một đám kỹ nữ cùng bọn nha hoàn châm nước trà, đi cùng mấy Bộ khoái, đi về hướng hậu đường, tiến hành câu hỏi đơn giản, Triển Chiêu thật sự không chú ý đến năng, con mắt luôn nhìn chằm chằm vào Trần Nguyên.

Đi đến trước mặt Trần Nguyên, Triển Chiêu vốn là thở dài, sau đó nói: "Trần huynh, vốn ta nghe nói Đảng Hạng và người Liêu quốc đến cho người, sợ người có phiên toái, muốn tới giúp người nhìn một chút, làm sao lại náo loạn thành như vậy?"

Trần Nguyên đau khổ nói: "Ta cũng không muốn như vậy, trước khi động thủ, ta chỉ muốn đuổi những người Đảng Hạng kia đi ra, ai biết một khi đánh nhau, liền càng đánh càng lợi hại, không khống chế nổi nữa."

Triển Chiêu với tư cách thường xuyên đánh nhau mà nói, hắn tự nhiên hiểu nguyên do trong đó, nếu đơn đả độc đấu còn đỡ một ít, loại quần ẩu này, là dễ dàng làm cho người ta phát hỏa nhất.

Lập tức không nói cái gì nữa, vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: "Trần huynh, không để cho người đeo gông xiềng, thông báo một chút, đi với ta gặp Bao đại nhân."

Trần Nguyên Chân muốn khóc, gặp Bao Chứng? Chính hắn cũng biết, lần này là án nhân mạng, còn một lần hơn ba mươi cái nhân mạng, có lẽ là toàn đặc phái viên ngoại quốc, bằng Sài đại quan nhân lúc trước, cũng không đỡ nổi hơn ba mươi cái nhân mạng, chớ nói chi là chính mình.

Thời điểm nhiệt huyết bành trướng, nếu như không khống chế được mà nói, rất có thể phải vút đầu lâu đi, để nhiệt huyết bay lên cao.

Làm anh hùng, phải trả giá thật nhiều, những lời này là ai nói? Quá kinh điển, không có biện pháp, Triển Chiêu bảo mình đi, không đi thì không được.

Nhìn Lăng Hoa gật lệ ở một bên, Trần Nguyên cười lớn một chút, nói: "Không có chuyện gì, ta đi rồi sẽ trở lại, người đi tìm Tướng quốc, nhìn xem hắn có nguyện ý giúp ta hay không, nếu như hắn không nói lời nào, người hãy mang theo một ít tiền, cùng Hồ Bình rời khỏi Biện Kinh, hắn biết rõ sẽ phải dẫn người đi đâu."

Lăng Hoa nghe hắn nói như vậy, lại càng khóc thương tâm hơn.

Một bên, Dương chương quý cũng gật lệ, nhìn xem đã Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ hơn hai mươi người Nữ Chân bị mang gông xiềng lên trên, Dương chương quý lau nước mắt, nói: "Ta đã sớm nói, không cần phải hộ vệ, không có hộ vệ, nhiều lắm là sơn trang bị người đập phá, phải không? Nhưng hiện tại tốt rồi, sơn trang được bảo vệ, người lại phải vào đại lao rồi, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt đây?"

Trần Nguyên không lời nào để nói, tới vỗ vai Trần Thế Trung một chút, nói: "Huynh đệ, không nói cái gì nữa, nếu ca không ra được, phiền toái người một việc."

Hốc mắt Trần Thế Trung đỏ bừng, nói: "Ca, người nói."

Trần Nguyên bỗng nhiên có chút ghen ngào, hắn biết rõ, như vậy rất không có tiền đồ, nhưng hắn chính là không nhịn được, muốn khóc, thật sự muốn khóc, thẳng đến hiện tại, hắn mới phát hiện, thì ra tại Tống triều, chính mình cũng có rất nhiều chuyện tình không bỏ xuống được.

Cơ trên mặt run rẩy vài cái, nói: "Ca ở quê hương có cha mẹ, còn có vợ con, vốn đã nói phát triển, sẽ về đón các nàng đến...."

Nói tới chỗ này, Trần Nguyên Chân không nói được nữa, không thể không ngừng chốc lát, Trần Thế Trung lại gấp gấp nói: "Đại ca yên tâm, ta sẽ tìm được bọn hắn, người là đại ca của ta, cha người mẹ chính là cha mẹ ta."

Trần Nguyên gật gật đầu, nói: "Người nói một tiếng cùng chị dâu, nói là ta xin lỗi, nói cho Đông ca của ta biết, đợi thời điểm gia gia của hắn không đi nổi nữa, thay cha hắn đưa chén nước trà đến trước giường."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh nghe xong, thở dài một tiếng, Bạch Ngọc Đường nói: "Thế Mỹ, chỉ cần còn có một đường hi vọng, chúng ta đều sẽ vì người, hướng Bao đại nhân cầu tình."

Trong lòng Trần Nguyên dị thường khó chịu, trước kia xem phim, những tù phạm kia bị cảnh sát mang đi, tù phạm và người nhà luôn rơi lệ đầy mặt, phảng phất như sinh lý tử biệt, hắn còn không cho là đúng.

Hiện tại đến phiên việc rơi lên trên đầu hắn, cái loại hối hận ruột gan đứt từng khúc này, lại làm cho Trần Nguyên Chân vô pháp tiếp nhận hiện thực này.

Triển Chiêu đối với Trần Nguyên không tệ, không để cho hắn ngồi cái cỗ xe chở tù chuyên môn kéo tù phạm kia, mà là cùng bọn người Bạch Ngọc Đường, cưỡi một chiếc xe ngựa rời đi, cái này cũng để cho trong lòng Trần Nguyên thoải mái một ít.

Tuy ngồi xe không giống nhau, nhưng địa phương cuối cùng, lại không có gì khác nhau, Trần Nguyên ôm đầu ngồi trên xe, một tiếng cũng không nói, ngây ngốc trong góc.

Hắn chán chường, hắn uể oải, hắn hối hận, luyến tiếc, nhưng Trần Nguyên căn bản không ý thức được, một chuyến hành trình ngục giam này, đối với cuộc sống nhân sinh của hắn, có bao nhiêu trọng yếu.

Có đôi khi, một chuyện nhỏ xảy ra, có thể triệt để thay đổi một con người, giống như ban đầu ở hoàng cung Liêu quốc, trong một ngày Tiêu Thất Na Mã Nai cho Trần Nguyên tin tưởng, lúc đó, đã để cho Trần Nguyên có can đảm phấn đấu trong nghịch cảnh g.

Dám phấn đấu, có thể thành công sao? Đáp án dĩ nhiên là không thể biết trước, thành công không đơn giản như vậy, trong tù, có một người đang chờ Trần Nguyên, hẳn sẽ dạy Trần Nguyên, nhân tố trọng yếu của thành công là cái gì, phải ôm thất bại như thế nào.

274. Chương 266: Vào Ngục

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 266: Vào ngục

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Trần Nguyên, khoe miệng bỗng nhiên cười một chút, nói: "Trần đại ca, người thật sự làm cho ta rất bất ngờ, người biết không, từ lúc Đại Tổng triều thành lập, giống như không có ai tựa như người, đánh sứ đoàn phiên bang một cái, đến mức hoa rơi nước chảy, ta nói với người lời nói thật, hiện tại ta rất bội phục người."

Trần Nguyên chợt ngẩng đầu lên, thở dài một tiếng thật sâu, nói: "Không riêng Tổng triều không có, giống như Đường triều lúc trước cũng chưa bao giờ xuất hiện qua, lần này ta xong rồi, khả năng thật sự xong rồi."

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Thoải mái đi, buông lỏng tinh thần ra, sự tình đã xảy ra như thế, ngày mai, dân chúng Biện Kinh tất nhiên sẽ cho rằng, sự tình phát sinh đêm nay, là một việc đại khoái nhân tâm để truyền tụng, cái tên Trần Thế Mỹ này, chắc chắn sẽ oanh động, đại trượng phu có thể danh chấn nhất thời, cũng không uống một lần sòng."

Phương pháp hắn an ủi người, giống như có chút hương vị lửa cháy đổ thêm dầu, lại làm cho Trần Nguyên trong lòng càng khó chịu hơn.

Mà ánh mắt Bạch Ngọc Đường nhìn Trần Nguyên, thật sự có chút hâm mộ, phảng phất như rất bất ngờ khi Trần Nguyên thay đổi, cái này lại làm cho Trần Nguyên im lặng.

Hắn không giống với loại người giang hồ như Bạch Ngọc Đường, thật sự, hắn chỉ là xúc động một lúc, chuyện phát triển, lại làm cho hắn vô pháp khống chế, nếu như có thể trọng sinh lại một lần, hắn nhất định sẽ lựa chọn nhường nhịn.

Nhưng sự tình đã làm ra, không thể lập lại, hắn phải đối mặt với tất cả hậu quả, dũng cảm muốn đổi mặt, dù nhu nhược cũng phải đối mặt với thực tế.

Chẳng lẽ thật sự bị Bao Chứng chém đầu sao? Chẳng lẽ không có Tần Hương Liên, không có Công Chúa, Bao Chứng cũng muốn dùng Cầu đầu trăm chém đầu chính mình sao?

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nhắm mắt dựa vào xe ngựa, cứ kệ hắn đi thôi.

Vận mệnh Trần Nguyên, đã không phải do chính hắn làm chủ, Bao Chứng cũng không làm chủ được, vấn đề này náo loạn quá lớn, dĩ vãng, những phiên bang đặc phái viên kia, có một hai người cảm giác, đãi ngộ của mình nhận phải ủy khuất, liên uy hiếp khai chiến cùng với Tổng triều, hiện tại, sứ đoàn cả Đảng Hạng hơn bốn mươi người, bị Tân Nguyệt sơn trang đánh chết hơn hai mươi, hơn mười người trọng thương.

Nói cách khác, coi như là đánh gục cả một cái sứ đoàn nhà người ta rồi, vấn đề này rất nghiêm trọng, Bao Chứng trước tiên là đuổi tới hoàng cung, hướng Nhân Tông làm báo cáo.

Thời điểm Bao Chứng nhìn thấy Nhân Tông, Nhân Tông đang uống trà, nhưng nghe Bao Chứng nói xong sự tình, cả chén trà trong tay Nhân Tông rơi xuống trên mặt đất, thoáng một tý đã rơi nát bầy.

”Bao ái khanh, ngươi không nói đùa với trẫm đấy chứ?” Nhân Tông hoài nghi lỗ tai của mình, hoặc là nói, hẳn hoài nghi miệng Bao Chứng.

Bao Chứng cúi đầu nói: ”Hồi bẩm vạn tuế, vi thần không dám nói bừa, hiện tại, người Đảng Hạng đã được đưa ra khỏi khách điểm, Trần Thế Mỹ kia và can phạm liên quan đều bị bắt, đang ở trong đại lao chờ xử lý, chỉ là, đang mang quốc thể, xử trí như thế nào, kính xin vạn tuế chỉ rõ.”

Nhân Tông sững sốt hơn nửa ngày, rốt cục xác định Bao Chứng không trêu chọc lá gan hắn, sắc mặt lập tức biến thành tái nhợt, nói: ”Trần Thế Mỹ kia quả nhiên là cái gì cũng dám, lần này, đối đãi đặc phái viên phiên bang như thế, nếu để cho phiên bang khác biết rõ, hẳn không nói Đại Tổng ta không có khí độ mới là lạ, Bao ái khanh, trẫm chỉ cho ngươi một chữ, giết!”

Lông mày Bao Chứng có chút nhăn lại, nói thật, hắn không muốn giết Trần Thế Mỹ, Triển Chiêu nói rất kỹ chuyện đã trải qua, tăng thêm những chứng nhân kia mà nói, Bao Chứng biết rõ, Trần Thế Mỹ không làm sai cái gì, nếu như sai mà nói, cũng là Trần Thế Mỹ không giống trước kia, bị chút ít bị phiên bang khi nhục, vẫn lựa chọn nhường nhịn.

Là người Đảng Hạng gây chuyện trước, là Đảng Hạng người động thủ trước, cũng là người Đảng Hạng giết người trước.

Lý Nguyên Hạo lần này thật sự sai đến mức rất lợi hại, nhưng Lý Nguyên Hạo không hề sợ hãi, tất cả hậu quả, phải do Trần Thế Mỹ đến chịu trách nhiệm, nếu để cho Lý Nguyên Hạo khiêng, liền ý nghĩa là có chiến tranh.

Nhân Tông là hoàng đế không muốn đánh nhau, quyết định này của hắn, đã sớm nằm trong dự liệu của Bao Chứng.

Nhưng Bao Chứng cũng biết rõ, nếu để cho Trần Thế Mỹ đến gánh chịu tất cả hậu quả, là một việc rất không công bằng.

Chỉ là, không công bằng thì cũng thôi, cái thế đạo này, không có nhiều công bằng như vậy, nhưng trong chuyện này, còn liên quan đến thứ trọng yếu nhất, một người còn sống, không thể không có cốt khí, cũng như vậy, một quốc gia muốn tồn tại mà nói, nhường nhịn cũng phải có một điểm mấu chốt.

Nhân Tông có thể giết Trần Thế Mỹ, nhưng không thể vượt qua cái điểm mấu chốt này, vì vậy, điểm mấu chốt không nằm trong tay Nhân Tông, mà là đang nằm trong lòng từng người dân chúng Đại Tổng.

Bao Chứng biết rõ đạo lý này, nhưng hoàng thượng không biết, từng người hoàng thượng, đều coi quốc gia là bọn hắn, bọn hắn có quyền hành sanh sát trong tay, hoàng đế Tống triều cũng không ngoại lệ, kể cả Nhân Tông hiện tại, hay là cả Khâm Tông.

Vì cái gì người Kim quốc lần đầu tiên vây khốn Biện Kinh, thời điểm dân gian bốn phía vũ trang, còn có quân đội Tống triều tích cực trợ giúp, có thể đi Biện Kinh thì đi Biện Kinh, không đi được, liền quấy rầy hậu cần tiếp tế người Kim quốc, mà thời điểm lần thứ hai bị vây hãm, vài tháng không nhìn thấy viện binh?

Người Kim quốc có thể thoải mái hạ trại tại dưới thành Biện Kinh? Cũng là bởi vì tại lần đầu tiên, sau khi thắng lợi, Khâm Tông đuổi nghĩa quân đi, bãi miễn Lí Cương, vượt qua cái điểm mấu chốt này.

Bao Chứng đương nhiên sẽ không biết sự tình Lí Cương, hắn suy nghĩ rất đơn giản, nếu như lần này người Đảng Hạng nháo sự, mà Trần Thế Mỹ bị giết, như vậy, lần sau, chỉ cần dị tộc nhân làm trái pháp luật trên đường cái, liền không có người nào dám đánh trả.

Mà quan viên địa phương khác, thời điểm lại xử lý loại sự tình tương tự như thế này, khó tránh khỏi việc noi theo một án Trần Thế Mỹ, có bất công, cứ thế lần này xuống dưới, chỉ sợ không phải là cái chuyện tốt gì đối với Đại Tống triều.

”Vạn tuế, vi thần cũng cho rằng nên giết, nhưng giết như thế nào, trong đó còn phải tính tế cân nhắc.” Bao Chứng không hề chối bỏ ý kiến Nhân Tông, đây chính là bất đồng lớn nhất giữa hắn cùng Phạm Trọng Yêm, còn có cả Lữ Di Giản.

Nếu là Phạm Trọng Yêm mà nói, tất nhiên sẽ nói thẳng ý nghĩ trong lòng ra, dù cho cái nhìn của hần vi phạm ý kiến của Nhân Tông, hần cũng sẽ thẳng thắn, nếu như là Lữ Di Giản mà nói, Nhân Tông nói đáng chết, hần sẽ nói đáng chết.

Cho nên, Nhân Tông đối với lời Bao Chứng nói, vẫn có thể nghe lọt, liền hỏi: "Bao ái khanh có ý tứ là?"

Bao Chứng nói: "Cho dù đáng chết, cũng phải ra toà thẩm vấn, định ra một cái tội phù hợp, cái tội danh này, lại có thể xác định rồi, nhưng phương thức ra toà, còn cần châm chước.

Vạn tuế, đánh nhau là chuyện hai người, nếu Trần Thế Mỹ cùng một thương nhân khác tranh giành lợi lộc, đấu hung ác đến mức như vậy, thì cũng là chuyện thường, chỉ là, bên kia là Đẳng Hạng Đại vương, đây là sự tình chưa bao giờ có, ai tới ra toà đây? Vấn đề này, kính xin vạn tuế nghĩ lại."

Sau khi Bao Chứng nói xong, Nhân Tông vốn là sững sốt một chút, vấn đề này, vừa rồi hần thật sự không hề nghĩ đến.

Do dự một chút, rồi mới nói: "Bao ái khanh, đây là sự tình cực kỳ nghiêm trọng, không thể tuần hoàn theo lẽ thông thường, như vậy đi, ngày mai trẫm đặc biệt hạ chỉ, phê chuyển do người thẩm vấn, Trần Thế Mỹ, trẫm lập quyết."

Bao Chứng đã tính trước, nói: "Vạn tuế, chính bởi vì đây là sự tình cực kỳ quan trọng, cho nên, không được vứt bỏ pháp luật không để ý, nếu hơi có sai lầm, vi thần chỉ sợ, những dân chúng không rõ chân tướng kia hiểu lầm hoàng thượng, không biết lòng nhân từ của hoàng thượng, giúp bọn họ không cần khiêu khích việc binh đao."

Nhân Tông đi qua lại hai vòng, trong lòng quả thực không có cách nào, hần cũng là người, hơn nữa cũng không phải một quân chủ phách lối, đối với sự tình mình không thể xử lý chính xác, Nhân Tông có lẽ là vẫn do dự.

Suy nghĩ rất lâu, Nhân Tông nói: "Người đâu, nhanh chóng đi thông báo ba vị đại nhân Bàng Cát, Lữ Di Giản, Phạm Trọng Yêm tới gặp ta."

Bao Chứng cúi đầu không nói gì, khước miệng lại bỗng nhiên hiện lên một chút dáng tươi cười.

.....

Ngục giam Tống triều chia làm rất nhiều đẳng cấp, tầng dưới chót nhất, đúng là đại lao quận huyện bình thường, những người không có ra toà hiềm nghi, hoặc là tù phạm phạm vào việc sai nhỏ kia, đều nhốt trong nhà lao nhỏ nhỏ như vậy, cùng loại trại tạm giam hôm nay.

Tất nhiên, đại lao như Phủ Khai Phong, đại lao phủ Thương Châu, không thuộc vào mấy cấp thấp đó.

Cao cấp hơn một ít, liền kêu "lao thành doanh", xem danh tự là biết, cải tạo lao động sao, tựa như đám hảo hán trong Thủy Hử, phần lớn bọn họ đều ở loại địa phương này, bên trong có bổng đánh người, bị bỏ đói, lỏng nhốt riêng, những thứ này đều là chuẩn bị vì phạm nhân đến lao thành doanh cải tạo, cùng loại với nông trường lao động cải tạo hôm nay.

Hai loại địa phương này, Trần Nguyên đều không đi, địa phương Trần Nguyên đến, gọi Đại Lý Tự ngục.

Trần Nguyên vốn đang lo lắng, mình có thể tiến đến "qua ký hiệu" hay không, những người trông coi kia, có phải là muốn từ trên người mình, cõ xuống một lớp da hay không, nhưng khi Trần Nguyên đi vào ngục giam, hần mới phát hiện, tất cả lo lắng đều là dư thừa .

Điều kiện trong ngục giam cực kỳ tốt, từng dãy phòng nhỏ đều là nhà một gian, bên trong cũng không phải lại cỏ dại, hay để cho phạm nhân ngủ ở trên mặt đất, có một bộ giường chiếu, ga giường trên mặt cực kỳ sạch sẽ, cả nhà giam chỉ có bảy tám phạm nhân, toàn bộ đều là giam giữ một mình.

Đội trưởng nhà lao rất khách khí nói: "Đến tại đây, liền an tâm ở lại, chuyện bên ngoài đừng suy nghĩ nhiều quá, nếu có cái gì cần, nói một tiếng cùng với ta, có khả năng giúp đỡ người, ta đây tất nhiên sẽ giúp."

Trần Nguyên nói một tiếng cảm kích: "Đa tạ đại ca chiếu cố!."

Đội trưởng nhà lao kia nhìn hần, thở dài, nói: "Ai, sớm đi nghỉ ngơi đi, muốn nước ấm hay không? Ta đi đun nước cho người tắm."

Trần Nguyên vội vàng nói: "Không dám, làm phiền đại ca."

Hần biết rõ, cái này tất nhiên là Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sớm chào hỏi cùng đội trưởng nhà lao này, trong lòng âm thầm cảm kích, cho dù có quan hệ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không thả hần đi, có thể làm được như vậy, đã là không tệ rồi.

Theo đội trưởng nhà lao đi đến cửa phòng một gian nhà lao, đội trưởng nhà lao vốn là mở cửa phòng ra, sau đó nói: "Thế nào? Tại đây có thể ở không? Nếu như không được, ta đổi một gian khác cho người."

Lời này lại làm cho Trần Nguyên rất là cảm động, người ngồi tù có thể chọn gian phòng, cũng là rất sáng khoái, Trần Nguyên lại ôm quyền đối với đội trưởng nhà lao kia lần nữa, nói: "Đa tạ đại ca, không dám tiếp tục làm phiền ngài, ta ở chỗ này là đủ, đúng rồi, đại ca, lúc nào ta phải ra toà?"

Đội trưởng nhà lao nhìn Trần Nguyên, lắc đầu nói: "Không biết, có tin tức, ta sẽ nói cho người biết."

Trần Nguyên tự mình đi đến, đội trưởng nhà lao cũng không đẩy hần, chờ sau khi hần đi vào, mới đóng cửa khóa lại, sau đó liền nói một câu: "Có chuyện gì, người hô ta là được, đúng rồi, ngàn vạn lần đừng phát âm quá lớn, người khác đang ngủ, nhao nhao bắt đầu đứng dậy sẽ không tốt, buổi sáng ngày mai muốn ăn cái gì? Ăn cháo được không?"

Trần Nguyên rất là kinh ngạc, đội trưởng nhà lao này đối với chính mình thật sự quá tốt, hần vội vàng gật đầu, nhìn mọi nơi, chỉ thấy hần gian phòng nhà giam bên cạnh có một người nằm một mình, nằm ở trên giường, phát ra tiếng ngáy.

Đội trưởng nhà lao rất thân mật mà cười một chút, sau đó mới rời đi, tâm tình Trần Nguyên, bởi vì thái độ đội trưởng nhà lao rất tốt, cũng thoải mái hơn không ít, ngồi ở trên giường suy nghĩ một chút, không khỏi cười một tiếng, lầm bầm: "Thật không nghĩ, tới nơi đây rồi mà đội trưởng nhà lao rõ ràng còn khách khí như vậy, quả thực phục vụ còn chu đáo hơn so với tiểu nhị chúng ta."

Vừa mới nói xong, chỉ nghe tiếng ngáy người nọ sau lưng dừng dừng lại, tiếp lời hần, nói: "Đương nhiên là khách khí, ai sẽ đi hung hăng với một người sắp chết đây? Hần còn sợ người chết xong, sẽ biến thành quỷ đến tìm hần nữa!"

Trần Nguyên thoáng một tý liền xoay người hỏi: "Người nói cái gì?"

Lúc này hần đã ngồi dậy, sau khi nhìn thấy mặt người nọ, Trần Nguyên đánh giá, người này có một khuôn mặt như cái giấy, khuôn mặt rất có điểm đặc sắc, bộ dạng hơn 40 tuổi, tóc cùng chòm râu chải ngược, rất chỉnh tề.

Thấy Trần Nguyên nhìn hần, người nọ cười nói: "Tiểu huynh đệ, biết rõ cái này là địa phương nào chưa? Nơi này là Đại Lý Tự ngục, người có thể tiến vào, đều là người có bản lĩnh, những bản án bình thường giết người phóng hỏa kia, đều không vào được nơi đây. Tiến đến đây, cần bốn sự, đi ra ngoài, càng cần bốn sự, ta ở chỗ này hai năm rồi, trước sau tiến đến hơn bốn mươi người, còn chưa ai có thể đi ra ngoài."

Trần Nguyên chỉ ngón tay về phía nhà tù, hỏi: "Hơn bốn mươi người? Sao lại chỉ còn những người này?"

Người nọ đưa con mắt nhìn hần, giống như nhìn một người không biết gì, nói: "Những người còn lại, đều đi ra ngoài rồi, đi ra ngoài như vậy...."

Ngón tay của hần đưa lên trên cổ, sau đó mạnh mẽ xẹt qua một cái.

Cả người Trần Nguyên lập tức ngã xuống giường, sắc mặt biến thành tái nhợt.

Người nọ nhìn mà cười ha ha: "Này, huynh đệ, không thể nhất như vậy chứ? Cái này đã dọa người sợ? Người nhất gan như vậy, là phạm vào sự tình gì?"

Hần liên tục hỏi ba câu, Trần Nguyên một câu cũng không đáp được, bỗng nhiên thấy quay đầu nhìn một người khác ở đối diện, la lớn: "Này, này, vị lão huynh nào đối diện, người nói cho ta biết, người bên cạnh, có phải thật sự là như người nói hay không, người nói cho ta biết, có phải thật sự hay không?"

Người đối diện ngồi lên trên giường, đầu đưa ra cửa sổ, căn bản không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói: "Bên ngoài thật tốt, vừa rồi có một người mặc tơ lụa, cho một người xin cơm đồng tiền, rất nhiều đồng tiền, nhiều đến mức, cái chén bể kia không có biện pháp sắp xếp toàn bộ, rất nhiều tiền rơi trên mặt đất."

Cái tên ăn mày kia cười rất vui vẻ, từ hôm nay trở đi, hắn không cần làm tên ăn mày nữa rồi, hắn có thể đi làm một điểm sinh ý nhỏ, có thể mua vài mẫu đất trồng rau, sau đó là xây một gian nhà tranh, không qua được vài năm, hắn còn có thể cưới một nữ nhân, sau đó sinh ra đứa trẻ....."

Trần Nguyên ngậy ngẩn cả người, hắn trông thấy, ánh mắt tất cả tù phạm trong nhà giam đều hướng về hướng người kia, lắng nghe người nọ nói gì đó.

Hắn lại không có chút hứng thú nào, nói: "Ta hỏi các người, vừa rồi lời hắn nói, có phải thật vậy hay không?"

Chung quanh, nhiều tù phạm đồng thời quát Trần Nguyên: "Đừng nói nhảm nữa, người cứ chờ chết đi!"

Trần Nguyên chán chường ngồi ở trên giường, tuy hắn sớm có chuẩn bị, nhưng thời điểm kết cục trong dự liệu từng bước một tới gần, hắn cảm giác được, chính mình vô pháp tiếp nhận quá trình này, càng không cách nào tiếp nhận kết quả này.

Cả ngục giam chỉ có hai cửa sổ, một cái tại cửa ra vào, một cái khác ở trong phòng phiên tù phạm đó, cho nên, người cả ngục giam muốn biết chuyện bên ngoài, chỉ có thể nghe người nọ kể ra.

Mà mỗi khi người nọ nói lên tình huống hắn trông thấy, tất cả mọi người chuyên tâm lắng nghe, triển khai trí tưởng tượng của mình, tưởng tượng cảnh bên ngoài.

"Này, bên ngoài có cô nương xinh đẹp hay không?" Một tên la lớn.

Người nọ kiễng mũi chân, một lát sau mới nói: "Cửa sổ quá nhỏ, ta không thể xem cẩn thận, chỉ là, vừa rồi lại hiện lên một thân ảnh nữ tử, nhìn hình thể, ta nghĩ nên là một cô nương xinh đẹp đó."

Tù phạm há miệng hỏi liền mắng: "Người nhìn kiểu gì thế? Nếu để cho ta liếc mắt nhìn, ta liếc cái là có thể nhìn thấu quần áo nữ nhân!"

Người nọ thoáng một tý đã từ trên giường nhảy xuống, sau đó liền nằm vật xuống, nói: "Người xin lỗi ta đi, nếu như người không xin lỗi ta, ngày mai ta nhìn, sẽ không nói những gì thấy cho các người nghe."

275. Chương 267: Thảo Luận

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 267: Thảo luận

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Phạm nhân trong ngục giam bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, một số bắt đầu chửi bới người nọ, rồi lại bắt hắn hướng vị nhân huynh này xin lỗi.

Cái này là tình huống Trần Nguyên đi vào ngục giam, giờ khắc này, hắn chán chường, hắn cảm giác mất hết can đảm.

Thảo luận quyết định vận mệnh Trần Nguyên bắt đầu rồi, nếu như Trần Nguyên có thể nghe thấy mà nói, hắn nhất định sẽ có một loại cảm thụ khác.

Giống như Bao Chửng suy đoán, Lữ Di Giản cùng Bàng Cát cái rắm cũng không phóng một cái, phảng phất như Trần Nguyên cùng bọn họ trong lúc đó không quan hệ, mà Phạm Trọng Yêm chính là nói với Nhân Tông, theo việc mà nói, nếu Trần Thế Mỹ đáng chết, Lý Nguyên Hạo kia càng đáng chết

Nói như vậy, lại làm cho Nhân Tông vô pháp tiếp nhận, Lý Nguyên Hạo không thể giết, càng không thể do Nhân Tông tới giết, bởi vì người ta là sứ giả phiên bang, nếu giết Lý Nguyên Hạo, những phiên bang khác sẽ nghĩ như thế nào? Ai tới thời điểm này, đều phải đề phòng vài phần.

Phạm Trọng Yêm tỏ vẻ giải thích đối với cái này, nhưng hần lại nói, nếu như không giết Lý Nguyên Hạo, Trần Thế Mỹ lại càng không nên giết.

Nhân Tông rất là phần nộ đối với cái này, sự tình xảy ra, phải có người khiêng, nếu để cho Lý Nguyên Hạo khiêng, liền có ý nghĩa là chiến tranh, cho nên chỉ có thể đổ sự tình lên trên người Trần Thế Mỹ kia, đây là quốc thể, thương nhân gọi Trần Thế Mỹ kia phải làm ra hi sinh vì quốc thể Đại Tống triều.

Thời điểm hai người nói tới nơi quan trọng, Nhân Tông vỗ bàn một cái, nói: "Trẫm là vua của một nước, chẳng lẽ giết một thương nhân cũng không được sao?"

Phạm Trọng Yêm không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói: "Đương nhiên có thể, nếu như hoàng thượng muốn giết hần, không cần tìm cái lý do gì, trực tiếp giết là được, nhưng tuyệt đối không thể khấu trừ tội người Đẳng Hạng nháo sự lên trên người hần, vạn tuế, lúc ấy, cái Tân Nguyệt sơn trang kia, ngay cả tiểu nhị, kỹ nữ, những khách uống rượu kia, chừng bốn năm trăm người gào thét, những người này đều cũng có con mắt, là ai nháo sự, bọn hần nhìn thấy rất rõ ràng!"

Nhân Tông tức giận đến ngón tay phát run, lại cũng không thể phát tác, bởi vì Phạm Trọng Yêm nói rất đúng sự thật.

Phạm Trọng Yêm tiếp tục nói: "Hoàng thượng, vi thần nói những câu trung tâm, không cần ngày mai, vừa rồi vi thần đến trên đường, cũng đã nghe thấy được dân chúng nghị luận đối với cái sự tình này, tuy bọn hần hiểu rõ đối với chuyện này có chỗ chưa đúng, nhưng người người đều cho rằng Trần Thế Mỹ kia đúng, vậy, xin vạn tuế nghĩ lại!"

Ngực Nhân Tông phập phồng kịch liệt, cuối cùng là đưa ánh mắt chuyển hướng Bao Chứng, hỏi: "Bao ái khanh, đây là chuyện người muốn hay sao?"

Bao Chứng làm ra một bộ trạng thái do dự suy nghĩ sâu xa, nói: "Cái này, vi thần cho rằng, Phạm đại nhân vừa nói, giống như có chút đạo lý, thần sợ hãi, thần cũng không có cách nào xử trí."

Bao Chứng biết rõ, thời điểm Nhân Tông nói để cho vài người đến hoàng cung, Bao Chứng chỉ biết Phạm Trọng Yêm tất nhiên sẽ can gián như vậy, đây vốn là bản sắc đám ngôn quan bọn họ, nếu ngày mai vào triều, Nhân Tông nói vấn đề này, tin tưởng những ngôn quan khác cũng sẽ như thế.

Câu nói kế tiếp cũng không cần phải hần mở lời nói, có Lữ Di Giản và Bàng Cát ở chỗ này, bọn hần mở miệng, so với chính mình mở miệng càng thích hợp hơn.

Nhân Tông hỏi Bao Chứng mà không có được đáp án, cuối cùng lại nhìn về phía Lữ Di Giản, thời điểm Lữ Di Giản đến, Lăng Hoa ngay tại trong nhà hần, đối với việc này, nên xuất lực hay không, Lữ Di Giản quyết định nhìn xem hướng gió hãy nói.

Thời điểm hần vừa nhìn Nhân Tông lửa giận ngút trời, nhất định phải giết Trần Nguyên, hần tự nhiên sẽ không đi nói cái gì, nhưng hiện tại, có Phạm Trọng Yêm làm chim đầu đàn, Bao Chứng do dự, cũng làm cho thái độ Nhân Tông có một điểm dao động, lúc này, Lữ Di Giản quyết định kéo dài sự tình trước, về phần Trần Nguyên có thể còn sống sót hay không, phải xem vận mệnh của Trần Nguyên.

Lữ Di Giản lúc này liền nói: "Vạn tuế, cớ thần cho rằng, việc này nên thận trọng, quốc thể phải cân nhắc, dân tình cũng phải cân nhắc, cớ thần đề nghị, vạn tuế chọn đại thần đắc lực, phái đi, tùy ý mở công đường thẩm vấn."

Nhân Tông nghe xong, hừ lạnh một tiếng, hất ống tay áo lên, nói: "Tốt, Bao ái khanh, liền để người đến chủ thẩm, lại từ Đại Lý Tự chọn lựa hai vị quan viên cùng thẩm, định tốt thời gian phù hợp, hồi bẩm một tiếng, trẫm sẽ tự mình đi nghe!"

Bao Chứng đáp: "Thần, tuân chỉ!"

Ngày hôm sau, các dân chúng Tống triều ngồi ở quán trà quán rượu, toàn bộ chủ đề đều là chuyện đã xảy ra đêm qua tại Tân Nguyệt sơn trang, giống như trong dự liệu, tin tức này tựa như một quả bom tấn, nhắc

lên sóng gió ngút trời tại dân gian.

Lúc ấy, đám khách uống rượu ăn cơm tại Tân Nguyệt sơn trang, đã trở thành người được hoan nghênh nhất trong cả Biện Kinh, bọn hần đi tới chỗ nào, đều bị người khác giữ chặt, sau đó đề ra nghi vấn một phen.

Mà những người này, cũng không sợ người khác làm phiền, một lần lại một lần giảng thuật, càng ngày càng thành thạo câu chuyện.

Khi bọn hần nói ra, người Đẳng Hạng ngay từ đầu khiêu khích, bị nói càng thêm quá đáng, làm cho không người nào có thể chịu được, mà biểu hiện của Trần Nguyên, cũng bị phủ lên bản sắc anh hùng vô ngã.

Đương nhiên, trong quá trình câu chuyện diễn ra, bọn hần cũng không nói mình đứng ở một bên, làm quần chúng xem náo nhiệt, mà là cực kỳ anh hùng, tham dự cả quá trình đánh nhau, trong lúc đó còn đánh đổ mấy cao thủ Đẳng Hạng.

Nói xong câu chuyện, vẫn không quên nói một tiếng: "Huynh đệ, người ngàn vạn lần đừng đi báo quan, ca ca ta lúc ấy chạy nhanh, không bị bắt chặt, nếu như bị giữ, cũng bị nhốt vào đại lao rồi, chửi dẫu người trong nhà làm sao bây giờ!"

Mà người nghe xong câu chuyện thập phần nghĩa khí, vỗ bộ ngực nói: "Đại ca yên tâm, huynh đệ há lại là cái loại tiểu nhân này!"

Xoay người sang chỗ khác, hần liền đem tất cả chuyện mình nghe được kể cho người khác, hơn nữa, còn thêm một ít tưởng tượng của mình, nói đến chỗ đặc sắc, nếu như người khác không tin, lập tức thề thốt, nói: "Ta nói đều thật, người nào đó nào đó, tại khi đó, đang ở bên trong, hần còn động thủ nữa, người không tin thì đến hỏi hần đi!"

Có người hiểu chuyện, muốn đi xem hiện trường đánh nhau ngày hôm qua, nhưng là Tân Nguyệt sơn trang vừa vận khai trương một tháng đã bị quan phủ niêm phong, cửa ra vào có mấy Bộ khoái trong coi, không để người không phận sự ra vào, mà quán rượu phát sinh đánh nhau, lại càng nặng nề giới nghiêm, đừng nói tiến vào, chính là lên nhìn một cái, cũng khó có thể được.

Tình hình phẳng phất càng ngày càng bất lợi đối với Tân Nguyệt sơn trang, đêm qua Bộ khoái tìm hiểu tình huống phụ cận một tý, người xung quanh và người trong sơn trang có biện pháp chứng minh mình không có vấn đề gì liên hệ với đánh nhau, còn có thể tạm thời rời đi.

Nhưng buổi sáng hôm nay, liền không giống với lúc trước, càng nhiều Bộ khoái lao qua, tất cả tiểu nhị, cô nương, thậm chí người hậu viện phụ trách nấu nước giặt quần áo trong sơn trang cũng bị kéo ra ngoài, lại để cho tất cả mọi người ngồi chồm hổm trên mặt đất, xếp thành hàng, đợi cho sơn trang không có người, liền đi vào điều tra, hơn nữa điều tra vô cùng là cẩn thận, phẳng phất như là muốn hủy sơn trang.

Bọn tiểu nhị đều rất sợ hãi, các cô nương cũng rất sợ hãi, tâm tất cả mọi người đều nâng lên cổ họng, bọn hần lo lắng mình sẽ phải chịu liên quan.

Mà Triệu Ý, xen lẫn trong những người sợ hãi này, trong lòng thì vô cùng yên ổn, nàng không sợ bị nhận ra, những Bộ khoái này ngày thường đều là đều không được vào hoàng cung, cho dù Triển Chiêu hay Bạch Ngọc Đường, cũng chưa từng gặp qua Triệu Ý, cho nên, nàng có thể yên tâm làm Mùa Xuân cô nương, một mực đến khi nàng cho là mình có thể làm trở lại Công Chúa.

Tất cả nữ nhân đều bị tập trung ở trên một chỗ đất trống, bọn Bộ khoái tương đối nơi lỏng một ít đối với các nàng, các nàng không cần như những tiểu nhị kia, thành thành thật thật ngồi chồm hổm trên mặt đất, có thể ngồi, có thể nằm, có thể nói chuyện với nhau.

Cái này là ưu đãi của nữ nhân so với nam nhân, những tiểu nhị kia ngồi chồm hổm, thời điểm chân run run, nhìn các cô nương, đều là không ngừng hâm mộ, lại không nghĩ tới, nam nhân hâm mộ nữ nhân nhận được ưu đãi, mà cho nữ nhân ưu đãi, lại cứ là nam nhân.

276. Chương 268: Cù Nhảy

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 268: Cù nhầy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Nữ nhân xinh đẹp như Triệu Ý, tự nhiên là được ưu đãi tốt nhất trong ưu đãi, có một tiểu Bộ khoái thấy Triệu Ý ngồi dưới đất, lập tức cầm một cái đệm từ trong nhà đi ra, rất ân cần đưa cho Triệu Ý.

Mà Triệu Ý cũng công khai cầm lấy luôn, nói một tiếng cảm ơn với tiểu Bộ khoái kia, lại làm cho tên kia cao hứng đến miệng cũng không khép được.

Trần Sư Sư ngay tại bên người Triệu Ý, nói với Bộ khoái kia: "Vị quan gia này, ta đây cũng không có chỗ để ngồi, ngài có thể giúp ta cầm một cái nữa đến hay không?"

Mặt Bộ khoái kia hiển nhiên vô cùng mỏng, nghe Trần Sư Sư nói như vậy, lập tức cúi đầu xuống, nói: "Ta cầm nữa, sẽ bị đội trưởng mắng!"

Bên cạnh, Lý tỷ tỷ cười ha ha một tiếng, nói: "Sư Sư tỷ tỷ, người coi như xong đi, không nhìn ra vị quan gia này đang tìm vợ sao? Người ta phục vụ, chính là nữ tử đang hoàng như Mùa Xuân, cô nương giống như chúng ta, người ta chắc là không biết để ý đến chúng ta đâu."

Một đám kỹ nữ ào ào nhắm đầu mâu vào Bộ khoái kia, mấy câu đã làm cho hắn tránh né, đứng xa xa nhìn đám nữ nhân này, cũng không dám tới nữa.

Một vị cô nương nhìn Lý tỷ tỷ, hỏi: "Lý tỷ tỷ, cả đêm hôm qua người đi nha môn, bọn hắn hỏi người cái gì? Chương quỳ hiện tại rốt cuộc thế nào?"

Cái đề tài này hiển nhiên là tất cả các vị cô nương đều muốn nghe, vừa hỏi xong, mọi ánh mắt đều nhìn về Lý tỷ tỷ.

Chỉ thấy Lý tỷ tỷ bỗng nhiên thu hồi cái ý vui đùa kia, nói: "Bọn hắn chỉ hỏi sự tình là phát sinh như thế nào, rất nhiều người tới hỏi, hỏi một lần lại một lần, toàn như vậy, các người đừng bắt ta nói nữa, được không?"

Trần Sư Sư nói: "Chương quỳ kia thì sao? Hiện tại hắn thế nào rồi?"

Trên mặt Lý tỷ tỷ có chút ít đau khổ, nói: "Ta thật sự không biết, ngày hôm qua vào Đại Lý Tự, liền không còn nhìn thấy chương quỳ ra nữa."

Chung quanh phát ra một hồi thở dài thất vọng, Trần Sư Sư bỗng nhiên nói: "Các vị tỷ muội, trong lòng mọi người nghĩ cái gì, không bằng hiện tại nói luôn đi."

Có mấy người không có hiểu ý tứ Trần Sư Sư: "Sư Sư tỷ tỷ bảo chúng ta nói cái gì?"

Lý tỷ tỷ lại nói: "Tỷ tỷ hỏi chúng ta định làm như thế nào? Người khác thì ta mặc kệ, dù sao ta cũng sẽ chờ ở chỗ này, chỉ cần một ngày sơn trang vẫn còn, ta sẽ ở chỗ này chờ một ngày."

Một người khác lập tức tiếp lời: "Ta cũng vậy, ta nói thật với các người, chưa từng có người chương quỳ nào chịu xuất đầu cho chúng ta, trước kia, cho dù khách nhân bảo nhất phân, ta cũng không dám nói gì, có nói ra, người ta không để ý thì cũng thôi, còn phải bị tú bà giáo huấn, người như Trần chương quỳ, là lần đầu tiên ta gặp được."

Triệu Ý nghe xong, rốt cuộc cũng không nén được chủ đề trong lòng, kéo Trần Sư Sư một chút, nói: "Sư Sư tỷ tỷ, người nói đêm qua rốt cuộc chương quỳ làm sao vậy? Bỗng nhiên giống như là thay đổi một người khác, còn có cả Lý Nguyên Hạo kia cũng như thế, lúc mới bắt đầu, biểu hiện đầy nho nhã, vì cái gì cuối cùng lại biến thành dữ tợn như vậy?"

Nàng và Trần Sư Sư các nàng ở chung cũng không tệ lắm, khuôn mặt Triệu Ý rất đẹp, mặc dù ăn mặc quần áo vải thô, cũng vô pháp vật che chắn vẻ đẹp của nàng, cho nên, thời điểm bưng trà rót nước khó tránh khỏi

có khách uống rượu làm nàng khó xử, khách uống rượu trong hành lang còn có chút đứng mực, nhưng trong thanh lâu liền không giống với lúc trước, khi đó, thường thường là những cô nương này giải quyết vì nàng.

Trần Sư Sư vừa nghe nàng nói như vậy, lập tức liền nở nụ cười, nói: "Tiểu nha đầu, nam nhân không giống như người nhìn thấy đâu, Trần chương quỹ là nam nhân tốt khó có được, lúc trước hẳn vì Lăng Hoa mà xâm nhập phủ Thái sư, hôm nay vì Lý tỷ nhi, tự nhiên sẽ vung tay.

Loại nam nhân này, biết rõ cách thương nữ nhân, tại thời điểm mấu chốt, bọn hắn nguyện ý đứng ra thế thân, làm chủ bên cạnh nữ nhân, người không hiểu đâu."

Triệu Ý đối với lời này rất không tán thành, biểu lộ trên mặt nàng rơi vào trong mắt Trần Sư Sư, Trần Sư Sư bỗng nhiên hào hứng, nói: "Được rồi, dù sao cũng là nhân rồi không có việc gì, tỷ tỷ đến chỉ giáo người, cái gì là nam nhân tốt, trước tiên là chúng ta nói về Lý Nguyên Hạo kia, nam nhân tựa như Đẳng Hạng Đại vương, chỉ dùng hai từ ngữ để hình dung, lại rất là phù hợp, tàn bạo, vô tình."

Triệu Ý nghe xong, liền ngây ngẩn cả người, nói: "Tỷ tỷ nói hẳn tàn bạo là chưa được, ta lại là cảm thấy, hôm qua đánh nhau, đánh tới lúc cuối cùng, hẳn nhìn xem nhân mã của mình sắp thua, tự nhiên là muốn hạ sát thủ.

Nếu không phải hôm qua chương quỹ vừa bắt đầu liền nói chuyện tuyệt tình, sự tình quả quyết không đến mức đánh nhau, về phần vô tình, lại càng không biết tỷ tỷ làm sao thấy được?"

Trong lòng Triệu Ý còn có tưởng tượng rất tốt đẹp đối với Lý Nguyên Hạo, đẹp trai luôn được mỹ nữ ưa thích, đặc biệt là Lý Nguyên Hạo, loại này nam nhân nhìn về phía trên rất đẹp trai này, cho dù phạm vào sai lầm, cũng được các mỹ nữ tha thứ, đương nhiên, là mỹ nữ không hiểu chuyện, chưa từng thấy qua mấy người nam nhân.

Nếu như là những nữ tử phong trần duyệt vô số nam nhân kia, lực sát thương của Lý Nguyên Hạo liền xa xa không đủ.

Lý tỷ nhi ở bên cạnh cười ha ha một tiếng, nói: "Mùa Xuân à, nam nhân này, chúng ta thấy nhiều hơn so với người, Sư Sư nói một chút cũng không sai, nguyên do trong đó, hiện tại nói với người, người cũng không hiểu."

Miệng Triệu Ý động hai cái, trong lòng nàng rất không cho là đúng đối với lời này, lại tìm không thấy thoải mái phù hợp để phản bác.

Trần Sư Sư cũng không tiếp tục giải thích cùng nàng, quay đầu nói với nữ tử khác: "Ta biết rõ, trong các người, có người đã muốn đi tìm nhà mới rồi, nhưng chuyện ta muốn nói cho các vị, chính là, tuy nói nhân thể vô tình, cũng chỉ là đối với những người dùng tiền đến mua hoan kia.

Trần chương quỹ đối đãi như thế nào, ai cũng thấy rõ, ta hi vọng chư vị tỷ muội có thể đợi vài ngày, ít nhất là đợi cho chương quỹ có tin tức truyền ra."

Các cô nương trong lúc đó xì xào bàn tán với nhau một hồi, cuối cùng nhất đều ào ào gật đầu, nói: "Sư Sư tỷ tỷ yên tâm, chỉ cần sơn trang này một ngày không có bị niêm phong, chúng ta sẽ ở trong sơn trang này chờ đợi."

Các cô nương nghĩ như vậy, là vì phần lớn các nàng đều sống qua cuộc sống khổ sở, cũng không có phụ thê ràng buộc, so sánh với nhau, những kia tiểu nhị liền không giống với bọn họ.

Bọn hắn phải nuôi sống gia đình, làm không được tiền, cuộc sống trong nhà sẽ xuất hiện vấn đề, cho nên, mặc dù trong lòng có chút cảm thấy băn khoăn, những tiểu nhị đã được bọn Bộ khoái xác định lúc ấy không động thủ kia, vẫn có rất nhiều người tìm Trần Thế Trung, đưa ra chuyện phải ly khai sơn trang.

Đối với cái này, Trần Thế Trung không thể nói cái gì, càng không thể cường ngạnh lưu người ta, lập tức bảo quầy hàng tính toán tiền công rõ ràng, đối với mấy tiểu nhị này mà nói, ngày sau, nếu như sơn trang còn có thể bắt đầu mở lại, bọn hắn tùy thời đều có thể trở về.

Sơn trang còn có thể bắt đầu mở lại sao? Trần Thế Trung có lòng tin đối với Trần Nguyên, lòng tin này là không cần lý do, hẳn tin tưởng, chỉ cần Trần Nguyên có thể đi ra, cho dù tất cả đều mất đi, bọn hắn cũng có thể tay không đánh ra một mảnh bầu trời nữa.

Chỉ là, Trần Thế Trung hiện tại đang lo lắng, chính là, Trần Nguyên còn có thể trở ra sao?

Tin tức rất nhanh truyền đến, triều đình đã chuẩn bị chọn một ngày công thẩm Trần Thế Mỹ, do Bao Chứng tự mình ngồi công đường xử án, Nhan Tra Tấn, Vương Vi Linh ở bên cạnh bồi thẩm.

Tin tức này làm cho cả Biện Kinh chấn động không thôi, dù sao Bao Chứng cũng đã làm Đại Lý Tự thừa, rất ít khi tự mình thẩm vấn rồi, hơn nữa, Bao Chứng thẩm vấn, cho tới bây giờ, vẫn không cần phải người khác ở bên cạnh.

Những dân chúng kia nghe được tin tức này, phần lớn cho rằng đây là một tin tức tốt, tất cả mọi người tin tưởng, Bao Chứng thẩm vấn, nhất định sẽ cho mọi người một cái phán quyết thoả mãn.

Nhưng một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, trong nháy mắt, sự tình phát sinh đã có năm ngày rồi, lại không có bất kỳ tin tức gì truyền đến.

Chờ đợi như vậy là phải làm, Bao Chứng biết rõ, chờ đợi có thể làm tất cả mọi người mất đi sự quan tâm đối với chuyện này, hơn nữa, hắn có đầy đủ thời gian để đợi, nhưng Lý Nguyên Hạo thì không được.

Hai ngày này, Lý Nguyên Hạo mỗi ngày đều đến thúc giục, hi vọng Tổng triều cho chút ít người Đảng Hạng chết ở Biện Kinh kia một cái công đạo, không có uy hiếp dùng chiến tranh, là bởi vì hiện tại hắn đang bị chiến tranh uy hiếp, nhưng ngôn ngữ trong lúc đó lại tương đối không khách khí.

Bao Chứng cũng là cho Lý Nguyên Hạo đủ mặt mũi, mỗi lần đều khách khí qua loa, về phần sự tình ra toà, Bao Chứng tổng có thể tìm ra lý do từ chối.

Lý Nguyên Hạo không muốn lại tiếp tục đông dài tại sự kiện này, hắn là một người biết rõ nặng nhẹ, chính mình đến Tổng triều chuyển này là để tìm kiếm ủng hộ, không phải đến lên tòa án cùng Trần Nguyên, cho nên, hắn tự mình lên lớp giảng bài, lại cầu kiến Nhân Tông lần nữa.

Đây đã là lần thứ hai Lý Nguyên Hạo cầu kiến Nhân Tông rồi, thời điểm lần đầu tiên, Nhân Tông dùng quốc sự bận rộn làm cớ, từ chối không gặp hắn.

Nhưng lúc này đây, không riêng gì Lý Nguyên Hạo, hắn còn động viên Thổ phồn, Đại Lý, Đại Tầu, ba sứ giả phiên thuộc quốc thường trú Biện Kinh cùng hắn đưa chuyện xin gặp mặt.

Đối với chút ít phiên thuộc quốc này mà nói, thái độ xử lý của Tổng triều đối với chuyện này, trực tiếp quan hệ đến hoàn cảnh cuộc sống của bọn hắn ngày sau tại Biện Kinh, cho nên, Lý Nguyên Hạo đã xuất đầu, bọn hắn cam tâm tình nguyện đi theo, cùng hô cuồng hống.

Nhận được mấy phiên quốc đồng thời trình quốc thư, Nhân Tông lúc này đã triệu tập bọn họ vào Sùng Thánh điện.

"Hạ bang chi thần, khấu kiến Đại Tổng hoàng đế," bốn người cùng một chỗ quỳ xuống, bộ dạng rất cung kính, đáng tiếc chính là, cái cung kính này, cũng không phải tới tự e ngại, mà là hướng tới nhiều tiền công hàng năm.

Nếu như nói dễ nghe một chút, có thể dựa theo thuyết pháp Nhân Tông mà nói, thì phải là đến từ Đại Tổng nhân từ, ban tiền cho các phiên bang.

"Chư vị bình thân." Nhân Tông cực kỳ hài lòng với thái độ của những sứ giả này.

Lý Nguyên Hạo đứng lên đầu tiên, cực kỳ trực tiếp nói mục của mình: "Khải tấu vạn tuế, sứ đoàn Đảng Hạng ta đến Biện Kinh đều rất biết điều, trong lúc không được hoàng thượng triệu kiến, vì vậy mới xin chỉ thị quan viên dịch trạm, tìm được phê chuẩn, đi đến Tân Nguyệt sơn trang uống rượu.

Tất cả vâng theo luật pháp Đại Tổng, không ngờ Trần Thế Mỹ Tân Nguyệt sơn trang kia rõ ràng mang theo một đám ác nô tài, đánh mọi người sứ đoàn ta, người chết người bị thương, việc này, Tiểu Vương đã muốn dâng biểu vạn cho tuế, kính xin vạn tuế làm chủ cho ta, không thể có bất công, cố ý ẩn chứa hung phạm "

"Lớn mật!" Thời điểm Nhân Tông đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, Bao Chứng hét lớn một tiếng, nói: "Đảng Hạng đại Vương hoài nghi vạn tuế chúng ta sao?"

Thân thể Lý Nguyên Hạo vừa mới đứng lên, lại quỳ xuống lần nữa, ngữ khí không sợ hãi chút nào, nói: "Tiểu Vương không dám, nhưng Bao đại nhân đề nặng bản án không thắm, lại làm cho trong lòng Tiểu Vương khó tránh khỏi có lo lắng, dưới tình thế cấp bách, nói lỡ trước mặt vạn tuế, kính xin vạn tuế thứ lỗi!"

Bao Chứng hít một hơi thật sâu, nếu như hắn nói tiếp lời Lý Nguyên Hạo, vậy thì trúng cái bẫy của Lý Nguyên Hạo, hiện tại, những đặc phái viên phiên bang này đều ở phía trong đây, bọn hắn tự nhiên sẽ tạo áp lực cho Nhân Tông, khiến cho Nhân Tông lập tức làm ra hứa hẹn.

Lý Nguyên Hạo này thật lợi hại con mắt, Bao Chứng nhìn thoáng qua, lập tức nói: "Án lần này, trong lòng bốn quan đã có định luận, Đại vương chờ mấy ngày nữa, tất nhiên sẽ có một câu trả lời thuyết phục thỏa mãn "

Kéo, có lẽ vẫn là kéo, về phần xử lý như thế nào, có lẽ là chưa nói.

Mà Bàng Cát ở phía sau, có lẽ là rất phối hợp với Bao Chứng, chen vào nói nói: "Đại vương lần này đến đây, gây ra chuyện như vậy, chúng ta ai cũng không muốn chứng kiến, không biết Đại vương muốn xử lý như thế nào?"

Nhân Tông vùng tay lên: "Lý Nguyên Hạo, người đứng lên mà nói."

Lý Nguyên Hạo lại đứng lên lần nữa, nói: "Việc này đều có vạn tuế làm chủ vì Tiểu Vương, Tiểu Vương không tiện nói thêm cái gì, chỉ là, máu dưng sĩ Đảng Hạng chúng ta có thể lưu lại trên chiến trận, tuyệt đối không thể bị mấy ác nô tài giết không công tại Biện Kinh!"

Lời này nói rất rõ ràng rồi, máu đã chảy, người đã chết rồi, muốn cho công bằng, liền có ý nghĩa là hai điều kiện, một cái thì đơn giản, giết người thì thường mạng, cái khác cũng đơn giản, bồi thường tiền.

Nhân Tông đương nhiên nghe hiểu, khoe miệng có chút run run, con mắt quét bốn phía, nhìn sứ giả ba phiên khác, chỉ thấy ba người này cũng âm thầm gật đầu, trong lòng lập tức biết rõ, thời điểm bọn hắn đến, khẳng định đã muốn thông qua với nhau.

Nếu không phải Liêu quốc đang sắp đánh Đảng Hạng, Lý Nguyên Hạo không dám nói lời quá đáng, hẳn nhất định sẽ uy hiếp dùng chiến tranh.

Sắc mặt Nhân Tông bắt đầu biến thành nghiêm trọng, hắn đã rất nhường nhịn tại sự tình này, mấy ngày nay, hắn cũng từ dân gian hỏi thăm một chút, những dân chúng kia tương đối đồng tình đối với Trần Thế Mỹ.

Hiện tại bọn hắn hi vọng, chính là Bao Chứng cho Trần Thế Mỹ đường thoát, lúc này, theo như lời Phạm Trọng Yên nói, nếu mình cưỡng ép tội danh nháo sự lên trên đầu Trần Thế Mỹ, dân tâm sẽ không phục

Tuy trong lịch sử, Nhân Tông không phải là một minh quân, thậm chí không tính là một vị hoàng đế tốt, nhưng hắn còn chưa hồ đồ, lập tức lạnh lùng nói một câu: "Việc này để sau lại nghị."

Dựa theo ý tứ Lý Nguyên Hạo, tốt nhất chính là hiện tại Nhân Tông liền hạ chỉ, lập tức đem Trần Nguyên trảm lập quyết, sau đó đáp ứng gả Công Chúa cho hắn, sau đó phái binh cùng hắn đánh Liêu quốc, như vậy là không còn gì tốt hơn.

Nhưng Nhân Tông không phải bộ hạ Lý Nguyên Hạo hắn, muốn thế nào là được cái đó, sự tình phải làm từng bước một, phải phân rõ nặng nhẹ mới được.

Khi hắn trông thấy thái độ Nhân Tông kiên quyết, nói ra để sau lại nghị, rõ ràng cho thấy là không muốn lập tức liền giết Trần Thế Mỹ.

Lý Nguyên Hạo cũng không nói thêm gì nữa, hiện tại, Trần Nguyên là vấn đề nhỏ, cho dù hiện tại Nhân Tông xử lý, hắn không hài lòng, nhưng chỉ cần đánh thắng Liêu quốc, hắn có đầy đủ tiền vốn lại đến thương lượng

Đã nói rõ thái độ của mình, ba phiên khác cũng cho thấy thái độ, để sau lại nghị thì để sau lại nghị.

Lý Nguyên Hạo di chuyển chủ đề đến việc cầu hôn: "Vạn tuế, Tiểu Vương ngưỡng mộ Đại Tổng đã lâu, nội tâm thập phần thân cận đối với Đại Tổng, lúc này đến đây, chủ yếu là vì hướng vạn tuế, cầu hôn Công Chúa

Tổng triều, dùng để kết duyên Đẳng Hạng cùng Đại Tổng, gắn bó suốt đời, để cho ta Đẳng Hạng vĩnh viễn được ân sủng Đại Tổng.”

Vấn đề này không có gì để tranh luận, Nhân Tông vốn đã định đáp ứng trước, sau đó, dùng chiến sự biên quan căng thẳng kéo dài, đợi cho chiến tranh Đẳng Hạng cùng Liêu quốc chấm dứt, lúc đó hãy thành hôn.

Cho nên, khi cái đề tài thảo luận này bị bày ra, Nhân Tông hàm hồ đáp ứng: ”Cái này ta đã biết, khó được người có tâm này, trăm đáp ứng người là được.”

Lý Nguyên Hạo vội vàng quỳ xuống tạ ơn lần nữa: ”Đa tạ vạn tuế!”

Nhân Tông tiếp tục nói: ”Chỉ là, hiện tại chỗ các người có chiến sự muốn nổi lên, sự tình cưới vợ Công Chúa, có lẽ là đợi đánh giặc xong rồi hãy nói, người yên tâm, trăm đã đáp ứng rồi, liền quyết không nuốt lời.”

277. Chương 269: Câu Chuyện

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 269: Câu chuyện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Nội tâm Lý Nguyên Hạo một chút cũng không muốn thân cận Đại Tổng, đối với Công Chúa, lại càng chưa từng gặp qua.

Hắn làm sự tình như vậy, là vì tìm kiếm một cái ủng hộ, dù cho chỉ là ủng hộ trên danh nghĩa, cho nên, khi Nhân Tông đáp ứng, Lý Nguyên Hạo cũng không yêu cầu lập tức kết hôn, hiện tại Công Chúa phải cùng hắn trở lại Đẳng Hạng.

Liền nói: ”Vạn tuế nói cực kỳ đúng, cưới vợ Công Chúa là chuyện trọng yếu nhất trong cả đời Tiểu Vương, không đường đột được, đợi cho chiến tranh chấm dứt, Tiểu Vương tự nhiên sẽ chuẩn bị đầy đủ lễ nghi, tự mình đến đón tiếp Công Chúa trở lại Đẳng Hạng!”

Nhân Tông gật đầu, nói: ”Tốt, còn có chuyện gì sao?”

Lý Nguyên Hạo cũng biết, sự tình cũng chỉ có thể làm được đến như vậy trước, chỉ cần Nhân Tông đáp ứng gả Công Chúa cho mình, chính là trên danh nghĩa, ủng hộ người Đẳng Hạng đánh một trận cùng người Khiết Đan.

Về phần Trần Thế Mỹ, đó chỉ là một tiểu nhân vật, chỉ cần mình chặn lần công kích này của Liêu quốc, chắc hẳn Nhân Tông không biết bởi vì tiểu nhân vật này mà trở mặt cùng mình.

Trên danh nghĩa đã được ủng hộ đến như vậy, kế tiếp liền phải nhìn xem, có thể lấy được ủng hộ thực chất hay không, kể cả thời điểm, nếu như chiến cuộc bất lợi, phải thuyết phục Tổng triều xuất binh tương trợ.

Quá trình này gian nan hơn rất nhiều, Tổng triều trực tiếp xuất binh, khả năng là không, ủng hộ vật tư, cũng rất không thực tế.

Cho nên, Lý Nguyên Hạo không trông cậy vào việc có thể lập tức thuyết phục Tổng triều, hắn không có bốn sự này, cũng không có hy vọng này.

Hắn phải đi, lại lưu lại một trợ thủ đắc lực, người này phải có bốn sự thuyết phục Tổng triều mới được, hắn đã sớm chọn xong, chính là Trương Tầm Nguyên.

Hắn lưu lại Trương Tầm Nguyên, trong lòng tuyệt đối yên tâm, khẩu tài, tài văn chương, đảm lượng của Trương Tầm Nguyên, Lý Nguyên Hạo đều cực kỳ rõ ràng, Tổng triều, ngoại trừ vài vị lão nhân như Bao Chửng, Bàng Cát, đại thần trẻ tuổi cơ hồ cũng không phải đối thủ của Trương Tầm Nguyên.

Cho nên, Lý trước khi Nguyên Hạo đi, đã bàn giao cho Trương Tầm Nguyên, lúc này đây ở tại Đại Tổng, đối thủ chủ yếu là Gia Luật Niết Cô Lô Liêu quốc, Gia Luật Niết Cô Lô tất nhiên sẽ toàn lực phá hư sách lược ngoại giao của người Đảng Hạng tại Đại Tổng.

Trương Tầm Nguyên có đầy đủ lý do ở tại chỗ này, đệ nhất chính là trao đổi sự tình kết hôn Công Chúa cùng Tổng triều, thứ hai chính là thay thế Lý Nguyên Hạo, hiệp trợ Bao Chứng ra toà.

Nói tóm lại, sự tình coi như là làm cho Lý Nguyên Hạo thoả mãn, tuy Trần Nguyên còn chưa bị giết, Công Chúa còn chưa gả, nhưng một ít chuyện này, Nhân Tông đều đáp ứng rồi, chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Hắn quyết định đi về nhà, trở về chiến tranh cùng Liêu quốc.

Nhân Tông cũng tương đối coi như thoả mãn đối với những chuyện này, chỉ là, đợi sau khi người những sứ đoàn kia rời khỏi, Nhân Tông bỗng nhiên thở một tiếng thật dài: "Ai.....!" Thần sắc trong lúc đó rất là uể oải.

Bao Chứng nhìn thấy, không nói gì, Bàn Cát hỏi: "Hoàng thượng, người phiền lòng vì sự tình Trần Thế Mỹ?"

Nhân Tông dùng ngón tay chỉ phương hướng Lý Nguyên Hạo vừa ly khai: "Ta phiền lòng vì Đại Tổng triều, các người nhìn xem, nhìn xem sứ giả người Đảng Hạng lần này tới đây, nguyên một đám đều tuổi trẻ, cái tên Lý Nguyên Hạo này, cũng không đủ ba mươi tuổi, lại nhìn Liêu quốc xem, cũng là người trẻ tuổi quật khởi nhanh như vậy, cái tên Gia Luật Niết Cô Lô kia chỉ hai mươi bốn hai mươi lăm, mà Gia Luật Hồng Cơ, so với hắn còn nhỏ hơn, đã thống binh đi chinh chiến, chúng ta thì sao?"

Nhìn Bao Chứng, trên cái mặt đen đen kia đều là nếp nhăn, lại nhìn Bàn Cát đầu đầy tóc trắng, ngẫm lại Âu Dương Tu, Văn Bác Ngạn, còn có bọn người Tống Kỳ, Nhân Tông cũng rất thất vọng, cuối cùng vẫn lắc đầu, lại thở dài một tiếng: "Ai....!"

Hắn không có tâm tư tiếp tục chờ đợi, nói thật, niên kỷ Nhân Tông cũng không lớn, vừa mới bốn mươi tuổi.

Nhưng Nhân Tông mỗi ngày cùng những cự thần này ở chung một chỗ, hắn cảm giác mình phẳng phát cũng già rồi, vừa rồi, thời điểm đối mặt với Lý Nguyên Hạo, Nhân Tông bỗng nhiên có một loại tự ti, một loại tự ti từ trong lòng.

Trên người Lý Nguyên Hạo có loại tinh thần phấn chấn, lại làm cho Nhân Tông không ngừng hâm mộ, người kia không chỉ là một người trẻ tuổi, mà là một người dẫn đầu một đất nước, rất biết tiến thủ, nhưng Đại Tổng thì sao?

Chính mình mỗi ngày nghe được, đúng là: "Hoàng thượng nghĩ lại, hoàng thượng thận trọng!"

Nghĩ lại liên tục nghĩ lại, thận trọng lại thận trọng, kết quả, lại phát hiện, Đại Tổng triều giống như ngoại trừ nghĩ lại và thận trọng, cái gì cũng không có.

Đột nhiên nhớ tới trước đây ít năm, Phạm Trọng Yêm đã nói qua một câu cùng hắn: "Đại Tổng đã suy nhược lâu ngày, nếu muốn xóa tệt nạn, để cho xã tắc vững chắc, phải biến pháp!"

Biến pháp? Ý nghĩ này mạnh mẽ lóe lên trong đầu Nhân Tông, cả người hắn giật mình một cái, lại lập tức vô ý thức mà nói: "Không được nghĩ lại, nghĩ lại thận trọng, thận trọng....!"

.....

Trần Nguyên ở trong nhà giam năm ngày rồi, thời gian năm ngày này hắn đều là miên man suy nghĩ, hắn phát hiện một kiện chuyện rất kỳ quái tình, đó chính là hắn cũng ưa thích nghe người ngoài cửa sổ kia nói chuyện, người kia nói rất đặc sắc, mỗi ngày nói một canh giờ, một canh giờ này, là thời điểm tất cả mọi người trong nhà giam vui sướng nhất.

Người kia tên gì, Trần Nguyên không biết, bởi vì sao mà bị giam vào, Trần Nguyên cũng không biết, tất cả mọi người trong nhà giam đều gọi hắn là tiên sinh.

Tiên sinh là tù phạm được tôn kính nhất tại đây, nếu như hắn coi trọng quần áo của ai, người đó nhất định phải đưa quần áo cho hắn, hắn coi trọng đồ ăn trong chén cơm của người, người nhất định phải đổi cùng hắn.

Bằng không thì hắn sẽ không ghé đầu vào trên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ xa xa, đôi khi, cho dù hắn nhìn, hắn cũng không nói, cái này lại làm cho tất cả mọi người không dám đắc tội hắn, bởi vì hắn là đôi mắt duy nhất trong cả ngục giam.

"Tiểu nương tử bán đồ ăn bên ngoài kia lại tới nữa, nàng có lẽ là ăn mặc quần áo ngày hôm qua, chỉ là, hôm nay có vẻ sạch sẽ hơn một ít, chắc là buổi tối đã giặt sạch một lần, ta đoán, trong nhà tiểu nương tử này tất nhiên rất nghèo, bằng không thì nàng không cần giặt quần áo vào buổi tối."

Thời điểm tiên sinh miêu tả tình cảnh bên ngoài, luôn gia nhập tưởng tượng của mình, mà lúc này đây, cũng là thời điểm mọi người có thể lên tiếng, bọn họ cũng đều biết, nếu như tùy tiện lên tiếng, sẽ làm cho tiên sinh tức giận.

"Tiên sinh, tiểu nương tử này xinh đẹp không?" Một người dáng người mập mạp một chút lập tức nói.

"Không tính xinh đẹp, nhưng rất thuận mắt, thuộc về cái loại tiểu nương tử sống ở nhà."

Tiên sinh nói cực kỳ bình tĩnh, nhưng mập mạp nghe thấy được, lại hung hăng đập lên giường gỗ hai cái, nói: "Con mẹ nó, nếu lão tử có thể đi ra ngoài, không thể không lấy tiểu nương tử này trở về, ta nói với các người, hiện tại ta cũng không nghĩ đến cái khác nữa rồi, chỉ muốn một người sống cùng, nửa đời sau cứ sống bình thường là được rồi."

Hắn nói lời này, hiển nhiên làm cho mọi người tán đồng, cái này nhìn như yêu cầu rất đơn giản, nhưng ở chỗ này, đã là yêu cầu xa vời nhất, tất cả mọi người không hề lên tiếng, mà tiên sinh kia, lúc này cũng không nhìn nữa rồi, quay người chuyển lên trên giường, buông ra thanh âm, nói: "Người mới tới kia, vì cái gì mà người bị giam vào đây?"

Trần Nguyên sững sốt một chút, sau đó chỉ vào cái mũi của mình: "Người hỏi ta?"

Tiên sinh kia gật đầu: "Ừm."

Mấy ngày nay, Trần Nguyên cũng biết quy củ của nơi này, chính là chưa bao giờ nghe ngóng người khác làm sao phải vào đây, cho nên chưa từng có người nào hỏi qua hắn, hắn cũng không hỏi qua người khác, hắn luôn luôn là người tuân thủ quy củ, ở nơi nào cũng giống nhau.

Nhưng tiên sinh lại không giống với người khác, ở chỗ này, hắn có được đặc quyền.

Trần Nguyên nhìn nhìn hắn, hỏi: "Ta nếu như không nói cho người thì sao?"

Tiên sinh cười một chút: "Ha ha, người tốt nhất là nói ra đi, bằng không thì ngày mai, thời điểm ta nhìn ra bên ngoài, cái gì cũng không nói, ta nghĩ bọn hắn nhất định sẽ chửi người, mắng người."

Trần Nguyên phát hiện, vài người đều đang nhìn mình chằm chằm, tù phạm bên cạnh hắn thậm chí còn nói: "Đúng, người có lẽ là nên nói cho tiên sinh đi, bằng không thì chúng ta sẽ thay phiên chửi, mắng người!"

Ở trong nhà giam chỗ này, tất cả mọi người ở riêng một phòng, cho nên, vũ khí lợi hại nhất chính là mắng chửi người.

Hai người mắng nhau, thường thường không phân ra trên dưới đến, nhưng thời điểm người ở bên trong này đối phó với việc một người làm nhiều người tức giận, thường thường sẽ sử dụng "mắng nhiều", "thay phiên mắng".

Người bị chửi trên cơ bản đều không kiên trì nổi, mà người đắc tội tiên sinh, không thể nghi ngờ, chính là bị nhiều người tức giận.

Trần Nguyên không muốn thử xem mình có thể kiên trì hay không, lập tức cười khổ: "Tốt, ta nói."

Hắn đại khái nói chuyện đã trải qua một chút, cơ bản cho là việc mình làm coi như là kinh thiên động địa rồi, nhưng không nghĩ tới, sau khi hắn nói xong, những người kia đều là một bộ dạng không sao cả, mập

mập nở nụ cười ha ha hai tiếng, nói: "Người cũng là vận khí quá đen, đánh nhau cùng ai không đánh, rõ ràng đánh cùng người Đẳng Hạng."

Trần Nguyên nhìn hẩn một cái, hỏi: "Người thì sao? Vào bằng cách nào?"

Mập mập ngồi xuống trên mặt đất, nói: "Cẩn đường cướp bóc."

Trần Nguyên hỏi một câu: "Không phải nói, bản án nhỏ như vậy không được vào Đại Lý Tự sao?"

Mập mập thở dài một tiếng, nói: "Ta còn còn không may hơn so với người, vốn ta nhìn một cái thương đội, cái thương đội kia tổng cộng mới có hai mươi tiểu nhị, không cần người khác, tự chính mình cầm một cây đại đao, có thể đánh chết toàn bộ."

Cũng trách ta nhiều lòng tham, không có đi thông báo đồng bọn, đợi cho sắc trời tối sầm, ta lấy thành đao liền đi, chỗ kia là ta xem trọng, ta cũng không nhìn lại một lần, mang theo đao liền tiến vào, một cước đá văng cửa, ta hô to một tiếng: ăn cướp, kết quả, tập trung nhìn vào làm ta sợ ngay người."

Trần Nguyên rất là hiếu kỳ, hỏi: "Làm sao vậy?"

Mập mập kia lại thở dài, nói: "Bên trong đông nghịt một mảnh, tất cả đều là quan binh vận công lương."

Trần Nguyên nở nụ cười, nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên hẩn lộ ra dáng tươi cười, thì ra thật sự có người còn không may hơn so với chính mình.

Mập mập rất là bất đắc dĩ, nói: "Ta cũng không nói cái khác, lúc ấy liền ném đao đi, người dẫn đội đuổi ngón tay cái về hướng ta, khoa trương ta có can đảm."

Sau khi mập mập nói xong, ngón tay chỉ tiên sinh, nói: "Ta đã với người, người mới tới, tiên sinh càng không may so với ta, hẩn lừa một con ngựa, vốn đã chạy xa, hẩn muốn chạy xa hơn một chút, liền làm một chiếc xe, lại để cho ngựa kéo, tiếp tục chạy về phía trước, nhưng chính hẩn ngủ trên xe một hồi, tỉnh dậy mới phát hiện, con ngựa kia lại kéo hẩn trở về rồi, người ta căn bản là không cần truy đuổi hẩn."

Trần Nguyên nhìn tiên sinh kia, hỏi: "Không thể nào? Tiên sinh lừa gạt một con ngựa cũng bị nhốt vào Đại Lý Tự?"

Tiên sinh gật đầu, nói: "Vâng, thời điểm mấu chốt, là ta đi ra, còn giữ khuôn mặt mỏng, xin lỗi tên kia, hẩn hung hăng mắng một trận, tên kia là đương kim hoàng thượng, hẩn nói với ta: 'Vốn không có ý định bắt người, người đã tự mình trở lại, liền vào tù đi thôi'."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Ha ha, ha ha ha...."

Hẩn không biết mập mập kia nói là thật hay giả, nhưng tiên sinh này nói, tuyệt đối là giả dối, khả năng tất cả mọi người đều biết rõ, chỉ là, không có người nào nói trắng ra mà thôi, bởi vì, ở cái địa phương này, thiệt hay giả, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Tiên sinh phảng phất nghe ra điều gì đó, đột nhiên hỏi Trần Nguyên một câu: "Người không tin sao?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Ta không tin."

Tiên sinh cười một chút: "Vì cái gì không tin?"

Trần Nguyên phất tay, nói: "Luôn luôn chỉ có ta lừa gạt người khác, rất ít người có thể lừa gạt ta."

Khóe miệng tiên sinh hiện lên dáng tươi cười khinh miệt, nói: "Người không tin cũng được, ta bị giam ở chỗ này, là phạm tội khi quân, hơn nữa, ta đã lừa hoàng thượng hai lần, hẩn nhất định cảm giác đặc biệt mất mặt."

Trần Nguyên rất hào hứng, ngồi dậy hỏi: "Vậy người nói một chút, người lừa gạt hoàng thượng thế nào?"

Tiên sinh bỗng nhiên lắc đầu, nói: "Người không phải là không tin sao?"

Không tin thì không tin, chỉ là, người này nói xác thực rất thú vị, dù sao, ở chỗ này cũng không có những chuyện khác để làm, rảnh rồi lại đi lo lắng vận mệnh của mình, lại cứ bất lực, không bằng nghe hẩn nói chuyện phiếm.

Trần Nguyên cười làm lạnh, nói: "Ta tin rồi, hiện tại thật sự tin."

Tiên sinh lại cười một chút, nói: "Câu chuyện của ta, ta cũng đã ghi lên ván giường nhà tù, nếu như người tiến vào kế tiếp có thể trông thấy mà nói, hẳn sẽ nói cho các người nghe."

Mập mạp hiển nhiên là người tính nôn nóng, nói: "Tiên sinh, người đừng câu khẩu vị người khác được không? Dù sao, mọi người ở chỗ này rất nhàn rỗi, người nói một chút, có cái gì vội vàng? Chẳng lẽ người cho là mình còn có thể đi ra ngoài sao?"

Tiên sinh nghe xong lời này, lắc đầu thở dài: "Ra không được, ta phỏng chừng, thời điểm của ta cũng sắp đến rồi."

Hình như là vì xác minh lời nói của tiên sinh, cửa lớn nhà tù bỗng nhiên mở ra.

Tất cả mọi người vào lúc đó đều ngậm miệng lại, bọn hắn hi vọng trông thấy một phạm nhân mới tiến đến, bởi vì, ngoại trừ thời gian ba bữa cơm, mỗi một lần cửa cái nhà tù này mở ra, đều ý nghĩa là có người tiến đến, hoặc là có người đi ra ngoài, đi vào là sống, đi ra ngoài đúng là chết.

Lúc này đây, đi vào là một cái thái giám.

Thái giám bưng một bầu rượu đi đến, trực tiếp đi đến trước mặt nhà tù tiên sinh, vừa để xuống đất, liền nói: "Lưu đại nhân, xin ngài ra đi."

Thì ra tiên sinh họ Lưu, Trần Nguyên hiện tại mới biết được, thái giám kia gọi hắn là đại nhân, như vậy, câu chuyện vừa rồi nhất định là giả dối rồi, làm quan có mấy người dám lừa gạt hoàng thượng?

Tiên sinh thở dài, biết rõ đi ra là có ý gì, hắn ôm quyền bốn phía, nói: "Chư vị, tại hạ đi trước."

Uống xong rượu thái giám đưa cho hắn, qua một chút thời gian, tiên sinh run rẩy một hồi, sau đó liền ối máu đen mà chết.

Chuyện kế tiếp, chính là ném thi thể ra, lính canh ngục phụ trách quét sạch sẽ nhà giam.

Tiên sinh cứ như vậy mà đi, tài ăn nói của hắn, lại để cho Trần Nguyên bội phục, thời điểm hắn đối mặt với tử vong, không có bao nhiêu sợ hãi, mà là có vẻ rất thản nhiên, Trần Nguyên không biết, nếu như đến phiên mình, mình có thể dứt khoát ngã đầu vào trong đao chém đầu hay không.

Nhìn lính canh ngục kéo thi thể đi, Trần Nguyên sững sờ chỉ chốc lát, đột nhiên la lớn: "Đội trưởng nhà lao, đội trưởng nhà lao, ta muốn đổi phòng!"

Đội trưởng nhà lao đã đi tới, hỏi: "Trần chương quỹ, ngài muốn thay đổi gian nào?"

Trần Thế Mỹ chỉ ngón tay vào gian phòng vừa rồi của tiên sinh: "Ta muốn đi nơi đó!"

Những tù phạm khác cũng ào ào hiểu được, gian phòng kia rất tốt, có một cánh cửa sổ, tuy chỉ có thể nhìn đi ra bên ngoài một chút, nhưng so với cả ngày chỉ có thể nhìn vách tường tứ phía vẫn tốt hơn nhiều, còn một điều chính là, trong phòng kia có câu chuyện của tiên sinh.

Hắn nói rất nhiều câu chuyện, lại chỉ không nói gì về chính hắn, điều này cũng làm cho tất cả mọi người càng hiếu kỳ đối với chuyện xưa của hắn, vì vậy, mọi người ào ào hô lên, đưa ra yêu cầu giống như Trần Nguyên.

Đội trưởng nhà lao cười một tiếng đau khổ, nói: "Chư vị, chư vị, vấn đề này vẫn nên có thứ tự đến trước và sau mới được, hưởng hồ gian phòng kia còn có một cái cửa sổ, mùa hè mưa dột, mùa đông hở ra, ta thật không biết các người tranh đoạt gian phòng kia làm cái gì?"

278. Chương 270: Cách Để Sống

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 270: Cách để sống

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Mập mạp giận dữ, nói: "Người cũng không phải ta, nếu như người sống ở chỗ này chờ chết, cũng sẽ chọn một cái địa phương có thể chứng kiến gì đó!"

Đội trưởng nhà lao phát tay, bảo bọn họ đừng nói nữa, lôi kéo cánh tay Trần Nguyên, hỏi: "Trần chưởng quỹ, người thực sự muốn cái gian phòng kia?"

Trần Nguyên gật đầu, đội trưởng nhà lao cũng đồng ý, nói: "Tốt, ta đổi cho người, chờ chúng ta lau sạch sẽ vết máu bên trong đã."

Đội một hồi, đội trưởng nhà lao thu thập xong, giường tiên sinh ngủ qua đã đổi đi rồi, dù sao cái giường kia cũng bị một người chết ngủ qua.

Sau khi Trần Nguyên đi vào, lập tức nhảy lên trên giường, hắn cũng muốn nhìn ra đầu phố ngoài cửa sổ một tý, nhìn xem cái tiểu nương tử bán đồ ăn kia.

Bỗng nhiên trong lúc đó, cả người Trần Nguyên đều ngây dại, ánh vào mi mắt hắn, không phải đường đi tiên sinh miêu tả, mà là tường cao tường cao lấp kín rất gần, gần đến mức Trần Nguyên có thể trông thấy mặt đá đỏ trên đó, gần đến mức ngoại trừ đá đỏ, hắn cái gì cũng không nhìn thấy.

"Đội trưởng nhà lao đội trưởng nhà lao!" Trần Nguyên vội vàng lại nhảy xuống, lớn tiếng hô.

Đội trưởng nhà lao chạy tới, hỏi: "Chưởng quỹ, lại có chuyện gì sao?"

Tay Trần Nguyên đang phát run, do dự một chút, cuối cùng hạ thấp thanh âm hỏi một câu: "Lưu đại nhân kia nói bên ngoài có con phố, mỗi ngày hắn đều xem, có thể nhìn thấy người!"

Đội trưởng nhà lao lộ ra một loại biểu lộ khiếp sợ, nói: "Không thể nào? Lưu đại nhân là người mù lòa, không chỉ nói bên ngoài chỗ này có tường, cho dù không có tường, hắn cũng không nhìn thấy bất kỳ vật gì!"

Cánh tay Trần Nguyên vô lực rơi xuống dưới, đội trưởng nhà lao rời đi, Trần Nguyên ngồi lên giường, trong lúc hoảng hốt, hắn cảm thấy một loại lực lượng rung động, người một mực là con mắt của cả nhà tù, lại là một người mù lòa.

Cái ý tứ hàm xúc này có phải là quá mức châm chọc rồi? Trần Nguyên nhớ rõ, mỗi lần người khác lúc nói chuyện cùng tiên sinh, con mắt tiên sinh đều nhìn về phía người nọ, cái con mắt kia thanh tịnh như vậy, thế nào lại là mù lòa? Chẳng lẽ mọi người trong đại lao này đều mù?

Trần Nguyên thở hào hển, hắn không biết tiên sinh này tên gì, cũng không biết tiên sinh này rốt cuộc phạm tội gì mà vào, những thứ này đều không trọng yếu, quan trọng là, hắn là một người mù lòa.

Trần Nguyên mạnh mẽ ngồi bệt xuống trên giường đơn, hắn hi vọng lời cuối cùng tiên sinh nói là sự thật, phía trên ván giường thật sự có câu chuyện của tiên sinh, bởi vì hiện tại, hắn cực kỳ hiếu kỳ đối với người này.

Sau khi ga trải giường lên, Trần nguyên thở một hơi thật dài, chữ, là chữ khắc lên, dùng cái gì khắc, Trần Nguyên không biết, hắn biết rõ, đối với một người mù lòa mà nói, khắc, khả năng càng dễ dàng hơn một chút so với ghi.

Câu nói mở đầu đầu tiên là: "Mọi sự gian khổ, ta thần nhiên đối mặt."

Trần Nguyên một bên nhìn, một bên phảng phất nghe thấy tiên sinh đang miêu tả con đường kia, hai bên đều là cây liễu, một ngã tư đường, mặt đường đá xanh, rộng chừng nửa trượng, thỉnh thoảng có xe ngựa đi qua.

"Này, người mới tới, người chiếm đoạt chỗ ta ở, tốt xấu hiện tại cũng nên liếc mắt nhìn nha!" Bọn người mập mạp hô to gọi nhỏ.

Trần Nguyên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cười một chút với mập mạp, nói: "Người đánh chính mình hai cái bạt tai, ta cho người biết bên ngoài có cái gì!"

Sau khi mập mạp nghe xong, liền sững sờ, ánh mắt nhìn Trần Nguyên lộ ra vẻ hung ác, nhưng ánh mắt kia lập tức bị diệt, hắn thuận theo gió tay lên, nhẹ nhàng đánh hai bàn tay trên cái miệng của mình, hỏi: "Có thể chưa? Mọi người không oán không cừu, người không nên quá phận à!"

Khóe miệng Trần Nguyên chậm rãi hiện lên dáng tươi cười, đứng ở trên vị trí tiên sinh trước kia từng đứng, đầu chuyển hướng ra phía ngoài, nhìn cái tường gạch màu đỏ kia, nói: "Tiểu nương tử kia đang bán đồ ăn, giỏ đồ ăn của nàng đã trống không rồi, xem ra hôm nay thu vào không tệ..."

Tình cảm trong lòng Trần Nguyên bành trướng mãnh liệt, hắn một mực không muốn chấp nhận vận mệnh, hắn một mực tin tưởng, chỉ cần mình cố gắng, có thể xuất hiện kỳ tích, cho nên, mặc dù tình cảnh hiện tại thập phần nguy hiểm, thậm chí, thời điểm hắn nghĩ mình đã không có cách nào, hắn vẫn chắc chắn mình có thể thoát khỏi tình cảnh hiện tại, có thể làm cho mình sống sót.

Nhưng hiện tại, hắn bỗng nhiên hiểu, cố gắng đúng, nhưng việc cần phải làm đầu tiên là thừa nhận thất bại, phải dũng cảm đi thừa nhận, tựa như tiên sinh, dù đã mù, vẫn thản nhiên tiếp nhận sự thật này, mò mẫm thì đã có sao? Tiên sinh mù cũng có thể kiểm tra hoàng bảng, cũng có thể làm quan, hơn nữa hắn còn làm được tri huyện Kim Châu, tương đương với một cái thị trưởng hiện tại.

Chính mình không nên chắc chắn thoát khỏi tình cảnh hiện tại, chắc chắn thoái thác tội tự chúng ấu, đây là một tử lộ, cái lao tù này đã có chỗ của mình rồi, cái tội danh này, mình cũng gánh định rồi, đã như vậy, vì cái gì không thể chủ động một chút?

Trần Nguyên chợt phát hiện, thì ra thừa nhận thất bại, sự tình rõ ràng cũng không phải bế tắc, chỉ cần mình có thể làm cho tất cả mọi người cảm giác mình chết là một loại tổn thất, sống sót cũng không là chuyện không thể.

Hiện tại phải làm, không phải từ chối, hơn nữa còn phải dũng cảm đảm đương tội danh, thay những người bị người Đảng Hạng giết chết kia giải quyết phiền toái, chỉ có như vậy, những người tài giỏi kia sẽ không quá phận, bức bách chính mình.

Sau đó, chính là làm cho người ta cảm thấy, nếu như mình chết rồi, xã hội này sẽ tổn thất.

Tại Tống triều, nếu tử tù muốn sống, có tám lần nghị luận, chỉ cần người phù hợp một trong tám lần, cũng có thể sống sót, nghị thân, nghị cổ, nghị hiền, nghị có thể, nghị cần, nghị quý, nghị công, nghị tân.

Rất đáng tiếc chính là, Trần Nguyên làm một người mua bán, không quen, không căn cơ, không hiền, vô năng, không cần, không quý, vô công, càng không thuộc về khách mới, là không xứng với tám nghị.

Những thứ khác là không có biện pháp rồi, hiện tại, Trần Nguyên chỉ có thể hướng ra phía ngoại giới, biểu hiện ra tài hoa của mình, nếu như oanh động mà nói, nói không chừng còn có thể dựa vào cái "nghị có thể" kia.

Lúc này, vẫn chỉ là dân chúng dân gian đồng tình Trần Nguyên hắn, điểm vốn liếng ấy xa xa không đủ bảo vệ tánh mạng, hắn quyết định làm một chuyện rất vô sỉ, hỏi đội trưởng nhà lao trước, muốn vài trang giấy, còn có bút, trầm tư thật lâu, vung lên thư pháp của Trần Thế Mỹ, cái thư pháp làm cho người ta cảnh đẹp ý vui, bắt đầu viết chữ.

Trần Nguyên muốn cho ghi một thủ từ ra ngoài, ghi cho Lăng Hoa, nếu như Liễu Vĩnh vẫn còn ở sơn trang, tự nhiên sẽ hiểu dụng ý của mình.

Trần Thế Mỹ ở trong nhà giam viết thư cho người yêu, cái thủ đoạn này đủ để đả động các tài tử Tống triều, những người tự cho là phong lưu kia, nếu như từ mình ghi tốt một chút, làm cho bọn họ bội phục một chút, chắc hẳn bọn hắn cũng sẽ cảm thấy, cứ như vậy giết mình, quá đáng tiếc, chỉ cần những người đọc sách này bắt đầu cảm thấy Trần Thế Mỹ không thể giết, vậy thì có hi vọng sống sót.

Trần Thế Mỹ sẽ viết chữ, nhưng hiện tại không có thời gian để cho Trần Thế Mỹ từ từ suy nghĩ, loại tình huống này, suy nghĩ ra mấy cái gì đó, không nhất định hữu dụng, Trần Nguyên muốn, chính là oanh động, làm người ta vừa nghe cái từ này, liền không thể quên được cái tên Trần Thế Mỹ.

Cho nên, có lẽ hay là coppy vẫn ổn định hơn một ít.

”Trăng sáng có bao lâu, nâng cốc hỏi thanh thiên. Không biết bầu trời cung khuyết, tiệc nay là năm nào. Ta thuận gió trở lại, lại sợ Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh). Nhảy múa quanh sân, giống như ở nhân gian.

Chuyển Chu các, Thấp Khinh hộ, đêm không ngủ. Không nên có gì hận, chuyện gì chẳng lúc méo lúc tròn? Người có bi hoan ly hợp, trăng có tròn khuyết, việc này cổ nhân khó thuận toàn bộ. Chỉ mong người sống lâu dài, ngàn dặm chung thiên duyên.”

279. Chương 271: Tự Cứu Trước Khi Trời Cứu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 271: Tự cứu trước khi trời cứu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Một thủ « nước điều ca đầu » viết xong, Trần Nguyên thở dài, nhìn thư pháp Trần Thế Mỹ, còn phối hợp với tác phẩm xuất sắc thiên cổ của Tô Đông Pha, thật sự không còn gì để mà chê.

Không có biện pháp rồi, Tô lão đệ, à không, nên gọi là Tô hiền chất mới đúng, đại thúc vì muốn mình còn sống, xin người cho mượn tác phẩm xuất sắc đến dùng một chút.

Trần Nguyên xem qua, rất là thoả mãn, sau đó lại cực độ vô sỉ mà viết ở phần mở đầu: ”Tặng Lăng Hoa.” Tại phần lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), viết đại danh Trần Thế Mỹ lên.

Có nên đạo một thủ văn bất hủ nữa hay không? Hôm nay có lẽ là từ bỏ đã, phóng một thủ đi ra ngoài trước, sau đó nhìn xem động tĩnh rồi hẵng tính tiếp.

Cái này còn chưa đủ, Trần Nguyên tiếp theo lại viết một phần nhận tội, đây là sự tình phải làm, việc đã là như thế này, hiện tại khẳng định có người muốn bắt mình khiêng cái chuyện đại sự này rồi, cùng với việc đợi bọn hán đẩy hết tội lỗi lên đầu mình, không bằng chính mình chủ động một chút.

Càng chủ yếu hơn chính là, Nhân Tông là hoàng đế nhân từ, điểm này, đã được công nhận trong lịch sử, nếu như thái độ mình nhận tội tốt một chút, chắc là sẽ có một con đường sống chứ? Không biết, dù sao, người nhân từ cũng đều giống nhau, đều là thích ăn mềm, không ăn cứng.

Trần Nguyên viết trong thư, thản nhiên thừa nhận chính mình ngay lúc đó xúc động, là xúc động, chứ không phải có ý định làm chuyện xấu.

Hắn nói lúc ấy mình uống nhiều rượu rồi, tất cả đều là phát sinh ở dưới tình huống không lý trí, quá xúc động, mình đã nhận thức ra hành vi sai lầm của mình, mang đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng cho Đại Tổng, cho Đảng Hạng sứ đoàn, cũng cho bản thân mình.

Hiện tại, hắn tỏ vẻ cực kỳ hối hận đối với hành vi của mình, nguyện ý tiếp nhận bất luận chuyện xử phạt gì.

Một đoạn này ghi ra, chính là ngôn từ thành khẩn, cũng không có cái từ ngữ gì hoa lệ trau chuốt, làm cho người ta nhìn về phía trên, cảm thấy thái độ nhận tội cực kỳ đoan chính.

Tại chỗ cuối cùng, Trần Nguyên nói đến vấn đề mấu chốt, chính là cầu xin, có thể cho một cái cơ hội hối cải, để làm người mới, xử phạt theo điểm nhẹ, để cho mình còn có thể vì Đại Tổng phát triển, cống hiến một điểm lực lượng của chính mình.

Phần nhận tội này, chỉ là một đoạn phối hợp diễn xuất, nhưng để cho người khác một cái cớ, khiến những người nhìn thủ « nước điều ca đầu » kia cảm giác, nếu mình chết thì rất đáng tiếc, sẽ có một lý do cầu tình

vì chính mình, có người như vậy hay không, Trần Nguyên không biết, nhưng, nước điều ca đầu, nhất định sẽ oanh động, điểm này, hẳn thập phần xác định.

.....

"Trăng sáng có bao lâu, nâng cốc hỏi thanh thiên..." Nhân Tông liên tục nhìn nhiều lần, mỗi một lần xem, đều cảm thấy cực kỳ có hàm súc thú vị, đáy lòng phẳng phất có một dây cung, bị bàn tay mạnh mẽ xúc động một phen.

"Cái này, thật sự là Trần Thế Mỹ kia ghi hay sao?" Nhân Tông nhìn Bao Chứng hỏi.

Bao Chứng trả lời ngay: "Hồi bẩm vạn tuế, đây đúng là Trần Thế Mỹ ghi, vì thần đã nghe ngóng ngục tốt ở trong đại lao chỗ đó rất rõ ràng, Trần Thế Mỹ buổi sáng đưa thi từ này ra ngoài, đợi đến lúc chiều, cũng đã truyền khắp Biện Kinh."

Nhân Tông nhắm mắt của mình lại, một hồi lâu mới lại hỏi: "Tác phẩm xuất sắc như thế, tất nhiên sẽ làm cho người tranh nhau tìm đọc, việc này cũng chẳng có gì lạ, không nên có hận, chuyện gì không có lúc dẹt lúc tròn? Người có bi hoan ly hợp, trăng có lúc tròn lúc khuyết, việc cổ khó được vẹn toàn. Ái khanh, ngài nói đây là Trần Thế Mỹ dùng tương tự ký thác tình cảnh hiện tại, hay là vì tình cảnh hiện tại, kích phát tương tự của hắn đây?"

Bao Chứng nghe xong, liền sửng sốt một chút, dù như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, lúc này Nhân Tông còn có tâm tư thảo luận cái thi từ cùng hắn này.

Do dự một hồi, Bao Chứng mới nói: "Vi thần không biết, chỉ là, Trần Thế Mỹ có thể viết ra loại ý cảnh này, tất nhiên có chỗ liên quan cùng tâm tình hắn bây giờ."

Nhân Tông gật đầu: "Đáng tiếc, đáng tiếc, tài hoa như thế, thật sự lại làm cho trẫm có chút không hạ được quyết tâm, Trương Tầm Nguyên kia đến có thúc không?"

Bao Chứng nghe đến đó, chỉ biết là, lúc này Nhân Tông đã mềm lòng rồi.

Trần Nguyên ghi phong nhận tội kia, là đưa cho Đại Lý Tự, bởi vì, tại trường hợp Trần Nguyên có thể đoán, mấy ngày nữa, nếu như mình còn có cơ hội ra toà, người thẩm hỏi mình, nhất định là Bao Chứng.

Dù như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, mấu chốt chính là thái độ kiên quyết muốn giết hắn của Nhân Tông, thái độ Nhân Tông mới quyết định sự tình này.

Bao Chứng không muốn giết Trần Thế Mỹ, thật sự không muốn, ở trong mắt Bao Chứng, tuy Trần Thế Mỹ này hơi rêu rao một ít, nhưng làm người coi như không tệ, cho nên, Bao Chứng cũng muốn giúp đỡ Trần Nguyên sống sót.

Nghe được Nhân Tông mềm lòng, Bao Chứng lập tức lấy thư nhận tội của Trần Nguyên ra, nói: "Vạn tuế, cái này là buổi sáng hôm nay, Trần Thế Mỹ kia đưa từ trong lao ra ngoài, kính xin vạn tuế xem qua."

Nhân Tông thuận tay tiếp nhận, cẩn thận nhìn lại, cùng so sánh với nước điều ca đầu, cái nhận tội này liền chất phác hơn rất nhiều, Trần Nguyên đem hoạt động trong lòng mình lúc đó viết ra, bởi vì uống rượu, trông thấy người Đẳng Hạng khi dễ nữ nhân, hắn nhất thời tức giận, muốn đuổi người Đẳng Hạng ra khỏi khách điểm, song phương nhanh chóng đánh nhau.

Mãi cho đến khi Triển Chiêu đến, áp giải hắn lên xe chở tù, nội tâm mới hồi hận, Trần Nguyên đều ghi rõ ràng rành mạch, thậm chí so với lời nhảm nhí còn muốn kỹ càng hơn.

Để cho nhất Nhân Tông thoả mãn nhất chính là, Trần Nguyên đều kiêng tất cả tội rồi, nói tội mình không thể tha thứ, chỉ cầu có thể lưu một con đường sống.

Cái này có ý nghĩa, chỉ cần mình truyền phần nhận tội này ra ngoài, giết Trần Nguyên liền không có bất kỳ phiền toái gì, Nhân Tông có thể nói cho tất cả mọi người, Trần Nguyên bị trừng phạt là đúng tội, ngay cả chính hắn đều thừa nhận hết rồi, nhưng thật sự phải giết sao? Khi không có phiền toái, trong lòng Nhân Tông lại lộ vẻ do dự.

"Bao ái khanh, Trần Thế Mỹ này lại rất dứt khoát, rõ ràng chưa từng từ chối." Nhân Tông khép thư nhận tội lại, tay gõ gõ bàn nói, lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn lại nhìn về phía thủ « nước điều ca đầu » này.

Bao Chứng khê mỉm cười, nói: "Bản chất hấn chính là người như vậy, cái bản án này, bị phiên toái, kỳ thật không phải Trần Thế Mỹ, mà là người Đảng Hạng. Hoàng thượng, chúng ta xử trí Trần Thế Mỹ như thế nào, đều không có vấn đề, nhưng người Đảng Hạng thoả mãn hay không, lại khó nói, cho dù chúng ta đem người đi giết, ngày sau, tên Lý Nguyên Hạo kia vẫn muốn chúng ta làm những chuyện khác."

Nhân Tông đương nhiên hiểu, lúc Trần Thế Mỹ vừa mới bị bắt, Lý Nguyên Hạo liền nói cho Nhân Tông, máu người Đảng Hạng không biết chảy vô ích.

Cái này ý vị như thế nào? Ý nghĩa là, Lý Nguyên Hạo có khả năng coi đây như cái cớ, đòi tiền, yếu địa, cần lương thực, càng thâm hơn là, đến khi không hài lòng, liền phát động chiến tranh.

Chính bởi vì Nhân Tông hiểu, cho nên hấn mới muốn mau mau giết Trần Thế Mỹ, thừa lúc hiện tại, Lý Nguyên Hạo không dám trở mặt cùng Tống triều, liền giải quyết tốt chuyện này.

Nhưng Lý Nguyên Hạo thật giống như người gây sự, ý tứ hàm xúc là mình rất sợ hấn.

Vì cái gì mỗi người đều cho là mình rất sợ hấn? Liêu quốc cho là mình sợ hãi, hàng năm đều phái người tới, yêu cầu gia tăng tiền cống hàng năm, Lý Nguyên Hạo ngay cả cánh cũng chưa cứng rắn, cũng cho là mình sợ hấn, kể cả cái tên sứ giả Thổ phồn kia, cũng dám động bất động uy hiếp chính mình, chẳng lẽ bọn hấn không nhìn ra, không phải là mình sợ bọn họ, mà là sợ hãi chiến tranh sao.

Chính mình chỉ không muốn đánh nhau mà thôi, nếu như Đại Tống binh hùng tướng mạnh, Trần Thế Mỹ này đáng chết liền giết, nên tha thì cứ tha, dựa vào cái gì mà phải nhìn sắc mặt Lý Nguyên Hạo người, những điều này, đều là cách nghĩ chân thật trong nội tâm Nhân Tông, nhưng hấn không dám nói.

Bởi vì Nhân Tông xác thực rất sợ hãi chiến tranh.

Tống triều đối ngoại, cứ chiến tranh, cơ hồ là nhiều lần chiến bại, trước kia còn có một Dương gia thay Đại Tống chống đỡ, hiện tại, Dương môn chỉ còn lại có một quả phụ thôi, hấn thật sự không dám lại tiếp tục đánh.

Nếu như binh hùng tướng mạnh, đây chẳng qua là nếu như mà thôi, tình huống hiện tại là, cho dù Bao Chứng nói lời đau đớn với Nhân Tông, hấn cũng chỉ có thể nghe.

"Hoàng thượng, Lữ Tướng quốc cầu kiến."

Thái giám ngoài cửa cao giọng hồi bẩm, Nhân Tông dứt bỏ phiền não trong lòng, nói: "Để cho hấn tiến đến."

Sau khi Lữ Di Giản vào cửa, hành đại lễ trước, sau đó liền quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, Liêu quốc sử Gia Luật Niết Cô Lỗ truyền đạt quốc thư, cầu hoàng thượng lập tức chọn đại thần phù hợp, phái đi hội đàm cùng Liêu quốc, coi xem thế cục hiện nay, muốn song phương bàn về vấn đề biên cảnh."

Nhân Tông vùng tay lên, nói: "Lấy ra ta xem."

Lữ Di Giản đưa quốc thư Gia Luật Niết Cô Lỗ lên, Nhân Tông cẩn thận nhìn một lần.

Đây là lần thứ ba Gia Luật Niết Cô Lỗ nộp quốc thư lên, Liêu quốc đàm phán cùng với Tống triều, mục đích đúng là vì khiến cho Tống triều ủng hộ Liêu quốc, tại thời điểm Liêu quốc chiến tranh người cùng Đảng Hạng, không muốn để cho Đại Tống bảo trì trung lập.

Gia Luật Niết Cô Lỗ ba lượt lên lớp giảng bài, lần sau thúc gấp hơn so với lần trước, lại làm cho Nhân Tông phải tranh thủ thời gian, cắt cử đại thần đến đàm phán, lúc này đây, nói ra lại càng gợn gàng dứt khoát, nếu như Tống triều lại kéo dài mà nói, như vậy, một khi biên quan phát sinh ma sát, Liêu quốc không chịu trách nhiệm đối với cái này.

Thời điểm Nhân Tông chứng kiến một câu này, cả người tức giận dị thường, Lý Nguyên Hạo có thể uy hiếp chính mình, Gia Luật Niết Cô Lỗ này cũng có thể đến uy hiếp chính mình

Lãnh thổ quốc gia Liêu quốc, tại thời kì Nhân Tông, so với Tống triều thì lớn hơn nhiều, tuy trên mặt kinh tế, không phồn vinh bằng Tống triều, nhưng là phương thức tác chiến của người Liêu quốc không phải quá ỷ lại vào tiếp tế.

Chính mình phải nhìn thẳng vào phần quốc thư này, hắn cũng đã sớm muốn nói chuyện cùng Liêu quốc, cùng Đổng Hạng, không phải là vì giải quyết vấn đề gì, bởi vì đàm phán là không giải quyết được vấn đề, phương thức giải quyết cuối cùng nhất, tất nhiên là chiến tranh

Thế cục bây giờ rất rõ ràng, Liêu quốc và Đổng Hạng đã muốn khai chiến, mà không qua được thời gian bao lâu, Tống triều không thể tránh khỏi, cũng sẽ bị kéo vào chiến tranh, đối thủ hoặc là Đổng Hạng, hoặc là Liêu quốc.

Hiện tại Nhân Tông hi vọng, chính là dùng đàm phán chiến tranh, kéo bước chân dài ra một ít, lại để cho Tống triều càng tham gia muộn một chút, có thể tại trước khi chiến tranh, tranh thủ được vị trí có lợi nhất.

Nhưng là vấn đề Nhân Tông vô pháp giải quyết là, ai đi đàm phán đây?

”Bảo ái khanh, người nói cho ta biết, Đại Tống chúng ta, ai đi đàm phán cùng người Liêu mới phù hợp.” Cái này là thái độ của Nhân Tông đối với Bảo Chứng cùng Lữ Di Giản.

Hắn cùng lúc cần Lữ Di Giản, người hiểu được gian hoạt như vậy, một phương diện khác, lại biết rõ, trên triều đình, cần Bảo Chứng, Phạm Trọng Yêm, người ngay thẳng như vậy, đặc biệt là thời điểm quốc sự trọng đại này, cần người nghĩ kế, chính mình chỉ cần dựa vào người như Bảo Chứng và Phạm Trọng Yêm.

Bàng Cát không được, Lữ Di Giản không được, bọn họ đều là có tư tâm, bọn hắn đều sẽ đem mình tư tâm dẫn vào phía trên quốc sự, như vậy, rất có thể gặp đại sự, chỉ có quân tử chính thức, mới có thể cho mình đề nghị đúng trọng tâm nhất.

Bảo Chứng suy tư thời gian rất lâu, giống như Bàng Cát vậy, hắn suy ra được kết luận là, trừ phi Nhân Tông phái những trọng thần trong triều này đi, nếu không, đám quan viên tuổi ít một chút, bây giờ cũng không phải đối thủ của Gia Luật Niết Cô Lỗ cùng Trương Tầm Nguyên kia.

Nhân Tông rất là ủ rũ, nói: ”Thực không nghĩ tới, Đại Tống ta tự xưng nhân tài đông đúc, rõ ràng đến một người thích hợp đều không tìm ra!”

Bảo Chứng nói: ”Vạn tuế, trong lòng vì thần lại có một người, không biết vạn tuế có dám dùng hay không?”

Nhân Tông lúc này còn có cái gì không dám dùng hay sao? Lập tức nói: ”Nói đi!”

Bảo Chứng ôm hai đấm, nói: ”Vi thần tiến cử hiền tài Tống Kỳ lần nữa!”

Nhân Tông nghe xong, liền sững sờ, rất là thất vọng. Tống Kỳ lần trước đã thua, hơn nữa thua rất khó coi, Nhân Tông vốn chưa từng có hi vọng, phái Tống Kỳ đi, cũng chỉ là ngựa chết cho rằng ngựa sống, cho nên, Tống Kỳ thua, hắn cũng không có ý định xử phạt Tống Kỳ.

Nhưng cuối cùng, thời điểm Lữ Di Giản cùng Bàng Cát khởi xướng tiến công về hướng những người này, Nhân Tông cực kỳ hiểu đối với một ít mờ ám trên triều đình, hắn biết rõ, Lữ Di Giản cùng Bàng Cát muốn gì, cũng biết vì cái gì mà bọn hắn làm như vậy.

Làm một người quân chủ, Nhân Tông khi đó cũng nhận thức được, trên triều đình chỉ có quân tử là không được, cả triều đầy tiểu nhân sẽ vong quốc, cả triều đầy quân tử cũng không thể hưng bang, cho nên hắn cũng giả bộ như không biết, thuận thế để cho Bàng Cát cùng Lữ Di Giản giết trở về.

Hắn vốn không tính toán để cho những chính nhân quân tử kia quá khó khăn, nhưng chuyện đã xảy ra, lại làm cho hắn cực độ thất vọng đối với bọn người Tống Kỳ, Văn Bác Ngạn, Âu Dương Tu, hắn thất vọng chính là, những người này nhìn Hạ Tung cùng Phạm Trọng Yêm đứng ra ngăn cản mưa gió vì bọn họ, lại bình yên trốn ở sau lưng hai vị cự thần này.

Cho nên, Nhân Tông cuối cùng vẫn xử phạt bọn Âu Dương Tu, nhưng lại cứ không động Phạm Trọng Yêm và Hạ Tung, hắn không ngờ tử, hắn nhìn rất rõ ràng.

Tống Kỳ lại lần nữa bị dẫn ra, Nhân Tông rất do dự.

Bảo Chứng tiếp tục nói: ”Vạn tuế, tuy lần trước Tống Kỳ chưa hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lúc này đây, là ở Đại Tống ta, Đổng Hạng và người Liêu quốc lại vừa tới tìm chúng ta tìm kiếm ủng hộ, trong đàm phán, bên ta tất nhiên giữ lấy ưu thế tuyệt đối. Mà trước đó, Tống Kỳ lần thứ nhất thất bại, cho dù không có

kinh nghiệm, cũng nên có chút giáo huấn, cả triều đình cũng chỉ có hấn và Trương Tầm Nguyên, Gia Luật Niết Cô Lỗ đã từng quen biết, không có ai thích hợp hơn so với hấn.”

Nhân Tông nhìn Bao Chứng, lại nhìn Lữ Di Giản. Mà Lữ Di Giản cũng gật gật đầu, nói: ”Cựu thần đồng ý với bao ý kiến của đại nhân.”

Nhân Tông cuối cùng cũng thở dài một hơi, nói: ”Tốt, chuẩn tấu, hiện tại trăm sẽ hạ chỉ, triệu Tống Kỳ lập tức tiến cung, bắt tay vào làm công việc chuẩn bị đàm phán.”

Hoàng thượng đồng ý, cũng không thấy Bao Chứng có bao nhiêu hưng phấn, hấn tiến cử hiền tài Tống Kỳ, cũng là tình thế bất đắc dĩ, Tống Kỳ là người thích hợp nhất chính giữa tất cả những người không thích hợp, không tính là một quân cờ tốt.

Chủ đề lại chuyển tới trên người Trần Nguyên, Bao Chứng nói: ”Vạn tuế, vi thần cho rằng, người Đảng Hạng thúc rất là sốt ruột, hiện tại, là thời điểm nên cho Trần Thế Mỹ ra toà.”

Nhân Tông do dự một chút, lại nhìn Lữ Di Giản: ”Tướng quốc, Trần Thế Mỹ trước kia là môn nhân của người, người cảm thấy người này như thế nào?”

Lữ Di Giản đến lúc này đã gặp được thủ « nước điều ca đầu » kia, hấn không quan tâm tài văn chương kia như thế nào, chỉ là từ hành động này của Trần Nguyên, hấn chứng kiến một phần dự vọng muốn sống mãnh liệt, con người là như thế, nếu như Trần Nguyên đứng ở trong lao, trông cậy vào chính mình cứu hấn, như vậy, Lữ Di Giản căn bản không để ý đến hấn.

Không ai sẽ cứu một tử tù phiền phức, chỉ có Trần Nguyên mình mới có thể cứu chính hấn, hiện tại, Trần Nguyên đã bắt đầu tự cứu rồi, mà Lữ Di Giản, rất thích ý ở phía sau, giúp đỡ hấn một tay, chỉ giúp một tay mà thôi.

Nghe xong câu hỏi của Nhân Tông, Lữ Di Giản cười ha ha một tiếng, làm ra một bộ biểu lộ nói giỡn: ”Hồi bẩm vạn tuế, cựu thần cảm thấy, giết Trần Thế Mỹ này, xác thực rất đáng tiếc.”

Nhân Tông nhìn xem hấn: ”Người cười cái gì?”

Lữ Di Giản y nguyên đang cười: ”Cựu thần chỉ nghĩ đến một sự tình đáng cười, chỉ là, quá mức nói giỡn, không dám làm càn ở trước mặt vạn tuế.”

Nhân Tông nhẹ nhàng lắc đầu, nói: ”Thứ cho người vô tội, nói đi, mấy ngày nay Trẫm không có sự tình gì vui vẻ rồi.”

280. Chương 272: Ra Tòa

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 272: Ra tòa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Lữ Di Giản vội vàng ôm quyền, khom người nói: ”Cựu thần chỉ bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như Trần Thế Mỹ kia là quan viên Đại Tống, lại để cho hấn đi đàm phán cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ, chắc hấn Gia Luật Niết Cô Lỗ trông thấy hấn, liền tức giận đến hộc máu, ha ha ha.....”

Vấn đề này giống như thật sự rất đáng cười, sau khi Lữ Di Giản nói xong, còn nở nụ cười vài tiếng.

Nhưng Nhân Tông nhưng không cười, trong mắt của hấn, lại hiện lên một đạo quang mang, ánh mắt do dự một lát, nói: ”Bao ái khanh, ngày mai ra toà, trăm muốn đích thân chờ phán xét, trăm muốn gặp Trần Thế Mỹ kia.”

Nhân Tông đã nói qua, muốn đích thân chờ phán xét, lúc lần trước nói, chính là hấn muốn nhìn xem, bản án phán xuống, có thể đẹp loạn oán khí những sứ đoàn phiên bang kia hay không, còn lần này, nói muốn đi chờ phán xét, là hấn muốn nhìn Trần Nguyên một chút.

Đây là một cái cơ hội đối với Trần Nguyên, chỉ cần thời điểm ra tòa, hấn có thể biểu hiện xuất sắc một ít, có thể làm cho ấn tượng Nhân Tông đối với hấn đỡ hơn một ít, tất nhiên là có thể sống xuống tốt.

Mà Bao Chứng, khẳng định ở thời điểm ra tòa, cũng sẽ cho Trần Nguyên đầy đủ cơ hội biểu hiện, nói cách khác, có thể còn sống hay không, phải xem chính hấn.

Nhưng Trần Nguyên bị giam tại trong lao hoàn toàn không biết gì đối với việc này, cũng may, hiện tại hấn đang tùy thời chuẩn bị, chuyển động theo các phương hướng, bản mình về phía hấn ánh mặt trời, một khi có một tia ánh mặt trời chiếu đến, vạch một con đường sống vì Trần Nguyên, hấn tuyệt đối sẽ không chút do dự mà lao ra.

Ngày hôm sau, cả Đại Lý Tự có thể nói là cực kỳ náo nhiệt, các thời đại Tổng triều giống nhau, khai mở công đường, thẩm tra xử lý, đều là mở ra cửa lớn, thân thuộc phạm nhân, còn có cả người quan tâm phản bác kiến nghị, cũng có thể đứng ở địa phương chỉ định dự thính.

Nhưng cái bản án này lại không được, bởi vì, nếu như mở cửa lớn ra mà nói, người tiến vào sẽ nhiều lắm, huống chi, ngày hôm nay, hoàng thượng cũng ở nơi đây, về vấn đề an toàn, là nhất định phải cân nhắc.

Bao Chứng lại để cho Trương Long Triệu Hổ gác ngoài cửa, ngoại trừ vài người đặc biệt được phê chuẩn, những người khác không được đi vào nửa bước.

Bao Chứng cứ việc hạn chế cực kỳ nghiêm khắc, nhưng người có thể tiến vào cũng không thiếu, bây giờ, đang toàn bộ đặc phái viên phiên bang ở Đại Tổng đều đến rồi, kể cả Gia Luật Niết Cô Lỗ, cũng ở bên trong phái đoàn.

Còn có một chút quan viên Đại Tổng đủ tư cách đến dự thính, ví dụ như Hạ Tùng, Lữ Di Giản, Bàng Cát.

Tổng triều và những sứ giả phiên bang kia ngồi thành hai phe cánh rõ ràng, có vẻ phân biệt rạch ròi.

Dương Văn Quảng cũng dùng danh nghĩa Thiên Ba phủ, dẫn theo bọn người Vương Luân tiến đến, bọn hấn đều dùng một loại ánh mắt cừu thị, nhìn chăm chăm vào Trương Tầm Nguyên, phảng phất như muốn ăn sống hấn.

Mà Trương Tầm Nguyên làm như không thấy đối với ánh mắt chung quanh, đứng ở trong gian hành lang, hấn cũng không quỳ xuống, ôm quyền nói với Bao Chứng: "Bao đại nhân, có thể bắt đầu chưa?"

Hai mắt Bao Chứng có chút mở ra, nói: "Tôn sứ an tâm một chút, phạm nhân đến, lập tức có thể thăng đường."

Trương Tầm Nguyên khinh miệt cười một chút, nói: "Bao đại nhân, ta nghe nói Trần Thế Mỹ kia đã đưa chiếu lên nhận tội, cái bản án này, giống như không cần phải tái thẩm đi à nha?"

Bao Chứng không trả lời hấn về vấn đề này, mà là hít một hơi thật sâu, Công Tôn Sách kia ngầm hiểu, nói: "Có nhận tội hay không, là sự tình của Trần Thế Mỹ, có tái thẩm hay không, là quan hệ đến luật pháp Đại Tổng, tôn sứ không cần quan tâm."

Trương Tầm Nguyên mấy ngày nay đã sớm làm đủ công tác, hấn cũng biết sự tình đánh nhau là song phương say rượu đầu võ, hơn nữa, người Đảng Hạng đuổi lý một ít.

Nếu quả thật có người che chở Trần Thế Mỹ, bằng một chuyện này, muốn mượn luật pháp Tổng triều giết Trần Nguyên, chỉ sợ có chút khó khăn, hấn đã nghĩ kỹ chú ý khác, cái này có thể khiến cho Bao Chứng không lời nào để nói.

Trương Tầm Nguyên cuối cùng cũng ngồi xuống, muốn sắp xếp thoáng ý nghĩ của mình một tý, mà Bao Chứng cũng lặng lẽ rời khỏi sảnh đường, đi đến sau tấm bình phong, nói với Nhân Tông: "Vạn tuế, Trần Thế Mỹ kia đã bị đưa đến ngoài cửa, hiện tại có thể khai mở công đường chưa?"

Nhân Tông gật gù đầu, nói: "Ái khanh làm chủ là được, trẫm tới chỉ để dự thính, về phần sự tình thẩm án, ái khanh cứ việc buông tay đi làm."

Bao Chứng lúc này mới đi trở về phía trước lần nữa, kéo thẳng quần áo, ngồi thẳng thân thể, nhẹ nhàng vỗ tấm gỗ, nói: "Yên lặng "

Nha dịch hai bên đồng thời hô khẩu hiệu uy vũ, dưới công đương, mọi người chậm rãi yên tĩnh trở lại, Bao Chứng lúc này mới đập tấm gỗ, âm thanh đau tai lại vang lên một lần, nói: "Có ai không, dẫn phạm nhân lên công đường!"

Tất cả mọi người đồng thời quay đầu, nhìn lại phía sau, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường áp giải Trần Nguyên đeo hình cụ trên người, đã đi tới bên trong.

Tất cả nhận thức người Trần Nguyên cũng không khỏi sững sờ, Lăng Hoa đứng trên vị trí nhân chứng lại càng thần sắc kích động, nói: "Tướng công tướng công "

Trần Nguyên rất tiêu sái, bước chân rất chậm, lại có vẻ rất nặng nề, trang phục tù phạm trên người được giặt rửa sạch sẽ, tóc cũng chải cực kỳ chỉnh tề, trên mặt cũng toả sáng, đầy sắc thái hồng nhuận phơn phớt.

Trần Nguyên không phải biết mình ra toà, mới tận lực thay đổi cách ăn mặc, hẳn mỗi ngày đều như vậy, vì nếu có một ngày chính mình phải ra toà, có thể xử dụng hình tượng tốt nhất, biểu hiện ra vẻ hào hoa tại sảnh đường.

Người trên sảnh đường, có người nào đó Trần Nguyên biết, cũng có người không biết, nhưng hẳn biết rõ, những người này đều có thể quyết định sinh tử của mình.

Trần Nguyên trông thấy gương mặt quen thuộc của bọn người Lăng Hoa, cũng có chút kích động, gật gật đầu về hướng Lăng Hoa, cười một chút, sau đó mới tiếp tục đi lên phía trước.

Dương Văn Quảng cùng bọn người Vương Luân đứng lên, con mắt đụng vào con mắt Trần Nguyên, Trần Nguyên rất là cảm động đối với việc bọn họ có thể tới nơi này thăm chính mình, tay run rẩy, ôm nắm tay thành quả đầm một chút, nói: "Vương huynh, Tiểu Hầu gia, đa tạ!"

Wương Luân ôm quyền đáp lễ, sau đó giơ ngón tay cái lên, nói: "Vây mới là huynh đệ tốt!"

Lí Thiết Thương la lớn: "Chưởng quầy, đứng thẳng cái eo lên, đi vào, để cho cái tên tay sai người Đảng Hạng kia nhìn xem, hẳn thấp hơn người nhiều!"

Trần Nguyên cười một chút, nụ cười này, lại để cho Vương Luân bọn người cảm thấy, Trần Nguyên giống như mười phần tin tưởng.

"Tội dân Trần Thế Mỹ, bá kiến Bao đại nhân." Sau khi Trần Nguyên vào cửa, cũng không còn cần nha dịch hô, liền quỳ xuống hành lễ với Bao Chứng.

Bao Chứng trên quan tòa nhìn thấy mà âm thầm mừng rỡ, trạng thái Trần Thế Mỹ này, nếu so với hẳn tướng tượng, muốn tốt hơn nhiều, cũng tinh thần hơn nhiều, chắc hẳn Nhân Tông đằng sau chứng kiến, sẽ được một cái ấn tượng rất cao.

Trương Tầm Nguyên kia lúc này lại lập tức nói: "Bao đại nhân, hẳn đã tự xưng tội dân, nghĩa là hẳn đã muốn nhận tội rồi, ta xem, cái bản án này, cũng không cần tranh luận đi à nha?"

Trần Nguyên không nhìn Trương Tầm Nguyên, hai con mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm vào Bao Chứng, nhìn chăm chăm vào Vương Vi Linh cùng Nhan Tra Tấn ngồi ở bên cạnh Bao Chứng, hẳn biết, hi vọng mạng sống mình không hề ở trên người Trương Tầm Nguyên, mà ở ba người ngồi ở phía trên kia.

Biểu lộ ba người này, chính mình tuyệt đối không thể bỏ sót.

Thời điểm Trương Tầm Nguyên nói lời này ra khỏi miệng, sắc mặt Bao Chứng rõ ràng có chút bất thiện, nói: "Tôn sử, xin hãy tuân thủ quy củ triều đình Đại Tống ta, người bây giờ là khổ chủ, bốn quan không hỏi người, người không nên nói."

Trương Tầm Nguyên đang định nói cái gì nữa, chỉ thấy Bao Chứng vỗ tấm gỗ, nha dịch hai bên lại cùng hô lớn uy vũ lần nữa, cái thanh thế kia, lại làm cho lời nói đến bên miệng Trương Tầm Nguyên lại nuốt trở vào.

Bao Chứng tỏ thái độ này, làm cho Trần Nguyên thấy được hi vọng, hẳn phản cảm Trương Tầm Nguyên, vậy thì đã nói lên, trong lòng Bao Chứng có lẽ là thiên hướng chính mình một ít, như vậy, sự tình đã có cửa.

Trần Nguyên lại lặng lẽ liếc nhìn Nhan Tra Tấn, hi vọng tiểu tử này có thể ám chỉ một ít gì đó cho hắn, cho hắn biết, kể tiếp nên biểu hiện như thế nào.

Quả nhiên, hắn trông thấy Nhan Tra Tấn đặt một tay tại dưới mặt bàn, lặng lẽ chỉ hướng Bao Chứng bên kia.

Đây là ý gì? Chẳng lẽ hắn muốn tự nói với mình, sống hay chết đều xem vào bản thân mình, đúng không? Hay là nói với mình, cứ theo ý tứ Bao Chứng để nói tiếp? Trần Nguyên không rõ.

Lúc này, chỉ nghe Bao Chứng hỏi: "Trần Thế Mỹ, người biết mình phạm tội gì chưa?"

Thời điểm Trần Nguyên đang muốn ăn năn, nói lại những thứ mình viết một lần, lại bỗng nhiên cảm giác con mắt Nhan Tra Tấn vừa rồi đã nháy một cái, phảng phất như muốn hướng chính mình, lộ ra cái gì đó.

Lập tức lớn tiếng nói: "Tội dân biết rõ."

Ánh mắt lại nhìn về hướng Nhan Tra Tấn, chỉ thấy hai tay Nhan Tra Tấn nhẹ nhàng va chạm vài cái trên mặt bàn, Trần Nguyên lập tức hiểu ý của hắn.

"Tội dân say rượu, đánh nhau cùng khách nhân say rượu tại sơn trang, làm cho nhiều người bị chết, thật sự là tội đáng chết vạn lần...."

Trần Nguyên luôn luôn chú ý đến biểu lộ của Nhan Tra Tấn cùng Bao Chứng, chỉ thấy mình nói lời này, bút lông Nhan Tra Tấn cầm trong tay lặng lẽ dựng thẳng một chút, trên mặt Bao Chứng giống như bỗng nhiên dễ dàng hơn.

Hắn biết lần này mình đoán đúng rồi, chỉ là, một thủ thế kia là có ý gì? Nhan Tra Tấn chỉ Bao Chứng, rốt cuộc là muốn nói cái gì với chính mình? Trần Nguyên vô pháp lĩnh ngộ.

Bao Chứng còn nói thêm: "Người đem chuyện trải qua nói ra, nhớ là rõ chi tiết!"

Vừa dứt lời, Trương Tầm Nguyên kia mạnh mẽ nhảy lên, đi lên một bước, nói: "Đại nhân, cái tên Trần Thế Mỹ này rõ ràng chính là đang tránh nặng tìm nhẹ, hắn ở đánh nhau ở đâu, lúc ấy tiểu nhị sơn trang bọn hắn đều lấy đao thương ra rồi, cái này rõ ràng là giết người!"

Dựa theo quy củ ra toà Đại Tổng triều, Trương Tầm Nguyên cướp lời như vậy mà nói, sẽ phải ăn gậy, Trương Tầm Nguyên rất rõ ràng đối với quy củ Đại Tổng triều, chỉ là, hiện tại hắn đã không cho rằng mình là người Tổng triều nữa rồi, tự nhiên không đếm xỉa đến cái quy củ này.

Trong lòng Bao Chứng có chút phẫn nộ, thời điểm đang định trách cứ Trương Tầm Nguyên, lại bỗng nhiên suy nghĩ: "Sao ta không cho Trần Thế Mỹ này một cái cơ hội phơi bày một ít cơ trí và tài hoa của hắn, chắc hẳn Trương Tầm Nguyên trách móc như thế, trong lòng hoàng thượng cũng rất bất mãn, sao không thừa lúc này, để cho Trần Thế Mỹ biểu hiện một chút?" .

Bao Chứng lập tức ngăn chặn tức giận, nói: "Trần Thế Mỹ, người rốt cuộc là giết người, hay là đánh nhau?"

Trần Nguyên bị lời này hỏi sững sờ, Bao Chứng đây là ý gì? Là giết người hay là đánh nhau, nên vậy truyền nhân chứng tới hỏi mới đúng nha?

Ánh mắt nhìn Bao Chứng, Triển Chiêu đứng ở Bao Chứng sau lưng lại đánh cho Trần Nguyên một cái nhảy mắt, ô ô miệng về hướng Trương Tầm Nguyên.

Trần Nguyên lập tức hiểu được, Bao Chứng đang để cho mình làm thịt tiểu tử này, cái này không có vấn đề, dù sao, hiện tại chính mình đều ở hàng ngũ tử tù rồi, chính là dùng tục ngữ nói, một chân đã đặt trong quan tài, chỉ cần người làm Bao đại nhân vui vẻ, sẽ thoát tội.

Được, hôm nay, người bảo ta là ai, ta sẽ là người đó.

Vì vậy Trần Nguyên liền nói: "Hồi bẩm Bao đại nhân, tội dân ngày thường làm người an phận, cũng không làm sự tình phạm pháp loạn kỷ cương, nhưng ngày ấy lại uống nhiều rượu rồi, thậm nghĩ người Đẳng Hạng nháo sự, đuổi đi ra rồi thôi, lại không nghĩ sự tình cuối cùng không phải do ta khống chế..."

Trương Tầm Nguyên xoay người lại, cảm tức nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Người nói vậy, không phải do người khống chế? Cuối cùng là ai bảo phóng hỏa?"

Trần Nguyên đợi một chút, thấy Bao Chứng ở phía trên không nói thêm gì nữa, trong lòng biết Bao Chứng để cho mình bạo gan biện luận cùng tiểu tử này.

Trần Nguyên thoáng một tý đã đứng lên, hỏi: "Lúc ấy người lại không ở đó, làm sao người biết là ta để cho người khác phóng hỏa?"

Kinh nghiệm Trương Tầm Nguyên ở phương diện này kém xa so với Trần Nguyên, không nhìn ra bấy rập trong đó chút nào, liền nói: "Nhiều người như vậy đều nghe thấy, lúc ấy chính là người hô muốn Đẳng Hạng Đại vương chết cháy, chẳng lẽ việc này còn có thể chống chế?"

Trần Nguyên đi theo hỏi một câu: "Ta hỏi chính là, làm sao người biết được?"

Trương Tầm Nguyên thuận miệng nói: "Đẳng Hạng Đại vương chính miệng nói cho ta biết, cả những sứ giả chúng ta cũng cũng nghe được "

"À!" Trần Nguyên làm ra biểu lộ như bưng tỉnh đại ngộ, nói: "Thì ra là nghe nói."

Hắn nói hai chữ nghe nói, dùng một loại ngữ khí rất mạnh, dụng ý trong đó, tự nhiên không cần giải thích.

Trương Tầm Nguyên biến sắc, thời điểm đang muốn nói để cho Bao Chứng gọi nhân chứng để đến, để chứng minh Trần Nguyên từng nói qua một câu kia.

Trần Nguyên lại quỳ xuống hướng Bao Chứng trong chớp mắt, nói: "Bao đại nhân, cái sự tình nghe nói này, đương nhiên phải nghe rõ ràng mới được, tôn sứ Đẳng Hạng chỉ nghe ta nói, muốn làm Đại vương bọn hắn chết cháy, nhưng Đại vương bọn hắn nói, muốn lột da ta trước, hắn lại vờ không đề cập tới, nếu như cắt câu lấy nghĩa, hiển nhiên là hãm hại tội dân!"

Trương Tầm Nguyên nhất thời nghẹn lời, Trần Nguyên nói ra, xác thực là sự thật, lúc ấy, Lý Nguyên Hạo thật sự nói qua chuyện muốn lột da Trần Nguyên, chỉ là, Lý Nguyên Hạo nói là nói mà thôi, Trần Thế Mỹ lại quả nhiên là sẵn sàng giơ bó đuốc, bắt đầu thiêu rồi.

Hắn vội vàng sửa sang lại mạch suy nghĩ chính mình thoáng một tý, chuẩn bị biện bạch một phen.

Nội tâm Bao Chứng có chút nở nụ cười, trong tâm cảm thán, Trần Thế Mỹ này quả nhiên là cơ linh, vừa nói mấy câu, Trương Tầm Nguyên kia đã hoàn toàn quên, vừa rồi đề tài biện luận thảo luận rốt cuộc là Trần Nguyên say rượu đánh nhau, hay là có chủ tâm giết người.

Thừa dịp tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Bao Chứng vỗ tấm gỗ, nói: "Trần Thế Mỹ, nếu như người còn dám không thông qua bản phủ cho phép đã đứng lên, coi chừng bản phủ dùng uy bồng trừng phạt, cũng mời tôn sứ Đẳng Hạng tôn trọng quy củ nha môn một chút."

Trương Tầm Nguyên nhìn Trần Nguyên, không nói cái gì nữa rồi, chỉ ôm quyền nói với Bao Chứng: "Mời đại nhân gọi nhân chứng đến, nói rõ tình huống ngay lúc đó với chư vị quan tòa!"

Bao Chứng vừa nghe Trương Tầm Nguyên này không dám tiếp tục chất vấn Trần Thế Mỹ, rõ ràng là bị Trần Nguyên áp cho phải đi đường cửa dưới, vậy thì Bao Chứng liền mặc kệ, người muốn truyền liền truyền.

Lên trước chính là mấy sứ giả Đẳng Hạng, bọn hắn thuyết pháp rất là thống nhất, hiển nhiên đều trải qua cân nhắc cẩn thận, đều đẩy toàn bộ trách nhiệm lên trên người Tân Nguyệt sơn trang, sự tình là sơn trang dẫn ra, đánh nhau là sơn trang động thủ trước, cũng là người sơn trang hạ sát thủ trước, tóm lại, người Đẳng Hạng bọn hắn là vô tội .

Cái lời chứng này, Bao Chứng đã có, nhưng bây giờ là ra tòa, phải nói cho tất cả người dự thính biết rõ, kể cả Nhân Tông sau tấm bình phong.

Có tám người Đẳng Hạng đến làm chứng, đều là người sống sót vào lúc đánh nhau ẩu đả ban đêm, những người này hận thấu xương đối với Trần Nguyên, mà Trần Nguyên, đối với lời khai của những người này, chỉ có ba chữ: "Không giải thích."

Hắn biết rõ về cái bản án này, kỳ thật, nói toạc ra là chỉ phụ thuộc vào Bao Chứng phán như thế nào, nếu như Bao Chứng cho là mình đáng chết, người nói đến mức những người này á khẩu không trả lời được cũng vô dụng.

Hiện tại, Bao Chứng giống như cho mình cơ hội, chỉ là, Trần Nguyên còn chưa biết, mình nên biểu hiện như thế nào, mới có thể để cho Bao Chứng thoả mãn.

Cái thủ thế kia của Nhan Tra Tấn, rốt cuộc là có ý gì?

Tiếp theo, Bao Chứng lại truyền người Tân Nguyệt sơn trang đến, ngoại trừ những tiểu nhị và cô nương kia, còn có bọn người Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ bị bắt lại, cũng bị giải lên trên.

281. Chương 273: Nhân Chứng

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 273: Nhân chứng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Khiến cho Trần Nguyên không nghĩ tới chính là, đám tiểu tử này rất đạt đến một trình độ nào đó, đặc biệt là Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ, chẳng những không nói về Hô Diên Bình, còn cả chuyện của mình, bọn hần cũng kiêng hết rồi, đánh nhau là bọn hần đánh, giết người là bọn hần giết, không có bất cứ quan hệ nào đến Trần Nguyên.

Trần Nguyên rất cảm động, chỉ là, bọn Thiết An Ha Mã Thai không rõ, sự tình lần này lớn rồi, bọn hần không gánh được.

Nhân chứng không ngừng gọi đến, tiết tấu nắm chắc trong lòng Bao Chứng, một canh giờ qua đi, Trương Tầm Nguyên đã nhìn ra rõ ràng, Bao Chứng có ý tưởng trợ giúp Trần Thế Mỹ, bởi vì hần cơ hồ tìm tất cả người nhìn thấy tình huống lúc ấy đến, kể cả khách uống rượu không có quan hệ gì.

Tám người Đẳng Hạng, so với đoàn thân hữu khổng lồ sau lưng Trần Thế Mỹ này, có vẻ quá đơn bạc, nếu để cho Bao Chứng truyền tất cả mọi người đến, một lần lại một lần, dựa theo thuyết pháp của những người này, nói ra sự tình ngay lúc đó, vậy thì Trần Thế Mỹ không thể chết được.

Không thể để cho bọn hần nói thêm gì nữa.

Lý tỷ nhi vừa mới nói xong chuyện đã trải qua, Trương Tầm Nguyên quyết định xuất một chiêu trí mạng sát thủ đối với Trần Thế Mỹ, liền đứng lên nói: "Bao đại nhân, kỳ thật, cho dù chúng ta không tố cáo Trần Thế Mỹ, dựa theo luật pháp Đại Tổng, hần cũng là hung thủ giết người!"

Bao Chứng sửng sốt một chút, hỏi: "Tôn sứ nói lời ấy là có ý gì?"

Khóe miệng Trương Tầm Nguyên lộ ra một tia tươi cười đắc ý, nói: "Không biết, dựa theo luật pháp Đại Tổng, một mình có được tư binh, đã phạm tội gì?"

Bao Chứng nghe đến đó, tâm mạnh mẽ trầm xuống phía dưới, Trần Thế Mỹ là tự mình vũ trang, những gia đình Nữ Chân kia không phải người thường, sự thật này, Bao Chứng biết.

Đại Tổng triều có quy định, tư nhân có thể có một chút lực lượng vũ trang quy mô, nhưng nhất định phải trải qua phê chuẩn, mới có thể thành lập, thời điểm Trần Nguyên mở Tân Nguyệt sơn trang, cũng đã hướng Phủ Khai Phong trình xin, bởi vì thủ tục phức tạp, còn chưa phê xuống.

Mà Trần Nguyên đã làm trước, có Bàng Cát và Lữ Di Giản ở nơi đó, thủ tục chỉ là sự tình sớm muộn.

Quy mô hộ vệ Tân Nguyệt sơn trang cũng chưa tới 100 người, hoàn toàn phù hợp với quy củ, Bao Chứng cũng là biết đến đối với cái này.

Nhưng hiện tại, Trương Tầm Nguyên cầm vấn đề này để nói, dù sao cũng là vô pháp tranh luận, huống hồ, Nhân Tông đang ở phía sau mình, sự tình hoàn thành những thủ tục này, đối với người phía dưới mà nói,

là vấn đề nhỏ, nhưng nghe được Nhân Tông vào trong lỗ tai, sẽ là Trần Thế Mỹ này còn chưa trải qua phê chuẩn, liền thành lập tư binh, điểm này rất đáng chết.

Trần Nguyên nhìn thần sắc Bao Chứng, chỉ biết vấn đề này phải tự mình đến biện bạch mới có thể, liền nói: "Bao đại nhân, hiện tại, hộ vệ của ta chỉ là bảo vệ sơn trang an toàn, so với tư binh, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau."

Trương Tầm Nguyên cười lạnh một tiếng, hỏi: "Hai chuyện khác nhau? Đao kiếm cũng cầm rồi, nếu như là được phê chuẩn, chẳng phải là muốn cầm cung nỏ?"

Trong đầu Trần Nguyên cũng cấp tốc xoay tròn, lúc này hắn liền nói: "Những đao kiếm kia chỉ là tiệm thợ rèn thành nam giới lại chỗ ta, tiệm thợ rèn có thể làm chứng!"

Hiện tại hắn dám bạo gan nói dối, vì vấn đề này, Bao Chứng không điều tra, những Bộ khoái kia chỉ biết binh khí là đến từ tiệm thợ rèn thành nam, về phần mua hay là người giới thiệu, thật sự không có người nhớ để hỏi.

Trần Nguyên nói xong, nhẹ nhàng lắc đầu một chút, Vương Luân dự thính dùng cánh tay đẩy đẩy Lí Thiết Thương, Lí Thiết Thương lập tức hiểu ý, lặng lẽ lui ra ngoài.

Mà Trần Nguyên bên này, sau khi A Mộc Đại nghe xong, cũng lập tức thoát ra khỏi đám người.

A Mộc Đại cực kỳ trong sạch, đêm hôm đánh nhau đó, hắn ở trong thành chiếu cố quán đồ nướng, cho nên hiện tại, hành động hoàn toàn tự do.

Trương Long ở cửa ra vào, đối với hai người này rời đi, cũng làm như không thấy.

Bao Chứng do dự một hồi mới lên tiếng: "Người đây, đi dẫn thợ rèn đến đây."

Triển Chiêu lập tức lĩnh mệnh đi, ra toà thời gian rất lâu, Bao Chứng thừa lúc cơ hội này, hạ lệnh tạm giam toàn bộ người liên can, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục khai mở công đường.

Đi vào hậu đường, Bao Chứng vốn là nhìn sắc mặt Nhân Tông một chút, trên mặt Nhân Tông rất là bình tĩnh, thoáng mang theo một ít nụ cười hài lòng, cái này lại để cho Bao Chứng yên tâm hơn không ít.

"Bao ái khanh, có phải là mỗi lần ra toà đều rườm rà như vậy không?" Nhân Tông hiển nhiên đợi hơi lâu, có chút sốt ruột, nên mới đề ra nghi vấn.

Bao Chứng trả lời: "Khởi bẩm vạn tuế, xem bản án như vậy, liên quan đến nhân số, một án Trần Thế Mỹ liên quan đến nhân số rất rộng, hơn nữa, chi tiết, tỉ mỉ trong đó, song phương bên nào cũng cho là mình phải, tuy trong lòng vi thần đã biết đúng sai, nhưng muốn bóc trần nói dối, tất nhiên là quá trình dài dằng dặc và rườm rà."

Nhân Tông gật gù đầu, nói: "Ừm, đúng thế, Trẫm nghe đến hiện tại, có một việc rất là kỳ quái, Trương Tầm Nguyên kia hiển nhiên là cực kỳ muốn giết Trần Thế Mỹ, sự tình đánh nhau không được, lại chuyển ra một chuyện tư binh, đúng rồi, Bao ái khanh, Trần Thế Mỹ thật sự có tư binh sao?"

Trong lòng Bao Chứng đã buông được một tảng đá xuống, Nhân Tông mới vừa nói "sự tình đánh nhau không được, lại chuyển ra một chuyện tư binh", hiển nhiên là nhận định Trần Nguyên chỉ say rượu ẩu đả, chỉ cần Nhân Tông xem xét như vậy, đã nói lên rằng, hắn muốn để cho Trần Nguyên sống sót, hiện tại, vấn đề là Trần Thế Mỹ phải giải thích rõ ràng chuyện tư binh.

"Vạn tuế, sơn trang của Trần Thế Mỹ kia lại có 100 người hộ vệ, hắn cũng có ý định biên chế những hộ vệ này thành tư binh, điểm này, vi thần đã biết đến, Lữ Tướng quốc cùng Bàng Thái sư cũng biết, chỉ là, những đao kiếm kia rốt cuộc là hắn mua, hay là người ta giới thiệu, cũng chưa được rõ ràng."

Nhân Tông hiển nhiên có chút ngạc nhiên: "À? Các ngươi cũng biết? Vậy tại sao không có thủ tục?"

Bao Chứng nói: "Trần Thế Mỹ mới khai trương sơn trang kia một tháng, sơn trang rất lớn, xác thực cần người trông giữ, nhưng thủ tục xin rất rườm rà, trước hết phải có một cái danh hào hộ vệ. Vi thần cho rằng, mấu chốt vấn đề này ở chỗ những vũ khí kia, nếu là Trần Thế Mỹ mua, hắn tự nhiên đáng chết, nếu thật sự là người khác giới thiệu tại chỗ của hắn, chỉ là bọn tiểu nhị đánh đổ mắt, thuận tay cầm lên, liền khác hoàn toàn việc mua."

Nhân Tông nghe xong liền gật đầu: "Ừm, ái khanh nói có lý."

Không qua thời gian bao lâu, thợ rèn kia đã bị Triển Chiêu mang đến, thợ rèn khoảng hơn 40 tuổi, bởi vì nguyên nhân rèn sắt, trên cánh tay để trần có thể chứng kiến cơ thể cường tráng, chòm râu đen đậm đặc chưa chải vuốt, áo choàng ngắn trên người cũng đồ mồ hôi ẩm ướt hết rồi, hiển nhiên là đang ở bên trong cửa hàng liền bị kéo tới.

Mặc dù Trần Nguyên khẳng định có người sẽ đi thông khí thay mình, nhưng thời điểm thợ rèn thật sự bị mang đến, trong lòng của hắn vẫn còn có chút tâm thần bất định.

Bao Chứng nhìn thợ rèn kia, hỏi: "Dưới công đường là người phương nào?"

Thợ rèn vội vàng quỳ xuống, nói: "Tiểu nhân là thợ thủ công tiệm sắt thành nam Mục Chấn, khấu kiến Bao đại nhân."

Bao Chứng ừ một tiếng: "Tốt, Mục thợ rèn, người đến nhìn xem, cái người quỳ ở chính giữa công đường này, người nào người có thể nhận thức?"

Mục thợ rèn nhìn thoáng qua Trần Nguyên, nói: "Hồi Bao đại nhân, đây là chương quỳ Trần Thế Mỹ Tân Nguyệt sơn trang ở bên ngoài thành, đã từng quen biết cùng tiểu nhân."

Bao Chứng lại hỏi: "Nhưng hắn từ chỗ người mua một đám thiết khí?"

Tâm Trần Nguyên đều lên đến cổ họng rồi, chỉ nghe Mục thợ rèn kia nói: "Trần chương quỳ đúng là đến tiệm đặt làm một ít binh khí, tờ đơn vẫn còn ở chỗ tiểu nhân, hôm nay tiểu nhân đã mang đến, xin Bao đại nhân xem qua."

Trần Nguyên nghe đến đó, sắc mặt bỗng nhiên biến thành rất khó coi, cái kia Trương Tầm Nguyên lại bật cười, nói: "Bao đại nhân, tiểu nhân nói không sai chứ?"

282. Chương 274: Tầng Bốc

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 274: Tầng bốc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Vương Triều xuống dưới, lấy ra tờ danh sách của thợ rèn kia, đưa cho Bao Chứng, Bao Chứng còn chưa xem, Mục thợ rèn tiếp tục nói:

"Cái tờ đơn này là Trần chương quỳ nhờ Thập Ngũ phu nhân, đặt hàng tiểu điểm trước ngày kia, trong đó có năm mươi thanh đao, trường thương năm mươi, tấm chắn bốn mươi. Yêu cầu nửa năm sau giao hàng, tiểu nhân đang gấp gấp chế tạo đao, không ngờ lại nghe thấy Trần chương quỳ phạm vào quan tòa, không biết cái sinh ý này còn có thể làm hay không?"

Sau khi thợ rèn nói xong con mắt nhìn về phía Trần Nguyên, hình như là đang hỏi Trần Nguyên.

Cái này làm cho tất cả mọi người hiểu được, dựa theo tờ đơn này mà nói, thì phải là tại trước khi Trần Nguyên bị bắt lại, vừa mới đặt mua nhóm hàng binh khí này, coi như là đến phủ kho Biện Kinh mua sắm, nhiều binh khí như vậy, ít nhất cũng mất thời gian bốn năm ngày, cửa hàng tầm thường căn bản không có năng lực lập tức đem giao hàng.

Nói cách khác, binh khí của Trần Nguyên còn chưa làm tốt, đao kiếm hắn dùng, khẳng định không phải đặt từ chỗ này.

Bao Chứng nghe xong, lại hỏi: "Mục thợ rèn, binh khí gửi trong Tân Nguyệt sơn trang, là của người sao?"

Mục thợ rèn vội vàng dập đầu, nói: "Hồi bẩm Bao đại nhân, những binh khí kia là nhân và người khách khác ước định ra, tiểu nhân đã thu tiền đặt cọc, chỉ là, đến thời điểm giao hàng bọn hần chưa có tới lấy, kho nhà tiểu điểm quá nhỏ, thật sự không bỏ xuống được, chỉ có thể gửi tại chỗ Trần chương quỹ,

lại không nghĩ tới, chỗ vũ khí đó sẽ chọc phiền toái lớn như vậy, đại nhân, tất cả đều là Trần Thế Mỹ làm, tiểu nhân cho hần đao, cũng không để cho bị giết người nha, cầu xin Bao đại nhân làm chủ vì tiểu nhân, cầu xin Bao đại nhân làm chủ...."

Khóe miệng Bao Chứng hiện lên vẻ mỉm cười, hần biết rõ, sự tình đến nước này, trên cơ bản có thể đã xong, hiệu quả Trần Thế Mỹ ra toà đã đạt đến yêu cầu của mình, về phần nên xử trí hần như thế nào, phải mời vị sau tám bình phong kia ra mặt.

"Đăng Hạng tôn sứ, người còn có cái gì muốn nói hay không? Nếu như không có, bản phủ liền bãi đường." Bao Chứng nhìn Trương Tầm Nguyên, trong ánh mắt mang theo vẻ bình tĩnh đầy uy nghiêm.

Trương Tầm Nguyên đương nhiên sẽ không cam lòng để chiêu số của mình cứ như vậy bị Trần Nguyên né tránh, lập tức ôm quyền tiến lên một bước, nói: "Bao đại nhân, mặc kệ nói như vậy, trong nhà Trần Thế Mỹ này còn có rất nhiều binh khí, chắc chắn là chuẩn bị giết người!"

Bao Chứng mỉm cười: "Tồn trữ binh khí chính là muốn giết người? Tôn sứ nói lý do này, có lẽ là không nói thì tốt hơn, trong Đại Lý Tự của ta cũng có binh khí, phần lớn hộ vệ phía trên cái công đường này đều mang đao kiếm trên thân, chẳng phải là nói bọn hần đều muốn giết người sao?"

Trần Nguyên bỗng nhiên giật mình một chút, Bao Chứng nói, hộ vệ trên công đường đều mang theo đao kiếm, vậy thì nha dịch đâu rồi? Trần Nguyên quét một vòng mọi nơi, phát hiện, tất cả nha dịch, trên cơ bản vũ đao đều là trống không, đây là vì cái gì? Vì cái gì nha dịch không mang theo đeo đao?

Hần giống như hiểu ra cái gì, ánh mắt lại đi sang nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy Triển Chiêu đứng ở sau lưng Bao Chứng, lại dùng thân thể ngăn cản bình phong đằng sau, phẳng phất như, thứ hần muốn thủ hộ, không phải Bao Chứng, mà là cái phiên bình phong kia.

Sau tám bình phong chắc chắn có người, người sau tám bình phong lại càng trâu hơn Bao Chứng, người kia không riêng gì trâu hơn Bao Chứng, tựa như Lữ Di Giản, Bàng Cát, đều ngồi ở trên vị trí bên ngoài dự thỉnh, mà hần có thể ngồi trong phòng, phía sau bình phong.

Ngược Trần Nguyên mạnh mẽ pháp phòng hai cái, hiện tại hần mới hiểu được, ý tứ cái thủ thế kia của Nhan Tra Tấn hóa ra là vậy, thì ra Nhan Tra Tấn không phải chỉ Bao Chứng, mà là chỉ hướng bình phong, hần muốn nói với mình, người có thể quyết định sinh tử đang ở sau lưng Bao Chứng.

Hần đương nhiên có thể đoán được người kia là ai, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác rất là kích động, biểu hiện của mình rất tốt sao? Hần thoả mãn chưa? Có nên tiếp tục biểu hiện một chút nữa hay không? Đây chính là quan hệ đến tánh mạng của chính mình đó!

Không được, vừa rồi Trần Nguyên biểu hiện, dù cho là bản thân Trần Nguyên, cũng không hài lòng, bởi vì, hình như từ lúc bắt đầu đến hiện tại, không có chút nào liên quan đến vị sau tám bình phong kia, chính mình ngay cả hai câu lời nói khoa trương hần, cũng đều không nói qua, cứ như vậy mà bị đưa ra, chẳng phải là xin lỗi chính mình rồi sao?

Mà Trương Tầm Nguyên cũng không cam chịu cứ như vậy mà thôi, đối mặt với kết cục chấm dứt trước mắt, Trương Tầm Nguyên nghĩ, mình ra mặt nói nhiều, rõ ràng từ đầu đến cuối, rốt cuộc đều bị Trần Thế Mỹ này cùng Bao Chứng dắt đi, đến hiện tại mới lấy về một ít mặt mũi.

Nhưng mấu chốt nhất là, Trần Nguyên say rượu nháo sự, hay say rượu giết người, đến hiện tại cũng chưa được giải thích rõ ràng, mà người trên cả công đường, cũng giống như đã quên lãng vấn đề này.

Trương Tầm Nguyên lúc này liền nói: "Bao đại nhân, tại hạ cho rằng, Trần Thế Mỹ rốt cuộc là say rượu nháo sự, hay là say rượu giết người, còn chưa biết rõ ràng, hơn nữa, mặc kệ hần là nháo sự hay là giết người, kết quả cuối cùng nhất, là khiến cho hai mươi hai tên dũng sĩ Đăng Hạng chúng ta bị đánh chết tại chỗ,

còn có bốn người chết đi tại sau đó, tám người vĩnh viễn tàn tật, tội này đáng giết, bằng không thì, có khả năng sẽ làm cho hiểu lầm giữa Đăng Hạng cùng Đại Tổng xảy ra, cũng lại khiến cho thái độ phiên bang đối

với Đại Tổng, ngày sau sẽ sinh ra biến hóa, xin Bao đại nhân nghĩ lại!”

Lời này nói ra, liền rất đơn giản rồi.

Hắn nói rất có trình độ, trực tiếp tập trung sự tình lại một điểm, hiện tại hắn không dám uy hiếp chiến tranh hiển nhiên, cho nên, cứ việc ám chỉ uy hiếp mật mờ một tý, lại còn muốn đặt phiên bang khác cùng hàng với mình, cái đó và thực lực Đẳng Hạng bây giờ không có quan hệ gì quá lớn.

Trần Nguyên cũng không để ý những lời này, đầu hắn cấp tốc xoay tròn, đang suy nghĩ xem mình nên cái nhận lấy đề tài này như thế nào, sau đó kéo nó đến trên người Nhân Tông, thuận miệng khoa trương hẳn hai câu.

Khóe mắt thoáng nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ ngồi ở một bên, không nói một tiếng, Trần Nguyên bỗng nhiên chú ý, Bao Chứng vẫn không nói gì, hắn vội vàng đoạt trước, nói: ”Bao đại nhân, tội dân ngày ấy xác thực uống rất nhiều rượu, xin hỏi tôn sứ, một người say rượu, cãi nhau cùng một người tỉnh táo, sai lầm của ai lớn hơn một chút?”

Vấn đề này là rất rõ ràng, người bình thường cũng biết, một người uống say cãi nhau cùng người mà nói, người nên nhường cho hắn, hoặc là không để ý đến hắn.

Không có người nào đi tranh luận cái cùng một người uống nhiều gì, bởi vì, có khả năng, ngày hôm sau, đến chính hắn cũng không biết người và hắn đã nói cái gì.

Trương Tầm Nguyên đương nhiên cũng biết, hắn cười lạnh một tiếng, nói: ”Thời điểm cãi nhau, người đã say rượu, thời điểm đánh nhau, người không khống chế nổi thể cục, Trần Thế Mỹ, người thật sự nói xạo vô cùng lợi hại, chỉ là, người nói xạo như thế cũng vô dụng, hơn hai mươi người sứ giả chúng ta chết rồi, người có thể từ chối những việc đó hay sao? Nếu Biện Kinh Đại Tổng đều là cuồng đồ như người, chúng ta, những sứ thần phiên bang này, còn dám lên trên đường phố sao?”

Lần này Trương Tầm Nguyên đã có kinh nghiệm, gắt gao bắt lấy cái đề tài này, còn nói những câu kéo sứ đoàn phiên bang khác vào đây.

Sau tầm bình phong, Nhân Tông nghe xong, cũng cau chân mày lại, mới vừa rồi còn không biết là cái gì, hiện tại vài câu này quả thật làm cho Nhân Tông cảm giác được, Trương Tầm Nguyên kia rất lợi hại.

Nhân Tông biết rõ, Trần Thế Mỹ có thể là muốn đem thoại đề chuyển hướng lần nữa, lại để cho Trương Tầm Nguyên cùng hắn tranh luận một hồi, xem hắn rốt cuộc có uống quá nhiều không, chỉ là, Trương Tầm Nguyên đã không mắc mưu rồi, không biết Trần Thế Mỹ còn có biện pháp nào nữa không?

Trong lúc Nhân Tông tự hỏi, chỉ nghe Trần Nguyên bên ngoài nói: ”Bao đại nhân, bởi vì tội dân xúc động, khiến cho sự tình chuyển biến xấu đến tình trạng hiện tại, tội dân không nói chuyện giải thích đối với việc này.

Hoàng thượng chúng ta tâm địa nhân hậu, đối đãi với những sứ thần phiên bang này luôn luôn là lễ ngộ có tiền, đối với chúng ta, những dân chúng này, cũng là yêu như thể hệ con cháu, tiểu nhân nhất thời xúc động, tạo thành cái hậu quả này, quả là thẹn với công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ, thẹn với Bao đại nhân, càng thẹn với ân trách của hoàng thượng!”

Trần Nguyên căn bản cũng không thêm giải thích, cái tội danh này, hắn đã sớm thừa nhận qua rồi, hiện tại lại phủ nhận cũng không có ý nghĩ gì, hiện tại, chính mình phải làm, chính là đập mông ngựa, tâng bốc vị sau tầm bình phong kia, để hắn mừng rỡ rồi, chính mình mới có thể sống sót.

Nhân Tông ở phía sau nghe xong liền sững sờ, thì ra, ở trong lòng dân chúng, mình là một người hoàng đế tốt, tâm nhân hậu, cho bọn hắn ân trách, thì ra chính mình một mực kiên trì, lấy nhân hiếu trị thiên hạ là đúng, một người thương nhân bình thường, rõ ràng vào lúc này cũng ca tụng chính mình như vậy?

Nghĩ tới đây, Nhân Tông không khỏi có chút đắc ý, nếu người khác đang ở trước mặt hắn nói lời này, hắn còn cho rằng là vuốt mông ngựa, nhưng hiện tại, Trần Thế Mỹ căn bản không biết mình ở chỗ này, tuy lời này mười phần vô mông ngựa, nhưng ít nhất là động cơ rất thuần khiết?

Trương Tầm Nguyên không biết dụng ý khi Trần Nguyên nói lời này, lập tức nói: ”Người chuyện phẩm ”

Trần Nguyên há miệng phản bác: "Ta nói những câu nói thật, chuyện phiếm ở đâu?"

Trương Tầm Nguyên có ý tứ là Trần Thế Mỹ nói mình nhất thời xúc động, mới tạo thành hậu quả như vậy, tất cả là chuyện phiếm, nhưng hắn không biết Nhân Tông ở phía sau, cũng thuận miệng nói vài câu khác vào:

"Người miệng đầy nói bậy, không có một câu thật sự, Bao đại nhân, Trần Thế Mỹ rõ ràng cố ý giết người không biết hiện tại Bao đại nhân kéo dài làm gì? Chẳng lẽ đại nhân cho là, hai mươi dũng sĩ Đẳng Hạng chúng ta chết là vô ích sao?"

Bao Chứng rất nghiến ngấm liếc nhìn Trần Nguyên, cái ý tứ kia rất rõ ràng rồi, chính là bảo Trần Nguyên tiếp tục biểu hiện xuống dưới.

Trần Nguyên đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, phát ra một hồi tiếng cười the lương, nói: "Ha ha, thì ra tôn sứ mặc kệ sự tình như thế nào, đều muốn ta chết, nếu như ta chết đi, có thể làm cho Đại Tổng và phiên quốc xung quanh bình yên ở chung, một đầu tiện mệnh của Trần Thế Mỹ sẵn sàng đưa ra!"

Sau khi nói xong, liền nhìn Trương Tầm Nguyên, trong ánh mắt hoàn toàn là một vẻ khiêu khích.

Trương Tầm Nguyên cũng cười, cười làm cho người ta cảm thấy có chút hung hăng càn quấy, nói: "Trần Thế Mỹ, người là người nào, người cho rằng ta không biết sao? Người vì mạng sống, sự tình gì gì cũng có thể làm được, tại Liêu quốc, người đã dùng hết thủ đoạn, hiện tại đến Đại Tổng, người sẽ cam tâm nhận lấy cái chết sao?"

Trong lòng Trần Nguyên thở phào một cái, hắn chỉ đang chờ những lời này, hắn biết rõ, cơ hội tốt nhất của mình đã đến.

Trần Nguyên thoáng nổi lên tâm tình của mình một tý, làm cho biểu lộ mình càng bi tráng hơn một ít, làm cho thanh âm mình càng the lương hơn một ít, sau đó mới nói: "Tại Liêu quốc, ta tính toán tường tận, chỉ vì cầu một đường sống trở lại Đại Tổng, ta chính là một thương nhân, một thương nhân Đại Tổng bình thường, nhưng hoàng thượng của chúng ta lại là hoàng thượng tốt nhất, trăm ngàn năm qua có một.

Hắn bề nghề thiên hạ, cần cù vì chính trị, chăm lo việc nước, vạn dân kính ngưỡng, chính là Liêu quốc Đại vương Gia Luật Tông Nguyên, thời điểm nói về hoàng thượng chúng ta, cũng là khen không dứt miệng, Cửu Vương Tử lúc này đang ở đây, các vị sẽ biết được ta không nói sai."

Con mắt mọi người đều nhìn về Gia Luật Niết Cô Lỗ, từ khi thăm vấn đến hiện tại, người này ngồi ở chỗ kia, nhìn tất cả mọi việc diễn ra, không nói câu nào.

Kỳ thật, trong lòng của hắn cũng rất mâu thuẫn, cùng lúc hắn hi vọng người Đẳng Hạng thua trận quan tòa này, như vậy có thể để cho nhiệm vụ của mình hoàn thành càng xuất sắc, một phương diện khác, hắn lại thật sự hi vọng Trần Nguyên chết.

Nghe được Trần Nguyên kéo chủ đề đến trên người cha mình, trong lòng Gia Luật Niết Cô Lỗ thầm mắng một tiếng: "Cái đồ vô sỉ này, phụ vương ta đã nói qua lời như vậy?"

Chỉ là, hiện tại hắn đang ở Đại Tổng, hắn cũng không thể hiển nhiên nói: "Cha ta chưa từng nói qua lời hữu ích gì về hoàng đế các người."

Hắn rất xấu hổ, ho khan một tiếng, sau đó mới nói: "Phụ vương ta xác thực thập phần thưởng thức đối với kế sách trị quốc của hoàng đế Tống triều."

Hắn nói lời này rất ngắn gọn, nhưng ngắn gọn là được rồi, Trần Nguyên dắt hắn đi ra, nói lên một câu, chỉ là vì tìm danh nhân, chứng minh mấy cái gì đó người nói là có thể tin, về phần ngắn gọn, không sao cả.

Nghe được Gia Luật Niết Cô Lỗ nói như vậy, những người Tống triều kia cũng không suy nghĩ vào sâu phía trong, phần lớn đều cho rằng Trần Nguyên nói là sự thật, Gia Luật Tông Nguyên kia tất nhiên đã nói qua Nhân Tông tốt.

Nhân Tông sau tấm bình phong cũng không khỏi lộ ra dáng tươi cười, có thể được địch nhân khích lệ, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trần Nguyên nói tiếp: "Con sâu cái kiến còn sống tạm bợ, huống chi là người? Trên đầu có một tốt hoàng thượng như vậy, lại có Bao đại nhân thanh thiên, vì dân làm chủ như vậy, ta chỉ muốn từ từ còn sống, từ từ buôn bán, ta cũng không muốn chết, nhưng tôn sứ đã muốn ta chết, nếu ta không chết, Đại Tổng cùng Đẳng Hạng sẽ khai chiến, ta còn có thể lao động chân tay sao?"

Trương Tầm Nguyên nghe đến hiện tại, cũng bỗng nhiên hiểu được, sự tình có thể có chút không đúng, không đúng ở chỗ nào, hắn cũng không biết, chỉ là, bây giờ Trần Nguyên nói thao thao bất tuyệt, Bao Chứng cũng tùy ý để hắn nói tiếp, cái này rõ ràng chính là rất bất lợi đối với chính mình.

Trương Tầm Nguyên lúc này liền nói: "Bao đại nhân, lúc này cũng không sớm, rốt cuộc người định thăm tới khi nào?"

Trần Nguyên phảng phất là mới vừa nói quá mức kích động, lúc này rõ ràng mãnh liệt đứng lên, cảm tức nhìn Trương Tầm Nguyên, nói: "Cũng không phải người ra toà, người gấp cái gì? Nơi này là triều đình Đại Tổng, còn không phải chỗ của người Đẳng Hạng, cho dù nơi này là Đẳng Hạng, người cũng chỉ là một con chó mà thôi."

Trương Tầm Nguyên giận dữ, nói: "Người nói cái gì? Bao đại nhân, Trần Thế Mỹ vũ nhục ta như thế, chính là vũ nhục sứ thần Đẳng Hạng chúng ta, vũ nhục sứ thần phiên bang chúng ta, chính là Đẳng Hạng vũ nhục, vũ nhục phiên bang, xin đại nhân trị hấn trọng tội!"

Từ sau tám bình phong, một gã hộ vệ lặng lẽ đi ra, hộ vệ kia đi đến bên tai Bao Chứng, thì thầm một câu, lúc này Bao Chứng liền gật đầu, njois: "Đủ rồi, cũng không tiếp tục nữa, hôm nay đã qua giờ Thìn, tùy ý tái thẩm, Trần Thế Mỹ coi rẻ công đường, đánh hai mươi gậy, phạt một ngàn văn!"

Trương Tầm Nguyên hiển nhiên rất không hài lòng đối với kết quả xử lý như vậy, hắn nói Trần Nguyên vũ nhục phiên bang, mà Bao Chứng lại chỉ định một cái coi rẻ công đường, khác biệt trong chuyện này, tất cả mọi người biết rõ, ý che chở của Bao Chứng đã lộ ra không thể nghi ngờ.

Trần Nguyên càng yên tâm có chỗ dựa chắc chắn, quay đầu lại nhìn Lăng Hoa đứng ở bên trong đám người, há miệng nói một câu: "Lăng Hoa, mang tiền không?"

Lăng Hoa trung thực, rất quy củ xuất ra túi tiền, nhưng Bao Chứng lại nói: "Trần Thế Mỹ, sự tình phạt tiền, người không cần lo lắng, bổn quan sẽ đoạt lại!"

Trần Nguyên nói một câu: "Không phải, Bao đại nhân, ta muốn hỏi xem nàng mang theo bao nhiêu, có đủ để ta mắng thêm vài câu hay không?"

Sau tám bình phong, Nhân Tông nghe xong lời này, thiếu chút đã cười ra tiếng, phần lớn người dự thính bên dưới cũng không khống chế nổi, Bằng Cát đang uống trà, cái hộp nước trà kia còn chưa xuống dưới, liền nổi lên trên, suýt nữa làm Lão Bằng sắc chết.

Bao Chứng vỗ tám gổ, nói: "Hồ đồ, có ai không, giải Trần Thế Mỹ vào đại lao, bãi đường!"

Cứ như vậy mà lui? Trong tâm tất cả mọi người đều cũng có chút ít mờ mịt, kể cả Trần Nguyên cũng như thế, một câu bàn giao cũng không có, thậm chí ngay cả ra toà tiếp theo là lúc nào, Bao Chứng cũng không nói, cứ không hiểu mà đi xuống như vậy.

Trong lòng Trần Nguyên càng bất ổn, so với việc hoàn toàn không có hi vọng, đánh cược một lần, hiện tại, sinh cơ hiện ra, hắn lại không thể trầm ổn như trước.

Hoàng thượng sau tám bình phong rốt cuộc có thoả mãn đối với biểu hiện của mình không? Chính mình có lừa hắn vui vẻ hay không? Trần Nguyên Chân vô cùng muốn biết.

283. Chương 275: Đàm Phán

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 275: Đàm phán

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Hai mươi gậy kia, nếu đánh thật mà nói, gân cốt Trần Thế Mỹ căn bản không gánh được, cũng may, những nha dịch kia hạ thủ lưu tình, thời điểm đánh lưu lại bảy phần khí lực, Trần Nguyên chịu đựng cũng không có cảm giác đau nhiều.

Trở lại trong đại lao, Trần Nguyên được đám người trong lao kia nhiệt liệt hoan nghênh, vì địa phương này, đã đi ra ngoài, rất ít người có thể trở về, đặc biệt là khi Bao Chửng đi vào Đại Lý Tự, tốc độ thẩm vấn án kiện là tương đối nhanh, tựa như Trần Nguyên, qua cả canh giờ mà còn chưa thẩm hết, thật là hạng nhất.

"Huynh đệ, huynh đệ, thế nào?" Biểu lộ mập mạp giống nhau như là chính bản thân hắn được thẩm, nóng lòng muốn biết rõ đáp án.

Không có biện pháp, tại đây thật sự rất nhàm chán, một người ra ngoài, mang tin tức về, đủ để chỗ này đàm luận thời gian rất lâu, Trần Nguyên tiến vào gian phòng của mình, ngồi xuống trên mặt đất, thư giãn một tí.

Mập mạp lại hỏi một câu: "Rốt cuộc thế nào, huynh đệ, người nói chuyện đi nha!"

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nhẹ nhàng nói: "Ta làm sao biết được? Cho tới trưa vẫn chưa thẩm vấn xong, Bao đại nhân nói sẽ tùy ý tái thẩm."

Phạm nhân bên trong đã đợi thời gian dài, sau khi nghe xong, liền nói: "Không đúng nha, huynh đệ, Bao đại nhân thẩm vấn luôn luôn rất nhanh, bản án người rõ ràng chưa thẩm hết? Ta xem không phải là chưa thẩm xong, nhất định là trong lòng Bao đại nhân vẫn còn do dự, rốt cuộc có nên giết người hay không!"

Người ở bên trong này, thật sự là có kinh nghiệm ở phương diện đó, Trần Nguyên xoay đầu lại nhìn hắn, hỏi: "Lão ca, lần sau ra toà là lúc nào?"

Người nọ lắc đầu, nói: "Không nhất định, chỉ là, huynh đệ, ta cho người biết, nếu như trong vòng mười ngày, Bao đại nhân thẩm vấn người lần nữa, khả năng là người nhất định phải chết, nếu như để tới mười ngày sau, như vậy, người khả năng là có thể sống được."

Lời này nói ra, tù phạm chung quanh đều dùng một loại ánh mắt hâm mộ nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên vẫn không thể giải thích, vì cái gì lại là mười ngày?

Người nọ giải thích: "Mười ngày, là thời gian bọn Bộ khoái sưu tập chứng cứ lần nữa, nếu như trong vòng mười ngày tìm được chứng cứ rồi, có thể đem người đi giết, sẽ lập tức lại cho người ra toà, nếu như trong vòng mười ngày không cho người ra toà, nói rõ bọn Bộ khoái không tìm được chứng cứ mới, vậy thì chúc mừng huynh đệ, rất có thể sẽ sung quân Thương Châu doanh."

Thương Châu doanh là "nông trường lao động cải tạo" nổi danh Đại Tống, phạm nhân ở chỗ này, trên cơ bản đều là trọng hình, những tù phạm kia cần thể để lực sống, trông giữ cũng thập phần nghiêm khắc, chỉ là, đối với những người sống trong ngục Đại Lý Tự này mà nói, Thương Châu doanh chính là thiên đường.

Chỗ đó có thể nhìn thấy mặt trời, có thể để cho bọn họ sống.

Mập mạp có chút ít hâm mộ, nói một câu: "Huynh đệ, ta có một người quen biết tại Thương Châu doanh, gọi Lưu Chọn, người này đi một năm rồi, nếu như người có thể đi ra, thì hãy tìm hắn, báo tên của ta, hắn nhất định sẽ chiếu cố người."

Trần Nguyên cũng cười, bất kể như thế nào, chính mình hiện tại đã có hi vọng, hiện tại muốn gì? Hiện tại muốn tiếp tục viết chữ cho Lăng Hoa, tiếp tục tạo thành oanh động đối với bên ngoài.

Lần này bị áp tải trên đường, có mấy Bộ khoái liền hỏi mình về sự tình « nước điều ca đầu » kia, chắc hẳn hiệu quả không tệ, chiêu này đã có hiệu quả tốt, vậy thì cứ tiếp tục dùng, một ngày một thủ, mình biết thơ hay của Tiểu Tô, toàn bộ đưa ra ngoài, Tiểu Tô làm sao bây giờ? Trần Nguyên sẽ không quản hắn, hắn là người có tài hoa, không có trắng sáng, hắn còn có thể ghi những vì sao long lánh.

Chuyện còn lại, liền xem Nhân Tông hôm nay, rốt cuộc có được chính mình tăng bốc thoải mái không.

Nhân Tông được tăng bốc vô cùng thoải mái, tâm tình vậy rất tốt, ấn tượng Trần Nguyên trong lòng hẳn đã tốt đẹp hơn nhiều, từ hấn liếc nhìn Trần Nguyên bị giải vào sảnh đường, hấn cũng cảm giác, Trần Nguyên này rất đặc biệt, Nhân Tông chú ý tới một chi tiết, đó phải là Trần Nguyên ăn mặc quần tù cũng rất sạch sẽ.

Không chỉ nói là tử tù, chính là tù phạm tầm thường, bị đóng lại vài ngày, cũng sẽ có vẻ lờn thối, Trần Thế Mỹ này rõ ràng tại loại hoàn cảnh này, còn chú ý cuộc sống của mình, cái này lại khiến cho Nhân Tông có chút bội phục.

Hơn nữa, Trần Nguyên vô mộng ngựa Nhân Tông rất hay, dù vậy, Nhân Tông suy nghĩ hai ngày, vẫn không thể hạ quyết định sau cùng.

Nhân Tông rất muốn để Trần Nguyên một con đường sống, mặc dù nói, hấn e ngại chiến tranh, nhưng trong lòng hấn cực kỳ rõ ràng, chiến tranh cũng không phải giết một thương nhân như Trần Thế Mỹ là có thể tránh, nếu như ngày sau Lý Nguyên Hạo thật sự nhìn Đại Tống mà nói, đã không có cơ Trần Thế Mỹ này, vẫn có thể tìm lý do khác tới.

Như Liêu quốc hiện tại, Gia Luật Niết Cô Lỗ tới đàm phán, mục đích của hấn là muốn cầu Tống triều, sắp tới bộc phát chiến tranh, không cần phải cho Đảng Hạng bất luận cái gì ủng hộ, nhưng Gia Luật Niết Cô Lỗ lấy cớ, lại là về vấn đề giám định biên giới song phương.

Vấn đề biên giới đã sớm tốt rồi, tại thời điểm Thực Tông, đã ký tên mình ước cùng với Tiêu thái hậu, nhưng người Liêu quốc, một năm lại một năm chậm rãi phá hư cái hiệp ước này.

Binh lính của bọn hấn hàng năm đều không ngừng xâm lấn địa phương thuộc về Đại Tống, cướp bóc cư dân Đại Tống trở lại Liêu quốc, khiến cho thôn trang vốn là có cư dân ở lại trở nên trống trải, những ruộng kìa cũng biến thành cỏ dại mọc thành bụi, sau đó, ngựa của bọn hấn liền đặt bước chân vào chỗ đó.

Sau đó, chính là nói với Tống triều, cái địa phương kia là của bọn hấn, giới hạn biên giới tự nhiên cần giám định một lần nữa rồi.

Tống triều đương nhiên không đồng ý, vì vậy, song phương đã có tranh luận, có tình huống tranh luận liền đàm phán, kết quả hoặc là Tống triều nhượng bộ, đánh mất ranh giới, hoặc là dùng những thứ khác, đền bù tổn thất nhất định cho Liêu quốc, cam đoan quốc thổ còn ở trong tay mình.

Mà năm thứ hai, Liêu quốc lại đưa ra tranh luận mới, cứ như vậy mà tiếp diễn, lúc này đây, Gia Luật Niết Cô Lỗ đưa ra, chính là, mười huyện nam Ngói Kiều.

Nói về Ngói Kiều, mọi người khả năng không quá quen thuộc, Ngói Kiều tại trung bộ bình nguyên Hà Bắc, xây quan tại thời điểm những năm cuối Đường triều, để ngừa Khiết Đan, bởi vì trung nguyên chiến loạn, bị người Khiết Đan chiếm cứ, thời điểm Tống triều sơ kỳ thu phục, cùng Mật Tân quan cùng Ứ Khẩu quan Đông Bắc, hợp xưng ba cửa ải.

Nhân Tông biết rõ, Liêu quốc là có dụng ý khác, đây là tuyến ngoài cùng để Tống triều phòng vệ Khiết Đan, sao chịu nhường cho Liêu quốc? Người Liêu đưa ra cái chỗ này, hiển nhiên là vì bức bách Tống triều càng chặt hơn một ít, lúc đàm phán lấy được càng nhiều lợi ích một chút, đương nhiên, nếu quả thật có thể lấy được đất, đó là không còn gì tốt hơn.

Người Liêu đánh bàn tính vô cùng như ý, lý luận của Nhân Tông thực sự cực kỳ kiên định, ba cửa ải không có gì để đàm, chỗ đó một tác thổ địa cũng không thể buông tha, đặc biệt là hiện tại, người Đảng Hạng cũng quật khởi, chỗ đó càng trở thành vùng giao tranh giữa tam quốc.

Điểm này, những người Liêu quốc kia khẳng định cũng biết, cho nên, bọn hấn đến đàm phán, kỳ thật không phải đàm biên cảnh, mà là chiến tranh.

Nhân Tông thậm chí có thể đoán được ra, Gia Luật Niết Cô Lỗ khai ra điều kiện, thì phải là quân đội Đại Tống lui về phía sau biên cảnh Tống Liêu, lại để cho Liêu quốc có thể cảm giác tâm hơn một ít, đương nhiên, bọn hấn cũng sẽ ép rất nhiều tiền tài, để cho mình mua đồ vì chiến tranh.

Tiền tài không thành vấn đề, Tống triều có tiền, có rất nhiều tiền, nhưng đó là tiền Tống triều, không có lý do gì bị lừa bịp, liền xuất tiền túi, mặc dù bị mất một ít, cũng tận lực mất ít đi, quân đội biên cảnh triệt thoái về phía sau, càng không thể, triệt thoái về phía sau, người Liêu là yên tâm không ít, nhưng Nhân Tông sẽ lo lắng.

Song phương vừa mới bắt đầu đàm phán, tất cả như Nhân Tông đoán trước, Gia Luật Niết Cô Lỗ ném vấn đề biên cảnh ra ngoài, lập tức đưa ra phương án giải quyết, đó là Tống triều cắt mười huyện Ngõa Kiều, nhường cho Liêu quốc.

Điểm này, Tống Kỳ tuyệt đối không đồng ý, lập trường song phương vô pháp điều hòa, vì vậy, Gia Luật Niết Cô Lỗ lại ném ra ngoài phương pháp giải quyết thứ hai, chính là quân đội ba cửa ải Tống triều triệt thoái về phía sau, tại sau khi chiến tranh Liêu quốc cùng Đảng Hạng chấm dứt, sẽ khôi phục nguyên trạng.

Đồng thời, đoạn thời gian này, biên cảnh Liêu Tống, vì Liêu quốc đề phòng Tống triều, mà gia tăng rồi không ít quân đội, quân phí những người này, do Tống triều đến trả.

Khẩu tài Tống Kỳ vẫn là cực kỳ không tệ, hơn nữa, hấn hạ đủ công phu đối với đàm phán, gắng dùng thành công lần này để văn hồi vinh dự mình vứt bỏ, hơn nữa, hấn cảm thấy, lúc này đây là cơ hội cực kỳ tốt, bởi vì Đại Tống có thể ở trên, nhưng Liêu quốc lại không ở trên nổi.

Một khi chiến tranh đánh nhau, nếu như Liêu quốc còn phải chú ý biên cảnh Tống Liêu mà nói, như vậy, thập phần bất lợi đối với Liêu quốc, cho nên, Tống Kỳ cho rằng, hiện tại sốt ruột, hấn là Gia Luật Niết Cô Lỗ mới đúng.

Nhưng tình huống lại vượt xa Tống Kỳ đoán trước, Gia Luật Niết Cô Lỗ động một chút lại uy hiếp dùng chiến tranh, cái này lại làm cho Tống Kỳ cảm thấy rất là kinh ngạc.

284. Chương 276: Hoàng Thượng Muốn Gặp Người (1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 276: Hoàng thượng muốn gặp người (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Lệnh Nhân Tông đưa ra, chính là liệu mạng tránh chiến tranh, phương thức Gia Luật Niết Cô Lỗ đàm phán như vậy, lại khiến cho Tống Kỳ không thể phát huy được ưu thế chủ nhà nguyên vẹn.

Ngắn ngủn hai ngày thời gian, đàm phán rõ ràng tiến nhập giai đoạn nước miếng chiến dài dòng buồn chán, Tống Kỳ không sợ nước miếng chiến, bởi vì Đại Tống không muốn chiến tranh.

Nhưng bộ dáng Gia Luật Niết Cô Lỗ thật giống như không gấp gáp, đặt xuống một câu: "Nếu như thời kỳ chiến tranh, Liêu quốc chúng ta bởi vì Đại Tống quân đội kiềm chế, mà tạo thành cái tổn thất gì, chúng ta sẽ cùng nhau ghi nhớ các mục, đợi cho đánh xong Đảng Hạng, sẽ cùng quý quốc đàm phán một lần nữa."

Thái độ của Gia Luật Niết Cô Lỗ làm cho Tống Kỳ có chút không đoán ra, thời điểm lâm triều, đem chuyện này tấu cho Nhân Tông biết được, Nhân Tông nghe xong, cũng cảm giác rất là ngoài ý muốn, Liêu quốc Cửu Vương Tử này vì cái gì mà to gan như vậy, chẳng lẽ không sợ đàm phán không thành, thật sự đánh nhau, Liêu quốc bọn hấn không ngăn được hai mặt công kích sao?

Cả triều văn võ cũng không biết trong lòng Gia Luật Niết Cô Lỗ rốt cuộc đang tính toán điều gì.

Tống Kỳ nói suy đoán của mình ra: "Vạn tuế, vì thần cho rằng, cái Liêu quốc này, tất nhiên là miệng cọt gan thối, nếu như thái độ của chúng ta lại kiên quyết hơn một ít, làm ra một bộ dạng không sợ chiến tranh, hoặc là làm ra động tác có chút âm thầm viện trợ người Đảng Hạng, người Liêu quốc tất nhiên sẽ bị kinh hoàng."

Nhân Tông không cho hấn câu thuyết phục trả lời, mà là nhìn hai người Phạm Trọng Yêm cùng Bao Chứng.

Đây là quốc sự, đây là đại sự, Nhân Tông sẽ không đi trông cậy vào Bàng Cát làm cái gì vì hấn, mà Bàng Cát phảng phất cũng biết cái quy luật này, thành thành thật thật đứng ở bên dưới, bước chân vẫn không nhúc nhích.

Phạm Trọng Yêm tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, thần cho rằng, Tống Kỳ nói có lý, binh mã Liêu quốc những năm này đã không lớn mạnh bằng lúc trước, muốn cùng lúc khai chiến với chúng ta, còn có cả người Đảng Hạng, cơ hồ là chuyện không thể nào, huống hồ, phía sau bọn họ, người Nữ Chân những năm này cũng là càng náo loạn càng hung hăng, Liêu quốc có thể nói là ba mặt thụ địch."

Nhân Tông gật gật đầu, nói: "Ta cũng biết, chỉ là, nếu như hiện tại, Đại Tống chúng ta tham gia chiến tranh, tổn thất tất nhiên thảm trọng, hơn nữa, nếu đánh thắng, cũng phải cùng Đảng Hạng chia đều chiến quả, ta sợ, vạn nhất người Liêu quốc bí quá hoá liều, cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào đối với chúng ta."

Phạm Trọng Yêm đáp: "Vạn tuế nói cực kỳ đúng, cho nên, vi thần cho rằng, hiện tại chúng ta có thể làm một ít mờ ám, khiến cho người Liêu quốc sợ hãi là được rồi, cũng làm cho dũng khí của bên Đảng Hạng kia càng cường tráng hơn một ít, về phần thật sự tham gia trong đó, thần cho rằng, vạn tuế cân nhắc cực kỳ thỏa đáng, bây giờ còn chưa phải lúc."

Nhân Tông nghe ý nghĩ của Phạm Trọng Yêm giống với hấn, lập tức buông xuống không ít tâm sự, liền hạ chỉ lại để cho Tống Kỳ buông tay đi làm, có thể dùng cách thích hợp, thoáng hù dọa người Liêu quốc một tý.

Đây không thể nghi ngờ, chính là cưỡi một dây trói buộc quanh mình Tống Kỳ, để cho trong lòng Tống Kỳ tràn đầy tin tưởng đối với đàm phán lần này: "Vạn tuế anh minh, thần nhất định không phụ kỳ vọng của vạn tuế."

Ngữ khí Tống Kỳ dễ dàng hơn không ít, từ trong giọng điệu này, văn võ cả triều cũng nghe được lòng tin của hấn.

Nhân Tông cũng cực kỳ hài lòng, nói: "Tốt, liền đến nơi đây thôi, Bao ái khanh, Lữ Tướng quốc, hai người các người lưu lại một bước, về phần sự tình Trần Thế Mỹ kia, ta còn hỏi ý kiến của các người một chút, những người khác tản ra đi."

Thái giám cao giọng hô một tiếng bãi triều, những người khác rời đi trong chớp mắt, Tống Kỳ cũng nện bước chân bình tĩnh, một lần nữa đi đàm phán cùng Gia Luật Niết Cổ Lỗ, mà hai người Bao Chứng cùng Lữ Di Giản, đều ở lại.

Nhân Tông hỏi: "Bao ái khanh, Trần Thế Mỹ kia hôm nay như thế nào? Nghe nói hấn lại viết ra thì từ rất tốt."

Bao Chứng gật đầu: "Hồi bẩm vạn tuế, từ ngày bãi đường đó, Trần Thế Mỹ cả ngày ở trong phòng giam viết thi từ, trong đó có vài tác phẩm xuất sắc, giống như cái « nước điều ca đầu » kia, ai cũng rất sáng khoái."

Nhân Tông cười một chút, nói: "Trẫm hiện tại thật sự muốn tha hấn một lần rồi, chỉ là, Bao ái khanh có lý do phù hợp, để qua loa tắc trách những người Đảng Hạng kia hay không?"

Bao Chứng đã sớm dự đoán cái kết quả này, cho nên, phương pháp xử lý qua loa tắc trách người Đảng Hạng, Bao Chứng cũng đã sớm nghĩ tới, chỉ là, Bao Chứng làm người, làm quan, đều là rất vững vàng, lời hấn không nên nói, đã có những người khác nói, Bao Chứng tuyệt đối không lảm liêng.

Qua loa tắc trách người Đảng Hạng, phương pháp xử lý đã có sẵn, Bao Chứng không muốn nói.

Hấn vụng trộm quay đầu liếc nhìn Lữ Di Giản, Lữ Di Giản hiểu sâu về ý nghĩa, tiến lên một bước nói: "Vạn tuế, cật thần cho rằng, chỉ cần vạn tuế duy trì điều kiện để Đảng Hạng khai chiến cùng Liêu quốc, đối lấy một mạng Trần Thế Mỹ kia, người Đảng Hạng sẽ không nói cái gì."

Nhân Tông sững sốt một chút, lập tức hiểu ra, chính mình vừa vạn muốn chuẩn bị làm chút ít bộ dạng ủng hộ người Đảng Hạng, đến hù dọa Liêu quốc, nhất cử lưỡng tiện như vậy, chẳng phải là tốt nhất?

Lập tức cười ha ha một tiếng. mpos: "Mọi người đều nói cáo già rất tốt, những lời này quả nhiên rất đúng, chủ ý của Tướng quốc đúng là đến hơi nhanh một ít."

Lữ Di Giản vội vàng quỳ xuống, nói: "Cựu thần sợ hãi, cựu thần sợ hãi, cựu thần một mảnh trung tâm đối với vạn tuế, chưa bao giờ dám có sự tình lừa gạt, kính xin vạn tuế minh xét!"

Nhân Tông đi xuống, tự mình nâng hân dậy, nói: "Trẫm không phải chửi, mắng người, là khen người, nghĩ về những man di kia, phần lớn là hạng người xảo trá, đối với bọn họ, cáo già mới có thể khá hơn, như hôm nay, Phạm đại nhân quân tử như vậy, cũng muốn lừa gạt người Liêu, trẫm liền cực kỳ hài lòng "

Bao Chứng nói: "Phạm đại nhân trung quân ái quốc, làm người ngay thẳng, kính xin vạn tuế không dùng cái sự tình này đến cân nhắc phẩm chất Phạm đại nhân."

Nhân Tông nở nụ cười: "Trẫm biết rõ, phẩm chất Phạm đại nhân không cần trẫm đến nói cái gì, đúng rồi, Tướng quốc, người cảm thấy Phạm đại nhân dùng một chiêu này, có thể hù dọa Gia Luật Niết Cô Lỗ kia hay không?"

Lữ Di Giản do dự một chút, nói: "Cái này, hoàng thượng, xin thứ cho cựu thần nói thẳng, nếu chỉ luận hình thức cùng thủ đoạn hiện tại, Phạm đại nhân dùng chiêu thức ấy, tuyệt đối là cao minh, chỉ là, có thể khiến cho người Liêu sợ hãi hay không, ta nghĩ, có một người nên rõ ràng hơn chúng ta."

Nhân Tông hỏi: "Ai?"

Lữ Di Giản phóng nhỏ thanh âm: "Vạn tuế, ngài đã quyết định thả Trần Thế Mỹ kia một con đường sống, sao không sai người đến hỏi hân một tiếng? Cựu thần nói thẳng, ở trong Đại Tổng ta, không ai quen thuộc quan hệ trên triều đình Liêu quốc hơn hân."

Nhân Tông sững sốt một chút, lập tức tưởng tượng, Lữ Di Giản nói, quả thật cũng rất có đạo lý, Trần Thế Mỹ kia tại Liêu quốc, náo cả Yên kinh lật trời, nếu như hân không sờ thấu Yên kinh mà nói, há lại có thể lật ra sóng gió lớn như vậy?

"Bao ái khanh, người đem mang Trần Thế Mỹ kia đến, trẫm muốn đích thân trông thấy hân."

Bao Chứng quay đầu, vung trộm liếc nhìn Lữ Di Giản, lên tiếng: "Vâng."

Trần Nguyên là người tốt, điểm này Bao Chứng rõ ràng, tuy biểu hiện hơi gian xảo một ít, nhưng mỗi khi nguy hiểm tiến đến, hân cũng có dũng khí buông tay đánh cược một lần, người như vậy, làm bất cứ chuyện gì, đều có thể thành công, đều có thể trở nên nổi bật, nhưng không thể làm quan.

Bao Chứng biết rõ, Lữ Di Giản một mực hi vọng kéo Trần Nguyên tiến vào quan trường, thậm chí, nếu như có thể mà nói, Lữ Di Giản sẽ ở thời điểm bất động, an bài Trần Nguyên một chức quan, tiếp nhận hân, nhưng Trần Thế Mỹ làm quan, thật sự là chuyện tốt sao?

Trên quan trường, kiêng kỵ nhất chính là rêu rao, sợ nhất, đúng là không tuân thủ quy củ, mà Trần Thế Mỹ kia, hết lần này tới lần khác, chính là một người ưa thích rêu rao, người như vậy, ở trong quan trường sẽ bị người khác hận.

Thời điểm Trần Nguyên làm việc, tại một ít vấn đề lớn, tuy tuân thủ quy củ, nhưng bước chân lại trôi nổi như vậy, rất thích lựa chọn một ít đường tắt.

Đây càng là một chuyện muốn mạng người, nếu như người phá hư cái quy củ kia thật tốt, người khác có thể công khai xử lý người, nhưng nếu như Trần Nguyên làm quan, cũng lựa chọn một ít đường tắt để làm việc mà nói, khả năng cuối cùng, chính là bản thân hân cũng không biết mình bị ai làm hại.

Trong lòng Bao Chứng có chút thở dài một tiếng, coi như hết, tự mình nghĩ cách, chính là lại để cho Trần Thế Mỹ còn sống, chỉ cần hân không bị giết chết bởi vì chuyện người Đẳng Hạng này, Bao Chứng coi như đã làm được chuyện chính mình nên làm.

Về phần Trần Nguyên sau này không làm quan, hay làm quan, vận mệnh thế nào, Bao Chứng cũng không thêm nghĩ nữa.

Nếu có một ngày, Trần Thế Mỹ kia thật sự đáng chết rồi, hân sẽ đem người hiện tại chính mình một lòng muốn cứu, một lần nữa kéo vào phía trong tử lao, sau đó là mài sáng dao cầu vôi hân.

Hiện tại, Lữ Di Giản đã muốn kéo hắn vào quan trường, hoàng thượng đã muốn gặp hắn, chính mình dẫn hắn đến là được.

Đây là ngày thứ ba, khoảng cách thời điểm lần trước Trần Nguyên ra toà chỉ cách nhau ba ngày, cái này so với mười ngày tù phạm kia nói, thậm chí còn chưa tới một nửa, cho nên, khi cửa nhà lao bị mở ra, sắc mặt Trần Nguyên đều trắng rồi.

Lúc này không thể nói hắn nhất gan, có nhiều người cả gan làm loạn hơn, tại lúc gặp phải tử hình, ngay cả cắt đầu đều đi ra.

Trần Nguyên cảm giác, thanh âm của mình phảng phất như là từ trong cổ họng phát ra ngoài, một cỗ khí lưu trong lồng ngực kia đã vô pháp thông suốt, trong miệng gọi ra vài tiếng: "Các vị, là ta đến lúc rồi sao?"

Hắn không biết người khác có thể nghe rõ ràng hắn nói cái gì hay không, bởi vì, trong nháy mắt này, toàn bộ đầu Trần Nguyên đều là chỗ trống, cả nhà giam, ngoại trừ một cái cửa nhỏ bên ngoài kia, tất cả những thứ khác, phảng phất đều đột nhiên biến mất,

Chỉ một cánh cửa, cái cửa này, liên quan đến sinh tử của mình.

Trong hoảng hốt, Trần Nguyên cảm giác, có hai cánh tay kéo cánh tay hắn lại, hai cánh tay kia mình nhẹ nhàng vuốt trên người, có hai người đang nói gì đó bên cạnh mình.

Hai cánh tay kia cho Trần Nguyên thêm một chút lực lượng, chậm rãi phục hồi tinh thần, chỉ thấy là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng trước mặt, trên mặt hai người mang theo dáng tươi cười.

Bạch Ngọc Đường nói: "Trần đại ca, khách khí như vậy làm gì? Dập đầu cho huynh đệ, nhưng huynh đệ không nhận nổi đâu."

Triển Chiêu lại nói với đội trưởng nhà lao: "Đi lấy nước đến, Ngọc Đường, chúng ta dìu hắn ngồi xuống nghỉ ngơi trước, người xem, chân tay hắn đều bị dọa mềm nhũn rồi."

Trần Nguyên lúc này mới hơi hiểu được kéo tay Triển Chiêu lại, hỏi: "Triển, hộ vệ, có phải là ta không cần chết rồi hay không? Hoàng thượng không giết ta, có phải không?"

Hắn liên tục hỏi hai vấn đề, Triển Chiêu cũng không nóng nảy trả lời, ở phương diện này, Triển Chiêu cực kỳ có kinh nghiệm, tựa như hiểu lắm vừa rồi, đủ để cho Trần Nguyên tinh thần chạy đến bờ biên giới, chuẩn bị sụp đổ, hiện tại, nếu như bỗng nhiên nói cho hắn biết cái tin tức tốt này, hắn có khả năng không chịu nổi.

Tại trước khi cảm xúc Trần Nguyên chưa ổn định, Triển Chiêu không dám nói tình hình thực tế, không dám nói cho Trần Nguyên: "Hoàng thượng đã không muốn giết người rồi, hiện tại lại để người đi ra ngoài, còn muốn chúng ta dẫn người đi gặp hắn."

Trước kia từng có chuyện như vậy, kết quả, phạm nhân thả ra rồi, nhưng lại là thả một người điên.

Triển Chiêu cầm nước trà đội trưởng nhà lao đưa tới đến, rót cho Trần Nguyên một chén: "Đến đây, uống trước một ngụm, lá trà tại đây của chúng ta không có hương thơm như sơn trang của người."

Người uống vào trước, để khẩu khí trong lòng thông thuận đã, còn có thể thả người hay không, ta vẫn không thể làm chủ, lập tức phải dẫn người đi gặp một người, ta chỉ có thể nói cho người biết, người có hi vọng."

Trần Nguyên không uống nước, mà là cấp bách hỏi: "Có phải là hoàng thượng muốn gặp ta? Các người nói cho ta biết, có phải là hoàng thượng muốn gặp ta?"

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau một cái, trong tâm cảm thán, Trần Nguyên quả nhiên là đủ thông minh, một người dưới trạng thái tinh thần này, còn có thể nghĩ ra vấn đề đó, rất không dễ dàng.

Bạch Ngọc Đường đánh cho Trần Nguyên một cái tát, nói: "Người theo chúng ta đi là được, chúng ta chỉ là chân chạy, về phần dẫn người đi gặp ai, Bao đại nhân cũng không còn nói cho chúng ta biết."

Triển Chiêu tự mình bưng nước trà tới, đặt ở phía trước Trần Nguyên, nói: "Uống trước một ngụm, sau đó lại ăn mặc cẩn thận, giống thời điểm lần trước người ra toà là được rồi."

Trần Nguyên máy móc tính mở miệng ra, một tách trà lớn rót vào trong bụng, luồng khí kia thông thuận rồi, đầu cũng thanh tỉnh hơn không ít.

Chỉ thấy hần lắc mạnh đầu, sau đó liền ngồi ở bên giường, ánh mắt qua lại ở trên mặt Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, sau một lát, Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Nhất định là hoàng thượng muốn gặp, ta Ngọc Đường, Triển đại nhân, các người có biết, hoàng thượng bởi vì sự tình gì mà triệu kiến ta hay không?"

Triển Chiêu cười ha ha một tiếng, hần biết rõ, lúc này Trần Nguyên đã khôi phục như bình thường.

Lập tức không giấu diếm, nói: "Thế Mỹ, thời điểm lần trước người ra toà, biểu hiện rất tốt, hoàng thượng đã không muốn giết người, nhưng sự tình còn chưa được giải quyết, cái kia dù sao cũng là án nhân mạng, ta phỏng chừng, nếu người muốn sự tình giống như không có, cũng khó có thể, đặc biệt là huynh đệ người, người chết rồi, phải có người đền mạng."

Bạch Ngọc Đường cũng nói: "Trần huynh, những huynh đệ của người rất đạt đến một trình độ nào đó, tuy chúng ta bắt hơn bốn mươi người, nhưng hơn bốn mươi cá nhân này không có một người nào, không có một cái nào nói người chủ khiến để cho bọn hần động thủ.

Thiết An Ha Mã Thai kia ngay từ đầu còn nói, sự tình đều là hần làm, đều không quan hệ đến người, người thật là cường quỳ tốt, các huynh đệ đều nguyện ý bán mạng vì người, hiện tại, mạng của người đã được bảo vệ, mà bọn hần vẫn còn ở trong lao.

Bao đại nhân nói, bọn hần động thủ giết người, cũng có người tận mắt thấy, nếu muốn lưu tánh mạng bọn hần lại, nhất định phải nhả người Đẳng Hạng ra, nhất định phải để hoàng thượng nói chuyện."

Hai người bọn họ nói xong, Trần Nguyên ngồi ở trên giường nghe, tâm tình của hần càng ngày càng ổn định, ngực đã không còn phập phồng.

Trong lòng của hần, xác thực rất cảm động, tuy Trần Nguyên không phải người giang hồ, nhưng hai chữ nghĩa khí, tại thời điểm có thể giảng, vẫn muốn giảng một tý.

Mình là thủ phạm chính, Nhân Tông thấy mình, khẳng định trong lòng còn chưa quyết định, cuối cùng nên xử lý chuyện này như thế nào.

Cái này không khác gì là nói cho Trần Nguyên, cơ hội vẫn có, Nhân Tông ngay cả mình cũng tha thứ, nói rõ hần thật sự là một người rất nhân từ, chỉ cần mình có thể biểu hiện tốt một ít, lại nói những người Nữ Chân này thậm chí một ít, kích động tâm đồng tình của Nhân Tông, không phải là hoàn toàn không có hi vọng.

Khóe miệng Trần Nguyên chậm rãi hiện lên dáng tươi cười, nói: "Triển đại nhân, ta không sao, bây giờ có thể nói cho ta biết, hoàng thượng muốn gặp ta, rốt cuộc là vì cái gì hay không?"

Triển Chiêu nhìn ra, Trần Nguyên đã không có việc gì rồi, lập tức gạt đầu, nói: "Hoàng thượng muốn hỏi người một ít về sự tình Liêu quốc và Gia Luật Niết Cô Lỗ kia."

Cùng so sánh với hoàng cung Minh Thanh, cái hoàng cung Tống triều này có vẻ bé hơn một ít, không có Di Hoà viên, không có Viên Minh viên, không có nhiều phòng ốc như vậy, cũng không có cổ cung, cái loại khí phái kia.

Cái này, có lẽ chính là để hoàng đế Tống triều biểu hiện mình thân dân.

285. Chương 277: Đàm Phán Một Bàn (1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 277: Đàm phán một bàn (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Khi Trần Nguyên vào trong thư phòng, mấy người đã đứng đó, có cả Lữ Giản Di, không ai dám nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Trần Nguyên, hần rất biết điều, cúi đầu chào mọi người, rồi đứng ở chỗ cuối cùng.

Một lúc sau, Nhân Tông đi vào, cả người vàng óng ánh, trên đầu là tiến hiền quan, đai lưng bằng ngọc, mặt trắng như tuyết, giày thêu kim tuyến, vô cùng xa hoa, có vẻ như hoàng đế rất biết hưởng thụ hương vị cuộc sống.

“Hoàng đế vạn tuế vạn tuế!” Tất cả mọi người quỳ xuống, đồng thanh hô.

“Bình thân!” Nhân Tông bình tĩnh nói.

“Tạ hoàng thượng!” Tất cả mọi người đứng lên, chỉ mỗi Trần Nguyên vẫn còn quỳ dưới đất.

“Người chính là Trần Nguyên?” Nhân Tông hỏi.

“Tội dân Trần Nguyên kính chào hoàng thượng!” Trần Nguyên cúi rạp đầu xuống.

“Người chắc là đã nghe nói về chuyện đàm phán với Liêu quốc? Cứ ngẩng đầu lên, nói kiến giải của mình ra, đừng ngại!” Nhân Tông nói.

Trần Nguyên ngẩng đầu lên, nhưng không dám nhìn vào mặt Nhân Tông, chỉ dám nhìn vào chỗ quần áo xa hoa trên người hần, kỳ thật, Trần Nguyên cho rằng, cái này hoàn toàn không tất yếu, chỉ cần một hoàng đế có thể làm cho tất cả người nghèo có cơm ăn, có thể làm cho tất cả mọi người có một gian nhà cỏ để cư trú, hần có thể qua xa hoa một ít, tiền là lợi nhuận thuế thu được, không phải tiết kiệm quá nhiều.

Tiền lợi nhuận đến, chính là dùng để hưởng thụ, muốn Tống triều đặt rất nhiều tiền tài như vậy ở bên trong phủ kho, đợi địch nhân đánh tới, kiếm lấy thu hoạch mang về, thật sự là cách làm rất không sáng suốt.

Liêu quốc hiện tại đang dùng chiến tranh uy hiếp, bọn hần căn bản không dám đánh, điểm này, Phạm Trọng Yêm nói rất đúng, nhưng Liêu quốc không dám đánh, không có nghĩa là Gia Luật Niết Cô Lỗ không dám đánh, đối với Cửu Vương Tử này, Trần Nguyên vẫn còn có chút hiểu rõ.

Quỳ gối trước mặt Nhân Tông, Trần Nguyên thản nhiên nói: “Hoàng thượng, tội dân cho rằng, Phạm đại nhân phỏng đoán rất có nhiều chỗ không ổn, còn phải xin hoàng thượng thứ tội, thảo dân mới dám nói thẳng.”

Nhân Tông ngồi ở trên ghế rồng cao cao, gặp một tù nhân trong hoàng cung, không phải lần đầu tiên Nhân Tông làm.

Lần trước đó là một năm trước, khi đó, hần gặp Bạch Ngọc Đường, lúc ấy, Bạch Ngọc Đường dùng mấy trăm cái lộn, khuất phục Nhân Tông, lại làm cho hần nổi lên tâm thương tiếc.

Trần Nguyên hôm nay cũng muốn biểu hiện một mặt tốt nhất của mình cho Nhân Tông xem, cũng muốn để cho Nhân Tông cảm thấy, thả mình là một sự tình hần làm rất chính xác, hần không biết lộn mình bỏ nhào, hần muốn biểu hiện ra, chính là khẩu tài của mình, còn có cả cơ trí của chính mình.

Nghe Trần Nguyên chối bỏ thuyết pháp của Phạm Trọng Yêm như vậy, Nhân Tông rất hứng thú, hỏi: “Người cứ nói, đừng ngại, trẫm chính là muốn nghe thêm một ít kiến.”

Trần Nguyên lại nhìn Lữ Di Giản đứng ở một bên, Lữ Di Giản cũng có ý bảo hần nói tiếp xuống dưới.

Lúc này, hần mới nuốt nước miếng một cái, làm thông cuống họng thoáng một tý, nói: “Hoàng thượng, tội dân cho rằng, Liêu quốc hiện tại thật sự không muốn hai mặt tác chiến, nhưng nếu quả thật cũng đánh nhau cùng Đại Tống, bọn hần hoàn toàn có khả năng áp dụng phòng ngự Đảng Hạng, công kích Đại Tống, cách làm như vậy, mặc dù Đại Tống chúng ta có thể đánh thắng, cũng sẽ bị tổn thất thảm trọng, huống chi, nếu như trong chuyện này, Lý Nguyên Hạo đặt thành hiệp nghị cùng Liêu quốc, thắng bại rất khó đoán trước.”

Nhân Tông chấp nhận sâu đối với phân tích của Trần Nguyên, nói: “Ừm, trẫm cũng nghĩ như vậy, ý của Phạm đại nhân chỉ là hù dọa người Liêu quốc thoáng một tý, lại khiến cho Gia Luật Niết Cô Lỗ kia không cần phải quá kiêu ngạo, lúc này, hần còn dám uy hiếp Đại Tống, chúng ta cũng không muốn chính thức tham gia vào trong đó.”

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Vạn tuế, xin thứ cho tội dân nói thẳng, sách lược Phạm đại nhân không sai lầm, chỉ là, hắn không nhìn rõ ràng cách Gia Luật Niết Cô Lỗ làm người."

Nhân Tông cười nói: "Người nói một chút xem?"

Trần Nguyên nói: "Cửu Vương Tử kia là người âm hiểm, xảo trá, loại người thật sự là có bản lĩnh, rồi lại không từ thủ đoạn, vạn tuế xem xét, tội dân cho rằng, lần này, Gia Luật Niết Cô Lỗ đến đây, chính là muốn chiến tranh cùng Đại Tổng!"

Nhân Tông rất là kỳ quái, hỏi: "Liêu quốc không sợ sao?"

Trần Nguyên đã tính trước, nói ra thập phần tự tin: "Liêu quốc sợ, nhưng Gia Luật Niết Cô Lỗ không sợ, lần này Liêu quốc thống quân đánh Đảng Hạng, là con của Liêu Hưng Tông, Gia Luật Hồng Cơ, có tin tức nói, nếu như Gia Luật Hồng Cơ đánh thắng mà nói, hắn có thể làm thái tử vạn tuế Liêu quốc, Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn địa vị thái tử Liêu quốc từ lâu, y theo tính cách của hắn, tuyệt đối không cam tâm bại bởi Gia Luật Hồng Cơ."

Sau khi nói qua lời này, Nhân Tông có chút không tin, hỏi: "Không thể nào? Dù thế nào đi nữa, hắn làm sao dám cầm hưng suy Liêu để nói giỡn?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Tại trong lòng Gia Luật Niết Cô Lỗ, đây không phải đang cầm giang sơn nói đùa, hắn tin tưởng vào năng lực của mình, hắn tin tưởng, chỉ cần Liêu quốc rơi vào trong tay của hắn, không qua được mười năm, tất nhiên có thể khôi phục diện mạo thời kì cường thịnh nhất, không qua được hai mươi năm, hắn có thể đánh hạ Đại Tổng, chiếm đoạt Đảng Hạng, cho dù là lưu cho hắn một cái cục diện chiến bại rồi rầm, hắn cũng có thể thu thập được hết."

Trần Nguyên hơi dừng một chút, ngẩng đầu nhìn xem phản ứng vài người chung quanh.

Nhân Tông lâm vào trong trầm tư, Bao Chứng như mặt nước phẳng lặng, mà Lữ Di Giản chính là có chút lộ ra dáng tươi cười, trong lòng của hắn lại càng nắm chắc, Trần Nguyên đáng để cứu giúp.

Trần Nguyên lại nói: "Vạn tuế, trong đám người đồng lứa ở Liêu quốc, năng lực Gia Luật Niết Cô Lỗ, nếu so với Gia Luật Hồng Cơ, thì mạnh hơn rất nhiều, không riêng gì chính bản thân hắn tin tưởng, mình có thể làm cho Liêu quốc đi về hướng phú cường, còn có rất nhiều người đồng thời cho rằng, Gia Luật Niết Cô Lỗ mới là người chọn lựa tốt nhất cho vị trí thái tử Liêu quốc, cho nên hắn ước gì Tổng triều và Liêu quốc cũng đánh nhau!"

Nhìn Nhân Tông đã rất chú ý nghe chính mình nói chuyện, Trần Nguyên cũng không để Nhân Tông hỏi nguyên nhân trong đó, tự mình liền giải thích: "Một khi chúng ta khai chiến cùng Liêu quốc, Gia Luật Hồng Cơ tất nhiên sẽ bị cản tay tại Đảng Hạng, bằng vào bốn sự của Lý Nguyên Hạo, Liêu quốc rất có thể không có được chỗ tốt, Gia Luật Hồng Cơ vấp phải trắc trở, đối với hắn Gia Luật Niết Cô Lỗ mà nói, là chuyện tốt cực lớn, về phần hoàng đế Liêu quốc trách tội, hắn càng không sợ."

Bởi vì, một khi đánh nhau, lĩnh quân tác chiến cùng Đại Tổng ta, tuyệt đối sẽ là Gia Luật Niết Cô Lỗ này, chỉ cần hắn lấy được đủ chiến tích, có thể hòa nhau với Gia Luật Hồng Cơ, bên trong hoàn cảnh tranh giành thái tử."

Sau khi nói xong, Trần Nguyên lại không nói nữa, cứ quỳ trên mặt đất, chờ câu hỏi của Nhân Tông.

Hắn nói đều là lời nói thật, về thái tử Liêu quốc tranh giành, Nhân Tông cũng biết đến, chỉ không chắc Gia Luật Niết Cô Lỗ dám cầm chuyện này để đùa giỡn.

"Trần Thế Mỹ, nghe nói người quan hệ cũng không tệ cùng Gia Luật Hồng Cơ?"

Trong lòng Trần Nguyên cười khổ một hồi, nói: "Hoàng thượng, lúc trước kia quan hệ không tệ, nhưng hiện tại, tội dân không dám tới Liêu quốc nữa."

Nhân Tông gật gật đầu, nói: "Vậy thì thăm hỏi người, người xem Gia Luật Hồng Cơ cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ tranh đoạt thái tử vị, ai có thể thắng?"

Trần Nguyên trả lời vô cùng chém đinh chặt sắt: "Gia Luật Hồng Cơ!"

Nguyên nhân trong này rất đơn giản, Gia Luật Hồng Cơ biết mình cùng cái Cửu ca này kém ở nơi nào, cho nên sẽ toàn lực ứng phó, mà Gia Luật Niết Cô Lỗ thì sao? Hắn cũng căn bản không biết, có một đối thủ rất lợi hại, tùy thời sẽ đánh hắn.

Nhân Tông không hỏi lại, cả cung điện im ắng, Trần Nguyên không dám nói lời nào, mà Bao Chứng cùng Lữ Di Giản biết rõ, lúc này Nhân Tông đang tự hỏi, cũng sẽ không nói cái gì.

Qua rồi thời gian rất lâu, hai chân Trần Nguyên đều có chút run lên rồi, Nhân Tông lúc này mới mở miệng, nói: "Trần Thế Mỹ, vậy người cho rằng, hiện tại chúng ta nên đàm phán cùng Liêu quốc như thế nào?"

Lời này vừa hỏi, Trần Nguyên lập tức biết rõ, Nhân Tông đã muốn tiếp nhận thuyết pháp của chính mình rồi, chỉ cần ngày sau, bên trong đàm phán nghiệm chứng thuyết pháp của chính mình là hoàn toàn chính xác, như vậy, không riêng gì cái mạng nhỏ của mình, ngay cả tánh mạng của bọn Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ, đều có thể bảo vệ được.

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại vội vàng dập đầu nói: "Tội dân sợ hãi, tội dân không dám vọng nghị!"

Nhân Tông có thể là ngồi thời gian dài nên mệt mỏi, đứng dậy nói: "Trầm lại để cho người nói, người cứ có gan nói, người ở Liêu quốc, có thể quấy cho Yên kinh lật trời, ta nghĩ, đã trải qua chuyện như vậy, trong lòng của người, nhất định có cái nhìn riêng, nói cho ta nghe một chút."

Trần Nguyên cũng không tiếp tục từ chối cái gì, nói: "Vạn tuế, tội dân cho rằng, cái đàm phán này, kỳ thật hoàn toàn là chuyện không cần thiết, chỉ cần vạn tuế đáp ứng trợ giúp Đảng Hạng, Lý Nguyên Hạo cũng không thể không tiếp nhận, hẳn tất nhiên sẽ phải người đến thiên ân vạn tạ, cũng không có chuyện gì để nói cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, bởi vì, gia hỏa này căn bản chính là đến sinh sự."

Nhân Tông nở nụ cười, hỏi: "Vậy người cho rằng, ta nên cho Đảng Hạng người cái dạng gì ủng hộ mới được?"

Trần Nguyên nói: "Trên miệng nói hai câu là được rồi, Lý Nguyên Hạo kia cũng không phải là người gì tốt, vong ân phụ nghĩa, toàn chơi hai mặt, tựa như thời điểm tại Liêu quốc, Gia Luật Nhân Trước trợ giúp hắn như vậy, nhưng cuối cùng, hắn có lẽ vẫn là xếp đặt Gia Luật Nhân Trước một lần, đơn giản chỉ muốn tìm được đồng bọn tốt để hợp tác."

Nếu như vạn tuế thật sự toàn lực tương trợ mà nói, như vậy, chúng ta cho hắn cái gì đó, rất có thể chính là nuôi ong tay áo, chẳng những có đi không về, còn có thể khiến cho con ong kia cắn tay chúng ta một cái."

Nhân Tông thoải mái cười to: "Nuôi ong tay áo? Ha ha, cái ví von này cũng rất là thỏa đáng, chỉ là, mặc dù không tất yếu cần đàm phán, nhưng người ta đến rồi, chúng ta cũng không thể không nói chuyện."

Trần Nguyên đương nhiên hiểu, đàm phán là phải làm.

Bình thường, đàm phán buôn bán là vì chia tiền, đàm phán chính trị là vì chia của, mà đàm phán chiến tranh, chính là vì giao tên thua cuộc chiến tranh cho một phương trong đó, tựa như nước Mỹ mỗi ngày đánh nước này, đánh nước kia, trước khi đánh đều muốn đàm phán nói chuyện, tại sao vậy chứ? Chính là vì làm cho người khác xem: "Người xem, ta vốn không muốn đánh, là hắn không đàm phán cùng ta!"

Cho nên, Tổng triều khẳng định phải đàm phán, còn phải tận lực lấy được địa vị có lợi ở trong đàm phán, Nhân Tông để hắn mà nói nhiều như vậy, đều chỉ là vì để cho Tổng Kỳ có thể chuẩn bị đầy đủ hơn một ít bên trong đàm phán.

Nhân Tông nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Trần Thế Mỹ, ta muốn biết, nếu như người giao phong cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ, người phải làm như thế nào?"

Lời này lại khiến cho Trần Nguyên mừng rỡ, Nhân Tông hỏi một câu lại một câu, càng lúc càng không thích hợp với một thương nhân có tội như hắn, nhưng Nhân Tông cứ hỏi, hắn biết mình muốn đạt tới mục đích.

Hiện tại chính mình nên cho Nhân Tông một ý kiến hay, nếu như sự tình phát triển, thật sự giống hệt như mình đoán trước, mà cái chủ ý chính mình đưa ra này, lại giúp Nhân Tông một việc lớn mà nói, bọn người Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ liền có hi vọng trở lại.

Lập tức nói: "Tội dân hiện tại có một cách nghĩ, Liêu quốc đã cần đàm phán, Đổng Hạng cũng muốn đàm phán, vậy thì hoàng thượng không phải có thể cân nhắc trường hợp, kéo bọn họ đến cùng một cái bàn?"

Chỗ tốt của nhiều bên hội đàm, tại thế kỷ hai mươi mốt đã rất rõ ràng, ví dụ thực tế bán đảo Triều Tiên là ở chỗ này, hai người đàm phán, dễ dàng đàm phán không thành, khả năng vĩnh viễn không đàm phán ra một cái kết quả, nhưng ba người đàm phán, liền không giống với lúc trước.

Nếu để cho Đổng Hạng cùng Liêu quốc, còn có cả Đại Tổng ngồi ở một cái bàn đàm phán như lúc bình thường, chuyện có khả năng xảy ra nhất, chính là, trận chiến đã đánh xong, bọn hắn còn không có đàm phán.

Nhân Tông cảm thấy rất hứng thú đối với cái đề nghị này, bởi vì, Tổng triều chính là muốn kéo dài bước chân đàm phán, đợi chiến tranh bộc phát, Tổng triều sẽ có càng nhiều lựa chọn.

Hắn nghe Trần Nguyên nói xong, cùng Bao Chứng liếc nhau một cái, trong mắt Bao Chứng cũng lộ ra một tia ngạc nhiên, đặt người Đổng Hạng và người Khiết Đan ở trên một cái bàn, nếu như quay vắn thoả đáng trong đó mà nói, khả năng là có thể thắng lợi trên bàn đàm phán.

Kỳ thật, vài người cùng một chỗ đàm phán, trên thương trường sớm đã có qua rồi, nhưng không có vị đại thần nào nghĩ tới việc, hắn sẽ đem cả quốc gia đàm phán cùng quốc gia.

Nhân Tông thật cao hứng, hắn cảm thấy, tuy ý nghĩ này cổ quái một ít, lại thật sự có thể giải quyết nan đề hiện tại hắn gặp phải.

Nhân Tông cao hứng, con đường trước mặt Trần Nguyên liền rộng lớn hơn rất nhiều, Nhân Tông nói: "Tốt, sự tình Liêu quốc nói tới chỗ này thôi, chúng ta sẽ nói về chuyện của người."

Trần Nguyên đã biết chính mình không chết được rồi, nhưng hắn không biết Nhân Tông rốt cuộc muốn xử trí hắn như thế nào, đi Thương Châu doanh sao? Trong lòng Trần Nguyên muốn nhất, chính là Nhân Tông không cần phải tiếp tục truy cứu chuyện này, thả mình, cũng thả bọn Thiết An Ha Mã Thai, đó là tốt nhất.

Ý nghĩ này rõ ràng rất không thực tế.

Chỉ nghe Nhân Tông nói: "Người nhận tội, ta đã nhìn rồi, người nói là nhất thời xúc động, điểm này, trẫm cũng tin tưởng, chỉ là, người Đổng Hạng chỗ đó cũng nên có một bàn giao, tử tội miễn đi, nhưng mang và lại không trốn thoát đâu."

Nhân Tông nhìn Trần Nguyên một hồi, nói: "Như vậy đi, người phạm sự tình liên quan đến phiên bang, xử trí người như thế nào, trẫm còn phải lại cân nhắc một chút, tóm lại, ta sẽ không để cho người chết. Xuất cung, cũng đừng có trở lại nhà tù nữa, trẫm đã phái người đi sơn trang của người, bọn hắn sẽ đến đón người về nhà, nhớ kỹ, ở trong nhà, chỗ nào cũng không được đi, nếu như người chạy, chính là ta muốn thả người một con đường sống, cũng không thể được."

Trần Nguyên đợi Nhân Tông sau khi nói xong, vội vàng nói: "Đa tạ ân điển hoàng thượng!"

"Bao ái khanh, người phái hai Bộ khoái đi theo Trần Thế Mỹ, những ngày này, không cho phép hắn thoát khỏi trong lòng bàn tay của người."

Cái này là giám thị cư ngụ cổ đại? Giám thị thì giám thị, cho dù không có người giám thị, Trần Nguyên cũng không biết chạy trốn, nếu trước khi tiến vào nhà tù, hắn có khả năng thật sự mang theo một đám người Nữ Chân, tiến đến Trường Bạch Sơn, nhưng hiện tại không thể.

Nếu như nói lúc này đây tiến vào ngục giam, có cái gì thu hoạch, đối với Trần Nguyên mà nói, thì phải là trước kia, hắn luôn cố gắng tránh thất bại, nhưng lần này, Lưu tiên sinh kia đã chỉ giáo cho Trần Nguyên, đôi khi thoáng ôm một tỷ thất bại, có khả năng chính là kết cục tốt nhất.

Huống hồ hiện tại, kết quả này đối với mình mà nói, không phải quá xấu, Trần Nguyên đã rất hài lòng, mình không cần trở lại nhà tù.

Vì cái gì mà, nhiều phạm nhân như vậy, đều nguyện ý dùng nhiều tiền, tìm một người bảo lãnh xử lý hậu quả? Tự do có nhiều chỗ đáng ngưỡng mộ, chỉ có thời điểm mất đi mới biết được.

Hắn ở nhà tù này nửa tháng, ngoại trừ nghĩ biện pháp muốn sống, nói nhiều nhất đối với chính mình chính là: "Cái chỗ này không vào được!"

Cái loại mất đi tự do này, kẻ cận giãy dựa thống khổ trước cái chết, hắn không muốn lại nhận thức lần thứ hai.

Trong khoảng thời gian này, nhất định phải lợi dụng tất cả, trong khoảng thời gian này, chỉ cần mình thoảng làm việc một tý, cam đoan sơn trang có thể tiếp tục vận chuyển, sinh ý trên biển cũng có thể bắt đầu chạy, mình ở trong mắt Lữ Di Giản cùng Bằng Cát vẫn còn nhiều giá trị.

Chỉ cần còn giá trị, hai lão đầu này sẽ không buông tha cho mình, coi như là Nhân Tông thật sự sung quân mình đến Thương Châu doanh, cũng nhất định là tù phạm tự do nhất bên trong Thương Châu doanh.

286. Chương 278: Nghị Lực

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 278: Nghị lực

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Bọn Thiết An Ha Mã Thai thì làm sao bây giờ? Xác định chính mình an toàn, Trần Nguyên đã nghĩ tới bọn hắn, lúc này đây, có thể nói là chính mình hại bọn hắn, hiện tại, Trần Nguyên thật sự rất hối hận, lúc trước nghe thấy tin tức Gia Luật Lữ Linh mang thai, tâm tình của hắn thật sự cực kỳ tệ.

Nếu như không phải là bởi vì chính mình ngay lúc đó xúc động, sao không thể tìm ai đó phát tiết một tý? Sao cứ phải đối nghịch cùng Lý Nguyên Hạo kia, phong cách Lý Nguyên Hạo thế nào, cứ để cho hắn thỏa mãn là tốt rồi, chính mình tội gì phải làm đến nước này?

Bây giờ nói những việc này đều đã muộn, cùng với hối hận, không bằng nghĩ biện pháp, xem nên làm như thế nào để bảo vệ tánh mạng của bọn hắn mới đúng.

Trần Nguyên biết rõ, cuộc sống nhân sinh như hài kịch, nhưng xuất diễn của mình thật sự quá thất bại.

Con người là như thế, như hài kịch, càng như quân cờ, phía trên cuộc chơi, nếu như người chỉ phòng thủ vững vàng, như vậy sớm muộn cũng sẽ bị đối thủ công phá thành trì, chỉ có chủ động tìm kiếm cơ hội phóng ra, mới có thể lấy được thắng lợi.

Cơ hội cuối cùng để chủ động phóng ra, có thể là đến từ tự tin của người, đến từ dũng khí của người, nhưng càng nhiều hơn là thời điểm, là đến từ cái xúc động nhất thời kia.

Có chút thời điểm, người có thể sẽ bước về phía tương lai tươi sáng, lại có chút thời điểm, sẽ bước vào một cái tử cục nan giải, người sẽ hãm thân vào tử cục, nhưng lại phát hiện trước mắt là một mảnh thiên không, cái này là địa phương đặc sắc nhất của cuộc sống nhân sinh.

Lần này bị bắt, vô luận từ phương diện để xem xét, Trần Nguyên đều là thất bại, đều là rơi vào tử cục, chẳng cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa thoát khỏi.

Người thuận lòng trời, đây là định luật thiên cổ không thay đổi, ông trời đã để cho Trần Nguyên tới làm Trần Thế Mỹ, tự nhiên sẽ không để cho hắn thành thành thật thật buồn bán.

Tạ ơn Nhân Tông, Trần Nguyên bị thái giám mang ra khỏi hoàng cung, Nhân Tông hiện ra vẻ mỉm cười, nói: "Tướng quốc, người nói rất đúng, Trần Thế Mỹ này, có thể là người tốt nhất để đàm phán cùng Liêu quốc."

Lữ Di Giản lập tức ôm quyền trả lời: "Hoàng thượng, đó là một câu nói đùa của cụt thân, Trần Thế Mỹ này không có công danh, nếu để cho hắn đi đàm, chẳng phải là khiến cho người ta chê cười Đại Tổng chúng ta không người sao?"

Nhân Tông nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Cứ để cho Tống Kỳ dựa theo phương án chúng ta dự định, phải gây áp lực cho Gia Luật Niết Cô Lỗ, nếu chuyện kia phát triển như Trần Thế Mỹ phỏng chừng, trẫm sẽ cho hắn công danh!"

Không biết vì cái gì, lúc này trong lòng Bao Chửng bỗng nhiên thoáng lộ bộ một tí, cách nghĩ của Trần Nguyên rất đặc biệt, càng chứng minh cái nhìn của Bao Chửng đối với Trần Nguyên là hoàn toàn chính xác, bước chân của hắn trôi nổi quá sức tưởng tượng, quá phong phú, người như vậy, nếu quả thật làm quan, sẽ là chuyện tốt sao?

Người này tiến vào triều đình, đến tốt cũng là mang đến một luồng gió mới, thổi tỉnh đáng về già nua nặng nề của triều đình, hay là nổi lên một cỗ gió lốc? Bao Chửng không thể xác định.

Bạch Ngọc Đường nhìn Trần Nguyên đi tới, rất thân mật nghênh đón, nói: "Trần huynh, ta đã báo cho Lăng Hoa rồi, đang ở bên ngoài chờ ngươi, huynh đệ đưa ngươi về nhà."

Tâm tình Trần Nguyên bây giờ rất phức tạp, còn có chút bận tâm sự tình về sau, chỉ là, dù sao thành phần vui sướng cũng chiếm hơn phân nửa, nụ cười trên mặt khó có thể che dấu, hỏi: "Không phải Bao đại nhân phái người theo dõi ta đấy chứ?"

Bạch Ngọc Đường ha cười ha một tiếng, nói: "Nói cái gì vậy, huynh đệ chúng ta đâu phải người dưng, người coi như là ta đến chỗ người ở lại mấy ngày đi."

Là người quen rất tốt, ít nhất song phương vẫn yên tâm hơn một ít, làm chuyện gì cũng thuận tiện hơn một ít, Trần Nguyên gật đầu, chợt nhớ tới một việc, nói: "Đúng rồi, Ngọc Đường, ta hỏi một người, người có biết không? Chính là Lưu đại nhân bị nhốt trong đại lao, ta đi vào đó vài ngày, đã bị Nhân Tông giết chết người biết chuyện của hắn không?"

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường lập tức thay đổi, cánh tay làm một động tác nhỏ giọng trên môi, sau đó vội vàng nhìn mọi nơi, xác định không người mới lên tiếng: "Trần huynh, Lưu đại nhân kia chết là chuyện cấm kỵ."

Trong lòng Trần Nguyên rất là ngạc nhiên, nếu là thời điểm Thanh triều, xuất hiện đại thần nào đó chết, không ai dám nói, cũng là hiện tượng bình thường, nhưng tại Tống triều, lá gan những ngon quan kia rất lớn, hoàng thượng sai, chính là sai.

Trong đó chẳng lẽ có nguyên do gì? Hắn cũng hạ thấp thanh âm, hỏi: "Như thế nào? Hắn oan uổng hay sao? Hoàng thượng không cho nói?"

Bạch Ngọc Đường cười một tiếng đau khổ, nói: "Oan uổng thì tốt hơn, hắn tội phạm khi quân, còn lừa hoàng thượng nhiều năm, một lần cuối cùng từ trong tay hoàng thượng lừa gạt 30 bạc triệu tiền tài, giết hắn cứu tộc cũng không nhiều."

Trần Nguyên nghe xong, sắc mặt lập tức đầy khâm phục, nói: "Ta x, còn có người xấu như vậy, dám lừa gạt tiền của hoàng thượng? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nói cho ta nghe một chút."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhỏ giọng nói về câu chuyện đó.

Tiên sinh xác thực là người mù lòa, năm tuổi phát sốt cao, từ đó, thế giới trong mắt hắn, chính là màu đen .

Nhưng tiên sinh luôn luôn không nghĩ mình thiếu cái gì, người khác có thể làm được, hắn có thể làm được, hắn và những đứa trẻ khác cùng đi đến trường, thành tích tốt hơn nhiều so với đứa trẻ có thể trông thấy ánh sáng kia.

Hắn đi kiểm tra khoa cử, lần đầu tiên liền kiểm tra một cái thứ hạng mười tám, cái này tương đối tốt, nếu như người có người trong triều mà nói, hoàn toàn có thể ở lại Biện Kinh làm quan, cho dù trong triều không người, cũng đủ để làm đại quan một chỗ.

Nhưng tiên sinh nhưng không thể làm quan, thời điểm thi đình Nhân Tông cho hẩn định luận: "Mặc dù tài hoa xuất chúng, nhưng mắt không thể thấy, không thể làm quan, tinh thần có thể khen, về địa phương nhậm một chức quan nhàn tản."

Nói cách khác, tuy tiên sinh thi đậu rồi, nhưng Nhân Tông không cần một người mù lòa, vì ca ngợi tinh thần tiên sinh, Nhân Tông để cho hẩn đi địa phương làm một chức quan nhàn tản, mỗi tháng nhận lấy bổng lộc.

Đổi lại những người khác, lúc này có thể sẽ tạ ơn, sau đó sự tình cứ như vậy trôi qua, sau khi đi ra khỏi triều đình, tiên sinh cũng sẽ thành tấm gương để tất cả người tàn tật học tập.

Nhưng tiên sinh không như vậy, bởi vì hẩn muốn chứng minh, người khác có thể làm, mình cũng có thể làm, được hai năm, tiên sinh lại đi thi lần nữa, lúc này đây, hẩn thay đổi một cái tên, hẩn vẫn thi đậu.

Hai năm qua, hẩn đã học xong một việc, chính là lúc người khác nói chuyện, ánh mắt của hẩn sẽ nhìn theo tiếng nói, hẩn học xong cách nghe bước chân người khác, sau đó, thời điểm đi đường, sẽ men theo tiếng bước chân người khác.

Hơn nữa, lần trước hẩn đi qua hoàng cung lần thứ nhất rồi, hai năm qua, hẩn một mực nhớ lại đường trong hoàng cung, đi bao nhiêu bước nên quẹo vào, đi bao nhiêu bước có bậc thang...

Vì vậy, thời điểm lần thứ hai hẩn đi vào hoàng cung, không có giống như lần trước, cần thái giám dẫn đường, tự hẩn đi, tự hẩn cùng một đám tài tử trên bảng sóng vai đi tới trước mặt Nhân Tông, lúc này đây, Nhân Tông không biết người đứng trước mặt hẩn đúng là người mù lòa lần trước, văn võ cả triều cũng đều không nhìn ra.

Đây là hẩn lần đầu tiên lừa gạt Nhân Tông, từ trong tay Nhân Tông, lừa gạt đến chức quan Kim Châu tri huyện.

Trần Nguyên nghe đến đó, chỉ cảm thấy cảm xúc cuộn trào, trong lòng phẳng phất như có một loại tình cảm mãnh liệt bị đốt lên, Trần Nguyên biết rõ, nếu như sự tình chính là như vậy mà nói, tiên sinh không có khả năng tiến vào Đại Lý Tự, cho dù Nhân Tông phát hiện mình bị gạt, cũng sẽ bội phục nghị lực của hẩn, giống như Trần Nguyên hiện tại.

287. Chương 279: Tiên Chảy (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 279: Tiên chảy (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Bạch Ngọc Đường nói, tiên sinh đã dùng tánh mạng cống hiến cho cuộc sống, lúc tiên sinh tiền nhiệm, luôn phán đoán sáng suốt thị phi, chấp pháp theo lẽ công bằng.

Được cấp dưới cùng dân chúng tôn trọng, những nha dịch kia đều thay tiên sinh yểm trợ, tất cả nha dịch đều nhìn ra, mắt tiên sinh không thể thấy, lại không ai nói toạc ra.

Hết lần này tới lần khác, vừa lúc đó, ông trời không chiều lòng người, khu Kim Châu bạo phát đại hạn vài thập niên không có, nhưng thượng quan vì công tích, tốt khoe xấu che, áp chế tình hình tai nạn xuống dưới, xem như không thấy dân chúng trôi giạt khắp nơi, tiếng kêu than khắp trời đất.

Mấy lần đưa tấu chương lên triều giảng bài không thấy hồi âm, dân chúng cả khu Kim Châu đã ở vào biên giới sinh tử, tiên sinh lại càng đứng ở trên nơi đầu sóng ngọn gió, thượng quan muốn dè sự tình đó xuống, mà dân chúng muốn ăn, tất cả lại khiến cho hẩn làm ra một cái quyết định, lên kinh, trực tiếp lên kinh, tìm Nhân Tông cầu lương thực.

Hắn dứt bỏ thượng quan, chạy đến kinh thành, lại vấp phải trắc trở bốn phía, đi con đường bình thường để đến gặp Nhân Tông, ít nhất phải mất thời gian ba tháng, tiên sinh có thể đợi, nhưng dân chúng Kim Châu không thể đợi.

Vừa lúc đó, tiên sinh nghe nói một việc, đó chính là Tổng triều chuẩn bị đưa một đám vật tư giá trị 30 bạc triệu cho Liêu quốc, dùng để thể hiện cái gọi là chuyện tốt giữa hai nước, trong những vật tư này có đầy đủ lương thực, có thể để cho dân chúng Kim Châu sống sót.

Lúc này, bốn phía vấp phải trắc trở lại, đã khiến cho tiên sinh biến thành người có chút điên cuồng, hắn bắt đầu đánh chú ý đến nhóm lương thực này.

Có rất nhiều người Bộ khoái, còn có một lớp thân tín giúp hắn, đi theo hắn, cùng tiến lên kinh, hắn để cho người ta ăn mặc quan phục dịch trạm Đại Tổng, tới đón hàng đưa cho sứ giả Liêu quốc ở bên trong một cái khách điểm.

Sau đó, hắn mang người đi, lại chú ý một ít dân chúng sống nơi biên cảnh, biết nói tiếng Khiết Đan, giả mạo người Liêu quốc, tiếp nhận vật tư tại khu biên cảnh.

Tiên sinh biết mình không thể dấu quá lâu, hắn cũng không quan tâm, kéo vật tư về Kim Châu, treo án phía trên sảnh đường, để lại một phong thư, từ Nhân Tông đến thượng quan, hắn thống mạ tất cả một châu, sau đó dùng một chiếc xe ngựa rời đi.

Nhân Tông tra rõ ràng sự tình, vốn không có ý định đường hoàng tra ra, dù sao, bị một người mù lừa lừa gạt nhiều năm, không phải là cái sự tình gì sáng rọi, hơn nữa, đám vật tư kia ,ngoại trừ năm vạn quan đồng tiền bị tiên sinh phân cho người làm sự kiện này, dùng cho việc chạy trốn, toàn bộ những thứ khác, đều dùng để cứu tế dân chạy nạn .

Nhân Tông thật sự nghĩ thông suốt rồi, người mù lừa này chạy, cứ bỏ chạy đi, chỉ cần chuyện này không có nào người nhắc tới, hắn thật sự coi như là chưa từng phát sinh.

Nhưng sự tình cuối cùng lại xuất hiện biến hóa rất lớn, lúc tiên sinh rời đi, cuối cùng vẫn dùng xe ngựa để thay đi bộ, chính là xe ngựa kéo vật tư của Tổng triều, con ngựa kia vốn là ngựa trong hoàng cung, đơn giản là lớn tuổi, bị phái đi đưa hàng.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, con ngựa già kia lôi kéo xe ngựa, lại nhớ tới Biện Kinh, tiên sinh cũng không nhìn ra đường, cứ như vậy mà kéo hắn trở lại, có lẽ là trực tiếp kéo đến trước mặt Nhân Tông.

Ngày ấy, Nhân Tông đang tại sân vật, xem binh sĩ thao luyện, cái con ngựa kia lôi kéo tiên sinh vào đó, Nhân Tông xem xét, vô cùng ngạc nhiên, tiên sinh lại không biết mình đến đó chỗ nào, còn ôm quyền hỏi: "Xin hỏi chư vị, tại đây là địa phương nào?"

Nhân Tông nhận ra hắn, rất là bất đắc dĩ nói câu này: "Vốn là, ta không muốn bắt ngươi, nhưng ngươi đã trở lại đây, liền vào nhà tù đi thôi."

Câu chuyện của tiên sinh chính là như vậy, hiện tại, Trần Nguyên cuối cùng cũng hiểu, vì cái gì mà chuyện này không người nào nguyện ý nhắc tới.

Bởi vì vì tất cả mọi người biết rõ, hắn không nên chết, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn đã phạm vào tử tội không thể tha thứ, bởi vì mắt của hắn bị mù, nhưng hắn lại làm cho những người có thể trông thấy ánh sáng kia cảm giác, mặt mũi mình đã mất hết.

Đáng tiếc, tự đáy lòng Trần Nguyên phát ra một tiếng thở dài.

Đột nhiên, Trần Nguyên chắc chắn, nếu như lúc này đây mình cũng bị giết rồi, có thể sẽ có người thở dài vì chính mình hay không?

Ngoài hoàng thành, bọn người Lăng Hoa ở ngoài lo lắng cùng đợi, trông thấy thân ảnh Trần Nguyên xuất hiện , Lăng Hoa là người thứ nhất chạy tới, nàng ôm Trần Nguyên thật chặt, giống như là muốn dung nhập thân thể nàng vào thân thể hắn.

Hắn không kìm lòng được, nâng đầu Lăng Hoa lên, hướng đến môi của nàng, nhẹ nhàng hôn một chút, động tác này tại Tổng triều, hiển nhiên có chút quá mức lộ liễu, Hàn Kỳ cùng Bạch Ngọc Đường đồng loạt quay

đầu đi, lưu lại cho bọn hán một chút không gian riêng.

Chỉ là, những thủ vệ cửa hoàng cung kia không như vậy, có ánh mắt, tất nhiên là phải dùng, ánh mắt đồng thời nhìn sang, nhìn một màn hương diễm này.

Để cho bọn họ thất vọng chính là, Trần Nguyên chỉ nhẹ nhàng, khẽ hôn một cái, sau đó liền nói với Lăng Hoa: "Đi thôi, bây giờ sẽ chúng ta trở về nhà."

Ánh mắt chung quanh lại khiến cho Lăng Hoa có chút xấu hổ, không khỏi cúi đầu xuống, tùy ý để Trần Nguyên lôi kéo tiến vào xe ngựa.

Hơn nửa tháng không đụng vào nữ nhân, tiến vào xe ngựa, Trần Nguyên liền ôm lấy Lăng Hoa, cái tay kia nhẹ nhàng vuốt ve trên vai của nàng, nếu không phải Bạch Ngọc Đường cùng Hàn Kỳ đang ngồi ở bên ngoài càng xe, mà trên người của hắn cũng là rất nhiều ngày không tắm rửa, lúc này, hắn thật sự sẽ ăn thịt Lăng Hoa ngay tại chỗ.

Dương chương quý thả một cái chậu than ở cửa ra vào, cầm trong tay một cái mới chổi quét tinh, nói: "Thế Mỹ, vượt qua chậu than, ta tự mình quét xui cho ngươi."

Vượt qua chậu than, nếu như có thể mà nói, hắn muốn tắm rửa trước, không phải là vì tẩy xui cái gì kia, mà là hắn cảm giác, mình thật sự muốn tắm rửa, có một loại khát vọng mãnh liệt, muốn ngâm toàn thân vào trong nước nóng.

Nhưng tiệc rượu trong phòng đã được chuẩn bị, mọi người hiển nhiên là chờ hắn trở về, liền khai mở tiệc rượu.

Trần Nguyên chỉ có thể cùng Lăng Hoa đi tới cái chậu nước kia, trước tiên đưa tay vào, giặt rửa đơn giản, sau đó liền trở về phòng, đổi một bộ quần áo mới, về phần bộ đồ cũ trên người này, cứ ném vào trong chậu than để thiêu.

Điều kiện trong ngục Đại Lý Tự đương nhiên không thể so sánh với trong nhà mình, đối mặt với một bàn rượu và thức ăn phong phú, Trần Nguyên cảm giác nước miếng mình sắp chảy ra rồi, nhìn người ở phía trong phòng, cũng đều là người quen, chẳng thèm quan tâm đến việc mời mọc, không chút khách khí mà xé một khối đùi vịt, gặm trước.

Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dạng Trần Nguyên, rất thiện ý nhắc nhở: "Trần huynh, hiện tại tốt nhất là người ăn thức ăn thanh đạm trước, hơn nửa tháng không gặp chất béo rồi, nếu như thoáng một tý ăn quá nhiều, không tốt đối với thân thể, sẽ bị tiêu chảy đó."

Trần Nguyên vừa ăn vừa nói: "Không việc gì, không phải là tiêu chảy sao? Ta đã đi ra, có thể tìm lang trung!"

Bạch Ngọc Đường nghe hắn nói như thế, liền không nói gì thêm nữa.

Thả cả cái xương chân vịt ra, lại ăn mấy miếng thịt béo, giun dưa trong bụng Trần Nguyên cuối cùng cũng an phận một ít, lúc này hắn mới mở miệng, hỏi sự tình trên mặt kinh doanh: "Thế Trung, trong khoảng thời gian này, sơn trang thế nào?"

Trần Thế Trung gật đầu: "Chương quây yên tâm, sơn trang chỉ có một ít tiểu nhị rời đi, những cô nương kia đều ở lại nơi này, lần này các nàng làm việc, đã vô cùng đạt đến một trình độ nào đó, rõ ràng không ai rời đi. Sinh ý trong thành của chúng ta, còn có thể phát triển tiếp, cam đoan hoạt động như thường, chỉ là, nếu sơn trang này không mở lại, chương quây cũng nên để cho những cô nương kia một con đường ra mới được."

Nói tới chỗ này, hắn lại nhìn Bạch Ngọc Đường, ánh mắt kia rõ ràng chính là nói cho Trần Nguyên, có một số việc, không biết có thể để cho Bạch Ngọc Đường biết rõ hay không.

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, lập tức hỏi: "Có phải là chỗ Trương Tu Chính có tin tức?"

Trần Thế Trung nghe Trần Nguyên nói như vậy, lập tức hiểu được, nói: "Vâng, Trương tiên sinh đã đến Nghiêm Châu, hơn nửa đã bắt đầu trao đổi công việc mua thuyền, chương quây, hắn nói tất cả mọi việc chỗ hắn đều thuận lợi, người có thể sớm định ra phương án hay không."

Trần Nguyên nghe xong, cũng rất là do dự, sự tình của mình vẫn chưa xong, kế hoạch sớm định ra, thật sự không cần thay đổi sao? Tiền đã bị bọn Hồ Diên Khánh mang đi rồi, để cho Trương Tu Chính đi chạy thuyền, sự tình là mình đã hứa hẹn qua, cho dù Nhân Tông bắt hắn đi ngồi tù, cũng phải làm cho tốt.

Suy tư một hồi, Trần Nguyên mới nói: "Cứ để cho hắn làm theo kế hoạch, buổi tối người giúp ta, đi tìm Vương Luân, Vương Luân là thương gia, hơn nữa còn quanh năm chạy hàng, nếu như ta thật sự bị đẩy đi Thương Châu doanh, hãy để cho Trương Tu Chính hợp tác cùng hắn, như vậy, vừa có thể bảo toàn nguồn cung cấp cho đội tàu, cũng có thể để cho Vương Luân chống đỡ công việc đi hàng."

Trần Thế Trung gật đầu, nói: "Biết rồi, đại ca."

Trần Nguyên cười một tiếng về phía hắn, nói: "Huynh đệ, sự tình làm ăn của ta đây, liền trông cậy vào người rồi, ca ca ta không để người thua lỗ, người giúp ta buôn bán lời bao nhiêu, ta cho người bốn thành!"

Bộ dạng Trần Thế Trung có chút thẹn thùng, nói: "Đại ca, ta cảm thấy lúc này đàm luận về tiền cùng người, hình như có chút không quá phù hợp."

Trần Nguyên nở nụ cười, hỏi: "Vậy người có nghĩ là mình muốn tiền không?"

Trần Thế Trung không che dấu ý nghĩ của mình chút nào: "Chắc hẳn vẫn phải muốn!"

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Cái này là được rồi, người cầm ta bốn thành, ta cũng yên tâm, bằng không thì, sự tình đi hàng, người cứ chọn lựa chỗ tốt, chúng ta làm việc tại Thương Châu, nếu lấy đi thịt béo, chỉ để cho người uống súp, ta còn sợ tiểu tử người cho rằng ta bỏ gánh giữa đường nữa đó."

Trần Thế Trung hết sức cao hứng, nói: "Đại ca yên tâm, người làm mua bán, chính là ta tự mình làm mua bán!"

Trần Nguyên vội vàng khoát tay, nói: "Trước tiên đừng có cao hứng như vậy, nếu ca ca có thể tự do, tất cả mọi việc, chúng ta cứ làm như cũ, biết chưa?"

Trần Thế Trung gật đầu, nói: "Đó là tự nhiên!"

Ăn cơm xong, Trần Nguyên cuối cùng cũng có thể làm chuyện hắn muốn làm nhất, hắn đi tới nhà tắm đằng sau sơn trang, thả người vào một thùng nước nóng.

Nước đang có nhiệt độ rất tốt, thời điểm Trần Nguyên trầm mình xuống dưới, trong miệng không khỏi hừ một tiếng, thật sự rất thoải mái, sau một lúc lâu, Lăng Hoa cũng tiến đến, đi đến bên người Trần Nguyên, hỏi: "Tướng công, có muốn ta giúp người một tay, lau lau vai hay không?"

Lúc nói chuyện, mặt của nàng đều hồng thắm rồi.

Trần Nguyên chứng kiến cái bộ dáng thẹn thùng này của Lăng Hoa, trong lòng không khỏi rung động, vì vậy mà nhẹ nhàng đưa tay, đặt ở cái hông của nàng, nói: "Lau cái gì vai nha, tướng công của người nửa tháng không đụng vào nữ nhân rồi, mau cởi quần áo ra."

Nhưng bộ dáng Lăng Hoa lại rất thẹn thùng, nói: "Cái này, giữa ban ngày, bên ngoài còn có rất nhiều người..."

Nhìn cái môi son kia có chút run run, Trần Nguyên cũng không nhịn được nữa, đứng người dậy, đôi môi nhẹ nhàng bao trùm trên môi đỏ mọng mê người ở đằng kia, dùng đầu lưỡi liếm đôi môi ẩm ướt của nàng trước, sau đó mới dùng đầu lưỡi, nhẹ nhàng cạy mở hàm răng ra.

Lúc Trần Nguyên đem đầu lưỡi với vào trong miệng Lăng Hoa, Lăng Hoa không khỏi phát ra âm thanh rên rỉ, Trần Nguyên nửa tháng không đụng vào nữ nhân, nàng đương nhiên cũng không đụng vào nam nhân, Trần Nguyên có thể cảm giác, nàng đang có chút run rẩy, vì vậy liền tiến thêm một bước, của hắn đầu lưỡi chậm rãi đi vào, liếm láp đầu lưỡi Lăng Hoa.

Con mắt Lăng Hoa chậm rãi nhắm lại, hai tay đưa lên cổ Trần Nguyên, hai đầu lưỡi liền dây dưa ở cùng một chỗ, trong phòng chỉ còn lại tiếng hơi thở dày đặc.

Trần Nguyên tham lam mút lấy chiếc lưỡi thơm tho của Lăng Hoa, phía dưới dần dần trở nên cứng ngắc.

Lúc này, hai tay của hắn cũng không nhàn rỗi, dây thắt lưng trước ngực Lăng Hoa đã bị cởi ra, lộ ra vải bố bọc ngực màu trắng, bao bọc bộ ngực của nàng quá chặt chẽ.

Lúc này Trần Nguyên đã bắt đầu hôn sang đôi vai trắng muốt, mặt khác, bàn tay cũng vội vã cởi bỏ cái vải bố chán ghét kia, để cho cặp nhũ hoa kia lộ ra.

Hai quả đào cao nhọn, rất tròn, phối hợp với núm anh đào hồng hồng, thật sự là cực kỳ xinh đẹp, tựa như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất, Trần Nguyên nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp nụ hoa anh đào kia, tiếp theo, hắn ngậm cả vào trong miệng, chậm rãi mút.

Tiếng thở dốc của Lăng Hoa càng ngày càng thô, bắt đầu chủ động trút trên người quần áo ra, rất nhanh liền trần truồng, đứng ở trước mặt Trần Nguyên.

Trong miệng Trần Nguyên là thứ mềm mại của đáng yêu nàng, trong mũi ngửi được mùi cây hương trầm mê người, phía dưới đã vô cùng ứng rần, giống như thiết bồng kim cô, giống như sắp bộc phát, cũng vô pháp nhẫn nại, vì vậy mà vô bờ mong Lăng Hoa, nói: "Tiến đến, nhanh lên!"

Lăng Hoa cất bước tiến vào trong thùng gỗ, hai tay gắt gao ôm lấy Trần Nguyên, ngay tại thời điểm Trần Nguyên chuẩn bị phóng thích dục hỏa tích trữ hơn mười ngày một tấc, trong bụng bỗng nhiên truyền đến một tiếng "ot ot" khác thường, tiếp theo, một cỗ áp lực cường đại từ dạ dày, tốc hành đến đại tràng, Trần Nguyên vội vàng buông Lăng Hoa ra, cả chân mày cau lại.

Lăng Hoa rất là kinh ngạc, hỏi: "Tướng công, người làm sao vậy?"

Trần Nguyên biết rõ, Bạch Ngọc Đường nói rất đúng, vài ngày này không dính chất béo rồi, hôm nay ăn quá nhiều thịt, cái này rất phiền toái.

Vì cái gì không thể chờ một chút hãy phản ứng? Thời điểm còn chưa chắc hẳn có thể kiên trì một tấc hay không, bụng lại phát ra một hồi động tĩnh, áp lực này đã đến bờ mong

Hắn vội vàng phủ thêm một bộ y phục, nói: "Đợi lát nữa, ta đi tiểu tiện một tấc trước đã!"

Sau khi lần thứ tư từ toa-lét trở về, hắn nằm lên trên giường, nói: "Lăng Hoa, tìm lang trung."

Tiêu chảy bệnh ngắn da lông, nhưng bộ dạng thể cốt Trần Thế Mỹ vốn không rắn chắc, hơn nữa, mới từ trong phòng giam đi ra, lại càng suy yếu, tất xấu nhỏ như vậy, đủ để cho hắn không còn có bất luận lực lượng gì có thể phát tiết, liên tục ba chuyến ăn nằm ở toa-lét, bước chân đã bắt đầu lơ mơ rồi, thời điểm đi đường, hai chân cũng không còn khí lực.

Dù vậy, hắn vẫn không thể nằm xuống, bởi vì tìm người giai đoạn bảo lãnh hậu thẩm này cực kỳ trọng yếu, mỗi một giây đồng hồ, mình cũng phải lợi dụng cho tốt, cái này trực tiếp quan hệ đến vận mệnh của mình.

Sự tình sơn trang do Trần Thế Trung chiếu cố, Trần Nguyên vẫn tương đối yên tâm, hiện tại hắn không bỏ xuống được, chính là mấu chốt trên biển sắp bắt đầu.

Cái nghề này, chính mình chưa từng giao thiệp qua, mà trước kia Trương Tu Chính chạy thuyền, toàn bộ đều là dùng mạo hiểm làm chủ, giao mua bán cho hắn, thật sự có thể sao? Trần Nguyên có chút không yên lòng, cho nên, hắn phải cùng Vương Luân đàm phán thật tốt, để cho Vương Luân đi hàng, cùng đội tàu của mình, hình thành một cục diện bù đắp lẫn nhau.

Trần Nguyên biết rõ, chuyện này rất phiền toái, hiện tại, hàng nằm trong tay Vương Luân, hắn đã không muốn làm, trước đó vài ngày, chỉ đang nhìn mình tiếp nhận, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, trong ngắn hạn, chính mình không thể nào tiếp nhận đi hàng, Vương Luân thật sự nguyện ý chống đỡ mấy tháng nữa sao?

Lúc Trần Nguyên nói ý nghĩ này cùng Vương Luân, quả nhiên cũng không thể nói động Vương Luân.

Tình ý thì tình ý, sinh ý là sinh ý, Vương Luân không có khả năng vì tình cảm cùng Trần Nguyên, mà lại đi quẳng tiền vào công việc với hắn mà nói, đã là đầy bất mãn, không chút tiền lời.

288. Chương 280: Làm Quan

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 280: Làm quan

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

”Trần huynh, ta thật sự ý định bỏ qua chuyện đi hàng, hiện tại bỏ đi hàng, sẽ tổn thất một chút, tiền người từ Liêu quốc trở về phân cho ta, nếu như ta tiếp tục chống đỡ xuống dưới, ngay cả vốn ban đầu đều phải tiến vào,

ta đã nghĩ rất rõ ràng, lúc này đây, Trần huynh đi ra, nếu như nguyện ý hiện tại tiếp nhận mà nói, ta liền dùng giá thấp, chuyển nhượng cho người, nếu người không tiếp nhận được, ta sẽ đóng nó thôi.” Vương Luân nói ra mà có chút thất vọng, dù sao, cái mua bán này, hắn cũng đã quăng rất nhiều tâm huyết đi vào, nếu như không phải thật sự đã đến mức vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn chấm dứt như vậy.

Trần Nguyên có chút khó khăn, nếu là nửa tháng này sơn trang tiếp tục vận hành mà nói, cho tới hôm nay, hắn có đủ thực lực nhận lấy cái đi hàng kia, nhưng nửa tháng này, sơn trang không riêng gì chuyện không kiếm được tiền, mỗi ngày còn phải quăng tiền vào bên trong.

Các cô nương đều không đi, những người Nữ Chân kia cũng đều đang đợi Trần Nguyên đi ra, đợi tin tức thân nhân bọn hắn.

Những người này chưa bỏ đi là chuyện tốt, nhưng đã lưu lại, Tân Nguyệt sơn trang phải quản chuyện bọn hắn ăn uống ngủ nghỉ mới được.

Hiện tại, tuy Nhân Tông để cho Trần Nguyên trở lại, nhưng lúc nào để cho sơn trang tiếp tục khai trương còn chưa nói, trên cửa lớn kia còn treo tấm bài tạm dừng buôn bán, lúc nào có thể bắt đầu kiếm tiền lần nữa, còn là một chuyện không biết đến bao giờ, thậm chí, Trần Nguyên có thể tiếp tục buôn bán hay không, cũng là chuyện khó nói.

Lúc này, cho dù Vương Luân bán tháo bằng giá thấp, Trần Nguyên cũng không có khả năng mua.

Nhưng nếu quả thật để cho Vương Luân đóng việc đi hàng, đồ vật bên trong và nhà kho đều bán đi, thời điểm chính mình muốn dùng, lại đi mua hàng, lại làm nhà kho, lại mời tiểu nhị, đó chính là một cái giá càng lớn hơn.

Hai người đều đang trầm mặc, Vương Luân thỉnh thoảng nhìn Trần Nguyên, mà Trần Nguyên cũng thường xuyên nhìn về phía Vương Luân, cuối cùng, Trần Nguyên nói: ”Vương huynh, người đưa giá tiền này, không có lời gì để nói, chỉ là, hiện tại huynh đệ tiếp nhận mà nói, sẽ bốc lên nguy hiểm rất lớn.”

Vương Luân gật đầu, nói: ”Ta đây biết rõ, ta cũng đã đi tìm những người khác, không người nào dám làm, cái mua bán này, ta xác định rồi, hiện tại vẫn có thể duy trì, ta chuẩn bị đi Thổ phần làm một chuyến sinh ý, chắc hẳn có thể đem tiền lợi nhuận trở về, chỉ là, đi hàng này phải nhanh vớt bỏ một chút.”

Trần Nguyên cắn răng một cái, nói: ”Người xem tốt như vậy có tốt không, ta đưa cho người một nửa tiền trước, một nửa còn lại, ta phân hai lần cho người, mỗi tháng ta đưa cho người hai phần lợi tức, nửa năm sau sẽ thanh toán hết.”

”Tình huống hiện tại của huynh đệ, Vương huynh cũng rõ ràng, ta tiếp nhận đi hàng xong xuôi, còn phải tiến hành một chút cải tạo, những thứ này đều muốn tiền, nếu thanh toán một số tiền lớn, thật sự có chút ít không chịu đựng nổi.”

Vương Luân cuối cùng cũng gật đầu, nói: ”Được rồi, so với ta đóng hàng bán vải vẫn mạnh hơn ra rất nhiều, quyết định như vậy đi, hi vọng Trần huynh nhanh lên, nếu như có thể mà nói, ngày mai chúng ta đàm phán, thế nào?”

Song phương cứ như vậy mà ước định rồi, ngày hôm sau, Trần Nguyên dẫn người đi đến chỗ Vương Luân đi hàng, cánh tay giao tiền, cánh tay ký kết, ký xuống cái khế ước kia, đi hàng sẽ là của mình.

Nếu như đặt ở lúc bình thường, giá tiền Vương Luân khai ra, đủ để cho Trần Nguyên mừng rỡ, đây là một chuyến mua bán cực kỳ có lợi, nhưng hiện tại không giống với lúc trước, Vương Luân cắt nhường có chút đau đớn, đối với Trần Nguyên, rốt cuộc là trợ lực hay là gánh nặng, phải xem kết quả xử lý của Nhân Tông đối với hắn.

Trần Nguyên từ giữa trưa đến tối thật sự là làm không ăn, ngay cả một ngụm nước cũng không uống, chính là vì bảo đảm, cái bụng này ngoại trừ vài tiếng kêu vang lên, không có áp lực gì cần phóng thích.

Bởi vì hắn còn phải đi gặp gỡ Lữ Di Giản, thoáng nghe ngóng một tý, xem rốt cuộc Nhân Tông ôm cái dạng thái độ gì đối với mình, nếu thời điểm cầu kiến lão Lữ, chính mình chỉ chăm đi toa-lét, vậy thì không tốt lắm.

Đưa bọn Vương Luân rời đi, lại đợi một hồi, xác định trong bụng mình thật sự trống không rồi, lúc này mới bảo Hàn Kỳ nhanh lấy xe ngựa, đi Tướng quốc phủ.

Lữ Di Giản phảng phất biết rõ Trần Nguyên sẽ đến, thời điểm Trần Nguyên cầu kiến, Lữ Phúc đã cười nói: "Tướng quốc một mực chờ người, vào đi."

Lữ Phúc một đường dẫn Trần Nguyên tới trước mặt Lữ Di Giản, lúc này, Lữ Di Giản đang viết thư pháp, Trần Nguyên biết rõ, thời điểm lão nhân này viết chữ, không thích người khác quấy rầy, liền ngoan ngoãn đứng ở một bên chờ.

Lữ Di Giản ngẩng đầu nhìn hắn một cái, cười một chút, ý bảo hắn ngồi xuống, mới tiếp tục múa bút, thẳng đến khi hắn viết xong, vừa buông bút lông, liền hỏi: "Thế Mỹ làm sao vậy? Nhìn về phía trên hình như tinh thần không tốt lắm."

Trần Nguyên lộ ra một nụ cười khổ, nói: "Hồi bẩm Tướng quốc, giữa trưa ăn nhiều chất béo, bụng đau rất lợi hại."

Lữ Di Giản cười ha ha một tiếng, nói: "Đây là bệnh chung của người từ trong lao ra ngoài mà thôi, ngày mai sẽ tốt, chỉ là, hiện tại người tới gặp ta, thân thể có thể ăn được chưa?"

Trần Nguyên cũng không giấu diếm, nói: "Không dỗi gạt Tướng quốc, hiện tại, việc ta muốn làm nhất, đúng là tìm một cái giường lớn để nằm ngủ, sự tình gì cũng không quan, cái gì cũng không nói lời nào."

Lữ Di Giản nhìn hắn, thời điểm đứng thẳng, thân hình có chút lay động, lúc này liền tiến lên vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: "Ngồi xuống đi, ta biết rõ, người tất nhiên là rất nóng vội, muốn tìm hiểu xem rốt cuộc hoàng thượng an người bài thể nào, phải vậy không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vâng, lần này tiểu nhân quá vọng động rồi, Tướng quốc, đêm hôm đó ta thật sự không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng dẫn đến chuyện lớn như vậy, còn mất công Tướng quốc ra lực mạnh quần nhau, hôm nay cũng cố ý đến cảm ơn Tướng quốc."

Trên mặt Lữ Di Giản treo dáng tươi cười, quay người đi trở về bàn, cầm chữ hán vừa ghi lên, nói: "Thế Mỹ, người xem, cái này là thủ « nước điều ca đầu » kia của người, từ chữ trên mặt, người nhìn ra cái gì không?"

Hiện tại con mắt Trần Nguyên hơi hoa hoa, tinh thần cũng vô pháp tập trung, nhìn một hồi lâu mới hiểu: "Tướng quốc bắt chước, hình như là tự thể của đương kim thánh thượng."

Chữ Nhân Tông, Trần Nguyên đã cố ý quan sát qua, có lẽ là vì thời điểm sơn trang đặt tên, nhưng Nhân Tông viết chữ rất tốt, mặc dù chỉ quan sát qua lần thứ nhất, nhưng Trần Nguyên vẫn nhớ cực kỳ rõ ràng.

Lữ Di Giản nghe xong, liền nở nụ cười, nói: "Là hoàng thượng tự thể, cái thủ từ kia của người, hoàng thượng đã ghi qua nhiều lần, Thế Mỹ có biết hay không, nếu như không phải người viết tốt, truyền vào trong lỗ tai hoàng thượng, hoàng thượng căn bản sẽ không chú ý đến người, cho dù lão phu có tâm giúp người, cũng không đường nào để đi."

Dù là da mặt Trần Nguyên thật dày, vẫn có chút cảm giác xấu hổ, thực xin lỗi Tiểu Tô đồng chí.

Cũng may, hiện tại hắn không có bao nhiêu khí lực, lúc này mới không để cho da mặt đỏ lên, nói: "Tướng quốc quá khen, lúc ấy, thời điểm ghi cái thi từ này, ta chính là muốn khiến cho mọi người chú ý, tiểu nhân đã lường trước sự oanh động của nó, lại chưa từng nghĩ, hoàng thượng sẽ chú ý tới nó."

Lữ Di Giản gật đầu: "Không tệ, ghi quả thật không tệ, hơn nữa, hoàng thượng gặp người hai lần, biểu hiện của người cũng đều lại để cho hân tha mãi, người yên tâm đi."

Trong lòng Trần Nguyên mắng một tiếng, lời này tương đương chưa nói, mình cũng biết rõ hoàng thượng tha mãi đối với chính mình, nhưng là bị kiện không phải Lữ Di Giản hân, vấn đề này đặt ở ai trên người, ai có thể buông tâm?

"Phải chăng Tướng quốc biết rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó? Kính xin lộ ra một ít, tâm tiểu nhân đặt ở phía trong này, tâm thần thật sự vô cùng bất định."

Lữ Di Giản có chút do dự, hân không muốn nói cho Trần Nguyên, bởi vì hân biết rõ, Trần Nguyên không muốn làm quan, nếu như bây giờ mình nói rồi, tiểu tử này sẽ nghĩ ra biện pháp khác để từ chối thì sao?

Chờ giây lát, Lữ Di Giản thở dài nói: "Thế Mỹ, người đã không yên lòng, ta đây sẽ nói cho người biết, chỉ là, tại trước khi ta nói, ta muốn biết, người tính thế nào đối với chút ít người hầu Nữ Chân kia? Bọn hân hiện tại cũng đang dần ra ở trong đại lao, nếu như người không cứu bọn họ, bọn hân sẽ phải đền mạng vì những người Đẳng Hạng kia."

Trần Nguyên trả lời cực kỳ dứt khoát đối với vấn đề này, nói: "Nếu ta có cơ hội, tất nhiên sẽ cứu hết bọn họ ra, chỉ là, hiện tại, bản thân ta khó bảo toàn, có ý muốn cứu bọn họ, nhưng không biết ra tay như thế nào mới được."

Lữ Di Giản nhìn Trần Nguyên, trên mặt nở nụ cười quỷ dị, nói: "Có hai biện pháp, thứ nhất là người khiêng hết tội danh, như vậy, bọn hân có thể sống."

Trần Nguyên vội vàng khoát tay, nói: "Tướng quốc nói cách thứ hai đi, ngài biết rõ ta là người như thế nào, chuyện anh hùng như vậy, ta sẽ không làm."

Lữ Di Giản cười càng vui vẻ hơn, nói: "Vậy người cũng chỉ còn lại có một biện pháp, hoàng thượng chuẩn bị cho người đàm phán cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ, còn có cả Trương Tầm Nguyên, chỉ cần người có thể ngăn chặn Trương Tầm Nguyên ở trên bàn đàm phán, lại khiến cho hân nhả ra, không truy cứu nữa, ta nghĩ hoàng thượng cũng biết thời biết thế, dù sao, trong dân chúng Biện Kinh, rất nhiều người đều đồng tình với các người."

Trần Nguyên kinh hãi: "Hoàng thượng để cho ta đi đàm phán? Làm sao có thể?"

Hân căn bản không thể tin được lời Lữ Di Giản nói, nhưng nhìn biểu lộ của Lữ Di Giản, giống như không phải nói dối, Lữ Di Giản không nói gì, cũng không nhìn Trần Nguyên, cúi đầu nâng chung trà lên, chậm rãi uống mấy ngụm.

Tâm tình Trần Nguyên rất là kích động, phản ứng đầu tiên của hân là vấn đề này không có khả năng, nhưng thái độ của Lữ Di Giản không khác gì nói cho hân biết, việc này là sự thật.

Hân không muốn làm quan, thật sự không muốn làm quan, nhưng trong lúc đó, lại nghĩ tới, nếu như mình không làm, không riêng gì cứu không được bọn người Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ, mà ngay cả bản thân Trần Nguyên hân, cũng tựa như Nhân Tông nói, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Huống hồ, Nhân Tông là hoàng thượng, nếu hân mở miệng, chính mình lại cự tuyệt hân, hân sẽ rất khó chịu, cho nên, sau khi suy tư nửa ngày trời, Trần Nguyên cuối cùng cũng nói một câu: "Tướng quốc, hoàng thượng định lúc nào để cho ta đi?"

Trong lòng Lữ Di Giản rất là cao hứng, nhưng trên mặt vẫn là một bộ dáng tươi cười kia, nói: "Đợi thời điểm Gia Luật Niết Cô Lỗ không tiếp nhận chuyện Tống Kỳ uy hiếp, hoàng thượng sẽ dựa theo người nói, tổ chức ba phương đàm phán, đến lúc đó, sẽ để người là đại biểu Đại Tống."

Trần Nguyên hiểu, Tống Nhân Tông tất nhiên là bị mình nói động, hiện tại, hân chỉ chờ xem, có phải là Gia Luật Niết Cô Lỗ sẽ hành động như chính mình nói.

Đối với một điểm này, Trần Nguyên rất có lòng tin, hân hít một hơi thật sâu, xem ra chính mình thật sự phải làm quan, có một số việc, không phải mình không muốn làm có thể không làm, vì bọn người Thiết An Ha Mã Thai và Tô Đồ, cũng vì mình, lựa chọn tốt nhất, chính là đáp ứng Nhân Tông.

Nhân Tông sẽ cho mình dạng thân phận gì, để cho mình có thể ngồi ở trên bàn đàm phán đây?

Từ trong nhà Lữ Di Giản đi ra, Trần Nguyên một mực suy tư về vấn đề này, chế độ con đường làm quan Tổng triều có lẽ là rất nghiêm khắc, người xem những người đứng đầu triều trên đình kia, đều là một đồng tuổi quá ngũ tuần rồi thì biết, từng bước biểu hiện chiến tích của mình, là cách đi thông thường nhất trên con đường làm quan Tổng triều.

Nhưng vấn đề là, chính mình hiện tại căn bản không có công danh, Nhân Tông cũng tuyệt đối sẽ không để cho mình dùng thân phận thương nhân, đi đàm phán cùng bọn người Gia Luật Niết Cô Lỗ, chức quan cũng khó có thể quá lớn, như vậy sẽ khiến cho đám đại thần không phục.

Trần Nguyên suy nghĩ thời gian rất lâu, cũng không nghĩ ra vị trí nào thích hợp nhất để Nhân Tông lưu cho mình.

Ngược lại, sự tình đàm phán, hẳn đã nghĩ rất rõ ràng, Nhân Tông muốn, chỉ là để cho Tổng triều trì hoãn một ít thời gian tham gia chiến tranh, điểm này, Trần Nguyên tuyệt đối có thể xử lý.

Nếu Nhân Tông thật sự để cho hắn đi mà nói, hẳn chắc chắn là không biết thông khoái đáp ứng các yêu cầu do người Đảng Hạng đưa ra như vậy, hẳn muốn Trương Tầm Nguyên cầu hắn, lại khiến cho Trương Tầm Nguyên cầu lời của mình, vậy bọn người Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ liền được cứu rồi.

Chỉ cần cứu được tánh mạng đám huynh đệ của mình, người Đảng Hạng đòi tiền, hẳn có thể đáp ứng trả thù lao, ý tứ Nhân Tông cũng là thoáng trợ giúp Đảng Hạng một týt, để cho Lý Nguyên Hạo có thể chống đỡ thời gian càng dài, tại lúc Liêu quốc công kích.

Muốn Công Chúa, cũng không thành vấn đề, dù sao cũng không phải là Trần Xuân muội nhà mình, Nhân Tông cam lòng cho, mình cũng không có lý do gì không nỡ.

Tại lúc đàm phán, có thể đem điều kiện nào ra, với tư cách lợi dụng như thẻ đánh bạc?

Ngay từ đầu cho người Đảng Hạng nhiều thứ ngon ngọt, mới có thể bảo chứng để cho Trương Tầm Nguyên hi vọng, lại để cho hắn nguyện ý lưu ở trên bàn đàm phán, cùng mình đàm điều kiện, còn có thể đáp ứng đủ khẩu vị của hắn, lại khiến cho hắn làm ra nhượng bộ tại sự tình bọn người Thiết An Ha Mã Thai?

Công Chúa kia rốt cuộc có khuôn mặt dạng gì? Nếu có thể gặp mặt một lần thì tốt rồi, nàng là thẻ đánh bạc lớn nhất của mình, nếu như uyển chuyển hàm xúc một ít, có thể làm cho Lý Nguyên Hạo vừa thấy đã yêu, chuyện đó thì càng dễ xử lý.

Cất bước đi vào cửa lớn sơn trang, Lăng Hoa vẫn ngồi ở trong hành lang, một nữ tử đang trò chuyện cái gì đó cùng Lăng Hoa.

Trần Nguyên tập trung nhìn vào, nhưng lại là Triệu Ý, trong lòng Trần Nguyên rất là ngạc nhiên, theo đạo lý mà nói, sơn trang biến thành cái dạng này, sớm rồi đi nhất, nên là các nàng mới đúng, Trần Nguyên căn bản không biết nàng còn ở nơi này.

Trần Nguyên có chút tò mò, hỏi: "Mùa Xuân cô nương còn ở nơi này sao? Buổi sáng ta không phát hiện ra người, còn tưởng rằng người đã đi rồi."

Bạch Ngọc Đường là theo chân Trần Nguyên đi vào, thời điểm Triệu Ý chứng kiến Bạch Ngọc Đường, rõ ràng có chút kinh hoảng, nàng nhận ra, đây là Bộ khoái đầu lĩnh ngày ấy cùng Dương Nghĩa đi vào khách điểm tìm nàng, sợ mình bị nhận ra được.

Trong khoảng thời gian này, nếu như nói người vui vẻ nhất Tân Nguyệt sơn trang mà nói, vậy phải kể đến Triệu Ý, ở chỗ này có người quần ăn quần uống, còn không cần làm cái gì kiếm sống, tuy cả ngày đều ở dưới sự giám thị của những nha dịch kia, nhưng tiểu nha dịch như vậy, căn bản không biết nàng là Công Chúa, cũng theo không làm khó nàng.

Triệu Ý cảm thấy, nếu như sự tình một mực tiếp tục như vậy, thẳng đến lúc sự tình Đảng Hạng được Nhân Tông hòa giải, chính mình lại trở về, cũng là một lựa chọn tốt.

Những ngày này, nàng sống ở trong sơn trang, trong ngày nghe thấy, đều là cô nương cùng bọn tiểu nhị lo lắng cùng khích lệ đối với Trần Nguyên, nghe nhiều rồi, trong lòng nàng dĩ nhiên cũng cảm thấy, Trần

chường quỹ này, giống như không quá đáng ghét như mình nghĩ.

Trong lòng nàng đã buông hận ý đối với Trần Nguyên xuống, thậm chí, cả vị trí thái giám kia, cũng không hề giữ lại vì Trần Nguyên.

Nàng chỉ muốn ở chỗ này, tránh đi một thời gian ngắn, sau đó trở lại hoàng cung, tiếp tục làm Công Chúa, nhiều lắm là chính là bị Nhân Tông đánh một chầu, không có gì lớn.

Hiện tại, đột nhiên trông thấy Bạch Ngọc Đường, làm cho nàng xuất hiện bối rối ngẩn ngui, chỉ là, tiếp theo, nàng liền chắc chắn, Bộ khoái đầu lĩnh này cũng chưa từng gặp qua mình, hình như không cần phải khẩn trương như vậy, nếu mình lộ ra chân ngựa, bị hấn phát giác cái gì không đúng mà nói, vậy thì quá có hại.

289. Chương 281: Công Chúa Giá Bao Nhiêu

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 281: Công chúa giá bao nhiêu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Lập tức cố tự trấn định một chút, tận lực lảng tránh ánh mắt Bạch Ngọc Đường, cười một tiếng với Trần Nguyên: "Ta nào dám đi nha, chướng quây, ta còn thiếu người năm mươi ba quan tiền đó, nếu như cứ như vậy mà đi, y theo cá tính ngài, chính là ta chạy đến chân trời, người cũng sẽ đuổi theo đòi tiền, có phải không?"

Trần Nguyên tâm tình rất tốt, tự nhiên sẽ không để lời nói châm chọc như vậy ở trong lòng: "Ha ha, người là tiểu thư khuê các, đi theo những cô nương kia không được vài ngày, công phu ngoài miệng xác thực tiến rất xa, hiện tại rõ ràng đã học được cách mắng chửi người rồi sao?"

Hắn cười cười, ngồi xuống bên bàn, kéo ghế bên người qua cho Bạch Ngọc Đường.

Lăng Hoa biết rõ, Trần Nguyên cùng Mùa Xuân này, phảng phất như là kiếp trước có cừu oán, sợ hai người bọn họ lại bắt đầu nhao nhao, vội vàng đứng dậy nói: "Tốt rồi, người bớt tranh cãi đi, mấy ngày nay người không ở nhà, trong lòng ta rất khó chịu, may mà có Mùa Xuân trò chuyện cùng ta."

Trần Nguyên ừ một tiếng, nhìn Triệu Ý, nói: "Ta biết rõ, cô nương, nói cho người lời trong lòng, gặp lại người, ta thật sự rất bất ngờ, hiện tại ta gặp chuyện như vậy, người xem cả sơn trang này xem, người thoáng cái đã ít đi một nửa."

Người, chính là như vậy, ta không thể cầu người khác, tại thời điểm ta khó khăn nhất, còn làm cái gì cho ta, nhưng đối với các người, những người nguyện ý lưu lại, theo ta cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này, thật sự cực kỳ cảm tạ!"

Triệu Ý sững sốt một chút, nàng thật sự có chút không quá thích ứng, khi Trần Nguyên nghiêm trang nói chuyện cùng nàng như vậy.

Cái này làm cho nàng lại không biết tiếp lời như thế nào, ngẫm lại, chính mình nên tìm cái lý do rời đi thì tốt hơn, tuy hiện tại Bạch Ngọc Đường không nói gì thêm, nhưng nếu như ở chỗ này dạo chơi một thời gian dài, khiến cho hắn chú ý, luôn không tốt.

Đang muốn lấy cớ rời đi, chỉ nghe Trần Nguyên nói: "Ngọc Đường, Công Chúa kia đã tìm ra chưa?"

Bạch Ngọc Đường phảng phất có chút ít không yên lòng, Trần Nguyên hỏi qua, hắn rõ ràng không hiểu, hỏi: "Trần huynh, người hỏi cái gì vậy?"

Trần Nguyên cười một tiếng, nói: "Người nghĩ gì thế? Ta muốn biết, hiện tại Công Chúa kia còn mất tích không?"

Triệu Ý nghe xong lời này, vội vàng giả bộ như rất tùy ý cầm khăn mặt lau bàn, nói: "Ta đi lau bàn."

Rời khỏi cái bàn, nàng không đi quá xa, cứ ở bên cạnh nghe Bạch Ngọc Đường trả lời Trần Nguyên.

Chỉ nghe Bạch Ngọc Đường hỏi lại một câu: "Người hỏi cái này để làm gì?"

Trần Nguyên thở dài một hơi, nói: "Nói thật với người, hoàng thượng có khả năng để cho ta đi đàm phán cùng người Đẳng Hạng, còn có cả người Liêu quốc."

Thời điểm hắn đi gặp Lữ Di Giản, Bạch Ngọc Đường không đi vào, tuy chức trách của hắn là ở cùng Trần Nguyên, nhưng có nhiều chỗ có thể để cho Trần Nguyên một mình đi vào.

Nghe Trần Nguyên nói như vậy, Bạch Ngọc Đường chấn động, hỏi: "Cho người đi? Không thể nào?"

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nói: "Thật sự, nếu như không có cái gì ngoài ý muốn mà nói, huynh đệ có khả năng sẽ làm quan."

Bạch Ngọc Đường vội vàng gạt đầu, nói: "Cái đó là chuyện tốt, người, ta, còn có Tra Tán, ba người chúng ta có thể chiếu cố lẫn nhau rồi."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Người cũng không phải không biết ta, ta đâu muốn đi làm quan? Chỉ là, hiện tại ta không có biện pháp nào khác, ta không muốn lại bị nhốt vào ngục, càng muốn cứu những huynh đệ kia ra."

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, nói: "Bất kể nói thế nào, nghe xong chuyện người muốn làm quan, ta rất cao hứng, cái đó có quan hệ đến Công Chúa sao?"

Trần Nguyên nói: "Đương nhiên là có quan hệ, người Đẳng Hạng yêu cầu kết thân, nếu như không tìm thấy Công Chúa, thế đánh bạc để ta đàm phán cùng bọn họ liền ít đi, người nói cho ta, rốt cuộc khuôn mặt Công Chúa kia là cái dạng gì? Nếu xinh đẹp mà nói, ta tin ở trên bàn đàm phán, có thể bán nàng bằng một cái giá tiền rất lớn."

Sau lưng chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, chậu rửa mặt trên kệ bị đụng phải, Trần Nguyên quay đầu lại nhìn một chút, chỉ thấy thân hình Triệu Ý đang loạng choạng, lúc này hắn nói một câu: "Cô nương cẩn thận chút, kỳ thật, hai ngày này, cũng không có khách nhân nào, không cần phải ra sức làm việc như vậy, cảm thấy mệt mỏi, liền đi ngủ đi, cũng không sớm nữa rồi."

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường có chút cổ quái, nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần huynh, ta cũng chưa từng thấy Công Chúa, hơn nữa, đến hiện tại vẫn chưa tìm được, chỉ là, nếu để cho nàng biết rõ, người có ý định bán nàng ở trên bàn đàm phán, nàng nhất định sẽ rất tức giận, Trần huynh có lẽ là không cần phải lại nói như vậy thì tốt hơn."

Trần Nguyên lấy tay chống đỡ cái cằm, suy tư một chút mới nói: "Thì phải nói, nàng đào hôn vẫn chưa về? Cái này có chút phiền toái, Ngọc Đường, người nói xem, sao những Công Chúa hoàng gia này, tính tình đều như vậy? Nếu như Công Chúa này bị người mang theo bỏ trốn, lúc trở lại nâng một cái bụng phình, vậy thì rất phiền toái."

Trần Nguyên căn bản cũng không chú ý tới, phía sau hắn, toàn thân Triệu Ý đã muốn phát run, hai tay chăm chú kéo lấy khăn lau, có một loại phần nộ muốn bộc phát, điều này khiến cho khuôn mặt Triệu Ý biến thành tái nhợt, hiện tại nàng muốn giết Trần Nguyên, lập tức giết.

Bạch Ngọc Đường ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Trần huynh, đang mang thể diện hoàng gia, không nên nói."

Trần Nguyên không thèm để ý chút nào, nói: "Ta chính là muốn nói cùng người một chút, tại đây lại không có ngoại nhân, Mùa Xuân cũng sẽ không nói, Công Chúa kia không có khả năng biết ta nói về nàng như vậy, đúng không, Mùa Xuân?"

Sau lưng, Triệu Ý cũng không quay đầu lại, hung dữ nói một câu: "Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài!"

Trần Nguyên ừ một tiếng, tiếp tục nói: "Đến lúc đó, đã phải nhìn hai nước bang giao, còn phải nhìn thể diện Đại Tổng, chuyện kia thật sự khó làm, nếu để cho Lý Nguyên Hạo cảm thấy mình bị đánh mất mặt mũi."

Thật sự rất phiền toái, làm không tốt, sẽ đánh nhau, những Công Chúa hoàng gia này đều quá không hiểu chuyện rồi, thành thành thật thật đứng ở hoàng cung, chờ ta cầm năng ra làm điều kiện, cứu những huynh đệ kia của ta ra có phải tốt không, ta cũng cảm ơn năng, Đại Tổng cũng không cần chiến tranh nữa, dân chúng cũng cảm ơn năng, không nên khắp nơi chạy loạn!"

Triệu Ý ném khăn lau lên trên mặt bàn, nói: "Ta mệt mỏi, đi lên ngủ đây."

Tóm lại, hiện tại Trần Nguyên đã đưa ra kết luận, ngoại trừ Công Chúa kia có chút vô pháp thao túng, những chuyện khác, hẳn đều có thể hoàn tất, chỉ cần Công Chúa kia có thể tức thời xuất hiện, không để hỏng việc, hẳn có nắm chắc rất lớn để cứu bọn người Thiết An Ha Mã Thai ra.

Sắc trời thật sự không còn sớm, hơn nữa, Trần Nguyên cảm giác mình dạ dày đã tốt lên rất nhiều, hô Lăng Hoa làm hai bát mì, cùng Bạch Ngọc Đường ném qua, sau đó mới tiến vào gian phòng, làm tốt bài học giữa trưa với Lăng Hoa.

Về phần đàm phán giữa Tổng Kỳ cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ, giống như Trần Nguyên phỏng chừng, Tổng Kỳ thông qua con đường rất uyển chuyển, lại để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ biết rõ, Tổng triều chuẩn bị cung cấp một đám vật tư quân sự cho người Đảng Hạng, thời điểm đó, Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng không biểu hiện ra chút nhượng bộ nào.

Lúc này đây, thái độ của hắn càng thêm cường ngạnh, vượt qua Tổng Kỳ, trực tiếp hướng Nhân Tông lên lớp giảng bài, trách cứ Tổng triều ruồng bỏ mình ước sảng khoái lúc đầu, ủng hộ địch nhân Liêu quốc.

Tổng Nhân Tông nhìn quốc thư cường ngạnh của Gia Luật Niết Cô Lỗ, liền nở nụ cười: "Hiện tại bọn hắn mới nhớ tới mình ước đã từng định ra!"

290. Chương 282: Hầm Băng(1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 282: Hầm băng(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Shared by: MTQ - HSVforum.vn

Phạm Trọng Yên cùng bọn người Hạ Tùng đứng tại trước mặt Nhân Tông, phần quốc thư này, bọn hắn đều đã đọc qua, lúc trước, thời điểm ký kết minh ước thiên uyên cùng Liêu quốc, song phương đều làm quy định minh xác, dùng sông Bạch Cầu là biên giới, song phương triệt binh. (Liêu trả lại Tổng Thích Thai thành và hai châu Doanh, Mạc.)

Từ đó về sau, phạm có đạo tặc đào phạm vi phạm, hai bên không được ngừng truy nã, thành trì xuôi theo biên giới, tất cả như thường, không được chế tạo Hoàng Thành, hơn nữa, không được cho địch nhân của một phương khác bất luận ủng hộ gì, dưới mọi hình thức.

Nhưng minh ước ký kết đến nay, Liêu quốc lại nhiều lần phá hư vấn đề biên cảnh, đến thời kì Liêu Hưng Tông, lại càng nhiều lần gia tăng tiền cống hàng năm, đã muốn từ ước định mười vạn quan trước kia, đề cao đến hai mươi vạn quan.

Có thể nói, minh ước ký kết trước kia, đã bị Liêu quốc lần lượt sửa chữa, đã không chút hình dạng nào của lúc trước.

Hiện tại, Gia Luật Niết Cô Lỗ trách cứ Tổng triều ruồng bỏ mình ước, tuy ngữ khí bất thiện, nhưng từ trên mặt quốc sách, tất cả mọi người cảm giác, phảng phất như mình đã nhả ra được một cục tức trong ngực.

Phạm Trọng Yêm nói: "Vạn tuế, xem ra sự tình giống y hệt lời Trần Thế Mỹ kia nói, Gia Luật Niết Cô Lỗ này căn bản cũng không có thành ý đàm phán, hiện tại hấn vượt qua Tống Kỳ, đầu mâu trực chỉ triều đình Đại Tống ta, đã muốn khiến cho sự tình thăng cấp, tiến thêm một bước, cự thần cho rằng, vạn tuế có thể tiếp thu ý kiến của Trần Thế Mỹ kia, kéo Gia Luật Niết Cô Lỗ cùng Trương Tầm Nguyên đến một cái bàn!"

Nhân Tông hết sức bội phục đối với cái ý chí này của Phạm Trọng Yêm, nếu người khác nhìn ra sách lược của mình sai, tất nhiên sẽ nghĩ tất cả biện pháp để thoát khỏi một tấc, cho dù là tìm một lý do không ai tin tưởng.

Nhưng Phạm Trọng Yêm cũng rất thản nhiên, thản nhiên thừa nhận sai lầm của mình, thản nhiên nói cho Nhân Tông, hiện tại phương pháp xử lý của Trần Nguyên là biện pháp tốt nhất, phải biết rằng, Trần Nguyên vẫn chỉ là một hậu sinh không nhập lưu (chưa làm quan).

"Ái khanh nói cực kỳ đúng, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia muốn khiến cho tình thế thăng cấp, chúng ta lại phải làm từng bước, như vậy đi, thông qua Xu Mật Viện, chuyển cáo Tống Kỳ, để Tống Kỳ nói cho Gia Luật Niết Cô Lỗ biết, đàm phán giữa hấn và Liêu quốc, tạm thời bỏ dỡ.

Đại Tống chúng ta sẽ chọn lựa người mới rất nhanh, triển khai tam phương đàm phán giữa người Đảng Hạng, Liêu quốc, kết thúc thế cục khẩn trương trước mắt."

Hạ Tùng tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, cự thần cũng cho rằng việc này có thể thực hiện, nhưng là cự thần cả gan muốn nói, Trần Thế Mỹ kia vốn là một kẻ thương nhân, thân không có công danh, càng không có chức quan, nếu để cho hấn đi đàm phán, giống như không quá phù hợp."

Tuy Nhân Tông không phải là cái gì minh chủ, nhưng coi như là một hoàng thượng không sai, đối với chút ít ý kiến khác biệt giữa hấn và triều thần, Nhân Tông vẫn có thể tiếp tục nghe lời của bọn hấn, liền nói: "Hạ ái khanh, người có người lựa chọn thích hợp hơn hay không?"

Hạ Tùng do dự một chút, nói: "Cái này..."

Người thích hợp, Bao Chứng không tìm thấy, Bàng Cát không tìm thấy, Hạ Tùng tự nhiên cũng không tìm ra được.

Chỉ là, hấn thật sự không muốn nhìn Trần Nguyên, một thương nhân như vậy ra mặt, xử lý quốc sự tựa như làm việc buôn bán, hấn lập tức nói: "Cự thần hướng vạn tuế chờ lệnh, nguyện ý đi đàm phán cùng sứ giả Liêu quốc và Đảng Hạng kia, cự thần xin lập một quân lệnh trạng, nếu không đàm luận xong, thần nguyện ý từ quan về quê!"

Lời này nói ra, Nhân Tông nghe xong, liền cảm thấy buồn cười, Phạm Trọng Yêm kia lập tức nói: "Không thể, cái tam phương đàm phán này không thể so với hai nước đàm phán, tất nhiên sẽ hao phí rất nhiều thời gian cùng tinh lực,

năng lực của Hạ Thái úy cũng đủ để đảm nhiệm, nhưng niên kỷ dù sao cũng không buông tha người, thần cho rằng, loại đàm phán này, hoàng thượng có lẽ là cất cử người trẻ tuổi thì tốt hơn, vạn tuế cứ để cho Trần Thế Mỹ kia đi đàm phán, cũng có thể chấp nhận, chỉ là, dùng cái dạng thân phận gì, còn phải đợi châm chước."

Nhân Tông cười một chút, hỏi: "Phạm ái khanh nói rất đúng, người cho rằng, ta nên cho hấn thân phận gì mới phù hợp?"

Phạm Trọng Yêm do dự một chút, nói: "Cái này, thần ngu dốt, Trần Thế Mỹ kia tiếp nhận thay Tống Kỳ đi đàm phán, chức quan của hấn không thể nhỏ hơn so với Tống Kỳ, mà chức quan của Tống Kỳ, lại trải qua cuộc thi hoàng bang, nhiều năm lịch lãm rèn luyện mới có được."

Nếu như Trần Thế Mỹ thật sự thoát khỏi một tấc đã ngồi lên trên đầu Tống Kỳ, thần sợ triều đình không phục, hơn nữa, nếu như lệ lần này mở ra, Đại Tống ta cũng không có chỗ tốt."

Kỳ thật, trong lòng Nhân Tông sớm đã có ý định, hấn cười một chút, nói: "Quan lớn không được, quan nhỏ cũng không được, cho nên, trẫm có ý định, bổ nhiệm hấn là đặc sứ đàm phán, cũng không cho hấn bất luận cái phẩm cấp gì."

Nhân Tông nói xong, Phạm Trọng Yêm sững sờ, lập tức ôm quyền: "Vạn tuế anh minh!"

Trần Nguyên vừa mới cùng ký kết hợp đồng Vương Luân, trong tài chính hiện tại của sơn trang, hần đơn giản chỉ cần rút ra sáu ngàn quan đưa cho Vương Luân, với tư cách bàn giao cái đi hàng kia tới tay.s

So với thời kì mất hai ngàn quan cầu một cái danh tự cho sơn trang kia, hiện tại, Trần Nguyên phải cần rằng mới có thể gắng gượng qua đi.

Có thể nói, mô hình Vương Luân đi hàng coi như rất khuôn đúc, trên cơ bản chính là chiếu theo bến tàu nam bắc, Trần Nguyên đã làm tại Yên kinh.

Nhưng Trần Nguyên muốn làm một ít cải biến loại nhỏ, dù sao, Vương Luân cũng không phải hần, có nhiều chỗ Vương Luân cảm thấy có thể, Trần Nguyên lại cảm thấy không được.

Hiện tại, hần cũng không dư thừa tiền đi mời lao động nữa rồi, có thể chính mình làm liền tự mình làm, dù sao, cả Tân Nguyệt sơn trang còn có hơn mười tiểu nhị cùng những bà mụ kia, hiện tại mọi người vô sự để làm, làm việc đi hàng, cũng không có việc gì nặng, đều là một ít chuyện nhỏ, mời bọn hần đi giúp một chút là được rồi.v

Ví dụ như thoáng quét dọn vệ sinh một tý, bàn ghế dựa theo Trần Nguyên xếp đặt thiết kế, phóng thoáng hơn một tý, quan trọng nhất thay đổi chiều bài ngoài cửa, việc nặng nhất, chính là sửa cái hầm băng Vương Luân thành lập kia.

Bây giờ là mùa hè, theo lý thuyết, hầm băng là mua bán tương đối kiếm tiền, nhưng sinh ý cái đi hàng này không tốt, một cái hầm băng to như vậy không thể kiếm tiền, mỗi ngày còn phải cam đoan, khối băng bên trong vẫn mới, nhập vào liên tục, cái hạng mục này chi tiêu cực kỳ lớn.

Thời điểm Trần Nguyên đàm phán xong với Vương Luân, trước tiên là chuẩn bị che hầm băng, bởi vì hần cho là mình phải đi Thương Châu, mà đội tàu qua lại một cái, liền đến mùa đông, khi đó, hầm băng không còn tác dụng gì, không bằng đợi cho thời điểm mùa xuân sang năm, lại bắt đầu làm tiếp.

Nhưng là hiện tại Lữ Di Giản cho hần một con đường, nói cho hần biết, hần không cần đi Thương Châu nữa rồi, cái này lại để cho Trần Nguyên quyết định, giữ lại hầm băng, dù sao cái này là một nhà kho được đầu tư lớn nhất trong cả việc đi hàng, cứ như vậy mà đóng, thật sự đáng tiếc.

Đã không có sinh ý thương đội để làm, có thể đi tìm những đại gia đình kia, hoặc là tiệm cơm khách điểm gì đó, giúp bọn hần bảo tồn một ít hàng hóa cũng được.

Làm sinh ý bảo vệ đồ mà nói, hầm băng nhất định phải ngăn cách, như vậy có thể bảo toàn thời điểm mở cửa, hơi lạnh rò rỉ ra ngoài không khí rất ít...

Cái công trình này là một thứ có thể hái ra tiền.

Những cô nương như Trần Sư Sư kia đương nhiên không biết làm việc như vậy, chỉ có hơn mười người tiểu nhị đi theo Trần Nguyên, xuống đó giúp hần, đương nhiên Bạch Ngọc Đường cũng là cũng bị kéo tới làm cu li, mà Lăng Hoa cùng bọn người Triệu Ý ở trên mặt đất bưng trà rót nước.

Hầm băng có hai cái cửa, một cái cửa nhỏ trong đó không giống với các nhà kho khác, cửa ở các nhà kho khác, đều giống như cửa bình thường trước gia môn, mà phiên cửa nhỏ kia, lại nằm trên mặt đất.

Bên cạnh lại có một cửa lớn, nhưng thời điểm có rất nhiều hàng hóa ra vào, nó mới mở ra.

Bọn Trần Nguyên họ đều ra vào từ cánh cửa nhỏ, nói là cửa nhỏ, kỳ thật còn kiêm thêm công năng miêng thông gió, người ở trên kéo một khối ván cửa ra, dùng một cái thang đi xuống, lên trên xuống dưới cũng không phải thập phần thuận tiện.

Trên mặt là mùa hè hơn ba mươi độ, mà nhiệt độ trong hầm ngầm, phỏng chừng là dưới độ âm tuyệt đối, ra vào nhiều, thân thể cũng không dễ thích ứng, cho nên, tiểu nhị tiến đến làm việc, trên cơ bản đều không đi ra ngoài.

291. Chương 283: Hầm Băng(2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 283: Hầm băng(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Một mực vôi vàng đến tối đêm, mắt thấy công trình sắp hoàn thành, Trần Nguyên nói với Lăng Hoa đến đưa nước: "Các người trở về đi, trở về nấu cơm, khuya hôm nay nấu mấy món ngon hơn, các huynh đệ đều khổ cực."

Những tiểu nhị này ở trong hầm băng ngây ngốc cả một buổi trưa rồi, mặc dù ăn mặc dày đặc, cũng cảm giác được hàn ý lạnh thấu xương, một người nói: "Chưởng quầy, khuya hôm nay, người cần phải chuẩn bị đủ rượu mới được!"

Trần Nguyên nở nụ cười: "Đó là tự nhiên, rượu để cho các người uống tốt, đồ ăn cho các người ăn no, sau đó sẽ thiêu cháy cái nhà tắm to đằng kia, để buổi tối các huynh đệ cùng đi ngâm nước nóng!"

Bọn tiểu nhị nghe xong lời này, đều cao hứng cực kỳ, tốc độ làm việc rõ ràng nhanh hơn một ít, Trần Nguyên nhẹ nhàng phủi một đồng vụn bằng màu trắng trên đầu Lăng Hoa đi, nói: "Trở về đi, tại đây rất lạnh, buổi tối chiều dài bọn tiểu nhị cho tốt, ta phải đi chỗ Thái sư một chuyến, sẽ trở về trễ một chút."

Lăng Hoa lên tiếng: "Ai, biết rồi."

Lăng Hoa biết rõ, cho dù Trần Nguyên vôi vàng bận việc hơn nữa, cũng sẽ không ở bên ngoài qua đêm, Trần Nguyên cũng biết, Lăng Hoa nhất định sẽ chờ đợi mình trở về.

Lăng Hoa leo lên, mang theo một đám người đi trước, chỉ để lại một mình Triệu Ý ở chỗ này, phụ trách đưa đồ cho bọn Trần Nguyên, bởi vì Triệu Ý không biết rửa rau, cũng sẽ không nấu cơm, thậm chí ngay cả đun nước tới trình độ nào là tắt bếp, nàng cũng còn chưa biết rõ ràng, trở về giúp việc không bằng ở lại đây cho nó lành.

Thiểm Thu muốn ở lại chỗ này cùng Triệu Ý, nhưng Lăng Hoa lại nói một câu: "Tại đây chỉ cần một người là được rồi, bọn hắc đã sắp làm xong rồi, Mùa Xuân cô nương có thể ở lại, Thiểm Thu, người theo chúng ta đi trở về, còn có rất nhiều chuyện chờ chúng ta làm nữa."

Thiểm Thu có chút do dự, nhưng Triệu Ý đối mặt với việc Lăng Hoa tín nhiệm mình, lại vỗ vỗ ngực, nói: "Người trở về đi, ta sẽ trở về sau, không có chuyện gì đâu."

Thiểm Thu do dự một lát, chắc hẳn cũng không thể có chuyện gì, liền yên tâm rời đi.

Triệu Ý một mình ở phía trên, thật sự rất nhàm chán, qua thời gian rất lâu, mới nghe được có người gõ cánh cửa kia, nói: "Trên mặt đất, nước lạnh rồi, đổi một bình nóng khác!"

Triệu Ý vôi vàng lên tiếng: "À, lập tức mang ngay!"

Một ít chuyện này, nàng vẫn có thể làm được, nước một mực đặt ở trên củi, dùng lửa nhỏ đun liên tục, cam đoan nước lúc nào cũng ấm, Triệu Ý chỉ cần cầm lấy ấm nước, đổi một ấm khác lên, sau đó đưa ấm đi là được rồi.

Đổi một ấm khác lên xong, nàng xốc cửa kia lên, theo cái thang đi xuống, một cỗ khí tức mát lạnh dị thường đánh tới trước mặt, lại để cho Triệu Ý cảm giác cực kỳ thoải mái.

Mang theo ấm trà đi xuống thang, đưa đến trước mặt bọn Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy, nước đây!"

Trần Nguyên cảm thấy, ánh mắt Triệu Ý nhìn chính mình, luôn có một loại nói không rõ ràng gì đó, hơn nữa, thái độ luôn không nóng không lạnh, chuyện giữa hai người không phải đã nói rõ rồi sao? Hiểu lầm trước kia mình cũng nhận sai rồi, sao nàng vẫn là như vậy? Nữ nhân này thật sự thù dai.

Đối với cái dạng nữ nhân này, thái độ Trần Nguyên là ít chọc đến mới tốt, tận lực không nói chuyện cùng nàng, không tiếp xúc cùng nàng.

Tiếp nhận ấm nước, nói một tiếng vất vả, liền không nhìn Triệu Ý nữa, Triệu Ý phảng phất cũng không muốn để ý đến hắn, một mình xem cái hầm băng này, rất là hiếu kỳ.

Hoàng cung cũng có hầm băng, nhưng không hề giống cái này, hơn nữa, cho dù chính là cái hầm băng trong hoàng cung kia, nàng cũng chỉ xuống dưới lần thứ nhất khi còn bé, bị Nhân Tông phát hiện, sau đó hung hăng đánh cho một trận, Nhân Tông nói, cái chỗ kia rất nguy hiểm, không phải là nơi đứa trẻ nên đi.

Từ khi đó, hầm băng tại trong lòng Triệu Ý, chính là một địa phương đáng sợ, trưởng thành, nàng cũng biết bên trong ngoại trừ từng khối băng lớn, không có gì đẹp mắt.

Nhưng hiện tại, hầm băng nơi này lại làm cho Triệu Ý rất là lưu luyến, bởi vì trên mặt quá nóng, đưa nước xong, nàng cũng không đi lên, mà người bên cạnh cũng đều không để ý đến nàng.

Đội bọn tiểu nhị làm tốt sự tình, Trần Nguyên nhìn quanh, cực kỳ hài lòng, nói: "Tốt rồi, hôm nay ta cảm ơn mọi người, chúng ta kết thúc công việc, trở về uống rượu thôi."

Một đám tiểu nhị cực kỳ cao hứng, nguyên một đám nhanh chóng men theo cái thang thượng, bò ra ngoài, A Mộc Đại là một người cuối cùng đi lên, cái thang đi lên kia, hắn cũng kéo lên luôn, trở tay đóng cánh cửa kia lại, một đoàn người không dừng, chuẩn bị rời đi.

Đi vài bước, Trần Nguyên phát hiện, củi ở dưới cái nồi sắt kia vẫn còn thiêu đốt, lông mày không khỏi nhíu lại.

Nhìn mọi nơi một lần, không trông thấy Triệu Ý, trong lòng thầm suy nghĩ: "Nha đầu kia quả nhiên là không làm được việc gì, có đi cũng không biết tắt lửa, vạn nhất cái này bùng lên, thiêu hết hàng của mình thì xong rồi".h

Trần Nguyên nói với đoàn người: "Mọi người trở về đi, phỏng chừng đồ ăn đã đun tốt rồi, Hồ Bình, khuya hôm nay, các huynh đệ do người phụ trách, nếu không chu đáo mà nói, sẽ hỏi tội người, Hàn Kỳ, người cũng trở về đi, ta ở đây thoáng thu thập một tý, sau đó, ta sẽ mượn một chiếc xe đi phủ Thái sư, hôm nay người cũng mệt mỏi rồi, buổi tối từ từ nghỉ ngơi."

Hồ Diên Bình đáp ứng, Hàn Kỳ có chút băn khoăn, nói: "Chưởng quầy, ta không phiền đâu, ta cùng đi với người, nơi đây cứ để ta thu thập."

Trần Nguyên khoát tay: "Không cần, có ta cùng Bạch hộ vệ là được rồi, các người đều trở về, buổi tối ăn nhiều, uống nhiều một chút.s"

Bạch Ngọc Đường trừng mắt liếc Trần Nguyên, hỏi: "Người, tại sao lại bắt ta giúp người? Người cho rằng ta là tiểu nhị của người sao?"

Trần Nguyên rất là kinh ngạc, hỏi: "Nhiệm vụ của người không phải là theo dõi ta sao?"

Bạch Ngọc Đường nhăn cái mũi một chút, nói: "Nhìn người xem, sợ người chạy, bây giờ còn không phải bị làm cu li sao? Bị người lôi kéo làm một chút, buổi trưa ta đã không phụ lòng người, buổi tối tự người trở về, ta cùng mọi người trở về uống rượu."

Trần Nguyên cười một chút: "Được rồi, các người đi đi."

Sau khi Bạch Ngọc Đường bọn người rời khỏi, Trần Nguyên cầm nước đến dập tắt củi, thu thập một tý, tìm nắp nồi, cất kỹ ấm, ấm nước đặt ở nền địa phương đặt, hộp quẹt cũng là dễ dàng xảy ra hỏa hoạn, mấy cái đó, phải cất cẩn thận mới được.v

Tất cả đều thu thập xong, hắn chợt phát hiện, ấm nước thiếu đi một cái, suy nghĩ một chút liền hiểu, đích thị là vừa rồi, thời điểm cô nương kia đưa nước, đưa một ấm xuống dưới, lại không mang ấm nước kia lên...

Trần Nguyên bất đắc dĩ cười cười: "Cũng không biết nàng là đại tiểu thư nhà ai, rõ ràng lẫn lộn đến nơi này của ta."

Nâng cái thang kia lên, mở cửa nhỏ hầm băng kia ra một lần nữa, ấm nước đều là làm bằng thiết, nếu như đặt ở trong hầm băng mà nói, cả đêm trôi qua, sẽ dính vào cùng một chỗ với cái mặt đất đông lạnh kia, đến lúc đó, nếu muốn đào ra, khả năng là phải phí chút ít tay chân.

Trần chương quỹ hiện tại không có bao nhiêu tiền, một cái ấm nước này cũng là đồ tốt, không thể lãng phí. Khiêng cái thang đi đến trên mặt hầm băng, Trần Nguyên đứng ở cạnh cửa, cánh tay vịn cái thang, cánh tay khác kéo cái cửa nhỏ kia ra.

Cửa nhỏ vừa mới kéo ra, chỉ nghe bên trong truyền đến một hồi tiếng hô khẩn nộ, nói: "Trần Thế Mỹ, người làm gì thế, sao lại nhốt ta trong cái hầm băng này?"

292. Chương 284: Ma Quỷ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 284: Ma quỷ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên bị một tiếng kêu to bất thành linh làm cho cả người run lên, trên tay mềm nhũn, dưới chân vừa trượt, đã thất thanh kêu lên: "Ai, ai, Ai ui!"

Tuy hấn ra sức giãy dụa, cuối cùng cả người lão đảo, ngay cả bậc thang cũng không dùng, liền ngã thẳng tấp từ phía trên xuống dưới đất.

Cửa kia thoáng một tý đã đóng lại lần nữa, cái thang rơi xuống ngay ván cửa, đang đặt ở trên đó.

Đội Trần Nguyên từ trên mặt đất đứng lên, chuyện thứ nhất hấn làm, chính là ngẩng đầu nhìn lên trời, rất đen, chỉ có vài tia ánh mặt trời yếu ớt, từ trong khe hở ván cửa bắn vào.

Kinh ngạc một hồi, hấn mới xoay đầu lại, nhìn Triệu Ý đứng tại bên cạnh mình, thần sắc cũng vô cùng kinh ngạc, Trần Nguyên rất là khẩn nộ, hấn muốn mắng người, nhưng cuối cùng, ngón tay chỉ Triệu Ý hai cái, rồi cắn răng hỏi: "Bà cô, tại sao người lại ở chỗ này chưa ra?"

Bộ dạng Triệu Ý rất hùng hồn, nói: "Ta xuống đây đưa trà cho các người, thời điểm các người đi ra, cũng không hô ta một tiếng, chờ ta nghe được thanh âm cửa đóng lại, muốn hô các người, các người đều không để ý đến ta!"

Trần Nguyên vỗ hai tay, quát hỏi: "Người không nghe thấy ta hô kết thúc công việc sao?"

Triệu Ý lắc đầu: "Không có, người cũng không biết hô lớn tiếng một ít sao?"

Trần Nguyên vỗ trán của mình một cái, hấn thật sự không lời nào để nói, sau một lát, Triệu Ý lại nhỏ giọng hỏi: "Cái kia, chúng ta làm sao bây giờ?"

Xem dáng vẻ khẩn trương của nàng, Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Không có chuyện gì, yên tâm đi, ta tới dời những khối băng kia qua đây, cửa trên mặt đất còn chưa chốt vào, chồng chất băng lên là có thể đẩy ra."

Triệu Ý nghe hấn nói như vậy, lập tức yên tâm không ít, nói: "À, vậy thì ta giúp người."

Hai người đưa khối băng đến, từng khối từng khối bắt đầu được xếp chồng lên, khối băng phía dưới, cứ đẩy tới là được, nhưng muốn chồng chất lên trên mặt, quả thực là làm hai người mất một phen khí lực.

Đội ánh mặt trời bên ngoài biến mất, vừa mới chồng đến độ cao phù hợp, Trần Nguyên leo lên đẩy cái cửa, lúc này mới phát hiện, bản lề cửa kia đã bị cái thang ngăn chặn, hơn nữa, cái thang khẳng định còn mắc kẹt cái gì đó, không đẩy ra nổi.

Triệu Ý rất là sợ hãi, hỏi: "Vậy làm sao bây giờ nha? Hiện tại sợ, buổi tối chúng ta có thể đông lạnh chết ở chỗ này hay không?"

Trần Nguyên lại không chút kinh hoảng, nói: "Không cần lo lắng, một hồi nữa, sau khi trở về, nếu như bọn hán phát hiện người không ở đó, nhất định sẽ tìm đến, nhiều lắm thì khoảng hai canh giờ nữa thôi, ngoài ra, chỗ này của ta còn có cái này!"

Trần Nguyên móc hộp quẹt vừa rồi thu dọn tại bếp lò ra, đặc ý bật lên, trước mặt Triệu Ý sáng lên một chút, một chuỗi ngọn lửa nhỏ bắt đầu nhảy lên, mang đến một chút quang minh cho cái hầm băng vừa rét lạnh vừa u ám này.

Hôm nay thi công trong hầm băng, tự nhiên giữ lại chút dụng cụ bằng gỗ, chỉ cần mình đốt những thanh gỗ kia, cũng đủ để xua đuổi một ít hơi rét lạnh, may mà trên thân hai người đều mặc một bộ quần áo dày, chịu đựng hai canh giờ cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Hắn kéo mấy khối vải từ y phục của mình xuống, dùng hộp quẹt nhen nhóm, sau đó là tìm một đồng gỗ vụn để đốt trong đồng dụng cụ, một đồng lửa nho nhỏ bốc cháy lên, ngọn lửa bập bùng nhảy lên trong hầm băng.

Chút độ ấm và ánh sáng ngọn lửa này, ở tại đây, chỉ là hình thức, trong một cái hầm băng, thật sự không có tác dụng gì, nhưng tác dụng an ủi lòng người, lại là không thể đánh giá là thấp, ánh lửa chiếu sáng khối băng bốn phía, làm cho cả hầm băng đều phát sáng lên, sắc mặt Triệu Ý rõ ràng thư giãn hơn không ít, ngồi xồm bên cạnh ánh lửa, không động đậy nữa.

Trần Nguyên biết rõ nàng, muốn lấy hơi ấm, lại càng biết rõ, một điểm hơi ấm kia căn bản không đủ để nàng sưởi ấm, lập tức nói: "Này, đứng lên, ngồi xuống một hồi, người sẽ rất lạnh."

Triệu Ý hiện tại cũng rất là nghe lời, lập tức đứng lên, học bộ dạng Trần Nguyên, tìm một ít gỗ vụn trong hầm băng tối.

Đợi hai người tìm được tất cả mọi thứ có thể tìm được rồi, Trần Nguyên cười một chút về hướng Triệu Ý, nói: "Không cần lo lắng, cái hộp quẹt này còn rất lâu, huống hồ, chỉ cần chúng ta cam đoan chút lửa ấy không bị diệt, thật sự không chịu được, có thể hủy những tường gỗ hôm nay vừa mới chuẩn bị tốt này đi, đốt tới buổi sáng ngày mai cũng không thành vấn đề."

Triệu Ý lúc này rốt cục cũng thừa nhận sai lầm của mình, nói: "Ta, vừa rồi ta thật sự là không nghe thấy, bằng không thì chắc chắn sẽ không ở tại chỗ này."

Trần Nguyên cũng không so đo cùng nàng, dù sao, hiện tại xem ra, đây chỉ là một sai lầm nhỏ, liền nói: "Không sao, ta cũng có nhiều địa phương sơ sẩy, thời điểm đi ra, nên chăm chú quan sát một ít mới đúng, không nói đến vấn đề này nữa được không? Chúng ta nói những vấn đề khác."

Triệu Ý đột nhiên hỏi: "Lần trước người nói, Công Chúa có thể bán giá tiền rất lớn, có phải thật vậy hay không?"

Trần Nguyên rất là đặc ý, nói: "Ta nghĩ, để ta đi đàm phán, tự nhiên có thể bán giá rất lớn, nàng có thể đổi bọn Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ bình an trở về, vì điểm này, ta khẳng định phải đem nàng bán đi, chỉ cần đàm phán tốt, hôn nhân lần này của nàng, ít nhất có thể để cho Đại Tổng cùng Đảng Hạng, trong vòng năm năm, không bộc phát chiến tranh!"

Hiện tại phải nói chuyện, không ngừng nói chuyện.

Hắn còn nhớ, cái đồ biến thái họ Đặng kia nói, con người, dưới tình cảnh khó khăn, một chuyện kiêng kỵ nhất, chính là trầm mặc, bởi vì trầm mặc có thể làm cho người tuyệt vọng, nếu như không có người nào có thể nói cái gì cùng người, cũng phải nói chuyện, cho dù là tự mình nói chuyện.

Trần Nguyên thả một chút gỗ vụn lên trên đồng lửa, nói: "Người biết chiến tranh có bao nhiêu đáng sợ không? Nó có thể làm cho vô số người trôi giạt khắp nơi, có thể làm cho nước mất những dân chúng kia hợp thành sông, chảy trên chiến trường, thống soái ra lệnh một tiếng, liền có ý nghĩa là đánh mất ngàn vạn nhân mạng, ta thật sự rất sợ chiến tranh."

Triệu Ý không nói gì, cả người lâm vào trong trầm tư.

Trần Nguyên nhờ ánh lửa chứng kiến khuôn mặt Triệu Ý, đây đúng là một khuôn mặt với dung mạo hoàn mỹ tuyệt luân, hiện ở chỗ này, chỉ có hai người bọn họ, không phải có thể chiếm một chút tiện nghi nhỏ sao?

Dù sao, nhàn rồi cũng là nhàn rồi.

Đầu óc Trần Nguyên vừa chuyển, lập tức có chủ ý, nói: "Người tin tưởng trên thế giới này có quỷ hồn tồn tại không?"

Triệu Ý sững sốt một chút: "Người nói cái này làm gì?"

Trần Nguyên làm ra một bộ vẻ mặt rất nghiêm túc, nói: "Ta nghe nói, hoàn cảnh như chúng ta bây giờ, hẳn là thuộc về cực âm chi địa, những kia quỷ hồn thích nhất, chính là qua lại tại địa phương kiểu này!"

Thanh âm Triệu Ý bắt đầu phát run, nói: "Người, có phải người nói đùa hay không?"

Trần Nguyên cười thầm trong lòng: "Thành công rồi, tiểu nha đầu này rất dễ bị lừa gạt, nếu như chính mình nói chuyện khủng bố một ít, nàng có thể thoáng nhào đầu về phía trước một tý hay không?"

Nghĩ tới đây, trên mặt Trần Nguyên không khỏi hiện lên một chút dáng tươi cười, nói: "Ta cũng không biết người khác nói có phải thật hay không, người kia nói cho ta biết, hẳn đã tận mắt thấy qua quỷ, ngay trong một cái hầm băng."

Sắc mặt Triệu Ý lập tức trắng rồi, cả người lại gần hướng Trần Nguyên một chút, lấy tay nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Trần Nguyên, hỏi: "Cầu xin người, đừng nói nữa, được chứ?"

Trần Nguyên rất là thoả mãn, hiện tại không nên nói, nên ra tay từ những phương diện khác để dọa nàng mới được, tốt nhất là có thể làm ra một chút động tĩnh.

Con người Trần Nguyên xoay động, trông thấy một khối gỗ dưới chân, lúc này liền lặng lẽ đá một cước, miếng gỗ kia xệt qua mặt đất, đụng vào khối băng, phát sinh tiếng vang giòn tan.

Trần Nguyên lập tức hỏi: "Thanh âm gì vậy?"

Triệu Ý lập tức thét lên một tiếng, chăm chú kéo cánh tay Trần Nguyên vào trong ngực, con mắt Triệu Ý gắt gao đóng lại, nói: "Người mau nhìn xem, người thấy cái gì rồi?"

Trần Nguyên cái gì cũng không thấy được, chỉ là, hắn cảm giác cánh tay của mình đụng phải gì đó, co dãn rất tốt, rất thoải mái, chính là quần áo trên người hai người hơi dày, cảm giác có chút hơi ít, chỉ là, không có sao, bằng vào kinh nghiệm của Trần Nguyên, cho hắn một góc của băng sơn, một cái góc tựa như hạt gạo so với mặt trăng, hắn cũng có thể tưởng tượng ra cả băng sơn là cái dạng gì nữa rồi.

Một bên mặc sức tưởng tượng, một bên nói: "Ta đang xem, người không phải sợ!"

Cảm giác một lát, Trần Nguyên phát hiện, trên đầu Triệu Ý có mồ hôi lạnh chảy ra, hắn biết mình vui đùa cái này có thể có chút quá mức, lập tức cười ha ha một tiếng, nói: "Ha ha, không phải sợ, không có cái gì, mới vừa rồi là ta lừa gạt người đó!"

Triệu Ý lúc này mới chậm rãi mở to mắt, hỏi: "Thật sự?"

Trần Nguyên chỉ ngón tay vào khối gỗ kia, nói: "Nhìn thấy không? Vừa rồi ta đã đá nó, hù dọa người một chút mà thôi."

Triệu Ý lập tức phẫn nộ, nói: "Trần Thế Mỹ, người hơi quá đáng rồi đó!"

Trần Nguyên vội vàng bồi tội: "Ta biết rồi, ta biết rồi, ta hướng người bồi tội, được không?"

Ngực Triệu Ý phập phồng vài cái, cuối cùng là không nói gì thêm, giống như hờn dỗi, đi đến chỗ xa xa, không ở chung một chỗ cùng Trần Nguyên nữa.

Cái này lại làm cho Trần Nguyên cảm giác thật không tốt, phòng chỉ có hai người, nếu như nàng không để ý tới chính mình, chớ không phải là thật sự muốn bắt một mình mình lâm bầm lầy bầu cả đêm đấy chứ?

Trần Nguyên đang muốn đang nói gì đó, bên tai chỉ nghe thấy tiếng va đập rất giống vừa rồi, vang lên rất có tiết tấu ở trong hầm băng.

"Soạt, soạt "

Trần Nguyên nhìn Triệu Ý, nàng đứng ở nơi đó, động cũng không còn động, nghe được tiếng vang, mới phần nộ nhìn về phía Trần Nguyên, hỏi: "Người còn làm tiếp?"

Sắc mặt Trần Nguyên còn trắng hơn so Triệu Ý vừa rồi, hai tay giang ra, hỏi: "Lần này không phải ta, có phải là người làm hay không?"

Hiện tại trong lòng hắn cảm giác được một loại khủng bố

Cái chỗ này, căn bản chính là đã bị phong kín, lối ra ở trên đầu của mình, mà hắn và Triệu Ý cũng không nhúc nhích, thanh âm này là từ đâu truyền đến đây?

Vừa rồi nói cái gì không nói, hết lần này tới lần khác, lại nói về quỷ, chứ không phải là quỷ nghe thấy có người nói về hắn, vì vậy nên mới tìm tới, cái này không nghĩ còn tốt, càng nghĩ, trong lòng lại càng sợ hãi.

Cái kia thanh âm "soạt soạt" rất có tiết tấu mà vang lên, mỗi một lần tiếng vang đều làm cho cả người Trần Nguyên có chút run rẩy, thanh âm kia giống như rất gần, lại giống như rất xa, quanh quẩn trong hầm băng.

Triệu Ý lại càng sợ tới mức không biết làm thế nào mới tốt, chạy vài bước tới, hai cánh tay chăm chú mà kéo lấy cánh tay Trần Nguyên, từ cách tay nàng run run, Trần Nguyên có thể cảm giác được, nàng đã đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Hầm rằng Trần Nguyên run lên, nói: "Không, không, không cần phải, sợ, ta, ta đi, nhìn xem."

Tuy bảo Triệu Ý không phải sợ, nhưng sau khi Trần Nguyên nói những lời này, ngay cả chính hắn cũng biết là một điểm an ủi cũng không đạt đến, chính hắn rất sợ, nhưng không có biện pháp, cả hầm băng chỉ còn hai người, mà mình là nam nhân duy nhất, mặc dù lá gan tuy nhỏ, lúc này cũng nên đứng ra.

Hắn đi men theo phương hướng thanh âm kia truyền đến, một bước, hai bước, năm bước, bước chân của hắn phảng phất là đi theo tiết tấu thanh âm kia phóng ra, hắn thật sự hơi sợ, sau khi chính mình bước một bước nữa, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một gương mặt khủng bố, hoặc là mấy cái móng tay thật dài, tiến nhập vào cổ của mình, hoặc là có một đầu lưỡi, căn bản là sẽ quán lấy toàn thân mình lại.

Đi vài bước, hắn liền ngừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Ý, hắn thật sự hi vọng, lúc này Triệu Ý có thể cùng hắn ở chung một chỗ tới, Triệu Ý vẫn ngồi ở bên cạnh đồng lửa, xem bộ dáng nàng, có lẽ là không sẽ.

Trần Nguyên có chút thất vọng, nếu như là Hô Diên Bích Đào hoặc là Gia Luật Lữ Linh, sẽ có nhiều chỗ tốt, hai người các nàng nhất định sẽ bảo vệ mình, Triệu Ý này thì đừng hy vọng.

Thanh âm kia một mực vang lên, Trần Nguyên không dùng bao lâu thời gian, liền tìm được điểm phát ra tiếng rồi, đó là từ chính giữa một đồng khối băng vọng lại, trong đó có một cục đá nhỏ, đoán chừng là vừa rồi, khi chính mình đẩy cửa, chấn động rơi xuống, không biết như thế nào lại rơi vào khối băng, khối băng quá trơn, hòn đá trượt trong khối băng, hai khối băng ma sát, tựa như đồng hồ quả lắc vậy.

Trần nguyên thở một hơi thật dài, cầm cái cục đá nhỏ kia lên, nói: "Bị người hù chết."

Cái thanh âm làm cho người ta khủng bố kia liền dừng lại.

Hai người cũng dần dần bình tĩnh, chỉ là, tay Triệu Ý có lẽ là vẫn cầm lấy cánh tay Trần Nguyên, rất dùng sức, tựa như đang sợ Trần Nguyên vứt nàng, một mình chạy trốn.

Lúc này đây, nàng dán vào càng chặt, Trần Nguyên có thể cảm giác được rõ ràng áp lực từ bộ ngực Triệu Ý truyền đến, cái chủng loại mềm, rất có co dãn kia, cảm giác đó, quả thực chỉ có thể dùng một chữ thoải mái để hình dung.

Trần Nguyên thấy, thần sắc Triệu Ý có lẽ là vô cùng bối rối, đương nhiên không thể thiếu việc ăn một chút đậu hũ của nàng, dù sao, nói như thế nào đây, nhân rồi cũng là nhân rồi.

Cánh tay của hắn thỉnh thoảng nhúc nhích một tý, cái loại thể nghiệm cách quần áo này đầy mềm mại, đầy đà, trơn mềm, cảm giác kích thích truyền tới rất mạnh.

Thời gian dài, Trần Nguyên giống như có chút không thỏa mãn với việc như vậy, trong lòng rất muốn đưa tay sờ lên một chút, nhưng lại nghĩ tới, chiếm chút tiện nghi qua quần áo là phong lưu, nếu như cánh tay mình chủ động đi lên mà nói, giống như có chút hạ lưu.

Hạ lưu cũng không phải là không thể được, nhưng phải đợi thời điểm người khác không biết, nha đầu kia hiện tại chỉ đang khẩn trương, còn chưa hồ đồ.

Cuối cùng, cánh tay hắn chỉ dao động biên độ nhỏ, thoáng đè ép bộ ngực Triệu Ý một tý, lại luôn luôn không dám lỗ mãng.

Mà Triệu Ý chậm rãi phục hồi tinh thần lại, tay cũng dần dần buông lỏng, cuối cùng là triệt để thả tay Trần Nguyên ra, cái này lại làm cho Trần Nguyên cảm thấy, khoái cảm của mình bị tước đoạt rồi, nhưng cũng không thể làm gì.

Triệu Ý buông Trần Nguyên ra, hai người lâm vào thời gian dài trầm mặc, trong hầm băng rất lạnh, một khi trầm mặc xuống, Trần Nguyên cảm giác, toàn thân mình giống như sắp bắt đầu run rẩy, hắn biết mình không thể run, một khi bắt đầu run, cuối cùng có thể là không thể dừng lại được.

"Chúng ta có lẽ là nên nói chút gì đó đã, ngồi yên như vậy, ta thật sự không chịu được, giống như trước vậy, cãi nhau cũng được, người mắng ta, đến đây, đến mắng ta đi." Trần Nguyên mang một bộ ngữ khí rất sốt ruột, nghe mà làm cho người ta cảm thấy có chút bị coi thường.

Mà Triệu Ý, lúc này bỗng nhiên cúi đầu, bộ dạng giống như rất thẹn thùng, nói: "Ta...."

Trong lòng Trần Nguyên vừa động, bỗng nhiên phát ra nghĩ khác: "Chẳng lẽ nàng cũng lạnh? Muốn ta ôm nàng? Nếu là như vậy, ta đương nhiên không biết chối từ!"

Lập tức nói: "Có lời gì cứ nói, so với thất thần như vậy vẫn tốt hơn nhiều."

Tâm Trần Nguyên thỉnh thoảng đập loạn, trong đầu đã hiện ra hình ảnh Triệu Ý ngồi vào trong ngực của mình, tùy ý để hai tay của mình chăm chú ôm nàng, mặc hắn làm gì thì làm.

Không nghĩ tới, Triệu Ý do dự hồi lâu, cuối cùng rõ ràng lại dùng thanh âm cực xấu hổ, nói một câu: "Ta...ta muốn đi tiểu..."

Trần Nguyên cực kỳ thất vọng, lúc này, vấn đề này, thật sự là vô pháp giải quyết, cái hầm băng này chỉ lớn như vậy, điều kiện thông gió cũng không phải rất tốt, giải quyết ở chỗ này? Nói không chừng hai người còn phải đợi cả đêm ở chỗ này nữa.

293. Chương 285: Đái Ra Quần Rồi

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 285: Đái ra quần rồi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong lòng hắn vừa động, khi còn bé, thời điểm rất ngenh nước tiểu, nếu như đột nhiên bị giật mình, hình như là quên hết cảm giác buồn, lập tức, Trần Nguyên cười một tiếng âm hiểm, nói với Triệu Ý: "Người biết món ngon nhất là cái gì không?"

Sắc mặt Triệu Ý rất khổ, từ sắc mặt của nàng, có thể nhìn ra, nàng nhăn nhai cực kỳ vất vả, nói: "Người hỏi cái này để làm gì?"

Trần Nguyên giả bộ như nuốt nước miếng một tý, sau đó dùng một loại thanh âm khùng bố, ngay cả hắn nghe xong, cũng cảm thấy sợ hãi, nói: "Ngày hôm qua, ta ăn người, hương vị rất không tệ, ta, lại, muốn ăn người rồi."

Trần Nguyên đã rất nhập tâm vào, lúc nói lời này, mình cũng bị dọa cho hoảng sợ, hơn nữa, hắn cũng cố gắng triển khai hành động của chính mình, để cho cơ trên mặt bắt đầu chùng chất, làm ra một cái bộ dạng rất dọa người.

Hắn đầu tư như thế, tự nhiên có thể sinh ra hiệu quả tuyệt đối, chỉ nghe Triệu Ý dùng thanh âm run rẩy, mang theo một chút sợ hãi, nói: "Người, người đừng làm ta sợ, thịt ta không thể ăn đâu!"

Nói xong, liền khóc lên.

Trần Nguyên rất là thoả mãn đối với hiệu quả này, trong suy nghĩ của hắn, Triệu Ý quá mót, bây giờ sẽ rút hết về.

Lập tức cười nói: "Trêu chọc người chơi thôi, ta nghe người khác nói, một khi người bị kinh hãi, là có thể dọa nước tiểu trở về, thế nào? Hiệu quả không tệ chứ?"

Triệu Ý không nói gì, cả khuôn mặt đều thay đổi, phảng phất muốn khóc lên, trong lòng Trần Nguyên cảm thấy rất bất khoan, lập tức nói: "Đừng khóc, đừng khóc, nếu thật sự không được, ta cũng không thể khiến người ghen, người đi chỗ khác đi, ta không nhìn người là được."

Triệu Ý bỗng nhiên lên tiếng khóc, nói: "Làm sao người không nói sớm? Người dọa ta sợ làm gì? Bị người dọa ra hết rồi".

Trần Nguyên cúi đầu xem xét, quả nhiên thấy một dòng nước chảy từ chân Triệu Ý ra, đầu của hắn lập tức liền hôn mê rồi, xong rồi, người ta vốn có thể kiên trì một hồi, bị mình dọa, liền chảy hết ra, cái này, nên làm thế nào cho phải? Vốn ở đây đã đủ dọa người rồi, hiện tại ở trước mặt mình đái ra quần, truyền ra ngoài, còn để cho nàng gặp người thế nào đây?

Đang nghĩ ngợi an ủi Triệu Ý như thế nào, hắn lại căn bản không chú ý, một dòng nước chảy từ bên chân Triệu Ý, đang hướng đến chỗ ngọn lửa nhỏ.

Tiếng khóc của Triệu Ý càng lúc càng lớn, một bên khóc vừa nói: "Không cho người nói, người nói ra, ta giết cửu tộc người đó!"

Trần Nguyên cũng cảm giác thật sự xấu hổ, vội vàng gật đầu, nói: "Ta không nói, ta tuyệt đối không nói!"

Hắn muốn an ủi Triệu Ý một tý, rồi lại không biết an ủi như thế nào mới tốt, ở một thời gian ngắn ngủn này, ngọn lửa nhỏ kia dính nước, nhảy lên, thoáng cái đã bị dập tắt.

Cả hầm băng lập tức rơi vào trong bóng tối, Triệu Ý lập tức hô: "Này, người đừng làm ta sợ, được không?"

Trần Nguyên ở bên cạnh cũng ngây ngẩn cả người, phục hồi tinh thần lại, cánh tay lập tức sờ tới hướng địa phương ngọn lửa vừa rồi, chỉ cảm thấy tay ẩm ướt một mảnh, hắn hiểu được đó là vật gì, cũng chẳng quan tâm bản, Trần Nguyên tranh thủ thời gian, men theo cảm giác, sờ cái hộp quẹt kia, đã muộn, hộp quẹt đã sớm ướt hết rồi.

Trần Nguyên ngồi xuống trên mặt đất: "Xong rồi, xong rồi, toàn bộ xong rồi."

Triệu Ý nghe hắn nói như vậy, rõ ràng ngừng tiếng khóc, hỏi: "Làm sao vậy?"

Trần Nguyên rất muốn mắng nàng vài câu, người lớn như vậy, rõ ràng ngay cả đi tiểu cũng không biết tìm chỗ, không, phải nói là nàng quá tìm đúng chỗ.

Nhưng hiện tại mắng nàng cũng vô dụng, chớ xem thường chút mầm lửa này, sự hiện hữu của nó không phải ý nghĩa là sưởi ấm, mà là ý nghĩa như hi vọng, có một chút ánh sáng, có thể để cho trong lòng Trần Nguyên kiên trì phần hi vọng kia.

Hiện tại tốt rồi, ngọn lửa bị diệt, hộp quẹt ướt, phỏng chừng chính là cái đồ biến thái Bell kia tới cũng không có biện pháp, đánh lửa cũng phải có gỗ thích hợp mới được, một phòng này toàn khối băng, gỗ sớm đã có ẩm ướt rồi, làm sao bây giờ?

Triệu Ý hiển nhiên hiểu xảy ra chuyện gì, không kìm lòng được mà lại giữ chặt cánh tay Trần Nguyên, hỏi: "Này, người có biện pháp gì không?"

Lúc này, Trần Nguyên không có tâm tư chiếm tiện nghi nữa, vì cái gì? Dưới hoàn cảnh này, chút ngọn lửa tắt một cái, đừng nói Triệu Ý kéo cánh tay của hắn, dù thật sự ngồi vào trong ngực của hắn, dưới tình huống như thế, Trần Nguyên phỏng chừng cũng không có bao nhiêu phản ứng.

"Làm sao bây giờ? Ta làm sao biết được phải làm sao bây giờ? Bảo mọi người tới cứu chúng ta đi!" Hắn rất tức giận, cho nên sau khi nói xong, cũng không tiếp tục phản ứng Triệu Ý, hai người lại lâm vào trong trầm mặc.

Đợi một lúc sau, Trần Nguyên bỗng nhiên nghe thấy một hồi thanh âm hàm răng run lên, chợt nhớ tới quần Triệu Ý ẩm ướt, khả năng là không ngăn cản nổi cảm giác rét lạnh, do dự một hồi, Trần Nguyên thở dài một tiếng, cởi quần mình ra, nói: "Cho người, cởi quần người ra, không cần lo lắng, hiện tại chính là thân thể người trần truồng, ta cũng không nhìn thấy "

Triệu Ý tiếp nhận, vừa sờ cũng biết là quần Trần Nguyên, nàng có chút do dự, Trần Nguyên đứng lên, nhảy hai bước, nói: "Không cần phải suy nghĩ, không mặc một hồi, người sẽ chết công!"

Triệu Ý cuối cùng cũng mặc quần Trần Nguyên vào, đứng ở bên tường, hàm răng vẫn có chút run lên: "Người, người thật sự sẽ không nói gì?"

Trần Nguyên thở dài một tiếng: "Nếu nói, ta là con rùa, vương bát đần, được chứ?"

Không biết Triệu Ý có tin hắn thề hay không, dù sao nàng cũng không tiếp tục hỏi vấn đề này, đã không có quần, Trần Nguyên chạy qua lại trong hầm băng, để cho trên người mình có chút độ ẩm.

Kỳ thật, hắn biết rõ làm như vậy không khác gì uống rượu độc giải khát, nhiệt lượng trong cơ thể chỉ có từng đó, phóng thích đi ra, có thể làm cho mình tạm thời ấm áp một ít, nhưng một lúc sau mà nói, còn không bằng Triệu Ý, ngồi ở nguyên tại chỗ bất động như vậy.

Hắn không có biện pháp, bỏ đi quần thật sự rất lạnh, hiện tại chỉ có thể hi vọng, Lăng Hoa cùng Bạch Ngọc Đường có thể tới sớm một chút.

"Này, người không phải gọi Mùa Xuân? Có thể nói cho ta biết người tên gì hay không?" Trần Nguyên hỏi, hắn hỏi là vì để cho Triệu Ý nói chuyện, đồng thời cũng là bởi vì hắn thật sự không thể nhẫn nhịn được loại tịch mịch này.

Triệu Ý do dự một chút, hỏi: "Người, sớm biết rồi sao?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Sớm biết rồi, ta chính là người như vậy, nếu người khác không muốn nói cho ta biết, lại không có quan hệ gì với ta mà nói, ta tuyệt đối không đi nghe ngóng, ta có một người vợ, dùng tên giả theo ta hơn một năm, ta cũng không hỏi tên thật nàng là gì, mãi cho đến lúc nàng không thể dấu diếm mới thôi."

Triệu Ý cũng không biết sự tình Hồ Diên Bích Đào, cho nên khi nghe xong, rất là hiếu kỳ hỏi: "Cái kia chỉ có thể nói rõ là người không quan tâm nàng, nếu người quả thật quan tâm nàng, làm sao không hỏi?"

Trần Nguyên nghe nàng nói xong, thanh âm hàm răng run lên kia rõ ràng không còn, lúc này liền nói: "Ta thích, chính là con người nàng, nàng tên gì, ta đều ưa thích nàng, người không có người yêu đến sao?"

Triệu Ý lúc này cũng nói thật một ít, đáp một tiếng: "Không có, cha ta nói cho ta biết một mối hôn sự, ta không đáp ứng, lúc này mới chạy đến đây."

Trần Nguyên nở nụ cười: "Thì ra là thế, không trách được người không muốn ta đưa người về nhà, nói thật, ta cũng phản đối những hôn nhân cha mẹ nói, hai người ngay cả gặp cũng chưa gặp qua, sinh hoạt chung một chỗ, làm sao có thể vui vẻ? Người yên tâm đi, chỉ cần người nguyện ý ở chỗ này của ta, ta tuyệt đối sẽ không đuổi người đi, chỉ là, người phải làm việc để sống mới được, người có thể một mực ở đến lúc tìm được người thích."

Triệu Ý gật đầu, nói: "Ừm, ta muốn tìm một người nam nhân tốt nhất Đại Tống triều làm tướng công "

Trần Nguyên cười càng lớn: "Ha ha."

"Người cười cái gì?"

”Không có gì, chỉ là, ta cảm thấy người còn không biết dạng nam nhân gì là nam nhân tốt.”

Vấn đề này, Trần Sư Sư cũng nói qua cùng Triệu Ý, nói nàng còn chưa hiểu nam nhân tốt, lúc ấy, các nàng không giải thích, nhưng đã để lại vướng mắc trong lòng Triệu Ý, hiện tại Trần Nguyên lại lần nữa đưa ra, Triệu Ý liền hỏi: ”Vậy người nói cho ta biết, thế nào là nam nhân tốt?”.

294. Chương 285: Về Cung

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 285: Về cung

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên hơi mệt một chút, chạy chậm một ít, nói: ”Ta cho người biết, trên thế giới này, không có nam nhân tốt, cái gọi là nam nhân tốt, đó là đối với mỗi một nữ nhân mà nói, nói như vậy, nam nhân có thể cho người mấy cái gì đó người muốn, đối với người mà nói, chính là nam nhân tốt nhất thế giới, những lời này, người đã hiểu chưa?”

Triệu Ý bỗng nhiên lắc đầu, nàng không thiếu cái gì, nàng muốn, rốt cuộc là cái gì, nàng cũng không biết, dù sao là muốn một nam nhân không rõ ràng tốt mà thôi.

Trần Nguyên không nhìn thấy nàng lắc đầu, nghe thời gian rất lâu nàng vẫn không nói lời nào, chỉ biết là, có khả năng nàng không hiểu.

Lập tức nói thêm: ”Ta đây, nói đơn giản một chút, nếu như người muốn tiền, như vậy, dù nam nhân không có tiền, vẫn nguyện ý cho người tiền, chính là người tốt nhất trên thế giới.

Nếu như người phải cần cuộc sống kích thích, cùng một cánh tay cường tráng hữu lực ôm người, chút ít hiệp sĩ trên chiến trường kia dường như rất thích hợp, nếu người phong hoa tuyết nguyệt, có thể đi tìm những tài tử kia, mặt khác, nếu người muốn mỗi ngày tìm người ngâm thi đối chữ, lại đụng với ta đây, một thương nhân mà nói, vậy người liền thỏa rồi.”

Lần nói này đã đủ kỹ càng rồi, Triệu Ý cũng hiểu rõ.

Trần Nguyên hỏi: ”Rốt cuộc là người muốn cái gì? Đợi sau khi ra ngoài, ta cho giới thiệu mấy người, ta nhận thức rất nhiều người, cam đoan có người để cho người thỏa mãn.”

Qua thật lâu nghe không được hồi âm, Trần Nguyên vội vàng thúc hỏi một câu: ”Này, Mùa Xuân, nói chuyện đi, không được thất thần, có biết không, người ngẫm lại xem, rốt cuộc là người muốn cái gì?”

Triệu Ý thấp giọng nói một câu: ”Ta lạnh quá, ta muốn đi ra ngoài.”

Trần Nguyên biết mình đã thất bại, tâm tình của nàng, cuối cùng vẫn chuyển đến cái thời tiết rét lạnh này, đây là một thật điềm báo không tốt.

Quả nhiên, một lát sau, cũng không biết là thời gian bao lâu, dù sao cũng đến thời điểm Trần Nguyên cảm giác, mình thật sự không thể chạy được nữa, hần lại nghe được tiếng gầm rằng Triệu Ý va chạm lần nữa, lúc này đây tần suất va chạm lại càng nhanh hơn, hần do dự một chút, cuối cùng lại cởi bỏ áo bông của chính mình ra, đưa cho Triệu Ý: ”Mặc vào đi!”

Triệu Ý lần này không tiếp nhận, hỏi: ”Người, người còn có cái gì để mặc không?”

Trần Nguyên cười một tiếng, sờ thấy cánh tay Triệu Ý, túm tay của nàng qua, nhét áo bông của mình vào trong tay nàng, nói: ”Cầm lấy đi, người xem xem, tay ta nóng rất, ta không sợ lạnh.”

Triệu Ý cảm giác, tay Trần Nguyên thật sự nóng hơn tay mình rất nhiều, vì vậy mà tiếp nhận quần áo của Trần Nguyên, nói: ”Ta đây mặc trước một hồi, người muốn thì cứ nói với ta, ta lại cởi ra cho người.”

Trần Nguyên ừ một tiếng, nói: "Tốt, nhưng ta cho người biết, ta không mặc quần, người đừng thừa cơ chiếm tiện nghi của ta!"

Triệu Ý lại mặc một cái áo bông vào, cuối cùng cũng ấm áp hơn rất nhiều.

Trần Nguyên dùng ngữ khí vui vẻ rạo rức nói: "Không cần phải ngồi đó chịu lạnh, trò chuyện cùng ta là tốt rồi, ngàn vạn lần không được nhắm mắt lại, có biết không?"

Triệu Ý lên tiếng: "Biết rồi."

Hai người hàn huyên một câu lại một câu, Triệu Ý phát hiện, mình thật sự là không cảm thấy lạnh nữa rồi, chỉ là, không rõ bởi vì chính mình mặc nhiều thêm một bộ y phục, hay là phương pháp của Trần Nguyên nổi lên tác dụng.

Hai người không ngừng nói các loại chủ đề, không biết bắt đầu từ lúc nào, Triệu Ý đột nhiên cảm giác được, lời nói của Trần Nguyên ít đi rất nhiều, chậm rãi, giống như bước chân Trần Nguyên chạy tới chạy lui cũng chậm lại.

Một hồi đi qua, chợt nghe "phù phù" một tiếng, phảng phất là vật nặng ngã sập xuống sàn.

Trong lòng của nàng có chút bối rối, nói: "Này, chường quầy, chường quầy, Trần Thế Mỹ!"

Mặc kệ Triệu Ý nói cái gì, Trần Nguyên đáp lại nàng, chỉ có tiếng thở dốc dày đặc.

Thanh âm Triệu Ý càng hô càng lớn, ngoại trừ cái tiếng thở dốc kia, không có được bất luận cái gì trả lời, nàng lại khóc rồi, khóc vô cùng thương tâm: "Người không nên làm ta sợ, được không? Lá gan ta thật sự rất nhỏ, người không phải muốn biết ta rốt cuộc tên là gì sao? Người tới đây, ta cho người biết nha!"

Bên kia không có bất cứ động tĩnh gì, thanh âm của nàng bắt đầu run rẩy, lại mang theo khúng hoảng, nói: "Trần Thế Mỹ, Trần Thế Mỹ, người nói chuyện đi, nếu người thật sự không nói chuyện, ta giết người cứu tộc đó!"

Vẫn không trả lời, Triệu Ý từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua chuyện như vậy, nàng khóc trong hăm băng, lục lọi, men theo tiếng thở dốc dày đặc của Trần Nguyên, sờ soạng đến phương hướng đó.

Thời điểm tay của nàng sờ đến thân thể Trần Nguyên, không khỏi co trở về một chút, toàn thân Trần Nguyên nóng hổi, giống như phát sốt rồi.

"Trần Thế Mỹ, Trần Thế Mỹ!" Triệu Ý la lớn, vươn tay ra lần nữa, không hề cảm kỵ, loạng choạng sờ quanh thân thể Trần Nguyên.

Lỗ mũi Trần Nguyên phát ra một hồi tiếng mũi dày đặc, trừ thứ đó ra, lại không có bất kỳ cái gì đáp lại.

"Người đứng dậy đi, người đã nói, không thể nhắm mắt lại, người đã nói, phải tùy thời nói chuyện, người mở miệng nói một câu đi nha!"

Trần Nguyên thật sự giống như muốn đứng lên, lấy tay giữ chặt quần áo Triệu Ý, nhưng một chút khí lực kia, căn bản ngay cả cánh tay cũng không thể nâng lên.

"Ta lạnh" Trần Nguyên nói chuyện, thanh âm rất nhỏ, rất hàm hồ, chỉ là, Triệu Ý nghe thấy rất rõ ràng, lời đáp lại này, đối với Triệu Ý mà nói, là rất mấu chốt, ít nhất nói rõ, hiện ở chỗ này vẫn còn hai người.

Nhưng lại khóc, khóc lại càng thương tâm, hắt lạnh, nhưng mình có thể làm gì đây?

"Ta lạnh!" Trần Nguyên lại nói một câu.

Triệu Ý nghẹn ngào nói: "Người lạnh, người làm gì phải mang quần áo cho ta mặc à? Ta còn thật sự chắc chắn người không lạnh nữa, không phải nói người cảm thấy lạnh, thì nói cùng với ta sao? Làm sao người lại ngu như vậy?"

Khóc một hồi, Triệu Ý bỗng nhiên cởi y phục trên người ra, khoác lên trên thân thể Trần Nguyên, sau đó liền ôm hân, kéo hân tới địa phương có một tí tinh quang bắn vào kia, nàng cứ như vậy mà ôm Trần Nguyên ngồi đó.

Nước mắt của nàng không ngừng chảy xuôi, người nam nhân trong ngực này không có chút phản ứng nào, sợ hãi tràn ngập trong lòng Triệu Ý, nàng phảng phất cảm giác được, mình đang đi ở trên con đường nhỏ hắc ám nhất, không biết nên chạy đi đâu, không biết ở đâu là điểm cuối cùng.

Ngay tại lúc Triệu Ý cơ hồ muốn tuyệt vọng, ván cửa trên đỉnh đầu bỗng nhiên bị người kéo ra, một thanh âm vang xuống dưới: "Có người không?"

..... †.....

Trần Nguyên nằm ở trên giường, một phòng ở ngay trong sơn trang, mọi người nhanh chóng chạy đi chạy lại, lang trung đã được mời tới, đây là lang trung thứ hai bọn hắn tìm đến.

Người lang trung thứ nhất vừa mới đi, lời hắn lưu lại là: "Chuẩn bị hậu sự đi."

Cho nên, con mắt mọi người đều đang ngó chừng cái lang trung thứ hai này, ngón tay lang trung đặt trên mạch đập của Trần Nguyên, thỉnh thoảng trở mình, nhìn mí mắt, bờ môi Trần Nguyên một chút.

Sau một lúc lâu, lang trung buông ngón tay của mình ra, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lăng Hoa phảng phất rất sợ lang trung này nói lời giống với người lang trung thứ nhất, không đợi lang trung kia mở miệng, nàng liền vội vàng nói: "Lang trung, tướng công nhà ta có thể cứu chữa được không? Có biện pháp nào có thể cứu hắn, ngài cứ việc nói đi ra, bao nhiêu tiền cũng được!"

Tiếng nói của nàng cơ hồ chính là khóc, lang trung nghe thấy, liền hít vào một hơi, công cái hòm thuốc lên vai mình, nói: "Phu nhân, không phải vấn đề tiền, tại hạ đã cố hết sức, chỉ trách ta học nghệ không tinh, xin lỗi."

Hai lang trung này là lang trung nổi danh nhất trong thành Biện Kinh rồi, học nghệ không tinh, hiển nhiên chỉ là bọn hắn an ủi gia đình người bệnh, đồng thời còn là một cái cớ chối từ.

Lời này lại làm cho Lăng Hoa khóc toáng lên, tất cả mọi người trong phòng không biết nên làm thế nào mới tốt, một ít nữ nhân tình cảm yếu ớt lúc này cũng rút nước mắt xuống, phảng phất như Trần Nguyên đã chết đi rồi.

Triệu Ý ngồi ở trên mặt ghế, ngơ ngác không nói câu nào, bộ dạng rất dọa người, Thiển Thu một mực lôi kéo tay Triệu Ý, trong mắt Thiển Thu, cho dù Trần Thế Mỹ chết cũng không có vấn đề gì, nhiều lắm thì là một người bình thường chết mà thôi.

Nhưng nếu như Triệu Ý có cái gì xấu, rất nhiều người đều phải chôn cùng.

Nàng bị bộ dạng Triệu Ý dọa đến phát sợ, không khỏi dùng sức lay động cánh tay Triệu Ý một chút, nói: "Tiểu thư, tiểu thư, người đừng dọa ta, người nói một câu được không?"

Nhẹ nhàng gọi vài câu, Triệu Ý bỗng nhiên đứng lên, nói: "Thiển Thu, chúng ta đi."

Thiển Thu lên tiếng đang định đứng lên, Hàn Kỳ ở bên cạnh thoáng một tý đã lao đến, hỏi: "Muốn đi? Người dẫn đến chuyện lớn như vậy, bây giờ nhìn chường quầy không được nữa, người muốn đi? Người cho mình là cái gì? Coi như là người là thiên kim tiểu thư, cũng nên cho cái bàn giao chứ?"

Hô Diên Bình lại càng trực tiếp ngăn ở cửa ra vào, nói: "Hàn Kỳ nói rất đúng, trước khi chường quầy chưa tỉnh lại, các người không được rời đi, nếu như chường quầy vẫn không tỉnh lại, ta cam đoan, hai người các người không thể ly khai nơi đây."

Thiển Thu chứng kiến người chung quanh đều chăm chú nhìn Triệu Ý, trong ánh mắt kia đều lộ ra một loại cảm xúc phần nộ, nàng vội vàng ngăn tại trước mặt Triệu Ý, nói: "Chư vị, chư vị, có lời gì thì từ từ nói, được không?"

Hiện đang lúc mọi người tâm tình kích động, rõ ràng cho thấy không muốn từ từ nói cùng các nàng, có mấy người Nữ Chân thậm chí đã chuẩn bị động thủ, thoáng giáo huấn nha đầu không biết tốt xấu, hại chết chường quầy này một tý.

Con người Lý tử nhi lúc này xoay động, lau một chút nước mắt trên khóe mắt, nói: "Mùa Xuân à, việc này chỉ có người không đứng, chường quầy chính là bảo vệ cho người mới biến thành như vậy, mặc kệ có phải

người cố ý hay không, không giúp được việc gì, người cũng không thể nhắc chân liền đi, làm như vậy quá không tượng nghĩa!”

So với Triệu Ý mà nói, kinh nghiệm Lý tỷ xử lý loại sự tình này cực kỳ phong phú, nàng hiểu, nếu như hiện tại Triệu Ý cứng rắn phải lý khai mà nói, như vậy, những người này nhất định là sẽ động thủ, lưu lại còn có cơ hội, dù sao, Triệu Ý cũng không phải cố ý sự tình làm loạn thành như vậy.

Triệu Ý lại có vẻ rất bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Ta đi tìm người cứu hần.”

Hàn Kỳ giận dữ, ngay cả lang trung không có biện pháp, nha đầu kia có thể có biện pháp gì? Hần cho rằng cái này căn bản là muốn mượn cơ chạy đi, lập tức rút một thanh đao bên hông ra đến: “Các người đừng nghĩ ra khỏi cái cửa lớn này, nếu như chống quỳ có cái gì xấu, ta muốn mạng của các người!”

Lời hung ác còn chưa nói hết, bỗng nhiên cảm giác trên tay buông lỏng, cái đao kia đã bị Bạch Ngọc Đường đoạt tới, Hàn Kỳ sững sờ nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nói: “Để cho các nàng đi.”

Nói xong, cũng không đợi Hàn Kỳ đồng ý, phát tay đẩy Hô Diên Bình từ cạnh cửa tránh ra, nói: “Nàng rời đi, người ngăn không được!”

Hô Diên Bình sững sờ thời gian rất lâu, không rõ Bạch Ngọc Đường nói lời này là có ý tứ gì, Bạch Ngọc Đường đưa Thiển Thu cùng Triệu Ý ra cửa lớn, rồi nói: “Ta đi lấy xe, để ta đưa các người trở về.”

Đang lúc ánh mắt mọi người kinh ngạc, Triệu Ý cùng Thiển Thu lên xe ngựa của Bạch Ngọc Đường, xe ngựa một đường chạy gấp, chạy về phía cung điện Biện Kinh.

Bạch Ngọc Đường cũng không cần hỏi đường, trực tiếp chạy thẳng xe tới cửa hoàng cung, sau đó mới dừng lại, vén rèm xe lên, nói: “Công Chúa, đến rồi.”

Bước chân Triệu Ý do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn đi ra, hỏi: “Người đã sớm biết?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Là hôm trước, khi ta tới, ta đã thấy bức họa của Công Chúa.”

Triệu Ý không nói gì thêm, Thiển Thu lại có vẻ sợ hãi dị thường, nói: “Công Chúa à, trở về, trở về, cái gì cũng xong rồi!”

Triệu Ý khẽ lắc đầu, ngữ khí rất là kiên quyết: “Ta muốn để cho phụ hoàng thượng phái ngự y đi cứu hần, Bạch Ngọc Đường, người ở chỗ này chờ.”

Bạch Ngọc Đường ôm quyền nói: “Vâng.”

Triệu Ý biết rõ, làm như vậy sẽ phải trả một cái giá lớn, nhưng trong khoảnh khắc đó, nàng mặc kệ, không nghĩ được nhiều như vậy, nàng chỉ muốn để cho Trần Nguyên sống sót.

Một đội võ sĩ khôi giáp tươi sáng rõ nét nện bước chỉnh tề khoan thai chạy tới, đội hình nghiêm chỉnh đứng ở cửa ra vào Tân Nguyệt sơn trang, cái này làm cho người cả sơn trang cảm giác khiếp sợ không thôi.

Thời điểm bọn hần còn chưa rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, xe ngựa Bạch Ngọc Đường vừa mới đánh đi cũng đã trở lại, xuyên qua cái đội ngũ kia mới ngừng lại, hai người lưng công cái hòm thuốc, lại ăn mặc quan phục từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Trần Thế Trung nhìn thấy, trong lòng mừng rỡ, nhỏ giọng nói với Lăng Hoa bên cạnh: “Là ngự y là hoàng cung, ngự y, Bạch đại ca tìm ngự y tới, chống quỳ được cứu rồi ”

Lăng Hoa cũng hiểu, trên mặt lại nổi lên hi vọng lần nữa, lúc này, một gã ngự y trực tiếp đi đến trước mặt mọi người, hỏi: “Người bệnh ở phòng nào?”

Lăng Hoa lập tức nói: “Trên lầu, ta dẫn hai vị đại nhân đi!”

Cái kia ngự y lắc đầu, nói: “Người thoáng chỉ hướng một tý, tự ta đi là được rồi, các người ở chỗ này, đợi nghênh đón loan giá công chúa.”

Lăng Hoa sững sờ hỏi: “Công Chúa?”

Hai gã ngự y kia theo tay Dương chương quỹ nhìn rõ ràng gian phòng, tự đi lên, bọn người Lăng Hoa hai mặt nhìn nhau, chỉ nhìn thấy loan giá Công Chúa đứng lại theo đám binh sĩ kia, hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Triệu Ý mặc Phượng bào, ngồi ở trên loan giá, mọi người cả sơn trang sợ ngây người, Triệu Ý mặc phục sức Công Chúa vào, có vẻ càng thêm xinh đẹp, hơn nữa, còn có vẻ vô cùng cao quý, chính là khiến cho tất cả các cô nương không dám nhìn lên.

Triệu Ý còn chưa xuống, thời điểm thái giám hô lễ còn chưa bắt mọi người quỳ xuống nghênh đón, con mắt Trần Thế Trung gắt gao nhìn chăm chăm vào Thiển Thu bên người Triệu Ý, hắn cảm giác một loại phần nộ, phần nộ vì bị lừa gạt, càng có một loại tuyệt vọng, hắn biết rõ, chính mình vĩnh viễn không có khả năng tìm được mối tình đầu nữa rồi.

”Phù phù.”

Chỉ nghe bên người đã có người quỳ rồi, Trần Thế Trung quay đầu nhìn lại, hóa ra lại là Hàn Kỳ, liền nói: ”Người quỳ trước làm cái gì? Đợi thái giám hô hãy quỳ cũng không muộn!”

Hàn Kỳ có chút cà lăm: ”Ta cũng không muốn, nhưng ta chân mềm nhũn rồi.”

Đây là lần cuối cùng Triệu Ý tới gặp Trần Nguyên rồi, nàng đã đáp ứng Nhân Tông, đợi cho ngự y kết luận về bệnh tình Trần Nguyên, nàng sẽ trở về hoàng cung, mặc kệ kết luận cuối cùng là cái gì, nàng cũng không bao giờ đi nữa ra, chỉ còn chờ gã cho Đăng Hạng Lý Nguyên Hạo kia.

Từ loan giá xuống dưới, làm mọi người bất ngờ, chính là nàng không để cho thái giám hô lễ, mà là trực tiếp đi đến trước mặt Lăng Hoa, nói: ”Lăng Hoa tỷ tỷ, ta thật sự không phải cố ý, người tha thứ ta được không?”

Lăng Hoa này sẽ cũng là sợ ngây người, trong lúc nhất thời, không biết mình nên nói cái gì, nhưng Trần Sư Sư bên cạnh lại lão luyện lời đời, nói: ”Tha thứ cái gì nha? Vì sao Công Chúa lại đến loại địa phương này của chúng ta? Đến đây, tất cả mọi người là lần đầu tiên nhìn thấy Công Chúa, chúng ta dập đầu cho Công Chúa!”

Mọi người lập tức hiểu rõ ra, trong khoảng thời gian Triệu Ý ở tại sơn trang này, tuy ở chung cùng mọi người coi như không tệ, nhưng nàng dù sao cũng là Công Chúa, hơn nữa, trong chỗ này, cơ hồ tất cả mọi người đã từng giễu cợt nàng, tuy cái loại giễu cợt này không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng ai biết Triệu Ý có quan tâm hay không?

Cho nên, hiện tại Trần Sư Sư rõ ràng đang nhắc nhở mọi người, ngàn vạn lần không nói sự tình trước kia với Triệu Ý, Công Chúa chưa từng tới, Mùa Xuân trước kia đã đi rồi, các nàng tuyệt đối không nói bất cứ chuyện gì về Mùa Xuân nữa, hi vọng Triệu Ý cũng coi như cái gì cũng không xảy ra.

Triệu Ý khẽ cười một chút, nói: ”Sư Sư tỷ tỷ, đứng lên đi, chúng ta ở cùng một chỗ thời gian dài như vậy, ta là hạng người gì, tỷ tỷ rất rõ ràng, một lát nữa, ta còn có vấn đề muốn hỏi tỷ tỷ một tý, Lăng Hoa tỷ tỷ, người đi xem chương quây đi, xem ngự y cần gì.”

295. Chương 286: Không Nói Cho Hắn

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 286: Không nói cho hắn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hiện tại, Lăng Hoa mặc kệ Mùa Xuân hay là Công Chúa, tâm tư của nàng đều ở trên người Trần Nguyên, nghe Triệu Ý nói như vậy, gật gật đầu, nhanh chóng chạy lên lầu.

Triệu Ý đi qua trước mặt nguyên một đám người, tạm biệt tất cả mọi người trong sơn trang, Trần Sư Sư, Lý tỷ nhi, Trần Thế Trung, Dương chương quỹ còn có cả Hàn Kỳ.

Nàng muốn đi, vốn là rời khỏi Tân Nguyệt sơn trang, rốt cuộc không trở lại, tận lực chuẩn bị rời khỏi Đại Tổng, cũng không bao giờ trở lại Đại Tổng nữa.

Triệu Ý không tiến vào khách điểm, ở bên ngoài cùng với tất cả mọi người, nói với Trần Sư Sư cùng Lý tỷ nhi: "Hai vị tỷ tỷ, có thể đến lên trên xe ngựa của ta một tý hay không? Ta có một số việc muốn hỏi một chút các người."

Lý tỷ nhi cùng Trần Sư Sư có chút sợ hãi, trong sợ hãi cũng có chút dắc ý, ngẫm lại, trong khoảng thời gian này, sớm chiều ở chung cùng mình lại là Công Chúa Đại Tổng triều, các nàng cũng cảm giác, mình rất có mặt mũi.

Hai người đi theo sau lưng Triệu Ý, lên cái loan giá thuộc về Công Chúa kia, Trần Sư Sư hiển nhiên có chút được yêu mà sợ, nói: "Công Chúa, có lời gì, ngài cứ phân phó là được."

Triệu Ý thoáng cười một tý, trầm tư một hồi, mới nói: "Có người nói cho ta biết, nam nhân có thể cho ta mấy cái gì đó ta muốn, chính là nam nhân tốt, lời này đúng không?"

Trần Sư Sư sững sốt một chút, lập tức nói: "Đúng hơn phân nửa, Công Chúa, cái nam nhân tốt này rất khó tìm, hắn không riêng gì có thể cho người mấy cái gì đó người muốn, tại thời điểm mấu chốt, còn chịu đi làm sự tình hắn căn bản không thể làm được chỉ vì người."

Lý tỷ nhi cũng nói: "Đúng, tựa như Trần chương quỹ lúc trước, vì chuyện của ta mà đánh nhau cùng người Đẳng Hạng, hắn biết mình không gánh được, nhưng hắn vẫn xuất đầu bênh vực ta, ta nghĩ, nữ tử hắn muốn yêu, nhất định có thể ngay cả tính mệnh cũng cam lòng cho đi!"

Triệu Ý ngơ ngác không nói câu nào, Trần Sư Sư chấp nhận sau, tiếp tục nói: "Hắn đương nhiên cam lòng cho đi, lúc trước, hắn vì Lăng Hoa cô nương, vụng trộm vào phủ Thái sư, nghe nói, cuối cùng vẫn bị chém cho một đao."

Cái câu chuyện này, Lý tỷ nhi sớm đã biết, gật đầu nói: "Cho nên, ta mới nói hắn là nam nhân tốt, Công Chúa à, ta cho người biết, lúc nói lời cãi nhau cùng ngài, Trần chương quỹ nhất định là đang mang tính con buôn!"

Nghe đến đó, Triệu Ý không tự giác mà cười một chút, thật sự, ngay cả chính cô ta cũng không phát giác mình nở nụ cười, nói: "Ừm, hắn rất là con buôn, đúng rồi, tỷ tỷ, vậy thì phải làm sao mới biết, ta nên tìm nam nhân tốt như vậy ở đâu?"

Trần Sư Sư lần này đương nhiên là không thể biết, chỉ dám nói hàm hồ: "Cái đó rất đơn giản, nếu như người phát hiện, thời điểm người làm những chuyện vốn không nguyện ý đi làm vì hắn, đã nói lên là người tìm được rồi!"

Triệu Ý ngây ngẩn cả người, trong lòng của nàng bỗng nhiên cảm giác có chút hỗn loạn, tại trong hầm băng, Trần Nguyên nguyện ý cởi quần áo ra cho nàng, sau khi đi ra, nàng cũng thật sự cảm giác, chỉ cần Trần Nguyên có thể còn sống, chính mình trở lại hoàng cung cũng được, đây là tình yêu sao?

Triệu Ý có chút hồ nghi, hỏi: "Nếu như, ta xuất phát từ cảm kích thì sao?"

Lý tỷ nhi nói đến chỗ cao hứng, khoát tay một cái, nói: "Ai ui, muội tử, à không, Công Chúa thứ tội, cái tình bạn giữa nam nhân và nữ nhân là rất mơ hồ, ngài cũng đừng nghe những tài tử kia nói cái gì hồng nhan hay duyên phận, bọn hắn không muốn lừa gạt hồng nhan lên trên giường sao?"

Một nha hoàn bên cạnh lập tức quát: "Lớn mật, rõ ràng dám nói ô ngôn uế ngữ như vậy cùng Công Chúa!"

Lý tỷ nhi vội vàng quỳ xuống, nói: "Công Chúa thứ tội, thứ tội, ngài cũng biết, chúng ta mỗi ngày đều quen nói như vậy."

Triệu Ý mang một bộ dạng u sầu, nâng Lý tỷ nhi dậy, nhưng trong lòng nàng không cách nào bình tĩnh trở lại, thời điểm nàng trở lại hoàng cung tìm ngự y, không ngừng nói với chính mình, nói với Nhân Tông, bởi

vì chính mình thiếu Trần Nguyên một cái mạng, đáng nhẽ ra, người nên bị đông cứng trong hầm băng, là Triệu Ý nàng.

Nhưng sự thật là như thế này sao? Nghe xong lời Trần Sư Sư cùng Lý tỷ nhi mà nói, Triệu Ý phảng phất cảm thấy, các nàng nói rất có lý, từ khi thoát khỏi đến hiện tại, đầy trong đầu nàng đều là bộ dạng Trần Nguyên, đều là dáng tươi cười vô lại kia của Trần Nguyên, nàng cảm thấy, chỉ cần hắn có thể đứng lên, chỉ cần hắn có thể còn sống, mình ra sao cũng được.

"Khải tấu Công Chúa." Ngự y tại dưới xe ngựa hành lễ rất quy củ, cắt đứt mạch suy nghĩ của Triệu Ý.

Triệu Ý thoáng một tý đã xốc cửa xe lên, hỏi: "Thế nào?"

Ngự y kia nói: "Người bệnh hiện tại đã lạnh lẽo đến tận xương, phải dùng cách đổ mồ hôi chưng, mới có thể cứu."

Thái y này nói đổ mồ hôi chưng, không giống với đổ mồ hôi chưng chúng ta hiện tại, khi đó chính là kiểm một bát ô tô thật to, đặt người ở phía trên, tựa như chưng bánh bao như vậy.

Ngự y khác lập tức nói: "Nhưng, hiện tại nhiệt độ cơ thể người bệnh rất cao, nếu sử dụng phương pháp này, sẽ có nguy hiểm rất lớn, có khả năng lập tức bị mất mạng, cho nên, chúng ta không dám xuống tay, xin Công Chúa cho ý chỉ."

Triệu Ý thoáng một tý đã vô lực ngồi xuống, hai mắt có chút ngơ ngác: "Có nhiều nguy hiểm? Không có biện pháp nào khác sao?"

Hai ngự y đều không nói lời nào, một lát sau, có một ngự y lên tiếng: "Kính xin Công Chúa nhanh hạ chỉ, trị, hay là không chưa trị, người bệnh không kéo dài nổi."

Triệu Ý do dự một chút, nói với hai người: "Các người vào trong phòng hỏi, chính là người tên Lăng Hoa kia, nàng nói trị, các người liền trị."

Hai ngự y lĩnh mệnh lui xuống.

Lăng Hoa đương nhiên muốn đánh cuộc một lần, dù cho cơ hội thắng không lớn, cũng muốn đánh bạc, rất nhanh, liền chuẩn bị xong một cái bát ô tô to bự, ngự y lại cho vào trong nồi mấy vị thuốc, mọi người mang Trần Nguyên lên, lại nhét vào trong nồi, sau đó mới nhóm lửa.

Hai ngự y phân công chính xác, một người nhìn ngọn lửa lớn nhỏ, phụ trách hướng tăng thêm được liệu vào trong nồi, người khác nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên ở trong nồi, thỉnh thoảng lấy tay thử nhiệt độ nước ấm, hoặc giống như là xem mạch cho Trần Nguyên.

Phương pháp ngự y sử dụng thời điểm này, phải lột sạch Trần Nguyên mới có thể dùng, cho nên, tuy Triệu Ý rất lo lắng, lại cũng chỉ có thể ở bên ngoài đợi, bận việc suốt hai canh giờ, chỉ nghe ngự y nói: "Tốt rồi, nhanh rút lửa!"

Người khác vội vàng rút toàn bộ củi phía dưới bếp lò ra ngoài, vừa mới làm xong, Lăng Hoa cùng Triệu Ý đồng thời đẩy cửa phòng ra, hỏi: "Thế nào?"

Ngự y vẫn không trả lời, các nàng đã nhìn thấy cánh tay Trần Nguyên trong nồi bỗng nhiên giờ lên một chút, trong miệng phát ra một tiếng rên rĩ.

Cái này lại để cho Lăng Hoa và Triệu Ý đều đồng thời nở nụ cười, hai người cười rất vui vẻ, điểm bất đồng chính là, dáng tươi cười Lăng Hoa một mực tiếp tục diễn ra, mà nụ cười trên mặt Triệu Ý rất nhanh liền bị ưu thương thay thế.

Ngự y nói: "Hồi bẩm Công Chúa, người bệnh đã không còn nguy hiểm, chỉ là, ít nhất còn phải điều trị ba ngày nữa mới có thể tỉnh lại, muốn xuống giường mà nói, không có hơn mười ngày là không có khả năng."

Lăng Hoa lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, thoáng một tý đã đi đến trước mặt Triệu Ý, mạnh mẽ quỳ xuống, nói: "Đa tạ đại ân của Công Chúa!"

Triệu Ý đỡ lấy cánh tay Lăng Hoa, khóe miệng nặn ra một dáng tươi cười gượng ép, nói: "Tỷ tỷ không cần phải nói như vậy, sự tình đều là bởi vì ta mà nên, tỷ tỷ không trách ta là tốt rồi."

Lăng Hoa cúi đầu nói một tiếng: "Tiểu nữ không dám."

Trong lòng Triệu Ý rất là buồn khổ, Lăng Hoa nói tiểu nữ không dám, lời này là thật hay là giả? Không giận nàng hay là không dám giận nàng? Có lẽ là làm Mùa Xuân vẫn tốt hơn, đánh nát một chén trà, lập tức có người nói, nàng cũng có thể rất sung sướng cái lại, hiện tại, nàng là Triệu Ý, không có người nào nói thật cùng nàng, chính nàng nói chuyện cũng phải suy nghĩ.

Mùa Xuân mệt mỏi, có thể tùy ý ghé vào trên cái bàn lớn nào đó nghỉ một lát, trong lòng Mùa Xuân khó chịu, có thể lớn tiếng gào thét phát tiết đi ra.

Nhưng Triệu Ý không được, nàng hiện tại rất muốn hô to hai tiếng, thoáng phóng thích cái chủng loại cảm giác áp lực khó hiểu trong lòng kia, nhưng nàng phải bảo trì dáng vẻ Công Chúa, nàng rất muốn ở chỗ này làm tiếp Mùa Xuân, thật sự.

Nàng nhìn nhìn người ở bên trong phòng, miệng nhúc nhích vài cái, cuối cùng mới nói: "Những ngày qua, ta ở chỗ này, khiến cho chư vị thêm phiền toái, hi vọng mọi người có thể nhớ kỹ ta, ta lập tức phải đi rồi, không biết các người có tin hay không, ta thật sự có chút ít không nỡ xa các người."

Đoàn người đều không nói lời nào, trong lòng của bọn hắn cũng hiện lên một tia buồn vô cớ, buồn vô cớ nhất chính là Trần Thế Trung, từ lúc Triệu Ý trở về đến hiện tại, ánh mắt của hắn luôn luôn nhìn chăm chăm vào Thiển Thu, ánh mắt kia, nói như thế nào đây, tuyệt đối càng thâm tình sâu hơn, so với ánh mắt nam nhân vật chính ngưng mắt nhìn nữ nhân vật chính trong phim Hàn.

Trần Thế Trung cái gì cũng không nói, nhưng trong lòng thì ngũ vị trộn lẫn, vẫn cho là Thiển Thu chỉ là nha đầu đại gia đình nào đó, không nghĩ tới, người ta là thiếp thân nha hoàn của Công Chúa, dựa theo quy củ thời điểm Tống triều, nếu như công chúa phải gả cho Lý Nguyên Hạo, Thiển Thu chính là của hồi môn.

Hắn không muốn để cho Thiển Thu rời đi, nhưng hắn biết mình không ngăn cản được, hiện tại, hi vọng duy nhất của hắn, chính là Thiển Thu có thể liếc hắn một cái, cho dù là cho hắn một cái ánh mắt chỉ mờ ám cũng được rồi, nhưng nàng một mực cúi đầu, đứng ở Triệu Ý bên người, từ lúc vào cửa đến hiện tại, căn bản không nhìn thẳng vào chính mình.

Triệu Ý đi đến trước mặt Hồ Diên Bình, rất là bình tĩnh nói: "Hồ Bình đại ca, chương quỳ nói với ta rồi, hắn nói hi vọng cứu những người Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ kia ra!"

Một bên, Liễu Vĩnh vội vàng nói một câu: "Công Chúa, thời điểm Trần chương quỳ nói lời kia, không biết thân phận của người, hắn nói mò, ngài bỏ qua cho mới được."

Triệu Ý gật đầu: "Ta biết rõ, các người yên tâm, ta sẽ cố gắng để cho bọn hắn trở về, ta đáp ứng các người, để cho hơn bốn mươi người Nữ Chân kia đều trở về, các người cũng phải đáp ứng ta một việc."

Người ở phía trong gian phòng đều trở nên im ắng, không có người nào nói chuyện, Triệu Ý quay đầu lại, nhìn thoáng qua Trần Nguyên, Trần Nguyên còn ở trong nỗi, hai người kia đang sát cho hắn một loại được vật.

"Chờ thời điểm hắn tỉnh, các người nói cho hắn biết, Mùa Xuân về nhà, không nên nói cho hắn biết ta là ai, không nói cho hắn biết, hôm nay đã xảy ra chuyện gì, được chứ? Ta cầu xin các người." Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Triệu Ý đã bắt đầu run rẩy, Lăng Hoa cách nàng rất gần, rõ ràng trông thấy khóe mắt Triệu Ý có một giọt nước óng ánh chớp động lên.

Triệu Ý nói tiếp: "Ít nhất, tại trước khi ta đi Đẳng Hạng, các người không nói, được không?"

Dương chương quỳ thở dài một hơi thật sâu, Trần Sư Sư nhìn nhìn Triệu Ý, lại nhìn nhìn Lăng Hoa, giống như hiểu ra cái gì, cũng thở dài thật sâu.

Lăng Hoa cuối cùng vẫn nói: "Công Chúa yên tâm, chúng ta không nói là được."

Ngự y xác định Trần Nguyên có thể sống sót, để lại phương thuốc, Triệu Ý rời đi, thời điểm ở sơn trang, nàng ra đi trở về rất nhiều lần, nhưng cuối cùng nàng vẫn rời đi.

Thiển Thu cũng đi, cứ việc để ánh mắt Trần Thế Trung thương tâm như vậy gần chết, nhưng đầu nàng, đến một lần duy nhất cũng không đưa trở lại nhìn hắn.

Binh sĩ đội khô giáp tươi sáng rõ nét kia biến mất tại trong tầm mắt, thời điểm đó, rất nhiều người Tân Nguyệt sơn trang cũng không tin đây là thật, đặc biệt là những cô nương kia, cơ hồ hoài nghi mình mơ một giấc mộng mà thôi, thời gian dài như vậy, lại là Công Chúa bưng trà rót nước cho các nàng sao?

Chỉ là, có một việc mọi người đều hiểu, cho dù trong lòng nghĩ cái gì, cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, không thể nói được, tất cả mọi người phải làm, chính là hôm nay Công Chúa chưa từng tới đây, trước kia cũng chưa từng tới, tiểu cô nương trước kia gọi Mùa Xuân, nàng đã đi rồi, đi về nhà.

Nếu như chuyện này vỡ lở ra, làm cho cả Biện Kinh đều biết Công Chúa từng làm nha đầu bưng trà rót nước tại đây, đối với Tân Nguyệt sơn trang, đối với Trần Nguyên, đối với tất cả mọi người nơi này, đều không có lợi, cho nên, từ trong nháy mắt Triệu Ý rời đi đó, người thông minh đều hiểu, không riêng gì việc không nói cho Trần Nguyên, thậm chí ngay cả bọn hắn, cũng bắt buộc mình quên hết đi.

Trình độ ngự y chính là hơi cao một chút, tình huống Trần Nguyên giống hệt như bọn họ nói, mãi cho đến ngày thứ ba, hắn mới tỉnh lại.

Ba ngày này, là ngày đêm cực nhọc của Lăng Hoa, không thể yên ổn nghỉ ngơi, luôn luôn canh giữ ở bên người Trần Nguyên, cực kỳ vất vả.

So với nàng, càng vất vả hơn chính là Gia Luật Niết Cô Lỗ cùng Trương Tầm Nguyên.

Tổng triều nói cho bọn hắn biết, chuẩn bị cho tốt việc tam phương đàm phán, Gia Luật Niết Cô Lỗ cùng Trương Tầm Nguyên cũng cảm giác rất là ngoài ý muốn, đặc biệt là Gia Luật Niết Cô Lỗ, dù sao số lần người Liêu quốc và người Tổng triều liên hệ, xa xa nhiều hơn người Đảng Hạng.

Tam phương hội đàm? Cái thủ pháp này quá mới lạ.

Kế tiếp, tin tức truyền ra càng làm cho Gia Luật Niết Cô Lỗ trong lòng lo sợ bất an, Tổng triều sẽ phái một đặc sứ đàm phán, phụ trách tiến hành đàm phán cùng bọn họ, đặc sứ đàm phán này tên gì, hắn không biết, tìm hiểu cũng không biết, quan viên phẩm cấp gì, hắn cũng không biết.

Tổng triều dùng một loạt cử động khác thường này, lại làm cho Gia Luật Niết Cô Lỗ có một loại cảm giác theo trực giác, lúc này đây, nếu như không phải người Tổng triều cố tình làm mờ ảo, như vậy, chính mình có khả năng đụng phải đối thủ.

Đối thủ, cho dù càng lợi hại, Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng có lòng tin đối mặt, bởi vì lần này, nhiệm vụ hắn đi sứ Tổng triều, vốn có rất nhiều lựa chọn, làm tốt rồi, sẽ khiến cho Tổng triều không đi ủng hộ Đảng Hạng, hoàn thành một cái công lớn Liêu Hưng Tông nhắc nhở hắn.

Làm không tốt, kích động chiến tranh hai nước, đối với Gia Luật Niết Cô Lỗ mà nói, cũng có chỗ tốt rất lớn.

Mặc kệ sự tình làm thành hay không thành công, hắn cũng sẽ là người thắng, nhưng tựa như bây giờ, đợi nhiều ngày như vậy mà không có tin tức, sự tình một mực trôi qua thì không được, hiện tại một ngày hắn đưa ba phần quốc thư thúc giục Tổng triều, mặc kệ đàm phán cái gì, các người đưa người đến đàm đi.

Trương Tầm Nguyên cũng rất sốt ruột, toàn bộ binh mã Liêu quốc đã chuẩn bị sẵn sàng, Lý Nguyên Hạo cũng làm ra bố trí tương đối, chiến tranh tựa như pháo trúc đã đốt rụi kíp nổ, nói đánh là có thể vang lên, hiện tại, duy nhất khiến cho song phương khắc chế, chính là thái độ Tổng triều.

Lý Nguyên Hạo đã đàm phán thỏa đáng cùng Tổng triều rồi, ủng hộ trên danh nghĩa, Nhân Tông sẽ cho, hắn lại để cho Trương Tầm Nguyên ở tại chỗ này, là vì cam đoan Tổng triều có thể thực hiện lời hứa tại trước khi chiến tranh khai hỏa.

Mà ở trong mắt Trương Tầm Nguyên, nếu như gần kề chiến tranh mới làm tốt sự tình Lý Nguyên Hạo nhấn nhủ, vậy hắn chính là một phụ tá không hợp cách.

Hắn muốn tận lực tranh thủ làm tốt sự tình Lý Nguyên Hạo chưa làm tốt, ví dụ như, bắt Tổng triều cung cấp vật tư và ủng hộ, ví dụ như, để cho Công Chúa cùng hắn trở lại Đảng Hạng, thành hôn cùng Lý Nguyên Hạo.

Cho nên, hắn cũng là một ngày ba phần tấu chương, kỳ thật, cái gọi là tấu chương, trong mắt Trương Tâm Nguyên, thì ra là quốc thư rồi, Đẳng Hạng bây giờ còn chưa thành lập Tây Hạ quốc, trên danh nghĩa có lẽ là phiên thuộc của Tống triều.

Nhưng trên thực tế, Lý Nguyên Hạo tay cầm hai mươi vạn hùng binh, đã tạo thành sự thật, địa vị hắn ngang ngửa với Tống triều.

296. Chương 287: Buôn Bán Là Nhất

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 287: Buôn bán là nhất

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bất kể là Trương Tâm Nguyên đưa tấu chương cũng tốt, là quốc thư của Gia Luật Niết Cô Lô cũng tốt, kỳ thật đều là nói một cái nội dung, bắt Đại Tống nhanh phái người đến đàm phán.

Trước mặt Nhân Tông đã thả một chồng quốc thư dày đặc, toàn nội dung như vậy, hôm nay vừa mới đưa tới, hắn cũng thả lên đó, nhìn cũng không nhìn, chỉ mở miệng hỏi: "Ba mươi hai, Trần Thế Mỹ rốt cuộc thế nào?"

Bao Chứng lập tức nói: "Hồi bẩm vạn tuế, Trần Thế Mỹ đã muốn khôi phục, ý của hắn là, đợi hai ngày nữa, để cho Đẳng Hạng và người Khiết Đan sốt ruột thêm một ít."

Nhân Tông lắc đầu, cười một tiếng, nói: "Hiện tại Trẫm thật sự không biết, là ta dùng đúng người, hay là dùng nhầm người, hắn không sợ hai người kia tức giận, không nói chuyện nữa, lại khiến cho tam phương hội đàm của hắn ngâm nước nóng sao?"

Bao Chứng do dự: "Cái này, hắn cũng không nói rõ với vi thần."

Nhân Tông chấp hai tay sau lưng, đi qua lại hai bước, nói: "Như vậy đi, lại để cho Tống Kỳ đi trấn an Gia Luật Niết Cô Lô cùng Trương Tâm Nguyên trước, cho dù Trần Thế Mỹ không sợ bọn họ rời đi, ta vẫn còn có chút lo lắng, Tống Kỳ thế nào? Để cho hắn làm phụ tá cho Trần Thế Mỹ, hắn có ý kiến không?"

Bao Chứng nở nụ cười: "Vạn tuế không cần phải lo lắng, ý kiến khẳng định là có, nhưng Tống Kỳ làm người, ở phương diện này còn rất được, hắn tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình vi phạm ý chỉ vạn tuế. Hơn nữa, Trần Thế Mỹ kia hôm qua đã mời hắn ăn một bữa rượu, Nhan Tra Tấn cũng đi rồi, nghe nói không khí trong đó coi như hòa hợp."

Nhân Tông cười một chút: "Trần Thế Mỹ này còn rất biết làm người, cái cái sơn trang kia có khai trương một lần nữa hay không?"

Bao Chứng gật đầu: "Vạn tuế ngày hôm trước hạ chỉ, thần cũng đã kéo giấy niêm phong xuống, vào lúc ban đêm, chính là rất đông khách, có nhiều người đi vào, không có chỗ ngồi nữa."

Điểm này Nhân Tông biết, lần này sơn trang của Trần Nguyên bị đóng cửa, tuy tạo thành tổn thất nhất định, nhưng sẽ phát ra hiệu quả quảng cáo khó có thể tưởng tượng.

Lấy trước kia, chút ít tài tử phong lưu nhận thức đối với Tân Nguyệt sơn trang, chỉ dừng lại ở quán rượu cấp bậc tốt hơn một chút so với thanh lâu bình thường.

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước, người nào cũng biết, cô nương trong Tân Nguyệt sơn trang không phải cứ có tiền là có thể ngồi lên, đối với những loại người thô鄙 kia, nếu như cô nương không để vào mắt, người cho bao nhiêu tiền cũng vô dụng.

Cái này, trong lúc vô hình, đã đề cao thân thể của bọn Lý tỷ nhi, ngày đầu tiên khai trương lần nữa, Lý tỷ nhi đã bị người bao hết cả đêm, hơn nữa, nàng rõ ràng còn được sắp xếp đến hơn mười ngày sau, cái này lại khiến cho chút ít cô nương tên đứng đầu bảng thanh lâu khác không ngừng hâm mộ.

Còn có cả cái thủ « nước điều ca đầu » kia của Tiểu Tô, phối hợp với lúc ấy Trần Nguyên ở tại ngục giam, không được tương kiến cùng Lăng Hoa, lại khiến cho những tài tử giai nhân kia nghĩ ra nhiều giai thoại, rất nhiều người đều chuyên môn đến xem hai vị nhân vật chính này.

Đương nhiên, sở dĩ cái quảng cáo này làm tốt, còn là vì một trận đánh hợp dân tâm kia của Trần Nguyên, nếu quả thật để cho một đám người giang hồ làm chuyện như vậy đi ra, dù oanh động gấp 10 lần cũng vô dụng.

Nhân Tông nghe Bao Chứng nói sinh ý tốt, bất đắc dĩ cười cười: "Hắn không phải là bạn buôn bán, quên mất sự tình đàm phán của chúng ta đấy chứ?"

Bao Chứng vội vàng nói: "Vi thần nghĩ, Trần Thế Mỹ kia còn chưa đến mức như thế!"

Nhân Tông suy nghĩ một chút, nói: "Mặc kệ hắn nói cái gì, hiện tại trầm hạ chỉ, hai ngày sau, đàm phán phải lập tức tiến hành, bằng không thì bàn của ta sẽ hết sạch chỗ vì tấu chương!"

Bao Chứng nói sai rồi, lá gan Trần Nguyên có đôi khi là rất lớn, lúc này đây, sơn trang khai trương lần nữa, sinh ý tốt như thế, hắn tự nhiên biết rõ, rất nhiều người nhìn thấy vẻ mới lạ này mới đến.

Cho nên, Trần Nguyên cho rằng, muốn để cho sinh ý tiếp tục tốt xuống dưới, phải thừa lúc hiện tại, làm đủ công phu, biến những người này khách quen ở phía trong sơn trang của chính mình, là khách quen, như vậy mới không uổng công mình làm ra quảng cáo tốt như vậy.

Cho nên, hắn thật sự là đang bạn buôn bán.

Càng làm cho hắn có lòng tin chính là, Gia Luật Niết Cô Lỗ mỗi ngày đều đến chỗ Trần Nguyên uống rượu, Trần Nguyên chưa từng thu qua tiền rượu của hắn, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia giống như cũng chưa từng đề cập qua việc này, hắn tựa như đang đòi nợ, chuẩn bị ăn mấy vạn quan của mình trở về.

Mỗi lần hắn tới, Trần Nguyên đều ngồi cùng hắn, trò chuyện cùng hắn, ngẫu nhiên cũng có thể nghe được Gia Luật Niết Cô Lỗ phát vài câu bực tức, phàn nàn Tổng triều gạt mình ở một bên, không để ý tới.

Hắn căn bản không biết, Trần Nguyên chính là người sắp sửa đàm phán cùng hắn, có đôi khi, trong lúc vô tình, cũng sẽ lộ ra một chút ý đồ đàm phán trong lòng hắn ra.

Cái này lại để cho Trần Nguyên càng tin tưởng vững chắc, hắn đến càng nhiều, càng có lợi hơn đối với chính mình, tiếc nuôi duy nhất là, Trương Tầm Nguyên kia chưa bao giờ tới.

Không chỉ nói Trương Tầm Nguyên, cả sứ đoàn Đảng Hạng, còn lưu lại hơn mười người, đều coi Tân Nguyệt sơn trang là cấm địa số một, tuyệt đối không được bước vào nữa bước, cái này lại làm cho hắn vô pháp dùng dò thăm ý đồ của người Đảng Hạng, như phương pháp đã dùng với Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Đàm phán đã có thể kéo dài, mà việc buôn bán của mình, phải rèn sắt khi còn nóng, lại để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ đợi hai ngày nữa, cũng không phải là cái gì đại sự, từ khi thức tỉnh đến hiện tại, Trần Nguyên một mực vội vàng.

Một khi giết ra ngoài tử cục, chính là một mảnh thiên không

Sơn trang sinh ý tốt, làm mua bán đi hàng, cũng bởi vì có mặt Trần Nguyên, lại để cho rất nhiều thương nhân Tổng triều tín nhiệm đối với hắn, tin tưởng hắn không biết phản bội Tổng triều, ôm tiền đi đến chỗ khác.

Nhóm vật tư giao dịch hải ngoại đầu tiên cũng tiến hành mua bán thỏa đáng, đã đi về hướng Nghiêm Châu, tính toán thời gian, thời điểm đến Nghiêm Châu, chính là thời điểm đội tàu chuẩn bị thỏa đáng, lần đầu tiên mình mậu dịch trên biển, có thể thuận lợi tiến hành.

Trên mặt sinh ý là như thế, những chuyện khác, cũng không hề tệ, Bạch Ngọc Đường nói cho Trần Nguyên, hoàng thượng đã có ý thả bọn người Thiết An Ha Mã Thai, chỉ là, người Đảng Hạng nhìn chăm chăm vào

đó, chỉ cần Trần Nguyên có thể hòa giải người Đằng Hạng, bọn Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ sẽ có thể trở về bình an.

Đối với việc vì sao hoàng thượng lại hiền như vậy, Trần Nguyên quy về Nhân Tông nhân từ, hoặc là Nhân Tông muốn làm cho mình chuyên tâm đi đàm phán, hẳn căn bản biết về Triệu Ý, căn bản không biết Mùa Xuân kia, tại hẳn lúc hôn mê, đã rời khỏi sơn trang, chính là đương kim Công Chúa.

Cho nên, hẳn cứ việc quy kết quả này lên chuyện Nhân Tông nhân từ, tuy có chút gượng ép, nhưng Trần Nguyên không thể tưởng tượng được lý do tốt hơn, hẳn cũng không cần nghĩ lý do tốt hơn, chỉ cần kết quả như mình muốn là được rồi.

Bạch Ngọc Đường hôm nay tới nói cho Trần Nguyên: "Trần huynh, hoàng thượng bảo người, ngày hôm sau liền đi đàm phán, lần này không thể từ chối nữa."

Trần Nguyên sững sốt một chút, hỏi: "Nhanh như vậy?"

Bạch Ngọc Đường nói: "Còn nhanh? Từ lúc hoàng thượng quyết định, dùng biện pháp tam phương hội đàm của người, đến hiện tại cũng đã hai mươi ngày, người xem Gia Luật Niết Cô Lỗ mấy ngày qua uống rượu đi, càng ngày càng sốt ruột hơn, người không sợ hẳn phát điên hả?"

Trần Nguyên rất là bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Còn có một số việc chưa làm tốt, lúc này đàm phán, giống như có chút gượng ép."

Bạch Ngọc Đường hỏi: "Người còn có cái gì muốn chuẩn bị, người nói cùng ta, Bao đại nhân nói, chỉ cần có lợi cho đàm phán, chúng ta sẽ toàn lực giúp người."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Vậy thì tốt, ta đang trao đổi sự tình mua đất, cùng viên ngoại bên cạnh mảnh đất đi hàng kia, hẳn muốn giá tiền quá cao, có thể lại để cho Bao đại nhân thay ta đi nói chuyện hay không, bảo hẳn giảm xuống một chút?"

297. Chương 288: Đến Muộn(1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 288: Đến muộn(1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bạch Ngọc Đường nghe xong, chén trà nặng nề rơi xuống trên mặt bàn: "Người, cái này, người làm sao như vậy? Ta hỏi người về chính sự, người nói cho ta biết, có phải người thật sự không coi chuyện đàm phán là chuyện gì to tát hay không?"

Hoàng thượng đã nói, ngày đầu tiên các người đàm phán, hẳn muốn đích thân ở phía sau nghe, nếu đàm phán không thành, tiểu tử người cẩn thận một chút, đầu người không chắc hơn đao đâu!"

Trần Nguyên thu hồi cái sắc mặt cứng nhả kia, nói: "Ta biết rõ. Ngọc Đường yên tâm đi, trong lòng của ta đã có tính toán, ta có nắm chắc về chuyện đàm phán, nắm chắc đối với Gia Luật Niết Cô Lỗ có, nắm chắc đối với Trương Tầm Nguyên.

Chỉ là, hiện tại ta không rõ, trong tay của ta có bao nhiêu thẻ đánh bạc, có thể trao đổi cùng Trương Tầm Nguyên, tức là để cho hẳn thỏa mãn trợ giúp của chúng ta đối với Đằng Hạng, còn muốn cứu những huynh đệ kia ta của ra ngoài."

Bạch Ngọc Đường gật đầu: "Điểm ấy ta không giúp được người, Bao đại nhân nói, hoàng thượng muốn xem biểu hiện của người, sau đó sẽ quyết định cho người bao nhiêu quyền lợi, người hiểu chưa?"

Trần Nguyên nói: "Ta đương nhiên biết rõ, lúc ta đàm phán cùng người khác, cũng không phải đưa toàn bộ quyền lợi cho hẳn, đúng rồi, nghe nói Công Chúa hỏi cung rồi?"

Trên mặt Bạch Ngọc Đường đột nhiên có chút xấu hổ, nhẹ giọng lên tiếng: "Ừm."

Trần Nguyên lập tức nói: "Vậy người giúp ta một việc, có thời gian tiến vào hoàng cung, nếu như nhìn thấy Công Chúa, người giúp ta nhìn xem tướng mạo nàng thế nào, có thể giúp cho ta một chút, tại lúc đàm phán cùng người Đẳng Hạng, xem nàng có tư cách làm điều kiện hay không? Tốt nhất là kiếm bức họa cho ta."

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường có chút bất thiện, nói: "Cái này ta không giúp được người, những hộ vệ đẳng cấp như ta đây không thấy được Công Chúa, ngoài ra, sự tình Công Chúa, hoàng thượng đã muốn rơi xuống ý chỉ rồi, ta khuyên người, có lẽ là không nên đánh chủ ý đến nàng."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Nói cũng đúng, ta đây sẽ đi tìm Dương Nghĩa, hẳn khẳng định là đã báỉ kiến Công Chúa, nếu như xinh đẹp một ít là tốt nhất, không xinh đẹp, cũng không có vấn đề gì."

Trương Tầm Nguyên kia khẳng định đang suy nghĩ biện pháp, khiến cho Đại Tổng có thể nhanh đưa Công Chúa đi thành hôn, ta nghĩ, điểm này là điều kiện ta tốt nhất để có thể lợi dụng, nhất định có thể làm cho Trương Tầm Nguyên nhả răng trên sự Thiết An Ha Mã Thai ra."

Bạch Ngọc Đường thật sự phẫn nộ rồi, nói: "Trần Thế Mỹ, người không cầm một nữ nhân làm văn, được không?"

Trần Nguyên nhìn dáng vẻ hần phẫn nộ như vậy, rất là kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy? Cũng không phải ta bảo nàng gả cho Lý Nguyên Hạo, là hoàng thượng quyết định, ta chỉ là người ở chính giữa, chuyển tay ra, làm cho nàng phát sinh một chút tác dụng mà thôi, người kích động như vậy làm cái gì?"

Bạch Ngọc Đường dùng ngón tay chỉ Trần Nguyên hai cái, Trần Nguyên tranh thủ thời gian, cười nói: "Đừng nóng giận, đừng nóng giận, Công Chúa kia với người không có gì thân thích chứ? Cũng không phải Trần Xuân muội nhà của ta, không đáng vì nàng mà tổn thương hòa khí, đến đây, uống trà uống trà."

Bạch Ngọc Đường nhìn Trần Nguyên đưa trà đến, một ngụm uống vào, sau đó mới thở dài nói: "Người, người sẽ phải hối hận!"

Nói xong một câu này, Bạch Ngọc Đường lại khiến cho Trần Nguyên vô cùng kinh ngạc, sau đó, Bạch Ngọc Đường đứng dậy rời đi, ngay cả cáo từ lễ phép cũng không nói.

Trong lòng Trần Nguyên kinh ngạc vô cùng, cảm giác biểu hiện của Bạch Ngọc Đường giống như có cái gì không đúng, lời hắn nói vừa rồi, giống như chưa nói xong.

Công Chúa này, Trần Nguyên nhất định phải tiến bước, hẳn đến Tổng triều đã hơn một năm rồi, hẳn biết rõ, Nhân Tông có ba đứa con gái, một người đã muốn lập gia đình, một người mới mười tuổi, không khác gì Trần Xuân muội nhà mình, to như quả mít, nếu Trần Thế Mỹ thật sự làm Phò mã mà nói, tuyệt đối là Công Chúa đang chuẩn bị gả cho Lý Nguyên Hạo này.

Vì nước, vì dân, vì chính mình, đem nàng cất bước, có trăm lợi mà không có một hại.

Trần Nguyên này, nhìn về phía trên thì hiền hoà, kỳ thật, trong lòng rất có chủ kiến, đặc biệt là tại một ít đại sự, thái độ hắn đã chọn, trên cơ bản là không biết dao động.

Cho nên, mặc dù Bạch Ngọc Đường biểu hiện ra rất khác thường, Trần Nguyên vẫn quyết định, dựa theo kế hoạch ban đầu của chính mình đi làm việc.

Tầu chương Trương Tầm Nguyên nói về tam phương đàm phán, Trần Nguyên cũng đã nhìn rồi, người Đẳng Hạng, ngoại trừ yêu cầu trợ giúp vật tư, trợ giúp Công Chúa, cũng đưa ra yêu cầu với vùng Ngồi Kiêu.

Bọn hắn không có khẩu vị lớn như Liêu quốc, lần thứ nhất muốn mười cái thị trấn, nhưng bọn hắn lo lắng, nếu quả thật Tổng triều đưa mười cái thị trấn kia cho Liêu quốc, như vậy, Liêu quốc hoàn toàn có thể mở lộ tuyến thứ hai tiến công Đẳng Hạng.

Cái lo lắng này không phải dư thừa, Liêu quốc cùng Tây Hạ liên tục mấy lần chiến đấu, đều không chiếm được tiện nghi, kể cả Liêu Hứng Tông tự thống quân xuất chinh, cũng bị Lý Nguyên Hạo giết cho chỉ còn hơn mười người, chặt vật trốn về, mãi cho đến khi Liêu Hứng Tông bắt đầu dùng Gia Luật Niết Cô Lỗ một lần nữa.

Lần thứ nhất kia, Gia Luật Niết Cô Lô phái quân đội ra chinh diện, hấp dẫn chủ lực Tây Hạ tại Hạ Lan Sơn, chính mình lại mang theo mấy vạn người, đi đường vòng qua ba cửa ải Tống triều, tập kích Đô thành Tây hạ quốc, lão bà Lý Nguyên Hạo đều bị bắt đi qua, khiến cho Tây Hạ hướng Liêu quốc xưng thần.

Chỉ là, khi đó Lý Nguyên Hạo đã chết rồi, nếu như hắn còn sống, chắc hẳn Gia Luật Niết Cô Lô không thể có chiến quả huy hoàng như vậy.

Gia Luật Niết Cô Lô đánh trận chiến ấy, là kiếp sống đỉnh phong cả đời ngựa chiến của hắn, cũng là một cái văn chương hoa lệ cuối cùng của Liêu quốc trên mặt quân sự.

Không qua vài năm, hắn cũng bởi vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cùng Gia Luật Hồng Cơ mà bị giết mất, mà Liêu quốc, bên trong giao phong giữa Gia Luật Hồng Cơ cùng Gia Luật Niết Cô Lô, thực lực quốc gia cũng đại yếu, cuối cùng nhất là bị Hoàn Nhan A Cốt Đả từ Trường Bạch Sơn đi tới, đoạt một cái sạch sẽ.

Cái này đủ để nói rõ, ba cửa ải Tống triều trọng yếu đến mức nào, tuy Ngói Kiều không hiểm để thủ, nhưng Tống triều phải phái trọng binh trú đóng ở phía trong đó, bởi vì, chỗ đó thật sự là vùng tam quốc giao tranh.

Yêu cầu của Trương Tầm Nguyên đối với chỗ đó là, Ngói Kiều, dùng địa phương bên ngoài ba mươi dặm phía tây, giao cho người Đảng Hạng quản lý.

Cái địa phương kia vốn không có bao nhiêu cư dân, sinh hoạt tại chỗ đó đều là một ít thợ săn Tống triều mà thôi, từ công tác thống kê phía chính phủ, chỉ là hơn trăm hộ.

Hắn dùng dùng từ vô cùng tốt, không phải cắt nhường, là quản lý, quản lý ý vị như thế nào? Ý nghĩa là, người Đảng Hạng bây giờ còn là phiên thuộc của Đại Tống, hơn nữa, Trương Tầm Nguyên nói, nếu như Tống triều nguyện ý giao chỗ kia cho Đảng Hạng quản lý, Lý Nguyên Hạo đáp ứng Khánh Quân phủ Tây Bình triệt thoái về phía sau hai trăm dặm.

Điều kiện này, đối với người Tống triều mà nói, là thập phần mê người, Phi Ứng Khánh Quân của người Đảng Hạng, là quân đội tinh nhuệ trên tay Lý Nguyên Hạo, hiện tại bọn hắn đứng ở Tây Bình phủ, đối với quân coi giữ Khánh Châu, kéo dài đến An phủ Đại Tống, áp lực cực kỳ lớn, thậm chí là phủ Thái Nguyên cũng gặp phải uy hiếp.

Triều đình vì thế mà cãi lộn rất lợi hại, có người nói nên vậy đáp ứng Trương Tầm Nguyên, bọn hắn cảm thấy, dùng một ít khối đất cần sỏi đá, đổi lấy nội địa Đại Tống an bình, đáng giá.

Mà có ít người thì kiên quyết không đồng ý, cho rằng, mặc dù là đất cần sỏi đá, cũng không thể tùy tiện vứt bỏ...

Biểu hiện của Nhân Tông tại việc này cực kỳ giống một hoàng đế anh minh, ý kiến hai nhóm người, hắn đều không tiếp thu, dùng lời hắn mà nói, chính là: "Đây là điều kiện người Đảng Hạng đàm phán, mà người đàm phán là Trần Thế Mỹ, bọn hắn muốn, chúng ta không nhất định phải cho, ta nói trước, phải nói chuyện rõ ràng đã."

Lần đầu tiên Trần Nguyên đàm phán, Nhân Tông rất muốn nghe, đương nhiên là nghe lén, hắn không thể để cho sứ giả Liêu quốc cùng Đảng Hạng biết rõ, hắn cũng lo lắng đối với sứ giả đàm phán Trần Nguyên này.

Phòng đàm phán có một phòng nhỏ riêng, có thể để cho người ở bên trong quan sát tình huống bên ngoài, mà cái phòng nhỏ kia, người bình thường cũng biết, bình thường là để cho những người ghi chép kia dùng.

Thời gian hai ngày đi qua rất nhanh, trong ngày đàm phán hôm ấy, người đến sớm nhất là Trương Tầm Nguyên, hắn chờ đợi ngày này vô cùng sốt ruột, nếu như Tống triều lại không bắt đầu mà nói, hắn nhất định sẽ đi cầu kiến Nhân Tông.

So sánh với nhau, Gia Luật Niết Cô Lô có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ là, trong vẻ bình tĩnh đó, cất dấu sự rất sốt ruột trong lòng, nhưng Gia Luật Niết Cô Lô biết rõ, sứ giả đàm phán ra Tống triều tuyển chọn ra chiêu rất quái lạ, nếu như mình đi quá sớm, lại để cho hắn nhìn ra, chính mình rất sốt ruột, lập tức sẽ rơi vào bên trong bị động.

Cho nên, hần đoán chắc thời gian, một mực đợi cho đến khi hội nghị sắp bắt đầu, phỏng chừng tất cả mọi người đang đợi hần, mới tiến vào cái gian phòng đàm phán kia.

Sau khi đẩy cửa phòng ra, Gia Luật Niết Cô Lỗ ôm quyền quay mọi nơi, nói: "Không có ý tứ, chư vị, ta đến chậm, đến chậm kính xin chư vị thứ tội."

Đồng thời, con mắt lập tức chuyển hướng vị trí đặc sứ Tổng triều kia, sau khi xem xong, hần liền ngậm ngẩn cả người, vị trí kia trống không, Tổng triều chỉ có mấy người ghi chép ngồi ở phía sau ghế dài, mà Tổng Kỳ, ngồi ở trên mặt ghế thứ hai.

Ngữ khí Trương Tầm Nguyên thập phần bất thiện, nói: "Cửu Vương Tử đến không muộn, xem ra là do tại hạ đến quá sớm."

Trên mặt Tổng Kỳ treo dáng tươi cười, đứng dậy nói: "Cửu Vương Tử, mời ngồi, xin chờ một lát, nhân mã của chúng ta sẽ tới, vốn đã nói về thời giờ, chắc là trên đường có chuyện gì không thể để chậm trễ, tại hạ đã phái người đi đón, Vương Tử không nên gấp gáp, uống một ngụm trà trước đã."

Gia Luật Niết Cô Lỗ không có cảm giác tức giận, rất khác biệt, hần lại càng cảm thấy, đối thủ này khẳng định rất khó đối phó.

Tìm được vị trí của mình, ngồi xuống xong xuôi rồi, khuôn mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ rất bình tĩnh, hỏi Tổng Kỳ: "Xin hỏi Tổng đại nhân, đàm phán như vậy, là Tổng triều các người muốn làm, hiện tại, người của các người lại khoan thai đến chậm, cũng nên có một lời giải thích chứ?"

Kỳ thật, trong lòng Tổng Kỳ, so với bọn hần thì còn tức giận gấp mười lần, nhưng Trần Nguyên rõ ràng đến bây giờ còn chưa tới, so với Gia Luật Niết Cô Lỗ, hần càng muốn hung hăng đánh Trần Nguyên một chầu thật đau.

Nhưng Tổng Kỳ lại biết, muốn đánh Trần Nguyên, cũng phải đánh sau khi đàm phán xong, tại đây, trên một cái bàn lớn, hần phải cùng Trần Nguyên đứng ở một đầu trận tuyến, mặc dù hần căn bản không muốn đứng chung một chỗ cùng một tên thương nhân như vậy.

Tổng Kỳ cười làm lành, nói: "Cửu Vương Tử an tâm, một chút nữa sẽ lập tức tới rồi."

Trương Tầm Nguyên hừ lạnh một tiếng, nói: "An tâm một chút, an tâm một chút, người nói bao nhiêu lần rồi Tổng đại nhân, cái đặc sứ này, rốt cuộc là ai nha? Hiện tại người cũng nên nói rồi chứ?"

Trên mặt Tổng Kỳ hiện ra vẻ thật khó khăn, hần cũng cho rằng, hiện tại xác thực có thể nói, nhưng hoàng đế dặn dò lần nữa, không thể tiết lộ thân phận Trần Nguyên.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn cái thần sắc khó xử kia của Tổng Kỳ, bỗng nhiên nở nụ cười, hỏi: "Tổng đại nhân, người cũng không biết đó là ai hả?"

Đúng lúc này, cánh cửa bị đẩy ra.

"Không có ý tứ, chư vị, ta đến chậm, đến chậm, kính xin chư vị thứ tội." Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, cất bước đi đến, lời hần nói giống như đúc lời Gia Luật Niết Cô Lỗ vừa mới nói, cái này vốn làm cho Gia Luật Niết Cô Lỗ rất kinh ngạc, quay đầu lại, trông thấy khuôn mặt Trần Nguyên, lại càng kinh ngạc không thôi.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cùng Trương Tầm Nguyên, hai người đồng thời vỗ bàn đứng lên nói: "Trần Thế Mỹ!"

Trần Nguyên cực kỳ chất phác, gật đầu nói: "Nhị vị, không nghĩ đến việc nhìn thấy ta ở chỗ này sao? Ta chỉ biết, các người khẳng định không thể tưởng được, cho nên, ta đã báo Tổng đại nhân, ngàn vạn lần không nói cho các người biết, để cho nhị vị một lần mừng rỡ, Trương đại nhân, Vương Tử, cảm giác thế nào?"

Ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ phản phất như muốn ăn thịt người u: "Thật sự rất mừng rồi!"

Hần chắc hần, hôm trước chính mình còn đi Tân Nguyệt sơn trang uống rượu, thời điểm uống rượu, vẫn nói cùng Trần Nguyên về sự tình đàm phán, lúc ấy, tiểu tử này còn làm một bộ biểu lộ "liên quan gì ta", hiện tại, lại là hần đến, cùng chính mình đàm phán.

Bên kia, trên mặt Trương Tấm Nguyên lại càng là vẻ tái nhợt, đẩy cái ghế ra, muốn phất tay áo mà đi, nói: "Ta sẽ tấu lên hoàng đế Tống triều, người là tên một thủ phạm giết dũng sĩ Đảng Hạng ta, ta và người không có gì hay ho để nói, cáo từ!"

Tống Kỳ kinh hãi, đang muốn đi lên kéo hắn, Trần Nguyên lại không chút kinh hoảng, nói: "Trương đại nhân không nể tình như vậy, ta cũng vậy không miễn cưỡng, huynh đệ mang đến một bình trà ngon, Cửu Vương Tử, chúng ta vừa vặn đàm phán về vấn đề biên giới, hoàng thượng đã đem đàm phán sự tình giao cho ta, có phải các người muốn mượn Ngồi Kiệu hay không?"

Hắn nói xong, liền ngồi xuống ngay tại trước mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ, bước chân Trương Tấm Nguyên đang định ra ngoài cửa lại chậm lại.

Gia Luật Niết Cô Lỗ không trả lời Trần Nguyên, mà là nhẹ giọng cười một tiếng, chậm rãi ngồi xuống, nói: "Trương đại nhân, ta khuyên người có lẽ là trở về, ngồi xuống thì tốt hơn."

Trần Nguyên thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ không phối hợp với chính mình, cũng không quá để ý, chậm rãi đi về hướng Trương Tấm Nguyên đã dừng lại gần cạnh cửa, nói: "Cửu Vương Tử không cần phải miễn cưỡng Trương đại nhân, Trương đại nhân đúng là có chút thành kiến với huynh đệ,

kỳ thật, Trương đại nhân có khả năng không biết, huynh đệ thật sự rất hối hận đối với chuyện ngày đó, đang muốn tìm một cơ hội, để có thể thoả mãn bù một tỷ, bởi vì ta nhất thời xúc động, mang đến tổn thương cho sứ đoàn Đảng Hạng, Trương đại nhân, cho ta một cơ hội được không?"

Thời điểm Trương Tấm Nguyên trông thấy Trần Nguyên, xác thực rất phần nộ, nhưng hắn cũng hiểu, Tống triều đã để cho Trần Nguyên đến, sẽ không sợ mình rời đi, bây giờ là Đảng Hạng cầu Đại Tống, không có biện pháp, đành ngồi trở về chỗ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ tự lo uống trà, cũng không để ý đến Trần Nguyên, phảng phất giống như hắn thật sự chỉ tới đây để uống trà.

Trần Nguyên nhìn bọn hắn đều ngồi xong, khẽ cười nói: "Tốt, đã bắt đầu, là thành công một nửa, ta hi vọng hôm nay chúng ta có thể có một bắt đầu tốt, hai vị, các người, ai bắt đầu nói trước vậy?"

Trương Tấm Nguyên hừ một tiếng: "Chuyện tốt nên để Trần đặc sứ nói rõ trước một chút, vì cái gì lại đến chậm vậy?"

Trần Nguyên sớm đã tới rồi, hắn một mực chờ ở bên cạnh, cái canh giờ này là Nhân Tông quy định, Trần Nguyên bây giờ còn có một đám huynh đệ bị Nhân Tông nắm giữ trong tay, hắn nào dám đến chậm à!!!

Nghe Trương Tấm Nguyên hỏi như vậy, Trần Nguyên không chút suy nghĩ, liền nói: "À, khi ta đi trên đường, bị kẹt xe, xe ngựa của ta bị chắn trên đường một canh giờ!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: "Trần huynh, nơi này là nơi chính thức, ta hi vọng người có thể nói thật ra, nếu như người nói năng bậy bạ, chúng ta sẽ không còn gì để nói."

Trần Nguyên dùng ngón tay chỉ Gia Luật Niết Cô Lỗ, cười một chút, nói: "Rất cuộc vẫn là lão bằng hữu, Cửu Vương Tử thoả mãn một tỷ liền nghe được ta là nói dối, ta xem hai người các người quá nghiêm túc, nên mới thoả mãn điều tiết một tỷ không khí."

Chúng ta đều là bằng hữu quen biết đã lâu rồi, đàm phán liền đàm phán, đem điều kiện của chúng ta ra, nói để mọi người thương lượng một chút, có thể đàm phán thành công là tốt nhất, đàm phán không thành, chúng ta coi như tâm sự, còn không được sao?"

Nhân Tông trong phòng nhỏ kia cau chân mày lại, Hạ Tung bên cạnh lại càng nói thêm vào: "Vạn tuế, Trần Thế Mỹ hồ đồ như vậy, có tổn hại quốc thể!"

298. Chương 289: Trò Chơi

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 289: Trò chơi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhân Tông không nói gì thêm.

Chỉ nghe Trần Nguyên tiếp tục nói: "Nhị vị đều không muốn nói trước, ta đây sẽ nói trước, thái độ Tổng triều chúng ta là, Ngồi Kiêu là vùng quốc thổ thuộc về Đại Tổng, không cần phải Lý Nguyên Hạo Đại vương thay thế bọn ta quản lý, càng sẽ không cho Liêu quốc. Về phần chiến tranh ở giữa hai nhà các ngươi, Đại Tổng chúng ta không muốn tham gia, chỉ là, tại tình huống có khả năng, chúng ta nguyện ý làm kẻ thứ ba, đi ra điều đình, dù sao, chuyện đánh nhau, đối với tất cả mọi người, đều không có lợi."

Thái độ Trần Nguyên biến đổi quá là nhanh, mới vừa rồi còn là cợt nhả, đảo mắt liền bắt đầu nghiêm túc, cái này không riêng gì Gia Luật Niết Cô Lỗ cùng Trương Tầm Nguyên vô pháp thích ứng, mà ngay cả Tổng Kỳ, cũng là vô cùng kinh ngạc.

Phản ứng của Gia Luật Niết Cô Lỗ có lẽ là tương đối nhanh, liền nói: "Ta nghe nói Tổng triều ý định đưa một đám trường mâu lá chắn cho Đảng Hạng, không biết có việc này hay không?"

Tin tức này Trương Tầm Nguyên cũng đã nghe nói, nhưng từ đường chính quy, hẳn không có được câu trả lời thuyết phục, cho nên hẳn vẫn cho rằng, đây là sương mù người Liêu quốc phóng ra ngoài.

Nhưng hiện tại, Gia Luật Niết Cô Lỗ nói tại nơi này, Trương Tầm Nguyên cũng nhìn về phía Trần Nguyên, muốn nghe xem Tổng triều giải thích về vấn đề này.

Không nghĩ tới chính là, Trần Nguyên rõ ràng gật nhẹ đầu, nói: "Có một đám binh khí như vậy, là nguyên bộ binh khí, có thể vũ trang cho một vạn người, nhưng không giống Cửu Vương Tử nói, là đưa cho Đảng Hạng, chúng ta đang suy nghĩ, có thể bán nhóm vật tư này cho Lý Nguyên Hạo Đại vương hay không."

Trần Nguyên biết rõ, hiện tại phải ném một cái bánh ngọt ra ngoài, để cho Trương Tầm Nguyên chạy đến đoạt, chỉ như vậy, hẳn mới có thể ngồi ở trên bàn đàm phán.

Quả nhiên, Trương Tầm Nguyên nghe xong, liền bật cười, một vạn người, đối với Đảng Hạng hiện tại mà nói, quả thực chính là cứu mạng, hẳn nói: "Đương nhiên có thể, tuy Đảng Hạng chúng ta nghèo một ít, nhưng điểm mua bán ấy, có lẽ là vẫn làm được, không biết tôn sứ muốn chúng ta đưa giá tiền thế nào?"

Thủ phạm biến thành tôn sứ, đây là sự tình trong dự liệu, nào biết được, Trần Nguyên không hề trả lời vấn đề này, mà là hỏi lại một câu: "Không biết Cửu Vương Tử nghe được tin tức từ chỗ nào? Chúng ta cũng là sợ, nhóm binh khí này, sẽ khiến cho Tổng Liêu hiểu lầm, cho nên một mực xử lý rất thận trọng."

Cái này là chỗ tốt khi tam phương hội đàm, lúc không muốn nói chuyện cùng người này, đương nhiên có thể nói cùng một người khác.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn chằm chằm vào Trần Nguyên, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Trần huynh, nhiều ngày như vậy ta uống rượu tại sơn trang của ngươi, ta nghĩ cái gì, ngươi nên vậy rất rõ ràng, chúng ta là người sáng mắt, không nói tiếng lóng, huynh đệ ta ước gì có chiến tranh xảy ra đấy!"

Tổng Kỳ vừa nghe hẳn lại uy hiếp dùng chiến tranh, hơn nữa lần này lại càng trắng trợn, lập tức tức giận, nói: "Cửu Vương Tử, ngươi động một chút lại nói đánh, ta hoài nghi ngươi tới đàm phán, rốt cuộc có bao nhiêu thành ý?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Ta không có thành ý thì thế nào?"

Tổng Kỳ tức giận đến tay cũng có chút phát run: "Ngươi!"

Trong phòng, Nhân Tông khẽ lắc đầu, hẳn cảm thấy Tổng Kỳ có chút thiếu kiên nhẫn, cái này cũng không trách được Tổng Kỳ, đám Đại Tổng tài tử phong lưu phần lớn là có bản tính này, đừng phải lưu manh như Gia Luật Niết Cô Lỗ, bọn hắn khẳng định phải chịu thiệt.

Trần Nguyên dè dặt tay Tổng Kỳ lại, vỗ vai hẳn một tý, ý bảo Tổng Kỳ không nên kích động, nói thật, hẳn rất thoả mãn đối với biểu hiện lần này của Tổng Kỳ, trong khoảng thời gian này, Trần Nguyên tuy một mực

buôn bán, nhưng Tống Kỳ cũng dựa theo yêu cầu của Trần Nguyên, thu thập những tư liệu Trần Nguyên cần.

Đàm phán không phải là chuyện riêng, tuy chỉ có mấy người bọn hắn có thể ngồi ở trên mặt bàn, nhưng có rất nhiều người ở bên ngoài, nỗ lực vì bọn họ, mà Tống Kỳ, chính là người ràng buộc, liên lạc Trần Nguyên với bên ngoài, cũng là một người ràng buộc cực kỳ hợp cách.

Trần Nguyên nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, cả người khể dựa ra phía sau, tựa ở trên mặt ghế, nói: "Cửu Vương Tử, ta đương nhiên biết rõ, đánh nhau đối với Cửu Vương Tử người, không có chỗ gì tốt, chỉ là, người có thể đánh thắng sao?"

Con mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Trần Nguyên, nói: "Ta thật sự không tìm thấy người nào ở Đại Tống có thể ngăn cản ta."

Trần Nguyên bỗng nhiên duỗi đầu ra, cả cái đầu ghé vào trước mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ, hỏi: "Người có tin, ta có thể ngăn cản người hay không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ sửng sốt một chút, người khác nói lời này, hắn không tin, nhưng Trần Nguyên này luôn có thể khiến cho hắn bất ngờ, trong lúc nhất thời, hắn lại không biết trả lời thế nào.

Trần Nguyên cũng không chờ hắn trả lời, mà ngữ khí bỗng nhiên biến thành thập phần tự tin, nói: "Cửu Vương Tử, ta biết rõ, người muốn làm bằng hữu với ta, nhưng ta làm người cực kỳ thất vọng, người có thể thử coi ta như địch nhân của người, ta cam đoan, nhất định sẽ làm cho người thoả mãn!"

Trong phòng, Nhân Tông nghe xong lời này, bỗng nhiên cảm giác, cảm xúc của mình có chút bành trướng, Trần Nguyên nói lời này mười phần nhuệ khí, những đại thần ổn trọng trên triều đình kia quả quyết thể không nói nên lời, mà bọn tài tử như Tống Kỳ cùng Âu Dương Tu, cũng sẽ nói không nên lời

Trần Nguyên nói qua đoạn đe dọa, lời nói liền xoay chuyển: "Ta khuyên Cửu Vương Tử, có lẽ là nghĩ lại thì tốt hơn, ta biết rõ, trong lòng người có nắm chắc, nhưng người đùa quá lớn, một khi người không khống chế nổi, người chính là đắc tội với người Liêu quốc, chúng ta thật sự không có người nào đánh thắng được người, ta cũng sẽ để khiến cho Đại Tống không thua, trận chiến tranh này, người có ý định bỏ qua ngôi vị hoàng đế sao?"

Thanh âm Gia Luật Niết Cô Lỗ có chút âm lãnh: "Thành vua phải dám đánh bạc, người cho rằng ta sợ thua sao?"

Trần Nguyên lập tức nói: "Ta biết rõ, Cửu Vương Tử thiên tính hào sảng, lên chiếu bạc sẽ không để ý thắng thua, nhưng ta biết chắc, người là người thông minh, phần thắng là bao nhiêu, người đã tính toán chưa? Dám đánh bạc không sợ thua là không tệ, nhưng biết rõ thua nhiều thắng ít, người vẫn ngóc đến mức tiếp tục đi đánh bạc sao?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ không nói, hắn đương nhiên tính toán qua, thời điểm hắn đến, đã âm thầm tính toán các loại kết cục cùng với Gia Luật Tông Nguyên, đối với hắn mà nói, nếu quả thật đánh nhau cùng Tống triều, đánh thắng Tống triều thì không thành vấn đề, nhưng muốn lấy hiệu quả áp đảo Gia Luật Hồng Cơ, cơ hội chỉ có bốn thành, bốn thành, đã có thể đánh bạc.

Nhưng hiện tại, cùng hắn đàm phán, chính là Trần Nguyên, Gia Luật Niết Cô Lỗ tuyệt đối tin tưởng, một khi Trần Nguyên đem ý đồ mình khơi mào chiến tranh, truyền cho Liêu Hứng Tông, như vậy, chính mình có khả năng không được lãnh binh tác chiến cùng Đại Tống.

Cho nên, hiện tại tỷ số thắng của hắn rất thấp, tựa như Trần Nguyên nói, biết rõ thua nhiều thắng ít, mình cần gì phải làm?

Trần Nguyên đứng lên, rót cho hắn chén nước, nói: "Có lẽ là uống chén trà này đã, sau đó huynh đệ hãy chậm rãi thương lượng, giao tình chúng ta bây giờ ở chỗ này, nếu như có thể còn một cái nhân tình với Cửu Vương Tử, tại hạ hết sức vui vẻ."

Nhân Tông nghe thấy được tiếng thở dốc dày đặc của Gia Luật Niết Cô Lỗ, cái loại thở dốc này rất áp lực, hắn nghe ra, trong lòng Gia Luật Niết Cô Lỗ đang phẫn nộ, loại cảm giác này, trước kia đều là sứ giả Tống triều phải chịu, trên mặt Nhân Tông không khỏi lộ ra nụ cười hài lòng.

Từ từ nói chuyện, đương nhiên phải từ từ nói chuyện, đề nghị hạng nhất vừa mới nói ra, lập tức sẽ bị phản đối, lợi ích tam phương xung đột rất lợi hại, thời điểm Tống Liễu nhận được lợi ích, người Đẳng Hạng tất nhiên phản đối, mà thời điểm Đại Tống thỏa thuận cùng Đẳng Hạng, Liễu quốc lại không đồng ý.

Tóm lại, đây là một trò chơi rất hao phí tinh lực, Nhân Tông chỉ nghe xong một hồi mở đầu, đã biết, Hạ Tùng già làng như vậy, nếu như tới tham gia hội đàm như thế, cũng có thể sẽ bị bắt sống.

Từ buổi sáng nhao nhao đến giữa trưa, giữa trưa ăn qua một bát cơm lại tiếp tục bắt đầu, mãi cho đến buổi tối, ánh trăng bò lên cao cao, vẫn còn nhao nhao, hôm nay vừa mới chấm dứt, ngày mai, đề tài thảo luận lại bị bác bỏ.

Cái kết cục này, đã sớm nằm trong dự liệu của Trần Nguyên, hai người Trương Tầm Nguyên cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng đều hiểu, tại đây, chính giữa sân hội đàm, có lợi nhất, đúng là Tống triều, Tống triều có thể lựa chọn đồng bọn mình hợp tác, mà hai người bọn họ không được, lại không thể không nói chuyện, hiện tại rời khỏi, chính là nhận thua.

Bọn hắn chỉ có thể tiếp tục chơi cùng Trần Nguyên, một mực chơi đến thời điểm có người cho rằng, không cần phải tiếp tục chơi nữa mới thôi.

299. Chương 290: Cái Tốt Của Có Quan (1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 290: Cái tốt của có quan (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hội nghị lúc kết thúc thì đã là nhanh giờ Tý, Tống Kỳ đứng lên, duỗi cánh tay có chút đau nhức của chính mình một chút, nói: "Trần Thế Mỹ, thật không nghĩ tới, người thật sự có tài, trước kia ta vẫn cho rằng người, đang ở Liễu quốc làm được sự tình ta không làm được, chỉ là một việc trùng hợp mà thôi, hôm nay ta mới biết, thì ra người thật sự thông minh hơn so với ta."

Một phòng văn án Tống triều phụ trách ghi chép nghe xong lời này, cũng đều nở nụ cười.

Trần Nguyên hiện tại mệt chết đi, lang trung nói hắn mười ngày mới có thể xuống đi đi lại lại, kỳ thật, hắn đã sớm cứng rắn kéo thân thể đi đến, bình thường có cảm giác mệt mỏi, có thể lập tức nghỉ một lát, hôm nay từ làm buổi sáng đến hiện tại, hắn cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Nói ai làm quan tốt? Chính mình còn chưa làm quan, vết thương chưa lành, đã phải đi làm việc.

"Tống đại nhân cũng không nên khích lệ, luận tài sáng tạo, thảo dân tuyệt đối không so với được Tống đại nhân, chỉ là, đối phó với những man di này, ta vô lại hơn một người ít mà thôi." Trần Nguyên tại trước mặt Tống Kỳ, chỉ có thể tự xưng thảo dân, bởi vì cái danh hiệu Nhân Tông cho hắn này, thật sự không thể để cho hắn tự xưng hạ quan, hoặc là bổn quan.

Không có phẩm, đặc sứ đàm phán? Cái này căn bản không phải quan.

Khách khí một lúc, Trần Nguyên mới nói: "Chư vị văn án thoảng vất vả một tý, kiên trì thêm một lát, sửa sang lại tất cả nội dung chúng ta nói chuyện hôm nay đi ra."

Đám văn án hiển nhiên không muốn, cái này đều giờ Tý rồi, ngày thường đàm phán, chưa từng có chuyện đàm đến hiện tại, chỉ là, Trần Nguyên phụ trách đàm phán, tuy không có phẩm, nhưng lời Trần Nguyên nói, bọn hắn cũng phải nghe mới được.

Có một văn án do dự hỏi một tiếng: "Trần đại nhân, cái nội dung nói chuyện này, chúng ta đều ghi chép tốt rồi, không có sai lầm, hiện tại sắc trời không còn sớm, trong nhà của ta đứa trẻ còn nhỏ, người xem xem, có thể thoảng dần xếp một tý hay không?"

Trần Nguyên gật gật đầu: "Ta biết rõ chư vị vất vả, chỉ là, ngày mai còn phải tiếp tục cãi lộn, các người cũng hiểu, ta cùng Tổng đại nhân ở bên trong cãi lộn, có mấy lời khó tránh khỏi không chú ý ăn nói."

Ta hi vọng, hiện tại chư vị giúp ta sửa sang lại ba vấn đề, phàm là câu nói liên quan đến ba cái vấn đề này, đều sao lại thêm một bản sao, thứ nhất, chính là vấn đề chúng ta cho Đảng Hạng vật tư viện trợ, thứ hai, vấn đề Ngồi Kiệu, thứ ba, hôn sự Công Chúa, lập tức sửa sang lại, xin chư vị thông cảm!"

Sau khi Tổng Kỳ nghe xong, lập tức kịp phản ứng, cái này là ba vấn đề tiêu điểm hôm nay Đảng Hạng cùng Liêu quốc cãi lộn kịch liệt nhất, lúc này hắn nói: "Thất thần làm gì? Nhanh làm đi, làm xong lại về nhà!"

Lời Trần Nguyên nói, những văn án kia có thể từ chối, nhưng lời Tổng Kỳ nói, bọn hắn nhất định phải làm, nguyên nhân chỉ có một, Tổng Kỳ là quan viên có phẩm.

Trần Nguyên liền ôm quyền nói với Tổng Kỳ: "Tổng đại nhân, cũng nhờ ngài một mệt nhọc chút, chúng ta sẽ xem lại cuộc nói chuyện hôm nay một lần, một mình ta xem, khó tránh khỏi có sai sót, hai người chúng ta cùng một chỗ xem, chép lại những chỗ chúng ta cảm thấy trọng yếu."

Tổng Kỳ nghe xong, cười một tiếng đau khổ, nói: "Xem ra người thật sự không muốn về nhà, được rồi, ai bảo ta nhận cái việc này mất rồi."

Đây là Trần Nguyên đi vào Tổng triều lần đầu tiên đêm không về ngủ

Hắn và Tổng Kỳ nhìn suốt hơn hai canh giờ, nhìn mỗi một lần cãi lộn, giữa Gia Luật Niết Cô Lỗ cùng Trương Tầm Nguyên, khi nói về ba cái vấn đề kia, một câu, một từ, thậm chí một chữ đều không buông tha, dùng cái này để phán đoán điểm mấu chốt của Liêu quốc cùng Đảng Hạng, xem rốt cuộc là ở nơi nào.

Đàm phán tựa như bài bạc, điểm mấu chốt này là át chủ bài của đối thủ, nếu như có thể đoán ra át chủ bài của đối thủ, dù cho chỉ là đoán ra một thứ đại khái, đối với Đại Tổng mà nói, không thể nghi ngờ, sẽ là sự tình có lợi nhất.

Đây là mùa hè, hừng đông đặc biệt sớm, đợi cho thời điểm Tổng Kỳ đẩy cửa phòng ra lần nữa, rõ ràng sắc trời đã sắp trắng bệch lên.

"Trần Thế Mỹ, người nghỉ ngơi đi, lập tức còn phải trông cây vào người cùng bọn họ đàm nữa, ta đi hoàng cung một chuyến, đem tình huống khuya hôm nay chúng ta suy đoán tấu rõ ràng cùng hoàng thượng." Tổng Kỳ đuổi cái lưng mệt mỏi, phảng phất như rất không đã ghiền, lại ngáp một cái.

Trần Nguyên cũng không chối từ, kéo hai cái ghế dài vào với nhau, biến thành một cái giường, nằm ở phía trên, nói: "Lúc trở lại, giúp ta lấy hai cái bánh bao là tốt nhất."

Tổng Kỳ mạnh mẽ quay đầu lại, Trần Nguyên khẽ mỉm cười về phía hắn, Tổng Kỳ một hồi lâu mới lên tiếng: "Ta phát hiện, da mặt người thật sự rất dày."

Hướng Nhân Tông báo cáo, hơn nữa còn xin chỉ thị, xem bước tiếp theo nên làm như thế nào, chỉ có Tổng Kỳ có thể đi làm, nguyên nhân có lẽ là rất đơn giản thôi, người ta là quan viên nghiêm túc.

Trần Nguyên căn bản không ham mộ những người này, trong mắt Trần Nguyên, khuya hôm nay, vất vả như thế, toàn bộ đều là một danh hiệu đặc sứ của hắn ban tặng, đợi cho chuyện này xong xuôi, chính là cha của Trần Thế Mỹ cầm côn đến đánh hắn, mình cũng tuyệt đối không làm quan.

Nhưng nếu như không làm quan mà nói, gặp phải người khác tới sơn trang mình nháo sự, vậy thì làm sao bây giờ? Từ sự tình lần trước liền nhìn ra, nếu cứ trông cây vào Lữ Di Giản cùng Bàng Cát, vẫn có thời điểm nguy hiểm, rất rối rắm.

Trần Nguyên nằm ở cái ghế, nghĩ lung tung như vậy một lúc, cả người rất nhanh liền tiến vào trạng thái mộng lung.

Vấn đề này thật ra không cần cân nhắc, không qua được thời gian bao lâu, hắn sẽ làm quan, bởi vì, trò chơi đã bắt đầu

Ông trời rất công bình, thời điểm hắn chơi một cái trò chơi, luôn sẽ để cho người tham gia cái trò chơi này có thắng khả năng, cũng sẽ để cho người một cơ hội, để cho người tự mình lựa chọn chơi hay là không chơi.

Hắn vốn là để cho Trần Nguyên đụng phải Tiêu Thát Na Mã Nai, từ Tiêu Thát Na Mã Nai kia, linh ngộ chút ít kinh nghiệm, đến thời điểm đối mặt khó khăn, nên làm như thế nào, cái đó là thứ chưa từng có từ trước đến nay.

Sau đó lại để cho Trần Nguyên đụng phải Lưu tiên sinh tại nhà tù, từ đó mà học được cách, thân ở bên trong khốn cảnh, nên có một quyết định chấp nhận thân nhiên, kế tiếp, hắn còn chỉ giáo Trần Nguyên, cái gì là đúng khí chính thức.

Chỉ có như vậy, cái trò chơi này mới dễ chơi.

Thời điểm Tống Kỳ cầu kiến Nhân Tông, báo cáo tình huống bọn hắn đàm phán, Nhân Tông vừa mới rời giường nhìn con mắt Tống Kỳ tràn đầy tơ máu, Nhân Tông rất là kinh ngạc, hỏi: "Người cả đêm không ngủ à?"

Tống Kỳ nói chi tiết: "Hồi bẩm vạn tuế, thần cùng Trần Thế Mỹ kia cùng một chỗ thảo luận chuyển đàm phán ngày hôm qua, suốt cả đêm không có ngủ, đây là nội dung đàm phán chúng ta sửa sang lại, chuẩn bị cho đàm phán ở hôm nay, mời vạn tuế xem qua."

Nhân Tông không có xem, mà là vòng quanh Tống Kỳ, dạo qua một vòng, nói: "Hiện tại hai mắt người đồ bưng, tinh thần xem xét cũng không bằng ngày hôm qua, một lát nữa trở về, đàm phán tiếp theo, người ăn được hết sao?"

Tống Kỳ cười một chút, nói: "Xin vạn tuế yên tâm, thời điểm thần đến, Trần Thế Mỹ kia đã nghỉ ngơi, đợi sau khi thần trở về, có thể tiếp đi một lát, hôm nay không có vấn đề."

Nhân Tông rất là thoải mái đối với thái độ của Tống Kỳ, lúc này mới tiếp nhận cái tấu chương kia, đồng thời nói với thái giám bên cạnh: "Đi, kiểm một chén tổ yến đến cho Tống đại nhân, phải cho máu yến vào."

Thái giám lên tiếng rồi đi, Tống Kỳ vội vàng ôm quyền, nói: "Đa tạ vạn tuế!"

Đây không phải vấn đề một chén tổ yến, mà là vinh quang của một cái thần tử, nói rõ hắn vất vả cả đêm, đã nhận được hoàng thượng khẳng định rồi.

Nhân Tông một bên xem một bên nói: "Người cảm thấy Trần Thế Mỹ kia đàm phán thế nào?"

Tống Kỳ suy nghĩ một chút: "Rất làm hết phận sự, hiện tại thần đã biết rõ, ta kém hắn ở nơi nào, hôm qua, nói tới giờ Tý, thần đã muốn chuẩn bị rồi đi, là hắn giữ chặt thần lại, để cho chúng ta làm chuẩn bị hôm nay."

Trần Nguyên không riêng gì làm hết phận sự, vẫn còn thông minh hơn một ít khi so sánh với Tống Kỳ, điểm này, đêm qua Tống Kỳ đã muốn thừa nhận.

Nhưng hắn không phải Phạm Trọng Yêm, hắn không có khả năng tại trước mặt Nhân Tông, nói tài sáng tạo của mình so ra kém Trần Nguyên, cho nên, tất cả hắn đều đổ lỗi, tại căn cù Trần Nguyên hơn so với hắn, ngụ ý là, nếu như trước kia mình cũng làm như Trần Nguyên, tất nhiên cũng sẽ để cho Nhân Tông thoải mái.

Nhân Tông đương nhiên nghe hiểu, hắn cười một chút, nói: "Tốt, tốt, cực kỳ tốt!"

Liên tục ba cái tốt, Nhân Tông rất ít khi khoa trương người khác như vậy, Tống Kỳ nghe xong mà có chút kích động.

Nhân Tông vẫy tay lại, để cho hắn đi qua, nói: "Các người nói ba chuyện này, cũng là ba chuyện trầm cho rằng khó giải quyết nhất, các người nhớ kỹ ý của Trẫm, hiện tại, trẫm đã không muốn khai chiến cùng Đảng Hạng, cũng không muốn khai chiến cùng Liêu quốc, Trẫm muốn, chính là lại để cho hai người bọn họ đánh nhau, mà Đại Tống ta, ít nhất là ở trong khoảng thời gian ngắn, có thể không đếm xỉa gì đến."

Tống Kỳ lúc này bỗng nhiên nói chuyện: "Vạn tuế, xin thứ cho thần lớn mật, Liêu quốc cùng Đảng Hạng, đều buộc chúng ta cho thấy thái độ, hiện tại, muốn không đếm xỉa đến, có thể có chút khó khăn, chỉ là, xin vạn tuế yên tâm, chỉ cần một tia hi vọng, thần nhất định sẽ toàn lực ứng phó."

Nhân Tông gật đầu: "Ừm, cái này là được rồi, khó khăn khẳng định là có, nếu như không khó, còn cần đàm phán sao? Về sự tình binh khí kia, người nói ở trong tấu chương quá không rõ ràng rồi, là người Đẳng Hạng không muốn trả tiền sao?"

Tổng Kỳ cười một tiếng đau khổ, nói: "Vạn tuế anh minh, tuy Trương Tầm Nguyên kia nói rất anh hùng khi đang ở trước mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ, nhưng xoay người lại, liền đưa ra lời nói, hi vọng Tổng triều chúng ta có thể cung cấp hai vạn quan vật tư, trợ giúp cho bọn hắn, cái này nói rõ, chính là để cho chúng ta tặng một vạn binh khí kia cho hắn."

Nhân Tông cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn, nói: "Đây là sự tình trong dự liệu, thứ gì đó, chúng ta có thể cho hắn, cái này vốn chính là sự tình chúng ta đã nói, điểm này, hai người các người nhìn xem rồi xử lý đi."

Tổng Kỳ lập tức nói: "Vạn tuế, thần cùng Trần Thế Mỹ kia cho rằng, nếu như có thể dùng nhóm binh khí này, đổi lấy binh sĩ Đẳng Hạng kia triệt thoái về phía sau, đó là lý tưởng nhất."

Nhân Tông thoáng suy tư một tý, nói: "Có đạo lý, sao trầm nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới việc này? Lý Nguyên Hạo kia hỏi bọn ta, muốn phía tây Ngồi Kiều để đổi lấy triệt thoái về phía sau, chúng ta dùng nhóm binh khí này đổi, cũng không phải là không có hi vọng."

Dù sao, bọn họ đều là muốn điều quân đội đi chiến tranh cùng Liêu quốc, nếu như chuyện này đàm phán thật tốt, trầm ghi nhớ một cái công lớn cho người!!"

Tổng Kỳ vội vàng tạ ơn, sợ dĩ hân nguyện ý làm cho phụ tá Trần Nguyên, hơn nữa còn làm hết phận sự như thế, cũng là xem mặt mũi chút ít công lao tại đây.

Phải biết rằng, Trần Nguyên bây giờ, nói là đặc sứ, kỳ thật ra, trong cái gian phòng đàm phán kia, cũng chính là một thương nhân mà thôi, có công lao, tự nhiên đều là của Tổng Kỳ hắn.

Tạ ơn Nhân Tông xong, Tổng Kỳ còn nói thêm: "Vạn tuế, vấn đề vùng Ngồi Kiều kia, còn có hôn sự giữa công chúa và Lý Nguyên Hạo, xin vạn tuế định đoạt."

Nhân Tông cũng hiểu, đại sự vậy liên quan đến quốc thổ, liên quan đến Công Chúa như vậy, loại thân phận như Trần Nguyên cùng Tổng Kỳ, là không thể hạ quyết định, chỉ là, hiện tại hắn cũng không hạ được quyết định, thoáng do dự một tý, sau đó mới nói: "Người cùng Trần Thế Mỹ, có ý kiến gì không, chỉ bằng nói cho trầm nghe một chút."

Tổng Kỳ nói: "Về sự Công Chúa tình, chúng ta không dám lỗ mãng, chỉ là, Trần Thế Mỹ kia cho rằng, đã sớm muộn gì cũng muốn thành hôn, nếu như người Đẳng Hạng nguyện ý cho ra điều kiện phù hợp, chúng ta.... "

Nói tới chỗ này, hắn hơi ngừng lại, nhìn sắc mặt Nhân Tông, đây là chỗ tốt thứ hai khi hắn hợp tác cùng Trần Thế Mỹ, có cái sự tình gì cảm thấy là phải chịu tiếng xấu thay cho người khác, chỉ bằng đổ lên trên đầu Trần Nguyên.

Chỉ thấy trên mặt Nhân Tông rất là bình tĩnh, khẽ gật đầu.

Gật đầu, ý tứ chính là hiểu, hiểu, liền không cần nói nữa.

Tổng Kỳ đương nhiên sẽ không ngu xuẩn tiếp tục đàm luận về vấn đề này, lập tức nói: "Tại trên mặt quốc thổ Ngồi Kiều, thần cùng Trần Thế Mỹ kia đều cho rằng, quốc thổ tuy nhỏ, lại không thể để cho địch động đến mây may, chỉ là, tại phương diện chi tiết, tỉ mỉ, chúng ta cũng có chỗ khác nhau."

Nhân Tông hỏi: "À? Nói nghe một chút."

Tổng Kỳ nói: "Thần cho rằng, cắt đứt ý niệm về Ngồi Kiều trong đầu Liêu quốc cùng Đẳng Hạng là thượng sách, nhưng Trần Thế Mỹ kia lại chủ trương, chủ động triệt thoái quân bên ta về phía sau, dùng hình thức mượn đường, tạm thời nhường lại cái khu tranh luận kia, lại để cho Liêu quốc cùng Đẳng Hạng chém giết ở nơi đó, để cho máu của bọn hắn lưu lại nhiều một ít, làm cho bọn họ nhắc tới cái chỗ kia, liền sợ hãi không thôi."

Nhân Tông cau chân mày lại, nói: "Đây đúng là một cái sách lược rất lớn mật, quân đội chúng ta vô thanh vô tức triệt thoái về phía sau một chút, bọn hán tất nhiên đều nhào đầu về phía trước, chỉ là...."

Chỉ là cái gì, hán không nói, cũng không cần nói, ba cửa ải, vốn cũng không phải là đặc biệt hiểm yếu gì, đặc biệt là Ngồi Kiềm, cơ hồ không hiểm để thủ, toàn bộ dựa vào chút ít thành trì Tổng triều xây dựng lên, hiện tại, đại quân triệt thoái về phía sau thì rất dễ dàng, nếu là muốn lại trở về, chỉ sợ phải tốn một phen khí lực.

Nếu có cái gì ngoài ý muốn mà nói, Nhân Tông coi như là hoàng thượng, cũng không dám đương nổi trách nhiệm này.

Nhân Tông suy nghĩ một chút, có lẽ là thời điểm buổi sáng vào triều, thương lượng một chút cùng những đại thần kia, lúc này liền vung tay lên, nói: "Được rồi, người sớm trở về đi, cũng có thể ngủ nhiều một lát, ha ha, vất vả các ngươi, khá tốt, trẫm không đáp ứng Hạ Thái úy, nếu để cho hán thức đêm, chỉ sợ hiện tại đã bắt trẫm tự mình đi nhìn hán."

Nói tóm lại, Nhân Tông cực kỳ hài lòng đối với hiệu suất Trần Nguyên cùng Tống Kỳ xử lý sự tình, vấn đề trợ giúp Đảng Hạng đám vật tư kia, hai người đã có kế hoạch kỹ càng, chỉ đợi đến lúc đàm phán, xem nên làm như thế nào, để cho đám vật tư kia phát huy tác dụng lớn nhất.

Vấn đề Ngồi Kiềm, mặc dù bọn hán không có quyền quyết định, nhưng cũng cho Nhân Tông đề nghị, hoặc là áp dụng phương pháp xử lý của Tống Kỳ, không nhượng chút nào, hoặc cũng có thể áp dụng phương pháp xử lý của Trần Nguyên, dù sao cũng cho mình hai phương án có thể lựa chọn.

Chuyện duy nhất hai người không có tham gia, chính là sự tình Triệu Ý, điểm này, Nhân Tông hoàn toàn giải thích, không chỉ nói hai người bọn họ là người ngoài, mà ngay cả chính Nhân Tông cũng không biết, rốt cuộc nên xử lý vấn đề Triệu Ý như thế nào.

Lý Nguyên, Hạo Nhân Tông đã chứng kiến, anh tuấn tiêu sái, văn võ toàn tài, nhưng thân là phụ thân, Nhân Tông tại thời điểm Triệu Ý từ Tân Nguyệt sơn trang trở về, xin mình mời ngự y đã hiểu, trong lòng nha đầu này, khẳng định đã chứa hình bóng Trần Thế Mỹ kia.

Vấn đề này càng làm cho Nhân Tông buồn rầu không thôi, nếu Triệu Ý coi trọng, chính là thư sinh, vậy thì dễ nói, dù cho Triệu Ý vừa ý một tiểu tử nghèo, cũng không thành vấn đề, Nhân Tông không phải là một người quá cứng rắn, chỉ cần Triệu Ý ưa thích, hán làm cha, cũng không muốn để Triệu Ý gả cho Lý Nguyên Hạo.

Hán có biện pháp ứng phó, có thể tìm một cung nữ, nhận thức làm con gái nuôi, phong nàng một cái danh hào Công Chúa, hoặc là từ hoàng thân, tuyển con gái của Vương gia khác cũng được, chuyện như vậy, Tổng triều đã làm, các triều đại trong lịch sử đều đã làm.

Nhưng hiện tại, vấn đề là, Trần Thế Mỹ là người có vợ, cái này lại làm cho Nhân Tông cảm thấy, lại để cho Triệu Ý tiếp tục lưu lại Đại Tống, khả năng sẽ thật sự là một loại thống khổ vô biên.

Triệu Ý trở về vài ngày, đều ở vào một loại trạng thái mất hồn mất vía, Nhân Tông không biết nên nói như thế nào, càng không biết rốt cuộc mình nên làm như thế nào.

300. Chương 291: Chiến Tranh

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 291: Chiến tranh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hán nghĩ một lát, nhìn xem thời gian, còn có một thời gian ngắn mới đến lúc vào triều sớm, lập tức quyết định đến hỏi Triệu Ý, nếu như nàng không muốn đi, chính mình sẽ không để cho nàng đi.

Nhưng gả cho Trần Thế Mỹ là không thể nào, mình sẽ để cho nàng ngây ngốc trong hoàng cung, mãi cho đến khi nàng quên Trần Thế Mỹ này mới thôi.

”Tham kiến phụ hoàng.” Triệu Ý trông thấy Nhân Tông, lập tức quỳ xuống nghênh đón.

Nhân Tông nâng nàng đứng dậy, nhìn khuôn mặt có chút tiều tụy của Triệu Ý, trong lòng Nhân Tông có điểm khó chịu: ”Ý nhi, buổi sáng ăn cái gì?”

Mặc dù thanh âm Nhân Tông đã rất ôn nhu rồi, nhưng hần vẫn tận lực càng ôn nhu hơn một ít.

Triệu Ý vẫn không nói gì, Thiển Thu ở một bên vội vàng nói: ”Hoàng thượng, buổi sáng Công Chúa không ăn gì.”

Nhân Tông trợn mắt trừng nhìn Thiển Thu: ”Người làm việc như thế này hay sao? Ngoại trừ dạy Công Chúa chạy trốn, ngay cái điểm tâm cũng hầu hạ không được, muốn người làm gì dùng ”

Thiển Thu vội vàng quỳ hạ, đầu đập trên mặt đất, nói: ”Nô tỳ biết sai rồi, xin hoàng thượng thứ tội, xin hoàng thượng thứ tội!”

Triệu Ý kéo tay áo Nhân Tông một chút, nói: ”Phụ hoàng, sự tình không liên quan đến Thiển Thu, là hài nhi không đối bụng.”

Nhân Tông không nói cái gì nữa, thương tiếc sờ tóc Triệu Ý một chút, nói: ”Đứa trẻ ngốc, Trương Tầm Nguyên muốn người cùng hần trở lại Đẳng Hạng, phụ hoàng muốn biết, người nghĩ như thế nào? Chuyện này, trước kia đều là lỗi của phụ hoàng, ta đáp ứng gả Công Chúa cho Lý Nguyên Hạo, tuy lấy danh nghĩa của người, nhưng nếu như người không muốn, ta có thể để cho người khác đi, đều do Phụ hoàng không nói rõ ràng cùng người.

Tất cả công văn giữa ta cùng người Đẳng Hạng, cũng chỉ là nói về Việt Quốc Công Chúa, không nói tới tên của người, chỉ cần người nói không đi, ta lập tức thay đổi danh hào, tìm một người cung nữ để làm Việt Quốc Công Chúa, Phụ hoàng sẽ để người ở lại, thật sự.”

Triệu Ý lại không có chút mừng rỡ hoặc là bi thương nào, mà là rất bình tĩnh hỏi một câu: ”Phụ hoàng, Trần Thế Mỹ kia bắt đầu đàm phán rồi sao?”

Nhân Tông gật đầu: ”Ừm, bắt đầu từ ngày hôm qua.”

Nhân Tông trông thấy, trên mặt Triệu Ý không tự giác mà cười một chút, trong lòng của hần càng khó chịu.

Triệu Ý nói: ”Hần nói như thế nào?”

Nhân Tông hít một hơi thật dài, nói: ”Hần không nói gì, sự tình Công Chúa, không tới phiên hần làm chủ.”

Triệu Ý cúi đầu, nhẹ giọng nói: ”Phụ hoàng để cho người ta hỏi hần một chút, xem hần nói như thế nào.”

Nhân Tông ngưng mắt nhìn Triệu Ý, hỏi: ”Người đã quyết định? Hần nói đi, người liền đi?”

Triệu Ý gật đầu. Nhân Tông lại có chút lắc đầu, rất là bất đắc dĩ nói một câu: ”Si nhi của ta, rất giống mẫu thân người.”

Lâm triều, đại thần tranh luận về Ngồi Kiều cũng tương đối kịch liệt, đối với cách Trần Thế Mỹ đưa ra, để cho cái địa phương kia là nơi Đẳng Hạng và người Khiết Đan quyết đấu sinh tử, có người tán thành, cũng có người phản đối.

Người tán thành nói ta có lý, người phản đối cũng là một bộ nghĩa chính ngôn từ.

Nhân Tông biết rõ, điểm xuất phát của tất cả đại thần đều là tốt, đều là muốn cho Tống triều tránh trận chiến tranh này, hoặc là trở thành người thắng cuối cùng trong trận chiến tranh này.

Nhân Tông chưa từng trông cậy vào việc cãi lộn trên triều đình như vậy, có thể làm cho đám đại thần lấy được một cái nhất trí, về sự tình Ngồi Kiều, là quốc sự, đại sự như vậy, phải để hoàng thượng quyết định, hơn nữa, tuyệt đối không thể làm ra quyết định sai lầm.

Nhưng Nhân Tông cũng là một người, hẳn biết mình không có bản lĩnh thần tiên, cái loại bấm tay tính toán ra kết quả, cho nên, thời điểm đối mặt với loại vấn đề này, hẳn luôn để cho đám đại thần nhao nhao trước, về phần cuối cùng làm như thế nào, đều là hẳn nghe ý kiến của một số vị đại thần.

Sự tình cuối cùng làm thành rồi, là Nhân Tông anh minh thần võ, sự tình cuối cùng không làm tốt mà nói, vị đại thần nói biện pháp để Nhân Tông làm theo sẽ xui xẻo

Nhân Tông làm ra quyết định, là chọn cách nghĩ Trần Nguyên, từ đáy lòng mà nói, Nhân Tông không muốn làm một cái quân vương quá gìn giữ, hẳn cũng muốn sáng lập công tích như Tần hoàng Hán Vũ, kém nhất cũng muốn để cho Đại Tống triều đi tới một cực diện trung hưng.

Hơn nữa, Tống triều không riêng gì cường địch nhìn vào, mâu thuẫn bản thân càng ngày càng bén nhọn, đã không phải là nói ổn trọng lại có thể ổn được.

Cách làm Trần Nguyên có chút mạo hiểm, nhưng Nhân Tông muốn thử một chút.

Đàm phán gian nan tiến hành hơn mười ngày rồi, tuy đàm phán gian nan, nhưng tiến triển coi như thuận lợi, ủng hộ cho Lý Nguyên Hạo, không phải Gia Luật Niết Cô Lỗ có thể ngăn cản, tại lúc Trương Tầm Nguyên đáp ứng, Phi Ứng Khánh Quân Đảng Hạng từ Tây Bình phủ dời đi, khoản này giao dịch lập tức thành công, cái binh khí đủ để vũ trang một vạn người kia, bị kéo ra từ kho quân giới Tống triều, một đường đi hướng Đảng Hạng.

Đương nhiên, Trần Nguyên cũng lén dùng cái này đến áp chế Trương Tầm Nguyên, khiến cho hẳn nả sự tình bọn người Thiết An Ha Mã Thai ra, không cần phải làm quá nhiều truy cứu, Trương Tầm Nguyên rất là hàm hồ đối với cái thuyết pháp này.

Trần Nguyên hiểu ý của hẳn, hàm hồ, nói là Trương Tầm Nguyên đã nguyện ý nả ra rồi, chỉ là, điều kiện của mình còn chưa đạt tới thỏa mãn của hẳn, hẳn muốn Công Chúa.

Về vấn đề đàm phán thứ hai, lại càng thuận lợi hơn, vốn Liêu quốc cãi lộn túi bụi cùng người Đảng Hạng, nhưng từ khi quân đội Đại Tống đột nhiên không hề lý do, triệt thoái về phía sau bốn mươi dặm, vấn đề này cũng không có gì để thảo luận.

Tất cả như Trần Nguyên phỏng chừng, Đảng Hạng và người Khiết Đan đồng thời đánh về phía khu vực chân không Đại Tống nhường lại này, tranh đấu quyền khống chế đối với một mảnh vùng núi hoang tàn vắng vẻ, phạm vi vài trăm dặm kia, chiến tranh giữa Đảng Hạng cùng Liêu quốc lập tức khai hỏa.

Một khi chiến tranh khai hỏa, liền có ý tứ là, công tác đàm phán chỉ còn lại có công việc giải quyết tốt hậu quả, quân đội Liêu quốc đẩy lên quy mô, mà người Đảng Hạng toàn lực ứng phó chống cự bốn mươi vạn đại quân của người Liêu quốc, đội ngũ người Đảng Hạng là hai mươi vạn, toàn bộ tập trung dọc theo đường Hạ Lan Sơn.

Coi như là Đại Tống, cũng thần hồn nát thần tính, từ Hi châu đến Hà Gian phủ, trong nháy mắt đã tập kết hơn năm mươi vạn quân đội, lập trận địa, sẵn sàng đón quân địch.

Gia Luật Niết Cô Lỗ tùy thời sẽ rời đi, đàm phán tùy thời sẽ ngưng hẳn, đến sau khi hẳn rời khỏi Liêu quốc, có phải là sẽ phát động chiến tranh đối với Tống triều hay không, điểm này không ai có thể xác định, kể cả Gia Luật Niết Cô Lỗ, cũng không thể xác định.

Tuy Liêu quốc cực kỳ bất mãn đối với việc Tống triều ủng hộ Đảng Hạng, nhưng Tống triều cũng dựa theo yêu cầu Liêu quốc, nhường lại một con đường cho Ngói Kiều kia, về phần quân đội Liêu quốc chỗ đó đụng phải người Đảng Hạng ngăn chặn, giống như không có một chút quan hệ nào đến Tống triều.

Tuy lúc Gia Luật Niết Cô Lỗ đàm phán, động một chút lại uy hiếp chiến tranh, nhưng thật sự đến hiện tại, muốn đánh hay không, thật đúng là không phải thứ hẳn có thể làm chủ được.

Theo sách lược mà nói, Tống triều nhường một con đường phương viên trăm dặm trước Ngói Kiều, chiêu thức ấy cực kỳ cao minh, người Liêu quốc phải rút ra một bộ phận binh lực, đầu nhập chiến trường này, cái này làm cho số lượng quân đội bọn họ, vốn chuẩn bị dùng để đối phó Đại Tống, lại càng giảm mạnh.

Hơn nữa vài ngày chiến đấu trôi qua, quân đội Liêu quốc không chiếm được chút tiện nghi nào trước Đảng Hạng, tiên quân lại bị Đảng Hạng liên tiếp bức lui về phía sau, bạch mã quân đánh như vậy, lại làm cho tất

cả mọi người Liêu quốc không chuẩn bị kịp.

Bọn hắn chợt phát hiện, vốn tưởng rằng Lý Nguyên Hạo là quả hồng mềm, rõ ràng khó giải quyết như vậy, lúc này còn có năng lực đồng thời khai chiến cùng Đại Tống sao?

Tất cả mọi người Liêu quốc vô pháp làm ra quyết định này.

Mà tương đối không sai chính là, Trương Tầm Nguyên hiểu thật sâu, người Đảng Hạng muốn chống đỡ chiến tranh, có bao nhiêu khó khăn, khát vọng cỡ nào đối với Tống triều trợ giúp.

”Trần huynh, Gia Luật Niết Cô Lỗ kia phỏng chừng ngày mai sẽ muốn rời đi, ta nghĩ, chúng ta có thể đem sửa phượng châm đàm phán.”

Trên mặt Trương Tầm Nguyên chồng chất dáng tươi cười thân mật, xưng hô lại từ tôn sù biến thành Trần huynh, chuyển biến lớn như vậy, lại làm cho Trần Nguyên có chút không quá thích ứng, hắn có thể xưng huynh gọi đệ cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ, đó là giả khách khí, nhưng cùng Trương Tầm Nguyên thì không được.

Người có nguyên tắc, Trần Nguyên có thể làm bằng hữu người cùng Đảng Hạng, có thể làm bằng hữu cùng người Khiết Đan, còn có cả người Nữ Chân, cũng tuyệt đối không làm bằng hữu cùng loại người như Trương Tầm Nguyên này, đây chính là nguyên tắc của hắn.

Hai người đều ở ngoài, Trần Nguyên nhìn Thư sinh Đại Tống ngồi chồm hổm bên người, nói: ”Ở chỗ này đàm luận chuyện như vậy, hình như là không quá phù hợp?”

301. Chương 292: Ngao (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 292: Ngao (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trương Tầm Nguyên cũng không để ý hắn nói như thế nào, tiếp tục dùng miệng lưỡi hoa sen của chính mình: ”Trần huynh, chúng ta đánh vài trận chiến tại Ngõ Kiêu, Tống triều nên thấy rõ ràng năng lực chiến đấu của dũng sĩ Đảng Hạng chúng ta, nếu hai nhà chúng ta liên thủ, diệt Liêu quốc thì không phải là vấn đề!”

Trần Nguyên ngược ngùng cười một tiếng, nói: ”Trương đại nhân quá để mắt ta, nói thật với ngài, ngài nói đều là quốc gia đại sự, không có hoàng thượng chúng ta trao quyền, tại hạ không dám đáp ứng Trương đại nhân cái gì.”

Trương Tầm Nguyên nói: ”Ta biết rõ, ta đã đưa tấu chương lên triều hoàng đế Đại Tống, nói ý nghĩ của ta một chút, nghe qua thiên triều, có rất nhiều đại thần cũng cho rằng như thế, nếu như ta suy đoán đúng mà nói, mấy ngày nữa, hoàng đế nên triệu kiến Trần huynh gặp mặt mới được, đến lúc đó, kính xin Trần huynh nói tốt cho ta nhiều hơn.”

Trong lòng Trần Nguyên lập tức lộ bộ một tý, Trương Tầm Nguyên nói lời này, không biết là cố ý hay là vô ý, hoàng thượng muốn triệu kiến gặp mình, là chuyện buổi sáng, Tống Kỳ vừa mới nói cho Trần Nguyên.

Mấy ngày nay, hướng Nhân Tông hỏi báo sự tình, đều là Tống Kỳ đi làm, Trương Tầm Nguyên làm sao biết khuya hôm nay Nhân Tông muốn gặp mình đây?

Con người Trần Nguyên xoay động, lập tức hiểu được, khả năng là theo chiến cuộc phát triển, người Đảng Hạng đánh trước hai trận thắng nhỏ một cách không ngờ, một ít quan viên Tống triều cực kỳ cừu thị Liêu quốc, khẳng định là đã nghĩ thấy hương vị xảy ra trong đó.

Trong bọn họ, tất nhiên có người đã đặt chân lên thuyền Trương Tầm Nguyên, cách nghĩ giống như Trương Tầm Nguyên nói, hai nước cùng một chỗ diệt Liêu quốc.

Thù hận ở giữa Tống Liêu quá sâu, vật thù hận này, đôi khi thật sự sẽ làm cho người ta đánh mất lý trí.

Trần Nguyên biết rõ, hiện tại hợp tác cùng Đổng Hạng, căn bản không có bất kỳ chỗ tốt nào đối với Tống triều, Liêu quốc là sói, Lý Nguyên Hạo cũng không phải là vật gì tốt.

Hắn không trách những quan viên thương nghị chuyện hợp tác cùng Trương Tầm Nguyên kia, nhưng bọn hắn lộ ra việc Nhân Tông hôm nay muốn triệu kiến mình, rõ ràng cũng có chút quá mức, từ điểm này có thể thấy được, có chút quan viên chứng kiến cơ hội diệt Liêu, xác thực đã không còn cư xử đúng mực.

Trần Nguyên vẫn có lý trí, hắn cho rằng, Đại Tống hiện tại phải làm, không phải tọa sơn quan hổ đấu, mà là thừa dịp thời điểm hai con con cọp đánh nhau, tranh thủ thời gian thở gấp một hơi, sau đó là mài nhanh đao kiếm trong tay, chờ thời điểm phù hợp, ra tay giết hổ, khí lực vung ra thật, liên giết cả hai, khí lực không đủ, sẽ giết con sắp đánh thắng kia.

Hắn biết chắc, bây giờ không phải là thời điểm truy cứu trách nhiệm của quan viên nào, chính mình nên có hết sức đền bù chỗ thiếu hụt.

Trần Nguyên cười một chút về hướng Trương Tầm Nguyên, nói: " Trương Tầm Nguyên đại nhân yên tâm, ta cũng nhận thức, nếu như chúng ta hợp tác, có thể tiêu diệt người Liêu quốc, đó là không còn gì tốt hơn, nếu như hoàng thượng thật sự gặp ta, ta nhất định sẽ thay Trương đại nhân nói nhiều lời.

Đúng rồi, Trương đại nhân, sự tình những huynh đệ kia của ta, kính xin đại nhân thả cho bọn họ một con đường sống, lúc ấy không phải chúng ta đều không quen thuộc nhau sao? Gây ra chuyện không thoải mái này, đều là lỗi của ta, người xem mặt mũi hiện tại chúng ta ngồi cùng một chỗ đàm phán, hơi thả lỏng cánh tay, được không?"

Trần Nguyên vừa mới nói về sự tình bọn người Thiết An Ha Mã Thai.

Trương Tầm Nguyên nghe xong, làm ra bộ dạng khó xử, nói: "Trần huynh, không phải ta không để cho người mặt mũi, nói thật, huynh đệ cũng không muốn như vậy, chỉ là, Đại vương chúng ta nhất định bảo ta, đòi cho những người chết kia một cái công đạo, chúng ta, những người làm việc dưới tay này thật sự không làm chủ được, điểm này, Trần huynh nên biết mới đúng.

Chỉ là, ta đã nói cùng Đại vương chúng ta, lần này, lúc Trần huynh đàm phán, đã giúp chúng ta rất nhiều việc tốt, Đại vương chúng ta hiện tại vẫn đang do dự."

Trong lòng Trần Nguyên thầm mắng một tiếng, hắn biết rõ, Trương Tầm Nguyên đây là muốn Công Chúa, tiểu tử này rõ ràng là không thấy con hổ không vung vuốt.

Trong lòng mắng chửi, trên mặt lại là một bộ biểu lộ cảm kích, nói: "Vậy thì phải đa tạ Trương đại nhân rồi, Trương đại nhân yên tâm, khuya hôm nay, ta tất nhiên sẽ nói sự tình hợp tác cùng Đổng Hạng với hoàng thượng, còn có hôn sự giữa công chúa và Đại vương, tại hạ cũng cho rằng, nên sớm làm, không nên để trễ, nếu như là đã đàm phán thỏa đáng, cần gì phải đợi cho chiến tranh chấm dứt."

Lòng dạ Trương Tầm Nguyên biết rõ, Trần Nguyên đây là khai ra điều kiện rồi giao dịch, lập tức làm ra hình dạng mừng rỡ, nói: "Thật sự? Vậy thì tốt quá, nếu như Trần huynh có thể để cho Công Chúa sớm gả vào Đổng Hạng, Đại vương tất nhiên sẽ thập phần vui mừng, vậy những huynh đệ kia của người nhất định sẽ không có chuyện gì "

Trần Nguyên cũng nhìn hắn, hỏi: "Thật sự?"

"Thật sự "

"Ha ha ha...."

Hai người ngồi xổm trong nhà xí, đều cười thập phần vui vẻ.

Tất cả quá trình, Trần Nguyên cùng Tống Kỳ biểu hiện, đều để cho Nhân Tông tương đối hài lòng, ít nhất, Tống triều tới bây giờ cũng có thể lựa chọn, hiện tại chỉ còn lại có vấn đề Công Chúa, Triệu Ý đã nói là để cho Trần Nguyên đến quyết định.

"Trần Thế Mỹ, người thật sự cho rằng, hiện tại Công Chúa gả cho Lý Nguyên Hạo là phù hợp sao?" Thời điểm Nhân Tông hỏi lời này, con mắt luôn nhìn chăm chăm Trần Nguyên, trong ánh mắt hiện ra biểu lộ rất

phức tạp, hẳn hi vọng Trần Nguyên có thể nói vun vào, như vậy, sẽ để cho Triệu Ý càng dễ quên người nam nhân này hơn một ít.

Không thể phủ nhận, Trần Thế Mỹ cũng là một nam nhân rất không tệ, thông minh, tuấn tú, quan trọng nhất là, lúc hắn ở trong hầm băng, có thể cử một kiện áo bông duy nhất trên người cho Triệu Ý, Nhân Tông biết rõ, nam nhân như vậy, là đáng giá để nữ nhân dựa dẫm cả đời.

Đáng tiếc chính là, Trần Thế Mỹ đã có Lăng Hoa kia, cho dù bọn hắn còn chưa bái đường, nhưng Triệu Ý là nữ nhi của mình, một người Công Chúa, há có thể chia xẻ một trượng phu cùng người khác?

Cho dù Công Chúa nguyện ý chia xẻ cùng Lăng Hoa, quê quán Trần Thế Mỹ còn có một phu nhân chính quy, Công Chúa há có thể làm thiệp?

Trần Nguyên cũng căn bản không biết Công Chúa này chính là Mùa Xuân, cùng mình bị nhốt ở cùng một chỗ trong hầm băng, cũng không biết mình có thể còn sống sót, là nhờ Triệu Ý hồi cung mời ngự y, Công Chúa ở trong lòng Trần Nguyên, chính là một khái niệm mơ hồ, hơn nữa còn khiến cho hắn có chút sợ hãi.

"Hồi bẩm vạn tuế, thảo dân không dám làm chủ, chỉ là, thảo dân tuyệt đối dám chắc, hiện tại Công Chúa gả cho Lý Nguyên Hạo, chắc chắn sẽ khiến cho Liêu quốc sinh lòng sợ hãi, thời điểm chiến tranh cùng Lý Nguyên Hạo, tất nhiên phải phân tinh lực ra để phòng bị Đại Tổng, như vậy sẽ làm cho thời điểm bọn họ đánh nhau càng dài hơn một ít."

Lời Trần Nguyên nói đã có ý tứ rất rõ ràng rồi, Nhân Tông biết rõ, đây có thể là kết cục tốt nhất đối với Triệu Ý mà nói, chỉ là, trong lòng hắn còn có chút buồn vô cớ, vì vậy mà đem chủ đề chuyển dời đi chỗ khác, nói:

"Tốt, vấn đề Công Chúa cứ như vậy đi, người trở về nói cho Trương Tâm Nguyên, đợi lúc Gia Luật Niết Cô Lỗ rời đi, hắn có thể đi, Công Chúa cũng sẽ đi cùng hắn trở lại Đẳng Hạng, hôm nay Liêu quốc đã đưa quốc thư tới, muốn để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ trở về, ta nghĩ, đàm phán lập tức có thể đình chỉ, Trần Thế Mỹ, lần này làm người vô cùng tốt, muốn khen thưởng cái gì?"

Trần Nguyên vội vàng quỳ xuống, nói: "Thảo dân hiệu lực vì vạn tuế, thuần phục vì Đại Tổng, không dám cầu ban thưởng, hoàng thượng miễn xá tội của thảo dân, đã là ân sủng lớn lao."

Nhân Tông cười một chút, nói: "Nghe nói thời điểm người đang ở Liêu quốc, đã đàm luận biến pháp cùng Liêu Hứng Tông, lại để cho Liêu Hứng Tông xem người là kỳ tài có một không hai, có một sự việc như vậy sao?"

Trong lòng Trần Nguyên cả kinh một chút, cái tên hoàng thượng này, chính là hoàng thượng, tuy Liêu quốc đều giữ bí mật đối với tất cả tư cách khi mình ở tại Yên kinh, nhưng là theo thời gian trôi qua, Nhân Tông có lẽ là đã biết một số tình huống về mình, kể cả một ít chi tiết, tỉ mỉ trong đó, sự tình mình và Tiêu Thất Na Mã Nai, hẳn có biết không?

Con người Trần Nguyên xoay động, nói: "Hồi bẩm vạn tuế, thảo dân lúc ấy chỉ là vì muốn lấy được tín nhiệm của hắn."

Nhân Tông gật đầu, lại hỏi một câu: "Trần Thế Mỹ, người nói một câu thật lòng, trầm so sánh cùng với Liêu Hứng Tông kia, ai hơn xuất sắc hơn một ít?"

Trần Nguyên không chút do dự, nói: "Vạn tuế, cái tên Liêu Hứng Tông kia, nói trắng ra thì chính là một man di, hẳn làm sao có thể so sánh cùng với ngài?"

Trên mặt Nhân Tông lại không hề có nụ cười, phát tay bảo hắn không cần phải nói nữa, bởi vì Nhân Tông biết rõ, kế tiếp, Trần Nguyên nhất định là lại nói một chuỗi dài những câu tăng bốc, vô mong ngựa rất thoải mái, lại không dùng được, hắn muốn nghe, chính là lời nói thật.

Trần Thế Mỹ không nói, Nhân Tông liền tự nói: "Trẫm luôn cảm thấy, Liêu Hứng Tông mạnh hơn một ít so với ta, hẳn có dũng khí biến pháp, đưa sự tình đó lên trên triều đình, mà trẫm, lại ngay cả nói cũng không dám nói."

Có phải người cảm thấy, người ở Yên kinh, náo loạn ra những chuyện kia, Liêu Hứng Tông tựa như một tên đầu gô, bị chung quanh lừa gạt, lấy ra làm đồ chơi hay không?"

Trần Nguyên sững sốt một chút, trong lòng của hắn xác thực cũng nghĩ như vậy.

Nhân Tông nhìn biểu lộ Trần Nguyên, mỉm cười nói: "Đây càng là địa phương xuất sắc của hắn, nếu hắn thật sự là đầu gỗ, đêm hôm đó đã bị người cùng Lý Nguyên Hạo giết chết, chính người tự ngấm lại đi, Liêu Hứng Tông muốn biến pháp, lực cản lớn nhất là Gia Luật Nhân Trước, hiện tại, Gia Luật Nhân Trước chết, không ai ngăn cản biến pháp,

hắn lại sợ hãi có phương thế lực nào đó độc đại, hiện tại, Gia Luật Tông Nguyên cũng đã không lớn mạnh bằng lúc trước, tuy Tiêu Thát Na Mã Nai thông minh, nhưng nữ nhân này chung quy vẫn trốn ở sau lưng người khác, không có cái gì uy hiếp đối với Liêu Hứng Tông."

Trong lòng Trần Nguyên bị lời nói này của Nhân Tông làm cho chấn kinh rồi, ngấm lại, xác thực cũng là như thế.

Hắn có chút nghĩ mà sợ, nếu quả thật là như thế này, vậy thì mình có thể còn sống mà trở về, thật sự chính là kỳ tích, hắn lập tức nói: "Vạn tuế, nếu như ngài nói như vậy, vậy thì, chẳng lẽ hiện tại, Liêu Hứng Tông không biết sự tình tranh giành thái tử giữa Gia Luật Niết Cô Lô cùng con của hắn sao?"

Không thể nói Trần Nguyên nhìn không thấu, vấn đề này, hắn cực kỳ rõ ràng, chỉ là, mới vừa rồi, cái tăng bốc kia chưa được vang lên, cảm thấy không cam lòng, hắn hiểu được, bây giờ thích hợp với việc nghi vấn Nhân Tông một tý, biểu hiện ra là có một số việc chính mình không rõ, nhưng Nhân Tông hiểu, đây là một loại tăng bốc cao minh hơn.

Quả nhiên, trên mặt Nhân Tông lộ ra dáng tươi cười, nói: "Người biết loại động vật ngao hay không?"

Trần Nguyên gật đầu: "Thảo dân tại Liêu quốc, thời điểm đó đã chứng kiến, đây là một loại động vật tương mạo như cầu, mãnh liệt hơn rất nhiều so với cầu, hơn nữa còn trung thành và tận tâm, những người chăn nuôi Khiết Đan kia đều dùng việc có một động vật như vậy mà cao hứng."

Nhân Tông gật đầu, nói: "Khuyến sinh chín con, tất có một ngao, chỉ là, đến thời điểm vừa sinh hạ, người căn bản không biết, con nào là cầu, con nào là ngao, nếu như người coi một con ngao, trở thành cầu để nuôi dưỡng, nó trưởng thành, chính là cầu."

Người biết người Liêu phân biệt như thế nào hay không? Bọn hắn nhốt toàn bộ chín con chó trong một cái lồng, không cho nước, không cho ăn, hai tháng sau, lại nhìn cái lồng sắt kia, sống đến cuối cùng, chính là con ngao."

Trần Nguyên lúc này làm ra hình dạng vừa hiểu được, nói: "À, vạn tuế có ý tứ là, Liêu Hứng Tông chỉ dùng loại biện pháp này để chọn thái tử hay sao? Gia Luật Hồng Cơ cùng Gia Luật Niết Cô Lô, ai có thể sống đến cuối cùng, người đó là quân vương tương lai của Liêu quốc?"

Nhân Tông cười một tiếng, nói: "Người quả nhiên thông minh, đây cũng là địa phương trầm bội phục Liêu Hứng Tông, Gia Luật Hồng Cơ kia là con trai ruột của hắn!"

Cái này là pháp tắc cạnh tranh tàn khốc thời cổ đại, Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được, vận mệnh Đại Tổng cũng là như thế, khuyến sinh chín con tất có một ngao, chỉ có xử lý những con khác, người mới có thể sống xuống dưới, cách làm tựa như Đại Tổng, cung cấp tiền cống hàng năm cho đối thủ, chỉ có thể làm ra việc nuôi lớn đối thủ, không cách nào tránh khỏi vận rủi cuối cùng, bị đối thủ ăn thịt.

Lúc này Trần Nguyên liền nói: "Vạn tuế, thảo dân nói lời không nên nói, thảo dân cho rằng, chiến tranh lần này, nếu như trong cái lồng kia triển khai một vòng chém giết, Đại Tổng ta có thể thừa cơ lấy được vị trí có lợi nhất hay không, quan hệ đến rất cuộc chúng ta là ngao, hay là cầu."

Nhân Tông khẽ gật đầu, nói: "Đúng vậy, ngao, tại thời điểm đầu đá ban đầu, chắc chắn là không biết chủ động công kích, chúng tựa như đang ngủ vậy, bắt đầu cuộn rút thân thể của mình lại, khi đến thời cơ, chúng mới đứng dậy, giết hết tất cả,

Trần Thế Mỹ, cái này là đạo lý, vì cái gì mà trăm đồng ý nhường lại phạm vi mấy trăm dặm quanh Ngói Kiều kia, Đại Tổng chúng ta, muốn làm con ngao kia."

Hắn nói rất bình tĩnh, nhưng ngữ khí bình tĩnh lại làm cho người cảm giác được một loại lực lượng, loại lực lượng này đến từ thân phận của hắn, hắn là hoàng thượng, chỉ cần hắn có quyết tâm, hắn có thể làm được.

Nếu như để loại tiểu nhân vật như Trần Nguyên này đứng ra, sẽ không có tư cách quyết định, Đại Tổng rốt cuộc muốn làm cầu hay là muốn làm ngao.

Nhưng, cho dù Trần Nguyên chỉ là một ký sinh trùng, hắn cũng muốn là một ký sinh trùng uy phong lẫm liệt trên người con ngao, hắn lập tức nói: "Vạn tuế anh minh".

Nhân Tông cuối cùng mới nói một câu: "Trần Thế Mỹ, sự tình kia, ngươi đi nói với Trương Tầm Nguyên, trăm tin tưởng ngươi có thể xử lý tốt, đúng như trong lòng mà nói, Công Chúa đến Đẳng Hạng, trong tâm trăm thật sự rất khó chịu."

Trần Nguyên vụng trộm liếc nhìn Nhân Tông, phát hiện ánh mắt của hắn rất là thương cảm, hoàng thượng cũng không phải là chuyện gì đều có thể như ý.

Đôi khi, bọn hắn cần cam lòng cho đi những thứ người thường không có khả năng tưởng tượng, Liêu quốc Liêu Hứng Tông như thế, Nhân Tông cũng là như thế.

Chỉ là, những thứ này, trong mắt Trần Nguyên, lại không có chút quan hệ nào đến mình, cam lòng cho hay không nở, đó là con gái hoàng đế, ta là một kẻ thảo dân, muốn quan tâm, cũng không tới phiên chính mình.

Trần Nguyên hi vọng nhất, là cuộc sống gia đình của mình tạm ổn, có thể không ngừng phát triển, ở cách xa xa chiến tranh, cũng ở cách xa xa nạn đói.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần Nhân Tông đáp ứng, để cho Công Chúa đi Đẳng Hạng, liền có ý nghĩa, bọn người Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ có khả năng là được trở về rồi, ít nhất cũng có thể bảo vệ tính mệnh, sung quân đến Thương Châu, cũng là kết quả mình có thể tiếp nhận.

Trần Nguyên thật cao hứng, nhưng lúc này, nếu như trên mặt lộ ra cảm giác hưng phấn, khó tránh khỏi không hòa hợp cùng vẻ thương cảm của Nhân Tông hiện tại, Trần Nguyên lại có chút ít không chế không nổi, cảm giác cơ thể miệng mình có chút run run, hắn tranh liền thủ thời gian cúi đầu xuống.

Nhân Tông không chú ý tới nét mặt của hắn, cánh tay bỗng nhúc nhích, nói: "Được rồi, ngươi đi xuống đi."

Vừa ly khai khỏi ánh mắt Nhân Tông, Trần Nguyên cơ hồ đã không phải là đi đường, cứ thế mà chạy ra khỏi cửa cung, thoáng một tý đã nhảy lên trên xe ngựa Hàn Kỳ.

Hàn Kỳ chứng kiến bộ dạng Trần Nguyên, liền cười nói: "Chưởng quầy, đừng phải cái sự tình gì tốt sao?"

Trần Nguyên căn bản không vào trong xe ngựa, hắn cảm giác, hiện tại mình có vạn tượng hào hùng, cái xe ngựa nhỏ nhỏ này đã không thể chứa nổi chính mình rồi.

Cho nên, hắn dứt khoát cùng Hàn Kỳ ngồi ở trên càn xe, nói: "Hàn Kỳ, ngươi bội phục ta chưa? Hiện tại ta cũng có chút bội phục chính mình, ta đánh chết hơn phân nửa sứ đoàn Đẳng Hạng, rõ ràng một chút việc đều không có!"

Hàn Kỳ sửng sốt một chút, hỏi: "Có phải là bọn Thiết An Ha Mã Thai sắp trở về rồi?"

Đồng Lam Phương

302. Chương 293: Sự Thật

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 293: Sự thật

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, gật đầu nói: "Ta đã nói cùng Trương Tầm Nguyên, ta để cho hắn mang Công Chúa đi, hắn không truy cứu bọn Thiết An Ha Mã Thai nữa, như vậy, coi như là bọn hắn không thể trở về, ít nhất cũng không để người nào chết, thế nào? Người xem chương quỹ có tốt không?"

Nhưng trên mặt Hàn Kỳ không xuất hiện thần sắc mừng rỡ như trong tưởng tượng của Trần Nguyên, lại có chút sững sốt, Trần Nguyên dùng cánh tay đẩy hấn một cái, nói: "Đi à, đi dịch trạm Đẳng Hạng, có phải người không muốn để cho bọn Thiết An Ha Mã Thai trở về hay không?"

Hàn Kỳ cố gắng nặn ra một cái dáng tươi cười, nói: "Không phải, ta thật sự rất cao hứng."

Nói là nói như vậy, nhưng cả người hấn có lẽ là ngơ ngác, không thúc dục xe ngựa, dáng tươi cười trên mặt Trần Nguyên cũng không thấy đâu nữa.

Thời gian thật lâu, Hàn Kỳ mới hồi phục tinh thần, xấu hổ một chút nói: "À, chưởng quầy, người nhìn ta như vậy làm cái gì? Người mới vừa nói muốn đi chỗ nào vậy?"

Trần Nguyên đầu lắc một chút, nói: "Hàn Kỳ, mấy ngày nay, có phải là các người có chuyện gì gặt ta hay không?"

Hàn Kỳ lắc đầu, nói: "Không có, ta nào dám lừa người?"

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hấn, nói: "Nói cho ta biết."

Hàn Kỳ còn muốn giải thích, nói: "Chưởng quầy, ta đây không có chuyện gì lừa người!"

Trần Nguyên quay người đi vào trong xe ngựa, chỉ trong chốc lát, đã lấy ra một cái gương đồng, đặt ở trước mắt Hàn Kỳ, nói: "Tự người nhìn xem!"

Hàn Kỳ có chút kinh ngạc, nhìn gương đồng một hồi, hỏi: "Trên mặt ta không có gì mà?"

Trần Nguyên dùng ngón tay chỉ ngực Hàn Kỳ, nói: "Trên mặt người không có, nhưng trong lòng người có, người nhìn khuôn mặt người xem, có thể giấu được chuyện gì sao?"

Hàn Kỳ rầu rĩ không nói lời nào, cánh tay Trần Nguyên đánh cho một cái, hỏi: "Còn không nói?"

Hàn Kỳ lúc này mới ấp a ấp úng nói: "Chưởng quầy, kỳ thật, thật ra là về sự tình Công Chúa, ta không biết nói từ nơi nào."

Trần Nguyên Chân cảm giác rất buồn cười: "Về Công Chúa ? Công Chúa nhận thức người à?"

Đây là một câu nói đùa, trong mắt Trần Nguyên, khoảng cách giữa Hàn Kỳ và Công Chúa rất xa, không thể gần hơn so với một dải Ngân Hà, một người cao cao tại thượng, một người hèn mọn giống con kiến, bọn hấn vĩnh viễn cũng không có cơ hội gặp nhau.

Ai biết, Hàn Kỳ nghe xong, rõ ràng gật gật đầu, con mắt nhìn Trần Nguyên, phảng phất như có chút ít khó xử, nói: "Ừm."

Lần này đến phiên Trần Nguyên ngậy ngấn cả người, hấn cẩn thận nhìn ánh mắt Hàn Kỳ, không phát hiện dấu hiệu nói dối.

"Công Chúa, ngài cũng nhận thức, chính là Mùa Xuân."

Đây tuyệt đối là một quả bom tấn, đánh cho miệng Trần Nguyên mở thật to, không thể kém hơn bao nhiêu so với nghe nói Gia Luật Lữ Linh mang thai.

"Còn có chuyện gì ta không biết sao? Mùa Xuân đào hôn, ta vẫn cảm thấy kì quái, sao nàng bỗng nhiên trở về, các người đều biết, khinh ta một người là phải không?" Phục hồi tinh thần lại, miệng Trần Nguyên tựa như pháo, trong nháy mắt đã bắn ra những vấn đề này.

Hàn Kỳ cúi đầu xuống, nói: "Công Chúa không để cho chúng ta nói cho người biết."

Trần Nguyên có chút kích động, nói: "Ta hỏi chính là, vì cái gì nàng bỗng nhiên trở lại hoàng cung?"

Hàn Kỳ liếc nhìn Trần Nguyên, nói: "Lúc ấy, lang trung nói người phải chết rồi, tất cả mọi người không có biện pháp, nếu như không phải nàng hồi cung, mời ngự y mà nói, người có khả năng đã sớm chết mất, thật sự, ta cũng đã chuẩn bị quan tài cho người."

Vừa rồi hưng phấn kích động hoàn toàn không thấy, tựa như bỗng nhiên bị người cướp mất, rút hết khí lực của Trần Nguyên, mình thật sự là phạm mệnh Công Chúa rồi, trốn tránh mãi, nàng vẫn đến rồi, dùng một

thân phận chính mình không nghĩ tới, tại một cái thời điểm chính mình hoàn toàn không thể tưởng được, dùng phương thức mình vô pháp đoán trước để xuất hiện.

Hàn Kỳ nhìn Trần Nguyên ánh mắt ngơ ngác, bỗng nhiên cảm giác, nữ nhân thật là một loại vật rất đáng sợ, có thể làm cho một người nam nhân trong nháy mắt biến thành như thế sa sút tinh thần, Trần Thế Trung như thế, Trần Nguyên cũng là như thế, hần nhẹ giọng hỏi một câu: "Chưởng quầy, đi đâu bây giờ?"

"Trở về sơn trang."

Thời điểm bọn hắn trở lại sơn trang, Lãng Hoa vội vàng chạy ra đón, trên mặt treo vẻ như bình thường, lại khiến cho Trần Nguyên cảm thấy không thư thái, Lãng Hoa hỏi: "Đã trở lại?"

Trần Nguyên đi xuống xe ngựa, cả khuôn mặt rất bình tĩnh, nói: "Thật không nghĩ tới, người cũng sẽ gạt ta."

Lãng Hoa bị những lời nói này làm cho sững sờ, nhưng Trần Nguyên lại cũng không để ý tới, bước nhanh đi trở về gian phòng của mình, đóng cửa cài then.

Mọi người thập phần kinh ngạc, ánh mắt chất vấn đều quăng về hướng Hàn Kỳ, Hàn Kỳ cúi đầu xuống, tựa như một đứa trẻ phạm sai lầm, nói: "Ta nói cho hắn biết."

Trong lúc nhất thời, xung quanh lặng ngắt như tờ, một lát sau, Dương chưởng quỹ chỉ ngón tay vào Hàn Kỳ, hỏi: "Người nha, chỉ mấy ngày người cũng không chờ được sao?"

Hàn Kỳ cũng im lặng, Dương chưởng quỹ còn muốn nói tiếp gì đó, lại chợt phát hiện không tìm thấy câu nói phù hợp, cuối cùng hất hất tay lên, nói: "Ai!"

Lãng Hoa lại vội vàng kéo Liễu Vĩnh qua, nói: "Liễu tiên sinh, người có bản lĩnh, người xem xem, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Chưởng quầy có thể biến thành bộ dáng mất hồn kia hay không?" Đang khi nói chuyện, ngón tay chỉ hướng Trần Thế Trung ngơ ngẩn ngồi trong góc.

Liễu Vĩnh cười một tiếng đau khổ, nói: "Tình, vật này, vô cùng quán người, bọn hắn đều không rõ, nếu như người phát hiện một người, mình vừa nhìn thấy một cái liền ưa thích, đó chính là người người nên yêu cả đời!"

Lãng Hoa không hiểu ý tứ Liễu Vĩnh, nhưng Trần Sư Sư lại tương đối hiểu, thân thể nàng dán tại phía sau lưng Liễu Vĩnh, nói: "Thất Lang, có phải là lại muốn lấy tỷ tỷ Tạ gia? Ngày hôm qua giống như là nàng tới tìm người, phải không?"

Liễu Vĩnh vội vàng kéo tay của nàng, nói: "Nương tử đừng vội đề ra nghi vấn, chúng ta trở về phòng, ta và người nói rõ ràng."

Lãng Hoa thật sự không có chủ ý, nhìn những người khác, cũng không trông cậy được vào rồi, lập tức đi đến trước cửa Trần Nguyên, tay giơ lên muốn gõ cửa, lại ngừng lại ở giữa không trung, thở dài một tiếng, cách cửa nhẹ giọng nói: "Tướng công, mọi người thật không phải là cố ý lừa gạt người, đều sợ người biết sẽ khổ sở, sự tình đã như vậy, chính người cũng không nên suy nghĩ nhiều quá."

Lãng Hoa nói xong, liền rời đi, một cái sơn trang to như vậy cần quản lý, Trần Thế Trung đã không trông cậy được vào rồi, lúc này nàng phải gánh trọng trách.

Trong phòng, Trần Nguyên nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích, làm sao bây giờ? Mình rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Nếu như mình chưa từng có thấy Công Chúa, Trần Nguyên kia có thể không hề có gánh nặng tâm lý, đem nàng đưa cho Lý Nguyên Hạo, nếu như Mùa Xuân là bị hoàng thượng phái người tìm về, hắn cũng có thể làm như vậy, đối đãi như một người không thể ở chung...

Nhưng hết lần này tới lần khác, nàng vì cứu mình mới hồi cung, nàng không muốn đi, nàng vốn có thể không đi, chỉ cần nàng nhìn mình chết, sau đó cả Tân Nguyệt sơn trang tất nhiên là tan rã, khi đó, nàng cảm một chút phí phân phát, cùng Thiển Thu vượt qua vài ngày, đợi Trương Tầm Nguyên đi rồi mới trở về.

Nàng vì mình mà trở về.

Mà mình thì sao? Lại coi nàng là một cái thẻ đánh bạc, phát huy tận tình ở trên bàn đàm phán, vì hòa bình? Vì lê dân bách tính? Vì những huynh đệ Nữ Chân kia? Tất cả đều là nói nhảm.

Muốn nói hấn không nghĩ tới chuyện phát sinh chút gì đó cùng Triệu Ý, là giả dối, Triệu Ý xinh đẹp như vậy, chỉ là, từ lúc Triệu Ý xuất hiện đến hiện tại, Trần Nguyên một mực vội vàng mua bán, sau đó chính là ngồi tù, không có thời gian nha, hiện tại ngấm lại, thời điểm mình ở trong hầm băng, cởi quần áo cho nàng, lại chính là một nam nhân che chở nữ nhân của mình.

Trong đầu Trần Nguyên không khỏi hồi tưởng lại từng chi tiết, từ khi Triệu Ý xuất hiện, đến thời gian bọn hấn ở chung tại hầm băng, gặp mặt liên nhao nhao, một mực tới khi nào chán mới thôi, giống như không nhao nhao vài câu cùng nàng, mình cả ngày liên không thoả mái?

Hấn cứ như vậy nằm ở trên giường nhớ lại, thời điểm đang suy nghĩ, bên ngoài bỗng nhiên tiếng người ầm ĩ truyền đến, Trần Nguyên nghe được thanh âm bọn người Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ.

Đồng Lam Phương

303. Chương 294: Trần Thế Mỹ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 294: Trần Thế Mỹ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hấn mở cửa phòng, trông thấy người Nữ Chân kia đứng ở sảnh đường phía trên, đang tại thân mật chào hỏi cùng mọi người trong sơn trang, Bạch Ngọc Đường tự mình đưa bọn hấn trở về.

Hai người Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ trông thấy Trần Nguyên, vội vàng ôm quyền nói: "Chưởng quầy "

Trần Nguyên khước miệng cổ nặn ra vẻ tươi cười, khẽ gật đầu: "Ừm, bảo nhà bếp làm thức ăn, đừng cho quá nhiều chất béo."

Sau khi nói xong, hấn liền xoay người vào nhà, lại đóng cửa.

Cái này lại làm cho Bạch Ngọc Đường rất là kinh ngạc, hấn nhìn Lăng Hoa, hỏi: "Hôm nay hấn làm sao vậy?"

Lăng Hoa nhỏ giọng nói: "Hấn biết rồi."

Bạch Ngọc Đường lập tức hiểu rõ, nói: "Hiểu hiểu Công Chúa là Công Chúa rồi sao, người nhìn đám người như gấu kia, ta đi lên nói cùng hấn."

Lăng Hoa kéo Bạch Ngọc Đường một cái, cũng không thể giữ chặt hấn, Bạch Ngọc Đường trực tiếp đi đến trước cửa phòng Trần Nguyên, gõ vài cái không người nào mở, lập tức quát: "Trần Thế Mỹ, nếu người không mở cửa, ta đập đó!"

Trần Nguyên biết rõ, nếu tiểu tử này đập thật, cái then cửa này căn bản không chống đỡ nổi, lúc này liền mở cửa phòng ra, hỏi: "Người làm gì, để cho ta thanh tỉnh một lát được không?"

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên bàn, nói: "Ta đã sớm nói người người sẽ phải hối hận, hiện tại tin chưa?"

Trần Nguyên rất là bất đắc dĩ, hỏi: "Người đã nói thế, sao không sớm nói sự tình đó cho ta biết chứ?"

Bạch Ngọc Đường cười một chút, nói: "Nguyên nhân mọi người không nói cũng giống nhau, thậm chí chúng ta đã nghĩ, cứ để cho vấn đề này đi qua, coi như xong, người thực sự tưởng rằng người có thể cứu Thiết An Ha Mã Thai ra hay sao?"

Giết người là phải đền mạng, mặc kệ người người giết liên hệ thế nào, cho dù nguyên nhân sự tình chính đáng, cho dù Trương Tầm Nguyên hấn không truy cứu, luật pháp Đại Tống là người viết đùa ra sao?

Ta nói cho người biết, Bao đại nhân không truy cứu trách nhiệm bọn hấn giết người, là Công Chúa, dưới ý chỉ của Công Chúa, trước khi nàng đi đã biết rõ, người nhớ những huynh đệ này, cho nên nàng nhất định đem bọn hấn ra ngoài, có phải người thật sự cho là mình rất có bản lĩnh hay không? Tội giết người cũng có thể làm cho biến mất?”

Trần Nguyên đánh bả vai hấn một cái, nói: "Người không cần phải cười ta, được không? Ta biết rõ, ta là người ngu xuẩn, các người, tất cả mọi người đều lừa gạt một mình ta, ta tựa như là đồ ngốc vậy!"

Bạch Ngọc Đường vẫn đang cười, nói: "Được rồi được rồi, đầu óc người tốt, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp, nói thật, Công Chúa đối người như vậy, thẳng ngốc cũng nhìn ra ý tứ của nàng, nếu người còn có một chút điểm lương tâm mà nói, tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp đi."

Miệng Trần Nguyên động hai cái, nói: "Đã như vậy rồi, ta có thể nghĩ ra biện pháp gì nữa chứ?"

Bạch Ngọc Đường phát ra một hồi cười nhạo, nói: "Đừng nói lời như vậy, ta còn không biết người sao? Nếu như người nguyện ý, chỉ cần Công Chúa chưa rơi vào trong tay Lý Nguyên Hạo, tiểu tử người vẫn có biện pháp!"

Trần nguyên thật sự có biện pháp, hấn đã sớm nghĩ tới vấn đề này.

Bạch Ngọc Đường thấy Trần Nguyên không nói lời nào, lại lấy tay nhẹ nhẹ vỗ hấn một tý, nói: "Nói thật, theo góc độ một người nam nhân mà nói, ta tình nguyện chiến tranh cùng người Đẳng Hạng, cũng không muốn dựa vào một nữ nhân để sống sót."

Từ tình ý Công Chúa đối với người mà nói, nếu như tiểu tử người còn là người mà nói, cho dù không thích người ta, cũng đừng đẩy người ta vào trong hố lửa, huynh đệ, kéo nàng đi ra được không?"

Trần Nguyên rất là mâu thuẫn, cúi đầu trầm tư thời gian rất lâu, cuối cùng mới nói một câu: "Người không biết đâu, nàng là Công Chúa!"

Đây mới là chính yếu nhất, nàng là Công Chúa, cứ nàng trở về, chính mình phải làm Phò mã, cái dao cầu kia của Bao Chứng sáng như tuyết, nghe nói Triệu Hổ kia mỗi ngày đều mài nó mấy lần.

Bạch Ngọc Đường nào đâu biết cớ kị trong lòng Trần Nguyên? Hấn rất không cho là đúng, nói: "Công Chúa thì làm sao vậy? Ta nghe nói cái thai trong bụng Liêu Chúa quốc Công có quan hệ cùng người mà?"

Trần Nguyên dưới tình thế cấp bách cũng không có phủ nhận, nói: "Liêu quốc Công Chúa là Liêu quốc Công Chúa, nhưng nàng là Công Chúa Đại Tống, người không hiểu đâu!"

Ngữ khí Trần Nguyên một câu nặng hơn so với một câu, nhưng Bạch Ngọc Đường căn bản không thể hiểu được, hấn lộ ra thần sắc khinh miệt, đứng lên nói: "Được rồi, cái gì cũng đừng nói nữa, coi như ta cũng chưa nói qua cái gì, được hay không? Trần Thế Mỹ, ta thật không rõ, lúc đầu làm sao ta lại coi người là một bằng hữu được chứ?"

Nói xong, Bạch Ngọc Đường trong chớp mắt liền rời khỏi phòng, mặc kệ Trần Nguyên.

Sau khi Bạch Ngọc Đường rời khỏi, Trần Nguyên cả người ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, ngay cả đứng dậy đóng cửa cũng quên, đợi lúc Lăng Hoa tiến vào, Trần Nguyên nhẹ giọng hỏi một câu: "Lăng Hoa, ta có nên cứu Công Chúa trở về hay không?"

Lăng Hoa rất ôn nhu cười cười, lắc đầu: "Ta không biết."

Trần Nguyên ngẩng đầu lên nhìn nàng: "Người nói cho ta biết được không? Ta biết rõ trong lòng người nhất định có cách nghĩ, người muốn làm sao, thích như thế nào, cứ nói cho ta biết."

Lăng Hoa do dự một chút, cuối cùng cũng ngồi xuống, an vị tại Trần Nguyên bên người, nói: "Tướng công, người biết ta thích người từ lúc nào không?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, hỏi: "Có phải là ta giúp đỡ cha người làm việc?"

Lăng Hoa lắc đầu, nói: "Khi đó, ta chỉ là rất có hảo cảm với ngươi, cảm thấy ngươi không giống với những người khác, chính là ngày ngươi để cho trốn vào trong vạc rượu, thời điểm đưa ta đến trong nhà Kim tiểu thư, ta đã biết ngươi là nam nhân đời này ta muốn tìm."

Lăng Hoa không nói cái gì, nhưng Trần Nguyên hiểu.

Trần Nguyên đứng dậy, đẩy cái phiến cửa sổ đằng sau ra, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Vì cái gì lúc này mới công bố đáp án? Vì cái gì ở lúc này lại để cho mình làm ra lựa chọn? Nếu như sớm công bố đáp án một chút, hẳn có thể không đánh chú ý đến Công Chúa, tất cả cứ để cho Nhân Tông cùng Triệu Ý tự mình làm chủ, không có bất cứ quan hệ nào đến Trần Nguyên hẳn.

Nếu như muộn một chút mới để cho mình biết Triệu Ý, nàng đã rời đến Đẳng Hạng, chính mình vô lực thay đổi cái gì, cho dù áy náy, cũng chỉ có thể áy náy

Nhưng ông trời kia, hết lần này tới lần khác, lại đứng ở phía sau, bắt Trần Nguyên làm ra lựa chọn.

Cái lựa chọn này không phải đơn giản như vậy, đối với Trần Nguyên mà nói, chính là lựa chọn một vận mệnh, nếu để cho Triệu Ý đi Đẳng Hạng, vậy hẳn chính là Trần Nguyên, mặc dù trong lòng cảm thấy rất xin lỗi Triệu Ý, chỉ có thể gánh vác khoản nợ này trong lương tâm, an an ổn ổn làm buôn bán.

Nhưng ông trời lại cho hắn một cái cơ hội, một cái cơ hội có thể lưu Triệu Ý lại, nhưng nếu như hắn làm như vậy rồi, hẳn chính là Trần Thế Mỹ, chờ hắn, chính là danh hiệu Phò mã gia, là dao cầu của Bao Chửng.

Đây là trò chơi vận mệnh, ông trời rất công bình rồi, thời điểm hắn đang chuẩn bị trò chơi, liền công bố đáp án, Công Chúa chính là Mùa Xuân, hơn nữa, còn để cho Trần Nguyên hai lựa chọn: "Chơi, hay là không chơi?"

Là cái cuộc sống trong lòng đầy cảm giác tội ác, lưng đeo cảm y ngọc thực sống qua cả đời kia, hay là buông tay ra, chơi một ván cùng vận mệnh? Tình tiết trong lòng Trần Nguyên phức tạp, không thể bình tĩnh như Bạch Ngọc Đường, Lăng Hoa, bọn hắn căn bản không biết, cái lựa chọn này, đối với Trần Nguyên mà nói, có ý vị như thế nào.

"Ngươi đi ra ngoài trước, ta sẽ tự mình ngẫm lại." Trần Nguyên không quay đầu lại, cứ đứng đấy nói...

Lăng Hoa đi tới, thoáng ôm hắn một tý, nói: "Ta biết rõ, tướng công ta là nam nhân có bản lĩnh nhất thiên hạ, tướng công nhất định sẽ không để cho ta thất vọng."

Nói xong, nàng liền rời đi, suốt tám canh giờ, nàng đều không bước vào gian phòng này một bước.

Đợi cho thời điểm Trần Nguyên lại đẩy cửa phòng ra lần nữa, trông thấy rất nhiều người ngồi trong hành lang, Bạch Ngọc Đường, Lăng Hoa, Thiết An Ha Mã Thai, Hô Diên Bình, còn có cả Trần Thế Trung.

Bên người Trần Thế Trung là Thiển Thu, thời điểm Trần Nguyên xuất hiện, những người này đều đứng lên, Bạch Ngọc Đường không nói gì, hai người Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ nói: "Chưởng quầy, các huynh đệ đều chuẩn bị xong, chỉ cần một câu nói của ngươi, chúng ta ngay lập tức đi giết sạch đám kia tập chúng Đẳng Hạng!"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Các ngươi thật sự nguyện ý vì chuyện này của ta, lại tiến vào phòng giam lần nữa? Phải biết rằng, nếu như lần này bị bắt chặt, không ai có thể cứu chúng ta."

Tô Đồ vỗ ngực một cái, nói: "Ta vừa mới biết rõ, hơn trăm mười cân thịt này, chỉ dùng một nữ nhân đổi, sớm biết như vậy, ta liền không ra ngoài nữa!"

Trần Thế Trung lúc này cũng nói chuyện, nói: "Đại ca, Công Chúa đã chuẩn bị đi Đẳng Hạng rồi, nàng lại để cho Thiển Thu tới tìm ta, nàng muốn một mình đi Đẳng Hạng, Thiển Thu nói, mấy ngày nay Công Chúa ở bên trong hoàng cung, ngay cả khẩu vị ăn uống cũng không có, cả ngày đều nghĩ về ngươi!"

Kế tiếp là Thiển Thu nói: "Chưởng quầy, ngươi phát ra lời nói, chỉ cần ngươi nói không để Công Chúa đi, ta sẽ trở lại hoàng cung, thông báo với nàng."

Bạch Ngọc Đường nhắc bảo kiểm lên, nói: "Ta tiếp ứng hai người các ngươi."

Trần Nguyên lại nở nụ cười, cười rất vui vẻ, thật sự, có thể có đám huynh đệ này, hẳn thật sự rất vui vẻ

Hô Diên Bình để đòn gánh tại bên người, hần thấy Bạch Ngọc Đường cầm bảo kiếm ra, cũng cầm đòn gánh lên, nói: "Em rể, các huynh đệ đều chuẩn bị xong, người chỉ cần khai mở cái miệng, gật cái đầu, người Đẳng Hạng, chúng ta giết, Công Chúa, chúng ta cũng đưa tới cho người, sau đó, chúng ta cùng một chỗ giết ra ngoài thành Biện Kinh, đi tìm bọn Hoa đại ca!"

Trần Nguyên lúc này rốt cục cũng nói chuyện: "Các người đều thu những thứ đó lại đi, nhiều người như vậy dẫn theo vũ khí đi đầy đường, cả Biện Kinh hình như chỉ có Bàng Thái sư có cái này lá gan? Đừng coi cấm quân Biện Kinh cùng Bộ khoái Phủ Khai Phong đều là đồ đầu gối!"

Mọi người thập phần kinh ngạc, sau nửa ngày, Bạch Ngọc Đường hỏi: "Trần Thế Mỹ, có phải người thật sự không có lá gan làm vậy hay không?"

Trần Nguyên cất bước đi xuống, mặt mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng chỉ chỉ, nói: "Sai, lá gan là ta có, nhưng ta cũng có đầu óc, ta suy nghĩ rất rõ ràng, ta đã gọi là Trần Thế Mỹ, ta sẽ để cho ông trời nhớ về ba chữ kia!"

Cái này là lựa chọn của Trần Nguyên, ông trời đã để cho hần làm Trần Thế Mỹ, hần không muốn phụ lòng ba chữ kia, hần muốn đón Triệu Ý trở về, bất kể nói thế nào, hần đã để cho Gia Luật Lữ Linh từ hạnh phúc rơi vào thống khổ, không thể đẩy nốt Triệu Ý vào trong hố lửa nữa.

Mặc dù ngày sau, chính mình thật sự làm Phò mã, mặc dù Bao Chứng thật sự vì chính mình, mở cái đầu rỗng kia ra, chém đầu, Trần Nguyên cũng không do dự nữa, ít nhất, ngày sau, những bạn gái kia sẽ ngẫu nhiên hoài niệm về chính mình.

Cái trò chơi này, hần chơi.

"Cứu Công Chúa ra, có rất nhiều biện pháp, chỉ là, cứu ra Công Chúa rồi thì sao? Mang theo nàng Vong Mệnh Thiên Nhai(chạy đến chân trời)? Cho các người đi theo ta, cùng một chỗ xa xứ? Đây không phải thứ ta muốn, ta muốn tự tay cứu Công Chúa bị ta đưa vào hố lửa ra, mà không phải đem nàng nhảy vào khổ hải.

Thiết An Ha Mã Thai, ta đáp ứng A Cốt Đả thủ lĩnh, để cho người Nữ Chân các người sống qua thời gian hạnh phúc, lời này, các người có lẽ không nhớ rõ, nhưng ta, đời này sẽ không quên, cho nên, thu mấy cái vũ khí lại, các người chịu giúp ta, ta rất vui vẻ."

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, buông bảo kiếm, nói: "Ta chỉ biết tiểu tử người có biện pháp, người có cái chủ ý gì, cứ nói đi."

Trần Nguyên nói: "Ngăn cản Công Chúa gả đi Đẳng Hạng thì rất đơn giản, mềm hay cứng rắn đều được, tại Đại Tổng, chúng ta còn có thể trị được hần, nhưng vấn đề trong đó là ở chỗ, vạn tuế ban thánh chỉ xuống, để cho Công Chúa gả cho Lý Nguyên Hạo là, nếu như chúng ta cứng rắn ngăn cản mà nói, không riêng gì Lý Nguyên Hạo không bỏ qua cho chúng ta, lúc đó, hoàng thượng cũng sẽ không bỏ qua chúng ta."

Đạo lý này, tất cả mọi người đều hiểu, đổi vị trí tự hỏi thoáng một tý sẽ biết, nếu mình là Nhân Tông, Trần Nguyên đã đưa Công Chúa ra ngoài rồi, đằng sau lại đi theo cướp Công Chúa về, ai cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Hô Diên Bình lập tức nói: "Cho nên, ta cũng đã sớm nói, chỉ có giết ra khỏi Biện Kinh, đây là một con đường có thể đi!"

Bạch Ngọc Đường đánh cho hần một cái, nói: "Người cầm miệng, để cho Thế Mỹ nói hết lời."

Trần Nguyên cười nói: "Thiên Thu, ta muốn người trở về, cùng Công Chúa đi Đẳng Hạng."

Thiên Thu phải trở về, nàng là một người duy nhất có thể giúp mình liên lạc với Triệu Ý, muốn giải quyết vấn đề của Triệu Ý, tất phải cần sự phối hợp của nàng, kể cả hiện tại kéo nàng đi ra, hay ngày sau đối mặt với Nhân Tông như thế nào.

"Người trở về, nói cho Công Chúa, nói nàng yên tâm cùng Trương Tầm Nguyên đi Đẳng Hạng, chờ thời điểm đến biên cảnh, ta tự có biện pháp," khi Trần Nguyên nói chuyện, luôn nhìn con mắt Thiên Thu.

Ánh mắt của hắn cho Thiển Thu một chút lòng tin, nhưng Trần Thế Trung lại vẫn còn có chút không yên lòng, sợ Trần Nguyên vạn nhất không làm được mà nói, ngay cả mối tình đầu của hắn cũng phải đi vào: "Đại ca, người có nắm chắc không?"

Một khi Trần Nguyên quyết định làm, liền không thay đổi, có một số việc, chính mình phải đi làm, ban đầu mình vẫn muốn né tránh vận mệnh, nhưng hiện tại, Trần Nguyên phát hiện, trốn khỏi vận mệnh là vận mệnh, trốn không khỏi, chính là lựa chọn.

Đầu rồng chém xuống, nhiều lắm là chính là thoáng đau một tý, vừa nhắm mắt cũng đã trôi qua rồi, nhưng hắn vô pháp cam đoan, vài thập niên sau khi chính mình đẩy Triệu Ý vào hố lửa, trong lòng của mình có thư thả hay không.

Hắn vỗ vỗ bả vai Trần Thế Trung, nói: "Huynh đệ, tâm tư của người, đại ca hiểu, chỉ là, ngoại trừ Thiển Thu ra, không ai có thể giúp chúng ta bắt được liên lạc cùng Công Chúa, mấu chốt vấn đề này, là giải quyết tốt hậu quả, có thể làm thần không biết quỷ không hay hay không, có thể để cho vạn tuế sau này không truy cứu hay không, cần Công Chúa phối hợp mới được!"

Miệng Trần Thế Trung động hai cái, giống như còn muốn nói gì, thần sắc Thiển Thu ở một bên cũng đã rất kiên định, nói: "Tốt, ta sẽ trở về."

Lời Trần Thế Trung đến bên miệng lại nuốt xuống, cái gì cũng không nói nữa rồi, chỉ là nhẹ nhàng kéo tay Thiển Thu qua, đặt trong lòng bàn tay của mình.

Trần Nguyên cực kỳ hiểu, trước mắt mình nói rất hay, để Triệu Ý cho "cùng" đi ra ngoài, nếu sự tình làm không tốt, tiết lộ tiếng gió, chính mình không có cách nào gửi lời giải thích đối với Nhân Tông, cũng làm cho Nhân Tông vô pháp bàn giao đối với những phiên thuộc quốc kia.

Một khi kế hoạch không chu toàn, như vậy, chính mình cần phải làm theo như lời Hồ Diên Bình, tranh thủ thời gian chạy trốn, đi đến trên biển tìm bọn Hồ Diên Bình, cho dù hắn không muốn đi, cũng có lòng tin không cần đi, nhưng mọi sự, vẫn cần phải làm tốt chuẩn bị xấu nhất.

Cho nên, tiếp theo, hắn liền nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, nói: "Ngọc Đường, vạn nhất sự tình có cái gì không giống với kế hoạch của chúng ta, như vậy, thời điểm huynh đệ vô pháp hòa giải, người phải đưa tiếng gió ra, để cho ta có thể sớm chạy trốn!"

Trong ánh mắt Bạch Ngọc Đường phát ra một tia giả hoạt, hỏi: "Người mới vừa nói cái gì? Ta còn chưa nghe rõ, có thể lặp lại lần nữa hay không?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Nếu như Bạch hộ vệ không có chuyện gì mà nói, không phải bây giờ nên rời đi rồi sao?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói: "Xác thực là như thế, ta còn có chuyện muốn làm, mấy ngày nay công chúa sắp đi, hoàng thượng nhất định sẽ chọn lựa hộ vệ hộ tống, ta đi xem có người quen của ta hay không, nếu có mà nói, ta sẽ tiến đưa bọn hắn, đến lúc đó, người lưu hai tốt gian phòng cho ta ở sơn trang."

Trần Nguyên ôm quyền, nói: "Đa tạ "

Bạch Ngọc Đường đi, có một số việc, tuy hắn có thể hỗ trợ, cũng không tiện tham dự.

Trần Nguyên cũng sẽ không miễn cưỡng hắn, bởi vì điều nên làm, Bạch Ngọc Đường đều đã làm, hắn tin tưởng, nếu như mình lựa chọn động võ mà nói, người này nhất định sẽ như hắn nói ngay từ đầu, phụ trách đón Triệu Ý ra khỏi hoàng cung.

Nhưng động não không giống như vậy, Bạch Ngọc Đường biết rõ, tại điểm này, Trần Nguyên mạnh hơn một ít so với hắn, bất kể là động võ hay là động não, mấu chốt của vấn đề ở chỗ, tuyệt đối không thể động thủ tại cảnh nội Đại Tổng, địa phương Trần Nguyên chuẩn bị, là tại khu biên cảnh, biện pháp đã có sẵn.

Lúc trước, Lưu tiên sinh kia từ trong tay Nhân Tông, lừa gạt đến một đồng vật tự chuyển cho Liêu quốc, đã làm cực kỳ xinh đẹp, chính giữa không lộ ra chút dấu vết nào, nếu không phải hắn dùng nhóm này vật tự tới cứu thiên tai mà nói, muốn tra được đến hắn, khả năng là cần thời gian rất lâu.

Người ta là một người mò mẫm cả đời cũng có thể lừa dối, Trần Nguyên không tin, hai con mắt mình sáng như tuyết, còn có một thân phận đặc sứ đàm phán, có thể lấy được Trương Tầm Nguyên tín nhiệm, còn có Bạch Ngọc Đường nguyện ý giúp, điều kiện so Lưu tiên sinh lúc trước muốn tốt hơn nhiều, lại không lừa gạt được một Công Chúa?

Đương nhiên, trước khi làm tất cả sự tình, Trần Nguyên còn có một chuyện rất trọng yếu phải làm, hắn đưa ánh mắt quảng về hướng Hàn Kỳ, dùng ngữ khí rất kiên quyết, nói: "Hàn Kỳ, ngày mai ngươi sẽ đánh xe trở lại quê quán ta một chuyến, bảo toàn bộ người nhà của ta, không cần phải vào thành, đi Hà Gian phủ, chờ tin tức của ta, hiểu chưa? Nhớ kỹ, bọn hắn không muốn đến mà nói, cho dù buộc lại, cũng phải mang đến!"

Đồng Lam Phương

304. Chương 295: Sài Dương Về

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 295: Sài Dương về

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hàn Kỳ nhìn Trần Thế Trung, lại nhìn Lăng Hoa, phát hiện ánh mắt của bọn hắn rất mê mang, bọn họ đều không nghĩ ra, nhiệm vụ này có quan hệ gì đến việc cứu Công Chúa, nhưng sắc mặt Trần Nguyên đã nói rõ ràng cho mọi người, nhiệm vụ này thật sự rất trọng yếu.

Trần Nguyên thấy Hàn Kỳ chưa tỏ vẻ, lại nói một lần: "Bất kể như thế nào, ta cũng phải để người nhà ta đi đến Hà Gian phủ, cái này rất trọng yếu!"

Hàn Kỳ không thể giải thích, lúc này, người nhà Trần Thế Mỹ đối với Trần Nguyên mà nói, có rất nhiều điều trọng yếu, Trần Nguyên cũng không cần giải thích, chỉ cần Hàn Kỳ chiếu theo đó mà làm là được.

Cuối cùng hắn nhìn thoáng qua Liễu Vĩnh, nói: "Liễu tiên sinh, ngươi có nguyện ý giúp ta hay không?"

Liễu Vĩnh nói: "Ngươi ít nói đi, những vũ phu kia không biết tốt xấu, dám cùng ngươi hồ đồ, ta cũng không lá gan lớn như vậy, Trần Thế Mỹ, ta hỏi ngươi một vấn đề, cho dù ngươi đem Công Chúa thần không biết quỷ không hay trở lại, ngươi định nói như thế nào? Vấn đề này, ngươi dám nói ra ngoài sao?"

Không có biện pháp xong việc, ngươi có thể coi như ta không nghe được chuyện vừa rồi, ta cũng nên thu thập chân nệm rồi đi rồi, ở chỗ ngươi, thật sự không làm nổi rồi."

Liễu Vĩnh ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tân Nguyệt sơn trang, trong ánh mắt rất có tiếc hận, đây là chỗ ăn chơi tốt nhất Biện Kinh, bên trong cũng có một phần tâm huyết của hắn.

Mắt Thiết An Ha Mã Thai bỗng nhiên lộ ra hung quang, nói: "Chưởng quầy, ta tới đưa tiễn Liễu tiên sinh một đoạn đường."

Trần Nguyên nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, Liễu Vĩnh hiển nhiên cũng hiểu một ít, vội vàng đứng lên bên bàn, hỏi: "Các ngươi định làm gì?"

Trần Nguyên khoát tay chặn Thiết An Ha Mã Thai lại: "Không cần, người như Liễu tiên sinh, chắc là không biết dẫn đến phiền toái cho mình, trà trộn thanh lâu nhiều năm như vậy, ta còn chưa từng nghe người ta nói qua tiên sinh chuyện nói với ai, tiên sinh muốn đi, hiện tại liền đi đi thôi."

Liễu Vĩnh liếc nhìn xung quanh, chậm rãi đứng dậy, thời điểm đi tới cửa, bỗng nhiên quay đầu lại, nói một câu: "Chưởng quầy, kỳ thật ta rất hi vọng ngươi có thể thành công, chỉ là, ta không muốn làm cùng với ngươi, xin ngươi tha thứ cho ta."

Trần Nguyên ngồi trong phòng, khẽ gật đầu, nói: "Tại hạ hiểu."

Liều Vĩnh rời đi, Trần Thế Trung lập tức nói: "Đại ca, huynh đệ đều còn lại đều là tri kỷ rồi, người nói xem chúng ta nên làm như thế nào!"

Những người còn lại, thật sự đều là tri kỷ rồi, lúc Trần Nguyên nói kế hoạch mình nghĩ ra, cửa vừa mới bị Liều Vĩnh đóng lại, lại bỗng nhiên bị người đẩy ra, ánh mắt mọi người kinh ngạc nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một nho sinh, tay cầm quạt xếp, một thân áo xanh, bộ dạng rất tiêu sái.

Thấy mọi người đều nhìn mình, nho sinh kia mỉm cười, quạt xếp trong tay nhẹ nhàng mở ra, thoáng lay động một tý, hỏi: "Chưởng quầy, có cần tiểu nhị hay không?"

Thời điểm Trần Nguyên nhìn thấy hắn, cả người đều ngây ngẩn, sau đó, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, tiếp theo, liền đứng lên nói: "Tiểu nhị thì không thiếu, chỉ là, chưởng quầy còn thiếu một người, không biết Sài huynh có nguyện ý chịu thiệt hay không?"

Người đến là Sài Dương, chính là Sài đại quan nhân lúc trước Trần Nguyên nhận thức kia, không phải tửu quỷ uống say trong quán rượu Biện Kinh, không còn biết gì, chính là Sài Dương kia, tuy hắn mặc một thân áo xanh, giá trị không được mấy đồng tiền, nhưng từ ánh mắt của hắn, từ cử chỉ của hắn, Trần Nguyên rất rõ ràng, hắn là Sài đại quan nhân.

Trần Nguyên bước tới cửa, kéo hắn tiến đến, nói: "Chư vị, ta giới thiệu cho các người một tý, vị này chính là Nhị chưởng quỹ của sơn trang chúng ta, Sài Dương, Sài đại quan nhân, Thế Trung, người liền làm lão Tam đi."

Sài Dương thoáng khách khí một tý, nói: "Ta là loại người gặp rủi ro, van cầu một nơi cư trú, không dám bắt chư vị cất nhắc như vậy."

Trần Thế Trung đối với mình bị giảm một bậc lại một câu oán hận đều không có, cười ha hả đi đến trước mặt Sài Dương, hỏi: "Đại quan nhân, ngài còn nhớ ta không?"

Sài Dương nhìn khuôn mặt Trần Thế Trung, hỏi: "Người là?"

Trần Thế Trung ha ha cười một tiếng: "Ngài là quý nhân, lúc trước, thời điểm ngài mở Tân Nhạc lâu, ta đến Tân Nhạc lâu giúp đại ca bán rượu, chính là ngài mua hai vạc của ta, lúc ấy ngài còn nói cùng ta: tiểu tử không tệ, chờ hơn mấy năm nữa, người cũng có thể làm chưởng quầy, lời này, ta nhớ rất rõ ràng!"

Nhưng Sài Dương bây giờ không nghĩ ra rồi, cười một chút, nói: "Thứ tội, tại hạ thật sự không nhớ rõ, chỉ là không sao, tin tưởng chúng ta hội hợp làm với nhau, sẽ vô cùng vui sướng."

Trần Nguyên do dự một chút, nói: "Sài đại quan nhân, ngài tới rất đúng lúc, sơn trang này liền giao cho người quản lý, ta tin tưởng, dùng bản lãnh của người, tuyệt đối không để cho một phen tâm huyết huynh đệ tan thành, mấy ngày nữa, ta sẽ bàn giao rõ ràng cho người."

Sài Dương chấn động: "Trần huynh, người đây là ý gì? Không nói gạt người, Kiều Nguyệt đã nói hết mọi việc với ta, Trần huynh dụng tâm khổ sở vì tại hạ như thế, Sài mỗ vô cùng cảm kích, vốn không muốn tới quấy rầy Trần huynh, chỉ là, hiện tại nàng đã có mang thai, ta không muốn trông cậy vào vài mẫu ruộng đồng kia, cùng những số tiền hoàng thượng mỗi tháng cho kia để sống.

Bởi vì ta không muốn làm cho con của ta chứng kiến phụ thân hắn là phế vật, cái gì cũng không biết làm, lúc này mới mặt dày đến thăm, nhưng tuyệt đối không có ý tứ tranh giành cái gì cùng người, xin Trần huynh không nên hiểu lầm, lúc trước ta đã nói cho người, chính là đưa cho người."

Trần Nguyên lắc đầu: "Không phải ta hiểu lầm, là người hiểu lầm, người hãy nghe ta nói."

Sự tình trải qua được Trần Nguyên nói ngắn gọn tóm tắt một chút, Sài Dương vốn là nhú mày, tiếp theo, lại là khép cây quạt lại, hỏi: "Trần huynh, có cái gì để ta làm không?"

Trần Nguyên nhìn hắn, Sài đại quan nhân lúc trước thật sự đã trở lại, người ta đã muốn giúp, cũng không hỏi mình có bao nhiêu phần thắng, cũng không quản sự tình này liên quan đến ai, cái này là Sài Dương trạ trộn giữa giang hồ phố phường, còn sống, chính là vì để trả nợ.

Nét mặt của hắn đã nói rõ ràng, chuyện này, hắn nhất định sẽ tham dự.

Trần Nguyên biết rõ, đối với người như Sài Dương, nếu như người cự tuyệt hẳn, chính là xem thường hẳn, lập tức không từ chối gì nữa, nói: "Tốt, vậy tại hạ tạ ơn Sài huynh, cũng tạ ơn chư vị huynh đệ!"

Mọi người ào ào đứng dậy, Trần Nguyên nói tiếp: "Ta lập tức đi tìm Trương Tầm Nguyên, ta là đặc sứ đàm phán, từ trong miệng hắn hỏi lộ tuyến Công Chúa trở về, chắc hẳn không phải là vấn đề, chư vị ở chỗ này, an tâm một chút, chờ ta biết rõ ràng đường đi, chúng ta sẽ cùng nhau thương lượng kế hoạch cụ thể thật kỹ càng!"

Đối với việc Trần Nguyên đến tiền đưa mình, Trương Tầm Nguyên cũng rất cảm kích, Trần Nguyên lấy có người Nữ Chân được thả ra, không ai hoài nghi chút nào.

Đây không phải Trương Tầm Nguyên không đủ thông minh, mà là Trần Nguyên nguyên vốn chủ trương gắng sức thực hiện hòa hợp, cái này lại làm cho Trương Tầm Nguyên không tìm thấy lý do hoài nghi hẳn.

Cho nên, Trần Nguyên thuận miệng hỏi một câu: "Trương đại nhân, trên đường đi, phải chăng đều đã chuẩn bị thỏa đáng? Lộ tuyến đều đã có kế hoạch tốt, phải không?"

Trương Tầm Nguyên liền không chút nghi ngờ, thuận miệng nói: "Trần huynh yên tâm, Phi Ứng Khánh Quân tuy đã rời khỏi Tây Bình phủ, nhưng Tây Bình phủ còn có hơn hai ngàn quân coi giữ, ta đã để cho người ta cưới khoai mã đưa thư, bọn hắn sẽ đến tiếp ứng chúng ta."

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: "Vậy là tốt rồi, hi vọng ngày sau, thời điểm tại hạ đến Đẳng Hạng buôn bán, Trương đại nhân có thể chiếu cố nhiều hơn."

Trương Tầm Nguyên rất thâm ý liếc nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần huynh, hiện tại Đẳng Hạng Đại vương cầu hiền như khát, nếu Trần huynh nguyện ý chịu thiệt, ta nghĩ, Đại vương nhất định sẽ thập phần mừng rỡ."

Trần Nguyên ngượng ngùng nói: "Hay là thôi đi, sự tình giữa ta và Đại vương tại Liêu quốc, Trương đại nhân cũng biết, tăng thêm lúc này đây, tại hạ nhất thời xúc động, ta thật sự sợ hãi Đại vương sẽ lột da ta."

Đồng Lam Phương

305. Chương 296: Chuẩn Bị

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 296: Chuẩn bị

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trương Tầm Nguyên há miệng một chút liền nói: "Trần huynh, Đại vương chính là người hùng bá đứng đầu thiên hạ, nhất định có thể thống trị một phương, hẳn độ lượng như thế nào, những người như chúng ta có thể so sánh hay sao? Trần huynh không cần lo ngại."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Để Trương huynh bất mãn rồi, ta chỉ muốn làm chút ít mua bán mà thôi."

Trương Tầm Nguyên rất thất vọng, chỉ là, hắn cũng biết, nếu như Trần Thế Mỹ này thật sự muốn làm quan mà nói, bất kể là quan Liêu quốc hay là quan Tống triều, hẳn đều lên làm qua rồi.

Lập tức cũng không nói thêm nhiều lời nữa: "Trần huynh đã nói như thế rồi, tại hạ cũng không miễn cưỡng, chỉ là, Đại vương nói ra một câu, muốn lột da của ngươi, xác thực là ngữ điệu tức giận, Trần huynh đại lượng, không tất yếu phải để ở trong lòng."

Lần này, Đại vương đối với việc người quay vắn trong đàm phán, cũng cực kỳ cảm kích, người có thể tới Đẳng Hạng chúng ta buôn bán, chúng ta nhất định coi người như thượng khách."

Trần Nguyên gật đầu, hỏi: "Không biết Trương đại nhân chuẩn bị lúc nào lên đường?"

Trương Tầm Nguyên đối với người Đẳng Hạng, thật sự là thập phần làm hết phận sự, trên mặt lập tức xuất hiện thần sắc lo âu, nói: "Để Trần huynh bất mãn, cái chiến tranh này vừa mới bắt đầu đánh nhau, vùng Hạ Lan Sơn còn chưa khai chiến, Đại vương chúng ta đã đem hết toàn lực ra đánh, tại hạ thật sự rất muốn nhanh chóng trở về trợ hần một tay."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Trương đại nhân trung tâm, đương nhiên khiến cho ta vô cùng khâm phục!"

Những lời này, hẳn rất muốn dùng một loại ngữ khí khác để nói, Trần Nguyên Chân không rõ, những từ ngữ này có nghĩa như thế nào, Trương Tầm Lệ đến Liêu quốc, trên tình còn có thể tha thứ, hẳn vốn chính là quan viên Tổng triều, nhưng Trương Tầm Nguyên này làm chó trung thành như thế, thật sự lại làm cho Trần Nguyên có chút bội phục.

Người này, kết cục cuối cùng là cái gì? Trần Nguyên cũng không rõ ràng lắm.

Trương Tầm Nguyên nói: "À, đúng rồi, Trần huynh, ngày ấy ta đã nhờ người, khi ở trước mặt Đại Tổng hoàng đế, nói tốt cho chuyện hai nước hợp tác với nhau, không biết hoàng đế có thái độ gì?"

Trần Nguyên cười thầm trong lòng, hiện tại Trương Tầm Nguyên khẳng định cũng như thời điểm mình ở Liêu quốc, coi hoàng đế cao cao tại thượng này trở thành một đứa ngốc, tha hồ bài trí, thật tình không biết, những người này sở dĩ ngốc nghếch, là vì muốn ở trên vị trí của bọn hắn, cần phải giả ngu mà thôi.

Hiện tại Trần Nguyên cũng hiểu, thời điểm người lừa gạt hoàng thượng, đó lại là sự tình hắn rất muốn làm, hắn sẽ giả ngu, rất dễ lừa gạt, nhưng khi người muốn làm sự tình hắn không muốn làm, người sẽ rất xui xẻo.

Nhân Tông hiện tại không muốn đánh nhau, hắn muốn làm con ngao.

Nhưng trên miệng hắn lại nói: "Để Trương đại nhân bất mãn, thời điểm hoàng thượng triệu kiến ta, đã nói qua về vấn đề này, chỉ là, từ hiện tại xem xét, vạn tuế còn có một chút do dự."

Trương Tầm Nguyên đã rất hài lòng đối với kết quả này, dù sao, quan viên Tổng triều liên kết cùng hắn chỉ là một phần nhỏ, những người này, có thể làm cho hoàng đế Tổng triều do dự, cũng đã tương đối khá.

Chỉ cần ngày sau, trên chiến trường, Lý Nguyên Hạo biểu hiện ra lực lượng đủ cường hãn, Tổng triều nhất định sẽ động tâm, hắn là người Tổng, hắn tự nhiên biết rõ trong lòng người Tổng có khúc mắc sâu đối với người Liêu đậm.

Trần Nguyên nhìn thoáng qua biểu lộ Trương Tầm Nguyên, nói: "Trương đại nhân, Gia Luật Niết Cô Lỗ đã chuẩn bị rời đi, ta đây làm đặc sứ đàm phán mấy ngày, cũng sẽ chấm dứt, mấy ngày nay, nhờ có Trương đại nhân ủng hộ to lớn, kết quả coi như là chúng ta đều thoả mãn, phải không?"

Trương Tầm Nguyên cười ha ha, nói: "May mắn mà ngày ấy ta không phẩy tay áo bỏ đi, sự tình ngày đó là tại hạ xúc động quá, Trần huynh không cần phải để vào trong lòng."

Trần Nguyên rời khỏi dịch trạm, trong lòng đã có chiến lược tương ứng, tuy Trương Tầm Nguyên chỉ nói ra một chút, tới tiếp ứng bọn hắn, chính là quân coi giữ Tây Bình phủ, nhưng căn cứ vào điểm này, Trần Nguyên đã có thể đoán được rõ ràng, về lộ tuyến đoạn đường này bọn hắn sẽ đi.

Sau khi rời khỏi Biện Kinh, tất nhiên là men theo Tây Bắc lộ, một đường tốc hành đến Khánh Châu, sau đó sẽ do biên quân hộ tống đến biên cảnh, giao cho quân đội người Đẳng Hạng, trong đó sẽ qua ba đạo quan ải, cũng đủ để Trần Nguyên làm một ít văn vẽ đi ra.

Về tới sơn trang, Trần Nguyên lập tức tìm một bộ địa đồ đến, cẩn thận quan sát địa hình từ vùng Khánh Châu đến Tây Bình phủ.

Hắn dùng, chính là địa đồ Tổng triều, có thể mua được trong tay các thương nhân lưu truyền, tuy địa danh rất kỹ càng, nhưng hình dạng sông núi mặt đất cũng không chuyên dụng bằng những bản đồ quân sự kia.

Chỉ là, đối với Trần Nguyên mà nói, đã là quá đầy đủ rồi, ánh mắt của hắn dừng đưa qua lại giữa vùng Tây Bình phủ và vùng Khánh Châu, cuối cùng là rơi vào một mảnh bờ rừng, nương tựa bên bờ Lạc Thủy cạnh Tây Bình phủ.

Ngón tay của hắn chỉ hai cái ở phía trên, nói: "Thời điểm người Đẳng Hạng đến tiếp đón Công Chúa, tất nhiên phải đi qua chỗ núi rừng này, Thiết An Ha Mã Thai, Tô Đồ, đối thủ khả năng có 2000 người, các người còn chưa đầy 100, có thể làm được không?"

Tô Đồ thoáng một tý đã đứng lên, nói: "Chưởng quầy yên tâm, ở trong núi rừng, không có gì chúng ta không dám đánh!"

Trần Nguyên lắc đầu, ánh mắt rất sắc bén nhìn Tô Đồ, nói: "Ta không phải hỏi các người có dám đánh hay không, mà là cần các người đánh thắng, có nắm chắc hay không?"

Thiết An Ha Mã Thai tương đối ổn trọng hơn Tô Đồ một ít, nói: "Nếu như chúng ta có thể đến sớm hơn hai ngày so với đối phương mà nói, tuyệt đối không có vấn đề."

Trần Nguyên rất là hưng phấn, nói: "Tốt, ta muốn, chính là lời này của các người, sứ giả bên Trương Tầm Nguyên đã sắp rời khỏi Biện Kinh, hơn nữa hắn cũng lập tức muốn đi."

Hiện tại, chúng ta phải làm, chính là ngay trang thành đội ngũ đích thân đưa tiễn đến chỗ đó trước Trương Tầm Nguyên một bước, thời gian không thể quá sớm, quá sớm, bọn hắn chưa thu được tin tức Trương Tầm Nguyên phát ra, chúng ta đã đến, người Trương Tầm Nguyên cũng không hề đi chậm, chúng ta chân trước vừa đến, Trương Tầm Nguyên chân sau đi ra, lập tức sẽ lộ tẩy!"

Quạt xếp trong tay Sài Dương bắt đầu vỗ vỗ, dùng cây quạt chỉ vào địa đồ trước mặt Trần Nguyên, nói: "Loan giá Công Chúa tất có đội nhạc tùy tùng, cho nên, tốc độ của bọn hắn, hẳn là dùng tốc độ nhạc để tính toán."

Từ Biện Kinh đến Tây Bình phủ, theo lễ nghi Đại Tổng, tốc độ tiến lên phỏng chừng ít nhất là hai mươi ngày, ta nghĩ, nếu như chúng ta đến biên quan tại ngày thứ mười tám hoặc là ngày thứ mười chín mà nói, sẽ không khiến cho người khác hoài nghi, chỉ là, Trần huynh, cái công văn cùng trang phục này, người định làm như thế nào?"

Trần Nguyên ngẩng đầu, thoáng nhìn hắn một tý, nói: "Còn có thể làm sao? Khi ta đưa tấu chương lên, người cho rằng hoàng thượng sẽ phê công văn cho ta, sau đó lại để cho ta một đội phục sức lễ nghi trọn vẹn sao?"

Sài Dương nhìn Trần Nguyên, trong ánh mắt hiện lên một vòng thần sắc khác thường, giơ ngón tay cái lên, nói: "Người thật đúng là cái gì cũng dám làm, ta cho người biết, ta chơi cùng người, ta không sợ, cho dù sự tình bị phát hiện, ta không có lệnh bài miễn chết, hoàng thượng cũng sẽ không giết ta, chính người phải chú ý, giả tạo công văn, chết chắc rồi!"

Trần Nguyên không thềm để ý chút nào, nói: "Đoạt Công Chúa cũng chết chắc rồi, nếu như làm tốt sự tình này, không bại lộ mà nói, ta sẽ lợi nhuận hai cái đầu, nếu như làm không thỏa đáng, ta cũng chỉ có mỗi một cái đầu người này, dù như thế nào cũng đều là lợi nhuận!"

Nói tới chỗ này, quả đấm của hắn hung hăng nện trên địa đồ, nói: "Cứ như vậy đi, đại khái là như thế, Thiết An Ha Mã Thai, Tô Đồ, các người giả mạo là người Đẳng Hạng tại biên quan, qua biên quan, rồi lấy cớ trở về tìm người tới đón, mai phục tại đây, một mảnh khu vực này hình như gọi là tây quan khẩu,

cụ thể thế nào, đến biên quan, ta sẽ nói tiếp, các người cũng chú ý nghe, không được đi lầm đường, Hồ Bình, người mang theo hơn ba mươi huynh đệ theo ta theo Liêu quốc trở về, luôn luôn cùng huấn luyện người kia, chúng ta là dàn nhạc Tổng triều, những huynh đệ này đều học một ít khoa chiêng gõ trống,

không cầm người và bọn họ có thể làm được như đội danh dự chính thức, nhưng ít nhất cũng phải gõ chiêng trống đúng giờ giấc, về phần chi tiết, tỉ mỉ, phải xem tình huống mà định ra!"

Trần Nguyên có chút khần trương, trong lòng nhảy lên rất lợi hại, hắn biết rõ, đầu cùng Lý Nguyên Hạo, lúc này đây cũng không phải có ý nghĩa là hai người giao phong một lần nữa, đối với Lý Nguyên Hạo, hắn đã không có loại sợ hãi như lúc trước.

Nếu lần thứ nhất mình chiếm tiện nghi của hắn là may mắn mà nói, như vậy, liên tục hai lần chiếm tiện nghi của Lý Nguyên Hạo, đủ để nói rõ, có chút địa phương, xác thực là mình mạnh hơn một ít so với hắn.

Lúc này đây tranh đấu, đối với Trần Nguyên mà nói, thua thì rất thê thảm, thậm chí đến mức chính hắn cũng không thể dự đoán được kết quả.

Cho dù thắng, cũng là thắng lợi không có nghĩa, ý nghĩa ở chỗ, mình bắt đầu tuyển chọn một trò chơi càng nguy hiểm hơn, đối thủ của trò chơi này, so với Lý Nguyên Hạo thì lợi hại hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần.

Trong lúc hoảng hốt đó, một đám ánh mặt trời bắn vào trong mắt Trần Nguyên, hắn không tự giác mà đóng một con mắt vào, phảng phất như nhìn thấy cái dao cầu sáng như tuyết kia.

Trần Nguyên định tâm thần một chút, lắc mạnh đầu, hình như là muốn vứt bỏ bóng dáng cái dao cầu vừa rồi kia đi, nhưng rất nhanh, hắn liền đình chỉ cách làm vô vị như vậy, muốn đến thì cứ tới đi.

Trần Nguyên nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Tốt rồi, từ hôm nay trở đi, tất cả sinh ý sơn trang, giao cho Trần Thế Trung đến quản lý, Lăng Hoa, Dương chương quý, hai người các người đi theo bên cạnh hắn, hỗ trợ một chút, toàn bộ huynh đệ còn lại đi nghỉ ngơi, đợi ngày rời khỏi sơn trang, một khi có tin tức truyền đến, chúng ta lập tức xuất phát."

Cuối cùng, hắn nhìn thoáng qua gian phòng của Trần Sư Sư cùng Lý tỷ nhi, đội danh dự cùng hộ vệ đều có rồi, Trương Tầm Nguyên có thể tìm một tiểu nhị, hình tượng tương đối giống với hắn để giả trang, bây giờ còn thiếu khuyết một Công Chúa, hai người các nàng, rốt cuộc là ai phù hợp hơn đây?

Gia Luật Niết Cô Lỗ rất nhanh đã rời đi, thời điểm ra đi, hắn không có cái gì để nói, hiện tại cũng không cần phải nói cái gì nữa, chiến cuộc thập phần bất lợi đối với Liêu quốc, vùng Ngồi Kiều, Liêu binh liên tiếp lui về phía sau, Liêu Hứng Tông lại để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ không cần phải trở lại Yên kinh, mà là trực tiếp đi Ngồi Kiều, lãnh binh tác chiến.

Gia Luật Niết Cô Lỗ biết rõ, dùng miệng nói chuyện, tự nhiên không bằng được Trương Tầm Nguyên cùng Trần Nguyên, nhưng kế tiếp chính là tác chiến trên chiến trường, đây là phương thức hắn ưa thích.

Sau khi hắn rời khỏi, Trương Tầm Nguyên cũng muốn đi.

Trương Tầm Nguyên này rất đáng giận, đáng giận ở chỗ, học bài tại Tống triều, lại không chịu dụng tâm phục vụ, chạy tới Đảng Hạng làm Hán gian, lại làm hết phận sự của một Hán gian, sự tình Đại Tống vừa mới làm tốt, hắn lập tức phải trở về bên người Lý Nguyên Hạo, tiếp tục hiệu lực vì mình chủ có một không hai trong suy nghĩ của hắn.

Trước khi đi, còn Trần Nguyên tạm biệt một chút, cái này giảm bớt không ít phiền toái cho Trần Nguyên.

Trương Tầm Nguyên đi một chuyến này là hơn hai mươi người, là một sứ đoàn mà nói, xác thực hơi ít một chút, đây đều là do Nhân Tông ban tặng, tăng thêm một đội nhạc lễ nghi tiễn đưa bọn họ, tổng cộng hơn ba trăm người, hơn ba trăm người này, một mực muốn đưa Công Chúa vào Đảng Hạng, thẳng đến khi Công Chúa đại hôn, mới có thể trở về.

Mặt khác, còn có một chi vệ đội hai trăm người, còn cả ba nghìn cấm quân hộ tống, ba nghìn cấm quân đưa đến biên quan là được rồi, vệ đội hai trăm người này, xa nhất cũng chỉ là đi đến biên cảnh, cái đội ngũ này có vẻ tương đối phô trương rồi, bởi vì đây là Công Chúa Đại Tống lập gia đình, thể diện hoàng gia thập phần trọng yếu.

Trần Nguyên cũng đã cân nhắc đến thể diện của Nhân Tông, cho nên mới lựa chọn cái phương pháp xử lý hắn cho rằng ổn thỏa nhất này, người Đảng Hạng chân trước vừa đi, ở phía trong Tân Nguyệt sơn trang, hơn một trăm con khoái mã cũng đã đeo dây cương lên, Trần Nguyên cưỡi một thốt ngựa cao to, nhìn mình huynh đệ trước mặt một chút.

Cả đội ngũ hiện lên một hình tam giác, Trần Nguyên là một cái góc trong hình tam giác nhất bên nhọn kia, tại bên cạnh hắn là Hô Diên Bình thân Sài Dương, sau đó là ba người A Mộc Đại, Thiết An Ha Mã Thai, Tô Đồ, đi theo chính là một ít tiểu đội trưởng chính mình bổ nhiệm.

Trong nháy mắt này, Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được, mình cũng là một đại tướng có thể xách thương giết địch.

"Kiểm tra trang bị!"

Không cần phải động viên cái gì nữa, chuyện nên nói cũng đã nói, những người không muốn động đến phiên toái, không muốn đi dốc sức liều mạng kia, cũng giống như Liễu Vĩnh, cùng nhau rời đi, những người còn lại, đã cùng hân cùng nhau chơi trò chơi này.

Trước kia, Người Nữ Chân đi vào Đại Tổng, chính là chiến sĩ hợp cách, mà hơn mười tiểu nhị một đường đi theo Trần Nguyên, từ Yên kinh trở về kia, cũng sớm hình thành thói quen nằm trong loại trận thế này, cho nên, bọn hân thật sự giống như là một chi quân đội.

Đoạn thời gian này, Hồ Diên Bình làm cực kỳ không tệ, ít nhất, những người Nữ Chân này đã hiểu được cách nghe theo mệnh lệnh, mà chút ít trường mâu trước kia, hoặc là nửa thanh thiết đao bọn hân hay dùng, đã sớm bị ném đi.

Trong tay cầm trường mâu cùng cung tiễn do thợ rèn tốt nhất Đại Tổng chế tạo, sẽ dễ cho lực chiến đấu của bọn hân nhận được sự tăng lực rất lớn.

Như vậy cũng tốt, giống hệt một đám sói vốn vô cùng hung mãnh, đột nhiên tìm được lang vương, sau đó lại mặc lên lớp răng nanh và lợi trảo bén nhọn.

Quân coi giữ Tây Bình phủ, chỉ là quân đội tuyển hai của Đảng Hạng, Trần Nguyên tin tưởng, những người Nữ Chân này có thể xử lý bọn hân.

Mỗi người đều cẩn thận kiểm tra balo của mình, trong ba lô này có một chút lương khô, còn có hai cái thẳm, một thanh đoản đao, một đoạn dây thừng.

Hơn một trăm con tuần mã, đi theo đằng sau hơn mười chiếc xe ngựa, trên những xe ngựa này, là quần áo chiêng trống các loại...có thể làm cho bọn họ ngụy trang thành đội lễ nhạc Tổng triều, đương nhiên, còn có Lý tỷ nhi, thời điểm nghe được những nam nhân này lật qua lật lại cơ thể của mình, kiểm tra thanh âm của mình, sắc mặt Lý tỷ nhi có chút tái nhợt.

Sau khi Trần Nguyên nhìn thấy, ghìem ngựa đi tới hướng nàng, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Không phải sợ, sự tình lần này làm xong rồi, ta sẽ cho người trăm lượng hoàng kim, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ giúp người đổi một thân phận, tìm một chỗ không có người nhận ra người, người có thể an an ổn ổn sống qua cuộc sống sau này."

Lý tỷ nhi cố gắng cười một chút, nói: "Cảm ơn chưởng quầy, chỉ là, ta cũng không muốn sợ, nhưng là tay chân của ta không nghe sai khiến."

Trần Nguyên biết rõ loại cảm giác này, loại cảm giác này không phải người khác nói hai câu có thể tiêu trừ, tựa như lúc trước, lần đầu tiên chính mình phục kích tại sơn cốc, chống lại mã tặc đuổi giết Gia Luật Niết Cô Lỗ, lúc đó chính mình không sợ hãi hay sao? Hân thật sự không biết.

Quay đầu nói với hai tráng hân bên cạnh: "Trên đường đi chiếu cố tốt cho Lý tỷ nhi, nhớ kỹ, nếu có gì nguy hiểm, các người phải phục vụ quên mình, đến che chở cho nàng!"

Hai người kia cùng kêu lên: "Tuân lệnh!"

Đồng Lam Phương

306. Chương 297: Đến Tây Hạ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 297: Đến Tây Hạ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thanh âm của bọn hân rất dứt khoát, lại khiến cho Lý tỷ nhi cảm thấy một chút lực lượng, chậm rãi dâng lên trong lòng.

Trần Nguyên chứng kiến tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, hấn lại đi đến tuyến ngoài cùng của hình tam giác lần nữa, nói: "Người Đẳng Hạng vừa đi, tốc độ của chúng ta khẳng định phải nhanh hơn một ít so với bọn hấn, chúng ta phải đi đường vòng. Bắt đầu từ hiện tại, không cho phép mọi người rời khỏi đơn vị, không cho phép rời khỏi ánh mắt đồng đội, coi như là đi ngoài, cũng phải hai người cùng đi, còn nữa, muốn đi đâu, ta đã nói rõ cùng huynh đệ linh đội, các người cần phải đi theo hấn, không cho phép hỏi, rõ chưa?"

Chi đội ngũ Bạch Sơn doanh này đã là tư binh của hấn rồi, Nhân Tông đã đặc biệt phê chuẩn.

Trần Nguyên thành lập Bạch Sơn doanh, lúc ban đầu chỉ nghĩ cho những người Nữ Chân này một cuộc sống yên ổn, nhưng hiện tại, ý nghĩ của hấn thay đổi, hấn biết mình lập tức sẽ bắt đầu một trò chơi nguy hiểm, Trần Nguyên càng mong bọn họ có thể trở thành quân đội đặc chủng đời sau một chi như vậy, có thể tại thời điểm mấu chốt, một tiểu đội đột kích, có năng lực cứu mình từ trong bất kỳ nguy hiểm ra.

Trước kia, mình không đặt tinh lực ở trên người họ, đó là bởi vì, Trần Nguyên cảm giác, mình giống như đã rất an toàn, nhưng lúc này, hấn sẽ đầu tư tuyệt đối vào chi đội ngũ này.

Tuy Trần Nguyên không biết quân đội đặc chủng luyện như thế nào mới ra được, nhưng là Nhân Tông nói, chính là cái phương pháp tuyển ngao kia, đã nhắc nhở hấn.

"Đi!" Trần Nguyên không có một câu nói nhảm, quay đầu ngựa lại, mang theo hơn một trăm người chạy như bay mà đi.

Đây là lần đầu tiên hấn chủ động mang theo huynh đệ, nhìn Sài Dương một đầu tóc dài phiêu dật theo gió, ánh mắt cương nghị của Hồ Diên Bình, trong lòng thật sự có chút ít bành trướng.

Thì ra, làm một tướng quân cũng rất thoải mái, ít nhất, tại thời điểm không có địch nhân, mang theo một nhóm nhân mã chạy như điên rất có khí thế, 100 người hơi ít, khí thế chưa đầy, ngày sau, nếu có cơ hội mà nói, chính mình sẽ mang mấy vạn người ở phía sau thử xem.

Trần Nguyên không phải trực tiếp đi Đẳng Hạng, mà là đi đường vòng đến Tần Châu, đi Lan Châu, đi xuyên qua đằng sau Tây Bình phủ, làm như vậy vì để ẩn nấp tung tích của mình, ẩn nấp được hay không, không riêng gì quan hệ đến việc có thể thuận lợi cứu Công Chúa ra, càng quan hệ đến sau khi cứu Công Chúa đi ra, chính mình có bao nhiêu phiền toái phải giải quyết.

Hơn một trăm con khoái mã cùng chạy như điên, không làm cho người ta chú ý mới là việc lạ, ra khỏi cửa lớn sơn trang, cả đội ngũ bỗng nhiên dựa theo kế hoạch lúc trước, phân tán ra, hơn một trăm người phân ra bốn phía, chạy tới hướng tây, theo lối rẽ càng ngày càng nhiều, khoảng cách giữa bốn nhóm người này cũng bị kéo càng lớn.

Khu vực biên giới Tây Bình phủ có một cái thành nhỏ, gọi Diệu Đức thành, nơi đó là địa điểm tập hợp trong kế hoạch của bọn hấn.

Trần Nguyên mang theo ba mươi người bên cạnh, ban ngày tiến lên, buổi tối nghỉ ngơi, vì để ẩn nấp hành tung hiệu quả, bọn hấn đều là lựa chọn sống ở dã ngoại, không cần mà nói, sẽ tuyệt đối không đi vào thành trấn một bước, nếu trên đường có những thương đội khác, cũng lập tức né tránh.

Tiến lên như vậy hơn mười ngày, cảnh tượng đập vào mắt càng ngày càng hoang vu, ven đường ngẫu nhiên gặp được người ăn mặc quần áo không giống bọn họ, Trần Nguyên biết, mình đã tiến vào cảnh nội Đẳng Hạng.

Đến buổi tối ngày thứ mười ba, thời điểm qua một thôn trấn, Trần nguyên lần đầu tiên để cho bọn tiểu nhị tiến vào thị trấn đi dạo, mua một ít mấy cái gì đó bọn hấn cho là mình cần dùng.

Thời gian càng ngày càng dài, nhu yếu phẩm các huynh đệ đeo trên người cũng đã xuất hiện hao tổn, phải tiến hành tiếp tế đại quy mô lần thứ nhất, hơn nữa, hấn hy vọng có thể thám thính một ít tin tức hữu dụng.

Cái thị trấn này, có thể nghe được tin tức hữu dụng đối với chính mình sao? Trần Nguyên không biết, chỉ là, lộ tuyến dọc theo con đường này, đều là thị trấn nhỏ như vậy, cho dù không vô tình đụng phải những thôn trấn kia, hấn cũng sẽ lập tức lách qua.

Hồ Diên Bình đi theo bên người Trần Nguyên, hai người đi vào một trà lâu nhỏ, tiểu nhị vội vàng đón chào, nói: "Khách quan, uống trà nghỉ chân một chút sao? Mời vào bên trong ngồi!"

Trà lâu địa phương này, cũng không thể so sánh với trà lâu nhỏ nhất Biện Kinh, tại Đằng Hạng, uống trà là một loại tiêu phí xa xỉ, chủ yếu trông cậy vào một ít thương nhân Tống triều lui tới, cho nên, chứng kiến bọn người Trần Nguyên, tiểu nhị cực kỳ nhiệt tình.

Hán ngữ lưu loát trong miệng tiểu nhị kia lại làm cho Trần Nguyên cảm nhận được chút thân thiết, lập tức cùng Hồ Diên Bình sóng vai đi vào trong trà lâu, nói: "Tốt, chúng ta uống một chén, tiểu nhị, người nơi này có trà gì tốt không?"

Tiểu nhị vội vàng đưa hai người vào giữa phòng, dùng khăn lau trên đầu lau mặt bàn vài cái, nói: "Nhị vị khách quan chắc là rất sành sỏi, tiểu địa phương của chúng ta đương nhiên không thể so sánh với Đại Tống, chỉ là, củi nước tiểu điểm cũng không tệ lắm, đều là trà mới xuân năm nay vừa mua được, cũng học được mấy tiểu xảo nhỏ, hai vị khách quan có thể thưởng thức."

Trần Nguyên liếc nhìn tiểu nhị này, nói: "Được, người xem rồi mang lên đi." Nói xong, liền đưa cho tiểu nhị một đồng đồng tiền, chừng năm sáu chục văn.

Tiểu nhị vui mừng rời đi, Hồ Diên Bình nói: "Em rể, người có tiền cũng không thể hao phí như vậy, ít nhất cũng nên hỏi một chút xem có trà gì, giá tiền gì mới được, bằng không thì, hần thật sự sẽ làm thịt người bằng một đao đó!"

Trần Nguyên nhìn bóng lưng tiểu nhị, nói: "Không biết, khách điểm này không phải hắc điểm, người yên tâm đi."

Sau khi vào cửa, Trần Nguyên liền nhìn ra được, thiết bị cùng bài trí trong khách điểm này mặt ít nhất đã năm năm trở lên, có thể mở quán trà thời gian dài như vậy, dựa vào làm thịt khách là tuyệt đối không làm được.

Sau một lúc lâu, tiểu nhị bưng một bình trà nước lên, mang mấy thứ điểm tâm lên, mặc dù không tinh xảo như chút ít quán trà Biện Kinh, cũng đã rất tốt rồi.

Hơn mười ngày bốn ba, lại khiến cho Trần Nguyên có chút mỏi mệt, cầm lấy một khối bánh ngọt hoa đậu, để vào trong miệng, hương vị cũng tốt, lúc này mới tán dương nói: "Không tệ, tiểu nhị, điểm tâm chỗ các người được đấy, là chuyên môn phái người đi học à?"

Trong phòng cũng không có khách nhân khác, tiểu nhị mừng rỡ đứng ở bên cạnh đáp: "Khách quan nhãn lực tốt, điểm tâm chúng ta tại đây là chưởng quầy tự mình làm, hần còn chuyên môn chạy đến trong trà lâu Biện Kinh, làm nửa năm công nhân nữa."

Hồ Diên Bình lấy tay chỉ cả bàn lớn, hỏi: "Một bàn này của các người, bao nhiêu tiền?"

Tiểu nhị cười nói: "Khách quan yên tâm, tiểu điểm làm đúng sinh ý với khách hàng quen, một bàn này, tổng cộng ba trăm bốn mươi văn."

Hồ Diên Bình nghe xong, gật gật đầu, nói: "Không tệ, có thể tiến hành!"

Trần Nguyên móc bốn trăm văn từ trong ngực ra, nói: "Cho người, không cần thối lại, thưởng người chỗ thừa."

Tiểu nhị rất là cao hứng, nói: "Cảm ơn khách quan, khách quan còn có cái gì phân phó, cứ việc nói một tiếng."

Trần Nguyên rất là tùy ý, hỏi: "Đúng rồi, tiểu nhị, chúng ta muốn từ nơi này đi Liêu quốc, đi như thế nào mới được?"

Tiểu nhị lập tức nói: "Ai ui, lần này ngài đến không phải lúc!"

Trần Nguyên kéo một cái ghế qua bên người, để cho hần ngồi xuống, nói: "Ta cũng biết có chiến tranh, nhưng hết lần này tới lần khác, chúng ta có ý định từ Tây Bình phủ đến Hạ Châu, sau đó thông qua một đường hướng đến Đông Bắc, không biết con đường này còn thông không?"

Tiểu nhị lắc đầu, nói: "Không thông, khách quan ngài hỏi người khác, không nhất định sẽ biết rõ, trước đây vài ngày, chỗ của ta vừa vận có một đội thương đội đi qua, bọn hần chính là từ phương Bắc xuống. Nghe bọn hần nói, từ Lang Sơn mãi cho đến Minh Đường Xuyên, cái đó và biên cảnh Liêu quốc, toàn bộ đều bị

phong tỏa rồi, chỉ có thể đi qua ba cửa ải Tống triều dễ, tuy lộ trình không dễ đi, nhưng rất an toàn, nhưng cũng không biết cháu trai Tống triều nào đưa ra một cái chú ý, quân đội thủ vệ ba cửa ải Tống triều rút lui hơn mười dặm, cái này tốt rồi, bây giờ không có cách nào khác để đi.”

Đồng Lam Phương

307. Chương 298: Tụ Tập

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 298: Tụ tập

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên thiếu chút nữa bị một đồng nước trà trong miệng làm cho phát nghẹn, Hồ Diên Bình dùng một loại rất ánh mắt khác thường nhìn hắn.

Tiểu nhị tiếp tục nói: "Khách quan, ngài đã chậm một tý rồi, ba cái cửa ải kia đã không thể đi qua được nữa, chỉ là, ngài còn có thể đi theo cánh nội Tống triều, Đại Tống đề phòng cũng là vô cùng nghiêm mật, nhưng con đường có lẽ hay là vẫn thông, nhưng phải dùng thêm một ít tiền mà thôi.”

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Biết rồi, đúng rồi, tiểu nhị ca, cái trấn nhỏ này tên gọi là gì? Nếu như từ nơi này đi Đại Tống mà nói, đi như thế nào là tiện nhất?”

Tiểu nhị được tiền thưởng, tự nhiên là tri vô bất ngôn (không gì không nói): "Nơi này là Tiểu Minh Sa, đi về phía tây ba mươi dặm, chính là Minh Sa Thành, nếu đi Tống triều mà nói, liền đi thẳng về hướng nam.

Chỉ là, đường chúng ta tại đây không tốt lắm, ngài có thể dọc theo cái đại lộ này, đi về hướng đông, đi đến khoảng hơn trăm dặm, có một thành trấn gọi Oi thành, phía tây cái thành kia có đường có thể tốc hành đến Tống triều.”

Những điều này đều là thứ Trần Nguyên đã biết, hắn hỏi nhiều như vậy, nghe nhiều như vậy, chẳng qua là vì thời điểm mình hỏi một câu cuối cùng, tiểu nhị sẽ không hoài nghi: "Tiểu nhị, con đường này thế nào? Cuộc chiến này cứ diễn ra, Tống triều sẽ không mở biên quan ra nữa à?”

Tiểu nhị cười ha ha, nói: "Khách quan ngài cứ yên tâm, nghe nói Tống triều đã gả Công Chúa cho Đãng Hạng Đại vương, đang muốn đưa đến thành hôn từ trên con đường này, cho nên, tuyệt đối sẽ không đóng lại.”

Trần Nguyên làm ra một bộ dạng không tin, hỏi: "Hả? Tống triều đưa Công Chúa đến kết thân? Người nghe ai nói vậy?”

Tiểu nhị giống như nhận phải vũ nhục rất lớn, hùng hổ nói: "Khách quan, người xem lại lời ngài nói đi, cái này còn cần nghe ai nói sao? Mấy ngày trước đây, khoái mã từ biên quan chạy đến, một đường hô tin mừng, tiến vào Tây Bình phủ, người có lỗ tai đều nghe được, trước đó vài ngày, hai trăm quân coi giữ tại chỗ chúng ta cũng bị điều đến Tây Bình phủ, chính là vì bảo vệ an toàn cho Công Chúa Tống triều!”

Trần Nguyên vội vàng cười làm lành, nói: "Tiểu nhị ca đừng nên trách, tại hạ cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, đúng rồi, quân coi giữ các người bị điều đi từ lúc nào vậy?”

Tiểu nhị nói: "Ngày tại năm ngày trước.”

Trần Nguyên gật đầu, không hỏi nữa, từ trong thoại ngữ với tiểu nhị này, hắn hiểu được hai chuyện, thứ nhất, Tây Bình phủ chỉ là nhận được thư của Trương Tầm Nguyên, thông báo cho bọn hắn chuẩn bị đi nghênh đón Công Chúa, tất cả còn chưa xuất phát.

Thứ hai, Tây Bình phủ lần này có thể là xuất động toàn bộ hai ngàn nhân mã, cho nên mới cần điều vũ trang từ địa phương chung quanh đến, cam đoan Tây Bình phủ được an toàn.

Còn lại, không phải là một tiểu nhị có thể biết, nếu như mình hỏi nữa, sẽ làm cho người ta hoài nghi.

Vậy tiểu nhị này lui ra, Trần Nguyên cùng Hô Diên Bình ăn xong điểm tâm, cũng rời khỏi quán trà, lại vòng vo một hồi trên đường cái tiểu trấn, đi vào một quán rượu nhỏ, uống hai chén.

Sự tình công chúa Tống triều muốn đến kết thân, tại Đẳng Hạng đã là mọi người đều biết, tất cả khách uống rượu đều đang bàn luận về cái đề tài này, ngoại trừ một ít tin đồn đại căn bản không thể, phần lớn những lời đàm khách uống rượu nói, có thể xác minh lời nói của tiểu nhị.

Hai tin tức này, đối với Trần Nguyên mà nói, không là tính xấu, bởi vì thời gian còn ở trong lòng bàn tay của mình, Trương Tầm Nguyên chỉ phải người trở về thông báo Tây Bình phủ chuẩn bị nghênh đón Công Chúa, hiển nhiên còn chưa nói kỹ càng về thời gian, phỏng chừng chính là hai ngày này.

Khóe miệng Trần Nguyên phát ra vẻ tươi cười, hẳn tìm được cơ hội có thể làm văn rồi, cơ hội này, là Trương Tầm Nguyên tự mình cho hắn.

Vì đề cao sĩ khí người Đẳng Hạng, lại để cho những thần dân Đẳng Hạng kia tràn ngập tin tưởng đối với chiến tranh đã muốn bộc phát cùng Liêu quốc, Trương Tầm Nguyên lại để cho sứ giả một đường hô lớn tin tức, Tống triều công chúa muốn đến Đẳng Hạng kết thân.

Chiêu thức ấy đùa rất đẹp, từ thái độ lạc quan của những cư dân trấn Minh Sa này đó có thể thấy được, phần lớn bọn hắn đều tin tưởng, có Tống triều ủng hộ, người Đẳng Hạng có thể ngăn cản được Liêu quốc công kích.

Chỉ là, cái này cũng nói cho Trần Nguyên, khoải mã Đẳng Hạng thông báo tin tức kết thân, là xuất phát từ Tống triều Lan An phủ, trải qua phòng tuyến bảo vệ quân, tiến vào Hồng Châu, sau đó đi Diêm châu, tiến vào Tây Bình phủ, đến Hưng Khánh phủ.

Lúc này đây, thông báo Tây Bình phủ ngay lập tức đi nghênh đón Công Chúa, lộ tuyến chắc hẳn cũng là như thế,

Uống vài chén rượu xong, Trần Nguyên rất nhanh liền rời khỏi thị trấn, đợi cho hắn và Hô Diên Bình trở lại nơi trú quân sớm đã thiết lập tốt, những tiểu nhị kia cũng theo sắc trời sắp tối mà chậm rãi trở về.

Sáng sớm hôm sau, Trần Nguyên một đường ra roi thúc ngựa đuổi tới hướng Diệu Đức thành, trăm mười dặm đường, đến buổi chiều, thời điểm vừa mới ném qua cơm trưa, hắn cũng đã đến nơi.

Diệu Đức thành vốn không phải là cái trọng địa quân sự gì, gia tăng thêm việc thành trì Đẳng Hạng thật sự không thể so sánh cùng với Đại Tống, cái tường thành này, có lẽ là lão tường thành xây mấy trăm năm trước kia, từ thời điểm Đường triều còn sót lại, có vẻ cũ nát không chịu nổi, thành cũng cực kì nhỏ, so với quê quán huyện thành của Trần Thế Mỹ còn muốn nhỏ hơn.

Hai vệ binh ở cửa thành rất lười nhác, dựa vào tường thành để ngủ, ngáy, tùy ý để mọi người ra vào vào ở phía dưới cửa thành, phảng phất như cái cửa thành kia, ngay cả hai người bọn họ, đều chỉ là một vật trang trí.

Chỉ có đến thời điểm bọn người Trần Nguyên xuất hiện, cùng tiếng vó ngựa của hơn ba mươi con ngựa truyền đến, một người trong đó mới đột nhiên đứng dậy, hỏi: "Mấy người ở đâu đến đây?"

Trần Nguyên tiến lên, nói: "Hai vị đại ca vất vả rồi, tại hạ là người buôn bán, từ Thổ Phồn trở về, đang nghĩ ngơi muốn đi Liêu quốc một chuyến, không nghĩ tới, đến đây lại đụng phải chiến tranh, cho nên mới chuyển đường, chuẩn bị đi Tống triều."

Một người lính khác cũng bị đồng bọn đánh thức, ánh mắt của hắn cơ hồ không thể mở ra, liền máy móc nói: "Ta xem xét, các người là gian tế Liêu quốc phải không?"

Trần Nguyên sớm có chuẩn bị đối với chuyện này, thành trì giống như thế, Liêu quốc chắc là không biết phải gian tế đến dò hỏi, cho dù thật sự có gian tế đến, vừa rồi cũng đã sớm tiến vào, hai Đẳng Hạng binh sĩ này hiển nhiên là muốn một ít thứ không tiện nói thẳng ra mà thôi.

Trần Nguyên làm ra một bộ dạng rất sợ hãi, nói: "Hai vị đại ca không thể nói như vậy, tại hạ là thương gia trung thực với bốn phận mà."

Hai binh sĩ cùng nhau đi tới, trao đổi ánh mắt một chút, một người hỏi: "Trung thực với bốn phận? Sao ta càng xem càng thấy người giống gian tế Liêu quốc vậy?"

Trần Nguyên móc túi tiền ra, bên trong là hơn một trăm quan, những số tiền này, đối với một người binh sĩ thủ vệ bình thường tại Đẳng Hạng mà nói, xem như một món tiền khổng lồ.

Hắn một tay cầm túi tiền, một bên chủ động đi đến bên người hai gã kia, nói: "Hai vị đại ca, cái này, trên người tại hạ cũng không có gì có thể chứng minh thân phận của mình, không biết chút tiền Tổng triều này, có thể chứng minh ta là người Tổng triều hay không?"

Hai người kia nhìn Trần Nguyên, trong ánh mắt của bọn hắn rõ ràng hiện lên một tia thần sắc tham lam, một người trong đó nói: "Như vậy đi, người vào thành trước, thứ này, chúng ta mang đi thẩm tra cái đã."

Trần Nguyên đưa túi tiền tới, nói: "Đa tạ hai vị đại ca."

100 quan đổi một lần vào thành, cái mua bán này, trong mắt Hô Diên Bình, chính là thua lỗ, ngày thường hắn vào thành, nếu như gặp gỡ kẻ xảo trá, chỉ cần hơn mười văn là có thể đuổi rồi.

"Em rể, không phải ta nói người xa hoa, nhưng người ra tay cũng nên kiềm chế một chút!"

Trần Nguyên không nói gì thêm, khoe miệng xác thực đã hiện lên vẻ mỉm cười, 100 quan mua cái cửa vào, xác thực quá nhiều, nhưng có nhiều nhiều chỗ tốt sẽ đưa đến, điểm này, Hô Diên Bình không có khả năng hiểu ra.

Bọn hắn rất dễ dàng tìm được ký hiệu Sài Dương cùng Thiết An Ha Mã Thai lưu lại, ngay tại trước cửa khách điểm duy nhất trong thành Diệu Đức.

Dựa theo ước định từ sớm, nếu như ai tới trước mà nói, liền khắc ký hiệu lên cửa khách điểm mình ở, để nói cho những người khác, không chứng kiến ký hiệu một đường nhân mã của A Mộc Đại cùng Tô Đồ, theo lộ trình mà nói, bọn hắn nên ở đằng sau chính mình mới đúng.

Trần Nguyên cất bước đi vào khách điểm, theo lý thuyết, chưởng quầy khách điểm kia xem xét thấy nhiều khách nhân đến như vậy, trong lòng nên cười lên mới đúng, nhưng chưởng quầy khách điểm này lại biểu hiện thập phần lãnh đạm, hỏi: "Là muốn ở trọ hay là ăn cơm?"

Tổng triều đều nói nghỉ trọ, nhưng tại đây không phải là Tổng triều, chưởng quầy kia cũng là một bộ cách ăn mặc người Đẳng Hạng, hắn hiển nhiên cực kỳ không hài lòng đối với ba chi thương đội Tổng triều bỗng nhiên đến đây trong hai ngày này.

Trần Nguyên nhìn mọi nơi, trao đổi ánh mắt cùng Sài Dương đang ngồi ở một cái bàn trên sảnh đường một chút, nhíu mày hỏi: "Ồ bên trong thành còn có khách điểm khác không? Ta nhìn thấy nơi này không ở được."

Chưởng quầy kia cười nói: "Có cái gì không ở được hay sao? Còn hai gian phòng, ta bảo bọn họ thêm tăng thêm một gian cho người là được, người phải biết, bên trong cả thành này, chỉ có một cái khách điểm, ta cho người gian phòng đằng kia, chính là để cho các người được sống dễ dàng! Nếu người không tin, liền đi ra ngoài tìm thử xem, ta cam đoan, hôm nay người sẽ phải ngủ ở trên đường cái!"

Lời này nói ra rất không khách khí, sau khi người nọ nói xong, liền dùng một loại ánh mắt khiêu khích nhìn Trần Nguyên, nói: "Nghĩ kỹ chưa? Ta cho người biết, mấy năm trước, thời điểm lão tử đi theo Đại vương chiến tranh, xem thường nhất chính là các người, những người Tổng này, một điểm cốt khí đều không có, có bản lĩnh thì người đi ra ngoài đi?"

Hô Diên Bình giận dữ, thoáng một tý đã xẹt qua từ bên người Trần Nguyên, một phát bắt được cổ áo chưởng quầy kia, nói: "Người muốn chết!"

Nói xong, cái quả đấm kia liền đập xuống dưới.

Trong nháy mắt này, sắc mặt người nọ trở nên tái nhợt, Trần Nguyên vội vàng hô: "Dừng tay!"

Dừng tay là không còn kịp rồi, nắm tay Hô Diên Bình biến đổi lộ tuyến ngay giữa không trung, một quyền nện ở trên cột gỗ sau thân thể người Đẳng Hạng kia, chỉ đánh cho cột gỗ run rẩy một hồi, bụi bay tứ tung.

Trần Nguyên kéo hẳn ra, nói: "Tốt, chúng ta ở."

Sau khi chưởng quỹ kia đứng dậy, mặt lại biến sắc ngay lập tức, hung ác dị thường, nói: "Mẹ nó, một người Tổng cũng dám giương oai tại chỗ chúng ta sao? Người không muốn nữa phải không?"

Hô Diên Bình tức giận còn chưa tiêu trừ, đang định đi lên, thật sự dùng một quyền đánh chết hẳn, nhưng Trần Nguyên lại đi trước một bước, ngăn tại trước mặt chưởng quỹ kia, nói: "Xin ngài bớt giận, đều là chúng ta không đúng, được không? Ta cũng là người buôn bán, chúng ta tới ở trọ, chính là đưa tiền cho ngài, người xem mặt mũi tiền bạc, đừng so đo cũng một người thô kệch như hẳn, được không?"

Chưởng quỹ kia vùng thoát khỏi cánh tay Trần Nguyên, nói: "Tốt, tiền thuê nhà gấp bội, không thì rút ra ngoài cho ta!"

Trước đó vài ngày, mình ở Tân Nguyệt sơn trang đuổi Lý Nguyên Hạo đi ra ngoài, hiện tại đến phiên người Đổng Hạng đuổi mình đi ra ngoài rồi, thật sự là phong thủy luân chuyển.

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Tốt, tốt, ta trả gấp bội cho người là được."

Lúc này chưởng quỹ kia mới thôi, trong miệng mắng vài câu không sạch sẽ, rất nhanh đã tránh vào trong hậu đường, Trần Nguyên đi đến cái bàn lớn bên cạnh bọn Sài Dương, ngồi xuống, nhìn trong phòng, trừ người mình ra, đã không có khách nhân nào khác, lúc này nói: "Người tới từ lúc nào?"

Sài Dương nói: "Ta đến từ hai ngày trước, Thiết An Ha Mã Thai buổi sáng hôm nay mới đến, hiện tại chúng ta nên làm cái gì?"

Trần Nguyên uống một ngụm trà, nói: "Buổi tối đều cơ linh một chút, chúng ta phải giết người."

Sài Dương đưa một ngón tay lên phía sau quạt xếp, chỉ vào gian phòng, nói: "Là người chưởng quỹ kia sao? Người chỉ bởi vì hẳn cừu hận người Tổng, liền muốn giết hẳn đấy chứ?"

Hô Diên Bình rất hứng thú đối với việc giết chưởng quỹ kia, liền nói: "Đáng chết, em rể, ta sẽ đi động thủ."

Trần Nguyên lại rót cho mình một ly trà, nói: "Hẳn thì phải giết, chúng ta cư trú ở chỗ này, hẳn đều rất quen thuộc đối với chúng ta, hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên sẽ làm sâu sắc ấn tượng của chúng ta trong đầu hẳn, nhưng phải đợi bọn A Mộc Đại tới đây, sau đó mới giết hẳn."

Hô Diên Bình rất là khó hiểu, hỏi: "Vậy thì khuya hôm nay giết ai?"

Trần Nguyên cười cười, không trả lời hẳn, trên đường đi, hẳn đều không để xảy ra chuyện, chính là không muốn khiến cho người khác chú ý.

Hiện tại, tiểu thành trấn chưa từng có thương đội nào đi qua, bỗng nhiên đến bốn chi thương đội, cũng đều là người Tổng triều, không làm cho lòng người kỳ quái mới là lạ.

Những người khác không cần để ý, vội vàng gặp qua một lần, chính là bắt bọn họ nhớ lại, ký ức cũng không thể nhớ ra cái gì, ngược lại, thủ vệ cửa thành cùng người trong khách điểm, nhất định phải xử lý mới được, cho nên, Trần Nguyên mới có thể cho hai binh sĩ kia 100 quan.

Cái thành nhỏ này là khuyết thiếu pháp chế ước thúc, ở chỗ này, tất nhiên không có vương pháp gì, đặc biệt là đối với một thương nhân đến từ Đại Tổng như mình.

Nhân tính tham lam, nhất định hai binh sĩ này không biết thỏa mãn với việc, chỉ nhỏ xuống một cọng lông từ trên người mình, lúc ấy bọn hẳn khẳng định đã đỏ mắt, nhưng bởi vì lúc ấy bọn hẳn chỉ có hai người, không dám bức mình quá mức mà thôi.

Người binh lính kia nhất định cho rằng, chỉ cần mình vào thành, bọn hẳn muốn thu thập mình như thế nào cũng được.

Khuya hôm nay bọn hẳn nhất định sẽ đến, hơn nữa, nhất định sẽ dẫn một ít người quan hệ tương đối khá cùng bọn hẳn đến, mấu chốt nhất chính là, ngoại trừ những người đến đây, bọn hẳn tuyệt đối sẽ không nói cho những binh sĩ Đổng Hạng quan hệ không tốt với bọn hẳn.

Tây Hạ, màn đêm luôn đến tương đối trễ, thái độ lão bản này quyết định cơm tối của bọn Trần Nguyên, nhất định là không thể tốt được hơn cơm chó là bao.

Mà Hô Diên Bình lúc này cũng không nói cái gì nữa, tuy lão bản luôn nói lời lạnh nhạt, còn thỉnh thoảng khiêu khích hắn, nhưng Hô Diên Bình đã biết, Trần Nguyên không có ý định buông tha người này, cũng sẽ không có so đo cùng một người sắp chết.

Sau khi ăn cơm tối qua loa, bọn người Trần Nguyên được chưởng quỹ kia dẫn đến gian phòng an bài cho bọn hắn.

Giờ Tý, thời gian canh hai.

Cửa lớn quân đội đóng bên trong thành bỗng nhiên được mở ra, lộ ra một khe cửa nho nhỏ, ước chừng hơn năm mươi binh sĩ Đổng Hạng từ bên trong nối đuôi nhau ra, bọn hắn không mặc quân phục, tại lúc không tự giác đã đi chuyển thành trận hình, chỉnh tề đứng ở trên đường dài.

Một người đầu lĩnh bắt lấy một tên bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Ta hỏi lại ngươi một câu, có thật là có tiền hay không?"

Bị tóm chặt chính là một trong hai binh sĩ vừa kiểm tra Trần Nguyên ở cửa thành, chỉ nghe hắn nhỏ giọng nói: "Đại ca, ta dám lừa ngươi hay sao? Ngươi nọ vừa ra tay, đã cho chúng ta 100 quan tiền, ngươi cũng thấy rồi đấy!"

Bên cạnh có thanh âm lập tức nói: "Đúng vậy, đại ca, tiểu tử kia chính miệng nói, hắn mới từ Thổ Phồn buôn bán trở về, hàng đều bán sạch rồi, trên người tất nhiên còn có tiền!"

Đại ca kia lúc này mới yên tâm lại, nói: "Tốt, ta liền tin bọn ngươi lần thứ nhất, hai người các ngươi cũng biết, chưởng quầy khách điểm kia cũng không phải thiện nam tín nữ gì, lần trước các ngươi nói là dê béo, kết quả giết xong, cái gì cũng không có, lại bị tiểu tử kia lấy đi không ít, lần này cũng không thể để sai sót nữa!"

Đổng Lam Phương

308. Chương 299: Chém Giết Trong Đêm

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 299: Chém giết trong đêm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Một người lập tức nói: "Đại ca, thật sự không được, chúng ta thuận tay xử lý hắn là được rồi, cứ đổ lên trên đầu những người Tổng gia cho xong chuyện!"

Đại ca kia hung hăng tát một cái, nói: "Ngươi con mẹ nó, ngươi cho rằng ta không nghĩ như vậy sao? Nhưng năm đó, hắn là của vệ sĩ Đại vương, nếu vô duyên vô cớ bị người ta giết, Đại vương chắc là không biết truy cứu tiểu tử ngươi, ta sẽ thành người không may!"

Mọi người tỉnh như ve mùa đông, đều không nói chuyện.

Đại ca kia nhìn bóng đêm, vung tay lên: "Đi, giết người!"

Cả đội ngũ lại chuyển sang thông đạo bên trái, dựa vào tường thành, lưu động xuôi theo đó, rời khỏi phạm vi ngọn đèn chỗ cửa ra vào, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Thân ảnh của bọn hắn vừa biến mất, trong bóng đêm yên tĩnh, bỗng nhiên truyền ra hai tiếng con ếch gọi.

Những người Đổng Hạng này tiến lên dựa theo đội hình huấn luyện bình thường, hai hàng, mỗi hàng sắp xếp hơn mười người, xếp hình chữ nhất, một người tiếp một người, dựa vào tường bên cạnh mà đi, trong đêm khuya, nếu như hơi chút chủ quan, chờ thời điểm bọn hắn đến trước mặt người, người mới cảm giác được, vậy thì tất cả đều đã muộn.

Mỗi người cầm lá chắn trong tay, hướng về cạnh ngoài, tư thế tiêu chuẩn trong tác chiến, lúc này, dù cho có người ở trên mái hiên hoặc là ẩn nấp bắn tên đánh lén, cũng đừng mơ tưởng có thể thoảng cái bắn trúng bọn hắn.

Ăn cướp lúc giết người cũng chuyên nghiệp như thế này, cũng khó trách quân đội Tống triều không phải là đối thủ của bọn hắn.

Mặt sau cùng còn một đoàn hơn mười người, tiến lên theo đội ngũ phía trước, những người này tay cầm trường mâu, đang chạy nước rút, trên vai vác cung tiễn.

Bầu trời đầy mây, không thấy sao, chỉ có ánh trăng mờ hồ treo trên không trung, được không khí ban đêm yên tĩnh tô đậm vào, càng cảm thấy khí khắc nghiệt đè xuống.

Tiếng bước chân đạp nát đêm khuya thanh tịnh.

Sài Dương nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Trần Nguyên ra, nói: "Đến rồi."

Trần Nguyên không thể hiện một chút vẻ kích động nào, khẽ gật đầu, nói: "Biết rồi."

Trách nhiệm của Sài Dương là, tại khuya hôm nay, bảo vệ an toàn cho Trần Nguyên, cho nên, hắn không cần tham dự chém giết, chỉ là, trong lòng hắn rất không thoải mái, nói: "Trần huynh, rốt cuộc là người nghĩ như thế nào?"

Trần Nguyên nói: "Người nói đến việc giết người sao? Không muốn cái gì, chỉ là, bọn hắn muốn giết ta, ta lại không muốn bị bọn hắn giết chết mà thôi."

Sài Dương khẽ lắc đầu: "Không đúng, trực giác của ta nói cho ta biết, sự tình không thể đơn giản như vậy, người không phải là một người ưa thích giết người."

Trần Nguyên để chén trà trong tay xuống, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Con người mau thay đổi."

Hắn không riêng gì muốn giết người, còn muốn giết rất nhiều người, bởi vì binh sĩ nơi này cũng là quân đội Liêu quốc, hai tuyến tác chiến, Trần Nguyên muốn nhìn một chút, xem quân đội chính mình mang đến, tại thời điểm đối mặt với người Liêu quốc, đến tột cùng sẽ biểu hiện ra sức chiến đấu như thế nào.

Tốc độ của người Đảng Hạng thật nhanh, chỉ trong khoảnh khắc, cũng đã sắp tiến đến khách điểm, đầu lĩnh kia vung tay lên, toàn bộ bốn mươi năm mươi người ngừng lại ngay trên đường cái, yên tĩnh không tiếng động.

Hắn lại lay động tay một chút, có mấy tiểu đầu mục lập tức đi lên gần, bọn hắn chuẩn bị thương nghị phương án, tiến hành một lần phân công cuối cùng.

Giết một thương đội hơn mười người Tống triều, trong mắt bọn hắn, thật sự không phải là việc gì khó.

Tất cả người Đảng Hạng đều không chú ý tới, khi bọn hắn dừng lại, trên đầu đã có một mảnh bóng đen dài hẹp, vọt ra từ hai bên nóc nhà.

Bọn người Hồ Diên Bình, tại lúc bọn hắn đi ra, liền nhận được tin tức, sau đó đoán được lộ tuyến những người Đảng Hạng này phải đi, hơn sáu mươi người đã chờ lâu ở trên mái hiên.

Bọn hắn bó chặt khuôn mặt ở phía trong miếng vải đen, chỉ lộ ra một đôi con mắt, như một đám u linh ma quỷ chỉ hoạt động ở trong đêm tối.

Bọn hắn kiên nhẫn chờ đợi trong đêm tối yên tĩnh, tựa như thời điểm tại Trường Bạch Sơn, muốn săn bắn một con mãnh thú, bọn hắn đều nhìn con mồi từ xa đến gần, nhìn con mồi ngừng lại tại dưới chân của mình.

Thiết An Ha Mã Thai nhỏ giọng nói: "Những người Đảng Hạng này, đội hình cực kỳ tốt, bảo mọi người chú ý một tý, đừng để con mồi cắn lại!"

Người Nữ Chân bên cạnh hắn vang một tiếng, vội vàng phát ra vài tiếng kêu quắc quắc.

Bên dưới, người Đẳng Hạng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn hai bên nóc nhà, bọn người Thiết An Ha Mã Thai vội vàng đầu rụt trở về, khá tốt, bóng đêm quá đen, người Đẳng Hạng này nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra cái gì.

Người dẫn đầu kia đánh hắt một cái, hỏi: "Làm sao vậy?"

Cái kia Đẳng Hạng người ta nói nói: "Không có gì, vừa rồi ta nghe thấy tiếng quắc quắc kia có chút kỳ quái."

Người dẫn đầu nọ cười một tiếng, nói: "Đừng quá khẩn trương, cái tiếng gọi quắc quắc này rất bình thường, chúng ta nói tiếp, nhớ kỹ, cửa sau nhất định phải xem xét cho kỹ, không thể để cho một người chạy, nếu như người Tổng ở phòng trọ khác dám mở cửa mà nói, sẽ giết sạch gian phòng đó, đã hiểu sao?"

Trên cao, bọn người Thiết An Ha Mã Thai có thể nghe được người Đẳng Hạng nhẹ nhàng nói: "Biết rồi, đại ca!"

Một tiếng này, không thể nghi ngờ, cũng là nói cho tất cả mọi người bên trên biết, sẵn sàng lập tức liền bắt đầu, không khí càng thêm khẩn trương hơn.

Những người Đẳng Hạng kia đứng dậy, quơ lấy binh khí bên người, thời điểm đang định đi về hướng khách điểm, Hô Diên Bình biết đã đến lúc, nhẹ nhàng vào Thiết An Ha Mã Thai.

Lúc này, những người Đẳng Hạng kia vừa mới đứng lên, mấy thủ lĩnh vừa rồi vây lại cùng một chỗ thương nghị còn chưa trở lại vị trí của mình.

Ngón tay Thiết An Ha Mã Thai đặt vào trong miệng, bỗng nhiên phát ra một tiếng rít, vạch phá bầu trời đêm yên tĩnh.

Cái tiếng rít này lại khiến cho người Đẳng Hạng hoảng sợ chấn kinh, thời điểm còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, tiếng vang "sưu sưu" đã không ngừng vang lên, người Nữ Chân nằm ở hai bên mái hiên đã ném lao trong tay mình xuống.

Những thủ lĩnh còn chưa có trở lại vị trí của mình kia không thể nhìn thấy được, hơn nữa, bọn hắc mã đi đồng đội bảo vệ, trở thành mục tiêu săn giết thứ nhất của người Nữ Chân, bốn năm tiểu đầu mục ngay cả hừ cũng không hừ được một tiếng. liền ngã xuống trong vũng máu.

Thanh âm kêu thảm, tiếng hét phẫn nộ, rung trời vang lên. người Đẳng Hạng ở trong đêm tối, căn bản thấy không rõ tình huống bên trên lắm, bỗng nhiên gặp phải đả kích, lại mất đi chỉ huy, tình huống hơi có chút hỗn loạn.

Nhưng cả đội hình, đại khái vẫn có thể bảo trì nguyên vẹn, bọn hắc mã dựa vào tường bên cạnh, cùng đồng đội trợ giúp lẫn nhau, ngăn cản công kích của đối thủ, mặc dù có chút loạn, lại cũng không có vẻ bối rối, từ điểm đó, có thể nhìn ra, quân đội người Đẳng Hạng tác chiến cũng thật sự là tinh binh, được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Hai đợt lao qua đi, địch nhân sát thương ít hơn nhiều so với chính mình đoán trước, Thiết An Ha Mã Thai lúc này lại phát ra ám hiệu công kích, cùng một thời gian, người hai bên ném hơn mười bó lửa nhỏ, trong mơ hồ đã chiếu ra vị trí địch nhân.

Sau khi lửa kia rơi xuống đất, lập tức bị dập tắt, tại lúc người Đẳng Hạng kinh ngạc, Hô Diên Bình và hơn ba mươi người Nữ Chân đã như con báo, nhảy phốc xuống dưới, đi tới bên cạnh. địch nhân

Dựa vào vị trí địch nhân trong trí nhớ, hơn ba mươi người này dẫn đầu, đi thẳng tới gần góc đường, chỗ hơn mười người Đẳng Hạng bao bọc thành một đồng kia.

Đợt lúc địch nhân giết mình, ít nhất một nửa người đã bị chém chết, hơn mười người này trong nháy đã không lập được đội hình, mấy người còn lại đâu thể ngăn ở hơn ba mươi người vây công? Lập tức ngã vào trong vũng máu.

Đầu lĩnh đại ca kia đã bị trọng thương, một cây trường mâu cắm ở đầu vai của hắn, đến hiện tại, hắn cũng không rõ những địch nhân này là từ chỗ nào đến, chờ thời điểm hắn phục hồi tinh thần, đại bộ phận người

Đảng Hạng đã làm quỷ dưới đao, hơn nữa, phần lớn thanh đao đâm vào người đều là tổn thương tại mặt hoặc ngực, các loại chỗ hiểm, một đao bị mất mạng.

Mới vừa rồi, phổ dài còn thanh tịnh, đã biến thành địa ngục đầy thi thể nằm ngang dọc.

”Đi, mau mau trở về báo tin!” Rốt cục hắn cũng nhớ ra mình nên làm cái gì, nhưng đã quá muộn, bọn người Thiết An Ha Mã Thai lại ném hỏa cầu lần nữa, lúc này đây, lại là ném cái chủng loại có thể thiêu đốt thời gian rất lâu kia....

Tiếp theo, ánh lửa đằng đẵng, bọn hắn trông thấy trận hình của địch nhân đã bị bọn người Hô Diên Bình giết phá, lập tức không do dự nữa, toàn bộ nhảy từ trên lầu xuống, ngăn chặn hai bên đường đi.

Hơn sáu mươi người, triển khai cuộc vây săn cuối cùng đối với hơn mười người ở trong vòng vây, trên đường phố, trong lúc nhất thời vang lên tiếng kêu giết rung trời, bọn người Thiết An Ha Mã Thai từ hai hướng, giết vào chính giữa, Hô Diên Bình mang theo ba mươi người Đảng Hạng, đuổi từ trung gian sang hướng hai bên.

Quân lính tan rã, địch nhân rốt cuộc không tổ chức nổi bất luận cái phản kích hữu hiệu gì nữa, đầu lĩnh kia hiện tại đang cố gắng chịu đựng đau nhức kịch liệt trên người, chỉ muốn làm sao có thể giết ra khỏi khu vực này, hắn không thể ngã xuống, hiện tại, những huynh đệ bên người này đều đang bảo vệ hắn.

Thiết An Ha Mã Thai cũng nhìn thấy hắn, liền dẫn bốn gã thủ hạ giết qua.

Mà Hô Diên Bình cũng đồng thời thấy được, chỉ cần giết người này đi, chút ý chí chiến đấu cuối cùng của địch nhân sẽ hoàn toàn biến mất.

Hai người kia giống như mãnh hổ, giết về hướng mấy người Đảng Hạng kia, người nọ biết mình xong rồi, hắn sớm đã biết mình xong rồi, nhưng hắn không cam lòng, hắn không cam lòng như vậy, chỉ trong mấy hơi thở, liền để cho bốn mươi năm mươi huynh đệ của mình, toàn bộ đều mơ hồ biến mất, dù cho có một người ra ngoài báo tin cũng là tốt rồi.

Hắn cười thầm một tiếng, nói: ”Các huynh đệ, lên cho ta!”

Hô Diên Bình cảm đòn gánh, thoáng một tý đã nện vào đầu một người Đảng Hạng đang xông về hướng hắn, óc đều bị đập nát, hắn quát: ”Còn không bó tay đợi chết?”

Người nọ nghe rồi cười nói: ”Có bản lĩnh cứ tới đây!”

Phía sau hắn, Thiết An Ha Mã Thai cũng đã giết tới, một đao chém qua, nhanh như thiểm điện, người nọ giơ tay lên không trung, dùng trường thương chống đỡ, tiếc rằng, khí lực của hắn vốn đã không bằng Thiết An Ha Mã Thai, lúc này lại là bản thân bị trọng thương, tâm thần đại loạn, chỉ một đao đã bị Thiết An Ha Mã Thai chém cho trường thương rời tay, bay ra ngoài, lão đảo lùi lại vài bước về phía sau.

Hô Diên Bình lúc này đã thanh trừ địch nhân cản đường, thấy hắn vừa vặn lui về hướng chính mình, liền lộn một cái, cả người bắn về phía trước, ”phanh” một cái, đụng vào giữa lưng người nọ, người nọ loạng choạng không đứng vững nữa.

Còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, một người Nữ Chân bên cạnh nhìn hắn vừa vặn vấp rơi bên chân mình, cũng không khách khí, một đao chặt cái đầu ra.

Vài người còn lại nhất thời mất đi dũng khí chống cự, nháy mắt đã biến thành vong hồn dưới đao.

Thiết An Ha Mã Thai lại huyết sát lần nữa, tất cả mọi người ào ào đánh về phía người Đảng Hạng đã ngã xuống đất, mặc kệ có chết hay không, bổ xung thêm một đao, để tránh lưu lại người sống, tiếp theo, liền nhanh chóng lui lại.

Tất cả hành động, không đủ thời gian uống nửa chén trà nhỏ, người đang trong giấc mộng bị bừng tỉnh, thậm chí còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, kẻ tập kích cũng đã biến mất vô tung, những hỏa cầu kia vẫn còn thiêu đốt, trong ngọn lửa hừng hực, trên mặt đất đều là thi thể binh sĩ. Đảng Hạng

Chiến tích thập phần hoàn mỹ, hơn sáu mươi huynh đệ tham dự lần phục kích này, chỉ một người không cẩn thận, bị binh khí đồng bọn quệt qua, làm bị thương ở cánh tay.

Trần Nguyên cũng không bởi vì phục kích thắng lợi mà có vẻ cao hứng hơn bao nhiêu, bởi vì trong mắt hắn, mục đích của mình còn chưa đạt tới, giờ sắp giết bây giờ mới bắt đầu.

Hắn muốn ở bên trong cái thành nhỏ này, chờ đợi bọn người A Mộc Đại cùng Tô Đồ đến, có lẽ là ngày mai, có lẽ là ngày hôm sau, tóm lại, hắn bây giờ còn chưa thể đi.

Nếu như những người Liêu quốc khác phát hiện đồng bọn bị giết, nhất định sẽ phong tỏa cả Diệu Đức thành, đồng thời cũng sẽ thông báo tình huống về hướng Tây Bình phủ.

Đây là chuyện thập phần bất lợi đối với Trần Nguyên, cho nên, hắn lựa chọn, tại thời điểm những người này còn chưa kịp phản ứng, cứ tiên hạ thủ vi cường.

"Lúc bọn hắn từ chỗ thủ vệ đi ra, tất nhiên không muốn kinh động những người khác, cho nên, khẳng định là lưu lại cánh cửa chưa đóng." Trần Nguyên nhìn Thiết An Ha Mã Thai cùng Hô Diên Bình, nói.

Hô Diên Bình lần này phản ứng tương đối nhanh, đồng thời cũng thập phần khiếp sợ, nói: "Người, không phải là muốn xử lý cả binh sĩ Đảng Hạng ở chỗ thủ vệ đấy chứ?"

Không riêng gì Hô Diên Bình, Sài Dương cũng một lần nữa nhìn kỹ Trần Nguyên, người bán hàng rong lúc trước bán rượu cho mình này, thật sự lại khiến cho Sài đại quan nhân cảm giác ngoài ý muốn.

Trần Nguyên bị bọn hắn nhìn soi mói, vẫn thản nhiên gật gật đầu, nói: "Xử lý bọn hắn, chúng ta tới tiếp quản được cả Diệu Đức thành!"

Thiết An Ha Mã Thai một chút cũng không do dự, hai nắm đấm ôm một cái, nói: "Được!"

Cơ chế Đảng Hạng không giống như Đại Tổng, tuy ngày sau, Lý Nguyên Hạo thành lập Tây Hạ quốc, noi theo Đại Tổng, thiết lập quận huyện, do quận trưởng Huyện lệnh quản lý địa phương, nhưng hiện tại, Tây Hạ quốc còn chưa được thành lập, những trưởng quan thủ vệ chỗ này, không riêng gì phụ trách phòng ngự tại đây, vấn đề trị an cũng là do bọn hắn để ý tới.

X lý toàn bộ người thủ vệ, cái Diệu Đức thành này sẽ là của mình, ít nhất, trong vòng vài ngày này, nếu như mình xử lý thỏa đáng, sẽ không bị người nào phát giác.

Thời gian vài ngày là đủ rồi, Diệu Đức thành là đường từ Diêm châu tiến vào Tây Bình phủ, Trần Nguyên chờ ở chỗ này, chờ sứ giả Trương Tâm Nguyên đến.

Trần Nguyên cũng tự mình đi, cái ánh trăng mờ lung kia, căn bản không đủ để chiếu sáng con đường, nhưng chút ánh sáng ấy, đối với người Nữ Chân thường xuyên qua lại tại rừng rậm mà nói, không tính toán là cái gì.

Thiết An Ha Mã Thai dẫn hơn hai mươi người Nữ Chân, đặc biệt xuất chúng, mau lẹ quỷ mị, vô thanh vô tức mà di chuyển, Trần Nguyên đi theo ở phía sau, cảm giác bước chân có chút cố hết sức, đi không bao lâu, liền phát ra tiếng hít thở dày đặc, Sài Dương nghe thấy, liền giữ chặt tay của hắn, cơ hồ chính là kéo Trần Nguyên tiến lên.

Một đêm tối yên tĩnh như thường, ngoại trừ có người phát hiện thì thể vừa rồi bị phục kích trong ngõ hẻm kia, kinh hoàng hô gọi hàng xóm nhà mình, địa phương hơi xa một chút, cũng vẫn ở bên trong sự yên tĩnh.

Cửa lớn chỗ thủ vệ cực kỳ rộng rãi, cửa ra vào treo hai ngọn đèn gió, ban đêm hơi nhẹ nhàng chấp chờn, ở đằng kia, bên trong ánh sáng lay động, hơn sáu mươi người lặng yên không một tiếng động đi tới trước cổng chính.

Hô Diên Bình xem chuẩn một cây liễu trước cửa, vài người nhảy lên, từ trên cây nhìn ra sân, một lát sau mới nhảy xuống, nói: "Trước sau ba hàng phòng ở, đen sì, không thấy rõ có bao nhiêu gian phòng, cũng không nhìn thấy người nào."

Trần Nguyên gật đầu: "Thiết An Ha Mã Thai, người dẫn 30 tên huynh đệ đi vào trước, không cần phải kinh động bất luận kẻ nào, bắt đầu giết từ phía sau, đợi cho người động thủ, chúng ta sẽ động thủ từ phía trước!"

Đổng Lam Phương

309. Chương 300: Đánh Đến Tận Cửa

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 300: Đánh đến tận cửa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thiết An Ha Mã Thai gật đầu, nói: "Biết rồi."

Nói xong, hấn vung tay lên, mang theo hơn ba mươi người, nhanh chóng dựa vào hướng cửa lớn kia.

Tay của hấn đẩy hai cái trên cửa, không khỏi sửng sờ, cửa lại đóng, chẳng lẽ là những người kia có phương pháp khác để đi vào? Hay là người ở bên trong đã đóng cửa lại rồi?

Đập cửa là không được, vừa có tiếng vang, địch nhân liền giật mình, Thiết An Ha Mã Thai nhìn theo khe cửa, bên trong là cái đèn, một tiếng động đều không có, hấn lại lui về phía sau hai bước, nhìn tường viện cao cao, lập tức lấy dây thừng ra, chuẩn bị leo lên.

Những người khác tay cầm cương đao, chăm chú dán tại cạnh cửa, ngay tại thời điểm Thiết An Ha Mã Thai đang chuẩn bị lên đầu tường, bỗng nhiên nghe thấy bên trong có một thanh âm thật nhỏ hỏi: "Là đại ca sao?"

Thiết An Ha Mã Thai sửng sờ, lập tức lập tức giảm thấp thanh âm xuống, nói: "Đại ca ở phía sau, mở cửa nhanh."

Người bên trong kia không sinh nghi chút nào, thanh âm then cửa kéo ra truyền vào lỗ tai mọi người, cửa gỗ trầm trọng kéo ra một chút, Thiết An Ha Mã Thai liền loáng vào trong.

Người mở cửa nói: "Người lại coi thường ta, bị người nghe được. . . à!"

Thiết An Ha Mã Thai dụng một tay bịt miệng của hấn, cương đao trong tay đã cắt vỡ động mạch cổ người nọ, người mở cửa ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không thể phát ra, cả người dựa vào cái cửa lớn kia còn chưa hoàn toàn mở ra, ngã xuống.

Thiết An Ha Mã Thai mở cửa lớn ra, mang theo 30 huynh đệ, đi về hướng phòng ốc, mà Hô Diên Bình cũng mang theo những người còn lại tiến đến, ngồi xổm trước mặt hàng phòng ốc thứ nhất, thăm dò phương vị cửa sổ, đều tự tiến vào vị trí tiện nhất, thân hình ẩn đi.

Còn có người bò lên trên nóc nhà, chuẩn bị từ cửa thông gió cao cao mà vào trong phòng.

Sài Dương theo sát bên cạnh Trần Nguyên, hai người bọn họ đứng ở ngoài cửa không đi vào, Trần Nguyên cảm giác, tim mình đập như trống trong ngực, cực kỳ lợi hại, nhưng không biết vì cái gì, hấn muốn che dấu phần khẩn trương này, bộ mặt nhìn về phía trên phảng phất như là rất bình tĩnh.

Phía đằng sau truyền đến một tiếng hét thảm, thời khắc động thủ đã đến.

Huynh đệ trên nóc nhà, thông qua cửa sổ thông khí, vừa đốt hỏa cầu vút vào phòng, những người Đăng Hạng kia còn chưa hoàn toàn tỉnh lại từ trong giấc ngủ, hoặc là vừa mới bừng tỉnh, đang muốn đi đốt đèn, cả gian phòng bỗng nhiên phát sáng lên, cái này làm cho bọn họ kinh ngạc một hồi, mà ánh sáng chói mắt, cũng hoàn toàn làm bại lộ vị trí thân hình của bọn họ tại trước mắt Hô Diên Bình.

Trong lúc nhất thời, thế giới đưa tay không thấy được năm ngón, chuyển đến tình trạng sáng chói, con mắt không có cách nào để thích ứng, cả con mắt như đui mù, lại thêm việc gặp biến đổi lớn, những người Đăng Hạng kia lập tức đều không biết làm sao.

Chuyện này không khác gì việc sử dụng pháo sáng trong chiến tranh hiện đại.

Huynh đệ ẩn nấp tại cạnh cửa cùng bên cửa sổ đã chuẩn bị tâm lý, một sát na hỏa cầu ném vào giữa phòng, địch nhân lập tức hiện hình, hai người lập tức phá cửa cửa sổ mà vào.

Lúc này, người Đẳng Hạng còn chưa thích ứng, kỳ thật, huynh đệ đi vào cũng chưa thích ứng cái ánh sáng này, chỉ là, trong lòng bọn hắn sớm đã có chuẩn bị, con mắt cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng đao kiếm trong tay, bằng vào trí nhớ, cũng có thể chém về hướng địch nhân.

Rất nhiều binh sĩ Đẳng Hạng cứ như vậy mà bị chém ngã vào trong vũng máu.

Không thể không nói, tố chất quân đội Đẳng Hạng cũng không tệ lắm, lúc bọn hắn ngã, binh khí đều đặt ở bên cạnh, hơi có chút phản ứng, cánh tay ngay lập tức cầm binh khí, tiến hành ngăn cản.

Người Đẳng Hạng từ chiến đấu mà bắt đầu kịch liệt đứng dậy phản ứng, chỉ là, thế cục vẫn nắm giữ trong lòng bàn tay Trần Nguyên, Hô Diên Bình cầm đòn gánh kia, căn bản là quét ngang tứ phương, phàm là người muốn lao tới, trên cơ bản đều bị hắn đập hết chết rồi, ngẫu nhiên thoát được, cũng tuyệt đối không chạy đến cửa lớn bên này.

Trước mặt sau mặt, hai đám người, một loạt giết về chính giữa, có một người bộ dạng sĩ quan đang chỉ huy hơn bốn mươi người còn sót lại, dựa vào góc tường chống lại.

Chỉ là, bọn hắn chống cự cũng không qua được thời gian bao lâu, một lát sau, những người Đẳng Hạng này bị giết ngã xuống đất, chỉ có sĩ quan kia một người lẻ loi trơ trọi đứng đó, hai tay run rẩy nắm đao trong tay, trong ánh mắt toát ra vẻ sợ hãi vô cùng, hỏi: "Các người, các người là người nào?"

Hô Diên Bình đang định dùng đòn gánh đập chết hắn, lại nghe Trần Nguyên sau lưng hô một câu: "Dừng tay!"

Đòn gánh của Hô Diên Bình tại giữa không trung liền thu trở về, Trần Nguyên đi đến, một đám người vây quanh lập tức tản ra, nhanh chóng dời thi thể sang một bên, chưa tắt thở, liền bổ sung một kiếm, đồng thời tìm kiếm những chỗ có khả năng tồn tại cá lọt lưới.

Thiết An Ha Mã Thai tiến lên, nói: "Chưởng quầy, đằng sau có một nhà kho, hai lớp khóa, phỏng chừng bên trong có thứ tốt."

Trần Nguyên gật đầu, nhìn chỉ huy Đẳng Hạng kia, nói: "Là người cho ta cái chìa khóa, hay là ta tự mình phá cửa?"

Cơ mặt người nọ kịch liệt run run, từ trong ngực móc một cái chìa khóa ra, nói: "Ở chỗ này."

Thiết An Ha Mã Thai cười hắc hắc, đi lên túm lấy.

Trần Nguyên cũng cười một tý, nói: "Để thanh kiếm xuống đi, ta hỏi người mấy vấn đề."

Người nọ do dự một hồi, cuối cùng cũng buông kiếm trong tay xuống.

"Thứ nhất, Tây Bình phủ điều quân coi giữ từ các nơi đến, có rút từ chỗ các người không?"

Ngực quan chỉ huy Đẳng Hạng kia phập phồng kịch liệt, cuối cùng, có lẽ là hắn đã lựa chọn thỏa hiệp: "Lấy, tám mươi người, vị đại nhân này, ta không phải người cầm đầu tại đây, chỉ huy chúng ta mang theo tám mươi người kia, đi Tây Bình phủ, ta chỉ là quân sự tạm thời, ta cầu các người, thả ta ra được không? Trong nhà của ta còn có vợ con, đứa trẻ của ta mới hai tuổi, ô ô, ta van xin ngài "

Nói xong, hắn liền mạnh mẽ quỳ xuống, dốc sức liều mạng đập đầu.

Người là như thế, bình thường muốn tôn nghiêm, muốn khí độ, Trần Nguyên cũng tin tưởng, nếu như người này lên chiến trường, cũng sẽ cực kỳ dũng mãnh.

Nhưng, hiện tại hắn cảm giác dũng mãnh của mình đã không có nổi chút tác dụng nào, tôn nghiêm cùng khí độ, tại trước mặt tánh mạng, liền biến thành râu ria .

Trần Nguyên ôn nhu nói: "Đứng dậy, từ từ nói, điều ta muốn biết, đều nói cho ta biết."

Người nọ chưa đứng dậy, tiếp tục quỳ trên mặt đất, nói: "Đại nhân muốn biết cái gì? Tiểu nhân tri vô bất ngôn (không gì không nói)!"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Ngày mai, ta muốn trấn an cư dân tại đây, ta muốn nói cho hần biết, đêm qua là binh sĩ thủ vệ nội chiến, không có bất cứ quan hệ nào đến bọn họ, nhưng ta không có đại ấn thủ vệ, đại ấn ở nơi nào?"

Người nọ vội vàng từ trong ngực của mình xuất ra một đại ấn tứ phương, nói: "Ở chỗ này, ở chỗ này, đại nhân, tiểu nhân có thể giúp người, người ở bên trong thành này đều biết ta, ta có thể làm cho bọn họ tin tưởng lời ngài nói, được không?"

Trần Nguyên cười một chút: "Vậy thì cảm ơn người, còn một vấn đề cuối cùng, có khoái mã đến thông báo lúc nào đi đón Công Chúa hay không?"

Người kia lập tức lắc đầu, nói: "Không có "

"Người dám khẳng định?" Trần Nguyên hỏi một câu.

Thần sắc người nọ rất là kiên định, nói: "Tiểu nhân khẳng định, tuyệt đối không có!"

Trần Nguyên yên tâm, đứng lên, đi tới hướng Thiết An Ha Mã Thai, đồng thời lưu lại một câu cho Sài Dương: "Giết hần."

310. Chương 301: Đợi Mười Ngày(1 2)

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 301: Đợi mười ngày(1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong nháy mắt người nọ nghe được ba chữ kia, cả người lập tức nhảy phốc lên, bay về phía binh khí mình vừa mới vứt bỏ, cầm lên, đang lúc muốn xoay người, bỗng nhiên cảm giác một bàn tay lớn đầy khí lực cầm lên trên cổ của mình, lại khiến cho hần hô hấp rất khó khăn, hần cố gắng huy động binh khí trong tay, nhưng lực đạo còn chưa hoàn toàn sử ra, chỉ cảm thấy bàn tay to lớn kia mạnh mẽ truyền đến một cổ lực lượng, lại khiến cho đầu của hần không tự giác mà lệch sang hướng bên cạnh.

"Rắc", hần nghe thấy thanh âm cái gì đó bị bẻ gãy, tiếp theo, một thân khí lực đều không có, trước mắt trong giây lát đã rơi vào một mảnh đen kịt, ý thức dần dần mơ hồ.

Thiết An Ha Mã Thai mở cánh cửa ra, đúng là nhà kho thủ vệ, chút ít đao kiếm bên trong kia, so ra còn kém những đồ bọn Thiết An Ha Mã Thai cầm trong tay, nhưng tám mươi cái cường cung kia, lại làm cho người Nữ Chân Bạch Sơn doanh mừng rỡ không thôi.

Hiện tại, tuy binh khí cận thân của Bạch Sơn doanh tốt hơn rất nhiều, so với trước kia bọn hần dùng tại Trường Bạch Sơn, nhưng bọn hần am hiểu nhất là sử dụng cường cung, tại Đại Tổng, Trần Nguyên không có biện pháp lấy số lượng rất nhiều tới.

Tổng triều quản lý tương đối nghiêm khắc đối với việc đã kích loại bỏ binh khí, coi như là tư binh hợp pháp, cũng chỉ có thể phân phối chút ít đoản cung, vật cường cung này là hàng cấm, quân đội chính quy mới có.

Vài khuôn đoản cung kia sớm đã bị những người Nữ Chân này coi là gân gà, hiện tại, hơn tám mươi khuôn mặt cường cung và mũi tên cứng rắn bày ở trước mặt, bọn người Thiết An Ha Mã Thai có vẻ như đang mừng rỡ như điên.

Trần Nguyên vỗ bàn hai cái, để cho tất cả mọi người phục hồi tinh thần lại, nhìn qua chỗ hần, chỉ nghe hần nói: "Những vật này, đã muốn theo chúng ta rồi, không cần lo lắng cho bọn chúng làm gì, hiện tại các người thoả thanh lý thì thể người Đẳng Hạng một tỳ, đều đem đến nhà phía trong thương khố này,

nhìn xem bộ y phục nào sạch sẽ, liền cúi xuống, bắt đầu từ hiện tại, các người chính là binh lính Đảng Hạng, nhớ kỹ thân phận của mình, ngày mai bắt đầu tuần tra trên đường phố, gác cửa lớn, không cho phép lười biếng!”

Mọi người ào ào đồng ý, Trần Nguyên cường điệu ngôn ngữ, nói: “Đặc biệt là huynh đệ gác cửa lớn, chừa cho ta chút tinh thần, đừng để cho sứ giả Trương Tầm Nguyên chạy qua trước mặt, biết không?”

Thiết An Ha Mã Thai nói: “Chương quỳ yên tâm, cứ giao cho chúng ta là được.”

Lúc này, Sài Dương đi đến nói: “Đột nhiên toàn bộ gương mặt đều thay đổi, ta nghĩ, trong lòng những cư dân kia nhất định sẽ hoài nghi.”

Trần Nguyên ừ một tiếng, nói: “Ta biết rõ, nhưng chỉ cần chúng ta không quấy rầy bọn hắn, ít nhất trong mấy ngày nữa, có lẽ vẫn được an toàn.”

Sài Dương gật đầu, nói: “Đúng, nhưng chương quỳ khách điểm kia, người phải giết được hắn, lập tức.”

Trần Nguyên nhìn Hô Diên Bình, Hô Diên Bình hưng phấn nói: “Ta đi ”

Nhìn Hô Diên Bình rất hưng phấn, mang theo mấy huynh đệ, một lần nữa chạy trở lại khách điểm, Sài Dương thở dài một tiếng, nói: “Trần huynh, hiện tại ta thật sự rất bội phục người, thời điểm Kiều Nguyệt bảo ta tới tìm người, ta còn có chút do dự, lúc trước, cái tiểu quán rượu kia của người còn muốn dựa vào Tân Nhạc lâu của ta để ăn cơm, ta còn nghĩ mình không kéo cái mặt mũi này xuống được.

Hiện tại ta biết rồi, ta thật sự kém người, ít nhất, ta không có có lá gan xử lý toàn bộ người Đảng Hạng trong một chỗ thủ vệ, sau đó là chính mình ngồi ở chỗ này giả mạo.”

Trần Nguyên cười một chút, nói: “Nói nói thật với người, xử lý đám thủ vệ này, cũng là chuyện ta vừa mới nghĩ ra.”

Sài Dương nhìn hắn một cái, nói: “Hiện tại ta đang lo lắng, tại thời điểm người đi ra, có thể giết sạch toàn bộ người bên trong thành hay không?”

Trần Nguyên hỏi lại một câu: “Ta phát rồ sao như vậy? Người yên tâm đi, giúp ta thảo một bản bố cáo chiêu an, nói khuya hôm nay, binh sĩ chỗ thủ vệ dùng binh khí đánh nhau, xảy ra án mạng, chúng ta là người từ Tây Bình phủ điều đến để duy trì trị an, cái này, người nên tương đối lãnh nhề.”

Kế tiếp cần phải làm là chờ đợi, đợi A Mộc Đại cùng Tô Đồ đến, đợi sứ giả đưa tin cho Trương Tầm Nguyên kia.

Một ngày, hai ngày, ba ngày.

Đảo mất thời gian ba ngày đã trôi qua rồi, tuy bọn A Mộc Đại tại giữa trưa ngày thứ hai đã đến Diệu Đức thành, nhưng tên sứ giả kia lại không có bất kỳ tung tích gì, cái này lại làm cho trong lòng Trần Nguyên thập phần lo lắng

Hắn bắt đầu hoài nghi, mình suy tính có phải là không chính xác, thời gian tính toán rất vừa vặn, tuy chính mình cười ngựa, nhưng đã đi một vòng lớn, so với Trương Tầm Nguyên kia, nhiều lắm là thì là nhanh hơn hai ngày, nếu như hiện tại Trương Tầm Nguyên đã đến biên cảnh mà nói, không có lý do gì không lập tức phái người đến thông báo quân coi giữ Tây Bình phủ.

Chẳng lẽ phương pháp xử lý ôm cây đợi thỏ này của mình sai rồi? Hay là sứ giả Trương Tầm Nguyên đi một con đường khác rồi?

Hắn lại lắc đầu, bắt buộc chính mình trấn định, bắt buộc chính mình tỉnh táo.

Hiện tại, cho dù đi biên cảnh mà nói, không có công văn giao tiếp, căn bản không có biện pháp nhận được Công Chúa, đến lúc đó, kéo ra trận thế, đoạt Công Chúa từ trong tay đội ngũ mấy ngàn người Tổng triều sao? Vậy thì còn không bằng động thủ tại Biện Kinh.

Cho nên, trong lòng Trần Nguyên cứ việc vạn phần lo nghĩ, cũng biết lựa chọn tốt nhất của mình, chính là tiếp tục chờ ở chỗ này, nếu như nói sứ giả của Trương Tầm Nguyên có thể không đi đường này, vậy thì quân đội từ Tây Bình phủ ra lại cũng không phi qua chỗ này.

Ở bên trong loại ý nghĩ này, Trần Nguyên đã chờ đợi mười ngày tại Diệu Đức thành.

Trong vòng mười ngày này, hắn như một người đứng đầu, cai quản mọi việc tại Diệu Đức thành, sinh hoạt tại giữa người Đảng Hạng, người Đảng Hạng không có chút hoài nghi về thân phận những binh lính này, cũng đã bắt đầu tiếp nhận bọn hắn.

Cái này còn phải cảm tạ biểu hiện ngày thường của những vệ binh kia, sau khi bố cáo chiêu an dân ra ngoài, tuy cư dân Đảng Hạng định cư ở chỗ này hoài nghi, nhưng khi bọn hắn nhìn vào, chuyện lớn như binh doanh, bọn hắn làm sao có thể biết, những đại gia khuôn mặt mới này chưa từng tới quấy rầy bọn hắn, bọn hắn đã cảm thấy vạn hạnh.

Trần Nguyên mang đám người duy trì trị an tại đây, điều đình tranh cãi, thời điểm rồi rãnh cũng trò chuyện với người dân, hắn phán quyết bản án giữa hai người quê mùa tranh cãi trong lúc đó, cũng coi như có công đạo.

Thậm chí hắn còn tổ chức thanh niên cường tráng toàn thành, tu sửa đường đi một lần nữa, ăn một bữa cơm cùng một ít người có thể lực ở địa phương, thương lượng chuyện sửa chữa tường thành, tại thời điểm mùa đông sắp đến.

Người Đảng Hạng vốn không thiện kinh doanh, cho nên, tại lúc đô thị Đường triều phồn hoa rơi vào trong tay bọn họ, không qua được thời gian bao lâu, đã bắt đầu hoang vu.

Trước kia, chút ít Chỉ huy sứ chạy đến đến, căn bản không làm cái sự tình gì có lợi để cho địa phương phát triển.

Tu sửa đường đi, kỳ thật vô cùng đơn giản, nhưng những người kia tình nguyện dùng thời gian để tìm kiếm nhà ai có cô nàng khuôn mặt tuần tú, mang về làm vợ bé, còn hơn là làm đường.

Đến ngày hôm sau, Trần Nguyên liền tổ chức nhân thủ, lấp đầy cái hố lầy lội trên đường phố, lại cho mỗi gia đình một quy định, đến đúng địa phương vứt đồ bỏ đi, hai việc nhỏ nhắc tay liền có thể làm được này, không riêng gì việc để cho Diệu Đức thành có vẻ sạch sẽ hơn rất nhiều, cũng làm cho người Đảng Hạng sinh hoạt tại Diệu Đức thành cảm động đến rơi nước mắt, mặc dù là việc nhỏ, nhưng Chỉ huy sứ lúc trước chưa từng làm.

Tuy hắn là người Hán, nhưng là Đảng Hạng cũng có thật nhiều quan viên người Hán, những cư dân Diệu Đức thành này chẳng những không hoài nghi Trần Nguyên, lại còn may mắn mình được một vị quan tốt đến cai trị.

Bản thân Trần Nguyên cũng tin tưởng, hắn nhất định sẽ làm một Chỉ huy sứ cực kỳ hợp cách tại Diệu Đức thành, chỉ là, cuối cùng hắn vẫn phải rời đi, bởi vì cái Chỉ huy sứ này, vốn chính là giả dối.

Mười ngày, cho dù sứ giả Trương Tầm Nguyên đi bộ, thời gian mười ngày cũng đã đủ rồi.

”Em rể, bên ngoài có quân đội đến!”

Ngay tại thời điểm Trần Nguyên cũng không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa, Hô Diên Bình đã vội vã chạy tới, nói một tin tức như vậy cùng hắn.

Tin tức này, lại khiến cho Trần Nguyên có chút khẩn trương, cũng có chút hưng phấn: ”Từ hướng nào đến?”

Hô Diên Bình nói: ”Là Tây Bình phủ đi ra, 1500 người, đoán chừng là đi đón Công Chúa.”

Trần Nguyên thoáng một tý đã đứng lên, đẩy cửa phòng ra, hô: ”Thiết An Ha Mã Thai, tập hợp tất cả huynh đệ lại!”

Khách nhân của chính mình rốt cuộc cũng đã tới, tuy sự tình phát triển không quá giống với kế hoạch, nhưng cũng đã không sai.

Dựa theo phương án tốt nhất Trần Nguyên tượng tượng, chính là hắn bắt lấy vị sứ giả đưa tin của Trương Tầm Nguyên kia, sau đó hắn phái một người đi Tây Bình phủ, lại để cho quân đội Tây Bình phủ đi địa điểm chính mình đã chỉ định, Lý tử nhi giả mạo Công Chúa, sau đó, hắn có thể lựa chọn thời điểm phù hợp, tại địa điểm phù hợp, tiến hành phục kích.

Hiện tại, sứ giả hiển nhiên là từ một con đường khác đi qua, vậy thì quân đội Tây Bình phủ đã xuất phát, muốn an bài bọn họ chiến đấu trong rừng, tại chỗ thích hợp nhất với người Nữ Chân, đã không có khả năng, thời gian chiến đấu thế nào, phỏng phát cũng không phải mình có thể làm chủ.

Con mắt Trần Nguyên nhìn về phía Hô Diên Bình, hỏi: "Hiện tại bọn hấn cách chúng ta xa lắm không?"

Hô Diên Bình nói: "Năm mươi dặm, hơn nữa tốc độ hành quân của bọn hấn cũng không phải rất nhanh, phỏng chừng phải chờ tới buổi tối mới có thể đến chỗ chúng ta."

Sau khi Trần Nguyên nghe xong, bỗng nhiên nở nụ cười: "Tốt thật, tốt quá, chung quanh Diệu Đức thành không có chỗ nào khác có thể đặt chân, bọn hấn nhất định là muốn qua đêm tại chỗ chúng ta, cứ để cho huynh đệ chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta liền động thủ ngay trong thành!"

Sài Dương nghe xong ý nghĩ này của Trần Nguyên, rất là giật mình, nói: "Trần huynh, người làm Chỉ huy sứ này, chỉ dễ lừa gạt những dân chúng Đảng Hạng, nhưng Tây Bình phủ đi ra, nhất định là có người lãnh đạo trực tiếp chỗ thủ vệ này, trước khi người nọ chết đã nói rất rõ ràng, bọn hấn tại đây cũng có tám mươi người bị rút đi Tây Bình phủ rồi, nếu tám mươi người này cùng đi theo, người dùng chiêu gì cũng không lừa gạt được đâu!"

Trần Nguyên cũng biết, nếu như vậy thì tám mươi tên binh lính Diệu Đức cũng theo tới, bằng vào sự quen thuộc của bọn họ đối với Diệu Đức thành, chính mình thật sự không có bao nhiêu không gian để thi triển.

Nhưng đây là cơ hội tốt nhất của mình, chiến tranh tại Diệu Đức thành, chính mình hoàn toàn không có chuẩn bị, những người Đảng Hạng kia lại càng không thể tưởng được, ngoài ra, mình còn có vài canh giờ có thể dùng.

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Sài Dương, nói: "Lập tức dán bố cáo, nói cho tất cả cư dân trong Diệu Đức thành, từ xế chiều hôm nay đến buổi sáng ngày mai, không có chuyện gì, toàn bộ ở lại nhà, không nên đi ra ngoài."

Bảo những cư dân này không được ra ngoài, là để cho chính mình lúc rời đi, không bị người nào phát hiện tung tích, càng là vì lúc đánh nhau, bớt đi một ít người cản tay.

Sài Dương nghe xong lời này, chỉ biết Trần Nguyên đã xác định chủ ý, cũng lập tức không nói lời gì ngăn cản nữa: "Tốt, ta đi đây."

Hô Diên Bình nhìn Sài Dương đi ra ngoài, chậm rãi đi gần về hướng Trần Nguyên, nói: "Em rể, Sài đại quan nhân nói có đạo lý, những người Đảng Hạng kia có thể lựa chọn nghỉ ngơi tại chỗ chúng ta lúc buổi tối, khẳng định cũng mang những người kia đến, nhưng tất cả chúng ta đều là một đám hàng giả, chúng ta nên trốn tránh như thế nào, ai cũng không biết, cái chuyện đùa giỡn này, không có cách nào khác để diễn!"

Trần Nguyên gật gật đầu, nói với Hô Diên Bình: "Ta làm sao không biết đạo lý này? Không cần phải nói thêm gì nữa, cứ để cho các huynh đệ tùy thời chuẩn bị sẵn sàng, tất cả hành sự tùy theo hoàn cảnh, có thể lừa gạt liền lừa gạt, không lừa gạt được mà nói, đạo thật thương thật, chém con mẹ nó ra!"

Trần Nguyên biết là mình chơi với lửa, cái này vốn chính là một trò chơi nguy hiểm.

Cái trò chơi này, không được phép bất luận xảy ra sơ xuất gì, vì để cam đoan toàn bộ tâm tư của mình có thể đặt ở trên người những quân đội Tây Bình phủ kia, Trần Nguyên không riêng gì việc dán bố cáo chiêu an ra, còn mượn lý do kiểm tra một đào phạm chạy trốn, để cho Bạch Sơn doanh đi thăm dò từng nhà, xem có người khả nghi hay không.

Đồng thời cũng làm công việc chuẩn bị chiến đấu, chính mình không nhất định có thể lừa gạt, khả năng chiến đấu khi đối phương phát hiện vô số sơ hở sẽ tùy thời bộc phát.

Hắn tin tưởng, thắng lợi nhất định là thuộc về mình.

Sẩm tối, thời điểm một vòng tà dương còn treo trên đỉnh núi phía tây, cửa thành vang lên một hồi tiếng vỗ ngựa kịch liệt, hơn mười người kỵ sĩ một loạt lao đến, mang theo từng trận bụi đất cao ngút sau lưng.

Hơn mười người kia ngừng lại ở cửa thành, từ vị trí bọn hấn dừng lại là có thể nhìn ra, những người này căn bản chưa biết, Diệu Đức thành hiện tại đã thay đổi một chủ nhân mới.

Bọn hắn không hề ý thức được nguy hiểm tồn tại, cứ ngừng ở phía dưới cửa thành, chỉ cần trên thành bắn tên, trăm phần trăm là không chạy thoát được.

Một người trong đó xuất ra một phần công văn, cái đầu lay động một chút, hỏi: "Diệu Đức thành phó Chỉ huy sứ Lý Đức đại nhân đang ở đây sao?"

Trần Nguyên thò đầu ra ngoài dò xét, hỏi: "Chuyện gì?"

Đồng thời, cánh tay để tại sau lưng của mình, làm một cái tư thế chuẩn bị, một khi có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, lập tức bắn chết những người này.

Người nọ ngẩng đầu nhìn một cái, nói: "Ta tìm Lý Đức đại nhân, người là ai?"

Nghe hắn hỏi lời này, chỉ biết người này có khả năng rất quen thuộc với bị phó Chỉ huy sứ bị mình xử lý, có lẽ hắn chính là một trong tám mươi thủ vệ bị điều đi.

Trần Nguyên lúc này liền nói: "Lý Đức đại nhân mang theo các huynh đệ đi săn, còn chưa trở lại." Trước kia, lúc binh thủ vệ không có chuyện gì làm, đều thích núi đi săn, đây là từ trong miệng những cư dân kia biết được, coi như là binh sĩ người Đảng Hạng, được huấn luyện bằng một loại phương thức truyền thống, vẫn rất thích đi săn.

Người nọ lại hỏi một câu: "Có ai ở lại hay không?"

Tay Trần Nguyên ở sau người chậm rãi nâng lên, ý bảo huynh đệ Bạch Sơn doanh sau lưng chuẩn bị sẵn sàng, bọn người Thiết An Ha Mã Thai lặng lẽ dùng sức lực, đặt mũi tên lên trên dây cung.

"Nói đi, rốt cuộc đi săn là có chuyện gì?"

Người nọ hỏi một câu đó, cuối cùng lại tỏ vẻ không hoài nghi cái gì, nói: "Huynh đệ chớ trách, ta xem mặt người vô cùng lạ, cho nên mới hỏi nhiều hai câu, tướng quân Tác Uy Lặc Tây Bình phủ lập tức muốn đến rồi, hiện tại các người mở cửa thành ra, chuẩn bị chỗ ở cho tốt, mang cả mấy vò rượu ngon ra nữa!"

Sau khi nói xong, hắn quay đầu ngựa lại, trở về phục mệnh, Trần Nguyên âm thầm thở ra một hơi, cửa thứ nhất này cuối cùng cũng là hữu kinh vô hiểm.

Sài Dương ở phía sau nói một câu: "Xem ra, những người bị điều đi kia đã trở lại, ta không biết người còn có thể dấu diếm tới khi nào."

Trần Nguyên nói: "Cứ để cho các huynh đệ tùy thời chuẩn bị động thủ, có thể kéo đến tối là tốt nhất, không kéo được, chỉ cần bọn hắn vào thành là được rồi."

Sài Dương gật đầu: "Cũng chỉ có thể như thế."

Tác Uy Lặc là tướng quân phòng giữ Tây Bình phủ, hắn có thể ngồi trên vị trí này, phải nhờ đến muội muội của hắn, muội muội của hắn là phi tử Lý Nguyên Hạo, tuy không được sủng ái thế nào, nhưng mưu cho Tác Uy Lặc một cái tướng quân nho nhỏ, không phải là vấn đề gì.

Hơn một ngàn năm trăm binh sĩ Đảng Hạng sắp xếp thành đội ngũ chỉnh tề, tiến nhập Diệu Đức thành, vậy thì Tác Uy Lặc tự nhiên là xếp vị trí hàng đầu.

311. Chương 302: Địch Nhân Như Heo

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 302: Địch nhân như heo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

"Ăn ở đều chuẩn bị xong chưa?" Tác Uy Lặc kia trông thấy Trần Nguyên, cứ thản nhiên hỏi như vậy.

Trần Nguyên nghe xong lời này, đang chăm chú nhìn cười ngựa tư thế cùng vị trí Tác Uy Lặc, cái tâm treo lên kia lập tức buông xuống không ít.

Hắn đứng ở tuyến ngoài cùng đội ngũ, đây là một vị trí tướng quân ăn nằm ở chiến trường tuyệt đối không đứng, đặc biệt là sau khi những binh lính khác đều xuống ngựa, hắn y nguyên ngồi trên lưng ngựa, một bộ dạng như sợ người khác không biết hắn là tướng quân vậy.

Trần Nguyên cho hắn một cái định luận: tiểu bạch kiểm(thằng ăn bím).

Xem xét chính là dựa vào quan hệ bím váy đàn bà để ăn cơm, không có năng lực gì lớn, người như vậy, tuy trông cũng được, nhưng lại không dùng được, Lý Nguyên Hạo phải hắn tới đón Triệu Ý, coi như là vật tận kỳ dụng (xài cho đúng tác dụng).

Hơn một ngàn năm trăm người, vấn đề ở thật sự không phải là rất dễ giải quyết, chính là bởi vì không dễ giải quyết, cho nên mới cung cấp thuận tiện cho Trần Nguyên.

”Khởi bẩm tướng quân, gian phòng thủ vệ đã thu thập toàn bộ, mặt khác, chúng ta cũng đã trưng dụng khách điểm, tổng cộng có đại năm mươi gian phòng, đủ để các trưởng quan ở.”

Tác Uy Lặc cau chân mày lại, hỏi: ”Vậy người để cho ta binh sĩ ở nơi nào?”

Ngữ khí của hắn có chút bất thiện, người hơi có chút kiến thức hành quân cũng biết, một cái thành nhỏ như Diêu Đức thành, muốn thoáng một tý tiếp nhận 1500 quân sĩ ở lại toàn bộ, thật đúng là rất khó khăn.

Tướng quân này rõ ràng lại đưa ra yêu cầu như vậy, nếu như Trần Nguyên thật sự là Chỉ huy sứ mà nói, tất nhiên sẽ cảm thấy khó, nhưng hiện tại, trong lòng của hắn thật sự thật cao hứng khi dụng phải một đối thủ không biết gì, đối thủ kiểu này, chỉ có thể làm cho mình càng nắm chắc hơn một ít.

Lúc này hắn liền nói: ”Tướng quân, rất nhiều huynh đệ chúng ta đã bắt đầu làm lều vải rồi.....”

Lời còn chưa nói hết, một cái roi ngựa liền trút xuống đỉnh đầu Trần Nguyên: ”Bốp!”

Tác Uy Lặc nghiêm nghị nói: ”Đồ hỗn láo, chúng ta là đi đón Công Chúa Tống triều, nếu như nghỉ ngơi không tốt, đến lúc đó làm trễ nãi đại sự, có phải là người phụ trách hay không?”

Trần Nguyên vội vàng bồi tội: ”Tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân biết sai rồi, kính xin tướng quân chỉ rõ!”

Tác Uy Lặc nhìn chung quanh một chút, ngón tay chỉ nhà dân hai bên, nói: ”Bắt đầu từ cửa thành, mãi cho đến chỗ ta đứng, tất cả nhà dân, khuya hôm nay đều được trưng dụng!”

Trần Nguyên cảm giác được da đầu vừa rồi bị quật nóng rát đau đớn, nhưng trong lòng thì vui mừng quá đỗi, đối thủ như heo, thường thường sẽ để cho mình mừng rỡ ngoài ý muốn

Lúc này hắn liền trả lời: ”Vâng, tiểu nhân lập tức đi làm, xin tướng quân đi khách điểm nghỉ ngơi trước, ta đã bảo người ta chuẩn bị bàn rượu và thức ăn, để đám huynh đệ dùng qua cơm tối xong, ta nhất định sẽ làm tốt mọi việc.”

Tác Uy Lặc lúc này mới thoả mãn.

Vì vậy, huynh đệ Bạch Sơn doanh chuyển động rất nhanh, bắt đầu từ cửa thành, gõ cửa từng nhà một.

Gia đình nhỏ còn dễ nói, không có gia sản gì, gấp chăn nệm lên liền đi, những người có gia sản kia, thật sự là trong lòng bất định không thôi.

”Chỉ huy sứ đại nhân, người xem, trong nhà ta đây là một đồng đồ, nhất thời có thể chuyển đi đâu được chứ?” Một người mặc tơ lụa Đẳng Hạng về mặt đau khổ, chỉ vào trong nhà nói.

Hắn gọi Phục Văn Bùi, là người Hán sinh sống hơn bốn mươi năm ở Đẳng Hạng, trong mắt cư dân Diêu Đức thành, Phục Văn Bùi không có gì khác một người Đẳng Hạng, bọn hắn có chuyện gì, đều ưa thích tìm đến Phục Văn Bùi, có khó khăn, cũng thường xuyên cầu Phục Văn Bùi trợ giúp.

Trần Nguyên liếc nhìn Phục Văn Bùi, chỉ nói một câu: ”Đi thôi, đừng để bọn hắn tới giúp người chuyển.”

Phục Văn Bùi vô cùng quyến luyến liếc nhìn những đồ bài trí trong nhà mình, hắn biết rõ, lần này có thể là một lần cuối cùng mình chứng kiến chúng.

Một căn phòng tốt như vậy, một khi trải qua tay những binh lính kia, không khác gì gặp cướp, nhưng lê dân bách tính chính là như vậy, mặc kệ ngươi là dân chúng Đại Tống, dân chúng Liêu quốc, hay là dân chúng Đảng Hạng, đều giống nhau, lúc những quân đội này bảo ngươi rời đi, ngươi phải ngoan ngoãn rời đi.

Bọn hắn cho là, lần này coi như mình may mắn, vì vậy mới gặp được Chỉ huy sứ thiện lương, làm hết phận sự, chuẩn bị lều vải cho bọn họ, ít nhất có thể không cần giống như trước, phải tá túc tại vùng ngoại ô.

Các cư dân nguyên một đám tiến vào lều vải, nhà của bọn hắn bị những binh sĩ Đảng Hạng như lang tặc hổ kia chiếm cứ, người cùng thì không có gì, trong nhà chỉ có bốn bức tường, sau khi trở về, nhà cũng tất nhiên chỉ có bốn bức tường.

Người như Phục Văn Bồi vậy liền khổ sở hơn rồi, ngủ trong lều, nhưng tâm không cách nào bình an.

Trần Nguyên cùng bọn người Sài Dương tụ tập trong lều nho nhỏ, định ra kế hoạch cuối cùng, ngọn đèn hôn ám đang chiếu trên mặt mọi người, đều là một mảnh nghiêm túc và trang trọng.

Thanh âm Trần Nguyên khổng lồ chế xuống rất nhỏ, rồi lại có thể bảo đảm mỗi người đều có thể nghe được: "Chư vị, từ tình huống vừa rồi để xem, đối thủ của chúng ta có 1500 người, trước khi bọn hắn uống rượu xong, sẽ phát giác được có cái gì không đúng, nói cách khác, chúng ta còn nửa canh giờ."

Sài Dương nhẹ nhàng đóng cửa quạt xếp, lúc này đã không phải là vì khí độ tiêu sái, ở phía trong khí trời Tây Hạ, trong lều này nhiều người như vậy, thật sự làm cho người ta cảm giác được một loại khô nóng.

Trần Nguyên cảm giác được một luồng gió mát, liếc nhìn Sài Dương, nói: "Dao động mạnh hơn một chút, giúp ta quạt đi."

Sài Dương quả nhiên tăng một chút khí lực, cũng không thể quá lớn, bằng không thì sẽ làm ngọn đèn dầu tắt ngúm.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Những tên quan tiến vào khách điểm và chỗ thủ vệ kia, cực kỳ có lợi đối với chúng ta, chúng ta tập trung tất cả mọi người, đánh về phía khách điểm và chỗ thủ vệ trước, đóng cửa lớn lại, cho một mối lửa, đốt rụi bọn hắn!"

Thiết An Ha Mã Thai lập tức nói tiếp: "Chưởng quầy yên tâm, chúng ta đã bố trí rất nhiều vật dễ cháy bên trong chỗ thủ vệ, cửa sau cũng bị đóng kín rồi, một khi thiêu cháy, tất nhiên một người cũng không chạy được!"

Trần Nguyên nói một tiếng tốt, trong lòng có một chút thất vọng, đáng tiếc, đáng tiếc, những binh lính kia không ở lại trong lều đã dựng vì bọn họ, bằng không thì lại phóng một mối lửa, vấn đề gì cũng không có gì khó.

Hắn biết rõ, sự tình gì cũng sẽ không hoàn toàn phát triển dựa theo kế hoạch của mình, hiện tại, hơn một ngàn binh sĩ Đảng Hạng này phân tán ở trong nhà cư dân chung quanh, thời điểm chỗ thủ vệ xảy ra hỏa hoạn, bọn hắn nhất định sẽ đi cứu, thời điểm chính mình đánh khách điểm, tất nhiên bọn hắn cũng trở lại cứu viện, cái này lại khiến cho Trần Nguyên phải trực tiếp đối mặt với hai trận đánh ác liệt.

Sài Dương nhẹ nhàng nói: "Nếu có biện pháp có thể khiến cho những binh lính này không rảnh thoát thân thì dễ rồi."

Trần Nguyên chăm chú nhìn lông mày lại cùng một chỗ, nói: "Sài đại quan nhân nói rất đúng, thời gian vẫn còn, mọi người không ngại cùng nhau thương nghị một tý, có ý kiến gì cứ nói, không phải sợ nói sai."

Mọi người cùng lâm vào trong trầm tư, nhưng thời gian đi qua từng chút một, biện pháp vẫn chưa có, Trần Nguyên biết rõ, đợi những quan binh này ăn cơm chiều, bọn hắn sẽ phái người đến dò xét thoáng một tý, mà những binh sĩ Diệu Đức thành bị rút đi kia cũng sẽ về thăm nhà một chút, không để lộ nội tình mới là việc lạ.

Hắn quyết định không đợi nữa, nói: "Không có biện pháp, cứ như vậy đi, đường đi hẹp hòi, Thiết An Ha Mã Thai, người dẫn hai mươi huynh đệ, đi chỗ thủ vệ phóng hỏa, dùng người đại hỏa làm tín hiệu, một khi ánh lửa bay lên, chúng ta bắt đầu đánh khách điểm, Tô Đồ, người mang theo bốn mươi huynh đệ, thủ lối đi trước cửa khách điểm, tường chung quanh khách điểm, chúng ta đều đã động tay động chân, cho nên, thời gian người phải kiên trì không nhiều lắm, một nén nhang là đủ rồi!"

Tô Đồ cùng Thiết An Ha Mã Thai đồng thời nói: "Chưởng quây yên tâm".

312. Chương 303: Nhân Hòa

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 303: Nhân hòa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên nói tiếp: "Thiết An Ha Mã Thai đốt lửa xong, không cần phải quản chỗ thủ vệ, người đi trợ giúp Tô Đồ, đến lượt chúng ta, đánh tan khách điểm xong xuôi, sau đó sẽ đi đường vòng, phát động công kích sau lưng những binh sĩ Đẳng Hạng kia, nhất định phải cam đoan toàn diệt địch nhân, một tên cũng không được buông tha!"

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, một trăm đánh 1500 người, tuy đã sớm làm các loại chuẩn bị, đánh thắng không thành vấn đề, nhưng phải làm đến mức một người cũng không buông tha, cái này quả thật có chút khó khăn.

Trần Nguyên nhìn ánh mắt của bọn hắn, hỏi: "Có lòng tin hay không?"

Mọi người thoáng nhìn qua lẫn nhau, cuối cùng mới ào ào nói: "Có!"

Trần Nguyên lúc này mới nâng người lên, thân thể rời khỏi mặt bàn lớn kia, nói: "Tốt, chuẩn bị động thủ!"

Mệnh lệnh vừa mới hạ xuống, đoàn người còn chưa rời khỏi lều vải đi ra ngoài, A Mộc Đại phụ trách cảnh giới cửa ra vào bỗng nhiên xông vào, nói: "Đại nhân, bên ngoài ra đại sự"

"Chuyện gì?" Trần Nguyên cảm giác, tim mình đập như trống trong ngực, đập rất lợi hại, hắn cố gắng muốn để cho ngữ khí của mình bình tĩnh một chút, nhưng một phần lo nghĩ kia, có lẽ là không thể kiềm chế.

Lúc này xuất hiện một chút ngoài ý muốn, đã đủ để ảnh hưởng đến tất cả kế hoạch của mình, nếu bị đối thủ phát hiện cái sơ hở gì, vậy thì quá nguy hiểm, tuy hắn xem thường Tác Uy Lặc kia, nhưng người ta là 1500 người, là 1500 người tồn tại chân thật.

Nếu song phương kéo trận thế ra rồi đánh mà nói, khả năng vấn đề chính mình phải cân nhắc, không phải là xử lý đối phương như thế nào, mà là xem nên chạy trốn như thế nào.

Thần thái A Mộc Đại nói cho tất cả mọi người, sự tình có khả năng rất nghiêm trọng.

"Có mấy binh sĩ Đẳng Hạng xâm nhập nhà dân không bị bọn hắn trưng dụng, cường đoạt nữ nhân Đẳng Hạng, nói là để cho nữ nhân kia đi, vượt qua một đêm cùng tướng quân bọn hắn. Nam nhân nhà này vô cùng tức giận, động dao găm, kết quả bị những binh lính kia đánh thành trọng thương, nữ nhân cũng bị kéo đi.

Hiện tại, cư dân trong cả thành Diệu Đức đều rối loạn hết cả, rất nhiều người vây quanh ở cửa khách điểm, nổi lên xung đột cùng những binh sĩ Đẳng Hạng kia, còn có một vài người, đi về phía chúng ta đòi công đạo!"

Tin tức này lại khiến cho Trần Nguyên kinh ngạc không thôi, trực giác thứ nhất của hắn chính là, chuyện này tuyệt đối có lợi đối với chính mình.

Sài Dương cũng lập tức nói: "Trần huynh, cái này là chuyện tốt đối với chúng ta, nếu như xử lý tốt, hoàn toàn có thể hấp dẫn sự chú ý của binh sĩ Đẳng Hạng!"

Mặt Trần Nguyên cũng chậm rãi hiện ra một loại dáng tươi cười nghiền ngẫm, nói: "Không chỉ như vậy, Thiết An Ha Mã Thai, kế hoạch thay đổi, hiện tại, tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, nhìn xem những cư dân kia tìm chúng ta để nói cái gì!"

Các cư dân tìm đến Trần Nguyên, là vì trong mắt bọn hắn, Trần Nguyên là Chỉ huy sứ cái chỗ thủ vệ này, là người phụ trách an toàn, bảo vệ bọn hắn, hơn nữa, từ biểu hiện hơn mười ngày này, Chỉ huy sứ xác thực là một người tương đối làm hết phận sự.

Bọn hắn chắc hẳn thử thời vận.

Khi bọn hắn nói lại những chuyện đã trải qua một lần, thần sắc trên mặt Trần Nguyên, có lẽ vẫn là cái loại bình thường khi đối mặt với bọn họ, bình tĩnh, nghiêm túc, không có một lời nói dư thừa: "Biết rồi."

Cái này lại khiến cho những cư dân kia cảm giác rất là kinh ngạc, tìm đến Trần Nguyên, đều là một ít nhân vật nổi danh, là người hơi chín chắn hơn một ít, những người xúc động kia, đã sớm vọt tới cửa khách điểm.

Một người lão đầu trong đó nói: "Chỉ huy sứ đại nhân, ngài là Chỉ huy sứ của chúng ta, bảo vệ an toàn cho chúng ta, Đại vương giao chức trách cho người, hiện tại người của chúng ta ở trong nhà, lại bị người đánh, lão bà cũng bị người đoạt đi, nếu như người mặc kệ mà nói, chúng ta ta liền đi Tây Bình phủ cáo trạng, Tây Bình phủ không quản, chúng ta sẽ đi Hưng Khánh phủ!"

Mọi người lập tức tình cảm quần chúng xúc động, cái này là con người, thời điểm bọn hắn vì lợi ích cộng đồng mà đứng chung một chỗ, bọn họ đều đại nghĩa, nghiêm nghị, bất kể sinh tử bản thân như vậy.

Thời điểm những binh sĩ Đổng Hạng kia đuổi một bộ phận ra khỏi nhà, bọn hắn có thể nhẫn, nhưng chuyện này phát sinh, tất cả bọn hắn đều ý thức được, nếu như không đi tiến hành phản kháng mà nói, những binh lính hung ác kia có thể sẽ càng ác liệt hơn, nguy hại đến an toàn của mỗi người bọn hắn.

Cho nên, hiện tại bọn hắn rất đoàn kết, nhất định phải đòi hỏi một câu trả lời, thực thi được công đạo hay không, trong lòng của bọn hắn cực kỳ rõ ràng, ở trước mặt chút ít tướng quân có quyền thế đẳng kia, mình không đòi được công đạo.

Trần Nguyên cũng biết, những người này chính là muốn đẩy chính mình đi ra ngoài, là sứ giả cầm một cây thương đến, không sao, Trần chương quỹ thập phần nguyên ý làm cây thương này, chỉ cần những người này có thể tiếp tục làm động lực cho hắn, hắn hết sức vui vẻ đâm chết 1500 binh sĩ Đổng Hạng kia.

"Ta nói, ta biết rồi, ta sẽ đi ngay bây giờ, đến khách điểm tìm tướng quân, nếu như các người không muốn làm sự tình náo loạn đến mức không thể văn hồi, liền đi khuyên can những người trước cửa khách điểm kia."

Trần Nguyên nói xong lời này, liền đẩy đám người ra, đi đến hướng khách điểm, đồng thời đánh một cái ánh mắt đối với Hô Diên Bình, Hô Diên Bình mang theo hơn hai mươi huynh đệ, lập tức đi theo hắn.

Một đội nhân mã đi đến trước cửa khách điểm, cái thế cục hỗn loạn kia đã bộc phát đến biên giới, binh sĩ Đổng Hạng cùng những cư dân kia giằng co nhau, song thượng bắt đầu vẫn chỉ là cãi lộn, hiện tại đã có động tác xô đẩy, có vài binh sĩ, tay đã muốn đặt trên chuỗi đao.

Trần Nguyên hô lớn một tiếng: "Dừng tay!"

Trong đêm tối, bó đuốc cứ việc chiếu sáng, nhưng mọi người có lẽ là không thấy rõ người nói là ai.

Chỉ là, những người đứng gần kia nhận ra hắn, nói: "Chỉ huy sứ đại nhân tới rồi, là Chỉ huy sứ đại nhân!"

Những cư dân Đổng Hạng kia lập tức tránh ra một con đường, Trần Nguyên đi đến trên bậc thang khách điểm, quay đầu lại, nhìn thoáng qua bên dưới, nói: "Chư vị, quốc có quốc pháp, vậy công chỗ đóng quân là tội lớn, niệm tình các người không rõ chân tướng nguyên nhân sự tình xảy ra, bản Chỉ huy sứ không truy cứu các người tội gì, hiện tại hãy lui về phía sau trăm bước, về phần binh sĩ đã thương người, xin chư vị tin tưởng, ta nhất định sẽ cho các người một cái công đạo!"

Mấy người có uy vọng đứng trong đám người nói: "Mọi người tạm thời tin tưởng Chỉ huy sứ đại nhân, chúng ta lui ra xa một chút đi!"

Đám người mặc dù có chỗ không cam lòng, lại cũng chậm chậm lui về phía sau đi.

Trần Nguyên kéo tướng quân Đổng Hạng qua bên cạnh, nói: "Làm phiền đại nhân để cho các huynh đệ nhìn chăm chăm xung quanh một ít, không cần phải lại gây ra cái gì rắc rối, ta đi tìm tướng quân đại nhân thương lượng một chút, nhìn xem nên giải quyết sự tình này như thế nào."

Tướng quân Đặng Hạng kia liếc nhìn Trần Nguyên, rất là tán thưởng, nói: "Tốt, nơi này có ta, người vào đi."

Tác Uy Lặc ở trong phòng kỳ thật cũng là tức giận không chịu được, mấy người lính kia chính là hấn sai khiến, tại Đặng Hạng, đẳng cấp chế độ xã hội quyết định sự không công bằng, người thân phận như hấn, có thể muốn làm gì thì làm.

Nữ tử bị hấn cướp được kia còn bị trói ở trên mặt ghế, tuy khuôn mặt tiêu tụy, quần áo không chỉnh tề, nhưng từ đó có thể thấy được đó là nhất đẳng tiểu mỹ nhân.

Ánh mắt nữ nhân này tràn đầy vẻ bất lực sợ hãi, giống như là một con dê rơi vào nanh vuốt sói đói.

"Tướng quân đại nhân." Sau khi Trần Nguyên vào cửa, cũng không hành lễ, mang trên mặt một loại dáng tươi cười nghiền ngẫm, xưng hô một tiếng đã nói thẳng chức quan của Tác Uy Lặc.

Tác Uy Lặc lúc này đã tức đến hồ đồ rồi, không lưu tâm những thứ này, thoáng một tý đã vọt tới trước mặt Trần Nguyên, ngón tay chỉ vào cái mũi Trần Nguyên, nói: "Người quản lý địa phương như thế nào, vì cái gì mà người người trị vì, đều là điều dân như thế này?"

Trần Nguyên nhìn ngón tay trước mắt mình, trên mặt vẫn bảo trì dáng tươi cười, nói: "Tướng quân đại nhân nghĩ sai rồi, ta không phải Chỉ huy sứ tại đây."

Tác Uy Lặc lúc này mới nhớ tới, đi theo hấn cùng một chỗ từ Tây Bình phủ trở về, chính là Chỉ huy sứ kia, đã sớm nhìn ra nhiều chuyện không đúng, lúc này còn dám nói ra chuyện này?

Lập tức, hấn chuyển toàn bộ tức giận lên trên người Trần Nguyên, nói: "Lớn mật, rõ ràng dám chống đối Bổng tướng quân!"

Khóe mắt Trần Nguyên liếc nhìn đám người Hồ Diên Bình đã tản ra, bọn hấn đang khống chế một ít chỗ mấu chốt, hấn lại càng bình tĩnh hơn, nói: "Tướng quân, không cần biết người là ai, nếu kích động sự phản nộ của dân chúng, ta sợ tướng quân cũng không đảm đương nổi đâu."

Tác Uy Lặc đương nhiên biết rõ đạo lý này, cho nên đến bây giờ, hấn vẫn còn khắc chế tính tình của mình, nếu náo loạn lên, mọi người của mình cũng không giữ được mình, đối mặt với đám người tình cảm quần chúng xúc động, hấn cũng không dám vọng hạ mệnh lệnh giết hại lung tung.

Hấn dùng con mắt nhìn chằm chằm vào Trần Nguyên, hung hăng nói: "Trước tiên trói thẳng nhãi này lại cho ta!"

Mấy người lính liền lập tức phóng tới Trần Nguyên, còn chưa tới trước mặt, A Mộc Đại trông thấy tay Trần Nguyên nhẹ nhàng buông xuống, lập tức rút sợi roi dài bên hông ra, thoáng một tý đã quét tới, lập tức, ba đánh ngã binh sĩ Đặng Hạng xuống đất.

Những người còn lại vừa thấy Trần Nguyên rõ ràng dám phản kháng, lập tức kinh ngạc không thôi, có hai người ngừng bước chân lại, quay đầu nhìn Tác Uy Lặc.

Khóe miệng Trần Nguyên nổi lên dáng tươi cười, nói: "Ta có một số việc cần nói với tướng quân đại nhân, chứ vị có lẽ là không nên vọng động thì tốt hơn!"

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy hai tiếng "vèo, vèo", hai người đứng đó lên tiếng trúng roi, ngã xuống đất.

Tác Uy Lặc đều sợ ngây ngẩn cả người, một lát sau mới hồi phục tinh thần, hỏi: "Người muốn tạo phản sao?"

Vừa lúc đó, bỗng nhiên một đạo thân ảnh xâm nhập vào trong khách điểm, lại là Chỉ huy sứ Diệu Đức thành kia.

Tên kia thất tha thất thểu ngã vào trong phòng, thân sắc vô cùng bối rối, nói: "Tướng quân, bọn hấn không là người của ta, binh sĩ thủ vệ trước kia cũng đã bị giết, các huynh đệ phát hiện thi thể tại nhà kho thủ vệ..."

Tiếng nói vừa đến nơi đây, Thiết An Ha Mã Thai đã bắn một mũi tên tới, xuyên thấu cổ họng của hấn.

Trần Nguyên cười ha ha, nói: "Chư vị có lẽ là không nên lộn xộn, cứ lấy người này là tấm gương."

Thanh âm Tác Uy Lặc có chút run rẩy, nói: "Người, rốt cuộc người là người nào?"

Huynh đệ Bạch Sơn doanh đã đặt tên lên trên dây cung, ngắm chuẩn những người Đẳng Hạng dưới lầu.

Trần Nguyên nhìn tình thế đã bị sơ bộ khống chế, lúc này liền đi về phía trước hai bước, nói: "Nếu như ta là tướng quân mà nói, hiện tại nên bảo người dưới tay người buông toàn bộ binh khí xuống đất."

Tuy Tác Uy Lặc không phải loại người thông minh, nhưng cách sống của người Đẳng Hạng là một loại cá lớn nuốt cá bé, hẳn đương nhiên sẽ không thả vũ khí ra, quát lên một tiếng điên cuồng: "Giết hắn!"

Hơn mười người sau lưng Tác Uy Lặc tuôn ra như thủy triều, lại có thật nhiều người hộ vệ tại bên cạnh hắn, mà những người kia đứng ở vị trí tương đối gần huynh đệ Bạch Sơn doanh, chính là không chút do dự mà đánh tới.

Có tư cách tiến vào gian phòng khách điểm này, đều là một loại nhân vật tiểu đầu mục trong quân đội Đẳng Hạng, cho nên, nhân số không phải rất nhiều, tuy chính thể nhân số song phương cách xa nhau, nhưng ở trong một khách điểm, người Đẳng Hạng chỉ nhiều hơn gấp rưỡi so với Bạch Sơn doanh mà thôi.

Một vòng cung tiến qua đi, hơn mười người Đẳng Hạng lúc này đã bị mất mạng, chênh lệch nhân số song phương lại càng gần hơn.

Những quân sĩ tiểu đầu mục kia, tố chất rõ ràng cao hơn binh sĩ Đẳng Hạng bình thường một ít, phản ứng của bọn hắn tương đối nhanh, vừa thấy lực sát thương cung tiễn đối thủ quá lớn, rất nhiều người ào ào nghiêng người phóng đến sau cái bàn trong khách điểm, dùng để ngăn cản tiến pháp thiện xạ của chiến sĩ Nữ Chân Bạch Sơn doanh.

Lần lượt từng cái bàn một, xác thực làm ra tác dụng nhất định, người Đẳng Hạng trốn ở sau cái bàn, chậm rãi di động tới, hi vọng có thể đem những kia cái bàn chuyển qua cùng một chỗ, sau đó là hình thành cục diện giằng co cùng Bạch Sơn doanh.

Bọn người Trần Nguyên cũng biết, nếu để cho đối phương hình thành cục diện bế tắc, một khi những người Đẳng Hạng kia xông tới, chuyện này liền không dễ làm rồi.

Trần Nguyên lúc này liền hô to một tiếng: "Hô Diên Bình, ra tay đi!"

Hô Diên Bình vừa mới đánh ra một đòn gánh, đập nát óc một tên lính, nghe thấy một tiếng kêu hô của Trần Nguyên, lập tức mạnh mẽ phóng tới đại sảnh, xem chuẩn cái cột gỗ xà nhà kia, thân hình run lên, lực dồn sang hai tay, cái đòn gánh kia liền nện tới hướng cột gỗ.

Trụ cột rất to, đòn gánh của Hô Diên Bình rất nhỏ, nhưng đòn gánh của Hô Diên Bình nện ở trên cây cột kia, người Đẳng Hạng ngạc nhiên phát hiện, cái cột gỗ kia rõ ràng thoáng một tý đã vỡ vụn ra.

Bọn hắn căn bản không nghĩ đến việc, bọn người Trần Nguyên sớm đã chuẩn bị thu thập bọn hắn tại khách điểm, cho nên đã làm tốt tay chân ở chỗ này.

Những người Đẳng Hạng kia thấy thế, liền khiếp sợ không thôi, phải biết rằng, cái trụ cột này đều dùng vật liệu gỗ tốt nhất để làm thành, trên mặt khảm cả cây gậy đòn, phía dưới được chôn sâu dưới mặt đất, đừng nói một người, chính là một đám người, phỏng chừng không có cả canh giờ làm việc, không chắc có thể rung chuyển mấy may.

Mất thấy đòn gánh Hô Diên Bình vừa đến, liền đập nát cột gỗ, cái cột trụ này khẳng định sẽ sập lên trên người bọn hắn, nguyên một đám sắc mặt trắng bệch.

Trần Nguyên vùng tay lên, nói: "Lùi!"

Ngoại trừ Hô Diên Bình, những người khác ào ào lui về phía sau, cả khách điểm, những chỗ có thể chèo chống khác đã sớm bị phá hỏng, cái trụ cột này vừa đảo, khách điểm tất nhiên sẽ sụp đổ xuống dưới đất.

Hô Diên Bình quay đầu lại, nhìn đoàn người cũng đã rút lui tới cửa, hét lớn một tiếng: "YAA.A.A.."

Vùng đòn gánh lên, lại đập tới cái cột gỗ kia, phát ra một hồi tiếng vang, cột gỗ bắt đầu lay động, lại bắt đầu đứng dậy, cả khách điểm phẳng phất đều đang lay động, trên nóc nhà đã có mảnh gỗ vụn gạch ngói ào ào rơi xuống.

Cùng lúc đó, binh sĩ Đẳng Hạng bên ngoài cũng phát hiện, khách điểm có chút không đúng, phảng phất như muốn sụp đổ xuống, sắc mặt tướng quân đang xem xét cư dân Diệu Đức thành biến đổi, quát: "Mau mau cứu người!"

Đúng lúc này, ở phía sau, bỗng nhiên trông thấy phương hướng thủ vệ dấy lên ngọn lửa hùng hực, còn có nhiều tiếng kêu thê thảm từ cái ánh lửa chập chờn kia truyền vào lỗ tai mọi người, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, binh sĩ Đẳng Hạng ngăn cản mọi người, cư dân những Diệu Đức thành kia cũng ngăn cản mọi người.

Vừa lúc đó, bỗng nhiên có người hô một tiếng: "Cư dân Diệu Đức thành tạo phản, giết!"

Bỗng nhiên có biến cố, vốn khiến cho thần kinh những binh lính kia căng lên, nghe được có người nói cái này, cũng không để ý là ai nói, cái tay kia liền vô ý thức mà rút đao ra.

Cư dân Diệu Đức thành chung quanh cũng là sắc mặt biến đổi, nguyên một đám sợ hãi không thôi, người nhát gan lập tức trong vào nhà chạy, gan lớn thì bắt đầu tìm kiếm chung quanh, xem có cái gì hợp tay có thể dùng làm binh khí hay không.

"Bang bang!" Liên tục vài tiếng nổ, cả cái khách điểm kia tức thì sụp đổ xuống

Một mảnh bụi đất bốc lên, mặc dù đang ở trong đêm tối, mượn ánh lửa chỗ thủ vệ hùng hực thiêu đốt kia, mọi người cũng có thể thấy rõ.

Bụi đất bay lên còn chưa tản đi, một đồng kinh tiến lại từ bụi đất chui ra, bắn thẳng đến tướng quân lĩnh quân kia.

Hắn bây giờ là người duy nhất có tư cách chỉ huy cả quân đội Đẳng Hạng, Tác Uy Lặc có thể làm tướng quân, là dựa vào muội muội của hắn, mà người này, thật sự là từ binh sĩ, từng đao từng đao chém ra được vị trí này.

313. Chương 304: Dân Biến(1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 304: Dân biến(1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hắn thuận tay cầm mặt tấm chắn bên người qua, lập tức để lên trước ngực, chặn một mũi tên trí mạng của Thiết An Ha Mã Thai.

Thiết An Ha Mã Thai nhìn thấy, cũng là bội phục không thôi, hắn mượn tro bụi che dấu chính mình, một mũi tên này bắn ra, đã là tương đối đột nhiên rồi, không nghĩ tới, rõ ràng tên kia có thể ngăn cản.

A Mộc Đại đi theo vọt tới, trường tiên trong tay quay đầu đánh tới hướng tướng quân kia.

Tướng quân lui kia một bước, quát: "Không nên hoảng hốt, ổn định trận hình!"

Một quan chỉ huy tốt, thường thường có thể ở thời điểm quân đội nguy cấp, bằng vào cá nhân năng lực, cứu vãn cả quân đội, điểm này, cũng không phải khoa trương, bởi vì bình thường, bọn họ có uy vọng cực cao ở trong quân đội, cho nên, tại thời điểm đầy nguy cơ, lời của bọn hắn có thể làm cho những binh lính kia hiểu chính mình nên làm cái gì.

Quan chỉ huy Đẳng Hạng này hiển nhiên là rất xuất sắc, hắn vừa mới nói xong, đội ngũ bên người lập tức chỉnh đốn, gần như ổn định, mười đại hán mấy cầm mâu, xếp thành một đội hình chiến đấu nguyên vẹn, lao đến hướng bọn người A Mộc Đại.

Chân mày Trần Nguyên cau lại, hắn vốn tưởng rằng, xử lý những quân quan người Đảng Hạng rơi vào bên trong hỗn loạn kia sẽ rất dễ dàng, lại không nghĩ tới, Tác Uy Lặc nhìn về phía trên có vẻ là đầu rắn, nhưng đầu rắn chính thức, lại ở bên ngoài

Chỉ là không có vấn đề gì, kế tiếp còn có vài chiêu chuẩn bị ở phía sau, trừ phi người nọ là Tôn Vũ tái thế, bằng không thì hắn vô pháp cứu vãn vận mệnh những binh sĩ Đảng Hạng này.

Từng dãy tên nổ bắn ra, chuẩn xác không sai, cứ từ trong tay những người Nữ Chân kia phi ra, địch nhân đi lên vội vàng, không kịp chuẩn bị, từng dãy người té xuống, thể công vòng thứ nhất của người Đảng Hạng lập tức tan thành mây khói.

Tướng quân Đảng Hạng kia không quan tâm đến việc những này, hắn chỉ muốn dùng công kích đổi lấy một ít thời gian, để những binh sĩ Đảng Hạng này từ trong lúc khiếp sợ, khôi phục thái độ bình thường, đổi lấy thời gian, để chính mình thăm dò rõ ràng xem đối phương rốt cuộc có bao nhiêu thực lực.

Cho nên, vòng thứ nhất công kích vừa mới tan rã, đợt thứ hai lập tức bắt đầu .

Thiết An Ha Mã Thai và chút ít chiến sĩ Nữ Chân Bạch Sơn doanh kia dùng thủ pháp như thiểm điện, không ngừng bắn tên, chỉ một lát sau, trên mặt đất đã tràn đầy địch nhân thống khổ rên trong vũng máu rỉ, tình huống thảm thiết đến cực điểm.

A Mộc Đại cùng Hô Diên Bình lại ra sức đánh tới hướng tướng quân Đảng Hạng kia, muốn ở trong thời gian nhanh nhất bắt giết người này, nhưng trước người tướng quân kia cũng đã có vài chục người, kết thành phương trận, dốc sức liều mạng chống đỡ.

Vừa lúc đó, chợt nghe lại có người ở trong đám người hô: "Những người này muốn giết sạch chúng ta, vì sao chúng ta phải khoanh tay chịu chết?"

Một thanh âm khác lập tức nói tiếp: "Không sai, Chỉ huy sứ đại nhân cho chúng ta chém giết, nếu bọn hăn giết Chỉ huy sứ đại nhân, chắc chắn sẽ giết sạch toàn bộ chúng ta!"

"Đánh!"

Thanh âm phát ra từ trong đám người, trong hỗn loạn, căn bản không biết rốt cuộc là ai nói, nhưng những lời này lại khiến cho cư dân Diêu Đức thành lộ vẻ do dự, bọn hăn sợ chết, loại chuyện giết hại dân chúng bản địa này, quân đội Đảng Hạng đã làm, hơn nữa còn không chỉ một lần.

Lý Nguyên Hạo vẫn chưa thành lập Tây Hạ quốc của riêng bọn hăn, hiện tại, những tướng quân Đảng Hạng này có quyền lợi sinh sát trong tay.

Người, luôn theo đám đông, hiện tại thiếu khuyết, là người thứ nhất phát động công kích về hướng những quan binh người Đảng Hạng này, đạo lý đó, Trần Nguyên đương nhiên biết rõ, sớm đã có bố trí.

Tướng quân Đảng Hạng lĩnh đội kia đang muốn chỉ huy bộ hạ của mình lùi phía sau một ít, giãn khoảng cách cùng những cư dân kia, cũng để tập trung binh lực, giết đám người ăn mặc quân phục Đảng Hạng, lại khẳng định không phải là quân đội của bọn hăn ở trước mắt.

Nhưng hăn đã chậm một bước, theo cái thanh âm "đánh" kia vừa mới vừa dứt, cư dân Diêu Đức thành liền phát hiện, những binh sĩ Đảng Hạng kia, đột nhiên có thật nhiều người té xuống.

Tình huống lần này liền vô pháp thu thập, nhưng bất kể thế nào, có binh sĩ bị đánh lén, bọn hăn liền nhận định, chính là có người trong đám cư dân động thủ, bọn hăn nhưng không cam lòng để mình là người thứ hai ngã xuống, lập tức rút binh khí ra, liền đâm chém về hướng đám người đối diện.

Những cư dân kia vốn là bối rối một hồi, hơn mười người trong nháy mắt liền bị giết chết, cư dân còn lại lúc này đâu còn con đường lựa chọn nào khác?

Hoặc là động thủ, vai gánh vác đánh cược một lần, hoặc là bị người ta giết, rất nhiều trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng không chút do dự, lựa chọn lao người lên phía trước.

Cục diện lập tức càng thêm rối loạn, sắc mặt tướng quân Đảng Hạng kia biến đổi: "Giết giết ra khỏi thành!"

Mấy trăm binh sĩ Đổng Hạng, dưới sự chỉ huy của hắn, dùng một loại đội hình cũng không hoàn chỉnh, đánh tới hướng cửa thành, đây là một cách cuối cùng để đi ra, nếu như lưu trong thành, như vậy, đối thủ có thể thông dong sử dụng từng chiêu chuẩn bị ở sau, mà chính mình tất nhiên không thể chèo chống đến phút cuối cùng.

Hiện tại, cư dân ở bên trong thành đang ở vào một loại cảm xúc phần nộ, đầu óc mê muội, một khi đã đánh ra máu, vậy thì một chút lý trí còn lại, đã đi theo tiếng kêu thảm thiết của người bên cạnh trước khi chết, sớm tan thành mây khói.

Vì mạng sống cũng thế, được Trần Nguyên cổ động cũng thế, hiện tại, những cư dân này trở nên dị thường hung mãnh.

Phàm là những binh sĩ Đổng Hạng kia bị đẩy vào đám đông, toàn bộ đều bị loạn côn đánh chết, không một người nào có thể tránh được vận rủi.

Tất cả binh sĩ cũng biết, một khi đội hình hiện tại của bọn hắn rối loạn, hay là có chút ít tán loạn, bị đánh phá, những cư dân này sẽ giết chết toàn bộ vài trăm người nơi đây.

Đường đi Diệu Đức thành không dài, trong nháy mắt, tướng quân Đổng Hạng kia đã thấy được cửa thành, chỉ cần giết qua đó, quân đội liền an toàn, tuy đã tổn thất không ít, nhưng một cái giá lớn đó, lại rất đáng giá.

Những binh sĩ Đổng Hạng kia cũng biết điểm này, cho nên, ánh mắt của bọn hắn nhìn chăm chăm vào cửa thành, ánh mắt phát ra thần sắc khát vọng được sống.

Hơn nữa, trong quá trình chậm rãi lui về phía sau, tuy những cư dân kia đánh lén, cùng huynh đệ Bạch Sơn doanh bắn cung tên, làm cho một bước đi của bọn họ đều phải trả giá thật nhiều, nhưng đội hình lại bắt đầu dần dần nghiêm chỉnh.

Trần Nguyên chứng kiến một tình huống này, cũng không có bao nhiêu bối rối, cái đó và sẵn sẵn có đạo lý giống nhau, con mồi vừa mới rơi vào bẫy rập, tất nhiên vẫn muốn giãy dụa hai cái.

Tại thời điểm người tướng quân kia vừa mới đưa thở ra một hơi, trên cửa thành bỗng nhiên có hơn hai mươi chi kinh tiễn bay xuống, mấy binh sĩ Đổng Hạng lui về nhanh nhất lập tức bị bắn chết.

Những mũi tên này, không riêng gì mang tánh mạng mấy người lính đi, như vậy quá đơn giản, đối thủ một mực kiên trì lui bỗng nhiên bị mắc kẹt rồi, đã kích tâm lý đối với mấy người Đổng Hạng này thật là không thể đánh giá.

Một đám binh sĩ Đổng Hạng bị biến cố này làm cho trợn mắt há hốc mồm, đang lúc không biết làm sao, tướng quân kia lại la lớn một câu: "Giết ra ngoài!"

Người này là một tướng quân rất hợp cách, bọn hắn có thể trong thời gian ngắn nhất, làm ra phán đoán chính mình cho rằng chính xác nhất nhất, sau đó, không chút do dự mà nói cho binh lính của mình nên làm cái gì.

Những binh lính kia lập tức phản ứng, lại nhìn mũi tên từ đầu tường bắn xuống không phải quá nhiều, lập tức mưu toan đoạt lấy cửa thành.

Thời điểm bọn hắn đang vì một đường sống cuối cùng của chính mình để phấn đấu, một đội kỵ binh hơn ba mươi người từ bên cánh hung hăng đánh tới.

Tô Đồ mang theo mười mấy chiến sĩ Bạch Sơn doanh, cưỡi trên con ngựa cao to, tay cầm trường thương, trường thương vung xuống, giống như búa tạ nện vào đội hình người Đổng Hạng, đội hình vốn là thuyền gổ lung lay sắp đổ, lập tức bị đánh thủng ra một lỗ rất lớn.

Tướng quân kia, tại thời khắc này, bỗng nhiên cảm giác được một loại tuyệt vọng, không có biện pháp cứu chữa.

Hiện tại, đội hình đã bị đối phương mở ra, tuy chỉ có hơn mười kỵ binh, nhưng là tại lúc chính mình vừa phải tránh cung tiễn đầu tường, còn phải ứng phó dân chúng Đổng Hạng tập kích hai bên, đồng thời, truy binh phía sau kia không buông lỏng chút nào, dưới tình huống đó, căn bản không có biện pháp để ứng phó.

Hắn cảm giác, cái gọi là tứ phía thụ địch, chính mình hiện tại. đang là khắc hoạ chân thật nhất.

Hắn ra sức chém chết một người cư dân, Diệu Đức thành người vừa mới giết chết một gã thân binh bên cạnh hắn, bị thương chấn động hai tay, ngửa mặt lên trời, gào thét một tiếng.

Trần Nguyên đi ở chỗ cuối cùng đội ngũ, hắn biết rõ, người tướng quân này hiện tại nhất định là rất phiền muộn, không phục lắm, nơi này là Đẳng Hạng, tự nhiên bị người đánh lén, trở thành sân khách, bị người thông dong bố trí, làm cho dũng sĩ Đẳng Hạng bọn họ căn bản không có cơ hội xuất thủ.

Còn có lập trường những cư dân kia, không riêng gì việc khiến cho là trong lòng tướng quân kia bức mình không thôi, Trần Nguyên cũng rất là ngoài ý muốn.

Hắn lập kế hoạch, vốn có rất nhiều trình tự, trong đó còn có chuyện chuyên môn chuẩn bị nên xem làm như thế nào, để ứng phó những cư dân Đẳng Hạng này, nhưng hắn vạn lần không ngờ, hiện tại, những cư dân này, rõ ràng đang cùng hắn sánh vai, giết chóc đám binh sĩ Đẳng Hạng.

Bọn người Tô Đồ nhảy vào bên trong trận hình của những người Đẳng Hạng, xông loạn khắp nơi, binh sĩ Đẳng Hạng liền loạn thành một đồng.

Con mắt Tô Đồ, từ lúc vừa mới bắt đầu, lại càng nhìn chăm chăm vào tướng quân Đẳng Hạng kia, một đường chém chết ba bốn người xung quanh, tướng quân kia đã ở vào phạm vi công kích của hắn.

Cúi người xuống, vận mâu đâm tới, tướng quân kia cũng sớm thấy được hắn, thấy một mâu này đâm đến, sớm đã chuẩn bị, thân hình thập phần nhanh nhẹn, nhảy sang một bên.

Một binh sĩ Đẳng Hạng mạnh mẽ đánh tới, muốn đẩy Tô Đồ xuống khỏi ngựa.

Tô Đồ thấy mục tiêu của mình biến mất, lập tức đưa mâu trở lại, đâm vào trong bụng binh sĩ Đẳng Hạng kia, sau đó là khe kéo ra, người binh lính kia không riêng gì bị đầu rơi máu chảy, cái bụng cũng bị xé toang ra rồi, ruột cùng máu tươi chảy ra, cả người nằm trên mặt đất, rên rỉ không đứng dậy nổi.

Tướng quân vừa mới đứng vững, đang định vung đao chém chiến mã Tô Đồ, lại không nghĩ tới, Sài Dương trốn trong đám người đã muốn vô thanh vô tức tới gần hướng hắn.

Thấy vai tướng quân kia đối diện với chính mình, Sài Dương hét lớn một tiếng, thân ảnh lao lên, nhào tới giống như đại bàng.

Cánh tay tướng quân kia lập tức bị hắn bắt được, dùng sức uốn éo, chỉ nghe "rắc" một tiếng, trong miệng tướng quân phát ra một tiếng hét thảm.

Sĩ khí địch nhân ở bên trong thành lập tức biến mất, lại cũng vô lực ngăn cản dòng người đánh về phía mình.

Trận chiến đấu này đã dùng phương thức như vậy để chấm dứt, Trần Nguyên cũng không nghĩ tới, sự thật chứng minh, người Đẳng Hạng hung ác hơn nhiều so với người Tống muốn, thời điểm bọn hắn đánh mất lý trí, căn bản không cần Trần Nguyên động viên cái gì, tất cả mọi người, tay cầm côn bổng xẻng, toàn thành tìm tòi binh sĩ còn sót lại, chỉ cần có binh sĩ bị tìm được, tuyệt đối sẽ là một kết cục bi thảm.

Đối với việc này, Trần Nguyên cũng không nói cái gì, tại đây càng náo loạn, càng dễ dàng che dấu một ít sự tình không muốn người nào biết, cho nên, hắn không đi quản những cư dân kia, hắn tới cứu Triệu Ý, Trần Nguyên cảm thấy, chỉ cần bọn hắn không thương tổn tới mình, giống như mình không cần phải làm hết phận sự của một tên Chỉ huy sứ.

Hắn lại để cho huynh đệ Bạch Sơn doanh đi đến cái khách điểm sụp đổ kia, nhất định phải tìm được tất cả thi thể, mỗi một cỗ thi thể đều phải cẩn thận điều tra.

Hơn một canh giờ, không riêng việc tìm được công văn đón tiếp Công Chúa, đại ấn, quân phù, thậm chí còn cả mấy người sống chạy ra.

Vài người này, cùng người tướng quân Sài Dương bắt được kia, cùng nhau bị đưa vào trong lều vải, bọn hắn đều rất chật vật, uy vũ thời điểm vào thành đã sớm không thấy, Trần Nguyên mang theo dáng tươi cười của người thắng, nói: "Thế nào, chư vị, khuya hôm nay ta chiêu đãi coi như chu đáo chứ?"

Nếu như chỉ bắt được một người, vậy thì Trần Nguyên không nắm chắc có thể từ trong miệng hắn, đào ra tình hình cụ thể và tỉ mỉ chỉ quân đội này, mà bản thân rất muốn biết về, kể cả thời điểm bọn hắn vâng mệnh tới đón tiếp Công Chúa, còn được cái khẩu lệnh gì hay không.

Hiện tại, chính là bắt được bốn người, vậy thì không giống với lúc trước.

Con mắt ba người khác đồng thời nhìn về phía người tướng quân bị Sài Dương vịn gãy cánh tay kia, cái này rõ ràng nói cho Trần Nguyên, bọn họ lấy người này làm đầu.

Trần Nguyên đi đến trước mặt tướng quân kia, ngồi xổm xuống nói: "Người rất không tồi, nếu như giữa chúng ta có thể vui sướng mà hợp tác một lần, ta cam đoan người có thể còn sống, người xuất sắc như người, cứ không hiểu mà chết ở cái địa phương này, nói thật, trong lòng của ta không vui được."

Khích lệ người, là phải có sách lược, Trần Nguyên nói những lời này, có hai cái ý tứ, thứ nhất, người tướng quân này có thể còn sống, thứ hai, hắn chết thì quá đáng tiếc.

Hai điểm này đều đánh thật sâu vào nội tâm tướng quân kia, hắn làm sao nghĩ tới, chính mình sẽ chết tại đây, trong một hồi chiến đấu không hiểu? Thậm chí ngay cả địch nhân là ai, có bao nhiêu người, vì cái gì lại hướng chính mình phát động công kích, đều không biết rõ ràng.

"Có thể nói cho ta biết, người là ai hay không?" Tướng quân kia chịu đựng đau đớn trên cánh tay, hỏi.

Trần Nguyên cười một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Ta không muốn lừa dối người, bởi vì ta cảm thấy, không tất yếu phải làm cái này, nếu như ta nói cho người, ta là ai, ta nhất định phải giết người."

Tướng quân sững sốt một chút, hắn tin lời Trần Nguyên vừa mới nói, nếu như mình phối hợp, thật sự có thể sống sót, nhưng thật sự phải sống sao?

Tướng quân nghĩ một lát, trên mặt treo một nụ cười khổ, nói: "Người nói cho người biết là ai, ta muốn biết vì cái gì ta phải chết, chết ở trong tay ai, sự tình người muốn biết, cứ hỏi bọn hắn đi."

Ba người khác đều là hô danh tự tướng quân kia một tiếng, cái tên này, không cần phải nhớ làm gì.

Trần Nguyên gật đầu, đứng dậy nói: "Tốt, mặc dù ta luôn luôn hèn mọn người cầu sống, cũng không muốn làm một anh hùng chết đi, nhưng là ta rất bội phục người."

Nói xong, liền nói về hướng A Mộc Đại: "Mang hắn đi ra ngoài, cho hắn một cái chết thống khoái, cứ đem chuyện hắn muốn biết, nói cho hắn biết."

A Mộc Đại đi tới, hai tay nhắc người nọ lên, nói: "Đi thôi."

Trong phòng còn lại ba biểu lộ khác nhau, trong lòng bọn hắn cũng đang rất dày vò, đã nhìn thấy người tướng quân hùng hồn chịu chết như vậy, lại cảm thấy hèn mọn người còn sống, nhưng còn sống, lại càng làm cho người ta hướng tới hơn kiểu anh hùng chết đi.

Trần Nguyên biết rõ, loại do dự này, chính là thứ hắn cần.

Hiện tại cần phải làm, là tách ba người bọn hắn ra, chỉ có tách ra, bọn hắn mới sẽ nghĩ tới khả năng người khác đã nói ra, tại sao mình phải chịu chết?

Lập tức, hắn dẫn ba người tới ba cái lều vải, phân biệt thẩm vấn, chỉ qua một canh giờ, những sự tình hắn muốn biết cùng sự tình hắn không muốn biết kia, đều bị ba người này nói.

Kể cả bọn hắn ngày, địa điểm ước định cùng Trương Tầm Nguyên, còn có cả phương thức liên lạc cùng chỉ quân đội này, tất cả tính danh cùng cấp bậc của đám tướng quân, những thứ này cực kỳ hữu dụng đối với Trần Nguyên.

Nói ra tất cả những thứ mình biết, ba người vốn tưởng rằng có thể lưu lại một tánh mạng, lại không nghĩ tới, Trần Nguyên nguyện ý thả tướng quân, lại không muốn thả bọn hắn.

Có phải là có chút hung ác rồi? Không có biện pháp, cái trò chơi này không được phép có một điểm sơ xuất, từ một khắc bước ra khỏi Biện Kinh này, Trần Nguyên liền biết, mình phải đổi thành một người khác, tập tính trên người Trần Nguyên trước kia, chính là phải từ bỏ.

314. Chương 305: Kế Hoạch Chạy

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 305: Kế hoạch chạy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bằng không thì, coi như mình cứu Công Chúa ra, cũng không có cách nào từ trong số mệnh Trần Thế Mỹ, chạy ra khỏi cái dao chém đầu của Bao Chứng.

Quân Tổng Lâm An phủ chỉ phụ trách đưa Công Chúa đến Hoàn huyện, chỗ đó cách biên cảnh đến hơn hai trăm dặm đường, hơn hai trăm dặm đường này, Đổng Hạng phải phái quân đội đi đón, Tổng triều chỉ có một phần nhỏ quân đội cùng đến biên cảnh, đại quân sẽ lộn trở lại.

Tình huống thập phần có lợi đối với Trần Nguyên là, Tổng triều cũng chỉ cho phép Đổng Hạng người phái năm mươi tên vệ sĩ tiến vào Đại Tổng.

Điểm này là có thể lý giải, phòng tuyến Đại Tổng quá dài, quân coi giữ lại là dùng bộ binh làm chủ, kỵ binh ít đến thương cảm, cho nên, không có khả năng để cho mấy trăm, thậm chí hơn một ngàn kỵ binh Đổng Hạng tiến vào lãnh thổ Đại Tổng.

Trương Tầm Nguyên cũng không có nói bất kỳ dị nghị gì đối với cái này, hắn chỉ thị nhóm quân đội này đóng quân tại thành Thanh Viễn, biên cảnh giữa Đại Tổng và Đổng Hạng.

Thành Thanh Viễn quân vốn là một cứ điểm của Phi Ứng Khánh Quân, cách Đại Tổng biên cảnh chỉ là hơn bốn mươi dặm.

Có thể nói, kế hoạch của Trương Tầm Nguyên có lẽ là rất ổn thỏa, chỉ là, hắn dụng phải một đối thủ quá hiểu mình mà thôi.

Hiện tại, bày ở trước mặt Trần Nguyên, chính là địa đồ quân sự chuyên dụng do người Đổng Hạng vẽ, mặc dù không có tiêu chuẩn địa đồ đời sau, nhưng vẫn tinh tế hơn so với chút ít địa đồ trước kia Trần Nguyên mua của thương đội.

Đặc biệt là vùng quanh thành Thanh Viễn, hình dạng sông núi mặt đất vẽ ra cực kỳ tường tận.

Trần Nguyên vẽ một chút trên địa đồ, nói: "Ở bên ngoài mười dặm, có một khu núi rừng, chúng ta sẽ mai phục ở nơi đó, qua biên giới, quân đội Tổng triều vừa đi, bên người Trương Tầm Nguyên chỉ có hơn trăm người, còn lại một nửa là huynh đệ chúng ta, cuộc chiến này không có một chút lo lắng nào, chỉ là, ta hi vọng chư vị chú ý một ít, mắt thấy Công Chúa sắp tới tay, ta không muốn ngã ở bước cuối cùng."

Mọi người ào ào nói: "Chưởng quầy yên tâm, chúng ta nhất định có thể làm tốt!"

Trần Nguyên đứng lên, nói: "Hiện tại, chuyện duy nhất còn đáng để thảo luận, là ai đi đón Trương Tầm Nguyên?"

Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ khẳng định là không được, hai người này vừa lộ mặt, Trương Tầm Nguyên tất nhiên có thể nhận ra, A Mộc Đại cũng không thể dùng, tiểu tử này một mực ở bên cạnh mình, thời điểm tại Yên kinh, đã đối mặt cùng với Trương Tầm Nguyên.

Ánh mắt Trần Nguyên đánh giá qua lại trên người Hô Diên Bình thân Sài Dương, trong óc chải vuốt tình huống quan quân Đổng Hạng một lần nữa, cuối cùng vẫn cảm thấy Hô Diên Bình tương đối phù hợp hơn.

Có một quan quân Đổng Hạng người Hán gọi là Chim Cắt Hiểu, niên kỷ vừa vặn không khác gì Hô Diên Bình, vậy thì Chim Cắt Hiểu cũng hoàn toàn có tư cách lĩnh quân, đi đón Công Chúa.

Hô Diên Bình đã từ trong ánh mắt Trần Nguyên nhìn ra điều gì, không đợi Trần Nguyên mở miệng, đã mở miệng nói: "Ta đi."

Trần Nguyên cười một chút, vỗ khẩu cung của ba người kia một cái, nói: "Tốt, người đi chuẩn bị trước, chọn một số người ra, nhớ kỹ, người người chọn lựa, tốt nhất là không để dấu vết người Hán hoặc là người Nữ Chân rõ ràng trên mặt, ta sẽ cho mỗi người các người một cái thân phận thích hợp."

Hô Diên Bình nói: "Yên tâm đi, Trương Tầm Nguyên chỉ là một Thư sinh, nếu như thật sự không được, ta dùng một đòn gánh đập chết hắn, sau đó là dẫn Công Chúa đến cho người."

Ngón tay Trần Nguyên lập tức ngả vào trước mặt hắn, nói: "Người, tốt nhất là bỏ cái chủ ý này đi, nhớ kỹ, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, không nên động thủ, động não nhiều hơn một chút!"

Hô Diên Bình nhếch miệng một chút, nói: "Ta vừa định nói như vậy, công văn đã có, người yên tâm đi."

Trần Nguyên hít một hơi thật dài, nói: "Khuya hôm nay, ta sẽ để các người chuẩn bị cho tốt, ngày mai, chúng ta xuất phát đi thành Thanh Viễn, thời điểm tiến vào khu vực bên ngoài mười dặm, chính là núi rừng, lại để cho các huynh đệ lập tức dán một khối thuốc lên cổ áo, tránh cho việc ngộ thương, hiện tại, việc duy nhất làm cho ta cảm giác có chút phiền phức, chính là nhạc đội Tổng triều, nếu có thể làm cho bọn họ hơi chút rút lại phía sau một chút, hoặc là hơi nhanh một chút là tốt rồi."

Sài Dương lại nhẹ nhàng lay động quạt xếp, nói: "Cái này rất đơn giản, đợi cho người của chúng ta thấy Công Chúa, bảo nàng tìm lý do, sai khiến đội nhạc đi đầu là được rồi. Chừng quây, ta cảm thấy hiện tại chúng ta cứu Công Chúa đã không phải là vấn đề, mấu chốt là chúng ta trở về như thế nào? Điểm này người đã có ý định gì chưa?"

Trần Nguyên đưa con mắt về phía địa đồ, đồng thời hỏi: "Người cho rằng thế nào?"

Sài Dương chỉ nghĩ trong chốc lát, liền nói: "Chúng ta có thể theo thành Thanh Viễn, trực tiếp trở lại Tổng triều."

Trần Nguyên mỉm cười, lắc đầu nói: "Như vậy không được, Lý Nguyên Hạo khẳng định còn có thể xếp người, mà đưa công chúa thẳng về nhà, chúng ta sẽ toi hết."

Xác thực là như thế, nếu như trực tiếp đưa Công Chúa trở về, kết quả này nhắm mắt lại cũng có thể nghĩ ra được, Sài Dương hỏi: "Người có biện pháp nào?"

Trần Nguyên nói: "Đón được Công Chúa, lại để cho Công Chúa đổi thành thường phục, Sài đại quan nhân, người một đường hộ tống nàng đi hướng Thổ phồn. Chúng ta sao, lại để cho Lý tử nhi ngồi ở bên trong loan giá Công Chúa, chúng ta tiếp tục đi tới Tây Bình phủ, phỏng chừng sẽ tranh thủ thời gian vài ngày vì người, các người phóng nhanh tốc độ một chút, nếu có thể, sẽ tới được biên giới."

Sài Dương cau chân mày lại, nói: "Người đi cùng Công Chúa, ta mang theo các huynh đệ đến Tây Bình."

Đi Tây Bình có bao nhiêu nguy hiểm, tất cả mọi người biết rõ, Trần Nguyên nhếch miệng cười một tiếng, vỗ bả vai Sài Dương một cái, nói: "Cám ơn, chỉ là, người thật sự không được, không phải năng lực người không làm được, nhưng Kiều Nguyệt đang mang thai, chúng ta tại đây có nhiều người như vậy, người là một người phải còn sống trở về."

Sài Dương đang định nói cái gì, Trần Nguyên đã nói: "Không cần nói nữa, dẫn Công Chúa trở về, cũng không phải chuyện dễ dàng, nếu như người không giấu kỹ năng, bị người tìm đến, ta trở về không nhìn thấy, sẽ chỉ hỏi người thôi."

Sài Dương nuốt lời còn lại xuống, con mắt nhìn Trần Nguyên, yết hầu không nhin được mà động vài cái, một lát sau mới lên tiếng: "Người yên tâm."

Trần Nguyên vỗ tay một cái, nói: "Tốt rồi, mọi người trở lại nghỉ ngơi, khuya hôm nay, ta cùng Sài đại quan nhân chuẩn bị những vật này là được rồi."

Sáng ngày thứ hai, Diệu Đức thành yên tĩnh một đêm, những cư dân kia thật sự không ngăn được mỗi một mà yên tĩnh trở lại, rất nhiều nhà dân bị đám người xúc động đêm qua thiêu hủy rồi, khắp nơi trên phố đều là máu tươi và thi thể, Diệu Đức thành yên tĩnh lại, những cư dân kia mới phát hiện, biến thành như vậy, đối với hắn đám bọn họ, thật sự không có chỗ tốt gì.

Nếu như quan binh trở lại báo thù, vậy thì làm sao bây giờ? Bọn hán hiện tại chỉ có thể gửi hi vọng ở Chỉ huy sứ đại nhân, người đã thập phần làm hết phận sự đối với bọn họ.

Mấy người có tiếng nói và địa vị tại sáng sớm liền chạy tới lều vải Trần Nguyên ngày đóng quân hôm qua, nhưng sau khi tới, mới phát hiện, lều vải trống không, chút ít quan binh thủ vệ đêm qua anh dũng tác chiến, đã không còn bóng dáng.

Tâm tình sợ hãi bất an lập tức lan tràn ra khắp Diệu Đức thành, mà tiếng khóc của những người chết đi thân nhân kia, lại càng làm cho những người này sợ hãi hơn, bọn hán cũng không biết, mình ngày mai rốt cuộc sẽ là cái dạng gì.

Mà sau khi từ Diệu Đức thành đi ra, tất cả kế hoạch của Trần Nguyên đều tiến hành thuận lợi, Hô Diên Bình cực kỳ thuận lợi giao tiếp văn sách, gặp Trương Tầm Nguyên.

Trương Tầm Nguyên lại nổi lên lòng nghi ngờ đối với một bộ mặt lạ hoắc của Hô Diên Bình, hán hỏi Hô Diên Bình: "Lúc ngươi tới, thân thể Thác Ngọc tướng quân Tây Bình phủ đã được chưa? Nghe nói bệnh cũ hán lại tái phát, lần này ta cầu một phương thuốc từ Đại Tổng cho hán, không biết có dùng được không."

Hô Diên Bình lúc ấy liền ngây ngẩn cả người, con mắt nhìn Trương Tầm Nguyên, hồi lâu không nói gì.

Trong lòng Trương Tầm Nguyên rất là hoài nghi, sau một lúc lâu, Hô Diên Bình mới vò đầu ngu ngơ nói: "Đại nhân, chẳng lẽ Tây Bình phủ chúng ta có hai Thác Ngọc tướng quân sao? Thác Ngọc tướng quân ta nhận là thượng quan của ta, chủ quản vật tư Phi Ứng Khánh Quân, chỉ là, hán giống như có gì bệnh à, thân thể rất tốt, là khách quen ở phía trong thành lâu."

Trương Tầm Nguyên cười nói: "Ha ha, vậy thì có thể là ta nhớ sai rồi, chúng ta đi thôi."

315. Chương 306: Đóng Con Dấu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 306: Đóng con dấu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tây Bình phủ chỉ có một Thác Ngọc tướng quân, điểm này Trần Nguyên đã nói qua với Hô Diên Bình, thời điểm đến, mỗi người bọn hán đều phải ghi nhớ một chút sự tình, chính là vì để phòng ngừa Trương Tầm Nguyên sinh nghi.

Có thể nói, Trần Nguyên tương đối hiểu thấu đối với Trương Tầm Nguyên, tiểu tử này thấy đội ngũ năm mươi người, không có một người nào, không có một cái nào mình nhận thức, trong lòng sẽ rất bất an.

Hỏi qua Hô Diên Bình, vừa giống như quan tâm đến cuộc sống ngày thường của binh sĩ, tùy tiện hỏi thêm vài người nữa, cũng may, các huynh đệ rất cơ cảnh, hiểu rõ một chút tình huống đơn giản, cái phức tạp, đến chính Trương Tầm Nguyên cũng không biết, cho nên vẫn có thể ứng phó.

Trong lòng bàn tay Hô Diên Bình đều là mồ hôi, thẳng đến khi toàn bộ quân đội Đại Tổng kia rời đi, tâm treo lên trên cao mới được thả lại trong bụng.

Quân đội Tổng triều tiến vào biên cảnh Đảng Hạng mười dặm rồi mới rời đi.

Đây là yêu cầu của Trương Tầm Nguyên, bởi vì, càng đi về phía trước, chính là Thanh Viễn quân thành, nơi đó là cứ điểm quân sự của Đảng Hạng, tự nhiên không thể để cho Tổng binh tùy tiện tới gần, hướng chỉ bây giờ cách quân thành chỉ hơn ba mươi dặm, vậy mới xem như an toàn.

Khoái mã đã đi đến quân thành thông báo, bọn hán tới đón, chính mình chạy đi nơi đó, hai đầu đều nhanh hơn một ít, khả năng là qua một canh giờ sẽ có thể chạm mặt nhau.

Tính cảnh giác của Trương Tầm Nguyên lúc này mới thoáng buông lỏng một ít, Hồ Diên Bình cũng nhớ một canh giờ này, mới có cơ hội tiếp cận xa giá của Triệu Ý.

Cái gọi là xa giá, kỳ thật chính là xe ngựa mà thôi, tựa như cỗ xe "Bảo mã [BMW]" của Trần Nguyên tại Biện Kinh, chẳng qua là đẹp mắt hơn một ít so với xe ngựa của hân.

Triệu Ý ngồi ở bên trong, cố giả bộ trấn định, dùng mắt ngoài bình tĩnh để che dấu nội tâm khẩn trương, sợ hãi còn có cả một nỗi, làm cho nàng cảm giác được sự bi thương lo lắng.

"Hắn đã nói là sẽ đến, hân nói qua là tại biên cảnh, hiện tại đã đến biên cảnh, vì cái gì còn không có một điểm động tĩnh? Chẳng lẽ hân xảy ra chuyện gì sao? Hay là hứa hẹn, căn bản chính là một lời nói dối, để lừa gạt mình?" Trong lòng Triệu Ý vận chuyển đầy suy nghĩ rối rắm.

"Thiến Thu, hỏi một chút xem ở đâu rồi?" Triệu Ý đã muốn phát giận, lên tiếng hỏi Thiến Thu.

Nhân Tông tổng xuất nàng ra khỏi hoàng cung, tổng xuất ra khỏi Đại Tông, đưa đến địa phương xa như vậy, nàng đã không có gì vui vẻ, hiện tại, nàng chỉ hi vọng Trần Nguyên có thể xuất hiện, dù cho hân không thể đón tiếp nàng trở về, chỉ đến liếc nhìn nàng một cái, ít nhất có thể để cho nàng cảm giác, những thứ mình trả giá rất đáng được trân trọng.

Thiến Thu lên tiếng, vén rèm xe lên, duỗi đầu hô ra bên ngoài một câu: "Hiện tại đến đâu rồi?"

Hồ Diên Bình rốt cuộc cũng tìm được cơ hội.

Hân người là thứ nhất đưa đầu tới, nói: "Hồi bẩm Công Chúa, hiện tại đã muốn sắp đến Thanh Viễn quân thành rồi, ngài chuẩn bị sẵn sàng, lập tức có thể nghỉ ngơi, không biết có phải là cái đội nhạc này nhao nhao, làm Công Chúa phiền rồi?"

Thiến Thu trông thấy Hồ Diên Bình, vốn là sững sờ, tiếp theo, sắc mặt vui mừng, đang muốn chào hỏi, lại phát hiện quần áo Hồ Diên Bình mặc trên người cũng là quân phục Đẳng Hạng, hơn nữa còn nhiều lần nhảy mắt về hướng nàng.

Thiến Thu lúc này liền "à" một tiếng, sau đó mới buông màn xe.

Nàng rốt cuộc cũng không khống chế nổi kích động trong lòng, nói thật, nàng cũng sợ Trần Nguyên không đến

"Công Chúa, Công Chúa, bọn hân đến rồi!" Thiến Thu cố gắng đè thấp thanh âm của mình, kích động kéo tay Triệu Ý lại.

Triệu Ý vốn là chưa kịp phản ứng, tiếp theo, dáng tươi cười trên mặt vô cùng sáng lạn, hỏi: "Thật sự, ở nơi nào?"

Thiến Thu dùng sức gật đầu, nói: "Ngay ở bên ngoài, ta nhìn thấy Hồ Bình, hân đang ở bên cạnh xe ngựa!"

Triệu Ý cũng mở ra màn xe, quả nhiên trông thấy Hồ Diên Bình ngay tại cách đó không xa, lần này nàng mới hài lòng, nở nụ cười, dưới sự cực kỳ vui vẻ, Triệu Ý hưng hăng bám véo khuôn mặt Thiến Thu một tý, nói: "Nha đầu chết tiệt kia, hiện tại mới nói, vả vào miệng cho ta!"

Thiến Thu đau nhức, thiếu chút nữa kêu lên, nói: "Người ta cũng là vừa vận chứng kiến chứ sao."

Triệu Ý hưng phấn một hồi, nói: "Hân mới vừa nói cái gì?"

Thiến Thu lại nhớ rất rõ ràng, lặp lại lời nói của Hồ Diên Bình một lần nữa.

Lúc này, Triệu Ý vui vẻ dị thường, tuy Hồ Diên Bình không nói sự tình rõ ràng, nhưng hiện tại, năng lực giải thích của nàng đã biến thành siêu cường, con người xoay động, nói: "Cứ để cho đội cổ nhạc dừng lại!"

Thiến Thu còn chưa kịp phản ứng, hỏi lại một câu: "Công Chúa, vì cái gì vậy?"

Triệu Ý cười nói: "Không tại vì sao, bản công chúa muốn ngủ, bảo bọn họ ngừng ở chỗ này một canh giờ rồi hãy đi tiếp."

Trương Tầm Nguyên có chút kinh ngạc đối với quyết định này của Triệu Ý, mặc dù hân tự cho là mình thập phần thông minh, nhưng cũng không nghĩ ra, đây rốt cuộc là vì cái gì.

Chỉ là, ở trong mắt Trương Tầm Nguyên, nếu như đội cổ nhạc này không đi theo, tốc độ cả đội ngũ có thể nhanh hơn một tý, cũng không có cái gì không tốt.

Hơn nữa, Triệu Ý là Công Chúa Tổng triều, nàng muốn hay không muốn cho đội cổ nhạc Tổng triều đi theo, tự nhiên không cần bất luận lý do gì, nàng cũng là Vương phi Đẳng Hạng tương lai, nếu như được sủng ái mà nói, ngày sau, còn có thể lên làm hoàng hậu, chính mình không cần phải vì chút việc nhỏ ấy mà đối nghịch nàng.

Lập tức đáp ứng.

Đội đình cổ nhạc đình chỉ tiến lên, cả đội ngũ, ngoại trừ người cưỡi ngựa, chính là ngồi xe ngựa, tốc độ thật sự nhanh hơn không ít, Triệu Ý rềm xe vén lên lần nữa, con mắt liếc nhìn Hô Diên Bình, chứng kiến Hô Diên Bình lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với nàng, Triệu Ý biết mình lần này đã đúng.

Đội ngũ rất nhanh đã chạy vào trong vòng hơn mười dặm, mắt thấy sắp đi vào chỗ núi rừng, Trương Tầm Nguyên lúc này lại có chút phẫn nộ, nói: "Bọn hần tại Thanh Viễn quân thành làm gì đó, dựa theo tốc độ của chúng ta, vậy mà cũng sắp đến nơi rồi, vì cái gì còn không thấy có người tới đón tiếp? Chẳng lẽ là chuẩn bị tiếp chúng ta trong quân thành sao?"

Hô Diên Bình biết rõ, Trần Nguyên mang theo hơn mười người còn lại, chắc là không biết tới đón Trương Tầm Nguyên, nếu như từ rất xa đã bị Trương Tầm Nguyên phát hiện mà nói, hần có đầy đủ thời gian để đào tẩu.

Trần Nguyên muốn, chính là không hờ ra một chút thanh âm nào, nói cách khác, lúc này đây, hần muốn giết sạch.

"Cái này, tiểu nhân cũng không biết bọn hần đang làm cái gì." Hô Diên Bình ngu ngơ cười một chút, nhìn về phía trên chất phác đến dị thường.

Trương Tầm Nguyên thập phần bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói những chuyện khác: "Chờ ta gặp được Đại vương, tất nhiên sẽ trị bọn hần chuyện làm việc bất lợi!"

Đang khi nói chuyện, đội ngũ vẫn còn tiếp tục tiến lên, Trương Tầm Nguyên căn bản không chú ý tới, những người tới đón hần kia, trong lúc bất tri bất giác đó, toàn bộ đã tụ tập tại chung quanh xa giá của Triệu Ý.

Thời điểm đi đến một chỗ sườn núi, một cơn gió lạnh thổi nhập vào trong cơ thể Trương Tầm Nguyên, hần bỗng nhiên giật mình một cái, địa thế của nơi này quá hiểm yếu rồi, một mặt là triền núi bất ngờ vươn thẳng, một mặt là vách núi vách đá, nơi này là cửa ải cuối cùng tiến vào quân thành.

Năm đó, Lý Nguyên Hạo lựa chọn xây quân thành ở Thanh Viễn, chính là vì nhìn trúng địa hình mảnh đất này.

Nhưng hiện tại, trong lòng Trương Tầm Nguyên đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, không phải hần nhìn ra điều gì, chỉ là một loại trực giác.

Hần tay giơ lên, nói: "Đình chỉ tiến lên!"

Cả đội ngũ chậm rãi ngừng lại, Hô Diên Bình lặng lẽ dừng, cây thương trong tay biến thành đòn gánh, kỳ thật, hần cảm thấy, hiện tại không cần Trần Nguyên tới, một mình hần là có thể xử lý hết tất cả sự tình này.

"Ha ha ha....," một tiếng cười to từ bên cạnh truyền đến, Trần Nguyên cưỡi con ngựa cao to, từ nơi quẹo vào rừng cây vọt ra: "Trương đại nhân thật sự là quá xấu, đã hủy buổi diễn của tiểu đệ rồi, vốn muốn để cho người đi hai bước nữa, sẽ cho người một món quà mừng rỡ, vì sao người ngừng lại ở nơi này?"

Trương Tầm Nguyên trông thấy Trần Nguyên, khuôn mặt tái lại, hai mắt lập tức xiết chặt, hỏi: "Trần Thế Mỹ? Tại người sao lại ở chỗ này?"

Trần Nguyên mỉm cười, gật đầu nói: "Vấn đề này hỏi thật hay, tại sao ta lại ở chỗ này vậy? Khách khí một chút, chính là ta biết rõ, sẽ không có người nào đến đón tiếp người, cho nên, tại hạ đành phải tự mình đến tiếp Trương đại nhân, không khách khí một chút, chính là ta đã giết sạch người tới đón người rồi, hiện tại, là đến đưa tiễn người đi gặp bọn hần "

Sắc mặt Trương Tầm Nguyên biến đổi: "Trần Thế Mỹ, vì cái gì mà ngươi làm như vậy? Làm như vậy, có chỗ tốt gì đối với ngươi?"

Trần Nguyên nói: "Vấn đề này không hỏi thì tốt hơn, hiện tại ta không muốn giải thích, bởi vì, nếu như người đã chết, cái gì cũng có thể biết, cũng không cần ta giải thích với ngươi, nếu như chết rồi, cái gì cũng không biết, ta cũng không cần phải giải thích cái gì với ngươi!"

Nói xong, lời này vung tay lên, nói: "Động thủ!"

Trương Tầm Nguyên cũng quyết định thật nhanh, quát một tiếng: "Kết trận!"

Hắn biết rõ, Trần Nguyên rất lợi hại, cũng biết đối phương bố trí mai phục ở chỗ này, chính mình quả quyết không có bao nhiêu cơ hội, hiện tại, duy nhất có lợi đối với hắn, đúng là địa hình, tại đây chỉ có một con đường, không tính quá rộng, chỉ cần mình có thể thủ ở cửa, có thể thắng được thời gian, có thời gian, tiếp theo có thể nghĩ đến biến hóa.

Những người làm Hán gian này, phần nhiều đều là như thế, bọn hắn không muốn chết, cho nên sẽ nghĩ ra tất cả biện pháp để sống sót.

Nhưng Trương Tầm Nguyên không nghĩ tới, chính là, mệnh lệnh kết trận vừa mới hạ xuống, sau lưng lại truyền đến một đồng thanh âm đại loạn, chút ít người Đảng Hạng theo mình đến Tổng ào ào té trên mặt đất, Hồ Diên Bình dùng một cây đòn gánh, trong nháy mắt đã quét ngã bảy tám người xuống đất.

Cái này căn bản không phải chiến tranh, bởi vì hai mặt giáp công, Trần Nguyên chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, bên phía Đảng Hạng, thậm chí ngay cả cơ hội chống cự cũng không có, chiến đấu cũng đã xong.

Trương Tầm Nguyên nhìn toàn bộ chung quanh đã đều là người của đối phương, Thiết An Ha Mã Thai, Tô Đồ, đều đang cười hì hì theo dõi hắn, Trần Nguyên lại lướt qua hắn, đi đến hướng xe ngựa.

Chỉ thấy Trần Nguyên còn chưa đi đến bên cạnh xe ngựa, Triệu Ý cũng đã từ trên xe nhảy ra, ôm cổ Trần Nguyên, nói: "Ta biết rõ ngươi sẽ đến, ta biết rõ ngươi nhất định sẽ đến!"

Thanh âm Triệu Ý rất kích động, tất cả mọi người từ đó nghe ra tâm tình của nàng bây giờ.

Tay Trần Nguyên do dự một chút, cuối cùng vẫn đặt ở trên lưng Triệu Ý, nhẹ nhàng vỗ hai cái, nói: "Ta biết rõ ngươi vẫn chờ ta, từ lúc ngươi đi, ta đều bị hất xì, đáng tiếc, ta biết là mình đến quá muộn, bằng không thì cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy, nhớ kỹ, có chuyện gì, ngàn vạn lần không được gạt ta."

Triệu Ý lúc này cũng chú ý tới, tất cả mọi người đang cười hì hì nhìn bọn hắn, đỏ mặt, thả Trần Nguyên ra, đồng thời nhẹ nhàng ở bấm một cái trên cánh tay Trần Nguyên, ngoài miệng lại vô cùng ôn nhu, nói: "Biết rồi."

Trần Nguyên thiếu chút nữa liền kêu lên, hắn không rõ, có phải tất cả nữ nhân đều ưa thích làm như vậy? Chẳng lẽ véo người rất đã ghiền sao?

Trương Tầm Nguyên lúc này cũng đã hiểu ra, hắn rõ ràng, Trần Nguyên dám làm chuyện như vậy, căn bản không có ý định để cho mình còn sống.

Sắc mặt Trương Tầm Nguyên tái nhợt, nói: "Trần Thế Mỹ ngươi có gan đó, ngươi không sợ, lúc trở về, không có cách nào bàn giao sao? Ngươi cho rằng, hoàng đế Tống triều sẽ bỏ qua cho ngươi sao?"

Trần Nguyên xoay đầu lại nhìn hắn, nói: "Đây là chuyện tình của ta, ta có biện pháp đón Công Chúa trở về, ta tự nhiên có biện pháp làm tốt mọi việc, điểm này không cần Trương đại nhân lo lắng, ngươi cũng không gánh được đâu, các ngươi, ai động tay? Đưa Trương đại nhân lên đường."

Nói xong lời này, hắn dùng tay bịt lấy con mắt Triệu Ý, nói: "Không nên nhìn, chúng ta đi vào trong xe ngựa."

Thiết An Ha Mã Thai cách Trương Tầm Nguyên rất gần, nghe thấy lời Trần Nguyên nói, một mũi tên đã đâm xuyên ngực Trương Tầm Nguyên, ở giữa vị trí trái tim, Trương Tầm Nguyên "phù phù" một tiếng mới ngã xuống đất.

Trở lại quân thành, Triệu Ý mới từ mọi người trong miệng biết được, Trần Nguyên vì cứu nàng, rốt cuộc đã làm sự tình gì, ngoài kinh ngạc, cũng có chút cảm động.

Một nữ nhân, tại thời điểm đối mặt với một nam nhân, chịu vì nàng mà buông tha một kiện áo bông cuối cùng trên người, nàng còn có thể nói cái gì?

Một nữ nhân, tại thời điểm đối mặt một nam nhân, nguyện ý mạo hiểm tánh mạng, nguy hiểm, chỉ vì cứu nàng ra, nàng còn có thể nói cái gì?

Triệu Ý thật sự không lời nào để nói, nàng không biết cái gì là nam nhân tốt, cũng không biết nói cái gì là tình yêu, nhưng nàng dám xác định, những thứ này, mình cũng tìm được rồi.

Hiện tại, nàng nhìn Trần Nguyên thế nào cũng thuận mắt hơn so với Lý Nguyên Hạo, rất nam nhân.

Mà Trần Nguyên lúc này đang bàn giao việc Sài Dương mang đi Triệu Ý, Triệu Ý vẫn không thể đi, bởi vì những đội chiêng trống kia còn chưa đến.

Đợi cho đội cổ nhạc kia đến rồi, Triệu Ý phải lộ diện, nói một chút cùng bọn họ, để cho toàn bộ bọn họ nghe theo chính mình, sau đó mới có thể làm việc.

Nói tóm lại, tuy sự tình khó khăn trắc trở nhiều hơn một ít so với chính mình suy nghĩ, nhưng tình huống bây giờ, lại cực kỳ khiến cho Trần Nguyên thoải mái.

Ít nhất, chính mình không cần giả mạo đội cổ nhạc.

Thời điểm tất cả đều làm tốt, đã là buổi tối rồi, Trần Nguyên ngồi trong phòng hẩn chuẩn bị vì Triệu Ý, nhìn khuôn mặt Triệu Ý như hoa như ngọc, hẩn cảm giác một loại xúc động thú tính của mình đang lan tràn trong người.

Nhiều ngày khẩn trương như vậy, lại khiến cho hẩn không có thời gian cân nhắc đến loại chuyện này, nhưng hiện tại, Triệu Ý đã ngồi ở trước mặt mình, hiện tại, chuyện duy nhất còn ngăn cản Trần Nguyên, chính là nàng phận Công Chúa của thân.

Nàng là Công Chúa, là Công Chúa đại Tổng, cái thân phận này lại làm cho đáy lòng Trần Nguyên có chút cố kỵ, ngay tại thời điểm hẩn còn có một chút điểm do dự như vậy, Triệu Ý đã làm một việc không nên làm nhất.

Nàng nhìn Trần Nguyên, nói một câu: "Ngày mai người cùng ta trở về không được sao? Tại sao phải ta phải ở chung một chỗ cùng Sài Dương?"

Trần Nguyên kéo tay của nàng lại, nói: "Người không hiểu, có nhiều thứ ta có thể ném, nhưng có nhiều thứ không được, ta dẫn của bọn hẩn ra, không có khả năng một mình chạy về trước, nếu làm như vậy, ta liền không có mặt mũi gặp người."

Triệu Ý đâm đầu vào trong ngực Trần Nguyên, ôm eo của hẩn thật chặt, nói: "Ta không nữ, ta sợ sẽ không còn được gặp lại người thôi!"

Trần Nguyên nhìn khuôn mặt mê người kia của nàng, ngửi mùi thơm ngát sâu kín trên người nàng, không khỏi có chút vui vẻ thoải mái, rốt cục cũng không chế không nổi nữa rồi, hẩn không thêm quản nhiều nữa, nói: "Đúng vậy, nói không chừng ta sẽ không về được, cứ như vậy để cho người đi, thật không phải với chính mình, cứ đắp lên con dấu trước đã."

Triệu Ý ngẩng đầu hỏi: "Cái con dấu gì?"

Trong lòng Trần Nguyên cười một tiếng, đương nhiên là chứng minh quyền sở hữu của mình, hẩn mạnh mẽ hôn nàng một tý, nói: "Đúng là cái này."

Triệu Ý đỏ mặt lên, vô ý thức muốn trốn tránh, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy rất chờ đợi, đang lúc nài con trong lòng đang đi loạn, Trần Nguyên nhìn ánh mắt của nàng, nói: "Còn chưa đóng lên, làm nhiều vài cái nữa!"

Lúc này đây, Triệu Ý tránh né với biên độ nhỏ, bờ môi Trần Nguyên dán lên khuôn mặt của nàng, cũng không buông ra, lại tìm tới hướng miệng nhỏ anh đào của Triệu Ý, Triệu Ý cũng là khó kìm lòng nổi, hai người trong nháy mắt đã là tình cảm mãnh liệt khó nhịn, ôm nhau lăn lên trên giường.

316. Chương 307: Cứ Để Họ Đi

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 307: Cứ để họ đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên cử y phục của nàng ra, đập vào mắt chỉ là đẹp da thịt trắng muốt, có thể dùng Dương Chi Bạch Ngọc để hình dung, trong trắng lộ hồng, vẽ đẹp đó lại khiến cho Trần Nguyên thêm nhỏ dãi, có một loại xúc động muốn hung hăng cắn lên một miếng.

Đôi mắt đẹp Triệu Ý của chăm chú nhắm lại, bởi vì khấn trương, hai tay của nàng gắt gao nắm chặt ga giường, hơi có chút run rẩy, hai ngọn núi trước ngực phập phồng trên phạm vi lớn.

Nét mặt của nàng, thân phận của nàng, cũng làm cho Trần Nguyên có một loại cảm giác kích thích càng mạnh, giờ này khắc này, cũng không có lo lắng dư thừa, chỉ muốn nhẹ nhàng vui vẻ cùng phát tiết thống khoái.

Nhưng Trần Nguyên biết rõ, nàng là lần đầu tiên, không thể để cho mình thống khoái, cho nên liền ôn nhu, hôn môi vuốt ve tất cả mẫn cảm khu vực trên người nàng, đồng thời nhỏ giọng nói: "Không phải sợ, ta sẽ cẩn thận, ta sẽ làm người đau."

Triệu Ý cảm thấy Trần Nguyên chậm rãi buông lỏng hôn môi cùng vuốt ve, không biết lúc nào, một hồi đau đớn rất nhỏ từ phía dưới truyền đến, Triệu Ý không khỏi hừ một tiếng, kế tiếp, nàng rõ ràng cảm giác được, cả người Trần Nguyên phảng phất như là khảm vào thân thể của nàng, loại cảm giác này, thật sự làm cho nàng say, điên rồi, quên tất cả, chỉ dụng tâm mà cảm thụ khoái hoạt vô tận triển miên.

Cả đêm tình cảm mãnh liệt qua đi, sáng ngày hôm sau, ngồi bên trong xa giá của Triệu Ý, đúng là Lý tỷ nhi.

Tuy Trần Nguyên có chút không muốn, Triệu Ý cũng thập phần không muốn, nhưng lại phải tạm thời tách ra, Triệu Ý trở lại Đại Tổng trước.

Chỉ có như thế, mới có thể để Trần Nguyên hoàn thành kế hoạch.

Hắn mang theo huynh đệ Bạch Sơn doanh, mang theo Lý tỷ nhi, mang theo đội cổ nhạc kia, tiếp tục đi về phía trước, mãi cho đến Tây Bình phủ, sẽ khiến cho Lý Nguyên Hạo nhìn thấy Triệu Ý bỗng nhiên mất tích.

Như vậy, Lý Nguyên Hạo điều tra sự tình mất tích Triệu Ý, tất nhiên sẽ bắt đầu tra lên từ Tây Bình phủ, Trần Nguyên có đầy đủ cơ hội bố trí một ít tay chân, lại khiến cho Lý Nguyên Hạo không tìm ra bất luận đầu mối gì.

Nhìn thân ảnh ba người Sài Dương Triệu Ý cùng Thiển Thu biến mất trong tầm mắt mình, Trần Nguyên vẫn còn dừng địa phương ở nàng biến mất, thẳng đến lúc bỗng nhiên A Mộc Đại nhỏ giọng nói một câu: "Chưởng quầy, đều đã chuẩn bị xong, hiện tại có thể đi rồi."

Trần Nguyên lúc này mới thu hồi tinh thần của mình, quay đầu lại, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta cũng đi thôi, trên đường, bảo các huynh đệ đều chú ý một chút, chúng ta dẫn Công Chúa đại Tổng đi kết thân cùng Lý Nguyên Hạo, thanh thế nhất định phải làm đủ, người trên đường cũng biết, Công Chúa đang đi đến Tây Bình phủ."

A Mộc Đại gật đầu, nói: "Chưởng quầy yên tâm, chúng ta không riêng gì khua chiêng gõ trống dọc theo đường, còn phái huynh đệ đến quận huyện các nơi thông báo, để cho bọn họ tới nghênh đón, tuyệt đối làm đủ thanh thế."

Trần Nguyên cười một chút, hẳn rất có lòng tin đối với kế hoạch của mình, nếu là bình thường, nói không chừng Lý Nguyên Hạo có thể khám phá, nhưng hiện tại, hẳn đang tận toàn lực ứng phó chiến tranh cùng Liêu quốc, chắc chắn sẽ cung cấp điều kiện tiện lợi nhất định cho mình.

Cho nên, Trần Nguyên tin tưởng không nghi ngờ, đối với việc mình có thể hoàn thành viên mãn kế hoạch lần này, sau khi trở về, sẽ bàn giao cùng Nhân Tông.

Hắn phải cho Nhân Tông một cái công đạo.

Từ thân phận Triệu Ý để nói, hẳn không có khả năng lại để cho Triệu Ý giống Hồ Diên Bích Đào, trốn tránh qua cả đời, Hồ Diên Bích Đào sinh ra đã sinh hoạt trong loại hoàn cảnh này, nàng có thể chịu được, thậm chí đã tập mãi thành thói quen.

Nhưng Triệu Ý không giống, chỉ cần mình ở cùng nàng, khả năng là nàng không sẽ để ý những việc này, nhưng thời gian dài, nàng sẽ vạn phần thống khổ giữa thân tình cùng tình yêu.

Nếu như người thật sự muốn một nữ nhân sống tốt, không thể để cho nàng kẹt giữa thân tình cùng tình yêu, là một người nam nhân, Trần Nguyên phải giải quyết những vấn đề này vì Triệu Ý, hẳn phải được Nhân Tông đồng ý.

Từ phương diện chính mình mà nói, cứu Triệu Ý trở về, chỉ là bắt đầu một trò chơi càng nguy hiểm hơn, đó là một cái tử cục ông trời bố trí xuống cho Trần Thế Mỹ, muốn thắng, chính mình phải có đủ thực lực.

Tại Tống triều, Trần Thế Mỹ làm một người buôn bán, tuyệt đối là không có khả năng sống theo số mệnh, nhưng bây giờ, muốn trốn ra khỏi dao cầu của Bao Chứng, hẳn phải được Nhân Tông đồng ý, chỉ cần Nhân Tông đồng ý rồi, chuyện kia liền đơn giản hơn nhiều.

Đương nhiên, muốn cho Nhân Tông đồng ý mình, hơn nữa còn gả Triệu Ý cho mình, trước mắt, nhìn về phía trên, giống như có chút khó khăn, thậm chí căn bản không có khả năng, nhưng có thể kéo Triệu Ý từ trong hổ lửa về, cảm giác chịu tội trong lòng đã giảm bớt đi rất nhiều.

Ngay tại lúc hẳn cho rằng, sự tình Đảng Hạng đã làm không sai sót gì, sẽ không còn chuyện xấu gì, trong đầu bắt đầu tính toán mình trở lại Đại Tống nên làm như thế nào, Trần Nguyên hồn nhiên không biết, nguy hiểm đang chậm rãi tới gần.

Cả đội ngũ chậm rãi đi vào nội địa Đảng Hạng, đi thời gian bảy ngày, thời gian bảy ngày này, bọn hắn một đường qua bảy tòa thành trì Đảng Hạng, ngoại trừ tận lực tránh Diệu Đức thành, sáu tòa thành thị khác đều sớm nhận được thông báo, bảo bọn họ làm tốt công tác dàn xếp Công Chúa.

Mắt thấy sắp đến Tây Bình phủ rồi, giống như những địa phương kia, sứ giả đã sớm xuất phát, chắc hẳn hiện tại đã chuẩn bị tốt tại Tây Bình phủ.

Trần Nguyên lại căn bản không có ý định đi vào, hẳn ngừng lại tại địa phương cách Tây Bình phủ ba mươi dặm, phát phát tay về đằng sau, ý bảo đội cổ nhạc không cần phải diễn tấu nữa.

Những tay diễn tấu kia rất là khó hiểu đối với chuyện này, mấy ngày hôm trước, thời điểm qua thành nhỏ, cách rất xa Trần Nguyên đã bảo bọn họ làm tiếng vang ầm ĩ, vì cái gì mà đến thành lớn, lại muốn dừng lại? Người lĩnh đội có chút khó hiểu, hỏi: "Đại nhân, vì cái gì mà không thổi nữa?"

Trần Nguyên đứng ở trước xa giá Công Chúa, nói: "Công Chúa hôm nay có chút không thoải mái, nàng nói, thanh âm của các người có chút nhao nhao, bảo các người chờ ở chỗ này, một canh giờ lại tới."

Bởi vì lúc trước đã phát sinh qua chuyện như vậy một lần, cho nên vậy người lĩnh đội không có chút hoài nghi nào, gật đầu đáp: "Tốt, vậy thì xin đại nhân lưu lại mấy quân gia, dẫn đường cho chúng ta, các người cứ đi trước."

Trong lòng Trần Nguyên thâm nghĩ, người đây là đang nói giỡn rồi, hiện tại trong xe ngựa này đâu còn có Công Chúa, hẳn cười một chút, nói: "Nghỉ cũng không cần nữa, nói thật, dọc theo con đường này, các người

diễn tấu thật sự là không tệ, lại để cho kẻ hèn này là no bụng sướng tai, chỉ là hiện tại, tâm tình Công Chúa không tốt lắm, có lẽ là tôn huynh không cần phải đụng vào rồi đi à nha?”

Người học võ ưa thích khoa trương võ nghệ, thư sinh ưa thích người khoa trương tài văn chương, cái khoa chiêng gõ trống này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Người lĩnh đội thập phần hưởng thụ đối với lời Trần Nguyên nói, gật đầu đáp: “Được rồi, chúng ta đây ở chỗ này nghỉ ngơi một canh giờ, sau đó lại ra đi, không biết thời điểm vào thành có cần diễn tấu hay không?”

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Đương nhiên phải làm cho người cả Tây Bình cũng biết Công Chúa đến mới đúng, không diễn tấu một tý làm sao được?”

Người lĩnh đội tỏ vẻ mình biết nên làm như thế nào, bảo đội cổ nhạc ngừng lại, một canh giờ sau, lại diễn tấu sáo và trống, tiến vào Tây Bình phủ.

Bọn người Trần Nguyên chạy đi, nhìn lại đã không nhìn thấy bóng dáng đội cổ nhạc, trên mặt hân lập tức lộ ra dáng tươi cười, chuyện kể tiếp liền đơn giản, mọi người đổi thân quần áo này quay trở về.

Từ con đường kia đi, đều không có vấn đề, Triệu Ý phỏng chừng đã an toàn, vậy thì bọn họ đã có thể trực tiếp phản hồi Đại Tổng, cũng có thể đi đường vòng qua Thổ phồn, nếu có hào hứng mà nói, đi ba cửa ải nhìn cảnh vật cũng không thành vấn đề.

Tâm tình Trần Nguyên thật tốt, khẽ huy động roi ngựa trong tay, hai đấm ôm vào nhau, nói: “Chư vị huynh đệ, chuyện lần này phải đa tạ chư vị, đợi trở lại Biện Kinh, ta sẽ làm vài bàn tiệc, để tỏ lòng biết ơn, hiện tại chúng ta sẽ đổi y phục, thay đổi tuyến đường để trở về.”

Mọi người nghe hân nói như vậy, đều rất cao hứng, Hồ Diên Bình lại hỏi: “Chưởng quầy, đội cổ nhạc kia làm sao bây giờ?”

Trần Nguyên mỉm cười: “Để cho bọn họ đi Tây Bình phủ!”

317. Chương 308: Lý Nguyên Hạo Đến

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 308: Lý Nguyên Hạo đến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hồ Diên Bình có chút không quá yên tâm, nói: “Ta sợ người Đãng Hạng sẽ làm khó bọn họ, nói như thế nào mọi người cũng đều là người Tống, có nên quay về thông báo bọn họ một tiếng, để cho bọn họ rời đi hay không?”

Trần Nguyên vội vàng khoát tay, nói: “Vạn lần không được, nếu như người vậy, sẽ hại bọn họ.”

Lúc này, Lý tử nhi cũng từ trong xe ngựa đi ra, nói: “Chưởng quầy, sự tình cứ như vậy liền xong sao?”

Lý tử nhi thật sự rất bất ngờ, thời điểm từ Tống triều đến, nàng cho rằng một chuyến này tất nhiên là vạn phần mạo hiểm, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, ngoại trừ một đêm kinh hãi tại Diệu Đức thành, rõ ràng cứ thuận lợi như vậy.

Trần Nguyên nhìn nàng, nói: “Còn chưa xong, chỉ là, ta nghĩ là không có cái gì có thể ngăn chúng ta đi trở về, Lý tử nhi, sau khi trở về, người chọn một địa phương, ta đặt mua một tòa nhà cho người, bản chưởng quầy nói là sẽ giữ lời.”

Lý tử nhi cúi người một chút, nói: “Cám ơn ngài.”

Hồ Diên Bình kéo Trần Nguyên lại, nói: “Em rể, người còn chưa nói cho ta biết, vì cái gì ta đi thông báo cho đội cổ nhạc kia, lại làm hại bọn họ?”

Trần Nguyên vẫn không nói gì, nhìn thấy một đội nhân mã mạnh mẽ hiện ra trong tầm mắt mình, hơn nữa, càng ngày càng nhiều, hiện lên hình một nửa vòng tròn.

Sắc mặt mọi người lập tức biến đổi, Trần Nguyên tranh thủ thời gian, nói: "Trần định, không cần phải sợ, chúng ta không có khả năng lộ ra dấu vết, chắc là người Tây Bình phủ đi ra nghênh đón Công Chúa thôi."

Nói là không phải sợ, nhưng Trần Nguyên một bên cố gắng trấn định, bên kia lại tranh thủ thời gian quay đầu lại, nhìn xem đường lui, nếu quả thật có cái gì ngoài ý muốn, lập tức liền giết bằng được một con đường lui.

Không nhìn không sao, liếc nhìn lại, chỉ thấy một người võ sĩ mặc áo giáp ngân sắc, đang cười một thót tuấn mã màu trắng, mang theo mười kỵ binh, đã đi tới phía sau mình.

Người nọ chứng kiến Trần Nguyên phát hiện hắn, liền cười ha ha một tiếng, nói: "Trần Thế Mỹ, từ khi chia tay đến giờ, không có vấn đề gì chứ?"

Sắc mặt Trần Nguyên tái nhợt, hỏi: "Lý Nguyên Hạo?"

Người đằng sau đúng là Đãng Hạng Đại vương Lý Nguyên Hạo, tuy hắn đang cười, nhưng từ trong nụ cười của hắn, Trần Nguyên nhìn ra sát cơ đậm đặc.

Kỳ thật, không cần nhìn, hắn cũng biết, nếu hai người đổi lại vị trí, Trần Nguyên hôm nay cũng sẽ không để Lý Nguyên Hạo rời khỏi nơi đây.

Sau khi kinh ngạc một lát, Trần Nguyên lại trấn định, bình tĩnh ghìm ngựa đứng đó.

Lý Nguyên Hạo thì tràn ngập dáng tươi cười đầy sát ý trên mặt, nói: "Trần Thế Mỹ, chỉ huy sứ đại nhân của ta, người muốn biết người sai ở địa phương nào hay không?"

Trần Nguyên gật đầu: "Kính xin đại vương chỉ giáo."

Lý Nguyên Hạo thở dài thật sâu, nói: "Người đùa rất đẹp, không có một chút lỗ thủng, đáng tiếc chính là, trái tim Trương Tầm Nguyên cũng không giống với thường nhân chúng ta, mũi tên kia của người, không lấy đi được tánh mạng của hắn."

Chỗ sơ hở này thật sự là khiến cho Trần Nguyên vô pháp tiếp nhận, nhưng thật sự là không thể không tiếp nhận, cái này tính toán là cái gì? Chính mình tính toán vô cùng tường tận, rõ ràng vì sai lầm như vậy mà hủy diệt toàn cục rồi.

Hô Diên Bình cầm đòn gánh ra, nói: "Em rể, các người đi trước, ta tới chiến đấu với hắn!"

Trần Nguyên nhắc tay, nói: "Bây giờ còn chưa cần, nghe hắn nói cho hết lời đã."

Lý Nguyên Hạo thấy hai người bọn họ nói như vậy, lập tức cười ha ha một tiếng, hỏi: "Trần Thế Mỹ, người cảm thấy giữa chúng ta còn có cái gì để nói sao?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Có, ít nhất tại chỗ Đại vương vẫn có, nếu như không có, làm sao người lại thả chúng ta tới tận Tây Bình phủ?"

Hai người bây giờ cứ việc là lập trường đối địch, nhưng ánh mắt Lý Nguyên Hạo nhìn Trần Nguyên, có lẽ vẫn là thả ra đầy tia sáng rọi, nói: "Giao Công Chúa ra đây."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Điểm này ta đã không làm được rồi, mấy ngày nay, người ta dẫn bên cạnh, không phải là Công Chúa, mà là nàng."

Ngón tay của hắn chỉ về hướng Lý tử nhi, trên mặt Lý Nguyên Hạo lập tức phát ra dáng vẻ dữ tợn, hỏi: "Người, vì cái gì mà luôn đoạt nữ nhân cùng ta?"

Trần Nguyên không trả lời hắn, chỉ cười cười, bởi vì hắn cảm thấy, vấn đề này thật sự không đáng để mình trả lời.

Lý Nguyên Hạo nhìn chằm chằm Trần Nguyên một hồi, cuối cùng bỗng nhiên thay đổi một bộ sắc mặt khác, nói: "Trần Thế Mỹ, bốn vương kỳ thật rất thưởng thức người, nếu như chúng ta hợp tác mà nói, ta tin tưởng nhất định có thể đánh ra một phen công tích lớn, càng xuất sắc hơn so với Đường vương Hán Vũ, nếu

như người và đám huynh đệ này của người chịu lưu lại, Công Chúa kia, ta tặng cho người, tương lai, người giúp ta đánh rớt xuống giang sơn, ta sẽ phong người à Tịnh Kiên vương!”

Trần Nguyên gật gật đầu: “Không tệ, điều kiện rất mê người.”

Lý Nguyên Hạo rung dây cương chiến mã của mình một chút: “Ta có thể nói cho người biết, chỉ cần Đẳng Hạng ta có, người muốn gì, ta đều cho người, tại chỗ ta cai trị, ngoại trừ ta, người có thể không nghe bất luận kẻ nào, thế nào?”

Không chỉ nói hiện tại người đã không thể trở về được, cho dù người có thể trở về, ta nghĩ hoàng đế Tống triều cũng sẽ không cho người những thứ này đâu?”

Trần Nguyên nhìn hắn, nói: “Nhưng ta sợ người lột da ta.”

Trần Nguyên biết rõ sự tình đã không có đường cứu vãn, lập tức nhỏ giọng nói: “Chuẩn bị xông ra, mỗi người là một người, nhớ kỹ, một khi lao ra, không được quay đầu lại, không được cứu viện huynh đệ bên cạnh mình!”

Mọi người nghe xong lời này, lập tức âm thầm nắm chuôi đao trong tay.

Lý Nguyên Hạo ngẩng đầu lên cao cao, nói: “Nếu như người làm huynh đệ cùng ta, chỉ là một câu nói, trở lại Tống triều, người chỉ là một con chó, để cái gọi là sĩ tử kia sai đi làm việc mà thôi, thế nào, nếu như ta là người, không có gì cần cân nhắc.”

Trần Nguyên chậm rãi dục ngựa chạy về phía trước hai bước, nói: “Đúng, người nói rất đúng, ta tại Đại Tống, chính là một con chó, ai cũng có thể đá ta hai cái, chỉ là, không có biện pháp, ta là người trời sinh đã là đồ dễ tiện, ta tình nguyện làm chó Đại Tống, cũng sẽ không đi theo một con chó điên, cắn người bốn phía!”

Lời này nói ra, nhan sắc trên mặt Lý Nguyên Hạo lập tức biến thành tái nhợt, nói: “Người muốn chết!”

”Lao ra!”

”Giết sạch bọn hần!”

Hai người cơ hồ đồng thời hô lên.

Thiết kỵ Đẳng Hạng từ bốn phương tám hướng lập tức đánh tới giống như thủy triều, Lý Nguyên Hạo vốn cho rằng bên người Trần Nguyên chỉ là một chút ít những người gọi là tư binh, không quá để ở trong lòng.

Tuy lần trước tại Tân Nguyệt sơn trang, hắn đã ném qua thiết thoi lớn từ những người này, nhưng hắn luôn luôn cho rằng, chuyện đó là do đối phương nhiều người, quen thuộc địa phương, hơn nữa cũng có mấy tên hảo thủ.

Mà đến đây áp chế bốn phía, cũng đều là phủ binh Tây Bình phủ, tinh nhuệ Tây Bình phủ chính thức, cơ hồ đã mất hết một trận chiến tại Diệu Đức thành, hiện tại, quân đội này, ngay cả quân đội tuyển hai của Đẳng Hạng cũng không được tính.

Lý Nguyên Hạo muốn, chính là Trần Nguyên sẽ trùng kích đến bên cạnh mình, bởi vì mình bên này ít người, giết ra cần rất ít lao động chân tay, hướng hồ, có mình ở tại đây, đã là mỗi nhử lớn nhất rồi.

Nhưng khiến cho hắn vạn lần không ngờ, chính là, phương hướng Trần Nguyên trùng kích, lại là quân đội nghiêm chỉnh, những đội hình đang chạy đến phía trước kia.

Thiết An Ha Mã Thai, Tô Đồ, Hồ Diên Bình, ba người rút một mũi tên ra, bắn tới hướng quân trận thì nhìn về phía trên có vẻ vô cùng dày đặc, A Mộc Đại ở phía sau, theo bên người Trần Nguyên thật sát, thủ hộ an toàn của Trần Nguyên.

Một vòng xông vào nhau, mặc dù có hơn ba mươi huynh đệ Bạch Sơn doanh ngã xuống trong vũng máu, nhưng quân trận tự nhiên bị bọn hần xé rách ra như kỳ tích.

Mọi người căn bản không quay đầu lại, từng một người, không quản phương hướng hiện tại như thế nào, phóng ngựa chạy như điên.

Lý Nguyên Hạo nhìn thấy, vô cùng bức mình, nếu như bây giờ mà để Trần Nguyên chạy mất, vậy sau này, Lý Nguyên Hạo hẳn cũng không cần tiếp tục lăn lộn nữa, nghĩ vậy, liền tự mình dẫn theo quân đội, quát: "Truy!"

Tuy bọn Trần Nguyên dùng hơn ba mươi tánh mạng giết ram phá tan trận hình đối phương, nhưng vẫn vô pháp thoát khỏi người Đẳng Hạng, dưới một đường chạy như điên, những huynh đệ chạy chậm kia đảo mắt đã bị chết dưới mũi tên của người Đẳng Hạng.

Cũng như vậy, người Nữ Chân thi triển công phu trên ngựa của mình, một bên chạy, một bên giương cung bắn trở lại, song phương đều có thương vong.

Một mực chạy đến tối như thế, cả đội ngũ có lẽ đã là người người mang thương tích, điểm chết người nhất chính là, mắt thấy chiến mã dưới háng đã không có bao nhiêu khí lực, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm không khí.

A Mộc Đại rất là lo lắng, nói: "Chưởng quầy, người đi trước, ta dẫn mấy huynh đệ cản phía sau cho các người!"

Trần Nguyên mắng một tiếng: "Cản cái rắm, phía sau chỉ có hơn mười người này thôi, người ta có mấy trăm, xung phong một cái, sẽ đánh người thành không khí!"

Tô Đồ nói theo: "Không được, chúng ta đều lưu lại, chưởng quầy, người đi trước là được."

Trần Nguyên liếc nhìn bọn hắn, lại đưa mắt nhìn chung quanh một chút, phía trước vừa vặn có một tòa núi cao, hắn lập tức nói: "Vứt bỏ ngựa, tiến lên núi!"

Núi này địa hình thế nào, Trần Nguyên không biết, chỉ là, nếu tiếp tục chạy nữa, tất nhiên là không chỉ có con đường chết.

Trong núi rừng, người Nữ Chân có thể phát huy một ít ưu thế, hơn nữa, trời sắp tối rồi, Lý Nguyên Hạo không biết mang theo vài trăm người, tại buổi tối vào núi, áp chế chính mình đây chứ?

Bọn Trần Nguyên vứt bỏ ngựa, chạy vào núi rừng, Lý Nguyên Hạo cũng ngừng lại tại chân núi, không truy đuổi vào trong rừng, Trần Nguyên lúc này mới thở dài một hơi, chỉ là, tiếp theo, hắn lại gặp phải một lựa chọn khó khăn, tiếp tục đi, hay là tìm một chỗ trốn đi?

Lý Nguyên Hạo không vào núi là hoàn toàn đúng, đỉnh núi này nhìn về phía trên rất lớn, trong đêm tối, không chỉ nói là vài trăm người, chính là trên vạn người tiến vào cũng vô dụng, chính yếu nhất là, người Đẳng Hạng hiện tại đang nắm giữ chủ động tuyệt đối, căn bản không cần phải mạo hiểm.

"Các huynh đệ nghỉ ngơi đi, khuya hôm nay chắc không có việc gì đâu." Trần Nguyên ngồi dưới đất thở phì phò, thẳng đến lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác được, bả vai có chút đau đớn, không biết lúc nào đã bị mũi tên người Đẳng Hạng xé rách một mảng.

Tất cả huynh đệ nằm xuống ngay tại chỗ, tiếng thở dốc dày đặc lập tức tràn ngập trong núi rừng.

Nghỉ qua một hơi, Tô Đồ liền nói: "Chưởng quầy, hay là chúng ta đi mau đi, chúng ta chưa quen thuộc nơi này, nếu như đợi đến hừng đông ngày mai mà nói, sẽ để cho Lý Nguyên Hạo tận dụng, phái người cắt đường lui của chúng ta."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Hắn nhất định sẽ làm như vậy, chỉ là, hiện tại, chúng ta đi, cũng không hữu dụng nữa, chúng ta đi bộ, bọn họ cưỡi ngựa, không thể nhanh bằng bọn hắn."

Người ta chỉ cần phái một con khoái mã ra, thoáng đi thông báo cho các thành trấn chung quanh đỉnh núi này một tý là được rồi, vô luận như thế nào, mình cũng không nhanh bằng Lý Nguyên Hạo.

Trong lúc nhất thời, hắn cảm giác có chút tuyệt vọng, không riêng gì Trần Nguyên, rất nhiều người đều cảm thấy như bị rút sạch tất cả sinh khí trong lòng, cả đội ngũ tràn ngập cảm xúc tuyệt vọng.

Trần Nguyên không muốn khoanh tay chịu chết, tiếp theo, hắn nói một câu: "Chúng ta còn có thể hợp lại một tý, nói không chừng có thể tìm ra một con đường sống."

Hô Diên Bình lập tức bu lại: "Chưởng quầy, người nói, hợp lại như thế nào!"

Trong đêm tối, không chứng kiến được biểu lộ của Trần Nguyên, bọn hán chỉ nghe được Trần Nguyên dùng một loại thanh âm rất kiên định, nói: "Ta nghĩ, Lý Nguyên Hạo căn bản sẽ không nghĩ tới, chúng ta còn có ở tại chỗ này, có dũng khí dốc sức liều mạng cùng hán, buổi sáng ngày mai, hán tất nhiên sẽ dẫn người lên núi tìm kiếm, nếu như buổi tối chúng ta thiếu ngủ một hồi, bố trí một tý mà nói, ngày mai có thể sẽ cho Lý Nguyên Hạo một cái mừng rỡ không thể tưởng được."

Mọi người kinh ngạc một hồi, hiện tại, mỗi người đều có thương tích, ngựa lại không có, người lại rất mệt mỏi, lúc này còn đánh? Có thể đánh thắng sao?

Nhưng ngoại trừ biện pháp này, xác thực cũng không có con nào đường khác để đi nữa rồi, Thiết An Ha Mã Thai lúc này liền nói: "Tốt, chúng ta lại liều một lần".

.....

Lần này Lý Nguyên Hạo chủ quan, là chủ quan ở chỗ hán đánh giá thấp sức chiến đấu những người Nữ Chân Bạch Sơn doanh này, cho nên, thời điểm đi, chỉ dẫn theo mười người hầu cận.

Ở trong mắt Lý Nguyên Hạo, cho dù quân coi giữ Tây Bình phủ không đông, cũng có thể liều mạng cùng quân đội chính quy Đại Tống, những thủ hạ tư binh này của Trần Nguyên tất nhiên không thể lợi hại hơn so với quân chính quy Tống triều.

Nhưng hán tuyệt đối không nghĩ tới, mấy lần giao phong, tổn thất vài trăm người không nói, rõ ràng còn bị Trần Nguyên mạnh mẽ giết ra ngoài.

Nhìn hơn hai mươi người cưỡi ngựa, một đường bỏ chạy về hướng Tây Bắc, Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Ha ha ha Trần Thế Mỹ, người thật can đảm!"

Hướng Tây Bắc kia, hiện tại đúng là chiến trường hán và Liêu quốc người tác chiến, binh sĩ Đãng Hạng chỗ đó bố trí tầng tầng lớp lớp, muốn từ nơi ấy chạy đi, có thể nói là tương đối khó khăn, nhưng cũng chính bởi vì vậy, thời điểm đêm qua, hán thông báo quận huyện Đãng Hạng tứ phía nghiêm phòng, đối với một phương Tây Bắc, lại không hề yêu cầu như vậy.

Chỉ là, Lý Nguyên Hạo cũng không vội vàng, bởi vì người Đãng Hạng cũng có phương thức đưa tin đặc biệt của bọn hán, hán có thể bảo đảm, tại trước khi Trần Nguyên đến thành trấn kế tiếp, có thể để cho thành trấn chuẩn bị sẵn sàng

Lý Nguyên Hạo nở một nụ cười, nói: "Chạy hướng Tây Bắc? Ta đây vừa vặn tiện đường!"

Đợi người Đãng Hạng bắt đầu truy kích lần nữa, còn chưa tới thời gian uống một cạn chén trà, Trần Nguyên phóng chừng, khoảng cách ở giữa song phương chỉ trong vòng hơn mười dặm, gặp được khe núi còn dễ nói, nếu là trải qua thời điểm bình nguyên, bọn người Trần Nguyên thậm chí có thể trông thấy bụi đất truy binh sau lưng.

Hơn hai mươi người ra sức chạy trốn, đối với bọn hán mà nói, không riêng gì việc phải chạy trốn khỏi truy binh phía sau, còn phải thời khắc chú ý đến phía trước, xem có xuất hiện người chặn đường không, một con đường này, đối với hơn hai mươi người này mà nói, đều là hoàn toàn lạ lẫm, toàn bộ đều dựa vào tấm bản đồ trong ngực Trần Nguyên để chỉ dẫn.

Cho nên, tuy một ngày đều nghỉ ngơi không đến hai canh giờ, nhưng là năm sáu ngày đi qua, vẫn vô pháp thoát khỏi truy kích của Lý Nguyên Hạo.

Tác chiến sân khách, vấn đề lớn nhất lập tức bộc lộ ra rồi, chiến mã dưới háng bọn hán đã không thể thừa nhận chạy trốn như vậy, lúc trước bắt đầu có chiến mã bị mất mạng, đến hôm nay, lại càng là hai người cùng cưỡi một con ngựa.

Cứ theo đà này mà nói, mình tuyệt đối không chạy thoát được đâu!

Chuyến qua một nhánh sông, Trần Nguyên ngồi trên lưng ngựa, lại mở địa đồ ra lần nữa, bọn hán hiện tại nên đến Đại Hoành thủy, càng đi về phía trước hơn hai trăm dặm, chính là ba cửa ải Tống triều.

Trần Nguyên quay đầu lại nhìn một cái, mấy ngày nay, bọn hán chạy mệt mỏi, nhưng Lý Nguyên Hạo truy đuổi vất vả, cho nên, khi quay đầu lại, không trông thấy bóng dáng truy binh đâu.

"Mọi người nghỉ một lát đi!" Trần Nguyên ra lệnh, tất cả nhân mã đều lập tức ngừng lại, có người thậm chí ngay cả động tác xuống ngựa này cũng ngại phí sức, trực tiếp ngã từ trên lưng ngựa xuống, rơi lên trên đồng cỏ, thở hổn hển.

Lý tử nhi lại càng là sắc mặt tái nhợt, nói: "Chưởng quầy, chúng ta có thể chạy thoát sao?"

Cái này là vấn đề tất cả mọi người muốn hỏi, nhưng một đám nam nhân này, lại tình nguyện dấu cái đáp án chính mình muốn biết nhất này ở trong lòng.

So sánh với nhau, nữ nhân liền đơn giản hơn nhiều, thời điểm các nàng sợ hãi, có thể kêu to, thời điểm đau xót, có thể thút thít nỉ non, nhưng nam nhân không giống, biết rất rõ ràng, mình đang chạy trốn đến tuyệt lộ, bọn hắn vẫn phải chạy.

318. Chương 309: Vào Địa Đạo

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 309: Vào địa đạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên nhìn Lý tử nhi, thoáng cười lớn một tý, nói: "Yên tâm đi, hiện tại chúng ta đã sắp đến biên giới rồi."

Lý tử nhi nở nụ cười, ngồi dưới đất, chuyển hướng hai chân của mình, nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, nở nụ cười tự đáy lòng, câu trả lời này có thể làm cho Lý tử nhi thoải mái, nhưng bọn người Hồ Diên Bình lại biết, sắp đến biên cảnh, liền có ý nghĩa là sắp đến địa phương trọng binh Đãng Hạng tập kết.

Hồ Diên Bình chậm rãi tiến lên, nói: "Em rể, chúng ta chạy đi đâu bây giờ?"

Trần Nguyên nhìn địa đồ, nhỏ giọng nói: "Chúng ta trực tiếp đi phía tây, có thành trấn Tân Tần của Đại Tổng, ở đó là khu phòng thủ vực của Bảo Đức quân, hiện tại, tướng quân Bảo Đức quân là Nhâm Phú, ta từng có vài lần duyên phận cùng hắn, nếu như chúng ta đi đến nơi đó, hắn tất nhiên sẽ không giao chúng ta cho Lý Nguyên Hạo."

Còn có một con đường, tiếp tục đi lên hướng bắc, trải qua ba cửa ải, sau đó nhập Tổng, đây là ta vốn là đường nên đi, bởi vì chiến trường có thể loại bỏ tất cả dấu vết chúng ta ở Đãng Hạng, chỉ là, hiện tại đã không cần nữa."

Hồ Diên Bình nói: "Vậy thì hiện tại chúng ta đi Tân Tần?"

Trần Nguyên cũng rất nghiến ngấm, nói: "Đi Tân Tần? Lý Nguyên Hạo sẽ không để cho chúng ta đi, những ngày này, trên đường đi chúng ta đều không gặp phải cái gì chặn đường, ngoại trừ chúng ta lựa chọn con đường chính xác, ta nghĩ cũng có quan hệ đến việc Lý Nguyên Hạo bố trí, hắn nhất định là muốn xử lý chúng ta tại biên quan."

Hồ Diên Bình nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ?"

Trần Nguyên nén thanh âm vô cùng thấp, nói: "Đi theo ba cửa ải!"

Tiếng nói vừa mới phát ra xong, chỉ nghe có một huynh đệ la lớn: "Truy binh đến!"

Trần Nguyên nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy đường chân trời trước mắt mình xuất hiện một đội kỵ binh Đãng Hạng, đầu lĩnh đứng là Lý Nguyên Hạo.

Lúc này, Trần Nguyên tức giận mắng một tiếng: "Con mẹ nó, cũng không biết để cho chúng ta nghỉ ngơi nhiều thêm một lúc, lên ngựa, các huynh đệ, tiếp tục đi hướng bắc!"

Ba cửa ải, vốn là ba cửa ải của Tổng triều.

Theo lý thuyết, thời điểm Trần Nguyên chạy đến biên cảnh, nên được an toàn, nhưng hiện tại, tình thế lại hoàn toàn không giống với lúc trước, bởi vì Trần Nguyên đã "thu thập tốt kế hoạch, để cho Đảng Hạng và người Khiết Đan đánh vô đài", ba cửa ải Tống triều rút lui về phía sau năm sáu chục dặm.

Điều này sẽ đưa đến việc, cơ hồ toàn bộ vùng này, hiện tại đều là quân đội Đảng Hạng, thời điểm hơn hai mươi người chạy đến, bầu trời tối đen, liền phát hiện mình thật sự không có đường nào để đi, phàm là địa phương có đường, sẽ có quân đội Đảng Hạng, phàm là địa phương có thể rời đi, đã bị trông coi gắt gao.

Sau lưng, truy binh càng ngày càng gấp, khi bị bức bách rơi vào đường cùng, bọn người Trần Nguyên vứt bỏ ngựa, một lần nữa nhảy vào trong núi rừng, dựa vào rừng rậm, miễn cưỡng đi về phía trước.

Mà Lý Nguyên Hạo phái vài đội tiến nhập vào trong núi rừng tìm tòi, hẳn không muốn tái phạm sai lầm trước đó, không muốn một lần nữa lưu lại cho Trần Nguyên một chút thời gian.

Lúc này đây, không riêng gì quân đội Tây Bình phủ Lý Nguyên Hạo mang đến, còn có vài chi quân đội Liêu quốc đang ở chỗ này tác chiến, dưới sự đe dọa của quân Đảng Hạng, cũng gia nhập đội đuổi bắt Trần Nguyên.

Năng lực chiến đấu của những người này mạnh hơn gấp bội so với quân đội Tây Bình phủ, hơn nữa, bốn sự tìm tòi theo dõi cũng tương đối cao minh.

Bọn người Trần Nguyên ở rừng rậm một ngày, không riêng gì không tìm được đường ra, còn đối mặt với việc dần dần bị đối phương vây kín.

Theo bóng đêm hàng lâm, tất cả mọi người cơ hồ lâm vào trong tuyệt vọng, kể cả Trần Nguyên cũng như thế.

Ánh hoàng hôn bắn vào trong rừng rậm, mọi người ngạc nhiên phát hiện, phía trước bọn hắn bỗng nhiên xuất hiện nhiều đốm lửa, phẳng phất như là một cái hàng rào, tại hoàn cảnh như vậy, bên trong tâm tình như vậy, chút ít đốm lửa nhỏ này lại khiến cho trong lòng Trần Nguyên dấy lên một tia hi vọng, có lẽ là quân đội Đảng Hạng, cũng có lẽ không phải, cũng nên qua đi xem mới biết được.

Hiện tại bọn hắn đã không còn khí lực, phải qua đi xem mới biết được.

Đây là một hàng rào loại nhỏ, bên trong là một đám thợ săn, những người này vốn là cư dân Đại Tống, bởi vì nơi này vốn là thổ địa Đại Tống, bởi vì Trần Nguyên, hiện tại bọn hắn đã rơi vào trong tay người Đảng Hạng.

Chỉ là, cái này đối với bọn họ mà nói, giống như không có gì khác nhau, cuộc sống hoàn toàn giống như trước kia, đi săn, bán lấy tiền, sống tiếp.

Đây chỉ là giống như, cái loại thống khổ trong lòng khi bỗng nhiên bị man di thống trị, cái loại bi thương của loại người vong quốc, bọn hắn chỉ có thể vùi thật sâu trong lòng, cái này là thảo dân, thảo dân chính thức.

Thời điểm hơn hai mươi người bọn Trần Nguyên đi vào hàng rào, mười tráng tay cường tráng đã cầm dao xông tới, nói: "Đứng lại, các người là người nào?"

Nữ nhân bên trong hàng rào tranh thủ thời gian ôm con của mình, lập tức quay người trở lại trong nhà tranh cũ nát.

Các nam nhân vây tới càng ngày càng nhiều, bọn người Trần Nguyên rất là khẩn trương, chăm chú dựa vào cùng một chỗ, tùy thời chuẩn bị ứng phó bất trắc.

Một tráng hán hơn 40 tuổi gạt người trước mặt ra, tiến đến, nhìn quân phục Đảng Hạng trên thân bọn người Trần Nguyên, lập tức ôm quyền nói: "Chư vị quân gia, chúng ta an an ổn ổn làm thợ săn, quanh năm đi săn mà sống, trước đó vài ngày, người của các người đã muốn kiểm tra qua rồi, quân lương nên giao, chúng ta cũng đã nộp, bên trong hàng rào, xác thực cái gì cũng không có, kính xin chư vị quân gia thả chúng ta một con đường sống."

Trần Nguyên do dự một chút, tuy ánh mắt người này hung ác, lại lộ ra một loại thiện lương, hắn quyết định ăn ngay nói thật, đánh cuộc một lần.

"Chúng ta người Tống triều, đằng sau có Đổng Hạng người truy đuổi chúng ta, có thể thu giữ chúng ta không?"

Người kia sửng sốt một chút, nhìn Trần Nguyên, sau một lát mới hỏi một câu: "Các người là quân Tống?"

Trần Nguyên gật gù đầu.

Người nọ không do dự chút nào, nói: "Đương nhiên có thể, các huynh đệ, đón chư vị quân gia đi vào!"

Bọn người Trần Nguyên vui mừng quá đổi, nói: "Đa tạ đại ca!"

Người nọ cười một chút, nói: "Chúng ta có một thông đạo, có thể tốc hành ra bên ngoài hàng rào, trong thông đạo có đầy đủ lương thực cùng nước, các người đi vào ăn no, nếu nghe được trên mặt có động tĩnh, liền từ thông đạo chạy đi."

Một nữ nhân lặng lẽ đi tới, kéo bả vai người nọ một chút: "Chủ nhà!"

Nữ nhân cũng không nói cái gì, chỉ là, vẻ lo lắng của nàng cũng khắc rõ ràng trên mặt, thợ săn vỗ vỗ tay của nữ nhân kia, nói: "Không có chuyện gì, chư vị huynh đệ, nên làm gì thì làm đó, coi như quân gia chưa từng tới!"

Trần Nguyên rất là cảm kích, lại ôm quyền, làm một cái đại lễ, nói: "Đa tạ đại ca!"

Thợ săn tự mình dẫn đường, đưa bọn người Trần Nguyên đến cửa ra vào thông đạo, mở cửa lớn ẩn nấp ra, nói: "Đi xuống đi, không cần cảm ơn ta cái gì, nếu các người có thể từ địa phương này trở về, ta còn phải cảm ơn các người mới đúng, chúng ta ở đây, chưa bao giờ về được."

Dù là da mặt Trần Nguyên đủ dày, cũng cảm giác lỗ tai của mình nóng nóng, phương án của mình thật sự sai rồi sao? Trong lòng hắn không khỏi hỏi tự mình một tiếng.

Nghỉ ngơi trong địa đạo không được thời gian bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy trên mặt truyền tới một hồi thanh âm âm ỉ, không cần nhìn cũng biết là người Đổng Hạng tìm đến, Trần Nguyên tranh thủ thời gian nhét một ít thức ăn vào trong quần áo, nói: "Đi mau!"

Cho dù địa đạo thập phần kín đáo, nhưng trên mặt có mấy chục người, Trần Nguyên không dám cam đoan, mỗi người bọn hắn đều nguyện ý vì mình mà thủ khẩu như bình (giữ kín như bưng).

319. Chương 310: Thiên Sứ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 310: Thiên sứ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ánh mắt Lý Nguyên Hạo đảo qua trên mặt một đám thợ săn, cuối cùng rơi vào trên thân người thủ lĩnh kia, hỏi: "Vừa rồi có trông thấy người khả nghi không?"

Người nọ lắc đầu, nói: "Hồi bẩm tướng quân, không thấy."

Lý Nguyên Hạo lập tức nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt người nọ, đánh giá cao thấp một phen, hỏi: "Có không?"

Người nọ trả lời phi thường kiên định: "Không có."

Lý Nguyên Hạo cười một chút, hắn thật sự không tin bọn Trần Nguyên có thể bay ra khỏi vòng vây của mình, hết thấy manh mối đều bị chặt đứt ở bên ngoài hàng rào này, những người này chưa thấy qua Trần Nguyên sao?

Lý Nguyên Hạo cúi đầu chậm rãi đi tới, trông thấy một phụ nữ ôm một trẻ con khoảng chừng hai tuần tuổi gì đó, hần đứng ở trước mặt phụ nữ đó, cánh tay sờ trên mặt trẻ con một chút, hỏi: “Đưa bé bao nhiêu tuổi?”

Nữ nhân kia có chút sợ hãi, ôm con của mình thật chặt, không dám nói lời nào, nhưng trẻ con cũng rất ngây thơ, nói: “Ba tuổi.”

Lý Nguyên Hạo nở nụ cười, nói: “Thực nghe lời! Bá bá ưa thích bé ngoan, đến đây, cho người một miếng đường.”

Đường, ở cái địa phương này, thật sự là mấy cái gì đó rất hiếm có, trẻ con chưa từng nếm qua, để vào trong miệng, về sau, cái hương vị ngọt ngào kia hiển nhiên làm cho trẻ con phi thường ưa thích, trên mặt không khỏi cười cười, nói: “Cảm ơn bá bá.”

Nữ nhân hiển nhiên ý thức được cái gì, thân thể chuyển về phía sau một chút, để cho đứa bé kia không cần trực tiếp đối mặt với Lý Nguyên Hạo, nói: “Tướng quân, trẻ con còn nhỏ, cái gì cũng không biết.”

Lý Nguyên Hạo gật đầu, nói: “Tiểu trẻ con sao, biết rõ mọi chuyện, không giống một ít người lớn, biết rõ còn nói dối.”

Hần hỏi một câu: “Trẻ con, người có nhìn thấy ai đến đây ngoài thúc thúc hay không?”

Đứa bé kia vẫn không nói gì, Lý Nguyên Hạo lại lấy ra một miếng đường, nói: “Bá bá ưa thích, bé ngoan không?”

Tiểu trẻ con gật đầu, nói: “Nhìn thấy, cha dẫn bọn hần về phía sau rồi.”

Sắc mặt nữ nhân đại biến, một cái tát đánh vào trên mông đứa trẻ con, nói: “Không cho phép nói bậy! Tướng quân, hần là trẻ con, người không thể coi là thật!”

Lý Nguyên Hạo không hề để ý đến nữ nhân kia, quay đầu đi về hướng các nam nhân, dáng tươi cười thân ái trên mặt kia bắt đầu chậm rãi biến thành dữ tợn, nói: “Ta hỏi lại các người một lần, người ở nơi nào!”

.....
Bọn người Trần Nguyên từ địa đạo đi ra, đã là mặt khác của ngọn núi này rồi.

Thời điểm đào địa đạo kia, vì tránh những tảng đá cứng rắn trên núi, rẽ ngang rẽ dọc, lúc mọi người từ bên trong đi ra, tự nhiên là mất phương hướng!

Tăng thêm tối nay ánh trăng rất âm đạm, bầu trời bị mây đen che đầy, đúng là không thấy một ngôi sao nào, mặc dù là những người Nữ Chân kia trường kỳ sống trong rừng, hiện tại cũng không biết nên chạy đi đâu mới tốt.

Lúc này, tất cả mọi người không hẹn mà cùng tụ tập tại chung quanh Trần Nguyên, từ lúc bắt đầu tiến vào Đẳng Hạng, các loại biện pháp của Trần Nguyên đều cho mọi người kinh hãi bất ngờ, tại thời điểm mọi người đã không còn chủ ý, đều lựa chọn tin tưởng Trần Nguyên.

“Chưởng quầy, rốt cuộc nên đi như thế nào mới được là?” Hơn hai mươi người ngồi xổm trong bụi cỏ rậm rạp, Tô Đồ nhỏ giọng hỏi.

Trần Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết!”

Hô Diên Bình bỗng nhiên chỉ ngón tay về phía sau, nói: “Xảy ra hoạ loạn rồi!”

Mọi người vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy trên đỉnh núi, quả nhiên ngọn lửa hùng hực đang nhảy lên, trong đêm tối, ngọn lửa kia dị thường chói mắt!

Tô Đồ nói: “Nhất định là cái sơn trại chúng ta vừa đi qua kia, chưởng quầy, chúng ta làm sao bây giờ?”

Trần Nguyên không nói gì, làm sao bây giờ? Hiện tại hần cũng không biết nên làm sao bây giờ, hần muốn trở về cứu người, nhưng hần biết, bây giờ mình trở về, ngoại trừ con đường chết, căn bản là không làm được cái gì.

Mọi người nhất thời đều trầm mặc, trong ánh mắt đều có một loại bi thương cùng phần hận khó có thể nói.

“Ai!” Hô Diên Bình mạnh mẽ đánh một quyền vào một thân cây, lá cây run rẩy kịch liệt.

Trần Nguyên thở dài, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Chạy đi đâu bây giờ? Trần Nguyên cũng không biết, nhưng sống ở chỗ này, khẳng định là không được, truy binh đã tiến vào trong sơn trại, không qua được thời gian bao lâu, phỏng chừng có thể phát hiện ra địa đạo.

Suốt cả một buổi tối, bọn hắn đều vòng quanh ở trong cụm núi, không có phương hướng, không có mục tiêu, chỉ dùng một thân sức lực đi lên phía trước, nếu như gặp phải Đẳng Hạng người mà nói, liền tránh né hoặc là chạy đi.

Nếu như khuya hôm nay không thể đi ra khỏi ngọn núi lớn này, như vậy, khi sắc trời sáng lên, lại càng có lợi cho người Đẳng Hạng tìm tòi, thật sự là có khả năng vĩnh viễn không ra được rồi!

Nhiều lần đến dưới núi, lại phát hiện có binh sĩ Đẳng Hạng đóng tại nơi đó, mọi người lại bị bức bách lộn trở lại, một lần nữa tìm kiếm con đường khác.

Cứ như vậy, đợi cho thời điểm bình minh, bọn hắn vẫn chưa ra khỏi rừng núi, sắc mặt Trần Nguyên chậm rãi biến thành khó coi, một mặt là mệt mỏi, một phương diện khác, vòng vây người Đẳng Hạng dưới núi đã càng ngày càng nhỏ.

Bọn Trần Nguyên đã có thể chứng kiến, mảng lớn cây cối bụi cỏ phương xa đang không ngừng đung đưa, hiển nhiên là địch nhân đã tìm tới.

Khi ánh dương chậm rãi bay lên, từ một chút ánh mặt trời tiến vào trong rừng cây, bọn Trần Nguyên muốn ẩn nấp hành tung đã càng ngày càng khó khăn.

Bọn hắn dốc sức liều mạng chạy, cứ việc chạy không có phương hướng, cũng không biết đến đâu.

Trong lúc bất tri bất giác, bọn hắn đi một cái vòng lớn, Trần Nguyên thấy được sơn trại đêm qua một lần nữa, sơn trại đã bị thiêu hủy rồi, những nhánh cây cỏ tranh dựng lên phòng ốc kia đã biến thành từng đồng tro tàn.

Lý Nguyên Hạo không giết sạch cả sơn trại, hắn buông tha nữ nhân và trẻ con.

Hơn sáu thi thể nam nhân bị ném trên mặt đất, có người tay cầm cái xiên thép, phẳng phất như muốn liều mạng, có người hai chân chùng xuống, nhất định là chuẩn bị chạy trốn, còn có người hai đầu gối quỳ xuống đất, hiển nhiên là tại cầu xin tha thứ, bọn hắn có đủ loại kiểu chết, nhưng kết quả giống nhau.

Bên người mỗi một người nam nhân, đều có một nữ nhân hoặc là hai nữ nhân đang khóc, nước mắt cùng tiếng khóc đau đớn của các nữ nhân truyền vào linh hồn Trần Nguyên, hai tay của hắn không ngừng run rẩy, muốn nói cái gì, muốn làm thứ gì đó, lại phát hiện, mình không nói nên lời, cũng bất lực đối với bi thương của các nàng.

Trần Nguyên cúi thấp đầu của mình xuống, mang theo hơn hai mươi người, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, lúc này liền chuẩn bị rời khỏi đây.

“Đứng lại.” Một nữ nhân hô một tiếng.

Trần Nguyên nhìn lại, là thê tử người ngày hôm qua kia, nàng quỳ tại phía trước thi thể người kia, con mắt nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên.

Trần Nguyên lại chuyển thân thể tới, đi đến trước thi thể người nọ, cũng quỳ xuống, rút đoản đao trên thân ra, đưa cho nữ nhân kia, nói: “Chị dâu, là ta hại chết chồng các ngươi, nếu như ngươi muốn hả giận, cứ giết ta đi.”

Hô Diên Bình nhảy lên trên, nói: “Chưởng quầy!”

Trần Nguyên một tiếng quát: “Không có chuyện của ngươi! Xuống dưới!”

Hô Diên Bình ngừng lại, sững sờ nhìn Trần Nguyên, lại nhìn nữ nhân kia.

Nữ nhân không có nhận đao, chậm rãi đứng lên, nói: “Dưới núi đầy những con chim bay loạn, truy binh đã sắp tới rồi, các ngươi còn có thể đi nơi nào?”

Trần Nguyên vừa nghe nàng nói như vậy, chợt ngẩng đầu lên nhìn nàng, hỏi: “Chị dâu, người, người nguyên ý giúp bọn ta?”

Nữ nhân cười một chút, nói ra lời nói đêm qua chồng của nàng đã nói với Trần Nguyên: “Đương nhiên có thể.”

Nàng một chút cũng không xinh đẹp, thậm chí trên người không tìm thấy tiêu chuẩn nữ tính của một nữ nhân! Nhưng vào lúc đó, Trần Nguyên tuyệt đối tin tưởng, đối mặt với chính mình, là một thiên sứ, một nữ thần, một nữ nhân đẹp nhất thế giới!

“Các người xuống địa đạo, cửa, ngày hôm qua đã bị người Đẳng Hạng thiêu rồi, bất quá, đường bên trong có lẽ là vẫn thông suốt, không cần phải đi lung tung, núi này rất lớn, không có người dẫn đường nhận ra con đường, ngoại nhân sẽ không đi ra được, chờ bọn hắn đi, ta sẽ tìm người mang bọn người đi ra ngoài.” Nữ nhân nói một câu rất ôn nhu.

Trần Nguyên muốn khóc, đã rất lâu hắn không có loại cảm giác này rồi!

320. Chương 311: Ăn Quả Đắng (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 311: Ăn quả đắng (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hơn hai mươi người đi xuống địa đạo, tại đây không còn tính ẩn nấp như ngày hôm qua, người Đẳng Hạng đã biết nơi đây, nhưng thời điểm Lý Nguyên Hạo mang theo đội ngũ đi qua cái hàng rào này, chỉ ở bên ngoài liếc nhìn những nữ nhân kia, căn bản không thèm tiến đến!

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, sau khi những người nam nhân chết sạch, những nữ nhân mắt thấy nam nhân của mình bị giết này, rõ ràng còn có dũng khí bảo vệ bọn Trần Nguyên lần nữa!

Dù hắn thông minh đến mấy, cũng sẽ không nghĩ tới Trần Nguyên sẽ trốn ở trong địa đạo ngày hôm qua!

Trần Nguyên tránh né hai ngày trong địa đạo, thời gian hai ngày này, cả ngọn núi đều bị người Đẳng Hạng lật hết lên, không một ngọn cây nào bị bỏ qua.

Nhưng từng một binh sĩ Đẳng Hạng đi qua ngoài cửa sơn trại, nhiều đội kỵ binh từ nơi này đi qua, lại không có một người Đẳng Hạng nào, không có một tên lính Đẳng Hạng nào tiến vào trong, nhìn qua một cái.

Thẳng đến ngày thứ ba, Lý Nguyên Hạo rốt cục cũng xác định, bọn Trần Nguyên khả năng là đã dùng thủ pháp mình không rời đi, hoặc là tìm một địa phương rất kín đáo ẩn nấp rồi.

Người Đẳng Hạng lúc này mới dừng tìm tòi lại, Trần Nguyên cũng lúc này mới dám đi ra khỏi địa đạo.

Sau khi đi ra chuyện thứ nhất hắn làm, chính là mang theo hơn hai mươi huynh đệ, quỳ xuống, dập đầu với những người nữ nhân này!

“Giúp đỡ bọn người, là công việc của chúng ta, hi vọng sau khi các người trở về, sẽ nói cùng tướng quân của các người, người ở địa phương này là người Đại Tổng, từng cọng cây ngọn cỏ đều là của Đại Tổng, sớm đánh trở về một chút, đánh cho người Đẳng Hạng chạy đi, không phụ lòng nam nhân đã chết đi của chúng ta.”

Các nữ nhân nói như vậy, trong nội tâm Trần Nguyên càng hối hận hơn, rốt cuộc hắn cũng biết mình sai ở chỗ nào.

Thu thập xoong chảo chum vại, để cho người khác đến đánh, chính mình chỉ xem náo nhiệt, cái quan niệm này, thời điểm tại Biện Kinh thì chưa sai, nhưng bởi vì chính mình không phải những xoong chảo chum vại này! Chính mình không biết cái xoong chảo chum vại này bị đập phá, bọn hắn sẽ rất đau!

Hai giọt nước mắt cuối cùng cũng chảy từ khóe mắt Trần Nguyên xuống, hắn gật đầu về hướng những nữ nhân kia, nói: “Ta nhất định sẽ trở lại! Nhất định!”

Phụ trách dẫn đường cho bọn hắn cũng là một nữ nhân, không có biện pháp, nam nhân bị giết sạch rồi, ngay cả nam hài bảy tám tuổi cao một chút cũng bị giết, chỉ còn lại mỗi nữ nhân.

Nữ nhân kia dẫn theo bọn Trần Nguyên, thời điểm bước lên trên một đường núi quanh co khúc khuỷu, phi thường khó đi, Trần Nguyên quay đầu lại, nhìn thoáng qua sơn trại mang đến cho hắn rung động vô cùng này, tại thời khắc này, hắn tự nói với chính mình, hắn muốn trở về!

Vì những thợ săn vì chính mình mà chết đi kia, vì để những nữ nhân ô nhục của mình phu kia có thể là một người Tổng, nhất định phải trở về!

Bọn hắn đi đường nhỏ, là tuyệt đối an toàn, ngoại trừ có một số địa phương có thợ săn, không có người nào biết rõ con đường nhỏ này tồn tại.

Nữ nhân dẫn đường cho bọn hắn kia cũng mới chỉ đi qua một lần, hai bên đường đều là vách núi và vách đá, tảng đá dưới chân đã bị cỏ dại bao trùm, cho nên, mỗi một bước chân đều phi thường cẩn thận.

Đi suốt ba ngày, bọn Trần Nguyên rốt cục cũng nhìn thấy thành trại biên quan Đại Tổng.

Cái chiến kỳ quân Tổng tung bay cao cao kia, lại khiến cho tất cả mọi người hưng phấn không thôi!

Hơn hai mươi huynh đệ bắt đầu đứng dậy, cao giọng hoan hô, Lý tử nhi lại càng là rơi lệ đầy mặt, cái loại tâm tình tìm được đường sống trong chỗ chết này, lại khiến cho mỗi người đều có chút không thể kiểm soát.

Nữ nhân dẫn đường kia nhìn bộ dạng bọn hắn, cũng hơi hơi nở nụ cười, đợi tâm tình của bọn Trần Nguyên bình phục một ít, mới lên tiếng: “Không nên cao hứng quá sớm, chúng ta đang ở bên trong núi, con đường không giống đường các ngươi bình thường trông thấy, nhìn núi chạy, ngựa chết, người nhìn thì ngay tại trước mắt, kỳ thật còn có một khoảng cách rất xa.”

Trần Nguyên lúc này mới kịp phản ứng, tranh thủ thời gian ôm quyền hành lễ đối với cô gái này, nói: “Đa tạ đại tỷ một đường chiếu cố, đại tỷ, không bằng người cùng chúng ta trở lại Đại Tổng đi.”

Nàng kia nghe xong, lắc đầu nói: “Không được, các ngươi trở về đi, chuyện các ngươi cần, ta đã đáp ứng rồi, ta sẽ đưa các ngươi vào biên quan, sau đó sẽ trở lại.”

Trần Nguyên vẫn cố gắng lưu nàng lại, thái độ nàng kia lại vô cùng kiên quyết, Trần Nguyên bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể tạ ơn lần nữa.

Mọi người lại đi tiếp, bò lên một cái đỉnh núi, cái thành trại kia đã nằm gọn ở trong tầm mắt.

Trong nội tâm Trần Nguyên không khỏi suy nghĩ, không biết tướng quân thủ vệ thành trại này có thể để chính mình đi qua hay không, từ lúc Lý Nguyên Hạo bắt được kế hoạch của mình, tin tức cũng nên truyền vào ba cửa ải rồi, Nhân Tông biết, tất nhiên sẽ đoán ra Triệu Ý là mình cứu trở về, Nhân Tông sẽ xử trí chính mình như thế nào?

Tùy hắn đi, hiện tại Trần Nguyên phải trở về, hơn nữa phải được Nhân Tông đồng ý, hắn chỉ là một thương gia, chỉ có cách mượn tay Nhân Tông, mới có thể thực sự thực hiện lời hứa hẹn của mình đối với sơn trại kia.

Từ trên núi xuống dưới, chính là một mảnh bằng phẳng, thời điểm mọi người cho rằng đã sắp an toàn, Trần Nguyên bỗng nhiên trông thấy một đội kỵ binh Đãng Hạng từ bên cánh đánh tới.

Hắn lập tức dừng bước lại, nói: “Ẩn nấp!”

Không cần hắn nói, người có mắt đều thấy được! Hơn hai mươi người đã sớm tìm nơi thích hợp, bắt đầu ẩn nấp thật kỹ, Hô Diên Bình tức giận mắng một câu: “Lý Nguyên Hạo kia làm sao biết chúng ta sẽ từ nơi này đi ra?”

Trần Nguyên cũng đã nhìn thấy Lý Nguyên Hạo, hắn cười con ngựa trắng kia, bộ dáng rất uy vũ, trong lòng cũng rất kỳ quái, chẳng lẽ Lý Nguyên Hạo có bản lĩnh biết trước?

Đang lúc hoài nghi, chỉ thấy những kỵ binh Đẳng Hạng kia chạy qua trước mặt bọn hần, không dừng lại chút nào, thẳng đến doanh trại quân Tống kia.

Trần Nguyên lập tức minh bạch, Lý Nguyên Hạo không phải đến tìm hần, mà là đến đánh lén đại doanh quân Tống!

Cái này càng làm cho Trần Nguyên giật mình không thôi! Cho tới bây giờ, tuy người Đẳng Hạng chiếm cứ chủ động tuyệt đối tại chiến sự Ngồi Kiều quan, nhưng tại trước khi bãi binh với Liêu quốc, lại đến đây trêu chọc Tống triều, cái này chẳng phải là điên rồi sao?

Đầu Trần Nguyên vừa chuyển động, lập tức hô một tiếng: “Không tốt! Kháng định Lý Nguyên Hạo đã có nắm chắc đánh thắng Liêu quốc rồi!”

Hô Diên Bình ngẩng đầu lên, nhìn theo thiên quân vạn mã chạy chạy dưới chân mình một chút, nhỏ giọng nói: “Hần đánh thắng Liêu quốc xong, sau đó liền đánh Tống triều? Tiểu tử này thật ngông cuồng đi à nhà?”

Nhìn đám người Đẳng Hạng, ít nhất cũng phải hơn một vạn người, trong nội tâm Trần Nguyên không khỏi lo lắng cho người coi giữ ở phía trong cái thành trì kia, cười khổ một tiếng, nói: “Đây chính là chỗ cao minh của hần.

Ngồi Kiều quan kia, hần căn bản không quan tâm, ta nghĩ, hần đến đánh lén thành trì Tống triều, nguyên nhân vô cùng đơn giản, tiểu tử này muốn tại trước khi đánh thắng Liêu quốc, sẽ dùng một mảnh thổ địa Ngồi Kiều quan này, với tư cách thế đánh bạc để đàm phán cùng Liêu quốc!”

Nhưng Lý Nguyên Hạo lại không biết, Trần Nguyên đã ở bên cạnh, mục đích hần đến giống như Trần Nguyên nói, lúc hần chiến tranh cùng Liêu quốc, người Đẳng Hạng chèo chống phi thường khổ khổ, vì để sớm ngày thoát khỏi chiến tranh, hần phải cầu hoà sau khi thắng lợi Liêu quốc.

Mà Liêu quốc là một con sói, nếu như không có đủ đồ ăn để nó no bụng, coi như mình đánh nó vô cùng đau, nó cũng sẽ không buông tha việc công kích.

Người Đẳng Hạng đến bản thân mình cũng không đủ ăn, lấy cái gì để trả Liêu quốc? Lý Nguyên Hạo nghĩ tới Tống triều.

Liêu quốc người một mực nhìn ba cửa ải Tống triều, nếu như mình đánh rớt xuống hai tòa thành trì, đưa cho Liêu Hưng Tông, Liêu Hưng Tông nhất định sẽ thu binh.

Con mắt Trần Nguyên gắt gao nhìn chăm chăm vào tòa biên thành Tống triều kia, hần hi vọng chính mình bỗng nhiên trông thấy một đám quân đội lao tới, đảo mắt vậy cái chặt đám người Đẳng Hạng như ném cối! Cho dù là nghe thấy bên trong có tiếng trống gõ vang cũng tốt, ít nhất có thể cho mình biết, tòa thành kia trì đã có chuẩn bị!

Nhưng trên thực tế, thẳng đến khi đội ngũ một vạn người của Lý Nguyên Hạo bao vây quanh cái thành trì kia, bên trong vẫn là một mảnh im ắng.

Trần Nguyên uể oải, ngồi xuống trên mặt đất: “Xong rồi, xong rồi, tòa thành này xong rồi! Đường lui của chúng ta cũng bị chặt đứt rồi.”

Dưới núi, Lý Nguyên Hạo ngẩng đầu nhìn cái chiến kỳ quân Tống tung bay cao cao kia, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, nói: “Những người Tống này rất nhất gan! Cũng không dám đi ra đánh cùng chúng ta, khó trách người Liêu quốc gọi bọn họ là Tống heo, thật sự là ngu giống như heo!”

Một đám Đẳng Hạng binh sĩ cười ha ha, một gia hỏa mặt mũi đầy chòm râu nói: “Đại vương, xin cho ta dẫn đội công thành! Ta dám cam đoan, ta xung phong một cái, sẽ đánh vào tận sâu trong thành!”

Lý Nguyên Hạo gật đầu, nói: “Tốt! Ta cho người hai ngàn nhân mã! Đồng thời dùng cung tiễn áp trận cho người!”

Người Đẳng Hạng hành động là tương đối nhanh chóng, bên này mới thương nghị thỏa đáng, bên kia đã bắt đầu tiến hành đánh nghi binh đối với tứ phía tường thành, sáng tạo điều kiện công kích tốt nhất cho 2000 người này.

Quân Tổng trên thành giống như lúc này mới kịp phản ứng, thấy người Đẳng Hạng muốn đánh bọn hắn, mũi tên mới thừa thốt rơi xuống mặt đất.

Tướng quân Đẳng Hạng kia nhìn thấy rõ ràng, liền nói: “Đại vương! Hiện tại lại để cho mặt tướng xông lên! Những Tổng heo này còn chưa tỉnh lại nữa!”

Lý Nguyên Hạo gật đầu, nói: “Có thể.”

Ba nghìn cung tiễn thủ áp trận cho tướng quân và hai ngàn binh sĩ kia, người nọ làm gương cho binh sĩ, mang theo hai ngàn nhân mã, rất nhanh phóng tới tòa thành Tổng triều.

Lúc trước, người Liêu quốc đánh nghi binh, phi thường thành công với việc kiểm chế quân đội Tổng triều, 2000 người này chạy ra mấy chục bước, về sau mới nhìn rõ đầu tường có quân Tổng vội vàng hấp tấp đến đây phòng ngự.

Lý Nguyên Hạo nhìn thấy, trong nội tâm đại định, cái thành trì này, chắc chắn là không chạy thoát được tay mình!

“Cầm cung tiễn của ta đến đây!” Cung tiễn của Lý Nguyên Hạo là cung cứng, kinh đạo thập thạch!

Chỉ thấy hắn phóng ngựa chạy như điên về phía trước, chạy được hơn trăm bước, về sau liền mạnh mẽ giương cung cài tên, chiếu thẳng chiến kỳ Tổng triều tung bay cao cao kia, bắn đi, chỉ dùng một mũi tên, cây cột chiến kỳ lúc này đã bị bắn gãy đoạn, cái cờ xí kia cũng rơi xuống.

Người Đẳng Hạng lại càng khí thế như cầu vồng, ào ào lớn tiếng hoan hô xông lên.

Quân đội công thành leo lên tường thành, Lý Nguyên Hạo cười ha ha một tiếng: “Các huynh đệ! Theo ta lấy thành!”

Một đám Đẳng Hạng binh sĩ ồa lên.

Trần Nguyên nhìn đến đây, trong nội tâm thầm mắng, quân coi giữ Tổng triều này cũng quá không lịch sự, đánh hay cho đây? Người đánh mấy cái qua lại cũng tốt, cứ như vậy để cho người ta lên rồi! Hắn cảm giác có chút dọa người!

Vừa lúc đó, đột nhiên dị biến nổi lên! Chỉ thấy tường bên ngoài cái tòa thành kia bỗng nhiên lòi ra hai đội quân Tổng, cung nỏ xe nỏ phân phối dị thường đầy đủ, Lý Nguyên Hạo mang theo binh sĩ, còn chưa kịp tới gần, đã bị mũi tên dày đặc của quân Tổng công kích!

Trong nội tâm Lý Nguyên Hạo kinh hãi! Đây là cái chiến thuật gì? Đối phương rõ ràng đưa quân chủ lực và quân coi giữ ra bên ngoài thành, sau đó mới tập kích? Cái này quả thực khiến cho hắn giật mình không thôi!

Làm sao bây giờ? Trận hình của đối phương nghiêm chỉnh, nếu như mình cứ rắn tiến lên mà nói, thương vong tất nhiên là cực lớn! Nhưng là bây giờ lui về, hai ngàn quân sĩ đã muốn vào thành kia sẽ là cá trong chậu, trong đầu Lý Nguyên Hạo suy nghĩ như thiếu điện, làm ra lựa chọn, xông lên!

Khoảng cách của song phương đã rất gần, chỉ cần binh mã phía trước lại xông hơn mười bước, là có thể nhảy vào bên trong trận doanh đối phương, khi đó, những người bắn nỏ này chính là dê, chỉ đợi làm thịt!

Cũng ngay lúc đó, trong tòa thành quân Tổng, tự nhiên có tiếng chém giết nổi lên bốn phía, quân Tổng trên tường thành kia, tại trong nháy mắt, phảng phất là thay đổi một bộ dạng khác, nguyên một đám biến thành dị thường hung ác!

Mắt thấy kỵ binh Đẳng Hạng sắp nhảy vào trong trận hình cung tiễn thủ quân Tổng, bỗng nhiên có vài cái hàng rào chông từ mặt đất bắn lên ngang trời!

Những người Đẳng Hạng kia, nguyên một đám ngã ngựa, té lên trên mặt đất, tiếp theo, một thành viên tướng quân Tổng ra lệnh một tiếng, cả đội ngũ bắn nỏ quân Tổng lui về hơn mười bước, lộ ra một loạt hàng rào chông.

Lý Nguyên Hạo lúc này mới ý thức tới, chính mình đã đụng phải đối thủ!

Đánh lên tòa thành Tổng triều, là thời điểm hôm trước hấn cảm giác, mình nhất định có thể đánh thắng Liêu quốc mới quyết định, quân Tổng không có khả năng nhận được tin tức.

Nhưng thủ tướng cái thành trì này, thời điểm đối mặt với đánh lên, rõ ràng đã chuẩn bị đầy đủ hết như thế, chỉ huy trầm ổn như thế, chỉ có thể nói rõ, người Tổng này, thời khắc đều đang chuẩn bị chiến đấu! Người như vậy, tuyệt đối là đối thủ khó chơi!

Lý Nguyên Hạo lại càng tinh tường, nếu tiếp tục lao lên trước, không riêng gì 2000 người ở bên trong thành, chính mình cũng có khả năng không thể trở lại, khả năng là tính mệnh một vạn người Đảng Hạng sẽ mất hết!

Hắn lúc này liền làm trắng sĩ chặt đứt cổ tay, từ bỏ 2000 người kia! Mang theo những người còn lại, lập tức lui về phía sau hơn hai trăm bước.

Trọng chỉnh đội hình, về sau, Lý Nguyên Hạo la lớn: “Người Tổng đối diện, đi ra trả lời!”

Những người bắn nỏ đối diện kia cũng không truy kích, chém giết ở bên trong thành vẫn đang tiếp tục, hiển nhiên, quân Tổng muốn giết xong ngàn binh sĩ Đảng Hạng vào thành hai kia, sau đó mới đối thoại cùng Lý Nguyên Hạo.

Trần Nguyên nhìn đến đây, trong lòng mừng rỡ! Thì ra bộ đội Tổng triều cũng không phải kém cỏi như vậy, ít nhất, tướng quân này phi thường không tệ, cũng không biết hắn là ai, ngày sau chính mình muốn đánh Đảng Hạng, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp kéo hắn đến, trợ quyền vì chính mình mới được.

Hắn nhìn Lý Nguyên Hạo ở dưới hô, bộ dạng Lý Nguyên Hạo có chút nóng lòng, Lý Nguyên Hạo biết rõ, hiện tại chậm trễ thời gian, chính là mất tính mệnh hai ngàn Đảng Hạng binh sĩ! Nhưng hắn lại không có biện pháp nào!

Thẳng đến khi tiếng hét hò trong thành gần như bình tĩnh, Lý Nguyên Hạo cũng không hô nữa, chỉ là, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào đại môn cái tòa thành kia.

Đại môn chậm rãi mở ra, bên trong, một vị tướng quân Tổng cưỡi ngựa đi ra: “Đại vương đã đạt thành hiệp nghị cùng Đại Tổng ta, vì sao phạm biên thành ta? Chẳng lẽ Đại vương không sợ hoàng thượng chúng ta tức giận sao?”

Lúc người Tổng kia nói chuyện không nhanh không chậm, đầu vào đấy, nhưng trên người hắn, lại là một thân máu tươi, trong tay còn cầm một đầu người!

Lý Nguyên Hạo xem xét liền biết, đó là đầu tướng quân người Đảng Hạng kia!

Trần Nguyên ở cách xa, không thấy rõ hình dạng tướng quân Đại Tổng kia lắm, nhưng từ trên hình thể xem xét, Trần Nguyên chỉ là cảm giác, mình đã từng thấy người này!

Khóe miệng Lý Nguyên Hạo vừa động, nói: “Ít nói lời vô ích thôi, hôm nay, hoặc là ngươi ra khỏi thành trì trước, hoặc là chiến một trận với ta!”

Người Tổng kia cười ha ha, nói: “Đại vương, ngươi đánh được sao?”

Lý Nguyên Hạo rất muốn nói hai câu ngoan thoại, nhưng hắn cũng tinh tường, đối thủ phòng giữ hoàn thiện như thế, chính mình muốn đánh, quả thực sẽ phí một phen khí lực.

Hắn nhân châu con người, lúc này đã có chủ ý, nói: “Hừ, uống công Đại Tổng các ngươi còn tự xưng là lễ nghi chi bang, rõ ràng dùng loại thủ đoạn này, nếu thật sự là có bản lĩnh, ta và ngươi, hai người dùng thực lực đánh nhau thử xem!”

Trần Nguyên lập tức biết rõ, hắn đang dùng phương pháp khích tướng, kích động lửa giận người Tổng kia, sau đó liền dùng cách bắt giặc bắt vua trước.

Trong nội tâm thầm nghĩ, lần này chỉ sợ Lý Nguyên Hạo phải thất vọng rồi, xem người Tổng này thủ thành thập phần lão luyện, tất nhiên sẽ là tướng quân có thể bảo trì bình an.

321. Chương 312: Địch Thanh Vô Đối

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 312: Địch Thanh vô đối

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lại không nghĩ tới, sau khi Lý Nguyên Hạo nói xong, người Tổng cười ha ha một tiếng, nói: “Đại vương không cần dùng phương pháp khích tướng, tại hạ Địch Thanh, đã nghe qua võ nghệ Đại vương siêu quần, sớm muốn lĩnh giáo, hôm nay đã gặp được, tuyệt sẽ không để cho Đại vương rời đi như vậy! Các huynh đệ, nổi trống cho ta!”

Quân Tổng trống trận lập tức gõ vang, chiến kỳ vừa mới bị bắn rơi xuống kia cũng bắt đầu dựng lên lần nữa.

Trần Nguyên ở phía trên nghe mà sững sờ, Địch Thanh, hắn không phải đang ở Văn Củng sao? Như thế nào chạy đến nơi đây rồi? Nhưng bây giờ, hắn lại thay Địch Thanh đổ mồ hôi, cái này Lý Nguyên Hạo là một tên biến thái, Địch Thanh có thể đánh thắng hắn sao?

Trần Nguyên vừa mới nghĩ tới đây, trên chiến trường, Địch Thanh cùng Lý Nguyên Hạo cũng đã bắt đầu khiêu chiến rồi! Phát động đầu tiên đúng là Lý Nguyên Hạo kia!

Chỉ thấy hắn dùng một tư thái mỹ diệu, phóng ngựa bay nhanh ra, thời điểm đến giữa hai quân, mới ghìm ngựa lại, đầu ngựa chuyển động, con ngựa kia xoay người, đột nhiên dừng lại tại chỗ.

Vừa lên hắn đã dùng kỹ thuật cỡi ngựa phi thường xinh đẹp, ngay cả Địch Thanh cũng không nhìn được mà kêu một tiếng “tốt”, nhắc trường thương lên, nhanh chóng xông lại hướng Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo xem xét tư thế Địch Thanh, không dám chủ quan chút nào, trường thương trong tay chấn động, thúc ngựa nghênh đón.

Hai người đi qua sát bên người, thanh âm vũ khí va đập liên tục vang lên, vang vọng toàn trường.

Song phương đánh vòng thứ nhất, chính là thăm dò thực lực công kích đối thủ, nếu như đối thủ ngay cả một vòng thăm dò này cũng không nhìn được mà nói, bọn hắn đều có chút thất vọng!

Nhưng hiện tại, hai người đều kiểm tra xong lực cánh tay đối phương, so với chính mình thì không hề không kém, trong nội tâm đều là sợ hãi, ánh mắt kia đều phát ra một loại thần thái khác thường.

Bọn hắn không hẹn ghìm ngựa đứng lại, nhìn đối phương.

Đánh nhau không vội, rất ổn trọng, nhưng bên cạnh xem bọn hắn đánh nhau, lại mỗi người đều cảm giác khẩn trương không thôi! Một lòng Trần Nguyên nâng lên cổ họng, phảng phất như tùy thời muốn nhảy ra.

Một lát sau, song phương đồng thời giơ cao trường thương lên, giục ngựa vọt tới.

Hai con ngựa nhanh chóng tiếp cận nhau, lúc đến khoảng cách hai mươi bước, tốc độ Địch Thanh bỗng nhiên nhanh một ít, chạy nhanh như mũi tên, như đằng vân giá vũ, vọt tới trước ngựa Lý Nguyên Hạo.

Trong nội tâm Lý Nguyên Hạo kinh hãi, hắn đã nghĩ tới đối thủ lợi hại, nhưng không nghĩ Địch Thanh lúc này còn có thể đột nhiên gia tốc!

Hắn lập tức toàn lực chém ra một thương, hiện lên hình nửa vòng tròn, đảo qua một vòng tại trước người mình, vốn là khiến cho Địch Thanh không thể tiếp cận, sau đó mới dựa vào cảm giác, tìm bóng dáng Địch Thanh, đâm tới một thương!

Trong nội tâm Địch Thanh âm thầm bội phục! Chiêu bỗng nhiên tăng tốc này, là hắn cùng chiến mã dưới háng huấn luyện lâu dài mới thành, dĩ vãng không chỗ nào bất lợi! Nhưng hôm nay, lại bị Lý Nguyên Hạo đơn giản hóa giải rồi, Địch Thanh thật sự cảm giác rất là ngoài ý muốn.

Bất quá, tinh thần của hần cũng không có vì vậy mà loạn, tuy Lý Nguyên Hạo miễn cưỡng đánh một thương này ngăn cản hần, nhưng vẫn rơi xuống hạ phong!

Địch Thanh lách mình né tránh một thương của Lý Nguyên Hạo, đồng thời đâm ngược một thương trở về!

Hai người liên tục trao đổi mấy chiêu, về sau, bên tai Trần Nguyên chỉ nghe thấy từng đợt va chạm, không biết là cái gì, Hồ Diên Bình kia lại ngây người, không khỏi tán thưởng một tiếng: “Hảo công phu!”

Trần Nguyên nhìn Hồ Diên Bình, nói: “Người nói ai nha?”

Hồ Diên Bình cũng không quay đầu lại, nói: “Hai người bọn họ! Công phần khích, thủ cũng tương đối xuất sắc, công phu mỗi người đều tốt hơn so với ta.”

Trần Nguyên nhỏ giọng hỏi: “Địch Thanh có thể đánh thắng sao?”

Hồ Diên Bình lắc đầu: “Không biết! Ta cũng không xem rõ.”

“Đang!” một tiếng vang thật lớn, Trần Nguyên chỉ cảm thấy trên cái chiến trường kia, phảng phất trong nháy mắt đều là thương ảnh, cũng thấy không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, bên tai chỉ nghe Hồ Diên Bình bỗng nhiên rất hưng phấn nói: “Lý Nguyên Hạo thua! Lý Nguyên Hạo thua!”

Quả nhiên, sau khi tách ra, sắc mặt Lý Nguyên Hạo thật sự không dễ xem, búi tóc trên đầu đã phiêu nhiên rơi xuống, nếu thật sự là đại tướng chém giết trên chiến trường, lúc này hần còn chưa thua, hoàn toàn có thể đi lên đánh lại.

Nhưng hần là Đẳng Hạng Đại vương! Địch Thanh đâm một thương này, đã khiến cho hần hiểu được, võ nghệ người Tổng này không thua kém gì mình, nếu như tiếp tục đánh xuống, thắng bại là số lượng 5-5.

Giết người Tổng này, chính mình lấy được một cái tòa thành bên trong ba cửa ải, bị người Tổng này giết, hần mất đi, chính là kế hoạch lớn bá nghiệp! Ván bài này, tỉ lệ đặt cược quá thấp, đối với Lý Nguyên Hạo mà nói, quả thực có chút không có lợi.

Nhưng trong lòng Địch Thanh lúc này thì thầm kêu đáng tiếc! Vừa rồi Lý Nguyên Hạo đâm đến một thương, thân thể của hần vô ý thức tránh né một chút, quần áo bị xé rách, nếu như lúc ấy liều mạng ăn được một thương của Lý Nguyên Hạo, hiện tại đầu Lý Nguyên Hạo đã bị mình đâm thủng!

Lý Nguyên Hạo nhìn Địch Thanh, không nói gì, cũng thật sự không có gì để nói, người khiêu chiến, ta không sợ, quần áo, người ta cũng không sợ, lúc này lại nói ngoan thoại, thì chính là nói cho mình nghe.

Hần quay đầu ngựa lại, nói: “Không nghĩ tới, cái tòa thành nho nhỏ này rõ ràng ngọa hổ tàng long! Bỏn vương thụ giáo, đi!”

Binh sĩ Đẳng Hạng cứ như vậy mà rời đi, vút thi thể xuống dưới mặt đất, còn có 2000 người trong thành đã chiến bại, hoặc bị bắt hoặc bị giết kia, như thời điểm bọn hần đến, nhanh chóng bỏ chạy.

Nhìn Đẳng Hạng người cứ như vậy rời đi, Địch Thanh thở một hơi thật dài! Hần và Lý Nguyên Hạo khiêu chiến, cũng không phải tựa như hần nói, xuất phát từ cái gì nghe qua, ở bên trong thành chỉ có 500 binh lính, viện quân nhanh nhất cũng cần ba canh giờ mới có thể tới.

Nếu như vừa rồi Lý Nguyên Hạo nguyện ý thừa nhận thương vong, tiếp tục công kích mà nói, Địch Thanh sẽ thảm rồi!

Mà hai người Trương Trung Thạch Ngọc lại có vẻ vô cùng hưng phấn, phóng ngựa chạy tới, nói: “Đại ca uy vũ, Lý Nguyên Hạo Đẳng Hạng kia bách chiến bách thắng, hôm nay ném mùi thất bại trên tay đại ca, chắc hẳn tối nay sẽ ngủ không yên.”

Địch Thanh cười một chút: “Ta nghĩ hần còn có thể tiếp tục đến, một chuyến này chúng ta thắng hần, tiếp theo chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

Nhưng Thạch Ngọc lại hào tình vạn tượng, nói: “Có gì mà sợ! Tựa như vừa rồi vậy, tới một giết một, đến hai, chúng ta vui một đôi là được!”

Địch Thanh thay đổi đầu ngựa, chuẩn bị trở về thành: “Đi thôi, hắn đã muốn bố trí tốt cạm bẫy tại Ngồi Kiều rồi, người Khiết Đan sẽ lập tức chui vào, uy phong bị diệt tại chỗ chúng ta, hắn tự nhiên sẽ tìm trở về từ trên người người Khiết Đan.”

Trương Trung hỏi: “Đại ca, Lý Nguyên Hạo thật sự sẽ thắng ở Ngồi Kiều quan sao?”

“Chắc mười phần rồi rồi, Liêu quốc Gia Luật Hồng Cơ kia dù sao cũng quá non một ít, rõ ràng đến hợp binh lực cùng Lý Nguyên Hạo tại Ngồi Kiều quan, nếu đổi sang một thành viên lão tướng, tất nhiên sẽ không đến nỗi lần này.”

Địa thế Ngồi Kiều quan không phải là phi thường hiểm yếu, nếu như ai đến trước, sẽ tuyệt đối chiếm chủ động, người Liêu quốc chủ quan, bị Lý Nguyên Hạo đoạt tiên cơ, trong mắt Địch Thanh, chính là một sai lầm rất nghiêm trọng!

Hiện tại, Gia Luật Hồng Cơ vì đền bù khuyết điểm của chính mình, lại sai quân đội đến đây đoạt lại, càng không sáng suốt.

Gia Luật Hồng Cơ còn có chút non nớt, hắn không biết, trên chiến trường, có chút sai lầm, không cần đi đền bù.

Nếu thay đổi là Địch Thanh, chứng kiến Ngồi Kiều quan đã thành kết cục đã định, cũng sẽ không xen vào đây nữa, mà tập trung tất cả lực lượng tại chiến trường Hạ Lan Sơn, đột phá một đạo phòng tuyến kia, bộ đội Đãng Hạng ở Ngồi Kiều quan nhất định phải trở lại phòng thủ.

322. Chương 313: Bắt Là Tốt

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 313: Bắt là tốt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lần này Gia Luật Hồng Cơ phái ra bốn vạn liêu binh, muốn đoạt lại Ngồi Kiều quan, như vậy, sẽ có thêm một con đường để công kích Đãng Hạng, khiến cho Lý Nguyên Hạo triệu tập binh lực từ Hạ Lan Sơn đến đây phòng ngự.

Nhưng đại nguyên soái trẻ tuổi người Liêu quốc này không biết, Lý Nguyên Hạo đã nhận được tin tức, lại điều tám vạn binh sĩ từ phía sau đến, đã sớm chờ những bộ đội Liêu quốc ở chỗ này.

Cho nên, người Liêu quốc nhất định phải thua, bọn hắn còn cho rằng chỗ này là một chiến trường phụ trợ, mà Lý Nguyên Hạo lại toàn lực ứng phó ở chỗ này.

Thạch Ngọc nhìn về phía trước, phiên muộn vô hạn nói: “Đại ca, nhìn xem người ta có hơn mười vạn người, đánh rằng rắc tại trước mặt chúng ta, huynh đệ thật sự là có chút ít ngựa tay, vốn tưởng rằng lần này Lý Nguyên Hạo tới, có thể chém giết một phen, lại không nghĩ rằng hắn rõ ràng lui đi, thật mất hứng!”

Địch Thanh dùng báng thương vỗ hắn một tý, nói: “Hắn vốn chính là muốn đánh lén, đã bị phát hiện, tự nhiên không biết ác chiến, yên tâm đi, Lý Nguyên Hạo đánh xong Liêu binh, về sau sẽ đến nữa, thời điểm hắn đến đánh bọn ta, tất nhiên là thành cục diện không chết không ngớt.”

Ba người vừa nói vừa đi đến hướng cửa thành, đang định vào cửa, chợt nghe phía sau có binh sĩ hô: “Chỉ huy sứ, có người!”

Địch Thanh lập tức quay đầu ngựa lại, quả nhiên thấy có một đội người chạy tới hướng thành trì.

Trương Trung nhắc dây cương trong tay lên, nói: “Đại ca, xem ra lại là dân vùng biên giới trốn về hướng Đại Tổng.”

Địch Thanh nhướn mày, nói: “Người đi ngăn lại bọn hần, cẩn thận kiểm tra, nếu thật sự là dân vùng biên giới, cứ thả bọn họ tiến đến là được.”

Trương Trung đang muốn tiến đến, lại nghe trong đoàn người kia có thanh âm hô: “Địch Thanh tướng quân, những ngày gần đây sống có được không?”

Trương Trung lập tức ngừng lại, nói: “Đại ca, hần nhận thức người.”

Địch Thanh thấy không rõ tướng mạo Trần Nguyên, phóng ngựa chạy vài bước về phía trước mới nhìn cẩn thận, hỏi: “Trần Thế Mỹ?”

Thẳng đến lúc này, cái tâm treo lên của Trần Nguyên mới được để xuống, đặt mông ngồi dưới đất, thở hồng hộc, đầu chảy đầy mồ hôi, nói: “Đúng là thảo dân.”

Địch Thanh không dám tin, lắc đầu nói: “Làm sao người tới được? Lý Nguyên Hạo tập kết mười vạn đại quân ở chỗ này đó!”

Trên mặt Trần Nguyên treo dáng tươi cười sống sốt sau tai nạn, nói: “Nói thì rất dài dòng, tướng quân cũng biết sự tình ta ở tại Đảng Hạng?”

Sắc mặt Địch Thanh bỗng nhiên thay đổi rất cổ quái, quay đầu nói: “Người tới, bắt Trần Thế Mỹ toàn bộ người liên can và lại!”

Hơn hai mươi kinh hoảng không thôi! Đây là có chuyện gì? Không cần phải thật vất vả từ trong tay Đảng Hạng người chạy đến, lại bị người Tống giết đi, vậy thì quá không đáng rồi!

Tuy thân thể Trần Nguyên lúc này rất mệt mỏi, nhưng đầu óc còn phi thường tốt, liền mở miệng nói: “Địch tướng quân, người bắt ta lại, là đưa về Biện Kinh, hay là giao cho Lý Nguyên Hạo?”

Chính mình lần này đã làm một chuyện kinh thiên, Nhân Tông có cái thái độ gì, đó chính là hần ra lệnh gì về phía quan quân coi giữ biên giới.

Nếu như Nhân Tông thật sự muốn chính mình chết, muốn mình biến mất trong suy nghĩ Triệu Ý mà nói, vậy biện pháp tốt nhất của hần, chính là bắt lấy chính mình, về sau là giao mình cho Lý Nguyên Hạo.

Nếu như Nhân Tông hạ mệnh lệnh biên quan quân coi giữ phát hiện mình, về sau lập tức áp tải về Biện Kinh, đó là một loại biến tướng bảo vệ đối với chính mình.

Nhân Tông có khả năng bảo vệ mình sao? Trần Nguyên không biết, bất kể như thế nào, hần đều phải đi đối mặt với Nhân Tông, từ một khắc hần bước ra khỏi sơn trại này, hần liền quyết định con đường phải đi sau này.

Hần không muốn tiếp tục bị động, cứ tránh né mọi người, tránh né quan trường, tránh né giang hồ, tránh né Bao Chửng.

Lần lượt tránh né, cuối cùng nhất đổi lấy lại là lần lượt bị động, có lẽ vận mệnh thật sự có thể né tránh, nhưng những thợ săn kia nói cho Trần Nguyên, người, sống cả đời này, có một số việc phải đi làm! Trốn trốn tránh tránh, bị động giải quyết, khả năng cuối cùng là bị triệt để hủy diệt.

Cho nên, lần này trở lại Đại Tống, cho dù Nhân Tông không tìm hần, hần cũng sẽ đi tìm Nhân Tông!

Hần muốn buôn bán, hần còn muốn làm quan! Trần Nguyên muốn chế tạo cho chính mình một đế quốc tiền tài, cũng chế tạo một thứ thuộc về Trần Thế Mỹ! Dù cho cuối cùng vẫn phải đối mặt cái đầu rồng kia, hần cũng muốn đứng cảm xông lên, đụng một cái cho nó nát báy!

Ánh mắt hần nhìn vào mặt Địch Thanh.

Địch Thanh nói ra: “Hoàng thượng có chỉ, biên quan chưa thành, vô luận phát hiện Trần Thế Mỹ ở đâu, lập tức bắt, áp giải về Biện Kinh.”

Trần Nguyên nở nụ cười, Địch Thanh nhìn dáng tươi cười của Trần Nguyên, cũng cười.

Buổi tối, Địch Thanh cùng chư tướng khoản đãi Trần Nguyên một châu trong quân doanh, để cho bọn họ tắm giặt sạch một cái, ăn một bữa cơm đã hơn mười ngày không được ăn.

Hơn mười ngày này, lúc bọn hắc ăn cơm, luôn lo lắng truy binh, đôi khi vừa mới làm cơm xong, người Đổng Hạng đã đuổi tới, mà phần lớn thời gian, ngay cả cơ hội nấu cơm cũng không có.

Một chậu đồ ăn phong phú bày ở trước mặt hơn hai mươi người tìm được đường sống trong chỗ chết, bọn hắc, nguyên một đám, không chú ý cái hình tượng gì nữa, người binh lính kia sử dụng bát nước lớn để đựng cơm, ngay cả Lý tử nhi cũng ăn được ba bát như vậy!

Trong quân doanh, vô luận là Dịch Thanh, hay là những binh lính cùng tướng quân kia, đều dị thường khách khí đối với bọn họ.

Thủ hạ của Dịch Thanh muốn hòa bình, nhưng không phải dùng nữ nhân để cầu xin, là dựa vào đao trong tay, chỉ có đao trong tay người xuất ra nhanh, những sai lang kia mới không dám đến gây chuyện với người, vì vậy nên bọn hắc rất nể phục Trần Nguyên.

Trần Nguyên vừa ăn vừa hỏi Dịch Thanh: “Dịch tướng quân, bây giờ người là cái gì quan?”

Dịch Thanh cười nói: “Giống như lúc trước, thời điểm chúng ta nhận thức, một Chỉ huy sứ nhỏ nhỏ.”

Trần Nguyên lắc đầu: “Người có phải không có tiền tặng lễ hay không? Nếu như là người và huynh đệ nói một tiếng là được, trên mặt quan hệ, ta sẽ giúp người chuẩn bị.”

Dịch Thanh cười ha ha một tiếng: “Trần huynh có tiền, tại hạ ở bên cạnh quan ải cũng có nghe thấy, chỉ là, vài năm nay ta không thăng quan, lại là ta tự nguyện.”

Thạch Ngọc nói tiếp: “Thượng quan mấy lần muốn đề bạt đại ca, đều bị đại ca cự tuyệt.”

Trần Nguyên rất là kinh ngạc: “Cái này là vì sao?”

Dịch Thanh không phải là không muốn đề thăng một bước, chỉ là, hiện tại hắc làm Chỉ huy sứ, có tư cách chỉ huy quân đội của mình, nếu như tiếp tục đề thăng mà nói, như vậy là phải “Nghe điều”.

Nói cách khác, hoàng thượng điều người đi đâu chiến tranh, người căn bản không biết mình quân đội ở nơi nào, đợi cho đến địa phương, mới nhìn rõ binh lính người phải dẫn, đối với Dịch Thanh mà nói thì không sao cả, người có năng lực như hắc, đi tới chỗ nào cũng không sợ hãi.

Nhưng những binh lính dưới tay hắc kia thì không được, thủ hạ Dịch Thanh có thể đánh thắng trận, nhưng đến làm thủ hạ của những tướng quân khác, bọn hắc sẽ không còn uy phong như vậy, có thể giữ được tánh mạng hay không, cũng là vấn đề.

Cho nên, thượng quan mấy lần muốn cất nhắc Dịch Thanh, đều bị huynh đệ dưới tay hắc giữ lại.

Trần Nguyên nghe được nguyên nhân này, lập tức chần hắc, ngày sau, thời điểm Dịch Thanh kiêu ngạo, bên người giống như có một chi quân đội thuộc về hắc, mỗi lần chiến cuộc lâm vào cục diện bế tắc, đều là cái chi quân đội này phá băng vì hắc, đó là quân đội Nhân Tông đặc biệt phê chuẩn, chẳng lẽ chính là những người trước mắt này?

323. Chương 314: Dẫn Độ Hay Không (1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 314: Dẫn độ hay không (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nghĩ tới đây, Trần Nguyên cũng không nói cái gì nữa, tất cả đều chờ mình gặp mặt Nhân Tông, ngoài ra, mình nghĩ đến việc làm thịt Lý Nguyên Hạo, phải có được Dịch Thanh!

Hiện tại, chính giữa các mãnh nhân mình bá kiến, chỉ có Dịch Thanh có thể làm thịt được Lý Nguyên Hạo.

Ngày hôm sau, một đội binh sĩ áp giải bọn Trần Nguyên, một đường đi về hướng Biện Kinh, điều khiển cho Trần Nguyên cảm thấy tuyệt nhất chính là, khi chút ít quân coi giữ phụ cận biên quan cùng cư dân nhìn thấy mình, thái độ những người này tương đối tốt, bọn hắn cho là mình cứu Công Chúa trở về, là vận hội vinh dự cùng tôn nghiêm của binh sĩ Đại Tổng rồi.

Tiến lên hơn hai mươi ngày, theo bước chân của hắn, đạp về hướng nội địa Đại Tổng, ngôn luận liền chậm chậm thay đổi.

Chờ thời điểm hắn đến Biện Kinh, thậm chí có chút ít quần chúng ném rau cùng trứng thối, các loại gì đó về hướng hắn, mắng to Trần Thế Mỹ là người thay đổi thất thường, vì tư lợi bản thân, khơi mào mâu thuẫn giữa Đảng Hạng cùng Đại Tổng.

Một việc, từ góc độ khác nhau để xem xét, có thể chứng kiến hai phương diện mâu thuẫn, tại dân gian là như thế này, ở trên triều đình, cũng là như thế này.

Trần Nguyên biết rõ, Nhân Tông nhìn vấn đề từ góc độ nào, mới đúng là chỗ mấu chốt, nó quan hệ đến việc chính mình phải đối mặt với kết quả gì.

Trên triều đình, cũng là vì sự tình Trần Nguyên mà cãi lộn cực kỳ lợi hại! Lúc này đây, trên triều đình cũng chẳng dựa theo cái gì quân tử hay tiểu nhân để phân biệt.

Bàng Cát cho rằng, Trần Nguyên nên bị giết, chỉ có cách giết Trần Nguyên, mới có thể dẹp tức giận của người Đảng Hạng, mới có thể để tránh cho Đại Tổng chiến tranh.

Hắn đứng ở chính giữa triều đình, cao giọng nói: "Vạn tuế! Trần Thế Mỹ đoạt lại Công Chúa, cái này trong mắt Lý Nguyên Hạo, không khác mối hận đoạt vợ! Nếu chúng ta không giết Trần Thế Mỹ, Lý Nguyên Hạo tất nhiên sẽ có cái cớ, cụt thân chỉ sợ biên quan không yên!"

Lữ Di Giản phát ra một hồi cười lạnh, nói: "Thái sư cho rằng, giết Trần Thế Mỹ, biên quan liền an bình sao?"

Bàng Cát ưỡn cái eo thẳng tắp, nói: "Đó là tự nhiên! Lý Nguyên Hạo không có cớ, không thể xuất binh, cho dù hắn cưỡng ép gây chuyện, tất nhiên là tự rước lấy nhục!"

Lữ Di Giản không cãi lộn cùng hắn, mà là ôm quyền nói với Nhân Tông: "Vạn tuế, tại trước khi Trần Thế Mỹ nhập quan, người Đảng Hạng đã bắt đầu đánh lên thành trì biên giới Đại Tổng ta, năm tòa quân doanh đã gặp phải quân đội Đảng Hạng tập kích,

ba tòa trong đó, toàn bộ quân sĩ Đại Tổng ta thủ vệ thỏa đáng, người Đảng Hạng không thể thực hiện được, nhưng đã có hai tòa thành bị Lý Nguyên Hạo phá hủy! Vạn tuế, thần cho rằng, biên quan an bình hay không, không có chút quan hệ nào đến bản thân Trần Thế Mỹ."

"Tướng quốc nói lời ấy sai rồi!" Phạm Trọng Yêm đi ra, nói: "Vạn tuế! Chính là bởi vì người Đảng Hạng gây chuyện, mà chúng ta, đối với việc đoán trước cục diện chiến đấu xuất, đã hiện lệch lạc rất lớn, Lý Nguyên Hạo đã làm trọng binh Liêu quốc trọng thương tại Ngõ Kiêu, lại khiến cho tất cả mọi người bất ngờ!

Hiện tại, hắn đã đàm phán cùng người Liêu quốc, thần cho rằng, chính sách hiện tại của chúng ta đối với Đảng Hạng, hắn là nên lôi kéo, tuyệt đối không thể để cho hắn đứng ở bên người Liêu quốc, nếu không, Đại Tổng sẽ rất nguy hiểm!"

Âu Dương Tu vừa mới được Nhân Tông triệu hồi đến liền ủng hộ ân sư hắn, nói: "Vạn tuế, thần cũng cho rằng, nếu không giết Trần Thế Mỹ, khó tránh khỏi khiến cho Lý Nguyên Hạo không xuống đài được, cho dù hắn cố tình muốn đi thêm gần một ít cùng với chúng ta, chỉ sợ trong lòng cũng có bản khoán, cho dù tại dân gian, cái mối hận thù giết cha cùng đoạt vợ này, đều là bất cộng đái thiên."

Nhân Tông nhìn Hạ Tung, nói: "Thái úy đại nhân, người ở Tây Bắc nhiều năm, có chút hiểu rõ đối với Lý Nguyên Hạo, Trẫm muốn biết, cách nhìn người thế nào?"

Hạ Tung suy nghĩ một chút, chậm rãi đi ra khỏi đội ngũ một bước, ôm quyền xoay người nói: "Vạn tuế, Lý Nguyên Hạo chính là kỳ tài có một không hai, với văn thao vũ lược của người này, tuyệt đối sẽ không đồng ý ngồi phía dưới Đại Tổng, chiến tranh là khó tránh khỏi, cho dù không có Trần Thế Mỹ, hắn cũng sẽ đánh tới Đại Tổng."

Phạm Trọng Yên lập tức nói: "Thái úy đại nhân, việc này chúng ta cũng biết, chỉ là, Cùng Châu Đại Tổng ta, đã bộc phát nạn châu chấu to như vậy, nạn dân nháo sự, tình thế có chút nghiêm trọng, lúc này, thần cho rằng nên dùng ổn định là thượng sách!"

Hạ Tung có chút lắc đầu, nói: "Tướng quốc đại nhân nói cực kỳ sai rồi, hai người đánh nhau, không phải ai muốn không đánh là có thể không đánh."

Nhân Tông lại rơi vào trầm tư, những vấn đề này, hắn cũng biết, hơn nữa, cũng đã cân nhắc qua rồi, từ trên góc độ của hắn mà nói, hắn muốn cho Trần Nguyên sống.

Hắn cảm thấy Trần Nguyên là một nhân tài! Lý Nguyên Hạo có bao nhiêu lợi hại, trong lòng Nhân Tông cực kỳ rõ ràng, tại Đại Tổng, trong những người mới nổi này, không có một người nào, không có một cái nào là đối thủ của Lý Nguyên Hạo, bất kể là văn thao hay là vũ lược.

Nhưng lần này, biểu hiện của Trần Nguyên tại Đảng Hạng là thập phần đặc sắc, chính là bằng vào đội ngũ trăm người, trước sau giết chết hai nghìn quân đội Đảng Hạng có thừa!

Mặc dù nói, có ba phần tư là lừa gạt âm mưu quỷ ở Diệu Đức thành mới thực hiện được, nhưng mang theo hơn hai mươi người, đánh cho Lý Nguyên Hạo dập đầu, còn làm chết vài trăm người trên tay Lý Nguyên Hạo, cuối cùng còn bình yên chạy trở về, cái chiến tích này, ngay cả những tướng quân kia, cũng đều bội phục không thôi.

Nhân tài như vậy mà giết thì thật đáng tiếc, chính yếu nhất là, hắn còn nghĩ tới Triệu Ý.

Đây mới là góc độ Nhân Tông nhìn vấn đề, cái góc độ này không phải xuất phát từ trên lập trường hoàng thượng, cũng hoàn toàn không giống với những đại thần này!

Chỉ có người trở thành phụ thân mới có thể nhận thức, vì hạnh phúc nhi nữ mình, bọn hắn nguyện ý động thân đứng ra, giải quyết tất cả nguy hiểm cùng phiền toái vì người thân.

Nhân Tông biết rõ, Triệu Ý vừa ý Trần Thế Mỹ này, nếu như Trần Thế Mỹ chỉ là một gia hỏa ưa thích nhờ vào hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt đứa trẻ, Nhân Tông chắc chắn không chút do dự xử lý hắn, để cho Triệu Ý chết phần tâm này.

Nhưng biểu hiện của Trần Nguyên, lại để cho Nhân Tông rất là thoải mái.

Càng làm cho hắn thoải mái hơn chính là, người thông minh tựa như Trần Nguyên, không có khả năng không biết sau khi Triệu Ý trở về, hắn phải đối mặt với cái dạng phiền toái gì!

Nhưng hắn vẫn làm, hắn đi làm vì Triệu Ý, làm một người hoàng thượng, hắn rất tức giận, nhưng làm một người phụ thân, cái này lại khiến cho Nhân Tông rất là cảm động, hắn cảm giác, ánh mắt con gái mình cũng không tệ lắm.

Ở trong nhà hắn, chính là mấy người Phi tần cũng đều không phải là vấn đề, Nhân Tông đã thay Trần Nguyên làm tốt an bài về phương diện này, chỉ cần Triệu Ý có thể hạnh phúc, hắn nguyện ý đi giải quyết một ít chuyện rất phiền phức vì Triệu Ý.

Chỉ là, ý nghĩ này, hắn lại không thể nói được, bằng không thì đám ngôn quan tất nhiên sẽ buộc tội hắn không để ý đến giang sơn xã tắc! Lại để cho đám đại thần có cơ hội, sẽ thảo luận lớn mật hơn, có chút không thức thời.

Cuối cùng Nhân Tông nhìn về Tống Kỳ đứng ở phần đuôi một chút, hỏi: "Tống Kỳ, ngươi đã cùng với Trần Thế Mỹ đàm phán với người Đảng Hạng, trăm muốn biết, ngươi đối có ý kiến gì với chuyện này hay không?"

Tống Kỳ rất là khó xử, từ góc độ cá nhân của hắn mà nói, hắn rất khinh bỉ loại hành vi này của Trần Nguyên.

Là Trần Nguyên người, ngay từ đầu nghĩ ra tất cả biện pháp, muốn đưa Công Chúa qua sớm một chút, hiện tại đưa qua xong, lại là người vô thanh vô tức chém giết người! Cái vở hát này, Tống Kỳ thật sự không nhìn rõ.

Nhưng Hạ Tung là thầy của hắn, hắn không thể đứng ở mặt đối lập Hạ Tung, hắn do dự một chút, liền nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, Trần Thế Mỹ có câu nói rất đúng.

Chúng ta cho người Đẳng Hạng mấy cái gì đó, chính là nuôi ong tay áo, Lý Nguyên Hạo này, căn bản chính là loại người vong ân phụ nghĩa, mới được chúng ta trợ giúp đánh thắng trận, lập tức ngồi cùng một chỗ với Liêu quốc, còn cầm ba cửa ải của chúng ta để làm văn, lại quá mức bản thủ.”

Âu Dương Tu lập tức nói: ”Bằng không thì! Nhắc tới ba cửa ải kia, cũng là Trần Thế Mỹ đưa ra đề nghị nhượng lại, nếu hiện tại, ba cửa ải y nguyên nằm trong tay chúng ta, người Đẳng Hạng vẫn còn ở Hạ Lan Sơn tử chiến cùng người Liêu quốc, làm sao tình thế lại biến thành như vậy!”

Lữ Di Giản liếc nhìn Âu Dương Tu, nói: ”Âu Dương Tu, lúc trước, thời điểm Trần Thế Mỹ đưa ra việc để cho người Đẳng Hạng ba cửa ải, rất nhiều đại thần trong triều đều thương nghị qua, không chỉ nói Trần Thế Mỹ, chính là chúng ta, tất cả mọi người trong này cũng không nghĩ tới, Lý Nguyên Hạo có thể chiếm cứ chủ động nhanh như vậy, trách nhiệm này đẩy lên trên thân người Trần Thế Mỹ, có là quá bất công đi à nha?”

Âu Dương Tu đang định phản bác, tay Nhân Tông liền nhẹ nhẹ vỗ Long án, nói: ”Tốt rồi, cũng không cần tiếp tục nhao nhao, Trần Thế Mỹ đã bị áp giải trở lại kinh, sự tình Lý Nguyên Hạo hướng Liêu quốc cầu hoà đã được xác nhận.

Về phần xử trí Trần Thế Mỹ như thế nào, trẫm muốn tự mình hỏi hấn một chút, cho dù muốn giết hấn, cũng phải để cho chính hấn mở miệng, thoáng cãi lại một tý mới được.”

Có lẽ vẫn là câu nói kia, có một số việc khiến các đại thần ổn trọng này cãi lộn nhao nhao, không xuất ra một cái kết quả gì.

Nhân Tông muốn, chính là bọn họ nhao nhao không xuất ra kết quả, chỉ có như vậy, mình mới có thể điều khiển sự tình này, kéo dài tới lúc cả chuyện này đi vào chính giữa bản thân Trần Thế Mỹ, nhân vật đã không còn trọng yếu này mới thôi.

Chúng thần nghe thấy Nhân Tông nói như vậy rồi, tự nhiên là không tiện nói cái gì nữa, Nhân Tông nhìn Bao Chứng đứng ở một bên giữ im lặng, nói: ”Bao ái khanh, dẫn Trần Thế Mỹ đến Văn Đức điện.”

Bao Chứng đáp: ”Thần, tuân chỉ.”

Bên cạnh, nội tâm chư thần nhưng lại khiếp sợ không thôi! Hoàng thượng muốn gặp Trần Thế Mỹ, cái này rất bình thường, sự tình Trần Thế Mỹ liên quan đến đến Công Chúa, liên quan đến cả hoàng gia.

Nhưng Văn Đức điện, lại là địa phương mỗi lần kiểm tra, hoàng thượng ngự bút khâm điểm trạng nguyên

Tại đó triệu kiến Trần Thế Mỹ, cái này rõ ràng cho thấy là phát ra một cái tín hiệu đối với mọi người!

Nhân Tông muốn nói cái gì? Bọn người Phạm Trọng Yên, Lữ Di Giản mới vừa rồi còn nhao nhao tui bụi, nhưng bây giờ, nguyên một đám nhìn lẫn nhau, muốn từ trong ánh mắt đối phương nhìn ra cái gì đó, nhưng là bọn hấn phát hiện, đối phương cũng giống như mình, vô cùng mờ mịt.

Nhân Tông nhẹ giọng nói một câu: ”Tướng quốc, Thái sư, có lẽ là Phạm đại nhân cùng Thái úy đại nhân, nếu như các ngươi không có chuyện gì mà nói, cùng trẫm đi đến đó, Trẫm rất muốn biết, là cái gì khiến cho Trần Thế Mỹ cả gan làm loạn như thế.”

Thảo dân Trần Thế Mỹ, khấu kiến hoàng thượng, bái kiến chư vị đại nhân!” Trần Nguyên quỳ gối trong Văn Đức điện, nằm vị trọng thần đương triều chia làm hai bên.

Nhân Tông nhìn Trần Nguyên, cười một chút, nói: ”Ngươi, vì cái gì không tự xưng là tội dân? Trước đó lần thứ nhất ngươi đánh sứ giả Đẳng Hạng, đều tự xưng tội dân, chẳng lẽ ngươi cho rằng, một chuyện này, ngươi tự ý cưỡng đoạt Công Chúa, giết người tại Đẳng Hạng, là vô tội sao?”

Trần Nguyên ngẩng đầu lên vô cùng cao, đối mặt cùng Nhân Tông, nói: “Thảo dân có tội, nhưng tội thảo dân lại cũng không phải là tự ý đoạt Công Chúa, giết người tại Đẳng Hạng, mà là thảo dân vốn không nên để cho Công Chúa đi kết thân, lại càng không nên lại để cho biên quân Ngồi Kiều lui về phía sau!”

Hấn nói những lời này rất hùng hồn, Phạm Trọng Yên lại bị thái độ của Trần Nguyên trấn trụ, năm người này đều không phải người ngu, tự nhiên thoáng một tý liền đã hiểu, Trần Nguyên muốn chuyển dời phương hướng đầu mâu.

Đi Đẳng Hạng đoạt Công Chúa, là một mình hấn làm, nếu như dựa theo chuyện này để định tội mà nói, vậy thì không có người nào có khả năng giúp đỡ Trần Nguyên gánh cái gì, nhưng ngụ ý của Trần Nguyên, lại là mình làm như vậy, cũng không phải phạm sai lầm, chỉ là vì đền bù một sai lầm.

Mà đáp ứng để cho Công Chúa đi kết thân, đáp ứng biên quân Ngói Kiều triệt thoái về phía sau hơn mười dặm, những vấn đề này, thật sự là tất cả thần tử đều đồng ý.

Nếu như dùng cái tội danh này để định tội Trần Thế Mỹ, vậy thì rất nhiều đại thần đều không thể đào thoát khỏi liên quan, kể cả Nhân Tông ngồi ở trên ghế rồng cao cao.

Nhân Tông vỗ cái ghế đứng lên: "Chuyện vợ vãn! Bao ái khanh, người nói cho Trần Thế Mỹ, hấn phạm tội như vậy, nên áp dụng vào dạng hình phạt gì!"

Bao Chứng do dự một chút, có thể nói, hấn vẫn tương đối nắm chắc tâm tính Nhân Tông, Nhân Tông để cho Bao Chứng đi ra nói, thoát nhìn là cực kỳ công chính, Bao Chứng hiện tại chủ quản hình ngục Đại Tổng, nhưng Bao Chứng cũng hiểu được, đây là Nhân Tông lưu một con đường sống vì Trần Nguyên!

"Cái này, vãn tuế, Trần Thế Mỹ phạm tội, đều là phạm phải tại Đẳng Hạng chỗ, cũng không tiến hành vượt rào trong cảnh nội Đại Tổng ta, dựa theo đạo lý mà nói, gây ra ở phiên bang, giao cho người phiên bang trị tội, nhưng..."

Hai chữ "đạo lý" này, Bao Chứng nói dị thường rõ ràng, trong pháp chế Tổng triều còn chưa thấy xuất hiện một loại từ ngữ giống dẫn độ.

Ở bên trong quan hệ đối ngoại, cũng chỉ là ký tên trong hiệp nghị cùng Liêu quốc, nói rõ "song phương không được để tội phạm đối phương ẩn nấp."

Nhưng mà cái gì, Bao Chứng cũng không nói, bọn người Phạm Trọng Yên cũng hiểu!

Dựa theo đạo lý mà nói, gây sự tại phiên bang, tự nhiên do phiên bang đến xử lý, nhưng thời điểm mỗi một lần có người phiên bang gây chuyện tại Đại Tổng, đều bị đưa về phiên bang, để cho chính bọn họ xử lý! Hơn nữa, kết quả xử lý thường thường là không giải quyết được gì!

Cho nên, đối với dân gian mà nói, lần này Trần Nguyên phạm tội tại Đẳng Hạng, nếu như Đại Tổng giao bản án của hấn cho Đẳng Hạng, vậy thì tiếng vọng tại dân gian sẽ rất ác liệt !

Nhân Tông nghe xong câu trả lời của Bao Chứng, nội tâm cười một chút, đây chính là hấn tìm được trục bánh xe biến tốc cho Trần Nguyên, tìm được trục bánh xe biến tốc bên trong luật pháp Tổng triều.

Dĩ vãng, cho dù những người phiên bang kia giết người tại Đại Tổng, cũng sẽ bình yên vô sự, hiện tại, đến phiên người Tổng rồi, chính mình không có lý do gì ngu như vậy!

Lữ Di Giản lại lập tức tìm được một cái lý do càng có sức thuyết phục hơn, hấn tiến lên một bước, nói: "Vãn tuế, Bao đại nhân nói đã hết, nhưng trong lòng cự thần dĩ nhiên còn chưa sáng tỏ, cự thần cho rằng, cho dù Đại Tổng ta có thể thoáng khí độ một tít, tại trước mặt phiên bang, biểu hiện rộng lượng của mình một tít, nhưng Đẳng Hạng đã là phiên bang của chúng ta chưa?"

Vấn đề này hỏi ra, lại càng bén nhọn rồi, sợ rằng, ai cũng không thể đưa ra một chính xác đáp án về điểm này.

Lý Nguyên Hạo hiện tại đã muốn tạo thành thực thể độc lập trên thực tế, đã đàm phán cùng người Liêu quốc, cầm lợi ích Đại Tổng làm văn trên mặt bàn rồi!

Từ quan hệ ngoại giao để nói, hiện tại Đẳng Hạng không phải là phiên thuộc quốc như Thổ Phồn, dân tộc Hồi Hột, cũng không phải "nước bạn" như Liêu quốc, Tổng triều không có bất kỳ lý do gì chủ động thực hiện nghĩa vụ!

Nhân Tông làm ra hình dạng trầm tư, vụng trộm nhìn thoáng qua bọn Phạm Trọng Yên cùng Hạ Tùng.

Bàng Cát lúc này đã hiểu ý tứ Nhân Tông, đang hối hận vì chính mình lần này đứng sai đội ngũ, Nhân Tông có thể trách phạt mình hay không!

Thời điểm Phạm Trọng Yêm đang muốn nói gì, Hạ Tung liền thoáng kéo hẳn một týt, sau đó là đi trước hẳn một bước, đứng ra nói: "Vạn tuế, thần cho rằng Tướng quốc đại nhân nói cực kỳ đúng, năm trước, Lý Nguyên Hạo ruồng bỏ Đại Tổng, kết thân cùng Liêu quốc, sau đó không thành, rồi lại đây đầu nhập vào Đại Tổng, hiện tại vừa mới đánh thắng Liêu quốc, lại không để ý đạo nghĩa, từ phía sau lưng chọc chúng ta một dao! Diễn giải nghĩa khi cùng tiểu nhân như thế, hoàn toàn chính là đàn gậy tai trâu."

324. Chương 315: Bỏ Vợ

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 315: Bỏ vợ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Phạm Trọng Yêm do dự thời gian rất lâu, cuối cùng là không nói gì, hẳn đang muốn nói, đúng là vấn đề đạo nghĩa, bất kể nói thế nào, Trần Nguyên lật lọng như vậy, ở trong mắt Phạm Trọng Yêm là rất không được.

Hạ Tung không muốn chứng kiến Phạm Trọng Yêm chống đối Nhân Tông, cho nên nói trước một bước, đây là hẳn quan tâm đối với Phạm Trọng Yêm, trong lòng Phạm Trọng Yêm hiểu.

Trần Nguyên nghe đến đó, nếu như vẫn không rõ cách nghĩ Nhân Tông là cái gì mà nói, vậy thì hẳn sống nhiều năm như vậy, đã vô dụng rồi!

Trong lòng hẳn hết sức hưng phấn! Kế tiếp, nên là lúc chính mình biểu diễn!

"Vạn tuế, thảo dân cũng biết mình phạm sai lầm thật sự là nghiệp chướng nặng nề, nhưng là thảo dân vẫn phải về đến Đại Tổng, chỉ bởi vì thảo dân nhìn thấy một sự tình tại Đãng Hạng, phải lại để cho vạn tuế biết được!"

Nhân Tông một lần nữa ngồi xuống, nói: "Người nói đi."

Trần Nguyên muốn nói để Nhân Tông động thủ với Đãng Hạng!

Từ thế cục hiện tại mà nói, đoạn thời gian chính mình bị áp giải trở lại Biện Kinh này, Liêu quốc cùng Đãng Hạng đã ngồi lại với nhau, lúc này, nếu như Tống triều không làm thứ gì đó, vẫn là một bộ dạng mềm nhũn mà nói, chắc chắn sẽ hai con sói nhìn chăm chăm vào !

Tiền hạ thủ vi cường, những lời này, nói mấy ngàn năm, không phải là không có đạo lý.

Nếu như nói trong đó còn có chút tư tâm, thì phải là Trần Nguyên hứa hẹn với những nữ nhân trong sơn trại kia, còn có, hẳn muốn để mình trở lại trước kia, không bị vận mệnh Trần Thế Mỹ vây khốn, để cho tương lai, Trần Thế Mỹ đi theo bước chân của mình!

"Vạn tuế, lần này thảo dân đi Đãng Hạng mới biết được, Lý Nguyên Hạo nhìn ngó đối với Đại Tổng ta, đã không phải là một ngày hai ngày nữa rồi! Trong chư quân Đãng Hạng, số lượng binh đoàn tuyển hai của bọn hắn, nhiều hơn binh đoàn một rất nhiều, huấn luyện cùng trang bị của những người này, hoàn toàn chính là nhằm vào quân đội cùng thành trì Đại Tổng ta!

Thảo dân đi đến bên trong Đãng Hạng, đã có một phần địa đồ, dấu hiệu trên đó rõ ràng bố trí theo tình huống binh lực biên quan Đại Tổng ta! Thậm chí, Lý Nguyên Hạo còn định ra lộ tuyến công kích, xin vạn tuế minh xét, sớm làm phòng bị!"

Nhân Tông đánh một ánh mắt đối với thái giám bên người, thái giám đi xuống, Trần Nguyên đưa địa đồ ra.

Địa đồ là thật, nhưng bố trí binh lực trên đó, cùng cái gọi là Lý Nguyên Hạo định ra lộ tuyến tiến công, đều là Dịch Thanh hỗ trợ viết lên.

Nhân Tông xem xong, vô cùng kinh ngạc, Dịch Thanh không ghi vô cùng kỹ càng, chỉ là một số đại khái thô sơ giản lược, nhưng cái đại khái này đủ để cho Trần Nguyên đạt tới hiệu quả mong muốn!

Trần Nguyên nhìn sắc mặt Nhân Tông, hẳn biết rõ Nhân Tông đã rất tức giận, hiện tại, chính mình thêm một mối lửa nữa, rất có thể sẽ thiêu cháy Nhân Tông!

Chỉ cần Nhân Tông bốc hỏa, Đại Tổng động thủ trước, sẽ còn một cơ hội, nếu như đợi cho Liêu quốc và người Đảng Hạng đàm phán tốt rồi, cùng đánh tới, vậy thì bết bát hơn rồi!

Cho nên, Trần Nguyên nói tiếp: "Vạn tuế! Chư vị đại nhân, các người có khả năng không biết, người Tổng sinh hoạt tại Đảng Hạng, hoàn cảnh vô cùng bi đát, thứ dân Lý Nguyên Hạo trị, chia làm tứ đẳng, người Tổng chúng ta xếp hạng cuối cùng!"

Trên mặt Phạm Trọng Yên hiện lên vẻ vẻ kinh sợ, hẳn không phải khiếp sợ vì tin tức này, tin tức này, tất cả mọi người biết rõ, chỉ là một đường không nói ở trước mặt Nhân Tông.

Hiện tại, Trần Thế Mỹ này nói nó ra, cái tên Thư sinh buôn bán này rốt cuộc muốn làm cái gì? Phạm Trọng Yên thoáng đánh giá Trần Nguyên một tý, nhưng không cách nào đoán được tâm tư của Trần Nguyên.

Hạ Tùng lại bình tĩnh gật đầu, nói: "Đúng là có chuyện như lời Trần Thế Mỹ, vạn tuế, tại Đảng Hạng, nếu như người Hán giết một người Đảng Hạng, giết cứu tộc! Nếu là người Đảng Hạng giết một người Hán, chỉ là phạt 500 ngân lượng, hoặc nộp mười thớt chiến mã lên là có thể đền tội."

Cơ trên mặt Nhân Tông run rẩy kịch liệt, nói: "Khinh người quá đáng! Vì sao không ai sớm nói cùng trẫm? Các người làm cái gì vậy!"

Mấy vị trọng thần đều cúi đầu, chuyện như vậy, ở trên triều đình, là một loại cấm nói, không phải bọn hần không muốn thay đổi, nhưng nói ra cũng vô dụng!

Vì cái gì vô dụng? Thì phải là Đại Tổng thật sự rất e ngại chiến tranh, liền tựa như hiện tại, cho dù Nhân Tông biết rồi, hẳn cũng không dám cho người Đảng Hạng ăn phải cái tiên hạ thủ vi cường!

Sợ hãi của hần đến từ trên chiến trường, quân Tổng liên tục thất bại, từ tiền triều trở lại đây, Tổng triều cơ hồ không đánh qua trận lớn nào, đó cũng không phải Tổng triều không có lương tướng.

Rất khác biệt, một ít Chỉ huy sứ cơ sở biểu hiện ra tương đối xuất sắc, ví dụ như lúc này đây, Lý Nguyên Hạo đánh lên, có ba thành trì quân Tổng vững vàng bảo vệ được.

Trước đây, ít năm dân tộc Hồi Hột phản loạn, Lan Châu Chỉ huy sứ lại càng bằng vào một ngàn binh mã trên tay mình, đánh bại hai vạn phản quân dân tộc Hồi Hột!

Nhưng khi Chỉ huy sứ thắng quan, lập tức liền không đánh thắng rồi! Nhâm Phú cũng là như thế, Chỉ huy sứ năm đó dùng hai ngàn binh sĩ đánh bại tám ngàn kỵ binh Liêu quốc, nhưng khi làm tướng quân, lại không còn chiến tích huy hoàng nữa.

Trên vạn người chiến đấu, Tổng triều cơ hồ không hề thắng qua, có thể từ dưới vó ngựa đối phương chạy về, đã xem như chiến tích không tệ.

Không phải vấn đề tướng lĩnh, cũng không phải vấn đề binh sĩ, là vấn đề quân chế Tổng triều, chỉ cần người trở thành tướng quân, người sẽ không có quân đội thuộc tại và binh sĩ của mình! Mà trên chiến trường, nếu như toàn bộ trông cậy vào những Chỉ huy sứ cơ sở kia, căn bản là không có khả năng đánh thắng.

Đại quy mô cứ chiến cứ bại, làm cho người ta quên quân Tổng có chút ít thắng lợi loại nhỏ, cũng làm cho Nhân Tông tràn đầy do dự cùng sợ hãi đối với chiến tranh, mặc dù người ta đã muốn khi dễ đến trên đầu, nhưng khi người không tin quả đấm của người, người còn có thể đưa tay ra đánh sao?

Nhân Tông tức giận, cuối cùng vẫn lựa chọn cưỡng ép đè lửa xuống dưới: "Trần Thế Mỹ, niệm tình người còn một chút trung tâm, cũng nể tình Công Chúa cầu tình cho người, người về nhà trước đi."

Trần Nguyên rất là thất vọng, nhưng hẳn cũng không biểu hiện ra cái gì, chỉ cần Nhân Tông để cho hần về nhà, là hẳn có thể nghĩ biện pháp buộc Nhân Tông khai chiến!

Trần Nguyên có chỗ để nắm chắc, ngay tại thời điểm hần tự hỏi mình nên lấy phương pháp gì, Nhân Tông nói tiếp: "Sau khi về nhà, người ngừng việc buôn bán, thành thành thật thật đọc sách, mùa xuân sang năm, tham gia khoa kiểm tra! Công Chúa chắc chắn không gả cho một tên thương gia."

Lời nói này đã rất rõ ràng rồi, Trần Nguyên muốn kết hôn với Công Chúa mà nói, phải thi đậu công danh mới được, hơn nữa, thái độ Nhân Tông đã nói rõ, chỉ cần Trần Nguyên có thể tới thi đình, hẳn nhất định sẽ cho Trần Nguyên một cái thân phận đủ xứng đôi với Công Chúa! Xem ra, Phò mã là muốn đến, trạng nguyên cũng sắp đến rồi.

Nội tâm Trần Nguyên cười khổ một hồi, tránh né thật không phải là vấn đề giải quyết, vận mệnh an bài, trốn lại không thoát, như vậy cũng tốt, cũng làm cho hắn triệt để buông gánh nặng một mực đặt trong lòng xuống.

Chỉ là, Tần Hương Liên làm sao bây giờ? Trần Nguyên đang định hỏi thăm, chỉ nghe Nhân Tông nói: "Còn có, người bỏ vợ đi!"

Trần Nguyên kinh hãi, gấp gáp nói: "Vạn tuế! Mặc dù thảo dân không có cái học vấn gì, nhưng vợ là một nửa bản thân, có lẽ là luôn luôn ghi nhớ trong lòng ..."

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy một chén trà bay tới hướng hắn, Trần Nguyên vội vàng né tránh, chén trà rơi trên mặt đất sau lưng, vỡ vụn ra rồi!

Nhân Tông cơ hồ gào thét lên: "Vợ là một nửa bản thân! Đó là người ta không được lấy Công Chúa! Người đã đi Đẳng Hạng cướp Công Chúa trở về rồi, cũng đừng nói với ta cái gì vợ là một nửa bản thân!"

Không riêng gì Trần Nguyên, mà ngay cả bọn người Bao Chửng ở đây, cũng chưa từng chứng kiến Nhân Tông phát hỏa lớn như vậy!

Lữ Di Giản cuống quýt đánh mắt với Trần Nguyên, ý bảo hắn không cần phải nói nữa, Lữ Di Giản có thể cảm nhận được Nhân Tông tâm tình bây giờ.

Có thể nói như vậy, Trần Thế Mỹ đáng chết, nhưng Nhân Tông lưu hắn lại, thì tám phần là nể mặt tương lai hạnh phúc của Triệu Ý, một thành là thương tiếc tài Trần Nguyên, còn có một thành, có thể là oán giận đối với việc Lý Nguyên Hạo ruồng bỏ Tống triều lần này.

Hắn là nhìn Triệu Ý mới buông tha Trần Nguyên, lại bắt hắn bảo Triệu Ý làm thiệp cho Trần Nguyên? Phụ thân này sẽ không đáp ứng, phụ thân là hoàng thượng càng không đáp ứng!

Trần Nguyên không nói cái gì nữa, trở về, mình còn phải nghĩ biện pháp, hiện tại thật sự cũng không thể nói cái gì, bởi vì Nhân Tông đang tức giận ra mặt, tóm lại, mình tuyệt đối không thể làm điều có lỗi với Tần Hương Liên.

325. Chương 316: Bán Quyền Kinh Doanh

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 316: Bán quyền kinh doanh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Sự tình hiện tại đã bày ra trước mắt, Nhân Tông không bị Trần Nguyên nói động, hẳn tình nguyện tin tưởng hòa bình, một thứ có lẽ đã không có khả năng còn tồn tại, cũng không có can đảm sớm động thủ, chủ động phát động chiến tranh.

Cái này lại khiến cho Trần Nguyên phải làm ra một phương án khác, buộc Nhân Tông đi đánh giặc, nhưng lại nhất định phải làm cho Nhân Tông ném được trái cây thắng lợi.

Có phải là có chút khoắc lác rồi hay không? Một người vẫn còn kinh doanh dám nói lời như vậy sao?

Không đúng, phải nói là, hắn hiện tại, ngay cả tư cách kinh thương cũng không có, Nhân Tông đã muốn nói rất rõ ràng, bắt hắn ngừng việc sinh ý, sau đó an ổn đọc sách, chuẩn bị kiểm tra trạng nguyên.

Đối với Trần Nguyên mà nói, đây là việc hấn cần bản không hề suy nghĩ qua, sự tình buồn bán, chính là điểm mạnh của mình, không có lý do gì buông tha cho điểm mạnh chính mình, sau đó thử đi học tập trị quốc mang binh, phân trên dưới cùng đối thủ trên chiến trường và triều đình.

Hắn muốn làm quan, là vì muốn làm một cái mua bán càng lớn, thương gia có thể buộc Nhân Tông chiến tranh, hơn nữa lại để cho quân đội Tống triều đánh thắng không?

Trước kia có lẽ không thể, nhưng hôm nay có thể, bởi vì, từ hôm nay trở đi, mọi người trong Biện Kinh đều biết rõ, Trần Nguyên là "chuẩn Phò mã" Đại Tống, cái lệnh bài này, chính là thẻ tín dụng vĩnh viễn không biết tiêu hao của mình.

Từ trong hoàng cung đi ra, Trần Nguyên muốn bắt đầu ra tay từ nơi này.

Tuy người Liêu quốc cùng Đảng Hạng ngồi lại với nhau, nhưng Đảng Hạng đánh lén tại biên quan, không lấy được chiến quả lý tưởng, thế đánh bạc trong tay Lý Nguyên Hạo còn chưa đủ để dùng.

Vẫn chưa để cho hai con sói đối buông tha cho việc chém giết, cho dù bọn hắn chịu buông tha chém giết, để song phương tiêu trừ khúc mắc, cũng phải cần một khoảng thời gian.

Trần Nguyên phỏng chừng, thời gian bọn hắn lưu cho Đại Tống còn có nửa năm hoặc là một năm.

Lúc này đây, tuy người Đảng Hạng đánh thắng Liêu quốc, nhưng chỉ là thắng lợi mang tính bộ phận, quốc lực Liêu quốc không bị tổn thương bao nhiêu, rất khác biệt, người Đảng Hạng hiện giờ đã không chống đỡ nổi.

Cái này là nguyên nhân Lý Nguyên Hạo không tiếc bán đứng Đại Tống, để van cầu hòa hợp cùng Liêu quốc.

Điều này cũng có ý nghĩa, nếu như bọn hắn liên thủ công kích Đại Tống mà nói, Lý Nguyên Hạo chỉ đưa ra đám binh dặt dẹo, địch nhân đáng sợ chính thức, có lẽ vẫn là Liêu quốc.

Trần Nguyên cười một chút, vậy thì tuyển Liêu quốc là tốt rồi, khiến cho Tống triều nghênh chiến, đồng thời hắn sẽ chơi một trò chơi cùng với Liêu Hứng Tông, thời gian nửa năm đến một năm, vậy là đủ rồi.

Xe ngựa ngừng lại tại cửa ra vào Tân Nguyệt sơn trang, Trần Nguyên trông thấy một vòng người thần sắc cực kỳ nghiêm trọng, đứng ở sơn trang cửa ra vào, nghênh đón chính mình, hai mắt Lăng Hoa mang theo vệt nước mắt thật dài, hắn đi xuống xe ngựa, mọi người vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Tô Đồ đồng thời trở về cùng Trần Nguyên nhìn thấy, sững sốt một chút mới hỏi: "Làm sao vậy? Có phải là không nghĩ tới lần này chúng ta sẽ trở lại nhanh như vậy hay không?"

Vẫn không có người nào nói chuyện, Tô Đồ ý thức được có chuyện gì đó đã xảy ra, vội vàng ngậm miệng của mình lại.

Trần Nguyên chậm rãi bước đi về hướng Lăng Hoa, thời điểm đang muốn hỏi sự tình gì, bỗng nhiên trông thấy một người thoáng một tý đã lao đến, "phù phù" một tiếng, quỳ xuống tại bên chân Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, ta thực xin lỗi người ô ô!"

Trần Nguyên kinh hãi, nhìn kỹ lại, thì ra là Trần Thăng, làm sao hắn lại tới nơi này? Trần Nguyên vội vàng quỳ xuống, bắt đầu diu hắn đứng dậy, nói: "Huynh đệ, mau đứng lên, chuyện gì xảy ra, người từ từ nói xem!"

Trần Thăng lại giãy ra, vẫn quỳ trên mặt đất, nói: "Thế Mỹ, ta không có chiều cố tốt đại thúc cùng thím, cũng không có khả năng trông coi chị dâu cùng hai đứa trẻ, người mắng ta đi, người đánh ta đi, ta thực xin lỗi người!"

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Trần Nguyên ngơ ngác, quay đầu nhìn Hàn Kỳ, Hàn Kỳ cúi đầu, nói: "Ta đi trễ một bước, Cùng Châu đã xảy ra nạn châu chấu, nạn dân tạo phản, khiêu khích thảm họa chiến tranh, thời điểm ta đi, chỉ tìm được một mình Trần công tử."

Trần Nguyên rốt cục cũng hiểu chuyện gì xảy ra, hắn nhìn Trần Thăng, nói: "Không phải ta đã bảo người, nếu có cái gì ngoài ý muốn, liền tới tìm ta sao?"

Trần Thăng gật đầu, nói: "Ta biết rõ, ta nhớ được, không riêng gì nhà người nhà của người, các hương thân đều muốn tới tìm người, tâm tính đại thúc thiện lương, đáp ứng dẫn các hương thân cùng đi, người toàn bộ thôn chúng ta cùng lên đường, kết quả đụng phải những loạn dân tạo phản kia, người toàn bộ thôn.....mọi người toàn bộ thôn đều bị giết!"

Nói xong, hắn lại bắt đầu gào khóc lần nữa.

Hàn Kỳ đi lên, nói: "Ta là tìm ra hắn trong đồng người chết, hắn bị đánh một gậy, không chết."

Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác đầu có chút nặng nề, thân thể không tự giác mà lay động vài cái.

Hồ Diên Bình tranh thủ thời gian đỡ lấy hắn: "Chưởng quầy, chưởng quầy, ngươi phải chống đỡ được, chúng ta từ đều trốn Lý Nguyên Hạo trong tay về đến đây rồi, hiện tại ngươi cũng không thể vứt các huynh đệ xuống!"

Trần Nguyên đứng vững, lập tức lại nhìn Hàn Kỳ lần nữa, hỏi: "Phát hiện thi thể người nhà của ta không?"

Hàn Kỳ lắc đầu, nói: "Một đồng người chết quá nhiều, ta tìm ba ngày cũng không tìm được, chưởng quầy, ta đã thật sự tận lực, xin ngài bớt đau buồn."

"Tìm, tiếp tục phái người đi tìm, ta nói cho các người biết, bọn hắn còn sống, hiện tại bọn hắn khẳng định còn sống, nếu như ta không tìm thấy bọn hắn, cha mẹ ta sẽ bị chết đói!" Trần Nguyên cơ hồ đã không thể kiểm soát.

Lúc này, tất cả mọi người cho rằng toàn bộ người nhà Trần Thế Mỹ đều chết hết, nhưng Trần Nguyên lại biết, Trần Hương Liên nhất định còn sống, không lâu sau, nàng nhất định sẽ mang theo hai đứa trẻ đến Biện Kinh.

Bọn người Sài Dương cùng Trần Thế Trung lại nhìn biểu hiện Trần Nguyên theo kiểu một người bỗng nhiên đánh mất thân nhân, không thể tiếp nhận hiện thực.

Thoáng nghĩ một tý là có thể biết, nạn châu chấu lần này, gia tăng thảm họa chiến tranh, có bao nhiêu thanh niên cường tráng đều không thể trụ nổi, hai đứa trẻ, một nữ nhân, hai lão nhân, bọn hắn dựa vào cái gì sống sót?

Trần Thế Trung gấp gấp nói: "Đại ca, ta đã phái người đi tìm rồi, ngươi yên tâm đi, chỉ cần còn có một tia hi vọng, chúng ta cũng sẽ không buông tha."

Trần Nguyên gật gật đầu, lúc này mới nâng Trần Thăng còn đang khóc dậy, nói: "Huynh đệ, đứng dậy thôi, chúng ta đi vào trong nói chuyện."

Mặc dù nói là đi vào nói chuyện, nhưng sau khi vào nhà, Trần Nguyên cũng không nói gì, một đường đi vào gian phòng của mình.

Thăng đến sáng ngày hôm sau, đang lúc mọi người đều vì lo lắng hắn, hắn lại sớm đi ra.

"Trần Thế Trung, A Mộc Đại, mọi người đều đi ra đây một tý, ta có chuyện thương lượng cùng với mọi người."

Trần Nguyên đứng ở trong hành lang gian cao giọng hô, trong âm thanh của hắn mười phần mạnh mẽ, Hàn Kỳ nghe xong, vội lẫn lông lốc bò lên, lấy tay kéo Trần Thế Trung bên cạnh một chút, nói: "Nhị chưởng quỹ, sáng sớm đã bắt đầu hô chúng ta đứng dậy, có phải là ngày hôm qua chưởng quầy bị kích thích? Đêm qua Lăng Hoa cô nương trông thấy, cũng không đi vào trong phòng hắn, có thể xảy ra chuyện gì hay không?"

Trần Thế Trung thở dài, nói: "Xảy ra chuyện gì, ta không biết, chỉ là hiện tại, ta nói cho người biết, hắn nói xuống dưới, chúng ta không được nói ngược lại, rõ chưa?"

Hàn Kỳ đánh miệng mình một cái, nói: "Cái này ta còn nhờ người dạy? Ta là người từng trải mà!"

Mọi người rất nhanh đi vào trong gian hành lang, tìm cái bàn ngồi xuống, Trần Nguyên đã chờ ở nơi đó rồi, trước mặt hắn bày biện một đồng công văn, cái này lại khiến cho tất cả mọi người không rõ, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì.

Thời điểm tất cả mọi người đến đông đủ, Trần Nguyên cười một chút, nụ cười có chút miễn cưỡng, hẳn cho là mình chỉ quan tâm về Tần Hương Liên, đối với phụ thân cùng đứa trẻ của Trần Thế Mỹ, nên không có cảm tình gì mới đúng.

Nhưng hiện tại, hẳn thật sự có chút ít khó chịu nói không ra lời, cái này lại khiến cho nụ cười của hắn nhìn về phía trên có chút gượng ép.

Chỉ là, cái gì nên đến cũng đã đến, tận lực trốn tránh là một loại hành vi rất ngu xuẩn, hắn đã nghĩ rất rõ ràng, chính mình phải dùng một chút thời gian có hạn này, làm thành một chuyện chính mình muốn làm.

Đồng Lam Phương

326. Chương 317: Biên Lai

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 317: Biên lai

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên nhìn A Mộc Đại, nói: "A Mộc Đại, quán rượu cùng quán đồ nướng ở bên trong thành, ta bán cho người, giống như Thế Trung, bốn thành cổ phần, người chi ra bao nhiêu tiền đếm?"

A Mộc Đại suy nghĩ một chút, duỗi móng tay cái ra, nói: "Một ngàn quan?"

Trần Nguyên biết rõ, sinh ý ở bên trong thành xa xa không kiếm tiền nhiều bằng sơn trang, một ngàn quan này, hiển nhiên là giá tiền A Mộc Đại chiếu cố tâm tình của mình mới nói ra, lập tức lắc đầu, nói: "Không cần nhiều như vậy, 500 quan là được rồi, hơn nữa, 500 quan này, người không cần đưa cho ta, trực tiếp đưa cho Dương đại thúc."

Hắn lại nhìn Dương chương quỳ, nói: "Đại thúc, ta dùng 500 quan mua sáu thành cổ phần khách điểm của người, đã đủ chưa?"

Cả cái khách điểm căn bản không đáng 500 quan, mười thành cổ phần, tính toán cùng một chỗ cũng không đáng 500 quan, nhưng Dương chương quỳ nghe xong, không có một chút đáng tươi cười nào, nói: "Cho giá tiền cao như vậy làm cái gì? Ta muốn biết, sự tình Lăng Hoa, người định làm như thế nào?"

Ngữ khí của hắn rất bất thiện, từ đêm qua đến hiện tại, hắn vẫn muốn hỏi vấn đề này, trước kia, thời điểm biết rõ Trần Nguyên có Tần Hương Liên, hắn có thể không hỏi, nhưng hiện tại phải hỏi, bởi vì Tần Hương Liên không phải là Công Chúa, chỉ cần Lăng Hoa nguyện ý đi theo Trần Nguyên, Tần Hương Liên không ngăn cản được.

Triệu Ý không giống, nếu như ngày sau, Triệu Ý nói một tiếng, không cho phép Lăng Hoa vào cửa, như vậy Lăng Hoa thật sự làm muốn khóc cũng không tìm thấy chỗ để khóc.

Lăng Hoa ở phía sau dậm chân một cái, nói: "Cha, người bây giờ nói những này làm gì, không phải lại khiến cho Thế Mỹ khó xử hay sao?"

Dương chương quỳ quay đầu lại nói một câu: "Đứng sang một bên!" Con mắt có lẽ là vẫn nhìn thẳng vào mặt Trần Nguyên, không khí trên mặt bàn nhất thời rơi vào xấu hổ.

Trần Nguyên nói với Dương chương quỳ: "Đại thúc yên tâm, sự tình ta cùng Lăng Hoa là cái đinh trên miếng sắt, ta thề với trời, Lăng Hoa cả đời này là người Trần gia ta, nếu như ta không đưa nàng vào cửa mà nói, sẽ tuyệt tử tuyệt tôn!"

Cái lời thề này đủ độc, Dương chương quỳ không tiếp tục bức hỏi vấn đề này, thở dài một tiếng, nói: "Ai, được rồi."

Trần Nguyên cũng không biết hẳn nói được rồi là được rồi về sự tình Lăng Hoa, hay là sự tình mình mua sáu thành cổ phần khách điểm của hẳn.

Để sau này hãy nói, chỉ cần hẳn nhận tiền của A Mộc Đại, mọi chuyện đều dễ nói.

Bọn người Hô Diên Bình và Thiết An Ha Mã Thai, Trần Nguyên muốn mang theo bên người, những huynh đệ này, lần này cực kỳ xứng đáng với chức bảo tiêu, tuy hiện tại nhân số ít đi rất nhiều, nhưng những người còn lại đều là tinh hoa, cái này không khác gì tuyển chó ngao Tây Tạng, hiện tại, hai mươi bốn người này, đều làngao.

Còn lại phải an bài, đúng là Hàn Kỳ, Hàn Kỳ đi theo mình từ khi mình vừa mới đến thế giới này, sắp qua hai năm rông, không có công lao cũng có khổ lao.

Trần Nguyên định kiểm soát đoàn xe, sau khi làm được sinh ý đi hàng, thì giao cho Hàn Kỳ làm.

Đây là ngành sản xuất đem đến rất nhiều nghề nghiệp để mình có thể làm, cho nên, hẳn không có khả năng bán cho Hàn Kỳ bốn thành cổ phần nào, Hàn Kỳ chính là một người làm công, Trần Nguyên nói như thế nào, hẳn làm như thế đó, chỉ là, thù lao khẳng định phải cao một chút.

Cái này là dây xích để Trần Nguyên thành lập công nghiệp, đương nhiên, trong đó còn thiếu rất nhiều khâu, không phải Trần Nguyên không biết, chỉ là, bây giờ còn không phải thời điểm bổ sung.

Nhân Tông ra lệnh bắt mình ngừng sinh ý, coi như mình bằng mặt không bằng lòng, cũng nên thoáng "bán một tỷ tài sản đi" mới được.

Hướng chi, chính mình bây giờ còn cần các thương nhân khác trợ giúp, không thể thoáng cái sẽ đã làm sinh ý đến tình trạng không người nào địch nổi, như vậy chỉ là tự chịu diệt vong.

Hẳn chuẩn bị đi tìm những thương nhân khác, tìm những thương nhân có tiếng tại Biện Kinh thậm chí cả Đại Tống kia, lúc này đây xào xáo giá lông dê, cần những người này trợ giúp, ngày sau, chính mình phát triển, cũng muốn những người này ủng hộ, lực lượng một người là rất có hạn, thành lập công nghiệp mạng lưới quan hệ tốt đẹp là việc phải làm.

Trước kia, mặc dù nói Tân Nguyệt sơn trang rất phong cách, nhưng Trần Nguyên đi tìm bọn họ mà nói, bọn hẳn căn bản không biết phản ứng Trần Nguyên.

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước, hiện tại Trần Nguyên là đương triều "chuẩn Phò mã", cái mặt mũi này, vẫn phải cho chứ?

Lão bản Mã Sướng của phường rượu lớn nhất Biện Kinh, tại thời điểm buổi tối vừa mới đàm phán tốt một số mua bán cùng Đảng Hạng người.

Gần đây biên quan Đảng Hạng căng thẳng, các loại vật tư bắt đầu vận chuyển đều tương đối khó khăn, nhưng đối với những người làm ăn này mà nói, cũng là thời cơ tốt để bọn hẳn thừa cơ nâng lên giá tiền lên cao hơn nhiều.

Mã Sướng có người quen tại Thành Thị Giao Dịch tư, hơn nữa, trước kia hẳn có quan hệ không tệ cùng Vương Vi Linh, cho nên, đường giao dịch với hẳn mà nói, chỉ là vấn đề tiền.

Hẳn mất ba nghìn quan, đã thông tất cả các đốt ngón tay, vận ba trăm xe rượu tốt vào Đảng Hạng, giá tiền người Đảng Hạng chỉ ra gấp hai bình thường, một chuyến mua bán này, hẳn buôn bán lời hơn tám nghìn quan. cho nên tâm tình rất thoải mái.

Địa phương duy nhất có chút không thuận, chính là phí chuyên chở của đại lý xe quá mắc, nói cách khác, một chuyến này, hẳn lời hơn vạn quan.

Không có biện pháp, hiện tại, đại lý xe dám chạy đến Đảng Hạng, chỉ còn Lưu mặt rõ, những đại lý xe khác đã tạm thời phong bế con đường Đảng Hạng này, Lưu mặt rõ là người của Bàng Thái sư, cho nên, cả Đại Tống, chỉ có hẳn dám chạy.

Lần này bị Lưu mặt rõ làm thiệt hơn năm ngàn quan, da thịt thật sự có chút đau, chỉ là, tổng thể cũng không tệ lắm, mạnh hơn nhiều so bình thường.

Thời điểm vừa mới đi tới cửa nhà, tiên sinh phòng thu chi ở cửa ra vào đã hô Mã Sướng: "Lão gia, Tân Nguyệt sơn trang đưa tới cho ngài một phần thiếp mời, mời ngài trưa mai đi đến chỗ bọn hần đoán cơm."

Mã Sướng sững sốt một chút, hỏi: "Tân Nguyệt sơn trang? Có phải là hậu sinh gọi Trần Thế Mỹ kia phải không? Được hoàng thượng thả ra rồi sao?"

Phòng thu chi gật đầu, nói: "Đúng vậy, nghe nói hoàng thượng bảo hần ngừng mua bán, chuyên tâm đi thi công danh, không biết lúc này hần mời lão gia làm cái gì?"

Mã Sướng suy tư một chút, cười nói: "Ta phỏng chừng, hần làm muốn bán sơn trang cho ta."

Phòng thu chi suy nghĩ một chút, nói: "Lão gia, thứ cho ta lẩm miệng, sơn trang này, chúng ta không phải là không thể mua được, chỉ là, giá tiền nhất định phải đề thấp một chút mới được, nếu hần có thể đáp ứng để cho chúng ta trả từng nhóm tiền nhỏ là không còn gì tốt hơn."

Mã Sướng khoát tay chặn lại, nói: "Ai, người biết cái gì, Trần Thế Mỹ là dạng người gì? Chút mua bán của hần, lão gia ta còn không để ở trong mắt, chỉ là, người ta lập tức làm Phò mã rôngì, đây chính là cái cành cây cao, trèo lên đó, không chừng một lúc nào đó là có thể xử dụng, như vậy đi, ngày mai ta đi dự tiệc, người chuẩn bị sáu vạn quan tiền mặt ở trong nhà cho ta."

Phòng thu chi hít sâu một hơi, nói: "Sáu vạn quan? Lão gia, cái này giống như có chút nhiều lắm à? Cho dù ta đi mua sơn trang, nếu như dựa theo giá thị trường để tính toán mà nói, nhiều lắm là hơn bốn vạn quan, cho dù lão gia xem mặt mũi Phò mã ở đằng kia, không để cho hần thâm hụt tiền, cho năm vạn quan, cũng như vậy đủ rồi."

Mã Sướng nói: "Ta biết rõ, người chuẩn bị cho ta sáu vạn trước, về phần có cần nhiều như vậy hay không, chờ ngày mai ta uống rượu xong rồi hãy tính."

Giữa trưa ngày hôm sau, thời điểm Mã Sướng đi vào cửa ra vào Tân Nguyệt sơn trang, sớm có rất nhiều chiếc xe ngựa đứng tại chỗ đó, từ bề ngoài có thể nhìn ra, những xe ngựa này, đều thuộc về cấp bậc "bảo mã [BMW]".

Trần Thế Trung từ rất xa đã chạy tới, dịu lấy cánh tay Mã Sướng xuống xe ngựa, nói: "Tiểu nhân Trần Thế Trung, ra mắt Mã chương quỹ, mời chương quỹ vào bên trong."

Trên mặt Mã Sướng treo dáng tươi cười người làm ăn thường có, nói: "Trần Thế Trung? Ta nghe nói qua tên của người, đoạn thời gian này, Tân Nguyệt sơn trang các người rất vẻ vang đó, để cho chúng ta, những lão nhân này nhìn mà ngưỡng mộ, thật sự là hậu sinh khả ỷ!"

Trần Thế Trung nói: "Toàn bộ đều là nhờ các vị tiền bối lưu phần cơm ăn, tiểu nhân vẫn muốn hưởng Mã chương quỹ học tập thoáng một tý, đặc biệt là năm đó, Mã chương quỹ bằng vào hai vạc rượu lập nghiệp, lập nên cục diện ngày hôm nay, lại để cho tiểu nhân thật là bội phục không thôi!"

Mã Sướng cười ha ha một tiếng, nói: "Bổn sự chương quỹ các người cũng không nhỏ, ta nghe nói, hần giống như cũng là dựa vào hai vạc rượu để đi lên?"

Trần Thế Trung vẫn không nói gì, chỉ thấy Trần Nguyên bước nhanh ra đón, nói: "Đó là một ít mua bán đầu cơ trục lợi thôi, đâu thể so sánh với Mã chương quỹ?"

Mã Sướng trông thấy Trần Nguyên, liền chấp tay chào hỏi: "Ai ui, Trần chương quỹ tốt!"

Trần Nguyên đi vài bước thật nhanh, nâng hai cánh tay của hần dậy, nói: "Tiền bối vạn lần đừng khách khí như vậy, lễ lớn như thế, hạng người hậu sinh chúng ta không dám đương nổi."

Hần nói tiếp: "Những ngày này, tại hạ ở Biện Kinh, vốn sớm muốn đi bái phỏng Mã chương quỹ một tý, nhưng thật sự quá bận rộn, có chỗ thất lễ, mong rằng tiền bối đừng nên trách!"

Hai người Trần Nguyên cùng Trần Thế Trung moleở miênayng môongt tiênayng tiền bối, đóng miệng một tiếng tiền bối, mặc dù biết đây chỉ là từ khen tặng trên trận sinh ý, nhưng đây là Phò mã tương lai của Đại Tổng.

Tuy làm Phò mã, chỉ có thể đảm nhiệm một ít chức quan nhàn tản, nhưng khách khí đối với chính mình như thế, cũng quả thực khiến cho Mã Sướng cảm thấy trong lòng thập phần thoải mái.

Theo Trần Nguyên đi vào trong đại sảnh đằng sau sơn trang, Mã Sướng không khỏi sửng sốt một chút, phản ứng đầu tiên của hắn chính là, Phò mã gia tương lai này tuyệt đối không phải muốn đem sơn trang bán cho mình.

Trương chương quỹ đứng đầu quán vải bố Biện Kinh, Tiết chương quỹ có được nhiều nhà bán muối nhất, Ngô chương quỹ tạo thuyền, Dương chương quỹ tạo giấy, còn có Lý chương quỹ chuyên khai moleỏ quãng sắt, Vương Vô bán muối, đại lý xe Lưu mặt rõ, cơ hồ người làm tốt nhất trong tất cả ngành sản xuất Biện Kinh đều đến đây.

Mã Sướng một mặt hàn huyên cùng mọi người, một mặt lại bồn chồn, hắn không rõ, Trần Thế Mỹ rốt cuộc muốn làm gì.

Không chỉ nói Mã Sướng, những người khác cũng không biết Trần Nguyên gọi bọn họ tới là làm cái gì.

Kể cả bản thân Trần Nguyên cũng không ý thức được, tại một năm sau, Tân Nguyệt sơn trang lại trở thành nơi những người này thường xuyên tụ hội nơi, mà nội dung hội nghị của bọn hắn sẽ trở thành chủ đề ngoại giới quan tâm nhất.

Kể cả Nhân Tông, mỗi một lần đều muốn phái người đến dự thính, để xác định xem, những người một năm sau sẽ trở thành "đại ngoạn gia" này, lại muốn tiến hành trò chơi gì, có thể có ảnh hưởng gì đối với chính mình hay không.

Trần Nguyên ngay từ đầu cũng không nói chuyện gì, chỉ khách khí hướng mọi người mời rượu, thẳng đến khi rượu qua ba tuần, Lưu mặt rõ rốt cục cũng thiếu kiên nhẫn.

Hắn là người thay Lão Bàng làm việc, cho nên từng có vài lần duyên phận cùng Trần Nguyên, vì vậy mà dẫn đầu hỏi trước: "Trần chương quỹ, hôm nay người bảo chúng ta đến, không riêng gì việc ăn tiệc uống rượu đơn giản như vậy chứ?"

Hắn vừa mới mở miệng, ánh mắt mọi người đều nhìn sang.

Trần Nguyên mỉm cười, từ trên chỗ ngồi đứng lên, hướng bốn phía ôm quyền, nói: "Chư vị, khả năng mọi người cũng đều biết, hoàng thượng để cho ta an tâm đọc sách, kiểm tra một công danh, hôm nay, mời chư vị đến, đầu tiên chính là vì, thời gian dài như vậy một mực không đi báỉ phỏng chư vị tiền bối, là lỗi của tại hạ, ở chỗ này, xin nhận cái không phải cùng chư vị."

Không ai nói tiếp, trong lúc này, người ngồi đều là người tinh, bọn họ cũng đều biết, lý do này thuần túy chính là chuyện phiếm, bọn hắn muốn nghe, chính là câu nói kế tiếp.

Chỉ nghe Trần Nguyên tiếp tục nói: "Còn có một việc, chính là, tại hạ thật sự không cam lòng cứ như vậy mà không được buôn bán, tuy những người đọc sách kia xem thường người buôn bán chúng ta, nhưng nói lý ra, có bao nhiêu cảnh tượng oai phong, chỉ có chúng ta tự mình biết."

Lời này nói ra, tất cả mọi người đều đồng cảm, buôn bán là vất vả một ít, nhưng thoải mái hơn so với làm ruộng, tự do hơn so với chênáy tác, so với làm quan thì ít nguy hiểm hơn nhiều, hơn nữa, chỉ cần làm tốt mua bán, nhà mình cũng có thể tam cung lục viện.

Mượn Ngô chương quỹ tạo thuyền mà nói, hắn mua môongt cái đảo nhỏ tại bên cạnh Đông Doanh, tại Đại Tống, hắn là cháu trai, đến đảo đó, hắn chính là hoàng thượng, mười mỹ nữ Đông Doanh cùng Triều Tiên chờ hắn sửng hạnh.

Thứ hoàng thượng có, vậy thì ở bên trên đảo đều có, chỗ hoàng cung không có, chỗ của hắn cũng có, hắn còn không cần lo lắng cho cái gọi là "xã tắc" của chính mình, người nói làm quan có thể vượt qua cuộc sống như vậy sao?

Nhưng Tiết chương quỹ lại là người cực kỳ ổn trọng, thoáng nhìn Trần Nguyên một tý, rất ý vị thâm trường nói: "Thế Mỹ, ta già hơn mấy tuổi so với ngươi, cây già lên mặt mà nói một câu, nếu như hoàng thượng không muốn để cho ngươi buôn bán, có lẽ là ngươi không cần phải làm thì tốt hơn."

Trần Nguyên gật đầu: "Đa tạ Tiết chương quỹ chỉ giáo, ta cũng nghĩ như vậy, cho nên, ta đã giao sinh ý hai nơi sơn trang cùng ở bên trong thành cho thủ hạ huynh đệ làm, ngày sau còn hi vọng các vị tiền bối chiếu ứng nhiều hơn moleỏ được.

Chỉ là, lần này ta tìm các vị tiền bối đến, là ta cảm thấy có một chuyện mua bán không tính là mua bán có thể làm, muốn thương lượng một chút cùng chư vị tiền bối.”

Mọi người nhìn lẫn nhau, không phải là không có người làm quan đến tìm bọn hắn làm việc mua bán, những mua bán kia có rất ít tiền để kiếm, đại đa số đều là sinh ý bởi thường tiền, hơn nữa, đều bởi thường đến trong túi áo những người làm quan kia.

Hiện tại, Phò mã gia tương lai nơi này cũng tìm tới cửa, hắn muốn gõ một số tiền sao? Cái này không khỏi có chút nhanh quá chứ? Hắn còn chưa lên làm Phò mã nữa.

Huống hồ, coi như là muốn gõ một số tiền, cũng không có chuyện thoáng một tý đã gọi nhiều người như vậy cùng đi, ngồi ở đây, trong cái phòng này, đều là đại nhân vật trong giới kinh doanh Biện Kinh, quan viên tầm thường không gõ nổi.

Trần Nguyên đương nhiên biết rõ trong lòng những người này đang nghĩ cái gì, lập tức tiếp tục nói: “Các vị tiền bối không nên hiểu lầm, văn bối chỉ muốn làm một chuyện kiếm tiền mua bán, nhưng căn cơ văn bối nông cạn, thật sự là không làm nổi, lúc này mới hy vọng có thể được các vị tiền bối trợ giúp. Các vị yên tâm, đầu tiên, ta nói trước, phàm là các người đặt tiền ở chỗ này của ta, ta sẽ đưa biên lai cho các người.”

Khi hắn nói viết biên lai, những người này liền yên tâm, nguyên nhân rất đơn giản, nếu như là có chủ tâm gõ một số tiền mà nói, sệtuyệt đối không viết biên lai, Trần Nguyên đã viết biên lai, liền thật sự tài chính không đủ, điểm này, mọi người hoàn toàn có thể tin tưởng.

Không phải tin tưởng Trần Thế Mỹ này, mà là tin tưởng thân phận chuẩn Phò mã gia của hắn.

Trương chương quỹ hàng vải trắng đến hiện tại mới mở miệng, nói: “Trần chương quỹ, chúng ta tin tưởng là người thiếu tiền rôngì, như vậy đi, người mở miệng nói đi, muốn bao nhiêu mới có thể đem làm cái thứ người gọi là mua bán mà không tính mua bán đây?”

Những người khác cũng đều ào ào nguyện ý cho vay tiền, hiện tại bọn hắn không sợ Trần Nguyên không trả, Trần Nguyên còn không trả nổi, không phải còn có hắn cha vợ sao.

Người ta lập tức chính là người của hoàng gia rôngì, hoàng gia không biêng thiếu nợ không trả, Nhân Tông đâu thể bỏ cái thể diện này đi được.

Trần Nguyên cười nói: “Ta nghĩ chư vị là hiểu lầm rồi, ý của ta là mời chư vị giúp ta, cùng một chỗ làm, kiếm tiền, chúng ta dựa theo bỏ vốn hơn thiếu chia đều, ta rút nửa thành cổ phần, nếu như không kiếm được mà nói, ta phụ trách tiền vốn, trả lại cho chư vị, chỉ là, không có tiền lãi.”

Đồng Lam Phương

327. Chương 318: Phò Mã

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 318: Phò mã

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nửa thành cổ phần, chính là 5%, cái này không là vấn đề, dù cho Trần nguyên thật sự là muốn mượn tiền, những người này cũng tuyệt đối nguyện ý cho mượn, hiện tại bọn hắn chỉ muốn biết rõ, Trần Nguyên muốn làm mua bán gì, muốn mượn bao nhiêu tiền.

Mã Sướng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người đến trên người hắn, nói: “Trần chương quỹ, người có thể nói cho chúng ta biết mọi người, người muốn làm mua bán gì hay không?”

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Đương nhiên có thể, chỉ là, xin Mãchưởng quỹ thoáng chú ý dùng từ một týt, ta không cho rằng đây là một cuộc mua bán, hoàng thượng đã muốn để cho ta an tâm đọc sách, chuẩn bị kiểm tra công danh rồi, cho nên, trong mắt của ta, đây chỉ là một trò chơi mà thôi, một trò chơi có thể kiếm tiền."

Tất cả mọi người tại lẳng lặng chờ đợi, nói như vậy, hiển nhiên là bịt tai mà đi trộm chuông, mặc kệ chơi trò gì, có thể kiếm tiền, chính là mua bán.

Trần Nguyên nói: "Mọi người đều biết, năm nay lông dê Liêu quốc thu hoạch đặc biệt tốt, nhưng do tình thế ở biên quan khẩn trương, hàng loạt lông dê đặt ở Liêu quốc, thương Liêu quốc gia đang tìm kiếm người mua, cái này đã cho ta một cái cơ hội."

Trương chưởng quỹ khẽ gật đầu, nói: "Mắt thấy sắp đến mùa thu, đúng là mùa buôn áo lông, nhu cầu Đại Tống đối với lông dê cũng bởi vì vấn đề biên quan mà đặc biệt khẩn trương, Trần chưởng quỹ, đây là một cuộc mua bán tốt, chỉ cần người có thể vận đến, có bao nhiêu, ta muốn bao nhiêu."

Trần Nguyên rời khỏi cái ghế, vỗ bàn tay một cái, Trần Thế Trung tiến tới, mang theo một cái mâm lớn, mọi người cũng không biết đây là ý gì.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Trương chưởng quỹ hiểu lầm, ta nói cơ hội, không phải cơ hội bán lông dê, mà là cơ hội xào lông dê!"

Hắn xúc vài đũa trên mâm lên, mọi người liền nhìn thấy ba dúm lông dê bên trong.

Trần Nguyên cầm lấy dúm thứ nhất, nói: "Đây là lông dê Liêu quốc, chư vị đều là người trong nghề buôn bán, ta nghĩ mọi người đều biết, hiện tại, Liêu quốc lông dê là một lượng một cân, nếu như ta không ngừng thu mua, có bao nhiêu muốn bấy nhiêu, một tháng sau, giá cả lông dê sẽ là giá tiền gì?"

Trương chưởng quỹ là người trong nghề ở phương diện này, nghe xong, căn bản không cần tự hỏi, nói: "Số lượng lông dê Liêu quốc chỉ là 30 vạn cân, nếu như Trần chưởng quỹ không ngừng thu, nhiều nhất là gần hai tháng, người Liêu quốc sẽ bán cả lông dê năm trước ra, trước kia cũng có thời điểm lông dê tăng vọt, giá tiền cao nhất là mỗi cân hai quan rưỡi."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Trương chưởng quỹ nghĩ giống như ta, mỗi cân hai quan rưỡi, cái này đã là giá tiền rất cao, nhưng nếu như đến lúc đó, ta còn tiếp tục thu mà nói, giá cả lông dê lập tức sẽ xuất hiện sự điên cuồng."

Trương chưởng quỹ lúc này liền lắc đầu, nói: "Không có khả năng, lúc đó Liêu quốc đã không còn lông dê để bán!"

Trần Nguyên nhẹ nhàng dang tay một chút, nói: "Trương chưởng quỹ sai rồi, người Liêu quốc còn lông dê, bọn hân có thể mua, có thể mua lông dê từ trong tay Đảng Hạng và người Mông Cổ, bán cho chúng ta."

Nói xong, hắn cầm hai dúm lông dê khác lên, nói: "Hai dúm này là của Đảng Hạng và người dân tộc Hồi Hột, còn có lông dê người Mông Cổ phương Bắc, ta nghĩ, cho dù Đảng Hạng không làm việc buôn bán, đợi cho đến lúc này, cũng sẽ thu lông dê bán cho chúng ta, bọn hân khẳng định cũng sẽ trừ hàng, đợi giá tiền cao nhất sẽ ra tay."

Trương chưởng quỹ lập tức hiểu Trần Nguyên muốn chơi cái gì, thấp mua cao bán, loại chuyện này, bọn hân cũng đã làm, thời điểm thu hoạch ngày mùa, thừa lúc giá tiền lương thực thấp, thu mua rất nhiều, đợi cho thời kì giáp hạt mới bán đi, mỗi lần đều có thể lợi nhuận một số tiền lớn.

Nhưng ác ý như Trần Nguyên, xào giá tiền một kiện thương phẩm, bọn hân lại chưa từng thử qua, đây không phải nói bọn hân không đủ thông minh, chỉ là, lực lượng một người hoàn toàn không làm được điểm ấy, bọn hân chưa từng nghĩ tới việc tìm mấy người có thực lực cùng đi làm chuyện này.

Lúc này, bọn hân cũng đã ý thức được, nếu như thành công, một chuyến này chẳng khác nào là cắt đứt dê béo tiền tài trên người Liêu quốc.

Trần Nguyên chứng kiến trong con mắt của bọn họ, lúc này liền nói: "Đương nhiên, ta phải nhắc nhở chư vị, chúng ta là đi cắt bỏ lông dê, không phải đi giết dê, huống chi, Liêu quốc không phải một con dê, bắt nó nóng nảy, không có chỗ tốt gì đối với chúng ta, cho nên, kế hoạch của ta là, đảo lộn một cái, chúng ta sẽ thu tay, chư vị tiền bối có hứng thú không?"

Những tiền bối kia đương nhiên là có hứng thú, bọn hắn bỗng nhiên cảm giác bên trong miệng của mình đều là nước miếng, nhìn nhìn lại người ngồi tại bên cạnh mình, nếu quả thật mọi người hợp tác để làm mua bán như vậy, ít nhất có năm thành năm chắc thành công trên trận sinh ý, bốn thành cũng có thể đi đánh bạc một chút, bọn hắn trong lúc nhất thời đều lâm vào trong hưng phấn, bắt đầu tính toán tiền lời cùng nguy hiểm.

Trần Nguyên cũng không nói cái gì nữa, ngồi ở chỗ kia, chậm rãi uống xong một chén trà nóng, sau đó nói: "Chư vị tiền bối, các người đều là người trong nghề buôn bán, lợi ích cùng nguy hiểm trong này, mọi người nhìn thấy rất rõ ràng, ta muốn mời chư vị giúp ta chuyện này, để cho ta tiếp tục chơi trò chơi, đợi cho mùa xuân sang năm, ta nhất định sẽ đúng thời hạn đem tiền vốn lẫn lời trả lại cho chư vị."

Mọi người còn không nói chuyện, thời điểm bọn hắn còn có chút do dự, bỗng nhiên nghe thấy Trần Thế Trung ở bên ngoài hô một tiếng: "Đại ca, Công Chúa đến."

Trần Nguyên rất là tùy ý một cười nói: "À, để cho nàng đi vào đi."

Triệu Ý đến, hoàn toàn chính là Trần Nguyên an bài, Trần Nguyên biết rõ, những người này đều là người tinh, không thấy con thỏ, tuyệt đối sẽ không vung vuốt ư, không để cho bọn họ trông thấy Công Chúa, bọn họ sẽ không thống khoái lấy tiền ra.

Có mấy lời, Triệu Ý nói một lần, so với mình nói mười lần, còn muốn có tác dụng hơn, cái này là vấn đề thân phận.

Thời điểm Triệu Ý đi vào trong phòng, tại cửa ra vào đã hô một tiếng: "Thế Mỹ."

Trần Nguyên cửa mở ra một khe hở nhỏ, hỏi: "Chuyện gì? Sao hôm nay người có thể đi ra?"

Mọi người trong phòng thấy Triệu Ý một thân Phượng bào, vạt vàng quỳ xuống dập đầu, hô: "Thảo dân bái kiến Công Chúa Thiên tuế!"

Triệu Ý căn bản không nhìn bọn hắn, tay đưa lên, nói: "Được rồi, tất cả đứng lên đi, chỗ này cũng không phải hoàng cung, đứng rồi, Thế Mỹ, hôm nay ta mượn lý do đi Tướng quốc Tự bái Phật mới ra được, phụ hoàng nói, trước khi người thi đậu công danh, không cho ta đi ra, người không an lòng đọc sách, trò chuyện với những người này làm cái gì?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Những người này đều là một ít tiền bối ta kính ngưỡng, lúc này đây ta muốn làm một việc, cần chút ít tiền, cho nên tìm những tiền bối này hỗ trợ."

Ngữ khí Triệu Ý rất không cho là đúng, nói: "Người an tâm đọc sách là được, muốn bao nhiêu tiền, người nói ra, ta đi hỏi Phụ hoàng."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Ta há lại muốn tiền của nữ nhân? Người ở trong phòng chờ ta một hồi trước, sau khi ta nói cùng chư vị tiền bối xong, lập tức cùng người đi Tướng quốc Tự."

Triệu Ý nhẹ nhàng nói: "Vậy thì tốt, người nhanh chút ít mới được."

Xoay người lại, trên mặt Trần Nguyên phủ lên một tia bất đắc dĩ, nói: "Chư vị, các người đều thấy được, đây cũng là nguyên nhân ta muốn chơi một chuyến này, tuy lập tức kết hôn với Công Chúa, người khác nhìn vào, lại là ăn uống không lo, làm rạng rỡ tổ tông rồi, nhưng ta không muốn tiêu tiền của nữ nhân. Nói như vậy, ta hi vọng, thời điểm ta lấy Công Chúa, nàng nếu có đồ cưới mười vạn quan, gia sản của ta phải có hai mươi vạn, tất cả mọi người là nam nhân, chư vị tiền bối sẽ hiểu chứ?"

Triệu Ý lộ diện, khiến mọi người triệt để tin Trần Thế Mỹ không chạy thoát cái Phò mã này, hơn nữa, Triệu Ý nguyện ý hỏi Nhân Tông đòi tiền, bọn hắn cũng không cần lo lắng vốn gốc của mình không còn.

Mã Sướng vỗ ngực một, nói: "Trần lão đệ yên tâm, ngày mai ta sẽ phái người đưa sáu vạn quan tới trước, mười ngày sau, lại chuẩn bị mười vạn quan, lão ca ta và người cùng nhau xào lông dê!"

Đồng Lam Phương

328. Chương 319: Mưu Sát Chồng

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 319: Mưu sát chồng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Xung hô đều biến đổi ở trong nháy mắt, đã thành thân thiết hơn, tới gần hơn một ít.

Trần Nguyên biết rõ, những điều này đều là công lao của Triệu Ý, nếu như mình vẫn chỉ là Trần Thế Mỹ, chường quầy Tân Nguyệt sơn trang trước kia, những lão bánh quẩy sờ bò lặn trên thương trường nhiều năm này, căn bản không biêtaýt phản ứng với chính mình.

Khi bọn hắn xác định rõ ràng, câu chuyện giống như trong truyền thuyết giữa Triệu Ý cùng Trần Thế Mỹ là thật, bọn người Mã Sướng không chút do dự mà lựa chọn ủng hộ Trần Nguyên

Thông qua dân gian, bọn hắn đã nghe nhiều lời đồn về nhân vật Trần Thế Mỹ này, biết đây là một người trẻ tuổi rất có tiền đồ, người trẻ tuổi này cũng giống như mình, hữu tình đối vớrai buôn bán, hơn nữa, tiền đồ của hắn là một mảnh quang minh, lúc này, chính là thời điểm đặt cửa.

Huống chi, từ một chút kế hoạch đơn giản Trần Nguyên nói kia để xem xét, thật sự là một cuộc mua bán rất giá trị, đáng để làm theo.

Những người khác cũng ào ào tỏ thái độ, Trương chường quỹ nói: "Như vậy đi, chúng ta cũng không nên nói mỗi người cầm bao nhiêu đi ra, mọi người, mỗi một người hai vạn quan, dùng để chi tiêu tốn hao trong một tháng, tháng sau, vào ngày hôm nay, chúng ta lại tới nơi này, tụ tập thoảng một tý, nhìn xem thành quả như thế nào, cũng nhìn xem còn cần tiếp tục đầu tư bao nhiêu, Trần lão đệ nghĩ như thế nào?"

Trần Nguyên lập tức chấp tay nói: "Có lẽ là Trương chường quỹ suy nghĩ thỏa đáng, chư vị yên tâm, tại hạ nhất định không phụ lòng chư vị, ta đã nói, chỉ cần các vị ủng hộ to lớn, kiếm tiền là không có vấn đề, hiện tại điều chúng ta phải cân nhắc, chính là lợi nhuận bao nhiêu mới phù hợp."

Mã Sướng gật đầu, nói: "Trần lão đệ nói như thế, ta đã an tâm, mặc dù nói thương nhân chúng ta làm cái gì, cũng là vì kiếm tiền, nhưng nếu như ép Liêu quốc đến nỗi phải dùng vũ lực, chúng ta đều không chịu đựng nổi."

Thương nhân ưa thích chiến tranh, nhưng bọn hắn ưa thích, chính là người khác chiến tranh, trong nhà mình, có lẽ là ổn định một chút vẫn tốt hơn.

Trần Nguyên tự nhiên hiểu đạo lý này, cười nhẹ một tiếng, nói: "Ta còn có một số việc muốn làm, chư vị tiền bối ở chỗ này chậm rãi hưởng thụ, có chỗ chậm trễ, kính xin chư vị bao dung, tha thứ, Thế Trung, người thay ta tiếp đãi mọi người!"

Những thương nhân này cũng biết, hắn phải cùng Triệu Ý đi Tương quốc Tự, cũng không giữ lại.

Lần đầu tiên Trần Nguyên làm đầu sỏ hội nghị, cứ như vậy mà xong, dựa theo thời gian hiện tại để tính toán, là trải qua hai giờ bốn mươi phút.

Cái này có ý nghĩa là, thời gian lần đầu tiên Trần Nguyên thành công rất ngắn, so với việc ngày sau, hội nghị của những đại tài phiệt quốc tế kia mà nói, thời gian ngắn ngủi như vậy, căn bản không đủ để thương thảo hết chi tiết, tỉ mỉ của một cái vấn đề nho nhỏ.

Cái này nói rõ, hiện tại, những lão gia Trần Nguyên tụ tập này, còn chưa đủ chuyên nghiệp, hắn dùng một tí cái đoàn đội không chuyên nghiệp, đi lảng xê một tí cái thị trường lại càng không chuyên nghiệp.

Tại chính giữa sân trò chơi này, một người duy nhất chuyên nghiệp hơn một chút, chính là Trần Nguyên.

Mặc dù Trần Nguyên nói ra rất đơn giản, nhưng chân chính bắt đầu xào giá cả hàng hóa, lại để cho những người Liêu quốc kia trử hàng, lại cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Bản thân thị trường lông dê Liêu quốc không kiện toàn, liền cung cấp cơ hội rất tốt cho Trần Nguyên, tăng thêm lần này, bởi vì chiến tranh, lại khiến cho hàng lông dê Liêu quốc ế, lại càng cung cấp thuận tiện cho Trần Nguyên.

Hiện tại, tiền cũng đã có, liền xem chính mình đùa thế nào thôi.

Mục đích cuối cùng nhất của Trần Nguyên, là bức bách Tống Nhân Tông dùng cảm vung vẩy quả đấm của mình lên, cùng Liêu Hứng Tông trận trò chơi này, chỉ là một bước trong kế hoạch của mình, đùa tốt rồi, Liêu quốc chính là ma bệnh liên tục ồm.

Mấu chốt là Trần Nguyên muốn để cho Liêu Hứng Tông cảm thấy, Liêu quốc còn chưa đến lúc bệnh tình nguy kịch, chỉ cần chậm rãi tu dưỡng, còn có thể khôi phục sinh cơ.

Vạn nhất Liêu quốc cảm giác mình hết thuốc chữa, bằng bất cứ giá nào, cũng muốn liều mạng cùng Tống Nhân Tông, vậy thì không tốt lắm, nói như thế nào nhỉ, hai người này cũng đều tính toán lách a vợ chính mình đó.

Nếu để cho Liêu Hứng Tông còn thừa lại một ít khí lực, hẳn cũng quả quyết không biêtayt ngời nhìn, trong lúc này, thật sự rất khó nắm chắc, đặc biệt là đối với những tập đoàn quốc tế đời trước, Trần Nguyên chỉ nghe qua kia mà nói, muốn khống chế tốt mức độ, cấtrain mất công phu rất lớn.

Còn có, cho dù Liêu quốc không nhúng tay vào, Tống Nhân Tông có lẽ vẫn là sợ hãi chiến tranh, ra tay từ nơi nào mới khiến cho hắn mất sợ hãi đối với chiến tranh đây?

Hiện tại, Trần Nguyên cũng không biết, hắn còn chưa tìm được điểm phù hợp và thời cơ thích hợp.

Tất cả vấn đề, đều ở xuất hiện trong đầu Trần Nguyên, một vấn đề nối tiếp vấn đề, không có biện pháp, muốn kiếm nhiều tiền, nhất định phải bốc lên nguy hiểm lớn.

Triệu Ý nhìn bộ dạng Trần Nguyên, một bộ dạng đầy u sầu, liền đi lên kéo cánh tay hắn, lắc lư hai cái, hỏi: "Thế Mỹ, người đang suy nghĩ gì đấy?"

Trần Nguyên phục hồi tinh thần lại, nói: "Không suy nghĩ gì hết."

Triệu Ý hỏi một câu thăm dò: "Người, có phải là đang suy nghĩ về Lăng Hoa tỷ tỷ?"

Trần Nguyên lập tức thuận thế nói: "Ừm, ta cảm thấy đắc ta phải thực xin lỗi nàng, lúc trước đã nói, trời thu năm nay, ta đón cha mẹ cùng đứa trẻ lên, liền đưa nàng vào cửa, nhưng hiện tại đã sắp đến mùa xuân sang năm, ai!"

Trần Nguyên nói tới chỗ này, bộ dạng rất là thương cảm, đây cũng không phải là hắn giả trang, sự tình Lăng Hoa chính là một việc mở đầu, chỉ cần Triệu Ý có thể tiếp nhận Lăng Hoa, sẽ có thể tiếp nhận Tần Hương Liên, hai nữ nhân này, là những người Triệu Ý đều biết đến.

Chính giữa những nữ nhân của Trần Nguyên, Hồ Diên Bích Đào cùng Gia Luật Lữ Linh tương đối kiên cường hơn một ít, các nàng đều hiểu được ẩn nhẫn cùng cơ duỗi.

Nhưng Tần Hương Liên và Lăng Hoa không giống, hai nữ nhân này, nhìn về phía mặt ngoài thì nhu nhược, kỳ thật nội tâm đều vô cùng cương liệt.

Nếu như mình xử lý chuyện này không tốt, không thể nghi ngờ, sẽ ép các nàng lên tuyệt lộ, thái độ của Triệu Ý thật sự rất trọng yếu, chỉ cần Triệu Ý gật đầu, hẳn mới có nắm chắc đi nói chuyện cùng Nhân Tông.

"Thế Mỹ, trước kia ta nhận thức người, đã biết gia thế nhà của người, ta đã hoàn toàn nguyện ý đi theo người, cũng không muốn người khó xử cái gì.

Chỉ là, sự tình Lăng Hoa không thể làm bây giờ, chờ chúng ta ngày sau kếtayt hôn rồi, người có thể lập tức đón tiếp Lăng Hoa đến, sự tình tỷ tỷ vợ cả trong nhà người, ta cũng nghe nói, vốn ta cũng muốn nói để Phụ hoàng hiểu ra, nhưng không nghĩ tới lại phát sinh chuyện như vậy, người phải nén bi thương mới được." Tâm cơ Triệu Ý vốn là không sâu, thời điểm nói về Tần Hương Liên, ánh mắt lại càng lập lòe ra mấy giọt nước mắt.

Trần Nguyên biết rõ, Công Chúa luôn luôn cao cao tại thượng, có thể tiếp nhận Lăng Hoa, lại không thể dễ dàng tiếp nhận chính thể Tần Hương Liên của mình.

Hiện tại nàng nói thật dễ nghe, đó là bởi vì nàng cho rằng, Tần Hương Liên đã chết rồi, Trần Nguyên thậm chí ngay cả bỏ vợ cũng không cần nữa, vấn đề này, đã không có tranh chấp tất yếu.

Bọn hắn đều nói như vậy, hiện tại ngay cả bản thân Trần Nguyên cũng có chút hoài nghi, Tần Hương Liên có phải là nhất định còn sống hay không.

Không biết vì cái gì, hiện tại Trần Nguyên thật sự có chút ít hoài niệm nữ nhân thuộc về Trần Thế Mỹ, nếu quả thật có « mỹ án chém đầu », cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt, ít nhất nàng có thể bình an vô sự.

Trong lòng Trần Nguyên cũng không quá về thái độ của Triệu Ý, bởi vì mọi người đều là người ích kỷ, Triệu Ý là Công Chúa, từ lúc nàng sinh hạ đến nay, chính là người khác nhân nhượng nàng, lần này, nàng có thể dung nạp Lăng Hoa, đã để cho Trần Nguyên rất hài lòng.

Hơn nữa, chính mình không có lý do gì trách cứ Triệu Ý, là một người nam nhân, cái sự tình này là việc mình nên xử lý tốt.

Nhìn những Phò mã Đại Tổng khác xem, có mấy người dám lừa dối tiểu lão bà hay sao? Triệu Ý có thể để cho mình mang Lăng Hoa tới cửa, từ góc độ một vị Công Chúa mà nói, cũng đã làm nhượng bộ lớn lao, muốn khiến cho Triệu Ý nhượng bộ lớn hơn một chút, vậy thì chính mình cần cố gắng hơn.

Triệu Ý có mười vạn quan, chính mình phải bằng bốn sự kiếm được hai mươi vạn, Phò mã gia là vốn liếng trọng yếu hàng đầu để cho chính mình quật khởi, lại không thể cả đời trốn phía dưới cái chức danh này, nếu không, mình làm cái gì, đều phải nhìn sắc mặt Triệu Ý.

Triệu Ý chứng kiến sắc mặt Trần Nguyên khó coi, thân thể lại gần hướng người Trần Nguyên một chút, hỏi: "Thế Mỹ, vừa rồi ta đều dựa theo lời người nói để làm, thế nào? Biểu hiện của ta vẫn tốt đấy chứ?"

Trên mặt Trần Nguyên hiện lên dáng tươi cười, hôn Triệu Ý một tý, nói: "Cực kỳ tốt, ban thưởng một tí nụ hôn!"

Triệu Ý hơi trốn một chút, nhưng không hề né tránh, đưa tay vỗ một cái trên bờ vai Trần Nguyên, nói: "Ai hiếm có nha, nói thật, nếu người thật sự bảo ta vay tiền từ chỗ Phụ hoàng, ta thật sự không mượn được, người không biết đâu, Phụ hoàng luôn luôn là người rất tiết kiệm."

Trần Nguyên gật đầu, cái này hắn đương nhiên biết rõ, Tổng Nhân Tông là hoàng tiết kiệm đế, điểm này đã được công nhận trong lịch sử, hắn nói: "Ta biết rõ, mượn hay không mượn được, không có vấn đề gì, những người phía dưới kia không biết là được rồi."

Triệu Ý bỗng nhiên nghiêm mặt, nói: "Đúng rồi, người buôn bán thì buôn bán, sự tình người kiểm tra công danh, người cũng không thể làm trễ, nếu như đến lúc đó, ngay cả thi đình người còn không thể vào được mà nói, Phụ hoàng sẽ rất tức giận."

Trần Nguyên vỗ ngực một cái, nói: "Tướng công của người tài trí hơn người, nếu như năm trước ta tham gia khoa kiểm tra, vậy thì trạng nguyên làm sao lại đến phiên Nhan Tra Tấn?"

Triệu Ý chỉ cho rằng hắn đang khoác lác, nói: "Còn có, người buôn bán chú ý một ít, trong lòng Phụ hoàng luôn luôn rất bức bối, người không cần phải sờ lông mày hắn nữa."

Trần Nguyên hỏi: "Có phải là vẫn còn phiền lòng vì Đổng Hạng và người Liêu quốc đàm phán?"

Triệu Ý gật đầu, nói: "Ừm, nghe nói chiến tranh giữa Liêu quốc cùng Đổng Hạng đã sắp xong rồi, những phiên bang này chính là như vậy, Liêu quốc đưa quốc thư tới, lại bảo Phụ hoàng cho bọn hắn 30 vạn quan làm lộ phí, trên quốc sách mà nói, đó là vô cùng không khách khí."

Trần Nguyên nhẹ giọng hừ một tiếng, nói: "Hoàng thượng chính là quá nhân từ."

Hắn vốn muốn nói mềm yếu, nhưng cân nhắc chiếu cố cảm xúc Triệu Ý một tý, còn có một việc, chính là hiện tại, thật sự không nên nói bất cái gì về Nhân Tông, cho nên mới thay đổi thành nhân từ.

Nhân từ cùng mềm yếu, có chút thời điểm, đều là một cái ý tứ, thời điểm người nhân từ đối với những người đã chuẩn bị đến đánh người kia, kỳ thật chính là mềm yếu.

Dựa theo cách nghĩ của Trần Nguyên, hiện tại, biện pháp tốt nhất chính là xuống tay trước, kiếm hơn mười vạn đại quân, thừa dịp binh sĩ Lý Nguyên Hạo vẫn còn ở Hạ Lan Sơn, một đường đánh tới Hưng Khánh phủ, trước tiên là đuổi Lý Nguyên Hạo ra ngoài phạm vi nguy hiểm.

Triệu Ý ung dung thở dài một tiếng, nói: "Người nào biết được nỗi khổ của Phụ hoàng, năm nay, vừa mới qua thời điểm hết năm, có một người gọi Tôn Công Sáng đưa tấu chương lên triều cho Phụ hoàng, cầu Phụ hoàng cấp phát tiền cho hắn nghiên cứu phát minh binh khí, hơn nữa còn thí nghiệm một chi quân đội mới.

Phụ hoàng vốn là đồng ý, nhưng bị những ngôn quan kia bác bỏ, ngày hôm qua Phụ hoàng còn nói, nếu như Tôn Công Sáng tiến triển thuận lợi mà nói, hiện tại, chi kia quân đội cũng nên hoàn thành rồi, ít nhất cũng có mấy thứ binh khí rất lợi hại có thể được nghiên cứu ra."

Trần Nguyên nghe đến đó, bỗng nhiên thoáng một tý giữ chặt tay Triệu Ý, hỏi: "Người nói, hiện tại Tôn Công Sáng thiếu tiền, có phải không?"

Triệu Ý nhăn lông mày lại, nói: "Người làm đau ta!"

Trên mặt Trần Nguyên lại nở nụ cười, ôm lấy Triệu Ý lần nữa, hung hăng hôn một cái, nói: "Nương tử, thật sự là rất đa tạ người!"

Tin tức này, đối với Trần Nguyên mà nói, là trọng yếu cực kỳ, nó nói cho Trần Nguyên hai chuyện, đầu tiên là hiện tại Tôn Công Sáng rất thiếu tiền, thứ nhì là Nhân Tông muốn làm tốt chuyện này.

Hắn rốt cuộc cũng tìm được điểm vào phù hợp, Nhân Tông muốn ủng hộ Tôn Công Sáng, nhưng những ngôn quan kia lại không đáp ứng.

Trần Nguyên có thể nghĩ ra tâm lý của những ngôn quan kia, bọn họ đều là quan văn, địa vị quan văn tại Tống triều xa xa cao hơn võ tướng, nguyên nhân là đám quan văn có công lao, mà võ tướng lại cứ chiến cứ bại.

Cho nên, những quan văn này, khi bàn về vấn đề quân đội, là rất mâu thuẫn, bọn hắn cùng lúc hi vọng quân đội Đại Tống bách chiến bách thắng, một mặt phương diện khác, lại sợ võ tướng xuất đầu, sẽ khiêu chiến địa vị của bọn hắn.

Cho nên, thời điểm bọn hắn cảm thấy nguy hiểm còn ở rất xa, liền rất quyết đoán cự tuyệt một bộ biện pháp cường binh do Tôn Công Sáng đưa ra.

Trần Nguyên cảm thấy, điểm vào này, đối với chính mình mà nói, quả thực là rất thích hợp.

Có một điểm vào tốt, cũng không có nghĩa là chính mình có thể lập tức bắt tay vào làm, áp dụng ngay kế hoạch này, hắn còn cần chờ đợi một thời cơ tốt nhất.

Trần Nguyên nhẹ nhàng ôm Triệu Ý, nói: "Công Chúa, giúp ta một chuyện nhỏ, được chứ?"

Triệu Ý ánh mắt lập loè nhìn hắn, hỏi: "Người lại đang suy nghĩ chủ ý gì?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Cũng không có gì, ta đã gặp mặt Tôn Công Sáng, đối với những lính và binh khí kia cũng là tương đối cảm thấy hứng thú, hơn nữa, vừa rồi những người bên ngoài kia cho ta mượn ít tiền, nếu như có thể mà nói, người giúp ta uyển chuyển hỏi hoàng thượng một chút, nếu ta nguyện ý bỏ tiền ra cho Tôn Công Sáng, có thể để hắn làm việc được không?"

Thương nhân chỉ tiền ra ủng hộ công trình xây dựng, cũng là có tiền lệ tại Tống triều.

Ví dụ như lúc trước, thời điểm Phạm Trọng Yêm tu sửa đê điều, chính là do rất nhiều thương nhân địa phương xuất tiền chuẩn bị, nhưng đó là bởi tu sửa vì đê quan hệ đến lợi ích thiết thân của những thương nhân kia, hoặc là nói, bọn hắn có thể từ việc đó, tìm được chỗ tốt kiếm tiền.

Sau khi tu sửa con đê, phạm vi vài trăm dặm, vốn một mảnh đầm nước, toàn bộ đều biến thành ruộng tốt, còn kiến tạo thành một chỗ sân phơi muối to như vậy, cho nên, các thương nhân kia mới cam tâm tình nguyện bỏ tiền vào.

Tuy kinh nghiệm xã hội của Triệu Ý nông cạn, nhưng đầu lại tương đối thông minh, đạo lý không buôn bán không gian dối, nàng vẫn là rất rõ ràng, chỉ thấy nàng dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Chỉ đơn giản như vậy?"

Trần Nguyên cũng không lừa gạt nàng, thành thật nói: "Lần này, người cùng Sài Dương trở lại trước, có một số việc người không chứng kiến, ta cũng không muốn nhiều lời làm gì, nhưng ta thật sự chỉ muốn giúp hoàng thượng làm chút ít sự tình, lại để cho quân đội Đại Tống sớm ngày cường thịnh."

Người biết không, bất kể là buôn bán hay là làm quan, hoặc chính là làm một dân chúng bình thường, ta đều hi vọng Đại Tống có thể có đủ lực lượng để bảo vệ an toàn của ta, ta nguyện ý làm những chuyện này vì hoàng thượng, thật sự."

Triệu Ý gật gật đầu, nói: "Ta trở về giúp người hỏi một chút, chỉ là, ta hi vọng người đặt tâm tư ở trên việc kiểm tra công danh, cũng quan hệ đến chung thân của ta, nếu người thì không đậu, thì rớt, không cần Phụ hoàng giết người, ta liền đến giết người trước!"

Lúc nàng nói, trên mặt còn treo một loại nụ cười hạnh phúc, nói câu cuối cùng, còn đưa tay vòng lên trên cổ Trần Nguyên, làm một cái động tác chém đầu.

Trần Nguyên giả bộ một bộ biểu lộ như rất sợ hãi, nói: "Oa thì ra người ác như vậy? Sự tình mưu sát chồng, người cũng có thể làm được?"

Triệu Ý nhếch khóe miệng lên, nói: "Đó là đương nhiên, người lọt vào mắt xanh của bản Công Chúa, người vốn nên mang ơn, xông pha khói lửa vì bản Công Chúa mới đúng, nếu chỉ một cái thi đình, người còn không thể nào vào được mà nói, nói rõ người căn bản không để bản Công Chúa ở trong lòng!"

Đồng Lam Phương

329. Chương 320: Liễu Vĩnh Về

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 320: Liễu Vĩnh về

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ta đương nhiên không để người ở trong lòng, ta luôn luôn ưa thích đặt người dưới thân thể!"

Nói xong, đã bỏ nhào vào Triệu Ý.

Triệu Ý mới ném thử trái cấm, hương vị mỹ diệu lần kia vẫn làm cho nàng vô cùng nhớ mong, hiện tại tự nhiên là không phản kháng, trên miệng chỉ nói một câu: "Người làm gì vậy? Bây giờ là ban ngày đó!"

Trong lòng Trần Nguyên thầm ngạc nhiên, vì cái gì mỗi người đàn bà đều dùng lý do này để làm có?

Lăng Hoa xuất thân rẻ cỏ là như thế, Hồ Diên Bích Đào xuất thân giang hồ cũng là như thế, Công Chúa cao cao tại thượng này rõ ràng cũng không ngoại lệ, đúng rồi, có nên để bụng của nàng lớn lên, sau đó đến bức Tống Nhân Tông cho mình cưới hay không?

Ngẫm lại, có lẽ là từ bỏ thì tốt hơn, Tống Nhân Tông không phải Liêu Hứng Tông, hẳn là người có quan niệm gia đình tương đối nặng, còn đặc biệt để ý đến mặt mũi, cái trò chơi này, phỏng chừng hẳn không muốn đùa đâu.

Trần Nguyên cười nói: "Ban ngày nhìn rõ ràng hơn một ít!"

Buổi tối, Triệu Ý đã rời khỏi Tân Nguyệt sơn trang, các tiền bối Trần Nguyên mời đến kia cũng đều rời đi, tâm tình Trần Nguyên cực kỳ tốt, ít nhất thì sự tình mở đầu rất là thuận lợi, cái này lại để cho hắn tăng thêm không ít tin tưởng.

”Trần Thăng, người đi Liêu quốc, dựa theo giá tiền hiện tại thu mua lông dê, không cần phải tăng giá, cho dù người Liêu yêu cầu người tăng giá, người cũng không tăng, cứ hai cân một quan tiền, rõ chưa?”

Trần Thăng gật đầu, nói: ”Ta biết rồi, Thế Mỹ, người có phải người khác cùng đi với ta không?”

Trần Nguyên nhìn hắn một tý, hỏi: ”Vì cái gì?”

Trần Thăng cười một chút: ”Nói thật với người, ta chưa từng thấy qua năm vạn quan là bao nhiêu, ha ha, nhiều tiền như vậy, ta sợ mình không quản nổi.”

Trần Nguyên gật đầu: ”Ta sớm thay người nghĩ kỹ, người không thể so sánh cùng Sài đại quan nhân, ta mời cho người một bảo tiêu, Thanh Nguyên, người tới đây một chút ”

Thanh Nguyên trong khoảng thời gian này một mực ở Biện Kinh, hắn rất sâu đậm đối với muối muối của Dương Văn Quảng, hắn cũng không muốn làm tiếp mua bán nguy hiểm trước, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, mình có lo lắng, cái loại sự tình liều mạng này, thật sự có chút ít sợ, sợ vạn nhất chính mình sảy tay, rốt cuộc sẽ không nhìn ra năng.

Tuy thân phận hai người cách rất xa, hơn nữa, muối muối Dương Văn Quảng đối với Thanh Nguyên cũng rất ôn hoà bình thường, nhưng chỉ cần có thể gặp năng là được rồi.

Chỉ cần có thể chứng kiến ánh mắt của năng, chứng kiến nụ cười của năng, Thanh Nguyên cảm giác, những việc không công bằng trước kia mình nhìn qua trên xã hội, toàn bộ đều biến mất.

Mấy tháng này đi tán gái, cũng không làm cái gì mua bán, cuộc sống này chính là như vậy, không để ý một chút, hơn nửa năm đã trôi qua.

Vừa lúc đó, Trần Nguyên tìm được hắn, lại để cho hắn đi Liêu quốc, phụ trách bảo vệ an toàn cho Trần Thăng, công việc này tương đối ổn thỏa, hơn nữa, Trần Nguyên cho thù lao không thấp, Thanh Nguyên không chút do dự mà đáp ứng rồi.

Có Thanh Nguyên đi cùng, tại trên mặt an toàn, Trần Thăng ít nhất cũng có chút ít bảo đảm.

Trần Nguyên thoáng giới thiệu một tý, để cho bọn họ nhận thức với nhau, sau đó mới tiếp tục nói: ”Các người lại chiêu mộ mấy tiểu nhị, trở về còn cần người làm việc, trên tay người phải có người của mình, ta gọi bọn họ tới, là bảo vệ an toàn cho người, không là bảo vệ an toàn cho tiền, trong mắt của ta, mạng huynh đệ không thể dùng tiền so sánh, rõ chưa?”

Trần Thăng không nhịn được mà có chút cảm động: ”Ta biết rồi, Thế Mỹ, lúc nào ta mới nâng giá?”

Trần Nguyên lắc đầu: ”Cụ thể, bây giờ ta chưa thể nói cho người biết, bởi vì trong lòng ta cũng chỉ là một kế hoạch thô sơ giản lược, nói như vậy, ta chỉ có một suy đoán với lông dê ở Liêu quốc, chờ người bắt đầu thu mua, ta xem người một ngày thu được bao nhiêu hàng, mới có thể đoán chính xác hơn một ít.

Người không cần tăng giá, thời điểm cần tăng giá, ta sẽ phái Sài Dương đi qua, hai người các người làm thành một bộ đối thủ cạnh tranh, như vậy, giá cả tăng liền thuận lý thành chương, thân phận của người là thiếu đông gia 'gấm vóc bố trang' Giang Nam, hiểu chưa?”

Đây là Trần Nguyên tìm lý do thứ nhất cho việc tăng giá, đó chính là cạnh tranh.

Mặc kệ vật phẩm gì, nếu như không có lý do tăng giá mà nói, đều sẽ khiến người khác chú ý, mà lần này Trần Nguyên hi vọng, chính là mình mang theo tiền những thương nhân kia cho mượn, lặn lội vào thôn, cắt lông dê xong liền đi ra, không cần phải kinh động nhiều người.

Hiện tại, lông dê Liêu quốc ế hàng, giá cả thấp hơn một ít so với bình thường, thời điểm Trần Thăng đi thu mua, có thể dựa theo giá cả hiện tại, Sài Dương đi đến, cho cao một chút, sau đó hai người chậm rãi nâng giá, đợi cho thời điểm mỗi cân lông dê một quan tiền, hai người bọn họ có thể làm ra một bộ ”hoà giải”.

Lúc đó, chính mình nên tìm một lý do tiếp tục tăng giá lại, lý do này, Trần Nguyên đã nghĩ kỹ, thì phải là làm văn trên mặt phíchuyên chỗ, nói biên quan không chiến tranh nữa rồi, biên cảnh thông, sẽ tiện nghi mặt lộ phí.

Một vòng tăng này, lông dê có thể vượt qua mỗi cân một quan tiền, đây là một tiết điểm rất mấu chốt, bất luận vật phẩm gì, đều có một giá cả phạm trù bình thường, một khi lông dê đột phá tiết điểm mỗi cân một quan tiền, vậy thì đã nói lên, giá cả đã không thể kiểm soát.

Lúc này nên vậy có ít người bắt đầu trữ hàng, Trần Nguyên cần phải làm là, đầu tư nhiều tiền hơn để thu mua, cho những người trữ hàng kia tin tưởng, lại để cho càng nhiều người đang do dự, cũng đầu tư vào trong.

Một khi giá tiền đột phá tiết điểm kia, lại vẫn còn dâng lên, lông dê sẽ bày ra cục diện giá tiền tăng trưởng tốt, mãi cho đến khi Trần Nguyên bán tháo tất cả lông dê trong tay mới thôi.

Mà lúc nào Trần Nguyên bán tháo lông dê trong tay, quyết định bởi tại hai phương diện, đó là kinh tế Liêu quốc có năng lực thừa nhận, còn cả chính mình lợi nhuận.

"Sai đại quan nhân, người đi trước một bước đến Liêu quốc, chỗ này của ta có mấy vấn đề, người đi Liêu quốc, hãy nghĩ biện pháp điều tra rõ ràng." Trần Nguyên đưa một phong thư qua, bên trong đều là vấn đề về điều tra thị trường lông dê, hẳn tin tưởng Sài Dương có thể làm tốt.

Nói rõ ràng cùng Trần Thăng và Sài Dương, Trần Nguyên mới mở một vò rượu ngon ra, nói: "Chư vị huynh đệ, hôm nay là một ngày đáng để chúng ta kỷ niệm, ta biết rõ hiện tại các người cũng cho rằng, đây chẳng qua là một chuyện mua bán,

ta muốn nói cho các người biết, hôm nay chúng ta chính thức bắt đầu làm mua bán, xin các người nhớ kỹ thời gian này, một số năm sau, các người sẽ phát hiện, vận mệnh của chúng ta, hoặc là nói vận mệnh của Đại Tống, sẽ thay đổi vào ngày hôm nay, mọi người cùng nhau uống một chén, vì hai vị huynh đệ Trần Thăng cùng Sài Dương có thể xuôi buồm thuận gió, uống!"

Tất cả mọi người bừng chén lên, hô: "Uống!"

Thời điểm đang muốn uống, đã thấy cửa bỗng nhiên mở ra, Trần Nguyên tập trung nhìn vào, lại là Liễu Vĩnh, trên mặt của hắn treo dáng tươi cười gần như nịnh nọt, nói: "Hắc hắc, chư vị huynh đệ tốt, chẳng quây tốt."

Trần Thế Trung thả ra rượu trong tay ra, nói: "Liễu gia, làm sao ngài lại tới rồi? Nghe nói ngài luôn luôn lẫn lộn rất tốt tại Biện Kinh, viết từ khúc cho nhiều cô nương tên đứng đầu bảng, đến tiểu điểm chúng ta làm cái gì? Có phải là có ca khúc tốt, muốn bán cho chúng ta?"

Ngữ khí Trần Thế Trung nói chuyện tràn ngập trêu chọc, Liễu Vĩnh tự nhiên nghe ra, lúc trước Trần Nguyên quyết định đi cứu Triệu Ý trở lại, hẳn lập tức rời khỏi sơn trang, hiện tại sơn trang không việc gì, Trần Nguyên chuyển sang mua bán to hơn, mắt thấy sắp làm Phò mã rồi, lúc này hắn trở về, hiển nhiên có chút hương vị nịnh nọt ở bên trong.

Liễu Vĩnh cũng không để ý đến Trần Thế Trung, trực tiếp đi đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy, ngài còn muốn sư gia không?"

Trần Nguyên nở nụ cười, Liễu Vĩnh có thể mảy dạn mặt dày trở về, hoàn toàn chính là vì chính mình sắp làm Phò mã, Phò mã cũng có thể làm một chức quan nhàn tản.

Nhưng sư gia Phò mã liền không giống với lúc trước, những sư gia này càng có nhiều cơ hội tiếp xúc những quan to quyền quý kia, cho dù hoàng thượng chương mắt mình, nếu ngày sau đại quan đến chơi, cảm giác mình chính là người hân cần, đó cũng là một đường tắt để làm quan.

Trần Nguyên không giống Trần Nguyên lúc trước, trước kia hắn nói vô số câu nói cùng Liễu Vĩnh, hi vọng Liễu Vĩnh có thể tới giúp hắn, nhưng đều không thuyết phục được Thư sinh cơ hồ luân lạc tới mức tận cùng này, hiện tại, hắn không nói gì, Liễu Vĩnh đã tự mình chạy đến.

Cái này là con người, khi hắn cảm thấy sự tình người truy cầu cùng mục tiêu của hắn khác nhau, người lôi kéo hắn, cũng vô pháp rút ngắn khoảng cách giữa các người, khi hắn cảm thấy người có khả năng giúp đỡ hắn thực hiện lý tưởng, hắn liền nguyện ý đi theo người làm việc, hơn nữa còn trung tâm như một.

Trần Nguyên rót một chén rượu, đặt ở trong tay Liễu Vĩnh, sau đó lại giơ chén rượu lên, nói: "Đến đây, các huynh đệ cùng uống!"

330. Chương 321: Muốn Chúc Gì (1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 321: Muốn chúc gì (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ngày hôm sau, những thương nhân kia đưa tiền tới cực kỳ đúng giờ, Trần Nguyên viết hoá đơn và biên lai, sau đó Sài Dương cùng Trần Thăng liền lập tức bước chân vào con đường tiến đến Liêu quốc.

Kế tiếp cần phải làm là chờ đợi, đợi Sài Dương cùng Trần Thăng đưa tin tức Liêu quốc tới, đợi một chút thời cơ thích hợp, để cho mình tham gia xây dựng bên trong quân đội Tống triều, đợi khoa kiểm tra mùa xuân sang năm.

Cứ ngồi chờ là không thể, thời điểm đang chờ đợi, phải chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón những chuyện này.

Sự tình Liêu quốc gió thổi cỏ lay thế nào, mình cũng phải có kế hoạch ứng đối sung túc, nếu như Nhân Tông thật sự đáp ứng để cho mình tài trợ sản xuất quân giới, chính mình càng phải biết nên bắt đầu từ chỗ nào mới có thể được.

Coi như là khoa kiểm tra cũng như thế, tuy bản thân Trần Thế Mỹ có tài trạng nguyên, nhưng ôn tập có lẽ vẫn là việc cần phải làm thường xuyên.

Cho nên, trong thời gian kế tiếp, mỗi ngày Trần Nguyên đều phải rút ra ba canh giờ để xem sách.

Thời gian chờ đợi chậm chậm đi qua, đoạn thời gian này, Liêu quốc và người Đổng Hạng đàm phán đã tiếp cận khâu cuối cùng, Lý Nguyên Hạo tỏ vẻ chính mình nguyện ý hướng tới Liêu quốc xưng thần, Đổng Hạng chính là phiên thuộc quốc của Liêu quốc, lại không có bất cứ quan hệ nào cùng Đại Tống.

Để tỏ lòng thành ý của mình, hắn đi trước một bước, bắt đầu rút quân khỏi Hạ Lan Sơn.

Cái này ở trong mắt một số người, là Lý Nguyên Hạo biểu hiện thành ý, kỳ thật, người sáng suốt cũng biết, Đổng Hạng đã không có năng lực duy trì khẩu phần lương thực cho hơn hai mươi vạn quân đội ở tiền tuyến.

Mặc kệ nói như vậy, Lý Nguyên Hạo triệt binh đầu tiên, cũng xác thực cho Liêu Hứng Tông mặt mũi, lại rõ ràng nhìn ra, Đổng Hạng cũng không phải một con cừ non, tiếp tục đánh xuống, tất nhiên là một hồi chiến tranh gian khổ.

Sau khi Liêu Hứng Tông tiếp nhận Lý Nguyên Hạo cầu hoà, thu Hạ Lan Sơn và một mảnh thổ địa phía đông, Liêu quốc cũng rút quân.

Về phần bộ phận thổ địa phía nam Ngõa Kiều quan kia, người Liêu quốc và Đổng Hạng người đều không muốn, theo quân đội của bọn hắn bỏ chạy khỏi nơi ấy, biên quan Đại Tống lại chạy trở về, chiếm lấy hết.

Không cần phải cho rằng, đây là hai con sói bỗng nhiên phát ra thiện tâm, hiện tại bọn hắn không cần, chỉ là bởi vì hiện tại bọn hắn quá mệt mỏi, đều tạm thời không có khí lực đi đến trêu chọc Tống triều.

Hiện tại tại, bọn hắn đang ngồi cùng một chỗ, thương nghị làm sao để rút một ít huyết từ trên người Tống triều, dùng để đền bù miệng vết thương bọn hắn bị tổn thương trong chiến tranh, vậy thì, mảnh thổ địa kia, cũng bị bọn hắn cho rằng là "thể đánh bạc".

Liêu Hứng Tông đưa ra điều kiện cho Tống triều, là 30 vạn quan, cái đó gọi là "quân lộ phí", còn có yêu cầu nữa, bởi vì lúc trước thế cục khẩn trương, Tống triều đóng cửa các thành phố bên cạnh biên giới, bây giờ lại mở ra lần nữa.

30 vạn quân lộ phí là một cái yêu cầu không hề có đạo lý, thực tế, Liêu Hứng Tông ôm thái độ muốn tới thương lượng, cứ báo giá trên trời trước đã.

Nhưng các thành phố bên cạnh biên giới, nhất định phải mở ra, người Liêu quốc trên mặt sinh hoạt không ly khai khỏi Tống triều, vật tư bọn hãn sản xuất cật lìa bán được tại Tống triều, sau đó từ Tống triều mua được lương thực, lá trà, rượu bọn hãn cần.

Tống triều năm nay, bởi vì tai hoạ châu châu mà làm cho giá cả lương thực hơi cao, tăng thêm đoạn thời gian này, bởi vì chiến tranh mà bị phong tỏa, đã khiến cho người Liêu quốc có chút không chịu đựng được.

Cho nên, Liêu Hứng Tông còn nói, yêu cầu Tống triều, thời điểm bán lương thực, giảm bớt thu thuế đối với đội ngũ những người bán lương thực kia, để cho người Liêu quốc có thể tiếp nhận giá cả lương thực năm nay.

Điểm này, Tống Nhân Tông sẽ không đáp ứng, mặc kệ nguyên nhân gì, đáp ứng lúc này đây, sẽ còn có lần nữa, đáp ứng Liêu quốc rồi, sẽ phải đáp ứng dân tộc Hồi Hột cùng Thổ Phồn, còn có cả Đại Lý.

Lương thực là thủ đoạn kinh tế chủ yếu của Tống triều đối với mấy phiên bang này, đây là chuyện tuyệt đối không thể nhượng bước.

Lại để cho Liêu Hứng Tông có cảm giác vui mừng chính là, tuy giá lương thực Tống triều cao, nhưng năm nay, giá tiền lông dê Liêu quốc cũng xuất hiện không giống với những năm qua.

Thời điểm chiến tranh, có lẽ là cứ hai cân một quan tiền, ngắn ngủn hơn mười ngày, đã muốn tăng tới mỗi cân một quan tiền rồi, hơn nữa, nghe nói biên quan mở ra một trận, lộ phí để người Tống vận chuyển lông dê giảm mạnh, giá cả lông dê còn muốn dâng lên thêm một ít.

Những người chăn nuôi kia hiện tại cũng cực kỳ cao hứng, bọn hãn hiện tại, nguyên một đám trong túi đeo ở eo đều phình to, Tống triều luôn luôn nói, năm nay mùa hè rất nóng, mùa đông tất nhiên sẽ rất lạnh.

Cho nên, nhu cầu của các quán bán quần áo Tống triều đối với lông dê cũng tăng lên kịch liệt, tuy giá tiền lông dê đã rất cao rồi, những người Tống kia lại thu mua rất nhiều như cũ.

Cái này trong mắt Liêu Hứng Tông là một điềm tin tức tốt, những người chăn nuôi kia cũng như thế, hiện tại bọn hãn hận không thể rút lông trên người dê sang năm ra bán.

Giá cả lông dê Liêu quốc dâng lên, đã biểu hiện ra xu thế rất mạnh mẽ, nó không riêng gì kéo giá cả các vật phẩm Liêu quốc khác tăng lên, tại biên độ tăng, cũng xuất hiện tình huống khác biệt, còn ảnh hưởng đến Đảng Hạng, dân tộc Hồi Hột, Mông Cổ, cả một đồng diện tích to như vậy.

Thậm chí, bởi vì lông dê Liêu quốc tăng giá, vài vóc Đại Tống cũng xuất hiện cục diện tăng giá.

Người Liêu quốc căn bản không ý thức được, đằng sau vấn đề này có một đôi tay đang thôi động, nâng giá lông dê lên.

Trần Nguyên đối với việc Đại Tống bị ảnh hưởng, cũng là cực kỳ rõ ràng, quán bán quần áo của Trương chương quỹ đã tới nói qua này vấn đề cùng Trần Nguyên.

Giết địch ba nghìn, tự tổn tám trăm, đạo lý này, là vĩnh viễn không thay đổi, máu chốt ở chỗ, thu hoạch của người có thể đền bù người hao tổn trong chiến đấu hay không, từ tình hình trước mắt để xem xét, tình thế đang rất tốt.

Rất nhiều thương nhân Mông Cổ cùng Đảng Hạng đều mang theo hàng hóa của bọn hãn đến Liêu quốc giao dịch, cứ có hàng, trực tiếp bán cho những người chăn nuôi Liêu quốc kia, hàng hóa nhiều một chút chính là đi xa hơn một ít, đến Yên kinh, tìm kiếm người Tống triều mua.

Thương đội Tống triều đến Liêu quốc cũng nhiều hẳn lên, bọn hãn không phải đến xào lông dê, chỉ là những người hàng năm đều đến mua một lần mà thôi.

Những này thương đội Tống triều vốn cho rằng năm nay lông dê Liêu quốc sẽ ế hàng, có thể để mình lợi nhuận một số tiền lớn, ai biết giá tiền lông dê Liêu quốc lại xa xa vượt ra khỏi dự liệu của bọn hãn.

Chỉ là, dù quý cũng muốn mua, hơn nữa còn phải nhanh mua một chút mớ mới được, bởi vì theo tình thế, giá tiền này cơ hồ chính là mỗi ngày một cái giá tiền.

Bọn hắn, ở một mức độ nào đó mà nói, đang mang tư cách cổ vũ tốc độ tăng giá, trong thời gian ngắn ngủn hơn mười ngày, khi các thành phố bên cạnh biên giới được khai thông, lông dê đã từ lúc ban đầu cứ hai cân một quan tiền, dâng lên đến mức mỗi cân một quan tiền rưỡi.

Ông trời giống như cũng đang giúp Trần Nguyên, mùa hè đi qua, cái trời thu này có vẻ đặc biệt ngắn.

Vậy thì, dồn đại môtam t mùa đông lạnh sắp xảy ra càng mạnh hơn, cũng làm cho càng nhiều người tin, vì vậy, tình huống trữ hàng biến thành vô cùng nghiêm trọng, lông dê càng ngày càng khó thu, giá cả cũng càng ngày càng quý.

Trần Nguyên để quyển sách trên tay xuống bàn, hả một hơi nhiệt khí lên trên tay, làm cho mình ấm áp một ít, sau đó mới đứng lên, dậm chân một cái, tuy dựa theo mùa mà nói, còn chưa tiến vào mùa đông, nhưng nhiệt độ bây giờ, đã làm cho người ta cảm thấy hàn ý.

Ngồi ở chỗ này đọc sách một canh giờ, hắn rõ ràng cảm giác được, tay chân mình đều có chút lạnh, chỉ có thể bắt đầu đứng dậy, hoạt động thân thể.

Liều Vĩnh bưng tới một chén trà nóng cho hắn, nói: "Chương quây, ta xem ngươi đây là tự mình tìm tội, có sẵn gian phòng, mỗi cái trong phòng đều có bếtíp lò, ngươi không nên ở trong phòng đọc sách lạnh như băng này, thật sự không nên."

Trần Nguyên cười nói: "Ta phát hiện, ta thật sự không phải là người đọc sách, cái lạnh này tác động, ta còn có thể xem tiếp, nếu đi vào gian phòng có lò sưởi, đọc được nửa canh giờ, ta liền muốn ngủ."

Liều Vĩnh cười một tiếng, lắc đầu: "Ta tự hào tài mình không thua bất luận kẻ nào, nhưng đọc sách cùng người hai tháng này, thật sự rất bội phục ngươi."

331. Chương 321: Muốn Chúc Gì (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 321: Muốn chúc gì (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên nói: "Huynh đệ mình không cần khách khí như thế, không cần phải bởi vì ta là chương quây của ngươi, ngươi liền khen tặng ta."

Liều Vĩnh cũng buông sách vở xuống, nói: "Không phải khen tặng, ta nói thật đó."

Trần Nguyên biết rõ, đây là bởi vì trước kia, Trần Thế Mỹ đã cho mình nội tình rất tốt, nếu thật sự bắt Trần Nguyên hắn học những bát cổ này, phỏng chừng cả đời này, có thể kiểm tra ra cái tú tài cũng không tệ rồi.

Liều Vĩnh hỏi: "Đúng rồi, chương quây, ngài không ngại đoán một lần xem, nếu quả thật làm Phò mã, hoàng thượng sẽ phong ngươi làm cái quan gì?"

Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Cái này còn cần đoán sao? Triệu Ý có một tỷ tỷ đã lấy chồng rồi đó."

Liều Vĩnh nở nụ cười: "Ngài nói về Lý Vi? Ngài không nên so sánh cùng hắn nha?"

Lý Vi, là Phò mã đại Công Chúa Tổng triều, hắn không đọc qua sách gì, cũng không có ai dạy kèm, bây giờ là thủ vệ Tây Môn Biện Kinh, mang theo vài trăm người, phụ trách trong cửa lớn.

Hôn sự giữa Lý Vĩ cùng đại Công Chúa là hoàng thượng làm chủ, sở dĩ Nhân Tông chọn lựa hần, là bởi vì phụ thân hần, là cháu ruột mẹ đẻ Lí phi Nhân Tông.

Nhân Tông là hoàng đế tốt, ngoại trừ đối ngoại hơi mềm yếu một ít, hần không ngu ngốc, không loạn tính, không lung tung giết người, không ham hưởng thụ.

Cần chính yêu dân, bốn chữ này dùng trên người hần thì rất là phù hợp, cũng như vậy, Nhân Tông cũng là một hoàng đế có quan niệm gia đình rất nặng, hần đối với mẹ đẻ chính mình là Lí phi có một phần áy náy thật sâu, bởi vì từ khi sinh ra đến nay, hần liền chưa từng gặp mặt Lí phi một lần, thẳng đến khi lên ngôi, mới biết được chân tướng.

Nhân Tông rất chiều cố đối với Lí gia, chính là vì đền bù hiếu đạo của mình của, một đứa con trai chưa làm tròn ở trước mặt Lí phi.

Câu chuyện này, mọi người ở tại Đại Tổng đều biết, đối với Liễu Vĩnh mà nói, lại chỉ là một câu chuyện, hần quan tâm nhất, chính là Trần Nguyên có thể làm cái quan gì, có thể cung cấp cho mình một cái cơ hội hay không.

Liễu Vĩnh nói: "Hần đâu thể so với người nha, tiểu tử kia chính là một phế vật, văn không thể văn, nói vô công ă, hần cũng không biết, nhưng ngài không giống, nếu hoàng thượng để cho người thủ cửa thành, vậy còn không bằng buôn bán nữa!"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Làm cái quan gì, với ta mà nói, đều không sao cả, ta muốn, không phải chức quan, mà là một thân phận."

Liễu Vĩnh lắc đầu một cái, tại phương diện này, quan niệm giữa hần và Trần Nguyên rõ ràng có chút xung đột, chỉ là không sao, cứ đi theo Trần Nguyên, Trần Nguyên sẽ mang đến cho hần cơ hội làm quan, điểm xung đột ấy vẫn có thể bỏ qua.

Trần Nguyên cũng hiểu đạo lý này, mỗi người đều có lựa chọn của chính mình, đó là quyền lợi riêng, tiện đường mà nói, mọi người cùng nhau đi, không tiện đường mà nói, không có đạo lý kiên quyết bắt người khác đi trên con đường của mình.

Huống chi, hần cũng muốn cung cấp một cơ hội cho Liễu Vĩnh, bởi vì, nếu như mình có thể nhận được một chức đại quan mà nói, không có gì chỗ hỏng đối với chính mình.

Cảm giác tay chân mình khôi phục một ít, Trần Nguyên lại cảm quyền sách lên lần nữa, hỏi: "Vậy người đoán, hoàng thượng sẽ cho ta cái quan gì?"

Liễu Vĩnh lắc đầu, nói: "Ta nào biết đâu được, hoàng thượng này không giống với người bình thường!"

Lúc hần nói lời này đã có chút tức giận, Trần Nguyên có thể hiểu được tâm tình của hần, lúc này liền vừa cười vừa nói: "Cái gì cũng đều là như thế, trông cậy vào người khác cho, không bằng chính mình đi tìm kiếm. Ta không biết hần sẽ an bài ta như thế nào, nhưng là ta xem trúng vị trí Thành Thị Giao Dịch tư, hoặc là Chức phương tư."

Thành Thị Giao Dịch tư là phụ trách ngoại thương Đại Tổng, Chức phương tư là phụ trách tìm hiểu tin tức các quốc gia, hai cái ngành này đều có tác dụng trợ giúp rất tốt đối với sinh ý của Trần Nguyên.

Liễu Vĩnh nghe xong, liền gật đầu, nói: "Ừm, bởi vì năm trước trên triều đình chấn động, bất kể là Thanh Lưu cũng tốt, hay là Bàng Thái sư cũng thế, đến hiện tại, không người nào dám đi ngồi hai cái vị trí này, đến bây giờ, vẫn còn là do Vương Vi Linh không phải phái gì kia kiềm hai chức. Ta nghĩ, nếu như chương quây nói ra ở thời điểm thích hợp, Thành Thị Giao Dịch tư có thể có chút khó khăn, nhưng Chức phương tư lại có tám chín phần mười kiếm được."

Trần Nguyên cảm giác, mình thật sự không đọc được sách nữa rồi, liền buông sách vở ra, nói cùng Liễu Vĩnh: "Người xem, chuyện này ta nói tốt hơn hay là để Lữ Tướng quốc thay ta nói tốt hơn?"

Liễu Vĩnh cười một tiếng, lắc đầu: "Đều không tốt, chuyện như vậy, ta nghĩ, có lẽ là Vương Vi Linh nói thì tốt hơn."

Trần Nguyên tưởng tượng, lời này rất có đạo lý, nhưng mình cùng Vương Vi Linh chưa đánh qua quan hệ gì, nhận thức hắn cũng chỉ là thời điểm sơn trang khai trương, người ta nhìn mặt mũi lão Lữ, trên tính lễ phép, mới đến một chút, nếu như tùy tiện tiến đến mà nói, có thể có vẻ có chút mạo muội hay không?

Lập tức lại vòng vo hai vòng, thoáng trầm tư một tý, nói: "Như vậy đi, người giúp ta nghe ngóng một tý, Vương Vi Linh này thích gì, bình thường làm những thứ gì tại Biện Kinh."

Liễu Vĩnh cũng buông sách vở, nói: "Vương Vi Linh làm người chính trực, thanh liêm, hơn nữa, bằng hữu hắn kết giao đều rất có điểm dừng, không có người nào giao tình đặc biệt sâu cùng hắn."

Kể cả Phạm Trọng Yên đại nhân, tuy Vương Vi Linh vô cùng ngưỡng mộ đối với hắn, quan hệ cũng chỉ là uống qua vài chén rượu mà thôi, Bằng Thái sư nhiều lần muốn lôi kéo Vương Vi Linh, nhưng hắn cũng chỉ ứng phó bằng một bộ dạng ôn hoà."

Trần Nguyên nghe xong, liền cười nói: "Người này rất biết làm quan, giống hệt như Bao Chửng."

Bao Chửng trong triều chính là không giúp không phái, Nhân Tông ưa thích quan như vậy.

Các hoàng thượng đều không thích thần tử của chính mình kéo bè kết phái, điểm ấy, tất cả mọi người biết rõ, nhưng ở trên triều đình, nếu người muốn đứng an ổn, nhất định phải kéo bè kết phái, trừ phi người có bản lĩnh tựa như Bao Chửng.

Vương Vi Linh trở thành nhiều quan năm như vậy, nếu như con đường hắn lựa chọn giống như Bao Chửng mà nói, vậy thì nói rõ, hắn cũng là người có bản lĩnh, đối với người như vậy, Trần Nguyên biết rõ, lôi kéo hay lựa gặt đều không có tác dụng.

Chính mình phải khiến cho hắn ý thức được, để cho mình nắm giữ Chức phương tước hoặc là Thành Thị Giao Dịch tước, là một việc chính xác, chỉ có như vậy, Vương Vi Linh mới có thể mở miệng nói với Nhân Tông.

Mở cửa lớn kho củi ra, Trần Nguyên chuẩn bị đi ra ngoài một chuyến, nói: "Người đi nghe ngóng một tý, xem bình thường Vương Vi Linh ưa thích hiện ra ở địa phương nào, chuyện còn lại giao cho ta làm là được rồi."

Liễu Vĩnh để quyển sách xuống, nói: "Như thế nào, người không đọc sách nữa?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Không nhìn rồi, nhìn không được, vừa vặn ta chuẩn bị đi quán bán quần áo trong nhà Trương chương quỹ một chuyến, những ngày này, lông dê tăng giá lợi hại, quán bán quần áo của hắn ăn phải một ít tổn thất, ta phải đi trấn an một tý, còn cần hắn hỗ trợ nữa."

Lần xào lông dê này, là lần thứ nhất đoàn đội thao tác, Trần Nguyên, với tư cách người tổ chức mà nói, phải cần nhắc đến lợi ích của mỗi một thành viên.

Hai người đang định ra cửa, bỗng nhiên trông thấy xe ngựa Triệu Ý ngừng lại tại cửa ra vào sơn trang, Trần Nguyên rất là kinh ngạc, lúc này Triệu Ý tới làm cái gì?

Phát tay để cho Liễu Vĩnh đi lo liệu sự tình, Trần Nguyên chính mình nghênh đón Triệu Ý, hỏi: "Công Chúa, hôm nay làm sao người lại tới rồi?"

Trên mặt Triệu Ý treo đầy sương lạnh, xem xét chính là rất tức giận, hỏi: "Như thế nào? Ta tới làm người mất hứng, có phải vậy không?"

332. Chương 322: Lý Vĩ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 322: Lý Vĩ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong sơn trang đã có một ít khách nhân, nghe đến đây, cũng không khỏi nhìn về phía Trần Nguyên, cái này lại khiến cho Trần Nguyên rất là xấu hổ, cũng không biết nha đầu kia lại phát tiểu tính tình gì nữa, đành tranh thủ thời gian nhỏ giọng nói: "Có lời gì thì chúng ta đi vào trong phòng nói rõ, có chịu không? Bên ngoài quá nhiều người, nói chuyện không tiện."

Triệu Ý hừ một tiếng, nói: "Đàn ông các người, không có một người nào là đồ tốt, ngoại trừ khi dễ nữ nhân ra, các người còn có cái bổn sự gì khác hay không?"

Đối với những lời này, Trần Nguyên lại càng không lời nào để nói, chỉ là, hẳn có thể xác định, Triệu Ý phát ra lời này, không phải nói về Trần Nguyên hẳn, nhưng những người khác trong phòng này có biết hay không, Trần Nguyên không thể nói chính xác được.

Nữ nhân chính là như vậy, khi phát ra tính tình, đôi khi không để ý đến cảm thụ của nam nhân.

Không có biện pháp, từ nhỏ nàng đã được nuôi chiều, cứ thế mà lớn lên, lúc chính mình nhận thức nàng, đã biết rõ nàng mang cái tính tình này rồi, đã lựa chọn muốn lấy nàng, nhất định phải nhân nhượng nàng.

Trần Nguyên lôi kéo cánh tay của nàng, nói: "Đi, đi, chúng ta vào phía trong nhà rồi nói."

Triệu Ý không nói cái gì nữa, đi theo Trần Nguyên, cùng nhau vài phòng.

Đi vào phòng, Trần Nguyên không đợi Triệu Ý mở miệng, lập tức làm ra một bộ mặt nghiêm túc trước, nói: "Công chúa điện hạ, ta muốn nói với người một việc."

Triệu Ý đang muốn nói suy nghĩ của mình ra, lại bỗng nhiên trông thấy Trần Nguyên làm ra một bộ thái độ nghiêm túc, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Trần Nguyên căn bản không để ý đến nàng cái gì biểu lộ: "Người là Công Chúa, vừa rồi ở bên ngoài, ta lưu cho người chút mặt mũi, nhưng người phải biết rằng, ta là một người nam nhân, người có cái gì bất mãn đối với ta, người cứ vào phía trong nhà, rồi mới phát tính tình của người được không? Nhiều người như vậy trước mặt, ta rất khó xuống đài!"

Miệng Triệu Ý động hai cái, nàng cũng biết mình vừa rồi làm như vậy là không tốt, nhưng trong lòng thật sự bực mình, thật sự muốn tìm cách phát tiết cách mà thôi, lúc ấy thật sự không cần nhắc chuyện Trần Nguyên có thể xuống đài hay không.

Triệu Ý giữ chặt cánh tay Trần Nguyên, lay động một chút, thì thào nói: "Tốt rồi, lần sau không làm như vậy được không, người không nên tức giận!"

Trần Nguyên biết rõ cái gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cái tiểu tính tình này, lần sau khẳng định là nàng vẫn mắc phải, nhưng chỉ cần nàng không như hôm nay, mắng mình trước mặt nhiều người như vậy, liền không có vấn đề gì.

Cũng lập tức mang dáng tươi cười lên, nói: "Làm sao vậy? Ai làm bảo bối Công Chúa của ta tức giận thành như vậy? Cứ nói cùng tướng công của người."

Trên mặt Triệu Ý đột nhiên hiện lên vẻ hung ác, nói: "Thế Mỹ, giúp ta đi đánh một người "

Trần Nguyên chấn động, hỏi: "Người nói cái gì?"

Yêu cầu này, hẳn thật không chắc chắn làm được, Triệu Ý bảo mình giúp nàng đánh người? Thật sự có chút quá ngoài ý muốn rồi!

Trần Nguyên lại cẩn thận quan sát Triệu Ý vài cái, phát hiện thần sắc của nàng giống như không phải như là đang nói đùa, lúc này mới chậm rãi nói: "Người nói rõ ràng cho ta nghe một chút, được chứ?"

Hai tay Triệu Ý nắm chặt lấy cánh tay Trần Nguyên, Trần Nguyên có thể cảm giác được, tay của nàng đang dùng sức rất mạnh, liền nói: "Người thật sự tức giận, cứ đánh ta hai cái là tốt rồi, sẽ thoải mái hơn một ít."

Giúp người khác đánh nhau đều không có vấn đề gì, nhưng Triệu Ý là Công Chúa, người nàng cũng không dám tự mình xuất thủ, lại bắt mình đi hỗ trợ? Cái này thật sự làm cho Trần Nguyên lo lo lắng lắng.

Triệu Ý hung hăng uốn éo một chút trên cánh tay hắn, nói: "Người có giúp ta hay không!"

Trần Nguyên đau nhức, cắn răng một cái, cũng không dám kêu lên tiếng, chỉ nhếch miệng nói: "Vậy người cũng nên nói cho ta biết là muốn đánh ai, vì cái gì mà lại đánh hần?"

Triệu Ý bỏ qua cánh tay Trần Nguyên, nói: "Lý Vĩ!"

Trần Nguyên nhất thời chưa kịp phản ứng, hỏi lại một câu: "Là Lý Vĩ nào?"

Triệu Ý trừng mắt liếc hần một cái, nói: "Còn có người nào nữa? Chính là trượng phu tỷ tỷ ta!"

Trần Nguyên rót một chén trà cho Triệu Ý, nói: "Uống một ngụm nước trước, người nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Có phải là hần khi dễ người? Nếu như vậy mà nói, hiện tại ta lập tức đi lột da hần!"

Triệu Ý nghe xong lời này, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn một chút, liền nói: "Hần không khi dễ ta, cũng không cần lột da hần, người biết không, đêm qua tỷ tỷ của ta nửa đêm tóc tai bù xù chạy về đến hoàng cung, trên cánh tay còn có một khối vết thương to đùng, nói là thời điểm đánh nhau cùng Lý Vĩ, hần rõ ràng dám đánh tỷ tỷ ta!"

Trần Nguyên rót cuộc cũng biết Triệu Ý tức giận vì cái gì, Lý Vĩ kia có lỗi rồi, rõ ràng ngay cả Công Chúa cũng dám đánh, cái này là hí khúc "say đánh kim cành" nổi danh Đường triều, cũng là người ta uống rượu xong rồi mới dám làm.

Nghe đến đó, không biết vì cái gì, hần bỗng nhiên có một loại cảm giác rất sung sướng, không khỏi sinh lòng kính ngưỡng đối với tên Lý Vĩ kia.

"Bốp!" Một chén trà bị Trần Nguyên đập xuống mặt đất, nói: "Cái này cần phải làm rõ ràng, dám khi dễ tỷ tỷ người, vậy thì không có gì khác chuyện khi dễ người, người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ xả cơn tức này vì người!"

Trần Nguyên giống như cũng bị ăn vũ nhục thật lớn, vẻ tức giận trên mặt không thua gì Triệu Ý.

Cái thái độ này làm cho Triệu Ý rất là thoải mái, rốt cục nàng cũng nở nụ cười: "Ta biết người sẽ xuất đầu vì ta, hiện tại hần đang uống rượu ở trong một quán rượu gọi 'trìm tiên ôm', Thế Mỹ, người mang các huynh đệ dưới tay người theo, cũng đừng đánh hần quá ác, cứ để cho trên người hần xuất hiện mười mấy vết thương là được rồi!"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tốt, người yên tâm, chỉ là, hoàng thượng biết rõ vấn đề này sao? Ta nghĩ, nếu như các người nói cho hoàng thượng mà nói, hoàng thượng sẽ vì làm chủ vì đại Công Chúa điện hạ....."

Lời này còn chưa dứt, sắc mặt Triệu Ý lại khó coi hơn, nói: "Phụ hoàng? Hừ, hần lại còn nói, đôi lứa đánh nhau là chuyện rất bình thường, còn muốn tỷ tỷ của ta sống tại Lí gia thì chú ý một ít, không cần phải bày cái giá đỡ của Công Chúa!"

Nhân Tông nói cũng đúng, người này thật là cha vợ tốt, cũng không có bởi vì thân phận đặc thù của con gái chính mình, mà ở thời điểm vợ chồng phát sinh mâu thuẫn bao, che cho con, ngược lại, còn tìm nguyên nhân từ trên người nữ nhi của mình, cái này lại khiến cho Trần Nguyên cảm thấy, tương lai, thời gian của chính mình có khả năng dễ qua hơn một ít.

Trần Nguyên xoay động con người, nói: "Tốt, người yên tâm, ta sẽ đi tìm Lý Vĩ kia ngay bây giờ!"

Triệu Ý gật đầu, nói: "Ừm, nhớ kỹ, là Trì tiên lâu, người mang nhiều huynh đệ một chút, tên kia rất có khí lực!"

Trần Nguyên đẩy cửa phòng ra, nói: "Thiết An Ha Mã Thai, Tô Đồ, mang theo huynh đệ, theo ta ra ngoài làm một ít chuyện!"

Mang theo hơn hai mươi huynh đệ đi ra khỏi Tân Nguyệt sơn trang, ra khỏi sơn trang, liền chạy thẳng đến thành môn Biện Kinh.

Nhưng vừa vào thành, Trần Nguyên lại lập tức sẽ không còn hùng hổ như vậy, hần nói: "Hai người các người dẫn các huynh đệ đi dạo chơi trên đường, chờ thêm hai canh giờ nữa, liền trở về. Nhớ kỹ, trước khi trở lại, đi xem trước một chút, xem Công Chúa đã đi chưa, nếu như Công Chúa chưa đi, các người cũng đừng có đi vào."

Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ đều là người thẳng tính, sững sờ nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Chưởng quầy, không phải người mang bọn ta đến đánh Lý Vĩ kia hay sao? Tìm tiên lâu đã ở phía trước rồi."

Trần Nguyên đánh cho Tô Đồ một cái, nói: "Đánh cái gì mà đánh? Công Chúa không hiểu chuyện, người cho là ta cũng không hiểu chuyện sao? Ta vừa vặn muốn tới bái phỏng Trương chưởng quỹ một tý, thuận đường đi xem khuôn mặt Lý Vĩ kia như thế nào, rõ ràng ngay cả Công Chúa cũng dám đánh."

Nói xong, liền móc vài quan tiền ra, nói: "Các huynh đệ đi uống hai chén đi, không cần đi theo ta."

Lý Vĩ rất dễ tìm, trong góc sảnh đường Tìm tiên lâu, một mình hẩn ngồi ở chỗ kia, một mình buồn bực uống rượu, nam nhân khác với nữ nhân, nữ nhân ủy khuất, có thể khóc lóc kể lể, nhưng nam nhân lựa chọn, thường thường chính là giống như Lý Vĩ, chỉ cầu một lần say, say, có thể quên đi tất cả phiền não.

"Tiểu nhị, mang bầu rượu nữa đến!" Bầu rượu trước mặt trống không, Lý Vĩ lay động vài cái liền cao giọng hô.

Tiểu nhị vội vàng chạy tới, tay trong tay mang theo bầu rượu, nhưng không lập tức đưa cho hắn, mà lại nói: "Phò mã gia, ngài uống ít một chút."

Lý Vĩ liếc nhìn tiểu nhị, nói: "Rượu!"

Tiểu nhị ngoan ngoãn buông ra, còn muốn nói tiếp cái gì, Trần Nguyên lại vỗ vỗ bờ vai của hắn, tiểu nhị quay đầu lại, trông thấy Trần Nguyên, có chút kinh ngạc, Trần Nguyên cười một chút, đưa cho 100 văn tiền boa, nói: "Người đi xuống đi, cho thêm một bộ bát đĩa, mấy món rau xào đến đây."

Lý Vĩ lúc này cũng ngẩng đầu liếc nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Người là ai nha?"

Trần Nguyên tự ở ngồi xuống trước mặt hắn, mỉm cười nói: "Trần Thế Mỹ."

Lý Vĩ bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn khuôn mặt Trần Nguyên, liền cười cực kỳ vui vẻ, nói: "Ha ha ha, thì ra là một đồ ngọc còn ngọc hơn so với ta!"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, đại ca là nhận được mệnh lệnh của hoàng thượng mới kết hôn, ta xác thực là tự mình tìm, bất kể như thế nào, hôm nay đã đến gặp đại ca, ta cũng muốn uống hai chén cùng người mới được."

Lý Vĩ khẽ dựa về phía sau, nói: "Nên vậy, nên vậy, huynh đệ chúng ta còn phải giúp đỡ lẫn nhau một ít mới được, nghe nói hoàng thượng bắt người kiểm tra công danh mới bằng lòng gả Công Chúa cho người, người có thể thi đậu sao?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Không rõ lắm, ta cố hết sức là được."

Lý Vĩ hưng hăng vỗ bả vai Trần Nguyên một tý, nói: "Ta nói với huynh đệ, không thi đậu, thi rớt mới tốt nhất!"

Đều là nam nhân, Trần Nguyên tự nhiên biết rõ tâm tình Lý Vĩ bây giờ, hai người uống mấy chén, Trần Nguyên mới nói: "Đại ca, huynh đệ lắm miệng, nói người một câu, mặc kệ Công Chúa tùy hứng thế nào, nàng cũng là Công Chúa, coi như là nữ tử tầm thường, sau khi lấy về nhà là phải thương, người ra tay đánh nàng, giống như là có chút quá mức đó?"

Lý Vĩ nghe được Trần Nguyên hỏi hắn như vậy, cả bộ mặt đều bởi vì nội tâm thống khổ mà bóp méo, hỏi: "Ta đánh nàng? Người nghe ai nói vậy?"

Trần Nguyên đương nhiên sẽ không đổ trách nhiệm lên trên người Nhân Tông, liền rất nói chi tiết: "Là Công Chúa nhà ta nói, nàng nói nàng tận mắt nhìn thấy trên cánh tay đại Công Chúa có một khối máu ứ đọng lớn, tuy nàng hơi điêu ngoa một ít, nhưng cũng thật sự không biết nói dối."

Chúng ta cũng không nói lời này với người xa lạ, Triệu Ý nhìn thấy liền cực kỳ tức giận, là nàng bảo ta tới tìm người, nếu quả thật là người ra tay nặng, hay là đi xin lỗi một chút đi."

Lý Vĩ bưng một chén rượu lên, một ngụm uống sạch, kéo vạt áo trên người mình ra, nói: "Người xem xem!"

Đập vào phía dưới mắt, Trần Nguyên trông thấy từng vết cào đỏ bừng, đã muốn cào nát da thịt Lý Vĩ, Lý Vĩ nhú cái mũi hai cái, buộc quần áo lại, nói: "Ta nào dám đánh nàng nha, vết thương trên cánh tay nàng là ta bị đánh quá đau, muốn tránh một tý, kết quả nàng vỗ huyệt, tự mình ngã!"

Trần Nguyên nhìn đến đây, đã có thể suy đoán ra hình ảnh thời điểm bọn hắn đánh nhau đến phần kịch, vậy thì đại Công Chúa tất nhiên giống như người đàn bà chanh chua, dùng hết các kiểu kỹ năng chính mình biết để đánh.

Mà người nam nhân ngồi ở trước mặt mình này, ngoại trừ ngăn cản thì chính là tránh né, thậm chí cả khi tránh né, còn phải cẩn thận một ít, bằng không thì, không cẩn thận một cái, Công Chúa bị thương một chút, toàn bộ trách nhiệm đều là của hắn.

Khá tốt, Nhân Tông cũng không có một điểm ý tứ trách cứ Lý Vĩ.

Nhìn tình huống Lý Vĩ hiện tại, Trần Nguyên không khỏi lắc đầu, mỗi người đều nói Phò mã là một bước bay lên cành cây cao, nhưng nếu như người không có bản lĩnh, vậy thì chỉ là Phụng Hoàng không lông, cành cao như vậy, đối với người mà nói, chính là một loại tra tấn, tựa như Lý Vĩ hiện tại.

Trần Nguyên lại uống một ly cùng hắn, nói: "Ca ca, rốt cuộc vì sự tình gì mà các người náo thành như vậy?"

Lý Vĩ do dự một chút, mới thở dài nói: "Vốn là việc xấu trong nhà, nhưng sự tình đã gây ra, sớm muộn gì người cũng sẽ biết, là như vậy, ta thấy người thân mật với nàng ở trong phòng."

Vốn ta sớm chỉ biết chuyện giữa bọn hắn, cũng không nghĩ đến chuyện bất kể thông dâm, nhưng làm việc không cẩn thận, bị ta bắt cái này còn chưa tính, ta nói với nàng, bảo nàng nhìn mặt mũi Lí gia ta một chút, chặt đứt cùng người nọ, ta có thể làm ra không có chuyện gì phát sinh qua, bằng không thì ta liền đi mời hoàng thượng chủ trì công đạo cho ta, làm cho ta tuyệt đối không nghĩ tới chính là, nàng vì người nam nhân kia, rõ ràng còn làm như vậy!"

Trần Nguyên biết sự tình căn bản ở nơi nào.

Trong nháy mắt này, hắn quyết định giúp Lý Vĩ xử lý tốt chuyện rắc rối.

Một mặt là vì Lý Vĩ cùng đại Công Chúa, một phương diện khác, cũng là vì lại để cho Nhân Tông biết rõ, chính mình có năng lực xử lý bất luận tình huống gì khi kết hôn gặp phải, chỉ có cách làm Nhân Tông tin tưởng mình có thể xử lý tốt vấn đề bên trong hôn nhân, mới có thể khiến cho hắn yên tâm giao Triệu Ý cho mình, để mình dạy nàng.

Lý Vĩ đã sai lầm ở chỗ này.

Trần Nguyên nói: "Đại ca, người Công Chúa thân mật tên gọi là gì? Người nói cho ta biết, ta cam đoan sẽ khiến cho hắn lập tức biến mất."

Lý Vĩ nghe ra ý tứ trong lời nói Trần Nguyên, thần thái có chút do dự, nói: "Cái này, giống như không tốt lắm đâu?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Người sai là sai ở chỗ, không nên nói với Công Chúa là muốn đem sự tình nói cho hoàng thượng. Công Chúa sợ nhất chính là hoàng thượng, cho nên người cho rằng, dùng hoàng thượng để xử lý vấn đề giữa các người là cực kỳ hữu hiệu."

Nhưng ta cho người biết, nếu như chính người không có bản lĩnh xử lý tốt hôn nhân của các người, sự tình gì cũng đều trông cậy vào hoàng thượng xuất đầu cho người mà nói, sẽ chỉ làm Công Chúa càng ngày càng xem thường người."

Lý Vĩ nghe xong, thoáng suy tư một tý, cảm thấy rất có đạo lý.

Trần Nguyên nói tiếp: "Ta biết rõ, vấn đề này người không tiện ra tay, nếu như là người làm, đại Công Chúa sẽ hận người cả đời, người nói danh tự cho ta biết là được."

Lý Vĩ rất là cảm kích, nói: "Như thế, vi huynh đa tạ hắn gọi Lương Hoài Cát, nếu như người có thể hoàn thành chuyện này, coi như là đã giúp ta một cái đại ân!"

Trần Nguyên lập tức vỗ ngực một cái, nói: "Đại ca yên tâm là được, trong vòng mười ngày, ta sẽ khiến cho hủ chủ động rời khỏi Công Chúa!"

Trần Nguyên rất có lòng tin đối với vấn đề này, bởi vì hủ có thể buông tay đi làm, hủ tin tưởng Nhân Tông cũng cực kỳ muốn Lương Hoài Cát rời khỏi Công Chúa, cho nên, chỉ cần không xảy ra tai nạn chết người, cho dù thủ đoạn của mình quá kích một ít, Nhân Tông cũng sẽ không nói cái gì.

Trần Nguyên lại nói: "Đời này ta hận nhất, đúng là chuyện câu dẫn lão bà người khác, vấn đề này, để cho ta gặp gỡ, cho dù chúng ta không nhận thức, ta cũng sẽ quả quyết không đứng nhìn hay đứng ngoài quan sát!"

Lý Vĩ rất là cảm động, bưng chén rượu lên, nói: "Đến, huynh đệ chúng ta lại uống thêm một chén!"

Trần Nguyên đang định nâng chén lên, Tô Đồ lặng lẽ chạy tới, ghé vào bên tai Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy, Thập Ngũ phu nhân phủ Thái sư tìm người có việc."

Trong nháy mắt, thần sắc Trần Nguyên hiển nhiên có chút xấu hổ, vụng trộm liếc nhìn Lý Vĩ bị thương trước mặt, tựa như là một người làm tặc bỗng nhiên đụng phải người thật thà, chột dạ nói: "Đại ca, cứ như vậy nhé, ta đi trước một bước."

333. Chương 323: Không Ai Đổ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 323: Không ai đổ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Vấn đề giữa Thẩm Nhụy cùng Trần Nguyên luôn luôn cực kỳ trực tiếp, tìm khách điểm nhỏ vắng vẻ, mở phòng nhỏ, chỉ cần nửa canh giờ liền đàm phán tốt rồi.

Đôi khi cũng có thập tứ phu nhân tới gom góp não nhiệt, nhưng phần nhiều thời gian chỉ có một trong hai người bọn họ.

Đây là một trò chơi nguy hiểm, trước kia không thể bị Bàng Cát người chứng kiến, hiện tại, bởi vì thân phận Trần Nguyên, cái chuẩn Phò mã tương lai này, lại khiến cho cái trò chơi này càng trở nên nguy hiểm, chính là bởi vì càng nguy hiểm, cho nên mới càng kích thích.

Nữ nhân Thẩm Nhụy này, hiển nhiên cũng là một nữ nhân không cam lòng với cuộc sống bình thản, cái loại cuộc sống tầm thường giúp chồng con đỡ đầu của nữ tử, nàng nhất định không thể làm được, cho dù nàng có thể làm những việc đó, từ niên kỷ hiện tại của Lão Bàng để xem xét, ít nhất thì con đỡ đầu đối với nàng mà nói, là một loại mơ ước.

Huống chi muốn "gần gũi" với Bàng Cát, các phu nhân không chỉ có một mình nàng, đây càng làm cho nàng không có một chút cảm giác an toàn nào, tăng thêm tuổi tác cách biệt quá xa, Bàng Cát đã không có khả năng làm cho nàng thỏa mãn trên mặt sinh lý.

Lúc nàng gặp được Trần Nguyên, tựa như ong mật gặp mật hoa vậy, lo lắng về tương lai không còn chút nào, không chút do dự mà lựa chọn đắm đầu vào....

Cho nên, nói nữ nhân ra bên ngoài ngoại tình, đều là vì nguyên nhân, là nguyên nhân, không phải lý do.

Bởi vì trên thế giới này, vốn cũng không còn nam nhân có thể làm cho các nữ nhân hoàn toàn thỏa mãn, nam nhân biết kiếm tiền không để ý gia đình, nam nhân để ý đến gia đình lại không lợi nhuận được nhiều tiền.

Vừa để ý đến gia đình lại có thể kiếm tiền, nam nhân như vậy thì thật ít càng thêm ít, ngẫu nhiên sẽ có một hai người, nhưng thường thường, bởi vì tâm tư của bọn hắc đều đặt ở gia đình và trên mặt công tác, không có thời gian nghĩ đến việc đi làm chuyện khiến tâm tư nữ nhân vui vẻ.

Đã có tiền, lại để ý đến gia đình, còn có thể làm nữ nhân vui vẻ, nam nhân như vậy có sao? Nếu có mà nói, ta tin tưởng, hầu hết nữ nhân đều không đuổi kịp nam nhân như vậy.

Tại chính giữa một cuộc hôn nhân, người sẽ lấy được nhiều thứ, đó là thứ không biết bao nhiêu người chờ mong, thời điểm chán, thời điểm tình yêu đã giảm đi, bất kể là nữ nhân hay là nam nhân, đều nên dùng một loại thái độ bao dung mà đối đãi đối phương, đối đãi tốt với lựa chọn của mình.

Trần Nguyên nằm ở trong chăn, xoa nắn hai miếng bánh mềm mại trước ngực Thẩm Nhụy, trong lòng chợt nhớ tới Tần Hương Liên, nữ nhân này thật sự không tệ, nhớ năm đó, vì một người như Trần Thế Mỹ, tất cả mọi thứ tốt nhất, nàng đều đưa cho Trần Thế Mỹ, cực khổ nhiều năm như vậy.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu như là chính mình, nếu như mình là nữ nhân, lại lấy được nam nhân như Trần Thế Mỹ, muốn ta thay người nuôi gia đình? Người nằm mơ đi thôi.

Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác ngực đau đón một hồi.

"Nghĩ gì thế?" Trên mặt Thẩm Nhụy hiện lên vẻ giận dữ, ngón tay hung hăng bấm một cái trên ngực Trần Nguyên.

Trần Nguyên đau nhức kêu lên: "Người véo nhẹ một chút được không? Ta đang nghĩ tới việc, chúng ta làm như vậy rất tốt, nhưng hiện tại ta sắp làm Phò mã rồi, ta đang tính toán xem, có thể cho người vào cửa hay không!"

Lời này lừa những nữ nhân khác còn có thể, Thẩm Nhụy lại cười khinh miệt nói: "Nói vậy, Trần chương quỹ người là người nào, ta còn không biết? Nhìn biểu lộ vừa rồi của người hạnh phúc như vậy, khẳng định không phải đang nghĩ đến ta!"

Trần Nguyên bị nói toạc chú ý tư, cũng không đỏ mặt, nói: "Không phải nghĩ đến người thì sao? Ta đã nói với người, ta định qua một thời gian nữa, đặt mua một ít điền sản ruộng đất, liền lấy danh nghĩa người đặt mua, như thế nào? Như vậy, ngày sau, nếu như ta có thể tiếp người vào cửa là tốt nhất, nếu như không được mà nói, người cũng không trở thành người không chỗ nào để dựa vào."

Lần này tuyển đúng phương hướng rồi, Thẩm Nhụy không quan tâm những đồ ngon đồ ngọt kia, chỉ quan tâm đến điểm thực tế tương đối hữu dụng.

Trên mặt của nàng hiện lên vẻ tươi cười, nói: "Ta cảm ơn người, đúng rồi, Lão Bàng luôn luôn muốn chơi người."

Trần Nguyên quảng tiền lên trên người Thẩm Nhụy, mục đích là vì tìm hiểu động tĩnh của Lão Bàng, Lão Bàng là tiểu nhân, tiểu nhân ưa thích động dao găm sau lưng.

Trần Nguyên không hi vọng, có một ngày nào đó, thời điểm Lão Bàng ở sau lưng, chuẩn bị dao găm vì chính mình, chính mình còn hoàn toàn không biết gì cả, mà Thẩm Nhụy, hiển nhiên cũng là một gián điệp vệ tinh rất có tư cách.

"Lần này hắc muốn xử ai?"

"Không biết, hình như là bọn Phạm Trọng Yên, dù sao cũng là người trên triều đình, Phò mã gia chúng ta còn chưa vào triều làm quan nữa mà, cho nên ta cũng không cần thận nghe ngóng làm gì cho mệt."

Trần Nguyên hơi suy nghĩ một chút, phỏng chừng Bàng Cát muốn ra tay với tất cả đám người Phạm Trọng Yên kia, chỉ là, không biết hắc sẽ dùng thủ đoạn gì, mượn đao trong tay ai.

Ngay tại thời điểm Trần Nguyên ôm Thẩm Nhụy, lại đang nhớ tới Tần Hương Liên, trong một đại viện Sở châu Sơn Dương, Tần Hương Liên đang làm cơm tối cho mọi người trong nhà.

Nàng thật sự còn sống, Tần Hương Liên còn sống, hai đứa trẻ cũng vẫn còn sống, ở đằng kia bỗng nhiên gặp phải nạn binh chém giết, ngoại trừ phụ thân Trần Thế Mỹ bị loạn dân chém một trên đùi đao, trên người Tần Hương Liên bị nện hai con, một nhà già trẻ này rõ ràng đều bình yên vô sự như kỳ tích.

Dưới sự che chở của Tần Hương Liên, đứa trẻ cùng lão nhân đều bình an trốn thoát, trên đường đi không còn người nào đồng hành, các nàng hoảng hốt chạy bừa, đi một tháng sau mới được cái gia đình này thương tình giữ lại.

Cái gia đình này họ Từ, phu gia sớm mất, chỉ có một quả phụ, mang theo một đứa trẻ, tuổi không khác gì Trần Xuân muội, dựa vào địa tô mà sống qua ngày.

May mắn chính là tình hình tai nạn khu Sở châu nhẹ hơn rất nhiều, tuy lương thực cùng mấy ngàn quan tiền Trần Nguyên lưu lại cũng đã thất lạc, nhưng trên người Tần Hương Liên còn có vài miếng vàng lẻ Trần Nguyên lưu cho nàng, những vật này bảo đảm phụ thân Trần Thế Mỹ không giống trong kịch nói, bị chết đói trên đường chạy trốn.

Đối với Tần Hương Liên quen cần kiệm mà nói, vài miếng vàng lẻ này đủ để cho nàng nuôi sống một nhà già trẻ vài năm.

Nàng cũng nghĩ qua chuyện ngay lập tức đi tìm Trần Nguyên, nhưng chân phụ thân Trần Thế Mỹ tổn thương quá nặng, lão nhân gia niên kỷ lại lớn, miệng vết thương để quá lâu mới cữu chữa, hiện tại phải an tâm tĩnh dưỡng, bằng không thì không riêng gì việc cái chân này sẽ mất, ngay cả tính mệnh cũng đều có thể gặp nguy hiểm.

Tìm mấy lang trung đến, lang trung bảo bọn họ tạm thời không cần phải đi đường xa, Tần Hương Liên đành ở đây.

Cũng may gia đình mọi người ở lại này rất là thiện lương, mỗi ngày chỉ thu một chút phí nấu ăn, quả phụ kia thậm chí còn trợ giúp Tần Hương Liên, cùng nhau chiếu cố hai vị lão nhân, cái này lại làm cho Tần Hương Liên rất cảm kích.

Hôm nay, quả phụ kia có chuyện đi ra ngoài, chỉ có đứa bé kia ở nhà một mình.

Tần Hương Liên ở phía dưới bếp nấu ăn, đợi kéo được mì sợi từ trong nồi ra, liền hướng bên ngoài la lớn: "Xuân muội! Xuân muội!"

Trần Xuân muội rất nhanh chạy đến, hỏi: "Mẹ, không phải là có thể ăn cơm rồi đấy chứ?"

Tần Hương Liên nói: "Xong ngay đây, ta đang xào hai món đồ ăn, người đi Từ gia gọi ca ca kia tới, sau đó thì tìm đệ đệ của người trở về ăn cơm."

Trần Xuân muội cong miệng lên, nói: "Ai biết Đông ca chạy đi đâu chơi đây? Chúng ta cứ ăn trước đã, chờ hần đói bụng sẽ tự mình trở lại."

Tần Hương Liên đánh cho Xuân muội một cái, nói: "Nhanh đi, hiện tại trời lạnh rồi, tìm hần trở về, để cho hần ăn, nhân lúc còn nóng ăn mới ngon."

Trần Xuân muội rất không tình nguyện xoay người rời đi, tới trước gian phòng của chủ nhà, không chịu gõ cửa, liền trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Một nam hài mười hai mười ba tuổi đang ngồi ở đó, tay cầm bút lông viết chữ, Trần Xuân muội vào, không có chút thanh âm nào quấy nhiễu đến hần, hần vẫn chuyên tâm như vậy.

Trần Xuân muội muốn chơi đùa, rón ra rón rén đi đến sau lưng đứa bé trai, hung hăng đánh một cái vào bờ vai đứa bé trai kia.

Nam hài bị hù đến mức cả người đều nhảy dựng lên, bút trên tay vậy cũng không tự giác vung lên, một đạo nét mực thật dài hiện ra trên giấy, làm cho bảng chữ mẫu rất tốt biến thành một thứ không ra hình dáng gì nữa.

"Người làm gì, muốn hù chết người à?" Nam hài hiện tại đang ở vào biến đổi giọng, tiếng nói từ yết hầu phát ra khá thô, làm cho người ta nghe xong, có chút không thoải mái.

Trần Xuân muội lại vẫn đang vui vẻ bên trong thành công của trò đùa dai vừa rồi, cười ha ha nói: "Ai bảo người không nghe thấy ta vào? Ngoài ra, người cũng thật sự không dùng được, vì cái gì mỗi lần ta đều có thể hù dọa người?"

Nam hài có vẻ khá trầm ổn, nhìn Trần Xuân muội hoa chân múa tay vui sướng, cuối cùng chỉ lắc đầu cười khỏ, nói: "Không chơi trò này nữa, được không? Người xem xem, một trang giấy viết của ta bị người làm hư hỏng rồi, nếu như viết không tốt, mẹ ta trở về sẽ tức giận đó."

Trần Xuân muội nhìn bản chữ mẫu, nói: "Người viết chữ thật là đẹp mắt, cha ta viết chữ cũng dễ nhìn, chỉ là, hần không chịu dạy ta."

Nam hài cười một chút, nói: "Ta có thể dạy người, như vậy đi, mỗi ngày người tới nơi này, ta dạy cho người viết chữ, nhưng không cho phép làm ta sợ nữa, được không?"

Trần Xuân muội đã sắp mười tuổi rồi, nàng đã cảm giác được, mỗi ngày chơi cùng với Trần Đông ca là một việc rất khổ sở, đến tuổi của nàng, bất kể là nam hài hay là nữ hài, đều có một loại khao khát, khao khát biết rõ một ít sự tình vụ vợ, cầu mong có người giải quyết những sự tình bọn hần không biết.

Nghe nam hài nói như vậy, Trần Xuân muội liền gật đầu, nói: "Vậy được rồi, à, mẹ ta bảo người đi đến nhà ta ăn cơm chiều, người đi trước đi, ta phải tìm đệ đệ trở về."

Trần Xuân muội thuộc về cái loại nữ hài tính tình ôn nóng, vừa mới được người ta nhận dạy chữ, ăn cơm xong, đã không thả đứa bé trai kia rời đi, điểm một chén đèn dầu, liền bắt đứa bé trai kia dạy nàng viết chữ.

Cái này, ở trong mắt người lớn là sự tình rất không lễ phép, cha Trần Thế Mỹ lập tức trách cứ, nói: "Xuân muội, người cũng không hỏi tiểu ca Từ gia xem hần có chuyện bận hay không, quần người như người, không sợ người ta nói nhà chúng ta không có gia giáo sao?"

Về mặt Trần Xuân muội đầy đáng tươi cười, nói: "Gia gia, gia giáo là vật gì nha?"

Cha Trần Thế Mỹ bị những lời này làm cho tức giận, toàn thân khẽ run rẩy.

Chỉ là, lão nhân chính là như vậy, dù tức giận, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Trần Xuân muội, cuối cùng cũng lựa chọn đề tính ôn hòa xuống, nhẹ nhàng nói: "Để cho Từ ca trở về, ta tới dạy người viết chữ!"

Trần Xuân muội mang lòng dạ đứa trẻ, cha Trần Thế Mỹ cũng đã dạy nàng viết chữ mấy lần, chỉ là, cái loại phương pháp cổ hủ của cha Trần Thế Mỹ thật sự làm cho nàng phiền chán.

Lập tức đi qua, chuyển cái ghế tới cho cha Trần Thế Mỹ, nói: "Gia gia, không phải ta sợ người mệt mỏi sao? Lang trung bảo ngài phải nghỉ ngơi thật tốt, ngài nghỉ ngơi đi thôi!"

Đứa bé trai kia nói chuyện: "Không có chuyện gì đâu gia gia, ta trở về cũng không có chuyện gì để làm, sớm như vậy, cũng ngủ không được."

Tần Hương Liên đi lên, nâng cha Trần Thế Mỹ dậy, nói: "Cha, sự tình đứa trẻ, ngài đừng quan tâm nhiều như vậy, coi như để cho bọn chúng chơi một hồi, không có chuyện gì."

Cha Trần Thế Mỹ lúc này mới đứng dậy, chậm rãi đi đến phòng trong, đi nửa đường liền quay đầu lại nói: "Hương Liên, người xem nơi này có người vào kinh hay không, sai người đưa cái tin cho Thế Mỹ, báo cả nhà bình an, hoặc là thoáng nghe ngóng một tý, có tin tức của hần cũng được."

Tần Hương Liên gật đầu: "Ai, ta biết rồi."

Trong lòng của nàng làm sao tưởng niệm? Thời điểm người lang trung nói thứ nhất cha Trần Thế Mỹ không thể đi ra ngoài, nàng còn tìm người thứ hai, thời điểm người thứ hai cũng nói không được, nàng tìm người thứ ba, nàng muốn cái gì?

Lời cha Trần Thế Mỹ nói ra, đã khơi gợi thương cảm của Tần Hương Liên, trước kia Trần Thế Mỹ vẫn chỉ là một phần lo lắng nhỏ nhoi, nhưng lần trước, sau khi Trần Nguyên trở về, thăm sóc đối với Tần Hương Liên, đã khiến cho Tần Hương Liên cảm thấy cái gì là tướng công chính thức.

Tướng công, chính là nam nhân nguyện ý cùng mình cùng nhau gánh chịu gánh nặng cuộc sống, hần sẽ không để cho chính mình mệt mỏi, tại thời điểm chính mình khóc, hần sẽ thay mình lau nước mắt đi.

Tần Hương Liên là nữ nhân dễ dàng thỏa mãn, nghĩ tới những thứ này, khóe miệng của nàng nở nụ cười, lại treo thêm một tia dáng tươi cười đau khổ.

Một bên, ba đứa bé không chú ý tới biểu lộ trên mặt mẫu thân, Trần Xuân muội rất hưng phấn lấy giấy bút ra, đứa bé trai kia viết sáu chữ "Trần Xuân muội", "Trần Đông ca" rất xinh đẹp trên giấy.

Trần Đông ca nhìn vào, rất cao hứng nói: "Những chữ này, ta cũng muốn viết!"

Trần Xuân muội đánh cho hắn một cái, nói: "Không cần phải nhao nhao, ai kêu người được viết chữ nha? Người chỉ viết chữ cầu bò được thôi!"

Trần Đông ca có chút không phục, nâng đầu lên nói: "Ai nói? Gia gia nói ta viết chữ đẹp mắt, Nhị Cầu ở bên cạnh lớn hơn ta, còn không biết ghi danh tự nữa kìa!"

Trần Xuân muội cũng không để ý đến hắn, chỉ lo nói cùng đứa bé trai kia: "Làm sao người viết đẹp như vậy?"

Nam hài chậm rãi buông bút, nói: "Kỳ thật cũng đơn giản, nhìn rõ ràng đường bút thuận và kết cấu, chăm chú viết nhiều mấy lần là được rồi, đến đây, ta dạy người cầm bút trước."

Hai đứa trẻ rất nhanh tiến vào cảnh giới học tập, mà Trần Đông ca không có chút nào ảnh hưởng tới bọn hắn, tại lúc phát hiện trò chơi của bọn hắn không thích hợp với chính mình, Đông ca quyết đoán cầm thanh bảo kiếm Trần Nguyên đưa cho hắn lên, bắt đầu chém giết cả phòng.

Tần Hương Liên một bên thu thập bát đũa, một bên nghĩ về Trần Thế Mỹ.

Thăng đến nữ chủ nhân nhà này trở về, nàng mới từ ngọt ngào giứt mình tỉnh lại.

"Đại tẩu, vào nhà ngồi một lát đã, ta đi rót chén nước cho ngài." Tần Hương Liên rất là khách khí, quả phụ kia cũng không chối từ.

Nàng đi đường rất lâu, thật sự có chút ít khát, cái niên đại này không có phích nước, chính mình muốn uống nước ấm, còn phải đi đun, có thể uống nước ấm có sẵn ở chỗ Tần Hương Liên, nàng tự nhiên là rất cam tâm tình nguyện.

Nam hài chứng kiến mẹ của mình, cũng không dừng lại, tiếp theo dạy Trần Xuân muội ghi nhớ tên mọi người, hiện tại đã viết đến tên của Tần Hương Liên.

Tần Hương Liên bưng một chén nước ấm tới, đưa cho nữ nhân kia, nói: "Đại tỷ, đứa nhỏ nhà người thật tốt, cũng không biết người dạy như thế nào, hai đứa trẻ nhà của ta thì không được rồi, cả ngày chỉ biết chơi bời, không ngồi xuống yên tĩnh được một lúc."

Đứa trẻ hiển nhiên chính là niềm kiêu ngạo của nữ nhân kia, Tần Hương Liên nói lên cái đề tài này, trên mặt của nàng lộ ra dáng tươi cười, nói: "Ai, tất cả tâm tư của ta đều đặt ở trên người đứa nhỏ này, trông cậy tương lai, hắn có thể có một tiền đồ, cũng coi như ta không phụ lòng cha hắn chết đi."

Nói tới chỗ này, nữ nhân kia bỗng nhiên nhìn Tần Hương Liên, nói: "Đúng rồi, muội tử, hình như ta nghe nói, nam nhân nhà người gọi Trần Thế Mỹ, đúng không?"

Tần Hương Liên gật đầu, nói: "Ừm, ta đã nói qua với ngài."

Sắc mặt nữ nhân kia bỗng nhiên có vẻ rất là cổ quái, nói: "Lần này có người đưa tin tức tới, bảo các thư sinh ở bên trong thành này đi kinh thành thi, hôm nay, ta liền cho dựng phải một người từ Biện Kinh đến, hắn nói, các thư sinh kia năm nay đi thi, đều là đọc sách cùng thái tử, không ai có thể trúng Trạng Nguyên, bởi vì trạng nguyên nhất định là một người tên là Trần Thế Mỹ, nghe nói người nọ cũng đã được hoàng thượng chiêu mộ làm Phò mã rồi, không biết có phải là nam nhân của người hay không?"

Sắc mặt Tần Hương Liên trong thời gian ngắn liền thay đổi, hoàng thượng chiêu mộ làm Phò mã, nếu thật là nam nhân của mình mà nói, cái ý vị này như thế nào, Tần Hương Liên cực kỳ rõ ràng, nàng mạnh mẽ tự cười một chút, nói: "Không biết, hắn nào có mệnh tốt như vậy, tất nhiên là người cùng tên."

334. Chương 324: Vấn Đề Ở Nơi Nào

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 324: Vấn đề ở nơi nào

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nữ nhân kia gật đầu, nói: "Không phải là tốt rồi, người này cũng là nhân sĩ Cùng Châu, ta nghe xong, liền đến nói một tiếng với người, nghe nói, lúc trước hắn buôn bán tại Biện Kinh, còn xây một cái sơn trang rất lớn."

"Loảng xoảng lang..."

Chén trong tay Tần Hương Liên thoáng một tý đã rơi lên trên mặt đất.

Nếu như biết rõ các nàng ở nơi này, Trần Nguyên nhất định sẽ tới đón bọn hắn, nhưng hiện tại, mặc dù Trần Nguyên phái một số người đến bốn phía nghe ngóng, nhưng tin tức lại nhất định không có.

Còn có những chuyện khác liên lụy đến Trần Nguyên, nói thí dụ như sự tình Trương chưởng quỹ, hắn tìm rất nhiều người tham dự xào lông lần này để, thời điểm đưa ra chuyện mọi người được chia lợi nhuận, Trương chưởng quỹ nhất định được số lượng lớn hơn, để đền bù tổn thất, điểm này không ai cự tuyệt.

Người làm ăn cần chú ý khéo léo, hướng chi, Trương chưởng quỹ vốn có thể bù tổn thất bằng cách mua những quần áo trên người kia, số lượng cần trợ cấp cũng không phải quá lớn, vài người cùng bù vào, mỗi người bù không đáng bao nhiêu.

Đây là lần đầu tiên Trần Nguyên tiến hành tổ chức lặt xê cho bọn hắn, mọi người hợp tác coi như vui sướng, kế tiếp, nếu như có thể, nếu bọn hắn có hứng thú, Trần Nguyên muốn kéo bọn họ vào cùng một chỗ, tài trợ cho Tôn Công Sáng.

Những kế hoạch này, vẫn chỉ là trong tưởng tượng, Trần Nguyên cũng không nói ra, ít nhất phải chờ tới lúc chính mình trở thành Phò mã, bọn hắn mới có thể càng tin tưởng mình hơn, ít nhất phải đợi lần này kiếm được tiền vào tay, bọn hắn mới có thể đi theo chính mình.

Thương nhân chính là như vậy, người có thể dẫn bọn hắn kiếm tiền, bọn hắn sẽ giúp người, tựa như người có thể mang theo các binh sĩ, lấy được thắng lợi trên chiến trường, bọn hắn mới có thể nghe mệnh lệnh người.

Trần Nguyên có lòng tin, lúc này đây, với hắn mà nói, cũng là một cuộc chiến đấu, một hồi chiến tranh dùng tiền phát động, bên trong trận chiến tranh này, Liêu quốc vội vàng không kịp chuẩn bị, căn bản không tìm được phương pháp ứng đối phù hợp, bọn hắn nhất định sẽ vỡ tan ngàn dặm.

Hiện tại Trần Nguyên lo lắng chính là, nếu như mình không khống chế nổi mà nói, tổn thất Liêu quốc có khả năng vượt xa chính mình mong muốn và phỏng đoán, điểm mấu chốt của Liêu Hưng Tông có thể sẽ bị chính mình đột phá, vậy thì sẽ là một chuyện rất phiền phức.

Vừa mới đàm phán tốt cùng những thương nhân kia, trở lại sơn trang, còn chưa vào cửa, Trần Nguyên liền thấy được một thái giám trong nội cung, thái giám hiển nhiên đã đợi Trần Nguyên thời gian rất lâu, nói: "Trần Thế Mỹ, làm sao người bây giờ mới về, hoàng thượng muốn gặp người."

Trần Nguyên không biết Nhân Tông lúc này muốn gặp hắn làm cái gì, khả năng là bởi vì sự tình chính mình vẫn còn tiếp tục buôn bán đã bị Nhân Tông biết rồi, cũng có thể là bởi vì sự tình buổi sáng Triệu Ý đến mách.

Trên đường đi, hắn nghĩ kỹ cách ứng đối, lúc này đây, Nhân Tông gặp hắn, là trong tầm cung, cả cái gian phòng, chỉ có hai người bọn họ, ngay cả thái giám đều ở bên ngoài đợi.

Đây là lần đầu tiên hai người ở chung, Nhân Tông nhìn Trần Nguyên rất câu nệ, liền cười nói: "Hôm nay ta tìm người đến, là có chút gia sự, cho nên, không để cho người khác tiến đến, người không cần câu nệ như vậy, tùy tiện ngồi xuống đi."

Tuy Nhân Tông nói là để cho hắn tùy tiện ngồi, Trần Nguyên lại đứng rất quy củ, dùng một loại ngữ điệu ôn hòa nói: "Không biết hoàng thượng triệu kiến thảo dân là có chuyện gì?"

Nhân Tông cũng hỏi rất trực tiếp: "Triệu Ý đi tìm người bởi vì sự tình đại Công Chúa?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vâng."

Con mắt Nhân Tông hiện lên một tia bất đắc dĩ, nói: "Nàng nói như thế nào?"

"Vạn tuế, Công Chúa trẻ người lòng dạ, đều là nói nhảm, thảo dân biết rõ nên làm như thế nào." Trần Nguyên tại trước mặt Nhân Tông, rất uyển chuyển nói đỡ thay Triệu Ý.

Tuy bình thường tội khi quân rất nghiêm trọng, nhưng lúc này, thoáng khi quân rõ rệt một týt, cũng làm cho Nhân Tông có mặt mũi hơn một ít, hắn biết rõ, tại trước mặt Nhân Tông, bao che khuyết điểm vì Triệu Ý, điểm này, ít nhất mạnh hơn rất nhiều so với Lý Vĩ kia.

Nhân Tông gật gật đầu, nói: "Ừm, buổi chiều, thời điểm người gặp Lý Vĩ, đã nói gì cùng hắn đó?"

Trần Nguyên vội vàng nói: "Cũng không nói gì thêm, thảo dân chỉ bảo Lý Vĩ đại nhân xin lỗi đại Công Chúa thôi."

"Người cho rằng chuyện này là Lý Vĩ sai sao?" Nhân Tông càng lúc càng thâm nhập đối với câu trả lời của Trần Nguyên, điều này nói rõ, hắn đã rất cảm thấy hứng thú đối với Trần Nguyên, đây là một hiện tượng rất tốt.

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Không biết, chỉ là, cũng không cần biết rõ, sống với nhau, mấu chốt là hiểu được cách làm cho đối phương không cần phải...không phải tranh giành đúng sai."

Câu trả lời này để cho Nhân Tông rất thoải mái, trên mặt hiện lên nét tươi cười, nói: "Khó trách Ý nhi vừa ý người, người thật sự rất được nữ nhân ưa thích, sự tình đại Công Chúa, tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, người có khả năng còn chưa biết, không phải vậy thì Lý Vĩ phát hiện đại Công Chúa và Lương Hoài Cát, mà là mẫu thân Lý Vĩ."

Khó trách sự tình náo lớn như thế, Trần Nguyên nhìn Lý Vĩ cũng không phải người không biết nặng nhẹ, một mực kỳ quái, người như vậy, sao lại chịu để vấn đề náo đến tình trạng lớn như vậy, hiện tại hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ, sự tình náo lớn, nhất định là mẫu thân Lý Vĩ, từ góc độ của nàng để xem xét, tuyệt đối không cho phép có loại nàng dâu vũ nhục gia phong này.

Mẫu thân Lý Vĩ đương nhiên không thể xử phạt như vợ bé bình thường, cho đại Công Chúa một tờ thư bỏ vợ, hoặc là chấp hành gia pháp, nàng không có can đảm kia, cho nên nàng lựa chọn phương thức cấp tiến.

Không phải Lí gia mất mặt sao? Tốt, ta nói sự tình ra ngoài, nhìn xem Triệu gia người sáng rọi đến nơi nào, đánh cờ tại chính giữa đại Công Chúa và Lý Vĩ, hai nữ nhân, đều không cần nhắc đến cảm thụ của Lý Vĩ.

Vấn đề này, Lý Vĩ chưa từng nói qua với mình, chắc hẳn hắn cũng không nói qua với những người khác, người nam nhân này, tất nhiên là hai đầu vai vác nòi, tại trước mặt Nhân Tông thì thay mẹ của mình khiêng, tại trước mặt mẹ của mình, hắn còn muốn khiêng thay đại Công Chúa.

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu vốn là khó xử, có đôi khi làm trượng phu, chính là một nhân vật được hai quả núi đè, lúc này đây, tình cảnh Lý Vĩ có thể nghĩ, Trần Nguyên trong nháy mắt này rất đồng tình đối với Lý Vĩ.

Chỉ là, đồng tình của hắn đối với Lý Vĩ cũng chỉ giằng co không đến thời gian ba phút, cái loại người đáng thương này tất có chỗ đáng hận, những lời này, nói bao nhiêu cũng đúng.

Lý Vĩ đáng hận ở nơi nào, Trần Nguyên không biết, lời Nhân Tông nói ra kế tiếp, lại làm cho Trần Nguyên rất xác định, Lý Vĩ này đáng hận, ít nhất tại trong mắt đại Công Chúa, đã là vạn phần đáng hận.

Nhân Tông tiếp tục nói: "Mẫu thân Lý Vĩ thật sự vô cùng lợi hại, trẫm không muốn nói thêm cái gì cùng nàng, như vậy đi, hiện tại thân phận ngươi tương đối phù hợp, ta nghĩ, ngươi đi nói chuyện cùng Lý Vĩ, có cơ hội, khích lệ hắn một chút, có thể sẽ có hiệu quả, chỉ cần các nàng đáp ứng không nói nữa, trẫm sẽ lập tức tự mình đưa đại Công Chúa trở về."

Theo góc độ Trần Nguyên nhìn lại, Nhân Tông làm như vậy, đã là biểu hiện của một cha vợ rất tốt.

Hắn tự mình đưa tiễn đại Công Chúa trở về, cái này không khác gì dùng thân phận của hắn, hướng Lí gia xin lỗi, Lí gia còn có cái gì không phục hay sao?

Đừng nói hắn là hoàng thượng, cho dù thay đổi người tầm thường, đừng phải chuyện như thế, cha vợ tự mình đến thăm hỏi xin lỗi rồi, nếu như còn giảng một cái nhân tình mà nói, ít nhất cũng nên cho nhà gái một cơ hội chứ?

Trần Nguyên liền ôm quyền nói: "Hoàng thượng nhân từ "

Nhân Tông đau khổ lắc đầu, nói: "Ai, đứa con gái ta đây, vốn là loại người tính tình tinh khiết có hiếu, năm đó nàng mới mười ba tuổi, ta bị bệnh nằm trên giường, nàng quỳ ở trước cửa, hướng lên trời cầu phúc cho ta. Lần này ta nghe nói, nàng cuối cùng giống như người đàn bà chanh chua, ta thật sự không thể tin được người khác nói là sự thật, nhưng....."

Nhân Tông không nói được nữa, hiển nhiên bộ dạng của đại Công Chúa đã làm Nhân Tông đau nhói, qua một hồi lâu mới nói tiếp: "Lý Vĩ cũng không phải loại người không thông tình lý, hắn biết rõ đại Công Chúa yêu thích thi từ hội họa, chuyên môn mời người chỉ dạy cho nàng, hiển nhiên là vì đón ý đại Công Chúa, Trẫm thật sự không rõ, vấn đề của bọn hắn rốt cuộc xảy ra ở nơi nào?"

335. Chương 325: Áp Ty 1 2

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 325: Áp ty 1 2

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên nhìn Nhân Tông không nói, lúc này mới nói tiếp: "Vạn tuế, thảo dân cho rằng, có thể là ở trên người Lương Hoài Cát đằng kia."

Một khi nữ nhân thay đổi tâm, Lý Vĩ ngươi lại không thể làm cái gì, ngươi sủng ái đối với nàng, trong mắt nàng, chỉ là biểu hiện ngươi nhu nhược, ngươi học những thi từ hội họa kia, nàng cũng chỉ sẽ cho rằng ngươi đang giả vờ nho nhã.

Nhân Tông gật gật đầu, nói: "Ừm, Lương Hoài Cát kia nguyên bản là gia thần của Công Chúa, năm đó ở hoàng cung là tổng quản thái giám bên người Công Chúa, nhưng khi đó, vì cái gì mà trẫm không nhìn ra giữa bọn hắn có cái chỗ gì không đúng?"

Nhân Tông hiểu kỳ hỏi, Trần Nguyên lại càng kinh ngạc: "Cái gì? Lương Hoài Cát là thái giám?"

"Ngươi không biết sao?"

Trần Nguyên không biết, nếu biết đến điều này mà nói, hắn chắc chắn sẽ không một mực dùng loại hình thức bình thường này, đi hỏi vấn đề của đại Công Chúa.

Lương Hoài Cát là thái giám, cái này có hai ý nghĩa, thứ nhất, Lí gia hơi quá đáng, một tên thái giám, không thể dùng đao thật thương thật, nhiều lắm là chính là giả thuyết trồng cây si, tinh thần yếu say đắm, nói toạc, chỉ là một ít tiện nghi từ miệng cùng tay chân!

Cái này cũng đáng để Lí gia các người nào loạn sự tình đến mức để toàn thành đều biết sao?

Thứ hai, bây giờ hẳn cực độ khinh bỉ đối với Lý Vĩ, một nam nhân cao lớn thô kệch, lại bị một thái giám trộm mất lão bà.

Chuyện này lại lập tức làm cho vị trí của Lý Vĩ ở trong lòng Trần Nguyên giảm xuống hàng ngàn trượng, thậm chí hẳn có chút ít suy nghĩ, không muốn xếp Lý Vĩ vào hàng ngũ nam nhân.

Nhân Tông nhìn biểu lộ của Trần Nguyên, cũng lắc đầu nói: "Không tin à? Trẫm ngay từ đầu cũng không tin, chỉ là, đại Công Chúa nói ra, đây là thật, loại chuyện này, trẫm với tư cách trưởng bối, chỉ có thể nghiêm khắc giáo huấn, lại không thể lại làm cái gì khác, người hiểu không?"

Trần Nguyên đương nhiên hiểu, lúc này đại Công Chúa mê luyện Lương Hoài Cát, ai động vào Lương Hoài Cát, người đó là đại cừu nhân đời này của Công Chúa, cho nên, Nhân Tông muốn để cho mình đi làm.

Nhân Tông sẽ không nói quá rõ ràng, lúc này, nếu như mình không muốn làm mà nói, có thể giả bộ hồ đồ, chắc hẳn Nhân Tông không biết làm khó chính mình.

Nhưng Trần Nguyên làm sao lại buông tha cho cơ hội biểu hiện một chút tại trước mặt Nhân Tông này được?

Hắn liền nói: "Vạn tuế, thảo dân hiểu rồi."

Lần này, sự tình đại Công Chúa, ở trong mắt người khác, chính là một phiền toái, có thể trốn, mọi người đều tránh qua, tránh né rất xa, Trần Nguyên không né tránh, bởi vì, hẳn không giống với những người khác.

Chuyện này, nếu như mình xử lý tốt, không riêng gì việc có thể thắng được hảo cảm trong suy nghĩ của Nhân Tông, còn có thể dựng nên một hình tượng có thể làm việc, cái hình tượng này, đối với Trần Nguyên sắp bước vào quan trường mà nói, thật sự là cực kỳ trọng yếu.

Tuy hẳn tại Liêu quốc đã làm ra một phen đại sự, nhưng những đại thần kia cũng không nhìn thấy, hiện tại, chính mình, phải nắm chặt cơ hội, biểu hiện khả năng của mình, bắt lấy tất cả cơ hội thể hiện.

Chuyện này rất phiền toái, nhưng mỗi một cơ hội, đều là dùng phiền toái cùng nguy hiểm tầng tầng bao bọc, người chỉ có đi giải quyết tầng phiền toái cùng nguy hiểm bên ngoài, có thể nó sẽ đâm tổn thương áo ngoài của người, có thể nó sẽ đâm vào ngực của người, nhưng người vượt qua, đó chính là thành công.

Lương Hoài Cát, Trần Nguyên rất nhanh nhận được toàn bộ tư liệu về người này rồi.

Mặc kệ người có bao nhiêu bốn sự, có thể của đại Công Chúa từ trong tay một tráng hán tới tay, nhưng vì để địa vị mình có thể tiến lên một bước ở trong suy nghĩ Nhân Tông, chỉ có cách mượn bờ vai của người, để ta giẫm lên một chút.

Đối với Trần Nguyên mà nói, không phải là cái việc gì khó, hẳn tin tưởng, một tên thái giám, là không có tình yêu, Lương Hoài Cát làm như vậy, có thể là xuất phát từ thỏa mãn khi giữ được Công Chúa, vậy thì cứ cắt hết tâm lý thỏa mãn đó đi.

Nhân Tông có ý đồ gì, Trần Nguyên suy đoán rất rõ ràng, nếu như có thể mà nói, cứ dùng tiền đến giải quyết, vậy thì không còn gì tốt hơn nữa.

Nếu như không được, có thể chọn dùng một ít thủ đoạn cực kỳ cực đoan, điểm mấu chốt là phải không được xảy ra tai nạn chết người.

Trần Nguyên quyết định, ngày mai đi tìm Lương Hoài Cát một lần, nói rõ ràng cho hắn biết, hiện tại, hẳn phải rời khỏi đại Công Chúa, nếu không, mình sẽ không khách khí với hắn.

Làm như vậy, có thể để cho đại Công Chúa biết rõ, một khi Lương Hoài Cát có chuyện xảy ra, sẽ không có vấn đề gì liên quan đến Nhân Tông, cũng không có vấn đề gì liên quan đến Lý Vĩ, đây mới là kết quả Nhân Tông muốn.

Đại Công Chúa hận chính mình, không có vấn đề, có Nhân Tông chống đỡ, sao Trần Nguyên phải sợ chị vợ này?

Câu chuyện Nhân Tông của bỗng nhiên chuyển đổi, hỏi: "Trẫm nghe Triệu Ý nói, người muốn lấy tiền ra trợ giúp Tôn Công Sáng nghiên cứu binh khí?"

Trần Nguyên dĩ nhiên muốn tài trợ Tôn Công Sáng, không riêng gì lợi quốc, đối với bản thân hắn mà nói, cũng có được chỗ lợi rất tốt nơi, cường binh tuy hao phí cực lớn, nhưng nếu như thành công, lợi ích trực tiếp, còn có cả lợi ích gián tiếp, đều là khó có thể đánh giá hết.

Đầu tiên, trong quá trình cải biến quân đội, chính là cần một con số thiên văn khổng lồ.

Một khi chính mình tài trợ Nhân Tông, thí nghiệm một chi quân đội, lấy được thành công, cũng có thể nhận được đơn hàng của quân đội cả Đại Tống, khoản mua bán này rất lời.

Còn có, nếu xảy ra chiến tranh mà nói, vận chuyển, tiếp tế, đều là một con số thiên văn, cải biến thành công, sẽ giảm bớt rất nhiều tiền của.

Đương nhiên, chỗ tốt lớn nhất là, xúc tua của chính mình sẽ ngã vào ngành sản xuất công nghiệp quân sự, có thể không chế một bộ phận quân đội.

Ít nhất, có thể cho chính mình chuẩn bị trùng kiến Bạch Sơn doanh lần nữa, có được trang bị tốt nhất thời không này, tới một mức độ nào đó, có thể ưu tiên cung cấp các loại binh khí thích hợp hải chiến cho bọn Hồ Diên Khánh.

Cái này là thủ đoạn của Trần Nguyên, hắn chưa từng nghĩ đến việc chính mình đi làm một cái tướng quân, hắn là thương gia, am hiểu nhất, đúng là buôn bán, có lẽ có người sẽ nói, Đại Tống là niên đại của người đọc sách, không đọc sách đi buôn bán, thật là chuyện tình ngu xuẩn.

Nhưng Trần Nguyên không nghĩ như vậy, người sống trên đời, phải làm sự tình chính mình am hiểu nhất, để cho mèo đi bắt chuột, vậy thì hết sức chính xác, nhưng nếu như người lại để cho chuột đi bắt mèo thì sao?

Thời điểm một người có ý nghĩ đúng đắn như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều con người vỗ tay vì hắn, có thể khen vì dũng khí không giống bình thường.

Nhưng sau mặt hắn chỉ có một kết quả, đó chính là thành trò cười cho người khác.

Trần Nguyên tuyệt đối không buông tha cho sự tình chính mình am hiểu nhất, bước vào quan trường, đều chỉ là vì làm cho mình sinh ý có thể làm càng lớn hơn mà thôi.

Xúc tu công nghiệp quân sự chỉ là mục tiêu thứ nhất của hắn, cũng là một khối đá nhỏ dò đường, vô luận là quan viên quan tòa Đại Tống triều, hay là bản thân Nhân Tông, rốt cuộc điểm mấu chốt của bọn họ đối với thương nhân ở nơi nào, Trần Nguyên còn chưa phải rất rõ ràng.

Triệu Ý đã mở cửa lớn ra vì hắn, hiện tại, Nhân Tông đặt câu hỏi rồi, chính là cho mình một cái cơ hội, có thể vươn tay vào hay không, liền xem lúc này đây.

”Hồi bẩm vạn tuế, tuy thảo dân không làm quan, nhưng quốc cường mới có thể dân phú, đạo lý có lẽ là thập phần rõ ràng. Tôn Công Sáng đại nhân viết ra « Vũ Kinh cũng nên », thảo dân đã từng nhìn thô sơ lướt một lần, tuy không biết chiến trường có hiệu quả gì, nhưng thử một chút luôn đúng đắn.”

Trần Nguyên sẽ không đi nói khoác « Vũ Kinh cũng nên » lợi hại thế nào, hắn cứ việc biết rõ, quyển sách này dẫn dắt đến chiến tranh mấy trăm năm đời sau, nhưng càng là mấy cái gì đó lợi hại, hiện tại càng phải làm thấp đi giá trị của nó.

Chỉ có cách để cho người khác không ý thức được kiện vật phẩm này có bao nhiêu trân quý, mình mới có cơ hội dùng giá nhất nhỏ nhất để bắt lấy nó, sau đó là làm cho Nhân Tông mừng rỡ, mới có thể kiếm được càng nhiều hơn.

Còn nữa, « Vũ Kinh cũng nên » Tôn Công Sáng viết ra, bây giờ chỉ là ở vào giai đoạn bản thảo, hiện tại, khả năng ngay cả bọn người Tôn Công Sáng cũng không có ý thức được ảnh hưởng của quyển sách này đối với đời sau, cho nên, Trần Nguyên nói như vậy, cũng có vẻ hợp tình hợp lý.

Nhân Tông gật gật đầu, nói: ”Đúng vậy, trăm cũng là nghĩ như vậy, Tôn Công Sáng không muốn nhiều lắm, năm vạn quan mà thôi, tăng thêm vũ trang một chi quân đội để tiến hành thí nghiệm, chỉ là hai mươi vạn quan, trăm có thể cầm số tiền kia ra, nhưng những ngôn quan kia lại không muốn.”

Trần Nguyên nghe đến đó, lúc này liền lập tức quỳ xuống, nói: “Thảo dân nguyện ý vì hoàng thượng phân lo âu, cái hai mươi vạn này, thảo dân sẽ chuẩn bị vì hoàng thượng, không cần hoàng thượng chi một đồng tiền đi ra!”

Nhân Tông nhìn xem hắn, cười hỏi một câu: “Người buôn bán lời không ít tiền hả?”

Trần Nguyên cảm thấy, hiện tại không có tất yếu cần giấu diếm tài sản của chính mình, chỉ cần Nhân Tông tin tưởng mình có năng lực gánh cái gánh nặng này, Nhân Tông mới có thể đặt quang gánh xuống cho mình.

“Thảo dân có chút vốn liếng, trước sau tính toán cùng một chỗ, cũng đủ để chèo chống số tiền Tôn đại nhân cần.”

Nhân Tông gật đầu: “Không tệ, Đại Tổng cũng không thiếu người buôn bán, chỉ là, người giống như ngươi, ngắn ngủn hai năm, từ một kẻ Thư sinh bần cùng đến eo quần hơn mười vạn cũng không nhiều, một chuyến tại Liêu quốc kia, rốt cuộc người thu hoạch được bao nhiêu? Có thể nói một chút cùng trẫm không?”

Trần Nguyên nói: “Cái này, thảo dân từ Liêu quốc mang về mười sáu vạn quan, thời điểm chia đều cùng một ít huynh đệ, thảo dân chỉ còn lại tám vạn quan, Bàng Thái sư ban thưởng cho thảo dân gần bốn vạn quan, vốn quan tài ba vạn quan của Lữ Tướng quốc cũng cho thảo dân, có cả vốn của Thập Ngũ phu nhân....”

Tiền quan tài của Lữ Di Giản xa xa không chỉ ba vạn, nhưng Trần Nguyên biết rõ, nếu như mình nói thật về chuyện này, vậy thì không khác gì đang xếp đặt sau lưng Lữ Di Giản, cái này nên nói dối để tránh mất lòng.

Nhưng đối với Lão Bàng, cũng không cần khách khí như vậy rồi, lão gia hỏa này hiện tại có nữ nhi của hắn che chở, không biết bởi vì tham ô chút tiền mà bị Nhân Tông xử phạt.

Nhân Tông khẽ lắc đầu, nói: “Xem ra Thái sư có chút quá mức rồi, tiền thưởng hắn cho người, rõ ràng còn nhiều hơn so với tiền quan tài của Tướng quốc.

Thế Mỹ, người nguyện ý phân ưu vì trẫm, trẫm thật cao hứng, chỉ là, để thương nhân đến bỏ tiền mà nói, ta sợ những ngôn quan kia sẽ nói ta. Như vậy đi, người đi tìm Tướng quốc, để cho hắn ghi một phần danh thiếp cho người, tiến cử hiền tài, để người làm quan. Trẫm phong người là kho bộ Ấp ti, cho người phụ tá Tôn Công Sáng, cùng nhau tiến hành nghiên cứu phát minh binh khí.”

Kho bộ Ấp ti, chính là một thủ lĩnh tầng giữa, phụ trách hỗ trợ trưởng quan quản lý bên trong phủ kho mà thôi.

Nhân Tông dùng chiêu thức ấy thật sự là thập phần cao minh, nếu như Nhân Tông trực tiếp hạ chỉ, để cho Trần Nguyên tham gia sản xuất quân giới, những ngôn quan kia chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nhưng cho Trần Nguyên một cái kho bộ Ấp ti trước, như vậy, Trần Nguyên có thể hiển nhiên bỏ tiền ra, hợp tác cùng Tôn Công Sáng rồi, người bên ngoài cũng không ai có thể nói cái gì, người ta làm quan, tự mình bỏ tiền đi ra làm việc, các người còn có cái gì để nói?

Tựa như cục trưởng dân chính hiện tại, trông thấy một người cùng khổ, lập tức lấy tiền trong nhà mình gửi ngân hàng ra để làm từ thiện, người như vậy, ngôn quan người còn có cái gì để nói? Nếu nói, cũng nên khen ngợi mới đúng.

Trần Nguyên biết, mình đã bước ra bước đầu tiên về hướng mục tiêu, Đại Tổng vốn chính là một quốc gia giàu có, nó thiếu khuyết, đúng là một chi quân đội đủ cường hãn, có thể chế tạo một chi quân đội như vậy, lại khiến cho man di tứ phương sợ hãi hay không?

Có thể để cho mình mượn cái cửa lớn đã muốn mở ra này, hướng tất cả mọi người, thuyết minh về một Trần Thế Mỹ không giống như trong tiểu thuyết hay không?

Đây tất cả đều cần cố gắng của mình, một chân hắn đã đạp lên trên con đường cường binh quốc, hắn muốn làm, chính là đã thông con đường này, mặc dù con đường này không có đường ra, Trần Thế Mỹ cũng muốn để cho người khác, thời điểm nhắc tới Trần Thế Mỹ, chắc hắn không riêng gì việc vứt bỏ thê tử.

Hiện tại, cánh cửa này đã mở ra, chỉ là, lại có một vấn đề mới nhảy lên đầu Trần Nguyên, Nhân Tông để cho mình đi làm Ấp ti, cái chức quan này hiển nhiên không phải chuẩn bị vì một Phò mã cùng một trạng

nguyên, hẳn định an bài chính mình như thế nào?

Lập tức hỏi một câu: "Hoàng thượng, vậy thì sự tình thảo dân sang năm kiểm tra công danh?"

Nhân Tông khoát tay chặn lại, nói: "Không kiểm tra cũng thế, đoạn thời gian này, bên ngoài đồn đại thể nào, chắc hẳn người cũng nghe được, người khác đều nói trạng nguyên năm nay nhất định là của người, đây là sự tình ta không nghĩ tới, nếu người đi thi rồi, trúng tam giáp, người ta cũng sẽ cho rằng là ta chiếu cố, cho nên, không bằng không kiểm tra."

Lời đồn đãi này, Trần Nguyên tự nhiên nghe nói qua, hẳn cũng cho rằng, tại thời điểm loại ngôn luận này tràn ngập trường thi sang năm, không riêng gì có áp lực vô hình đối với những thí sinh kia, càng là không công bình đối với Trần Thế Mỹ, một loại thân mình đầy tài hoa.

Nhân Tông nói tiếp: "Hôm nay ta giao cho người hai chuyện, coi như là cuộc thi đối với người, nếu như người có thể xử lý thập phần thỏa đáng, sau khi chuyện thành công, trăm sẽ điều người tiến vào kho bộ."

Thân phận Áp ti đến lấy Công Chúa, thật sự có chút ném thể diện hoàng gia, Áp ti không phải quan, nói là một tiểu lại, vậy càng thêm thỏa đáng hơn một ít.

Trần Nguyên biết, mình làm Áp ti này, chỉ là khởi điểm, dù sao, mình không nghiêm túc thi đậu, sao có thể làm cho người tin phục năng lực? Chức vị Áp ti này, chỉ là một nền tảng khu vực để mình sơ bộ bày ra năng lực.

Kho bộ là một ngành tương đối thanh nhàn, tuy cũng treo danh hiệu một cái "bộ", nhưng trên mặt quyền lợi cùng chức trách, căn bản không có biện pháp so sánh với lục bộ khác.

Nói toạc ra, chính là người giữ nhà vì hoàng thượng, thời điểm hoàng thượng đi kho bộ kiểm tra, có thể dính chút ít ánh sáng, ngấm lại, ở đâu có thể lao ít bạc, cống phẩm nơi nào đến, có thể đặt ở chỗ chính mình.

Nhưng kho bộ Tổng triều, lại luôn luôn không được vênh váo, bọn hắn cả ngày suy nghĩ, đúng là hôm nay phải giao cho Liêu quốc bao nhiêu phí bảo hộ, rốt cuộc chuyển ra bao nhiêu mới phù hợp đây?

Ngày mai phiên bang nào đó, nói không chừng lại muốn nổi đóa rồi, chính mình cho chút gì đó, có thể thoáng trấn an hẳn một tý hay không?

Cùng so sánh với lại, hộ, lễ, binh, hình, công lục bộ, ngay cả cấp bậc trưởng quan kho bộ cũng đều muốn nhỏ hơn một ít.

Tại cả kho bộ, trong tất cả bộ môn, cũng chỉ có chế tạo vũ khí cho Đại Tổng này, mới miễn cưỡng có một chút chất béo, Trần Nguyên không quan tâm chất béo, nhưng có chất béo, liền có ý tứ hàm xúc cái này có chức quyền, có địa vị.

Vị trí này cũng không phải Trần Nguyên muốn, hẳn muốn đi Thành Thị Giao Dịch tư, hoặc là Chức phương tư, nhưng hiện tại Nhân Tông mở miệng, coi như mình không hài lòng, muốn đổi vị trí, cũng phải xuất ra chiến công của mình mới được.

Trần Nguyên lĩnh mệnh, Nhân Tông cũng rất thống khoái, nói: "Người đi tìm Tướng quốc xin danh thiếp, sau đó, ngày mai sẽ trực tiếp đi tìm Tôn Công Sáng."

Một cái Áp ti nho nhỏ, dựa vào danh thiếp Lữ Di Giản, hoàn toàn có thể tiền nhiệm, Nhân Tông thậm chí ngay cả phê đều không cần phê, chào hỏi cùng Lữ Di Giản, chào hỏi cùng Tôn Công Sáng là được rồi.

Đi ra khỏi hoàng cung, Trần Nguyên cười một chút, trong miệng nhẹ nói một tiếng: "Áp ti."

Chức vị này, hẳn sẽ nhớ kỹ, cái này là chức vị thứ nhất khi mình tiến vào quan trường, chức vị thứ nhất rất trọng yếu, biểu hiện mình ở trên chức vị này như thế nào, trực tiếp quan hệ đến tốc độ ngày sau, là phi, là đi, hay là bò.

Bên ngoài gió có chút lạnh, đầu mùa đông, bóng đêm đã sớm phủ xuống, Trần Nguyên ngồi lên xe ngựa, cũng không hề cảm giác được chút hàn ý nào, thậm chí thông qua đêm đen nhánh, hẳn phảng phất nhìn thấy được, có một mảnh quang minh đang chờ chính mình phía trước.

Hắn sớm đã chuẩn bị kỹ càng, hiện tại rốt cục cũng bắt đầu rồi.

336. Chương 326: Hải Thương

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 326: Hải thương

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thời điểm trở lại sơn trang, Trần Nguyên lại nghênh đón mừng rỡ ngoài ý muốn, bọn Trương Tu Chính đã trở lại, thời điểm Trần Nguyên đi ra ngoài, là nắm chặt dây lưng quần, kiểm đủ tiền cho bọn hắn vòng vo, hiện tại, không riêng gì mang đến cho mình ngà voi, cây hương trầm, mã não thập phần trân quý, còn có lợi nhuận trọn vẹn tám ngàn lượng bạc trắng.

Hô Diên Bình mang theo Hô Diên Khánh không thể lộ ra ngoài ánh sáng tới đằng sau, mà Trần Nguyên chính là cùng những người khác, cùng một chỗ vây quanh đồng hàng hóa rất nhiều người chưa từng chứng kiến kia, hưng phấn cười nói.

Chòm râu Trương Tu Chính rất loạn, hiển nhiên thời gian rất lâu không chải vuốt rồi, chỉ là, cái này cũng không ảnh hưởng tâm tình của hắn, uống một ngụm rượu tốt nhất, trên mặt có chút ít ngăm đen lộ ra một tia màu đỏ, nói: "Chưởng quầy, cái khối mã não này, người xem xem, cái màu ánh sáng này, nhìn nhìn lại cái thể tích này, người phỏng chừng có thể bán bao nhiêu tiền tại Đại Tổng?"

Trần Nguyên rất biết hàng, lấy tới nhìn một chút, nói: "Chỉ ít cũng hơn một ngàn quan."

Trương Tu Chính cười ha ha một tiếng, duỗi ngón tay cái ra về hướng Trần Nguyên, sau đó buông mã não, hỏi: "Vậy người lại đoán xem, ta mất bao nhiêu để mua?"

Trần Nguyên nói: "Ba trăm?"

Trương Tu Chính duỗi một ngón tay ra, nói: "Mười lượng bạc "

Mười lượng bạc, thì ra là hơn một trăm quan, Trần Nguyên thế mới biết, thì ra hải vận dễ kiếm tiền như vậy, kéo mấy cái gì đó không có tới, căn bản là món lợi khách sù.

Tiếp theo, Trương Tu Chính cầm qua một ngà voi đến, nói: "Thứ này lại càng lợi hại, nếu có người nào điêu khắc tốt, kéo đến chỗ chúng ta, lợi nhuận sẽ gấp vài lần, nhưng mua về, mời công tượng chúng ta làm mà nói, ta nói cho các người biết, kéo đi bán, vậy thì cũng không phải là giá tiền bằng bạc!"

Trần Nguyên rốt cục cũng hiểu vì cái gì Đại Tổng giàu có như vậy, cái đó và thế kỷ hai mươi mốt giống nhau, là dựa vào kỹ thuật tiên tiến, lợi nhuận đúng là phí tổn gia công.

Mã não, ngà voi, những vật như vậy, thoáng trải qua tay công tượng người Tổng một tý, vậy thì lợi nhuận lập tức trở mình hơn vài chục lần, hắn nhìn một rương bạc trắng bóng, khẽ cười một chút, hỏi: "Như thế nào, chỗ bọn hắn giao dịch, đều là dùng bạc để làm sao?"

Trương Tu Chính gật đầu, nói: "Cũng có thể sử dụng đồng tiền Tổng triều chúng ta, chỉ là, đồng tiền không thuận tiện bằng bạc, còn phải tiến hành trao đổi tiền cùng bọn họ, chúng ta một đường đi hơn mười quốc gia, nếu đi tới chỗ nào, đều phải thay tiền mà nói, xác thực không quá thuận tiện, bọn hắn cũng không tiện."

Trần Nguyên biết rõ, hiện tại kinh tế còn chưa đến thời điểm một nhà độc đại, loại bạch ngân cứng nhắc này, rõ ràng đã trở thành lựa chọn đầu tiên khi giao dịch đối ngoại, trong đầu của hắn bỗng nhiên hiện lên cái gì đó, nhưng lại lóe lên rồi biến mất.

"Trương huynh, một đường khổ cực, sau này các người định làm như thế nào?" Trần Nguyên nhìn Trương Tu Chính hỏi.

Trương Tu Chính cũng nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên: "Vậy thì phải xem chưởng quầy có kế hoạch gì rồi, ta vừa mới nghe nói, người chuẩn bị làm Phò mã, hoàng thượng không cho người buôn bán nữa sao?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Vốn là như vậy, nhưng ngay tại vừa rồi, sự tình đã có biến, ngày mai ta đi chỗ Tướng quốc đại nhân xin danh thiếp, bản Ấp ti sẽ tiền nhiệm."

"Ấp ti?" Bọn người Trần Thế Trung đối với tin tức này cũng là hoàn toàn không biết gì cả, cho nên thời điểm nghe thấy, đều rất là hiếu kỳ.

Trần Nguyên nói: "Đúng, quân tác phường kho bộ, binh khí, một gã Ấp ti nho nhỏ."

Trên mặt Liễu Vĩnh có chút khó chịu nổi, nói: "Làm sao người lại chọn một vị trí như vậy?"

Trần Nguyên không nói về vấn đề này, hắn biết rõ Liễu Vĩnh nhất định rất thất vọng, nhưng hiện tại không cần phải nói thêm cái gì cùng hắn, có lẽ vẫn là câu nói kia, vị trí kém, là vì vị trí đó do người khác cho, muốn vị trí tốt, phải tự mình đi tranh thủ.

Hắn lại vòng vo đem thoại đề trở về, nói với Trương Tu Chỉnh: "Các huynh đệ đều khổ cực, để cho bọn họ nghỉ tạm hai tháng, hai tháng này, Trương huynh người còn phải đi Nghiêm Châu, chúng ta đã kiếm bao nhiêu tiền, liền mua bấy nhiêu thuyền!"

Trương Tu Chỉnh nghe xong, vô cùng hưng phấn, hắn thập phần sợ hãi chuyện Trần Nguyên giống với những người buôn bán khác, buôn bán lời ít tiền, vội vàng cất tiền trong túi áo, như vậy, kế hoạch hàng hải của chính mình phỏng chừng sẽ chết non, không có biện pháp thực hiện.

Hiện tại Trần Nguyên chịu lấy tiền ra, tiếp tục mua thuyền, vậy thì thu vào tiếp theo mới có thể lại tăng lên rất nhiều lần, tiếp theo, thuyền của mình sẽ càng nhiều, không qua được vài năm, một cái hạm đội khổng lồ, một đám thủy thủ thuần thực sẽ xuất hiện.

Trương Tu Chỉnh vội vàng gạt đầu, nói: "Tốt chừng quây yên tâm, ngày mai ta sẽ đi làm!"

Người này hiển nhiên quá mức chấp nhất rồi, Trần Nguyên nghe xong, liền lấy trăm lượng bạc từ chính giữa cái rương ra, nói: "Không cần gấp gáp như vậy, trở lại Biện Kinh một chuyến cũng không dễ dàng, những số tiền này, người cầm lấy, nên mời bằng hữu một tý, tốt nhất là mua ít đồ, vấn an Bao đại nhân một tý, nói cho hắn biết, người rất tốt."

Trương huynh, mặc kệ làm chuyện gì, cũng phải có mức độ, tuy người lớn tuổi hơn huynh đệ không ít, nhưng huynh đệ nói cùng người một câu, trên thế giới này, không có bất kỳ vật gì đáng để chúng ta bỏ xuống tất cả theo đuổi, chúng ta có mục đích sinh tồn là hàng đầu, phải sống, hơn nữa, còn phải tận lực làm cho cuộc sống mình vui vẻ."

Trương Tu Chỉnh hiển nhiên một chút cũng không có nghe lọt, nói: "Người để cho ta chạy trên biển, ta đã rất vui vẻ, ta ở Biện Kinh cũng không có gì bằng hữu, ta đi thăm Dương Nghĩa, bái phỏng Bao đại nhân một tý là được rồi."

Trần Nguyên bắt đắc dĩ, chỉ là, chỉ cần hắn cảm thấy vui vẻ, cũng không có vấn đề gì lớn, ưa thích chạy thuyền, ưa thích hàng hải là chuyện tốt, chính mình không có lý do gì ngăn cản.

Tuy hắn có chút trầm mê, so với vậy thì công tử ca trầm mê ở hoa liễu ngõ hẻm, vẫn tốt hơn nhiều.

Vài thuyền hàng này đến rất vừa vặn, Trần Nguyên đang chuẩn bị tìm những thương nhân kia đến, lòng dè Liêu quốc không khác gì kế hoạch, hắn cảm giác, hiện tại mình đã có chút không cách nào đã khống chế, coi như hiện tại mình bán tháo lòng dè, giống như điểm mấu chốt của Liêu quốc đã bị chạm đến.

Kỳ thật, loại lo lắng này hoàn toàn chính là dư thừa, kinh tế Liêu quốc tại lúc này đây, tất nhiên bị tổn hại, nhưng Liêu quốc thành lập đất nước hơn trăm năm, há lại có thể bị Trần Nguyên thoáng cái đánh đổ?

Hắn hoàn toàn có thể để thêm một thời gian ngắn, hoặc là lại mua vào một ít nữa.

Nhưng lần đầu tiên xào thị trường đều là như thế này, kể cả Soros danh chấn thiên hạ ngày sau cũng nói, tại lần đầu tiên hắn lảng xê cổ phiếu An Liên, trong lòng cũng là tâm thần bất định, nếu như dùng quan niệm Soros để xem xét, lần này Trần Nguyên lảng xê đối với lòng dè hiển nhiên non nớt hơn rất nhiều.

Nhưng Trần Nguyên bây giờ thật sự muốn thu tay rồi, vội vã thu tay, lại là vì một nguyên nhân khác, hắn rất cần tiền.

Xào lông dê là kiếm tiền, nhưng Trần Nguyên có rất nhiều chuyện cần cố kỵ.

Hiện tại đã có thể nhúng tay vào quân công, đã mạo dịch có thể trên biển, tăng trưởng tài sản vài lần, vậy thì chính mình cần gì phải xào lông dê nữa?

Hắn tìm những thương nhân này, cũng là thoảng thám thính miệng của bọn hắn một tý, xem bọn hắn có hứng thú đối với quân đội Đại Tổng hay không, cái khối bánh ngọt này quá lớn, một người ăn, sẽ khiến cho người ghi hận.

Cũng thuận tiện đem vài thuyền hàng hóa này bán đi, không cần như Trương Tu Chính nói, thoảng gia công một tý, lại bán trở về, Trần Nguyên định trực tiếp bán cho thương nhân Tống triều, nếu có người có thể một ngụm ăn hết, là không còn gì tốt hơn.

Buôn bán sao, tài chính thu lại nhanh, tốt hơn nhiều so với lợi nhuận.

Nói xong chuyện cần bàn với Trương Tu Chính, Trần Nguyên ngay lập tức đi tìm bọn người Hô Diên Khánh, đi thương lượng những sự tình không thể nói ở trên mặt bàn kia.

Hơn nửa năm không thấy, vài người đều bị gió biển thổi làm cho đen đi rất nhiều, đặc biệt là Hô Diên Bích Đào, làn da lại có một loại màu đồng cổ nhàn nhạt, nàng mặc trên người bộ mã giáp những thủy thủ kia thường xuyên mặc, quần dài, quần áo nịt, nhìn về phía trên tuy thiếu đi vũ thời điểm mị tại Đại Tổng, lại làm cho Trần Nguyên cảm thấy đặc biệt gợi cảm, có một loại hoa hồng hoang dã rất hấp dẫn.

337. Chương 327: Nhậm Chức (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 327: Nhậm chức (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thời điểm Hô Diên Bích Đào trông thấy Trần Nguyên, lại lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Phò mã gia, ta còn tưởng rằng ngươi đã quên chúng ta nữa đó!"

Phò mã gia ba chữ nói ra dị thường rõ ràng, Trần Nguyên lại giả vờ làm không nghe thấy, trên mặt treo dáng tươi cười nhiệt tình, đi về phía Hô Diên Khánh, nói: "Đại cữu ca đến đây, đến đây, ta và ngươi từ từ thân mật, hơn nửa năm này không thấy, đại cữu ca là càng phát ra vẻ oai hùng!"

Con mắt Hô Diên Khánh nhìn Hô Diên Bích Đào, chỉ thấy Hô Diên Bích Đào không chịu đi ra, lúc này ngược ngung cười một tiếng, nói: "Trần huynh, nửa năm này chúng ta cũng không tệ lắm, tuy một tháng đầu cũng không quá thích ứng, nhưng ra biển mới biết được, thì ra cái thế giới này so với ta tưởng tượng còn muốn lớn hơn rất nhiều, đúng rồi, Trần huynh, những ngày này lão tặc có động tĩnh gì?"

Bọn hắn vẫn không cách nào buông thù hận.

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Giống như đã quên sự tình về các ngươi vậy, hắn luôn luôn đề phòng bọn Phạm đại nhân, nghĩ xem nên đánh gục bọn họ như thế nào, phỏng chừng không có thời gian để bận tâm về các ngươi đâu."

Hô Diên Bình ở bên cạnh nói: "Đại ca, em ở ở Biện Kinh luôn canh chừng Bàng Cát, lại còn có nhân thủ đâm bên người Bàng Cát, đoạn thời gian này, thật sự là không có cơ hội, từ lần trước các ngươi ám sát thất bại, lão tặc đi tới chỗ nào, đều mang theo rất nhiều bảo tiêu, muốn ra tay rất khó."

Hô Diên Khánh thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: "Ta biết rõ, nếu như lão tặc dễ giết như vậy, hắn đã sớm chết rồi, là tâm ta quá vội vàng thôi."

Trần Nguyên vẫn không nói gì, Hô Diên Bình liền nói: "Ta xem, em ở của chúng ta không tệ, đợi ngày mai lên làm Phò mã rồi, ta có thể đấu cùng Lão Bàng một tý!"

Hô Diên Bích Đào cuối cùng mở miệng: "Nhị ca, người có thể đổi lại xưng hô hay không? Hẳn là em rể người sao?"

Hô Diên yên ổn sững sờ nhìn Hô Diên Bích Đào, lại nhìn xem Trần Nguyên, không biết mình nên nói cái gì.

Trần Nguyên biết rõ, hiện tại không thể nhao nhao cùng Hô Diên Bích Đào, tâm tình của nàng, hẳn có thể giải thích, hẳn không sợ, chỉ cần bọn người Hô Diên Khánh không chạy, Hô Diên Bích Đào ngoại trừ gào to hai tiếng ở bên ngoài, nàng muốn phi cũng phi không xong, về điểm ấy, Trần Nguyên có lòng tin tuyệt đối.

Vì vậy, hẳn chỉ lo nói chuyện cùng Hô Diên Khánh: "Đại ca, lần này ra biển, các người có đụng phải hải tặc hay không?"

Nói về hải tặc, Hô Diên Long từ bên cạnh nhảy đi ra, nói: "Đương nhiên có gặp chút hải tặc loại nhỏ, chỉ có mấy cái thuyền hỏng, nhưng có vài tên hải tặc lại rất lợi hại, thuyền cũng rất lớn, lần kia, thời điểm ở tại Guilhem, tám chiếc thuyền lớn vây quanh chúng ta nha, giết từ giữa trưa đến tối, mấy cái boong thuyền chúng ta đều đổ lên, rất là đã ghiền!"

Trần Nguyên nghe xong liền sững sờ hỏi: "Hải tặc có tám chiếc thuyền lớn?"

Hô Diên Khánh giải thích nói: "Cái này cũng không trách người khác được, là sự tình Bích Đào lên bờ dẫn đến, giết một người tên là Mặt Biển Sa, là huynh đệ hải tặc đầu lĩnh, người ta tụ tập vài đám người cùng một chỗ, tới tìm chúng ta tới báo thù, trận chiến ấy, chúng ta bị cướp đi một con tàu tiếp tế, bị thương hơn trăm huynh đệ."

Trần Nguyên hiểu rồi, cái này không phải là chuyện gì xấu, để cho thủy thủ trông thấy hải tặc, mới có thể để cho thủy thủ biến thành hải tặc.

Hắn lập tức nói: "Đại cữu ca, mấy ngày nữa, ta lại để cho Trương Tu Chính đi mua thêm thuyền, lần này, sự tình triệu tập thủy thủ do người tự mình phụ trách, nhớ kỹ, từ vùng duyên hải, tìm một ít người có kỹ năng bơi tốt, biết dùng dao găm, hiện tại chúng ta chỉ có một con thuyền hộ tống, quá ít."

Lần này ta có ý định mua thêm bốn năm con thuyền, huynh đệ đã nói qua, muốn để cho các người kiến tạo một chi quân đội trên đại dương bao la, ngày mai ta phải đi kho quân giới báo danh rồi, ta sẽ chuẩn bị cho người một ít binh khí."

Hô Diên Long nghe xong, liền mừng rỡ nói: "Thật tốt quá, ta sẽ lại đi đến Guilhem, không tìm thấy những người khác, vậy thì đấu với huynh đệ của Mặt Biển Sa kia lần nữa!"

Trần Nguyên nhìn Hô Diên Long, đột nhiên cảm thấy, tiểu tử này giống như trời sinh chính là hải tặc.

Ý niệm vĩnh viễn không chịu thua, cái loại dũng khí không sợ sóng gió này, là những tính cách một hải tặc phải có đủ.

Trần Nguyên từ chối cho ý kiến đối với thuyết pháp của Hô Diên Long, tiếp tục nói cùng Hô Diên Khánh: "Đại cữu ca, lần này người ra biển, phỏng chừng phải đến tháng ba mùa xuân, mấy ngày nữa Trương Tu Chính đi Nghiêm Châu mua thuyền, người đi cùng với hẳn một chuyến."

Một bên chiêu mộ thủy thủ, một bên giúp ta thoảng tìm hiểu một tý, xem trang bị hải quân Tống triều như thế nào, bọn hắn có cái gì, ta đều lấy tới cho các người, bọn hắn không có, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp kiếm cho các người, tóm lại, ta muốn các người lợi hại hơn so với hải quân Đại Tống!"

Hô Diên Khánh gật đầu, nói: "Tốt, ta sẽ đi trước một bước, chỉ là, em rể, cái thuyền hộ tống phải này không kiếm tiền được, tốc độ của nó rất nhanh, boong thuyền dày, thủy thủ nhiều, nhưng lại một chút hàng cũng không thể trang bị."

Ta sợ người kiếm quá nhiều, lại sẽ phải bồi thường tiền, nếu làm người mệt mỏi vì bồi thường tiền, không riêng gì việc chúng ta bắn khoả, cũng sẽ chậm trễ kế hoạch ngày sau của người."

Trần Nguyên xem xét Hô Diên Khánh, cái anh vợ này thật sự là thẳng tính, cong cong kiếm chút lời cũng không thêm, mình phải nói rõ với hắn mới được.

"Đại ca, thời điểm có người đến cướp đoạt của chúng ta, người đi đánh hắn, thời điểm không có người đến cướp đoạt chúng ta, người có thể đi đoạt của người khác mà!"

Mua một chiếc thuyền hàng hóa, cùng cướp được một chiếc thuyền hàng hóa, khái niệm là tuyệt đối không giống nhau.

Hồ Diên Khánh sửng sốt một chút, chỉ là, hần vốn đã làm một ít nghề nghiệp nguy hiểm, cái giết người phóng hỏa này, trong mắt hần cũng đều là chuyện thường, lập tức khẽ gật đầu.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Đương nhiên, chúng ta cũng phải có một chút nguyên tắc, nếu như gặp phải hải tặc, tất nhiên đánh chết hết, bất kể là hải tặc ở đâu. Như vậy có thể tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, còn có, chính là chút ít hải tặc nguyên ý đầu hàng, có thể để làm bổ sung quân đội cho các người ngày sau. Nhưng nếu như gặp được thương đội Tổng triều, ta hi vọng đại ca nhìn rõ ràng rồi, không cần phải tạo thành hiểu lầm."

Hồ Diên Bình cười ha ha một tiếng, nói: "Điểm ấy ta rất rõ ràng, ngày sau, Trương Tu Chính chuẩn bị mở rộng đường biển, lời người sớm nói lúc trước, ta còn nhớ rõ,

đường biển người Tổng triều tìm ra, ta không riêng gì việc không động thủ đối với thương đội Tổng triều, còn có thể cung cấp bảo vệ cho bọn hần, nhưng nếu như chúng ta tìm được đường biển mới rồi, bất luận kẻ nào, cũng đừng mơ tưởng nhúng chàm."

Trần Nguyên thoả mãn gật đầu, nói: "Tốt, đại cữu ca làm việc, ta rất yên tâm, người cảm thấy, năm chiếc thuyền lớn của chúng ta, ở bên trong đám hải tặc tính toán là cái gì?"

Hồ Diên Khánh suy nghĩ một chút rồi nói: "Như lần này ta nhìn qua hải tặc, không có đội nào vượt qua bốn chiếc thuyền lớn, chỉ là, nghe nói tại vùng biển Đông Hải, thường xuyên có một đội hải tặc không rõ lai lịch, những người này ra tay rất độc ác, làm việc không lưu người sống, danh tiếng vô cùng vang dội, có hơn mười con thuyền."

"Đông Hải? Đây chẳng phải là chính là cửa nhà Đại Tổng sao?" Trần Nguyên lấp bắp kinh hãi.

Hồ Diên Khánh gật đầu, nói: "Ừm, hơn nữa bọn hần giống như đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với đội thuyền Đại Tổng, hạm đội Đại Tổng nhiều lần đi áp chế, cuối cùng vẫn đều là không có kết quả gì hết."

Trần Nguyên biết rõ, bây giờ còn không phải thời điểm cân nhắc những điều này, bởi vì, nghề nghiệp hải tặc này có đặc thù tính rất lớn.

Hải tặc giống nhau ở chỗ, đều ưa thích để tên hiệu của chính mình được người tán dương trên mặt biển, loại hải tặc ẩn nấp hành tung này, khả năng ngay tại chỗ họ có thân phận rất cao, thậm chí có khả năng, bọn hần chính là hải quân Đại Tổng.

Hần nhìn Hồ Diên Khánh, nói: "Đại cữu ca, người có nghĩ tới, lấy một cái tên hiệu cho mình, làm tên hiệu cho mình có thể khiến cho người trên mặt biển nghe được, đều cảm thấy sợ hãi hay không?"

Hồ Diên Khánh cười một chút, nói: "Dĩ nhiên muốn, những người như chúng ta, trên đất bằng bị Lão Bàng làm cho không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nếu có thể dương danh trên biển, cũng là một sự tình đại khoái, ta đã nghĩ kỹ, ta gọi là 'Hổ trong nước'."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Người yên tâm, chỉ cần người có cái dã tâm này, huynh đệ sẽ làm hậu thuẫn kiên cường cho người, vậy thì năm chiếc thuyền lớn là vốn liếng của người, chính người tự đi phát triển, nếu như gặp phải chuyện ngoài ý mà nói, cứ tới nơi này, ta mua thêm cho người."

Hàng người đoạt đến, huynh đệ bao tiêu hết, chỉ là, tên hiệu của người không tốt, huynh đệ lấy một cái tên giúp người, người xem cái tên 'Thuyền trưởng' này như thế nào?"

Trong mắt Hồ Diên Khánh, tên hiệu không phải là chuyện gì quá quan trọng, chỉ cần nắm tay quả đấm ngoan độc, cái tên hiệu gì cũng đều có thể vênh vào tung hoành.

Trần Nguyên nói như vậy, chẳng khác nào là quăng bọn người Hồ Diên Khánh đi ra ngoài, tiếp theo, nếu như chạy thuyền thuận lợi mà nói, khả năng cũng là một lần cuối cùng cần bọn hần đến hộ tống.

Ở phía trong thời điểm kế tiếp, những hải tặc phải này nhờ vào bản lãnh của mình, tìm kiếm một cuộc sống trên mặt biển.

Đương nhiên, Hô Diên Khánh có đầy đủ tin tưởng, điều kiện bởi vì Trần Nguyên cho hắn, đã đầy đủ hậu đãi, chuyện cả đời chiếu cố là không thể nào phát sinh.

Đối với biển cả, Hô Diên Khánh đã có hiểu rõ nhất định, lúc này đây đi ra ngoài, hắn quyết định chuyên môn đi tìm vài chi đội ngũ hải tặc quy mô trung và nhỏ để luyện tập.

Trước đó lần thứ nhất chỉ có hộ tống thuyền, bị Mặt Biển Sa đánh tương đối chật vật, tuy cuối cùng Mặt Biển Sa không chịu được thương vong lui đi, nhưng Hô Diên Khánh vẫn cảm giác mặt mũi của mình tổn thất rất lớn.

Cho nên, hắn biết mình có năm con thuyền, liền muốn tìm Mặt Biển Sa kia luyện tập một lần nữa.

Ứng hộ lớn nhất là chuyện Trần Nguyên đáp ứng, sẽ một ngăm ăn tươi hết hàng hóa hắn đoạt được, đây đúng là một cái trợ giúp rất lớn.

Bất kể là trên đường hay là trên nước, đối với cường đạo mà nói, nan đề ngay tại ở chỗ, người định thủ tiêu tang vật như thế nào.

Chỉ cần tang vật chuyển đi nhanh, có thể có một điểm dừng chân hoặc là nói cảnh tránh gió bão phù hợp ở Đại Tống, Hô Diên Khánh cảm thấy, nếu như mình không đồng ý đầu tiên mà nói, vậy thì không bằng nhảy vào trong biển rộng tự tử được rồi.

Hiện tại không riêng gì Hô Diên Khánh hoặc là Hô Diên Long, mà ngay cả trong ánh mắt Hô Diên Bình, cũng đều hiện ra hào quang, tiến đến Trần Nguyên trước mặt nói: "Em rể, người xem người đi, lập tức làm quan rồi, cái vấn đề về an toàn này, cũng không cần cân nhắc nhiều như vậy nữa rồi, những gia đình này của người có đến hai mươi người, chỉ cần hai người Tô Đồ cùng Thiết An Ha Mã Thai bọn họ là đủ rồi!"

Trần Nguyên hiểu ý của hắn, vội vàng cắt ngang hắn lời nói chuyện, bảo tiêu là cái gì? Bảo tiêu chính là tại thời điểm chính mình an toàn, đứng tại bên cạnh mình hù dọa người khác, tựa như Lão Bàng đi đi lại lại mang theo hơn mười người vậy.

Hô Diên Bình này là nhất định phải lưu lại.

"Đại cữu ca, sự tình nói thì nói như vậy, các người trôi nổi ở trên biển nửa năm, khuya hôm nay cứ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai đi địa phương khác chơi đùa, tuy Biện Kinh không thể lộ diện, nhưng các người đi địa phương khác, vẫn không có vấn đề."

Hô Diên Bình rất là ủ rũ, Hô Diên Khánh gật đầu, nói: "Vậy thì tốt, thời gian cũng không sớm, chúng ta đi trước."

Mọi người ào ào đi ra ngoài rồi, Hô Diên Bích Đào rõ ràng cũng muốn đi, Trần Nguyên vội vàng chạy đến, lúc này hắn biết mình không thể không nói chuyện cùng nàng: "Bích Đào, người lưu lại, ta và người thương lượng một việc."

Hô Diên Bích Đào xoay đầu lại, nói: "Ta còn tưởng rằng người không có gì nói cùng ta nữa đó!"

Bước chân bọn người Hô Diên Khánh cũng không dừng lại, Trần Nguyên cười cười, đóng cửa lại nói: "Sao có thể chứ, ta có thiệt nhiều thiệt nhiều lời muốn nói cùng người, nhưng không biết nói từ chỗ nào thôi."

Hô Diên Bích Đào nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, sắc mặt rất là bất thiện, nói: "Phò mã gia muốn nói cùng ta, loại tiểu nữ nhân giang hồ này cái gì đi à nha?"

Trần Nguyên quay người đi tới, trong ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng ôn nhu nói: "Ta nhớ người lắm."

Rất đơn giản, rất giả bộ, nhưng loại phương pháp này, đối với Hô Diên Bích Đào hiện tại, lực sát thương lại rất mạnh.

Cả người Hô Diên Bích Đào biến đổi một chút, ngữ khí nói chuyện lập tức có chút mềm mại, nói: "Người chỉ biết lừa người thôi!"

Trần Nguyên mỉm cười, tay đưa lên trên lưng Hô Diên Bích Đào, nàng bỗng uốn éo nhúc nhích muốn tách khỏi.

Nếu như nàng thật sự muốn trốn tránh, Trần Nguyên đâu thể bắt được nàng? Thân thể mềm mại bị Trần Nguyên ôm chặt lấy, môi của hắn ấn lên trên cổ Hồ Diên Bích Đào, nói: "Nữ hiệp, nơi này có nam nhân tốt nhất thế giới, bởi vì tưởng niệm người, đã vô pháp khống chế chính mình rồi, người giúp hắn một chút được chứ?"

Hồ Diên Bích Đào đã có thời gian rất lâu không nếm được hương vị tình dục, lúc này có vẻ có chút ý loạn tình mê, hỏi: "Giúp như thế nào đây?"

Trần Nguyên dùng một tay lấy bế nàng lên, nói: "Kính xin nữ hiệp thi triển công phu trên giường."

.....

Một đêm đi qua, Trần Nguyên lười biếng từ trong chăn bò ra, nhìn Hồ Diên Bích Đào đã muốn tỉnh lại, liền khẽ mỉm cười nói: "Như thế nào lại dậy sớm như vậy?"

Hồ Diên Bích Đào nói: "Ở trên thuyền thời gian quá dài rồi, cho dù hạ đến nhiều ngày như vậy, mỗi lần lúc ngủ, có lẽ là cảm giác giường giống như đang lắc lư, cho nên, mấy ngày nay cũng không quá dễ tâm đến giấc ngủ."

Một tay Trần Nguyên ôm cái lưng bóng loáng của nàng, nói: "Lần sau, thời điểm buổi tối, lại ngồi trên người của ta, ta thích người ở trên ta, mặt mũi sáng ngời."

Hồ Diên Bích Đào nổi giận, thoáng vỗ nhẹ nhẹ một tý trên bộ ngực hắn, nói: "Nói thật, hiện tại người sắp làm Phò mã rồi, ta thật không biết giữa chúng ta nên làm như thế nào."

Ngữ khí nàng nói lời này rất là ôn nhu, rồi lại có vô cùng thương cảm, Hồ Diên Bích Đào đang cực lực áp chế cảm giác chính mình đối với chuyện này, rất thống khổ, tựa như Trần Nguyên suy nghĩ, chỉ cần trời bọng Hồ Diên Bích Đào lại, Hồ Diên Bích Đào không thể chạy được.

Chính là bởi vì không chạy được, cho nên nữ tử luôn luôn khoáy ý ân cừu này, thậm chí ngay cả quyền lợi lựa chọn phát tay áo mà đi cũng bị mất.

Trần Nguyên nhẹ nhàng hôn nàng một tý, nói: "Tin tưởng ta, ta nhất định có biện pháp, cùng lắm thì đến lúc đó, ta và người cùng chạy thuyền, cùng đi làm hải tặc."

Hồ Diên Bích Đào cố nặn ra vẻ tươi cười, hỏi: "Người cam lòng buông tha Công Chúa như hoa như ngọc sao?"

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: "Thật sự có chút ít không nỡ, nhưng ta càng không bỏ được người."

Tuy biết rõ đây là lừa người, nhưng Hồ Diên Bích Đào nghe xong, vẫn rất là cao hứng, cường tự dứt bỏ phiền não, ngã vào trong ngực Trần Nguyên, hưởng thụ ôn nhu hiện tại.

Hai người vuốt ve an ủi một lát, Trần Nguyên từ trên giường bò dậy, nói: "Ta đi, người cứ ở tại chỗ này, bọn hắn đi ra ngoài chơi, người thì không nên đi, ở chỗ này theo ta đi chơi."

Hồ Diên Bích Đào cười một chút, nói: "Biết rồi, tranh thủ thời gian đi nhậm chức đi, Áp ti đại nhân của ta!"

Hiệu suất Nhân Tông xử lý việc đôi khi vẫn rất cao, thời điểm Trần Áp ti tại Tướng quốc phủ viết danh thiếp, Tôn Công Sáng cũng đã nhận được tin tức Trần Thế Mỹ muốn tới, hơn nữa còn biết dụng ý Nhân Tông để cho Trần Nguyên đến.

Đây là cái tin tức tốt đối với Tôn Công Sáng, đại bộ phận người bị tiền bức đến điên đều là như thế này, chỉ cần có người đưa tiền đến cho hắn, bất kể là tiền của ai, hắn cũng dám muốn.

Cho nên, thời điểm Trần Nguyên bước vào cửa lớn phủ kho tác phường, Tôn Công Sáng rõ ràng dùng thân phận thượng quan, tự mình đứng ở cửa ra vào nghênh đón.

Trong mắt Tôn Công Sáng, Trần Nguyên đã sắp làm Phò mã rồi, lúc này đây hoàng thượng phái hắn đảm đương Áp ti, rất rõ ràng, chính là một loại quá độ, lại để cho Trần Nguyên tài trợ quân giới sản xuất của chính mình, thành công, tự nhiên là lý do tốt nhất để Trần Nguyên thăng quan.

338. Chương 328: Mộc Quế Anh 1

[QUOTE=;358016]

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 328: Mộc Quế Anh 1

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Cái này, với hắn mà nói, đã không sao cả rồi, chỉ cần Trần Nguyên người nguyện ý bỏ tiền đi ra, công lao đều là của người, không có vấn đề gì hết.

Bước vào tác phường, ánh mắt đầu tiên, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác mình có chút chấn kinh rồi, binh khí tác phường Đại Tổng thật sự quá khổng lồ, thật sự vượt quá dự liệu của hắn.

Bên ngoài, cả tác phường chiếm diện tích hơn hai mươi mẫu, vô số xưởng nhỏ xếp đặt cực kỳ chỉnh tề, sản xuất chế tạo các loại áo giáp, binh khí đao, thương cùng với trang bị màn binh, túi giáp, ngay ngắn trật tự mà bày trên mặt đất.

Trần Nguyên vừa đi, vừa nhìn xung quanh, những thợ thủ công kia cũng không hề thả những thứ trong tay ra, đám thợ rèn vung đại chùy, nên phía trên thép ròng đã nung đỏ, dần dần bắn ra một chút ánh sáng đỏ.

"Thế Mỹ, cái này chỉ là một phường trong rất nhiều đại phường của chúng ta, phụ trách nghiên cứu chế tạo binh khí và công cụ chiến đấu. Mặt khác, trong phường lớn, chúng ta còn thiết lập cung nỗ phường, tên phường, nhiều xưởng nhỏ khác, tất cả 51 cái, tổng cộng bảy ngàn sáu trăm người, mỗi ngày có thể chế tạo 500 binh khí, nguyên bộ ba trăm."

Ngón tay Tôn Công Sáng chỉ chút ít xưởng nhỏ hai bên, giới thiệu cho Trần Nguyên biết.

Nói là xưởng nhỏ, nhưng so với tiệm rèn dân gian thì lớn hơn rất nhiều lần.

Trần Nguyên hỏi: "Tôn đại nhân, những vật này sản xuất ra, đều vận đến tiền tuyến sao?"

Tôn Công Sáng lắc đầu, nói: "Tạm thời chưa vận, đợi tới khi nào xảy ra chiến tranh rồi, sẽ vận qua cho quân đội."

Cái này là cách khống chế của Tổng triều đối với quân đội, Triệu Khuông Dận sợ người khác đi lên con đường giống hắn.

Cho nên, không riêng không gì việc bắt một người tướng lãnh không có được quân đội của mình, thậm chí cả chút ít quân đội tuyến hai kia, thường thường cũng phải chờ tới thời điểm có mệnh lệnh tác chiến, mới có thể được nguyên bộ binh khí.

Bình thường, những binh khí này nằm ở bên trong phủ kho, chờ thời điểm binh sĩ cầm được trong tay, rất nhiều binh khí cũng đã mất đi sự sắc bén.

Trần Nguyên thuận tay cầm một thanh trường thương vừa mới rèn tốt lên, mũi thương sắc bén, phẳng phát có thể đâm rách trời cao, hắn không khỏi hơi than thở nhẹ nhàng: "Thật là đáng tiếc, thật là đáng tiếc!"

Tôn Công Sáng bỗng nhiên đi vào trường thương tác phường, nói: "Thế Mỹ, người chờ một chút, ta sẽ lấy cây thương khác cho người xem!"

Sắc mặt Tôn Công Sáng rất là hưng phấn, không bao lâu đã từ bên trong tác phường lấy ra một cây thương, chỉ thấy trên đầu thương này mặt có một ngoặt ngoặt thật dài, giống như lưỡi kiếm, lưỡi kiếm cong kia rất mỏng, nhưng Trần Nguyên lấy tay ấn một chút, phát hiện nó dị thường kiên cố.

Tôn Công Sáng cười nói: "Đây là cây thương ta mới chế tạo ra, tại phương bắc, ta thấy chút ít binh sĩ, vì đối phó với kỵ binh man di, cột liềm đao vào chuôi thương, rất có hiệu quả công phá. Lại căn cứ kích thước hình dạng, làm ra cây thương này, người xem đầu thương này, so với đầu thương bình thường thì sắc bén

hơn rất nhiều, cái móc bên này là chuyên môn chém đùi ngựa, một khi bị nó bám vào lấy, đùi ngựa sẽ mất ngay!”

Lúc này Trần Nguyên nghĩ tới, cái này giống như là câu liêm thương trong truyền thuyết, bên trong truyền Thủy Hử, kim thương Từ Ninh đã dùng loại này binh khí, Nhạc Phi cũng từng dùng nó, đánh vỡ thiết kỵ quân Kim.

Thời điểm Trịnh Thành Công thu phục Đài Loan, giống như cũng dùng hắc nó bắt lấy chiến thuyền người Hà Lan.

Vật tốt này, Trịnh Thành Công khi đó có thể sử dụng, hiện tại để cho bọn Hồ Diên Khánh thu được một ít, không có gì tốt hơn, cũng không biết hiện tại sản xuất ra bao nhiêu, Trần Nguyên không khỏi cảm lên, tán dương một câu: “Cái thương tốt này, Tôn đại nhân, hiện tại sản xuất ra bao nhiêu rồi?”

Tôn Công Sáng cười một tiếng đau khổ, nói: “Chỉ có một cây người cầm trong tay này thôi.”

Trần Nguyên rất là kinh ngạc, hắc biết rõ, Tôn Công Sáng thiếu tiền nghiên cứu, nhưng không nghĩ tới lại thiếu đến nước này.

Tôn Công Sáng thở thật sâu, nói: “Hử nho như vậy, thật sự đáng chết, không trả tiền còn chưa tính, ta muốn chế tạo ra thứ để quân đội chứa đựng được nhiều đồ hơn một tấc, rõ ràng cũng không thể được phép, chẳng trách Bàng Cát hết lần này tới lần khác, đều làm cho bọn hắc cực khổ đến chết!”

Trần Nguyên bỗng nhiên chắc chắn, lần trước Thẩm Nhụy đã nói cùng mình, Bàng Cát muốn xử Phạm Trọng Yên rồi, nhưng không biết dùng phương pháp gì, hắc muốn thăm dò, liền hỏi Tôn Công Sáng một chút: “Tôn đại nhân, Bàng Thái sư lại muốn không an phận rồi sao?”

Tôn Công Sáng thở dài một tiếng, cũng không nói tỉ mỉ: “Không cần lo cho hắc, là Phạm đại nhân cổ hủ, Bao đại nhân đã nói rõ lợi hại cùng hắc, nhưng hắc vẫn y nguyên khăng khăng một mực không nghe!”

Trần Nguyên lại càng hiếu kỳ, không biết lần này Lão Bàng đào cái bẫy rập gì đây, rõ ràng lại khiến cho Phạm Trọng Yên biết rõ là bẫy rập, còn muốn nhảy vào bên trong?

Chỉ là, cũng không thể hỏi quá nhiều, hiện tại Trần Nguyên đã biết rõ, Tôn Công Sáng cất bước gian nan, không có tiền, không có quân đội, như vậy, mặc cho người có bốn sự lớn đến mấy, cũng đừng muốn phát triển cái ngành sản xuất công nghiệp quân sự gì.

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: “Tôn đại nhân, hiện người đang chuẩn bị làm binh khí gì?”

Hai người chạy tới “văn phòng” của Tôn Công Sáng, hắc xuất ra hai bản vẽ, nói: “Thế Mỹ, người xem hai cái nổ này đi.”

Trần Nguyên đầu đưa tới, Tôn Công Sáng giải thích: “Cái này gọi là ‘Song cung bàn máy nổ’, cần hơn mười người người mới có thể sử dụng, năm, bảy người hợp lực xoắn động dây tời, đợi nổ dây cung mở ra, còn có người nắm cơ răng, chuyên quản hướng mũi tên, nhắm thẳng vào mục tiêu.

Lúc phóng ra, dùng lực lượng tay người không thể chuyển động chỗ lấy, phải do người khỏe mạnh, giờ một đại chùy lên cao, dùng toàn thân khí lực nện búa xuống,

người xem xem, những này mũi tên, vừa thô vừa to, đầu mũi tên là hình dẹp, tầm bắn ước chừng 120 đến 135 bước, trong hơn một trăm bước này, có một người giết một người, có hai người chết một đôi, trong năm mươi bước, coi như là gốc cây già trăm năm, cũng có thể xuyên thẳng qua!”

Trần Nguyên nghe xong, liền kinh ngạc không thôi: “Lợi hại như vậy sao?” Cho dù súng trường thế kỷ mười chín, lực xuyên thấu rất mạnh, cũng không dám nói lời như vậy.

Biểu lộ của Trần Nguyên chính là kích lệ tốt nhất đối với Tôn Công Sáng, hắc nói càng hưng phấn hơn, lại lấy một tờ bản vẽ ra, nói: “Còn có cái này, người xem, hắc gọi sòng nổ ba dây cung, tuy lực đạo kém hơn một ít so với phía trên, nhưng khoảng cách vượt qua gấp đôi, hơn nữa, lần thứ nhất bắn được ba chi mũi tên dài, lực sát thương tuyệt đối không kém!”

Nói xong, lại lấy một tờ bản vẽ ra, nói: “Lợi hại nhất là nó!”

Bản vẽ vẽ một cái đồ hình nho nhỏ bốn chân, Trần Nguyên nhìn mà không hiểu: "Đây là cái gì?"

Tôn Công Sáng nói: "Ta gọi nó là thủ pháo, chỉ cần hai người là có thể thao tác, có thể bắn hòn đá nặng mấy cân ra bên ngoài năm mươi bước, Thế Mỹ, hòn đá nặng mấy cân, bay ra năm mươi bước, đủ để nện một thót ngựa ngã gục, nhưng là đây không phải điều ta mong muốn, ta nghĩ, nếu như có thể để hỏa được vào trong viên đá, lại để cho viên đá bạo tạc nổ tung mà nói, uy lực sẽ càng lớn hơn nhiều lần!"

Trần Nguyên rất là kinh ngạc nhìn Tôn Công Sáng, đây quả thật là một người rất có ý tưởng mới.

Chút ít đạn pháo Châu Âu kia, hiện tại còn chưa chế tạo ra, toàn bộ đều là thời điểm Thành Cát Tư Hãn đánh bọn hãn, bọn hãn mới học được, so với Tôn Công Sáng thì chậm gần hai trăm năm.

"Tôn đại nhân, biện pháp này, chừng nào người có thể chế tạo ra thứ này?" Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, vẫn có thể chắc chắn, hỏa được nhét vào trong viên đá, cái sáng ý này đáng để khích lệ.

Tôn Công Sáng nói: "Năm kia, thời điểm ta xem một đứa bé đánh trận chiến nã pháo, nó đốt pháo đặt ở trong viên đá, nổ vài cái, rõ ràng tăng đá nổ tung, bởi vậy mới nghĩ ra được."

Chỉ là, cảm giác hưng phấn trên mặt hãn đảo mắt đã không thấy tăm hơi, mà chuyển biến thành một cổ ưu thương không hiểu, nắm tay thành quả đấm, nện ở trên mấy tờ giấy, nói: "Lợi hại có làm được cái gì, hiện tại chỉ là một trang giấy, không có tiền chế tạo, không ai tới thử nghiệm, cái giấy này, thậm chí so với giấy chùi còn không bằng nữa!"

Trần Nguyên nói: "Đại nhân, sự tình tiền, ta sẽ nghĩ biện pháp, sự tình quân đội, ta cũng nghĩ biện pháp."
tinhlinh2

339. Chương 328: MỘC QUẾ ANH 2

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 328: Mộc Quế Anh 2

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tôn Công Sáng vẫn còn có chút không tin Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ à, ta biết rõ người có tiền, nhưng cái sự tình quân đội này, hoàng thượng cũng không thể làm chủ cho ta, nếu như người không làm được, cũng đừng có cưỡng cầu."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Đại nhân yên tâm, sự tình quân đội cứ đặt ở trên người của ta, không phải bọn hãn không cho chúng ta nắm quân đội sao, chúng ta tìm một chỉ thân binh khác đến, không phải là được rồi?"

Hắn duỗi ngón tay ra, nhúng nước trong chén, viết một chữ lên trên bàn: "Dương".

Tôn Công Sáng thành linh hiểu ra, vỗ cái gáy nói: "Ta như thế nào mà không nhớ ra được nhỉ?"

Tướng quân tổng triều không thể có quân đội, nhưng mỗi người bọn hãn, cũng có thể có một số lượng thân binh nhất định, những thân binh này nhiều thì mấy trăm, ít thì hơn mười.

Những thân binh này, là chỗ dựa vào kiên cố nhất cho những tướng quân kia khi ở trên chiến trường, thời điểm phá địch, dựa vào nó, thời điểm bảo vệ tánh mạng, cũng dựa vào nó, cho nên, những tướng quân này, bình thường sẽ không giao tư binh mình cho người khác làm thí nghiệm.

Nhưng nếu như thân binh một phủ nào đó nhiều hơn tướng quân thì sao? Quý phủ phải có mấy ngàn thân binh mà nói, cứ cầm mấy trăm cho người, coi như là chút lòng thành.

Số lượng thân binh bị nghiêm khắc hạn chế, thậm chí hạn chế càng nghiêm khắc hơn so với tư binh của đám địa chủ, cho nên, chỉ có cai quản nhiều tướng quân, mới có thể nhiều thân binh.

Cả Đại Tổng, một trong những nguyên soái cai quản nhiều tướng quân nhất, đúng là Thiên Ba phủ.

Tôn Công Sáng kéo Trần Nguyên lại, nói: "Đi, chúng ta cùng đi bái phỏng chư vị nguyên soái Thiên Ba phủ!"

Thiên Ba phủ ở thời đại này, không riêng gì là một phủ đơn giản như vậy, ở trong lòng dân chúng, Thiên Ba phủ đại biểu một loại tinh thần, một loại tinh thần Đại Tổng hiện tại phải cần.

Hiện tại trong lúc này, trong phủ toàn là một đám nữ nhân "chiến đấu", cái này không ảnh hưởng đến sự tôn trọng của dân chúng đối với của các nàng chút nào, bởi vì những nữ nhân này vâng chịu của lý luận của nam nhân bọn họ, chiến đấu.

Cho nên, mặc dù những người đọc sách kia rất xem thường võ tướng, nhưng bọn hắn không thể không coi trọng Thiên Ba phủ.

Thời điểm đi đến trước cửa Thiên Ba phủ trăm mét, một khối bi văn sâu sắc đã đứng ở đó, phía trên viết tám chữ to "Quan văn hạ kiệu, võ quan xuống ngựa."

Cái khối bia này, là các huynh đệ Thiên Ba phủ dùng tánh mạng của mình đổi lấy.

Tôn Công Sáng cùng Trần Nguyên từ trên xe ngựa đi ra, đi bộ vào trước cổng chính Thiên Ba phủ, đây là lần đầu tiên Trần Nguyên tiến vào Thiên Ba phủ, ngẫm lại, mình sắp có khả năng nhìn qua Dương Bài Phong, Vương Hoài Nữ, hoặc là Bát tử cửu muội, hoặc là Mộc Quế Anh trong truyền thuyết, tâm tình Trần Nguyên có chút kích động.

Bọn họ là được một người hầu dẫn đi vào, ngay từ đầu đến gặp bọn họ chỉ là Sài quận chúa.

Nữ nhân này, luận thân phận, là một người cao nhất ở Dương gia ngoại trừ Lương lão thái quân, nhưng Trần Nguyên biết rõ, hiện tại, lo liệu việc nhà Dương gia chính là Mộc Quế Anh.

Dương gia tất nhiên không biết mình và Tôn Công Sáng vì sự tình gì mà đến, cho nên Mộc Quế Anh cũng không đi ra.

Nhưng khi Tôn Công Sáng nói ý đồ bản thân đến lần này, Sài quận chúa biết rõ, sự tình mượn thân binh, nàng vô pháp làm chủ, cũng hiểu tầm quan trọng trong chuyện này, liền để cho bọn họ ngồi đợi một lát, đi mời Mộc Quế Anh ra.

Thời điểm Trần Nguyên để liếc nhìn Mộc Quế Anh, nói thật, đáy lòng có chút thất vọng.

Vốn cho rằng Mộc Quế Anh hẳn là đẹp mắt như trên sân khấu, ít nhất cũng nên thân mặc khôi giáp, vai vác song đao, có một tư thế hình tượng hiên ngang.

Nhưng không nghĩ tới, Mộc Quế Anh cho hắn ấn tượng đầu tiên, chính là một nữ nhân rất bình thường, cũng không mặc áo giáp, chỉ là cao hơn so với những nữ tử Đại Tổng bên ngoài kia một chút, dáng người không tính là thon thả.

Sau khi Mộc Quế Anh vào cửa, vốn là liếc nhìn Trần Nguyên cùng Tôn Công Sáng, một sát na Trần Nguyên tiếp xúc ánh mắt kia của nàng, đột nhiên cảm giác được, ánh mắt bắn về phía mình giống như mang theo một loại uy nghiêm rất bình thản, không khỏi đứng lên chào.

"Vị nào là Tôn đại nhân?" Ngữ khí Mộc Quế Anh nói chuyện cũng rất là bình thản.

Tôn Công Sáng vội vàng ôm quyền nói: "Hạ quan phủ kho biết chế cáo Tôn Công Sáng, bái kiến nguyên soái."

Mộc Quế Anh gật gật đầu, lại nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Người chính là Trần Thế Mỹ?"

Không biết vì cái gì, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác, tại trước mặt nữ nhân này, bộ bốn sự dịu dàng của chính mình hoàn toàn vô pháp thi triển, nàng giống như mang theo một tia uy nghiêm, một tia trang trọng, lại khiến cho Trần Nguyên không đành lòng khinh nhờn.

"Đúng!" Trần Nguyên rất ít nói vấn đề dứt khoát như vậy.

Mộc Quế Anh cười một chút: "Ta đã nghe Văn Quảng nói về ngươi, không tệ, đều ngồi xuống nói chuyện đi."

Trần Nguyên cùng Tôn Công Sáng rất quy củ ngồi ở trên mặt ghế, Mộc Quế Anh bảo người ta bưng lên trà đến, sau đó hỏi: "Các ngươi muốn mượn binh?"

Tôn Cao Sáng gật đầu, nói: "Hồi bẩm nguyên soái, không phải mượn binh, chỉ là, chúng ta muốn thử nghiệm một đám vũ khí chúng ta mới chế tạo, đến vũ trang một chi quân đội, nhìn xem sức chiến đấu rốt cuộc như thế nào, nhưng đám đại thần trong triều phản đối, tìm đến nguyên soái, thật sự là tình thế bất đắc dĩ."

Mộc Quế Anh suy nghĩ một chút, nói: "Nói cách khác, cho ngươi mượn binh, cầm vũ khí các ngươi lên chiến trường, nhìn xem chiến quả là được rồi, phải không?"

Tôn Cao Sáng đầu: "Nguyên soái anh minh!"

Mộc Quế Anh lắc đầu: "Thứ cho ta nói thẳng, biện pháp này của các ngươi, căn bản không nhìn ra thành công, các ngươi muốn xem kết quả sao, phải biết rằng, chiến tranh có rất nhiều nhân tố, chúng ta vô pháp khống chế tình huống, ví dụ như đối thủ mạnh yếu, địa hình, cùng với tố chất người dẫn binh sĩ....."

Ở phương diện này, Tôn Công Sáng cùng Trần Nguyên đều là người thường, bọn hắn bị nói đến mức hai mặt nhìn nhau, Trần Nguyên hỏi một câu: "Nguyên soái, chúng ta sao có thể xác định được đây?"

Mộc Quế Anh nói: "Kỳ thật, sự tình không phức tạp như các ngươi suy nghĩ, cái binh khí này có thể phát huy tác dụng trên chiến trường hay không, các ngươi đến hỏi binh sĩ sử dụng hợp tay hay không là được rồi."

Nàng nói hết lời, phản ứng đầu tiên của Trần Nguyên chính là, có phải nàng đang qua loa chính mình hay không, đơn giản như vậy sao? Không thể nào đâu?

Lập tức mang theo nghi vấn hỏi một câu: "Nguyên soái, tuy tại hạ không hiểu hành quân chiến tranh, nhưng cũng biết, nếu một người dùng đao, người bỗng nhiên để cho hắn đổi sang một loại đao khác, hẳn nhất định sẽ nói không thuận tay."

Mộc Quế Anh cũng không có ý trách cứ chút nào nói với Trần Nguyên: "Ừm, ngươi nói rất có lý, đối với phần lớn quân sĩ mà nói thì là như thế, cho nên, các ngươi phải tìm những người binh sĩ ăn nằm ở chiến trường kia, cùng loại vũ khí các ngươi muốn khắc chế địch nhân sẽ giao thủ."

Ta cho ngươi biết, binh sĩ không phải võ lâm cao thủ, dùng quen binh khí, dùng những thứ khác sẽ không thuận tay.

Là vì một người binh sĩ bình thường, binh khí của hắn có khả năng tùy thời rơi mất trên chiến trường, hoặc là bị đối thủ chém đứt, cho nên, hắn phải học được bốn sự cơ bản nhất, chính là cầm lấy binh khí gì cũng đều có thể dùng, rõ chưa?"

Vừa nghe nàng nói như vậy, Trần Nguyên cũng cảm thấy có phần đạo lý, hắn biết rõ, nguyên nhân chủ yếu mình bất định chủ ý, là bởi vì hắn không biết về những binh lính kia.

Mộc Quế Anh ngừng một hồi, đột nhiên hỏi một vấn đề: "Các ngươi, vì cái gì mà muốn chế tạo binh khí?"

Tôn Công Sáng lập tức nói: "Vì giang sơn xã tắc Đại Tống ta!"

tinhlh2

340. Chương 329: Không Cần Quấy Rầy

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 329: Không cần quấy rầy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Mộc Quế Anh lại nhìn về phía Trần Nguyên, nói: "Trần Thế Mỹ, nghe nói lần này người cần dốc hết gia tài, một cái giá lớn như vậy, đối với người, một người mua bán mà nói, khiến cho ta rất là hoài nghi, là vì giang sơn xã tắc, hay là vì Công Chúa?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Cũng không phải, ta chỉ muốn chính mình có thể còn sống, có thể an an ổn ổn sống, để tiếp tục buôn bán."

Trong mắt Mộc Quế Anh bỗng nhiên thả ra một đạo quang mang: "Thật sao?"

Trần Nguyên nói: "Yến Vân mười sáu châu vốn là yếu địa trấn giữ trung nguyên, hôm nay bị Liêu quốc chiếm cứ, Đại Tống ta chẳng những không đường tiến, còn mất đi sơn tung hoành, các tướng sĩ nhìn người Liêu quốc phóng ngựa mà đến, lại chỉ có thể nhìn bọn hán lần nữa phóng ngựa mà đi, vậy thì dưới vó ngựa Liêu quốc, có bao nhiêu máu tươi dân chúng Tống triều?"

Hàng năm, bao nhiêu người bị tiếng vó ngựa kia làm cho kinh hãi rơi lệ? Nguyên soái, ta không muốn làm nô lệ, càng không muốn lại để cho con của ta phải sinh hoạt trong sợ hãi, dưới sự uy hiếp của mấy cái móng ngựa."

Cơ trên mặt Mộc Quế Anh bỗng nhúc nhích, nàng đã bị Trần Nguyên thuyết phục.

Trần Nguyên có thể thuyết phục nàng, là vì những lời này, đã đưa tới sự đồng tình trong lòng Mộc Quế Anh, năm đó, trước khi nàng gặp được Dương Tông Bảo, ngay tại biên cương, đã vào rừng làm cướp là giặc, máu tươi dân chúng thế nào, nàng thấy nhiều rồi, nước mắt cũng thấy nhiều rồi.

Năm đó nàng lựa chọn Dương Tông Bảo, chính là lựa chọn chiến đấu vì Đại Tống.

Nhiều năm như vậy, nàng một mực không buông tha, nhưng Tống triều thời kì Thực Tông còn đỡ một ít, còn đánh vài trận chiến cùng Liêu quốc, tuy thua nhiều thắng ít, Mộc Quế Anh lại nguyện ý tiếp tục đổ máu.

Đến thời Nhân Tông, nàng có chút thất vọng rồi, triều đình xử lý quan hệ đối ngoại quá nhu nhược, thế cục biên quan luôn luôn khẩn trương như thế, nàng mơ hồ cảm thấy được, cơ hội lại tới một lần nữa, chính mình nên làm một ít chuẩn bị mới được.

Mộc Quế Anh nói một câu sâu kín: "Hoàng thượng biết các người tới tìm ta không?"

Tôn Công Sáng ôm quyền: "Hạ quan chưa từng báo cáo thánh thượng."

Mộc Quế Anh đứng lên: "Hai người các người đều không đánh giặc, mặc dù nói chế tạo binh khí không cần quân đội, nhưng nếu có mấy người ăn nằm ở chiến trường nghĩ kế cho các người mà nói, sự tình sẽ càng thuận lợi hơn."

Đạo lý này, Trần Nguyên cùng Tôn Công Sáng đương nhiên nghe hiểu, Mộc Quế Anh nói như vậy, hiển nhiên là chuẩn bị giúp bọn hán, Mộc Quế Anh chịu hỗ trợ là chuyện tốt, cho dù thời điểm thật sự cần quân đội, cũng không bị khốn tay chân, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ vui mừng.

Mộc Quế Anh nói tiếp: "Chúng ta cùng đi gặp hoàng thượng, nếu như hoàng thượng đồng ý, ta sẽ giúp các người."

Phái vài viên tướng lãnh cùng vài tên thân binh đến tác phùng hỗ trợ, cái này căn bản không phải là sự tình gì quá không được, ở trong mắt Tôn Công Sáng và Trần Nguyên, chỉ cần Mộc Quế Anh gật đầu là được rồi.

Nhưng Mộc Quế Anh lại kiên quyết muốn gặp Nhân Tông, nguyên nhân rất đơn giản, Dương gia sợ.

Dương gia lưu nhiều máu hơn nữa trên chiến trường, cũng sẽ không nháy con mắt một tý nào, nhưng thời điểm đối mặt với người mình đã kích ngấm ngấm hay công khai, Dương gia thật sự không muốn bị té trên mặt uất ức đất, thành chiến lợi phẩm cho người khác như vậy.

Trải qua mấy lần vận mệnh xét nhà, với tư cách đại biểu tập đoàn võ tướng Đại Tống, Dương gia thật sự sợ.

Mộc Quế Anh mang theo Trần Nguyên cùng Tôn Công Sáng cùng đi gặp Nhân Tông, hiển nhiên lại để cho Nhân Tông có chút kinh ngạc không thôi.

Nói thật, Nhân Tông không muốn làm cho bất cứ chuyện gì liên lụy đến Dương gia, bởi vì ở trong lòng của hắn, Dương gia tìm đến hắn, chỉ có một việc, đó là xin chiến.

Một khi có cái gì gió thổi cỏ lay, người thứ nhất đưa thư khiêu chiến lên cho hắn, nhất định là Dương gia, nếu như đặt tại triều đại khác, quân vương nhất định sẽ cảm giác rất là vui mừng, nhưng Nhân Tông không giống, hắn quá "nhân từ".

Tại thời điểm xử lý quan hệ đối ngoại, phương pháp giữa hắn và Trần Nguyên giống nhau, chính là dùng tiền.

Bất đồng chính là, Trần Nguyên dùng tiền, là muốn từ trên người đối thủ nhỏ ra mấy cọng lông, mà Nhân Tông dùng tiền, là muốn cho đối phương ăn no, đừng đến đánh mình.

Cho nên, Dương gia "xin chiến", ở trong mắt Nhân Tông, chính là rất phiền toái.

Khá tốt, lần này Mộc Quế Anh nói rõ ý đồ đến, Nhân Tông không nói hai lời, đã phê sự tình này rồi, chỉ cần Dương gia không đến xin chiến, không có vấn đề gì nữa.

Mộc Quế Anh đương nhiên thuận miệng, thoáng hỏi Nhân Tông một tý, xem cách nhìn đối với thế cục biên quan hiện tại, nhưng thời điểm lời của nàng vừa mới hỏi thế cục biên quan, Nhân Tông lập tức nói: "Những vấn đề này, trẫm đã giao cho những đại thần kia đi làm, đã có chuyện gia đi Liêu quốc cùng Đảng Hạng, phân biệt quay về, Mộc nguyên soái không cần lo ngại."

Thái độ Nhân Tông thể hiện làm cho Mộc Quế Anh thật sự rất thất vọng, nàng tình nguyện lúc mình tiến vào, nghe được tiếng Nhân Tông gào thét như sấm, rống hỏi Đại Tổng, ai dám xuất chiến? Khi đó, Mộc Quế Anh sẽ lập tức động thân đứng ra.

Nói thật, Trần Nguyên cũng hiểu được, Nhân Tông xử lý ngoại giao vô cùng nhu nhược, nhưng hắn không tán thành cách nghĩ như Mộc Quế Anh, hiện tại liên cử động lực cả nước, bình định Đảng Hạng, lại diệt Liêu quốc.

Vậy thì căn bản chính là chuyện không thể nào, Liêu quốc bao la thế nào, Đại Tổng cũng không bì kịp, tuy trên mặt kinh tế rút lại phía sau, nhưng thực sự đánh nhau, những người chăn nuôi kia rất hung ác, sức lực Đại Tổng rất khó ngăn cản.

Vết xe đổ chính là Tổng Thái Tông Triệu Quang Nghĩa, năm đó Triệu Khuông Dận đem hết toàn lực, chỉ muốn thu phục ba cái châu bên trong Yến Vân mười sáu châu là được rồi, đợi cho Triệu Quang Nghĩa kế vị, phạm sai lầm trí mạng kế tiếp, chính là hắn lại muốn vượt qua ca ca của hắn trên mặt quân sự.

Kết quả mấy trận đại chiến đánh xuống, tinh binh Triệu Khuông Dận luyện ra, giằng co một cái là chết sạch sẽ, theo ý nào đó đã nói, thủ hạ Triệu Khuông Dận chính là những tinh binh kia, là người Lý gia bồi dưỡng được, quân chế Tống triều lại căn bản không phải cơ chế bồi dưỡng tinh binh lương tướng.

Cho nên, đến hậu kỳ Triệu Quang Nghĩa, Tống triều càng ý lại vào đầu lưỡi những văn thần kia để nói đến hòa bình.

Đây là một loại bị ai.

Càng bị ai hơn chính là, hiện tại, Nhân Tông đối với quân đội Đại Tổng, đã hoàn toàn mất đi tin tưởng, hắn đã không tin quân đội Tống triều có thể đánh thắng trận.

Cho nên, hắn tin tưởng đầu lưỡi văn nhân, hắn cũng muốn thay đổi hiện trạng quân đội Tống triều.

Mộc Quế Anh và Nhân Tông hiện tại, cái gọi là không hài lòng, nên là quan điểm giữa nàng và Nhân Tông.

Cho nên, khi nhận được Nhân Tông cho phép, Mộc Quế Anh lập tức liền muốn rời đi, Nhân Tông cũng không giữ Mộc Quế Anh lại, chỉ giữ Tôn Công Sáng cùng Trần Nguyên lại.

Đợi Mộc Quế Anh đi rồi, Nhân Tông nhìn bọn hắn, hỏi: "Các người, ai đi tìm Mộc nguyên soái?"

Thời điểm Trần Nguyên đang nghĩ ngợi nên trả lời vấn đề này thế nào cho phù hợp, Tôn Công Sáng bên kia đã mở miệng, nói: "Hồi bẩm vạn tuế, là thần cảm giác thật sự không có cách nào, mới cùng Trần Áp ti cùng tiến đến Thiên Ba phủ."

Nhân Tông lạnh lùng cười một tiếng: "Hừ, nếu là của người lời nói, người đã sớm đi, Trần Thế Mỹ!"

Trần Nguyên biết rõ, vấn đề này chính mình nhất định phải khiêng, vội vàng nói: "Vạn tuế, vì thần chỉ muốn nhờ Thiên Ba phủ cho mượn một ít thân binh, cũng không có ý gì khác!"

Nhân Tông nhìn hần, cuối cùng không nói cái gì trách cứ: "Vấn đề này, cứ như vậy đi, nếu có khó khăn, trực tiếp nói cho ta, cần binh sĩ mà nói, ta có thể chuyển mấy trăm cấm quân cho các người, nhờ kỹ, không cần phải quấy rầy chư vị nguyên soái Thiên Ba phủ nữa!"

tinhlinh2

341. Chương 330: Kế Sách Diệt Liêu

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 330: Kế sách diệt Liêu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Cái này là thái độ của Nhân Tông đối với Thiên Ba phủ, cũng là thái độ của Đại Tổng đối với những người theo Triệu Khuông Dận, đánh rớt xuống giang sơn kia.

Chính là bắt đầu như vậy, bọn hần hi vọng, những mãnh sĩ giúp bọn hần tranh đấu giành thiên hạ, giúp bọn hần thủ vững non sông kia đều thu đao lại, làm một ông nhà giàu trong nhà.

Đây là sự tình không công bằng với những mãnh tướng kia, bọn hần thật sự không cần cuộc sống yên ổn, bọn hần cần chiến trường, cần một cái sân khấu có thể để cho bọn hần tận tình phát triển sự dũng mãnh của mình.

Tựa như Trần Nguyên, cũng cần một cái sân khấu để phát triển tài năng buôn bán bản thân.

Hần lặng lẽ liếc nhìn Nhân Tông, phát hiện sắc mặt Nhân Tông thật sự không dễ nhìn, ngày sau, liệu hần có cho mình sân khấu hay không? Trần Nguyên không biết, nếu như hần không để cho mình, vậy thì tự mình lập lên thôi.

Một lát sau, Nhân Tông bỗng nhiên cầm một bộ đồ ra, nói: "Cái này là hôm nay bách quan đồ Phạm đại nhân cho ta, các người xem một chút đi."

Thái giám tiếp nhận, đi xuống triển khai tại trước mặt Tôn Công Sáng cùng Trần Nguyên.

Trần Nguyên chứng kiến cái này, ánh mắt đầu tiên là hiện lên vẻ vô cùng khiếp sợ, hần dám khẳng định, cái này là cái bẫy Bàng Cát thiết lập cho Phạm Trọng Yên.

Trên bản đồ này vẽ 100 vị quan ở kinh thành năm nay được lên chức, kinh nghiệm, con đường lên chức mỗi người bọn hần, đều bị Phạm Trọng Yên dùng loại "xem bản đồ ghi lời nói" này miêu tả, hình thức vừa xem hiểu ngay, thập phần dễ hiểu.

Ai là thông qua bình thường con đường thăng quan, ai là người mua quan, ai là học trò của ai, được ân sủng đề bạt, trên mặt đều vẽ ra cực kỳ rõ ràng.

Trần Nguyên vội trộm nhìn thoáng qua Tôn Công Sáng, trên mặt cũng có danh tự của Tôn Công Sáng, có thể thấy được, Tôn Công Sáng làm quan ở kinh thành là thông qua bình thường con đường, được Nhân Tông đề bạt đi lên.

Nhưng sắc mặt Tôn Công Sáng lại thật sự không dễ nhìn.

Trần Nguyên rất rõ ràng, từng ngành sản xuất đều có quy tắc ngầm của chính mình, những quy tắc này có thể là hợp lý, cũng có thể là không hợp lý, nhưng tất cả mọi người đều che những quy tắc này, rất sợ người ở phía ngoài biết rõ.

Phạm Trọng Yêm đưa ra bản đồ của đủ loại quan lại này, chính là thoảng một tý, đều xóc toàn bộ quy tắc ngầm trong quan trường Tổng triều đi ra.

Một hồi bão táp nhất định đến rồi, tại đây, chính giữa sân chơi này, Phạm Trọng Yêm tất nhiên là ngồi ở nơi đầu sóng ngọn gió, nghĩ tới đây, trong lòng Trần Nguyên có một loại đồng tình rất bất đắc dĩ đối với Phạm Trọng Yêm.

Hắn xác thực là người tốt, cũng là một vị quan tốt, đã làm quan nhiều năm như vậy, trên người lại không nhiễm một tia khéo đưa đẩy trên quan trường, thành thành thật thật làm người, làm việc bằng con đường thực tế, cần cù chăm chỉ làm quan, trung thành và tận tâm vì giang sơn xã tắc.

Chỉ cần cho rằng có lợi đối với xã tắc, có thể tạo phúc muôn dân trăm họ, nên nói cái gì, hắn liền nói cái đó, nên làm cái gì, hắn làm cái đó, không chỗ cố kỵ.

Nhưng người như vậy chỉ có thể ghi vào trong sử sách, cung cấp để đời sau đến chiêm ngưỡng và cúng bái, nhưng ở trong nước lũ lịch sử, hắn chỉ có thể làm một đám lục bình nhợt nhạt buồn bã, vô pháp trở thành chúa tể.

Bản đồ đủ loại quan lại chỉ ra cực kỳ chính xác, đương triều Tể tướng Lữ Di Giản tăng tiến theo con đường không chính thức.

Trần Nguyên biết chắc, hiện tại Lữ Di Giản sẽ tuyệt đối không nói cái gì, thời điểm Phạm Trọng Yêm đưa ra "bản đồ đủ loại quan lại", là ở trên triều đình, "có tấu đưa lên, không tấu tan triều", thực sự không phải là lên đưa "báo cáo".

Tại loại trường hợp này, nếu Lữ Di Giản thiếu kiên nhẫn, lạm dụng chức quyền, giáng chức quan người ta, không cần nói, trong tâm cả triều văn võ không phục, chính là hoàng đế cũng sẽ không nhìn được.

Còn có một việc, tuy trình độ Phạm Trọng Yêm vẽ địa đồ không cao, nhưng lại miêu tả thực chất, về những chuyện này, Lữ Di Giản xác thực không lời nào để nói.

Nhưng đừng tưởng rằng Lữ Di Giản có thể bị đả kích dễ dàng như vậy, Bàng Cát là bại hoại, Lữ Di Giản là tiểu nhân, bại hoại sẽ ở trước mặt người, dùng minh đao minh thương giết cùng người đến đã ghiền, nhưng là người tiểu nhân như Lữ Di Giản, thường thường ưa thích tại thời điểm người không nhìn thấy, lặng lẽ rút dao găm ra đâm người.

Loại tiểu nhân này, chính là khắc tinh với những quân tử như Phạm Trọng Yêm.

Trần Nguyên rốt cuộc cũng biết, Lão Bàng xếp đặt một cái bẫy rập rất tốt cho Phạm Trọng Yêm, mà mỗi nhử trong cái cạm bẫy này, lại là Lữ Di Giản.

Lão Bàng đủ xấu rồi, rõ ràng có thể biến mình hữu của mình thành mồi dụ, ném ra ngoài cho kẻ địch.

Phạm Trọng Yêm cũng đủ ngay thẳng, biết rõ làm như vậy, kết cục tốt nhất là lôi kéo Lữ Di Giản, cùng mình đi Hải Nam câu cá, nhưng vì để cho triều đình thiếu đi một tên tiểu nhân, hắn thà rằng bỏ qua chính mình.

Chỉ là, Lữ Di Giản sẽ làm như thế nào đây? Hắn tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết, đây không phải cá tính của một tiểu nhân.

Quân tử rộng lượng, tiểu nhân có thể chịu, Lữ Di Giản sẽ dùng cái dạng phương pháp gì tiến hành phản kích đây?

Thái giám thu bản đồ vào, Nhân Tông nhìn Trần Nguyên: "Trần Thế Mỹ, người xem bản đồ này, có cảm tưởng gì?"

Trần Nguyên không biết trong lòng Nhân Tông nghĩ như thế nào, chỉ là, từ góc độ của hắn để xem xét, trên cả triều đình, chỉ có Lữ Di Giản ủng hộ đối với chính mình là lớn nhất, lão Lữ sụp đổ, đối với Trần Nguyên mà nói, sẽ không có một chút chỗ tốt nào.

Cho nên, hiện tại vô luận như thế nào, hần cũng muốn đứng ở bên Lữ Di Giản.

Trần Nguyên cũng là tiểu nhân, tại trường hợp này, việc đầu tiên hần lập tức nghĩ đến, chắc hần là ích lợi của mình, mà không phải quốc gia đại nghĩa.

Đây là nguyên nhân chủ yếu để hần có thể cùng Lữ Di Giản tụ tập ở cùng một chỗ, nhưng hần coi như là một tiểu nhân thiện lương, đối với những người làm cho người ta kính ngưỡng kia, Trần Nguyên vẫn có kính ý thật sâu.

Cho nên, hần muốn cho Lữ Di Giản thắng, cũng không muốn lại khiến cho Phạm Trọng Yên thua, chỉ là, những vấn đề này cũng không phải để hần, một cái nhỏ nhỏ Áp ti nên cân nhắc.

Trần Nguyên biết rõ, thời cơ để mình có thể cùng những đại nhân vật này sống vai đấu một trận còn chưa tới, hiện tại, mình phải làm, chính là chế tạo cơ sở cho chính mình.

Chính mình hiện tại phải cần là nhân mạch, nếu tiểu nhân cùng quân tử đều ủng hộ chính mình, đó là tốt nhất.

Nếu không được như vậy, phải lựa chọn mà nói, hần hi vọng tìm được một tiểu nhân trợ giúp, không muốn tìm quân tử làm cho người ta kính ngưỡng ủng hộ.

"Vạn tuế, vi thần cho rằng, cái bản đồ này vẽ rất rõ ràng về những quan viên lên chức kia."

Nhân Tông nhìn Trần Nguyên, nói: "Ta đã để cho Lại bộ đi thăm dò rồi, lý lịch mỗi người phía trên này, trăm đều muốn đích thân xem qua!"

Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Vạn tuế, vi thần không phải có ý tứ này."

Nhân Tông rất là kỳ quái nhìn hần, hỏi: "Vậy thì ngươi muốn tra cái gì?"

Trần Nguyên không biết thủ đoạn phản kích của Lữ Di Giản là cái gì, cho nên bây giờ còn vô pháp phối hợp với Lữ Di Giản, nhưng cứ thoáng giải vây trước một tý: "Cái này vốn không phải là sự tình để cho vi thần, một Áp ti nhỏ nhỏ này có thể nói, kính xin vạn tuế thứ tội mới được là."

Nhân Tông cười một chút, nói: "Tại đây cũng không phải địa phương Áp ti có thể tới, ngươi đã đến rồi, cứ nói đi."

Trần Nguyên đáp ứng một tiếng, nói: "Nói cách khác, vi thần làm Áp ti này, chính là cầm danh thiếp Lữ Tướng quốc để tiền nhiệm, tuy là ý tứ vạn tuế, nhưng nếu có một ngày, người khác nói cái Áp ti của ta cũng là đưa bạc cho Lữ Tướng quốc để lấy, cái này khó tránh khỏi oan uổng Tướng quốc."

Nhân Tông suy nghĩ một chút, cảm thấy trong đó cũng có một chút đạo lý, Lữ Di Giản hiện tại chưởng quản Lại bộ, tất cả quan hay thương nhân ở kinh thành đều cần danh thiếp của Lữ Di Giản, mà trên bản đồ đủ loại quan lại, không phải đề bạt hơn năm mươi cá nhân bình thường, nếu đều khấu trừ đến trên đầu Lữ Di Giản, hình như là có chút oan uổng hần, nhưng Nhân Tông lại cảm thấy, Lữ Di Giản luôn khó thoát khỏi liên quan.

Nhân Tông còn chưa suy nghĩ xong, Trần Nguyên lại nói tiếp: "Huống hồ trách nhiệm của Lữ Tướng quốc là lựa chọn người già giặn vì hoàng thượng, nếu tất cả đều làm từng bước, há lại có thể để cho người già giặn tiến nhanh hơn một bước?"

Sau nửa ngày, Nhân Tông không nói gì, cuối cùng là hừ một tiếng, đem thoại đề chuyển dời đi chỗ khác: "Trẫm chỉ biết, nếu hỏi ngươi, ngươi nhất định nói như vậy, vậy thì sự tình Lý Vĩ kia, ngươi giúp trẫm xử lý thế nào?"

Trần Nguyên biết rõ, kỳ thật Nhân Tông đã đem lời của mình ghi nhớ ở trong lòng.

Sự tình Lý Vĩ, Trần Nguyên đã quên mất, hôm qua từ hoàng cung về nhà, liền gặp được Hô Diên Bích Đào cùng bọn Trương Tu Chính, một phút cao hứng qua đi, đã ném vấn đề này lên đến chín tầng mây rồi.

Ngoài ra, lúc này mới qua thời gian hai ngày, Nhân Tông không khỏi quá sốt ruột một chút đi à nha?

Trần Nguyên không biết, làm một người phụ thân, nhìn nữ nhi của mình dẫn ra trong nhà, trong lòng luôn có chút cảm giác không thoải mái.

Càng làm cho Nhân Tông bức mình chính là, những đại thần trên triều đình kia còn xen vào việc của người khác, dùng Âu Dương Tu cầm đầu, đám ngôn quan rõ ràng quản đến cả việc nhà của Nhân Tông.

Ở trên triều đình dám lên án mạnh mẽ đại Công Chúa "không chịu nghiêm chỉnh làm vợ, trong lòng suy nghĩ tứ tung, không chỗ nào sợ hãi, lăng miệt phụ gia", Lương Hoài Cát kia thì nói "không tự cẩn thân, tội ác quá to lớn, tội ác chất cao như núi, nên giết".

Bọn hán mãnh liệt yêu cầu Nhân Tông xử phạt Công Chúa, giết Lương Hoài Cát.

Những thần tử này, căn bản cũng không từ góc độ phụ thân thay Nhân Tông nghĩ tới vấn đề xử lý con gái, khi bọn hán nhìn vào, hiện tại đúng là thời điểm mình đứng ra, giữ gìn cái gọi là "tam cương ngũ thường".

Đại Công Chúa, Nhân Tông không nỡ xử phạt, đó là nữ nhi của hán, ở trong mắt Nhân Tông, đại Công Chúa chính là người "tính tình khiết chí hiếu" lúc trước, là tiểu nha đầu nguyện ý vì mình mà quỳ ở trước cửa một ngày, hướng trời xanh cầu phúc.

Lương Hoài Cát cũng không thể giết, hiện tại giết hán, đại Công Chúa sẽ hận phụ thân hán cả một đời.

Nhưng ngôn quan Tổng triều quả thực lợi hại, bọn hán không riêng nói sự tình này trên triều đình, còn đi nói đến cả bên ngoài triều đình, Nhân Tông rất quan tâm thanh danh, rất quan tâm thể diện hoàng gia, cho nên, hiện tại hán chỉ có thể chờ mong người của Lý gia không gây náo loạn nữa.

Hán từ các góc độ, hướng Lý gia truyền tin tức, lại đều không có phản ứng, bây giờ nhìn thấy Trần Nguyên, tự nhiên lại hỏi đến chuyện này.

Trần Nguyên lúc này liền nói: "Hồi bẩm vạn tuế, vi thần còn chưa tìm được thời cơ thích hợp, vạn tuế yên tâm, chuyện này, vi thần nhất định cho vạn tuế một câu trả lời thuyết phục."

Nhân Tông bắt đầu dĩ gật đầu, nói: "Được rồi, ngươi cố hết sức đi làm, trở về đi."

Ra khỏi hoàng cung, Trần Nguyên không về tác phường nữa, mà là trực tiếp trở về Tân Nguyệt sơn trang.

Xem ra Nhân Tông đối với sự tình đại Công Chúa thật sự là rất sốt ruột, đây là một loại khảo nghiệm với Trần Nguyên, hán hi vọng mình có thể làm được đến mức Nhân Tông thỏa mãn, cho nên mới về sơn trang chuẩn bị một chút trước.

Tâm tình Tôn Công Sáng hiển nhiên cũng không phải quá tốt, tuy việc hán cần phải làm, đều đã được giải quyết, Mộc Quế Anh lập tức phái người đến hỗ trợ hán, lại để cho hán nghiên cứu phát minh những binh khí có thể thích hợp với chiến trường.

Về vấn đề tiền, Trần Nguyên sẽ giúp hán giải quyết, nhưng với hán mà nói, một chuyến hành trình vào hoàng cung này thật sự rất không xong.

Liêu quốc cùng Đảng Hạng đã muốn rục rịch, có thể là đầu xuân sang năm sẽ xong xuôi việc đàm phán, một khi bọn hán có thời cơ nghỉ ngơi, Đại Tổng tùy thời có khả năng lâm vào trong lửa chiến tranh, Phạm Trọng Yên nghĩ, tại trước khi địch nhân đến, sẽ quấy rối những người kia không yên.

Nhưng ý nghĩ này của hán hiển nhiên quá mức phiến diện, không nói có thể vạn ngã Lữ Di Giản hay không, cho dù vạn ngã rồi, trên triều đình, tất nhiên là một mảnh bừa bãi.

Còn có một việc, thái độ của Nhân Tông cũng làm cho Tôn Công Sáng có chút thất vọng, từ loại trình độ nào đó để nói, Tôn Công Sáng thuộc về phái chủ chiến, mặc dù hán là văn nhân, nhưng hán ủng hộ những võ tướng kia.

Cùng Trần Nguyên ngồi ở trên xe ngựa, Tôn Công Sáng bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: "Ai, hiện tại người Đảng Hạng vừa mới trải qua đại chiến, binh lực còn tập kết tại Hạ Lan Sơn, vật tư của bọn hán cũng khó có thể lập tức chèo chống một hồi toàn diện chiến tranh nữa rồi.

Lúc này, nếu hoàng thượng để cho Mộc nguyên soái mang binh chủ động công kích Đảng Hạng, sang năm, chúng ta có khả năng chỉ cần đối mặt với một cái Liêu quốc, vậy là được rồi."

Theo chiến lược xác thực là như thế, trên thực tế, đây cũng là một con đường hoàn toàn chính xác, kể cả Đảng Hạng Lý Nguyên Hạo, hiện tại cũng đang chờ đợi lo lắng, rất sợ Tổng triều xuất binh ngay lúc này.

Phía trước truyền đến tin tức, binh sĩ Đẳng Hạng từ Hạ Lan Sơn triệt hạ quay về, đại bộ phận đều được bố trí đến biên cảnh Tống triều lần nữa.

Nhưng biên cảnh song phương rất dài, hơn mười vạn người Đẳng Hạng căn bản là vô pháp phong tỏa cả biên cảnh, lúc này, nếu như Tống triều động thủ, hoàn toàn có cơ hội thắng.

Nhưng Nhân Tông không muốn động thủ trước

Trần Nguyên nói với Tôn Công Sáng: "Hoàng thượng đã rất là hoài nghi đối với việc quân đội có thể đánh thắng hay không, hẳn chắc chắn không biết động thủ trước. Nếu như tốc độ chúng ta nhanh hơn một điểm mà nói, có thể ở trước mùa xuân sang năm, chế tạo ra một chi quân đội không giống bình thường, nói không chừng hoàng thượng có thể có hứng thú thử một chút."

Hắn nói rất là khách khí, không khách khí mà nói, chính là Nhân Tông hiện tại bị người khác dọa sợ, hắn đã mất đi tin tưởng đối với quả đấm của mình.

Nếu như có thể kiếm cho hắn một thanh đao mới đến, nói không chừng hắn sẽ dám vung vẩy thoáng một tý, nhìn xem đao này có lợi hại hay không.

Tôn Công Sáng đương nhiên biết rõ ý tứ lời này, bắt đầu dĩ gật đầu, nói: "Ta sẽ mau chóng làm ra, đúng rồi, Thế Mỹ, tiền lúc nào có thể đưa tới?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Hiện tại tiền trên thân thể ta cũng không còn nhiều, chỉ là, người yên tâm, ngày mai ta sẽ gọi người đưa trước một vạn quan đi qua, đợi nửa tháng sau, ta tại gom góp năm vạn quan, cũng đủ để người nghiên cứu rồi chứ? Về phần chế phí tổn tạo quân đội sao, đến lúc đó, ta sẽ có biện pháp."

Nói tới chỗ này, hắn bỗng nhiên chuyển chủ đề, hỏi: "Tôn đại nhân, người nói xem, đường ra hiện tại cho Đại Tống chúng ta, rốt cuộc là ở nơi nào?"

Tôn Công Sáng bị hắn hỏi đến mức thoáng sững sờ một tý, đường ra Đại Tống ở nơi nào? Vấn đề này, hắn đã tự hỏi qua rất nhiều lần.

Mất đi Yến Vân mười sáu châu, Đại Tống mất đi bình phong an toàn, tuy những năm này, quốc gia càng ngày càng giàu, nhưng không có ngựa, không có phòng tuyến kiên cố, nhiều lần thành mục tiêu để người khác cướp bóc.

"Liêu quốc, Liêu quốc bắt diệt, Đại Tống vô pháp cường thịnh" Con mắt Tôn Công Sáng lộ ra một đạo quang mang hung ác.

Một khi nói về Liêu quốc, mười người Tống đến chín người tức giận bất bình, còn có một người đang rơi lệ.

Liêu quốc đối đãi Đại Tống tựa như cường đạo, hàng năm đều muốn xâm nhập Đại Tống, cướp sạch một phen, đây là trong tối.

Liêu Hứng Tông hàng năm đều đưa ra cái gọi là gia tăng tiền cống hàng năm, một khi Liêu quốc chiến tranh, mặc kệ đánh cùng ai, đều muốn hỏi Đại Tống lộ phí quân đội, đây là ngoài sáng, bất kể là minh hay là ám, đều là đoạt.

Trần Nguyên gật gật đầu, nói: "Nhưng, muốn diệt Liêu quốc, thật sự dễ dàng như vậy sao?"

Tôn Công Sáng thở dài một tiếng, nói: "Ta chỉ biết cố gắng hết mình mà thôi!"

Nếu như dễ dàng, thái tổ Thái Tông anh minh thần võ đã sớm diệt, há có thể vấn đề lưu đến hiện tại? Hắn không nói cái gì nữa, quay đầu nhìn Trần Nguyên, phát hiện khóe miệng Trần Nguyên có một tia đáng cười, ánh mắt giống như rất là trấn định.

Tôn Công Sáng không khỏi lên tiếng hỏi: "Như thế nào? Thế Mỹ có kế sách diệt Liêu sao?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Chỉ là một tưởng tượng, bây giờ còn chưa phải lúc nói ra."

tinhlinh2

342. Chương 331: Khó

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 331: Khó

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tôn Công Sáng đương nhiên không thể không hỏi: "Thế Mỹ, tại đây lại không có người ngoài, người nói đi, ta muốn nghe xem người nghĩ thế nào, nếu như có thể thực hiện mà nói, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, ta sẽ toàn lực giúp người!"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi Tôn Công Sáng: "Tôn đại nhân, người tạo nhiều khí giới công thành cùng thủ thành như vậy, người cho rằng, đánh một tòa thành, từ nơi nào mới dễ dàng công phá?"

Tôn Công Sáng nói rất thành thật: "Vậy thì phải nhìn xem đó là thành gì, rồi lại nhìn kết cấu thành như thế nào, bên trong là cái dạng binh sĩ gì đóng quân, tốt nhất, là có thể tìm công tượng kiến tạo thành đến."

Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Không cần phiền toái như vậy, mặc kệ cái thành gì, địa phương dễ dàng công phá nhất, chính là công phá nó từ bên trong!"

Tôn Công Sáng trong nháy mắt đã hiểu rõ: "Thế Mỹ có ý tứ là làm văn ở bên trong Liêu quốc?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Đây chỉ là cách nghĩ của một Ấp ti nho nhỏ, lúc này đây, Gia Luật Nhân Trước chết, triều đình Liêu quốc đấu tranh nhìn như bình tĩnh. Kỳ thật, đây chẳng qua là người thế hệ trước tranh đấu phân ra thắng bại, Gia Luật Niết Cô Lỗ tất nhiên sẽ không cam lòng để cho Gia Luật Hồng Cơ leo lên ngôi vị hoàng đế, tranh đấu hiện tại của bọn hãn mới để lộ ra manh mối, ta nghĩ, bọn hãn sẽ cho chúng ta cơ hội."

Tôn Công Sáng nhìn chằm chằm vào con mắt Trần Nguyên, hỏi: "Nếu như cho bọn hãn tranh đấu, người sẽ làm như thế nào?"

Trần Nguyên cười nói: "Đơn giản, ủng hộ một người, lại để cho hãn tranh đấu thật dài, tốt nhất là làm cho Liêu quốc một phân thành hai!"

Tôn Công Sáng nhẹ nhàng lắc đầu, Trần Nguyên hỏi: "Như thế nào? Ta nói có vấn đề sao? Ta cũng biết có vấn đề, hiện tại đây chỉ là cách nghĩ của ta cá nhân, Tôn đại nhân, ta chỉ là một Ấp ti nho nhỏ thôi."

Tôn Công Sáng vô cùng kiên định nói một câu: "Thế Mỹ, người nhất định sẽ tiến vào triều đình"

Thời điểm Trần Nguyên trở lại sơn trang, Trương Tu Chính đang ngồi ở trong hành lang cùng Dương Nghĩa uống rượu.

Hai người nơi trao đổi cái gì đó, thỉnh thoảng lộ ra dáng tươi cười, Trương Tu Chính này rất không thích sống chung, bằng hữu của hãn rất ít, nhưng Dương Nghĩa tính toán là một người.

Trần Nguyên đi qua, vỗ bả vai Dương Nghĩa một cái, Dương Nghĩa nhìn lại, vội vàng đứng lên, ôm quyền hành lễ.

"Các người nói cái gì mà cao hứng vậy?" Trần Nguyên tự mình kéo một cái ghế qua rồi ngồi xuống, Trương Tu Chính rót cho hãn một chén nước, nói: "Ta đang nói một ít chuyện lý thú trên biển cùng Dương huynh."

Trần Nguyên nhìn Dương Nghĩa, hỏi: "Như thế nào? Dương huynh cũng có hứng thú chạy thuyền?"

Dương Nghĩa lắc đầu, Trương Tu Chính thay hãn nói: "Hãn chỉ muốn lên thuyền nhìn một chút, hãn hy vọng có thể giống tổ phụ mình, làm một tướng quân chính thức của Đại Tống!"

Trần Nguyên nhìn ra Dương Nghĩa là người có ý chí binh giáp, nhưng không có biện pháp, làm một cái tướng quân, vốn cũng không phải là một người bình thường có thể làm, người như Dương Nghĩa, trao đổi cùng bình thường người cũng không thuận lợi, muốn thực hiện cái lý tưởng này, đã khó lại càng thêm khó.

Hắn cười một tiếng với Dương Nghĩa, nói: "Nếu có một ngày ta làm nguyên soái, nhất định sẽ để người làm tướng quân!"

Dương Nghĩa nở nụ cười, dụng quyền đánh Trần Nguyên, bởi vì Trần Nguyên làm nguyên soái giống như hắn làm tướng quân, đều là một mục tiêu ít khả năng thực hiện.

Trương Tu Chính nói với Trần Nguyên: "Đúng rồi, chưởng quầy, hiện trong tay ngươi có tiền dư hay không?"

Trần Nguyên hỏi: "Cần dùng sao?"

Trương Tu Chính liếc nhìn Dương Nghĩa, ngón tay chỉ Dương Nghĩa, nói: "Tiểu tử này quá trượng nghĩa rồi, phần lớn huynh đệ hắn kiếm ăn rất khó khăn, hiện tại những người kia cũng biết, có khó khăn sẽ tới tìm hắn, hơn nữa, hắn còn định kỳ đưa sinh hoạt phí cho một ít học sinh trong thư viện, hiện tại đến mùa đông rồi, chăn bông còn không có tin tức manh mối, hắn rõ ràng đi nhớ thương ta, đòi chút tiền công!"

Dương Nghĩa cười một chút, tuy cười vô cùng thản nhiên, nhưng Trần Nguyên phát giác, bên trong vẻ thản nhiên có một phần xấu hổ.

"Thư viện? Học sinh đọc sách tại thư viện không phải đều mang quần áo từ trong nhà mình đi sao?" Trần Nguyên chuyển đầu về hướng Dương Nghĩa.

Trương Tu Chính nói: "Đó là người đọc sách bình thường, tại ngoại ô, còn có một tòa thư viện, là hoàng thượng nhân từ, chuyên môn xây cho bọn hắn, những người thân có tàn tật này. Học phí và sinh hoạt phí của những người kia đều dựa vào triều đình trích ra, mùa đông hàng năm đều phát chăn bông, năm nay không phải là do rét lạnh đến sớm sao?"

Trần Nguyên gật gật đầu, hắn hiểu được rồi, lúc này liền nói với Dương Nghĩa: "Dương huynh, người đi giúp ta hỏi viện trưởng một chút, ta không thể quỳn tặng nhóm chăn bông này vì bọn họ sao? Tất cả học sinh, ta bao hết toàn bộ."

Dương Nghĩa nghe xong, vội vàng gật đầu, trên mặt lộ ra dáng tươi cười vui mừng.

Trần Nguyên cảm giác, mình hoàn toàn có thể đưa chăn bông cho đám học sinh trước triều đình một bước, đây không phải một con số rất lớn, một ngàn quan là đủ rồi.

Đương nhiên, y theo tính cách Trần Nguyên, vô thanh vô tức đưa tiền đi, thật là có chút xin lỗi chính mình, làm cái gì quỳn tặng, nghi thức phải có, tràng diện phải long trọng một chút, tốt nhất làm cho người cả Biện Kinh đều biết.

Về phần làm nghi thức như thế nào, cứ trao đổi cùng viện trưởng thư viện, Trần Nguyên uống xong trà, đứng lên nói: "Trương huynh, người trò chuyện cùng Dương huynh, ta đi làm một ít chuyện, bảo Dương huynh buổi tối không phải đi, chúng ta uống mấy chén."

Trương Tu Chính gật đầu, nói: "Đi, người đi mau lên, biết rõ hiện tại người vội vàng, đều là đại sự."

Trần Nguyên cười khổ một tiếng: "Đại sự cái rắm, hiện tại ta phải giúp Lý Vĩ lau sạch sẽ bờ mông!"

Lời vừa mới dứt, chỉ thấy Dương Nghĩa bỗng nhiên đứng lên, cánh tay kéo Trần Nguyên lại, liền tiếp đánh ra thủ thế, thần sắc trên mặt rất là nghiêm túc.

Trần Nguyên kinh ngạc hỏi Trương Tu Chính: "Dương huynh nói cái gì?"

Trương Tu Chính nói: "Hắn hỏi có phải người phải xử lý vấn đề đại Công Chúa hay không, nếu như phải mà nói, hắn hi vọng người có thể nghe hắn nói mấy câu."

Trần Nguyên lúc này mới biết, Dương Nghĩa là cận vệ Nhân Tông, đối với sự tình đại Công Chúa, tự nhiên biết nhiều hơn so với chính mình, huống hồ, có mấy lời Nhân Tông chắc là không biết nói cùng mình.

Lập tức ngồi xuống, nói: "Dương huynh, có chuyện gì, người cứ việc nói."

Dương Nghĩa đầu tiên nói cho Trần Nguyên: "Không cần phải làm khó Lương Hoài Cát công công, hắn là người tốt."

Lương Hoài Cát là người tốt? Một người tốt có thể câu dẫn lão bà người khác sao? Bề ngoài Trần Nguyên rất hoài nghi, mặc dù mình cũng câu dẫn tiểu lão bà của Lão Bàng, nhưng Trần Nguyên cũng không nói mình là một người tốt, trong lòng của hắn, người tốt, nhất định là giữ mình trong sạch.

Thông qua Dương Nghia tự thuật đằng sau, lại khiến cho Trần Nguyên cảm giác được, cái vấn đề hôn nhân của đại Công Chúa, khả năng không phải là thứ mình có thể hòa giải.

Lý Vĩ là người nào? Xuất thân tại cái dạng gia đình gì? Nói trắng ra, thì chính là một tiểu dân chúng, nhưng đại Công Chúa không giống, thời điểm nàng xuất thân đã cao cao tại thượng

Xác thực, Lý Vĩ vì đón ý nói hòa đại Công Chúa, đã cố gắng hết mình, dùng tay chưa từng có cầm bút lông đi học tập vẽ tranh, nhưng học được vài năm, vẽ ra gì đó, ở trong mắt đại Công Chúa, ha ha, không cần phải nói.

Những thứ này, đại Công Chúa này có thể nhân nhượng, nhưng mẫu thân Lý Vĩ, nàng thật sự vô pháp nhân nhượng.

Tất cả vấn đề đều xảy ra trên người mẫu thân của Lý Vĩ, Lí gia vốn xuất thân cộng rơm cái rác, chỉ bởi vì Nhân Tông ấy nảy đối với Lí phi mới để cho bọn họ có địa vị hiện tại.

Thời điểm Công Chúa tiến vào cửa lớn Lí gia, mẫu thân Lý Vĩ rõ ràng còn dùng thái độ phở phùng đối đãi với Công Chúa.

tinhlinh2

343. Chương 332: Dao Găm

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 332: Dao găm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ở trong mắt nàng, mẹ chồng sai khiến nàng dâu là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thời điểm nàng dâu làm sai chuyện, mẹ chồng đánh chửi thật sự là rất bình thường.

Chính mình không động thủ, đã là chiếu cố rất lớn đối với thân phận đại Công Chúa.

Nhưng nàng không rõ, Công Chúa là Công Chúa, mặc dù nàng gả vào trong nhà các người, nàng cũng là Công Chúa, nàng nhất định không giống như những nàng dâu tầm thường kia, người không thể đem nàng cùng những dân chúng tầm thường kia xếp ngang hàng, đối xử như nhau, huống chi hiện tại, tất cả những gì Lí gia các người có, đều là nhà nàng cho.

Dương Nghia nói, ngay tại thời điểm Công Chúa náo loạn cương cứng cùng mẹ chồng, đều một mình một người uống rượu.

Nàng còn chưa nghĩ đến việc chạy về nhà, nàng cũng biết như vậy là không tốt.

Lương Hoài Cát là thái giám bên người Công Chúa, hơn nữa, thái giám này còn rất trượng nghĩa, bất kể là ở bên trong bọn thái giám, hay là đối với bọn Dương Nghia, những thị vệ này, hắn đều đối xử rất tốt, thái giám này rất ưa thích quản một ít việc nhân rồi hắn có thể quản đến.

Hiện tại Công Chúa bị ủy khuất, Lương Hoài Cát nhìn vào trong mắt, lại biết cái này không phải thứ mình có thể cai quản.

Hắn làm, chính là tận lực thay Công Chúa, che dấu khuyết điểm trước mặt tại mẫu thân Lý Vĩ, tại thời điểm đại Công Chúa buồn khổ, cùng đại Công Chúa tán giải sầu, trò chuyện, uống chút rượu.

Lý Vĩ liền không giống với lúc trước, hần chất phác, không hiểu được tâm tư Công Chúa, thời điểm công chúa và mẹ của hần phát sinh tranh chấp, hần đều là Công Chúa đưa ra khỏi cửa phòng, sau đó an ủi mẫu thân đang phẫn nộ.

Thời gian qua đi, vấn đề liền xảy ra.

Lương Hoài Cát không riêng gì là một thái giám, còn là một thái giám tài văn chương xuất chúng, lần lượt che dấu khuyết điểm vì Công Chúa, lần lượt uống rượu cùng Công Chúa, tại trong lúc bất tri bất giác đó, đại Công Chúa chợt phát hiện, kỳ thật ,cái tên thái giám này, so với Lý Vĩ cao lớn thô kệch kia, càng đáng giá để chính mình dựa vào hơn.

Ít nhất, tại thời điểm chính mình bị thương, hần nguyện ý đến vuốt lên miệng vết thương vì mình, ít nhất, hần và mình có ngôn ngữ, hứng thú, yêu thích giống nhau.

Vì vậy, tinh thần hai người rốt cục cũng đi tới cùng một chỗ.

Cái này thật sự không thể trách ai, hiện tại Trần Nguyên đã biết rõ rồi, đại Công Chúa thống khổ, cùng Lý Vĩ thống khổ, kỳ thật đều là giống nhau, chính là hai người không nên ở cùng một chỗ, bỗng nhiên đi tới cùng một chỗ.

Vốn cũng không có chuyện gì, Lý Vĩ chịu nhân nhượng, đại Công Chúa cũng không phải người càn quấy, nếu để cho một chút thời gian, cảm tình giữa hai người sẽ từ từ bồi dưỡng lên.

Nhưng hết lần này tới lần khác, trong đó còn có một nhân vật như mẫu thân Lý Vĩ, nàng dùng một cái tiêu chuẩn phổ phường yêu cầu Công Chúa, cho rằng giúp chồng đỡ đầu con phụng dưỡng cha mẹ chồng, là việc của một nàng dâu, tất cả những gì mẹ chồng nói, đối với nàng dâu thì đều là thánh chỉ, nhưng nàng quên, trước kia, đều là đại Công Chúa hạ chỉ cho người khác.

Từ quan niệm Tống triều hiện tại để xem xét, mẫu thân Lý Vĩ tại tình lý đều có thể được người khác đồng thuận.

Nhưng đại Công Chúa sai rồi sao? Lương Hoài Cát sai rồi sao? Ít nhất, dùng thế ánh mắt kỷ hai mươi mốt của Trần Nguyên để xem xét, nếu như đại Công Chúa thật sự ưa thích Lương Hoài Cát, hiện tại Lý Vĩ nên buông tay.

Hần phát hiện, cả sự tình này, chính mình đã biết rõ ràng rồi, mấu chốt của vấn đề nằm trên người mẫu thân của Lý Vĩ, mà trong quan niệm đạo đức Tống triều, cách làm của mẫu thân Lý Vĩ lại có thể giải thích thông suốt, cái này thật sự rất khó giải quyết.

Hần không thể động vào mẫu thân Lý Vĩ, vì sau lưng nữ nhân, có vô số biện hộ chi sĩ đứng đó, cái này là vốn liếng để nữ nhân này dám làm khó Nhân Tông.

Cuối cùng, hần chỉ có thể lựa chọn một điều, là để cho Lương Hoài Cát rời đi, trước tiên mặt nói chuyện một lần đã, Trần Nguyên hi vọng, mình có thể thuyết phục Lương Hoài Cát.

Tay của hần không ngừng gõ cái bàn, nói: "Ta hiện tại mới biết được, thì ra chính giữa còn có nhiều sự tình như vậy, coi như hết, hôm nay không đi, đi rồi, ta cũng không biết mình nên nói cái gì. Dương huynh, ngày mai người có thể giúp ta, hẹn Lương Hoài Cát đi ra ngoài một tý hay không?"

Mặc dù hôm nay không đi tìm Lương Hoài Cát, Trần Nguyên cũng có rất nhiều chuyện phải làm, chính yếu nhất, đúng là đi đến gặp Lữ Di Giản, xem hiện tại hần gặp phiền toái, có cái gì cần chính mình hỗ trợ.

Trần Nguyên ủng hộ đối với Lữ Di Giản, tuyệt đối không phải trên mặt tinh thần, nếu như lão Lữ có cái thủ đoạn nhỏ gì không tiện tự đi làm mà nói, Trần Nguyên rất thích ý thay hần ra tay.

Còn có, lần này Phạm Trọng Yên nhắc lên sóng gió, tất nhiên có rất nhiều người phải từ trên ghế triều đình té xuống đất, Trần Nguyên hi vọng, sẽ tìm kiếm được một cái cơ hội vì Liễu Vĩnh, một cái cơ hội làm quan.

Trần Nguyên đã lựa chọn đi đến con đường của Trần Thế Mỹ, Trần Nguyên hi vọng, mình có thể biến thành người lợi hại hơn một ít, có thể có bản lĩnh giết ra một con đường sống, trong tử cục Trần Thế Mỹ phải đối mặt.

Cái này, bằng vào lực lượng một mình mình, là tuyệt đối không làm được, cho dù Trần Nguyên lợi hại đến mấy cũng không được, hẳn cần một cái đoàn đội, một cái đoàn đội mặc kệ là ở quan trường, cửa hàng, hay là chiến trường, đều có sức mạnh lớn lao.

Cái đoàn đội này, nếu có thể cam đoan được, có một ngày, chính mình thật sự bị Bao Chứng đặt dưới đầu rồng chém đầu, bọn hắn vẫn có thể lôi mình ra ngoài.

Bản đồ đủ loại quan lại của Phạm Trọng Yêm, hẳn đã nghe nói qua, nhưng cuối cùng là cái gì kết cục, hẳn cũng không biết.

Người cả Biện Kinh đều biết, Trần Nguyên đã làm môn sinh của Lữ Di Giản, hiện tại, hẳn không có khả năng vứt bỏ Lữ Di Giản mà đi, mặc dù tình thế lão Lữ rất không thể lạc quan, Trần Nguyên cũng muốn kiên định đi theo hắn, vì cái gì, chính là để cho người khác nhìn chính mình rất "trung nghĩa".

Thời điểm đi vào Tướng quốc phủ, trước cửa Tướng quốc phủ rất là quạnh quẽ.

Quan trường chính là như vậy, thời điểm người khác phát giác được đi theo người rất nguy hiểm, những môn sinh các đệ tử bình thường kia đều "làm chim thú tán loạn."

Lữ Phúc rất là cao hứng đối với việc Trần Nguyên đến, cười nói: "Trần chương quỹ, ha ha, Tướng quốc nói hôm nay người nhất định sẽ đến, quả nhiên là vậy."

Trần Nguyên ôm quyền trả lễ với Lữ Phúc: "Tướng quốc biết rõ ta sẽ đến sao?"

Lữ Phúc gật đầu, nói: "Ừm, Tướng quốc đang ở thư phòng chờ người đó, nhanh đi đi."

Lữ Di Giản đang viết chữ, chuẩn xác mà nói, là đang luyện chữ, chữ của hắn, kỳ thật đã không cần luyện nữa, nhưng mỗi ngày hắn vẫn kiên trì trong thời gian một canh giờ để luyện chữ, dù vội vàng bận rộn cũng sẽ không chậm trễ.

Bất kể là quân tử hay là tiểu nhân, có thể thành công, đã nói lên hắn có nghị lực hơn người.

Đổi lại người bên ngoài luyện chữ, phỏng chừng luyện đến tuổi Lữ Di Giản, cũng sẽ không luyện thêm nữa.

Chứng kiến Trần Nguyên tiến đến, Lữ Di Giản cười một chút, không thả bút lông trong tay ra, Trần Nguyên cũng không lên tiếng, ở một bên im lặng chờ đợi.

Một lát sau, Lữ Di Giản rốt cục cũng viết xong: "Thế Mỹ, có phải là hiện tại, người đến xem lão phu có chuẩn bị hay không?"

Trần Nguyên không phủ nhận: "Ta tới là muốn hỏi Tướng quốc một chút, có chuyện gì ta có khả năng giúp đỡ hay không?"

Lữ Di Giản không trả lời hắn, mà là cười một chút, nói: "Ừm, không tệ, ngươi là một người duy nhất trong hàng đệ tử môn nhân lão phu hôm nay đến thăm. Ta rất bội phục Phạm Trọng Yêm, mấy năm trước, ta thời điểm đuổi hắn ra khỏi Biện Kinh, đủ loại quan lại đưa tiễn, còn có hơn mười tên đệ tử làm tùy tùng. Ha ha, nếu như lần này ta bị hắn đuổi đi, phỏng chừng chỉ có một mình người đến đưa tiễn ta."

Trần Nguyên biết rõ, cái này là trâu tầm trâu mã tầm mã.

Người Lữ Di Giản bên cạnh cũng đều không phải là quân tử gì, tự nhiên không có khả năng tựa như các đệ tử của Phạm Trọng Yêm.

Lữ Di Giản hỏi tiếp: "Nếu như ngươi là ta mà nói..., hiện tại nên làm như thế nào đây?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Tướng quốc, ta cảm thấy, tuy lần này Phạm Trọng Yêm ra chiêu rất hung mãnh, nhưng thời điểm công kích ngài, cũng liên quan đến người bên ngoài, Tướng quốc hoàn toàn có thể liên hợp những người lợi ích bị tổn hại kia lại, những người này, không phải số ít."

Lữ Di Giản gật đầu, nói: "Đó là biện pháp tốt, nếu như ta chiếu theo người nói đi làm, Phạm Trọng Yêm không thể đánh ngã ta, người có thể chứng kiến điểm này, rất tốt, ít nhất có thể tìm một khối địa phương làm chỗ dựa trên triều đình."

Trần Nguyên thăm dò hỏi một câu: "Tướng quốc ra mặt liên lạc, tự nhiên không ổn, không biết tại hạ có thể được cống hiến sức lực cho ngài hay không?"

Lữ Di Giản lắc đầu: "Thế Mỹ à, đấu tranh triều đình rất phức tạp, nhưng thật sự có chút thời điểm cũng rất đơn giản, mấu chốt là, người phải xem thấu sự tình xảy ra bởi là cái gì."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, chuyện này, vốn bởi là Lão Bàng thiết lập bố cục, Lão Bàng vớt Lữ Di Giản ra, dù Phạm Trọng Yêm làm một bản đồ đủ loại quan lại, quấy đục cả triều đình, tại thời điểm Lữ Di Giản cùng Phạm Trọng Yêm đấu tranh, hẳn tất nhiên có thể sờ được không ít cá.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hẳn tin tưởng Lữ Di Giản sẽ không thua, tại thời điểm mấu chốt, Bàng Cát nhất định sẽ trợ giúp Lữ Di Giản, kéo lão Lữ lên trên bờ.

Lữ Di Giản nhìn bộ dạng trầm tư của Trần Nguyên, mang trên mặt vẻ mỉm cười, cầm bút lông lần nữa lên, viết hai chữ trên giấy "vô vi".

"Người hôm nay, ở trước mặt hoàng thượng nói chuyện cho ta, ta rất cảm tạ người, những lời kia ta không tiện nói, đang nghĩ ngợi thông qua ai để nói một chút cùng hoàng thượng." Lữ Di Giản ghi xong, mới chậm rãi thổi khô hai nét mực.

Trần Nguyên nhú mày, hỏi: "Tướng quốc, tiểu nhân ngu dốt, lúc này ghi hai chữ vô vi là có ý gì?"

Lữ Di Giản vừa thổi khô vừa nói: "Người vô vi, biết hẳn không thể làm mà vô vi, vì hẳn có khả năng làm. Tựa như tình thế ta bây giờ vậy, nếu là thật sự đánh chiến cùng Phạm Trọng Yêm, vận mệnh của ta như thế nào, sẽ phải xem sắc mặt Bàng Cát, Thế Mỹ, đấu tranh ở bên trong triều đình, không cần phải gửi thành bại hi vọng ở trên thân người khác."

Hắn đang dạy Trần Nguyên làm quan như thế nào.

Hiển nhiên, Lữ Di Giản rất kỳ thác kỳ vọng đối với con đường làm quan của Trần Nguyên, hẳn cũng không biết, Trần Nguyên làm quan, rốt cuộc là vì cái gì cái gì.

Lữ Di Giản nói: "Ta đã viết xong tấu chương, về hơn năm mươi người theo lời Phạm Trọng Yêm, không phải thăng quan theo cách bình thường kia, ta đều hưởng Hoàng thượng giải thích, hơn nữa còn thỉnh tội.

Người cũng biết, hơn năm mươi người này, cũng không phải đều là do ta đề bạt, ta khiêng tất cả chuyện này rồi, sẽ có người nói chuyện vì ta. Còn có, những người tiền nhiệm kia, cũng không có một người nào, không có một cái nào là không làm tròn trách nhiệm, hoàng thượng cũng sẽ không đuổi ta ra khỏi Biện Kinh, nhiều lắm chính là một lần xuống chức thôi."

Thời điểm nói đến việc xuống chức, Lữ Di Giản bỗng nhiên cười một chút.

Trần Nguyên lập tức hiểu mấu chốt trong đó, người này thật sự là một con cáo già.

Lữ Di Giản bây giờ là đương triều Tế tướng, tương đối với việc, ngoại trừ hoàng thượng, người có chức quan cao nhất chính là hắn.

Lữ Di Giản xuống chức rồi, Phạm Trọng Yêm suy nghĩ vô cùng tốt, nếu như Lữ Di Giản đấu cùng hắn mà nói, trong cuộc đấu tranh, hẳn hoàn toàn có thể đoàn kết tất cả lực lượng, lại để cho danh vọng cùng thực lực Hạ Tung đuổi kịp và vượt qua Bàng Cát.

Nhưng Lữ Di Giản nhận thua, thủ hạ Lữ Di Giản, chính là những người kia, tất nhiên đầu nhập vào Bàng Thái sư, ôm ấp hoài bão của Hạ Tung liền mất đi, cơ hội đuổi kịp và vượt qua Bàng Cát cũng mất đi.

Làm từng bước mà nói, như vậy, người thích hợp nhất để được đề cử, chính là Bàng Cát, tin tưởng cái cục diện này là việc rất nhiều người, kể cả Phạm Trọng Yêm đều không muốn nhìn thấy.

Còn có, Bàng Cát sẽ tuyệt đối không để cho Lữ Di Giản rời đi, bởi vì Lữ Di Giản rời đi, Bàng Cát sẽ phải một mình đối mặt với công kích của đám sĩ tử kia.

Một điểm mấu chốt nhất, chính là, tuy Nhân Tông nhu nhược, nhưng cũng không hồ đồ, mờ ám ở giữa những đại thần kia, trong lòng của hắn rất rõ ràng, hẳn sẽ không bỏ mặc để nhất phái thế lực độc đại trên triều đình.

Lão Lữ nhận thua, chiêu thức ấy thật là quân cờ tốt, đây là biểu hiện của một tiểu nhân, thời điểm nên làm cháu trai, hẳn tuyệt đối có thể mở miệng hô người khác là "gia gia".

Trần Nguyên lập tức ôm quyền nói: "Tướng quốc cao minh, chỉ là, bước tiếp theo Tướng quốc định làm như thế nào?"

Khóe miệng Lữ Di Giản lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Người từ từ làm Ấp ti, làm tốt Phò mã của người, nói không chừng có một ngày, ta cần người giúp ta một cái đại ân đó."

Trần Nguyên biết rõ, thời điểm lão Lữ tại nhận thua, đã bắt đầu chuẩn bị dao găm.

Cái này là biểu hiện khác của một tiểu nhân, thời điểm hẳn hô người là gia gia, đã nhìn ra địa phương có thể chọc người một đao, để cho sau này mình không có "gia gia" nữa, đã không có gia gia, hẳn liền không phải là cháu trai.

Trần Nguyên lên tiếng, thời điểm đang định cáo từ, bỗng nhiên nghĩ ra một vấn đề, vấn đề này lại khiến cho Trần Nguyên vô cùng kinh ngạc, toàn bộ thân hình trong nháy mắt liền run lên, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Lữ Di Giản.

Lữ Di Giản mỉm cười, đem ngón tay đặt ở trên môi: "Suýt!"

Nét mặt của hắn đã nói cho Trần Nguyên rất rõ ràng, Trần Nguyên suy đoán là hoàn toàn chính xác, tại sao lão Lữ phải bảo mình làm tốt Phò mã? Một cái Phò mã, có thể ở trong đấu tranh triều đình giúp hắn cái đại ân gì?

Phương pháp đấu tranh của Phạm Trọng Yêm và những quân tử kia rất quy củ, hậu cung cơ hồ chính là cấm địa của bọn họ, những người kia sẽ không kéo tranh đấu vào hậu cung, càng không liên lụy đến người hậu cung.

Lữ Di Giản thật sự không muốn cùng đấu Phạm Trọng Yêm, bởi vì, cho dù hắn có thể làm như trước đó, đá Phạm Trọng Yêm ra khỏi Biện Kinh, nhưng tràng diện đủ loại quan lại đưa tiễn, vẫn sẽ khiến nội tâm Lữ Di Giản đau đớn, cho nên, Lữ Di Giản vung cây đao này ra, là đâm vào Bàng Cát.

Trần Nguyên hiểu, lần này Bàng Cát xếp đặt lão Lữ một lần, lão Lữ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, lão gia hỏa này thật sự là âm độc, Trần Nguyên tin tưởng, thời điểm hẳn một mặt chuẩn bị dao găm vì Bàng Cát, một mặt tất nhiên còn muốn nhờ Bàng Cát: "Huynh đệ, người kéo ca ca một lần! "

Thời điểm Bàng Cát xuất khí lực toàn thân kéo hắn đi lên, hắn sẽ cầm một đao ở phía trên ngực Bàng Cát.

Tuyệt đối là ngực, một khi Lữ Di Giản chuẩn bị trở mặt cùng Bàng Cát, sẽ không cho Lão Bàng cơ hội.

Hắn có thể hiểu được Lữ Di Giản, hợp tác với đồng bọn như Bàng Cát, nếu có một ngày, hắn bắt đầu coi người như quân cờ rồi, như vậy, lựa chọn tốt nhất của người, chính là tiên hạ thủ vi cường, xử lý hắn, nhưng Trần Nguyên không nghĩ tới, Lữ Di Giản rõ ràng lựa chọn thời điểm hiện tại, thoát nhìn là lúc hắn yếu nhất, cần có Bàng Cát trợ giúp nhất, hạ dao găm với Bàng Cát.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Ấp ti rất sớm liền đi tới cương vị của mình.

Tuy tiền của hắn còn chưa hoàn toàn đưa đến hết, nhưng Tôn Công Sáng xác thực tốt hơn nhiều so với trước kia rồi, thời điểm Trần Nguyên đến, Tôn Công Sáng đang cùng một người tên là Đinh Độ tranh luận cái gì đó.

Hai người tranh luận, hiển nhiên đã tiến nhập tình trạng rất gay cấn.

Tôn Công Sáng chứng kiến Trần Nguyên, liền kéo hắn tới, nói: "Trần Ấp ti, người đến nói một chút, ta nói thời điểm thủ thành, thạch pháo đặt ở đâu tường, như vậy có thể trông thấy địch nhân, tiến hành đả kích, người này nói không phải, phải đem pháo đặt trong thành mới đúng."

Bên trong cái tác phùng này có rất nhiều Ấp ti, nhưng Trần Nguyên là một người duy nhất có thể bình khởi bình tọa cùng chư vị đại nhân.

tinhlh2

344. Chương 333: Đạn Pháo (1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 333: Đạn pháo (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đinh Độ kia lên tiếng nói: "Chúng ta một mực đặt máy ném đá ở đầu tường, đó là bởi vì chúng ta đã làm sai rồi! Người nhìn biên thành Đại Tổng bọn ta hàng năm tổn thất bao nhiêu máy ném đá?"

Tôn Công Sáng lắc đầu, nói: "Máy ném đá bị đánh nát là chuyện rất bình thường, chúng ta có thể ra tay từ trên mặt kết cấu, để cho thân pháo càng rắn chắc hơn một ít mới đúng, lực sát thương của thạch đạn rất lớn, đặt ở dưới mặt, rút ngắn khoảng cách công kích, không thể làm!"

Đinh Độ phản bác, nói: "Ta không rõ, vì cái gì pháo chúng ta đặt ở dưới thành, dùng một ít gì đó, thoáng bọc cho nó một tý, làm như vậy, không riêng gì việc có thể thủ thành, còn có thể thủ pháo, không phải rất tốt sao?"

Trần Nguyên vội vàng phát tay, hỏi một câu: "Hai vị đại nhân, nghe ý của các người, đạn pháo của cái thạch pháo này đã nghiên cứu ra rồi sao?"

Tôn Cao Sáng gật đầu, nói: "Đêm qua, Đinh đại nhân đã tìm được một tên thợ đá tại mỏ đá, thợ đá kia đã từng dùng thuốc nổ nổ tung một tảng đá lớn, buổi sáng hôm nay, chúng ta dùng một khối đá nhỏ để thí nghiệm một tý, hiệu quả không tệ!"

Trần Nguyên rất là mừng rỡ, hần biết rõ, cái thạch đạn này sinh ra đời, có ý nghĩa là một loại vũ khí nóng trong chiến tranh đã bắt đầu nảy sinh ở thời đại này.

Trong lịch sử, bởi vì Tổng triều không coi trọng, hoặc là nói, do những người khác tận lực áp chế, khiến cho nảy sinh nho nhỏ này không thể nở hoa kết quả.

Hiện tại, chính mình đến đây rồi, loại tình huống này đương nhiên sẽ không phát sinh, chỉ là, đối với cái pháo này đặt dưới thành hay là trên thành, Trần Nguyên Chân không rõ lắm.

Hần nói: "Hai vị đại nhân, các người xem như vậy tốt hay không tốt, người Dương gia lập tức đến rồi, bọn họ là người ăn nằm ở chiến trường, vô luận công thành hay là thủ thành, bọn hần đều biết nhiều hơn so với chúng ta, cứ để cho bọn họ nói, là đặt dưới thành phù hợp, hay là để lên trên thành phù hợp."

Đinh Độ cùng Tôn Công Sáng nghe xong, đồng thời gật đầu.

Vấn đề này, nhìn như một cái vấn đề nhỏ, nhưng lại trực tiếp quyết định hình dạng pháo.

Đặt ở đầu tường, pháo bị tường thành hạn chế, không có khả năng quá lớn, mà đặt dưới thành, chính là yêu cầu pháo phải có "lực phản chấn" rất mạnh, thân pháo xạ kích, tất nhiên phải truy cầu một cái lực lượng cực lớn.

Lữ Di Giản ngày hôm qua đã viết hai chữ "vô vi" đưa cho Trần Nguyên.

Cái gọi là vô vi, cũng không phải bảo người không đạt được gì, mà là bảo cho người phải biết rằng, chính mình nên làm cái gì, không thể làm cái gì, chỉ có lúc người biết mình không thể làm cái gì, mới có thể đi làm việc người có thể làm.

Cái từ này, ở loại trình độ nào đó, rất giống với lý luận kiên trì hoà giải ngay từ đầu của Trần Nguyên.

Hần không muốn hăm quá sâu trên triều đình, cũng không muốn làm một tên tướng quân, bởi vì hần biết, mình không am hiểu làm những loại chuyện này.

Liên tựa như hiện tại vậy, pháo nên đặt ở đầu tường hay là dưới thành, Trần Nguyên cho là, vấn đề này nên do những người ăn nằm ở trên chiến trường kia đến nói.

Thiên Ba phủ lần này, hiển nhiên rất là ủng hộ đối với nghiên cứu của bọn người Tôn Công Sáng, không riêng gì phải tới năm mươi tên thân binh, còn do Dương Bài Phong tự mình dẫn đội.

Đây là lần thứ hai Trần Nguyên nhìn thấy Dương Bài Phong, vị "nha đầu nhóm lửa" có sắc thái truyền kỳ này trong lịch sử Trung Quốc, so với Mộc Quế Anh, càng giống như là một tướng quân chính hiệu.

Mộc Quế Anh rất trầm ổn, trầm ổn làm cho người ta cảm thấy có chút không đoán ra, nhưng là Dương Bài Phong lại là người toàn thân đều lộ ra một cái tư thái tướng quân nên có.

Nàng đi đường, nói chuyện, làm việc, đều rất gọn gàng.

"Pháo đặt dưới thành? Có thể đánh đến chỗ địch nhân sao? Nếu như có thể đánh tới, đặt dưới thành là không còn gì tốt hơn nữa!" Dương Bài Phong trả lời vô cùng dứt khoát.

Đinh Độ nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, nói: "Hỏa Soái yên tâm, thạch pháo của chúng ta cũng là phóng ra theo đường cong, có thể vượt qua tường thành, công kích địch xâm phạm vào trăm bước bên cạnh thành trì!"

Tôn Công Sáng nghe xong liền nói: "Hỏa Soái, nếu như đặt ở đầu tường mà nói, chúng ta có thể đánh địch xâm phạm xa mấy trăm bước, như vậy vô duyên cớ buông tha cho hơn phân nửa khoảng cách công kích, có thể đáng tiếc một ít hay không?"

Dương Bài Phong lắc đầu: "Không, trên chiến trường, khoảng cách sát thương địch nhân hữu hiệu nhất, chính là khoảng cách một mũi tên dưới thành, xa quá, địch nhân có thể tránh né rất dễ dàng."

Tôn Công Sáng không nói thêm cái gì nữa: "Vậy thì tốt, liền theo như ý của Đinh đại nhân, thời điểm chúng ta tạo pháo, cứ dựa theo tại ý của Đinh đại nhân để chế tạo là được."

Dương Bài Phong cực kỳ cảm thấy hứng thú đối với "Thạch đạn" Tôn Công Sáng nói, chính là thứ mới chế tạo ra kia, lập tức hỏi: "Tôn đại nhân, các người còn thạch đạn kia nữa không? Có thể cho ta xem một chút hay không?"

Tôn Cao Sáng gật gù đầu, nói: "Còn có vài khẩu, ngày hôm qua không dùng hết, ta dẫn Hỏa Soái đi xem là được. Mặt khác, chúng ta còn có một chút binh khí mới, hi vọng Hỏa Soái có thể chỉ điểm một chút."

Tôn Công Sáng dẫn Dương Bài Phong đi tới trường thương tác phường trước, lấy cho hắn xem cái câu liêm thương, hỏi: "Hỏa Soái, người xem thương này đi!"

Dương Bài Phong nhận lấy, trong tay run một chút, nói: "Không tệ, cái này dùng để đối phó kỵ binh Liêu quốc, so với trường thương bình thường thì hữu hiệu hơn, nếu như đại nhân làm thương này nhẹ hơn một chút thì tốt hơn."

Tôn Công Sáng rất là kinh ngạc, nói: "Cái này, ta chính là dựa theo trường thương bình thường quân sĩ chúng ta hay dùng để làm, ta còn làm nhẹ đi một chút rồi đó."

Dương Bài Phong cười một tiếng, nói: "Người bỏ thêm một cái móc câu trên đầu, phải biết rằng, khi bắt đầu vung vẩy, trên đầu có một cân sức nặng, đủ để chống đỡ mười cân sức nặng đằng sau, nếu như bình thường đâm chọc chém, còn chưa thể phát giác, nhưng thời điểm cần đón đỡ vũ khí đối phương, các binh sĩ sẽ phát hiện đầu thương rất nặng."

Đạo lý này vừa nói ra, Tôn Công Sáng lập tức hiểu, hắn nhìn sang Trần Nguyên, cười ha ha một tiếng, nói: "Xem ra mời Hỏa Soái tới thật sự không sai, nếu chúng ta bẽ môn tạo xa (xa rời thực tế, nhắm mắt làm liều), thương này tất nhiên chính là như vậy, Hỏa Soái yên tâm, ta sẽ lập tức sửa."

Trần Nguyên bỗng nhiên chắc chắn, người như Tôn Công Sáng không nên đặt ở bên trong tác phường, mà nên kiếm một cái phòng nghiên cứu chuyên môn, phối hợp với nhân tài các loại phương diện chuyên nghiệp, sáng tạo điều kiện tốt nhất cho hắn, lại để cho hắn có thể tận tình phát huy.

Mọi người đi tới một mảnh đất trống, đây cũng là lần đầu tiên Trần Nguyên kiến thức cái gọi là thạch đạn.

Nhìn xem một khối hòn đá cũng không tính quá tròn trong tay Đinh Độ, Trần Nguyên biết rõ, cái này là đạn pháo, thậm chí có thể nói là thủy tổ của đạn đạo ngày sau.

Phương pháp của người thợ đá kỳ thật rất đơn giản, hấn dùng chùy nhỏ, đục khe hở chung quanh hòn đá trước, sau đó tạc ra một miệng lõm, bỏ một đồng chất đốt vào, một bước cuối cùng, chỉ dùng lá sắt, bao vây chỗ miệng lõm lại.

Dùng để làm thí nghiệm, là một cái thùng gỗ hình tứ phương, thùng gỗ rất dày, vách thùng chừng bốn năm cen-ti-mét.

Một công tượng để hòn đá kia vào trong thùng gỗ, nhìn Tôn Công Sáng, hỏi: "Đại nhân, có thể bắt đầu chưa?"

Tôn Công Sáng lui lại một ít, nói: "Bắt đầu đi!"

Theo công tượng kia nhen nhóm kíp nổ, rất nhanh, một tiếng vang thật lớn truyền vào lỗ tai mọi người, mặc dù Trần Nguyên sớm có chuẩn bị, cũng bị tiếng vang kia làm cho hoảng sợ

Dương Bài Phong nghe được thanh âm như sấm rung này, thần sắc rất là hưng phấn, không đợi Tôn Công Sáng mời đến, liền nhảy một bước xa đi lên, nhìn dấu vết bạo tạc nổ tung trong thùng.

Tảng đá kia đã bị chia làm năm sáu khối, khảm nhập bất quy tắc vào bên trong lớp gỗ dày đặc, bên cạnh từng hòn đá đều có thể chứng kiến khe hở thật sâu, có thể ngấm ra, trong nháy mắt bạo tạc nổ tung đó, đã sinh ra bao nhiêu lực lượng

Dương Bài Phong đưa tay sờ những khe hở kia, trên mặt không khỏi phủ lên dáng tươi cười, nói: "Cực kỳ tốt!"

Trần Nguyên cũng cảm giác rất khá, chỉ là, cái này còn chưa khiến cho hấn thỏa mãn, nếu như có thể xuyên thấu tấm ván gỗ thì tốt rồi.

345. Chương 333: Đạn Pháo (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 333: Đạn pháo (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tấm ván gỗ dày như vậy, đã muốn không khác gì độ dày boong thuyền, nếu có thể xuyên thấu mà nói, kiếm mấy cái cho Hồ Diên Khánh, vậy thì hạm đội của hấn ở thời đại này, trên đại dương bao la, không phải là muốn cướp người nào thì đoạt người đó sao?

Nghĩ tới đây, Trần Nguyên liền nói: "Đại nhân, ta có một cái ý nghĩ, nếu như đổi những tảng đá này thành khối sắt, chẳng phải có thể làm uy lực cường thịnh hơn một ít sao?"

Vừa nói xong, cả người Tôn Công Sáng sửng sốt một chút, Đinh Độ cũng có vẻ rất là kinh ngạc trong nháy mắt.

Trần Nguyên cho là mình còn chưa nói rõ, lại nói tiếp: "Ý của ta là, nếu như đổi thành khối sắt, thời điểm chúng ta chế tạo, vì sao không chế tạo một ít khe hở đi ra, lại vì sao không lưu lại một ít vụn sắt, có thể làm cho một khẩu đại pháo mạnh hơn rất nhiều hay không?"

Loại phương pháp này, là khi Tôn Công Sáng qua đời mới có người nhớ tới, lúc đó đã chế tạo ra "chông sắt", giống như lựu đạn hiện tại, tại thời điểm lần đầu tiên sử dụng để bảo vệ Biện Kinh, đã phát huy tác dụng rất lớn.

Tôn Công Sáng cùng Đinh Độ có thể nói là chuyên gia trên mặt binh khí, bọn hấn có rất nhiều tài hoa, đáng tiếc chính là, hai người này vì kinh phí nghiên cứu mà phát sầu.

Nếu như không có Phò mã gia Trần Thế Mỹ này mà nói, Tôn Công Sáng cùng Đinh Độ, và hơn mười vị binh khí chuyên gia, tốn thời gian năm năm mới viết ra « Vũ Kinh cũng nên », mà bọn hắn, cả đời này cũng chỉ hoàn thành vài tác phẩm đơn giản.

Mà ngay cả hiện tại, Trần Nguyên nhìn qua tảng đá đạn pháo như vậy, cũng là chuyện hơn mười năm sau đó.

Hiện tại, trong đầu Tôn Công Sáng còn chưa có ý nghĩ dùng thiết để làm đạn pháo này, Trần Nguyên vừa nói ra, Tôn Công Sáng lập tức gật đầu, nói: "Có thể thực hiện, ta cho rằng hoàn toàn có thể thực hiện, tảng đá đã có thể nổ tung, chỉ cần số lượng thuốc bên trong lớn, ngay cả núi cũng có thể bị nổ tung!"

Nhưng Đinh Độ lại nói: "Ta cũng cho rằng có thể thử một chút, nhưng cái này không thể so với tảng đá, khả năng sẽ phải hao phí rất nhiều tiền."

Nói đến đây, ánh mắt của hắn nhìn Trần Nguyên, nếu như Trần Nguyên không có ý định bỏ tiền ra nữa mà nói, hắn tình nguyện dùng điểm kinh phí có hạn hiện tại, đi nghiên cứu thứ đơn giản hơn một chút, dễ dàng thành công về hạng mục này, bởi vì, dạng này đã có khả năng có thể thuyết phục Nhân Tông cùng những đại nhân trên triều đình kia.

Trần Nguyên đương nhiên hiểu ý tứ này, liền cười nói: "Người tốt phải làm đến cùng, tại hạ đã lấy tiền ra, há lại làm sự tình xong rồi bỏ dở nửa chừng?"

Tôn Công Sáng cùng Đinh Độ nghe xong, vô cùng mừng rỡ.

Dương Bài Phong dùng một góc độ tướng quân để xem xét, nếu tảng đá này biến thành khối sắt, sức chiến đấu đối với quân đội Tống triều sẽ tăng lên, đây không phải là một điểm hai điểm, cho nên, trong lòng cũng rất là chờ mong đối với cái này.

Những thứ khác không nói, chỉ nói cái thanh câu liêm thương kia, nếu như nhẹ hơn một ít, tại thời điểm đối mặt với kỵ binh Liêu quốc, có thể để cho binh sĩ nhiều hơn một chiêu chiêu khắc địch.

Không nên xem thường một chiêu hai chiêu này, một điểm ưu thế nhìn như không có ý nghĩa, đều có thể khiến cho tình thế trên chiến trường phát sinh nghịch chuyển.

Tôn Công Sáng lại lấy ra mấy bộ bản vẽ khôi giáp cùng binh khí cho Dương Bài Phong xem qua, những khôi giáp cùng binh khí này đều tốt hơn rất nhiều so với trang bị quân đội Đại Tống hiện tại.

Một mực xem đến buổi trưa, Dương Bài Phong mới rời khỏi tác phòng.

Thái độ của nàng đã cực kỳ minh xác, từ nay, Thiên Ba phủ sẽ toàn lực ủng hộ Tôn Công Sáng nghiên cứu, Thiên Ba phủ không có tiền, những nữ nhân này, ngoại trừ thu một ít địa tô, còn có ban thưởng của hoàng đế để sống, ngoài ra, cũng không còn những chỗ khác thu vào.

Chiến tranh, các nàng không thể kiếm tiền, buôn bán thì không được.

Không có tiền, các nàng liền xuất lực, Dương Bài Phong nói cho Tôn Công Sáng, bắt đầu từ ngày mai, Thiên Ba phủ sẽ phái ba trăm thân binh ra, do Dương Văn Quảng dẫn đầu, sẽ ngụ ở bên trong tác phòng, có cái gì cần, Tôn Công Sáng cùng Đinh Độ cứ việc phân công.

Đây chính là ủng hộ lớn nhất đối với Tôn Công Sáng.

Giải quyết vấn đề nhân lực cùng tài lực, còn lại đúng là kỹ thuật sống, tất cả đều là vấn đề tay nghề.

Những thứ này, Trần Nguyên không hiểu, hắn biết rõ, trong lúc này, tất cả mọi người không trông cậy vào việc mình hỗ trợ chế tạo một cây đao đi ra, nhiệm vụ của hắn là trợ giúp Tôn Công Sáng có tiền, để cho bọn họ bớt lo âu.

Tại sau khi Dương Bài Phong rời khỏi, Trần Nguyên bảo Tôn Công Sáng là hắn cần nghỉ một ngày, giữa trưa hắn còn có việc, hắn hẹn Lương Hoài Cát.

Nhìn thấy Lương Hoài Cát lần đầu tiên, Trần Nguyên chỉ biết, đây là một người rất có chủ kiến, tuy mặt ngoài hắn, nhìn về phía trên có một vẻ hèn mọn bọn thái giám nên có, nhưng thực chất, phong độ nam nhân bên trong dĩ nhiên đã bị hắn khắc sâu vào trong đầu, chưa từng vứt bỏ.

Lương Hoài Cát nhả nhặn hơn Lý Vĩ nhiều, trên mặt có một khối máu lớn ứ đọng, là Lý Vĩ đánh, chuẩn xác mà nói, là mẫu thân Lý Vĩ bảo Lý Vĩ đánh.

Chính là bởi vì Lý Vĩ động thủ đánh hấn, cho nên đại Công Chúa đột nhiên biến thành một người đàn bà chanh chua, điên cuồng đánh về phía Lý Vĩ.

Lương Hoài Cát rất là thản nhiên nhìn Trần Nguyên, hơi ôm quyền, nói: "Áp ti đại nhân, ngài được hoàng thượng phái đi, hay là Lí gia cầu người làm thuyết khách vậy?"

Trần Nguyên rất ưa thích người nam nhân này, không, là tên thái giám này.

Đây là một loại ấn tượng đầu tiên, trực giác của hấn nói cho hấn biết, bọn hấn có thể làm bằng hữu.

"Bất kể là hoàng thượng hay là Lí gia để cho ta tới, ta chỉ muốn nói cho Lương huynh một việc, lập tức rời khỏi Công Chúa, người còn có thể sống được." Trần Nguyên không gọi hấn là công công, mà là hô Lương huynh.

Xưng hô thế này, lại khiến cho Lương Hoài Cát nở nụ cười, nói: "Đa tạ Trần huynh cất nhắc, chỉ là, ta không biết đi."

Trần Nguyên nhìn hấn, hỏi: "Người không sợ chết sao?"

Lương Hoài Cát lắc đầu, nói: "Sợ, kỳ thật, muốn ta đi, cũng có thể, chỉ cần người có thể đáp ứng ta một việc, ta lập tức rời khỏi Biện Kinh."

Trần Nguyên hỏi: "Chuyện gì?"

Lương Hoài Cát đứng lên, nói: "Cam đoan từ nay Công Chúa sẽ hạnh phúc!"

Không ai có thể cam đoan điều này, ngay cả Nhân Tông cũng không thể cam đoan, Trần Nguyên thì càng không thể, cho nên, sau khi Lương Hoài Cát nói xong, không đợi Trần Nguyên trả lời, đã đứng dậy rời khỏi bàn trà, đi ra ngoài.

Trần Nguyên không nghĩ tới, hấn sẽ ly khai nhanh như vậy, thái độ Lương Hoài Cát nói rõ một vấn đề, hấn ngay cả đàm phán cũng không có chuẩn bị, hấn đến, chính là cho Dương Nghĩa một cái mặt mũi, về phần sự tình xử lý như thế nào, ai tới xử lý, thái độ hấn và đại Công Chúa giống nhau, bất chấp bất cứ giá nào.

Một tên thái giám, một người Công Chúa, tại trước mặt lễ giáo, bọn hấn dùng loại thái độ khinh miệt này, quay mắt trào phúng về phía mọi người, bảo vệ tình yêu của bọn hấn, Trần Nguyên chợt phát hiện, chính mình đã bị cảm động.

Thời điểm Lương Hoài Cát vừa vừa đi đến cửa, chỉ nghe Trần Nguyên hỏi: "Người lưu lại, Công Chúa sẽ vui về sao?"

Bước chân Lương Hoài Cát ngừng một chút, nói: "Không biết, người có thể hỏi nàng."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Người đang ép ta giết người."

Lương Hoài Cát quay đầu lại, cười nói: "Xin cứ tự nhiên."

Sau đó liền bước đi nhanh, đầu cũng không quay lại một lần.

Trần Nguyên biết rõ, đối với chính mình mà nói, sự tình cứ như vậy là xong, hấn không giải quyết được vấn đề mẫu thân Lý Vĩ, cũng không có cách nào ra tay giết Lương Hoài Cát.

346. Chương 334: Bó Tay

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 334: Bó tay

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên nhận ra, mình gặp hần một lần, là một sai lầm lớn nhất, nếu như không có lần hội thoại ngắn gọn này, hần nghĩ hần có thể ra tay.

Nhưng hiện tại, Trần Nguyên chỉ có thể buông tay, hần phải đi về gặp mặt Nhân Tông, hần muốn nói cho Nhân Tông biết, muốn cho đại Công Chúa hạnh phúc, chỉ có một biện pháp, chính là bảo Lý Vĩ viết thư bỏ vợ.

Muốn mặt mũi hoàng gia, cũng đừng có nghĩ đến việc đại Công Chúa có thể hạnh phúc.

Thời điểm mình nói lời này cho Nhân Tông nghe, Nhân Tông nhất định sẽ tức giận, nhất định sẽ chửi mình không dùng được vào việc gì, nhưng, đây là một con đường chính xác nhất, một ngày nào đó, Nhân Tông sẽ phát hiện.

Quả nhiên, Trần Nguyên nói lời này, Nhân Tông rất tức giận hần vốn trông cậy vào việc Trần Nguyên có khả năng giúp đỡ hần giải quyết vấn đề này.

Kết quả hiện tại tốt rồi, Trần Nguyên rõ ràng nói chuyện vì Lương Hoài Cát kia, chuyện này lại khiến cho Nhân Tông vô pháp tiếp nhận, thống mạ Trần Nguyên một chầu, sau đó là đuổi hần ra khỏi hoàng cung.

Đối với Trần Nguyên mà nói, chuyện này tính toán là một thất bại không nhỏ, chỉ là, hần đã học xong cách thần nhiên ôm thất bại, huống chi, vấn đề này cũng không phải một chút chỗ tốt đều không có, ít nhất, Triệu Ý nghe nói Nhân Tông răn dạy Trần Nguyên, thái độ đối với Trần Nguyên lại càng dễ gần hơn.

Hiện tại, cả thành Biện Kinh đều đang bàn luận đại Công Chúa bắt trung, những đại thần trên triều đình kia ra về đạo mạo, lớn tiếng trách cứ, trong lòng Triệu Ý quả thực rất là phẫn nộ.

Vào lúc này, nàng nghe được Trần Nguyên phát ra thanh âm giống với nàng, trong lòng rất là vui mừng, mặc dù cái thanh âm này rất yếu ớt, chưa gì đã bị những người biện hộ kia chôn xuống.

"Thế Mỹ, người nói sự tình tỷ tỷ rất cuộc nên làm thế nào mới tốt?" Triệu Ý nằm ở trong ngực Trần Nguyên, ôn nhu như là một con thỏ trắng nuôi trong nhà.

Trần Nguyên cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, thanh quan khó đoạn việc nhà, tại sự kiện này, Bao thanh thiên đều là một câu cũng không nói.

Tay của hần nhẹ nhàng vuốt về lưng Triệu Ý, nói: "Đi một bước xem một bước thôi, chỉ là, ta đề nghị, hiện tại đại Công Chúa tốt nhất có lẽ là trở lại Lí gia thì tốt hơn, về phần Lương Hoài Cát sao, rồi đi một thời gian ngắn trước, cũng không phải là chuyện gì quá xấu."

Triệu Ý hung hăng nắm véo hần một tý, nói: "Người nói gì vậy?"

Trần Nguyên kêu một tiếng, nói: "À, người nhẹ tay một chút, ta nói thật, hiện tại tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm bọn hần, những người kia đang chờ động đến cánh tay, lúc này, hai người bọn họ dùng cứng chọi cứng, sẽ ăn thiệt thòi!"

Triệu Ý bĩu môi một cái, nói: "Ta mặc kệ, cho dù người khác không giúp tỷ tỷ, ta cũng phải giúp nàng, ta sẽ tuyệt đối không để cho nàng trở lại Lí gia!"

Nói xong, lời nói nàng xoay chuyển, nói: "Thế Mỹ, Phụ hoàng chuẩn bị hạ thánh chỉ, đuổi tỷ tỷ ra khỏi hoàng cung rồi, ta để cho nàng cùng Lương Hoài Cát đến chỗ người được không?"

Trần Nguyên vội vàng lắc đầu: "Không tốt, Công Chúa của ta à, ta cầu người một việc."

Triệu Ý ngẩng đầu lên, nói: "Người nói đi."

Trần Nguyên từ trong chăn duỗi một tay ra, nói: "Có một số việc, người không cần lo nhiều, có phải người rất hi vọng, tỷ tỷ người cùng một thái giám sống cả đời bên nhau?"

Triệu Ý hừ một tiếng, nói: "Thái giám thì làm sao? Ta đã cảm thấy Lương Hoài Cát không tệ, thời điểm Phụ hoàng hỏi hần về vấn đề này, hần một vai gánh vác hết rồi, còn nói tất cả đều là hần sai, không có vấn đề gì liên quan đến tỷ tỷ của ta, đây mới là nam nhân đâu, mạnh hơn nhiều so với Lý Vĩ kia!"

Trần Nguyên hỏi: "Hoàng thượng định xử trí Lương Hoài Cát như thế nào?"

Ngữ khí Triệu Ý mang theo hận ý vô cùng, nói: "Phụ hoàng cũng không nghe toàn bộ lời của bọn Âu Dương Tu, chỉ hạ chỉ để cho tỷ tỷ trở lại Lí gia, đuổi Lương Hoài Cát ra khỏi Biện Kinh."

Trong lòng Trần Nguyên thở dài một hồi, Nhân Tông chính là như vậy, hắn không muốn làm cho nữ nhi của mình hận mình cả đời, cũng không muốn đánh mất thể diện hoàng gia, cho nên, hắn lựa chọn phương pháp giải quyết tốt nhất.

Tại thời điểm xử lý chuyện này, người, hoặc là thành toàn Công Chúa, đây là thượng sách, hoặc là người giết Lương Hoài Cát, chặt đứt tâm tư Công Chúa, đây là trung sách.

Như hiện tại, chỉ có thể khiến cho Công Chúa càng thêm tưởng niệm Lương Hoài Cát, chỉ có thể làm cho bọn họ sinh ra loại yêu say đắm dị dạng càng ngày càng sâu, cho dù đại Công Chúa về tới Lí gia, khẳng định cũng sẽ trốn đi lần nữa.

Triệu Ý tiếp tục nói: "Hừ, chỉ là, ác nhân có ác báo, những lời này một chút cũng không nói sai, ngày hôm qua, Lữ Tướng quốc cùng Bàng Thái sư cùng đưa tấu chương, nói là Phạm Trọng Yên đại nhân 'vượt chức nói chuyện',

Phụ hoàng vô cùng giận dữ, muốn đuổi lão gia hỏa Phạm Trọng Yên kia ra khỏi Biện Kinh, thánh chỉ đã đưa xuống, người không phát hiện biểu lộ bọn Âu Dương Tu khi đó, giống như cha mẹ chết, thật sự rất sung sướng!"

Trần Nguyên nghe đến đó liền kinh ngạc một hồi, sự tình rõ ràng đơn giản như vậy liền giải quyết sao?

Từ lúc Phạm Trọng Yên về ra bản đồ đủ loại quan lại đến hiện tại, còn chưa đầy một tháng, Lữ Di Giản đã muốn phản thủ làm công, một tội "vượt chức nói chuyện" nho nhỏ, đã đá Phạm Trọng Yên ra khỏi Biện Kinh, cái này quá ngoài ý muốn.

Không thể không nói, đây là bởi vì Lữ Di Giản cùng Bàng Cát lựa chọn thời cơ tương đối khá, đầu tiên, Nhân Tông chính là bởi vì những ngôn quan này, dám lấn miệng trên sự tình đại Công Chúa mà rất tức giận, đang muốn tìm phiền phức cho bọn hắn.

Tiếp theo chính là, Phạm Trọng Yên có khả năng là đã xem hiểu tình thế, nếu như mình không đi, Lữ Di Giản rất có thể sẽ xuống đài, mà Lữ Di Giản xuống đài, Bàng Cát sẽ ngồi trên vị trí Tướng quốc, cho nên, hắn tình nguyện rời đi.

Phạm Trọng Yên không sao cả, nên nói, hắn đã nói, nên để cho hoàng thượng biết, hắn đều nói cho Nhân Tông, về phần Nhân Tông cảm hắn đến để trút giận, Phạm Trọng Yên thật sự không quan tâm.

Trần Nguyên nhìn Triệu Ý, hỏi: "Trên triều đình đã mất đi Phạm đại nhân?"

Triệu Ý gật đầu, nói: "Ừm, chỉ là, xem tư thế Thái sư, giống như không định thu tay lại."

Trần Nguyên biết rõ, lúc này, Lão Bàng đang động thủ đánh người theo tâm tư Nhân Tông, cho nên, khi hắn ra tay, tuyệt đối sẽ không có kiểu không đau không ngứa như vậy, tăng thêm việc hắn nhận thức, lần này là mình trợ giúp Lữ Di Giản, Lữ Di Giản sẽ toàn lực ủng hộ hắn, cho nên sẽ càng thêm không kiêng nể gì cả.

Bàng Cát căn bản không nghĩ tới, Lữ Di Giản đang chờ Bàng Cát điên cuồng, tại thời điểm Bàng Cát điên cuồng, Lữ Di Giản đã mua xong vé xe đi Hải Nam câu cá vì Bàng Cát rồi.

Bàng Cát điên cuồng, nhất định sẽ làm cái mũ của rất nhiều người rơi xuống đất, Trần Nguyên đột nhiên cảm giác, mình nên đi bãi phóng hán một tý, có lẽ, sẽ tìm một đường ra cho Liễu Vĩnh.

Hắn không muốn cùng Triệu Ý bàn luận về vấn đề này, lập tức vội vàng nói sang chuyện khác, xoay người đề lên trên người Triệu Ý, nói: "Nói thật, ta thật sự không rõ, rốt cuộc đại Công Chúa làm sao vậy, rõ ràng vừa ý một tên thái giám?"

Triệu Ý rõ ràng cảm giác được, trên bụng của mình có một vật cứng rắn gì đó ngoa ngoạy, cánh tay lập tức bắt được, nói: "Lấy đao đến, bản Công Chúa tự mình động đao, để cho Trần chương quỹ biết rõ chỗ tốt của thái giám!"

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: "Người cam lòng sao?"

Trần Nguyên nói xong, liền tìm bờ môi Triệu Ý.

Triệu Ý cười một chút, bỗng nhiên hỏi một câu: "Đúng rồi, Thế Mỹ, lúc ta vừa mới tiến vào, nữ nhân ở cùng một chỗ với Lăng Hoa tỷ tỷ là ai vậy? Nhìn về phía trên rất không có giáo dưỡng, nàng rõ ràng còn dùng con mắt trừng ta một tý!"

Trần Nguyên biết rõ, nàng đang nói về Hô Diên Bích Đào, lập tức giả bộ như hồ đồ: "Người nói cái nào? Ta không biết?"

Triệu Ý đã bị hấn lừa gạt rồi, hồn nhiên nói: "Người cũng không biết à? Vậy thì chắc là bằng hữu của Lăng Hoa tỷ tỷ."

347. Chương 335: Chơi Chiến Tranh

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 335: Chơi chiến tranh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Xem ra ấn tượng đầu tiên Hô Diên Bích Đào cho Triệu Ý không tốt lắm, nếu muốn để cho Triệu Ý có thể tiếp nhận Hô Diên Bích Đào, hoặc là nói, nếu muốn làm cho Phò Mã phủ mình sau này, khi mình trở thành gia chủ được yên ổn, vậy thì mình phải làm tốt chức Phò mã, mà không phải Triệu Ý là Công Chúa.

Mấu chốt trong chuyện này ngay tại ở chỗ mình không thể hoàn toàn ăn nhờ ở đậu của nàng, nếu mình cũng như vậy, thì giống hệt như Lý Vĩ, không chỉ nói Hô Diên Bích Đào, mà ngay cả Lăng Hoa, đều khó có khả năng vào cửa.

Trần Nguyên lục lọi một hồi trên người dưới người Triệu Ý, tiếng thở dốc Triệu Ý vẫn rất dồn dập, Trần Nguyên bỗng nhiên nói: "Đến đây, chúng ta hôm nay đổi tư thế, người nằm sấp xuống, quỳ gối ở đầu giường."

Muốn chinh phục một nữ nhân, đầu tiên, người phải đối tốt với nàng, làm cho nàng nguyện ý cho người ăn, sau đó mới có thể làm chuyện tiếp theo.

Nếu người có thể thỏa mãn nàng, bất kể là trên sinh hoạt, hay là trên tinh thần, thời điểm người làm được những chuyện này, nữ nhân liền nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì người, nguyện ý nghe theo người ở tất cả mọi việc.

Biểu hiện chính yếu nhất trong đó, chính là thời điểm nàng ở trên giường hoàn toàn nghe người phân phó, người muốn thế nào, đều được cái đó.

Triệu Ý do dự một hồi, cuối cùng cũng đảo lộn thân thể, chỉ thoáng một tý do dự đã để cho Trần Nguyên biết rõ, chính mình còn phải cố gắng thêm nhiều.

Không còn thời gian mấy ngày nữa, bọn người Âu Dương Tu đều bị hoàng đế giáng chức ra khỏi kinh thành, dấu hiệu này là để cảnh báo, đại quy mô tẩy trừ của Lão Bàng bắt đầu rồi.

Cả Hoàng thành, tất cả mọi người đều run rẩy phía dưới cuộc tẩy trừ, đặc biệt là người lên trên bản đồ đủ loại quan lại, cả đám đều cảm như hén, tan tằm, liền tranh thủ thời gian về nhà, cũng không dám quanh co tại pháo hoa liễu, ngõ hẻm quán rượu quán trà nữa, sợ một lần không cẩn thận, sẽ bị nhìn chằm chằm.

Mà ở trong dân chúng, chuyện các đại nhân vật mang đến, chỉ là đồ gia vị trong bữa tiệc cuộc sống của bọn hần mà thôi.

Luôn luôn còn có một đồ gia vị, chính là Tân Nguyệt sơn trang, do Phò mã gia tương lai kia gây ra.

Nghe nói, hần làm một chuyến mua bán tại Liêu quốc, tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, người biết không nhiều lắm, kết quả lại trở thành một loại truyền thuyết trong phố lớn ngõ nhỏ.

Có người nói, không ít kẻ có tiền trong Biện Kinh đều tham dự với hần, Hứa mặt rỡ kia bỏ vốn mười vạn quan, không đến mấy ngày, ngay cả vốn lẫn lời, thu hai mươi vạn trở về, còn có cả Trương chưởng quỹ chủ quán bán quần áo, nghe nói cũng tham dự vào chuyện này, thu hoạch cũng tương đối khá.

Truyền thuyết như vậy truyền ra có nguyên nhân ngọn nguồn, hết lần này tới lần khác, mọi người đều không tin.

Bởi vì trong mắt bọn hần, mặc kệ người làm cái mua bán gì, vài tháng đã được lợi nhuận cao như vậy sao? Lại làm cho một ít thương gia đều tỏ vẻ hoài nghi.

Hiện tại, kiếm lợi nhiều nhất Đại Tổng, chính là sinh ý hải vận, nhưng sinh ý hải vận kiếm được tiền, là vì nó đi qua nhiều quốc gia, làm nhiều giao dịch, là một kiểu tích lũy tích thiếu thành đa, làm một sinh ý, còn lợi nhuận nhiều gấp đôi? Nếu có chuyện tốt như vậy, vì cái gì mình không nhìn thấy?

Cũng có một chút người hoài nghi, mang theo nghi vấn như vậy, đến hỏi các thương nhân trong truyền thuyết tham dự vào chuyện này.

Những thương nhân kia, hiện tại cũng mặt đầy hồng quang, không ai cho một câu trả lời chính xác.

Hình như là vì để xác minh tính chính xác của lời đồn đại, không qua được mấy ngày, những thương nhân trong truyền thuyết này sắp sửa tụ hội lần nữa tại Tân Nguyệt sơn trang, tin tức này, rất nhiều người đều để ý đến.

Lúc này đây tụ hội, cũng là Trần Nguyên khởi xướng, so với lần trước, lại có tính chất bất đồng.

Lần trước tụ hội là ở do những người này nể danh tự Phò mã gia mới đến, lần này là Trần chưởng quỹ đích thân mời đến.

Thời điểm mỗi một người vào đây, mặt đều mỉm cười, đều rất lễ phép hướng Trần Nguyên ôm quyền hành lễ.

Lần này, thời điểm cất bỏ lông dê, mỗi người bọn hần ít nhất bỏ vốn đến chín vạn, thu hoạch đã có khoảng chừng mười hai vạn gì đó, lợi nhuận như vậy, ở bên ngoài xem ra, là một câu chuyện thần thoại, đối với chính bản thân bọn hần mà nói, cũng là thoả mãn vượt ra ngoài ý muốn.

Đội tất cả mọi người đến đông đủ, rượu và thức ăn lập tức liền được đưa lên.

Là người làm chủ, Trần Nguyên giờ chén rượu lên đầu tiên, nói: “Một chén này, là tại hạ hướng chư vị tiền bối bội tội, tại hạ xin uống hết trước!”

Hứa mặt rỡ thoáng một tý đã đứng lên, giữ chặt cánh tay Trần Nguyên, nói: “Trần chưởng quỹ, lời này cần phải nói rõ ràng mới được, chúng ta là thương gia, đều chú ý một chuyện tính sổ rõ ràng, đây là cái tội gì, người nhất định phải nói rõ ràng mới được!”

Trương chưởng quỹ kia cũng rất là thoả mãn đối với việc, lần này Trần Nguyên đã thêm vào cho hần phụ cấp nhất định.

Hần nói: “Hứa chưởng quỹ nói rất có lý, Trần chưởng quỹ, cái lời này phải nói sáng tỏ, ở trong mắt lão hủ, lần này người một điểm sai lầm cũng không có!”

Trần Nguyên cười một chút, nói: “Ta có sai, thật sự sai rất lợi hại, ta vốn cho rằng, kinh tế Liêu quốc rất yếu, rất sợ vượt qua điểm mấu chốt của Liêu quốc, ép bọn họ đến chết, cho nên mới sớm bán hàng như vậy.

Kết quả thì sao? Chúng ta bán hết hàng, lông dê Liêu quốc cũng không lập tức hạ giá xuống, cho tới bây giờ, vẫn còn đang chậm chạp dâng lên, cái này đã nói rất rõ ràng, chúng ta vốn có thể lợi nhuận nhiều hơn số tiền này nhiều!”

Mã Sướng ho khan một tiếng, nói: “Ha ha, nếu như là vấn đề này mà nói, bởi tội thì không cần, tại hạ lại cho rằng, ta làm nhiều năm mua bán như vậy, ngày hôm nay lợi nhuận thống khoái như thế, vẫn là lần đầu tiên, Trần chưởng quỹ đã bưng chén rượu lên, chúng ta cùng nhau uống một chén là được rồi!”

Đề nghị này nhận được mọi người hưởng ứng, mọi người cùng một chỗ nâng chén, có nhiều uống một chút, có nhiều uống một hơi cạn sạch, tất cả đều xem tửu lượng bản thân, không có người nào ép rượu.

Tất cả mọi người đều hiểu, cùng nhau ngồi ở chỗ này, cũng không phải là tới để uống rượu.

Sau khi Trần Nguyên uống xong, liền nói: “Chư vị, ta muốn biết, mọi người có hứng thú tiếp tục làm mua bán như vậy hay không, đương nhiên, không có khả năng mỗi một lần đều đi cắt bỏ lông dê, lần sau có thể là cắt bỏ lông trâu, hoặc là lông heo, tóm lại, cái gì có thể kiếm tiền, chúng ta cắt bỏ cái đó.”

Trương chương quỹ liếc nhìn mọi người, lập tức nói: “Cái này đương nhiên là ta rất có hứng thú, trong lòng Trần chương quỹ nên có một kế hoạch đi à nha? Người không ngại nói thẳng ra, chúng ta sẽ cùng nhau thương nghị xuống.”

Trần Nguyên nói: “Tốt, ta đây cũng không lắt léo làm gì, lúc này đây, chúng ta đầu nhập vào bảy mươi lăm vạn quan, buôn bán lời một trăm mười hai vạn, mấy cái chữ này, tại Đại Tổng thì không tính toán là cái gì, chỉ là, đó đã bằng với tổng thu vào Liêu quốc trong bốn năm,

ta có thể xác định một điều, nói cho chư vị biết, chậm nhất là đợi cho thời điểm sang năm, giá lông dê xuống, cái giá tiền này tất nhiên sẽ làm cho Liêu quốc, Mông Cổ, Đẳng Hạng lỗ vốn, hai năm qua, tiền bọn hần thu vào, đều là trống không, tiền đi nơi nào rồi?”

Trần Nguyên nở nụ cười, vỗ vỗ túi áo chính mình, nói: “Ồ ngay trong túi bên eo chúng ta!”

Mấy cái chữ này, trong lúc này, tất cả mọi người đều tính toán qua rồi, một trăm mười hai vạn, Liêu quốc phải gánh nặng hơn sáu mươi vạn, còn lại hơn năm mươi vạn, đó chính là của người Đẳng Hạng, Mông Cổ, còn có một chút người Tổng tiến đến Liêu quốc, trừ hàng trên thân.

Đối với những người Tổng giúp đỡ trả thù lao kia, Trần Nguyên đương nhiên sẽ không đem tiền trả lại cho bọn hần, thức thời, hiện tại ra tay còn kịp, còn có thể lợi nhuận ít đi một chút.

Thời điểm giá cả chấn động tăng lên, ra tay bán đi, còn có thể lấy trở lại tiền vốn, nếu như không thức thời, cứ để cho hần hăm vào đi thôi, ở trong mắt Trần Nguyên, đặt tiền ở trong tay những người “không thức thời” kia cũng chỉ vô dụng.

Trần Nguyên nói tiếp: “Hai ngày này, ta một mực cân nhắc, chúng ta có thể làm một cuộc mua bán càng lớn hay không, chư vị, hôm nay biên quan luôn luôn là thế cục khẩn trương, người hơi có chút thương thức cũng biết, chiến tranh đã sắp xảy ra, muốn đánh nhau rồi, chỉ là một vấn đề thời gian mà thôi, không biết chư vị có ý kiến gì đối với việc này không?”

Mã Sướng nhìn Trần Nguyên, rất là hoài nghi, nói: “Trần chương quỹ, người sẽ không bảo chúng ta đem tiền quyền cho hoàng đế chiến tranh đấy chứ?”

Những thương nhân này là người rất hiện thực, bọn hần có tiền, Đại Tổng không an ổn, bọn hần có thể chạy ra bên ngoài, đánh nhau chết người chính là những binh lính kia, khổ là lê dân bách tính, muốn tận trung, chính là những quan viên kia.

Tất cả giống như không có bao nhiêu quan hệ cùng bọn họ, chỉ có tiền mới có quan hệ với bọn họ.

Trần Nguyên liếc nhìn Mã Sướng, nói: “Mã chương quỹ hiểu lầm rồi, ý của ta là, chư vị có nghĩ tới việc đến chơi chiến tranh một lần hay không? Ta muốn nói cho chư vị, chính là, theo ta biết rõ một ít tin tức bên trong để xem xét, hoàng thượng vì ứng phó nguy cơ biên quan lần này, đã chuẩn bị 1000 vạn quan, mấy cái chữ này, chư vị có hứng thú không?”

Những người này đều không nói gì, chuyện Trần Nguyên nói, bọn hần đã sớm biết.

Nhân Tông vì ứng phó thế cục khẩn trương ở biên quan, đã muốn chuẩn bị gần bảy mươi vạn quân đội, cái con số quân đội này ý nghĩa là, tiền tuyến cần quần áo, đồ ăn, vũ khí cung cấp cho bảy mươi vạn người đây là một khối bánh ngọt rất lớn, nhưng, chiến tranh thật sự có thể chơi sao?

Những thương nhân Tổng triều này căn bản không có, hoặc là không dám nghĩ tới vấn đề này

Thấy bọn họ đều không nói lời nào, Trần Nguyên hiểu, cái quan niệm này, khả năng là có xung đột với lý luận truyền thống kinh thương của bọn họ, lúc này, cần một người dẫn đường, cần một người dẫn đầu đi ăn con cua (làm liều mà được lợi).

Hắn gật đầu, nói: “Được rồi, ta nói một lời nói thật cùng chư vị, ta đã nhúng tay vào phương diện này, đối với quân đội Đại Tống, ta cũng biết một ít, ta tin tưởng vững chắc, chỉ cần chúng ta toàn lực tương trợ, quân đội Đại Tống nhất định có thể đánh thắng được, tiền chúng ta đầu tư vào, tất nhiên sẽ ở nhận được gấp 10 lần, thậm chí gấp trăm lần hồi báo sau cuộc chiến!”

Vẫn không có người nào nói chuyện, Trần Nguyên không nóng nảy, hắn còn có một khối bánh ngọt chưa ném ra ngoài, cái khối bánh ngọt này có mùi thơm vô cùng hấp dẫn, những thương nhân này sẽ vô pháp ngăn cản.

Hắn chậm rãi uống một ngụm trà, sau đó, trên mặt treo lên vẻ mỉm cười, nói: “Hơn nữa, lúc này đây, ta muốn thử xem, chúng ta toàn lực tương trợ hoàng thượng, giải quyết một vài vấn đề vì tướng sĩ tiền tuyến của hoàng thượng, có thể để cho hoàng thượng buông lỏng ra, hơi nói lỏng hạn chế khi chúng ta buôn bán hàng hóa với đám phiên bang kia hay không.”

Hắn vừa thốt ra lời này, con mắt người trong phòng đều sáng lên như sao.

Đại Tống giao dịch đất liền không phát đạt bằng hải vận, có một cái nguyên nhân chủ yếu, cũng là bởi vì chung quanh Đại Tống, ngoại trừ Đại Lý ra, trên cơ bản, đều là địch quốc, cái này cũng làm cho Đại Tống cực kỳ nghiêm khắc với giao dịch quốc gia, luôn hạn chế đến mức thích hợp.

Nếu như có thể hơi nới lỏng một chút, dù cho chỉ là hơi hơi chút chút, cũng không phải số lượng mấy trăm vạn.

Trần Nguyên ngừng một hồi, nhanh chóng quan sát biểu lộ trên mặt mọi người một tý, những thương nhân này thật sự có chút ít động tâm rồi.

Chơi chiến tranh? Đây là sự tình bọn hắn chưa từng nghĩ qua, trước kia, ở bên trong quan niệm bọn hắn, chiến tranh là chuyện của quân đội cùng hoàng thượng, không có bao nhiêu quan hệ đến bọn họ, cũng không tới phiên bọn hắn đi nhúng tay vào.

Cũng chỉ có Hứa mặt rỗ dựa vào Lão Bàng, có thể kiếm được mấy cái phí chuyên chở, về phần hoàng thượng yêu cầu chút ít quân phục, không bồi thường thêm tiền, cũng đã không tệ rồi.

Lúc này đây, lòng của bọn hắn đã động, hoàn toàn là tới từ thân phận Trần Nguyên, cùng với mừng rỡ Trần Nguyên mang đến cho bọn hắn lần thứ nhất trước đó.

Trần Nguyên đương nhiên biết rõ nguyên nhân này, liền tiếp tục cổ động, nói: “Hoàng thượng hạn chế cực kỳ nghiêm khắc với chuyện giao dịch, là vì sợ chúng ta giúp đỡ địch quốc, kỳ thật, tất cả mọi người đều là người buôn bán, chúng ta căn bản chưa nói tới giúp đỡ bên nào, chỉ cần ai cho giá tiền cao, chúng ta bán hàng cho người đó, cái này rất bình thường.”

Nói đến đây, những người kia đều âm thầm gật đầu, lời này hiển nhiên làm cho bọn hắn vô cùng đồng ý.

“Nhưng hoàng thượng không cho là như vậy, không có biện pháp, chúng ta chính là dựa vào lão nhân gia ông ta thưởng để có cơm ăn, thánh chỉ thoáng đưa xuống một tý, chúng ta sẽ là người chờ làm theo tính toán của người khác,

những năm này, chúng ta tổn thất bao nhiêu tiền? Có thể tính toán được sao? Những thứ không nói khác, chỉ tính riêng hạn chế đối với vải vóc, lương thực, thiết khí, ta nghĩ, chư vị đang ngồi hàng năm tổn thất không nhỏ?”

Không ai nói tiếp, chỉ là, miệng nhiều người thậm chí còn đang nhúc nhích một chút.

Trần Nguyên tiếp tục nói: “Đang ngồi, đều là tiền bối của Biện Kinh, thậm chí là giới kinh doanh cả Đại Tống, ta nghĩ, cái cục diện này, nếu như chúng ta không cố gắng thay đổi, chỉ sợ vĩnh viễn đều như vậy, cá nhân văn bối có cách nghĩ là, nếu như thoáng thay đổi một tý về hình tượng của chúng ta, những người này ở trong suy nghĩ hoàng thượng thì sao?”

Nói thí dụ như, chúng ta nói cho hần biết, chúng ta ủng hộ Đại Tổng, ủng hộ thiên tử Đại Tổng, nếu có người đối nghịch cùng với Đại Tổng, chúng ta sẽ không chút do dự mà trợ giúp Đại Tổng,

ta nghĩ, nếu chúng ta để cho hoàng thượng hiểu điểm này, hoàn toàn buông giao dịch ra là không thể nào, nhưng chỉ cần hơi nói lỏng một chút, sẽ có lợi đối với chúng ta.”

Thời gian trôi qua, yên tĩnh qua hơn nửa ngày, Mã Sướng mới nói: “Trần chương quỹ nói rất có lý, nhưng nếu như chúng ta quăng tiền vào quân đội, cái này..... vạn nhất vô pháp đả động hoàng thượng, lại làm cho hần nghi kỵ, vậy thì không tốt lắm, cái gọi là quân tâm khó dò.....”

Lo lắng này, hiện tại cũng là chương ngại tâm lý lớn nhất của mọi người, ánh mắt của bọn hần đều nhìn phía Trần Nguyên, vậy thì ý tứ rất rõ ràng rồi, nếu Trần Nguyên Phò mã gia nguyện ý xuất đầu mà nói, bọn hần có thể lấy tiền ra.

Xuất đầu sao? Xuất đầu là chuyện rất nguy hiểm, nhưng chính là bởi vì nguy hiểm, cho nên người xuất đầu mới lấy được lợi nhuận lớn hơn rất nhiều so với những người khác.

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: “Tốt, ta sẽ đi nói chuyện cùng với hoàng thượng.”

Sự tình cứ như vậy mà đàm luận xong, cảm lông dê nhỏ từ trên người Liêu quốc xuống đến, trải qua tay của hần chuyển một động một cái, đảo mắt liền biến thành đao kiếm sáng như tuyết, một hồi trò chơi mới sắp mở màn.

Trần Nguyên tin tưởng, mình đã lấy được thắng lợi trò chơi “nhổ ra lông dê”, nếu trận trò chơi này lại đạt tới mục tiêu lần nữa mà nói, những thương nhân kia sẽ đoàn kết tại chung quanh mình, bọn hần sẽ là đoàn đội thứ nhất của mình.

Lúc đó, chính mình sẽ thành lập một cái hiệp hội buôn bán, một cái hiệp hội có thể buộc những người này vào cùng một chỗ để tiến hành buôn bán.

Vô luận tại quan trường hay là trên chiến trường, vô luận mình làm cái gì, bọn hần đều kiên định cung cấp viện trợ tài chính vì chính mình, cho dù là đối nghịch cùng Nhân Tông, chỉ cần có lợi nhuận, bọn hần tuyệt đối dám ủng hộ mình.

Vừa mới tiến bước những thương nhân này, Bạch Ngọc Đường lại và Nhan Tra Tấn thật lâu không thấy tự nhiên đến đây báỉ phỏng.

Trần Nguyên chứng kiến bọn hần, rất là cao hứng, nói: “Ngọc Đường, Tra Tấn, hai người các ngươi trở về lúc nào vậy? Mấy ngày hôm trước ta còn đi tìm các ngươi, Triển đại nhân nói các ngươi đi phá án mà.”

Vội vàng nghênh đón hai người vào nhà trong, Nhan Tra Tấn ngồi xuống liền nói: “Trần huynh, ta vội vàng nhiều việc, một mực không thể tới báỉ phỏng ngươi, thật sự là rất bận khoản, có chỗ nào thất lễ, kính xin bỏ qua cho.”

Trần Nguyên nói: “Nói như vậy thì khách khí rồi, huynh đệ chúng ta cũng không phải ngoại nhân, đúng rồi, Tra Tấn, ngươi luôn vội vàng cái gì vậy? Trên triều đình nổi lên một cơn gió, không thổi tới ngươi đấy chứ?”

348. Chương 336: Không Nên Đi

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 336: Không nên đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhan Tra Tấn cười một chút rồi nói: “Ta gần đây một mực tra xét về sự tình Tương Dương vương, cũng là ngày hôm qua vừa mới trở lại Biện Kinh, chuyện kia lại không có có quan hệ gì đến ta.”

Trần Nguyên nhướng mày, Tương Dương vương? Trong kịch giống như Bạch Ngọc Đường chính là chết ở trong trận lưới sắt của hắn, kết cục rơi xuống một cái thi thể không được đầy đủ, Nhan Tra Tấn đã bắt đầu tra về xét hắn?

Nghĩ tới đây, trong miệng không khỏi thì thầm một tiếng: “Tương Dương vương?”

Bạch Ngọc Đường nói: “Thế Mỹ, không tra không biết, ta ở Tương Dương điều tra cẩn thận hơn một tháng, về tội của Tương Dương vương, có thể dùng tội lỗi chồng chất để hình dung, người này tuyệt đối là một đại họa của Đại Tống!”

Trần Nguyên xem của bọn hắn: “Đã như vậy, các người cứ tấu hoàng thượng, trị tội của hắn là được.”

Nhan Tra Tấn đau khổ cười một tiếng, nói: “Không đơn giản như vậy, trước kia, thời điểm trợ giúp Bao đại nhân phá án, nhìn hắn xử lý sự tình đều là thuận buồm xuôi gió, nhưng lần này, Bao đại nhân giao sự tình Tương Dương vương cho ta làm, thế mới biết trong đó có bao nhiêu khó khăn.

Không nói cái khác, người gọi này Tương Dương vương giống với Sài Dương, đều có lệnh bài miễn chết, tử tội miễn tử, mang vạ miễn phạt, nếu như không tìm thấy căn cứ chính xác theo trọng tội để trị hắn, căn bản không làm gì được hắn!”

Bạch Ngọc Đường uống một ngụm trà, sau đó vỗ chén trà lên trên mặt bàn, nói: “Ta đã nói, Tra Tấn chính là quá ổn trọng, chứng nhận tội của hắn đều ở trong Cao Thiên lâu, người để cho ta đi vào, một đêm qua đi, ta cam đoan làm tốt sự tình cho người!”

“Vạn lần không được!”

“Người tuyệt đối không thể vào Cao Thiên lâu!”

Trần Nguyên cùng Nhan Tra Tấn cơ hồ là trăm miệng một lời, vừa mới nói xong, hai người đều có chút kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường bị bọn hắn nói mà ngây ngẩn cả người, con mắt thẳng ngoác nhìn Trần Nguyên, hỏi: “Như thế nào? Người cũng xem thường ta?”

Trần Nguyên trầm nghĩ trong lòng, tiểu tử người vốn nên chết ở Cao Thiên lâu, người bảo ta nói thế nào với người? Chỉ là, cá tính Bạch Ngọc Đường thích ăn mềm không ăn cứng, nếu như mình nói như vậy, hắn còn muốn đi thử một chút nữa.

Trần Nguyên lúc này liền nói: “Ta hoàn toàn tin tưởng người có thể lén mang thứ từ bên trong ra ngoài, chỉ là, gì đó người trộm ra, chính là người trộm, người ta nói vật này là Bạch Ngọc Đường người trộm đi, người giải thích thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong rất là ủ rũ, nói: “Cái gì cũng không được, Tra Tấn ở Tương Dương ngây người nửa năm rồi, y nguyên một chút tiến triển cũng không có, chẳng lẽ lại khiến cho cả đời này Tra Tấn đều ở nơi đó sao?”

Trần Nguyên không có nói tiếp, Nhan Tra Tấn thở dài một tiếng, nói: “Ngọc Đường, người nghe sắp xếp của ta, ta tin tưởng sẽ có biện pháp!”

Ba người trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, sau một lát, Nhan Tra Tấn vỗ gáy nói: “Người xem đầu ta đi, thiếu chút nữa đã quên mất chánh sự, Thế Mỹ, đầu tháng hai, là con trai nhà ta một tuổi, nhất định phải tới đó!”

Trần Nguyên sững sờ, hỏi: “Người đã có nhi tử rồi?”

Nhan Tra Tấn ngượng ngùng cười nói: “Năm trước ngày đầy tháng muốn mời người, kết quả người đi Liêu quốc, năm nay người quyết không được đi nữa!”

Trần Nguyên vội vàng gạt đầu, nói: “Đó là tự nhiên!”

Nhan Tra Tấn đã có nhi tử rồi? Hơn nữa còn là một tuổi, vô cùng không nên Trần Nguyên hỏi những lời này, nhưng thời điểm hắn nghe được tin tức này, thật sự rất khiếp sợ.

Ngẫm lại cũng đúng, chính mình lại tới đây đã hơn hai năm rồi, trước đó là Trần Thế Mỹ tới đi thi, hiện tại một đám sĩ tử mới đi thi cũng đã ở lại khách điểm, cuộc sống chính là như vậy, lúc nhìn lại, luôn nhanh chóng.

Thở dài một tiếng, Trần Nguyên cảm giác, hai năm qua mình giống như kẻ vô tích sự thất bại, vì trốn dao cầu mà cứ chạy trốn, thật sự rất thất bại.

Biết thất bại rồi, lại muốn hấp thụ kinh nghiệm từ trong thất bại, dùng cảm đi đối mặt với tương lai.

Cho nên, Trần Nguyên rất nhanh tìm một cơ hội, lại cầu kiến Nhân Tông lần nữa.

“Cái gì? Người nói những thương nhân kia nguyện ý tài trợ quân tư?” Tin tức này thật sự lại khiến cho Nhân Tông có chút giật mình không thôi, ở bên trong ý nghĩ của hắn, thương nhân chính là một tập đoàn háms lợi, loại người này không có khả năng làm mua bán thâm hụt tiền, cho nên, khi Trần Nguyên nói ra a, Nhân Tông tỏ vẻ rất hoài nghi.

Trần Nguyên nói: “Vạn tuế, những điều này đều là nhờ thời điểm trước kia ta buôn bán nhận thức vài bằng hữu, bọn hắn biết rõ tình cảnh hiện tại của Đại Tổng, biết chắc nếu như chiến cuộc bất lợi mà nói, tình thế Đại Tổng ta liền không thể lạc quan rồi, cho nên đều nguyện ý giúp trợ Đại Tổng, nguyện ý hiệu lực vì hoàng thượng.”

Nhân Tông hiện tại thật sự rất thiếu tiền, những nạn dân tạo phản phía nam kia rất cần tiền đi trấn an, đi cứu tai, đi bình định.

Phương Bắc là bảy mươi vạn binh sĩ ăn uống, cũng là khiến cho quốc khố như nước chảy xuống vực sâu, hắn đang suy nghĩ nên tiết kiệm một ít tiền từ nơi nào, Trần Nguyên đã tới rồi.

Cho nên, lòng cứ việc nghi ngờ, Nhân Tông có lẽ vẫn là hỏi một câu: “Bọn hắn, nguyện ý mỗi người quyên ra bao nhiêu tiền?”

Trần Nguyên lắc đầu, nói: “Cái này, bọn hắn chưa nói, chỉ là đại lý xe Hứa chương quỹ đã tỏ vẻ, nếu là vận chuyển vật tư vì quân đội Đại Tổng, đội xe của hắn có thể chỉ lấy tiền chăm sóc ngựa, thậm chí có thể không lấy một xu, Trương chương quỹ quán bán quần áo cũng nói, nếu như binh sĩ thiếu quần áo, hắn có thể lấy ra toàn bộ quần áo hàng tồn, về phần giá tiền, quan gia nói một, hắn tuyệt không nói hai.”

Nhân Tông gật đầu, nói: “Không tệ, coi như bọn hắn có chút lương tâm, như vậy cũng có thể thay trăm giảm bớt không ít khó khăn, chỉ là, ta vẫn muốn bọn họ có thể quyên ra một ít chân kim bạch ngân. Trần Thế Mỹ, người cũng không phải ngoại nhân, hiện tại trăm đang phát sầu vì tiền, nếu như người có thể làm tốt vấn đề này, trăm sẽ có phần thưởng lớn.”

Trần Nguyên vội vàng tạ ơn, nói: “Vạn tuế, vì thần không dám cầu cái gì ban thưởng, kỳ thật, những thương nhân kia cũng là thương nhân Đại Tổng, tuy bình thường ưa thích chiếm một ít món lời nhỏ, nhưng thời điểm mấu chốt, bọn hắn vẫn có thể phân rõ đúng sai, vạn tuế yên tâm, hôm qua vì thần tính toán đơn giản một cái, có thể gom góp đủ một trăm vạn quan tiền mặt.”

Trần Nguyên không nhiều lời, bởi vì hắn biết rõ, nếu như mình nói hai trăm vạn, cuối cùng chỉ lấy ra 150 vạn, Nhân Tông sẽ có chút ít thất vọng, nếu như mình nói một trăm vạn, cuối cùng xuất ra 150 vạn, vậy thì Nhân Tông đúng là sẽ mừng rỡ.

Nhân Tông thở dài một tiếng, một trăm vạn quan, tại Liêu quốc cùng Đảng Hạng là rất nhiều, cũng đủ bọn hắn đánh cả năm, nhưng tại Đại Tổng, phỏng chừng có thể duy trì chi tiêu một tháng cho quân đội tiền tuyến cũng không tệ rồi.

Chỉ là, có một trăm vạn này, bình định những nạn dân kia có vẻ đơn giản hơn nhiều, trước tiên có thể chi số tiền kia tại trên người nạn dân, vậy cũng là do Nhân Tông tương đối nhân từ, mặc dù hắn đối với bên ngoài nhu nhược một ít, nhưng thật sự là một hoàng đế tốt quan tâm đến dân sinh.

Hắn đối ngoại nhu nhược, cũng hoàn toàn là tới từ việc không tin đối với nắm tay của chính mình.

Cho nên, Nhân Tông liền nói một tiếng: “Như vậy đi, nếu như bọn hắn thật có thể gom góp đủ một trăm vạn, dựa theo hứa hẹn giúp trăm mà nói, trăm cũng sẽ không bạc đãi bọn hắn.”

Tổng triều thương nhân địa vị rất thấp, Nhân Tông cho một câu hứa hẹn cũng đã rất tốt rồi, cái đề tài này, cứ quyết định như vậy.

Về phần không bạc đãi thế nào, vậy thì cần nhờ Trần Nguyên đi tranh thủ, còn phải xem biểu hiện của các thương nhân trong chiến tranh lần này, còn có cả tâm tình Nhân Tông.

“Thế Mỹ, nghe nói người cùng bọn Tôn Công Sáng làm rất không tồi, hiện tại đã nghiên cứu chế tạo ra không ít binh khí rồi, còn thay Dương gia trang bị vũ trang một chi thân binh hơn hai trăm người?”

Trên mặt Trần Nguyên hiện lên vẻ cười khở, nói: “Vạn tuế, Tôn Công Sáng nghiên cứu ra bao nhiêu binh khí, thần thật sự không biết, ta chỉ cho bọn hắn tiền, bọn hắn tìm ta chỉ là đòi tiền mà thôi, nhưng chút ít thân binh Dương gia, ta lại biết rõ,

được Tôn Công Sáng dùng áo giáp cùng binh khí mới, vũ trang một lúc, phối hợp với tên nổ kiểu mới, dưới sự dẫn dắt của Dương Văn Quảng, rõ ràng đánh bại thân binh Hỏa Soái cùng Mộc nguyên soái suất lĩnh, quả thực rất lợi hại!”

Chuyện này Tôn Công Sáng đã báo cáo qua cùng Nhân Tông rồi, chỉ là, lúc Trần Nguyên nói lại, trong ánh mắt Nhân Tông có lẽ là lờ ra một đạo quang mang, rất là hưng phấn.

Cái này không phải là chuyện gì quá tốt, Trần Nguyên biết rõ, Nhân Tông thiếu khuyết, đúng là tin tưởng có thể đánh thắng đối thủ, tất cả hi vọng của hắn đều ký thác vào nhóm binh khí mới này.

Mặc kệ sự tình gì, người ký thác hi vọng quá cao, sẽ có chút thất vọng.

349. Chương 337: Người Lợi Hại (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 337: Người lợi hại (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên lúc này liền nói: “Vạn tuế, hiện tại có phải là có thể để cho Tôn Công Sáng vũ trang một chi cấm quân trước, để nhìn kỹ hắn nói?”

Nhân Tông do dự một chút mới nói: “Được rồi, cái này do các người đi làm, Thế Mỹ, tiền trên người người còn đủ không?”

Trần Nguyên lập tức ôm quyền, nói: “Vi thần sẽ tự mình nghĩ biện pháp, không dám để cho vạn tuế quan tâm.”

Nhân Tông đi xuống, rất là tán thưởng võ võ bờ vai của hắn, nói: “Nếu những đại thần kia cũng giống như người, trăm sẽ an tâm, đúng rồi, trước đó vài ngày, Thái sư nói cùng ta, người muốn cho Liễu Vĩnh kia đảm đương chức quan, phải không?”

Vừa nghe lời này, trong lòng Trần Nguyên tức giận mắng một tiếng: “Lão Bàng thật không có nghĩa khí!”

Phải biết rằng, Liễu Vĩnh đã “phụng chỉ điền từ”, Trần Nguyên xin Bàng Cát giúp cái việc này, nếu là Bàng Cát có thể kiếm cho Liễu Vĩnh một cái chức quan phóng ra ngoài, đó là không còn gì tốt hơn nữa, sau đó lại chậm rãi nghĩ biện pháp triệu hồi về Biện Kinh là xong.

Nhưng hiện tại Bàng Cát nói sự tình đó cho Nhân Tông, cái này quả thực lại khiến cho Trần Nguyên rất là bức mình, hắn quyết định, buổi tối sẽ tìm Thẩm Nhụy cùng phu nhân mười bốn đến ngủ một giấc, từ từ xuất ra cục tức này.

“Vâng.”

Bàng Cát đã nói ra, Trần Nguyên cũng không có tất yếu phải chống chế.

Nhân Tông cười một chút, nói: "Lúc trước cũng là trăm nhất thời nói đùa, thật sự là nhìn thấy hấn từ ghi quá tốt, không nghĩ tới lại tạo thành cục diện như vậy. Như vậy đi, ta giao cho người cùng Liễu Vĩnh một chuyện, các người làm xong được nó, ta sẽ dễ dàng đề bạt người hơn một chút, cũng có thể để cho Liễu Vĩnh làm quan tại Biện Kinh."

Trần Nguyên mừng rỡ, nói: "Tạ vạn tuế nhân từ "

Nhân Tông từ trên bàn cầm một phần giấy qua, nói: "Đây là quốc vương Triều Tiên ghi cho trăm, sứ giả bọn hấn đã đến Biện Kinh, chỉ là, bọn hấn cố kỵ Liêu quốc, cũng không phải dùng thân phận phía chính phủ đến đây, hơn nữa, bọn hấn cũng không muốn tiếp xúc cùng người phía chính phủ Đại Tống, người cùng Liễu Vĩnh đi đi, xem bọn hấn nói cái gì."

Trần Nguyên nghe xong, lập tức hiểu ra, cây gậy đến rồi, cây gậy có nhiều mỹ nữ xinh đẹp nha, không nói về nữ nhân vật chính trong những phim Hàn kia, chỉ xem hoàng đế Minh triều cùng Nguyên triều đều ưa thích chọn lựa phi tử từ chỗ cây gậy đó, liền biết mỹ nữ chỗ đó là cái tỉ lệ gì.

Đời trước, Trần Nguyên cũng phát sinh suy nghĩ về một câu chuyện cùng mỹ nữ Hàn Quốc, cái mộng này một mực không có cơ hội thực hiện, không nghĩ tới, đời này, cây gậy lại đến, đến tốt, đến rồi, ta sẽ tự mình nghênh đón.

Trần Nguyên đang chìm trong dâm ý, trên mặt bấy giác hiện ra một chút dáng tươi cười đầy thỏa mãn, Nhân Tông tiếp tục nói: "Lúc này đây, nhiệm vụ thập phần trọng yếu, Thế Mỹ, nếu như có thể tìm được Triều Tiên tương trợ, chúng ta sẽ giảm bớt rất nhiều hoàn cảnh xấu khi đối mặt với Liêu quốc!"

Nhân Tông nói lời này, lại khiến cho Trần Nguyên có chút kinh ngạc, những cây gậy này trọng yếu như vậy sao?

Thời điểm Trần Nguyên tin tức này nói cho Liễu Vĩnh, Liễu Vĩnh rất là hưng phấn, trên mặt cả đêm đều treo dáng tươi cười, không phải cái loại mất công phủ lên, mà là dáng tươi cười hiện lên liền không có biện pháp xóa bỏ.

"Thời kì cuối Đường triều, đã mất đi khống chế đối với phiên bang, những người Triều Tiên kia đánh vào Liêu Đông, hơn nữa còn thành lập Bột Hải quốc, thẳng đến khi Khiết Đan quật khởi mới bị tiêu diệt. Tại một trăm năm trước, phân liệt thành Tân La, Bách Tế, Triều Tiên, ba quốc gia thống nhất, lại khiến cho thực lực của bọn hấn tăng trưởng rất nhanh."

Liễu Vĩnh quen thuộc đối với Triều Tiên thời đại này vượt xa so với Trần Nguyên, hấn thuộc như lòng bàn tay, nói: "Thời kì Thái tổ, bọn hấn đã từng đến triều cống, hơn nữa, tại thời điểm thái tổ thu phục Yến Vân, xác thực cũng từ sau lưng Liêu quốc xuất binh tương trợ, hơn nữa nghe nói là đánh rất đẹp."

Trần Nguyên không thể tin được, tại chính giữa ấn tượng của hấn, cây gậy đều dựa vào vào lịch đại hoàng đế triều Trung Quốc bảo vệ mới sống sót, cây gậy cũng có sức chiến đấu sao?

Liễu Vĩnh lại nói tiếp: "Liêu quốc đương nhiên không nguyện ý để hai mặt thù địch, bọn hấn muốn mua chuộc quốc vương Triều Tiên, kết quả bị cự tuyệt. Có người nói đây là trung nghĩa Triều Tiên, trước khi nhận thức chướng quày ta cũng nghĩ như vậy, nhưng hiện tại, ta đã hiểu được, đó là bởi vì người Liêu quốc ra tay không hào phóng bằng chúng ta ra tay!"

Trần Nguyên hỏi lại một câu: "Người Liêu quốc cho bọn hấn điều kiện gì?"

Sài Dương vội vàng nói: "Cái này ta biết, là một chuyện cười nhiều người nghe nói, người Liêu quốc muốn nhận mua Triều Tiên, lại không nở bỏ tiền, vậy thì làm sao xử lý đây? Có một đại thần đưa ra chủ ý, nói là đưa một ít mấy cái gì đó Triều Tiên không có cho bọn hấn, nói cái đó rất đáng tiền là được."

Trần Nguyên vạn phần hiếu kỳ, hỏi: "Bọn hấn đưa cái gì?"

Liễu Vĩnh nói: "Bọn hấn đưa cho Triều Tiên năm mươi con lạc đà, nói là một loại thần thú rất hiếm quý, các người đừng nói ra ngoài, Triều Tiên quốc vương kia còn tin tưởng,

kết quả thì sao, quốc vương bọn hấn lại để cho những 'thần thú' kia đi cày ruộng, mệt đến chết đi được, cuối cùng ngổm hơn phân nửa.

Lại để cho lạc đà kéo hàng, tại chỗ Triều Tiên căn bản không có trâu ngựa đi kéo hàng, tăng thêm có thể là thủy thổ không hợp, năm mươi con lạc đà, không qua được nửa năm, toàn bộ chết rồi, Triều Tiên quốc vương này rất tức giận, ha ha ha....”

Trần Nguyên nghe xong, cũng nhin không được mà bật cười, lại để cho lạc đà đi cày ruộng? Phỏng chừng cũng chỉ có cây gậy chưa thấy qua lạc đà mới có thể làm sự tình này.

Liễu Vĩnh tiếp tục nói: ”Thu mua không được, người Liêu quốc đương nhiên sẽ tới gây chuyện thật sự, vốn là đánh trận nhỏ, tại thời kì Thái Tông, bọn hãn đánh bại Đại Tổng, tám mươi vạn đại quân mang theo đắc thắng, tiến công Triều Tiên.

Quân đội Triều Tiên triển khai kích đấu cùng người Khiết Đan tại Phượng Sơn quận, cuối cùng suốt nửa năm thời gian không để cho đại quân Khiết Đan vượt qua Thanh Thủy giang!”

Trần Nguyên nghe xong, vô cùng kinh ngạc, chuyện này hẳn thật sự là lần đầu tiên biết đến, tám mươi vạn đại quân Liêu quốc, đánh bại tám mươi vạn quân đội Tống triều, rõ ràng không thể đánh cây gậy ngã xuống?

Con mắt Trần Nguyên trừng ra đến suýt nữa thì lồi, rất hoài nghi cái câu chuyện này có phải thật hay không.

Kỳ thật, Liêu quốc ngay lúc đó, xác thực là phái ra tám mươi vạn đại quân, muốn mật lần xử lý cây gậy, nhưng chính là bởi vì nhiều người, mới thành nét bút hồng lớn nhất của Liêu quốc.

Nhiều người, tại địa hình Triều Tiên, căn bản không thi triển nổi ưu thế, những thiết kỵ kia, tại trước mặt quân Tống, giống như gió, tại Triều Tiên, xác thực là tiến thoái lưỡng nan.

Nhiều người, gánh nặng lương thực vô cùng nhiều, thời điểm Liêu quốc chiến tranh cùng Đại Tổng, có thể dựa vào cướp bóc để tiếp tế ngay tại chỗ, đánh cây gậy, cũng nghĩ như vậy.

Kết quả đánh đi vào nội địa Triều Tiên mới phát hiện, cái cây gậy này, so với bọn hãn còn nghèo túng hơn, thì ra lúc người Triều Tiên đàm phán cùng Tống triều, nói Triều Tiên giàu có cỡ nào cỡ nào, rước cái cường đạo Liêu quốc này đến, kết quả đánh vào trong xem xét, toàn một đám một lừa đảo.

Vì vậy Liêu quốc cũng mất đi hứng thú tiêu diệt cây gậy, song phương ngồi xuống đàm phán, lại để cho cây gậy không cần phải tại thời điểm hãn đánh nhau cùng Đại Tổng, quấy rối từ phía sau, song phương hòa bình ở chung.

Nhưng tin tức bí mật trong chuyện này, người như Liễu Vĩnh nào có thể biết rõ?

Liễu Vĩnh thở dài một tiếng, nói: ”Đều tại quân đội Đại Tổng chúng ta không chịu thua kém, cứ chiến là bại, không riêng gì việc khiến cho quân Tống đánh mất tin tưởng, cũng làm cho Triều Tiên đánh mất tin tưởng đối với chúng ta, cho nên, bọn hãn cùng người Liêu quốc đạt thành hiệp nghị, bắt đầu từ khi đó, bọn hãn không có cái gì liên quan với Đại Tổng!”

Trần Nguyên nghe xong lời Liễu Vĩnh nói, hẳn tin tưởng Liễu Vĩnh không biết lừa gạt hãn, có thể kháng chiến chống lại tám mươi vạn đại quân Liêu quốc, cây gậy hiện tại có khả năng là thật sự lợi hại.

Lợi hại một chút là chuyện tốt, Trần Nguyên ưa thích đàm phán cùng cái loại người có giới trị lợi dụng này.

Rất khác biệt, nếu như một chút việc đều không thể giúp, chỉ biết quấy rối mà nói, cái loại người này, cứ tránh càng xa càng tốt.

”Sư gia, ta xem ngày mai ngươi nên đi khách điểm bọn hãn cư trú thoáng một tý, tiếp xúc xuống trước. Sau đó, chúng ta sẽ lập tức bắt đầu, nói thật, ta đã cảm thấy một mối đối với cái Ấp ti mặc kệ sự tình, chỉ biết quãng tiền này, sư gia cũng vội vả làm quan phải không? Vấn đề này, chúng ta nên làm nhanh một chút.”

Chương 337: Người lợi hại(2)

Lời này lại để cho Liễu Vĩnh rất là đồng ý.

Ngay tại thời điểm Trần Nguyên muốn đàm phán với Triều Tiên, ngay tại thời điểm trên triều đình Tống triều, Bàng Cát còn vội vàng thanh trừ những chính nhân quân tử kia, mây đen chiến tranh đã chậm rãi đè ép tới.

Lý Nguyên Hạo là người cuồng vọng, hơn nữa còn là loại người cuồng vọng rất thông minh, đặc biệt là thiên phú ở trên mặt quân sự, Lý Nguyên Hạo có thể nói là kỳ tài trăm năm khó gặp của người Đổng Hạng.

Người giỏi về chiến tranh đều biết rõ tại sao mình lại tiến hành chiến tranh.

Mục tiêu lần này của Lý Nguyên Hạo tập trung ở trên người Đại Tống, cũng là bởi vì hắn biết rõ, Đổng Hạng đại chiến một hồi cùng Liêu quốc, hiện tại căn dinh dưỡng Đại Tống, con dê béo này có quá nhiều thịt, tùy tiện cắn một khối xuống, cũng đủ để cho chính mình ăn được một châu khinh khí cái bụng.

Khi hắn cùng Liêu quốc đánh tình trạng kiệt sức thời điểm, hắn rất sợ Đại Tống sẽ đến đánh hắn.

Nhưng lại khiến cho hắn ngoài ý muốn chính là, mấy tháng này, Đại Tống một điểm dấu hiệu xuất binh đều không có, cái này lại để cho Lý Nguyên Hạo cảm thấy, nếu như chính mình không đi cắn Tống Nhân Tông một miếng, liền có một loại cảm giác bị xem nhẹ.

Hắn đang tìm kiếm địa phương có thể ra tay.

Từ biên giới đi lên mà nói, Lý Nguyên Hạo có thể lựa chọn từ quân bảo vệ tại đây để công kích, hoặc là Xa Chu châu.

Quân bảo vệ tại đây tương đối khá, địa thế có lợi cho kỵ binh tác chiến, hơn nữa, quân Tống phòng thủ tương đối kém, còn bị Liêu quốc kiềm chế.

Mà Xa Chu châu chính là có vẻ hơi xa một ít, hướng chi, thủ tướng Xa Chu châu Lý Thế Bân cũng là người Đổng Hạng, dũng mãnh không thua gì Lý Nguyên Hạo, tay hắn nắm mười vạn Khương binh, canh giữ ở Kim Minh trại, thành một đạo bình phong Lý Nguyên Hạo vô pháp vượt qua.

Năm trước, Lý Nguyên Hạo suất lĩnh hai vạn kỵ binh, quấy rầy ba cửa ải, bị Dịch Thanh và các tướng lãnh đánh lui, lại tụ tập ba vạn kỵ binh, công kích chỉ có một ngàn quân Tống gác ở Thái Bình trại.

Thái Bình trại là một bộ vị phòng tuyến bảo vệ quân Tống triều dễ xông ra nhất, rời xa phòng tuyến quân đội Đại Tống, thiết lập cái hàng rào này, mục đích chỉ là phát ra một cái tác dụng báo động chiến tranh kịp thời.

Nói cách khác, có địch nhân đến, bọn hắn phóng sẽ đốt một mối lửa, thông báo đại quân đằng sau là được rồi, về phần có chống cự hay là không chống cự, có thể xem tình thế mà định ra.

Lý Nguyên Hạo nhìn nơi đây chỉ có một ngàn quân Tống, liền muốn nhổ cái đinh này ra, liền mang theo ba vạn người, hùng hổ giết tới đây.

Lúc này đây, hắn lại quá khinh thường nơi này, là một điểm phòng tuyến nguy hiểm nhất Tống triều, tướng quân Tống triều dám tới nơi này trấn thủ, sao có thể là hạng người dễ dàng?

Đối mặt với ba vạn Đổng Hạng kỵ binh công kích giống như thủy triều, Thái Bình trại Chỉ huy sứ Hứa Hoài Đức thủ vững một ngày một đêm, sát thương binh sĩ ba nghìn Đổng Hạng có thừa.

Đợi cho thời điểm Lý Nguyên Hạo mỗi một nghỉ ngơi và hồi phục, Hứa Hoài Đức mang theo bộ binh, rõ ràng lại chủ động buông tha sơn trại, giết đi ra ngoài, trên đường đi đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không riêng gì giết phá vòng vây người Đổng Hạng, khiến cho một ngàn quân Tống bình yên đào tẩu, thậm chí còn truy kích Đại tướng Đổng Hạng So A Hô, bị một mũi tên bắn chết,

Vậy thì So A Hô vốn là người Tây Vực, từ nhỏ đi vào Đổng Hạng, đã đi theo Lý Nguyên Hạo chinh chiến nhiều năm, lòng tràn đầy chắc chắn, vì sự thống trị của Lý Nguyên Hạo mà phấn đấu cả đời, lại không nghĩ tới, tại phía trước cái trại nho nhỏ nơi này mà chôn vùi tánh mạng mình.

Hứa Hoài Đức mang theo Tống binh, dọc theo đường núi rút đi, mặc dù Lý Nguyên Hạo tức giận, thiêu rồi cả Thái Bình trại, lại cũng chỉ có thể đội mưa mà về.

Bất kể là Địch Thanh hay là Hứa Hoài Đức, bọn hắc dùng thực lực của mình để nói cho Lý Nguyên Hạo một cái sự thật giống nhau: bảo vệ quân, không phải là địa phương Lý Nguyên Hạo muốn xông vào là xông vào.

Tiếp xúc qua mấy trận quy mô nhỏ, Tống triều đã có chút đắc chí rồi, có chút tướng lĩnh cho rằng, Lý Nguyên Hạo cũng không gì hơn cái này, thậm chí bọn hắc còn muốn chủ động phóng ra, một trận chiến giải quyết vấn đề Đẳng Hạng.

Mà Lý Thế Bân kia cũng dâng biểu triều đình, nếu triều đình khai chiến, hắc nguyện ý dẫn mười vạn thủ hạ Khương bình, tiên phong vì Đại Tống.

Nhưng Lý Thế Bân lúc này không nghĩ tới, chính là, Lý Nguyên Hạo vấp phải trắc trở tại bảo vệ quân bốn phía, đã đem ánh mắt nhắm ngay vào hắc, trên người cái tên đồng bào hiệu lực vì Đại Tống này.

Người thiện chiến luôn suy nghĩ vấn đề, có thể dùng thủ đoạn bên ngoài chiến tranh để giải quyết chiến tranh hay không, Lý Nguyên Hạo cũng là như thế.

Hắc vốn là làm cho người ta chế tạo cấm bào, ngân dẫn của người Đẳng Hạng, còn tận lực làm một ít cái gọi là phản Tống thư giữa Lý Thế Bân và hắc, cố ý cùng nhét vào một chỗ cảnh nội Đại Tống, lại để cho người Tống “trong lúc vô tình” nhặt được.

Những thứ này, quả nhiên rất hữu hiệu quả, tăng thêm Lý Nguyên Hạo cực lực tạo thế, không qua bao lâu thời gian, cả Xa Chu châu đều đang tuyên truyền, Lý Thế Bân sắp phản Tống.

Dưới tình huống như thế, Lý Nguyên Hạo an tâm chờ đợi, để sự tình phát triển về hướng chính mình hi vọng.

Nhưng thời gian rất lâu đi qua, Tống triều rõ ràng một điểm động tĩnh cũng không có, cái này lại khiến cho Lý Nguyên Hạo rất là ngoài ý muốn, hắc phái người đi vào hỏi thăm một chút.

Tống triều lại để cho Lý Thế Bân, một người ngoại tộc đến trấn thủ đường phòng tuyến thứ nhất, tự nhiên sẽ phái một người Tống đem theo dõi hắc, mà người Tống này, gọi Hạ Từ.

Có người liền hỏi Hạ Từ này: “Lý Thế Bân muốn làm phản rồi, tại sao ngươi không xử lý?”

Hạ Từ mỉm cười: “Lý Nguyên Hạo khi dễ ta là đồ ngốc sao?”

Nhất kể không thành, lại đến nhất kế tiếp theo.

Lý Nguyên Hạo quyết định thu mua Lý Thế Bân, hắc cho là hắc cùng Lý Thế Bân trong lúc đó không có xung đột gì lợi hại, tất cả mọi người đều là người Đẳng Hạng, chỉ cần giá tiền phù hợp, hắc hội trợ giúp chính mình.

Không phải Tống triều cho ngươi một chức tướng quân sao? Ta cho ngươi Vương gia, một chữ Tịnh Kiên vương.

Điều kiện rất mê người, Lý Thế Bân trả lời lại càng dứt khoát, một đao chặt bỏ đầu sứ giả kia, đưa trở về cho Lý Nguyên Hạo làm lễ.

Không có ai trời sinh có thể làm chúa tể của người khác, là người, đều phạm sai lầm, một người sống, cho dù ngươi võ nghệ cao cường, hành tẩu giang hồ cũng phải lần lượt ăn đao, chỉ cần ngươi đi đường, ngươi khẳng định sẽ phải ngã sấp xuống, chỉ cần ngươi còn sống, ngươi liền khẳng định sẽ thất bại trước người lợi hại hơn ngươi.

Người lợi hại chính là Lý Nguyên Hạo, ngã sấp xuống, hắc có thể lại đứng lên, thất bại, hắc có thể lại đi tới, tiếp tục hướng về mục tiêu của mình tiến lên, thắng đến thắng lợi.

Ly gián cùng thu mua không được rồi, Lý Nguyên Hạo cũng không có nản chí, hắc vẫn tin tưởng vững chắc, Kim Minh trại chỉ có thể dùng trí, không thể cường công.

Vì vậy, hắc lại sử xuất hai kế sách, kiêu binh, trá hàng.

Kim Minh trại bỗng nhiên náo loạn lên, hôm nay có mấy binh sĩ Tây Hạ đến đầu hàng, ngày mai lại cùng chiến đấu.

Nhìn binh sĩ Tây Hạ tựa như đi chợ đến đầu hàng quy thuận, Lý Thế Bản cùng Hạ Từ đã ở trong hợp tác nổi lên xung đột.

Bọn hấn đều phát giác sự tình có chút không đúng, Lý Thế Bản có ý tứ là, bắt những người này lại, đề ra nghi vấn rõ ràng, thật sự không được, liền động đao giết.

Hạ Từ lại cho rằng không ổn, nết kẻ như thế nào, người ta là cầm cờ hiệu đầu hàng tới, giết thì luôn luôn có chút ít không thể nào nói nổi.

Hắn đề nghị Lý Thế Bản lập tức phái người, bắt giữ những người về phía sau Kim Minh trại, tìm địa phương chuyên môn trông giữ trước.

350. Chương 338: Chém Gió

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 338: Chém gió

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bọn hấn cãi lộn không được kết quả, liền quyết định nói sự tình cho Quan trên, lại để cho Quan trên đến xử lý.

Có thể nói như vậy, phương pháp xử lý của Lý Thế Bản hay phương pháp xử lý Hạ Từ đều có thể làm, bởi vì thời điểm bọn họ đang suy nghĩ vấn đề này, điểm xuất phát đều là cân nhắc từ an toàn của Kim Minh trại, vô luận người dùng bất kỳ một cách nào, đều có thể thực hiện.

Một tướng vô năng, một chết ngàn quân, những lời này chính là nói quan trên của bọn họ, Phạm Ung.

Phạm Ung chứng kiến Lý Thế Bản cùng Hạ Từ đến báo cáo, hấn nghĩ đến trước tiên, không phải là của an toàn Kim Minh trại, mà là công tích của hấn.

Hắn đột nhiên cảm giác được, nếu như có thể để Kim Minh trại làm một bản mẫu, hấp dẫn càng nhiều là người Đảng Hạng đến đầu hàng, như vậy đối với chính mình mà nói, không khác gì là vì Đại Tổng mà lập được “công tích vĩ đại”.

Vì vậy, hấn mệnh lệnh Lý Thế Bản cùng Hạ Từ, chẳng những cho những ban thưởng phong phú người Đảng Hạng đầu hàng kia, còn trả lại cho bọn hấn đủ quyền để hành động tự do.

Phạm Ung hi vọng chính là, để cho những người Đảng Hạng khác chứng kiến, những người quy thuận này được sống cuộc sống “hạnh phúc”, cũng ào ào tìm Đại Tổng nương tựa.

Bước mưu kế đầu tiên của Lý Nguyên Hạo, cứ như vậy mà được thực hiện.

Mà Lý Nguyên Hạo cũng giống như bị loại tình huống quân lính “trốn chết” này chọc giận, thường xuyên phái quân đội đi theo sau lưng những “dân chạy nạn” này chém giết.

Phạm Ung nhận được tin tức, lại bảo Lý Thế Bản xuất binh tiếp ứng, Lý Thế Bản cùng quân đội Đảng Hạng đánh mấy trận, đều là toàn thắng.

Vài trận chiến qua đi, trong quân Đảng Hạng còn có lời đồn đãi, nói “giao chiến cùng Lý Thế Bản, không bị đánh chết cũng đã bị hù chết.”

Lý Nguyên Hạo rốt cục cũng sợ Lý Thế Bản uy hiếp, Lý Thế Bản bắt đầu biến thành kiêu ngạo, ngay cả thời điểm đi đường cũng đều có một loại thần thái lão tử đệ nhất thiên hạ, trước kia hấn gặp phải tình khó xử, luôn đi tìm Hạ Từ thương nghị, nhưng hiện tại, trong lúc bất tri bất giác, hấn đã có chút chuyên quyền độc đoán.

Một người kiêu ngạo, luôn phạm sai lầm.

Lý Thế Bân phạm sai lầm chính là, hắn nhận thức mình đã là đệ nhất thiên hạ rồi, không ai có thể khiêu chiến quyền uy của hắn ở trong quân đội, những tướng lãnh cơ sở kia phạm vào một chút sai sót nhỏ, đều bị hắn chộp tới, biến thành trọng trách, làm câu oán hận của các tướng lĩnh rất sâu.

Hạ Từ khuyên bảo, Lý Thế Bân nghe xong, phảng phất như rất không dễ nghe.

Dưới loại tình huống này, Lý Nguyên Hạo bắt đầu rồi thu mua đối với bộ hạ của Lý Thế Bân.

Hiện tại, Kim Minh trại ở trong mắt Lý Nguyên Hạo, đã không phải là một đạo bình phong không thể vượt qua rồi, hắn đang đợi, đợi thời điểm phù hợp, cánh tay nhẹ nhàng đẩy một cái, Kim Minh trại sẽ sụp đổ.

Nguy hiểm đã muốn tới gần, tiếc nuối chính là Tống triều hoàn toàn không biết gì đối với chuyện này.

Trên triều đình, Bàng Cát vội vàng làm thịt những chính nhân quân tử kia, mà Lữ Di Giản đang bận đào hầm cho Bàng Cát, những chính nhân quân tử kia vội vàng bảo toàn vị trí của mình, bọn hắn đều không có thời gian chú ý đến mới Kim Minh trại nhìn qua thì phòng thủ rất kiên cố kia.

Trần Nguyên cũng không ý thức được nguy hiểm, hắn đang có cảm giác chút thất vọng, vì một đám đại nhân cây gậy lần này đi vào Đại Tống.

Triều Tiên lần này đến Đại Tống, là vì tìm kiếm cái gọi là “đồng minh”, Trần Nguyên không gặp mặt bọn họ, hắn muốn từ bên cạnh nghe ngóng tình huống Triều Tiên hiện tại trước, điểm này tại lúc hai nước đoạn tuyệt quan hệ phía chính phủ, cơ hồ chính là trống rỗng.

Nhưng là mấu chốt trên biển Đại Tống rất phát đạt, đặc biệt là tại một mảnh thủy vực Triều Tiên cùng Đông Doanh, bởi vì quan hệ duyên hải, rất nhiều đội tàu đi tới đi lui phía trên này, cho nên tình huống hiện tại của Triều Tiên, Trần Nguyên cũng biết được một ít.

Đoạn thời gian này, hắn thật cũng không gạt những người Triều Tiên này ở một bên, để cho Liễu Vĩnh mỗi ngày cùng bọn hắn ngắm phong cảnh bốn phía, một ít chỗ cảnh đẹp Biện Kinh, những sử giả này đều nhìn hết rồi.

“Ta bảo người mỗi ngày cùng bọn hắn dạo phố, bọn hắn không nói gì chứ?” Trần Nguyên vừa sửa sang lại dữ liệu Tôn Công Sáng vừa mới đưa tới, đây là số ngân lượng ba nghìn người cấm quân cần tiêu hao, sau đó mới hỏi Liễu Vĩnh vừa trở về.

Liễu Vĩnh lắc đầu, nói: “Nói thì không nói gì, Phò mã gia, người chuẩn bị lúc nào đàm cùng bọn họ nha?”

Trần Nguyên nở nụ cười, hỏi: “Như thế nào? Muốn vội vã đi làm quan rồi à? Ta cho người biết, nếu như làm không tốt chuyện này, chúng ta có khả năng là chẳng có chức gì.

Muốn đàm phán cùng người Triều Tiên, chúng ta nhất định phải đoán được điểm mấu chốt của bọn hắn là cái gì, lần này bọn hắn nói thật dễ nghe, là vương tử gì kia ngưỡng mộ Đại Tống, đến xem Đô thành Đại Tống, lý do này chỉ là qua loa tắc trách người Liêu quốc mà thôi.”

Liễu Vĩnh cười khổ một hồi, nói: “Vương Tử kia gọi Vương Huy.”

Trần Nguyên ừ một tiếng, nói: “Ta biết rõ, nhất thời nhớ không ra thôi, đúng rồi, hắn là người thế nào?”

Sắc mặt Liễu Vĩnh rất là cổ quái, hồi lâu không nói gì.

Trần Nguyên thả thứ trong tay ra, hỏi: “Tại đây chỉ có hai người chúng ta, người có cái gì khó nói sao?”

Liễu Vĩnh đến gần một ít mới nói: “Vương Tử kia cho ta cảm giác, giống như là sói ban đêm, nói một ví dụ cùng người, hôm nay ta dẫn bọn hắn đi Tướng quốc Tự, chứng kiến Phật tượng lớn nhất, đám gia hỏa này bắt đầu vô cùng kinh ngạc, xem xét biểu lộ, chỉ biết bọn hắn chưa từng chứng kiến Phật tượng lớn như vậy, nhưng trong nháy mắt, Vương Tử kia nói Triều Tiên bọn hắn có một Phật tượng lớn hơn rất nhiều lần so với cái này, cũng không biết cái tượng này ở Biện Kinh chúng ta, có phải là dựa theo bộ dạng tượng bọn hắn để chế tạo.”

Trần Nguyên mỉm cười, cũng không quá để ý, hắn vẫn tương đối hiểu rõ đối với tính cách cây gậy, những người này có một bộ tự đại, không như kiểu người Tống, người Liêu.

Cho dù tự đại thế nào, nhiều lắm cũng là chính là thói ưu điểm của mình lớn lên, những cây gậy này không giống, bọn hán có thể cầm mấy cái gì đó của người khác đến, thói cái này là bổn sự của chính mình, độc nhất vô nhị toàn bộ thế giới.

Cái này, cũng có khả năng là bởi vì, bọn hán thật sự không có gì có thể cầm ra tay để kiêu ngạo.

“Người hỏi bọn hán về tình huống quân đội Triều Tiên chưa?” Đây mới là một điểm Trần Nguyên quan tâm nhất.

Nhân Tông muốn một minh hữu có thể kiểm chế binh lực Liêu quốc, quân đội Triều Tiên rốt cuộc là mạnh đến thế nào, trực tiếp quan hệ đến chuyện Nhân Tông nguyện ý ra giá bao nhiêu tiền, để kết giao với người bằng hữu này.

Liều Vĩnh lắc đầu, nói: “Ta xem, vấn đề này, người tự mình đi hỏi đi.”

Trần Nguyên rất là kinh ngạc: “Bọn hán không nói?”

“Nói, hơn nữa nói rất sung sướng, chỉ là, ta không biết bọn hán nói thật hay giả.”

Vương Huy năm nay hai mươi hai tuổi, là thái tử Triều Tiên hiện nay, nhìn về mặt ngoài không khác gì những nam minh tinh điện ảnh Hàn Quốc kia, tiếng nói rất ôn nhu, cao thấp cũng không tệ lắm, nếu sanh ở thế kỷ hai mươi mốt, cho dù không đảm đương nổi diễn viên, cũng có thể lừa gạt mấy nữ sinh “cuồng Hàn” đầu cháng váng não tăng tăng.

Cái này lại khiến cho Trần Nguyên rất là cao hứng, hiện tại Triều Tiên đã có nam nhân như vậy, vậy hán là cũng có nữ nhân tựa như nữ nhân vật phim Hàn chứ?

“Vương Tử, mời ngồi.” Trần Nguyên chỉ vào cái ghế đối diện, nói với Vương Huy.

Vương Huy liền ôm quyền, dùng tiêu chuẩn lễ tiết Thư sinh Đại Tống, nói: “Đa tạ .”

Đây không phải đàm phán chính quy, bởi vì lần này bọn họ không muốn đàm phán chính quy, dùng thuật ngữ ngoại giao đời sau mà nói, lần này Vương Huy tới, chính là “tiếp xúc không chính thức.”

Trần Nguyên cười nói: “Vương Tử nói Hán ngữ rất tiêu chuẩn, để cho người Tống như ta nghe xong, đều cảm thấy có chút hổ thẹn.”

Vương Huy cũng thoáng cười một tít, nói: “Tại hạ từ nhỏ đã học tập Hán ngữ, tại Triều Tiên chúng ta, có rất nhiều đội tàu hợp tác cùng người Tống, hàng năm, đội tàu người Tống các người mua rất nhiều hàng hóa của chúng ta, cho nên, tại chỗ chúng ta, biết nói Hán ngữ không phải là chuyện ly kỳ gì.”

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Ừm, tuy bởi vì một ít nguyên nhân, hai quốc gia chúng ta đoạn tuyệt vắng lai, nhưng dân gian trao đổi chưa từng đình chỉ, hi vọng lần này Vương Tử tới, có thể mang đến cho quan hệ hai nước chúng ta sinh khí mới.”

Lúc này, một võ sĩ ăn mặc kiểu Triều Tiên bên người Vương Huy bỗng nhiên mở miệng nói chuyện: “Đại vương lần này phái Vương Tử đến, cũng hy vọng có thể như thế. Dù sao, hai quốc gia chúng ta có lịch sử rất lâu, từ thời kì Hán tộc Xuân Thu Chiến quốc, Triều Tiên chúng ta cùng với Tề quốc đã có bang giao.”

Trần Nguyên bị nói đến sững sờ, có thể nói thời kì Xuân Thu Chiến quốc, các người cùng Tề quốc có bang giao? Hai trao đổi có lịch sử rất lâu? Bề ngoài giống như các người chưa thành lập đất nước đủ hai trăm năm mà? Tại Hán triều, Đường triều, các người chính là một quận huyện, do quan viên người Hán thống trị, lúc nào đã trở thành bang giao rồi?.

351. Chương 339: Cảnh Thiên Đức

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 339: Cảnh Thiên Đức

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Chỉ là, Trần Nguyên không tranh luận cùng hắn về vấn đề này, ban đêm là của sói, trong thiên hạ, hắn lớn nhất, vậy thì người khác cười, chính là hắn.

Nếu như người chạy tới, so cùng sói ban đêm một tý, xem ai lớn hơn mà nói, mặc dù người đang thật sự làm một việc độ sức, người khác cũng sẽ nở nụ cười, cười nhạo người.

Hơn nữa, cho dù hắn nói hơn phân nửa không phải sự thật, nhưng ít nhất, vào hôm nay, người ta đã bình khởi bình tọa cùng mình, thậm chí, chính mình còn muốn cầu người ta, xem người ta có thể hỗ trợ ngăn chặn Liêu quốc hay không.

“Vấn đề trong này phần lớn ở vào trên người Liêu quốc, ta muốn hỏi Vương Tử một chút, nếu như chúng ta thành lập bang giao lần nữa, các người có thể bởi vì Liêu quốc đại quân tiếp cận, mà đổi ý định lần nữa hay không?”

Trần Nguyên cho là mình lo lắng cũng không phải là không có đạo lý, cây gậy ưa thích làm sự tình như vậy, ai có lợi với hắn, ai có thể làm mưa làm gió, hắn liền đi theo người đó.

Trung Quốc chiếu cố hắn mấy ngàn năm, một khi Trung Quốc xuống dốc rồi, hắn lập tức đầu nhập nước Mỹ, ôm ấp hoài bão, giúp đỡ nước Mỹ phong tỏa vùng biển Trung Quốc, đám tiểu tử này không có lương tâm.

Thời điểm hắn nghĩ tới những thứ này, hắn cảm giác mình trong lúc nói chuyện đã rất khổng chế tâm tình.

Nhưng khiến cho Trần Nguyên tuyệt đối không nghĩ tới chính là, Vương Huy kia nhìn như tao nhã, rõ ràng bỗng nhiên tựa như là bị sỉ nhục thật lớn.

Hắn vỗ án, nói: “Ta không nghĩ tới, cái nhìn quý quốc đối với chúng ta lại là như vậy, ta muốn các người nói rõ hai điểm, đầu tiên, người Triều Tiên chúng ta coi trọng chữ tín nhất, quốc gia còn, chúng ta không thể bị bất luận kẻ nào uy hiếp!”

Võ sĩ kia cũng đứng lên, nói: “Triều Tiên chiến sĩ chúng ta, có thể xử dụng vũ khí trong tay chúng ta, đuổi tất cả người xâm lược nhà của chúng ta đi!”

Phản ứng của bọn hắn quá kịch liệt, một câu không có ý nghĩa, suy đoán sâu xa như vậy, cũng làm cho bọn họ nổi trận lôi đình như thế này, Trần Nguyên đã hiểu một việc, đó chính là, nếu quả thật xảy ra chiến tranh mà nói, tất nhiên không cần phải mong ngóng bọn họ có thể hỗ trợ cái gì.

Phản ứng của bọn hắn kịch liệt, là bởi vì chính mình nghi vấn đã nói trúng điểm yếu của bọn hắn.

Nếu như là cường giả chân chính, mặt hắn sẽ mỉm cười để ứng đối nghi vấn của người, nhưng hiển nhiên, những dũng sĩ Triều Tiên trước mặt không có can đảm này.

Bọn hắn không cho phép người khác chỉ ngón tay về hướng bọn hắn, ngăn chặn quang sáng ngăn nắp của bọn hắn, bởi vì trong lòng bọn họ rất rõ ràng, đây chẳng qua là tầng một da trâu hơi mỏng được thổi phồng mà thôi.

Trần Nguyên cười cười, cũng đứng lên nói: “Vương Tử hiểu lầm rồi, tại hạ không phải có ý tứ kia, ta chỉ có chút lo lắng quý quốc sẽ chọc vào phiền toái, xem ra, ta quá lo lắng rồi.”

Sắc mặt Vương Huy lúc này mới dễ nhìn hơn một chút, nói: “Tại trước đây thật lâu, dũng sĩ quốc gia chúng ta đã từng nói qua, bất luận kẻ nào dám tác chiến cùng chúng ta, chúng ta đều đào một cái hố to, vùi toàn bộ bọn họ vào đó!”

Liễu Vĩnh tiến đến bên tai Trần Nguyên, nói: “Cái này hình như là thời điểm Bạch Khởi chôn giết bốn mươi vạn Triệu binh, lúc nào thành công lao của dũng sĩ bọn hắn rồi?”

Trước kia ai nói thì không quản hắn nói khỉ gió gì nữa rồi, Trần Nguyên rất muốn biết, chính là hiện tại, nếu như bốn mươi vạn Liêu quốc đi qua, những cây gậy này có bắn lãnh chôn toàn bộ Liêu binh hay không?

Hắn dùng cánh tay đẩy một chút Liễu Vĩnh, ý bảo sự gia này không nên tranh luận cùng những người trước mặt.

Trần Nguyên khẽ cười một chút, nói: “Đúng thế, ta tin tưởng các người hoàn toàn có năng lực đó, nhớ ngày đó, tám mươi vạn quân Liêu quốc ở Phụng sơn quận đều bị quý quốc đánh bại.”

Về mặt võ sĩ kia rất đặc ý, như Liễu Vĩnh nói, trận chiến đấu này là Triều Tiên đặc ý nhất, chỉ cần người hơi chút nhắc tới một tý, từng tên võ sĩ Triều Tiên đều sẽ hướng người, trình bày kỹ càng cả quá trình chiến đấu.

“Trần đại nhân, người nói có chút sai lầm, ta muốn thoả nhượng chữa một tý, không phải chúng ta đánh bại Liêu quốc, mà là tiêu diệt toàn bộ tám mươi vạn đại quân của bọn họ, chính bởi vì chúng ta tiêu diệt tám mươi đại quân của bọn họ, Tổng triều các người mới có thể thư giãn một thời gian!”

Thời điểm Trần Nguyên nghe đến đó, thật sự không lời nào để nói, tình huống hẳn từ Tổng triều hiểu rõ, cùng với tin tức từ Liêu quốc nghe được, đều xác nhận lần kia là Triều Tiên cầu hoà, về phần vì cái gì Liêu quốc đáp ứng, nguyên nhân chủ yếu là vì Tổng triều xuất binh, hóa giải áp lực cho Triều Tiên.

Lúc này mới trôi qua bao nhiêu thập niên đây? Sự tình như thế nào lại biến thành thế này rồi?

Cái luận điệu này, hiển nhiên Liễu Vĩnh đã sớm nghe nói qua, trên mặt của hắn không có một chút giật mình, nhỏ giọng hỏi một câu tại bên tai Trần Nguyên: “Chưởng quầy, bây giờ người còn tin tưởng bọn họ nói chuyện nữa sao?”

Tin hay không rất quan trọng sao? Triều Tiên tới mưu cầu một lần nữa thành lập bang giao cùng Đại Tổng, về phần rốt cuộc là phát hiện Liêu quốc ra tay thật sự quá keo kiệt, hay cảm thấy chính mình thật sự có thể hợp tác cùng Đại Tổng một tý, từ đâu đó Liêu quốc, cắn một miếng thịt ra.

Trần Nguyên cho rằng, ít nhất hiện tại không cần phải đuổi theo tra rõ ràng.

Thành lập bang giao, cái đó cũng có lợi cho Tổng triều, ít nhất là có thể khiến cho Liêu Hứng Tông sợ hãi.

Hắn không cần phải đi vạch trần cái gì, bọn họ thối phòng, liền để cho bọn họ thối đi, cùng với tranh luận cùng bọn họ, không bằng chính mình cố gắng thử một phen, đi thay đổi vận mệnh Đại Tổng một tý.

Trần Nguyên nhất định sẽ làm cho những người Triều Tiên này rõ ràng, ai mới là “đệ nhất thiên hạ”, hắn cũng sẽ khiến đám người này tự nói lại với mình một lần nữa, xem cái gọi là bang giao kia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đợi Đại Tổng lại cường thịnh lần nữa, giống như thời điểm Hán Đường, tin tưởng bọn họ sẽ nói thật những lời trong lòng.

Lúc này đây, song phương không chính thức tiếp xúc đều tương đối hài lòng, Nhân Tông cần một cái minh hữu có thể đứng tại sau lưng Liêu quốc, mà người Triều Tiên hy vọng có thể thông qua thành lập bang giao, tìm kiếm được một ít chỗ tốt từ trên người Đại Tổng.

Về phần Nhân Tông muốn trả một cái giá lớn như thế nào, người Triều Tiên có khả năng giúp đỡ Đại Tổng làm những thứ gì, đó là vấn đề bang giao, thành lập quan hệ giữa song phương.

Mở đầu rất thuận lợi, cái này vốn cũng không phải là công tác khó khăn hạng nhất, Nhân Tông giao nó cho Trần Nguyên, có khả năng rất lớn là vì tìm một cái cớ, để có thể thoả nhượng bệch Trần Nguyên một tý.

“Trần Thế Mỹ, người xử lý sự tình này không sai, lần sau người Triều Tiên lại đến, phỏng chừng sẽ nói tới chính đề, khi đó, cũng không thoả mái như thế này nữa, nếu như trẫm còn cho người đi, người có nắm chắc không?”

Nhân Tông nhìn Trần Nguyên báo cáo cả quá trình đàm phán, cảm thấy thập phần thoả mãn.

Trần Nguyên lập tức tỏ thái độ: “Vạn tuế yên tâm, vi thần tất nhiên không phụ ngài nhờ vả!”

Nhân Tông gật đầu, nói: “Tốt, vậy thì hiện tại người có thể chuẩn bị, nhớ kỹ, người minh hữu này, trẫm nhất định muốn rồi, mặc kệ người dùng một cái giá lớn như thế nào, nhất định phải làm cho bọn họ đứng ở bên chúng ta!”

Trong mắt hắn, người Triều Tiên muốn, nhiều lắm là tiền mà thôi, Tổng triều có tiền, tuy bởi vì thế cục khẩn trương, phải chi đồng tiền khiến cho Nhân Tông có chút giật mình, nhưng hiện tại, tiền cho đám ăn mày, có lẽ là vẫn cảm ra được.

Trong lòng Trần Nguyên hiểu, Nhân Tông bức thiết cần hợp tác cùng địch nhân của Liêu quốc, cho nên, hiện tại hẳn có chút cảm giác, khi tuyệt vọng, cái gì cũng có thể thử.

Hắn đã giao chuyện này cho mình làm, chính mình đương nhiên phải trợ giúp Nhân Tông đền bù những khuyết điểm này, những cây gậy kia là tính cách gì?

Thời điểm bọn hắn cầu người, đều làm ra một bộ tư thái cao cao tại thượng, kỳ thật, lúc này bọn hắn cũng có khó khăn của bọn hắn, nếu như không khó, đệ nhất thiên hạ có đến van cầu người không?

“Còn có một chuyện, là chức quan của người, lần sau, lúc lại đàm phán, thân phận Áp ti hiển nhiên không thể dùng được, Trần Thế Mỹ, nếu như thoắt một tý đem người tăng lên quá nhanh, người khác sẽ nói xấu. Người biết, trên triều đình luôn luôn vì vấn đề thăng quan mà náo loạn rất lợi hại, như vậy đi, trầm phong người một cái chức vị võ quan trước, cho người có đầy đủ tư cách hội đàm cùng người Liêu quốc.”

Trần Nguyên biết rõ, đây là an bài tốt nhất, theo ý nghĩ của hắn mà nói, hắn không để ý quan to bao nhiêu, chỉ cần có thể để cho hắn có một thân phận đủ để cho người khác tôn trọng, đối với mua bán, có thể trợ giúp là được rồi.

Võ quan? Trần Nguyên lại chưa từng nghĩ tới.

“Tôn Công Sáng đưa tấu chương lên nói cho trăm, trang bị ba nghìn cấm quân kia, toàn bộ đều đã thay đổi. Người cũng biết, ba nghìn người này là từ trong doanh địa chọn lựa ra.

Cho nên, hiện tại bọn hắn vừa vặn thiếu một một trưởng quan, trăm cho người một chức bộ quân Đô Chỉ Huy Sứ, ba nghìn người này liền giao cho người. Như vậy, theo thân phận đi lên để nói, đến lúc đó, người sẽ hoàn toàn có tư cách đại biểu Đại Tổng, đàm phán cùng người Triều Tiên, hơn nữa, chỉ là một cái chức vị võ quan, những đại thần kia chắc là không biết nói gì.”

Nhân Tông an bài rất thỏa đáng thỏa đáng, đến ngay cả Trần Nguyên cũng không tìm ra một điểm sơ hở để công kích.

Mình làm một Đô Chỉ Huy Sứ, có thể dẫn ba nghìn binh sĩ, chức vị này, trong quân đội Đại Tổng, cũng không phải quá được, thời điểm Văn Bác Ngạn xuống chức lúc trước, quan hàm cũng đều cao hơn so với chính mình hiện tại.

Nhưng Trần Nguyên nghe ra, trong lời nói của Nhân Tông phát ra từng trận hàn ý.

Hắn có chút thất vọng rồi, không phải ghét bỏ cái chức vị cùng địa vị võ quan này, mà là đối với việc Nhân Tông giao nhóm quân đội mới trùng kiến này cho mình, hắn thật sự rất thất vọng.

Một chi quân đội vừa mới trùng kiến, đến cả chiến sân cũng chưa thử, người giao cho một người căn bản chưa từng dẫn binh? Đây là trò vui đùa xuyên qua quốc tế rồi.

Hắn trông thấy ánh mắt Nhân Tông bỗng nhiên lập loè một tia gì đó, nhưng Nhân Tông lại lập tức che dấu đi.

Trong lòng Trần Nguyên thở dài một hồi, bên người chúng ta, cũng thường xuyên có người nhu nhược bị người khác khi dễ, lúc này, bọn hắn luôn lớn tiếng nói trước mặt người khác: “Nếu như ta có đao mà nói, lúc ấy ta sẽ chọc chết tên hỗn đản kia!”

Nhân Tông vẫn hô: “Nếu như ta có một chi quân đội có thể thiện chiến, cần gì đến nông nổi này!”

Vì vậy, Trần Nguyên đem hết toàn lực, đi giúp Nhân Tông chế tạo quân đội, hắn dùng toàn bộ tinh lực của chính mình, tìm đến cho Nhân Tông một cây đao.

Nhưng thời điểm Nhân Tông trông thấy đao, liền sợ hãi, hắn muốn, chính là tìm cái lý do, ném đao cho người khác.

Trần Nguyên rốt cục cũng hiểu, thì ra chính mình một mực giúp Nhân Tông tìm đao là sai lầm, bản thân hắn cần có nhất, là đừng khí rút đao.

“Tạ vạn tuế, vì thần nhất định không phụ hy vọng của bệ hạ!” Trần Nguyên không biết nói cái gì nữa, hắn không thể biện bạch một ít đạo lý lớn cùng Nhân Tông.

Chỉ có cách chính mình biểu hiện thanh đao sắc bén ra cho Nhân Tông xem, Nhân Tông mới có thể tin tưởng đao này thật sự có thể dùng, có thể bảo vệ hấn.

Chỉ có cách đặt cương đao mang theo máu tươi vào trong tay người nhu nhược, hấn sẽ run rẩy vài cái, nhưng lúc đó, hấn mới có khí lực vững vãi, đây là quá trình tất nhiên, không phải mình dùng hai mảnh bờ môi là có thể nói động.

Nói thật, Trần Nguyên cũng rất sợ lên trên chiến trường lần nữa, đó là sự tình muốn chết, nhưng hấn vẫn muốn đáp lên xe chiến tranh, vậy thì là hi vọng mình có thể theo trong chiến tranh tìm được chất dinh dưỡng để chính mình lớn mạnh, cái đó và tự thân cầm đao là hai chuyện khác nhau.

Cho nên, hấn quyết định tìm người đến giúp mình làm ra chi quân đội này.

Địch Thanh? Hấn sẽ không tới, quan hàm của chính mình so với Địch Thanh thì lớn hơn một bậc, nếu như Địch Thanh thật sự cam lòng rời xa những thủ hạ huynh đệ kia mà nói, người ta hiện tại sớm đã là tướng quân.

Dương Văn Quảng? Đó là Tiểu Hầu gia Thiên Ba phủ, ban đầu ở Liêu quốc, nghe chính mình chỉ huy, đó là tâm tình Hầu gia tốt, hiện tại mời hấn đến làm công cho mình? Hấn làm, Mộc Quế Anh cũng sẽ không đáp ứng.

Nghĩ tới nghĩ lui, cứ để cho Hồ Diên Bình làm trước đã, tuy tiểu tử này bây giờ còn chưa thành thực, nhưng so với chính mình tự xách thương giết địch, luôn ổn định hơn một chút.

Ra khỏi cửa lớn hoàng cung, Trần Nguyên quyết định đi xem ba nghìn binh sĩ kia.

Đây là hấn lần đầu tiên nhìn những binh lính kia, trước kia cho rằng, những chuyện này là của bọn Tôn Công Sáng, hiện tại mới biết được, đây là nhân mã của Trần Đô Chỉ Huy Sứ.

Vậy thì phải đặc biệt quan tâm một chút, xem trang bị của bọn hấn có phải là đều là thứ tốt nhất hay không, quần áo có mới hay không, còn có, trên sinh hoạt có cái gì cần chiếu cố hay không.

Nhân mã Trần Đô Chỉ Huy ra trận giết địch có lợi hại hay không, không nói trước được, dù sao cũng nhất định phải là quân đội phong cách nhất thiên hạ.

Tại Tổng triều, cái gọi là cấm quân, cũng không phải chuyên chỉ vệ đội của hoàng thượng, có nhiều quân đội cũng được gọi là cấm quân, nguyên nhân rất đơn giản, giống như võ tướng không có đội ngũ của mình, quân đội Tổng triều cũng không có khu vực phòng thủ thường trú của chính mình.

Trần Nguyên có ba nghìn đội ngũ này, là Nhân Tông điều từ các quân đội ra, thân thể tổ chất coi như không tệ, đơn thuần vũ lực mà nói, tuyệt đối tính toán là tinh nhuệ.

Dựa theo lệ cũ của Tổng triều trong dĩ vãng, một tướng quân mới tiếp nhận quân đội mới của chính mình, chuyện thứ nhất cần làm, chính là đem một vài thân tín hấn mang đến, xếp vào trong quân đội bên dưới.

Như vậy có thể để cho chính mình hiểu rõ cái chi quân đội này một cách nhanh nhất, cũng có thể cam đoan, thời điểm chiến đấu, có thể có người kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của mình.

Đáng tiếc, thân binh của Trần Nguyên đều là một ít người Nữ Chân, Trần Nguyên biết rõ, nếu chính mình thật sự đem những người Nữ Chân này an bài đến trong quân đội, làm một cái tiểu đầu mục mà nói, vậy thì những binh lính này sẽ không cách nào tiếp nhận, khả năng là cả doanh trại quân đội cứ như vậy mà nổ tung tan vỡ.

Trước mắt, ba nghìn binh sĩ đứng vô cùng chỉnh tề, khôi giáp mới tinh, binh khí trong tay cũng là sáng như tuyết, bọn hấn nguyên một đám ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng trên người bọn hấn, Trần Nguyên luôn cảm giác thiếu cái gì đó.

Hấn biết rõ, những người này thiếu, chính là tính sổi.

Bọn hấn đứng ở nơi đó, thân thể thẳng tắp, là vì cho mình quan trên mới tới xem, trong tay bọn họ nắm vũ khí thật chặt, nhưng trong lòng căn bản không có làm tốt chuẩn bị ra trận giết địch.

Qua lại dò xét một lần, Trần Nguyên cười một chút, dùng một loại thanh âm rất ôn hòa hỏi một câu: “Các huynh đệ, trong các người có ai đã ăn nằm ở chiến trường, mời đi lên phía trước một bước.”

Ba nghìn người, đại bộ phận đều đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ có không đến 500 người bước ra.

Trần Nguyên đi đến trước mặt 500 người, nói: “Tốt, cực kỳ tốt, trong các người, ai đã giết qua địch nhân, đi lên phía trước một bước.”

Lúc này đây, nhân số lại đi xuống một nửa.

Hơn hai trăm người binh sĩ ăn nằm ở chiến trường, còn đã giết người, đều nâng đầu của mình lên cao cao.

Trần Nguyên còn nói thêm: “Trên người chịu qua tổn thương, đi lên phía trước một bước.”

Chỉ có mấy chục người không hề động, đại bộ phận đều bước ra một bước này, chỉ cần ăn nằm ở chiến trường, chỉ cần người giết qua người, đại bộ phận đều chịu tổn thương.

Đội ngũ bên trái nhất, là một hán tử hơn ba mươi tuổi, trên mặt có một hình xăm, hiển nhiên là phạm vào bản án, bị dày đi sung quân.

Trần Nguyên đi đến trước mặt hắn, nói: “Người tên là gì?”

“Cảnh Thiên Đức!” Thanh âm của hắn rất lớn, nói chuyện có lẽ là mang theo một loại ánh mắt miệt thị liếc nhìn Trần Nguyên, trong mắt hắn, một Thư sinh tiểu bạch kiểm như vậy đến thống soái mình, quả thực là một loại sỉ nhục.

tinhlinh2

352. Chương 340: Thầy Miễn Phí 1

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 340: Thầy miễn phí 1

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên không nhìn ánh mắt của hắn, chỉ nói: “Bắt đầu từ người, điểm danh.”

Trong chi quân đội này, khẳng định có rất nhiều người đều xem thường mình, Trần Nguyên biết mình thiếu khuyết cái gì, biết chắc chi đội ngũ này thiếu khuyết cái gì.

Nói hai câu là có thể làm cho bọn họ để ý đến mình sao? Nói hai câu ủng hộ, thoáng một tý liền biến bọn hắn thành sói sao?

Hai mảnh bờ môi, không có ma lực lớn như vậy, đối với một sĩ binh mà nói, bọn hắn chỉ tôn trọng những trưởng quan có thể làm cho bọn họ sống sót trên chiến trường kia, đối với một chi quân đội mà nói, chỉ cần tại lúc huấn luyện bình thường, bồi dưỡng bọn hắn có tính sói, đến trên chiến trường, bọn hắn mới là sói.

100 bốn mươi ba người, đều ăn nằm ở chiến trường, lại giết qua địch nhân, còn chịu qua tổn thương, ở bên trong ba nghìn người này, chỉ có 100 bốn mươi ba người.

Khóe miệng Trần Nguyên cười một chút, nói: “Từ hôm nay trở đi, trong thời gian ba ngày, ta không đến chỗ các người nữa, ta hi vọng, trong này gian ba ngày, các người có thể tuyển ra Ngu hầu, Đô đầu cho bản thân. Ba ngày sau đó, ta sẽ từ Ngu hầu cùng Đô đầu các người tuyển ra, chọn lựa Chỉ huy sứ.”

Trần Nguyên nói ra một tràng, lại khiến cho hơn ba nghìn người nghe được lời này, trên mặt lập tức đều ngây ngẩn, cả người đứng yên đó, binh sĩ tự mình tuyển trưởng quan? Cái quan niệm này quá vượt mức quy định rồi, bọn hắn trong lúc nhất thời đều không thể tiếp nhận.

Cảnh Thiên Đức phản ứng đầu tiên, lớn tiếng hỏi: “Đại nhân, biện pháp tuyển chọn như thế nào?”

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Ta mặc kệ, động nắm tay quả đấm cũng tốt, ăn cơm khách cũng tốt, mấy ngày nay, các ngươi liền chọn người từ bên trong ba nghìn người này,

có mười người nguyện ý chọn các ngươi, các ngươi chính là Ngu hầu, có một trăm người nguyện ý chọn các ngươi, các ngươi chính là Đô đầu, ngoại trừ việc không cho phép nhúc nhích dao găm, động thủ đoạn gì cũng có thể, hiểu không?"

Lại một đại hán ngay lập tức tiến lên một bước, hỏi: "Đại nhân nói lời này là thật sao?"

Trần Nguyên xem hán: "Ngươi tên gì?"

"Đạo Chiếm!"

Trần Nguyên nói: "Ta nói chuyện đương nhiên là thật, nếu có nửa câu nửa lời nói dối, hoặc là ta không thể thực hiện mà nói, trời giáng ngũ lôi oanh đỉnh!"

Người Tổng triều vô cùng xem, trọng đối với lời thề Trần Nguyên chỉ ngón tay lên trời xanh thề, đã làm những người này thật sự yên tâm, con mắt cũng không khỏi liếc về phía trong đội ngũ, xem xem ai có thể để chính mình kéo tới.

Lúc này, trường đám người đằng sau, những người không ăn nằm ở bên trong chiến trường kia, bỗng nhiên có một người nhảy ra, người này nhìn về phía trên gậy tong teo, giống như trên mặt chỉ còn lại có chút xương cốt, hán mở miệng nói: "Đại nhân cái này không công bình!"

Trần Nguyên nhìn hán, hỏi: "Không công bình ở đâu?"

Người kia nói: "Vì cái gì chỉ có bọn hán, hơn một trăm người này có thể tuyển? Tiểu nhân không phục!"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Không phục? Tốt, ta biết rõ, trong các ngươi còn có rất nhiều người không phục, nhưng không có cách nào, người ta ăn nằm ở chiến trường, người ta đã giết người rồi, người ta chính là nhanh hơn một bước so với các ngươi.

Chỉ là, các ngươi cũng không phải là không có cơ hội, chỉ cần các ngươi có bản lĩnh, có thể làm cho Đô đầu hoặc là Ngu hầu kia để lại vị trí cho các ngươi, ta sẽ không có ý kiến, tóm lại, ba ngày sau đó, ta lại đến đây.

Thời gian ba ngày này, hi vọng các vị lộ rõ bản lĩnh, chỉ cần không náo loạn ra tai nạn chết người, tất cả thủ đoạn đều có thể dùng."

Thời điểm hán nói tới chỗ này, con mắt Tôn Công Sáng tròng lên thành hình cầu, đi lên nhỏ giọng nói: "Thế Mỹ, trò đùa này của ngươi, có phải là hơi quá một ít?"

Trò đùa? Trần Nguyên không biết đùa.

Có lẽ, trong bọn họ, có ít người dùng thủ đoạn không phải quá quang minh chính đại, nhưng chỉ cần có thể khiến cho những người khác không lời nào để nói, vậy là được.

Cái quân đội này, là quân đội phải lên trên chiến trường, trên chiến trường, chỉ có những nhân tài có can đảm, không từ thủ đoạn để đánh ngã đối thủ kia, mới có thể sống được.

Hán vẫn không trả lời Tôn Công Sáng, chỉ nghe người gậy vừa rồi bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Đạo Chiếm, tới đánh cùng ta!"

Người này là người thứ nhất mặt đối mặt khiêu chiến, dùng phương thức có thể được người tiếp nhận nhất trong quân đội.

Đạo Chiếm cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt, nếu như ta đánh thắng ngươi, người các ngươi đi theo ta, thế nào?"

Người gậy kia quay đầu lại nhìn thoáng qua, hiển nhiên là trưng cầu ý tứ đồng bọn của mình, hán liền lấy được cổ vũ, lúc này tự nhiên bỏ khỏi giáp trên người, nói: "Ít nói nhảm, đến đây đi!"

Chung quanh, các binh sĩ vội vàng lùi ra một cái vòng lớn.

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Còn có, các vị Ngự hầu cùng Đô đầu sắp tiền nhiệm đều nghe cho kỹ, tại ba ngày sau, thời điểm ta tới tuyên bố bổ nhiệm đối với các người, mỗi người nhận được mười quan tiền thưởng, một châu rượu ngon, đàn bà không hạn chế, chỉ cần các người có khí lực, cả đêm mười người, cũng là Bổ tướng quân đi tính tiền cho các người!"

Cái này hiển nhiên càng khơi dậy vọng giành thắng lợi của những binh lính này.

Trần Nguyên đương nhiên nói là giữ lời, chính mình tự bỏ nhiệm tiểu đầu mục, tuy có thể nhận được cảm kích, nhưng tai hại cũng là quá nhiều.

Hắn đây là đang tuyển ngao, mặc kệ cuối cùng phải dùng biện pháp gì, chút ít người có thể xuất đầu, tuyệt đối là người nổi bật nhất ở bên trong ba nghìn người.

Tôn Công Sáng thấy Trần Nguyên không trả lời hắn, liền đau khổ cười nói: "Thế Mỹ à, người mang binh, ta cũng muốn binh sĩ theo lệnh mà làm, cái này mới có thể thuận tiện chỉ huy, người dùng biện pháp này tuyển người ra, khẳng định đều là những binh lính quá hăng máu, ta thật sự không dám gặt đầu."

Trần Nguyên muốn, đúng là người hăng máu, chỉ có hăng máu, mới có thể đâm địch thủ tổn thương.

Hắn cũng không xem những binh lính kia tranh đấu, hắn muốn biết, chính là kết quả, đây chỉ là một bắt đầu.

Ba ngày kế tiếp, tất nhiên sẽ có các loại kỳ mưu diệu kế trình diễn trong quân doanh này, có ít người, có thể sẽ rất thảm, có ít người, có thể sẽ cảm giác rất ủy khuất, cái này là khóa học thứ nhất, Trần Nguyên hi vọng, những người này có thể hiểu một cái đạo lý —— có chút thời điểm, phải không từ thủ đoạn.

Hắn và Tôn Công Sáng đi ra ngoài, chỉ cần không tai nạn chết người, tùy bọn hắn đánh đi.

"Tôn đại nhân, người có cái binh khí gì tốt không?"

Làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, chính mình dựa vào cái binh khí tác phùng này, không có lý do gì mà có thứ tốt còn phải bắt quân đội của hắn xếp hàng chờ đến lượt.

Tôn Công Sáng cũng rất là hào phóng, đã nghiên cứu ra cái chủng loại nỏ kia, chỉ là sản xuất hơn ngàn khuôn, thoáng một tý liền cho Trần Nguyên ba trăm.

Tuy Trần Nguyên rất muốn kiếm một ít trang bị cho bọn Hồ Diên Khánh, nhưng hắn biết rõ, bây giờ còn chưa phải lúc, người ta cho người ba trăm, kết quả đến trên tay quân đội, liền biến thành hai trăm rồi, cái này, ai cũng có thể nhìn ra chuyện ẩn ở bên trong.

Muốn kiếm binh khí cho Hồ Diên Khánh, kiếm từ trên chiến trường thì tương đối dễ dàng, một khi cuộc chiến nổ ra, đánh nhau một phen, ta nói hư hỏng hai trăm khuôn nỏ rồi, thì chính là hư hỏng hai trăm rồi.

Rời khỏi quân doanh, Trần Nguyên về tới Tân Nguyệt sơn trang.

Sinh ý Tân Nguyệt sơn trang không tệ, những học sinh đến đi thi kia ở trong sơn trang, làm cho tất cả gian phòng đều tràn đầy, Trần Thế Trung đối với chút ít học sinh này, phí ăn ở đều là giảm phân nửa, dù vậy, học sinh có thể ở lại tại Tân Nguyệt sơn trang, cũng đều là những người gia cảnh tương đối khá.

Lúc Trần Nguyên đi vào, lại phát hiện Âu Dương Tu đã ở bên trong Tân Nguyệt sơn trang, lập tức có chút kinh ngạc, hỏi: "Âu Dương đại nhân?"

Âu Dương Tu mỉm cười với hắn, nói: "Trần đại nhân!"

Bên người Âu Dương Tu có một vòng học sinh vây quanh, hiển nhiên là hắn đang truyền thụ kinh nghiệm cuộc thi, cùng loại với "cách phát huy khi vào trường thi".

Những đám học sinh kia nghe rất có vẻ chăm chú, cái này lại khiến cho Trần Nguyên không khỏi chắc chắn, nếu mình lập ra một cái lớp huấn luyện, Âu Dương Tu, Tống Kỳ, Nhan Tra Tấn, những người trước kia đã vào bằng này, đều mời đến nói một chút kinh nghiệm, hiệu quả kia nhất định là rất tốt.

Toái Càn Khôn

353. Chương 340: Thầy Miễn Phí (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 340: Thầy miễn phí (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Âu Dương đại nhân, quả nhiên là khách quý ít gặp, từ lúc tiểu điểm khai trương đến nay, tuy Thế Mỹ nhiều lần mời đại nhân đi tới, lại luôn luôn không có cái vinh hạnh này, không biết hôm nay là cơn gió nào thổi đại nhân tới?

Âu Dương Tu đối với cách Trần Nguyên làm người, mặc dù có chút khinh bỉ, nhưng cũng không có cái gì phản cảm, nguyên nhân chủ yếu là xuất thân của Trần Nguyên, trong mắt hắn là hèn kém, khinh thường không thêm tới làm bạn.

Chỉ là, Trần Nguyên lập tức làm Phò mã rồi, hoàng thượng đã chọn lựa ngày cát tường, cho nên, dù ghét, cũng nên cho chút ít mặt mũi mới được.

Hắn kéo một người học sinh tuổi còn trẻ bên người tới, nói: Trần đại nhân, ta đến giới thiệu cho người một tý, vị này là đệ tử của ta, Tô Thúc.

Tô Thúc? Trần Nguyên nhìn thoáng qua, phát hiện khuôn mặt Tô Thúc lại khá tiêu sái.

Tô Thúc liền ôm quyền về hướng Trần Nguyên, nói: Đệ tử bái kiến Trần đại nhân.

Không cần khách khí, tìm được chỗ ở chưa? Không được thì cứ ở chỗ này của ta.

Trong lòng Trần Nguyên lại đang thầm tính toán, nếu để cho Tiểu Tô này chuyển đến làm môn hạ của mình, ngày sau, người ta nhắc tới đại văn hào Tô Đông Pha, vừa hỏi thì ra thì là môn sinh Trần Thế Mỹ, vậy thì quả thực là một chuyện tốt, cảnh tượng vô cùng huy hoàng rồi.

Cho nên thái độ Trần Nguyên cực kỳ hòa ái, nụ cười trên mặt thập phần thân thiết, rất giống với thời điểm bọn buôn người lừa gạt mấy đứa trẻ.

Tô Thúc thập phần cung kính nói: Không dám làm phiền Trần đại nhân quan tâm, tại hạ đối với Trần đại nhân, cũng là ngưỡng mộ đã lâu, đại nhân sáng tác thủ « nước điều ca đầu » kia, đệ tử đọc rất nhiều lượt, quả nhiên là rung động đến tâm can, có thể nói là một đại cự đầu trong đương kim văn đàn!

Trần Nguyên ngượng ngùng cười một tiếng, nói: Hắc hắc, quá khen, quá khen.

Hắn cảm giác hắn có chút giống cây gậy, chuyên cầm thứ gì đó của người khác ra để khoác lác, bất đồng chính là, cây gậy khoác lác mặt không đỏ, hiện tại, Trần Nguyên đối mặt với Tô Thúc, quả thực cảm thấy trên mặt có chút nóng rất.

Vạn phần xấu hổ, Trần Nguyên quyết định chuyển dời cái đề tài này sang chỗ khác, nói: Âu Dương đại nhân, hiện tại đám học sinh cũng đã đến đầy đủ, không phải chúng ta có thể làm chuyện gì đó cho bọn họ?

Hắn quăng ánh mắt về hướng Âu Dương Tu, chính là nói cho những người khác, những người lớn cần nói chuyện đứng đắn rồi, bọn nhỏ đi một bên chơi.

Âu Dương Tu sững sốt một chút, hỏi: Trần đại nhân muốn làm cái gì?

Trần Nguyên cười một chút, nói: Thế Mỹ năm đó gia cảnh bần cùng, đến Biện Kinh, trong người không có đồng nào, rơi vào đường cùng mới bắt đầu mua bán, mặc dù nói là chó ngáp phải ruồi thôi, nhưng ta cuối cùng cũng không hi vọng từng người học sinh ở đây giống như ta.

Thế Mỹ muốn lập mấy gian nhà gỗ giản dị trên đất trống ở bên ngoài, để cho những học sinh bần hàn kia có một cái chỗ để dung thân và học tập.

Sắc mặt Âu Dương Tu lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn Trần Nguyên cũng hoàn toàn không giống với lúc trước, cả người hắn đứng lên, nói: Nếu như vậy, xin Trần đại nhân của ta một lễ!

Nói xong, cả người đã cúi xuống hành lễ.

Trần Nguyên vội vàng tiến lên, đỡ lấy hắn, nói: Âu Dương đại nhân, người làm cái gì vậy? Tại hạ còn chưa nói hết mà, còn có một số việc, cần mời Âu Dương đại nhân hỗ trợ.

Cái gọi là quân tử, chính là như vậy, khi bọn hắn cảm thấy người cũng là lo quốc lo dân, thái độ của bọn hắn đối với người sẽ có chỗ chuyển biến.

Mặc dù nói đoạn thời gian này, Trần Nguyên vẫn đang tiếp tục làm mua bán của hắn, hơn nữa còn làm mua bán càng lớn, nhưng khi chính bản thân hắn xuất tiền túi cho Tôn Công Sáng gom góp kinh phí, vì đám học sinh nghèo trong thư viện mà đưa áo bông chần bông đi.

Hai chuyện này cũng làm cho đám người Âu Dương Tu cho rằng, Trần Thế Mỹ này, mặc dù là một thương nhân, cũng không phải cái loại thương nhân hơi tiền đầy người.

Hôm nay, Trần Nguyên đưa ra ý nghĩ này, thật sự khiến cho Âu Dương Tu cảm giác vạn phần hổ thẹn, ngẫm lại chính mình đọc đủ thứ thi thư, rõ ràng còn không nghĩ chu đáo bằng một người thương nhân, chính mình thật sự chưa từng nghĩ tới phương diện này.

Hắn lúc này liền vỗ ngực một cái, nói: Trần đại nhân có chuyện, cứ mở miệng, nếu làm ý định tốt cho chút ít đám học sinh này, Âu Dương Tu muôn lần chết cũng không chối từ, chỉ là, hiện tại ta đã không có chức quan ở trong kinh thành, hoàng thượng bảo ta tháng sau liền đi Xa Chu châu tiền nhiệm, ngày giờ không nhiều, chỉ sợ không xuất ra được bao nhiêu khí lực.

Trong nội tâm Trần Nguyên cười một chút, vấn đề này, Âu Dương Tu có thể ra mặt là được rồi, hắn liền nói: Âu Dương đại nhân, ta nghĩ người cũng biết, có rất nhiều học sinh căn bản không có kinh nghiệm đi thi, vào trường thi khó tránh khỏi khấn trương, đối với đọc đề cùng đáp đề, cũng sẽ xuất hiện lệch lạc.

Ta muốn thiết lập một chỗ phòng học, sau đó chuyên môn mời Âu Dương đại nhân, Tống Kỳ đại nhân, những người lớn đã trải qua khoa kiểm tra như vậy tới đó, nói một chút kinh nghiệm cho những học sinh đi thi này, không biết Âu Dương đại nhân có thể chối từ hay không?

Nói tới chỗ này, hắn lại bỗng nhiên bắt đầu nổi máu con buôn: Đại nhân yên tâm, các người tới giảng bài, ta sẽ tuyệt đối không để cho các người đến không, cần bao nhiêu tiền, cứ mở miệng là được rồi.

Hàng năm, đều có vài ngàn học sinh đến đi thi, nhiều thì không dám nói, nhưng có một hơn nửa là nghe giảng bài, cho dù dựa theo tiêu chuẩn thấp nhất để thu phí mà nói, mỗi lần đi thi, thu được vạn quan, hắn không phải là vấn đề.

Mấu chốt là, một chuyến nghề nghiệp này rất ổn định nha, không cần bao nhiêu tiền vốn, phòng ở không cần xây, thuê một chỗ phù hợp là được rồi, sau đó mời mấy giảng sư, tại Tống triều, thậm chí ngay cả chứng nhận cho phép quản lý trường học cũng không cần phải làm.

Nếu như năm thứ nhất, mình làm ra danh vọng, có thể từ phía trong lớp huấn luyện đào tạo ra trạng nguyên thám hoa gì đó, vậy thì năm sau, sinh ý liền tốt hơn nhiều.

Trần chương quỹ chính là người như vậy, có sinh ý, hắn liền làm, chỉ cần có thể kiếm tiền, quản nó là sinh ý lớn nhỏ khi gió làm gì.

Nhưng Âu Dương Tu hiển nhiên là nhìn Trần Nguyên quá thanh cao rồi, hắn cho rằng, tất cả việc Trần Nguyên làm, đều là miễn phí, đều là phục vụ cho chút ít đám học sinh này.

Nghe xong lời Trần Nguyên nói, sắc mặt Âu Dương Tu tái nhợt lại, nghiêm túc nói: Trần đại nhân đừng tưởng rằng, khắp thiên hạ chỉ có một mình người suy nghĩ cho chút ít đám học sinh này, tuy Âu Dương Tu ta không dám nói phẩm chất mình cao bao nhiêu, nhưng nếu như người nói học đường thật sự có rồi, ta tất nhiên sẽ đến giảng cho chút ít học sinh hàn môn này một phen, tiền đi lại? Hừ, người quá xem thường người đó!

Nói xong, hắn muốn phẩy tay áo bỏ đi, trong lòng Trần Nguyên mừng rỡ, nói: Ai nha, người không cần sao, rất vừa vặn, ta đang cần tìm một giảng sư miễn phí, đến lúc đó, người cũng đừng nói ta kiếm tiền không cho người một phần!

Hắn vội vàng kéo Âu Dương Tu lại, tuyệt đối không thể để giảng sư miễn phí đi, hắn chửi mình hai câu được rồi, coi như là bị đồng tiền đập vào mặt thôi.

Âu Dương đại nhân bớt giận, đại nhân bớt giận, ta chỉ là một thương gia, ngài đừng tức giận với ta, đến ngồi xuống nói chuyện đi, ta chịu tội với ngài còn không được sao? Uống trà, uống trà đã.

Trần Nguyên nói xong, liền tự mình rót một chén nước trà cho Âu Dương Tu, sắc mặt Âu Dương Tu dễ nhìn hơn một ít, nói: Trần đại nhân, người nói những lời này, đã khiến cho ta thất vọng, vốn ta đã thay đổi ấn tượng với người, bây giờ lại trở về như cũ, xem ra, người chính là một thương nhân, sự tình gì cũng nói về tiền!

Âu Dương đại nhân nói lời này không sai, Trần chương quỹ đương nhiên chính là một thương nhân, chỉ là, hắn coi như một thương nhân tương đối có lương tâm. Sài đại quan nhân loạng choạng xếp quạt đi tới.

Toái Càn Khôn

354. Chương 341: Chấp Nhận

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 341: Chấp nhận

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Âu Dương Tu trông thấy Sài Dương, cảm thấy rất là cao hứng.

Sài Dương là bạn tốt của Âu Dương Tu, lúc trước bị Bàng Thái sư đánh ngã, Âu Dương Tu luôn luôn vì mình không giúp được gì mà rất là hối tiếc, đây cũng là một nguyên nhân khác để trong lòng hắn có thể tiếp nhận Trần Thế Mỹ.

Bộ dạng Sài Dương lúc đó đã làm Âu Dương Tu đau nhói thật sâu, hắn đã từng có ý đồ đi giúp Sài Dương, nhưng từ quý kia cự tuyệt trợ giúp của tất cả mọi người.

Bất kể như thế nào, Trần Nguyên có thể làm cho Sài Dương đứng lên lần nữa, Âu Dương Tu đã rất thích ý.

”Đại quan nhân, hồi lâu không thấy, những ngày này người chạy đi nơi nào vậy?”

Sự tình Sài Dương cùng Trần Thăng đi Liêu quốc, chỉ có vài người Tân Nguyệt sơn trang biết rõ, lần này, sự tình cất bỏ lòng dè Trần Nguyên làm công tác giữ bí mật cực kỳ tốt, người ở phía ngoài chỉ biết là hắn đi Liêu quốc làm một chuyến mua bán, mua bán cái gì, bọn hắn không rõ ràng lắm.

Mà những thương nhân tham dự việc này, cũng không biết Trần Nguyên phái ai đi thao tác cụ thể.

Vậy thì Âu Dương Tu càng không biết.

Sài Dương ngồi xuống trước mặt hắn, nói: ”Đi theo Trần chương quỹ làm một chuyến mua bán nhỏ, Âu Dương đại nhân, người một mực xem Trần chương quỹ là một thương gia, nếu như người cho rằng hắn là một quân tử giống như người, vậy người liền mười phần sai rồi.”

Hai người bọn họ hiển nhiên có rất nhiều chủ đề để nói, Trần Nguyên liền đứng lên, nói: ”Âu Dương đại nhân, sự tình cứ nói như vậy thôi, sự tình tìm địa phương xây phòng ở, ta sẽ để cho Sài đại quan nhân đi kiểm, trong nửa tháng, khẳng định sẽ xong, về phần tìm người dạy, liền làm phiền đại nhân .”

Âu Dương Tu gật đầu: ”Nghĩa bất dung từ!”

Trần Nguyên nói: "Âu Dương đại nhân, buổi tối ngài ở chỗ này ăn cơm đi, uống mấy chén cùng Sài đại quan nhân, hạ quan còn có chuyện phải làm, không thể bồi tiếp hai vị rồi, kính xin đại nhân thứ lỗi mới được."

Âu Dương Tu gật đầu, nói: "Ừm, Trần đại nhân không nên khách khí, ta biết rõ người vừa mới tiếp nhận chỉ lĩnh mới này, hoàng thượng kỳ vọng rất cao đối với nó, hi vọng Trần đại nhân cố gắng nhiều hơn, tuyệt đối không được phụ Thánh ân."

Trần Nguyên ôm quyền nói: "Đa tạ đại nhân dạy bảo."

Tâm tư của hắn để trên người những binh lính kia, Trần Nguyên biết, mình chưa từng dẫn binh, làm như thế nào để dẫn tốt một chi quân đội, hắn căn bản không biết.

Ba nghìn quân đội, cần ba trăm Ngu hầu, ba mươi Đô đầu, thời điểm Trần Nguyên đi vào quân doanh lần nữa, cả đội ngũ đã xếp đặt rất chỉnh tề.

Cùng so sánh với lần thứ nhất hắn tiến vào quân doanh này trước đó, ít nhất, những người đứng phía trước kia đã hoàn toàn thay đổi, mỗi người bọn hắn, trong ba ngày qua, đều là thông qua khiêu chiến với người khác, sau đó ứng phó người khác khiêu chiến, mới được đứng trên vị trí này.

Ở trên người của bọn hắn, có một loại nhuệ khí ẩn hiện, Trần Nguyên cực kỳ hài lòng đối với bước đầu tiên kế hoạch chính mình áp dụng, tiếp theo, hắn muốn làm bước thứ hai.

Trước tiên là tuyển ngao giấu ở bên trong một bầy chó ra đến, sau đó, lại để ngao này mang can đảm khiêu chiến, tất cả dũng khí, cho bầy cầu sau lưng, nói như vậy, bọn hắn sẽ là một đám ngao không sợ chết.

"Tướng quân, ta có chuyện muốn nói!" Đạo Chiếm trông thấy Trần Nguyên, liền tiến về phía trước một bước.

Khiến cho Trần Nguyên giật mình chính là, hắn không đứng ở trên vị trí Đô đầu, hắn và chiến sĩ gầy teo đã từng hướng hắn khiêu chiến đưbg cùng một chỗ, đứng ở đằng sau một người đáng người lược có chút béo phì, người kia, hiển nhiên là Đô đầu bọn hắn tuyển ra được.

Trần Nguyên nhìn hắn, nói: "Nói."

Đạo Chiếm chỉ một ngón tay tay về phía mập mập kia: "Hắn lừa gạt ta cùng Đồng Khuê huynh đệ, đã nói ba ván thắng hai, người này ngay từ đầu nói thật dễ nghe, hắn nói hắn không cần Đô đầu, chỉ cần làm Ngu hầu là được rồi,

chúng ta đều không để ý hắn, ta cùng Đồng Khuê, hai huynh đệ đánh ba cuộc, toàn thân mệt mỏi không chịu được, người này nói muốn một người đánh hai người, chúng ta nói đợi hai ngày, hắn nói kỳ hạn ba ngày đã đến, phải buộc chúng ta ứng chiến, kết quả, kết quả....."

Kết quả, hắn nói không nên lời, nhưng Trần Nguyên đã thấy được kết quả, hắn cười một chút, nói: "Bất kể như thế nào, bây giờ ta nhìn thấy hắn đứng ở phía trước, hai người các ngươi đứng ở phía sau hắn."

Đồng Khuê kia tiến lên một bước, nói: "Tướng quân, chúng ta đã nói, ba ngày sau, lại so một hồi, lúc đó, người nào thắng, người đó sẽ làm Đô đầu!"

Trần Nguyên đi đến trước mặt người hơi béo một chút kia, hỏi: "Người tên là gì?"

"Nhị Cầu."

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Tên rất hay, người nói cho ta biết, người còn có thể so cùng bọn hắn sao?"

Nhị Cầu lắc đầu, nói: "Không biết, ta căn bản không đánh nổi hai người bọn hắn."

Đồng Khuê nghe xong, hết sức cao hứng, nói: "Tướng quân, người xem, chính hắn nói đó!"

Trần Nguyên vung tay lên, lại bảo Đồng Khuê không cần phải nói tiếp, đồng thời xuất ra mười quan đồng tiền đến, nhét vào trong ngực Nhị Cầu, nói: "Người thắng, cái mười quan tiền này là của người, buổi tối ta mời người uống rượu, về phần hai người các ngươi...."

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Đồng Khuê cùng Đạo Chiếm: "Tiền có cho các người, rượu, các người không có phần."

Đạo Chiếm cùng Đồng Khuê cảm giác rất là uất ức, hai người đồng thời nói: "Nhị Cửu, hiện tại chúng ta đánh nhau đi!"

Nhị Cửu nở nụ cười, không phản ứng bọn hắn, mà là cầm trong tay mười quan, mạnh mẽ hướng bụng ra sau lưng, nói: "Cảm ơn các huynh đệ, chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu "

Dưới tay hắn là hơn một trăm người, lập tức chạy tới đoạt đồng tiền, tại thời khắc này, sắc mặt Đồng Khuê cùng Đạo Chiếm tái nhợt đây không phải vấn đề tiền, mà là vấn đề mặt mũi.

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai hai người, nói: "Hiện tại nhận thua chưa? Ta nói cho các người biết, hắn thắng, bởi vì hắn có thể thần nhiên thừa nhận chính mình không đánh lại hai người các người. Chính vì hắn rất thần nhiên thừa nhận không đánh lại các người, cho nên hắn lựa chọn một con đường khác để đi, nhưng các người lại vì chính mình thất bại, tìm cớ để ngoài miệng không chịu thua, ngoài miệng các người càng cứng rắn, càng tìm lý do lừa gạt mình, chỉ có thể làm cho các người tiếp tục thua!"

Hắn cũng nhìn thấy Cảnh Thiên Đức kia, tiểu tử này cũng đã trở thành Đô đầu.

Trần Nguyên cười một chút với hắn, nói: "Tốt, 30 vị Đô đầu, ta biết rõ, chức quan như các người bây giờ, tại Đại Tổng là quá nhiều, mặc dù ta để vị trí của ta lại, cho các người ngồi, các người cũng không oai phong hơn. Ta muốn nói là, tuy chức quan chúng ta không lớn, nhưng ta dám cam đoan, ngày sau, các người nhất định là một chi quân đội phong quang nhất Đại Tổng!"

Ánh mắt ba mươi người rõ ràng đã không giống với mấy ngày trước, ít nhất là lời Trần Nguyên nói ra, bọn hắn có thể nghe lọt, ít nhất ánh mắt Cảnh Thiên Đức nhìn Trần Nguyên, không hề có kiêu tất cả đều là miệt thị.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Ta cho các người mười ngày thời gian, trong vòng mười ngày này, 30 vị Đô đầu các người tự huấn luyện quân đội, mười ngày sau diễn võ, hai chi quân đội biểu hiện tốt nhất, Đô đầu sẽ được làm Chỉ huy sứ của ta. Từng Chỉ huy sứ, tiền thưởng năm mươi quan, binh sĩ hắn chỉ huy, mỗi đội thưởng 500 quan, nhưng hai vị Đô đầu chú ý, vị trí của các người, sẽ do những người khác tới lấy."

Những Đô đầu kia đâu còn tâm tư uống rượu? Đại đa số trong lòng đang nghĩ, chính mình nên huấn luyện đội ngũ như thế nào, cũng có mấy người như Cửu Tử, đang suy nghĩ cách hòa giải huynh đệ không phục mình như thế nào.

Trần Nguyên rời khỏi quân doanh, hắn nói thoải mái, các binh sĩ tự mình huấn luyện, hắn mặc kệ, nhưng bốn hạng mục đều là Trần Nguyên tỉ mỉ chọn lựa ra, còn chuyên môn đến Thiên Ba phủ, trưng cầu ý kiến của Mộc Quế Anh.

Toái Càn Khôn

355. Chương 342: Thi Tài

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 342: Thi tài

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ngày hôm qua, nói chuyện cùng Mộc Quế Anh một ngày tại Thiên Ba phủ, Trần Nguyên lấy được nhiều ích lợi về chiến tranh, bây giờ có lẽ vẫn là cái loại vật lộn mặt đối mặt làm chủ, cho nên, yêu cầu đối với thể năng cùng đội hình binh sĩ của cực kỳ cao.

Hắn cũng nghĩ qua việc để cho Hồ Diên Bình đi dạy những binh lính kia, nhưng thấy qua Mộc Quế Anh, hắn lập tức bác bỏ ý nghĩ của mình.

Trên chiến trường, binh sĩ xuất đao hoàn toàn không giống với nhân vật giang hồ đánh nhau, trong lúc không có gì trốn tránh hay chống đỡ, ai ra đao nhanh hơn một chút, là người đó có thể đánh ngã đối thủ.

Phụ trọng nhẹ, chính là vì gia tăng thể năng cho binh sĩ.

Kéo co, cái trò chơi đơn giản này kỳ thật chính là rèn luyện đoàn đội hợp tác, một hình thức rất tốt để mỗi người đem hết toàn lực ra dùng, còn phải có đầy đủ tin tưởng với đồng đội mình, ngoài ra, còn phải có bước tiến thống nhất.

Về phần tên nổ cùng khí giới, đây là trang bị cho chi quân đội này, nhất định phải huấn luyện bọn hắc sử dụng binh khí, chính là binh khí tốt nhất hiện nay của Đại Tổng, đây là chỗ mà chi quân đội này hoàn toàn khác với những quân đội khác bất, ưu thế phải hiển lộ ra, mới có thể chiến thắng.

Trần Nguyên thật sự chưa từng dẫn dắt binh lính, hắc không biết mang theo binh sĩ huấn luyện như thế nào, mới có thể đạt tới hiệu quả chính mình thoả mãn.

Chỉ là, hắc tin tưởng thủ hạ của mình, chính là ba mươi Đô đầu này, những Đô đầu này có thể từ trong đám người đi ra, nói rõ trên người bọn họ có chỗ đáng để Trần Nguyên tin tưởng.

Ở bên trong ba mươi người này, nhất định có người có thể tìm được phương pháp huấn luyện thích hợp nhất, để huấn luyện chi quân đội dưới tay mình.

Cái chi quân đội này là vốn liếng của Trần Nguyên, hắc đã đem tương lai của mình buộc cùng cái chi quân đội này ở cùng một chỗ, nếu như cái chi "lính mới này" lấy được chiến tích kiêu ngạo trên chiến trường, không riêng gì có trợ giúp rất lớn đối với con đường làm quan của hắc, đối với mua bán của hắc, cũng sẽ có trợ giúp rất lớn.

"Em rể, người thật sự chuẩn bị đổi nghề làm tướng quân rồi sao?" Hô Diên Bình nhìn cặp bút lông trên tay Trần Nguyên, có chút không dám tin tưởng mà hỏi.

Trần Nguyên cười một chút, hỏi lại: "Như thế nào? Ta không giống tướng quân sao?"

Người chung quanh đều nhìn hắc một cái, nói thật, Trần Nguyên Chân không giống một tướng quân.

Sài Dương nói: "Chưởng quầy, không phải ta xem thường ngươi, cái buôn bán này rất tốt, ngươi ở đây làm, đọc sách thì rất giỏi, nhưng chiến tranh sao, ngươi thì không được. Trước kia, chút ít chiến tích của ngươi đều dựa vào cái đầu của ngươi, đao thật thương thật trên chiến trường, phải dựa vào bốn sự nắm đầm!"

Mọi người đối với lời này, đều là sâu chấp nhận, Trần Thế Trung có chút thành khẩn, khuyên: "Đại ca, ta xem cũng rất đúng, hay là ngài đi tìm hoàng thượng nói một chút xem, xin đổi lại nghề khác, như thế nào?"

Phải biết rằng, hiện tại chúng ta làm cái sinh ý này, có thể nhiều tiền hơn thì không dám nói, nhưng một năm thu hơn mười vạn thì vô cùng ổn định, nếu người ở trên chiến trường bị một mũi tên bắn trúng, vậy thì tổn thất có thể sẽ to lắm."

Trần Nguyên thả bút trong tay ra, hắc đang bắt chước chữ Lữ Di Giản, cũng ghi là "vô vi".

Trần Nguyên nhìn vào, hết sức hài lòng đối với hai chữ này, hắc nói: "Không tệ, không khác gì chữ Lữ Tướng quốc, Lăng Hoa, giúp ta cầm chữ này đi làm cái quạt."

Sau đó, hắc quay đầu nói với đám người Trần Thế Trung: "Ai nói ta không thể làm tướng quân? Ta nói cho các người biết, ta làm tướng quân, nhất định sẽ là tướng quân tốt nhất Đại Tổng!"

Ánh mắt mọi người đều có một chút trào phúng, cá tính Trần chưởng quỹ này, bọn hắc rất rõ, bình thường Trần Nguyên rất kiên trì câu nói "không nhin được việc nhỏ", hắc sẽ ra trận giết địch được sao?

Tuy bọn hắc đều không nói ra miệng, nhưng Trần Nguyên lại biết ý nghĩ trong lòng bọn hắc, hắc cũng không biện luận cái gì, Chủ Tịch đã nói, sự thật thắng tại hùng biện, rốt cuộc mình được hay không được, cứ để cho sự thật nói.

Hắc cười nói với mọi người: "Ta là thư sinh tay trái gà không chặt, nhưng thời điểm đánh nhau, ta có các người giúp ta, trong vòng mười ngày, ba mươi Đô đầu kia nhất định sẽ lựa chọn ra phương pháp luyện binh thích hợp nhất,

ta sẽ chọn người có phương pháp luyện binh đó làm chỉ huy của ta, giúp ta huấn luyện quân đội, hiện tại ta thiếu khuyết một người biết chiến tranh, không sao, ta có thể tìm, ta hi vọng chư vị huynh đệ có thể ủng hộ ta, chỉ cần chúng ta dùng sức ở cùng một chỗ, không có gì có thể làm khó được ta!”

Sài Dương khẽ gật đầu, nói: “Muốn ta làm cái gì, người cứ mở miệng là được, bắt đầu từ lúc ta bước vào cửa lớn sơn trang của người, ta đã bán mạng cho Trần chương quỹ người.”

Trần Nguyên cười cười, đánh cho hắn một quyền, nói: “Ít nói kiểu đó thôi, Sài đại quan nhân, đoạn thời gian này nghỉ ngơi, không có gì khác để làm sao?”

Có sự tình phải để người xuất mã mới có thể thành công, người Đẳng Hạng luôn luôn thiếu trà, ta kiếm một đám lá trà, người giúp ta đưa đến Đẳng Hạng.

Nhớ kỹ, kiếm tiền là thứ yếu, việc đầu tiên phải làm là giúp ta dò hỏi quân tình Đẳng Hạng, tốt nhất là kiến tạo thành một cái hệ thống, có thể giúp ngày sau trường kỳ thu thập các loại tình báo ở Đẳng Hạng.”

Sài Dương đi giang hồ nhiều năm như vậy, vừa nghe xong liền hiểu ý tứ Trần Nguyên, lúc này liền nói: “Tốt, ta biết phải làm sao, sự tình có thể làm thành cái dạng gì, ta không dám cam đoan, nhưng ta nhất định sẽ cố hết sức.”

Trần Nguyên gật đầu, lại nhìn Trần Thăng, nói: “Huynh đệ, lại thay ta đi một chuyến, như thế nào?”

Trần Thăng cũng không nói hai lời, mở miệng liền hỏi: “Ta đi nơi nào?”

Trần Nguyên nói ra hai chữ: “Triều Tiên.”

Triều Tiên lập tức sẽ liên hệ cùng với Đại Tổng, một lần nữa thiết lập quan hệ ngoại giao.

Thiết lập quan hệ ngoại giao, mật dịch song phương tất nhiên là vắng lai càng thêm nhiều lần, Trần Nguyên hi vọng, mình có thể đi vét một số tiền lớn, chủ yếu hơn chính là, bất kể là phục vụ vì hải tặc Hô Diên Khánh, hay là có ý định vì thương đội của Trương Tu Chính, hắn đều phải muốn có một bến cảng, một cái bến cảng thuộc về chính hắn.

Cái mục tiêu này, là rất khó thực hiện tại Tống triều, cho nên, Trần Nguyên có ý định cùng những cây gậy đệ nhất thiên hạ kia thương lượng một chút, xem chỗ bọn hắn đó có thể cho mình một cái đảo nhỏ gì đó hay không.

“Ta định xây một cái bến cảng ở nơi đó, dùng để cung cấp một ít vật tư thuận tiện cho đội tàu chúng ta. Sau đó là nhìn xem làm cái gì mới phù hợp, lại kiếm hai cái tác phưởng, người đi giúp ta nhìn xem, còn có, giống như Sài đại quan nhân, người phải thu thập tình báo của bọn hắn cho ta.”

Một bên, Liễu Vĩnh nghe được đến sững sờ, hỏi: “Chương quỹ, không phải ngài lại muốn đùa giỡn cái gì tại Triều Tiên đấy chứ? Bọn hắn hiện tại là nước bạn với chúng ta, gây ra phiền toái, hoàng thượng sẽ trách tội đó.”

Trần Nguyên nhìn Liễu Vĩnh, nói: “Người yên tâm đi, ta thật sự muốn đi làm mua bán, chỉ là, nếu có cơ hội mà nói, ta cũng sẽ làm cho bọn họ biết rõ, bọn hắn rốt cuộc là mặt hàng gì.”

Liễu Vĩnh vẫn còn có chút sợ hãi, sợ Trần chương quỹ này nhất thời khí phách, sẽ đập phá vấn đề này nát bét, vậy thì chức quan chính mình thật vất vả mới lấy được, khả năng là muốn bay mất, hắn nói: “Vậy là tốt rồi, người đang ở Biện Kinh, thanh danh rất tốt, người đừng làm hư chính mình!”

Đoạn thời gian này thanh danh Trần Nguyên quả thật không tệ, đặc biệt là hiện tại, trên triều đình bị Lữ Di Giản cùng Bằng Cát can thiệp, chương khí mù mịt, những Thanh Lưu dám nói lời nói kia đều bị một cước đá bay đi, những người còn lại đều lựa chọn sáng suốt, cứ bo bo giữ mình.

Ở lúc này, tuy Trần Nguyên kiến tạo nhà gỗ cho những hàn môn sĩ tử kia, nhưng cũng chỉ là vài miếng tấm ván gỗ có thể che gió che mưa mà thôi, lại cũng như một cỗ nước suối thanh tịnh, chảy vào nội tâm những văn nhân kia, cái công trình hạng nhất này tăng thêm cho Trần Nguyên không ít giá trị danh vọng.

Nhà gỗ rất đơn giản, không cần nhiều tài chính lắm, cho nên, xây dựng chính là tương đối nhanh.

Không đến năm ngày, nhóm nhà gỗ đầu tiên có thể ở đã có người tiến vào, bài trí trong phòng đều là hắc tự mình xếp đặt thiết kế, một giường lớn, một cái giá sách, còn có một bếp lò, có thể đốt chút ít than đá để lấy hơi ấm.

Danh vọng là mấy cái gì đó không nhìn thấy, nhưng tại Đại Tổng, danh vọng lại rất hữu dụng, có thể cung cấp rất nhiều chỗ thuận tiện cho mình.

Trần Nguyên nói với Liễu Vĩnh: "Hôm nào chúng ta cùng đi xem nhìn chút ít học sinh, hỏi xem bọn hắc còn thiếu khuyết cái gì, những người này hiện tại ở bên trong nhà gỗ của chúng ta, nói không chừng người ta tham gia cuộc thi, liền quang vinh treo lên hoàng bảng, chúng ta cũng đừng như cha vợ Nhan Tra Tấn, không nên để con rể trúng trạng nguyên mới có vài phần kính trọng, liền lạc cảm tình trước một tý cũng tốt."

Liễu Vĩnh lập tức nói: "Đây là tốt nhất, không bằng ngày mai chúng ta liền đi?"

Trần Nguyên vội vàng lắc đầu, nói: "Không được, mấy ngày nay ta không có thời gian, ngày mai ta phải đi bái phỏng Nhậm Phúc tướng quân một tý, xem hắc có ý kiến gì đối với quân đội hay không."

Mấy ngày nay, đại bộ phận tinh lực của Trần Nguyên đều đặt ở trên người ba nghìn binh sĩ này.

Mà những Đô đầu kia, xác thực cũng thập phần cố gắng, tất cả dùng mọi phương pháp, tiến hành huấn luyện đối với các chiến sĩ, bọn hắc đều hi vọng, mình có thể ngồi trên vị trí Chỉ huy sứ kia, mà binh sĩ cũng đều hi vọng, đội ngũ của mình có thể nhận được 500 quan tiền thưởng kia.

Cầu Tử cùng Đạo Chiếm, còn có cả Đồng Khuê rốt cục cũng đạt thành hiệp nghị.

Cầu Tử đã thuyết phục hai người bọn họ thành công, hắc nói rất có lý: "Các người không phải là muốn đẩy ta xuống sao? Vậy thì thật đơn giản, có hai biện pháp, một là các người không phối hợp với ta, lại để cho huynh đệ chúng ta xếp hạng cuối cùng, như vậy ta liền bị ra rìa rồi."

Cái khác chính là, đưa ta lên vị trí Chỉ huy sứ, ta thắng quan rồi, cái Đô đầu này tự nhiên để trống rồi, đến lúc đó, cũng là các người tranh giành, các huynh đệ, mỗi người còn có thể cầm được năm quan tiền, ta xem như vậy đi, chúng ta từ từ luyện trước, đến lúc đó, không làm được cách thứ hai mà nói, huynh đệ lập tức bỏ quyền thi đua, thế nào?"

Cầu Tử nói ra biện pháp không tệ, thắng, tất cả đều vui vẻ, Cầu Tử người thắng chức, vậy thì Đô đầu kia, hai anh em chúng ta lại đoạt, các huynh đệ mỗi người còn có năm quan tiền.

Đồng Khuê cùng Đạo Chiếm không tìm thấy phương pháp xử lý tốt hơn, lúc này liền nói: "Tốt, một lời đã định."

Cầu Tử nở nụ cười, nói: "Hai vị huynh đệ, lúc huấn luyện, kính xin hai vị huynh đệ hỗ trợ nhiều hơn mới được."

Đạo Chiếm liền nói: "Đó là tự nhiên, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta mang theo các huynh đệ, chạy vòng quanh thành Biện Kinh, một ngày chạy ba vòng, mười ngày sau, khẳng định sẽ thắng bọn hắc."

Vì vậy, mỗi ngày, quanh thành Biện Kinh đều xuất hiện một đám binh lính, nguyên một đám lưng công một túi đá nặng mười cân, bắt đầu từ buổi sáng chạy vòng quanh cửa thành, thắng đến giữa trưa mới đi nghỉ ngơi, cái này lại khiến cho những binh sĩ kia cảm quân thủ thành ngạc nhiên không thôi.

Mà những tướng quân kia, càng là hiếu kỳ đối với cái chi tân binh này, phải biết rằng, tại bên trong quân đội của bọn hắc, cho dù trưởng quan buộc binh sĩ huấn luyện, binh sĩ cũng không có hào hứng cao như vậy, mà tân binh rõ ràng lại có thể luyện hăng hái như vậy, là quân Tổng thật sao? Bọn hắc đều có chút hoài nghi.

Thời gian mười ngày qua đi rất nhanh, Trần Nguyên đi vào trong quân doanh, hắc cảm giác, không khí trong quân doanh lần này lại không giống với lúc trước, ba nghìn binh sĩ, đều đang xoa xoa tay, chuẩn bị đấu một trận cùng đối phương.

Đặc biệt là những Đô đầu kia, cơ hồ là đỏ hồng mắt nhìn đối thủ cạnh tranh bên cạnh mình chăm chăm, Trần Nguyên rất là thỏa mãn đối với biểu hiện của bọn họ.

Rầm...rầm một cỗ xe ngựa đi theo Trần Nguyên vào.

Những binh lính kia ngay từ đầu đều không nghĩ ra cái xe ngựa này làm gì, nhưng khi Trần Nguyên mở thùng xe ra, một xe tràn đầy đồng tiền lăn trên mặt đất.

Con mắt các binh sĩ lập tức thả ra hào quang.

Ưa thích sao? Ưa thích là tốt rồi.

Trần Nguyên biết mình không có bản lĩnh dạy những binh lính này vì đại nghĩa dân tộc, vì bảo vệ giang sơn xã tắc, đi dốc sức liều mạng huấn luyện, cho nên, hắn lựa chọn phương thức trực tiếp như vậy, vì tiền mà đi huấn luyện, có thể không?

Hắn nắm một đồng tiền từ trên mặt đất lên, sau đó lại để cho đồng tiền từ trong tay mình chảy xuống, hỏi: "Những thứ này, bây giờ là của ta, một lát nữa, chính là của các ngươi, có muốn không? Đơn giản, ta đã nói bốn hạng mục kia, các ngươi làm đội ngũ bên người các ngươi chiến thắng, cứ tới đây cầm lấy, bọn nó đều là của các ngươi."

Cảnh Thiên Đức mở miệng nói: "Tướng quân, chúng ta tham gia quân ngũ, không thích nói nhảm, bắt đầu đi!"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tốt, ta cũng không thích nói nhảm, so cung nỏ trước".

Trận đấu cung nỏ rất đơn giản, nỏ trong tay bọn họ là tốt nhất Đại Tống, tầm bắn chuẩn xác trong vòng hai trăm bước.

Trần Nguyên đâm một trăm búa ngấm ở vị trí trên hai trăm bước, dùng phần ngực và đầu là mục tiêu, một người ba nỏ, đội ngũ nào bắn trúng nhiều hơn, đội ngũ đó sẽ chiến thắng.

Vòng so cung nỏ thứ nhất qua đi, đội ngũ Cầu Tử chỗ xếp hạng vị trí thứ tư, tổng cộng ba trăm nỏ, bọn hắn chỉ bắn trúng hai trăm bảy mươi ba.

Trong lòng Cầu Tử không khỏi có chút khản trương, đây chính là quan hệ đến tiền đồ của hắn, tuy đã nói về trận đấu cùng Đồng Khuê Đạo Chiếm rồi, nhưng đối mặt với cái thành tích này, Cầu Tử có lẽ là rất muốn đi xem xem, vừa rồi rốt cuộc hai người này bắn trúng mấy cái.

Cuối cùng hắn cũng cưỡng ép xúc động của chính mình xuống, tiếp tục trận đấu đằng sau.

Trận thứ hai, quân giới.

Nói trắng ra là chính là dùng nỏ cùng xe nỏ, còn có cả vài thạch pháo mới nhất Đại Tống, bọn họ sẽ tự mình lắp ráp, ai nhanh, người đó là đệ nhất.

Thời điểm trên chiến trường, nỏ thường xuyên sẽ xuất hiện đủ loại vấn đề, vấn đề phức tạp quá, liền vứt bỏ không cần, đợi sau lại nói đến.

Nhưng nếu như là một chút vấn đề nhỏ đơn giản, Trần Nguyên hi vọng, bọn hắn có thể nhanh chóng xử lý, để làm tốt việc này, hắn còn chuyên môn để cho Tôn Công Sáng phái người tới, giảng giải cho những binh lính này cách sử dụng như thế nào.

Xem ra hiệu quả không tệ, cứ một trăm người lắp ráp một đài thạch pháo, ba xe nỏ, còn có một trăm thủ nỏ, chậm nhất cũng chỉ dùng thời gian không đến một phút đồng hồ.

Một vòng này trôi qua, bọn Cầu Tử có lẽ là đứng thứ tư, còn có hai đợt, phụ trọng chạy cùng kéo co.

Cầu Tử nhìn thoáng qua Đồng Khuê cùng Đạo Chiếm, nói: "Hai vị huynh đệ, tình huống hiện tại, các ngươi cũng nhìn thấy rồi, tiếp tục cố gắng, cũng không nhất định có thể làm chúng ta chiến thắng,

nói thật, ta không cam lòng buông tha, bởi vì hai ngày này, chúng ta một mực công tằng đá chạy bộ, cái hạng mục này, chúng ta khẳng định sẽ mạnh hơn so với bọn hắn, nhưng ta vẫn tuân thủ lời hứa, nếu như hiện tại, các ngươi bảo ta buông tha, ta lập tức đi nhận thua ngay!"

Hai người Đồng Khuê cùng Đạo Chiêm cũng không nói câu nào, ngay từ đầu, lúc huấn luyện, bọn hắc xác thực là nghĩ như Cầu Tử, nhưng thời gian dài trôi qua, nhiều ngày đổ mồ hôi như vậy, hiện tại buông tha sao?

Đây là không chịu trách nhiệm đối với những huynh đệ kia, cũng là thái độ lãng phí tâm huyết đối với chính bọn hắc.

Đạo Chiêm nhìn Đồng Khuê, Đồng Khuê, hít một hơi thật sâu, sau lưng bỗng nhiên có binh sĩ nói: "Đồ đầu, để cho ta liều chạy bộ một lần, chúng ta nhất định sẽ thắng!"

Cầu Tử không nói lời nào, con mắt nhìn hai Ngu hầu trước mặt đang nhìn mình chằm chằm này.

Đồng Khuê mắng một tiếng: "Con mẹ nó, chạy thì chạy, thời điểm ta ở cuối cùng, nếu ai chậm hơn so với ta, ta đá chết hắc!"

Tại thời điểm chạy phụ trọng, Trần Nguyên áp dụng hai tốp, nói cách khác, ba nghìn người, hắc chỉ nhìn hai trăm tên đi trước, còn có cả hai trăm tên đi cuối.

Toái Càn Khôn

356. Chương 343: Phản Bội

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 343: Phản bội

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

100 người các người, có bao nhiêu người chạy đến phía trước, lại có bao nhiêu nhân số rơi vào hai trăm người cuối cùng, cộng trừ cho nhau, chính là thành tích đội ngũ của người.

Đồng Khuê tự mình áp hậu, rất có hiệu quả, bên trong hai trăm tên, rõ ràng không có người nào trong đội ngũ bọn hắc, mà Cầu Tử cùng Đạo Chiêm, mang theo mười ba người, chạy vào tập đoàn đệ nhất, lúc này đây, thành tích của bọn hắc đã xếp hàng thứ nhất trong cuộc thi chạy, thoáng một tý đã từ thứ tư nhảy lên thứ hai.

Còn có một vòng cuối cùng, kéo co, chỉ cần bọn hắc có thể ổn định mà nói, Cầu Tử sẽ lấy được chức Chỉ huy sứ.

Mà Đạo Chiêm cùng Đồng Khuê, cũng có cơ hội tranh thủ chức Đồ đầu kia lần nữa.

Thời điểm bọn hắc đấu nhau, Trần Nguyên lại ở một bên xem thành tích của bọn hắc.

Cảnh Thiên Đức kia thật sự không tệ, bốn hạng mục thi đấu, quân đội của hắc có ba hạng đứng hàng đệ nhất, tuy đã đánh mất một cái chạy phụ trọng, nhưng thành tích của bọn hắc vẫn có thể dùng ưu thế áp đảo, vượt qua đội thứ hai.

Kết quả cuối cùng rất mau làm cho bọn Cầu Tử thất vọng, mười lần kéo co, bọn hắc thắng sáu lần, thua bốn trận, thống kê toàn thành tích, bọn hắc đã bị đối thủ giết chết, cuối cùng chỉ có thể đứng đệ tam.

Chỉ là, đối với Cầu Tử mà nói, đây cũng không phải là không có thu hoạch.

Ít nhất, thông qua trận đấu lần này, hắc đã ngồi vững vàng vị trí Đồ đầu, biết được chính mình chỉ đứng thứ ba, hắc chủ động đưa ra yêu cầu thoái vị, nhưng một khắc này, Đạo Chiêm cùng Đồng Khuê rõ ràng đều cự tuyệt.

Thi đấu xong xuôi, Cảnh Thiên Đức thắng nhiệm Chỉ huy sứ, còn có một tiểu tử trẻ tuổi gọi Dương Thanh, đã trở thành Chỉ huy sứ thứ hai.

Trần Nguyên tin tưởng, Cảnh Thiên Đức luyện binh rất tốt, nếu như hắn không biết làm mà nói, đội ngũ của sẽ hắn không lấy được thành tích khá như vậy, còn Dương Thanh kia cũng không tệ, tuy nhìn về phía trên hơn văn sĩ một ít, nhưng bên trong thực chất còn có một cơ thể đầy khí lực.

Thủ hạ binh sĩ của Cảnh Thiên Đức rất là cao hứng, có người lúc này liền hỏi: "Tướng quân, hiện tại chỗ tiền kia là của chúng ta đi à nha?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Là của các người, còn có thời gian ba ngày nghỉ, ba ngày này, các người có thể cầm tiền, đi địa phương các người muốn đi!"

100 người kia hưng phấn, cả đội ngũ đều vui mừng, Cảnh Thiên Đức lớn tiếng hô một câu: "Lăn tăn cái gì, đừng nói nữa, tiền kia là của chúng ta rồi, Điên Cuồng, người đi phân tiền ra."

Điên Cuồng trong miệng hắn là gia hỏa mặt có vết xăm chữ, chỉ là, nhìn về phía trên lại có vài phần phong độ của người trí thức, chắc hẳn đã đọc qua vài năm sách vở.

Trần Nguyên đi đến trước mặt Cảnh Thiên Đức, hết sức thân mật nói: "Thiên Đức, bắt đầu từ hiện tại, người phải giúp ta huấn luyện chi đội ngũ này tốt mới được, ta xem ra, phương diện này người tương đối lành nghề, có lẽ trước kia không ai trọng dụng người, nhưng người yên tâm, từ nay, người chỉ cần để ý chuyên tâm luyện tốt quân đội, ta cam đoan với người, người sẽ lấy được những thứ tuyệt đối nhiều hơn so với những gì người muốn!"

Cảnh Thiên Đức nhìn Trần Nguyên, cảm thấy hơi sững sốt một chút.

Hắn từ mười bảy tuổi đã tham gia quân ngũ, đã mười ba năm trôi qua, mười ba năm, hắn đã trải qua vô số trường quan, Trần Nguyên là người thứ nhất dùng loại ngữ khí này nói chuyện cùng hắn.

Trần Nguyên nhìn nét mặt của hắn, cười một chút, hỏi: "Như thế nào? Còn muốn ta thề hử?"

Cảnh Thiên Đức liền ôm quyền, nói: "Mặt tướng không dám, tướng quân, ta nhất định sẽ mang theo đám anh em kết nghĩa, làm quân đội tốt nhất Đại Tổng, không phụ lòng tướng quân!"

Hắn biết rõ, Trần Nguyên không cần thề, tuy quan của hắn chỉ lớn hơn một bậc so với hắn, nhưng người ta là Phò mã gia, không đáng đến lừa gạt hắn, một Chỉ huy sứ nhỏ nhỏ.

Ngay từ đầu, thời điểm nghe nói quan trên của mình là Phò mã gia, hắn quả thực có chút buồn rầu, tham gia quân ngũ, sợ nhất là gặp phải loại quan trên này.

Thấy Trần Nguyên, một bộ dạng tiểu bạch kiểm kia, càng làm cho Cảnh Thiên Đức xem thường hắn, nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, trở thành binh đầu to vài chục năm, tại đây, trong thời gian không đến nửa tháng, đã được cái tên tiểu bạch kiểm này cho lên chức Chỉ huy sứ, cái này lại khiến cho hắn cảm động đến rơi nước mắt.

Trần Nguyên cũng rất là thoải mái, hắn xoay đầu lại, nhìn tất cả quân sĩ, nói: "Cảnh Chỉ huy sứ là lần đầu tiên huấn luyện quân đội, ta cũng là lần đầu tiên mang binh, trong các người, rất nhiều người đến sân chiến tranh cũng đều không ăn nằm.

Có người nói ta làm tướng quân không tốt, nói các người không đáng để đầu tư hai mươi vạn quan tiền, ta không phục.

Ta muốn nói cho hắn biết, ta nhất định là tướng quân tốt nhất Đại Tổng, thủ hạ huynh đệ ta, là binh sĩ tốt nhất Đại Tổng, cái này chỉ là trận đầu đầu tiên, mỗi tháng chúng ta thi đấu một lần, tiền thưởng giống như hôm nay, được không?"

Những huynh đệ kia, rất nhiều người đang ủ rũ nhìn đội ngũ đệ nhất cùng thứ hai, nghe được Trần Nguyên nói như vậy, bọn hắn nguyên một đám lập tức đầy tinh thần, nói: "Tốt!!"

Tiếng la động trời xanh.

Trần Nguyên rất là thoải mái, nói: "Dương nhiên, có thưởng thì có phạt, hai gã Đô đầu cuối cùng, lập tức từ trên vị trí Đô đầu xuống đội hai cho ta, tất cả binh sĩ, mỗi ngày chạy năm vòng quanh thành Biện Kinh cho ta, chạy trong ba ngày, thẳng đến khi ngày nghỉ chấm dứt mới thôi!"

Cảnh Thiên Đức nghe xong, liền vô cùng mừng rỡ, vừa rồi tuy đội ngũ của hắn đánh rất vang dội, nhưng hắn biết rõ, binh sĩ mấy ngày nay hoàn toàn chính là bị loại tiền tài này kích thích.

Nhờ vậy, hắn mới có thể huấn luyện, bây giờ không có tiền, thật sự khó bắt bọn họ nghe lời tuyệt đối.

Hắn đang nghĩ, một Chỉ huy sứ nên dùng biện pháp gì để cho binh sĩ bảo trì tình cảm mãnh liệt, tràn đầy hứng phấn huấn luyện như vậy mà cảm thấy buồn rầu, Trần Nguyên đã giải quyết cho hắn cái vấn đề khó khăn này.

Như vậy, nhiệm vụ của hắn liền đơn giản hơn nhiều, chỉ cần dạy các binh sĩ phương pháp huấn luyện, vậy là được rồi, cái này lại khiến cho hắn càng có lòng tin hơn, nói: "Tướng quân yên tâm, trong vòng nửa năm, ta sẽ mang một chi tinh binh ra!"

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Cảnh Thiên Đức, phảng phất như là nhìn thấu tâm tư của hắn, nói: "Ta nhờ người giúp ta luyện binh, tự nhiên sẽ không để cho những chuyện khác làm phân tâm của người ra, ta không hiểu luyện binh, nhưng nếu như người còn có cái gì phải lo lắng, bây giờ cứ nói ra, ta sẽ tận lực nghĩ biện pháp cho người."

Cảnh Thiên Đức rất là cảm động, nói: "Tướng quân, ngài thật là tướng quân tốt nhất Đại Tống!"

Trần Nguyên nở nụ cười, đây là lần đầu tiên người khác nói với hắn những lời này.

Chỉ là, hắn hi vọng lời này là do Nhân Tông đến đây, chính miệng hắn nói với chính mình.

Nếu như cho mình đủ thời gian, cái chi quân đội này nhất định sẽ trở thành quân đội tinh nhuệ nhất Đại Tống.

Chế tạo cái chi quân đội tinh nhuệ này, chỉ là bước khởi đầu của Trần Nguyên, ở trong một chi quân đội, một tướng quân lợi hại đến mấy cũng không hữu dụng, bên trong một quốc gia, một chi quân đội lợi hại đến mấy, cũng không thể ỷ chấn tứ phương.

Trần Nguyên hy vọng, có thể thông qua cái chi quân đội này, làm bản mẫu, cuối cùng là làm cho quân đội cả Đại Tống bắt đầu cường thịnh lên, chỉ có quân đội Đại Tống biến thành cường đại rồi, Nhân Tông mới có thể có được tin tưởng.

Từ đó, hắn có thể có can đảm thúc đẩy đoàn tàu chiến tranh, Trần Nguyên cũng mới có thể từ đó, kiếm lấy chút ít thứ hắn muốn.

Nhân Tông thiếu cái gì? Là tin tưởng!

Điểm này, kỳ thật là về tình có thể hiểu, cả vương triều Đại Tống đều không có sự tin tưởng, tin tưởng đã bị Triệu Quang Nghĩa thiến rơi hết rồi.

Triệu Quang Nghĩa ở trong mắt Trần Nguyên, chính là một phế vật, phế vật thì cũng thôi, hắn còn là một phế vật không biết trời cao đất rộng.

Đoạt lấy ngôi vị hoàng đế từ trong tay ca ca của mình, cũng không nhìn một chút xem cân lượng của mình thế nào, không thực tế mà đưa ra cái gọi là kế hoạch "diệt Liêu", rõ ràng tưởng tượng mình vượt qua ca ca của mình trên mặt quân sự.

Hai lần đại bại, từ đó về sau, bị tàn phá bởi chiến tranh, Liêu quân thường xuyên xuất binh xâm nhập phía nam, biên cảnh phương bắc không có thời gian thái bình.

Uy tín Triệu Quang Nghĩa chẳng những không được nâng lên, lại thành rác bị quét hết, từ đó liền co đầu rút cổ, cũng không dám đàm luận về sự tình bắc phạt cùng thu phục đất đai bị mất nữa.

Theo lý thuyết, lúc người chứng kiến mình không phải là chuyên gia chiến tranh, nên giao quân đội cho người khác mới đúng, nhưng Triệu Quang Nghĩa không giao binh quyền cho người khác, hắn lo lắng, đoán chừng là làm nhiều sự tình đuối lý, sợ người khác mang đến binh biến cho hắn.

Vì để an toàn..., thà rằng làm con rùa đen, chiến trận, không thể tiếp tục đánh nữa.

Người làm như vậy còn chưa tính, người này rõ ràng còn đưa ra hai cái phương châm trị quốc Tống quốc: "Dương văn ức võ", "Thủ trong hư bên ngoài!"

Hắn đã bị thiên mất dũng khí đầu tranh, đã bắt đầu thiên tâm huyết của cả Đại Tổng.

Dương văn ức vô, thủ trong hư bên ngoài, cũng không phải là không thể được, mấu chốt là người xem mình đang ở lúc nào, Đường triều cùng Hán triều cũng từng dùng qua quốc sách như vậy, nhưng đó là người ta giết chết hết sói chung quanh.

Người chung quanh đều thừa nhận Đường triều là lão đại rồi, người Hung Nô bị Hán triều đánh cho chạy trốn chết rồi, không ai dám đến trêu chọc hắn, hắn cũng mệt mỏi, không muốn đi trêu chọc người khác, lúc này thì mới đến thủ trong hư bên ngoài, chính mình ngồi xuống nghỉ một hơi, đàm luận phong hoa tuyết nguyệt cùng văn nhân một tý, tự nhiên có thể dương văn ức vô.

Tổng triều đâu? Phương bắc sai lang đang gào khóc nhào đầu về phía trước căn người, người ngồi xuống nghỉ ngơi?

Từ một hơi Triệu Quang Nghĩa bắt đầu nghỉ ngơi, Tổng triều chính là đã nghỉ ngơi, kể cả thời điểm Thực Tông còn sống, lần kia rõ ràng đã có nắm chắc đánh trọng thương Liêu quốc xâm phạm rồi.

Dương Duyên Chiêu mấy lần dâng thư cầu tái chiến, nhưng Thực Tông có lẽ là vâng chịu quan niệm của phụ thân hắn: "Đừng đánh? Nghỉ lấy hơi đã, đợi cho ngày sau, nếu có thể chống lại người Liêu quốc hãy lại đánh tiếp."

Còn nhện này, một mực nghỉ đến khi Bắc Tổng diệt vong, sau đó Nam Tổng nghỉ tiếp, rồi đến thời điểm diệt vong.

Hiện tại đến phiên Nhân Tông rồi, nếu như tình thế còn như mấy năm trước, hắn cũng muốn "nghỉ lấy hơi".

Nhưng không riêng gì là Liêu quốc trước kia, mà ngay cả Đảng Hạng, Lý Nguyên Hạo địa vị đều ngang ngửa cùng Đại Tổng, cũng trở thành sói, kế tiếp sẽ là ai? Thổ Phồn hay là dân tộc Hồi Hột? Nhân Tông không biết.

Nhưng Nhân Tông rõ ràng, chính mình không có thời gian đợi, hơn nữa, nếu như mình giống như hai vị phía trước, cũng chờ đợi mà nói, có thể sẽ nuôi dưỡng càng nhiều sói quanh thân.

Cho nên, mặc dù hắn không có dũng khí, nhưng hắn đã chuẩn bị một thanh dao găm, hắn đã chuẩn bị xong, nếu như bọn hắn thật sự không để cho mình nghỉ ngơi, vậy thì làm đi.

Nhân Tông là bị động ứng chiến, chiến tranh như vậy, không thể mang đến chỗ tốt gì cho Trần Nguyên, cho nên, Trần Nguyên liền tiếp dao găm Nhân Tông ném tới.

Hắn mài dao găm này sáng như tuyết, hắn muốn nói cho Nhân Tông, chỉ cần người có dũng khí vung vẩy cây đao này, là hắn có thể sát thương địch nhân của người, chỉ cần người dám lao ra đánh về phía cửa ra vào, làm một sai lang, người chính là người Thực Tông nói, "có thể chống lại Liêu quốc"

Muốn để cho Nhân Tông có lòng tin, chính mình cần phải làm, là dẫn đầu quân đội sắp, lấy được kiêu chiến tích ngạo, trong chiến tranh bộc phát sắp tới.

Nếu như có thể có thời gian nửa năm, Trần Nguyên tin tưởng, mình nhất định có thể làm được, nhưng Lý Nguyên Hạo bị không cho Trần Nguyên thời gian, tin tức chiến tranh rất nhanh truyền vào Biện Kinh.

Bên trong Tây Hạ vừa mới ổn định một ít, Lý Nguyên Hạo liền không thể chờ đợi được mà phát động chiến tranh.

Hắn phái một chi quân ra đánh cứ điểm bảo vệ quân, Phạm Ung một mặt dùng khoái mã hồi bẩm triều đình, một mặt phái Đại tướng Phó tổng quản Lưu Bình suất quân, gấp rút tiếp viện bảo vệ quân.

Ngay tại sau khi Lưu Bình rời khỏi Thạch Nguyên Tôn, Lý Nguyên Hạo rốt cục cũng mở màn trận chiến tranh này, hắn mang theo năm vạn kỵ binh Đảng Hạng công kích Kim Minh trại.

Cái này, ở trong mắt tất cả mọi người, đều là muốn chết.

Kim Minh trại do Lý Thế Bán chưởng quản, tay cầm mười vạn Khương binh, dùng hùng quan phòng thủ hiểm địa, không ai cho rằng Lý Nguyên Hạo có thể từ Kim Minh trại, bước chân tiến vào Đại Tổng.

Phạm Ung thậm chí tự cho là mình thông minh, cái này tất nhiên là Lý Nguyên Hạo giương đông kích tây, Kim Minh trại phòng thủ kiên cố, hấn há có thể trúng kế? Vì vậy, hấn càng xác định chủ công của người Đàng Hạng nhất định là khu vực phòng thủ của bảo vệ quân.

Lý Thế Bân nghe nói Lý Nguyên Hạo đến, cũng cười ha ha một tiếng, nói: "Tiểu nhi này muốn chết rồi"

Hạ Từ rất là thận trọng, nói: "Đại nhân, có lẽ là ổn thỏa một ít vẫn tốt hơn, Lý Nguyên Hạo đã dám đến, tất nhiên là có chỗ dựa vào, chúng ta thủ trước hai ngày, Nguyên Hạo sẽ lui thôi!"

Đáng tiếc, Lý Thế Bân đã bị những lời đồn đãi kia thổi đến đầu lẫn lộn, hấn cho là mình chính là đệ nhất thiên hạ, nhân mã Lý Nguyên Hạo mang theo, không đến một nửa quân đội của mình, tới khiêu chiến một đệ nhất thiên hạ sao? Đây quả thực là không biết tốt xấu.

Mặc dù nói mười vạn đội ngũ phân ra thủ mười tám trại, nhưng Kim Minh trại đã có bốn vạn đại quân.

"Không có gì để thủ, Hạ đại nhân, nếu người không yên tâm, ta cho người một vạn người, người thủ trong nhà, ta chỉ dẫn ba vạn người đi ra ngoài, định phá Lý Nguyên Hạo kia!"

Hạ Từ không ngừng khuyên nhủ, nhưng Lý Thế Bân vẫn mang đám người mệnh mông cuồn cuộn, tiến thẳng về hướng Lý Nguyên Hạo.

Thời điểm hai người gặp nhau trên chiến trường, Lý Nguyên Hạo nở nụ cười, nói: "Lý Thế Bân, hiện tại người đầu hàng, ta sẽ tha cho người một mạng!"

Lý Thế Bân rất cuồng vọng, nói: "Ta nhỏ vào, người là một tiểu đầu trùng, rõ ràng dám nói tha ta một mạng? Lão tử sẽ nói với người, người quỳ xuống dập đầu cho ta ba cái, ta sẽ cho người bỏ trở lại Đàng Hạng ha ha ha!"

Lý Thế Bân nở nụ cười, nhưng nụ cười này phát ra nửa ngày trời, hấn phát hiện những tướng lĩnh ngày thường cùng mình hỉ nộ ái ố kia, rõ ràng nguyên một đám mặt không biểu tình, không ai hưởng ứng tiếng cười, lại khiến cho Lý Thế Bân có chút xấu hổ.

Hấn ngừng cười lại.

"Ha ha ha!" Lần này cười chính là Lý Nguyên Hạo, sau khi Lý Nguyên Hạo cười, vốn là những người Đàng Hạng kia, tiếp theo, ngay cả người Khương bên người Lý Thế Bân cũng bắt đầu nở nụ cười.

Toàn bộ chiến trường đều là một mảnh tiếng cười, đây đại khái là một cuộc chiến đầu khoáng cổ tuyệt kim.

Tại đây, trong một mảnh tiếng cười, sắc mặt Lý Thế Bân biến thành tái nhợt.

Lần thứ nhất đánh nhau, ngay cả thanh âm binh khí va chạm cũng không có, tướng quân tường sắt trấn thủ tây nam Đại Tổng triều, cứ như vậy mà bó tay chịu trời.

Hấn không có cách nào khác, một đám binh sĩ hấn mang theo đã làm phản, không đi tác chiến, cái kết cục này, đã nằm trong dự liệu của Lý Nguyên Hạo.

Trong Kim minh trại, Hạ Từ còn đang tiến hành cuối cùng cố gắng, hấn đang có ý đồ thuyết phục tướng lĩnh Khương tộc quan hệ không tệ cùng hấn tổ chức còn lại phòng thủ.

Tướng lĩnh Khương tộc kia nhìn Hạ Từ một hồi, mới nói: "Hạ đại nhân, Đại vương chúng ta đã đầu hàng, vì cái gì người còn muốn phòng thủ?"

Một đường hi vọng cuối cùng của Hạ Từ cũng tan vỡ rồi, hấn thở dài một tiếng, hỏi: "Người cũng đầu hàng sao?"

Tướng lĩnh Khương tộc kia gật đầu, nói: "Ừm."

Sau nửa ngày, hấn mới nói một câu: "Đại nhân, ngài đi thôi, Lý Nguyên Hạo muốn đầu của người, nhưng ta không muốn giết người, người là người ta tôn kính nhất."

Toái Càn Khôn

357. Chương 344: Võ Trận

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 344: Võ trận

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hạ Tì rất bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ.

Vì vậy, Kim Minh trại, chỗ hùng quan phòng thủ kiên cố này, bị Lý Nguyên Hạo nhẹ nhàng đẩy, ầm ầm sụp đổ.

Cả Xa Chu châu bạo lộ tại phía dưới thiết kỵ người Đẳng Hạng, mà lúc này, Phạm Ung đã điều binh lực Xa Chu châu đến bảo vệ quân.

Cả Xa Chu châu, chỉ có tám trăm quân Tổng già yếu, tình thế vạn phần nguy cấp

Luận thi từ, Phạm Ung có thể nói một hồi cùng Lý Nguyên Hạo, luận chiến tranh? Hắn kém xa.

Dưới tình thế cấp bách, Phạm Ung làm ba chuyện: thứ nhất, hồi bẩm triều đình. Thứ hai, lại để cho Lưu Bình Thạch Nguyên Tôn nhanh chóng trở lại cứu viện binh Xa Chu châu. Thứ ba, mua một pho tượng Phật để trong nhà, mỗi ngày lễ bái.

Hắn và Lý Nguyên Hạo căn bản không phải đối thủ cùng một cấp bậc, ba chuyện này, chuyện thứ nhất miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, chuyện thứ ba có thể đánh cho hắn một trăm roi, chuyện thứ hai, trực tiếp làm cho quân đội Tổng triều thảm bại

Tuy đã là mùa xuân, nhưng khu Tây Bắc vẫn là gió lạnh ào thét, Lưu Bình chứng kiến Xa Chu châu gấp đưa thư, trên đó Phạm Ung viết rất rõ, hiển nhiên là nói tình huống vạn phần khẩn cấp, hắn không kịp hội hợp cùng Thạch Nguyên Tôn, liền hoá tốc tiếp viện Xa Chu châu.

Quân đội Tổng triều vốn chính là bộ binh, hai chi quân đội này một trước một sau, chạy hết tốc lực, không quản ngày đêm.

Thăng đến Tam Xuyên khẩu, Lưu Bình trông thấy địa hình tại đây bất lợi, lúc này mới hạ lệnh hạ doanh trại nghỉ ngơi, cũng chờ đợi hợp binh cùng Thạch Nguyên Tôn, Hoàng Đức Hòa, Mặc Kỳ Chính, Quách Tuấn.

Lưu Bình vốn định nghiên cứu thoáng lộ tuyến tiến quân một tý, nhưng phong thư tín thứ tư của Phạm Ung lại đưa tới mệnh lệnh, Lưu Bình không được chậm trễ thời gian, lập tức chạy về hướng Xa Chu châu.

Đây cũng là quy củ Triệu Quang Nghĩa định ra, thời điểm võ tướng ở bên ngoài chiến tranh, phải tiếp nhận quan văn ngồi trong thành chỉ huy, tự tiện hành động, coi là mưu phản, thậm chí ngay cả võ tướng xuất chinh, dùng cái đội hình gì tiếp địch, đều phải do quan văn ở bên trong thành định đoạt.

Cái quy củ này không phải Triệu Khuông Dận định ra, Triệu Khuông Dận xuất thân quân đội, đánh trận chiến cả đời, há có thể vô liêm sỉ như thế?

Lưu Bình bất đắc dĩ, sáng sớm ngày thứ hai, liền thúc giục mọi người đi ra, đợi đến khi quân đội vài viên tướng chạy đến, đều tụ tập cùng Lưu Bình ở một chỗ, kỵ binh cộng lại có hơn một vạn người, hợp thành một cái quân trận khổng lồ, cuộn cuộn đi về phía trước.

Tam Xuyên khẩu, là địa phương rất nhiều người trong bọn hắn chết không nhắm mắt.

Bốn vạn binh sĩ tinh nhuệ của Lý Nguyên Hạo đã sớm chờ ở chỗ này, thiết kế cái túi lớn, chờ Lưu Bình đâm đầu vào.

Giữa trưa, quân Tổng tiến vào vòng phục kích.

Người Đẳng Hạng từ bốn phía tràn xuống, công kích giống như thủy triều.

Lý Nguyên Hạo ở trên sườn núi, cúi mặt nhìn quân Tống phía dưới, khiến cho hần kinh ngạc chính là, quân đội luôn luôn bị Liêu quốc gọi là "heo", tại thời điểm bỗng nhiên đụng phải vây công, rõ ràng một chút cũng không loạn, biểu hiện ra chính là rất có tổ chức quân sự.

Lưu Bình là lương tướng, hần đã sớm phỏng đoán được, đến nơi đây có thể sẽ gặp cái gì, thời điểm hành quân, rất là chú ý.

Chiến đấu diễn ra rất ngoài ý nghĩ, Tây Hạ quân dùng sức mạnh được nghỉ ngơi, lại bị quân Tống liên tục hành quân cấp tốc đánh lui.

Lưu Bình kia luôn xông đến phía trước đội ngũ, tuy trên người nhiều chỗ bị thương, lại vẫn kiệt lực tổ chức quân Tống phản kích, bọn người Quách Tuân cũng dũng mãnh dị thường, phía bên kia, hai đại tướng Đổng Hạng mang theo hơn một vạn người, căn bản không ngăn được Quách Tuân trùng kích.

Lý Nguyên Hạo kinh hãi, vội vàng biến trận, nhưng bất kể là hần biến cái trận hình gì, Lưu Bình kia đều có thể thông dong ứng đối.

Bốn vạn binh sĩ Đổng Hạng vây công một vạn quân Tống này, không chỉ một điểm tiện nghi cũng không chiếm được, sau khi chiến đấu hai canh giờ, cứ nhiên bị quân Tống giết đến bờ sông, người Đổng Hạng bị quân Tống chém giết, hoặc bức rơi vào trong nước chết chìm, đã lên đến vài ngàn người.

Lý Nguyên Hạo không ngờ rằng chiến cuộc hiện tại lại là cái dạng này, quân Tống hung mãnh, khiến cho hần rất kinh ngạc, chỉ là, nếu như Lý Nguyên Hạo chỉ có bốn sự này, vậy hần cũng không phải là Lý Nguyên Hạo.

Đợi cho thời điểm hoàng hôn gần đến, tuy quân Tống đè ép Đổng Hạng người trở về, nhưng vẫn không thể đột phá vòng vây của đối phương, người của bọn hần dù sao cũng ít hơn người Đổng Hạng rất nhiều, tăng thêm liên tục vài ngày hành quân cấp tốc, không riêng gì những binh lính kia, mà ngay cả các tướng quân cũng không duy trì được.

Lý Nguyên Hạo mệnh lệnh khinh kỵ binh ở phía sau một mực nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó mới tập kích quân Tống, quân Tống bị đả kích đột nhiên, bị bức lui mấy chục bước, Mặc Kỳ Chính chết trận.

Một thấy tình huống không đúng, Lưu Bình cũng không hề nao núng, hần liền đưa ra mệnh lệnh, Quách Tuân lại lần nữa khởi xướng trùng kích đối với người Đổng Hạng.

Thời điểm Quách Tuân ra đi đã nói: "Tướng quân, ta đây đi một chuyến, khả năng là không về được, nếu như các người trông thấy ta đánh thông được một lỗ hổng, toàn bộ liền lao ra, không cần lo cho ta."

Hai mắt Lưu Bình rưng rưng, nắm thật chặt tay Quách Tuân, hồi lâu mới nói hai chữ: "Đi thôi."

Quách Tuân cực kỳ dũng mãnh, Lý Nguyên Hạo liên tục phái ra sáu viên Đại tướng đi chiến đấu với hần, đều bị Quách Tuân đánh chết, đến cuối cùng, Lý Nguyên Hạo thậm chí còn nghĩ, chính mình không thể gặp lại sát thần này.

Thời điểm người Đổng Hạng gặp Quách Tuân phản kích, Lưu Bình liền mang theo các huynh đệ phần, công kích chống cự kỵ binh người Đổng Hạng.

Nếu như chiến cuộc tiếp tục đánh như vậy, chút ít quân Tống này hoàn toàn có khả năng kiên trì đến khi bầu trời tối đen, khi trời tối, tình huống nào cũng có thể phát sinh, nếu như đợi cho ngày mai mà nói, những quân Tống khác cũng sẽ tới rồi.

Có một số việc chính là như vậy, nhưng thoáng một tý biến đổi hoàn toàn, Hoàng Đức Hòa phụ trách sau lưng Lưu Bình đã bị huyết chiến dọa bể mật, hần rõ ràng lựa chọn quay đầu bỏ chạy.

Quân Tống nay đã mỗi một không chịu nổi, thấy quan tướng đều chạy, lập tức quân tâm tán loạn, ào ào cướp đường mà chạy, cả trận thế triệt để sụp đổ.

Lưu Bình quả thật không tệ, tại thế cục vô pháp vẫn hồi, hần rõ ràng còn dẫn theo hơn một ngàn binh sĩ, từ lỗ hổng được Quách Tuân mở ra, giết đi ra ngoài, đáng tiếc, Tống triều là bộ binh, mà người Đổng Hạng cưỡi ngựa.

Lưu Bình và Thạch Nguyên Tôn cự tuyệt cách nghĩ các binh sĩ đưa ra, để cho bọn họ cười ngửa đi trước, kiên trì đồng hành cùng chúng quân sĩ, kết quả là bị Lý Nguyên Hạo bắt giữ.

Một trận chiến Tam Xuyên khải, ngoại trừ một cái Hoàng Đức Hòa mang theo hơn mười người chạy trốn, quân Tống còn lại, người bị giết, người bị bắt.

Thời điểm Phạm Ung đưa một phong thư đến Biện Kinh, Nhân Tông còn chưa có vẻ bối rối, mây đen chiến tranh sớm đã bị Tống triều phát hiện, bọn hắn bố trí binh lực cường đại tại phòng tuyến bảo vệ quân.

Không ai tin tưởng Lý Nguyên Hạo có thể ở trong thời gian ngắn đột phá phòng tuyến này.

Nhân Tông không chút hoang mang tìm Hạ Tung cùng Bàng Cát đến, xem nên điều quân đội từ chỗ nào đến, để đi khai chiến cùng Lý Nguyên Hạo.

Võ tướng chờ lệnh cũng rất nhiều, tựa như Nhậm Phúc, Tống Quảng, những người này đều hy vọng có thể đụng độ với Tây Hạ trên chiến trường.

358. Chương 345: Nước Lũ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 345: Nước lũ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hiện tại, Đại Tống đối với Đảng Hạng, còn mang theo một chút coi thường, tuy tại năm trước, người Đảng Hạng chiến thắng quân đội Liêu quốc, quân đội từng khiến cho quân đội Đại Tống sợ như sợ cọp.

Nhưng trong lòng hay trên mặt, quân Tống không hề sợ hãi đối với Đảng Hạng, đây cũng là một trong những nguyên nhân một trận chiến Tam Xuyên khải, tuy lâm quân Tống vào tuyệt địa, đối mặt với người Đảng Hạng bốn lần công kích, vẫn y nguyên biểu hiện ra sự bình tĩnh.

Duy chỉ có Trần Nguyên, lại cảm thấy trận Tam Xuyên khải này, quân Tống sẽ thua cuộc, làm một người biết rõ lịch sử kẻ xuyên việt, tuy Trần Nguyên không biết chiến đấu cụ thể trải qua như thế nào.

Nhưng rất rõ ràng, kết cục trận chiến tranh này chính là Lý Nguyên Hạo đánh không nổi nữa, cầu hoà cho xong việc, tuy vậy, ở trong cả cuộc chiến tranh, Tống triều phải liên tục thừa nhận thất bại.

Hắn đang chuẩn bị thay đổi đây tất cả, nhưng thời gian Lý Nguyên Hạo lưu cho hắn thật quá ít.

Các binh sĩ huấn luyện còn chưa đạt tới trình độ làm cho mình thoả mãn, lúc này hắn lại gặp phải một lựa chọn khó khăn, là chủ động xin đu chiến, hay là đợi binh sĩ huấn luyện tốt rồi ra ngoài đánh nhau?

Cần nhắc liên tục mấy lần, Trần Nguyên rốt cục cũng làm ra quyết định, trong ánh mắt của một vòng người chờ mong, hắn nói: “Ta muốn hưởng Hoàng thượng, xin lệnh đánh một trận, chúng ta nhất định phải đánh!”

Hô Diên Bình không nói gì thêm, hắn biết rõ trách nhiệm của mình, chính là một tay chân, Trần Nguyên nói rất rõ ràng, có thời điểm cần khiêu chiến, sẽ để cho hắn đi, có sự tình cần phá trận bế tắc, liền giao cho hắn và hai mươi bốn tên thân binh đi làm.

Cảnh Thiên Đức lại cảm thấy quyết định của Trần Nguyên quá mức qua loa: “Tướng quân, chúng ta mới huấn luyện một tháng, mặc dù các huynh đệ đã rất thuần thục các thao tác đối với khí giới, nhưng là tựa như ngài nói, cái chủng loại kia...”

Năm sáu người có thể làm thành một đoàn thể, nhưng mục tiêu trở thành cái đình khiến địch nhân không nhỏ được còn rất kém xa, hiện tại xuất chinh, có phải là hơi sớm hay không? Nếu như người cho ta bốn tháng nữa, không, hai tháng...”

Trần Nguyên phát tay cắt ngang lời hấn, mở miệng nói chuyện: “Không cần phải nói nữa, ta cũng muốn có hai tháng, nhưng nếu như chúng ta thật sự huấn luyện tốt rồi mới đi mà nói, phỏng chừng chỉ có thể đi tiến bước Lý Nguyên Hạo thôi!”

Chủ động xin chiến, không nhất định có thể đánh ra hiệu quả như mình muốn, mà đợi binh sĩ huấn luyện tốt, trận chiến tranh này, có khả năng là chính mình không cần nổi nữa.

Nếu như Nhân Tông có dũng khí mà nói, Trần Nguyên hoàn toàn có thể đợi trận tiếp theo, nhưng hấn rất sợ Nhân Tông bị Lý Nguyên Hạo dọa sợ, thoáng một tý liền xin hòa.

Không phải là không có khả năng này, người Đẳng Hạng không có năng lực đánh một hồi chiến tranh lẻ mề, điểm này chính mình rất rõ ràng, Lý Nguyên Hạo rõ ràng hơn mình, hấn nhất định sẽ tốc chiến tốc thắng, đoạt một khối bánh ngọt xong, sẽ lập tức cầu hoà, sau đó lại nghỉ một hơi, lại đến đoạt tiếp.

Tính cách Nhân Tông quyết định tất cả, nếu như Lý Nguyên Hạo cầu hoà mà nói, hấn nhất định sẽ đáp ứng, loại tình huống này, Trần Nguyên càng không muốn chứng kiến.

Một khi như vậy, không riêng gì chính mình uống phí tâm huyết trên người quân đội trong khoảng thời gian này, hứa hẹn đối với những thương nhân kia, hấn cũng nhất định vô pháp thực hiện.

Mục tiêu của Trần Nguyên là mang theo những thương nhân này, làm một phen đại sự, mất đi tín nhiệm của bọn hấn, đối với Trần Nguyên mà nói, chẳng khác nào là mất đi thanh đao sắc bén nhất.

Cho nên, phải đi đánh thử một tý.

“Thiên Đức, Dương Thanh, hai người các ngươi làm tốt công tác dưới quân sĩ, làm cho bọn họ có một chút chuẩn bị, nếu như huynh đệ nào trong nhà còn có cái gì đó không bỏ xuống được, cứ việc đến nói cùng ta.”

Dương Thanh cùng Cảnh Thiên Đức nhìn ra Trần Nguyên đã định chủ ý, hai người cũng không nói thêm gì nữa.

Những binh lính này vốn chính là cấm quân Đại Tổng, có một chút nội tình, hơn một tháng huấn luyện đến nay, càng làm cho thể lực bọn hấn tốt hơn, tăng lên một bậc thang, hiện tại cũng cực kỳ quen thuộc đối với việc sử dụng quân giới.

Lên chiến trường, tuy khả năng không đạt được cái chủng loại hiệu quả Trần Nguyên muốn kia, nhưng chỉ cần chỉ huy thoả đáng, chắc hấn không đến mức có hại chịu thiệt trước người Đẳng Hạng.

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, còn nói thêm: “Ngày mai, toàn quân nghỉ ngơi, ta sẽ đi xin Hoàng thượng chiến, về phần kết quả như thế nào, các ngươi chờ tin tức của ta.”

Một đám tướng lĩnh cùng kêu lên: “Tuân lệnh!”

Đoạn thời gian này, Trần Nguyên đã được binh sĩ cùng các tướng quân tán đồng và tôn trọng, tuy những tán đồng cùng tôn trọng này có một phần rất lớn là dùng thắng quan cùng phát tài, hai cái tục không thể tục hơn này để đổi lấy, nhưng những gì Trần Nguyên muốn, đã có được hết.

Nói chuyện xong với những tướng lĩnh này, Trần Nguyên lập tức bảo Hàn Kỳ chuẩn bị ngựa xe đi hoàng cung.

Trên đường đến hoàng cung, Trần Nguyên chứng kiến, bên cạnh cỗ xe của mình, cũng có thật nhiều xe ngựa đi xong xong, đều hướng vào đến hoàng cung.

Đoạn thời gian này, hấn đã muốn rất quen thuộc chút ít đại nhân vật trên quan trường Biện Kinh, những xe ngựa này, đều là của những quan gia kia, trong lòng Trần Nguyên thầm nói, bây giờ không phải là thời điểm vào triều, nhiều quan viên như vậy cùng đi hoàng cung, phỏng chừng lại có biến cố gì đã xảy ra.

Hấn vừa mới đến cửa hoàng cung, thời điểm đang muốn để cho thái giám thông báo một tiếng cầu kiến Nhân Tông, lại bị Triệu Ý ngăn lại.

Triệu Ý để cho một đám cung nữ cùng thái giám vây quanh Trần Nguyên, ngăn chặn hấn đi lên con đường phía trước, trên khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành kia bị sương lạnh che kín, hỏi: “Ngươi tới làm cái gì? Cũng đến xin chiến sao?”

Trần Nguyên xoa xoa cái mũi, Triệu Ý lại phát ra tiếng tỉnh tỉnh rồi.

Nam nhân như hắn rất hiền hoà, trong nhà, tại một ít sự tình không quan trọng lắm, hắn sẽ nhân nhượng Triệu Ý.

Chỉ cần nữ nhân của mình thoả mãn, làm một người nam nhân ăn chút thiệt thòi, lại để cho nàng bước một bước, không sao cả, nhưng tại một ít vấn đề mang tính nguyên tắc, hắn không thích bất luận kẻ nào trông coi mình, Công Chúa cũng không được.

Đương nhiên, hắn không biết lớn tiếng trách cứ Triệu Ý, không cãi lộn cùng nàng, nơi này là hoàng cung, Triệu Ý là Công Chúa, nàng từ nhỏ đã quen phách lối, nếu như mình không thể nhẫn nhịn tính tình của nàng, như vậy cũng đừng có nghĩ đến việc lấy nàng làm vợ.

Trần Nguyên không phải người như mẫu thân Lý Vĩ, hắn nhẹ nhàng kéo Triệu Ý đến một bên, nói: “Không phải nói rồi sao, không được tại trước mặt người, làm cho ta khó chịu? Người dẫn nhiều người như vậy đến, bảo ta làm sao bây giờ?”

Triệu Ý thấy Trần Nguyên ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ, liền thu hồi tư thái Công Chúa, nói: “Ta sợ người xin lệnh lên trên chiến trường, Lý Nguyên Hạo rất lợi hại, vừa vừa nhận được tin tức, mười vạn Khương binh Kim Minh trại, trong thời gian một ngày liền toàn bộ đầu hàng Lý Nguyên Hạo, người không cần phải đi, được không? Chỗ đó thật sự rất nguy hiểm!”

Tin tức này vừa mới truyền vào hoàng cung, người ở phía ngoài còn chưa biết, Trần Nguyên giờ mới hiểu được, vì cái gì mà thời điểm chính mình đến, liền trông thấy rất nhiều xe ngựa của các đại thần đã chạy về hướng hoàng cung.

Mười vạn Khương binh đầu hàng?

Cái này ý vị như thế nào, Trần Nguyên rất rõ ràng, môn hộ Xa Chu châu phương bắc đã bị Đổng Hạng người san thành một mảnh đường bằng phẳng, cấu trúc phòng tuyến kiên cố của Tống triều đã sụp đổ, vốn chỉ cần ứng phó tám vạn binh sĩ Đổng Hạng, hiện tại bỗng nhiên phải đối phó mười tám vạn người.

Sắc mặt Trần Nguyên thay đổi, tay có chút phát run, chỉ là, hắn vẫn hơi cười một chút, nói: “Không có chuyện gì, tướng công của người có chừng mực, Công Chúa, ta không muốn để cho người khác nói ta dựa vào người mới tìm được vị trí này, ta muốn có một cái cơ hội chứng minh bản thân mình cho người khác xem, tướng công của người có thể làm việc, người biết mà!”

Triệu Ý rất là khấn trương, hỏi: “Người thật sự là đến đây xin chiến hay sao?”

Trần Nguyên cố gắng áp chế sợ hãi trong lòng, hắn hiểu được, chính mình phải ném toàn bộ rung động do tin tức vừa rồi mang đến cho mình, hắn muốn dùng một loại tinh thần không sợ, mang theo quân đội đi tiền tuyến.

Mặc dù mình không có bản lĩnh ra trận giết địch, nhưng nếu như mình cũng cảm thấy sợ rồi, làm sao có thể yêu cầu các binh sĩ dũng cảm chiến đấu với kẻ thù đây?

Hắn cố nặn ra dáng tươi cười, nói: “Ừm, ta muốn đánh thắng Lý Nguyên Hạo, người biết không, rất nhiều người đều nói, người không gả cho Đổng Hạng Đại vương anh minh thần võ, mà theo ta, cái Thư sinh buồn bán này, quả thực chính là của trời bị sứt cao thuế nặng, bọn hắn nói, người là một đóa hoa tươi, cắm ở trên bãi phân trâu là ta đây!”

Triệu Ý tuy rất lo lắng, nhưng nghe cái ví von này, cũng không khỏi cười một chút: “Người không phải cứt trâu, người đừng quần bọn hắn làm khổ gió, muốn nói cứ nói!”

Trần Nguyên lôi kéo ống tay áo của nàng, chậm rãi rời khỏi vòng vây của những cung nữ cùng thái giám kia, nhỏ giọng nói: “Chỉ cần người nguyện ý cắm ở trên người ta, ta làm cứt trâu cũng không thành vấn đề nha? Mẫu chốt là phải để cho người khác biết rõ, nếu như ta là cứt trâu, vậy thì Lý Nguyên Hạo ngay cả cứt trâu cũng không bằng là được rồi!”

Triệu Ý rốt cục cũng nở nụ cười, nói: “Chưa thấy người muốn đánh người như vậy bao giờ!”

Trần Nguyên vô cùng thâm tình nói: “Đó là người không biết ta thích người cỡ nào, ta hi vọng ta ở trong lòng người, so với bất kỳ nam nhân nào cũng đều tốt hơn, người yên tâm, lúc này đây ta đánh giấc là vì người, liền như lần trước, vì người đi chiến đấu cùng Lý Nguyên Hạo, lần thứ nhất trước đó, hấn không làm gì được ta, lúc này đây, hấn cũng không làm được!”

Bất kỳ một nào nữ nhân, tại thời điểm đối mặt với nam nhân nguyện ý vì nàng mà xông vào nơi hiểm nguy, đều sẽ lộ ra một mặt vô cùng ôn nhu.

Thời điểm Trần Nguyên nói cho Triệu Ý, mình vì nàng mà muốn đi đánh Lý Nguyên Hạo, tuy Triệu Ý vẫn rất lo lắng, nhưng trong lòng cũng rất ngọt ngào, rất là tự hào.

Nữ nhân là động vật muốn người khác dụ dỗ.

Đặc biệt là Triệu Ý, loại nữ nhân từ nhỏ đã lớn lên bên trong bình mật này, các nàng không chịu nổi nửa điểm ủy khuất, nếu như người ưa thích nữ nhân như vậy, người phải dụ dỗ nàng, không cần phải trông cậy vào việc nàng vì người mà đi thay đổi tính cách của mình, tình yêu không vĩ đại như vậy.

Triệu Ý bị Trần Nguyên làm cho vui vẻ, liền lôi kéo Trần Nguyên, nói: “Tướng công, người thật tốt, tỷ tỷ của ta cũng nói, ta có thể tìm được vậy một Phò mã như người, so với nàng thì tốt hơn rất nhiều.”

Trần Nguyên hiện tại cũng không vội mà đi gặp Nhân Tông, cứ để cho Nhân Tông trước thương lượng cùng đám đại thần một hồi, có mấy lời, có thể có vài người thay mình nói.

Lúc này hấn chỉ vào đình nghỉ mát phía trước, nói: “Chúng ta đi ngồi một hồi nhé? Đúng rồi, đại Công Chúa không phải đã trở lại Lí gia rồi sao?”

Triệu Ý thở dài một tiếng, nói: “Hôm trước tỷ tỷ của ta lại chạy trở lại, nghe nói, lại là đánh nhau.”

Trần Nguyên sững sờ, hỏi: “Lần này lại là vì cái gì?”

Triệu Ý vụng trộm nhìn chung quanh một tý, nói: “Phụ hoàng không để cho người khác biết rõ, ta nói với người, nhưng người đừng nói cho người khác biết, tỷ tỷ của ta không để cho Lý Vĩ tiến gian phòng của hấn, Lý Vĩ tức giận, đá văng cửa ra, hai người lại uốn éo đánh nhau.”

Trần Nguyên nghe xong, trong lòng thở dài một tiếng, cái này là một đoạn hôn nhân bất hạnh, khoảng cách giữa Lý Vĩ cùng đại Công Chúa quá lớn, hai người ở cùng một chỗ, căn bản là không thích hợp.

Trần Nguyên rất ưa thích Lương Hoài Cát kia, nếu như hấn là một nam nhân bình thường, Trần Nguyên nhất định sẽ nghĩ biện pháp trợ giúp bọn hấn, cho dù là trợ giúp bọn hấn bỏ trốn, nhưng Lương Hoài Cát là một tên thái giám, Trần Nguyên không cho rằng, đại Công Chúa có thể cùng một thái giám, sống cuộc sống hạnh phúc cả đời.

Nhân Tông có thể dễ dàng tha thứ cho việc đại Công Chúa một lần nữa lập gia đình, nhưng tuyệt đối không thể dung túng gã nàng cho một thái giám, cho nên, mặc dù trong lòng đồng tình, còn ra vẻ tôn kính, nhưng Trần Nguyên tại sự tình này, có lẽ vẫn là lựa chọn đứng ở bên hoàng thường.

Ngay từ đầu hấn đã nói chính mình trợ giúp Lý Vĩ, không để một nữ nhân bình thường, tác hợp cùng một thái giám, để hai người ở một chỗ.

“Vậy người ở nhiều cùng tỷ tỷ người, thật sự không được, liền để cho nàng ở chung với người, khai đạo cho nàng một tý, đừng để cho nàng cố chấp.”

Triệu Ý bỗng nhiên hung hăng đánh cho Trần Nguyên một quyền, Trần Nguyên biết rõ, nàng đây là tức giận nơi khác, trút xuống trên người mình, liền chau mày hỏi: “Sao vậy?”

Biểu lộ Triệu Ý lại biến thành bộ dạng thập phần tức giận, nói: “Những ngôn quan đáng chết kia, Bàng Cát vì cái gì không làm cho bọn họ cực khổ đến chết?”

Trần Nguyên hỏi: “Như thế nào? Âu Dương Tu đã đi rồi, còn có người đứng ra nói chuyện?”

Triệu Ý hừ một tiếng, nói: “Ta xem chính là tay Thái sư quá mềm yếu, không chấn nổi miệng của bọn hấn, bọn hấn rõ ràng lại bảo Phụ hoàng đóng cửa cung, không để tỷ tỷ trở về!”

Sau khi Trần Nguyên nghe, bỗng nhiên cũng cảm giác rất giận cảm phần, không nói ai đúng ai sai, các người dựa vào cái gì mà bắt đại Công Chúa không được về nhà mẹ đẻ?

Coi như là nữ tử dân gian, náo loạn cùng phu gia, nhà mẹ đẻ cũng giữ lại một cánh cửa cho nàng, cha sẽ khuyên bảo nữ tử trở về, không được ủng hộ nữ tử đối nghịch cùng phu gia, nhưng mặc kệ đạo lý thế nào, cũng không có chuyện đóng cửa không cho con gái mình trở về chứ? Những ngôn quan này hơi quá đáng rồi.

“Người để cho tỷ tỷ người đi đến chỗ ta, ta xem ai dám đi sơn trang của ta nói này nói kia!”

Sắc mặt Triệu Ý chính là biến đổi theo tâm tình, Trần Nguyên nói lời này làm cho nàng thập phần vui vẻ, trên mặt lập tức biến thành vẻ tươi cười, nói: “Tướng công, người thật tốt, ta đã nói qua cùng tỷ tỷ rồi, nhưng nàng nói là sợ liên lụy đến người.”

Trần Nguyên đương nhiên biết rõ, quản việc nhà người ta thì không tốt lắm, đặc biệt là việc hoàng gia.

Ban đầu, hẳn cho rằng Lý Vĩ là người thông tình đạt lý, nhưng hiện tại đại Công Chúa không muốn trở về, nếu như Nhân Tông thật sự đóng cửa cung đối với đại Công Chúa, hậu quả chỉ có thể là lại khiến cho đại Công Chúa ghi hận càng sâu đối với Lý Vĩ.

Nếu Nhân Tông cho phép chính mình mang binh xuất chinh mà nói, mình ngay lập tức muốn đi, sau đó lại để cho đại Công Chúa đến chỗ chính mình ở, Lăng Hoa cùng nàng, so với việc bắt nàng đứng ở hoàng cung, hoặc là dứt khoát biến mất, hoặc để cho Lý Vĩ tìm, vẫn tốt hơn nhiều.

Hắn sẽ nói một tiếng cùng Lý Vĩ: “Lão bà người cãi nhau cùng người, không muốn trở về nhà, đoạn thời gian này, ta vừa vặn phải ra khỏi nhà, liền để cho nàng ở trong nhà của ta, để cho nương tử trong nhà ta khai đạo cho nàng, người cũng thường xuyên đi xem, hòa hoãn với nhau là được.”

Nhưng Trần Nguyên không nói với Triệu Ý những lời như vậy, hắn vỗ vỗ tay Triệu Ý, nói: “Tướng công của người nguyện ý vì người mà đổi mặt với những ngôn quan kia!”

Sương lạnh trên mặt Triệu Ý sớm đã bị đánh tan, toàn bộ đều là dáng tươi cười, nói: “Ủm tướng công, người yên tâm đi đi, ta tin tưởng Lý Nguyên Hạo nhất định không phải là đối thủ của người, chờ người đã trở lại, chúng ta lập tức thành thân!”

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Còn có, Công Chúa, Lăng Hoa bên kia, ta thật sự không thể phụ nàng, cũng không thể kéo dài được nữa, nàng vô danh không có thân phận theo hai ta năm, vô luận như thế nào...”

Triệu Ý tâm tình bây giờ vô cùng tốt, vung tay lên, nói: “Tướng công, người đừng nói nữa, ta không phải người bá đạo như vậy. Như vậy đi, trong vòng một tháng chúng ta kết hôn, người cũng tiếp Lăng Hoa vào cửa, có được không

Trần Nguyên biết, Triệu Ý buông ra cái lỗ hổng này là cực kỳ trọng yếu, Triệu Ý giống như là một cái đập, còn mình như là đống sỏi chống lũ chống thiên tai, lưng công bao cát, ra sức ném về hướng đập.

Nhưng chỉ cần lỗ hổng Lăng Hoa mở ra, tiếp theo, Tần Hương Liên, Hồ Diên Bích Đào, thậm chí Thẩm Nhụy, Gia Luật Lữ Linh, ngày sau còn có thể có thể có Triệu Tiên mỹ nữ, Nhật Bản, đều giống như thủy triều, dững mãnh tiến vào cuộc sống hạnh phúc của mình, lúc đó không phải nàng, một Công Chúa có thể ngăn cản được nước lũ.

359. Chương 346: Xin Xuất Quân

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 346: Xin xuất quân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trên triều đình, Lữ Di Giản cùng Bàng Cát đã không có chủ ý, những thứ đại thần khác cũng đều là im lặng không nói gì.

Trên mặt Nhân Tông lộ ra vẻ lo nghĩ, thần sắc bất an, tất cả bình tĩnh cùng tỉnh táo đã theo Kim Minh trại thất thủ mà thất lạc hết.

“Các người nói đi, chúng ta nên làm sao bây giờ?” Nhân Tông gần như gào thét.

Hắn luôn luôn tương đối ôn hòa đối với đám đại thần, khó chịu nhiều lắm cũng là tại thời điểm không có người, không nhẹ không nặng đá hai chân lên, nhưng hiện tại, Nhân Tông hiển nhiên có chút không kiềm soát nổi cảm xúc.

Mười vạn người trấn thủ hùng quan, rõ ràng lại để cho Lý Nguyên Hạo một mũi tên cũng không cần phóng, liền bị thất thủ rồi, mười vạn Khương binh kia không riêng gì chuyện không phát ra nổi tác dụng của đạo phòng tuyến thứ nhất, hiện tại lại thành trợ lực cho Lý Nguyên Hạo.

Xa Chu châu chỉ có tám trăm quân coi giữ, Lý Nguyên Hạo có hơn mười vạn người, thủ như thế nào đây?

Hạ Tùng tiến lên một bước, nói: “Vạn tuế, thành Xa Chu châu chính là kiên thành, tuy chỉ có tám trăm quân coi giữ, nhưng cư dân trong thành đều là dân Tống, chỉ cần Phạm Ung đại nhân trấn giữ thành, kiên trì đến lúc viện quân đến, vậy thì sẽ không có vấn đề gì!”

Hạ Tùng kinh doanh ở Tây Bắc nhiều năm, cực kỳ quen thuộc đối với mỗi một tòa thành trì, nếu như là hắn ở tại Xa Chu châu mà nói, có thể sẽ không có kiểu một ngày vài đạo mệnh lệnh thúc giục Lưu Bình, cũng sẽ không bại trận ở Tam Xuyên khẩu, đáng tiếc, Phạm Ung chính là một thùng cơm.

Nhưng Nhân Tông không biết Phạm Ung là thùng cơm, nghe xong lời Hạ Tùng nói, hắn thở dài một hơi, nói: “Hạ Thái úy cứ nói tiếp đi.”

Hạ Tùng nói: “Thần cho rằng, hiện tại người Đảng Hạng công phá Kim Minh trại, tuy lấy được ưu thế tại Xa Chu châu, nhưng là cũng bại lộ phương hướng của bọn hắn, chúng ta có thể phái binh đến đón đánh.”

Bàng Cát lúc này liền tiến về phía trước một bước, nói: “Vạn tuế, cựa thần cho rằng, Kim Minh trại thất thủ, vậy thì Hạ Từ khó từ bỏ trách nhiệm, hơn nữa còn một tội lâm trận bỏ chạy, tội không để xá, kính xin vạn tuế định đoạt!”

Nhân Tông hừ lạnh một tiếng, nói: “Hạ Từ, truyền ý chỉ trăm, mệnh lệnh biên quan tướng sĩ, truy nã Hạ Từ!”

Miệng Hạ Tùng bỗng nhúc nhích, cuối cùng cũng không nói gì, ở trên quan trường, có quy tắc ngầm, tuy Hạ Tùng bị liệt vào hàng quân tử, nhưng hắn còn chưa tới tình trạng như Phạm Trọng Yên, hắn không dám, cũng không muốn đánh vỡ quy tắc có lợi đối với tất cả mọi người này.

Kim Minh trại thất thủ rồi, cũng nên có người đến phụ trách mới được, lại để cho người nào chịu trách nhiệm? Nếu như truy cứu mà nói, nhất định là Phạm Ung, Hạ Từ, Lý Thế Bân.

Lý Thế Bân là người Khương, hơn nữa đã bị Lý Nguyên Hạo bắt đi, lúc này lại bắt hắn phụ trách, hiển nhiên không quá phù hợp, về phần Phạm Ung, cũng khẳng định không được.

Hiện tại Xa Chu châu còn cần hắn, Xa Chu châu không thủ được, cũng không cần mình truy cứu hắn, người bảo vệ cho Xa Chu châu, chính là anh hùng, ai cũng không thể truy cứu, cho nên, Hạ Từ thì cứ để Hạ Từ, so với tra trên lên vẫn tốt hơn nhiều.

Bàng Cát lại nói: “Vạn tuế, cựa thần tiến cử hiền tài hai vị tướng quân Nhậm Phúc, Tống Quảng, định có thể bình định được người Đảng Hạng!”

Tại vấn đề này, Hạ Tùng sẽ tuyệt đối không nhượng bộ, ngay lập tức, hắn tiến lên một bước, nói: “Vạn tuế thần cho rằng không ổn, Lý Nguyên Hạo là người rất có thể chinh chiến, từ tập kích một cử động Kim Minh kia để xem xét, hắn là một thân xảo trá dị thường, không phải tướng quân bình thường có thể ứng phó. Thái sư, chỉ sợ nhị tướng Nhậm Phúc Tống Quảng không phải đối thủ của Lý Nguyên Hạo.”

Bàng Cát xoay đầu lại, nói: “Thái úy quá lo rồi, Nhậm Phúc năm đó dùng hai ngàn nhân mã đại thắng một vạn tinh binh Liêu quốc, chính là lương tướng hiếm có của Đại Tổng ta, như thế nào lại thành tướng lãnh bình thường?”

Hạ Tùng đang định biện luận lần nữa, chỉ nghe Nhân Tông vỗ long ý, nói: “Đừng nói nữa!”

Hai người đều cảm mồm, gương mặt Nhân Tông nhìn về phía Lữ Di Giản, hỏi: “Tướng quốc vì cái gì không nói câu nào?”

Lúc này trong lòng Lữ Di Giản đang tại thâm kêu đáng tiếc, nói thật, hắn đã đào tốt một cái hố to cho Bàng Cát rồi, hơn nữa còn dẫn Bàng Cát đến phía trước hố to này, nếu như lại có thêm một chút thời gian, chính mình nhẹ nhàng đẩy, Lão Bàng này khẳng định sẽ tiến vào đó.

Lão Bàng gây thù hằn quá nhiều, đặc biệt là đám chính nhân quân tử, thời gian vừa qua, những chính nhân quân tử kia hận Lão Bàng tận xương, nếu chính mình đẩy hắn vào trong hầm, sẽ có rất nhiều người giúp mình lấp đất.

Nhưng hiện tại, Lý Nguyên Hạo đã cứu được Bàng Cát một mạng.

Lữ Di Giản biết rõ, chính mình phải dừng sự tình đó lại, hiện tại triều đình Đại Tổng phải ổn định, nghe Nhân Tông hỏi hắn, Lữ Di Giản tiến lên một bước, nói: “Vạn tuế, thần tiến cử một người hiền tài, có thể bình định hoạ Đảng Hạng.”

Nhân Tông nhìn hắn, nói: “Nói.”

Lữ Di Giản rất là bình tĩnh, nói: “Phạm Trọng Yên, Phạm đại nhân “

Bàng Cát ngây ngẩn cả người, Hạ Tùng cũng ngây ngẩn cả người, kể cả Nhân Tông, cũng có chút giật mình không thôi, nếu như là Hạ Tùng đề cử Phạm Trọng Yên, người đó cũng sẽ không kỳ quái, nhưng bọn hắn cũng không nghĩ tới, người nói lời này lại là Lữ Di Giản.

Sau một lát, Nhân Tông rất là khen ngợi, gật đầu nói: “Rất tốt, Tướng quốc có thể phân rõ vấn đề trái phải, bất kể ân oán cá nhân, lòng trầm rất an ủi, hiện tại trầm sẽ hạ chỉ, điều Phạm đại nhân trở về.”

Thời điểm không có việc gì, có thể cho đám tiểu nhân nhảy đáp vài cái, chân chính có khó khăn rồi, có lẽ là cần quân tử lo quốc lo dân như Phạm Trọng Yên đi ra, thay mình lo âu.

Không biết vì cái gì, vừa nghĩ tới Phạm Trọng Yên sẽ trở về giúp mình, trong lòng Nhân Tông đã có một ít lo lắng, nói: “Lý Nguyên Hạo sử dụng quỷ kế, đoạt hùng quan ta, còn làm Đại Tổng ta chịu thiệt, Thái sư, trầm chuẩn tấu của ngươi, lập tức lại để cho Nhậm Phúc Tổng Quảng chuẩn bị sẵn sàng, đợi Phạm đại nhân đến, sẽ nghe theo Phạm đại nhân điều khiển!”

Hạ Tùng lúc này liền nhú lông mày lại, hai cái võ tướng này đều là người của Bàng Cát, lại để cho Phạm Trọng Yên dẫn của bọn hắn lên trên chiến trường?

Hạ Tùng thật sự rất lo lắng, lúc này hắn liền nói: “Vạn tuế, thần cho rằng, nên phái một viên Đại tướng, triệu tập quân đội từ trong kinh thành, do Phạm đại nhân mang đi biên cương, như vậy mới có vẻ là hoàng thượng coi trọng biên quan.”

Nhân Tông tưởng tượng, cũng hiểu được có phần có đạo lý, liền nói: “Ừm, ái khanh nói rất hợp ý trầm, ái khanh cho rằng, ai có thể lãnh binh xuất chiến?”

Hạ Tùng lúc này nói: “Thiên Ba phủ Mộc nguyên soái đã một ngày ba lượt xin chiến, thần cho rằng, Mộc nguyên soái vô luận là tư lịch hay là bản lĩnh, đều là nhân tuyển có một không hai!”

Bàng Cát vừa nghe Hạ Tùng nói Mộc Quế Anh, sắc mặt lập tức thay đổi, Dương gia là cái gì? Dương gia chính là người đứng đầu đám võ tướng Đại Tổng, nếu quả thật để cho Mộc Quế Anh mang binh xuất chiến mà nói, mình muốn làm chút tay chân gì đó, căn bản là không có khả năng.

Đừng nhìn Tổng Quảng cùng Nhậm Phúc đối với chính mình theo lệnh mà làm, nếu như Mộc Quế Anh ra lệnh, hai người bọn họ sẽ không chút do dự mà đi chấp hành, tại đây, trong lòng chút ít võ tướng, mình kém xa so với Dương gia

Hắn lúc này liền nói: “Vạn tuế, Mộc nguyên soái xuất chinh rất thỏa đáng, chỉ là, cụt thần cho rằng, Lý Nguyên Hạo dám đến chiến tranh cùng Đại Tổng, trong đó khó tránh khỏi có Liêu quốc cho phép, chúng ta phải phái một viên Đại tướng trấn thủ biên quan Liêu quốc, đó mới là thượng sách!”

Nhân Tông cũng lo lắng Liêu quốc nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nghe xong liền gật đầu, nói: “Ừm, Thái sư nói rất có lý, trẫm cũng cho rằng, Đẳng Hạng không đủ để rung chuyển căn bản Đại Tổng ta, Liêu quốc mới là cái họa tâm phúc.

Nếu có Mộc nguyên soái xuất mã, có thể kinh sợ Liêu quốc, nhưng Hạ Thái úy nói cũng rất có đạo lý, Tướng quốc, trẫm muốn lại nghe nghe ý kiến của người.”

Lữ Di Giản lúc này liền nói: “Vạn tuế anh minh, thần cũng cho rằng, Mộc nguyên soái lúc này mang binh đi kinh sợ Liêu quốc là thích hợp nhất. Về phần ai hiệp trợ Phạm đại nhân, ta nghĩ không bằng đợi Phạm đại nhân đến, tự mình định đoạt, việc cấp bách lúc này, là đưa một đội quân đi trước biên quan, dùng để cho thấy vạn tuế quyết tâm, ổn định quân tâm.”

Nhân Tông gật đầu: “Tốt, liền y theo lời Tướng quốc nói, chư vị ái khanh ai nguyện ý lãnh binh đi trước?”

“Cái chi quân đội này, nói toạc ra chính là dẫn đầu tiên phong cho Phạm Trọng Yêm, cụt thần tự nhiên không thích hợp rồi!”

Hai người Tổng Kỳ, Văn Bác Ngạn đồng thời tiến lên, nói: “Hoàng thượng, vi thần nguyện ý!”

Nhân Tông có chút vui mừng, thời điểm vừa muốn ban ý chỉ xuống, bỗng nhiên trông thấy một thái giám đi đến, nói: “Vạn tuế, cấm quân Đô Chỉ Huy Sứ Trần Thế Mỹ Trần đại nhân đứng tại cửa ra vào cầu kiến, xin vạn tuế ân chuẩn để hần mang binh xuất chiến tranh với Đẳng Hạng!”

Hiện tại, chức quan của Trần Nguyên quá nhỏ, không có tư cách lên trên triều đình nghị sự, cho nên chỉ có thể để cho thái giám đến thông báo.

Nhân Tông nghe xong, liền nhíu mày nói: “Quân đội của hần vừa mới thành lập mới một tháng, hần đến xem náo nhiệt làm gì? Lại để cho hần trở về!”

Lữ Di Giản phảng phất như muốn nói cái gì, cuối cùng lại không nói ra được.

Thái giám này chân trước vừa đi, chân sau lại có một thái giám tiến tới, thái giám đằng sau thần sắc bối rối, mặt đầy sợ hãi, nói: “Vạn tuế, quân tình tiền tuyến truyền đến, quân ta tại Tam Xuyên khẩu gặp Lý Nguyên Hạo tập kích, một vạn quân sĩ, toàn bộ gặp nạn, ngoại trừ Đô đầu Hoàng Thượng Đức mang theo hơn ba mươi người anh dũng giết đường chạy ra bên ngoài, Lưu Bình, Thạch Nguyên Tôn, Quách Tuân và tướng lĩnh Xa Chu châu đều bỏ mình!”

Cả người Nhân Tông bỗng nhiên ngã ngồi trên ghế rồng

Nếu như nói Lý Nguyên Hạo tập kích Kim Minh trại là dựa vào mưu kế mà nói, nhưng một trận đánh kia, lúc này mới trôi qua thời gian bao lâu? Một vạn quân Tổng cứ như vậy mà không có?

Một vạn quân Tổng, Lưu Bình kia là loại người đọc thuộc binh thư, Quách Tuân dũng mãnh, cũng là nổi tiếng trong quân, cứ như vậy mà không còn? Nhân Tông cơ hồ dùng thanh âm run rẩy, nói: “Độc chiến báo cho trẫm nghe!”

Bọn hần còn không biết tin tức Lưu Bình Thạch Nguyên Tôn bị Lý Nguyên Hạo bắt được, chiến đấu trải qua, đều là Hoàng Thượng Đức nói, quá trình chiến đấu còn được trải qua Phạm Ung cân nhắc.

Một đào binh, một thùng cơm, bọn hần vì trốn tránh trách nhiệm của mình, bọn hần đã đẩy toàn bộ khuyết điểm thất bại lên trên người chút ít dũng sĩ chết đi kia.

Bọn hần nói, người Đẳng Hạng biến thành hung mãnh dị thường, Lưu Bình trúng kế, hoàn toàn không có bất cứ quan hệ nào đến Phạm Ung, là Lưu Bình khinh địch, là Thạch Nguyên Tôn liều lĩnh, sợ địch không tiến, là Quách Tuân hữu dũng vô mưu.

Đương nhiên, chủ yếu có lẽ là Lý Nguyên Hạo quá giáo hoạt, người Đẳng Hạng quá hung mãnh.

Thái giám trải qua đọc một lần cuộc chiến đấu do Phạm Ung cùng Hoàng Thượng Đức phủ lên, người Đảng Hạng hung mãnh, triệt để khiến cho tất cả đại thần sợ hãi người, bọn hắn đều đột nhiên cảm thấy, cái tên Lý Nguyên Hạo này, giống như còn đáng sợ hơn một ít so với người Liêu quốc.

Tổng Kỳ đứng ở chỗ đó, tuy có lẽ vẫn là muốn lĩnh quân xuất chiến, nhưng sắc mặt của hắn đã biến thành tái nhợt, tin tưởng vừa rồi đã toàn bộ không còn, Văn Bác Ngạn lại càng bước chân lay động một chút, vô ý thức muốn lui về, lại phát hiện, hiện tại lui về, giống như không quá phù hợp.

Con mắt Nhân Tông bắt được thần thái của bọn hắn, nhẹ tay nhẹ vung lên: “Hai người các ngươi lui ra đi, các ngươi không phải đối thủ của Lý Nguyên Hạo.”

Văn Bác Ngạn lập tức lui trở về, Tổng Kỳ lại do dự một chút, nói: “Vạn tuế, thần nguyện ý thử một lần “

Nhân Tông đau khổ cười một tiếng, nói: “Lui ra đi, Lưu Bình đọc binh thư, Quách Tuân dừng cảm tam quân, hai người bọn họ đều không được, người đi thử cái gì? Thử vận khí sao?”

Tổng Kỳ không có lời nào để nói, chính hắn cũng thừa nhận, phương diện bài binh bố trận, hắn kém hơn Lưu Bình rất nhiều.

Nhân Tông nhìn cả triều văn võ, hỏi: “Chư vị ái khanh, ai có người lựa chọn thích hợp?”

Không có người nói chuyện, Tổng triều dương văn ức vô nhiều năm như vậy, trẻ tuổi đều đi đọc sách, ai có thể làm tiên phong cho Phạm Trọng Yên đây?

Ngay tại lúc hoàn toàn yên tĩnh, thái giám vừa rồi đi đã trở lại: “Vạn tuế, Đô Chỉ Huy Sứ Trần Thế Mỹ viết một phong huyết thư, khẩn cầu vạn tuế phê chuẩn hắn xuất chiến!”

Nhân Tông sửng sốt một chút, Lữ Di Giản biết rõ lúc này là thời điểm mình nên hỗ trợ rồi, liền tiến lên một bước, nói: “Hoàng thượng, Trần Thế Mỹ có chút cơ trí, đã từng đi qua Đảng Hạng, cũng đã giao thủ cùng Lý Nguyên Hạo, hơn nữa, cũng không có hại chịu thiệt, thần cho rằng, nếu để một viên Đại tướng làm tùy tướng, nhất định có thể đảm nhiệm!”

Nhân Tông do dự thời gian rất lâu, hắn thật sự hi vọng lúc này có thể có những người khác đứng ra làm nhân tuyển.

Đó cũng không phải hắn không tin nhiệm đối với Trần Nguyên, chỉ là, Lý Nguyên Hạo mấy ngày nay đã mang đến cho Nhân Tông nhiều “mừng rỡ” lắm, tựa như Trần Nguyên phỏng chừng, Nhân Tông có chút sợ, hắn không muốn để cho Trần Nguyên đi mạo hiểm, bởi vì việc này quan hệ đến hạnh phúc Triệu Ý.

Một đứa con gái của mình đã sinh hoạt trong thống khổ rồi, hắn không muốn làm cho đứa thứ hai cũng đứt từng khúc ruột gan, từ góc độ này mà nói, Nhân Tông không phải là một vị hoàng đế tốt, hắn cân nhắc quá nhiều vì người nhà.

Hắn không làm được như Khang Hi, đưa con gái cho người khác, sau đó lại tự tay xử lý con rể của mình.

Nhưng hiện tại, hắn giống như không có lựa chọn nào khác, Nhân Tông cuối cùng mới nói: “Để cho hắn tiến đến.”

Trần Nguyên đi vào triều đình, đã làm tốt chuẩn bị đối diện với mấy lão thần này, nhưng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, ngoại trừ một mình Nhân Tông đưa ra nghi vấn đối với chính mình, hỏi mình có thể mang binh bên ngoài hay không, những người khác, rõ ràng đều là giơ hai tay tán thành.

Là mình nhân duyên thật tốt, làm bọn hắn đều ủng hộ chính mình, hay là nhân duyên quá kém, bọn hắn thậm chí đang nghĩ để cho mình đi chịu chết? Trần Nguyên không biết, chỉ là, tất cả mọi người ủng hộ hắn, Nhân Tông tự nhiên không thể phản đối.

Làm nhạc phụ đại nhân tương lai, Nhân Tông thấy Trần Nguyên đã định chủ ý, có chút bất an nói: “Trần Thế Mỹ, lần này ngươi làm tiên phong cho Phạm đại nhân, đến Xa Chu châu, nếu thành Xa Chu châu đã bị vây hãm, cứ chờ Phạm đại nhân đến, ngoài ra, không được khinh địch Liêu lĩnh.”

Trần Nguyên sửng sốt một chút, ý nghĩ này của Nhân Tông tuyệt đối không được, chính mình đi chuẩn bị chiến tranh, nếu có cơ hội chiến mà nói, Trần Nguyên sẽ tuyệt đối không buông tha, đợi Phạm Trọng Yên đi? Vậy thì rau cúc vàng cũng héo rồi.

Thời điểm hần còn chưa nghĩ ra nói cái gì để phù hợp, một bên, Lữ Di Giản liền mở miệng: “Vạn tuế, Thế Mỹ sinh trưởng ở nông thôn, rất cơ trí, Phạm đại nhân lại rất tại ổn trọng, hai người bọn họ hỗ trợ lẫn nhau, tất nhiên sẽ phối hợp. Cựu thần biết rõ vạn tuế thương tiếc tài Thế Mỹ, nhưng tình huống tiền tuyến khó liệu, hãy để cho Thế Mỹ tự mình quyết định thì tốt hơn.”

Nhân Tông cuối cùng cũng gật đầu, nói: “Được rồi, Trần Thế Mỹ, ngươi còn có cái yêu cầu gì, cứ việc nói với trẫm.”

Trần Nguyên nói: “Vạn tuế, vi thần có hai chuyện, hi vọng vạn tuế đáp ứng, chỉ cần vạn tuế đáp ứng rồi hai chuyện này, vi thần cam đoan có thể đánh tốt một trận!”

Nhân Tông cười một tiếng, nói: “Chớ nói hai điều kiện, hai mươi điều kiện ta cũng vậy đáp ứng!”

Hai chuyện này có quan hệ đến hai mươi chuyện khác, Trần Nguyên lúc này liền nói: “Thần hi vọng vạn tuế có thể để cho thần thoải mái hành động!”

tinhlinh2

360. Chương 347: Tiền Nhiều

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 347: Tiền nhiều

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhân Tông suy nghĩ một chút, trước kia võ tướng xuất chinh đều là do văn nhân chỉ huy, điểm này giống như có chút không hợp quy củ, chỉ là, bản thân Trần Nguyên cũng không phải là võ tướng, nhìn những ngôn quan phía dưới kia, không có người nào đứng ra nói chuyện.

Nhân Tông lúc này liền gật đầu: “Tốt, trẫm đáp ứng ngươi, chỉ cấp ngươi một gã đại thần giám quân, về phần sự tình chiến tranh, ngươi tự mình làm chủ.”

Trần Nguyên biết rõ, đây đã là kết quả tốt nhất, hần cũng mãn ý rồi, trong lòng nhiều hơn một chút nắm chắc, lập tức đưa ra vấn đề thứ hai, vấn đề này, nếu như Nhân Tông lại đáp ứng mà nói, vậy thì trong lòng hần lại càng nắm chắc.

”Vạn tuế, thần muốn điều quân đội sở thuộc Chỉ huy sứ Địch Thanh ở Ngồi Kiều quan đến, để cho bọn họ hiệp trợ vi thần.”

Địch Thanh hiện tại, chỉ là bởi vì năm trước ngăn cản Lý Nguyên Hạo công kích mà vừa mới có chút danh khí, cái Chỉ huy sứ nhỏ nhỏ này, Nhân Tông tự nhiên sẽ thỏa mãn yêu cầu Trần Nguyên, nói: “Trẫm đồng ý!”

Trong lòng Trần Nguyên mừng rỡ, Địch Thanh là cái loại người có năng lực, người có năng lực thiếu, đúng là sân khấu, lần này Trần Nguyên hợp tác cùng Địch Thanh, nhất định sẽ để cho không gian Địch Thanh biểu diễn, đương nhiên, có Địch Thanh, Trần Nguyên càng có nắm chắc làm cho Lý Nguyên Hạo đẹp mắt.

Ngay tại thời điểm hần vạn phần mừng rỡ, Tống Kỳ sau lưng bỗng nhiên lại đứng dậy, nói: “Vạn tuế, thần chờ lệnh, xin cùng Trần Đô Chỉ Huy Sứ cùng nhau xuất chinh!”

Hần cái này thái độ làm cho Trần Nguyên sửng sò, trong lòng không khỏi nổi lên câu nói thầm, không biết tiểu tử này lại đánh cái chủ ý gì đây.

Kỳ thật, Tống Kỳ không có chủ ý gì cả, hần chỉ thật tâm muốn lo âu vì hoàng thượng muốn tại thời điểm nguy cấp này làm, động thân ra gánh vác.

Nhân Tông cũng đồng ý, dù sao cũng phải có đại thần đi làm giám quân, Tống Kỳ đã hợp tác qua với Trần Nguyên, hần đi cũng tốt.

Nhân Tông lại để cho Trần Nguyên cùng Tống Kỳ đi chuẩn bị ngay lập tức, hai ngày sau, suất quân xuất chinh, về phần chi quân đội Dịch Thanh Trần Nguyên yêu cầu kia, sẽ ở Khánh Châu đợi bọn hắn.

Bọn hắn chỉ là tiên phong, tại tất cả mọi người nhìn vào, cũng chỉ là tác dụng yên ổn quân tâm.

Coi như là Tống Kỳ hiện tại, trong lòng hắn cũng đang nghĩ cách nên đi biên quan ổn định lại thế cục như thế nào, đợi cho Phạm Trọng Yên đến, lại phối hợp tất cả quân đội, phản kích, công kích người Đảng Hạng.

Trần Nguyên muốn, đúng là cái hiệu quả này, nếu như các người biết ta có thể đánh thắng rồi, ta còn cho các người mừng rỡ thế nào được đây?

Tan triều, Tống Kỳ liền kéo Trần Nguyên lại, nói: "Thế Mỹ, hiện tại dẫn ta nhìn quân đội xem."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, cái giám quân này ít nhất coi như là hợp cách, biết rõ chuyện thứ nhất cần làm, chính là đi xem binh sĩ, không giống một ít đại thần, căn bản không hiểu chiến tranh, biết mình phải xuất chinh, đầu tiên lại là về đoàn tụ nhà cùng vợ con.

Lần trước đàm phán, hai người hợp tác coi như vui sướng, nhưng lần này cũng có thể vui sướng sao?

Trần Nguyên không trực tiếp trả lời hắn, mà là hỏi: "Tống đại nhân, có một vấn đề ta phải hỏi rõ ràng mới được, chức quan người lớn hơn so với ta, trong cái quân đội này, là nghe lời người, hay là nghe ta đây?"

Tống Kỳ nghiêm mặt, nói: "Vừa rồi vạn tuế đã nói rõ, sự tình chiến tranh nghe lời người, chức trách của ta là giám sát hành vi của người, Thế Mỹ yên tâm, lời không nên nói, một câu ta cũng sẽ không nói."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Vậy là tốt rồi, ha ha, Tống đại nhân đừng nên trách, người cũng biết ta chính là một người mua bán, từ tục tiêu nói trước đã, thời điểm ngày sau gặp phải phiền toái, chúng ta lại nói không rõ ràng, vậy cứ như thế đi, chúng ta không đi quân doanh, có nhiều thứ phải chuẩn bị."

Tống Kỳ hỏi: "Cái này, ngày mai sẽ phải xuất chinh rồi, có đồ vật gì đó có thể quan trọng hơn so với đi xem binh sĩ?"

Trần Nguyên vung tay lên, nói: "Tiền."

Trong tay Trần Nguyên hiện tại không có bao nhiêu tiền, vì kiến lập cái chi quân đội này, vì để cho sức chiến đấu quân đội càng mạnh hơn một ít, tiền của hắn, trên cơ bản đều đã quăng hết, nhưng cho dù phải mượn, cũng muốn mượn đến mới được.

Ba vạn quan tiền, Trần Nguyên từ chỗ Trần Thế Trung, A Mộc Đại mượn tới năm nghìn quan, chính mình cầm năm nghìn, sau đó hỏi Triệu Ý mượn một vạn, một vạn cuối cùng là Tống Kỳ cấp cho hắn.

Ba vạn quan, xếp thành một cái đồng nhỏ, nằm ở trên mặt đất trong quân doanh.

Trần Nguyên đứng ở bên cạnh nhìn đồng tiền dưới chân, đứng trước ba nghìn quân sĩ đối diện, nói: "Tin tưởng các huynh đệ cũng đã biết, chúng ta phải đi chiến tranh cùng người Đảng Hạng, những số tiền này, là cho các người."

Hắn mà nói tới chỗ này, trong ánh mắt những binh lính kia không có chút hưng phấn nào, cái loại hào quang bình thường trông thấy tiền không thấy đâu nữa, dựa theo quy củ quân đội Tống triều trong dĩ vãng, tiền này là mua mạng bọn hắn.

Trần Nguyên nhìn biểu lộ các binh sĩ, liền cười một chút, hỏi: "Ta biết rõ các người nghĩ như thế nào, đây là tiền mua mạng sao?"

Hắn dùng chân đá đồng tiền chồng chất một chút, nói: "Ba vạn quan, nếu như là mua mạng tiền mà nói, đó là ta ra tay keo kiệt rồi, mười vạn quan tiền một cái mạng, mang huynh đệ của ta không rẻ như vậy. Mọi người nhận thức Trần Thế Mỹ ta không phải một ngày hay hai ngày, các người nói xem, ta là người hẹp hòi sao?"

Lúc hắn đang nói cười, dáng tươi cười thật sự là có sức cuốn hút, đặc biệt là dưới tình huống các binh sĩ đều thập phần khẩn trương, nghe nói không phải tiền mua mạng, tâm tình những binh lính kia thoải mái hơn không ít.

Có ít người lập tức nói: "Tướng quân đương nhiên không ky bo, luôn luôn để ta uống hoa tửu, những huynh đệ quân doanh khác trông thấy chúng ta, liền cực kỳ hâm mộ, đây đều là nhờ phúc của tướng quân!"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Những số tiền này không phải cho các người, là cho các người mang về nhà, cho cha mẹ, nương tử, còn có đứa trẻ của các người. Bởi vì chúng ta phải đi một chuyến xa nhà, ta mang các người đi, đoạn thời gian này, cuộc sống của bọn hần, ta phải thay các người cân nhắc tốt, mỗi người mười quan, nên đủ rồi chứ?"

Bọn hần nhiên đều có chút kích động, trong lòng bọn hần rất lo lắng cho gia đình của mình, tại niên đại này, làm việc tay chân đều phải dựa vào lao động, một gia đình mất đi nam nhân, ý vị như thế nào, trong lòng mỗi người đều rất rõ ràng.

Trước kia chưa từng có quan trên quan tâm đến vấn đề này, hiện tại, Trần Nguyên nói ra, ít nhất nói rõ, tướng quân khuôn mặt giống tiểu bạch kiêu này thật sự suy nghĩ vì chính mình.

Có một người quân sĩ tuổi còn trẻ đứng dậy nói: "Tướng quân, ta không có người thân, tiền này, ta từ bỏ, để cho các huynh đệ khác dùng đi."

Trần Nguyên nhìn hần một cái, hỏi: "Người tên là gì?"

Quân sĩ kia nói: "Ta gọi Cao Nghênh Hỉ."

Trần Nguyên nở nụ cười với hần, nói: "Tốt, ta nhớ người rồi, trở về đi."

Tiếp theo, hần nói với mọi người: "Đây không phải tiền mua mạng, bởi vì ta căn bản không có ý định đưa cho các người tiền mua mạng, các người là binh sĩ tốt nhất Đại Tổng, trong tay các người, cầm binh khí tốt nhất Đại Tổng, ta mang bọn người đi Đẳng Hạng, là để cho các người giết người."

Trần Nguyên nói rất bình tĩnh, nhưng các binh sĩ lại tương đối tin phục, bởi vì hơn một tháng đến nay, toàn bộ lời Trần Nguyên nói, hần đều làm được, nói ban thưởng liền ban thưởng, nói tăng lên liền tăng lên, cái này lại khiến cho các binh sĩ, tại trong lúc vô hình, đã tạo thành một loại ý thức, đó chính là vị tướng quân này không nói khoác lác.

"Đương nhiên, nếu như vị huynh đệ nào thật sự không may mắn mà nói, ta có thể nói cho các người biết, huynh đệ của ta đáng bao nhiêu tiền..."

Trần Nguyên duỗi năm ngón tay ra: "500 quan!"

Phía dưới lập tức một mảnh xôn xao, 500 quan, cái này trong mắt binh lính, chính là con số thiên văn, có số tiền kia, cha mẹ của mình có thể an ổn sống thêm vài thập niên, con của mình có thể không lo chuyện lớn lên.

Có người thậm chí chắc chắn, nếu như mấy cái chữ này là thật sự, như vậy có thể dùng tánh mạng mình để đổi lấy hạnh phúc cho người nhà hay không?

"Tướng quân, thật sự sao?"

Đối mặt với con số thiên văn, những binh lính này có lẽ là vẫn nổi lên nghi kỵ.

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Đương nhiên là thật, chỉ là, ta hi vọng không ai đến lĩnh số tiền kia, nói đến đây thôi, hiện tại ta hỏi các huynh một tỷ lệ, chúng ta đi để làm cái gì?"

"Giết người, giết người!"

tinhlh2

361. Chương 348: Bẫy Vợ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 348: Bẫy vợ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Các binh sĩ la hét rung trời, Tống Kỳ cùng đi theo Trần Nguyên không khỏi có cảm giác cảm xúc mình đang bành trướng, từng thanh trường thương giờ lên cao trước mặt, giống như muốn đâm rách trời xanh.

Trần Nguyên rất là thoải mái, nói: “Tốt, mọi người đều biết là được rồi, bắt đầu từ hiện tại, đến buổi sáng ngày mai, là thời gian tự do, mọi người có thể làm chuyện chính mình muốn làm, giải tán đi!”

Binh sĩ có gia đình đều về nhà, không nhà liền tụ cùng một chỗ, đi uống một chén thỏa thích, chuyện này là quy củ cũ trong quân đội, Trần Nguyên cho tiền, bữa tiệc này uống, khẳng định lại càng tận hưởng hơn.

Tống Kỳ chứng kiến thần sắc các binh sĩ, liền đi trước mặt đến Trần Nguyên nói: “Thế Mỹ, ta xem người làm tướng quân thật sự không tệ.”

Trần Nguyên cười nói: “Vậy thì Tống đại nhân xem ta đàm phán như thế nào?”

“Cũng rất không tồi.”

Tuy Tống Kỳ thông minh, nhưng vừa so sánh với Trần Nguyên, hẳn hiển nhiên thuộc về một loại tương đối trung thực, lời vừa ra khỏi miệng, Trần Nguyên lập tức nói: “Đa tạ Tống đại nhân khách lễ, kỳ thật, cũng là không có biện pháp nào nữa, ta có một bản lĩnh, làm cái gì cũng đều giống nhau, vung tiền ra, ha ha.”

Tống Kỳ nhìn Trần Nguyên, rất muốn nói hán hai câu, cuối cùng lại không có lời phản bác, đành phải nói: “Bất kể như thế nào, người có thể tự mình chuẩn bị tiền phát thưởng cho các binh sĩ, điểm này, ta rất bội phục người.”

Người biết không, thời điểm chính người phụ trách cung cấp kinh phí cho Tôn Công Sáng, ta còn không biết đó là như thế nào, nhưng lần trước nghe nói người còn vì những học sinh đi thi kia dựng nhà gỗ, lần này là tự mình lấy tiền khao thưởng binh sĩ, ta thật sự đã cái nhìn khác về người!”

Trần Nguyên cười một tiếng: “Ngân vạn đừng sùng bái ta!”

Tống Kỳ đánh cho hán một quyền, nói: “Sùng bái? Người còn kém xa lắm, đưa giấy vay nợ cho ta. Nếu như ta biết rõ người vay tiền là khao thưởng binh sĩ, ta căn bản sẽ không để cho người ghi giấy vay nợ, nói cái gì ta cũng là giám quân, ít nhất, trên cái sự tình này, không thể kém hơn so với người.”

Trần Nguyên nói: “Giấy vay nợ để lại chỗ này của ta đi, nói thật với người, nếu đánh thắng cuộc chiến này, tiền kia, ta sẽ lập tức lấy được trở lại, đến lúc đó, đừng nói một vạn tiền vốn này, ngay cả tiền lãi, ta cũng cho người.”

Tống đại nhân, cái binh doanh này cũng nhìn rồi, ta phải đi về, thoáng an bài sự tình trong nhà một tý mới được, nếu ngày không có việc gì, cũng trở về nhà đi, buổi sáng ngày mai, đừng đến muộn là được rồi.”

Thời điểm Trần Nguyên trở lại sơn trang, Triệu Ý thật sự đưa đại Công Chúa cho tới, nói thật, Trần Nguyên rất là hiếu kỳ đối với đại Công Chúa, cái nữ nhân yêu mến một tên thái giám này, đến cùng phải giống như những người bên ngoài kia nói hay không, là rất người đàn bà không nói đạo lý, không tuân thủ nữ tắc, rất chanh chua hay không?

Đại Công Chúa và Triệu Ý ngồi cùng một chỗ, ở trong một gian phòng phía sau.

Lần đầu tiên Trần Nguyên gặp nàng, ánh mắt có chút giật mình, khuôn mặt nàng rất đẹp, cùng so sánh với vẻ điêu ngoa của Triệu Ý, đại Công Chúa có vẻ thanh tú hơn rất nhiều.

Nhân Tông nói nàng có “tính tình khiết chí thiện”, ít nhất, ấn tượng đầu tiên nàng cho Trần Nguyên chính là như vậy .

“Bái kiến Công Chúa.” Trần Nguyên khom người chào đối với đại Công Chúa.

Đại Công Chúa đứng dậy, có chút cúi người, Triệu Ý nói: “Tỷ tỷ, người này là Trần Thế Mỹ, người yên tâm đi, là hán nói với ta, để cho người tới nơi này, hẳn không sợ phiền toái đâu!”

Trần Nguyên vừa nghe lời này, chỉ biết đại Công Chúa có khả năng không dám chắc, vì vậy liền nói: “Công Chúa yên tâm, trong khoảng thời gian này, người cứ ở lại chỗ này của ta, nếu có lời tắt yếu phải nói, ta sẽ đi nói rõ ràng cùng Lý Vĩ, không có bất cứ phiền phức gì đâu.”

Triệu Ý một vỗ bàn, nói: “Người nói cùng hần làm cái gì? Không phải người đã đáp ứng giúp ta đánh hần một trận sao?”

Đại Công Chúa giữ chặt Triệu Ý, cười một tiếng về hướng Trần Nguyên, nói: “Vốn không muốn gây thêm phiền toái cho các người, chỉ là, Phụ hoàng đã đóng cửa cửa cung, tại đây, ngoài hoàng thành ra, xác thực là ta đã không còn chỗ nào có thể đi, chỗ Lý Vĩ đó, ta không đi, nếu như Phụ hoàng truy cứu xuống, ta sợ liên lụy đến các người.”

Trần Nguyên vừa rồi đã nói về Lý Vĩ, lúc sau liền chứng kiến, khoe miệng đại Công Chúa hiện lên vẻ tươi cười, đó là dáng tươi cười miệt thị, hiển nhiên, hiện tại Lí gia làm như thế nào, nàng cũng đã không để trong lòng.

Đại Công Chúa nói tiếp: “Nếu như, nếu như có thể mà nói, người có thể mang ta đi Lạc Dương hay không?”

Trần Nguyên sững sờ, Lương Hoài Cát đã bị sung quân đến Lạc Dương, hần không nghĩ tới, vị Công Chúa này rõ ràng lại si tình đến nước này.

Đại Công Chúa rất đáng thương, mặc kệ nữ nhân nào, si tình đến tình trạng như thế, đều là người đáng thương.

Lương Hoài Cát càng đáng thương, hần một mực dùng tất cả những gì mình có, cho dù là tánh mạng, chiếu cố nữ nhân này, nhưng hần đến tư cách yêu cũng không có.

Triệu Ý hiển nhiên là đứng ở đại trên lập trường Công Chúa để nói chuyện, lúc này nàng liền nói: “Thế Mỹ, người giúp đỡ tỷ tỷ đi, chỉ cần có thể đã lừa gạt thủ vệ ở cửa thành, tỷ tỷ liền có thể tìm tới Lương Hoài Cát.”

Trần Nguyên nhìn đại Công Chúa, lại kiên định lắc đầu, nói: “Công Chúa, xin thứ cho tại hạ nói thẳng, nếu như người đi, Lý Vĩ sẽ chết!”

Đại Công Chúa hừ một tiếng, hỏi: “Chuyện đó liên quan gì đến ta?”

Mấy chữ này tràn đầy coi thường, tất cả người nghe được mấy chữ này, đều nên biết quan hệ giữa bọn hần đã vô pháp văn hồi.

Cánh cửa thoáng một tý đã bị đẩy ra, đại Công Chúa nhìn qua, là Lý Vĩ sắc mặt tái nhợt.

Trên mặt của nàng không có chút biến hóa nào, bởi vì trong lòng của nàng, Lý Vĩ, thật sự đã là “Chuyện đó liên quan gì đến ta”.

Triệu Ý lại kinh ngạc một hồi, tiếp theo liền giận dữ nói: “Trần Thế Mỹ!”

Trần Nguyên tiến lên, đưa tay đặt ở ngoài miệng Triệu Ý, nói: “Người không cần nói lời nào, Lý huynh chỉ có hai câu muốn nói cùng với Công Chúa thôi.”

Lý Vĩ từ từ tiến đến, đi đến đại trước người Công Chúa, quỳ xuống, một đại nam nhân, vậy mà hần đột nhiên liền khóc ồ lên, nói: “Ta van cầu người, ta van cầu người, không cần phải làm sự tình náo loạn lớn hơn, được chứ?”

Đại Công Chúa chuyển thân qua, khinh bỉ nhìn Lý Vĩ, nói: “Người hiện tại mới cầu ta? Lúc trước chúng ta đã nói về phân thuê phòng, người cũng nói, mặc kệ chuyện của ta, vì cái gì người còn muốn nửa đêm đi đến gõ cửa!”

Lý Vĩ nói: “Thư của các người bị mẫu thân của ta nhìn thấy, ta không đi không được, ta đã nói cùng với người, ta ngủ trên mặt đất là được rồi, vì cái gì mà các người không chịu nhường một bước?”

Cái này là một câu nam nhân thường nói nhất bên trong đại chiến mẹ chồng nàng dâu, mẹ chồng nàng dâu Lí gia đại chiến lại càng bất đồng, bởi vì thân phận nàng dâu đặc thù, trận chiến đấu này cũng nhất định không phải một hồi chiến đấu bình thường.

Đại Công Chúa nói: “Ta sẽ không nhượng bộ, nếu nhượng bộ một bước, nàng còn có thể để cho người lên trên giường của ta, còn có thể giống như trước vậy, bắt ta bưng trà rót nước cho nàng, Lý Vĩ, nếu như người là nam nhân mà nói, hay ghi một phần thư bỏ vợ cho ta!”

Trần Nguyên tiến lên, giúp đỡ Lý Vĩ đứng dậy, rót chén nước cho hần, nói: “Lý huynh, Công Chúa trong khoảng thời gian này sẽ ở chỗ này với ta, ta hi vọng người đừng tới quấy rầy nàng, người có thể làm được hay không?”

Lý Vĩ gật gật đầu: “Tốt, Công Chúa, người không muốn đi, ta sẽ đi thay người tìm Lương Hoài Cát, ta đón hần về là được.”

Lời này nói ra làm đại Công Chúa lập tức ngậy ngấn cả người, Triệu Ý cũng ngậy ngấn cả người.

Tại đây, trong sân chiến đấu, tất cả mọi người có thể thiên về Công Chúa, thiên về mặt mũi Lí gia, thậm chí có người hiểu chuyện, nghĩ tới Lương Hoài Cát.

Nhưng đáng thương nhất chính giữa câu chuyện này, lại chính là Lý Vĩ, một người nam nhân, bị một thái giám đoạt lão bà đi rồi, vậy thì hôn nhân người khác thoát nhìn vô cùng vinh quang kia, đã trở thành trò cười cho cả Biện Kinh.

Công Chúa đau đớn, có thể khóc lóc, có thể không biết xấu hổ mà về hoàng cung.

Lương Hoài Cát đau đớn, có thể đi Lạc Dương, nhưng Lý Vĩ thì sao? Mặc dù tiếp tục như vậy sẽ rất thống khổ, Lý Vĩ cũng phải tiếp tục, lúc này, không phải Lý Vĩ không muốn buông tay, là những người biện hộ kia không cho phép hần buông tay, trong lòng của hần có bao nhiêu đau nhức, có người nào thay hần nghĩ tới hay không?

“Thật sự?” Đại Công Chúa do dự hồi lâu mới hỏi một câu.

Lý Vĩ gật đầu: “Thật, ta có thể dẫn hần vụng trộm tới thăm người, nhưng người không được ly khai Biện Kinh, nếu người đi mà nói, không riêng Lí gia chúng ta xong rồi, Lương Hoài Cát cũng hần phải chết không thể nghi ngờ.”

Đại Công Chúa nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên gật đầu.

Không khí giữa hai người hòa hoãn hơn một ít, Trần Nguyên lôi kéo Triệu Ý ra khỏi phòng.

Triệu Ý vẫn còn có chút phẫn nộ: “Tại sao người lại mang tên kia đến đây?”

Trần Nguyên thở dài một tiếng: “Công Chúa của ta à, người ta hiện tại tốt xấu cũng là một đôi, chuyện này là gia sự người ta, muốn triệt để giải quyết tốt, phải làm cho bọn họ ngồi cùng một chỗ, chậm rãi thương lượng mới được.

Hỗ trợ tựa như người chỉ có thể càng giúp càng rắc rối, người xem bọn hần đi, bây giờ không phải là đang ngồi cùng một chỗ thương lượng sao? Lý Vĩ người ta đã nguyện ý đi tìm Lương Hoài Cát rồi, còn muốn thế nào nữa? Bức đến tai nạn chết người, đối với ai cũng không có chỗ tốt.”

Triệu Ý thật bất ngờ với chuyện Lý Vĩ nguyện ý đi tìm Lương Hoài Cát, nhưng lại càng hài lòng hơn.

Cho nên, nghe Trần Nguyên nói như vậy, liền nở nụ cười, nói: “Ừm, ta chỉ biết người có biện pháp hay hơn ta, người có khả năng giúp đỡ thành toàn tỷ tỷ của ta và Lương Hoài Cát không?”

Cái này thì Trần Nguyên không thể, nguyên nhân rất đơn giản, đưa một nữ nhân cho thái giám, mặc dù là nàng tự nguyện, Trần Nguyên cũng hiểu được, đây là làm bậy.

Hần nói rất đơn giản với Lý Vĩ: “Lương Hoài Cát là thái giám, hiện tại Công Chúa mê luyến hần, người càng ngăn cản, bọn hần càng cảm giác thập phần cần đối phương. Không bằng người để cho bọn họ ở cùng một chỗ, một lúc sau, Công Chúa liền sẽ phát hiện, tuy Lương Hoài Cát có thể thỏa mãn nhu cầu tinh thần của nàng, nhưng trên sinh hoạt vẫn không bằng người.”

Lý Vĩ tiếp nhận đề nghị của Trần Nguyên, cái đoạn hôn nhân này đã là cái sỉ nhục đối với hần, nhưng hần phải gấn bó cùng đoạn hôn nhân này cả đời.

“Nhìn sự tình thế nào, đi một bước xem một bước, hiện tại người không nên làm bừa, nếu ta nghĩ ra biện pháp, đó chính là người buộc ta đi chết!” Trần Nguyên nói với Triệu Ý.

Triệu Ý vội vàng lấy tay nhẹ nhàng đánh cho hần hai cái, nói: “Phi phi, không cho nói cái chữ kia, người lập tức phải xuất chinh rồi, không cho nói, biết chưa?”

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: “Vâng, tuân ý chỉ Công Chúa!”

Nói xong, liền dựa vào hướng Triệu Ý, hỏi: “Người xem, hiện tại sắc trời còn sớm, người lát nữa mới phải hồi cung? Chúng ta vào trong phòng, làm chút gì đó trước được không?”

Sắc mặt Triệu Ý đỏ lên, nhăn nhó nói: “Đi vào trong phòng làm cái gì?”

Trần Nguyên đã đặt thân thể nàng ở trên người, nói: “Đúng là chuyện người thích nhất rồi, lần này chúng ta đổi nhiều kiểu mới.”

Thời điểm nắm tay Triệu Ý, đang chuẩn bị làm chút gì đó, chợt nghe bên ngoài có người hô: “Trần đại ca, Trần đại ca, nghe nói người sắp đi đánh giặc rồi, huynh đệ lại tới tìm người!”

Tâm tình Trần Nguyên đã nổi lên rồi, lại mạnh mẽ bị cắt đứt, trong lòng thật sự rất là phần nộ, buông Triệu Ý ra, liền xông ra ngoài, nói: “Người không cùng mẹ người đi đánh giặc sao?”

Dương Văn Quảng đứng ở bên ngoài hành lang, nói: “Mẹ của ta không mang ta đi!”

Trần Nguyên nhìn hắn một cái, nói: “Biết rồi, buổi sáng ngày mai hãy đến!”

Nói xong, liền muốn trở về tìm đến Triệu Ý, Dương Văn Quảng lại nhảy vài bước lên trên, nói: “Đại ca, ta còn mang theo huynh đệ đi ra, bây giờ đang ở bên ngoài kia, ta mang người xem bọn hắn!”

Trần Nguyên nóng lòng nói: “Chính người xem là được rồi à, Tiểu Hầu gia, ta còn có việc muốn làm!”

Dương Văn Quảng dùng hai bàn tay to chế trụ cánh tay Trần Nguyên, nói: “Nói cái gì vậy, đừng hô ta là Tiểu Hầu gia, giống thời điểm còn ở tại Liêu quốc, ta nói người là đại ca, Lượng Bách Huynh đệ phủ ta, đều là tinh binh phủ chúng ta, nếu lên chiến trường, tuyệt đối một người đánh mười, còn có, bọn Vương Luân vừa vặn ở Biện Kinh, Bàng tổng quản khuya hôm nay muốn mời khách, nói là tiễn đưa chúng ta, người cũng đừng làm cái gì, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ...”

Đang khi nói chuyện, hắn đã kéo Trần Nguyên ra khỏi khách điểm, càng chạy càng xa.

.....

Gió xuân phật qua mặt, lại để cho Trần Nguyên cảm giác hết sức thoải mái, chỉ là, mũ bảo hiểm trên đầu có chút nặng, hắn vốn không muốn mang, bởi vì Trần chương quý hoàn toàn không chuẩn bị tự mình đến khiêu chiến Lý Nguyên Hạo trên chiến trường.

Nhưng Tống Kỳ nói cho hắn biết, mũ bảo hiểm phải mang lên, bởi vì, đây là quy củ.

Quân đội Trần Nguyên chỉ là tiên phong, đại quân Phạm Trọng Yên còn chưa xuất chinh, cho nên người tiễn đưa rất ít, nhưng Lữ Di Giản đến, Bao Chứng đến, Mộc Quế Anh cũng tới.

Còn lại, đúng là một số người quan hệ tương đối khá cùng Trần Nguyên hoặc là Tống Kỳ, tất nhiên là có cả Tôn Công Sáng, Văn Bác Ngạn.

À, Mộc Quế Anh không phải đến tiễn đưa, nàng đến bắt bớ người, Dương Văn Quảng muốn gạt Mộc Quế Anh, chạy đi đánh nhau, nhưng có vết xe đổ lần trước, Mộc Quế Anh lần này rất dễ dàng bắt được hắn.

Bao Chứng cùng Lữ Di Giản đơn giản khách khí một lúc, sau đó liền đi tới trước người Mộc Quế Anh đang giáo huấn Dương Văn Quảng, nói: “Mộc nguyên soái!”

Mộc Quế Anh vội vàng đáp lễ: “Bao đại nhân, thực không nghĩ tới người sẽ đến tiễn đưa Trần Thế Mỹ.”

Bao Chứng cười một chút, nói: “Nguyên soái mang binh nhiều năm, Bao Chứng thỉnh giáo một tý, những người này có thể chiến một trận sao?”

Mộc Quế Anh gật đầu, nói: “Không tệ, so với ta nghĩ còn tốt hơn rất nhiều, tuy Trần Thế Mỹ không hiểu luyện binh, nhưng có thể hắn sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Bao Chứng có chút vuốt cằm, nói: “Vậy là tốt rồi, đúng rồi, nguyên soái, vì cái gì không cho Tiểu Hầu gia đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện một tý? Dương gia binh sĩ, như thế nào lại lớn lên trong tã lót được?”

Dương Văn Quảng gấp gấp nói: “Đúng vậy, mẹ, người xem Bao đại nhân cũng nói như vậy!”

Mộc Quế Anh không khách khí với hắn: “Người câm miệng!” Nói xong, liền với ôm quyền Bao Chứng, nói: “Bao đại nhân, Dương gia hiện tại nhân khẩu đơn bạc, nếu Văn Quảng có cái gì sơ xuất, ta thật không biết Dương gia làm sao bây giờ!”

Bao Chứng cười ha ha một tiếng, nói: “Cho nên người mới cho Văn Quảng cưới bảy nàng dâu đúng không? Ha ha, Mộc nguyên soái, ta nói một câu, người đừng nên trách, chỉ sợ đám anh liệt Dương gia trên trời có linh, bọn hắn tình nguyện để trong tay Văn Quảng chỉ còn lại có một cây thương, cũng không muốn nhìn hắn ôm bảy nàng dâu ngồi chơi trong nhà? Người giữ hắn lại, thật sự là binh sĩ Dương gia sao?”

Mộc Quế Anh sững sốt một chút, đạo lý này, nàng không phải không hiểu, chỉ là, mỗi một nữ nhân làm mẫu thân, đều là người rất ích kỷ.

Dương Văn Quảng thấy Mộc Quế Anh không nói lời nào, liền tiến lên một bước, nói: “Mẹ, người liền để cho ta đi thôi, lần trước ta đi Liêu quốc, không phải đã bình an trở lại sao?”

Mộc Quế Anh quay đầu lại, nói: “Chỉ còn lại có nửa cái mạng, được kêu là bình an sao?”

Dương Văn Quảng ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Đó là quá khinh thường, lần này người yên tâm, nhất định không có chuyện gì đâu!”

Mộc Quế Anh nghĩ một lát, rốt cục nhả ra: “Ai, người đã ưa thích, người hãy đi đi, nếu như lần này người đánh tốt, ta sẽ hướng Hoàng thượng tiến cử người.”

Dương Văn Quảng mừng rỡ, nói: “Cảm ơn mẹ, cảm ơn Bao đại nhân!”

Bao Chứng vuốt cằm, khuôn mặt hắc hắc lộ ra vẻ mỉm cười.

Mộc Quế Anh vỗ vỗ bả vai con mình, nói: “Nhớ kỹ, lên chiến trường, người nhu nhược là người chết nhanh nhất!”

Dương Văn Quảng gật đầu: “Biết rồi.”

Mười ngày sau, Trần Nguyên mang theo ba nghìn quân đến Khánh Châu, Địch Thanh dẫn hai ngàn nhân mã, sớm đã nhận được chỉ lệnh, chờ đợi ba ngày tại chỗ này.

Nhìn thấy Địch Thanh, Trần Nguyên rất là cao hứng, nói: “Địch huynh, lần này huynh đệ xin Hoàng thượng chiến tranh với Lý Nguyên Hạo, trong lòng có rất nhiều lo lắng, cho nên cố ý kéo người tới trợ quyền, người không trách ta chứ?”

Diệt Hồng Trần

362. Chương 349: Đề Phòng

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 349: Đề phòng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Địch Thanh cười một chút, nói: “Đâu có, ta đang suy nghĩ, có thể tìm một cơ hội, báo thù Tam Xuyên khẩu hay không, Trần huynh lại để cho ta có thể mang quân đội đi đánh nhau, ở phía trong tâm ý, huynh đệ rất cảm kích.”

Trần Nguyên cũng không nói thêm gì, lôi kéo Địch Thanh vào quân doanh, nói: “Nơi này cách Lan An phủ còn có hơn năm trăm dặm, Địch huynh đến sớm mấy ngày, không biết có phát hiện cái gì dị thường hay không?”

Địch Thanh lắc đầu, nói: “Vùng này coi như bình tĩnh, Tam Xuyên khẩu thảm bại, Phạm đại nhân mang theo tám trăm binh sĩ trông mong bảy ngày tại Xa Chu châu. Viện quân bên ta dần dần đuổi tới, hai chỉ

quân đội người Đảng Hạng sớm mai phục vây kín, lại bị chúng ta đánh bại, cho nên Lý Nguyên Hạo đã từ Xa Chu châu rút lui khỏi đây.”

Địch Thanh là tướng quân hợp cách, mặc dù chỉ là một Chỉ huy sứ, hắn cũng thời khắc hiểu rõ cả chiến cuộc.

Hai người cùng đi vào trong lều, một bộ bản đồ quân sự còn đang bày ra ở trên mặt bàn, một chén đèn dầu đặt ở bên cạnh, hiển nhiên thời điểm Trần Nguyên đến, Địch Thanh đang nghiên cứu tình thế hiện tại.

Sau khi Trần Nguyên cùng Dương Văn Quảng bốn người vào nhà, liền đi thẳng tới bên cạnh địa đồ, hỏi: “Tình thế bây giờ thế nào?”

Địch Thanh cắn hàm răng một chút, khẽ lắc đầu, nói: “Quân ta hiện tại, tuy bảo vệ cho Xa Chu châu, nhưng sĩ khí giảm sút, Tam Xuyên khẩu thất bại, tựa như một cái bóng mờ, lại khiến cho các binh sĩ cảm giác một loại sợ hãi không hiểu.

Phạm đại nhân chỉ huy cũng không phải quá linh hoạt, cho nên, đến hiện tại, chúng ta còn chỉ có thể bị động phòng thủ, hi vọng Trần huynh đến, tình huống có thể có chỗ đổi mới.”

Một bên, Tống Kỳ lúc này liền ôm quyền nói: “Vạn tuế phái chúng ta tới, chính là ủng hộ thoảng sĩ khí một tỷ trước, lại để cho tất cả binh sĩ biết quyết tâm của vạn tuế, lúc này đây, chúng ta nhất định phải dạy người Đảng Hạng một lần!”

Địch Thanh nghe xong, liền nói một câu: “Ừm, như vậy là tốt nhất. Chỉ là, ta không biết các người muốn làm như thế nào?”

Khi hắn đang nói chuyện, con mắt luôn nhìn về phía Trần Nguyên.

Trần Nguyên nhíu lông mày vào cùng một chỗ, nói: “Sự tình chiến tranh, ta là người thường, Địch huynh có cái đề nghị gì, cứ nói đừng ngại, hiện tại ta chỉ muốn biết Lý Nguyên Hạo ở nơi nào, đang làm cái gì.”

Tay Địch Thanh hướng lên trên bản đồ, vẽ một cái, đặt ở trên vị trí biên quân, nói: “Luôn luôn có tin tức, ba ngày trước, hắn hiện ra tại Định biên quân, tập kích một quân doanh của chúng ta, hơn một ngàn huynh đệ chết trận, ba vạn dân chúng bị người Đảng Hạng bắt đi, tài sản tổn thất vô số.”

Tống Kỳ sửng sốt một chút, hỏi: “Hắn đoạt dân chúng Đại Tống làm cái gì?”

Điểm này, Trần Nguyên đã trả lời thay Địch Thanh: “Năm trước Lý Nguyên Hạo đại chiến cùng Liêu quốc, nguyên khí tổn thương rất nặng, cảnh nội của Đảng Hạng thiếu hụt người nghiêm trọng, cho nên hắn từ Đại Tống cướp bóc một số người đi qua, bổ sung dân chúng trong quốc gia.”

Miệng Tống Kỳ động dậy hai cái, hiển nhiên có chút bất mãn đối với việc Trần Nguyên chưa nói cho hắn biết về những sự tình này.

Trần Nguyên cũng vừa vặn biết rõ, tại trước khi bước vào Khánh Châu, hắn gặp người Sài Dương lưu ở chỗ này, là người nọ nói cho Trần Nguyên một ít tình huống về Đảng Hạng, hắn mới Lý có một chút giải thích về mục đích của Nguyên Hạo.

Địch Thanh gật đầu, nói: “Lý Nguyên Hạo lần này có thể chiếm hết tiên cơ, đánh vỡ Kim Minh trại, phòng tuyến cả Đại Tống loạn thành một bầy, hiển nhiên, hắn quyết định chủ ý muốn đoạt thật nhiều của cải một phen.

Vậy nên chuyên môn thành lập một chi quân đội, gọi Cẩm Sinh quân, nhân số nhiều nhất, không chiến tranh, chỉ phụ trách cướp bóc, phạm là địa phương chi quân đội này đi qua, trên cơ bản là không còn có cái gì nữa.”

Địch Thanh nói tới chỗ này, thần sắc có chút phẫn nộ: “Những người Tống bị Lý Nguyên Hạo cướp đi kia, còn hợp thành một chi quân đội, gọi Dụng Lệnh quân, phạm là gặp phải thành trì khó đánh, hắn liền xua mấy người Tống này lên trước.

Tình thế Đảng Hạng hỗn tạp trong đó, quân sĩ thủ thành của chúng ta xem xét là hương thân bên mình, phần lớn không muốn bắn tên, rất nhiều tòa thành chính là bị đánh vỡ như vậy.”

Dương Văn Quảng nghe xong, vô cùng tức giận, nói: “Quá hèn hạ!”

Trần Nguyên lại cười một chút, nói: “Không có gì hèn hạ hay không hèn hạ, chiến trường chính là như vậy, chỉ cần người có thể đánh thắng, người chính là anh hùng. Địch huynh, Tây Hạ tự xưng năm mươi vạn binh sĩ, nhưng thật ra là đem tất cả nam tử vừa độ tuổi, toàn bộ tính cả, mới có thể đạt tới mấy cái chữ này, người nói xem, hiện tại Tây Hạ tổng cộng có bao nhiêu nhân mã? Ý của ta là quân đội chính thức đó.”

Vấn đề này thật sự làm khó cho Địch Thanh rồi, hắn suy nghĩ thời gian rất lâu, mới lắc đầu, nói: “Cái này thì nói không rõ ràng, người muốn hỏi ta hẳn mang bao nhiêu người đến, ta có thể nói cho người biết một con số, tổng cộng tám vạn. Tính cả mười vạn Khương binh đầu hàng, binh lực Lý Nguyên Hạo hiện tại có thể dùng, chính là mười tám vạn.”

Trần Nguyên nghe xong, khẽ lắc đầu, nói: “Điểm này ta có cách nhìn không giống với người, Lý Nguyên Hạo dẫn theo tám vạn người đến, đánh đến hiện tại trình độ này, biểu hiện ra, nhìn về phía trên thì viện quân Tây Hạ đã liên tục không ngừng mở rộng,

nhưng hắn mở nhóm thứ quân đội hai, trên cơ bản đều là những ‘Cầm Sinh quân’ kia, không có bao nhiêu sức chiến đấu, một đường tinh nhuệ chính thức, phỏng chừng chỉ còn lại có bảy vạn người.”

Tống Kỳ xen vào một câu: “Vậy thì mười vạn Khương binh đi đâu rồi?”

Trần Nguyên nói: “Tên Lý Nguyên Hạo kia trời sinh đã rất đa nghi, hẳn làm sao sẽ yên tâm những người vừa đầu hàng kia? Vậy thì mười vạn người, thì ra là đặt ở sau người, hô rách cuống họng làm trò, thậm chí, hắn còn muốn phái chút ít quân đội phòng thủ, tính đến dạng này, quân đội trong tay Lý Nguyên Hạo có thể đánh chiến, nhiều lắm là năm vạn người “

Địch Thanh nghe xong, liền gật đầu nói: “Trần huynh nói rất có lý, kỳ thật, ta cảm thấy tám vạn người và năm vạn người khác biệt không lớn, đều khó có khả năng đường đường chính chính đánh cùng Đại Tống một trận chiến, cho nên, đợi Phạm Trọng Yên đại nhân tới rồi, Lý Nguyên Hạo phải làm, tất nhiên chính là đưa ra ý kiến cầu hoà.”

Ánh mắt Trần Nguyên nhìn Địch Thanh một chút, nói: “Địch huynh, chiến tranh, người lành nghề hơn so với ta, nhưng cái đoán tâm tư này, huynh đệ tự nhận hơn một chút.

Tám vạn người và năm vạn người khác biệt rất lớn, nếu như Lý Nguyên Hạo có tám vạn người có thể dùng, hiện tại ta liền đứng ở Khánh Châu, đợi Phạm đại nhân đến đây.

Nhưng nếu như hắn chỉ có năm vạn người, chúng ta sẽ lập tức đánh một trận chiến, ta dám đánh cuộc cùng các người, Lý Nguyên Hạo chắc chắn sẽ không để cho chúng ta thuận lợi đi đến trong thành Xa Chu châu như vậy đâu!”

Lý Nguyên Hạo dám chạy đến Khánh Châu đánh bọn hắn? Điểm này, ngay cả Địch Thanh cũng đều cho rằng tuyệt đối không có khả năng.

Bởi vì viện quân hoàng thượng phái tới tất nhiên không phải quân đội bình thường, một khi không ăn xong mà nói, rất có thể sẽ bị quân Tống vây khốn tại nội địa Đại Tống, quá mạo hiểm.

Từ góc độ tông quân đi lên mà nói, là tuyệt đối không có khả năng, nhưng Trần Nguyên biết rõ, hiện tại, Lý Nguyên Hạo chính là một tên cờ bạc, hắn chỉ cần nhắc nguy hiểm cùng tỉ lệ lợi ích.

Xử lý cái quân trợ giúp này, vậy thì sĩ khí tiền tuyến cả Tống triều sẽ lâm vào trạng thái thấp nhất, đây là điều với rất có lợi Lý Nguyên Hạo, hắn có thể lấy được chiến quả không tưởng được tại trước khi Phạm Trọng Yên đến, đợi thời điểm Phạm Trọng Yên đến, tiền tuyến Tống triều đã sắp hỏng mất.

Trần Nguyên cũng không quản biểu lộ kinh ngạc của mọi người, nhìn Địch Thanh nói: “Nếu như muốn phục kích chúng ta tại con đường từ Khánh Châu đến Xa Chu châu, nên chọn ở đâu mới thích hợp nhất?”

Địch Thanh lắc đầu, nói: “Ở đâu cũng không thích hợp, từ Khánh Châu đến Xa Chu châu là một mảnh đường bằng phẳng, không có địa phương để cho Lý Nguyên Hạo mai phục.

Phạm Ung đại nhân đã phái Hoàng Đức Hòa mang theo năm ngàn nhân mã, tiếp ứng chúng ta ở bên ngoài thành Xa Chu châu, cách đó hai trăm dặm.

Chúng ta chỉ cần đi hơn ba trăm dặm là có thể hội hợp cùng bọn họ, hơn ba trăm dặm đường này, quân Tống chừng năm sáu vạn có thể tùy thời trợ giúp chúng ta, một khi đánh nhau, chỉ cần chúng ta kiên trì một canh giờ, Lý Nguyên Hạo muốn chạy cũng không thể chạy thoát nổi!”

Trong lòng Trần Nguyên cả kinh một chút, hỏi: “Hoàng Đức Hòa? Là giám quân từ Tam Xuyên khẩu đến sao?”

Nói thật, tuy Trần Nguyên không biết tình huống kỹ càng về cuộc chiến Tam Xuyên khẩu, nhưng hấn tin tưởng, dùng quan tam quân Quách Tuân, chủ tướng Lưu Bình cũng không có cách nào chạy ra khỏi, vị giám quân đại nhân này có thể trở về, vận khí thật sự quá tốt rồi.

Địch Thanh lên tiếng: “Đúng là hấn.”

Trần Nguyên bắt đầu trầm tư suy nghĩ, Lý Nguyên Hạo rất biết chiến tranh, người xem hấn đánh Kim Minh trại sẽ biết, hấn là một cái người biết dùng nhân tố bên ngoài chiến tranh để giải quyết chiến tranh.

Bọn Địch Thanh không tin Lý Nguyên Hạo sẽ chạy đến đánh cái quân trợ giúp này, đó là từ góc độ quân sự để xem xét. Nếu như, Lý Nguyên Hạo có biện pháp khác thì sao? Lý Nguyên Hạo nhất định có biện pháp khác.

Nghĩ tới đây, khoe miệng Trần Nguyên hiện lên vẻ tươi cười, hấn muốn cho Lý Nguyên Hạo một mừng rỡ, cũng cho Nhân Tông một mừng rỡ, lập tức rất là tự tin nói: “Hấn sẽ đến, nếu như hấn không đến, nói rõ hấn chỉ là một Tiểu Cường trộm cắp, không có lá gan làm mua bán lớn hơn một chút, vậy thì ta liền quá thất vọng đối với hấn rồi.”

Mọi người không nói gì, Trần Nguyên hiển nhiên cũng không nói gì để mọi người đồng ý, hấn chỉ y nguyên kiên trì cái nhìn của mình, nói: “Ngày mai lên đường, đi Xa Chu châu trước, trên đường đi nghiêm khắc đề phòng, các binh sĩ đao ra khỏi vỏ, tên trên dây cung, không được chủ quan!”

Bọn người Địch Thanh cũng không nói gì thêm, mặc kệ có nguy hiểm hay không, cẩn thận một chút luôn đúng.

Mà sự tình hình như là chứng minh Trần Nguyên ngờ vực vô căn cứ rồi, chỉ là một Thư sinh hơi đa nghi mà thôi, hơn ba trăm dặm lộ trình, bọn hấn đi cũng không phải rất nhanh, suốt năm ngày mới nhìn thấy quân đội Phạm Ung phái ra tiếp ứng bọn hấn.

Trên đường đi, không chỉ nói Lý Nguyên Hạo tập kích, mà ngay cả mao tặc cũng không có một người nào, không có một cái nào.

Hoàng Đức Hòa kia hiển nhiên đã đợi đến mức có chút lo lắng rồi, trông thấy nhóm bóng dáng viện quân này đến, lập tức cười ngựa tới, hỏi: “Phía trước có phải là Đô Chỉ Huy Sứ Trần Thế Mỹ Trần đại nhân hay không?”

Trần Nguyên vặn về cái mũi của mình một chút, nhìn chăm chăm vào người duy nhất giết ra lớp lớp vòng vây Tam Xuyên khẩu này một hồi, sau đó mới hỏi: “Hạ quan đứng vậy Trần Thế Mỹ, phía trước là Hoàng đại nhân sao?”

Loại ân cần thăm hỏi này chỉ là khách sáo trên quan trường mà thôi, kỳ thật đã sớm có thân binh chạy tới chạy lui, báo cáo tình huống hai bên.

Hoàng Đức Hòa cười ha ha một tiếng, nói: “Trần đại nhân làm cho chúng ta đợi rất nóng lòng, người không biết, Phạm Ung đại nhân ở trong thành Xa Chu châu đã thúc giục rất nhiều lần.”

Trần Nguyên vội vàng xin lỗi: “Hoàng đại nhân thứ tội, chỉ là, tại hạ sợ trên đường gặp phải tình huống bất ngờ, cho nên mới đi cẩn thận một ít, lúc này mới làm lỡ chút ít thời gian.”

Hoàng Đức Hòa nói: “Ừm, nên chú ý một chút, Tam Xuyên khẩu bại trận, cũng là bởi vì Lưu Bình Tướng quân quá khinh địch, nếu hấn cũng cẩn thận như Trần đại nhân mà nói, tình huống bây giờ làm gì đến mức này!”

Trần Nguyên ghì chặt chiến mã, đến trước mặt Hoàng Đức Hòa hỏi: “Đại nhân, một trận chiến Tam Xuyên khẩu, tại hạ không biết kỹ càng lắm, đại nhân tự mình trải qua, có thể nói một ít cho hạ quan hay

không?”

Con mắt Hoàng Đức Hòa chuyển động một chút, lại hành lễ đối với Tống Kỳ, sau đó mới lên tiếng: “Lẽ ra nên nói rõ trước với hai vị đại nhân, như vậy đi, hiện tại sắc trời cũng không sớm, chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở chỗ này, ngày mai lại lên đường, buổi tối, ta với người nói cẩn thận chuyện trải qua một phen.”

Tống Kỳ hiển nhiên cũng không nguyên ý nghỉ chân ở chỗ này, liền nói: “Cứ nên tiếp tục đi thôi, phía trước năm mươi dặm không phải đã có một thị trấn sao? Chúng ta đi vào trong đó nghỉ tạm là được.”

Trần Nguyên lại không hề vội, nói: “Ngày mai lại đi cũng tốt, dù sao cũng không có nguy hiểm gì nữa rồi, cứ để cho các huynh đệ nghỉ ngơi một chút.”

Lúc hắn nói lời này, lại đánh một cái ánh mắt cho Dịch Thanh, Dịch Thanh vốn là sững sờ, tiếp theo liền lập tức hiểu ý

Hoàng Đức Hòa rất là khách khí, nói: “Tại hạ đã chuẩn bị rượu nhạt trong lều, muốn tẩy trần cho vài vị đại nhân, Tống đại nhân, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay có duyên ngồi cùng bàn với Tống đại nhân, thật sự là vinh hạnh cho hạ quan.”

Lời này rõ ràng cho thấy là đang vuốt mông ngựa, nhưng đôi khi, người trên quan trường vỗ mông ngựa vang dội một ít cũng là hiện tượng bình thường.

Tuy Tống Kỳ trên triều đình là “hậu sinh”, nhưng tới đây, hắn xác thực là “Đại nhân” lớn nhất.

Trông thấy đám người Trần Nguyên đã xuống ngựa, Tống Kỳ cũng không kiên trì, Hoàng Đức Hòa kia ở phía trước dẫn đường, đi vài bước liền thoắt quay đầu trở lại một tý, mời Tống Kỳ cùng Trần Nguyên, bộ dạng rất cung kính, bất kể như thế nào, loại thái độ này rất được Tống Kỳ thưởng thức.

Một đoàn người vào lều, phân chủ khách ngồi xong, Hoàng Đức Hòa càng lập lại tình huống hắn nói với Nhân Tông một lần, sau khi nói xong, liền vô cùng đau đớn nói: “Hạ quan vô năng, không thể văn hồi thể cục ngay lúc đó, hai vị đại nhân, lúc trận thế bị phá, Lưu Bình Tướng quân dĩ nhiên bỏ mình, Thạch Nguyên Tôn tự tiện rời khỏi trận hình,

Quách Tuân cũng không nghe hạ quan khuyên bảo, giống như điên rồi mà tiến lên hướng Lý Nguyên Hạo, kết quả bị Lý Nguyên Hạo giết chết, hạ quan thật sự là không có cách nào cứu vãn!”

Tiếp theo, liền thở dài một tiếng, hai giọt nước mắt theo khóe mắt chảy ra, nói: “Hạ quan biết rõ, cái tội lỗi lầm trận bỏ chạy này bị cho là tử tội, xin chư vị đại nhân thay ta bẩm báo hoàng thượng, hạ quan nguyện ý đền tội.”

Tống Kỳ nghe được, thở dài một tiếng, nói: “Ai, Hoàng đại nhân không cần phải tự trách, người cũng tận lực. Hoàng thượng cũng không có chút ý trách tội người, tình huống người nói, hoàng thượng cũng biết rồi, hắn đối với việc người có thể còn sống trở về, vẫn khá vui mừng, Hoàng đại nhân, người chờ thắng quan đi.”

Hoàng Đức Hòa hình như là bị nói đến cảm động, cơ bộ mặt run rẩy kịch liệt, nâng chén lên, hướng về phía đông nam, nói: “Vạn tuế nhân từ! “

Trần Nguyên lúc này bỗng nhiên nói: “Hoàng đại nhân, người dẫn theo bao nhiêu người phá vòng vây vậy?”

Hoàng Đức Hòa sững sờ, vấn đề này, ngoại trừ Phạm Ung, Trần Nguyên là người thứ nhất hỏi, Phạm Ung hỏi vấn đề này, là sợ hắn và người cùng một chỗ phá vòng vây nói gì sai, tại mấy ngày nay, hai người bọn họ cũng đã xử lý thỏa đáng vấn đề này.

Hiện tại, Trần Thế Mỹ này lại hỏi, rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

Hoàng Đức Hòa liếc nhìn Trần Nguyên, nói: “Trần Đô Chỉ Huy Sứ có chỗ không biết, ta vốn dẫn theo hơn hai mươi binh sĩ trở về, nhưng, có ít người tổn thương quá nặng, mặc dù là đã trở lại, cũng không thể giữ được tánh mạng, hiện tại, chỉ còn lại có mười ba mươi bốn người thôi.”

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Ừm, bây giờ bọn hắn đều đang ở trong quân sao?”

Hoàng Đức Hòa lắc đầu: “Chỉ có hai người ở tại trong quân, những người khác đều ở trong thành Xa Chu châu, Trần đại nhân có gì phân phó sao?”

Trần Nguyên ngồi thẳng cái eo, nói: “Làm phiền đại nhân gọi bọn họ tới đây một tý, hoàng thượng nhân từ, đối với mọi người lần này có thể còn sống trở về, muốn khao thưởng một phen, có mấy lời muốn gặp mặt nói với bọn họ, còn có một chút vàng bạc ban thưởng, cũng muốn ở trước mặt giao cho bọn họ mới được.”

Hoàng Đức Hòa lúc này mới thoải mái, nói: “Tốt, đại nhân đợi một chút, hiện tại ta sẽ gọi hai người bọn họ tới.”

Tổng Kỳ lúc này lại ngây ngẩn cả người, hoàng thượng nói ban thưởng những người này lúc nào vậy? Tại sao mình lại không hề biết gì cả?

Diệt Hồng Trần

363. Chương 350: Đoán Tâm

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 350: Đoán tâm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tổng Kỳ kinh ngạc, đang định hỏi Trần Nguyên, lại trông thấy Trần Nguyên đánh mắt về hướng hắn, Tổng Kỳ cường ép đè lòng nghi ngờ xuống, ngồi ở trên mặt ghế, không nói câu nào, chỉ nhìn xem Trần Nguyên đang chơi xiếc gì.

Hai binh sĩ đi vào, Trần Nguyên trên mặt chồng chất đầy dáng tươi cười, nói: “Nhị vị này chính là dũng sĩ giết ra khỏi vòng vây của người Đảng Hạng sao?”

Một người cao nhất trong đó lập tức ôm quyền khom người nói: “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân chỉ đi theo Hoàng đại nhân, một đường vọt ra, vận khí khá hơn một chút, không nổi đảm đương xưng hô dũng sĩ, Hoàng đại nhân mới thật sự là dũng sĩ.”

Trần Nguyên cười cười đứng lên, đi đến trước mặt hai người kia, nói: “Tốt, cực kỳ tốt, không kể công tự ngạo, hoàng thượng khen thưởng các người thật không sai.”

Hai người vừa nghe hoàng thượng khen thưởng, lập tức quỳ xuống, nói: “Thảo dân đa tạ ân điển vạn tuế!”

Trần Nguyên vội vàng đưa cánh tay đỡ bọn hắn, nói: “Ai, không cần phải nhiều lễ tiết như vậy, nói thật, ta cũng rất là bội phục đối với việc các người có thể giết ra khỏi vòng vây. Như vậy đi, dựa theo quy củ, còn phải nói chuyện trải qua với ta một lần, tận lực kỹ càng một ít.”

Hắn nhìn người cao kia, nói: “Người nói đi.”

Người cao to hướng ánh mắt về phía Hoàng Đức Hòa một chút, Hoàng Đức Hòa khẽ gật đầu, lúc này hắn mới bắt đầu mở miệng nói, hắn nói chuyện trải qua hoàn toàn giống với Hoàng Đức Hòa, tuy giọng điệu hai người bất đồng, nhưng tình tiết lại không có chút lệch lạc nào.

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Ừm, được rồi, hỏi đám bọn ngươi một tý, kỳ thật cũng chính là một vấn đề thủ tục, những việc này, ta sớm cũng biết, Hồ Bình, cầm bao vàng bạc hoàng thượng ban thưởng tới.”

Hồ Diên Bình lúc này liền đứng lên, nói: “Vâng!” Từ phía sau cầm hai cái bọc qua, trực tiếp đi về hướng Trần Nguyên.

Trần Nguyên lúc này lại lui về phía sau hai bước, hai bước này hắn lùi vô cùng có kỹ xảo, vừa vặn ngăn cản ánh mắt ở giữa hai người kia và Hoàng Đức Hòa, rồi lại phảng phất như là muốn đi cầm mấy cái gì đó phía trong tay Hồ Diên Bình, rất tự nhiên, không có gì khiến cho hai người kia hoài nghi.

Trần Nguyên một bên lùi một bên cười nói: “Đúng rồi, sau khi từ Tam Xuyên khẩu đi ra, các người ai là người công Hoàng đại nhân trở lại Xa Chu châu vậy?”

Hoàng Đức Hòa vừa nghe Trần Nguyên hỏi như vậy, sắc mặt ngay lập tức biến đổi, lúc hắn đang muốn há mồm nói chuyện, Dương Văn Quảng đã sớm đứng ở bên cạnh hắn, một tay che lấy miệng hắn.

Hoàng Đức Hòa là quan văn, đâu có thể thoát khỏi bàn tay của Dương Văn Quảng?

Động tác này, hai người kia đều không chứng kiến, người cao sừng sốt trong nháy mắt, không nghe được Hoàng Đức Hòa nói chuyện, lập tức nói: “Là tiểu nhân vác.”

Trần Nguyên cười đến càng thân thiết hơn, nói: “Tốt, ta đây liền thưởng người nhiều hơn một ít!”

Thời điểm người nọ đang định tạ ơn lần nữa, bỗng nhiên trông thấy một nắm tay đánh tới mặt mình, hắn muốn tránh né, nhưng thân thể vừa mới vô ý thức nhúc nhích, nắm tay kia đã nện ở trên mặt, một hồi sao sáng toát ra, tiếp theo, chỉ cảm giác mình bị trói chặt lại.

Chờ thời điểm hắn khôi phục ý thức mới nhìn ra, không riêng gì hắn, ngay cả Hoàng Đức Hòa cũng bị một cây đao đè xuống, sắc mặt tái nhợt, ngồi chồm hồm trên mặt đất

Tổng Kỳ sừng sốt, hỏi: “Trần Thế Mỹ, người làm cái gì vậy?”

Trần Nguyên đi đến bên người Tổng Kỳ, nói: “Ha ha, Tổng đại nhân, chỉ bởi vì người quá trung thực rồi, ta không lừa gạt người tốt, cho nên ta không nói cho người biết, ta hiện tại nói cho người biết cũng không muộn.”

Hắn nói xong, trong chớp mắt lại đi về hướng Hoàng Đức Hòa, nói: “Hoàng đại nhân, Quách Tuấn là Vũ Trạng nguyên Đại Tổng, hắn không giết được, người có thể đi ra sao?”

Hoàng Đức Hòa vẫn còn gượng chống đỡ: “Đại nhân không thể oan uổng ta như vậy, trên chiến trường, có một số việc phải dựa vào vận khí, Tổng đại nhân, người nên làm chủ vì ta, người nên vì ta làm chủ mới được!”

Trần Nguyên gạt đầu, nói: “Đúng, vận khí trên chiến trường rất trọng yếu, ta vốn cũng không hoài nghi người cái gì, nhưng người biểu hiện quá mức xuất sắc, Hoàng đại nhân biết mình sai ở đâu không? Người không nên tới tiếp ta, nếu như người giả trang ra một bộ dáng là người nhát gan, trốn ở trong Xa Chu châu thành, tựa như Phạm Ung đại nhân, ta sẽ không biết hoài nghi người.”

Con mắt Hoàng Đức Hòa di chuyển nhanh chóng, hắn hiển nhiên thuộc về chủng loại người sợ chết kia, chỉ cần còn có một đường sinh cơ, hắn đều chống chế xuống dưới, nói: “Tổng đại nhân, Tổng đại nhân, người cũng nghe thấy rồi, Trần Thế Mỹ chỉ suy đoán, các người không thể làm như vậy, các người không thể không có chứng cứ đã bắt ta!”

Tổng Kỳ nhìn hắn một cái, nói: “Vừa rồi, vì cái gì hắn nói là hắn công người đi ra ngoài? Người căn bản không nói về sự tình mình được người khác công, điểm này, người cũng nên cho cái giải thích mới được.”

Người cao kia lúc này cũng nói chuyện: “Không liên quan đến Hoàng đại nhân, là tiểu nhân tham công, nghe vị đại nhân này hỏi, liền thuận miệng nói.”

Tổng Kỳ nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên hừ lạnh một tiếng, nói: “Không tệ, trung tâm có thể khen, chỉ là, Hoàng đại nhân, mặc kệ người nói thật hay không, người có khả năng không biết, Lưu Bình Tướng quân còn sống, hơn nữa, hắn đã trở lại rồi.”

Dưới tình thế cấp bách, Hoàng Đức Hòa lập tức nói: “Không có khả năng, hắn bị Lý Nguyên Hạo nhốt tại Hưng Khánh phủ...”

Sắc mặt Tổng Kỳ biến đổi, bốn người Dương Văn Quảng hiện lên vẻ mặt miệt thị, Trần Nguyên nở nụ cười, người cao kia cũng biết đại thế đã mất, hướng về phía Hoàng Đức Hòa tức giận mắng một tiếng: “Người là đồ con lợn!”

Trần Nguyên nhìn người cao kia, hỏi: “Người ở Đẳng Hạng cũng có chức quan không nhỏ à?”

Người cao kia nghiêng đầu, một bộ dạng rất rần rỏi.

Hoàng Đức Hòa cả người lạnh run, rốt cuộc cũng không nói được gì, Tống Kỳ nộ khí trùng thiên, đi lên đá một cước vào trên người Hoàng Đức Hòa, sau đó một tay kéo hắn lên, nói: “Nói cho ta biết, Tam Xuyên khẩu rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Đức Hòa lúc này thật sự khóc lóc, nói: “Tổng đại nhân, cầu người tha cho ta, ta cũng là bị bắt buộc, là Lý Nguyên Hạo bắt buộc ta, ta thật sự không làm cái gì, chỉ đáp ứng hắn, tại thời điểm hắn phóng tín hiệu, sẽ dẫn đội chạy trốn mà thôi, ta thật sự không hại bọn Lưu Bình tướng quân!”

Tống Kỳ muốn hỏi tiếp, Trần Nguyên liền giữ chặt Tống Kỳ, nói: “Không nên nói cái gì cùng hắn, chuyện hắn làm tại Tam Xuyên khẩu, là chuyện khuya hôm nay hắn chuẩn bị làm.”

Dương Văn Quảng là người hiểu được chiến tranh, nghe xong liền nói: “Lý Nguyên Hạo sẽ đến tập kích trong đêm tối, chúng ta vội vàng ứng chiến, tuyệt đối có thể ngăn người công kích Đằng Hạng. Nhưng nếu Hoàng Đức Hòa lúc đó lại dẫn người chạy trốn mà nói, coi như là bán chúng ta đi, chúng ta tuyệt đối không kiên trì đến nửa canh giờ!”

Lúc này, Địch Thanh từ ngoài cửa tiến đến: “Trần huynh, quân đội đã bị khống chế, những tướng lĩnh kia, ta đều kiểm tra qua rồi, bọn hắn cũng không biết rõ tình hình.”

Tống Kỳ nói: “Thế Mỹ, có lẽ là lại tra một tý mới tốt, nếu như còn có gian tế, hậu quả sẽ không chịu nổi, đúng rồi, nếu như Hoàng Đức Hòa này là nội gian mà nói, vậy thì Phạm Ung...”

Tống Kỳ không nói được nữa, nếu như Phạm Ung cũng mờ ám cùng Lý Nguyên Hạo, như vậy tình thế chính là vô cùng nguy cấp.

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hắn, nguyên một đám trả lời hắn đưa ra vấn đề: “Tiểu tâm sẽ không gây ra sai lầm lớn, gọi những người kia tiến đến, để cho bọn họ biết rõ chuyện đã xảy ra, khách khí một chút, mời tất cả bọn hắn ở trong gian lều vải này, không cho phép bất luận kẻ nào rời đi, về phần Phạm Ung, hắn chỉ là dấn một ít, bị người lợi dụng mà thôi.”

Tâm Tống Kỳ lúc này mới thoáng buông lỏng một tý, nói: “Mặc dù không phải hắn cố ý, nhưng quan trên hồ đồ như thế, sao có thể mang theo quân đội đánh thắng người Đằng Hạng, không thể không tố cáo hắn một phen!”

Địch Thanh trong chớp mắt liền muốn đi ra ngoài, nói: “Ta đi dẫn những quân sĩ Xa Chu châu kia đến.”

Trần Nguyên vội vàng ngăn hắn lại, nói: “Cứ để cho Hồ Bình đi là được rồi, khuya hôm nay, ta muốn cho Lý Nguyên Hạo một mừng rỡ, Địch huynh, đoán tâm tư, ta đã đoán đúng, nhưng để cho Lý Nguyên Hạo mừng rỡ như thế, còn phải dựa vào người mới được, bắt đầu từ hiện tại, người tiếp nhận binh sĩ Xa Chu châu, ba nghìn đội ngũ trong tay ta, cũng để người chỉ huy!”

Toái Càn Khôn

364. Chương 351: Trò Chuyện

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 351: Trò chuyện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hoàn toàn uỷ quyền như vậy, lại khiến cho Địch Thanh có chút cảm động, hắn rất là tự tin, nói: “Yên tâm đi, hiện tại chúng ta có một vạn người, lại là chiếm được tiên cơ, hôm nay, ta muốn báo thù một trận chiến Tam Xuyên khẩu!”

Tống Kỳ biết rõ đại chiến sắp xảy ra, trong lòng rất khẩn trương, hắn lập tức nói với Trần Nguyên: “Thế Mỹ, hiện tại chúng ta nên gia tăng thăm vấn hai người kia, bọn hắn nên biết nhiều thứ hơn về người Đằng Hạng.”

Ngón tay của hắn chỉ về hướng hai người ăn mặc kiểu binh sĩ kia.

Trần Nguyên phát hiện, hai người kia vẫn mang vẻ mặt không sợ, lập tức cười nói: "Tốt, chúng ta chậm rãi hỏi, không cần phải gấp."

Thời điểm ta ở Liêu quốc đã xem qua Gia Luật Niết Cô Lỗ thăm vấn phạm nhân, lúc ấy cảm thấy rất là sợ hãi, nhưng không biết làm sao, hiện tại ta cũng muốn thử một chút, hôm nay đụng phải hai vị nhân huynh này, có thể để cho ta hoàn thành tâm nguyện."

Tống Kỳ gật đầu, nói: "Ừm, vậy thì ngươi cứ ở nơi này hỏi, ta đi nhìn những binh sĩ Xa Chu châu kia, xem phòng ngừa có xuất hiện biến cố gì hay không."

Lúc này Tống Kỳ chính là muốn làm một chút sự tình để che dấu sự khấn trương của chính mình, loại tình huống này, Trần Nguyên cũng đã từng trải qua.

Trần Nguyên biết rõ, mặc dù ngươi để cho Tống Kỳ vội vàng không ngừng làm việc, hắn cũng sẽ khấn trương, hơn nữa, lúc này để cho Tống Kỳ đi ra ngoài, rất có thể ở trong lúc vô tình, hắn sẽ làm loại tâm tình tràn ngập này đến cả quân đội.

Trần Nguyên liền giữ chặt hắn, nói: "Ai, Tống đại nhân ở chỗ này ngồi là được, nhìn thủ đoạn huynh đệ thăm vấn người như thế nào, sự tình chiến tranh bên ngoài, Tiểu Hầu gia cùng Dịch Thanh là người trong nghề, chúng ta không cần quan nhiều."

Hô Diên Bình đưa tới một bộ hình cụ cho Trần Nguyên, lại để cho bốn người Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ bảo vệ Trần Nguyên, chính hắn thì đi tìm Dịch Thanh.

Hình cụ tại đây so với Nam viện đại Vương phủ có chút kém cỏi, cũng may vẫn còn cái bàn ủi kia.

Trần Nguyên sai người nhen nhóm bếp lò, nói với Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ: "Cởi áo bọn họ ra, ta cũng sẽ thoáng in dấu vào nách người khác một tý."

Hai người kia nghe xong lời này, sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi, động tác Thiết An Ha Mã Thai cùng Tô Đồ rất nhanh, đảo mắt đã lột áo hai người ra.

Tay Trần Nguyên cầm bàn ủi, chậm rãi đưa về hướng người cao kia, con mắt nhìn chăm chăm vào nách người nọ, nói thật, Trần Nguyên cảm giác được trong lòng mình có một loại xúc động biến thái, giống như thập phần chờ mong có thể nghe được một tiếng hét thảm của người trước mắt.

Thanh âm người cao có chút run lên, nói: "Nếu ngươi là anh hùng hảo hán, liền cho đại gia thật thống khoái!"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tốt, vậy thì ta cho ngươi đau nhức nhanh một chút!"

Nói xong, trên tay vừa dùng lực, bàn ủi đỏ bừng kia liền đặt ở chính giữa nách người cao, cả người hán tử cao lớn thô kệch bỗng nhiên run rẩy, miệng phát ra một hồi tiếng kêu thảm thiết xé tâm, toàn bộ thân hình đều kịch liệt run rẩy.

Một cổ hương vị da lông khét lẹt lập tức tràn ngập cả lều, tại đây, bên trong hương vị gay mũi, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác được trong lòng có một tí khoái cảm khác thường đánh úp lại, không phải là nội tâm của mình đã có một chút biến thái đấy chứ?

Hắn không biết, Tống Kỳ lúc này, liền như chính mình lúc trước, thời điểm nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ thăm vấn phạm nhân, khuôn mặt trắng bệch sợ hãi.

Buông bàn ủi, Trần Nguyên thở hổn hển mấy hơi thật sâu, cái loại khoái cảm khác thường này qua đi, chính mình lại có một loại áp lực nói không nên lời.

Hắn cố nặn ra vẻ tươi cười, nói với người cao kia: "Thế nào? Thống khoái không?"

Người cao lúc này sao còn có thể nói chuyện? Cả người đã muốn hư thoát ngất lịm đi.

Trần Nguyên không có được câu trả lời, liền quay đầu nhìn về phía bên người cạnh, nói: "Xem ra hắn rất thống khoái, ta tới cho người thống khoái một tý, mấy người các ngươi đều được hết, cởi quần hắn xuống đi!"

Người kia đã sớm bị dọa, xem xét Thiết An Ha Mã Thai đi tới lột quần hần ra, cũng không dám cạy mạnh nữa, cả người lập tức liền mềm nhũn ra, nói: "Đại nhân, đại nhân không nên động hình, tiểu nhân nói, tiểu nhân nói tất cả!"

Vừa dứt lời, bên ngoài lại bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, chỉ thấy xa xa, pháo hoa phóng lên trời, ở trên không nổ lên một đóa quang hoa hỏa hồng, đốt sáng bầu trời đêm bị mây mù che phủ.

Tổng Kỳ lập tức chạy đến cửa ra vào lều, nói: "Lý Nguyên Hạo đến rồi!"

Nói trong lòng Trần Nguyên bình tĩnh, đó là giả dối, nhưng bây giờ hần đã khống chế được tâm tình của mình, khẽ cười một chút, nói: "Giao cho bọn Địch Thanh là được rồi, Tổng đại nhân, chỉ bằng người ở trong lều an tọa."

Nói xong, hần quay đầu nhìn gian tế Đẳng Hạng vừa rồi, nói: "Ta muốn biết, trong nhà người có mấy người?"

"Sáu miệng ăn, cha mẹ cũng còn khỏe mạnh, còn có một đệ đệ, lần này cũng bị chiêu mộ làm quân, ngoài ra còn một bà nương, còn có một đứa trẻ tám tuổi."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, bình thường các người làm những nghề nghiệp gì, trong nhà trồng trọt hay là chăn dê?"

Người nọ sững sốt một chút, hần vốn cho rằng Trần Nguyên sẽ hỏi hần một ít vấn đề về quân đội, nhưng những vấn đề này, toàn bộ đều là trên mặt sinh hoạt, những thứ này có quan hệ cùng vị Trần đại nhân Đại Tổng này sao? Hần không biết, chỉ là, hiện tại Trần Nguyên đã hỏi, hần nhất định phải trả lời mới được.

"Trong nhà trồng chút ít ruộng, chỉ là, thổ địa Đẳng Hạng chúng ta không phì nhiêu như Đại Tổng, sản xuất rất ít, cho nên còn phải chăn thả chút ít dê bò mới đủ sống."

.....

Vùng quê trống trải theo pháo hoa châm ngòi, lập tức, tiếng chém giết nổi lên bốn phía, một đám quân sĩ trong mắt, chỉ nhìn thấy bó đuốc chiếu sáng một chút, liền lao đến hướng quân doanh, mặt ngoài xem ra quả là thanh thế rào rạt.

Đột nhiên liếc mắt nhìn, liền giống như có ba vạn người, bỗng nhiên đến đây tập kích.

Địch Thanh cùng Dương Văn Quảng sòng vai đứng chung một chỗ, phía sau bọn hần là 500 kỵ binh, cũng là chi kỵ binh duy nhất đội ngũ này có.

Về mặt Dương Văn Quảng đầy ý chí chiến đấu, nhưng Địch Thanh lại một mảnh nghiêm túc và trang trọng, hai con mắt nhìn xem phía trước được bó đuốc điểm sáng một chút, bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói:

"Ta cũng cảm thấy kỳ quái, bốn sự Lưu Bình tướng quân không nhỏ hơn so với ta, tại sao lại ngay cả một ngày cũng không thể chèo chống nổi, hiện tại cuối cùng cũng hiểu, lần này Lý Nguyên Hạo bị Trần huynh nhìn thấu quỷ kế, tính toán là hần xui xẻo, cho hần ném thử lợi hại của chúng ta!"

Nói xong, hần vỗ bả vai Dương Văn Quảng một cái, nói: "Tiểu Hào gia, người xem, bó đuốc địch nhân cầm phương xa, nơi gần đuôi rất là hỗn loạn, nhưng đoạn trước cùng trung đoạn vẫn là đầu vào đấy.

Người đang ở đây, nhìn gián đoạn bó đuốc, thời điểm cứ hai cái bó đuốc lắc lự, khoảng cách trên cơ bản không thay đổi, cho nên, ta kết luận, toàn bộ tinh binh của Lý Nguyên Hạo đều ở phía trước, binh sĩ chính giữa còn có thể đánh một trận chiến, chỉ là nhân số tuyệt đối không phải như chúng ta nhìn thấy, bọn hần là một người đốt hai bó đuốc, về phần những người đằng sau kia, là Lý Nguyên Hạo kéo tới hù dọa người!"

Dương Văn Quảng gật đầu, nói: "Ừm, Lý Nguyên Hạo cũng khó có thể mang theo quá nhiều quân đội xuyên qua phòng tuyến quân Tống chúng ta, hần chỉ có thể dẫn theo một bộ phận nhân mã tinh nhuệ nhất, đội đuôi là do tân binh tạo thành, chúng ta liền đột kích phía đuôi, đảm bảo có tiện nghi để chiếm."

Đang khi hai người nói chuyện, bó đuốc rõ ràng tách ra bốn phía, đoạn trước y nguyên đang đột kích, mà chính giữa, rõ ràng chính là ngừng lại, có thể thấy được, địch nhân đang bày trận.

Địch Thanh cười một chút, nói: "Tiểu Hầu gia, ta cho người 500 tinh kỵ, mang theo hai trăm thân binh Dương gia của người, một khi chiến tranh khai hỏa, người từ phía bên phải, quang co vòng vào đột phá, nhớ kỹ, không thể ham chiến, trực tiếp xuyên qua trận thế người Đổng Hạng, tập kích hậu quân hần!"

Dương Văn Quang liền ôm quyền, nói: "Linh mệnh!"

"Thạch Ngọc, ta cho người một ngàn quân sĩ, địch nhân đến, liền tử thủ chỗ gác cổng phía Tây quân doanh, không được lui về phía sau nửa bước!"

"Tuân lệnh "

"Cảnh Thiên Đức, Dương Thanh!"

"Có mặt tướng!"

"Hai người các người suất lĩnh quân đội binh mã sở thuộc, ra sườn đông quân doanh mai phục, nhớ kỹ, không được ta hiệu lệnh, không được phóng ra!"

"Vâng!"

"Trương Trung, cho người 500 binh sĩ xuất chiến nghênh địch, nhớ kỹ, chỉ có bại, không cho phép thắng!"

"Tuân lệnh!"

"Khánh Hòa, Lí Nghĩa, hai người các người suất lĩnh quân sĩ Xa Chu châu, một khi Trương Trung thất bại trở lại, lập tức rời khỏi quân doanh, làm ra hình dạng chạy tán loạn, sau đó, nghe hiệu lệnh ta, giết trở lại lần nữa!"

"Vâng!"

"Sử Khôn, cho người bốn trăm binh sĩ, phụ trách bảo vệ an toàn của Trần đại nhân cùng Tống đại nhân!"

Sử Khôn hiện tại đã là tiểu đầu mục, thủ hạ của Địch Thanh rồi, Bao Chứng đem hần sung quân, thật đúng là vật tận kỳ dụng (xài cho đúng tác dụng), nghe được mình cũng có nhiệm vụ, Sử Khôn rất là cao hứng, nói: "Vâng!"

"Phanh!"

Lại một đóa pháo hoa nổ bung, rung động ở trên không.

Kỵ binh người Đổng Hạng đã càng ngày càng gần, lúc đầu đám tinh binh dĩ nhiên kia liền giương cung cài tên, mấy trăm cánh hỏa tiễn mang theo dầu cháy vạch phá không trung hắc ám, hướng quân Tống đang có chút hỗn loạn bày trận của ra vào quân doanh.

Lý Nguyên Hạo ngồi trên lưng ngựa, tay cầm ngân thương nhìn quân Tống phía trước, trong lòng không khỏi nổi lên một tia cười lạnh, chỉ cần mình giết chết viện quân hoàng đế Tống triều phái tới, vậy thì công tác còn lại sẽ tốt rồi, ngoài ra, lần này lĩnh quân đến đây, lại là Trần Thế Mỹ kia.

Trần Thế Mỹ

Nghe thấy cái danh tự này, Lý Nguyên Hạo cũng cảm thấy cơn giận không hiểu, tại Liêu quốc đoạt Gia Luật Lữ Linh cùng mình, tại Tống triều lại đoạt nữ nhân cùng chính mình, còn chạy đến trong nhà mình, mang Công Chúa đi.

Lần này mình bắt được hần, nhất định sẽ không giết hần, Lý Nguyên Hạo cảm giác được, thù hận của hần đối với Trần Nguyên, đã không phải là cái chủng loại cứ giết Trần Nguyên là có thể chấm dứt kia....

Trước mắt, tất cả tiến triển thuận lợi, ngẫu nhiên có chút hỏa tiễn bay vào trong quân doanh, trong doanh địa quân Tống chống chất lửa lớn, mượn thế lửa, Lý Nguyên Hạo trông thấy có người đang bối rối dập tắt lửa.

Quân Tống có nhiều đội hình, cũng không hoàn chỉnh, rõ ràng dám đi ra phản kích, cái này thoáng lại khiến cho Lý Nguyên Hạo cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Hắn hiểu được, những quân Tổng này đi ra, chính là chịu chết, bọn hắn muốn dùng tánh mạng của mình tranh thủ một ít thời gian, để cho phòng thủ quân doanh có thể đầy đủ hoàn mỹ hơn một ít.

Lý Nguyên Hạo rất bội phục những quân Tổng này, biết rõ hắn phải chết mà vẫn đi ra, liền giống như nửa tháng trước chính tay hắn mai táng thi thể Quách Tuân.

Quách Tuân rất dũng mãnh, giết hơn mười viên Đại tướng Đảng Hạng, người Đảng Hạng không có biện pháp nào, cuối cùng, Lý Nguyên Hạo quyết định đem dẫn Quách Tuân vào đội mũi tên, dùng cung tiễn bắn chết hắn.

Đây là một mưu kế vụng về, bởi vì cái loại Quách Tuân chiến thần này không có khả năng sẽ đi vào cái bẫy như vậy, nhưng là Quách Tuân cuối cùng vẫn là đi vào.

Lúc ấy, Hoàng Đức Hòa đã chạy trốn, Quách Tuân biết rõ, chỉ có mình làm điều chưa từng có từ trước đến nay, mới có thể giết ra một con đường, để bọn Lưu Bình đi ra ngoài.

Cái này là thứ người Tổng gọi là trung nghĩa, Lý Nguyên Hạo thật sự có chút ít thán phục, nhưng chiến tranh không phải người dũng cảm là được, là phải giăng mưu kế.

Nhìn mấy trăm quân Tổng dũng cảm trước mặt, Lý Nguyên Hạo chỉ trường thương ra phía trước, quát: "Giết!"

Bên ngoài, tiếng giết rung trời vang lên, trong phòng, Trần Nguyên ngồi ngay ngắn, rót một chén trà cho người Đảng Hạng, nói: "Uống chén trà đi, chúng ta chậm rãi trò chuyện, cái này là lá trà thượng hạng, rất khó mua được tại Đảng Hạng các ngươi."

Hiện tại, tâm tình người nọ rất là phức tạp, bên ngoài, thanh âm tiếng kêu giết để cho hắn một ít hi vọng.

Nếu như đổi lại bình thường, hắn có thể sẽ tin tưởng Lý Nguyên Hạo nhất định có thể đánh đến, cứu liền đi ra ngoài, nhưng hiện tại, đối mặt với tướng quân Tổng triều về mặt mỉm cười trước mắt này, hắn chợt phát hiện, chính mình giống như không quá tin tưởng vào Lý Nguyên Hạo.

Nâng chung trà lên, uống một ngụm, một mùi thơm ngát lập tức đầy tràn miệng mũi.

Trần Nguyên hỏi: "Thế nào? Lá trà như vậy, tại Đảng Hạng các ngươi, có thể bán bao nhiêu tiền một cân?"

Vừa nghe Trần Nguyên hỏi như vậy, trong lòng Tổng Kỳ liền khinh bỉ một hồi: "Rốt cuộc cũng là người buôn bán, ba câu nói không rời nghề chính!"

Người nọ nói rất chi tiết: "Không biết, loại lá trà này, chúng ta căn bản không mua nổi, cho tới bây giờ vẫn không hỏi qua giá tiền."

Trần Nguyên thấy hắn uống xong rất nhanh, lại rót cho hắn một chén, nói: "Người nói lương thực các ngươi không đủ ăn, vậy thì thời điểm khẩu phần lương thực không đủ, các ngươi xử lý như thế nào vậy?"

Lời này hiển nhiên khơi gợi tâm tư người nọ, chỉ thấy hắn có chút thở dài một tiếng, nói: "Ai, bà nương trong nhà giúp đỡ đại gia đình làm chút ít việc sống, cha mẹ lên núi đào chút ít rau dại, ta đi ra chiến tranh, luôn có biện pháp."

Trần Nguyên giống như là đang bàn về việc nhà, thở dài một tiếng, nói: "Ta cũng là người nhà nghèo, đặc biệt là trong khoảng thời gian đầu xuân này, dùng lời người Tổng chúng ta để nói, chính là thời kì giáp hạt, chỉ là, tại Đại Tổng chúng ta còn đỡ một ít, có thể tìm đại gia đình xung quanh, mượn một ít lương thực đến, tuy tiền lãi rất cao, cũng không đến nỗi như các ngươi."

Người nọ nghe xong, rất là hâm mộ, nói: "Chúng ta tại đây cũng có thể mượn một chút, chỉ là, tuy tiền lãi tại Đại Tổng cao hơn chút ít, tốt xấu có thể còn có thể trả, tiền lãi chúng ta tại đây, là có thể giết người. Không đối gặt tướng quân, năm kia, Đảng Hạng đại hạn, trong nhà thật sự rất đói, vì để người cả nhà có thể sống được, ta, ta, ta đã bán con gái đi!"

Cái hán tử cao lớn thô kệch này nói tới chỗ này, cả người bỗng nhiên như là bị rút hết khí lực, tinh thần trong thời gian ngắn liền gặp phải tình trạng suy sụp.

Trần Nguyên không hỏi nữa rồi, cứ để cho người nọ ngồi ở trên mặt ghế, tự mình phát tiết một trận tâm tình.

Tổng Kỳ đi đến bên người Trần Nguyên, nhỏ giọng nói: "Người hỏi chút ít như vậy, có thể hữu dụng sao? Người hỏi bọn Lý Nguyên Hạo lần này dẫn theo bao nhiêu người tới cũng tốt."

Trần Nguyên cười một chút với Tổng Kỳ, vừa rồi Địch Thanh không hỏi lần này Lý Nguyên Hạo dẫn bao nhiêu người đến, vậy thì nói rõ, trong lòng Địch Thanh đã có chỗ chắc chắn, chính mình không cần nhiều chuyện.

Huống hồ, sự tình chiến tranh, Trần Nguyên không muốn đi nhúng tay, bởi vì chính mình ở phương diện này, căn bản so sánh kém bọn người Địch Thanh cùng Dương Văn Quảng, hiện tại, hắn muốn cân nhắc, là bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Tất cả đều tiến hành dựa theo kế hoạch của Lý Nguyên Hạo, dũng khí đám quân Tống kia hiển nhiên kém hơn rất nhiều so với quân Tống Tam Xuyên khẩu, vài trăm người chống cự một chút, tổn thất hơn phân nửa, những người còn lại chật vật lui về quân doanh.

Tiếp theo, binh sĩ Xa Chu châu bỗng nhiên rời khỏi quân trận, một đường giết đi ra ngoài, hướng về phía phương hướng Xa Chu châu kia.

Lý Nguyên Hạo sai người buông một lỗ hồng ra, mặc cho những người chạy trốn này rời đi, hắn biết rõ, trước khi Hoàng Đức Hòa đi, sẽ tuyệt đối không chào hỏi Trần Thế Mỹ, hiện tại, quân đội Trần Nguyên cũng nên rối loạn rồi chứ?

Khóe miệng Lý Nguyên Hạo nổi lên một tia cười lạnh, nhìn chằm chằm vào quân doanh phía đông, nói: "Các dũng sĩ, theo ta giết vào trong!"

Toái Càn Khôn

365. Chương 352: Lui Lại

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 352: Lui lại

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bên cạnh hắn dẫn Điều Hâu quân tinh nhuệ nhất Đẳng Hạng, cái chi quân đội này có thể nói là đội ngũ lập nghiệp của Lý Nguyên Hạo, đi theo hắn chinh chiến nhiều năm, ba nghìn kỵ binh đã có thể hoàn toàn làm được cách linh ngộ ý đồ của Lý Nguyên Hạo.

Ban đầu, ở Tam Xuyên khẩu, chính là ba nghìn người này tiến hành cuộc đả kích nặng nề cuối cùng, lại khiến cho Lưu Bình không chống đỡ nổi.

Mệnh lệnh vừa mới hạ xuống, ba nghìn người này tựa như gió xoáy, cắt về phía quân doanh quân Tống, tốc độ cực nhanh, xa xa vượt quá Địch Thanh đoán trước.

"Đội hình, đội hình!" Lần đầu tiên trên chiến trường, binh sĩ có chút khản trương, tay cầm binh khí kia không ngừng run run, Cảnh Thiên Đức qua lại trước mặt tất cả binh sĩ, lớn tiếng la lên để mọi người lấy lại chút ít ý thức.

Lúc này, trong đầu các binh sĩ, hoặc là trống rỗng, hoặc là tràn ngập một loại ý nghĩ nói không nên lời, mấy cái gì đó trong đầu bọn họ, đều là hỗn độn.

Cái này không cần khai đạo, cũng không có biện pháp khai đạo, khi bọn hắn chém ra đao đệ nhất, tất cả sẽ từ từ biến thành tốt đẹp.

Chỉ là, cái đệ nhất đao này thường thường là bọn hắc vô ý thức chém ra, quân đội lần đầu tiên lên trên chiến trường, thành quả bình thường huấn luyện như thế nào, liền quyết định sức chiến đấu của quân đội.

Tiểu đội của Cầu Tử ở vào hàng đệ nhất của cả đội ngũ, đúng là địa phương kỵ binh Đẳng Hạng xông tới, Cầu Tử cảm giác cổ họng của mình bỗng nhiên hơi khô, giống như muốn hô cái gì ra, rồi lại không thể hô được.

Nhìn địch nhân càng ngày càng gần, ý thức Cầu Tử nói cho hắc biết, địch nhân đã tiến nhập phạm vi tên nổ đã kích, hắc không hề tự hỏi, miệng lại tự nhiên hô một tiếng: "Nâng nổ!"

Ba nghìn người bọn hắc là tinh nhuệ, là tinh nhuệ Tổng triều vừa mới tạo nên.

Ở trên người của bọn hắc, Trần Nguyên trước sau đầu tư vào 30 vạn quan, đối diện vọt tới chính là tinh nhuệ của người Đẳng Hạng, trang phục và đạo cụ những kỵ binh Đẳng Hạng kia không có biện pháp so sánh cùng với quân Tổng, vô luận là khôi giáp hay là vũ khí, đều thua kém xa.

Nhưng tinh nhuệ Đẳng Hạng, lại rèn luyện ra từ trên chiến trường, vô cùng dũng mãnh.

Kỳ thật, thời gian luyện binh bao lâu không hề trọng yếu, đạo lý này là Trần Nguyên đánh qua một trận mới hiểu được, một chi quân đội có tính sôi, không phải luyện ra được, đứng ở Biện Kinh, cho dù bọn hắc không ngừng huấn luyện, cũng vô pháp biến chi quân đội này thành tinh nhuệ.

Hiện tại, Lý Nguyên Hạo đang đến giúp hắc luyện binh.

Trương Trung nhìn Địch Thanh, nói: "Đại ca, xem ra bọn hắc có rất nhiều người như là chưa từng đánh giặc, có nên giúp đám bọn hắc một chút hay không?"

Địch Thanh lắc đầu, nói: "Không cần, ta phải cho Lý Nguyên Hạo hi vọng, như vậy hắc mới có thể toàn lực ứng phó."

"Bắn!" Cầu Tử mạnh mẽ vung tay xuống phía dưới, 100 chi tên nổ gào thét bắn ra, dùng lực xuyên thấu cường đại xuyên qua lồng ngực những người Đẳng Hạng kia, hoặc là chiến mã bọn hắc, hơn mười kỵ binh đi đầu đã xuống ngựa, cái này lại để cho Cầu Tử rất là cao hứng, hô tiếp: "Lại bắn!"

Loại tên nổ này là thứ Tôn Công Sáng vừa mới nghiên cứu, có thể liên tục xạ kích bốn lần, thời gian chính giữa thay nổ hộp cũng không cần quá nhiều.

Bốn lượt xạ kích qua đi, chừng bảy tám chục kỵ binh đã bị bắn tới trên mặt đất.

Mấy cái chữ này, là vì những binh lính này lần đầu tiên lên trên chiến trường, thật sự có chút khẩn trương, vô pháp phát huy ra tiêu chuẩn xạ kích bình thường.

Người Đẳng Hạng tiến nhập vào trong tầm bắn của cung tiễn, lập tức thi triển công phu cỡi ngựa bắn cung của bọn hắc, triển khai phản kích, mũ bảo hiểm của quân Tổng là thiết, trên đầu còn đeo ra một đoạn dài, không khác gì mang một tấm chắn nhỏ lên đỉnh đầu.

Thời điểm cung tiễn người Đẳng Hạng rơi lên trên đầu, thường thường vô pháp xuyên thấu mũ bảo hiểm quân Tổng.

Đồng Khuê cảm giác, trên đầu của mình bị hung hăng đập một cái, mũ giống như có chút sai lệch, hắc tranh thủ thời gian chỉnh lại, lại vừa vặn có một chi mũi tên lông vũ phóng tới, thoáng một tý bắn trúng bàn tay Đồng Khuê.

Đồng Khuê đau nhức kêu: "Á!"

Một bên binh sĩ vội vàng đi lên đỡ lấy hắc, lại để cho hắc không đến mức bị quán tính cường đại đẩy ngã lên trên mặt đất.

"Giúp ta rút ra!" Đồng Khuê cắn răng nói.

Người binh lính bên cạnh kia nhổ đao nhỏ bên hông mình ra, chém đứt đầu mũi tên, rút mũi tên ra, nói: "Ngươi hử, ngươi có thể tiến hành chiến đấu sao?"

Đồng Khuê thuận tay xuất ra vải đặt ở trong túi áo, buộc lưng tung ở miệng vết thương, sau khi chính mình bị thương, hắn có chút kích động, quát: "Bắn cho ta, bắn chết bọn hắn cho ta!"

Chẳng quản xem bọn hắn làm khổ gió gì, tuy tên nổ có hiệu quả hơn so với cung tiễn người Đẳng Hạng, nhưng vẫn không có biện pháp ngăn cản kỵ binh Đẳng Hạng tới gần.

Có một đội kỵ binh 100 người sau khi một cái giá lớn thật lớn, rốt cục cũng có hơn bốn mươi kỵ binh xông vào trong phạm vi hai mươi bước chân.

Hai mươi bước, đây là một con số rất nguy hiểm, khoảng cách này có ý nghĩa, đối phương đã không có khả năng cho mình cơ hội xạ kích lần nữa.

Cầu Tử lúc này đã không còn bối rối, hắn hô to một tiếng, quát: "Giơ thương!"

Đằng sau, một đội quân Tổng vẫn còn đối tên nổ, năm mươi người phía trước lại giơ câu liêm thương của bọn hắn lên, loại thương này là lần đầu tiên lộ diện trên chiến trường, người Đẳng Hạng nhìn trên đầu thương kia hoành ra một đoạn, đều hiện lên một tia coi thường.

Bốn mươi tên kỵ binh tiếp tục xông lại, nhìn những kỵ binh gào khóc kêu gọi kia dùng cái loại ánh mắt sói nhìn mình chằm chằm, Đồng Khuê cảm giác trong lòng có chút sợ hãi, hắn rõ ràng chứng kiến đầu thương của mình đang rung động.

Địch nhân rất gần, con mắt của tên gia hỏa vẽ mặt đầy râu mép chỉ nhìn mình, Đồng Khuê dám khẳng định, một thương này, hắn nhất định sẽ đâm đến hướng chính mình, mình có thể ngăn cản sao? Không ngăn được thì làm sao bây giờ? Các loại nghi vấn trong thời gian ngắn tràn đầy đầu của hắn.

"Đi tìm chết đi!" Người Đẳng Hạng đâm tới một thương.

Trong nháy mắt này, Đồng Khuê bỗng nhiên cảm giác đầu mình trống rỗng, hắn máy móc theo quán tính khom người tiến lên một bước, cái câu liêm thương trong tay vô ý thức đẩy về phía trước, đồng thời, một thanh âm không ngừng vang lên trong nội tâm: "Ta giết chết người, ta giết chết người!"

Ba thốn,

Trường thương đâm về Đồng Khuê, tại địa phương trước mắt hắn ba thốn bỗng nhiên cải biến phương hướng, thẳng tắp rơi lên trên mặt đất, móng trước chiến mã bị một thương của Đồng Khuê chọc đoạn, kỵ sĩ lập tức từ lưng ngựa ngã xuống.

Nhìn xem hàn quang trước mắt biến mất, Đồng Khuê bỗng nhiên cảm giác, có một loại tâm tình cần phát tiết, kỵ binh Đẳng Hạng đang cố gắng muốn đẩy chiến mã đè lên chân mình ra, Đồng Khuê hét lớn một tiếng: "Muốn giết ta?"

Đồng thời, một thương đâm vào ngực người nọ.

Hắn tận mắt thấy tánh mạng gia hỏa mới nhìn qua rất khỏe mạnh kia, cứ như vậy mà biến mất, Đồng Khuê cảm giác, tâm tình kỳ lạ trong lòng mình càng ngày càng đậm, hắn muốn phát tiết.

"Các huynh đệ, giết!"

Hắn điên cuồng gọi mấy tiếng, binh sĩ bên người có lẽ là hưởng ứng hắn, có lẽ cũng là cần phát tiết, liền đi theo hắn, cùng một chỗ hô lên.

Địch Thanh ở phía xa xem xét, khẽ gật đầu, nói: "Không tệ, quả thật không tệ, Tiểu Hâu gia có thể phóng ra được rồi."

Lý Nguyên Hạo đã bị tổn thất ba trăm người, mấy cái chữ này là thứ hắn không muốn tiếp nhận, Diêu Hâu quân là tính nhuệ của hắn, những binh lính này, mỗi người đều thân kinh bách chiến, mỗi người bọn hắn so với người bình thường, mười thậm chí một trăm binh sĩ, còn muốn quý hơn.

Nhưng hiện tại, phương trận Tổng triều vẫn còn có thể kiên trì, cái trận thế này thật sự rất kỳ quái, mỗi một trăm người một cái đoàn trận, ngăn cách lẫn nhau, rồi lại có thể trợ giúp lẫn nhau.

Thời điểm người Đổng Hạng công kích một phương trận trong đó, luôn luôn có những phương trận khác có thể tới trợ giúp, cái này lại khiến cho Lý Nguyên Hạo vô pháp tổ chức loại này công kích như sóng vỗ liên tục.

“Đại vương, đám huynh đệ đã bị tổn thất quá lớn, trước tiên nên lui trở về, nghỉ ngơi và hồi phục một chút!” Một tướng quân Đổng Hạng người đầy máu tươi, đứng ở trước mặt Lý Nguyên Hạo khẩn cầu.

Lý Nguyên Hạo nhìn hắn, hỏi: “Chiến mã của ngươi đâu mất rồi?”

Tướng quân kia thở dài nói: “Quân Tổng dùng cái thương kia, chuyên môn đánh vào ta đùi ngựa, ngựa của ta, ngựa của ta....đã mất rồi!”

Lý Nguyên Hạo lại hỏi một câu: “ Binh lính của ngươi đâu?”

Người nọ cơ hồ muốn khóc, nói: “Đi lên 500 người, hiện tại chỉ còn lại có hơn một trăm, Đại vương, người để cho chúng ta xuống nghỉ ngơi một hồi được không?”

Tiếng nói còn chưa rơi xuống hết, Lý Nguyên Hạo đã mạnh mẽ rút bảo kiếm ra, một kiếm bổ xuống đầu lâu người nọ, khóa đầu lâu lăn hai vòng trên mặt đất, miệng rõ ràng còn nhúc nhích vài cái, giống như còn có cái gì đó muốn nói.

Lý Nguyên Hạo hung dữ nhìn những người chung quanh, nói: “Lùi lại sẽ chết, đây là cảnh cáo!”

Mọi người lập tức đều cảm giác kinh hãi đến lạnh mình.

Lý Nguyên Hạo chỉ ngón tay về phía trước, nói: “Những quân Tổng kia, khẳng định chính là binh sĩ Tổng triều hoàng đế mới luyện ra được, đánh hết sạch bọn hắn, lại để cho hoàng đế Tổng triều biết rõ, tại trước mặt dũng sĩ Đổng Hạng chúng ta, quân đội của hắn, chính là phế vật, ai muốn xuất chiến?”

Đại tướng Tiết Bằng lập tức đi ra, nói: “Đại vương, mặt tướng nguyện đi!”

Lý Nguyên Hạo thập phần tán thưởng nhìn hắn một cái, nói: “Tốt, ta cho ngươi một ngàn quân sĩ, mở cái lỗ hổng này ra cho ta!”

Tiểu đội Đồng Khuê chỉ còn lại có sáu người, vừa mới qua một vòng xung quanh, có bốn huynh đệ chết trận, bọn hắn ở bên trong vật lộn, giết ba người Đổng Hạng, tên nọ bắn chết bao nhiêu, bọn hắn cũng không biết.

Hiện tại, bọn hắn bị Dương Thanh điều đến đằng sau để nghỉ ngơi và hồi phục, cùng một chi quân đội vừa rồi đã gặp phải người Đổng Hạng công kích khác, cùng nhau thoảng chính biên một tý, biên tập thành một cái đội ngũ mới hình vuông, tùy thời chuẩn bị tiến nhập chiến trường lần nữa.

Cầu Tử biểu hiện không tệ, tiếp tục làm Đô đầu cái chi quân đội mới chỉnh biên này, hắn đi đến bên người Đồng Khuê, hỏi: “Huynh đệ, tay không sao chứ?”

Đồng Khuê lắc đầu, bỗng nhúc nhích ngón tay, nói: “Không biết, nửa bàn tay đã tê rần, phỏng chừng cho dù bảo vệ được, cũng không thể làm cái việc gì nặng.”

Cầu Tử thở dài một tiếng, vỗ bờ vai của hắn một cái, nói: “Không có chuyện gì, không cần phải nghĩ về những thứ này.”

Đồng Khuê cười một chút, nói: “Còn sống, chính là lợi nhuận, cũng không biết tướng quân nói chuyện có tính hay không, sau này ta sẽ đến hỏi hắn, chúng ta chết bốn huynh đệ rồi, có phải là một người có 500 quan hay không.”

Hai người đang nói chuyện, lại bỗng nhiên nghe thấy Dương Thanh truyền mệnh lệnh đến: “Tất cả quân đội chuẩn bị sẵn sàng, đợi lát nữa theo như đội hình lui lại!”

Đồng Khuê sững sờ hỏi: “Lui lại?”

Cầu Tử cũng đứng lên, Dương Thanh vừa vặn cười ngựa đi đến trước mặt bọn hắn, rất tùy ý khích lệ một câu: “Các người đánh không sai, cực kỳ tốt.”

Đồng Khuê cùng Cầu Tử thoáng nhìn nhau, vừa rồi hợp tác trên chiến trường một phen, phảng phất để cho tâm hai người gần nhau hơn một ít, từ trong ánh mắt của đối phương là có thể nhìn ra đối phương đang suy nghĩ gì.

Hai người chậm rãi đi đến hướng Dương Thanh, hỏi: “Người mới vừa nói lui lại?”

Dương Thanh gật đầu, nói: “Ừm, chờ một lát Đẳng Hạng người phát động công kích, chúng ta lập tức lui về phía sau, tất cả đội ngũ luân chuyển yểm hộ, cần nhắc đến việc các người vừa đánh qua một trận chiến, các người sẽ đi tuốt ở đằng trước, là chỗ an toàn nhất.”

Đồng Khuê cùng Cầu Tử đột nhiên phát động, hai người một trái một phải đánh tới, Dương Thanh kinh hô một tiếng, hỏi: “Các người làm gì?”

Còn chưa làm ra cái động tác gì, đã bị hai người đè xuống đất, một tay Cầu Tử kéo ở cổ của hắn, hỏi: “Lui lại? Lão tử đã chết mười mấy huynh đệ tại đó rồi, hiện tại người muốn ta lui lại? Vậy vừa rồi người đi làm cái gì?”

Dương Thanh cũng không giãy dụa, mở hai tay ra, nằm trên mặt đất, tùy ý để hai người bọn họ đè xuống, nói: “Ta và các người có chuyện cần nói nói, tranh thủ thời gian buông tay cho ta, sự tình náo loạn là các người không đảm đương nổi, đây là chiến trường, không phải lúc bình thường huấn luyện, các người có thể làm gì thì làm!”

Một bên, Đạo Chiếm chạy tới, kéo hai người Cầu Tử cùng Đồng Khuê ra, nói: “Huynh đệ, huynh đệ, đừng như vậy, Dương đại nhân, người đừng để trong lòng, bọn hắn đây là đánh đến hồ đồ mất rồi!”

Cầu Tử nghe xong lời này, chậm rãi đứng lên, con mắt nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, Đồng Khuê còn rất không cam lòng, lại cũng không nói cái gì.

Dương Thanh đứng lên, phui phui quần áo, nói: “Vì cái gì lui lại sau chiến đấu, các người có thể đi hỏi quan trên, nhưng hiện tại, phải thi hành mệnh lệnh!”

Tiết Bằng bắt đầu công kích, cùng lần thứ nhất trước đó không có gì khác nhau, thậm chí, quân Tổng phản kích còn muốn mạnh hơn một ít, người Đẳng Hạng bỏ ra một cái giá thảm trọng, đột nhập phương trận quân Tổng, sau đó là bắt đầu vật lộn.

Cái câu liêm thương kia thật sự rất lợi hại, một chỗ sắt nhô ra nho nhỏ, cải biến kết quả sinh tử của rất nhiều người.

Vật lộn tiến hành một nén nhang, quân Tổng phảng phất không kiên trì nổi, bắt đầu chậm chạp lui lại, phát hiện sự việc này, giống như lại để cho Lý Nguyên Hạo mừng rỡ không thôi, hắn biết rõ, chỉ cần mở lỗ hổng này ra, liền ý nghĩa cả phương trận quân Tổng đều bị đánh vỡ, chiến đấu còn lại, chính là gió cuốn mây tan.

Lý Nguyên Hạo thường xuyên chiến tranh đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắn biết rõ, bây giờ là thời điểm phải phóng ra rồi, hiện tại quân Tổng chỉ là lui về có trật tự, nếu như mình lại thêm một phần lực khí mà nói, bọn hắn tuyệt đối có thể diễn biến thành bại mà lui.

Lập tức không chần chờ, huy động đại quân giết tới đây, Cảnh Thiên Đức đang lui về phía sau, vội vàng ổn trọng trận hình, phản kích lần nữa.

Cái này ở trong mắt Lý Nguyên Hạo, chỉ là phí công, quân đội đã lui lại rồi, đội hình không phải là đội hình chiến đấu, hiện tại người đột nhiên muốn chống cự, làm sao có thể chống đỡ được? Chỉ kéo dài một ít thời gian mà thôi.

Địch Thanh muốn, chính là chút thời gian kéo dài này, mắt thấy quân đội tinh nhuệ nhất của Lý Nguyên Hạo lâm vào trong chiến đấu, Địch Thanh không chần chờ chút nào, mệnh lệnh quân sĩ bên cạnh thả một đóa pháo hoa ra.

Ánh lửa bập bùng lần nữa, chiếu sáng một mảnh bầu trời đêm này, Lý Nguyên Hạo xem xét mà cả kinh: “Chẳng lẽ quân Tổng còn có chuẩn bị ở phía sau?”

Ý nghĩ này vừa mới bốc lên, chỉ nghe thanh âm kêu giết bỗng nhiên truyền đến từ phía sau chính mình.

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, một thám báo chạy vội trở về báo cáo: “Đại vương, quân Tống vừa mới phá vòng vây kia lại giết trở lại!”

Rung động, Lý Nguyên Hạo hiện tại cảm giác được cực độ rung động, chỉ là, hắn còn chưa đến mức bối rối, hắn là Lý Nguyên Hạo, là chiến thần bách chiến bách thắng người Đãng Hạng, hắn há có thể bối vì chuyện xấu này mà loạn tay chân?

Lý Nguyên Hạo tách ra một nụ cười tự tin, nói: “Bây giờ trở về đánh sao? Đã quá muộn, mang theo nhân mã của người đi đón đánh, đừng để cho bọn hắn tới gần đây!”

Một đại tướng Đãng Hạng vội vàng lĩnh mệnh, nói: “Vâng!”

Lý Nguyên Hạo rút trường thương ra, nói: “Các dũng sĩ, đánh tan đám quân Tống này, người Tống đằng sau có đến, cũng là vô dụng, theo ta giết địch~”

Hắn nói rất tự tin, nhưng trong lòng rất rõ ràng tình thế có bao nhiêu nguy cấp, thời điểm một trận chiến Tam Xuyên khải, Lý Nguyên Hạo luôn luôn không ra tay, nhưng hiện tại, hắn đã thiếu kiên nhẫn.

Kế hoạch của đối thủ đã được phát động, Lý Nguyên Hạo từ thời cơ đối thủ lựa chọn có thể nhìn ra, người này rất lợi hại, thật sự là người biết chiến tranh.

Người như vậy, một khi ra tay, thì phải là một chiêu tiếp theo một chiêu, thẳng đến khi đối thủ té trên mặt đất mới thôi, tuyệt đối không ngồi xuống nghỉ lấy hơi.

Diệt Hồng Trần

366. Chương 353: Một Người

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 353: Một người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Quả nhiên, đội quân đi đầu kia còn chưa đánh chiến cùng đối phương, ven đường rừng hoang ào ào xảy ra hỏa hoạn thiêu đốt, Lý Nguyên Hạo phát hiện, đằng sau, những người Đãng Hạng phất cờ hò reo kia bỗng nhiên loạn cả lên.

Nhờ ánh lửa, hắn rõ ràng trông thấy, một thành viên quân Tống tay cầm trường thương, như nhập chốn không người, mang theo mấy trăm kỵ binh, đang quét ngang một mảnh.

Lúc này đây, Lý Nguyên Hạo rốt cục cũng có chút sợ hãi, nếu hậu đội bị đối phương đánh tan mà nói, không riêng gì vấn đề sĩ khí, còn có cả đường lui của bọn hắn, cũng sắp bị những người Tống chặt đứt.

Quân đội Đãng Hạng đằng sau căn bản không có bất luận cái sức chiến đấu gì, bọn hắn chỉ phụ trách vận chuyển một ít vật tư đoạt được mà thôi, lúc này, đối mặt với Sát Thần Dương Văn Quảng, có mấy người Đãng Hạng lại cố lấy dũng khí xông lên ứng chiến, chỉ là, vừa đối mặt một cái, đã bị Dương Văn Quảng đâm thủng, lập tức giật mình rét lạnh tim gan.

Lý Nguyên Hạo đột nhiên thấy kỵ binh địch qua lại xung phong liều chết, khí thế như cầu vồng, những hậu quân kia y nguyên rối loạn, nếu mình không đi ngăn cản mà nói, rất có thể sẽ không chiến mà bại.

Chỉ là, đối thủ bố cục như thế, sẽ cho mình cơ hội sao?

Còn chưa suy nghĩ xong, một chi quân Tống bỗng nhiên lao nghiêng ra đến, xuyên thẳng chiến trường đang kịch chiến, một thành viên quân Tống ngồi trên lưng ngựa, tay cầm một cây ngân thương, thẳng đến chỗ chính mình, quát: “Đại vương, ngày đó một trận chiến quan ải chưa tận hứng, Dịch Thanh đến đây!”

Cái gì là anh hùng? Lý Nguyên Hạo chính là một anh hùng.

Mặc dù song phương bây giờ là người lập trường đối địch, nhưng không thừa nhận Lý Nguyên Hạo là anh hùng cũng không được, làm một người anh hùng, một điều kiện tối trọng yếu nhất, chính là thời cơ.

Hiện tại, quân Tống nói rõ là là nghiêm chỉnh chờ đợi, một chiêu tiếp một chiêu, đả kích khẳng định không phải vội vàng khởi xướng một loạt, tiếp tục đánh tiếp, coi như mình có thể vận hồi chiến cuộc đến mức độ nhất định, nhưng nơi này là nội địa Đại Tống, những quân Tống khác sẽ liên tục không ngừng chạy đến.

Lý Nguyên Hạo cho là mình không cần phải đánh tiếp, thử xem có thể đánh chết Địch Thanh, ngừng đả kích liên tiếp hay không, đó là một chuyện ngu xuẩn.

Nhìn Địch Thanh phóng ngựa vọt tới, Lý Nguyên Hạo rất dứt khoát nói: “Rút lui!”

Rút lui? Chiến trường không phải là bãi nhà hăn, hăn nói ngừng có thể ngừng, nhưng ai cho?

Địch Thanh tại trước chiến đấu đã nói qua, hăn muốn, chính là báo thù Tam Xuyên khẩu, há lại có thể để cho Lý Nguyên Hạo nhẹ nhàng thoái lui như vậy?

Nhìn Lý Nguyên Hạo trong chớp mắt, Địch Thanh cười nhạt một chút, cũng không đuổi theo hăn, mà là cả người lẫn ngựa nhào vào trong đại quân đang chém giết, Tiết Bằng kia đang ác chiến cùng chỉ quân đội của Trần Nguyên, căn bản không biết địch nhân rõ ràng nói đến là đến, hơn nữa, còn là một người.

Không riêng gì hăn, ngay cả hăn binh sĩ Đổng Hạng chung quanh, thời điểm chứng kiến Địch Thanh độc thân nhảy vào quân trận bên này, cũng là kinh ngạc một hồi.

Tiết Bằng còn không có kịp phản ứng, trường thương Địch Thanh đã mạnh mẽ đâm vào trên người hăn, quát: “Chịu chết đi!”

Tiết Bằng thậm chí ngay cả việc giơ thương chống đỡ cũng không kịp, bị chọc xuống dưới ngựa.

Vừa thấy Địch Thanh uy vũ như thế, độc thân xâm nhập trận địa địch, giết chết Đại tướng địch nhân, khí thế quân Tống lập tức như cầu vồng, người Đổng Hạng chính là thấy mình phương trận Đại vương đều lui rồi, những binh lính phía sau kia không còn có ý chí chiến đấu, cướp đường mà chạy tứ tán.

Cái này chính là lực lượng một người, một người Địch Thanh vào trận giết chết Tiết Bằng, tướng sĩ Tống quân lúc này liền phục vụ quên mình, trong lúc nhất thời, tiếng la rung trời.

Mà Đổng Hạng người, thì nằm phía dưới tâm lý bại trận, đi theo Lý Nguyên Hạo, chỉ lo cướp đường mà chạy.

Hô Diên Bình trông thấy tình thế bên ngoài như thế, cũng không khống chế tay mình được nữa rồi, không chào hỏi cùng Trần Nguyên đã vụng trộm chạy ra, một đòn gánh giết chóc trên chiến trường, nện một Đại tướng Đổng Hạng xuống dưới, sau đó cỡi chiến mã người nọ, cũng bắt đầu xung phong liều chết.

Chờ thời điểm hăn giết đến chính giữa chiến trường, quân đội Đổng Hạng đã bị chia làm hai đoạn, trong đó một đoạn đã bị bao vây, mà càng nhiều người Đổng Hạng chính là đi sau lưng Diêu Hưu quân tinh nhuệ nhất, mưu toan mở một đường máu.

Chiến đấu tại đây đặc biệt thảm thiết, vì cầu một con đường sống, người Đổng Hạng cũng là dùng hết tất cả khí lực, quân đội phụ trách vây bọc hăn thương vong rất lớn, nhưng đối mặt với quân Tống trước chắn hậu truy, người Đổng Hạng tổn thất càng lớn hơn nữa.

Mỗi khi tiến thêm một bước, đều phải dùng tánh mạng con người Đổng Hạng mở đường, từng bước chân, đều phải đạp trên thi thể một quân Tống.

Hô Diên Bình chứng kiến có một tướng quân Đổng Hạng tay cầm trường đao, trùng kích quân trận quân Tống một hồi, binh sĩ quân trận đã không còn bao nhiêu, mất thấy khả năng không duy trì được, lúc này hăn liền thúc ngựa đuổi tới.

Tiểu tử này cũng biết chiến trường chém giết cùng giang hồ đánh nhau là hai chuyện khác nhau, thời điểm cưỡi ngựa tới, liền tận lực không giết người, để tránh khiến cho tướng quân Đổng Hạng kia chú ý.

Thẳng đến khi tiếp cận tướng quân Đổng Hạng, đòn gánh trong tay mạnh mẽ ném ra: “Tiểu tử, ta ở chỗ này đây!”

Người nọ nghe thấy sau đầu sinh ra tiếng gió, muốn tránh né đã muốn không còn kịp nữa rồi, bị Hô Diên yên ổn nện đòn gánh xuống, óc não đều văng hết ra.

Đánh ngã người này, Hô Diên Bình cũng không phối hợp cùng những binh lính trước mặt, một người vọt tới, giết vào quân đội Đẳng Hạng đối diện, gặp người liền nện, trong nháy đã đánh ngã hơn mười người, cả quân đội Đẳng Hạng bị hấn đánh thành như vậy, áp lực quân sĩ tại đây lập tức giảm bớt không ít.

Thời điểm Hô Diên Bình đang cảm giác rất đã ghiền, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có binh khí đánh úp lại, vội vàng vung vẩy đòn gánh đón đỡ.

“Đương!”

Một tiếng giòn vang, Hô Diên Bình chỉ cảm thấy hổ khẩu kịch liệt đau nhức, toàn bộ thân hình giống như muốn từ trên lưng ngựa đến rơi xuống đất.

Tập trung nhìn vào, lập tức cười ha ha một tiếng, nói: “Thì ra là Đại vương, vì sao trùng hợp như vậy, rõ ràng lại gặp được ở chỗ này?”

Lý Nguyên Hạo không dong dài cùng hấn, nói: “Đặc biệt đến đưa tiễn người quy thiên!”

Hô Diên Bình cũng biết mình không phải đối thủ của Lý Nguyên Hạo, nhưng tập võ chính là như vậy, biết rõ đánh không lại cao thủ, nhưng bọn hấn luôn ưa thích đi khiêu chiến những cao thủ kia, hai mắt Hô Diên Bình thả ra hào quang, nói: “Nhà của ta tại phía đông, Đại vương tự mình quy thiên đi!”

Đang khi nói chuyện, hai người đã chiến thành một đoàn.

Tuy công phu Lý Nguyên Hạo cao hơn Hô Diên Bình một ít, nhưng lúc vội vàng mà muốn thu thập Hô Diên Bình, cũng là không thể nào, hai người đánh cho hơn năm mươi chiêu, tình thế chiến trường càng ngày càng bất lợi đối với người Đẳng Hạng.

Bên kia, Dương Văn Quảng đã giết tới đây, đằng sau, bọn người Dịch Thanh cũng càng ngày càng gần, xu thế quân Tổng vây kín mắt thấy sắp thành, nếu không thoát khỏi địch nhân trước mặt, vậy thì không chỉ nói kế hoạch lớn của chính mình xong rồi, mà ngay cả mệnh có thể giữ được hay không, đều rất khó nói.

Trong lòng Lý Nguyên Hạo có chút nôn nóng, hấn thật không thể tin Tổng triều có thể nhìn thấu chuyện Hoàng Đức Hòa cùng chính mình hợp tác, sớm nghe theo Trương Tầm Nguyên, để những người này tiến vào Xa Chu châu, sau đó chính mình đánh Xa Chu châu thành là tốt rồi.

Hiện tại nghĩ những điều này cũng đều là dư thừa, bên người, những Điều Hâu quân này đang nguyên một đám ngã xuống, những người này là điểm chí mạng của Lý Nguyên Hạo hấn, mồ hôi trên mặt đều gấp gáp chảy ra.

Hô Diên Bình bảo vệ chặt xung quanh người, dù sao thời gian cũng đứng ở quân Tổng bên này, đấu pháp tứ bình bát ổn của hấn tuy rơi xuống hạ phong, nhưng Lý Nguyên Hạo lại quả thực không thu thập được hấn.

Hô Diên Bình rất là thoải mái đối với việc mình có thể đánh cùng Lý Nguyên Hạo thời gian dài như vậy, miệng nói: “Đại vương có chút sốt ruột đi à nha? Cái thương này ta còn tưởng người đã muốn rồi loạn rồi đó?”

Lý Nguyên Hạo không nói câu nào, Hô Diên Bình cười lạnh nói: “Thời điểm giết hại những thợ săn ở phía trong hàng rào, có nghĩ tới hôm nay hay không?”

Nghĩ đến những thợ săn kia, những người đã từng trợ giúp qua bọn hấn kia, Hô Diên Bình lại càng hàm phần, đòn gánh vung ra thoáng một tý đã nhanh hơn.

Mắt thấy tiểu tử này càng đánh càng mạnh, Lý Nguyên Hạo biết mình cũng đã không thể kéo dài, liền quát lên: “Tiểu tử miêng còn hôi sữa cũng dám ngăn cản ta, muốn chết!”

Diệt Hồng Trần

367. Chương 354: Chơi Lớn Đi

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 354: Chơi lớn đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nói xong, đối mặt với cái đòn gánh đang đánh tới hướng chính mình, không thể không né, nhưng hắn không thêm né, trở tay đâm một thương tới hướng Hồ Diên Bình.

Trong lòng Hồ Diên Bình nghiêm nghị, chiêu số Lý Nguyên Hạo đã nói rõ là muốn đồng quy vu tận, hiện tại, Hồ Diên Bình sao chịu làm mua bán như vậy cùng hắn? Dưới tình thế cấp bách, Hồ Diên Bình bỗng nhiên xoay người xuống ngựa, tránh né một thương trí mạng này.

Đầu thương Lý Nguyên Hạo run lên, quét về phía quân Tổng chung quanh.

Mất đi trụ cột mạnh nhất là Hồ Diên Bình, những người khác căn bản ngăn không được Lý Nguyên Hạo công kích, quân trận nho nhỏ đảo mắt đã bị Lý Nguyên Hạo đánh phá.

Có một tướng lĩnh quân Tổng nhìn xem tình huống này, vội vàng tổ chức nhân thủ, muốn lại bố trí một trận hình phòng ngự mới, nhưng bức tường người còn chưa dọn xong, những Điều Hâu quân kia liền bắn tới một châu mưa tên.

Những quân Tổng này không có bộ trang bị như chi quân đội kia của Trần Nguyên, đa số người trúng tên ngã xuống đất, số còn lại, xem xét cũng không ngăn được rồi, vội vàng kéo người bị thương sang một bên, chỉ mong phòng tuyến đằng sau có thể ngăn Lý Nguyên Hạo lại.

Một đạo phòng tuyến cuối cùng là hai người Khánh Hòa và Lí Nghĩa, bọn hắn căn bản không ngờ được, một đạo trận hình lại bị Lý Nguyên Hạo phá tan nhanh như vậy.

Thời điểm Lý Nguyên Hạo chém giết cùng Hồ Diên Bình, hai người bọn họ đang muốn đi lên hỗ trợ, lúc này khoảng cách của song phương đã rất gần, mắt thấy Lý Nguyên Hạo lao đến, vẫn không hạ lệnh thủ hạ bắn tên.

Vì thời điểm này, một đạo phòng tuyến người một nhà cơ hồ đã giao thoa cùng một chỗ cùng người Đảng Hạng.

Mà đội hình bọn hắn tiến lên cũng vô pháp lập tức biến thành xu thế phòng thủ, thời cơ hơi lập tức trôi qua, địch nhân lấy đầu lĩnh là Lý Nguyên Hạo, biết rõ một đạo phòng tuyến này đang mang sinh tử, rõ ràng bộc phát ra sức chiến đấu cường đại.

Trên chiến trường, ánh lửa nổi lên bốn phía, trong bóng đêm, cả bình nguyên đều rơi vào trong biển lửa, khắp nơi đều là huyết nhục bay tứ tung, Lý Nguyên Hạo ra sức phá vòng vây, mà quân Tổng kiệt lực chặn đường.

Quân đội Khánh Hòa và Lí Nghĩa đang di động, bỗng nhiên biến trận, trận hình vốn cũng không phải là rất nghiêm cẩn, hiện tại đối mặt với Lý Nguyên Hạo liều chết công kích, mặc dù nhân số nhiều hơn đối phương, cũng không thể phát huy ra ưu thế của mình.

Lý Nguyên Hạo xem xét rất rõ ràng, la lớn: “Các dũng sĩ, quân Tổng nhện không được rồi, giết ra ngoài!”

Điều Hâu quân cùng hò hét kêu lên, mỗi người tranh giành đi trước, từng tấc từng tấc đánh tới phía trước, tuy Khánh Hòa và Lí Nghĩa kiệt lực chặn đường, lại chỉ có thể liên tiếp bại lui.

Địch Thanh ở phía sau xem xét, trong lòng cũng lo lắng, một trận chiến này, nếu như giết được Lý Nguyên Hạo mà nói, vấn đề Đảng Hạng liền có thể giải quyết, hắn đương nhiên không muốn buông tha cơ hội này.

Nhưng chiến tranh vĩnh viễn đều là sự tình song phương, Dịch Thanh rất rõ ràng về năng lực hai người Lí Nghĩa cùng Khánh Hòa, một khi hỗn chiến cùng một chỗ, bọn hắc căn bản không có khả năng ngăn cản Lý Nguyên Hạo.

Dịch Thanh hi vọng mình có thể nhanh giết qua, tại trước khi Lý Nguyên Hạo phá một đạo phòng tuyến cuối cùng.

Mà đang ở cái thời điểm mấu chốt này, bỗng nhiên lại có một đội kỵ binh hơn năm trăm người từ sau lưng quân Khánh Hòa đánh tới.

Trong lòng Dịch Thanh lập tức hiểu, Lý Nguyên Hạo này được Đổng Hạng gọi là chiến thần, chắc chắn có nguyên do, thời điểm cân nhắc thắng lợi, liền đã làm tốt ý định xấu nhất, tại trước khi tiến vào cái bẫy của mình, hắc cũng đã an bài một chi quân đội để phòng bắt trắc.

Phía dưới tiền hậu giáp kích, Khánh Hòa rất nhanh liền chống đỡ không nổi rồi, chi quân đội ở phía sau phối hợp với Lý Nguyên Hạo, thành công mở ra một lỗ hổng.

Quân đội Tống triều có một chỗ thiếu hụt, chính là quá ít ngựa, trên tay Dịch Thanh có gần một vạn binh sĩ, cái tỷ lệ này đặt ở Liêu quốc, nên có sáu ngàn kỵ binh, mà đặt ở Đổng Hạng, bên trong một vạn binh sĩ, cũng có đến bốn ngàn kỵ binh, nhưng Đại Tống chỉ có 500 người.

Điều này sẽ đưa đến một chuyện, một khi vòng vây bị đối phương mở ra, như vậy, quân Tống chỉ có thể nhìn đối phương đi xa, lúc này đây, cũng là như thế.

Tuy Lý Nguyên Hạo tổn thất thảm trọng, nhưng trên tay hắc còn thừa lại hơn một ngàn người, toàn bộ đều là kỵ binh, lúc này, bọn hắc chạy, chính mình truy mà nói, sẽ chết rất khó coi.

Mặc dù Dịch Thanh rất không cam lòng, cũng chỉ có cách ghìm chặt chiến mã, đứng tuyến ngoài cùng chiến trận, nói một câu: “Đại vương, tạm biệt, sau này chúng ta còn gặp lại!”

Lý Nguyên Hạo quay đầu trở lại một chút, trong đêm tối, Dịch Thanh cũng không nhìn ra sắc mặt của hắc, chỉ là, chắc chắn sẽ không quá dễ nhìn.

Nhị tướng Khánh Hòa và Lí Nghĩa đi đều bước đến, một gối quỳ trên mặt đất, nói: “Đại ca!”

Lúc này đây, nếu như không phải hai người bọn họ muốn nhanh chấm dứt chiến đấu, lao từ trên xuống vòng vây, nếu như bọn hắc một mực dùng trận thế phòng thủ, tử thủ vị trí mà nói, mặc dù phía sau có 500 kỵ binh tiếp ứng, Lý Nguyên Hạo cũng rất khó có thể thoát khỏi nơi đây.

Dịch Thanh liếc nhìn hai người bọn họ, hỏi: “Hai người các ngươi lần đầu tiên chiến tranh sao?”

Hai người xấu hổ cúi đầu, Dịch Thanh thở dài một tiếng, nói: “Trước kia ta rất sợ quân đội Trần đại nhân sẽ xảy ra vấn đề, không nghĩ tới, tân binh người ta không phạm cái gì sai, lại là hai người các ngươi, các ngươi bảo ta nói cái gì cho phải?”

Đầu Khánh Hòa thấp hơn, nói: “Đại ca, là ta xem huynh đệ phía trước đánh quá vất vả, muốn tới đây hỗ trợ một chút.”

Dịch Thanh cười lạnh một tiếng, hỏi: “Tới hỗ trợ? Lời này của ngươi là chuẩn bị dùng để lừa gạt Trần đại nhân à?”

Khánh Hòa không nói, nói thật, hắc thật sự là muốn lừa gạt Trần Nguyên, nếu như là chiến đấu ngày thường, hắc nhất định sẽ gặt gao thủ tại vị trí của mình, nhưng lần này, con mồi trước mắt thật sự quá mê người.

Đổng Hạng Đại vương, Lý Nguyên Hạo này, nếu bắt lấy hắc, vậy thì tiền đồ sẽ là cái gì? Tiền đồ là mấy cái gì đó trong tay mình, mình có thể nhìn thấy.

Dịch Thanh thấy hắc không nói thanh âm nào rồi, trong lòng quả thực cũng rất tức giận, bố cục tốt như vậy, rõ ràng bởi vì tiểu tử tham công này làm cho hư hỏng, đây chỉ là một tiểu sai lầm, nhưng trên chiến trường, một cái tiểu sai lầm, đủ để thay đổi cả chiến cuộc, đặc biệt là đối thủ như Lý Nguyên Hạo, hắc có thể từ một cái tiểu sai lầm, giết thành một con đường sống.

Trương Trung nhìn Khánh Hòa, cả gan tiến lên một bước, nhỏ giọng hỏi một câu tại bên tai Địch Thanh: “Đại ca, Khánh Hòa biết rõ sai rồi, người xem vấn đề này có thể áp xuống dưới hay không?”

Địch Thanh xanh mặt nói: “Áp xuống dưới? Người bảo ta áp như thế nào? Nhiều ánh mắt như vậy nhìn vào đây, người tưởng người ta không nhìn rõ sao?”

Ngay tại thời điểm không khí rất xấu hổ, thanh âm Trần Nguyên bỗng nhiên truyền đến: “Áp cái gì? Địch đại ca, cuộc chiến này đánh không tệ đâu.”

Bọn người Địch Thanh vội vàng xoay người, chỉ thấy Tống Kỳ cùng Trần Nguyên đang sóng vai đi tới, trên mặt Trần Nguyên đầy dáng tươi cười, Tống Kỳ cũng đang mỉm cười, nhưng vẫn chú ý nện bước bước chân, sợ đụng phải những thi thể ven đường, nhìn về phía trên thì vô cùng khùng bố kia.

Địch Thanh còn không nói gì thêm, Dương Thanh liền chạy tới, nói: “Tướng quân, giám quân đại nhân, Địch đại ca, chiến quả đã được thống kê đi ra, quân ta bị thương hai ngàn 100 người, bỏ mình chín trăm bốn mươi một người, binh sĩ Đãng Hạng bị bắt làm tù binh là ba nghìn hai trăm người, tiêu diệt hơn ba nghìn năm trăm người, bọn hãn còn có bao nhiêu bị thương đào tẩu, cũng không biết. Các huynh đệ đang năm người một tổ, tiếp tục tìm tòi, chắc hẳn mấy cái chữ này còn có thể tăng lên.”

Tống Kỳ nghe vô cùng là cao hứng, liên tục kêu lên mấy tiếng: “Kỳ khai đắc thắng, Thế Mỹ, hoàng thượng nghe được tin tức này, nhất định sẽ rất cao hứng.”

Địch Thanh sắc mặt lại thật không dễ xem, Tống Kỳ kinh ngạc hỏi: “Địch Chỉ huy sứ, như thế nào đánh thắng trận còn mang một bộ dạng mất hứng?”

Địch Thanh ôm quyền, nói: “Hồi bẩm đại nhân, lúc này đây chúng ta bố trí tốt vòng vây, rõ ràng còn bị Lý Nguyên Hạo giết đi ra ngoài, một trận này, thật sự cũng quá ám muội, mặt tướng không dám lĩnh công, huống hồ, chúng ta vốn có cơ hội bắt lấy Lý Nguyên Hạo, toàn bộ đều là vì hai huynh đệ thủ hạ của ta...”

Địch Thanh nói tới chỗ này, liền hung hăng liếc nhìn Lí Nghĩa, sau đó liền đem chuyện đã trải qua nói một chút.

Trên mặt Tống Kỳ lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, chân mày cau lại.

Sau khi Địch Thanh nói xong, liền quỳ xuống, nói: “Đại nhân, mặt tướng không dám lĩnh công, nguyện ý dẫn thủ hạ chịu phạt, kính xin đại nhân khai ân!”

Tống Kỳ nhìn Địch Thanh, nói: “Người chỉ huy rất tốt, huống hồ...”

Trần Nguyên lúc này bỗng nhiên cắt ngang lời Tống Kỳ, nói: “Huống hồ công là công, phạt là phạt, thưởng phạt phải rõ ràng, Địch huynh là loại người mang binh, há có thể không biết đạo lý này?”

Tống Kỳ nghe xong, liền gật đầu.

Địch Thanh vội vàng nói: “Hai vị đại nhân, Lí Nghĩa trấn thủ biên quan nhiều năm cho Đại Tổng ta, mặc dù chỉ là một sĩ tốt, lại chưa từng không làm tròn trách nhiệm. Mỗi khi có chiến sự, tất nhiên tranh giành lên trước, mong rằng đại nhân xem công lao ngày xưa của hãn, mở một mặt lưới...”

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: “Mở một mặt lưới, không được, phải phạt nặng mới được, kéo xuống đánh 30 quân côn, phạt nửa năm bổng lộc!”

Địch Thanh nghe xong liền sững sờ, cái này cũng gọi là phạt sao? Bọn hãn, những người này da thịt vô cùng rắn chắc, đánh hơn vài chục côn, thì chỉ là nghỉ ngơi một thời gian ngắn sẽ không có sự tình rồi, về phần nửa năm không phát lương thực, lại càng không sao cả rồi, quân doanh ăn chung nồi, mọi người có ăn thì có cái để Lí Nghĩa ăn.

Lí Nghĩa cũng sững sốt một chút, nhưng lập tức kịp phản ứng, lúc này chính mình nên chủ động nhận cái trách phạt này mới đúng, nghĩ đến đây, liền nói tạ ơn.

Địch Thanh quăng thần sắc cảm kích đến chỗ Trần Nguyên, Trần Nguyên rất thản nhiên cười nói: “Nói thật, ta so với các người thì càng hận Lý Nguyên Hạo hơn, nếu như Địch huynh đánh một trận chiến, liền bắt lấy hãn, vậy thì không còn gì tốt hơn nữa, bắt không được mà nói, cũng không phải là cái gì chuyện xấu.

Đi thật xa, từ Biện Kinh chạy tới, Xa Chu châu còn chưa tiến đến, liền giết chết Lý Nguyên Hạo, cái này cũng thực xin lỗi đôi chân của chúng ta, hơn nữa, ta còn có một điều quan trọng chưa làm, nếu phải trở về, thật rất sự khó chịu.”

Trải qua thắng lợi, lúc này đây, Trần Nguyên trong suy nghĩ của Tống Kỳ lại càng thay đổi một cái hình tượng khác, từ một thương gia rất thiện lương, đã biến thành thương gia biết chiến tranh vô cùng thiện lương.

“Người còn có cái điểm gì quan trọng chưa làm?” Tống Kỳ hỏi.

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: “Quay về lều sẽ nói cho các người biết, dù sao ta cũng đã đến đùa giỡn cùng Lý Nguyên Hạo, diễn một vai đối thủ, hôm nay hấn bốc lên nguy hiểm lớn như vậy, đến đây đánh ta, nếu như không đánh hấn đến thương tâm gần chết, than thở khóc lóc, chẳng phải là thực xin lỗi hấn?”

Mấy người trở về đến lều, Trần Nguyên đi đến phía trước địa đồ, nói: “Chư vị, Lý Nguyên Hạo thất bại, trận thất bại này, đối với quân đội Đổng Hạng mà nói, tuyệt đối là vô cùng khốc liệt, hấn thua ở trên tay của chúng ta, bất kể như thế nào, những binh lính kia sẽ tin tưởng, quân đội hoàng thượng phái tới có thể đánh bại người Đổng Hạng!”

Địch Thanh nghe xong, liền gật đầu, nói: “Đúng là như thế, một trận chiến này, rất có trợ giúp đối với sĩ khí quân Tống, ủng hộ sau thảm bại Tam Xuyên khẩu.”

Trần Nguyên nói tiếp: “Chúng ta không ngại đặt mình vào hoàn cảnh người khác, thoáng suy nghĩ vì Lý Nguyên Hạo một tý, hấn phát động trận chiến tranh này, có hai cái mục đích, một là từ Đại Tống đoạt một ít gì đó đi qua, điểm này, hấn đã đạt đến.

Thứ hai sao, hấn hy vọng có thể thông qua trận chiến đấu này, lại khiến cho Đại Tống thừa nhận địa vị Đổng Hạng, như đã lấy được khi đánh cùng Liêu quốc, nếu như có thể giống như lúc đánh với Liêu quốc, hàng năm bắt ta đưa tiền cống hàng năm cho Đổng Hạng, đó là không còn gì tốt hơn.”

Đạo lý này, tất cả mọi người biết đến, sau khi Trần Nguyên nói xong, liền cười một chút, nói: “Phạm đại nhân đến, quân đội chúng ta vừa đến, Lý Nguyên Hạo nhất định sẽ cầu hoà, lúc này, các người nói Phạm đại nhân sẽ đáp ứng không?”

Tống Kỳ rất hiểu rõ tính cách Phạm Trọng Yên, nói: “Không biết, Phạm đại nhân sẽ tuyệt đối không đáp ứng Lý Nguyên Hạo cầu hoà.”

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Đúng vậy, nếu như ta là Lý Nguyên Hạo, muốn đạt tới mục đích thứ hai, có hai cái biện pháp, đơn giản đúng là nắm chặt thời gian, tại trước khi Phạm đại nhân đến, đánh cả Tây Cương loạn thành một bầy,

lúc kia, Phạm đại nhân sẽ vô pháp ra tay ổn định thế cục, Tây Cương lung lay sắp đổ, hoàng thượng không thể không đáp ứng Lý Nguyên Hạo cầu hoà, nhưng một trận chiến khuya hôm nay, chúng ta đã đánh thắng, cái mục tiêu này của hấn, muốn thực hiện được mà nói, cũng rất khó khăn.”

Địch Thanh lúc này liền nói chuyện: “Trần huynh muốn nói, hiện tại Lý Nguyên Hạo chỉ còn lại có một đường có thể đi, chính là nghĩ biện pháp đánh thắng Phạm đại nhân sao?”

Trần Nguyên gật đầu.

Tống Kỳ hừ một tiếng, nói: “Ta sợ hấn là si tâm vọng tưởng, Phạm đại nhân tài trí như thế nào, những người như Phạm Ung kia có thể so sánh hay sao?”

Trần Nguyên nở nụ cười, chiến tranh đôi khi là giằng co, Phạm Trọng Yên quá quân tử, hấn quả thực có chút không yên lòng.

Chỉ là, lời này không thể nói cùng Tống Kỳ, Trần Nguyên nói: “Lý Nguyên Hạo sẽ thử một chút, nhất định sẽ làm, chúng ta nhìn tình huống Đại Tống xem, một khi Phạm đại nhân đi vào Tây Cương, tất cả quân Tống sẽ lập tức ổn định lại, nếu như Lý Nguyên Hạo còn muốn đánh nhau mà nói, bằng điểm ấy người hiện tại, chỉ sợ không được, phải điều càng nhiều quân đội tới!”

Nói tới chỗ này, Trần Nguyên nhìn thoáng qua Tống Kỳ, nói: “Vừa rồi ta hỏi một ít tình huống về người Đẳng Hạng, hiện tại Đẳng Hạng có thể nói là cuộc sống dân chúng thập phần khổ khổ, một hồi đại chiến năm trước, lại khiến cho Lý Nguyên Hạo vốn đã không nhiều vật tư lại càng không có mấy,

vì ủng hộ chiến tranh năm nay, hẳn thậm chí cưỡng ép điều động lương thực tại dân gian, dù vậy, Đẳng Hạng nhiều lắm cũng chỉ có thể duy trì hai mươi vạn quân đội.”

Tay Trần Nguyên tại lại vẽ một chút trên bản đồ Đẳng Hạng, nói: “Địch huynh, người là người trong nghề chiến tranh, ta muốn mời người đoán một tỷ, Lý Nguyên Hạo ít nhất phải điều bao nhiêu binh sĩ đến biên quan, mới có thể duy trì ưu thế hiện tại?”

Địch Thanh rất nhanh tiếp lời: “Năm vạn, ít nhất năm vạn!”

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Tốt, năm vạn, gia tăng tám vạn, chính là mười ba vạn người. Hơn nữa, hẳn phải để một ít quân đội tại biên cảnh Liêu quốc, không để cho người tính toán nhiều, bốn vạn người đi. Dạng này tính đến, bên trong một cái Đẳng Hạng to như vậy, nhiều lắm là chỉ có ba vạn quân đội!”

Địch Thanh bỗng nhiên nhìn Trần Nguyên, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc kinh ngạc, hiển nhiên hẳn đã ý thức được Trần Nguyên muốn làm cái gì rồi, chỉ là, hẳn không thể tin được Trần Nguyên dám chơi trò chơi như vậy.

Trần Nguyên nhìn Địch Thanh, nở nụ cười, gật gật đầu, nói: “Đôi khi lá gan ta rất lớn, Đẳng Hạng hơn mười vạn ki-lô-mét vuông, chỉ có ba vạn quân đội, cái đó và trống không, không có gì khác nhau, ngược Lý Nguyên Hạo lộ ra rồi, ta không có lý do không đi chọc vào hắn một đao!”

Nói xong, trong chớp mắt đi trở về trước mặt địa đồ kia, một đám nện ở trên vị trí Đẳng Hạng, nói: “Đến Xa Chu châu, thu thập ngựa cho ta, vô luận như thế nào cũng gom góp đủ ba nghìn kỵ, ta muốn đi Đẳng Hạng!”

Tống Kỳ sợ ngây người, Địch Thanh khẽ lắc đầu, nói: “Trần huynh, thứ cho ta nói thẳng, vậy thì rất nguy hiểm.”

Trần Nguyên nói: “Ta biết rõ, Lý Nguyên Hạo dám chạy đến nơi đây đánh ta, không nguy hiểm sao? Dựa vào cái gì chỉ có thể hắn đến đánh ta, ta không thể đi đánh hắn? Ta liền dẫn ba nghìn người đánh hắn, các người yên tâm, Lý Nguyên Hạo không bắt được ta. Các người ở chỗ này đánh tốt trận chiến, các người đánh tốt tại đây, tạo áp lực thật lớn cho Lý Nguyên Hạo, hẳn liền chẳng quan tâm đến ta.”

Diệt Hồng Trần

368. Chương 355: Chém Ngang Lưng

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 355: Chém ngang lưng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tống Kỳ rất lo lắng, nói: “Thế Mỹ, có lẽ là đợi Phạm đại nhân đến rồi hãy ra ngoài.”

Trần Nguyên lắc đầu, nói: “Phạm đại nhân đến, biên quan bên Lý Nguyên Hạo đã phòng bị nghiêm mật rồi, lúc đó còn muốn đi Đẳng Hạng, khả năng sẽ phải dùng tánh mạng của mấy vạn tướng sĩ đánh đổi, mới có thể xông vào,

chiến cơ trôi qua tức thì, không phải do chúng ta quyết định, ta đây đến Xa Chu châu, kiếm đủ ngựa liền đi, các người lấy cờ hiệu quân đội chúng ta, tiếp tục lưu lại chỗ đó, ta sẽ ghi một phong mật báo cho hoàng thượng, cũng sẽ lưu một phong thư cho Phạm đại nhân, nói rõ tình huống.”

Thông qua mấy ngày ở chung, Tống Kỳ đã biết Trần Nguyên không phải người mình có thể nói động, chỉ có thể nhìn Địch Thanh, hỏi: "Tướng quân, người cho rằng có thể thực hiện sao?"

Hắn hi vọng Địch Thanh nói không được, như vậy, hắn liền có lý do biện luận cùng Trần Nguyên.

Địch Thanh nghĩ một lát, nhưng lại không trực tiếp không chối bỏ ý kiến của Trần Nguyên, nói: "Tại Đổng Hạng, cơ hồ tất cả nam tử trưởng thành đã từng đi lính tại quân đội, bọn hắn chỉ cần cầm lấy một cây côn gỗ, chính là chiến sĩ, Trần đại nhân, cho dù người có thể tới đi tự nhiên, nhưng Đại Tổng chúng ta luôn luôn là dân phong đồn hậu, nếu như thủ đoạn của người quá đả kích, chỉ sợ trở về cũng là chuyện rất phiền toái!"

Địch Thanh nói những lời này có hai cái ý tứ, thứ nhất, người Đổng Hạng rất hung hãn, cho dù những dân chúng bình thường kia, nếu như đao của người không cứng rắn mà nói, cũng không thể kinh sợ bọn hắn.

Thứ hai, người Tống rất chất phác, nếu như Trần Nguyên dùng đao quá cứng ngắt, giết nhiều người quá, chỉ sợ sau khi trở về, những ngôn quan kia sẽ không bỏ qua hắn.

Đối với cái thiện ý nhắc nhở này, Trần Nguyên cảm kích cười về hướng Địch Thanh, nói: "Ta có chừng mực."

Mười ngày sau, một phong chiến báo đem tin tức thắng lợi trận đầu của chi quân đội bọn họ vào trong thành Khai Phong, người Đổng Hạng dùng một vạn tám ngàn kỵ binh tập kích một vạn quân Tống, thời điểm Nhân Tông liếc nhìn mấy cái chữ này, theo thói quen liền nhíu mày, trên vạn người chiến, quân Tống đã vài thập niên không thắng qua rồi.

Hắn vội vàng đem lược qua quá trình chiến đấu, nhìn kết quả chiến đấu, sau khi xem hết, Nhân Tông mừng rỡ nói: "Ha ha ha, đánh thắng, Trần Thế Mỹ cùng Tống Kỳ đánh thắng rồi!"

Hắn cơ hồ có chút thất thố, văn võ cả triều cũng mừng một chút, nói thật, bọn hắn đã quen nghe được tin tức chiến bại, cái thắng lợi này, phảng phất từ rất lâu, bọn hắn chưa được nghe qua, trong lúc nhất thời, vậy mà đã quên nói cái từ gì đến chúc mừng Nhân Tông.

Nhân Tông cũng không thêm để ý, hắn cầm phần chiến báo kia, từ trên ghế rồng đi xuống, một tay kéo Bàn Cát qua, nói: "Thái sư, người xem, bọn hắn tại ở bên ngoài thành Xa Chu châu kịch chiến cùng Lý Nguyên Hạo, ý đồ đánh lên bọn hắn, chiến đấu qua hai canh giờ, tù binh ba nghìn bốn trăm người Đổng Hạng, giết chết hơn ba nghìn sáu trăm người, còn có vài đám Đổng Hạng binh sĩ chạy tán loạn tại cảnh nội Đại Tống, đang tiến hành lùng bắt, đại thắng, đại thắng à!"

Bàn Cát vội vàng ôm quyền, nói: "Tất cả đều là do long uy của vạn tuế, cật thần chúc mừng vạn tuế, chúc mừng vạn tuế!"

Quần thần lúc này mới kịp phản ứng, nguyên một đám vội vàng quỳ xuống: "Chúc mừng vạn tuế, chúc mừng vạn tuế "

Trên mặt Nhân Tông đều hiện ra màu đỏ, nụ cười kia phảng phất vô pháp rút đi, nói: "Trẫm chỉ biết Trần Thế Mỹ cùng Tống Kỳ có thể báo cáo thắng lợi ngay trận đầu, trẫm sẽ trọng thưởng!"

Lữ Di Giản lúc này tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, đây vốn là việc của một thần tử, hai người bọn họ còn trẻ, vạn tuế không thể quá mức khoa trương, để tránh bọn hắn sinh lòng kiêu căng. Cật thần cho rằng, đắc thắng thì thưởng, nhưng vạn tuế cũng cần thức giục hai người bọn họ một câu, để cho hai người không ngừng cố gắng."

Nhân Tông gật đầu: "Ừm, Tướng quốc nói rất đúng, hai người Trần Thế Mỹ cùng Tống Kỳ còn có một phần tấu chương nữa, trẫm thiếu chút nữa quên nhìn!"

Nhân Tông vừa mới nói xong, một thái giám vội vàng đưa tấu chương tới, đặt trong tay Nhân Tông.

Trong tấu chương hai người không khác gì, một sự kiện là nói Trần Thế Mỹ muốn dẫn binh đánh lên Đổng Hạng, một sự kiện là hướng Nhân Tông nói rõ chân tướng một trận chiến Tam Xuyên khẩu.

Hai chuyện này cũng làm cho Nhân Tông vô cùng chấn động, lá gan Trần Thế Mỹ quá lớn, lúc này hắn rõ ràng dám mang binh đi chiến tranh ở trong nhà Lý Nguyên Hạo, cái này quả thực lại làm cho Nhân Tông không thể tin, đây lại là sự tình Trần Thế Mỹ có thể làm được.

Tổng Kỳ đã nói rất rõ ràng trong tấu chương: "Thế Mỹ đã quyết, chúng tướng cũng chấp nhận, thần khỗ tâm ngăn cản không có kết quả, ngày vạn tuế chứng kiến tấu chương, Thế Mỹ đã nhập vào Đảng Hạng."

Dưới viết rõ, mật tấu.

Nhân Tông đương nhiên biết rõ, chuyện này nhất định phải giữ bí mật, tự mình biết là được rồi, ngàn vạn lần không thể nói cho người khác biết, nếu để cho Triệu Ý biết rồi, nàng sẽ lo lắng, để cho người Đảng Hạng biết, Trần Thế Mỹ cùng ba nghìn gia quân sĩ sẽ xong rồi.

Thần sắc của hắn lại ngưng trọng lên, liền đặt mật báo ở trên đế đèn, thiêu luôn tại chỗ rồi.

Đại thần bên dưới xem xét, tâm cũng hồi hộp lên, nhưng không nên hỏi thì đừng hỏi, hoàng thượng đã thiêu rồi, chính là nói cho tất cả mọi người, không cần phải nghe ngóng.

Phần thứ hai, sau khi Nhân Tông xem xong, sắc mặt tái nhợt, vỗ một cái vào ghế rồng, nói: "Hoàng Đức Hòa hiện ở nơi nào?"

Thái giám vội vàng nói: "Cùng những người Đảng Hạng bị bắt kia ở chung một chỗ, dĩ nhiên đang bị giam giữ trên đường trở lại Biện Kinh, ít ngày nữa sẽ đến kinh thành."

Nhân Tông cắn chặt hàm răng, nói: "Tiến vào kinh thành, trực tiếp áp đến pháp trường, chém ngang lưng!"

Lời này nói ra, tất cả đại thần rất là giật mình, phải biết rằng, Tổng triều đối với sĩ phu là tương đối tha thứ, hình không dùng trên đại phu là quy củ Triệu Quang Nghĩa định ra.

Nhân Tông từ trước đến nay rất nhân từ, từ khi hắn đăng cơ, cơ hồ không có chạm qua mấy quan văn, phạm vào sai lầm, đi Hải Nam câu cá cũng rất ít, đại bộ phận là giáng chức ra khỏi kinh thành cho xong việc, tử hình lại càng cho tới bây giờ chưa bao giờ dùng qua, bây giờ tốt rồi, chém ngang lưng.

Chém ngang lưng rất lợi hại à, lúc ấy không chết được, còn lại nửa thân bò trên mặt đất, bò đến chết mới thôi, vô cùng thê thảm, Hoàng Đức Hòa mấy ngày hôm trước không phải là anh hùng sao? Như thế nào đảo mắt đã bị chém ngang lưng rồi? Chúng đại thần đều có chút kinh ngạc.

Nhân Tông quăng phần tấu chương này ra, vừa vịn rót tại dưới chân Bao Chửng, lập tức thuận miệng nói: "Bao ái khanh, đọc cho chư vị đại thần nghe một chút!"

Bao Chửng cầm lên, thô sơ giản lược xem qua một lần, lập tức đọc lại, văn võ cả triều nghe xong, cuối cùng cũng hiểu vì cái gì Nhân Tông lại phần nộ như vậy rồi.

Lữ Di Giản lúc này lại đứng ra, nói: "Vạn tuế, cớ thần cho rằng, Hoàng Đức Hòa này đáng chết, Phạm Ung cũng không thể bỏ qua, chỉ là, hiện tại, Tây Cương rung chuyển, lúc này điều Phạm Ung tới hỏi tội, khả năng là không quá phù hợp, vạn tuế có thể để cho Phạm đại nhân xem xét xử lý."

Nhân Tông gật đầu: "Ừm, như thế tốt lắm, Vương thừa tướng, ba cửa ải có động tĩnh gì không?"

Nhân Tông sợ nhất, chính là Liêu quốc, hiện tại hắn một bên đánh cùng Lý Nguyên Hạo, một bên còn phải quay đầu nhìn xem Liêu Hưng Tông đang làm cái gì, có thể thoắt một tý nhảy lên đánh mình hay không.

Vương Vi Linh hiện tại chủ quản Chức phương tư, nơi tình báo Đại Tổng truyền tin, đầu tiên phải trải qua trong tay hắn.

Nghe Nhân Tông hỏi như vậy, bộ dạng Vương Vi Linh giống như có chút khó khăn, đi lên phía trước một bước, nói: "Khởi bẩm vạn tuế, thể cục Liêu quốc có chút loạn, thần cũng không thể nói rõ ràng là loạn từ nơi nào lên, chỉ là, đối với Đại Tổng ta, cái đó coi như là tin tức tốt."

Nhân Tông vừa nghe tin tức tốt, lập tức cao hứng, hỏi: "Tin tức tốt như thế nào mà nói không rõ ràng?"

Vương Vi Linh do dự một chút, nói: "Cái này, còn phải nói từ năm trước nói lên. Năm trước, Liêu cùng Đảng Hạng đại chiến, không biết vì cái gì, giá cả lông dê bỗng nhiên tăng vọt, không đầy một tháng, dâng lên gấp đôi có thừa, đến mùa đông, đã tăng mấy lần, thẳng đến đầu xuân năm nay mới vững vàng tuột xuống."

Nhân Tông nhíu mày, hỏi: "Cái này, người Liêu quốc thu tiền cũng là chuyện tốt đối với chúng ta sao?"

369. Chương 356: Chó Gà Không Tha

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 356: Chó gà không tha

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Vương Vi Linh nói: “Vi thần ngay từ đầu cũng không chú ý về vấn đề này, nhưng đầu xuân năm nay không qua được bao lâu, giá cả lông dê bắt đầu hạ xuống, tốc độ hạ xuống cực nhanh, lại khiến cho tất cả mọi người ý không ngờ được, kéo theo các hạng mậu dịch Liêu quốc cùng xuất hiện rung chuyển,

cái này vốn là trên mặt sự tình dân sinh, nhưng chuyện vi thần không nghĩ tới chính là, ngay tại tháng trước, những người Nữ Chân kia trông thấy cả người lẫn bầy cừu Liêu quốc nhiều hơn nhiều so với những năm qua, rõ ràng dám xuống núi cướp đoạt, năm nay Liêu Đông phản loạn, còn đến sớm hơn rất nhiều so với những năm qua.”

Nhân Tông nghe xong, thật sự rất cao hứng, nói: “Tốt, bất kể như thế nào, người Nữ Chân vừa loạn, Liêu quốc bên kia sẽ chẳng thể quan tâm đến chúng ta, như vậy mới có thể an tâm thu thập Lý Nguyên Hạo trước!”

Vương Vi Linh nói tiếp: “Không chỉ là Liêu Đông, lúc trước, thời điểm giá cả lông dê cao nhất, rất nhiều người Liêu tích trữ lông dê, hưởng chút ít người chăn nuôi Mông Cổ phát đơn đặt hàng, nhưng giá cả rơi xuống, hàng trong tay bọn hắn đều không bán được nữa rồi, tự nhiên không biết đi mua lông dê của đám người Mông Cổ.

Cái này lại khiến cho Mông Cổ rất là tức giận, chứng kiến người Nữ Chân dám phản loạn, những người Mông Cổ này cũng không cam chịu rút lại phía sau, hơn mười tiểu bộ lạc bắt đầu tụ tập với nhau, rõ ràng cũng phản dám,

vạn tuế, vi thần không biết vì cái gì mà lông dê bỗng nhiên tăng giá sau đó lại mạnh mẽ rơi xuống, nhưng vi thần có thể khẳng định, trận lông dê này dẫn phát rung chuyển, đủ để cho bản thân người Liêu quốc bây giờ khó bảo toàn, tuyệt đối sẽ không đến trọn lẫn cùng sự tình giữa chúng ta và Đảng Hạng.”

Trần Nguyên xào giá lông dê, đã một mực khổng chế được, không động đến điểm mấu chốt của Liêu Hứng Tông.

Nhưng hắn không nghĩ tới, ngay cả chuyên gia Đại Tổng cũng không biết ứng đối chuyện tăng giá như vậy thế nào, Liêu Hứng Tông đương nhiên cũng không thể nào biết, thái độ Liêu quốc mặc kệ nó đã đưa đến sự tình phát triển thoát ly khỏi bàn tay Trần Nguyên nắm giữ, hơn nữa, cuối cùng còn dẫn phát ra một hồi chiến tranh bởi vì lông dê mà trở dậy.

Những thương nhân Mông Cổ kia là thân phận gì? Bọn họ đều là thủ lĩnh bộ lạc, người Liêu quốc người xác định mua hàng rồi, hắn liền dốc sức liều mạng nuôi dưỡng dê, hiện tại dê mập rồi, lông cũng lập tức liền đi ra, người nói người từ bỏ không mua? Người nói giỡn trên chợ ta chơi à?

Một thương nhân như thế, đó là vấn đề của thương nhân Liêu quốc, nhưng là tất cả thương nhân Liêu quốc đều như thế, những thủ lĩnh Mông Cổ này đã nghĩ ra rồi, có phải là Liêu quốc người đang trên chợ chúng ta? Kết quả là, bọn hắn muốn tiếp xúc cùng phía chính phủ Liêu quốc.

Liêu Hứng Tông không coi đó là một sự việc, nói dân gian giao dịch, hắn mặc kệ.

Cái thái độ này càng làm cho những thủ lĩnh kia tức giận, vừa vặn nghe nói tin tức người Nữ Chân lại đang tạo phản, mọi người liền hợp lại nghĩ kế: “Người Nữ Chân người ta không cần cái gì lý do liền dám động dao găm, ta đã bị gạt còn phải nén giận, sao có thể lẫn lộn với đời? Đánh!”

Tổng Nhân Tông hiện tại còn không biết trong việc này có Trần Nguyên động tay chân, chỉ là, người Nữ Chân đã phản loạn, người Mông Cổ phản loạn, Liêu quốc hiện tại khẳng định chẳng thể quan tâm đến mình rồi.

Thế cục như thế, tăng thêm Mộc Quế Anh tọa trấn ba cửa ải, thật sự là để cho Nhân Tông rất là yên tâm.

“Hạ chỉ cho phạm ái khanh, triệu tập mười vạn quân sĩ, một tháng sẽ điều đến Đạt Tây cương, để cho hãn cho trầm từ từ giáo huấn Lý Nguyên Hạo một tý!”

Tâm tình Nhân Tông rất tốt, lời nói như vậy, tại trước kia, hãn tuyệt đối nói không nên lời, chính là thời điểm Phạm Trọng Yên rời khỏi Biện Kinh, đi đến Tây Cương, Nhân Tông chỉ lôi kéo tay của hãn, nói: “Ái khanh, tình thế rất Tây Cương nguy hiểm, phải xem ái khanh rồi.”

Lúc kia, nguyện vọng lớn nhất của hãn là vẫn hồi tình thế nguy hiểm Tây Cương, có thể thu phục lại đất đai bị mất, Nhân Tông cũng đã rất hài lòng.

Trên cái thế giới này, có người nhu nhược, nhưng tuyệt đối không người nào nguyện ý đi làm một người nhu nhược, người nhu nhược, là bởi vì hãn không tìm thấy mấy cái gì đó mình có thể dựa vào, tựa như Nhân Tông, căn bản không tin tưởng những võ tướng kia có thể đánh thắng vậy.

Nhưng hiện tại, Trần Nguyên đã đưa tới cho hãn sự tin tưởng, một vạn tám ngàn Điều Hâu quân tinh nhuệ nhất Liêu quốc đánh lén một vạn quân Tống, cư nhiên bị quân Tống đánh cho đại bại, cái chiến quả này lại để cho Nhân Tông rất hài lòng.

Đặc biệt là câu nói cuối cùng, nếu như không phải có hai tiểu đầu mục tham công, Lý Nguyên Hạo có khả năng ngay cả tính mệnh cũng sẽ mất, nói khoác sao? Từ binh binh sĩ Đảng Hạng đang ở trên đường rồi, đầu người có thể làm bộ, nhưng lần này Trần Nguyên đưa về, chính là tù binh sống sờ sờ.

Bao nhiêu năm nay chưa từng có.

Khi Nhân Tông đang nói chuyện, ngữ khí cũng thay đổi, bước tiến đi đường cũng đều không giống với lúc trước, hãn cảm giác, trong nháy mắt, mình đã trẻ tuổi hơn rất nhiều, thì ra quân Tống vẫn có thể đánh, hãn giống như vừa mới biết được điều này.

“Phụ hoàng!” Triệu Ý bỗng nhiên từ một bên nhảy ra, Nhân Tông đang chìm trong vui sướng giật cả mình.

Triệu Ý cười ha ha một tiếng, hỏi: “Phụ hoàng, người nghĩ gì thế? Đi đường cũng cười? Có phải là có sự tình gì vui vẻ?”

Tâm tình Nhân Tông rất tốt, lấy tay ấn cái trán nằng một tý, nói: “Đương nhiên vui vẻ rồi, Trần Thế Mỹ kia đánh thắng một trận chiến ở phía tây, làm Đảng Hạng mất bảy tám ngàn người, xem như xả ra cho trăm một cục tức ở Tam Xuyên khẩu!”

Triệu Ý nghe xong lập tức hưng phấn lên: “Thật sự sao? Ta đã nói với người, hãn nhất định làm được, đúng rồi, tấu chương đâu? Cho ta xem tấu chương một chút.”

Sắc mặt Nhân Tông trầm xuống, nói: “Tấu chương cũng là thư để người xem sao? Một Công Chúa, người cũng nên trầm ổn một chút, tỷ tỷ người như vậy...”

Hãn vốn định nói đại Công Chúa luôn có một bộ dạng Công Chúa, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến đại Công Chúa hiện tại, Nhân Tông lại không nói được câu kế tiếp, đại Công Chúa trước kia rất đoan trang, rất hiếu thuận, rất thuần lương, vì sao lại biến thành như bây giờ? Nhân Tông cũng không biết.

Triệu Ý thấy sắc mặt phụ hoàng thay đổi, cũng thưa dạ lui sang một bên, Nhân Tông đột nhiên hỏi: “Tỷ tỷ người đến chỗ Trần Thế Mỹ ở rồi?”

Triệu Ý ngậm ngẫn cả người, có chút khiếp đảm hỏi một câu: “Phụ hoàng, người cũng biết rồi?”

Nhân Tông đau khổ cười một tiếng, nói: “Nếu bị tiểu xiếc các người lừa gạt, ta còn có thể làm hoàng thượng sao?”

Triệu Ý chỉ tiết nói: “Cũng thích, mỗi ngày ta nhìn nàng, ngoại trừ tinh thần không tốt lắm, tâm tình ổn định hơn nhiều.”

Nhân Tông thở dài một tiếng, nói: “Thế Mỹ làm vấn đề này không tệ, hần trẻ tuổi hơn so với Lý Vĩ, hiểu chuyện hơn một ít so với Lý Vĩ, giao người cho hần, ta cũng không phải sợ hần sẽ bạc đãi người.”

Triệu Ý lúc này mới nở nụ cười, nói: “Hần dám, nếu hần dám như Lý Vĩ, ta lập tức chấp hành gia pháp!”

Nhân Tông nở nụ cười: “Còn không phải người một nhà đâu, Công Chúa của ta đã muốn chấp hành gia pháp rồi? Nói thật cho người biết, lá gan Trần Thế Mỹ lớn hơn nhiều so với Lý Vĩ kia. Lý Vĩ nhiều lần thì là dám đi giữ gìn mẹ của hần một tý, hơn nữa còn dùng thủ đoạn vụng về khó coi, nhưng Trần Thế Mỹ không giống với hần, ta không sợ hần ủy khuất người, ta sợ người bị hần lừa gạt, sẽ tự mình ủy khuất!”

Triệu Ý lôi kéo cánh tay Nhân Tông, nói: “Không phải có Phụ hoàng làm chỗ dựa cho ta sao?”

Nhân Tông vỗ vỗ tay của nàng, nói: “Lập gia đình, Phụ hoàng cũng không quản người được nhiều như vậy, sự tình bên trong hôn nhân, người phải học được cách tự mình đi xử lý. Giống như tỷ tỷ người vậy, chính là trước kia ta quá cưng chiều nàng, nàng không chịu nổi ủy khuất, không biết xử lý hôn nhân như thế nào, lại gặp một người như Lý Vĩ, liền thành cái dạng hiện tại này.”

Nói tới chỗ này, hần bỗng nhiên không nói nữa, ngừng một hồi mới lại nói: “Có phải là người đến thay Trần Thế Mỹ làm thuyết khách hay không?”

Mặt Triệu Ý đỏ lên, nói: “Phụ hoàng, ta không phải thay Thế Mỹ nói chuyện, ngày hôm qua, thời điểm ta đi gặp tỷ tỷ, vừa vận dụng phải những thương nhân kia, bọn hần muốn ta hỏi thăm một việc.”

Nhân Tông nói: “Nói đi.”

Triệu Ý hơi cúi xuống một chút, nói: “Phụ hoàng, Thế Mỹ bảo những thương nhân kia chuẩn bị nhóm vật tư thứ hai, đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, ngày hôm qua, những thương nhân kia đi vào sơn trang, một là hỏi nhóm vật tư này phụ hoàng muốn để ở đâu, thứ hai sao, bọn hần muốn phụ trách xây dựng thành trì Đại Tống bị người Đảng Hạng phá hư tại Tây Cương.”

Nhân Tông suy nghĩ một chút, mới nói: “Cũng coi như bọn hần có tình rồi, mỗi một lần gom góp vật tư cho ta, thậm chí ngay cả phí chuyên chở, đều là chính bọn hần xuất tiền túi, nên để cho bọn họ lợi nhuận một chút trở về. Như vậy đi, người trở về nói cho những người kia, tài liệu xây dựng thành trì, ta sẽ giao cho bọn họ, giá cả vận chuyển cũng sẽ không để quá cao.”

Triệu Ý nghe xong, rất cao hứng hỏi: “Phụ hoàng, vậy thì cho giá bao nhiêu tiền? Bọn hần hỏi ta thì ta nói như thế nào?”

Nhân Tông nhìn Triệu Ý, lắc đầu cười khổ, nói: “Ta thật sự sợ Trần Thế Mỹ kia sẽ bán người đi, nhưng cái này, người cái gì cũng đều không cần nói, trước khi Trần Thế Mỹ rời đi, khẳng định đã thương lượng tốt cùng bọn họ rồi, ta ra giá bao nhiêu tiền, bọn hần đều sẽ làm, bằng không thì bọn hần làm sao biết đến tìm người truyền lời? Nha đầu dần!”

.....

Tây Lương phủ, hơn hai trăm dặm về hướng đông nam, có một thôn xóm gọi Cát Tang, tại đây, mặt phía bắc là sa mạc, phía đông xác thực là đồng cỏ và nguồn nước mênh mông bát ngát, cho nên luôn có một chút người chăn thả đi qua nơi này.

Truyền thuyết mấy trăm năm trước, thổ địa tại đây là nơi người Hán cùng người Khương sống, khi đó, người Hán rất biết trồng trọt, một mảnh đồng cỏ kia vốn có đủ loại hoa màu.

Nhưng theo chiến loạn, những người Hán kia bị giết bị giết, đào tẩu, ruộng rơi vào trong tay người Khương, không qua vài năm liền biến thành phi nhiêu đồng cỏ và nguồn nước, hoa màu không trồng được rồi, chỉ có thể dùng để chăn thả.

Ha Gi sống ở trong cái thôn nhỏ này, hần sanh ra ở đây, ngoại trừ năm trước bị điều động đi Hạ Lan Sơn đánh một trận chiến, thì chưa bao giờ đi ra khỏi cái mảnh thổ địa này.

Hần cảm thấy cuộc sống ở chỗ này không tệ, ngoại trừ mùa đông cùng mùa xuân, có đôi khi phải chịu đói, không có gì khiến cho hần không hài lòng.

Hôm nay, hấn giúp một chi thương đội vận chuyển hàng hóa, người dân tộc Hồi Hột kia cho hấn một túi rượu để báo đáp lại, cái này lại khiến cho Ha Gi rất cao hứng.

Lão tía trong nhà nuôi năm con dê, trở về làm việc một tý sẽ có sữa dê, để sữa dê bên trong cốc, sau đó đi đào chút ít rau dại, ngày hôm qua hình như còn thừa lại chút ít lúa mì, có thể từ từ uống một châu sáng khoái.

Hấn mang túi rượu trong ngực, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, tựa như một tài chủ, bỗng nhiên buôn bán lời một số tiền lớn bất ngờ ngoài dự liệu.

Thời điểm vừa mới vừa đi tới cửa ra vào thôn, Ha Gi chợt nghe lập tức nghe được thanh âm ngựa hí, không phải một con ngựa, là thanh âm thật nhiều con ngựa đang cùng một chỗ đi tới hướng nơi đây.

“Chiến tranh lại muốn đến sao?” Ha Gi rất là cao hứng, năm trước cũng là thanh âm như thế này truyền vào thôn, sau đó, nam nhân cả thôn đều bị mang đi, Ha Gi ưa thích chiến tranh, bởi vì chiến tranh có cơm ăn, cơm trắng kia ăn thật ngon.

Ánh mắt của hấn nhìn về phía phương hướng thanh âm kia truyền đến, chỉ thấy một đội kỵ binh chậm rãi hiện ra trong tầm mắt của mình.

Theo quân đội kia càng ngày càng gần, Ha Gi chợt phát hiện, đây không phải quân đội Đảng Hạng.

Hấn vội vàng bỏ chạy, muốn đi vào trong thôn báo tin.

Mặc kệ người đến là người nào, chỉ cần mình chạy vào thôn, chỉ cần hơn một trăm nam nhân trong thôn cầm lấy vũ khí, bọn hấn có thể ngăn cản một hồi. . .

“XÍU...UU!”

Mũi tên sắc bén phá không, bắn vào Ha Gi lồng ngực, cả người Ha Gi lập tức bị bắn rơi trên mặt đất, hấn cố gắng dùng hết khí lực trên người mình, muốn đứng lên, lại té ngã lần nữa.

Hấn bò về phía trước, muốn leo đến hàng rào ở cửa ra vào, mỗi khi tiến thêm một bước về phía trước, đều lưu lại một vết máu.

Sau lưng, tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, một móng ngựa nặng nề đập sau gáy Ha Gi, hấn lại phun ra một ngụm máu tươi, lúc này mới đành chỉ cố gắng.

Hô Diên Bình đến nhìn cũng không nhìn thi thể trên đất, người như vậy, Đại Tổng nhiều lắm, trên đường bọn hấn tới đây, Trần Nguyên cố ý dẫn tất cả binh sĩ đi nhìn mấy cái thôn trại bị người Đảng Hạng cướp sạch qua một chút, tình huống ở đâu cũng đều làm tâm mỗi một binh sĩ đau nhói.

Vận mệnh nam nhân còn đỡ một ít, chỉ là một đao mà thôi. nữ nhân chính là càng thêm bi thảm, thời điểm ba nghìn người này bước vào Đảng Hạng, liền ôm một cái quan niệm, chỉ có ăn miếng trả miếng.

Nhưng Trần Nguyên quá mềm yếu, ít nhất ở trong mắt những binh lính này, Trần Nguyên quá mềm yếu.

Trong thôn nhỏ cơ hồ không có bất kỳ phòng bị gì, thời điểm ba nghìn người nhảy vào, ngẫu nhiên cũng có mấy người Đảng Hạng dũng cảm, vung vẩy binh khí tới nghênh địch, đối mặt nhân số quân Tổng chiếm phần đông, bọn hấn giống như là những người Tổng tại biên cảnh Đại Tổng kia, cầm lấy binh khí phản kháng người Đảng Hạng, lưu lại, chỉ có thể là vẻ bi tráng không tiếng động.

Cả thôn nhỏ hơn ba trăm người, giết hơn hai mươi người là không có người nào dám phản kháng nữa.

Trần Nguyên ngồi trên lưng ngựa, đi một vòng trong thôn, các binh sĩ xâm nhập trong nhà thôn dân, kéo những thôn dân kia từ trong nhà đi ra, đến một mảnh đất trống.

Những thôn dân này có chút sợ hãi, các nam nhân chăm chú che chở con của mình, bọn hấn cũng không biết lần những quân Tổng này muốn làm gì, bọn hấn rất sợ hãi, sợ hãi quân Tổng biết làm những sự tình bọn hấn từng làm qua.

Lúc này, một người run rẩy đứng dậy, hỏi: “Vị tướng quân này là người Tổng sao?”

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Đúng.”

Người nọ ôm quyền, làm một cái lễ tiết người Tống: “Tiểu nhân nghe nói qua quân Tống nhân nghĩa, hôm nay hai nước giao binh, trên chiến trường tự nhiên người chết ta sống, chỉ là tại đây cuộc sống đều là bình dân dân chúng, kính xin tướng quân giơ cao đánh khẽ.”

Trần Nguyên nhìn những người lạnh run trước mắt này, khẽ cười một chút, nói: “Yên tâm, bốn tướng quân không thích giết người, chỉ cần các ngươi không phản kháng, ta cam đoan tánh mạng của các ngươi được an toàn.”

Người nọ vội vàng quỳ xuống, nói: “Đa tạ Tướng quân nhân nghĩa, đa tạ Tướng quân nhân nghĩa!”

Trần Nguyên đi từ từ qua đám người, nhìn nguyên một đám người Đảng Hạng trước mắt, ánh mắt của bọn hắn phát ra sự sợ hãi, đẩy về cầu xin tha thứ.

Trần Nguyên biết rõ, lúc những người Tống biên cảnh kia bị quân đội Đảng Hạng kéo ra, nhất định cũng là như vậy

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói với Hô Diên Bình: “Chó gà không tha!”

Thần sắc những người Đảng Hạng này lập tức sợ hãi.

Hô Diên Bình nghe xong, lại phun một bãi nước miếng, nói: “Em rể, lần sau ngươi đừng nói bốn chữ này, người ta nói chó gà không tha là có ý gì, ngươi biết không?”

Trần Nguyên quay đầu lại, trừng mắt liếc hắn một cái, nói: “Cứ chiếu theo ý ta làm là được!”

Giết hại bắt đầu rồi, Trần Nguyên nói chó gà không tha, thật sự là chó gà không tha.

Một ngàn quân sĩ nhìn những người Đảng Hạng này, hai ngàn quân sĩ còn lại nhảy vào giữa chỗ ở của đám người Đảng Hạng, giết sạch toàn bộ trâu bò lợn gà, thậm chí ngay cả ếch từ đồng cỏ và nguồn nước nhảy ra cũng đều không buông tha.

Những người Đảng Hạng này xem xét, cũng giật mình không thôi, thì ra tướng quân này nói chó gà là ý tứ đó, nhặt về được một cái mạng, trong tâm bọn hắn đều có chút mừng thầm.

Toái Càn Khôn

370. Chương 357: Không Đánh

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 357: Không đánh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên không phải là một người thích giết người, hắn không phải đồ tể, cho dù hắn là đồ tể, hắn cũng sẽ không tiến hành một hồi giết hại không mục đích gì.

Thuần túy chỉ vì để cho hắn giận sao? Làm như vậy thì quá ngu xuẩn.

Giết hại, kỳ thật cùng với buôn bán rất giống nhau, phải có lợi nhuận mới làm được, Trần Nguyên không loạn giết người, chỉ cần không gặp phải phản kháng, hắn tuyệt đối không giết người, thời gian năm ngày, hắn đã cướp sạch hơn ba mươi thôn, chỉ giết không đến 500 người.

Hắn biết mục đích một chuyến này của mình đúng là tìm chút ít phiền toái cho Lý Nguyên Hạo, cho nên, hắn chỉ giết sạch những súc vật này, sau đó là cướp một ít gì đó hơi chút đáng giá trong nhà bọn họ đi, lại thiêu hủy phòng ốc của bọn hắn.

Đây là một đề mục hắn đưa ra, chờ Lý Nguyên Hạo đến giải đáp.

Súc vật chết hết, những người Đẳng Hạng này không ăn vài ngày, hiện tại thời tiết không lạnh, ở bên ngoài đói vài ngày, cũng sẽ không người nào chết, nhưng vài ngày sau, nếu như Lý Nguyên Hạo không quản xem bọn hắc làm khí gió gì, bọn hắc sẽ chết.

Trần Nguyên muốn biết, Lý Nguyên Hạo có thể nhìn xem thần dân hắc chết đói hay không.

Mặc kệ, vậy thì tốt rồi, Trần Nguyên cam đoan một chuyện này mình có thể làm cho hơn mười vạn người không nhà, nếu như Lý Nguyên Hạo không có biện pháp ứng đối, những nhân mã này sẽ chém giết để kiếm ăn, cả Đẳng Hạng lập tức liền rối loạn, Lý Nguyên Hạo người mặc kệ được sao?

Quản, người lấy cái gì để ý tới? Lương thực Đẳng Hạng đều bị điều đi làm quân lương rồi, Phạm Trọng Yên đến, ý nghĩa là đại chiến bắt đầu, lúc này, người giảm quân lương đi thử xem.

Lý Nguyên Hạo rất có thể chinh chiến, Dịch Thanh bố trí cái bẫy cũng đều không thể bắt được hắc, muốn đánh bại hắc trên chiến trường, rất ít khả năng.

Đánh người thì phải đánh bằng uy hiếp, công kích dịch nhân, phải công kích vào chỗ hắc suy yếu nhất, Đẳng Hạng suy yếu nhất chính là kinh tế, hiện tại, Đẳng Hạng thiếu nhất, đúng là vật tư, từ trong miệng binh sĩ Đẳng Hạng kia, Trần Nguyên liền biết rồi, cho nên hắc ra một đạo nan đề như vậy, nhìn xem Lý Nguyên Hạo có thể giải được hay không.

Một khi chiến tranh đánh nhau, song phương chỉ có một mục đích, chính là đánh ngã đối phương, thủ đoạn không hạn chế, phương thức không hạn chế.

Hắc thấy những người Đẳng Hạng này nhìn mình, lại nhìn đám gia súc, chỉ vện vện có tài sản bị những quân Tổng này hủy diệt, tâm tình có chút bạo động, tay chân muốn động đây, Trần Nguyên liền trừng mắt liếc bọn hắc, nói: “Bổn tướng quân không muốn giết người, các người trung thực một ít cho ta!”

Người nói chuyện trước kia vội vàng nói: “Tất cả mọi người nghe theo lời tướng quân, không nên cử động!”

Những thôn dân kia chậm rãi lắng xuống.

Tất cả súc vật đều bị giết sạch, Hô Diên Bình đã đi tới, hỏi: “Em rể, thật sự chó gà không tha, tiếp theo nên làm như thế nào?”

Trần Nguyên nhìn bầu trời một chút, nói: “Hôm nay chỉ đến đây thôi, cái thôn này có thể tạm dụng được, chúng ta ở một buổi tối, ngày mai lại đi tiếp là được.”

Nói xong, liền nhìn hơn hai trăm thôn dân trước mặt, nói: “Chư vị, buổi tối ta hi vọng các người có thể trung thực một ít, buổi sáng ngày mai, chúng ta liền rời đi, các người sẽ an toàn.

Kỳ thật, hiện tại các người cũng đang an toàn, chỉ cần các người không phản kháng. Đương nhiên, ta biết rõ lời nói của ta, các người sẽ không tin tưởng, nhưng xin các người nhớ kỹ là được rồi, thiếu một người, ta sẽ giết sạch toàn bộ các người, kiểm kê nhân số, kể cả những đứa trẻ bên trong!”

Tô Đồ gật đầu: “Tuân lệnh!”

“Thiết An Ha Mã Thai, an bài các huynh đệ dừng chân.”

Trần Nguyên chợt phát hiện con mắt Tô Đồ nhìn chằm chằm vào một người Đẳng Hạng, trong ngực người Đẳng Hạng ôm một đứa con nít, bị Tô Đồ nhìn, thân thể rút rút về phía sau, nàng hiển nhiên đọc hiểu trong ánh mắt Tô Đồ là cái gì.

Giờ khắc này, Trần Nguyên do dự một chút, nói thật, hắc luôn luôn cho rằng, đối với nữ nhân, nên dùng đồ ngon đồ ngọt làm chủ, đồ nàng lên trên giường với người mới có tư tưởng hưởng thụ, loại chuyện cưỡng cầu này giống như không có ý nghĩa gì.

Nhưng ánh mắt Tô Đồ lại nói cho hắc biết, quan niệm hai người ở phương diện này rõ ràng là bất đồng.

Chính giữa các binh sĩ chung quanh, cũng có người lộ ra ánh mắt giống như Tô Đồ, chỉ là, bọn hắc không dám nói mà thôi.

Trần Nguyên phóng đại thanh âm: “Tô Đồ, đi làm việc!”

Tô Đồ phục hồi tinh thần lại, lại lưu luyến nhìn nữ nhân Đổng Hạng kia, cuối cùng cũng dịch chuyển bước chân của mình.

Dương Văn Quảng đi tới nói: “Đại ca, đôi khi ở bên ngoài, quân kỷ không cần quá nghiêm khắc như vậy, đại gia hỏa đi ra ngoài là bán mạng, nói không chừng sẽ không về được nữa, mở một con mắt nhắm một con mắt là được rồi.”

Trần Nguyên đương nhiên biết rõ đạo lý này, đây cũng là nguyên nhân hắn không truy cứu Lí Nghĩa, chỉ là, bây giờ còn chưa được, Trần Nguyên cần những binh lính này nhen ứ, một mực nhen đến khi tâm bọn hắn tràn đầy lửa giận.

Hắn không hướng Dương Văn Quảng giải thích loại vấn đề tâm lý học này, hai người đi vào phòng ở Thiết An Hạ Mã Thái bố trí tốt vì hắn, địa đồ đã bày ra trên mặt bàn.

“Chúng ta vài ngày này chỉ hoạt động ở Tây Lương phủ, ta đoán người Đổng Hạng đã biết lai lịch của chúng ta. Hiện tại, quân coi giữ Tây Lương phủ phỏng chừng nhiều nhất cũng chỉ có 2000 người, ta nghĩ bọn hắn đã bắt đầu bố trí xem nên làm như thế nào để áp chế chúng ta, không được bao lâu thời gian, chúng ta sẽ không thể tiêu dao như vậy.”

Con mắt Trần Nguyên nhìn bản đồ trên bàn, ngọn đèn to bằng chén nhỏ lơ mờ, lóe ra quang mang yếu ớt, chiếu ngay trên bản đồ, không rõ ràng lắm, hiện tại, Trần Nguyên đã có thể hoàn toàn ghi nhớ địa đồ trong lòng, cho dù không có chữ, hắn cũng biết ở đâu là địa phương nào.

“Đại ca, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?”

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: “Tô Đồ, muốn nữ nhân không?”

Tô Đồ tuyệt không cảm kích, nói: “Dĩ nhiên muốn, vừa rồi ngực người đàn bà kia thật lớn, thật sự muốn đi lên cắn lên một miếng cho đã!”

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: “Tốt, ta sẽ tìm một cơ hội thích hợp cho các người thỏa mãn, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại, hiện tại, các người trung thực một ít cho ta, đừng để chính mình bị đưng quần điều khiển hành vi, con mắt nhìn chung quanh, nhắc tinh thần lên, địch nhân nói không chừng sẽ ở lúc nào đó nhào đầu về phía trước đánh chúng ta!”

Hô Diên Bình nói: “Ta nói thật, muốn đánh, liền đánh Tây Lương phủ, đánh ở đây, chúng ta đã đánh đủ rồi, vài ngày trôi qua, mỗi ngày chỉ đánh thôn nhỏ như vậy, thật sự là một chút ý tứ đều không có, biết sớm như vậy, ta liền ở nhà cho xong!”

Hắn nói lời này, hiển nhiên đưa tới mọi người đồng ý, những người này dạo qua một vòng tại biên quan, đập vào mắt liền chứng kiến cảnh tượng thâm hiểm của những người Tổng gia, đã làm cho bọn họ đầy một bụng hỏa.

Vốn định đến tiến vào Đổng Hạng, sẽ thống khoái chém giết một phen, lại không nghĩ tới Trần Nguyên không riêng gì việc vừa thấy quân đội Đổng Hạng liền đi trốn, cũng không thêm quân đối phương có bao nhiêu người, lại còn có một câu “chó gà không tha” theo nghĩa đen liên tục được nói ra.

Nguyên nhân Trần Nguyên đánh thôn nhỏ trước, kỳ thật rất đơn giản, thì phải là đại bộ phận quân Tổng, thuật cưỡi ngựa thật sự không thể khoe khoang tại trước mặt người Đổng Hạng, thời điểm mới vừa tiến vào Đổng Hạng, có chút binh sĩ không để ý, liền té từ trên lưng ngựa xuống.

Lên ngựa, đừng nói vung vẩy binh khí, chính là hai cánh tay bắt lấy dây cương, thân thể kia cũng là ngã trái ngã phải.

Hiện tại cuối cùng cũng đỡ hơn một ít rồi, chỉ là, còn kém rất nhiều so với tư thế oai hùng của chút ít kỵ binh chuyên nghiệp kia.

Trần Nguyên biết rõ, hiện tại nếu như ba nghìn người của chính mình gặp một ngàn kỵ binh Đổng Hạng, sẽ tuyệt đối bị đối phương đánh bại giống như chém dưa thái rau.

Trần Nguyên muốn dùng loại biện pháp sàng lọc, chế tạo ra một chi đoàn đội thiện chiến, lại để cho tất cả mọi người gia nhập vào đoàn đội của chính mình, có thể vì ích lợi của mình, mà vứt đầu lâu, rơi vãi nhiệt

huyết.

Mao Chủ Tịch đã dạy bảo Trần Nguyên, đánh thắng liền đánh, đánh không thắng liền đi.

Chạy trốn địch nhân cường đại, tiêu diệt địch nhân còn nhỏ, tích tiểu thắng thành đại thắng, vĩnh viễn là phương châm chỉ huy chính xác nhất để tiêu quân đội tác chiến, bây giờ Trần Nguyên vẫn kiên quyết chấp hành, tại trước khi chính mình chưa đủ năng lực, sẽ tuyệt đối không đánh những trận đánh ác liệt kia

Hắn biết rõ, tránh chiến như vậy tất nhiên sẽ làm cho các binh sĩ có chỗ bất mãn, tựa như lúc trước, thời điểm lão Mao đưa ra phương châm chiến tranh du kích, cũng có thật nhiều người phản đối.

Trần Nguyên nhìn bọn hắn, nói: “Ta biết rõ các người muốn đánh chiến tranh, muốn một trận chiến đánh cho ra trò, nhưng hiện tại tuyệt đối không phải lúc...”

Đang tại thời điểm làm công tác tư tưởng cho những người này, lại trông thấy một thám báo bỗng nhiên chạy đến, nói: “Tướng quân Đảng Hạng kỵ binh đến!”

Động tác Trần Nguyên cực nhanh, thu địa đồ trên mặt bàn vào trong lồng ngực, nói: “Lập tức thiêu phòng rồi rút lui!”

Hô Diên Bình rất là bất mãn, nói: “Rút lui, rút lui, người cũng không hỏi bao nhiêu người đến, vừa nghe liền rút lui!”

Trần Nguyên không dong dài cùng hắn: “Nhanh lên, lại để cho tất cả mọi người lên ngựa, vật có thể nện trong thôn đều đập phá, nện không xong thì thiêu luôn!”

.....

Thủ tướng Tây Lương phủ Dương Hành Lang, là bạn tốt của Trương Tầm Nguyên, người Hán tại Đảng Hạng có thể lên làm đại quan vô cùng nhiều, nhưng có thể làm tướng quân lại cực kỳ ít.

Dương Hành Lang có thể dùng thân phận một kẻ thư sinh lên làm cái tướng quân này, có thể nói là năng lực của hắn cực kỳ xuất chúng, đặc biệt được lọt vào mắt xanh của Lý Nguyên Hạo rồi.

Nghe nói lúc trước Lý Nguyên Hạo đánh Cam Châu, Dương Hành Lang này biểu hiện cực kỳ xuất sắc.

Lần này Đảng Hạng phát động chiến tranh với Đại Tổng, Lý Nguyên Hạo trấn thủ Tây Cương, nhiệm vụ phòng bị dân tộc Hồi Hột giao cho hắn, có thể nói là vô cùng tín nhiệm đối với Dương Hành Lang.

Lại khiến cho Dương Hành Lang không nghĩ tới chính là, người dân tộc Hồi Hột rất an ổn, lại có một đám quân Tổng không an ổn, ngay từ đầu, thời điểm nghe nói quân Tổng này đến, hắn không có chút cảm giác gì, trong mắt hắn, một chi quân đội chỉ có ba nghìn người như vậy, căn bản không có cái tác dụng gì.

Hắn truyền mệnh lệnh xuống, để cho tất cả thành trì đề phòng, hắn ở ngay tại Tây Lương phủ, chờ tin tức những quân Tổng này vấp phải trắc trở, một khi điều kiện phù hợp, hắn liền mang người đi ra xử lý những người này.

Nhưng thời gian vài ngày trôi qua rồi, những quân Tổng này căn bản không đi đánh những thành trì kia, gặp được kỵ binh Đảng Hạng hơn trăm người đều chạy đi trốn, lại chuyên môn tìm một ít thôn nhỏ xuống tay, cũng không giết người, chỉ cướp đoạt thiêu đốt một phen cho xong việc.

Bắt đầu hắn còn không phát giác ra cái gì, nhưng thời gian vài ngày trôi qua, càng ngày càng nhiều người biến thành dân chạy nạn, dừng mãi vào trong Tây Lương phủ, cái này lại khiến cho Dương Hành Lang cảm thấy sự tình rất nghiêm trọng, nếu tùy ý để quân Tổng này náo xuống dưới, cả Tây Lương phủ sẽ xong rồi.

Vì vậy, hắn liền mang binh đi ra đánh dẹp.

Lần này lại chậm một bước, hắn nhìn qua phòng ốc bốn phía đều là khói đặc nổi lên, dưới đất là hương dân rơi lè, thút thít nỉ non, là thi thể trâu dê đầy đất.

Cưỡi trên chiến mã, Dương Hành Lang từ từ đi qua trước mặt những hương dân kia, lên tiếng hỏi: “Bọn hắn chạy về phương hướng nào?”

Có hương dân lập tức nói: “Hướng phía đông, đi còn chưa tới nửa canh giờ, chúng ta vốn muốn phái người đuổi theo, nhưng ngựa bên trong làng chúng ta đều bị bọn hắc giết đi, tướng quân, ngài nhất định phải bắt lấy bọn họ, xả cơn tức lần này cho chúng ta!”

Dương Hành Lang không nói gì, hắc nhú chặt hàng chân mày lại hai.

Một bên, dũng sĩ Đẳng Hạng không giấu diếm vẻ khinh thường với những quân Tổng chỉ dám chạy này: “Dương đại nhân, những quân Tổng này quả thực chính là bọn chuột nhất, không dám giao chiến cùng quân đội của chúng ta, chuyên môn tìm những nông thôn xa xôi này ra tay, không giết sạch sẽ bọn hắc, mỗi hận trong lòng chúng ta khó tiêu, xin tướng quân cho ta đội ngũ 500 người, hiện tại ta liền đuổi theo chúng!”

Dương Hành Lang nói lời thăm thía: “Bất Giấu Tang tướng quân, không nên gấp nóng nảy, để tránh trúng vào bẫy của đối phương!”

Bất Giấu Tang hiển nhiên không kiên nhẫn như vậy, nói: “Ta không biết những người Tổng các ngươi tâm địa gian xảo thế nào, dũng sĩ Đẳng Hạng chúng ta luôn luôn dùng đao nói chuyện, địch nhân đến, liền tiêu diệt hắc, tiêu diệt hắc xong, cái cạm bẫy gì cũng đều là không khí!”

Dương Hành Lang lay động đầu một chút, nói: “Ta cũng biết, biện pháp tốt nhất chính là tại trước khi tình thế chưa mở rộng, tiêu diệt đám quân Tổng này. Nếu không, một khi thật sự để cho hắc can thiệp vào địa phận chúng ta, nổi lên hơn mười vạn nạn dân, không chỉ nói không thể chiến tranh, chính là cái giang sơn này của Đại vương có thể giữ được hay không, đều là khó nói.”

Bất Giấu Tang nói: “Vậy ngươi còn do dự cái gì?”

Do dự cái gì? Dương Hành Lang không thể nói rõ cùng mắng phu này, mấy ngày nay, những quân Tổng kia rõ ràng tạo thành hơn vạn dân chạy nạn, nhưng mấy cái chữ này xa xa không đủ để rung chuyển Đẳng Hạng khổng lồ.

Trong vài vạn người này, có một chút người dựa vào rau dại cùng vỏ cây, có thể miễn cưỡng còn sống, có ít người đi tìm thân thích nơi phương xa nương tựa, có ít người có chút tay nghề sống, mang theo một nhà mấy người ra ngoài mưu sinh, có người dứt khoát ôm côn làm ăn mày, phần lớn cũng không trở thành chết đói, những người còn lại quá ít, không náo nổi sóng gió gì.

Nhưng quân Tổng thật sự chỉ thoả mãn với những thôn nhỏ này sao? Dương Hành Lang chú ý tới, những quân Tổng này cướp sạch vị trí thôn trại, bắt đầu từ địa đầu phía tây, mãi cho đến hôm nay, cướp cái thôn này, chưa bao giờ rời khỏi năm trăm dặm ngoài Tây Lương phủ.

Điều này nói rõ cái gì? Điều này nói rõ, những quân Tổng này mặc dù không giao chiến cùng hắc, lại tùy thời đang nhìn chăm chăm vào Tây Lương phủ.

Một khi Tây Lương phủ bị những quân Tổng này đánh rớt xuống, chính mình liền không đảm đương nổi.

Cho nên, hắc phải cân nhắc chu toàn, đã phải đánh chết những quân Tổng này, còn phải cam đoan Tây Lương phủ an toàn mới được, cái này liền quyết định, mỗi một bước Dương Hành Lang phóng ra ngoài, đều phải chú ý, phòng ngừa trúng kế diệu hổ ly sơn của đối phương.

“Đại quân nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, trợ giúp hương dân dùng gỗ dựng phòng ở giản dị, hoặc là lập lều vải cũng được, lưu lại công cụ đi sẵn cho hương dân, phái thám báo điều tra hành tung địch nhân, có tin tức xác thực, liền đuổi theo tiêu diệt!”

Bố trí xong những việc này, Dương Hành Lang nhìn thoáng qua Bất Giấu Tang: “Bất Giấu Tang tướng quân, không nên gấp gấp nóng nảy, ta đã phái người hướng Hưng Khánh phủ cầu viện, đợi viện quân vừa đến, chính là thời điểm thất cổ giết chết những quân Tổng này!”

Dương Hành Lang cực kỳ ổn trọng, cái này lại làm cho Trần Nguyên không tìm thấy bất cứ cơ hội nào.

Nghe nói quân đội Đẳng Hạng đằng sau không đuổi theo, chỉ có chút thám báo cưỡi khoái mã, ngẫu nhiên hiện ra tại bên cạnh mình, Trần Nguyên biết rõ, đối thủ này cực kỳ khó chơi.

Nếu hắc đuổi theo thì tốt rồi, Trần Nguyên sẽ một mực mang theo hắc chạy, chạy đến khi mọi người đều mệt mỏi, đến ngựa cũng đều chạy không nổi rồi, hắc lại chọn một nơi thích hợp để phục kích, khi đó quân

Tổng dùng nhân số ưu thế, có thể phát huy được nguyên vẹn thực lực.

Nhưng đối phương chưa tới, cái này lại làm cho Trần Nguyên rất là thất vọng, hần lẩm bẩm: “Xem ra hần muốn đợi quân đội tập kết đủ, sau đó mới đến bắt ta!”

Toái Càn Khôn

371. Chương 358: Tập Kích

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 358: Tập kích

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Dương Văn Quảng nói: “Hần là như vậy, người này có thể chiến tranh, theo nhân số truy binh để xem xét, hần còn lưu một bộ phận binh mã tại Tây Lương phủ, chúng ta không có cơ hội đâu!”

Trần Nguyên khoe miệng cười một chút, nói: “Nếu như không xử lý hần mà nói, đợi cho viện quân bọn hần đến rồi, liền đến phiên chúng ta chịu tội!”

Dương Văn Quảng nói: “Đại ca, ta nghĩ hiện tại chúng ta hoàn toàn có thể đi đánh nghi binh Tây Lương phủ, một khi Tây Lương phủ báo nguy, bọn hần tất nhiên trở về trợ giúp. Đến lúc đó, chúng ta có thể học cách Lý Nguyên Hạo đánh Tam Xuyên khẩu, vây thành đánh viện binh của hần!”

Trần Nguyên nhìn hần một cái, hiện tại quân coi giữ Tây Lương phủ khẳng định chỉ có vài trăm người, nhưng bên trong còn mấy vạn dân chúng Đảng Hạng sinh hoạt, trong đó, tất cả nam nhân đều có thể cầm lấy vũ khí lên tường thành, hiện tại đi đánh Tây Lương phủ, khả năng là những người này sẽ giết chết mình.

Trần Nguyên do dự một chút, hiện tại, Tây Lương phủ không thể đánh được.

Cũng không thể để những người kia truy đuổi phía sau mình như vậy, tuy hần không biết chiến tranh, nhưng nắm giữ tiết tấu chiến tranh ở trong tay của mình, đây là chuyện mỗi người trên chiến trường đều biết.

“Tiểu Hầu gia, ta cho người 500 binh sĩ, chính người chọn lựa những người kỹ thuật cỡi ngựa tương đối tốt hơn một ít, không phải hần không truy đuổi chúng ta sao? Chúng ta trở về, đánh hần một tý cho vui!”

Dương Văn Quảng nghe xong, cực kỳ hưng phấn, vỗ ngực một cái, nói: “Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Một bên, Hồ Diên Bình lại vội vàng đi lên, nói: “Em rể, ta cũng muốn đi!”

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Tốt, nhưng người và tất cả mọi người phải nghe Tiểu Hầu gia phân phó, nhớ kỹ, có thể đánh liền đánh, không thể đánh liền quấy rầy hần một tý là được rồi, an toàn của mình phải đặt ở vị trí đệ nhất.”

Dương Văn Quảng cùng Hồ Diên Bình đồng thời ôm quyền, nói: “Tuân lệnh!”

Địch tiến ta lui, địch dừng ta nhiều, Trần Nguyên kiên trì áp dụng chiến thuật du kích, chỉ cần người ở lại, ta sẽ đi nhìn xem, có thể đánh liền đánh người một tý, không thể đánh, ta sẽ hô rách cuống họng, không cho người nghỉ ngơi, vậy cũng rất thỏa mãn rồi.

Những binh sĩ Đảng Hạng kia vẫn chưa nghỉ ngơi, bọn hần dựa theo Dương Hành Lang bố trí, dàn xếp quân dân trước, dập tắt lửa, xây phòng, bận việc suốt đến nửa đêm.

Lúc này, tất cả mọi người đều mệt mỏi, phòng thiêu cháy thì dễ dàng, xây lại liền mệt mỏi, miễn cưỡng lập hơn mười gian phòng cỏ tranh, sắc trời đã đen đi, người Đảng Hạng lúc này mới kết thúc công việc, trở lại đi ngủ.

Binh sĩ tiến vào trong phòng ngủ, tự nhiên ngủ rất say, phần lớn trạm gác phụ trách cảnh giới bên ngoài cũng dựa vào đại thụ ngủ, miệng lên tiếng ngáy.

Dương Hành Lang ở trong phòng nghiên cứu ngày mai nên làm cái gì bây giờ, những quân Tổng chạy trốn kia sẽ tiếp tục chạy trốn về hướng nào, chính mình nên làm ra dạng phản ứng gì.

Bất Giấu Tang kia đang hưởng thụ dê bò bị quân Tổng giết chết, tha hồ đánh chén.

Hắn tin tưởng mình là an toàn, bởi vì hắn căn bản không nghĩ đến chuyện mình gặp nguy hiểm, hắn không hề nghĩ tới chuyện quân Tổng sẽ trở về, cũng không cho rằng những người Tổng nhất như chuột kia dám trở về.

Trần Nguyên đoán tâm tư đoán vô cùng chuẩn, đáng tiếc, hắn không biết chiến tranh, nếu như là Dịch Thanh mà nói, tuyệt đối sẽ phái 2000 người trở về, ít nhất cũng phái một ngàn người trở lại, có cơ hội, khẳng định sẽ đánh một trận chiến, tiêu diệt những người Đảng Hạng tề liệt chủ quan này.

Nhưng Trần Nguyên quá cẩn thận rồi, hắn kiên quyết chấp hành cái “địch dừng ta nhiều” này, chỉ muốn thoáng quấy rầy một tý, mà trong sách người ta cũng đã dạy bảo hắn phải “tìm cơ hội diệt địch”, cái “tìm cơ hội” này, Trần Nguyên hiển nhiên không làm được hợp cách.

Dương Văn Quảng thật sự là người hiểu được chiến tranh, nhìn đối phương phòng bị thư giãn như thế, trong lòng thầm kêu một tiếng đáng tiếc.

“Lên ngựa!” Dương Văn Quảng nhắc trường thương lên, không bao giờ che dấu hành tung của mình nữa.

Hô Diên Bình sửng sốt một chút, nói: “Tiểu Hầu gia, không cần chém giết trạm gác bọn hắn sao?”

Dương Văn Quảng lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Cái này có còn cần làm không? Khoảng cách gần như vậy, bọn họ cũng không có phát giác, không cần phải nghĩ nữa, mọi người cùng một chỗ xông vào, không đợi những người Đảng Hạng kia đứng lên, chúng ta đã đến rồi!”

Hô Diên Bình nở nụ cười, nói: “Ha ha, đi theo Tiểu Hầu gia chiến tranh chính là rất thống khoái, các vị huynh đệ, lên ngựa xung phong thôi!”

Lính gác tựa ở trên một gốc cây già, đầu thương đặt trên mặt đất, đầu gậy xuống từng cái một, tuy người còn đứng, nhưng khẳng định đã ngủ nửa tỉnh nửa mê, đứng ngủ, vẫn có thể ngáy, là một loại buồn sự, người từng đi lính, trên cơ bản đều biết.

Là ngủ ngáy, không phải ngủ, thời điểm ngủ ngáy, tinh thần thư giãn, nhưng còn có thể cảm giác tình huống bên ngoài, hắn bỗng nhiên cảm giác dưới chân của mình có chút run rẩy, vội vàng mở con mắt mông lung ra, đi lên phía trước nhìn, hắn trông thấy một đạo hàn mang rất sáng chạy tới chỗ mình.

Ý thức của hắn còn chưa thanh tỉnh, có chút hoảng hốt mà lên tiếng hỏi: “Đó là cái gì?”

“PHỐC!”

Tên nổ xuyên qua cổ họng của hắn, làm cho hắn vĩnh viễn dính trên thân cây già.

“Địch tập kích!”

Không phải tất cả mọi người đều không may mắn như vậy, bên ngoài có mười mấy lính gác Đảng Hạng phân tán trên các vị trí, giữa bọn họ rất cục cựa cũng người hô lên, tiếp theo là tiếng kèn bi thương của Đảng Hạng thổi lên giữa đêm khuya khoắt.

Dương Văn Quảng cảm giác một thân nhiệt huyết của mình đang sôi trào, trường thương mạnh mẽ giơ lên, nói: “Hỏa tiễn, phóng!”

Mấy trăm chi hỏa tiễn mang theo ánh sáng dị thường chói mắt bắn về phía những gian cỏ tranh vừa mới dựng ở đối diện, chút ít binh sĩ Đảng Hạng trong phòng bối rối mặc quần áo, cầm lấy binh khí chạy ra nghênh địch.

Bọn hắn không cần tìm kiếm binh khí, bởi vì lúc binh sĩ Đảng Hạng ngủ, đều đặt binh khí tại bên người, điểm này rất đáng để quân Tổng học tập.

Kỵ binh quân Tổng càng ngày càng gần, bọn hắn không che dấu hành tung của mình, la hét lên, đánh về phía thôn nhỏ không phòng bị này, mang theo một cỗ xu thế bài sơn đảo hải.

Bất Giấu Tang từ trong phòng chạy ra, nhìn chút ít người Tổng sắp nhảy vào thôn, trong ánh mắt hắn chảy ra thần sắc rất phức tạp, có chút sợ hãi, có chút hưng phấn.

“Giữ vững đội hình, nhanh tổ chức đội hình, ngựa đâu? Đem chiến mã tới đây, giết chết chút ít người Tổng này!”

Dương Văn Quảng đã sớm cân nhắc đến điểm này, thời điểm sát nhập thôn trại, liền chia 100 cho Hô Diên Bình, để cho hắn mang đi thiêu chuồng giữ ngựa của người Đảng Hạng rồi, hiện tại chiến mã tán loạn khắp nơi, đâu thể không chế?

Một màn đầy tính hí kịch đã xảy ra.

Trong dĩ vãng, tác chiến đều là quân Tổng ở dưới ngựa, mà người Đảng Hạng cưỡi ngựa, lần này vừa vặn quay ngược lại, quân Tổng cưỡi ngựa xung phong, người Đảng Hạng lại dùng trận hình bộ binh nghênh chiến.

Người Đảng Hạng tại lúc vội vàng kết thành một đạo trận hình phòng ngự, không thể ngăn cản Dương Văn Quảng dẫn quân Tổng xung phong, tên nô trong nháy mắt đã bắn cho trận hình mới nhìn qua không nghiêm chỉnh này ngã trái ngã phải, sau đó là phóng ngựa vọt tới, đụng bọn hắn nát bấy.

Bất Giấu Tang phẳng phất nghĩ thấy được một vị huyết tinh đậm đặc, mùi vị kia, đã kích phát tình cảm chiến đấu mãnh liệt trong lòng của hắn, hắn thuận tay giữ chặt một thớt chiến mã chấn kinh, cầm lấy trường thương, giống như một con mãnh hổ nổi điên, xông về hướng quân Tổng.

“Giết, giết cho ta, giết sạch những người Tổng này...”

Quân Tổng không phải kỵ binh hợp cách, bọn hắn xung phong, ở trong mắt người Đảng Hạng, chỉ là một đám nghiệp dư, người Đảng Hạng cũng không phải bộ binh tốt, trận hình bọn hắn ở trong mắt quân Tổng thật đúng là trăm ngàn chỗ hở, nhưng cái này không chút nào ảnh hưởng đến sự thảm thiết của chiến đấu.

Dương Văn Quảng lần này bắt được cơ hội, hắn tự nhiên không muốn “quấy rầy” như Trần Nguyên nói, trông thấy đại bộ phận địch nhân tụ tập trong thôn, Dương Văn Quảng liền vùng thương đánh tới: “Các huynh đệ, theo ta xông lên!”

Dương Hành Lang đứng ở chính giữa thôn, lúc này hắn đang có ý đồ thu thập quân đội đã muốn rơi vào hỗn loạn ở chung quanh, lớn tiếng hô: “Chạy đến chỗ này của ta, không cần phải cứu hỏa, kết trận, kết trận, đẩy quân Tổng đi ra!”

Hắn mang theo đội ngũ thân binh của mình, ra sức chém giết, ý đồ tổ chức đám người Đảng Hạng chưa có tổ chức trên chiến trường kia.

Toái Càn Khôn

372. Chương 359: Đàm Phán

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 359: Đàm phán

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhưng Dương Văn Quảng không cho hắn bao nhiêu thời gian, mới tụ tập hơn ba trăm người, một hồi xen kẻ mãnh liệt lại khiến cho cái phương trận nho nhỏ này tán ra lần nữa.

”Lại tập trung lại tập trung!” Dương Hành Lang dốc sức liều mạng hô lớn.

Dương Văn Quảng nghe thấy, liền quay đầu lại, tức giận mắng một câu: “Mẹ nó, muốn chết!”

“Tên nó!”

Loại nỏ trong tay quân Tống là loại tiên tiến nhất hiện nay, trải qua Tôn Công Sáng nhiều lần cải tiến, trải qua những Dương gia thân binh ăn nằm ở chiến trường kia đưa ra ý kiến, không riêng tốc độ bắn nhanh, mà ngay cả tốc độ đổi hộp nỏ cũng không phải bình thường, chỉ cần trong vài chục bước chung quanh không có địch nhân, liền có đầy đủ thời gian thay nỏ hộp.

Dương Văn Quảng vừa dứt lời, mấy trăm chi tên nỏ giống như mưa trút xuống hướng người Đổng Hạng, người Đổng Hạng liên tục không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bọn hán vốn cũng không phải là bộ binh chuyên nghiệp, khuyết thiếu tầm chắn bảo vệ, những người bị một nỏ bị mất mạng kia coi như may mắn, rất nhiều người không may mắn thì nằm trong vũng máu khóc thét, bọn hán phí công che miệng vết thương của mình, nhưng máu tươi từ trong khe hở da thịt, không ngừng phun ra.

Sắc mặt Dương Văn Quảng âm trầm, thanh âm khóc thét kia không có chút nào dă động quyết tâm tiếp tục chiến đấu của hán, đối phương đã để cho mình vào được, không giết mấy Đại tướng, chẳng khác gì là phụ lòng chính mình?

Hương vị huyết tinh đã muốn đầy tràn miệng mũi mỗi người, dưới sự kích thích của loại hương vị này vô luận là quân Tống, hay là quân đội Đổng Hạng, đều biến thành vô cùng điên cuồng.

Bọn hán vốn là con sâu cái kiến, nhưng giờ khắc này, đều bạo phát ra phần nộ thuộc về con sâu cái kiến? Sống? Giới hạn trong đầu hai người kia chậm rãi giảm đi, muốn, chỉ là chém đối thủ rơi xuống trên mặt đất, nhìn trên người đối thủ chảy ra đầy máu tươi, nghe từng tiếng khóc thét, như vậy bọn hán mới cảm giác được một loại phóng thích.

“Dương!”

Thương trên tay Dương Văn Quảng thoáng một tý đã đụng vào cây thương của Bất Giấu Tang, cả hai không có chiêu số, không có bất kỳ kỹ xảo nào.

Tại chiến trường, người dùng nhiều kỹ xảo, chính là người đang bán mệnh của chính mình đi.

Dương Văn Quảng cảm giác tay mình có chút run lên, khí lực người này thật lớn.

Bất Giấu Tang cũng kiểm tra xong khí lực của Dương Văn Quảng, so với hán thì kém hơn rất nhiều, trong lòng đại định, quát: “Tiểu tử, chịu chết đi!”

Trong lúc hai con ngựa giao thoa với nhau, hán trở tay đập một thương tới.

Dương Văn Quảng lách mình tránh thoát, thời điểm đang định trở lại tái chiến, chỉ thấy Hô Diên Bình từ một bên chạy xéo mà đến, quát: “Tiểu Hưu gia, người này giao cho ta!”

Dương Văn Quảng lên tiếng: “Tốt!”

Hô Diên Bình vung đòn gánh, mang theo ra một hồi kinh phong, đánh tới hướng vậy thì Bất Giấu Tang, Dương Văn Quảng chăm chú tìm kiếm người tập hợp Đổng Hạng binh sĩ vừa rồi, xem hán đang chạy đi đâu.

Dương Hành Lang đã bị gãy đôi, hai đợt chém giết kịch liệt qua đi, trên người của hán đã có vài vết thương, hán vốn là Thư sinh, biết chiến tranh, không biết chém giết.

Nhưng hán vẫn ác chiến như trước, vì Đổng Hạng người mà chiến, vì Lý Nguyên Hạo mà chiến.

Hán là người Hán, nhưng hán không cho là mình là Hán gian, hán cho rằng Lý Nguyên Hạo là minh chủ ngàn năm khó gặp, cả đời mình có thể phụ tá Lý Nguyên Hạo có thành tựu thống trị vĩ đại nhất, chết cũng không tiếc.

Xa xa, Dương Văn Quảng đã lao đến, một cây thương vén lên từng đóa hàn tinh, đánh úp về phía binh sĩ, hộ vệ Đổng Hạng, người phía trước Dương Hành Lang bị tách ra, nghiêng ngã giống như bị sóng cuộn.

Nhìn nguyên một đám thân binh bên cạnh mình té trên mặt đất, Dương Hành Lang lại không hề thoái ý, nhìn về hướng Dương Văn Quảng vọt tới chỗ hán, hán liền hô to một tiếng: “Đại vương, vi thần tận trung!”

Hô xong, rõ ràng chủ động đánh tới.

Bất Giấu Tang đã sớm thấy được ý đồ của Dương Văn Quảng, lúc này liền mạnh mẽ đánh một thương, bức Hồ Diên Bình tránh sang một bên, thoáng một tý đã từ bên cạnh vọt ra, nói: “Dẫn Dương đại nhân đi!”

Dương Hành Lang giận dữ, nói: “Đi cái gì, quân Tống ít người, tụ tập quân đội phản kích, phản kích!”

Bất Giấu Tang cười một tiếng đau khổ, nói: “Đội hình rối loạn, đại nhân, trước hết nên giết đi ra ngoài rồi hãy tính tiếp,” hắn xoay người, giao Dương Hành Lang cho thân binh, giờ lên đã cánh tay trái bị thương lên, quát: “Giết ra ngoài!”

Trường thương mãnh liệt vung vẩy sang hai bên, ý đồ giết ra một con đường sống.

Trong lòng Dương Hành Lang lúc này cảm thấy thật lạnh thật lạnh, tại sao có thể như vậy? Hắn không rõ vì cái gì những dũng sĩ Đảng Hạng này, bình thường được xưng vô địch, rõ ràng ngay cả người ta đánh lên một cái cũng không đỡ nổi.

Lúc này, Bất Giấu Tang đã bắt chấp tánh mạng rồi, mà Dương Văn Quảng cũng là dốc sức liều mạng, thúc dục quân sĩ, hy vọng có thể một trận chiến nắm bắt toàn bộ hai người đại quan Đảng Hạng kia.

Một gã quân Tống điên cuồng hét lên một tiếng, lập tức mạnh mẽ nhảy dựng lên, muốn bắt lấy Bất Giấu Tang đưa lưng về phía hắn, đang giết ra bên ngoài.

Bất Giấu Tang không phòng bị, đã bị quân Tống kia ôm lấy, hai người từ trên lưng ngựa ngã xuống, Bất Giấu Tang rút dao bầu bản thân bên hông ra, trở tay cầm ở trong cơ thể quân Tống kia, quân Tống kia lại gắt gao ôm lấy hắn, chết rồi cũng không chịu buông hai tay ra.

Chung quanh, quân Tống cùng người Đảng Hạng lập tức đều vọt tới hướng nơi đây, muốn giết người, hoặc là cứu người.

Dương Hành Lang rất là sốt ruột, muốn xông lại chặt đứt cánh tay quân Tống kia, nhưng binh khí chung quanh nhiều lắm, từng cái vũ khí cũng không có cách nào rơi xuống chuẩn xác, trong nháy mắt, không riêng quân Tống kia huyết nhục mơ hồ, ngay cả Bất Giấu Tang cũng chỉ còn lại có một hơi.

Bất Giấu Tang dùng một hơi cuối cùng, nói: “Dương đại nhân, hối hận khi không nghe lời người, quá khinh thường, đều là lỗi của mặt tướng, người đi nhanh đi!”

Vừa mới dứt lời, Dương Hành Lang trông thấy một quân Tống dùng một đao chặt bỏ đầu lâu Bất Giấu Tang xuống, như nhật được chí bảo, treo ở đầu thương, giờ lên cao cao, hô: “Ta giết được hắn, ta giết được hắn!”

Khí thế quân Tống đại thịnh, quân đội Đảng Hạng cũng vô pháp tiếp tục chống đỡ.

Dương Hành Lang khẽ cắn môi, quát: “Rút lui!”

Lúc này, những hương dân kia đã giúp những quân đội Đảng Hạng này đại ân, những người này hết sức quen thuộc đối với địa hình địa phương, gia hỏa dẫn đầu thôn chạy đến trước mặt Dương Hành Lang, nói: “Đại nhân, từ nơi này đi tây nam, có một khu núi rừng, có thể ngăn cản quân kỵ binh Tống truy kích!”

Dương Hành Lang nghe xong, liền mừng rỡ nói: “Tốt, người đi phía trước dẫn đường!”

Tác chiến sân khách chính là như vậy, tất cả nhân tố bên ngoài chiến trận đều có lợi cho đối thủ của người, Dương Văn Quảng cùng Hồ Diên Bình suất đội truy sát vài dặm, nhìn tám núi rừng ở đằng trước liền ngừng lại.

Mặc dù rất không cam lòng, Dương Văn Quảng cũng chỉ có thể chấm dứt trận đuổi giết lần này, người Đảng Hạng có vài trăm người, cạnh mình cũng chỉ còn lại có hơn ba trăm kỵ binh, nếu như muốn cứng rắn đi vào rừng rậm để đánh mà nói, người ta hiểu biết địa hình, thắng bại rất có thể sẽ thay chủ.

Hồ Diên Bình nhìn chằm chằm vào rừng rậm kia, nói: “Văn Quảng, nếu không được, chúng ta thiêu hắn!”

Dương Văn Quảng cười khổ một tiếng, nói: “Bây giờ là mùa xuân, không thiêu đốt nổi, đi thôi!”

Khi bọn hắn trở lại gặp Trần Nguyên, Trần Nguyên quả thực lấp bắp kinh hãi, bọn hắn mang đi ra ngoài 500 người, chỉ trở về hơn ba trăm, hơn nữa mỗi người đều quần áo mang đầy máu, đại đa số người trên thân thể đều có thương tích, chẳng lẽ là trúng mai phục rồi?

“Văn Quảng, chuyện gì xảy ra vậy?” Thời điểm Trần Nguyên lên tiếng hỏi, giọng nói có chút khản trương. Hắn không thể không khản trương, vốn người bên mình không nhiều, mỗi người đều là bảo vật đắt tiền, xa hoa.

Dương Văn Quảng cười một chút với Trần Nguyên, nói: “Đại ca, ta cùng những người Đảng Hạng kia đánh một trận chiến, đánh chết hơn một ngàn người bên bọn hắn, hiện tại phỏng chừng bọn hắn chỉ có vài trăm người!”

Trần Nguyên lập tức hiểu ra, nói: “Đến, mau nói chuyện trải qua cho ta nghe một chút!”

Hai người Dương Văn Quảng cùng Hồ Diên Bình nói từng câu từng chữ, bắt đầu từ chiến đấu nói lên, một mực nói đến lúc bọn hắn đuổi tới rừng rậm mới thôi.

Dương Văn Quảng thập phần thất vọng, nói: “Đại ca, nếu không có cánh rừng kia, bọn hắn liền xong toàn bộ rồi!”

Trần Nguyên nghe đến đó, bỗng nhiên linh cảm bắn ra, hắn lấy địa đồ, nói: “Mọi người tới đây, các người xem, người Đảng Hạng đã không có ngựa, đêm nay không được đi bao xa, nếu như Dương Hành Lang kia muốn an toàn lui về mà nói, hắn phải tới lấy ngựa, chúng ta sẽ đi truy đuổi hắn ngay bây giờ!”

Dương Văn Quảng nghe xong, lại nói: “Đại ca, bọn hắn hiểu biết địa hình, tại đây cũng không thiếu thôn trại, lấy ngựa tới không phải việc khó.”

Khóe miệng Trần Nguyên chậm rãi nhếch lên, nhìn Dương Văn Quảng, nói: “Ta nhất định phải đi truy đuổi hắn, có thể bắt hắn, ta liền cho đánh Tây Lương phủ, không bắt được hắn, nói không chừng chúng ta có thể đi Hưng Khánh phủ xem một chút!”

Dương Văn Quảng lập tức kịp phản ứng, nói: “Ta hiểu được, Dương Hành Lang lần thất bại này, đã không có năng lực một mình tiêu diệt chúng ta, hắn tất nhiên sẽ cầu viện, một khi Hưng Khánh phủ phái viện quân ra, chúng ta có thể dễ dàng giương đông kích tây!”

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: “Nếu có thể đi Hưng Khánh phủ náo một phen, ta dám cam đoan nước mắt của Lý Nguyên Hạo sẽ rơi xuống!”

.....
Hưng Khánh phủ cùng Tây Lương phủ cách nhau một mảnh sa mạc, đương nhiên, tại thời điểm Tống triều, cái sa mạc này không có diện tích lớn như hiện tại, nếu như là kỵ binh mà nói, chỉ cần một ngày một đêm là có thể đi xuyên qua, trong sa mạc có thật nhiều hồ nước ngọt, không cần phát sầu vì tiếp tế.

Bên này, Tây Lương phủ rất là hoang vu, một thôn xóm nhiều nhất là vài trăm người, nhưng Hưng Khánh phủ bên kia liền không giống.

Đó là địa phương phồn hoa nhất Đảng Hạng, là hang ổ của Lý Nguyên Hạo, cướp sạch một cái thôn trại bên này, người Đảng Hạng có thể không phản ứng chút nào, nếu tại Hưng Khánh phủ làm thịt được mấy con dê béo, cam đoan có thể làm cho Lý Nguyên Hạo đau thất lưng.

Càng làm cho Trần Nguyên cảm giác được sự hấp dẫn, chính là, Hưng Khánh phủ là địa phương buôn bán cùng thủ công nghiệp phát đạt nhất của người Đảng Hạng, nếu như mình có thể phá hủy nó mà nói, như vậy mặc kệ chiến tranh hay là Lý Nguyên Hạo, người Đảng Hạng đều không có lực lượng tự mình trùng kiến gia viên.

Cái này là một hồi chiến tranh kinh tế, nhờ chiến tranh, có thể dùng danh chính ngôn thuận, phá hủy một ít thứ gì đó, ví dụ như những tác phụng của người Đảng Hạng kia, khi tác phụng của bọn hắn bị phá hủy, bọn hắn cùng đám bọn họ không có năng lực trùng kiến lần nữa.

Lúc này chính là thời điểm Đại Tống rút vốn liếng vào, hoặc hợp tác, hoặc bán đứt, hoặc lập đại lý. Tóm lại, trong quá trình trùng kiến thị trường, cái khối bánh ngọt này chắc chắn là phải bị phân chia một lần nữa.

Trần Nguyên cảm giác mình thật sự tượng là một tên cường đạo, nhìn chăm chăm vào tiền trong túi áo người khác.

Hiện tại, Tây Lương phủ đã bị mình lột sạch, chỉ là, người này giống như rất nghèo, Hưng Khánh phủ có tiền, chỉ là, còn có súng vác trên vai, sáu ngàn bảo tiêu lên nòng thuốc đạn đứng ở nơi đó, nếu như những người hộ vệ này đến trợ giúp Tây Lương phủ mà nói, chuyện đó liền quá hoàn mỹ.

Tin tức có một chi quân Tống xâm nhập Đẳng Hạng đã truyền đến Hưng Khánh phủ, hiện tại, thay Lý Nguyên Hạo tọa trấn ở chỗ này chính là người nhiều mưu trí nhất dưới tay hắn, Trương Tầm Nguyên, còn có huynh đệ hắn tin cậy nhất Dã Lợi Vương Quang Vinh.

Một văn một võ này phối hợp, lại để cho Lý Nguyên Hạo thập phần yên tâm.

Trương Tầm Nguyên vốn tin tưởng Dương Hành Lang có thể giải quyết cái phiền toái nhỏ nhỏ này, trong mắt hắn, ba nghìn quân Tống tiến vào Đẳng Hạng, căn bản cái gì cũng không làm gì được ngoại trừ chờ bị người Đẳng Hạng bắt lại.

Nhưng sau đó, lại nhận được chiến báo Dương Hành Lang đưa tới, binh lực không đủ, cầu trợ giúp, đã khiến cho sắc mặt Trương Tầm Nguyên biến đổi.

Với tư cách đầu não của Lý Nguyên Hạo, Trương Tầm Nguyên liếc mắt liền nhìn thấy đối phương vì hắn mà hạ đạo nan đề này, là nan giải cỡ nào. Hiện tại, dân chạy nạn còn không nhiều, vấn đề còn chưa bạo phát ra.

Một khi để cho người Tống viết xong đạo đề mục này, chính mình căn bản vô pháp giải quyết vấn đề, muốn giải quyết, là phải cần thực lực, là thực lực kinh tế, mà Đẳng Hạng, vừa vặn thiếu nhất, đúng là cái này.

Nếu như mình không giải được, không riêng gì chiến sự tiền tuyến tất chịu ảnh hưởng, kế hoạch Lý Nguyên Hạo và trong lòng Trương Tầm Nguyên hắn tạo ra, có thể thực hiện hay không, căn bản đều là khó nói.

Chiến sự tiền tuyến thuận lợi còn dễ nói, hắn có thể gắng gượng chống đỡ một hồi, chỉ cần đánh thắng quân Tống, khiến cho Tống triều hoàng đế cầu hoà, thắng lợi chiến tranh có thể che dấu tất cả mâu thuẫn, đồng thời, có thể từ Tống triều đạt được một ít tiền bổ sung chỗ sơ hở này.

Nhưng hiện nay, chiến cuộc ở tiền tuyến cũng cực kỳ bất lợi đối với bọn họ.

Lý Nguyên Hạo nghe nói Phạm Trọng Yêm đến, cũng không sợ hãi, bởi vì hắn rõ ràng cách Phạm Trọng Yêm làm người, cho rằng quân tử có thể lấn áp tứ phương, hắn lại nổi lên thủ pháp hai mặt lần nữa, một mặt hướng Phạm Trọng Yêm cầu hoà, một mặt chuẩn bị một hồi chiến đấu mới.

Phạm Trọng Yêm xác thực rất quân tử, đáp ứng nói chuyện cùng Lý Nguyên Hạo, mặt khác còn ước định, trong ngắn hạn, song phương không có hành động quân sự gì.

Quân Tống làm như vậy, lại để cho Lý Nguyên Hạo mừng rỡ không thôi, người Đẳng Hạng thay đổi quân sự lại chưa từng đình chỉ qua, Lý Nguyên Hạo lại điều rất nhiều quân đội từ Đẳng Hạng đến, chuẩn bị giáo huấn Phạm Trọng Yêm chính nhân quân tử ngu ngốc một tý.

Phạm Trọng Yêm phảng phất không hề phát giác ra điều đó, một mặt nói sự tình hoà đàm cùng Lý Nguyên Hạo, một mặt lại một lần nữa xây dựng tường thành, tạm thời toàn bộ dời dân chúng biên cảnh vào trong.

Hắn mệnh lệnh hơn mười vạn quân đội Tống triều giữ nghiêm tất cả trận địa, không được tự tiện xuất chiến, biên quan trong lúc nhất thời đầy thân ảnh Đẳng Hạng thiết kỵ tung hoành.

Mọi người đều nói, trên quân sự, đơn thuần phòng thủ là một loại quyết định sai lầm, nhưng hết lần này tới lần khác, Phạm Trọng Yêm chính là làm như vậy, Lý Nguyên Hạo cũng cho rằng Phạm Trọng Yêm rất ngu xuẩn, lùi bước như vậy, lại há có thể thỏa mãn khẩu vị Lý Nguyên Hạo hắn?

Nhưng, đợi binh sĩ đến đông đủ, Lý Nguyên Hạo ngạc nhiên phát hiện, sáu mươi vạn quân Tống đứng ở đó, Lý Nguyên Hạo hắn có bốn sự cực lớn, rõ ràng không tìm thấy địa phương đột phá.

Hắn phải đợi cơ hội, nhưng quốc lực Đẳng Hạng thật sự không kéo nổi gần hai mươi đại quân ăn uống mỗi ngày.

Vì vậy, hắn muốn thông qua một loại phương pháp khác tới lấy thắng lợi, bọn hắn ở trên bàn đàm phán nói: “Chỉ cần các người thừa nhận thổ địa hiện tại chúng ta chiếm lĩnh là của chúng ta, hơn nữa cho chúng

ta lộ phí nhất định trong hành động quân sự lần này, lại dựa theo bộ dáng Liêu quốc, hàng năm ngày lễ ngày tết cho chút ít tiền cống hàng năm, chúng ta liền không cần đánh.

Chúng ta cũng tựa như người Liêu quốc, nhận thức Tổng triều các người làm đại ca, được không? Đại vương chúng ta tôn xưng hoàng thượng các người là thúc phụ, được không?”

Lý Nguyên Hạo khai ra ba điều kiện, hắn cũng biết ba cái điều kiện này Tổng triều không có khả năng đáp ứng toàn bộ, không sao, chờ hắn đồng ý một cái, mình lại lần tới.

Phạm Trọng Yên nói: “Những việc này, cứ để sau lại bàn, có thể đáp ứng các người hay không, ta phải xin chỉ thị hoàng thượng, chỉ là, có một điều có thể khẳng định, trước khi điều kiện của các người được thực hiện, phải làm ba sự kiện trước, thứ nhất, nhận làm với hoàng đế chúng ta. Thứ hai, để cho Lý Nguyên Hạo tự mình đến Tam Xuyên khấu tế bái tướng sĩ bỏ mình của chúng ta. Thứ ba, thả mấy tướng quân bị bắt về, vấn đề này, đợi các người làm xong, chúng ta sẽ bàn lại.”

Toái Càn Khôn

373. Chương 360: Chém Ngang Lưng

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 360: Chém ngang lưng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Cái này cách điều kiện cắt đất, đền tiền, cho tiền cống hàng năm của Lý Nguyên Hạo dự định khá xa, còn phải đàm phán nữa.

Lý Nguyên Hạo đương nhiên không chịu chấp nhận, Phạm Trọng Yên lại nói: “Người có thể không làm, chúng ta cứ hao tổn như vậy, từ hôm nay trở đi, ta không đưa một hạt lương thực tiền vào Đẳng Hạng người, ngay cả một khối trà bánh, người cũng đừng mong có được!”

Lý Nguyên Hạo cho rằng đây là một câu nói nhảm, không để ở trong lòng.

Tiếp theo, Phạm đại nhân công khai chính sách rất nghiêm khắc: Nếu như thương đội Tổng triều tiến vào Đẳng Hạng mà nói, bất kể là buôn bán hay không, đều coi là mưu phản, giết cửu tộc, nếu như thương nhân Tổng triều có lui tới cùng thương nhân Đẳng Hạng, bất kể là nói chuyện gì, coi là phản quốc, giết tam tộc.

Một chiều này rất hung ác, trong lúc chiến tranh, giá hàng vốn chính là cao cao không xuống, Phạm Trọng Yên lần này chặt đứt tất cả mậu dịch giữa Đại Tổng cùng Đẳng Hạng trong lúc đó.

Đối với quốc mậu cùng những hàng xóm khác, lại cũng làm ra hạn ngạch, lần này đưa đến hậu quả rất lớn, trong vòng vài ngày ngắn ngủn, giá cả vải vóc Đẳng Hạng dâng lên gấp năm lần, giá cả lá trà dâng lên gấp 10 lần, cơ hồ tất cả giá cả vật tư đều tăng vọt, mà ngay cả vũ khí Lý Nguyên Hạo dùng để chiến tranh đều ở diên cuồng tăng giá.

Ít tiền Lý Nguyên Hạo chứa đựng trong quốc khố, đảo mắt liền không đáng giá.

Nửa tháng trước, 100 văn có thể mua một túi gạo, nửa tháng sau, 500 văn cũng mua không được một túi gạo, người Đẳng Hạng tỉnh ngủ một giấc, chợt phát hiện, theo câu nói kia của Phạm Trọng Yên, tiền của bọn hắn trong một đêm đã biến thành sắt vụn.

Không cần phỏng đoán, biện pháp này là Trần Nguyên nói với Phạm Trọng Yên qua thư.

Trần Nguyên đáp ứng cho những thương nhân kia hồi báo phong phú, đáp ứng cho binh sĩ bỏ mình, mỗi người 500 quan, những số tiền này từ đâu tới đây? Dựa vào đoạt thôn nhỏ Đẳng Hạng, phỏng chừng chính mình cướp cả đời mới đủ.

Cho nên, lần này hắn cần nhổ lông dê của Lý Nguyên Hạo ra, hơn nữa còn nhổ một lần thật sạch sẽ.

Những thương nhân Đại Tổng kia cũng rất phối hợp, mấy đại thương hộ dẫn đầu, không đi Đẳng Hạng, những tiểu thương hộ kia tự nhiên cũng là không có đường nào để đi.

Mười Đẳng Hạng muốn mua hàng, mua những sản phẩm nhu cầu cấp bách kia, chỉ có một đầu đường có thể đi, thì phải là mua sắm từ Mông Cổ.

Mông Cổ có sao? Đường nhiên là có, bởi vì Trần Thăng đang ở nơi đó.

Mặc kệ người mua đồ hay là bán gì đó, sợ Phạm Trọng Yên ra lệnh một tiếng, đóng cửa mậu dịch bên cạnh, Liêu quốc chiến tranh, bản thân đã ốc còn không mang nổi mình ốc, vật tư dân tộc Hồi Hột cùng Thổ Phồn vốn đã trông cậy vào Tổng triều bổ thí, Tổng triều nói không bán cho người, bọn hãn liền cũng không bán cho người, Lý Nguyên Hạo muốn mua đồ, vậy phải mua từ chỗ Mông Cổ xa xôi.

Những thương nhân kia đi theo Trần Nguyên, cùng nhau chơi đùa trò chơi chiến tranh này, rốt cục cũng nhìn thấy hồi báo phong phú, bọn hãn hàng hóa vận chuyển từ Liêu Đông đến hướng Mông Cổ, tại Mông Cổ, đàm phán tốt giá tiền cùng những thủ lĩnh kia rồi, sẽ để Trần Thăng ra mặt bán đi.

Một thớt vải bố, từ Đại Tổng bán về hướng Đẳng Hạng, có thể lợi nhuận 100 bốn mươi văn.

Hiện tại, quay một vòng, từ Mông Cổ bán về hướng Đẳng Hạng, lợi nhuận chính là tám trăm văn, trừ lộ phí ra bên ngoài, lợi nhuận cũng dâng lên gần như gấp ba.

Đương nhiên, thu lợi rất to lớn, nhiều nhất, phải kể tới Trần Nguyên rồi, hãn không riêng tự mình thu một đám vật tư mang ra bán, còn từ trong tay thương hộ khác, lấy ra định mức “tiền trà nước” nhất định.

Thời điểm Trần Nguyên lưu lại kế sách này cho Phạm Trọng Yên, sợ Phạm Trọng Yên chính trực sẽ vứt tới không cần, như vậy chính mình sẽ tổn thất một số tiền lớn.

Cũng may, cách nhìn của Phạm Trọng Yên cùng Trần Nguyên giống nhau, đều không muốn qua thông qua thủ đoạn trên quân sự lập tức chiến thắng người Đẳng Hạng, bọn hãn đều lựa chọn phương thức thông qua bản thân hãn tiến hành công kích hãn.

Ngoại trừ dùng tới biện pháp Trần Nguyên dạy hãn ra, Phạm Trọng Yên còn đưa xuống lệnh truy nã: “Mặc kệ người nào, có thể giết Lý Nguyên Hạo, liền phong làm Tây Vực Tiết Độ Sứ, phần thưởng vạn kim!”

Mệnh lệnh này, bất kể như thế nào, đều không giống một quân tử, cho nên, từ đó có thể nhìn ra, trong lòng Phạm Trọng Yên căm hận đối với Lý Nguyên Hạo tới trình độ nào, biện pháp của Trần Nguyên, hãn tự nhiên cũng dùng.

Phạm Trọng Yên cùng Trần Nguyên, một người rõ rệt bày ra đạo quân tử, một người vụng trộm không từ thủ đoạn, làm Trương Tầm Nguyên vô cùng nóng lòng.

Đẳng Hạng tổng cộng chuẩn bị hơn tám mươi vạn quan vì lần chiến tranh này, đây là tất cả tài phú Đẳng Hạng có thể vơ vét đến, tăng thêm giai đoạn chiến tranh trước, Lý Nguyên Hạo từ Đại Tổng đoạt đến không ít, gia tăng cùng một chỗ, có chừng nhiều hơn 130 vạn, Trương Tầm Nguyên vốn cho rằng có thể ủng hộ Đẳng Hạng tiến hành trận chiến tranh này.

Nhưng hiện tại, ban đầu một sĩ binh tiêu tốn 500 văn là đủ rồi, hôm nay lại ít nhất phải ba quan, 130 vạn trên tay mình chỉ có thể bằng hơn bốn mươi vạn lúc trước.

Vốn cũng đã là không bột đổ gột nên hồ rồi, bỗng nhiên lại xảy ra một việc hỏng, người bảo Trương Tầm Nguyên sao có thể không phiền não.

Dã Lợi Vương Quang Vinh nhìn Trương Tầm Nguyên nhú chặt lông mày, nhanh chóng dậm chân một cái, nói: “Trương đại nhân, người đến nói một câu nha, chúng ta nên làm sao bây giờ!”

Trương Tầm Nguyên khẽ lắc đầu: “Chúng ta phải toàn lực ủng hộ Đại vương đánh thắng trận, chỉ có Đại vương đánh thắng, chúng ta mới có thể khiến cho Tổng triều hoàng đế đáp ứng yêu cầu của chúng ta.”

Dã Lợi Vương Quang Vinh nhanh chóng lấy tay gõ cái bàn, nói: “Ta đương nhiên biết rồi, nhưng đám quân Tổng này, rõ ràng cho thấy là tới quấy rối, bọn hãn chuyên ra tay nơi binh lực chúng ta bạc nhược yếu kém, thư tín Dương Hành Lang đại nhân nói rất rõ ràng, tên gia hỏa này một ngày đánh mấy cái thôn trại, một

ngày làm cho mấy ngàn người chúng ta không có cơm ăn, nếu để cho bọn hán một tháng, cả Tây Lương phủ sẽ bị bọn hán can thiệp đến rối loạn!”

Trương Tầm Nguyên cười khở một tiếng, nói: “Ta há có thể không biết? Chỉ là, binh mã trên tay chúng ta rất thiếu, lương thảo cũng không đủ, cái binh mã này vừa động, sẽ cần lương, hiện tại, ta thật sự không cầm được ra tiền.”

Dã Lợi Vượng Quang Vinh biết rõ Trương Tầm Nguyên nói rất đúng, hai ngày này, hán đã muốn nghe thanh âm dân chúng nghị luận, giá hàng lên nhanh, lại khiến cho cuộc sống vốn nghèo khó của người Đảng Hạng lại càng nghèo hơn, những dân chúng kia đều đang nghị luận: “Đại vương nói đánh Tống triều thì có ngày tốt lành để qua, nhưng trận chiến đã đánh, chúng ta sao cứ không sống nổi nữa vậy?”.

Dã Lợi Vượng Quang Vinh suy nghĩ một chút, nói: “Trương đại nhân, ta liền dẫn 2000 người đi, ta cam đoan, ở trong vòng mười ngày, sẽ tiêu diệt đám quân Tống kia!”

Trương Tầm Nguyên không cho rằng Dã Lợi Vượng Quang Vinh mang theo 2000 người là có thể bình định những quân Tống này.

Hán là người Hán, hán biết rõ dân gian có một câu danh ngôn gọi là “không phải Mạnh Long chỉ là sông,” người ta đã dám đến, liền khẳng định không phải dễ thu thập như vậy, nếu như dễ thu thập, Dương Hành Lang cũng không cần cầu viện.

Cho nên, sau khi Dã Lợi Vượng Quang Vinh nói xong, Trương Tầm Nguyên lập tức lắc đầu, nói: “2000 người quá ít, ta cho người thêm một ngàn, sau đó từ Cam Túc quân tư triệu tập đội ngũ một ngàn người, tăng thêm Tây Lương phủ, bảy ngàn người chắc là đủ rồi!”

Tại địa phương hơn một trăm dặm trước Tây Lương phủ, có một tiểu trấn gọi Gu Sam, Trần Nguyên ở chỗ này đuổi kịp Dương Hành Lang, hơn nữa còn nhanh chóng bao vây lại.

Thủ hạ Dương Hành Lang chính là hơn bốn trăm người, bị hai ngàn bảy trăm quân Tống vây quanh ngoài trấn nhỏ, mặt bên kia là núi rừng, Trần Nguyên đã có nắm chắc tùy thời xử lý đem Hán gian này, nhưng hán cũng không lập tức động thủ.

Đây là một mối nhử, dùng tốt rồi, có thể câu cá lớn Tây Lương phủ đi lên, nói không chừng còn có thể có thu hoạch ngoài ý muốn.

Tiểu trấn không lớn, chỉ có hơn tám trăm nhân khẩu, bỗng nhiên thấy quân Tống đến, khiến cư dân trong trấn nhỏ này sợ hãi không thôi.

Lúc này đây, Trần Nguyên cũng không lập tức chấp hành chính sách “chó gà không tha”, mà là trước tiên dạo qua một vòng ở trong trấn nhỏ, hán muốn nhìn một chút, xem giá thị trường tại đây, giá thị trường hiện tại, còn có giá thị trường trước kia.

Không có biện pháp, thương gia chính là như vậy, đi tới chỗ nào, đều giá hỏi rõ giá thị trường, những thôn nhỏ kia tự nhiên không hỏi ra được cái gì, nhưng là cái trấn nhỏ này, tốt xấu cũng có thể nhìn ra một ít.

Toái Càn Khôn

374. Chương 361: Hạ Từ Xuất Hiện

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 361: Hạ Từ xuất hiện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

”Chào mừng đến quầy lương thực!”

Trần Nguyên chứng kiến cái tên này, liền cười một chút, hỏi: ”Chưởng quầy đâu?”

Một mập mạp hơn 40 tuổi ăn mặc kiểu người Đảng Hạng lập tức chạy tới, nói: "Tướng quân, tiểu nhân ở tại đây."

Trần Nguyên nhìn hẩn một cái, hỏi: "Sinh ý thế nào?"

Chương quỹ kia sững sốt một chút, lập tức cười khỏ, tiến lên đẩy cửa phòng ra, nói: "Tướng quân người xem, đầu còn có cái sinh ý gì?"

Trần Nguyên cất bước đi vào, lấy hơn mười thùng đựng gạo bên trong quầy lương thực, cũng chỉ có một thùng chứa lương, hẩn nắm một nắm lên nhìn một chút, nói: "Hiện tại đã vào thời kì giáp hạt, theo lý thuyết đúng là thời điểm lương thực có thể bán giá tốt, vì cái gì người chỉ tích chút hàng thế này?"

Chương quỹ kia khom người nói: "Tướng quân có chỗ không biết, Đại Tổng chặt đứt mậu dịch biên giới, nếu chúng ta muốn mua lương thực, phải mua từ những người Tổng kia đưa đường xa tới Mông Cổ, giá tiền một thạch lương cao dọa người, có lẽ là thiên kim khó cầu, sau khi chúng ta kéo trở về, ngày thường một túi 100 văn, hiện tại bán 100 văn một chén nha, cái giá tiền này, đầu thế bán được nhiều?"

Trần Nguyên lúc này mới biết được Phạm Trọng Yên đã chọn dùng biện pháp của hẩn, khéo miệng không khỏi bật cười, chỉ cần Phạm Trọng Yên làm như vậy, tiền chính mình quảng xuống dưới sẽ trở lại trong túi.

Mặc dù Đại Tổng thực hành bán phân phối đối với giao dịch giữa các quốc gia, nhưng Trần Nguyên đã sớm đã thông một con đường khác, Trần Thăng bây giờ đang đi hàng ở Triều Tiên, đã khai trương nhiều cửa hiệu, cái này cung cấp tiện nghi rất lớn cho Trần Nguyên.

Vận hàng hóa trên biển hướng đến Triều Tiên, bán hàng hóa cho Triều Tiên, Đại Tổng chắc chắn là không biết hạn chế, lúc sau, Trần Thăng lấy cờ hiệu buôn hàng hóa Triều Tiên, lại từ Triều Tiên vận về hướng Mông Cổ.

Trần Nguyên không sợ người Đảng Hạng không mua, mặc dù những thương hộ này có thể không mua, nhưng Lý Nguyên Hạo nhất định sẽ mua, coi như mình khai ra giá trên trời, hẩn cũng muốn tới mua.

Hiện tại, bên trong "quầy lương thực bằng hữu đến" nơi này chỉ còn có nửa vạc lương, lương còn lại đều đến đâu hết rồi? Dựa theo thuyết pháp của chương quây này, hẩn mua một vạc lương này rất tốn tiền, bằng giá tiền tám vạc lương lúc trước, cái này ý nghĩa, bảy vạc lương còn lại, đều bị Trần Nguyên cất vào túi áo.

Đương nhiên, trên đường phải chuẩn bị một ít tài vật cho người trung gian, nhưng đó chỉ là món tiền nhỏ, không cần để ý.

Chương quây này trả lời, lại để cho trong lòng Trần Nguyên rất là cao hứng, nụ cười kia treo trên mặt, nói: "Ta nghe khẩu âm người nói chuyện, hình như là người Tổng?"

Chương quây gật đầu, nói: "Vâng, tiểu nhân là người Tổng, vốn làm chút ít mua bán tại biên quan, biên quan không yên bình, liền chạy đến nơi đây."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Người Tổng cũng không có cách nào, cái chỗ này, ta phải thiêu hủy, tất cả mấy cái gì đó, ta đều muốn đập chết, như vậy đi, tự người trang bị một túi gạo, chuyện còn lại, cũng đừng có xen vào nữa."

Chương quỹ kia còn muốn cầu tình: "Tướng quân, người xem tất cả mọi người là người Tổng, xin hãy hạ thủ lưu tình nha, tiểu nhân vất vả nửa đời người, mới mở ra một cái tiểu điểm như vậy, ngài cũng không thể nện được nha!"

Trần Nguyên nhìn hẩn một cái, hỏi: "Ta đập phá tất cả các địa phương khác, chỉ lưu một cái điểm này của người, người nói người có thể tiếp tục mở được sao?"

Chương quỹ kia lập tức ngậm miệng, một câu cũng nói không nên lời.

Lúc này, Hô Diên Bình bỗng nhiên từ bên ngoài chạy đến, nói: "Em rể, có một người muốn gặp người, hẩn nói hẩn là người Tổng."

Trần Nguyên rất không kiên nhẫn, phát tay nói: "Ở chỗ này, người Tổng hay người Đảng Hạng đều giống nhau, nếu như là cầu tình mà nói, không để hẩn vào."

Hô Diên Bình vẫn không nói gì, Trần Nguyên nghe ngoài cửa truyền tới một thanh âm: "Phạm quan Hạ Từ, bái kiến tướng quân đại nhân!"

Cửa ra vào có một người đứng, hơn 40 tuổi, mặc phục sức Đẳng Hạng, thân thể có vẻ rất gầy yếu, khuôn mặt ngăm đen, đôi mắt lõm thật sâu vào trong hốc mắt.

Trần Nguyên nghe được tên của hắn, rất là khiếp sợ, bước nhanh đi tới cửa, hỏi: "Kim Minh trại giám quân Hạ Từ?"

"Đúng là phạm quan."

Trần Nguyên nhìn khuôn mặt trước mắt này, hỏi: "Có bằng chứng gì không?"

Hạ Từ tiện tay đưa vào trong ngực, móc một đại ấn ra, nói: "Đây là ấn tín của phạm quan, mời tướng quân đại nhân xem qua."

Trần Nguyên nhận lấy, xem xét, quả nhiên là quan ấn của Hạ Từ, nhưng cái này không đủ để nói rõ cái gì, Kim Minh trại bị chiếm đóng rồi, quan ấn đã không thể chứng minh thân phận người trước mắt này.

Coi như là thật, Trần Nguyên cũng không thể hoàn toàn tin tưởng hắn, bởi vì Kim Minh trại bị chiếm đóng, hắn liền mất tích, trong khoảng thời gian này, hắn làm cái gì? Có đi theo địch hay không? Kim Minh trại bị chiếm đóng có quan hệ cùng hắn hay không? Những việc này, Trần Nguyên cũng không biết.

"Bắt lại!"

Ra lệnh một tiếng, Tô Đồ cùng Thiết An Ha Mã Thai tiến lên trời Hạ Từ lại, Hạ Từ cũng không giãy dụa, chỉ mở miệng nói: "Phạm quan biết rõ tội mình không thể tha thứ, chỉ hi vọng tướng quân nghe ta nói một lời."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Người nói đi, nếu như tình huống người nói là thật, ta sẽ hướng Hoàng thượng nói rõ."

Trần Nguyên chắc chắn, Hạ Từ nhất định sẽ nói một ít lời giải vây trách nhiệm vì chính mình, nhưng lại làm cho hắn vạn lần không ngờ chính là, Hạ Từ lại nói: "Trong ngực phạm quan còn có một phần của địa đồ Hưng Khánh phủ, là đoạn thời gian này ta ở Đẳng Hạng vẽ ra, kính xin tướng quân đại nhân xem qua!"

Cánh tay Trần Nguyên đưa vào trong lòng ngực của hắn, quả nhiên móc ra một phần địa đồ, nhìn kỹ, lại khiến cho Trần Nguyên kinh ngạc không thôi.

Trên bản đồ này vẽ cực kỳ kỹ càng về từng cái thôn xóm, mỗi một chỗ quân doanh bên ngoài thành Hưng Khánh phủ, tình huống ở bên trong cũng vẽ cực kỳ kỹ càng, thậm chí mỗi một con đường rộng bao nhiêu, có mấy giếng cạn mấy nhà cửa, vị trí hoàng cung ở nơi nào, đều đánh dấu rõ ràng rành mạch.

Trần Nguyên xem xét, hai tay có chút phát run, phần địa đồ này nếu như là thật, vậy thì đối với Trần Nguyên hiện tại mà nói, chính là chí bảo.

Hắn trông thấy đồ thượng tại góc rẽ tây nam Hưng Khánh phủ đánh cho một cái đốm màu đỏ, lúc này liền hỏi: "Cái đốm này là có ý tứ gì?"

Hạ Từ nói: "Đó là địa phương Lý Nguyên Hạo giam giữ Lý Thế Bân tướng quân cùng Lưu Bình Tướng quân."

Trần Nguyên rốt cục cũng hiểu trong khoảng thời gian này Hạ Từ đang làm cái gì rồi, trong nháy mắt này, hắn bỗng nhiên có chút cảm động.

Hạ Từ nói tiếp: "Tướng quân đại nhân, bên cạnh ta còn mang bốn mươi tên người Khương thề chết cũng đi Lý Thế Bân tướng quân, chỉ là, nhân số chúng ta quá ít, không có cách nào cứu người ra ngoài!"

Trần Nguyên nhìn hắn một cái, nói: "Người có nghĩ tới chuyện này hay không, nếu như người biến mất, sẽ để cho tất cả mọi người ở Kim Minh trại, đẩy trách nhiệm Kim Minh trại bị chiếm đóng lên trên người của người? Người có nghĩ tới, nếu như người lựa chọn trở về, nói rõ ràng sự tình này cùng hoàng thượng, người còn có thể tiếp tục làm quan hay không?"

Khóe miệng Hạ Từ cười một chút, nói: "Kim Minh trại bị chiếm đóng, chính là lỗi của phạm quan, Lý Thế Bân tướng quân vốn sẽ không thiện kế sách, là phạm quan vô năng, bị Lý Nguyên Hạo kia lừa gạt."

Hạ Từ không trốn tránh trách nhiệm, thậm chí còn gánh vác trách nhiệm hẳn vốn không cần gánh chịu, cái này lại để cho Trần Nguyên rất có hảo cảm đối với người này.

"Về phần Lý Thế Bân tướng quân, ở trong người Khương, hẳn có uy vọng cực cao, chỉ là, trong một thời gian ngắn quá mức tự cho là đúng, khiêu khích bộ hạ. Tướng quân có khả năng không biết, Lý Nguyên Hạo hiện tại rất khó khăn, cho nên phần lớn hứa hẹn của hắn đối với những đầu lĩnh người Khương kia là không thể thực hiện, lúc này, nếu như có thể cứu Lý Thế Bân tướng quân ra, chúng ta có cơ hội làm thế cục hòa nhau!"

Trần Nguyên nhìn Hạ Từ, chậm rãi nở nụ cười, nói: "Ta nghĩ, người tìm đến ta, nhất định là sớm có kế hoạch, phải không?"

Hạ Từ gật đầu.

Trần Nguyên nói: "Nói kế hoạch của ngươi ra, để ta xem xem có đáng để ta đánh cuộc một lần hay không."

Trong mắt Hạ Từ thả ra hào quang, nói: "Dĩ vãng, Lý Nguyên Hạo xuất chinh, Dã Lợi Vượng Quang Vinh đều đi cùng hắn, nhưng lần này, bởi vì phụ thân Dã Lợi Vượng Quang Vinh bệnh chết, cho nên hắn lưu tại trong nhà, nhà hắn ở ngay tại thành Hưng Khánh phủ."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Dã Lợi Vượng Quang Vinh có thể chinh chiến, là dũng sĩ nổi danh Đẳng Hạng, chỉ cần bên cạnh hắn có hai trăm người, ta không nắm chắc bắt được hắn."

Hạ Từ nở nụ cười: "Ta biết rõ, nhưng bên người muội muội Dã Lợi Vượng Quang Vinh chỉ có 100 thân binh, bây giờ nàng còn đang ở ngoài thành, dựa theo quy củ của người Đẳng Hạng, năm ngày sau nàng mới có thể trở lại Hưng Khánh phủ."

Trần Nguyên nhìn Hạ Từ, hỏi: "Dã Lợi Vượng Quang Vinh có muội muội?"

Hạ Từ gật đầu: "Vâng, nàng còn có một thân phận khác, phi tử chính quy của Lý Nguyên Hạo!"

Trần Nguyên sững sờ, lập tức mừng rỡ, hẳn không có hứng thú đối với muội muội của Dã Lợi Vượng Quang Vinh, chẳng qua, nếu như là lão bà của Lý Nguyên Hạo, vậy thì không giống với lúc trước, Trần Nguyên luôn luôn rất là nhiệt tình đối với nữ nhân của Lý Nguyên Hạo, con gái chưa xuất giá, hẳn đều đoạt, lần này gặp được, là bà chị chính quy, sao có thể không đi lên thử một chút?

Ánh mắt của hắn thả ra thần thái khác thường, nhìn chăm chăm vào Hạ Từ: "Ngươi, không nên gạt ta."

Hạ Từ rất là trấn định, nói: "Tướng quân đại nhân đánh cuộc một lần lại có làm sao? Xin tin tưởng phạm quan một lần!"

Trần Nguyên nghĩ một lát, trong lòng thoáng một tý đã quyết định, nói: "Đánh bạc với Nguyên Hạo huynh, người đã không ở đây, ta liền đi gặp mặt cùng bà chị, lần đầu gặp mặt, huynh đệ nhất định sẽ từ từ tiếp đãi bà chị thật tốt!"

"Mở trời cho Hạ đại nhân!"

Đã đánh bạc, tin tưởng người khác, cũng đừng có buộc người ta lại, Trần Nguyên thuận tay kéo một cái ghế từ trong tiệm qua, ngồi xuống, nhìn chương quỳ lương thực đang chìm tịch trong bi thống, nói: "Bắt hắn cho ta, áp giải xuống dưới, chúng ta đi tới chỗ nào, liền dẫn hắn tới đó".

Chương quỳ kia cũng không nói gì, lời Hạ Từ nói, đã bị hắn nghe được, hắn đã biết chính mình đã mất đi tự do.

Sau khi dây thừng trên thân Hạ Từ được cởi ra, hắn đi đến bên người Trần Nguyên, nói: "Tướng quân đại nhân, nhất tộc Dã Lợi kia là một đại tộc tại Đẳng Hạng, thân binh trong phủ hẳn chừng ngàn người, trên đường Dã Lợi thị trở lại Hưng Khánh phủ, tất nhiên có trọng binh Đẳng Hạng hộ tống, chúng ta ra tay ở nơi nào, còn phải cẩn thận thương nghị một tý mới được."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vấn đề này cứ chậm rãi thương nghị, thời gian năm ngày đủ để chúng ta làm văn, Tiểu Hầu gia, hiện tại đánh chết Hán gian Dương Hành Lang kia cho ta!"

Thời điểm biến cố ngoài ý muốn xuất hiện, kế hoạch phải dự định thay đổi, Trần Nguyên vốn muốn giữ Dương Hành Lang lại, nhìn xem có thể câu cá lớn đến hay không.

Nhưng hiện tại, có một mùi nhữ hương vị ngọt ngào hơn nhiều so với Dương Hành Lang, hẳn liền muốn ăn tươi Dương Hành Lang.

Dương Hành Lang chết rồi, Tây Lương phủ sẽ xuất hiện một loại trạng thái hỗn loạn, cái này tuyệt đối có lợi đối với việc mình che dấu hành tung.

Chiến đấu lập tức bắt đầu, theo một tiếng ra lệnh của Dương Văn Quảng, tên nổ dày đặc phảng phất như mưa rơi, vọt tới hướng những người bên Dương Hành Lang ẩn thân trong núi rừng kia, thời điểm bắn lên trên cành cây, đều phát ra tiếng vang "run run".

Trong núi rừng truyền đến tiếng la tê tâm liệt phé của Dương Hành Lang: "Tìm địa phương ẩn núp trước, ẩn núp đi!"

Đêm đánh lén hôm đó khiến mấy người Đãng Hạng mất đi rất nhiều mũi tên lông vũ, phía dưới một đường truy kích, túi đựng tên của bọn hắn đã trống không rồi, đối mặt với tên nổ quân Tống, bọn hắn cơ hồ không có lực lượng đánh trả, nếu như không hiện ra cái gì ngoài ý muốn mà nói, Dương Hành Lang sẽ trở thành đại quan Đãng Hạng lớn nhất bị Trần Nguyên thu hoạch, từ khi hắn tiến vào Đãng Hạng cho tới bây giờ.

Bộ binh đột kích được tên nổ yểm hộ, phi tốc phóng đi về hướng núi rừng, bọn hắn nguyên một đám thân mặc khôi giáp, tay cầm trường đao, liền giống như đàn khỉ nhanh nhẹn, nhanh chóng tiếp cận mục tiêu của mình.

Khi bọn hắn tới gần địch nhân, tên nổ đột nhiên đình chỉ, Dương Hành Lang vội vàng xông đến sau một tảng đá lớn, vừa vặn trông thấy binh sĩ quân Tống rậm rạp chằng chịt xông tới, lập tức muốn giết đến trước mặt mình.

Hắn là người ăn nằm ở trên chiến trường, chỉ huy nhiều trận chiến lớn, cho nên, mặc dù tình thế nguy cấp, hắn cũng không hề bối rối, lui về phía sau một bước, gươm đao trong tay lên, cao giọng rống: "Giết..."

Những người Đãng Hạng kia bị hắn lây lan, cũng bộc phát ra dũng khí cuối cùng, cầm lấy binh khí, đánh tới hướng quân Tống, hô lớn: "Giết..."

Vật lộn bắt đầu rồi.

Cao Ngênh Hỉ xông lên phía trước đội ngũ, một khối tảng đá bay tới hướng hắn, chuẩn xá nện ở đầu của hắn, mặc dù mang theo mũi sắt, hắn vẫn cảm giác đầu mình bị nện đến phát mộng, trong lúc này, hắn cảm giác có một bóng dáng tiếp cận mình, liền thuận tay vung một đao chém tới.

Bên tai chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, đồng thời lồng ngực của mình truyền đến đau đớn kịch liệt, hắn trông thấy một người Đãng Hạng lão đảo ở trước mặt mình, chỉ còn lại có nửa cái đầu, khôi giáp trên ngực nát bét, mang theo một miệng vết thương dài ước chừng năm thốn.

Cao Ngênh Hỉ cảm giác được một trận hoảng sợ, nếu như không phải mũi bảo hiểm đỡ một ít, khôi giáp đỡ một ít, vừa rồi hắn đã chết rồi, đây là lần đầu tiên hắn tiếp cận cùng tử vong gần như thế, cái loại cảm giác này, lại làm cho tâm của hắn lạnh lẽo, trên người lại toát ra mồ hôi hột.

Binh sĩ Đãng Hạng cũng đã từ địa phương ẩn thân nhảy ra ngoài, mặc dù đội hình không ngay ngắn, nhưng vật lộn lại cực kỳ kịch liệt.

Cẩu Tử dẫn thủ hạ binh sĩ đội thứ hai, đã đến dưới núi, chứng kiến huynh đệ trên núi đã giết cùng người Đãng Hạng, hắn cũng không lập tức tiến vào trong chiến đấu, mà là chỉ huy binh sĩ, không ngừng xạ kích chính xác, cắt đứt liên lạc giữa người Đãng Hạng với nhau, một khi nhân số địch ở đâu nhiều hơn, hắn lập tức bắn tên nổ về phía đó.

Hơn hai ngàn người đánh người bốn trăm người, không có phương hướng chủ công, toàn bộ đều là chủ công.

Người Đàng Hạng dựa vào dũng khí cuối cùng Dương Hành Lang nhấc lên, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, đối mặt với mũi tên bay tán loạn trên không trung, bọn hãn nện từng hòn đá xuống, cũng tạo thành phiến toái rất lớn cho quân Tống.

Đợi thời điểm quân Tống tiếp cận, bọn hãn liền lao tới vật lộn, một tánh mạng tươi sống từ tảng đá hoặc là phía sau đại thụ nhảy ra, đảo mắt liền biến thành một thi thể máu me đầm đìa.

Mà tướng sĩ quân Tống bị nện tổn thương, hoặc là chém giết cũng như thế, thi thể song phương nằm khắp nơi, che kín cả triền núi, tiếng binh sĩ bị thương kêu rên, xen lẫn trong tiếng chém giết, kích thích thần kinh từng chiến sĩ đang chiến đấu.

Quân Tống tiến lên phía trước, phòng tuyến người Đàng Hạng bị áp chế từng chút từng chút, binh sĩ quân Tống là 100 người một đội, thay phiên trùng kích.

Làm cho người Đàng Hạng căn bản không có bất luận thời gian gì để nghỉ ngơi, kỳ thật nghỉ ngơi cũng không hữu dụng, dù sao nhân số song phương kém quá nhiều, bộ binh quân Tống lại không thua kém bao nhiêu so với người Đàng Hạng.

Càng ngày càng nhiều quân Tống đến gần mình, Dương Hành Lang không có cách nào đối phó, chỉ có thể vừa lui vừa đánh, rất nhanh liền thối lui đến trên đỉnh núi, bên người chỉ còn lại có hơn trăm binh sĩ.

Ánh mắt của hãn đệ thường đau khổ, vốn, lần này Đại vương đánh thắng Đại Tống, bọn hãn liền chuẩn bị thành lập đất nước rồi, quốc hiệu cũng đã nghĩ kỹ, gọi là Hạ, hiện tại, khả năng chính mình sẽ không nhìn thấy nữa.

”Các dũng sĩ, giết!” Hãn tự mình cầm đao lên, bỏ về phía quân Tống đang chuẩn bị xông lên trước mặt.

Trường đao quân Tống đã chém đến cong, trông thấy một cây đao hướng chính mình bổ tới, không sợ chút nào, từ trong cổ họng phát ra một tiếng hổ gầm, đánh về phía Dương Hành Lang.

tinhlinh2

375. Chương 362: Dũng Mãnh

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 362: Dũng mãnh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Một thân binh của Dương Hành Lang chứng kiến Dương Hành Lang gặp nguy hiểm, một người trong đó nhảy lên, trường thương chém vào trên chân quân Tống đang đánh Dương Hành Lang ở đằng kia, sau đó còn thuận tay kéo về phía sau.

Quân Tống kia phát ra một tiếng rú thảm, thịt trên cả bàn chân đều bị trường thương xé toang xuống dưới, máu me đầm đìa, lộ ra cả xương cốt.

Dương Hành Lang tiến lên một bước, một đao chém vào trên đầu quân Tống kia.

“Giết!”

Dương Hành Lang tựa như một người điên, điên cuồng kêu gọi.

Trần Nguyên đứng dưới chân núi nhìn tất cả mọi việc, rất là tức giận với người bán mạng như vậy, Hán gian đến trình độ này, coi như là một loại cảnh giới.

“Hô Diên Bình đi lên, bắt sống tên kia xuống cho ta!” Chưởng quầy nảy sinh tâm ác độc rồi, mặc dù hãn nảy sinh ác độc, cũng sẽ không tự mình mang theo đao đi chém giết, giữ Hô Diên Bình lại, chính là làm cái này.

Hồ Diên Bình cũng cực kỳ cam tâm tình nguyện, nhấc đòn gánh lên, bước chân nhanh chóng chạy về phía đỉnh núi.

Cao Ngênh Hỉ nhìn đồng đội bên người mình bị Dương Hành Lang giết chết, lập tức giận dữ, không đợi thân binh Dương Hành Lang rút thương về, hắn đã chém một đao về hướng cổ thân binh kia.

Đao rất nhanh, thân binh kia không trốn tránh kịp, cả cổ bị chặt đứt một nửa, máu trong cổ phun ra như nước, người binh lính kia buông thương, hai tay che đầu của mình, giống như muốn kéo đầu lại trên cái cổ, làm như vậy chỉ phí công, trong nháy mắt, hắn liền ngã lên trên mặt đất.

Lại có một người lao đến, Cao Ngênh Hỉ chống chọi binh khí người nọ, một chân đá vào bắp chân đối phương.

Địch nhân gào thét kêu to thảm thiết, nhưng lập tức bị hắn dùng một đao chém lên trên lưng, một lỗ hồng nho nhỏ bị Cao Ngênh Hỉ mở ra, hắn vung vẩy binh khí của mình, đem hết toàn lực mà quát: “Trợ giúp...”

Sau lưng, quân Tổng ào ào tuôn về hướng này.

Trong lòng Dương Hành Lang đang trầm xuống, hắn biết mình xong rồi, đã không có sức mạnh gì mong chiến thắng nữa, hắn vứt bỏ đoản đao trên tay, thuận tay cầm một cây trường thương lên, quát: “Các dũng sĩ, giết xuống đi, chết cũng phải để những quân Tổng này biết về dũng khí của chúng ta!”

Nói xong, hắn thả người phóng tới Cao Ngênh Hỉ bên này, cao giọng hô to: “Giết...”

Bên kia, Cầu Tử thấy rõ, người này chính là đại quan Đẳng Hạng: “Bắn, bắn cho ta, bắn một lượt!”

Cao Ngênh Hỉ nghe thấy rất rõ ràng, hắn biết rõ những đồng đội này, tại thời điểm đối mặt con mồi khao khát đến cỡ nào, hiện tại khu vực của hắn chỉ có mấy quân Tổng, người Đẳng Hạng thì có hơn mười người, còn có một quan chỉ huy của đối phương.

Lúc này, những người kia bắn nỏ, chắc chắn là không biết cố kỵ tánh mạng của mình, hắn vội vàng lộn một vòng, cả người lặn xuống dưới sườn núi.

Tên nỏ như mưa từ phía sau lưng Cao Ngênh Hỉ lập tức đánh về phía Dương Hành Lang, Dương Hành Lang không tránh né, có lẽ hiện tại, hắn cảm thấy, chết là một loại giải thoát, dưới mưa tên dày đặc của quân Tổng, Dương Hành Lang rất dũng cảm lao đến.

Đằng sau, binh sĩ Đẳng Hạng được khích lệ, rống giận, cũng là từng người từng người từ trên núi ập xuống, bọn hắn không cầu giết địch, thậm chí không cầu đường sống, chỉ là vì như Dương Hành Lang nói, để cho quân Tổng biết một chút về dũng khí của bọn hắn.

Tên nỏ Bén nhọn xuyên thấu thân thể Dương Hành Lang, một cái, hai cái...

Thân hình Dương Hành Lang chấn động, miệng động hai cái, phảng phất như muốn hô ra thứ gì đó, nhưng càng nhiều tên nỏ cơ hồ đồng thời đâm vào thân thể của hắn.

Hồ Diên Bình ngừng bước chân lại, nhìn Dương Hành Lang đã giống như con nhím, tức giận mắng một tiếng: “Móa ơi, không bắt sống được!”

Không thể không nói những binh sĩ Đẳng Hạng này thật sự rất dũng cảm, thời điểm bọn hắn bị buộc vào tuyệt lộ, sức chiến đấu bạo phát ra lại khiến cho Trần Nguyên rất là giật mình, một trận chiến này tuy tiêu diệt hơn bốn trăm tàn binh Đẳng Hạng, nhưng quân Tổng cũng thừa nhận tổn thất sáu mươi ba người bỏ mình, hơn một trăm người bị thương.

Hơn bốn trăm người này diệt vong, có ý nghĩa là toàn bộ binh lính Tây Lương phủ phải ra tiêu diệt bọn hắn xong rồi, cả Tây Lương phủ hiện tại chỉ còn lại có vài trăm người co cụm trong thành, thấp thỏm lo âu mà sống, kế tiếp, tay chân của mình có thể thoải mái hơn một ít.

Lúc này Trần Nguyên tách đội ngũ đi ra, chính mình mang theo hơn năm trăm người và đám thương binh ở tại trấn nhỏ này, bày ra tư thế tùy thời muốn công kích Tây Lương phủ, những người còn lại chia làm năm đội, cứ bốn trăm người một tiểu đội, tản ra bốn phía, đi chấp hành chính sách “chó gà không tha”.

Mà cái trấn nhỏ này, cũng bởi vì Trần Nguyên đóng quân mà tạm thời có thể bảo tồn, chỉ là, những cư dân kia lại bị các binh sĩ cường ép chạy ra khỏi thôn, đuổi bọn hắc đến Tây Lương phủ, hoặc là các địa phương khác.

Để cho bọn họ đi nói cho quân đội Đảng Hạng cùng cư dân địa phương khác ở Tây Lương phủ, Dương Hành Lang xong rồi, hai ngàn binh sĩ đi ra cùng Dương Hành Lang cũng xong rồi

Phỏng chừng người Tây Lương phủ không có lá gan đi ra tìm phiền toái nữa, bọn hắc nhận được tin tức, nhất định sẽ dùng khoái mã hướng Hưng Khánh phủ cầu viện, hoặc là nói, viện binh Hưng Khánh phủ sẽ hiện ra trên đường.

Trần Nguyên tính toán một cái, ít nhất còn có thời gian hai ngày, thời gian hai ngày này, hắc muốn bình định toàn bộ phương viên trăm dặm quanh thôn trang, chỉ có như vậy, hắc mới có thể an toàn rời đi, Tây Lương phủ không có tinh lực truy đuổi bọn hắc, cho dù bọn hắc lấy được viện quân, việc đầu tiên phải làm, cũng là trấn an những nạn dân kia.

Trần Nguyên lại mở địa đồ ra lần nữa, lại mở bức bản đồ Hạ Từ vẽ ra, nói: “Hạ đại nhân, người có kế hoạch đánh vỡ Mễ thành không?”

Hạ Từ cười khổ, lắc đầu nói: “Không có, thủ hạ người Khương của ta quá ít, nếu như không phải nghe được có người Đảng Hạng chạy nạn về hướng Hưng Khánh phủ nói với ta, một cỗ quân Tống đến đây, ta vốn đã chuẩn bị phục kích ở chỗ này.”

Ngón tay của hắc chỉ trên bản đồ, nói: “Nơi này gọi là Tam Kiếm sơn, là một chi nhánh Hạ Lan Sơn, từ Mễ thành đi Hưng Khánh phủ, phải đi qua nơi này.”

Trần Nguyên nhìn một chút, hỏi: “Chỗ đó địa hình thế nào?”

Hạ Từ nói: “Rất thích hợp để đánh phục kích, chỉ là...”

“Chỉ là, người biết thích hợp để phục kích, người Đảng Hạng tất nhiên cũng thập phần chú ý, cho nên người không có bao nhiêu cơ hội, đúng không?” Dương Văn Quảng nói tiếp một câu.

Hạ Từ gật đầu, nói: “Tướng quân nói đúng.”

Trần Nguyên nâng người lên, nói: “Năm ngày sau, Dã Lợi thị phản hồi Hưng Khánh phủ, theo như lộ trình để tính toán, quân đội đi đón nàng hắc là xuất phát khỏi Hưng Khánh phủ từ ba ngày trước đó, Dương Thanh, ta cho người đội ngũ 500 người, người ở Tây Lương phủ, nào đủ thanh thế cho ta, nhất định phải làm cho người Đảng Hạng cho là chúng ta vẫn còn ở Tây Lương phủ, nếu không để cho bọn hắc tìm thấy chúng ta, phỏng chừng cái này Dã Lợi thị chắc là không biết an tâm ra đi.”

Dương Thanh vừa nghe Trần Nguyên để một mình lãnh binh, trên mặt hết sức hưng phấn, nói: “Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Trần Nguyên định chỉ giáo hắc một tý, vốn muốn nói không cần phải đánh kiên thành, đánh trận đánh ác liệt, nhưng vừa tưởng tượng, nếu như trước đó không phải mình quá cẩn thận, vậy thì Dương Văn Quảng đánh một trận chiến, là có thể giết chết Dương Hành Lang, chính mình không đi chiến tranh, cũng đừng có chỉ huy người khác.

Lập tức nói một câu: “Tất cả tự bản thân người quyết định, cẩn thận là hơn.”

Tam Kiếm sơn, chú ý tên là có thể đoán ra hình dạng.

Do ba ngọn núi tạo thành, một đường nhỏ hẹp dài xuyên qua sơn cốc, ven đường cỏ dại mọc thành bụi, thật sự rất thích hợp để đánh phục kích.

Chính bởi vì địa hình nơi này như thế, cho nên Thác Bạt Diễn đến sơn khẩu liền đặc biệt chú ý, phóng ngựa chạy đến chỗ không có giấu người, nói: “Tướng quân, địa hình phía trước hiểm yếu, chúng ta có nên cho một chi đội ngũ đi dò đường hay không?”

tinhlh2

376. Chương 363: Thay Đổi Lịch Sử

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 363: Thay đổi lịch sử

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bất Giấu Nhĩ Bàng liếc nhìn Thác Bạt Diễn, hỏi: “Như thế nào? Thác Bạt tướng quân sợ rồi phải không? Phía sau chúng ta là 1500 thiết kỵ, đây cũng là trên địa bàn của chúng ta, để ý nhiều như vậy làm cái gì?”

Đối với Bất Giấu Nhĩ Bàng, Thác Bạt Diễn có chút phản cảm.

Hắn có thể lên chức tướng quân, toàn bộ là dựa vào đại tướng Đẳng Hạng Dã Lợi Kiến Ca dẫn lối, muội muội Bất Giấu Nhĩ Bàng, là lão bà của Dã Lợi Kiến Ca, nghe nói được xưng đệ nhất mỹ nữ Đẳng Hạng.

Muội muội xinh đẹp, ca ca tự nhiên cũng là rất tiêu sái, chỉ là, Bất Giấu Nhĩ Bàng này ngoại trừ đẹp trai một chút ra, quả thực là một điểm bốn sự đều không có, ngoại trừ vượt mông ngựa, có lẽ vẫn chỉ là vượt mông ngựa.

Lý Nguyên Hạo coi như là rất biết dùng người, để cho hắn làm một chức vị cầm quân thống lĩnh, chuyên môn phụ trách kéo mặt mũi ra ngoài cho người khác xem, coi như là cho Dã Lợi Kiến Ca mặt mũi.

Trước mặt người khác có thể không để mặt mũi, nhưng Dã Lợi Kiến Ca cùng Dã Lợi Vượng Quang Vinh, đều là trợ thủ đắc lực nhất để Lý Nguyên Hạo tranh đấu giành thiên hạ.

Thác Bạt Diễn lại nói: “Bất Giấu tướng quân, luôn luôn có một đám quân Tổng lượn lơ trong cảnh nội chúng ta, có lẽ là nên chú ý một ít thì tốt hơn.”

Bộ dạng Bất Giấu Nhĩ Bàng rất là không kiên nhẫn, nói: “Tốt, tốt, người phái người ra tìm kiếm đi?”

Giọng điệu này lại làm cho Thác Bạt Diễn rất tức giận, ngực kịch liệt phập phồng một chút, nói: “Vâng.”

Thác Bạt Diễn tự mang theo một chi quân đội, đi đầu tiến vào sơn cốc, vốn dựa theo quy củ hành quân, đại quân đằng sau phải đợi quân đội phía trước đến cửa ra vào sơn cốc rồi mới tiến vào, như vậy, một khi gặp phải địch nhân phục kích, cũng có một con đường sống để đi.

Nhưng Bất Giấu Nhĩ Bàng hiển nhiên không hề để nguy hiểm trước mắt ở trong lòng.

Hắn chưa từng chính thức ăn nằm ở chiến trường, thiếu khuyết tính cảnh giác tựa như Thác Bạt Diễn, chứng kiến sau khi Thác Bạt Diễn đi vào, cũng không có tâm tình chờ đợi tại cửa khẩu, liền nói: “Đi, tiếp tục đi tới!”

Tại đỉnh núi, Trần Nguyên xem xét rất rõ ràng, trong lòng mừng rỡ, liền quay đầu nhỏ giọng nói với Dương Văn Quảng: “Ta thắng, ta nói với ngươi rồi, ở bên ngoài bố trí cái đồ vớ vẩn kia, chẳng phải là dư thừa à? Lấy 100 quan ra!”

Trên mặt Dương Văn Quảng lại hiện lên nụ cười khổ, nói: “Rõ ràng đã muốn dò đường rồi, vì cái gì mà tên đầu đất này không thể chờ thêm một lát!”

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: “Ít nói nhảm đi, chớ mong quýt nợ, Tiểu Hầu gia ngươi cũng không thiếu 100 quan này.”

Dương Văn Quảng hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, nói: “Chưa thấy qua tướng quân như ngươi, yên tâm, ta không thể thiếu ngươi tiền, trở lại Biện Kinh, tự nhiên sẽ cho ngươi.”

Đang khi hai người nói chuyện, những quân đội Đẳng Hạng kia đã toàn bộ tiến vào trong sơn cốc, Thác Bạt Diễn hiển nhiên nghe thấy động tĩnh sau lưng, vội vàng phái người dùng khoái mã chạy trở về, xin Bất Giấu Nhĩ Bàng lập tức dừng lại, phái người quay đầu lại, bảo vệ cho cửa vào, chờ hắn chiếm cứ lối ra hay lại tiếp tục đi lên.

Khoái mã dùng giọng điệu cứng rắn, vừa nói xong, trên mặt Bất Giấu Nhĩ Bàng lập tức xuất hiện một vẻ khinh thường, nói: “Người đi hỏi hỏi Thác Bạt Diễn, nếu như hắn nhất gan, cứ trở về nhà bú sữa mẹ đi!”

Lời còn chưa dứt.

Chỉ nghe “ầm ầm” một tiếng, vô số khối đá cực lớn từ đỉnh núi rơi xuống, cửa vào kia vốn là rất hẹp đã bị gắt gao ngăn chặn, lúc này đâu còn có thể đi về?

Bất Giấu Nhĩ Bàng sửng sốt một chút, lên tiếng hỏi: “Núi lở rồi sao?”

Những lời này hỏi ra, lại khiến cho trợ thủ của hắn thật sự không lời nào để nói nữa rồi, trực tiếp thay hắn ra lệnh: “Kết trận, tẩm chắn, dựng thẳng tẩm chắn lên!”

Tất cả những người này nằm trong tầm bắn của tên nổ, Dương Văn Quảng ra lệnh một tiếng, vung vẩy lệnh kỳ, lập tức, mũi tên phát ra như mưa, quân đội hơn một ngàn người tạo thành ào ào trúng tên ngã xuống đất, mà lúc này, cửa ra vào sơn cốc cũng bắt đầu bị chắn kín mít, những người Đảng Hạng này đã trở thành cá trong chậu.

Trên đỉnh núi, trống trận bắt đầu nổi lên, bên trái cùng phía sau phát ra tiếng giết rung trời, quân Tổng trong nháy mắt liền triển khai công kích toàn diện.

Người Đảng Hạng cũng có ý đồ xông lên núi chém giết, nhưng sơn cốc có dốc dựng đứng, cho dù bình thường, cũng rất khó leo lên, tăng thêm tên nổ bắn liên tục, lại là xu thế ở trên cao nhìn xuống, quân Tổng rất nhẹ nhàng giết lùi từng đợt từng đợt địch nhân định xông lên trên núi.

Ngẫu nhiên có hai binh sĩ Đảng Hạng cơ linh hơn một chút theo góc chết leo đến trước mặt quân Tổng, cũng rất nhanh bị mấy người quân Tổng hợp lực giết chết, sau đó là ném thi thể xuống dưới đất.

Cung tiễn của người Đảng Hạng căn bản không thể bắn đến cái độ cao này, cho nên, quân Tổng trên cơ bản không có bất kỳ thương vong nào, liền giết địch nhân đến máu chảy thành sông, thây ngã đầy đồng.

Thác Bạt Diễn kia lại rất cơ linh, tuy hắn điều khiển một đội khá ít người, nhưng hắn lập tức hủy toàn bộ xe ngựa đi, lại để cho binh sĩ đội mảnh gỗ lên trên đầu, tăng thêm tẩm chắn yểm hộ, rõ ràng chậm rãi bị đội hình của hắn tiến lên cửa cốc, bắt đầu chuyển rồi những hòn đá kia.

Dương Văn Quảng xem xét, liền cười ha ha nói: “Đại ca, xem ra huynh đệ kia của ta có thể xử dụng được, vậy thì 100 quan kia đã trở lại trong tay rồi!”

Trần Nguyên gãi gãi đầu, xem ra chính mình thật sự không chiến tranh được, nếu như dựa theo ý tứ Trần Nguyên bố trí mai phục mà nói, hiện tại cái tên Thác Bạt Diễn này đã có khả năng lao ra ngoài, lần sau sẽ không đánh bạc cùng Dương Văn Quảng về chiến tranh nữa.

Dương Văn Quảng cười một tiếng, lại lay động lệnh cờ, phát ra mệnh lệnh lần nữa.

Thác Bạt Diễn vừa mới chuyển đá, tách ra được một con đường, bỗng nhiên nhìn thấy mấy chục đám khói dày đặc lập tức theo cơn thế gió, đánh úp vào trong cốc, binh sĩ Đảng Hạng nhất thời không phòng bị, bị khói đen nồng đậm bao bọc lấy, tiếng ho khan sặc sụa một mảnh, nước mắt đều chảy ra rồi.

Tiểu đội Cầu Tử mỗi người dùng vải bông nhúng nước che hết mặt, thừa dịp một cổ khói đặc bao trùm không gian, liền giết đến, trên đường đi giống như chém dưa thái rau, chém những người Đảng Hạng toàn bộ không sức đánh kia nằm gục trên mặt đất, kể cả Thác Bạt Diễn tiểu tâm cẩn thận kia, cũng không biết là bị người lính nào dùng một đao chém chết.

Trong cốc, người Đảng Hạng vừa nhìn thấy tình huống này, ào ào rời khỏi chỗ ẩn thân của mình, muốn tránh khỏi khói đen, tránh cả quân Tổng đi theo khói đen, cùng một chỗ đánh tới.

Nhưng tên nổ quân Tổng trên cao rất nhanh đã bắn chết toàn bộ những người này.

Đội lúc sau, khói đặc kia tản mát, Dương Văn Quảng nhìn thấy người Đảng Hạng đã tổn thương sáu bảy phần mười, không hề chần chờ, đại quân huy động, lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào phía trong trận địa địch.

Một cây trường thương gặp người liền chọc, giết địch nhân sớm bị khói đặc làm cho sắc đến mất đi năng lực chiến đấu, quân lính lại càng tan rã, toàn bộ đều không có lực phản kháng.

Đối diện với mấy địch nhân này có lẽ đã vô pháp đánh trả vài, quân Tổng biểu hiện ra lực công kích cường đại, mỗi người phần đầu quên mình, như hổ vào bầy dê.

Mà những người Đẳng Hạng kia sớm bởi vì khói đặc cùng tiểu đội Cầu Tử tập kích loạn thành một bầy, lại tao ngộ Dương Văn Quảng cường thế trùng kích, sao có thể chịu được, mỗi người đều không có ý chí chiến đấu, chỉ muốn chạy trốn.

Nhưng, tại đây vốn chính là một mảnh tử địa, người lại có thể trốn đi nơi nào được?

Thật sự không đường nào có thể trốn, Bất Giấu Nhĩ Bàng bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, hai tay giơ cao cao, nói: “Đừng đánh nữa, ta đầu hàng, ta đầu hàng!”

Hơn một ngàn địch nhân chỉ còn lại có hơn hai trăm người còn sống, dưới sự dẫn dắt của Bất Giấu Nhĩ Bàng, bọn hắn buông binh khí trong tay xuống, ngoan ngoãn đứng thành một hàng, đợi người thắng quyết định vận mệnh của bọn hắn.

Những người này phần lớn là thế hệ con cháu danh môn nhà giàu Đẳng Hạng, giống như Bất Giấu Nhĩ Bàng, chỉ dùng để oai phong cho hoàng gia.

Đương nhiên, nếu như đi theo Lý Nguyên Hạo lên trên chiến trường mà nói, bọn hắn cũng có thể thoát khỏi dũng mãnh một tý, nhưng theo chân Bất Giấu Nhĩ Bàng thì không được, bình gấu một cái, sẽ giết một ổ gấu, đây là lời lẽ rất chí lý.

Trên mặt Trần Nguyên treo nụ cười nguy hiểm, đi tới trước mặt Bất Giấu Nhĩ Bàng, hỏi: “Người tên là gì? Tại Đẳng Hạng nhận cái chức quan gì?”

“Ta gọi Bất Giấu Nhĩ Bàng, là cấm quân thống lĩnh ở Đẳng Hạng.”

Khi hắn báo tên của mình ra, Hạ Từ bỗng nhiên đi tới, thì thầm vài câu tại bên tai Trần Nguyên, Bất Giấu Nhĩ Bàng này tại Đẳng Hạng coi như là nhân vật nổi danh số 1, Hạ Từ đã sớm nghe nói qua tên của hắn.

Bất Giấu Nhĩ Bàng xem xét con mắt Trần Nguyên không ngừng nhìn về phía chính mình, lập tức biết rõ người trước mặt biết rõ mình, tiểu tử này cũng rất cơ trí, không đợi Trần Nguyên mở miệng, rõ ràng tự mình nói: “Tướng quân, ta là con trai trưởng Bất Giấu gia Đẳng Hạng, muội muội của ta là chính thất của Trường Dã Lợi Kiến Ca, người kết bái huynh đệ với Đại vương Lý Nguyên Hạo, ở trong mắt Lý Nguyên Hạo, ta vẫn có chút sức nặng.”

Trần Nguyên nở nụ cười, hắn dám khẳng định, nếu như không phải hiện tại mình bắt được tiểu tử này, tiểu tử này ngày sau tất nhiên có thể nhấc lên sóng gió, bởi vì hắn rất thức thời, biết rõ thời điểm nên mềm phải mềm, cũng biết lúc này nói thân phận càng nặng, khả năng chính mình giết hắn lại càng nhỏ.

Người như vậy, một khi cho hắn cơ hội, hắn tất nhiên có thể ném những quân sĩ cùng dũng sĩ kia đi.

Đáng tiếc, sớm như vậy, hắn liền gặp được mình.

“Các người có tổng cộng bao nhiêu người đến?” Trần Nguyên mỉm cười hỏi.

Bất Giấu Nhĩ Bàng nói: “Hồi bẩm tướng quân, lần này ta tổng cộng dẫn theo 1532 người đi ra, đều ở nơi này.”

Trần Nguyên nhăn lông mày một chút, nói: “1532, có tính người hay không?”

Đây là một vấn đề rất đơn giản, nhưng lại làm khó cho Bất Giấu Nhĩ Bàng, nói: “Cái này, tiểu nhân thật sự không biết, lúc ta đi ra, chỉ được Thác Bạt Diên kia nói cho ta biết, cái chi quân đội này có 1532 người, về phần tính toán cả ta vào hay không, ta thật sự không hỏi.”

Trong lòng Trần Nguyên một hồi cười khổ, gặp được đối thủ như vậy, tính toán là mình may mắn, nhưng làm sao bây giờ? Rốt cuộc là 1532 người, hay là 1533 người? Vấn đề này, nói thật là rất trọng yếu đối với Trần Nguyên.

“Thiên Đức, kiểm kê nhân số.”

“Tuân lệnh!”

Cảnh Thiên Đức bắt đầu kiểm kê nhân số những binh sĩ Đảng Hạng kia, lần này chiến đấu không tính kịch liệt, cái loại thi thể huyết nhục mơ hồ bị chia làm mấy khối cũng không nhiều, cho nên công tác kiểm kê cũng không khó làm.

Thời điểm Cảnh Thiên Đức kiểm kê, Trần Nguyên tiếp tục đề ra nghi vấn về Dã Lợi Kiến Ca, chủ yếu là công tác chuẩn bị đối với việc bọn họ đi đón phi tử chính quy của Lý Nguyên Hạo, rốt cuộc là làm như thế nào, ước định lúc nào đến Mễ thành, sau khi tới, sẽ tìm ai liên lạc, còn có một ít vấn đề chi tiết, tỉ mỉ về lễ tiết ở Đảng Hạng.

Người giống như Bất Giấu Nhĩ Bàng không có cốt khí dùng cứng chọi cứng, đối với những câu hỏi này của Trần Nguyên, hắn không giấu diếm chút nào, một năm một mười đều nói rõ hết.

“Tướng quân, tổng cộng một ngàn ba trăm lẻ bốn thi thể, người sống hai trăm hai mươi chín người, cộng lại là 1533.”

Cảnh Thiên Đức rất nhanh đã kiểm lại tổng số người đi ra, Trần Nguyên nở nụ cười, mấy cái chữ này nói rõ, một người cũng không thể chạy trốn.

Hắn nhìn liếc hơn hai trăm còn người sống trước mặt, nói: “Cộng lại tính toán quá phiền toái, có lẽ là đều làm cho bọn họ biến thành thi thể cho nhanh!”

Sắc mặt Bất Giấu Nhĩ Bàng biến đổi, nói: “Tướng quân, chúng ta đã đầu hàng, người không thể làm như vậy!”

Trần Nguyên lại phát tay, rời đi trong chớp mắt, đầu hàng cũng không được, ở chỗ Trần Nguyên, không có đạo lý đầu hàng là thua một nửa, lúc này đây, hắn phải đi tiếp “chị dâu”.

Vạn nhất để một người chạy trốn, “chị dâu” chính mình chưa từng gặp mặt kia biết mình sắp tới, bị hù không dám gặp mình, vậy thì vô cùng phiền toái.

Lúc này đây, thật sự là chó gà không tha, lúc trước vì phòng ngừa tình huống Trương Tầm Nguyên kia lại phát sinh lần nữa, mỗi cỗ thi thể lại tiếp tục bổ sung một đao.

Thời điểm Tô Đồ một đao chém chết Bất Giấu Nhĩ Bàng, Trần Nguyên cũng căn bản không hề ý thức được, hiệu ứng hồ điệp đã bị hắn chấn động.

Hắn xem xét vô cùng chuẩn, Bất Giấu Nhĩ Bàng chết rồi, nếu như hắn không chết mà nói, ngày sau hắn sẽ châm ngòi nhĩ tử Trữ ca của Lý Nguyên Hạo nhĩ giết Lý Nguyên Hạo, sau đó, hắn xử lý Trữ ca báo thù vì Lý Nguyên Hạo, lại để cho nhĩ tử muội muội của hắn, Bất Giấu thị cùng Lý Nguyên Hạo sinh ra, năm ấy mới hai tuổi ngồi trên vị trí quốc chủ Tây Hạ, từ đó liền bắt đầu cục diện hắn cầm giữ triều chính Tây Hạ vài thập niên.

Hiện tại Bất Giấu Nhĩ Bàng chết rồi, tất cả mọi thứ đều khó có khả năng đã xảy ra.

Giết hại rất nhanh liền xong xuôi, một đội quân Tống ở bên ngoài cốc đã đào tốt một cái hố to rồi, tất cả người Đảng Hạng bị giết chết lại được kiểm kê một lần nữa, sau đó liền ném vào trong hầm, chôn thật kín.

Còn có chút binh sĩ quét sạch dấu vết chiến đấu trên chiến trường, đoạn đường binh lính song phương đi qua, tên nô quân Tống bắn rơi, còn có cả toàn bộ máu tươi lưu lại trên mặt đất, đều bị quét sạch sẽ, thu thập xong tất cả, quân Tống rút lui ra khỏi sơn cốc, ở bên ngoài hạ trại nghỉ ngơi và hồi phục.

Trong sơn cốc là một mảnh xuân sắc, chồi trên những nhánh cây kia nở ra làm người ta yêu thích, ngẫu nhiên có mấy con chim gan lớn bay lên trên tàng cây, phát hiện tại đây không có nguy hiểm, phát ra tiếng kêu đặc biệt, la lên gọi đồng bọn tới, một màn huyết tinh vừa rồi phảng phất như là đang mơ màng, chưa bao giờ phát sinh qua.

Ngoài sơn cốc, một tòa trong lều vải, Hạ Từ mở một tấm bản đồ trên bàn gỗ đơn sơ, bọn người Trần Nguyên, Dương Văn Quảng, Hô Diên Bình đồng thời bu đầu lại.

Hạ Từ chỉ vào một rặng núi lớn, tà tà kéo dài qua địa đồ, nói: “Chỗ này là Hạ Lan Sơn, năm trước người Đảng Hạng đại chiến cùng Liêu quốc ở chỗ này, chỉ cần có thể vượt qua Hạ Lan Sơn, bọn hắn đều có thể

đánh Hưng Khánh phủ, nhưng là bọn hán lại luôn luôn không vượt qua Hạ Lan Sơn này.”

Trần Nguyên nhìn cái địa đồ này, trên địa đồ thậm chí ngay cả một ít đường nhỏ đều được đánh dấu kỹ càng, so với bản đồ quân sự trong lồng ngực của hắn còn muốn kỹ càng hơn, không khỏi tán thưởng liếc nhìn Hạ Từ, nói: “Hạ đại nhân quả nhiên là lợi hại, cái địa đồ này làm người mất không ít tâm tư phải không?”

Hạ Từ cười một chút, nói: “Đây chỉ là một bộ địa đồ ta mua từ Đảng Hạng, sau đó đi tìm một ít người thường xuyên đồn củi đi săn bắn hỏi thăm, tự mình sửa đổi xuống, rất nhiều đường trong đó có phải thật sự tồn tại hay không, ta cũng không biết.”

Sau khi Dương Văn Quảng xem xong, lại nói với Trần Nguyên: “Chưởng quầy, ta đề nghị người mua lại cái địa đồ này, một khi người bán qua tay cho Liêu quốc, nhất định là một cái giá tiền rất lớn!”

Trần Nguyên biết rõ, Dương Văn Quảng đang châm chọc chính mình, hắn cũng không để ý chút nào, tiếp tục hỏi: “Chúng ta muốn đi Mễ thành, có thông lộ có thể đi được không?”

Hạ Từ nói: “Từ nơi này đến Mễ thành, ta từ trong miệng những người Đảng Hạng kia nghe được ba con đường, ta nghĩ, nếu không phải tất cả đều là giả dối, sẽ có đường có thể đi qua, đặc biệt là đầu đường nhỏ này, rất nhiều tiểu phu cùng thợ săn đều nói cùng ta.”

Ngón tay của hắn vẽ một chút một điểm đỏ tại dãy núi, nói: “Nếu như tướng quân muốn tập kích mà nói, liền từ cái đường nhỏ này xuyên qua, trước khi trời tối, tuyệt đối có thể tới Mễ thành. Vấn đề ở chỗ, chúng ta không có người dẫn đường, phải nhận thức chuẩn phương hướng, hơn nữa phải lưu lại dấu hiệu trên đường đi qua, một khi đi nhầm, còn có thể quay đầu lại.”

tinhlinh2

377. Chương 364: Thẻ Đánh Bạc

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 364: Thẻ đánh bạc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

”Đi đường nào đây?”

Hạ Từ nở nụ cười, nói: ”Ta xem vừa rồi tướng quân cử quân phục những người Đảng Hạng kia xuống, cũng đoán được tướng quân sẽ đi đường lớn, đường như vậy là không có vấn đề gì, cho dù đi hơi chậm một chút, sáng sớm ngày mai cũng đã đến. Vấn đề là nếu như trên đường chúng ta gặp phải kiểm tra mà nói, rất có thể sẽ để lộ nội tình.”

Nói xong, tay của hắn điểm một cái tại hơn mười dặm phía trước Tam Kiếm sơn: ”Nếu như tướng quân muốn làm vậy, Lý Nguyên Hạo trời sinh tính đa nghi, tuy hắn và Dã Lợi Kiến Ca là hai huynh đệ đã kết nghĩa kim lan, nhưng đối với thế lực Dã Lợi gia tộc, hắn có lẽ vẫn là rất cố kỵ, tại vị trí này, hắn cài đặt một cái quân doanh, nhân số có bốn trăm người, rõ rệt nói là vì bảo vệ an toàn cho Mễ thành, trên thực tế chính là để phòng người nhà Dã Lợi có hành động bất thường.”

Trần Nguyên nhìn lên trên bản đồ, cái quân doanh này thật sự rất được chú ý trong thiết kế, cho thấy Lý Nguyên Hạo là thiên tài tại phương diện quân sự.

Ba mặt có núi vây quanh, một mặt là nước, nếu như mình là người nhà Dã Lợi mà nói, có bốn trăm người này, bày đặt ở ngay chỗ này, căn bản không có biện pháp từ phía sau lưng, chọc một dao vào Hưng Khánh phủ.

Nguyên nhân rất đơn giản, người muốn đánh tan chỗ đó, sẽ rất khó khăn, tất nhiên sẽ kinh động Lý Nguyên Hạo.

Nhưng nếu như người muốn vượt qua nó, đánh vào Hưng Khánh phủ mà nói, binh sĩ có thể đi vòng qua, nhưng tiếp tế của người làm sao bây giờ? Cái quân doanh này tựa như một cái đĩnh, dính tại một đầu duy nhất, coi như là cái sống lưng của con đường.

Hiện tại, cái quân doanh này cũng đang ngăn cản con đường của bọn hần.

Nếu như muốn giả mạo quân đội của Bất Giấu Nhĩ Bàng đi đường lớn, thời điểm trải qua chỗ đó, tất nhiên sẽ bị người trong quân doanh này phát giác.

Giả vãn là giả dối, Trần Nguyên cũng nghĩ đến việc lưu lại mấy người sống dùng để lừa gạt người Đảng Hạng, nhưng hần trời sinh tính nhất gan, rất sợ những chuyện lật vạt khi nói sẽ bỗng nhiên bạo lộ chính mình, như vậy lại càng không có lợi.

Đón đánh? "Chị dâu" sẽ bị dọa chạy.

Không đánh? Cái quân doanh này làm mắc kẹt đường lui của mình, một khi xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, bọn hần tuyệt đối chính là khó u ác tính trí mạng.

Hạ Từ cười khổ nói: "Cái quân doanh này chiếm địa thế cực kỳ tốt, chỉ cần chúng ta thông qua khu vực diện tích hơn 10 dặm xung quanh, vô luận ẩn nấp hành tung như thế nào, cũng không tránh khỏi tai mắt đối phương."

Dương Văn Quảng nhìn Trần Nguyên, nói: "Đại ca, đem cái quân doanh này giao cho ta, huynh đệ cam đoan giúp người xử lý nó, tựa như một nghìn năm trăm ba mươi ba người kia, một tên cũng không cho chạy thoát!"

Trần Nguyên nghe hần nói chuyện xong, nét mặt có chút đắc ý, nói: "Ta biết rõ người rất biết chiến tranh, nhưng chúng ta tại sơn cốc là chiếm hết địa lợi, phục kích người Đảng Hạng, lần này là người cứng rắn đi đánh doanh trại người ta trấn thủ, chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu."

Biểu lộ của Dương Văn Quảng có chút chán nản, nói: "Ta sẽ có biện pháp, đại ca yên tâm, huynh đệ nhất định sẽ làm hết sức!"

Trần Nguyên vỗ hần bả vai hai cái, nói: "Người có nghĩ tới chuyện xử lý bọn họ ở bên ngoài hay không?"

Hai mắt Dương Văn Quảng phát lạnh, lãnh đạm nói: "Đại ca có ý tứ là, chúng ta nghĩ biện pháp dụ bọn họ đi ra ngoài? Nói thật với người, với những huynh đệ chúng ta hiện tại, chỉ cần bọn hần dám ra ngoài, nếu để cho bọn hần trở về, ta liền không gọi là Dương Văn Quảng nữa!"

Hai ngày này, các binh sĩ biến hóa thế nào, Trần Nguyên cũng nhìn vào trong mắt, hần rốt cuộc cũng biết tình hình là thế nào.

Đến sân luyện tập tập luyện hơn một tháng, phối hợp đội hình chiến tranh, không lên trên chiến trường chiến đấu lần thứ nhất, người nói 100 câu bắt binh sĩ cố lấy dũng khí chiến đấu mà nói, bọn hần cũng khó có thể phát ra dũng khí, trên trận xuất chiến, cái loại dũng khí này không tồn bằng tiếng hô.

Vài ngày liên tục trải qua chiến đấu, cái loại sói tính Trần Nguyên vẫn muốn bồi dưỡng này rốt cục cũng có rồi, tự tin cũng có, phối hợp đồng đội giữa tướng sĩ quân Tống cũng càng ngày càng ăn ý hơn rồi, mà ngay cả kỹ thuật cỡi ngựa của bọn hần, cũng không còn là Ngô Hạ A Mông (trẻ con bé bỏng).

Trần Nguyên nói: "Tốt, có lời này của người, ta an tâm rồi."

Hạ Từ nói: "Tướng quân, xem bộ dạng của người, chắc hẳn đã nghĩ biện pháp rồi, hiện tại có thể nói ra một tý cho mọi người cùng nghe hay không?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Đương nhiên phải nói một chút cùng với các vị, mọi người xem xem ý nghĩ của ta có thể thực hiện được hay không."

"Chúng ta chia quân đội làm hai, Tiểu Hầu gia, người dẫn một đội ngũ đi đánh Mễ thành, ta nghĩ hiện tại tình thế Lý Nguyên Hạo đang rất căng thẳng, gia đình Dã Lợi gia cũng sẽ không quá nhiều, ta cho người một ngàn người mới có thể tạo thành áp lực cho bọn hần, bọn hần tất nhiên phải cầu viện, mà cách bọn họ gần nhất, đúng là chỗ quân doanh này, chỗ quân doanh này chỉ có bốn trăm người, cho nên, nhất định sẽ là toàn bộ đi ra ngoài."

Hắn vừa nói tới chỗ này, trên mặt Hạ Từ liền nở nụ cười, nói: "Diệu kế, quả nhiên là diệu kế, người Dã Lợi gia nhất định sẽ đi tìm viện quân, tìm được cái quân doanh này, kế tiếp, bọn hắn chắc chắn sẽ chuẩn bị đi đón chút ít quân đội Dã Lợi thị của Bất Giấu Nhĩ Bàng ở chỗ này!"

Trần Nguyên đứng thẳng thân thể của mình lên, nói: "Bổn tướng quân Bất Giấu Nhĩ Bàng, tự nhiên sẽ toàn lực cứu viện!"

Hắn nói tới chỗ này, tất cả mọi người hiểu ra, có nhóm viện quân này, Mặc thành không phá cũng khó khăn à.

Hô Diên Bình rất là hưng phấn, nói: "Chưởng quầy, ta xem, khả năng là người Dã Lợi gia phái ra cầu viện sẽ không nhận ra Bất Giấu Nhĩ Bàng, chúng ta hoàn toàn có cơ hội!"

Trần Nguyên nhìn hắn một cái, nói: "Nhận ra cũng không sao, chúng ta có thể không cho hắn gặp người khác, Thác Bạt Diễn, Bổn tướng quân mệnh lệnh người là tiên phong, phụ trách đánh bại quân Tổng chạy trốn, cứu Vương phi ra khỏi hiểm địa."

Mọi người nghe xong, liền cười ha ha.

Hạ Từ đến hiện tại rốt cục cũng không chế không nổi tâm tình của chính mình, kích động mà nói: "Tướng quân, xin ngài chủ trì công đạo cho phạm quan."

Trần Nguyên vỗ vỗ đầu vai hắn, nói: "Hạ đại nhân yên tâm, một trận chiến này, nếu là thành công, đại nhân sẽ được công đầu, tại hạ tất nhiên sẽ hưởng vạn tuế nói rõ tất cả."

Hạ Từ hừ lạnh nói: "Lý Nguyên Hạo kia thật sự làm hại ta đến khổ, chỉ trách phạm quan ngu xuẩn, lúc ấy vậy mà không hề phát giác ra quỷ kế của hắn, nếu bắt được Dã Lợi thị, phạm quan hẳn cầu tướng quân dùng năng đổi bọn người Lý Thế Bân tướng quân cùng Lưu Bình Tướng quân bị bắt ra."

Trần Nguyên biết rõ, lúc ấy Hạ Từ khẳng định đã nhìn ra manh mối, nhưng hắn chỉ là một giám quân, chức trách là giám sát quân đội, giám sát Lý Thế Bân.

Tuy Lý Thế Bân biến thành người ương ngạnh, nhưng thật sự là trung tâm không biến đối với Đại Tổng, lại đụng phải một cái quan trên hồ đồ như Phạm Ung, Hạ Từ có thể làm cái gì?

Nhìn Hạ Từ, Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được hắn rất thích hợp làm quan, rất thích hợp lẫn lộn quan trường, hắn đẩy tất cả trách nhiệm lên việc Lý Nguyên Hạo rất thông minh, chỉ bám chặt lấy lý do này.

Lý do này được chứ? Đương nhiên tốt.

Hạ Từ khẳng định biết, trong khoảng thời gian mình rời khỏi này, triều đình Đại Tổng đã có định luận đối với sự tình Kim Minh trại bị chiếm đóng, nếu như Phạm Ung đổ trách nhiệm lên trên thân người khác, vậy thì có thể sẽ xúc phạm đến lợi ích của một ít đại nhân vật hắn không trêu chọc nổi.

Cho nên, hắn đưa ra lý do là: "Thần không đủ thông minh, Lý Nguyên Hạo quá xảo hoạt!"

Lý Nguyên Hạo xảo hoạt đã được công nhận, Phạm Ung bị lừa rồi, Lưu Bình bị lừa rồi, Lý Thế Bân bị lừa rồi, không có lý do gì Hạ Từ hắn không rút lui.

Hạ Từ hắn rút lui, vẫn đang rất cố gắng, độc thân tiến vào Đẳng Hạng, ý đồ cứu Lý Thế Bân ra, cuối cùng là phối hợp với quân Tổng, hành động thành công, lập công lớn, vẫn mạnh hơn so với Phạm Ung chứ?

Trần Nguyên nhìn thấu tâm tư Hạ Từ, cười một chút với hắn, cũng không có nhiều lời.

Dương Văn Quảng nói: "Đại ca, ta xem xong toàn bộ kế hoạch, chúng ta có thể bắt Dã Lợi thị, không bằng bắt thêm mấy người nữa thì tốt hơn."

Trần Nguyên gật đầu: "Có thể, nhưng hiện tại không thể làm ý định như vậy, Dã Lợi thị là một thẻ đánh bạc rất lớn, nếu như chỉ dùng năng đến đổi hai vị tướng quân của chúng ta, ta cảm giác cái mua bán này giống như làm có chút thua lỗ, bất kể như thế nào, trước tiên cứ chộp người tới đã."

Việc này không nên chậm trễ, mọi người ước định kỹ càng kế hoạch một chút, kể cả nếu như Dương Văn Quảng đi trễ, Trần Nguyên làm sao bây giờ, trên đường Trần Nguyên bị ngăn cản, Dương Văn Quảng nên làm như thế nào, tất cả đều có một cái kế hoạch kỹ càng.

Sau khi thương lượng xong, Dương Văn Quảng mang theo đội ngũ một ngàn, lập tức liền xuất phát.

Ông trời rất hỗ trợ, đầu đường nhỏ trên bản đồ có tồn tại, tuy có chút bất đồng so với trên bản đồ, nhưng thời điểm buổi tối cùng ngày, Dương Văn Quảng có lẽ là vẫn thấy được Mê thành.

Mê thành vốn là thành nhỏ, nhưng Dã Lợi gia xác thực là nhà giàu Đẳng Hạng, bọn hắn đã cho rằng, cái thành này là tài sản của mình, cho nên thủ vệ có lẽ vẫn tương đối khá.

Dương Văn Quảng nhảy xuống ngựa, lướt lên một sườn đỉnh, dưới ánh trăng sao chiếu rọi, hắn trông thấy đầu tường có một chút ánh lửa, ngọn đèn dầu ở cửa thành phát ra ánh quang mang khá ảm đạm.

Địch Thanh đã dạy Dương Văn Quảng, xem bó đuốc đó, có thể thấy được nhân số của đối phương.

Xem bó đuốc trên đầu tường, không cần phải tính ra có bao nhiêu ánh sáng, phải xem những ánh sáng kia là di động hay là bất động, di động chính là người, bất động chỉ là bó đuốc, theo ánh sáng di động, còn có thể nhìn ra độ rộng của tường thành.

Dương Văn Quảng đoán thô sơ giản lược một chút, gia đình tường thành thủ vệ nên chỉ có trên dưới một trăm người, hơn nữa, theo tốc độ bó đuốc di động để xem xét, những người này hiển nhiên đều không có tính cảnh giác quá cao, Dương Văn Quảng có mười phần nắm chắc công phá tường thành

Khóe miệng của hắn hiện lên vẻ tươi cười, từ trên sườn núi chạy xuống dưới, nói: "Chúng huynh đệ lên ngựa công thành".

Phòng bị Mê thành thật sự rất thư giãn, không cần lừa dối, cũng không cần đánh nghi binh, thời điểm Dương Văn Quảng vọt tới phía dưới tường thành, liền phát hiện cửa thành kia cũng không phải thập phần kiên cố, thậm chí có hai cái cửa chỉ dùng tấm ván gỗ hơi mỏng đóng lên.

Phòng chừng người nhà Dã Lợi cũng không nghĩ tới chuyện có người có thể đến đánh nơi này.

Dương Văn Quảng xem xét mà mừng rỡ, giờ thương đập phá, chỉ hai cái đã đem nện mở hai cái cửa, đẩy then ra, một ngàn quân Tổng cực kỳ thuận lợi xông vào trong thành.

Tuy thời gian người Đẳng Hạng luôn luôn không dễ sống qua, nhưng đại gia tộc tựa như Dã Lợi gia, thời gian vẫn có thể sống qua xuống dưới, người cả nhà bọn họ đang vây quanh một bàn tiệc rượu phong phú, thời điểm chuẩn bị ăn cơm, một gia tướng vội vã vọt tiến đến, nói: "Phu nhân, không tốt rồi, quân Tổng đánh tới đây rồi!"

Phu nhân trong miệng gia tướng là lão bà Dã Lợi Kiến Ca, thì ra là Bất Giấu thị được xưng đệ nhất mỹ nữ Đẳng Hạng.

Ông già lo liệu việc nhà ốm chết, gia chủ cái nhà này đương nhiên đã rơi vào trên người Dã Lợi Kiến Ca, mà vợ con của hắn, cũng là nữ chủ nhân cái nhà này rồi.

Phòng chừng lúc này, Dã Lợi Kiến Ca căn bản không hề biết được, ngày sau lão bà của mình có thể bị huynh đệ kết nghĩa của chính mình là Lý Nguyên Hạo đoạt đi, càng không biết lão bà của hắn, Bất Giấu thị, cuối cùng lại đoạt đi vị trí hoàng hậu Tây Hạ, vốn thuộc về muội muội của hắn.

Có chút loạn phải không? Bây giờ còn chưa loạn, hiện tại chủ nhân nơi này là Bất Giấu thị, Dã Lợi thị chỉ là một nàng dâu về nhà mẹ đẻ mà thôi.

Bên ngoài hét hò, vốn cũng đã khiến cho Bất Giấu thị nhận phải kinh hãi, vừa nói nghe gia tướng là quân Tổng đánh tới, lại càng hồn bất phụ thể, cả người lập tức không có chủ ý, hỏi: "Vậy thì, chúng ta nên làm thế nào mới tốt?"

Nàng không nghĩ tới, chính mình vừa mới làm chủ lo liệu việc nhà không được vài ngày, rõ ràng lập tức gặp phải cục diện như vậy, thời điểm đối mặt với những nha hoàn gia tướng kia, nàng có thể bày ra nữ cái giá đỡ chủ nhân, kêu hét quát tháo.

Nhưng bây giờ nghe được tin tức này, lập tức đã đánh mất hồn phách, đầu óc không nghĩ được gì.

Ngược lại, Dã Lợi thị kia cực kỳ bình tĩnh, nàng có thể gả cho Lý Nguyên Hạo, có thể đứng vững gót chân ở trong hậu cung của Lý Nguyên Hạo, tự nhiên là nữ nhân rất có thủ đoạn, ít nhất, nàng biết rõ, cho dù

tình thế nguy cấp hơn nữa, cũng không thể bối rối, bởi vì bối rối không có khả năng để người thoát khỏi khốn cảnh trước mắt.

”Chị dâu không nên gấp gáp, Đại vương ở tiền tuyến đánh cũng không tệ lắm, lúc này quân Tổng tất nhiên chỉ là quân đội nhỏ đến đột kích, nhà của chúng ta có hơn ngàn người gia đình, chỉ cần thủ vững đại viện, viện quân rất nhanh sẽ đến!”

Nghe được Dã Lợi thị nói như vậy, bối rối tràn ngập trong lòng mọi người mới trì hoãn một ít.

Dã Lợi thị nhìn một dũng sĩ Đẳng Hạng bên người mình, nói: ”Hồ Thác, người cầm lệnh bài của ta, dẫn mười tên dũng sĩ lao ra, hướng phương hướng Hưng Khánh phủ phá vòng vây, đi quân trại cầu viện. Nếu như ta đoán không sai mà nói, Bất Giấu tướng quân cũng nên trên đường rồi, người có thể gặp được bọn hắn, liền bảo bọn họ nhanh chóng chạy đến.”

Hồ Thác kia ôm quyền nói: ”Mặt tướng tuân mệnh!”

Dã Lợi thị gật đầu, nói: ”Ừm, nhớ kỹ, nhất định phải lao ra ngoài bình yên!”

Hồ Thác nhận được trách nhiệm này, tâm tình rất là kích động, nói: ”Vương phi yên tâm, cho dù mặt tướng chết, cũng sẽ đưa thư đến tận nơi.”

Dã Lợi thị bảo bọn họ lập tức xuất phát, những người này đều là thành viên vệ đội của nàng, tại Đẳng Hạng đều là dũng sĩ số một số hai, Dã Lợi thị tin tưởng bọn họ nhất định có thể lao ra.

Nàng lại nhìn người quanh nhà này: ”Lập tức buông tha những địa phương khác, tất cả nhân thủ có thể di chuyển đều điều đến trong viện này, chúng ta thủ vững trong đại viện, vô luận như thế nào, nhất định phải kiên trì đến hừng đông!”

Gia tướng cũng là người ăn nằm ở chiến trường, liền gật đầu nói: ”Vương phi yên tâm, trong phủ đủ cung nỏ, tường viện còn dày hơn so với tường thành, tất nhiên có thể ngăn cản quân Tổng!”

Hồ Thác mang theo mười người, cưỡi con ngựa cao to vọt ra, vừa vặn gặp được quân đội của Dương Văn Quảng.

Những này Đẳng Hạng người rất là dũng mãnh, tuy chỉ có mười một kỵ binh, nhưng đối mặt với phương trận hơn trăm người quân Tổng lại không sợ chút nào, vừa thấy liền lao đến.

Vừa mới tiếp xúc, quân Tổng đã có bảy tám người bị bọn hắn bổ xuống khỏi lưng ngựa, Cầu Tử xem xong, vô cùng phẫn nộ, quát: ”Nỏ, dùng nỏ bắn chết bọn hắn!”

Quân Tổng lập tức đem tên nỏ ra, Hồ Thác biết rõ, một khi quân Tổng phát nỏ, bọn hắn sẽ không có sinh cơ, hắn xem chuẩn vị trí của Cầu Tử, cũng không thấy hắn có cái động tác dư thừa gì, cả người lẫn ngựa bỗng nhiên chuyển động trong chớp mắt, tọa kỵ dưới háng hắn tựa như hai chân của hắn, có thể linh hoạt sai khiến, vọt qua mấy người, đánh tới hướng Cầu Tử.

Cầu Tử giờ cái câu liêm thương trong tay lên để chống đỡ, chỉ lần va chạm thứ nhất, hắn cũng cảm giác được khí lực đối phương mạnh hơn nhiều so với chính mình.

Lần đụng tay này, cánh tay hắn run lên, cái câu liêm thương cơ hồ muốn rời tay giống nhau.

”Phóng, không cần lo cho ta, phóng nỏ!” Cầu Tử lúc này đã biết, chính diện chém giết, mình tuyệt đối không phải là đối thủ, thà rằng đồng quy vu tận, cũng không để người Đẳng Hạng này đột phá vòng phòng ngự của mình.

tinhlinh2

378. Chương 365: Một Người Chạy

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 365: Một người chạy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Vừa mới dứt lời, vậy thì Hồ Thác lại chọc một thương tới, Cầu Tử lúc này rất cuộc không chống đỡ được, dưới tình thế cấp bách, cũng không suy nghĩ gì nhiều nữa, xoay người một cái, từ trên lưng ngựa ngã xuống đất.

Đồng thời, một loạt tên nổ phóng tới, vừa lúc để hấn tránh thoát, Cầu Tử vốn tưởng rằng, lần này người Đẳng Hạng kia nên bị bắn chết rồi, lại không nghĩ tới, Hồ Thác bỗng nhiên xoay người một cái, cả người giấu ở dưới bụng ngựa, những tên nổ đánh kia về phía sau hấn, bắn chết bốn gã kỵ binh Đẳng Hạng, lại có ba gã quân Tổng bị ngộ thương.

Một điểm hàn tinh thẳng đến trước mặt mình, tại thời khắc này, Cầu Tử phát hiện, tâm thần mình đều nứt ra, miệng hét: "Cứu ta "

"Đương!"

Đồng Khuê ở bên cạnh đuổi một thương ra, đầu thương của hấn và bốn năm đầu thương đồng thời đâm về hướng Hồ Thác, làm Hồ Thác không có cơ hội giết Cầu Tử.

"Đầu lĩnh, không sao chứ?" Cánh tay Đồng Khuê đưa ra, kéo Cầu Tử té trên mặt đất lên, Cầu Tử lúc này mới hồi phục tinh thần, hấn phát hiện trong đũng quần mình giống như hơi ướt ướt.

Hấn lại đứng lên lần nữa, bấp chân còn có chút phát run, nhưng Cầu Tử không muốn làm cho người khác nhìn thấy mình khấn trương, cũng không muốn để cho người khác nhìn thấy mình ướt đũng quần, hấn cầm lấy cái câu liêm thương, đâm một thương về hướng đuôi ngựa một kỵ binh Đẳng Hạng, quát: "Ta không sao, bà nội, lão tử giết sạch bọn hấn!"

Một thương này câu vô cùng chuẩn, chiến mã kỵ binh Đẳng Hạng kia HSI...I...I... một tiếng, té trên mặt đất, Cầu Tử từ sau lưng hấn đâm tới một thương, quát: "Giết!"

"PHỐC!"

Đầu thương nhập vào cơ thể, người nọ bị hấn ghim trên mặt đất.

Hồ Thác xem rất rõ ràng, mười người này, đều là huynh đệ tốt nhất của hấn, ánh mắt của hấn như muốn rách tả tơi, miệng hô: "Huynh đệ!"

Người Đẳng Hạng kia té trên mặt đất, vẫn chưa tắt thở, hấn nhổ ra đao bên hông mình ra, chém một đao trở lại, Cầu Tử không nghĩ tới người này rõ ràng còn có thể xuất đao, không kịp đề phòng phía, dưới đuôi bị chặt một miếng thịt, đau nhức đến mức hấn mở miệng gọi oa oa.

"Đại ca, đi mau!" Người nọ từ trên mặt đất bò lên, điên cuồng múa dao bầu trong tay mình.

"Giết hấn, giết hấn cho ta!" Đồng Khuê mang theo bốn năm người đồng thời đánh tới, vài thanh trường thương cùng một chỗ cắm vào thân thể người nọ.

Hồ Thác ra sức xông về phía trước, tiếc rằng, tuy kỹ thuật cưỡi ngựa của những quân Tổng này không tinh xảo, nhưng tác chiến dũng cảm không kém bọn hấn chút nào, mười một kỵ binh dũng sĩ tuy giết chết gần ba mươi quân Tổng, nhưng chính bọn hấn cũng chỉ còn lại có bốn người.

Đám quân Tổng này vẫn còn đang chém giết, xa xa, binh mã Tổng triều đã vây quanh tới, nếu như không thể nhanh giết ra ngoài, khả năng chính mình sẽ không ra được, trong lòng Hồ Thác rất là sốt ruột.

Vừa lúc đó, từ phía sau tường viện, bỗng nhiên phóng tới một mảnh mưa tên, tiểu đội Cầu Tử tại lúc bất ngờ không đề phòng, có hơn ba mươi người trúng tên ngã xuống đất, đội hình lập tức không ngay ngắn.

Hồ Thác thừa cơ hội này, liên tục chém ba gã quân Tổng trở mình, mang theo ba người còn lại, xông ra khỏi vòng vây của Cầu Tử.

Tuy Cầu Tử sốt ruột, nhưng cũng chỉ có thể nhìn hấn rời đi, phá tan cái vòng tròn luẩn quẩn này, tại trước khi những phương trận quân Tổng khác còn chưa đuổi đến, những quân Tổng rải rác kia căn bản không ngăn được bọn hấn xung phong liều chết, Hồ Thác rất nhanh liền giết đến dưới cửa thành.

Chỉ cần giết ra khỏi cửa thành, bọn hấn liền an toàn.

Vừa lúc đó, bên cạnh bỗng nhiên có một đội nhân mã chạy xéo ra, đầu lĩnh một thành viên quân Tống tay cầm trường thương, không nói chuyện, liền đâm tới một thương.

Hồ Thác kinh hãi, từ tư thế đối phương ra thương, hấn liền nhìn ra, người này tuyệt đối là hảo thủ.

Hấn giơ thương, đẩy một thương Dương Văn Quảng công tới ra, nhưng vừa vịn ngăn được phát đâm đầu tiên, Dương Văn Quảng đã đâm thương thứ hai tới.

"Hảo công phu, như vậy thì càng không thể thả người đi!"

Lần này Hồ Thác không có cách nào chống đỡ rồi, đành dựa vào tinh cưỡi ngựa xảo thuật của chính mình, xoay người né tránh chỗ hiểm, bên hông lại bị trường thương xé rách, lộ ra miệng vết thương đầm đìa máu.

Hấn phóng ngựa lui hai bước, hai người Đẳng Hạng bên cạnh lập tức đánh về hướng Dương Văn Quảng, hô: "Đại ca, đi mau!"

Hồ Thác biết mình không đi được, cái miệng vết thương này tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng nó sẽ làm cho mình không ngừng chảy máu, như nếu đối phương truy kích mà nói, chính mình không có khả năng còn sống đến quân doanh.

Hấn cầm lấy lệnh bài Dã Lợi thị treo bên cạnh ngựa, ném cho một người Đẳng Hạng bên cạnh, nói: "Người đi nhanh!"

Người Đẳng Hạng kia sửng sốt một chút, nói: "Đại ca!"

Hồ Thác đã đánh về phía Dương Văn Quảng: "Đi!"

Người nọ cắn răng một cái, chạy vội ra khỏi thành.

Đang sau, một đội quân Tống thấy không đuổi kịp, Đô đầu hô to một tiếng: "Bắn bắn chết hấn cho ta!"

Hơn mười chi tên nổ phóng theo bóng lưng người nọ, cũng chỉ có một chi đâm vào phía sau lưng người nọ, thân hình tên kia lay động một chút, vẫn lại chịu đựng, không té xuống.

Sau khi Hồ Thác nhìn thấy, thở dài một hơi, lúc này, hai người khác đều bị quân Tống giết chết, chỉ còn một mình hấn.

Hấn nhìn Dương Văn Quảng, Dương Văn Quảng cũng nhìn hấn.

Trong ánh mắt Hồ Thác lộ ra một tia khinh bỉ, nhổ một bãi nước miếng mang theo máu lên trên mặt đất, nói: "Tổng heo!"

Sau khi nói xong, hấn rút dao bầu bên hông ra, đặt tại cổ mình, xoay một vòng.

Dương Văn Quảng rất là tức giận, không ngờ người này sắp chết còn chửi mình một câu.

Đô đầu chạy đến trước mặt Dương Văn Quảng, nói: "Tiểu Hầu gia, một người chạy trốn, hiện tại ta sẽ đuổi theo!"

Dương Văn Quảng cười một chút, nói: "Không cần, cứ để cho hấn đi đi, vây đại viện lại cho ta!"

Gia tướng Dã Lợi gia trên tường viện thập phần hưng phấn, những gia đình kia cũng đều cảm giác tinh thần phấn chấn, có người phá vòng vây đi ra ngoài rồi, bọn hấn sẽ có hi vọng, hiện tại bọn hấn phải làm, chính là thủ vững.

Gia tướng chạy vài bước trở lại bên trong, vừa mới đẩy cửa ra, Dã Lợi thị cùng Bất Giấu thị hai người đồng thời hỏi: "Như thế nào?"

Trên mặt gia tướng vui vẻ, nói: "Hồi bẩm phu nhân, hồi bẩm Vương phi, tuy Hồ Thác tướng quân chết trận, nhưng chúng ta có một người chạy ra được rồi!"

Dã Lợi thị thở một hơi thật dài, nói: "Tốt, tốt, một người đi ra ngoài là tốt rồi."

Bên ngoài truyền đến thanh âm quân Tổng hò hét, Dã Lợi thị vội vàng nói: "Bảo vệ tốt cửa lớn, vạn lần không thể để cho quân Tổng tiến đến, chỉ cần kiên trì đến hừng đông, viện quân sẽ đến!"

Những gia đình kia tác chiến cực kỳ dũng cảm, mấy lần đánh nát bảy thế công của quân Tổng, đợi cho đến nửa đêm, song phương đã đốt bó đuốc tái chiến.

Đảng Hạng kỳ sĩ tinh thần héo hon rớt cục cũng đi tới trước cửa quân doanh, phần lớn binh sĩ trong quân doanh đã thiếp đi, chỉ có hai người trước cửa trạm gác, vừa muốn tán gẫu, vừa ngáp.

Thanh âm móng ngựa kinh động bọn hắn, hai người vội vàng giơ trường thương trong tay lên ngăn thốt khỏi mã phóng tới quân doanh lại, hỏi: "Người nào?"

Người nọ từ trên lưng ngựa ngã xuống đất, nói: "Nhanh, nhanh xuất binh đi cứu Vương phi".

Ở bên trong Mễ thành, chiến đấu một mực đánh tới bình minh, Dã Lợi thị quả thật không tệ, Dương Văn Quảng muốn thử xem có thể trước khi Trần Nguyên đến, thu Mỹ Nhân Ngư này vào trong lưới hay không, công kích cũng rất ra sức.

Nhưng những gia đình kia được ủng hộ, tác chiến rất hăng máu, có mấy quân Tổng đã mở cửa lớn ra, lại bị bọn hắn đẩy trở lại.

Bên người Dã Lợi thị còn có vệ đội một trăm người, tuy tổn thất mười người có thể đánh nhất, nhưng những người khác vẫn có đầy đủ năng lực đảm nhiệm lúc nguy cấp, ở đâu căng thẳng, bọn hắn liền hiện ra ở nơi đó.

Mất thấy thời gian đi qua từng chút một, Dương Văn Quảng biết, tại trước khi Trần Nguyên đến, mình khó có thể cho hắn một món quà mừng rỡ.

Chỉ là, hắn không phải là một người nhẹ nhàng buông tha, chỉ cần viện quân đối phương còn chưa đến, hắn liền tiếp tục cố gắng, hắn nhận ra tiền đặt cược hoàn toàn đáng giá, chỉ cần có thể bắt lấy Dã Lợi thị, đánh như thế nào cũng được.

379. Chương 366: Cầm Dao Dọa

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 366: Cầm dao dọa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Một vòng trùng kích vừa rồi đã phá vỡ cửa lớn, nếu lại xông, lên lần nữa, nói không chừng người Đảng Hạng sẽ không gánh chịu được nữa.

"Cẩu tử, ở chỗ kia!" Dương Văn Quảng hô.

Tiểu đội Cẩu Tử hiện tại đã là một chi đội ngũ có thể nhất đánh trong cả quân đội, bởi vì danh tự Đô đầu bọn họ, ở trong quân đội, chi tiểu đội này bây giờ đã nhận được một cái danh tự rất trang nhã, gọi "cẩn người cẩu".

Binh sĩ tiểu đội Cẩu Tử nghe xong cũng không có chút không khoái nào, loại danh xưng này là khẳng định của người khác đối với bọn họ.

Mới vừa rồi, bị những người kia xông lên, tăng thêm một vòng mưa tên bắn đến, thương vong thảm trọng, cho nên, từ lúc bắt đầu đánh đại viện Dã Lợi gia, Dương Văn Quảng không để cho bọn họ xông lên.

Nhưng hiện tại, Dương Văn Quảng muốn để cho bọn họ xông lên một lần.

Cẩu Tử khập khiễng chạy tới, nói: "Tiểu Hầu gia, ở chỗ này đây, cẩu ở chỗ này đây!"

Dương Văn Quảng cười một chút, hỏi: “Chân thế nào? Để cho người xông lên lần nữa, có thể tiến hành không? Có thể cản khối thịt này xuống cho ta không?”

Cầu Tử gật đầu, nói: “Một lần nữa cho ta hai mươi huynh đệ, ta nhất định sẽ đánh rớt xuống!”

Dương Văn Quảng thuận tay chỉ Cao Ngênh Hỉ đang từ bên cạnh mình đi qua, hỏi: “Huynh đệ, trên tay người có bao nhiêu người?”

Cao Ngênh Hỉ bây giờ là Ngu hầu, có thể dẫn theo mười người, hắn quay đầu lại, nhìn thoáng qua nhân mã của mình, nói: “Có thể đánh là còn bảy người, có một huynh đệ bị thương rất nặng, không nhúc nhích được.”

Dương Văn Quảng gật đầu, nói: “Tốt, hiện tại người đi theo Cầu Tử Đô đầu, ta lại đưa chút ít thân binh cho người, cho người hai mươi người, cản khối thịt này xuống cho ta!”

Cầu Tử lên tiếng: “Tuân mệnh!”

Nói xong, trong chớp mắt liền chạy về, nói: “Các huynh đệ, tất cả đứng lên làm việc!”

Đạo Chiếm nhìn cánh tay trúng tên của mình một chút, sau đó thấp giọng mắng một câu: “Con mẹ nó!”

Tên nổ như mưa một lần nữa bắn tới hướng đầu tường kia, ngăn chặn cung tiễn thủ người Đãng Hạng, làm cho bọn họ vô pháp ngẩng đầu, Cầu Tử mang theo hơn tám mươi người, phía trước giơ tấm chắn, đằng sau nhìn bờ móng người ở phía trước, cúi đầu hướng cửa lớn vừa bị đánh vỡ vọt tới.

Bọn hắn căn bản không ngẩng đầu lên nhìn đường, cứ đi theo người phía trước chạy là được, một bên chạy một bên kêu to: “Giết, giết!”

Trong đại viện, gia tướng đang tổ chức nhân thủ, muốn bổ sung cánh cửa vừa rồi bị làm hỏng, lại không nghĩ tới quân Tổng nhanh như vậy lại phát động công kích.

Hắn vội vàng ngừng lại, quát: “Bắn tên, bắn tên, không phải sợ chết!”

Những người Đãng Hạng kia lập tức đưa đầu ra ngoài, có ít người có thể bắn được một mũi tên, có ít người lại vừa vịn bị quân Tổng bắn chết, từ đầu tường ngã xuống.

Mũi tên lông vũ kia nện ở trên tấm chắn, lại làm cho cánh tay Cao Ngênh Hỉ cảm giác được từng trận đau nhức, chỉ là, đây là vấn đề nhỏ, làm cho hắn cảm giác được phiền toái, chính là Cầu Tử đi theo phía sau hắn quá chậm.

Quân Tổng dùng loại tấm chắn này rất rắn chắc, chính là bởi vì rắn chắc, cho nên có chút nặng.

Thời điểm xung phong, lại phải lập tức xông lên, như vậy mới có thể bảo toàn mình và đồng đội sau lưng an toàn, Cầu Tử đi quá chậm, cái này lại làm cho hắn cảm giác cánh tay vốn đau nhức có chút chống đỡ không nổi sức nặng tấm chắn này.

“Cầu Đô đầu, người có thể nhanh lên hay không?”

“Ta bị thương, không mau được!”

Cao Ngênh Hỉ không nói cái gì nữa, đầu tiếp tục hướng về phía trước, rất nhanh, hắn cảm giác được có đồ vật gì đó chặn trước mặt mình, lập tức khê ngẩng đầu lên nhìn một chút, chỉ thấy đã giết đến cửa ra vào, người Đãng Hạng ở chỗ này chồng chất một đống vật lẫn lộn, phải thanh trừ những thứ này mới có thể giết vào trong đại viện.

Cầu Tử cũng nhìn thấy, la lớn: “Tấm chắn, tấm chắn!”

Binh nâng tấm chắn phía trước vội vàng cử động tấm chắn cao cao lên trên đầu, người phía sau đuổi trường thương ra, đâm loạn một hồi về hướng đồng lẫn lộn kia, nhưng nghe được một hồi động tĩnh “răng rắc”, Cao Ngênh Hỉ nhìn nhìn, cảm thấy không khác gì, một cước đá lên, đồng kia vật lẫn lộn lập tức rơi tán loạn trên mặt đất.

“Giết đi vào thôi!” Cầu Tử dùng giọng nam khàn khàn la lớn, Cao Ngênh Hỉ đẩy tấm chắn dịch ra, rút đao, cả người thông qua lỗ hổng kia, loáng đi vào.

Một cây trường thương đâm tới thân thể hắn, bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, không đâm đến hắn, quân Tống đi theo hắn vào lại bị một thương đâm vào bên hông.

Quân Tống kia kêu thảm một tiếng, cánh tay bắt lấy cây thương kia, cả người tiến lên hướng người đánh lên.

Thương đâm vào bên hông hắn bị mạnh mẽ rút về, một đoạn ruột bị kéo theo ra, đầu thương kia đầy màu huyết hồng, treo thêm một chút thịt nát.

Cao Ngênh Hỉ tận lực vọt tới phía trước, bốn năm trường thương cùng đâm đến hướng hắn.

Hắn vội vàng đem tấm chắn chắn ở trước ngực, bảo vệ chỗ hiểm, cũng không quản có thể tránh thoát vài thương này hay không, hét lớn một tiếng, cả người mang theo lá chắn đánh về phía người Đổng Hạng.

Cầu tử và nguyên một đám người xông vào bên trong, ngoài miệng hô: “Đều đi vào, đi vào!”

Ngay từ đầu, mấy quân Tống xông tới chỉ có hai người còn sống, còn lại toàn bộ đều bị người Đổng Hạng mai phục tại bên cạnh giết chết.

Nhưng quân Tống dừng mãi xông vào càng ngày càng nhiều, cái lỗ hổng này cũng không ngừng bị mở rộng, mặc dù người nhà này cố gắng đuổi kẻ xâm nhập đi ra, nhưng đám “cản người cầu” này thật sự thật lợi hại, mấy lần cố gắng, cũng chỉ là bỏ ra rất nhiều tánh mạng người Đổng Hạng, đối thủ vẫn đang chậm rãi tiến lên.

Người nhà này biết rõ, một khi bị đối phương đánh ra đủ không gian, quân Tống đằng sau xông vào một loạt, vậy thì Dã Lợi gia xong rồi, Vương phi cũng xong rồi.

Hắn thả ra tín hiệu cầu viện lần nữa, đội ngũ thân binh Dã Lợi thị lại chạy tới.

Dương Văn Quảng ở trên một chỗ nhà cao tầng bên ngoài thấy rõ, lòng mảy mảy chú ý nhìn cùng một chỗ, những người này lại tới nữa, huynh đệ trong đại viện có thể trụ được sao?

Đạo Chiếm đối mặt với công kích một đao nhanh hơn một đao của đám người Đổng Hạng, thậm chí xuất cơ hội xuất thương cũng không có, vừa mới bắt đầu, hắn còn có thể đánh trả vài cái, nhưng hiện tại, cơ hồ chính là bị đánh, hắn lui về phía sau một chút, nói: “Giúp ta, người đâu, tới giúp ta!”

Đang khi nói chuyện trên cánh tay lại bị đánh một đao, Đạo Chiếm bị đánh đến nóng nảy, hô hồi lâu mới có một huynh đệ đến hỗ trợ, lại bị một thương giết chết, Đạo Chiếm nhìn ra, người nọ là bị đầu lĩnh của những người này giết chết.

Trong lòng của hắn rất là tức giận, vì cái gì hắn hết lần này tới lần khác lại tìm tới chính mình vậy? Vẹn khí thật sự không tốt.

Mất thấy một người nữa bị người nọ bức đến bên tường, không còn đường lui nữa rồi, Đạo Chiếm càng hung ác, nói: “Lão tử liều mạng với ngươi!”

Nói xong, cũng không quản đối thủ lại bổ một đao về phía chính mình, trở tay đâm một thương tới, khoe miệng người Đổng Hạng nổi lên một tia cười lạnh, thân ảnh lóe lên, tránh thoát một thương này, đồng thời chém một đao tới, tốc độ không giảm xuống chút nào, chém đúng đỉnh đầu Đạo Chiếm.

Đầu óc Đạo Chiếm trống rỗng.

Vừa lúc đó, bên cạnh có một tiếng rống to, chỉ thấy một người nghiêng mình xông lại, ôm cổ người Đổng Hạng kia, hai bóng người cùng nhau té lăn trên đất.

“Giết hắn!”

Đạo Chiếm lập tức nhắc thương xông tới lần nữa, đâm tới hướng địch nhân đã bị ôm lấy.

Nhát thương đâm vào trên đùi người nọ, người nọ cũng là ngoan độc, rõ ràng có thể nhịn được đau nhức kịch liệt, khuỷu tay đánh một cái về hướng Cầu Tử đang ôm lấy hắn.

Cầu Tử bị đánh phun ra một ngụm máu tươi, kinh đạo hai tay buông lỏng, bị người nọ giã ra ngoài.

Cầu Tử muốn đứng lên tiếp tục đánh qua, nhưng chân của hắn tổn thương quá nặng, tốc độ đứng lên thật sự quá chậm, chờ hắn khởi động được lưng áo, bỗng nhiên cảm giác trên cổ của mình có một cảm giác mát lạnh, hắn cảm thấy cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên, người Đẳng Hạng đã lấy đao, cầm trong tay, đao liền gác ở trên cổ hắn.

Bờ môi Cầu Tử trong nháy mắt này liền biến sắc, Đạo Chiếm bên cạnh đang gấp gáp xông lại, người Đẳng Hạng cười một chút, mạnh mẽ kéo động đao trong tay.

Một cổ máu tươi từ cổ Cầu Tử phun ra, cả người hắn ngã gục xuống mặt đất.

“Đồ đầu!”

“Cầu Đồ đầu!”

Đạo Chiếm giận dữ, một thương đâm đến hướng người Đẳng Hạng, tên kia lắc mình một cái tránh khỏi, Đồng Khuê bên cạnh cũng vọt lên, hai người cùng xông đến đánh người nọ, trên đùi người nọ có thương tích, dưới tình huống hai người vây công, vậy mà vẫn không chiếm được nửa điểm tiện nghi.

Trong đại viện, tuy Cầu Tử chết rồi, nhưng người tiểu đội Cầu Tử vẫn còn tiếp tục chiến đấu, bọn hắn có lẽ là còn hơn bốn mươi người, đội dập tắt lửa người Đẳng Hạng lần này cũng không có thể kịp thời diệt hết ngọn lửa xuống, mắt thấy đại đội quân Tổng bên ngoài đã chuẩn bị xung phong, trong tâm những người Đẳng Hạng này lo lắng vạn phần.

Vừa lúc đó, người Đẳng Hạng bỗng nhiên trông thấy phía sau mình có một loạt bó đuốc sáng lên, trung ương bó đuốc, Dã Lợi thị một thân trang phục Vương phi đứng ở nơi đó, trong tay mang theo một thanh đoản đao cong cong.

“Các vị dũng sĩ, trời sắp sáng rồi, viện quân của chúng ta sắp đến, các người lập tức liền trở thành người thắng, cái này đối với các người mà nói, là một khắc vô cùng vinh quang, bởi vì lần này các người không phải là bảo vệ Dã Lợi gia tộc, cũng không phải bảo vệ đại tiểu thư Dã Lợi gia.

Các người bảo vệ, chính là Đẳng Hạng Vương phi, giữ gìn, là tôn nghiêm cả Đẳng Hạng, hiện tại trong tay ta cầm một cây đao, ta sẽ tuyệt đối không còn sống rơi vào trong tay bọn người Tổng nhu nhược này, bởi vì đó là vũ nhục đối với Đại vương, các dũng sĩ, đuổi những người Tổng này đi ra, thời điểm những người kia bên ngoài nhảy vào đây, chính là thời điểm ta tự vận, có thể cứu ta, chỉ có các người, dũng sĩ Dã Lợi gia!”

Những gia đình kia trong nháy mắt liền bộc phát ra dũng khí khiến cho Dương Văn Quảng đứng ở bên ngoài cảm thấy giật mình, tín hiệu của hắn còn chưa phát ra, đã nhìn thấy rất nhiều quân Tổng ngã xuống.

Dương Văn Quảng tức giận mắng một tiếng, lại cũng không thể tránh được mà nói: “Rút lui, để cho bọn họ rút khỏi đó!”

Đi vào hơn tám mươi, chỉ rút ra hai mươi bốn.

Lúc này đây, quân Tổng tổn thất tương đối thảm trọng, Dương Văn Quảng nhìn hai mươi bốn quân Tổng trên thân người mang đầy vết thương này, một câu cũng không nói được.

Không phải là quyết định của mình sai rồi? Nếu như mình an an ổn ổn chờ Trần Nguyên đến, bọn hắn cũng không cần chết, ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, đã lập tức bị Dương Văn Quảng bỏ đi.

Mộc Quế Anh nói qua với hắn, trên chiến trường, quý giá nhất là tánh mạng binh sĩ, không đáng tiền nhất, cũng là tánh mạng binh sĩ, làm một người tướng quân, mặc kệ trận chiến trước kia đánh thế nào, cũng không phải suy nghĩ nữa.

Chức trách tướng quân là chiến tranh, chức trách binh sĩ chính là chém giết, chỉ cần là vì thắng lợi, cho dù là còn phải tiếp tục hi sinh cũng sẽ không đáng tiếc.

Dương Văn Quảng vỗ vỗ bả vai Đạo Chiếm, nói một câu: “Nghỉ ngơi thật tốt.”

Vành mắt Đạo Chiếm đỏ lên, nhìn Dương Văn Quảng định rời đi, hắn bỗng nhiên quỳ xuống, nói: “Tiểu Hầu gia, xin hãy đánh lần nữa, thi thể Cầu Tử Đồ đầu còn ở bên trong đó!”

Hơn hai mươi hán tử vừa rồi, thân thể đầy máu tươi, đều từ chém giết đi ra, lúc này đồng thời khóc ồ lên: “Tiểu Hầu gia, cầu người đánh lại lần nữa!”

Dương Văn Quảng cắn chặt hàm răng: “Nghĩ ngợi thật tốt, ta nhớ được thù này.”

Dương Văn Quảng không thể lại đánh, không phải hắn không nắm chắc chiến thắng đối thủ, vừa rồi hắn hoàn toàn có thể xông vào, cho dù hiện tại, viện quân đến rồi, binh lực mình mang cũng có thể giữ lấy ưu thế, làm cho hắn lựa chọn lùi bước, là do trong tay Dã Lợi thị cầm một cây đao, cây đao kia có lẽ không thể làm bị thương mình, nhưng thật sự đủ để cho nữ nhân kia tự sát.

Hắn không muốn một thi thể Vương phi.

Binh sĩ trong quân doanh chạy đi tiếp viện rất nhanh liền đến, Dương Văn Quảng phái quân đội ra, công kích một đám Đẳng Hạng binh sĩ tiếp viện ở cửa thành, một lúc sau, liền giả ra bộ dạng như không địch lại, lui xuống.

Hiện tại hắn đã biết rõ rồi, chiến tranh chính mình mạnh hơn so với Trần Nguyên, nhưng đoán tâm tư như thế nào, Trần Nguyên mạnh hơn nhiều so với chính mình, chỉ có nghĩ biện pháp dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, bắt được nữ nhân kia, mới là phương án chính xác nhất trong hành động lần này.

Hai đám địch nhân hội hợp đến cùng một chỗ, thời điểm đó, những gia đình cùng vệ đội Dã Lợi thị kia vẫn chưa tới ba trăm người, mà bốn trăm quân đội tiếp viện, cũng bị Dương Văn Quảng xử lý hơn một trăm, nhập vào cùng một chỗ, chỉ là 500 người.

Người dẫn đầu quân đội thấy Dã Lợi thị, vội vàng quỳ xuống hành lễ, rất là sợ hãi nói: “Mặt tướng Mộ Dung Tạo Thông bái kiến Vương phi, mặt tướng hộ vệ không chu toàn, khiến kẻ trộm quấy nhiễu Vương phi, thật sự tội đáng chết vạn lần!”

Dã Lợi thị nhìn thấy quân chính quy, trong lòng cuối cùng cũng yên ổn một chút: “Mộ Dung tướng quân, xin hãy đứng lên, những quân Tổng này sớm có dự mưu, chưa nói tới cái gì hộ vệ không chu toàn, chỉ là, kẻ tiếp chúng ta nên làm như thế nào, trong lòng tướng quân có chủ ý chưa?”

Mộ Dung Tạo Thông kia nói: “Hồi bẩm Vương phi, lúc mặt tướng xông vào đã lưu tâm xem qua, những quân Tổng này dĩ nhiên mỗi một không chịu nổi, nhân số cũng chỉ có bảy tám trăm người, không đủ gây sợ.”

Dã Lợi thị nhìn hắn một cái, hỏi: “Tướng quân ý tứ là chúng ta có thể đánh ra sao?”

Mộ Dung Tạo Thông biết mình chưa nói rõ ràng, nếu như hắn chỉ mang theo vài trăm người, đương nhiên dám đo sức cùng quân Tổng một tấc, nhưng hiện tại nhiều hơn một Vương phi, hắn phải cân nhắc, chính là vấn đề về an toàn, vì vậy lập tức giải thích:

“Vương phi hiểu lầm rồi, lúc mặt tướng đến, đã phái người đi thông báo Bất Giấu tướng quân sắp chạy đến, lại để cho hắn nhanh hơn độ, chắc hắn lập tức liền đã tới rồi, chúng ta hoàn toàn có thể sống ở chỗ này, quân Tổng tuyệt đối không đánh vào, đợi cho nhân mã Bất Giấu tướng quân vừa đến, sẽ đến phiên chúng ta đi đánh những quân Tổng kia!”

Dã Lợi thị cũng nghĩ như vậy, nghe cách nghĩ tướng quân này cũng giống như mình, khóe miệng của nàng cười một chút, nói: “Tốt, liền y theo lời tướng quân nói, gia đình trong phủ giao cho tướng quân chỉ huy.”

Mộ Dung Tạo Thông quỳ lạy lần nữa, nói: “Mặt tướng tất nhiên không phụ Vương phi phó thác!”

Nhân số song phương thượng mặc dù có chênh lệch vài trăm người, nhưng Mộ Dung Tạo Thông có địa hình để dựa vào, cho nên hắn có mười phần nắm chắc.

Mà quân Tổng phẳng phất cũng biết tình huống không ổn, công kích không mạnh mẽ lắm, hơn nữa, từ phía sau quân trận quân Tổng di động có thể thấy được, bọn hắn giống như là đang chuẩn bị lui lại.

Người trong nhà này mừng rỡ, quay đầu nói với Mộ Dung Tạo Thông: “Mộ Dung tướng quân, quân Tổng đã chuẩn bị đi, chúng ta có thể đuổi theo hay không?”

Mộ Dung Tạo Thông cũng nhìn ra tình huống này, rất khách khí nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc, đầu tiên chúng ta phải cam Vương phi an toàn mới được, phòng ngừa trúng gian kế của người Tổng.”

380. Chương 367: Muội Muội Của Ta

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 367: Muội muội của ta

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Gia tướng nghe xong, chấp nhận sâu: “Ừm, tướng quân nói có lý, có lẽ là ổn trọng một ít thì tốt hơn.”

Mộ Dung Tạo Thông suy nghĩ một chút, lại nói: “Như vậy đi, ta bảo các huynh đệ tùy thời chuẩn bị sẵn sàng, một khi Bất Giấu tướng quân vào thành, chúng ta lập tức giết ra ngoài, cho những này quân Tổng một điểm nhan sắc nhìn xem!”

Thời điểm đang nói, bỗng nhiên nghe thấy một hồi tiếng kêu từ phương hướng cửa thành truyền đến, hai người tập trung nhìn vào, chỉ thấy quân Tổng cửa thành hỗn loạn một hồi, một đội kỵ binh Đẳng Hạng vọt tiến đến, những người này cũng không để ý chém giết, phá tan chặn đường quân Tổng, liền chạy đến tòa nhà Dã Lợi gia.

Đâu còn người nào khác? Mộ Dung Tạo Thông cùng hai người gia tướng mừng rỡ, đồng thời nói: “Đích thị là Bất Giấu tướng quân đến rồi!”

Gia tướng lập tức nói: “Tướng quân, người ở nơi này trông coi, ta đi thông báo cho phu nhân.”

Mộ Dung Tạo Thông cười ha ha một tiếng, nói: “Không cần trông, hiện tại quân Tổng đã tan tác, đúng là thời điểm giết địch, đợi sau khi Bất Giấu tướng quân đi vào, mặt tướng sẽ đi ra ngoài giết sạch những người Tổng này!”

Gia tướng nhà này cũng cười một tiếng, không phản bác, trong mắt hẩn, hiện tại xác thực có thể ra ngoài, đuổi theo giết chết những người Tổng này.

Gia tướng một đường chạy vào bên trong, còn chưa tới cửa ra vào, liền cao giọng hô: “Phu nhân, phu nhân, Bất Giấu tướng quân đến rồi!”

Người trong nhà nghe xong lời này, lập tức đều nở nụ cười, Dã Lợi thị rốt cục cũng thở dài một hơi, cả người thoáng một tý ngồi lên trên mặt ghế, móc khăn tay ra lau mồ hôi trên trán, thì thào nói một câu: “Cuối cùng cũng đến.”

Bất Giấu thị cao hứng mà đứng lên, nói: “Mau mời ca ca ta tiến đến!”

Dã Lợi thị vọt lên, nói: “Người lập tức tới rồi, đã giết quân Tổng phá cửa thành, Mộ Dung tướng quân đến cửa ra vào đợi trước, ta chạy về thông báo một tiếng cùng Vương phi và phu nhân.”

Bất Giấu thị bật cười, nói: “Ha ha, thật tốt quá, ca ca đến, sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa!”

Lúc này Dã Lợi thị mới phát hiện, quần áo sau lưng mình đã sớm thấm đầy mồ hôi, nàng chậm rãi đứng lên, nàng biết rõ, mặc kệ tại tình huống thế nào, chính mình phải giữ gìn hình tượng một Vương phi, nói: “Chị dâu không cần phải khẩn trương như vậy, chắc hẳn chuyện thứ nhất sau khi Bất Giấu tướng quân vào thành, cũng là đến thăm người?”

Vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài có người hô: “Muội muội, muội muội của ta, muội muội tốt ở nơi nào?”

Nghe xong tiếng la như vậy, Dã Lợi thị che miệng lại, nụ cười nói: “Chị dâu, Bất Giấu tướng quân ở trong nhà cũng hô người như vậy sao?”

Nàng chợt phát hiện, sắc mặt Bất Giấu thị có chút mê mang, giống như có chuyện gì phức tạp làm nàng không nghĩ ra, Bất Giấu thị đương nhiên mê mang, cái thanh âm này rõ ràng không phải của Bất Giấu Nhĩ Bàng.

Dã Lợi thị sững sốt một chút, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cửa lớn đã bị người đẩy ra, Trần Nguyên cất bước đi đến, hỏi: “Vị nào là muội muội ta?”

Sắc mặt Dã Lợi thị biến đổi, quát: “Người là ai?”

Dã Lợi thị lúc này còn chưa kịp phản ứng, nhìn Trần Nguyên một thân trang phục tướng quân Đẳng Hạng, không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng thân binh kia phản ứng lại cực nhanh, rất nhiều người trong bọn họ đều đã gặp Bất Giấu Nhĩ Bàng.

“Bảo vệ Vương phi!”

Nói xong, liền dựa vào hướng Dã Lợi thị, Trần Nguyên mỉm cười, vung tay lên, Hô Diên Bình vung đòn gánh đi lên, bọn người Tô Đồ, Thiết An Ha Mã Thai cũng là xông lên trước, đảo mắt một cái, đã đè toàn bộ mười hộ vệ còn thừa lại lên trên mặt đất.

Dã Lợi thị muốn rút đoản đao ra tự sát, lại bị Hô Diên Bình đoạt lấy.

Dã Lợi thị ngay cả quyền lợi tự sát cũng đều bị tước đoạt rồi, nàng ngơ ngác sững sốt một hồi, lập tức khôi phục bình tĩnh, ánh mắt thanh tịnh nhìn Trần Nguyên: “Người rốt cuộc là người nào?”

Trần Nguyên đã từ phản ứng của những hộ vệ này đoán được thân phận của nàng, đi lên phía trước một bước, ôm quyền hành lễ, nói: “Mặt tướng Đại Tổng Đô Chỉ Huy Sứ Trần Thế Mỹ, bái kiến bà chị Vương phi!”

Dã Lợi thị cười một tít, nói: “Người chính là Trần Thế Mỹ? Ta nghe Đại vương nói về người, nói người rất có bản sự.”

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: “Đâu có đâu có, điểm ấy bản sự của tại hạ sao có thể khoe khoang tại trước mặt Nguyên Hạo huynh, lúc Nguyên Hạo huynh ở nhà, tại hạ là không dám đến thăm, nhưng đối với bà chị, lại là vô cùng ngưỡng mộ, cho nên, chỉ có thể thừa dịp Nguyên Hạo huynh không ở nhà, đến gặp mặt chào hỏi một chút.”

Khóe miệng Dã Lợi thị hiện lên một tia cười nhạt, hỏi: “Cái này chính là thủ đoạn quân tử của người Tổng các người sao?”

Trần Nguyên nhẹ nhàng đưa tay xuống, nói: “Sai, đây là đang một điểm bản sự nhỏ của tiểu nhân, tuyệt đối không phải thủ đoạn quân tử người Tổng, bà chị đã nghe Nguyên Hạo huynh nói về ta, tự nhiên biết rõ ta không phải là quân tử.”

Dã Lợi thị hỏi một câu mấu chốt nhất: “Người muốn thế nào?”

Trần Nguyên nhìn nàng, lại đi lên phía trước một bước, nói: “Cái này sao, tiểu đệ còn chưa nghĩ ra, chỉ là, thật vất vả mới có thể nhìn thấy bà chị, nếu như không từ từ chiêu đãi một tít, ta sợ ngày sau Nguyên Hạo huynh sẽ trách tội ta.”

Nói tới chỗ này, hắn xoay người một cái, nói: “Người đâu, cột dây thừng cho Vương phi, bắt đầu từ hiện tại, Vương phi ăn hay uống, đều do chúng ta hầu hạ!”

Hô Diên Bình tự thân động thủ, trói Dã Lợi thị lại, hắn là người xuất thân giang hồ, rất có một bộ thủ pháp trói người, dây thừng đơn giản quấn mấy vòng, lúc sau, toàn thân Dã Lợi thị, ngoại trừ miệng, địa phương khác liền vô pháp nhúc nhích.

Trần Nguyên lại nhìn Bất Giấu thị sắc mặt đã tái nhợt ở một bên, mặc dù lúc này Bất Giấu thị trải qua một đêm kinh hãi, mặt mày đã không có ngăn nắp ngày xưa, nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ xinh đẹp, có một loại sức hấp dẫn của người thành thực.

Trần Nguyên lại nhìn thoáng qua lần thứ hai, sau đó cẩn thận dò xét trên dưới một phen, phát hiện vô luận tư thái hay là dung mạo, nàng này đều là thượng thừa, có khả năng liều mạng cùng Triệu Ý.

“Trói nàng lại.”

Dã Lợi thị lập tức nói: “Người buộc ta là được rồi, buộc nàng làm cái gì?”

Trần Nguyên quay đầu lại nhìn Dã Lợi thị, lại nhìn Bất Giấu thị, lộ ra một loại dáng tươi cười nghiền ngẫm, sau đó, cái gì cũng không nói, đi ra khỏi gian phòng.

Chiến đấu? Trên cơ bản không có gì chiến đấu, đầu Mộ Dung Tạo Thông đã bị Dương Văn Quảng chọc trên đầu thương, những người Đẳng Hạng cầm binh khí kia đã bị giết chết toàn bộ, cả sân chỉ còn lại có một ít nữ nhân.

Ở bên trong thành, từ thời điểm bắt đầu chiến tranh đêm qua, cư dân liên tục trốn đi, còn lại một ít người già yếu không đào tẩu, những người này lưu lại, Trần Nguyên cũng sẽ không giết bọn họ, nhiều lắm là chính là thiêu phòng ốc của bọn họ thôi.

Nếu như đi, Trần Nguyên cũng sẽ không ngăn cản bọn họ, lại để cho đám bọn họ đi, nói cho những người Đẳng Hạng kia, trong tay mình hiện tại đã có đủ loại át chủ bài.

Lúc này đây, công tác mình làm lúc trước vô cùng tốt, người Đẳng Hạng cũng không phát giác được mình đã từ Tây Lương phủ đi tới Hưng Khánh phủ, mới có thể có thời gian hai ngày nghỉ ngơi và hồi phục, hai ngày này, có thể một lần nữa chỉnh đốn quân đội.

Lúc này đây chiến đấu, Dương Văn Quảng đã tổn thất hơn hai trăm vị huynh đệ, có thể nói là một trận đánh thảm thiết nhất cho tới bây giờ.

Thi thể Cầu Tử được tìm thấy rồi, hẳn là Đô đầu thứ nhất bỏ mình vì Trần Nguyên.

Đáng tiếc, hẳn ngay cả một cái tên cũng không có, Trần Nguyên chỉ biết là hẳn gọi Cầu Tử, nhân sĩ Phủ Khai Phong, trước kia lấy qua một cái bà nương, giờ không tìm thấy.

Trần Nguyên hoá táng thi thể tướng sĩ bỏ mình, cất nguyên một đám tro cốt vào trong bao vải, dán danh tự mỗi người lên.

Bọn họ chết trận ở chỗ này, nhưng Trần Nguyên không thể để bọn họ ở chỗ này, hẳn muốn mang bọn họ về nhà, trở lại Đại Tống.

Nhìn Đạo Chiếm còn có chút thương tâm, Trần Nguyên đi qua, vỗ vỗ bả vai mấy người bọn họ, nói: “Không nên suy nghĩ nhiều, tham gia quân ngũ là như vậy, Cầu Tử chết...rồi, cần người cầu vẫn còn, ta sẽ trùng kiến đội ngũ của các người, người tới làm Đô đầu, đáp ứng ta, phải làm tốt hơn so với Cầu Tử.”

Đạo Chiếm gật đầu, nói: “Vâng”.

381. Chương 368: Vũ Minh

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 368: Vũ minh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Từ bước một khắc chân bước vào Đẳng Hạng này, Trần Nguyên liền chuẩn bị thừa nhận thương vong, hẳn biết một chuyến này mình đi có bao nhiêu hung hiểm.

Hắn muốn lấy nước mắt của Lý Nguyên Hạo xuống, nhất định phải chuẩn bị máu tươi của chính mình.

Phạm Trọng Yên ủng hộ, lại để cho Trần Nguyên rất thuận lợi nhổ lông dê trên người Lý Nguyên Hạo ra, theo dê lông càng ngày càng ít, Lý Nguyên Hạo tất nhiên sẽ cảm giác được cái rét lạnh thấu xương!

Còn có cả những dân chạy nạn kia, tuy nhân số bọn họ hiện tại không nhiều, nhưng nếu như Lý Nguyên Hạo không thêm nghĩ biện pháp giải quyết cho bọn họ vấn đề ăn, uống, ở, những yêu cầu sinh tồn cơ bản này mà nói..., bọn họ sẽ biến thành người giúp đỡ cho chính mình.

Bọn hần sẽ đi đoạt lương thực trong nhà người khác, khiến cho người khác biến thành dân chạy nạn giống như bọn hần, sau đó, bọn hần sẽ cùng nhau chém giết, lặp lại như thế, cái gánh nặng này sẽ càng ngày càng nặng.

Đối với loại tình huống này, chiến lược giống nhau, chỉ có hai cách, một là như Liêu quốc, giết sạch toàn bộ người tạo phản, nhưng bình định cần quân đội, Lý Nguyên Hạo không có.

Thứ hai là giống như Tống triều, hoa phí rất nhiều tiền đi chiêu an, chiêu gọi những lưu dân kia gia nhập bộ đội, Lý Nguyên Hạo lại càng không làm được.

Cho nên, Lý Nguyên Hạo không gánh được!

Đừng nói hần là Chiến thần Đổng Hạng, cho dù hần là Chiến thần toàn bộ thế giới cũng vô dụng! Thời điểm binh lính của hần không có quân lương, khi thần dân hần chỉ lo cướp bóc, hần căn bản không có năng lực ra tay đánh người khác nữa!

Nhưng Lý Nguyên Hạo sẽ không cam lòng nhận thua, dân cờ bạc lên ván bài đều là như thế này, đã muốn đặt tiền cược lên, cũng không cần cơ hội quay đầu lại, kết quả chỉ có hai loại, hoặc là thua, hoặc là thắng.

Mặc dù Lý Nguyên Hạo nhìn ra tình thế không tốt, mặc dù trong tay hần chỉ lại một chút cơ hội, hần cũng sẽ đánh tiếp, xem có phải sẽ xúc được ra thứ có lợi cho bản thân hay không!

Vậy thì, phản công cuối cùng nhất định là điên cuồng, nếu chính mình muốn mang đám anh em kết nghĩa an toàn trở về, nếu muốn cứu bọn người Lưu Bình Lý Sĩ Bân ra, nhất định phải dùng thật tốt là bài tẩy Dã Lợi thị này!

“Từ giờ trở đi, chúng ta cũng đã không thể tính toán ra bộ đội người Đổng Hạng nữa, Dã Lợi thị đang ở trên tay chúng ta, là một cái thẻ đánh bạc rất trọng yếu, cũng là một cái gánh nặng rất lớn. Người Đổng Hạng tất nhiên sẽ toàn lực cứu nàng trở về đi, không tiếc bất cứ giá nào, cho dù là thừa nhận thất bại trên chiến trường!” Lòng mảy Trần Nguyên chăm chú nhíu lại cùng một chỗ.

Dã Lợi thị là ràng buộc ở giữa Dã Lợi gia tộc cùng Lý Nguyên Hạo, cũng là Lý Nguyên Hạo người dự định chọn lựa làm hoàng hậu cho Tây Hạ.

Huynh đệ Dã Lợi toàn tâm toàn ý trợ giúp Lý Nguyên Hạo đánh rớt xuống cái tấm giang sơn này, làm như vậy là vì cái gì? Bây giờ lập tức sẽ thành lập đất nước rồi, bọn hần tuyệt đối sẽ không thể để cho vị trí hoàng hậu của Dã Lợi thị này xuất hiện bất kỳ sơ suất nào.

Hạ Từ nói: “Thành lập đất nước xong, địa phương Lý Nguyên Hạo cần nhờ hai huynh đệ này cũng rất nhiều, cho nên, hần cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc Dã Lợi thị rơi vào trong tay chúng ta, từ hôm nay trở đi, ta phỏng chừng chúng ta sẽ phải đối mặt không chỉ người Đổng Hạng ở một cái phủ, cũng không phải chút binh mã trên tay Trương Tầm Nguyên kia, khả năng là Lý Nguyên Hạo muốn rút ra tất cả binh mã hần có thể rút ra để đối phó chúng ta.”

Hạ Từ nói tới chỗ này, liền liếc nhìn Trần Nguyên, nói: “Tướng quân, chúng ta tiếp tục đi về phía tây, ở đó là địa bàn của Giác Góc Tư La, tuy thế lực bọn hần yếu hơn rất nhiều so với Đổng Hạng, nhưng thủ hạ có hơn hai vạn người tinh binh, đủ để bảo vệ an toàn cho chúng ta.”

Trần Nguyên biết rõ về Giác Góc Tư La, đó là thủ lĩnh một cái bộ lạc phía tây Đổng Hạng, bộ lạc của hần có thâm cừu cùng người Đổng Hạng.

Bọn hần cùng Đổng Hạng chiến tranh giằng co thời gian rất lâu, Giác Góc Tư La hai lần thất bại trước Lý Nguyên Hạo, thế lực của bản thân cũng không lớn mạnh bằng lúc trước.

Đặc biệt là sau khi Lý Nguyên Hạo chặt đứt hành lang Hà Tây, bọn hần đã mất đi thông đạo trực tiếp được vật tư trợ giúp từ Tống triều, gần đây đã là tương đối khó khăn.

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: “Không được, ta nghe nói Giác Góc Tư La kia cũng là một loại người tàn bạo, nếu chúng ta mang theo hai nữ nhân này đi tìm hần, hần sẽ làm như thế nào, ta thật sự không biết, huống hồ Trương Tầm Nguyên chắc chắn sẽ không để cho chúng ta đi vào trong đó.”

Hạ Từ nhìn Trần Nguyên, hỏi: “Tướng quân, vậy thì, ý tứ của ngài là?”

Trần Nguyên mỉm cười, nói: “Cả Đẳng Hạng, đối với chúng ta mà nói, đã không có địa phương nào an toàn, như vậy, chúng ta liền đi đến chỗ nguy hiểm nhất, đôi khi, chỗ nguy hiểm nhất chính là an toàn nhất.”

Quả đấm của hắn thoáng một tý đã nện ở trên vị trí Hưng Khánh phủ: “Tại đây, không chờ bọn họ tới tìm ta, chúng ta trước một bước đến Hưng Khánh phủ!”

Người chung quanh đều sửng sốt một chút, thái Trần Nguyên độ rất kiên quyết, nói: “Cho dù sắp đối mặt với hung hiểm, cũng mạnh hơn ra rất nhiều so với lần trước ta đến Liêu quốc, chúng ta cái gì cũng có thể mất đi, chỉ không thể mất đi quyền lực ra bài!”

Hưng Khánh phủ, Vinh Quang trấn.

Đây là một tiểu trấn vừa mới kiến tạo thành, ở vào dưới chân núi Hạ Lan Sơn.

Tại đây vốn có một ít thợ săn Đẳng Hạng ở, dựa vào đi săn để sinh sống, thời gian trôi qua vô cùng là khổ, trước đó đại chiến lần thứ nhất, lại càng tạo thành xói mòn nhân khẩu trong trấn nhỏ, trước khi chiến tranh, hơn ba nghìn người ở tại đây, chiến xong, chỉ còn lại không đến 1500 người.

Lý Nguyên Hạo không muốn buông tha cho cái trấn nhỏ này, bởi vì nơi này có thể làm một cái điểm tiếp tế cho chiến tranh, để binh sĩ ở bên trong Hạ Lan Sơn có thể có cái địa phương nghỉ chân, hơn nữa dùng nơi đây để làm bộ chỉ huy cho tiền tuyến, cũng là một lựa chọn không tệ.

Cho nên, đối mặt với nhân khẩu xói mòn, hắn liền dời người từ địa phương khác tới.

Bị hắn dời tới, đều là người Tổng lần này hắn cướp bóc từ khắp nơi trên đất Đại Tổng, Vũ Minh chính là một người trong đó, hắn và vợ con của hắn đang nằm trong giấc mộng, bị những kỵ binh Đẳng Hạng kia vây quanh, người cả thôn đều không có ai có thể chạy trốn.

Các lão nhân bị giết chết rồi, người tựa như bọn hắn, bốn mươi tuổi trở xuống, toàn bộ bị Lý Nguyên Hạo bắt tới, trong đó có rất nhiều nữ nhân đều gặp phải người Đẳng Hạng hãm hiếp, lão bà Vũ Minh, lại bởi vì trên người mang thai, tránh được một kiếp.

Sau khi tới đây, Vũ Minh cũng không giống như những người khác, nghĩ về việc đào tẩu, hắn có thể chạy thoát, nhưng lão bà của hắn không được, vì thể tử, vì hài tử sắp xuất thế, Vũ Minh lựa chọn khuất nhục sống sót.

Trong lòng hắn vẫn suy nghĩ, đợi lão bà sinh, có thể ôm hài tử đi, hắn sẽ mang theo các nàng cùng một chỗ trở về, trở lại Đại Tổng, trở lại địa phương không ai gọi hắn là “Tổng heo”.

“Chưởng quầy, còn lương không?” Thanh âm Vũ Minh có chút hèn mọn, đứng ở trước cửa quán lương thực nhỏ giọng hỏi.

Chưởng quầy kia nhìn hắn một cái, nói: “Có, hai trăm văn một chén, người mua không?”

Vũ Minh chọc tay vào trong túi áo, sờ trong ngực ra được hơn tám mươi văn tiền, những số tiền này là hắn vụng trộm cất giấu, là chuẩn bị chi dùng cho lão bà sanh con.

Mua một ít lương, mua chút ít trứng gà, mua cho hài tử vừa sinh ra cái yếm, vậy là đủ rồi, nhưng lúc này, mới vài ngày trôi qua, tám mươi văn đã là cái gì cũng không mua được rồi!

Miệng Vũ Minh động hai cái, nói: “Không đủ tiền, có thể thiếu nợ được không?”

Chưởng quầy kia nhìn hắn: “Ai, lão bà sắp sinh à?”

Vũ Minh gật đầu, nói: “Xin chưởng quầy thương xót.”

Chưởng quầy kia nhìn bốn phía một chút, rốt cục cũng bới cho hắn thêm một chén lương nữa, nói: “Cho người, chú ý cất giấu, người là người Tổng, bị người khác trông thấy, sẽ cướp đi.”

Vũ Minh rất là cảm kích, cúi người chào thật sâu với thương nhân Đẳng Hạng này, nói: “Cảm ơn ngài!”

Vũ Minh là nam nhân, một chén lương này, hắn chia làm hai đồng, một đồng hiện tại làm thành cơm trắng, cho nữ nhân của mình ăn, một đồng khác thì giữ lại, vạn nhất hài tử sinh hạ, lại không có sữa, có thể đun chút ít nước cháo trôi qua mấy ngày, về phần về sau làm sao bây giờ, cứ để thời gian trôi qua rồi nói sau.

Nữ nhân đem qua liền hô đau bụng rồi, đến bây giờ hài tử còn chưa sinh ra được, đại tẩu đến hỗ trợ nói, người mang thai lần đầu chính là chậm như vậy, tăng thêm nữ nhân của mình không có khí lực, cho nên có thể có chút phiền phức.

Lúc một chén cơm vào trong bụng, về sau, nữ nhân đã có chút khí lực, hài tử quả nhiên rất nhanh liền sinh đi ra, một tên tiểu tử nặng năm cân! Đứa bé này hàng lâm, lại để cho Vũ Minh đã bị cuộc sống bức vào tử địa có một phần vui sướng, hắn ôm hài tử, nhìn nhìn, khoe miệng lộ ra dáng tươi cười, thật sự là hắn đã hơn hai tháng không cười rồi.

Nữ nhân cũng cười, vô lực nằm ở trên giường, rất là ôn nhu nói: “Đem hài tử cho ta xem một chút.”

Những lời này đối với Vũ Minh mà nói, chính là thánh chỉ, hắn vội vàng đặt hài tử ở đầu giường, nói: “Mẹ hắn, hài tử rất giống ta, giống hệt ta khi còn bé.”

Tay của nữ nhân giơ lên, nhẹ nhàng sờ khuôn mặt hài nhi kia, cái gì cũng không nói, giờ khắc này, nhìn về phía, nàng là một người mẹ ôn nhu.

Vũ Minh nở nụ cười, nói: “Người yên tâm, ngày mai ta cũng sẽ lên núi, xem có thể bắt chút ít con mồi trở về hay không.”

Bên cạnh, đại tẩu kia nói: “Đại huynh đệ, người cũng không thể đi nha, con mồi trên núi này đều là người Đẳng Hạng bao, chúng ta chỉ có thể đào rau dại, nếu như bị bọn hắc tử trông thấy người đi săn, vậy thì sẽ rất phiền toái!”

Vũ Minh nắm tay vợ mình, không nói gì thêm, vợ hắc tử lại cảm giác được tay hắc tử truyền đến lực lượng rất lớn.

Nàng biết rõ, trọng phu của mình đã luyện tập qua võ công, còn giống như đã làm qua tiêu sư ở phía trong tiêu cục, nếu như không phải mình liên lụy, hắc tử không có khả năng lưu ở cái địa phương này, tùy ý để người Đẳng Hạng khi dễ hắc tử.

“Cẩn thận một chút, đợi vài ngày ta có thể đi, người dẫn mẹ con chúng ta rời đi thôi.”

Vũ Minh gật đầu.

Vừa lúc đó, cánh cửa bỗng nhiên bị người một cước đá văng ra! Nữ nhân bị sợ hãi, thân thể run một chút, Vũ Minh vội vàng quay đầu lại, trông thấy một đội Đẳng Hạng binh sĩ xông vào.

Người dẫn đội chính là người hắc tử nhận thức, chính là người đêm khuya xâm nhập thôn bọn họ, đã làm mất đi cuộc sống yên ổn của chính mình.

Vũ Minh đứng dậy ôm quyền, cả người ngăn trước cái giường nữ nhân ngủ, hỏi: “Các vị đại gia, có cái gì phân phó?”

Quan quân Đẳng Hạng dẫn đội kia nhìn thoáng qua nữ nhân trên giường, lộ ra vẻ tươi cười, hỏi: “Hài tử sinh ra rồi chứ?”

Thái độ Vũ Minh rất là khiêm tốn, nói: “Nhớ phúc chư vị đại gia, hài tử vừa mới sinh ra.”

Từ trong ánh mắt quan quân kia nhìn về phía nữ nhân mình, Vũ Minh liền biết ý tứ bọn hắc tử tới lần này, hắc tử chậm rãi đi về phía sau, lại gần mép giường một bước, dưới mép giường, là chỗ đặt đao của hắc tử.

“Sinh ra là tốt rồi, tướng quân của chúng ta vừa ý nữ nhân nhà người, chỉ là, mấy ngày hôm trước bụng nàng lớn, hiện tại đã sinh ra hài tử rồi, liền theo chúng ta đi thôi!”

Lưng Vũ Minh run lên hai cái, đơn giản là ngăn chặn phần nộ trong lòng, hắc tử còn hy vọng có thể thông qua cố gắng cuối cùng, lại kéo dài vài ngày, ít nhất là kéo dài tới lúc nữ nhân của mình có xuống giường đi đi lại lại mới thôi.

“Tướng quân vừa ý nàng, là phúc khí của nàng, tiểu nhân không dám nói gì, chỉ là, hiện tại thân thể nàng còn chưa tiện, có thể chờ thêm mấy ngày hay không? Đến lúc đó, tiểu nhân sẽ tự mình đưa đến cho tướng quân.”

Người Đẳng Hạng kia khinh bỉ liếc nhìn người Tổng không có cốt khí này, nói: “Không cần, thân thể nàng, tướng quân của chúng ta sẽ giúp điều trị, các huynh đệ, khiêng người đi!”

Vừa dứt lời, hắn bỗng nhiên cảm giác cổ của mình lạnh buốt! Hắn sờ một chút, trên tay đã toàn máu tươi!

“Dao thật là nhanh!” Hắn muốn khoa trương đối thủ một tiếng, nhưng hắn đã không nói ra được!

Chém giết trong phòng đã bắt đầu! Chuẩn xác mà nói, là Vũ Minh bắt đầu đuổi giết đối với mấy người Đẳng Hạng này rồi!

Hắn không có khả năng nhìn những người này khiêng nàng đi! Dao của hắn rất nhanh, tám binh sĩ Đẳng Hạng tiến vào trong phòng, có bốn người còn chưa kịp phản ứng, liền bị hắn giết chết mất rồi!

Những người khác lúc này mới nhớ tới rút dao đối chiến! Thời điểm lúc trước Vũ Minh đi giang hồ, bị bảy tám cừu gia đuổi giết đều có thể bình yên lui thân, lúc này há có thể để những binh sĩ Đẳng Hạng bình thường này vào trong mắt? Chỉ là, hắn phải giết sạch toàn bộ những người này, không thể để cho bọn hắn đi ra ngoài, không thể để cho bọn hắn đi ra ngoài hô người!

Độ khó cũng có chút quá lớn rồi!

Khi hắn giết chết ba người, về sau, người thứ tư đã chạy trốn tới cửa ra vào, hắn thấy không kịp đuổi theo, một dao rời tay, ném bay qua hướng gáy phía người nọ, dao đâm trúng hậu tâm người nọ, nhưng cuối cùng vẫn là chậm một bước, người kia đã kéo cánh cửa cũ nát ra.

Cả người bị quán tính cường đại đẩy ra ngoài, bổ nhào lên trên mặt đất, lúc này đã chết rồi.

Hắn chết rồi, nhưng người Đẳng Hạng bên ngoài lại sợ ngây người, nhìn thi thể trên mặt đất, lại nhìn xem cái cánh cửa kia, nhìn nhìn lại xem Vũ Minh đứng ở chỗ nào, rốt cục cũng có người minh bạch cái gì phát sinh!

“Tổng heo giết người!”

Vũ Minh lao ra đường cái, rút dao từ trên người thi thể kia ra, sau đó rất nhanh phản hồi vào trong phòng, hướng về phía đại tẩu ngây ngốc đứng một bên kia, quỳ xuống nói: “Đại tẩu! Việc đã đến nước này, liên lụy đại tẩu tiểu đệ thật sự băn khoăn. Hiện tại ta liền chém giết trên đường phố, chỉ mong đại tẩu có thể mang theo hai phần tính mệnh nhà ta, thừa dịp loạn lạc bỏ chạy, ta xin dập đầu với ngài!”

Trên giường, nàng kia thần sắc đau khổ, nói: “Vũ Minh, người bảo mẹ con chúng ta về sau làm sao bây giờ!”

Về sau làm sao bây giờ? Vũ Minh cũng không biết, hắn thậm chí không biết bọn hắn có còn về sau hay không!

Hướng về phía đại tẩu kia “thùng thùng” dập đầu mấy cái, về sau, đại tẩu kia cũng phục hồi tinh thần lại, vội vàng nâng hắn dậy, nói: “Huynh đệ yên tâm chính là, chỉ cần nhà chúng ta có thể chạy trốn, sẽ mang người nhà của người ra ngoài!”

Vũ Minh đứng dậy, nhìn thoáng qua qua nữ nhân cùng hài tử bên người nàng, muốn ôm một tý, muốn thân một tý, nhưng cuối cùng hắn chỉ nói một câu: “Nhanh đi đi!”

.....

“Tướng quân, phía trước chính là Vinh Quang trấn, trên thị trấn có sáu trăm binh sĩ trấn thủ, chúng ta là có thể đánh, chỉ là, trên thị trấn có đến gần hai ngàn người Tổng, những người này, có phải là cũng chó gà không tha?” Hạ Từ có thời gian tìm hiểu rất lâu ở Hưng Khánh phủ, rất rõ ràng về cục diện Vinh Quang trấn, có bao nhiêu người Tổng cũng nói ra được.

Trần Nguyên từ từ nhắm hai mắt, rất bình tĩnh nói: “Không có ngoại lệ.”

Dương Văn Quảng tiếp tục hỏi một câu: “Đại ca, bọn hắn đúng là người Tổng, nếu không thì bảo các huynh đệ chú ý một chút, thời điểm ra tay chừa chút gì đó cho bọn hắn?”

Trần Nguyên khẽ lắc đầu.

Đối với Trần Nguyên mà nói, hiện tại thật sự không có gì khác nhau giữa người Tống cùng người Đảng Hạng, bọn hắn đều phải biến thành dân chạy nạn, dân chạy nạn càng nhiều càng tốt, chỉ cần chạy tại Đảng Hạng là được.

Một bên, Dã Lợi thị bị trói buộc thập phần rắn chắc liếc nhìn Trần Nguyên, trong miệng phát ra một hồi cười nhạo: “Tống triều nhân nghĩa! Rốt cục cũng được kiến thức!”

Trần Nguyên nhìn nàng, nói: “Vương phi tốt nhất là ít nói đi một chút, dọc theo con đường này, người đều có ý đồ chọc giận ta, ta biết rõ người đang suy nghĩ gì, bất quá, tại hạ vẫn có chút tiểu bổn sự để đối phó với người, hiện tại ta sẽ không giết người, càng không làm cái gì đối với người.”

382. Chương 369: Ta Muốn Giết Người Đảng Hạng

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 369: Ta Muốn giết người Đảng hạng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Dã Lợi thị thật sự hi vọng Trần Nguyên có thể làm gì đó với nàng, cho nên, trên đường đi đều có ý đồ chọc giận Trần Nguyên, nhưng Trần Thế Mỹ hiển nhiên thông minh hơn so với nàng tưởng tượng.

Giết nàng? Cái đó quá ngu xuẩn! Dùng những thủ đoạn dơ bẩn kia để đối phó Vương phi? Cái đó lại càng ngu xuẩn!

Dựa theo cách nghĩ của người bình thường, giết chết nàng, có thể làm cho Lý Nguyên Hạo thương tâm, nếu như làm nhục nàng, mặt mũi Lý Nguyên Hạo khẳng định sẽ bị quét rác, trước gian sau giết, tự nhiên là lại hoàn mỹ.

Nhưng Trần Nguyên không động đến nàng, Trần Nguyên biết rõ, giá trị lớn nhất của Dã Lợi thị, chính là nàng là người ràng buộc giữa Dã Lợi gia tộc cùng Lý Nguyên Hạo, nàng là hoàng hậu Đảng Hạng tương lai!

Nếu như mình làm ra sự tình gì có tổn hại thanh danh nàng, nàng sẽ không thành hoàng hậu được, như vậy thì đánh bạc trong tay mình liền không đáng giá!

Tướng quân Tống triều này hiển nhiên thông minh hơn một ít so với chính mình nghĩ.

Dã Lợi thị lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Trên đường đi, người thấy thôn liền thiêu đốt, chỉ ba ngày này, liền tập phá hơn ba mươi cái thôn trại, lại làm cho mấy ngàn người không nhà để về, người làm như vậy, so với một đao giết chết bọn họ còn muốn quá đáng hơn nhiều!”

Trần Nguyên khẽ cười một chút, nói: “Vương phi là người thông minh, mục đích tại hạ làm như vậy, Vương phi có thể nhìn ra, người cũng phải biết, ta còn làm tiếp, có lẽ vẫn là câu nói kia, không cần phải thử chọc giận ta. Nếu như người thật sự rất ưa thích nói chuyện cùng tại hạ mà nói, chúng ta không ngại tham khảo một vấn đề, Vương phi cho rằng ta có thể xử dụng người, đổi lấy cái gì từ trong tay Lý Nguyên Hạo đây?”

Dã Lợi thị nhìn hắn, hỏi: “Người muốn đổi cái gì?”

Trần Nguyên suy nghĩ một chút: “Huynh đệ của ta chuẩn bị dùng người đổi tướng quân Lưu Bình, Thạch Nguyên Tôn, Lí Sĩ Bân ra, Vương phi cho rằng có thể không?”

Sắc mặt Dã Lợi thị rất bình tĩnh, nói: “Đương nhiên có thể!”

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: “Cái đó chỉ là ý nghĩ của bọn hắn, bất quá, tại hạ cho rằng, bọn hắn nói như vậy, lần này chúng ta mua bán, giống như có chút thua lỗ, ta muốn thêm một ít điều kiện, Vương phi cho rằng, ta tăng thêm một chút, không có vấn đề gì chứ?”

Dã Lợi thị nở nụ cười, nàng cười vô cùng đẹp mắt, nói: “Người tăng thêm thì không có vấn đề, vấn đề là, người cần bản không có khả năng còn sống rời khỏi Đảng Hạng!”

Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được nữ nhân này rất có ý tứ, thân thể của hắn lại gần Dã Lợi thị một chút, căn bản không bận tâm Bất Giấu thị ngồi ở bên người Dã Lợi thị, nói: “Ta phát hiện ta hiện tại có chút không chế không nổi ý thích bà chị, vấn đề này thật sự lại làm cho trong nội tâm của ta rất là khó chịu!”

Dã Lợi thị nhìn xem Trần Nguyên, trong ánh mắt bỗng nhiên thả ra quang mang khiêu khích, hỏi: “Người trong tay ngươi, ngươi muốn thế nào không được?”

Trần Nguyên nhìn nàng, lúc này đây không có nửa phần ngả ngớn, hỏi: “Vương phi, vì sự nghiệp Lý Nguyên Hạo, ngươi thật sự nguyện ý hi sinh nhiều như vậy sao?”

Dã Lợi thị quay đầu đi, không trả lời vấn đề này.

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: “Ta biết rõ, hiện tại Vương phi ước gì phát sinh một chút sự tình gì đó cùng tại hạ, như vậy thì có thể làm cho Lý Nguyên Hạo không bận tâm về ngươi, thật sự là dụng tâm cực khổ! Bất quá, Vương phi khả năng không biết về mặt tướng, tuy phẩm cách con người ta không phải quá tốt, nhưng lại là loại người hiểu được thương hương tiếc ngọc, cái sự tình Bá Vương ngạnh thượng cung này, tại hạ không làm.”

Miệng Dã Lợi thị lúc này liên động hai cái, giống như muốn nói gì đó, cuối cùng lại nhịn xuống dưới, hung hăng trừng mắt liếc Trần Nguyên, nói: “Ta khuyên ngươi một câu, hiện tại mang theo người của ngươi chạy nhanh đi, nói không chừng ngươi còn có cơ hội còn sống trở về, một khi Đại vương trở lại, ngươi nhất định phải chết!”

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Không tệ sai, ta biết rõ tình thế ta hiện tại càng ngày càng nguy hiểm, nhưng, Vương phi, ta còn một đồ vật chưa tìm được, cho nên ta không biết đi.”

Cho tới bây giờ, sách lược của Trần Nguyên tiến triển phi thường thuận lợi, nhưng áp lực kinh tế phải nặng hơn nữa, để làm được đến mức Lý Nguyên Hạo vô pháp xoay người, cách khoảng cách đánh bại hắn còn có một đoạn, kỳ thật cũng không coi là nhiều, kém, khả năng chỉ là một cây rơm rạ cuối cùng, chỉ cần tìm được gốc cây rơm rạ, Lý Nguyên Hạo liền xong rồi!

Trần Nguyên ngồi thẳng thân thể, nói: “Chúng ta đánh cuộc, như thế nào? Ta nhất định sẽ đánh bại Lý Nguyên Hạo! Ta muốn bắt hắn về sau phải xem sắc mặt ta mà sống, lúc kia, Vương phi ngươi tới cầu ta, ta sẽ để cho cuộc sống của hắn thoải mái một ít.”

Sắc mặt Dã Lợi thị như sương, nói: “Ngươi nằm mơ!”

Trần Nguyên cười ha ha: “Dương Văn Quảng! Đánh Vinh Quang trấn cho ta!”

Thời điểm Quân Tổng đánh tan Vinh Quang trấn, trên người Vũ Minh đã là vết thương chồng chất.

“Những ngừng người này ngươi giết sao?” Trần Nguyên nhìn thi thể hơn hai mươi Đẳng Hạng binh sĩ bên người Vũ Minh hỏi.

Vũ Minh không nói gì, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn trên mặt đất, nữ nhân kia đang tại đó, sau lưng bị chém đến huyết nhục mơ hồ, dưới thân thể nữ nhân đè nặng hài tử vừa mới xuất thế kia, đáng tiếc, cũng đã chết, bị nữ nhân đè chết.

Đại tẩu cũng đã chết, tượng phu đại tẩu cầm một cây đao, trên lưỡi đao còn nhỏ giọt máu tươi.

Chung quanh còn có một ít người Tổng khác, cũng như hai người bọn họ, cầm trong tay lấy đủ loại kiểu đáng vũ khí.

Cái này vốn là một mình Vũ Minh chiến đấu, nhưng người Đẳng Hạng lạt sạt, bức tất cả người Tổng vào tuyệt lộ, vì vậy, bọn hắn cầm lấy vũ khí, phản kháng!

Trần Nguyên tới đúng lúc, bởi vì có những người này hỗ trợ, hắn rất nhẹ nhàng đánh tan nơi đây, cũng là bởi vì quân Tổng đến, những người Tổng này mới bảo trụ được tính mệnh.

Tượng phu đại tẩu kia lúc này bỗng nhiên hét to một tiếng, thoáng một tý đánh về phía Vũ Minh, nói: “Đều là người! Đều là người gây họa, vợ của ta đi giúp người sanh con, hiện tại người cũng bị mất rồi!”

Chung quanh, mấy người Tổng ngăn hấn lại, nói: “Đại ca, đại ca, không nên vọng động! Vũ Minh cũng không có biện pháp!”

Vũ Minh lúc này bỗng nhiên buông đao trong tay xuống, quỳ xuống: “Ta không muốn sống, đại ca, người giết ta đi.”

Người nọ nhìn hấn, cuối cùng cũng ném đao đi, ôm thi thể nữ nhân nhà mình, không nói gì.

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, hấn chú ý nhìn một chút, những người này còn hơn ba trăm người, hơn nữa trên cơ bản đều là vừa độ tuổi cường tráng, ngoại trừ mấy người bị thương nặng, những người khác, nếu như chịu đi cùng mình, đối với mình, đối với bọn họ, đều có lợi.

“Bổn tướng quân là Đại Tổng Đô Chỉ Huy Sứ, nếu như các người nguyện ý tham gia quân ngũ mà nói, ta thập phần hoan nghênh, nếu như các người muốn cùng ta trở lại Đại Tổng, ta cũng vậy sẽ mang các người theo.”

Vũ Minh đứng lên, đi về hướng một thi thể mới vừa rồi bị hấn chém chết, con mắt thi thể kia còn mở thật to, miệng mũi lại không có khí tức, đây là lão bản quán lương thực kia.

Vũ Minh đi tới, dùng cánh tay khép hai mắt mở to kia lại, sau đó đứng dậy nói với Trần Nguyên: “Ta đi với người, ta không có chỗ nào có thể đi rồi, chỉ cần người dẫn ta giết người Đảng Hạng, cái mệnh này, ta cho người.”

Vài trăm người này là người Tổng, hơn nữa, bọn hấn đã cầm đao lên, cho nên, khi Trần Nguyên đưa ra đề nghị này, bọn hấn cơ hồ đều không cự tuyệt, đối với bọn hấn mà nói, đây không thể nghi ngờ, là sinh lộ duy nhất bày tại trước mặt bọn họ.

Đối với quân Tổng mà nói, những người này gia nhập, dễ dàng bổ sung hao tổn quân số trong chiến tranh, hơn nữa, bọn hấn cừu thị tuyệt đối đối với Đảng Hạng người, bây giờ chỉ việc phân tán bọn họ đưa vào làm thủ hạ các tiểu đội, nên vậy không có bất cứ vấn đề gì.

“Ta tới, chính là giết người!” Thanh âm Trần Nguyên phi thường lớn, hấn muốn cho tất cả mọi người nghe thấy.

Tiến nhập cái trấn nhỏ này, liên ý nghĩa mình đã bước chân vào khu vực phồn hoa nhất Hưng Khánh phủ, Trương Tầm Nguyên sẽ tùy thời nhận được tin tức, chiến đấu tùy thời đều khai hỏa, Trần Nguyên một đường không giết loạn người, một đường đều không chế được những sĩ binh này.

Coi như là đánh thắng trận, Trần Nguyên cũng không để cho bọn họ làm ra một chuyện như quân đội Đảng Hạng làm tại Tổng triều, hấn một mực áp chế đã tính những binh lính này, hoặc gọi là tính sói thì thích hợp hơn.

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước, hấn muốn phóng thích tính sói của những người này, phóng thích ngọn lửa giấu ở trong lòng bọn họ kia! Hấn muốn gây cho những người Đảng Hạng kia sợ hãi, hoặc là phần nộ!

383. Chương 370: Đùng Rung 1

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 370: Đùng rung 1

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên hướng ngón tay đến thi thể nữ nhân Vũ Minh trên mặt đất, hỏi: “Nàng tại sao tới lại đến nơi đây? Vì sao lại chết? Còn có hài tử dưới người nàng, mới vừa tới cái thế giới này, còn chưa kịp nhìn lên trời một cái!”

Những lời này nói xong, tất cả thanh âm đều biến mất, cả thôn trấn yên lặng im ắng, giống như chết yên lặng! Chỉ có lá cây ngẫu nhiên bị gió thổi tới rung rung trên ngọn cây, cùng với tiếng thở dốc dày đặc.

Lúc này rõ ràng có thể nhìn ra, chút ít quân Tổng Trần Nguyên dẫn theo kia khá bình tĩnh, mà chút ít người mới gia nhập, có vẻ chính là tương đối dễ dàng cổ động!

Trần Nguyên dừng một khoảng thời gian, để những người này suy tư một chút về vấn đề của mình, nhưng hắn không đợi người khác trả lời, trực tiếp huy động cánh tay của mình, nói: “Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mỗi lần chiến tranh, ngã trên mặt đất đều là dân chúng Tổng triều! Dựa vào cái gì, mỗi một lần, đều là nữ nhân của chúng ta bị người khác lăng nhục!”

Đám người Vũ Minh đã kích động dị thường, bọn hắn vừa mới trải qua sinh tử, hiện tại, phi thường miễn cảm đối với vấn đề này, Vũ Minh thoáng một tý đã quỳ xuống, nói: “Tướng quân! Xin hãy mang chúng ta theo báo thù!”

Mọi người ào ào phối hợp, quỳ xuống một mảnh.

Trần Nguyên gật gật đầu, đợi các binh sĩ bình định cảm xúc một ít, sau đó mới tiếp tục nói ra: “Ta không biết những bộ đội khác là dạng gì, nhưng là tại bộ đội của ta, cầm lấy đao, chính là vì bảo vệ an toàn cho hương thân phụ lão! Bảo vệ không được những nữ nhân này, là sỉ nhục của nam nhân chúng ta! Sỉ nhục này, chỉ có dùng máu tươi của đối thủ chiến trường để rửa sạch!”

Dương Văn Quảng lúc này lĩnh ngộ ý tứ Trần Nguyên, bỗng nhiên giơ trường thương trong tay lên cao cao, hô: “Báo thù! Báo thù!”

Các binh sĩ hô theo, thanh âm chấn động trời xanh!

Vừa lúc đó, thám báo bố trí ở ngoài thành chạy vội trở về, nói: “Tướng quân, đại đội nhân mã người Đảng Hạng đang đến đây!”

Trần Nguyên sửng sốt một chút, binh sĩ căn bản chưa được nghỉ ngơi, mà những người Hán trong thôn trấn kia cũng chưa sắp xếp đội ngũ phù hợp, Trương Tầm Nguyên rõ ràng tới nhanh như vậy rồi, ngay cả một canh giờ cũng không lưu lại cho mình!

Từ lúc Trương Tầm Nguyên thu được tin tức Dã Lợi thị bị quân Tổng bắt, về sau đều tùy thời chuẩn bị, hắn đã tập trung toàn bộ hai ngàn nhân mã còn sót lại ở Hưng Khánh phủ lại, lại triệu tập thêm một ít nha dịch trong nha môn, chiêu mộ binh lính gia đình của một ít đại gia đình, kiếm đủ năm ngàn người, đang chuẩn bị đi Mê thành cứu người.

Thời điểm đi đến nơi đây, vừa vặn đụng phải những người Đảng Hạng thoát khỏi Vinh Quang trấn kia, Trương Tầm Nguyên đương nhiên sẽ không bỏ qua bất luận cơ hội gì vây quanh chi quân Tổng này, liền mang đám người giết tới đây!

Trần Nguyên vội vàng hỏi: “Đảng Hạng có bao nhiêu người?”

Thám báo kia nói: “Kỵ binh ba ngàn người, bộ binh hai ngàn, cụ thể thế nào, tiểu nhân chưa nhìn rõ ràng!”

Trần Nguyên vừa nghe đối phương nhiều người, há miệng đã muốn nói câu “rút lui”.

Dương Văn Quảng lại vội vàng ngăn cản, nói: “Đại ca! Người nghe ta một câu!”

Trần Nguyên nhìn hắn, nói: “Người nói.”

Dương Văn Quảng đi đến trước mặt hắn, nhỏ giọng nói ra: “Một mảnh địa hình này rất bằng phẳng, chúng ta cũng không phải quá quen thuộc đối với con đường, nếu như hiện quay đầu chạy mà nói, rất dễ dàng bị bắt được! Hơn nữa, người xem những binh lính này, bọn hắn vừa mới bị người ủng hộ, nổi lên sát khí về, lúc này nếu người rút lui, liền không còn có ý nghĩa gì nữa! Đại ca, chúng ta giết lên, liều cùng bọn họ đến người chết ta sống!”

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, hắn biết rõ đấu tranh anh dũng mình quả thật kém một ít, đối với hiểu rõ chiến cuộc cùng nắm chắc chiến cuộc, xa xa không thấu triệt bằng Dương Văn Quảng, lập tức hỏi một câu: “Có mấy thành nắm chắc?”

Dương Văn Quảng nói: “Bốn thành!”

Trong nội tâm Trần Nguyên cân nhắc một chút, bốn thành nắm chắc hơi thiếu một ít, nhưng bộ đội của hắn hiển nhiên còn chưa tới Hưng Khánh phủ, nếu như lúc này đánh bại Trương Tầm Nguyên, chỗ tốt là khó có thể đánh giá!

Nói không chừng mình có thể đánh tiến Hoàng thành Đảng Hạng, cứu ba tướng lĩnh quân Tống kia ra, sau đó một mũi lửa thiêu hoàng cung Lý Nguyên Hạo chuẩn bị đăng cơ!

Bốn thành! Đánh bạc!

Trần Nguyên lập tức hạ quyết định, nói: “Tốt, bộ đội nghe người chỉ huy, chúng ta đánh!”

Thời điểm Dương Văn Quảng vừa mới dọn xong trận hình, Trương Tầm Nguyên thúc hơn năm ngàn binh sĩ Đảng Hạng vội vàng chạy nhanh tới đây, ba nghìn kỵ binh xông lên nhanh nhất, đảo mắt đã đến trong tầm mắt quân Tống.

Kỵ binh Đảng Hạng trông thấy trận hình quân Tống, về sau hơi chút ngừng một chút, lập tức xin chỉ thị Trương Tầm Nguyên theo ở phía sau, có phải là nên lập tức phát động công kích.

Đôi khi chính là như vậy, thắng bại chiến tranh chỉ ở một cái khâu nhỏ, nếu như những quân đội Đảng Hạng này lập tức xông lại, Dương Văn Quảng có thể đánh thắng được bọn hắn hay không, có lẽ là rất khó nói.

Nhưng bọn hắn ngừng một chút, lần này lại để cho trận hình quân Tống càng hoàn thiện hơn một chút.

Dương Văn Quảng chia bộ đội hai ngàn 500 người làm ba đường, tất cả hai cánh là hai phương trận bộ binh, mỗi trận bảy trăm năm mươi người, chính giữa là một ngàn kỵ binh, chuẩn bị tùy thời trợ giúp.

Ngựa của bọn hắn đủ, tuy những quân Tống thuật này cưỡi ngựa rất có tiến bộ, nhưng so với người Đảng Hạng thì kém hơn rất nhiều, Dương Văn Quảng không lựa chọn kỵ binh đối chiến, chỉ bày ra trận hình bộ binh nghênh địch quân Tống am hiểu.

Thiên địa bao la mờ mịt, những bầy chim nghỉ lại trên tàng cây kia phảng phất như bị sát khí bên dưới kia bức ép, cũng kinh hoảng bay lên.

Rất nhanh, Trương Tầm Nguyên cưỡi một con ngựa đến rồi, hắn nhìn trận hình quân Tống một chút, sau đó lớn tiếng nói: “Trần Thế Mỹ! Trả Vương phi chúng ta trở về, ta sẽ thả cho người một con đường sống!”

Trần Nguyên đứng ở địa phương tương đối an toàn chỗ hậu phương, chậm rãi uống nước trà, khóe miệng lộ ra dáng tươi cười, nói: “Vương phi, xem ra Trương Tầm Nguyên này rất quan tâm người, vì người, rõ ràng nguyện ý tha ta một mạng.”

Dã Lợi thị nhìn hắn một cái, nói: “Người thật sự cho rằng tác chiến chính diện, người đánh thắng được sao? Trần Thế Mỹ, mấy lần người thắng lợi, đều dựa vào đánh lén có được, đường đường chính chính độ sức giống như vậy, các người không ngăn được dũng sĩ Đảng Hạng chúng ta xung phong lần thứ nhất!”

Trần Nguyên nhìn nàng một cái, nói: “Ừm, bất quá, Vương phi yên tâm, có ta ở tại đây, người sẽ tuyệt đối an toàn.”

Dã Lợi thị cười lạnh một tiếng, nói: “Là ta ở chỗ này, người tuyệt đối an toàn mới đúng chứ?”

Trần Nguyên không phân biệt, vừa cười vừa xuất một cây đao ra, gác ở trên cổ của nàng, nói: “Đều giống nhau, đều giống nhau! Ta nghĩ, cho dù đánh thắng quân Tống chúng ta, thời điểm Trương Tầm Nguyên trông thấy cây đao này, cũng sẽ dừng lại chứ?”

Dã Lợi thị không nói cái gì nữa, nhưng trong lòng thì ôm định chủ ý rồi, một khi Trương Tầm Nguyên kia đánh thắng, mình tuyệt đối không làm chướng ngại khiến người Đảng Hạng không lấy được thắng lợi!

Trương Tầm Nguyên đợi một hồi, cũng không nghe được lời đáp, có chút sốt ruột, nói: “Trần Thế Mỹ! Đi ra nói chuyện!”

Dương Văn Quảng lạnh lùng cười một tiếng, bỗng nhiên nâng trường thương mình, hô: “Bảo thù!”

Hai ngàn 500 quân Tổng cùng hô lớn: “Báo thù! Báo thù!”

Trương Tầm Nguyên không kịp đề phòng, bị tiếng hô này làm cho hoảng sợ, chiến mã dưới háng cũng phát ra tiếng HSI... I... I... một hồi, tiếng hô quân Tổng vừa dứt, hai đội ngũ bộ binh hình vuông kia chậm rãi đè ép về phía trước.

Bộ binh rõ ràng dám hướng kỵ binh phát động công kích? Trương Tầm Nguyên xem xét, cuối cùng là thì thảo mắng một câu: “Muốn chết! Tốt, giáo huấn những quân Tổng này một tý!”

Kỵ binh Đằng Hạng lập tức khởi động theo lời hấn, cuốn tới như gió bão!

Vạn mã phát ra cùng một lúc, tiếng nổ vang rung trời, lập tức che đầy kín sát khí của quân Tổng! Tiếng kêu người Đằng Hạng tràn ngập toàn bộ chiến trường, hai đội ngũ kỵ binh hình vuông, mỗi đội một ngàn người, liền lao đến hướng hai đội ngũ bộ binh quân Tổng hình vuông kia!

384. Chương 371: Ngu Ngốc Đáng Chết

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 371: Ngu ngốc đáng chết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong một mảnh thổ địa này, bọn hấn chỉ có bốn năm ngàn Tổng, nhưng có đến bảy tám người Đằng Hạng đang vây giết bọn hấn, không riêng gì chính mình, mấy huynh đệ khác cũng đang miễn cưỡng chèo chống! Đồng Khuê hô to một tiếng: “Trợ giúp ta!” Bỗng nhiên một cái chân to đuổi tới, một cước đá quan quân Đằng Hạng kia từ trên người hấn ngã lăn trên mặt đất, Đồng Khuê phản ứng cũng nhanh, căn bản không nhìn là ai tới giúp chính mình, thuận tay cầm thanh trường thương đâm trên cánh tay mình kia lên, không hề đứng dậy, liền đâm tới hướng phía người Đằng Hạng kia rơi xuống! Người nọ vừa mới rơi xuống đất, thương đã đến, vừa vặn đâm thủng cổ của hấn! Đồng Khuê hung dữ nói một câu: “Muốn giết ta sao!” Đầu thương nhích ở trong cổ người kia một chút, một vòi máu tươi phun ra ngoài. Xử lý đối thủ xong xuôi, lúc này hấn đứng dậy, đầu tiên là nhúc nhích cánh tay, khá tốt, còn có thể động, nói rõ không có bị thương đến xương cốt. Đồng Khuê quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ phát hiện một tân binh trong tiểu đội vừa rồi mình kéo vào tác chiến dị thường dũng mãnh, một cây đao vung lên chém giết khắp chung quanh, năm người bọn hấn bên này rõ ràng có thêm tiểu tử kia phối hợp, giết chết toàn bộ bảy tám người Đằng Hạng! Hấn cười một chút với Vũ Minh, duỗi ngón tay cái ra, nói: “Vậy mới tốt chứ! Lát nữa ta sẽ cho ngươi làm Đô đầu!” Vũ Minh còn chưa kịp trả lời, chỉ nghe bên cạnh có người hô: “Đến hỗ trợ! Mau tới hỗ trợ!” Đồng Khuê xem xét theo tiếng nói, chỉ thấy tiểu đội Cao Nghênh Hỉ đã có chút ít chống đỡ không nổi rồi, bảy huynh đệ bị cắt làm hai đội, vô pháp trợ giúp lẫn nhau, tình thế dị thường nguy cấp! Đồng Khuê phun một bãi nước miếng, cũng không nói thêm cái gì, dẫn đầu vọt tới, quát: “Giết!” Trần Nguyên uống xong một chén trà nóng, lại rót một chén nữa, đồng thời ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dã Lợi thị, hỏi: “Vương phi uống trà không?” Dã Lợi thị lắc đầu, nói: “Không uống, ta đang nhìn người của người còn có thể chống đỡ tới khi nào.” Trần Nguyên căn bản không quay đầu lại nhìn tình huống trên chiến trường, dùng tay có chút run rẩy kia nâng chung trà lên, sau đó buông xuống, hỏi: “Vương phi cho rằng bọn họ còn có thể chèo chống thời gian bao lâu?” Dã Lợi thị không trả lời vấn đề này, lúc mới bắt đầu, nàng cho rằng chỉ cần Trương Tầm Nguyên xung phong một cái, những quân Tổng này sẽ lập tức bị đánh bại. Nhưng hiện tại, chiến đấu đã muốn đánh nửa canh giờ, hai phương trận quân Tổng kia nhìn về phía trên giống như là tùy thời sẽ sụp đổ, nhưng người Đằng Hạng một vòng lại một vòng xung phong, những quân Tổng kia vẫn còn kiên trì! Nàng hiện tại cũng không có nắm chắc rồi, cho nên không trả lời, mà là hỏi lại Trần Nguyên một câu: “Có thể nói cho ta biết tại sao người tới Đằng Hạng không? Ta xem ra, người không phải là loại người hiếu chiến, hơn nữa, lá gan của người không lớn.” Tay bưng chén trà của Trần Nguyên ngừng một chút, nhỏ giọng nói: “Ta không phải loại người hiếu chiến, nhưng có người bức ta chiến tranh, lá gan của ta không lớn, nhưng có một số việc, mặc dù ta rất sợ, ta cũng muốn làm.” Dã Lợi thị sững sờ một chút, bỗng nhiên lắc đầu, nói: “Lần này nếu như ta có thể gặp lại Đại vương, ta nhất định khuyên bảo hấn không cần

phải khai chiến cùng Tống triều. Chiến tranh cùng một chỗ, hai người nhất định phải phân ra thắng bại, ta không muốn bức quá nhiều người Tống giống như người lên trên chiến trường, cái đó không có chỗ gì tốt đối với Đẳng Hạng chúng ta.” Trần Nguyên nở nụ cười, nói: “Ta tin tưởng lời Vương phi nói là thật tâm, đáng tiếc, nếu như người nói lời đó ở trước khi chiến đấu, có lẽ có thể tránh trận chiến tranh này, nhưng hiện tại vô dụng, một khi đánh nhau, Lý Nguyên Hạo nhất định sẽ chết!” Dã Lợi thị nhìn Trần Nguyên, nói: “Đại vương chúng ta tinh thông chiến trận, hắc sẽ vĩnh viễn không thua!” Trần nguyên rất là tự tin, đối mặt cùng ánh mắt Dã Lợi thị, nói: “Hắc nhất định sẽ thua! Bởi vì hắc chọn sai đối thủ! Hắc cho rằng quân Tống suy nhược lâu ngày, nhưng hắc nhưng không chứng kiến quốc lực Đại Tống cường đại! Chúng ta có thể cho hắc đánh thắng Kim Minh trại, có thể cho hắc đánh thắng Tam Xuyên khẩu, thậm chí còn có thể cho hắc thắng mấy lần, vài chục lần! Tổn thương Đại Tống bất quá cũng chỉ là một cái Tây Bắc! Nhưng nếu như chúng ta đánh thắng hắc một lần, hắc sẽ vĩnh viễn không dậy nổi!” Lời này hiển nhiên rung động Dã Lợi thị thật sâu, kỳ thật, trong lòng từng người Đẳng Hạng đều minh bạch đạo lý này, kể cả Lý Nguyên Hạo cũng biết rõ, cho nên, tại sơ kỳ chiến tranh, hắc liền chế định mục tiêu trận chiến này: “Đoạt một cái, sau đó liền cầu hoà.” Trần Nguyên thấy sắc mặt Dã Lợi thị, liền biết mình nói trúng địa phương các nàng lo lắng nhất rồi, thì phải là nếu như Đại Tống không đáp ứng cầu hoà, Đẳng Hạng đánh tiếp mà nói, vậy thì Đẳng Hạng sẽ xong rồi! Trong lịch sử, Đại Tống đánh cùng Đẳng Hạng cho bốn năm, thất bại suốt bốn năm! Nhưng tựa như Trần Nguyên nói, Đại Tống liên tiếp chiến bại, có lẽ vẫn là Đại Tống, nhưng bốn năm chiến tranh, lại làm cho Lý Nguyên Hạo khổ không thể tả! Hiện tại Trần Nguyên đến rồi, Lý Nguyên Hạo tự nhiên là khổ càng thêm khổ! Trần Nguyên mỉm cười, nói: “Chúng ta đồ ước xem, mặt tướng đã chắc chắn, đợi cho thời điểm Đại vương đến sơn cùng thủy tận, chỉ cần Vương phi van cầu ta, ta sẽ nghĩ biện pháp để hắc một con đường sống.” Dã Lợi thị bây giờ có lẽ vẫn là sùng bái mù quáng đối với Lý Nguyên Hạo, trong lòng của nàng, Lý Nguyên Hạo chính là nam nhân mạnh nhất trên thế giới, không có chuyện gì có thể làm hắc khó khăn, cũng không có người nào có thể đánh bại hắc, cho nên, đối mặt lời Trần Nguyên nói, nàng vẫn là cười nhạt một hồi: “Người nằm mơ!” Trần Nguyên biết rõ, mình không phải đang nằm mộng, đòn sát thủ kinh tế kia đã tể ra, Lý Nguyên Hạo căn bản không biết chống đỡ như thế nào, hoặc là nói, hắc căn bản không có năng lực đến chống đỡ! Còn có những dân chạy nạn kia, chỉ cần lần này mình đánh bại Trương Tầm Nguyên, cả Hưng Khánh phủ có thể nhiều ra hơn mười vạn nạn dân! Nếu như vận khí mình tốt hơn chút ít, một mực đánh tới hoàng cung Lý Nguyên Hạo mà nói, cái trò chơi này, trên cơ bản coi như là đã qua một đoạn thời gian khó khăn nhất, Lý Nguyên Hạo ở tiền tuyến phải cầu hoà vô điều kiện! Hai đội ngũ kỵ binh Đẳng Hạng giống như mũi tên, chém giết hơn nửa canh giờ cùng hai chi bộ binh quân Tống đội ngũ hình vuông, về sau, quân Tống đã tổn thất thảm trọng! 1500 huynh đệ, hơn sáu trăm người chết ở phía dưới móng ngựa trường thương của người Đẳng Hạng, người Đẳng Hạng cũng không chiếm được chỗ tốt, lúc này, bộ binh Trương Tầm Nguyên đã muốn tập kết xong, hắc nhìn bọn kỵ binh thương vong thảm trọng, cho dù tiếp tục đánh, cũng khó có thể lấy được chiến quả hắc muốn, lập tức thiệu hiệu lệnh rút quân lên, rút về trước, sau đó lại để cho bọn kỵ binh nghỉ ngơi một chút, sau đó bộ binh mới tiếp tục đi lên đánh qua! Nhưng chiến tranh vĩnh viễn là trò chơi của song phương, Trương Tầm Nguyên chiến tranh hiển nhiên là kém một chút, một tướng vô năng một chết ngàn quân, những lời này, trong trận chiến đấu này, đúng là nói về Trương Tầm Nguyên! Người Đẳng Hạng đang công kích nghe được cái thanh âm triệt binh kia, như được đại xá, quay đầu chạy trở về! Cả người Cao Nghênh Hỉ đều co quắp ngã trên mặt đất, liên tục chém giết nửa canh giờ, đã làm cho thể lực hắc vượt ra khỏi cực hạn, hắc muốn uống nước! Sờ túi nước bên người, lại trông thấy trên mặt túi nước có một lỗ hổng, không biết bị địch nhân phá từ lúc nào, đang muốn tìm một chút nước đến uống, lại bỗng nhiên nghe thấy thượng quan hô: “Tấn ra! Tấn ra hai bên!” Cao Nghênh Hỉ nhìn lại, chỉ thấy một ngàn kỵ binh quân Tống kia dĩ nhiên lao đến hướng bên này, hắc bẽ bộn lui sang bên cạnh, nhượng con đường cho quân Tống xung phong. Dương Văn Quảng cưỡi ngựa đi trước, phóng tới những người Đẳng Hạng chiến đấu một canh giờ, về sau lại nhận được mệnh lệnh lui lại này! Lúc này, thể lực cùng dũng khí của chút ít người Đẳng Hạng đã sớm bị mất đi sạch sẽ tại trước mặt phương trận quân Tống, đâu còn có thể tổ chức chống cự hữu hiệu? Một người Đẳng Hạng dũng cảm mang theo hơn hai trăm người dưới tay hắc quay đầu lại, muốn ngăn cản Dương Văn Quảng xung phong, nhưng vừa mới tiếp xúc, những người này đã bị quân Tống đẩy xuống dưới ngựa! Trương Tầm Nguyên xem xét, sắc mặt đại biến! Hắc thật không nghĩ đến việc Dương Văn Quảng lại lựa chọn xung phong vào lúc này! “Giết! Giết lên! Ngăn cản quân Tống!” Trương Tầm Nguyên phái một ngàn người bên cạnh mình ra, lao đến hướng Dương Văn Quảng, Trương Tầm Nguyên biết rõ, người Đẳng Hạng trên ngựa lợi hại hơn so với người Tống, hắc tin tưởng, một ngàn người này có thể ngăn cản, thậm chí xử lý Dương Văn Quảng! Nhưng Dã Lợi thị ngồi ở đối diện Trần Nguyên lúc này lại sắc mặt tái nhợt, không nhìn được tức mà giận mắng

một tiếng: “Trương Tầm Nguyên, tên ngu ngốc đáng chết này!”

385. Chương 372: Trộm Thơ Nhạc Phi (1)

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 372: Trộm thơ Nhạc Phi (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Từ nét mặt của nàng, có thể nhìn ra tình thế cuộc chiến, Mặc dù Dã Lợi thị không dẫn qua binh lính, nhưng nàng đi theo Lý Nguyên Hạo, đi theo cha và anh của mình, từ nhỏ đã lớn lên trên lưng ngựa, hiểu rõ về chiến cuộc, còn nhạy cảm hơn so với Trần Nguyên.

Một khi thế cục có lợi cho quân đội Đảng Hạng, trên mặt của nàng sẽ xuất hiện vẻ hưng phấn, giận tím mặt như bây giờ, Trần Nguyên chỉ biết khả năng quân Tống thắng đã đến.

”Thiết An Ha Mã Thai, các người đi hỗ trợ.”

Trần Nguyên vẫn còn uống trà, tại địa phương tràn đầy vị huyết tinh này, thời điểm ở sau người là tiếng hò hét cùng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, trước mặt lại là hai vị nữ tử tướng mạo như Thiên Tiên ngồi đó, vừa uống trà vừa thưởng thức sắc đẹp, có một loại rất tình thú khác.

Khóe miệng của hắn khẽ cười, sau đó dùng ánh mắt quét Dã Lợi thị một chút, Dã Lợi thị từ trong mắt Trần Nguyên đã đọc ra điều gì đó, cố gắng tự bình định tâm tình một tý, nói: ”Người không cần phải đặc ý quá sớm, tuy Trương Tầm Nguyên ngu xuẩn, nhưng chúng ta còn có hai ngàn nhân mã chưa động, các người muốn thắng thì còn sớm lắm!”

Trần Nguyên không tranh cãi cùng nàng, giơ chén trà chính mình lên, nói: ”Bà chị an tọa, chúng ta chậm rãi uống trà, không vội, không vội.”

Chút ít chiến thuật trong đầu Trương Tầm Nguyên đều đến từ sách vở, hoặc là bình thường trao đổi cùng Lý Nguyên Hạo, không đánh nổi nữa sẽ phải rút về, điểm này hoàn toàn chính xác, ở trên sách vở là hoàn toàn chính xác.

Nhưng ở trên chiến trường chân thật, thời điểm đối phương có năng lực tùy thời phóng ra thu vào, người làm sao có thể nói lui liền lui?

Quân Tống truy kích, lại khiến cho những người Đảng Hạng lui lại kia không thể ngăn cản, bọn hắn rất nhanh từ lui lại mà biến thành tan tác, một ngàn quân sĩ Trương Tầm Nguyên phái tới nghênh địch kia, do bại binh bên cạnh mình trùng kích, đội hình cũng có vẻ có chút hỗn loạn.

Quân Tống thừa cơ hội tốt lần này, nhanh chóng sắp lại, giết chóc cùng với người Đảng Hạng, kỵ binh Đảng Hạng mất đi tốc độ xung phong, điểm này tại thời điểm kỵ binh đối chiến, thật sự là sự tình thập phần muốn chết.

Dương Văn Quảng cảm trường thương, chạy ngoài cùng trận hình quân Tống, gặp binh giết binh.

Nhìn thấy hắn xông lên, bọn Dương gia thân binh cũng ở tại bên người Dương Văn Quảng, hộ vệ an toàn cho vị Tiểu Hầu gia này, cái này lại làm cho hắn như hổ thêm cánh, thế như chẻ tre, sát nhập vào trong doanh địch, trong nháy đã phá quân tan Đảng Hạng, xông lên trước.

Cảm xúc chạy tán loạn lập tức tràn ngập trong quân đội Đảng Hạng, tựa như Dã Lợi thị nói, kỵ binh giao phong, người Đảng Hạng đã thua, nhưng bọn hắn còn có hai ngàn bộ binh đứng thành đội ngũ hình vuông nguyên vẹn, nếu như lúc này Trương Tầm Nguyên lui lại phòng giữ mà nói, hoàn toàn có cơ hội tiếp tục chiến tranh cùng Trần Nguyên.

Nhưng Trần Nguyên đặc biệt lọt vào mắt xanh của lão thiên gia, ngay tại thời điểm Trương Tầm Nguyên chuẩn bị thúc dục đội ngũ bộ binh hình vuông, một đội quân Tổng bỗng nhiên từ phía sau đánh úp lại, trực tiếp nhắm thẳng hướng chút ít bộ binh Đẳng Hạng này.

Dã Lợi thị xem xét, sắc mặt biến đổi, nói: "Người, người còn có phục binh!"

Trần Nguyên khề lắc đầu, nói: "Không biết."

Lúc này Hô Diên Bình chạy tới, nói: "Em rể, bọn Dương Thanh đến rồi, đã đánh nhau ở sau lưng người Đẳng Hạng!"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Tốt, đại cục đã định, nếu như người ngựa tay, cũng đi chơi đi."

Hô Diên Bình cực kỳ hưng phấn, nhắc đòn gánh lên, tung người lên ngựa, nói: "Ta đi đây!"

Những bộ binh kia xếp đặt phương trận cực kỳ chỉnh tề, phía trước là lá chắn, chính giữa là trường thương, cung nỏ xếp sau.

Bọn hắn chuẩn bị nghênh đón Dương Văn Quảng trùng kích, nhưng hiện tại, Dương Thanh bỗng nhiên từ phía sau giết đi lên, những cung tiễn thủ kia căn bản không có bất luận cái gì bảo vệ, đã trở thành đối tượng để quân Tổng tùy ý chém giết!

Người Đẳng Hạng đối với chỉ huy phương trận bộ binh, vốn cũng không linh hoạt bằng quân Tổng, nếu như cái đả kích này chợt đến, cung tiễn thủ chỉ cần lui ra phía sau một chút, để cho đao thuấn thủ có thể bảo vệ mình, cả phương trận vẫn sẽ bền vững.

Mà đao thuấn thủ lúc này vẫn y nguyên phòng bị Dương Văn Quảng tùy thời có khả năng đánh tới ở phía trước, nhìn cung tiễn thủ bị quân Tổng giết hại đằng sau, không biết mình có nên quay đầu hay không.

Cả tràng diện nhất thời hỗn loạn dị thường.

Dương Văn Quảng lại càng đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, vài viên đại tướng Đẳng Hạng bị hắn chọc xuống ngựa, không có người nào dám đi lên ngăn cản hắn, tung hoành tự nhiên trong thiên quân vạn mã, tùy ý xung phong liều chết, giết đối phương người ngã ngựa đổ, chạy trốn tứ tán.

Sau lưng, chút ít quân Tổng vừa mới trải qua chiến đấu, lúc này cũng thấy được thắng lợi sắp đến, trên người phảng phất lại bạo phát thêm một chút sức lực.

Võ Minh nhìn nguyên một đám người Đẳng Hạng té ngã trên mặt đất chiến trường, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút đau.

Hắn không tự giác mà giơ đao lên cao cao, hô: "Ta muốn báo thù! Báo thù!"

Những tân binh kia đi theo, cùng một chỗ lên tiếng kêu gọi, bắt đầu chỉ là bọn hắn, một chút ít thanh âm linh tinh, nhưng rất nhanh, cả đội ngũ phát ra tiếng quát tháo chỉnh tề: "Báo thù! Báo thù! Báo thù!"

Thanh âm càng lúc càng lớn, nương theo tiếng trống trận, vang vọng toàn bộ chiến trường.

Ánh mắt Cảnh Thiên Đức cực nóng, đảo qua những người trốn từ trong tay tử thần tới này, miệng của hắn bỗng nhúc nhích, sau đó mạnh mẽ rút đao ra, quát: "Theo ta giết đi lên! Báo thù!"

Chỉ hơn mười giây sau, cái đội ngũ tràn ngập khắc sâu thù hận này đã xông đến, đụng vào phương trận bộ binh của người Đẳng Hạng, nhiều đóa hoa máu bắn lên, vung vẩy trên mảnh thổ địa, sóng máu qua đi, người Đẳng Hạng vốn đã vô pháp chèo chống, lại càng không kiên trì nổi nữa.

Dã Lợi thị có chút chán chường, nàng cảm giác toàn thân mình cũng không còn khí lực, cả người lập tức mềm nhũn ra.

Nàng không thể tin được đây là sự thật, năm nghìn dũng sĩ Đẳng Hạng, đã bị ba nghìn quân Tổng đánh bại.

Không có bất kỳ mảnh khỏe gì, đường đường chính chính đổ sức ở trên chiến trường, người Đẳng Hạng đã thua.

Trần Nguyên rút cục cũng đặt chén trà xuống, đứng lên, hắn còn cố ý nhìn tay bưng chén trà của chính mình một chút, lúc này đây, thật sự là không hề run.

”Đại cục đã định, hiện tại nên lo lắng là những người Đảng Hạng này có thể chạy về được bao nhiêu, là ta có thể bắt được Trương Tầm Nguyên hay không, bà chị, không biết bây giờ người còn cho rằng, không ai trên thế gian có thể đánh bại Lý Nguyên Hạo hay không?”

Dã Lợi thị liếc nhìn Trần Nguyên, hỏi: ”Hừ, người cho Đại vương là Trương Tầm Nguyên sao? Chỉ cần trên tay Đại vương có một ngàn nhân mã, người cũng chỉ có cách trốn chạy để khỏi chết nhục nhã thôi!”

Trần Nguyên cười một chút, đã từng là như vậy.

Trước đó, thời điểm lần thứ nhất tiến vào Đảng Hạng, chính mình đối mặt Lý Nguyên Hạo, chỉ có trốn chạy để khỏi chết, nhưng hiện tại không giống với lúc trước.

Hắn thở dài, nói: ”Hi vọng hắn có thể trở về đến đây.”

Dã Lợi thị rất là ngạc nhiên nhìn Trần Nguyên, hỏi: ”Người muốn khai chiến cùng Đại vương?”

Ý nghĩ này quả thật làm cho Dã Lợi thị giật mình không thôi, đoạn thời gian này, nàng đối coi như biết một ít về Trần Thế Mỹ, dũng khí, có lẽ có thể từ trên người của hắn phát ra, nhưng dũng khí chính diện chém giết cùng Lý Nguyên Hạo, hắn có sao?

Trần Nguyên không có, nhưng Dịch Thanh dám, Dịch Thanh không có ở đây, hắn cũng không đi giao thủ cùng Lý Nguyên Hạo, bảo mình cỡi ngựa khai chiến cùng tên Lý Nguyên Hạo kia? Đây không phải là khai chiến, là nói giỡn.

Hắn hi vọng Lý Nguyên Hạo có thể trở về, bởi vì, một khi Lý Nguyên Hạo trở về, liền có ý tứ hàm xúc, trận chiến tranh này, người Đảng Hạng bọn hắn đã thua.

Từng thót từng thót ngựa chạy nhanh tới hướng Trần Nguyên, kỵ sĩ đứng xa xa, lập tức nói: ”Tướng quân đại nhân, Tiểu Hầu gia nói, địch nhân sắp bại lui, quân ta truy kích hay là nghỉ ngơi và hồi phục, xin tướng quân bảo cho biết!”

Diệt Hồng Trần

386. Chương 372: Trộm Thơ Nhạc Phi (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 372: Trộm thơ Nhạc Phi (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trong lòng Trần Nguyên rút cục cũng nổi lòng! Đây là chiến thắng Dương Văn Quảng chính miệng nói cùng hắn, lập tức lên tiếng:”Nói cho Tiểu Hầu gia, tất cả do hắn làm chủ.”

Thám báo kia lập tức liền ôm quyền, nói: ”Dạ!”

Dã Lợi thị hỏi: ”Người để cho người dưới tay làm chủ tất cả, vậy người làm tướng quân dùng làm cái gì?”

Trần Nguyên cực kỳ lễ phép ôm quyền nói: ”Tự nhiên là dùng để hầu hạ bà chị! Bà chị, Lý Nguyên Hạo xây phòng ở cho người có rộng rãi không?”

Dã Lợi thị không kịp phản ứng, không hiểu vấn đề này là có ý gì, lúc này liền hỏi: ”Người hỏi cái này để làm gì?”

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: ”Lúc này đây nói không chừng ta có thể thoắt một tý đuổi tới các người trong hoàng cung đi, đảo thời điểm nhất định sẽ đi xem các người phòng mới, nếu như Nguyên Hạo huynh

quá keo kiệt ủy khuất bà chị mà nói, ta một mối lửa thiêu rồi hă, lại để cho Nguyên Hạo huynh cho người một lần nữa nấp, thế nào?”

Dã Lợi thị vừa nghe xong, liền biết Trần Nguyên muốn làm gì, nàng nói: "Người muốn đánh hạ Hưng Khánh phủ? Ta cho người biết, ở đó có hai mươi vạn người Đẳng Hạng, người mang hơn hai ngàn người đi, căn bản không đánh vào nổi!"

Trần Nguyên ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nói: "Chỉ cần ta đi làm, bất luận kẻ nào cũng không được nói là không có khả năng!"

Trương Tầm Nguyên rất nhanh liền thất bại, binh sĩ Đẳng Hạng hă mang theo đều đã không còn ý chí chiến đấu, điên cuồng chạy trốn, mà Dương Văn Quảng chính là một đường truy kích ở phía sau.

Vào lúc ban đêm, quân Tổng thuận thế đánh hạ Định Châu, khoảng cách Đô thành Đẳng Hạng còn có một hơn trăm dặm.

Một ngày này truy kích, khiến cho Đẳng Hạng người tổn thất thảm trọng, nhưng đội hình quân Tổng cũng bị kéo ra vô cùng dài, Dương Văn Quảng biết rõ, bằng vào cái đội hình này đi công kích Đô thành người ta, quả thực chính là chịu chết, huống chi quân Tổng còn chưa làm tốt chuẩn bị công thành.

Vì vậy, hă ngừng quân đội tại Định Châu thành, để cho các binh sĩ nghỉ ngơi, sau đó, hă bàn kế hoạch cùng Trần Nguyên, xem rốt cuộc mình nên làm như thế nào.

"Hưng Khánh phủ hiện tại không có bao nhiêu binh sĩ, mà ngay cả những nha dịch kia, lần này đều bị Trương Tầm Nguyên chôn vùi, nếu như chúng ta công thành mà nói, chỉ cần trong thời gian hai ngày, Hưng Khánh phủ tất nhiên sẽ bị phá, không thể nghi ngờ!" Dương Văn Quảng nói rất tự tin, lời này lại để cho con mắt mọi người đều phát sáng lên.

Dương Văn Quảng cũng không nói gì về nguy hiểm của trận chiến này, một khi trong thời gian hai ngày vô pháp phá thành, viện binh của Đẳng Hạng sẽ chen chúc chạy tới, muốn chạy trốn cũng vô cùng khó khăn.

Đô thành người Đẳng Hạng hiện tại đã như một cái thành thị không hề đề phòng, sức hấp dẫn đối với hă mà nói, thật sự quá lớn! Bất kể là cuộc chiến tranh nào, người triều đại nào, một chi quân đội công hăm Đô thành đối phương, đó là vinh quang bậc nào đây.

Giống như là lúc trước, thời điểm bỗng nhiên trông thấy cơ hội có thể bắt được Lý Nguyên Hạo, binh sĩ thủ hạ Địch Thanh cũng phạm sai lầm, bọn hă cũng biết nguy hiểm, nhưng, sức hấp dẫn làm cho bọn họ vô pháp kháng cự.

Không riêng gì Dương Văn Quảng, Trần Nguyên có chút vô pháp khống chế hưng phấn! Bọn người Hô Diên Bình lại càng kích động, nói: "Chưởng quầy, làm đi!"

Lúc này, bọn hă hiển nhiên đều có chút mất đi trấn định ngày thường, Trần Nguyên nhìn con mắt mọi người, cuối cùng phát ra tiếng cười hào sảng, nói: "Cầm bút đến!"

Hô Diên Bình sững sờ, bọn hă không biết hiện tại Trần Nguyên muốn khoe khoang cái gì đây! Mình ở phía trước đánh đặc sắc như vậy, không có lý do gì không cho đấng sau biết rõ! Trần Nguyên là người không tình nguyện tịch mịch, hă ưa thích tiếng vỗ tay cổ vũ như lời động.

Tô Đồ lấy giấy bút ra, Trần Nguyên dùng chữ cực kỳ xinh đẹp của Trần Thế Mỹ, cánh tay vung bút lông, vô sỉ mà viết xuống một thủ từ trên tờ giấy trắng: "Tức sùi bọt mép, dựa vào nơi lan can, gió mát thổi tung bay. Giơ mắt lên nhìn qua, ngửa mặt lên trời thét dài, chí lớn kịch liệt. 30 năm công danh cùng bụi cùng đất, tám nghìn dặm mây trời và trăng. Nhìn bình thường, nhưng rồi đầu thiếu niên không cứng thua gì sắt! Liều quốc sĩ nhục vẫn còn chưa tan, mối hận Đẳng Hạng khi nào diệt? Lên xe dài, đập phá Hạ Lan Sơn! Chí khí như món ăn, bắt làm nô lệ, đàm tiếu về Hung Nô uống máu. Đợi từ đầu, thu thập núi sông đã qua, chỉ lên trời hận đời vô đối!"

Một bên, Hạ Từ không đợi Trần Nguyên viết xong, liền vỗ tay khen: "Tốt thư tốt thư!"

Trần Nguyên cười cực kỳ đắc ý rồi, cái thủ từ này, mình có thể yên tâm dùng, hă không lo lắng Nhạc Phi sẽ bỗng nhiên đứng ở trước mặt hă.

Hắn muốn đưa cái thủ từ này về Đại Tổng, hy vọng có thể tạo thành oanh động như trước đó, nhưng, đưa một thủ từ trở về, giống như có chút quá lộ liễu đi à nha?

"Hiện tại ta ghi một phần tấu chương, Hồ Bình, chọn một binh sĩ đặc lực, hướng Phạm Trọng Yên đại nhân cùng hoàng thượng nói rõ tình huống, thuận tiện giúp ta mang thủ từ này cho Công Chúa, để cho nàng thay ta thu lấy, lúc này đây, ta nghĩ đám bọn họ đang muốn đập phá Hạ Lan Sơn!"

Trần Nguyên tràn đầy tin tưởng mà nói, hắn nhìn thoáng qua các vị tướng sĩ, nói tiếp: "Vốn hôm nay đánh thắng trận lớn, nên bày rượu chúc mừng một phen, nhưng ngày mai chúng ta phải đi đánh Đô thành người Đảng Hạng, không nên phóng túng, đợi cho đánh tan Hưng Khánh phủ, sẽ cùng chư quân nâng ly!"

Chúng tướng cũng là tình cảm quần chúng xúc động, ào ào đồng ý.

Cảnh Thiên Đức hỏi một tiếng: "Tướng quân, cái Định Châu thành này có hai vạn cư dân, không phải chúng ta cũng làm như trước kia chứ?"

Hiện tại Trần Nguyên tâm tình tốt, cũng không có rất muốn, rất tùy ý gật đầu, nói: "Đương nhiên lại để cho các huynh đệ lại vất vả mấy canh giờ, biến những người này thành dân chạy nạn!"

Không riêng gì hắn, lúc này tất cả mọi người trong phòng không hề ý thức được, hiện tại số tính của các binh sĩ đã bị kích phát, lại để cho bọn họ đi chấp hành nhiệm vụ như vậy thì rất nguy hiểm, chỉ cần có một cái ngọn lửa nhỏ nhỏ, chỉ sợ, cũng không phải là "chó gà không tha" đơn giản như Trần Nguyên muốn.

Một loạt ba căn phòng ở song song đứng vững, Cao Ngênh Hỉ nhìn Đồng Khuê, hỏi: "Ca ca, người chọn lựa gian nào?"

Quân Tổng đối với cái dạng hành động này đã là quen việc dễ làm rồi, bọn hắn biết rõ, sau khi đi vào, lôi người ra người, sau đó nhìn có cái gì đáng giá, có thể đoạt thì đoạt, có thể nện thì đập, còn lại cứ cho một mồi lửa thiêu.

Ở bên trong quá trình này, nếu như gặp may mắn một ít mà nói, không chừng có thể đoạt được một ít vàng bạc, cái này đương nhiên đều rơi vào trong túi áo binh sĩ.

Cho nên, chọn cái gian phòng ốc nào, thật sự phải chú ý, người ở bên trong giàu có hay không, trực tiếp quan hệ đến bọn hắn, xem một chuyến này có thể lấy bao nhiêu tiền của phi nghĩa.

Cao Ngênh Hỉ lần này hỏi Đồng Khuê, là vì thời điểm chiến đấu, Đồng Khuê đã trợ giúp hắn.

Đồng Khuê cũng không khách khí, nhìn xem một gia đình dùng gỗ tảo làm cửa lớn, nói: "Ta liền muốn nhà này rồi, còn lại để cho người đó."

Cao Ngênh Hỉ nở nụ cười, nói: "Tốt, các huynh đệ, khởi công thôi!"

Hắn dẫn sáu binh sĩ thủ hạ phóng tới cửa lớn một nhà dân, chỉ dùng một cước đá đá văng cánh cửa kia, quát: "Người ở bên trong đâu? Đều đi ra cho ta!"

Cái gia đình này có bốn miệng ăn, một lão phụ nhân Đảng Hạng hơn 70 tuổi, một hán tử hơn ba mươi tuổi, còn có một nữ nhân, cùng một đứa bé, bảy tám tuổi, khuôn mặt rất hiền lành.

Cao Ngênh Hỉ nhìn hán tử kia, nói: "Mang theo người nhà của người ra đường, chúng ta muốn kiểm tra!"

Diệt Hồng Trần

387. Chương 373: Giỏi Thì Giết

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 373: Giỏi thì giết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hán tử kia ngẩng đầu nhìn những người xâm lấn nhà mình này, không phục lắm mà nói: "Quân gia, nhưng chúng ta là người an phận thủ thường mà!"

Cao Ngênh Hỉ liếc nhìn người nọ, đi từ từ tới, bỗng nhiên đưa tay tát một cái, đánh vào trên mặt hán tử kia: "Lăn đi ra!"

Hán tử kia giận dữ, thời điểm muốn chuẩn bị phát tác, quân Tổng sau lưng Cao Ngênh Hỉ "rầm" một tiếng, thoảng một tý đều rút bả đao ra.

Nữ nhân bị dọa, cả người ngăn tại trước người hán tử kia, nói: "Quan gia bớt giận, quan gia bớt giận, hiện tại chúng ta liền đi ngay đây!"

Hán tử kia đứng sau lưng nữ nhân, chậm rãi đè ép tính nóng xuống dưới, cuối cùng cũng lựa chọn thỏa hiệp, mang theo người một nhà đi ra khỏi phòng ở.

Thời điểm bọn hán đi lên trên đường phố, trên đường đã có rất nhiều giống bọn họ, bị quân Tổng đuổi ra ngoài, đứng ở chỗ đó, có một đội quân Tổng đang trông coi.

Lão phu nhân đi đến một nửa đường, chợt nhớ tới cái gì đó, giữ chặt cánh tay hán tử kia, nói: "Các người đi trước đi, áo da cha người đem cho ta bỏ ở nhà rồi, ta đi về cầm."

Hán tử kéo mẹ của mình lại, nói: "Mẹ, để ta đi cầm."

Lão phu nhân kia do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Tốt, người đừng sinh thị phi."

Hán tử gật đầu đáp ứng, cất bước đi trở về trong phòng, mẫu thân để áo ở nơi đâu, hán biết rõ, mà những quân Tổng phụ trách tạm quan sát những người này nhất thời cũng không phát hiện, cứ nhiên bị hán rất thuận lợi đi trở về.

Hán đi vào trong phòng, vừa vặn trông thấy một sĩ binh đưa lưng về phía hán, cầm trong tay một túi lương thực nhà bọn họ giấu ở dưới tủ quần áo.

Hiện tại ở Đằng Hạng, một túi lương thực này rất đắt tiền, xa hoa, là thứ tốt nhất có thể bảo toàn cả nhà bọn họ sống sót, hán tử kia bước gấp lên phía trước, đoạt lại túi lương.

Binh sĩ quân Tổng bị hán bắt ngờ đến cướp, giật mình hoảng sợ, khi phục hồi tinh thần, lại có chút tức giận, rút đao bên hông ra, quát: "Cầm đến cho ta!"

Hán tử kia chăm chú vuốt ve túi lương thực, nói: "Quân gia, đây là một nhà người chúng ta, cầu người xin thương xót! "

Binh sĩ quân Tổng căn bản không để ý tới hán, trong chỉ thị của Trần Nguyên đã nói rất rõ ràng, lương thực, quần áo, đều phải lấy đi hết.

Hán cũng không dài dòng, một đao chém tới: "Ta cho người cứng rắn!"

Hán tử kia lắc mình một cái né tránh, thời điểm binh sĩ đang định hô người, người nọ lại thoảng một tý quỳ xuống, giơ lương thực cao cao khỏi đỉnh đầu, nói: "Quân gia, quân gia, ta cho người còn không được sao? Ta cho, ta cho!"

Binh sĩ đè lửa giận trong lòng xuống, tiến lên, một tay nhắc lương thực qua, đang chuẩn bị giáo huấn hán tử này một tý, bỗng nhiên người Đằng Hạng thoảng một tý đã nhảy lên, hô: "Ta cho, ta cho người cái này!"

Một đôi tay hữu lực kẹp lấy cổ người binh lính kia, binh sĩ cực lực giãy dụa, nhưng không cách nào thoát khỏi, hán muốn hô, lại không hô được, chậm rãi, con mắt bắt đầu lòi ra ngoài hốc mắt.

Hán tử kia giết quân Tổng này, liền chạy ra ngoài, đợi cho bọn người Cao Ngênh Hỉ đi xuống, chỉ nhìn thấy thi thể.

Mấy binh sĩ quân Tổng này phần nọ rồi

Bọn hán vừa mới đánh thắng quân đội Đằng Hạng, hiện tại có người rõ ràng dám giết huynh đệ mình? Cái này làm cho bọn họ cảm thấy như có người đang miệt thị cùng khiêu chiến tuyệt với bọn họ.

Nhìn người đồng bào giết dưới đất kia, sỏi tính bị Trần Nguyên kích thích lại tăng trưởng gấp mấy lần trong thân thể của bọn hần.

Một người đi lên nói với Cao Nghênh Hỉ: "Ngu hầu, nhất định là nam nhân Đảng Hạng kia làm!"

Những người này căn bản không đi tìm chứng cứ gì, bọn hần suy đoán chính là cực kỳ chính xác, sau khi Cao Nghênh Hỉ nghe, không chút suy nghĩ, rút bên hông đao ra, nài: "Đưa hần lên, đi theo ta!"

Năm người bọn hần mang một cỗ thi thể, bước nhanh lao ra khỏi căn phòng, chạy gấp đến địa phương những người Đảng Hạng kia tập kết.

Đạo Chiếm vội vàng tới hỏi: "Làm sao vậy huynh đệ?"

Sắc mặt Cao Nghênh Hỉ âm trầm: "Người của chúng ta bị giết rồi, những người này giết!"

Đạo Chiếm sững sốt một chút, lập tức giận dữ, nói: "Ai làm, có gan giết người, hiện tại liền đứng ra!"

Hần tử giết người kia chưa trở về, dựa vào quen thuộc đối với địa hình, đã sớm đào tẩu.

Cao Nghênh Hỉ lại nói: "Ta đi tìm, ta nhất định bắt được người kia đến!"

Đạo Chiếm gật đầu, nói: "Bắt được phải lột da hần!"

Cao Nghênh Hỉ rất nhanh tìm ra một nhà bốn người, lôi từ trong đám người ra, đẩy hướng Đạo Chiếm, nói: "Đầu lĩnh, bọn họ chính là gia đình nam nhân kia!"

Nữ nhân lúc này bị hù đến toàn thân phát run, nói: "Quân gia, quân gia, ngài cũng không thể nói lung tung được!"

Cao Nghênh Hỉ đã thập phần phần nộ, đi lên đá một cước, làm nữ nhân kia lăn ra mấy vòng, nói: "Ta nói lung tung đấy!"

Đạo Chiếm ngăn Cao Nghênh Hỉ lại, chậm rãi đi đến trước mặt nữ nhân, giúp đỡ nàng từ trên mặt đất đứng dậy, nói: "Nam nhân nhà ngươi đâu? Nói cho ta biết hần ở nơi nào."

Nữ nhân kia sợ hãi nói: "Ta không biết, ta thật sự không biết!"

Một bên, Đồng Khuê lúc này cũng nổi giận, lao đến, nói: "Người không biết? Ta cho người không biết!"

Nói xong, một đao đã chém vào sau lưng nữ nhân kia, nữ nhân phát ra tiếng kêu gào thống khổ.

Trong đám người có mấy người Đảng Hạng không nhìn được rồi, ra sức vọt ra, nói: "Quân gia, có bản lĩnh các người tìm nam nhân của nàng đi, đối phó một nữ tử như vậy, tính toán là cái gì?"

Đạo Chiếm chỉ ngón tay về hướng bọn hần, quát: "Quay về, trở về cho ta!"

Có một người Đảng Hạng tuổi còn trẻ khí thịnh một ít, nói: "Người Tổng các người chỉ có chút năng lực ấy sao? Chỉ có thể bắt nữ nhân ra hả giận sao?"

Lời này làm Đạo Chiếm đau nhói thật sâu, hần nhớ tới chút ít quân đội Đảng Hạng làm việc với dân Tổng triều vùng biên giới biên quan Đại Tổng, giận dữ nói: "Người cho rằng ta không có bản sự trị các người sao?"

Cánh tay muốn rút đao ra.

Một bên, Cao Nghênh Hỉ lúc này lại kéo hần lại, thì thầm vài câu tại bên người Đạo Chiếm, Đạo Chiếm nghe xong, nhìn hơn một ngàn người Đảng Hạng trước mắt này, khóe miệng chậm rãi nổi lên một tia mỉm cười tàn nhẫn.

Thân thể hần lui về phía sau, hướng về phía những người Đảng Hạng kia gật đầu, nói: "Tốt, vấn đề này cứ như vậy, chậm rãi điều tra. Các người có nam nhân hiểm nghi giết người, hiện tách nam nữ ra, phạm là nam nhân đã ngoài bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi trở xuống, đều đứng ở bên trái chờ kiểm tra cho ta!"

Người Đảng Hạng lần này không nói gì nữa, những quân Tổng này có chính sách "chó gà không tha", bọn hần đã sớm nghe nói, bọn hần căn bản không biết, chính sách đến chỗ bọn hần liền ngưng hần, những quân Tổng này vừa mới đánh trận chiến lớn, nhiệt huyết trong cơ thể vẫn còn sôi trào, lúc này tánh mạng đồng

bào đối với bọn họ mà nói, liền như mạng của mình, huống chi, người Đẳng Hạng vừa nhắc nhở bọn hắn, hiện tại, giống như bọn hắn có thể "có bản lĩnh" hơn người Đẳng Hạng.

Các nam nhân đứng ở địa phương quân Tổng chỉ định, trong lòng ôm ý niệm: "Dù sao người không phải giết ta, ta sợ cái gì".

Một đội binh sĩ quân Tổng đi qua, nói là vì sợ hung thủ phản kháng, cho nên những điều trói nam nhân này lại, tuy không cam tâm tình nguyện, nhưng những người Đẳng Hạng cũng không giãy dụa nhiều, thẳng đến khi tất cả mọi người bị trói, Đạo Chiếm bỗng nhiên nói một tiếng: "Giết!"

Những người Đẳng Hạng kia ngay ngắn cả người.

Nói thật, trước kia chỉ có bọn hắn giết hại những người Tổng bị trói chặt kia, bọn hắn thật sự không ngờ người Tổng cũng có thể làm chuyện như vậy.

Những hán tử kia lúc này mới nhớ tới giãy dụa phản kháng, nhưng đã quá muộn.

Hơn năm mươi quân Tổng mang theo thù hận, vọt lên trên, một đao chém xuống.

Máu đỏ tươi lại một lần nữa kích thích binh sĩ quân Tổng, hương vị huyết tinh chẳng những không làm cho hận ý trong lòng bọn họ giảm bớt, giết sạch những người có năng lực phản kháng này rồi, Đạo Chiếm đột nhiên cảm giác còn chưa đã ghiền, trong lòng vẫn có một loại áp lực khó tả cần phóng thích.

Giết hại, cứ như vậy bắt đầu rồi.

388. Chương 374: Không Thành Kế (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 374: Không thành kế (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thời điểm Trần Nguyên thu được tin tức này thật sự quá sợ hãi.

Phản ứng đầu tiên của hắn là lần này mình phiền toái rồi, phải biết rằng, Tổng triều một mực chú ý một cái "nhân hiền", nếu như chính mình giết vài con dê bò mà nói, những ngôn quan kia sẽ tán dương mình cơ linh, trực tiếp giết người? Cho dù người Đẳng Hạng là địch nhân, nếu như chuyện này truyền vào Tổng triều, vậy thì Nhân Tông cũng không giữ được mình

Hạ Từ đương nhiên hiểu đạo lý này, nói: "Tướng quân, nên chạy nhanh phái người đi ngăn lại, hiện tại còn kịp!"

Trần Nguyên nhìn hắn một cái, không nói gì, Hạ Từ có chút lo lắng, nói: "Tướng quân, hiện tại ngăn quân sĩ hành hung lại, sau đó lại bắt lấy người nháo sự, không có vấn đề gì đến ngài!"

Trần Nguyên biết rõ, làm như vậy, quả thật có thể bỏ hết trách nhiệm của mình, nhưng hậu quả nếu làm như thế là gì đây? Cái sỏi tính của chỉ quân đội này thoáng một tý sẽ biến mất, nếu như mình vì bỏ hết cái gọi là trách nhiệm mà đi truy cứu binh sĩ, không chỉ nói chiến tranh, ngay cả uy tín mình thật vất vả dựng lên cũng sẽ bị các binh sĩ nghi vấn.

Bước chân của hắn đi đi lại lại rất nhanh trong phòng, hắn cảm giác một cỗ áp lực đang đè nén trong lòng chính mình, giống như là không thở nổi.

Ánh mắt của hắn cuối cùng nhìn về phía Dương Văn Quảng, Dương Văn Quảng nhỏ giọng nói một câu: "Đại ca, hiện ra ngoài ngăn cản, binh sĩ sẽ không dễ nghe theo, ngài nghĩ lại đi!"

Trần Nguyên thở phào một cái, nói: "Chuyện tối nay, hi vọng chư vị có thể thủ khẩu như bình (giữ kín như bưng), ngày sau, nếu là có phiền toái, một mình ta gánh chịu."

Hắn cuối cùng là lựa chọn dung túng.

Hạ Từ nghe ra ý tứ Trần Nguyên, liền tiến lên một bước, nói: "Tướng quân, cho dù chúng ta thủ khẩu như bình (giữ kín như bưng), các binh sĩ thì sao? Hơn hai ngàn người này, ai dám cam đoan bọn hắn không có một người nào, không có một cái nào nói lộ ra ngoài miệng hay sao? Nếu như người không truy cứu binh sĩ, vậy sau này nhất định sẽ có người tìm người gây phiền toái!"

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, muốn dấu diếm tai mắt những ngôn quan kia, có thể dấu diếm được sao?

Trần Nguyên cũng không biết, chỉ là, hiện tại hắn đã không có lựa chọn nào khác, bởi vì hắn còn muốn chiến tranh, hắn không muốn lại để cho sói tính trên người các binh sĩ biến mất.

Trần Nguyên phát tay, ý bảo bọn hắn không cần phải nói nữa, sau đó liền quay đầu nói với Hô Diên Bình: "Người mang theo các huynh đệ đi ra ngoài, khống chế một chút, ngàn vạn lần đừng để cho bọn hắn noi theo người Đẳng Hạng, đến mức chó gà không tha, người Đẳng Hạng là cầm thú, nhưng chúng ta không phải, ta hi vọng có thể nhìn bọn họ giữ lại tâm huyết, không phải biến bọn họ thành một đám cầm thú!"

Hô Diên Bình gật đầu, nói: "Tốt, ta sẽ làm hết sức."

Mệnh lệnh này quyết định tánh mạng hơn hai vạn cư dân ở bên trong Định Châu thành, một đêm này, nhất định là huyết tinh.

Sau này, rất nhiều binh sĩ tham gia hành động lúc này đây, đều không nghĩ về ký ức buổi tối hôm nay, bọn hắn lựa chọn quên, hết sức quên tất cả những thứ tại đây.

Không phải là bọn hắn không có dũng khí đối mặt giết chóc cùng máu tươi, mà là chính bọn hắn cũng không hiểu, tại buổi tối này, tại sao mình tàn bạo như vậy.

Người Đẳng Hạng thành cừu non, binh sĩ bắt đầu giết hại có kế hoạch tìm tòi từng nhà từng hộ, kéo những nam nhân có năng lực phản kháng bọn hắn kia ra, sau khi kéo bọn họ ra, sẽ dùng dao cắt đứt cổ của bọn hắn, thậm chí, vì không kinh động người trong phòng, bọn hắn sẽ tận lực không để cho những nam nhân này phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Người chết sẽ bị ném lên trên một cỗ xe ngựa, mấy quân Tổng nhanh chóng đẩy xe, tiếp tục đi về phía trước, mãi cho đến khi xe đầy, mới kéo đến bên ngoài thành.

Một đêm kia, thi thể chồng chất ở bên ngoài thành, so với tường thành còn cao hơn nhiều.

Có một vài nam nhân tỉnh lại ở trên xe ngựa, cố sức leo ra khỏi đồng thi thể chồng chất, muốn chạy trốn, nhưng đằng sau có một đội Tổng binh đi theo, một khi có người đi ra, ngay lập tức đi lên, chém chết, ném lên trên xe.

Tuy ngày sau bọn hắn đều rất áy náy, nhưng tại thời khắc này, toàn bộ đầu những binh lính này đều bị hai chữ: "báo thù" tràn ngập, khống chế.

Câu khẩu hiệu to rõ trên chiến trường này, đã trở thành lý do để bọn hắn giết người.

Bọn hắn nghĩ, đều là về đồng đội mình chết trận, bọn hắn nghĩ tới cảnh tượng thê thảm của những người Tổng mình nhìn qua ở biên quan kia, bọn hắn muốn ăn miếng trả miếng, dùng máu trả nợ máu.

Các nam nhân bị giết sạch rồi, các binh sĩ mất đi uy hiếp cuối cùng, bọn hắn bắt đầu phóng thích sói tính trên người.

Trên đường phố, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thê thảm, những nữ nhân kia đã thành công cụ tốt nhất để những binh lính này phát tiết lửa giận.

Cũng may, người của Hô Diên Bình đã khống chế một ít, tổn thương của lão nhân, đứa trẻ bị kịp thời ngăn lại.

Dã Lợi thị nhìn Trần Nguyên, nói: "Ta rất kỳ quái, người đã đến thành này, coi như là dừng lại ở chỗ này, công tích cũng đủ để khoe khoang tại Đại Tổng rồi, vì cái gì người mất hứng như vậy?"

Trần Nguyên nhìn nàng một cái, hỏi: "Ta cũng vậy kỳ quái, vì cái gì binh lính của ta bây giờ đang tàn sát thân dân các người, người lại tuyệt đối không phản nộ?"

Dã Lợi thị vừa cười vừa nói: "Có cái gì để phần nộ hay sao? Người Tổng các người có câu nói là tổ chim bị phá, không còn trứng, những lời này rất có lý."

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Ta luôn luôn hi vọng, mặc kệ sự tình gì xảy ra, cũng không liên lụy đến nữ nhân cùng đứa trẻ, nhưng lúc này đây, ta thật không có biện pháp ngăn cản."

Hắn ngừng một hồi, thở dài một tiếng, mới nói: "Người biết không, sau này ta trở về sẽ rất phiền toái, trên triều đình Tổng triều chúng ta quá nhiều quân tử, bọn hắn sẽ không bỏ qua cho ta, bọn hắn khẳng định không muốn đứng chung một chỗ cùng một tên đồ tể như ta, ta nghĩ, bọn hắn sẽ đá ta đi."

Dã Lợi thị cười ha ha một tiếng, nói: "Người có thể đem tội trạng nói thành binh sĩ gây ra, nói bọn hắn phản kháng lệnh người, không được sao?"

Trần Nguyên mạnh mẽ uống một ngụm trà, nói: "Ta thật sự không rõ, thời điểm một nữ nhân không muốn lên trên giường, người cứng rắn cởi quần của nàng, có ý tứ sao?"

Ánh mắt Dã Lợi thị tràn đầy phong tình, nói: "Người có thể thử xem ta được mà."

Trần Nguyên trừng mắt liếc nhìn nàng, nói: "Người không cần phải làm chuyện như vậy, ta là thương gia, người biết đặc điểm lớn nhất của thương gia là cái gì không?"

Dã Lợi thị vẫn còn quyến rũ hắn, thân thể đi lại gần một chút về phía trước, bộ ngực ưỡn ra một chút, lồng ngực của nàng bị hai sợi dây thừng buộc chặt, hình dáng bộ ngực bị trói buộc có thể thấy được rất rõ ràng, cái này làm cho Trần Nguyên có một loại hấp dẫn khác thường.

Dã Lợi thị nhìn ánh mắt của hắn, nở nụ cười, hỏi: "Đặc điểm thương gia là cái gì?"

Trần Nguyên lại rót một chén nước cho mình, hắn muốn đề đồng lửa trong lòng xuống, hắn cũng qua thời gian rất lâu không đụng vào nữ nhân, hắn thật sự có khát vọng phóng thích.

"Đặc điểm thương gia chính là, mấy cái gì đó chuẩn bị bán, là thứ mình tuyệt đối không cần, cho nên, người không cần phải nghĩ tới phương diện này, nếu như người lại dùng cái ánh mắt này nhìn ta, xảy ra chuyện gì, người phải chịu trách nhiệm!"

Dã Lợi thị giống như ngồi quá mệt mỏi, vòng eo bỗng uốn éo nhúc nhích, sau đó hai chân đặt lên cái ghế, con mắt nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Sẽ xảy ra chuyện gì đây?"

Trần Nguyên sờ sờ cái mũi, nữ nhân làm ra cái tư thế này, thật sự quá mê người.

Đặc biệt là Dã Lợi thị, khuôn mặt vốn rất xinh đẹp, lúc này lại thêm một loại hấp dẫn "buộc chặt", càng làm cho hắn vô pháp khống chế bản thân mình.

Ánh mắt Trần Nguyên nhìn nàng một hồi, sau đó mới mãnh liệt đứng lên, nói: "Tốt, tất cả đều là người bức ta, nói cho người biết, người đừng có hối hận!"

Vừa nói, hắn vừa vứt bỏ áo ngoài của mình, Dã Lợi thị không lùi bước chút nào, thân thể lại cố nhích lên trên mặt ghế hơn một ít, lộ ra một bộ phận da thịt trắng muốt.

Trong lòng nàng thầm suy đoán, chỉ cần hắn tới, chính mình liền không khả năng trở thành hoàng hậu Đảng Hạng rồi, Đại vương sẽ không quan tâm đến mình nữa.

Nghĩ về Lý Nguyên Hạo, khóe miệng Dã Lợi thị liền lộ ra dáng tươi cười, cả đời này, mình tuyệt đối không làm hắn vương quốc, cho dù là phải mất đi hắn.

Nàng lẳng lẳng ngồi chờ, chờ Trần Nguyên sắp tiến hành xâm phạm cơ thể mình.

Nhìn Trần Nguyên từng bước một đi tới, nụ cười của nàng chậm rãi tách ra, phẳng phất như là đang nghênh đón Trần Nguyên tấn công cơ thể mình.

Ai ngờ Trần Nguyên đi đến trước mặt nàng, lại không dừng lại chút nào, lướt qua bên cạnh nàng, liền phóng tới Bất Giấu thị bên cạnh kia, nhắc sợi dây trên người Bất Giấu thị lên, kéo vào trong phòng, nói: "Người theo ta!"

Tại thời khắc này, sắc mặt Dã Lợi thị biến thành tái nhợt, nói: "Trần Thế Mỹ người không nên đụng vào nàng, nàng là chị dâu của ta!"

Trần Nguyên quay đầu lại, nói: "Ta nói rồi, tất cả hậu quả đều do người phụ trách!"

Cả người Dã Lợi thị đều choáng váng, Trần Nguyên rõ ràng lại động đến chị dâu nàng, cái này lại làm cho nàng không có biện pháp tiếp nhận, nhưng hiện tại, dưới loại tình huống này, người ta là dao thớt, nàng là thịt cá, cho dù không thể tiếp nhận cũng phải tiếp nhận.

Thanh âm trong phòng truyền vào lỗ tai Dã Lợi thị, nàng nghe thấy được tiếng Bất Giấu thị kêu to, lúc vừa mới bắt đầu là tê tâm liệt phế, nhưng chậm rãi, tiếng kêu to kia thay đổi hương vị, giống như có tiết tấu trầm bổng du dương.

Sáng sớm, tất cả đều đã xong.

Những nữ nhân kia từ trên giường đứng lên, quân Tống nguyên một đám có vẻ có chút bối rối, một đám sói tính hơi nhận được một điểm phóng thích, giữa bọn họ đã có rất nhiều người đều không thể mặt đối với chính mình.

Bọn hắn dùng một ánh mắt sợ hãi, nhìn nữ nhân bên người, đêm qua bị chính bọn hắn đánh mình đầy thương tích một chút, cảm thấy hơi sợ hãi, bọn hắn đều không biết đêm qua rốt cuộc vì sao mình lại như vậy.

Làm sao bây giờ? Có ít người nâng quần lên, lập tức giống như chạy trốn mà nhảy ra ngoài, có ít người chính là vứt một chút bạc xuống dưới, đương nhiên, cũng có một vài người yên tâm thoải mái, thậm chí có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

Chỉ là, có một vài điểm rất giống nhau, thời điểm mọi người tụ tập vào cùng một chỗ, bọn hắn đều tận lực không đàm luận về chuyện đã xảy ra đêm qua.

Trần Nguyên nhìn hơn hai ngàn một trăm binh đứng trước mặt sĩ, bọn hắn đứng vẫn quy củ như thế, cùng đêm qua, quả thực giống như hai người.

Hắn đi từ từ đến trước mặt Cao Nghênh Hỉ, nhìn khuôn mặt Cao Nghênh Hỉ.

"Cao Nghênh Hỉ, ta nhớ được người."

Đầu Cao Nghênh Hỉ cúi thấp xuống dưới, thì thào nói một câu: "Tướng quân..."

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, bảo hắn không cần phải nói nữa, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Từ từ chiến tranh."

Hắn nói xong, liền cười chiến mã, nói: "Các vị huynh đệ, mọi người đều biết quân quy Tống triều, chuyện tối ngày hôm qua rất nghiêm trọng, chỉ là, bốn tướng quân hi vọng các người không cần phải để ở trong lòng, các người theo ta ra ngoài, phải rơi đầu, Trần Thế Mỹ ta sẽ một mình đi tới phía trước!"

Các binh sĩ đều có chút kích động, bọn họ cũng đều biết, quân Tống trước kia chưa từng có tình huống như vậy, nghiêm trọng nhất đúng là dùng đầu binh dân để thay thế công lao.

Bất được, chính là tử tội.

Nhưng chuyện lần này bọn hắn làm tại Định Châu, hiển nhiên so với giết bình dân sung quân công thì còn nghiêm trọng hơn.

Tại Đại Tống, trong mắt những quân tử kia, nhất định là "loại người dã man, mắt không vương pháp" mới có thể làm được sự tình như vậy.

Không riêng gì những quân tử kia không biết dễ dàng tha thứ loại hành vi này, từ xa xưa tới nay, những binh lính này một mực bị trói buộc dã tính, lần đầu tiên đã làm chuyện như vậy, trong lòng chính mình cũng tràn đầy áy náy, bất an, tựa như là đứa trẻ lần đầu tiên nói dối bố mẹ.

Bọn hắn thật sự sợ hãi chuyện bên trên điều tra xuống, bây giờ nghe Trần Nguyên nói sẽ giúp bọn hắn đẩy lên, trong lòng cảm kích không thôi.

Cảnh Thiên Đức tiến lên một bước, nói: "Đa tạ Tướng quân!"

Trần Nguyên nói: "Không cần phải cảm ơn ta, đầu một mình ta đây có thể nói chuyện hay không, vẫn chưa thể biết, nhưng chỉ cần chúng ta đánh rớt Đô thành người Đẳng Hạng xuống, liền không người nào dám nói gì về chúng ta, chỉ cần đánh tan Đô thành, các người chính là anh hùng Đại Tổng triều, hoàng thượng sẽ đích thân ngự khen các người, có ít người, cho dù không quen nhìn, cũng phải nuốt lời nói vào trong bụng!"

Hắn trong chớp mắt liền dong duổi chiến mã, nói: "Hiện tại, vận mệnh của chúng ta đã buộc lại với nhau, nếu như các người có thể đánh hạ thành trì Hứng Châu, mọi người có thể an hưởng phú quý ngày sau, có lòng tin hay không?"

Các binh sĩ cùng kêu lên: "Có!"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Tốt, bốn tướng quân cũng đồng tâm cùng với chư vị, hiện lại xuất phát, đánh tan Hứng Châu thành!"

Quân đội xuất phát, Ánh mắt Hạ Từ lại thỉnh thoảng nhìn lên Trần Nguyên, hắn biết rõ, lời Trần Nguyên mới vừa nói, chính là vì lại để cho các binh sĩ buông gánh nặng ngày hôm qua, từ từ đánh tốt trận chiến hôm nay, nếu như chuyện này bộc phát mà nói, không phải Trần Nguyên có thể chịu đựng được.

Chỉ là, hiện tại Hạ Từ rất bội phục Trần Nguyên, bất kể như thế nào, Trần Nguyên vì bảo trì sức chiến đấu của quân đội mà coi rẻ phiền toái ngày sau như vậy, điểm này nếu so với chính mình thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Lúc trước, nếu như mình cũng có thể giống như Trần Nguyên, đột phá những khuôn sáo trời buộc kia, há lại rơi vào tình trạng phạm quan hôm nay?

Trong tâm Hạ Từ thở dài một hồi, có thể thoát khỏi cái thân phận này hay không, liền xem Trần Thế Mỹ này có thể cứu Lý Thế Bân ra hay không.

Cứu hắn ra, chính mình cái gì cũng dễ nói, oan ức có thể giao cho hắn khiêng, bởi vì hắn là tướng quân dị tộc, cho dù phạm vào sai lầm lớn, nhưng chỉ cần trung tâm không thay đổi, Nhân Tông căn bản không biết xử phạt hắn.

Hơn một trăm dặm đường, kỵ binh rất nhanh liền đến.

Thời điểm Trần Nguyên đi đến dưới cổng thành, hắn chứng kiến một màn làm hắn vô cùng ngạc nhiên, chỉ thấy cửa thành kia mở rộng ra, từ góc độ Trần Nguyên nhìn lại, trên đường cái là không có một bóng người nào, ngay trên đầu thành cũng không nhìn thấy quân coi giữ, chỉ có Trương Tầm Nguyên đang đưa một cái quạt lông, đứng ở trong thành lâu, trên mặt đầy mỉm cười mà nhìn hắn.

Trần Nguyên nhìn Đô thành Đẳng Hạng một mảnh im ắng, trong lòng không khỏi nói thầm một hồi: "Chuyện gì xảy ra? Như thế nào mà trên đầu thành không nhìn thấy một người?"

Dương Văn Quảng cũng ngạc nhiên.

Một bên, Hồ Diên Bình nói: "Em rể, cái này có phải là không thành kế hay không?"

Trần Nguyên gãi gãi đầu, nói thật, trước kia, thời điểm hắn chứng kiến câu chuyện Tư Mã Ý dừng lại tại thành trống không trước mặt, đều là cười nhạo chẳng thèm ngó tới, hôm nay tốt rồi, Trương Tầm Nguyên tự mình xếp đặt một cái thành trống, tiến, hay là không vào đây?

Hắn phóng ngựa đi lên phía trước hai bước, nhìn Trương Tầm Nguyên trên đầu thành, nói: "Ta nói Trương đại nhân, người muốn làm không thành kế, ít nhất cũng phải bày mấy người quét phố ra cho ta xem một chút mới được."

Trương Tầm Nguyên đứng trên thành lâu, cười ha ha một tiếng, nói: "Trần Thế Mỹ, ta đây thật sự là không có biện pháp rồi, bày ra một cái thành trống không, chỉ muốn hù dọa người một chút mà thôi, không phải sợ."

Hắn càng nói như vậy, trong lòng Trần Nguyên càng là không có ngọn nguồn, hắn cảm thấy sự tình không hề đơn giản như vậy.

Hiện tại Hưng Khánh phủ đang ở tại trước mắt mình, khoảng cách thành công chỉ thiếu chút nữa rồi, nhưng người đi một bước cuối cùng này, không phải mình.

Hắn chân thật cảm nhận được khốn cảnh của Tư Mã Ý lúc trước.

Trần Nguyên cười lạnh một tiếng, hỏi: "Người cho rằng ta không biết phái binh đi dò xét sao?"

Trương Tầm Nguyên nhẹ nhàng lay động quạt lông, nói: "Người cần gì phải thăm dò? Dù sao người cũng muốn đánh chỗ thành này, thành cửa mở, chẳng phải là vừa vặn sao?"

Trần Nguyên không để ý tới hắn: "Hô Diên Bình, dẫn 100 người đi lên, bắt gia hỏa giả thần giả quỷ này xuống cho ta!"

Hô Diên Bình lên tiếng, mang theo 100 kỵ binh quân Tổng vọt tới.

389. Chương 375: Mắc Mưu

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 375: Mắc mưu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hô Diên Bình đi, Trần Nguyên vẫn đang suy tư về vấn đề này, Trương Tầm Nguyên không có lý do gì bày ra không thành kế, trong tay hắn còn có hơn ngàn binh mã, hoàn toàn có thể thử đến chống cự một chút, chỉ cần chống cự công kích của mình, viện quân Đãng Hạng khả năng tùy thời sẽ tới.

Địa phương khác không nói, hai huynh đệ Dã Lợi Vượng Quang Vinh và Dã Lợi Kiến Ca tất nhiên sẽ đến trợ giúp.

Vừa mới nghĩ đến hai huynh đệ Dã Lợi Kiến Ca, Trần Nguyên bỗng nhiên giật mình một cái.

Hưng Châu thành ở trước mặt mình, nếu như Dã Lợi Vượng Quang Vinh đến mà nói, sẽ từ phương hướng phía sau mình xuất hiện, mà nếu như Dã Lợi Kiến Ca cũng từ Hạ Lan Sơn xuống, vừa vặn hiện lên một hình tam giác, vây mình vào giữa.

Khi đó, mình muốn phá vòng vây thật sự là rất khó, cho dù phá vòng vây đi ra ngoài rồi, cũng chỉ có thể đi Tây Bình phủ, ở đó còn có hai mươi vạn đại quân của Lý Nguyên Hạo.

Trương Tầm Nguyên đang kéo dài thời gian.

Hắn không phải kéo dài thời gian đợi người tới cứu hắn, hắn sợ mình trông thấy mình không đánh được Hưng Châu thành, lập tức đi ngay, như vậy hắn liền mất đi cơ hội áp chế mình

Hắn nhất định hi vọng mình ở tại đây gây ngốc một hồi, ngốc đến khi vòng vây của bọn hắn tạo thành mới thôi.

Trần Nguyên nghĩ tới đây, sắc mặt liền biến thành rất khó xem.

Mà phản phát cũng là vì xác minh ý nghĩ của hắn, thời điểm Hô Diên Bình người nhanh chóng vọt tới phía dưới cửa thành, vây cửa thành lại bỗng nhiên đóng lại.

Trên thành, Trương Tầm Nguyên nói: "Trần Thế Mỹ, ta mở cửa ra chờ người tới bắt, người liền phái 100 người đến, ta há có thể để cho người mở cửa?"

Lúc này không riêng gì Trần Nguyên, Dương Văn Quảng cùng Hạ Từ cũng nhìn ra, chuyện này tuyệt đối không phải đơn giản là Trương Tầm Nguyên giả thần giả quỷ.

Dương Văn Quảng tiến lên nói: "Đại ca, trong này có quỷ!"

Trần Nguyên lúc này mới ý thức được, chính mình đến đánh Hứng Châu, căn bản chính là một cái quyết định sai lầm, làm ra cái quyết định sai lầm này, là vì hương vị mỗi nhữ quá mức ngọt ngào.

Hắn nên một mực vâng chịu nguyên tắc tiến vào Đẳng Hạng khi đó, nên kiên trì làm theo lời Dịch Thanh nói với hắn: "Không đánh kiên thành!"

Trần Nguyên vội vàng hạ lệnh: "Mau bảo bọn họ trở về!"

Thanh âm cứng rắn vừa phát ra, phía đông bắc bỗng nhiên có tiếng chân, như xa mà gần, chỉ nghe tiếng chân là có thể khẳng định lấy ngàn mà tính.

Bọn người Trần Nguyên đều biến sắc, may mắn Trần Nguyên không cường công, lúc này, nếu quân Tổng trông thấy thành trống, không nghĩ gì đã một loạt mà vào, hiện tại vừa lúc bị chặn ở phía dưới cửa thành, vậy thì vô pháp vãn hồi rồi.

Dương Văn Quảng lúc này trông thấy phương hướng Tây Bắc có một ngọn núi, lưng tựa dòng sông, liền nói: "Đại ca, chúng ta đi lên trên núi trước, sau đó hãy làm tiếp ý định!"

Không đợi Trần Nguyên do dự, tiếng chân truyền đến không được thời gian bao lâu, chỉ thấy một đội kỵ binh Đẳng Hạng chạy như bay, xung phong liều chết xông tới.

"Đi đến núi!"

Hơn hai ngàn quân Tổng lui giữ trên ngọn núi kia, người Đẳng Hạng thật sự là không lập tức truy kích, liền ngừng lại tại chân núi.

Trần Nguyên đứng ở chỗ cao nhất đỉnh núi, ở trên cao nhìn địch nhân trước mắt, lần này thật sự quá khinh thường.

Bắt đầu từ lúc tiến vào Đẳng Hạng, kế hoạch của hắn tiến triển cực kỳ thuận lợi, cái này lại làm cho Trần Nguyên mất đi tiểu tâm cẩn thận, đặc biệt là tại sơn cốc toàn diệt Bất Giấu Nhĩ Bàng, sau đó, tại Vinh Quang trấn đánh bại quân đội Trương Tầm Nguyên, trong tiềm thức của hắn đã nhân sinh ra coi thường đối với Đẳng Hạng.

Hắn chỉ cần nhắc đến trong tay Trương Tầm Nguyên có thể xử dụng mấy ngàn người, lại hoàn toàn không để ý đến hơn vạn kỵ binh Đẳng Hạng đang thông dong bày trận ở trước mặt Trần Nguyên, hoàn thành vây kín xu thế đối với bọn hắn.

Một lá cờ tung bay, dưới cờ, một võ tướng dùng ngựa đứng thẳng, ánh mắt cũng chăm chú nhìn về phía chính mình.

Trần Nguyên nhìn Dã Lợi thị bên người, hỏi: "Hắn là ai?"

Dã Lợi thị nâng đầu của mình lên cao cao, rất là kiêu ngạo nói: "Hắn là đại ca của ta, Dã Lợi Kiến Ca, Trần Thế Mỹ, ta xem một chuyến này ngươi còn có thể lừa gạt ra cái xiếc gì!"

Hiện tại tâm tình Trần Nguyên rất nát bét, ngữ khí của Dã Lợi thị hiển nhiên là đã chọc giận hắn, chỉ nghe Trần Nguyên cười lạnh một tiếng, nói: "Ta là nhân vật gì rất giỏi đâu, chỉ là một con rùa đen đeo nón xanh (cầm sừng) người mà thôi."

Dã Lợi thị bị hắn nói một câu đã giận dữ, nghiêng răng nói: "Trần Thế Mỹ, ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất là ngươi tự sát trước khi bị ca ca ta bắt lấy, đợi cho hắn bắt ngươi, ngươi muốn chết cũng không có cơ hội nữa đâu!"

Trần Nguyên trừng mắt liếc nhìn nàng, nói: "Vương phi yên tâm, có ngươi ở nơi này, cái mạng nhỏ của ta đây vẫn có thể bảo trụ!"

Sau đó nói với Thiết An: "Canh chừng hai nàng cho ta, bịt miệng của các nàng cho ta!"

Chiến kỳ Đẳng Hạng tung bay theo gió tại cách đó không xa, Dã Lợi Kiến Ca cùng một đám đại tướng đứng phía trước, Trương Tầm Nguyên cũng chạy tới gần Dã Lợi Kiến Ca, bọn hắn vừa nói chuyện vừa hướng Trần Nguyên trên núi chỉ trỏ, không cần phải nói cũng biết là đang nghiên cứu chiến lược có thể nhất nhanh chóng giết chết quân Tổng, cứu Dã Lợi thị ra.

Trần Nguyên cũng tụ họp cùng bọn người Dương Văn Quảng, nói: "Xem ra chúng ta tới Hưng Khánh phủ là sai, cái này đều là trách nhiệm của ta, nếu chúng ta tiếp tục chế tạo một ít dân chạy nạn cho bọn hán, không cần nhiều, mười vạn người là đủ rồi. Nửa tháng sau, chúng ta lại đến đánh Hưng Khánh phủ, sẽ tuyệt đối không lâm vào tình trạng hiện tại."

Dương Văn Quảng nói một câu: "Đại ca, đều là huynh đệ không tốt..."

Hạ Từ ngắt lời, nói: "Bây giờ không phải là thời điểm nói những điều này, ngày hôm qua Trương Tầm Nguyên thất bại, không riêng gì các người, mọi người chúng ta đều muốn thừa cơ đánh rút Đô thành người Đảng Hạng, coi như các người muốn gánh vác cái này, cũng đợi giết đi ra ngoài đã, được không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Bây giờ là sinh cơ đã tuyệt, chúng ta chỉ còn lại cơ hội chiến đến một hơi cuối cùng, Dã Lợi Kiến Ca lần này từ Hạ Lan Sơn dẫn theo hơn một vạn người xuống, thuần một sắc kỵ binh, thực lực như thế, đủ để nhìn ra hán rất xem trọng đối với chúng ta."

Dương Văn Quảng nhìn xem binh sĩ Đảng Hạng dưới núi, sắc mặt cũng rất nghiêm trọng.

Dã Lợi Kiến Ca là nhân vật số hai Đảng Hạng, cái danh hào này không phải Lý Nguyên Hạo chiếu cố hán là hán có thể có được, nhìn hán chỉ huy đội ngũ, tại sườn đồi thị uy, tựa như tiến thối có độ, giống như tùy thời chuẩn bị giết lên đỉnh, trận chiến còn chưa đánh, trong lúc tiến thối đó liền tạo cho quân Tống áp lực lớn lao.

"Đại ca nói rất đúng, hiện tại chúng ta không có cơ hội, điều duy nhất chúng ta có thể làm, đúng là kiên trì, sau núi này có một sông nhỏ, chỉ cần kiên trì đến bầu trời tối đen, chúng ta mới có hi vọng phá vòng vây đi ra ngoài."

Đội ngũ Dã Lợi Kiến Ca chia làm mấy trăm người một tổ, đội ngũ tác chiến hình vuông, bộ binh, kỵ binh, tất cả tự làm nhiệm vụ, lúc sau, những đội ngũ tác chiến hình vuông này tạo thành đơn vị tác chiến càng lớn, bố trí rải rác trên chiến trường, hình thành một khuôn bao phủ quân Tống.

Hạ Từ phiên muộn hỏi: "Đây là cái trận hình gì?"

Dương Văn Quảng cười khở một tiếng, nói: "Cái này căn bản không phải trận hình, đây chỉ là một loại phương pháp tác chiến của người Đảng Hạng, cũng là phương pháp tác chiến Dã Lợi Kiến Ca am hiểu nhất, người đừng xem những tiểu đội này ngăn cách lẫn nhau, một khi người công kích một người trong đó, Dã Lợi Kiến Ca sẽ lập tức thay đổi kỵ binh hoặc là bộ binh, bao vây người lại, nghe nói thời điểm đang chiến tranh cùng Liêu quốc, người này mang theo đội ngũ một vạn, dùng biện pháp này giết chết hơn hai vạn người Liêu quốc."

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, nói: "Không thể không bội phục địch nhân, xem trước một chút xem nên phòng thủ như thế nào, chúng ta nhất định phải thủ đến bầu trời tối đen!"

Hạ Từ nói: "Tướng quân, ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện cùng Dã Lợi Kiến Ca, dù sao lão bà cùng muội muội hán đều ở trong tay chúng ta, ta nghĩ, chúng ta có thể đàm điều kiện cùng hán, ít nhất có thể kéo dài một chút thời gian."

Trần Nguyên nở nụ cười, hỏi: "Người biết Dã Lợi Kiến Ca hiện tại đang suy nghĩ gì không?"

Hạ Từ sửng sốt một chút, nói: "Không biết."

Trần Nguyên nhẹ nhàng nói: "Hán đang chờ chúng ta xuống dưới đàm phán cùng hán, chúng ta không thể đi tìm hán, chúng ta không thể để cho hán cảm giác được hiện tại chúng ta chỉ còn lại dựa vào hai người này để lấy mạng sống, nếu cho hán một loại cảm giác như vậy mà nói, chúng ta thật sự xong rồi, Tiểu Hầu gia, người nhất định phải bằng bốn sự thủ đến khi bầu trời tối đen"

390. Chương 376: Lợi Hại (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 376: Lợi hại (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Dương Văn Quảng nhìn địa hình tại đây rồi nói: "Đông, tây, hai mặt này có độ dốc rất lớn, mặt phía bắc có một dòng sông cách trở, thích hợp nhất để địch nhân công kích, là triền núi chính diện này. Chiến đấu tại đây nhất định là kịch liệt nhất, đại ca, huynh đệ dẫn người thủ tại chỗ này, người yên tâm, ta tuyệt đối không để đám người Đẳng Hạng này đi lên."

Trần Nguyên gật đầu, hần bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, nếu như mình thật sự bị bắt chặt rồi, vậy thì nhất định sẽ so với chết còn thảm hơn, bằng vào lần này mình tung hoành tại Đẳng Hạng, Lý Nguyên Hạo đâm mình một ngàn dao vẫn là hơi ít.

Vừa nghĩ vậy, hần liền lắc mạnh đầu, không được, mình nhất định có thể trở về, Triệu Ý còn đang chờ chính mình, Lăng Hoa cũng đang chờ mình, còn có, Tần Hương Liên bây giờ đang ở đâu? Hô Diên Bích Đào thế nào? Gia Luật Lữ Linh và con của mình đã xuất thế, chính mình còn chưa nhìn được một lần.

Vì các nàng, Trần Nguyên hung hăng nắm nắm tay thành quả đấm, thanh âm vô cùng kiên định, nói: "Chúng ta nhất định có thể giết ra ngoài!"

Ngữ khí của hần cho người bên cạnh một ít tin tưởng, Hạ Từ không tự giác mà gật gật đầu.

Trần Nguyên đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, Hạ đại nhân, hiện tại người có ý kiến gì không? Ta nói là khi trở lại Đại Tổng, người định làm như thế nào?"

Hạ Từ cười khỏ, nói: "Nói thật với tướng quân, hiện tại trong đầu ta đều là tràng cảnh trước mắt này, vậy thì còn có lòng dạ thanh thần nào để suy nghĩ bất cứ chuyện gì ngoại trừ chiến trường trước mắt đây?"

Trần Nguyên thản nhiên nói: "Tiểu Hầu gia, hiện tại nội tâm của người có đặc biệt nhớ tới kẻ nào hay không?"

Dương Văn Quảng chán nản nói: "Người không cần phải nói với ta về vấn đề này, trong nhà của ta nhiều lão bà như vậy, nhớ tới người đến đều làm ta sinh ra cảm giác tan nát cõi lòng."

Nhưng Hô Diên Bình lại cười nói: "Các người biết rõ ta suy nghĩ cái gì không? Ta suy nghĩ, nếu có một ngày ta cũng có thể mang theo một chi quân đội tựa như kỵ binh bên người Dã Lợi Kiến Ca, thật sự là có nhiều chỗ tốt!"

Mọi người mỉm cười, cùng cười nói: "Chúng ta suy nghĩ sự tình về trong nhà, giống như người, người từ nhỏ đã lớn lên trên giang hồ thì không thể rõ được."

Hô Diên Bình cười nói: "Các người làm sao biết ta không yêu mến cô nương nào? Ta chỉ không muốn mà thôi, bởi vì ta tin tưởng, ta nhất định có thể gặp lại nàng "

Trần Nguyên hết sức tò mò nhìn về phía hần, nhìn thấy hai mắt hần bắn ra vẻ vô cùng thâm tình, hơi ngẩng ngẩng khuôn mặt tuần tú lên, đưa về phía trước, không khỏi lên tiếng hỏi: "Người ưa thích ai vậy?"

Hô Diên Bình bỗng nhiên lắc đầu, nói: "Không nói, nói cũng vô dụng, người ta là tiểu thư đại gia đình, hậu nhân của danh môn, ta xác thực là một con chuột, đến thân phận cũng không dám lộ ra!"

Trần Nguyên đang định truy vấn, Dương Văn Quảng lại nói một tiếng: "Địch nhân đến rồi!"

Bên tai, tiếng bước chân vang trời vang lên, hai mặt đông, tây đều có một bách nhân đội chạy đến, lướt qua loạn thạch trên núi, bất ngờ từ triền núi công lên trên, tuy triền núi dốc đứng, nhưng những người này xuyên thẳng qua đám loạn thạch, lại có vẻ rất có kết cấu, không có chút bối rối nào.

Đồng thời, một lớp đội ngũ bộ binh hai trăm người từ mặt phía bắc chạy đến, lại chỉ có mặt triền núi phía nam dễ công kích nhất, đến bây giờ còn chưa có một điểm động tĩnh.

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Dương Văn Quảng, nói: "Tại đây giao cho người, ta đi về phía sau uống trà."

Dương Văn Quảng gạt đầu, nói: "Đại ca cứ đi không sao, ta cho Dã Lợi Kiến Ca một một lửa, đốt toàn bộ lông dê của hân trước!"

Mặt triền núi phía bắc, bởi vì ít vết chân, cho nên cỏ cây mọc thành bụi, hơn nữa, chính giữa có rất nhiều cây cối đã chết héo, so với phía đông cùng phía tây mà nói, thì cực kỳ dễ phóng hỏa.

Trần Nguyên cuối cùng là dặn dò một câu: "Chú ý địch nhân dùng chiến thuật xa luân, lưu lại một nhóm người có khí lực, thời điểm phá vòng vây còn phải dùng."

Tiếng kèn vang lên, mặt phía bắc đã có hai trăm bộ binh leo lên, làm cho Dương Văn Quảng xem xét mà lú lờ chính là, năm mươi người phía trước nhất xếp thành hàng, rõ ràng đồng thời lấy ra đao búa, trước tiên liền thanh trừ sạch sẽ những cỏ cây dễ dàng thiêu đốt kia.

Dương Văn Quảng nhìn thấy, trong lòng giận dữ, chính mình chuẩn bị món đồ ăn thứ nhất, tự nhiên bị đối phương phá tan hết, cái này giống như đầu bếp dọn một bàn đồ ăn trên bàn rượu rồi, tự nhiên bị khách nhân đòi đổi hết tất cả, một loại cảm giác bị thất bại xông lên đầu, Dương Văn Quảng tức giận, nhỏ giọng mắng một câu: "Con mẹ ngươi!"

Tiếng kèn bỗng nhiên thay đổi, mặt phía nam thoáng một tý đã tuôn ra 500 kỵ binh Đãng Hạng, xem ra là lập tức muốn cường công lên trên đỉnh núi.

Dã Lợi Kiến Ca không chơi chút mảnh khỏe nào, cứ công kích mặt phía nam, ba mặt còn lại thì kiểm chế, hân chính là có ưu thế nhiều người, so với quân Tống thì nhiều hơn gấp năm sáu lần, xem ngươi xử lý làm sao.

Chiến kỳ người Đãng Hạng trong âm thanh kèn tiếng HSI...I...I...vang lên, bắt đầu đẩy mạnh lên trên núi, dưới chiến kỳ, nguyên một đám kỵ sĩ đã nghiêm chỉnh đứng đó đợi, chỉ cần hiệu lệnh xung phong vừa vang lên, bọn hân sẽ lập tức xông lên đập nát thân thể đối thủ.

Lúc này, Dã Lợi Kiến Ca một mình một người lao lên trước, đứng lại tại chân núi, nói: "Người Tống trên núi nghe đây, các ngươi coi như là dũng sĩ, hiện tại thả Vương phi chúng ta ra, buông binh khí giới đầu hàng, ta sẽ tha các ngươi một mạng sống!"

Dương Văn Quảng cười ha ha, nói: "Đa tạ Tướng quân nâng đỡ, tiếc rằng trong khoảng thời gian này, chúng ta làm cái gì, tự chúng ta rõ ràng, tha cho chúng ta một mạng? Chỉ sợ tướng quân không làm chủ được đâu!"

Dã Lợi Kiến Ca lặng lẽ đánh thủ thế về phía người sau lưng, nói: "Đang đứng nói chuyện chính là Tiểu Hầu gia Dương gia à? Ta đối với luôn luôn ngưỡng mộ chúng binh sĩ Dương gia, nếu Tiểu Hầu gia không muốn đầu hàng, hiện tại chi bằng phóng ngựa rời đi, tại hạ tuyệt đối không ngăn cản, còn có Trần Thế Mỹ, người nghe kỹ cho ta.

Hiện tại để các nữ nhân xuống núi, vứt bỏ giới đầu hàng, nếu như ngươi chân thành phụ tá Đại vương, bản thân cam đoan ngươi có thể hưởng dụng mỹ nữ, tài phú cùng quyền lực vô cùng, Trần Thế Mỹ, cái này so với ngươi chết uống trên trên núi hoang tại đây vẫn mạnh hơn ra rất nhiều chứ?"

Chỉ nghe Tô Đồ la lên một tiếng, nói: "Dã Lợi tướng quân, tướng quân của chúng ta đang cùng lão bà ngươi uống trà rồi, không có thời gian phản ứng ngươi!"

Trên đỉnh núi, quân Tống bạo phát thanh âm cười ha ha.

Dã Lợi Kiến Ca giận dữ nói: "Trần Thế Mỹ, ngươi tốt nhất không nên bị ta bắt sống, nếu không, ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết, động thủ!"

Tiếng kèn lập tức biến thành sục sôi.

Xông mạnh nhất đúng là 500 kỵ binh giữ lực mà chờ dưới mặt nam, bọn hân múa trường thương đại đao, giương cung cài tên xông nhanh lên, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Tên nô quân Tống cũng rơi xuống như mưa, cái này phải cảm tạ Tôn Công Sáng, hân nghe theo đề nghị Dương gia thân binh, sửa tên nô thật nhỏ, để cho quân Tống một lần có thể mang theo trên trăm mũi, quần ở bên hông, mặc dù đánh cho nhiều ngày như vậy, vẫn còn thừa lại không ít.

Võ Minh tay cầm trường thương, đứng ở mặt trước đội ngũ, con mắt gắt gao nhìn địch nhân sắp xông lên phía trước, nhỏ giọng nói một câu: "Đại ca, một lát nữa đánh nhau, người không cần phải cách ta quá xa."

Đối với cái đại ca này, cảm tình Võ Minh rất là phức tạp, người nhà của hắn bị chính mình liên lụy mới bị chết, mình nhất định phải hết sức bảo vệ an toàn của hắn.

Sau khi người nọ nghe, liền gật đầu nói: "Tốt, biết rồi."

Vừa mới nói xong, Võ Minh đã nhìn thấy từng thót từng thót ngựa đánh tới hướng trận hình bọn hắn.

Bọn hắn có ưu thế địa hình, đó chính là ở trên cao nhìn xuống, ưu thế tốc độ của kỵ binh Đổng Hạng vô pháp phát huy, cho nên Võ Minh có đầy đủ thời gian, chuẩn xác cầm trường mâu trong tay, cắm vào bụng ngựa đối phương.

Đồng thời, một cây trường thương khác đâm vào trong cơ thể kỵ binh, một cái tánh mạng lặng yên không một tiếng động biến mất, không có hoa tươi, không ai thở dài vì hắn.

Phía sau, đồng đội hắn đạp trên thi thể của hắn, tiếp tục đi tới, địch nhân trước mặt hắn cũng không liếc hắn một cái.

"PHỐC" một chi mũi tên lông vũ xuyên thấu bả vai Võ Minh, Võ Minh khẽ cắn chặt răng, đơn giản là kháng cự không phát ra tiếng kêu.

Bên cạnh, một người đồng bào ân cần hỏi han: "Người không sao chứ?"

Võ Minh lắc đầu, nói: "Không việc gì, không bị thương đến xương cốt."

"Giết! "

Cao Ngênh Hỉ hàng trước nhất lớn tiếng hô, địch nhân đã giết đến trước mặt, song phương rất nhanh sẽ hỗn chiến vào cùng một chỗ.

Thời điểm song phương giết vào cùng một chỗ, kinh nghiệm tác chiến bộ binh của quân Tống là tương đối phong phú, đặc biệt là tại thời điểm phòng thủ, thường thường bốn năm quân Tống, liền có thể kiên trì thời gian rất lâu.

Bên người Cao Ngênh Hỉ, một người quân Tống tương đối dũng mãnh, liên tục giết hai người Đổng Hạng, trông thấy có một địch nhân ngã xuống bên ngoài hai bước, liền tiến lên chém một đao, làm người nọ huyết nhục mơ hồ.

Cao Ngênh Hỉ có chút lo lắng, nói: "Quay về, nguy hiểm!"

Người binh lính kia giết người xong, liền nhanh chóng thối lui trở lại trận doanh của mình, cười một chút với Cao Ngênh Hỉ: "Đầu lĩnh, không có việc gì!"

Cao Ngênh Hỉ cười cười, nói: "Chú ý một ít, không nên chạy đi quá xa!"

Người binh lính kia rất là miệt thị nhìn thoáng qua mấy người Đổng Hạng xông lại, nói: "Ngu hầu yên tâm, tên gia hỏa này không giết chết ta được đâu!"

Thời điểm hắn đang nói, vừa vặn lại có một binh sĩ Đổng Hạng đưa lưng về phía hắn, đang chém giết cùng một người quân Tống khác, người binh lính kia cười hắc hắc, nói: "Ngu hầu, ta giết một tên nữa nhé!"

Cao Ngênh Hỉ do dự một chút, nói: "Được rồi."

Thấy hắn không có phản đối, người binh lính kia liền bước một bước xa, xông ra ngoài, chiếu theo phía sau lưng người Đổng Hạng kia, bổ tới một đao.

Người Đổng Hạng lập tức phốc té ngã lên trên mặt đất, bốn năm trường thương Đổng Hạng liền đâm tới trên người binh lính kia, Cao Ngênh Hỉ hô: "Chú ý!"

Cánh tay người binh lính kia quả thực vô cùng linh hoạt, nghiêng người một cái, sau đó thuận thế mà biến đổi thân hình, những tên lính kia đồng thời đâm vào chân không, binh sĩ bật lên một cái, cười lớn: "Ha ha, đánh không đến à?"

Đang khi nói chuyện, người đó đã đến trước mặt đội ngũ hình vuông của chính mình, bọn người Cao Ngênh Hỉ gấp gáp bước lên phía trước một bước tiếp ứng hần, đồng bào bên cạnh đuổi tầm chắn về phía trước một chút, nói: "Mau tới!"

Người binh lính kia đáp: "Đến đây!"

Đột nhiên, thân thể của hần kịch liệt run rẩy một tý, Cao Ngênh Hỉ trông thấy một đoạn mũi tên huyết hồng từ lồng ngực người binh lính kia bay vụt ra, cả người hần lúc ấy liền ngậy ngẩn.

Thân thể người binh lính kia bất động, chậm rãi cúi đầu nhìn mũi tên sắc bén lộ ra trên ngực chính mình một chút, cười một tiếng với bọn Cao Ngênh Hỉ, nói: "Đầu lĩnh, ta quá khinh thường chiến tranh rồi."

Sau đó cả người ngã lên trên mặt đất, không thể đứng dậy.

Cao Ngênh Hỉ trông thấy cách đó không xa có một người Đẳng Hạng, cung tên trong tay hần còn chưa buông ra, lúc này liền hét lớn một tiếng: "Con mẹ nó!"

Quân sĩ bên cạnh không cần hần kêu gọi, mọi người cùng nhau cố gắng, giết qua hướng cung tiễn thủ kia, bọn hần đột nhiên phát động tấn công, lại khiến người cho Đẳng Hạng có chút trở tay không kịp, mấy binh sĩ Đẳng Hạng từ bên cạnh chạy đến ngăn cản, lại bị đồng bào sau lưng Cao Ngênh Hỉ ngăn chặn, hần giờ tầm chắn, mang theo đao, giống như điên rồi mà đánh tới hướng người Đẳng Hạng tay cầm cung tiễn kia.

Người Đẳng Hạng kia vội vàng kéo cung tiễn bắn một mũi tên, lại bị mũi bảo hiểm ngăn cản.

Thời điểm hần muốn cầm lấy binh khí chống cự, đao Cao Ngênh Hỉ đã bổ chém xuống dưới, một đao chém trúng đỉnh đầu, người Đẳng Hạng kia liền bổ nhào lên trên mặt đất.

Chiến tranh vũ khí lạnh hoàn toàn khác với vũ khí nóng, dùng khí các binh sĩ là một cái điều kiện trọng yếu quyết định thắng bại chiến tranh, lúc bắt đầu vật lộn, Dã Lợi Kiến Ca cho rằng trận chiến đấu này lập tức sẽ xong.

Bởi vì dĩ vãng, kinh nghiệm khi hần tác chiến cùng quân Tống, quân Tống ở phía trong thành trì rất đáng sợ, nhưng quân Tống đã ra khỏi thành trì, tại trước mặt kỵ binh Đẳng Hạng, căn bản không có vốn liếng để chống cự.

Hiện tại, tình thế chiến trường quả thực làm cho hần có chút giật mình, một đám quân Tống chính diện này đánh đấm cực kỳ ương ngạnh, mặc dù nhân số ở vào hoàn cảnh xấu, nhưng bọn hần một bước không nhường, thủ vững tại sườn núi.

Đưa mắt nhìn lại, thân thể chiến sĩ song phương rối rắm cùng một chỗ, người Đẳng Hạng không chiếm được bất luận tiện nghi nào.

Những quân Tống này tỏa ra dũng khí, lại khiến cho Dã Lợi Kiến Ca có chút bội phục, chính là bởi vì bội phục, cho nên càng phải đánh bại bọn hần,

Mắt thấy nhóm đội ngũ 500 người đầu tiên vô pháp hình thành đột phá, hần quyết định lại để cho nhóm đội ngũ thứ hai đi lên công kích.

Dã Lợi Kiến Ca không phải Trương Tầm Nguyên, hần sẽ tuyệt đối không làm ra chuyện ngu xuẩn, triệt hạ nhóm đầu tiên về trước, lại để cho nhóm thứ hai đi lên.

Thời điểm nhóm nhân mã thứ nhất vẫn thất cổ với quân Tống ở cùng một chỗ, đợt công kích thứ hai đã bắt đầu

Đối mặt địch nhân gia tăng gấp bội, Đạo Chiêm vừa mới lên làm Đô đầu cảm giác mình chống đỡ không nổi, nếu như hần là một Ngu hầu mà nói, hần sẽ lớn tiếng gọi trợ giúp, nhưng hiện tại, chống đỡ không nổi cũng phải chống đỡ.

Đô đầu so với Ngu hầu thì cao hơn một bậc, cái một bậc này có ý nghĩa, chính mình trên chiến trường phải gánh nhận trách nhiệm đến thời điểm có tướng quân ra lệnh rút lui, dù cho biết rõ hần phải chết, hần cũng phải kiên trì.

Sớm đã không có cái đội hình gì, bọn hấn cùng người Đẳng Hạng giao thoa vào một chỗ, lúc này đã không còn so sánh trang bị hay chiến thuật, mà là ý chí.

Quân đội đầy sức mạnh của địch nhân giết đi lên, quân Tổng bị đẩy về phía sau mấy bước, thẳng đến khi đồng bào bên trên dùng một hồi tên nổ bắn tan sóng công kích của người Đẳng Hạng, bọn hấn mới khò khần lăm lăm ổn định lại đầu trận tuyến.

Đạo Chiếm trông thấy một tướng quân Đẳng Hạng chém một gã quân Tổng ngã lên trên mặt đất, trong lòng thập phần phần nộ.

Người Đẳng Hạng này cũng không giống như những binh sĩ Đẳng Hạng khác, cứ cầm đao là dốc sức liều mạng chém giết, mà là không rên một tiếng, cầm trường thương chạy trên toàn bộ chiến trường, nếu như phòng bị quân Tổng thư giãn mà nói, tiểu tử này thoảng một tý liền chạy đến.

Đến hiện tại mới thôi, hấn đã dùng biện pháp này giết chết ba gã quân Tổng, Đạo Chiếm mắt thấy người nọ lại vụng trộm đi đường vòng sau lưng một gã quân Tổng, muốn đánh lên, trong lòng khấn trương, hấn cũng không biết quân Tổng tên gì, đành phải hô to một tiếng: "Cẩn thận!"

Mà quân Tổng kia căn bản giống như không nghe được lời cảnh cáo của hấn, tiếp tục đánh nhau cùng hai người Đẳng Hạng trước mặt.

Sau lưng, trường thương lặng yên không một tiếng động đâm tới, mắt thấy sắp đâm vào trên thân thể quân Tổng kia, liền thấy tiểu tử kia bỗng nhiên nghiêng người một cái, tránh thoát cú đánh lên sau lưng, giống như là đằng sau đầu có thêm con mắt.

Tránh thoát một thương, hấn cũng không quay trở lại, bay lên đá một cước về phía sau, vừa vặn đá vào cái cầm quan quân Đẳng Hạng, tên kia bị đá, lui lại vài bước, thất tha thất thiếu lui về hướng Đạo Chiếm.

Đạo Chiếm mừng rỡ, nghênh đón chính là một đao, miệng quát: "Đi chết đi!"

Giết được người này, Đạo Chiếm cảm giác mình xả ra được một cục tức trong bụng, nhìn thoảng qua binh sĩ đang chém giết, lúc này hấn muốn thu thập một địch nhân trước mặt, đồng thời có ba bốn người Đẳng Hạng cùng tiến lên vây giết hấn.

Đạo Chiếm mang đao chạy lên hỗ trợ, hai người lưng tựa lưng, ngăn cản công kích của địch nhân.

"Người tên là gì?"

"Vô Minh."

"Vậy mới tốt chứ, người lợi hại hơn ta!"

391. Chương 377: Trận Chính

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 377: Trận chính

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đằng sau chiến trường, Hạ Từ nhìn quân Tổng không ngừng ngã xuống, nhìn xem vài phương trận có lẽ đã là lung lay sắp đổ, lo lắng nói: "Tiểu Hào gia, có nên phải chút ít huynh đệ, thoảng đi trợ giúp bọn hấn một tý hay không? Ta xem bọn hấn như là sắp không chịu được rồi."

Dương Văn Quảng rất kiên định lắc đầu, nói: "Không được, bây giờ còn không phải lúc, chúng ta không thể toàn lực ứng phó. Như nếu như đối phương công kích lần đầu tiên, chúng ta đã đem hết toàn lực ra đánh mà nói, ta đây căn bản không chống đỡ đến khi bầu trời tối đen!"

Miệng Hạ Từ động hai cái, cuối cùng cũng không nói gì.

Dương Văn Quảng nhìn hắn một cái, nói: "Hạ đại nhân có phải là trông thấy những binh lính kia chết và tổn thương, tâm có chút không đành lòng rồi?"

Hạ Từ gật đầu, nói: "Ừm, người xem bọn hắn liều mạng như thế, đều là binh sĩ tốt Đại Tổng ta!"

Dương Văn Quảng mỉm cười, nói: "Chiến trường vốn chính là cuộc sống của quân nhân, đối với chúng ta, những người này mà nói, sống và chết trong lúc đó không có gì khác nhau, khác nhau chỉ ở chỗ, quá trình sinh tử không phải là quá đặc sắc, nghe thấy bọn họ kêu to không? Nhìn thấy bọn họ đang liều mạng không? Không vì cái gì khác, bọn hắn chỉ là muốn một cái đặc sắc mà thôi"

Hạ Từ cúi đầu xuống, vấn đề này, hắn không nhận thức sâu bằng Dương Văn Quảng.

Đợt công kích thứ hai bị kháng cự, Dã Lợi Kiến Ca lại càng kinh ngạc, hắn nhìn phương trận quân Tổng lung lay sắp đổ, thật sự có chút không rõ, quân sĩ Tổng triều từ lúc nào mà biến thành dũng mãnh như vậy rồi?

Hắn cảm giác mình phải thoả ứng hộ sĩ khí một tý mới được

Lập tức phóng ngựa chạy ra ngoài đại trận, xông đến chỗ người Đẳng Hạng chém giết, hô: "Các dũng sĩ những quân Tổng này thừa dịp chúng ta không ở nhà, giết sạch bò dê của chúng ta, nữ nhân của chúng ta rồi, bọn hắn còn muốn đánh rớt xuống Đô thành của chúng ta, hôm nay bị chúng ta bao vây, chúng ta phải làm cho bọn họ biết rõ, dũng sĩ Đẳng Hạng chính thức là dũng mãnh cỡ nào, không phải bọn hắn, những người Tổng chỉ biết giết dê giết cẩu và khi dễ nữ nhân này có thể chống lại "

Vừa mới nói xong, Dương Văn Quảng ở trên đỉnh núi bỗng nhiên lên tiếng cười phá lên, nói: "Ha ha ha, Dã Lợi tướng quân, người nói lời này, không cảm thấy xấu hổ sao? Việc chúng ta làm tại chỗ các người, so với các người làm đối với người Tổng còn không bằng một thành, người nói chúng ta chỉ biết giết dê giết cẩu? Có bản lĩnh thì tới đơn đả độc đấu một hồi với chúng ta, lại để cho tất cả con mắt đều nhìn xem, ai là người chỉ biết giết dê giết cẩu!"

Dã Lợi Kiến Ca rất có thể đánh, nhưng dưới tình huống hắn đang nắm chắc phần thắng, sao dám nguyện ý đánh một hồi sinh tử cùng Dương Văn Quảng đây?

Cho nên, nghe xong lời này, lập tức có chút ghen lời, nhất thời không tìm được thoại ngữ phù hợp để phản bác.

Dương Văn Quảng đứng trên đỉnh núi lại cười nói: "Thế nào? Có dám hay không?"

Dã Lợi Kiến Ca lúc này mới lên tiếng: "Hừ, tiểu tử không biết trời cao đất rộng, người yên tâm, đợi lát nữa, thời điểm ta chớp người đến trước ngựa, sẽ cho người một cơ hội!"

Dương Văn Quảng cũng không tiếp tục nói thêm cái gì cùng hắn, nói với Hô Diên Bình đứng bên người: "Nhất định phải chú ý địch nhân ba mặt khác, thời điểm bọn hắn đi lên, chính là thời điểm địch nhân muốn khởi xướng tổng tiến công!"

Hô Diên Bình gật đầu, nói: "Yên tâm đi, bọn Tô Đồ vẫn đang nhìn chăm chăm, Tiểu Hầu gia, còn thời gian bao lâu? Người biết không, nhìn các huynh đệ ở bên dưới giết thành cái dạng này, ta đây thật sự không ngồi được!"

Dương Văn Quảng vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Sắp đến lúc đó rồi, chờ thời điểm chúng ta phá tan đạo phòng tuyến kia, bọn hắn sẽ đi lên đây."

Người Đẳng Hạng công kích chắc chắn là không biết dừng lại, bởi vì bọn họ có binh lực sung túc.

Dương Văn Quảng cũng biết, thời điểm địch nhân ba mặt đều giết đi lên, chính là lần đầu tiên khai hỏa quyết chiến, hiện tại vài trăm người này làm thành một đội xung phong, đều là thăm dò, đợi cho đến lúc này, nếu như mình không thể ngăn cản người Đẳng Hạng công kích, như vậy một vạn kỵ binh đối diện tất nhiên sẽ xông lên một loạt, đập nát tất cả quân Tổng.

Dã Lợi Kiến Ca là một vị tướng quân thiện chiến, hắn tất nhiên sẽ chọn thời cơ thích hợp, lựa chọn phương thức phù hợp.

Sẽ là lúc nào đây? Dùng thủ đoạn gì đây? Dương Văn Quảng không biết.

Bỗng nhiên, sau lưng truyền đến một hồi dị động, Dương Văn Quảng nhìn lại, chỉ thấy dưới núi bỗng nhiên nổi lên khói đặc cuồn cuộn, trong lòng của hắn lập tức nghiêm nghị

Thời điểm dùng khói đặc khắc địch, bọn hắn tại Tam Kiếm sơn đã dùng qua một lần, đám người Đổng Hạng kia đều bị giết hết sạch, hiện tại Dã Lợi Kiến Ca này rõ ràng cũng dùng biện pháp này để đánh chính mình.

Người Đổng Hạng lựa chọn hướng gió hun khói, đám khói bị gió mạnh thổi, theo triền núi, tựa như mây mù, vây quanh sườn núi, chậm rãi xoắn lên trên.

Thời điểm sương mù khói dâng lên tới sườn núi, tiếng kèn lập tức vang lên, trong lúc nhất thời, bốn phương tám hướng đều có kỵ binh bộ binh dâng lên như thủy triều.

Dương Văn Quảng vội vàng gọi Dương Thanh tới, nói: "Dương Thanh, cho người 100 người, coi chừng triền núi đằng sau cho ta!"

Dương Thanh lĩnh mệnh rời đi, Dương Văn Quảng nhắc trường thương tới, hét lớn một tiếng: "Nổi trống, chúng huynh đệ cùng ta sống vai giết địch!"

Người Đổng Hạng phía nam bỗng nhiên có hơn hai ngàn kỵ binh lao ra, chạy lên trên sườn núi, đã muốn giết tới chỗ mấy quân Tống vô pháp chèo chống, Cảnh Thiên Đức lúc này đây cũng không hề bảo lưu lại thực lực, tiếp tục phái một ngàn người xuống dưới ngăn cản.

Hai mặt trái phải còn đỡ một ít, nhưng địch nhân mặt phía bắc giấu ở khói đặc, không khác gì có một cái ô dù, lại làm cho quân Tống bắn nổ vô pháp tập trung vào mục tiêu, cũng vô pháp phán đoán rõ ràng nhân số của địch nhân.

Kèn cùng tiếng trống trận dao động khắp trời, cả núi nhỏ phảng phất đều đang run rẩy, Trần Nguyên rút cuộc cũng không uống trà được rồi, chạy đến sang đây xem tình hình chiến đấu trên chiến trường lớn nhất chính diện.

Công sườn núi nam chính là kỵ binh nhanh nhất, công tới ba hướng sườn núi khác chính là người Đổng Hạng đi bộ, cho nên, quyết chiến chính diện khai hỏa đầu tiên.

Quân Tống đã sớm chứng kiến đồng đội mình lúc trước, những người ương ngạnh chết lừng lầy kia, những kẻ dưng cảm kia, đã kích phát khát vọng chiến đấu của bọn hắn.

Đồng thời, chiến đấu mới vừa rồi cũng làm cho bọn họ nhận được kinh nghiệm, cái câu liêm thương trong tay chuyên môn dờ đến móng ngựa những chiến mã kia, lại làm cho chiến mã lão đảo tại phía trước trận hình, khiến cho người Đổng Hạng xung phong không quá thuận lợi.

Cái này lập tức làm khổ những kỵ binh Đổng Hạng uy phong lẫm liệt kia, bọn hắn vốn chính là đang xông lên hướng sườn núi, chiến mã vừa đến, rất nhiều người ngã từ triền núi xuống dưới, không cần quân Tống đánh, chiến mã đằng sau ủa lên đã có thể giết chết bọn hắn.

Nhân mã cũng đã mệt mỏi ào ào ngã xuống, Dã Lợi Kiến Ca rất là giật mình, thương trong tay những quân Tống này quả thực quá lợi hại, vài người ở cùng một chỗ còn không biết, hiện tại hơn ngàn người đi ra, cơ hồ không có con chiến mã có thể tránh được một khe hở để xông đến.

Hắn biết rõ, chính mình phải trả giá cao, khả năng là càng thảm trọng hơn so với chính mình dự đoán.

Quân Tống chiếm cứ địa lợi, mà người Đổng Hạng thì là người đông thế mạnh, gia tăng việc tác chiến một mất một còn, song phương giết đến thiên hôn địa ám, một trận chiến này, một mực đánh một canh giờ, tình hình chiến đấu tương đối thảm thiết.

Mặt đất đều bị máu tươi nhuộm đỏ, cánh tay bị cắt đứt cùng nội tạng chảy ra đầy đất, hình như là đang đưa thân vào một cái lò sát sinh dơ bẩn nhất.

Nguyên một đám binh sĩ quân Tống đỏ mắt lên, ánh mắt kia lóe ra quang mang như dã thú, trên mặt bọn hắn đều là máu tươi phun tung toé, có địch nhân, cũng có của đồng bào.

Trường thương trong tay bọn họ đã không còn là máu huyết chói mắt, đầu thương toàn màu đỏ, treo một chút thịt nát, trên thân thương ngẫu nhiên sẽ nhỏ vài giọt máu tươi, làm cho người ta nhìn thấy liền cảm thấy không rét mà run.

Binh sĩ song phương chém giết ở cùng một chỗ, bọn hắc đều hy vọng có thể giết chết tính mạng đối phương, cắt đứt dũng khí của đối phương.

Từng tiếng kêu thảm thiết kia giống như là tiếng tử thần triệu hoán, quanh quẩn trên chiến trường.

392. Chương 378: Trời Giúp

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 378: Trời giúp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Một chỗ phương trận Ngu hầu quân Tống bị người Đổng Hạng phá vỡ, tất cả huynh đệ đều chết hết, chỉ có một mình Ngu hầu còn cầm đao, bày ra một cái tư thế chiến đấu, mặt quay về phía mười người Đổng Hạng trước mặt mình.

Đối thủ của hắc nhìn hắc, lộ ra nụ cười tàn nhẫn, quát: "Giết chết hắc!"

Đầu lĩnh người Đổng Hạng kia ra lệnh một tiếng, vài chục thanh trường thương cùng một chỗ chạy tới hướng quân Tống kia, Ngu hầu ra sức đón đỡ từng cây trường thương, nhưng cố gắng của hắc có vẻ là rất phí công.

Một tiếng rú thảm, hai chân bị bốn thanh trường thương của người Đổng Hạng đâm vào, đồng thời còn có vài thanh trường thương cũng không hề báo trước, điên cuồng đâm về hướng thân thể của hắc.

Chỉ một lát sau, Ngu hầu kia liền bị đâm đến huyết nhục mơ hồ, hai cái đùi đều bị người Đổng Hạng chặt đứt xuống.

Những người Đổng Hạng kia nhìn Ngu hầu ngã xuống, không thèm đi liếc hắc một cái, tiếp tục hướng về phía trước, Ngu hầu nằm trên mặt đất, ngón tay của hắc động vài cái, mò lấy đao, nắm chặt vào trong tay.

Hắc quay đầu nhìn đao đang hướng về phía ai, nhưng cổ lại thể nào không nhúc nhích được, một cái giày từ đỉnh đầu của hắc bước qua, Ngu hầu nở nụ cười, quân Tống không đi giày ủng, chính là hắc.

Binh sĩ Đổng Hạng tuyệt đối không nghĩ tới, cái "thi thể" đã muốn huyết nhục mơ hồ này rõ ràng còn có thể chiến đấu.

Chân trái hắc vừa mới đưa ra, chợt nghe dưới chân truyền đến một tiếng hô to, tiếp theo, trên đùi của hắc cũng có một hồi cảm giác mát mẻ xẹt qua, cúi đầu xem xét, cả chân phải cũng đã không có, người Đổng Hạng lập tức té trên mặt đất, bắt đầu khóc thét, một bên kêu to một bên cử động đao, điên cuồng bổ về phía Ngu hầu đang nằm trên đất.

Mặt sau, địch nhân cũng mượn sương mù nồng đậm, bò lên trên rồi, Tô Đồ cùng Thiết An cùng hai mươi tên thủ hạ thân binh của Trần Nguyên cũng đã giết đi lên, trợ giúp một trăm quân Tống Dương Thanh bên kia phòng thủ.

Thời điểm bọn hắc đi theo Trần Nguyên là có gần hai trăm người, hiện tại chỉ còn lại có hai mươi bốn người, hai mươi bốn người này là chiến sĩ tốt nhất, bọn hắc thân như huynh đệ.

Thiết An Ha Mã Thai xông lên phía trước nhất, cũng không rút đao, nhìn một người Đổng Hạng đối diện đang hô hoán cái gì đó, liền nện một quyền tới mặt hắc.

"Răng rắc", đầu người nọ nghiêng một cái, một ngụm phun ra đầy răng và máu tươi, cổ phát ra một tiếng giòn vang, vừa trúng một quyền kia, liền ngã lên trên mặt đất.

Tư Luân Khoa là người Tây Vực, hai người huynh đệ bọn hắc trời sinh lực lớn vô cùng, được Dã Lợi Kiến Ca thu về dưới trướng, xem như một thành viên mãnh tướng, vừa thấy Thiết An Ha Mã Thai dùng mãnh như thế, liền tỏa ra tâm hiếu chiến, nói với ca ca bên cạnh: "Ca ca, ta đi giết Tống heo kia!"

Ca ca hấn sợ hấn có hại chịu thiệt, cố tình cùng đi, nhưng suy nghĩ đột phá quân Tổng phòng tuyến mới là chuyện khẩn yếu, lúc này liền nói: "Đi đi, chú ý một ít!"

Đám người này tính ra không nhiều bằng chiến trường chính diện phía trước, nhưng cường độ kịch liệt không kém hơn chút nào.

Toàn thân Dương Thanh đều là máu, hấn mang theo đao, hét lớn một tiếng, chém một đối thủ ngã lên trên mặt đất, đồng thời quay đầu lại nhìn thoáng qua, hấn rất hi vọng có viện quân, nếu như chỉ 100 người, không, dù cho chỉ là mười người đến trợ giúp mình, mình sẽ sống khá giả hơn một ít.

Nhưng hiện tại, quân Tổng chỉ có còn thừa lại sáu binh sĩ bị thương đảm nhiệm công tác thủ vệ bên người Trần Nguyên.

"Các huynh đệ, tử chiến!"

Hấn không tiếp tục quay đầu lại, hô to một tiếng, đánh về phía một đối thủ bị hấn nhìn chằm chằm.

Tô Đồ cùng Tư Luân Khoa đánh với nhau, hấn cảm giác mình phẳng phất như đang ở Trường Bạch Sơn, đối mặt với một con mãnh thú vô cùng hung mãnh, ánh mắt Tô Đồ trở nên nhiệt liệt, khát vọng đối với hấn mà nói, chỉ là săn bắn một con mãnh thú, một sự tình thập phần vinh quang.

Hai người vốn là đánh tay đôi bằng binh khí, nhưng binh khí cũng không chịu được lực tay hai người, gãy nát.

Tô Đồ rốt cục cũng bắt lấy được cơ hội, vung tay một cái, đánh Tư Luân Khoa ngã té lăn trên đất, Tư Luân Khoa bị ném đến mức toàn thân đau nhức, còn chưa đứng lên, Tô Đồ đã nhào đầu về phía trước, hơn một trăm cân mạnh mẽ đặt ở trên người Tư Luân Khoa, quát: "Đi chết đi!"

Hấn dùng tay trái chăm chú khóa chặt cổ Tư Luân Khoa, tay phải thuận tay sờ được một cây thương, chiếu theo bụng Tư Luân Khoa, đâm thật mạnh vào.

Đầu thương đâm vào bụng đối thủ, Tô Đồ nhe răng cười, lại chuyển động hai cái, theo mỗi một lần hấn chuyển động, đều có một đồng máu tươi từ trong miệng Tư Luân Khoa chảy ra

Thẳng đến khi ánh mắt đối thủ ảm đạm, Tô Đồ mới cảm thấy mỹ mãn đứng lên: "Ha ha, ha ha."

Bỗng nhiên, một cái búa tạ gõ trên sống lưng Tô Đồ, hấn chưa kịp né tránh, thậm chí còn nghe được thanh âm xương cốt chính mình vỡ vụn.

Búa tạ nện Tô Đồ sụp đổ, Thiết An Ha Mã Thai xem xét, con mắt đều trừng đi ra, lập tức vứt bỏ đối thủ của mình, chạy tới, ôm thân thể Tô Đồ sắp ngã xuống: "Tô Đồ, Tô Đồ!"

Tô Đồ nhẹ nhàng nói một câu: "Ngày hôm qua, nữ nhân kia, thật sự rất tốt."

Nói xong, đầu hấn nghiêng một cái sang bên cạnh, không còn khí tức, Thiết An Ha Mã Thai chậm rãi buông thi thể của hấn ra, nhìn người đánh lén Tô Đồ kia, thì thào nói: "Hấn là huynh đệ của ta, người dám giết hấn!"

Người nọ cũng buông xuống thi thể Tư Luân Khoa ra, nhìn Thiết An Ha Mã Thai, ánh mắt hai người đều giống như dã thú.

"Đệ đệ của ta chết...rồi, đệ đệ của ta chết...rồi "

Thiết An Ha Mã Thai rút đao trên eo ra, miệng phát ra tiếng gầm giận dữ, vung đao chém tới.

Nghênh đón hấn, là tiếng gầm lên giận dữ khác.

Trong cả kế hoạch công kích, Dã Lợi Kiến Ca đã làm vài bộ phương án, hấn hi vọng chiến trường chính diện có thể lấy được đột phá, nếu như chiến trường chính diện cầm cự được rồi, vậy thì bộ binh tập kích đằng sau mới có thể có thu hoạch ngoài ý liệu.

Nhưng đánh đến hiện tại, hấn phát hiện thế cục hoàn toàn không giống với việc mình đoán trước.

Những quân Tổng này quá điên cuồng, trên sườn núi mặt phía nam đã chất đầy thi thể, chút ít bộ binh đằng sau cũng theo huynh đệ Tư Luân Khoa chết trận mà tan tác.

Dã Lợi Kiến Ca lại đánh tiếp một hồi, dưới tình huống xác định quân Tống trấn giữ triền núi vô cùng vững vàng, mình đã ít có khả năng đột phá, hẳn rốt cục cũng thối kèn triệt binh lên.

Nhìn người Đẳng Hạng vút thi thể chồng chất xuống dưới rồi thối lui, tướng sĩ Tống quân bắt đầu lập tức hoan hô.

Trần Nguyên cũng hưng phấn chạy tới trước mặt Dã Lợi thị, một tay lôi mảnh vải nhét trong miệng Dã Lợi thị ra, cười ha ha nói: "Ha ha ha, người có nhìn thấy không? Ca ca người đi rồi, ca ca người bị chúng ta đuổi đi rồi!"

Trong lòng Dã Lợi thị cũng bị sự ương ngạnh của quân Tống làm cho chấn kinh rồi, lúc này đây, rõ ràng không hề mở miệng phản bác.

Cái này lại làm cho Trần Nguyên cảm giác có chút vô vị, hẳn lại chạy đến trước mặt Dương Văn Quảng, nhìn Dương Văn Quảng một thân máu tươi, cười cười hỏi thăm: "Vậy mới tốt chứ, Tiểu Hầu gia, người quá tốt!"

Trên mặt Dương Văn Quảng lại không có bao nhiêu sắc mặt vui mừng, một bên, Hạ Từ có chút khó hiểu, hỏi: "Tiểu Hầu gia, địch nhân trước mặt đã thối lui, lập tức sẽ đến bầu trời tối đen rồi, như thế nào mà người lại mất hứng?"

Dương Văn Quảng nhỏ giọng nói: "Dã Lợi Kiến Ca lùi lại quá sớm, nếu như hắn lùi chậm đi một lát, sắc trời đen hơn một ít nữa, chúng ta đi theo phía sau hắn, giết xuống dưới, sẽ có cơ hội giết ra đường sống, chỉ là, hiện tại, hẳn đã có đầy đủ thời gian phòng bị chúng ta đào tẩu."

Trần Nguyên bị hắn nói, một lòng chìm xuống dưới, nhìn phía dưới, Dã Lợi Kiến Ca kia lại không hề đi xa, đã bố trí xong từng dãy bó đuốc dưới chân núi.

Cái này là muốn chết rồi, bọn hắn chỉ có xuất kỳ bất ý mới có thể giết ra ngoài, hiện tại phạm vi vài dặm đều bị Dã Lợi Kiến Ca dùng bó đuốc chiếu sáng, thậm chí ngay cả trên con sông đằng sau cũng đầy bó đuốc sáng trưng, cái này lại bảo Trần Nguyên xuất kỳ bất ý như thế nào đây?

Sắc mặt mọi người đều có vẻ có chút âm trầm.

Chém giết hồi lâu, chỉ vì đợi bầu trời tối đen, để xuất hiện một đường sinh cơ, hiện tại, từng thanh bó đuốc sáng ngời này đã cắt đứt toàn bộ đường sống của mọi người, nhất thời tất cả đều nói không nên lời.

Trần Nguyên nói một câu cuối cùng: "Chết sống cũng phải thử một chút, bảo các huynh đệ tùy thời chuẩn bị sẵn sàng, bó đuốc của Dã Lợi Kiến Ca chỉ phạm vi vài dặm, chỉ cần chúng ta giết ra cái phạm vi này, liền có hi vọng sống!"

Nói thì nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng trong lòng mọi người cũng hiểu, bản lĩnh quân Tống vốn đã không bằng với người Đẳng Hạng, hiện tại lại là thể xác và tinh thần mỗi một, làm sao có thể giết ra ngoài vài dặm này?

Trần Nguyên lúc này liền nói một câu: "Sợ cái gì? Cùng lắm thì chúng ta dùng Dã Lợi thị làm một cái 'Động Lệnh quân' trao đổi là được, còn sợ không ra được sao?"

Cái này, cũng cho mọi người một đường hi vọng.

Mắt thấy sắc trời sắp đen lại, Dương Văn Quảng đã chuẩn bị xong tất cả, đi đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Đại ca, các huynh đệ đã chuẩn bị xong rồi."

Trần Nguyên có chút do dự, hẳn biết rõ lần này xuống dưới, cứng rắn xông ra là khẳng định không được rồi, chính là phải xem Dã Lợi thị cái "Động Lệnh quân" này có dùng được hay không, nếu như Dã Lợi Kiến Ca dùng quân pháp bất vị thân mà nói, vậy thì chính mình xong rồi.

Hắn nghĩ một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm: "Ai, ông trời, người phù hộ ta đi!"

Cầu ông trời phù hộ? Đây là không khác gì Phạm Ung lúc trước mua cái Bồ Tát trở về cúng bái, là một loại biểu hiện tuyệt vọng, nhưng, đôi khi chính là rất hữu dụng.

Trần Nguyên vừa mới nói xong, đột nhiên cảm giác được trên mặt của mình bị cái gì đánh một cái, rất ẩm ướt.

Hắn lập tức ngậy ngấn cả người, vội vàng lại nâng đầu lên, chuyển cái đầu nhìn mọi nơi, không một lát, lại có một giọt ướt át đánh vào trên mặt của hắn,

Ánh mắt Trần Nguyên bỗng nhiên thả ra dị sắc, hỏi người chung quanh một câu: "Có phải là trời mưa rồi hay không?"

Tổng Kỳ vội ngẩng đầu, không đợi hắn nói, mưa lớn như hạt đậu từng giọt tiếp một giọt rơi xuống, trên bầu trời bỗng nhiên xẹt qua một đạo thiểm điện, tiếp theo, tiếng sấm cuộn cuộn truyền vào màng nhĩ hơn ngàn quân Tổng trên núi.

"Trời mưa!"

"Trời mưa, thật sự trời mưa!"

"Trời mưa, ha ha ha!"

Tướng sĩ Tổng quân mừng rỡ như điên, cái mưa mùa hạ này nói đến là đến, đảo mắt liền mưa tầm tã như trút nước, bó đuốc trên dưới núi từng bước từng bước bị dập tắt, con đường biến thành lầy lội không chịu nổi.

Trần Nguyên hưng phấn vạn phần, nói: "Các huynh đệ, ông trời cũng đang giúp chúng ta, lên ngựa phá vây thôi!"

Hạ Từ bỗng nhiên nói: "Tướng quân, xin chờ một chút, ta có một cách nghĩ!"

Thời điểm mưa to mưa tầm tã tưới vào trên đỉnh lều vải Dã Lợi Kiến Ca, Dã Lợi Kiến Ca ngơ ngác nhìn mưa bên ngoài lều vải, mặt xám như tro, một câu cũng nói không nên lời.

Trương Tầm Nguyên thấy bộ dạng hắn, liền tiến lên nói: "Tướng quân, trời mưa, quân Tổng đi cũng rất chậm, ta nghĩ chúng ta vẫn có cơ hội."

Dã Lợi Kiến Ca cười khổ, lắc đầu nói: "Mệnh lệnh binh sĩ, nếu như gặp được quân Tổng phá vòng vây, tất phải liều chết chặn đường, tận hết sức lực."

Liều chết chặn đường có thể ngăn cản được sao? Nếu như là ngày hôm qua, Dã Lợi Kiến Ca sẽ nói có thể, nhưng đối mặt với đám quân Tổng này, hắn thật không nắm chắc.

Bó đuốc tắt, hắn vô pháp biết rõ đối phương lựa chọn phương hướng gì phá vòng vây, con đường không dễ đi, điều động binh lực vây cũng khó có thể nhanh chóng được.

Dã Lợi Kiến Ca âm trầm nói: "Đến cả ông trời cũng đang giúp người Tổng, ta có thể làm sao?".

Trương Tầm Nguyên cũng không nói cái gì nữa rồi, trong lều vải rơi vào yên lặng, chỉ có những hạt mưa không ngừng rơi vào đỉnh lều vải, liên tục phát ra động tĩnh.

Vừa lúc đó, kèn của người Đổng Hạng vang lên tại phương tây, đây là tín hiệu trước kia bọn hắn ước định, một khi ở đâu bị quân Tổng tập kích, thổi kèn lên, lập tức đi qua trợ giúp.

Nhưng hiện, ở bên ngoài là một mảnh đen kịt, có thể mơ hồ trông thấy bóng người, chỉ trong khoảng cách 10m, còn đi được sao?

Dã Lợi Kiến Ca do dự một chút, cuối cùng nói: "Mệnh lệnh quân đội xúm lại hướng tây, tốt xấu gì, chúng ta cũng thử một chút."

Quân mã Đổng Hạng ngay tại trong mưa to liền đi đến phía tây, Dã Lợi Kiến Ca cùng Trương Tầm Nguyên đợi tại chỗ này nghe nghóng tin tức truyền về.

Tuy bọn họ đều biết, dưới loại tình huống này, khả năng có thể ngăn cản quân Tổng là rất nhỏ, nhưng bọn họ đều là quân nhân hợp cách, chỉ cần còn có một đường hi vọng, bọn hắn đều sẽ không buông tha cho.

Trương Tầm Nguyên lúc này bỗng nhiên nghĩ ra một vấn đề, đưa mắt nhìn sắc mặt Dã Lợi Kiến Ca một chút, sau đó nhỏ giọng nói: "Tướng quân, vậy thì về sự tình Vương phi, chúng ta không phải có thể thông qua những thứ con đường khác để nghĩ biện pháp sao? Ví dụ như, nói chuyện điều kiện cùng người Tổng, cứu các nàng trở về?"

Dã Lợi Kiến Ca gật đầu, nói: "Đại vương đưa cho ta tin tức cũng nói như vậy, chỉ cần Vương phi không việc gì, chúng ta có thể trả một cái giá lớn nhất định, thậm chí kể cả thả Trần Thế Mỹ và những người kia rời khỏi Đẳng Hạng. Nhưng, chúng ta phải chờ bọn hán đến đàm phán điều kiện, Trương đại nhân biết rõ ý tứ Đại vương trong này không?"

Trương Tầm Nguyên gật đầu, nói: "Hạ quan hiểu."

Đợi thật lâu, vẫn không nghe được phía tây có động tĩnh gì, thời điểm Dã Lợi Kiến Ca đang muốn thúc người đi xem, cửa lều bỗng nhiên bị người xốc lên, một binh sĩ Đẳng Hạng người đầy máu tươi vọt lên, nói: "Tướng quân, không tốt, quân Tổng tập kích doanh trại!"

Sắc mặt Trương Tầm Nguyên biến đổi, Dã Lợi Kiến Ca cũng là thoáng một tý đã sợ ngây người.

Hắn vẫn nghĩ, hiện tại quân Tổng muốn làm nhất, chính là chạy trốn, nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, những quân Tổng đã mỗi một không chịu nổi kia, lúc này còn có lá gan và năng lực đến tập kích đại doanh chính mình.

Bọn hán không thể tưởng được, những binh sĩ bên ngoài kia đương nhiên lại càng tê liệt, chiến đấu đã sớm làm cho bọn họ cảm thấy mệt mỏi, tiếng kèn phía tây vang lên, quân đội phụ trách áp chế tiến đến, các binh sĩ đều cho là bên mình an toàn.

Vì vậy, ngủ thì ngủ, chữa thương thì chữa thương, chính là mấy trạm gác cũng đứng ở địa phương mưa xối không đến, nghỉ ngơi một lát.

Hơn một ngàn quân Tổng giết tới cửa, bọn hán mới bắt đầu giật mình đứng dậy, cho nên, hai ngàn quân sĩ ngụ ở một loạt lều bên ngoài, trong nháy mắt đã bị quân Tổng đánh chết rồi, binh sĩ trong lều đã bị giết hỗn loạn không chịu nổi.

Dã Lợi Kiến Ca chứng kiến người tới báo tin mặt mũi tràn đầy sợ hãi cùng một thân đầy máu, liền biết sự tình đã nghiêm trọng tới trình độ nào.

"Thối kèn thối kèn tập kết!"

Dã Lợi Kiến Ca đầy kinh nghiệm chiến trận, hắn biết rõ, tại thời điểm hỗn loạn, mình không thể bối rối, đầu tiên hắn để muốn cho tất cả binh sĩ biết mình ở chỗ này, muốn cho binh sĩ biết rõ hiện tại nên làm cái gì.

Tiếng kèn vang lên, không khác gì chiếc đèn sáng trong đêm tối, những binh sĩ Đẳng Hạng bối rối kia ào ào tập trung tới nơi đây, đảo mắt liền tụ tập vài trăm người, bố thành một cái phương trận nho nhỏ, chuẩn bị phòng bị quân Tổng tập kích.

Dã Lợi Kiến Ca biết rõ, chỉ cần mình đứng vững trước vòng tròn kích thứ nhất của đối phương, vậy thì binh sĩ Đẳng Hạng tụ tập tới sẽ càng ngày càng nhiều, chỉ cần mình kiên trì thời gian một chén trà, những người Tổng này sẽ rơi vào trong vòng vây, không ai lại có thể cứu bọn họ, ông trời cũng không được.

Trần Nguyên cũng biết, lần này mình làm, đúng là một mua bán sống chết, một búa đập phá trận địa địch, chính mình liền lợi nhuận cực lớn, nếu như nện không tan mà nói, vậy thì thua sạch.

393. Chương 379: Phá Trận

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 379: Phá trận

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Cho nên, hẳn để cho Dương Văn Quảng chọn lựa, đều là binh sĩ tinh nhuệ nhất làm tiên phong, hơn hai trăm Dương gia thân binh, hai mươi ba tên thân binh dưới tay mình, còn có hơn bốn mươi người "cần người cầu" có thể đánh nhất trong đội ngũ đều đặt ở phía trước nhất.

Giờ khắc này, Trần Nguyên rất cục cựa cũng cảm nhận được tư vị vì cầu được thắng lợi mà không từ thủ đoạn trên chiến trường kia, hẳn thậm chí không để lại người nào bảo vệ mình.

Dương nhiên, vì để cho chút ít mũi tên trên chiến trường không đến mức lấy cái mạng nhỏ của mình, hẳn đặt Dã Lợi thị ở sau lưng ngựa, làm một tấm mộc tốt nhất.

Dương Văn Quảng xách thương xông lên phía trước nhất, con mắt xuyên qua đồng nước mưa, nhìn một loạt bóng người lắt lờ mờ phía trước mặt mình, lúc này trong lòng lại một mảnh hư không, trên chiến trường tàn khốc, huyết nhục bay tứ tung này, làm là một người tướng quân, chuyện nên làm duy nhất, chính là đả kích trí mệnh địch nhân, trong lòng không thể có chút tạp niệm.

"Trên chiến trường, chỉ có nhân tài dũng cảm nhất mới có thể sống được!"

Lời Mộc Quế Anh nói lại lần nữa tiếng vọng tại bên tai Dương Văn Quảng, mắt thấy địch nhân ở ngay tại trước mặt, hẳn đặt trường thương trên đùi, tấm chắn đặt ở cạnh yên ngựa, giương cung lấy mũi tên, cũng không nhắm chuẩn, chỉ nhìn bầy người phía trước, sau đó là một mũi tên vọt tới.

Sau lưng, binh sĩ quân Tống cũng là trăm nổ phát ra cùng một lúc, bọn hắn thông qua đoạn thời gian tác chiến này, đã tương đối quen thuộc đối với binh khí trong tay, loại nổ của Tôn Công Sáng có tốc độ cực nhanh, cho phép bọn hắn tại khoảng cách gần vẫn có thể thông dong bắn tên nổ.

Binh sĩ Đãng Hạng vừa mới tụ họp lại, lúc này không có người nào mang lá chắn, cái vòng đả kích thứ nhất này quả thực làm cho bọn họ tổn thương thảm trọng.

Dã Lợi Kiến Ca cũng không để ý những việc này, chết liền chết rồi, còn sống thì phải lập đội hình.

"Giết!"

Dương Văn Quảng cười ngựa đi trước, đảo mắt đã sát nhập vào trong phương trận, Dã Lợi Kiến Ca xách thương đón chào.

"Đương!"

Lần va chạm thứ nhất, lại khiến cho toàn thân Dương Văn Quảng kịch chấn, mãnh liệt lão đảo ở trên lưng ngựa, thiếu một chút đã rơi xuống, cả cánh tay nhức mỗi đau đớn, khí huyết sôi trào.

Dã Lợi Kiến Ca cũng không khá hơn chút nào, hổ khẩu đều bị chấn động đến chảy máu, thời điểm đang muốn cưỡng ép đâm ra một thương, một cây đòn gánh bên trái dùng thế rơi còn nhanh hơn so với hạt mưa kia, chiếu vào đầu của hắn liền nện xuống dưới, nhanh đến ngay mắt thường cũng khó nhìn rõ ràng.

Dã Lợi Kiến Ca quá sợ hãi, vội vàng rẽ ngang thân thương, đưa đến đón đỡ.

Đòn gánh của Hô Diên Bình vốn chính là một loại binh khí chém nện, gia tăng thêm việc hiện tại hai tay Dã Lợi Kiến Ca đang run lên, lại là miễn cưỡng xách thương ra chặn, cho nên thời điểm một đòn gánh nện ở trên thân thương, đã nện bay thương trong tay Dã Lợi Kiến Ca rồi.

Dương Văn Quảng thừa cơ hội này, đâm một thương về hướng ngực Dã Lợi Kiến Ca, hộ vệ sau lưng Dã Lợi Kiến Ca xem xét đến hồn phi phách tán, một mặt nhào đầu về phía trước, một mặt lớn tiếng la lên:

"Tướng quân, chú ý!"

Dã Lợi Kiến Ca lúc này đã mất binh khí, không cách nào ngăn cản, đối mặt với đòn gánh của Hô Diên Bình cùng trường thương của Dương Văn Quảng, tình thế vô cùng cấp bách, hắn xoay người một cái, lập tức nhảy xuống, ngã lên trên mặt đất, một thân đầy bùn nhão, bộ dáng vô cùng chật vật.

Hô Diên Bình nện đòn gánh ở trên lưng ngựa, thốt ngựa kia phát ra một tiếng kêu rên, toàn bộ thân hình lập tức co quắp, ngã gục xuống trên mặt đất.

Nhưng mục tiêu của Hồ Diên Bình không phải con ngựa này, nhìn Dã Lợi Kiến Ca ngã lên trên mặt đất, hắn còn muốn tiếp tục đuổi giết, nhưng thân binh Dã Lợi Kiến Ca đã đánh tới, Dương Văn Quảng gấp gáp nói : "Không cần phải ham chiến, đánh tan bọn hắn đã!"

Hồ Diên Bình vô cùng thất vọng liếc nhìn Dã Lợi Kiến Ca, nhưng cũng biết nặng nhẹ, lập tức quay đầu đánh tới hướng chiến kỳ Đảng Hạng, thoáng một tý đã giết tới dưới cờ.

Trần Nguyên ở phía sau xem rõ ràng, dắt cuồng hòng hô lên: "Dã Lợi Kiến Ca chết...rồi "

Trên chiến trường, tầm nhìn vốn không cao, sau khi hắn hô câu này đi ra, quân Tống đều ào ào phụ họa, những người Đảng Hạng kia xem xét chiến kỳ mình đã đứt, gia tăng vừa rồi những tướng quân hô câu "tướng quân chú ý" kia, làm cho bọn họ hoài nghi cái này có thể thật, ý chí chiến đấu lập tức giảm mạnh.

Trận hình vốn vội vàng tạo thành lập tức đại loạn.

Dương Văn Quảng thừa cơ hét lớn một tiếng, nhắc trường thương lên, sát nhập trận địa địch đầu tiên.

Hồ Diên Bình chính là đi theo bên cạnh, nhào vào trong trận địch nhân, đòn gánh quét ngang tứ phương, không ai có thể lại gần, dũng sĩ quân Tống theo phía sau bọn họ cũng là anh dũng giết tới, quân tâm người Đảng Hạng thoáng cái đã loạn, quân địch xông đến, quân lính tan rã.

Trương Tầm Nguyên mang theo hơn một trăm người vẫn còn ra sức chém giết, nhìn Dã Lợi Kiến Ca bên kia đã bị đánh tan, trong lòng hắn quả thực giật mình không thôi, nghe được tiếng la quân Tống, Trương Tầm Nguyên vốn là một hồi kinh ngạc, tiếp theo liền la lớn: "Các dũng sĩ không nên nghe quân Tống nói bậy, ngăn bọn hắn lại, không để bọn hắn chạy!"

Nhưng hắn vốn không có uy vọng gì trong quân đội, dưới tình huống đội ngũ đã loạn, không có mấy người nghe hắn, hắn kêu gọi cơ hồ không có nổi chút tác dụng nào.

Chỉ là hắn lời này lại vừa lúc bị Trần Nguyên nghe được, Trần Nguyên xem hắn: "Trương đại nhân, Lý Nguyên Hạo cũng không phải lão tử ngươi, bán mạng như vậy làm cái gì?"

Trương Tầm Nguyên vừa nghe thấy thanh âm của bọn hắn, lập tức xấu hổ nói: "Trần Thế Mỹ, người đâu, bắn chết hắn cho ta, bắn Trần Thế Mỹ!"

Trần Nguyên cũng không để ý đến hắn, tiếp tục chạy về phía trước: "Có gan ngươi cứ bắn, ta sợ ngươi sao?"

Thân thể của hắn vừa mới chạy tới, Trương Tầm Nguyên vội vàng cánh tay ngăn xạ thủ Đảng Hạng bên cạnh đã giương cung cài tên lại, nói: "Không cần phải bắn!"

Những người Đảng Hạng kia cũng nhìn rõ ràng rồi, sau lưng Trần Nguyên cột một nữ nhân, là Vương Phi của bọn hắn.

Thắng bại đã định, Dương Văn Quảng giết tan một đạo phòng tuyến người Đảng Hạng cố gắng cuối cùng muốn ngăn cản hắn, Dã Lợi Kiến Ca biết mình không ngăn cản được quân Tống phá vây rồi.

Quân Tống xông qua quân doanh, vô cùng hỗn loạn, khắp nơi đều là thi thể, khắp nơi đều là thương binh khóc thét, đầu óc Dã Lợi Kiến Ca cơ hồ trống rỗng, tiếng la Trương Tầm Nguyên từ xa phương truyền đến: "Dã Lợi tướng quân, Dã Lợi tướng quân, ngài không sao chứ?"

Dã Lợi Kiến Ca lúc này không nói gì, kéo một con ngựa bên người qua, xoay người nhảy lên, sau đó lại nói: "Tập hợp!"

Trương Tầm Nguyên nghe được thanh âm của hắn, liền yên tâm hơn không ít, tìm theo tiếng nói chạy tới, nói: "Dã Lợi tướng quân, chúng ta có phải là nên phải người thoáng truy đuổi một tý?"

Dã Lợi Kiến Ca trầm tư một hồi, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nói: "Không tốt, Hứng Châu thành!"

Hứng Châu thành ngay tại địa phương hai dặm sau lưng Dã Lợi Kiến Ca, bọn hắn căn bản không suy nghĩ về vấn đề an toàn của Hứng Châu thành, bởi vì ở trong mắt tất cả mọi người, quân Tống đã bị Dã Lợi Kiến Ca bao vây lại, Hứng Châu thành liền không có nguy hiểm.

Quân Tổng không có khả năng phá tan vòng vây, mặc dù giết ra, tất nhiên cũng chỉ còn lại có phần cướp đường trốn chạy để khỏi chết, chỗ đó phòng bị rất thư giãn, một ít nhân vật trọng yếu Đảng Hạng trong lúc này đã dọn xong tiệc rượu, chờ đợi mình toàn diệt quân Tổng trở về, khánh công cùng bọn họ.

Sắc mặt Trương Tầm Nguyên cũng biến thành tái nhợt trong nháy mắt.

Dã Lợi Kiến Ca vội vàng hô: "Tập hợp, tập hợp truy kích!"

"Giết" Dương Văn Quảng phóng ngựa, nhảy vào bên trong Hứng Châu thành, bóng đêm cung cấp thuận tiện lớn nhất cho bọn hắn, phòng bị Hứng Châu thành quá thư giãn rồi, đại bộ phận binh sĩ thủ hạ Trương Tầm Nguyên cũng đã bị Trần Nguyên đánh tan tại Vinh Quang trấn, một vài người còn lại cũng đều ở bên ngoài tham dự công tác "áp chế".

Vì có thể để cho quân thuận lợi được tiếp tế, Hứng Châu thành thậm chí Liên Thành không hề đóng cửa lại, chỉ có hơn một trăm binh sĩ lười biếng đứng ở phía dưới cửa thành, chờ nghênh đón bọn hắn "chiến thắng trở về" đội ngũ.

Thời điểm móng ngựa quân Tổng chạy tới, mưa trong đêm căn bản không nhìn rõ ràng người đến là người nào, chỉ khi đến địa phương hơn mười bước trước mặt, bọn hắn mới phát hiện không đúng, muốn đóng lại cửa thành thì đã quá muộn.

394. Chương 380: Thư Cảm Ơn

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 380: Thư cảm ơn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hơn một trăm người này, đảo mắt đã bị móng ngựa hơn một ngàn quân Tổng đập thành thịt nát, sau khi Dương Văn Quảng vào thành, hơi ngừng một chút, nói: "Đại ca chúng ta vào được rồi!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt, hiện tại chia binh làm hai đường, người dẫn một đường nhân mã ở chỗ này trông coi, đóng thành cửa lại, khiến cho Dã Lợi Kiến Ca không dám công thành!"

Dương Văn Quảng lên tiếng nói: "Biết rồi, động tác các người ở bên trong nhanh một chút, chúng ta nhiều lắm cũng chỉ có nửa canh giờ!"

Trần Nguyên nói: "Đủ rồi, Hồ Diên Bình đánh hoàng cung Đảng Hạng cho ta, nhớ kỹ, chỉ cho đánh một lần, đánh không được, lập tức bỏ chạy, Thiết An Ha Mã Thai, người dẫn một trăm huynh đệ, đi theo Hạ đại nhân, đến ngục giam Đảng Hạng cứu người ra ngoài!"

Cho dù những quân Tổng này cũng đã mỗi một không chịu nổi, nhưng khi bọn hắn bước chân vào "thủ đô" người Đảng Hạng, mỗi người đều cảm giác được cảm giác hưng phấn dạt vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói), lúc trước chính mình phơi đầy máu tươi là đáng giá.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, theo cửa sổ chui vào trong.

Lưu Bình ngồi ở góc nhà giam, nhìn mưa rơi như trút nước ở ngoài cửa sổ, trong ánh mắt tràn đầy thống khổ cùng mê mang, Lý Nguyên Hạo tới bái kiến Lưu Bình, hắn muốn để cho Lưu Bình đầu hàng, chỉ cần Lưu Bình gật đầu, cũng không cần ngại ngốc ở cái địa phương này.

Nhưng Lưu Bình không gật đầu.

Không phải hắn có bao nhiêu trung thành đối với Đại Tổng, chỉ là, hắn hiểu được, chính mình gật đầu một cái mà nói, những huynh đệ chết trận ngày đó, ở dưới cửu tuyền, sẽ không tha thứ cho chính mình.

Vì cái gì mình không chết trận đây?

Suy nghĩ của hắn lại chuyển tới trên chiến trường Tam Xuyên khẩu, Hoàng Đức Hòa chạy trốn, tạo thành dao động cho cả phòng tuyến phía sau, Lưu Bình biết rõ không thủ được rồi, hắn mang theo quân sĩ ra sức chém giết, nhưng người Đổng Hạng trước mặt một tầng lại một tầng xiết chặt vòng vây.

Những binh lính kia gầm rú còn vang vọng ở bên tai hắn, đến nay, hắn vẫn y nguyên nhớ rõ, tại thời điểm chính mình đã tuyệt vọng, là một con ngựa Quách Tuân phóng tới trước bầy rập địch nhân bày ra.

Chỗ đó đều là chông chống ngựa, khắp nơi đều là cạm bẫy

Ý tứ người Đổng Hạng rất rõ ràng, bọn hắn chính là khiêu chiến Quách Tuân, không phải người lợi hại sao? Người không phải vạn người không địch nổi sao? Vậy người đến đây, chỉ cần người có bản lĩnh theo con đường này giết đi ra ngoài, quân Tổng các người có thể phá vòng vây.

Lưu Bình đến nay vẫn có thể nhớ rõ ràng, thời điểm Quách Tuân phóng tới chỗ đó, đã lộ ra dáng tươi cười đối với chính mình.

Trên mặt của hắn không tự giác mà cười một chút, nhẹ giọng nói một câu: "Hảo huynh đệ!"

Trong nhà giam bên cạnh Lý Thế Bân nghe thấy, nhìn vào mắt Lưu Bình, nếu như nói Lưu Bình còn có bi tráng, có thể nghĩ về ký ức mà nói, Lý Thế Bân thì càng thâm hơn rồi, ký ức hắn có thể nghĩ, chỉ có uất ức.

Trong khoảng thời gian này, hắn suy nghĩ rất nhiều, Lý Nguyên Hạo không giết hắn, đó là bởi vì còn có thật nhiều người Khương y nguyên trung thực với hắn.

Những người phản bội hắn kia, quả thực là làm cho Lý Thế Bân căm hận thời gian rất lâu, nhưng chậm rãi, hắn cũng suy nghĩ cẩn thận hơn, những điều này đều là lỗi của mình, là mình quá ương ngạnh, quá không ai chịu nổi.

Trước kia, những huynh đệ ở trước mặt mình đều rất tùy ý, bọn hắn sẽ vỗ bờ vai của mình, cùng mình ngồi cùng một chỗ uống rượu, dăm cợt nhả đến đôi ban thưởng, nhưng bây giờ thì sao? Bọn hắn đều không muốn, hoặc là nói, không dám lại sống chung một chỗ với mình, kể cả Hạ Từ.

Nếu như mình có thể đi ra ngoài mà nói, nhất định sẽ nói một tiếng xin lỗi với bọn họ, nhất định sẽ nhận lỗi.

Nhưng mình còn có cơ hội ra ngoài sao? Lý Thế Bân không biết, hắn sâu kín thở dài một tiếng.

Ngay tại thời điểm hắn lo lắng vì vận mệnh chính mình, bên ngoài nhà tù bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, tiếp theo, một hồi thanh âm binh khí kịch liệt va chạm vang lên.

Ba người này đều là tướng quân trên chiến trường, vừa nghe thanh âm này, chỉ biết tuyệt đối là có người cưỡng ép đánh đến ngục giam này rồi, hơn nữa còn công kích cực kỳ thuận lợi.

Lưu Bình, Thạch Nguyên Tôn, Lý Thế Bân, ba người đồng thời đứng lên, tay nắm cửa nhà lao, dùng ánh mắt trao đổi lẫn nhau, ý nghĩ trong lòng bọn hắn đều rất giống ý nghĩ của mình, nhưng bọn hắn lại đều không thể tin được đây là thật.

"Các huynh đệ, giết vào thôi!" Một tiếng hét bỗng nhiên truyền vào lỗ tai Lý Thế Bân, cả bộ mặt hắn trong thời gian ngắn đã biến thành mừng rỡ.

"Là Hạ Từ, là Hạ Từ, ta nghe ra thanh âm của hắn!" Lý Thế Bân cơ hồ giống như là bị điên rồi, dốc sức liều mạng lay động cánh cửa nhà lao, lớn tiếng kêu gọi: "Hạ đại nhân, Hạ đại nhân, ta ở chỗ này đây!"

Lưu Bình và Thạch Nguyên Tôn cũng là kích động dị thường, Lưu Bình vội vàng nói: "Lý Thế Bân, người có nghe rõ ràng không đấy!"

Lý Thế Bân dốc sức liều mạng gạt đầu, nói: "Là hắn, không sai được đâu!"

Cửa nhà lao bị người dùng một cước đá văng ra, một đội nhân mã vội tiến đến, từ quần áo trên người bọn hắn, có thể nhìn ra thân phận quân Tổng rõ mồn một, Hạ Từ tiến đến hỏi: "Tướng quân, người ở đâu vậy?"

Lý Thế Bân vội vàng nói: "Cái này này cái này này, huynh đệ, mau thả ta ra!"

Hạ Từ bước vài bước chạy tới, một bên mở cửa nhà lao Lý Thế Bân ra, một bên nhìn bên cạnh, hỏi: "Vị nào là Lưu Bình tướng quân cùng Thạch Nguyên Tôn tướng quân?"

Lưu Bình và Thạch Nguyên Tôn cơ hồ đồng thời nói: "Ta là Lưu Bình(Thạch Nguyên Tôn)!"

Lưu Bình còn hỏi một câu: "Hạ đại nhân, người vào bằng cách nào vậy?"

Hạ Từ cười một chút: "Lời này nói đến rất dài, hiện tại không có thời gian, quân đội của chúng ta ở bên ngoài, ta mang bọn người đi ra ngoài trước!"

Lưu Bình sững sờ hỏi: "Quân đội của chúng ta đánh đến nơi đây rồi sao?"

Hạ Từ cười ha ha một tiếng, nói: "Không thể tin được a? Ta cũng vậy không tin, nhưng chúng ta đã thật sự vào được, ta mang bọn người đi gặp Trần Thế Mỹ tướng quân, hiện tại hắn đang đánh hoàng cung người Đổng Hạng, không biết có thể đánh rớt xuống hay không!"

Lý Thế Bân nghe xong, liền cười ha ha một tiếng, nói: "Đánh hoàng cung Lý Nguyên Hạo? Bà nội nó, đã ghiền, ta cũng đi!"

Cho dù nhân thủ không nhiều, hoàng cung Lý Nguyên Hạo cũng không phải vài trăm người là có thể đánh vỡ, Hồ Diên Bình tấn công mạnh một vòng, chỉ đập vỡ mấy khối tường gạch mà thôi.

Trần Nguyên đã chuẩn bị lui lại, nói: "Bà chị, xem ra lần này là không có cơ hội đi nhìn phòng ốc Lý Nguyên Hạo xây cho người, tiếc nuối, thật sự là quá đáng tiếc!"

Dã Lợi thị bị trói lên trên lưng ngựa, một khuôn mặt đã gần như thành sương tuyết, lạnh lùng nói: "Trần Thế Mỹ, người còn không biết dừng sao?"

Trần Nguyên mỉm cười nhìn nàng, nói: "Thấy đủ? Ta đã từng là người thấy rất đủ, ta nghĩ mình làm chút mua bán, sẽ dễ cho người nhà không lo cuộc sống, ta nghĩ mình lẫn lộn công danh, làm cho mình rạn vỡ tổ tông là được rồi, mấy yêu cầu này không cao chứ? Nhưng không phải có người muốn chiến tranh, muốn đánh nhau, không phải buộc người Tống chúng ta giơ nắm tay lên thành quả đấm sao, hiện tại ta làm như hắn mong muốn rồi, các người lại bảo ta thấy đủ? Ta cho người biết, đợi thời điểm Lý Nguyên Hạo ngã xuống, ta liền thấy đủ."

Dã Lợi thị cả giận nói: "Đừng nói dễ nghe như vậy, nếu như người Tống các người đáp ứng Đại vương cầu hoà, không phải chiến tranh sớm đã xong rồi sao?"

Trần Nguyên cười ha ha, nhìn khuôn mặt Dã Lợi thị một cách trào phúng, Dã Lợi thị cũng biết mình nói lời này hơi cường từ đoạt lý, cho nên, sau khi nói xong, liền ngậm miệng lại.

Trần Nguyên đi từ từ tới, nói: "Lý Nguyên Hạo cầu hoà, chúng ta là sẽ không đáp ứng, thời điểm hắn khơi mào chiến tranh, nhất định dùng phương thức người chết ta sống để xong việc, ngược lại, nếu như bà chị người tới cầu hoà, nghĩ tới tình cảm giữa hai ta, có thể ta sẽ xem xét."

Dã Lợi thị miệt thị liếc nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Trần Đô Chỉ Huy Sứ, cái sự tình hai nước giao binh này, người cân nhắc được sao? Dùng người mà cân nhắc nổi sao?"

Nàng lặp lại bốn chữ "Đô Chỉ Huy Sứ" này dị thường rõ ràng, ám chỉ đang khinh thường Trần Nguyên chức quan thấp.

Trần Nguyên không thèm để ý ý châm chọc trong lời nói của nàng chút nào, cực kỳ tự tin nói: "Chờ xem."

Hồ Diên Bình lúc này từ một bên nhảy lên, nói: "Em rể, Dã Lợi Kiến Ca ở ngoài cửa công lần thứ nhất, bị Tiểu Hầu gia đánh lui, hiện tại đang thay đổi đội ngũ, chuẩn bị công kích lần thứ hai, Tiểu Hầu gia bảo người nhanh một chút, một khi đối phương vây quanh thành, chúng ta liền không xong!"

Trần Nguyên lúc này hoàn toàn quên công lao trận mưa to này cứu tánh mạng hắn, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời đầy mây đen, nói: "Móa ơi, nếu không có trận mưa to này, chúng ta tất nhiên có thể phóng vài ngọn lửa, đánh không được cũng thiêu hơn phân nửa Hoàng thành hắn mới đã ghiền!"

Bên cạnh không ai nói chuyện, Trần Nguyên quay đầu hỏi: "Hạ Từ trở lại chưa? Chuẩn bị đi thôi!"

Xa xa truyền đến tiếng gào của Thiết An Ha Mã Thai: "Đại nhân chúng ta đã trở lại!"

Trần Nguyên phóng ngựa nghênh đón, nói: "Lý Thế Bân tướng quân cùng Lưu Bình Thạch Nguyên Tôn tướng quân ở nơi nào?"

Ba người đi lên bái kiến cùng Trần Nguyên, Trần Nguyên nhìn thân thể ba người có thể chiến đấu ngon lành, chắc hẳn Lý Nguyên Hạo không ngược đãi tù binh, ít nhất cũng không ngược đãi ba người bọn hắn, lúc này mới yên tâm hỏi: "Ba vị tướng quân còn có thể cưỡi ngựa không?"

Ba người đồng thời gật đầu, Lưu Bình cười khỏ một tiếng, nói: "Cưỡi ngựa là không có vấn đề, Trần Tướng quân yên tâm, chỉ là, tình hình chiến đấu bây giờ như thế nào?"

Đây là tiêu chuẩn chiến tướng, Trần Nguyên cười một chút, nói: "Hiện tại tình hình chiến đấu rất phức tạp, hơn một ngàn huynh đệ chúng ta đã vào cái Hứng Châu thành này, bên ngoài là Dã Lợi Kiến Ca mang theo đại quân, lập tức muốn xông tới rồi, trong cái hoàng cung này có hơn bốn trăm thủ vệ, ta nghĩ là ta không đánh tan nổi."

Bon người Lưu Bình sửng sốt một chút, Trần Nguyên này nói tình hình chiến đấu quá không chuyên nghiệp rồi, bọn hắn muốn giải thích lời nói này, cần một chút thời gian.

Lý Thế Bân hỏi: "Bên người Dã Lợi Kiến Ca có bao nhiêu người? Có khí giới công thành hay không? Lý Nguyên Hạo kia có ở trong hoàng cung hay không?"

Trần Nguyên biết rõ bọn hắn đang suy nghĩ gì, liền nói với Lý Thế Bân: "Tướng quân không cần hỏi, ta căn bản không có ý định trông coi chỗ này, hiện tại chúng ta cần tranh thủ thời gian chạy trốn mới được!"

Lý Thế Bân bị giam thời gian dài như vậy, trong lòng tích một bụng hỏa, thấy Trần Nguyên bao quanh hoàng cung Đẳng Hạng lại không đánh tiếp, nội tâm có chút bất mãn, thời điểm đang muốn nói cái gì đó, Hạ Từ lặng lẽ kéo hắn một tý, Lý Thế Bân đảo mắt, lại nghĩ tới cái chi quân đội này đã không phải là quân đội của mình trước kia rồi, cho dù là của mình, cũng không thể lại dùng thái độ ương ngạnh như vậy.

Lúc này hắn liền gật đầu, nói: "Chúng ta nghe Trần Tướng quân phân phó là được rồi."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, cầm một trang giấy vừa rồi tranh thủ thời gian viết xong ra, lại để cho binh sĩ đặt vào địa phương mưa không xối đến, sau đó thừa dịp binh mã Dã Lợi Kiến Ca còn chưa hoàn toàn vây quanh, mang theo một ngàn quân Tổng nghênh ngang rời đi.

Không biết cái này có tính không là lần thứ nhất công chiếm thành trì hay không? Từ lúc bọn Trần Nguyên tiến đến, đến khi bọn hắn rời đi, chỉ là thời gian uống xong một chén trà, chiến đấu dài nhất trong lúc này chính là đánh do ngục giam mười lính canh ngục trông coi kia.

Tăng thêm thanh âm mưa gió rất lớn, rất nhiều cư dân ở trong Hứng Châu thành căn bản không biết trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì.

Trần Nguyên luôn luôn là người ưa thích phong cách, hắn làm một sự tình oanh động, tự nhiên muốn để cho người khác biết rõ mới vui vẻ, vì vậy hắn mới lưu lại một phong thư.

Nếu như không phải ngục giam bị quân Tổng phá hủy, nếu như không phải Trần Nguyên lưu lại lá thư này, cả Hứng Châu thành giống như cái gì cũng không phát sinh qua, lá thư Trần Nguyên ghi chép rất thông tục dễ hiểu, chỉ cần là người nhận thức chữ, cũng biết là có ý tứ gì.

"Lý Nguyên Hạo huynh: tự lúc từ biệt ở ba cửa ải trước đây, đệ luôn tưởng niệm, huynh đưa tiễn đệ ngàn dặm, tình này đến nay không quên. Hôm nay tới chơi, chưa từng gặp mặt huynh, trong lòng luôn nghĩ về Đẳng Hạng 'tường đồng vách sắt', đệ đã lĩnh giáo, chó giữ nhà của huynh cũng không quá giỏi như đệ nghĩ, ngày sau sẽ tùy thời đến thăm bà chị, lúc này có chút cô liêu, đệ được huynh khoản đãi mấy ngày, huynh không cần hoài niệm!"

Lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ): Đại Tổng nho nhỏ Đô Chỉ Huy Sứ, Trần Thế Mỹ.

Phong thư này cũng rất là kỳ quái, Trần Nguyên dán tại địa phương rất dễ thấy được, nhưng Dã Lợi Kiến Ca tiến nhập Hứng Châu thành, căn bản không lưu tâm nhìn trên tường hoàng cung có đồ vật gì đó, mà là một đường thẳng đến hoàng cung, nhìn xem các đại nhân vật kia có bị sợ hay không.

Thăng đến hừng đông ngày hôm sau, thời điểm một vòng người vây quanh, Dã Lợi Kiến Ca mới phát hiện cái thư này.

Nhưng phong thư này đã bị người khác ghi xuống, rất nhanh liền truyền vào Đại Tổng, không qua thời gian bao lâu, liền truyền vào thành Biện Kinh.

Nhân Tông nghe xong, quả thực không thể tin được, hẳn không thể tin được Trần Thế Mỹ rõ ràng có thể đánh hạ Đô thành Đẳng Hạng.

"Cái này, có phải là giả dối hay không?" Ngữ khí Nhân Tông có chút hoài nghi.

Lữ Di Giản tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, quá trình trong đó không rõ lắm, nhưng từ rất nhiều con đường, chúng ta đều đã xác nhận tin tức này, Trần Thế Mỹ xác thực tiến nhập Hứng Châu thành, hơn nữa Vương phi Đẳng Hạng vô cùng có khả năng đã rơi vào trên tay hắn."

Nhân Tông lại nhìn Bao Chứng, Bao Chứng khẽ gật đầu, nói: "Hồi bẩm vạn tuế, đám người trong giang hồ cũng bắt đầu truyền lưu câu chuyện Trần Thế Mỹ đại náo Hứng Châu thành, tuy bọn hắn nói quá mức khoa trương, nhưng chắc hẳn quân đội của chúng ta đã tiến vào qua Hứng Châu thành, điểm này không thể nghi ngờ được!"

Nhân Tông lúc này mới tin, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, nói: "Tốt, làm cực kỳ tốt, lần thứ nhất trước đó, Trần Thế Mỹ đưa tấu chương lên, trẫm còn không tin, không nghĩ tới, hắn thật sự làm tốt cực kỳ tốt!"

Nhân Tông liền tiếp nói mấy cái chữ tốt, thần sắc hưng phấn đã vô pháp che dấu, nhìn Bao Chứng nói: "Bao ái khanh, những người trên giang hồ kia lan truyền như thế nào?"

Bao Chứng cười rất là nghiêng ngả, nói: "Những lời kia hoàng thượng không nghe cũng thể, bọn hắn nói Trần Thế Mỹ lợi hại vô cùng, có thể độc thân bay lên tường thành, cái chủng loại kia..., so với Triển hộ vệ còn cao hơn mình rất nhiều!"

Nhân Tông cười ha ha một tiếng, nói: "Vậy thì đừng nói là đúng rồi, Trần Thế Mỹ bây giờ đang ở đâu?"

Lữ Di Giản ôm quyền nói: "Hồi bẩm vạn tuế, cái Hứng Châu thành này cũng chưa có tin tức của bọn hắn, thần cho rằng, hiện tại người Đẳng Hạng tất nhiên đang toàn lực đuổi bắt bọn hắn, chắc hẳn tình cảnh sẽ không quá tốt!"

Nhân Tông nghe xong, nụ cười trên mặt đã không có, mà chuyển biến thành chính là vẻ lo lắng, tình huống Trần Nguyên thế nào, không riêng gì vấn đề an toàn của một Đô Chỉ Huy Sứ, còn quan hệ đến hạnh phúc cả đời Triệu Ý.

Hắn nghĩ một lát mới nói: "Phạm đại nhân ở đâu, tình huống thế nào?"

Nếu như chỗ Phạm Trọng Yên đánh tốt, áp lực Trần Nguyên liền nhỏ, điểm này Nhân Tông cực kỳ rõ ràng, nếu như Phạm Trọng Yên không tạo được áp lực cho Lý Nguyên Hạo mà nói, sẽ để cho Lý Nguyên Hạo điều binh sĩ trở về, Trần Nguyên càng nguy hiểm.

Lữ Di Giản trả lời: "Phạm đại nhân vẫn không có ý tứ công kích, chúng ta tại biên quan giao chiến cùng Lý Nguyên Hạo đã hơn ba mươi trận lớn nhỏ, song phương có thắng có bại, nhưng đều không thể tạo được tác dụng mang tính quyết định, Phạm đại nhân giống như không có ý tứ quyết chiến với Lý Nguyên Hạo."

Nhân Tông nghe xong, có chút phẫn nộ, cánh tay hung hăng vỗ long ỷ một cái, nói: "Hạ chỉ...."

395. Chương 380 B: Trung Thành

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 380 b: Trung thành

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Còn chưa nói xong, Bao Chứng đã vội vàng đi ra, nói: "Vạn tuế, Phạm đại nhân ở tiền tuyến cũng không phải không có kiến thức, chắc hẳn chỉ đợi một cái thời cơ thích hợp, mong vạn tuế một lần nữa cho hẳn thêm một chút thời gian!"

Nhân Tông vừa nghe thấy, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào trong, hẳn cũng không biết nên nói cái gì.

Thời điểm Phạm Trọng Yên xuất chinh, là Nhân Tông nói, bảo hẳn cần ổn trọng, ổn trọng, lại ổn trọng, nhưng từ lúc nguyên một đám tin tức thắng lợi của Trần Nguyên truyền vào lỗ tai Nhân Tông, tâm tình của hẳn cũng phát sinh biến hóa.

Đao của mình rõ ràng sắc bén như vậy, cái này lại khiến cho quá không tự tin của Nhân Tông nhanh chóng chuyển biến thành quá mức tự tin, lập tức ra lệnh quyết chiến trên triều đình, thanh âm người dưới nói một trận chiến tiêu diệt người Đảng Hạng cũng cổ động hẳn, làm cho nội tâm hẳn rục rịch.

Đặc biệt là Hàn Kỳ cùng Phạm Trọng Yên đến Tây Cương, cũng nhiều lần đưa tấu chương lên triều, nói Phạm Trọng Yên quá mức bảo thủ, cái này lại làm cho Nhân Tông hoài nghi, có phải là lá gan Phạm Trọng Yên thật sự quá nhỏ rồi hay không?

Hẳn nhìn thoáng qua Lữ Di Giản, nói: "Tướng quốc, người cho rằng có thể đánh được không?"

Lữ Di Giản là tiểu nhân, nhưng hẳn chia rõ ràng vấn đề là nặng hay nhẹ, huống chi lúc trước là chính mình tiến cử Phạm Trọng Yên, hiện tại nếu như mình nói ra là Phạm Trọng Yên không được, giống như có chút không thể nào nói nổi, chỉ là, xem ý tứ Nhân Tông, là đang muốn đánh thật.

Hẳn suy nghĩ tìm từ một chút mới nói: "Vạn tuế, thần cho rằng, lại để cho Phạm đại nhân gây ra một ít áp lực đối với Lý Nguyên Hạo, nhưng đánh hay không đánh đại chiến, có lẽ là để Phạm đại nhân tự mình quyết định thì tốt hơn."

Bao Chứng nghe xong, liền thở dài một hơi.

Nhưng bộ dạng Nhân Tông lại có chút thất vọng, nói: "Vậy được rồi, liền theo ý tứ như Tướng quốc để làm, về phần tạo áp lực cho Lý Nguyên Hạo như thế nào, cứ để cho Phạm Trọng Yên nghĩ biện pháp đi. Còn có, hạ chỉ tất cả biên quân phòng giữ, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng chi đội ngũ Trần Thế Mỹ trở về, cho dù bọn hẳn vô tình nhập vào Liêu quốc, cũng phải tiếp bọn hẳn trở về, không tiếc một trận chiến lớn!"

Lời này nói ra, lại để cho Bao Chứng cùng Lữ Di Giản sững sờ, bởi vì Nhân Tông trước kia đều là cực lực tránh chiến tranh, hẳn chưa từng có nói qua lời nói có khí phách như vậy.

Người khiến cho Nhân Tông sinh ra khí phách, Trần Nguyên, hiện tại đang loay hoay bên trong một ngọn núi ở Hạ Lan Sơn.

Đây là một tiểu sơn cốc, có hai cái lối ra, địa thế tương đối thấp, hơn nữa, trên núi cỏ cây mọc thành bụi, nếu như không đi lên đỉnh núi mà nói, căn bản vô pháp phát hiện trong núi có người.

Hẳn mang theo hơn một ngàn quân Tống ẩn giấu tại nơi đây, Dã Lợi Kiến Ca căn bản không có thể biết, những người hẳn một mực đau khổ tìm kiếm, liền giấu ở ngay bên trong Hạ Lan Sơn, nơi hẳn đồn trú đại quân.

Trần Nguyên ban ngày thì đi săn, phơi nắng mặt trời, đấu đấu võ mồm cùng Dã Lợi thị, buổi tối ôm Bất Giấu thị ngủ một chút, những ngày này, cũng là rất tiêu dao.

Bất Giấu thị giống như cũng đã quen Trần Nguyên làm thịt nàng, nếu đổi lại những nữ nhân khác, bị ngủ nhiều lần như vậy rồi, hoặc là mặc cho số phận, hoặc chính là lấy cái chết bức bách, nhưng nàng lại không phải như vậy.

Mỗi một lần Trần Nguyên đi làm thịt nàng, thời điểm đó, nàng đều cực lực phản kháng, sau đó, đợi cho Trần Nguyên dùng hết các loại thủ đoạn hàng phục nàng, nàng lại hưởng thụ quá trình kia.

Trần Nguyên phát hiện, nữ nhân này thật sự rất có làm tiềm chất đóng phim con heo.

Bưng một ly trà lên, Trần Nguyên phát hiện Lưu Bình kia đang nhìn mình, giống như muốn từ trên mặt của mình đọc ra cái gì đó bí mật vậy.

”Lưu tướng quân, người nhìn ta làm gì?”

Lưu Bình khẽ lắc đầu, nói: ”Trần Tướng quân, ta xin nói một câu người không thích nghe, luận chiến tranh, chúng ta còn mạnh hơn so với người, chính là kinh nghiệm Tiểu Hưu gia trên chiến trường, so với ba người chúng ta cũng kém một ít. Ta chính là đang không rõ, vì cái gì ba người chúng ta bị Lý Nguyên Hạo lừa gạt xoay quanh, nhưng người có thể đánh vào tận Hứng Châu thành vậy?”

Vấn đề này cũng làm phức tạp suy nghĩ hai người Lý Thế Bân cùng Thạch Nguyên Tôn, chỉ là họ ngại mặt mũi, sợ Trần Nguyên nghe xong cảm thấy mất hứng, cho nên bọn hắn một mực không lên tiếng hỏi.

Trần Nguyên nở nụ cười, buông chén trà xuống, nói: ”Lưu Bình tướng quân, chiến trận không phải là một người đánh, chúng ta có thể đánh vào tận Hứng Châu thành, không phải công lao riêng ta cùng Tiểu Hưu gia, là hai ngàn huynh đệ dùng tánh mạng vạch ra một con đường, để cho chúng ta đi tới.”

Lưu Bình gật gù đầu, nhưng lập tức lại hỏi: ”Tam Xuyên khẩu, tướng sĩ của ta đánh rất dũng mãnh, nếu như không phải Hoàng Đức Hòa ở sau lưng lừa gạt chúng ta một lần, Trần tướng quân cho là chúng ta có thể kiên trì được không? Ta nói là như các người, kiên trì đến bầu trời tối đen.”

Trần Nguyên khẽ lắc đầu: ”Không thể.”

Lưu Bình rất hứng thú hỏi: ”À? Xin lắng tai nghe!”

Trần Nguyên nói: ”Tánh mạng binh sĩ chỉ dùng để đổi thắng lợi, vật gì đó khác, cũng không thể trở thành lý do đáng để cho thủ hạ binh lính bán mạng. Lưu tướng quân, trên chiến trường, người lãnh nghề hơn so với ta, nhưng ta hỏi người, vì cái gì người bước vào Tam Xuyên khẩu? Vì cái gì người biết rõ bên trong khả năng có mai phục, vẫn đâm đầu vào?”

Lưu Bình không nói, vì cái gì? Bởi vì mệnh lệnh là của Phạm Ung đưa ra.

Ánh mắt hắn nhìn Trần Nguyên, thở dài một tiếng, nói: ”Đúng vậy, người nói rất đúng, binh lính của người dốc sức liều mạng, là bởi vì bọn hắn tin tưởng thắng lợi thuộc về bọn hắn, cho nên bọn hắn đi theo người, chết trận cũng không quay đầu lại, nhưng ta, ta thực sự phải xin lỗi huynh đệ đã chết đi!”

Trần Nguyên không đi an ủi hắn, bởi vì Trần Nguyên biết rõ, ba người Lưu Bình chắc chắn đã nghĩ qua việc mình đã làm sai trong ngục giam người Đẳng Hạng rồi, không cần phải chính mình nói cái gì nữa.

Sau nửa ngày, Lưu Bình bỗng nhiên nói: ”Trần Tướng quân, từ hôm nay trở đi, có thể để cho ta làm sĩ tốt trước ngựa của người hay không?”

Trần Nguyên sững sốt một chút, hỏi: ”Người nói vậy bậy bạ gì đó? Luận chức quan, người cao hơn so với ta, sau khi trở về, hoàng thượng sẽ không trách tội của người, dù là lúc nào cũng không tới phiên người làm sĩ tốt trước ngựa của ta nha?”

Lưu Bình cười khổ, lắc đầu nói: ”Ta không muốn tiếp tục làm tướng quân nữa rồi, thật sự.”

Trần Nguyên còn muốn nói tiếp cái gì đó, Lưu Bình lại phát tay, ý bảo để cho hắn nói hết: ”Ta tiến vào Tam Xuyên khẩu, trước đó đã cân nhắc qua nặng nhẹ, ta cho rằng mệnh lệnh quan trên trọng yếu nhất, bởi vì nó quan hệ đến tiền đồ của ta.”

“Nhưng thời điểm ta tận mắt nhìn nguyên một đám huynh đệ ngã xuống đất, thời điểm ta tận mắt nhìn Quách Tuấn bị bắn giống như con nhím, ta chỉ biết đời này ta đã không thể tha thứ cho chính mình rồi, Trần Tướng quân, nếu như ta ngồi trên vị trí tướng quân nữa, ta sẽ điên mất.”

Trần Nguyên không có nói gì nữa, dùng lời Tống triều để nói cảm xúc Lưu Bình hiện tại, thì có thể gọi là ”ma chướng”, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp thế kỷ hai mươi mốt giải thích. chính là tâm lý oán hận bản thân.

Vấn đề này có thể lớn có thể nhỏ, nếu như thoáng khai đạo một tý, chỉ cần phương pháp đúng, vài ngày sau sẽ không còn gì.

Nếu như cố bức ép hắn mà nói, liền giống như lời hắn nói, hắn thật sự sẽ phát điên lên mất.

Trần Nguyên lập tức từ chối cho ý kiến, nói: "Chúng ta có lẽ là nhìn xem bước tiếp theo làm như thế nào thôi, ba người các người có tới giúp ta nghĩ hay không?"

Lý Thế Bân lúc này liền nói: "Ta sớm nghĩ tới Trần Tướng quân, ta cùng thủ lĩnh một bộ lạc Thổ Phồn là Giác Góc Tư La có quan hệ không tệ, bọn hắn rất gần Tây Lương phủ, chỉ cần chúng ta giết đi qua, hẳn nhất định sẽ tiếp ứng chúng ta!"

Trần Nguyên lại nhìn Lưu Bình, hỏi: "Người nghĩ như thế nào?"

Lưu Bình nói: "Hướng bắc là Liêu quốc, sang Tây Bắc một chút là nông trường người Mông Cổ, hai cái địa phương này đều đi không thông, ta nghĩ đề nghị của Lý Thế Bân tướng quân là lựa chọn không tệ, Trần Tướng quân, theo người thì sao?"

Trần Nguyên mỉm cười, lắc đầu: "Các người đều hiểu lầm ý tứ của ta, đi? Ta còn chưa làm cho nước mắt Lý Nguyên Hạo chảy xuống cơ mà, vừa mới diễn qua màn kịch đạo, còn chưa vào tiết mục chính, hiện tại xong việc, chẳng phải là thực xin lỗi người xem hay sao?"

Bọn người Lưu Bình kinh ngạc nhìn Trần Nguyên, mặc kệ từ bất kỳ góc độ nào để xem xét, bắt được Vương phi người Đảng Hạng, đánh tan Đô thành người Đảng Hạng, cái chiến tích này có thể so sánh Hoắc Khứ Bệnh thời kì Đại Hán tập kích tập Hung Nô, Trần Nguyên còn chưa thấy đủ?

Từ trong ánh mắt của bọn hắn, Trần Nguyên đã đọc hiểu ý của bọn hắn, cũng không giải thích cái gì, hai hàng lông mày bỗng nhiên nhú lại, phẳng phất như là lằm bằm lằm bằm:

"Quan hệ giữa hai huynh đệ Dã Lợi Kiến Ca và Dã Lợi Vượng Quang Vinh cùng Lý Nguyên Hạo, có phải thật sự là không gì phá nổi hay không? Ta nghĩ, chỉ cần chúng ta cầm Dã Lợi thị ra, làm đủ văn vẻ thêm vào, cái liên minh đáng tin này của bọn hắn, tất sẽ xuất hiện khe hở!"

Thạch Nguyên Tôn cũng không nhịn được nữa, nói: "Trần Tướng quân, chỉ cần người mang Dã Lợi thị về Đại Tổng, đó chính là một cái công lớn nha!"

Trần Nguyên nở nụ cười, cái gì cũng không nói.

Hắn cũng biết mang Dã Lợi thị về Đại Tổng là một cái công lớn, nhưng Trần Nguyên là thương gia, thương gia luôn làm một ít sự tình có thể thấy được lợi ích.

Sau khi chính mình trở về, sẽ kết hôn cùng Triệu Ý rồi, chính là Phò mã, công lao sao? Có tập kích Hứng Châu thành là đủ rồi, nhiều hơn cũng là lãng phí tài nguyên, cái Dã Lợi thị này ở trên tay mình, mình có thể làm rất nhiều văn vẻ.

Nhưng đã đến trên tay Nhân Tông, liền không giống với lúc trước, Nhân Tông quá nhân từ rồi, hẳn nhất định sẽ trả Dã Lợi thị lại cho Lý Nguyên Hạo, để biểu hiện Tổng triều rộng lượng một týt.

Cho nên, Trần Nguyên quyết định, nhất định phải làm cho Dã Lợi thị phát huy giá trị lớn nhất ở trong tay của mình.

Không có khả năng sao? Không có chuyện gì là không thể.

Lý Nguyên Hạo coi trọng, cũng không phải dung mạo Dã Lợi thị hay tính tình hiền lành, cũng không phải huynh đệ Dã Lợi có thể chinh chiến, hắn và Dã Lợi huynh đệ đi lại gần như thế, nói cho cùng là cũng vì Dã Lợi huynh đệ có năng lực giúp hắn tranh đấu giành thiên hạ, có thể phụ tá hắn đi đến quyền lợi cao nhất.

Mà một khi để cho Lý Nguyên Hạo tuyệt giao với huynh đệ Dã Lợi, làm họ không giúp hắn, còn có thể uy hiếp được địa vị của hắn, giữa bọn hắn trong lúc đó, liền không còn là huynh đệ, rất có thể sẽ trở thành kẻ thù.

Đặc biệt là một trận đánh này qua đi, Lý Nguyên Hạo sẽ thập phần khó khăn, đã phải đối mặt với việc không có lông dê, thời tiết mang đến cho hắn rét lạnh, còn phải ứng phó những nạn dân kia bạo loạn, càng là lúc này, hắn càng xem trọng quyền lợi của mình, càng không cho phép người khác xâm phạm dù là một chút.

Nếu bọn hắn có một chút hiểu lầm mà nói, chỉ cần lại dùng quạt gió, điểm một chút lửa nhỏ, Dã Lợi huynh đệ tuyệt đối chính là một cây rơm rạ cuối cùng Trần Nguyên phải đốt.

Cách nghĩ của Trần Nguyên là hoàn toàn chính xác, ngày sau chính là đại tướng Tổng triều Trùng Thê Nhất, dùng kế ly gián khiến cho Lý Nguyên Hạo giết chết Dã Lợi Kiến Ca.

Nhưng hiện tại, Lý Nguyên Hạo cùng huynh đệ Dã Lợi Kiến Ca xác thực là bền chắc như thép, Trần Nguyên muốn đánh ra một cái khe trên cái miếng sắt này, phải dùng một loại kỹ thuật đặc biệt, không riêng gì cần khí lực, phương thức ra tay cùng nắm chắc thời cơ đều cực kỳ trọng yếu.

Dã Lợi Kiến Ca cùng Trương Tầm Nguyên đang tìm kiếm tung tích Trần Nguyên và quân Tổng, cuộc sống của bọn hắn hiện tại thật sự không dễ qua.

Nếu như vô pháp bắt lấy nhóm quân Tổng này mà nói, vậy thì toàn bộ mặt mũi người Đãng Hạng liền mất hết, đặc biệt là lá thư Trần Nguyên lưu lại này, hiện tại đã bị tất cả mọi người biết rõ, người Liêu quốc, còn có người Tống, đều đang nhìn người Đãng Hạng mà chê cười.

Thậm chí cả Thổ Phồn và người dân tộc Hồi Hột cũng đang chê cười bọn hắn, Vương phi đã bị đánh mất, còn làm cho người ta mang trọng binh sát nhập phía dưới Đô thành.

Quân Tổng tại trên biên cảnh đều đã chuẩn bị kỹ càng, chuẩn bị nghênh đón Vương phi Đãng Hạng đi đến Biện Kinh ngồi chơi, nếu là thật sự bị quân Tổng đưa Dã Lợi thị đến Biện Kinh, vậy bọn họ, những người Đãng Hạng được xưng tụng sĩ này, cũng đừng có khiêu khích quân Tổng nữa.

Càng làm cho bọn họ cảm tức hơn chính là, những dân chạy nạn kia tựa như quả cầu tuyết, càng lăn càng nhiều, cục diện đã tiếp cận không kiểm soát.

Lý Nguyên Hạo từ tiền tuyến ghi đến một phong thư, hắn nói cho Trương Tầm Nguyên cùng Dã Lợi Kiến Ca, mặc kệ Dã Lợi thị có thể cứu ra hay không, việc đầu tiên phải cam đoan, đó chính là tuyệt đối không thể để cho bọn Trần Nguyên đào tẩu.

Cái đó và những lời ngay từ đầu hắn nói, chỉ cần có thể cứu ra Dã Lợi thị, thậm chí có thể thả bọn Trần Nguyên rời đi, đã vòng vo một vòng 180°, về phần những dân chạy nạn kia, Lý Nguyên Hạo hi vọng Trương Tầm Nguyên có thể nhanh nghĩ ra chút ít biện pháp trấn an bọn hắn.

Nhìn bút tích tìm từ ngữ rất là nghiêm khắc trong tay, Trương Tầm Nguyên có thể tưởng tượng ra Lý Nguyên Hạo hiện tại có bao nhiêu cảm tức.

Dã Lợi Kiến Ca đương nhiên cũng biết điều đó, hắn biết chắc Trương Tầm Nguyên đang rơi vào khốn cảnh, người Hán có câu nói, gọi không bột đổ gột nên hồ, dù Trương Tầm Nguyên thông minh đến mấy, cũng không có biện pháp biến ra lương thực.

Nhìn Trương Tầm Nguyên cau chặt đôi lông mày lại, Dã Lợi Kiến Ca nói: "Trương đại nhân, nếu không được thì ta sẽ ghi phong thư cho Đại vương, nói rõ một chút tình huống, ta nghĩ Đại vương vẫn có thể giải thích nỗi khổ của người."

Trương Tầm Nguyên rất cảm kích liếc nhìn Dã Lợi Kiến Ca, hắn biết rõ, nếu như Dã Lợi Kiến Ca nói một tiếng cho Lý Nguyên Hạo, Lý Nguyên Hạo cũng không bức bách chính mình quá.

Nhưng hắn lại lắc đầu, nói: "Không cần, tình huống của chúng ta, Đại vương thập phần rõ ràng, Dã Lợi tướng quân, chúng ta, những người làm thần tử này, phải suy nghĩ vì Đại vương mới là đúng đắn. Hiện tại quân Tổng đã muốn rục rịch, Đại vương nói chiến tranh khả năng là tùy thời sẽ xuất hiện, Đại vương để ta ở chỗ này, ta liền muốn cam đoan phía sau an ổn, tuyệt đối không thể để cho Đại vương phân tâm."

Dã Lợi Kiến Ca nghe xong, vô cùng cảm động, hắn cảm động bởi lòng trung thành của Trương Tầm Nguyên.

Hiện dưới loại tình huống này, có rất nhiều người Đãng Hạng đang mất đi mày lại cùng Tổng triều rồi, Trương Tầm Nguyên là một người Tống, có thể làm như vậy, quả thực lại khiến cho hắn cảm thấy rất là bội phục.

Dã Lợi Kiến Ca dùng một loại ánh mắt cực nóng nhìn Trương Tầm Nguyên, nói: "Trương đại nhân, ta thay Đại vương cảm ơn ngài!"

Dứt lời, chính là khom người chào thật sâu!

Trương Tầm Nguyên vội đáp lễ, nói: "Tướng quân làm cái này là có ý gì? Trương Tầm Nguyên tại Tổng triều chỉ là một Thư sinh, có thể được Đại vương trọng dụng như vậy, phải dùng máu chảy đầu rơi để đền ơn tri ngộ mới đúng!"

Dã Lợi Kiến Ca thuận thế đứng dậy, nói: "Hiện tại, nhân số dân đói đã sắp tiếp cận mười vạn, phân bố tại vùng Tây Bình phủ cùng Hưng Khánh phủ, hơn nữa nhân số còn đang gia tăng, không biết Trương đại nhân có đối sách gì?"

Trương Tầm Nguyên nghĩ một lát, lông mày chậm rãi giãn ra, nói: "Ta không có biện pháp biến ra lương thực, đưa cho bọn hần ăn, nhưng chúng ta có thể biến ra lương thực, đưa cho bọn hần nhìn một chút!"

Dã Lợi Kiến Ca sững sờ, không hiểu ý tứ của Trương Tầm Nguyên.

Trương Tầm Nguyên nói: "Tướng quân, ta lập tức nói cho những cư dân kia, lương thực sẽ lập tức tới, hơn nữa còn chỉ định địa điểm đưa lương thực để cho bọn họ chờ, nói như vậy, nguy hiểm bạo loạn ít nhất là trong khoảng thời gian này sẽ không phát sinh, hơn nữa, những người kia không chạy loạn, đều tập trung lại mà nói, nhân số dân đói cũng không tiếp tục gia tăng nữa."

Dã Lợi Kiến Ca nhìn xem hần: "Cái này đúng là biện pháp, nhưng nếu như không nhìn thấy lương thực, phiền toái liền lớn hơn rồi!"

Trương Tầm Nguyên bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Ta đều có đối sách ứng phó!"

396. Chương 381: Vệ Mân Thị

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 381: Vệ Mân thị

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Có tin tức của Dã Lợi Kiến Ca không?" Trần Nguyên hỏi, hiện tại đây là vấn đề hần quan tâm nhất.

Sài Dương vung trộm lên núi đưa tiếp té cho Trần Nguyên cười một chút: "Đương nhiên là có, ta một mực chú ý chuyện bên ngoài, Trương Tầm Nguyên vì trấn an những dân chạy nạn này, lại mua rất nhiều lương thực từ Mông Cổ trở về, Dã Lợi Kiến Ca biết rõ nhóm lương thực này trọng yếu thế nào, liền tự mình dẫn đội ngũ đi áp tải lương thực."

"Chỉ là, hần đối với chuyện truy giết các người, cũng không hề chút nào thư giãn, người này so với ta nghĩ còn lợi hại hơn một chút, dường như hần đã biết chúng ta bây giờ đang ở đây, Dã Lợi Vương Quang Vinh đã bắt đầu tìm núi."

Trần Nguyên lại cũng không lo lắng về việc tìm núi, cái Hạ Lan Sơn này rất lớn, muốn tìm ra mình không hề dễ dàng, hần chỉ có chút kỳ quái, Trần Thăng buôn lương thực tại Mông Cổ đã đẩy giá tiền lên trên trời, chút tiền tiết kiệm của Trương Tầm Nguyên, mình cũng thay hần tính toán qua rồi, đâu còn có tiền để mua lương thực đây?

Sài Dương giống như nhìn ra Trần Nguyên nghi hoặc, lập tức nói: "Nghe nói lần này là hộ nhà giàu Đảng Hạng bỏ tiền ra, đặc biệt là huynh đệ Dã Lợi, lần thứ nhất đã lấy ra 30 vạn quan, những người khác cũng ít nhiều lấy ra một ít."

Trần Nguyên nghe xong, liền lắc đầu nói: "Không thể như vậy, Dã Lợi gia bị chúng ta thiêu rồi, tiền tiết kiệm bên trong chỉ là hơn hai vạn quan, hiện tại cũng đang nghèo khổ chống đỡ, bọn hần không có khả năng xuất ra 30 vạn quan, cho dù còn có một chút bất động sản đáng giá, hiện tại trong giá thị trường lúc này cũng khó có thể bán đi."

Nghe Trần Nguyên nói rất có đạo lý, Sài Dương nhất thời có chút ghen lời, nói: "Cái này, bên ngoài đều nói như vậy."

Con mắt Trần Nguyên bỗng nhiên sáng bừng lên, nói: "Ta nghĩ, cái này có thể là Trương Tầm Nguyên đang nói xạo!"

Sài Dương có chút khó hiểu, hỏi: "Có ý tứ gì?"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Hắn căn bản không có tiền đi mua lương thực, cho dù những nhà giàu Đảng Hạng kia chịu lấy tiền ra, cũng tuyệt đối không phải số hắn nói, hiện tại giá cả lương thực Mông Cổ cao dọa người, cho dù cạo sạch sẽ tất cả tiền của Đảng Hạng bọn họ, cũng khó có thể kiếm đủ số tiền này, hắn đang dối gạt những dân chạy nạn kia!"

Sài Dương bình tĩnh đại ngộ, nói: "Hắn dùng chiêu thức ấy, quả thực rất cao minh, cái này ít nhất có thể cho những dân chạy nạn kia có một đường hi vọng, có thể để cho bọn họ an phận một ít, chỉ là, ta không rõ, nếu như hắn không vận lương thực đến, hiệu quả không phải sẽ ngược lại sao?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Hắn có rất nhiều biện pháp, đại quan nhân, nếu như ngươi là Trương Tầm Nguyên mà nói, ngươi biết mình không có nhóm lương thực này, nhưng lại bảo Dã Lợi Kiến Ca tự mình áp giải, làm như vậy là vì cái gì?"

Sài Dương suy nghĩ một chút, Trần Nguyên lại thở dài một tiếng, nói: "Ai, Dã Lợi Kiến Ca quả nhiên là hảo huynh đệ, vì Lý Nguyên Hạo, rõ ràng chịu lưng đeo bêu danh như vậy."

Sài Dương nói: "Chương quỳ có ý tứ là, bọn hắn sẽ giả bộ như lương thực bị cướp mất rồi?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tám phần là như thế rồi, hơn nữa, những tội danh này khẳng định sẽ đẩy lên trên người chúng ta, nếu như ta là Trương Tầm Nguyên mà nói, ta sẽ vận lương thực về đến nơi, đưa đến trước mặt mọi người, sau đó phái người phát trước một ít, những lương thực này đương nhiên là thật, đợi đến tối, liền giả bộ như bị tập kích, để cho tất cả lương thực còn lại đều bị đại hỏa thiêu hủy."

Sài Dương thừa nhận, đây quả thật là là biện pháp tốt nhất, một trận lửa thiêu đốt tất cả, những lương thực chất đống bên trong kho lúa kia có lẽ đã biến mất, căn bản không có gì khác với việc bị quân Tổng cướp.

Những dân chạy nạn Đảng Hạng kia lúc đó cũng không có quá nhiều căm hận đối với Lý Nguyên Hạo, bởi vì trong mắt bọn hắn, Đại vương đã tận lực, cho dù bạo phát hành vi cướp bóc nhất định, cũng sẽ không diễn biến thành bạo động.

Sài Dương hợp quạt xếp trong tay lại, hỏi: "Chúng ta nên làm cái gì? Vạch trần bọn hắn sao?"

Trần Nguyên khoát tay với Sài Dương, nói: "Đại quan nhân, ngươi biết vừa rồi vì cái gì ta không đem người giới thiệu cho những tướng quân kia không? Ngươi nhớ kỹ một điểm, hiện tại sinh ý Đảng Hạng không dễ làm, rất nhiều thương gia đều đóng cửa. Chính là bởi vì như thế, đợi cho chiến tranh qua đi, một mảnh thị trường này chính là chỗ trống, khi đó ta hi vọng thương phẩm của ta có thể mọc lên như nấm ở chỗ này, ngươi là thương nhân đầu tiên, sau đó thuận đường giúp ta tìm hiểu tình báo, về phần những chuyện khác, ngươi cũng đừng có quan nhiều."

Sài Dương liếc nhìn Trần Nguyên, cuối cùng cũng gật đầu, nói: "Ta hiểu được, chương quỳ yên tâm, hiện tại cửa hàng người Đảng Hạng đều là thua lỗ, đang bán vốn gốc, cửa hàng mặt đường tốt nhất, một thạch lương liền đổi lấy được, ta đã thu rất nhiều, cơ bản cả phía đông Đảng Hạng, tất cả thôn trấn nhân khẩu đã ngoài năm ngàn người, chúng ta đều có cửa hàng."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, cái này xem như lợi nhuận đại phát, ngày sau chiến tranh qua đi, đừng nói một thạch lương, chính là một xe lương cũng không đổi được một gian cửa hàng kiểu này.

Đây là lợi ích có thể trông thấy, tại Đại Tổng, giá lương hiện tại cũng rất cao, mỗi cân bốn mươi văn, so với những năm qua, vào thời điểm đến kì giáp hạt, cơ hồ cao gấp đôi, nhưng Trần Nguyên mua nổi, một thạch lương chỉ bốn mươi năm mươi quan, hắn mua rồi bán một vòng, liền giá trị một gian cửa hàng tốt nhất.

Đương nhiên, muốn đem toàn bộ những lợi nhuận thấy được cùng lợi nhuận không nhìn thấy này chứa vào trong túi áo, điều kiện tiên quyết đều là mình phải là chiến thắng.

"Phạm đại nhân ở đâu? Đánh có thuận lợi không?" Trần Nguyên lại hỏi một vấn đề mấu chốt, nơi Phạm Trọng Yêm là sân chủ chiến, tình huống bọn hắn ở đó, trực tiếp quyết định cuộc sống của mình có thể sống

khá giả hay không.

Sài Dương nói: "Phạm đại nhân không đánh trận lớn, chỉ là một ít chiến đấu nhỏ, quân đội Đại Tổng không bị tổn hại gì, Lý Nguyên Hạo luôn luôn rút lui về phía sau một ít, không biết là kế dụ địch hay là tiếp tế của hắn không theo kịp."

Trần Nguyên nghĩ một lát, nói: "Khả năng hai cái đều có, tiếp tế của hắn không theo kịp, nếu như quân đội Đại Tổng truy kích, hắn sẽ dùng kế dụ địch, Phạm đại nhân có đuổi không?"

Sài Dương lắc đầu, nói: "Còn chưa thấy tin tức truyền đến."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Không truy là được rồi, đông dài như vậy không sai, Lý Nguyên Hạo sẽ hao tổn nhanh hơn chúng ta nhiều. Hơn nữa, nhanh như vậy liền đánh thắng, đối với chúng ta cũng không có cái chỗ gì tốt, có một số việc, ta còn chưa làm tốt, đại quan nhân, người xem đại tộc trong Đẳng Hạng này, có tộc nào có thể lôi kéo được không?"

Sài Dương nghĩ cũng không nghĩ, liền nói: "Có, Vệ Mãn thị gia tộc hoàn toàn có thể lôi kéo, tuy thế lực bọn hắn so ra kém Dã Lợi thị, nhưng có ảnh hưởng cực kỳ lớn tại Đẳng Hạng, chính yếu nhất là, bọn hắn hận thấu xương đối với Lý Nguyên Hạo."

Trần Nguyên lập tức hứng thú hỏi: "À? Vì cái gì?"

Vệ Mãn gia tại Đẳng Hạng, đã từng là một gia tộc cường đại hơn so với Dã Lợi thị, cho nên, một người vợ của Lý Nguyên Hạo chính là người Vệ Mãn gia, song phương quan hệ thông gia, quyền trong tay Vệ Mãn gia đều giao cho Lý Nguyên Hạo, để cho Lý Nguyên Hạo như hổ thêm cánh, lộ ra mũi nhọn.

Nhưng bọn hắn không giúp được Lý Nguyên Hạo cái gì, vì vậy Lý Nguyên Hạo lại cấu kết với một nhà Dã Lợi.

Cái này còn chưa tính, con rể chính là người ngoài, không có chuyện gì để nói, chỉ cần Lý Nguyên Hạo cho bọn hắn một ít đặc quyền, để cho khuê nữ bọn họ ngày sau ngồi trên vị trí hoàng hậu, bọn hắn sẽ hài lòng, nhưng bọn hắn không ý thức được, Vệ Mãn thị tồn tại, sẽ chặn đường Dã Lợi thị.

Dã Lợi thị muốn làm hoàng hậu, tự nhiên phải đánh tan Vệ Mãn thị.

Lý Nguyên Hạo cũng cảm thấy, tương lai Vệ Mãn thị làm hoàng hậu, phẳng phất có chút không thích hợp, vì vậy, Dã Lợi thị không phí tay chân, đã vận ngã Vệ Mãn thị.

Vệ Mãn một nhà rất là tức giận đối với việc này, chỉ là, bọn hắn còn có thể nhẫn, bởi vì bọn họ còn có một đường hi vọng, một đường hi vọng tại tương lai, bọn hắn hy vọng có thể nhẫn nhịn đến tương lai.

397. Chương 382: Tâm Lý Chiến

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 382: Tâm lý chiến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Có tin tức của Dã Lợi Kiến Ca không?" Trần Nguyên hỏi, hiện tại đây là vấn đề hắn quan tâm nhất.

Sài Dương vung trộm lên núi đưa tiếp tế cho Trần Nguyên cười một chút: "Đương nhiên là có, ta một mực chú ý chuyện Nhưng Lý Nguyên Hạo chẳng những giết Vệ Mãn thị đi, còn đem nhi tử của hắn cùng Vệ Mãn thị năm ấy mới mười một tuổi, cũng là con trai trưởng của Lý Nguyên Hạo, giết luôn."

Lần này triệt để chọc giận cả một nhà Vệ Mãn, song phương quyết liệt.

Nếu như không là vì lần kia Liêu quốc bỗng nhiên khai chiến cùng Lý Nguyên Hạo, hắn đã sớm bình định một nhà Vệ Mãn rồi, thời điểm đánh thắng Liêu quốc, lại muốn động thủ, người ta cũng đã có chỗ chuẩn bị.

Các đại tộc Đảng Hạng đều có thế lực nhất định, tựa như nam bắc viện Đại vương Liêu quốc vậy, người ta có lãnh địa của mình, hơn hai vạn quân đội, không phải dễ thu thập như vậy.

Cho nên, Lý Nguyên Hạo chỉ có thể tạm thời buông vấn đề này xuống.

Sài Dương giải thích rõ ràng tất cả, rồi lại nói: "Chương quỳ, nếu như chúng ta đi tìm bọn hần, ta nghĩ bọn hần sẽ rất cam tâm tình nguyện hợp tác cùng chúng ta."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Trước tiên cứ tiếp xúc một chút, chuyện này, ta chuẩn bị trở về tầu cho hoàng thượng, sau đó lại để cho hần định đoạt."

Sài Dương ngây ngẩn cả người: "Tầu hoàng thượng?"

Trần Nguyên gật đầu, hần thật sự muốn tầu cho Nhân Tông, bởi vì mua bán Trần Nguyên chuẩn bị làm tiếp theo đây, nhất định phải để Nhân Tông phê chuẩn mới có thể, hần muốn bán binh khí.

Nhìn thế cục bây giờ, chỗ Liêu quốc đánh cùng người Nữ Chân, còn có cả người Mông Cổ, chính là khí thế ngất trời, nếu như Đảng Hạng Lý Nguyên Hạo thua, tất nhiên cũng là không ngừng phân tranh bên trong cuộc chiến đó, lúc này không bán súng ống đạn dược thì bán cái gì?

Chỉ cần Nhân Tông gật đầu một cái, vậy thì từng thanh trường thương ngủ ở trong kho Biện Kinh của Tôn Công Sáng kia, đều là bạc trắng bóng.

Những cái này đều là kế hoạch, cứ thoáng tiếp xúc một tý cùng Vệ Mãn thị trước đã.

Hiện tại cần phải cân nhắc, là vạch trần âm mưu của Trương Tầm Nguyên như thế nào, một khi bày kế phá tan âm mưu, bị vạch trần ra trước mặt dân chúng, bạo loạn Trần Nguyên chờ mong lập tức liền xảy ra.

Đưa Sài Dương đi, Trần Nguyên lập tức kêu những người khác tiến đến, đem tình huống Sài Dương kể nói lại một lần, đương nhiên, sự tình Vệ Mãn thị, hần không nói.

Lý Thế Bân chờ đợi rất ử rữ, gãi gãi đầu nói: "Trương Tầm Nguyên dùng một chiêu này, xác thực rất lợi hại, ta nghĩ, nếu chúng ta có thể làm một ít tay chân, để cho những người kia trông thấy trong mấy cái túi không phải trang bị lương thực, vậy thì có thể vạch trần âm mưu của hần."

Lưu Bình lắc đầu: "Không có khả năng, bên cạnh chúng ta, Dã Lợi Vương Quang Vinh vẫn còn đang ráo riết đi tìm, đội ngũ Dã Lợi Kiến Ca dẫn đi, sẽ tuyệt đối không ít hơn so với ba nghìn người, nếu tập kích, một mối lửa thiêu đốt bọn hần, vậy thì cái gọi là lương thực kia, chúng ta còn có nắm chắc hủy hết, nhưng nếu làm cái gì tay chân, bất động thanh sắc vạch trần ở giữa bảy người Đảng Hạng, cơ hồ là không thể nào."

Trần Nguyên nghe xong, liền nở nụ cười, những người này rất thiện chiến tranh, nhưng là phương diện chơi trò ngấm với nhau này, bọn hần kém mình quá xa, hần con mắt nhìn về phía Hạ Từ, nói: "Hạ đại nhân, người cho rằng thế nào?"

Hạ Từ không nhanh không chậm nói: "Động tay chân tại lương thực, xác thực không có khả năng, nhưng, ta có biện pháp làm cho bọn họ không thiêu đốt nổi lương thực. Ta muốn nói, bọn hần có thể thiêu đốt lương thực giả, nhưng tuyệt đối không thể thiêu đốt lương thực thật."

Lý Thế Bân rất không kiên nhẫn, nói: "Có biện pháp gì, người cứ nói là được, ta ghét nhất những văn nhân các người, chuyên thừa nước đục thả câu!"

Hạ Từ cười một chút, nói: "Đơn giản, biện pháp ta đã sớm nói rồi, cứ để cho trong lòng những dân đói kia vẫn còn tồn tại hoài nghi là được rồi."

Bọn Lưu Bình người lập tức ngây ngẩn cả người, bọn hần không thể tin được, kế hoạch Trương Tầm Nguyên này nhìn về phía trên chu đáo chặt chẽ như thế, cứ đơn giản như vậy liền có thể bị rách?

Trần Nguyên nói: "Biện pháp tốt!"

Biện pháp không nằm ở đơn giản hay phức tạp, chỉ cần thích hợp là được, Trương Tầm Nguyên là muốn lừa gạt những người Đảng Hạng kia, vậy thì chính mình liền sớm nói cho những người Đảng Hạng kia Trương Tầm Nguyên muốn gạt bọn hần là được rồi.

Chỉ cần đơn giản như vậy, không cần quá phức tạp, chắc hẳn sẽ làm nản dân nghi ngờ những lương thực kia.

Hạ Từ thấy Trần Nguyên tiếp thu ý kiến của hắn lần nữa, ánh mắt nhìn về phía Trần Nguyên lập tức thay đổi, hắn đột nhiên cảm thấy, tướng quân này ngày sau tất nhiên tiền đồ bất khả hạn lượng, nếu như mình buộc cùng một chỗ với hắn, không riêng gì mình có thể an toàn vượt qua nguy cơ, mà ngay cả ngày sau, khả năng cũng có rất nhiều chỗ tốt.

Nghĩ tới đây, Hạ Từ liền ôm quyền về hướng Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy, thuộc hạ cho rằng, còn có một vấn đề rất trọng yếu, ta nghĩ, quyết định mấy ngày hôm trước của ngài, khả năng là phải sửa đổi một chút."

Đây là lần đầu tiên hắn xưng hô Trần Nguyên là chưởng quầy, cũng là lần đầu tiên tại trước mặt Trần Nguyên tự xưng "thuộc hạ".

Trước kia hắn hô Trần Nguyên là "Trần tướng quân", tự xưng mình là "phạm quan".

Trần Nguyên đương nhiên nghe ra cái biến hóa rất nhỏ này, cười một chút mới nói: "Ta biết rõ, hiện tại chúng ta phải rời đi. Trước kia không đi, chỉ là kế hoạch của ta, cái gọi là kế hoạch rất quái lạ, người phải có nó, nhưng thời điểm xuất hiện biến hóa, tuyệt đối không thể dựa theo đường trước kia để đi, Hạ huynh yên tâm, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi Đẳng Hạng!"

Hắn cũng thay đổi xưng hô đối với Hạ Từ, Hạ Từ hiểu ý, ôm quyền nói: "Vậy thì thuộc hạ ta sẽ đi ngay bây giờ, thông báo để bọn họ chuẩn bị."

Lý Thế Bân không chú ý tới hai người mình hợp tác này đã có thay đổi địa vị, hắn nghe được Trần Nguyên phải đi, liền rất là hưng phấn, nói: "Trần Tướng quân, có muốn ta phái người đi thông báo Giác Góc Tư La, bảo hắn xuất binh tiếp ứng chúng ta hay không? Hắn chắc chắn sẽ không cự tuyệt."

Trần Nguyên nói: "Không cần, ta không có ý định đi con đường kia."

Hắn nói xong, trong chớp mắt liền mở địa đồ ra, chỉ vào Hạ Lan Sơn đánh dấu rõ ràng trên bản đồ, nói: "Tựa như mưu kế của Hạ đại nhân, có một số việc không cần phức tạp như vậy, chúng ta từ nơi này, đi qua mấy cái đỉnh núi, chính là địa bàn Liêu quốc, chúng ta mượn đường từ Liêu quốc về nhà!"

Mọi người nghe xong liền kinh hãi, mượn đường từ Liêu quốc? Liêu quốc cùng Đại Tống là kẻ thù truyền kiếp, đường này có thể mượn được sao?

Bên cạnh, Hồ Diên Bình thiện ý nhắc nhở Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy, cái Liêu quốc này, người trấn thủ tại biên quan là Gia Luật Niết Cô Lô đó!"

Hận ý của Gia Luật Niết Cô Lô đối với Trần Nguyên không thể ít hơn so với Lý Nguyên Hạo, Trần Nguyên rơi vào trong tay Lý Nguyên Hạo, nhất định là thiên đao vạn quả, rơi vào Gia Luật Niết Cô Lô trong tay, cũng là vạn quả ngàn đao.

Thấy Trần Nguyên không nói lời nào, Dương Văn Quảng nói một câu: "Kỳ thật, Liêu quốc hiện tại cũng không có bao nhiêu binh lực trú đóng ở biên giới, chúng ta chú ý một ít, là có thể đi xuyên qua được."

Trần Nguyên liếc nhìn Dương Văn Quảng, rất nghiến ngấm mà nở nụ cười: "Tiểu Hầu gia rất sợ gặp lão bằng hữu sao? Chúng ta lần này tại Đẳng Hạng không nhìn thấy Lý Nguyên Hạo, nếu như đi Liêu quốc, không thăm Cửu Vương Tử mà nói, đây chẳng phải là rất tiếc nuối rồi sao?"

Tất cả mọi người bị lời này của hắn làm cho bó tay rồi.

Thời gian xuất phát đã được xác định vào ngày mai, hiện tại mọi người trở lại chỗ của mình, đi thu thập hành trang một tý.

Kỳ thật cũng không có cái gì để thu thập, trận chiến đánh đến hiện tại, xoong chảo chum vại đã sớm nát bét, mà ngay cả cung nỏ của quân Tống, cực kỳ có uy hiếp đối với địch nhân, cũng đã không còn thừa mấy cái.

Hành trang chính là một người một bộ quần áo, người ở đâu, hành trang liền ở ngay đó.

Chỉ là, Trần Nguyên phải chuẩn bị nhiều hơn một ít, hắt cầm qua một cái hộp sắt, đặt ở trong ba lô, lại trang bị một cái gương, một cái lược, sau đó nhìn trong phòng, giống như không có gì phải thu thập rồi, lúc này mới hỏi Dã Lợi thị bị hắt cột trên mặt ghế một chút: "Còn có muốn mang theo cái gì không?"

Dã Lợi thị nhìn Trần Nguyên, bỗng nhiên cười một chút, nói: "Ta phát hiện người thu dọn đồ đạc so với ta còn cẩn thận hơn, có phải là thường xuyên thu dọn đồ đạc vì nữ nhân?"

Trần Nguyên buộc cái túi lại, sau đó đi đến trước mặt của nàng, nói: "Người lại có hứng thú đối với ta sao?"

Dã Lợi thị không che dấu ý nghĩ của mình chút nào: "Đúng vậy đó, người biết chiến tranh, còn có thể buôn bán, còn cẩn thận như thế, coi như là một nam nhân tốt khó tìm."

Mặc kệ hiện tại lập trường song phương như thế nào, nghe được Dã Lợi thị nói mình như vậy, lòng tự tin của Trần Nguyên có lẽ là cực độ bành tăng lên, dùng tay vung tóc đã không ra hình dạng gì một chút, sau đó hỏi: "Vương phi cho rằng, ta so với Lý Nguyên Hạo thì như thế nào?"

Dã Lợi thị lắc đầu, nói: "Không có biện pháp so sánh, các người là hai chủng nam nhân."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Ta đây hỏi chuẩn xác hơn một ít nhé, dứt bỏ không nói về lập trường của chúng ta, nếu như ta cùng Lý Nguyên Hạo đều là người bình thường, cùng một chỗ hiện ra tại trước mặt người, người sẽ chọn người nào?"

Dã Lợi thị cười ha ha một tiếng, nói: "Người có phải đặc biệt hi vọng ta nói chọn người hay không? Nếu như là nói cho người biết, ta sẽ tuyển người là được."

Một câu làm cho một thân Trần Nguyên đều không có sức lực gì, hắt xoay người, tìm một cái cọc gỗ, làm thành cái ghế ngồi xuống, nói: "Thực sự không có ý nghĩa, đúng rồi, Vương phi, có thể nói cho ta biết người là vận ngã Vệ Mân thị như thế nào hay không? Ta đối với trong đó quá trình vô cùng cảm thấy hứng thú."

Sắc mặt Dã Lợi thị biến đổi một chút, lập tức nói: "Ta không nói, người muốn biết, chỉ có một biện pháp, chính là đến hỏi tiện nhân đã chết kia thôi."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Vậy thì, hay là thôi đi, chỉ là, tại hạ luôn cảm thấy, người tranh thủ tình cảm cũng tốt, đoạt vị cũng thế, vận ngã nàng không có gì không đúng, chỉ là, người đến một đứa trẻ con mười một tuổi cũng buông tha, không khỏi có chút hơi quá đáng đó?"

Về mặt Dã Lợi thị giận dữ, nói: "Liên quan đến người sao? Muốn ra mặt vì tiện nhân kia, hiện tại người cứ động thủ giết ta đi."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Ta không làm việc không có ý nghĩ gì, tựa như người nói, chuyện đó liên quan gì đến ta? Ta muốn biết, Vương phi người có hoảng sợ hay không? Có phải là có đôi khi, thời điểm đi đường, người cảm giác có người thổi hơi ở trên cổ người?"

Tuy biết rõ Trần Nguyên đang hù dọa nàng, nhưng thời điểm gió sơn cốc này thổi tới, Dã Lợi thị không biết làm sao, bỗng nhiên cảm thấy cổ của mình có một cảm giác mát mát.

Nàng không nhịn được mà rung mình một cái, rống lớn nói: "Trần Thế Mỹ, người là người tốt sao? Lúc này đây người đến Đẳng Hạng, có bao nhiêu người chết trong tay người? Có bao nhiêu dân chúng vô tội của nát nhà tan? Người tính toán được hay không?"

Tâm tình của nàng đã muốn một số gần như không khống chế được.

Trần Nguyên lại không thêm để ý chút nào, nói: "Ta căn bản không tính toán, bởi vì ta chưa bao giờ cho mình là người tốt, ngược lại, người Vương phi, tương lai là mẫu nghi thiên hạ, không biết người ngồi ở đó cái ngôi vị đó, sau lưng có thể oan hồn Vệ Mân thị hay không?"

Dã Lợi thị cố gắng cúi đầu, nhưng Trần Nguyên rõ ràng chứng kiến bờ vai của nàng đang run động.

Hắt chậm rãi đi qua đỡ lấy bả vai Dã Lợi thị, dùng một loại thanh âm vô cùng ôn nhu, nói: "Ta nghe nói, đứa bé kia vô cùng giống Lý Nguyên Hạo, không biết ngày sau Vương phi sinh đứa trẻ, có thể giống đứa bé kia hay không?"

Tay của hắn đặt ở trên bờ vai Dã Lợi thị, không dùng lực, lại làm cho Dã Lợi thị cảm giác càng không thoải mái, đây là tri thức Trần Nguyên biết được từ tâm lý học, thời điểm một người bất lực, nàng sẽ tìm một người có thể làm cho chính mình ổn định thân thể, lúc này, nếu như cho nàng một tay, lại không chèo chống thân thể của nàng mà nói, nàng sẽ càng thêm bất lực.

Dã Lợi thị bỗng nhiên nói: "Ta van cầu người, ta van cầu người, không cần phải nói nữa!"

Trần Nguyên biết rõ đây là nàng đang cầu xin mình, hai người ở chung nhiều ngày như vậy, hắn đã quan sát kỹ càng, Dã Lợi thị không phải là một nữ nhân lãnh huyết, nàng có tình yêu, nàng có tình thân, một cái nữ nhân có tình yêu và tình thân, làm sao có thể lãnh huyết?

Nàng đấu tranh cùng Vệ Mân thị, kỳ thật chính là vấn đề đấu tranh đơn giản nhất trong cung đình, trong đó còn kèm theo đấu tranh giữa hai gia tộc, người chết ta sống, nhất định là lựa chọn duy nhất, nhưng sự tình này, ở trong lòng nữ nhân này, tất nhiên là một cơn ác mộng.

Trần Nguyên hiện tại đang khơi gợi cái ác mộng này lên, hơn nữa còn vứt bỏ tất cả nguyên do, lại làm cho Dã Lợi thị cảm thấy, nàng là nhân vật tà ác nhất trong giấc mộng này.

Tại sao phải làm như vậy?

Chứng kiến Dã Lợi thị lần đầu tiên cầu xin chính mình, Trần Nguyên biết rõ mục đích của mình đã đạt đến, khóe miệng có chút tươi cười, nói: "Có lẽ có một ngày, sẽ có một nữ nhân tới khiêu chiến vị trí của người, người lúc đó, sẽ bước theo gót nữ nhân rất đáng thương người hại, đứa trẻ tương lai của người, khả năng cũng sẽ tượng là đứa trẻ đáng thương kia."

Thanh âm của hắn cực kỳ ôn nhu, nhưng lời nói này lại như một cây búa tạ, từng câu đánh trúng chỗ nội tâm lo lắng nhất Dã Lợi thị, mặc dù nàng không ngăn đầu, nhưng Trần Nguyên rõ ràng, hai cánh tay bị trói chặt của nàng đang nắm chặt lại với nhau.

Làm như vậy, đối với một nữ nhân, có phải là quá tàn nhẫn? Tại thời khắc này, trong lòng Trần Nguyên thật sự có chút ít do dự, muốn buông tha.

Nàng đang tìm đồ đạc có thể chèo chống thân thể nàng, trọng lực trên tay mình rõ ràng đang tăng mạnh. Nhưng nàng vẫn y nguyên phủ nhận, phủ nhận lúc này, chỉ là không thừa nhận trên miệng nàng: "Không biết, ta còn có ca ca, đám ca ca của ta sẽ bảo vệ ta, bọn họ đều là dũng sĩ Đổng Hạng..."

Trần Nguyên cuối cùng cũng lựa chọn tiếp tục, hắn đương nhiên không để cho nàng ủng hộ sĩ khí bản thân, nói cho hết lời, hắn vẫn dùng cái loại thanh âm rất nhu hòa cất ngang, nói: "Người Vệ Mân gia cũng có rất nhiều dũng sĩ Đổng Hạng, nhưng bọn hắn bảo vệ Vệ Mân thị được sao? Vương phi, không cần phải lừa gạt mình nữa, người rất hiểu rõ về Lý Nguyên Hạo, người biết cách Lý Nguyên Hạo làm người. Có một ngày, sẽ coi người và đám ca ca người giống như Vệ Mân thị, thời điểm mất đi giá trị, người sẽ giống như nàng."

Dã Lợi thị cơ hồ muốn khóc lên rồi, thanh âm đều có chút nức nở, nói: "Không biết, không biết!"

Tay Trần Nguyên bỏ thêm một ít lực lượng, điểm lực lượng này, lại để cho thân thể Dã Lợi thị cảm giác được thoải mái hơn một ít, áp lực trong lòng cũng giảm bớt không ít.

Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Ta phải đi rồi, ta không có lý do gì để lừa người."

Dã Lợi thị ngẩng đầu nhìn Trần Nguyên, lúc này trong ánh mắt của nàng mặt đã không nhìn ra cái tâm cơ gì rồi, Trần Nguyên ôn nhu nói: "Kỳ thật, nếu như không phải lập trường song phương bất đồng, ta cũng không muốn bắt người nhận nhiều ủy khuất như vậy. Hiện tại ta phải ly khai Đổng Hạng rồi, hoàng đế chúng ta hạ lệnh để cho ta mang người về, nhưng chị dâu người không có liên quan gì đến chuyện này, ta muốn thả nàng đi."

Dã Lợi thị không nói gì, trong ánh mắt có chút mê mang, trong lòng Trần Nguyên rất là khản trương, nói nhiều như vậy, hắn muốn biết nhất, đúng là những lời phía dưới này có thể được Dã Lợi thị trả lời chi tiết hay không.

Cho nên, hắn cứ việc cố gắng làm cho thanh âm mình bình tĩnh hơn một ít, dĩ nhiên cũng cảm giác được mình đang run rẩy, hỏi: "Ta nên đưa nàng đến địa phương nào mới an toàn? Người nói cho ta biết được không?"

Vốn là câu dẫn ác mộng Dã Lợi thị ra, làm cho nàng hoang mang lo sợ, lại hung hăng phá tự tin của nàng, sau đó lại nói vài lời nói thật, hơi an ủi nàng một chút, để cho trong lòng nàng không cảnh giác bài xích mình.

Phí công lớn như vậy, chỉ là bởi vì nữ nhân này so với nữ nhân bình thường thì thông minh và kiên cường hơn rất nhiều.

398. Chương 383: Tư Tưởng

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 383: Tư tưởng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Có thể có hiệu quả không? Lúc này đây, run nhè nhẹ không phải thân thể Dã Lợi thị, mà là tay Trần Nguyên.

”Người có thể đưa nàng đến Hạ Châu, ca ca ta có một biệt viện tại đó, có rất ít người biết.”

Trong đầu Dã Lợi thị cơ hồ là một mảnh ngây thơ như trẻ con, vô ý thức trả lời, hơn nữa còn nói kỹ càng địa chỉ của Dã Lợi Kiến Ca tại Hạ Châu.

Căn nhà kia thật sự rất là ẩn nấp, bởi vì Dã Lợi Kiến Ca là quan chỉ huy cao nhất Tường Hữu quân, cho nên, hẳn phải có một gian phòng của mình tại nơi quân đội đóng quân, hơn nữa, nơi đó là Đẳng Hạng thiết lập xưởng chế tạo, Dã Lợi Kiến Ca còn chủ quản ”nhà chế tạo vũ khí” Đẳng Hạng.

Cho nên, cũng không có nhiều người biết rõ hẳn có một nơi ở tại đó.

Hiện tại Trần Nguyên đã biết rồi, trong lòng thở phào một cái, bà nội nó, trước kia nghe bằng hữu làm cảnh sát nói về một bộ tâm lý chiến này rất nhẹ nhàng, thì ra đến khi sử dụng cũng mệt mỏi như thế này.

Hắn vỗ vỗ bả vai Dã Lợi thị, thay đổi một loại ngữ khí khác, nói: ”Vương phi nghỉ ngơi đi, ta sẽ phái người đưa chị dâu người trở về, còn có thể đưa lên một ít lễ vật đến, xem như ta hướng ca ca người xin lỗi, ha ha ha!”

Nghĩ tới đây, Trần Nguyên không khỏi cười đắc ý, Dã Lợi thị còn chưa lấy lại tinh thần đến, chỉ gật gật đầu.

Tâm lý chiến của Trần Nguyên thành công lần này, đó là cực kỳ may mắn, bởi vì Dã Lợi thị trải qua nhiều ngày kiếp sống kẻ tù tội như vậy, trong lòng nàng luôn hi vọng Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên xuất hiện, cứu mình ra, nhưng hình ảnh tưởng tượng như vậy không hề phát sinh, hình tượng không gì làm không được của Lý Nguyên Hạo trong lòng nàng đã bị dao động, tận mắt nhìn thấy Trần Nguyên giết tan Dã Lợi Kiến Ca chặn đường, càng làm cho nàng vô cùng khiếp sợ.

Trong lòng của nàng, ca ca cùng trượng phu luôn luôn đều là cường đại nhất, có đầy đủ năng lực bảo vệ nàng.

Nhưng Trần Nguyên đã làm dao động ý niệm của nàng, hơn nữa, Trần Nguyên khởi xướng tâm lý chiến cực kỳ đột nhiên, cho nên đã lấy được hiệu quả cực kỳ hài lòng.

Trần Nguyên lúc này lại đang suy nghĩ, tuy Bất Giấu thị được gọi là Đẳng Hạng đệ nhất mỹ nữ, nhưng chính mình chỉ có thể mượn vài ngày, người ta đã là lão bà của Dã Lợi Kiến Ca, mượn người gì đó là phải biết hỏi han, đây là mỹ đức, hướng hồ nữ nhân này mang về Đại Tổng, đối với Trần Nguyên mà nói, thật sự là phiền toái lớn, vạn nhất bị Triệu Ý biết, vậy thì giải thích không rõ ràng lắm.

Lễ vật cũng phải chuẩn bị một ít, Trần Nguyên nghĩ tới rồi, hẳn chuẩn bị chiếu theo trang phục và đạo cụ hoàng đế, đưa một bộ cho Dã Lợi Kiến Ca.

Có phải là có chút ác quá rồi? Ở trong mắt chúng ta, kế sách này đã quá cũ rồi, nhưng là từ cổ chí kim, vô số người dùng qua, hơn nữa đều linh nghiệm, mấu chốt trong đó ở chỗ, đây không phải là vấn đề một bộ trang phục và đạo cụ, ở trong mắt hoàng đế, đó chính là có người muốn khiêu chiến quyền uy của mình.

Về phần Lý Nguyên Hạo, không biết sẽ nghĩ như thế nào, Lý Nguyên Hạo thấy Bất Giấu thị đi trở về mà Dã Lợi thị chưa trở về sẽ nghĩ như thế nào, vậy phải xem quan hệ mấy người bọn hắn có bao nhiêu thiết rồi, Trần Nguyên không quản được nhiều như vậy.

Ngày hôm sau, Trần Nguyên giao Bất Giấu thị cho người Sài Dương phái tới, tại một khách Bất Giấu thị bị mang đi này, Trần Nguyên liền nhớ tới tư vị đệ nhất mỹ nữ Đẳng Hạng, nhớ tới khoái hoạt những ngày này nàng mang cho mình kia, thật sự có chút không vỡ.

Cho nên, khi Bất Giấu thị lên ngựa, hắn vẫn lưu luyến nhìn vài lần, lại không nghĩ rằng, Bất Giấu thị rõ ràng cũng liên tiếp quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt kia cũng liên tục toát ra tình nghĩa.

Cái này quả thực lại làm cho Trần Nguyên giật mình không thôi, hắn có một loại xúc động, lúc ấy muốn dừng con ngựa kia lại, kéo người xuống, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra nổi, chỉ vô cùng lưu luyến nhìn về phương hướng Bất Giấu thị biến mất, không chịu thu hồi ánh mắt lại.

Một bên, Hồ Diên Bình nặng nề ho khan một tiếng, nói: "Em rể, cần phải đi rồi!"

Trần Nguyên lúc này mới hơi thất lạc, chuyển ngựa qua, nói: "À, đi, đi thôi."

Qua được vài ngày, tại Đẳng Hạng có một loại tin đồn xuất hiện, nói là Trương Tầm Nguyên chuẩn bị cầm một đám lương thực giả đến lừa gạt dân chúng, phần lớn người Đẳng Hạng không tin đối với cái này.

Những dân đói kia dùng mũi ngửi cái lời đồn này, nếu như Đại vương không muốn trợ giúp bọn hắn, cứ việc bỏ mặc, nào có đạo lý dùng loại thủ đoạn này?

Nhưng khi lời đồn truyền vào lỗ tai Trương Tầm Nguyên, Trương Tầm Nguyên lập tức bị kinh hãi, sắc mặt như tro tàn.

Ngô Hạo cũng rất thất kinh, nói: "Trương huynh, vấn đề này, chúng ta phải nghĩ biện pháp khác, hiện ở bên ngoài đã truyền ra rồi, nếu như chúng ta thật sự dùng một chiêu này, không lừa được người khác đâu!"

Trương Tầm Nguyên giận dữ nói: "Ta còn có biện pháp nào, hiện tại đám người kia đã ở trên đường rồi, những dân đói kia đều chờ ở địa phương chúng ta chỉ định, chúng ta cầm không xuất thứ gì đó ra, bọn hắn sẽ tạo phản!"

Một cái ấm trà bị Trương Tầm Nguyên phẫn nộ ném lên trên mặt đất, vỡ thành vô vàn mảnh vụn.

Ngô Hạo thở dài một tiếng, nói: "Thật không nghĩ tới tình thế lại hiểm ác tới tình trạng này, kỳ thật, Trương huynh ngươi cũng tận lực, lúc trước nếu Đại vương nghe lời ngươi, không cướp bóc địa phương Tổng triều chiếm được, mà là phái quan viên đi thống trị mà nói, bây giờ nói không chừng là một phen cảnh tượng khác."

Trương Tầm Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Ngươi sai rồi, đánh như thế nào cũng đều giống nhau, chỉ cần Tổng triều không đáp ứng chúng ta cầu hoà, chúng ta không đánh thắng nổi. Mấu chốt là Đại vương và Trần Thế Mỹ lần đầu tiên giao phong, nếu như Đại vương đánh thắng trận chiến ấy mà nói, Tổng triều không thể tự tin như vậy, tất cả đều không như vậy!"

Ngô Hạo vội vàng nhìn bốn phía, thấy không có người nào mới lên tiếng: "Trương huynh, nhỏ giọng một ít, không cần phải đổ trách nhiệm lên trên người Đại vương!"

Trương Tầm Nguyên còn muốn nói tiếp cái gì đó, nghe xong lời này, lại thở dài một tiếng, nói: "Ai, theo tình hình hôm nay, chỉ có một biện pháp."

Ngô Hạo hỏi: "Trương huynh còn có đối sách gì?"

Khóe miệng Trương Tầm Nguyên nổi lên một tia dáng tươi cười lạnh khốc, bờ môi nhẹ nhàng khởi động, nói: "Chết đói quá tàn nhẫn, chúng ta cho bọn hắn chết thống khoái đi!"

Ngô Hạo quá sợ hãi: "Trương huynh nghĩ lại đi, chuyện này cho dù thành công rồi, ngày sau Đại vương cũng sẽ giết người để bình bình dân phần!"

Trương Tầm Nguyên bày làm ra một bộ hiên ngang lắm liệt, nói: "Chỉ cần có thể đúc thành công lao sự nghiệp thiên thu của Đại vương, chính là một Trương Tầm Nguyên, tính toán là cái gì!"

Bộ dạng hăn xác thực là rất hiên ngang lắm liệt, nếu như hăn là người Đảng Hạng mà nói, tin tưởng sẽ trở thành một anh hùng dân tộc tên lợt mắt xanh sử sách, không dám nói có thể so sánh mà vượt qua Lý Nguyên Hạo, nhưng ít nhất không thua kém bao nhiêu so với Dã Lợi Kiến Ca.

Đáng tiếc, hăn là người Tống, cái này đã xác định hăn chỉ có thể dùng một cái danh xưng —— Hán gian.

Dân tộc Tung Cửa, từ một khắc chống lại ngoại tộc xâm lấn này, Hán gian liền chưa từng hết, mặc dù là thời kỳ hòa bình, vẫn xuất hiện một ít luận điệu, những người Hán gian này, phần lớn là cảm giác mình có tài ở trong nước, nhưng không gặp thời, hoặc là lựa chọn khuất phục dưới đao của địch nhân.

Nếu là gặp đao, về tình còn có thể hiểu, dù sao mọi người đều là quý trọng tánh mạng của mình, nếu là người phía trước, liền làm cho người ta hận không thể giết cho thống khoái.

Trương Tầm Nguyên hiển nhiên là thuộc về cực phẩm bên trong người phía trước, thời điểm một người Tống tại trợ giúp dân tộc khác đối phó dân tộc chính mình, có thể làm được như vậy, hăn xem như một người khoáng cổ tuyệt kim, tin tưởng Hán gian thời kì chiến tranh với Nhật, đều dùng hăn là mẫu mực.

Ngô Hạo không có loại tinh thần như Trương Tầm Nguyên, hăn đến Đảng Hạng, chính là cầu phú quý, sự tình hi sinh tánh mạng vì Lý Nguyên Hạo? Ngô Hạo không có khí độ như Trương Tầm Nguyên, hăn thừa dịp liếc nhìn Trương Tầm Nguyên, một câu cũng không nói thêm.

Trần Nguyên chính là có thể nhìn thấu tâm tư người khác, cũng tuyệt đối không ngờ tới tư tưởng giặc ngộ của Trương Tầm Nguyên lại cao như thế.

Còn có một sự kiện Trần Nguyên không nghĩ tới, cũng đã lén lút xảy ra tại Đại Tống, cái này tất nhiên là trốn không thoát khỏi số mệnh.

399. Chương 384: Không Nên Vào(1 2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 384: Không nên vào(1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tần Hương Liên lưng đeo cái bao, tay kéo hai đứa trẻ từ biệt với Từ quả phụ kia.

Nàng muốn đi, Từ quả phụ có chút không nỡ, Tần Hương Liên là nữ nhân chịu khó, Xuân muội rất hiểu chuyện, tuy Đông ca hơi bướng bỉnh một ít, nhưng cũng là một đứa trẻ ưa thích trêu chọc chơi đùa với con trai mình.

Hai vị lão nhân quả thực là người thiện lương chất phác, bọn hăn đến đây, đã cho cái nhà không có người nào này thêm không ít cảm giác sung sướng.

Nhưng vài tháng trôi qua, mắt thấy tổn thương trên đùi lão gia đã tốt rồi, nhưng không biết chuyện gì xảy ra mà trúng gió rồi, cũng đã không thể xuống giường đi lại.

Tâm Tần Hương Liên rất đau đớn, tình cảm của nàng đối với lão gia tuyệt đối thâm hậu hơn rất nhiều so với Trần Thế Mỹ giả Trần Nguyên này, mặc dù là Trần Thế Mỹ thật sự trở lại đây, so với nàng dâu Tần Hương Liên này thì còn kém hiểu thuận hơn nhiều.

Lão gia nằm ở trên giường, trong lòng còn nhớ kỹ con của mình, hăn cũng biết hăn đã một bó niên kỷ, một khi nằm trên giường, khả năng thời gian sẽ không còn nhiều nữa.

Hắn lại bảo Tần Hương Liên đi Trần Thế Mỹ tìm đến, là đưa tiền mình về nhà cũng tốt, hay là tiếp đón chính mình đi Biện Kinh, cứ để cho hắn đến, đến để gặp lại một lần.

Vì vậy, nàng mang theo hai đứa trẻ chuẩn bị vào kinh, đi tìm Trần Thế Mỹ.

Tần Hương Liên lôi kéo tay Từ quả phụ, nói: "Đại tẩu, đã làm phiền người, cứ để hai vị lão nhân ở chỗ này, làm phiền đại tẩu chiếu có nhiều hơn một ít mới được, chờ ta đi Biện Kinh, tìm được trạng phu, nhất định trọng tạ đại tẩu."

Từ quả phụ hiển nhiên thuộc về một loại người tình cảm phong phú, nước mắt lòa xòa liền rơi từ trong mắt xuống, nói: "Muội tử, trên đường đi bảo trọng mình nhiều hơn mới được, nếu như, ta nói nếu như người không tìm được, nhớ trở về nơi đây, cứ coi đây là nhà của mình."

Tần Hương Liên quỳ xuống trên mặt đất, nói: "Cảm ơn đại tẩu!"

Mặc dù trong lòng Tần Hương Liên có thương cảm ly biệt, nhưng nghĩ đến việc sắp nhìn thấy Trần Thế Mỹ, trong lòng vẫn còn có chút vui sướng.

Tuy hiện tại bên ngoài đang nói Trần Thế Mỹ đã được chiêu mộ làm Phò mã rồi, nhưng Tần Hương Liên tin tưởng, trạng phu của mình không phải người như vậy.

Trần Đông ca hoàn toàn không biết sự tình buồn trong lòng người lớn, hắn quơ thanh bảo kiếm vào trong tay, chém chém khoảng chừng hai bên gò đó, phảng phất như muốn giết hết mọi chướng ngại ngăn cản hắn tìm kiếm phụ thân.

Trần Xuân muội không nói câu nào, chỉ nhìn tiểu ca Từ gia kia, dựa sát ở bên cạnh hắn nói: "Từ Tích ca ca, ta đi Biện Kinh, nhất định sẽ tìm cho người lang trung tốt nhất!"

Từ Tích cười một chút, nói: "Không cần quá để tâm, người chiếu cố tốt chính người, ta liền vui vẻ rồi."

Trần Xuân muội năm nay mới mười một tuổi, hoàn toàn là một đứa trẻ ngây thơ không biết lo nghĩ, Tần Hương Liên nói nàng nên làm một người lớn rồi, nhưng người lớn là so sánh cùng với Trần Đông ca mới có vẻ lớn hơn một chút.

Thời điểm hơn nửa năm này, nàng đi theo học rất nhiều thứ, nàng biết ghi tên của mình, biết tính toán sổ sách đơn giản, có thể ghi một phong thư dạng tin nhắn.

Nàng cảm thấy ở cùng Từ Tích là một việc rất cao hứng, hắn nói chuyện luôn khôi hài, chỉ đáng tiếc, lỗi tai của hắn có chút nghẽn ngãng, mình và hắn nói chuyện, phải dùng thanh âm rất lớn mới hắn có thể nghe thấy.

Nghe Từ quả phụ nói, trước kia, khi đứa trẻ năm tuổi còn tốt, nhưng thính lực liền càng ngày càng kém rồi, nàng tìm rất nhiều lang trung tại bản địa, lại đều không có biện pháp gì.

Trần Xuân muội hứa hẹn đối với Từ Tích, là tuyệt đối không thể tin, bởi vì nàng còn quá nhỏ, chuyện một đứa bé đáp ứng, người ngàn vạn lần không nên tưởng thiệt, điểm này, Từ Tích rất rõ ràng, dù hắn cũng không phải một người lớn.

Hắn niết cái mũi Trần Xuân muội một chút, nói: "Không cho phép khóc nữa!"

Trần Xuân muội gật gật đầu, cảm giác mình còn có cái gì muốn nói, rồi lại không biết phải nói gì, thời điểm đang suy nghĩ, đã bị Tần Hương Liên kéo đi, cứ ba bước là quay đầu lại một lần, mỗi một lần quay đầu lại, nàng đều trông thấy Từ Tích đang mỉm cười với nàng.

Thẳng đến khi hai bóng người mơ hồ không thấy rõ ràng nữa, Trần Xuân muội mới chuyển tâm đi lên phía trước, đi một hồi, đi một hồi, luôn cảm thấy trong lòng có cái gì lo lắng, hỏi: "Mẹ, chúng ta trở về thật sao?"

Tần Hương Liên gật đầu, nói: "Tìm được cha người, chúng ta sẽ trở lại, gia gia của người cùng bà nội còn ở nơi này, chúng ta sẽ trở về tiếp đón bọn hắn."

Trần Đông ca bỗng nhiên xen vào một câu: "Mẹ, người có thể tìm được cha ta không?"

Tần Hương Liên tát một cái vào trên đầu của hắn, nói: "Không cho phép nói lung tung, trên thư cha người nói, thôn trang của hắn dễ tìm vô cùng, gọi Tân Nguyệt sơn trang, tại Biện Kinh, chỉ cần lên tiếng hỏi sẽ biết."

Trần Đông ca không để ý đến việc một cái tát kia đánh mình có đau hay không, hưng phấn chạy lên phía trước, nói: "Tìm được cha, hay quá, cha ta đã nói qua, ta đến Biện Kinh, hắn sẽ mua cho ta một thớt ngựa thật sự, đi Biện Kinh cưỡi ngựa!!!"

Tần Hương Liên nhìn Trần Đông ca chạy ở phía trước, khoe miệng nổi lên vẻ tươi cười.

Không giống với trong mỹ án chém đầu là hai vị lão nhân vẫn còn sống, không có bị chôn sống chết đói ở trong trận đại tai nạn kia, Tần Hương Liên cũng không cần một đường ăn xin, đi vào kinh thành tìm phu quân.

Từ nơi này đến Biện Kinh là hành trình đường xa, phần lớn tiền của Trần Nguyên, nàng để lại cho hai vị lão nhân, bọn hắn cuộc sống, muốn mua thuốc, muốn mời lang trung.

Tuy tiền còn lại không nhiều lắm, nhưng Tần Hương Liên tính toán qua, đủ để bọn hắn mướn một chiếc xe ngựa chạy đến Biện Kinh.

Nhưng, chỉ cần nàng đến là được rồi, là đi bộ tới hay là ngồi xe ngựa đến, đối với Trần Nguyên mà nói, thật sự không có cái gì khác nhau.

Trần Nguyên lúc này đã giống như dã nhân, một chuyến này là Thiết An Ha Mã Thai giúp bọn hắn, tìm được một thợ săn quanh năm đi săn trong núi, dẫn bọn hắn theo một đường nhỏ, tránh được quan khẩu người Đảng Hạng thiết lập tại Hạ Lan Sơn, tuy đi lại vất vả, ngựa cũng đã đánh mất, quả thực không hề gặp phải binh sĩ Đảng Hạng.

Khi bọn hắn từ trên núi đi ra, Lý Thế Bân hưng phấn nở nụ cười, quay đầu lại hướng về phía Hạ Lan Sơn to lớn hô: "Ha ha ha, Lý Nguyên Hạo, lão tử chạy ra rồi, tiểu tử ngươi chờ đó, một ngày nào đó, ta muốn đem nhốt ngươi vào trong phòng giam, cho ngươi ném thử tư vị trong tù!"

Bọn người Trần Nguyên nghe xong, liền cười một tiếng, trên mặt một bọn binh lính cũng lộ ra dáng tươi cười.

Thoảng đánh giá quân đội của mình một tý, một ngàn 240 một người, đều ở nơi này, một chuyến này, bọn hắn can thiệp một lần vào nhà Lý Nguyên Hạo, nhiệm vụ chế tạo dân chạy nạn, ở trong mắt Trần Nguyên, xem như đã hoàn thành.

Trước sau tiêu diệt gần vạn người binh sĩ Đảng Hạng, coi như là sáng tạo ra một cái chiến tích huy hoàng.

Đương nhiên, huy hoàng nhất là bọn hắn cũng mang Dã Lợi thị đi ra ngoài rồi, còn đánh vào Hưng Khánh phủ một lần, mặc dù chỉ là mấy chục phút ngắn ngủi, ngay cả chiếm lĩnh cũng không được tính, nhưng vừa vãn cứu bọn người Lưu Bình ra, coi như là công lao không nhỏ.

Cái này đã xong sao? Đương nhiên là chưa.

Trần Nguyên biết rõ, trò chơi giữa mình và Lý Nguyên Hạo, phương thức phân ra thắng bại, chỉ khi một người ngã xuống mới thôi, hiện tại chỉ là kéo màn che ra, kịch còn chưa hát đến cao trào nữa, tựa như ca sĩ trên sân khấu ca xong đoạn đầu, đến điệp khúc lại phải trở lại hậu trường nghỉ một lát, thở một ngụm, uống vài chén nước, chính mình phải trở lại Biện Kinh một chuyến, từ chỗ Nhân Tông lấy tới nhiều quyền lợi hơn.

Trò hay còn ở lại phía sau, chỉ cần Nhân Tông ủng hộ, xuất diễn Trần Nguyên chuẩn bị tổ chức tiếp theo còn lớn hơn một chút, thật sự muốn khiến cho Lý Nguyên Hạo than thở khóc lóc mới có thể ngừng tay được.

Đảng Hạng Vệ Mân thị có thể dùng, Lý Thế Bân trở lại Tây Cương, hoàn toàn có năng lực một lần nữa tụ tập đội ngũ, còn có thủ lĩnh Thổ Phồn gọi Giác Góc Tư La kia, cũng có thể lấy ra làm đạo cụ của chính mình.

Đại Tổng không cần làm những thứ khác, chỉ cần cung cấp một ít vật tư ủng hộ cho ba người này, lại ở chánh diện chiến trường hấp dẫn chủ lực Lý Nguyên Hạo, một thân lông dê đều bị chính mình nhổ sạch, Lý

Nguyên Hạo sẽ không kiên trì nổi.

Vấn đề Đảng Hạng chỉ là thời gian dài hay ngắn mà thôi, sự tình Liêu quốc cũng nên làm chần chệm chuẩn bị trước đã.

Lần trước Trần Nguyên cắt bỏ lông dê của Liêu Hứng Tông, tuy cắt bỏ vô cùng có chừng mực, nhưng thời tiết quá rét lạnh, vòi rồng từ Mông Cổ thổi đến cùng với dòng nước lạnh người Nữ Chân bên kia thổi tới, đã làm cho toàn thân Liêu Hứng Tông run rẩy, không dám hoạt động.

Lúc này, Trần Nguyên không tin Gia Luật Niết Cô Lỗ và Gia Luật Tông Nguyên không nghĩ ra biện pháp, Trần Nguyên có thể tăng thêm một chút thực lực cho bọn hắn, không nhiều lắm, một chút binh khí, hơn nữa hàng năm cho một chút tiền mà thôi, tin tưởng phụ tử bọn họ sẽ rất có hứng thú.

Đây chỉ là giai đoạn hợp tác đầu tiên, nếu như bọn hắn dám địa vị ngang nhau cùng Liêu Hứng Tông, Nhân Tông nhất định sẽ cực kỳ nguyện ý trợ giúp bọn hắn.

Cho nên, lần này Trần Nguyên lựa chọn đi con đường Liêu quốc này, hắn tin tưởng, cho dù phụ tử Gia Luật Niết Cô Lỗ không có hứng thú đối với đề nghị của mình, Liêu quốc hiện tại cũng không muốn triển khai một trận chiến cùng Đại Tống, cái mạng nhỏ của mình có lẽ là không cần lo lắng.

”Hạ Từ, cầm danh thiếp của ta đi gặp Tây trấn thống soái binh mã Liêu quốc Gia Luật Niết Cô Lỗ, nói Đại Tống Trần Thế Mỹ cầu kiến tại quan ngoại.”

Hạ Từ lên tiếng: ”Vâng.”

Gia Luật Niết Cô Lỗ thật sự rất không hài lòng, Liêu quốc đánh trận chiến liên tục, mà Liêu Hứng Tông tình nguyện để Gia Luật Hồng Cơ, người thất bại bởi Lý Nguyên Hạo, lại lần nữa lãnh binh chinh phạt Mông Cổ, cũng không để cho mình xuất mã.

Lại còn đem mình để đó không dùng, ngồi chết dí ở chỗ này, còn viết cho hắn mỹ danh ”trần thủ biên cương, để ngừa Đảng Hạng cùng người Tống xâm lấn!”

Đảng Hạng Lý Nguyên Hạo cùng Tống triều Phạm Trọng Yêm đang đánh giết lẫn nhau, chỉ có Mộc Quế Anh mang theo bảy tám vạn người canh giữ ở ba cửa ải, nguy hiểm nơi nào đến đây? Cái này nói rõ chính là đem mình gạt sang một bên, cho con trai hắn chỗ ấy nhiều thêm một cái cơ hội.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nghĩ tới đây, liền ực mạnh một ngụm rượu mạnh, con mắt hồng đỏ thẫm.

Phụ thân nói rất đúng, nhi tử chính là nhi tử, cháu trai chính là cháu trai, thời điểm Gia Luật Hồng Cơ hơi có một chút vốn liếng như vậy, chính mình nhiều năm phấn đấu chém giết như vậy, đều bị Liêu Hứng Tông xem nhạt.

Nếu như hắn thật sự công bình, thời điểm để cho Gia Luật Hồng Cơ chinh phạt Mông Cổ, nên cho mình một cái cơ hội chinh phạt Nữ Chân, nhưng Liêu Hứng Tông không làm, hắn tình nguyện để cho những cựu thần kia đi thống binh, lại rõ ràng thả một chi quân đội đến đây nhìn mình, điều này nói rõ cái gì?

Gia Luật Niết Cô Lỗ lại là uống một ngụm rượu, làm sao lại biến thành như vậy? Gia Luật Niết Cô Lỗ suy nghĩ vấn đề này rất nhiều lần rồi, đều là Trần Thế Mỹ làm chuyện tốt, tất cả đều thay đổi từ khi Trần Thế Mỹ tiến vào Liêu quốc.

Nếu như không phải hắn, Gia Luật Hồng Cơ vẫn chỉ là một đứa trẻ, nếu như không phải hắn, thực lực Nam viện đại Vương phủ cũng sẽ không bị hao tổn, toàn bộ Bắc viện cũng sẽ không bị Gia Luật Hồng Cơ thu về dưới tay.

Tiểu tử này, nghe nói hiện tại lẫn lộn không sai, lập tức sắp làm Phò mã Tống triều rồi, trong khoảng thời gian này, còn giằng vò Lý Nguyên Hạo quá sức chịu đựng, vì cái gì người hư hỏng như Trần Thế Mỹ, ông trời còn như vậy giúp hắn?

Gia Luật Niết Cô Lỗ nghĩ như thế nào cũng không hiểu, lại là một ngụm rượu xuống dưới, lúc này, Gia Luật Tất Nhiên Như đi vào trong lều.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn hắn một cái, hỏi: ”Chuyện gì?”

Gia Luật Tất Nhiên Như nhìn hần, nhỏ giọng nói: "Vương Tử, Trần Thế Mỹ đến."

Trên mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức thả ra vẻ sáng rọi, nói: "Trần Thế Mỹ? Ha ha, hần rõ ràng còn dám tới tìm ta? Cầm thương đến đây cho ta!"

Gia Luật Tất Nhiên Như biết rõ, hiện tại tình hình Cửu Vương Tử đã biến đổi, bình tĩnh cùng tỉnh táo từ lần chiến tranh vô duyên này, đã hoàn toàn biến mất, cả ngày hần tiếp xúc, đúng là chỉ có một vật duy nhất—— rượu.

Vì thế, lão vương gia không hiểu hần, nhưng Gia Luật Tất Nhiên Như có thể nhận thức tâm tình Gia Luật Niết Cô Lỗ, hần là người xuất sắc nhất Liêu quốc trong tầng lớp trẻ hiện nay, vô luận là chiến tranh hay là trí mưu, ngay cả những lão tướng kia đều khen không dứt miệng đối với hần.

Nhưng liên tục hai năm chiến tranh, hần ngay cả cơ hội biểu hiện ra tài hoa của mình cũng không có, mặc dù Liêu quốc đã rất căng thẳng, Liêu Hứng Tông lại như cũ, để hần ở chỗ này, không thêm dùng, còn phải người trông coi hần, sao có thể để cho hần nghĩ thông suốt được?

Lão Vương gia còn khai báo, Cửu Vương Tử có chỗ gì làm không đúng, chính mình phải có trách nhiệm khuyên can, lúc này Gia Luật Tất Nhiên Như mới nói: "Vương Tử, Trần Thế Mỹ mang theo một ngàn quân Tổng, đưa thư tín tới cho chúng ta, tuy không dùng con dấu, nhưng cũng là cách thức quốc thư, hiện tại chúng ta quả thực không thể phát sinh ma sát cùng Tổng triều."

Nhưng Gia Luật Niết Cô Lỗ lại cười ha ha một tiếng, nói: "Sợ cái gì? Đánh nhau rất tốt, đánh nhau một lần để ta xem hần có thể xử dụng hay không, ai đi mang chiến của ta mã đến!"

Gia Luật Tất Nhiên Như dù sao cũng là thân phận cấp dưới, coi như là biết rõ làm như vậy không quá phù hợp, cũng chỉ có thể khuyên bảo, thời điểm thái độ Gia Luật Niết Cô Lỗ rất kiên quyết, hần thật sự không có biện pháp.

Hần nghĩ một lát, nói: "Cửu Vương Tử, ở bên ngoài khó tránh khỏi lọt tiếng gió, không bằng chúng ta thả bọn họ tiến đến, sau đó lại động thủ, nói bọn hần động thủ trước, người xem thế nào?"

Con mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ đã rất đỏ, gật đầu nói: "Tốt, người đi an bài đi!"

Gia Luật Tất Nhiên Như lúc này liền la lớn: "Mở cửa thành ra, toàn bộ quân Tổng giải trừ binh khí, đi vào!"

Đồng thời lại kéo một vệ binh trước cửa qua, nhỏ giọng nói: "Nhanh, đi thông báo cho Vương gia!"

Lúc quân Tổng bị áp giải tiến vào, giải trừ binh khí là không có, đây chẳng qua là Gia Luật Tất Nhiên Như hô cho Gia Luật Niết Cô Lỗ nghe, hần cũng là chiến sĩ, hần biết rõ, một người chiến sĩ buông binh khí tại trước mặt địch nhân, chỉ có một loại tình huống, mà loại tình huống này là tuyệt đối không có khả năng phát sinh trên người hơn một ngàn quân Tổng trước mắt này, ánh mắt đầu tiên, khi hần trông thấy những quân Tổng này, liền biết được điều đó.

Hần rất khách khí tiến đến tiếp đón Trần Nguyên, nói: "Trần đại nhân, người làm gì thế, sao lại muốn vào thành, nếu như người không vào, ta sẽ làm như không chứng kiến, người trở lại Đại Tổng của người là được."

Gia Luật Tất Nhiên Như ở tại Liêu quốc cũng theo Trần Nguyên vài ngày, vẫn còn có chút giao tình.

Hần còn muốn nói điều gì đó, cuối cùng lại thở dài một tiếng, nói: "Tiểu Hầu gia, người mang theo quân Tổng nghỉ ngơi một chút tại đất trống phía nam đi."

Lời này nói ra rất khách khí, xem như cho đủ mặt mũi, kỳ thật, cái gọi là nghỉ ngơi một chút, thì ra là bắt đầu bị quân Liêu trông giữ xung quanh.

Dương Văn Quảng nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên gật đầu.

Trần Nguyên liếc nhìn Gia Luật Tất Nhiên Như, nói: "Ta tới tìm Cửu Vương Tử nói vài lời, chắc hần chậm trễ không được bao dài thời gian, Tất Nhiên Như không cần phải lo lắng."

Gia Luật Tất Nhiên Như cười khỏ, nói: "Trần đại nhân, Cửu Vương Tử thật sự không phải như trước kia đâu, phỏng chừng ngươi sẽ không có cơ hội nói chuyện, có lẽ là chờ một lát đi, ta đã phái người đi mời Nam viện Đại vương đến rồi."

400. Chương 385: Ai Cử Đến

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 385: Ai cử đến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Gia Luật Tất Nhiên Như bắt đầu đi, nói: "Trần đại nhân, đây chính là người muốn đi, không nên oán ta!"

Thời điểm Trần Nguyên bước vào lều Gia Luật Niết Cô Lỗ, bỗng nhiên cảm giác một hồi kinh phong đập tới hướng hắn, trong lòng lập tức kinh hãi, rốt cuộc hắn cũng biết địa vị mình ở trong lòng Gia Luật Niết Cô Lỗ là gì, tiểu tử này rõ ràng ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không lưu cho mình.

Bên tai chỉ nghe Gia Luật Tất Nhiên Như kêu lên: "Vương tử, không được!"

Trong nháy mắt này, Trần Nguyên không hề suy nghĩ gì, cũng không né tránh, há miệng liền hô lên: "Còn muốn làm hoàng thượng, người liền dừng tay cho ta!"

Kinh phong bỗng nhiên dừng lại, đầu thương kia đã đến ngay trước mi tâm Trần Nguyên.

Trần Nguyên bị dọa, sửng sốt vài giây đồng hồ, nhẹ nhàng lấy tay đẩy đầu thương trước mắt mình một chút, nhưng đầu thương kia lại không chút sút mẻ.

"Có chuyện nói mau, coi như di ngôn của ngươi!" Hai mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ đỏ bừng, như là một con dã thú sống trong bóng tối lâu ngày.

Trần Nguyên rất miễn cưỡng cười một chút, nói: "Trước tiên cứ lấy thương ra đi, ta đã một mình vào đây rồi, ngươi còn sợ ta chạy sao? Ngoài ra, ta tới để giúp ngươi, đừng có dùng đầu thương chĩa vào người của ta."

Qua một hồi lâu, Gia Luật Niết Cô Lỗ mới buông thương xuống, nói: "Ngồi xuống nói chuyện!"

Trần Nguyên cố tự trấn định hồn phách vừa rồi đã bị dọa bay của mình, ngồi xuống uống một ngụm trà nước trước, hắn vốn muốn tiến hành nói cùng tiểu tử này theo mặt chất lượng, hiện tại xem ra, tiến hành theo chất lượng thì không được rồi, chính mình phải lập tức khiến cho hắn hứng thú mới được.

Thời gian uống một chén nước trà qua đi, hắn đã tìm từ rất tốt, nói: "Ta tới tìm Cửu Vương Tử, là vì sự tình ta phải chịu trách nhiệm phủ kho binh khí Đại Tổng, điểm này, Cửu Vương Tử có biết hay không?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ không biết, chỉ là, hắn biết rõ sự tình Trần Nguyên toàn lực tài trợ Nhân Tông nghiên cứu phát minh binh khí, cho nên, cái phủ kho này không giả được, nhưng hắn cũng không nói gì, hai con mắt vẫn giống như sói nhìn chăm chăm vào mặt Trần Nguyên.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Phủ kho Đại Tổng chúng ta có rất nhiều binh khí để đó không dùng, đang tìm người mua, Cửu Vương Tử yên tâm, giá cả tuyệt đối công bằng."

Lúc này Gia Luật Niết Cô Lỗ mới nói chuyện, nói: "Thật sao? Ngươi không phải muốn nói cho ta, sẽ đem nhóm binh khí này bán cho Liêu quốc chúng ta đấy chứ? Chúng ta đã đánh nhau bao nhiêu năm rồi?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Đương nhiên không thể bán cho Liêu quốc hiện tại! Liêu Hưng Tông nhiều lần khiêu khích Đại Tổng, còn nhiều lần gia tăng tiền cống hàng năm, hoàng thượng chúng ta nói, nếu có một người hàng xóm an ổn một chút, Đại Tổng không quan tâm dùng nhiều thêm một ít tiền, chỉ mua được bình an là đủ rồi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nghe ra ý tứ trong đó, cười ha ha, nói: "Trần Thế Mỹ, người quả nhiên là nhìn lầm người rồi, dù ta lẩn lộn không như ý, cũng sẽ không làm sự tình phản bội Liêu quốc!"

Trần Nguyên gật đầu: "Điểm này ta rất rõ ràng, Cửu Vương Tử nếu ngay cả Liêu quốc cũng có thể phản bội, vậy thì hiệp nghị giữa chúng ta lại tính toán là cái gì đây?"

Hắn từ trong ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ đã nhìn ra, tiểu tử này động tâm rồi, chỉ là, không phải mỗi người đều có thể như Trương Tầm Nguyên, vứt bỏ ruộng bỏ dân tộc chính mình mà vẫn có thể yên tâm thoải mái, Trần Nguyên biết rõ, Gia Luật Niết Cô Lỗ muốn một cái lý do, một cái lý do có thể lừa gạt chính hắn, lừa gạt tất cả người Khiết Đan.

Hắn cười một chút, nói: "Tại hạ không cho rằng người muốn làm hoàng đế, chính là ruộng bỏ Liêu quốc, rất khác biệt, người có thể là cứu vớt Liêu quốc. Cửu Vương Tử, người Khiết Đan các người hiện tại đã không có nhuệ khí của Tiêu thái hậu khi đó, thứ cho ta nói thẳng, nếu các người không thể trong ngắn hạn bình định Liêu Đông cùng Mông Cổ phản loạn mà nói, chờ chúng ta thu thập Lý Nguyên Hạo, có thể sẽ tiên hạ thủ vi cường đối với các người."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Trần Nguyên, nói: "Ta biết rõ tình cảnh hiện tại của Lý Nguyên Hạo rất gian nan, nhưng các người có thể đánh bại Lý Nguyên Hạo? Trần Thế Mỹ, lúc trước Liêu quốc chúng ta khai chiến cùng Đảng Hạng, hắn cũng rất gian nan, nhưng hắn cuối cùng vẫn đánh thắng."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Lý Nguyên Hạo thật sự là có thể đánh, Cửu Vương Tử, chúng ta đánh cuộc, như thế nào?"

Thân thể Gia Luật Niết Cô Lỗ đi lên phía trước một chút, nói: "Đánh bạc gì?"

Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Trước khi các người bình định phản loạn Mông Cổ và Liêu Đông, chúng ta có thể làm cho Lý Nguyên Hạo nhận thua, cầu hoà!"

Ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ lúc này rõ ràng đã bình tĩnh hơn một chút, Trần Nguyên biết rõ, đó là bởi vì hắn lại có ý chí chiến đấu.

"Cái đó và người tìm đến ta có quan hệ gì sao? Ta cảm thấy giống như là hai việc hoàn toàn khác nhau."

Trần Nguyên không thêm để ý, nói: "Thế nào lại là hai việc khác nhau? Cửu Vương Tử nhận thức, chúng ta bức bách Lý Nguyên Hạo nhận thua, nếu như các người vẫn còn đánh, hoàng thượng chúng ta sẽ đứng ở một bên nhìn sao? Ít nhất, chúng ta sẽ để cho Lý Nguyên Hạo đến đánh các người, à, nói sai rồi, phỏng chừng không cần chúng ta phản công, Lý Nguyên Hạo cũng tới đánh các người."

Gia Luật Niết Cô Lỗ biết rõ, loại chuyện này tuyệt đối có khả năng phát sinh, nếu như Tống triều động thủ, Đảng Hạng cũng động thủ, Liêu Đông cùng Mông Cổ phản loạn vẫn tiếp tục, vậy thì tình thế thật sự rất nghiêm trọng.

Hắn cũng nghe nói người Triều Tiên bên kia cũng mất đi mây lại cùng Tống triều, đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu Liêu Hống Tông luôn luôn phát ra mệnh lệnh, bảo quân đội không cần phải khiêu khích Tống triều.

Hắn nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần huynh, ta vẫn nói câu nói kia, bất kể như thế nào, ta không biết phản bội Khiết Đan, người đánh sai chủ ý rồi!"

Ngữ khí Gia Luật Niết Cô Lỗ rất kiên quyết, nhưng hắn dùng hai cái từ, một là "Trần huynh", một là hắn không biết phản bội "Khiết Đan".

Hắn rốt cục lại gọi mình Trần huynh rồi, Trần Nguyên cười nói: "Không ai bảo người phản bội Khiết Đan, hoàng thượng chúng ta cũng không muốn đổi hàng xóm khác, chỉ để cho hàng xóm đổi một chủ nhà mà thôi."

Gia Luật Niết Cô Lỗ do dự một chút, thời điểm còn đang tự hỏi, màn cửa bỗng nhiên bị người xốc lên, chỉ thấy Gia Luật Tông Nguyên đi nhanh đến, nói: "Trần Thế Mỹ!"

Trần Nguyên đứng lên, ôm quyền hành lễ, nói: "Bái kiến Đại vương."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng đứng lên, nghênh đón phụ thân của mình, nói: "Phụ vương, Trần Thế Mỹ này mới vừa nói..."

Gia Luật Tông Nguyên vung tay lên, nói: "Ta cũng nghe được rồi, Trần Thế Mỹ, ta hỏi ngươi một câu, lần này ngươi tới là chính ngươi đến, hay là hoàng thượng các ngươi bảo ngươi đến?"

Trần Nguyên vừa nghe lời này, liền biết Gia Luật Tông Nguyên có ý gì rồi, nếu như mình nói là Nhân Tông để cho mình đến, vậy thì Gia Luật Tông Nguyên nhất định sẽ hợp tác.

Nhưng hắn không thể nói như vậy, Trần Nguyên cười một chút, hỏi: "Đại vương cho rằng, một mình ta dám đến gặp ngài sao?"

Con mắt Gia Luật Tông Nguyên sáng như tuyết nhìn Trần Nguyên, phóng phật muốn xem thấu nội tâm của hắn.

Trong lòng Nam viện Đại vương Liêu quốc trong khoảng thời gian này không thể thoải mái hơn bao nhiêu so với Gia Luật Niết Cô Lỗ, Gia Luật Niết Cô Lỗ còn có thể mượn rượu tiêu sầu, nhưng Gia Luật Tông Nguyên phải tùy thời đề cao cảnh giác, bởi vì hắn biết rõ, có rất nhiều con mắt nhìn mình, một khi chính mình lộ ra sơ hở mà nói, vậy thì khả năng không chỉ đơn giản là cái vương vị này mất đi.

Trước kia, Liêu Hứng Tông từng không chỉ một lần nói qua, vị trí ngày sau của hắn là muốn truyền cho Gia Luật Tông Nguyên, hoặc là trực tiếp cho Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Lời này, rất nhiều đại thần đều nghe thấy, thời điểm hai người quan hệ tốt nhất, có một lần uống rượu bài bạc, Liêu Hứng Tông thua, rõ ràng xuất ra năm tòa thành trì làm thế đánh bạc, lại đánh bạc cùng Gia Luật Tông Nguyên.

Khi đó Gia Luật Tông Nguyên rất sợ hãi, không dám chơi cùng hắn, nhưng Liêu Hứng Tông lại như chiếm đại tiện nghi, rất thoải mái nói: "Dù sao sớm muộn gì cũng đều là của ngươi, vì cái gì không chơi?"

401. Chương 386: Về Nhà

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 386: Về nhà

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hiện tại, tất cả đều thay đổi, ca ca của chính mình kia đã quên những lời hắn từng nói qua, thậm chí còn đang bắt đầu đề phòng chính mình.

Hơn nữa, thực lực Gia Luật Hồng Cơ càng ngày càng mạnh rồi, người vây ở bên cạnh hắn càng ngày càng nhiều, việc này càng khiến cho Gia Luật Tông Nguyên cảm thấy nguy hiểm.

Buông tay đánh cược một lần, có lẽ là một cái cơ hội tốt nhất, nhưng hắn biết rõ, một khi chính mình tạo phản mà nói, vật lực, tài lực, đều không đủ dùng chống lại Liêu Hứng Tông.

Ánh mắt của hắn nhìn Trần Nguyên, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười, nói: "Ta nghĩ, chúng ta có thể nói chuyện, các ngươi nguyện ý trợ giúp cái gì cho chúng ta?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Không ai lại giúp những người không đáng giúp, sự tình tựa như Gia Cát Lượng bồi dưỡng A Đẩu, chúng ta không biết làm."

Gia Luật Tông Nguyên cũng lắc đầu, nói: "Nếu như các ngươi không xuất ra một điểm thành ý, ta cũng sẽ không đi sinh cái bụng của thất phu."

Hai người đều không vòng vo, lời nói rất nhanh đã nói chính đề, ý tứ Gia Luật Tông Nguyên rất rõ ràng, Tống triều trợ giúp cho hắn, giúp thực lực hắn phòng lên, đợi thực lực của hắn có thể chống lại cùng Liêu Hứng Tông rồi, hắn lập tức tạo phản.

Đây là chuyện Trần Nguyên nói thẳng là không thể nào, Liêu Hứng Tông này cũng không phải người đơn giản, một khi hắn nhìn ra ý đồ của Tống triều, sẽ trực tiếp chuyển vị trí cho Gia Luật Niết Cô Lỗ, hoặc là dùng hắn thủ đoạn của hắn, thoáng một tý tiêu diệt Gia Luật Tông Nguyên, vậy thì ủng hộ của Tống triều đối với Gia Luật Tông Nguyên, thật sự là nuôi sói rồi.

Cho nên, lập trường Trần Nguyên là, chỉ có đánh nhau, để cho chúng ta trông thấy người có bản lĩnh làm ra địa vị ngang nhau cùng Liêu Hứng Tông, sau đó, chúng ta lại trợ giúp người.

Cái phương thức song phương mở màn này liền tồn tại sai biệt rất lớn, chỉ là không sao, cũng là bởi vì ý kiến không nhất trí, cho nên mới cần đàm phán.

Suốt hai ngày thời gian, Trần Nguyên cùng Gia Luật Tông Nguyên liền ngồi lý trong cái lều này, cái này lại làm cho bọn người Dương Văn Quảng đợi tại bên ngoài vô cùng nóng lòng.

Hai ngày sau đó, song phương đã sơ bộ đạt thành hiệp nghị, Gia Luật Tông Nguyên đặc biệt cởi mở đối với thương đội của Trần Nguyên tại biên cảnh Tống Liêu Gia Luật Niết Cô Lỗ canh gác, những thương đội kia sẽ cung cấp đủ vật tư chiến lược, kể cả lương thực, vải vóc, binh khí cho Gia Luật Tông Nguyên.

Đương nhiên, đây chỉ là giai đoạn hợp tác đầu tiên, nhất định phải bắt Gia Luật Tông Nguyên trả tiền mua sắm.

Sự tình nói tới trình độ này, xem như đã tạm thời kết thúc, kết quả này, song phương cũng cảm thấy thỏa mãn, Gia Luật Tông Nguyên hiện tại chỉ là có một cách nghĩ sơ bộ, người bắt hắn hiện tại liền xác định cái mục tiêu đã đảo Liêu Hứng Tông này, hiển nhiên không quá hiện thực.

Về phần hậu kỳ, đợi khi chính thức đấu võ rồi, Tống triều sẽ cân nhắc việc cho hắn đủ trợ giúp, hai ngày thời gian thật sự quá ngắn, nếu như song phương ước định giai đoạn hợp tác trước thuận lợi mà nói, Gia Luật Tông Nguyên sẽ phái người đi Tống triều, gặp mặt nói chuyện cùng Trần Thế Mỹ, còn muốn cầu kiến Nhân Tông, để xác định thái độ Tống triều.

Sau đó, Gia Luật Tông Nguyên và Gia Luật Niết Cô Lỗ đích thân đưa Trần Nguyên về Đại Tống.

Một chút sự tình này hắn vẫn có thể làm chủ, lưu Trần Thế Mỹ lại, không có một chút chỗ tốt nào đối với Liêu quốc, đặc tội Đại Tống không nói, Dã Lợi thị kia cũng là một củ khoai lang phồng tay, Liêu quốc nắm trong tay, trả lại cho Lý Nguyên Hạo cũng không phải, lưu lại thì càng không phải.

Huống hồ trước đó lần thứ nhất, Liêu quốc cùng Đảng Hạng đại chiến, Tống triều liền nhượng ra một con đường, sự tình không đánh thắng, đó là do Liêu quốc không đủ năng lực, nhân tình này cũng nhất định phải còn.

Cho nên, coi như là Liêu Hứng Tông biết quân Tống mượn đường, cũng phải làm ra quyết định đồng ý.

"Lần này Trần huynh trở lại Tống triều, là sẽ làm Phò mã đi à nha?" Gia Luật Niết Cô Lỗ cùng Trần Nguyên sống vai cười ngựa mà đi, tinh thần của hắn giống như đã tốt hơn rất nhiều.

Trần Nguyên cười nói: "Nếu như Cửu Vương Tử có rảnh mà nói, tại hạ thập phần hi vọng Vương Tử có thể đi uống một chén rượu mừng."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Ta cũng muốn đi, ta nhớ thời điểm ở Yên kinh, người đã nói với ta một câu, gọi là thế sự vô thường. Thật sự là như thế, khi người vào cửa, ta đã muốn giết người, không nghĩ tới, hiện tại lại là ta tự mình đưa tiễn người ra khỏi biên cảnh Liêu quốc."

Hắn nói tới chỗ này, liền quay đầu lại nhìn Dã Lợi thị cười ngựa đi theo đội ngũ quân Tống một chút, lại thoáng nhìn Trần Nguyên một tý, nói: "Lý Nguyên Hạo lần này bị người chọc giận điên lên, nếu như ta là người, ta sẽ đưa nữ nhân này đến Tây Cương, cứ đặt ở trong đại trận, như vậy liền không lo Lý Nguyên Hạo không đến xông trận!"

Trần Nguyên cũng rất gian xảo, nói: "Người cho rằng ta không nghĩ qua sao? Chỉ là ta không làm được mà thôi, bây giờ quân Tống ở Tây Cương đang tổ chức tác chiến là do Phạm Trọng Yên đại nhân nắm giữ, tính tình của hắn ta rất rõ, ta muốn dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với một nữ nhân, hắn sẽ là người thứ nhất đi lên cứu nữ nhân này ra."

Gia Luật Niết Cô Lỗ vô cùng thất vọng, thở dài một tiếng nói: "Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, đúng rồi, Trần huynh, cái Vương phi Đẳng Hạng này, có phải là có một phen phong tình rất khác?"

Trần Nguyên lập tức không biết trả lời thế nào, hấn đối với Dã Lợi thị vẫn giữ gìn điểm mấu chốt, lập tức nói: "Cửu Vương Tử, ta thật sự chưa chạm vào người nàng!"

Gia Luật Niết Cô Lỗ căn bản không tin tưởng lời hấn nói, mang trên mặt dáng tươi cười nghiền ngẫm, nói: "Trần huynh có phải là cảm thấy lừa gạt tại hạ rất có ý tứ?"

Trần Nguyên bó tay rồi, nao loạn hồi lâu, mình ở trong suy nghĩ người khác là cái hình tượng này sao, không được, hấn phải thay đổi, phải phủ thêm tầng một quang sáng cho mình.

Nhưng ngay sau đó, hấn nghĩ tới một cái càng vấn đề nghiêm trọng, đó chính là Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng nghĩ như vậy, Lý Nguyên Hạo sẽ nghĩ như thế nào?

Còn chưa kịp phản ứng, Gia Luật Niết Cô Lỗ đã có chút đùa cợt nói: "Chắc là Trần huynh không muốn để cho người khác biết? Ta đây sẽ không hỏi nữa, đúng rồi, Trần huynh, đứa bé kia của Lữ Linh đã được năm tháng rồi, khuôn mặt tiểu gia hỏa thật sự rất đáng yêu, nhưng khi nhìn vào thì không quá giống người Khiết Đan, Trần huynh muốn đi xem không?"

Những lời này thoáng một tý đã đánh tâm tình tốt của Trần Nguyên lên lên chín từng mây, hấn không muốn tiếp tục nói cái gì với Gia Luật Niết Cô Lỗ nữa rồi.

Trên đường đi, mặc dù Gia Luật Niết Cô Lỗ nhiều lần mở lời, Trần Nguyên lại không có hứng thú nói chuyện cùng hấn, chỉ ứng phó mỗi một câu cho đủ trách nhiệm.

Toàn bộ hơn một ngàn người này đã đều trở thành bộ binh rồi, tuy Gia Luật Niết Cô Lỗ cung cấp cho Trần Nguyên và mấy tướng quân ngựa, nhưng binh sĩ phải dựa vào đôi chân của bản thân để đi trên đoạn đường này.

Qua năm ngày, cuối cùng cũng tới biên quan Đại Tổng.

Mộc Quế Anh đã sớm nhận được tin tức, mang theo quân đội Đại Tổng sắp xếp đội hình chỉnh tề đi ra nghênh đón bọn hấn, thân ảnh bọn Trần Nguyên vừa mới xuất hiện, trống trận quân Tổng liền gõ vang lên, một đội nhân mã 2000 người nhanh chóng chạy tới nghênh đón.

Gia Luật Niết Cô Lỗ ghì chặt chiến mã, nói: "Trần huynh, ta chỉ đưa tiễn đến nơi đây thôi, hi vọng Trần huynh trở về có thể để sự tình chúng ta thương nghị thỏa đáng ở trong lòng, ta sẽ ở chỗ này, đưa mắt nhìn người đi đoạn đường cuối cùng."

Trần Nguyên ôm quyền, nói: "Đa tạ Cửu Vương Tử, xin Vương Tử trở về chuyển cáo cho Đại vương, không đây một tháng nữa, nhóm thương đội đầu tiên của chúng ta sẽ đến, Thế Mỹ không biết nuốt lời."

Trần Nguyên rất có nắm chắc thuyết phục Nhân Tông, bởi vì hấn tin tưởng, Nhân Tông sẽ rất có hứng thú đối với sự tình làm cho Liêu Hứng Tông khó chịu.

Mắt thấy quân Tổng càng ngày càng gần, Gia Luật Niết Cô Lỗ liền xoay chiến mã, chủ động hướng lui về phía sau hơn năm mươi bước, kéo giãn ra một chút khoảng cách.

Trần Nguyên quay đầu lại nhìn thoáng qua Gia Luật Niết Cô Lỗ, sau đó bỗng nhiên giơ cánh tay lên, nói: "Các huynh đệ, về nhà!"

Một ngàn quân Tổng lập tức vui mừng, bọn người Lưu Bình kia thì lại càng lệ nóng doanh tròng, bọn hấn ở trong nhà giam của người Đẳng Hạng đã vô số lần nghĩ tới trảng cảnh khi mình trở lại Đại Tổng, nhưng chân chính đến lúc này, vẫn vô pháp khống chế tâm tình của mình.

Thạch Nguyên Tôn thút thít nỉ non, miệng run rẩy lầy bầy nói: "Đã trở lại, đã trở lại rồi!"

Lưu Bình chậm rãi đi đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Trần Tướng quân, xin nhận một cái cúi đầu của tại hạ!"

Nói xong, hấn thật sự quỳ xuống, Trần Nguyên vội vàng xuống ngựa, nâng hấn dậy, nói: "Người làm cái gì vậy? Lưu huynh, nếu như người muốn quỳ bái mà nói, liền đi Tam Xuyên khẩu, đi về phía những tướng sĩ bỏ mình kia quỳ lạy!"

"Sau khi trở về, ta sẽ hưởng hoàng thượng, thay người cầu tình, mặc kệ người làm tướng quân cũng tốt, hay là làm binh sĩ cũng tốt, ta hi vọng người có thể trở về Tây Cương, đi đánh bại Lý Nguyên Hạo, sau đó, người đi Tam Xuyên khẩu, nói cho một vạn tướng sĩ quân Tống, nói cho Quách Tuân biết, người đã thay bọn hấn báo thù, đây mới là việc của người!"

Lưu Bình rất là kích động, cũng có một chút áy náy, nói: "Đa tạ Trần Tướng quân chỉ điểm!"

Quân Tống nghênh đón bọn hấn đã chạy tới, một thành viên tiểu tướng đi trước ngồi trên lưng ngựa, xa xa đã hô về phía nơi đây, nói: "Mặt tướng Tần Phượng lộ Phó tổng quản Hứa Hoài Đức, không biết vị nào là Trần Thế Mỹ tướng quân?"

Tần Phượng lộ Phó tổng quản? Vị trí này trước kia là của Thạch Nguyên Tôn, trên mặt Thạch Nguyên Tôn liền xuất hiện một tia ảm đạm.

Trần Nguyên đi ra khỏi quân đội, nói: "Tại hạ là Trần Thế Mỹ, uy danh Hứa tướng quân, tại hạ đã có nghe thấy, hôm nay vừa thấy, thật sự vô cùng vinh hạnh."

Hứa Hoài Đức xuống ngựa đi tới, ôm quyền hành lễ đối với Trần Nguyên, nói: "Mặt tướng cũng kính đại danh tướng quân đã lâu, hôm nay nên là mặt tướng vinh hạnh mới đúng."

Trần Nguyên đối với Hứa Hoài Đức này thật sự là kính ngưỡng đã lâu, tiểu tử này chính là một loại tướng lãnh khác thường điển hình trong quân đội, có thể đánh trận chiến, công phu tốt.

Nói thí dụ như lần này Xa Chu châu bị vây quanh, bọn người Lưu Bình bị Lý Nguyên Hạo đánh bại, không ai còn dám tiến đến rồi, nhưng Hứa Hoài Đức dám, hấn mang theo quân đội tập kích bất ngờ quân đội Đổng Hạng ở bên ngoài thành Xa Chu châu, một trận chiến chém đầu hơn ba trăm người, đả thông một con đường, lại để cho Xa Chu châu chuyển nguy thành an.

Chính là bởi vì như thế, hấn mới nhận được đề bạt, từ Chỉ huy sứ làm tới Tần Phượng lộ Phó tổng quản.

Nhưng hấn giống như không muốn đánh nhau, sự tình ngồi nhìn quân đội bạn bị bao vây tiêu diệt hấn đã làm, sự tình bỏ mặc thôn trại để địch nhân cướp bóc, hấn cũng đã làm.

Hơn nữa, nhân phẩm người này còn không được tốt lắm, muối muối của hấn chết rồi, không có nhi tử, dựa theo Tống triều quy củ, toàn bộ điền sản ruộng đất muối muối của hấn nên quy về tộc nhân phụ gia nhà muối muối được hưởng, nhưng Hứa Hoài Đức rõ ràng lại đến lĩnh điền sản ruộng đất đó.

Hoàng thượng nhìn hấn công phu tốt, lại để cho hấn đi làm cận vệ của chính mình, kết quả không qua vài năm liền phát hiện, tiểu tử này rõ ràng còn ăn được tiền boia hoàng thượng ban thưởng cho những hộ vệ khác.

Nhưng tất cả mọi việc không ảnh hưởng đến kính ngưỡng của Trần Nguyên đối với người này, bởi vì kính ngưỡng của Trần Nguyên đối với hấn đến từ chính đường sinh chi đạo của Hứa Hoài Đức, « tư trị thông giám » đã nói rõ đạo của người này.

Chiến tranh không nói gì về hấn quá nhiều, nhân phẩm cũng không nói, lại cường điệu nói một câu "năm tám mươi vẫn còn sống, sức lực hơn người."

Điểm này, chắc hấn là nam nhân đều hâm mộ.

Về mặt Hứa Hoài Đức đây đáng tươi cười nhìn Trần Nguyên, nói: "Chúng ta đã dùng khoái mã hồi báo Biện Kinh, hưởng Hoàng thượng bẩm báo tin tức tướng quân an toàn trở về."

"Tướng sĩ ba cửa ải đối với chiến tích lần này của tướng quân cũng là ngưỡng mộ không thôi, hi vọng tướng quân không cần vội vã rời đi, Mộc nguyên soái đã thiết lập tiệc rượu trong lâu lớn, chờ vì chư vị khách công, Trần Tướng quân, mời!"

Nói xong, liền kéo một phát tọa kỵ dây cương dưới háng Trần Nguyên: "Tại hạ tự mình dẫn ngựa!"

Hứa Hoài Đức là đại biểu quân coi giữ ba cửa ải tới nghênh đón trước, hấn dẫn ngựa ch Trần Nguyên , đối với Trần Nguyên mà nói, là một loại vinh quang đặc thù.

Những binh lính nghênh đón bọn hấn này rất nhiệt tình, chính là khẳng định tốt nhất đối với công tích lần này của bọn họ, hơn một ngàn quân sĩ lúc này đều cực kỳ hưng phấn.

Đạo Chiếm cố gắng đứng thẳng lên thân thể của mình, làm cho mình nhìn về phía trên có vẻ càng uy vũ hơn một ít, đồng thời quay đầu lại nói: "Các huynh đệ, nâng đầu lên cho ta, lại để cho bọn huynh đệ ba quan ải nhìn cái khuôn mặt này, nói không chừng lần này trở lại Biện Kinh, chúng ta có thể nhìn thấy hoàng thượng nữa đó!"

Đồng Khuê nghe xong, cười một tiếng nói: "Đồ đầu, người nằm mơ đấy à? Muốn gặp, cũng là Trần Tướng quân cùng Tiểu Hầu gia những người kia có thể nhìn thấy, chúng ta sao? Nhiều lắm thì xếp hàng ở bên ngoài, nhìn hoàng thượng phát phát tay với chúng ta là được rồi."

Các binh sĩ nở nụ cười ha ha, Đạo Chiếm không thêm để ý chút nào, vẻ mặt nghech lên trời, nói: "Ta đã nghĩ qua rồi, nếu hoàng thượng tới xem chúng ta, chúng ta cùng một chỗ học tiếng chó sủa, để cho hoàng thượng biết rõ, Đại Tổng có chi quân đội chúng ta, có một Đồ đầu chết trận gọi Cầu Tử."

Những người còn sống trở về này lập tức đều có chút ảm đạm, không ai cười nữa.

Trần Nguyên lại không thể ở chỗ này chờ lâu, hấn phải mau đi trở về, càng nhanh càng tốt.

Bởi vì sự tình Đảng Hạng, chính mình vừa mới làm tốt một cái cục diện, những thủ đoạn đến tiếp sau kia phải nhanh đưa ra hành động mới được.

Tất nhiên, nếu như để cho Lý Thế Bán tới lập lại đội ngũ, cùng Thổ Phồn Giác Góc Tư La thương nghị, hiệp đồng xuất binh , còn có việc mau chóng bắt được liên cùng lạc Vệ Mãn thị Đảng Hạng, những công việc này, đều là càng nhanh càng tốt.

Còn có cả sự tình cùng trao đổi Gia Luật Tông Nguyên, cũng phải lập tức thuyết phục Nhân Tông gật đầu, chỉ có Nhân Tông gật đầu, Trần Nguyên mới dám lấy chút ít đao thương sắp rì sét ngủ ở bên trong phủ kho Đại Tổng ra bán lấy tiền.

Cho nên, khi báỉ kiến Mộc Quế Anh xong, Trần Nguyên cũng không dừng lại nhiều, ăn một bữa cơm đơn giản, sau đó liền mang theo quân đội xuất phát.

Trong lòng Lý Thế Bán có chút tâm thần bất định, hấn nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần Tướng quân, người nghĩ ta gặp hoàng thượng, nên nói như thế nào nha?"

Trần Nguyên nở nụ cười: "Ta cũng không biết, người chuẩn bị nói như thế nào liền nói như thế đó, hoàng thượng không biết chém đầu người đâu."

Lý Thế Bán không phải lo lắng Nhân Tông xử phạt hấn, làm một người tướng lãnh dị tộc, đặc biệt là mình ở Tây Cương còn có danh vọng nhất định, coi như mình đã đánh mất Kim Minh trại, Nhân Tông cũng sẽ không xử phạt mình, thậm chí còn nói an ủi, khích lệ chính mình trung nghĩa.

Hấn do dự một hồi, liền nói thật cùng bọn người Trần Nguyên: "Trần Tướng quân nói, ta cũng biết, đạo lý đó, ta cũng hiểu, nhưng ta sợ hoàng thượng bảo ta ở lại kinh thành, phong cái Hầu gia gì đó, để cho ta làm ông nhà giàu ngồi không, ta đây liền khó chịu rồi!"

Lý Thế Bán biết rõ, Đại Tổng tuy là tha thứ đối với tướng lãnh ngoại tộc bọn họ, nhưng kỳ thật là luôn ước gì tước bỏ binh quyền trong tay bọn họ.

Hấn không muốn như vậy, hấn là người Khương, trên người chảy huyết dịch quật cường, lần này bị Lý Nguyên Hạo đả bại, hấn thật sự không phục lắm, đã đi ra khỏi nhà tù, hấn đã nghĩ đến một lần nữa đánh qua Đảng Hạng.

Hạ Từ biết rõ cách Lý Thế Bán làm người, nói thật, Hạ Từ cũng là cảm thấy Lý Thế Bán này mặc dù có rất nhiều khuyết điểm, nhưng quan trọng là hấn xác thực rất trung tâm đối với Đại Tổng, mẫu thân Lý Thế Bán chính là người Tổng, hai lão bà hấn lấy, cũng đều là nữ tử Tổng triều.

402. Chương 387: Cha Ta Là Trần Thế Mỹ

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 387: Cha ta là Trần Thế Mỹ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hạ Từ muốn nói cái gì đó, nhưng nghĩ hiện tại mình cũng là thân phận một cái phạm quan, so sánh cùng với Lý Thế Bản, chính mình hiển nhiên ở vào một loại hoàn cảnh càng thêm bất lợi hơn, một lát sau, Hạ Từ nói với Trần Nguyên: "Chưởng quầy, ta cảm thấy cho người có lẽ là dùng xe chở tù áp tải ta đi thì tương đối phù hợp hơn, như vậy, hoàng thượng trông thấy ta, nói không chừng còn có thể cho ta một cái cơ hội nói chuyện."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Cơ hội nói chuyện, người khẳng định là có, còn cả ba vị tướng quân cũng vậy, mặc dù Trần mỗ là Đô Chỉ Huy Sứ nhỏ nhỏ, nhưng ta cam đoan, nhất định có thể làm cho hoàng thượng gặp các người, cho các người có cơ hội chính miệng nói chuyện cùng hoàng thượng."

"Về phần Hạ đại nhân nói dùng xe chở tù áp tải các người trở về thì không cần, chỉ là, nếu các người muốn chơi trò chịu đòn nhận tội mà nói, cũng là một cái chủ ý không tệ, ta có thể cho mỗi người các người một sợi dây thừng."

Lý Thế Bản nghe xong, vội vàng gật đầu nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, tranh thủ thời gian mang dây thừng đến, ta sẽ tự mình trói mình lại."

Có binh sĩ vội vàng đưa dây thừng tới, Lý Thế Bản ngồi ở trên ngựa, cởi binh khí xuống, lại để cho binh sĩ trói hắn lại, cột chắc chắn rồi, hắn lại nhìn một chút, rồi mới lên tiếng: "Ha ha, cái này thì tốt rồi, chắc hẳn hoàng thượng trông thấy thái độ ta, sẽ nguôi giận, đúng rồi, Hạ Từ, làm sao người không buộc?"

Hạ Từ mỉm cười, nói: "Nơi này cách Biện Kinh còn có một hơn ngàn dặm, đợi thời điểm đến bên ngoài thành Biện Kinh, ta sẽ buộc dây thừng lại."

Sắc mặt Lý Thế Bản lập tức liền thay đổi, ở một bên, mọi người cùng nhau cười ha ha.

Tướng quân có tâm tư tướng quân, binh sĩ cũng có tâm tư của binh sĩ, Võ Minh đi làm binh lính, chính là báo thù cho thê nhi, nhưng khi giết chóc lần lượt qua đi, hắn chợt phát hiện thù hận trong lòng mình đã nhạt đi rất nhiều.

Hắn hiện tại phát hiện, mình không bỏ được cái đội ngũ này, không bỏ được những người kể vai với mình trên chiến trường kia.

"Võ Minh, tới giúp ta!"

"Võ Minh giết người cười ngựa kia đi!"

Trên chiến trường, từng tiếng la lên như vậy, lại để cho hắn cảm thấy giá trị của mình, bây giờ trở về Đại Tổng rồi, tất cả mọi người cao hứng bừng bừng, chỉ có Võ Minh có chút ngơ ngác, mình còn cơ hội lên trên chiến trường sao? Hắn không biết.

Sau lưng, có một bàn tay đánh vào trên người Võ Minh, nhìn lại, thì ra là Cao Nghênh Hỉ, Võ Minh hỏi: "Chuyện gì vậy Nghênh Hỉ?"

Cao Nghênh Hỉ nhỏ giọng nói: "Trên người có tiền không?"

Võ Minh lắc đầu: "Không có, làm sao vậy?"

Cao Nghênh Hỉ thở dài, chỉ vào một huynh đệ chống trượng đi đường đằng sau, nói: "Chân hắn không được, dựa theo quy củ quân Tổng, hắn không thể ở trong quân đội nữa, nhưng tiền hoàng thượng cho ít đến thương cảm, ta muốn mọi người thoáng gôm góp một tỹ, xem như một chút tâm ý."

Võ Minh gật đầu, nói: "Ta sẽ nghĩ biện pháp!"

Cao Ngênh Hỉ lắc đầu, nói: "Đến Biện Kinh cho là được rồi, nhiều cho nhiều, ít thì cho ít, không có, coi như xong."

Võ Minh quay đầu đi, cũng không nói gì, cùng huynh đệ như vậy xuất sinh nhập tử, Võ Minh cảm giác thật cao hứng, đây không phải giang hồ, nhân tâm trên giang hồ quá hiểm ác, nhưng những huynh đệ này không giống, Võ Minh tin tưởng, nếu có một ngày mình ngã xuống, bọn hần sẽ nhớ kỹ mình.

Tin tức Trần Nguyên thắng lợi truyền vào thành Biện Kinh, cả Biện Kinh lập tức sôi trào, phố lớn ngõ nhỏ đều đang nói tin tức bọn hần sắp trở về, bọn họ là quân đội viễn chinh Đại Tống.

Vài thập niên rồi, người Tống đều là nghe nói cái nào cái nào lại đến đánh lên Tống triều, đã thời gian rất lâu bọn hần không được nghe nói qua Tống triều đi xa chinh phạt người khác.

Nhưng lúc này đây, Phò mã gia tương lai chỉ huy ba nghìn quân sĩ sát nhập Đảng Hạng, giết tiến vào cảnh nội địch nhân rồi giết ra, còn chop Vương phi Đảng Hạng trở về, cái này tại Tống triều là chiến tích chưa từng có qua.

Coi như là dân chúng bình thường, cũng bỗng nhiên cảm giác được mình xả ra một hơi tức giận, mà chiến tích của Trần Nguyên tại Đảng Hạng, đã sớm truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Trong trà lâu, một tên mập ngẩng mặt lên nói: "Trận chiến ấy, đánh đến thiên hôn địa ám, gào thét đối mặt mười vạn tinh binh Đảng Hạng, Phò mã gia không sợ chút nào, vung trường thương trong tay lên, phóng tới trận địa địch, chỉ một hiệp đã chop Đảng Hạng Đại tướng Bất Giấu Nhĩ Bàng xuống dưới... "

Trong quán rượu, lão giả mặc trang phục nho sinh rách rưới thở dài một tiếng, nói: "Mắt thấy quân Tống rơi vào hạ phong, Dã Lợi Kiến Ca đến gây sự, chỉ thấy trên mặt Phò mã gia cười lạnh, nói: lấy thất tinh bảo kiếm của ta ra, trong miệng Phò mã gia nói lẩm bẩm, một lát sau, chỉ nghe bầu trời vang một tiếng thật lớn, mưa to mưa tầm tã, cả bầu trời đều là sấm sét vang dội, thiên binh thiên tướng bước trên mây mà đến..."

Các loại truyền thuyết truyền đi ra, không biết Trần Nguyên nghe xong những thứ này sẽ nghĩ như thế nào, dù sao một đám dân chúng chung quanh nghe xong, vẫn thập phần hăng hái.

Hiện tại Phò mã gia sắp trở về rồi, những dân chúng chưa thấy qua Trần Nguyên kia đều đang chờ nhìn xem, Phò mã gia bình thường sinh hoạt bên cạnh bọn hần này rốt cuộc là dạng người gì, mà người nhận thức Trần Nguyên, lại càng dùng việc mình nhận thức Phò mã gia là tự hào.

Sinh ý Tân Nguyệt sơn trang so với ngày thường lại càng thêm náo nhiệt rồi, rất nhiều khách uống rượu đều lôi kéo bằng hữu tới nơi này chờ, chỉ chờ sau khi Phò mã gia trở về, mình và hần lên tiếng kêu gọi, lại để cho bằng hữu biết rõ Phò mã gia nhận ra mình là quá được rồi.

Trần Thế Trung cả ngày vội vàng, ngay cả thời gian uống một ngụm trà cũng không có.

"Thế Mỹ đã trở lại, người tranh thủ thời gian nói với ta một tiếng, có mấy chuyện tìm hần, là đại sự, ngàn vạn lần không được làm trễ !" Mã chưởng quỹ lần này lại tới rồi, không đợi Trần Nguyên trở về, trước khi đi liền dặn dò Trần Thế Trung một lần.

Trần Thế Trung cung kính tống xuất Mã chưởng quỹ ra ngoài sơn trang, nói: "Ai, tiểu nhân nhớ kỹ, ngài yên tâm, chưởng quầy vừa về, ta sẽ lập tức bảo hần đi đến chỗ ngài là được!"

Trong sơn trang có khách hô lên: "Chưởng quầy, chưởng quầy đâu rồi? Còn làm mua bán hay không? Như thế nào mà không có người thêm trà nha, tiểu nhị đi đâu rồi?"

Trần Thế Trung cười một tiếng đau khổ: "Lại để cho ngài chê cười, bọn tiểu nhị thật sự bận quá, khó tránh khỏi có nơi không chiếu cố đến."

Mã chưởng quỹ cười một chút, nói: "Cười cái gì? Cái này gọi là làm mua bán, bỏ đi, đến chào hỏi khách khứa đi, lời ta nói, người nhớ kỹ là được rồi."

Đưa Mã chưởng quỹ đi, Trần Thế Trung chạy vài bước trở về, nói với khách nhân kêu to kia: "Khách quan ngài chờ một chút, ta sẽ lập tức châm trà cho ngài."

Khách nhân kia xem xét chưởng quầy tự mình châm trà, cũng chỉ làm bầm vài câu, rồi tìm chỗ ngồi xuống, Trần Thế Trung biết rõ câu nói kia tám phần là mắng hấn, chỉ là không có sao, chỉ cần thanh toán tiền, không hài lòng với mình cũng không sao cả.

Hấn mang theo ấm trà chạy về phía sau, vừa vặn đụng vào Thiển Thu từ trên lầu đi xuống, Trần Thế Trung nhướn mày nói: "Bà cô của ta ơi, bạn không nghỉ nổi rồi, ngài giúp đỡ một tay được không?"

Thiển Thu nghe hấn nói như vậy, rất là ủy khuất nói: "Ta từ buổi sáng đã chạy đến, hiện tại chân cũng không ngừng, như thế nào mà thành không giúp người rồi? Người có lương tâm một chút được không?"

Trần Thế Trung cũng không dài dòng, nói: "Được rồi, là ta sai được chưa? Hiện tại người giúp ta đi ngoài cửa, nhìn xem trong cốc khách nhân nào cần thêm nước, đừng để cho người ta kêu lên."

Thiển Thu cất bước rời đi, nàng cùng Trần Thế Trung đã kết hôn rồi, bây giờ là bà chủ, vì nhà mình làm chút chuyện, dù một mối cũng sẽ không nói cái gì.

Nói thật, nàng rất thoả mãn đối với Trần Thế Trung, cũng cảm tạ Triệu Ý có thể thành toàn bọn hấn, một nam nhân mình ưa thích, còn có bản lĩnh để cho mình không lo về cuộc sống, cuộc sống như vậy, Thiển Thu đã thấy rất đủ.

Quầy hàng nhà mình, một mối là nên có, nàng lôi kéo một xe ngựa vào trong chuồng, thời điểm mới vừa đi ra cửa lớn, liền trông thấy một nữ nhân mang theo hai đứa trẻ đứng ở chỗ đó, nữ nhân kia nhút nhát e lệ nhìn chiêu bài Tân Nguyệt sơn trang, kéo một tiểu cô nương bên người, hỏi: "Xuân muội, là chỗ này à?"

Tiểu cô nương kia gật đầu, nói: "Chỗ này là Tân Nguyệt sơn trang, bốn chữ này, ta đều biết!"

Thiển Thu ngừng xe lại, trên mặt mỉm cười nhìn nữ nhân kia, hỏi: "Đại tỷ, người tìm vị nào nha?"

Tần Hương Liên đáp lễ, nói: "Xin hỏi một tiếng, đây là Tân Nguyệt sơn trang sao?"

Thiển Thu nở nụ cười: "Đứa trẻ nhận thức đúng rồi, nơi này chính là Tân Nguyệt sơn trang, cả Biện Kinh cũng chỉ có một nhà này, các ngài là tìm người hay là ở trọ nha?"

Tần Hương Liên vẫn chưa nói gì, một bên, Trần Đông ca nói: "Ta tới tìm ta cha, cha ta gọi Trần Thế Mỹ!"
Sắc mặt Thiển Thu trong thời gian ngắn liền thay đổi.

403. Chương 383: Gặp Vương Vi Linh (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 383: Gặp Vương Vi Linh (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tần Hương Liên lại không hề phát giác chút nào, vẫn hỏi như cũ: "Vị muội tử này, ta tới tìm cha đứa trẻ, hấn gọi Trần Thế Mỹ, hấn nói với ta là cứ tới nơi này tìm hấn."

Thiển Thu sớm đã biết sự tình về Tần Hương Liên, chỉ là, tất cả mọi người đều cho rằng Tần Hương Liên đã chết rồi, nhưng hiện tại, nữ nhân này lại đang đứng ở trước mặt mình.

Thiển Thu ý thức được, sự tình rất nghiêm trọng, Công Chúa sắp tổ chức đám cưới, Tần Hương Liên này chạy đến, tính toán là cái gì đây?

Nàng cố tự trấn định một chút, trên mặt cố nặn ra dáng tươi cười, hỏi: "Đại tỷ, người tên là gì?"

Tần Hương Liên thiện lương căn bản không nghi ngờ gì, nói rất chi tiết: "Ta gọi Tần Hương Liên, vị cô nương này, người nhận thức tướng công nhà ta sao?"

Đầu óc Thiển Thu nhanh chóng quay ngược trở lại, cuối cùng vẫn gật đầu, nói: "Nhận thức, chỉ là, hiện tại chường quầy có một số việc, như vậy đi, các người đi theo ta trước, ta an bài các người ở lại, đợi lát nữa ta dẫn chường quầy đến gặp các người."

Tần Hương Liên vừa nghe cô nương này nhận thức Trần Thế Mỹ, còn nguyện ý giúp bọn hắn gặp mặt nhau, lập tức mừng rỡ nói: "Tạ ơn cô nương!"

Trong phòng, Trần Thế Trung cũng không biết chuyện tại đây, đợi cho có thời điểm người khách muốn chăm sóc ngựa, hắn mới chợt phát hiện Thiển Thu không thấy, chỉ có một chiếc xe ngựa đứng ở cửa ra vào.

Trần Thế Trung cũng chẳng quan tâm đi tìm, tự mình đưa chiếc xe ngựa vào chuồng bên trong.

Thiển Thu và mẫu tử ba người Tần Hương Liên tới phía trong thành Biện Kinh, tìm một nhà khách điểm nhỏ thuê phòng, một lúc sau, liền dẫn dò ba người các nàng không cần phải đi loạn, sau đó một đường chạy vội đi tới hoàng cung gặp Triệu Ý.

Triệu Ý đang cao hứng vì nhận được tin tức chiến thắng của Trần Thế Mỹ, nữ nhân chính là như vậy, nam nhân của mình có bản lĩnh, cũng là vốn liếng để các nàng khoác lác.

Nàng đang cao hứng thối phòng trước mặt một đám cung nữ, nhìn thấy Thiển Thu sắc mặt u ám, lập tức có chút không thoải mái, nói: "Thiển Thu, ta cảnh cáo ngươi, đừng nói lời nói mất hứng, bản Công Chúa hiện tại đang cao hứng lắm, ngươi đi ra bên ngoài nghe những người kia nói Trần Thế Mỹ như thế nào chưa? Quả thực là không gì làm không được đó!"

Sắc mặt Thiển Thu vẫn đầy vẻ u ám, nói: "Công Chúa, không tốt rồi!"

Cánh tay Triệu Ý nhẹ nhàng đánh một cái trên mặt Thiển Thu, nói: "Ta đánh ngươi đó, nhớ kỹ, cho dù trời sập xuống, cũng đợi bản Công Chúa kết hôn xong hãy nói cho ta biết, đúng rồi, hiện tại Phò mã phủ xây thế nào? Không quan tâm chuyện ta kết hôn, còn muốn đi đến Tân Nguyệt sơn trang ở."

Thiển Thu mờ mờ địa phương trên mặt bị Triệu Ý đánh, mặt đầy khổ sở nói: "Công Chúa, nếu không, ngươi lại đánh ta một tý nữa? Vấn đề này, ta nhất định phải nói, nếu Phò mã gia trở lại, liền không còn kịp rồi!"

Triệu Ý thật sự muốn tiếp tục đánh nàng một tý, nhưng tay đưa lên một nửa lại buông xuống, thở phì phì nhìn Thiển Thu, nói: "Tốt, ngươi nói đi, ta muốn là biết rõ sự tình, nếu không vội mà nói, ta sẽ bán ngươi đi thanh lâu!"

Thiển Thu thưa dạ nhìn nàng, nói: "Tần Hương Liên đến rồi."

Triệu Ý không kịp phản ứng, thản nhiên nói: "Ai tới cũng không được nha, từ từ, ngươi nói ai tới rồi?"

Thiển Thu tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: "Đúng là vợ chính thức của Phò mã gia, Tần Hương Liên đến đây, còn dẫn theo hai đứa trẻ nữa"

Sắc mặt Triệu Ý lập tức liền thay đổi, hỏi: "Nàng, nàng không chết à?"

Thiển Thu khẽ lắc đầu.

"Bây giờ đang ở đâu?"

Thiển Thu nói: "Ta bảo các nàng ở tại một khách điểm nhỏ chờ đợi rồi, Công Chúa yên tâm, vấn đề này, trong sơn trang không có ai biết, nô tài định phải nàng, liền mang nàng ra ngoài ngay lập tức."

Sắc mặt khấn trương của Triệu Ý lập tức giãn ra một chút, có chút tán thưởng liếc nhìn Thiển Thu, nói: "Tốt, chuyện này ngươi làm vô cùng tốt, hiện tại chúng ta đi đến đó!"

Triệu Ý đi tới cửa, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu lại gọi hai mươi tên cấm quân tới, dưới sự dẫn dắt của Thiển Thu, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới gian khách điểm kia.

Tổng triều chú ý nhất là lễ phép, nếu để cho những ngôn quan kia biết rõ vợ cả Trần Thế Mỹ còn sống, đại lễ kết hôn nàng chờ mong kia có thể mang đi ngâm nước nóng rồi, nàng cũng có khả năng không thể gả cho Trần Thế Mỹ, cái ở trong mắt Triệu Ý, thật sự là chuyện đáng sợ nhất trên thế giới.

Cho dù cuối cùng Trần Nguyên có biện pháp giải quyết vấn đề này, Tần Hương Liên tất nhiên vẫn là chính thất, vậy thì chính mình để vào đâu đây? Đây là tình huống Triệu Ý tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Cho nên, nàng lập tức quyết định, nàng muốn bảo Tần Hương Liên rời đi, lại bắt những người khác biết rõ chuyện Tần Hương Liên còn sống rời khỏi Biện Kinh, rời đi tại trước khi Trần Nguyên trở lại.

Triệu Ý là Công Chúa, nàng có năng lực làm như thế.

Nhìn xem Tần Hương Liên ăn mặc một thân nông phụ đứng ở trước mặt mình, chân mày Triệu Ý cau lại, Tần Hương Liên nhìn về phía trên có chút sợ hãi, ôm thật chặt hai đứa trẻ của mình, thân thể còn có chút phát run.

Hai mươi tên thân binh cùng đến, khí thế loại này, lại khiến cho nữ nhân cho tới bây giờ ngay cả huyện nha cũng không đi ra này cảm thấy vô cùng khủng hoảng.

Nàng không biết mình tại sao phải đối mặt với tất cả mọi chuyện tại đây, nàng chỉ đến tìm tướng công mình, chẳng lẽ tại Biện Kinh, tìm tướng công cũng phạm pháp sao?

Trần Xuân muội cùng Trần Đông ca cực kỳ thành thật, rúc đầu vào trong ngực mẫu thân, trong cõi lòng nho nhỏ của bọn hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Bộ dạng này lại làm cho Triệu Ý rất xem thường Tần Hương Liên, càng làm cho Triệu Ý kiên định ý nghĩ của mình, nàng có thể cùng Lăng Hoa chia xẻ Trần Thế Mỹ, nhưng tuyệt đối không muốn chia xẻ cùng nữ nhân ngay chữ cũng không biết trước mắt này.

Khóe miệng Triệu Ý nhẹ nhàng nhếch lên, nói: "Cùng Châu đại thiên tai, các người sao có thể sống sót nổi? Đoạn thời gian này đã ở nơi nào?"

Tần Hương Liên cố lấy dũng khí, nhỏ giọng hỏi: "Vị cô nương này..."

"Lớn mật!" Thị vệ sau lưng nghiêm nghị quát, Tần Hương Liên lại càng hoảng sợ.

Thị vệ ôm hai nắm đấm về hướng Triệu Ý: "Đây là đương kim công chúa điện hạ, chớ xưng hô lung tung!"

Sắc mặt Tần Hương Liên, trong nháy mắt đã biến thành tái nhợt, lúc này đây, thân thể không phải bởi vì sợ hãi mà run, rốt cục nàng cũng hiểu, thì ra lời đồn đại đều là sự thật.

Hai tay của nàng chăm chú ôm hai đứa trẻ của mình, hai mắt đã không có thần thái, nhìn Công Chúa vừa xinh đẹp lại cao quý trước mắt này, nước mắt Tần Hương Liên lòa xòa rơi xuống.

Triệu Ý cười một chút, nói: "Ta biết rõ người tới làm gì, lúc trước Thế Mỹ đã nghĩ các người chết rồi, là Trần Thăng nói cho hắn biết, Thế Mỹ tìm người thời gian rất lâu, không có tin tức của người, cho nên mới có hôm nay."

Lời này lại để cho trong lòng Tần Hương Liên thoải mái hơn một ít, Triệu Ý đánh mắt một cái, Thiển Thu liền dời một cái ghế qua, đặt ở trước mặt Tần Hương Liên.

Tay Triệu Ý điểm một cái, nói: "Theo lý thuyết, ta nên gọi người một tiếng tỷ tỷ, ngồi xuống nói chuyện đi."

Tần Hương Liên không ngồi xuống, nói: "Dân phụ không dám."

Triệu Ý cũng không nói nữa, nàng dùng tư thế rất ưu nhã nâng chung trà lên, uống một ngụm trà.

Tần Hương Liên luôn luôn dùng chén lớn uống nước giếng xem xét, có chút ngây ngời, nàng không nghĩ đến, một nữ nhân uống trà, cũng có thể dễ nhìn như vậy.

Triệu Ý dưới cái nhìn soi mói của nàng, đặt chén trà xuống, nói: "Người đi đi."

Tần Hương Liên ngây ngấn cả người.

Thiển Thu đi đến, trong tay cầm một cái túi thật lớn, mở ra tại trước mặt Tần Hương Liên, trong bao đều là hoàng kim.

Tần Hương Liên xem xét, có chút ngây người, Triệu Ý nhìn ánh mắt ngơ ngác của Tần Hương Liên, mỉm cười nói: "Người đi đi, mang theo những vật này đi, làm như vậy, sẽ tốt đối với tất cả mọi người."

Tần Hương Liên không nói gì, Trần Đông ca lại lớn tiếng nói: "Ta muốn thấy cha ta, ta muốn ta cha, cha ta đã đáp ứng mua con ngựa lớn cho ta!"

Tần Hương Liên dùng cánh tay che miệng của hân, Triệu Ý nở nụ cười, nói: "Nếu như người không đi, ta và Thế Mỹ sẽ không hoàn thành hôn lễ rồi, Thế Mỹ chính là mắc tội khi quân, mà người, cũng không tìm nổi Trần Thế Mỹ sống trở về."

Tần Hương Liên hít một hơi thật sâu, hỏi: "Vậy thì hai đứa trẻ thì sao? Hân cũng không cần sao?"

Triệu Ý sững sốt một chút, vấn đề này, nàng thật sự không nghĩ tới, nàng thầm nghĩ đuổi Tần Hương Liên đi, về phần hai đứa trẻ, hiện tại dường như cũng không thể để Trần Nguyên chứng kiến mới được, đặc biệt là nha đầu kia, đã đến mười tuổi đi à nha? Cái gì cũng có thể nói ra.

Trong chốc lát nàng đã xác định chủ ý rồi, mở miệng nói: "Đứa trẻ người cứ mang đi trước, ngày sau, nếu có cơ hội thích hợp, chúng ta sẽ đi đón bọn hân."

Tần Hương Liên biết hiện tại mình phải đối mặt với cái gì, nàng cũng biết Công Chúa này nói rất đúng, một chuyện này, sự xuất hiện của mình, thật sự là một cái phiền phức đối với tất cả mọi người trong cuộc.

Lúc này nàng không hề rơi nước mắt, liếc nhìn Triệu Ý, nói: "Xin hỏi Công Chúa một câu, đây là ý của ngài, hay là của ý tứ Thế Mỹ?"

Triệu Ý không trực tiếp trả lời vấn đề, mà nói: "Ý tứ Thế Mỹ, chính là ý của ta, người rõ chưa?"

Tần Hương Liên lộ vẻ sầu thảm, cười một tiếng, gật đầu nói: "Thảo dân phụ lập tức rời khỏi Biện Kinh, cũng sẽ không để người nào phát hiện ra, chỉ hi vọng Công Chúa chuyển cáo Trần Thế Mỹ một tiếng, nếu như hân còn có một tí tình phụ tử, xin hân đi gặp mặt phụ thân hân một lần, cái địa chỉ này, ta lưu cho các người, ta sẽ ở nơi đó chờ."

Lúc Triệu Ý nghe được nàng đáp ứng rời đi, trong lòng chính là vô cùng mừng rỡ, mấy câu đằng sau căn bản không nghe rõ ràng, tiếp nhận địa chỉ Tần Hương Liên truyền đạt, Triệu Ý thuận tay liền cất vào trong túi áo, nói: "Biết rồi."

Tần Hương Liên thở dài một tiếng, từ trong đồng hồ kim kia cầm một khối nhỏ nhất ra, sau đó cũng không nói gì, lôi kéo hai đứa trẻ, liền đi ra khỏi khách điểm.

Tần Hương Liên vừa mới đi ra ngoài, cả người Triệu Ý liền bắt đầu nhảy dựng dậy, hưng phấn kêu mấy tiếng: "Thiếu Thu, phiền toái không còn nữa ha ha....!"

Thiếu Thu cũng là nở nụ cười: "Như vậy thì tốt nhất, chỉ là, ta sợ nàng còn có thể đến."

Triệu Ý khoát tay chặn lại, nói: "Sau này hãy nói, đúng rồi, sự tình hôm nay, các người, ai cũng không được nói, bằng không thì ta giết cử tộc hân!"

Thiếu Thu cùng hai mươi thị vệ cùng đáp: "Tuân lệnh!"

Đi ra khỏi khách điểm, hai mắt Tần Hương Liên xác thực là đang đầm lệ, trên tinh thần, nàng nhận lấy đả kích thật lớn, cả người phảng phất như biến thành kẻ gỗ, máy móc hành tẩu trên đường cái Biện Kinh.

Trần Xuân muội lôi kéo tay của nàng, hô vài thanh âm "mẹ, " nàng vẫn không có phản ứng.

Một chiếc xe ngựa dùng tốc độ không nhanh chạy tới hướng nàng bên này, nàng không né tránh chút nào, Trần Xuân muội Trần Đông ca ra sức kéo nàng, nhưng cuối cùng vẫn bị con ngựa kia đạp ngã lên trên mặt đất.

Trên cánh tay đau đớn kịch liệt lại để cho Tần Hương Liên hơi tỉnh táo một chút, giãy dụa muốn từ trên mặt đất đứng lên, Vương Vi Linh từ trên xe ngựa đi xuống, đi đến trước mặt Tần Hương Liên, hỏi: "Vị đại tẩu này, ngài không sao chứ?"

Đánh xe vội vàng chạy tới, nói: "Vương thừa tướng, là nàng đi đường không có mắt..."

Vương Vi Linh phát tay bảo phu xe kia im miệng, nhìn cánh tay Tần Hương Liên, nói: "Đại tẩu, phải tranh thủ thời gian xem lang trung mới được, mời theo lão hủ đi."

Vương Vi Linh là người tốt, lòng đầy nhiệt tình, hắn không riêng gì mang Tần Hương Liên đến xem lang trung, mấy ngày nay bọn hắn ăn uống, cũng đều là Vương Vi Linh phụ trách, chính vì hắn là một người tốt, cho nên Tần Hương Liên không muốn có cái gì liên quan cùng Vương Vi Linh.

Nàng biết rõ, người bắt mình đi là Công Chúa, là con gái hoàng đế, không ai có thể giúp mình, nàng cũng không cần người khác tới giúp mình.

Biện Kinh thật sự không dung được mình rồi, nghỉ ngơi hai ngày bên trong tiệm bán thuốc, Tần Hương Liên liền mang theo thương thể còn chưa tốt lên đường.

Trở về nói như thế nào đây?

Tần Hương Liên suy nghĩ thời gian rất lâu, cuối cùng là nói với Trần Xuân muội: "Xuân muội à, trở về nói cho gia gia, nói phụ thân người đi buôn bán, chúng ta lưu lại phong thư, bảo hắn trở về liền đi gặp gia gia của người, biết chưa?"

Trần Xuân muội nhìn con mắt mẫu thân, gật gật đầu.

Thời điểm các nàng đi đến cửa thành, bỗng nhiên cả Biện Kinh đều vang lên thanh âm pháo nổ, đám người giống như thủy triều dũng mãnh lao tới hướng Tây Môn, tràng diện này lại khiến cho Tần Hương Liên giật mình không thôi, nàng thuận tay kéo một Thư sinh qua, nói: "Vị tiên sinh này, đây là có chuyện gì?"

Vậy thì Thư sinh hưng phấn nói: "Đại hỷ sự, Phò mã gia Trần Thế Mỹ bắt Vương phi Đảng Hạng trở lại, cái này có thể tính là để cho chúng ta xả giận một hơi!"

Thư sinh nói xong, liền bỏ qua Tần Hương Liên, hướng Tây Môn chạy tới.

Tần Hương Liên chỉ nghe người ta nói nói bên tai: "Phò mã gia này thật không tệ, rất hợp với Công Chúa Đại Tổng tài!"

"Đúng thế, người ta là Thiên Tinh hạ phàm, chuyên môn đến phụ tá hoàng thượng!"

Những lời này, Tần Hương Liên nghe vào trong lỗ tai, vốn là sững sốt thời gian rất lâu, cuối cùng cũng nở nụ cười, sau đó kéo hai đứa trẻ, tiếp tục đi đến hướng cửa nam.

Trần Nguyên từ Tây Môn đi vào cực kỳ gian nan, tuy Nhân Tông phái ra tám ngàn cấm quân mở đường, nhưng là biến người mãnh liệt như thủy triều lại làm để cho chi đội ngũ chiến thắng trở về này đi đứng thập phần chậm chạp.

Đi tuốt ở đằng trước, đúng là đội cấm người cầu, vào cửa thành, còn chưa đi hơn 10m, trong ngực bọn người Đạo Chiếm đã đầy quà cáp, đều là các hương thân nhiệt tình đưa đến, có quần áo mới, giày mới, còn có cả một chút binh khí cực kỳ tinh mỹ chế tác bằng chất mộc.

Nhiều chén lớn rượu, một chén tiếp một chén đưa tới, còn có một chút người khóc lóc, quỳ xuống trên mặt đất, một mặt dốc sức liều mạng dập đầu, một bên cảm tạ bọn hắn báo thù vì thân nhân ở biên quan.

Cao Ngênh Hỉ cầm chén rượu, uống vào trong bụng, hắn đã không thể uống nữa, nhưng còn có một lão giả, đơn giản là phá tan những cấm quân kia chặn đường, đưa chén lớn trong tay tới, nói: "Tráng sĩ, các người uống chén rượu này của lão hủ, nhĩ tử lão hủ cũng tham gia quân ngũ, năm trước chết trận tại Đảng Hạng, chén rượu này là lão hủ thay hắn đưa tới cho các người, cảm ơn, thật sự cảm ơn!"

Cao Ngênh Hỉ sững sốt một chút, tiếp nhận chén kia, một ngụm uống cạn: "Ngon, lưu nhiều máu như vậy, đáng giá!"

Đối với việc kiêu này, chỉ cần không quá phận, cứ để cho dân chúng thoáng phát tiết nhiệt tình một tý, không có gì nghiêm trọng, nhưng ở chính giữa đội ngũ thì không được, Nhân Tông sợ có người thương tổn Dã Lợi thị, đồng thời hắn rất hiểu về Trần Nguyên, hắn biết rõ Trần Nguyên không hề có vũ lực.

Nghiêm lệnh cấm quân nhất định phải bảo vệ tốt an toàn cho Trần Nguyên cùng Đẳng Hạng Vương phi, không được xuất hiện người muốn chứng minh truyền thuyết nói Trần Nguyên đao thương bất nhập, vậy thì rất phiền toái.

Trần Nguyên cưỡi con ngựa cao to, rất là đắc ý, phất tay mọi nơi, hưởng thụ lấy ánh mắt nóng bỏng tứ phương quăng đến, rất có cảm giác thành tựu.

Đi theo sau lưng Trần Nguyên là bốn người Lưu Bình, Thạch Nguyên Tôn, Lý Thế Bân, Hạ Từ, lại có một phen cảm thụ khác.

Bọn họ tự trói mình vào, tạo một ấn tượng sai lầm cho dân chúng Biện Kinh, cho rằng bốn người này có thể là tù binh Phò mã gia từ Đẳng Hạng bắt trở lại, mời bọn hắn tự nhiên không phải rượu ngon rồi, đó là một ít đồ ăn nát trứng thối, thỉnh thoảng bay tới hướng bọn hắn.

404. Chương 374: Rau Thối

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 374: Rau thối

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Do nguồn nhảy chương

Tính tình Lý Thế Bân vốn là táo bạo, đâu chịu được cái này?

Trông thấy một cái mớ đồ ăn nát bay tới hướng hắn, dù đang ngồi trên ngựa, vẫn rất nhanh nhẹn lách mình một cái tránh khỏi, sau đó cảm tức quát một lão đầu bán đồ ăn bên cạnh: "Ai nha, lão gia này, người lớn tuổi như vậy rồi còn muốn nện ta?"

Lão nhân kia lại ném một đồng rau tới, nói: "Ta nện chính là các ngươi...súc sinh này!"

Thân thể Lý Thế Bân lập tức lách mình tránh khỏi, nói: "Chỉ bằng tay chân già khom của ngươi sao?"

Lời đằng sau còn chưa nói hết, đã có một cái giấy vô thanh vô tức bay tới, nện trúng mặt hắn, một lão thái bà hơn sáu mươi tuổi quát lão đầu bán đồ ăn: "Sống nhiều năm như vậy rồi, nện một tên bị trói cũng không nện trúng!"

Lý Thế Bân bó tay rồi, bên cạnh, Hạ Từ nhìn vết dầy trên mặt hắn, ha ha phá lên cười, tiếng cười còn chưa chấm dứt, liền có một món đồ ăn bay đến, thoáng một tý đã đập trúng đầu Hạ Từ, lão nhân kia nở nụ cười, nói: "Ha ha ha, ta đập trúng người này!"

Lý Thế Bân quát về hướng lão đầu: "Lão gia này, ngươi nhớ kỹ ta, ta nhớ được sạp của ngươi rồi!"

Mấy người bọn hắn bị cho rằng là người Đẳng Hạng, bị nện vô cùng thảm.

Nhưng là Vương phi Đẳng Hạng chân chính Dã Lợi thị lại ngồi ở trong xe ngựa Nhân Tông chuyên môn chuẩn bị vì nàng, không có đã bị bất luận cái gì quấy rầy.

Một đoạn đường ngắn ngủn, bọn hắn đi hai canh giờ mới đến, cái này lại làm cho Nhân Tông cùng một đám đại thần triều đình nóng vội không thôi.

Hôm nay Nhân Tông bày đại yến tại hoàng cung, là cái loại tiệc cơ động mấy trăm bàn lớn.

Cả hoàng thành đều treo đầy ngọn đèn màu đỏ, ngay cả lễ mừng năm mới cũng không náo nhiệt như vậy, bên ngoài là cho những quân sĩ kia ngồi, bên trong là cho tướng lãnh như Trần Nguyên ngồi.

Quân sĩ đều có vẻ có co quắp, trên chiến trường giết người, trong lòng bọn hắn không do dự, nhưng ngồi ở chỗ này ăn cơm, trong lòng quả thực có chút sợ hãi.

Đạo Chiêm đột nhiên cảm giác được, ở cái nơi này, nếu chính mình lại học chó sủa, giống như không quá thích hợp, hần ngồi rất đoan chính, nhìn về phía trước không chớp mắt, nhỏ giọng hỏi Đồng Khuê bên cạnh: "Huynh đệ, thân quần áo này của ca ca có lịch sự không?"

Đồng Khuê cũng rất khẩn trương, nhìn Đạo Chiêm, nói: "Được, khuôn mặt người không tệ, mặc cái gì cũng dễ nhìn, ca ca, người nói chúng ta có thể nhìn thấy hoàng thượng sao?"

Đạo Chiêm gật đầu, nói: "Tám phần có thể nhìn thấy, các tướng quân đều ở bên trong uống rượu, một lát nữa hoàng thượng nhất định sẽ đi ra khoa trương hai chúng ta mấy câu."

Đồng Khuê thập phần mong mỏi, hỏi: "Vậy người nói, hoàng thượng sẽ cùng uống rượu chúng ta sao?"

Đạo Chiêm trừng mắt liếc hần một cái, nói: "Sao ta biết được? Nói cho các huynh đệ, đều ngồi thẳng cho lão tử, đợi lát nữa, thời điểm mang thức ăn lên, cứ từ từ ăn, đừng giống như người bình thường bị đói, đánh mất hình tượng tiểu đội chúng ta!"

Đồng Khuê gật đầu, nói: "Ca ca nói rất đúng, cũng không phải chưa nếm qua đồ tốt!"

Một đoàn người Trần Nguyên đi vào bên trong, Nhân Tông chuyên môn lưu lại cho bọn hần sáu cái vị trí, lúc này đây, không riêng gì Trần Nguyên đã trở lại, Phạm Trọng Yêm cũng gấp gấp trở về báo cáo tình hình chiến đấu cho Nhân Tông.

Vốn hần không cần tự mình trở về, nhưng lúc này đây tình thế thật sự rất nghiêm trọng, Nhân Tông luôn nhu nhược bỗng nhiên bắt đầu khí phách, chỉ thị cho Phạm Trọng Yêm cực kỳ minh xác, bảo hần mau chóng đánh bại Lý Nguyên Hạo.

Cái này ở trong mắt Phạm Trọng Yêm tuyệt đối không phải là một cái quyết định chính xác, Lý Nguyên Hạo hiện tại đã tiếp cận sơn cùng thủy tận, chỉ cần mình cứ đông dài, nhất định có thể làm hần hao tổn đến chết.

Nhưng Hàn Kỳ cùng hợp tác Phạm Trọng Yêm lại cực kỳ tán thành ý kiến của Nhân Tông, Hàn Kỳ nói, Trần Thế Mỹ mang theo một đám tân binh đều có thể đánh thắng, chẳng lẽ mình so ra kém một tên buôn bán hay sao?

Có ý kiến của Nhân Tông, Phạm Trọng Yêm đã vô pháp thuyết phục Hàn Kỳ, Hàn Kỳ đưa tấu chương lên triều cho Nhân Tông, cầu xin phân quân đội Tây Cương thành hai, Phạm Trọng Yêm tiếp tục kể sách ổn thỏa của hần, mà Hàn Kỳ chỉ cần mười vạn người, Hàn Kỳ nói, cho hần mười vạn người, trong vòng nửa năm, hần sẽ bình định Đảng Hạng.

Vì vậy, Phạm Trọng Yêm vội vàng từ Tây Cương chạy trở về, hy vọng có thể ngăn cản Nhân Tông.

Bọn người Trần Nguyên đi vào cung vua, Lý Thế Bân dẫn đầu quỳ xuống, nói: "Tội thần Lý Thế Bân, khấu kiến vạn tuế!"

Bọn người Hạ Từ theo sát phía sau, cũng quỳ xuống.

Nhân Tông nhìn thấy bộ dạng bốn người bọn họ, quả thực là lắp bắp kinh hãi, hần đã nghĩ tới bốn người này có thể sẽ chủ động thỉnh tội, nhưng người ta cũng chỉ là công một canh mạn gai mà thôi, cái kiêu trên đầu đầy rau nát, trên người còn treo lòng trắng trứng thối của bọn hần, quả thực chưa từng chứng kiến.

"Sao các người phải chật vật như thế?"

Lý Thế Bân thở dài một tiếng, nói: "Tội thần bị trừng phạt là đúng tội, vạn tuế, Kim Minh trại bị chiếm đóng, là tội thần trúng gian kế của Lý Nguyên Hạo, tội thần tự biết không mặt mũi nào đi đối mặt vạn tuế, chỉ là, ta thua không cam lòng, xin vạn tuế làm chủ vì tội thần!"

Lý Thế Bân nói xong, liền bắt đầu dập đầu.

Nhân Tông nhìn bên dưới một chút, Bao Chửng đi ra, nói: "Vạn tuế, thần cho rằng Lý tướng quân tác chiến bất lợi, nên xử phạt, nhưng niệm trung tâm, bị bắt cũng chưa từng đi theo địch, ý chí có thể khen, xin vạn tuế xử lý nhẹ!"

Phạm Trọng Yêm cũng đứng lên, nói: "Hoàng thượng, Lý Thế Bản tướng quân bại trận, cũng không phải là tác chiến bất lợi, xin vạn tuế minh xét."

Nhân Tông cũng căn bản không cân nhắc vấn đề này, vì ổn định quân tâm các tướng quân dị tộc Đại Tổng khác, hắn không hề muốn xử lý Lý Thế Bản, hôm nay hắn chỉ muốn khen ngợi công tích của chi đội ngũ này, về phần cuối cùng xử lý ra sao bây giờ, cứ ăn cơm xong rồi thương lượng một chút.

Nhưng không nghĩ tới, Lý Thế Bản tiến vào đại điện này rõ ràng lại mở miệng nói chuyện trước, hắn đã nói rồi, chính mình phải cho một câu trả lời thuyết phục.

Nhân Tông nở nụ cười, nói với bên cạnh thái giám: "Mở trời cho bốn vị tướng quân, tuy bốn vị chiến bại, chịu tội là khó tránh khỏi, nhưng niệm một mảnh trung tâm của các người, trẫm sẽ có chừng mực, hiện tại các người lui sang một bên trước, tốt nhất là đi đổi một bộ quần áo, lại tới tham gia tiệc rượu."

Nhân Tông nói như vậy, làm bọn người Lưu Bình yên tâm hơn không ít, điều này cũng có ý nghĩa, bọn hắn ít nhất là không lo tánh mạng, chức quan thì nhất định là sẽ xuống chức, nhưng cũng không trở thành tội phạm.

Bộ quần áo trên người, quả thực không thích hợp ở nơi này, lập tức đi theo thái giám về phía sau cung điện.

Sau khi Nhân Tông nhìn bọn hắn ra ngoài, liền nói: "Tốt rồi, thời gian rất lâu trẫm không được vui vẻ như vậy rồi, Trần Thế Mỹ, lúc này đây người làm cực kỳ tốt."

Trần Nguyên lập tức nói: "Đây là vạn tuế anh minh, bố trí quyết sách, cũng là chức vị đại nhân trên triều đình ủng hộ, đặc biệt là Phạm đại nhân, nếu không có Phạm đại nhân hấp dẫn chủ lực Lý Nguyên Hạo ở Tây Cương, lần này chỉ sợ vì thần ngay cả Đăng Hạng cũng không thể vào được."

Nhân Tông rất là cao hứng, nói: "Ha ha, tốt, người tuổi còn trẻ, lại không kể công tự ngạo, công lao Phạm đại nhân, trẫm tự nhiên biết rõ, công lao của người, cũng không cần đẩy, còn có chúng tướng sĩ, trẫm sẽ theo như công mà phong thưởng!"

Nói tới chỗ này, hắn hô lớn một tiếng: "Dương Văn Quảng!"

Dương Văn Quảng bước một cái tiến lên, hai đấm ôm vào nhau, nói: "Có mặt tướng!"

Nhân Tông nói: "Một chuyến này người biểu hiện rất xuất sắc, hành quân chiến tranh rất có kết cấu, không hổ đem cửa, trẫm, hiện tại phong người vì Đô Ngụ hầu."

Có lẽ vẫn là Hầu gia, chỉ là, so với vị trí Hầu gia của Dương Văn Quảng trước kia thì cao hơn rất nhiều, tại Tống triều, tước vị tăng lên chính là ca ngợi tốt nhất đối với một võ tướng.

Dương Văn Quảng mừng rỡ, nói: "Tạ hoàng thượng ban long ân!"

405. Chương 375: Chờ Ăn 1 2

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 375: Chờ ăn 1 2

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Từ Dương Văn Quảng, mãi cho đến các binh sĩ tác chiến rất dũng cảm, đại biểu là Võ Minh, đều được kêu lên đại điện, tới đón nhận phần thưởng, chỉ có Hồ Diên Bình giống như con chuột không thể lộ ra ngoài ánh sáng kia không đến, chỉ có thể chờ Trần Nguyên trở về ban thưởng cho hắn.

Nhân Tông còn chưa nói tới Trần Thế Mỹ.

Trần Nguyên cũng không nóng nảy, rất an ổn đứng ở trên đại điện, hắn biết rõ, dưới tình huống bình thường mà nói, nhân vật chính đều xuất hiện ở phút cuối.

Quả nhiên, tất cả mọi người phong thưởng qua đi, Nhân Tông mới nói với Trần Nguyên: "Trần Thế Mỹ, trăm phong người là cấm quân Tiền điện Đô Úy, phụ trách xây dựng thêm lính mới, người có thể làm được chứ?"

Nhân Tông nói lời này, lại khiến cho tất cả mọi người trên triều đình chấn động.

Đứng ở một bên, một đám đại thần bỗng nhiên nghĩ ra một loại hương vị khác thường.

Trần Thế Mỹ này lập tức làm Phò mã rồi, phải có một thân phận phối hợp với Công Chúa, tại tình thì nên thăng quan.

Lúc này đây hẳn lại chịu khó, chủ động xin đi giết giặc, hơn nữa lập được công lớn như thế, theo lý thì phải là đề bạt.

Nhân Tông cho Trần Nguyên cái chức quan gì, cũng sẽ không có người nào có ý kiến, vấn đề là ở chỗ, nhiệm vụ của chức quan này, lại là xây dựng thêm lính mới.

Từ thời điểm Phạm Trọng Yêm xuất chinh, liền thông hiểu đối với những ẩn ý Nhân Tông, trong tấu chương đưa lên, Phạm Trọng Yêm trình bày về rất nhiều phương diện "cường quân" Nhân Tông muốn nhất.

Đối với Phạm Trọng Yêm này, tất cả mọi người trên triều đình đều bội phục hẳn, kể cả Nhân Tông.

Phạm Trọng Yêm rất keo kiệt, keo kiệt đến mức có một ngày, buổi tối trước khi đi ngủ, hẳn tính toán sổ sách, chính là tính toán hôm nay hao phí bao nhiêu tiền, kết quả là có ba văn tiền xuất nhập, vì thế cả đêm hẳn đều không ngủ được ngon giấc, ngày hôm sau còn đi tìm người xác minh nguồn gốc.

Nhưng không người nào dám nói Phạm Trọng Yêm keo kiệt, bởi vì hẳn ưa thích tham dự việc từ thiện và các công trình công cộng, thường xuyên cứu trợ đệ tử nghèo khó, hơn nữa, ở phương diện này, hẳn ra tay rất hào phóng.

Cách Phạm Trọng Yêm thành danh cũng rất đặc thù, thời điểm bước vào con đường làm quan, hẳn khá bừa bãi vô danh, nhưng hẳn không sợ cái gì hết, chỉ cần cảm thấy lợi quốc lợi dân, cái gì hẳn cũng dám nói.

Phạm Trọng Yêm dùng ba lượt tấu chương mạo phạm, thẳng thắn can gián, tên vang khắp thiên hạ, lần đầu tiên yêu cầu Lưu thái hậu buông rèm chấp chính rút lui về phía sau, bị bỏ đi; lần thứ hai phản đối phế hậu không để Nhân Tông tự mình chấp chính, bị p bỏ đi; lần thứ ba chính là mấy tháng trước, chỉ trích Tế tướng Lữ Di Giản không lo dùng người, bị bỏ đi truất, mỗi lần giáng chức, danh khí hẳn liền lớn một chút.

Hẳn còn có lần thứ tư, bây giờ còn chưa phát sinh, chẳng qua, nếu như lịch sử không thay đổi, vậy thì cũng sắp đến rồi, hẳn đưa tấu chương lần thứ tư, đúng là nói về Nhân Tông, nên lập ai làm thái tử, chính người không có nhi tử, phải từ trong tông thất nhặt một người ra.

Cái này có gì không ổn đâu? Hoàn toàn là suy nghĩ vì giang sơn xã tắc, hơn nữa Nhân Tông cũng làm như thế này.

Nhưng do Phạm Trọng Yêm nói không phải lúc, lúc hẳn nói, Nhân Tông vẫn chưa tới năm mươi, trong nội cung có mười mấy phi tử lớn nhỏ, còn có mấy nữ nhi đứng ở nơi đó, lúc này người kết luận Nhân Tông không có nhi tử hả? Người đây không phải là đang nói hẳn làm hoàng thượng không tốt, người nói hẳn làm nam nhân không tốt sao?

Cho nên, Nhân Tông lại tức giận, giáng chức Phạm Trọng Yêm.

Tóm lại, Phạm Trọng Yêm là người chỉ cần cảm thấy lợi quốc lợi dân, cái gì hẳn cũng dám nói, cái gì cũng dám làm.

Hẳn đang tại trên mặt đủ loại quan lại, đưa cái "biến pháp cường quân sách" lên, lúc ấy tất cả mọi người không hề ý kiến, bởi vì vì mọi người đều biết tính cách Nhân Tông, biến pháp? Nhân Tông có quyết tâm làm việc này.

Cho nên, cũng không có ai đứng ra phản đối, trong tâm chắc hẳn là muốn để cho Phạm Trọng Yêm thoải mái một ít, sau đó là đuổi hẳn đi Tây Cương, lo âu vì hoàng thượng.

Hiện tại Trần Thế Mỹ này đánh thắng, thế cục cũng một mảnh tốt đẹp rồi, Nhân Tông bỗng nhiên có dừng khí biến cái pháp này, nhưng cũng phải cân nhắc một chút, cái này dù sao cũng liên quan đến vấn đề lợi ích của rất nhiều người.

Hoàng thượng muốn luyện lính mới, cái này có ý nghĩa là hoàng thượng muốn "cường quân" rồi, những văn thần trên đại điện kia nhìn lẫn nhau, đều tự tính toán bằng cửu chương trong lòng, có người vui mừng có người buồn.

Nhân Tông lúc này thật sự rất muốn biến pháp, cái quan niệm này nổi lên trong đầu hắn thời gian rất lâu rồi, thậm chí so với Liêu Hứng Tông còn muốn sớm hơn, nhưng hắn luôn luôn khó quyết định cái này, tất cả là vì quân Tống yếu đuối.

Nhưng hiện tại, bởi vì một đám quân đội Trần Nguyên mang theo này lấy được chiến quả kiêu ngạo, đã làm cho trái tim Nhân Tông đứng ngồi không yên.

Phạm Trọng Yêm nghe đến đó, vội vàng nói: "Vạn tuế, thần cho rằng, con đường cường quân cũng không phải là đơn giản, cứ ra tay từ quân đội là được rồi, về thể chế triều đình, kinh tế Đại Tống, còn cả sự tình hữu ích, thiết thực đối với mọi người, đều phải nhất thể mà biến!"

Thời điểm Nhân Tông đang muốn gạt đầu, Vương Vi Linh tự nhiên đi ra, nói: "Vạn tuế, thần cho rằng, Phạm đại nhân nói như vậy vẫn cần chờ thương lượng, chiến tích Đại Tống ta trong dĩ vãng không tốt, khó coi, nhưng tại phương diện dân chính, cũng không chỗ nào không ổn, kẻ sách dùng người lại càng là tổ chế Thái Tông hoàng đế định ra, vạn lần không được đơn giản nói biến liên biến!"

Âu Dương Tu thoáng một tý đã đứng dậy, nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, Vương thừa tướng nói sai rồi, lần này vì cái gì Trần Thế Mỹ có thể đánh thắng? Cũng là bởi vì lúc trước, khi hắn xuất chinh, vạn tuế cho hắn đủ quyền lợi, nếu là giống như dĩ vãng, phải xem xét kế hoạch của hắn tốt không, sau đó mới để cho hắn đi xuống dưới làm, phỏng chừng Trần Đô Chỉ Huy Sứ không chỉ không cứu được Lưu Bình Tướng quân rồi, chỉ sợ bản thân hắn cũng đi cùng bọn Lưu Bình vào ngục, cho nên, đã là thứ không đúng, coi như là tổ chế, chúng ta cũng phải sửa lại mới được."

Hạ Tung đi ra, nói: "Hoàng thượng, Đại Tống ta hiện tại quốc thái dân an, không thể vọng động gió bão, huống hồ Đảng Hạng Khiết Đan giống như hai con sói đói đang rình rập chúng ta, nếu là chúng ta tự động động vào căn cơ bản thân, chỉ sợ sẽ để cho địch nhân cơ hội thừa dịp xông vào, xin vạn tuế nghĩ lại!"

Phú Bật lúc này liền phản bác: "Vi thần cho rằng, chính là bởi vì cường địch tứ phương, Đại Tống chúng ta càng nên tìm kiếm một con đường phú cường! "

Chủ đề vừa mở ra, một đám triều thần đều nô nức tấp nập lên tiếng, vấn đề này là kiên quyết không thể nhượng bộ.

Có ít người hi vọng biến pháp, nhưng có chút người cực kỳ hài lòng đối với chế độ hiện tại, cho nên, cho dù tiệc rượu đã bắt đầu, thức ăn mang lên rồi, bên trong cung vua, vẫn không có người nào động chiếc đũa, đối với những đại thần này mà nói, biến pháp mới thật sự là "món phải ăn".

Bên ngoài, đám binh sĩ nhìn sơn trân hải vị đặt ngay ở trước mặt, lại sợ hãi thán phục không thôi, Cao Ngênh Hỉ nhìn chăm chăm vào đồ ăn rất tinh tế trên mặt bàn, gương mặt hỏi Đồng Khuê: "Ca ca, nên chờ hay là ăn?"

Đồng Khuê do dự một chút, bàn đồ ăn bày biện thật sự rất tinh mỹ, giống như là một kiện hàng mỹ nghệ xinh đẹp nhất, lại làm cho hắn cảm thấy, nếu như chiếu theo tính cách chính mình bình thường, cứ cầm một đôi đũa chọc vào gắp ra một mảnh ăn cho thống khoái, nhưng lúc này, lại là phá hư phong cảnh.

"Có nên ăn không?"

Cũng có người biết nhìn hàng xịn, một sĩ binh bên cạnh nói: "Món ăn này gọi vũ rơi hàn mai, các người nhìn trên mặt nó đi, mặc dù lớn nhỏ giống nhau, nhưng bên trong đó lại có rất thú vị."

Tất cả mọi người đưa con mắt nhìn sang, người binh lính kia nhìn ra sắc nghi vấn của bọn hắn, liền sờ sờ cái mũi, nói: "Ta nói thật, trước kia ta đã làm đầu bếp."

Cao Ngênh Hỉ vội vàng hỏi: "Thịnh Hải Ba, người nói cho ta một chút, trong đó có cái gì?"

Thịnh Hải Ba nói: "Trong này có năm loại thịt, theo thứ tự là thịt hoẵng, thịt hươu nai, thịt trâu, thịt thỏ, thịt dê. Làm món ăn này, địa phương khó khăn nhất chính là điểm đó, phải trộn năm loại thịt vào cùng một chỗ, thịt thỏ dễ nát, thịt dê và thịt trâu phải dùng lửa nhỏ chậm rãi hầm cách thủy, thịt hươu nai cùng thịt hoẵng lại phải dùng lửa lớn mãnh liệt để nướng."

"Nếu tách ra để đun, tất cả hương vị riêng biệt, vậy thì không được, phải thả vào cùng một chỗ, lại để cho năm loại thịt này phụ trợ lẫn nhau, cho nên cần nắm chắc hỏa hầu, cực kỳ khó, cái này ở bên ngoài, chính là đệ nhất trù sư cũng không làm tốt nổi."

Đồng Khuê bị nói đến mức nước miếng không nhịn được nữa, con mắt lộ ra quang mang giống như sói đói, hỏi: "Chư vị huynh đệ, ta ném một miếng trước, như thế nào?"

Đạo Chiếm trừng mắt liếc hắt một cái, nói: "Đừng động loạn, người không thấy những đại nhân bên trong kia đều chưa được ăn sao?"

Đồng Khuê cố gắng đè cơn đói trong bụng xuống, nhìn vào bên trong cung vua, hỏi: "Người nói những đại nhân này làm gì vậy? Không phải đang ăn tiệc ăn mừng sao? Sao lại bắt chúng ta phải chờ đợi bọn họ?"

Nhân Tông không nghĩ tới, một câu của mình, rõ ràng dẫn phát rồi tranh luận kịch liệt như vậy, hơn nữa, những người này phảng phất như có một đồng lý do không nói hết được, thao thao bất tuyệt, không có ý tứ đình chỉ chút nào.

Hắn nhìn Lữ Di một chút Giản, thẳng đến hiện tại, Lữ Di Giản vẫn là một câu cũng không nói, Nhân Tông rất là hiếu kỳ, hắn biết rõ, Lữ Di Giản kỳ thật cũng là một người không chịu cô đơn, lập tức lên tiếng hỏi: "Tướng quốc, tại sao người không nói chuyện? Trẫm muốn biết, người có ý kiến gì đối với đề nghị của Phạm đại nhân không?"

Lữ Di Giản lúc này mới chậm rãi tiến lên, nói: "Hoàng thượng, thần có rất nhiều lời muốn nói, nhưng bây giờ là tiệc ăn mừng, đợi cho thời điểm lên trên triều đình, thần tự nhiên sẽ nói."

Bất kể là ủng hộ hay là phản đối, sau khi nghe được lời này, trong giây lát đều hiểu, hiện tại thảo luận vấn đề này quả thực có chút quá gấp gáp, đợi ngày mai cũng tốt, trở về viết bản thảo, tìm chút ít tư liệu, ngày mai có thể càng có nắm chắc hơn một ít.

Hạ Tùng lúc này liền nói: "Vạn tuế, Tướng quốc đại nhân nói rất đúng, trong lòng bọn thần quá gấp gáp, bây giờ nói những này, quả thực không quá phù hợp."

Nhân Tông gật đầu, nói: "Vậy thì tốt, chúng ta khai mở tiệc thôi, Trần Thế Mỹ, chén rượu thứ nhất này, trẫm muốn mời người, cùng ba nghìn quân sĩ dưới tay người!"

Cái này là khách sáo trên mặt lễ nghi, không tới phiên Trần Nguyên nói chuyện, hắn chỉ cần bưng chén rượu, nghe theo thái giám an bài là được rồi.

Nhân Tông đi ra khỏi cung vua, liền có thái giám cao giọng hô: "Hoàng thượng ban thưởng rượu cho chúng tướng sĩ, chúng tướng sĩ mau đứng dậy!"

Các binh sĩ đối với một bộ lễ nghi này, căn bản là cũng chưa quen thuộc, sau khi đứng dậy có người thấy trước mặt mình ngay cả chén rượu cũng không có, rất là xấu hổ.

Một đội thái giám lập tức chạy tới, trong tay mỗi người đều bưng chén đĩa, trên chén đĩa bày đặt một bầu rượu cùng mấy cái ly, bọn hắn hiển nhiên sớm biết mình nên chạy đến trên mặt bàn nào, hơn một trăm người, rõ ràng không có một người nào, không có một cái nào chạy sai, thời gian không đến một phút đồng hồ, trong tay các binh sĩ đều có rượu.

Đồng Khuê ngửi thấy một chút mùi hương rượu trong chén của mình, thơm quá!

Nhân Tông lúc này giơ chén rượu lên cao cao, nói: "Chư vị tướng sĩ, đại địch xâm lấn, rình ranh giới Đại Tổng ta, giết dân chúng ta, hủy nhà cửa ta, chư vị tại lúc quốc gia nguy nan, động thân đứng ra, lo âu vì trẫm, đuổi giết quân giặc, bảo vệ giang sơn, trẫm, vô cùng cảm kích, chén rượu thứ nhất này, trẫm thay trăm họ Đại Tổng tạ ơn các người, kính những anh hùng chết trận kia trước, trẫm vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên việc bọn hắn chảy máu tươi vì giang sơn xã tắc!"

Nhân Tông nói xong, chén rượu trong tay nghiêng một cái, toàn bộ rượu trong chén liền đổ lên trên mặt đất.

Thái giám cao giọng hô: "Tạ ơn!"

Trần Nguyên dẫn đầu, hơn một ngàn quân sĩ cùng một chỗ hô: "Tạ ơn hoàng thượng!"

Đồng Khuê hô xong, liền không nhịn được rồi, rượu này thật sự là quá thơm, thời điểm hần đang chuẩn bị nâng chén đưa vào trong miệng, bỗng nhiên nghe thái giám hô: "Đổ!"

Bọn người Trần Nguyên dẫn đầu, cũng nâng chén lên, đổ rượu lên trên mặt đất, Đồng Khuê do dự một chút, thật sự không nỡ để rượu thơm như vậy rơi lên trên mặt đất, nhưng tất cả mọi người đổ, hần cũng chỉ có thể nghe theo, trong lòng không ngớt lời thở dài: "Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc!"

Một bên, có thái giám tới lập tức chạy đón, rót thêm một chén cho bọn hần, trong lòng Đồng Khuê chắc hẳn, một chén này nên có thể uống được đi à nha?

Ai biết, một bộ chương trình này phải đổ đến ba chén rượu, đây là quy củ Triệu Khuông Dận định ra, binh sĩ chiến thắng trở về, trên tiệc ăn mừng phải kính đồng bào chết trận trước, lại kính thiên địa, cuối cùng mới có thể chính mình uống.

Ở thời đại Triệu Khuông Dận, mọi người đều biết bộ chương trình này, bởi vì khi đó Tổng triều thường xuyên đánh thắng trận, nhưng bây giờ, người biết không nhiều.

Kể cả Nhân Tông, thời điểm đang chuẩn bị tiệc ăn mừng, thậm chí đã không nhớ rõ nên nói lời chúc mừng như thế nào, có lẽ vẫn phải tra tư liệu trước kia, mới có thể nói được.

Đối với cái thắng lợi đã lâu không thấy này, Nhân Tông thật sự rất cao hứng, cho nên hần kính hết ba chén rượu, rõ ràng không quay lại cung vua, mà là đi xuống, đi đến chính giữa cái bàn của các binh sĩ, cái này lại khiến cho Dương Nghĩa thủ vệ tại bên người Nhân Tông khẩn trương không thôi, hai con mắt cảnh giác nhìn chăm chăm vào binh sĩ đứng hai bên.

Nhân Tông lại không thêm để ý chút nào, dưới sự dẫn dắt của Trần Nguyên, đi qua một bàn lại một bàn, hướng về phía những tướng sĩ lộ kia, lộ ra vẻ mỉm cười thân ái.

Những tướng sĩ kia đều có chút kích động, thời điểm Nhân Tông đi đến Đạo Chiếm trước mặt, Đạo Chiếm kích động đến mức lời nói cũng nói không chu toàn, hoàng thượng đang tới, hoàng thượng thật sự đứng ở trước mặt mình.

"Ta, ta gọi Cầu Tử, à không, ta là Đạo Chiếm, thuộc cầu tử, biết cần người..."

Lời này nói lại làm cho trí tuệ của hoàng thượng cũng vô pháp giải thích, Nhân Tông sửng sốt một chút, Đạo Chiếm lại càng khẩn trương.

Trần Nguyên biết rõ, bây giờ hần không thể nói được, lập tức thay hần nói: "Vạn tuế, đây là một Đô đầu của chúng ta, gọi Đạo Chiếm. Đội ngũ của hần có một danh hiệu, gọi cần người cầu."

Nhân Tông nở nụ cười, hỏi: "Vì sao lại có cái tên này?"

Trần Nguyên giải thích, nói: "Hồi vạn tuế, bởi vì Đô đầu thứ nhất đảm nhận lãnh đạo bọn họ gọi Cầu Tử, hơn nữa bọn họ là chi đội ngũ có thể đánh bên trong chúng ta, chính bọn họ là người thứ nhất xông vào Hứng Châu thành."

Nhân Tông có chút tán thưởng nhìn Đạo Chiếm, nói: "À? Tốt, cực kỳ tốt, vậy thì Cầu Tử đâu rồi? Trẫm muốn từ từ ngợi khen các người và hần!"

Binh sĩ một bàn này đều cúi đầu, Trần Nguyên nói: "Hần chết trận, tại trước khi chúng ta bắt được Vương phi Đảng Hạng, hần mang theo các huynh đệ nhảy vào đại viện Dã Lợi gia, về sau không thể đi ra."

Nhân Tông thở dài một tiếng, ngón tay chỉ bọn Đạo Chiếm, nói: "Thế Mỹ, những người này, người phụ trách an bài tốt, người chết trợ cấp, người bị thương dần xếp, không thể bỏ sót, còn có cả những dũng sĩ này, ngày mai đưa danh sách cho ta."

Đạo Chiêm lúc này đã có thể nói chuyện rồi, thoáng một tý liền quỳ rạp xuống đất, nói: "Đa tạ hoàng thượng!"

Nhân Tông rời đi, bọn có thể ăn được rồi, rượu tốt như vậy, trên bàn lại đầy món ngon, nhưng bọn người Đồng Khuê không lập tức động chiếc đĩa, bọn hắn ào ào trách cứ Đạo Chiêm, ngày thường thoát nhìn cơ linh, nói chuyện âm âm, vì cái gì vừa rồi không nói được lời nào?

Bọn hắn đều nói, biểu hiện vừa rồi của Đạo Chiêm đã ném hết mặt mũi của bọn hắn.

Sau khi tiệc rượu chấm dứt, Nhân Tông cũng không để cho Trần Nguyên rời đi, hắn bảo Trần Nguyên cùng Phạm Trọng Yên ở lại trong cung.

Nhân Tông cũng biết, chiến đấu trên chiến trường còn chưa kết thúc, tình thế lúc này mặc dù cực kỳ có lợi đối với Tống triều, nhưng thực sự là không qua loa được.

406. Chương 376: Chiến Tranh Kinh Tế(1 2)

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 376: Chiến tranh kinh tế(1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Phạm Trọng Yên cùng Trần Nguyên lưu lại, Nhân Tông muốn biết cách nhìn của bọn hắn đối với tình thế chiến tranh hiện tại, dù sao hai người này cũng là người trực tiếp tiếp xúc chiến tranh.

Trần Nguyên uống rượu hơi nhiều, nhưng hắn vẫn có thể khống chế đầu óc, đây là điều kiện một người thành công phải có, nếu như uống rượu xong, lại khống chế không nổi hành vi của mình mà nói, làm sao có thể thành công?

Hắn và Phạm Trọng Yên đi theo một người thái giám, cùng đi gặp vào Nhân Tông.

Phạm Trọng Yên cũng rất thương thức đối với Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, lần này ngươi làm không tệ, đã giúp lão phu đại ân."

Trần Nguyên khách khí nói: "Đâu có, là Phạm đại nhân ngài giúp ta đại ân, nếu như không có ngài hấp dẫn hai mươi vạn đại quân Lý Nguyên Hạo tại biên quan, ta thật sự không có biện pháp gì đánh thắng."

Phạm Trọng Yên cười ha ha một tiếng, nói: "Không cần phải khách khí nữa, đúng rồi, người bảo ta phong tỏa thông đạo, không cho những thương hộ kia tiến vào Đẳng Hạng, một chiêu này vậy mà rất tốt, không thua gì trăm vạn hùng binh cùng đánh, lúc trước ta không tiện hỏi ngươi, hiện tại chỉ còn hai người ta và ngươi, Thế Mỹ, ngươi có biện pháp gì hoàn toàn đoạn tuyệt vật tư của Đẳng Hạng không?"

Trần Nguyên sửng sốt một chút, hỏi: "Phạm đại nhân nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ còn có thương nhân dám đi vào Đẳng Hạng buôn bán?"

Phạm Trọng Yên thở dài một tiếng, nói: "Trực tiếp đi thì bọn họ không dám, nhưng những hạng người háms lợi này lại nghĩ ra biện pháp kiếm tiền, bọn hắn vận hàng hóa qua Mông Cổ, vận chuyển đến Đẳng Hạng bán, nếu không có người như thế, Lý Nguyên Hạo đã sớm thất bại rồi!"

Trong lòng Trần Nguyên ngậy ngậy một hồi, cái này thì ngay cả có biện pháp cũng không thể nói được, nhưng Phạm Trọng Yên hiển nhiên đã chú ý tới vấn đề này, hắn hiển nhiên đã và đang kiểm tra rồi, trên đời không có bức tường không lọt gió, hắn sớm muộn gì cũng có thể điều tra ra được người đằng sau.

Suy nghĩ một chút, Trần Nguyên nói: "Phạm đại nhân, những hàng kia, là ta vận chuyển đến Mông Cổ."

Phạm Trọng Yên quả thực rất kinh hãi, lắp bắp hỏi: "Cái gì? Là người làm sao?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Phạm đại nhân, xin hãy tin tưởng ta, ta làm như vậy, tự nhiên có lý do thích hợp, ta không riêng gì hy vọng có thể đánh bại Lý Nguyên Hạo, ta hi vọng chúng ta có thể triệt để đánh ngã hắn, lại khiến cho hắn vĩnh viễn không đứng dậy được, tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, đợi bái kiến hoàng thượng xong, ta sẽ hướng Phạm đại nhân giải thích."

Phạm Trọng Yêm nhìn hắn rồi gật gật đầu.

Đang khi nói chuyện, hai người đã đi tới thư phòng Nhân Tông, Nhân Tông đang đứng trước một bức địa đồ rất lớn, trên mặt treo vẻ mỉm cười hạnh phúc và tự tin, nói với hai người bọn họ: "Không cần hành lễ, hai người các người tới đây một chút, chỗ này của ta có quốc thư Lý Nguyên Hạo đưa tới, bảo ta trả Dã Lợi thị lại cho hắn, hắn sẽ nguyện ý lui binh."

Nói xong, Nhân Tông liền lấy quốc thư ra, đưa cho Phạm Trọng Yêm xem xét.

Tiếp theo, Nhân Tông cười nói: "Hắn nói là lui binh vô điều kiện, không biết Phạm ái khanh nghĩ như thế nào?"

Phạm Trọng Yêm khẽ lắc đầu, nói: "Vạn tuế, chúng ta sắp thắng lợi rồi, Lý Nguyên Hạo khai ra cái thể đánh bạc này, không khỏi quá thấp, y theo ý tứ của thần, lúc này đây, phải bắt hắn một lần nữa thừa nhận địa vị Đại Tổng chúng ta, đoạn tuyệt tất cả quan hệ cùng Liêu quốc, chúng ta còn có thể đối đãi với hắn như đối đãi phụ thân hắn, Lý Đức Minh như."

Nhân Tông gật đầu, nói: "Ừm, trăm cũng nghĩ giống như Phạm ái khanh."

Trần Nguyên vội vàng cắt ngang: "Vạn tuế, nếu Lý Nguyên Hạo không chịu thì sao!"

Hắn thật sự rất sốt ruột, làm nhiều chuyện như vậy, chỉ là vì trở lại lúc trước sao? Nếu như Lý Nguyên Hạo thật sự là Lý Đức Minh, vậy thì không có gì không thể trở lại lúc trước, Lý Đức Minh có thể bởi vì Tổng triều đối xử tử tế với mẹ của hắn mà cảm kích Tổng triều cả đời, cả đời không làm sự tình hại Tổng.

Nhưng Lý Nguyên Hạo sẽ tuyệt đối không như vậy!

Đây là một con sói, ngay cả mẫu thân của mình cũng có thể giết, trở lại thời đại Lý Đức Minh, sẽ chỉ cho con sói này cơ hội thở dốc, đợi cho vết thương của hắn tốt rồi, hắn sẽ lại nhào lên tấn công mình.

Hắn lúc này liền quỳ xuống, nói: "Vạn tuế, Lý Nguyên Hạo đã tính sai lang, nếu không thừa cơ hội này diệt trừ hắn, sẽ để lại hậu họa vô cùng! "

Nhân Tông nhẹ tay nâng đỡ, để cho Trần Nguyên đứng dậy, nói: "Thế Mỹ, chúng ta hiện tại chỉ thương lượng một chút, gọi người tới, chính là muốn nghe ý kiến của người. Lý Nguyên Hạo đã nhận thua, trăm cảm thấy, địch nhân lớn nhất của Đại Tổng là Liêu quốc, ta cũng biết tính tình Lý Nguyên Hạo, nhưng ta nghĩ, để cho hắn đi đánh Liêu quốc, chẳng phải là rất tốt?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Hoàng thượng, tuy Liêu quốc đã không lớn bằng lúc trước, nhưng tuyệt đối không phải thứ người Mông Cổ, Nữ Chân và người Đảng Hạng có thể rung chuyển. Ít nhất trong ngắn hạn, bọn hắn chỉ có thể gia tăng một chút phiền toái cho Liêu quốc mà thôi. Nhưng nếu Lý Nguyên Hạo mượn cơ hội này khôi phục nguyên khí, rất khó cam đoan tương lai chúng ta không phải cùng lúc đối mặt với hai địch nhân."

Nhân Tông nghe xong, gật gật đầu, sau đó liếc nhìn Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, có phải ngươi đã có sẵn ý kiến gì rồi hay không?"

Trần Nguyên do dự một chút, nói: "Thần đang muốn xin chỉ thị hoàng thượng, về sự tình Lý Nguyên Hạo, Phạm đại nhân mới vừa rồi còn hỏi ta, có người từ Mông Cổ, đem một vài vật tư, bán cho Đảng Hạng, vấn đề này, là thần làm."

Nhân Tông nghe xong lại không có bao nhiêu kinh ngạc, vấn đề này, hắn đã sớm biết.

Trần Thế Mỹ là người nào? Trần Thế Mỹ là người sắp thành thân cùng Triệu Ý, vì hạnh phúc của nữ nhi mình, Nhân Tông đã sớm âm thầm mò qua nội tình Trần Nguyên, hắn là hoàng thượng, khi hắn muốn điều tra Trần Nguyên, Trần Nguyên căn bản là không có bí mật gì đáng nói.

Trong mắt hần, Trần Nguyên cũng không tệ lắm, mặc dù có chút tham tài, nhưng coi như là một người hữu dụng.

Đặc biệt là sự tình Trần Nguyên xử lý đại Công Chúa, lại làm cho Nhân Tông rất thoả mãn.

Cho nên, điểm yếu tham tài này, Nhân Tông có thể dễ dàng tha thứ cho hần.

Ở trong mắt Nhân Tông, Trần Nguyên bán vật tư cho Đãng Hạng, chỉ là bởi vì tham tài mà thôi, chỉ cần hần bảo vệ lượng đúng mực, không cần phải có ảnh hưởng mang tính quyết định gì đối với cục diện chiến đấu, đừng để cho đám ngôn quan biết rõ, Nhân Tông cũng có thể giả bộ, làm như sự tình gì cũng không có.

Nhưng hiện tại Trần Nguyên đã nói, nói tại trước mặt Phạm Trọng Yêm, đã làm cho Nhân Tông rất là hiếu kỳ, hỏi: "À? Vậy người nói một chút, vì cái gì mà người làm như vậy?"

Trần Nguyên làm rõ mạch suy nghĩ của mình, hần biết rõ, hiện tại nói cùng Nhân Tông về những việc này, có vẻ có chút vợi vàng, dựa theo kế hoạch ban đầu của Trần Nguyên, trước tiên là nói cho Nhân Tông đồng ý ủng hộ Gia Luật Tông Nguyên, lại để cho Tống triều ném một ít ngon ngọt, sau đó lại thương nghị quyết sách Đãng Hạng, như vậy có thể thuận lợi hơn một ít, nhưng hiện tại, sự tình khả năng là không thể theo trình tự.

Hần rất muốn nói một chút chiến tranh kinh tế cùng Nhân Tông, kể một ít chỗ tốt khi khống chế mạch máu kinh tế của một quốc gia cùng Phạm Trọng Yêm.

Nhưng hần biết rõ, tình hình buôn bán Tống triều hiện tại xa xa không kiện toàn được như ngày sau, nếu như chính mình xuất ra lý luận buôn bán thế kỷ hai mươi mốt, khả năng là bọn hần căn bản không thể giải thích, vì vậy chậm rãi nói: "Hoàng thượng, thần xin hỏi Phạm đại nhân một tiếng, ngài có nắm chắc một trận chiến bình định Đãng Hạng hay không?"

Phạm Trọng Yêm lắc đầu, ôm quyền nói với Nhân Tông: "Vạn tuế, tuy Đãng Hạng gặp phải khốn cảnh, nhưng Lý Nguyên Hạo mấy đời kinh doanh, có thể nói căn cơ thâm hậu, muốn một trận chiến mà định ra, căn bản không có khả năng, theo như lời Hàn Kỳ, chỉ là một bên tình nguyện chịu thua mà thôi."

Lý Nguyên Hạo không phải họ Lý, hần nên mang họ Thác Bạt, họ hần là Đường triều ban cho tổ tiên của hần, từ lúc đó, gia tộc bọn họ kinh doanh ngay tại Tây Bắc, nếu là luận niên đại, so với Đại Tống còn muốn lâu dài hơn.

Trần Nguyên nói: "Lý Nguyên Hạo vì chiến tranh lần này, chuẩn bị tám mươi vạn quan, lại từ Đại Tống chúng ta cướp đi một ít. Nếu như chúng ta không bán gì đó cho hần, trận chiến tranh này, Lý Nguyên Hạo đã sớm đánh không nổi nữa, nhưng tình cảnh lúc đó là cái gì? Chúng ta đã không thể bình định Đãng Hạng, vậy thì ít hơn một trăm vạn, hay là nhiều hơn một trăm vạn, vẫn còn nằm trong tay Lý Nguyên Hạo."

Phạm Trọng Yêm cùng Nhân Tông giống như hiểu ra một ít, lại còn chưa thể hoàn toàn hiểu.

Hai người nhìn thoáng qua nhau, Nhân Tông nói: "Nói tiếp."

Trần Nguyên nói: "Mặc dù chúng ta cưỡng ép tiếp tục đánh tiếp, trải qua năm năm mười năm sẽ đánh thắng, Đại Tống tất nhiên cũng thương vong thảm trọng."

"Thời điểm thần đang chiến tranh, thường xuyên tự hỏi vấn đề này, thần cho rằng, hoàng thượng nói rất đúng, địch nhân lớn nhất của chúng ta là Liêu quốc, cho nên không cần cùng Đãng Hạng này đánh đến cùng, nếu không sẽ triệt để làm Lý Nguyên Hạo liều mạng, ngoài ra, còn phải tận lực để cho tổn thất Đại Tống ta giảm xuống đến tình trạng thấp nhất!"

Hần nói tới chỗ này, lại dừng một chút, nhìn sắc mặt Nhân Tông cùng Phạm Trọng Yêm, sau đó mới tiếp tục nói: "Cho nên, ta đẩy giá tiền những vật Lý Nguyên Hạo phải cần kia lên vô cùng cao, lại khiến cho hơn một trăm vạn của hần, chỉ có thể coi như hai ba mươi vạn, nói như vậy, sau khi chiến tranh chấm dứt, hần tựa như một đầu sĩ bị thương, trong tay lại căn bản không có tiền mua thuốc, để khôi phục miệng vết thương bị chúng ta xé rách trong trận chiến này!"

Nhân Tông vốn là ngẩn ngơ, tiếp theo là nhìn Phạm Trọng Yêm, Trần Nguyên tận lực dùng ngôn ngữ thời đại này bọn hần có thể tiếp nhận được.

Phạm Trọng Yêm đã hiểu một ít, chỉ suy nghĩ trong chốc lát, liền nói: "Hoàng thượng, vi thần cho rằng phương pháp xử lý của Thế Mỹ hoàn toàn có thể thực hiện, Lý Nguyên Hạo đã không có vật tư, sau khi trận chiến tranh này chấm dứt, Đổng Hạng tất nhiên sẽ xuất hiện trăm ngàn vết lở loét, chờ hắn đi tu bổ, chỉ là, thần còn có chút không rõ, đã như vậy, vì cái gì không thể tiếp nhận Lý Nguyên Hạo cầu hoà?"

Trần Nguyên lập tức nói: "Hoàng thượng, thần muốn triệt để giải quyết vấn đề Tây Cương, lần này thần đã lợi nhuận không ít tiền từ Đổng Hạng, khấu trừ đi tiền vốn cùng chi tiêu trên đường ra, nên lợi nhuận được khoảng 30 vạn quan, những số tiền này, thần có ý định đưa cho Lý Thế Bân tướng quân, lại để cho hắn một lần nữa tập hợp đội ngũ."

"Hiện tại, Lý Thế Bân đối với Lý Nguyên Hạo, có thể nói là một bụng đầy lửa giận, thần tin tưởng, nếu như hắn có năng lực mà nói, sẽ tuyệt đối không buông tha bất kỳ một cơ hội nào khiến cho Lý Nguyên Hạo khó chịu!!"

Nhân Tông nhìn Phạm Trọng Yêm, Phạm Trọng Yêm lúc này liền nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, không riêng gì Lý Thế Bân tướng quân có thể dùng một lát, thủ lĩnh Thổ Phồn Giác Góc Tư La cùng Lý Nguyên Hạo cũng là kẻ thù truyền kiếp, chỉ cần chúng ta trợ giúp bọn hắn, bọn hắn sẽ tuyệt đối không để cho Lý Nguyên Hạo an thân!"

Nhân Tông chính là một người ý chí không kiên định, nhưng thời điểm Trần Nguyên cùng Phạm Trọng Yêm đều tán thành, hắn liền động tâm rồi.

Trần Nguyên lập tức tiếp lời: "Đại Tổng ta trong đoạn thời gian này có thể nghỉ ngơi lấy lại sức, phòng tuyến bởi vì Lý Nguyên Hạo đánh lên mà bị phá hư, lại một lần nữa tạo dựng lên, đợi chúng ta chuẩn bị xong, Lý Nguyên Hạo chỉ có cách chờ chết!"

Nhìn thấy thái độ Nhân Tông cùng Phạm Trọng Yêm buông lỏng, trong lòng Trần Nguyên quả thực là phải thở dài một hơi.

Cái lý luận này xác thực quá vượt mức quy định rồi, dùng cách buôn bán đến tiến hành phụ trợ chiến tranh, đây là đang vài trăm năm sau mới được những người Châu Âu kia vận dụng.

Cũng may, mặc dù Phạm Trọng Yêm là cái quân tử, nhưng tại đối đãi vấn đề với Đổng Hạng, thái độ của Phạm Trọng Yêm cơ bản không có cái gì xung đột cùng Trần Nguyên, hắn cũng cho rằng, tại giai đoạn trước mắt này, nên tận lực tránh việc quyết chiến trên chiến trường.

Mà tâm tình Nhân Tông mấy ngày nay rất tốt, cho nên rất dễ dàng bị thuyết phục.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Thần cho rằng, hiện tại không được đáp ứng Lý Nguyên Hạo cầu hoà, chúng ta phải lại kéo thêm một thời gian ngắn, để cho đội ngũ Lý Thế Bân kéo đến, lại để cho Giác Góc Tư La có thời gian chuẩn bị sẵn sàng."

"Còn có, một ít đại tộc Đổng Hạng cũng không hoàn toàn hoà hợp êm thấm cùng Lý Nguyên Hạo, chỉ cần chiến cuộc bất lợi, kéo thêm một thời gian dài, chúng ta có thể để bọn hắn làm tiếp một ít vấn đề bên trong Đổng Hạng."

Nhân Tông rất là thoả mãn, nói: "Tốt, tốt, Thế Mỹ, xem ra cho ngươi một cái Đô Úy, thật sự quá là nhân tài không được trọng dụng rồi, như vậy đi, ngươi làm chức đó trước, đợi cho ngươi thành hôn cùng Công Chúa, trẫm sẽ làm tiếp an bài."

Nếu như Trần Nguyên là một người muốn làm quan mà nói, nghe xong câu này nên vậy mừng rỡ như điên mới được là, đáng tiếc, Trần Nguyên không có gì hứng thú đối với làm quan, hắn bước vào quan trường, chỉ là vì tìm cho mình một thân phận rất thể diện tại thời đại Tổng triều này thôi.

Nếu hỏi hắn muốn làm cái quan gì mà nói, thì phải là Chức phương tư.

Thành Thị Giao Dịch tư hiện tại khả năng là không được, thứ nhất Trần Nguyên không đủ tư cách, thứ hai là Vương Vi Linh hiện tại làm việc rất tốt.

Con người Trần Nguyên xoay động, nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, có một số việc dùng thân phận phía chính phủ ra mặt, dường như rất không thích hợp. Nói thí dụ như hoàng thượng trực tiếp trợ giúp Lý Thế Bân, một lần nữa kéo lại đội ngũ, vậy thì trong lòng những tướng lĩnh dị tộc khác sẽ có cách nghĩ."

“Nếu như là ngài phái người tiếp xúc cùng Giác Góc Tư La, vậy thì các bộ lạc Thổ Phồn có thể sẽ cảm giác bất an, loại chuyện này có lẽ là dùng một loại thân phận không chính thức đi làm sẽ phù hợp hơn một ít.”

Phạm Trọng Yêm nhướn mày, hỏi: “Thế Mỹ nói cũng không phải là không có đạo lý, chỉ là, người nào phù hợp đây?”

Trần Nguyên nghe Phạm Trọng Yêm nói như thế, liền biết rõ cơ hội của mình đã đến, có nhiều thứ, nếu như người càng muốn, lại càng phải ra vẻ không quan tâm, nói thí dụ như ta dùng năm cái da dê có thể đổi lấy Bách Lí Hề của một người không cần, nhưng khả năng người dùng 500 tấm da dê đổi của người cần cũng không đổi được.

Vấn đề ngay tại ở sự cảnh giác của hoàng đế.

Từng hoàng đế đều có sự cảnh giác, mặc dù mình sắp làm con rể hần, hần cũng sẽ không thả lỏng đề phòng trong lòng, điểm này, Trần Nguyên cực kỳ hiểu, người thông minh không cần phải vượt qua điểm mấu chốt của hoàng đế.

Trần Nguyên không đợi Nhân Tông trả lời, liền ôm quyền nói: “Xin vạn tuế bỏ qua chức quan của thần, vì thần nguyện ý lo âu vì hoàng thượng!”

Cái này gọi là lấy lui làm tiến.

Cái chủ ý này là hần đưa ra, cho tới bây giờ, tất cả thương đội cũng đều nằm dưới sự chỉ huy cùng khống chế của Trần Nguyên, hần là người chọn lựa thích hợp nhất, hần hi vọng mình có thể tiếp tục hoàn thành công tác kiếm tiền.

Trần Nguyên chào từ giả, nói cho cùng chính là muốn đánh nhau tan cảnh giác của hoàng thượng đối với hần, hần biết rõ, hiện tại, Nhân Tông sẽ không để cho hần cứ như vậy mà rời đi, hần vừa mới lập công lớn, cho dù hần Trần Nguyên không quan tâm chức quan, Nhân Tông người ta vẫn còn cần thanh danh nữa.

Nhân Tông xác thực là tương đối thoả mãn đối với thái độ của Trần Nguyên, mỉm cười nói: “Mà thôi, chức quan kia, ngươi cũng không cần nữa rồi, như lời ngươi nói, Đô Ủy có vẻ quá chính thức rồi, không thích hợp.”

“Trẫm an bài cho ngươi một thân phận khác, ngươi cùng Phạm đại nhân giải quyết tất cả vấn đề Đảng Hạng cho ta, hai người các ngươi thương nghị xử lý, chỉ cần ý kiến các ngươi nhất trí, không cần mọi chuyện đều trải qua trẫm đồng ý!”

Mặc dù Tống triều rất hà khắc đối với võ tướng lĩnh quân, nhưng đối với quan văn, lại rất tín nhiệm, Phạm Trọng Yêm cùng Trần Nguyên đồng thời nói: “Thần tuân chỉ!”

Nhân Tông quay đầu nhìn về phía Phạm Trọng Yêm, nói: “Phạm đại nhân, ngươi cho rằng cho Thế Mỹ thân phận gì mới phù hợp?”

Phạm Trọng Yêm suy nghĩ một chút, nói: “Vạn tuế, vì thần cho rằng, Vương Vi Linh Vương thừa tướng kiêm hai chức Thành Thị Giao Dịch tư, Chức phương tư, quả thực có chút miễn cưỡng, sự việc ở Chức phương tư vốn cũng không phải là quá phức tạp, có thể cho Thế Mỹ nhậm chức.”

407. Chương 377: Làm Quan Quá Khổ

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 377: Làm quan quá khổ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nội tâm Trần Nguyên mừng thầm, hần sớm đã chắc chắn về cái kết quả này.

Hiện tại, Phạm Trọng Yên đề nghị, Nhân Tông gật đầu, Trần Nguyên tạ ơn, Chúc phương tư cứ như vậy đã rơi vào trong tay Trần Nguyên.

Chức phương tư ở trong mắt người khác thì không còn gì nữa, Thái Tông hoàng đế anh minh của Tống triều Triệu Quang Nghĩa chế định dùng sách lược nhân hiếu trị quốc, bọn hần tin tưởng, chỉ cần mình bên trong không xuất hiện bệnh nặng, địch nhân cường đại mấy cũng không sợ.

Một triều đại không chút nào coi trọng đối với quân sự, có thể coi trọng đối với tình báo đến nơi nào?

Chức phương tư đến hiện tại, đều là một cái cơ cấu mang tính phụ trợ nhị cấp, nhưng rơi vào trong tay Trần Nguyên liền không giống với lúc trước, ít nhất, báo hơi chút cải tạo tạo tổ chức tình thoảng một tỷ, có thể phục vụ để chính mình mua bán.

Đàm luận đến nơi đây, trên cơ bản ba người đều hài lòng, Nhân Tông đuổi cái lưng mệt mỏi thật dài, mang trên mặt cái loại mỉm cười tự tin nói: "Thế Mỹ, ngày mai người viết cho ta một phần tấu chương, viết ra ý định sơ bộ của người, chỉ cần có thể thực hiện, trăm sẽ để cho người thi triển quyền cước. Còn có, những số tiền kia, ta sẽ không bắt một mình người xuất tiền túi, người có tâm là đủ rồi, hao phí bao nhiêu, người nói với ta một tiếng, trăm sẽ không để cho người lỗ vốn."

Trần Nguyên nở nụ cười, trong lòng hần đã có một cái kế hoạch coi như tương đối kỹ càng, chỉ là, hiện tại sắc trời đã sắp tối rồi, tăng thêm ba người vừa này uống hết không ít rượu, hiện tại nói chuyện không phải thời cơ.

Ủng hộ cái khác thì không cần, chỉ cần Nhân Tông có thể để cho mình bán những binh khí ngủ ở bên trong phủ kho kia đi, như vậy là đủ rồi.

Buôn bán, không có cái gì kiếm được nhiều tiền bằng bán súng ống đạn dược, kế hoạch của Trần Nguyên là hút tiền từ Đảng Hạng trước, ủng hộ Lý Thế Bán, Giác Góc Tư La, những thế lực phản đối Lý Nguyên Hạo này, đợi cho Lý Nguyên Hạo luống cuống rồi, lại từ Liêu quốc lấy tiền đi ra, hòa giải với Đảng Hạng.

Thời gian như vậy, có lẽ phải dài một ít, có thể là năm năm, cũng có thể là mười năm.

Nhưng đối với Tống triều mà nói, tuy phải trả giá cao, nhưng lại nhỏ nhất trong tất cả, lợi nhuận của chính mình cũng là nhiều nhất, khả năng cần Nhân Tông bỏ tiền ra không tính là lớn.

Chỉ là, thương gia chính là như vậy, đã có người muốn bỏ tiền tài trợ, tự nhiên là không có đạo lý từ chối, hai đám ôm một cái về phía trước, nói: "Tạ ơn vạn tuế!"

Từ trong hoàng cung đi ra, Trần Nguyên Trực tiếp trở về Tân Nguyệt sơn trang, tuy sắc trời đã tối, nhưng rất nhiều khách uống rượu trong sơn trang đều đang chờ Trần Nguyên đến, thời điểm Trần Nguyên bước vào sơn trang cửa lớn, không khí nhiệt liệt bên trong lập tức bị đốt lên.

Những khách uống rượu chờ ở chỗ này, chính là vì đánh một tiếng cùng Trần Nguyên, hướng thân bằng hữu cùng đi uống rượu chứng minh quan hệ hiểu biết giữa mình và Phò mã gia, cho nên Trần Nguyên đi một đoạn đường này, cũng không thoải mái hơn so với vào thành bao nhiêu.

Trả lời cũng đã mệt chết đi rồi, hiện tại hần cần có nhất, chính là một cái giường, nhưng Trần Nguyên vẫn phải cho những người tới cổ động này đủ mặt mũi.

Những ngừng người này áo cơm cha mẹ của mình, trong đó còn có mấy người khách quen lúc trước mình mở quán rượu.

Hiện tại chính mình phát đạt, người ta đến xin ít mặt mũi, tự nhiên không thể không cho, hần đi qua một bàn lại một bàn, đợi thời điểm đi đến hậu đường, lại bị bắt uống vài bát rượu.

Rượu này chính là như vậy, uống đến trình độ nhất định, khả năng nhiều hơn một ly nữa, người liền không chịu được rồi, vào hậu đường, Trần Nguyên rốt cuộc cũng không khống chế nổi, một ngụm phun hết đồ ăn buổi tối ra.

Trần Thế Trung chứng kiến, vội vàng chạy tới đỡ lấy hần, nói: "Đại ca, không sao chứ?"

Trần Nguyên lại là nôn thốc như điên một hồi, Lăng Hoa xem xét, vô cùng đau lòng nói: "Không thể uống liền uống ít một ít, sao vì sao hết lần này tới lần khác lại vẫn muốn cậy mạnh? Nhanh vào nhà nghỉ ngơi đi, ta sẽ đun cho một chén súp tỉnh rượu để uống."

Trần Nguyên vô lực khoát tay, nói: "Đừng, đừng nói cái chữ uống này với ta, được không? Lăng Hoa, người đi xuống trước mau lên, ta còn có chuyện muốn làm."

Lăng Hoa sững sốt một chút: "Đã trở thể như vậy, người lại thành bộ dạng này, có chuyện gì không thể đợi ngày mai?"

Trần Nguyên cười khổ, nói: "Đây không phải là một mỗi khi làm quan sao, nếu buôn bán, thời điểm muốn ngủ còn có thể ngủ, nhưng làm quan không được, một sự tình không có tin tức manh mối sẽ rất nguy hiểm, Thế Trung...."

Trong lòng của hắn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hiện tại trong đầu toàn một mảnh hỗn độn, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tư duy đơn giản nhất của chính mình, mạch suy nghĩ lại không rõ rệt.

Cũng may, Trần Thế Trung rất hiểu rõ hắn, tại bên tai Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Đại ca, sự tình mua bán, ngài yên tâm, không có gì cần người hao tâm, mấy vị lão chương quầy đã tới tìm người, nhưng ngày mai gặp bọn hắn cũng không muộn, ngài có lẽ là đi nghỉ ngơi đi."

Trần Nguyên lay động đầu một chút, bóng dáng Tần Hương Liên bỗng nhiên hiện ra ở trong đầu hắn, Trần Nguyên đã ở trong trạng thái say rượu lên tiếng hỏi một câu: "Có tin tức chị dâu ở nông thôn của người không?"

Trần Thế Trung vịn hắn đi đến hướng phòng ngủ, vừa đi vừa nói: "Ta đã phái người đi nghe ngóng, có người nói đã chứng kiến các nàng, nhưng cũng không nói cụ thể nơi nhìn thấy, ta đang tiếp tục nghe ngóng."

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Tốt, tốt, bây giờ trong tay của ta đã có chút thời gian rồi, ta nhất định phải tìm ra các nàng, người không biết đâu, nếu để cho các nàng đến Biện Kinh, ta sẽ rất phiền toái."

Trần Thế Trung đương nhiên biết rõ, hiện tại, nếu như Tần Hương Liên bỗng nhiên xuất hiện, đối với Trần Nguyên mà nói, sẽ ý vị như thế nào, chính là rất phiền toái, nhưng hắn nhận thức khả năng này quả thực quá nhỏ, liền sáng khoái trấn an, nói: "Đại ca yên tâm đi, tất cả đều có huynh đệ, đại ca để huynh đệ có phần cơm ăn, cho nên chuyện của người cũng là chuyện của ta, nếu tìm được chị dâu rồi, ta sẽ biết phải làm sao."

Thiểm Thu đi theo sau lưng Trần Thế Trung nghe xong vài câu này, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một tia sợ hãi khác thường, trong lòng nàng cảm thấy hoảng hốt, chính mình không đem sự tình gặp Tần Hương Liên nói cho Trần Thế Trung, có thể là đã sai.

Lập tức nhìn thoáng qua Trần Nguyên, sau đó kéo bả vai Trần Thế Trung một cái, hỏi: "Thế Trung, nếu người tìm được người rồi, người sẽ làm sao?"

Trần Thế Trung trừng mắt liếc nàng một cái, nói: "Người có thể đừng làm thêm loạn được không? Đại ca uống rượu, người cũng uống rượu say rồi hả?"

Thiểm Thu nhút nhát e lệ nói: "Ta nói là, nếu người tìm được rồi, hơn nữa nàng vẫn còn sống, người xử lý ra sao đây?"

Trần Thế Trung không trả lời nàng, chỉ nói: "Tìm mấy tháng đều không có tin tức, không thể trùng hợp như vậy, vừa lúc quan trọng lại xuất hiện!"

Thiểm Thu không nói thêm gì nữa, vài người cùng một chỗ dìu Trần Nguyên vào phòng ngủ, sau đó giao chuyện còn lại cho Lăng Hoa đi làm.

Làm quan được không? Hiện tại liền đã nhìn ra.

Trần Nguyên nói rất đúng, nếu như hắn là một người buôn bán, uống nhiều quá, có thể như lợn chết nằm ngủ, cái gì cũng không quản, không hỏi, thẳng đến khi tỉnh ngủ mới thôi.

Nhưng làm quan thì không được, sáng sớm ngày hôm sau, ngày mới vừa có chút sắc sáng, Trần Nguyên còn đang ngủ đã bị Lăng Hoa hô: "Tướng công, Tôn Công Sáng đại nhân cùng Đinh Độ đại nhân tới rồi, nói là tìm người có việc, có phải là bảo bọn họ chờ một lát?"

Lăng Hoa nói ba lượt, mới khiến cho Trần Nguyên trong giấc mơ lơ mơ nghe được rõ ràng.

Bảo bọn họ chờ mình? Một lát thì có thể, thời gian dài thì không được, chức quan hai người đều lớn hơn so với chính mình, mặc dù là Trần Nguyên đi Chúc phương tư, nếu so với người ta, vẫn nhỏ hơn một đoạn.

Hắn chậm rãi bò lên, thở dài một hơi thật sâu, cái gì cũng không nói, liền dùng nước lạnh rửa mặt.

408. Chương 378: Nhiều Việc(1 2)

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 378: Nhiều việc(1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Mục đích chủ yếu của Tôn Công Sáng và Đinh Độ khi đến đây là thương lượng một chút cùng Trần Nguyên, muốn hắn đưa ra tình huống sử dụng vài món binh khí kiểu mới lần này hắn mang đến Đẳng Hạng, để thuận tiện cho bọn hắn cải tiến.

Còn có một việc, chính là bọn hắn lại có binh khí mới nghiên cứu ra được rồi, kinh phí cũng xuất hiện khẩn trương.

Đương nhiên, cũng thuận tiện thoáng chúc mừng Trần Nguyên một tý, chúc mừng hắn thăng quan.

Sau khi hai người bọn họ rời khỏi đây, Trần Nguyên không dám ngủ thêm một giấc, Nhân Tông có lẽ là đang chờ kế hoạch của mình, những thương nhân kia cũng tìm mình rất nhiều lần rồi, buổi chiều còn phải đi quân đội, thăm nom những huynh đệ kia, thoáng thống kê binh sĩ chết trận và bị thương một tý, chết trận phải biết nhà bọn hắn ở nơi nào, một người được đền bù 500 quan, cái này là việc mình nói qua.

Tóm lại, có nhiều việc vội vàng.

Đến buổi sáng giờ mẹo, Trần Nguyên mấy cái Biện Kinh Đại Thương hộ đều mời tới.

Những người này đã sớm chờ lần gặp mặt này, lúc này đây, Trần Nguyên dẫn bọn hắn chơi trận chiến tranh, cho tới bây giờ, tài chính bọn hắn xuống dưới, đã thấy được ánh sáng của tiền lời.

Hơn nữa, thế cục tiền tuyến càng ngày càng có lợi đối với Đại Tổng, những chương quây tinh minh này đều xem xét rất rõ ràng, khi Đại Tổng đánh thắng một trận, tiền của hồi báo cho bọn hắn khẳng định là cực kỳ phong phú.

Hiện tại bọn hắn quan tâm, chính là Trần Nguyên có ý tứ như thế nào, vẫn như lần cắt bỏ lông dê Liêu quốc, có một chút tiền liền ngừng lại, hay là tiếp tục chơi.

Nhìn ánh mắt những người này giống như sói, Trần Nguyên chỉ biết, bọn hắn không muốn dừng tay.

Trần Nguyên vốn là uống một ngụm trà, sau đó rất trực tiếp nói: "Ta không biết chư vị thoả mãn hay không hài lòng đối với lợi nhuận hiện tại, từ tình huống đầu tư cùng thu hồi để xem xét, nếu như chiến tranh lại đánh tiếp ba tháng mà nói, tất cả tiền Đẳng Hạng đều rơi vào trong túi áo chúng ta, cái này đủ để cam đoan lợi nhuận một chuyến này của chúng ta vô cùng phong phú, hiện tại chúng ta chỉ cần rửa sạch sẽ túi áo Lý Nguyên Hạo, còn có cả tiền tiết kiệm trong những nhà giàu Đẳng Hạng kia, những số tiền này, chính là mục tiêu tiếp theo của chúng ta!"

Trương chương quỹ quán bán quần áo nghe xong, liền lập tức nở nụ cười, nói: "Trần đại nhân, người nói xem nên làm như thế nào đi."

Trần Nguyên nói: "Không cần chức vị làm cái gì, chỉ hi vọng mọi người có thể ủng hộ ta, chỉ cần các người bán hàng cất trữ hiện tại cho ta, tạm thời không cần phải ngay lập tức đòi hỏi tài chính là được rồi."

Hứa mặt rõ cùng Mã Sướng liếc nhau, Mã Sướng hỏi: "Phò mã gia, cái Đảng Hạng đại tộc này không thể so với bình dân, phần lớn bọn hắn có thể chống đỡ cục diện khó khăn, muốn lấy tiền từ miệng của bọn hắn, khả năng không dễ dàng như vậy đâu?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Đúng là không dễ dàng, nhưng chúng ta phải đi làm, chẳng lẽ chức vị chỉ coi trọng chút tiền ấy sao? Để chức vị bất mãn, cái đoạn thời gian này, ta đã phái người tiến nhập Đảng Hạng, dùng giá rẻ thu mua cửa hiệu mặt tiền của bọn hắn, đợi cho chiến loạn Đảng Hạng bình định, chút ít cửa hiệu mặt tiền của ta đây có thể làm cho vốn liếng ta tăng lên vài lần, chính là mười mấy lần cũng được, những thứ này, vẫn chỉ là món tiền nhỏ, máu chốt ở chỗ, ngày sau ta có năng lực khiến cho hàng hóa của ta, ở trong vòng nửa tháng, có thể xuất hiện trong tất cả thành trì Đảng Hạng!"

Hắn nói tới chỗ này, con mắt những chưởng quầy này đều đỏ lên rồi, bọn hắn tự nhiên biết rõ cái này có ý vị như thế nào, cái này có ý nghĩa, Trần Nguyên không phải đánh cắp một số tài phú nhất định, mà là ngày sau có thể liên tục không ngừng đánh cắp tiền của.

Trần Nguyên nhìn thần sắc của những người này, cười một chút, nói: "Đến lúc đó, ta hi vọng, ta bán, chính là hàng hóa của chức vị, cho nên, những nhà giàu Đảng Hạng có năng lực tiến hành sản xuất kia, phải sụp đổ toàn bộ trong chiến tranh, hoặc là lựa chọn hợp tác cùng chúng ta, chức vị tiền bối có thể tính toán một chút, trong đây là bao nhiêu lợi nhuận?"

Trong phòng đều là nhân vật bò lăn đánh đấm nhiều năm trên thương trường, lúc này bọn hắn chỉ còn lại có thanh âm thở dốc, phú khả địch quốc, phú khả địch quốc theo lời cổ nhân, cũng không gì hơn cái này mà thôi.

Ngô chưởng quỹ nhà máy thuyền kia nuốt từng ngụm nước miếng, nói: "Nếu có thể như Trần chưởng quỹ nói, chúng ta tự nhiên sẽ đi làm một chuyến, nhưng chúng ta lo lắng, chính là thái độ của hoàng thượng, dù sao, nếu như chúng ta làm hơi quá đáng, hoàng thượng có thể sẽ giáng tội!"

Đây là lo lắng duy nhất của bọn hắn trong thời điểm hiện tại, lo ngại, tham tài, là vì làm cho mình sống càng tốt hơn một ít, nếu như đắc tội hoàng thượng, ngay cả mạng sống cũng không còn, còn muốn tiền làm cái gì?

Trần Nguyên nhìn thoáng qua Ngô chưởng quỹ, nói: "Ta tự nhiên biết rõ, cho nên, chúng ta phải ủng hộ hoàng thượng, lại để cho hoàng thượng cảm giác được chúng ta đang giúp hắn, như vậy liền không có vấn đề gì nữa."

Mọi người nghe xong, liền gật đầu.

Mã Sướng kia nói: "Cái này không có gì là không thể, nếu Phò mã gia quả thật có thể làm cho chúng ta ăn thông cả đời ở tại Đảng Hạng mà nói, những cái này đều là món tiền nhỏ."

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Nói cho cùng, chức vị tiền bối vẫn còn có hoài nghi đối với cái mục tiêu ta nói kia, điểm này, ta hoàn toàn có thể giải thích."

Trương chưởng quỹ nói: "Phò mã gia bỏ qua cho, kỳ thật đáy lòng chúng ta có chuyện khúc mắc, lần này chúng ta đầu tư tiền, vẫn là lợi nhuận đến trước, cũng là người giúp chúng ta lợi nhuận, dựa theo nhân tình mà nói, chúng ta không nên như thế, nhưng chúng ta cuối cùng vẫn là thương gia, tiền tới tay cũng không thể ném xuống vũng nước, chúng ta không phải là không muốn chơi, chỉ sợ chơi vào rồi không dứt ra được."

Trần Nguyên nói: "Cẩn thận một chút là việc nên làm, như vậy đi, hôm nay ta sẽ đến hoàng cung, nếu như ta có thể thuyết phục hoàng thượng, chúng ta lập tức bán một đám vật tư đi Liêu quốc, kể cả binh khí một mực ở bên trong hạng mục cấm vận, không biết nếu như hoàng thượng nói lỏng cái này, chức vị có thể yên tâm hơn một chút hay không?"

Mọi người nghe xong, có chút không dám tin tưởng, sau một lát mới lên tiếng: "Tốt, như lời Phò mã gia nói, nếu như hoàng thượng ngay cả binh khí cũng có thể nhả ra, không riêng gì không động đến tiền lời hiện tại của chúng ta, còn có thể tiếp tục quảng một ít vào đó nữa!"

Trần Nguyên không nói gì nữa, nói là vô dụng, mấy tên gia hỏa này đều là người tinh, năm trước mỗi một người bọn hắn rút một hai chục vạn ra cho Trần Nguyên chơi, căn bản không thể biết có thể lợi nhuận bao nhiêu, nhưng hiện tại lợi nhuận đã vượt xa bọn hắn mong muốn, quá nhiều tiền, bọn hắn lại có chút do dự, suy nghĩ xem, có thể lại cầm tiền đến chơi chút ít mua bán chính mình tương đối am hiểu hay không.

”Vậy cứ như thế đi, xin chờ vị tiền bối yên tâm, chậm nhất là ngày mai, ta sẽ cho chờ vị một câu trả lời thuyết phục, đến lúc đó, nếu mọi người quyết định đùa nhỏ một chút mà nói, Thế Mỹ sẽ nghe ý kiến của các vị tiền bối.”

Đàm luận tốt cùng những thương nhân này, Trần Nguyên day day hai thái dương của mình, ngày hôm qua uống quá nhiều, hiện tại cảm giác hai cây gân trên đầu nhảy lên rất lợi hại.

Lăng Hoa từ bên ngoài tiến đến, trông thấy bộ dáng Trần Nguyên, lập tức thả việc trong tay ra, đi tới giúp hắn xoa xoa đầu, nói: ”Tướng công, mệt mỗi thì nghỉ ngơi một hồi đi, thân thể của mình luôn khẩn yếu nhất.”

Trần Nguyên cười khổ một tiếng, nói: ”Ta cũng muốn vậy à, nhưng hiện tại không được, bảo Hàn Kỳ chuẩn bị ngựa xe, ta muốn đi gặp hoàng thượng.”

Lý Nguyên Hạo là một con sài lang, không riêng gì tính cách hung mãnh, hơn nữa còn rất giao hoạt.

Đối phó người như vậy, không thể có chút chần chờ, thừa lúc hắn đang tốn công xử lý, cởi bỏ mấy vấn đề khó khăn chính mình đưa ra cho hắn kia, không thể để cho hắn trì hoãn một hơi, nếu không, chính mình có khả năng là không thể tiếp tục ra đề mục.

Theo góc độ quốc gia mà nói, phải giải quyết vấn đề Đảng Hạng này.

Theo góc độ cá nhân mà nói, lần này Trần Nguyên tại Đảng Hạng đầu tư vào đại lượng tài chính, cho nên hắn càng muốn toàn lực ứng phó đánh bại Lý Nguyên Hạo, lại để cho đầu tư của mình có thể tìm được hồi báo phong phú.

Ngồi trên xe ngựa của Hàn Kỳ, Trần Nguyên chợt phát hiện ven đường có rất nhiều người quần áo tả tơi, đang vịn lẫn nhau đi đến hướng thành đông, một người hai người thì cũng thôi, đây lại có mười mấy trên trăm người kết thành đội ngũ.

Trong lòng của hắn rất là hiếu kỳ, hỏi: ”Hàn Kỳ, những người này xảy ra chuyện gì vậy?”

Hàn Kỳ dục xe chậm đi một ít, nói: ”Chưởng quầy, những người này đều là người đến ăn xin, bình thường thời kì giáp hạt hàng năm đều có rất nhiều người ăn xin, nhưng năm nay bởi vì giá tiền lương thực cao hơn gấp đôi so với những năm qua, cho nên người như vậy càng nhiều hơn một ít.”

Trần Nguyên có chút ngạc nhiên, lương thực giá tiền cao, nguyên nhân trực tiếp nhất chính là Trần Nguyên trữ hàng, hắn biết rõ, trong chiến đấu kế tiếp giữa Lý Thế Bản, còn có cả Giác Góc Tư La cùng Lý Nguyên Hạo, Tây Cương cần nhất, tất nhiên chính là lương thực, ai có lương thực, người đó có thể chiêu mộ binh sĩ đến, người đó có thể trở thành người thắng cuối cùng, cho nên hiện tại hắn đã bắt đầu chuẩn bị.

Nhưng Trần Nguyên không nghĩ tới, cử động của mình cũng tạo thành kết quả ác liệt như vậy tại Đại Tổng, giết địch ba nghìn, chính mình tất nhiên tổn hại tám trăm, đạo lý này, dù là trong chiến đấu kinh tế cũng không thay đổi.

Máu chốt ở chỗ, giết địch nhân xong, mình có thể lợi nhuận bao nhiêu trở về, tổn thất tám trăm này, có thể để cho người khác tới thanh toán tiền cho mình hay không.

Trần Nguyên trước kia không nghĩ qua vấn đề này, sở dĩ hắn có thể rất nhanh hút lại tài chính, một điểm chính yếu nhất, chính là tổn thất của bọn hắn có dân chúng Đại Tổng bình thường đến thanh toán tiền vì bọn họ.

Mua không nổi thì làm sao bây giờ? Liên giống như hiện tại, giống như những người này, chỉ có thể bán ruộng đồng nhà ở cho địa chủ, sau đó là đi xa xứ ăn xin, hy vọng có thể tìm ra một con đường sống cho mình.

”Vì cái gì mà bọn hắn đều cùng đi về phía đông?” Trần Nguyên xem mà có chút chua xót.

Hàn Kỳ nói: "Phạm đại nhân xây một cái nhà tình nghĩa mới tại phía đông, còn phát cháo trong một canh giờ ở đó."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, hẳn biết mình nên làm cái gì.

Từng nhà tư bản đều là người hai mặt, Trần Nguyên cũng vậy, hẳn dùng thủ đoạn cực kỳ huyết tính kiếm lấy tài phú, ở trong quá trình này, một ít gia đình bình thường Đại Tổng không gánh được, nhưng tình huống Đảng Hạng sẽ thăm hại hơn.

Khi bọn hắn thành công hoặc là gần thành công, kiếm được vô cùng nhiều tiền, bọn hắn đều cảm giác lương tâm mình bất an, vì vậy, bọn hắn biến hóa nhanh chóng, trở thành nhà từ thiện, vung rất nhiều tiền tài đến trợ giúp những người cần phải trợ giúp kia, tiền quay đi quẩn lại, chính là đạo lý này.

"Hàn Kỳ, những phòng gỗ chúng ta xây dựng cho các thư sinh kia vẫn còn à? Khoa kiểm tra cũng đã xong, bọn hắn đều trở về quê rồi chứ?"

Hàn Kỳ gật đầu, nói: "Đúng vậy, chường quầy cũng muốn khai mở cái nhà tình nghĩa sao?"

Trần Nguyên nói: "Bắt đầu từ ngày mai, một ngày hai lần phát cháo miễn phí, nhân thủ thì đơn giản, chỉ cần gọi những Thư sinh chưa chạy về quê kia là đủ rồi, bảo bọn họ hỗ trợ làm chút việc chính sự, không cần phải cả ngày ôm sách vở đọc thuộc, đọc như vậy không thành được nhân tài."

Hàn Kỳ hiểu: "Vâng, ta trở về liền an bài."

Đang khi nói chuyện, đã đến trước cổng hoàng cung, xe ngựa ngừng lại, Trần Nguyên bàn giao vài câu với Hàn Kỳ, sau đó liền vào cầu kiến Nhân Tông.

Lập tức một thái giám chạy tới, trực tiếp dẫn Trần Nguyên tới Nhân Tông trước mặt, tấu chương, Trần Nguyên bắt đầu từ lúc sáng sớm đứng dậy đã viết xong.

Kế hoạch này nằm ở trong đầu của hắn, hắn đã suy nghĩ thời gian rất lâu, coi như là tương đối hoàn thiện.

Về phần kế hoạch bảo hoàn, hoàn toàn hoàn thiện, tuyệt đối thành công, trên thế giới này căn bản chính là không có.

Ở trong cả cái kế hoạch này, một điểm khó thuyết phục nhất, chính là bán binh khí cho nước khác, phải biết rằng, Tổng triều ngay cả thiết khí bản thân, đều quản chế cực kỳ nghiêm khắc.

Hơn nữa, Trần Nguyên muốn bán cho địa phương đang chiến tranh, sau khi Nhân Tông nghe thấy, thật sự không dám nói.

Đang mang trọng đại, vi phạm tổ chế.

Mà Nhân Tông cũng không phải một người rất có chủ kiến, tại rất nhiều chuyện, hẳn đều do dự, hiện tại lại càng không biết nên đáp ứng hay là không đáp ứng.

Trần Nguyên hiểu, người tựa như Nhân Tông, chính mình phải nói phục hắn tại lần đầu tiên, nếu để cho hắn nghe ý kiến rất nhiều người, hẳn lại càng không có chủ ý.

Nhìn sắc mặt Nhân Tông bất định, Trần Nguyên vội vàng tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, nếu như Giác Góc Tư La cùng Lý Thế Bản không có ủng hộ của chúng ta, bọn hắn tất nhiên không phải đối thủ của Lý Nguyên Hạo."

"Nhưng nếu như Đại Tổng chúng ta bỏ tiền đi ra, không ràng buộc gì mà trợ giúp bọn hắn, cùng với tự chúng ta đánh một trận chiến, khác nhau không phải là lớn."

"Năm đó, Hán Vũ đế viện trợ một ít bộ lạc Hung Nô kia, kết quả lại là một Hung Nô ngã xuống, Khương tộc đi lên, ngoài ra còn có Ô Hoàn, Tiên Ti, nhiều dân tộc khác, biên quan Đại Hán vẫn vô cùng nghiêm trọng."

Nhân Tông nghe đến đó, liền gật gật đầu, với tư cách hoàng thượng, hẳn cũng bội phục công tích của Hán Vũ đế, chỉ là, một hồi công tích tuy giương lên tiếng hô dân tộc Đại Hán, nhưng cũng làm cho Đại Hán rất nhiều năm không thể thở một hơi.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Vi thần cho rằng, chúng ta đã có vết xe đổ để học tập, tiêu diệt Lý Nguyên Hạo bằng một trận, hoàn toàn có thể làm, so với Hán Vũ đế thì càng đỡ một ít!"

"Vạn tuế có thể đem tiền đưa cho Lý Thế Bản cùng Giác Góc Tư La, nhưng lại bắt bọn họ mua sắm đồ quân nhu tại Đại Tổng ta để dùng, như vậy, tiền có lẽ vẫn là trở lại trong tay chúng ta."

"Hơn nữa, chúng ta có thể lấy chút ít ở giai đoạn trước, số tiền lấy được trên người Gia Luật Tông Nguyên để đền bù đầu tư lần này, trong lúc tiền ra vào đó, địa phương cần chúng ta tự xuất tiền túi sẽ không nhiều lắm."

Nhân Tông cười khở một tiếng, nói: "Người quả nhiên là một thương gia, chỉ là, cái quốc sự này không phải buôn bán, đôi khi trầm tình nguyện chi nhiều một ít đi ra, cũng không muốn có hậu hoạn lưu lại phía sau!"

"Biện pháp của người mặc dù không tệ, nhưng đám ngôn quan bọn họ sẽ không đáp ứng, hơn nữa, trầm cũng sợ tiêu diệt xong một Lý Nguyên Hạo, kết quả, Lý Thế Bản lại biến thành Lý Nguyên Hạo!"

Hai vấn đề này, Trần Nguyên đã sớm nghĩ cách nên trả lời thế nào, nhẹ nhàng tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, Lý Thế Bản sẽ tuyệt đối không biến thành Lý Nguyên Hạo, bởi vì đợi cho lúc chiến tranh kết thúc, hãn ngoại trừ quân đội ra, cái gì cũng không biết, thậm chí chỉ cần ngài không trợ cấp hãn, ngay cả việc kiếm vật tư có thể nuôi sống quân đội của mình, hãn đều không thể xoay sở, điểm này, thần có thể cam đoan."

"Về phần đám ngôn quan bọn họ sao, thần lại có một chủ ý, không biết có thỏa đáng hay không."

Nhân Tông là hoàng thượng, là người gia chủ lo liệu việc nhà trong cả đại Tổng, cái củi gạo dầu muối này quý như thế nào, hãn tự nhiên biết rõ.

Nói một câu ủng hộ Lý Thế Bản thì rất đơn giản, nhưng trước sau không có mấy trăm vạn quan, căn bản không thể làm tốt chuyện này, mà Đại Tổng hiện tại, cũng là khắp nơi đòi tiền, cho nên đối với chiêu số tiết kiệm tiền, Nhân Tông có lẽ là rất có hứng thú, liền lên tiếng hỏi: "À? Người cứ nói, như thế nào mới có thể làm cho những ngôn quan kia qua loa tắc trách bỏ qua?"

Trần Nguyên nói: "Vạn tuế, biện pháp này, ngài đã nói rồi, lúc này đây ủng hộ Lý Thế Bản, không phải chúng ta dùng thân phận phía chính phủ ra mặt, những ngôn quan kia sẽ không thể nói gì được ngài."

Nhân Tông vừa nghe Trần Nguyên nói lại lý do này, rất là thất vọng, nói: "Như vậy à? Thế Mỹ, người quá coi thường những ngôn quan kia rồi, ánh mắt của bọn hãn rất sắc sảo đó!"

409. Chương 379: Đá Kê Chân

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 379: Đá kê chân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên lại lập tức nói một câu: "Vậy thì tìm thứ gì làm cho bọn họ dồn hết tâm lực vào đó là được, không phải Phạm đại nhân muốn đưa tân chính ra sao? Vi thần nghĩ, một khi tân chính phổ biến, chắc hãn ánh mắt của bọn hãn không biết nhìn chằm chằm vào vi thần, cái Chúc phương tư này."

Nhân Tông lập tức hiểu, hãn cười một chút, nói: "Không tệ, người đã tin tưởng như vậy, trầm liền cho người một cơ hội."

Trần Nguyên mừng rỡ nói: "Đa tạ vạn tuế!"

Nhân Tông khoát tay, nói: "Không vội cảm ơn ta, ta sẽ không để toàn bộ kho cho người đi bán, cũng sẽ không vô hạn kỳ để cho người hồ đồ, nếu người muốn làm vấn đề này, phải làm tốt chuẩn bị trước, để cho tất cả mọi người trông thấy chỗ tốt, như vậy, trầm mới có thể tiếp tục ủng hộ người."

Yêu cầu này cũng không quá phận, Trần Nguyên ngay từ đầu đã xác định, chỉ cần Nhân Tông có thể đem những binh khí rỉ sắt bên trong kho kia cho mình là được rồi.

Nhân Tông bỗng nhiên nói: "Thế Mỹ, hôn sự giữa ngươi và Ý nhi cũng nên chuẩn bị một chút rồi, trẫm tính toán qua thời gian, ngày mừng tám đầu tháng sau là hoàng đạo, ngươi thấy thế nào?"

Mùng tám đầu tháng sau, có lẽ là hơn hai mươi ngày nữa, thời gian giống như có chút khẩn trương.

Trần Nguyên trên tay có rất nhiều chuyện phải làm, thẳng đến hiện tại, hắn chưa kịp nhìn một chút xem chi quân đội hiện tại của mình thế nào, thậm chí ngay cả cửa lớn Chúc phương tư cũng chưa tiến vào.

Vội vàng đến mức như vậy, hoàng thượng còn định thời gian gần như vậy.

Chỉ là, người ta là hoàng thượng, đã lễ phép hỏi mình một câu thế nào, ngay cả khi Trần Nguyên có khó khăn cũng phải vượt qua.

Hắn lập tức quỳ xuống tạ ơn, nói: "Đa tạ hoàng thượng, thần rất vinh hạnh!"

Nhân Tông cười ha ha một tiếng, nói: "Không cần cảm ơn nữa, hiện tại hô ta hoàng thượng, mấy ngày nữa nên hô ta Phụ hoàng, đi thăm Ý nhi một chút đi, có một số việc, hai người các ngươi nên thương lượng một chút mới đúng."

Trần Nguyên ôm hai đấm vào nhau, nói: "Thần tuân chỉ, thần xin cáo lui."

Một mực chờ đợi trong hoàng cung nửa canh giờ, phần lớn thời gian trong đó đều dùng để thuyết phục Nhân Tông đồng ý phương châm của mình, cùng Triệu Ý, chỉ là một trận triển miên ngắn ngủi.

Trần Nguyên cũng muốn ở thêm một hồi, nam nhân như hắn, đối với nữ nhân thật sự là không có bao nhiêu sức chống cự, ly biệt thời gian dài như vậy, nói không nghĩ đến khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Triệu Ý là giả, hắn rất quyến luyến thân thể giống như ngọc của Triệu Ý, nhưng thật sự là không có thời gian, hôm nay hắn có sự tình nhất định phải làm, đó chính là về doanh, thăm những huynh đệ kia.

Nếu như lại có thể bớt một chút thời gian mà nói, hắn còn muốn đến Chúc phương tư nhìn một chút, chính mình là quan mới tiền nhiệm, rõ ràng ngày cả ra mắt lần đầu tiên cũng không để ý, quả thực có chút không thể nào nói nổi.

Các huynh đệ cũng không tệ lắm, lúc này đây xây dựng thêm đội ngũ, làm cho chức quan mỗi người cơ hồ đều có thể được tăng lên, chứng kiến Trần Nguyên trở lại, tất cả mọi người rất là cao hứng, một đám lão đệ huynh lập tức xông tới.

Đạo Chiếm là người thứ nhất hỏi: "Tướng quân, nghe nói ngài không định mang bọn ta đi chiến tranh nữa phải không?"

Trần Nguyên cười một chút, ở chung cùng những người này tương đối đơn giản, bọn hắn có cái gì thì nói cái đó, sẽ không giống những người trên quan trường kia, chôn bắt măn của người đối với ta ở trong bụng, chờ thời cơ chọc một dao găm sau lưng người.

Cảnh Thiên Đức dùng cánh tay đẩy Đạo Chiếm một chút, nói: "Ta nói các ngươi, đều quy củ một chút đi, tướng quân lập tức làm Phò mã rồi, đâu thể lại tiến lên chiến trường cùng chúng ta?"

Nói xong lời này, khả năng là hắn cảm giác lời mình nói chưa tốt, lại thêm một câu: "Tướng quân thắng chức rồi, chúng ta đều nên cao hứng mới đúng."

Huynh đệ đã từng đi lính đều biết, người cùng mình tiến lên chiến trường, sẽ một loại cảm tình, mặc dù mọi người đều biết Trần Nguyên thắng quan là sự tình phải cao hứng, mọi người cũng sớm dự liệu, nhưng nghe Cảnh Thiên Đức nói, quả thực lại là không ai cao hứng nổi.

Ngược lại, Trần Nguyên cười cười, nói: "Nói thật cùng mọi người, chúng ta vẫn phải cùng hợp tác, chi quân đội các ngươi sẽ được xây dựng thêm, mọi người cũng biết đi à nha?"

Mọi người gật đầu, Đạo Chiếm thuận tay vỗ bả vai Đồng Khuê một chút, nói: "Tiểu tử này cũng muốn làm Đô đầu rồi, huynh đệ chúng ta còn sống, phần lớn đều có thể lên nữa chức quan, chúng ta đang nghĩ xem nên ăn mừng như thế nào đây."

Trần Nguyên nhìn mọi người, nói: "Bên trên đã quyết định, trong quân đội xây dựng mới, cùng hai đại nhân Lưu Bình Thạch Nguyên Tôn sẽ đến cộng sự cùng mọi người, hai người bọn họ chỉ bị giảm cấp bậc, tin tưởng ngày sau các người sẽ hợp tác rất vui vẻ, lần này ta đến, là muốn thương lượng một việc cùng mọi người."

Trần Nguyên nói tới chỗ này, liền nhìn mọi người một chút, sau đó mới nói: "Các huynh đệ chết trận mỗi người 500 quan, ta nhất thời không cầm ra nhiều tiền như vậy, ta có ý định, cho mỗi người 100 quan trước, trong ba năm, sẽ thanh toán toàn bộ 500 quan tiền, mọi người có ý kiến không?"

Một đám tướng sĩ vốn là sững sờ, tiếp theo, khuôn mặt đều lộ thần sắc cảm kích, Cảnh Thiên Đức nói: "Tướng quân, chúng ta cũng biết, tiền này là chính người chi ra, kỳ thật, cho dù 100 quan cũng đủ rồi, mấy cái chữ này, chúng ta còn chưa từng thấy qua, các huynh đệ dưới xuôi vàng có biết, cũng sẽ rất cảm tạ người."

Trần Nguyên khoát tay, nói: "Đã nói 500 là 500, 500 quan thì thế nào? Nếu như cho năm nghìn quan, có thể làm cho huynh đệ chết trận trở lại, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp kiếm ra, sự tình tiền, các người không cần hao tâm, Thiên Đức, danh sách ta bảo người định ra đã có chưa?"

Cảnh Thiên Đức không nói gì, bởi vì hắn căn bản không biết Trần Nguyên có thực hiện lời hứa không.

Trần Nguyên nhìn sắc mặt hắn là biết, lúc này liền cười một chút, nói: "Không sao, đợi hai ngày nữa đưa cho ta cũng được, huấn tiện đưa danh sách những huynh đệ bị thương kia cho ta, mọi người cũng biết ta có rất nhiều bằng hữu mua bán, chỉ cần những huynh đệ này còn có thể hoạt động, ta có thể tìm cho bọn hắn một chén cơm ăn."

Nghe đến đây, mọi người đều nhìn hắn đầy kính nể.

Trần Nguyên có chút không quá thích ứng với việc người khác dùng ánh mắt sùng bái như vậy nhìn mình, nói: "Ta phải đi, nhưng tất nhiên chúng ta còn có rất nhiều lần hợp tác, ta nghĩ chư vị huynh đệ nói rất đúng, ta sẽ tận lực giúp các người đề cử một tướng quân tốt."

"Còn có, đội ngũ xây dựng xong, các người sẽ lập tức đi Đãng Hạng, mặc kệ vị tướng quân kia là ai, các người đều phải từ từ chiến tranh. Hoàng thượng đã chuẩn bị cường quân rồi, đãi ngộ của chúng ta khả năng là sẽ lập tức cải biến, lúc này các người phải dùng năng lực của các người, nói cho những người muốn ngăn cản hoàng thượng cường quân kia biết, các người là một cỗ lực lượng không thể kháng cự, rõ chưa?"

Bọn người Cảnh Thiên Đức gật đầu, nói: "Hiểu rồi, tướng quân, người yên tâm, chúng ta là do người mang đi, các huynh đệ đều nhớ rõ những lời người nói."

Nói xong, nước mắt của hắn rõ ràng chảy ra rồi, trong lòng Trần Nguyên rất là cảm động, cũng có một tí cảm giác thành tựu.

Cái này là lần đầu tiên có người vì mình mà rơi nước mắt, lần đầu tiên có nhiều người như vậy vì mình rời đi mà cảm thấy thương tâm.

Cái này lại làm cho Trần Nguyên kích động, cơ hồ muốn bật thốt lên: "Ta không đi nữa!"

Nhưng hắn cuối cùng vẫn cố nén lại, mục tiêu của hắn không ở cái chi quân đội này, chi quân đội này nhất định là đá kê chân cho Trần Nguyên, hiện tại hắn giẫm lên đá kê chân này, đã nhảy được lên, không có tất yếu phải quay đầu lại.

Cuối cùng, hắn vừa cười vừa nói: "Các người đừng làm vậy, giống sinh ly tử biệt quá, không phải ta đã nói rồi sao, ta chỉ không mang bọn người chiến tranh nữa, chúng ta còn nhiều cơ hội gặp mặt mà, lại nói tiếp, các người cũng biết con người của ta, chiến tranh thật sự không được tốt lắm, lòng dạ như đàn bà, cười đi, ai cười đẹp mắt, buổi tối ta lại để cho hắn đi sơn trang của ta hưởng thụ, đều cười một cái đi."

Trên mặt chúng tướng cổ ra dáng tươi cười, Trần Nguyên cuối cùng là đi đến trước mặt Cao Ngênh Hỉ, nói: "Hảo tiểu tử, làm rất tốt, người khiếu tham gia quân ngũ, nhất định có thể lên chức tướng quân!"

Cao Ngênh Hỉ cố gắng ưỡn ngực, nói: "Tuân lệnh!"

Cái chi quân đội này là đá kê chân của hần, Trần Nguyên giẫm lên, hoàn thành mục tiêu của mình, Chức phương tư kia, hần thuận lợi thu vào trong túi, đá kê chân kế tiếp là ở nơi nào?

410. Chương 380: Toàn Người Già

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 380: Toàn người già

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Ngày hôm sau, Trần Nguyên đi tới Chức phương tư, nhìn hơn hai mươi gia hỏa niên kỷ đã ngoài bốn mươi năm mươi tuổi chia đều hai bên, đứng tại trước mắt mình, hần không biết những người này có thể giúp mình đâm nát Lý Nguyên Hạo dưới chân hay không.

"Vương thừa tướng, người trong Chức phương tư, đều ở nơi này rồi sao?" Trần Nguyên chưa từ bỏ ý định, lại hỏi lại một lần.

Vương Vi Linh nói: "Thế Mỹ, cái Chức phương tư này tổng cộng có hai mươi ba người, ngoại trừ Liễu Tân đại nhân bởi vì tuổi già nhiều bệnh, không tới được đây ra, những người khác đều ở nơi này hết rồi."

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nói: "Cảm ơn Vương thừa tướng giúp đỡ."

Hần không che dấu vẻ mặt thất vọng trên mặt chút nào, Trần Nguyên sớm đã biết, cái Chức phương tư này tại Tổng triều, rất không được coi trọng, các tư khác thì tư chính là tư, giống nhau, đều là trực tiếp do "Bộ" phụ trách, chỉ có cái Chức phương tư này, là do Thành Thị Giao Dịch tư phụ trách.

Hần thì tương đối hiểu rõ về cơ cấu nhị cấp của Thành Thị Giao Dịch tư, tác dụng chủ yếu là từ trong tay những thương nhân kia thu thập một ít tình báo, phần lớn các thủ đoạn, cũng là cần Thành Thị Giao Dịch tư gây áp lực cho những thương nhân kia.

Xem xét tình huống hiện tại, Trần Nguyên biết rõ, muốn bảo hần giúp mình làm chút sinh ý, khả năng là cần tốn chút ít công phu rồi.

Thần sắc Trần Nguyên không giấu diếm được những Chức phương tư này, chỉ là, trong bọn hần, không ai đứng ra nói chuyện.

Việc này càng khiến cho Trần Nguyên rất là bất mãn, bất kể như thế nào, thời điểm một người không có lý do gì mà tự nhiên miệt thị người, nếu như người vẫn bảo trì trầm mặc mà nói, vậy thì nói rõ, người đã bị người khác miệt thị đến mức quen.

Thời điểm miệt thị quan trên của người, người không đứng ra nói chuyện, nói rõ người đã không có tin tưởng đối với tiền đồ.

Hơn hai mươi người Chức phương tư, không ai đứng ra nói một câu, điều này nói rõ, trong lòng bọn hần, đều xem Chức phương tư là một cái địa phương giết thời gian.

Ngược lại, Vương Vi Linh nói một câu: "Thế Mỹ, người không nên xem thường những người này, bọn họ đều làm rất nhiều năm tại Thành Thị Giao Dịch tư, nếu như người muốn tìm tình báo ở đâu, cứ để cho bọn họ ra mặt, đi tìm những thương đội kia, nhất định có thể lập tức thành công."

Cái này không phải là sự tình kiêu ngạo gì, làm một tổ chức tình báo, luôn phải dựa vào người khác cung cấp tình báo vì chính mình, vốn chính là một loại thất bại, thể chế Tổng triều quyết định loại thất bại này là có thể dễ dàng tha thứ.

Thời điểm Lý Nguyên Hạo đánh lên ba cửa ải, kỳ thật một ít thương đội Tổng triều đã sớm lấy được tình báo, nhưng quy củ Tổng triều quá bế tắc, thương đội nhận được tình báo, phải đợi Chức phương tư hỏi, bọn hần mới nói.

Bởi vì, cho dù bọn hán chủ động nói với tướng sĩ ba cửa ải, không có hoàng đế phê chuẩn, quân đội cũng không dám tùy tiện thay đổi ngênh đón địch.

Thường thường nhận được tin có tình hình nguy hiểm, chuyện thứ nhất quân coi giữ địa phương phải làm chính là đưa tấu chương lên báo hoàng thượng trước, đợi thêm một lát nữa, Chúc phương tư từ trong miệng những thương đội kia xác minh là thật, sau đó hoàng thượng phê rồi, lại trải qua Binh bộ nghiên cứu phải đánh thế nào, sau đó mới lại phản hồi đến biên quan, thông báo tướng lãnh biên quan chuẩn bị sẵn sàng.

Không cần hỏi, ta nói cho mọi người, đây là quy củ Thái Tông hoàng đế Triệu Quang Nghĩa anh minh định ra.

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân vì cái gì Tống triều nhiều lần chiến bại, thậm chí lần thứ nhất chiến đấu, Liêu quốc đánh lên, đợi cho Chúc phương tư đưa tình báo đến, cả thành trì đã sớm bị người Liêu quốc chiếm.

Từ loại trình độ nào đó đi lên để nói, tổ chức tình báo Tống triều chính là chấp hành "tìm hiểu tình báo", mà không phải là "dò hỏi tình báo".

Tình báo lần thứ nhất lại lần thứ hai "đến chậm một bước", Chúc phương tư càng ngày càng bị người khác đề ra nghi vấn, mà người công tác bên trong Chúc phương tư, qua vài lần như vậy, cũng đều cảm thấy chán nản.

Trần Nguyên không có thể dung một cái Chúc phương tư ăn không ngồi rồi như vậy.

Trong mắt hán, một ra nhà báo phóng viên, không phải là đi tìm người khác hỏi ra cái gì, mà là có thể từ bên trong một câu đối phương nói, nghe ra cái gì, sau đó là trải qua phân tích, suy được ra một cái kết luận tương đối hợp lý.

Vương Vi Linh thấy Trần Nguyên không nói lời nào, cũng không nói thêm gì nữa, trong mắt hán, Chúc phương tư vốn chính là như vậy, đương nhiên, nếu như Trần Thế Mỹ người có bản lĩnh làm tốt Chúc phương tư, làm tốt hơn cả thời kì Thái tổ hoàng đế, vậy thì tất cả mọi người sẽ bội phục người.

Giao tiếp xong với hơn hai mươi người rồi, coi như là giao tiếp xong tất cả công tác của Chúc phương tư, Vương Vi Linh đi ra ngoài, đi rất vội vàng, phẳng phất như tại đây đã không có cái gì để cho hán lưu luyến.

Trần Nguyên chậm rãi đi đến trước mặt một lão đầu, bỗng nhiên phóng đại thanh âm, nói: "Lão bá năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi ạ?"

Người nọ tuy niên kỷ lớn, nhưng lỗ tai rất tốt, bị hán rống lần này, lại cảm thấy hoảng sợ, tiếp theo, trên mặt nổi lên vẻ tức giận, nhưng lập tức liền áp chế xuống rồi, rất quy củ ôm quyền nói: "Hồi bẩm đại nhân, tiểu lão nhân năm nay năm mươi có bảy!"

Trần Nguyên cười một chút, đi đến trước mặt một người mập mập khoảng hơn ba mươi tuổi, nói: "Người có thể tính toán là người trẻ tuổi tại đây chứ?"

Mập mập kia gật đầu, nói: "Hồi bẩm đại nhân, hạ quan nơi này là một người nhỏ tuổi nhất, năm nay mới ba mươi bốn tuổi."

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai người nọ, sau đó mới nói: "Không tệ, có thể nói cho ta biết bình thường các người làm cái công tác gì không? Hoặc là các bản án trên tay các người, có cái nào chưa làm tốt, cầm hai kiện ra để cho ta xem một chút."

Mập mập không nói gì, lão nhân kia lại tiến lên một bước nói: "Đại nhân, chúng ta bình thường có công tác chủ yếu là thu thập chuyện đã xảy ra phiên bang bốn phía cho hoàng thượng, văn bản đều có bảo tồn, đến hiện tại, chúng ta đang làm, là tìm hiểu lần này Đảng Hạng Lý Nguyên Hạo đang chuẩn bị hành động quân gì sự, mục tiêu nhằm vào đâu."

Trần Nguyên nhìn hán một cái, hỏi: "Điều tra ra chưa?"

Lão nhân kia lắc đầu: "Chưa, Phạm Trọng Yên đại nhân luôn luôn phong tỏa biên quan, thương đội vô pháp ra vào, tình báo chúng ta có được cũng nhận phải hạn chế!"

Trần Nguyên nghe đến đó, liền khoát tay chặn lại, nói: "Tốt, ta đây nói cho người biết. Lý Nguyên Hạo hiện tại căn bản không có chuẩn bị bất luận cái gì đại chiến, hắn chỉ núp ở biên quan, chờ quân đội Đại Tổng ta tự mình lộ ra sơ hở, sau đó nhào lên cắn chúng ta một miếng!"

Lão nhân kia sững sốt một chút, không phục lắm, nói: "Đại nhân, theo như lời ngài nói, hạ quan không dám gạt bừa, những phiên bang man di kia đều là tính sai lang, lần này ta cướp Vương Phi của bọn hắn, há có đạo lý ngồi yên chờ đợi?"

Trần Nguyên không phản ứng hẳn, mà là nhìn tất cả mọi người, hỏi: "Các người đều nghĩ như vậy hay sao?"

Đợi một hồi, không có người nào nói chuyện, Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Tốt, cực kỳ tốt, bắt đầu từ hiện tại, bất luận kẻ nào không chịu được, lúc này liền rời đi thôi, ta muốn các người ghi cho ta hai dạng đồ vật, thứ nhất, hiện tại tình huống Đảng Hạng thế nào, thủ hạ đại thần của Lý Nguyên Hạo có người nào, chiến tướng có người nào, các người ghi rõ ràng cho ta, thứ hai, Lý Nguyên Hạo có tính cách gì, cũng ghi rõ ràng cho ta!"

Lão đầu lập tức sững sờ: "Đại nhân, chúng ta lại không có đi qua Đảng Hạng, cũng chưa từng thấy qua Lý Nguyên Hạo, người bảo cái này, chẳng phải là ép buộc sao?"

Trần Nguyên hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Người ngay cả những thứ này cũng không biết, còn ngồi ở chỗ này tìm hiểu cái gì tình báo, nếu như binh sĩ trên chiến trường đợi tình báo của người, phỏng chừng phải chết cũng không biết chết như thế nào, ghi tất cả ra, mọi người ghi cho ta, không viết ra được, đến buổi trưa hôm nay, đều ở đây mà nghĩ, không cho phép về nhà!"

Nói xong, Trần Nguyên kéo một cái ghế qua, nói: "Ta ở chỗ này cùng các người."

Cái này là Chức phương tư chính mình vẫn muốn sao? Trần Nguyên có chút thất vọng, nếu như Chức phương tư cứ một mực tiếp tục như vậy mà nói, phỏng chừng hắn sẽ tự mình tung một cước đạp đổ chỗ này.

Hiện tại, hắn phải làm tốt hai chuẩn bị, một chuyện là cải tạo cái Chức phương tư này, một chuyện khác là mượn danh nghĩa cái Chức phương tư này, một lần nữa chế tạo ra một cái Chức phương tư hoàn toàn mới.

So sánh mà nói, Trần Nguyên càng có khuynh hướng về sau, bởi vì những người này đã định tính rồi, tuổi của bọn hắn đều lớn rồi, được đã quen loại cuộc sống cùng công tác hiện tại này.

Thời điểm những người này rất không tình nguyện ghi vấn đề Trần Nguyên bắt bọn họ viết, đầu Trần Nguyên cũng đang suy tư xem rốt cuộc mình nên làm như thế nào mới thích hợp nhất.

Chế tạo một cái Chức phương tư mới, đối với Trần Nguyên mà nói, cũng rất khó khăn, đối với công tác tình báo, hắn vốn là một người thường, nếu như ở phương diện này, hắn chuyên nghiệp một ít mà nói, cũng sẽ không trông cậy vào cái Chức phương tư này có khả năng giúp đỡ hắn.

Làm trễ nãi hơn một canh giờ, song phương đều mang theo tâm tình cực kỳ không thoải mái, làm xong cái lần đầu tiên gặp gỡ này, Trần Nguyên đi ra khỏi Chức phương tư, lên cỗ xe bảo mã, rất là ủ rũ, nói: "Trở về sơn trang."

Hàn Kỳ chứng kiến sắc mặt Trần Nguyên, liền cười một chút, hỏi: "Chưởng quầy, sự tình không làm tốt sao?"

Trần Nguyên hừ lạnh một tiếng, nói: "Không may rồi, vốn trông cậy vào những người này tốt xấu cũng có khả năng giúp đỡ một ít chuyện, kết quả lại phát hiện, tin tức bọn hắn thậm chí còn kém linh thông hơn ta, ta định đổi những người này đi, sau đó tìm người thích hợp đến hỗ trợ."

Hàn Kỳ không nói thêm cái gì, vội vàng đánh xe ngựa, liền đi hướng sơn trang, nhưng thời điểm đi đến thành môn, Trần Nguyên bỗng nhiên lại nhớ tới, hôm nay dường như "nhà từ thiện" của chính mình lần đầu phát cháo miễn phí, chính mình dường như nên đi lộ mặt một tý mới được.

Hắn lập tức sửa sang lại chủ ý, quyết định đi đến nhà từ thiện nhìn trước.

Nạn đói thật sự rất nghiêm trọng, tuy trong một chén cháo của Trần Nguyên chỉ có vài hạt lương, nhưng người xếp hàng đã có hơn một ngàn.

Càng làm cho Trần Nguyên ngoài ý muốn chính là, đại Công Chúa cũng ở nơi đây, giúp đỡ hẩn phát cháo miễn phí.

Trần Nguyên thiếu chút nữa đã quên đi người chị vợ này, lúc này thấy đại Công Chúa mặc một thân áo tơ trắng, trên mặt treo dáng tươi cười rất thân ái, tự mình đến chỗ từng người ăn xin, tự mình múc cháo, trực giác Trần Nguyên nói cho hẩn biết, tâm tình đại Công Chúa hình như là đỡ hơn một ít.

Con người, mặc kệ gặp phải sự tình gì, mấu chốt ngay ở chỗ người có xua đuổi phiền muộn ra khỏi ý nghĩ được không, hay là nghĩ ra được không.

Tâm tình đại Công Chúa xác thực khá hơn một chút, bởi vì ít nhất trong lòng nàng đã buông hận ý đối với Lý Vĩ xuống.

Lý Vĩ thật sự chạy đến tận Lạc Dương, mang Lương Hoài Cát về Biện Kinh.

Lúc này, coi như là đại Công Chúa không nói đạo lý, cũng không thể trách cứ Lý Vĩ cái gì, một người nam nhân có thể làm được đến trình độ này, người có thể xem thường hẩn, nói hẩn không có tiền đồ, nhưng người đã không tìm thấy lý do để hận con người hẩn.

Hẩn không cản đường của các người, cái này còn không được sao? Hận ý buông xuống, Lương Hoài Cát cũng tới, lúc này tâm tình đại Công Chúa thật sự là tốt lên rất nhiều.

”Bái kiến đại Công Chúa.” Trần Nguyên hành lễ gặp mặt, sau đó mới nói: ”Công chúa điện hạ, tại đây thực sự quá loạn, ngài có lẽ là không nên ở chỗ này dạo chơi thời gian quá dài thì tốt hơn, nếu như xảy ra chuyện gì, ta thật sự không đảm đương nổi.”

Đại Công Chúa mỉm cười, nàng rất đẹp, là chủng loại đẹp hoàn toàn bất đồng với loại điêu ngoa của Triệu Ý.

”Không ngại, ta ở chỗ của người cũng rất nhàn rồi, sự tình buôn bán, ta không hiểu, muốn giúp đỡ làm chút việc vặt tại sơn trang, Lăng Hoa lại không cho, vừa vặn người mở cái nhà từ thiện này, ta cũng có một số việc có thể làm.”

Trần Nguyên đi đến sọt bánh bao bên cạnh, ném cho mỗi người một khối bánh bao.

Đại Công Chúa tự múc cháo cho người, Trần Nguyên liền ở một bên phát bánh bao, một bên làm việc, một bên nói chuyện phiếm, tâm tình cũng rất là sung sướng.

”Chưởng quầy, xin thương xót, cho ta nhiều thêm một cái bánh bao!”

Một nữ nhân mang theo hai đứa trẻ, bắt đầu cầu khẩn tại trước mặt Trần Nguyên, Trần Nguyên có chút do dự, bởi vì vì một cái bánh bao, đối với chút ít người này mà nói, khả năng là ý nghĩa với việc một người có thể còn sống sót.

Nếu nữ nhân này lấy đi hai cái bánh bao mà nói, đầu tiên là người phía sau khẳng định có người không lấy được, tiếp theo, mở đầu cái này, người phía sau cũng sẽ đi theo cầu khẩn.

Chỉ là, nữ nhân này thật sự làm tâm Trần Nguyên đau nhói, nàng mang theo hai đứa trẻ, cái này lại khiến cho hẩn trong giây lát liền suy nghĩ, Tần Hương Liên lúc này có thể cũng rơi vào quang cảnh này hay không?

Nữ nhân tiếp tục cầu khẩn, nói: ”Chưởng quầy, xin thương xót, đứa trẻ đã ba ngày chưa ăn cơm rồi, xin ngài phát từ bi! ”

Trần Nguyên thở dài một tiếng, Công Chúa đứng một bên cũng thập phần thương cảm, nói: ”Cho nhiều một cái đi, người xem hai đứa trẻ đều đói rồi.”

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: ”Vâng, tuân ý chỉ Công Chúa.”

Đại Công Chúa liếc qua mặt hẩn, một bộ thần sắc giận tái đi, nữ tử sớm biết cái nhà từ thiện này là Phò mã gia mở, xem xét thần sắc hai người này, lập tức cầm bánh bao quỳ xuống, dốc sức liều mạng dập đầu, nói: ”Đa tạ Công Chúa, đa tạ Phò mã gia, cầu chúc công chúa và Phò mã gia sống lâu trăm tuổi, sớm sinh quý tử!”

Mặt đại Công Chúa thoáng một tý liền đỏ, trong tay cầm cái muỗng, cũng không biết nên làm cái gì, rất là xấu hổ.

Trần Nguyên có kinh nghiệm xử lý đối với chuyện như vậy, phất tay, để cho nữ tử lui xuống, sau đó cũng không dẫn ra cái đề tài này, giống như chính mình căn bản không nghe thấy, tiếp tục kể cùng đại Công Chúa một ít chuyện khác.

Đại Công Chúa cũng dần dần khôi phục bình thường, nếu người khác vô tâm, hơn nữa Trần Nguyên còn giả trang, thật sự làm ra vẻ không nghe được, nàng cũng hiểu đây là phương thức tốt nhất để giải quyết xấu hổ.

”Thế Mỹ, nghe nói Phụ hoàng đã định thời gian người kết hôn cùng Triệu Ý vào mừng tám đầu tháng, phải không?”

”Đúng vậy, không dối gạt Công Chúa, hiện tại trong lòng ta rất khẩn trương, luôn sợ mình làm sai sự tình gì.”

Đại Công Chúa cười một chút, nói: ”Không sao đâu, tất cả sẽ có người trong nội cung dạy người, những lễ nghi kia, người không cần lo lắng, ngày nào đó kết hôn, sẽ có một cung nhân đứng ở bên cạnh người, tùy thời nhắc nhở người. Về phần sự tình khi kết hôn cần làm, cũng có người giúp người làm, lấy Công Chúa, đại khái là đỡ phải lo lắng.”

Trong ánh mắt đại Công Chúa bỗng nhiên xuất hiện một tia âm đạm.

Trần Nguyên nói: ”Ta không muốn như vậy, bởi vì ta cảm thấy, đây là ta muốn kết hôn với Triệu Ý, hơn nữa, chuyện lên hoa kieu, đối với Triệu Ý mà nói, cả đời chỉ có một lần như vậy, nếu như dựa theo người khác đặt trước, cứ tiến bước đi qua giống người khác, ta vẫn cảm thấy phải xin lỗi nàng.”

Đại Công Chúa cũng sững sốt một chút, tiếp theo liền nhìn Trần Nguyên, thở dài một tiếng, nói: ”Người có cái này tâm ý là đủ rồi, quy củ hoàng gia không thể thay đổi.”

Lúc này, Trần Nguyên trông thấy, trên mặt đại Công Chúa đã treo lên vẻ thương cảm, hẳn biết rõ, có thể là đại Công Chúa nhớ lại đoạn hôn nhân bất hạnh của mình, cũng lập tức dừng lại, không hề nói về vấn đề này nữa.

Hắn cho rằng đại Công Chúa không hạnh phúc, hoàn toàn chính là do một đoạn khúc chiết ngoài ý muốn tạo thành.

Trước kia Lý Vĩ chịu vì nàng đi học vẽ tranh, hiện tại chịu vì nàng buông tha tự tôn của một người nam nhân, cái này còn chưa đủ sao? Thay đổi nữ tử tầm thường, tìm được một người nam nhân như vậy, đối đãi với chính mình như thế, nên thấy đủ rồi, mặc dù là người nam nhân này không hiểu phong tình.

411. Chương 381: Cũng Có Lúc Hồ Đồ (1 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 381: Cũng có lúc hồ đồ (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đáng tiếc chính là, Lý Vĩ có một mẫu thân rất con buôn, nếu như chỉ có một mẫu thân này, sự tình còn không đến mức như thế, hết lần này tới lần khác, bên người đại Công Chúa còn có một Lương Hoài Cát hiểu phong tình, như vậy vấn đề liền lớn rồi.

Bết bát nhất chính là, nàng là Công Chúa, thời điểm gia đình của nàng có nguy cơ bộc phát tranh cãi, không thể tựa như nữ tử tầm thường, chậm rãi giải quyết cũng được.

Những ngón quan kia quả thực là bắt chó đi cày, nếu như không có bọn hắc đẩu bộ trợ bên dưới, làm sự tình nào loạn lớn như vậy, lại khiến cho song phương không có cách nào xuống đài, chắc hẳn cũng không trở thành tình trạng này.

Chỗ đại Công Chúa đã không có thanh âm nào, nàng cúi đầu mức bát cháo đưa cho người phía ngoài, Trần Nguyên nhìn thấy khỏe mắt nàng chớp động một điểm óng ánh.

Trần Nguyên không biết an ủi nàng thế nào, cũng không tới phiên chính mình đi an ủi nàng, đang tại thời điểm không lời nào để nói, Thiết An Ha Mã Thai đã chạy tới, nói: "Chưởng quầy, Hạ Từ đại nhân cùng Lưu Bình tướng quân, còn có Lý Thế Bản tướng quân đều ở sơn trang chờ người."

Trần Nguyên vừa nghe thấy, lập tức buông bánh bao trong tay ra, nói một tiếng cùng đại Công Chúa: "Công Chúa, ta có chút việc, tại đây giao cho người nhé."

Ba người này là do Trần Nguyên gọi bọn họ tới, bọn họ đều là người có năng lực, đặc biệt là Lưu Bình, tại phương diện chiến tranh này, ngay cả Địch Thanh cũng chính miệng nói qua, bốn sự không thể ít hơn bao nhiêu so với Địch Thanh.

Nhân tài như vậy, nếu như chỉ đặt ở trong nhà, không khác gì là một loại lãng phí.

Sau khi ba người trông thấy Trần Nguyên đi vào, liền loay hoay từ trên ghế đứng lên, nói: "Chưởng quầy."

Trần Nguyên gật gật đầu với bọn họ, nói: "Ngồi xuống đi, đoạn thời gian này chư vị thế nào?"

Lưu Bình và Hạ Từ vẫn không nói gì, Lý Thế Bản liền nói thẳng luôn: "Còn như thế nào đây? Mỗi ngày ăn ngon uống tốt, nhưng trong lòng ta giống như là bị mèo cào vậy, đúng rồi, Phò mã gia, rốt cuộc hoàng thượng nói như thế nào?"

Trần Nguyên cười một chút với họ, không trả lời vấn đề này, Nhân Tông chắc chắn là không biết nói cái gì cùng Lý Thế Bản, bởi vì ủng hộ sự tình Lý Thế Bản cùng Giác Góc Tư La không phải do Nhân Tông đi làm.

Trần Nguyên không nói lời nào, càng làm cho trong lòng Lý Thế Bản vô cùng bất định, khuôn mặt rất là khó coi, thì thào nói một câu: "Ai cũng sẽ phải làm ông nhà giàu tại thành Biện Kinh sao?"

Trần Nguyên nhìn Hạ Từ, nói: "Hạ đại nhân, Lý Thế Bản tướng quân nhận được ngai khen rồi, nhị vị Lưu Bình và Thạch Nguyên Tôn cũng chỉ bị giảm chức quan, nhưng hoàng thượng đến hiện tại không có một kết quả nào, không có một ý tứ nào xử lý người, vài ngày nay người nghĩ như thế nào?"

Hạ Từ lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết, nhưng ta nghĩ, tối đa cũng chỉ là giống như Lưu Bình tướng quân, không đến mức bị hỏi tội chứ?"

Ngữ khí hắn nói chuyện rõ ràng có chút không quá tự tin, thiên uy khó dò, Hạ Từ biết rõ, hoàng thượng đến bây giờ còn chưa xử lý chính mình, hoặc là mình sắp thăng quan rồi, hoặc chính là hậu quả thập phần nghiêm trọng, tuyệt đối không có khả năng giống như Lý Thế Bản cùng Thạch Nguyên Tôn.

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Ta cho người biết, hoàng thượng không xử lý người!"

Hạ Từ có chút không hiểu, không xử lý? Đây là ý gì? Vậy thì sau này mình tính toán là cái gì?

Hắn ôm hai nắm đấm lại, nói: "Xin chưởng quầy chỉ rõ."

Trần Nguyên đi đến trước mặt họ, vỗ vỗ bờ vai của họ, nói: "Ta đã mở màn trò chơi cùng Lý Nguyên Hạo, còn phải tiếp tục chơi xuống dưới, kế tiếp, ta cần Giác Góc Tư La tham gia, cần Lý Thế Bản tướng quân tập hợp lại, cần một ít đại tộc Đẳng Hạng làm trái lại Lý Nguyên Hạo, Hạ Từ, những chuyện này, cũng không thể do quan viên Đại Tổng ra mặt đi làm, cho nên, là ta đề nghị hoàng thượng không xử lý người, tuy hiện tại người có lẽ vẫn là quan viên Đại Tổng, nhưng người cũng không phải cái quan gì, người hiểu ý của ta không?"

Hạ Từ hiểu, Trần Nguyên lại để cho họ đến Đẳng Hạng lần nữa, nhiệm vụ này có thể nói là một cái nhiệm vụ rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần hoàn thành tốt, ngày sau trở lại, chính mình có thể băng vào công tích lần này, lại bước vào quan trường, hơn nữa, tất nhiên sẽ tìm được thăng cấp.

Sắc mặt Hạ Từ cực kỳ kiên định, nói: "Thuộc hạ tất nhiên không phụ kỳ vọng của Phò mã gia!"

Trần Nguyên gật đầu, Hạ Từ là người chọn lựa thích hợp nhất, hắn đi qua Đẳng Hạng, chính yếu nhất là lần trước hắn đã đánh mất Kim Minh trại, rõ ràng không trở lại, cứ tìm cách lấy lại, từ đó có thể thấy được, tại thời điểm mấu chốt hắn cũng là người hiểu được cách tùy cơ ứng biến.

Tuy Lý Thế Bân ngay thẳng, nhưng từ trong lời Trần Nguyên nói cũng nghe ra được huyền cơ, lập tức nâng tinh thần lên, nói: "Phò mã gia, người nói hoàng thượng có giúp ta tập hợp lại quân đội không? Có phải thật hay không?"

Lúc này Trần Nguyên mới trả lời vấn đề của hắn: "Không phải hoàng thượng giúp người tập hợp lại quân đội, mà là ta phải giúp người!"

Lý Thế Bân ngây ngẩn cả người, hắn nhất thời không kịp phản ứng, Trần Nguyên biết, chính mình không nói rõ, hắn tất nhiên là không thể hiểu được.

"Tướng quân, ta muốn biết, nếu như người trở lại Tây Cương, gặp được những người đã từng phản bội người kia, người sẽ làm như thế nào?"

Lý Thế Bân suy nghĩ một chút, rất là khó xử nói: "Dựa theo thông thường, nếu như ta có thể Đông Sơn tái khởi, tuyệt đối không thể buông tha bọn hắn. Nhưng, giữa bọn họ có ít người là huynh đệ lâu năm của ta, lúc trước cũng là do bản thân ta quá ương ngạnh mới như vậy, thật sự không thể trách bọn hắn, cho nên, hiện tại ta cũng không biết."

Trần Nguyên cực kỳ hài lòng với câu trả lời này, nói: "Không tệ, tướng quân có thể nghĩ như vậy, ta đã an tâm rồi, tại hạ nói một câu công đạo, nếu như chủ tử của ta không làm việc tốt, ta sẽ nói hắn một câu, một cái sai lầm nho nhỏ, liền đánh ta một trận mà nói, ta cũng sẽ không ở cùng hắn nữa!"

Sắc mặt Lý Thế Bân xấu hổ, nói: "Sẽ không bao giờ xảy ra việc này nữa, xin Phò mã gia yên tâm, hiện tại ta biết rồi, đệ nhất thiên hạ này là hoàng thượng chúng ta, thứ nhì là ngài, ta cũng không biết mình là hàng gì nữa rồi, chỉ là, bất kể như thế nào, ta cũng không thể bại bởi Lý Nguyên Hạo kia nữa, người tính giúp ta như thế nào đây?"

Lý Thế Bân sắp xếp Trần Nguyên đứng thứ hai, hoàn toàn là bởi vì Trần Nguyên có khả năng giúp đỡ hắn, một lần nữa tập hợp lại đội ngũ.

Trần Nguyên cười cười, nói: "Ngày mai, hoàng thượng sẽ ban thưởng cho người một tòa dinh thự, đồng thời ban thưởng người một ít tiền tài, giá trị khoảng hai mươi vạn quan, mỗi tháng còn có một vạn quan bổng lộc, tướng quân định dùng số tiền kia như thế nào đây?"

Khóe miệng Lý Thế Bân bỗng nhúc nhích, Trần Nguyên lập tức nói tiếp: "Không bằng ta tới thay người tiêu, người bán tòa nhà cho ta, tiền tài ban thưởng của người được bao nhiêu, cũng đều là ta, ta dùng thứ khác đổi cùng người. Những vật đó, các tướng quân đại nhân khác sẽ không để vào mắt, chính là đao thương áo giáp bên trong phủ kho, như thế nào?"

Lý Thế Bân nghe xong liền hiểu một ít, hắn có chút kích động, nhỏ giọng hỏi: "Phò mã gia, hoàng thượng có biết không?"

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Hoàng thượng không biết, bởi vì hắn không muốn biết, tướng quân hiểu ý của ta không?"

Lời nói đã nói đến đây, không rõ chính là đồ ngốc rồi, Lý Thế Bân vội vàng gật đầu, nói: "Mặt tướng hiểu, mặt tướng hiểu!"

Hiểu là được, hai mươi vạn này chỉ là ủng hộ thứ nhất, Nhân Tông cho Lý Thế Bân những số tiền này, Lý Thế Bân thông qua Trần Nguyên mua được vật tư có thể vũ trang một chi đội ngũ năm ngàn người, kể cả lương thực, khôi giáp, vũ khí.

Hai mươi vạn quan này liền rơi vào rồi trong tay Tôn Công Sáng, đủ để chèo chống hạng mục nghiên cứu của Tôn Công Sáng trong một thời gian ngắn kể tiếp.

Về phần còn phải đầu tư bao nhiêu tiền lên trên người Lý Thế Bân, vậy thì phải xem xét bản lĩnh thật sự của người này, nếu như quăng tiền cho hắn không có hiệu quả mà nói, Trần Nguyên sẽ lập tức hô ngừng lại.

Lý Thế Bân rất là thoả mãn đối với việc mình có cơ hội có thể tập hợp lại đội ngũ, hắn tuyệt không để ý đến việc dùng phương thức gì để hoàn thành.

Trần Nguyên nói: "Tướng quân đi về trước đi, ngày mai hoàng thượng liền ban thưởng rồi, chậm nhất là trong vòng 3 ngày, ta sẽ đổi những tiền này thành những thứ ngươi muốn."

Lý Thế Bân đứng dậy nói cảm ơn: "Đa tạ Phò mã gia, Lý Thế Bân tất nhiên không phụ lòng kỳ vọng của người!"

Chờ hắn đi ra ngoài, con mắt Trần Nguyên lại nhìn về phía Lưu Bình, hỏi: "Thế nào, Lưu tướng quân ở trên vị trí mới đã quen thuộc chưa?"

Lưu Bình nhìn về hướng ánh mắt Trần Nguyên, nói: "Đa tạ Đại nhân quan tâm, hạ quan là người thô kệch, coi như là tướng thua trên tay Lý Nguyên Hạo, chỉ là, nếu như đại nhân một lần nữa cho ta cơ hội khác, vậy thì tựa như ngài nói với ta, ta sẽ đánh thắng Lý Nguyên Hạo, nhất định sẽ đánh thắng hắn, sau đó, ta sẽ đi Tam Xuyên khẩu, nói cho những người đã từng là huynh đệ ta kia, ta đã thay bọn hắn báo thù!"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Ta tìm người đến, chính là vì cái này, lần này hoàng thượng xây dựng thêm lính mới, có lẽ là từ trong các quân đội khác, rút lão binh ra, cùng so sánh với lần thứ nhất trước đó, trong chi đội ngũ này có hơn một ngàn binh sĩ tinh nhuệ đi theo chúng ta từ Đãng Hạng giết trở về!"

"Lúc này đây, Tôn Công Sáng sẽ cho người binh khí càng tốt hơn một ít, kể cả xe nô lần trước chúng ta không thể mang theo, còn có chướng tâm lôi kiêu mới. Lúc này đây, dẫn đầu bọn hắn không phải ta đây, cái Thư sinh tay không lực trời gà này, mà là người, Lưu Bình tướng quân đầy kinh nghiệm chiến trận, người không có lý do làm kém hơn so với ta, có phải không?"

Lưu Bình kinh ngạc nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Hoàng thượng để cho ta lĩnh quân?"

Trần Nguyên khẽ gật đầu, nói: "Phải, chúng ta phải làm trọng thương quân đội chủ lực của Lý Nguyên Hạo, chỉ có khiến cho người khác trông thấy chúng ta có thể dể bại Lý Nguyên Hạo trên chiến trường, Lý Thế Bân mới có cơ hội, công tác Hạ Từ mới có thể làm tốt, hoàng thượng rất cần quân đội lại thắng thêm lần nữa, hắn định ra lộ tuyển là hai đường tiến công, hắn hỏi ta, ai có thể giúp hắn đánh thắng, ta không biết kế hoạch này thế nào, nhưng ta nói cho hắn biết, người có thể, vậy là hoàng thượng đồng ý."

Lưu Bình mãnh liệt quỳ xuống, nói: "Đa tạ Đại nhân!"

Trong đôi mắt hắn đầy lệ nóng vậy quanh, hắn tử bầy xích đúng là đã rơi lệ.

Trần Nguyên nâng cánh tay hắn dậy, nói: "Tướng quân, mặc dù nói lần này ngươi có rất nhiều điều kiện có lợi so với ta mang binh trước đó, nhưng điều bất lợi đối với ngươi, chính là lộ tuyển của ngươi là do hoàng thượng định ra."

Hắn nói tới chỗ này liền không nói nữa rồi, con mắt nhìn Lưu Bình, Lưu Bình cười một tiếng, nói: "Lời Phò mã gia nói, tại hạ nhớ rõ rõ ràng, tính mệnh các binh sĩ chỉ là dùng để đổi lấy thắng lợi, mặt tướng thâm nghĩ đánh thắng một trận, lại để cho huynh đệ Tam Xuyên khẩu nhắm mắt, về phần những thứ khác, mặt tướng sẽ không xem xét nữa."

Trần Nguyên nở nụ cười thoả mãn, gật đầu nói: "Cái này là được rồi, hoàng thượng muốn thắng lợi, hơn nữa lần này hoàng thượng đã làm chuẩn bị vì sự tình cải cách quân chế."

"Một đường chỉ huy khác là Địch Thanh tướng quân do Phạm Trọng Yêm đại nhân đề cử, Phạm đại nhân là người ủng hộ hoàng thượng cải cách quân chế, ta nghĩ bọn hắn cũng sẽ linh hoạt dụng binh, tốt rồi, người cũng có thể đi trở về, từ từ luyện binh, đừng làm cho hoàng thượng thất vọng."

Lưu Bình đứng dậy, nói: "Tuân lệnh!"

Chỉ còn lại một mình Hạ Từ, Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Hạ Từ, ta giới thiệu cho ngươi một người bạn, từ hôm nay trở đi, khả năng là trong một đoạn thời gian rất dài sau này, hai người các ngươi sẽ hợp tác với nhau."

Nói xong, Trần Nguyên vỗ tay hai cái, Thanh Nguyên từ bên ngoài tiến đến, nói: "Chưởng quầy."

Trần Nguyên dùng ngón tay chỉ Hạ Từ, nói: "Vị này chính là Hạ đại nhân, Thanh Nguyên, lần này người đi cùng hần, phụ trách bảo vệ an toàn của đại nhân."

Thanh Nguyên nhún cái mũi một chút, nói: "Chưởng quầy, ta là sát thủ, người đừng lấy ta làm bảo tiêu được không?"

Trần Nguyên rất tùy ý nói: "Dương gia tiểu quận chúa chắc là không biết gả cho một sát thủ, người có lẽ là đổi nghề đi, làm một hồi bảo tiêu trước, sau đó giúp ta huấn luyện một ít sát thủ tử sĩ."

"Ta sẽ tìm cơ hội kể một ít chuyện của người cùng hoàng thượng, nếu như người làm ra công tích, hoàng thượng sẽ ban thưởng người một cái thân phận cao hơn cả Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu, chắc hẳn người ra vào Dương gia sẽ dễ dàng hơn một chút."

Thanh Nguyên rất là dứt khoát, nói: "Thành giao!"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Ta còn chưa nói lần này tốn bao nhiêu tiền đâu?"

"Bao nhiêu tiền cũng được!"

Kết quả này sớm đã nằm trong dự liệu, là người thì có ham muốn, có ham muốn là có thể bị chinh phục.

Trần Nguyên hiện tại có năng lực thỏa mãn ham muốn người khác, cho nên, hần có thể khiến cho một số người ở trước mặt hần cúi đầu, kể cả quan viên thất ý như Lý Thế Bân, Lưu Bình, Hạ Từ, kể cả Thanh Nguyên loại nhân vật giang hồ kiệt ngạo bất tuân(cương quyết bướng bỉnh) này.

Hần đứng lên, đi đến trước mặt Thanh Nguyên, nói: "Yên tâm đi, ta không biết bạc đãi huynh đệ, còn có một việc ta muốn nhờ người giúp ta, ta cần tìm một ít nhân vật bình thường."

Trần Nguyên định một lần nữa chế tạo ra một cái Chức phương tư hoàn toàn mới, hần hi vọng Chức phương tư của chính mình không phải chỉ là một tiểu đoàn đội có mấy chục người, không phải chỉ biết ở lại nhà, chờ người khác đưa tin tức tới.

Hần cần tình báo, Chức phương tư hiện tại căn bản không có khả năng thỏa mãn yêu cầu của hần.

Những nhân sĩ giang hồ kia rất có một chút thủ đoạn, đặc biệt là người gọi là hạ cứu lưu, võ công những người này không được tốt lắm, nhưng có thể sống trên giang hồ đến hiện tại, tuyệt đối có một bộ bản sự của riêng bọn hần.

Trần Nguyên hy vọng có thể từ trong những người này tìm được nhóm tình báo viên đầu tiên của mình, đồng thời cũng vì ngày sau, chính mình có thể có một mạng lưới tình báo khổng lồ, phát ra tác dụng tuyệt đối.

Về phần có thể thành công hay không, hần cũng không biết, dù sao công tác tình báo cũng là một cái lĩnh vực Trần Nguyên cho tới bây giờ vẫn chưa từng tiếp xúc qua, nhưng sự đời chính là như vậy, bất kể như thế nào, thử một chút sẽ có khả năng thành công, nếu như bởi vì mình không biết liền không đi ném thử, như vậy vĩnh viễn đều đứng ở trên vị trí thất bại.

Thanh Nguyên nhìn hần, nói: "Người tìm ta làm gì, đi tìm Bạch Ngọc Đường không phải tốt hơn sao?"

Ngón tay Trần Nguyên gõ gõ cái bàn, nói: "Ta đi tìm rồi, hần đi Tương Dương, phải ba ngày sau mới có thể trở về, hơn nữa lần này trở về, khả năng là lập tức lại đi, không có thời gian giúp ta."

Thanh Nguyên hừ một tiếng, nói: "Người là một người thông minh, như thế nào mà cũng có thời điểm hồ đồ? Bạch Ngọc Đường không ở đây, người tìm Triển Chiêu, hoặc là tìm Bao đại nhân, người hạ cứu lưu ở đâu nhiều nhất? Trong phòng giam nha!"

Trần Nguyên bị hần nói đến bừng tỉnh đại ngộ, vỗ đầu mình một cái, nói: "Mấy ngày nay vội vàng đến hồ đồ rồi!"

Hần nghĩ mình mời người giang hồ, thì phải đi tìm loại người nhận thức giang hồ kia, lại căn bản không hề nghĩ đến việc, có thể trực tiếp đi vào trong ngục giam tìm.

”Hàn Kỳ, chuẩn bị ngựa xe, ta muốn đi xem Đại Lý Tự, cầu kiến Bao tướng gia!”

Có thể chế tạo một cái Chức phương tư làm cho mình thoả mãn hay không, đối với Trần Nguyên mà nói, thật sự thấp phần trọng yếu, nhưng để mấy phạm nhân đi vào quan phủ làm việc, đối với Bao Chứng mà nói, lại là chuyện tình dễ dàng.

Trần Nguyên đem ý đồ của mình nói cùng Bao Chứng, một lúc sau, Bao Chứng rất là ủng hộ, lập tức để cho Triển Chiêu phụ trách tìm người cho Trần Nguyên .

Triển Chiêu đáp ứng hỗ trợ, làm một người Bộ khoái, Triển Chiêu cũng hi vọng Trần Nguyên có thể an bài cho những người này, để bọn hắn mỗi ngày đều có việc làm.

412. Chương 382: Yên Bình

Sử Thượng Tối Ngựu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 382: Yên bình

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Cho nên hắn không riêng gì việc tìm một ít người hữu dụng từ trong ngục giam ra, giới thiệu cho Trần Nguyên, còn từ trên đầu đường Biện Kinh, tìm một ít người làm nhân tố trị an không ổn định, cũng giao cho Trần Nguyên.

Cho dù những người kia không lộ mặt, Triển Chiêu cũng có phương pháp xử lý tìm ra bọn họ, bởi vì hắn là Ngự miều, chuyên môn bắt những con chuột này.

Trong sòng bài lớn nhất Biện Kinh, một tên mập say sưa đánh bạc, hắn đặt tất cả thẻ đánh bạc ở trên mặt bàn, người đối diện kia thoạt nhìn qua thì đáng vẻ rất là khấn trương, tay chân đều đang phát run.

Hai người đã đánh bạc khoảng chừng một canh giờ gì đó, mập mập kia thắng tên đối diện năm mươi quan, tên kia hiển nhiên rất nóng nảy, một lần đưa lên tất cả tiền bản thân có.

Mập mập vừa vận đang gặp vận may, nhà cái chia bài, mập mập chậm rãi mở bài ra, một đôi trường ba, trên mặt của hắn nở nụ cười, cười đến rất vui vẻ, con mắt khiêu khích nhìn người đối diện, nói: ”Khai mở ra!”

Tay của người đối diện kia run rẩy rất lợi hại, lật bài thứ nhất ra, là thiên bài.

Mập mập cười một chút: ”Huynh đệ, người chỉ thắng một cái, ta đây lại là một đôi trường ba, người xem đi!”

Nói xong, hắn rất là đặc ý mở bài ra, chung quanh truyền đến thanh âm hâm mộ ầm ầm, đang lúc mọi người hâm mộ hò hét, ánh mắt người đối diện nọ lại hiện lên một đạo quang mang, mập mập thúc giục nói: ”Khai mở ra đi huynh đệ, hai lá không giống nhau, người liền thua rồi!”

Người nọ chậm rãi cầm lấy bài tẩy phía dưới mặt bàn, nói: ”Tốt, ta mở đây.”

Thời điểm đang muốn buông bài, một bàn tay đưa ra, một phát bắt được cổ tay của hắn, đánh lá bài rơi xuống dưới, lẩn lẩn ở trên mặt bàn, một thanh âm nói: ”Bánh bao, theo ta đi một chuyến, tìm người có chút việc.”

Thời điểm cổ tay bánh bao bị bắt chặt, có chút kinh hoảng, cũng có chút tức giận, nhưng nhìn rõ ràng người giữ tay mình là ai, lập tức đổi lại khuôn mặt tươi cười, nói: ”Triệu đại gia, đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?”

Triệu Hổ cười một chút, nói: ”Tiểu tử ngươi không náo chuyện gì đi ra, thời gian của ta cũng không tệ lắm, chỉ là, hiện tại dừng đùa nữa, thu thập tiền về, cũng để người ta lấy tiền về, Triển đại nhân có việc tìm người.”

Bánh bao vội vàng gật đầu: "Ai, ai, tiểu nhân xin đi, cùng ngài Triệu đại gia, Triệu gia tìm ta làm cái gì vậy?"

Triệu Hổ trừng mắt nhìn hắn, nói: "Sao có thời gian nghe người nói nhảm? Theo ta đi là được."

Người nọ cũng không hỏi nhiều, lập tức thu thập rồi đi, mập mạp kia nóng nảy nói: "Này, huynh đệ, người cũng không thể làm như vậy, tốt xấu cũng mở bài ra đi, bằng không thì tiền này để đấy, người nói ta có nên lấy không?"

Bánh bao cười một chút với mập mạp, nói: "Người hôm nay đã gặp đại vận, đem tiêng đi đi, lần sau chớ vào sòng bạc nữa, người chính là một con dê béo."

Tiền trên mặt bàn, hắn cũng không cần, đi theo Triệu Hổ ra khỏi sòng bạc, mập mạp kia rất là hiếu kỳ, lật bài tẩy dưới mặt bàn lên nhìn, là thiên bài.

Có một thiếu niên quần áo sáng sủa cầm rất nhiều đồng tiền hành tẩu bên trong phố xá sầm uất, thích ý nhìn phong cảnh chung quanh, thỉnh thoảng đi vuốt vuốt mấy cái gì đó rất đẹp đập vào mắt, vừa lúc đó, một lão đầu từ phía sau mảnh liệt vung một quyền đánh ngã hắn.

Thiếu niên kia hiển nhiên chưa từng bị đánh qua trận nào, bị đánh một quyền liền ngơ ngác, không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, ánh mắt người chung quanh cũng đều nhìn về tại đây.

Lão đầu chẳng những đánh người, còn một tay túm lấy cái bọc trong tay thiếu niên kia, trong miệng còn mắng: "Mẹ của người ở trong nhà đang đợi tiền mua thuốc, người lại cầm tiền đi dạo, sao ta lại sinh ra người, cái tên bất hiếu này!"

Thiếu niên kia sửng sốt một chút, vừa định đứng lên, lão đầu lại đi lên đá một cước, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Người chung quanh nhìn đến đây, đều chỉ trỏ, trách cứ đối với thiếu niên kia, nói hắn bất hiếu, không biết thương mẹ.

Thiếu niên bị đánh cho hồ đồ, qua một hồi lâu mới ngồi dậy, nghe được mọi người nghị luận đối với hắn, bỗng nhiên hiểu ra cái gì, vội la lớn: "Hắn không phải cha ta nha, ta là nhân sĩ Liễu Châu, cái bọc, bọc đồ của ta đâu rồi?"

Mọi người lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng tìm lão nhân kia, lại không thấy bóng dáng đâu.

Lão đầu tránh vào trong ngõ nhỏ, mở cái bọc ra, thấy được một bao đầy đồng tiền, còn có một chút vàng bạc, lập tức cười vui vẻ: "Phát tài rồi!"

Vừa mới chuẩn bị để những vật này vào trong ngực, liền cảm thấy sau lưng có người đi tới.

Lão đầu vội vàng đứng lên, quay đầu nhìn lại, lập tức luống cuống nói: "Ai ui, Trương đại nhân, Trương đại nhân, người tốt, thật sự là thật trùng hợp, ta đang ở chỗ này phơi nắng mặt trời, không nghĩ tới lại đụng phải ngài, tiểu nhân mời người uống chén nước trà nhé, như thế nào?"

Trương Long không nói gì, cầm lấy cái bọc kia, hỏi: "Lão Qua, khai trương rồi hả?"

Lão đầu dang hai tay ra, nói: "Ngài xem ngài nói kia, lần trước không phải ta đã nói qua cùng ngài rồi sao, không bao giờ làm chuyện này nữa, cái bọc kia, ta đang nghĩ ngơi xem là ai cột vào người ta, để còn trả cho nhà người ta nữa đó!"

Trương Long tiến lên, một phát bắt được cổ áo hắn, nói: "Đi cùng ta!"

Trần Nguyên cũng không biết, bởi vì một cái ý nghĩ chủ ý hão huyền của hắn, có thể chế tạo một cái Chúc phương tư để cho hắn thoả mãn hay không thì không thể nói trước, dù sao thì trị an tại Biện Kinh hai ngày này đã tốt lên rất nhiều.

Hai ngày này, hắn vẫn vội vàng nhiều việc, theo lý thuyết, tất cả tiến triển rất thuận lợi, nhưng lại khiến cho Trần Nguyên không nghĩ tới chính là, cũng bởi vì tất cả đều tiến triển thuận lợi, lại để cho những thương nhân kia thấy được lợi nhuận khả quan, những người này lập tức liên nhao nhao lên.

Bánh ngọt lớn hơn nữa, cũng không thể thỏa mãn khẩu vị của những người này, mỗi người bọn hắn thậm chí còn muốn cắn nhiều hơn một miếng.

Nhóm đầu tiên vật tư chuyển cho Liêu quốc Gia Luật Tông Nguyên giá trị mười vạn quan, vật tư trợ giúp Lý Thế Bân là hai mươi vạn quan, còn có cả trợ giúp đối với Giác Góc Tư La, đường xá xa hơn một ít, của cải hao tổn khăng định cũng nhiều hơn một chút, dự toán sơ bộ là 30 vạn.

Nếu như nói sáu mươi vạn này chỉ là một số lượng nhỏ mà nói, như vậy, nếu như kế tiếp thuận lợi, hoàng thượng sẽ tiếp tục dựa theo hình thức này, đưa cho bọn hắn nhóm trợ giúp thứ hai, nhóm thứ ba, lúc này đây, hoàng thượng vì đánh người thắng Đảng Hạng, đã chuẩn bị tám trăm vạn quan đồng tiền bên trong phủ kho, chuyên môn dùng để trợ giúp Lý Thế Bân cùng Giác Góc Tư La, ai có thể tính ra lợi nhuận trong đó đây.

Giống như Trần Nguyên hứa hẹn, nếu như chiến tranh đánh một năm nửa năm, như vậy bọn hắn, những người đáp lên đoàn tàu này liền phát đạt to rồi.

Khi bọn hắn nghe nói Nhân Tông thật sự lấy binh khí ra bán, tin tưởng đối với Trần Nguyên cực độ bành trướng, mấy ngày nay bọn hắn mỗi ngày đều tụ tập cùng một chỗ, nhao nhao ủng hộ Trần Nguyên, hy vọng có thể để cho mình lấy thêm được một ít lợi ích.

Cái này là trò chơi chiến tranh, khác với buôn bán bình thường, tuy nói chiến tranh là cái gì cũng muốn, nhưng nếu quả thật là thiếu một ít cái gì đó, cũng có thể cho qua đi.

Tổng cộng nhiều tiền như vậy, chỉ nhiều một ít vải vóc mà nói, vậy thì hạn ngạch lương thực nhất định phải giảm một ít.

Cái này không có gì lớn, các binh sĩ một ngày ăn hai đấu hay ăn ba đấu không có gì khác nhau, thậm chí một ngày một bữa cơm cũng chịu được.

Đạo lý giống nhau, lại để cho trên người bọn họ mặc hai bộ y phục hay mặc một bộ y phục, cũng không có gì khác nhau, dù sao hiện tại trời không lạnh, không thể chết người.

Coi như là để người chết đói, hoặc là người chết còng, những người này cũng sẽ không để ý, chỉ cần hàng của bọn ta bán đi được rồi, quân binh sĩ tiền tuyến các người chết sống làm gì?

413. Chương 383: Cưới Trước (1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 383: Cưới trước (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bọn hắn có thể nghĩ như vậy, nhưng Trần Nguyên không nghĩ như vậy được, Nhân Tông hiện tại, chính là coi hắn như một phụ tá để sử dụng, nếu chính mình muốn lưu lại một địa vị tốt ở trong lòng Nhân Tông, nhất định phải giải quyết vấn đề Nhân Tông muốn giải quyết.

Nhìn những người cãi lộn không ngớt này, Trần Nguyên bỗng nhiên ý thức được, có lẽ, chính mình nên thành lập một cái hiệp hội buôn bán.

Nếu như hiện tại bọn hắn đều bị một tổ chức ước thúc mà nói, sẽ không thể nhao nhao lợi hại như vậy, hơn nữa, mình có thể mượn nhờ lực lượng hiệp hội buôn bán, tiến thêm một bước, tăng cường cánh chim của chính mình, nghĩ tới đây, khóe miệng Trần Nguyên cười một chút.

Trần Thế Trung từ bên ngoài đi vào, thì thầm vài câu tại bên tai Trần Nguyên, Trần Nguyên nghe xong, sắc mặt có chút thay đổi.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, những người kia cũng biết Trần Nguyên muốn nói suy nghĩ của mình, ánh mắt đều nhìn sang hướng hắn.

”Chư vị tiền bối, chúng ta đã nhao nhao ba ngày rồi, vẫn không có kết quả, ta nhận được tin tức, sứ giả người Đảng Hạng đến rồi, Lý Nguyên Hạo lại cầu hoà lần nữa, về phần lúc này đây bọn hắn khai ra điều kiện là cái gì, tại hạ còn chưa biết.”

“Chỉ là, ta có thể nói cho chư vị, nếu như chúng ta không cầm ra một cái kế hoạch viện trợ cụ thể cho hoàng thượng mà nói, sự tình có thể không phát triển dựa theo chúng ta suy nghĩ.”

Mọi người nhất thời im lặng, Trần Nguyên nói tiếp: ”Còn có, sự tình chúng ta buôn bán cùng Gia Luật Tông Nguyên, ta chỉ đã nói qua cùng chư vị đang ngồi, nhưng vừa vận nhận được tin tức, hoàng đế Liêu quốc cũng biết chuyện này.”

Nói tới chỗ này, hắn bỗng nhiên cười một chút, lấy ánh mắt quét những thương nhân ngồi tại bên cạnh mình một lần.

Giữa bọn họ, khẳng định có người liên lạc cùng quyền quý Liêu quốc, điểm này, sớm đã nằm trong dự liệu của Trần Nguyên, trong kế hoạch của Trần Nguyên, vốn đã chuẩn bị thấu lộ tiếng gió này cho Liêu Hứng Tông biết, khiến cho Gia Luật Tông Nguyên không có lựa chọn nào khác.

Nhưng hiện tại quá là nhanh, nhóm vật tư đầu tiên của chính mình còn chưa vận chuyển đi, Nhân Tông còn chưa chính thức tỏ thái độ có thể ủng hộ Gia Luật Tông Nguyên tạo phản hay không, tiếng gió đã lộ, làm Trần Nguyên có chút bận tâm, không biết phụ tử Gia Luật Tông Nguyên có thu tay lại hay không.

Mọi người ngồi trong phòng đều không bối rối chút nào, nhìn về phía trên một người vô tội hơn một người.

Hứa mặt rỗ vỗ bàn một cái, liền đứng lên quát: ”Con mẹ nó, là tên vương bát đần nào nói?”

Trần Nguyên cười một chút, phát tay, ý bảo Hứa mặt rỗ ngồi xuống: ”Ta không muốn truy cứu là ai lộ ra ngoài, lúc này đây coi như xong, chúng ta đều là thương gia, các người làm những việc này, khả năng này là vì có thể làm sinh ý càng lớn ở Liêu quốc.”

“Ta không cùng đám bọn người nói cái gì đại nghĩa dân tộc, hi vọng những người khác trong chúng ta có thể thông minh hơn một ít, hình thức Đại Tổng hiện tại, các người cũng đã nhìn thấy, Lý Nguyên Hạo không nhận được rồi, hắn đã tới cầu hoà rồi, kế tiếp, chính là Liêu quốc!”

Trần Nguyên nói tới chỗ này, liền dừng một chút, lại nói: ”Không cần chờ đến thời điểm chúng ta đánh thắng Liêu quốc, lúc phát hiện có người muốn ngăn cản tài lộ của chúng ta, đừng trách văn bối trở mặt!”

Căn phòng mới vừa rồi còn đầy tiếng cãi lộn không ngớt, lập tức yên tĩnh trở lại, không khí có chút xấu hổ.

Trong lòng Trần Nguyên cười một chút, những người này cũng không sợ hãi hắn, mà là sợ hãi cái vị đứng phía sau mình kia, hắn cũng không muốn nói lời quá tuyệt tình, bởi vì muốn để cho Nhân Tông đứng phía sau mình, tiếp tục ủng hộ chính mình, Trần Nguyên phải dựa vào lực lượng của những người này.

Sau một lúc lâu, Trần Nguyên chậm rãi ngồi xuống: ”Tốt rồi, hôm nay chúng ta liền đàm đến đây thôi, ý kiến các người nói, ta đều nhớ kỹ. Xin chư vị yên tâm, ta sẽ tận lực cân nhắc đến lợi ích mỗi người các người, tận lực làm công chính một chút, có chỗ nào thật sự không làm đến nơi đến chốn, kính xin chư vị tiền bối tha thứ nhiều, hiện tại, việc chúng ta đang làm, chính là ngồi trên một chiếc thuyền, thuyền chìm rồi, sẽ cắt đường tài lộ của tất cả mọi người chúng ta.”

Ngô chương quỹ chậm rãi đứng dậy, nói: ”Phò mã gia yên tâm, nếu như về sau để cho ta biết ai làm việc này, Ngô mỗ sẽ là người thứ nhất không buông tha hắn!”

Trần Nguyên lắc đầu, nói: ”Không cần phải nói nữa, ta hi vọng sẽ không còn việc này, chư vị tiền bối về trước, đi làm chút ít chuẩn bị đi, chúng ta lập tức phải hát cái xuất diễn tuồng này rồi, cả Tây Cương đều là của chúng ta.”

Hứa mặt rỗ cười một chút, nói: ”Phò mã gia, ngài là nhân vật chủ yếu hát hí khúc, chúng ta chỉ là đánh đánh chiêng trống cho ngài mà thôi, đúng rồi, thời gian ngài đại hôn chỉ còn có mười ngày nữa, không biết đến lúc đó Phò mã gia có thể lưu một vị trí cho tiểu nhân hay không?”

Trần Nguyên cười ha ha, nói: "Nếu như chư vị đang ngồi không đến cổ động cho ta mà nói, ta sẽ đi phủ các người kéo người đến uống rượu!"

Sau khi những người này nghe xong, đều rất là mừng rỡ, tuy trong tay bọn hắn có tiền, nhưng mặt mũi cũng không oai phong lắm, thuộc về một trong những người này địa vị xã hội thấp nhất Tông triều, chính những quan lại quyền quý bình thường kia mời khách, cũng không có thương nhân trong đó.

Thời điểm Công Chúa đại hôn, nếu như mời bọn hắn đến mà nói, sẽ làm cho bọn họ cảm giác trên mặt mũi rất có ánh sáng.

Mọi người ôm quyền khách khí một phen, sau đó đều tự trở lại nhà mình.

Trần Nguyên đưa bọn họ đến cửa, sau đó lại từng bước từng bước đưa lên xe ngựa, đợi cho bóng dáng bọn hắn triệt để biến mất, lúc này mới chậm rãi xoay người lại, nhìn Trần Thế Trung, hỏi: "Thế Trung, người xác định là chị dâu Hương Liên của người sao?"

Trần Thế Trung gật đầu: "Không sai được, một người lớn, hai đứa trẻ, ngài để cho người ta vẽ ra ba bức họa, ta đều đưa cho tiểu nhị nhìn, tiểu nhị nhận ra rất rõ ràng, bởi vì chị dâu trong hai ngày qua không hề đi đến những địa phương khác, chỉ mang theo hai đứa trẻ cư trú bên trong tiệm thuốc, cho nên bọn tiểu nhị đều nhận ra được."

Lông mày Trần Nguyên chăm chú nhíu lại, hắn cảm giác được tim của mình đập thật nhanh, Tần Hương Liên đến rồi.

Tần Hương Liên đến cũng không đáng sợ lắm, đáng sợ chính là, Tần Hương Liên đến, rõ ràng không hề đi tìm chính mình, đó là vì cái gì?

Trần Nguyên không biết, bởi vì không biết, cho nên hắn mới có hơi sợ hãi.

"Các nàng chạy đi đâu rồi?"

"Ra khỏi thành, mượn một chiếc xe ngựa, xa phu nói là chuẩn bị đi hướng Sở châu, đáng tiếc, xe này đi nửa đường đã hư hỏng rồi, không đưa các nàng đến đúng địa phương, cho nên, địa điểm cụ thể sau khi các nàng rời đi, xa phu cũng không biết."

Trần Nguyên nắm chặt tay lại, từ trong kẽ răng nhảy ra một câu: "Phái người đi Sở châu, tận lực tìm ra tin tức của nàng tại trước đại hôn của ta, còn có, nàng đến Biện Kinh, khẳng định chính là tới tìm ta, vì cái gì nàng không gặp ta? Trong này có chuyện gì xảy ra, nhất định phải tra rõ ràng, nàng báỉ kiến người nào, đi qua địa phương nào, đều tra rõ ràng!"

Trần Thế Trung gật đầu, nói: "Manh mối sớm nhất là người đại thúc thọt báỉ kiến các nàng, lúc ấy chị dâu còn hướng đại thúc nghe ngóng vị trí sơn trang. Đại thúc nói, hắn tự mình chị dâu đưa đến cửa, nhưng hắn sợ cách ăn mặc của hắn sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán của chúng ta, nên không vào."

Trần Nguyên hỏi: "Còn gì nữa không?"

Trần Thế Trung nói: "Kế tiếp chính là khách điểm nhỏ, nhà khách điểm nhỏ này chỉ có hai người thúc cháu, nhắc tới cũng kỳ quái, chị dâu đi, hai người bọn họ đã đóng khách điểm lại, không có ai biết bọn hắn đi nơi nào."

Con mắt Trần Nguyên bỗng nhiên sáng lên một cái, nhìn Trần Thế Trung, Trần Thế Trung bị hắn nhìn mà vô cùng kinh ngạc, hỏi: "Đại ca, làm sao vậy?"

"Không có gì, ta nghĩ, khả năng là ta phải đi tìm Công Chúa một týt."

Trần Thế Trung lập tức hiểu ra: "Đại ca, ý người là Công Chúa báỉ kiến chị dâu đi sao?"

414. Chương 383: Cưới Trước (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 383: Cưới trước (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Cái này chỉ là phán đoán của ta, cũng có thể là nguyên nhân khác, tính tình chị dâu người chất phác, cho dù biết sự tình ta sắp làm Phò mã, cũng sẽ không bỏ đi như vậy, người giúp ta hỏi Thiển Thu nhà người một chút, chú ý, phải thật uyển chuyển."

Tính cách Triệu Ý điệu ngoa, từ nhỏ nàng không hề nể qua cái gì thiệt thòi, ngoài ra, tình yêu đều là ích kỷ, Trần Nguyên biết rõ, một khi Triệu Ý biết Tần Hương Liên đi tới Biện Kinh, nàng sẽ làm cho Tần Hương Liên lập tức biến mất.

Trần Nguyên vốn là chuẩn bị đi nhìn những người Triển Chiêu tìm cho mình kia, nếu như có thể mà nói, rút mấy người cơ linh ra, giao cho Hạ Từ, Hạ Từ liền có thể lên đường.

Nhưng hiện tại, hắn quyết định đi tìm Công Chúa trước.

Những ngày này, Triệu Ý quả nhiên là đang rất bức xúc, từ sau khi Trần Nguyên trở về, chỉ đi tìm nàng hai lần, thời gian còn lại, nàng cũng không biết Trần Nguyên đang bận rộn cái gì.

Mất thấy sắp đám cưới, tuy Nhân Tông hướng nàng giải thích về tình huống Trần Nguyên hiện tại, nhưng cũng không thể để cho trong lòng Triệu Ý yên ổn hơn chút nào, ở trong mắt nàng, cho dù có việc vội vàng, một ngày gặp một lần không được, hai ngày một lần vẫn nên có thể chứ?

Trần Nguyên thì tốt rồi, liên tục bảy tám ngày không có bóng người, cái này lại khiến cho trong lòng Triệu Ý không khỏi suy nghĩ, không phải là vị trí của mình ở trong lòng Trần Nguyên đã không lớn bằng lúc trước rồi đấy chứ?

Lần này, thời điểm Trần Nguyên tìm đến chỗ nàng, nàng liền làm ra một bộ dạng xa cách, mặc cho Trần Nguyên nói cái gì, nàng cũng cứ chăm chăm thêu hoa trên khăn.

Trần Nguyên tiến đến, nhìn xem hoa vừa mới thêu tốt, liền mở miệng khen: "Thêu thật là đẹp mắt!"

Không trả lời.

Hắn lại ngồi tới gần một ít, nói: "Công Chúa, cái này có phải là thêu xong rồi đưa cho ta hay không?"

Vẫn không trả lời.

Trần Nguyên nhìn sắc mặt Triệu Ý, liền mỉm cười, đưa tay đặt ở chân Triệu Ý, thời điểm vừa mới sờ đến lớp quần áo, bỗng nhiên trông thấy châm thêu hoa kia đang hướng về phía tay của mình đâm tới rồi.

Trần Nguyên vô ý thức muốn rút tay trở về, nhưng rút một nửa, lại đặt nguyên ở trên không, Triệu Ý thoáng đâm vào bên trong thân thể hắn, Trần Nguyên đau nhức hô to một tiếng: "Ai ui!"

Triệu Ý vội vàng rút châm ra, chỉ thấy trên châm mang ra một giọt máu tươi, sắc mặt của nàng biến đổi một chút, vội vàng cầm bàn tay Trần Nguyên qua nhìn nhìn.

Trần Nguyên xoay tay lại, cười một chút rồi nói: "Không có việc gì, một miệng vết thương nhỏ mà thôi."

Khóe miệng Triệu Ý động hai cái, hỏi một câu: "Làm sao người lại không né tránh?"

Trần Nguyên đưa tay lên, đặt ở bên cạnh miệng, hút khô máu, nói: "Ta sợ ta lấy tay ra, người sẽ đâm chính mình."

Triệu Ý ngây ngốc một chút, nước mắt liền lập tức chảy ra, miệng nói: "Người chỉ biết lừa người, nếu như trong lòng người thật sự nhớ thương ta, vì cái gì nhiều ngày như vậy không đến thăm ta một lần?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai của nàng, lúc này đây, Triệu Ý không dùng châm đâm vào người hắn, hắn nói: "Ta đây không phải đã nói là có vài chuyện vội vàng sao, hôm nay ta tới tìm người, là có sự tình cần làm."

Triệu Ý trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Như thế nào? Có việc cần mới tới tìm ta sao?"

"Đương nhiên, chúng ta lập tức đám cưới, chuyện này, ta phải làm tốt trước khi chúng ta đại hôn mới được." Trần Nguyên nói xong, liền kéo tay nàng, nói: "Đến đây, người đi theo ta đến một chỗ!"

Triệu Ý bị Trần Nguyên cứng rắn kéo lên, vội vàng thả cái khăn trong tay ra, hỏi: "Đi nơi nào vậy?"

.....

Một căn phòng nhỏ, bên trong xếp đặt hương án, còn có một cái bàn cũng không phải là rất lớn, trên đó phủ đầy vải hồng.

Hai cây nến đỏ chập chờn hào quang, lại để cho trong phòng lộ ra một loại sắc sáng mờ mờ.

Sau khi Triệu Ý bị Trần Nguyên kéo vào, chứng kiến một cái chữ hỷ đỏ thắm dán ở trung tâm hương án, còn có một vài tờ giấy còn chưa dọn đi, cái phòng này rõ ràng là có người mới bố trí.

"Người dẫn ta tới nơi này làm gì?"

Trần Nguyên bỗng nhiên lấy tay đặt ở trên miệng của nàng, nói: "Không cần nói lời nào!"

Chỉ thấy Trần Nguyên trong chớp mắt liền lấy ra hai bộ quần áo, là một loại áo bào hồng, thời điểm nam nữ nhà bình thường kết hôn hay mặc.

Chính hắn mặc áo choàng lên, đưa áo nữ nhân cho Triệu Ý, nói: "Đến đây, mặc vào đi."

Triệu Ý hé miệng, nở nụ cười nói: "Chúng ta còn chưa tới thời gian đại hôn mà, ngay cả một người tân khách cũng không có, cái này còn chưa tính, người ngay cả ba môi sáu sính cũng đều giảm đi, cũng quá keo kiệt đi à nha?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Công Chúa đại hôn, tự nhiên không thể keo kiệt, nhưng hôm nay không phải Trần Thế Mỹ lấy Công Chúa, là ta muốn kết hôn với Triệu Ý!"

Triệu Ý hiện tại chỉ coi hành động này của Trần Nguyên là một trò chơi, nghe hắn nói như vậy, liền thay đổi quần áo.

Tiếp theo, Trần Nguyên dâng một nén nhang lên trên hương án có tượng Phật, sau đó là phủ thêm khăn voan hồng sắc cho Triệu Ý.

Triệu Ý chỉ nghe Trần Nguyên nói: "Phật tổ ở trên, đệ tử Trần Thế Mỹ thành tâm cầu xin, xin Phật tổ chứng nhận, Trần Thế Mỹ nguyện ý lấy Triệu Ý với tư cách nương tử của ta. Từ lúc này đến cuối đời, vô luận là thuận cảnh hay là nghịch cảnh, giàu có hoặc là nghèo khó, khỏe mạnh hoặc tật bệnh, khoái hoạt hoặc ưu sầu, ta cũng vĩnh viễn yêu nàng, quý trọng nàng, thẳng đến khi ta lìa đời."

Đây vốn là lời thề kết hôn của Cơ đốc giáo, nhưng Trần Nguyên chắc chắn Giê-xu không nhất định nhận thức Triệu Ý, Triệu Ý không nhất định nhận thức Giê-xu, cho nên mới vòng sang Phật tổ, dù sao cũng không khác gì, vô luận là Phật tổ hay là thượng đế, Trần Nguyên cũng không quá quan tâm.

Triệu Ý lại quả thực bị đánh động, chỉ mấy câu nói ngắn ngủn, Trần Nguyên rõ ràng cảm giác được Triệu Ý đang nắm thật chặt tay của mình.

Hắn chậm rãi xoay người, đồng thời là thay đổi thân thể Triệu Ý, làm cho nàng quay mặt về phía mình.

Chậm rãi xoắn khăn voan che ở trên đầu Triệu Ý lên, Trần Nguyên trông thấy vẻ mặt Triệu Ý đầy hạnh phúc, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống.

Hắn ôn nhu lau nước mắt vì Triệu Ý, hỏi: "Người nguyện ý làm nương tử ta không?"

Triệu Ý dốc sức liều mạng gật đầu, nữ nhân là phải đồ dành, đặc biệt là nữ tử tượng thâm tính điêu ngoa như Triệu Ý, Trần Nguyên hi vọng, chính là làm cho Triệu Ý đồng ý về vấn đề Tần Hương Liên, mà không phải bởi vì vấn đề Tần Hương Liên, lại đến cái lộn cùng Triệu Ý.

Hai người đều là nữ nhân của mình, làm tốt quan hệ giữa các nàng, đó là trách nhiệm của mình, đã muốn ba vợ chính bốn vợ bé, phải có bản lĩnh hòa giải quan hệ giữa bọn họ mới được, mà hòa giải loại tiểu nha đầu như Triệu Ý này, biện pháp đơn giản nhất chính là làm cho nàng cảm động.

Trần Nguyên hiển nhiên đã làm được, chiêu số tán gái thế kỷ hai mươi mốt tại Tổng triều, quả thực chính là Độc Cô Cửu Kiếm tình trường, đệ nhị chiêu bữa tối đầy ánh nến còn chưa ra tay, Triệu Ý đã cảm động đến rối tinh rối mù.

Thời điểm Trần Nguyên lau nước mắt vì nàng, cả người nàng bỗng nhiên nhào vào trong ngực Trần Nguyên, ôm thật chặt Trần Nguyên, nói: "Tướng công, người thật tốt!"

Hai người ôm nhau, Trần Nguyên chậm rãi chuyển khuôn mặt nàng quay sang chỗ mình, cười một tiếng ôn nhu, sau đó mới chậm rãi đưa miệng của mình tới.

Triệu Ý không tự giác mà nhắm hai con ngươi lại, khẽ mở miệng đón đầu lưỡi Trần Nguyên đưa vào trong đó.

Thời điểm trong lòng nữ nhân cảm động, thân thể các nàng thường thường có thể phản ứng càng mạnh mẽ hơn một ít, lúc Trần Nguyên vừa đưa miệng vào, liền làm nàng như bị điện giật, toàn thân run rẩy không thôi.

Một lát sau, phảng phất như có chất kích thích tràn vào trong đầu của nàng, nàng đột nhiên không còn một tia khí lực, hai tay vòng ở trên cổ Trần Nguyên, thân thể từ từ co lại, duy chỉ có cái miệng vẫn còn đắp lại.

415. Chương 384: Quay Về

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 384: Quay về

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

lúc men tình đậm đặc, hai tay Trần Nguyên thả khuôn mặt của nàng ra, lặng lẽ nơi tiến vào vạt áo của nàng, cái thời tiết này, y phục trên người vốn rất ít, không phí nhiều công phu, cặp tay kia đã bắt đầu tùy ý công thành chiếm đất.

Triệu Ý nhẹ giọng thở dốc một tiếng, mềm nhũn mà tựa ở trên ngực Trần Nguyên, khuôn mặt sớm hồng như quả táo chín mọng.

Trần Nguyên nhẹ nhàng trượt ngón tay, dây thắt lưng trên người nàng chẳng biết lúc nào đã rơi trên mặt đất, quần áo từ trên vai thõm, chậm rãi cởi bỏ, mà Triệu Ý lại như chưa tỉnh, chỉ lo nhắm nửa con mắt hưởng thụ.

Tiếng hơi thở vang lên, thanh âm thân thể ma sát phát ra tiếng sần sật, Triệu Ý ngẫu nhiên phát ra một hai tiếng kêu rên, tăng nàng luôn luôn tản ra mùi thơm cơ thể say lòng người, làm cả phòng phảng phất như đang ở tiên cảnh.

Trần Nguyên đã thật sự không kìm nén được dục hỏa dưới đáy lòng, bỗng nhiên Triệu Ý giơ hai tay lên, cử y phục trên người nàng ra.

Tiếp theo liền thuận tay cởi dây trói buộc ngực trước, lập tức, hai cái bánh bao trắng nõn, đáng yêu giống như thỏ trắng nhảy ra ngoài, lắc lư tại trước mắt Trần Nguyên.

Ở bên trong quá trình này, Triệu Ý dùng mi nhãn như tơ, chăm chú nhìn Trần Nguyên cởi áo nơi dây lưng cho nàng, trên mặt đẹp đầy thần sắc xấu hổ, nhưng lại không thấy chút chống cự nào, chỉ có hơi thở càng tăng thêm mà thôi.

Trần Nguyên dùng một tay bế nàng lên, một tay chậm rãi đi vào.

Triệu Ý lúc này tựa như cảm nhận được ánh mắt xâm lược càng lúc càng nóng của Trần Nguyên, mở hai con ngươi khép hờ ra, oán trách mà liếc hắt, phảng phất như mình còn trong trắng, ngượng ngùng mà che bộ ngực tuyết trắng lại.

Trần Nguyên lại mỉm cười nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: "Một khắc tiêu hồn giá trị thiên kim, nương tử, vì phu đến đây!"

Sau khi nói xong, liền nhào tới.

Một phen kịch tình qua đi, Triệu Ý đặc biệt thỏa mãn, bò tới ngực Trần Nguyên, móng ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua ngực Trần Nguyên, nói: "Tướng công, người có biết không, trong khoảng thời gian này, người không tới tìm ta, ta thật sự nghĩ người không thích ta nữa đó."

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Làm sao có chuyện đó? Nương tử xinh đẹp như vậy, ta sao có thể cam lòng bỏ qua? Chỉ là, đoạn thời gian này, ta thật sự vội vàng nhiều việc, hoàng thượng muốn đánh thắng Lý Nguyên Hạo, hẳn giao vấn đề này cho Phạm đại nhân cùng ta làm, Lý Nguyên Hạo thật là nhân vật rất lợi hại, lần này ta chiếm được tiện nghi của hắn, là vì ta lựa chọn phương thức và trò chơi hắn chưa từng chơi lần nào."

Triệu Ý nghe thấy Trần Nguyên hô nàng là nương tử, không khỏi nghĩ về thời điểm hai người gặp mặt, trên mặt xuất hiện một tia đỏ ửng, hỏi: "Vậy người phải vội vàng tới khi nào?"

Trần Nguyên bỗng nhiên nghiêm chỉnh nói: "Ta nói với người nha, vẫn là câu nói lúc trước kia, trong nhà, người có thể lo liệu việc nhà, nhưng chuyện bên ngoài, ta hi vọng người không cần lo quá nhiều. Ta là nam nhân, ta không muốn dựa vào chiêu bài Phò mã gia ăn cơm cả đời, ta muốn làm chuyện của ta."

Thời điểm thân thể và nội tâm nữ nhân đều nhận được rồi thỏa mãn, nàng sẽ dễ dàng bị thuyết phục nhất.

Triệu Ý dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Trần Nguyên: "Ai, ta biết rồi, Phụ hoàng cũng nói, nam nhân nên đi ra ngoài làm đại sự."

Trần Nguyên niết cái mũi Triệu Ý một chút, nói: "Từ hôm nay trở đi, người chính là phu nhân chính quy của ta, ta ở bên ngoài làm việc, người phải chịu trách nhiệm chiếu cố tốt tất cả việc trong nhà, biết chưa?"

Triệu Ý hiển nhiên rất thích ý gánh vác trách nhiệm này, cả người ghé vào trên người Trần Nguyên, hai cái bánh bao mềm mại trước ngực ma sát ngực Trần Nguyên, nói: "Biết rồi tướng công, người yên tâm đi."

Trần Nguyên thở dài một tiếng: "Lăng Hoa là dễ ở chung người, ta tin tưởng giữa các người không có cái gì mâu thuẫn, chỉ là, người nhà của ta đến bây giờ còn chưa có tin tức, cha mẹ ta thế nào, ta còn chưa biết, Tần Hương Liên cùng hai đứa trẻ, cũng không tìm được tung tích."

Nói tới chỗ này, hắn dừng một chút, vụng trộm liếc nhìn Triệu Ý, phát hiện Triệu Ý đã cúi đầu xuống, không dám ngênh đón ánh mắt của mình, Trần Nguyên lại càng kiên định suy đoán lúc trước.

Hắn không nói gì thêm, sự tình đã xảy ra rồi, lại truy cứu cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

Tay của hắn nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng Triệu Ý hai cái, nói: "Nương tử, lúc ta không có ở đây, người nên thoáng nghe ngóng một tý, nếu có tin tức của bọn hắn mà nói, nhất định phải cho ta biết. Cha mẹ ta nuôi dưỡng ta lớn như vậy, một ngày hạnh phúc không được hưởng, nếu như có thể đón bọn hắn đến Biện Kinh, cho dù là hiểu thuận với bọn hắn một ngày, ta cũng thấy đủ rồi."

Triệu Ý hơi sợ, đối với bất hiếu, Tống triều trừng phạt rất nghiêm trọng, một người con, nếu như bất hiếu, thì phải là phạm vào tội chết, tại nhà tầm thường, đều gặp phải vận mệnh bị chém đầu, với tư cách Công Chúa, chỉ có thể càng thêm bi thảm, giống như tỷ tỷ của nàng.

Trần Nguyên để tay tại phía sau lưng Triệu Ý, rõ ràng cảm thấy nàng hô hấp biến hóa, lại giả vờ như không biết, nói: "Tần Hương Liên vẫn là thê tử ta cưới hỏi đằng hoàng, nếu như nàng còn sống mà nói, ta muốn tìm nàng đến. Người yên tâm, nàng là một nữ nhân thông tình đạt lý, sẽ không làm khó chúng ta, mọi người ngồi cùng một chỗ nghĩ cách xử lý, không phải tốt hơn sao? Đúng không?"

Triệu Ý nhẹ giọng lên tiếng: "Đúng."

Trong lòng nàng không khỏi có chút trách tự trách mình, bất kể như thế nào, mình có thể đuổi Tần Hương Liên đi, nhưng vì cái gì lúc trước không nhớ ra việc hỏi tình hình cha mẹ Trần Thế Mỹ một tý đây? Đây chính là cha mẹ Trần Thế Mỹ, là cha mẹ chồng tương lai của mình.

Nếu để cho Trần Nguyên biết, chuyện sẽ ra sao đây?

Chợt nhớ tới lúc trước, thời điểm Tần Hương Liên ra đi, đã lưu cho mình cho một cái địa chỉ, nhưng tờ giấy kia bị Triệu Ý để ở trong quần áo, quên lấy ra. Mà Triệu Ý quá nhiều quần áo, chính nàng lại chưa bao giờ giặt, hiện tại muốn tìm, phỏng chừng phải phí một phen công phu mới được.

Triệu Ý biết rõ, nếu như mình không thể đón cha mẹ Trần Thế Mỹ trở lại, một khi sự tình bị người khác biết rõ, nàng liền xong rồi, Trần Nguyên có khả năng vĩnh viễn không tha thứ cho mình, trong lòng nàng quyết định chủ ý, phải lập tức phái người đi tìm Tần Hương Liên.

Điểm mấu chốt, mỗi người đều có, điểm mấu chốt của Triệu Ý là không thể tiếp nhận Tần Hương Liên, về phần những người khác, vậy thì cũng không có vấn đề gì.

Điểm mấu chốt của Tần Hương Liên lại bị chạm đến.

Trở lại Sở châu, mỗi ngày nàng đều ở trước cửa nhìn quanh, hy vọng có thể chứng kiến thân ảnh mình chờ đợi xuất hiện.

Sự tình đã như vậy, Tần Hương Liên biết mình là một nữ tử yếu nhược, thời điểm đối mặt với cường quyền hoàng gia, nàng hèn mọn tựa như một con kiến, mặc dù nàng lớn tiếng kêu to, khả năng là không có ai nghe được.

Công Chúa coi trọng trượng phu của mình, trượng phu của mình là xuất sắc như vậy, hắn là đánh thắng Đổng Hạng Đại vương, anh hùng Đại Tổng, là Thiên Tinh hạ phàm, hai tay mình căn bản không bắt được hắn, đã như vậy, cứ để hắn đi thôi.

Tần Hương Liên thầm muốn gặp lại Trần Nguyên một lần, nghe hắn nói chút ít lời nói an ủi mình, dù cho biết rõ những lời này là lừa gạt mình, hắn phải đến một chuyến, hắn có thể không cần mình, nhưng là hắn không thể không muốn cha mẹ cùng đứa trẻ của hắn.

Đây là điểm mấu chốt của Tần Hương Liên.

Khổ đợi một tháng vẫn không thấy người Biện Kinh tới, Tần Hương Liên có chút thất vọng, hoặc là nói tuyệt vọng rồi.

Gió mát thổi tóc Tần Hương Liên bay lên, đứng trên cao, nàng lại cảm giác toàn thân rét lạnh, Trần Đông ca không để ý về u sầu của nàng, quơ bảo kiếm của hắn, từ phía dưới giết đi lên, vọt tới bên người Tần Hương Liên, hỏi: "Mẹ, lúc nào cha ta trở về?"

Tần Hương Liên hai mắt vô thần nói: "Nhanh."

"Nhanh là lúc nào? Người đã nói mấy lần nhanh rồi?"

Tần Hương Liên nhìn khuôn mặt non nớt mặt của Trần Đông ca, mình có thể mất đi trượng phu, nhưng đứa trẻ không thể mất đi phụ thân, Trần Thế Mỹ có thể sẽ không trở lại, nàng bỗng nhiên hạ quyết tâm, quay đầu nói: "Đi, chúng ta đi thu dọn đồ đạc, trở lại tìm cha người."

Trần Đông ca hưng phấn chạy xuống triền núi, trong lòng hắn, có thể lại một lần nữa tiến vào Biện Kinh, chính là tốt nhất, tìm được cha, sẽ có ngựa để cưỡi.

Tần Hương Liên căn bản không nghĩ đến, nàng tiến vào Biện Kinh một chuyến này, sẽ làm cho Trần Nguyên, cho triều đình Đại Tổng xuất hiện biến cố rất lớn.

Nàng chỉ là một nữ tử, nàng đã bỏ trượng phu của mình đi, hiện tại chỉ cần tìm phụ thân vì đứa trẻ, có sai sao? Tần Hương Liên cho là mình đúng, đã đúng, vậy thì nàng phải đi.

416. Chương 385: Cải Cách

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 385: Cải cách

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thời điểm Tần Hương Liên lại lần nữa bước đi trên con đường Biện Kinh này, hôn kỳ Trần Nguyên đã đến rất gần, đoạn thời gian này, ở trên triều đình, có thể nói là gió nổi mây phun.

Chiến cuộc tiền tuyến thuận lợi, lại để cho cái eo dân chúng đều thẳng lên rất nhiều, nhưng có rất nhiều người trong triều đình không muốn như vậy.

Chiến cuộc nguy cấp, ý nghĩ của mọi người đều giống nhau, ngăn địch ở bên ngoài đất nước, là nhận thức chung ở trong đầu tất cả mọi người.

Hiện tại thắng lợi trong tầm mắt, điểm khác nhau liền xuất hiện, người cấp tiến hi vọng trực tiếp tiêu diệt Đảng Hạng, sáng tạo một cái chiến tích huy hoàng Đại Tổng chưa bao giờ sáng tạo qua tại triều đại Nhân Tông.

Mà những người bảo thủ kia chính là hi vọng tiếp tục vâng chịu mỹ đức "nhân hậu", đáp ứng Lý Nguyên Hạo cầu hoà, song phương biến chiến tranh thành tở lụa.

Loại tranh luận này từ khi Ngô Hạo phụng mệnh đến Tổng triều cầu hoà mà càng phát ra kịch liệt hơn, những đại thần kia cơ hồ là gặp mặt là muốn nhao nhao cãi nhau.

Kỳ thật cũng không riêng gì vấn đề mỹ đức, chính yếu nhất là, cái này quan hệ đến lợi ích thiết thân của một số người!

Là chiến hay là hoà, Phạm Trọng Yêm đều có quyền phát biểu rất nặng, hiện tại hần tọa trấn Tây Bắc, nhưng Phạm Trọng Yêm đã đưa lên cho Nhân Tông một phần tấu chương viết tay, "chiếu điều trần mười sự tình"!

Cờ xí tươi sáng rõ nét, nói về việc chỉnh đốn quan lại vô dụng, phân công rõ ràng, tấu chương đưa ra ý kiến về cắt giảm quan lại vô dụng, tinh giản cơ cấu trong trung tâm.

Phạm Trọng Yêm không chủ chiến, cũng không hề chủ hoà, nhưng bởi vì phần tấu chương này, lại khiến cho triều đình thay đổi bất ngờ!

Phạm Trọng Yêm muốn cải cách, cái này là sự tình tất cả mọi người đều biết, tại nơi công khai, hần đã nhiều lần đề cập đến vấn đề này, nhưng ai cũng không nghĩ tới, hần rõ ràng lại lựa chọn lúc này để động thủ!

« Chiếu điều trần mười sự tình », kỳ thật chính là một tuyên ngôn cải cách, một khi Nhân Tông phê chuẩn tấu chương này, vậy thì ý tứ hàm xúc chính là cải cách Đại Tổng đã bắt đầu tiến bước rồi!

Cải cách ý vị như thế nào?

Lúc trước, Triệu Quang Nghĩa tiếp nhận thiên hạ của ca ca, một lòng muốn làm ra một phen công tích để đời, kết quả lại là nhiều lần chiến bại.

Triệu Quang Nghĩa không chiến tranh được, đấu tranh chính trị lại là một người rất tài giỏi, hần lập tức ý thức được, chính mình không có khả năng thành lập uy tín trong quân đội, nếu muốn bảo trụ vị trí của mình, như vậy chỉ có thể dựa vào những sĩ phu kia, đi chèn ép giai tầng quân đội đầy công lao.

Triệu Quang Nghĩa chế định chế độ nuôi dưỡng sĩ phu, không riêng gì bộ máy văn võ phối hợp Triệu Khuông Dận lưu lại lập tức bị hần bỏ cũ thay mới, làm mất quyền nói chuyện của võ tướng trên triều đình, mà ngay cả võ tướng lên chức, thậm chí chiến tranh, đều phải nghe sĩ phu chỉ huy, bàn luận!

Tại dân gian, những sĩ phu kia có được địa vị cao cao tại thượng, bọn hần không riêng gì chuyện có tư điền, còn có cả công điền triều đình ban thưởng.

Giai tầng sĩ phu tại Tổng triều có thể nói là cảnh tượng vô cùng đặc ý, bọn hần dù như thế nào cũng không nghĩ tới, Phạm Trọng Yêm cũng là một sĩ phu, vì sao lại hướng người một nhà chọc một đao!

Rõ ràng chế độ, lại khiến cho những người được chẳng hay chớ kia không biết theo ai, chọn trưởng quan, sẽ đánh vỡ bát sắt của bọn hần.

Tiến cử rõ ràng, tuy có thể làm cho người có tài hoa càng dễ xuất đầu hơn, nhưng môn sinh các đệ tử của những sĩ phu này thì làm sao bây giờ?

Còn có, Phạm Trọng Yêm này rõ ràng còn đưa ra "cùng công điền", điểm ấy quả thực chính là muốn mạng người! Công điền là do hoàng đế ban thưởng cho quan viên, với tư cách nguồn thu vào bổ sung ngoài bổng lộc quan viên, dùng để bảo đảm bản thân quan viên liêm khiết.

Cho nên, không cần giao các loại thuế, chỉ cần công điền là đủ dùng rồi, nếu cùng công điền, nghĩa là chia nhỏ ra, tiểu quan sẽ cao hứng, bọn hần, những đại quan trên triều đình này liền mất hứng!

Cải cách xúc động hầu hết lợi ích giai tầng sĩ phu, nếu đặt tới lúc trước, những sĩ phu này sẽ không nhìn uy hiếp vớ vẩn như vậy vào trong mắt.

Nguyên nhân rất đơn giản, quân đội Tống triều không dùng được, cứ chiến là bại, hoàng thượng người chỉ có thể trông cậy vào ba thốn miệng lưỡi không nạt này của chúng ta để bảo vệ giang sơn của người.

Hiện tại, tình thế không giống với lúc trước, quân đội Tống triều trong chiến đấu với người Đảng Hạng biểu hiện ra sức chiến đấu rất mạnh, Trần Thế Mỹ tập kích, lập được chiến tích lớn lao, Phạm Trọng Yêm tác chiến ở chiến trường chính diện cũng vững vàng ở thế thượng phong.

Từ khi đám người Lưu Bình trở về, chân tướng một trận chiến Tam Xuyên khẩu cũng đi ra, bốn vạn đại quân Đảng Hạng vây công một vạn quân Tống, chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà, rõ ràng còn đánh bốn canh giờ, tổn thương hơn sáu nghìn người, cuối cùng vẫn là dựa vào một chút thủ đoạn của Hoàng Đức Hòa mới lấy được thắng lợi quyết định.

Ai còn dám nói quân Tống không thể đánh? Ai còn dám nói chỉ có sĩ phu mới có thể bảo vệ giang sơn Đại Tống?

Hiện tại, hoàng thượng đã chuẩn bị xong lính mới, đi đến chiến trường, sẽ lập tức kết hợp cùng quân đội Phạm Trọng Yêm, cùng một chỗ phát động một hồi chiến dịch quyết định đối với Lý Nguyên Hạo, nếu như bọn hần đánh thắng mà nói, vậy thì võ tướng trở lại triều đình, cơ hồ chính là sự tình chắc chắn.

Những sĩ phu này đều là người biết chuyện, bọn hần rất rõ ràng, chính mình căn bản không có cương đao cứng rắn bằng những võ tướng kia, cho nên, nhất định phải ngăn cản võ tướng trở về, nhất định phải ngăn cản Phạm Trọng Yêm biến pháp!

Cũng không phải tất cả sĩ phu đều như vậy, trên triều đình, Phú Bất, Hàn Kỳ ủng hộ Phạm Trọng Yêm biến pháp.

Đặc biệt là Âu Dương Tu cùng Tống Kỳ, những "trụ cột vững vàng" hơn ba mươi tuổi này, bọn hần cảm thấy tài hoa của mình hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức vị rất cao, chỉ bởi vì những người lão tư cách kia ngồi trên mặt không có chút công tích nào cản trở đường tiến.

Cái này làm cho bọn họ phải đợi cho những lão tư cách kia đi khỏi vị trí, già đến không lên được triều đình nữa, bọn hần mới có thể đi lên, chính vì thế, cấp bậc quan viên như bọn hần, có nhiều người ủng hộ Phạm Trọng Yêm biến pháp nhất!

Từ tình thế trước mắt để xem xét, tất cả tiêu điểm đều tập trung ở chuyện Nhân Tông có tiếp nhận Lý Nguyên Hạo cầu hoà hay không.

Chỉ cần có thể để cho Nhân Tông tiếp nhận Lý Nguyên Hạo cầu hoà, như vậy chiến tranh cũng không cần đánh nữa, những vũ phu kia cũng không có cơ hội chứng minh mình!

Vì để đạt tới điểm này, Bàng Cát cùng Hạ Tung, hai lão đối đầu cả đời này, lúc này đây lại đứng ở một đầu chiến tuyến, đối kháng với do phái cải cách bọn người Phú Bất, Hàn Kỳ, Phạm Trọng Yêm tạo thành.

Chiến, chính là vì cải cách mở ra một con đường mới, hoà, là tiếp tục duy trì hiện trạng.

Trần Nguyên ủng hộ chiến tranh, ủng hộ cải cách, nhưng lời hần nói quá nhẹ! Tuy Phò mã gia hiện tại chấp chương Chúc phương tư, nhưng thời điểm hần ở trên triều đình, chỉ có thể đứng ở trên vị trí sắp xếp tại chỗ đứng đầu từ đằng đuôi kia.

Lữ Di Giản đã biểu lộ thái độ cùng Trần Nguyên, tại chính giữa sân đấu tranh này, hần không đếm xỉa đến.

Trần Nguyên cực kỳ tò mò, lão Lữ không phải là một người tình nguyện bình thường, huống chi ở trong mắt Trần Nguyên, đây là cơ hội tốt nhất để Lữ Di Giản chọc Bàng Cát một dao, Nhân Tông ủng hộ cải cách, cái này là chuyện bọn họ đều biết.

Ủng hộ cải cách, thiết yếu nhất là trấn trụ những nhân vật phái bảo thủ kia, nếu như lão Lữ thêm lửa vào mà nói, để cho Nhân Tông cầm Bàng Cát khai đao, sẽ là sự tình thuận lý thành chương, Bàng Cát ngày thường là người quá kiêu ngạo, bắt được bím tóc hắn không phải quá khó.

Vì cái gì Lữ Di Giản lại buông tha cơ hội này?

Trần Nguyên hỏi qua vấn đề này, Lữ Di Giản cũng không nói gì, lão Lữ chỉ khích lệ Trần Nguyên, làm việc phải khiêm tốn, không cần phải quá rêu rao.

Lời Lữ Di Giản nói, Trần Nguyên không nghe lọt, tuy trong lịch sử Tống triều, cải cách không thành công, Phạm Trọng Yêm ở tân chính lần này cũng giằng co không quá thời gian hai năm, ở tiền tuyến, quân đội cứ chiến cứ bại, Nhân Tông hoàn toàn mất đi tin tưởng đối với quân đội, cường quân cũng bị Nhân Tông coi là một cái trò chơi thất bại khi mình nhất thời cao hứng.

Nhưng đó là bởi vì Tống triều không có một người nào, không có một cái nào gọi là Trần Nguyên, ít nhất, thế cục biên quan hiện tại cực kỳ có lợi, một phương sắp chủ động công kích lại là Đại Tống!

Trần Nguyên không có đường lui, hắn không có khả năng lựa chọn khiêm tốn, hắn đã đầu tư rất nhiều tiền vào Đảng Hạng, lúc này sao có thể không đánh? Huống chi, nếu như có thể tham dự chế định quốc sách một quốc gia, lợi nhuận không thể ít hơn so với đánh thắng một trận chiến tranh.

Chỉ cần có thể để cho chính sách Tống triều nghiêng về hướng các thương nhân, những thứ khác không nói trước, cho các thương nhân một chút địa vị xã hội, để cho thời điểm bọn họ đi ra ngoài đàm mua bán có chút vốn liếng chính trị, cái này so với cái gì cũng đều mạnh hơn.

Vì cái mục tiêu này, Trần Nguyên liền ra sức khuai chiêu gõ trống vì Phạm Trọng Yêm.

Giống nhau, những thương nhân phía sau hắn kia đang ra sức khuai chiêu gõ trống vì Trần Nguyên, bọn hắn thông qua đủ loại con đường, rải tin tức tại dân gian, truyền bá chỗ tốt của việc biến pháp, cái này không thể nghi ngờ, là việc tăng thêm một phần lực lượng cho Phạm Trọng Yêm!

Sơn trang Trần Nguyên cũng trở thành nơi những người chủ trương biến pháp kia thường xuyên tụ hội, Âu Dương Tu, Thái Tương, Vương Tố, Dư Tĩnh, Thềm Thạch, những người này đã thành khách nhân cố định.

Mỗi lúc trời tối, Trần Nguyên đều lưu cho bọn hắn một căn phòng riêng rất tốt, để cho bọn họ mang theo một ít quan viên khác đến, trong tiệc rượu đó, liền thuyết phục những quan viên kia ủng hộ chính sách biến pháp.

Tất cả chi tiêu, ngoại trừ tìm cô nương phải tự gánh vác tiền ra, rượu và thức ăn đều là Trần Nguyên bao.

Thái độ bây giờ của Âu Dương Tu đối với Trần Nguyên đã là tương đối hiền lành.

Xây hàn xá cho học sinh, lập nơi phát cháo cho dân đói, cái này đã khiến cho Âu Dương Tu lau mắt mà nhìn đối với Trần Nguyên, hiện tại thương nhân một thân hơi tiền này, rõ ràng cũng ủng hộ thầy của hắn biến pháp, Âu Dương Tu cũng không tìm được lý do căm thù người thương nhân này nữa.

"Trần huynh, lại đến làm phiền rồi!" Âu Dương Tu nói là quấy rầy, trên mặt lại mang theo dáng tươi cười cất bước đi đến, giống như lúc trước hắn tùy ý đi vào quán rượu của Sài Dương vậy.

Trần Nguyên đang suy nghĩ nhìn một phong thư, phong thư là Hồ Diên Bích Đào đưa đến, thật lâu không có thu được tin tức của nàng rồi, trong lòng thật sự là vô cùng hoài niệm.

Thấy Âu Dương Tu tiến đến, vội vàng thu hồi thư lại, đứng dậy ôm quyền nói: "Âu Dương đại nhân nói chuyện kiểu gì vậy? Hôm nay mấy người tới?"

Âu Dương Tu suy nghĩ một chút mới nói: "Có thể là sáu người, cũng có thể có thể là bảy người, phiền Trần huynh thu thập cho chúng ta một gian phòng, rượu và thức ăn cứ chiếu theo bộ dạng ngày hôm qua là được rồi, cũng không cần quá tốn kém."

Trần Nguyên gật đầu: "Gian phòng kia, ta một mực giữ lại, chỉ là, Âu Dương đại nhân, người cứ một ngày mới mang đến một hai người, nếu muốn thuyết phục tất cả mọi người, vậy thì phải phí bao nhiêu miệng lưỡi?"

Âu Dương Tu nhìn hẩn một cái: "Trần huynh đau lòng tiền những rượu đồ ăn kia sao?"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Vậy thì đến không phải, chỉ là, ta có một biện pháp, Âu Dương đại nhân, người xem có thể làm được hay không. Ta cảm thấy không bằng chúng ta dùng nhiều thêm chút tiền, an bài một lần biện luận, lại để cho những người phản đối biện pháp kia cũng đứng ra, đấu khẩu cùng chúng ta một tý, đồng thời an bài người thứ ba đến dự thánh, Âu Dương huynh nghĩ như thế nào?"

Âu Dương Tu nghe xong liền nói: "Ta sớm có cách nghĩ này, chỉ là như vậy sẽ chậm trễ việc buôn bán của người, ta một mực sợ người không đáp ứng."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, Âu Dương Tu này không hề hiểu kinh doanh chi đạo, một hồi biện luận quan hệ quốc sách như vậy, tất khiến cho lòng người oanh động, chỉ cần người song phương đủ sức nặng, hiệu ứng tuyệt đối tốt hơn rất nhiều so với chính mình tự quảng cáo!

Nhưng ngoài miệng lại nghĩa chính ngôn từ, nói: "Âu Dương huynh không cần thiết nghĩ cho tiểu đệ như vậy, Trần Thế Mỹ ta tuy nhỏ hơn mấy tuổi so với người, nhưng sinh ý cùng quốc sách, cái gì nhẹ cái gì nặng, ta vẫn phân rõ ràng."

Âu Dương Tu nghe xong liền nói: "Thế Mỹ à, là ta trách oan người, vì huynh xin hướng người tạ tội!"

Nói xong liền vái chào thật dài, Trần Nguyên bước lên phía trước, nâng hẩn dậy, nói: "Âu Dương huynh sao lại làm vậy? Như vậy đi, huynh đệ ta bốn sự khác thì không có, Âu Dương huynh phụ trách tổ chức, huynh đệ giúp đỡ kéo cái tràng diện thật tốt cho người, như thế nào?"

Âu Dương Tu gật đầu, nói: "Tốt, ngày mai ta sẽ bắt tay vào làm! Đúng rồi, Thế Mỹ, ta hỏi một vấn đề, người là người trong nghề buôn bán, người xem hiện tại đã sắp đến ngày mùa thu hoạch rồi, dựa theo những năm bình thường để xem xét, giá tiền lương thực lúc này sớm nên giảm xuống rồi, vì cái gì mà giá tiền năm nay rõ ràng vẫn còn cao như thế?"

Sắc mặt Trần Nguyên khê biến, nói: "Cái này, có thể nguyên nhân là diện tích trồng lúa khu phía nam gặp nạn châu chấu."

Âu Dương Tu thở dài một tiếng, nói: "Ai, nhìn chút ít dân chúng đầu đường kia, trong lòng ta đây rất không thoải mái! Đây là chúng ta không làm quan tốt, không thể bảo vệ trăm họ một phương bình an."

Hẩn nói rất thành khẩn, Trần Nguyên nghe xong lời này rất là hổ thẹn, giá cả lương thực tăng vọt, có thể nói chính là do hẩn thôi thúc! Chiến tranh cần lương thực, tựa như lần này trợ giúp Lý Thế Bân, hoàng thượng cho hai mươi vạn để mua vật tư, tám vạn quan trong đó chuyên môn mua sắm lương thực.

Thời điểm hẩn bán cho Lý Thế Bân thì trả tiền dựa theo giá thị trường, nhưng Trần Nguyên giá tiền thu lương thực cũng rất thấp! Việc buôn bán chính là như vậy, hoàng thượng thế nào? Cha vợ thì thế nào? Nên giúp người làm một chuyện, hẩn nhất định sẽ đi làm, nhưng thời điểm nên lợi nhuận tiền của người, cũng tuyệt không nương tay.

Sự tình hẩn vận dụng tài chính trữ hàng lương thực, ngay cả thương nhân hợp tác với hẩn cũng không biết, trước khi Trần Nguyên tự mình thu lương thực, cũng không nghĩ tới hành động này phối hợp với nạn châu chấu, lại tạo thành hậu quả như hiện tại.

Dân chúng Đại Tống chạy nạn coi như nhiều hơn, ít nhất mỗi địa phương đều có một chút, hoặc như Trần Nguyên, hoặc như Phạm Trọng Yên, mấy người lương thiện này bố thí cháo cơm, tỉ lệ tử vong không cao lắm.

Nhưng Liêu quốc cùng Đảng Hạng liền không giống rồi, lúc này Đại Tống chính là một mảnh kinh tế trung tâm của thiên hạ, Đại Tống không quan tâm, Liêu quốc cùng Đảng Hạng đều phải đi theo xin xỏ.

Liêu quốc hiện tại gặp phải hai đầu chiến tranh, giá lương thực cao quá mức, lại khiến cho quân Liêu nhận phải ảnh hưởng nghiêm trọng, cuộc sống dân chúng cũng lâm vào cực độ khổ khổ.

Lý Nguyên Hạo thì càng thảm hơn rồi, kinh tế của hắn nay đã bị Trần Nguyên làm cho ngàn vết lở loét, tin tức từ tiền tuyến truyền đến, hiện tại cơ hồ mỗi ngày đều có hơn một ngàn người Đảng Hạng trốn đến hướng Đại Tổng, tuy Lý Nguyên Hạo đóng hai mươi vạn quân đội tại biên cảnh, vẫn vô pháp ngăn cản bước chân dũng cảm của những người này.

Đối với người Đảng Hạng hiện tại mà nói, ở lại Đảng Hạng nhất định là không sống nổi nữa, nếu gặp may mắn một chút thì có thể chạy trốn tới Tổng triều, nói không chừng còn có một đường sinh cơ mới!

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì cái gì Trần Nguyên trông thấy dân đói khắp nơi trên đất, vẫn tồn trữ đầy lương thực, không chịu bán ra.

Đại Tổng khó hơn nữa, nhưng tám phần dân chạy nạn đều có thể chống đỡ được đến ngày mùa thu hoạch, vào ngày mùa thu hoạch, đại tài chính Đảng Hạng bị mình hấp thu không còn gì, sẽ đi qua con đường Mông Cổ làm loạn, phỏng chừng Lý Nguyên Hạo sẽ triệt để không có biện pháp giải quyết!

417. Chương 386: Ở Lại Không (1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 386: Ở lại không (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

"Âu Dương đại nhân yên tâm, đợi cho lương thực xuống, tất cả đều tốt rồi." Lúc Trần Nguyên nói lời này, cũng có chút lo lắng.

Âu Dương Tu gật đầu, nói: "Thế Mỹ, nếu như ngươi còn lương thực mà nói, có thể lại cho ta một ít được không? Những ngày này ta giúp Phạm đại nhân chủ trì sự tình nhà tình nghĩa, làm thì mới biết được, đừng nhìn cháo loãng lừa thừa, chả có cái gì để vớt, lương thực vẫn giống như nước chảy ra ngoài biển, chút lương thực Phạm đại nhân gom góp còn tồn tại đã thấy đáy rồi, Hàn Kỳ đại nhân từ Sơn Đông chở một đám lương thực đến, vẫn còn chưa tới, chờ đến đây, ta lại trả cho ngươi là được."

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Nói cái gì mà mượn? Đặt ở trong tay ta cũng là dùng để bố thí, hiện tại ta để cho người ta vận một ít qua cho người là được rồi."

Âu Dương Tu nghe xong, vội vàng nói cảm ơn: "Vậy thì tốt quá, ngươi giúp ta một cái đại ân rồi!"

Đang khi nói chuyện, bên ngoài lại có khách nhân đến rồi, không cần nhìn cũng biết là người khuya hôm nay Âu Dương Tu muốn mời, Trần Nguyên cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy cáo từ: "Âu Dương huynh, cứ nói như vậy thôi, ta cáo từ trước."

Âu Dương Tu cũng không giữ hắn lại, sau khi tạ ơn lần nữa, Trần Nguyên liền đi ra khỏi phòng khách.

Lương thực lúc nào cũng có sẵn, kéo hai ba xe đi qua là được, không thể kéo quá nhiều, Âu Dương Tu này chỉ là chưa từng làm qua mua bán, hắn tuyệt đối không phải ngu ngốc.

Nếu chính mình thoảng một tý liền lời ra nửa cái kho hàng lương thực, những dân chạy nạn kia sẽ có ăn, nhưng nếu ăn không hết, chính mình ôm lấy, đi đào đất chôn là được rồi, khỏi phải nghĩ đến chuyện buôn bán.

Thời điểm hắn tích trữ lương thực, căn bản không nghĩ đến hậu quả này, hiện tại bao nhiêu gia đình bởi vì giá lương thực mà rách nát rồi? Trên đường cái có bao nhiêu người bán con bán cái? Để cho người ta biết rõ vấn đề này là một phần công lao của mình mà nói, chết chắc rồi!

Trần Nguyên cũng không phải là cái loại người cái trách nhiệm gì cũng dám gánh chịu.

Đoàn xe cũng có sẵn, đoàn xe của Hàn Kỳ hiện tại có chút quy mô rồi, tổng cộng có hơn năm mươi cỗ xe ngựa, tại Biện Kinh cũng coi như đoàn xe số một số hai.

Trần Nguyên là người làm ăn ở thế kỷ hai mươi mốt, tự nhiên biết phải làm sao để sinh ý có thể kiếm lợi nhiều nhất, đợi cho giải quyết xong Lý Nguyên Hạo, từng tòa thành trong Đảng Hạng đều sẽ đầy cửa hàng của Trần Nguyên!

Đến lúc đó, hần rất có thể nhẹ nhàng thành lập một mạng lưới tiêu thụ nguyên vẹn, như vậy, tiền cũng quay một vòng, tích lũy rất lớn, hần có thể bán hàng, trên đường có đội xe của mình, trên biển còn có thuyền của mình, thời điểm hần tiến quân đánh kinh tế, không ai có thể bán hàng giá thấp hơn hần!

Cho dù mọi người sản xuất thành phẩm giống nhau, nhưng Trần Nguyên có thể khấu trừ tại khâu vận chuyển, giảm lợi nhuận một ít, cũng có thể tại khâu tiêu thụ, giảm bớt một ít lợi nhuận, đánh cho những hiệu buôn khác tan tác, hần có thể xưng bá một ngành sản xuất, khi đó, hần sẽ tự mình chế định giá cả.

Cái đoàn xe này là chuẩn bị để ngày sau mình dùng.

Nghĩ về thuyền, Trần Nguyên chợt nhớ tới thư tín của Hồ Diên Bích Đào, vội vàng tìm một gian phòng, mở phong thư ra xem xét.

Hồ Diên Bích Đào bây giờ vẫn sống không tệ, phong thư này là nàng ghi cho mình tại Nghiễm Châu, Hồ Diên Bích Đào nói, gần gần nửa năm thời gian, đội thuyền hải tặc của bọn họ đã trở thành bá chủ trên vùng biển Nam Dương.

Mặt Biển Sa đã từng trải qua một trận chiến cùng bọn họ, bị Hồ Diên Bình đánh cho phục rồi, dẫn hai thuyền thủ hạ vùi đầu xuống dưới cờ đội tàu "thuyền trưởng", hiện tại bọn hần tổng cộng có mười hai chiếc thuyền lớn, những hải tặc khác đều phải cho bọn hần một ít mặt mũi.

Hiện tại nàng cũng có thuyền của mình rồi, trên thuyền có hơn năm trăm hải tặc, toàn bộ đều nghe nàng chỉ huy.

Hiện tại chỉ có cổ hải tặc thần bí vùng đại Đông Hải, bọn hần còn chưa từng gặp qua, những hải tặc này luôn luôn ăn cướp đặc biệt lợi hại đối với thương thuyền Tống triều, hơn nữa còn có thủ đoạn tương đối tàn nhẫn, Hồ Diên Bình đã quyết định đi đại Đông Hải tuần tra, một khi phát hiện bóng dáng những người thần bí này, lập tức đánh cùng bọn họ!

Cuối cùng là thổ lộ một ít tương tư, Hồ Diên Bích Đào nói, sống trên biển kỳ thật rất không tệ, tại đây cái gì cũng có, chỉ không có vương pháp.

Nếu như có một ngày, Trần Nguyên không lăn lộn nổi nữa, nàng có thể đón hần lên trên thuyền, để cho hần làm thuyền trưởng.

Trần Nguyên nở nụ cười, nếu có cơ hội mà nói, mình nhất định sẽ đi biển, nhưng hiện tại không được, hiện tại Trần Nguyên có một bản kế hoạch rất to lớn, vô cùng to lớn, hy vọng có thể vẽ ra giúp Đại Tống!

Hiện tại, hần còn muốn vì chuyện đánh bại Lý Nguyên Hạo mà cố gắng.

Hàn Kỳ lôi kéo hai xe lương thực, đi về hướng nhà tình nghĩa của Phạm Trọng Yên, Trần Nguyên cũng không ở lâu tại sơn trang, Lưu Bình lập tức phải xuất chinh rồi, vì để cam đoan Lưu Bình thắng lợi, cũng vì lại để cho ngày sau, Lý Thế Bán cùng Giác Góc Tư La chiến tranh càng thêm thuận tiện hơn một ít, công tác tình báo Chức phương tư tại Đảng Hạng phải bắt đầu lập tức khai triển, mở rộng.

Sài Dương ở tại Đảng Hạng làm việc không tệ, nhưng hần chỉ giúp Trần Nguyên làm chút ít mua bán, nghe ngóng một ít tin tức thương nhân có thể nghe được.

Trần Nguyên cần biết, chính là cơ mật, là những thứ Lý Nguyên Hạo cùng triều đình Đảng Hạng không muốn nói kia.

Cái này cần nhân viên tình báo tương đối chuyên nghiệp, những người Triển Chiêu tìm cho mình kia phù hợp không? Trần Nguyên cũng không biết một nhân viên tình báo hợp cách phải có dạng tổ chất gì.

Lữ Di Giản đã từng làm công tác tình báo, Trần Nguyên liền hỏi qua hần về vấn đề này, lão Lữ nói, cứ như Trần Nguyên là được rồi, thứ nhất là cơ linh, thứ hai là có can đảm.

Khuya hôm nay, Trần Nguyên cùng Triển Chiêu hẹn nhau, để hần gặp mặt những nhân vật cứu lưu này một lần!

Hơn một trăm người đứng ở trước mặt Trần Nguyên, đội ngũ sắp xếp cũng không chỉnh tề, trẻ có già có, chính giữa rõ ràng còn có mấy nữ nhân, cái này lại làm cho Trần Nguyên cảm thấy rất là ngoài ý muốn.

Hắn tin tưởng, Triển Chiêu đã đưa những người này tới, khẳng định có lý do của Triển Chiêu.

Hắn lần lượt nhìn một lần, cũng không nhìn ra một người nào có đủ điều kiện, ít nhất mặt ngoài là vậy, những người này được hay không được? Đã không nhìn ra, vậy cũng chỉ có thử qua mới biết được.

Phương pháp thí nghiệm tốt nhất, chính là để cho bọn họ đi Đăng Hạng hành động.

Trần Nguyên xem xét hết tất cả gương mặt mọi người, đi đến chính giữa, đứng song song cùng Triển Chiêu, nói: "Chư vị, lúc này đây ta nhờ Triển đại nhân mời các vị đến, là có một số việc muốn nhờ các vị hỗ trợ. Ta tin tưởng, các người có thể đứng ở chỗ này, không ai là đồ ngốc, nếu có ai cho là mình là đồ ngốc, hiện tại có thể rời đi, ta tuyệt đối không lưu."

Vừa mới dứt lời, một tên lập tức hỏi: "Xin hỏi đại nhân, lúc này chúng ta rời đi, sẽ phải tiếp tục trở lại ngồi tù, hay là ngay lập tức được tự do?"

Con mắt Trần Nguyên nhìn sang, chỉ thấy người này có khuôn mặt vô cùng đẹp mắt, thuộc về cái chủng loại nhìn về phía trên có thể khiến cho người tín nhiệm hẳn, liền hỏi: "Người, vì cái gì mà phải ngồi tù vậy?"

Người kia nói: "Tiểu nhân Thái Đường, đơn giản là lừa tiểu thư cùng phu nhân của ông chủ, bị ông chủ cáo quan, cho nên mới ngồi tù, nếu lúc này rời đi, còn phải đi về ngồi tù, tại hạ tình nguyện không đi."

Trần Nguyên vừa nghe xong, liền cảm thấy tiểu tử này rất giống mình, mình ở Liêu quốc lừa cả mẹ con người ta, hẳn rõ ràng cũng có thể làm được? Quả nhiên là người đồng đạo!

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Lúc này rời đi, khả năng là người phải đi ngồi tù, nhưng lưu lại, có thể sẽ mất mạng, người nghĩ thông suốt đã."

Hắn nói chuyện rất nghiêm trọng, bởi vì hắn phải cần người có can đảm, ngày sau, những người này khả năng là gặp phải đối thủ đe dọa, cưỡng bức, lợi dụng, nếu như bọn hắn ngay cả chút sức chống cự này cũng không có, vậy thì đi sớm thì tốt hơn.

418. Chương 386: Ở Lại Không (2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 386: Ở lại không (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Hơn một trăm người, không có một người nào, không có một cái nào động.

Thái Đường nói: "Đánh mất tánh mạng, nghe có vẻ ghê đây, chỉ là, trở lại trong lao, liền không có nữ nhân nữa, còn không bằng chết đi cho xong."

Lời này hiển nhiên làm cho rất nhiều người đồng ý, trong đám người liền phát ra một tràng tiếng cười.

Trần Nguyên rất là thỏa mãn thái độ của bọn hắn, nói: "Tốt, cực kỳ tốt, ta có thể nói cho chư vị, việc các người sắp làm, rất nguy hiểm, nhưng ta hướng các người cam đoan, chỉ cần các người đi theo ta làm việc, các người muốn cái gì, đều có thể tìm được cái đó, tiền, nữ nhân, đều không phải là vấn đề."

Bên dưới không ai nói tiếp, qua một lúc sau mới có thanh âm vang lên, nói một câu: "Đại nhân, sự tình tốt như vậy, muốn chúng ta đi làm, ta sợ chúng ta không có mạng để hưởng thụ."

Cái thanh âm này rất rõ ràng, nhưng không biết hắn nói như thế nào, rõ ràng mang theo một tia lan tỏa, lại khiến cho Trần Nguyên không tìm thấy phương hướng thanh âm phát ra.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ta đã nói, rất nguy hiểm. Làm, hay là không làm, bây giờ các người còn có thể lựa chọn, nếu như chờ ta nói ra, các người không có lựa chọn nào khác."

Hắn rất hi vọng cái thanh âm kia nói thêm câu nữa, để cho hắn tìm ra là ai nói chuyện, nhưng người nọ lại cũng như biết rõ ý định của Trần Nguyên, rõ ràng không nói cái gì nữa.

Những người này đều là người từng trải rồi, bỗng nhiên bị Triễn Chiêu đưa đến chỗ này, vì sự tình gì, bọn hắn không biết, nhưng muốn đi cũng không đi được, cho nên rất nhiều người đều quyết định chủ ý, kiên quyết không làm chim xuất đầu, nhìn xem những người khác làm thế nào, chính mình làm theo là được.

Cái thái độ này làm cho Trần Nguyên vô pháp tiến hành công việc kế tiếp rồi.

Hắn nói liên tục mấy câu, không ai tiếp lời, chỉ có thể xin Triễn Chiêu giúp đỡ: "Triễn huynh, người có thể làm cho bọn họ mở miệng nói chuyện hay không?"

Triễn Chiêu khẽ gật đầu, đi lên phía trước một bước, nói: "Chư vị, các người cũng đều xem như bằng hữu trên giang hồ, tuy không phải cùng Triễn mỗ đi một con đường, nhưng hôm nay chư vị có thể tới đây, bất kể tới bằng cách nào, Triễn mỗ đều nhận phần nhân tình này!"

Thái độ của những người này đối với Triễn Chiêu hiển nhiên cung kính hơn rất nhiều, có câu nói là quan huyện không bằng hiện quản, một người làm tặc khả năng không sợ chủ tịch huyện, dám đi cao ốc chính phủ trộm gì đó, nhưng hắn nhất định sợ cảnh sát, sẽ tuyệt đối không bước vào cục cảnh sát nửa bước.

Triễn Chiêu vừa nói xong, bên dưới đã là một mảnh thanh âm vang lên: "Triễn gia, ngài quá khách khí rồi!"

"Nam hiệp nói chi vậy? Cống hiến sức lực vì ngài, là phúc khí của tiểu nhân!"

Lời nói khen tặng, Triễn Chiêu không muốn nghe, hắn khoát tay, làm cho đám người an tĩnh lại, nói: "Lúc này đây, Trần đại nhân mời chư vị đến, là làm một chuyện tốt vì nước vì dân, rất nguy hiểm. Nhưng làm thành công, không riêng gì việc có ban thưởng phong phú, khả năng là các người không cần sống cuộc sống hiện tại nữa, sẽ được bước vào quan phủ."

Bước vào quan phủ? Vấn đề này, những người bên dưới chưa từng có nghĩ.

Người cứu lưu có một đặc điểm phổ biến, đó chính là trên người bọn họ đều không có tiền gởi tiền trang, thời điểm trẻ tuổi, không tất yếu cần gởi gì vào tiền trang, không có tiền liền đi trộm, cướp đoạt, đi lừa gạt.

Tiền tới tay, cũng không thể tồn trữ, vạn nhất bị quan phủ bắt được rồi, tịch thu không nói, còn là chứng cứ phạm tội của mình.

Đợi đến thời điểm bọn hắn già, muốn kiếm chút ít tiền mua quan tài, đã không còn khả năng nữa rồi.

Cũng giống như lão Qua, cướp được chút ít vàng bạc, với hắn mà nói, đã là phát tài, kiếm được một số tiền của phi nghĩa, về phần chính mình làm sao bây giờ, có nên cất giữ để giành hay không, cho tới bây giờ, bọn hắn vẫn không dám suy nghĩ.

Nếu thật sự có thể trộn lẫn ở quan phủ, kiếm cái chức vụ, già rồi có thể hàng tháng nhận lấy một chút bổng lộc, thật sự tốt hơn rất nhiều so với chính mình hiện tại.

Lời Triễn Chiêu nói khơi dậy hứng thú của những người này, bọn hắn không trầm mặc nữa.

Bánh Bao lập tức đứng dậy, nói: "Triễn gia, nói đi, ngài bảo chúng ta làm chuyện gì?"

Triễn Chiêu chỉ ngón tay về phía Trần Nguyên, nói: "Cái này, các người cứ hỏi Trần đại nhân."

Trong lòng Trần Nguyên rất là khinh bỉ, những người này thật sự là quá không có con mắt, thái độ đối với Triễn Chiêu cùng hoàn toàn bất đồng đối với hắn, không tôn trọng mình, cũng không phải là người gì tốt! Chỉ là, nói đi thì nói lại, hiện tại hắn cũng không muốn tìm người tốt, người tốt không thể làm gián điệp.

Hắn nói: "Triễn đại nhân nói rất đúng, nếu như các người làm tốt, ta hoàn toàn có thể cam đoan, tội trước kia các người phạm phải, không có người nào truy cứu nữa, đồng thời, ngày sau các người có thể sống cuộc sống tương đối thư thái. Có làm hay không, không ai bắt buộc các người, ta nói một câu cuối cùng, nếu như các người thất bại mà nói, cái chết, có thể là kết quả tốt nhất các người sắp sửa đối mặt."

Thái Đường hỏi: "Vậy thì kết quả xấu nhất?"

Trần Nguyên giang hai tay, nói: "Muốn chết không xong!"

Giá tiền đã được khai ra, cái này giống như là đang buôn bán, cảm thấy phù hợp, người liền lưu lại làm, cảm thấy không thích hợp, mọi người tự đi đường của mình, kết quả cũng không tệ lắm, chỉ hơn hai mươi người rời đi.

Những người còn lại, hiển nhiên đều nguyện ý tiếp nhận cái giá tiền này, đặc biệt là lão Qua, hần lớn tuổi, dựa vào chính mình tự nuôi sống bản thân, khả năng không được vài năm nữa, lúc này liệu một týt, nói không chừng có thể làm cho tuổi già an ổn.

Trần Nguyên chia tám mươi người này làm tám tổ, mỗi tổ mười người, trải qua một khoảng thời gian ngắn ngủi chuẩn bị, liền chuẩn bị để cho bọn họ đi Đẳng Hạng.

Không cần phải huấn luyện, Trần Nguyên cũng không biết huấn luyện gián điệp như thế nào, thôi thì cứ để cho Lý Nguyên Hạo huấn luyện bọn hần.

Người trong tám tổ này, nếu như có thể có một tổ làm tốt, đối với Trần Nguyên mà nói, chính là thu hoạch, những người làm tốt, sau này sẽ là nhân tốt chủ chốt trong bộ máy gián điệp của mình.

Về phân tổ, cũng rất lưu loát, những người này phần lớn thuộc về cái loại "ngưỡng mộ đã lâu", tựa như lão Qua, vừa mới báo tên hiệu bản thân ra, Bánh Bao liền đi lên, kéo tay hần nói: "Tiền bối! Hai người chúng ta một tổ, như thế nào?"

Phân tổ tốt rồi, Trần Nguyên liền vỗ vỗ hai tay, lúc này mới mở lá bài tẩy của hần ra: "Tốt rồi, chư vị, ta nghĩ các người hiện tại đều cực kỳ muốn biết rõ nhiệm vụ của mình. Tựa như Triền đại nhân nói, các người đi một chuyến này, chính là làm sự tình lợi quốc lợi dân, nếu như các người làm tốt mà nói, công lao các người tuyệt đối cao hơn so với những tướng quân trên chiến trường kia! Nhưng, không ai ghi công vì các người."

Lời nói nói tới chỗ này, lão Qua bỗng nhiên hiểu ra, nói: "Trần đại nhân, người muốn bảo chúng ta giúp người dò hỏi quân tình Đẳng Hạng sao?"

Đây là nhiệm vụ nguy hiểm, tất cả mọi người biết rõ, thời điểm lão Qua nói toạc ra, có ít người sắc mặt lập tức thay đổi.

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Không riêng gì quân tình, còn có tình báo dân gian địch quốc, cùng với tình báo trên triều đình địch nhân, chư vị không cần nói cái gì nữa, các người đều là người thông minh, hiện tại các người không muốn làm nữa, cũng đã quá muộn."

"Các người có tám tổ, ta sẽ cho các người đủ kinh phí, mỗi tổ một vạn quan, xài như thế nào, ta mặc kệ, tiến vào Đẳng Hạng như thế nào, ta cũng mặc kệ, các người dùng thủ đoạn gì hoàn thành nhiệm vụ, ta cũng mặc kệ."

"Ta sẽ an bài một quan trên cho các người, thời điểm các người bắt được tình báo hữu dụng, cứ giao tình báo cho hần, một khi tình báo là thật, hơn nữa còn có trợ giúp rất lớn đối với chúng ta, hần sẽ lại cung cấp kinh phí cho các người."

419. Chương 387: Ép Giá

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 387: Ép giá

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Không biết phương pháp này có tính là chuyên nghiệp hay không, dù sao, Trần Nguyên cũng hiểu được, đặc vụ trước kia chính là mầy mò như mình mà thôi.

Quan trên này dĩ nhiên là Hạ Từ, mà những kinh phí kia, chính là ban thưởng đối với mấy người này, căn cứ giá trị tình báo bất đồng, cho ban thưởng bất đồng, nếu có người Đảng Hạng đến bán tin tức mà nói, Hạ Từ cũng có quyền lợi làm chủ, Trần Nguyên tin tưởng, Hạ Từ có thể làm tốt.

Nói tới chỗ này, Trần Nguyên đưa tay vào trong ngực, nói: "Chỗ này của ta có vài cái lệnh bài, các người tuyển ra đội trưởng, lệnh bài do đội trưởng đeo, với tư cách bằng chứng duy nhất để liên lạc cùng quan trên..."

Hắn bỗng nhiên ngậy ngấn cả người! Tay của hắn lập tức đưa ra ngoài, sờ trên sờ dưới thân thể một tý, túi tiền chạy đi đâu rồi?

Thời điểm hắn đến có mang một ít đồng tiền, còn mang theo hơn mười lệnh bài, đều đặt ở trong túi tiền, sau đó để trên thân thể rồi, tại sao lại không có?

Trần Nguyên biểu hiện khác thường đưa tới Triển Chiêu chú ý, Triển Chiêu xem xét, chính là bị trộm rồi.

Ánh mắt của hắn quét một vòng, cuối cùng đã rơi vào trên người một gia hỏa nhìn về phía trên có chút dằn dặt đứng ở bên người lão Qua, hỏi: "Thường Quý, tự mình lấy ra hay là ta đi lấy?"

Tên kia ngượng ngùng cười một tiếng, từ cái mông phía sau cầm túi tiền ra, hai tay đưa vào trong tay Trần Nguyên, nói: "Trần đại nhân không nên trách móc, tiểu nhân thật sự vô tình, vừa rồi đi qua trước mặt ngài, trong lòng của ta ngứa ngáy, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, túi tiền kia của người đã đến chỗ ta nơi này, thật sự là có lỗi, thật có lỗi vô cùng."

Trần Nguyên sững sờ, tiếp nhận túi tiền, hắn thực không biết mình bị mất như thế nào! Túi áo Tổng triều đều ở trong quần áo, chính mình đã đóng nút áo, túi này làm sao lại bay mất rồi?

Trần Nguyên cười khổ một tiếng, mở ra xem xét, lệnh bài bên trong không ít, lúc này mới yên tâm.

Hoàn tất chuyện này, Trần Nguyên biết rõ, hiện tại Hạ Từ nên xuất phát rồi.

Hạ Từ muốn những người này tới Đảng Hạng trước, Sài Dương hiện tại đã đứng vững vàng gót chân tại Đảng Hạng, Trần Nguyên sẽ an bài mấy thân phận thích hợp cho Hạ Từ, hơn nữa còn chuẩn bị ít nhất năm ở nơi có thể ẩn thân.

Trò chơi cùng Lý Nguyên Hạo lập tức bắt đầu rồi, đợt độ sức thứ hai chuẩn bị nổ ra, thời gian nghỉ ngơi giữa trận đã xong.

Trần Nguyên tin tưởng, trong khoảng thời gian này, Lý Nguyên Hạo cũng có hành động, những lỗ thủng mình kiếm cho hắn kia, hắn có thể bổ sung được chưa?

Nghĩ tới đây, Trần Nguyên cười một chút, nếu như không bổ sung được mà nói, vậy thì mưa to gió lớn tiếp theo, tất nhiên sẽ phá hủy căn cơ Đảng Hạng, nơi mà một nhà Lý Nguyên Hạo mấy đời kinh doanh cực khổ!

Sài Dương đang ở Hưng Khánh phủ, hắn hiểu rõ nhất về điểm này, chỉ là, thân phận Sài Dương hiện tại là một thương nhân Tổng triều, làm mua bán là lương cùng vải vóc Đại Tổng chỗ tới, sau đó thu dè bỏ người Đảng Hạng, bán về Đại Tổng.

Cái sinh ý này tại Đảng Hạng thì cực kỳ dễ làm, trước kia có rất nhiều người dựa vào mua bán như vậy để phát tài, nhưng hiện tại không giống, mua đồ từ Đại Tổng đã thành một chuyện cực kỳ khó khăn, mà người Đảng Hạng thiếu khuyết đồ ăn, dè dặt có thể thu mua cũng càng ngày càng ít.

Đặc biệt là dân đói càng ngày càng nhiều, rất nhiều chi nhánh của Sài Dương đều bị tác động, hiện tại cửa hàng địa phương khác đều đóng hết, chỉ còn lại có một cửa hàng tại Hưng Khánh phủ, mở nó ra, cũng là vì có thể tiếp tục xem xét điều tra giá thị trường của Đảng Hạng.

Gần một tháng đến nay, giá lương thực từ Đại Tổng chuyển tới tăng lên kịch liệt, giá cả vật tư Đảng Hạng cũng tiếp tục tăng vọt, đặc biệt là gạo, trong vòng mười ngày ngắn ngủn, lại dâng lên ba thành, những dân chúng bình thường kia thậm chí ngay cả một chén lương cũng không mua nổi rồi, giá lương thực cao hơn nữa, đối với bọn họ, đã không có cái gì khác nhau.

Chỉ những nhà giàu có kia, vì lo lắng đối với tình thế mà bốn phía nghe ngóng xem ở đâu còn lương bán, muốn mua chút ít về nhà, phần lớn những đại gia đình này đều có tin tức linh thông, cửa hàng Sài Dương là một địa phương nguồn cung cấp tương đối sung túc trong Hưng Khánh phủ, người Tổng này rất có biện pháp, mỗi ngày đều có thể kiếm chút ít lương ra bán.

Buổi sáng, Sài Dương vừa mới mở cửa hàng ra, đã nhìn thấy một đội người xếp hàng ở cửa ra vào, những người này xem xét cửa mở ra, giống như diên rôi mà lách vào, một đại hán vào đầu la lớn: "Chưởng quầy, có gạo bán không?"

Sài Dương gật gật đầu, sau đó gọi tiểu nhị tới, nói: "Đưa giá!"

Tiểu nhị lên tiếng, đem một khối lệnh bài bằng gỗ ra, trên đó viết: "30 quan một đấu!"

Cả đám người xem xét cái này, sắc mặt lập tức liền thay đổi, nói: "Chưởng quầy, tại sao lại tăng giá rồi?"

"Đây cũng quá không hợp với thói thường đi à nha? Chưởng quầy, mấy tháng trước chúng ta mua lương thực, có lẽ là 30 văn một đấu, bây giờ đảo mắt đã tăng cao như vậy, còn để cho người ta ăn hay không?"

"Ai ui, các người xem đi, chưởng quầy hôm nay còn đổi đấu rồi! Trước kia không phải đấu mười thăng sao? Sao hôm nay biến thành đấu bảy thăng rồi?"

Sài Dương thở dài, nói: "Xin lỗi cái vị, ta đây làm mua bán cũng không dễ dàng, hiện tại giá tiền lương thực này chính là không hợp thói thường, đường Đại Tổng không đi được, hiện tại cảnh nội Đẳng Hạng cũng không thái bình, khắp nơi đều là người đoạt lương thực, chứ vị đừng tưởng rằng ta muốn bán như vậy, tại hạ cũng miễn cưỡng chống đỡ sinh ý mà thôi."

Còn có người muốn gì đó, có một gia hỏa mặt mũi tràn đầy râu quai nón, lại thoáng một tý lao đến, nói: "Mặc kệ bao nhiêu tiền, người có bao nhiêu lương, ta đều muốn hết!"

Lời này hiển nhiên khiến mọi người nổi giận, mọi người bên cạnh chẳng quan tâm đến vấn đề giá tiền nữa, đầu mâu ào ào nhắm ngay tên kia, quát: "Người làm sao vậy? Dựa vào cái gì mà một mình người mua toàn bộ?"

Người nọ nâng cổ lên, hỏi: "Như thế nào? Không được à? Lão tử có tiền, lão tử chính là muốn mua toàn bộ!"

Tính tình người Đẳng Hạng vốn rất nóng, người nọ nói những lời này, hiển nhiên khơi dậy sự phẫn nộ của rất nhiều người, có mấy người từ bên cạnh xông lại, nắm chặt tên kia, muốn động thủ.

Sài Dương đi lên, kéo mọi người ra, nói: "Chứ vị khách quan, chứ vị khách quan, không nên động thủ, tiểu điểm vẫn có quy củ, tuy mỗi ngày không nhiều lắm, nhưng mỗi người nhiều nhất chỉ có thể mua ba đấu, nhiều hơn, ta tuyệt đối không bán! Hiện tại xếp hàng, xếp thành hàng ngũ, ta bán thông thuận, chứ vị mua cũng thông thuận, không phải sao?"

Một chuỗi đội ngũ thật dài từ cửa hàng ra đến tận phố xuất hiện, mỗi người đều là mua ba đấu gạo, tuyệt đối không mua ít hơn.

Trong quầy, năm tên tiểu nhị không ngừng vội vàng, dù vậy, đội ngũ có lẽ là sắp xếp càng ngày càng dài, nửa canh giờ sau, ba vạc lương bên trong cửa hàng chỉ thấy đáy, người đằng sau chưa mua được lập tức có chút khấn trương, sợ không có phần mình, thẳng đến khi bọn tiểu nhị lại chuyển hai vạc từ phía sau ra, lúc này mới yên tâm.

Sài Dương đứng ở bên cạnh chứng kiến những người kia cao hứng bừng bừng mang lương rời đi, mà người không mua được thì vẫn còn lo lắng chờ đợi, trong lòng của hắn thở dài một hồi.

30 quan một đấu, thật sự là quá mắc, ngay cả Sài Dương cũng cảm thấy đây là một giá tiền không thể tiếp nhận, nhưng ngày mai còn muốn tiếp tục tăng, tăng tới khi nào mới thôi?

Trần Nguyên nói rất rõ ràng, chậm rãi tăng, thời điểm tăng tới mức những đại gia đình này cũng mua không nổi, nói rõ là cả Đẳng Hạng đã bị đào hết! Hiện tại xếp hàng còn rất nhiều, hơn nữa mỗi người đều mua hạn ngạch cao nhất, điều này nói rõ, vài hộ lớn Đẳng Hạng còn có thể chèo chống!

Đây cũng chính là nguyên nhân Sài Dương bán mỗi người ba đấu, lần thứ nhất bán một người mấy trăm thạch, lần sau sẽ không cần phải mua nữa, cho nên cứ bán chậm, lần thứ nhất ba đấu, vừa vặn đủ để một đại gia đình ăn một ngày, ngày mai muốn ăn, còn phải đến mua, ngày mai ta tiếp tục tăng giá, thẳng đến khi người không mua nổi, nói rõ miệng túi của người không còn tiền.

Thời điểm Đẳng Hạng bị đào sạch, Sài Dương sẽ rời khỏi Hưng Khánh phủ, đi biên cương Đẳng Hạng, đi đến phạm vi thể lực những người phản đối Lý Nguyên Hạo kia, sau đó, giá cả lương thực sẽ từ từ giảm xuống, để cho người phản đối Lý Nguyên Hạo có thể vượt qua cuộc sống bình thường.

420. Chương 388: Sao Chỉ Cần Hải Đường (1 - 2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 388: Sao chỉ cần hải đường (1 - 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhìn đội ngũ trước cửa thật dài, còn có chút ít binh dân đứng trên đường đi, đã không mua nổi lương thực, trong ánh mắt bọn hắn đầy vẻ khát khao giống như sói đói, Sài Dương biết rõ, trận chiến tranh này Lý Nguyên Hạo nhất định phải thua.

Gian cửa hàng của mình lúc nào giống như chút ít cửa hàng bên ngoài Hưng Khánh phủ, bị những người này cướp đoạt?

Sài Dương cũng không biết, đáy lòng của hắn thật sự có chút ít chờ mong, chờ mong những người này nhanh động thủ.

Thời điểm bọn hắn động thủ, liên ý nghĩa là Lý Nguyên Hạo đã mất đi không chế đối với Hưng Khánh phủ, đoạt lương thực mình, có lẽ bọn hắn có thể sống đến khi chiến tranh chấm dứt.

Một phụ nữ Đẳng Hạng ôm một đứa trẻ không đến một tuổi, bước chân lão đạo đi tới, thoáng một tý đã quỳ rạp tại bên ngoài cửa quán lương thực, nói: "Lão gia, xin thương xót, cho ta ăn chút gì đó đi!"

Sài Dương nhíu mày lại, mỗi ngày cũng rất nhiều người đáng thương như vậy đến ăn xin, nếu như ít người mà nói, hắn sẽ bố thí một ít, nhưng người chung quanh quá nhiều, bố thí một người, khả năng những người khác đều chen chúc mà đến.

Hắn đi tới nhìn phụ nữ, lại nhìn nhìn đứa bé kia, khẽ lắc đầu, nói: "Đi thôi, người đi đi."

Không phải ý chí hắn sắt đá, chỉ là, hai người này đều không cứu sống nổi nữa.

Quả nhiên, Sài Dương nói xong câu đó, người phụ nữ kia hiển nhiên mất đi một điểm hi vọng cuối cùng, thoáng một tý đã ngã trên mặt đất, đứa trẻ đã chết rồi, đã sớm chết rồi.

Chung quanh không có người nào hiện ra ánh mắt ngạc nhiên, những ngày này, tình huống như vậy tại Đẳng Hạng phải nói là nhiều lắm.

Lập tức có hai binh sĩ Đẳng Hạng đi tới, nhắc hai thi thể này đặt ở một cái trong bao, quăng lên trên một chiếc xe ngựa, giống như là ném một kiện hàng hóa.

Những binh lính này là Trương Tầm Nguyên sắp xếp, chuyên môn dùng để làm sự tình như vậy, những địa phương khác, hắn có thể mặc kệ, nhưng ở Hưng Khánh phủ, nhất định phải ổn định, Lý Nguyên Hạo đã đưa xuống mệnh lệnh, vô luận như thế nào, nhất định phải ổn định Hưng Khánh phủ, chỗ này là nơi ở, hang ổ của hắn, không thể loạn được.

Trương Tầm Nguyên cảm giác mình tựa như ngồi ở trên một tòa núi lửa tùy thời muốn phun trào, có thể áp chế tới khi nào, hắn cũng không biết.

Đại vương gửi thư, nói chỉ cần tiền tuyến có thể đánh một trận, tình thế có thể lập tức thay đổi.

Điểm này, Trương Tầm Nguyên hoàn toàn tin tưởng, người dân Đẳng Hạng luôn luôn rất khốn khổ, nhưng chưa từng nghiêm trọng như bây giờ.

Vào lúc này, một ít người Đẳng Hạng đã không còn tin tưởng đối với thần thoại bách chiến bách thắng của Lý Nguyên Hạo nữa rồi, đặc biệt là khi Lý Nguyên Hạo đánh mất Dã Lợi thị, bọn hắn lại càng hoài nghi một nam nhân ngay cả lão bà của mình cũng không bảo vệ được, rốt cuộc còn thích hợp làm Đại vương của bọn hắn hay không.

Chỉ cần Lý Nguyên Hạo có thể đánh bại Tổng triều, tất cả hoài nghi đều tan thành mây khói, chỉ cần Lý Nguyên Hạo có thể đánh tan phòng tuyến của Phạm Trọng Yêm, vậy thì khu vực Tổng triều phong tỏa thương nhân cũng sẽ bị đánh vỡ, chỉ cần đánh thắng, tất cả đều tốt.

Lý Nguyên Hạo có thể đánh thắng sao? Trương Tầm Nguyên tin tưởng nhất định có thể, ở trong mắt của hắn, Lý Nguyên Hạo chính là một Chiến thần, trên chiến trường, không ai có thể đánh bại Lý Nguyên Hạo, chỉ là, mình có thể đợi cho đến lúc đó sao?

Ở tiền tuyến, Lý Nguyên Hạo chủ động triệt thoái binh lực về phía sau hơn hai mươi dặm, làm như vậy là để hướng Tổng triều, biểu hiện ra thành ý nguyện ý hoà đàm của hắn.

Hắn thật sự muốn hoà đàm sao? Lý Nguyên Hạo muốn, nhưng đó là sau khi đánh thắng Tổng triều, hoà đàm như bây giờ là điều ước bất đắc dĩ, chỉ có những quân chủ nhu nhược Tổng triều kia mới có thể ký kết, Lý Nguyên Hạo hắn không biết, cũng không thể dưới loại tình huống này tiếp nhận hoà bình.

Lý Nguyên Hạo một mực tại đang đợi cơ hội, hơn mười vạn quân Tổng của Phạm Trọng Yêm đang chậm rãi đẩy về phía trước, mỗi khi đẩy mạnh mười dặm đường, lại bắt đầu tu sửa tòa thành sơn trại, cái này quả thực làm cho hắn không thấy tìm địa phương ra tay, cho nên, hắn muốn tỏ ra yếu thế, để cho Tổng triều cho là hắn sợ, lại để cho Tổng triều cho là hắn dễ bị khi dễ.

Tựa như lúc trước, đánh một trận chiến với Liêu quốc, hắn cho Liêu Hứng Tông hi vọng, cũng tại lúc Liêu Hứng Tông cho rằng có thể đánh bại Đẳng Hạng, lại để cho người Liêu quốc ném được quả đắng thất bại.

Hắn cũng muốn để cho Tổng triều cho rằng quân Tổng có thể đánh bại chính mình, sau đó phái binh đi ra đánh, Lý Nguyên Hạo tin tưởng, chỉ cần mình yếu thế, lại yếu thế, nhất định sẽ làm cho một số người Tổng triều thiếu kiên nhẫn.

Trước một thời gian ngắn, hắn nhận được tin tức, Hàn Kỳ cũng đã muốn đi ra đánh cùng mình.

Chỉ có điều, lão nhân Phạm Trọng Yêm kia thật sự quá狡 hoạt, rõ ràng vẫn không động.

Lần này lại có một cơ hội nữa tới, Đẳng Hạng tại cảnh nội Đại Tổng cũng có một chút mật thám, Lý Nguyên Hạo biết rõ, lần này người muốn phái binh đi ra đánh cùng mình, là Nhân Tông, Phạm Trọng Yêm có thể ngăn chặn Hàn Kỳ, nhưng hắn tuyệt đối không ép được Nhân Tông.

Hoàng đế luôn luôn nhu nhược kia, phảng phất như đã bị chính mình yếu thế kích động lên dũng khí, rõ ràng phía một đám quân đội chuẩn bị đi ra, lúc này đây, không phải đánh lén, hắn muốn đường đường chính chính đánh bại mình.

Thời điểm Lý Nguyên Hạo nghe được tin tức này, liền nở nụ cười, hắn đương nhiên sẽ cho quân Tổng một cái cơ hội.

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, hiện tại, chỉ hi vọng những quân Tổng này đừng làm cho hắn đợi thời gian quá dài.

Tại Tổng triều, chỉ quân đội xuất chinh này đã được giao phó một loại ý nghĩa khác, cho nên, Lưu Bình kéo thời gian rất lâu mới có thể tập hợp đủ quân đội, nhưng vẫn chưa thể đánh.

Dùng Hạ Tung, Bàng Cát cầm đầu một ít quan viên bảo thủ, mãnh liệt chống lại phổ biến tân chính, trong mắt bọn hắn, chỉ cần ngăn cản hoàng thượng chiến tranh, chỉ cần để cho Nhân Tông đáp ứng Lý Nguyên Hạo cầu hoà, không cần phải cho những vũ phu này cơ hội chứng minh bọn hắn có thể bảo trụ giang sơn, ỷ lại đối với sĩ phu trong lòng Nhân Tông liên viễn viễn không thể tiêu trừ, sách lược cải cách của Phạm Trọng Yêm cũng không có khả năng được phê chuẩn.

Tình thế bây giờ thập phần bất lợi đối với bọn hán, vốn đây chỉ là sự tình trên triều đình, nhưng Trần Nguyên cùng Âu Dương Tu tổ chức biện luận hội, rõ ràng ở trong Tân Nguyệt sơn trang đang kia đàm luận chỗ tốt xấu của tân chính.

Lần đầu tiên hội đàm, cả Biện Kinh liền oanh động, hậu sinh có chút trẻ tuổi còn không phục, vì vậy Trần Nguyên liền tổ chức lần biện luận thứ hai.

Lúc này đây, chút ít hậu sinh ủng hộ bọn Hạ Tung là đến có chuẩn bị, song phương đàm luận dị thường kịch liệt, nhân số dự thính cũng đạt tới gần bốn trăm người.

Tiêu điểm tranh luận tập trung ở "chọn trưởng quan", "cùng công điền" theo lời Phạm Trọng Yêm, hai cái chủ đề này có đủ yếu tố nóng và bỏng để tranh luận.

Những người kia hiển nhiên muốn dùng điểm này làm cửa khẩu đột phá, bác bỏ quan niệm của những người muốn phổ biến tân chính.

Nhưng khẩu tài hai người Âu Dương Tu cùng Trần Nguyên thật tốt, quay mắt về phía những người có chuẩn bị mà đến, lần thứ hai biện luận, hai người thay nhau ra trận, đường đường lên tiếng nói, những người kia bị hai người bọn họ nói xong, cuối cùng rõ ràng là nói không ra lời, đối với vấn đề người dự thính đưa ra, bọn hán cũng đều có thể đưa ra giải thích thoả mãn.

Sau khi trận biện luận hội này chấm dứt, lại tạo ra hiệu quả rất tốt, tranh luận tân chính đã đi ra triều đình, tại dân gian cũng nhắc lên sóng gió lớn.

Có thể nói như vậy, ủng hộ Bàng Cát cùng Hạ Tung, trên cơ bản đều là người được lợi, cùng với người sắp được lợi ở chính sách "ân dưỡng sĩ phu" của Triệu Quang Nghĩa.

Những người này có thể có bao nhiêu đây? Ở trên triều đình, bọn hán còn có thể giữ lấy số lượng nhỏ nhoi, nhưng đã ra khỏi triều đình, nhân số những hàn môn học sinh cùng nhân số nhân sĩ bình thường kia cộng lại, đủ để bao phủ bọn hán.

Dân gian đối với tiếng hô tái chiến đánh Đãng Hạng cũng là rất cao, cho nên, mặc dù Bàng Cát cùng Hạ Tung cực lực ngăn cản, mặc dù chưa biết Đãng Hạng cùng Đại Tổng rốt cuộc có nên đàm hòa bình hay không, Nhân Tông có lẽ là vẫn quyết định, trước hết cứ để cho Lưu Bình xuất chinh.

Lưu Bình xuất chinh, có thể nói là một cái thắng lợi của Phạm Trọng Yêm, người cầm đầu phái cải cách, đối với phái bảo thủ, dùng Hạ Tung cầm đầu, tại vòng thứ nhất giao phong, đã bị ăn phải thất bại.

Tại đây, bên trong một vòng giao phong, Trần Nguyên làm ra tác dụng rất lớn, hán dùng thương đội, làm công cụ tuyên truyền tại dân gian cho Phạm Trọng Yêm, hán và Âu Dương Tu tổ chức biện luận hội, cũng tạo ảnh hưởng rất lớn, mà Tân Nguyệt sơn trang, tại đoạn thời gian này, có lẽ đã thành nơi chút ít hậu sinh cấp tiến thường xuyên tụ hội.

Ở trong mắt những người kia, cái người sắp lên làm Phò mã gia này, đã hiển nhiên trở thành người đứng chung một chỗ cùng bọn người Âu Dương Tu, nhân vật phái trẻ trung ủng hộ Phạm Trọng Yêm lĩnh quân.

Cái này ở trong mắt Trần Nguyên, là một loại vốn liếng chính trị thượng, hán tin tưởng vững chắc, có sự trợ giúp của mình, Phạm Trọng Yêm cải cách, nhất định có thể thành công.

Một người cải cách, không thể thành công được, mấu chốt phải nhìn xem hán có phải là thuận theo dân ý, người lãnh đạo tầng trên là cái thái độ gì, còn có một việc, đó là thời cơ lựa chọn cải cách như thế nào.

Xét về thời cơ, Đại Tổng hiện tại, nhìn về phía trên là một mảnh thái bình thịnh trị, kỳ thật, vấn đề bên trong tương đối nghiêm trọng, cơ hồ hàng năm đều có "bạo dân" phát sinh bên trong, ngoài có như Liêu quốc, Đãng Hạng, địch nhân mạnh như vậy, đã đến thời điểm không thể không biến.

Mà trên triều đình, ngoại trừ Nhân Tông ra, những chi sĩ có kiến thức kia cũng đều hi vọng phổ biến tân chính, không riêng gì một mình Phạm Trọng Yêm chiến đấu, Hàn Kỳ, Phú Bất, đều là hò hét to lớn, mà ngay cả theo Bao Chứng không can dự đấu tranh chính trị, cũng ôm thái độ ủng hộ với việc phổ biến tân chính.

Hắn toàn lực ủng hộ Trần Nguyên trùng tân xây dựng Chức phương tư, tại thời điểm Trần Nguyên mở biện luận hội, Bao Chứng còn điều rất nhiều Bộ khoái đến duy trì trật tự, cái sự tình này lúc trước chưa từng xuất hiện qua.

Trong lịch sử, Phạm Trọng Yêm cải cách thất bại, xét đến cùng là bởi vì khi tân chính phổ biến, Tổng triều trên chiến trường chiến tranh với Lý Nguyên Hạo vẫn y nguyên liên tục chiến bại, hiện tại, Trần Nguyên tham gia trận chiến đầu này, hắn tin tưởng Định Thanh cùng Lưu Bình chắc chắn là không biết để cho hắn thất vọng.

Hắn biện luận thoát nhìn đơn giản, nhưng thật ra là một cái sách lược rất cao minh, trong lúc bất tri bất giác đó, chỗ tốt khi phổ biến tân chính đã truyền bá ra ngoài, cái này lại để cho cải cách phái có một phần trụ cột quần chúng kiên cố.

Hiện tại, điều duy nhất lo lắng, chính là xem Lưu Bình đến tiền tuyến, đánh một trận như thế nào, đương nhiên, để nhân vật phái trẻ trung lĩnh quân, cũng là có nguy hiểm nhất định, súng bắn chim đầu đàn phải không định luật nói đùa.

Bàng Cát này, Trần Nguyên có lẽ là rất hiểu rõ, hắn là tiểu nhân điển hình, không sợ quân tử mang thù, chỉ sợ tiểu nhân nhớ thương, tại thời điểm xung đột dị thường kịch liệt này, phải đề phòng Bàng Cát tiểu nhân nhiều hơn mới được.

Hiện tại hai đám người phân biệt rõ ràng, xung đột lợi hại như thế, đều đang nghĩ biện pháp xé mở phòng tuyến đối phương, trình độ kịch liệt trong đó không thua gì Lý Nguyên Hạo đánh cờ cùng Phạm Trọng Yêm trên chiến trường.

Mà Bàng Cát cùng Hạ Tăng, vì lấy được càng nhiều người ủng hộ, cờ hiệu đánh ra lúc nào cũng là "vì sĩ phu mà chiến", cho nên, không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ là không biết ra tay với người như Âu Dương Tu.

So sánh với nhau, hắn một có mục tiêu hiển nhiên thích hợp hơn một ít.

Lưu Bình xuất chinh, đối với Trần Nguyên mà nói, không riêng gì có ý nghĩa trận doanh mình gia nhập, lấy được thắng lợi trong vòng chiến đấu thứ nhất, còn có thêm ý nghĩa, đối phương phản công mạnh hơn có khả năng lập tức đến.

Bàng Cát sẽ tập trung mục tiêu ở trên người mình sao? Điểm ấy Trần Nguyên vô pháp vô pháp xác định, bây giờ hắn đang xuân phong đắc ý ở chỗ Nhân Tông, nhưng nếu quả thật lộ ra sơ hở mà nói, Lão Bàng sẽ tuyệt đối sẽ không khách khí với mình.

Trần Nguyên cảm thấy có lẽ là bảo hiểm một ít thì tốt hơn, hắn quyết định thoáng hẹn ước Thẩm Nhụy một tý, nếu như Lão Bàng thật sự muốn động thủ đối với chính mình, chỗ Thẩm Nhụy đó có thể nghe được một chút tiếng gió.

Hắn và Thẩm Nhụy trong lúc đó có một loại phương thức liên lạc rất ăn ý, Thẩm Nhụy là vợ bé của Bàng Thái sư, ngày thường đều không đi ra ngoài, chỉ là, các nàng ở trên lầu, dùng thị lực có thể chạm đến một tòa trà lâu cách đó không xa.

Trần Nguyên chỉ cần đi vào trà lâu kia, lựa chọn phòng cao nhất phía đông, có thể để cho nàng xem rõ ràng hơn, bày một chậu hải đường bốn mùa ở bên cửa sổ, Thẩm Nhụy nhìn thấy, sẽ tìm lý do đi ra.

Nếu như nàng cự tuyệt mà nói, nàng sẽ đóng cửa sổ lầu các lại, khi đó Trần Nguyên liền biết, nàng không tiện đi ra ngoài.

"Lăng Hoa, bồn hải đường bốn mùa của ta đâu mất rồi?" Trần Nguyên tìm hỏi lâu tại sơn trang, cũng không tìm được bồn hải đường bốn mùa vẫn hay mang theo.

Bình thường hắn để nó ở trước cửa sổ, do Lăng Hoa thay hắn chiếu cố, làm sao lại không thấy đâu rồi?

Lăng Hoa từ đằng xa chạy tới, giúp đỡ tìm trong phòng một lần, cũng rất kỳ quái nói: "Ồ, buổi sáng ta còn bày ở trên cửa sổ này để nó phơi nắng mặt trời cơ mà, sao lại tự nhiên không có được?"

Trần Nguyên có chút lo lắng, nếu như không có hoa này mà nói, muốn hẹn ước Thẩm Nhụy đi ra, khả năng là phải phí chút ít công phu, hắn nói: "Mau giúp ta tìm, ta có việc cần dùng gấp!"

Lăng Hoa suy nghĩ một chút: "Như vậy đi, ta đi hỏi Thiển Thu một chút, gian phòng này, trừ chúng ta ra, cũng chỉ có nàng mỗi ngày đến quét dọn."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tốt, chúng ta cùng đi."

Trần Thế Trung bây giờ là chủ quầy Tân Nguyệt sơn trang, Thiển Thu chính là bà chủ.

Thiển Thu ở Tân Nguyệt sơn trang rất không tệ, nàng hoàn toàn có thể làm bà chủ hưởng phúc, nhưng Thiển Thu rất chịu khó khi không có việc gì, vậy nên một ít chuyện có thể làm, nàng đều tự mình làm.

Thời điểm Trần Nguyên tìm được nàng, nàng đang giặt rửa ga giường trong tất cả các gian phòng.

Lăng Hoa ở rất xa đã hô: "Thiển Thu, có trông thấy bồn hải đường bốn mùa phía trong phòng ta không?"

Thiển Thu thả ra ga giường trong tay ra, lau sạch sẽ hai tay vào khăn quàng cổ ở trước ngực: "Tỷ tỷ có phải là đang nói bồn hoa người bày ở trên bệ cửa sổ kia không?"

Không đợi Lăng Hoa mở miệng, Trần Nguyên vội vàng nói: "Đúng, đúng, chính là bồn đó, người có thấy hay không?"

Thiển Thu gật đầu: "Thời điểm sáng sớm ta đi vào nhìn, thấy bồn sắp nở hoa rồi, liền lấy ra để gió lùa đến, đã đặt ở bên cạnh sân vườn rồi."

Trần Nguyên nghe được hoa vẫn còn, thật sự thở dài một hơi, cái hải đường bốn mùa này rất khó mua, không phải vấn đề tiền, mà là nếu như mình mua không được, vậy thì tất nhiên phải kéo dài thời gian gặp mặt Thẩm Nhụy.

"Vẫn còn là tốt rồi, hiện tại người đi giúp ta lấy đi, ta có việc cần dùng gấp."

Thiển Thu cũng sốt một chút: "Đại ca, hoa lập tức muốn nở rồi, có lẽ là không nên động đến nó thì tốt hơn, hoa có linh tính, người vừa động, nó có khả năng là không nở hoa rồi."

Trần Nguyên không kiên nhẫn cắt ngang lời nàng, nói: "Người giúp ta lấy ra là được, nở hay không nở hoa cũng được, chỉ cần là hải đường bốn mùa, chết héo cũng không thành vấn đề."

Lời này nói ra làm Thiển Thu rất là kinh ngạc, trong lòng nàng càng có chút kỳ quái, vì cái gì sơn trang nhiều hoa như vậy, Trần Thế Mỹ chỉ xem trọng bồn hải đường bốn mùa kia thôi?

Hơn nữa, trên cơ bản, cứ qua một thời gian ngắn, hắn lại ôm cái bồn hoa ra ngoài một lần, đây là vì cái gì? Trong lòng Thiển Thu tràn đầy nghi vấn.

421. Chương 389: Thấy Hải Đường

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 389: Thấy hải đường

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Trần Nguyên lại thúc giục lần nữa, nói: "Nhanh đi cầm đến đây, còn đứng ngây đó làm gì? Được rồi, để tự ta đi tìm."

Nói xong, trong chớp mắt hắn liền rời đi, Thiển Thu nhìn Lăng Hoa, nhỏ giọng hỏi: "Tỷ tỷ, chủ quầy vô cùng ưa thích bồn hoa kia sao?"

Lăng Hoa cười một chút, nói: "Không biết, chắc là như thế, Thế Trung nhà người đang làm cái gì?"

Nói về Trần Thế Trung, trên mặt Thiển Thu liền nổi lên dáng tươi cười, nói: "Đi nhà Lý viên ngoại thành nam rồi, nhà Lý viên ngoại vài ngày nữa sẽ bày tiệc rượu, hẳn quan hệ tốt với sơn trang chúng ta, Thế Trung đi đưa một phần hạ lễ."

Lăng Hoa nghe đến đó, vốn là sưng sốt một chút, tiếp theo, bỗng nhiên thở dài một tiếng.

Thiển Thu hỏi: "Tỷ tỷ, có tâm sự sao?"

Lăng Hoa ngồi xuống tại trước mặt nàng, giúp nàng giặt ga trải giường, nói: "Nhớ thời điểm trước kia, ta cùng phụ thân mới vừa tới đến Biện Kinh, lúc ấy trên người rất nghèo, vừa vịn đi qua phủ Lý viên ngoại, phụ thân muốn tá túc một đêm, bọn hần ngay cả cửa cũng không mở, thật sự không nghĩ tới, cuộc sống hôm nay lại như vậy."

Khi còn bé, Thiển Thu đã trải qua cuộc sống quá khổ, trong nhà không nuôi sống nổi nàng, mới đem nàng bán đi, qua tay nhiều người, bị bán vào hoàng cung, xem như là mại mán.

Nàng rất là giải thích đối với sự cảm khái của Lăng Hoa, nói: "Tỷ tỷ nói rất đúng, ai cũng có số phận, bằng không thì tất cả nữ tử đều sẽ gả cho một hộ trong sạch, sống cuộc sống hạnh phúc rồi."

Lăng Hoa nhìn Thiển Thu, cười một chút, nói: "Thế Trung nhà ngươi rất không tồi, ta xem hần rất nghe lời ngươi nói, không giống đại ca ngươi, ở bên ngoài làm những chuyện gì, chưa bao giờ để cho chúng ta quản."

Điểm này cũng là điểm Thiển Thu vừa ý nhất đối với Trần Thế Trung, nàng giương mắt nhìn Lăng Hoa, hỏi: "Tỷ tỷ, ta hỏi thăm một vấn đề, ngươi không nên tức giận, lúc trước làm sao ngươi lại đáp ứng Trần đại ca vậy? Khi đó ngươi biết hần có vợ chưa?"

Ánh mắt Lăng Hoa lộ ra đầy vẻ ôn nhu, chậm rãi nói: "Biết, nếu như không có hần, khả năng là ta đã bị Bàng Thái sư đưa đi, có lẽ đã chết rồi, hần vì cứu ta, ngay cả phủ Thái sư cũng dám tiến vào, ta còn có cái gì không dám sao?"

Thiển Thu lắc đầu, nói: "Tỷ tỷ ngươi độ lượng ghê gớm thật, ta thì không được, ta đã nói cùng Trần Thế Trung, nếu hần dám đòi tiểu lão bà, ta liền chết cho hần xem!"

Lăng Hoa gấp gấp nói: "Phi, phi! Đừng nói lời nói đầy diễm xấu như vậy."

Thiển Thu nở nụ cười, nói: "Ta chỉ hù dọa hần một chút thôi, nhìn bộ dáng hần rất khấn trương như vậy, chỉ biết hần khẳng định không dám."

Lăng Hoa mỉm cười lắc đầu, chợt nhớ tới hôm nay Trần Nguyên bảo nàng đi chỗ A Mộc Đại một chuyến, cầm tiền cổ phần về, lập tức đứng lên, nói: "Ngươi giặt đi nhé, ta đi ra ngoài có chút việc."

Thiển Thu lên tiếng đồng ý, tự mình ở tại đây giặt rửa một canh giờ, cuối cùng cũng đều giặt xong quần áo.

Còn chưa được nghỉ chút nào, liền thấy tiểu nhị bên ngoài chạy đến, nói: "Bà chủ, bên ngoài có một người ở phủ Thái sư, nói muốn tìm quản sự tại đây."

Thiển Thu sưng sốt một chút, lập tức đi theo tiểu nhị ra phía trước, chỉ thấy Bàng Hỉ đang ngồi ở trên mặt bàn uống trà, Thiển Thu không biết Bàng Hỉ, tiến lên nhỏ giọng hỏi: "Xin hỏi, vị đại gia này là người phủ Thái sư sao?"

Bàng Hỉ quay đầu nhìn nàng một cái, thời gian rất lâu hần không gặp Trần Thế Mỹ rồi, cũng không biết Thiển Thu là vị nào, hỏi: "Quản sự các ngươi đâu? Trần Thế Mỹ, Lăng Hoa, Trần Thế Trung? Một người cũng không ở đây sao?"

Thiển Thu gật đầu, nói: "Đại gia có chuyện gì, nói cùng ta cũng được mà."

Tiểu nhị ở bên cạnh giải thích một câu: "Đây chính là bà chủ của chúng ta."

Bàng Hỉ thoáng một tý nở nụ cười: "Ồ, thất lễ thất lễ! Bà chị không được trách móc, ngươi nói Thế Mỹ này đúng thật là, trong nhà thêm người mới cũng không nói một tiếng cùng các huynh đệ, quả nhiên là phải xin lỗi bà chị rồi."

Thiển Thu vừa nghe liền biết hần đã hiểu lầm, lập tức khẽ cúi người, nói: "Đại gia hiểu lầm rồi, tướng công nhà ta là Trần Thế Trung."

Bàng Hỷ biết mình nhầm, cảm thấy vô cùng khó chịu, một lát sau mới hồi phục tinh thần lại, hắn vỗ cái gáy mình một cái, lần này ngay cả lời thất lễ cũng không nói: "Vậy được rồi, người giúp ta chuyển lời cho Trần Thế Mỹ, nói Thái sư rất bất mãn đối với hắn, xem tình cảm ngày xưa, hãy thu tay lại một ít, không thu lại được mà nói, đừng để ra ám chiêu với Thái sư, bằng không thì ta rất khó làm."

Bàng Hỷ là người giang hồ, giảng chính là nghĩa khí, hắn biết rõ, Trần Nguyên hiện tại đã không phải là Trần Nguyên trước kia, cùng hắn đi đến Liêu quốc tung hoành.

Tại Liêu quốc, Trần Nguyên có đôi khi còn phải nhìn sắc mặt Bàng tổng quản hắn, hiện tại, Trần Nguyên là Phò mã Nhân Tông nhìn trúng, là anh hùng bắt Vương phi Đảng Hạng trở về, là nhân vật linh quân những người trẻ tuổi muốn phổ biến tân chính kia.

Theo lý thuyết, trên đấu tranh triều đình, Bàng Hỷ không xen tay vào được, hắn cũng không muốn nhúng tay, đấu tranh triều đình chính là như vậy, Bàng Thái sư cùng Trần Nguyên đều là thân thích của Nhân Tông, song phương đấu không chết người, mấu chốt là, hắn chỉ sợ Trần Nguyên ra ám chiêu!

Tiểu tử Trần Nguyên này, Bàng Hỷ rất hiểu, đừng nhìn hắn thấy ai cũng cúi đầu khom lưng, khi đến lúc cần đánh, vậy thì hung ác lắm, khi đó, chỉ sợ sẽ tổn thương cảm tình giữa bọn hắn.

Cho nên, hắn đến đây nói một tiếng, nếu như Trần Nguyên không nghe, thực sự dùng thủ đoạn gì mà nói, Bàng Hỷ hắn có thể buông tay đối phó rồi.

Thiểm Thu nghe Bàng Hỷ nói, rất là kinh ngạc, có chút không rõ là chuyện gì, Bàng Hỷ cũng không giải thích nhiều: "Chỉ có những lời này, người chuyển cho hắn là được, ta đi đây."

Thiểm Thu ngây người trong cung thời gian rất lâu rồi, tuy nghe không hiểu, nhưng cấp bậc lễ nghĩa vẫn biết không ít, vội vàng đưa Bàng Hỷ tới cửa.

Bàng Hỷ đi tới cửa, bỗng nhiên ngừng một chút, quay đầu lại liếc nhìn Thiểm Thu, sau đó lại vòng vo trở về, từ trong lòng lấy ra một bức họa, đặt ở trước mắt Thiểm Thu, hỏi: "Cô nương, người nhìn thấy nữ nhân này chưa?"

Thiểm Thu nhìn một chút, nữ tử trên bức họa rất đẹp, mặt mày đầy vẻ oai hùng, từ cách ăn mặc quần áo, hắn là nữ tử giang hồ.

Nàng lắc đầu, nói: "Không."

Bàng Hỷ lại hỏi một câu: "Thật sự không à?"

Thiểm Thu lại khẽ cúi chào, nói: "Không dám lừa gạt đại gia, thật sự chưa thấy qua."

Bàng Hỷ xem thần sắc nàng không giống như là đang nói láo, thu bức họa vào, hỏi: "Người nhận thức Hô Diên Bích Đào không?"

Thiểm Thu lại lắc đầu, Bàng Hỷ lần này liền đi thật, nhỏ giọng nói thầm một câu: "Không có khả năng, nàng không có khả năng không đến tìm Trần Thế Mỹ."

Lỗ tai Thiểm Thu vô cùng tốt, nghe được câu này, trong lòng lập tức hoài nghi, chớ không phải là nữ tử này có quan hệ gì cùng Trần Thế Mỹ chứ?

Đối với Thiểm Thu mà nói, Triệu Ý chính là phụ mẫu tái sinh của nàng, từ nhỏ nàng đã hầu hạ Triệu Ý, mười mấy năm qua, nàng đều coi Triệu Ý là trung tâm.

Hiện tại biết đến được Trần Thế Mỹ cùng có liên quan đến nữ nhân, khả năng uy hiếp hạnh phúc tương lai của Triệu Ý, phản ứng đầu tiên của nàng chính là tranh thủ thời gian đi đàm thục.

Thiểm Thu phân phó người làm việc, một lúc sau, lại bảo tiểu nhị lấy một chiếc xe ngựa, nhanh chóng chạy tới hướng hoàng cung, trên đường đi, ánh mắt của nàng thông qua màn cửa sổ bằng lụa hơi mỏng mỏng nhìn ra bầu trời, hôm nay sự tình nàng nghĩ mãi mà không rõ thật sự quá nhiều.

Vì cái gì Trần Thế Mỹ hợp ý bọn hải đường bốn mùa như vậy? Vậy thì nữ tử gọi Hô Diên Bích Đào trên bức họa có quan hệ như thế nào cùng Trần Thế Mỹ đây?

Xe ngựa chạy nhanh vào thành Biện Kinh, tốc độ xe liền chậm lại, người đi đường thật sự quá nhiều, xe ngựa căn bản không chạy nhanh nổi, không khác gì tốc độ đi đường.

Thiểm Thu có thể thấy rõ ràng công trình xây dựng hai bên đường, nhưng tất cả cũng không thể khiến cho chú ý của nàng, toàn bộ tâm tư của nàng đều ở bức họa kia, cố gắng ghi nhớ dung mạo nữ tử trong bức tranh.

Đột nhiên nàng nhìn thấy một thứ, vội vàng la lớn: "Nhanh dừng xe!"

Đánh xe vội vàng ngừng xe ngựa lại, Thiểm Thu từ trong xe chui ra, nhìn xem bên cửa sổ một tòa trà lâu ven đường, đang đặt bồn hải đường bốn mùa buổi sáng Trần Thế Mỹ mang đi, đúng vậy, chính là cái chậu hoa đó, buổi sáng Thiểm Thu tự tay bưng ra, đáy chậu hoa có một khối sứ bị vỡ, nàng nhớ rõ rất rõ ràng!

Trần Thế Mỹ để chậu hoa ở chỗ này làm gì?

422. Chương 390: Ngã Đau(1)

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 390: Ngã đau(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhắc tới cũng là trùng hợp, ngay tại thời điểm Thiểm Thu đang do dự, có phải là nên đi lên xem một chút hay không, bỗng nhiên trông thấy Trần Nguyên từ trong trà lâu đi ra.

Thiểm Thu vội vàng co thân thể trở lại trở lại trong xe ngựa, qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng trong suốt, nhìn ra bên ngoài.

Trần Nguyên một người đi ra khỏi trà lâu, đi đến đường phố bên hướng tây.

Mà ở địa phương cách Trần Nguyên không xa, có một nữ tử không nhanh không chậm đi theo, tuy hai người luôn bảo trì một khoảng cách nhất định, nhưng tiềm thức Thiểm Thu nói cho nàng biết, Trần Nguyên cùng nữ tử này nhất định là đi cùng một đường!

Hiện tại sơn trang có rất nhiều xe ngựa, Trần Nguyên không có khả năng mỗi một cỗ xe đều nhớ rõ ràng hình dạng, mà tiểu nhị đánh xe cũng là người Trần Thế Trung vừa mới mời đến, không phải rất quen thuộc cùng Trần Nguyên, cho nên thời điểm hắn đi qua bên cạnh xe ngựa, không hề phát giác chuyện đang có một đôi mắt theo dõi hắn.

Thiểm Thu đợi Trần Nguyên đi qua, lại đợi nàng kia cũng từ bên cạnh xe ngựa đi qua, lúc này mới từ trên xe bước xuống, nói với tiểu nhị đánh xe: "Người ở chỗ này chờ ta, ta đi làm một ít chuyện, sẽ lập tức quay về."

Tiểu nhị gật đầu, Thiểm Thu lặng lẽ đi theo, chỉ thấy Trần Nguyên chuyển qua vài con phố, lập tức lách mình tránh vào trong một nhà khách điểm nhỏ.

Nàng kia tiếp tục đi lên phía trước, sau đó lại vòng quanh đường, đi một vòng, cuối cùng cũng đi vào theo.

Đến hiện tại mới thôi, Thiểm Thu đã có thể xác định, Trần Thế Mỹ này cùng nàng kia tất nhiên có quan hệ nào đó không thể để người khác biết!

Trong lòng nàng lập tức rất là khẩn trương, sự tình Phò mã vụng trộm bên ngoài, từ xưa đến nay chưa từng ngừng qua, cái này căn bản không phải là đại sự gì, nhưng Trần Thế Mỹ này bây giờ còn chưa lên làm Phò mã đã dám trộm tình, vậy thì Công Chúa còn mấy hôm hạnh phúc đây?

Không được, phải đi nói cho Triệu Ý ngay lập tức, để cho Triệu Ý từ từ giáo huấn bọn hắn một tý mới được!

Thiểm Thu nhanh chóng chạy trở về xe ngựa, nói: "Nhanh lên, nhanh đi hoàng cung!"

Một đường chạy nhanh như gió, vào hoàng cung, nàng bắt đầu chạy chậm, thời điểm nhìn thấy Triệu Ý, nàng đã không kịp thở, lắp bắp nói: "Công Chúa, Công Chúa...."

Triệu Ý kinh ngạc nhìn Thiển Thu, hỏi: "Người làm sao vậy? Sao lại giống như mất hồn phách vậy?"

Thiển Thu một tay bụm lấy bụng của mình, một tay vịn lan can, cũng chẳng quan tâm cái lễ tiết gì rồi, thở hổn hển nói: "Nhanh, mau cùng ta đi bắt kẻ thông dâm."

Triệu Ý nhìn nàng, nói: "Chuyện gì xảy ra? Chớ không phải là Trần Thế Trung nhà của người ở bên ngoài có người phụ nữ khác, bị người thấy được? Yên tâm, ta sẽ thay người làm hả giận!"

Thiển Thu lắc đầu: "Không phải Trần Thế Trung, là Trần Thế Mỹ nha, ta tận mắt nhìn thấy hắn và một nữ tử, một trước một sau vào trong một cái khách điểm!"

Triệu Ý vốn sững sốt một chút, tiếp theo, sắc mặt liền biến đổi, nói: "Ở nơi nào? Nhanh mang ta đi!"

.....

Thẩm Nhụy nằm ở bên người Trần Nguyên, nhẹ nhàng đánh cho hắn một cái, nói: "Người cẩn thận một chút, Lão Bàng luôn luôn rất là phản cảm đối với người, ngày hôm qua ta nghe hắn và Hạ Tùng kia thương nghị, muốn cho người một bài học."

Trần Nguyên cười một chút, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ hai cái phía sau lưng Thẩm Nhụy, nói: "Ta sớm biết hắn có khả năng động thủ với ta, không sao, có tiểu yêu tinh người ở đó, ta rõ như lòng bàn tay đối với nhất cử nhất động của Lão Bàng."

Thẩm Nhụy cười nói: "Sợ không phải như vậy đâu! Người là Phò mã gia, bây giờ đang ở chỗ hoàng thượng, đường làm quan rộng mở, không chỉ nói Bàng Cát không nhúc nhích được người, chỉ sợ là Lữ tướng gia muốn động tới người, cũng không dễ dàng như vậy đâu."

Trần Nguyên không hề phủ nhận điểm này, hôn một cái trên môi son Thẩm Nhụy, nói: "Chờ ta đánh thắng Lý Nguyên Hạo, sẽ đưa người hai cái thôn trang."

Thẩm Nhụy rất ưa thích mấy cái gì đó trực tiếp, tuy Lão Bàng cũng có tiền, nhưng khi khen thưởng lại kém hơn nhiều so với Trần Nguyên.

Nàng thoáng một tý liền lật lên trên người Trần Nguyên, nói: "Ta sẽ giúp người nghe nhiều một ít, nhưng Phò mã gia cũng phải rõ ràng, tốt nhất là lần sau chúng ta gặp nhau, nên sửa phương thức một tý, vạn nhất ngày nào đó bị Công Chúa của người bắt gặp, tiểu nữ tử rất sợ chịu trách nhiệm đó."

Hai tay Trần Nguyên ôm lấy nàng, nói: "Đừng lừa gạt ta! Người là bà nội ta nha, người cũng có thời điểm sợ sao?"

Thẩm Nhụy nở nụ cười ha ha, nói: "Ta chỉ lo lắng thay người thôi, nếu để cho vậy thì Công Chúa biết, ta sợ người không chịu nổi cơn tức của nàng."

Trần Nguyên vừa dùng lực phần eo, đã làm thân thể hai người hợp cùng một chỗ, nói: "Người cho ta sợ nàng sao? Nói cho người biết, đối phó nữ nhân ta có rất nhiều thủ đoạn, cho dù nàng là một chỉ cọp cái, ta cũng vậy có thể làm cho nàng biến thành mèo!"

Thẩm Nhụy thuận thế cười lên trên lưng Trần Nguyên, bắt đầu uốn éo chuyển động, nói: "Ta đương nhiên biết người có thủ đoạn, nhưng Công Chúa không thể so với nữ tử như ta, chỉ sợ người biến nàng thành mèo, cũng rất không dễ dàng, phải không?"

Cánh tay Trần Nguyên ôm hông của nàng, nói: "Thời điểm làm việc thì nên chuyên tâm một ít, không cần phải nói nhảm nhiều như vậy!"

Thẩm Nhụy phát ra tiếng cười giống như chuông bạc, mái tóc mạnh mẽ hất lên, tóc dài rủ xuống tại trước ngực Trần Nguyên, lại để cho Trần Nguyên cảm giác được từng đợt cảm giác ngứa ngứa, chỉ có hai chữ, thoải mái!

Đang tại thời điểm cao hứng, chợt nghe bên ngoài tiệm ăn phát ra một hồi thanh âm ầm ỉ, Trần Nguyên cùng Thẩm Nhụy lập tức đều dừng động tác lại, hai người đều quay đầu nhìn qua cửa lớn bên kia.

Chỉ nghe bên ngoài truyền đến một tiếng kêu hô: "Mở tất cả gian phòng ra cho ta! Bảo toàn bộ khách bên trong đi ra!"

Một tiếng hô làm sắc mặt Trần Nguyên lập tức thay đổi, nói: "Không tốt! Nàng làm sao lại tới rồi?"

Kinh nghiệm Thẩm Nhụy ở phương diện này hiển nhiên rất là phong phú, xem xét bộ dạng Trần Nguyên, liền biết người đến là ai! Nàng thật sự không hề kinh hoảng, xoay người từ thân Trần Nguyên trượt xuống tới, hai tay vòng qua bả vai Trần Nguyên, hỏi: "Con cộp đến rồi, người có thể huấn luyện nàng thành một con mèo cho ta xem một chút được không?"

Trần Nguyên lập tức khôi phục trấn định, hấn vội vàng mặc vào quần áo, nói: "Bây giờ còn chưa kết hôn, giáo huấn nàng khăng định là không được, hôm nào lại giáo huấn cho người xem, hiện tại ta phải rời đi."

Trên mặt Thẩm Nhụy đầy dáng tươi cười, hỏi: "Người chạy đi đâu nha?"

Ngắn ngủn hai câu nói, toàn bộ y phục trên người Trần Nguyên đã mặc khít rồi, hấn quay người hôn một cái lên trên mặt Thẩm Nhụy, nói: "Nhớ rõ, giúp ta nhìn chăm chăm vào Lão Bàng, không bạc đãi người đâu."

Nói xong, liền lấy từ trong tay áo rộng ra một sợi dây thừng, rất oai phong nói: "Cùng vợ bé Bàng Thái sư yêu đương vụng trộm, tự nhiên phải chuẩn bị thỏa đáng một ít, trông thấy cái dây thừng này không? Đừng nhìn nó mảnh, bốn năm tráng hấn khỏe mạnh cũng không kéo nổi đâu!"

Nói xong, hấn đẩy cửa sổ ra, nói: "Đằng sau phòng này là một ngõ nhỏ, trên cơ bản không có người đi, ta từ cửa sổ đi ra, sẽ không có người nào chứng kiến."

Trên mặt Thẩm Nhụy đầy dáng tươi cười mê người nhìn hấn lẳng lẳng dây thừng, nói: "Phò mã gia quả nhiên là chuẩn bị thỏa đáng vô cùng nha."

Trần Nguyên cười một tiếng ngượng ngùng, cột dây thừng vào cửa sổ, sau đó cả người chui ra ngoài, nói: "Người giúp ta một chút, đợi lát nữa giúp ta cởi bỏ dây thừng nhé."

Thẩm Nhụy gật đầu: "Biết rồi, người cứ xuống dưới là được."

Trần Nguyên giữ chặt dây thừng, từ phía trên chậm rãi tuột xuống bên dưới, dây thừng này cũng đủ dài, rất rắn chắc, nhà này chỉ có ba tầng, không phải quá cao, rất nhanh có thể xuống đất.

Nhưng hấn tính toán sai rồi một việc, tuy dây thừng đủ rắn chắc, nhưng cửa sổ lại không đủ rắn chắc! Trần Nguyên vừa mới xuống đến một nửa, bỗng nhiên nghe thấy đỉnh đầu truyền đến tiếng động rất nhỏ, đó là thanh âm gỗ đứt gãy!

Trong lòng hấn lập tức hoảng hốt: "Xong rồi!"

423. Chương 390: Ngã Đầu(2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 390: Ngã đầu(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Vừa mới nghĩ xong, đã cảm thấy dây thừng trên tay buông lỏng, cả người từ lầu hai ngã xuống! Cái độ cao này đối với cao thủ như Sài Dương mà nói, thật không đáng kể chút nào, nhưng cánh tay Trần Nguyên lại quá kém, thoáng một tý đã ngã xuống trên mặt đất, cả người bị rơi "bịch!" một tiếng, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ như bị cuộn lại với nhau!

Trên lầu, Thẩm Nhụy cũng không quản hấn bị khỉ gió gì, thấy Trần Nguyên té xuống rồi, chỉ đưa tay đóng cửa sổ lại.

Trần Nguyên nằm một hồi lâu mới từ trên mặt đất đứng lên, trong lòng thầm suy nghĩ: "Bà nội, lần này sơ suất quá, làm sao Triệu Ý lại biết nơi đây? Xem ra Thẩm Nhụy nói rất đúng, đã đến thời điểm đổi cách liên lạc rồi."

Triệu Ý đẩy cửa phòng Thẩm Nhụy ra, Thiển Thu trông thấy Thẩm Nhụy, liền nói tại bên tai Triệu Ý: "Công Chúa, chính là nàng!"

Sắc mặt Triệu Ý lập tức thay đổi, quay đầu nói với những hộ vệ nàng mang đến kia: "Các người đều chờ ở bên ngoài, đừng cho bất luận kẻ nào tới gần!"

Thị vệ áo úng, Triệu Ý mang theo Thiển Thu đi vào phòng, đóng cửa phòng lại, mắt phượng trừng lên nhìn Thẩm Nhụy, hỏi: "Người đâu rồi?"

Thẩm Nhụy mang một bộ dạng kinh ngạc, hỏi: "Người? Ở chỗ này đây."

Nàng vừa nói, vừa dùng ngón tay chỉ vào lồng ngực của mình.

Triệu Ý cố gắng khống chế tâm tình của mình, nói: "Đừng giả vờ hồ đồ cùng ta! Ta hỏi nam nhân của người đâu!"

Thẩm Nhụy rất có thiên phú biểu hiện vẻ mặt, chỉ bằng vào nàng mỗi ngày có thể lấy lòng Lão Bàng, đủ để nhìn ra nữ nhân này rất giỏi về diễn trò!

Nàng không nói gì, chỉ chuyển đổi biểu lộ trên mặt mình, vốn là kinh ngạc, tiếp theo là xấu hổ, sau đó là phẫn nộ, nước mắt liền chảy ra, miệng nói: "Cô nương là người nào?"

Thiển Thu tiến lên một bước, nói: "Đây là đương kim Công Chúa, ta nhìn thấy người cùng Trần Thế Mỹ cùng đi vào khách điểm này, không thể nói người không biết!"

Thẩm Nhụy "phù phù" một tiếng liền quỳ xuống, than thở khóc lóc, nói: "Công Chúa, tiểu nữ vô cùng thanh bạch, lúc này ở trọ, chỉ là bởi vì đi đường mệt, muốn nghỉ ngơi một lát. Người là nữ nhân, người cũng biết thanh danh đối với tiểu nữ mà nói ý vị như thế nào! Cái gì Trần Thế Mỹ, cái gì nam nhân? Tiểu nữ tử căn bản chưa từng bá kiến!"

Nàng biểu diễn quá thật! Mà Triệu Ý cùng Thiển Thu, lại là từ nhỏ lớn lên trong cung, thuộc về cái loại người tuy thông minh, lại khuyết thiếu kinh nghiệm xã hội, rất dễ bị gạt gẫm.

Thẩm Nhụy than thở khóc lóc diễn thuyết làm cho các nàng hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời, đều sinh ra hoài nghi đối với niềm tin trong lòng mình.

Ánh mắt Triệu Ý rõ ràng cho thấy đang do dự, lại hỏi thăm: "Thiển Thu, có phải người nghĩ sai rồi hay không?"

Thiển Thu thực sự không hề tin tưởng vững chắc như lúc ban đầu nữa, Trần Thế Mỹ không ở đây, nữ nhân này lại không giống như là đang nói xạo, nàng nhìn Triệu Ý, ánh mắt nhấp nháy một cái, do dự nói: "Nên vậy, có thể không có đâu?"

Ánh mắt trao đổi giữa các nàng đầu thế dấu điểm được Thẩm Nhụy? Thẩm Nhụy bỗng nhiên nói: "Ngài là Công Chúa, nếu như ngài cảm thấy tiểu nữ tử chướng mắt mà nói, có thể nói với hoàng thượng một câu, để cho tiểu nữ tử đi tìm chết, không cần dùng thủ đoạn hủy danh tiết tiểu nữ như vậy đâu!"

Triệu Ý có chút ậm ừ, không biết mình nên nói như thế nào, Thẩm Nhụy biết rõ, chính mình ra một chiêu này, Công Chúa liền không chịu được rồi!

Chỉ nghe nàng nói tiếp: "Không cần Công Chúa mở miệng, hôm nay người xâm nhập phòng của ta tìm nam nhân như vậy, ngày sau ta còn nói rõ ràng được sao? Tiểu nữ tử có lẽ là đâm đầu một cái chết được rồi!"

Nói xong, nhìn thoáng qua góc bàn, liền đứng dậy lao đến!

Triệu Ý kinh hãi, hô: "Nhanh ngăn nàng lại!"

Thiển Thu thoáng một tý đã nhào tới, ôm lấy Thẩm Nhụy.

Triệu Ý cười cười, an ủi vài câu, xác định Thẩm Nhụy không biết "Phò mã", liền đi ra khỏi gian phòng.

Thẩm Nhụy nhìn thân ảnh của các nàng biến mất, trên mặt lộ ra dáng tươi cười đến, sờ sờ trán của mình, nói: "Động tác Công Chúa này cũng quá chậm đi, đầu còn thấy hơi đau, không biết có tổn thương có hay không nữa?"

Nói xong, liền đi đến bên bàn ngồi xuống, cầm lấy gương đồng trên mặt bàn, cẩn thận nhìn trán của mình.

Ra khỏi cửa phòng, Triệu Ý kéo Thiển Thu qua, nói: "Người rốt cuộc có thấy rõ ràng không?"

Thiển Thu rất là vô tội nói: "Ta thực sự nhìn thấy rất rõ ràng, Trần đại ca đã đi vào rồi!"

Triệu Ý suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hô chương quỹ kia: "Chương quỳ, người tới đây, ta hỏi người một việc!"

Chương quỹ kia vội vàng chạy tới, nói: "Công chúa điện hạ có việc thì cứ phân phó là được."

Triệu Ý hạ thấp thanh âm, nói: "Mới vừa có phải có một nam nhân cao hơn một ít so với ta, khuôn mặt vô cùng thanh tú..."

Triệu Ý vẫn chưa nói xong, chương quỹ kia lập tức nói: "Công Chúa chính là hỏi Trần chương quỹ à? Hắn mới vừa tới đây, những ngày này tiểu nhân nhờ danh nghĩa Trần chương quỹ đặt ở quán, đang thương nghị những chuyện này cùng hắn, vừa rồi hắn đến một chuyện, nhìn thoáng qua tiểu điểm rồi đi liền, cũng không cho câu trả lời thuyết phục."

Triệu Ý lập tức bình thường trở lại, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Thiển Thu, nói: "Lần sau lại báo cáo sai quân tình, ta ban thưởng người vả miêng!"

Thần sắc Thiển Thu có chút sợ hãi, nói: "Vâng, lần sau nô tỳ không dám."

Trần Nguyên đi trở về sơn trang, thời điểm đến cửa ra vào sơn trang, Trần Thế Trung nhìn bộ dạng Trần Nguyên, quả thực vô cùng chấn động, vội vàng chạy đến đón, nói: "Đại ca, ngài làm sao vậy? Bị người đánh nhau sao?"

Trần Nguyên nhếch miệng nhìn hắn, hỏi: "Thiển Thu nhà của người đâu rồi?"

Trần Thế Trung nói: "Ta cũng không biết, lúc ta trở lại đã không thấy nàng."

Hắn đi qua đỡ Trần Nguyên, Trần Nguyên dùng ngón tay chỉ hắn hai cái, nói: "Ta đã nói với người rồi, Trần Thế Trung, một người nam nhân, tối thiểu nhất là phải làm được một điểm, chính là quân tốt lão bà của mình! Rõ chưa?"

Trần Thế Trung có chút không hiểu, hỏi: "Đại ca, rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?"

Trần Nguyên hừ lạnh một tiếng, hắn đi một đường, đã nghĩ rất rõ ràng rồi, Triệu Ý mỗi ngày chỉ ngây ngốc trong hoàng cung, trừ mình ra, người có thể kéo nàng đi ra bên ngoài, thông đạo liên lạc duy nhất giữa nàng cùng ngoại giới chính là Thiển Thu! Nhất định là thời điểm chính mình tìm hoa, nha đầu kia đã hoài nghi mình rồi, sau đó cùng theo dõi mình nữa!

Thật đúng là không nhìn ra, chính mình đang nuôi một nhân viên tình, kết quả bên người lại có một người nằm vùng!

Miệng của hắn động hai cái, chuyện như vậy, thật sự không thể nói quá rõ ràng, hàm hồ một câu: "Người bảo Thiển Thu bớt lo chuyện người khác đi, biết chưa?"

Trần Thế Trung nghiêng đầu một cái, nói: "Ta không biết! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra mà ngài lại nói như vậy nha?"

Được rồi, không rõ coi như xong, nói quá hiểu, Thiển Thu nhất định sẽ biết rõ trong này có vấn đề, chính mình đã biết tiểu nha đầu này hay báo cáo, cứ cẩn thận một ít là được.

Trần Nguyên phát tay, nói: "Coi như ta chưa nói, trong sơn trang có thuốc mỡ bôi vết thương không? Eo ca ca bị tổn thương, tranh thủ thời gian giúp ta xoa một ít."

Trần Thế Trung vội vàng gật đầu, nói: "Có, có, đại ca, ngài ngồi đi, ta đi cầm thuốc đến cho người."

Trần Nguyên chậm rãi ngồi ở trên cái ghế, bắt đầu nghĩ xem Lão Bàng sẽ âm toán mình như thế nào, lúc này đây, bởi vì chính mình ủng hộ Phạm Trọng Yên, cho nên Bàng Cát mới tức giận.

Hắn hiểu được, chính mình rất có thể sẽ trở thành mục tiêu để những người phái bảo thủ kia phản công, đứng đầu thật sự rất nguy hiểm, những đả kích ngầm ngầm hay công khai kia đều hướng chính mình mà đến, nhưng chính là bởi vì nguy hiểm, cho nên lợi nhuận mới cực kỳ khả quan.

Một khi chính mình chặn được đối phương phản công, như vậy, từ nay trở đi, tại triều đình, sẽ có rất nhiều người ủng hộ mình! Đặc biệt là cải cách thành công, những người phái trẻ trung ào ào thượng vị này, Trần Nguyên sẽ tha hồ tung hoành.

Hắn xoa xoa đùi và eo đau xót, chân mày cau lại, xem ra nên đổi địa phương khác rồi, tối thiểu cũng phải tìm được gian phòng lầu một.

424. Chương 391: Bàn Tính (1)

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 391: Bàn tính (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên trông thấy xe ngựa Triệu Ý dừng lại tại cửa ra vào sơn trang, dáng người Triệu Ý thướt tha, từ trên xe ngựa đi đến, trông thấy Trần Nguyên đang ngồi ở trong hành lang, Triệu Ý rất là hưng phấn, lại càng kiên định sự tình Thiển Thu nhìn thấy vừa rồi chỉ là một sự trùng hợp dẫn đến hiểu lầm.

"Thế Mỹ!" Triệu Ý chạy vào bên trong, không để ý ánh mắt kinh ngạc của một vài khách uống rượu bên cạnh khi trông thấy nàng, chạy thẳng đến bên cạnh Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, vừa rồi ngươi đi nơi nào vậy?"

Trần Nguyên cực kỳ muốn cưỡi quần nàng ra, đánh mấy cái lên trên bờ mông trắng muốt mịn màng! Nếu không phải ngươi đi bắt kẻ thông dâm, eo lão tử làm sao lại bị chấn thương thành như thế này đây?

Hiện tại không thể nổi giận, nếu như hiện tại nói ra lời đó, vậy thì Triệu Ý sẽ có một cái nghi vấn, Trần Nguyên sao có thể ngu như vậy? Bắt kẻ thông dâm thì không bắt được, lại bị tự mình nói ra ngoài, vậy thì quá ngu ngốc rồi.

Hắn đã nghĩ kỹ, ngày mai phải từ từ giáo huấn Triệu Ý một tý, cho nàng biết mình rất tức giận đối với chuyện này mới được.

Lập tức cố nén đau xót phần eo, hỏi: "Vừa rồi? Sáng sớm ta đi một chuyến vào bên trong thành, đã trở về một đoạn thời gian rồi, ngươi hỏi chuyện này làm cái gì? Có chuyện gì sao?"

Triệu Ý cười cười, mặt như hoa đào, nói: "Không việc gì, mấy ngày nữa, ngày đại hôn của chúng ta liền tới rồi, ta tới thăm ngươi, xem ngươi chuẩn bị thế nào."

Trong lòng Trần Nguyên thầm cười, tâm cơ nha đầu này quá nhỏ bé, thậm chí ngay cả lí do thoái thác gạt người cũng không nghĩ ra tốt, hôn sự của bọn hắn do chuyên gia trong nội cung phụ trách chuẩn bị, cơ hồ không cần Trần Nguyên động thủ.

"À, như vậy sao, ngày hôm qua ta hỏi qua quản sự công công, hắn nói không có gì phải lo, đúng rồi, Công Chúa, ngày mai chúng ta cùng đi Tướng Quốc tự bái Phật, đây là quy củ."

Triệu Ý gật đầu, giữ chặt cánh tay Trần Nguyên, nói: "Đến đây, ngươi đi theo ta vào trong phòng."

Sắc mặt Trần Nguyên biến đổi, không phải lúc này nha đầu tự nhiên có nhu cầu chứ? Mặc dù nói dục hỏa của mình bị Thẩm Nhụy chọc lên chưa được phát tiết, tái chiến một hồi khẳng định cũng không có vấn đề, nhưng hiện tại, cái eo này thật sự không dùng được! Không thể động!

Lập tức nhỏ giọng nói: "Công Chúa, bây giờ không phải là thời gian làm chuyện đó, ta đã hẹn người, tỷ nữa phải đi rồi."

Triệu Ý vừa nghe lời này, lập tức biết rõ Trần Nguyên nghĩ cái gì, mặt lập tức nổi lên vẻ ngượng ngùng, nhẹ nhàng nắm cánh tay Trần Nguyên một cái, nói: "Người nghĩ đi đâu rồi? Ta có kiện sự tình muốn nói cho người biết, nhanh lên!"

Trần Nguyên đứng dậy, cùng nàng đi vào trong gian phòng, Triệu Ý cau chân mày lại, nói: "Sao hôm nay người đi đường chậm như vậy?"

Trần Nguyên vô pháp giải thích, rất xấu hổ, chỉ biết cười một chút, nói: "Rất cuộc là sự tình gì?"

Triệu Ý tựa ở trong lòng ngực hắn, lấy ra một tờ giấy, nói: "Cho người cái này."

Trần Nguyên tiếp nhận, thuận miệng hỏi: "Đây là cái gì?"

Mở ra xem xét, trên mặt viết: "Sở châu Sơn Dương, năm mươi dặm thành nam, Từ gia trang."

Lòng của hắn bỗng nhiên liền nhảy dựng lên! Sở châu! Trần Nguyên hiểu cái này có ý tứ như thế nào.

Hai tay Triệu Ý ôm lấy cổ của hắn, nói: "Đây là địa chỉ cha mẹ người hiện tại đang ở, ta đã phái người đi đón bọn họ, người yên tâm, nếu như một đường thuận lợi, qua tháng sau, bọn hắn có thể đi vào Biện Kinh."

Trần Nguyên hôn một cái trên mặt nàng, nói: "Cảm ơn nương tử! Đúng rồi, người làm như thế nào mới có cái địa chỉ này vậy?"

Triệu Ý lập tức gây ngăn cả người, con mắt đột nhiên cấp tốc xoay tròn, nói: "Ta, ta, ta phái người nghe ngóng thời gian thật dài mới có được đó."

Trần Nguyên nở nụ cười, đối với hắn mà nói, đây quả thật là một cái tin tức tốt, Triệu Ý phái người đi đón, nói rõ nàng ít nhất cũng nguyện ý ngồi xuống thương lượng cùng Tần Hương Liên, mặc kệ chuyện gì, có thể thương lượng là được.

Triệu Ý đập một quyền tại ngực Trần Nguyên, nói: "Người đã hài lòng chưa! Nếu đến đón nương tử chính thất của người, ta nghĩ người sẽ ném ta sang một bên!"

Trần Nguyên ôm eo Triệu Ý, nói: "Nương tử yên tâm, nếu như Hương Liên còn sống, an trí nàng như thế nào, ta nhất định là nghe theo ý kiến của người."

Khóe miệng Triệu Ý nổi lên dáng tươi cười, nói: "Ta đã nghĩ tới rồi, không thể để cho người khác biết rõ chuyện người còn chính thất, cho nàng chút ít tiền, để cho nàng đi là được, phụ hoàng ta nói, người rất biết gạt người, ta cảnh cáo người, nếu người dám lừa gạt ta mà nói..., ta diệt cửu tộc người!"

Trần Nguyên bỗng nhiên đổi một bộ mặt nghiêm túc, ra khỏi phòng, nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, giơ lên tay của mình lên.

Hắn muốn thề.

Lời thề của Trần chương quý không đáng giá, đặc biệt là hạ lời thề tại trước mặt nữ nhân, giống như Chí Tôn Bảo nói đối với người khác, hạ bút thành văn, so với đạo tác phẩm của tiểu Tô Tô thì còn dễ dàng hơn rất nhiều.

Hắn cũng không coi lời thề là chuyện gì to tát, đã nữ tử Tống triều đã thích nghe, vậy thì chính mình phát ra mấy lời thề vớ vẩn, lại có ngại gì đây?

"Ta, Trần Thế Mỹ, thề với trời! Nếu như cuộc đời này của ta có phụ thâm tình của Triệu Ý, không cần nàng giết ta cửu tộc, cứ để cho ông trời tới thu thập ta!"

Một chiều này rất hữu hiệu đối với Triệu Ý, Triệu Ý thuộc về cái loại nữ tử ước mơ lãng mạn, nghe được Trần Nguyên thề như vậy, liền cảm động đến mức nở nụ cười, tiếp theo, cảm giác không khoái vì Tần Hương Liên mà sinh ra lập tức bị ném lên đến chín tầng mây!

”RẦM!” Một chậu nước chiếu thẳng đỉnh đầu Trần Nguyên, gội xuống dưới!

Quá giết phong cảnh rồi! Cảnh tượng đẹp như vậy, hẳn là Triệu Ý nhào vào người Trần Nguyên, ôm ấp hoài bão, sau đó hai người ôm nhau vào phòng, lên giường hưởng lạc mới đúng.

Trần Nguyên đầy cảm giác nhiệt tình, bị cái bồn nước này gội xuống một cái, biến thành không có, toàn thân đều ướt đẫm! Mà mặt Triệu Ý cũng không thấy đáng tươi cười nữa.

Trần Nguyên chậm rãi nâng đầu của mình lên, nhìn cửa sổ phòng nhỏ lầu hai, nói: ”Ai vậy!”

Trần Sư Sư đưa đầu từ bên trong ra ngoài, nói: ”Ai ui, xin lỗi chường quây, ta thực sự không phát hiện ra người, bình thường vào lúc này, trong viện không có người đến, hôm nay thật sự là đúng dịp mà.”

Trần Nguyên lộ khí trùng thiên, nói: ”Không có người là người có thể đổ nước vào trong sân sao?”

Lời nói vừa phát ra, đồng nước liền chảy vào môi của hắn, hương vị có chút mặn, liền hỏi: ”Đây là nước gì?”

Trần Sư Sư vẻ mặt vô tội, nói: ”Thực sự không có ý tứ, nước rửa chân của bọn tỷ muội, thật không phải với chường quây, tranh thủ thời gian thay quần áo đi nha.”

Nói xong, liền đóng cửa sổ.

Trần Nguyên biết rõ, hiện tại mình nên thực hiện biện pháp tốt nhất, trở về nhà thay quần áo.

.....

Tây Cương.

Trong quân doanh Xa Chu châu, Phạm Trọng Yên đứng phía trước địa đồ, cẩn thận nhìn ngắm, Dịch Thanh, Lưu Bình, Nhâm Phú đứng ở hai bên, ánh mắt đều hướng về hướng Phạm Trọng Yên.

Phạm Trọng Yên luôn luôn không nói lời nào, cái thái độ này làm cho chúng tướng cảm giác được một loại áp lực không hiểu.

Hàn Kỳ thật sự đợi không nổi nữa, lên tiếng nói: ”Phạm đại nhân, Lý Nguyên Hạo đã thoái lui đến Diêm châu rồi, nếu như chúng ta không đánh mà nói, hẳn sẽ tự mình đi về nhà!”

Phạm Trọng Yên gật đầu: ”Đánh, là phải đánh.”

Nói xong câu này, liền không nói cái gì nữa, Hàn Kỳ hiện tại rất kích động, thậm chí còn muốn thay Phạm Trọng Yên hạ mệnh lệnh! Nhưng bộ dạng Phạm Trọng Yên không nóng không lạnh, quả thực là làm cho Hàn Kỳ rất buồn rầu, nói: ”Phạm đại nhân của ta! Ta thật sự không rõ người còn do dự cái gì! Hiện tại chúng ta quân lương sung túc, binh sĩ tràn đầy ý chí chiến đấu, hoàng thượng phái Lưu Bình đến là có ý gì, người rõ ràng hơn so với ta!”

Phạm Trọng Yên rất rõ ràng, chỉ cần đánh thắng một trận, vậy thì chính mình không riêng gì thắng được thắng lợi trên chiến trường.

Hiện tại trên triều đình, Bàng Cát cùng Hạ Tăng vẫn còn phản đối phổ biến tân chính, bọn Âu Dương Tu làm không tệ, tạo thanh thế vô cùng đầy đủ cho mình, nếu như chiến thắng Đảng Hạng, chính mình mang theo công huân truyền đời, đi theo thắng lợi chiến trường, còn thắng được thắng lợi trên triều đình!

425. Chương 391: Bàn Tính (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 391: Bàn tính (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên trông thấy xe ngựa Triệu Ý dừng lại tại cửa ra vào sơn trang, dáng người Triệu Ý thướt tha, từ trên xe ngựa đi đến, trông thấy Trần Nguyên đang ngồi ở trong hành lang, Triệu Ý rất là hưng phấn, lại càng kiên định sự tình Thiển Thu nhìn thấy vừa rồi chỉ là một sự trùng hợp dẫn đến hiểu lầm.

"Thế Mỹ!" Triệu Ý chạy vào bên trong, không để ý ánh mắt kinh ngạc của một vài khách uống rượu bên cạnh khi trông thấy nàng, chạy thẳng đến bên cạnh Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, vừa rồi người đi nơi nào vậy?"

Trần Nguyên cực kỳ muốn cử quần nàng ra, đánh mấy cái lên trên bờ mông trắng muốt mịn màng! Nếu không phải người đi bắt kẻ thông dâm, eo lão tử làm sao lại bị chấn thương thành như thế này đây?

Hiện tại không thể nổi giận, nếu như hiện tại nói ra lời đó, vậy thì Triệu Ý sẽ có một cái nghi vấn, Trần Nguyên sao có thể ngu như vậy? Bắt kẻ thông dâm thì không bắt được, lại bị tự mình nói ra ngoài, vậy thì quá ngu ngốc rồi.

Hắn đã nghĩ kỹ, ngày mai phải từ từ giáo huấn Triệu Ý một tý, cho nàng biết mình rất tức giận đối với chuyện này mới được.

Lập tức cố nén đau xót phần eo, hỏi: "Vừa rồi? Sáng sớm ta đi một chuyến vào bên trong thành, đã trở về một đoạn thời gian rồi, người hỏi chuyện này làm cái gì? Có chuyện gì sao?"

Triệu Ý cười cười, mặt như hoa đào, nói: "Không việc gì, mấy ngày nữa, ngày đại hôn của chúng ta liền tới rồi, ta tới thăm người, xem người chuẩn bị thế nào."

Trong lòng Trần Nguyên thầm cười, tâm cơ nha đầu này quá nhỏ bé, thậm chí ngay cả lí do thoái thác gạt người cũng không nghĩ ra tốt, hôn sự của bọn hắn do chuyên gia trong nội cung phụ trách chuẩn bị, cơ hồ không cần Trần Nguyên động thủ.

"À, như vậy sao, ngày hôm qua ta hỏi qua quản sự công công, hắn nói không có gì phải lo, đúng rồi, Công Chúa, ngày mai chúng ta cùng đi Tướng Quốc tự bái Phật, đây là quy củ."

Triệu Ý gạt đầu, giữ chặt cánh tay Trần Nguyên, nói: "Đến đây, người đi theo ta vào trong phòng."

Sắc mặt Trần Nguyên biến đổi, không phải lúc này nha đầu tự nhiên có nhu cầu chứ? Mặc dù nói dục hỏa của mình bị Thẩm Nhụy chọc lên chưa được phát tiết, tái chiến một hồi khẳng định cũng không có vấn đề, nhưng hiện tại, cái eo này thật sự không dùng được! Không thể động!

Lập tức nhỏ giọng nói: "Công Chúa, bây giờ không phải là thời gian làm chuyện đó, ta đã hẹn người, tý nữa phải đi rồi."

Triệu Ý vừa nghe lời này, lập tức biết rõ Trần Nguyên nghĩ cái gì, mặt lập tức nổi lên vẻ ngượng ngùng, nhẹ nhàng bảnh tay Trần Nguyên một cái, nói: "Người nghĩ đi đâu rồi? Ta có kiện sự tình muốn nói cho người biết, nhanh lên!"

Trần Nguyên đứng dậy, cùng nàng đi vào trong gian phòng, Triệu Ý cau chân mày lại, nói: "Sao hôm nay người đi đường chậm như vậy?"

Trần Nguyên vô pháp giải thích, rất xấu hổ, chỉ biết cười một chút, nói: "Rất cuộc là sự tình gì?"

Triệu Ý tựa ở trong lòng ngực hắn, lấy ra một tờ giấy, nói: "Cho người cái này."

Trần Nguyên tiếp nhận, thuận miệng hỏi: "Đây là cái gì?"

Mở ra xem xét, trên mặt viết: "Sở châu Sơn Dương, năm mươi dặm thành nam, Từ gia trang."

Lòng của hắn bỗng nhiên liền nhảy dựng lên! Sở châu! Trần Nguyên hiểu cái này có ý tứ như thế nào.

Hai tay Triệu Ý ôm lấy cổ của hấn, nói: "Đây là địa chỉ cha mẹ người hiện tại đang ở, ta đã phái người đi đón bọn họ, người yên tâm, nếu như một đường thuận lợi, qua tháng sau, bọn hấn có thể đi vào Biện Kinh."

Trần Nguyên hôn một cái trên mặt nàng, nói: "Cảm ơn nương tử! Đúng rồi, người làm như thế nào mới có cái địa chỉ này vậy?"

Triệu Ý lập tức ngậy ngấn cả người, con mắt đột nhiên cấp tốc xoay tròn, nói: "Ta, ta, ta phái người nghe ngóng thời gian thật dài mới có được đó."

Trần Nguyên nở nụ cười, đối với hấn mà nói, đây quả thật là một cái tin tức tốt, Triệu Ý phái người đi đón, nói rõ nàng ít nhất cũng nguyện ý ngồi xuống thương lượng cùng Tần Hương Liên, mặc kệ chuyện gì, có thể thương lượng là được.

Triệu Ý đập một quyền tại ngực Trần Nguyên, nói: "Người đã hài lòng chưa! Nếu đến đón nương tử chính thất của người, ta nghĩ người sẽ ném ta sang một bên!"

Trần Nguyên ôm eo Triệu Ý, nói: "Nương tử yên tâm, nếu như Hương Liên còn sống, an trí nàng như thế nào, ta nhất định là nghe theo ý kiến của người."

Khóe miệng Triệu Ý nổi lên dáng tươi cười, nói: "Ta đã nghĩ tới rồi, không thể để cho người khác biết rõ chuyện người còn chính thất, cho nàng chút ít tiền, để cho nàng đi là được, phụ hoàng ta nói, người rất biết gạt người, ta cảnh cáo người, nếu người dám lừa gạt ta mà nói..., ta diệt cửu tộc người!"

Trần Nguyên bỗng nhiên đổi một bộ mặt nghiêm túc, ra khỏi phòng, nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, giơ lên tay của mình lên.

Hấn muốn thề.

Lời thề của Trần chương quỹ không đáng giá, đặc biệt là hạ lời thề tại trước mặt nữ nhân, giống như Chí Tôn Bảo nói đối với người khác, hạ bút thành văn, so với đạo tác phẩm của tiểu Tô Tô thì còn dễ dàng hơn rất nhiều.

Hấn cũng không coi lời thề là chuyện gì to tát, đã nữ tử Tống triều đã thích nghe, vậy thì chính mình phát ra mấy lời thề vớ vẩn, lại có ngại gì đây?

"Ta, Trần Thế Mỹ, thề với trời! Nếu như cuộc đời này của ta cô phụ thâm tình của Triệu Ý, không cần nàng giết ta cửu tộc, cứ để cho ông trời tới thu thập ta!"

Một chiều này rất hữu hiệu đối với Triệu Ý, Triệu Ý thuộc về cái loại nữ tử ước mơ lãng mạn, nghe được Trần Nguyên thề như vậy, liền cảm động đến mức nở nụ cười, tiếp theo, cảm giác không khoái vì Tần Hương Liên mà sinh ra lập tức bị ném lên đến chín tầng mây!

"RẦM!" Một chậu nước chiếu thẳng đỉnh đầu Trần Nguyên, gội xuống dưới!

Quá giết phong cảnh rồi! Cảnh tượng đẹp như vậy, hấn là Triệu Ý nhào vào người Trần Nguyên, ôm ấp hoài bão, sau đó hai người ôm nhau vào phòng, lên giường hưởng lạc mới đúng.

Trần Nguyên đầy cảm giác nhiệt tình, bị cái bồn nước này gội xuống một cái, biến thành không có, toàn thân đều ướt đầm! Mà mặt Triệu Ý cũng không thấy dáng tươi cười nữa.

Trần Nguyên chậm rãi nâng đầu của mình lên, nhìn cửa sổ phòng nhỏ lầu hai, nói: "Ai vậy?"

Trần Sư Sư đưa đầu từ bên trong ra ngoài, nói: "Ai ui, xin lỗi chường quây, ta thực sự không phát hiện ra người, bình thường vào lúc này, trong viện không có người đến, hôm nay thật sự là đúng dịp mà."

Trần Nguyên nộ khí trùng thiên, nói: "Không có người là người có thể đổ nước vào trong sân sao?"

Lời nói vừa phát ra, đồng nước liền chảy vào môi của hấn, hương vị có chút mặn, liền hỏi: "Đây là nước gì?"

Trần Sư Sư vẻ mặt vô tội, nói: "Thực sự không có ý tứ, nước rửa chân của bọn tỷ muội, thật không phải với chường quây, tranh thủ thời gian thay quần áo đi nha."

Nói xong, liền đóng cửa sổ.

Trần Nguyên biết rõ, hiện tại mình nên thực hiện biện pháp tốt nhất, trở về nhà thay quần áo.

.....

Tây Cương.

Trong quân doanh Xa Chu châu, Phạm Trọng Yêm đứng phía trước địa đồ, cẩn thận nhìn ngắm, Dịch Thanh, Lưu Bình, Nhâm Phú đứng ở hai bên, ánh mắt đều quăng về hướng Phạm Trọng Yêm.

Phạm Trọng Yêm luôn luôn không nói lời nào, cái thái độ này làm cho chúng tướng cảm giác được một loại áp lực không hiểu.

Hàn Kỳ thật sự đợi không nổi nữa, lên tiếng nói: "Phạm đại nhân, Lý Nguyên Hạo đã thoái lui đến Diêm châu rồi, nếu như chúng ta không đánh mà nói, hắn sẽ tự mình đi về nhà!"

Phạm Trọng Yêm gật đầu: "Đánh, là phải đánh."

Nói xong câu này, liền không nói cái gì nữa, Hàn Kỳ hiện tại rất kích động, thậm chí còn muốn thay Phạm Trọng Yêm hạ mệnh lệnh! Nhưng bộ dạng Phạm Trọng Yêm không nóng không lạnh, quả thực là làm cho Hàn Kỳ rất buồn rầu, nói: "Phạm đại nhân của ta! Ta thật sự không rõ ngươi còn do dự cái gì! Hiện tại chúng ta quân lương sung túc, binh sĩ tràn đầy ý chí chiến đấu, hoàng thượng phái Lưu Bình đến là có ý gì, ngươi rõ ràng hơn so với ta!"

Phạm Trọng Yêm rất rõ ràng, chỉ cần đánh thắng một trận, vậy thì chính mình không riêng gì thắng được thắng lợi trên chiến trường.

Hiện tại trên triều đình, Bàng Cát cùng Hạ Tung vẫn còn phản đối phổ biến tân chính, bọn Âu Dương Tu làm không tể, tạo thanh thế vô cùng đầy đủ cho mình, nếu như chiến thắng Đảng Hạng, chính mình mang theo công huân truyền đời, đi theo thắng lợi chiến trường, còn thắng được thắng lợi trên triều đình!

426. Chương 392: Mê Tín

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 392: Mê tín

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Phạm Trọng Yêm gật đầu, nói: "Lưu Bình, ngươi dẫn năm ngàn người đi, ta cho ngươi thêm năm ngàn người, kiếm đủ đội ngũ một vạn. Nếu Lý Nguyên Hạo mang tám vạn người công kích ngươi, dưới tình huống ngươi có chuẩn bị, ngươi có thể chèo chống thời gian bao lâu?"

Lưu Bình suy nghĩ một chút, nói: "Bỏ qua địa hình không nói chuyện, nếu là ta có cung nỏ sung túc, nước lương thực không lo, phỏng chừng năm sáu ngày là không có vấn đề."

Nhậm Phúc khinh bỉ nói một tiếng: "Tam Xuyên khẩu ngươi cũng có một vạn người, Lý Nguyên Hạo đánh một ngày liền xong rồi."

Những lời này tuy rạch vết sẹo Lưu Bình ra, khiến cho trong lòng hắn cảm giác được từng trận đau đớn, nhưng Nhậm Phúc nói rất đúng sự thật, mình cũng phải giải thích rõ ràng!

"Một trận chiến Tam Xuyên khẩu, là mặt tướng liều lĩnh bố trí, hơn nữa, binh sĩ mấy ngày liền hành quân, vốn đã mỗi một không chịu nổi, có vài binh sĩ, tại thời điểm chém giết, đều không mở mắt ra nổi! Huống hồ địa hình ở đó cực kỳ bất lợi, Hoàng Đức Hòa lại ở trong thời điểm mấu chốt, làm loạn quân tâm ta, tại hạ bại mà vô cùng uất ức!"

Hắn nâng người lên, nói: "Xin Phạm đại nhân yên tâm, lúc này đây, sai lầm như vậy, mặt tướng sẽ tuyệt đối không tái phạm! Xin chớ vị cho tại hạ một cơ hội, để cho ta báo thù vì các huynh đệ chết trận ở Tam Xuyên khẩu!"

Tuy Hàn Kỳ lớn tiếng muốn chiến tranh, hơn nữa còn nói rất lợi hại, nhưng thời điểm Phạm Trọng Yêm chính thức muốn đánh, hẳn thực sự lộ ra vẻ rất cẩn thận, nói: "Lưu Bình, người có ý nghĩ này là không được, mọi người chúng ta đều muốn báo thù vì tướng sĩ Tam Xuyên khải chết trận, chúng ta tới nơi đây, chính là làm cái này. Nhưng làm một người tướng quân, người nên cân nhắc tánh mạng một vạn binh sĩ hiện tại! Không cần phải mang theo quan niệm báo thù lên chiến trường, Phạm đại nhân, ta cho rằng thái độ Lưu Bình Tướng quân như vậy rất không tốt, có thể đổi người khác đi hay không?"

Lưu Bình mạnh mẽ quỳ xuống, nói: "Hai vị đại nhân, ta biết mình sai rồi, xin hai vị đại nhân cho ta cơ hội này!"

Phạm Trọng Yêm cảm thấy Hàn Kỳ nói rất có lý, nhưng ngoại trừ Lưu Bình, còn có ai thích hợp thống quân đây? Nhậm Phúc không được, Nhậm Phúc quá liều lĩnh, lỗ mãng.

"Cứ như vậy đi, trước hết chúng ta nghĩ kế hoạch, về phần Lưu Bình phù hợp hay không, ta sẽ suy nghĩ."

Lời này nói lại khiến cho trong lòng Lưu Bình rất bất định, hẳn thật sự rất muốn tìm một cơ hội chứng minh chính mình một tý, một trận này, đối với hắn mà nói, quả thật rất trọng yếu.

Phía trước là báo thù cho huynh đệ Tam Xuyên khải, phía sau là muốn nói, hẳn muốn để cho Trần Nguyên tin tưởng mình.

Vị trí của hắn là do Trần Nguyên tranh thủ đến, Lưu Bình biết rõ thái độ của người sắp làm Phò mã gia này đối với mình rất không tồi, hẳn cũng cho rằng, đi theo Trần Nguyên, có thể thực hiện lý tưởng cùng khát vọng, cho nên, hắn muốn để cho Trần Nguyên tin tưởng mình.

Trần Thế Mỹ mấy ngày nữa sẽ đám cưới, nếu như mình có thể đánh thắng một trận, với tư cách đưa lễ mà nói, tin tưởng nhất định sẽ làm khoảng cách giữa hai người gần hơn.

Hiện tại, cũng bởi vì một câu lỡ miệng, con vịt đã đun sôi giống như muốn bay mất, Lưu Bình đương nhiên rất sốt ruột.

Trần Nguyên cùng Triệu Ý đã đi Tướng quốc Tự lạy thần rồi, mặc dù Trần Nguyên cũng không phải Phật tử, nhưng cái nghi thức này lại là quy củ Tổng triều.

Ví dụ như trước kia Nhan Tra Tấn kết hôn đã tới bái Phật, lạy Phật, Triệu Ý cũng phải tuân theo quy củ, không thể gặp lại Trần Nguyên, thẳng đến ngày đại hôn.

Trong khoảng thời gian này, đối với Triệu Ý mà nói, tâm tình tương đối kích động, đây là hôn lễ của nàng, thời điểm trọng yếu nhất của một nữ nhân, trong hôn lễ này, nàng sẽ đem cuộc đời của mình, phó thác cho một người nam nhân, người nam nhân này đáng để phó thác sao?

Bây giờ nhìn là đáng giá, nhưng ngày sau, có lẽ là mình phải ở vài thập niên cùng với Trần Nguyên, thời điểm nghĩ đến vấn đề này, nàng luôn khó có thể nói rõ tâm tình của mình, có chút lo lắng, có chút vui sướng.

Đại Công Chúa cũng về tới hoàng cung, lần này là đại hôn của Triệu Ý, những ngôn quan kia cho dù có một vạn cái lý do, cũng không thể ngăn cản nàng trở về.

Triệu Ý mang theo khuôn mặt hạnh phúc suy nghĩ, đại Công Chúa thật sự có chút ít hâm mộ, Trần Thế Mỹ, người nam nhân này không tệ, ít nhất trong khoảng thời gian này nàng ở lại tại Tân Nguyệt sơn trang, nàng cảm thấy, tuy người nam nhân này hơi con buôn một ít, hơi giả hoạt một ít, nhưng vẫn có thể giải vây, võ có thể mang binh đánh chiếm Đẳng Hạng, buôn bán càng là một hảo thủ, tâm địa coi như không tệ, chịu bố thí cháo cơm vì những dân chạy nạn kia.

Càng làm cho nàng hâm mộ hơn chính là, người nam nhân này là Triệu Ý tự mình lựa chọn.

Nếu như lúc trước mình cũng dừng cảm một ít, chắc cũng không đến mức như hôm nay, rơi vào tình cảnh này!

Đại Công Chúa nghĩ tới đây, thần sắc lập tức có chút ai oán. Kỳ thật, con người chính là như vậy, hôn nhân cùng Lý Vĩ lại khiến cho đại tinh thần Công Chúa bị được đả kích, vì vậy, nàng tìm Lương Hoài Cát, người có thể an ủi nàng.

Thời điểm tất cả mọi người cực lực cản trở bọn hắn, nàng cùng Lương Hoài Cát có vẻ như vậy làm việc nghĩa không được chùn bước, cứ đến với nhau....

Triệu Ý đột nhiên nói: "Tỷ, ta hỏi thăm một việc, người nói xem, ta làm thế nào mới có thể khiến cho hắn về sau vẫn đối tốt với ta như bây giờ?"

Đại Công Chúa cười khổ một tiếng, nói: "Ta làm thế nào biết được? Nếu ta biết, cũng không đến mức ở chỗ này cùng người."

Triệu Ý quay đầu lại, nói: "Người lại nghĩ những thứ này! Lương Hoài Cát không phải đã trở lại rồi sao? Lý Vĩ cũng không phiền người, còn có cái gì không hài lòng hay sao?"

Đại Công Chúa sững sốt một chút, hiện tại Lý Vĩ không ngăn cản nàng rồi, Lương Hoài Cát đã trở lại, theo lý thuyết, chính mình nên thỏa mãn mới đúng, liệu chết chống lại, không phải chính là vì một cái kết quả như vậy sao?

Sai ở chỗ, nàng là một nữ nhân cái toàn, nhưng Lương Hoài Cát lại là một nam nhân có chỗ thiếu hụt vô pháp đền bù! Tinh thần thỏa mãn là phải, nhưng thời gian dài chỉ có thỏa mãn tinh thần, nàng luôn cảm giác cuộc sống của mình giống như thiếu khuyết một ít gì đó.

Triệu Ý hỏi nàng, còn có cái gì không hài lòng hay sao? Đại Công Chúa cũng không biết.

Đại Công Chúa thở dài một tiếng sâu kín: "Trần Thế Mỹ cũng không tệ lắm, ít nhất tương lai, người không có mẹ chồng, mẹ chồng rất khó ở chung."

Triệu Ý thoáng một tý đã cắt ngang lời nàng nói chuyện: "Tỷ! Người giúp ta suy nghĩ cuộc sống của ta được không? Nói thật, ta thực sự sợ, qua một thời gian, Trần Thế Mỹ sẽ lãnh đạm với ta."

Đại Công Chúa cười một chút, nói: "Làm sao có thể? Muội muội của ta xinh đẹp như vậy, Trần Thế Mỹ không nỡ đâu."

Hai người đang nói, một lão cung nữ trong nội cung gõ cửa tiến đến, đặt một kiện áo choàng màu đỏ chót thêu Phượng Hoàng lên ở cái bàn, nói: "Công Chúa, đây là trang phục ngày ngài kết hôn mặc, hiện tại ngài thử xem có hợp thân hay không."

Triệu Ý rũ quần áo ra, áo choàng dùng lụa chế tạo, người làm cũng là thợ tốt nhất trong nội cung, từ vẻ ngoài xem xét, nàng cảm thấy rất hài lòng.

Mặc cũng rất vừa người.

Lão cung nữ nhìn một chút, nói: "Không tệ, nếu công chúa thỏa mãn, liền dùng bộ này đi."

Triệu Ý gật đầu: "Tốt, chính là nó."

Nói xong, nàng thuận tay cởi ra, đưa cho cung nữ, cung nữ cười nói: "Còn có một sự tình muốn nói một chút cùng Công Chúa, ngày ngài kết hôn, không được ném loạn bộ y phục này, phải đặt nó ở bên cạnh quần áo Phò mã gia mới được."

Triệu Ý rất là kỳ quái, hỏi: "Vì cái gì? Đây cũng là quy củ kết hôn sao?"

Lão cung nữ nói: "Không phải, đây là tập tục dân gian, thời điểm nữ tử kết hôn đều như vậy, có thể ngăn chặn Phò mã gia cả đời, khiến cho hắn cả đời nghe theo người."

Triệu Ý nghe xong liền mỉm cười, một tay kéo cung nữ qua, ngồi xuống cái ghế, nói: "Biện pháp này hữu hiệu sao? Còn có biện pháp nào, người nói cho ta mấy cái!"

"Còn có à? À, ta nghe người ta nói, thời điểm các người lên giường, đặt giày nữ nhân ở phía trong, như vậy, sự tình trong nhà, chính là do nữ nhân làm chủ ..."

427. Chương 393: Không Sợ (1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 393: Không sợ (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Lão cung nữ nói, hoàn toàn chính là một bộ tà thuyết mê tín, nhưng Triệu Ý lại nghe cực kỳ chăm chú, kết hôn chính là như vậy, Triệu Ý bên này tại thám thính việc khiến cho Trần Nguyên nghe lời cả đời như thế nào, ở trong Tân Nguyệt sơn trang, một đám nam nhân đã đến đây, bàn về vấn đề này cùng với Trần Nguyên.

Bạch Ngọc Đường ngồi ở ghế dựa, nói: "Thế Mỹ, ta đã nói với ngươi, ta là người từng trải, nữ nhân chính là mì, ngươi đánh nằng hai cái, nằng mới nghe lời! Giống như Tra Tán như bây giờ, cả ngày về nhà đều phải nhìn sắc mặt Liễu Kim Phượng, thật sự không giống một người nam nhân, ngươi kết hôn, cũng đừng có giống như hắn!"

Nhan Tra Tán thoáng một tý đã buông chén trà, nói: "Bạch Ngọc Đường, ngươi nói chuyện chú ý một ít được không? Đó là bởi vì mỗi ngày ta vội vàng nhiều việc công sự, nếu về nhà còn phải hò hét nường tử và đứa trẻ của mình, ta lại còn mười ngày nửa tháng mới trở về một chuyến, vậy thì trở về liền đánh nhau à? Ngoài ra, Kim Phượng cũng không làm ta xấu mặt."

Bạch Ngọc Đường chẹp miệng một cái, nói: "Còn chưa cho ngươi xấu mặt sao, lần trước, thời điểm Bao đại nhân bảo ta tới tìm ngươi, ta thấy rõ, ngươi đi ra ngoài, nằng cũng không đi ra đưa tiễn ngươi! Người ta hoàn toàn không để ý tới ngươi, vậy thì có khác gì ngươi không dạy được vợ."

Mọi người cười ha ha, Nhan Tra Tán vội vàng giải thích, nói: "Các ngươi đừng nghe tiểu tử này nói bậy, ngày đó ta đi ra ngoài, vừa vặn con của ta đá ra quần, Kim Phượng giúp đứa trẻ đổi quần, sao có thể ra ngoài tiễn ta?"

Tôn Công Sáng khoát tay nói: "Tra Tán, loại chuyện này không cần phải giải thích, ngươi càng giải thích, chúng ta càng hoài nghi hơn đó."

Mắt Nhan Tra Tán chuyển một cái, nói: "Tốt, coi như ta sợ vợ, ta nhận, Bạch Ngọc Đường, vậy ngươi có thể nói ngươi làm anh hùng như thế nào được không? Cứ nói một chút về cách ngươi đánh nữ nhân là được rồi."

Bạch Ngọc Đường lập tức bó tay rồi, sợ lão bà sẽ bị gièm pha, đánh lão bà lại càng bị gièm pha nhiều hơn! Hắn xấu hổ đến ngượng mặt, lại một lần nữa dẫn đến một hồi cười vang của mọi người.

Trần Nguyên nói: "Ngày hôm sau, chư vị huynh đệ nhất định phải đến sớm mới được, nhớ kỹ, mai là đến phủ Phò mã, đừng chạy đến sơn trang này nữa! Tra Tán, ngươi phải chịu trách nhiệm giúp ta mời tân khách triều đình đến, ai đối đầu cùng ai, ai quan hệ bất thường cùng ai, nhất định phải biết rõ ràng mới được."

Nhan Tra Tán gật đầu, nói: "Điểm ấy ngươi yên tâm đi, đại hôn của ngươi, đó là thời gian hoàng thượng định ra, cho dù an bài không thỏa đáng một ít, cũng không ai dám nháo sự."

Bạch Ngọc Đường vỗ ngực một cái, nói: "Những người giang hồ kia giao cho ta, ta tính toán qua cho ngươi rồi, tổng cộng chỉ cần hai mươi bàn là đủ rồi."

Trần Nguyên sững sờ: "Hai mươi bàn? Ta không có nhiều bằng hữu giang hồ như vậy nha?"

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi sắp làm Phò mã gia, hiện tại có khả năng không biết, sau khi từ Đẳng Hạng trở về, mỗi người đều nói võ nghệ ngươi rất cao cường! Những người giang hồ kia thậm chí còn muốn kết giao với ngươi một chút, ta đã thay ngươi thu vài phần tiền biểu. Người ta nói cũng rất khách khí, nếu như ngươi không muốn gặp bọn hắn, bọn hắn lưu tiền biểu lại, người thì đi."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Vậy thì đâu được? Đã đến chính là bằng hữu để mất ta, Ngọc Đường, ngươi thay ta tiếp đãi tốt là được rồi, còn có, nhất định phải chú ý những người này, đến lúc đó phải ngăn cách bọn họ với những quan to triều đình kia. Vạn nhất bọn hắn nhìn thấy quan to mình khó chịu, ví dụ cái loại như Lão Bàng, nếu để loại chuyện hạ độc, đánh phi tiêu, ám khí.... xảy ra, ta sẽ rất phiền toái."

Bạch Ngọc Đường nói: "Yên tâm, không phải mỗi bàn tám người ngồi sao? Ta chỉ an bài sáu người, hai vị trí còn lại sẽ do Bộ khoái cùng thị vệ ngồi. Hơn nữa, tại hôn lễ người, Bộ khoái Phủ Khai Phong cùng thị vệ hoàng cung sẽ người đề phòng khắp quanh phủ Phò mã, phàm là người không có thiệp mời, tất cả không được tới gần, cái này là Dương Nghĩa cùng Triển đại nhân tự mình làm, sẽ không xảy ra sai lầm gì."

Trần Nguyên lúc này mới yên lòng lại, nói: "Tốt, người phụ trách giúp ta tiếp đãi tốt những bằng hữu giang hồ này là được, đến lúc đó, nếu như có thể mà nói, ta sẽ đi theo chân bọn họ uống vài chén, người ta nể tình mặt mũi ta nên mới đến, ta cũng phải để cho người ta có cái mặt mũi, nói không chừng sẽ có chỗ hữu dụng lúc làm việc mua bán."

Nhan Tra Tán bỗng nhiên nghĩ ra một việc, liền nói với Trần Nguyên: "Thế Mỹ, nghe nói người làm mua bán không tệ, rất nhiều người đều đi theo người phát tài, phải vậy không?"

Trần Nguyên cười nói: "Bây giờ còn chưa lợi nhuận được bao nhiêu, chỉ là, sắp làm Phò mã rồi, một chuyến này, khẳng định ta phải lợi nhuận được không ít tiền, các người là chuẩn bị đến làm thịt ta một châu, có phải vậy không? Nếu thật sự là như vậy, ta lại vô cùng hoan nghênh."

Nhan Tra Tán gãi gãi đầu, nói: "Không phải ta, là Liễu Hồng cha vợ ta kìa, hắn bảo ta đến hỏi người một chút, hắn cũng muốn đi theo người làm ăn, như thế nào?"

Trần Nguyên bây giờ còn chưa có ý định vay tiền từ dân gian, bởi vì bây giờ hắn vẫn chưa cần, nếu như ngày sau, thời điểm làm xong thị trường Đẳng Hạng, mở cửa lớn Liêu quốc ra, nhất định sẽ tìm người đến nhập bọn.

Liêu Hồng này, Trần Nguyên cũng đã gặp hai lần, hơn nữa Trần Nguyên cũng biết cửa hàng hắn mở, bất luận nhân phẩm, chỉ dùng buôn bán để xem xét, coi như là một hảo thủ.

Hắn suy nghĩ một chút, liền nói: "Như vậy đi, chờ kỳ hôn lễ của ta xong xuôi, ta sẽ đi báo phỏng hắn một lần. Bất kể nói thế nào, hắn cũng là cha vợ người, mặt mũi Nhan đại nhân, ta vẫn phải cho đủ mới được."

Tiếp theo là thời điểm mọi người thương lượng sự tình Trần Nguyên kết hôn, lễ nghi có hoàng thượng phái người đến xử lý, nhưng trong tiệc rượu lúc đó, còn phải dựa vào những bằng hữu này hỗ trợ nhiều hơn mới được.

Thời điểm đang nói chuyện, lại khách đến chúc mừng rồi, hai ngày này Trần Nguyên thu nhập không tệ, mỗi ngày chỉ ngồi thu tiền biếu cũng có thể cầm được không ít tiền.

Lần này đi vào là một người hậu sinh tuổi còn trẻ, so với bọn người Trần Nguyên còn muốn nhỏ hơn một chút, sau khi hậu sinh kia đi vào, ánh mắt lại rất lợi hại, liếc mắt liền nhận ra Trần Nguyên là nhân vật chủ yếu, nói: "Trần đại nhân, tại hạ Phạm Tinh Hữu, gia phụ tục danh Trọng Phàm."

Trần Nguyên vội vàng đứng lên, nói: "Thì ra là Phạm công tử? Nhanh, mời tiến vào trong."

Phạm Tinh Hữu lại hành lễ với người ngồi bốn phía, sau đó mới lên tiếng: "Theo lý thuyết, ngày mừng rỡ của Trần đại nhân, gia phụ nên trình diện, nhưng bây giờ hắn đang ở Tây Bắc, thật sự đi không được, cho nên đã để cho ta tới tặng một phần lễ cho Trần đại nhân, chúc mừng Trần đại nhân tân hôn."

Trần Nguyên nhận lấy, miệng đầy khách khí nói: "Phạm đại nhân thật sự quá khách khí, đúng rồi, Phạm công tử, ngày hôm sau, người nhất định phải tới mới được, nếu người có thể thay Phạm đại nhân uống một chén, tại hạ sẽ cảm thấy rất là vinh hạnh."

Phạm Tinh Hữu đáp: "Đó là việc nên làm, gia phụ còn có một phần thư tín gửi cho Trần đại nhân, xin Trần đại nhân xem qua."

Trần Nguyên cầm thư tín qua xem xét, mở đầu là một ít lời chúc mừng, chính giữa nói đơn giản một chút về tình thế Tây Cương bây giờ, cùng với ý định tiếp theo của Phạm Trọng Yên.

Đương nhiên, thời điểm thư tín rơi vào trong tay Trần Nguyên, chính là chuyện Phạm Trọng Yên đã làm từ vài ngày trước.

Trong lòng Trần Nguyên rất là bội phục, bởi vì Phạm Trọng Yên so với hắn thật sự cao hơn rất nhiều cấp bậc, người ta nói chuyện đánh nhau cũng cẩn thận tỉ mỉ như thế, điều này nói rõ, Phạm Trọng Yên rất đủ

trí tuệ để hợp tác.

Đội Phạm Trọng Yên đánh xong một trận, nên đến lượt chính mình đi động thủ, cho nên, giao tiếp giữa hai người mật thiết hơn một ít, mới có lợi đối với quốc gia.

Tại phần cuối cùng trong thư tín, Phạm Trọng Yên nói hai chữ: "Thu liễm".

Hai chữ này là có ý gì? Tuy Phạm Trọng Yên đang ở tại Tây Cương, nhưng thời khắc đều chú ý động tĩnh ở trên triều đình, hẳn rất muốn phổ biến tân chính, cho nên, thời điểm ra đi, đã để Âu Dương Tu lại, chuyên môn đặt nền móng vì chính mình.

Âu Dương Tu có thể trở thành lãnh tụ đứng đầu những người phái trẻ trung kia cũng không có gì kỳ lạ, bản thân hẳn đã có cái tư cách này.

428. Chương 393: Không Sợ (2)

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 393: Không sợ (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhưng là Trần Nguyên thì không giống với lúc trước! Tại đây, ở bên trong sân tranh luận biến đổi hay không thay đổi, Trần Nguyên đã đoạt hết danh tiếng! Lần biện luận hội lần đầu tiên, hẳn vẫn không nói gì, chỉ cung cấp sân bãi.

Lần thứ hai, hẳn liền xông ra, cùng Âu Dương Tu phản bác lý luận của những phái bảo thủ kia.

Đồng thời, Trần Nguyên lợi dụng quan hệ giới kinh doanh của mình, tạo thế cho phổ biến tân chính, tất cả đều cho hẳn rất nhanh bị người khác chú ý.

Mặc dù nói Trần Nguyên làm như vậy có nhiều chỗ tốt đối với Phạm Trọng Yên, nhưng Phạm Trọng Yên cũng hiểu một việc, Bao Chứng nói đúng về Trần Thế Mỹ này, quá ưa thích làm náo động rồi!

Hắn bảo Trần Nguyên thu liễm mũi nhọn một chút, bởi vì đây là một đại kị khi làm quan!

Trần Nguyên lại không để lời Phạm Trọng Yên nói ở trong lòng đi, lý luận thế kỷ hai mươi mốt vẫn là chủ đạo trong tư tưởng Trần Nguyên, hẳn kiên trì tín điều "phàm là thứ mình muốn, phải nhờ vào chính mình đi tranh thủ" như trước.

Huống chi, hẳn chưa từng giao thiệp với quan trường, cuộc đời không có, đời này cũng không.

Hắn tùy ý đảo qua vài hàng chữ đằng sau, liền thu thư tín vào, cười một chút, nói: "Nói cho chư vị một cái tin tức tốt, Phạm đại nhân sẽ động thủ với Lý Nguyên Hạo."

Phạm Trọng Yên viết phong thư này, là đưa tới cùng với tấu chương, cho nên, tin tức này đối với những người đang ngồi mà nói, đều là lần đầu tiên nghe được.

Tôn Công Sáng có chút hưng phấn, chiến tranh bên ngoài đang xảy ra, tuy hẳn không ở trên chiến trường, nhưng vũ khí trong tay những binh lính kia đều là bút tích của hắn, hiện tại sắp phát huy công dụng rồi, hẳn xoa xoa hai tay của mình, nói: "Thật tốt quá, thật tốt quá! Thế Mỹ, Phạm đại nhân có nói là sẽ phái chỉ huy quân đội kia đánh tiên phong hay không?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Loại chuyện này, làm sao hẳn có thể ghi trong thư tín?"

Bạch Ngọc Đường thở dài một tiếng, nói: "Ai, ta muốn đi theo Phạm đại nhân lên chiến trường, vậy cũng uống công sống!"

Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ, hiện tại bọn hắn đang điều tra Tương Dương vương, Bạch Ngọc Đường chính là chết ở trong tay Tương Dương vương, nếu như mình có thể mang hắn đi, lại để cho hắn miễn bị vận rủi bị chết mà nói, cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt!

Nghĩ đến đây, lập tức nở nụ cười, nói: "Ngọc Đường, nếu người muốn đánh nhau, lần sau đi cùng với ta là được."

Bạch Ngọc Đường nghe xong, liền mừng rỡ hỏi: "Thật sự? Nói thật, lần trước người không mang ta đi Đẳng Hạng, trong lòng ta đây rất không thoải mái, chừng nào người lại đi vậy?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Đội Phạm đại nhân đánh thắng một trận, phỏng chừng một tháng."

Một bên, Nhan Tra Tấn bỗng nhiên nói: "Không được, thời gian quá ngắn, Ngọc Đường còn phải giúp ta nữa!"

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, chính là ta sợ Bạch Ngọc Đường giúp người, ta mới chịu mang hắn đi, nếu hắn lưu lại, mặc dù nói mình đã cải biến không ít lịch sử, nhưng vận mệnh con chuột này, có phải là bởi vì mình đến mà thay đổi hay không, Trần Nguyên cũng không biết.

Phương pháp xử lý tốt nhất, chính là mang hắn đi!

Thái độ của Bạch Ngọc Đường hiển nhiên là ở vào một loại trạng thái rất mâu thuẫn, hắn vừa muốn lên chiến trường, để cánh tay được giải tỏa, cũng muốn trợ giúp Nhan Tra Tấn xử lý tốt sự tình Tương Dương vương.

Thời điểm Nhan Tra Tấn nói muốn giữ mình lại, Bạch Ngọc Đường lập tức có chút do dự.

Trần Nguyên không có tranh cãi về vấn đề này nữa, hắn cho rằng mình mang Bạch Ngọc Đường đi là đúng, cho nên không cần phải đi tranh luận, Bạch Ngọc Đường có thân phận hộ vệ, có thể đi tìm Nhân Tông, chỉ cần Nhân Tông ra lệnh một tiếng, Nhan Tra Tấn sẽ không lưu được người ở lại.

.....
Đầu tháng tám, trong thành Biện Kinh náo nhiệt dị thường, trước cửa phủ Phò mã vừa mới xây, pháo trúc bắt đầu được châm ngòi.

Pháo hoa, pháo tếp, không ngừng vang lên, không hề ngừng lại một phút nào.

Chung quanh, dân chúng xem náo nhiệt cũng đều treo đáng tươi cười trên mặt, Phò mã gia kết hôn, bát cháo trong nhà tình nghĩa đã đổi thành gạo cơm, cộng thêm một ít rau xào, nghe nói còn có thịt để ăn, đối với những dân chạy nạn kia mà nói, thật sự là không khác gì lễ mừng năm mới.

Mà cư dân Biện Kinh, tuy không có gì lạ những thứ này, nhưng ngày Phò mã gia kết hôn, mấy cái cửa hàng lớn nhất Biện Kinh đều ào ào hạ giá tiêu thụ, ngày thường hơn 100 văn tiền một tấm vải, hôm nay chỉ bán tám mươi, một bình rượu ngon, hôm nay bán năm mươi.

Đây là lợi ích thực tế bọn hắn nhìn thấy được, rất nhiều người đều thừa dịp hôm nay để mua sắm một ít đồ dùng thiết yếu trong nhà, mua sắm xong rồi, liền tới nơi này gom góp cái náo nhiệt, nghe nói còn có kịch có thể xem không mất tiền.

Phò mã gia có chuyện mừng rỡ, đối với chút ít dân chúng này mà nói, không thể nghi ngờ, chính là ngày đáng để vui vẻ, không phải mỗi ngày đều có thể nghe kịch.

Mấy cái sân khấu kịch sớm đã được dựng tốt, có một ít diễn viên đang chuẩn bị, thanh âm pháo đốt đình tai nhức óc khiến cho mấy người đứng dưới rất là khó chịu.

Tạ Ngọc và một đám tên côn đồ cũng ở trong đám người.

Lần trước hắn trợ giúp Trần Nguyên diễn trò, đùa giỡn Sài Dương, khiến cho Sài đại quan nhân tìm về được bản thân mình, Trần Nguyên cho hắn một ngàn quan.

Lúc ấy Tạ Ngọc cảm giác, mình lợi nhuận rất nhiều, một ngàn quan này đối với hắn, một tên côn đồ như vậy mà nói, quả thực là một số tài phú rất lớn.

Hiện tại xem ra, giống như chính mình thua lỗ rồi.

Không phải nói là ít tiền đi, mà là nếu như lúc ấy mình không cần tiền thì tốt rồi!

Tạ Ngọc đưa tay ra, đặt lên bả vai một người đứng ở phía trước, khẽ chống, nhảy dựng lên, nhìn tình cảnh cửa ra vào ngoài phủ Phò mã.

Đều là đại nhân vật nha!

Trong lòng hắn rất là hối hận, thậm chí đáng tiếc, lúc trước làm sao mình lại lấy tiền nha? Nếu như lúc ấy không thu tiền, kết quan hệ cùng Phò mã gia này, hiện tại...hiện tại nghĩ những thứ này đều đã muộn!

Hắn hiện tại phải nghĩ cách làm sao có thể tìm một cơ hội, lại đập lên quan hệ này, làm quan, hắn không muốn, nhưng có thể phát tài thêm cũng không tệ, nghe nói rất nhiều người đều đi theo Trần Thế Mỹ này phát tài, nếu như mình còn có cơ hội giúp hắn xử lý một sự tình mà nói, sẽ phát tài đó.

Người bị hắn đè bả vai phía trước có chút tức giận, hỏi: "Người làm gì vậy?"

Vừa dứt lời, mười mấy tên côn đồ thoảng một tý đã vây quanh hắn, một người trong đám đánh một quyền vào bả vai người nọ, hỏi: "Làm gì? Người hỏi làm gì?"

Người nọ bị vừa thấy cái trận thế này, liền sợ hãi đến mức sắc mặt tái nhợt!

Thời điểm đám người vừa mới có chút bạo động, bỗng nhiên một bóng người đứng ở trước mặt người bị đánh nọ, nói: "Chư vị, hiểu lầm nho nhỏ, không cần đánh như vậy chứ?"

Những lưu manh kia, bình thường không có việc gì, chính là rất thích làm ra chút rắc rối, hiện tại thấy có người dám đứng ra chõ mõm vào, quả nhiên là gãy đúng chỗ ngứa! Kéo tay áo lên, liền chuẩn bị động thủ.

Chỉ là, Tạ Ngọc coi như có chút ánh mắt, biết rõ lúc này không nên nháo sự, nhiều Bộ khoái cùng thị vệ như vậy đứng ở nơi đó, náo loạn ra sự tình gì, không may chính là mình.

Hắn vội vàng ngăn cản thủ hạ huynh đệ, nói: "Được rồi, được rồi."

Sau đó liền nhìn người nọ, hỏi: "Người là ai nha?"

Người nọ cười một chút: "Tại hạ Liễu Thanh, hôm nay là ngày mừng rỡ của Phò mã gia, mọi người đều rất cao hứng, hi vọng chư vị không cần phải quét hào hứng của mọi người, cũng không nên quét hào hứng của Phò mã gia, nếu không..."

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Lô Phương lách qua đám người đi đến, kéo Liễu Thanh lại, nói: "Huynh đệ, tại sao lại ở chỗ này? Đều đến đông đủ rồi, chỉ đợi người đến thôi!"

Lô Phương lôi kéo Liễu Thanh rời đi, danh hào Ngũ thủ đã rất vang dội tại Biện Kinh, thấy Phi Thiên thử khách khí với người này như thế, những côn đồ kia nào dám nói nữa cái gì, chờ bọn hắn rời đi, mới có người đến bên người Tạ Ngọc, hỏi: "Đại ca, Liễu Thanh này là người nào vậy?"

429. Chương 394: Chị Dâu

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 394: Chị dâu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tạ Ngọc cười một tiếng đau khổ, nói: "Chúng ta không thể trêu người ta." Hắn hiểu được, năng lực của mình là không giúp gì được Trần Thế Mỹ.

Bên cạnh có người không chịu nổi, bực bội mắng một tiếng: "Bà nội nó, sân khấu trên kia sao còn chưa hát? Pháo đốt không ngừng, lỗ tai sắp bị điếc rồi!"

Có một người gan lớn đi lên, vỗ bả vai người thị vệ đứng ở phụ cận một cái, nói: "Quân gia, xin hỏi một tiếng, cái sân khấu kịch này chừng nào thì bắt đầu hát vậy?"

Người binh lính kia đáp: "Không biết!"

Sau đó, hẳn lại nghĩ tới đến lời quan trên nhắn nhủ sáng hôm nay, hôm nay là thời gian vui mừng, đối xử với dân chúng cũng phải hòa ai một ít mới được.

Lập tức xoay đầu lại, nói: "Chờ một lát, Phò mã gia và Công Chúa đi ra, pháo không đốt nữa, khi đó, sân khấu kịch sẽ bắt đầu, buổi trưa các người ở chỗ này, đều có thể được một phần cơm chúc mừng, tuyệt đối ngon hơn so với người về nhà ăn."

Các dân chúng nghe xong liền mừng rỡ, đã có người nuôi cơm, bọn hẳn liền mừng rỡ ở chỗ này xem náo nhiệt.

Trong đám người, Tần Hương Liên lôi kéo hai đứa trẻ, gian nan đi lên phía trước, vừa rồi nàng đi Tân Nguyệt sơn trang, nhưng ở đó chỉ còn lại có mấy tiểu nhị, đại bộ phận nhân thủ đều đến phủ Phò mã hỗ trợ, trong tiệm ăn chỉ có Thiển Thu ngồi ở vị trí chường quầy.

Tần Hương Liên không đi vào, nàng không muốn tìm Thiển Thu, nàng biết rõ, nữ nhân này sẽ không để cho nàng nhìn thấy Trần Thế Mỹ, cho nên mới tự mình đi nghe ngóng, nàng cũng đã tới đây.

Phò mã gia tân hôn, không khí vui mừng tràn ngập khắp nơi! Tất cả mọi người đều đang cười, chỉ có Tần Hương Liên cứng ép nước mắt chảy vào trong bụng, dốc sức liều mạng chen chúc trong đám người di động phía trước, còn phải bảo hộ hai đứa trẻ chu toàn, nếu không sẽ bị người gạt ra.

Nàng biết mình không có nơi trông cậy vào rồi, nàng thầm nghĩ thấy mặt Trần Thế Mỹ một lần, để cho hai đứa trẻ nhận cha, rồi đi theo mẹ kế mà sống!

"Đứng lại, không được đi qua!" Ra sức tiến lên, rốt cục cũng giúp cho nàng chen đến trước đám người, một người thị vệ liền đứng ra ngăn cản Tần Hương Liên.

"Vị đại ca này, ta tới tìm người, phiền ngài giúp đỡ một chút." Tần Hương Liên rất là khiêm tốn nói, nàng chính là một người khiêm tốn, những thị vệ ở trước mặt nàng đều là quan lớn, Công Chúa sao? Đối với Tần Hương Liên, chỉ là một xưng hô xa xôi không thể chạm đến mà thôi.

Thị vệ nhìn nàng một cái, cách ăn mặc của Tần Hương Liên chính là tiêu chuẩn dân chạy nạn vào thành, nhìn nàng một thân quần áo vải thô, thị vệ cau chân mày lại, nói: "Tại đây không có người người muốn tìm, hơn nữa, quan trên có lệnh, không có thiệp mời, không được để bất luận kẻ nào đi vào!"

Ngữ khí của hẳn rất chân thật đáng tin, Tần Hương Liên vẫn tiếp tục cầu khẩn, nói: "Quân gia, xin ngài thương xót, có thể giúp ta đi bên trong, nói một tiếng cùng Phò mã gia, là Tần Hương Liên muốn tìm hẳn hay không."

"Người tìm Phò mã gia? Ha ha ha..."

Thị vệ nở nụ cười, đám người chung quanh cũng bộc phát ra tiếng cười vang, bọn hẳn dường như là nghe được chuyện đáng buồn cười nhất, đều dùng một loại ánh mắt rất miệt thị nhìn về phía Tần Hương Liên.

Tần Hương Liên biết bọn hẳn nghĩ như thế nào, nhưng đối với nàng mà nói, thật sự không sao cả rồi, nàng cười một tiếng, nói: "Quân gia, ngài giúp ta nói một tiếng là được, ta cảm ơn ngài!"

Thị vệ kia không kiên nhẫn, phát tay nói: "Đi sang một bên! Muốn ăn uống chút gì liền đi nhà tình nghĩa, đừng ở chỗ này hồ đồ! Người như ngươi ta thấy nhiều rồi, chứng kiến cả đại gia đình muốn ăn, liền giả mạo thân thích người ta đến đây xin! Người cũng không nhìn một chút xem hôm là trăng cảnh gì sao? Là thời điểm người lừa gạt ăn uống sao? Biển, tranh thủ thời gian cút đi cho ta!"

Tần Hương Liên không muốn cứ như vậy mà đi, Trần Đông ca cũng cảm thấy mẫu thân xấu hổ, liền lớn tiếng nói: "Ta tới tìm cha ta! Cha ta gọi Trần Thế Mỹ!"

Thị vệ kia nghe xong liền sững sờ, nhìn Trần Đông ca, lại nhìn Tần Hương Liên, hỏi: "Ai ui, sao lại thế này? Ngay cả đứa trẻ cũng dạy dỗ tốt rồi?"

Tần Hương Liên thoáng một tý đã quỳ rạp xuống đất, nói: "Quân gia! Ta xin dập đầu với ngài, ngài đi vào nói một tiếng là được, ta sẽ cảm kích đại ân đại đức của ngài!"

Thị vệ kia căn bản không tin tưởng những lời này, nói: "Đi, đi mau! Người nói dối, ngay cả ta cũng không lừa được, nhưng dù ta tin, nhiệm vụ của ta hôm nay chính đứng ở chỗ này, nói thật với người, ta cũng không vào được!"

Vừa lúc đó, Triệu Hổ chứng kiến bên này có chút khác thường, liền đi tới, hỏi: "Làm sao vậy?"

Thị vệ kia vội vàng đứng thẳng thân thể: "Triệu đại nhân, nơi này có nữ tử bị đói, đòi ta thả nàng đi vào."

Triệu Hổ khoát tay chặn lại: "Đuổi nàng đi, Phò mã gia mã sắp đón Công Chúa rồi, các người đuổi bầy người ra phía sau một tý, lưu cho Phò mã gia con đường đi ra."

Triệu Hổ phát cánh tay, mấy Bộ khoái thoáng một tý liền nhảy lên, đỡ Tần Hương Liên lên, sau đó là nâng hai đứa trẻ, kéo các nàng đi về phía sau.

Tần Hương Liên lớn tiếng, bi thiết nói: "Ta muốn thấy Trần Thế Mỹ! Các người để cho ta gặp hần một lần! Ta là vợ cả của hần, hai cái đứa trẻ này là cốt nhục của hần!"

Tiếng la của nàng dị thường bi thương, Triệu Hổ mơ hồ nghe được, nhưng ngay trong nháy mắt Tần Hương Liên mở miệng đó, thanh âm pháo trúc điếc tai lại càng kịch liệt hơn rồi! Đầu đường đi bên kia truyền đến một hồi chiêng trống, đám người lập tức sôi trào, nói: "Công Chúa đến rồi!"

Câu nói kế tiếp của Tần Hương Liên, không ai nghe thấy, kể cả hai Bộ khoái kéo nàng đi, cũng đều không nghe được nàng đang hô cái gì!

Mấy Bộ khoái ném ba người các nàng xuống đường, ném xong cũng không quay đầu lại, liền rời đi, trước khi đi còn khoa tay múa chân một chút, ý là nói cho Tần Hương Liên biết, nếu như nàng còn dám đi mà nói, sẽ không khách khí như vậy nữa.

Tần Hương Liên đứng xa xa trông thấy, người cưỡi con ngựa cao to, chính là Trần Thế Mỹ! Ở bên trong kiệu hoa sau lưng Trần Thế Mỹ, tất nhiên là vị Công Chúa thiên kiều bá mị kia ngồi!

Thời điểm Tần Hương Liên đến đã tự nói với mình, đừng khóc, giao đứa trẻ cho Trần Thế Mỹ, chính mình liền rời đi, nhưng hiện tại nàng thấy nụ cười Trần Nguyên sáng lạn, lòng của nàng đã tan nát, nàng không muốn khóc, nhưng nước mắt lại lã xã rơi xuống.

Trần Xuân muội đã có chút hiểu biết cũng khóc, nàng ôm mẹ của mình, mẹ con hai người cái gì cũng không nói.

Chỉ có Trần Đông ca ngơ ngác đứng ở nơi đó, không biết mình nên làm cái gì, nhìn Trần Thế Mỹ cưỡi ngựa, cuối cùng là ca giọng hô một câu: "Cha!"

Trần Nguyên không nghe được, người nhiều lắm, chiêng trống cùng pháo đốt quá vang dội! Hần không hề chứng kiến ba người Tần Hương Liên, tại trước mắt hần, đều là những người chồng chất đáng tươi cười, ôm quyền hướng hần chúc mừng.

Thẳng đến khi Trần Nguyên bước vào cửa lớn phủ Phò mã, pháo ngừng đốt, Tần Hương Liên cũng ngừng khóc, nàng biết rõ, mình muốn tiến vào cái cửa lớn này, là một chuyện rất chuyện khó khăn.

Nàng sẽ không buông tha! Lau khô nước mắt, nàng kiên cường đứng lên, dùng cánh tay kéo hai đứa bé, nói: "Chúng ta đi, ngày mai lại tới tìm cha người."

Trần Xuân muội không nói gì, Trần Đông ca lại nâng lên đầu hỏi: "Mẹ, có phải là cha không quan tâm đến ta nữa rồi?"

Tần Hương Liên ngậm ngẫn cả người, nàng phát hiện, chính mình không trả lời được vấn đề này.

Trong lúc kinh ngạc đó, một chiếc xe ngựa lái tới hướng bọn hần, người đánh xe la lớn: "Nhường một chút! Nhường một chút đi!"

Tần Hương Liên tranh thủ thời gian lôi kéo đứa trẻ trốn ở một bên, thời điểm xe trải qua bên người nàng, bỗng nhiên ngừng lại, một người từ xe ngựa nhảy xuống, trực tiếp đi đến bên người Tần Hương Liên, hỏi: "Chị dâu?"

Tần Hương Liên mạnh mẽ ngẩng đầu, lập tức mừng rỡ vạn phần, hỏi: "Người là Hàn Kỳ?"

Hàn Kỳ vui mừng quá đỗi, nói: "Ai nha, chị dâu, thật sự là người sao? Người làm cho chúng ta tìm đến chỗ! Nhanh, nhanh lên xe đi!"

Trương gia đại thiếu

430. Chương 394: Uống Thoái Máu

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 394: Uống thoái máu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tần Hương Liên sưng sốt một chút, cuối cùng là có chút do dự, nói: "Có lẽ là không cần đâu, Hàn Kỳ đại ca, Trần Thế Mỹ hiện tại đã làm Phò mã rồi, ta không đi thì tốt hơn, người có thể giúp ta gọi hắn ra ngoài không, ta nói vài lời cùng hắn là được."

Hàn Kỳ khập khiễng kéo Tần Hương Liên, nói: "Chị dâu nói đi đâu vậy? Từ thời điểm năm trước, chương quây đã để cho ta đi tìm các người rồi, đáng tiếc, ta đi trễ một bước, không thể tìm được các người. Trần Thăng tiểu tử kia nói cho chương quây, các người đã chết rồi, chúng ta cũng đều nghĩ người chết rồi, chỉ có chương quây còn muốn chúng ta tiếp tục đi tìm, hắn một mực tin tưởng các người còn sống!"

Ngữ điệu Tần Hương Liên bỗng nhiên thay đổi, run run hỏi: "Hắn, hắn một mực tìm ta?"

Hàn Kỳ gật đầu, nói: "Đúng vậy, không phải ta muốn kể công trước mặt người, bản thân ta cũng chạy ba chuyến rồi!"

Khóe miệng Tần Hương Liên rốt cục cũng hiện lên vẻ tươi cười.

Hàn Kỳ thở dài một tiếng, nói: "Đều là chuyện tốt do tiểu tử Trần Thăng kia gây ra! Hắn nói các người đều chết hết, hơn nữa còn nói rất khẳng định, thời điểm công chúa và hoàng thượng hỏi hắn, hắn cũng nói như vậy. Bằng không thì hiện tại, chương quây khẳng định vẫn còn đang tìm người, không nói những chuyện này nữa, ngài tranh thủ thời gian lên xe đi."

Quanh co một vòng, hiện tại trong lòng Tần Hương Liên từ buồn phiền tuyệt vọng đã có một chút hi vọng.

Thì ra không phải hắn muốn vứt bỏ mình, là hắn cho rằng mình chết rồi, thì ra hắn một mực tìm mình, chỉ là do không có tin tức mà thôi! Mình đã trách lầm hắn.

Nàng đi theo Hàn Kỳ, lên xe ngựa, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, tay nhẹ nhàng vuốt đầu Trần Đông ca, ôn nhu nói: "Đông ca, cha người để cho Hàn đại bá tới đón chúng ta rồi, ngày mai hắn sẽ tới thăm người, mua cho người con ngựa lớn."

Hàn Kỳ đánh xe ngựa, đứng ở trước cửa sau, rồi mới quay đầu nói: "Chị dâu, ngài cứ ngồi trên xe, hôm nay không thể dẫn ngài tiến vào, ta sẽ đi vào trước, sau đó sẽ nói một tiếng cùng chương quây, nói cho hắn biết ngài đã tới, hắn sẽ an bài tốt."

Phủ Phò mã, một bộ nghi thức đã được thực hiện xong, mọi người phân ra ngồi ở trên vị trí sớm đã an bài tốt vì bọn họ, Triệu Ý đã được đưa vào phòng động phòng.

Hôn lễ Đại Tổng so với bây giờ thì có chỗ khác nhau, hiện tại vợ chồng mới cưới phải ra ngoài bái kiến thân hữu, lúc trước kia, chỉ cần đưa vợ chồng mới cưới vào phòng động phòng, người ta liền có thể ở bên trong không cần ra ngoài, về phần tân khách bên ngoài, tự nhiên có người sớm an bài tốt chuyện mời rượu.

Nhưng Trần Nguyên biết rõ, chính mình đi ra ngoài lên tiếng chào hỏi cùng người khác, đó chính là một cái lễ phép.

Đặc biệt là những bằng hữu trên giang hồ vì thanh danh của hần mà chạy đến kia, còn có một vài quan viên địa phương, chính mình trên cơ bản ngay cả mặt mũi cũng đều chưa thấy qua, chỉ mời người ta ăn một bữa, tuy tại cấp bậc lễ nghĩa Tống triều vẫn cho phép, nhưng ở trong mắt của Trần Nguyên, giống như có chút không quá lịch sự.

Cũng may, nghi thức giữa vợ chồng kia, hần và Triệu Ý đã sớm nếm thử rất nhiều lần rồi, hai người cũng không phải cực kỳ vội vã động phòng, Trần Nguyên đáp ứng Triệu Ý uống ít một ít, Triệu Ý cũng không nói gì.

Thời điểm Hàn Kỳ tìm được Trần Nguyên, Trần Nguyên đang uống rượu tại bàn Liễu Thanh, đối với chút ít đại hiệp trong truyền thuyết này, hần rất kính ngưỡng, người ta có thể cho hần hành diện như thế, hần thật sự vô cùng cao hứng.

Liễu Thanh cũng vô cùng cao hứng, một chén rượu vào trong bụng, liền vỗ vỗ bộ ngực, nói: "Ngọc Đường sớm nói Phò mã gia là người hào sảng, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là đúng! Phò mã gia yên tâm, ngày sau, nếu có chỗ nào phân công, cứ phái một người đến nói một tiếng cùng Liễu Thanh ta là được."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, xem ra người này cũng là người vượt mông ngựa rất lành nghề.

Bạch Ngọc Đường nói mình cái gì, mình cũng có thể chấp nhận, nhưng sẽ tuyệt đối không nói mình hào sảng, hai chữ hào sảng này, giống như không dính nổi quan hệ cùng Trần Nguyên.

Phân công bọn hần, Trần Nguyên càng chưa từng nghĩ qua, đối với các nhân vật giang hồ, thoáng kết giao một tý làm việc dễ làm thì thôi, nhưng ngày sau ở chung, chỉ có thể là chính mình đi trợ giúp bọn hần, có lẽ nên tận lực ít phân công bọn hần làm việc cho chính mình thì tốt hơn.

Trần Nguyên cạn một chén cùng bọn người Liễu Thanh, sau đó liền ôm quyền, nói: "Hôm nay thật sự bận quá, có chỗ nào không chu toàn, kính xin chư vị bao dung, tha thứ, Lô đại ca, người thay ta ở chỗ này làm ông chủ, để cho chư vị anh hùng uống thật say mới được."

Lô Phương gật đầu, nói: "Thế Mỹ yên tâm, không cần ta mời, mấy người bọn hần cũng tuyệt đối không cho người tỉnh rượu!"

Trần Nguyên lập tức đi về hướng bàn tiếp theo, thời điểm di động bước chân, thân thể lặng lẽ tựa ở bên người Hàn Kỳ, lên tiếng hỏi: "Sự tình gì?"

Hàn Kỳ nói: "Chị dâu đến rồi."

Trần Nguyên vốn đang sững sờ, Hàn Kỳ liền nói tiếp: "Tần Hương Liên chị dâu mang theo hai đứa trẻ đến."

"Ở nơi nào?" Trần Nguyên dừng bước lại, vội vàng hỏi.

Hàn Kỳ kéo kéo ống tay áo của hần, nói: "Chưởng quầy yên tâm, ở bên ngoài xe ngựa của ta, hôm nay dẫn nàng đến đây thật sự không ổn, người xem nên an bài như thế nào?"

Trần Nguyên thở một hơi thật dài, tâm tình nhất thời có vẻ càng thêm thư thái hơn, nói: "Đi, mang ta đi nhìn xem."

Hàn Kỳ dẫn đường phía trước Trần Nguyên, hai người xuyên qua yển hội, rất nhanh liền đi tới cửa sau.

Hàn Kỳ ngừng ở ngoài cửa chiếc xe ngựa, Trần Nguyên bước hai bước, thoáng một tý đã nhảy lên lên, hô: "Hương Liên!"

Tần Hương Liên nghe được tiếng la của hần có chút kích động, hai cánh tay không khỏi muốn đưa ra ngoài, nhưng tiếp theo liền trông thấy Trần Nguyên mặc một thân quần áo vui mừng, nàng bỗng nhiên dừng lại.

Trần Nguyên cũng không để ý đến nét mặt của nàng, sau khi đi vào, liền giữ hai vai của nàng, nói: "Hương Liên, cho ta xem xem, người có gây đi hay không?"

Những lời này lúc Trần Nguyên đi trên đường đã nghĩ kỹ, chút ít chiều số hấn dùng để đối phó với nữ nhân, làm sao Tần Hương Liên có thể chống đỡ nổi? Trần Nguyên vừa mới nói xong, nước mắt Tần Hương Liên lại rơi xuống lần nữa, thanh âm nghẹn ngào nói: "Người, rốt cuộc người còn nhớ đến chúng ta."

Bên cạnh, Trần Đông ca rất là bất bình, nói: "Cha! Tại sao người không nhìn xem ta gầy có hay không?"

Trần Xuân muội đánh một cái lên trên đầu của hấn, nói: "Có chuyện gì liên quan đến người, theo ta ra ngoài đi chơi, để cho cha mẹ nói vài lời với nhau."

Trần Nguyên sờ đầu Trần Đông ca một chút, nói: "Cùng tỷ tỷ ra bên ngoài chơi hội, cha đã đáp ứng mua cho người con ngựa, sau này sẽ để cho Hấn đại bá mang người đi chọn!"

Trần Đông ca lập tức nhảy xuống xe ngựa, trong xe chỉ còn lại có hai người Trần Nguyên và Tần Hương Liên.

Tần Hương Liên không nói lời nào, mới vừa rồi nàng còn cảm giác mình có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hiện tại người vẫn muốn tìm thật sự đang ở trước mặt, nhưng nàng không biết mình nên nói từ nơi nào mới đúng.

Trần Nguyên nhẹ nhàng giữ chặt tay của nàng, hấn biết rõ, lúc này chính mình nên tìm một chủ đề song phương đều có thể tiếp thu, để có thể chậm rãi hòa tan ủy khuất trong lòng Tần Hương Liên, vì vậy mà rất ôn nhu nói: "Hương Liên, cha mẹ ta vẫn khỏe chứ?"

Tần Hương Liên nói: "Mẹ thân thể khá tốt, cha thì kém đi rất nhiều, trước đó vài ngày ta không chiếu cố hấn cho tốt, hiện tại đã không thể ngồi dậy khỏi giường. Vốn ta không muốn tới tìm người, người an an ổn ổn làm Phò mã gia của người là được rồi, nhưng cha đã thành cái dạng kia, mỗi ngày ngóng trông có thể gặp mặt người một lần cuối."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Trần Thăng nói các người đều đã chết hết, ta phái người tìm người rất nhiều lần, nhưng ta không tìm thấy."

Tần Hương Liên cúi thấp đầu của mình xuống, nói: "Những việc này, ta cũng biết, người chuẩn bị làm sao bây giờ? Ta có thể đi, nếu như người ghét bỏ mà nói, đứa trẻ ta cũng có thể mang đi, nhưng bọn chúng là thân sinh cốt nhục của người, ta hi vọng người có thể thoáng an bài cho bọn chúng một tý, ít nhất, cũng để cho tương lai bọn chúng có thể có một tiền đồ, nhưng cha mẹ, người nhất định phải đến gặp."

Trần Nguyên không đáp ứng nàng, chỉ hôn một cái trên mu bàn tay nàng.

Tần Hương Liên vội vàng rút tay trở về, nói: "Người trở về ngẫm lại đi, nếu để cho Công Chúa trông thấy thì rất không tốt."

Trần Nguyên nở nụ cười, Tần Hương Liên nói lời như vậy, thật sự làm cho hấn rất cảm động, đây cũng chính là đang nói, nếu như Triệu Ý thật sự không muốn tiếp nhận nàng, nàng nguyện ý rời đi, thậm chí có thể mang cả đứa trẻ đi.

Tần Hương Liên có yêu tình đối với Trần Thế Mỹ sao? Trần Nguyên không biết.

Nhưng một nữ nhân nguyện ý chờ đợi vài chục năm vì một người nam nhân, đây không phải tình yêu thì là cái gì? Nếu như một nữ nhân nguyện ý hi sinh vì một người nam nhân, một mình hơn mười năm, vậy cái này là cái gì?

Nữ nhân tốt như vậy, chính mình có há có thể phụ nàng? Trần Nguyên vỗ vỗ đầu gối Tần Hương Liên, nói: "Không cần phải thay ta an bài chuyện của ta, ta sẽ không để cho người đi, ta lập tức tìm chỗ ở cho các người, tuy Công Chúa hơi điều ngoa một ít, cũng không phải người không giảng đạo lý, cho ta chút thời gian để ta thuyết phục nàng, tin tưởng ta."

Tần Hương Liên nhìn hấn một cái, không nói gì.

Trần Nguyên thở dài một tiếng, hô: "Hàn Kỳ!"

Hàn Kỳ lập tức chạy tới: "Chưởng quầy, chuyện gì?"

Trần Nguyên từ trong xe ngựa bước xuống, nói: "Người đi tìm một tòa nhà, thuê nó, để cho các nàng ở lại trước, trên mặt sinh hoạt phải an bài thỏa đáng, vấn đề này, ta giao cho người, thế nào?"

Hàn Kỳ cười một chút, nói: "Ngài yên tâm đi, chút sự tình ấy ta còn làm không xong sao?"

Trần Nguyên gật đầu, gọi Trần Đông ca cùng Trần Xuân muội tới, nói: "Cha đi tìm chỗ ở cho các người và mẹ, ngoan ngoãn nghe lời, cha sẽ đi gặp các người, qua một thời gian, cha liền mang bọn người cùng nhau chơi đùa, biết chưa?"

Đứa trẻ rất dễ dụ, Trần Đông ca mắt thấy ngựa sắp tới tay, lúc này rất nghe lời, Trần Xuân muội nhìn cha mẹ hòa thuận, tự nhiên cũng cao hứng đi theo Tần Hương Liên.

Nhìn xe ngựa rời đi, tâm tình Trần Nguyên thật sự cực kỳ thoải mái, một tâm sự được buông xuống, hân giang hai tay một chút, trong chớp mắt liền đi trở về phủ Phò mã.

Tất cả vấn đề, căn bản đều bởi vì tìm được Tần Hương Liên mà hóa giải, điểm mấu chốt của Triệu Ý là cái gì? Là Tần Hương Liên, chỉ cần Tần Hương Liên không vào cửa, những thứ khác cũng không có vấn đề gì, nhưng điểm mấu chốt của Tần Hương Liên là Trần Nguyên phải đón hai vị lão nhân đến.

Giữa các nàng, ít nhất cũng có thể đàm phán thương lượng, đương nhiên đó cũng không phải mục tiêu của Trần Nguyên, hân làm sự tình này càng tốt hơn một ít.

Triệu Ý phải làm ra nhượng bộ, Trần Nguyên có nắm chắc thuyết phục nàng, thứ phải cần, chỉ là thời gian, trước kia hân lo lắng nhất, chính là Tần Hương Liên đến đây, sẽ không cho hân thời gian, nhưng hiện tại xem ra, cái này lo lắng không tồn tại nữa.

Mang theo tâm tình thoải mái quay về phủ Phò mã, hân rời đi một hồi này, tiệc rượu trên cơ bản đã tiến nhập giai đoạn cao trào.

Từ tình huống trên bàn mỗi một bàn rượu, có thể nhìn ra thân phận người ngồi một bàn này, những đại nhân kia, trên cơ bản không hề động đến tiệc rượu, phương thức nói chuyện phiếm cũng vô cùng nhã nhặn.

Nhưng những người giang hồ kia lại bất đồng, một bàn bọn Liễu Thanh này đã uống hết ba hũ rượu, đang mở hũ thứ tư ra, đồ ăn trên mặt bàn cũng là một mảnh bữa bãi, trên căn bản là một bàn bị quét dọn sạch sẽ.

Sau khi Trần Nguyên xem xét, liền quyết định lại cho bọn hân thêm mấy món đồ ăn nữa, hôm nay chính là ngày mừng rỡ của mình, chỉ cần người ta có thể chứa được, vậy phải làm cho bọn họ ăn no uống căng.

Nhà bếp lại bắt đầu bận rộn, không qua thời gian bao lâu, vài món ăn tinh sảo lại lần nữa được bưng lên, Liễu Thanh đã uống đến rất cao hứng, lúc này đã ôm bình vào trong ngực, không chịu buông tay, nói: "Đừng đoạt! Ta nói với các người, cái bình rượu này, là ta uống cùng Vương đại ca."

Vương đại ca là người Tứ Xuyên, nghe xong lời này, lập tức đứng lên, nói: "Được thôi, huynh đệ, hôm nay người muốn phân trên dưới cùng với ta phải không?"

Liễu Thanh gật đầu, nói: "Đúng thế, lần trước ta đi đến chỗ Tứ Xuyên các người, người gọi tám người uống với một mình ta, thù này ta nhớ lắm, hôm nay nếu người không gục xuống, ta liền tự gục xuống đi ra ngoài!"

Lô Phương tranh thủ thời gian đứng dậy, đang muốn khuyên giải một phen, ai ngờ Liễu Thanh dùng chỉ ngón tay Lô Phương, nói: "Lô đại ca, người đừng động! Không có chuyện gì liên quan đến người và bọn họ, hôm nay chính là huynh đệ trả thù, Vương đại ca, chúng ta theo như giang hồ quy củ, một chọi một."

Trên bàn khác vừa thấy cái bàn này đấu rượu rồi, lập tức đều quăng ánh mắt tới, trong đó có rất nhiều người đều hô hào trợ giúp, hi vọng hai người thật sự đấu nhau.

Người họ Vương rượu cũng đã uống không ít, bị đám người bên cạnh kích động, đã là người giang hồ, thà rằng bị người khác đánh gục xuống, cũng không thể để mình uống gục xuống! Lập tức nói: "Tốt! Ta cho người biết, Liễu Thanh, uống xong bữa rượu này, người khác sẽ biết vì cái gì người là gọi phán quan mặt trắng."

Liễu Thanh không kịp phản ứng, hỏi: "Vì cái gì?"

Vương đại ca cười ha ha, nói: "Bởi vì người khác đều biết, cái mặt ngươi vốn là đen, hôm nay bị ta uống trắng rồi!"

Một vò rượu được phân làm hai phần, hai người cũng không cần đồ ăn, trực tiếp ôm lấy uống.

Âu Dương Tu đứng xa xa nhìn, lắc đầu thở dài một tiếng, kéo Trần Nguyên đang đến cái bàn bọn hắn chào hỏi một chút, nói: "Thế Mỹ, ngươi xem người nhận thức bằng hữu gì kia? Không nhả nhận, có lẽ là ít kết giao thì tốt hơn!"

Trần Nguyên cũng đã sớm nhìn thấy, nhưng hắn biết rõ cá tính của những người giang hồ này, lúc này đi lên bảo bọn họ đừng uống là chuyện không thể nào.

Chỉ là, lời Âu Dương Tu nói đã nhắc nhở Trần Nguyên, đám gia hỏa này có quan niệm pháp chế rất kém, uống rượu xong, trong mắt phỏng chừng không nhìn thấy người bên ngoài nữa, chính mình phải sắp xếp một chút mới được, tránh để bọn hắn náo loạn xảy ra chuyện gì.

Lập tức gọi Bạch Ngọc Đường tới, nói: "Ngọc Đường, ngươi xem những bằng hữu kia, thời điểm uống tới tâm, ngươi nên nắm chắc một ít, đừng để xảy ra chuyện gì."

Bạch Ngọc Đường vỗ vai hắn, nói: "Ngươi yên tâm đi, có ta ở tại đây, ai dám nháo sự?"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Không phải nói như vậy, người ta đến chúc mừng cho ta, ta cho phải làm cho người ta cao hứng mới được. Như vậy đi, ngươi đợi uống đủ rồi, an bài bọn hắn đi nghỉ ngơi một chút, ngay tại Duyệt Lai khách điểm, chỗ đó hôm nay có không ít gian phòng."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói: "Được, ngươi còn bận việc của ngươi, chuyện của bọn hắn giao cho ta làm."

Người trên quan trường, phần lớn đều có thể khổng chế, mà những thương nhân kia ngồi trong bữa tiệc, cũng là vô cùng thu liễm, duy chỉ có những người giang hồ này, đến thời điểm cuối cùng, đại đa số tân khách đều rời đi, trong sân nhỏ chỉ có thanh âm bọn hắn hét to.

Thời điểm uống đến đa số người đều rời đi, gục xuống, tiệc rượu sắp tan, bọn hắn rõ ràng tự mình tạo thành một bàn, người có thể uống đều ngồi cùng một chỗ, bắt đầu tiếp tục uống.

Trần Nguyên cũng không thúc giục bọn hắn, lại còn mang thêm một bàn đồ ăn cho bọn hắn.

Nhưng Trần Thế Trung có chút không nhịn được, hỏi: "Đại ca, bọn hắn định uống tới khi nào?"

Trần Nguyên nói: "Không cần phải đi quản những việc này, để cho bọn họ tận hứng là được."

Trần Thế Trung rất khinh bỉ, nói: "Tính ra những người này cho tiền biếu ít nhất, còn uống nhiều nhất, nếu uống nữa, tiền bọn hắn chi ra đã bị bọn hắn uống trở về rồi."

Trần Nguyên cười ha ha, nói: "Những người này phần lớn là hạng người hào sảng, ngày thường căn bản không có tích trữ, có thể xuất ra chút tiền biếu này, coi như là hết tâm ý, ngoài ra, bản Phò mã gia hiện tại há lại quan tâm những tiền biếu kia?"

Trương gia đại thiếu

431. Chương 396: Đường Thứ Ba

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 396: Đường thứ ba

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Một tiểu nhị từ rất xa chạy tới, hô: "Chưởng quầy, chưởng quầy, có người từ nhà xí đi ra, vẫn bò trên mặt đất, các huynh đệ đến kéo hắn, nhưng hắn không đứng dậy nổi!"

Trần Nguyên vừa nghe liền hiểu, lên tiếng hỏi: "Người uống rượu quá đà à?"

Tiểu nhị kia gật đầu, Trần Nguyên nói: "A Mộc Đại cùng Thiết An Ha Mã Thai đâu rồi? Theo ta cùng đi, xem xem là vị đại hiệp nào uống đến mức này."

Người bò trên mặt đất đúng là cái vị họ Vương kia, Trần Nguyên cũng không nhớ rõ hắn tên là gì rồi, chỉ biết rõ một điều, vừa rồi chính là người này đầu rượu cùng Liễu Thanh, Liễu Thanh nôn ra một bàn, đã bị Lô Phương vịn đi, vị đại hiệp này lại vẫn còn bò trên mặt đất, không đứng lên nổi rồi?

Trần Nguyên chậm rãi ngồi chồm hổm trên mặt đất, hỏi: "Vị đại ca này, ta để cho người ta vịn người đi nghỉ ngơi, được không?"

Người họ Vương kia ngẩng đầu lên, dùng mắt say lơ lơ mông lung nhìn Trần Nguyên một chút, nói: "Ui, Phò mã gia, vinh hạnh vinh hạnh! Hôm nay Phò mã gia uống cùng ta một ly, ta rất cao hứng! Thật sự rất cao hứng!"

Trong lòng Trần Nguyên yên tâm hơn một ít, được rồi, vẫn còn nhận ra người, không hồ đồ là tốt rồi, lập tức nói: "Đại ca muốn uống nữa à? Để lát nữa, ta để cho người ta vịn người đi khách phòng nghỉ ngơi một hồi đã."

Nói xong, đang muốn lại để cho Thiết An Ha Mã Thai đi đỡ người, họ Vương nghe xong lại nói: "Ha ha, Phò mã gia không cần quan tâm! Người xem, ta đang vịn tường đi, nó ổn định vô cùng!"

Mọi người chung quanh lúc này đều nở nụ cười, Trần Nguyên cố gắng nhịn xuống, phát tay nói với Thiết An Ha Mã Thai: "Nâng hắn dậy, đưa đi khách điểm."

Một trăm nam nhân thì có chín mươi chín người uống rượu, Trần Nguyên đương nhiên biết rõ, tại thời điểm con người say rượu, thích nhất là làm trò hề, đợi sau khi Thiết An Ha Mã Thai khiêng người đi, liền nói với mọi người bên cạnh: "Chớ nói ra ngoài, hắn cũng là nhân vật thành danh trên giang hồ, nếu đánh mất mặt mũi của hắn thì rất không tốt."

Đại hôn của Trần Nguyên cứ như vậy hoàn thành, còn có một phần hạ lễ, lại còn chưa được đưa đến.

Tại Tây Cương phía xa, Lưu Bình muốn mang chi quân đội dưới tay đi ra chiến đấu, một lòng muốn dùng một trận thắng để chúc mừng Trần Nguyên.

Nhưng Phạm Trọng Yêm không cho Lưu Bình cơ hội như vậy, nguyên nhân, cũng bởi vì Lưu Bình đã nói sai câu nói kia.

Tại điểm này, Phạm Trọng Yêm hoàn toàn chính xác, một binh sĩ có thể vì đồng đội chết đi mà báo thù, một tướng quân, lại không thể mang theo thù hận đi ra chỉ huy chiến đấu! Người thù hận, nói rõ người còn chưa thoát khỏi bóng mờ thất bại lần trước, nếu để cho Lưu Bình dẫn đội mà nói, hắn rất có thể dẫn chi đội ngũ này vào vết xe đổ ở Tam Xuyên khẩu.

Phạm Trọng Yêm, Hàn Kỳ, Dịch Thanh đều nghĩ như vậy, vì vậy, Lưu Bình bị giữ lại.

Phạm Trọng Yêm biết rõ, cái chi quân đội này cần thắng lợi, hắn sẽ cho Lưu Bình cơ hội, nhưng đó là khi bọn họ lấy được ưu thế tuyệt đối ở tiền tuyến.

Hiện tại, quân Tống đã sát nhập vào Đảng Hạng, kế hoạch có lẽ vẫn là kế hoạch kia, một kế hoạch bọn hắn đã thương nghị ổn thỏa nhất.

Do Nhâm Phú lĩnh một chi quân đội đi đầu, Dịch Thanh dẫn quân yểm trợ, dụ dỗ Lý Nguyên Hạo, mà đại đội Phạm Trọng Yêm đi theo sau lưng Nhâm Phú.

Ở trong mắt tất cả mọi người, Lý Nguyên Hạo đã không có lựa chọn, hắn chỉ có thể đi đánh Dịch Thanh, bởi vì sau lưng Nhâm Phú chính là đại quân Tống triều, nguy hiểm quá lớn!

Mà chi quân đội Lưu Bình này, được Phạm Trọng Yêm bố trí tại biên cảnh Đại Tống và trở lại Diêm thành, chờ ở chỗ này, chờ thời điểm tiền tuyến sắp đánh thắng, bọn hắn sẽ đi lấy chiến công có sẵn.

Tất cả tướng sĩ đều cực kỳ buồn rầu, bọn người Cảnh Thiên Đức cùng Dương Thanh không ngừng phàn nàn về Lưu Bình, bọn hắn cho rằng là Lưu Bình đã làm cho bọn họ đánh mất cơ hội lập công lần nữa!

Những binh lính này dùng hơn một ngàn người Trần Nguyên mang về làm thành viên nòng cốt, từ đó trùng kiến lên, hiện giờ tất cả đều gào khóc kêu gọi tựa như sói, bọn hãn chờ mong lên trên chiến trường, dùng thực lực để chứng minh mình, bọn hãn cho rằng, đây là việc của một người lính!

Hiện tại, bọn hãn chỉ có thể ở chỗ này chờ vinh quang được bổ thí.

Đa số binh sĩ cũng bởi vì vậy mà bắt đầu trở nên lười nhác, bình thường luyện tập và cảnh giới đều lỏng lẻo hơn rất nhiều.

Trong mắt bọn hãn, chém giết trên chiến trường đến mức người chết ta sống mới thú, lần này phảng phất như không đến phiên mình rồi, nhiệm vụ lớn nhất của bọn hãn mỗi ngày chính là an bài những người Đảng Hạng trốn vào Đại Tổng kia.

Những binh lính này căn bản không nghĩ đến, một hồi khảo nghiệm tàn khốc đang chờ bọn hãn! Chiến tranh, vĩnh viễn không phải là trò chơi do một người định đoạt.

Phạm Trọng Yên cho Lý Nguyên Hạo hai lựa chọn, hoặc là Nhâm Phú, hoặc là Dịch Thanh, mà Lý Nguyên Hạo thì sao? Hãn lựa chọn người thứ ba!

Người Tổng triều đến, ta phải đánh cùng với người sao? Hãn lựa chọn, người tới nhà của ta, ta liền đi nhà của người, dù sao trong nhà Đảng Hạng của ta đã hử đến mức mưa dột rồi, nồi chén đĩa đều nát, người lại đánh vài chùy nữa, ta cũng không quan tâm nhiều, nếu như ta đảo nát Tây Cương các người rồi, ta xem Nhân Tông người có đáp ứng hoà đàm hay không!

Đến lúc đó, cứ ngồi cùng một chỗ vừa đánh vừa đàm phán, muốn bắt ta rút khỏi Tây Cương, có thể, đưa tiền đây, bổ sung cho nhà của ta.

Lý Nguyên Hạo là Chiến thần Đảng Hạng, dùng thời cơ chiến tranh mà nói, hãn mạnh hơn ra rất nhiều so với Phạm Trọng Yên! Hiện tại đại bộ phận quân Tổng sát nhập vào Đảng Hạng, lại lấy bộ binh làm chủ, chính mình có hai mươi vạn thiết kỵ, chỉ cần đột phá điểm phòng tuyến thứ nhất, cả Tây Cương liền lộ dưới vó ngựa Lý Nguyên Hạo hãn!

Hãn cũng không biết, điểm thứ nhất hãn lựa chọn đánh lên là Diêm thành, chính là lão oan gia của hãn, Lưu Bình trấn thủ, hãn cũng không muốn biết là ai, là ai cũng giống nhau, giết!

Lưu Bình nhận mệnh lệnh của Phạm Trọng Yên, dàn xếp dân chạy nạn từ Đảng Hạng trốn đến, tuy Phạm Trọng Yên cũng chấp nhận những người Đảng Hạng này, nhưng hãn cũng không giống như Phạm Ung, cho người Đảng Hạng đủ tự do, lại còn có cả ban thưởng!

Cách làm của hãn là cam đoan những người này còn sống, để cho những người này dựng lều vải, an bài bọn hãn ở tại địa điểm cố định, thẩm tra rõ ràng người đi vào nội địa Đại Tổng.

Trương lão hán là người hai mươi năm trước đi Đảng Hạng, lúc ấy có lẽ là thời điểm Lý Đức Minh cai quản Đảng Hạng, sinh ý rất dễ làm, người Đảng Hạng và người Tổng thì giống như người một nhà.

Nhưng Lý Nguyên Hạo vừa lên, tất cả lập tức liền thay đổi, người Đảng Hạng thích chiến tranh, vốn là đánh cùng dân tộc Hồi Hột phía Tây Bắc, đánh thắng, sau đó lại đánh cùng Liêu quốc, cũng đánh thắng, tiếp theo lại đánh cùng Tổng triều, giai đoạn trước cũng là đánh thắng.

Trương lão hán cũng không có quan niệm dân tộc gì, sinh sống hai mươi năm tại Đảng Hạng rồi, trong mắt hãn, Đảng Hạng và Đại Tổng đều giống nhau, chiến tranh cứ chiến tranh, giao nhiều quân phí là được.

Thời điểm thắng lợi, tuy sinh ý bởi vì chiến tranh mà biến thành khó làm, nhưng còn có thể chống đỡ được, nhưng Đại Tổng không đáp ứng Lý Nguyên Hạo cầu hoà, tất cả mọi thứ ở Đảng Hạng đều thay đổi! Vốn là giá hàng lên nhanh, tiếp theo, những dân chạy nạn kia trào vào trong nhà Trương lão hán, đoạt toàn bộ những thứ có thể ăn, uống trong nhà hãn đi rồi, hãn liền biến thành dân chạy nạn.

Hiện tại tốt rồi, không có gì đoạt nữa rồi, tất cả mọi người chen chúc trốn về hướng Đại Tổng.

Hãn xem như một người may mắn, mang theo bà nương mình cưới ở Đảng Hạng, còn có hai đứa con gái, an toàn chạy tới Tổng triều.

Ngồi ở trong lều vải quân Tống dựng, gặm bánh bao quân Tống vừa mới chia, nhìn khuôn mặt hai đứa con gái ngồi trước ánh lửa ánh hồng, Trương lão hán nở nụ cười hạnh phúc. Tuy bánh bao không đủ một nhà bốn người ăn, nhưng nếu có người hiện tại hỏi hẳn hạnh phúc là cái gì? Trương lão hán nhất định sẽ nói, hạnh phúc, chính là một lần nữa cho ta nữa cái bánh bao.

Trương gia đại thiếu

432. Chương 397: Tử Thủ(1)

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 397: Tử thủ(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Quân Tống coi như rất khách khí đối với dân chạy nạn, đương nhiên, đây chỉ là khách khí so với thời điểm bọn họ ở chỗ quân đội Đảng Hạng.

Trương lão hán cũng thấy đủ rồi, hẳn có hai đứa con gái, một đứa mười bốn tuổi, một đứa mười lăm tuổi, hai mắt đều thật to, nhìn thấy đã cảm giác là có chủng loại hào sảng của nữ tử người Khương kia, còn có chút vẻ uyển chuyển hàm xúc của nữ tử người Tống ở bên trong.

”Cha bọn trẻ, Biện Kinh thật sự rất tốt sao?” Bà vợ hỏi.

Câu hỏi này khơi gợi trí nhớ của Trương lão hán, hai mươi năm rồi! Lúc trước, thời điểm chính mình rời khỏi Biện Kinh vẫn còn là một tên tiểu tử, một tiểu nhị trong quán bán quần áo, hiện tại, sau này trở về, nên tìm cái nghề phù hợp để làm.

Biện Kinh đương nhiên tốt rồi, nơi đó là địa phương phồn hoa nhất Đại Tống, Trương lão hán có bốn sự tính toán sổ sách, tùy tiện tìm phòng thu chi xin việc, cứ mỗi tháng cầm chút ít bổng lộc, nuôi sống người một nhà thì không phải là vấn đề.

Ngoài cửa lộ ra mặt của một người quân Tống, người binh lính kia nhìn vào trong phòng, vút xuống một câu: ”Buổi tối đừng có chạy lung tung! Trông thấy sợi dây thừng kia không? Ra khỏi sợi dây thừng, giết chết bất luận tội!”

Trương lão hán vội vàng đứng lên, nói: ”Ai, ai, quân gia yên tâm, tiểu lão hiểu quy củ.”

Lời binh sĩ nói hôm nay không có gì khác ngày hôm qua, hẳn cũng gấp gấp rời đi luôn, đứng ở cái địa phương này hứng gió, rất khó chịu, không bằng trở lại trong quán doanh, thoải mái khoác lác chém gió cùng các huynh đệ.

Cảnh giới? Có cần không? Hiện tại, quân đội Đảng Hạng đã bị bọn Phạm đại nhân đe dọa, bên cạnh mình nên vô cùng an toàn.

Rất nhiều binh sĩ đều nghĩ như vậy, cho nên, vị trí trạm gác vốn nên là có người đứng, đại đa số đều không người.

Những người Đảng Hạng này cũng rất trung thực, nguyên nhân trung thực là, ở chỗ này còn có người cứu tế bọn hắn, có thể để cho bọn họ còn sống, nhưng ra khỏi cái chỗ này, cho dù quân Tống không bắt bọn họ, ăn uống cũng là vấn đề.

Một nhà Trương lão hán sau khi quân Tống đi cũng đi ngủ luôn, kỳ thật bọn hắn đều không ngủ được, con đường từ Đảng Hạng đến Đại Tống này, có thể nói là con đường tử vong.

Đã muốn đối mặt với uy hiếp đói khát, còn phải ứng phó với kỵ binh Đảng Hạng đuổi giết, vừa nghe được thanh âm móng ngựa, bọn hắn đều cảm giác toàn thân run rẩy.

Đồng thời, tranh đấu ở giữa lưu dân cũng là nguyên nhân chủ yếu uy hiếp sinh tồn của bọn hán, đội ngũ hơn hai ngàn người, cuối cùng chỉ có hơn ba trăm người sống sót đến Đại Tổng.

Trương lão hán rất may mắn, người một nhà của mình đều có thể còn sống tới đây, hiện tại rất an toàn, nhưng trong đầu lại không khỏi sinh ra lo lắng đối với tương lai, đến Biện Kinh, mình có thể tìm được vị trí trong phòng thu chi sao? Trong lòng hán cũng rất bất định, dù sao mình cũng đã rời khỏi chỗ đó hơn hai mươi năm rồi!

Thời điểm đang suy nghĩ, đại nữ nhi bỗng nhiên bò lên, nói: "Cha, có quân đội."

Trương lão hán vừa nghe xong, cảm thấy rất là khẩn trương, nhưng lập tức liền buông lỏng xuống, nói: "Không có việc gì, đây là Tổng triều rồi, có thể là quân Tổng đang thay đổi vị trí, các người ngủ, ta đi ra ngoài xem xem."

Bà vợ phủ thêm một bộ y phục cho hán, Trương lão hán xốc màn cửa lều vải lên, tiếp theo, ánh sáng của đồng lửa chiếu đến, hán bỗng nhiên trông thấy một nhúm lửa khói bay lên bên cạnh lều vải, Trương lão hán sửng sốt một chút, lẩm bẩm: "Bây giờ mới chỉ là nửa đêm, phóng lửa làm gì?"

Còn chưa suy nghĩ cẩn thận, đã nhìn thấy mấy quân Tổng bỏ chạy về phía mình, có một người vừa vịn đi ngang qua bên người Trương lão hán, từ thần sắc trên mặt hán, có thể thấy được, hán đang rất bối rối!

Loại thần sắc này, giống như là thời điểm hán đang ở trên đường chạy trốn đến Đại Tổng, gặp được kỵ binh Đảng Hạng, và hán cùng một đám người chạy trốn!

Trương lão hán ngây ngẩn cả người, tiếp theo, hán chỉ nghe thấy "vèo" một tiếng, quân Tổng bị một mũi tên lông vũ xuyên thấu qua lồng ngực, cả người ngã lên trên mặt đất.

Vạn mã lao nhanh, thiết kỵ như sóng nước chen chúc mà đến, tất cả dân chạy nạn xem xét cực kỳ rõ ràng! Là người Đảng Hạng! Là kỵ binh Đảng Hạng!

Đây đối với những người này mà nói, không khác gì hi vọng vừa mới dấy lên lại tan vỡ rồi! Tại sao có thể như vậy? Không phải quân Tổng đã đánh tới Đảng Hạng rồi sao? Vì cái gì Đảng Hạng kỵ binh lại hiện ra ở chỗ này?

Dã Lợi Vương Quang Vinh cười trên con ngựa cao cao, nhìn cửa thành Diêm thành phía trước đang chậm rãi khép lại, tức giận mắng một tiếng: "Mẹ ! Còn kém một chút nữa thôi!"

Lửa khói là tín hiệu báo động, vốn dựa theo quy củ quân Tổng, một chỗ lửa khói xa nhất nên được thiết lập tại bên ngoài mười dặm từ chỗ đóng quân, nhưng do quân Tổng khinh địch, bên ngoài mười dặm căn bản không có trạm gác.

Dã Lợi Vương Quang Vinh một đường đánh tới dị thường thuận lợi, thời điểm tiếp cận gần Diêm thành, mới đụng phải trạm gác rải rác của quân Tổng.

Những trạm gác kia, phần lớn là rất lười biếng, thời điểm người Đảng Hạng vọt tới trước mặt bọn họ, muốn châm ngòi lửa khói cũng đã muộn!

Vốn một cái lửa khói cuối cùng này cũng không được đốt lên, nhưng trùng hợp là một quân Tổng vừa vịn đi ra ngoài tiểu, cho nên thời gian của bọn hán nhiều hơn một chút so với trạm gác phía trước, chính là một chút thời gian này, Dã Lợi Vương Quang Vinh liền trông thấy cửa Diêm thành đang chậm rãi đóng.

Một kỵ binh phóng ngựa chạy tới, nói: "Tướng quân, quân Tổng ở bên trong thành đã bắt đầu chuẩn bị, bây giờ chúng ta có phải cường công hay không?"

Dã Lợi Vương Quang Vinh nhếch miệng một phát, nói: "Cường công? Chúng ta chỉ có một vạn người, đại quân Đại vương phải đến buổi sáng ngày mai mới có thể đến, không đủ người để công, cứ bao vây lại trước, đợi Đại vương đến rồi tính!"

Kỵ binh Đảng Hạng lập tức đáp: "Dạ!"

Con mắt Dã Lợi Vương Quang Vinh đảo qua đồng lều vải trước mắt mình, đảo qua những người lạnh run đứng ở trước lều vải kia, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, nói: "Ngay cả lều vải cũng chuẩn bị tốt cho

ta rồi, những quân Tổng này quá biết săn sóc người khác, không giết sạch bọn hán, chẳng phải sẽ phụ lòng các khoản đó cộc buồn?”

Trương lão hán vừa nghe hán nói muốn giết sạch tất cả, lập tức sợ hãi, cả thân thể đột nhiên mất đi tất cả khí lực, mềm nhũn, co quắp ngã lên trên mặt đất!

Nữ nhi của hán từ phía sau đã chạy tới đỡ lấy hán, hỏi: "Cha, cha, ngài không sao chứ?"

Con mắt Dã Lợi Vượng Quang Vinh bỗng nhiên phát sáng, thân binh bên cạnh xem xét ánh mắt này, lập tức hiểu ý tứ tướng quân, liếc nhìn đánh giá hai nữ nhân trước mặt, không hề cố kỵ nói: "Tướng quân, rất có tư sắc đó!"

Dã Lợi Vượng Quang Vinh nhìn Trương lão hán, lập tức gật đầu, nói: "Lão đầu, để lại lều vải cho ta ở, buổi tối lưu hai đứa con gái của người ở đây, đảm lưng cho Bổng tướng quân."

Lời này có ý tứ gì, Trương lão hán thập phần rõ ràng! Hán bỗng nhiên bò sát tới, hai tay ôm chặt lấy chân Dã Lợi Vượng Quang Vinh, nói: "Tướng quân! Tướng quân, ngài không thể làm như vậy được, hai khuê nữ của ta còn nhỏ, các nàng cũng không hiểu cái gì! Cầu người giơ cao đánh khẽ!"

Dã Lợi Vượng Quang Vinh đá một cước vào miệng hán, đá ra đầy máu là máu, cười ha ha nói: "Ha ha, nhỏ à? Không sao, Bổng tướng quân dạy các nàng là được."

Trương lão hán lại xông tới, lúc này đây, Dã Lợi Vượng Quang Vinh trực tiếp bỏ tới một đao, cả thân thể ngã nhào lên trên mặt đất, đầu lâu thoáng một tý đã lăn ra thật xa!

"Người nơi này, đều là phản tặc! Nam nhân giết sạch, nữ nhân để các huynh đệ hưởng dụng, buổi sáng ngày mai, giết!"

Dã Lợi Vượng Quang Vinh ra lệnh một tiếng, tiếng thét chói tai thê lương lập tức vang lên thành một mảnh! Một trận cuồng phong thổi qua, từng trận mùi máu tanh thổi vào trong không khí, ánh trăng trên bầu trời trong nháy mắt này đã biến thành một mảnh mờ mịt, mờ đi rất nhiều.

Lưu Bình đứng ở đầu tường Diêm thành, hán có thể trông thấy tất cả những gì đang phát sinh trước mắt, sau lưng, là năm nghìn binh sĩ.

Lưu Bình nắm thật chặt hai tay, hơn nửa ngày không nói gì.

Trầm mặc gần nửa canh giờ, hán mới chậm rãi xoay người lại, nói với Thạch Nguyên Tôn đi theo phía sau hán: "Ta sai rồi, ta một mực sai rồi."

433. Chương 397: Tử Thủ(2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 397: Tử thủ(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Thạch Nguyên Tôn lúc này liền nhỏ giọng nói: "Tướng quân, ai cũng không nghĩ tới người Đãng Hạng sẽ hiện ra ở chỗ này, xem ra địch nhân chỉ là quân tiên phong, chúng ta còn có cơ hội giết ra ngoài." Dương Thanh cũng rất là ủ rũ, nói: "Tướng quân, cảnh vệ thư giãn, không phải một mình ngài sai, chúng ta cùng nhau gánh chịu là được." Lưu Bình lắc đầu: "Ta vẫn cho là, ta dũng cảm hơn so với Phò mã gia, ta thiện chiến hơn so với Phò mã gia, các người có biết không, ta vẫn cho rằng lần trước Phò mã gia chiến thắng, chỉ là vận khí tốt mà thôi! Hiện tại ta hiểu được, vì cái gì hán có thể đánh thắng, ta lại liên tục lâm vào hiểm cảnh!" Bọn người Thạch Nguyên Tôn không nói lời nào, Lưu Bình mỉm cười, nói: "Nói lời này cũng rất buồn cười, kỳ thật, nguyên nhân rất đơn giản, cũng là bởi vì Phò mã gia nhất gan, cho nên hán tùy thời đều đang chuẩn bị chiến đấu! Hán mỗi thời mỗi khắc đều đề phòng có người đến đánh hán! Mà ta thì sao? Nếu như gan của ta cũng nhỏ một chút như vậy, những người bên ngoài sẽ không phải chết rồi!" Hít một

hơi thật sâu, trong không khí có chút vị huyết tinh, Lưu Bình chỉ tay về phía lều vải san sát đang bị người Đổng Hạng chà đạp, nói: "Bọn hần, là người Đổng Hạng, nhưng bọn họ tới tìm chúng ta, cầu chúng ta bảo vệ! Sỉ nhục! Đây là một cái sỉ nhục với Lưu Bình ta." Ánh mắt của hần nhắm lại, sau đó lại chậm rãi mở ra: "Bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta tử thủ ở Diêm thành!" Thạch Nguyên Tôn đại kinh, nói: "Tướng quân, không thể được! Tiên phong Đổng Hạng đã có một vạn người, đằng sau tất nhiên là toàn bộ lực lượng của Lý Nguyên Hạo. Chúng ta chỉ có năm ngàn người, Diêm thành lại chỉ có tường thành thấp bé, bạc nhược yếu kém, thật sự không phải địa phương để tướng quân tranh giành khí phách! Mấu chốt nhất chính là, Phạm đại nhân cũng không biết chúng ta bị vây quanh, viện quân rất khó đến!" Lưu Bình khoát tay ngăn lại, nói: "Không phải ta tranh giành khí phách, ngay tại vừa rồi, ta đã rất rõ ràng, Thạch Tướng quân, chúng ta thủ tại chỗ này, không phải là báo thù vì Tam Xuyên khẩu, cũng không phải báo thù cho những người bên ngoài kia. Ta chỉ cảm thấy, phải thủ tại chỗ này, một khi ta buông tha nơi này, đằng sau là vùng đất bằng phẳng, kỵ binh Lý Nguyên Hạo có thể tiến quân thần tốc, hần có thể lựa chọn công kích vài chục tòa thành trì của chúng ta, khi đó sẽ rất phiền toái!" Dương Thanh cùng Cảnh Thiên Đức liếc nhau, Cảnh Thiên Đức tiến lên một bước, nói: "Lưu tướng quân nói rất đúng, mặt tướng nguyện ý cùng tướng quân tử thủ ở Diêm thành!" Thạch Nguyên Tôn nghe xong, cũng đồng ý, nói: "Vậy thì tốt, hiện tại chúng ta nên làm cái gì?" Lưu Bình nói: "Còn sống, kế tiếp, ta muốn giống như Phò mã gia, nghĩ tất cả biện pháp để sống sót, cùng tòa thành này, còn có chư vị huynh đệ, cùng một chỗ sống sót!" Hần nói tới chỗ này, lại suy nghĩ một chút, nói: "Giúp ta tìm huynh đệ cánh tay tốt một chút, làm người cơ linh một chút đến đây, chúng ta phải phải người ra đi cầu viện, phải để cho người khác biết rõ, chúng ta đang bị bao vây." Võ Minh cứ như vậy bị tìm được. Lưu Bình nhìn Võ Minh, hỏi: "Bọn hần đều nói công phu của người rất tốt?" Võ Minh không có chút khiêm tốn nào, hần biết rõ bây giờ không phải là thời điểm khiêm tốn: "Đã qua bốn năm làm tiêu sư." Lưu Bình nhìn con mắt Võ Minh, cảm thấy người này có thể làm việc, lập tức nói: "Người thoáng thu thập một tý, lập tức lao ra ngoài cho ta." Võ Minh lại lắc đầu, nói: "Tướng quân, địch nhân bên ngoài có hơn một vạn người, ít nhất cũng có 2000 người vây quanh chúng ta. Đội ngũ Đổng Hạng rất nhanh, thuật cưỡi ngựa lại tốt, hiện tại người bảo ta đi ra ngoài, không phải bảo ta đi chịu chết sao?" Lưu Bình thật sự hài lòng, vỗ vỗ bả vai Võ Minh, nói: "Tốt, cực kỳ tốt, hiện tại người đi nghỉ ngơi, buổi sáng ngày mai, thời điểm địch nhân công thành, ta sẽ để một đám địch nhân lên thành tường, sau đó đánh lui bọn hần, đến lúc đó, người tìm bộ y phục thay, xen lẫn trong đám địch nhân, đi ra ngoài." Võ Minh lập tức đáp: "Tuân mệnh!" Sau đó, Võ Minh đi xuống, nhưng Lưu Bình còn có rất nhiều chuyện phải làm, hần muốn thừa dịp mấy canh giờ này, khiến cho tòa thành trì không thích hợp để phòng thủ này chắc chắn hơn một ít! Thời điểm sắc trời hừng sáng, Lý Nguyên Hạo mang theo đại đội quân mã, như một dòng nước lũ cuộn cuộn tuôn về hướng nơi đây, đầy trời khắp nơi đều là thiết kỵ người Đổng Hạng. Lưu Bình đặt tay lên tường gạch, hần có thể cảm giác tường gạch đang run động, binh lực Đổng Hạng chừng vài chục vạn! So sánh với nhau, Diêm thành lại trở nên quá nhỏ rồi, nhỏ đến mức tựa hồ không cần đánh, người Đổng Hạng xung phong một cái là có thể chôn hết nơi đây! "Ta dám khẳng định, Lý Nguyên Hạo đã sớm mai phục tại địa phương nào đó gần biên cảnh, hần căn bản không hề trở lại Diêm châu, trở lại Diêm châu, chỉ là rất ít binh mã người Đổng Hạng! Chính là để dẫn chủ lực của Phạm đại nhân rời đi!" Lưu Bình nói. Thạch Nguyên Tôn có chút buồn bực, nói: "Cái tên Lý Nguyên Hạo này thật sự khó chịu, Phạm đại nhân một lòng muốn dẫn hần đi ra, không nghĩ tới, hần đã sớm ở bên ngoài chờ rồi, người này dụng binh quả nhiên là quỷ thần khó lường." Lưu Bình bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Chỉ cần chúng ta có thể thủ vững, đợi viện quân đến, chúng ta cũng có thể đánh bại hần! Hần rõ ràng lựa chọn con đường đánh chúng ta, thật sự là vô cùng trùng hợp! Hần đã không còn quân cớ gì tốt có thể đi, chúng ta thủ ở nơi này, chính là muốn làm một cái xương cá, chốt tại cổ họng hần!" Nói xong, liền quay đầu nhìn về phía Võ Minh đứng một bên, nói: "Huynh đệ, bây giờ phải xem người, nhất định phải đi ra ngoài! Trên người của người không riêng gì gánh vác tánh mạng năm ngàn người chúng ta, còn có cả an nguy Tây Cương Đại Tổng! Nhất định phải đến gặp Phạm đại nhân, có biết không?" Võ Minh gật đầu, nói: "Tướng quân yên tâm, ta tất nhiên có thể đi ra ngoài." Vừa mới nói xong, chỉ thấy một kỵ binh Đổng Hạng nhanh chạy tới trước thành, binh sĩ Đổng Hạng la lớn: "Quân Tổng trên thành nghe đây! Đại vương chúng ta nói, chỉ cần hiện tại các người đầu hàng, cam đoan các người có thể còn sống! Nếu đối kháng, ngày san bằng thành trì, chó gà không tha!" Hần hô vô cùng hung hãn, nhưng Lưu Bình lại thoải mái cười một tiếng, nói: "Xem ra Lý Nguyên Hạo cũng không phải là thần nhân, trong thành này còn có hai ngàn dân chúng, hần như thế nói, chẳng khác gì là ép dân chúng lên tuyệt lộ, để cho chúng ta thêm một ít giúp đỡ mà thôi." Cảnh Thiên Đức cầm cung nỏ, chiếu người Đổng Hạng bắn tới một tên, người nọ liền rơi xuống ngựa. Cái này là câu trả lời tốt nhất, không có gì cần bàn nữa rồi, trong khoảnh khắc đó, kèn tiến công của người Đổng Hạng đã vang vọng thiên địa.

Lý Nguyên Hạo công kích rất có kết cấu, luồng thứ nhất lao tới chính là một đám bộ binh khiêng lá chắn, những người này đánh úp lại, ngừng tại bên ngoài khoảng cách bắn một mũi tên, sau đó dựng thẳng lá chắn lên thành tường, cũng không lập tức công thành, mà là đang đào ra một đạo chiến hào sâu hơn nửa thước trên mặt đất. Cái này lại khiến cho Cảnh Thiên Đức vô cùng kinh ngạc: "Lý Nguyên Hạo này đang làm gì vậy? Đào chiến hào, chiến mã của hắn làm sao có thể tăng tốc độ?" Sắc mặt Lưu Bình lại mặt ngưng trọng, nói: "Đây chính là hấn chỗ cao minh, cuộc chiến công thành, kỵ binh làm sao có thể xông lên đầu tường? Hắn đào chiến hào là vì tránh để cho chúng ta bắn cung nỏ, lại để cho bộ binh Đằng Hạng tiến lên trong khe hào, có thể giảm bớt lực sát thương của cung nỏ chúng ta." Chúng tướng vừa nghe, lập tức hiểu ra đạo lý trong đó. Phía dưới, người Đằng Hạng dựa vào chiến hào, chậm rãi tới gần, mà các binh sĩ quân Tống vội vàng chuẩn bị cho tốt vật tư, chuyển lên tường thành, khúc cây, hòn đá, dầu, cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, va chạm chiến tranh sắp nổ ra.

434. Chương 398: Lùi Lại

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 398: Lùi lại

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Đạo Chiêm tựa ở bên người Đồng Khuê, thân thể hai người rúc xuống phía dưới tường, ngẫu nhiên có chút cung tiễn bay qua đỉnh đầu của bọn hắn, phía dưới, địch nhân kêu cực kỳ lợi hại, nhưng hai người bọn họ lại có vẻ rất an bình. Cái này là lão binh, một lão binh vô số lần chiến đấu cùng địch nhân, sẽ không dễ sinh tử ở trong lòng, thời điểm chiến đấu, bọn hắn không biết sợ hãi. Đồng Khuê dùng cánh tay chọc Đạo Chiêm một chút, nói: "Huynh đệ, nghe nói người nhà người tìm nàng dâu cho người rồi?" Đạo Chiêm cười một chút, nói: "Hắc hắc, nói rồi, sẽ chờ lần này ta trở về kết hôn, không dối gạt ca ca, ở phía trong đầu huynh đệ rất ngứa, cũng không biết khuôn mặt nàng dâu của ta là cái dạng gì." Một chi mũi tên lông vũ bay sát qua đầu Đồng Khuê, va chạm một chút trên mũ giáp của hắn, Đạo Chiêm vội vàng hoạt động thân thể, nói: "Đang đi về hướng ta." Đồng Khuê lại gần hướng hắn một ít, nói: "Có nàng dâu rất tốt, ta cũng muốn có một nàng dâu, buổi tối trở về ôm ấp thân thể, hung hăng vắn về một chậu, so với mỗi ngày ôm chăn, mềm vắn tốt hơn rất nhiều." Đạo Chiêm gạt đầu, nói: "Nói thật với ca ca, lần này ta về nhà, thái độ của cha ta đối với ta rất không giống với lúc trước! Trước kia hắn luôn nói, nam nhân tốt phải lo việc binh, luôn trách ta suốt ngày lãng phí thời gian, nhưng lần này trở về, trong nhà liền đun cho ta tám món đồ ăn!" Đồng Khuê thở dài một tiếng, nói: "Ta cũng vậy, anh trai và chị dâu không giống như trước nữa, trông thấy ta đến nhà liền sợ hãi, lần này là chị dâu đón tiếp ta trở về." Trên mặt Đồng Khuê lộ ra dáng tươi cười, nói: "Nghe nói hoàng thượng còn đầu tư mạnh hơn nữa, cuộc sống chúng ta sau này nhất định sẽ rất tốt, hi vọng gặp may mắn hơn một ít, người có thể trở về kết hôn, ca ca ta cũng có thể uống chén rượu mừng!" Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng giõn vang lên tại tường thành, Đồng Khuê vừa nghe, liền biết đây là thanh âm cái thang đặt lên trên tường! Hắn vội vàng đứng lên, nói: "Đến rồi!" Nói xong, hắn liền đẩy tấm chắn trong tay đứng lên, thân thể nhích về phía trước, đẩy tấm chắn lên tường. Cả người núp Đạo Chiêm ở tấm chắn đằng sau, duỗi một cái đầu ra, trông thấy có ba người Đằng Hạng đang trèo lên tường thành, hắn cầm cung nỏ trong tay, không chút hoang mang, từng bước từng bước nhắm bắn, dưới sự yểm hộ của Đồng Khuê, đã bắn toàn bộ những người xuống dưới! Nhưng vừa vặn đẩy cái thang này ra, bên cạnh càng có nhiều cái thang khoác lên trên tường thành! Đồng Khuê hô to một tiếng: "Các huynh đệ! Bắt đầu đứng dậy đánh thôi!" Trên thành dưới thành, tiếng hò hét lập tức vang lên, tiếng các binh sĩ khóc thét xen lẫn vào trong đó, khắp nơi đều là mũi tên không ngừng xuyên thấu thân thể những người không may mắn kia. Chỉ thời gian uống cạn một chén trà trôi qua, dưới thành liền chồng chất hơn mười cỗ thi thể. Công thành chiến chính là như vậy, với tư cách một phương công kích, người phải có chuẩn bị thừa nhận thương vong, cho nên trong binh thư đều nói "vạn cốt công thành." Quân Tống phối hợp rất có kết cấu, tuy chi quân đội này đã trải qua trùng tân xây lại, nhưng bọn hắn vẫn là một "cán người cẩu", rằng nanh bọn hắn vẫn còn, móng vuốt bọn hắn đã ở trên tay! "Xe nỏ! Xe nỏ đâu? Bắn dứt viện trợ của địch nhân! Bắn đi!" Đồng Khuê lớn tiếng hô, hai bên tường thành dựng lên hơn mười khung xe nỏ, thứ này rất lợi hại, đội hình người Đằng Hạng dày đặc

trước mắt, hai tốp tên nỏ đi lên, là có thể bắn bọn hắc gục xuống một mảnh! Tầm chắn căn bản là không ngăn cản nổi. Nhưng hơn mười khung xe nỏ, đến hiện tại vẫn chưa động tĩnh, người can đảm bên địch nhân có thể xông lại, mắt thấy trường bậc thang càng ngày càng nhiều, có không ít huynh đệ đã bị bắn bị thương rồi, trong lòng Đồng Khuê vạn phần lo lắng! Đạo Chiếm cũng cảm giác mình có chút cố hết sức, hắc và Đồng Khuê đều phiền muộn, vì cái gì hai bên không có người bắn nỏ trợ giúp? Hắc tựa ở bên người Đồng Khuê, nói: "Đại ca, không trông cậy vào đám cháu kia nữa, dùng chưởng tâm lôi nhé? Dưới thành nhiều người như vậy, vài chục cái là đủ rồi!" Chưởng tâm lôi là một lợi khí lần này bọn hắc mang lên trên chiến trường, thời điểm Đồng Khuê đang định gật đầu, Dương Thanh bỗng nhiên chạy tới, vỗ bả vai Đồng Khuê một cái, nói: "Đồng Khuê, rút một nửa binh lực khỏi đây, một lát nữa hãy để cho người Đảng Hạng xông lên! Chưởng tâm lôi cũng đều thu lại, không được sử dụng!" Đồng Khuê sững sờ: "Vì sao?" Dương Thanh không giải thích, nói: "Quan trên đưa ra mệnh lệnh!" Đạo Chiếm cảm tức mắng Dương Thanh: "Con bà nó chứ, ta xem chính là người tiểu tử nhiều chuyện, sớm mẹ nó nhìn người không vừa mắt rồi!" Dương Thanh hừ lạnh một tiếng, nói: "Người tướng ta nhìn người rất thuận mắt sao?" Hung hăng trợn mắt liếc nhìn Đạo Chiếm, sau đó nhanh chóng chạy về hướng tường thành bên kia. Ngực Đồng Khuê phập phồng kịch liệt vài cái, nói: "Triệt hạ một nửa huynh đệ!" Người Đảng Hạng công kích càng ngày càng mãnh liệt, quân Tống lại triệt hạ một nửa người, về mặt nhân số tuyệt đối là hoàn cảnh xấu, bọn hắc căn bản không có đủ năng lực chặn sóng công kích của địch nhân, tuy bọn hắc ra sức chống cự lại, nhưng cái thang của người Đảng Hạng lại càng ngày càng nhiều, khoắc lên trên tường, không dùng thời gian bao lâu, người binh sĩ Đảng Hạng thứ nhất liền vọt lên. Tiếp theo, người Đảng Hạng liền như hồng thủy, thời điểm quân Tống vô pháp chặn nước lũ này, chỉ cần bị mở ra một cái lỗ hổng nho nhỏ, liền thấy không ngăn được rồi! Thịnh Ba vừa mới chém đao vào trên cổ một người Đảng Hạng, đang muốn thuận thế chém thêm một nhát, khéo mắt chợt phát hiện có một đạo hàn quang chạy tới chỗ hắc! Lập tức đao cũng không cần, cả người lăn một vòng dưới đất, vừa đúng đủ thoát khỏi chỗ chính mình vừa đứng, ánh mắt trông thấy một thanh trường thương sắc bén đâm lên gạch, va chạm ra một đồng hỏa tinh. Người Đảng Hạng bị hắc chém trúng cổ cũng rất hung hãn, biết rõ nhỏ cái đao này ra, mạng mình lập tức mất, lúc này phát ra tiếng tru lên giống như sói, không để ý đao thương quân Tống chung quanh, cả người đánh về phía Thịnh Ba, thâm nghĩ giết tiểu tử này cũng đủ vốn cho mình! Thịnh Ba biết rõ, một khi bị người này ôm lấy, vậy thì đao kiếm chung quanh sẽ lập tức bổ tới hướng bọn họ! Người này không khác gì người chết, chính mình không có đạo lý đánh với hắc! Một quân Tống cũng xem thời cơ rất nhanh, mạnh mẽ chém đao về hướng người Đảng Hạng, tên kia phản xạ theo ý thức, trốn về phía sau, nhưng cây đao trên cổ kia lại bị quân Tống này thoáng một tý chém rơi lên trên mặt đất! Đao vừa dứt ra, một vòi máu tươi từ cái cổ kia phun ra, cả người người nọ mềm oặt ngã lên trên mặt đất! "Thịnh Ba, đi! Đi nhanh! Không gánh được rồi!" Đạo Chiếm lớn tiếng kêu to, Thịnh Ba không dám dừng lại một phút nào, thuận tay sờ một cây trường thương trên mặt đất, tạm thời cầm lấy làm binh khí dùng, chạy về hướng quân trận nhà mình. Có một quân Tống lùi hơi chậm một ít, binh khí bốn phương tám hướng lập tức đánh tới hướng hắc! Trong nháy, hai cánh tay liền không trông thấy, sau đó, đầu bị bắn ra, một luồng máu tươi đỏ hồng phun ra cao hơn nửa thước. Đồng Khuê mang theo các huynh đệ vừa đánh vừa lui, đồng thời không ngừng thả ra tín hiệu cầu viện. Một bên tường thành khác, Dương Thanh thay một thân quân phục cởi từ trên thi thể người Đảng Hạng xuống cho Võ Minh, vỗ vỗ bả vai Võ Minh, nói: "Cẩn thận một chút, huynh đệ, đợi lát nữa ta sẽ toàn lực đánh người, người phải tận lực chạy nhanh một chút, bằng không thì cùng nỏ chúng ta sau đó có thể làm người bị thương." Võ Minh gật đầu, nói: "Ta hiểu." Dương Thanh lại liếc nhìn Võ Minh, thật sự không nhìn ra cái gì sơ hở, lúc này mới yên tâm nói với người bên cạnh: "Phát tín hiệu, nói cho đại nhân là có thể." Một đóa pháo hoa bay lên trời, quân đội Đảng Hạng đang trùng kích bỗng nhiên bị cung nỏ dày đặc xạ kích, hơn mười đại chuỳ nện phía trên cò súng xe nỏ đã sớm chuẩn bị tên nỏ tốt nhất, cái cò súng này cực kỳ rắn chắc, dùng nhân lực căn bản vô pháp ấn xuống, có thể tưởng tượng tên nỏ nó bắn ra có bao nhiêu lực lượng! Xe nỏ phát ra tiếng gào thét, mũi tên giống quả đấm phá không khí, phảng phất như tiếng quỷ khóc, hơn hai mươi chi xe nỏ giao nhau, bắn về phía những người Đảng Hạng kia, tầm chắn căn bản không ngăn cản nổi, một chi tên nỏ thường thường là bắn thủng ba năm người, mới có thể đình chỉ thể đi! Tăng thêm các binh sĩ cũng bắn cung nỏ về phía này, biến người liên tục không ngừng như thủy triều lập tức bị xé mở ra một lỗ hổng!

435. Chương 399: Không Thể Chết(1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 399: Không thể chết(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bọn người Đồng Khuê đang chống đỡ cực khổ rất cực cũng nhận được trợ giúp hữu lực rồi, hơn một ngàn binh sĩ quân Tống từ hai bên tường thành giết đi lên, bọn hãn kưu to, đánh về phía người Đổng Hạng, đầu tường tại đây rất nhỏ hẹp, thoáng một tý có nhiều người như vậy chạy đến, không cần đánh, chính là đẩy cũng có thể từng bước từng bước đẩy địch nhân trên đầu thành xuống. Võ Minh cực kỳ thuận lợi lẫn vào những này Đổng Hạng binh sĩ bên trong, trên mặt của hãn về mặt vết máu, che dấu ở hãn tướng mạo sẵn có, một thân cũ nát Đổng Hạng quân phục coi như hợp thể, những kia Đổng Hạng binh sĩ chú ý đều ở đối diện quân Tống cùng sau lưng thối trên đường, không ai chú ý nhiều hơn một một bộ mặt lạ hoắc, cũng không có ai có thời gian nhìn người bên cạnh mặt tường cái dạng gì. Dương Thanh đi theo Võ Minh sau lưng chém giết, hai cái đao kiếm va chạm mà dị thường kịch liệt, Võ Minh làm bộ không địch lại liên tiếp lui về phía sau, chờ đến bên tường thành thượng thời điểm, Dương Thanh nhỏ giọng nói: "Đi!" Nói xong liền đá một cước tới, Võ Minh thuận thể trở mình nhảy xuống tường thành. Người ta đã làm tiêu sư mấy năm, không phải cái loại người như Trần Nguyên, từ tầng 2 lầu nhảy xuống cũng có thể tổn thương đến phần eo. Ngoài ra, Diêm thành vốn không cao, phía dưới còn có một chút thi thể dệm lên, Võ Minh rất ổn định rơi trên mặt đất, vừa vặn trông thấy một người Đổng Hạng té gãy chân đang khóc thét. Đầu óc hãn vừa động, liền tiến lên nâng người nọ dậy, nói: "Huynh đệ, theo ta đi!" Ánh mắt người nọ lộ ra vẻ cảm kích, trên chiến trường, có thể ở thời điểm huynh đệ sắp chết mà giúp đỡ cũng không được bao nhiêu người. Có thể bị đẩy xuống dưới đất, hiển nhiên là thuộc về một ít người may mắn, đại đa số người Đổng Hạng tại đầu tường đều bị quân Tống dùng lưỡi kiếm phân thây. Đợi cho địch nhân trên tường thành bị thanh trừ xong hết rồi, Dương Thanh trông thấy Võ Minh lập tức liền đi ra khỏi tầm bắn của cung nỏ, lúc này mới yên lòng, hướng binh sĩ Tống triều hạ mệnh lệnh: "Bắn!" Cung nỏ bắn như mưa về phía binh sĩ Đổng Hạng đang tháo chạy, hơn một trăm người đều bị bắn ngã lên trên mặt đất. Nhìn đợt công kích thứ nhất của mình thất bại, Lý Nguyên Hạo cũng không có bao nhiêu uể oải, rất khác biệt, hãn rất là thoả mãn đối với việc lần đầu tiên liền có thể xông lên tường thành. Dã Lợi Vượng Quang Vinh giục ngựa đứng ở bên cạnh Lý Nguyên Hạo, nói: "Đại vương, chúng ta lại công kích lần nữa, xem ra, những quân Tống này không thể chống đỡ tới giữa trưa!" Lý Nguyên Hạo gật đầu, nói: "Tốt! Để cho người lui về đi nghỉ ngơi, lập tức tổ chức nhóm nhân thủ thứ hai, có lẽ chính là mặt tường thành này, cứ công cho ta!" Cái thành này, nhất định phải đánh tan ra, bởi vì đây là một cái đỉnh trên đường mình tiến lên, chỉ cần nhổ cái đỉnh này ra rồi, như vậy, các thành trì Tống triều phía trước chính là vật trong bàn tay Lý Nguyên Hạo hãn! "Đây là chi quân đội nào của Tống triều?" Thời điểm đợt người Đổng Hạng thứ hai lại trùng kích lần nữa, Lý Nguyên Hạo tin tưởng chiến quả lúc này đây nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều so với lần đầu tiên, hãn rất có hứng thú muốn biết rõ, cái chi quân đội có lá gan ngăn cản mười hai vạn đại quân đứng trước mặt này, rốt cuộc là do ai chỉ huy? Dã Lợi Vượng Quang Vinh mỉm cười một chút, nói: "Ngày hôm qua ta hỏi qua rồi, những điều dân làm phản kia nói cho ta biết, tướng quân của bọn hãn là người quen biết cũ của ngươi, Lưu Bình." Trong mắt Lý Nguyên Hạo lập tức hiện lên một đạo quang mang, nói: "Lưu Bình? Nói như vậy trong chỗ này chính là lính mới do Tống triều hoàng đế vừa chọn ra rồi? Ha ha ha, quả thực là tốt quá!" Hiện tại, hãn lại thêm một lý do phải đánh tan Diêm thành, hãn tin tưởng mình có thể làm được! Nhưng lại khiến cho Lý Nguyên Hạo cảm thấy ngoài ý muốn chính là, đợt công kích thứ hai này lại bị quân Tống ương ngạnh ngăn chặn, đấu pháp của quân Tống hoàn toàn bất đồng so với vừa rồi. Tên nỏ dày đặc lại khiến cho đợt công thành thứ hai với 500 người quân đội Đổng Hạng vừa mới vọt tới dưới thành, cũng đã chết và tổn thương hơn phân nửa, những người còn lại còn chưa kịp đáp cái thang lên, đã bị đá lẫn cùng khúc cây trên đầu thành rơi xuống, đập tan nát cả thân thể luôn rồi. Lý Nguyên Hạo kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, lên tiếng hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy? Những quân Tống này vì cái gì mà bỗng nhiên biến thành đánh ác như vậy?" Dã Lợi Vượng Quang Vinh nghĩ một lát, nói: "Có phải là vừa rồi binh lực của bọn hãn không ở bên cạnh hay không?" Lý Nguyên Hạo lắc đầu, bắt đầu khổ sở suy tư, lại nhất thời cũng không nghĩ ra nguyên do trong đó. Võ Minh đi ở trong đội ngũ địch nhân, con mắt nhìn bốn phía, hãn phát hiện muốn chạy trốn thật sự không phải là chuyện dễ dàng, chung quanh đều là quân đội Đổng Hạng, nếu như mình tùy ý đi loạn mà nói, tất nhiên sẽ khiêu khích người khác hoài nghi, làm như thế nào mới có thể thoát thân, làm cho Đổng Hạng người không chú ý đến mình đây? Đúng lúc này, ở phía sau lưng, bỗng nhiên có một vị tướng quân cưỡi ngựa chạy tới,

nói: "Huynh đệ bị thương đều đến đằng sau đi nghỉ ngơi! Ở trong quân doanh phía sau có rượu tốt thức ăn ngon chờ các người đó, chờ chúng ta đánh tan chỗ thành này, sẽ cho các người đàn bà Tống triều." Một đám thương binh bắt đầu hoan hô vang dội, cái người Đẳng Hạng gọi là thương binh, chỉ là những vết thương nhẹ, có thể tự mình đi được. Về phần những tổn thương vô cùng nặng kia, phần lớn đều bị bọn hán vứt bỏ trên chiến trường, Võ Minh vịn người này đi, để hán thoát khỏi cái chết, hán rất là cảm kích nói với Võ Minh: "Huynh đệ, cảm ơn người, nếu như không phải người vịn ta đi, chắc ta hiện tại đã bị quân Tống bắn chết rồi, người tên là gì? Ngày sau ta tất nhiên sẽ báo đáp người." Võ Minh cười một chút, nói: "Không cần, ta vịn người đi binh doanh nhé, vừa vận cánh tay của ta cũng bị thương, phải bọc lại một chút." Võ Minh không biết vị trí binh doanh an trí thương binh, cũng không biết tình huống nơi đó thế nào, nhưng nơi này nhất định không có cơ hội đào tẩu, đi xem chỗ đó cũng không sao. Hán vịn người Đẳng Hạng kia, một đường đi bốn năm dặm, mới tới địa phương dàn xếp thương binh, trong lòng Võ Minh rất là cao hứng, đi càng xa, chính mình đào tẩu lại càng thuận tiện hơn. Chỗ binh doanh này thiết lập ở bên trong một cái sơn cốc, địa hình phụ cận, Võ Minh rất quen thuộc, hán là binh sĩ rất đủ tư cách, đã từng đồn trú ở chỗ này hơn mười ngày. Hán biết rõ, mặt phía bắc đằng sau núi rừng kia là một chỗ vách núi không cao, đằng sau vách núi là một nhánh sông, mặc dù nói vách núi hơi dốc đứng, nhưng cánh tay của mình hoàn toàn có thể bò từ trên núi xuống dưới, sau đó bơi qua sông, một đường đi về phía tây, liền có thể đi vào Đẳng Hạng. Hán nhìn người Đẳng Hạng gãy chân, nói: "Huynh đệ nghỉ ngơi ở chỗ này trước, ta đi tiểu tiện một chút." Thanh âm của hán rất lớn, người chung quanh cũng nghe được, có một gia hỏa nằm trên mặt đất lập tức ngẩng đầu lên, nói: "Ta nói người này, người đại tiểu tiện vậy? Nếu đại tiện, người đi xa xa một chút! Đừng có làm ở đây." Võ Minh liếc nhìn người nọ, nói: "Biết rồi." Hán đi ra khỏi chỗ quân doanh dàn xếp thương binh này, thủ vệ cửa ra vào căn bản không quản hán làm cái gì, Võ Minh cũng không mang theo binh khí, trường thương ném trên mặt đất, tay kéo theo quần, hướng núi rừng trước mặt đi đến, thời điểm vừa mới vừa đi tới giữa sườn núi, đã nhìn thấy vài thớt ngựa nhanh chóng lao đến, kỵ sĩ trên ngựa lập tức la lớn: "Mọi người trong doanh tập hợp! Đại vương muốn kiểm kê nhân số, để giữa gian tế quân Tống lẫn vào!" Võ Minh đã leo đến sườn núi, nghe xong lời này, trong lòng thầm kêu một tiếng: "Nguy hiểm thật!" Bước chân phía dưới lại càng không dám lại có chút dừng lại, nhanh chóng chạy tới hướng đỉnh núi. Đại quân Phạm Trọng Yêm bây giờ đang ở đâu, hán không biết, chỉ là, hán có thể tìm, Võ Minh biết mình phải tìm được viện quân! Không phải là vì cái gì an nguy biên cương, những đạo lý lớn này, Võ Minh cũng hiểu, nhưng trong lòng của hán, người muốn cứu nhất, chính là năm nghìn huynh đệ ở bên trong thành!

436. Chương 399: Không Thể Chết (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 399: Không thể chết (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Bò lên trên đỉnh núi, Võ Minh nhìn vách núi cao mấy trăm trượng, hai chân có chút phát run, hán hít một hơi thật sâu, định tâm thần một chút, chậm rãi dò xét, xem chuẩn điểm rơi dưới chân, mới từng bước từng bước di động xuống dưới. Hán muốn tận lực đi xuống gần dưới mặt đất, để cho mình có thể tận khả năng an toàn hơn một chút! Không phải hán sợ chết, chỉ là do hán vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ. Thời điểm đi gần một nửa xuống phía dưới, đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng người Đẳng Hạng, chính là gia hỏa được Võ Minh vịn trở về, ngón tay hán chỉ về hướng thân ảnh Võ Minh đang tại đi phía dưới, nói: "Đúng là hán! Chính là hán!" Võ Minh biết mình đã không còn thời gian, hai chân dùng sức đạp một cái, cả người bắn vào trong nước sông, trên núi, người Đẳng Hạng ào ào bắn tên, thời điểm mũi tên bắn vào trong nước, độ dày so với một cơn mưa nhỏ thì không kém hơn bao nhiêu! Tựa như Võ Minh không thể buông tha cho sứ mạng bản thân, Trần Nguyên cũng không thể buông tha cho Tần Hương Liên. Tần Hương Liên nói với Trần Nguyên, nếu thật sự khó khăn, nàng có thể rời đi, Trần Nguyên cự tuyệt ý tưởng của nàng, bảo nàng không cần phải nói như thế nữa, cho mình một chút thời gian, mình nhất định có thể xử lý tốt. Hán không biết cảm tình của mình đối với Tần Hương Liên là loại hình thức gì, có lẽ Tần Hương Liên rất yêu Trần Thế Mỹ, nhưng mình là Trần Nguyên. Hán yêu Lăng Hoa, yêu Hồ Diên Bích Đào, yêu Triệu Ý, yêu Gia Luật

Lữ Linh, hẳn thấy một người yêu một người, hẳn là chủng loại nam nhân bác ái kia. Nhưng đối với Tần Hương Liên, thật sự là tình yêu sao? Thật sự không thể nói rõ ràng. Trần Nguyên chỉ cảm thấy, nàng là một cô gái tốt, là một thê tử tốt, cho dù không có tình yêu, vậy thì về trách nhiệm trên danh nghĩa, mình cũng có đầy đủ lý do để cho nàng hạnh phúc, để cho mình biến thành Trần Thế Mỹ. Bây giờ không phải là thời điểm nói cho Triệu Ý, hẳn và Triệu Ý vừa mới tân hôn, đừng nói Công Chúa này là người nữ nhân tính tình rất trẻ con, để cho nàng lớn hơn một ít nữa, cũng khó có thể dễ dàng tha thứ trạng phu của mình, người vừa mới cùng mình kết hôn, liền thương lượng việc để cho một nữ nhân khác vào cửa nhà. Nếu như là một người nam nhân mười phần khí phách, có khả năng phải sẽ làm như vậy, nhưng Trần chường quỹ luôn luôn rất khiêm tốn đối với nữ nhân, quan niệm của hắn là, nữ nhân là phải dễ ngọt, Triệu Ý là có chút điều ngoa, nhưng Trần Nguyên ưa thích, đúng là sự điều ngoa của nàng. Đã ưa thích nàng, hơn nữa còn cưới nàng, không có lý do gì bắt nàng vì mình mà thay đổi, nếu như Triệu Ý thật sự biến thành người mềm mại giống như Lăng Hoa, Trần Nguyên còn của nàng làm vợ làm gì? Sự tình Lăng Hoa đã nói cùng Triệu Ý, tại trước khi chính mình đi Tây Cương lần nữa, Triệu Ý sẽ để cho Lăng Hoa vào cửa. Trần Nguyên chờ cái cơ hội này, chỉ cần Lăng Hoa vào cửa rồi, chẳng khác nào như đã giải quyết được của phòng tuyến Triệu Ý, nếu như có thể lại mang thêm một người nữa, bất kể là ai, đều có ý nghĩa là Triệu Ý đã bị giết đến mức quang minh cõi giáp, đầu hàng. Trần Nguyên nằm ở trên giường, nghĩ về sự tình hôm nay, vừa mới nói qua cùng những thương nhân kia, thời điểm chính mình đi Tây Cương lần nữa, chính là thời điểm thu chiến quả, mấu chốt trong chuyện này ngay tại ở chỗ, những thương nhân kia có thể phối hợp chặt chẽ cùng mình hay không. Triệu Ý bỗng nhiên từ bên ngoài vọt lên, tiến đến bên cạnh giường, nói: "Tướng công!" Trần Nguyên thoáng một tý đã đứng dậy, nói: "Không phải người đã đi thăm đại Công Chúa rồi sao?" Triệu Ý cười ha ha một tiếng, từ trong ánh mắt của nàng, Trần Nguyên có thể đoán ra, nhất định là nàng mang đến cho mình tin tức tốt. Quả nhiên, Triệu Ý thoáng một tý đã ngồi ở bên giường cạnh Trần Nguyên, nói: "Tướng công, ta đã xử lý một đại sự cho người!" Đầu Trần Nguyên nhanh chóng quay ngược trở lại, cũng không nghĩ ra Công Chúa luôn luôn chỉ biết hồ đồ này, có thể vì mình xử lý cái đại sự gì đó, ngược lại, hẳn rất lo lắng Triệu Ý đã làm hư hại sự tình gì đó của hắn rồi! Nghĩ đến đây, liền vội vàng ngồi dậy, hỏi: "Cái đại sự gì?" Triệu Ý cố ý tạo tình thế hấp dẫn, nói: "Người nói thử xem, trước khi người đi Tây Cương lần nữa, còn có cái tâm nguyện gì chưa hoàn thành?" Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Cái này, ta chính là muốn mau chóng tiếp Lăng Hoa vào cửa..." Triệu Ý đánh một cái vào lồng ngực của hắn, nói: "Không cho phép nghĩ về những nữ nhân khác! Lăng Hoa tỷ tỷ cũng không được!" Trần Nguyên bỗng nhiên dùng một loại ánh mắt rất quái dị nhìn Triệu Ý, sau đó liền thoáng một tý từ trên giường nhảy dựng lên, nói: "Chớ không phải là người đang mang thai chứ? Vậy thì quả thực là quá tốt rồi!" Khuôn mặt Triệu Ý đỏ lên, lại là hung hăng đánh cho hắn một cái, nói: "Người nghĩ gì thế! Nói cho người hay, ta đã đón cha mẹ người rồi, hôm nay sứ giả trở về, nói thân thể cha người không tốt lắm, cho nên trên đường đi phải chậm chễ một chút, dự tính trên dưới mười ngày sau, bọn hắn sẽ đến đây." Trần Nguyên thoáng một tý liền ôm lấy Triệu Ý, nói: "Nương tử, người quá săn sóc ta rồi!" Triệu Ý rất là đắc ý, hỏi: "Thế nào, có phải là nên từ từ cảm tạ ta hay không?" Trần Nguyên gật đầu, nói: "Đương nhiên phải cảm tạ, buổi tối sẽ từ từ cảm tạ người, chỉ là, có một việc ta và người cần nói rõ ràng, không được nói cha người cha người, hiện tại người là nương tử ta, đó là cha chúng ta, biết chưa?" Triệu Ý uốn lưng một chút, nói: "Cảm giác không quá quen." Nói xong, thần sắc lại bỗng nhiên bắt đầu biến thành nghiêm trọng, như là như gặp đại địch, hỏi: "Tướng công, hỏi người sự tình này, người không nên tức giận, cha mẹ người là người thế nào vậy?" Trần Nguyên lay động đầu, nói: "Người và tỷ tỷ người nói cái gì rồi? Ta cho người biết, sự tình trên người nàng, tuyệt đối sẽ không phát sinh lại trên người người. Đầu tiên, mẹ ta tuy không biết chữ, nhưng là người thông tình đạt lý, cả đời đều biết cách tự mình chiếu cố chính mình, đừng nói nàng không biết sai khiến người làm việc, chính là người chủ động đi làm những thứ gì đó vì nàng, nàng cũng sẽ không quen! Còn có một việc, tướng công của người ta không phải người như Lý Vĩ, nếu như các người thật sự có chuyện gì mà nói, ta có thể cam đoan giải quyết hết, để cho người thỏa mãn." Nói tới chỗ này, hắn dừng một chút, hỏi: "Một điểm mấu chốt nhất là, Công Chúa nhà của ta lớn lên, có ai đẹp hơn? Ai thấy không thích được đây?" Triệu Ý lộ ra dáng tươi cười nơi khóe miệng, nói: "Đó là tự nhiên rồi, đúng rồi, tướng công, người nói xem, phải làm thế nào mới có thể sinh một cái em bé? Ta nghe người khác nói, chỉ cần động phòng sẽ sanh con được, nhưng như thế nào mà ta đến một điểm cảm giác cũng không có?" Trần Nguyên nở nụ cười ha ha, nói: "Công Chúa à, người cũng quá nóng lòng đó, cho dù tướng công của người có bản lĩnh, người cũng phải đợi đến tháng sau mới có thể biết, nào có chuyện nhanh như vậy được?" Triệu Ý trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Chúng ta không phải đã sớm ở cùng một chỗ sao?" Trần Nguyên vỗ vỗ phía sau lưng nàng, nói: "Trước kia là tướng công của người chú ý một ít, Công Chúa của ta là băng thanh ngọc khiết, cũng không thể làm cho người

nâng cao bụng phình, sau đó mới gả cho ta chứ? Như vậy dân chúng Tống triều sẽ cười người đó.” Triệu Ý dựa vào trong ngực Trần Nguyên, Trần Nguyên lập tức bắt đầu cảm thấy hào hứng, hai cánh tay vươn vào bên trong y phục của nàng, tùy ý chạy loạn, dục hỏa dần dần bay lên. Ngay tại làm điểm hấn chuẩn bị làm việc, chỉ nghe Triệu Ý nói: ”Tướng công, người thật tốt! Trước kia, cái gì ta cũng không biết, ngày hôm qua nghe tỷ tỷ nói, Công Chúa Liêu quốc còn chưa kết hôn đã sinh em bé rồi, hiện tại ngay cả hoàng đế Liêu quốc cũng không nhận đứa con gái là nàng, trong lòng của ta thật sự là nghĩ mà sợ.” Một câu nói này, làm cho Trần Nguyên mất hết dục vọng, tay ôm Triệu Ý cũng không khỏi ngừng lại tại chỗ, thần sắc trong nháy mắt đã biến thành ngơ ngác.

437. Chương 400: Khó Khăn Có Người Giúp (1)

Sử Thượng Tồi Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 400: Khó khăn có người giúp (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Triệu Ý cảm giác được sự khác thường của Trần Nguyên, chợt ngừng đầu lên nhìn con mắt Trần Nguyên, hỏi: ”Tướng công, người làm sao vậy?” Trên mặt Trần Nguyên cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: ”Không có chuyện gì.” Nói là không có gì, nhưng sắc mặt cực kỳ khó coi, mặc cho ai nhìn vào cũng biết là có việc, đáng tươi cười hấn cố nặn ra trên mặt cũng không thể lừa gạt Triệu Ý, Trần Nguyên vội vàng chuyển đổi sang chủ đề khác: ”Tỷ tỷ người cùng Lương Hoài Cát thế nào rồi?” Tuy Triệu Ý khá điều ngoa, lại cũng không phải cái loại nữ nhân không hiểu chút việc này, nàng biết rõ Trần Nguyên không muốn nói, hơn nữa còn biết, Trần Nguyên này, có một số việc rất ưa thích vui trong lòng tự mình giải quyết, lập tức không tiếp tục thúc hỏi nữa, ôn nhu ghé vào lồng ngực Trần Nguyên, nói theo chủ đề của Trần Nguyên: ”Không biết, trước đây mấy ngày, ta xem tỷ tỷ của ta rất vui vẻ, nhưng mấy ngày nay không biết làm sao, nàng luôn luôn có bộ dạng suy tư.” Trần Nguyên đương nhiên biết rõ nguyên nhân ở trong đó, cho dù Lương Hoài Cát có khí khái đàn ông, vậy thì cũng là giả vờ có khí khái mà thôi. Những thứ giả vờ, là không thể lừa được người, giống như đáng tươi cười khó coi hiện tại của mình không cách nào giấu diếm được Triệu Ý. Nhưng có những sự tình, người nhất định phải giả trang, dù cho không lừa được bất luận kẻ nào. Cao Nghênh Hỉ đưa tay về phía sau, che chặt miệng vết thương, cố gắng khắc chế đau đớn, không muốn để cho đối thủ phát giác ra sự khác thường của mình. Hấn vừa mới giết một người Đảng Hạng, người kia tại thời điểm hấn đối mặt với hai tên địch nhân, liền từ bên cạnh chạy đến đánh lên hấn, thời điểm trường thương đâm về thân thể Cao Nghênh Hỉ, hấn không có biện pháp nào khác, đành phải dùng tay bắt lấy đầu thương kia. Tuy cuối cùng cũng dùng được một đao chém chết người đánh lên này, nhưng bàn tay của hấn đã bị cắt đứt rồi! Vừa liếc qua một cái, Cao Nghênh Hỉ thậm chí có thể chứng kiến bạch cốt rõ ràng trên bàn tay! Trên cánh tay truyền đến cảm giác run rẩy, làm cho hấn cảm thấy, hiện tại nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, có thể thoải mái hơn một ít, hấn cần thuốc, cần băng bó. Nhưng hai tên địch nhân trước mặt không biết tha cho hấn! Một khi mình nằm lên trên mặt đất, bọn hấn sẽ không chút do dự đi lên, chém đầu của mình xuống! Một hồi cảm giác đầu vầng mắt hoa đánh úp lại, Cao Nghênh Hỉ âm thầm kêu một tiếng hồng bét! Tuy hấn cố gắng giả bộ như trấn định, nhưng địch nhân đối diện hiển nhiên đã phát giác ra, sức chiến đấu của quân Tống này không còn có cường tráng như vừa rồi! Hai người liếc nhau, sau đó cây thương chậm rãi ép lên. Cao Nghênh Hỉ thấy được bước chân đối thủ di động, bờ môi bỗng nhúc nhích, thì thào nói một câu: ”Chết thì chết!” Huynh đệ của hấn đều ở một bên, hấn bị tách rời ra, không ai có thể trợ giúp hấn, tại thời khắc này, Cao Nghênh Hỉ cũng cho là mình chết chắc rồi! Bỗng nhiên, một chi tên nổ bay qua lỗ tai của hấn, bắn về phía địch nhân đối diện, binh sĩ Đảng Hạng kia bị một nổ xuyên qua yết hầu, cả người ngã xuống đất, không dậy nổi, Cao Nghênh Hỉ biết rõ, cơ hội của mình đến rồi, thừa lúc người Đảng Hạng khác sửng sốt một lát, liền bổ một đao tới! ”YAA.A.A..!” Một đao kia, hấn dùng tất cả khí lực toàn thân, bởi vì hấn biết rõ, cái này là cơ hội duy nhất để mình có thể còn sống sót! Đao phong xẹt qua đầu lâu người Đảng Hạng, cắt nửa cái đầu xuống dưới, hồng bạch giao nhau, óc máu lập tức chảy đầy đất! Sau lưng liền xuất hiện một cánh tay vịn chặt Cao Nghênh Hỉ sắp té ngã, thanh âm vang lên: ”Chống đỡ được không!” Cao Nghênh Hỉ nghe thanh âm này liền biết là Dương Thanh, hỏi một câu: ”Sao người lại tới đây?” Dương Thanh vừa chém giết, vừa

nói: "Không phải người muốn trợ giúp sao?" Cao Ngênh Hỉ sững sốt một chút, hần muốn trợ giúp, Dương Thanh đến rồi, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ trên tay Lưu Bình đã không dư thừa binh sĩ nữa rồi! Hần dựa vào góc tường, ngồi xuống, kéo mảnh vải từ trên một thi thể xuống, bằng bố kỹ bàn tay của mình rồi, lại từ bên trong dây thắt lưng, xuất ra một ít lương khô, nhai hai miếng nguyên lành, sau đó mới mở bầu rượu ra uống một ngụm, loại cảm giác đầu vầng mắt hoa đã giảm đi nhiều. Cao Ngênh Hỉ lại cầm đao, đứng lên lần nữa, nói: "Móa ơi, lần sau không cầu viện, đánh chết cũng không cầu viện." Hần xem như may mắn, ít nhất cũng có chút thời gian để bổ sung thể lực, Đạo Chiêm bên kia đối mặt một người Đẳng Hạng cao lớn khác, quả thực là có chút không chịu đựng nổi! Hần lui từng bước một về phía sau, người Đẳng Hạng lại đâm một thương nhanh hơn so với một thương! Đạo Chiêm không la lên cầu cứu viện, Tổng binh chung quanh hần đều một chết đi rồi, lúc này không ai còn khí lực đi giúp những người khác, jấn đau khổ chèo chống, không nhìn được, sẽ chết ngay lập tức. Đáng tiếc, chính mình ngay cả nòng dậu có hình dạng gì cũng chưa thấy qua, có chút không cam lòng. Người Đẳng Hạng mắt thấy đối thủ kém cỏi, không thể chống đỡ, thời điểm đang định một bắn chết Đạo Chiêm, bỗng nhiên cảm giác trên đùi xiết chặt, đã bị người nào đó ôm lấy. "Bành!" Người Đẳng Hạng này nặng nề vung một cước, đá lên trên bụng quân Tổng đang ôm lấy bắp chân của mình, ngoài miệng quát: "Buông tay!" Thân thể Thịnh Ba thống khổ vặn vẹo giống như một con tôm biển, nhưng hần không buông tay, mặc cho đối phương đá một một cước tới, hần cũng không phản ứng, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Đạo Chiêm phía trước, trong miệng hàm hồ thốt ra một tiếng: "Đồ đầu, giết hần, nhanh giết hần!" Người Đẳng Hạng chợt nhớ tới bên cạnh còn có quân Tổng, liền mạnh mẽ giơ trường thương trong tay mình lên, chiếu vào Thịnh Ba, đâm xuống dưới. Thịnh Ba mới vừa rồi bị người này đánh trúng đầu, cả người hôn mê nằm vật trên mặt đất, hiện tại còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, thẳng đến khi khóe mắt quét nhìn thấy một điểm hàn mang, liền dùng bản năng vươn cánh tay ra. "Phốc phốc!" Lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua cánh tay của hần, Thịnh Ba phát ra tiếng kêu thảm thiết: "Á!" Người Đẳng Hạng kia thuận tay co lại, nhưng trường thương kia cần ở chính giữa xương cốt cánh tay Thịnh Ba, rõ ràng không thể nào rút ra được! Tên kia tức giận mắng một tiếng, một cước dẫm lên trên bờ vai Thịnh Ba, rồi dùng lực rút thương lại! Lần này đã có thể rút ra! Còn mang theo một đoạn xương cốt trên cánh tay Thịnh Ba! Cả đầu cánh tay chỉ còn huyết nhục, vẫn dính lên trên bắp vai. Đau đớn kịch liệt lại để cho Thịnh Ba khôi phục ý thức, cũng kích phát tiềm năng lớn nhất trong thân thể hần! Mượn lực kéo của người Đẳng Hạng kia, hần bỗng nhiên xoay người một cái, bắt đầu từ trên mặt đất đứng dậy, hần dùng tay kia quơ lấy một viên gạch trên mặt đất, chợt đánh về phía tai người Đẳng Hạng! Người Đẳng Hạng kia căn bản không nghĩ tới chuyện Thịnh Ba còn có thể đứng lên, không kịp đề phòng, thoáng một tý đã bị Thịnh Ba đánh trúng, trán hần kia lung lay vài cái, vừa vặn lay động đến trước mặt Đạo Chiêm, Đạo Chiêm liền ngênh đón, đâm một đao vào sâu trong lồng ngực hần! Định nhân rất cực cũng lui lại! Đây là ngày thứ năm rồi, hôm nay bọn hần đánh bốn trận chiến, lúc này đây là chém giết trên tường trong thời gian dài nhất, làm địch nhân lui về, Đồng Khuê mới run rẩy đứng lên: "Còn sống đứng dậy! Điểm danh!" Thủ vệ mặt tường thành này chính là một tiểu đội của Đồng Khuê, một tiểu đội của Đạo Chiêm, tổng cộng hai trăm người, hiện tại chỉ còn lại có một trăm mười còn sống, trong đó có mười tám người đánh mất năng lực chiến đấu. Thịnh Ba đang khóc, hần khóc, hần thật sự khóc, tay trái của hần đã không còn, hần vốn trông cậy vào việc giải ngũ xong, mình có thể trở về xây một quán rượu, mình ở đó làm đầu bếp, hiện tại, không thể trông cậy vào điều đó rồi!

438. Chương 400: Khó Khăn Có Người Giúp (2)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 400: Khó khăn có người giúp (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Còn sống đứng là may mắn, bọn hần tựa ở bên tường, thở hổn hển, có người hai mắt vô thần nhìn xem bầu trời, có người ôm thi thể huynh đệ mình khóc lóc.

Đạo Chiêm tựa ở trên tường, nhìn Thịnh Ba bị khiêng xuống dưới, khóe miệng không ngừng ngo ngoáy, lại là lời gì cũng không nói ra được.

Dương Thanh một thân máu tươi từ bên cạnh chạy tới, chỉ vào những còn người sống, nói: "Đều đứng lên cho ta, đừng ngồi ở chỗ này, khiêng người bị thương xuống! Chết thì ném xuống dưới tường thành! Thanh lý chiến trường, nhìn xem còn có bao nhiêu đá lăn, khúc cây, mỗi người kiểm kê tên nô của mình!"

Đạo Chiêm một phát bắt được cổ của hắn, đẩy cả người hắn lên bên tường, nói: "Người là một tên tạp chủng, đừng kêu được sao? Huynh đệ lão tử chết quá nhiều rồi, người để cho lão tử yên tĩnh một lát!"

Dương Thanh nhìn con mắt Đạo Chiêm, gật gật đầu, nói: "Tốt, tốt! Nếu người muốn nghỉ ngơi thì cứ đi xuống, nằm cùng những này thương binh ở một chỗ! Ta sẽ coi như người bị thương, không truy cứu người là được!"

Đạo Chiêm giận dữ, một quyền đánh vào trên mặt Dương Thanh, quát: "Nghỉ con mẹ người!"

Dương Thanh bị đánh ngã xuống đất, bọn người Đồng Khuê vội vàng chạy tới giữ chặt Đạo Chiêm.

Dương Thanh đứng lên, lau vết máu bị đánh ra nơi khóe miệng, nhìn Đạo Chiêm, nói: "Biết rõ người không phục, đánh xong trận này, ta với người sẽ luyện tập, hiện tại, tỉnh táo thêm một chút cho ta! Người Đảng Hạng lập tức có khả năng lại tới nữa, trước tiên cứ làm hết những chuyện ta nói, bởi vì ta là quan trên của người!"

Đạo Chiêm giống như sói, nhìn chằm chằm Dương Thanh, kỳ thật trong lòng của hắn rất áy náy, vừa rồi, nếu như mình dừng cảm hơn một ít, nếu như tại thời điểm Thịnh Ba ôm lấy tên kia, chính mình chạy qua chém chết hắn mà nói, cánh tay Thịnh Ba đã không bị chặt mất!

Vật tư đã bắt đầu xuất hiện khan hiếm, cung nỏ còn có rất nhiều, nhưng khúc cây cùng đá lăn, hai thứ thời điểm thủ thành phải dùng này đều tiêu hao gần hết.

Kỳ thật, ngày hôm qua đã không còn mấy, các binh sĩ thừa lúc buổi tối chạy xuống dưới thành mang lên thêm một ít, hôm nay, Lý Nguyên Hạo lại càng mệnh lệnh quân đội, tại lúc rút lui, khúc cây cùng hòn đá quân Tống có thể mang đi thì mang đi.

Đồng Khuê kiểm lại một chút, sau đó nói với Dương Thanh: "Dương đại nhân, khúc cây sắp hết, đá lăn cũng không còn nhiều rồi, phỏng chừng không chống đỡ nổi đến ngày mai."

Dương Thanh cũng không để ý đến hắn, quay đầu đi về hướng tường thành, đi tìm Lưu Bình, Lưu Bình cũng đang tại vì chuyện này mà khổ sở, bên thủ thành, nếu như vật tư xuất hiện khan hiếm mà nói, vậy thì đã cách ngày phá thành không xa.

Lưu Bình rất không cam lòng, bởi vì hiện tại cách thời gian hắn dự đoán còn kém rất nhiều, nếu như Võ Minh có thể thành công lẫn lộn đi ra ngoài, như vậy, tính toán đường đi trong một ngày mà nói, phỏng chừng ít nhất phải hai mươi ngày mới có thể đợi được quân đội.

Hiện tại, người Đảng Hạng công kích rất điên cuồng, nhưng hắn càng điên cuồng, lại càng nói rõ trong lòng Lý Nguyên Hạo rất sốt ruột, càng nói Minh Võ Minh đã đi ra rồi! Chỉ cần mình có thể kháng cự qua một đòn tấn công mạnh này của Lý Nguyên Hạo, sĩ khí người Đảng Hạng tất nhiên sẽ mất, như vậy, chiến trận này sẽ rất dễ đánh.

Nhưng, nếu để cho đối phương thấy vật tư bản thân mình không đầy đủ mà nói, tình huống có thể sẽ cực kỳ hiểm ác.

Vật tư này là thứ cần thiết hàng đầu, không có sẽ không có, ma thuật sư cao minh đến mấy cũng không thể biến ra, thời điểm mấy vị tướng lãnh đều hướng hắn báo nguy cấp, Lưu Bình liền cau chân mày lại.

Thạch Nguyên Tôn nhỏ giọng nói: "Tướng quân, không được mà nói, hay là dùng những chướng tâm lôi kia đi, những vật kia chúng ta đều đã xem qua, một cái có thể hơn mười tảng đá."

Lưu Bình lắc đầu, nói: "Cũng là bởi vì nó lợi hại, cho nên ta sẽ lưu đến thời điểm mấu chốt nhất! Chướng tâm lôi không thể dùng, chúng ta hủy nhà dân!"

Nhà dân Đại Tổng đều dùng gạch đá xanh kiến tạo, hoàn toàn có thể thay thế đá lán, mà xà ngang nơi nóc phòng, cửa xuống xong, chính là khúc cây!

Nhưng bọn người Thạch Nguyên Tôn lại đồng thời phản đối: "Tướng quân, không được đâu, như vậy, cho dù người bảo vệ được tòa thành này rồi, ngày sau, những ngôn quan kia cũng sẽ tố cáo người một tội nhiều dân!"

Lưu Bình mỉm cười, nói: "Ngày sau hãy nói, ta không thể vì sợ một cái tội danh, liền tánh mạng anh em kết nghĩa vứt đi không để ý, chuyện như vậy, chúng ta đã muốn làm lần thứ nhất rồi, không thể làm tiếp lần thứ hai! Các huynh đệ, mạng các người chỉ có thể dùng để đổi lấy thắng lợi!"

Thạch Nguyên Tôn không nói lời nào nữa, hẳn biết rõ Lưu Bình nói đúng.

Lại khiến cho tất cả mọi người không nghĩ tới chính là, động tác nhiều dân lần này của bọn hắn, lại được mấy ngàn cư dân Diêm thành ủng hộ nhiệt tình!

Lúc chiến tranh mới bắt đầu, những cư dân Tổng triều này rất là sợ hãi, sợ hãi những quân Tổng này buông tha cho bọn hắn, một mình chạy trốn, nhưng liên tục vài ngày chiến đấu, quân Tổng dùng máu tươi bảo hộ an toàn của bọn hắn, bọn hắn đã sớm nghĩ đến việc mình nên làm một thứ gì đó.

Người Đảng Hạng đã nói, ngày phá thành trì, chó gà không tha, trợ giúp quân Tổng, chính là trợ giúp chính bọn hắn! Đạo lý này, trong lòng tất cả mọi người đều biết.

Chỉ là, Diêm thành quá nhỏ, lại ở vào khu vực biên cảnh, nhân khẩu có tính lưu động rất lớn, tại đây không có loại người một lời Cửu Đình đi ra tổ chức.

Thời điểm Lưu Bình ngồi ở trong quân doanh, chuẩn bị nghênh đón những hương dân kia đến tố khổ cáo trạng cùng cầu xin tha thứ, nhưng lại là hơn bảy trăm thanh niên cường tráng ở bên trong thành chạy đến.

Bọn hắn đứng ở cửa ra vào quân doanh, có người trong tay cầm vũ khí nhà mình, có người tay không, sắc mặt đều rất quyết tuyệt.

Các binh sĩ nói cho Lưu Bình, phòng ở, là những người này tự mình hủy đi, làm như vậy là để cho quân Tổng binh sĩ có thể thêm chút sức lực! Rất nhiều người còn vác thùng, chăn, mền, lương thực, dầu thắp trong nhà mình đến, chỉ cần là thứ bọn hắn cảm thấy quân Tổng có thể dùng, bọn hắn đều lấy ra, kể cả tánh mạng của bọn hắn.

Hơn bảy trăm thanh niên cường tráng có chút hỗn loạn, nhưng đều nói một câu: "Tướng quân! Nhận chúng ta đi!"

Cơ mặt Lưu Bình co rúm vài cái, liền khom người chào thật sâu, nói hai từ: "Đa tạ!"

Lưu Bình chỉ cần bọn hắn cho mình vũ khí, lương thực, quân Tổng thật sự không thiếu, bọn hắn thậm chí còn có thể cho đám hương dân một ít, để cho bọn họ vượt qua đoạn thời gian này.

Binh sĩ hắn cũng không cần, bởi vì vẫn chưa tới thời điểm đó, trong tay Lưu Bình còn quân đội, đến hiện tại hắn vẫn chưa dùng đến, là vì cuộc chiến tranh này trong mắt hắn, vẫn chưa tiến vào thời điểm tàn khốc nhất.

Chỉ là, bảy trăm người nguyện ý giúp đỡ, Lưu Bình cảm thấy cực tuyệt bọn hắn cũng không thỏa đáng, như vậy sẽ bỏ mất tính tích cực của bọn hắn.

Vì vậy mà tìm mấy người lính đến quản bọn hắn, lúc không có chuyện gì làm thì huấn luyện một tý, đợi cho thời điểm chiến tranh thì giúp đỡ chuyển ít đồ, đánh xong thì để cho bọn họ thanh lý chiến trường một tý.

Có những người này trợ giúp, Lưu Bình có lòng tin có thể chống đỡ thời gian dài hơn, hắn cũng không biết, Lý Nguyên Hạo bên ngoài kỳ thật đã rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Một tòa Diêm thành nho nhỏ, tại trước mặt đại quân mình, đã sừng sững suốt năm ngày, hơn nữa, nhìn bộ dáng dường như thời gian phá thành còn là một việc rất xa.

Thời gian, Lý Nguyên Hạo không thiếu, Phạm Trọng Yên còn bị nhân mã chính mình lưu lại hấp dẫn ở Diêm châu, hơn nữa, Lý Nguyên Hạo đã sớm đề phòng có người đi báo tin, cho nên trên đường đã phái rất

nhiều hảo thủ Đảng Hạng phong tỏa tin tức, cho dù thật sự có người từ nơi này chạy đi, muốn đến gặp Phạm Trọng Yên, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng hấn thiếu, chính là lương thực!

Quân đội Đảng Hạng cực kỳ khan hiếm lương thực, hiện tại Lý Nguyên Hạo dẫn hơn mười vạn người này, chỉ có những người chiến đấu kia mới có thể ăn cơm, những người còn lại, mỗi ngày hai bữa, đều là cái chũng loại cháo loãng Trần Nguyên bố thí kia.

Lý Nguyên Hạo vốn có ý định là sát nhập Đại Tổng nhanh chóng, sau đó trắng trợn cướp bóc, chỉ cần có thể đánh vỡ hai ba tòa thành trì, vậy thì lương thực đã có cam đoan, nếu có thể đánh bại một chỗ doanh binh quân Tổng, tự nhiên là tốt nhất.

439. Chương 401: Thứ Tốt (1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 401: Thứ tốt (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nhưng hiện tại, Lưu Bình ngăn cản ở trước mặt hấn, ngăn cản suốt cả năm ngày!

Lý Nguyên Hạo không dám buông tha những người này, đi vòng qua, đánh quân Tổng đằng sau, nguyên nhân rất đơn giản, nếu như buông tha Lưu Bình, vậy thì không thể nghi ngờ, sẽ để đường lui mình rơi vào trong tay quân Tổng, vạn nhất Tổng Nhân Tông hung ác, liều mạng không cần Tây Cương cũng muốn xử lý Lý Nguyên Hạo, vậy hấn chạy cũng không thể chạy.

Dã Lợi Vượng Quang Vinh hiểu thật sâu, hấn biết rõ khốn cảnh hiện tại của Lý Nguyên Hạo, nhìn binh sĩ Đảng Hạng thần sắc đã có chút ít uể oải, hấn rất là lo lắng, nói: "Đại vương, chúng ta phải kiếm được lương thực, nếu như không được ăn một chút, thật sự là không đánh nổi nữa."

Con mắt Lý Nguyên Hạo nhìn chằm chằm vào đầu tường Diêm thành, nhìn chiến kỳ quân Tổng đón gió tung bay trong không trung, chữ Tổng kích thích sâu sắc mỗi một dây thần kinh của hấn, trong miệng hấn nói mấy chữ: "Đánh tiếp hai ngày!"

Lý Nguyên Hạo biết mình đã không có lựa chọn nào khác, nhưng Lưu Bình cũng biết rõ, hoặc là thủ ở nơi này, kiên trì đến khi đại quân Phạm Trọng Yên trở về, thắng được thắng lợi huy hoàng, hoặc là chết ở chỗ này, căn bản là không tồn tại đường lui, việc hấn cần phải làm là kiên trì.

Có thể thắng lợi được sao? Lưu Bình không biết.

Gánh vác hi vọng của Lưu Bình còn có Võ Minh, hấn một đường màn trời chiếu đất, qua thời gian năm ngày, đã đến được cảnh nội Đảng Hạng.

Vận khí coi như không tệ, ngày hôm qua gặp được một đội kỵ binh năm người Đảng Hạng, tìm kiếm cái gì đó tại biên cảnh, Võ Minh đã giết chết bọn họ, đoạt một ít lương thực và mã.

Hấn vốn dẫn theo hai con ngựa, muốn giữa đường có thể có một con để đổi, dùng để đẩy tốc độ của mình nhanh hơn, nhưng không chạy được bao xa, cũng bởi vì kỹ thuật cỡi ngựa của hấn không tinh, chỉ có thể thả một con ngựa rồi đi.

Hấn đã hai ngày không chợp mắt rồi, phần ý niệm kiên định trong lòng chèo chống hấn tiếp tục hướng đến phía trước.

"Chắc là sắp đến rồi chứ?" Trong lòng Võ Minh tự nói với chính mình.

Thời điểm đang suy nghĩ, một mũi tên lông vũ kinh đạo cực mạnh bắn tới hướng hắn, thần kinh Võ Minh luôn luôn ở vào một loại trạng thái tập trung cao độ, mũi tên lại đến quá mức đột nhiên, cắm ở đầu vai Võ Minh, quán tính cường đại đẩy cả người hắn bắn xuống dưới đất!

Võ Minh ngã xuống trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, con ngựa kia lại tự chạy đi.

Sau nửa ngày, một người Đẳng Hạng từ trên cây đàn xa nhảy xuống, có mười mấy người khác cũng đồng thời từ trong bụi cỏ bên đường nhảy ra.

”Đại ca, người thật sự khẳng định người này chính là gian tế quân Tống?” Một thanh âm khàn khàn nói.

Một người khác nói: ”Đó là tự nhiên! Xem xét thuật cưỡi ngựa của hắn là biết, chúng ta cưỡi khoái mã, có mấy người cần hai tay kéo dây cương sao?”

Lại có một người nói: ”Dù sao đã bắn chết rồi, cứ thoáng kiểm tra hắn một tý là được, nếu thật sự là gian tế, vậy thì huynh đệ chúng ta chặt bỏ đầu của hắn đi lĩnh thưởng, nếu như giết nhầm rồi, tính toán hắn không may là được.”

Thanh âm khàn khàn bắt đầu nói chuyện trước còn nói thêm: ”Nói rất đúng, đầu một người quân Tống có thể đổi một túi lương thực, đằng sau còn có rất nhiều người chờ đợi nữa, chúng ta không thể để hắn đi qua đây.”

Tiếng bước chân dần dần tiếp cận, Võ Minh nhắm mắt lại, thân thể nằm rạp trên mặt đất, những người này ít nhất phải có mười ba, theo tiếng bước chân có thể nghe ra, hắn không sợ mười ba địch nhân này, nhưng tâm tình của hắn lại bị lời những người này nói mà cực kỳ lo lắng!

Phía trước, còn có nhiều người đang chờ đợi mình! Đường phía trước, khả năng không phải dễ đi như vậy.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Võ Minh vẫn không động, tay bị hắn áp che dấu dưới thân thể lại nắm thật chặt chuôi đao bên hông.

Lại gần thêm một chút, chỉ cần địch nhân lại gần hai bước nữa, hắn có thể lập tức phát động công kích.

Nhưng đúng lúc đó, tiếng vó ngựa bỗng nhiên truyền đến, bước chân vốn đã sắp tiếp cận mình, bỗng nhiên ngừng lại.

Thanh âm khàn khàn có vẻ có chút kinh hoảng, nói: ”Đại ca, binh sĩ thủ vệ đến rồi, chúng ta làm sao bây giờ?”

Một người khác nói tiếp: ”Đúng vậy đại ca, bọn hắn nhất định sẽ cướp đầu quân Tống này đi!”

Người được gọi làm đại ca thở dài một tiếng, nói: ”Ta có thể làm sao được? Bọn hắn có hơn một trăm người, chúng ta đánh không lại bọn họ.”

Tâm Võ Minh phẳng phất như chìm vào đáy cốc, thật lạnh thật lạnh! Có đến hơn một trăm người, làm sao bây giờ?

Hắn bỗng nhiên kiên định ý nghĩ, giết ra ngoài! Hơn một trăm người, mình cũng phải giết ra ngoài mới được!

Thời điểm những người Đẳng Hạng phục kích Võ Minh kia đang vì con mồi tới tay vẫn bị người khác cướp đi mà ảo não, lại không nghĩ tới, con mồi này bỗng nhiên nhảy lên một chút, hướng về phía phương hướng đại ca kia, chiếu một đao xuống đầu, bổ tới thật nhanh!

Đại ca kia không kịp trở tay, bị Võ Minh bổ một đao ở trên cổ, một dòng máu tươi phun ra, cả người ngã lên trên mặt đất.

Võ Minh không thích chém đầu người khác, bởi vì trong mắt hắn, làm như vậy rất phí sức lực.

Khoảng cách của song phương quá ngắn, Võ Minh khởi xướng công kích lại quá đột ngột, hơn mười người địch nhân này trong nháy bị hắn chém ngã một nửa.

Trên người Võ Minh mang một thân quân phục Đảng Hạng, lại khiến cho những người kia đều có chút không rõ chuyện gì xảy ra, vốn là sống sót một chút, đợi thời điểm hơn mười người kia bị giết chỉ có ba bốn người, quan quân Đảng Hạng mới kịp phản ứng: "Giết, hấn dùng đao! Hấn là người Tổng!"

Kỵ binh Đảng Hạng giống nhau, đều sử dụng trường thương, loại đao bầu mang theo đường nét cong cong này, là một loại đoản đao rất sắc bén, là Tôn Công Sáng chuyên môn nghiên cứu phát minh để binh sĩ cận chiến.

Hơn một trăm người xông lại, gia nhập vào vòng chiến đấu, Võ Minh vừa đánh vừa chạy, gắng đạt tới khoảng cách không để cho đối phương bao vây mình, hấn biết rõ, một khi rơi vào bên trong vòng vây của đối phương, một người đánh hơn một trăm người, hấn hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Tình hình chiến đấu rất kịch liệt, hơn mười người địch nhân bị hấn chém ngã, trên người của hấn đều là máu tươi, có bao nhiêu nơi bị thương, hấn cũng không biết, dù sao hiện tại cũng không cảm thấy đau đớn.

Vừa đánh bay hai gã địch nhân chặn đường, bên trái đã có gió lao nhanh đến, Võ Minh không kịp dùng mắt nhìn, thân hình nhanh chóng xoay sang, né tránh trường mâu đánh lên.

Còn chưa đứng vững được bước chân, ba trường thương đã nhanh chóng đâm tới, hai chân Võ Minh đạp một cái, lộn giống như mèo, phóng người lên trên cao.

Phía trước đều là địch nhân, hấn không dám giết người rồi, bởi vì như vậy rất lãng phí thời gian.

Có mấy gia hỏa từ hai cánh chạy vội mà đến, tay cầm tấm chắn, cũng không giao chiến cùng mình, chỉ chạy thẳng về hướng phía sau hấn, quang co vòng vèo đi qua, ý đồ đánh bọc đường lui của hấn, nếu như để cho bọn hấn thành công, đích thị là chỉ còn đường chết, trong lòng Võ Minh thầm kinh hãi.

Vừa lúc đó, hấn chợt phát hiện chỉ huy đối phương cách mình không xa, mà ở phía trước, chính là một con sông nhỏ quần quanh sườn núi, trong lòng Võ Minh quyết định, bỗng nhiên thay đổi phương hướng, không lùi mà tiến tới, cầm đao sát nhập vào trong đám người Đảng Hạng!

Những người Đảng Hạng này đều sử dụng trường mâu có lợi cho tác chiến tầm xa, thời điểm Võ Minh vọt tới bên cạnh, bọn hấn vốn chen chúc nhau, lại khiến cho trường mâu hoạt động rất không linh hoạt, thanh đoản đao trong tay Võ Minh đại phát thần uy, nhiều địch nhân lập tức ngã xuống bên cạnh.

Người lĩnh đội xem xét, cười lạnh một tiếng, nói: "Hảo công phu! Nếu hiện tại ngươi buông binh khí, ta sẽ mang ngươi còn sống đi gặp tướng quân của chúng ta!"

tinhlh2

440. Chương 401: Thứ Tốt(2)

Sử Thượng Tội Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 401: Thứ tốt(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Võ Minh cũng không nói lời nào, hai con mắt trong chém giết giống như sói, nhìn chăm chăm vào người lĩnh đội, người này, là con mồi của hấn!

Người nọ hiển nhiên đã biết câu trả lời của hấn, dùng tay trái cầm lá chắn bảo vệ cho thân thể, tay phải dùng trường mâu đâm tới, mười phần mạnh mẽ.

Thương là binh khí dài, có thể một tay dùng trường, đủ để chứng minh khí lực người này rất xuất chúng! Địch nhân bốn phía phối hợp với thể công của hấn, cuốn qua giống như thủy triều, trong khoảnh khắc, trên người Võ Minh lại tăng thêm không ít miệng vết thương.

Hấn đã vọt tới trước mặt người Đảng Hạng đầu lĩnh.

Trong lòng Võ Minh chỉ có một tín niệm: "Giết qua, giết qua, nhảy vào trong nước sông!"

"Đương"!

Lách mình tránh thoát trường thương người nọ đâm tới, cổ tay chấn động, một đao bổ xuống trên tấm chắn người Đẳng Hạng, một đao kia, Võ Minh đã dùng hết toàn lực, bổ tên kia liền lùi lại sáu bảy bước mới đứng vững thân hình.

Thời điểm Võ Minh đang muốn lại đuổi giết lần nữa, một chi trường mâu đã đâm đến sau vai, tuy hắn muốn tránh khỏi, nhưng trường mâu kia lại thoáng một tý đâm đến, sau đó là chuyển sang bổ từ dưới lên, cả phía sau lưng Võ Minh bị kéo rách ra một lỗ hổng lớn đâm dĩa đầy máu!

Thân hình Võ Minh nhoáng một cái, té lăn trên đất, binh khí chung quanh ào ào bổ tới!

Võ Minh té ngã trên mặt đất, trong lồng ngực cố gắng hít một hơi cuối cùng, hô lớn một tiếng, hai chân đạp một cái, cả người bắn ra vài mét về phía trước, tránh thoát vận rủi bị phanh thây.

Phía trước đã không có người nào rồi, Võ Minh xoay người một cái, vội đứng lên, chạy về phía vạt sông trước mặt!

"Giết chết hắn! Giết chết hắn!"

Quan quân Đẳng Hạng lớn tiếng quát, một người Đẳng Hạng tốc độ cũng rất nhanh, mắt thấy Võ Minh đang chạy đến trước mặt mình, cả người hắn nhào tới, kéo quần áo Võ Minh lại, người nọ mừng rỡ hô: "Ta bắt được, ta bắt được rồi!"

Nhưng không nghĩ tới, y phục trên người Võ Minh hiện tại đã rách nát không chịu nổi, hắn kéo một phát, rõ ràng là kéo nửa mảnh quần áo từ trên người Võ Minh xuống dưới, không thể ngăn cản Võ Minh tiến lên chút nào.

Võ Minh đâm đầu vào trong nước sông, cương đao trong tay trước khi nhảy vào nước bỗng nhiên rời tay bay ra, bay về phía quan quân Đẳng Hạng đang đuổi theo hắn!

Quan quân kia đang muốn hét lớn cái gì, nhưng mắt thấy một đao hàn quang phóng tới, vội vàng xoay người, lập tức cụp xuống dưới đất, chờ lúc hắn lại bò dậy, Võ Minh đã không còn bóng dáng, trên mặt nước sông nổi lên từng giọt máu đỏ tươi, một đường trôi nổi đến bờ đi.

Bên cạnh một sĩ binh chạy tới: "Đầu lĩnh, chúng ta bị giết hai mươi bảy huynh đệ nha! Không thể buông tha hắn như vậy!"

Người nọ nhìn mặt sông, nói: "Đuổi theo cho ta! Truy tìm dọc theo sông! Nhất định phải bắt lấy người Tồng này!"

Lúc này, gia hỏa giật xuống nửa bộ quần áo của Võ Minh bỗng nhiên chạy tới, nói: "Đầu lĩnh, trong quần áo có phong thư, không biết là ghi cái gì?"

Tiểu đầu mục cũng không biết chữ Hán, chỉ là, binh sĩ đã lấy ra rồi, chính mình cũng nên liếc mắt nhìn mới được, bằng không thì giống như mình học dốt.

Cầm lên, giả vờ giả vịt nhìn một phen, sau đó có giao cho người lính kia, nói: "Người hiện tại đi quân doanh, đưa thư cho tướng quân, để cho tướng quân xem qua."

Tuy tướng quân này không nhận biết chữ Hán, nhưng trong quân doanh sẽ người có nhận ra.

Phong thư này rất trọng yếu, là Lưu Bình ghi thư cầu viện cho Phạm Trọng Yêm, con dấu trên đó chính là bằng chứng liên lạc.

Tướng quân kia ý thức được phong thư này rất giá trị, không dám dừng lại nhiều, dùng khoái mã đưa cho Lý Nguyên Hạo.

Thời điểm Lý Nguyên Hạo chứng kiến phong thư cầu viện này, hắn nở nụ cười, ông trời thật là quá hỗ trợ!

Cái phong thư cầu viện này, đối với Lý Nguyên Hạo mà nói, không khác có thể giải quyết nan đề lớn nhất của hắn hiện tại, bởi vì, phong thư này có thể tại thời điểm mấu chốt đánh nát tất cả hi vọng của Lưu Bình,

nếu như làm tốt mà nói, còn có thể khiến cho Phạm Trọng Yêm dựa theo ý nghĩ của mình đưa viện binh tới cứu!

Lý Nguyên Hạo phảng phất như đã trông thấy, cán cân thăng lợi đã nghiêng về hướng chính mình, thậm chí hắn còn nghĩ tới tròng cảnh hơn mười vạn đại quân của Phạm Trọng Yêm tiến vào cái bẫy chính mình sắp đặt, bị thiết kỵ Đằng Hạng một đường đuổi giết, hơn mười vạn quân Tống bỏ mạng chạy trốn, trận đánh kia nhất định là rất đồ sộ!

Hắn chậm rãi thu phong thư tín quý giá vào lồng ngực, nói: "Đình chỉ công thành, vây quanh."

Dã Lợi Vương Quang Vinh biết rõ, chiến cuộc nhất định là đã phát sinh biến hóa, vội vàng đi về phía trước, hỏi: "Đại vương, chuyện gì xảy ra?"

Lý Nguyên Hạo mỉm cười, nói: "Cái khối xương cốt này rất khó gặm, bây giờ chúng hãy chuẩn bị một bát tô, ăn một bữa thịt béo trước đã!"

.....
Biện Kinh.

Trần Nguyên suất lĩnh những người phái trẻ trung kia, từng bước ép sát, tạo thế trong dân gian, biện luận triều đình, bọn hắn, những người ủng hộ tân chính này dần dần chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, tuy một đám người Hạ Tung cùng Bằng Cát không muốn thay đổi hiện trạng cực lực ngăn cản, nhưng trận địa vẫn liên tiếp bị thất thủ, có ít người xem hướng gió không đúng, liền đầu nhập vào bên Âu Dương Tu.

Với tư cách đệ tử đắc ý của Phạm Trọng Yêm, Âu Dương Tu đang cực lực thúc đẩy vì sự phụ mình, tạo ra trụ cột cho tân chính.

Theo tình huống hiện tại xem xét, trụ cột đã đánh không sai rồi, mình nên tiến hành bước tiếp theo rồi, nếu như mình làm tốt, có lẽ đợi lúc sự phụ trở lại, sẽ cho sự phụ một mừng rỡ.

Hắn cần Trần Nguyên trợ giúp, Âu Dương Tu phát hiện, Trần Nguyên này có chút bốn sự, đặc biệt là tại phương diện châm ngòi thổi gió này, hắn so với chính mình thì mạnh hơn rất nhiều.

Phủ Phò mã thành địa phương Âu Dương Tu thường xuyên ra vào, ngày hôm qua hắn tới hai lần rồi, nhưng lần đầu tiên Trần Nguyên đi tiếp Lữ Di Giản, lần thứ hai đang đàm phán sự tình mua bán cùng những thương nhân kia.

Hôm nay, hắn sớm đã tới rồi, vừa vặn ngăn được Trần Nguyên muốn đi ra ngoài ở cửa nhà, nói: "Phò mã gia, ngài hiện tại làm cho ta rất khó tìm đó!"

Trần Nguyên vội vàng đáp lễ, nói: "Âu Dương đại nhân, ta đang muốn đi ra ngoài có chút việc, nghe nói ngày hôm qua ngài tới tìm ta, đang chuẩn bị đợi đến xế chiều tiếp đón ngài."

Âu Dương Tu kéo ống tay áo của hắn lại, nói: "Người cũng đừng đợi đến xế chiều, buổi trưa chúng ta sẽ nói chuyện."

Mặt Trần Nguyên hiện lên vẻ ngượng ngịu, nói: "Âu Dương đại nhân, rất sốt ruột sao? Nếu như không vội, ngài chờ ta một chút, buổi chiều ta đi tìm người, như thế nào?"

Âu Dương Tu rất kiên quyết lắc đầu, nói: "Không được, một khắc cũng không thể đợi, ta muốn định ra kế sách biến pháp cường quốc, lại để cho quốc khố Đại Tống càng thêm sung túc, điểm này, người là người trong nghề, người nhất định phải giúp ta nghĩ ra kế sách đó."

Trần Nguyên vừa nghe vấn đề này, cười khổ một tiếng, nói: "Ta nói Âu Dương đại nhân, vấn đề này của ngài, không có mười ngày nửa tháng, ngay cả phương án sơ bộ cũng không thể định ra được đâu."

Âu Dương Tu ngẩng đầu, nói: "Ta biết rõ, cho nên, ta có ý định từ hôm nay trở đi, sẽ đến phủ Phò mã người ở, chúng ta chậm rãi thương lượng, ta đã xin phép với hoàng thượng, không cần đi lên triều, người cũng đừng đi ra làm chuyện gì, chúng ta chậm rãi thương nghị."

Trần Nguyên Chân bị hắn dọa cho sợ hãi, người này bây giờ là ngôn quan, hắn ở tại chỗ mình? Nói giỡn sao.

Trần Nguyên dùng ngữ khí gần như cầu khẩn, nói: "Âu Dương đại nhân, ta thực sự là có việc gấp! Đợi lát nữa, lát nữa được không? Buổi chiều ta nhất định đi phủ người báỉ phỏng."

Âu Dương Tu nói: "Đây là quốc sự, là đại sự, người có thể đẩy những chuyện kia xuống một tý."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Đầy, đầy, ta nhất định đầy, chỉ là sự tình hôm nay là quả quyết không thể thoái thác, cha ta sắp tới rồi, ta phải đi chuẩn bị một ít đồ hấn ưa thích."

Âu Dương Tu vừa nghe là nguyên nhân này, liền không nói gì nữa.

tinhlinh2

441. Chương 402: Cho Đi Học

Sử Thượng Tối Ngự Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 402: Cho đi học

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Tại Tổng triều, chỉ dùng nhân hiệu trị quốc, nếu cha như chết rồi, nhi tử chính là Tể tướng đương triều cũng phải từ quan về nhà giữ đạo hiếu mới được, hiện tại Trần Thế Mỹ muốn chuẩn bị nghênh đón cha mình, lúc này Âu Dương Tu mới cảm thấy cái này trọng yếu không khác gì quốc sự.

"Vậy thì tốt, buổi chiều ta ở trong nhà chờ người, không được thất hứa mới được."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tốt, Âu Dương đại nhân yên tâm."

Âu Dương Tu rời đi, Trần Nguyên một cước đạp lên xe ngựa Hàn Kỳ ngừng ở ngoài cửa, nói: "Đi tìm chị dâu người."

Hàn Kỳ biết rõ, cái này là muốn đi tìm Tần Hương Liên.

Nghênh đón lão tía Trần Thế Mỹ? Còn sớm lắm, ít nhất còn phải bốn năm ngày nữa bọn hấn mới có thể đến, hơn nữa, loại chuyện này không cần Trần Nguyên đi làm.

Đầu tiên, cha mẹ Trần Thế Mỹ sinh sống tại nông thôn nhiều năm như vậy, thuộc về cái loại người điển hình có thể chịu khổ nhọc hơn người thường.

Tiếp theo, hai ngày này, Triệu Ý đang chuẩn bị mọi chuyện, nàng muốn ở trước mặt cha mẹ Trần Thế Mỹ lưu lại một ấn tượng tốt đầu tiên.

Trần Nguyên rất thoải mái, hôm nay đã nói trước, sẽ dẫn Trần Đông ca cùng Trần Xuân muội đi đến chỗ học, hai đứa trẻ đều đã đến niên kỷ đi học, đặc biệt là Trần Xuân muội, hiện tại giống như đã lớn hơn rất nhiều rồi.

Mặc dù nói yêu cầu của Tổng triều đối với đứa trẻ nữ không cao, nhưng ý niệm của Trần Nguyên ở phương diện này lại luôn luôn dừng lại tại thế kỷ hai mươi mốt, tuy thời đại bất đồng, nhưng nam nữ đều giống nhau.

Thất hứa với ai cũng không thể thất hứa với đứa trẻ, Trần Đông ca cùng Trần Xuân muội hôm nay cũng cực kỳ cao hứng, ăn mặc quần áo mới Trần Nguyên mua cho bọn họ, sớm từ trong chăn bỏ ra, Trần Đông ca một lần lại một lần chạy về hướng cửa ra vào, xem Trần Nguyên đã tới chưa.

Khi hấn trông thấy vậy thì chiếc xe ngựa chạy đến, cả người hấn hưng phấn nhảy dựng lên, hô: "Mẹ, mẹ, cha đến rồi!"

Tần Hương Liên vội vàng từ bên trong chạy ra, cầm chiếc chổi xể trong tay.

Thời điểm thuê gian phòng này, vốn mời hai người nha hoàn, nhưng bị Tần Hương Liên cho nghỉ việc, nàng nói, nàng muốn làm chút ít việc, cái loại cuộc sống quần áo mặc đến cánh tay này, không phải thứ nàng mong muốn.

Chúng kiến Trần Nguyên đi xuống xe ngựa, Trần Đông ca cùng Trần Xuân muội thoáng một tý đều nhảy đi ra, bọn hắn cũng rất quen thuộc đối với Hàn Kỳ rồi, không hề có cái gì e ngại, cũng không đợi Trần Nguyên mời đến, thoáng một tý liền nhảy lên trên xe ngựa.

Trần Nguyên nói với Tần Hương Liên: "Hương Liên, người để công việc trong tay xuống, chúng ta cùng đi."

Hai đứa trẻ vừa nghe xong, rất là cao hứng, Tần Hương Liên lại có vẻ có chút do dự, đi đến trước mặt Trần Nguyên, nhỏ giọng nói: "Tướng công, ta sợ sẽ để cho người trông thấy, như vậy thì không tốt lắm."

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Không việc gì đâu, người đi theo ta là được, thoáng nhận thức đường đi cũng tốt, lúc gió thổi trời mưa, nếu Hàn Kỳ không có thời gian, người cũng có thể đưa đón Đông ca."

Tần Hương Liên nghe hắn nói như vậy, cũng không tiếp tục chối từ nữa, một đường đi đến trường học.

Trường học này không phải tốt nhất Biện Kinh, dựa theo thuyết pháp hiện tại, chính là trường học thuộc về tư nhân, trường học tư nhân Tống triều cũng rất huy hoàng, nhưng trường học Trần Nguyên tuyển chọn này lại là một chỗ rất bình thường, bởi vì hắn không muốn để cho người khác chú ý.

Ít nhất tại thời điểm vấn đề giữa Tần Hương Liên và Triệu Ý còn chưa giải quyết hết, hắn có lẽ là an ổn một chút thì tốt hơn, tuy Trần Nguyên ưa thích phong cách, nhưng nếu quả thật kéo đến một cái dao chặt đầu mà nói, hắn cũng không gánh được.

Trong nội viện học đường cũng không phân lớp, chỉ dựa theo tuổi thọ đứa trẻ để phân biệt người dạy.

Như Trần Đông ca, đã bị đặt ở học đường sơ cấp, dùng biết chữ, đọc thuộc lòng, là mục đích học tập chủ yếu, mà Trần Xuân muội tiến vào học đường thì là chỗ dạy những thánh hiền kia, thầy giáo yêu cầu cũng càng nghiêm khắc hơn một ít, không riêng gì việc phải thuộc, còn phải giải thích được.

Học đường tốt một chút, còn có thể dạy một ít số học, nếu như niên kỷ lớn hơn chút nữa, đến mười năm mười sáu tuổi mà nói, sẽ bắt đầu học tập những thứ khoa kiểm tra cần.

Đương nhiên, còn có một ít kỹ năng khác, ví dụ như dạy vẽ tranh, dạy thêu thùa, chuyên môn dùng để thỏa mãn những người có thể không cần kiểm tra cũng có thể lấy được công danh, cùng những người đã không trông cậy vào việc mình có thể lấy được công danh kia.

Chỗ trường học này, Trần Nguyên cũng chưa quen thuộc, là hắn nhờ Nhan Tra Tấn tìm.

Các tiên sinh dạy học cũng không biết, người hôm nay đưa đứa trẻ đến học, đúng là Phò mã gia trong truyền thuyết, chỉ biết là người Đại Lý Tự Nhan đại nhân giới thiệu đến, tự nhiên phải sắp xếp cho tốt mới được.

Chỗ ngồi của Trần Đông ca cùng Trần Xuân muội cũng đã chuẩn bị xong, vừa vừa đi vào cửa lớn, thanh âm đọc thuộc lang lạnh đã đem hấp dẫn hai đứa trẻ, vẻ mặt Trần Đông ca rất hưng phấn, nói: "Cha, ta đọc sách ở chỗ này sao?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, sáng sớm mỗi ngày ta sẽ để cho Hàn đại bá đưa các người tới chân núi, đoạn đường núi này, các người phải tự mình đi, ở học đường phải nghe lời tiên sinh nói, giữa trưa, tiên sinh sẽ an bài để các người ăn cơm trưa, chiều muộn sẽ có người tới đón các người."

Hắn vừa mới nói xong lời này, bỗng nhiên sững sốt một chút.

Những lời này, kỳ thật chính là một phiên bản, thời điểm lúc trước, phụ thân đưa chính mình đi, đã nói rất nhiều lần, khi đó chính mình nghe đến một mỗi, vì cái gì hiện tại chính mình còn nói đến nó? Trần Nguyên cúi đầu nhìn Trần Đông ca, hắn giống như cái gì cũng không nghe lọt vào lỗ tai, trong lòng Trần Nguyên chỉ biết cười khổ một hồi.

Để hai đứa trẻ tới trường học, đối với Trần Đông ca cùng Trần Xuân muội mà nói, ý nghĩa là ngày đầu tiên bọn hắn bắt đầu tiếp nhận giáo dục chính quy.

Mặt Tần Hương Liên đều là nụ cười thỏa mãn, tại thời điểm đi xuống viện chân núi, Trần Nguyên ôm bả vai Tần Hương Liên, nói: "Nương tử, có phải người cảm giác được trong lòng có chút ủy khuất hay không?"

Tần Hương Liên hiển nhiên chưa từng tiếp xúc khoảng cách gần như vậy cùng Trần Thế Mỹ dưới ban ngày ban mặt, thân thể của nàng có vẻ hơi mất tự nhiên, muốn tách rời khỏi hắn.

Tay Trần Nguyên dùng một phần lực khí mạnh hơn, gắt gao ôm nàng, nói: "Không việc gì đâu, tại đây không có người nào trông thấy, nói thật, ta cất giấu các người như vậy, đối với người cùng bọn nhỏ mà nói, đều là một sự tình rất không công bằng."

Tần Hương Liên không tiếp tục giãy dụa nữa, nói: "Tướng công, trong lòng người còn nhớ chúng ta, với ta mà nói, cũng đã đủ rồi, chỉ cần người đối xử tốt với đám trẻ, đừng để cho bọn hắn bị khi dễ, không cần nghĩ về ta nhiều như vậy."

Đây là điều Tần Hương Liên muốn nói tự đáy lòng, người như nàng rất chất phác, phần lớn không biết dùng ngôn từ dối trá để che giấu nội tâm của mình.

Trần Nguyên rất là cảm động, sâu hít một hơi không khí trong núi rừng thật sâu, nói: "Ta cũng đã nghĩ tới rồi, đợi cha mẹ đến, ta sẽ để cho Lăng Hoa vào cửa, sau đó tìm thời cơ thích hợp, nói cho Triệu Ý biết người ở nơi này. Triệu Ý từ nhỏ đã không bị ủy khuất gì, ta hi vọng người có thể nhân nhượng nàng một chút, chăm sóc mấy đứa trẻ thật tốt, như vậy trong lòng Triệu Ý sẽ thoải mái hơn một ít."

Tần Hương Liên gật đầu, nói: "Ừm, ta nghe tướng công, ta có thể dạy đứa trẻ thật tốt, người yên tâm."

Nội tâm Trần Nguyên có chút áy náy, nói: "Chỉ là, như vậy sẽ ủy khuất người."

Tần Hương Liên tựa đầu ở bờ vai hắn, cười một chút với Trần Nguyên, cũng không nói gì.

Trong lòng Tần Hương Liên bây giờ đã không có một điểm hận ý đối với Trần Nguyên, trong khoảng thời gian nàng ở tại Biện Kinh này, khi rảnh rỗi cũng đi lên trên phố một chút, từ trong miệng những người Biện Kinh kia, nàng biết tướng công mình là người chuyên xử lý đại sự.

Tướng công giúp hoàng thượng thống trị quốc gia, giúp hoàng thượng giải quyết những đại sự, lớn thì đến mức hai nước chiến tranh, nhỏ thì đến cứu tế nạn dân.

tinhlinh2

442. Chương 403: Nói Mò(1)

Sử Thượng Tối Ngưu Phò Mã Gia

Tác giả: Nã Cát Ma

Chương 403: Nói mò(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen.com

Nàng thậm chí có chút ít hối hận, tại sao mình còn muốn đến đây, gây phiền toái cho hắn?

Vì cái gì còn muốn giao hết tất cả phiền toái lẫn gia sự như vậy cho hắn đến giải quyết? Hắn là người chuyên xử lý đại sự, mà chính mình chỉ là một nữ tử nhà nông bình thường, muốn tướng mạo không có tướng mạo, cần năng lực không có năng lực, chính mình cái gì cũng không giúp được hắn, vì cái gì còn muốn đến đây làm phiền hắn?

Chỉ cần trong lòng hắn nhớ kỹ mình, Tần Hương Liên đã cảm thấy rất đủ rồi.

Nếu như Trần Nguyên nói một câu: "Công Chúa không đáp ứng để người tiến vào nhà."

Vậy thì Tần Hương Liên sẽ xoay người rời đi, tuyệt đối không gây cho hắn thêm bất cứ phiền phức gì nữa, chỉ là, Trần Nguyên sẽ không nói như vậy, hắn đương nhiên biết rõ cách nghĩ của Tần Hương Liên, nhưng hắn không có khả năng để cho Tần Hương Liên rời đi.

Nếu như nữ nhân này được Triệu Ý tiếp nhận mà nói, một khối tảng đá lớn trong lòng mình liền rơi xuống đất rồi, hẳn tin tưởng hiện tại mình có năng lực xử lý tốt những việc này.

Vừa mới vừa đi tới dưới núi, liền thấy Liễu Vĩnh đầu đầy mồ hôi ngồi ở càn xe ngựa, vừa nhìn thấy Trần Nguyên xuống, Liễu Vĩnh bước nhanh chạy tới, nói: "Phò mã gia à! Làm sao bây giờ người còn thời gian rảnh rỗi để du sơn ngoạn thủy?"

Trần Nguyên buông cánh tay ôm bả vai Tần Hương Liên ra, hỏi: "Làm sao vậy?"

Liễu Vĩnh vỗ tay một cái, nói: "Xảy ra đại sự rồi! Biên quan xảy ra đại sự rồi! Lý Nguyên Hạo đánh lén sáu tòa thành trì Tây Cương, giết hại gần năm ngàn người dân chúng Đại Tống ta!"

Sắc mặt Trần Nguyên thay đổi, hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải bọn Phạm đại nhân đi đánh Lý Nguyên Hạo rồi sao?"

Liễu Vĩnh lắc đầu: "Phạm đại nhân đang đánh Lý Nguyên Hạo, nhưng Lý Nguyên Hạo lại chạy đến Tây Cương chúng ta rồi! Trong này có chuyện gì xảy ra, ta cũng không biết, hiện tại cả triều đình đều nổ tung nồi rồi, hoàng thượng bảo người trở về, nhanh trở về đi!"

Trần Nguyên nhảy lên xe ngựa, nói: "Đi, chúng ta trở về, Hàn Kỳ, chạy xe nhanh một chút!" Nói xong, lại nhìn Tần Hương Liên, nói: "Nương tử, tự người trở về đi."

Tần Hương Liên gật gật đầu, đáy lòng của nàng bỗng nhiên bay lên một ít tự hào, cái này là nam nhân của mình, thời điểm hoàng thượng gặp nan đề, quốc gia gặp nguy hiểm, hoàng thượng liền nghĩ tới nam nhân nhà mình, hẳn cũng nguyện ý tiến đến.

Tần Hương Liên mắt thấy xe ngựa rời khỏi tầm mắt của mình, tuy bị Trần Nguyên bỏ rơi tại đây, nhưng trong lòng nàng không có câu oán hận nào, nàng nở nụ cười.

Thời điểm đang nghĩ ngợi sự tình vui vẻ này, bỗng nhiên một chiếc xe ngựa đứng tại trước mặt Tần Hương Liên, trên xe ngựa có một khuôn mặt hiền lành thò ra, nói: "Đại tẩu, có phải là người định về bên trong thành? Lão hủ đưa người một đoạn đường nhé?"

Tần Hương Liên xem xét, đúng là Vương thừa tướng ngày ấy không cẩn thận đụng vào mình trên phố kia.

Sự tình Tây Cương đã làm cho Nhân Tông nổi giận không thôi! Năm ngàn người! Sáu tòa thành trì! Mấy cái chữ này đủ để cho hắn nổi lên quyết tâm giết chết Phạm Trọng Yên.

Thời điểm Trần Nguyên đuổi tới hoàng cung, phát hiện đã có rất nhiều đại thần tới, Bàng Cát cùng Hạ Tung hiển nhiên là bắt được cơ hội này, trắng trợn thổi phồng cái gọi là phải hoà đàm, cực lực muốn nói thuận Nhân Tông, lại khiến cho Nhân Tông tin tưởng lần nữa, biện pháp duy nhất có thể bảo vệ giang sơn Đại Tống, chính là bảo quân nhân thu đao lại, để cho đầu lưỡi sĩ phu bọn họ đi làm dụ Lý Nguyên Hạo!

Phú Bật cùng Âu Dương Tu cố gắng nói theo lý, bất đắc dĩ, hiện tại sự thật vẫn còn tại đó, rất nhiều quan viên lúc trước kêu gào muốn đẩy tân chính lên, lúc này đều lựa chọn trầm mặc, thanh âm hai người bọn họ hiển nhiên không cường tráng bằng Bàng Cát và Hạ Tung.

"Vạn tuế, Lý Nguyên Hạo trong một ngày đã tập kích sáu tòa thành trấn của ta, mà quân coi giữ phòng tuyến biên quân đã bị Phạm đại nhân dẫn tới Đẳng Hạng, nếu Lý Nguyên Hạo dùng kị binh nhẹ, chạy thẳng xuống dưới, hiện tại chỉ sợ Xa Chu châu đã bị phá tan rồi!" Hạ Tung nói rất đúng về sự tình Nhân Tông lo lắng nhất, phối hợp với một mảnh gương mặt đầy vẻ lo lắng kia của hắn, quả thực có là sức cuốn hút cường đại.

Bàng Cát nói tiếp: "Hoàng thượng, cớ thần cho rằng, hiện tại phải tiếp xúc cùng Lý Nguyên Hạo, chỉ có khiến cho hắn lui binh, mới có thể bảo trụ an bình biên cương Đại Tống."

Ngực Nhân Tông pháp phòng kích liệt, nghe xong lời này, liền gật gật đầu.

Phú Bật tranh thủ thời gian đứng dậy, nói: "Vạn tuế! Hiện tại vạn lần không được cầu hoà, cầu hoà như vậy, chính là chúng ta lại ký kết một cái điều ước bất đắc dĩ, Lý Nguyên Hạo tất nhiên sẽ đưa ra quá phận yêu cầu, chỉ sợ lại là một Liêu quốc nữa xuất hiện, trở nên đuôi to khó vậy!"

Bàng Cát giận dữ mắng mỏ Phú Battles: "Phú Battles! Người muốn đẩy dân chúng Tây Cương vào cơn thủy hỏa sao?"

Âu Dương Tu thoáng một tý đứng dậy: "Hoàng thượng, vì thần cho rằng, tuy Tây Cương đã bị công kích, nhưng tình huống không rõ, vội vã làm ra quyết định như thế, sợ là không thỏa đáng!"

Hạ Tùng lạnh cười một cái: "Tình huống không rõ? Mấy ngàn người bị giết còn nói tình huống không rõ? Âu Dương Tu, không lẽ ngươi cần phải đợi đến lúc Lý Nguyên Hạo đánh tới Biện Kinh để ngươi nhìn sao?"

Nhân Tông khẽ lắc đầu, phát tay: "Đừng nói nữa! Ý Trẫm đã quyết, Phú Battles, trẫm mệnh lệnh ngươi làm đặc sứ, dự ngựa hướng đến Tây Cương trước, cùng Lý Nguyên Hạo..."

Lời nói còn chưa dứt, chỉ nghe Trần Nguyên ở bên ngoài hô: "Vạn tuế! Lý Nguyên Hạo sắp tới lúc bại vong, đây là lần cuối cùng hấn vùng vẫy giãy chết, thần dùng đầu người đảm bảo, không đầy một tháng, Tây Cương tất sẽ truyền đến tin chiến thắng!"

Nhân Tông dừng những lời còn lại, nhìn xem Trần Nguyên trực tiếp đi đến đại điện.

Bên cạnh, Bàng Cát giận dữ mắng mỏ một tiếng: "Trần Thế Mỹ! Người ở ngoài điện gào thét như thế, còn có cấp bậc lễ nghĩa hay không?"

Trần Nguyên quỳ xuống, cũng không thềm để ý đến Bàng Cát, nói với Nhân Tông: "Vạn tuế, tuy thần không biết Phạm đại nhân có mưu kế gì, nhưng thần dám khẳng định, Phạm đại nhân tất nhiên có thể đánh trọng thương Lý Nguyên Hạo!"

Hạ Tùng cười lạnh một tiếng, nói: "Trần Thế Mỹ, ngươi cầm đầu đến đảm bảo, đầu của ngươi, bù được Tây Cương Đại Tổng sao?"

Trần Nguyên quỳ gối dưới đại điện, nửa thân thể thẳng tắp đứng lên, nói: "Bù hay không bù nổi đều không có vấn đề gì, bởi vì ta tin tưởng vững chắc, Phạm đại nhân nhất định có thể đánh thắng! Nếu như thua, thần nguyện ý nhận cái chết!"

Âu Dương Tu cũng bỗng nhiên quỳ xuống, nói: "Vạn tuế, thần cũng cùng Trần Thế Mỹ nhận cái chết!"

Nhân Tông liếc nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Trần Thế Mỹ, ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy? Có phải là cho rằng trẫm sẽ không giết ngươi?"

Trần Nguyên dựa vào cái gì để nói? Nói thật, hấn thật sự không nắm chắc, chỉ là, tính cách hấn chính là như vậy, hấn làm nhiều chuyện như vậy, chính là vì đánh bại Lý Nguyên Hạo! Hiện tại các người yêu cầu hòa bình? Vậy thì dù Trần Nguyên chết cũng sẽ không đáp ứng.

Huống chi, hấn tin tưởng Dịch Thanh, hấn tin tưởng Lưu Bình, hấn tin tưởng Phạm Trọng Yên! Trần Nguyên tin tưởng vững chắc, cho dù thế thế hiểm ác hơn nữa, bọn hấn cũng sẽ có biện pháp ứng đối!

Thời điểm Nhân Tông hỏi hấn, đầu Trần Nguyên cấp tốc xoay tròn, hấn biết rõ, sự thật đã rất bất lợi đối với mình, muốn muốn thuyết phục Nhân Tông, phải dùng suy luận tuyệt đối hữu lực khiến cho Nhân Tông mất đi hoài nghi mới được!

Vị trí thành trì bị Lý Nguyên Hạo đánh bại rõ ràng như địa đồ, hiện lên trong óc của hấn.

Linh quang lóe lên, Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ tới một điểm đáng ngờ rất có vấn đề, lập tức nói: "Vạn tuế, thần xin mượn một tấm địa đồ Tây Cương, giải nghi hoặc trong lòng chư vị đại nhân."

Nhân Tông gật đầu, lại bảo thái giám cầm địa đồ Tây Cương đến, bộ địa đồ này rất lớn, dài rộng hai thước, đặt ở trong đại điện, ai cũng có thể thấy rõ.

Trần Nguyên đánh dấu từng tòa thành trì bị tập kích ra, lại để cho những đại thần kia có thể xem xét rõ ràng hơn, cũng vì để ý nghĩ của mình rõ ràng hơn.

"Vạn tuế, mời ngài xem, thành trì bị tập kích đều tập trung ở vị trí phía tây phòng tuyến biên quân, không biết chư vị đại nhân đã xem chưa, nếu như Lý Nguyên Hạo thật sự đã muốn đánh tan phòng tuyến của chúng ta, như vậy, thành trì bị tập kích, hấn phải là bảy tòa thành!"

443. Chương 403: Nói Mò(2)

Thời điểm hần nói tới chỗ này, ngón tay điểm vị trí Diêm thành một cái, nói: "Tại đây, dựa theo lộ tuyến mà nói, tại đây nên là địa phương thứ nhất bị tập kích! Nhưng chư vị đại nhân, các người ai có tin tức Diêm thành không?"

Triều đình lập tức lặng ngắt như tờ, tổ chức tình báo của Tổng triều quá nát rồi, cái này là nguyên nhân vì cái gì Lý Nguyên Hạo có thể đánh vào trong biên cảnh Tổng triều hơn mười ngày mà không có ai biết! Thẳng đến khi Lý Nguyên Hạo xâm nhập biên cảnh, bắt đầu cướp bóc các thành trì Tổng triều, Đại Tổng mới giật mình nhận ra.

Giống nhau, cũng bởi vì tổ chức tình báo Tổng triều nát, Trần Nguyên mới có thể ở chỗ này chậm rãi giải thích.

Nếu để cho bọn hần biết rõ tình hình thực tế, biết rõ hơn mười vạn đại quân Lý Nguyên Hạo đã sắp đánh tới, chỉ sợ Nhân Tông không biết để cho Trần Nguyên một cơ hội nói chuyện, dù cho Trần Nguyên dùng đầu của mình đến đảm bảo, Nhân Tông cũng sẽ không tin tưởng.

Tại dưới tình huống tất cả tình hình cụ thể và tỉ mỉ đều không ai biết, Trần Nguyên nói vài câu, lại khiến cho Bàng Cát và Hạ Tung đều không lời nào để nói.

Hạ Tung nghĩ một lát, liền nói: "Có lẽ, người trở lại Diêm thành đã bị giết sạch rồi thì sao? Chúng ta không có tin tức cũng chẳng có gì lạ."

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Không có khả năng! Thái úy đại nhân trị vì Tây Cương nhiều năm, ta muốn hỏi Thái úy đại nhân một chút, bên trong sáu tòa thành trì này có bao nhiêu dân chúng Tổng triều?"

Hạ Tung không nói, Âu Dương Tu lại ý thức được Trần Nguyên muốn nói cái gì, liền bước lên phía trước một bước, nói: "Vạn tuế, bên trong sáu tòa thành trì này, một tòa nhiều nhất cũng có năm ngàn người dân chúng, ít nhất cũng có hơn hai ngàn người!"

"Cộng tất cả nhân khẩu lại thì hai vạn có thừa, nhưng chúng ta chỉ có năm nghìn dân chúng bị giết, điều này nói rõ, tuy Lý Nguyên Hạo phá thành, lại căn bản không có năng lực vây quanh thành trì, khả năng là, quân đội tập kích sáu tòa thành trì này, chỉ là tiểu đội do hần phân ra."

Nhân Tông nghe bọn hần nói xong, cảm thấy có chút đạo lý, lại hỏi một câu: "Vậy thì Diêm thành có chuyện gì xảy ra?"

Phú Bật bước một bước lên trước, nói: "Vạn tuế, Diêm thành chính là thành trì biên cảnh ngăn cản chúng ta và Đãng Hạng, Phạm đại nhân há có thể lại để cho thành trì trống không? Hần tất nhiên sẽ lưu binh sĩ ở Diêm thành, cho nên, Lý Nguyên Hạo không dám đi đến đánh."

Trần Nguyên nở nụ cười: "Phú đại nhân nói ở lý, hoàng thượng, vi thần cũng cho rằng, hiện tại, chiến cuộc chưa trong sáng, lúc này cùng hoà đàm Lý Nguyên Hạo, chính theo như lời Âu Dương đại nhân, rất không thỏa đáng!"

Bàng Cát mắt thấy cục diện tốt bị Trần Nguyên nói xong phen này, căn bản chỉ là một thuyết pháp không có chứng cứ, bắt đầu làm cho hàm hồ, cảm thấy rất không cam lòng.

Ánh mắt nhìn về phía Trần Nguyên mang theo một loại ác độc như dao găm, nói: "Thế Mỹ, người nói toàn bộ đều là người phỏng đoán, nếu như người phỏng đoán sai rồi, một khi Xa Chu châu thất thủ, giang sơn Đại Tổng có thể bị nguy hiểm! Vạn tuế, thần cho rằng, có lẽ là phải trọng thần đi Tây Cương đàm phán thì tốt hơn! Sứ giả Đãng Hạng Ngô Hạo bây giờ đang ở Đại Tổng, rất dễ dàng để cho chúng ta nói chuyện cùng Lý Nguyên Hạo."

Hạ Tung nói: "Thần tán thành ý kiến của Thái sư, vạn tuế, nếu Xa Chu châu thật sự thất thủ, chỉ sợ lúc đó, muốn đuổi Lý Nguyên Hạo đi, liền không dễ dàng như vậy."

Nhân Tông bị bọn hần nói không có chủ ý, đang tại thời điểm do dự, Trần Nguyên bỗng nhiên nói: "Vạn tuế, thần cho rằng Thái sư cùng Thái úy đại nhân nói cũng rất có đạo lý, vì để không sơ hở tý nào, chúng

ta trước tiên có thể mang theo Ngô Hạo đi Tây Cương, đợi tra ra sự tình, nếu Tây Cương thật sự có nguy cơ, có thể hoà đàm cùng Lý Nguyên Hạo, nếu Tây Cương không lo, không nói chuyện là được.”

Nhân Tông gật đầu, nói: ”Làm như thế đúng là phương pháp xử lý vẹn toàn đôi bên.”

Cái này căn bản không phải vẹn toàn đôi bên, mà thuộc về cái loại phương pháp xử lý điển hình ba phải, chỉ là, biện pháp như vậy, đối với Nhân Tông, loại người tính cách gặp phải đại sự liền vô pháp làm chủ này mà nói, lại dễ dùng nhất.

Lúc Trần Nguyên nói ra lời này, Bàng Cát liền nhẹ nhàng phát ra một tiếng thở dài thất vọng, hần biết rõ, một cái cơ hội tốt, lại bị bỏ lỡ rồi.

Nhân Tông lúc này liền hạ lệnh, dùng Thái úy Hạ Tùng cầm đầu, bốn người Âu Dương Tu phụ trợ Hạ Tùng, tạo thành sứ đoàn, lập tức mang theo Ngô Hạo cùng Dã Lợi thị lên đường, đi Tây Cương trước.

Đi ra khỏi đại điện, thần sắc Âu Dương Tu rất là sầu lo, hần biết rõ, nếu như Tây Cương thật sự nguy cấp mà nói, vậy thì Phạm Trọng Yêm xong rồi, tân chính sẽ chết từ trong trứng nước!

Âu Dương Tu trở lại thoáng, thu thập một tý hành lý liền muốn đi rồi, hoàng thượng thúc dục vô cùng gấp, chỉ cấp cho hần một canh giờ.

Trong lòng hần kỳ thật cũng rất lo lắng, dọc theo đường đều đi gần tới bên người Trần Nguyên, hỏi: ”Thế Mỹ, lời ngươi mới vừa nói, rốt cuộc có mấy phần nắm chắc?”

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nói: ”Âu Dương đại nhân, nói thật với ngươi, những thứ kia, tất cả đều là ta nói mò, kỳ thật, dù một phần nắm chắc ta cũng không có.”

Âu Dương Tu nghe xong liền kinh hãi, hỏi: ”Ngươi? Ngươi rõ ràng dám nói mò ở trên triều đình? Ta còn tưởng rằng ngươi chấp chương Chúc phượng tư, có một chút tin tức nữa!”

Trần Nguyên thoáng một tý đã che miệng của hần lại, nói: ”Ngươi nhỏ giọng một ít! Ta không nói mò thì làm sao bây giờ? Ngươi nói khi đó ta có thể làm gì đây?”

Âu Dương Tu tưởng tượng một chút, cũng cảm thấy đúng, lập tức lắc đầu, nói: ”Ai, cũng chỉ có thể như thế, nhưng ngươi không nên đưa đầu lên nha? Ta chính là nghĩ ngươi có nắm chắc, cho nên ta mới đi theo đưa đầu mình lên, hiện tại tốt rồi, ngươi lại là nói mò!”

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hần, nói: ”Đi thôi, kỳ thật, ta nói mò thì thế nào? Tất cả mọi người tin, vậy thì nói rõ là có một chút khả năng, nói không chừng Lý Nguyên Hạo thật sự chỉ phải đám kỵ binh nhỏ đến chỗ chúng ta quấy rầy thì sao? Ít nhất từng thành trì đều có người sống, hần là có chút khả năng.”

Âu Dương Tu bất đắc dĩ nói: ”Nếu như vậy, chờ thời điểm ta trở lại, tất nhiên mở tiệc ăn mừng cùng ngươi, không say không nghỉ, nếu không phải như vậy, chỉ sợ ta và ngươi sẽ gặp nhau ở trên pháp trường.”

Địa phương phía trước bọn hần không xa, Bàng Cát cùng Hạ Tùng đi cùng một chỗ, Bàng Cát thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Trần Nguyên, ánh mắt mang theo vẻ ác độc.

Hạ Tùng thở dài một tiếng, nói: ”Thái sư đừng xem nữa, hoàng thượng hiện tại rất tin Trần Thế Mỹ này, muốn động đến hần không dễ dàng như vậy đâu.”

Bàng Cát không nói thêm gì, mặc dù hần cũng biết Trần Nguyên chức quan nhỏ, nhưng trên triều đình cũng không phải dùng chức quan luận quyền thế, tất cả quyền thế của bọn hần đều đến từ Nhân Tông, bây giờ Nhân Tông nghe Trần Nguyên nói, ai cũng không nhúc nhích được Trần Nguyên.

Tựa như lúc trước, Nhân Tông tín nhiệm chính mình, chính mình ăn cắp công phẩm, đều không xảy ra việc gì.

Đây cũng là một nguyên nhân khác làm cho Bàng Cát bây giờ rất khó chịu khi nhìn Trần Nguyên, hần cảm thấy, Trần Nguyên phẳng phất đã uy hiếp được hần.

Hai người mới vừa đi ra khỏi hoàng cung, chỉ nhìn thấy xe ngựa Vương Vi Linh đứng ở trước cửa hoàng cung.

Vương Vi Linh, cũng là người không muốn phổ biến tân chính, Hạ Tùng nhìn hẩn một cái, nói: "Vương thừa tướng, người đến chậm rồi."

Vương Vi Linh cười một chút, nói: "Thái úy, Thái sư, mời lên xe một chút."

Bàng Cát lắc đầu, nói: "Không có tâm tình, một cái cơ hội tốt, lại bị Trần Thế Mỹ nói mấy câu làm cho rối loạn, trước kia quả thực là xem thường tên thương nhân này!"

Vương Vi Linh nói: "Tại hạ đã nghe nói về việc này rồi, hai vị đại nhân, tại hạ tới trễ, là vì nghe được một việc, kính xin nhị vị lên xe một chút."

444. Chương 404: Có Hàng Về

Hạ Tùng nói: "Sự tình gì? Nói tại đây không được sao?"

Vương Vi Linh lắc đầu, nói: "Không được, nói ở chỗ này, chỉ sợ thể diện hoàng gia sẽ mất hết rồi."

Hạ Tùng cùng Bàng Cát liếc nhau, sau đó lần lượt lên xe ngựa của Vương Vi Linh.

Âu Dương Tu ở phía sau xem xét, cảm thấy ngạc nhiên, hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Cái ba lão gia này lại muốn đi thương lượng cái gì đây?"

Trần Nguyên cũng rất tò mò, chỉ là, hẩn biết rõ, thương lượng sự tình gì, mấy ngày nữa Thẩm Nhụy sẽ tự nói với mình.

Lập tức nói: "Người có lẽ là ngấm lại cách nên đi Tây Cương thế nào đi, kỳ thật, ta thật sự rất kỳ quái, nếu Lý Nguyên Hạo đánh lên, nên vậy tuyển một ít thành lớn, cho dù binh lực hẩn không đủ, cũng nên vây khốn một tý mới được, như vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn hơn nhiều."

Lý Nguyên Hạo không đánh thành lớn, là hẩn không dám đánh, bởi vì sau lưng hẩn còn cái đình chưa nhỏ được, vạn nhất thật sự chọc giận Nhân Tông, Tổng triều lại phái quân đội tới, hẩn sẽ phiền toái, gõ mấy cái thành nhỏ, để cho Nhân Tông biết mình đến, đối với Lý Nguyên Hạo mà nói, như vậy là đủ rồi.

Đương nhiên, một nguyên nhân khác khi gõ thành nhỏ là hẩn rất cần lương thực!

Đoạt sáu tòa thành trì, quân lương Lý Nguyên Hạo lại đủ ăn thêm mấy ngày, đại quân lại xoay đầu lại, một lần nữa vây công Diêm thành.

Người Đẳng Hạng giống như thủy triều, mấy ngày nay nghỉ ngơi và hồi phục cùng cướp bóc, tựa hồ làm cho bọn họ quên tòa thành trì trước mắt này đã từng mang đến cho bọn hẩn ác mộng, quên khu vực hai trăm bước trước thành là một chỗ tử vong.

Hơn năm trăm binh sĩ Đẳng Hạng sắp xếp thành đội hình, lại lần nữa vọt lên, trên đầu tường, miệng Đồng Khuê hàm hồ mắng một câu: "Mẹ nó!"

Hẩn thật sự rất hi vọng chiến đấu đình chỉ tựa như mấy ngày hôm trước, Đẳng Hạng dần ra ở ngoài thành, hẩn ở ngay trên đầu thành nhìn xuống dưới.

Các huynh đệ đã bị thương vong quá lớn, đội ngũ hơn một trăm người, hiện tại chỉ còn lại có một nửa, ngay tại ngày hôm qua, Dương Thanh lại bổ sung một vài người cho tiểu đội của hẩn cùng Đạo Chiếm, không nhiều lắm, mỗi đội 30 huynh đệ.

Đồng Khuê không có chút cảm kích nào đối với cái đặc thù chiếu cố này của Dương Thanh, rất khác biệt, trong lòng của hẩn giống Đạo Chiếm, rất chán ghét Dương Thanh! Đã còn quân đội, vì cái gì không sớm lấy ra? Còn có, những chương tâm lỗi kia, vì cái gì không thể dùng?

Những quan trên này chính là như vậy, làm cho người ta chán ghét, căn bản không coi mạng anh em kết nghĩa của bọn họ là một sự việc!

Đạo Chiếm tựa ở bên tường, chậm rãi đưa tên nổ trong tay lên cao, nói: "Ca ca, nếu như ta không trở về được, nằng dầu kia, ta tặng cho người."

Đồng Khuê nở nụ cười, nói: "Xinh đẹp không? Người đừng kiếm người xấu như con heo, lại bắt ca ca nuôi hộ người."

Đạo Chiếm cũng không biết có xinh đẹp hay không, nghe Đồng Khuê nói như vậy, liền trả lời: "Ta cũng không biết, dù sao lần này trở về, chỉ cần là nữ nhân, ta đều có thể dùng được, thực sự bị kìm nén đến hỏng hàng rồi!"

Ánh mắt Đồng Khuê bỗng nhiên thả ra một đạo quang mang, nhỏ giọng nói: "Nói cho người hay, đến bây giờ ta vẫn nghĩ đến lần Phò mã gia mang bọn ta đi sơn trang, thời điểm đó, Phò mã gia an bài cho ta cô nương kia, bà nội nó, cả buổi tối đó, ta mới biết được cái gì là nam nhân!"

Đạo Chiếm hiển nhiên tràn đầy đồng cảm đối với lời này, nói: "Ừm, ta còn nhớ rõ cô nương kia, ta muốn đi tìm nàng lần nữa, đáng tiếc, nàng không biết ta, vốn ta muốn ngủ tiếp với nàng cả đêm, nhưng vừa hỏi giá tiền, nàng trả lời là hai quan nhiều, ta không cam lòng chi!"

Đồng Khuê chứng kiến địch nhân đã đến rất gần, cũng cầm tên nổ lên, nói: "Cẩn thận một chút, huynh đệ, nếu như lần này có thể trở về, ca ca sẽ xuất tiền cho người!"

Nói xong, liền hô to một tiếng: "Chuẩn bị!"

Trên tường thành xuất hiện một mảnh thanh âm kéo nổ, đợi cho người Đẳng Hạng tiến vào trong tầm bắn, Đồng Khuê ra lệnh một tiếng, tên nổ trên tường thành liền gào thét bắn ra!

Người Đẳng Hạng xông lại dựa vào tấm chắn dày đặc che chở, từ đầu chỉ có một chút người không may mắn bị bắn chết, nhưng theo khoảng cách, người bị bắn giết càng ngày càng nhiều, đội hình của bọn hắn tất nhiên cũng không thể liên kết được, thương vong càng lúc càng lớn.

Đội ngũ 500 người công thành, thời điểm vọt tới dưới thành, chỉ có hơn ba trăm người, bọn hắn bắt đầu dựng cái thang, cung nổ trên tường thành lập tức đình chỉ, từng khối từng khối gạch đá xanh rất lớn nện xuống dưới, nện người Đẳng Hạng đang leo lên đến đầu rơi máu chảy!

Bởi vì cung nổ đình chỉ, đội ngũ Đẳng Hạng đằng sau đã vọt tới vị trí thích hợp, lập tức dùng cung tên trong tay áp chế quân Tổng trên tường thành, Đạo Chiếm lại nghe được tiếng kêu thảm thiết của huynh đệ bên cạnh.

"Dựng thẳng tấm chắn! Đừng để cho bọn họ đi lên!" Đạo Chiếm la lớn.

Tất cả quân Tổng đều biết, một khi để cho đối phương đi lên, vậy thì vài người bên mình căn bản không ngăn nổi đối phương không ngừng liên tục công kích, lúc đó, sẽ có rất nhiều người chết rồi!

Quân Tổng ương ngành vượt xa ngoài dự đoán của Lý Nguyên Hạo, mắt thấy cái thang đã muốn đặt lên trên tường thành, nhưng chỉ có thể bò lên một nửa là rơi xuống, thời gian không đến một khắc, đội ngũ 500 người công kích chỉ có hơn mười người chật vật chạy thoát trở về.

Đại kỳ quân Tổng đầu tường này vẫn còn tung bay, ánh mắt Lý Nguyên Hạo ác độc dị thường, hô: "Lúc trước thực sự nên giết chết Lưu Bình này!"

Dã Lợi Vương Quang Vinh tiến lên, nói: "Đại vương, ta sẽ tự mình dẫn người đi lên, nhất định sẽ đánh tan thành trì này cho người!"

Lý Nguyên Hạo suy nghĩ một chút, thương vong của hắn rất lớn, nhưng hắn biết rõ, chỉ cần rút cái đinh này ra, thương vong lớn hơn nữa cũng là có thể tiếp nhận! Liền cười lạnh một tiếng, nói: "Tốt, mang theo binh lính của người đi lên, không được cho bọn hắn thời gian thở dốc, bọn hắn sắp không gánh được rồi!"

Dã Lợi Vương Quang Vinh cũng biết, từ trình độ dày đặc của cung nổ quân Tổng bắn chết người Đẳng Hạng chạy tán loạn khi đó để xem xét, trên mặt tường thành này nhiều lắm chính là hơn một trăm người, chỉ cần mình có thể xông đi lên, phá thành là chuyện trong nháy mắt.

Lúc này, hắn lập tức nhảy xuống, cầm một tấm chắn qua, hô: "Các huynh đệ! Đánh tan tòa thành này, chúng ta liền có thể đi đánh Xa Chu châu phủ rồi! Đến lúc đó, sẽ cho các người đàn bà tốt nhất! Theo ta xông lên!"

Dã Lợi Vương Quang Vinh tự mình dẫn đội, tự nhiên có thể ủng hộ sĩ khí người Đãng Hạng, binh lính của hắn vốn là tinh nhuệ trong binh sĩ Đãng Hạng, lúc xông lên, khí thế hoàn toàn không giống với binh thường!

Đồng Khuê đứng trên thành xem xét mà kinh hãi, nói: "Con mẹ nó, phiền toái rồi!"

Đạo Chiếm thở hổn hển nói: "Ca ca, không cầu viện binh thì không được rồi, đám tiểu tử này xem xét cũng không phải là người hiền lành đâu!"

Đồng Khuê suy nghĩ một chút, nói: "Cầu viện! Lão tử mẹ nó chỉ cầu một lần, nếu không có viện quân tới, sẽ làm thịt tên vương bát đản Dương Thanh kia!"

Đạo Chiếm tràn đầy đồng cảm đối với lời nói này: "Đúng, tiểu tử kia nhất không phải thứ gì tốt!"

Hai người vừa mới nói xong, đã nhìn thấy Dương Thanh mang theo mấy huynh đệ, khiêng hai miệng rương đi tới, sắc mặt Dương Thanh có lẽ vẫn là yên lặng như nước, giống như không trông thấy ánh mắt muốn giết người của Đồng Khuê cùng Đạo Chiếm, vừa để thùng xuống trước mặt hai người, nói: "Chưởng tâm lời, tổng cộng tám mươi quả, dùng tiết kiệm một chút, những vật này không nhiều lắm đâu."

Trên mặt Đạo Chiếm lập tức cười cười, nói: "Con bà nó chứ, tiểu tử người cuối cùng cũng làm một chuyện tốt!"

Dương Thanh không để ý tới hắn, tiếp tục nói: "Thời điểm ném phải chú ý, nhen nhóm kíp nổ, tỉnh táo đếm tới năm, sau đó mới ném xuống, biết chưa?"

Đồng Khuê cũng sốt một chút: "Đếm tới năm? Vậy thì nếu nổ trong tay ta thì làm sao bây giờ?"

Dương Thanh nói ba chữ: "Người không may."

Đồng Khuê còn muốn nói tiếp cái gì, Dương Thanh trong chớp mắt đã rời đi, Đạo Chiếm giữ chặt Đồng Khuê, nói: "Đừng để ý đến hắn! Ca ca, chúng ta cho những người này đẹp mắt."

Đồng Khuê chứng kiến đối phương tiến nhập vào trong tầm bắn, la lớn: "Cung nổ, bắn cho ta!"

445. Chương 404: Có Hàng Về

Hạ Tung nói: "Sự tình gì? Nói tại đây không được sao?"

Vương Vi Linh lắc đầu, nói: "Không được, nói ở chỗ này, chỉ sợ thể diện hoàng gia sẽ mất hết rồi."

Hạ Tung cùng Bàng Cát liếc nhau, sau đó lần lượt lên xe ngựa của Vương Vi Linh.

Âu Dương Tu ở phía sau xem xét, cảm thấy ngạc nhiên, hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Cái ba lão gia này lại muốn đi thương lượng cái gì đây?"

Trần Nguyên cũng rất tò mò, chỉ là, hắn biết rõ, thương lượng sự tình gì, mấy ngày nữa Thẩm Nhụy sẽ tự nói với mình.

Lập tức nói: "Người có lẽ là ngấm lại cách nên đi Tây Cương thế nào đi, kỳ thật, ta thật sự rất kỳ quái, nếu Lý Nguyên Hạo đánh lên, nên vậy tuyển một ít thành lớn, cho dù binh lực hắn không đủ, cũng nên vây khốn một tý mới được, như vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn hơn nhiều."

Lý Nguyên Hạo không đánh thành lớn, là hắn không dám đánh, bởi vì sau lưng hắn còn cái đình chưa nhỏ được, vạn nhất thật sự chọc giận Nhân Tông, Tổng triều lại phái quân đội tới, hắn sẽ phiền toái, gõ mấy cái thành nhỏ, để cho Nhân Tông biết mình đến, đối với Lý Nguyên Hạo mà nói, như vậy là đủ rồi.

Đương nhiên, một nguyên nhân khác khi gõ thành nhỏ là hắn rất cần lương thực!

Đoạt sáu tòa thành trì, quân lương Lý Nguyên Hạo lại đủ ăn thêm mấy ngày, đại quân lại xoay đầu lại, một lần nữa vây công Diêm thành.

Người Đãng Hạng giống như thủy triều, mấy ngày nay nghỉ ngơi và hồi phục cùng cướp bóc, tựa hồ làm cho bọn họ quên tòa thành trì trước mắt này đã từng mang đến cho bọn hắn ác mộng, quên khu vực hai trăm bước trước thành là một chỗ tử vong.

Hơn năm trăm binh sĩ Đảng Hạng sắp xếp thành đội hình, lại lần nữa vọt lên, trên đầu tường, miệng Đồng Khuê hàm hồ mắng một câu: "Mẹ nó!"

Hắn thật sự rất hi vọng chiến đấu đình chỉ tựa như mấy ngày hôm trước, Đảng Hạng dẫn ra ở ngoài thành, hắn ở ngay trên đầu thành nhìn xuống dưới.

Các huynh đệ đã bị thương vong quá lớn, đội ngũ hơn một trăm người, hiện tại chỉ còn lại có một nửa, ngay tại ngày hôm qua, Dương Thanh lại bổ sung một vài người cho tiểu đội của hắn cùng Đạo Chiếm, không nhiều lắm, mỗi đội 30 huynh đệ.

Đồng Khuê không có chút cảm kích nào đối với cái đặc thù chiếu cố này của Dương Thanh, rất khác biệt, trong lòng của hắn giống Đạo Chiếm, rất chán ghét Dương Thanh! Đã còn quân đội, vì cái gì không sớm lấy ra? Còn có, những chướng tâm lỗi kia, vì cái gì không thể dùng?

Những quan trên này chính là như vậy, làm cho người ta chán ghét, căn bản không coi mạng anh em kết nghĩa của bọn họ là một sự việc!

Đạo Chiếm tựa ở bên tường, chậm rãi đưa tên nổ trong tay lên cao, nói: "Ca ca, nếu như ta không trở về được, nòng dẫu kia, ta tặng cho người."

Đồng Khuê nở nụ cười, nói: "Xinh đẹp không? Người đừng kiếm người xấu như con heo, lại bắt ca ca nuôi hộ người."

Đạo Chiếm cũng không biết có xinh đẹp hay không, nghe Đồng Khuê nói như vậy, liền trả lời: "Ta cũng không biết, dù sao lần này trở về, chỉ cần là nữ nhân, ta đều có thể dùng được, thực sự bị kìm nén đến hỏng hàng rồi!"

Ánh mắt Đồng Khuê bỗng nhiên thả ra một đạo quang mang, nhỏ giọng nói: "Nói cho người hay, đến bây giờ ta vẫn nghĩ đến lần Phò mã gia mang bọn ta đi sơn trang, thời điểm đó, Phò mã gia an bài cho ta cô nương kia, bà nội nó, cả buổi tối đó, ta mới biết được cái gì là nam nhân!"

Đạo Chiếm hiển nhiên tràn đầy đồng cảm đối với lời này, nói: "Ừm, ta còn nhớ rõ cô nương kia, ta muốn đi tìm nàng lần nữa, đáng tiếc, nàng không biết ta, vốn ta muốn ngủ tiếp với nàng cả đêm, nhưng vừa hỏi giá tiền, nàng trả lời là hai quan nhiều, ta không cam lòng chứ!"

Đồng Khuê chứng kiến địch nhân đã đến rất gần, cũng cầm tên nổ lên, nói: "Cẩn thận một chút, huynh đệ, nếu như lần này có thể trở về, ca ca sẽ xuất tiền cho người!"

Nói xong, liền hô to một tiếng: "Chuẩn bị!"

Trên tường thành xuất hiện một mảnh thanh âm kéo nổ, đợi cho người Đảng Hạng tiến vào trong tầm bắn, Đồng Khuê ra lệnh một tiếng, tên nổ trên tường thành liền gào thét bắn ra!

Người Đảng Hạng xông lại dựa vào tấm chắn dày đặc che chở, từ đầu chỉ có một chút người không may mất bị bắn chết, nhưng theo khoảng cách, người bị bắn giết càng ngày càng nhiều, đội hình của bọn hắn tất nhiên cũng không thể liên kết được, thương vong càng lúc càng lớn.

Đội ngũ 500 người công thành, thời điểm vọt tới dưới thành, chỉ có hơn ba trăm người, bọn hắn bắt đầu dựng cái thang, cung nổ trên tường thành lập tức đình chỉ, từng khối từng khối gạch đá xanh rất lớn nện xuống dưới, nện người Đảng Hạng đang leo lên đến đầu rơi máu chảy!

Bởi vì cung nổ đình chỉ, đội ngũ Đảng Hạng đằng sau đã vọt tới vị trí thích hợp, lập tức dùng cung tên trong tay áp chế quân Tổng trên tường thành, Đạo Chiếm lại nghe được tiếng kêu thảm thiết của huynh đệ bên cạnh.

"Dựng thẳng tấm chắn! Đừng để cho bọn họ đi lên!" Đạo Chiếm la lớn.

Tất cả quân Tổng đều biết, một khi để cho đối phương đi lên, vậy thì vài người bên mình căn bản không ngăn nổi đối phương không ngừng liên tục công kích, lúc đó, sẽ có rất nhiều người chết rồi!

Quân Tổng ương ngành vượt xa ngoài dự đoán của Lý Nguyên Hạo, mắt thấy cái thang đã muốn đặt lên trên tường thành, nhưng chỉ có thể bò lên một nửa là rơi xuống, thời gian không đến một khắc, đội ngũ 500 người công kích chỉ có hơn mười người chật vật chạy thoát trở về.

Đại kỳ quân Tống đầu tường này vẫn còn tung bay, ánh mắt Lý Nguyên Hạo ác độc dị thường, hô: "Lúc trước thực sự nên giết chết Lưu Bình này!"

Dã Lợi Vương Quang Vinh tiến lên, nói: "Đại vương, ta sẽ tự mình dẫn người đi lên, nhất định sẽ đánh tan thành trì này cho người!"

Lý Nguyên Hạo suy nghĩ một chút, thương vong của hắn rất lớn, nhưng hắn biết rõ, chỉ cần rút cái đinh này ra, thương vong lớn hơn nữa cũng là có thể tiếp nhận! Liền cười lạnh một tiếng, nói: "Tốt, mang theo binh lính của người đi lên, không được cho bọn hắn thời gian thở dốc, bọn hắn sắp không gánh được rồi!"

Dã Lợi Vương Quang Vinh cũng biết, từ trình độ dày đặc của cung nỏ quân Tống bắn chết người Đổng Hạng chạy tán loạn khi đó để xem xét, trên mặt tường thành này nhiều lắm chính là hơn một trăm người, chỉ cần mình có thể xông đi lên, phá thành là chuyện trong nháy mắt.

Lúc này, hắn lập tức nhảy xuống, cầm một tấm chắn qua, hô: "Các huynh đệ! Đánh tan tòa thành này, chúng ta liền có thể đi đánh Xa Chu châu phủ rồi! Đến lúc đó, sẽ cho các người đàn bà tốt nhất! Theo ta xông lên!"

Dã Lợi Vương Quang Vinh tự mình dẫn đội, tự nhiên có thể ủng hộ sĩ khí người Đổng Hạng, binh lính của hắn vốn là tinh nhuệ trong binh sĩ Đổng Hạng, lúc xông lên, khí thế hoàn toàn không giống với bình thường!

Đổng Khuê đứng trên thành xem xét mà kinh hãi, nói: "Con mẹ nó, phiền toái rồi!"

Đạo Chiếm thở hổn hển nói: "Ca ca, không cầu viện binh thì không được rồi, đám tiểu tử này xem xét cũng không phải là người hiền lành đâu!"

Đổng Khuê suy nghĩ một chút, nói: "Cầu viện! Lão tử mẹ nó chỉ cầu một lần, nếu không có viện quân tới, sẽ làm thiệt tên vương bát đản Dương Thanh kia!"

Đạo Chiếm tràn đầy đồng cảm đối với lời nói này: "Đúng, tiểu tử kia nhất không phải thứ gì tốt!"

Hai người vừa mới nói xong, đã nhìn thấy Dương Thanh mang theo mấy huynh đệ, khiêng hai miệng rương đi tới, sắc mặt Dương Thanh có lẽ vẫn là yên lặng như nước, giống như không trông thấy ánh mắt muốn giết người của Đổng Khuê cùng Đạo Chiếm, vừa để thùng xuống trước mặt hai người, nói: "Chưởng tâm lỗi, tổng cộng tám mươi quả, dùng tiết kiệm một chút, những vật này không nhiều lắm đâu."

Trên mặt Đạo Chiếm lập tức cười cười, nói: "Con bà nó chứ, tiểu tử người cuối cùng cũng làm một chuyện tốt!"

Dương Thanh không để ý tới hắn, tiếp tục nói: "Thời điểm ném phải chú ý, nhen nhóm kíp nổ, tỉnh táo đếm tới năm, sau đó mới ném xuống, biết chưa?"

Đổng Khuê sửng sốt một chút: "Đếm tới năm? Vậy thì nếu nổ trong tay ta thì làm sao bây giờ?"

Dương Thanh nói ba chữ: "Người không may."

Đổng Khuê còn muốn nói tiếp cái gì, Dương Thanh trong chớp mắt đã rời đi, Đạo Chiếm giữ chặt Đổng Khuê, nói: "Đừng để ý đến hắn! Ca ca, chúng ta cho những người này đẹp mắt."

Đổng Khuê chứng kiến đối phương tiến nhập vào trong tầm bắn, la lớn: "Cung nỏ, bắn cho ta!"

446. Chương 405: Thất Vọng(1)

Tên nỏ nện ở trên tấm chắn trong tay Dã Lợi Vương Quang Vinh, Dã Lợi Vương Quang Vinh có thể cảm giác được cánh tay bị chấn động đến run lên, trong lòng của hắn không khỏi có chút sợ hãi thán phục, không biết những quân Tống này chế tạo cung nỏ thế nào, vậy mà có thể có lực lượng lớn như vậy.

Hắn đẩy tấm chắn, tiếp tục phóng tới hướng tường thành, vừa mới đi ra hơn mười bước, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng gió gào thét, hắn đột nhiên nghĩ đến xe nỏ khiến người sợ hãi kia, lập tức hét lớn một tiếng, nói: "Chú ý! Gục xuống!"

Gục xuống, ít nhất có thể cam đoan không bị xe nổ thoát một tý bắn thủng nhiều người, đây là kinh nghiệm người Đảng Hạng công thành vài ngày đã tổng kết ra được!

Về phần những người bị trực tiếp bắn trúng kia, liền giống như Dương Thanh nói với Đồng Khuê, chỉ có thể nói là do bọn hần không may, nhìn những xe nổ không lấy được chiến quả giống như trong tưởng tượng, sắc mặt Lưu Bình trên chỗ tường thành khác rất là nghiêm trọng.

Dã Lợi Vượng Quang Vinh đứng lên, tiếp tục chạy lên phía trước, tình nhuệ chính là tình nhuệ, một lớp người này của hần chỉ bị thương và chết hơn sáu mươi người, lúc này đã vọt tới phía dưới tường thành.

Đồng Khuê cười cực kỳ vui vẻ, thuận tay cầm một cái chưởng tâm lôi lên, nói: "Các huynh đệ, đốt ít pháo cho người Đảng Hạng nghe một chút!"

Đồng Khuê tưởng tượng một chút, Dương Thanh bảo hần hãy đếm tới năm, nhưng hần cảm thấy làm như vậy có chút ít nguy hiểm, lập tức tự mình nghĩ ra một cái chủ ý: "Tất cả mọi người, chú ý cái kíp nổ này, thời điểm sắp cháy đến phần đáy hãy ném xuống! Nghe hiệu lệnh của ta, cùng nhau châm lửa!"

Hai mươi chưởng tâm lôi bị đốt lên, uy lực thứ này, phần lớn những người ở đây đều đã chứng kiến, Đồng Khuê nói rất đúng, nhìn đến chỗ cháy cuối cùng hãy vút, nhưng cầm thứ này ở trong tay, rất nhiều người đều có chút khẩn trương.

Có một có điểm nhất gan binh sĩ, sau khi đốt còn chưa tới một nửa, liền ném thứ trong tay xuống dưới.

Đồng Khuê xem xét mà giận dữ, quát: "Ai vậy? Ai? Con mẹ nó, sao ném sớm như vậy?"

Người binh lính kia cũng không dám lên tiếng, thời điểm Đồng Khuê đang muốn điều tra, chợt nhớ tới trong tay mình cũng đang cầm đồ nguy hiểm, vội vàng ném xuống dưới.

Hai mươi chưởng tâm lôi cứ như vậy mà bị ném xuống dưới đám đông bên dưới tường thành, có mấy cái nện ở trên đầu người Đảng Hạng, đã nện cho người đó ngất đi tại chỗ.

Đồng Khuê thập phần muốn nhìn chiến quả một chút, dùng cánh tay đẩy đẩy Đạo Chiếm: "Huynh đệ, vươn tầm chắn ra, để ta xem tình huống thế nào."

Đạo Chiếm không để ý tới hần, nói: "Người cứ cúi xuống, ngồi tại đây nghe một chút, đợi nổ xong lại nhìn cũng không muộn."

Bọn hần ném quá sớm, thời điểm những chưởng tâm lôi kia rơi xuống, kíp nổ vẫn còn "chi chi" thiêu đốt, nhưng cũng may, Đảng Hạng người cũng không biết vật này là cái gì, Dã Lợi Vượng Quang Vinh nhìn mấy cái gì đó bên chân mình đang bốc hơi nước, nhìn trái, nhìn phải, hần rất cực cũng nghĩ tới, nhưng thứ này có thể rất nguy hiểm: "Đá văng ra! Đá những vật này văng ra!"

Nói xong liền dùng sức đá một cước về hướng chưởng tâm lôi bên chân hần.

"Bành!" Một tiếng vang thật lớn, không đợi chân Dã Lợi Vượng Quang Vinh đá tới cái cục đen đen, hần đã cảm giác chân mình bỗng nhiên chết lặng, cả người giống như bị một loại lực cường đại đẩy mạnh một cái, một đầu đâm vào tường thành, liền ngất đi không biết gì nữa!

Tiếp theo, từng tiếng bạo tạc nổ tung truyền đến, dưới tường thành, những người Đảng Hạng này lập tức bị chìm đắm trong thanh âm gào khóc thảm thiết!

Đợi cho tiếng bạo tạc nổ tung qua đi, toàn bộ vài trăm người này đều ngã xuống trong vũng máu, có mấy người vận khí tương đối khá, từ trong đồng người chết, kéo Dã Lợi Vượng Quang Vinh đi ra, liền chạy về phía sau!

Hiệu quả của vụ nổ rất kinh người, không riêng gì sắc mặt Lý Nguyên Hạo bên kia có thay đổi, mà ngay cả binh sĩ quân Tổng cũng không nghĩ tới, vật này lại lợi hại như vậy!

Đồng Khuê nở nụ cười, trên tường thành, tất cả binh sĩ đều nở nụ cười, tại thời khắc này, bọn hần cảm thấy, chỉ cần trong tay có thứ này, người Đảng Hạng căn bản không có biện pháp tới gần thành trì, chính mình sẽ an toàn, tuyệt đối an toàn.

Đại kỳ của Lưu Bình hiện ra trên mặt tường này, hần nhìn Lý Nguyên Hạo đứng ở trong quân trận Đẳng Hạng cách đó không xa, cười ha ha, nói: "Đại vương, ta khuyên ngươi, có lẽ là nên trở về đi, ngươi đã chết và tổn thương hơn một vạn huynh đệ, ngươi đánh được nữa sao?"

Binh sĩ bên cạnh người Lưu Bình ào ào giơ binh khí trong tay mình lên, cao giọng hô lớn, bọn người Đạo Chiếm cũng ào ào phụ họa, trong khoảnh khắc, cả Diêm thành đều là tiếng hoan hô của quân Tống!

Lý Nguyên Hạo nhìn Dã Lợi Vượng Quang Vinh bị kéo về từ trên chiến trường, lòng mày chăm chú nhú lại, hần thật sự không nghĩ tới, trong tay Lưu Bình vẫn còn binh khí lợi hại như vậy, nếu sớm biết như thế, hần sẽ không để cho Dã Lợi Vượng Quang Vinh đi lên chiến đấu!

Bây giờ nói những thứ này cũng đã muộn, sĩ khí quân Tống tăng vọt, mà binh sĩ cạnh mình, mắt thấy một phen tràng cảnh vừa rồi, hiển nhiên đã bị lực sát thương của vật kia làm cho chấn kinh rồi, sắc mặt của bọn hần đều rất yếu ớt, dùng một loại thần sắc sợ hãi nhìn về tòa thành trì thấp thấp phía trước.

Lý Nguyên Hạo phát tay, nói: "Đưa Dã Lợi tướng quân xuống dưới, gọi những lang trung Tống triều bị bắt kia tới, bảo bọn họ toàn lực tận tình cứu chữa, nếu như không cứu sống nổi mà nói, giết chết toàn bộ cho ta."

Mấy binh sĩ Đẳng Hạng khiêng Dã Lợi Vượng Quang Vinh đi, Lý Nguyên Hạo nghe tiếng hoan hô trên đầu thành, liền chậm rãi cười ngửa đi về hướng Diêm thành.

Lưu Bình lúc này đã tràn đầy tin tưởng, hần biết rõ, uy lực của chưởng tâm lôi đủ sức để làm kinh sợ ý chí chiến đấu của người Đẳng Hạng!

Lý Nguyên Hạo còn có thể chơi ra chiêu gì nữa đây?

Lưu Bình phát tay, bảo các binh sĩ không cần phải hô nữa, nhìn Lý Nguyên Hạo một mình một người từ từ đi tới.

"Lưu Bình, nếu như hiện tại ngươi đầu hàng, ta sẽ không giết ngươi." Lý Nguyên Hạo rất bình tĩnh nói.

Lưu Bình đứng trên đầu tường, cười một chút, nói: "Đại vương cảm thấy, ta sẽ đầu hàng sao?"

Lý Nguyên Hạo nói: "Ta muốn, là lời nói của ngươi, hiện tại liền đầu hàng, bởi vì đã không có khả năng xuất hiện người nào tới cứu ngươi nữa rồi! Người ngươi phải đi cầu viện, đã bị chúng ta giết, thư tín cầu viện của ngươi, bây giờ đang ở trên tay của ta! Trả lại cho ngươi này!"

Lý Nguyên Hạo nói xong, liền cột thư tín vào mũi tên, bắn về phía cột cờ cắm trên đầu tường.

Khoảng cách từ chỗ hần đến tường thành là hơn hai trăm bước, mục tiêu nhỏ như cột cờ, cư nhiên bị một mũi tên của hần bắn trúng, chiêu thức ấy lại khiến cho người Đẳng Hạng hưng phấn dị thường, ào ào hô lên.

Sớm có binh sĩ gỡ lá thư xuống, đưa cho Lưu Bình, Lưu Bình không cần mở ra, nhìn phong thư là hần đã biết Lý Nguyên Hạo không nói sai!

Phong thư loang lổ vết máu đã khô héo, lại làm cho tay cầm thư tín của Lưu Bình phát run!

Quân Tống trên tường thành cũng lâm vào bên trong sự sợ hãi không hiểu, có lợi khí thì thế nào? Có lợi khí bảo vệ cho thành trì, là vì thủ vững, đợi viện quân đến, nhưng hiện tại, tình huống giống như là thập phần bất lợi.

Uể oải, cảm giác hưng phấn vừa rồi hoàn toàn không thấy, tất cả mọi người có vẻ là rất uể oải, thậm chí có chút ít binh sĩ đang suy nghĩ, chính mình đau khổ tác chiến nhiều ngày như vậy, rốt cuộc có đáng giá hay không?

Phía dưới, Lý Nguyên Hạo biết rõ, mục đích của mình đã muốn đạt tới, liền tiếp tục nói: "Thế nào? Còn không đầu hàng sao? Ta sẽ nói cho ngươi biết, ta dựa theo bộ dạng thư tín của ngươi, lại viết một phong cho Phạm Trọng Yên, đã đưa đi rồi, hiện tại, hần đã nhận được. Chỉ là, ta sửa lại mấy chữ, cho nên hần sẽ không tới chỗ ngươi đâu, Lưu Bình, đầu hàng đi! Điều kiện vẫn giống như lần trước đó, ta để cho tất cả các huynh đệ của ngươi đều còn sống!"

Lưu Bình không cười nổi rồi, hắt hất một hơi thật sâu, nói: "Lý Nguyên Hạo, người cứ việc đến công, muốn ta đầu hàng, tuyệt đối không thể!"

Lý Nguyên Hạo cười ha ha, nói: "Người thật sự là càng ngày càng không tiến triển! Lần này ngay cả mạng huynh đệ người, người cũng không cần sao?"

447. Chương 405: Thất Vọng(2)

Hai tay Lưu Bình chấn động, nói: "Tốt, vậy thì để cho bọn họ nói cho người biết, bọn hắc có nguyện ý đầu hàng không!"

Đồng Khuê tiến lên một bước, nói: "Lão tử chết nhiều huynh đệ như vậy rồi, ai đầu hàng, ta làm thịt con mẹ nó luôn!"

Đạo Chiếm lên tiếng, giơ đao trong tay lên, hô: "Tử chiến!"

Đầu tường, quân Tống cùng nhau hô to: "Tử chiến! Tử chiến! Tử chiến!"

Lưu Bình nở nụ cười thoải mái, nói: "Đại vương nghe được chưa? Nhiều lời vô ích, phóng ngựa tới đây đi!"

Lý Nguyên Hạo cười lạnh một tiếng, phóng ngựa lui trở về, hiện tại, hắc đang nắm giữ chủ động, ở phía trong tay Lưu Bình có binh khí lợi hại như vậy, hắc không dám nóng nảy.

Hắc muốn để cho quân Tống biết viện binh không tới được rồi, sau đó, hắc có thể chậm rãi chơi đùa, thẳng đến khi nhuệ khí trong lòng quân Tống Diêm thành biến mất mới thôi.

.....

Khi Võ Minh tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình nằm ở trong một căn phòng đơn sơ, sau khi hắc tỉnh lại, chuyện thứ nhất làm chính là vội vàng sờ quần áo chính mình một tý, toàn bộ quần áo trên người, rõ ràng đều bị đổi hết rồi, hiện tại, hắc mặc trên người, là một cái áo vải bố.

"Thư tín đâu rồi? Thư tín của ta đâu rồi?" Võ Minh rất là kinh hoảng hô lên.

Cửa ra vào có một vị nam tử trắng niên hơn ba mươi tuổi ngồi đó, nam nhân kia chứng kiến Võ Minh ngồi dậy, rất là cao hứng, hỏi: "Người đã tỉnh rồi à?"

Võ Minh thoáng một tý đã nhảy từ trên giường xuống, cánh tay nắm cổ áo nam nhân kia, hỏi: "Thư tín của ta ở nơi nào?"

Vừa mới nói xong, cả người lại ngã lên trên mặt đất, người nọ vội vàng nâng hắc dậy, nói: "Mạng của người có thể bảo toàn cũng không tệ rồi! Cái thư tín kia trọng yếu như vậy sao? Thời điểm ta cứu người, không thấy lá thư đó."

Võ Minh được hắc đỡ đến bên giường, ngồi xuống, cảm giác được từng trận đau đớn truyền đến từ miệng vết thương, hắc liếc nhìn người nọ, nói: "Đại ca, nơi này là địa phương nào?"

Người kia nói: "Nơi này là Đại Tống, chỗ này của chúng ta gọi là Cách Thạch."

Võ Minh bỗng nhiên như tê liệt, ngã xuống trên giường, xong rồi, cái gì cũng xong rồi, chính mình lại bị nước sông đẩy trở lại đại Tống!

Người nọ nhìn hắc, nói: "Năm ngày trước, ta gặp người tại bờ sông, lúc ấy quần áo người giống như là quần áo của người Đảng Hạng, vốn không muốn cứu người, nhưng ta cảm thấy người giống như là người Tống, hơn nữa, cho dù người là người Đảng Hạng, tổn thương thành cái dạng kia, ta cũng không thể mặc kệ, đến đây, thuốc uống đã."

Trong lòng Võ Minh lại càng mát lạnh rồi, chính mình rõ ràng lại hôn mê năm ngày! Còn chưa tính toán thời gian trôi theo nước sông, hắc vội vàng hỏi ngày, xác định nhiệm vụ của mình lần này đã kết thúc không thành công.

Bởi vì Lưu Bình để cho hắc trong vòng năm ngày, mang viện quân trở lại Diêm thành, nhưng đến hiện tại, đã trôi qua suốt hai mươi ngày rồi, chính mình còn rơi vào một thân tổn thương, đi đường cũng khó khăn.

Bộ mặt của hắn co rúm lại, có một loại cảm giác muốn tìm cái đao tự tử!

Hán tử kia nhìn hắn một cái, nói: "Rốt cuộc ngươi là người Đổng Hạng hay là người Tống? Người Đổng Hạng tại chiến tranh phía nam, vây quanh chỗ Diêm thành kia, đánh rất nhiều ngày, nghe nói chết không ít người rồi, có phải ngươi từ cái chỗ kia đến đây hay không?"

Diêm thành vẫn còn đánh? Tin tức này đối với Võ Minh mà nói, thật sự là quá trọng yếu, chỉ là, hắn nghĩ lại nghĩ tới, hiện tại chính mình một thân vết thương, cho dù không có vết thương, muốn giết tan đám người Đổng Hạng chặn đường, cũng là chuyện không thể nào.

Trong khi giây chết, hắn đã đánh mất thư cầu viện, nên làm gì bây giờ?.

Võ Minh uống thuốc xong, chậm rãi đứng lên, hán tử kia vội vàng đỡ lấy hắn, nói: "Này, ta nói ngươi, làm sao ngươi lại chẳng biết rõ tốt xấu như thế? Hiện tại ngươi không thể lộn xộn! Rốt cuộc ngươi là người Đổng Hạng hay là người Tống?"

Võ Minh không trả lời, cưỡng ép thử bước đi hai bước, vết thương trên người lập tức có một loại cảm giác bị xé rách, mồ hôi trên trán hắn cuộn cuộn chảy ra!

Hán tử kia cũng sốt một chút, hỏi: "Huynh đệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Võ Minh biết mình không đi được nữa, hắn kéo tay hán tử kia lại, nói: "Đại ca, ta là quân Tống, ta là Ngưu hầu quân Tống ở Diêm thành, các huynh đệ để cho ta tới cầu viện, kết quả ta bị Đổng Hạng người phục kích, đại ca, ngươi có thể giúp ta một chuyện hay không?"

Hán tử kia gật đầu: "Là quân Tống là tốt rồi nói, huynh đệ nói đi, muốn ta giúp ngươi làm cái gì?"

Võ Minh cảm kích cười một chút về hướng hán tử kia: "Ngươi dẫn ta đi tìm cứu binh! Chúng ta không đi Đổng Hạng nữa, đường đi không thông, thời gian cũng không đủ rồi, nếu như đại ca có thể lấy được một chiếc xe ngựa, chúng ta đi ba cửa ải!"

Đây là biện pháp duy nhất của Võ Minh ở hiện tại! Đã trôi qua hai mươi ngày rồi, chính mình đến Đổng Hạng lần nữa, không có chút ý nghĩa nào.

Địa phương có đại quân đồn trú khác lại quá xa rồi, cho nên, hắn chỉ còn lại có một sự lựa chọn, chính là đi ba cửa ải tìm Mộc Quế Anh nguyên soái!

Ở trong mắt Võ Minh, Mộc Quế Anh nguyên soái tay cầm hơn mười vạn đại quân, hoàn toàn có thể đem viện binh trở lại Diêm thành đánh tan quân Đổng Hạng, nhưng là một sĩ binh, Võ Minh cũng biết, nhiệm vụ Mộc Quế Anh là thủ vệ ba quan ải, nhìn thẳng Liêu quốc.

Nàng muốn phát binh, chỉ có hai điều kiện, thứ nhất, có thánh chỉ của Nhân Tông. Thứ hai, có một vị đại tướng nơi biên cương khác tự tay viết thư cầu cứu, mang theo cả ấn tín, nếu không, người nào cũng không thể điều động!

.....

Trần Nguyên đang vội vàng chuẩn bị nghênh đón cha mẹ Trần Thế Mỹ, đối với Trần Nguyên mà nói, đây chính là công trình mặt mũi, Tống triều chú ý nhân hiếu, nhất định phải làm cái này thật công phu mới được.

Mặt khác, hắn cũng muốn mượn lần này, thoáng thăm dò thái độ của Nhân Tông một tý.

Triệu Ý là con gái Nhân Tông, lúc trước Nhân Tông biết được cha mẹ cùng vợ cả Trần Nguyên đều chết ở trong trận tai nạn kia rồi, mới đồng ý sự tình của hắn và Triệu Ý.

Trần Nguyên giống trống khua chiêng làm vài bàn nghênh đón phụ thân Trần Thế Mỹ, chính là muốn thông qua điểm này, nói cho Nhân Tông, Tần Hương Liên cũng còn sống, nhìn xem Nhân Tông có ý đồ gì không.

Nếu như Nhân Tông thay Triệu Ý xuất đầu mà nói, cũng là sự tình hợp tình lý, sự tình như vậy, khả năng không dễ làm.

Hôm nay Triệu Ý trở lại hoàng cung, không có sự tình gì đặc thù, tựa như nữ tử tầm thường, lúc không có chuyện gì, liền về nhà mẹ đẻ vẫn an một tý.

Trở lại hoàng cung, vẻ mặt Triệu Ý như gió xuân, làm cho người ta xem xét là biết cuộc sống của nàng thập phần hạnh phúc.

”Phụ hoàng!”

Triệu Ý cũng không muốn thái giám thông báo, trực tiếp xâm nhập thư phòng Nhân Tông, Nhân Tông đang ở tại đó, vẽ tranh cùng Bàng quý phi, vừa thấy Triệu Ý cứ như vậy mà vào, không nhìn được mà có chút tức giận, nói: ”Công Chúa của Trẫm, người cũng đã lập gia đình, có thể có chút quy củ hay không?”

Triệu Ý le lưỡi một cái, Bàng quý phi vừa cười vừa nói: ”Bệ hạ, Công Chúa có lẽ là vẫn giống như trước đây, lập gia đình còn tình nghịch như vậy, chỉ là, nếu như Công Chúa quy củ, cũng có vẻ vô cùng không thú vị, những ngày này, Công Chúa không ở tại hoàng cung, thật sự cảm thấy thiếu đi một thứ gì đó.”

Nhân Tông nghe Bàng quý phi nói như vậy, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, nói: ”Nha đầu này, đợi cho ngày mai trở thành mẹ, nói không chừng có thể trung thực hơn một ít.”

Triệu Ý bước vài bước đi đến trước giá vẽ, nói: ”Ồ, Phụ hoàng, người vẽ sao lại có chút không được như xưa?”

Nhân Tông sửng sốt một chút, nhìn kỹ, chính mình giống như là không vẽ được vẻ phiêu dật trước kia.

Bàng quý phi nhẹ nhàng nói: ”Công Chúa, bệ hạ trước kia vẽ tranh là tâm có thể chuyên, nhưng hiện tại, Tân Cương chiến cuộc nguy cấp, bảo bệ hạ làm sao có thể tĩnh tâm được?”

Nhân Tông thở dài một tiếng, nói: ”Ai, người hiểu ta chỉ có Bàng phi thôi!”

448. Chương 406: Nói Thật(1)

Triệu Ý muốn giải lo vì phụ thân, lập tức nói: ”Phụ hoàng, ta nghe Thế Mỹ nói, hần nói lần này Lý Nguyên Hạo đang vùng vẫy giãy chết, tựa như một người biết mình phải chết rồi, khi đó tất nhiên sẽ thập phần điên cuồng, Lý Nguyên Hạo chính là như thế, hần biết mình không đánh lại Phạm đại nhân, khẳng định không thủ được Đẳng Hạng, cho nên mới vứt cả Đẳng Hạng đo, không thêm để ý.”

Nhân Tông gật đầu, nói: ”Ta cũng biết là đạo lý này, nhưng ta hiện đang lo lắng, trước khi cái tên điên này chết, sẽ làm Tây Cương của trẫm rối tinh rối mù, như vậy sẽ rất phiền toái.”

Nói tới chỗ này, hần buông bút vẽ xuống, trầm tư một chút, sau đó mới hỏi Bàng quý phi một câu: ”Ái phi, Thái sư gần đây có nói gì thêm không?”

Bàng quý phi trả lời: ”Đều là nói một ít về sự tình tân chính, cha ta bệ hạ cũng biết, hần muốn ta thay hần nói cái gì đó, chỉ là, bệ hạ yên tâm, ta sẽ qua loa hần.”

Cái này là chỗ thông minh của Bàng quý phi, nàng biết, nếu như mình nói Bàng Cát cái gì cũng chưa nói, Nhân Tông tất nhiên sẽ không tin.

Quả nhiên, câu trả lời của nàng hiển nhiên là được chấp nhận 100%, trên mặt Nhân Tông lộ ra một chút dáng tươi cười, nói: ”Ái phi thông tình đạt lý như thế, tâm trẫm thật là vui mừng, cứ để cho Thái sư đến một chuyến đi, trẫm có một số việc muốn nói cùng hần. Ái phi, buổi tối lưu Thái sư dùng cơm trong cung, Ý nhi, người cũng rất lâu chưa trở về rồi, đi gặp hoàng hậu trước, sau đó buổi tối cùng tới đây ăn.”

Triệu Ý cùng Bàng quý phi đồng thời khê chào, nói: ”Vâng.”

Nhân Tông phát tay, nói: ”Các người đi xuống trước đi, trẫm muốn một mình suy nghĩ, đợi Thái sư đến, cứ bảo hần trực tiếp tới gặp ta.”

Triệu Ý cùng Bàng quý phi ra ngoài cửa thư phòng, thời điểm đang muốn đi gặp hoàng hậu, Bàng quý phi kéo Triệu Ý lại: ”Công Chúa, cảm giác thời gian tân hôn như thế nào?”

Triệu Ý không quá ưa thích nữ nhân này, không có lý do gì, chính là không thích, trước kia, Bàng quý phi cũng rất ít khi nói chuyện cùng Triệu Ý, hai người gặp mặt thì chỉ đơn giản chào hỏi vài câu.

Hiện tại Bàng quý phi chủ động như vậy, lại khiến cho Triệu Ý có chút không quá quen thuộc, nhưng về mặt mũi vẫn phải cho, Triệu Ý liền ứng phó một câu: "Hồi bẩm nương nương, Phò mã gia đối với ta khá tốt."

Bàng quý phi nở nụ cười, rất là thân mật sờ tay Triệu Ý một chút, nói: "Công Chúa của chúng ta là người thiện lương, nghe nói người đang bận đón tiếp cha mẹ Trần Thế Mỹ, phải vậy không?"

Triệu Ý gật đầu, nói: "Vâng."

Bàng quý phi nhìn thần sắc xa cách của Triệu Ý, tuyệt không tức giận, mà là tiện tay kéo Triệu Ý ngồi xuống trên mặt ghế đá, nói: "Công Chúa à, ta nói người hai câu, người có khả năng không thích nghe, nhưng ta vì muốn tốt cho người, mặc kệ không dễ nghe, kính xin Công Chúa nghe ta nói một lời mới được."

Triệu Ý rất là tức giận, ngoại trừ hoàng thượng cùng hoàng hậu, cả hoàng cung này, nàng chưa bao giờ nghe bất luận kẻ nào giáo huấn, hiện tại Bàng quý phi nói như vậy, Triệu Ý đã quyết định chủ ý, nếu như nàng nói thật sự xuôi tai, vậy thì mình sẽ để cho quý phi người mặt mũi, nếu không xuôi tai, ta liền mặc kệ người ngồi đây lải nhải một mình.

Lập tức nhìn Bàng quý phi, nói: "Nương nương có chuyện gì cứ nói, đừng ngại."

Bàng quý phi nhìn sắc mặt chuẩn bị tức giận của Triệu Ý, nở nụ cười, nói: "Công Chúa, theo ta thấy, Công Chúa làm chuyện này, giống như là không tốt lắm."

"Ở đâu không tốt?"

Bàng quý phi thở dài một tiếng, nói: "Nếu người đón tiếp cha mẹ Trần Thế Mỹ đến, nên đón cả con của hắn, vậy thì sự tình vợ cả, người cùng nên thương lượng một chút cùng Trần Thế Mỹ, có an trí thích đáng mới được."

Triệu Ý lạnh lùng nói: "Không nhọc công quý phi quan tâm, lần này ta không có đón Tần Hương Liên và hai đứa trẻ kia, chờ ta tìm được các nàng rồi, ta sẽ thương lượng giải quyết thật tốt cùng Thế Mỹ."

Bàng quý phi bỗng nhiên ngạc nhiên, hỏi: "Ồ, Tần Hương Liên không phải đã đến Biện Kinh rồi sao? Trần Thế Mỹ thuê một gian nhà tại thành nam cho nàng, hai đứa trẻ học bài tại ngoại ô, là Trần Thế Mỹ tự mình đưa đi nha? Cả Biện Kinh đều biết rồi, Công Chúa không biết sao?"

Sắc mặt Triệu Ý lập tức biến đổi, hỏi: "Người nghe ai nói những chuyện này?"

Bàng quý phi giả bộ như là rất bình thường, nói: "Ai ui, cái này còn cần nghe nói sao? Nàng kia ở ngay tại bên trong ngõ hẻm chỗ góc đường thành nam, Phò mã gia những ngày này đều đi đến đó thăm vợ cả nhà."

Triệu Ý giận tím mặt, nói: "Quý phi nương nương, ta nói cho người biết, ta sẽ đi tìm ngay bây giờ, nếu như ta phát hiện người nói láo, vậy thì ta và người không yên đâu!"

Nói xong, Triệu Ý hất ống tay áo lên, chạy như gió ra khỏi hoàng cung.

Sau lưng, trên mặt Bàng quý phi lạnh lùng nở nụ cười. Bàng Cát từ một bên vọt ra, nói: "Con gái tốt, người giúp ta đại ân rồi, Trần Thế Mỹ này sắp xong đời!"

Bàng quý phi cười nói với Bàng Cát: "Phụ thân yên tâm, chỉ cần người cho rằng, Trần Thế Mỹ có uy hiếp đối với người, ta liền cho sẽ giúp người diệt trừ hắn, nhưng con gái không rõ, chúng ta trực tiếp nói vấn đề này cho vạn tuế, chẳng phải là tốt hơn sao?"

Bàng Cát cười ha ha một tiếng, nói: "Không được, lúc trước Trần Thế Mỹ có hôn nhân trong người, đây là chuyện hoàng thượng biết. Ai kéo cái thể diện này xuống, hoàng thượng sẽ là người thứ nhất muốn đối phó với người đó, cho nên, chúng ta không thể nói."

Bàng quý phi có chút nghi hoặc, nói: "Nói như vậy, cho dù Công Chúa náo loạn chuyện này đến dư luận xôn xao, nhưng không ai nói trên triều đình, có gì khác với việc không có chuyện gì xảy ra sao?"

Bàng Cát vô cùng gian xảo, nói: "Chúng ta không thể nói, nhưng có người có thể nói!"

"Ai?"

"Vợ cả Trần Thế Mỹ, Tần Hương Liên."

.....
Trần Nguyên không hề biết một cái lưới lớn đang quét tới hướng hắn, trong mắt hắn, mình đã làm không chê vào đâu được, Tần Hương Liên căn bản chính là một người xa lạ, ngoại trừ vài người Tân Nguyệt sơn trang ra, dường như cả Biện Kinh không ai nhận thức nàng.

Hắn cũng rất ít chạy đến đây, thời điểm nhất định phải đến, cũng là thời điểm nhìn thấy bầu trời tối đen, lặng lẽ đến tìm nàng, hiện tại Nhân Tông không nói gì thêm đối với việc chính mình ghé thăm cha mẹ, cũng không hỏi về sự tình Tần Hương Liên, điều này hiển nhiên là Nhân Tông tin tưởng mình nhất định có thể xử lý tốt, không đến mức khiến cho Triệu Ý bị ủy khuất.

Chỉ cần đợi một thời gian, Trần Nguyên tin tưởng, mình nhất định có thể xử lý tốt, bởi vì, tại phương diện xử lý vấn đề như vậy, chính mình vẫn còn có chút kinh nghiệm.

Hắn không riêng gì có thể xử lý vấn đề của mình, còn có thể trợ giúp người khác giải quyết vấn đề.

Lý Vĩ ngồi ở trước mặt Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, ta đều nói theo như lời ngươi, chẳng lẽ ngươi thật sự bắt ta đưa lão bà cho thái giám kia sao? Ta đã nói với ngươi, bây giờ ta không còn mặt mũi, Công Chúa rời đi thời gian dài như vậy, ta mới phát hiện, ta thật sự rất ưa thích nàng, cho dù nàng không phải là Công Chúa, ta cũng muốn đón nàng trở về."

Trần Nguyên chậm rãi uống trà, nói: "Kỳ thật, đại Công Chúa bây giờ đã có chút ít câu oán hận đối với Lương Hoài Cát rồi, chỉ cần thêm vào một mối lửa, ngươi nhất định có thể đón tiếp nàng trở về, nhưng vấn đề là, ngươi đón nàng trở về thì thế nào? Ngươi có thể xử lý tốt mâu thuẫn giữa mẹ của ngươi cùng đại Công Chúa sao?"

Lý Vĩ mãnh liệt gật đầu, nói: "Không việc gì đâu, sự tình lần này náo loạn quá lớn, mẹ ta cũng biết nàng đã làm quá mức rồi, nàng đã đáp ứng với ta, chỉ cần Công Chúa quay về nhà, nàng sẽ vờ như chuyện lần này không xảy ra, không đề cập tới, không bao giờ sai khiến Công Chúa làm việc nữa."

Trần Nguyên cười nói: "Nữ nhân hứa hẹn là không đáng tin nhất, hai người các nàng đã là thế như nước với lửa, ngươi để cho các nàng ở cùng một chỗ, khẳng định là không được, không phải ngươi có một ca ca sao? Cứ để cho mẹ của ngươi đi theo ca ca ngươi ở, ta giúp ngươi đoạt Công Chúa từ Lương Hoài Cát."

Lý Vĩ bỗng nhiên có vẻ rất là khó xử, nói: "Cái này, cái này, chị dâu ta không được tốt lắm."

449. Chương 406: Nói Thật(2)

Trần Nguyên lập tức im lặng, cái này thì không có biện pháp.

Nếu như ở trong hiện đại mà nói, có thể đưa mẫu thân Lý Vĩ đi viện dưỡng lão, hoặc là tìm cho nàng bảo mẫu hầu hạ, nhưng tại Tống triều, không có nhi tử ở bên người, coi như là bất hiếu.

Lý Vĩ nhìn sắc mặt Trần Nguyên, bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ ác độc, nói: "Ta đi nói cùng anh của ta, hắn không thể làm như vậy, chuyện của ta náo đến loại trình độ này rồi, hắn không thể đứng ngoài xem, Thế Mỹ, ngươi xem như vậy được hay không, ta và ca ta, mỗi người chiếu cố mẫu thân ta một tháng, thời điểm mẹ ta đến chỗ này của ta, ta lại để cho Công Chúa hồi cung, như thế nào?"

Trần Nguyên nghe xong liền gật đầu, nói: "Ừm, không tệ, đây cũng là một biện pháp."

Lý Vĩ nghe được Trần Nguyên đồng ý với ý kiến của hắn, lập tức mừng rỡ, hỏi: "Ta đây nên làm như thế nào mới có thể đón tiếp Công Chúa trở về?"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Lý huynh, kỳ thật, trước kia, ngươi đã làm sai một việc, ngươi đi học vẽ tranh vì Công Chúa, chỉ có thể làm cho lúc nàng gặp lại ngươi, đối tốt với ngươi hơn một chút. Nữ nhân chính là như vậy, các nàng chính là rất ưa thích nam nhân có thể an ủi cùng bảo vệ bọn họ, tiếp theo mới chấp nhận nam nhân săn sóc các nàng!"

Lý Vĩ nghe xong liền gật đầu, nói: "Ta hơi hiểu, ý của ngươi là, Công Chúa luôn luôn nhân nhượng ta, không hề yêu mến ta, có đúng vậy không?"

Trần Nguyên nói: "Đúng là ý tứ này, người nên bày ra một mặt người am hiểu, đừng đi so hội họa thi từ với Lương Hoài Cát, người khẳng định thua, người phải cho Công Chúa thấy được điểm mạnh của người, người nói một chút xem, tự người nhận thức mình có điểm nào tốt hơn Lương Hoài Cát?"

Lý Vĩ căn bản không cần suy nghĩ, nói: "Thân thể của ta tốt hơn hẳn, ta biết làm việc hơn hẳn!"

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Hiện tại người nên để cho đại Công Chúa biết, người ưa thích nàng hơn so với Lương Hoài Cát, đưa lỗ tai tới, ta cho người một chủ ý."

Lý Vĩ vừa mới đưa lỗ tai tới, còn chưa nghe thấy Trần Nguyên nói cái gì, chợt nghe một tiếng rống giận giống như tiếng sấm ở bên ngoài: "Trần Thế Mỹ!"

Tiếp theo, cửa phòng bị người dùng một cước đá văng ra.

Trần Nguyên sững sờ, chỉ thấy Triệu Ý mặt như sương lạnh giống nhau đứng ở ngoài cửa.

Lý Vĩ sợ hãi, vội vàng đứng lên, nói: "Trần huynh, ta, ta đi trước một bước."

Vợ chồng mâu thuẫn, Lý Vĩ rất có kinh nghiệm, hắn từ trên sắc mặt Triệu Ý liền nhìn ra, hiện tại Triệu Ý phần nộ so với lúc trước mình tức giận đánh Lương Hoài Cát trước mặt đại Công Chúa chỉ có hơn chứ không kém.

Hắn nhanh chóng chạy thoát khỏi đất thị phi này.

Trần Nguyên còn chưa biết sự tình đã lộ ra rồi, chậm rãi từ trên ghế đứng lên, đi đến trước mặt Triệu Ý, nói: "Làm sao vậy? Ai làm Công Chúa của ta tức giận thành như vậy, nói cho tướng công người biết, ta sẽ đi xả giận thay người."

Triệu Ý bỗng nhiên nở nụ cười, cười một tiếng, là cái loại cười lạnh, cười lạnh từ trong cổ họng phát ra.

Thân thể của nàng ngăn trước cửa, ngăn tại trước mặt Trần Nguyên, nói: "Ai làm ta tức thành như vậy? Trần Thế Mỹ, ta hỏi người, thành nam có một đường phố, đằng sau hiệu cầm đồ có một ngõ nhỏ, người biết chứ?"

Nàng vừa nói lời này ra, đầu Trần Nguyên lúc ấy liền mộng mị, dù là hắn ngày thường tự tin mình cơ trí thông minh, hiện tại trong đầu cũng toàn một mảnh trống rỗng.

"Trần Thế Mỹ, ta một mực chuẩn bị đón cha mẹ người đến, ta một mực chuẩn bị đón hai đứa trẻ của người, thậm chí mấy ngày nay ta đều nghĩ xem nên an bài Tần Hương Liên như thế nào, thật không nghĩ tới, làm sao ta lại không nghĩ tới đây? Trần chương quý của chúng ta muốn làm một ít chuyện, đâu cần ta hỗ trợ?"

Thời điểm nữ nhân phần nộ chính là như vậy, thời điểm đại Công Chúa phần nộ, có thể từ một nữ nhân ôn nhu điềm tĩnh biến thành một quả phụ đen, Triệu Ý hiện tại cũng giống như là thay đổi một người hoàn toàn khác, lời nói này mang sự trào phúng lẫn đâm chọc, đã hoàn toàn không phải là Triệu Ý bình thường có chút xảo quyệt mà rất khả ái kia có thể nói ra.

Trần Nguyên biết rõ Triệu Ý đang phần nộ, hắn đương nhiên không biết làm như Lý Vĩ, tại thời điểm nữ nhân phần nộ còn bảo trì vẻ cường thế, lúc này trước hết phải để cho Triệu Ý tỉnh táo lại, chỉ có cách làm cho nàng tỉnh táo lại, nàng mới có thể nghe giải thích của mình.

Tất cả nói xạo đều là phí công, chân đạp hai chiếc thuyền là một loại kỹ thuật sống, một khi lật thuyền rồi, cho dù cánh tay người nhanh nhẹn đến mấy cũng rơi xuống nước.

Lúc này phải tránh nói dối.

Tại chính giữa hôn nhân, có rất nhiều người, vì mình nhất thời sai lầm, lại dùng nói dối để tránh né đối tác, đây là một loại cử động rất ngu xuẩn.

Tại chính giữa sự tình này, Triệu Ý cho rằng nàng là một phương bị lừa gạt, mặc kệ Trần Nguyên nói cái gì, nàng đều đi kiểm tra đối chiếu sự thật, nếu như bị Triệu Ý tra ra bản thân mình đang nói láo, cho dù là nói dối thiện ý, ở trong mắt Triệu Ý, cũng là mình tiếp tục lừa gạt nàng.

Như vậy, hậu quả sẽ nghiêm trọng, bởi vì dù chính mình tiếp tục giải thích, coi như là thật, Triệu Ý cũng sẽ hoài nghi là giả.

Hiện tại, việc mình cần phải làm là ăn ngay nói thật, để cho Triệu Ý có thể trước bình tĩnh một chút.

"Công Chúa, chuyện này do ta làm sai, Tần Hương Liên mang theo đứa trẻ, ở ngày chúng ta vừa kết hôn đã tới rồi, lúc ấy, ta muốn nói với người, nhưng ta lại nghĩ, chúng ta vừa mới kết hôn, ta không muốn cùng người thảo luận chuyện an bài nàng như thế nào." Lúc Trần Nguyên nói chuyện, trên mặt toàn một mảnh thành khẩn nhìn sắc mặt Triệu Ý.

Trên mặt Triệu Ý có lẽ vẫn là một mảnh sương lạnh.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Ta thuê nhà cho nàng, để cho nàng mang theo đứa trẻ sinh sống, ta thật sự không nghĩ tới chuyện lừa người, ta nói với Tần Hương Liên là sẽ thương lượng cùng người, xin người tin tưởng ta, cho tới bây giờ, ta không hề có ý định dấu Tần Hương Liên cả đời!"

Ăn ngay nói thật, rõ ràng cho thấy là mình làm đúng rồi, trước khi Triệu Ý trở lại, đã làm rõ ràng tất cả, thậm chí nàng còn trở về sơn trang một chuyến, tìm được Hàn Kỳ ngày thường chuyên đánh xe cho Trần Nguyên rồi.

Nếu như Trần Nguyên tiếp tục chống chế hoặc là nói xạo mà nói, chuyện này quả nhiên là vô pháp văn hồi, nhưng hiện tại, tức giận trong ánh mắt Triệu Ý lại tiêu trừ một ít, hỏi: "Người định lúc nào mới nói cùng ta?"

Trần Nguyên lập tức tiếp lời: "Vốn là định chờ sau khi ta từ Tây Cương trở về. Nương tử, sự tình Tây Cương cần lập tức có người giải quyết, khả năng là ta rất nhanh phải đi. Đó là quốc sự, là quan hệ đến cả mấy trăm vạn dân chúng Tây Cương Đại Tổng, xem mọi người có thể vượt qua yên ổn cuộc sống hay không, để cho ta xử lý tốt việc đó trước, được hay không?"

Triệu Ý không nói gì, hiển nhiên là đang suy tư.

Trong lòng nàng hiện tại đã không có chủ ý gì nữa, thời điểm đến, Triệu Ý ôm quan niệm vạch mặt cùng Trần Nguyên, không tiếc tất cả hậu quả, vạch mặt ra, nếu như Trần Nguyên nói nửa câu chống chế, vậy thì tất nhiên là vô pháp thu thập.

Làm sao bây giờ? Triệu Ý thật sự không biết.

Sự tình Trần Nguyên nói, nàng đã biết là đúng, nàng đi tìm Tần Hương Liên, Tần Hương Liên cũng nói như thế.

Nói thật, nàng rất ưa thích người nam nhân này, người nam nhân này là chính nàng tuyển ra, thời điểm nàng tuyển, cũng biết Trần Nguyên đã có vợ.

Tần Hương Liên đến, nàng cũng không tức giận, hiện tại nàng tức giận, chính là Trần Nguyên vụng trộm an bài Tần Hương Liên, không để cho nàng biết rõ, cái này đủ để cho Triệu Ý nghĩ, Trần Nguyên khả năng là có ý đồ gì đó.

Trần Nguyên nói mình làm như vậy, chỉ là do không muốn để cho Tần Hương Liên tham gia vào cuộc sống của bọn hắn, lý do này, Triệu Ý hoàn toàn tiếp nhận, nhưng lý do này của Trần Nguyên là thật hay giả đây?

450. Chương 407: Tìm Cứu Viện

Trần Nguyên muốn đưa tay đến, đỡ lấy vai Triệu Ý, Triệu Ý liền lách mình né tránh, nói: "Đừng đụng vào ta, Trần Thế Mỹ, hiện tại ta tạm thời tin tưởng người, ta chờ, ta chờ xem người xử lý chuyện này như thế nào!"

Triệu Ý nói xong, liền nghiêng đầu đi ra bên ngoài, Trần Nguyên ở phía hô một tiếng: "Người đi đâu vậy?"

Triệu Ý không quay đầu lại, nói: "Không cần người quan tâm, ta đi tìm tỷ tỷ của ta!"

Trần Nguyên thở phào một cái, hắn biết rõ, hiện tại, Triệu Ý cần nhất, đúng là nơi thổ lộ hết tình cảm, trước kia nàng sẽ nói cùng mình, nhưng hiện tại, dường như nàng chỉ có thể tìm đại Công Chúa để thổ lộ.

"Phiền toái rồi." Tại sau khi Triệu Ý rời đi, Trần Nguyên đã thì thào nói một câu.

Hàn Kỳ cùng Trần Thế Trung từ bên ngoài chạy đến, vẻ mặt Hàn Kỳ áy náy: "Chưởng quầy, ta vốn muốn thay ngài chịu trách nhiệm, nhưng Công Chúa cái gì cũng biết rồi, ta, ta..."

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Không cần phải để ý."

Trần Thế Trung có chút lo lắng, nói: "Đại ca, có lẽ là ngài nên đỡ dành Công Chúa tốt cho tốt, nếu như sự tình giữa ngài và Công Chúa khiến cho hoàng thượng tức giận, khả năng là hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Trần Nguyên nhắm mắt lại, Triệu Ý khẳng định là phải đỡ dành, nhưng đỡ dành tốt Triệu Ý, chỉ là vì lại để cho cuộc sống gia đình của mình sau này có thể hòa thuận hơn một ít, về phần sự tình này xảy ra, hẳn đã ý thức được rất rõ ràng cần nguyên nguy cơ ở nơi nào.

Hắn cảm giác được, có vài đôi mắt ác độc đang nhìn mình chằm chằm.

"Thế Trung, người thật sự cho rằng, ta không đưa Tần Hương Liên đến, sẽ không có chuyện gì xảy ra sao?"

Trần Thế Trung sững sốt một chút, khoe miệng Trần Nguyên nổi lên một tia cười lạnh, nói: "Xem xét sự tình, không riêng gì việc phải xem chuyện gì xảy ra, còn phải nhìn thấy những chuyện này vì cái gì mà phát sinh, ta hỏi người, Thiển Thu biết rõ tin tức Tần Hương Liên đến Biện Kinh sao?"

Trần Thế Trung lắc đầu, nói: "Nàng tuyệt đối không biết, vài ngày qua, ta không nói gì với nàng, đại ca, người phải tin tưởng ta mới được."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Cũng bởi vì ta tin tưởng người, cho nên ta mới kỳ quái, Triệu Ý làm sao mà biết được? Ta nghĩ, khả năng là có người nhìn chằm chằm vào ta."

Trần Thế Trung cùng Hàn Kỳ liếc nhau một cái, hỏi: "Đại ca, vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên lắc đầu, hắn đã đoán ra là ai, hiện tại, hắn cũng không có phương pháp xử lý gì tốt, Công Chúa đã bị người khác cầm lấy đi làm thương, nhưng cây thương này không phải đâm vào mình, bởi vì Triệu Ý cùng là tình yêu chân chính của mình, mặc dù khi yêu, sẽ xuất hiện các loại đau khổ, nhưng chỉ cần tình yêu không thay đổi, Triệu Ý cũng không thể làm việc quá tuyệt tình.

Đối phương hiển nhiên là muốn dùng Triệu Ý để bức bách Tần Hương Liên, Trần Nguyên phải ra chiêu để hóa giải thế công của đối phương.

Trong mỹ án chém đầu nói rất đúng, Trần Thế Mỹ giết vợ diệt con, Bao Chứng kéo hắn tới phía dưới đao cầu, tiền trăm hậu tấu, từ tình huống hiện tại, Trần Nguyên hiểu rõ, Bao Chứng căn bản không có quyền lợi giết Trần Thế Mỹ.

Trần Thế Mỹ là Phò mã gia, chỉ cần Triệu Ý còn tình yêu đối với mình, Tần Hương Liên chính là kêu oan tách cổ, Bao Chứng muốn bắt Trần Nguyên đến Đại Lý Tự, Trần Nguyên cũng có thể không đi, càng đừng nói cái gì tiền trăm hậu tấu.

Chính thức có thể kéo mình tới phía dưới đao cầu của Bao Chứng, chỉ có một người, Nhân Tông.

Chết sống đều ở trên người Nhân Tông, Trần Nguyên biết rõ, Nhân Tông giết mình hay không, hoàn toàn quyết định bởi giá trị của mình ở trong lòng Nhân Tông.

Nếu như ở trong lòng Nhân Tông, sự hiện hữu của mình chỉ là để một nữ nhi hạnh phúc mà nói, như vậy, vì thể diện hoàng gia, hẳn tất nhiên sẽ bày mưu đặt kế để Bao Chứng giết mình.

Nhưng nếu như mình có thể có tác dụng không thể thay thế, vậy thì Nhân Tông cũng không sẽ hạ sát thủ.

Trần Nguyên một mực nỗ lực vì chuyện này, hẳn chế định chiến lược toàn cục Tây Cương vì Nhân Tông, viện trợ Lý Thế Dân, viện trợ Giác Góc Tư La, phá đổ Lý Nguyên Hạo, chút ít người cứu lưu Chức phương tư đã tiến nhập Đảng Hạng, thậm chí kể cả tiếp xúc cùng Liêu quốc Gia Luật Tông Nguyên, hiện tại cũng là Trần Nguyên phụ trách.

Cho nên, từ tình hình trước mắt để xem xét, mỹ án chém đầu phát sinh hay không, hoàn toàn quyết định bởi những kế hoạch này có khả năng tiếp tục áp dụng hay không, quyết định bởi chiến sự Tây Cương tiến triển như thế nào.

Nếu Phạm Trọng Yêm đánh thắng, không có vấn đề gì, nếu Phạm Trọng Yêm thua mà nói, vậy thì Nhân Tông tất nhiên sẽ hoà đàm, một loạt kế hoạch của mình đều bị phế, ván bài này thua, khả năng không chỉ là tiền tài.

Đạo lý giống nhau, bọn người Bàng Cát cũng cực kỳ rõ ràng, ở trong mắt Bàng Cát, đả kích Trần Nguyên, chỉ là vì đả kích những người muốn phổ biến tân chính kia.

Hiện tại Phạm Trọng Yêm cùng Hàn Kỳ chưa trở về, Âu Dương Tu cũng đi Tây Cương, cả triều đình, người phổ biến tân chính hay bởi vì chiến cuộc bất lợi mà bị đả kích, cần Phú Bất cùng Trần Thế Mỹ này dẫn đầu chống trả.

Đặc biệt là Trần Thế Mỹ, tiếp tục tạo thế tại dân gian, lại khiến cho Lão Bàng rất là khó chịu, xử lý được Trần Thế Mỹ mà nói, chẳng khác gì là hung hăng đập phá người ủng hộ tân chính một búa, ưu thế đánh mất lúc trước sẽ vẫn hồi một ít.

Trần Nguyên đi vào Tướng quốc phủ, một lần nữa gặp mặt Lữ Di Giản.

Hắn rốt cục cũng hiểu vì cái gì Lữ Di Giản không tham dự lần tranh đấu này rồi, thân thể lão Lữ đã càng ngày càng kém, nhìn thấy Trần Nguyên tìm đến chỗ hắn, lão Lữ rất là cao hứng, nói: "Thế Mỹ à, đến đây, ngồi xuống nói chuyện."

Trần Nguyên ôm quyền về hướng Lữ Di Giản, nói: "Tướng quốc đại nhân, thân thể ngài thế nào rồi?"

Lữ Di Giản lắc đầu, ho khan kịch liệt một hồi, tôn nữ bên cạnh hắn tranh thủ thời gian bưng thuốc tới cho hắn, uống xong một ngụm, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt mới khá hơn một chút, nói: "Ai, sắp không được nữa. Đúng rồi, Thế Mỹ, trên triều đình thế nào?"

Trần Nguyên nói: "Hiện tại chiến cuộc Tây Cương không rõ, trên triều đình cũng không nhìn thấu."

Lữ Di Giản gật đầu, nói: "Nói thật, ta vốn cho là mình còn có thể hoạt động vài năm, đến lúc đó, cho người tiếp bước ta, hiện tại xem ra là không còn cơ hội rồi."

Trần Nguyên rất cảm động, nói: "Thế Mỹ thật sự là được Tướng quốc quá yêu rồi."

Lữ Di Giản mỉm cười, nói: "Không cần phải nói như vậy, ta biết rõ người làm được, người chính là người quá dễ lộ mũi nhọn, dễ dàng bị người ta ghi hận, phải hiểu được cách thu liễm một ít, ví dụ như sự tình phổ biến tân chính lần này, người hoàn toàn có thể trốn ở phía sau màn, để cho bọn Phạm Trọng Yêm làm trước là được, nhưng người không chịu, vọt tới phía trước, như thế nào? Có phải là bị người theo dõi hay không?"

Trần Nguyên rất xấu hổ gật đầu, nói: "Vâng, Bàng Thái sư đã muốn đụng đến ta."

Bộ dạng Lữ Di Giản giống như là cực kỳ vui vẻ, nói: "Không tệ, không tệ, có thể bị Lão Bàng coi là cái đinh trong mắt, cũng coi như người rất có bản lĩnh, vì cái gì mà lão Bàng muốn động tới người?"

Trần Nguyên biết rõ, đây là Lữ Di Giản đang khảo thí chính mình, nghĩ nghĩ một chút, liền nói: "Hiện tại bọn đại nhân Phạm Trọng Yêm cũng không ở triều, lúc này diệt trừ ta, đối với tân chính, có thể nói là một loại đả kích trí mạng, ta nghĩ, có thể là hắn cảm thấy vị trí của ta ở trong lòng hoàng thượng dần dần cao lên, hắn rất khó chịu."

Lữ Di Giản có chút thương thức nhìn Trần Nguyên, nói: "Đúng rồi, đây mới là điểm mấu chốt, vậy thì người chuẩn bị làm gì bây giờ?"

Trần Nguyên rất là tự tin, nói: "Nếu như Tướng quốc đại nhân có thể thoả mãn chỉ điểm ta một tý mà nói, ta muốn đấu một trận cùng Bàng Cát!"

Muốn đấu cùng Bàng Cát, Trần Nguyên tất phải nhờ Lữ Di Giản chỉ điểm mới được.

Tuy Lữ Di Giản hiện tại đã không hỏi chính sự rồi, nhưng lúc trước hắn đào cho Bàng Cát một cái hố, vậy thì điểm lọt hố ở nơi nào? Còn có thể dùng không? Nếu như hắn tự nói những việc này với mình, Trần Nguyên tin tưởng, mình cũng có thể đẩy Bàng Cát rơi vào trong hố.

451. Chương 408: Tức Giận

Không nghĩ tới, Lữ Di Giản nghe xong lời này, liền khẽ lắc đầu, nói: "Thế Mỹ à, quan trường không thể so với chiến trường, trên chiến trường, lòng kiên trì, cho dù cuối cùng không thể nghênh đón thắng lợi, ít nhất cũng có thể khiến cho đối thủ đối với người kính nể, nhưng quan trường lại bất đồng, thời điểm nên nhận thua thì phải nhận thua, người đầu cùng Bàng Cát sao? Bây giờ còn chưa phải lúc làm chuyện đó."

Trần Nguyên sững sốt một chút, tranh thủ thời gian ôm quyền thi lễ, nói: "Xin Tướng quốc chỉ điểm."

Lữ Di Giản bắt đầu chậm rãi đứng dậy, có vẻ như là cố hết sức, nói: "Ta nhớ được, ta đã từng hỏi người, thời điểm Gia Luật Tông Nguyên tranh đấu cùng Gia Luật Hồng Cơ, ai có thể thắng. Người không chút do dự nói cho ta biết, là Gia Luật Hồng Cơ, vì Gia Luật Tông Nguyên căn bản không biết, kỳ thật, người hẳn đấu không phải Gia Luật Hồng Cơ, mà là Tiêu Thất Na Mã Nai."

Trần Nguyên nghe xong lời này, lập tức liền hiểu ra, lão Lữ đang nói với mình, muốn đánh ngã Lão Bàng rất đơn giản, triều đình tranh đấu nhiều năm như vậy, Lão Bàng ngã xuống rất nhiều lần.

Nhưng hẳn y nguyên đứng ở trên triều đình, những người đã từng chiến thắng qua hẳn kia lại không có bóng dáng, vì cái gì? Bởi vì đằng sau Lão Bàng có một bàn tay, có thể ở thời điểm Lão Bàng ngã sắp xuống nâng lại hẳn dậy.

Bây giờ, ở trong lòng Nhân Tông, chính mình có lẽ đã trọng yếu giống như Lão Bàng, nhưng so sánh ra, lại tuyệt đối kém hơn Bàng quý phi nhiều.

Lữ Di Giản nhìn thần sắc hẳn liền biết hẳn đã hiểu, khoe miệng hơi lộ ra dáng tươi cười, nói: "Ta đã hưởng hoàng thượng giao đơn xin từ chức, sự tình triều đình, ta không muốn hỏi. Chỉ là, nếu như người làm tốt, ta trông thấy cơ hội mà nói, ta sẽ giúp người một lần."

Lữ Di Giản đi từ từ ra khỏi phòng, bước chân tập tễnh, nói: "Người đi đi, nhớ rõ, giúp ta làm tốt mua bán là đủ rồi, tiền quan tài của ta đều đặt ở trên người người rồi, đừng làm cho ta chết đi, mà ngay cả tiền mua quan tài cũng không có."

Trần Nguyên thấp giọng nói: "Tướng quốc yên tâm, tiểu nhân biết rõ mình nên làm như thế nào."

Trần Nguyên buông tha cách nghĩ đấu cùng Lão Bàng một lần, mặc dù hẳn cảm thấy, nếu như chỗ Phạm Trọng Yên đánh thắng mà nói, chính mình hoàn toàn có nắm chắc khiến cho Lão Bàng té ngã một cái, nhưng làm được vậy thì thế nào? Không được thời gian bao lâu, lão Bàng vẫn có thể đứng lên.

Muốn lại khiến cho Lão Bàng ngã xuống, quan trọng nhất là, tìm cơ hội đánh ngã Bàng quý phi, Bàng quý phi không phải người trên triều đình, nàng là đứng ở bên người Nhân Tông, đấu nàng? Chính mình chưa từng chuẩn bị.

Đi ra khỏi cửa lớn Tướng quốc phủ, Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, tiền đồ nguy nan, so với chính mình tưởng tượng thì gian nguy hơn nhiều, chính mình phải làm tốt khả năng xấu nhất.

Trong nháy mắt này, hẳn thậm chí còn nghĩ, có phải là mình nên bắt liên lạc cùng với mấy người Hô Diên Bình, lúc cần thiết thì mình cứ thế phải tay rời đi hay không.

Hàn Kỳ ngồi trước xe ngựa, quay đầu hỏi một câu: "Chưởng quầy, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Trần Nguyên do dự một chút, cuối cùng mới nói: "Đi tìm chị dâu người, hiện tại phải nói rõ ràng cùng nàng mới được."

Triệu Ý đã gặp Tần Hương Liên rồi, trong lòng nàng rất ủy khuất, trong lòng Tần Hương Liên cũng rất ủy khuất, kỳ thật, Trần Nguyên cũng cảm giác được trong lòng mình có chút ủy khuất, nếu như Triệu Ý không là Công Chúa, như vậy, tất cả mọi chuyện chỉ là một vấn đề rất đơn giản.

Vấn đề đơn giản, bởi vì thân phận người trong cuộc mà phức tạp rồi, hiện tại Trần Nguyên phải làm, chính là ngăn cản chuyện này tiếp tục phức tạp.

Hàn Kỳ lên tiếng, đánh xe ngựa đi đến chỗ Tần Hương Liên.

Tân Nguyệt sơn trang, Thiển Thu đứng ở một bên, đại Công Chúa đang lau nước mắt vì Triệu Ý, nhưng nước mắt kia, dù lau như thế nào cũng không lau hết, Triệu Ý khóc lóc nói: "Tỷ, ta nên làm cái gì bây giờ."

Đại Công Chúa thở dài một tiếng, nói: "Ta nào biết đâu được? Chỉ là, buổi sáng hôm nay người đi tìm nàng, đã có chút lỗ mãng rồi, tỷ tỷ ta là người đã bị thua thiệt, lúc trước nếu ở trong nhà đàm phán tốt cùng Lý Vĩ rồi, sao lại đến loại hoàn cảnh hiện tại này? Đôi khi, sự tình náo loạn rồi, có hại chịu thiệt vẫn là bản thân nữ nhân chúng ta."

Triệu Ý nâng con mắt đỏ bừng lên, nói: "Lúc ấy ta thật sự không nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa, bây giờ không phải là người đã có được mọi thứ rồi sao? Lương Hoài Cát đã trở lại, người còn có cái gì cảm thấy chưa đủ sao?"

Đại Công Chúa cười một tiếng đau khổ, nói: "Ai, không nói ta nữa, rốt cuộc người nghĩ như thế nào về Trần Thế Mỹ? Nếu như hiện tại người thật sự hận hấn tận xương, liền đi nói cho Phụ hoàng, để Phụ hoàng giúp người hả giận."

Triệu Ý một phát bắt được tay của nàng, nói: "Không được, ta chỉ tức hấn, kỳ thật, kỳ thật vừa rồi, thời điểm ta ra đi, thực sự hi vọng hấn tới ôm lấy ta."

Thiển Thu lúc này nói liền một câu, nói: "Công Chúa, kỳ thật, ta cảm thấy sự tình đều xảy ra ở trên người Tần Hương Liên đằng kia, cứ đuổi nàng đi là được."

Triệu Ý nói: "Nàng nguyện ý đi, buổi sáng, lúc ta nói cùng nàng, nàng nói chỉ cần đưa trẻ ở lại, nàng liền rời đi, không bao giờ trở về nữa cũng được."

Thiển Thu gấp gấp nói: "Cái này không thể được, Công Chúa không biết đâu, những nữ tử dân gian như chúng ta, nhất định phải mang đứa trẻ đi, những thứ không nói, hiện tại, hai của đứa trẻ nàng đều hiểu chuyện rồi, chờ thời điểm bọn hấn lớn lên, tất nhiên sẽ đón tiếp mẹ ruột của bọn hấn trở về, khi đó, bọn hấn công khai tận hiếu, ngay cả ngăn cản cũng không ngăn cản được, đến lúc đó, Công Chúa làm sao bây giờ?"

Đại Công Chúa nghe xong, liền gật đầu, nói: "Điều này cũng đúng, không bằng thì cho nàng một ít tiền tài, bảo nàng mang theo đứa trẻ đi rất xa là được."

Triệu Ý do dự một chút, nói: "Giống như không tốt lắm đâu? Thế Mỹ khẳng định là không nỡ."

Thiển Thu lập tức nói: "Công Chúa, nô tỳ nói một câu, khả năng người không thích nghe, coi như là hiện tại Phò mã gia tức giận, nhiều lắm thì là tức người một hồi mà thôi, nhưng nếu để hai đứa trẻ kia ở lại, mỗi ngày người đều phải lo lắng chờ đợi, bọn hấn biết rõ người đuổi mẹ của bọn hấn đi, làm sao có thể đối tốt với người được?"

Triệu Ý nghĩ một lát, nói: "Ừm, Thiển Thu, người nói rất có lý, ta sẽ lập tức đi tìm Tần Hương Liên!"

Thiển Thu quả nhiên là lo âu vì chủ, lúc này liền nói với Triệu Ý: "Công Chúa, vấn đề này không cần người đi tìm nàng, nô tỳ đi nói rõ ràng cùng nàng là được."

Đại Công Chúa gật đầu, nói: "Ừm, chuyện này chỉ ba người chúng ta biết rõ, ngày mai để cho Thiển Thu đi nói, ngày mai người trở lại Phò mã phủ, từ từ nói chuyện cùng Thế Mỹ, đừng làm quan hệ quá cương."

Hiện tại, Triệu Ý hoàn toàn nghe đại Công Chúa và Thiển Thu, nàng nghĩ một lát, liền nói: "Tỷ tỷ, bằng không thì người theo ta trở về đi, ta thật sự sợ Thế Mỹ biết ta đuổi đứa trẻ đi sẽ tức giận, người theo ta cùng trở về, được không?"

Trải qua nàng không ngừng cầu khẩn, đại Công Chúa mới bắt đắc dĩ nói: "Tốt, tốt, ta đưa người trở về là được."

Đại Công Chúa chuẩn bị cùng Triệu Ý trở về, để hòa hoãn quan hệ một tý, Thiển Thu đi ra khỏi phòng trước, đang nghĩ cách xem ngày mai nên làm như thế nào để ngã bài cùng Tần Hương Liên.

Trần Thế Trung chứng kiến Thiển Thu từ bên trong phòng đi ra, vội vàng đón chào: "Nương tử, Công Chúa thế nào?"

Thiến Thu trừng mắt liếc hắt hán một cái, nói: "Được đó, Trần Thế Trung, người dấu diếm ta không thấy xấu hổ sao?"

Về mặt Trần Thế Trung đầy vô tội, nói: "Người nói gì vậy? Ta dấu diếm người cái gì? Chuyện này ta cũng vừa mới biết rõ thôi!"

Thiến Thu hung hăng bấm một cái trên cánh tay hán, nói: "Người lừa gạt quỷ đi!"

Trần Thế Trung đau nhức, thấp giọng kêu thảm, Thiến Thu vẫn không buông tha hán, nói: "Ta đã nói với người, nếu ngày đó, người dám quan hệ cùng những nữ tử khác, cái khác thì ta không cần, chỉ muốn một phong thư bỏ vợ!"

Trần Thế Trung tranh thủ thời gian, cười làm lành một tiếng rồi nói: "Ta tuyệt đối không, nương tử, người yên tâm."

Thiến Thu bỗng nhiên nở nụ cười, ngữ khí cực kỳ hung ác, nói: "Ta không phải là Công Chúa, căn bản không cần nói cái gì với người, ta trực tiếp cầm thư bỏ vợ rồi đi, trước khi đi sẽ cho người biến thành thái giám, ta xem người làm như thế nào để sống cùng tiểu lão bà!"

Trần Thế Trung nghe xong, liền méo máo, đầy vẻ sợ hãi, nói: "Nương tử, cái này quá độc ác đó?"

Thiến Thu chỉ cười lạnh hai tiếng, lại khiến cho Trần Thế Trung không khỏi rung mình một cái.

Tần Hương Liên biết rõ, chuyện bây giờ rất phiền toái, bởi vì mình đến, khiến cho cuộc sống Trần Nguyên biến thành rất phiền, bởi vì mình đến, lại khiến cho công chúa và Trần Nguyên không thoải mái, nàng có thể rời đi, thời điểm Thiến Thu tìm được nàng, nàng đã chuẩn bị rời đi.

Cái bọc đã được chuẩn bị tốt, Tần Hương Liên chỉ còn chờ bọn nhỏ trở về, nói một tiếng cùng mấy đứa trẻ.

Chứng kiến Thiến Thu tiến vào cửa, Tần Hương Liên rất là bình tĩnh, nói: "Cô nương, làm phiền người chuyển lời cho Công Chúa, ta đi, không bao giờ làm cho nàng phiền toái thêm nữa, cứ bảo nàng, coi như không có người như ta tồn tại."

Thiến Thu nhìn cái bọc của Tần Hương Liên một chút, cái bọc rất nhỏ, phỏng chừng bên trong chỉ có một vài bộ quần áo để thay đổi tắm giặt.

Nàng cưỡi cái bọc trên người mình xuống dưới, nói: "Cái này cho người, bên trong là mấy cái gì đó lần trước người không cầm, mang chúng theo, cuộc sống của người sẽ khá hơn một chút, coi như là Công Chúa chiếu cố người."

Tần Hương Liên mở cái bọc ra, hoàng kim vàng óng lóng lánh lấp lóe trong cặp mắt của nàng, nhưng Tần Hương Liên lại cười, đẩy cái bọc trở về, nói: "Không cần, ta là một phụ nhân, mang theo những vật này, sẽ làm kẻ trộm để ý."

Thiến Thu suy nghĩ một chút, nói: "Được rồi, ta mượn một chiếc xe ngựa đưa người đi là được, cho dù người không cần, hai đứa trẻ cũng phải dùng."

Tần Hương Liên bị lời nói này làm cho sững sờ, nàng ngẩng đầu lên nhìn Thiến Thu, Thiến Thu dùng ngữ khí cực kỳ kiên định, nói: "Đứa trẻ, người cũng mang đi đi."

Trên mặt Tần Hương Liên xuất hiện thần sắc khốn khổ, thần sắc đó lại khiến cho Thiến Thu cảm giác giống như chính mình đang làm chuyện gì đó rất xấu, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Tần Hương Liên.

"Tốt, ta đứa trẻ mang đi, những vật này, người cứ lấy về, ta có thể nuôi mấy đứa trẻ lớn, không nhọc Công Chúa quan tâm."

Nàng đáp ứng dứt khoát như thế, quả thực lại khiến cho Thiến Thu có chút ngoài ý muốn, Thiến Thu nói: "Người có lẽ là mang theo một ít đi, mấy đứa trẻ kia, ta đã thay người đón từ thư viện trở lại, đang ở trên xe ngựa bên ngoài, ta sẽ để cho xe ngựa đưa người đi, không làm kẻ trộm dóm gó."

Tần Hương Liên công cái bọc nhỏ của mình lên lưng, không để ý đến Thiến Thu, trực tiếp đi ra bên ngoài cửa, quả nhiên trông thấy một chiếc xe ngựa đậu ở chỗ này.

Nàng mở cửa xe ra, chứng kiến người ngồi ở trong xe đúng là hai đứa trẻ của mình, Tần Hương Liên nói về hướng hai đứa, nói: "Đông ca, Xuân muội, xuống cùng mẹ."

Hai cái đứa trẻ một bụng hoài nghi, Trần xuân muội mơ hồ cảm thấy cái gì đó, nhưng thần sắc hiện tại của Tần Hương Liên lại làm cho hai đứa trẻ rất sợ hãi, không dám nói thêm cái gì, ngoan ngoãn đi xuống, Tần Hương Liên dùng tay đỡ hai đứa trẻ, vút Thiển Thu ngơ ngác đứng ở ngoài cửa, quay lưng rời đi.

Đi nơi nào? Tần Hương Liên thật sự không biết, dù sao thì cũng cứ rời khỏi Biện Kinh là được.

Làm sao bây giờ? Nàng cũng không biết.

Trước đó lần thứ nhất, nàng cầm một ít hoàng kim, lúc này đây lại một chút cũng không lấy, bởi vì lần thứ nhất trước đó, nàng cảm giác mình còn thừa một chút tôn nghiêm, lúc này đây, lại một chút tôn nghiêm cũng không có.

Có lẽ, mình tới đây là sai lầm.

Lôi kéo hai đứa trẻ đi đến hướng cửa thành, bước chân Tần Hương Liên rất quyết tuyệt, nàng biết rõ, nếu như mình tìm được Trần Thế Mỹ, Trần Thế Mỹ nhất định sẽ giữ mình lại, nhất định sẽ lưu đứa trẻ lại, nhưng để lại thì thế nào?

Công Chúa người ta đã nói rõ không cần mấy đứa trẻ, nếu để bọn chúng ở tại chỗ này, sẽ chỉ làm bọn chúng bị mẹ kế khi dễ.

Đi thì đi, nàng bỗng nhiên phát giác, mặc dù trong lòng mình sớm có chuẩn bị rời đi, nhưng thời điểm thật sự rời đi, có lẽ vẫn là rất khó bước đi.

Cực lực áp chế được nước mắt của mình, Tần Hương Liên rất nhanh liền đi đến phía dưới cửa thành, quay đầu lại nhìn thoáng qua thành Biện Kinh, nàng có chút lưu luyến, lưu luyến mấy cái gì đó nàng không nhớ rời xa.

Trần Đông ca bỗng nhiên khóc lóc, nói: "Mẹ, ta không muốn đi, ta muốn đọc sách, ta muốn cha ta."

Trần xuân muội cũng khóc, Tần Hương Liên ngồi xổm người xuống, dùng ống tay áo lau nước mắt của Trần Đông ca, nói: "Đông ca, nghe lời, cha có đại sự phải làm, chúng ta không thể liên lụy hần, có biết không? Mẹ sẽ để cho người học bài, đợi Đông ca đọc sách có tiền đồ, lại tới tìm cha người."

Có thể là một chuyện trùng hợp, đúng vào lúc này, Vương Vi Linh lại xuất hiện, xe ngựa của hần đứng ở trước mặt Tần Hương Liên, nói: "Đại tẩu, thật sự là trùng hợp, người muốn ra khỏi thành sao? Lão hủ cũng vừa vặn muốn ra khỏi thành, tiện đường đưa người một đoạn được không?."

Wang Vi Linh đi một đoạn đường này, đối với Trần Nguyên mà nói, quả thực là cực kỳ trọng yếu

Chờ hần thời điểm cùng Hàn Kỳ đi đến tòa nhà của Tần Hương Liên, đã không có người nào hết, Trần Nguyên từ hiệu cầm đồ ven đường nghe được Tần Hương Liên mang theo hai đứa trẻ đi bộ về hướng cửa thành, lập tức cùng Hàn Kỳ một đường đuổi theo.

Nhưng đuổi ra đến hơn mười dặm ngoài thành Biện Kinh, vẫn không thấy mẩu tử Tần Hương Liên đâu, mồ hôi trên trán Trần Nguyên chảy ra ào ào, nói: "Hàn Kỳ, người tiếp tục đi về phía trước, nhớ kỹ, dọc theo đường phải nghe ngóng, trong vòng trăm dặm, nếu như không có tin tức, liền lập tức quay lại, biết chưa?"

Hàn Kỳ gật đầu, nói: "Chưởng quầy yên tâm, ta sẽ nghe ngóng rõ ràng."

Trần Nguyên phải về Biện Kinh một chuyến, đi về hỏi Triệu Ý, xem nàng đuổi Tần Hương Liên đi nơi nào.

Lần này hần thật sự nổi giận, cho dù hai đứa trẻ này là con của Trần Thế Mỹ, không có vấn đề gì liên quan đến hần, nhưng đó là hai vấn đề cuộc sống căn bản không thể độc lập, đứa trẻ gọi mình là cha!

Tần Hương Liên tức giận, Triệu Ý tức giận, Trần Nguyên hần cũng tức giận Triệu Ý, lần này rõ ràng nàng đã vượt qua điểm mấu chốt của Trần Nguyên.

Triệu Ý đang ở phủ Phò mã, khẽ thương lượng gì đó cùng đại Công Chúa, cánh cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Trần Nguyên đứng ở cửa, sắc mặt hết sức khó coi.

Triệu Ý sững sốt một chút, hỏi: "Người làm gì vậy?"

Trần Nguyên hít hai hơi thật sâu, thoáng bình định tâm tình của mình một tít, sau đó mới lên tiếng: "Công Chúa, ta muốn hỏi người, con của ta chạy đi đâu rồi?"

Triệu Ý hiển nhiên không lời đờ giống như Trần Nguyên, lúc này nàng bắt đầu nói dối: "Đứa trẻ? Ta căn bản không tới tìm đứa trẻ của người, ta vẫn ở chỗ này nói chuyện cùng tỷ tỷ."

Nàng còn chưa nói hết lời, Trần Nguyên liền phát tay, ý bảo nàng không cần phải hơn nữa, bởi vì lời nói còn lại, Trần Nguyên không muốn nghe nhiều, hắn nói: "Bên đường có người tận mắt nhìn thấy Thiển Thu tiên mẫu tử Tần Hương Liên!"

Sắc mặt Triệu Ý xấu hổ dị thường, thời điểm nói dối bị vạch trần, nàng rốt cuộc không giả trang ra được vẻ hùng hồn.

Trần Nguyên nói tiếp: "Công Chúa, ta đã nói rồi, an bài Tần Hương Liên như thế nào, ta sẽ nghe ý kiến của người, người đưa nàng đi, ta sẽ không nói cái gì, nhưng hai cái đứa trẻ kia, người cũng không thể chấp nhận sao?"

Triệu Ý không biết mình nên nói cái gì, đại Công Chúa liền đứng lên, nói: "Thế Mỹ, có chuyện ngồi xuống từ từ nói, hai người các người có cái gì khó nói đâu?"

452. Chương 409: Sát Thủ

Trần Nguyên không ngồi xuống, thậm chí ngay cả cửa hắn cũng không tiến vào, nói: "Cái gì cũng dễ nói, Công Chúa, người nói cho ta biết, các nàng đi nơi nào, ta đón đứa trẻ trở về, đứa trẻ trở lại, cái gì ta cũng dễ nói!"

Triệu Ý thì thào nói: "Ta, ta thật sự không biết các nàng đi nơi nào."

Lần này nàng nói thật, nhưng vấn đề là, Trần Nguyên đã không tin nữa, bởi vì câu đầu tiên Triệu Ý nói dối, đã lưu lại cho Trần Nguyên ấn tượng Triệu Ý đang chống chế.

"Người còn nói không biết? Người không biết đứa trẻ ở nơi nào, Tần Hương Liên rời đi, cũng không có vấn đề gì liên quan đến người, phải vậy không?" Trần Nguyên dùng ngữ khí tràn đầy trào phúng nói.

Triệu Ý đã bao giờ bị mĩa mai như vậy đâu? Thần sắc lập tức có chút phát điên lên, nói: "Trần Thế Mỹ, ta nói không biết là không biết, ta cho cô ta tiền, cô ta không cần, chính cô ta có chân, làm sao ta biết cô ta đi nơi nào?"

Trần Nguyên chậm rãi lui chân về phía sau, nói: "Tốt, tốt, tất cả không có vấn đề gì liên quan đến người, ta sẽ đi tìm, đoạn thời gian này, người ở chỗ này, trung thực một ít cho ta, có sự tình gì đi nữa, chờ ta tìm các nàng trở về hay nói."

Sau khi nói xong, hắn liền quay người lại, rời đi.

Sau lưng truyền đến tiếng la của Triệu Ý, nói: "Trần Thế Mỹ, người trở về, chúng ta cùng thương lượng một chút, ta giúp người tìm vẫn không được sao?"

Nhưng Trần Nguyên không dừng lại, hắn muốn động viên nhân lực đi tìm Tần Hương Liên, hắn ngồi lên xe ngựa, tìm A Mộc Đại, lại tìm Dương chương quỹ, tiếp theo mới đi tới Tần Nguyệt sơn trang, nói: "Trần Thế Trung, tập hợp tất cả xe ngựa cho ta, kêu tất cả tiểu nhị đến, giúp ta đi ra ngoài tìm người!"

Trần Thế Trung nhanh chóng từ bên trong chạy ra, hỏi: "Đại ca, xảy ra chuyện gì rồi?"

Trần Nguyên hừ một tiếng, nói: "Xảy ra chuyện gì rồi? Hỏi Thiển Thu của người đi, hiện tại đi với ta tìm chị dâu người trước."

Trần Thế Trung vội vàng bảo bọn tiểu nhị chuẩn bị xe, đồng thời đi đến bên người Thiển Thu, hỏi: "Người làm cái gì?"

Thiển Thu hùng hồn ngẩng đầu lên, hỏi: "Ta đuổi Tần Hương Liên đi, chuyện đó thì làm sao?"

Trần Thế Trung bị nàng nói đến sững sờ, tức giận đến mức dùng ngón tay chỉ Thiển Thu hai cái, nói: "Người thật là, đợi ta trở về sẽ nói chuyện với người!"

Trần Nguyên ngồi ở trên xe ngựa, nói: "Hàn Kỳ cùng A Mộc Đại đã đi trước, người chia bọn tiểu nhị làm hai đường, đuổi theo hướng nam, con mẹ nó, ta chỉ biết là các nàng ra khỏi cửa nam, đi địa phương nào cũng không biết, trên người Tần Hương Liên không có tiền, đi không nhanh được!"

Nhìn tất cả các huynh đệ đều chuẩn bị xong, hần mới lên xe ngựa, nói: "Tất cả huynh đệ đi về hướng cửa nam, tìm một người nữ tử hơn ba mươi tuổi, mang theo hai đứa trẻ, một nam một nữ, nam vừa mới tám tuổi, nữ cao cỡ bánh xe, nhớ kỹ, bất kể là chỗ nào, phạm là có khách điểm, đều đi vào tìm cho ta!"

Hiện tại Trần Nguyên không có không được, Đại Tổng rất lớn, nếu như Tần Hương Liên thật sự rời đi mà nói, vậy thì làm sao có thể tìm đây, thật sự là chuyện khó khăn.

Hần phải gánh chịu trách nhiệm đối với hai đứa trẻ, cho dù sự tình đã đến tình trạng Tần Hương Liên không thể không rời đi, Trần Nguyên cũng phải chiếu cố kỹ lưỡng cuộc sống của nàng, bởi vì tại Tống triều, hần gọi là Trần Thế Mỹ.

Trần Nguyên vận dụng nhân lực cùng vật lực điều tra Tần Hương Liên mất tích, chuyện này đã làm cho rất nhiều người tại Biện Kinh chú ý.

Bàng Cát nhìn một đám xe ngựa chen chúc đi qua phía dưới đường, cười một chút, nói: "Trần Thế Mỹ vẫn rất nóng nảy."

Vương Vi Linh nói: "Thái sư yên tâm đi, hần không tìm thấy người đâu."

Bàng Cát nụ cười, trên mặt hần đã nói rõ, hiện tại hần cực kỳ hài lòng, tất cả đều đang tiến hành theo kế hoạch, vốn là để cho Triệu Ý biết rõ Tần Hương Liên mất tích, sau đó, y theo tính cách Triệu Ý, Tần Hương Liên tất nhiên sẽ rời khỏi Biện Kinh.

Bọn hần lại phái sát thủ ra, giết chết Tần Hương Liên.

Tần Hương Liên còn sống, chắc chắn là không biết tổ cáo Trần Thế Mỹ, điểm này từ mấy lần Vương Vi Linh bắt chuyện đã biết, trước khi đi, Vương Vi Linh cho Tần Hương Liên một cái cơ hội, chỉ cần nàng nguyện ý đi cáo Trần Thế Mỹ, Vương Vi Linh sẽ thay nàng xuất đầu, Bàng Cát cùng Hạ Tùng cũng đều vì Tần Hương Liên chỗi dậy.

Đáng tiếc chính là, Tần Hương Liên cứ việc rơi lệ đầy mặt, lại không muốn đi cáo trạng.

Cho nên, bọn hần chỉ có thể dùng một phương pháp, người sống đã không đi tố cáo, vậy hãy để cho người chết đến tố cáo là tốt rồi, có đôi khi người sống không thể nói, người chết lại biết nói.

Bàng Cát đã làm tốt an bài, sát thủ bây giờ đang chờ Tần Hương Liên ở trên đường, một khi đắc thủ, quan địa phương sẽ lập tức xuất hiện.

Sau đó, dùng hình thức án mạng báo cáo triều đình.

Đương nhiên, hiện trường còn có thể lưu lại một ít gì đó có thể nhắc đến quan hệ cùng Trần Nguyên, vậy thì không chèn vào đâu được, ác độc không?

Kế hoạch ác độc như vậy, không phải Bàng Cát nghĩ ra được, người nghĩ ra cái chủ ý này, là Hạ Tùng, là Hạ Tùng hiện tại đã đến Tây Cương.

Bàng Cát chỉ là người phụ trách giết cuối cùng mà thôi.

Đội chiếc xe ngựa rời đi rất xa, Tần Hương Liên cũng không nghĩ tới, mình đã là một quân cờ, nàng cho là mình đã thoát khỏi thị phi, hiện tại nàng đang nghĩ mình có thể đi đâu.

Có lẽ là trở lại Sở châu thôi, Từ quả phụ là người không tệ, chính mình giúp nàng làm chút công việc kiếm sống, nàng sẽ thu giữ mình ở lại thôi.

Trần Đông ca nện bước chân nhỏ đi trên đường, bước chân có chút trì trệ, nói: "Mẹ, ta hơi mệt một chút."

Tần Hương Liên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Đông ca đầy mồ hôi, lại nhìn nhìn sắc trời, đã không còn sớm, nhìn mọi nơi một lần, cũng không có người nào, chỉ có một tòa miếu đồ nát dựng tại ven đường.

Nàng sờ sờ đầu Trần Đông ca một chút, nói: "Đông ca, chúng ta đi đến trong tòa miếu nghỉ ngơi một đêm, mẹ còn có chút lương khô để con ăn."

Trần Đông ca hiểu chuyện, gật gật đầu.

Ban đêm, sắc trời dần dần đen lại, không khí trong miếu đồ nát có vẻ có chút âm u dày đặc, Tần Hương Liên nhặt một đồng củi, gom lên trên mặt đất, tuy hiện tại thời tiết còn không phải quá lạnh, nhưng có ánh lửa, đôi khi có thể làm cho lòng người ấm áp hơn một ít.

Hai đứa trẻ xác thực đã rất mệt mỏi, ngồi trên mặt đất liền ngủ mất, Tần Hương Liên dù như thế nào cũng khó có thể chìm vào giấc ngủ, con mắt nhìn ngọn lửa bập bùng trước mặt, nàng biết ngày sau, một mình mình nuôi dưỡng hai đứa trẻ, khả năng là phải đối mặt với rất nhiều gian khổ.

Nàng không sợ, tuy nhìn bề ngoài của nàng có vẻ nhu nhược, nhưng nông dân chính là như vậy, cho tới bây giờ vẫn không hề sợ chịu khổ.

Ngày sau mình khổ một chút, nhưng nhất định phải làm cho Đông ca học bài mới được, phải làm cho hắn có bản lĩnh như phụ thân hắn, có thể xử lý một ít đại sự vì triều đình, thời điểm dân chúng nghe được tên của hắn, cũng khoe khoang hai ba câu, như vậy là đã đủ rồi.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Tần Hương Liên liền nổi lên dáng tươi cười.

Cửa miếu đồ nát được mở ra, một bóng người đứng ở trước cửa, hỏi: "Tần Hương Liên?"

Tần Hương Liên đứng lên, mang theo một loại thần sắc hoảng sợ nhìn bóng người kia.

Người nọ đi đến, nhờ ánh lửa trông thấy hai đứa trẻ ngủ trên mặt đất, nói: "Hơn ba mươi tuổi, hai đứa trẻ, chắc chắn không sai."

Thanh âm Tần Hương Liên có chút run rẩy, hỏi: "Xin hỏi, ngài là vị nào?"

Mặt người nọ bị miếng vải đen che kín, mặc dù Tần Hương Liên chưa từng gặp qua sát thủ, cũng biết người che mặt làm việc đều giống nhau, không phải người tốt, lúc một người che chắn gương mặt mình, phần lớn là thời điểm làm sự tình không muốn người khác nhìn thấy.

Thanh âm từ đằng sau mảnh vải truyền đến, nói: "Có người không muốn người sống trên thế giới này, ta tới đưa tiền người ra đi thôi."

Tần Hương Liên thoát khỏi kinh ngạc, mãnh liệt quỳ xuống, dập đầu với người nọ một cái, nói: "Ta van cầu người, buông tha con của ta được không?"

Người nọ khẽ lắc đầu, nói: "Không được, đầu ba người, một cái cũng không thể thiếu!"

Người nọ nói xong, liền rút đao bên hông ra, Tần Hương Liên biết mình căn bản không phải đối thủ của một người hung ác dựa vào giết chóc để ăn cơm như vậy, trong nháy mắt này, nàng bỗng nhiên quên sinh tử của mình, cũng quên tất cả những chuyện khác, một niềm tin, hoặc là nói đó là một bản năng, làm cho nàng mạnh mẽ vọt tới, gắt gao ôm lấy eo người nọ, xé toang cuống họng, hô: "Xuân muội, mau dẫn Đông ca đi!"

Một tiếng kêu to này đánh thức hai đứa trẻ trong lúc ngủ mơ, Trần xuân muội cũng sốt một chút, chẳng những không đi, lại bị sợ đến khóc thét lên.

Tần Hương Liên có chút lo lắng: "Đi mau! "

Người nọ giận dữ, đao trong tay chuyển hướng, đang muốn giết Tần Hương Liên trước tiên, lại nghe thấy một hồi tiếng xé gió truyền đến, đao trên hắn thoáng một tý đã bị đánh bay, miệng hổ khẩu có chút run lên.

Sau lưng, một thanh âm nói: "Lớn mật, cuống đồ cũng dám hành hung làm ác, còn không thúc thủ chịu trời!"

Sát thủ kia lập tức kinh hãi, không kịp giết người, eo dùng sức uốn éo, bỏ qua Tần Hương Liên, cả người vòng vo lùì sang một bên.

Ngoài cửa, một người đứng thẳng dưới ánh mặt trăng, một thân áo dài, phần eo treo bảo kiếm, từng sợi tua kiếm bay loạn theo gió đêm, chân đứng hình chữ T, đứng ở ngoài cửa, mặc dù không ra tay, nhưng từ thân hình để xem xét, tuyệt đối là một cao thủ.

Sát thủ do dự một chút, hỏi: "Các hạ là ai?"

Người nọ nói bốn chữ: "Ngự miêu, Triển Chiêu."

Sát thủ nghe xong bốn chữ này, cửa lớn không đi, người cũng không giết, hai chân bắn về phía sau, cả thân thể lao nhanh về phía cửa sổ đổ nát.

Cái đầu vừa mới vươn ra, đã bị người đá một cước trở về, quát: "Người trở về cho ta!"

Sát thủ bị Triệu Hổ đá một cước bay vào bên trong, té ngã trên mặt đất, không hề đứng lên, Triệu Hổ cảm thấy rất kỳ quái, mình đá một cước không dùng bao nhiêu lực lượng mà, làm sao lại đá chết người này được nha?

Hắn đi vào xem xét, lúc này mới phát hiện đầu tên kia vừa vắn đâm vào một tảng đá, Triệu Hổ rất là ủ rũ, nói: "Triển gia, không phải ta cố tình, người đã chết rồi."

Triển Chiêu gật đầu, nói: "Điều tra thân thể của hắn."

Sau đó, hắn quay đầu nhìn Tần Hương Liên, hỏi: "Đại tẩu, người là người ở nơi nào? Là ai muốn giết người? Người đắc tội với người nào vậy?"

Triển Chiêu hỏi ba vấn đề, Tần Hương Liên giống như một cái đầu không nghe được, nằng từ trên mặt đất bò lên, chăm chú kéo hai đứa trẻ, nước mắt một mực ghen trong mắt rớt cục cũng cuộn cuộn chảy ra.

Chuyện như vậy, Triển Chiêu đã thấy nhiều, hắn nghĩ hiện tại có thể là do Tần Hương Liên bị dọa, lập tức nói lời trấn an: "Đại tẩu không cần phải kinh hoảng, chúng ta là người của quan phủ, tặc nhân đã chết rồi, không việc gì đâu."

Triển Chiêu không biết, hiện tại Tần Hương Liên cảm giác như mình đang rơi xuống hầm băng.

Ở trong mắt Tần Hương Liên, nàng không oán không thù với người khác, kể cả ở thành thị, luôn luôn không gây thù, có thể hạ thủ ác như vậy đối với mình, nên chỉ có một người

Đến hiện tại, Tần Hương Liên đã không còn sợ gì rồi, nếu quả thật mình chết, có thể giải quyết tất cả, Tần Hương Liên hiện tại sẽ không chút do dự đi tìm chết, nhưng vừa rồi, tên sát thủ kia nói cực kỳ rõ, người ta muốn, chính là ba cái đầu người.

Mình có thể chết, nhưng hai cái đứa trẻ không được.

Ai muốn chạm vào hai đứa trẻ này, nàng sẽ liều mạng cùng người đó, vừa rồi tên sát thủ kia đứng trước mặt, nàng dám làm như vậy, tại trước mặt Công Chúa cao cao tại thượng, Tần Hương Liên cũng dám làm.

Triệu Hổ bỗng nhiên lục soát được thứ gì đó, nhờ ánh lửa xem xét, sắc mặt biến đổi, nói: "Triển gia, người xem, là lệnh bài của phủ Phò mã!"

Triển Chiêu vội vàng nhận lấy lệnh bài, quả nhiên là của phủ Phò mã.

Lông mày hắn lập tức nhíu lại, nhỏ giọng nói: "Không thể đâu, tuy nhân phẩm Trần Thế Mỹ không phải quá tốt, nhưng sự tình hạ sát thủ đối với một nữ nhân và hai đứa trẻ, có lẽ là hắn không thể làm được."

Triệu Hổ nhìn khuôn mặt Tần Hương Liên, chợt nhớ tới cái gì đó: "A, ta nhớ tới, tại ngày Phò mã gia đại hôn, chính là nữ tử này mang theo hai đứa trẻ đòi gặp hắn!"

Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, con mắt nhìn về phía Tần Hương Liên: "Đại tẩu, người rốt cuộc là người nào? Đương triều Phò mã Trần Thế Mỹ có quan hệ gì cùng người?"

Bọn hắn nói chuyện, Tần Hương Liên nghe cực kỳ rõ ràng, thời điểm nàng nghe nói đó là lệnh bài phủ Phò mã, lại càng kiên định ngờ vực trong lòng mình.

Nàng biết mình ở trước mặt Công Chúa rất nhỏ bé, nàng biết rõ, nếu quả thật chính là Triệu Ý muốn nàng chết, vậy thì tuyệt đối sẽ có một sát thủ nữa đến, còn có người cứu mình sao?

Hiện tại Triễn Chiêu hỏi nàng, Tần Hương Liên chậm rãi bình định thần sắc, kéo hai đứa trẻ, con mắt nhìn chăm chăm vào Triễn Chiêu, hỏi: "Đại nhân là quan gia phủ nào?"

Triễn Chiêu nghe nàng hỏi như vậy, lập tức biết rõ vấn đề này khẳng định không nhỏ được.

"Ta là Tứ phẩm đới đao thị vệ Triễn Chiêu, dưới tướng của Đại Lý Tự Bao tướng gia, đại tẩu, chỉ bằng người nói rõ sự tình ra, nếu như thật sự có lý, cho dù Triễn mạo năng lực có hạn, Bao đại nhân cũng sẽ làm chủ vì người!"

Yết hầu Tần Hương Liên bắt đầu khởi động một hồi, nàng muốn bảo vệ hai đứa trẻ, có lẽ không còn đường khác để đi.

Tần Hương Liên nói: "Ta gọi Tần Hương Liên, là vợ cả của Trần Thế Mỹ!"

Triễn Chiêu cùng Triệu Hổ nghe xong, lập tức đưa mắt nhìn nhau, hai người đều từ trong mắt đối phương thấy được một ánh mắt sợ hãi.

Triệu Hổ lập tức hỏi: "Có bằng chứng không?"

Tần Hương Liên tiện tay, từ trong lòng ngực xuất ra hôn thư, vốn nàng chuẩn bị lưu lại làm kỷ niệm, nói: "Đây là hôn thư của chúng ta, mời đại nhân xem qua."

Triễn Chiêu nhìn một lần, đúng là thật.

Nhưng sự tình là như vậy sao? Triễn Chiêu có chút không tin, lôi kéo Tần Hương Liên ngồi ở bên cạnh đồng lứa, nói: "Đại tẩu, người đem chuyện trải qua nói cho ta nghe."

Tần Hương Liên lập tức bắt đầu tự thuật cả câu chuyện đã trải qua, từ lúc Trần Thế Mỹ đến đi thi, nói về lần Trần Nguyên hỏi hương, sau đó còn nói quê nhà bị thiên tai, cả nhà bọn họ mất đi tin tức, nói nàng tìm chồng, cuối cùng bị Triệu Ý đuổi ra.

Triệu Hổ nghe nàng nói xong, nhỏ giọng nói cùng Triễn Chiêu: "Triễn gia, sự tình không sai đâu."

Triễn Chiêu không nói gì, tự cúi đầu suy tư một hồi, hần cảm giác, cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. Nguyên nhân sao, Triễn Chiêu đã kết giao cùng Trần Nguyên, Trần Thế Mỹ làm được loại sự tình giết vợ diệt con này sao? Còn có, Trần Thế Mỹ là người thông minh, nếu quả thật hần động sát cơ đối với Tần Hương Liên, há lại lưu sơ hở?

Hần không nghĩ ra mấu chốt trong đó, ở trong đầu Triễn Chiêu, cũng cho rằng người cực kỳ có hiềm nghi, chính là Công Chúa Triệu Ý.

Hơn nửa ngày sau, Triễn Chiêu mới ngẩng đầu lên, hỏi: "Đại tẩu, hiện tại người đã được an toàn, ta muốn biết, người có ý định làm gì?"

Tần Hương Liên nghe xong liền quỳ xuống, nói: "Xin đại nhân chủ trì công đạo vì dân phụ."

Triễn Chiêu cười khở một tiếng với Triệu Hổ, nói: "Chúng ta phiền toái rồi."

Một ngày sau đó, thời điểm sắc trời có chút tỏa sáng, Triễn Chiêu đi đến trước Đại Lý Tự, Tần Hương Liên mang theo hai đứa trẻ đi theo sau lưng Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu hỏi một câu cuối cùng: "Đại tẩu, người nghĩ thông suốt chưa, ta nói với người một lần nữa, chuyện này trong ngực sát thủ là lệnh bài phủ Phò mã, người muốn tố cáo, chỉ có thể tố cáo Trần Thế Mỹ, hơn nữa người gõ vang cái trống này, có thể sẽ làm cả triều đình chấn động."

Tần Hương Liên hỏi lại một câu: "Triễn đại nhân, xin hỏi ta còn đường khác để sống sót sao?"

Triễn Chiêu sửng sốt một chút, cuối cùng cũng đưa dùi trống vào trong tay Tần Hương Liên, Tần Hương Liên cầm cái dùi trống nặng nề này, thật sự có chút do dự.

Trần Đông ca lúc này lôi kéo ống tay áo Tần Hương Liên, bỗng nhiên nói một câu: "Mẹ, cái tên xấu xa đem qua kia là ai? Hắn có thể đến nữa không?"

Những lời này rất cục cựa cũng để cho Tần Hương Liên kiên định quyết tâm, nàng liếc nhìn Trần Đông ca, nói: "Không biết, cũng sẽ không tới nữa!"

Nói xong, nàng ra sức vung cánh tay của mình lên, chỉ nghe một tiếng trầm đục cực lớn phát sinh: "Phanh!"

Trần Nguyên tìm một ngày một đêm, không tìm được Tần tung tích Hương Liên, khi hắn trở lại phủ Phò mã, hai con mắt đều là màu đen, cửa trong nhà mở ra, Triệu Ý đang đứng ngoài cửa, trên người Triệu Ý còn mặc bộ y phục thời điểm mình ra đi, từ hình dạng của nàng, khả năng là buổi tối này cũng không ngủ được ngon giấc.

Rất xa trông thấy xe ngựa Trần Nguyên trở về, Triệu Ý bước nhanh chạy tới, hỏi: "Thế nào? Đã tìm được chưa?"

Thái độ của nàng đã nói rõ ý nghĩ trong lòng nàng hiện tại, *thời điểm Trần Nguyên phát tay áo ra đi, Triệu Ý mới cảm giác được một phần sợ hãi thất lạc dưới đáy lòng.

Nàng thật sự sợ hãi Trần Nguyên sẽ không trở lại, cho nên mới một mực chờ ngoài cửa.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Trần Nguyên hơi mềm lòng một ít, nhưng hắn cuối cùng cũng không nói cái gì, trong chớp mắt liền đi vào trong phòng.

Tìm đứa trẻ trở về, cái gì cũng dễ nói, không tìm đứa trẻ trở lại, không còn gì để nói.

Triệu Ý lại đi theo đằng sau Trần Nguyên, chạy nhanh vài bước, nói: "Mệt mỏi không? Ta đã bảo nhà bếp làm mấy bát mì cho ngươi, là thứ ngươi thích ăn nhất, cho chút mỡ lợn, lại cho chút hoa hành tây."

Trần Nguyên liếc nhìn nàng một cái, nhìn Triệu Ý đẩy vế nịnh nọt, Trần Nguyên biết rõ nàng muốn nói cái gì, hắn không muốn nghe, dùng ngữ khí thập phần bình tĩnh nói một câu: "Ta mệt mỏi, đừng đến làm phiền ta, nếu như ngươi muốn nói cái gì, chờ ta tìm người trở về đã."

Triệu Ý cúi đầu, nhỏ giọng lên tiếng: "Ta biết rồi, ta cũng đã phái người đi tìm rồi, nhất định giúp ngươi đem tìm đứa trẻ trở về."

Trần Nguyên lại không muốn nói thêm cái gì, hiện tại hắn thật sự mệt chết đi, tâm mệt mỏi, thân thể cũng mệt mỏi.

Triệu Ý thấy Trần Nguyên luôn luôn là một thái độ như vậy, bỗng nhiên khóc lên, nói: "Tướng công, ta biết rõ mình sai rồi, còn không được sao?"

Những lời này từ Triệu Ý trong miệng nói ra, nghe thì thật dễ dàng, nhưng Trần Nguyên biết rõ, nàng chưa từng có thói quen cúi đầu về hướng người khác, mặc dù khi đó, làm việc lật vạt trong sơn trang của mình, nàng cũng không hề cúi đầu.

Nhìn Triệu Ý chảy xuống từng giọt nước mắt, tâm Trần Nguyên thực sự cảm thấy mềm nhũn, hắn đi chậm lại một chút, nói: "Bọn Hàn Kỳ có tin tức gì, đến nói cho ta biết, đến lúc đó, người gọi ta tỉnh dậy."

Triệu Ý đang định đáp ứng, đã thấy người nhanh chóng chạy tới, nói: "Phò mã gia, mấy vị quan gia Đại Lý Tự muốn gặp ngài."

Trong lòng Trần Nguyên bỗng nhiên cả kinh, Đại Lý Tự, Bao Chửng Đại Lý Tự? Lúc này bọn hắn đến tìm mình làm cái gì?

Thanh âm của hắn bắt đầu run lên, nói: "Gọi bọn hắn tiến đến."

Triệu Ý nhìn ra sắc mặt khác thường của Trần Nguyên, vội vàng đi tới, hỏi: "Tướng công, chuyện gì xảy ra vậy?"

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, con mắt chằm chằm về phương hướng cửa lớn, không qua thời gian bao lâu, chỉ thấy Triển Chiêu mang theo mấy hộ vệ đi đến, xa xa ôm quyền về hướng Trần Nguyên: "Phò mã gia!"

Trần Nguyên ngênh đón hắn, nói: "Triển đại nhân, sớm như vậy người đã đến chỗ của ta, có chuyện gì sao?"

Triển Chiêu nhìn con mắt Trần Nguyên một chút, bên trong đều là tơ máu đỏ bừng, cười một chút, nói: "Phò mã gia, đêm qua cả đêm không ngủ ngon sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, Triển đại nhân có chuyện gì, xin cứ nói thẳng."

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Đêm qua có phải là ngài đợi tin tức của Tần Hương Liên?"

Trần Nguyên nghe xong lời này, sau nửa ngày không nói gì.*

Triệu Ý lại kinh ngạc hỏi: "Triển hộ vệ, làm sao người biết sự tình Tần Hương Liên?"

Triển Chiêu không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, giống như muốn từ trên mặt Trần Nguyên tìm ra cái gì đó.

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng, nói: "Triển đại nhân, người mang ta đi Đại Lý Tự hỏi chuyện à?"

Triển Chiêu lắc đầu: "Tại hạ không có cái quyền lợi này, chỉ là, Bao tướng gia có một số việc muốn hỏi Phò mã gia, mời Phò mã gia đi Đại Lý Tự uống chén nước trà."

Là họa thì không tránh khỏi, nên đến có lẽ là vẫn đến, Trần Nguyên nhắm mắt lại, ngực phập phồng kịch liệt, hần biết rõ, trò chơi chính mình không muốn đùa nhất, rốt cục cũng bắt đầu.

"Nếu như ta không đi thì sao? Triển đại nhân có phải là muốn bắt ta không?"

Triển Chiêu lắc đầu, nói: "Triển Chiêu không dám, chỉ là, nếu như Phò mã gia không đi mà nói, ta sẽ phái người chăm chăm vào ngài trong mười hai canh giờ, Bao đại nhân cũng sẽ tấu lên hoàng thượng, đợi hoàng thượng đưa thánh chỉ đến, Phò mã gia vẫn nên đi đi."

Triệu Ý nghe đến đó, rốt cục cũng hiểu là có thể xảy ra đại sự, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, nói: "Triển Chiêu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi? Người nói rõ ràng cho ta."

Triển Chiêu liền ôm quyền, nói: "Hồi bẩm Công Chúa Thiên tuế, khuya ngày hôm trước, trong một tòa miếu đồ nát, có người muốn hạ độc thủ với Tần Hương Liên và hai đứa trẻ, Triển mạo vừa vặn đi qua, cứu được Tần Hương Liên."

Triệu Ý ngây dại: "Làm sao có thể? Tại sao có thể như vậy? Không phải là người hoài nghi chuyện này do Thế Mỹ làm chứ? Hần một mực tìm Tần Hương Liên, vừa mới về nhà!"

Triển Chiêu từ trong lòng móc ra một trang giấy, nói: "Phò mã gia, đây là đơn kiện Tần Hương Liên tố cáo người, chính người xem một chút đi."

Trần Nguyên nhận lấy xem xét, không sai, thật sự không tặc, so với ba tử tội trong mỹ án chém đầu thì thiếu đi một cái, "Khi quân phạm thượng", "Giết vợ diệt con" vẫn còn, "Bức tử Hàn Kỳ" lại không có.

Thiếu một chuyện rất trọng yếu sao? Trần Nguyên biết rõ, căn bản là không hề quan trọng.

Trần Nguyên gật đầu về hướng Triển Chiêu, nói: "Ta đổi một bộ quần áo rồi sẽ đi, có phải là Hương Liên và bọn nhỏ đều bình an?"

Trong ánh mắt Triển Chiêu hiện ra một đạo quang mang, Trần Nguyên hỏi những lời này, lại khiến cho hần càng tin tưởng, người phái sát thủ ra không phải Trần Nguyên, hần nói: "Ừm, chỉ bị một ít kinh hãi."

Khóe miệng Trần Nguyên lộ ra dáng tươi cười, nói: "Tốt, người không việc gì là tốt rồi, Triển đại nhân chờ một chút, ta đổi bộ y phục liền đi theo người."

Trong chớp mắt nhìn thoáng qua Triệu Ý còn chưa phục hồi tinh thần lại, Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Chơi vui không? Lần này bị người chơi lớn rồi!"

Triệu Ý lập tức khóc toáng lên.

Trần Nguyên nhẹ nhàng lau nước mắt trên khóe mắt nàng đi, sau đó cái gì cũng không nói, trong chớp mắt liền đi vào trong phòng thay quần áo.

Gặp Bao Chứng, phải thay đổi một bộ quần áo chính thức.

Nói thật, hiện tại Trần Nguyên trong lòng có chút sợ hãi, không phải hẳn sợ dao cầu của Bao Chứng, mình đã cải biến rất nhiều lịch sử, mặc dù mỹ án chém đầu vẫn phát sinh, nhưng ít nhất mình đã xóa rất nhiều nhân tố bất lợi đối với chính mình trong đó.*

Ví dụ như, cha mẹ Trần Thế Mỹ còn sống, ví dụ như, Hàn Kỳ không bị bức tử. Ví dụ như Nhân Tông cũng biết rõ Tần Hương Liên tồn tại, còn có, nếu như hẳn ở Đại Lý Tự nhìn thấy Tần Hương Liên, hẳn sẽ tuyệt đối không phủ nhận nàng là vợ cả thê tử của mình.

Làm cho Trần Nguyên cảm giác sợ hãi, chính là, không biết chỗ Phạm Trọng Yên đánh thế nào.

Vận mệnh Trần Nguyên hẳn chăm chú buộc cùng vận mệnh Tây Cương Đại Tổng, chỉ cần Tây Cương đánh thắng, vậy thì Nhân Tông sẽ tiếp tục dùng một bộ sách lược của mình.

Nếu như Phạm Trọng Yên thua mà nói, vậy thì không có chuyện này, mình cũng đã đem đầu đánh bạc rồi.

Trần Nguyên cho rằng, mình có thể sống được hay không, mấu chốt là mình tác dụng, có thể đạt tới tình trạng để cho Nhân Tông có thể buông tha cho mình hay không, cho nên ba tội hay là hai tội, đối với Trần Nguyên mà nói, đều không sao cả.

453. Chương 409: Sát Thủ

Trần Nguyên không ngồi xuống, thậm chí ngay cả cửa hẳn cũng không tiến vào, nói: "Cái gì cũng dễ nói, Công Chúa, người nói cho ta biết, các nàng đi nơi nào, ta đón đưa trẻ trở về, đưa trẻ trở lại, cái gì ta cũng dễ nói!"

Triệu Ý thì thào nói: "Ta, ta thật sự không biết các nàng đi nơi nào."

Lần này nàng nói thật, nhưng vấn đề là, Trần Nguyên đã không tin nữa, bởi vì câu đầu tiên Triệu Ý nói dối, đã lưu lại cho Trần Nguyên ấn tượng Triệu Ý đang chống chế.

"Người còn nói không biết? Người không biết đưa trẻ ở nơi nào, Tần Hương Liên rời đi, cũng không có vấn đề gì liên quan đến người, phải vậy không?" Trần Nguyên dùng ngữ khí tràn đầy trào phúng nói.

Triệu Ý đã bao giờ bị mĩa mai như vậy đâu? Thần sắc lập tức có chút phát điên lên, nói: "Trần Thế Mỹ, ta nói không biết là không biết, ta cho cô ta tiền, cô ta không cần, chính cô ta có chân, làm sao ta biết cô ta đi nơi nào?"

Trần Nguyên chậm rãi lui chân về phía sau, nói: "Tốt, tốt, tất cả không có vấn đề gì liên quan đến người, ta sẽ đi tìm, đoạn thời gian này, người ở chỗ này, trung thực một ít cho ta, có sự tình gì đi nữa, chờ ta tìm các nàng trở về hay nói."

Sau khi nói xong, hẳn liền quay người lại, rời đi.

Sau lưng truyền đến tiếng la của Triệu Ý, nói: "Trần Thế Mỹ, người trở về, chúng ta cùng thương lượng một chút, ta giúp người tìm vẫn không được sao?"

Nhưng Trần Nguyên không dừng lại, hẳn muốn động viên nhân lực đi tìm Tần Hương Liên, hẳn ngồi lên xe ngựa, tìm A Mộc Đại, lại tìm Dương chương quý, tiếp theo mới đi tới Tân Nguyệt sơn trang, nói: "Trần Thế Trung, tập hợp tất cả xe ngựa cho ta, kêu tất cả tiểu nhị đến, giúp ta đi ra ngoài tìm người!"

Trần Thế Trung nhanh chóng từ bên trong chạy ra, hỏi: "Đại ca, xảy ra chuyện gì rồi?"

Trần Nguyên hừ một tiếng, nói: "Xảy ra chuyện gì rồi? Hối Thiển Thu của người đi, hiện tại đi với ta tìm chị dâu người trước."

Trần Thế Trung vội vàng bảo bọn tiểu nhị chuẩn bị xe, đồng thời đi đến bên người Thiển Thu, hỏi: "Người làm cái gì?"

Thiển Thu hùng hồn ngẩng đầu lên, hỏi: "Ta đuổi Tần Hương Liên đi, chuyện đó thì làm sao?"

Trần Thế Trung bị nàng nói đến sững sờ, tức giận đến mức dùng ngón tay chỉ Thiển Thu hai cái, nói: "Người thật là, đợi ta trở về sẽ nói chuyện với người!"

Trần Nguyên ngồi ở trên xe ngựa, nói: "Hàn Kỳ cùng A Mộc Đại đã đi trước, người chia bọn tiểu nhị làm hai đường, đuổi theo hướng nam, con mẹ nó, ta chỉ biết là các nàng ra khỏi cửa nam, đi địa phương nào cũng không biết, trên người Tần Hương Liên không có tiền, đi không nhanh được!"

Nhìn tất cả các huynh đệ đều chuẩn bị xong, hấn mới lên xe ngựa, nói: "Tất cả huynh đệ đi về hướng cửa nam, tìm một người nữ tử hơn ba mươi tuổi, mang theo hai đứa trẻ, một nam một nữ, nam vừa mới tám tuổi, nữ cao cỡ bánh xe, nhớ kỹ, bất kể là chỗ nào, phạm là có khách điểm, đều đi vào tìm cho ta!"

Hiện tại Trần Nguyên không có không được, Đại Tổng rất lớn, nếu như Tần Hương Liên thật sự rời đi mà nói, vậy thì làm sao có thể tìm đây, thật sự là chuyện khó khăn.

Hấn phải gánh chịu trách nhiệm đối với hai đứa trẻ, cho dù sự tình đã đến tình trạng Tần Hương Liên không thể không rời đi, Trần Nguyên cũng phải chiếu cố kỹ lưỡng cuộc sống của nàng, bởi vì tại Tổng triều, hấn gọi là Trần Thế Mỹ.

Trần Nguyên vận dụng nhân lực cùng vật lực điều tra Tần Hương Liên mất tích, chuyện này đã làm cho rất nhiều người tại Biện Kinh chú ý.

Bàng Cát nhìn một đám xe ngựa chen chúc đi qua phía dưới đường, cười một chút, nói: "Trần Thế Mỹ vẫn rất nóng nảy."

Vương Vi Linh nói: "Thái sư yên tâm đi, hấn không tìm thấy người đâu."

Bàng Cát nụ cười, trên mặt hấn đã nói rõ, hiện tại hấn cực kỳ hài lòng, tất cả đều đang tiến hành theo kế hoạch, vốn là để cho Triệu Ý biết rõ Tần Hương Liên mất tích, sau đó, y theo tính cách Triệu Ý, Tần Hương Liên tất nhiên sẽ rời khỏi Biện Kinh.

Bọn hấn lại phái sát thủ ra, giết chết Tần Hương Liên.

Tần Hương Liên còn sống, chắc chắn là không biết tố cáo Trần Thế Mỹ, điểm này từ mấy lần Vương Vi Linh bắt chuyện đã biết, trước khi đi, Vương Vi Linh cho Tần Hương Liên một cái cơ hội, chỉ cần nàng nguyện ý đi cáo Trần Thế Mỹ, Vương Vi Linh sẽ thay nàng xuất đầu, Bàng Cát cùng Hạ Tùng cũng đều vì Tần Hương Liên chỗ dựa.

Đáng tiếc chính là, Tần Hương Liên cứ việc rơi lệ đầy mặt, lại không muốn đi cáo trạng.

Cho nên, bọn hấn chỉ có thể dùng một phương pháp, người sống đã không đi tố cáo, vậy hãy để cho người chết đến tố cáo là tốt rồi, có đôi khi người sống không thể nói, người chết lại biết nói.

Bàng Cát đã làm tốt an bài, sát thủ bây giờ đang chờ Tần Hương Liên ở trên đường, một khi đắc thủ, quan địa phương sẽ lập tức xuất hiện.

Sau đó, dùng hình thức án mạng báo cáo triều đình.

Đương nhiên, hiện trường còn có thể lưu lại một ít gì đó có thể nhắc đến quan hệ cùng Trần Nguyên, vậy thì không chèn vào đâu được, ác độc không?

Kế hoạch ác độc như vậy, không phải Bàng Cát nghĩ ra được, người nghĩ ra cái chủ ý này, là Hạ Tùng, là Hạ Tùng hiện tại đã đến Tây Cương.

Bàng Cát chỉ là người phụ trách giết cuối cùng mà thôi.

Đội chiếc xe ngựa rời đi rất xa, Tần Hương Liên cũng không nghĩ tới, mình đã là một quân cờ, nàng cho là mình đã thoát khỏi thị phi, hiện tại nàng đang nghĩ mình có thể đi đâu.

Có lẽ là trở lại Sở châu thôi, Từ quả phụ là người không tệ, chính mình giúp nàng làm chút công việc kiếm sống, nàng sẽ thu giữ mình ở lại thôi.

Trần Đông ca nện bước chân nhỏ đi trên đường, bước chân có chút trì trệ, nói: "Mẹ, ta hơi mệt một chút."

Tần Hương Liên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Đông ca đầy mồ hôi, lại nhìn nhìn sắc trời, đã không còn sớm, nhìn mọi nơi một lần, cũng không có người nào, chỉ có một tòa miếu đồ nát dựng tại ven đường.

Nàng sờ sờ đầu Trần Đông ca một chút, nói: "Đông ca, chúng ta đi đến trong tòa miếu nghỉ ngơi một đêm, mẹ còn có chút lương khô để con ăn."

Trần Đông ca hiểu chuyện, gật gật đầu.

Ban đêm, sắc trời dần dần đen lại, không khí trong miếu đổ nát có vẻ có chút âm u dày đặc, Tần Hương Liên nhặt một đồng củi, gom lên trên mặt đất, tuy hiện tại thời tiết còn không phải quá lạnh, nhưng có ánh lửa, đôi khi có thể làm cho lòng người ấm áp hơn một ít.

Hai đứa trẻ xác thực đã rất mệt mỏi, ngồi trên mặt đất liền ngủ mất, Tần Hương Liên dù như thế nào cũng khó có thể chìm vào giấc ngủ, con mắt nhìn ngọn lửa bập bùng trước mặt, nàng biết ngày sau, một mình mình nuôi dưỡng hai đứa trẻ, khả năng là phải đối mặt với rất nhiều gian khổ.

Nàng không sợ, tuy nhìn bề ngoài của nàng có vẻ nhu nhược, nhưng nông dân chính là như vậy, cho tới bây giờ vẫn không hề sợ chịu khổ.

Ngày sau mình khổ một chút, nhưng nhất định phải làm cho Đông ca học bài mới được, phải làm cho hắn có bản lĩnh như phụ thân hắn, có thể xử lý một ít đại sự vì triều đình, thời điểm dân chúng nghe được tên của hắn, cũng khoe khoang hai ba câu, như vậy là đã đủ rồi.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Tần Hương Liên liền nổi lên dáng tươi cười.

Cửa miếu đổ nát được mở ra, một bóng người đứng ở trước cửa, hỏi: "Tần Hương Liên?"

Tần Hương Liên đứng lên, mang theo một loại thần sắc hoảng sợ nhìn bóng người kia.

Người nọ đi đến, nhờ ánh lửa trông thấy hai đứa trẻ ngủ trên mặt đất, nói: "Hơn ba mươi tuổi, hai đứa trẻ, chắc chắn không sai."

Thanh âm Tần Hương Liên có chút run rẩy, hỏi: "Xin hỏi, ngài là vị nào?"

Mặt người nọ bị miếng vải đen che kín, mặc dù Tần Hương Liên chưa từng gặp qua sát thủ, cũng biết người che mặt làm việc đều giống nhau, không phải người tốt, lúc một người che chắn gương mặt mình, phần lớn là thời điểm làm sự tình không muốn người khác nhìn thấy.

Thanh âm từ đằng sau mảnh vải truyền đến, nói: "Có người không muốn người sống trên thế giới này, ta tới đưa tiễn người ra đi thôi."

Tần Hương Liên thoát khỏi kinh ngạc, mãnh liệt quỳ xuống, dập đầu với người nọ một cái, nói: "Ta van cầu người, buông tha con của ta được không?"

Người nọ khẽ lắc đầu, nói: "Không được, đầu ba người, một cái cũng không thể thiếu!"

Người nọ nói xong, liền rút đao bên hông ra, Tần Hương Liên biết mình căn bản không phải đối thủ của một người hung ác dựa vào giết chóc để ăn cơm như vậy, trong nháy mắt này, nàng bỗng nhiên quên sinh tử của mình, cũng quên tất cả những chuyện khác, một niềm tin, hoặc là nói đó là một bản năng, làm cho nàng mạnh mẽ vọt tới, gắt gao ôm lấy eo người nọ, xé toang cuống họng, hô: "Xuân muội, mau dẫn Đông ca đi!"

Một tiếng kêu to này đánh thức hai đứa trẻ trong lúc ngủ mơ, Trần xuân muội cũng sốt một chút, chẳng những không đi, lại bị sợ đến khóc thét lên.

Tần Hương Liên có chút lo lắng: "Đi mau! "

Người nọ giận dữ, đao trong tay chuyển hướng, đang muốn giết Tần Hương Liên trước tiên, lại nghe thấy một hồi tiếng xé gió truyền đến, đao trên hắn mình thoáng một tý đã bị đánh bay, miệng hổ khẩu có chút run lên.

Sau lưng, một thanh âm nói: "Lớn mật, cuồng đồ cũng dám hành hung làm ác, còn không thúc thủ chịu trói!"

Sát thủ kia lập tức kinh hãi, không kịp giết người, eo dùng sức uốn éo, bỏ qua Tần Hương Liên, cả người vòng vo lùi sang một bên.

Ngoài cửa, một người đứng thẳng dưới ánh mặt trăng, một thân áo dài, phần eo treo bảo kiếm, từng sợi tua kiếm bay loạn theo gió đêm, chân đứng hình chữ T, đứng ở ngoài cửa, mặc dù không ra tay, nhưng từ thân hình để xem xét, tuyệt đối là một cao thủ.

Sát thủ do dự một chút, hỏi: "Các hạ là ai?"

Người nọ nói bốn chữ: "Ngự miêu, Triển Chiêu."

Sát thủ nghe xong bốn chữ này, cửa lớn không đi, người cũng không giết, hai chân bắn về phía sau, cả thân thể lao nhanh về phía cửa sổ đổ nát.

Cái đầu vừa mới vươn ra, đã bị người đá một cước trở về, quát: "Người trở về cho ta!"

Sát thủ bị Triệu Hổ đá một cước bay vào bên trong, té ngã trên mặt đất, không hề đứng lên, Triệu Hổ cảm thấy rất kỳ quái, mình đá một cước không dùng bao nhiêu lực lượng mà, làm sao lại đá chết người này được nha?

Hắn đi vào xem xét, lúc này mới phát hiện đầu tên kia vừa vắn đâm vào một tảng đá, Triệu Hổ rất là ủ rũ, nói: "Triển gia, không phải ta cố tình, người đã chết rồi."

Triển Chiêu gật đầu, nói: "Điều tra thân thể của hắn."

Sau đó, hắn quay đầu nhìn Tần Hương Liên, hỏi: "Đại tẩu, người là người ở nơi nào? Là ai muốn giết người? Người đắc tội với người nào vậy?"

Triển Chiêu hỏi ba vấn đề, Tần Hương Liên giống như một cái đèn không nghe được, nàng từ trên mặt đất bò lên, chăm chú kéo hai đứa trẻ, nước mắt một mực nghẹn trong mắt rồi cực cũng cuộn cuộn chảy ra.

Chuyện như vậy, Triển Chiêu đã thấy nhiều, hắn nghĩ hiện tại có thể là do Tần Hương Liên bị dọa, lập tức nói lời trấn an: "Đại tẩu không cần phải kinh hoảng, chúng ta là người của quan phủ, tặc nhân đã chết rồi, không việc gì đâu."

Triển Chiêu không biết, hiện tại Tần Hương Liên cảm giác như mình đang rơi xuống hầm băng.

Ở trong mắt Tần Hương Liên, nàng không oán không thù với người khác, kể cả ở thành thị, luôn luôn không gây thù, có thể hạ thủ ác như vậy đối với mình, nên chỉ có một người

Đến hiện tại, Tần Hương Liên đã không còn sợ gì rồi, nếu quả thật mình chết, có thể giải quyết tất cả, Tần Hương Liên hiện tại sẽ không chút do dự đi tìm chết, nhưng vừa rồi, tên sát thủ kia nói cực kỳ rõ, người ta muốn, chính là ba cái đầu người.

Mình có thể chết, nhưng hai cái đứa trẻ không được.

Ai muốn chạm vào hai đứa trẻ này, nàng sẽ liều mạng cùng người đó, vừa rồi tên sát thủ kia đứng trước mặt, nàng dám làm như vậy, tại trước mặt Công Chúa cao cao tại thượng, Tần Hương Liên cũng dám làm.

Triệu Hổ bỗng nhiên lục soát được thứ gì đó, nhờ ánh lửa xem xét, sắc mặt biến đổi, nói: "Triển gia, người xem, là lệnh bài của phủ Phò mã!"

Triển Chiêu vội vàng nhận lấy lệnh bài, quả nhiên là của phủ Phò mã.

Lông mày hắn lập tức nhíu lại, nhỏ giọng nói: "Không thể đâu, tuy nhân phẩm Trần Thế Mỹ không phải quá tốt, nhưng sự tình hạ sát thủ đối với một nữ nhân và hai đứa trẻ, có lẽ là hắn không thể làm được."

Triệu Hổ nhìn khuôn mặt Tần Hương Liên, chợt nhớ tới cái gì đó: "A, ta nhớ tới, tại ngày Phò mã gia đại hôn, chính là nữ tử này mang theo hai đứa trẻ đòi gặp hắn!"

Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, con mắt nhìn về phía Tần Hương Liên: "Đại tẩu, người rốt cuộc là người nào? Đương triều Phò mã Trần Thế Mỹ có quan hệ gì cùng người?"

Bọn hắn nói chuyện, Tần Hương Liên nghe cực kỳ rõ ràng, thời điểm nàng nghe nói đó là lệnh bài phủ Phò mã, lại càng kiên định ngờ vực trong lòng mình.

Nàng biết mình ở trước mặt Công Chúa rất nhỏ bé, nàng biết rõ, nếu quả thật chính là Triệu Ý muốn nàng chết, vậy thì tuyệt đối sẽ có một sát thủ nữa đến, còn có người cứu mình sao?

Hiện tại Triền Chiêu hỏi nàng, Tần Hương Liên chậm rãi bình định thần sắc, kéo hai đứa trẻ, con mắt nhìn chăm chăm vào Triền Chiêu, hỏi: "Đại nhân là quan gia phủ nào?"

Triền Chiêu nghe nàng hỏi như vậy, lập tức biết rõ vấn đề này khẳng định không nhỏ được.

"Ta là Tứ phẩm đối đạo thị vệ Triền Chiêu, dưới tướng của Đại Lý Tự Bao tướng gia, đại tẩu, chỉ bằng người nói rõ sự tình ra, nếu như thật sự có lý, cho dù Triền mẫu năng lực có hạn, Bao đại nhân cũng sẽ làm chủ vì người!"

Yết hầu Tần Hương Liên bắt đầu khởi động một hồi, nàng muốn bảo vệ hai đứa trẻ, có lẽ không còn đường khác để đi.

Tần Hương Liên nói: "Ta gọi Tần Hương Liên, là vợ cả của Trần Thế Mỹ!"

Triền Chiêu cùng Triệu Hổ nghe xong, lập tức đưa mắt nhìn nhau, hai người đều từ trong mắt đối phương thấy được một ánh mắt sợ hãi.

Triệu Hổ lập tức hỏi: "Có bằng chứng không?"

Tần Hương Liên tiện tay, từ trong lòng ngực xuất ra hôn thư, vốn nàng chuẩn bị lưu lại làm kỷ niệm, nói: "Đây là hôn thư của chúng ta, mời đại nhân xem qua."

Triền Chiêu nhìn một lần, đúng là thật.

Nhưng sự tình là như vậy sao? Triền Chiêu có chút không tin, lôi kéo Tần Hương Liên ngồi ở bên cạnh đồng lửa, nói: "Đại tẩu, người đem chuyện trải qua nói cho ta nghe."

Tần Hương Liên lập tức bắt đầu tự thuật cả câu chuyện đã trải qua, từ lúc Trần Thế Mỹ đến đi thi, nói về lần Trần Nguyên hồi hương, sau đó còn nói quê nhà bị thiên tai, cả nhà bọn họ mất đi tin tức, nói nàng tìm chồng, cuối cùng bị Triệu Ý đuổi ra.

Triệu Hổ nghe nàng nói xong, nhỏ giọng nói cùng Triền Chiêu: "Triền gia, sự tình không sai đâu."

Triền Chiêu không nói gì, tự cúi đầu suy tư một hồi, hần cảm giác, cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. Nguyên nhân sao, Triền Chiêu đã kết giao cùng Trần Nguyên, Trần Thế Mỹ làm được loại sự tình giết vợ diệt con này sao? Còn có, Trần Thế Mỹ là người thông minh, nếu quả thật hần động sát cơ đối với Tần Hương Liên, há lại lưu sơ hở?

Hần không nghĩ ra mấu chốt trong đó, ở trong đầu Triền Chiêu, cũng cho rằng người cực kỳ có hiềm nghi, chính là Công Chúa Triệu Ý.

Hơn nửa ngày sau, Triền Chiêu mới ngẩng đầu lên, hỏi: "Đại tẩu, hiện tại người đã được an toàn, ta muốn biết, người có ý định làm gì?"

Tần Hương Liên nghe xong liền quỳ xuống, nói: "Xin đại nhân chủ trì công đạo vì dân phụ."

Triền Chiêu cười khổ một tiếng với Triệu Hổ, nói: "Chúng ta phiền toái rồi."

Một ngày sau đó, thời điểm sắc trời có chút tỏa sáng, Triền Chiêu đi đến trước Đại Lý Tự, Tần Hương Liên mang theo hai đứa trẻ đi theo sau lưng Triền Chiêu.

Triền Chiêu hỏi một câu cuối cùng: "Đại tẩu, người nghĩ thông suốt chưa, ta nói với người một lần nữa, chuyện này trong ngực sát thủ là lệnh bài phủ Phò mã, người muốn tố cáo, chỉ có thể tố cáo Trần Thế Mỹ, hơn nữa người gõ vang cái trống này, có thể sẽ làm cả triều đình chấn động."

Tần Hương Liên hỏi lại một câu: "Triền đại nhân, xin hỏi ta còn đường khác để sống sót sao?"

Triền Chiêu sững sốt một chút, cuối cùng cũng đưa dùi trống vào trong tay Tần Hương Liên, Tần Hương Liên cầm cái dùi trống nặng nề này, thật sự có chút do dự.

Trần Đông ca lúc này lôi kéo ống tay áo Tần Hương Liên, bỗng nhiên nói một câu: "Mẹ, cái tên xấu xa đem qua kia là ai? Hần có thể đến nữa không?"

Những lời này rất cực cũng để cho Tần Hương Liên kiên định quyết tâm, nàng liếc nhìn Trần Đông ca, nói: "Không biết, cũng sẽ không tới nữa!"

Nói xong, nàng ra sức vùng cánh tay của mình lên, chỉ nghe một tiếng trầm đục cực lớn phát sinh: "Phanh!"

Trần Nguyên tìm một ngày một đêm, không tìm được Tần tung tích Hương Liên, khi hần trở lại phủ Phò mã, hai con mắt đều là màu đen, cửa trong nhà mở ra, Triệu Ý đang đứng ngoài cửa, trên người Triệu Ý còn mặc bộ y phục thời điểm mình ra đi, từ hình dạng của nàng, khả năng là buổi tối này cũng không ngủ được ngon giấc.

Rất xa trông thấy xe ngựa Trần Nguyên trở về, Triệu Ý bước nhanh chạy tới, hỏi: "Thế nào? Đã tìm được chưa?"

Thái độ của nàng đã nói rõ ý nghĩ trong lòng nàng hiện tại, *thời điểm Trần Nguyên phát tay áo ra đi, Triệu Ý mới cảm giác được một phần sợ hãi thất lạc dưới đáy lòng.

Nàng thật sự sợ hãi Trần Nguyên sẽ không trở lại, cho nên mới một mực chờ ngoài cửa.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Trần Nguyên hơi mềm lòng một ít, nhưng hần cuối cùng cũng không nói cái gì, trong chớp mắt liền đi vào trong phòng.

Tìm đứa trẻ trở về, cái gì cũng dễ nói, không tìm đứa trẻ trở lại, không còn gì để nói.

Triệu Ý lại đi theo đằng sau Trần Nguyên, chạy nhanh vài bước, nói: "Mệt mỗi không? Ta đã bảo nhà bếp làm mấy bát mì cho ngươi, là thứ ngươi thích ăn nhất, cho chút mỡ lợn, lại cho chút hoa hành tây."

Trần Nguyên liếc nhìn nàng một cái, nhìn Triệu Ý đẩy vế nịnh nọt, Trần Nguyên biết rõ nàng muốn nói cái gì, hần không muốn nghe, dùng ngữ khí thập phần bình tĩnh nói một câu: "Ta mệt mỗi, đừng đến làm phiền ta, nếu như ngươi muốn nói cái gì, chờ ta tìm người trở về đã."

Triệu Ý cúi đầu, nhỏ giọng lên tiếng: "Ta biết rồi, ta cũng đã phái người đi tìm rồi, nhất định giúp ngươi đem tìm đứa trẻ trở về."

Trần Nguyên lại không muốn nói thêm cái gì, hiện tại hần thật sự mệt chết đi, tâm mệt mỗi, thân thể cũng mệt mỗi.

Triệu Ý thấy Trần Nguyên luôn luôn là một thái độ như vậy, bỗng nhiên khóc lên, nói: "Tướng công, ta biết rõ mình sai rồi, còn không được sao?"

Những lời này từ Triệu Ý trong miệng nói ra, nghe thì thật dễ dàng, nhưng Trần Nguyên biết rõ, nàng chưa từng có thói quen cúi đầu về hướng người khác, mặc dù khi đó, làm việc lật vật trong sơn trang của mình, nàng cũng không hề cúi đầu.

Nhìn Triệu Ý chảy xuống từng giọt nước mắt, tâm Trần Nguyên thực sự cảm thấy mềm nhũn, hần đi chậm lại một chút, nói: "Bọn Hàn Kỳ có tin tức gì, đến nói cho ta biết, đến lúc đó, người gọi ta tỉnh dậy."

Triệu Ý đang định đáp ứng, đã thấy người nhanh chóng chạy tới, nói: "Phò mã gia, mấy vị quan gia Đại Lý Tự muốn gặp ngài."

Trong lòng Trần Nguyên bỗng nhiên cả kinh, Đại Lý Tự, Bao Chửng Đại Lý Tự? Lúc này bọn hần đến tìm mình làm cái gì?

Thanh âm của hần bắt đầu run lên, nói: "Gọi bọn hần tiến đến."

Triệu Ý nhìn ra sắc mặt khác thường của Trần Nguyên, vội vàng đi tới, hỏi: "Tướng công, chuyện gì xảy ra vậy?"

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, con mắt chằm chằm về phương hướng cửa lớn, không qua thời gian bao lâu, chỉ thấy Triễn Chiêu mang theo mấy hộ vệ đi đến, xa xa ôm quyền về hướng Trần Nguyên: "Phò mã gia!"

Trần Nguyên ngênh đón hần, nói: "Triễn đại nhân, sớm như vậy ngươi đã đến chỗ của ta, có chuyện gì sao?"

Triễn Chiêu nhìn con mắt Trần Nguyên một chút, bên trong đều là tơ máu đỏ bừng, cười một chút, nói: "Phò mã gia, đêm qua cả đêm không ngủ ngon sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, Triễn đại nhân có chuyện gì, xin cứ nói thẳng."

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Đêm qua có phải là ngài đợi tin tức của Tần Hương Liên?"

Trần Nguyên nghe xong lời này, sau nửa ngày không nói gì.*

Triệu Ý lại kinh ngạc hỏi: "Triển hộ vệ, làm sao người biết sự tình Tần Hương Liên?"

Triển Chiêu không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, giống như muốn từ trên mặt Trần Nguyên tìm ra cái gì đó.

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng, nói: "Triển đại nhân, người mang ta đi Đại Lý Tự hỏi chuyện à?"

Triển Chiêu lắc đầu: "Tại hạ không có cái quyền lợi này, chỉ là, Bao tướng gia có một số việc muốn hỏi Phò mã gia, mời Phò mã gia đi Đại Lý Tự uống chén nước trà."

Là họa thì không tránh khỏi, nên đến có lẽ là vẫn đến, Trần Nguyên nhắm mắt lại, ngực phập phồng kịch liệt, hần biết rõ, trò chơi chính mình không muốn đùa nhất, rốt cục cũng bắt đầu.

"Nếu như ta không đi thì sao? Triển đại nhân có phải là muốn bắt ta không?"

Triển Chiêu lắc đầu, nói: "Triển Chiêu không dám, chỉ là, nếu như Phò mã gia không đi mà nói, ta sẽ phái người chăm chăm vào ngài trong mười hai canh giờ, Bao đại nhân cũng sẽ tấu lên hoàng thượng, đợi hoàng thượng đưa thánh chỉ đến, Phò mã gia vẫn nên đi đi."

Triệu Ý nghe đến đó, rốt cục cũng hiểu là có thể xảy ra đại sự, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, nói: "Triển Chiêu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi? Người nói rõ ràng cho ta."

Triển Chiêu liền ôm quyền, nói: "Hồi bẩm Công Chúa Thiên tuế, khuya ngày hôm trước, trong một tòa miếu đổ nát, có người muốn hạ độc thủ với Tần Hương Liên và hai đứa trẻ, Triển mạo vừa vặn đi qua, cứu được Tần Hương Liên."

Triệu Ý ngây dại: "Làm sao có thể? Tại sao có thể như vậy? Không phải là người hoài nghi chuyện này do Thế Mỹ làm chứ? Hần một mực tìm Tần Hương Liên, vừa mới về nhà!"

Triển Chiêu từ trong lòng móc ra một trang giấy, nói: "Phò mã gia, đây là đơn kiện Tần Hương Liên tố cáo người, chính người xem một chút đi."

Trần Nguyên nhận lấy xem xét, không sai, thật sự không tệ, so với ba tử tội trong mỹ án chém đầu thì thiếu đi một cái, "Khi quân phạm thượng", "Giết vợ diệt con" vẫn còn, "Bức tử Hàn Kỳ" lại không có.

Thiếu một chuyện rất trọng yếu sao? Trần Nguyên biết rõ, căn bản là không hề quan trọng.

Trần Nguyên gật đầu về hướng Triển Chiêu, nói: "Ta đổi một bộ quần áo rồi sẽ đi, có phải là Hương Liên và bọn nhỏ đều bình an?"

Trong ánh mắt Triển Chiêu hiện ra một đạo quang mang, Trần Nguyên hỏi những lời này, lại khiến cho hần càng tin tưởng, người phái sát thủ ra không phải Trần Nguyên, hần nói: "Ừm, chỉ bị một ít kinh hãi."

Khóe miệng Trần Nguyên lộ ra dáng tươi cười, nói: "Tốt, người không việc gì là tốt rồi, Triển đại nhân chờ một chút, ta đổi bộ y phục liền đi theo người."

Trong chớp mắt nhìn thoáng qua Triệu Ý còn chưa phục hồi tinh thần lại, Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Chơi vui không? Lần này bị người chơi lớn rồi!"

Triệu Ý lập tức khóc toáng lên.

Trần Nguyên nhẹ nhàng lau nước mắt trên khóe mắt nàng đi, sau đó cái gì cũng không nói, trong chớp mắt liền đi vào trong phòng thay quần áo.

Gặp Bao Chứng, phải thay đổi một bộ quần áo chính thức.

Nói thật, hiện tại Trần Nguyên trong lòng có chút sợ hãi, không phải hần sợ dao cầu của Bao Chứng, mình đã cải biến rất nhiều lịch sử, mặc dù mỹ án chém đầu vẫn phát sinh, nhưng ít nhất mình đã xóa rất nhiều nhân tố bất lợi đối với chính mình trong đó.*

Ví dụ như, cha mẹ Trần Thế Mỹ còn sống, ví dụ như, Hàn Kỳ không bị bức tử. Ví dụ như Nhân Tông cũng biết rõ Tần Hương Liên tồn tại, còn có, nếu như hắn ở Đại Lý Tự nhìn thấy Tần Hương Liên, hắn sẽ tuyệt đối không phủ nhận nàng là vợ cả thê tử của mình.

Làm cho Trần Nguyên cảm giác sợ hãi, chính là, không biết chỗ Phạm Trọng Yên đánh thế nào.

Vận mệnh Trần Nguyên hẳn chăm chú buộc cùng vận mệnh Tây Cương Đại Tổng, chỉ cần Tây Cương đánh thắng, vậy thì Nhân Tông sẽ tiếp tục dùng một bộ sách lược của mình.

Nếu như Phạm Trọng Yên thua mà nói, vậy thì không có chuyện này, mình cũng đã đem đầu đánh bạc rồi.

Trần Nguyên cho rằng, mình có thể sống được hay không, mấu chốt là mình tác dụng, có thể đạt tới tình trạng để cho Nhân Tông có thể buông tha cho mình hay không, cho nên ba tội hay là hai tội, đối với Trần Nguyên mà nói, đều không sao cả.

454. Chương 410: Cái Gì Đến Sẽ Đến

Tần Hương Liên hỏi lại một câu: "Triển đại nhân, xin hỏi ta còn đường khác để sống sót sao?"

Triển Chiêu sửng sốt một chút, cuối cùng cũng đưa dùi trống vào trong tay Tần Hương Liên, Tần Hương Liên cầm cái dùi trống nặng nề này, thật sự có chút do dự.

Trần Đông ca lúc này lôi kéo ống tay áo Tần Hương Liên, bỗng nhiên nói một câu: "Mẹ, cái tên xấu xa đem qua kia là ai? Hắn có thể đến nữa không?"

Những lời này rốt cục cũng để cho Tần Hương Liên kiên định quyết tâm, nàng liếc nhìn Trần Đông ca, nói: "Không biết, cũng sẽ không tới nữa!"

Nói xong, nàng ra sức vung cánh tay của mình lên, chỉ nghe một tiếng trầm đục cực lớn phát sinh: "Phanh!"

Trần Nguyên tìm một ngày một đêm, không tìm được Tần tung tích Hương Liên, khi hắn trở lại phủ Phò mã, hai con mắt đều là màu đen, cửa trong nhà mở ra, Triệu Ý đang đứng ngoài cửa, trên người Triệu Ý còn mặc bộ y phục thời điểm mình ra đi, từ hình dạng của nàng, khả năng là buổi tối này cũng không ngủ được ngon giấc.

Rất xa trông thấy xe ngựa Trần Nguyên trở về, Triệu Ý bước nhanh chạy tới, hỏi: "Thế nào? Đã tìm được chưa?"

Thái độ của nàng đã nói rõ ý nghĩ trong lòng nàng hiện tại, thời điểm Trần Nguyên phát tay áo ra đi, Triệu Ý mới cảm giác được một phần sợ hãi thất lạc dưới đáy lòng.

Nàng thật sự sợ hãi Trần Nguyên sẽ không trở lại, cho nên mới một mực chờ ngoài cửa.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Trần Nguyên hơi mềm lòng một ít, nhưng hắn cuối cùng cũng không nói cái gì, trong chớp mắt liền đi vào trong phòng.

Tìm đứa trẻ trở về, cái gì cũng dễ nói, không tìm đứa trẻ trở lại, không còn gì để nói.

Triệu Ý lại đi theo đằng sau Trần Nguyên, chạy nhanh vài bước, nói: "Một mẻ không? Ta đã bảo nhà bếp làm mấy bát mì cho ngươi, là thứ ngươi thích ăn nhất, cho chút mỡ lợn, lại cho chút hoa hành tây."

Trần Nguyên liếc nhìn nàng một cái, nhìn Triệu Ý đẩy vế nịnh nọt, Trần Nguyên biết rõ nàng muốn nói cái gì, hắn không muốn nghe, dùng ngữ khí thập phần bình tĩnh nói một câu: "Ta một mẻ, đừng đến làm phiền ta, nếu như ngươi muốn nói cái gì, chờ ta tìm người trở về đã."

Triệu Ý cúi đầu, nhỏ giọng lên tiếng: "Ta biết rồi, ta cũng đã phái người đi tìm rồi, nhất định giúp ngươi đem tìm đứa trẻ trở về."

Trần Nguyên lại không muốn nói thêm cái gì, hiện tại hắn thật sự mệt chết đi, tâm mệt mỏi, thân thể cũng mệt mỏi.

Triệu Ý thấy Trần Nguyên luôn luôn là một thái độ như vậy, bỗng nhiên khóc lên, nói: "Tướng công, ta biết rõ mình sai rồi, còn không được sao?"

Những lời này từ Triệu Ý trong miệng nói ra, nghe thì thật dễ dàng, nhưng Trần Nguyên biết rõ, nàng chưa từng có thói quen cúi đầu về hướng người khác, mặc dù khi đó, làm việc lật vạt trong sơn trang của mình, nàng cũng không hề cúi đầu.

Nhìn Triệu Ý chảy xuống từng giọt nước mắt, tâm Trần Nguyên thực sự cảm thấy mềm nhũn, hần đi chậm lại một chút, nói: "Bọn Hàn Kỳ có tin tức gì, đến nói cho ta biết, đến lúc đó, người gọi ta tỉnh dậy."

Triệu Ý đang định đáp ứng, đã thấy người nhanh chóng chạy tới, nói: "Phò mã gia, mấy vị quan gia Đại Lý Tự muốn gặp ngài."

Trong lòng Trần Nguyên bỗng nhiên cả kinh, Đại Lý Tự, Bao Chứng Đại Lý Tự? Lúc này bọn hần đến tìm mình làm cái gì?

Thanh âm của hần bắt đầu run lên, nói: "Gọi bọn hần tiến đến."

Triệu Ý nhìn ra sắc mặt khác thường của Trần Nguyên, vội vàng đi tới, hỏi: "Tướng công, chuyện gì xảy ra vậy?"

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, con mắt chăm chăm về phương hướng cửa lớn, không qua thời gian bao lâu, chỉ thấy Triển Chiêu mang theo mấy hộ vệ đi đến, xa xa ôm quyền về hướng Trần Nguyên: "Phò mã gia!"

Trần Nguyên ngênh đón hần, nói: "Triển đại nhân, sớm như vậy người đã đến chỗ của ta, có chuyện gì sao?"

Triển Chiêu nhìn con mắt Trần Nguyên một chút, bên trong đều là tơ máu đỏ bừng, cười một chút, nói: "Phò mã gia, đêm qua cả đêm không ngủ ngon sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, Triển đại nhân có chuyện gì, xin cứ nói thẳng."

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Đêm qua có phải là ngài đợi tin tức của Tần Hương Liên?"

Trần Nguyên nghe xong lời này, sau nửa ngày không nói gì.

Triệu Ý lại kinh ngạc hỏi: "Triển hộ vệ, làm sao người biết sự tình Tần Hương Liên?"

Triển Chiêu không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, giống như muốn từ trên mặt Trần Nguyên tìm ra cái gì đó.

Trần Nguyên đau khổ cười một tiếng, nói: "Triển đại nhân, người mang ta đi Đại Lý Tự hỏi chuyện à?"

Triển Chiêu lắc đầu: "Tại hạ không có cái quyền lợi này, chỉ là, Bao tướng gia có một số việc muốn hỏi Phò mã gia, mời Phò mã gia đi Đại Lý Tự uống chén nước trà."

Là họa thì không tránh khỏi, nên đến có lẽ là vẫn đến, Trần Nguyên nhắm mắt lại, ngực phập phồng kịch liệt, hần biết rõ, trò chơi chính mình không muốn đùa nhất, rốt cục cũng bắt đầu.

"Nếu như ta không đi thì sao? Triển đại nhân có phải là muốn bắt ta không?"

Triển Chiêu lắc đầu, nói: "Triển Chiêu không dám, chỉ là, nếu như Phò mã gia không đi mà nói, ta sẽ phái người chăm chăm vào ngài trong mười hai canh giờ, Bao đại nhân cũng sẽ tấu lên hoàng thượng, đợi hoàng thượng đưa thánh chỉ đến, Phò mã gia vẫn nên đi đi."

Triệu Ý nghe đến đó, rốt cục cũng hiểu là có thể xảy ra đại sự, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, nói: "Triển Chiêu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi? Người nói rõ ràng cho ta."

Triển Chiêu liền ôm quyền, nói: "Hồi bẩm Công Chúa Thiên tuế, khuya ngày hôm trước, trong một tòa miếu đồ nát, có người muốn hạ độc thủ với Tần Hương Liên và hai đứa trẻ, Triển mạo vừa vặn đi qua, cứu được Tần Hương Liên."

Triệu Ý ngây dại: "Làm sao có thể? Tại sao có thể như vậy? Không phải là người hoài nghi chuyện này do Thế Mỹ làm chứ? Hần một mực tìm Tần Hương Liên, vừa mới về nhà!"

Triển Chiêu từ trong lòng móc ra một trang giấy, nói: "Phò mã gia, đây là đơn kiện Tần Hương Liên tố cáo người, chính người xem một chút đi."

Trần Nguyên nhận lấy xem xét, không sai, thật sự không tệ, so với ba tử tội trong mỹ án chém đầu thì thiếu đi một cái, "Khi quân phạm thượng", "Giết vợ diệt con" vẫn còn, "Bức tử Hàn Kỳ" lại không có.

Thiếu một chuyện rất trọng yếu sao? Trần Nguyên biết rõ, căn bản là không hề quan trọng.

Trần Nguyên gật đầu về hướng Triển Chiêu, nói: "Ta đổi một bộ quần áo rồi sẽ đi, có phải là Hương Liên và bọn nhỏ đều bình an?"

Trong ánh mắt Triển Chiêu hiện ra một đạo quang mang, Trần Nguyên hỏi những lời này, lại khiến cho hắn càng tin tưởng, người phái sát thủ ra không phải Trần Nguyên, hắn nói: "Ừm, chỉ bị một ít kinh hãi."

Khóe miệng Trần Nguyên lộ ra dáng tươi cười, nói: "Tốt, người không việc gì là tốt rồi, Triển đại nhân chờ một chút, ta đổi bộ y phục liền đi theo người."

Trong chớp mắt nhìn thoáng qua Triệu Ý còn chưa phục hồi tinh thần lại, Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Chơi vui không? Lần này bị người chơi lớn rồi!"

Triệu Ý lập tức khóe toáng lên.

Trần Nguyên nhẹ nhàng lau nước mắt trên khóe mắt nàng đi, sau đó cái gì cũng không nói, trong chớp mắt liền đi vào trong phòng thay quần áo.

Gặp Bao Chứng, phải thay đổi một bộ quần áo chính thức.

Nói thật, hiện tại Trần Nguyên trong lòng có chút sợ hãi, không phải hắn sợ dao cầu của Bao Chứng, mình đã cải biến rất nhiều lịch sử, mặc dù mỹ án chém đầu vẫn phát sinh, nhưng ít nhất mình đã xóa rất nhiều nhân tố bất lợi đối với chính mình trong đó.

Ví dụ như, cha mẹ Trần Thế Mỹ còn sống, ví dụ như, Hàn Kỳ không bị bức tử. Ví dụ như Nhân Tông cũng biết rõ Tần Hương Liên tồn tại, còn có, nếu như hắn ở Đại Lý Tự nhìn thấy Tần Hương Liên, hắn sẽ tuyệt đối không phủ nhận nàng là vợ cả thê tử của mình.

Làm cho Trần Nguyên cảm giác sợ hãi, chính là, không biết chỗ Phạm Trọng Yêm đánh thế nào.

Vận mệnh Trần Nguyên hẳn chăm chú buộc cùng vận mệnh Tây Cương Đại Tổng, chỉ cần Tây Cương đánh thắng, vậy thì Nhân Tông sẽ tiếp tục dùng một bộ sách lược của mình.

Nếu như Phạm Trọng Yêm thua mà nói, vậy thì không có chuyện này, mình cũng đã đem đầu đánh bạc rồi.

Trần Nguyên cho rằng, mình có thể sống được hay không, mấu chốt là mình tác dụng, có thể đạt tới tình trạng để cho Nhân Tông có thể buông tha cho mình hay không, cho nên ba tội hay là hai tội, đối với Trần Nguyên mà nói, đều không sao cả.

455. Chương 411: Cố Chấp (1+2)

Phò mã gia bị Bao Chứng mời đến Đại Lý Tự uống trà, tin tức này tuyệt đối là tin tức mang tính bạo tạc nổ tung, nó dùng một loại tốc độ lợi hại hơn nhiều so với ôn dịch lan truyền nhanh nhất, nhanh chóng truyền tất cả phố lớn ngõ nhỏ khắp Biện Kinh.

Trong lúc nhất thời, đã trở thành chủ đề nóng nhất đương thời, danh tiếng thậm chí áp qua cả trình độ quan tâm của dân chúng đối với chiến sự Tây Cương.

Ở trên triều đình, Lão Bàng mượn chuyện lần này làm văn, một bộ tư thế muốn đưa Trần Nguyên vào chỗ chết, mà Phú Bật thì một lòng bảo vệ Trần Nguyên, cực lực xin Nhân Tông tra ra chân tướng của vụ việc.

Những ngôn quan kia lần này cũng xuất hiện quan điểm khác nhau rất rõ ràng, bọn hắn cũng chia làm hai phái, một phái chủ trương nghiêm khắc trừng phạt Trần Thế Mỹ, mà phái còn lại, chính là yêu cầu tra rõ án lần này.

Cái này phải quy ở công lao của Trần Nguyên, trong đoạn thời gian này, hắn chuyên làm việc thiện, quyên tiền cho người tàn tật, cứu trợ học sinh đi thi, cứu tế dân chạy nạn, những chuyện hắn làm ra này, cả Biện Kinh đều đã nhìn qua.

Mặc dù nói cái đó và cái bản án này không hề có quan hệ gì, nhưng đại đa số người đều không tin, một người có thể cứu tế dân chạy nạn sẽ phát rồ như thế.

Tựa như Trần Nguyên nghĩ, tất cả ý kiến cũng chỉ là tham khảo, mấu chốt vẫn là ở Nhân Tông.

Sáng sớm, trên triều đình tranh luận, Nhân Tông nhìn đại thần bên dưới nhao nhao nói chuyện, không nói câu nào, trong lòng hẳn biết, việc ác giết vợ diệt con, Trần Nguyên không làm được, khi quân phạm thượng, càng là không thể nào.

Hiện tại Nhân Tông tức giận, chính là việc Trần Nguyên không thể hòa giải chuyện nhà của hắn, kết quả là gây ra một chuyện so chê cười còn muốn lớn hơn chuyện chê cười của Lý Vĩ, lại khiến cho thể diện hoàng gia bị hao tổn, cũng làm cho mình vô pháp xuống đài.

Giết Trần Nguyên sao? Nhân Tông không hạ được quyết tâm này, chính bởi vì Nhân Tông không hạ được quyết tâm, mới có người hơi sốt ruột.

Bao Chứng tan triều trở về, hắn đã nhận được rất nhiều thư, thiệp mời, của đủ loại nhân vật.

Bên trong có hứa hẹn biện hộ cho Trần Nguyên, có người muốn mạng Trần Nguyên.

Bao Chứng buông hết những thứ này, hắn chỉ cầm lên một phong huyết thư, trên phong huyết thư chỉ có bốn chữ to mở đầu: "Vạn dân xin mạng".

Bốn chữ này chỉ dùng máu để vết ra, phía dưới, là từng dãy bàn tay đỏ bầm.

Bao Chứng nhìn kỹ, mỉm cười nói: "Thế Mỹ, cái phong thư vạn dân này là nhờ người cứu tế mấy học sinh, triệu tập dân chúng đến nhà tình nghĩa, mọi người mới nhớ đến người. Lúc thư chưa tới, ta sớm đã đoán rằng, những người này sẽ cầu tình cho người, nhưng không nghĩ tới, tốc độ của bọn hắn lại nhanh như vậy, thế nào? Có phải là có chút cảm động không?"

Trần Nguyên nhìn xem vậy thì phong thư vạn dân, gật đầu, nói: "Tự nhiên là cảm động rồi, Bao đại nhân, hiện tại ta đang suy nghĩ, chính là không biết ta còn có cơ hội làm thứ gì đó vì bọn họ hay không."

Bao Chứng rất tán thưởng, nhìn hắn một cái rồi nói: "Cả Đại Tống triều, chỉ có thời điểm lúc trước lão phu giết cháu ruột Bàng Cát, dân chúng đưa ta một cái 'vạn dân đồng ý', Thế Mỹ, phần phong thư vạn dân này, có thể nói là lần thứ hai."

Trần Nguyên không nói gì, chỉ cười một chút.

Hắn tiến vào Đại Lý Tự, nhìn thấy Tần Hương Liên, lúc này liền thừa nhận hai người quan hệ, đồng thời cũng nói chân tướng sự tình cho Bao Chứng.

Sau khi Bao Chứng nghe, rất tin tưởng là Trần Nguyên nói thật, cuối cùng hắn chỉ hỏi một câu: "Thế Mỹ, chuyện này không phải là Công Chúa làm sao?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Không có khả năng, tuy Công Chúa tính tình điêu ngoa, nhưng cũng không phải là người hung ác."

Bao Chứng lại hỏi: "Nếu như ta thẩm tra, thật sự là Công Chúa làm thì sao?"

Trần Nguyên trả lời: "Nàng là nương tử ta, nếu thật sự là nàng làm, ta sẽ thay nàng chịu trách nhiệm."

Câu trả lời này lại để cho Bao Chứng thập phần thoả mãn, hắn nhìn Triệu Ý lớn lên, tự nhiên rõ ràng cá tính của Triệu Ý, hẳn hỏi lời này, chính là muốn nhìn Trần Nguyên xem hắn có dám gánh chịu hay không, một nam nhân dám gánh trách nhiệm, sẽ không làm sự tình giết vợ diệt con.

Bao Chứng tin tưởng, phái sát thủ là một người hoàn toàn khác.

Nhưng Bao Chứng không thể thả Trần Nguyên đi.

"Thế Mỹ, chuyện lần này, quan hệ đến mặt mũi hoàng thượng, không có hoàng thượng mở miệng, mặc dù không phải người làm, ta cũng phải giữ người ở lại Đại Lý Tự."

Hắn nói rất khách khí, ở lại Đại Lý Tự, cái chữ ở lại này, xem như đã cho Trần Nguyên mặt mũi.

Trần Nguyên thi lễ một cái với Bao Chửng, nói: "Hạ quan hiểu, chỉ là, Bao tướng gia, người cũng phải điều tra ra hung phạm nhanh lên một chút mới được, bằng không thì ta sẽ chết một cách không rõ ràng, đi ra ngoài cũng không thể gặp mặt người khác."

Bao Chửng bỗng nhiên cười một tiếng: "Thế Mỹ, có câu nói, ta muốn nói cùng người, người thật sự không biết là ai làm sao?"

Ánh mắt giảo hoạt của Trần Nguyên lóe lên một cái, nói: "Sự tình không có chứng cứ, hạ quan không dám nói loạn!"

Bao Chửng một tiếng thở dài: "Lão phu đã nói qua một câu cùng Phạm đại nhân, đó chính là, cho người làm quan, không biết là phúc là họa!"

Trần Nguyên hỏi: "Xin hỏi tướng gia, sao lại nói lời này như thế? Chớ không phải là tại hạ có chỗ làm không được tốt? Ta chấp chương Chúc phượng tư đến nay, dĩ nhiên tận tâm làm việc, tuy còn chưa hiệu quả, nhưng cố gắng của ta, ngài đã nhìn qua rồi."

Bao Chửng trừng mắt, liếc hần một cái, nói: "Bổn quan không phải nói người không xứng với chức quan, chỉ là, từ chuyện này suy xét, ta để cho Triển hộ vệ đi mời người, người hoàn toàn có thể chối từ một týt, sau đó đi tìm hoàng thượng, hoặc là tìm Lữ tướng gia, hai người bọn họ đều có năng lực bảo vệ người, ngăn chặn sự tình này. Vì cái gì mà người thống khoái tới đây như vậy? Thế Mỹ, có phải người cảm thấy, hoặc là không náo loạn, hoặc là náo lớn hơn một chút, đúng không?"

Trần Nguyên bị Bao Chửng nói toạc ra chủ ý trong đầu, cả người có chút im lặng ngời đó.

Vì cái gì mà hần thống khoái như vậy? Đầu tiên, hần không muốn lưu lại một ấn tượng xấu cho Bao Chửng, hần muốn tận khả năng thay đổi tình tiết bên trong « mỹ án chém đầu », để có một kết quả không giống như vậy.

Đồng thời, hần hiểu được, đây là đấu tranh triều đình, ở bên trong đấu tranh triều đình, chỉ cần mình tham gia vào, sự tình liền náo loạn lớn rồi, muốn đi ra ngoài sẽ rất khó.

Nhưng một khi chính mình đi ra ngoài được mà nói, tất nhiên phải có một người khác hoặc là vài người khác tiến đến thế chỗ.

Hần đã học xong cách dùng cảm đi nghênh đón nguy hiểm, hần biết rõ, chỗ tốt chính mình không tưởng được, nhất định là trốn ở sau lưng nguy hiểm.

Huống hồ, lần này Trần Nguyên có bảy thành nắm chắc là có thể đi ra ngoài, đầu tiên, sự tình đó, hần không làm, tin tưởng Bao tướng gia sẽ vì hần mà tra rõ ràng, tiếp theo, hần tin tưởng Tây Cương nhất định có thể đánh thắng, thời điểm đó, hoàng thượng nhất định sẽ thấy hần hữu dụng.

Bao Chửng không nói cái gì nữa, cười một chút, nói: "Người đã muốn chơi lớn một chút, vậy thì phải ủy khuất người mấy ngày rồi, có ai không, đưa Trần Thế Mỹ vào đại lao!"

Tây Cương, máu chó có lẽ là Tây Cương.

Diêm thành tồn vong cũng đến phút cuối cùng, Lý Nguyên Hạo nhìn chăm chăm vào chỗ thành trì nhỏ nhỏ ngăn cản mình một tháng này, tuy trong ánh mắt đầy vẻ ác độc, nhưng Lưu Bình kiên trì, cũng được Lý Nguyên Hạo tôn trọng.

"Bọn hần hiện tại nhiều nhất chỉ còn 2000 người!" Nhìn xem chiến kỳ tung bay theo gió trước mặt, Lý Nguyên Hạo cảm giác lòng mình đang run rẩy.

Chiến tranh có thể thành toàn cho rất nhiều người, cũng có thể hủy rất nhiều người, nó có thể trợ giúp một người, một lần nữa dựng nên tin tưởng, ví dụ như Lưu Bình, cũng có thể khiến cho một người triệt để mất đi lý trí, ví dụ như Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo hiện tại gần như đang ở trong một loại điên cuồng, không đánh đến Xa Chu châu, trận chiến tranh này có thể sẽ thất bại, bởi vì đối thủ của hần là Phạm Trọng Yên, đối thủ có binh lực gấp vài lần mình, còn có một Đại Tổng to như vậy, với tư cách hậu thuẫn cường đại.

Nhưng hắn không thể buông tha Diêm thành, bại bởi Phạm Trọng Yên, là Đẳng Hạng bại bởi Đại Tổng, đánh không nổi Diêm thành, là mình bại bởi Lưu Bình.

Lý Nguyên Hạo từng có cơ hội lui lại, thời điểm hắn đưa thư cầu cứu vào trong tay Phạm Trọng Yên, hắn hoàn toàn có thể toàn thân trở ra.

Tập kích sáu thành trì Đại Tổng, hắn cũng có thể trở về, trở về đánh lên đường lui của Phạm Trọng Yên.

Kể cả hiện tại, hắn cũng có thể lựa chọn rời khỏi chiến trường, trở về cứu Diêm châu, hoặc là cứu Dã Lợi Kiến Ca, cứu quân đội ra, hắn ít nhất còn có tiếp tục đánh tiếp vốn liếng.

Nhưng hắn vẫn lựa chọn ở lại chỗ này, bây giờ, đối với tại Lý Nguyên Hạo mà nói, đánh tan Diêm thành đã không có mục đích gì, chỉ là vì đánh tan thành này, bởi vì Lưu Bình đã từng là bại tướng dưới tay hắn, hắn là Chiến thần Đẳng Hạng, hắn không thể bị một bại tướng dưới tay mình đánh bại.

Chiến cuộc với hắn mà nói, rất là bất lợi, Phạm Trọng Yên nhận được thư cầu viện, nhưng hắn chưa trở về.

Chẳng những không trở về, biết đại quân Lý Nguyên Hạo quấy nhiễu biên cảnh Đại Tổng lần nữa, Phạm Trọng Yên tiếp tục công kích đối với Diêm châu, đồng thời còn phái Địch Thanh suất lĩnh năm vạn quân đội, đánh về phía Hạ Lan Sơn, đại quân do Dã Lợi Kiến Ca thống soái.

Hiện tại, ý đồ của Phạm Trọng Yên rất rõ ràng rồi, hắn kiên trì dùng tiêu diệt binh đoàn chủ lực của người Đẳng Hạng là mục tiêu tác chiến, cho dù Lý Nguyên Hạo đi tới cảnh nội Đại Tổng, hắn cũng không thay đổi mục đích tác chiến của mình.

Hắn chấp nhất kiểu này, lại khiến cho Lý Nguyên Hạo căn bản không hề nghĩ tới, dùng bất biến ứng vạn biến, đôi khi lại là biện pháp tốt nhất, ý đồ Phạm Trọng Yên rất rõ ràng rồi, hắn chính là muốn đánh ngã quân đội Đẳng Hạng.

Quân đội Đẳng Hạng chia làm ba, một đám ở Diêm châu, những người Lý Nguyên Hạo dùng để hấp dẫn Phạm Trọng Yên kia, phỏng chừng đã không giữ được.

Trong tay Dã Lợi Kiến Ca tổng cộng có hơn hai vạn người, dùng để phòng bị Liêu quốc tập kích, nếu như những người này cũng bị Địch Thanh xử lý, vậy thì mình coi như đã mất Diêm thành, nếu sau này vây khốn Xa Chu châu, bức bách Tổng triều hoà đàm rồi, cuộc sống cũng sẽ không sống khá giả.

Tổng Nhân Tông chính là một chính nhân quân tử, nhưng Liêu Hứng Tông không giống với lúc trước, hiện tại hắn bị Mông Cổ và Nữ Chân quần quít lấy, vô lực thoát thân.

Một khi Liêu quốc bình định chiến loạn rồi, nếu như Đẳng Hạng không có đủ binh lực, vậy thì có thể khẳng định, Liêu Hứng Tông sẽ đánh chính mình.

Dã Lợi Vượng Quang Vinh đã tỉnh, hiện tại hắn nằm ở bên người Lý Nguyên Hạo, hai mắt vô thần, nếu là lúc trước, hắn nhất định sẽ đứng ra chờ lệnh, thay Lý Nguyên Hạo đánh tan cái tòa thành trì này xuống.

Hiện tại, hắn không riêng gì việc đã không có ý chí chiến đấu, còn không có hai chân.

Mất đi hai chân đối, với một cái võ tướng mà nói, chính là mất đi tánh mạng, Dã Lợi Vượng Quang Vinh cảm giác, hiện tại mình chính là một người chết, một người còn sống như chết.

Nhưng Dã Lợi Vượng Quang Vinh mất đi hai chân, cả ngày chỉ có thể nằm ở trên cáng cứu thương suy nghĩ nhiều vấn đề, đầu óc lại bỗng nhiên rõ ràng hơn rất nhiều, hắn nghe thấy Lý Nguyên Hạo nói như vậy, lập tức đau khổ khuyên một câu: "Đại vương, có lẽ là nên nhanh rút đi thôi, một tháng, thời gian quá dài, cho dù để đánh được thành, quân Tổng phía trước cũng sớm đã có chỗ chuẩn bị, chúng ta đánh không đến Xa Chu châu, không đánh Xa Chu châu, ở tại chỗ này không có ứ nghĩa!"

Lý Nguyên Hạo cắt ngang lời Dã Lợi Vượng Quang Vinh nói chuyện, nói: "Người đừng nói lời loạn quân tâm như vậy, tốt nhất là nên nghỉ ngơi đi, người đâu!"

Một tướng quân Đẳng Hạng lập tức đi ra, nói: "Có mặt tướng!"

Lý Nguyên Hạo chỉ roi ngựa về hướng tiền phương, nói: "Ta cho người hai canh giờ công thành, ba nghìn người, bất kể thương vong, ta chỉ muốn người đánh tan tòa thành này xuống, được hay không được?"

Mảnh Phong Tiền Khuê suy nghĩ một chút, nói: "Đại vương, ta ba nghìn người, ta chia làm mười đội, mỗi đội ba trăm người, thay phiên công kích, dự định hai canh giờ có thể đánh tan, không đánh tan mà nói, xin hãy giết mặt tướng!"

Lý Nguyên Hạo cười ha ha, nói: "Tốt, các tường thành khác cũng sẽ phát động công kích, kiểm chế binh lực quân Tống, phối hợp với người chủ công."

Kèn của người Đảng Hạng lại thổi lên lần nữa, cái này có ý nghĩa, chém giết huyết tinh lại bắt đầu rồi.

.....

Đổng Khuê nhìn một sĩ binh bên người mình, mồ hôi bảo hiểm có vẻ hơi lớn trên đầu người binh lính kia một chút, nói: "Thằng nhóc, bao nhiêu tuổi?"

Người binh lính kia có vẻ có chút khấn trương, nói: "Mười sáu!"

Binh sĩ này là tân binh, người Diêm thành, Đổng Khuê vốn đã không còn mấy người huynh đệ, Lưu Bình bổ sung cho hắn một số người, chính là những tân binh này.

Đổng Khuê thở dài một tiếng, Dương Thanh một đường chạy đến bên người Đổng Khuê, Đổng Khuê chỉ ngón tay về hướng thanh niên kia, nói: "Ta nói Dương Chỉ huy sứ này, đây không phải là người đang làm bậy sao?"

Dương Thanh không nói gì thêm, ngồi xuống tại bên người Đổng Khuê, nói: "Lần này Lý Nguyên Hạo có lẽ sẽ dùng các người làm phương hướng chủ công, các người chú ý một ít, chờ một chút nữa, ta sẽ dẫn người đến trợ giúp các người."

Đổng Khuê cười ha ha một tiếng, hỏi: "Người? Người còn người sao?"

Một bên, Đạo Chiếm rất là cảm tức nói: "Con mẹ nó, có phải là cái tên Lý Nguyên Hạo này nổi điên rồi hay không? Vì cái gì mỗi lần đều là chúng ta?"

Dương Thanh gật đầu, nói: "Lưu tướng quân cũng nói Lý Nguyên Hạo điên rồi, biết rõ các người đánh vô cùng khổ, Đạo Chiếm, tiểu tử người yên tâm, chỉ cần lần này chúng ta có thể còn sống, ta cho người một cơ hội để người trút giận. Nếu người muốn đánh nhau, ta sẽ đứng cho người đánh, nếu người muốn cùng ta luyện tập, ta cũng cam đoan để cho người thoải mái."

Đạo Chiếm hừ một tiếng, nói: "Ít nói những lời dễ nghe đi, có viện quân, hiện tại người cho phái lên lão tử, ta đã nói với người, lão tử có người đợi ở nhà rồi, người có thể để cho ta còn sống trở về là tốt nhất!"

Dương Thanh lắc đầu, nói: "Không được, hiện tại viện quân không thể tới."

Đạo Chiếm cả giận nói: "Tiểu tử người thích tìm đánh à? Có viện quân, vì cái gì không thể tới?"

Dương Thanh nói: "Lưu Bình Tướng quân nói, chờ hắn làm tốt sự tình trong tay, sẽ tự mình mang theo đội thân binh của hắn đến tác chiến cùng các người, cái này là viện quân."

Đạo Chiếm cùng Đổng Khuê đều ngậy ngấn cả người, Dương Thanh vỗ vỗ bả vai Đạo Chiếm, nói: "Huynh đệ, tuy người mắng ta rất hung, nhưng ta biết rõ người là người tốt, tại đây phải nhờ vào người, ta sẽ lập tức tới."

Đổng Khuê nói: "Không phải còn có một hơn trăm khóa chuông tâm lôi sao? Vì cái gì không dùng?"

Dương Thanh đang muốn nói cho bọn hắn biết, đây là quan trên an bài.

Đạo Chiếm hiển nhiên biết rõ hắn sẽ nói như vậy, đã chen trước một câu, nói: "Người đừng cầm quan trên an bài để nói, lần này người nhìn thấy ta sống, lần sau nói không chừng đã giúp ta đưa thi thể đi trên, người nói cái gì khác được không?"

Dương Thanh sửng sốt một chút, khẽ gật đầu, nói: "Những chuông tâm lôi kia, là để thời điểm phá vòng vây dùng, nếu như các người có thể ngăn công kích lần này, buổi tối chúng ta sẽ phá vòng vây."

Đồng Khuê cười ha ha một tiếng, hỏi: "Phá vòng vây? Người nói đùa sao? Người Đổng Hạng cười ngửa, người ta ít nhất còn có vạn người, chúng ta chỉ có mấy ngàn người, muốn dựa vào hai cái chân phá vòng vây?"

Dương Thanh nhìn ánh mắt của hắn, nói: "Tướng quân nói, chúng ta cũng có thể chết trận, bởi vì chúng ta là binh sĩ, nhưng dân chúng không thể chết được, buổi tối, giết ra một đường máu, đưa dân chúng Diêm thành ra ngoài, rõ chưa?"

456. Chương 412: Đột Kích (1+2)

Đồng Khuê không nói gì nữa, nhìn người Đổng Hạng đã tiến vào trong tầm bắn của cung nỏ, liền nói một câu với thanh niên chỉ khoảng mười sáu tuổi bên cạnh mình: "Tiểu tử, một lát nữa nhớ đi theo đằng sau ta."

Tiểu tử kia gật gật đầu.

"Nỏ, phóng!"

Binh sĩ Đổng Hạng đang vọt tới vùi đầu dưới móng vuốt đồng đội phía trước, tường lá chắn cao cao là thủ đoạn phòng ngự ngăn cung nỏ cản quân Tổng hữu hiệu nhất.

Hàng thứ nhất, một binh sĩ Đổng Hạng đang vọt tới phía trước, hắn cảm giác tấm chắn của mình bị nện bộp bộp, liên tục rung động, chấn động đó lại khiến cho cánh tay của hắn bắt đầu run lên, một chi tên nỏ bắn trúng chân của hắn, lực xuyên thấu cường đại thoáng một tý đã ghim chặt chân của hắn lên trên mặt đất.

Tên binh lính kia lập tức phát ra một tiếng hét thảm, nhưng đồng đội sau lưng mặc kệ những chuyện này, vẫn tiếp tục đẩy hắn tiến về phía trước.

Người Đổng Hạng kia biết rõ, nếu như mình không đi, sẽ bị người phía sau đẩy ngã, từng đôi chân to sẽ xông lên trên, giẫm qua người mình để đi.

Hắn càng hung ác hơn, chân dùng sức một rút, đơn giản chỉ cần rút bàn chân bị đóng đinh trên mặt đất ra.

Một hồi đau đớn vô cùng khủng khiếp lập tức đánh úp vào trong lòng, tấm chắn trong tay hơi chậm một chút, lại một chi tên nỏ vừa vọt bắn xuyên qua khe hở, dính ngay phía trên bộ não của binh sĩ Đổng Hạng này.

Người binh lính kia há to miệng, vẻ mặt thống khổ và sợ hãi, lúc này đây, thậm chí ngay cả cơ hội gọi cũng không có.

Hiện tại, quân Tổng trên thành đã rất có kinh nghiệm, một khi khe hở mở ra, tên nỏ liền rơi giống như mưa, liên tục bay về hướng khe hở vừa được mở ra, từng tiếng gào thét xé rách không khí vang lên, đối với người Đổng Hạng mà nói, không thể nghi ngờ, đây chính là cảm giác ác mộng.

"Tiến lên, nhanh vọt tới dưới thành!"

"Phốc phốc. . . Phốc phốc!" Thanh âm đầu mũi tên nhập vào cơ thể nặng nề mà chói tai, từng tiếng kêu thảm thiết của người Đổng Hạng vang lên bên tai, thi thể nương theo con đường bọn hắn xung phong mà rải đầy đất.

Đội công kích thứ nhất chính là như vậy, đợi cho những người này đến dưới thành, ba trăm người chỉ còn lại một nửa, một nửa người này bắt đầu trèo leo lên tường thành, quân Tổng trên thành phải phân tinh lực ra để đối phó bọn hắn, vừa lúc đó, đội người thứ hai đã bắt đầu xuất phát.

Thời điểm đội người thứ hai xung phong, cung nỏ quân Tổng sẽ không có thể loại dày đặc như vậy, quân coi giữ đầu tường phải phân ra tinh lực để ứng phó đám binh sĩ công kích trong lần thứ nhất, ngăn cản bọn hắn bò lên trên tường thành.

Đội người thứ hai vọt tới dưới thành, đội người Đổng Hạng công kích lần thứ nhất chỉ còn lại năm sáu chục người, đang chật vật lui trở về.

Khi bọn hán lùi trở lại, đội người địch nhân thứ ba cũng đã xuất phát, cái này là công kích thủy triều, liên tục không ngừng, một đám tiếp một đám, nếu như vô pháp ngăn chặn mà nói, đối phương phá thành chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Xe nổ tên nổ đã sớm dùng hết rồi, Đồng Khuê không biết bên cạnh có thể có người trợ giúp mình hay không, hán cần phải làm là ngăn cản địch nhân lên trên đầu thành, quân Tống đã chẳng thêm quan tâm đến việc dùng cung nổ ngăn cản địch nhân tới gần, chỉ dời khúc cây và hòn đá bên chân mình lên, chiếu vào đầu những người Đẳng Hạng kia, liền ném xuống dưới.

Tường thành đã nhuộm đỏ máu tươi lại có thêm một vòng hồng sắc nữa, người Đẳng Hạng cử động đưa tấm chắn lên trên đầu, nghiêng nghiêng một chút, có thể đánh tan một ít lực đạo khi vật nặng rơi xuống.

Một người bị nện rơi xuống, người khác lập tức bò lên, người Đẳng Hạng dẫn đội đi cực kỳ xa, ngăn cản hai tảng đá nện xuống đầu của hán, từ chính giữa đồng tên chạy lên cao.

Cao Ngênh Hỉ xem xét rất rõ ràng, không đợi người nọ đi lên, đã bổ tới một đao.

Người Đẳng Hạng kia vội vàng dùng tấm chắn chống chọi, thân thể bắt đầu mạnh mẽ nhảy lên, trong miệng hét lớn một tiếng: "Nhanh đuổi theo ta!"

Một đao của Cao Ngênh Hỉ bị chống chọi, cả người vừa lui về phía sau, lập tức nói: "Ngăn cản hán lại!"

Người Đẳng Hạng rút loan đao ra, một chân đã muốn đạp phía trên tường gạch, Đồng Khuê ở bên cạnh nhanh chóng chạy tới, cầm lấy một câu liêm thương từ trên mặt đất, chưa cần suy nghĩ, một thương đã đâm tới.

Đồng Khuê đâm một thương này vô cùng có kỹ xảo, câu liêm thương có một cái móc, thời điểm hán ra thương, móc là đưa xuống dưới mặt, người Đẳng Hạng tưởng rằng đó là trường thương bình thường, chỉ vung đao ra đón đỡ, mắt thấy đầu thương này bị đánh sai lệch đi một ít, liền không để ý đến.

Đồng Khuê ở thời điểm mũi thương đang bay sát qua chân người nọ, cánh tay bỗng nhiên chuyển một cái, cái móc sáng như tuyết tự nhiên hiện ra, đối thủ muốn tránh né cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Móc trên thương xé rách chân người nọ, người Đẳng Hạng hét thảm một tiếng, Cao Ngênh Hỉ chạy đến bổ thêm một đao, chém hán xuống dưới tường thành.

Chính giữa đồng tên còn lưu lại một cái chân, máu huyết đầm đìa, lộ ra ngay chỗ song phương chiến đấu, vừa rồi, chỉ còn kém một bước là chủ nhân của nó đã lên đến tường thành.

Thời điểm địch nhân chạy đến lượt thứ ba, quân Tống đã không có thời gian phóng cung nổ, cung tiễn thủ người Đẳng Hạng lớn mật mà bắn lên trên, bọn hán dùng cung tiễn áp chế quân Tống ở đầu tường, lại khiến cho quân Tống không dám duỗi đầu ra, cục diện dần dần có lợi đối với người Đẳng Hạng công thành.

Đồng Khuê trốn ở dưới đồng tên, Đạo Chiếm từ góc tường bò tới, nói: "Ca ca, không ngăn được rồi, bọn hán sẽ lập tức lên đây thôi!"

Đồng Khuê gật đầu, nói: "Không có biện pháp rồi, đến thì đến đi, bảo các huynh đệ chuẩn bị sẵn sàng, mẹ ời, lão tử sống như thế nào lại chọc vào Lý Nguyên Hạo vậy!"

Đạo Chiếm nói: "Không phải ngươi động đến hán, là ngươi lớn lên đẹp trai hơn hán!"

Đồng Khuê cười ha ha, nói: "Lời này ta rất thích nghe!"

Nhìn quân đội của mình sắp leo lên đầu tường, khoe miệng Lý Nguyên Hạo lộ ra vẻ tươi cười, nhưng đáng tươi cười còn chưa hoàn toàn tách ra, dị biến đột nhiên phát sinh.

Quân Tống bỗng nhiên mở cửa thành ra, Lưu Bình mang theo hơn bốn trăm binh sĩ quân Tống, từ bên trong thành giết ra bên ngoài.

Mà người Đẳng Hạng đang trèo leo lên thành tường, bọn hán căn bản không nghĩ tới, thứ cửa lớn này thời gian trước chưa từng mở ra, rõ ràng lại được mở ra, càng không nghĩ đến, nhân số binh mã trong tay Lưu Bình chỉ còn rất ít, rõ ràng dám chủ động giết ra bên ngoài thành.

Hai đội quân chạm vào nhau, phát ra một tiếng va chạm cực lớn mà đầy nặng nề.

"Giết....." Các binh sĩ quân Tống hô to, hung ác mà quơ binh khí, bọn hán kết thành đội hình nguyên vẹn, ra khỏi thành liền phân ba đường đánh tới, Thạch Nguyên Tôn cùng Cảnh Thiên Đức một đường, phân biệt tiến thẳng đến hướng hai bên tường thành, ném nguyên một đám người Đẳng Hạng đứng ở cái thang xuống dưới đất.

Lưu Bình tự mình dẫn đội ngũ đầu hơn ba trăm người, xông lên giết về hướng đội hình cung tiễn thủ.

Bên tường thành, các binh sĩ Đẳng Hạng căn bản không có biện pháp ứng đối, trên mặt đất vẫn tốt hơn chút ít, ít nhất còn có thể từng binh sĩ tác chiến, vận khí tốt thì có thể chạy trốn.

Nhưng người đang bò trên tường thì không được, bọn hán đứng ở trên cái thang, trên không chạm trời, dưới không chạm đất, giống như thuyền nhỏ đang đi trên biển, lại giống như lá rụng trong cuồng phong, bất lực mà mềm yếu, bọn hán căn bản không có bất luận phương pháp xử lý gì để đánh trả.

Bên kia, cung tiễn thủ Đẳng Hạng cũng cũng không khá hơn chút nào, bọn hán bị một lực lượng khổng lồ đột nhiên hàng lâm này tàn nhẫn mà chà đạp, chà đạp, đụng chạm, chém giết, không qua thời gian bao lâu, cũng đã không thành đội hình.

Lý Nguyên Hạo đã đào chút ít chiến hào sâu một mét, tuy giúp người Đẳng Hạng rất nhiều, nhưng lúc này lại thành mấy cái gì đó chặn đường sống, đại trận cung tiễn tại chính giữa chiến hào, bị Lưu Bình đụng một cái liền tan nát.

Bọn hán vô pháp đối mặt với quân Tống mang theo câu liêm thương đi ra tác chiến, nguyên một đám trong chớp mắt đã quay đầu bỏ chạy.

Cung tiễn thủ chạy trốn, đã làm cho những Đẳng Hạng binh sĩ trên tường thành kia sợ hãi, cũng đẩy nhanh tốc độ tử vong của bọn hán.

Lưu Bình xông lên phía trước đội ngũ, cái câu liêm thương trong tay đâm chọc trái phải, giống như độc xà nuốt tim, không kiêng nể gì cả mà cắn nuốt tánh mạng địch nhân.

Binh sĩ quân Tống, dưới sự dẫn dắt của hán, mỗi người đều anh dũng tranh giành lên trước, miệng hô đầy tiếng sói.

Tiếng kèn thê lương lại một lần nữa vang lên, Lưu Bình chứng kiến trận thế quân đội Đẳng Hạng phía trước đang điều chỉnh rất nhanh, một đội kỵ binh Đẳng Hạng đã làm tốt chuẩn bị xung phong, hai bên cũng có bộ binh đang quang co vòng vào chặn đường lui của mình.

Hán vội vàng dừng bước chân lại, hô: "Rút lui, rút về bên trong thành!"

Lúc này đây tập kích, không riêng gì tiêu diệt hơn năm trăm địch nhân, quan trọng nhất là, nó đã cắt đứt thủy triều liên tục không ngừng công kích của người Đẳng Hạng, những địch nhân bò lên trên tường thành kia đều bị bọn người Đồng Khuê xử lý, Lý Nguyên Hạo khả năng là không dám lớn mật như thế, để cho cung tiễn thủ áp sát gần như vậy.

Ba nghìn người, đã tổn thương bảy trăm, nhưng ngay cả đầu tường quân Tống cũng không thể đi lên, cái này quả thực là khiến cho Lý Nguyên Hạo vô pháp tiếp nhận, kỳ thật, hán đã sớm vô pháp tiếp nhận rồi, trận chiến đầu này, sở dĩ đánh đến hiện tại, một điểm mấu chốt chính là Lý Nguyên Hạo không thể tiếp nhận sự thật bị Lưu Bình ngăn cản.

Đi đến đầu tường, trong tâm Lưu Bình cũng không dễ dàng, nhìn đội ngũ Đồng Khuê cùng Đạo Chiếm, hán biết rõ, đám cầu có thể nhất đánh này đã là mình đây thương tích, hán còn đứng ở chỗ này, nhưng nhìn sang, cơ hồ là sắp sụp đổ rồi.

Lưu Bình xông Đồng Khuê gật gật đầu: "Các huynh đệ khổ cực rồi, các người xuống dưới nghỉ ngơi đi, chừa chút khí lực, buổi tối phá vòng vây, tại đây giao cho ta."

Lưu Bình nói hết lời này, Cao Nghênh Hỉ bỗng nhiên khép con mắt lại, cả người mềm nhũn, ngã lên trên mặt đất.

Chiến đấu đánh hơn một tháng, bọn hán đứng trên đầu thành trông coi một tháng, hơn nữa, cơ hồ mỗi một lần công kích, chỗ bọn hán đều là phương hướng chủ công của người Đẳng Hạng, hai tiểu đội Đồng Khuê

cùng Đạo Chiếm, lúc ban đầu tổng tiến công là hơn hai trăm huynh đệ, mấy lần bổ sung đến hiện tại, chỉ còn tám mươi bốn người.

Chiến quả của bọn hắn vô cùng huy hoàng, bọn hắn khiến cho người Đãng Hạng để lại mấy ngàn thi thể, lại khiến cho Lý Nguyên Hạo không dám ho he một tiếng, thành thành thật thật đứng ở phía dưới tường thành.

Kỳ thật, chiến đấu các mặt tường thành khác cũng không thoải mái, đánh chiến tranh đến hiện tại, tất cả Ngũ hầu trên tay Lưu Bình cơ hồ đã thay đổi một lần, có thể sống đến hiện tại như Cao Ngênh Hỉ, xem như đã rất gặp may.

Nhìn Lý Nguyên Hạo giống như không định đánh tiếp, Lưu Bình liền ngồi xuống trên tường thành, nói: "Chư vị, trận chiến đánh đến hiện tại, ta tin tưởng quân đội phía sau đã có đề phòng, hoàng thượng tất nhiên đã làm xong chuẩn bị, nhiệm vụ của chúng ta, đã hoàn thành rồi."

Không có người nào nói chuyện.

Lưu Bình tiếp tục nói: "Trận chiến đánh đến nước này, có thể nói là chúng ta có thể tiếp nhận bất luận kết quả gì, mặc dù toàn quân bị diệt, thắng lợi cũng là của chúng ta, chỉ là, chúng ta còn phải đánh một trận chiến nữa, khuya hôm nay, là một trận chiến cuối cùng của chúng ta, giết mở ra một con đường sống, để cho các dân chúng chạy đi!"

Lưu Bình cười một chút, nói: "Đánh nhiều ngày như vậy, chúng ta một mực đánh rất tốt, ta hi vọng chư vị có thể đánh một trận chiến cuối cùng này, đánh thật đẹp!"

Thạch Nguyên Tôn thở dài một tiếng, nói: "Đáng tiếc, không phải chúng ta phòng thủ Xa Chu châu, bằng không thì viện quân sớm đã tới rồi."

Dương Thanh nhìn hắn một cái, nói: "Chúng ta thủ, đúng là Xa Chu châu, không có chúng ta ở chỗ này chống đỡ Lý Nguyên Hạo một tháng, Xa Chu châu sớm đã rách tan!"

Lưu Bình phát tay, nói: "Không cần phải nói nữa, kỳ thật thủ ở đâu cũng đều giống nhau, chúng ta là đao, chỉ cần là thổ địa Đại Tổng, chỉ cần trước mặt là địch nhân, là đủ rồi."

Chúng tướng đều không nói cái gì nữa, Lưu Bình chậm rãi đứng lên, con mắt ngấm nhìn về phía trước.

Con mắt tràn đầy quyến luyến đối với nơi đây, trong lòng tràn đầy không cam lòng, nhưng cũng có vẻ vô cùng kiên định, hắn nhẹ nhàng nói: "Đêm nay, tử chiến."

Ban đêm chậm rãi hàng lâm, bầu trời xuất hiện một vòng ánh trăng hình cầu bò, lên trên đầu tường Diêm thành.

Lưu Bình nhìn bên ngoài thành, lều người Đãng Hạng như một cái thùng lớn, bao vây cả Diêm thành lại.

Một điểm lại một điểm đồng lửa bập bùng, ý nghĩa là một điểm lại một điểm trạm kiểm soát mình phải xông qua, tại phía sau hắn, là hơn hai ngàn ba trăm binh sĩ đã làm tốt tất cả chuẩn bị, trong đó còn có những người trọng thương.

Sắc mặt các binh sĩ rất bình tĩnh, mặc dù mỗi người trong bọn hắn đều biết, bước ra khỏi cái cửa lớn này, chẳng khác nào là đạp về phía tử vong, nhưng bọn hắn đều đang làm việc nghĩa không được chùn bước.

Tại thời điểm trận chiến bắt đầu đánh, những binh lính này là vì thắng lợi mà chiến, đao trong tay của bọn hắn là đối lấy tiền đồ cho bản thân.

Nhưng một tháng này trôi qua, dân chúng Diêm thành trợ giúp bọn hắn, coi bọn hắn là thân nhân của mình, cho rằng bọn hắn là thân hộ mệnh của Diêm thành, cái này làm cho bọn họ hiểu ra một việc, đó chính là tại sao mình phải cầm đao.

Ở đằng sau những binh lính này, là hơn một ngàn phụ nữ người già yếu và trẻ con Diêm thành, Lưu Bình từ từ đi đến trước mặt những dân chúng kia.

Những dân chúng này đều không nói lời nào, bọn hắn sớm biết khuya hôm nay sẽ phát sinh cái gì.

Hắn nhìn xem một phu nhân ôm ấp đứa trẻ, sờ khuôn mặt đứa trẻ một chút, phu nhân có chút sợ hãi, hỏi: "Tướng quân, chúng ta thật sự phải đi ra ngoài sao? Không phải ngài nói là sẽ có viện quân sao?"

Lưu Bình không phản bác được, hắn đi vào trong đám người, lúc này mới chậm rãi nói: "Các hương thân, ta thực xin lỗi các người, khuya hôm nay, chúng ta phải lao ra. Chư vị hương thân vì chúng ta mà hủy phòng ở đi, lương thực đều cho ta rồi, thậm chí con, trượng phu của các người, đều giao cho Lưu Bình ta, nhưng ta không thể bảo vệ nơi này."

Tất cả dân chúng đều không nói lời nào, đánh một thán, kết quả này, bọn hắn sớm đã có chuẩn bị trên tâm lý.

Lưu Bình tiếp tục nói: "Chờ một lát nữa, chúng ta sẽ giết ra ngoài, xin mọi người đi theo phía sau chúng ta, nhớ kỹ, chỉ cần ta để cho các người chạy, các người liền dốc sức liều mạng chạy về phía trước, không được quay đầu, những đồ không cần cũng không nên mang theo, chúng ta cần phía sau cho các người, đây là điều duy nhất thủ hạ tướng sĩ Lưu Bình ta có thể làm cho các người!"

Một lão đầu run rẩy đi ra, từ bên cạnh thân Lưu Bình, một binh sĩ chạy ra, tiến lên đỡ lấy lão đầu kia, nói: "Cha, lát nữa người đi nhanh một chút, nhi tử không thể công người, ta phải cùng các tướng quân mở đường cho các người."

Lão đầu gật đầu, vỗ vỗ tay của con trai hắn, cùng đi theo đến trước mặt Lưu Bình, nói: "Tướng quân, lão hủ già rồi, chỉ hận sinh ra sớm hai mươi năm, không thể đi theo tướng quân chém giết man di, nhi tử này của ta, liền giao cho tướng quân, hời đầu, tới đây."

Người binh lính kia đi tới, nghẹn ngào hô một tiếng: "Cha."

Lão đầu sờ sờ đầu con của mình, nói: "Đi theo tướng quân, nếu phải chết, người đi trước, có người dùng mũi tên bắn tướng quân, người giúp hắn chống đỡ, biết chưa?"

Người binh lính kia khóc toáng lên, hắn biết rõ, bên trong hình thức chạy trốn bằng sức, phụ thân già nua căn bản không có khả năng chạy đi, hắn dốc sức liều mạng gật đầu, với hắn mà nói, cái này vô cùng có khả năng chính là di ngôn của phụ thân.

Lão đầu rất hài lòng, nói: "Cha già rồi, cha không chạy nổi nữa, không cần phải hao tâm vì cha."

457. Chương 413: Phá Vòng Vây

Lão đầu nói tới chỗ này, bỗng nhiên quay đầu lại, người binh lính kia phục hồi tinh thần, muốn kéo hắn về, lúc này đã muộn một bước, lão đầu đâm đầu vào tảng đá trên góc đường, lập tức tuyệt khí.

Người binh lính kia muốn khóc, muốn hô, nhưng hắn đột nhiên lau khô nước mắt, quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái, sau đó liền đi đến bên cạnh Lưu Bình.

Chuyện này lại khiến cho tất cả mọi người không chuẩn bị kịp, Lưu Bình cảm giác được, cổ họng của mình có một loại nước mắt gì đó chảy đến mắt, nhưng hắn vẫn cực lực khống chế.

Qua một hồi lâu, bỗng nhiên cử động trường thương trong tay, hô: "Chúng huynh đệ, tối nay ta cùng với bọn người sống vai tử chiến, mở cửa thành ra!"

Lý Nguyên Hạo đã sớm tính toán đến chuyện quân Tống có thể sẽ phá vây, hắn thả một ít quân đội tại hai cửa thành, lúc bọn Lưu Bình xông ra, một đội binh sĩ Đảng Hạng năm ngàn người nhanh chóng hợp thành ba đội ngũ hình vuông, một đội bộ binh 2000 người chặn đường chính diện, hai đội kỵ binh bên cạnh đập tới như búa tạ.

Dạng binh sĩ gì là dũng mãnh nhất? Là binh sĩ có niềm tin hay có binh khí tốt nhất?.

Người Đảng Hạng dùng trường thương đâm về hướng ngực một quân Tống, quân Tống không quan tâm đến cái thương đó, lại đâm ngược trở về, đồng thời, thân hình hắn mạnh mẽ bước một bước lên phía trước.

Câu liêm thương của quân Tống đâm vào bên hông người Đảng Hạng, thân thể của mình lại bị chiến mã đạp bay lên.

Thời điểm hần rơi lên trên mặt đất, rõ ràng lại cường ngạnh chống thân thể, nhổ ra mấy ngụm máu tươi, sau đó lại đứng lên, chứng kiến một đồng đội đang bị hai kỵ binh Đằng Hạng vây công, hần không chút do dự, xông tới, ra sức vọt tới chỗ chiến mã của một kỵ binh, miệng tràn đầy máu tươi phát ra tiếng gầm giận dữ: "YAA.A.A.."

Thân thể gầy yếu không thể đựng ngã lăn chiến mã, lại đựng kỵ binh Đằng Hạng từ trên lưng ngựa rơi xuống dưới.

Hần chui bụng chiến mã, thừa lúc tên kia còn chưa bắt đầu đứng dậy, thuận tay rút loan đao bên hông người Đằng Hạng ra, đâm thật mạnh lên trên bụng đối thủ.

Giết xong hai người, tăng thêm cơ thể bị chiến mã đựng một lần, hần cảm giác thiên địa chung quanh mình đều đang xoay tròn, một hồi cảm giác mất thâu tâm truyền đến, lại khiến cho người binh lính thoáng tỉnh táo một tý, hần tỉnh táo, lại phát hiện ngực mình lộ ra một đầu thương, đầy máu tươi.

Binh sĩ lập tức vung tay chém tới phía sau, lại vô lực chém giết đối thủ, đầu thương rút ra, binh sĩ cảm giác một thân khí lực của mình đều biến mất, khoe miệng bỗng nhúc nhích, thì thào mắng một câu: "Mẹ của người!" Sau đó mới ngã xuống đất.

Cao Nghênh Hỉ mang theo tiểu đội mình, ra sức xông về trước, nhưng người Đằng Hạng trước mặt thật sự quá nhiều.

"Chưởng tâm lôi, nhanh dùng chưởng tâm lôi!"

Cao Nghênh Hỉ lớn tiếng hô, sau lưng, Đạo Chiếm không chút do dự, xuất ra một quả chưởng tâm lôi, nhen nhóm ngòi nổ, ôm vào trong ngực.

Bọn họ là người phụ trách mở đường, lúc này đây, Lưu Bình giao nhiệm vụ khó khăn nhất cho bọn hần, cái này trong mắt bọn hần thì không là gì cả, dù sao cũng không định sống nữa.

Hiện tại, chưởng tâm lôi có một nhược điểm chết người, chính là dựa vào kíp nổ, như vậy không thể không chế được thời gian nổ tung, nếu đốt xong liền vung ra, binh sĩ Đằng Hạng đã có kinh nghiệm sẽ nhặt lên, vút trở về.

Ở thời điểm công thành chiến này, song phương trải qua chuyện như vậy, đưa qua lại mấy hiệp, nếu như không thể lập tức nổ tung, đối phương cũng có đầy đủ thời gian tránh né.

Lần này, vì cam đoan mỗi một quả đều hữu hiệu, Lưu Bình yêu cầu là, người ôm lôi cùng tiến lên, điều này cũng có ý nghĩa, người ôm lôi cũng lành ít dữ nhiều.

Đạo Chiếm nhìn sợi dây thiêu đốt, hần biết mình có khả năng xong rồi, thật sự, hần thật sự có điểm không nữ, thật vất vả mới có một người vợ, ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy.

Một cánh tay lớn lập tức duỗi tới, đoạt quả lôi đi, nói: "Ta đi!"

Đạo Chiếm nghe thanh âm này, không cần nhìn cũng biết là Đồng Khuê, hần vội vàng kéo Đồng Khuê lại, nói: "Ca ca, không được, người phải chỉ huy các huynh đệ!"

Đồng Khuê chép miệng một phát, nói: "Còn có chỉ huy cái rắm, đừng kéo ta!"

Hai người đang đoạt chưởng tâm lôi, bỗng nhiên một bóng người gầy yếu nhảy lên trên, từ giữa bọn họ đoạt chưởng tâm lôi vào trong tay, nói: "Ta đi!"

Thanh âm còn có chút non nớt, Đồng Khuê kinh hãi, hô: "Thằng nhóc, trở về!"

Thằng nhóc đã nhảy lên trên.

Không qua thời gian bao lâu, một tiếng vang thật lớn phát ra tại trong đám người Đằng Hạng, Cao Nghênh Hỉ thấy người Đằng Hạng trước mặt ngã xuống một nửa, hần bắt lấy cơ hội này, ra sức chém giết địch nhân phía trước mình, hô: "Giết!"

Trong ánh mắt Đồng Khuê bốc ra một đồng lửa giận, cũng la lớn: "Giết!"

Lý Nguyên Hạo đứng xa xa nhìn tình cảnh trên chiến trường, đội ngũ hình vuông hai ngàn, rõ ràng không tới thời gian một chén trà đã bị cái chi quân Tống mỗi một này đánh tan.

Khóe miệng của hắn động hai cái, nói: "Người đâu, theo ta xông lên!"

Bên cạnh, chúng tướng ào ào khuyên nhủ: "Đại vương không thể mạo hiểm, trong tay quân Tống có vũ khí thật sự rất lợi hại, Đại vương không thể đi vào trong nguy hiểm!"

Lúc này, một vị tướng liền nói: "Đại vương, mặt tướng thay người đi thu hồi đầu Lưu Bình!"

Lý Nguyên Hạo nhìn hắn một cái, nói: "Tốt, người dẫn binh mã bản bộ, dùng Lưu Bình làm mục tiêu, lấy đầu của hắn cho ta, những quân Tống này sẽ xong hết!"

Mắt Lưu Bình nhìn về phía đạo phòng tuyến thứ nhất đã bị phá tan của địch nhân, đang lúc mừng rỡ, bỗng nhiên trông thấy đại đội kỵ binh lao đến bên cạnh mình, vội vàng hô: "Kết trận, ngăn cản bọn hắn!"

Thạch Nguyên Tôn nói tại bên tai Lưu Bình: "Tướng quân, đây là xông tới người!"

Lưu Bình chẳng những không sợ hãi, lại nở nụ cười, nói: "Hi vọng người đến chính là Lý Nguyên Hạo, như vậy ta đã kéo được một con cá lớn xuống nước!"

Rất xa đã nhìn thấy một khối mã lao đến bên cạnh mình, trong bóng tối, Lưu Bình chờ người đó tới gần, mới từ thân hình cùng vũ khí nhìn ra, đây không phải Lý Nguyên Hạo, đáy lòng hơi có chút thất vọng.

Tướng quân kia cũng nhìn thấy Lưu Bình, nói: "Bại tướng Tống triều, ta tới lấy đầu người!"

Lưu Bình nở nụ cười, ra lệnh: "Chúng tướng sĩ, dùng người này làm mục tiêu, nổ!"

Tướng quân kia vừa nghe hắn hô như vậy, lập tức bị hù, lui vào trong trận, nhờ binh sĩ che dấu thân hình của mình.

Vừa mới giấu kỹ, chợt nghe bên cạnh có người quân Tống nói: "Tướng quân, không có nổ đâu."

"Ha ha ha!" Một đám quân Tống cười ha ha.

Tướng quân kia quả thực tức giận không thôi, Lưu Bình này rõ ràng dám lừa gạt chính mình, hắn lạnh giọng nói: "Các người hiện tại vui vẻ, một lát nữa sẽ không cười nổi đâu!"

Kỵ binh người Đảng Hạng như suối nước, đụng vào phương trận của Lưu Bình.

Ánh trăng trên cao bị mây đen che khuất, phẳng phất như không muốn nhìn thấy cảnh thảm thiết trên chiến trường.

Mắt thấy cái phương trận này càng ngày càng nhỏ, tướng quân kia đương nhiên không muốn chiến công chém giết Lưu Bình bị người khác cướp mất, lại vọt lên lần nữa.

Nhân lực Lưu Bình rất tốt, mặc dù chỉ là vừa mới gặp mặt một lần, hiện tại từ thân hình liền nhìn ra người nọ là tướng quân Đảng Hạng vừa rồi.

Lập tức, trường thương trong tay chỉ về hướng vị trí tướng quân Đảng Hạng, quát: "Nổ!"

Đồng Khuê sững sờ hô: "Người còn...."

"Phóng!"

Theo một tiếng ra lệnh của Lưu Bình, vài đạo hàn mang xẹt qua bầu trời đêm, tướng quân đã gần chỗ quân Tống thâm kinh hãi, vội vàng ngựa người một cái, muốn tách rời khỏi tập kích gần trong gang tấc này, nhưng hắn bỗng nhiên cảm giác giữ hai chân mình vô cùng đau xót.

Hắn ngồi dậy, lấy tay mò bộ vị đau đớn một chút, cảm giác được một dòng chất lỏng nóng trên bàn tay, hơi sưng sốt một chút, sau đó liền quát: "Người thích đùa sao?"

Lưu Bình không hề để ý đến hắn.

Cảnh Thiên Đức ở phía trước bỗng nhiên hô: "Tướng quân, người Đảng Hạng đã bị phá!"

Lưu Bình nghe xong lời này, lập tức mừng rỡ, nói: "Hảo huynh đệ, chặn đứng người Đảng Hạng cho ta, để cho các hương thân chạy trốn!"

458. Chương 414: Viện Quân Đến(1+2)

Tướng quân kia tên là Mạnh Phong Thước Khuê, nghe được Lưu Bình nói như vậy, lập tức nở nụ cười, hô: "Ha ha, người tự lo về người đi!"

Người Đảng Hạng hiển nhiên không để cho đám người Tống triều kia đào tẩu, hơn ngàn người chen chúc từ trong thành ra, thời điểm thông qua một lối đi binh sĩ quân Tống mở ra để chạy trốn, người Đảng Hạng bắt đầu bắn tên.

Trong đêm tối, bọn hán cứ việc vô pháp tập trung vào mục tiêu của mình, nhưng vẫn có rất nhiều hương thân bị bắn trúng, ngã lăn lên trên mặt đất.

Dân chúng chạy nạn lập tức sợ hãi chạy loạn, những lão nhân trăm họ này, dù sao cũng không thể so sánh cùng với binh sĩ, rất nhiều người bị thương vong, rất nhiều người cũng không dựa theo lộ tuyến sớm định ra để chạy.

Những dân chúng thoát ly quỹ đạo, chẳng khác nào là mất đi quân Tống bảo vệ, bọn hán chẳng những không thể tìm được con đường an toàn, rất khác biệt, rất nhiều người đều chết ở phía dưới đao thương của người Đảng Hạng.

Lưu Bình xem xét rất rõ ràng, nhưng hiện tại hán không cố được, những người này, chỉ cần đưa thân vào chiến trường, chết sống có số, mặc kệ có phải người là binh sĩ, bất kể là người nhiều tuổi, là nam nhân hay là nữ nhân.

Người Đảng Hạng đã chậm rãi hồi phục trật tự, vội vàng nghênh chiến ngay ở phía trước, địch nhân chung quanh đốt bó đuốc, chiếu sáng toàn bộ chiến trường.

Thạch Nguyên Tôn mang theo đại đao, chạy đến bên cạnh thân Lưu Bình, nói: "Tướng quân, đằng sau đã không ngăn được rồi, đường chúng ta trở về thành đã bị người Đảng Hạng chặt đứt, bây giờ chắc là Diêm thành bị chiếm rồi!"

Trong mắt Lưu Bình thả ra một đạo hung quang, nói: "Không sao cả, ta căn bản không có ý định quay đầu trở về, tất cả giết đến trước mặt, dù chết, cũng phải khiến cho Lý Nguyên Hạo trả giá thật nhiều!"

Thời điểm những dân chúng kia phát hiện đường khác còn không an toàn bằng nơi đây, lại quay đầu chạy trở về.

Trên chiến trường, quân Tống bày ra một hàng thật dài, kẹp dân chúng ở giữa.

Mạnh Phong Thước Khuê xem xét liền hiểu, hán biết rõ quân Tống làm như vậy, chính là vì tận khả năng bảo vệ an toàn của dân chúng, trong lòng quả thực có chút bội phục, nhưng bội phục thì bội phục, tướng quân trên chiến trường không có tâm đồng tình.

Quân Tống lập ra trận hình này, rất bất lợi cho việc phá vòng vây, chỉ cần hán công phá được một điểm, có thể cắt đứt hàng dài này, phân quân Tống thành hai.

Mạnh Phong Thước Khuê mang theo quân đội quang co vòng vèo, vượt qua tiểu phương trận hơn ba trăm người của Lưu Bình, giết về chỗ quân Tống yếu kém nhất.

Thạch Nguyên Tôn xem xét rất rõ ràng, hán biết rõ, một khi bị đối thủ cắt đứt đội ngũ từ đó, vậy thì mình liền một điểm hi vọng đều không có, những dân chúng kia chỉ có thể đối mặt với vận mệnh bị tàn sát, lập tức nói: "Tướng quân, ta ngăn cản hán!"

Lưu Bình gật đầu, nói: "Tốt, đánh thọc sườn, đập tan quân đội bên cánh bọn hán!"

Thời điểm song phương đều lựa chọn phương hướng công kích mới, đội ngũ song phương trong lúc đánh nhau liền chậm rãi biến hình, chiến cuộc hình thành hình dạng đối kháng.

Tuy Thạch Nguyên Tôn ra sức tác chiến, nhưng nhân số quân Tổng ở trong hoàn cảnh xấu, chuyện này không thể nghi ngờ, trong nháy, đội ngũ đã bị chia làm mấy khối, tình thế tương đối nguy cấp.

Những dân chúng kia cũng từ đội hình quân Tổng phân liệt mà bị cắt đứt, hơn ba trăm người bị người Đẳng Hạng chặn đứng, những người còn lại rất may mắn, chạy dọc theo thông đạo quân Tổng mở ra cho bọn họ.

Lối ra còn có quân Tổng thủ vững, huynh đệ bên người Đạo Chiếm cùng Đồng Khuê tuy càng ngày càng ít, nhưng bọn hấn gắt gao bảo vệ cho lỗ hổng duy nhất này, ở trước mặt bọn họ, người Đẳng Hạng phơi thây khắp nơi trên đất.

Mỗi lần đến thời điểm máu chốt, luôn luôn có huynh đệ ôm chường tâm lồi, phóng tới địa phương đầy đặc quân đội nhất của đối phương, nhưng địch nhân cũng không bởi vậy mà khiếp đảm tán trốn, người lại cứ như tre già măng mọc đánh tới, phần đầu quên mình, muốn giết chết đám cản người cầu này, cắt đứt đường sống duy nhất của quân Tổng.

Toàn bộ chiến trường đều là tiếng hò hét của các binh sĩ, khắp nơi bừa bộn thi hài, máu chảy thành sông, tình hình chiến đấu kịch liệt đến cực điểm.

Thạch Nguyên Tôn mang theo hấn đội ngũ hình vuông 100 người, ra sức đánh tới hướng những dân chúng bị người Đẳng Hạng vây khốn kia, vọt lên hơn năm mươi bước, 100 người cũng chỉ còn lại có hơn ba mươi người.

Hấn trông thấy bốn phía toàn bộ đều là gương mặt dữ tợn đáng sợ của địch nhân, dưới bó đuốc quang mang chiếu rọi xuống, bọn hấn bị địch nhân vây quanh nặng nề, cơ trên mặt Thạch Nguyên Tôn bỗng nhúc nhích, mạnh mẽ chấn động cánh tay của mình, quát: "Các huynh đệ, tử chiến!"

Hơn ba mươi quân Tổng lập thành đoàn đội, ngăn cản trường mâu từ bốn phương tám hướng đâm tới, nguyên một đám người ngã xuống, người vây quanh Thạch Nguyên Tôn dần dần thu nhỏ lại, thẳng đến khi tất cả mọi người chết sạch, Thạch Nguyên Tôn đứng cô đơn ở trong vòng vây người Đẳng Hạng, tay cầm trường đao, nhìn xem địch nhân vây quanh mình.

"Giết hấn, hấn là đại quan quân Tổng đó!" Một thanh âm ở bên trong đám người Đẳng Hạng phát ra, trường mâu dần dần bức đến gần hơn một ít.

Thạch Nguyên Tôn nghe xong lời này, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, nhắc trường đao tới, quét tới hướng đối diện.

Vài cái mâu đồng thời đâm vào thân thể của hấn, đao Thạch Nguyên Tôn rơi trên mặt đất, những người Đẳng Hạng kia phảng phất cũng bị quân Tổng ương ngạnh này làm cho nóng tính lên, vài thương chọc trên người Thạch Nguyên Tôn đồng thời giơ lên cao cao, dùng mũi thương sắc bén xé rách từng miếng cơ thể của Thạch Nguyên Tôn.

Thạch Nguyên Tôn phát ra tiếng kêu thê thảm, cách đó không xa, Lưu Bình xem xét mà vô cùng tức giận.

Cảnh Thiên Đức toàn thân đều là máu, từ phía trước chạy vội trở về, thở hồng hộc, nói: "Tướng quân, bọn Đồng Khuê sắp không nhìn được rồi!"

Lưu Bình cường ép đè bị phẫn trong lòng xuống, hấn biết rõ càng là lúc này, chính mình càng phải tỉnh táo, hấn mở miệng hỏi: "Các hương thân đi được bao nhiêu rồi?"

Cảnh Thiên Đức chỉ một ngón tay về phía hơn hai trăm người bị vây quanh, nói: "Đã đi hơn bảy trăm người, còn lại đều ở tại đó, bọn Đồng Khuê chỉ có hơn bốn mươi người thôi, thật sự không chịu được nữa!"

Lưu Bình hít một hơi thật dài, một cổ hương vị huyết tinh chui vào miệng mũi, lại khiến cho hấn có một loại cảm giác muốn nôn ọe, nói: "Thông báo đến tất cả các huynh đệ có thể thông báo, cứu những hương thân kia ra cho ta, đi nói cho Đồng Khuê, không phải ta bảo hấn đứng vững, ta bảo hấn chết tại đó!"

Cảnh Thiên Đức sừng sốt một chút, lập tức nói: "Tuân lệnh!"

Thời điểm Đồng Khuê nhận được mệnh lệnh này, hấn vừa mới đánh lùi một lần xung phong của địch nhân, Cảnh Thiên Đức truyền đạt mệnh lệnh cho hấn, không được rời đi, mà là lưu lại cùng hấn, cùng nhau chiến đấu.

Đồng Khuê cười một chút với Đạo Chiêm, nói: "Ha ha, huynh đệ, hai người chúng ta đều không sống được nữa."

Đạo Chiêm đang băng bó miệng vết thương trên bờ vai mình, nghe xong lời này, liền sững sốt một chút, sau đó chợt nhớ tới cái gì đó, liền nói: "Thịnh Ba Thịnh Ba đâu rồi!"

Thịnh Ba bị chặt đứt một đầu cánh tay, lung la lung lay chạy tới, nói: "Đô đầu, ta ở chỗ này!"

Đạo Chiêm nhìn ông tay áo trống trơn kia, nhẹ nhàng nói: "Huynh đệ, người đi đi, thời điểm ngày lễ ngày tết, đến chỗ này thiêu đốt chút tiền giấy cho các ca ca."

Tay kia Thịnh Ba vẫn mang theo đao, nói: "Ta không đi, nếu phải đi, chúng ta cùng đi, người để cho ta một mình trở về? Ta có thể tiếp tục đến nơi này sao?"

Lúc hắn nói chuyện đều nhìn Đạo Chiêm, trong mắt nổi lên đầy nước mắt.

Đạo Chiêm móc một kiện đồ vật từ trong lòng ngực ra, nói: "Huynh đệ, trở về giúp ca ca ta nhìn xem, phu nhân ta là người Dĩnh Xương phủ Dĩnh Xương huyện Dương gia thôn, người giúp ta nhìn xem phu nhân ta xinh đẹp hay không, hiện tại ca chỉ nhớ thương cái này, giúp ta một việc, ca ca tạ ơn người. Chút tiền ấy, ta vốn chuẩn bị để lấy phu nhân, hiện tại không dùng được rồi, cho người, trở về mở một tiệm cơm, bản thân mình không thể đun nấu thì cứ mời đầu bếp."

Nước mắt Thịnh Ba chảy ra.

Đồng Khuê giận dữ mắng mỏ Thịnh Ba một tiếng: "Lăn đi nhanh, người không nhìn người hiện tại à, là cái dạng gì nữa trời, chỉ là phế nhân còn lại có một cánh tay, đi đường cũng đi không vững, còn đứng ở chỗ này khóc cái gì? Lăn cho lão tử!"

Thịnh Ba bỗng nhiên quỳ xuống, mạnh mẽ dập đầu mấy cái cho Đồng Khuê cùng Đạo Chiêm.

Cái gì cũng không cần nói, lúc này nói cái gì cũng đều là dư thừa, có thể chạy trốn sao? Không biết, nhưng hiện tại, đi theo những dân chúng kia, cùng một chỗ chạy trốn, ít nhất còn có một đường hi vọng sống sót.

Thịnh Ba vừa mới đứng lên, bỗng nhiên nghe thấy có một binh sĩ hô lớn một tiếng: "Đô đầu, người xem đằng sau đi!"

Con mắt mọi người vội vàng chuyển hướng phía sau, chỉ thấy xa xa, bên trong đêm đen xuất hiện một hàng bó đuốc dày đặc, đang di động rất nhanh tới hướng bọn hắn.

Theo đầu bó đuốc càng ngày càng gần, mọi người thấy đồng lửa đằng sau xác thực là càng ngày càng nhiều, phảng phất như không chứng kiến điểm cuối cùng.

Tiếng thở dốc của Đạo Chiêm bắt đầu dừng lại, lên tiếng hỏi: "Ca ca, là viện quân sao?"

Đồng Khuê lắc đầu, nói: "Không biết, nhưng dù là người Đảng Hạng, lão tử cũng không quan tâm, Lý Nguyên Hạo hắn có mười vạn người, cũng chỉ có thể giết lão tử một hồi thôi!"

Cao Ngênh Hỉ chạy nhanh đi lên, nói: "Ta đi xem xem!"

Cao Ngênh Hỉ nhờ ban đêm yểm hộ, hóp lưng lại như mèo, dựa vào đội ngũ để tới phía sau, không chạy được bao lâu, hắn liền trông thấy một lá cờ rất lớn, chữ trên lá cờ tuy không thể thấy rõ lắm, nhưng từ hình dạng để xem xét, hắn là chiến kỳ quân Tống, không thể sai.

Hắn lập tức mừng rỡ, không che dấu thân hình của mình nữa, thoáng một tý liền đứng lên, hướng về phía sau lưng, hô: "Các huynh đệ, viện quân quân Tống đến rồi!"

Tin tức này, đối với quân Tống đã rơi vào tuyệt địa ở chiến trường mà nói, không thể nghi ngờ, chính là một liều thuốc kích thích hữu hiệu nhất, thời điểm rất nhiều người nghe thấy lời này, cũng không tin là thật phản ứng đầu tiên của bọn hắn chính là, cái này có phải là quan trên vì để ủng hộ sĩ khí mà nói ra một lời vui đùa hay không.

Ngay tại thời điểm tất cả mọi người ôm hoài nghi và hi vọng để tử chiến, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng pháo vang lên, người Đảng Hạng phía sau lập tức loạn thành một đồng.

Tiếp theo, vô số bó đuốc phát ra ánh sáng, Lưu Bình trông thấy một đội binh sĩ quân Tống như cầm cương đao, nhanh chóng chạy về phía người Đãng Hạng.

Lưu Bình nở nụ cười, nói: "Viện quân đến rồi? Viện quân thật sự đến rồi, các huynh đệ, viện quân đến rồi!"

Lúc này đây, tất cả binh sĩ đều tin, bởi vì bọn họ tận mắt nhìn thấy, nếu như nói vừa nãy viện quân bị ngăn cách bởi người Đãng Hạng mà nói, như vậy, thời điểm một đội quân Tống khô giáp tỏa sáng rõ nét xuất hiện bên cạnh Đồng Khuê, bọn hắn đã không còn bất luận lý do gì để hoài nghi ánh mắt của mình.

Một cây chiến kỳ hiện ra trong tầm mắt của mọi người, trên chiến kỳ viết một chữ "Tống" sâu sắc, làm cho tất cả mọi người hưng phấn dị thường.

Nhân số đám quân Tống này chừng nhiều hơn hai vạn, bọn hắn vừa đến chiến trường, không nói hai lời, liền nhảy vào trong chiến đấu, Mạnh Phong Thước Khuê đang chém giết cùng Lưu Bình, tư tưởng còn chưa từ trong lúc khiếp sợ thoát ra ngoài, chỉ thấy một thành viên quân Tống phóng ngựa mà đến, quát: "Tên đầu sỏ bên địch chạy đâu?"

Mạnh Phong Thước Khuê vội vàng gơ thương lên chống đỡ, nhưng quân Tống kia quả thực rất dũng mãnh, liên tục ba thương đâm ra, một thương nhanh hơn so với một thương.

Lưu Bình lúc này đâu nói cái quy củ gì cùng Mạnh Phong Thước Khuê? Nhìn hắn bị người Tống áp chế đến mức vô pháp đánh trả, liền nhắc cái câu liêm thương trong tay mình lên, chiếu thẳng đến chân chiến mã của Mạnh Phong Thước Khuê bổ tới.

Người Tống đâm ra ba thương, dĩ nhiên là chiếm thượng phong, thời điểm đang định xuất sát chiêu, chiến mã của Mạnh Phong Thước Khuê bỗng nhiên HSI...I...I...một tiếng, ngã lên trên mặt đất, tuyệt kỹ của người Tống lập tức vô pháp thi triển, chờ hắn thu hồi trường thương, chỉ thấy cái câu liêm thương của Lưu Bình đã đâm vào ngực Mạnh Phong Thước Khuê.

Người Tống sửng sốt một chút, tiếp theo liền cười khổ, nói: "Lưu tướng quân, lần này khăng định ngài được công đầu rồi, không đến mức phải tranh cái đầu này cùng mặt tướng chứ?"

Lưu Bình đâm chết Mạnh Phong Thước Khuê, thu trường thương trở về, nói: "Hứa tướng quân, đầu người, ta có thể cho người, nhưng người này, ta nhất định phải tự tay giết hắn!"

Hứa Hoài Đức không nói gì thêm, con người xoay động, hỏi: "Lưu tướng quân khổ cực rồi, ngài mang theo bộ hạ đi về thành nghỉ ngơi đi!"

Lưu Bình ngồi dưới đất, thở hổn hển mấy hơi thật sâu, Võ Minh đột nhiên vọt tới trước mặt hắn, quì xuống nói: "Tướng quân, tỳ chức không thể đúng thời hạn đến giúp quân, xin tướng quân trách phạt!"

Hứa Hoài Đức cười hắc hắc, nói: "Các người ở chỗ này thương lượng trách phạt hay là lĩnh công đi, ta còn muốn tiếp tục công kích, cùng Dịch Thanh tướng quân giáp công địch nhân."

Bốn trận trùng kích Lý Nguyên Hạo đúng là của Dịch Thanh, thời điểm Dịch Thanh bắt đầu xông trận, Lý Nguyên Hạo đã thổi tiếng kèn lui lại, nhóm quân Tống này đến, ý nghĩa là trận chiến đấu này, người Đãng Hạng đã thất bại.

Nhưng Lý Nguyên Hạo cũng biết, mình phải đánh một hồi cùng những quân Tống này, thứ nhất là thoáng thăm dò một tý, xem nhóm viện quân này có phải là hù dọa người hay không, thứ hai, nếu quả thật chính là đại quân Tống triều đến, chính mình liền bỏ chạy, vậy thì sẽ hình thành kết quả tan tác.

Mặt khác, hắn cũng muốn cực kỳ nhìn xem, là viện binh của ai tới cứu Lưu Bình.

Ở trong mắt Lý Nguyên Hạo, bây giờ ở Tây Cương, đã không có tý binh lực nào có thể tới cứu viện Diêm thành, quân đội Tống triều do Phạm Trọng Yêm để ở lại đều bị điều vào một ít thành trì trọng yếu, tiến hành phòng ngự, nếu như là quân Tống địa phương khác, hắn nhận được tin tức trước đó mới đúng.

Khi trường thương trong tay hắn và Dịch Thanh đụng vào nhau, Lý Nguyên Hạo không khỏi có chút kinh ngạc, hô lên một tiếng: "Dịch Thanh!"

Thời điểm hắn gặp Dịch Thanh, Dịch Thanh chỉ là một Chỉ huy sứ nho nhỏ, Lý Nguyên Hạo thì thâm trong miêng: "Người, không phải người đi đánh Hạ Lan Sơn sao?"

Địch Thanh mỉm cười: "Hạ Lan Sơn địa hình hiểm yếu, năm trước hơn mười đại quân của Liêu Hứng Tông còn vô pháp vượt qua Hạ Lan Sơn Đại vương trấn thủ, Địch Thanh chỉ có năm vạn người, làm sao lại đi mạo hiểm đây?"

Lý Nguyên Hạo nhìn quân đội phía sau hắn, lại nhìn đội ngũ của Hứa Hoài Đức bên kia, nói: "Ta xem, người không chỉ có mỗi năm vạn người?"

Địch Thanh gật đầu, nói: "Tại hạ biết rõ Đại vương lợi hại, cho nên, ít người ta không dám tới, đã đi một chuyến qua ba cửa ải, từ chỗ Mộc nguyên soái mượn một ít binh mã, đã làm trễ một vài canh giờ, khá tốt, cuối cùng cũng không để cho Đại vương thất vọng."

Lời này của Địch Thanh chỉ nói được một nửa câu chuyện, thời điểm Phạm Trọng Yên nhận được lá thư này, liền biết lá thư là giả dối.

Phạm Trọng Yên không trở lại, cũng không phải là bởi vì hắn quyết tâm hung ác, mặc kệ Tây Cương, chỉ là do hắn không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, hắn đã từng muốn phái người trở về điều tra, nhưng hai đội nhân mã đều là có đi không về.

Cho nên, Phạm Trọng Yên chỉ có thể lựa chọn tiếp tục đánh Diêm châu.

Nhưng Phạm Trọng Yên một mực không buông tha cho Tây Cương, hắn phái Địch Thanh lặng lẽ từ ba cửa ải tiến vào Tống triều, điều tra rõ ràng tình huống trước mới làm tiếp ý định.

Địch Thanh đến ba cửa ải, vừa vặn đụng phải Võ Minh đến van cầu viện binh, Võ Minh không cầu được viện quân, đó là bởi vì hắn không thể chứng minh thân phận của mình, Mộc Quế Anh sẽ không vì một người thân phận không rõ, liền thay đổi đại quân.

459. Chương 415: Tin Chiến Thắng(1+2)

Nhưng Địch Thanh đến, liền không giống với lúc trước, hắn là tướng quân Tống triều, hắn có thư Phạm Trọng Yên tự viết, nhìn binh lực hắn không đủ để chiến thắng, Mộc Quế Anh lại cho Hứa Hoài Đức dẫn theo hai vạn người đến trợ trận.

Những khúc chiết này, Địch Thanh cho rằng không cần phải nhiều lời cùng Lý Nguyên Hạo, thoáng huy vũ trường thương một tý, liền hô: "Những thứ khác ít nói đi, Đại vương, ta và người tái chiến một hồi, như thế nào?"

Lý Nguyên Hạo cũng rất muốn tái chiến một hồi, nhưng hắn càng rõ ràng, Địch Thanh nói, tuyệt đối không phải đơn đả độc đấu giữa hai người.

Quần ẩu thì hắn không được rồi, hiện tại, sĩ khí người Đảng Hạng đã ngã xuống đáy cốc, đúng vào lúc thấp nhất, quân Tống lại bởi vì viện quân đến mà khí thế như cầu vồng, lúc này đánh, chỉ sợ mình sẽ thua sạch sẽ.

Trong lòng Lý Nguyên Hạo hiểu, chiến sự Tây Cương đã định, chính mình đã thua, nhìn đại đội nhân mã làm tốt chuẩn bị lui lại, Lý Nguyên Hạo lạnh lùng cười một tiếng về hướng Địch Thanh, nói: "Sẽ có cơ hội, rút lui!"

Người Đảng Hạng tại một tháng trước vọt tới giống như thủy triều, hiện tại lại lui giống như thủy triều rút, cuộc chiến Tây Cương, quân Tống đã đại thắng.

Vì cái gì một cuộc chiến đấu giữa Đảng Hạng và Liêu quốc đều là thương vong mấy vạn, thậm chí hơn mười vạn người, mà trong chiến đấu với Tống triều, thương vong có một vạn người lại được coi như là đại chiến đây? Mấu chốt ở chỗ, quân Tống thiếu ngựa, đều canh giữ ở trong thành.

Mà người Đảng Hạng khuyết thiếu khí giới công thành, cho nên, thời điểm tác chiến, quân Tống nhìn xem tình thế không đúng, liền co rút vào bên trong thành, người Đảng Hạng cơ bản là không có biện pháp gì để đánh.

Quân Tổng dám đánh ra ngoài, giống như Phạm Trọng Yêm ra ngoài lần này, kỳ thật đã có nắm chắc tất thắng, nếu như người Đẳng Hạng nhìn chiến cuộc bất lợi, trong chớp mắt liền bỏ chạy mà nói, quân Tổng cũng không đuổi kịp người ta.

Lúc này đây cũng giống như vậy, tuy Dịch Thanh suất lĩnh quân đội truy kích, thế nhưng chỉ bắt một ít dân phu Đẳng Hạng phụ trách vận chuyển vật tư, những kỵ binh kia chỉ có vài người không may mắn bị quân Tổng bắt làm tù binh, tổng cộng chỉ là hơn trăm người, đuổi hơn mười dặm, quân Tổng chỉ có thể nhìn Lý Nguyên Hạo ngheh ngang rồi đi.

Đây cũng chính là một nguyên nhân trọng yếu mà Phạm Trọng Yêm cùng Trần Nguyên đều nói, hiện tại, Tổng triều không có năng lực triệt để giải quyết Đẳng Hạng.

Lý Nguyên Hạo chạy, người không bắt được hắn, nếu quả thật đánh tới Đẳng Hạng, quân Tổng ngược lại rơi vào tình thế bị động, khắp nơi đều phải phòng thủ.

Đời thời điểm Dịch Thanh đành chỉ truy kích trở lại Diêm thành, Tổng Kỳ đồng thời trở về cùng hắn đã sớm quét dọn tốt chiến trường rồi.

Hai người đi một vòng vòng quanh tường thành, nhìn tường gạch bị máu tươi nhuộm đỏ trước mắt, lại nhìn xem thi thể dưới thành đã bị chồng chất như núi, nhìn đồng tên lưu lại, bọn hắn có thể tưởng tượng ra quân coi giữ đã trải qua bao nhiêu gian khổ.

Tổng Kỳ quay đầu nhìn Lưu Bình, nói: "Lưu Bình tướng quân, vất vả các ngươi, chúng ta đánh thắng ở tiền tuyến, Phạm đại nhân toàn diệt đội ngũ năm vạn quân đội của Lý Nguyên Hạo ở Diêm châu, hiện tại đang chờ Lý Nguyên Hạo trở về, xong lên đánh đại quân của chúng ta, Lý Nguyên Hạo sắp xong rồi, hắn không trở mình nổi nữa!"

Lưu Bình rất là kích động, các huynh đệ chết rất nhiều rồi, năm ngàn người chỉ còn lại có hơn một ngàn, đã có thể giống như Trần Thế Mỹ nói, tính mệnh các binh sĩ, chính là dùng để đổi lấy thắng lợi, nghe được hi sinh của mình đã đổi lấy chiến quả như vậy, hắn cảm giác tất cả đều đáng giá.

Lưu Bình nhìn Dịch Thanh, hỏi: "Dịch Thanh tướng quân, chúng ta nên làm như thế nào bây giờ? Còn đánh nữa không?"

Dịch Thanh lắc đầu, nói: "Không thể đánh, Phạm đại nhân nói, chúng ta còn chưa làm tốt chuẩn bị tiếp thu Đẳng Hạng, năm nay Đại Tổng thu hoạch không tốt, bản thân mình đã có thật nhiều nạn dân, lúc này nếu như cưỡng ép tiến hành chiến tranh, sẽ chỉ làm thời gian dân chúng càng khổ hơn."

"Hơn nữa, cho dù đánh thắng, chúng ta cũng không cầm ra lương thực dư thừa để cứu tế người Đẳng Hạng, hiện tại, gánh nặng nơi này đối với chúng ta mà nói, thật sự quá nặng, cứ để cho Lý Nguyên Hạo khiêng đi."

Lưu Bình lại nhìn Tổng Kỳ, Tổng Kỳ cười một chút, nói: "Yên tâm đi, sẽ có một ngày chúng ta thu thập Lý Nguyên Hạo, hiện tại, người đem quá trình chiến đấu nói một chút với ta, ta sẽ thảo tấu chương, hướng Hoàng thượng cho người xin công, lúc này đây, cho người công đầu!"

Lưu Bình thở dài một tiếng, công lao không phải là trọng yếu nhất, đối với tình thế hiện tại, phải buông tha cho cuộc chiến tranh, hắn rất là thất vọng, nhưng hắn biết rõ, Phạm Trọng Yêm nói đúng.

Nhìn sang phương tây, Lưu Bình nhẹ giọng nói một câu: "Hi vọng ta còn có thể trở về."

Chiến cuộc Tây Cương rốt cục cũng lấy được thắng lợi, Lý Nguyên Hạo chịu trọng thương, để quốc ngàn vết lở loét trăm lỗ trọng thương giống như bị vòi rồng tập kích, đã là lung lay sắp đổ, nói không chừng, khi khối tường gạch bị rơi ra một viên nữa, sẽ khiến cả cao ốc sụp đổ.

Biện Kinh.

Sự tình Phò mã gia đã thành trên bàn rượu một món ăn không thể thiếu, cũng thành đề tài thảo luận chủ yếu trên triều đình trong những ngày này.

Nhân Tông xác thực muốn giết Trần Nguyên, nhưng Triệu Ý mỗi ngày đều đến khóc lóc cầu xin, lại khiến cho Nhân Tông vô pháp hạ quyết tâm, mặt mũi trọng yếu, hay là nữ nhi trọng yếu? Vấn đề này lại khiến cho hắn do dự.

Bao Chứng một mực âm thầm điều tra lai lịch chính thức của sát thủ kia, cơ hồ hắn đã vận dụng tất cả lực lượng Đại Lý Tự, điều tra ở chút ít người lang thang đường kia, lại cả bên trong nhân vật giang hồ, cuối cùng, tất cả đầu mâu đều chỉ về hướng Bàng Thái sư.

Có chứng cứ nguyên vẹn cho thấy, tại trước khi sát thủ này chuẩn bị đi, đã gặp một người cuối cùng, chính là Bàng Hỉ.

Nhưng lão gian xảo Bàng Cát phẳng phất như là cảm thấy cái gì đó, mấy ngày nay trên triều đình rõ ràng là ngậm miệng không nói, rồi triều đình cũng cực kỳ trung thực, đối với sự tình Trần Thế Mỹ giết vợ diệt con, đều không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Cái này quả thực là khiến cho Bao Chứng không tìm được chút đầu mối nào.

Lúc xử án, đặc biệt là bản án giống như vậy, hoàn toàn chính là bằng vào suy đoán cá nhân, sau đó mới đi tìm chứng cứ ở phương hướng có khả năng có chứng cứ.

Bàng Cát bất động, Bao Chứng liền không tìm thấy sơ hở.

Từ chỗ Tàn Hương Liên, Bao Chứng tra rất rõ ràng, Vương Vi Linh quả quyết không thoát khỏi liên quan cùng việc này.

Chỉ là, Vương Vi Linh là người thành thật, mặc dù có đôi khi hắn sẽ vì lập trường của mình mà hạ quyết tâm làm một tý chuyện xấu, nhưng hắn không nghĩ ra được chủ ý hư hỏng như vậy.

Ở đâu mới có thể là một cửa khẩu đột phá đây, Bao Chứng không hề động đến Vương Vi Linh.

Đây không phải một cái án kiện giết vợ diệt con đơn giản như hình sự, căn bản của nó là đến từ triều đình, là triều đình đấu tranh, lúc nào động thủ? Động người nào? Cái này phải xem kết quả độ sức cuối cùng của song phương trên triều đình.

Nếu Phạm Trọng Yên đắc thắng trở về, phổ biến tân chính đã là theo thể phải làm, vậy thì Bao Chứng liền động Vương Vi Linh, từ nơi này ra tay, giúp Nhân Tông diệt trừ lực cản lớn nhất của tân chính.

Nếu như chiến cuộc Tây Cương bất lợi, Nhân Tông cảm thấy tân chính không có chỗ dùng rồi, muốn để tân chính mắc cạn mà nói, như vậy, cho dù Trần Thế Mỹ oan uổng, Bao Chứng cũng sẽ xử lý hắn.

Dùng mạng Trần Thế Mỹ ra để cảnh cáo đối với những người muốn phổ biến tân chính kia, lại để cho nghị luận dân gian về tân chính lập tức đình chỉ.

Cái này, chính là điều quốc gia cần.

Có phải là Bao Chứng có chút gió chiều nào che chiều đấy? Nếu như cho rằng như vậy là sai, nhưng lập trường của hắn rất kiên định, hắn đứng ở hoàng thượng một bên, hắn giữ gìn, không phải tân chính, là giang sơn xã tắc.

Hắn muốn diệt trừ, chính là những nhân tố không ổn định kia, là mấy cái gì đó đặc biệt bất lợi trong hoàn cảnh tình thế trước mắt của Đại Tống.

Cho nên, hắn nghĩ kế hoạch chu đáo hơn so với bất luận kẻ nào đều, hắn phải làm tốt chuẩn bị.

”Tra Tấn, Trần Thế Mỹ ở trong đại lao như thế nào?” Bao Chứng nhìn Nhan Tra Tấn, hỏi.

Nhan Tra Tấn vừa mới đi thăm nom Trần Nguyên, lập tức nói với Bao Chứng: ”Ân sư, Trần Thế Mỹ tinh thần không tệ, mỗi ngày đều ghi gì đó.”

Bao Chứng nghe xong, liền nở nụ cười, nói: ”Có phải là hắn vừa muốn viết thi từ gì đó để gửi ra ngoài?”

Nhan Tra Tấn lắc đầu, nói: ”Lần này cũng không phải viết thư từ, hắn viết quá trình sau khi ra ngoài, sẽ ủng hộ những người Lý Thế Bản kia chiến tranh cùng Lý Nguyên Hạo như thế nào, còn có cả việc ra tay với Liêu quốc như thế nào.”

Bao Chứng thoáng suy nghĩ sâu xa một tý, liền nói: ”Hắn thật sự là vô cùng có lòng tin, đúng rồi, mấy ngày hôm trước hắn đã nói với Triển hộ vệ, muốn viết một bộ cương quân, viết xong chưa? Nếu viết xong, bảo hắn giao cho ta cất chứa trước.”

Nhan Tra Tấn nói: "Ân sư, Trần Thế Mỹ chỉ viết hơn năm mươi chữ, liền đặt bút không viết nữa, đệ tử cũng đã từng hỏi hần vì sao, hần nói, chờ hần đi ra ngoài, sẽ làm đến cùng."

Đối với kết quả này, Bao Chứng cũng chút ít cảm thấy đáng tiếc, ở trong mắt Bao Chứng, Trần Thế Mỹ có thể mang theo một đám tân binh, đi Đẳng Hạng lấy được chiến tích huy hoàng, đối với cường quân, hần là có một bộ đầy chữ nghĩa.

Chỉ là, Trần Nguyên đã không viết, Bao Chứng dù đáng tiếc cũng không có cách nào, nghĩ một lát mới nói: "Bất kể như thế nào, hần đến tình trạng hiện tại còn suy nghĩ về cường quân, nghĩ cách giải quyết vấn đề Liêu quốc, ít nhất cũng coi như là một người trung tâm, hôm trước ta đã nói cho hoàng thượng, hần đang ghi sách hướng dẫn cường quân, hoàng thượng nghe xong, cũng có chút cảm động."

Lúc này, Nhan Tra Tấn mới thuận miệng hỏi một câu, nói: "Ân sư, vậy thì sự tình Thế Mỹ, rốt cuộc hoàng thượng định làm như thế nào?"

Bao Chứng chấp hai tay sau lưng, nói: "Vấn đề này, người không nên hỏi ta, Trần Thế Mỹ đã nói cùng người, máu chốt trong đó, ngay ở Tây Cương."

Nhan Tra Tấn lên tiếng, lập tức xin chỉ thị Bao Chứng, nói: "Ân sư, hôm qua Công Chúa lại đến gặp Tần Hương Liên, xem ý tứ Tần Hương Liên, là đã tin tưởng Công Chúa rồi, đệ tử có chút không biết rõ, nếu như Công Chúa thật sự thuyết phục được Tần Hương Liên, nàng không tố cáo Trần Thế Mỹ nữa, chúng ta nên làm như thế nào đây?"

Bao Chứng cười một tiếng đau khổ, nói: "Bây giờ là Tần Hương Liên tố cáo cũng phải tố cáo, không tố cáo cũng phải tố cáo, không phải do nàng quyết định nữa!"

Nhan Tra Tấn cũng biết, Tần Hương Liên hiện tại, thật ra là đâm lao phải theo lao, với tư cách bạn tốt của Trần Nguyên, hần thật sự có chút ít lo lắng thay Trần Nguyên.

Vì cái gì mà Trần Thế Mỹ tin tưởng Tây Cương nhất định có thể đánh thắng như vậy? Phải biết rằng, chiến tích quân đội Đại Tổng đã khiến cho rất nhiều người không hề ôm hi vọng đối với thắng lợi, nếu như Tây Cương thua, Trần Nguyên bị nhét xuống dưới lưỡi đao mà nói, chính mình nên làm như thế nào? Nhìn hần bị chém đầu sao?

Nhan Tra Tấn có chút sợ hãi kết quả này.

Cũng vừa lúc đó, Triển Chiêu từ bên ngoài, chạy như gió tiến đến, nói: "Đại nhân, Tây Cương truyền đến tin chiến thắng, quân ta tại Diêm thành đánh trọng thương Lý Nguyên Hạo, chém giết địch nhân ba vạn có thừa, Phạm Trọng Yêm đại nhân dùng binh lực gấp 10 lần, phá được Diêm châu, toàn diệt bốn vạn quân coi giữ người Đẳng Hạng!"

Đánh thắng!

Tin tức này có tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với tin tức Phò mã gia bị Bao Chứng gọi đi uống trà kia.

Phò mã gia bị gọi đi uống trà, chỉ có thể tiến lên trên bàn rượu, nhưng tin tức này bất đồng, thời điểm khoái mã tiến vào Biện Kinh, bắt đầu lớn tiếng hét to: "Tin chiến thắng, tin chiến thắng, Tây Cương báo tin chiến thắng!"

Người ven đường ào ào tránh ra, bọn hần vốn là vẻ mặt đầy hoài nghi, thông qua mọi cách tìm hiểu nội dung tin chiến thắng, trực tiếp nhất, đúng là tại thời điểm khoái mã đi qua, có một Thư sinh bỗng nhiên hỏi một câu: "Quân gia, chiến trường Tây Cương như thế nào?"

Khoái mã không dừng lại chút nào, ngồi trên lưng ngựa, nói: "Đại thắng, chúng ta xử lý hơn tám vạn quân đội Đẳng Hạng, người Đẳng Hạng xong rồi!"

Bỗng nhiên trong lúc đó, bên đường phố khoái mã đi qua, những dân chúng kia vô pháp ức chế nhiệt tình, âm âm bạo phát.

Trước đó lần thứ nhất Trần Nguyên thắng lợi, chỉ là đánh lén mới đắc thủ, nhưng lúc này đây, lại là đường đường chính chính độ sức trên chiến trường.

Thắng lợi như vậy, Đại Tổng đã lâu không nghe thấy.

Từ ngày Phạm Trọng Yêm đi Tây Cương đến hiện tại, chiến tranh giữa Đại Tổng cùng Đảng Hạng đã đánh hơn bảy tháng, vô số dân chúng trong thời gian đó mất đi gia viên, vô số gia đình bị thiết kỵ Đảng Hạng đập tan, nước sông chảy xuôi từ phía tây tới chính là nước mắt người Tây Cương.

Phạm Trọng Yêm không để cho người khác thất vọng, hấn dùng vừng vàng, phòng thủ ổn định phòng tuyến Đại Tổng trước, sau đó mới từng bước đẩy mạnh, thu phục đất đai bị mất, hiện tại rất cục cũng một trận chiến mà định cần khôn.

Tin tức này thông qua mọi cách, bắt đầu truyền bá khắp nơi.

Trên quán trà lâu, hấn tử làm cu li vui vẻ ra mặt, nói: "Chưởng quầy, cho tất cả mọi người trong trà lâu một phần bánh ngọt, hôm nay ta mời khách!"

Nữ tử tại quán bán quần áo mua vải, nghe xong tin tức này, cũng không thêm trả giá, nói: "Ta nói ông chủ này, người đưa mấy thớt vải bố cho ta, ta trở về cho mỗi người trong nhà ta một bộ vải mới, coi như quà lễ mừng năm mới, chồng ta nghe xong, khẳng định là cao hứng!"

Thậm chí, người thọt đang ăn xin, nghe xong tin tức này, cũng cười hắc hắc, thu chén bể vào, nói: "Con mẹ nó, hôm nay không cần phải cơm, đi tìm Trần Thế Trung ăn bữa ngon, lại bảo hấn an bài hai cô nương, ăn mừng cùng lão tử."

A Mộc Đại đang đứng trước quán đồ nướng của mình, nghe được tin tức, nhanh chóng chạy vào trong phòng, đẩy một cửa phòng chỗ góc rẽ ra, hô: "Không cần, không cần cướp ngục, Tây Cương đánh thắng rồi!"

Bọn người Hô Diên Bình, Hô Diên Khánh đồng thời đứng lên, hỏi: "Người nói cái gì?"

A Mộc Đại mang trên mặt nụ cười sáng lạn, nói: "Tây Cương truyền đến tin chiến thắng, không phải chưởng quầy đã nói rồi sao? Chỉ cần Tây Cương báo tin mừng, là hấn có thể đi ra!"

Hô Diên Khánh và Hô Diên Bình liếc nhau.

Hiện tại Hô Diên Khánh sống rất không tệ, tại vùng Nam Dương, tuy thời gian hấn đi không dài, nhưng đại danh thuyền trưởng đã để cho tất cả mọi người biết.

Mặt Biển Sa đã từng là đối thủ đứng ở đẳng sau Hô Diên Bình, dùng Hán ngữ sứt sẹo hỏi: "Thuyền trưởng, đã xảy ra chuyện gì? Có muốn ta đi Mã Lai gọi thêm người đến hay không?"

Hô Diên Long trừng mắt liếc hấn một cái, nói: "Đứng vững ở đây, chờ tìm người Mã Lai đến, đồ cũng nguội hết rồi!"

Những lời này nói ra, hiển nhiên có chút thâm ảo, Mặt Biển Sa sững sốt một chút, hỏi: "Tại đây không phải tiệm cơm sao? Nếu nguội, cứ thiêu đốt lại một tý!"

Hô Diên Long vung chùy, quát: "Bảo người đứng vững thì người cứ đứng vững đi!"

Hô Diên Khánh đối xử với Mặt Biển Sa này cũng là rất kỳ quái, người nói cái gì, giảng đạo lý gì cùng hấn, hấn cũng đều không hiểu, nhưng dùng phương thức bất động như Hô Diên Long, loại thanh thoát đơn giản này thì không có vấn đề, nói như thế nào cũng được.

Mặt Biển Sa quả nhiên lui về phía sau một bước, không nói thêm lời nào.

Hô Diên Long lúc này mới nói cùng Hô Diên Khánh: "Đại ca, người của chúng ta đã dọc theo sông đi xuống, làm sao bây giờ? Có muốn ta đi thông báo bọn hấn, chờ thêm một chút hay không?"

Thời điểm Trần Nguyên bị bắt, Hô Diên Khánh vừa vặn phái người đến thủ tiêu tang vật, chuyện Trần Nguyên đáp ứng hấn, đều nhất nhất làm được, chi quân đội hải tặc kia của mình chỉ cần hơi thay đổi một chút, không thể kém hơn chút nào so với thủy sư chính quy Đại Tổng.

460. Chương 416: Không Tin

Người giang hồ phải giảng nghĩa khí, nghe nói Trần Nguyên gặp chuyện không may, bọn hấn lập tức làm xong chuẩn bị xấu nhất, thật sự không thể thoát được mà nói, liền dẫn người chém giết, đến cướp pháp

trường.

Lúc này đây, bọn hắc vận dụng tất cả lực lượng, hơn hai ngàn người nguy trang thành thương thuyền, đội thuyền tới gần Biện Kinh, không hề có ai để ý, cho nên, dù phải cướp pháp trường, vẫn có chút nắm chắc.

Nhưng trong kế hoạch dự đoán, cướp pháp trường chính là một bước cuối cùng.

Nếu như Trần Nguyên có thể tự mình đi ra, vẫn có thể thủ tiêu tang vật vì bọn họ, có thể làm ra binh khí cho bọn họ, đó là không còn gì tốt hơn nữa.

Cho nên, Hồ Diên Khánh cũng rất đồng ý với ý kiến của Hồ Diên Long, có lẽ là chờ một chút, nhìn xem tin tức thế nào.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Hồ Diên Bình, nói: "Nhị đệ, người trở lại phủ Phò mã một chuyến, nhìn xem Công Chúa kia hiện tại đang làm cái gì, ta phỏng chừng nàng khẳng định sẽ đi hoàng cung, chờ nàng trở lại, tất nhiên sẽ có tin tức, lúc đó chúng ta làm tiếp quyết định cũng không muộn."

Hồ Diên Bình gật đầu, nói: "Tốt, ta ta sẽ đi ngay bây giờ."

Một bên, Hồ Diên Bích Đào nói: "Đại ca, vậy thì hiện tại, chúng ta không làm cái gì sao?"

Hồ Diên Khánh rất là tỉnh táo, nói: "Ừm, chúng ta tốt nhất không là lộ mặt, lần này chúng ta tới để cứu Thế Mỹ, vạn nhất bị người của Bàng Cát trông thấy, sẽ thêm sinh ra thêm sai sót."

Nâng lên Bàng Cát, Hồ Diên Long đầy một bụng tức giận, nói: "Chiều theo ta xem xét, hai chúng ta có hơn ngàn huynh đệ, cũng đừng đi một chuyến tay không, nếu anh rể không có việc gì, chúng ta trực tiếp dẫn người đi xử lý Lão Bàng là được!"

Đề nghị này cực kỳ hấp dẫn Hồ Diên Khánh, trước kia hắn độc thân, một mình một người cũng dám hành thích, hiện tại lại có hơn hai ngàn người trong tay, còn có nhiều người như vậy giúp hắn, nói hắn không có nghĩ qua chuyện này, đó là giả dối.

Hồ Diên Khánh nổi lên vẻ tươi cười, nhìn Hồ Diên Mai Tiên ngồi ở bên người Hồ Diên Bích Đào, nói: "Mai Tiên, mặt người chưa bị lộ, những ngày này đi đến chỗ Bàng Cát tìm hiểu địa hình một chút, nếu quả thật có cơ hội mà nói, xem như Lão Bàng đã hết dương thọ!"

Trong lòng Hồ Diên Bích Đào âm thầm vui sướng, nhưng nghe xong lời này, liền vội vàng nói: "Đại ca, có lẽ là đợi Thế Mỹ đi ra hãy thương lượng một chút."

Hồ Diên Khánh vung tay lên, nói: "Không cần nhiều lời, ta đương nhiên hành động có chừng mực!"

Hồ Diên Khánh hiển nhiên là một cường đạo hợp cách, cường đạo hợp cách là người bắt kẻ người mua bán lớn nhỏ, mỗi một chuyến đều không hàng không đi, đối với hải tặc, đi một chuyến không có thuyền để cướp, thật là điếm xấu, tựa như ăn trộm vào nhà người dân, luôn muốn ăn trộm được một chút đồ vật, đây là một cái đạo lý.

Hắn phỉ phỉ áo dài của mình một chút, nói: "Ta xem hoàng đế lão nhân không thể buông tha Thế Mỹ dễ như vậy, bản thân hắn chính là một người hồ đồ, làm sao có thể phân rõ thị phi?"

"Tuy chúng ta chờ ở chỗ này, nhưng một chút cũng không thể buông lỏng cảnh giác, A Mộc Đại huynh đệ, người nhất định phải giúp chúng ta nghe ngóng cẩn thận, một khi hoàng đế muốn động dao găm, chúng ta xuống tay trước, đoạt người ra, sau đó một đường xuôi dòng mà hạ, hắn không đuổi kịp chúng ta đâu!"

A Mộc Đại gật đầu, nói: "Yên tâm đi, cam đoan sẽ rõ được rõ ràng mọi thứ."

Nhân Tông hồ đồ trong miệng Hồ Diên Khánh, hiện tại đang tiếp kiến Bao Chứng tại thư phòng.

Hắn rất cao hứng, thậm chí miễn cả lễ thăm viếng của Bao Chứng, vẻ mặt tươi cười nói: "Bao ái khanh, Tây Cương truyền đến tin chiến thắng, Lý Nguyên Hạo thất bại, ha ha, đây chính là sự tình mừng rỡ, lúc này đây, nếu trăm bày tiệc ăn mừng, sẽ bày một ngàn một vạn bàn!"

Bao Chứng kiên trì thi lễ xong, sau đó mới tiếp lời, nói: "Thần chúc mừng vạn tuế, đây là vạn tuế dùng người thoả đáng, Phạm đại nhân là một công thần của triều đình ta!"

Dáng tươi cười của Nhân Tông luôn luôn không thoát khỏi được khuôn mặt, phát tay nói: "Bao ái khanh không cần nói, trẫm cũng coi như đã biết, Phạm đại nhân tự nhiên là công đầu, cũng không thể bỏ qua các tướng sĩ phục vụ quên mình."

Đây là ưu điểm của Nhân Tông, có can đảm thừa nhận công lao của thần tử không có vấn đề gì liên quan đến mình, điều này nói rõ Nhân Tông đủ tư cách làm hoàng thượng, lòng dạ rất rộng lớn.

Trận thắng lợi này, đối với Nhân Tông mà nói, thật sự là ý nghĩa rất lớn, từ hôm nay trở đi, hắn có thể không phải dễ dàng tha thứ đối với khiêu khích của địch nhân.

Các người, ai dám đến chọc ta, phải xem tâm tình của ta rồi, tâm tình tốt, ta không so đo cùng đám bọn người, tâm tình không tốt, chúng ta liền đánh nhau.

Nghĩ đến việc sau này mình có thể giống như Liêu Hứng Tông, ngồi bất động trên ghế, kêu gào chiến tranh, cái này lại làm cho Nhân Tông rất là đắc ý, cầm tấu chương tiền tuyến đưa tới qua, nói: "Bao ái khanh, người xem xem, lính mới của trẫm đánh cực kỳ xinh đẹp, người còn nhớ Diêm thành không?"

"Chính là thành trì rách nát Trần Thế Mỹ nói, đáng nhẽ bị người Đẳng Hạng đập nát, nhưng chỉ cần năm nghìn lính mới của trẫm, đã có thể trông tại đó hơn một tháng, hơn mười vạn người của Lý Nguyên Hạo không thể đánh tan được, ha ha ha!"

Bao Chứng cầm tấu chương qua, nhìn một chút về quá trình chiến đấu của Tống Kỳ, tuy hắn không đánh giặc, nhưng hắn biết rõ, nếu như là một tòa kiên thành mà nói, năm ngàn người, đừng nói thủ một tháng, thủ nửa năm cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng Diêm thành là thành nhỏ, cái này có thể tính toán là một kỳ tích.

Nhân Tông nói: "Trẫm muốn xây dựng thêm lính mới, ta muốn xem xem, lần này còn có ai dám nói một chữ không, còn có ai nói lính mới kém cỏi, cái giang sơn Đại Tống này tốt rồi, trẫm mở rộng lính mới đến hai mươi vạn, xua quân Bắc thượng, bình định Liêu quốc, hoàn thành nguyện vọng của thái tổ!"

Bao Chứng nghe xong liền sững sờ, hắn nhìn ra, Nhân Tông hiện tại rất là hưng phấn, hơn nữa đang ở vào một loại hưng phấn không lý trí, nhưng hắn không nghĩ tới, lòng tự tin của Nhân Tông rõ ràng bởi vì thắng lợi mà bành trướng đến trình độ này.

Lúc này, biện pháp tốt nhất chính là không thảo luận cái đề tài này cùng Nhân Tông, nói thêm gì nữa, vị hoàng thượng này khả năng là lập tức muốn động thủ đối với Liêu quốc.

Trong lòng Bao Chứng rất rõ ràng, tuy Đại Tống đánh thắng, nhưng hi sinh cũng rất lớn, hơn nữa, lương thực năm nay thất thu, lại chiến tranh? Thật sự là sự tình không lý trí.

Hiện tại, Đại Tống cần giải quyết nhất, không phải vấn đề Đẳng Hạng, mà là giải quyết mâu thuẫn bên trong, những dân chạy nạn kia càng ngày càng nhiều, giá cả lương thực cũng không bởi vì mới lương thực thu hoạch mà hạ xuống, bởi vì năm nay, lương thực mới quá ít.

Nếu như vấn đề này không được giải quyết, vậy thì rất có thể Đại Tống sẽ bị rơi vào bạo loạn.

Bao Chứng chuẩn bị đợi Phạm Trọng Yên đã trở lại, cùng Phạm Trọng Yên hướng Nhân Tông nói rõ vấn đề này.

Mạch suy nghĩ của Bao Chứng chuyển vô cùng nhanh, theo lời Nhân Tông nói để chuyển hướng chủ đề: "Vạn tuế, xây dựng lính mới đều là do Trần Thế Mỹ cung cấp quân tư, hiện tại Trần Thế Mỹ đang ở trong đại lao, vạn tuế định xử trí như thế nào?"

Nhân Tông gật đầu, nói: "Trẫm bảo người tới, chính là muốn nói vấn đề này, Bao ái khanh, trẫm chưa bao giờ tin tưởng Trần Thế Mỹ sẽ làm ra sự tình giết vợ diệt con, người hãy thay ta điều tra rõ ràng việc này."

Thái độ của hoàng thượng đã rất rõ ràng rồi, hiện tại Bao Chứng đã có thể xác định, Nhân Tông nhất định phải phổ biến tân chính, vậy được rồi, hoàng thượng muốn đẩy tân chính, vậy hãy làm cho những người ngăn cản tân chính kia tránh ra.

461. Chương 417: Dọa

Hiện tại, Đại Tổng đang đứng trước một cánh cửa, đi vào hay đi ra là chuyện không ai có thể nói rõ ràng.

Nhưng triều đình không thể loạn, cho nên, nếu có khác nhau, phải bắt một phương trong đó ngậm miệng lại, nhưng để cho ai câm miệng đây? Hoàng thượng không thể câm miệng, đương nhiên là người làm trái lại hoàng thượng.

Lúc này Bao Chửng liền nói: "Hồi bẩm vạn tuế, thần đã tra ra một ít đầu mối, theo như lời vạn tuế, tuy sát thủ kia mang lệnh bài, nghi ngờ là của phủ Phò mã, nhưng Trần Thế Mỹ vừa mới kết hôn cùng Công Chúa, phủ Phò mã lệnh bài đều là một tiệm thợ rèn phía tây thành chế tạo."

"Thần hỏi qua thợ rèn kia, tổng cộng chế tạo bốn mươi một miếng, cũng không thiếu một miếng nào, hơn nữa, Trần Thế Mỹ là người tinh minh, nếu như muốn giết người, tuyệt không thể phái người phủ Phò mã đi hành thích, chắc chắn là có người vu oan."

Nhân Tông nghe đến đó, liền khẽ gật đầu, nói: "Tốt, ái khanh làm vô cùng tốt."

Bao Chửng tiếp tục nói: "Còn có, Tần Hương Liên đi vào Biện Kinh, cũng không hề tiếp xúc với những người khác, chỉ là bái kiến Vương Vi Linh vài lần, ngày nọ rời đi, chính là Vương Vi Linh đưa nàng ra khỏi thành. Theo lời Tần Hương Liên nói, ngày đó Vương Vi Linh nói là vấn an một vị đại thần, vừa vặn tiện đường, nhưng trên một con đường đó, không hề có đại thần nào đáng để Vương Vi Linh tự mình đi gặp."

Liên quan đến Vương Vi Linh? Cái này quả thực lại khiến cho Nhân Tông cảm giác có chút ngoài ý muốn, Vương Vi Linh trong triều có tiếng là người tốt, làm quan làm người, đều rất không tồi, loại chuyện này, lại là Vương Vi Linh làm hay sao? Nhân Tông có chút không tin tưởng lắm.

"Bao ái khanh, phải điều tra rõ ràng mới được là."

Bao Chửng lúc này liền ôm quyền hành lễ, nói: "Thần tự nhiên sẽ tra ra manh mối, chỉ là, vạn tuế, nếu như Trần Thế Mỹ oan uổng, vậy thì nên an trí Tần Hương Liên như thế nào, vì thần quả thực không thể có chủ ý!"

Đây là một nan đề rất lớn, hấn bắt định chủ ý, Nhân Tông lại làm sao có biện pháp đây?

Tuy Nhân Tông là hoàng thượng, nhưng sự tình Tần Hương Liên đã là toàn thành đều biết, đuổi nàng đi là không thể nào, dân chúng sẽ mắng, lưu lại, Triệu Ý làm sao bây giờ?

Nhân Tông không tỏ thái độ, đành bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: "Trần Thế Mỹ làm sự tình lần này thật sự đáng giận, tuyệt không thể để cho hấn đi ra dễ dàng như vậy, Bao ái khanh, vấn đề này giao cho người xử lý, phải cho Trần Thế Mỹ biết rõ, trăm tù thời có thể giết hấn."

Bao Chửng ôm quyền, nói: "Vâng, vi thần hiểu "

Bên ngoài, thái giám bỗng nhiên cao giọng hô: "Hoàng thượng, Công Chúa ở ngoài điện cầu kiến."

Nhân Tông nghe xong, khẽ lắc đầu, nói: "Ai, si nhi của này trăm, nếu trăm không thay nàng xuất đầu, chỉ sợ ngày sau Trần Thế Mỹ sẽ khi dễ nàng."

Khóe miệng Bao Chửng khẽ cười một chút, nói: "Thần xin cáo lui."

Thời điểm Bao Chửng nói ý tứ Nhân Tông cho Nhan Tra Tấn, Nhan Tra Tấn lập tức liền bật cười, hấn biết rõ, Trần Thế Mỹ không chết được.

Nhan Tra Tấn vội vàng ôm quyền, nói: "Ân sư, hiện tại ta nói tin tức này cho Thế Mỹ, hấn sẽ rất cao hứng!"

Bao Chửng bỗng nhiên phát tay ngăn Nhan Tra Tấn lại, nói: "Không được nói cho hấn biết, vạn tuế có chỉ, lần này cần để cho Trần Thế Mỹ biết rõ lợi hại, cho nên, chúng ta phải hù dọa hấn một chút mới được."

Nhan Tra Tấn cùng Triển Chiêu liếc nhau, tuy không biết Bao Chửng có ý gì, nhưng đều ôm quyền, nói: "Tuân lệnh"

Nếu sự tình phát triển như vậy, Trần Nguyên nhất định có thể đi ra, nói hay không nói cũng không sao cả, hù dọa hần một tý, dường như cũng rất có ý tứ.

Bao Chứng thoáng sửa sang lại y phục của mình một tý, nói: "Chúng ta còn có một đại sự phải làm, Triển hộ vệ, bắt đầu từ hiện tại, nhìn thẳng Vương Vi Linh, tin tức này truyền đến, hần tất có động tác, xem hần tiếp xúc cùng người nào, một khi thời cơ chín muồi, lập tức truy nã hần!"

Triển Chiêu linh mệnh, nói: "Tuân lệnh!"

Nhan Tra Tấn hỏi một câu: "Ân sư, lúc nào mới xem như thời cơ chín muồi?"

Bao Chứng trầm giọng nói: "Ngày Phạm đại nhân chiến thắng trở về."

Trần Thế Mỹ có thể nói là đã bị bắt, nhưng tuyệt đối không thể nói bị bắt là đúng.

Chuyện bị bắt, cả Biện Kinh đều biết, phải đưa ra một cái giải thích, giết vợ diệt con là chuyện gì xảy ra, phải để cho tất cả dân chúng biết.

Nhưng sự tình trên triều đình, lại không thể nói quá rõ ràng cho các dân chúng, cho nên, Bao Chứng phải cần một khoảng thời gian để thả ra tiếng gió.

Những dân chúng kia thật là đáng yêu, chính mình thả ra tiếng gió, bọn hần lại một truyền mười, mười truyền một trăm, ở trong quá trình lan truyền, bọn hần sẽ dùng cách nghĩ của chính mình, giải thích hợp lý cho những sự tình không rõ ràng lắm kia, để những người nghe bọn hần nói hiểu được.

Còn có vấn đề Tần Hương Liên, Bao Chứng hỏi hoàng thượng có ý kiến gì, hoàng thượng cũng không nói, cái này lại khiến cho Bao Chứng không dễ xử lý.

Công Chúa đang tiếp xúc cùng Tần Hương Liên, có lẽ, hai người các nàng có thể tự mình thương lượng được.

Triển Chiêu linh mệnh rời đi, Bao Chứng và Nhan Tra Tấn cùng đi đến nhà giam Đại Lý Tự, thời điểm Bao Chứng đi tới, chứng kiến Trần Nguyên đang viết cái gì đó bên dưới hai chén đèn dầu thấp sáng.

"Trần Thế Mỹ, lại đang viết gì đấy?"

Trần Nguyên đứng lên, nói: "Bao đại nhân, ta đang ghi sách lược Đại Tổng đối với Liêu quốc ngày sau."

Bao Chứng vươn tay vào trong phòng giam, Trần Nguyên đưa bản thảo lên, cái bản thảo này chỉ là thứ Trần Nguyên dùng để hoàn thiện mạch suy nghĩ của mình, chỉ có hần mới có thể xem hiểu, Bao Chứng nhìn một đoạn lại một đoạn thoại ngữ không liên tiếp, rất là khó hiểu, liền đưa lại, nói: "Người không viết kế sách cường quân kia sao?"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Không phải không viết, ta chỉ muốn đợi sau khi ra ngoài sẽ biên soạn, ở chỗ này không viết ra được cái kế sách gì cường quân, ý nghĩ của ta là, ngày sau, sẽ đi tìm nhiều binh sĩ ăn nằm ở chiến trường, để cho bọn họ tổng kết ra kinh nghiệm sống sót trên chiến trường, sau đó mới biên soạn một quyển sách nhỏ thông tục dễ hiểu, giao cho từng binh sĩ Đại Tổng, để cho bọn họ tại thời điểm gặp được nguy hiểm, có kinh nghiệm có thể tham khảo sẵn trong người."

Bao Chứng khẽ gật đầu, nói: "Ý kiến hay, chỉ là, phần lớn binh sĩ không biết chữ, điểm này người đã nghĩ tới chưa?"

Trần Nguyên nói: "Nghĩ tới rồi, cho nên, ta sẽ dùng phương thức hình vẽ để thuyết minh, dễ hiểu hơn một ít, tại quân đội, những tân binh kia thường thường là hướng lão binh thỉnh giáo những vấn đề này, cho nên, cho dù chính bọn hần không xem rõ, cũng sẽ tự tập ở cùng một chỗ để nghiên cứu."

Bao Chứng trả lại bản thảo cho hần xong, đột nhiên hỏi: "Thế Mỹ, người tin tưởng Tây Cương nhất định có thể đánh thắng như vậy sao?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ta tin tưởng Phạm Trọng Yên đại nhân, tin tưởng những bằng hữu kia của ta, trừ phi là có người nói động hoàng thượng, bắt hoàng thượng nhận thua, bằng không thì, dù chiến cuộc có thể không thuận lợi, nhưng chiến thắng cuối cùng nhất định là chúng ta!"

Bao Chứng bỗng nhiên lắc đầu, không nói câu nào.

Trần Nguyên ngậm ngẩn cả người, lập tức hỏi: "Bao đại nhân, không phải tiền tuyến có tin tức truyền đến đây chứ?"

Bao Chứng thở dài một tiếng, nói: "Thế Mỹ, hôm qua đã truyền đến tin tức, Xa Chu châu bị bao vây."

Bao Chứng nói hết lời này, sắc mặt Trần Nguyên lập tức thay đổi, tựa như một dân cờ bạc trên chiếu bạc, đẩy hết thẻ đánh bạc chính mình lên, mặc dù biết có thua có thắng, nhưng nhà cái một khi khai mở xúc xắc, nhìn thấy chính mình không còn đường thắng nữa, toàn thân sắc tuyệt vọng.

Lúc này đây, hần áp đặt tiền cược quá nặng, bởi vì Trần Nguyên cảm giác mình có thể thắng, nhưng lời Bao Chứng nói hiển nhiên đã đánh bại phóng tuyến trong lòng hần.

Hần bỗng nhiên cảm giác, mình đang rơi vào trong hầm băng không đường ra.

Đi theo sau lưng Bao Chứng, Nhan Tra Tấn cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, hần là đệ tử Bao Chứng, giống Bao Chứng, cực kỳ có kinh nghiệm tại thời điểm dọa người.

Mà Trần Nguyên không nghĩ tới Bao Chứng là đang hù dọa hần, té ngã trên mặt đất, sau một lúc lâu, hần bỗng nhiên đứng dậy, nói: "Bao đại nhân, ta ghi tấu chương, xin ngài thay ta giao cho hoàng thượng!"

Bao Chứng cười thâm trong lòng, Trần Thế Mỹ này phản ứng lại rất nhanh, phần tấu chương này, tất nhiên là xin mạng, cũng coi như hần là người thức thời.

Chỉ là, trên mặt Bao Chứng vẫn toàn một mảnh yên lặng, khẽ lắc đầu, nói: "Thế Mỹ, hoàng thượng không muốn gặp người, cũng không muốn nhìn người ghi bất kỳ vật gì, lão phu sẽ hết sức nói đỡ cho người, chỉ là, tình thế hiểm ác, có lẽ là người tự giải quyết cho tốt đi thôi."

Sau khi nói xong, trong chớp mắt liền cùng Nhan Tra Tấn rời khỏi đại lao.

Đi đến ngoài cửa, liền ngừng một hồi, đợi ngục tốt bên trong đi ra, Bao Chứng nhỏ giọng hỏi: "Như thế nào? Hần còn tâm tư ghi gì đó sao?"

Lính canh ngục khẽ cong eo, nói: "Hồi bẩm tướng gia, đã co quắp, hiện tại không đứng dậy nổi!"

Bao Chứng nở nụ cười thoả mãn, Nhan Tra Tấn có chút không đành lòng, hỏi: "Ân sư, chúng ta làm như vậy, có phải là hơi quá một chút rồi?"

Bao Chứng lắc đầu, nói: "Trần Thế Mỹ là một nhân tài, thoáng hù dọa một tý, cho hần biết sợ hãi, cũng chưa hẳn là chuyện xấu, người nói hần phía sẽ làm cái gì tiếp theo?"

Nhan Tra Tấn lắc đầu, nói: "Không biết, hần còn có thể làm cái gì đây?"

Bao Chứng chỉ ngón tay về phía lính canh ngục đứng ở bên cạnh: "Y theo tính cách hần, sẽ không biết khoanh tay chịu chết, chỉ cần đao chưa chém tới trên đầu, hần đều dốc sức liều mạng giãy dụa. Chúng ta không giúp hần, hần tất nhiên sẽ đánh chú ý từ chút ít lính canh ngục nơi này, ta nghĩ, hần sẽ khiến đám lính canh ngục này đi đi lại lại, chuyển tin tức vì hần."

Đội trưởng nhà lao lập tức tỏ thái độ, nói: "Tướng gia yên tâm, chúng ta tất nhiên sẽ làm hết phận sự thủ, quyết không để lộ nửa câu với hần."

Bao Chứng lắc đầu, nói: "Thế thì không cần, các người đi theo bản phủ, ngày thường kham khổ, trên người Trần Thế Mỹ này rất đủ chất béo, vét một chút cũng không sao, chỉ là, hần nói cho các người cái gì, nhất định phải tới nói với ta."

Trong lòng đội trưởng nhà lao đau cười khổ một tiếng, Bao đại nhân này thật sự là thanh quan.

Đối với một lính canh ngục mà nói, phạm nhân có chất béo hay không là chuyện rất quan trọng, bọn họ là người chuyên xẻ thịt, người không có chất béo, nhưng chỉ cần có thể còn chút da, bọn hần vẫn có thể ép được hai ba cân gân.

Nhưng Trần Nguyên, tuy đây người đều là chất béo, nhưng trong lòng đội trưởng nhà lao hiểu, Tây Cương đánh thắng, người ta sẽ lập tức đi ra.

Người ta đi ra ngoài là Phò mã gia nha, ai dám đi ép chất béo đây? Đoạn thời gian này, chính mình cứ hầu hạ người ta thật tốt, đợi Phò mã gia đi ra ngoài, nhìn xem có thể khen thưởng hay không, cái đó mới là chất béo.

Chỉ nghe trong phòng giam truyền đến tiếng la của Trần Nguyên: "Đội trưởng nhà lao, đội trưởng nhà lao!"

Bao Chứng nở nụ cười, nói với đội trưởng nhà lao: "Hắn phản ứng lại rất nhanh, ta đoán, hắn muốn tìm ba người, Tần Hương Liên, Công Chúa, còn có Lữ Tướng quốc, hiện tại người đi nhanh đi."

Đội trưởng nhà lao lên tiếng đồng ý, về nhà giam liền hỏi: "Trần đại nhân, ngài nói chuyện gì?"

Trần Nguyên quả nhiên nói: "Đội trưởng nhà lao đại ca, ta muốn nhờ ngài một việc, ta viết ba phong thư, ngài có thể giúp ta đưa ra ngoài một tý được không? Đưa đến Tân Nguyệt sơn trang là được rồi, ta còn ghi chép một phong nữa, sẽ tuyệt đối không để cho ngài đi một chuyến tay không!"

Trần Nguyên rất là khách khí đối với đội trưởng nhà lao này, đội trưởng nhà lao lúc này lại càng khách khí đối với hắn.

"Đại nhân có việc gì, cứ việc phân phó, ta nhất định sẽ giúp người đưa, nếu như ngài cảm thấy đồ ăn chúng ta tại đây không hợp khẩu vị, ta sẽ bảo người ta mua từ bên ngoài vào cho ngài là được, Bao đại nhân nói, trong khoảng thời gian này, không thể để ngài ủy khuất."

Trần Nguyên hiện tại cái gì cũng ăn không trôi, hắn thầm nghĩ nhanh truyền tin tức đi, để cho Công Chúa đi cầu hoàng thượng, lại để cho Tần Hương Liên có thể rút đơn kiện, bằng vào năng lực Tần Hương Liên hiện tại, đã không rút lui được nữa, cho nên cần Lữ Di Giản hỗ trợ.

Mặt khác, hắn cũng muốn lợi dụng lực lượng dư luận, làm cố gắng cuối cùng vì chính mình.

Trần Nguyên căn bản không biết, Bao Chứng nói dối với hắn, bên ngoài, hiện tại đã là một bức cảnh tượng hoàn toàn khác.

Mọi người đều đang chúc mừng thắng lợi, những quan lại quyền quý kia tìm địa phương tổ chức vài bàn tiệc rượu, kêu vài người bằng hữu đến, từ từ uống một chén, vừa uống rượu vừa giao lưu tin tức chính mình nghe được.

Người bình thường cũng sớm mua xong pháo đốt rồi, chờ ngày quân đội chiến thắng trở về, sẽ ăn mừng một phen.

Coi như là những người ăn xin kia, thời điểm đứng ở ngoài cửa khách điếm cũng sẽ nói lên một câu: "Chư vị đại gia, Tây Cương đánh thắng, cho chút tiền thưởng đi?"

Tuy Tây Cương đánh thắng không có quan hệ gì cùng bọn họ, nhưng các đại gia thích nghe lời này, tiện tay khen thưởng đều nhiều hơn rất nhiều so với ngày xưa.

Vương Vi Linh cũng cảm thấy vui sướng vì thắng lợi, nhưng phần vui sướng trong lòng hắn lại có một loại tư vị khác.

Thời điểm Tần Hương Liên kêu oan, trong lòng hắn quả thực cao hứng một phen, trên triều đình cực lực chủ trương muốn giết Trần Thế Mỹ, nhưng làm cho hắn kỳ quái, chính là vì cái gì mà Lão Bàng không có động tĩnh.

Hiện tại Vương Vi Linh hiểu rồi, chính mình sai rồi, không phải nói lựa chọn của hắn sai, cho tới bây giờ, Vương Vi Linh đều tin tưởng vững chắc, phổ biến tân chính tất nhiên sẽ hại nước hại dân, hắn cảm thấy, chính mình lần này đã chọn sai chiến hữu kẻ vai chiến đấu rồi.

Mười mấy ngày trước, hắn cũng đã phát giác được có người theo dõi mình, hắn biết là Bao Chứng nổi lên lòng nghi ngờ đối với mình.

Lúc đó, hắn liền đi cầu kiến Bàng Cát, hi vọng Bàng Cát giúp đỡ hắn một chút, nhưng Bàng Cát ngay cả mặt mũi cũng không cho, chẳng thềm đi gặp hắn.

Trong lòng Vương Vi Linh rất là khinh bỉ

Hắn đi ở trên đường cái, trên đường đi, toàn bộ những lời nghe vào tai đều là người khác ca ngợi đối với thắng lợi lần này của Phạm Trọng Yêm, đồng thời, nghị luận về tân chính trước đó vài ngày vừa mới bình thường lại, bây giờ lại một lần nữa rầm rộ diễn ra trong dân chúng.

Vương Vi Linh nghe những lời này vào tai, ghi ở trong lòng.

Hắn vẫn kiên trì lập trường của mình, hắn y nguyên phản đối tân chính, chỉ là, tình thế triều đình hiện tại đã đột biến, Bàng Cát hành quân lặng lẽ, Vương Vi Linh cảm giác được một cảm giác mất thối tim gan.

Bàng Cát, người này là tiểu nhân tiêu chuẩn, hiện tại hắn muốn đẩy tất cả ra, hắn muốn rút thân mà đi.

Ánh mắt Vương Vi Linh kiên định nhìn về phía trước, không sao, cho dù chỉ có một mình ta, ta vẫn sẽ chiến đấu, rốt cuộc chỉ cần ta còn ở lại chỗ này, trên triều đình này, tân chính đừng nghĩ đến việc phổ biến.

Hắn còn hi vọng, hắn hi vọng Hạ Tung nhanh trở về, Hạ Tung trở lại, tuyệt không biết như cử động như Bàng Cát, hắn nhất định sẽ sống vai chiến đấu cùng mình.

Người hầu cận từ đằng xa chạy tới, nói: "Lão gia, quản gia phủ Thái sư nói, Thái sư từ sáng sớm đã đi hoàng cung rồi, đến hiện tại vẫn chưa về."

Vương Vi Linh biết rõ, đây là từ chối, đây là lần thứ tư hắn cầu kiến mà bị từ chối.

Hắn rất muốn hỏi Bàng Cát một chút, ít nhất là giải quyết tốt hậu quả vấn đề Tần Hương Liên như thế nào, Bàng Cát cũng nên có một chút ý kiến mới được, nhưng không nghĩ tới, Lão Bàng căn bản không thèm gặp hắn.

462. Chương 418: Nói Xấu (1+2)

Phủi phủi y phục trên người một chút, Vương Vi Linh nhìn một tòa quán trà phía sau, nói: "Đi, chúng ta lên trên lầu uống chén trà, ngừng xe ngựa ở chỗ này, ta xem Bàng Cát hắn có thể trốn tới khi nào đây!"

Người hầu cận lên tiếng, ngừng xe ngựa, đi theo sau lưng Vương Vi Linh lên quán trà, hiện tại còn chưa tới giờ sinh ý quán trà tốt nhất, nhưng bên trong đã có rất nhiều người.

Trên một cái bàn trong đó, có mấy Thư sinh ngồi, mấy Thư sinh rõ ràng đang thảo luận tình hình chính trị đương thời, một người trong nói: "Ta xem phổ biến tân chính đã là sự tình theo thể phải làm rồi, lúc này đây, chắc chắn là sẽ có không ít đại nhân phải từ quan về quê."

Người khác lập tức nói: "Ta cảm thấy phổ biến tân chính là một chuyện tốt, nói quê nhà ta đi, muốn có cái công danh, chỉ có người tham gia thi đình mới có cơ hội, nhưng lại phải tặng lễ cho quan địa phương. Nhưng có rất nhiều thế gia đệ tử, tài hoa cũng không bằng chúng ta, lại có thể cầm danh thiếp, thoải mái giành chức quan, đây là sự tình rất không công bằng!"

Trong lòng Vương Vi Linh lạnh lùng hừ một tiếng, ủng hộ tân chính đều là những người này, những người này lên đài sẽ làm cái gì? Bọn hắn không phải giống nhau, sẽ chế định một bộ chế độ có lợi đối với bọn họ sao?

Bên cạnh có thanh âm nói: "Tại hạ lại cảm thấy, hiện tại tuy triều chính phải sửa đổi, nhưng là nếu quả thật đá tất cả mọi người phản đối tân chính ra khỏi triều đình, cũng là sự tình cực kỳ không ổn."

"Những người khác thì ta không biết, nói về đương triều thừa tướng Vương Vi Linh Vương, đã từng làm Huyện lệnh tại quê hương của chúng ta, công chính liêm minh, không thể kém hơn bao nhiêu so với Bao đại nhân, người như vậy mà phản đối tân chính, luôn có một chút nguyên nhân chứ?"

Vương Vi Linh nghe xong, trong lòng cảm thấy rất là khuây khoả, đây đối với hắn hiện tại mà nói, đã là một loại an ủi thật lớn, không nghĩ tới, phía dưới loại tình thế mê mang này, cả chút ít đại quan triều đình kia đều tránh né không kịp, rõ ràng còn có người dân gian nói chuyện vì chính mình.

Thư sinh lúc trước tán thành biến pháp nói: "Vương thừa tướng nhân tâm rất tốt, lúc trước mẹ của hắn tái giá, Vương thừa tướng vẫn đi nghìn dặm tìm mẫu thân, đây là chí hiếu, nhưng cái đó và phổ biến tân chính, giống như là không có chút quan hệ gì mà?"

Ngay cả người ủng hộ tân chính cũng khen ngợi chính mình? Vương Vi Linh nghe đến đó, lại càng vui mừng hơn.

Nhưng người giọng điệu cứng rắn này vừa nói xong, tiểu nhị chạy bên cạnh cười ha ha một tiếng, nói: "Chư vị tiên sinh, các người chỉ biết một mà không biết hai, Vương Vi Linh ngàn dặm nhận mẫu thân, vấn đề này là đúng, nhưng các người có biết vì cái gì mà hắn đi hơn một ngàn dặm tìm mẹ của mình không?"

Mấy Thư sinh đồng thời hiếu kỳ, cái bàn bên cạnh cũng đưa lỗ tai lại, kể cả bản thân Vương Vi Linh cũng ở bên lắng nghe.

Lúc trước hắn tìm mẫu thân, chỉ là vì một mảnh hiếu tâm, nhưng hắn cực kỳ muốn biết, phiên bản dân gian về câu chuyện này là như thế nào.

Một Thư sinh lấy bình trà trong tay tiểu nhị kia, nói: "Tiểu nhị ca, người ngồi xuống nói thử xem."

Tiểu nhị ngồi xuống, nói: "Ta cũng vừa nghe một người khách nhân nói từ mấy ngày hôm trước, khách nhân kia nói, trước kia hắn là đồng hương của Vương thừa tướng, theo như lời hắn nói, mẫu thân Vương Vi Linh là vì ghét bỏ nhà hắn bần cùng, mới bỏ quên trượng phu và đứa trẻ, chạy đến với một người buôn bán, Vương Vi Linh trưởng thành, nghe nói mẹ của mình và người nam nhân kia chết rồi, lưu lại cho hắn rất nhiều gia sản, cho nên mới ngàn dặm xa xôi đi tìm mẫu thân."

Một Thư sinh rất là kỳ quái, hỏi: "Không thể nào? Vương thừa tướng là loại người này sao?"

Tiểu nhị nói: "Lúc ấy cũng có người chất vấn như vậy, nhưng người nọ hỏi lại một câu, mặc dù là người chưa từng đọc qua sách, lại vẫn cảm thấy có phần có đạo lý."

Thư sinh nói: "Hỏi cái gì?"

Tiểu nhị đành hắt hắt một chút, nói: "Người kia hỏi, 'nếu như là mẹ của người vứt bỏ người, ngay tại thời điểm người tuổi nhỏ mà đi, vậy người trưởng thành, là ở cùng phụ thân nuôi lớn người, hay là đi tìm nàng?'"

Bên cạnh liền có người nói một câu: "Cũng đúng, nếu không phải có rất nhiều tiền, tìm nàng trở lại làm gì?"

Sắc mặt Vương Vi Linh hiện tại đã biến thành trắng xanh, tay cầm chén trà đang phát run.

Tiểu nhị đứng dậy, trước khi đi lại nói thêm một câu: "Ta nghe nói nha, Vương Vi Linh cũng bởi vì tìm mẹ hắn về, kết quả làm cho cha hắn đang sống sờ sờ tức chết!"

Người một phòng giống như bưng tỉnh đại ngộ, Vương Vi Linh lại không chịu nổi nữa, thoáng một tý đã từ trên mặt ghế nhảy lên, đứng bật dậy, một tay nắm chặt quần áo tiểu nhị kia, nói: "Người nói hư nói vượn!"

Hắn ngàn dặm tìm mẹ, là vì biết rõ, mẹ hắn hiện tại đã cảm thấy hối hận, phụ thân hắn cũng nguyện ý để cho mẹ hắn trở về, hắn mới đi tìm mẹ, đến khi phụ thân hắn chết, đó tự nhiên là chết già, không liên quan gì đến mẹ hắn.

Chỉ là, sự tình đã qua vài thập niên rồi, hiện tại có người tạo ra lời đồn như vậy, cho dù là mình muốn tìm người chứng minh, cũng đều rất khó khăn.

Tiểu nhị quả nhiên là đang nói hư nói vượn, hắn nói những lời này, đều là chương quây dạy hắn nói, chương quây chuyển lời nói cho từng tiểu nhị, sau đó bảo bọn họ tìm cơ hội thích hợp, truyền bá những tin tức này cho các khách nhân.

Tiểu nhị bị Vương Vi Linh một phát bắt được, hắn cũng không biết lão đầu đang tóm cổ mình này, chính là nhân vật chủ yếu trong chuyện xưa, vốn muốn đánh trả, nhưng nhìn đối phương một đầu tóc trắng, lập tức giơ hai tay lên, nói: "Này, chư vị, các người giúp đỡ làm chứng nhé, ta không động thủ với lão nhân này, nếu ngã cũng không quan hệ đến ta!"

Wương Vi Linh mặc kệ những người khác, thoáng một tý đã đẩy hắn lên trên mặt bàn, nói: "Nói, lời vừa rồi là ai nói?"

Một Thư sinh vội vàng chạy đến khuyên giải, nói: "Lão nhân gia, khoan hãy ra tay, chính là một chuyện chê cười, mọi người đều không coi là thật, không cần bận tâm."

Vương Vi Linh cả giận nói: "Một truyện cười? Truyền nhiều ra cũng không phải là chê cười, nói cho ta biết, là ai nói?"

Tiểu nhị hơi hiểu được người trước mặt không tầm thường, liền hỏi: "Xin hỏi, ngài là vị nào?"

"Lão phu chính là Vương Vi Linh!"

Thư sinh đang chuẩn bị đi lên khuyên can lập tức tránh ra, đây chính là đương triều Tể tướng mà, mắng vài câu không sao, nhưng nếu là thật sự như tiểu nhị nói, hắn liền đụng vào việc thật xấu rồi, mọi người có thể bị tội.

"Ta nói!" Một thanh âm từ thang lầu vang lên.

Vương Vi Linh quay đầu nhìn lại, nói: "Mã Sướng!"

Mã Sướng cười một chút, nói: "Vương thừa tướng chê cười, chính là tại hạ, cái lầu uống trà này là tại hạ mới mở, hoan nghênh Vương thừa tướng thường xuyên đến uống trà."

Vương Vi Linh buông tiểu nhị kia ra, nói: "Mã Sướng, ta đối đãi người không tệ, vì sao hủy thanh danh ta như thế?"

Mã Sướng nói: "Không có đâu? Ta là một thương gia, làm sao dám bịa đặt loạn, chửi bới đương triều thừa tướng?"

Vương Vi Linh thật sự rất giận Mã Sướng, trước kia Mã Sướng buôn bán, chính là dựa vào hắn, hiện tại Mã Sướng làm như vậy, thật sự khiến cho hắn vô pháp tiếp nhận.

Hắn không muốn nói cái gì nữa, hắn biết rõ, lại tiếp tục nhao nhao xuống dưới, chỉ có thể làm cho những người kia chê cười, nội dung truyền bá sẽ càng ngày càng phong phú.

Lập tức hung hăng trừng mắt liếc Mã Sướng, nói: "Người cực kỳ tốt!" Nói xong, trong chớp mắt liền rời đi.

Mã Sướng trong chớp mắt cũng đi lên lầu, tiến vào một phòng phía sau, trong phòng, bọn người Hứa mặt đỏ đang ngồi tại đó thương lượng.

Hứa mặt đỏ thấy Mã Sướng tiến đến, cười một chút, nói: "Mã chương quỹ, sao người lại đắc tội tài thần của người vậy!"

Mã Sướng khẽ cười nói: "Sợ hắn làm cái gì? Hiện tại chức vị cũng chứng kiến rõ ràng, cứ Phò mã gia ra là một cái cọc mua bán chính xác nhất của chúng ta, hắn mới là tài thần của chúng ta, về phần những lão gia hỏa này, mặc kệ trước kia đối với chúng ta thế nào, hiện tại cũng không thể ngăn cản được chúng ta!"

Những thương nhân này, trong khoảng thời gian vừa qua, thật sự thật là không làm được gì, vừa nhìn thấy Trần Nguyên bị Bao Chửng bắt, bọn hắn lập tức trung thực xuống dưới, đã làm tốt ý định rời khỏi trò chơi.

Nhưng, tin tức Tây Cương thắng lợi truyền đến, những thương nhân này liền ý thức được, tuy Trần Nguyên tiến vào ngục, nhưng kế hoạch to lớn đã quy hoạch kia, nếu muốn thực hiện, lúc này không thể bớt Trần Nguyên.

Phạm Trọng Yên trở về, nhất định là muốn đẩy tân chính đi lên, nếu như tại thời điểm phổ biến tân chính, có người một nhà nói chuyện tại triều đình, để cho chính sách hơi chênh lệch một chút mà nói, vậy thì chỗ tốt chính là cực lớn, cho nên, bọn hắn sẽ dùng tất cả thủ đoạn, trợ giúp Trần Nguyên sống sót.

Những người này không có thân phận, tại triều đình không giúp đỡ được cái gì, vậy thì giúp đỡ tại dân gian.

Tựa như Trần Nguyên yêu cầu bọn hắn tuyên truyền chỗ tốt của tân chính, bọn hắn muốn nói xấu những người muốn đưa Trần Nguyên vào chỗ chết kia, phương pháp này, rất nhiều người đã thử qua, hơn nữa lần nào cũng đúng.

Bọn hắn, những không có người có thân phận này, thường thường phải không giảng phẩm chất, đối với Vương Vi Linh, chỉ tung tin đồn thất thiệt, đã xem như khách khí rồi.

Hứa mặt rỡ nói: "Ta nghe ngóng rất rõ ràng, bên trong ngôn quan, những người thuộc phái Văn Bác Ngạn kêu gọi hung hăng nhất, Văn Bác Ngạn có một chị dâu, ta xem, chúng ta biên chút ít câu chuyện cho hắn, như thế nào?"

Trương chương quỹ nói: "Không ổn, câu chuyện như vậy quá cũ, Văn Bác Ngạn năm trước không phải là vừa vắn được một đứa con trai sao? Chúng ta nói, nhi tử này là cha hắn và vợ hắn thông đồng, ta nghĩ như vậy thì tốt hơn một ít."

Hứa mặt rỡ nghe xong, liền mừng rỡ, nói: "Có lẽ vẫn là Trương chương quỹ lợi hại, như vậy đi, cứ theo như cách ngài nói để xử lý!"

Bên cạnh một thanh âm càng hèn mọn bỉ ổi hơn, nói: "Kỳ thật, hai câu chuyện nói cùng một chỗ cũng được, vợ hắn và cha hắn, cũng không động đến chuyện giữa hắn và chị dâu nha?"

"Ha ha ha!"

Tiếng cười trong quán trà truyền vào lỗ tai Vương Vi Linh, thời điểm hắn đang đi trên đường, bước tiến đã không hề có vẻ thông dong như lúc trước.

Hắn nhìn ánh mắt người bên cạnh, đột nhiên cảm giác được từng tia ánh mắt kia, phảng phất như đều nhìn về chính mình, dường như hắn cảm thấy tất cả mọi người đều nghe qua chuyện "chê cười" trên quán trà.

Mặc dù là ánh mắt người phía trước lơ đãng đảo qua, hắn cũng cảm giác như là đang vụng trộm đánh giá chính mình.

Hắn cũng hiểu, tất cả chỉ là tưởng tượng của mình, nhưng nếu câu chuyện chê cười đó tiếp tục truyền bá mà nói, khả năng là hình tượng vất vả cả đời mới dựng sẽ bị hủy diệt trong mấy ngày, loại tình huống này không thể tiếp tục, hiện tại hắn chỉ hi vọng thời gian có thể qua nhanh một ít, Hạ Tung nhanh trở về một chút.

Thời gian bảy tám ngày Vương Vi Linh và đa số người chờ đợi trong vui sướng nhanh chóng đi qua.

Hôm nay, Phạm Trọng Yêm mang theo quân đội chiến thắng trở về, rốt cục cũng về đến thành rồi, Nhân Tông nhận được tin tức, mệnh lệnh tất cả quan viên trong triều ra khỏi thành mười dặm đón chào.

Các dân chúng đã sớm thấy được thông cáo, hương án dọc theo phố dài, một mực bày ra ngoài cửa thành, quân đội chiến thắng trở về sắp đi qua đường phố, đám thương nhân đều chuẩn bị tốt pháo đốt và quà tặng, ngày này đối với dân chúng Biện Kinh mà nói, thực đúng là lễ mừng năm mới.

Đối với loại người như Vương Vi Linh cũng là như thế, bởi vì Hạ Tung tốt xấu gì cũng đã trở lại, đến тот cùng là thế nào, lập tức sẽ có một định luận.

Bất kể là kết quả gì, so với dầy vò trong chờ đợi thì vẫn tốt hơn rất nhiều. Mà chờ đợi tử vong, không thể nghi ngờ, sẽ là một loại dầy vò nhân tâm sâu nhất rồi, Trần Nguyên ở trong cảm giác chờ đợi này, lại nghênh đón một buổi sáng sớm.

Hắn viết thư cho Lữ Di Giản, Lữ Di Giản chưa trả lời, viết thư cho Công Chúa, chỗ Công Chúa cũng không có tin tức, thư hắn viết ra, phảng phất như là đá chìm xuống đáy biển, không được bất luận cái gì đáp lại.

Hắn hỏi đội trưởng nhà lao, rốt cuộc có giúp hắn đưa đến Tân Nguyệt sơn trang hay không, đội trưởng nhà lao nói, Tân Nguyệt sơn trang đã không có người nào rồi, nghe nói là Nhị chương quỹ Trần Thế Trung bán sơn trang đi, mang theo tiền, đã cao chạy xa bay.

Trần Nguyên hỏi hắn có từng đi phủ Phò mã chưa, đội trưởng nhà lao nói cũng đi rồi, ở phía trong phủ Phò mã cũng không còn người nữa, Công Chúa trở lại hoàng cung ở, nghe nói hoàng thượng đang tìm trong các Vương Tử phiên bang, xem có ai mất vợ hay không.

Trần Nguyên vốn không tin, nhưng đội trưởng nhà lao nói bằng ngôn từ thành khẩn, chính yếu nhất, hiện tại hắn không tin cũng không có biện pháp nào khác.

Cuối cùng, hắn lại bảo đội trưởng nhà lao đi Duyệt Lai khách điểm một tý, Trần Nguyên tin tưởng, cho dù tất cả mọi người vứt bỏ mình, ít nhất Lăng Hoa cũng không biết rời đi.

Đội trưởng nhà lao trở lại, hắn nói cho Trần Nguyên, Lăng Hoa đi Tướng quốc phủ, nhưng Tướng quốc không gặp nàng.

Dù sao cũng không có một người nào, không có một tin tức tốt nào, cái này lại khiến cho tâm tình Trần Nguyên càng ngày càng không xong.

Buổi sáng hôm nay rất phiền muộn, bây giờ hắn có thể ngủ đã là chuyện rất không dễ dàng rồi, thật vất vả đến buổi sáng hôm nay mới ngủ được một ít, nhưng trời còn chưa sáng, khắp nơi đều là thanh âm nã pháo, đánh thức hắn từ trong lúc ngủ mơ đứng dậy.

Trần Nguyên dụi dụi hai mắt một chút, lên tiếng hỏi: "Đội trưởng nhà lao, hôm nay bên ngoài kia xảy ra chuyện gì vậy? Vì cái gì nhiều địa phương nã pháo thế?"

Đội trưởng nhà lao sớm đã được Bao Chứng chỉ thị, nhỏ giọng nói: "Phò ma gia, hôm nay là ngày chúng ta nói chuyện hoà đàm cùng Đẳng Hạng, hoàng thượng hạ lệnh, nhiều chỗ trong thành phải châm ngòi đốt pháo."

Trong lòng Trần Nguyên đầy cảm giác buồn khổ: "Hoà đàm rồi? Thật sự hoà đàm rồi? Hoà đàm đáng để chúc mừng sao?"

Đội trưởng nhà lao không để ý tới hắn, tiếp tục nói: "Phò ma gia, hôm nay trong lao thêm đồ ăn, người nói một câu, muốn ăn cái gì, tiểu nhân sẽ đưa cho người."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Không cần, đúng rồi, giúp ta đưa vài phong thư ra ngoài."

Đội trưởng nhà lao do dự một chút mới nói: "Phò ma gia, người cũng đừng đưa thư tín làm gì nữa, ta thật sự không tìm thấy người ngài muốn tìm!"

Đáy lòng Trần Nguyên rất là bi ai, cái gọi là cây đổ bầy khỉ giải tán, nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng hắn vẫn y nguyên không muốn buông tha cho cố gắng cuối cùng, nói: "Người giúp cầm chút ít giấy bút đến, xin cảm ơn."

Đội trưởng nhà lao nhìn hắn bị tra tấn thành như bây giờ, trong lòng quả thực không đành lòng, nghĩ đến lời Bao Chứng nói, buổi sáng sẽ tới thả Trần Thế Mỹ đi ra ngoài, trong lòng đang suy nghĩ, có phải đã đến thời điểm nói tất cả cho hắn biết, cửa nhà lao bỗng nhiên được mở ra.

Triển Chiêu đứng ở ngoài cửa nhìn Trần Nguyên đã ngồi xuống, nói: "Trần huynh tỉnh rồi sao? Đó là tốt nhất, người muốn ăn cái gì? Ta sẽ để cho người ta đi chuẩn bị cho người."

Trần Nguyên cười khổ một tiếng, nói: "Cái gì cũng không muốn ăn, Triển đại nhân, có phải là lại đến thăm vấn ta?"

Triển Chiêu không nói gì, nhìn ánh mắt Trần Nguyên, Triển Chiêu rất rõ ràng, tử vong kỳ thật không đáng sợ, đáng sợ chính là một cái quá trình chờ đợi tử vong.

Thời điểm chính mình đến, Bao Chứng đã nói tất cả, nhất định phải nhìn xem tinh thần Trần Nguyên có thể thế nào, sau đó mới quyết định nói ra.

Hiện tại, Triển Chiêu chứng kiến theo Trần Nguyên mặc dù có chút ủ rũ, nhưng là vẫn lấy tay vuốt đồng tóc hơi loạn trên đầu, còn dùng một cái vỏ cau, chậm rãi cạo cạo cao răng của mình, cuối cùng còn thay đổi một thân quần áo mới.

Hắn rõ ràng biết thay quần áo buổi tối ra, mặc quần áo mới buổi sáng, quần áo cũ lại cẩn thận cất kỹ.

463. Chương 419: Xin Tý Tóc

Nhìn đến đây, Triển Chiêu cũng rất bội phục Trần Nguyên, bất kể như thế nào, ở lúc này mà còn có thể chú ý hình tượng của mình, cũng coi như một loại bình tĩnh hơn người.

Triển Chiêu biết rõ, mình vẫn có thể chơi lần nữa.

Trần Nguyên thay một cái áo liền quần, nói: "Triển đại nhân, ta muốn giấy bút, nhưng đại ca đội trưởng nhà lao đã không muốn cho ta, người có thể giúp ta không?"

Triển Chiêu thở dài một tiếng, nói: "Giấy bút cũng không cần nữa, người có lẽ là ăn một chút gì đó đi, lập tức phải ra toà, đây là một bữa cuối cùng."

Lúc này đây, Trần Nguyên rốt cuộc không bình tĩnh được nữa, thoáng một tý liền co quắp ngã lên trên mặt đất, cả bộ mặt đều bắt đầu méo mó.

Triển Chiêu cả kinh, sợ mình chơi đùa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đến, như vậy sự tình liền lớn rồi.

Vội vàng mở cửa phòng ra, đi vào xem xét, chỉ thấy Trần Nguyên lại từ từ đứng lên, lúc này mới yên tâm, nói: "Trần huynh, chúng ta quen biết một hồi, sẽ không cần mang hình cụ nữa, đi thôi."

Trần Nguyên bị Trương Long Triệu Hổ mang đi, một đường đi theo Triển Chiêu tới sảnh đường của Bao Chứng.

Tiến vào trong, hai lớp Bộ khoái chia ra đứng vững, ba cái dao cầu sáng như tuyết theo thứ tự đặt ở trước mặt Vương Triều, đầu rồng hướng về phía Trần Nguyên.

Trần Nguyên cảm giác mình chân mình có chút run rẩy, đợi cho Bao Chứng cầm tấm gỗ vỗ vang lên một tiếng, hắn đã bị hù đến mức hai chân mềm nhũn, không phải quỵ xuống, mà là trực tiếp nằm xuống.

"Bao đại nhân, người biết ta không giết người, ngài là thanh quan, cũng không thể oan uổng người tốt nha!" Sau khi Trần Nguyên ngã xuống đất, lập tức liền bò lên, hắn biết mình xong rồi, nhưng hắn không cam lòng cứ như vậy mà xong.

Bao Chứng trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Thế Mỹ, vì cái gì giết người, người rất rõ ràng, bốn quan đã sớm nói, lúc trước người có thể không vào, là chính người đi vào cửa Đại Lý Tự, hiện chẳng thể trách người khác!"

Nếu như không phải là bị cột, Trần Nguyên đã muốn nhảy dựng lên, ngoài miệng hô: "Bao đại nhân, cho dù muốn giết, người đợi đến buổi trưa không được sao? Giết người không phải đều là buổi trưa canh ba sao?"

Bao Chứng lắc đầu một cái, nói: "Tri hoãn một khắc hay sớm một khắc lại có gì khác nhau? Người lần này đã làm mất mặt vạn tuế, Tây Cương cũng không cần người làm cái gì, vạn tuế đã quyết tâm muốn giết người, cho dù đợi cho tới giờ tỵ, đầu người cũng sẽ rơi xuống đất, đừng sợ hãi, Trương Long Triệu Hổ, đưa long đầu trăm lên trên công đường!"

Hai người Trương Long Triệu Hổ nói một tiếng lĩnh mệnh, liền tiến lên giơ đưa đầu rồng chém đầu qua, bày tại trước mặt Trần Nguyên, Vương Triều đứng ở đằng sau dao cầu, lấy tay sờ ở lưỡi đao sắc bén một chút, nói: "Phò mã gia, ta sẽ nhanh một chút!"

Trần Nguyên còn đang muốn gọi cái gì, nhưng Trương Long Triệu Hổ dùng hai tay bẻ cong bờ vai của hắn xuống, nhét đầu của hắn xuống dưới dao cầu.

Bao Chứng tay cầm lệnh bài, thời điểm định ném, chợt nghe Trần Nguyên hô to một tiếng: "Bao đại nhân, từ từ!"

Trong lòng Bao Chứng cười thầm, tay ngừng trên không trung, hỏi: "Người còn có muốn nói cái gì sao?"

Con mắt Trần Nguyên một mực chuyển động, hiện tại đầu óc hắn đã mất hết suy nghĩ, hắn chỉ còn biết, ít nhất là mình phải kéo dài một ít thời gian là mình còn có thể thở, nói không chừng sẽ chuyển cơ ngay tại một giây sau.

"Bao đại nhân, ta còn chưa ăn điểm tâm nữa, cũng không thể để cho ta làm quỷ chết đói chứ?" Lý do này quá gượng ép rồi, sau lưng, thật nhiều Bộ khoái đều che miệng bật cười, đáng tiếc là Trần Nguyên không được chứng kiến.

Về mặt Bao Chứng vô cùng nghiêm chỉnh, nói: "Có đạo lý, Triển hộ vệ, cầm mấy cái bánh bao đến cho hắn!"

Trần Nguyên còn nói thêm: "Triển đại nhân, quán bánh bao tây thành mới có bánh bao tốt nhất, ngài mua ở chỗ đó là được rồi."

"Bốp" Bao Chứng vỗ tấm gỗ xuống mặt bàn, quát: "Tây thành một lần đến một lần về, ít nhất cũng phải tốn nửa canh giờ, đừng kéo dài thời gian, hôm qua nhà bếp chúng ta vừa vận thừa lại mấy cái bánh bao, lấy ra cho hần là được!"

Hai cái bánh bao đến rồi, Trần Nguyên chậm rãi ăn, tận khả năng ăn chậm một chút, nhưng thời điểm hần ăn bánh bao, Mã Hán lại dùng sức đẩy vào trong miệng hần, hai cái bánh bao rất nhanh đã ăn xong rồi.

Bao Chứng cầm tấm gỗ, lại đập vang lên, quát: "Hành hình!"

Trần Nguyên lại vội vàng hô lần nữa: "Đợi một chút, Bao đại nhân, đợi một chút!"

Bao Chứng hít sâu một hơi, hỏi: "Người lại có chuyện gì?"

Trần Nguyên nói: "Vừa rồi nghẹn gặp, cho uống chút nước được không?"

Bao Chứng cầm tức liếc nhìn hần, cuối cùng lại vẫn nói: "Người đâu, cho hần nước uống, Trần Thế Mỹ, người không cần phải tiếp tục kéo dài thời gian, bổn quan còn phải mang theo đầu của người vào triều yết kiến vạn tuế!"

Đợi nước cũng uống xong, tay Bao Chứng lại cầm tấm gỗ, Trần Nguyên lớn tiếng hô: "Chờ một chút!"

Bao Chứng trừng mắt nhìn hần, hỏi: "Lần này người lại muốn làm gì?"

Lần này hình như là không còn lý do gì rồi, kể cả là lý do gượng ép, Trần Nguyên nghĩ một lát, nói: "Đi ngoài được không?"

Bao Chứng khẽ lắc đầu: "Trần Thế Mỹ, người rút cuộc muốn làm gì?"

Thân thể Trần Nguyên bị đặt dưới dao cầu, cổ sức ngẩng đầu nhìn Bao Chứng, thần sắc muốn bao nhiêu đau khổ cũng có, rốt cục hần cũng nói thật: "Bao đại nhân, người xem xét một chút, không chém đầu ta được không?"

Bao Chứng hừ lạnh một tiếng, nói: "Không được, phải chém đầu!"

Lần này không còn có cơ hội thương lượng, Mã Hán hô to một tiếng, nghe được động tĩnh dao cầu vung xuống, chỗ cái cổ, một luồng gió lạnh đánh úp lại.

Còn có ý kiến gì không? Lúc này, Trần Nguyên cảm giác, phảng phất như mọi thứ chung quanh đều biến mất.

Có hối hận, luyến tiếc sao? Tuyệt đối không có.

Hần không biết mình đang suy nghĩ gì, cho dù về sau nhớ lại, hần cũng không biết lúc này mình nghĩ cái gì, hần chỉ cảm giác trong mơ hồ một mảnh, dao cầu càng ngày càng gần.

"Bành!"

Dao cầu rơi xuống, ngay tại trước khi dao cầu rơi xuống, Trương Long cùng Triệu Hồ thuận tay kéo một phát, làm Trần Nguyên rụt từ phía dưới dao cầu trở về.

Trần Nguyên một hồi lâu mới mở ánh mắt của mình ra, chuyện gì xảy ra? Vì cái gì mình còn có thể chứng kiến mọi thứ? Hần nhìn khuôn mặt đen nhẻm của Bao Chứng.

Bao Chứng cách hần rất gần, nhìn biểu lộ ngây thơ của Trần Nguyên, Bao Chứng rất là nghiêm túc nói: "Lúc này đây, hoàng thượng muốn chém tóc người, nếu như tái phạm lần nữa, cái đầu người sẽ không giữ được!"

Nhan Tra Tấn cười ha hả, đi tới nói: "Trần huynh thứ tội, đây là ý tứ của vạn tuế, Tây Cương đánh thắng, bọn Phạm đại nhân hôm nay chiến thắng trở về, Trần huynh muốn về nhà, hay là cùng chúng ta cùng đi nghênh đón Phạm đại nhân?"

Trần Nguyên nằm trên mặt đất, thở hổn hển, hẳn rồi cuộc cũng hiểu rõ mọi chuyện, hẳn thật sự rất cao hứng, muốn nói chuyện, nhưng đầu lưỡi lại không nhúc nhích được, cũng không biết nên nói cái gì.

Muốn đứng lên, nhưng hai cái chân lại làm như thế nào cũng không thể điều khiển, cả thân thể phẳng phất như cứng ngắc lại.

Triển Chiêu vung tay lên, nói: "Còn không nhanh nâng Trần đại nhân dậy sao?"

Trương Long cùng Triệu Hổ vội vàng đi lên, dìu dắt Trần Nguyên nằm trên mặt đất đứng lên, Vương Triều kéo một cái ghế qua, lại để cho hắn ngồi xuống, Mã Hán bưng một chén nước trà, nói: "Trần đại nhân, uống chén nước trà đi, ngài cũng đừng trách chúng ta, đây đều là ý tứ của hoàng thượng, Bao đại nhân chỉ thị, chúng ta là người hầu, chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi."

Hai tay Trần Nguyên bưng lấy chén trà, vẫn không ngừng run run, nhấp chén và chén va chạm, liên tiếp phát ra tiếng vang.

Nhan Tra Tấn nhìn mà có chút băn khoăn, hỏi: "Thế Mỹ, không được thì ta cho người ăn chút gì đó nhé? Trong bụng có ít đồ, luôn tốt hơn nhiều."

Triển Chiêu khoát tay chặn lại: "Tra Tấn, không cần phải để ý, hẳn đây là đang bị dọa, một lát nữa sẽ không có việc gì, ăn thì không nên, Công Chúa muốn lập tức tới đón hắn, giữa trưa người ta khẳng định phải ăn bữa tiệc lớn."

Nói tới chỗ này, Triển Chiêu lại nói với Vương Triều: "Vương Triều, người ở nơi này cùng Phò mã gia, Công Chúa sẽ lập tức tới, chúng ta đi ra ngoài đón tiếp Phạm đại nhân."

464. Chương 420: Người Phải Chết(1)

Bọn người Triển Chiêu vừa rời đi không được thời gian bao lâu, một chén nước trà trong tay Trần Nguyên còn chưa uống xong, chỉ nghe thấy Trần Thế Trung ở bên ngoài la lớn: "Trần Nguyên ca, chúng ta đến đón người đây!"

Trần Nguyên chống tay xuống cái ghế để đứng lên, lúc này chân mới khôi phục một chút sức lực, nhìn Trần Thế Trung nhanh chóng chạy tới, cái loại cảm giác dường như đã qua mấy đời này, thiếu chút nữa khiến cho Trần Nguyên chảy nước mắt.

Trần Thế Trung chạy đến trước mặt Trần Nguyên, ôm cổ Trần Nguyên, nói: "Đại ca, các huynh đệ đều ở bên ngoài, thủ vệ ngoài cửa không cho quá nhiều người vào đây, mọi người liền để cho ta đến đón ngài!"

Trần Nguyên đứng lên, nói: "Tốt, huynh đệ tốt, đúng rồi, có phải người bán sơn trang đi rồi?"

Trần Thế Trung sửng sốt một chút, nói: "Người nói chi vậy? Sơn trang là tâm huyết của hai anh em chúng ta, dù ta đánh mất mạng mình, cũng không thể bán nó đi nha!"

Trần Nguyên yên tâm, vậy là tốt rồi, cái này cũng nói rõ, Nhân Tông cũng không có đi xem mặc đám Vương Tử phiên bang mất vợ kia.

Trong lòng của hắn có một cỗ hận ý bay lên, nhìn sảnh đường Đại Lý Tự của Bao Chứng, thâm suy nghĩ: "Đừng để cho ta bắt được cơ hội, bắt được cơ hội, ta sẽ san bằng Đại Lý Tự của người!"

Đối với trò chơi đùa này của Bao Chứng, Trần Nguyên cảm thấy một chút cũng không thích chơi, có lẽ, thời điểm bọn hắn nhìn mình mang bộ dáng kia, cảm thấy cực kỳ vui vẻ, có lẽ vì chính mình bị dọa hoàng thượng mà rất hài lòng, nhưng Trần Nguyên là một con chuột, móng vuốt mèo vừa biến mất, hẳn lập tức liền quên lợi hại của con mèo.

Hiện tại nói cái gì cũng đều là giả dối, câu ngoan thoại đe dọa nhiều lắm cũng chỉ là một loại uy hiếp tinh thần, lúc này rồi đi, mới là chuyện Trần Nguyên muốn làm nhất.

Lúc này đây, hẳn thật sự bị sợ.

Đi ra khỏi cửa lớn Đại Lý Tự, Trần Nguyên lập tức có chút hối hận.

Không nên cứ như vậy đi ra, ít nhất cũng nên thoáng chỉnh trang lại cách ăn mặc một tý, làm ra khí phái đại ca xã hội đen ra khỏi địa bàn quân địch, người xem ngoài cửa này đi, xe ngựa ngừng một hàng dài, đến hơn một trăm cỗ xe.

Bên trái là chút ít xe ngựa dưới tay hần, bên phải là vài bằng hữu có lui tới cùng hần.

Trần Nguyên vừa mới đưa chân ra ngoài, bọn người Mã Sướng liền đón chào: "Phò mã gia, chúc mừng chúc mừng, Phò mã gia lần này thoát khỏi đại nạn, ngày sau tất có chuyện mừng rồi!"

Trần nguyên thật không nghĩ tới, tại sao lại có nhiều người như vậy tới đón hần ra tù, lần trước, thời điểm hần ra tù, chỉ có một mình Hàn Kỳ dự một chiếc xe đến đón, lần này, hần cho rằng cũng là như thế.

Sớm biết long trọng như vậy, chính mình đương nhiên phải thay một bộ áo liền quần ngon lành trở ra, mới có thể thể hiện một chút, hiện tại mang bộ hình dáng nhếch nhác thế này, thật sự là đáng tiếc.

Trần Thế Trung nhỏ giọng nói tại bên tai Trần Nguyên: "Vốn ta chỉ muốn để cho Hàn Kỳ tới đón ngài, kết quả bọn hần đều muốn đến, ta liền suy nghĩ, xe chúng ta không thể ít hơn một chiếc so với bọn hần, cho nên ta đã điều hết đội xe đến rồi, đại ca, người thấy thế nào?"

Trần Nguyên gật đầu, ý bảo hần xử lý không sai, sau đó liền chấp tay một vòng hướng ra chung quanh, nói: "Thịnh tình của chư vị, Trần Thế Mỹ đã tâm lĩnh, xin chư vị đi giá đến sơn trang, để cho ta có cơ hội bày tỏ lòng cảm kích!"

Mọi người khách khí một phen, tự nhiên là không biết chối từ.

Chính giữa có hai chiếc xe ngựa đứng ở cùng một chỗ, một cỗ là Hàn Kỳ chạy đến, Lăng Hoa cùng Tần Hương Liên an vị ở phía trên.

Sau khi Trần Nguyên nhìn thấy, liền tiến thẳng đến trước mặt hai người, cánh tay ôm cả hai vào trong ngực, hôn một cái trên mái tóc Lăng Hoa.

Tần Hương Liên có chút xấu hổ, thần sắc cũng có chút đau khổ, nói: "Tướng công, ta không biết lại náo loạn thành như vậy, ta lúc ấy, lúc ấy, ta thật sự..."

Nàng vô pháp giải thích tâm tình lúc đó, Trần Nguyên lại có thể giải thích, hần nhìn thần sắc Tần Hương Liên, cười một chút, nói: "Thật sự thế nào, tất cả đều không xảy ra chuyện gì, không phải đã từ từ đi ra rồi sao? Bọn nhỏ vẫn khỏe chứ?"

Tần Hương Liên nghe xong lời này, nước mắt thoáng một tý liền chảy ra, nói: "Tốt, rất tốt, ta đã cho bọn chúng đến trường."

Trần Nguyên ôm các nàng, cất bước đi về hướng xe ngựa của Hàn Kỳ, trên một chiếc xe ngựa khác, khuôn mặt giống như hoa như ngọc của Triệu Ý lại vươn ra, Trần Nguyên phát hiện, những ngày này, Triệu Ý đã tiêu tụy đi rất nhiều, hần có chút đau lòng.

Triệu Ý nhìn hần một cái, rất nhút nhát e lệ hô một tiếng: "Thế Mỹ."

Nàng muốn để cho Trần Nguyên lên xe ngựa của nàng, nếu chuyển lên trên cỗ xe của Trần Nguyên cũng không có vấn đề, nhưng nàng cần Trần Nguyên mời nàng đi.

Trần Nguyên không để ý tới nàng, cùng hai người Tần Hương Liên Lăng Hoa đi đến Hàn Kỳ trên xe, Tần Hương Liên bỗng nhiên nói: "Tướng công, Công Chúa cũng rất đáng thương, người đi thăm nàng đã."

Lăng Hoa nói theo một câu: "Đúng vậy đó, lần này, nàng vì cứu người, đã bị hoàng thượng lột bỏ tước vị Việt Quốc Công Chúa rồi đó."

Trần Nguyên đương nhiên không thể vứt Triệu Ý xuống dưới, xinh đẹp như vậy, hần có chút không nỡ, hơn nữa, nói thật, Trần Nguyên ưa thích, con chính là người này của Triệu Ý, mặc kệ nàng là Công Chúa gì, cho dù không phải là Công Chúa, Trần Nguyên vẫn rất ưa thích nàng.

Quan trọng nhất là, hôn lễ giữa nàng và Trần Nguyên, là hôn lễ thứ nhất của Trần Nguyên khi hần đến thế giới này.

Lúc này hần liền gật đầu, nói: "Ta có chừng mực, không cần các người lo lắng, lên trước chờ ta."

Vốn chuẩn bị đưa Tần Hương Liên cùng Lăng Hoa lên xe ngựa, sau đó sẽ ngay lập tức đi về chiếc xe kia, mời Triệu Ý sang xe này, nhưng vừa mới mở màn xe ra, Trần Nguyên thoáng một tý liền ngắc cả người, tiếp theo mới mừng rỡ hô: "Bích Đào? Người trở về lúc nào vậy?"

Hô Diên Bích Đào trừng mắt liếc hắt một cái, nói: "Rèm, nhanh buông rèm xuống, bị người của Lão Bàng trông thấy, người nhất định phải chết!"

Sưu tầm by Kaitou Kid™ - MangaClub.Vn

Trần Nguyên lúc này mới nhớ tới, cô nương này bây giờ vẫn chưa thể ra ngoài ánh sáng, liền tranh thủ thời gian, nhảy một bước xa, phóng lên trên xe ngựa.

Hắn vừa lên xe ngựa, liền khiến cho Triệu Ý ngồi trên chiếc xe kia cảm thấy ruột gan đứt từng khúc, vành mắt bỗng nhiên đỏ hoe, chỉ là, ở đây quá nhiều người, nàng cố nén không để cho nước mắt rơi xuống.

Đang tại thời điểm thương tâm, đầu Trần Nguyên lại đưa ra ngoài, hô về hướng Triệu Ý: "Này, vị nữ tử kia có phải là nương tử của ta không?"

Triệu Ý hơi nén nước mắt một chút, nhìn hắn, hồi lâu mới nói một câu: "Người nói được là được!"

Trần Nguyên vẫy tay một cái, nói: "Là nương tử của ta vậy thì ngồi ở đó làm gì? Tới đây đi!"

Triệu Ý lúc này mới di động bước chân của mình, đi đến trên xe ngựa bên này, vừa lên xe ngựa, nàng lập tức sững sốt một chút, nàng nhớ rõ Hô Diên Bích Đào, chính là người nữ nhân tại sơn trang nhìn chăm chăm vào mình, nhưng trong khoảng thời gian này, làn da Hô Diên Bích Đào đã bị gió biển thổi thành màu sắc cổ đồng nhàn nhạt.

Trần Nguyên đợi tất cả nữ nhân đến đủ, mới cười một chút, nói: "Tốt rồi, cuối cùng cũng không có việc gì, Công Chúa, ta nói trước một câu với người, trong chỗ này, theo lý thuyết, Hương Liên lớn nhất, lời ta nói rất chắc chắn, an bài nàng như thế nào, ta muốn thương lượng cùng người."

Triệu Ý khoát tay chặn lại, rất là tức giận, nói: "Chuyện này không cần nói nữa, Phụ hoàng cũng đã nói với ta, hiện tại huyền não đến dư luận xôn xao, để cho nàng đi, chúng ta sẽ bị mắng, lưu lại thì có thể, nhưng phải nghe ta!"

Tần Hương Liên chưa từng nghĩ tới chuyện tranh giành danh phận gì cùng Triệu Ý, lập tức nhỏ giọng nói: "Dân phụ không dám tranh giành danh phận gì cùng Công Chúa."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Đây không phải tốt nhất sao? Sự tình gì đều giải quyết."

465. Chương 420: Người Phải Chết(2)

Triệu Ý bỗng nhiên đưa ngón tay chỉ về hướng Hô Diên Bích Đào, hỏi: "Giải quyết? Trần Thế Mỹ, người nói cho ta biết, nàng là người nào? Lần này không được nói người không biết nàng!"

Trần Nguyên nhìn Hô Diên Bích Đào, nói: "Nàng..."

Hô Diên Bích Đào tát ngón tay Triệu Ý một cái, nói: "Đừng chỉa ngón tay vào người ta!"

Nàng dùng sức không lớn, nhưng thân thể nhu nhược kia của Triệu Ý đâu thể thừa nhận một cái tát của nàng? Trên tay truyền đến một hồi đau đớn, Triệu Ý giận dữ nói: "Người dám đánh ta? Ta giết người cứu tộc!"

Nói xong ngón tay lại chỉa sang.

Nàng nói lời hù dọa này, Tần Hương Liên thì có thể dọa dẫm được, nhưng Hô Diên Bích Đào lại bị những lời nói này làm tính nóng bốc lên, cả người liền đứng lên, lại đánh một cái tát tới, lần này trực tiếp đánh cho một bàn tay Triệu Ý toàn màu đỏ bầm, nói: "Giết cứu tộc ta? Cứu tộc ta đã bị cha người giết một lần, người cho ta sợ Triệu gia các người giết lần thứ hai sao?"

Triệu Ý vốn sững sốt một chút, tiếp theo, khóe miệng mếu mếu, thoáng một tý đã khóc toáng lên.

Cho tới bây giờ, vẫn chưa có ai biết thân phận Công Chúa của nàng mà vẫn dám nói cùng nàng như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng có người dám dùng sức đánh nàng như vậy.

Trong lúc nhất thời nàng cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Trần Nguyên tranh thủ thời gian đi lên ôm Triệu Ý, bàn tay vỗ nhẹ phía sau lưng Triệu Ý, ôn nhu nói: "Công Chúa không nên so đo cùng nàng, nàng chính là một nữ tử giang hồ không hiểu lễ nghĩa, ra tay không biết nặng nhẹ!"

Vừa nói, cánh tay sau lưng lại vươn ngón tay cái lên, ra vẻ khen ngợi Hồ Diên Bích Đào.

Trên mặt Hồ Diên Bích Đào hiện lên nét tươi cười, cuốn người vào thùng xe, cũng không nói gì nữa.

Đỗ dành một hồi lâu, Triệu Ý mới đành chỉ tiếng khóc, nâng hai mắt đỏ bừng lên, hỏi: "Trần Thế Mỹ, người nói thật cho ta, rốt cuộc người còn có bao nhiêu nữ nhân ở bên ngoài?"

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, lúc này Triệu Ý mới đúng là nhận phải đả kích, nhìn về phía trên nàng rất điêu ngoa, kỳ thật nội tâm lại rất yếu ớt, hiện tại nói với nàng lời nói thật, sợ rằng nàng sẽ không chịu được, dù sao, sự thật trước sau gì cũng phơi bày cho nàng xem.

Hắn lập tức lập lòe nước đôi, nói: "Cái này, giống như tất cả đều ở chỗ này rồi."

Vừa nói hết lời, chỉ nghe thấy Hồ Diên Bích Đào phát ra một tiếng cười lạnh, Lăng Hoa chính là cúi đầu xuống, cặp vai kia nhún nhún cười thầm, Tần Hương Liên không thèm để ý chút nào, ngồi ở bên cạnh, có vẻ rất hiền thực.

Trong lòng Triệu Ý quả thực còn có chút e ngại, hiện tại nàng cảm thấy, Hồ Diên Bích Đào nhất định không thể giữ ở bên người, một nữ tử không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như vậy, không phải là uy hiếp địa vị của mình, mà là uy hiếp an toàn sinh của mình.

Nghĩ đến đây, liền vụng trộm đưa mắt nhìn thanh bảo kiếm bên hông Hồ Diên Bích Đào một chút.

Hồ Diên Bích Đào hiển nhiên biết rõ Triệu Ý nghĩ gì, lạnh lùng nói: "Người không nên nhìn ta, ta tuyệt đối không tranh đoạt cùng người, ít nhất là mấy năm nữa, ta sẽ không trở về."

Đang khi nói chuyện, xe ngựa đã ngừng lại tại ngoài cửa sơn trang, lúc này đây Trần chương quý trở về, ngay cả nghi thức cũng náo nhiệt hơn rất nhiều, thời điểm vượt qua chậu than, có thật nhiều người đứng ngoài quan sát, vỗ tay ầm ầm.

Thời điểm tiến vào cửa, có mấy cô nương đi tới, một đường dùng chổi quét quét trên người hắn, bảo là muốn quét hết toàn bộ vận xui.

Sau đó mới tắm rửa, thay quần áo, ném quần áo cũ vào trong chậu than.

Chờ hắn đổi tốt quần áo, lập tức bảo Trần Thế Trung mang tiệc rượu lên, tổng cộng bốn mươi bàn, so với quan lại bình thường xử lý đại sự thì không kém chút nào, Trần Nguyên đi qua từng bàn một, chào hỏi cùng những tới đón hắn, thoáng tỏ vẻ lòng biết ơn của mình một tý.

Tại Đại Lý Tự, lần đầu tiên hắn cảm giác được sự khủng bố của tử vong, trước đó lần thứ nhất gặp tai nạn xe cộ, chỉ là trong nháy mắt ngất ngủ, còn lần này, Bao Chứng lại làm cho mình thể nghiệm cảm giác quá trình tử vong chậm rãi hàng lâm kia.

Chỉ là, cuối cùng mình vẫn sống sót rồi, để cho nhất hắn vui vẻ chính là, vấn đề Tần Hương Liên cứ như vậy mà được giải quyết, tuy không hoàn mỹ lắm, mỗi người đều cảm giác mình có chút ủy khuất, nhưng dạng này cũng không tệ rồi, ít nhất là đã không cần chờ đợi lo lắng vì sự tình Tần Hương Liên.

Tiếp theo, nên là thời điểm mình mở ra kế hoạch lớn?

Hắn đang suy nghĩ, ăn cơm xong nên nói chuyện cùng những thương nhân kia trước một tý, hay là cùng mấy lão bà làm vận động một tý trước, bên ngoài bỗng nhiên có một thái giám đến, thái giám này cũng không đi vào, liền đứng ở ngoài cửa cao giọng hô: "Trần Thế Mỹ tiếp chỉ!"

Người một phòng liền ngừng lại, Trần Nguyên và người nhà đều vội vàng chạy tới, thái giám mở thánh chỉ ra, nói: "Vạn tuế có chỉ, Trần Thế Mỹ tại giờ Mùi một khắc vào cung gặp hoàng thượng, không được sai sót!"

Cái thánh chỉ này rất đơn giản, nhưng nó lại truyền lại ra một tin tức rõ ràng, đó chính là Nhân Tông vẫn cần Trần Thế Mỹ, cái này lại khiến cho những gia hỏa nghi ngờ mà đến xem xét kia đều có cảm giác, mình đến một chuyến này đã đúng rồi.

Trong lòng Trần Nguyên lại càng hiểu, buổi sáng Nhân Tông nghênh đón Phạm Trọng Yêm chiến thắng trở về, buổi chiều liền gặp mình, cái này có ý tứ hàm xúc là, sách lược tiếp theo đối với Đãng Hạng, lập tức liền bắt đầu rồi.

Đương nhiên, Nhân Tông cũng sẽ thuận tiện xử phạt Trần Nguyên một chút.

Trên đại điện, đủ loại quan lại đứng thẳng, Nhân Tông rất hưng phấn, bất kỳ một hoàng đế nào biết quân đội của mình đánh thắng, đều cực kỳ hưng phấn, nhưng Nhân Tông không giống với các hoàng đế khác, hẳn là người hay bị khi dễ.

Cái này giống như một người sống lang thang, thường xuyên bị người đuổi giết, bỗng nhiên có cái thể vô công, hiện tại hẳn muốn làm nhất, đúng là đi ném thử cảm giác khi dễ người khác, mục tiêu của Nhân Tông, dĩ nhiên là Lý Nguyên Hạo.

Nhìn Phạm Trọng Yêm đứng bên cạnh mình, Hàn Kỳ, Tống Kỳ, Lưu Bình, Địch Thanh và một đám văn võ Tướng quân, trên mặt Nhân Tông tràn đầy vui vẻ.

Đặc biệt là Lưu Bình, bọn họ là lính mới của Nhân Tông, lúc này đây dựng lên công đầu, đủ để chứng minh cách làm cải biến quân chế Đại Tống là hoàn toàn chính xác.

Phạm Trọng Yêm tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, cuộc chiến Tây Cương thắng lợi, Lý Nguyên Hạo đã không thể nhìn ngó ranh giới Đại Tống ta, hiện tại đúng là thời cơ tốt để phổ biến tân chính, thần có bản tấu, xin vạn tuế xem!"

Thời điểm hắn nói những lời này, trên triều đình, Hạ Tung và Bàng Cát đều không nói một lời, về phần Vương Vi Linh, buổi sáng tại cửa thành, đã bị Bao Chứng mang đi.

Sưu tầm by Kaitou Kid™ - MangaClub.Vn

Bao Chứng phải giết một người, không phải là vì giết người mà giết người, chỉ là vì để bình định chuyện này.

Hiện tại, Đại Tống cần ổn định, thắng lợi chiến tranh áp đảo đã che dấu tất cả mâu thuẫn bên trong, kể cả bất mãn trong dân chúng, cũng bởi vì thắng lợi giảm bớt tiếng nói, trên triều đình cũng không có tranh luận.

Lúc này, Bao Chứng không muốn nhắc lên sóng gió, Bàng Cát và Hạ Tung đã nhượng bộ rồi, hơn nữa, Nhân Tông chắc chắn cũng sẽ không động Bàng Cát, sự tình náo loạn, đối với tất cả mọi người đều không tốt, vậy thì cứ để cho Vương Vi Linh công đi.

Trước khi Vương Vi Linh bị bỏ tù, vẫn còn mong mỗi Hạ Tung trở về, có thể cứu hắn ra, nhưng Hạ Tung bây giờ cái gì cũng không nói, Bao Chứng thật sự cảm thấy có chút không đáng thay Vương Vi Linh.

Vương Vi Linh không phải là một người xấu, chủ ý giết người là Hạ Tung đưa ra, sự tình là Bàng Cát làm, quan hệ với Vương Vi Linh cũng không lớn.

Chỉ là, hắn quá trung thực rồi, bên trong đấu tranh, ai già thực thà nhất, nhất định là người đó phải chịu thiệt, giết người, đôi khi phải giết, cũng không phải những người đáng chết kia.

Nhân Tông đã giao chuyện này cho Bao Chứng, đây là Nhân Tông tín nhiệm đối với Bao Chứng, hẳn tin tưởng Bao Chứng sẽ không để cho mình thất vọng.

Bây giờ nghe Phạm Trọng Yêm muốn đẩy tân chính lên, Nhân Tông cười cười nhìn về phía Bàng Cát cùng Hạ Tung, hỏi: "Còn vị đại nhân nào phản đối không?"

Trên triều đình không có người nào nói chuyện, Nhân Tông lúc này liền nói: "Sự tình phổ biến tân chính, mọi người đã không có ý kiến gì rồi, vậy thì Phạm ái khanh hãy xuất ra một bản kế hoạch để trẫm xem."

466. Chương 421: Mẫu Thuần Bên Trong (1+2)

Phạm Trọng Yêm mừng mừng rỡ, nói: "Thần, tuân chỉ!"

Nhân Tông nói: "Phổ biến tân chính, lúc này là lấy cường binh làm chủ, nếu trẫm mở rộng lính mới, để cho quy mô lính mới đạt tới mười vạn, hai mươi vạn, trong vòng một năm, sẽ nhét Đảng Hạng vào bản đồ Đại Tống!"

Tâm tình đang mừng rỡ của Phạm Trọng Yêm lập tức chuyển thành kinh hãi, nói: "Vạn tuế, tuy chúng ta đánh thắng Lý Nguyên Hạo, nhưng Đảng Hạng vẫn còn hơn mười vạn kỵ binh, nếu cưỡng ép đánh tiếp mà nói, tổn thất Đại Tống ta tất nhiên sẽ thảm trọng, không thể tái chiến!"

Nhân Tông nghe xong lời này, có chút không cao hứng, hiện tại hắn đang nghĩ ngợi đến chuyện xử lý Lý Nguyên Hạo, sau đó liền đi xử lý Liêu Hứng Tông, hắn cảm thấy, nếu có hai mươi vạn lính mới, chính mình hoàn toàn có thể làm được.

Phạm Trọng Yêm trông thấy sắc mặt Nhân Tông không khoái, lập tức nói: "Vạn tuế, thần cho rằng, Đại Tống ta nên thừa dịp Đảng Hạng bị bại, Liêu quốc vô lực đánh chiến, liền nhanh chóng phổ biến tân chính, hòa hoãn mâu thuẫn bên trong, mưu đồ cường binh mạnh quốc, mới có cơ hội triệt để giải quyết vấn đề Đảng Hạng, thậm chí là Liêu quốc!"

Hắn là người chỉ cần cảm thấy đúng, cái gì cũng dám nói, đổi lại là những quan viên khác, lúc hoàng thượng đang cao hứng, ai cũng sẽ không gọi một chậu nước lạnh vào đầu hắn.

Cũng may, hắn vừa mới đánh thắng thắng trận, Nhân Tông lúc này lại rất tín nhiệm hắn, tuy mất hứng, nhưng lời nói còn có thể nghe vào được, chỉ hỏi lại một câu: "Phạm ái khanh, vậy người xem lúc nào mới có thể xuất binh đánh Đảng Hạng?"

Phạm Trọng Yêm thoáng suy tư một tý, vấn đề này thật sự không dễ trả lời, lúc nào xuất binh đánh Đảng Hạng? Vậy thì phải xem hiệu quả phổ biến tân chính như thế nào, sau đó mới có thể quyết định.

Phạm Trọng Yêm không nói, bởi vì tân chính còn chưa phổ biến, hiệu quả gì vẫn là sự tình cực kỳ khó nói.

Nhân Tông bỗng nhiên quăng ánh mắt về phía Trần Nguyên đứng ở trong góc, hắn rất muốn nghe xem Trần Nguyên nghĩ thế nào, bởi vì Nhân Tông biết rõ, trước kia Trần Nguyên đã có một bộ phương pháp xử lý rất nguyên vẹn để tiến công chiếm đóng Tây Cương, hơn nữa, trong khoảng thời gian này Bao Chứng nói, hắn ở trong lao cũng đang tự hỏi về vấn đề này.

Nhưng Trần Nguyên đến hiện tại một câu cũng không có nói, có phải là thật sự bị Bao Chứng dọa đến cháng váng hay không?

Nhân Tông liền hỏi: "Trần Thế Mỹ, người có ý kiến gì?"

Trần Nguyên lại rất không đồng ý đối với ý nghĩ này của Phạm Trọng Yêm.

Tại phương diện này, hai người đã có xung đột, Trần Nguyên tán thành tân chính, lại không chủ trương nhanh như vậy liền trải rộng toàn diện tân chính, cho dù sự tình đơn giản nhất, bắt đầu làm cũng phải từng bước một.

Phải làm cho tất cả mọi người có một kiến giải, để từ từ tiếp nhận quá trình biến đổi.

Đồng thời, về chuyện Nhân Tông có chút hưng phấn quá mức mà nổi lên một ít dã tâm không thực tế, Phạm Trọng Yêm cảm thấy đây là một việc rất nguy hiểm, nhưng Trần Nguyên lại cho rằng, dã tâm, là điều kiện trọng yếu để quyết định một người có thể đi thật xa trong cuộc đời.

Dã tâm có thể không thực tế, nhưng tuyệt đối không thể không có dã tâm, một người có dã tâm, mới có thể không ngừng lấy được thành công, nếu như một hoàng thượng không có dã tâm, sẽ làm triều đình gặp nguy hiểm.

Trần Nguyên lúc này liền chậm rãi về phía trước bước một bước, nói: "Vạn tuế, lời Phạm đại nhân nói, thần không dám gạt bừa, thần cho rằng, bây giờ còn chưa phải thời điểm phổ biến tân chính."

Trần Nguyên nói lời này, càng làm cho rất nhiều người trên triều đình giật mình, ánh mắt của mọi người đều nhìn lại phía hắn, phải biết rằng, trước kia hắn chính là nhân vật lĩnh quân phải trẻ trung phổ biến tân chính.

Kể cả Hạ Tung và Bàng Cát, đều cho rằng, Trần Nguyên lần này muốn chuyển bên.

Bọn hắn không khỏi suy nghĩ, nếu như Trần nguyên thật sự có thể bị mình kéo tới lời nói, tuy không đủ để thay đổi thế cục phổ biến tân chính, nhưng ít nhất cũng có thể trì hoãn một ít lực cản cho chuyện phổ biến tân chính.

Hạ Tung đứng dậy, liếc nhìn Trần Nguyên, nói: "Vạn tuế, thần cho rằng, Trần Thế Mỹ nói có lý, phổ biến tân chính có thể đợi đến thời điểm càng hoàn thiện hơn, hãy làm tiếp phổ biến."

Bọn người Âu Dương Tu cũng cảm thấy cực kỳ kỳ quái, Trần Nguyên ngay từ đầu đã rất kiên trì, vì phổ biến tân chính mà làm nhiều chuyện như vậy, vì cái gì tại thành công thời điểm bỗng nhiên thay đổi lập trường rồi?

Ngay cả Nhân Tông cũng có chút nghi không ra, hỏi: "Trần Thế Mỹ, không phải người một mực nói tân chính rất tốt sao?"

Trần Nguyên gạt đầu: "Đúng vậy, hiện tại vi thần cũng nói tân chính rất tốt, ý của vi thần là, phổ biến tân chính có thể hoãn một chút. Hiện tại, việc cấp bách của chúng ta là tập trung tất cả lực lượng, trấn an lưu dân, vạn tuế, sáng hôm nay, khi thần về nhà, nghe người nhà nói trong nhà tình nghĩa của thần, dân chúng chạy nạn đã từ hơn ngàn người lúc ban đầu, tăng trưởng đến hơn năm ngàn người rồi!"

Phạm Trọng Yêm nghe Trần Nguyên nói lý do như vậy, cũng hơi hơi nhíu mày.

Trần Nguyên tiếp tục, nói: "Thần có vài người bằng hữu mua bán lương thực, bọn hắn nói cho vi thần biết, hiện tại, Đẳng Hạng đã là tiếng kêu than dậy khắp trời đất, mỗi ngày đều có vô số người Đẳng Hạng vì sinh tồn mà chạy vào Đại Tổng!"

"Tuy chiến sự Tây Cương thuận lợi, nhưng dân chúng Tây Cương, bởi vì nguyên nhân chiến tranh, năm nay đã vô pháp nuôi sống chính mình rồi, những dân chạy nạn Đẳng Hạng kia dẫm mẫm càn quét đi vào, tất nhiên sẽ gia tăng gánh nặng cho bọn hắn, nếu không kịp xử trí, khả năng là hậu quả sẽ rất lớn."

Nhân Tông đưa con mắt sang nhìn Phạm Trọng Yêm, muốn từ nghe hắn nói, xem có phải chuyện Trần Nguyên nói là thật hay không.

Phạm Trọng Yêm nói: "Vạn tuế, Trần Thế Mỹ nói rất chính xác, hiện tại, tuy Tây Cương đánh thắng, nhưng cuộc sống dân chúng khổ khổ, rất cấp bách phải cứu trợ."

Hứa Hoài Đức bỗng nhiên đứng ra nói: "Mặt tướng khải tấu vạn tuế, biên cảnh Tống Liêu cũng như thế, năm trước, giá cả lông dê Liêu quốc tăng vọt, rất nhiều dân chúng đều chuyển đồn điền lương thực thành nông trường, kết quả năm nay lại mất giá rồi, Liêu quốc thiếu lương thực hết sức lợi hại."

"Tăng thêm Mông Cổ cùng Nữ Chân phản loạn khắp nơi, hiện tại Liêu quốc cũng gặp phải nạn đói, rất nhiều dân chúng không sinh tồn được, muốn tiến vào Đại Tổng ta, số lượng là một ngày hơn một ngày."

Thời điểm nói tới chỗ này, sắc mặt Nhân Tông bỗng nhiên thay đổi, hắn một mực không hề thu được tin tức như vậy, không phải quan viên thất trách, chỉ là, cái hậu quả này còn chưa nghiêm trọng đến tình trạng cần kinh động tới Nhân Tông, tuy Biện Kinh từ rất sớm đã xuất hiện dân chạy nạn, nhưng ngay từ đầu, số lượng người không hề nhiều.

Có mấy người lương thiện tựa như Trần Nguyên, Phạm Trọng Yêm đứng ra, đã đủ để giải quyết vấn đề.

Cho dù hiện tại, số người nhiều một ít, tất cả cái địa phương cũng đều có thể đàn áp được, hơn nữa, tin tức thắng lợi truyền đến, quả thật là làm cho các mâu thuẫn thoát nhìn như là đã được hóa giải đi không ít.

Hiện tại, Trần Nguyên đem cái mâu thuẫn vẫn chưa bộc phát này ra, bày tại chỗ nói chuyện, bởi vì hắn cảm thấy, cái gọi là giảm bớt, chỉ là một biểu hiện giả dối, lương thực Đại Tổng năm nay giảm sản lượng là sự thật, rất nhiều dân chạy nạn không có ăn uống tiếp tục dững mãi tiến vào Đại Tổng cũng là sự thật.

Nếu quả thật không coi những tai hoạ ngầm này chưa bộc phát này là chuyện gì to tát mà nói, chờ thời điểm nó bộc phát, khả năng là không ngăn được nữa.

Ý kiến của hắn lập tức nhận được rất nhiều người đồng ý, kể cả Bằng Cát và Hạ Tùng, đều quảng phieu tán thành, tán thành nên đặt vấn đề lưu dân ở vị trí thứ nhất.

Nhân Tông đương nhiên biết rõ, nếu như tình huống thật sự như vậy, vậy thì hiện tại, lưu dân chính là vấn đề phải giải quyết, thậm chí giống như Trần Nguyên nói, so với tân chính còn trọng yếu hơn, so với hắn khi dễ người khác còn trọng yếu hơn nhiều.

Chỉ là, hắn có chút không cam lòng, không cam lòng bỏ qua một cơ hội có thể khi dễ người khác chỉ vì những lưu dân kia náo loạn, hắn lập tức hỏi một câu: "Chư vị ái khanh, trong các người, ai có kế sách thích đáng an trí lưu dân?"

Tất cả mọi người không nói lời nào, an trí lưu dân thì cần lương thực, mà lương thực là vật phẩm, không biến được ra, không đến mùa vụ, không thể có lương thực.

Huống chi, thiên tai lần này không giống với dĩ vãng, dĩ vãng chỉ có diện tích nhỏ gặp thiên tai, Đại Tổng thường thường sẽ dùng phương thức chiêu binh, chiêu mộ những người thân cường thể cường tráng kia gia nhập quân đội, ít nhất cũng miễn được nguy hiểm bạo loạn, nhưng năm trước, nạn châu chấu không phải diện tích nhỏ, tấn công tất cả bốn châu sản xuất lương thực chủ yếu cho Đại Tổng.

Còn có cả Tây Cương, bởi vì chiến loạn mà không thể sản xuất gì, chính yếu nhất là, có một số lượng dân chạy nạn, bản thân là người Đảng Hạng hoặc là người Khiết Đan, phương pháp chiêu binh, hiển nhiên là không thích hợp nữa.

Trần Nguyên cũng không có cách nào, tuy hắn tích trữ không ít lương thực, nhưng hiện tại, số lượng nạn dân đã vượt qua dự liệu của hắn rất xa, hơn nữa còn là mỗi ngày đều tăng trưởng, cũng có thể nói cái này là một chiến trường, một cuộc chiến tranh cả ba phương Tống, Liêu, Đảng Hạng đều tham gia.

Bên trong trận chiến tranh này, ai có thể hóa giải nguy cơ lương thực trước tiên, người đó là người thắng lớn nhất.

Người vô pháp thoát khỏi nguy cơ, rất có thể sẽ bị kéo đến cả quốc gia suy sụp.

Cái nguy cơ này, thật sự không phải là do Trần Nguyên cố ý chế tạo, tuy nguy cơ lần này đều có quan hệ với hắn, người Liêu quốc đổ ruộng đồng thành nông trường, là bởi vì hắn xào lông dê, giá cả lương thực Tống triều dâng lên, cũng là bởi vì Trần Nguyên tiến hành tích trữ rất nhiều hàng, nhưng hắn thật sự không nghĩ tới, kết quả cuối cùng lại là khó thu thập như vậy.

Từ thực lực ba quốc gia để xem xét, Trần Nguyên tin tưởng, Đại Tổng nhất định có thể kiên trì đến cuối cùng, hoặc là một nơi thoát khỏi nguy cơ đầu tiên.

Nguyên nhân rất đơn giản, hiện tại Đại Tổng đã không có uy hiếp chiến tranh, cả quốc gia có thể toàn tâm toàn ý giải quyết vấn đề khó khăn này.

Huống chi, nguy cơ lương thực tuy khởi phát tại Đại Tổng, nhưng vấn đề lưu dân Đại Tổng xa xa không nghiêm trọng bằng Đảng Hạng cùng Liêu quốc.

Nếu có thể có biện pháp thoả hoà hoãn một tít, đợi đến sang năm, có thể thu hoạch vụ mùa tốt mà nói, nói không chừng Tống triều có thể bình yên vượt qua cái nguy cơ này.

Nhân Tông không nghe được câu trả lời, trong lòng rất là bức mình, hắn nhìn thoáng qua Trần Nguyên, sau đó liền nói: "Chư vị ái khanh, lần này dân gian lưu truyền một chuyện Trần Thế Mỹ giết vợ diệt con, Bao ái khanh đã điều tra rõ, Vương Vi Linh, thân là quan trên của Trần Thế Mỹ, ghen ghét kỳ tài, mới tận lực hãm hại, Bao ái khanh đã bắt giữa Vương Vi Linh, bỏ vào Đại Lý Tự, thẩm vấn xong, tự nhiên sẽ định tội, chỉ là, bản thân Trần Thế Mỹ cũng khó thoát khỏi liên quan!"

Trần Nguyên vừa nghe Nhân Tông nói về chính mình, liền biết cuộc đùa giỡn bắt đầu rồi, vội vàng quỳ xuống, nói: "Vi thần biết tội, xin hoàng thượng trách phạt."

Trong lúc này, đại thần thức thời đều không nói gì, Nhân Tông xử phạt Trần Thế Mỹ, đây là cha vợ phạt con rể, là gia sự nhà người ta, cho dù những ngôn quan rất ưa thích quân gia sự Nhân Tông kia, cũng ôm tâm tình nhìn trước mặt một chút rồi mới nghĩ xem nên xử lý như thế nào.

Chỉ nghe Nhân Tông hừ một tiếng, nói: "Tự bản thân ngươi xin trách phạt sao? Tốt, Triệu Ý bởi vì đuổi Tần Hương Liên đi, làm mất đức hạnh Công Chúa, trẫm đã lấy lại danh xưng Công Chúa của nàng, sửa sang Đức Đế Cơ, ngươi nói xem, nên cho ngươi cái trách phạt gì đây?"

Trần Nguyên nghe xong liền kinh hãi, hẳn chỉ là biết Triệu Ý bị tước đoạt danh xưng Việt Quốc Công Chúa, lại không nghĩ tới, nàng ngay cả Công Chúa cũng không làm được.

Lúc này đây, hiển nhiên nàng vì chính mình mà làm rất nhiều chuyện, thay mình gánh đi rất nhiều trách nhiệm, bằng không thì, Nhân Tông vốn là một phụ thân rất hiền lành, hẳn sẽ tuyệt đối không tuyệt tình như vậy.

Tuy sự tình là vì Triệu Ý đuổi đi Tần Hương Liên mà xảy ra, nhưng cuối cùng, Triệu Ý vậy mà lại gánh chịu tất cả, đây là một người mang bản tính Công Chúa mà nói, đã là rất không dễ dàng.

Trần Nguyên có chút cảm động, hai vai không khỏi nhúc nhích, nhỏ giọng nói: "Vạn tuế, Trần Thế Mỹ nguyện ý nhận bất luận trách phạt gì, chỉ hi vọng vạn tuế có thể cho ta một cái cơ hội, để cho ta bình định Đẳng Hạng."

Nhân Tông thở dài một tiếng, những ngôn quan kia cũng không nói cái gì.

Tại Tổng triều, chưa từng có chuyện Công Chúa bị tước đoạt danh hiệu, hiện tại Nhân Tông làm một bước này, đám ngôn quan cũng biết, nếu mình ngoài ra thì thật sự quá mức.

Thân thể Nhân Tông chậm rãi nghiêng về phía trước, nói: "Trần Thế Mỹ, ta biết rõ ngươi làm rất nhiều chuyện vì Chức phương tước, ngươi vì lĩnh mới của trẫm mà tiêu tan hết gia tài. Những việc này, trẫm đều nhìn vào trong mắt, trẫm biết rõ, thời điểm ngươi đang ở trong lao, đều nghĩ cách bình định Đẳng Hạng vì trẫm, một mảnh trung tâm có thể khen, trẫm liền cho ngươi một cơ hội, ngươi nói đi, bình định Đẳng Hạng, ngươi muốn bao nhiêu người, bao nhiêu thời gian?"

Trần Nguyên rất kiên định ngẩng đầu lên, nói: "Bẩm hoàng thượng, Phạm đại nhân nói rất đúng, hiện tại đại quân không nên động, nhưng thần chỉ cần năm nghìn quân đội, chậm nhất hai năm, tất nhiên sẽ khiến cho Đẳng Hạng không còn họ Lý!"

Nhân Tông nói: "Ta cho ngươi một vạn quân đội, thời gian một năm rưỡi, một năm rưỡi này, coi như ngươi mang tội trên thân, kể từ hôm nay, trẫm tính toán thời gian cho ngươi, nếu nhiều hơn một ngày, ngươi liền lần đến Hải Nam cho trẫm!"

Trần Nguyên cúi đầu, nói: "Vi thần lĩnh chỉ!"

Buổi tối, trong phủ Phò mã, ngọn đèn dầu huy hoàng chiếu xuống, Trần Nguyên cũng không thét mấy lão bà vào phòng, cùng làm loại vận động có thể tăng tiến tình cảm, bởi vì hiện tại, hẳn càng muốn chơi trò chơi cùng Lý Nguyên Hạo.

Các tướng lãnh từ Tây Cương trở về ngồi ở trước mặt Trần Nguyên, bọn hắn đều có vẻ có chút câu nệ, dù sao, loại địa phương phủ Phò mã này, không phải binh lính bình thường có thể tới.

Trần Nguyên cười một chút với mọi người, nói: "Các ngươi không cần khách khí, ta gọi chư vị huynh đệ đến, chính là trò chuyện cùng mọi người, đằng sau vẫn có trận chiến phải đánh, ta nghĩ, mọi người chúng ta ngồi cùng một chỗ, cùng tham khảo kinh nghiệm một tý, có thể để cho thời điểm lên trên chiến trường lần sau, mặc dù chúng ta đối mặt với địch nhân càng cường đại hơn, cũng sẽ không tổn thất lớn như vậy."

Lưu Bình suy nghĩ một chút, nói: "Chưởng quầy, theo ta thấy, hơn ba mươi người tướng quân của chúng ta đều cực kỳ tốt, đặc biệt là thời gian hơn mười ngày cuối cùng, mặc dù biết hi vọng viện quân đã xa vời, đổi lại quân đội khác, đã sớm tan tác rồi, nhưng các huynh đệ vẫn dốc sức liều mạng, quả thực khiến cho tướng

quân mang binh nhiều năm như ta cũng có chút kỳ quái, hiện tại chiến tích rất tốt, tất cả tướng quân đều nói, chúng ta có thể còn lại hơn một ngàn người, đã là một cái kỳ tích.”

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: “Có lẽ là do ta thuộc về người thường, ta cảm thấy chiến thuật thoả đáng, chuẩn bị chiến đấu đầy đủ hết, nếu như vũ khí tốt hơn một ít, tố chất binh sĩ cao hơn một chút, cho dù mấy ngàn người đánh bại hơn mười vạn, cũng là sự tình bình thường.”

Lưu Bình không có bác bỏ ý kiến của Trần Nguyên, chỉ hỏi một câu: “Chương quỳ, ý của ngươi là?”

Trần Nguyên chỉ ngón tay về phía Đồng Khuê cùng Đạo Chiếm, hỏi: “Hai người các ngươi có thể đánh nhiều trận chiến như vậy mà còn sống, là vì cái gì? Có kinh nghiệm gì không?”

Hai người Đồng Khuê cùng Đạo Chiếm vô ý thức đứng lên, Trần Nguyên dùng ngón tay phất phất xuống dưới, nói: “Ngồi xuống nói chuyện đi, chúng ta đang nói việc nhà, không cần phải chính quy như vậy.”

Đồng Khuê lúc này liền nói: “Phò mã gia, kỳ thật cũng không có kinh nghiệm gì, ta cảm thấy mình gặp may mắn một ít mà thôi.”

Trần Nguyên nói: “Vậy ngươi liền lấy hai ví dụ cái ngươi gặp may mắn ra, nói cho ta nghe xem.”

Đồng Khuê suy nghĩ một chút, nói: “Có một lần, hai tên Đẳng Hạng đánh ta, mắt thấy nhẹn không được rồi, ta liền lui về, lúc ấy, ta muốn lui về hướng đám người chúng ta tụ tập, đường hơi xa, hơn nữa, ta cũng không nghĩ nhiều, chứng kiến một huynh đệ bên cạnh đang bị vây công, liền muốn dựa vào cùng một chỗ với hắn, có lẽ có thể đỡ khổ hơn một ít.”

“Kết quả, ta khê dựa với hắn, hai người chúng ta đổi vị trí một cái, những người Đẳng Hạng kia lập tức sưng sốt, chỉ trong chốc lát, một mình chúng ta đều xử lý được một tên địch!”

467. Chương 422: Ghi Lại Kinh Nghiệm

Đạo Chiếm lúc này liền nói: “Đúng, ta cũng vậy từng có chuyện như vậy, ta cảm giác, thời điểm lạc đàn, nếu như chạy về hướng quân trận, tất nhiên sẽ gặp phải đối phương truy kích và chặn đường, còn không bằng liền kết cùng huynh đệ phụ cận!”

Trần Nguyên nói với Liễu Vĩnh ở bên cạnh: “Nhớ kỹ, điều thứ nhất, thời điểm lạc đàn tại chiến trường, luôn luôn phải tìm cách đi đến chỗ đồng đội mình, mà không phải mù quáng, chạy về hướng quân trận.”

Những tướng lĩnh này sưng sốt một chút, Trần Nguyên một cười nói: “Chư vị bỏ qua cho, ta muốn viết lại những kinh nghiệm gặp may mắn của các ngươi, đến ngày mai, ta sẽ phái mấy Thư sinh, đi vào quân doanh các ngươi, tìm từng người, chỉ nói về mấy chuyện này thôi.”

“Sau đó, sẽ tổng kết ra một ít kinh nghiệm các ngươi đều tán thành, biên tập thành sách, đợi đến thời điểm quân đội mở rộng, mỗi người sẽ nhận được một quyển.”

“Ta cũng không biết cái chủ ý này thế nào, dù sao ta cũng phải tới thử mới được, nếu như chiếu theo nó làm mà thật sự có hiệu quả, Lưu Bình, ngươi phải làm cho mỗi một sĩ binh, một mực đem những kinh nghiệm này ghi ở trong lòng!”

Lưu Bình lập tức liền ý thức được, nếu như Trần Nguyên biên soạn tốt quyển sách này mà nói, như vậy, đối với sức chiến đấu của các binh sĩ ở chiến trường, tuyệt đối có thể trợ giúp cực nhiều, tăng lên trên phạm vi lớn.

Chương trình Đại Tổng luyện binh rất không hoàn thiện, về cách binh lính bình thường nên làm như thế nào trên chiến trường, cơ hồ chính là một thứ trống rỗng.

Kể cả Tôn Công Sáng đang biên soạn Vũ Kinh cũng nên, cũng chỉ hướng dẫn tướng quân tác chiến.

Có một số việc kỳ thật rất đơn giản, ví dụ như Trần Nguyên biên soạn phần sách này, nhưng không có người nào làm, những văn nhân kia rất xem thường võ tướng, mặc dù là hiện tại, bọn người Âu Dương Tu hô hào việc cường quân, cũng chỉ muốn thông qua cường quân, đẩy tân chính của bọn hắn lên.

Võ tướng cũng không để vào mắt, lại có mấy người để tính mạng binh sĩ ở trong lòng? Bọn người Lưu Bình rất là cảm động, Dương Thanh lúc này liền nói: "Phò mã gia yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bảo tất cả huynh đệ phối hợp tốt với ngài."

Trần Nguyên nhìn Dương Thanh, hỏi: "Dương Thanh, ta nghe nói ngươi và mấy Đô đầu thuộc hạ quan hệ không phải là quá tốt?"

Con mắt Dương Thanh quét hai người Đồng Khuê cùng Đạo Chiếm một chút, hai người đều không nói gì, hẩn lập tức nói với Trần Nguyên: "Phò mã gia, có thể là có một số việc, mặt tướng không thích nói quá nhiều, sợ khiến cho các huynh đệ hiểu lầm, lần sau ta sẽ chú ý."

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, biết rõ là tốt rồi, mặc dù ngươi là nguyên soái, có thể chỉ huy mười vạn người, nếu như mười vạn người này không nghe lời ngươi, ngươi vẫn phải một mình chiến đấu. Đây cũng là nguyên nhân tại sao ngay từ đầu ta phải bắt ngươi làm phụ tá cho Cảnh Thiên Đức, có chút thời điểm, ngươi cần học Thiên Đức nhiều một ít, đặc biệt là lần tăng cường quân bị này, ngươi khả năng phải một mình lĩnh quân rồi, nếu bọn thủ hạ có ý kiến đối với ngươi mà nói, ngươi sẽ ăn phải thiệt thòi."

Dương Thanh rất là hổ thẹn, nói: "Mặt tướng nhớ kỹ."

Lưu Bình lại cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện quân đội tăng cường quân bị: "Chưởng quầy, quân đội chúng ta có ý định mở rộng thêm bao nhiêu người?"

Đối với tin tức này, Trần Nguyên cũng không dấu diếm bọn hẩn, nói: "Quân đội chuẩn bị mở rộng đến năm vạn người, gấp 10 lần lúc trước, chỉ là, thủ hạ của ngươi đã là một vạn người, lúc này đây, hoàng thượng tuyển thủ lĩnh lính mới, ta và Phạm đại nhân đều tiến cử Dịch Thanh, Lưu Bình, ngươi không có ý kiến gì không?"

Lưu Bình vốn là sưng sốt một chút, sau đó liền nghĩ một đằng nói một nẻo, nói: "Không có, có thể làm một đầy tớ cho chưởng quầy, ta đã rất thỏa mãn."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Không cần phải nói như vậy, lúc này đây, Phạm đại nhân tiến cử Dịch Thanh, ta cũng cho là hẩn không tệ, về phần cái gì đầy tớ, không cần phải nhắc lại, chúng ta chính là huynh đệ, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tranh đấu giành thiên hạ vì hoàng thượng và dân chúng, cũng đánh ra một cái tiền đồ vì chính mình."

"Nếu như ngươi là thống soái năm vạn đại quân, ta muốn tìm ngươi hỗ trợ, khả năng là không thể dễ dàng như vậy, ta lập tức muốn động thủ với Lý Nguyên Hạo, mặc dù không thể động đại quân, nhưng ta hi vọng, đến lúc đó, huynh đệ chúng ta còn có thể sống vai hợp tác."

Ý tứ trong này đã nói rất rõ ràng rồi, Lưu Bình cũng lập tức ném chút cảm giác thất lạc đi, nói: "Chưởng quầy, Phạm đại nhân không nói đánh sao?"

Trần Nguyên nói: "Chúng ta phải ra tay, bằng không thì những người Lý Thế Bân kia khả năng là sẽ làm thịt Lý Nguyên Hạo trước."

Đám người Lưu Bình nhìn thoáng qua lẫn nhau, trong ánh mắt đều là vẻ hưng phấn, bọn hẩn, cái chỉ quân đội này, vì đánh Đổng Hạng mà ra đời, nếu như không thể tự tay diệt Lý Nguyên Hạo, đó là tiếc nuối của mỗi một sĩ binh.

Trần Nguyên biết rõ tâm tư của bọn hẩn, cũng biết hiện tại, trong lòng bọn hẩn khẳng định là rất nóng lòng, muốn mình xác định ngày xuất chinh.

Nhưng sự tình dù nhanh chóng cũng không thể vội vã như vậy, bọn Lưu Bình cần bổ sung, cần chỉnh biên một lần nữa, sau khi sách kia biên tập ra, còn phải để cho mỗi một sĩ binh nhớ rõ, còn có, bọn hẩn có yêu cầu gì đối với vũ khí, vẫn có thể dùng khoảng thời gian này, phản hồi cho Tôn Công Sáng, để cho Tôn Công Sáng cải tiến một chút.

Chính yếu nhất là, hiện tại, nếu như xuất binh mà nói, Giác Góc Tư La và Lý Thế Bân sẽ thuận tiện hơn, Lý Nguyên Hạo bây giờ là một con sư tử mạnh mẽ, mắt nhìn mình sẽ chết, lần cuối cùng hẩn nhào về phía trước tất nhiên sẽ vô cùng hung mãnh, Trần Nguyên không hi vọng mình là mục tiêu của hẩn.

Đợt thời điểm Lý Thế Bân không gánh được cú nhào về phía trước cuối cùng này, thời điểm Lý Nguyên Hạo sắp hao hết một chút sức lực cuối cùng, mới chính là thời điểm quân Tống lên trên chiến trường.

Hiện tại, hắn không thể nói quá kỹ càng, ngoài miệng chỉ nói với chư vị tướng lĩnh: "Thời gian cụ thể, ta sẽ thông báo cho các người, khuya hôm nay, ta mời các người đến, chính là lên tiếng thông báo với các người trước, sau này trở về, từ từ luyện binh, trận chiến vẫn chưa đánh xong đâu."

Đưa những người này rời đi, sắc trời đã biến thành đen kịt, Trần Nguyên lại vẫn không thể nghỉ ngơi, hắn đi vào kho củi đằng sau phủ Phò mã, gặp bọn người Hồ Diên Khánh.

Bọn người Hồ Diên Khánh vốn ở tại chỗ A Mộc Đại đó, Trần Nguyên nói chỗ đó không an toàn, Bàng Hỉ tùy thời sẽ đi tìm người, chỗ an toàn nhất chắc chắn là Phò mã phủ của mình rồi, hiện tại Lão Bàng đầu rụt lại làm người, sự tình xông vào Phò mã phủ, hắn sẽ tuyệt đối không làm.

Triệu Ý cũng không nói gì thêm, trải qua sóng gió lúc này đây, nàng cũng đã thành thục hơn rất nhiều, tuy vẫn còn có chút điều ngoa, nhưng không phải quá vô lý như vậy.

Mở cửa lớn kho củi ra, Hồ Diên Khánh và mọi người lập tức đứng lên chào, Trần Nguyên ngồi ở một cái bàn, đứng ở sau lưng Hồ Diên Khánh Hồ Diên Long chính là gia hỏa rõ ràng không phải Hán tộc, Hồ Diên Khánh giới thiệu: "Anh rể, người này là Mặt Biển Sa, trước kia đánh với chúng ta, bị ta thu thập."

Trần Nguyên nhìn Mặt Biển Sa, một sắc da tiêu chuẩn của vùng Nam Dương, lúc này liền nói với Hồ Diên Long: "Không tệ, ta biết rõ, các người nhất định có thể làm được, đại cứu ca, ta hỏi một việc, hiện tại lương thực Nam Dương thế nào?"

Hồ Diên Bình rõ như lòng bàn tay đối với chuyện này: "Năm nay Nam Dương không sai, rất nhiều địa phương đều là mùa thu hoạch, ta nghe nói Đại Tổng thiếu lương thực, có phải người muốn điều từ nơi ấy đến không? Em rể, một thuyền lương thực này không lợi nhuận được bao nhiêu tiền đâu."

Trần Nguyên thật sự có ý định như vậy, mặc dù hắn là thương nhân, nhưng hắn biết rõ lúc nào nên kiếm tiền, Đại Tổng chính là một cái trụ sở của Trần Nguyên, nếu quả thật căn cứ không ổn định rồi, như vậy, mình nghĩ ra kế hoạch gì cũng đều mắc cạ.

468. Chương 423: Cho Người Quyết Định(1+2)

Trần Nguyên biết rõ, một thuyền lương thực không lợi nhuận được bao nhiêu, nhưng có vài loại mặt hàng, không phải là để lợi nhuận, có vài loại mua bán, thâm hụt tiền cũng phải làm.

Hắn nói với Hồ Diên Khánh: "Đây không phải vấn đề tiền, mà là cuộc sống dân chúng, ta phải nghĩ biện pháp đưa lương thực đến, để cho bọn họ sống sót!"

Hồ Diên Khánh hiểu ý tứ Trần Nguyên, nói: "Em rể, hiện tại Đại Tổng rất thiếu lương thực, nhưng Triều Tiên và Đông Doanh năm trước lại trúng mùa thu hoạch, ta sẽ xem có thể từ chỗ bọn hắn mua một ít lương thực tới trước hay không."

Trần Nguyên thật sự không nghĩ ra hai địa phương này, trong ấn tượng của hắn, vẫn còn bảo lưu ấn tượng về hai quốc gia này đời sau, cho rằng bọn họ đều là nơi nhập khẩu lương thực, Hiện tại Hồ Diên Khánh nhắc tới như vậy, Trần Nguyên cũng cho rằng là có thể thực hiện.

Nếu như hai địa phương này cũng có thể cung cấp một ít lương thực mà nói, vậy thì nguy cơ sex thoải mái hơn nhiều.

Tâm tình Trần Nguyên thư giãn hơn một ít, nói: "Đúng rồi, ta xem trên thư, Bích Đào nói, hiện tại các người đã là Bá Vương trên biển cả rồi, phải vậy không?"

Hồ Diên Khánh cười một chút, nói: "Bây giờ vẫn chưa thể tính là Bá Vương, chỉ là, vài đám hải tặc trên biển đều cho chúng ta một chút mặt mũi, cho dù thế lực lớn chút ít, cũng không dám có ý kiến gì đối với chúng ta mà thôi."

Hồ Diên Bình có chút thiếu kiên nhẫn, nói: "Em rể, người cũng nên cho ta đi đi, ta sống ở chỗ này thật sự rất khó chịu, chỉ tại tiểu tử người!"

Tay của hắn đánh vào đầu Hồ Diên Long một cái, nói: "Cái tên tiểu tử này hiện tại đã có ba chiếc thuyền, thủ hạ ngàn người, người nói hắn có điểm nào mạnh hơn so với ta?"

Hồ Diên Long cười một chút, cũng không nói cái gì cùng hắn.

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Không được, ta lập tức chuẩn bị tìm cơ hội làm thịt Lão Bàng, người phải lưu lại giúp ta, bằng không thì quái vật Bàng Hỉ kia cũng rần giết qua đây, ta thật sự có chút ít sợ hãi."

Lời hắn nói lại khiến cho mọi người Hồ gia mừng rỡ, hỏi: "Người chuẩn bị đánh cùng Lão Bàng?"

Trần Nguyên chuẩn bị đấu một chút cùng Bàng Cát, không phải hắn hận Bàng Cát hại hắn lần này, đấu tranh triều đình không chỗ nào không cần thủ đoạn, điểm này, Trần Nguyên hiểu, hôm nay là địch nhân, ngày mai sẽ là bằng hữu, phạm là không làm quá tuyệt tình, hắn cũng có thể tha thứ.

Nhưng trong lòng của hắn lại càng rõ ràng hơn, lần này, chính là Lão Bàng ra tay đối với Tần Hương Liên, đây là sự tình Trần Nguyên không thể nhẫn.

Hắn nói: "Đương nhiên, hiện tại ta phải bắt đầu chuẩn bị mới được, chỉ cần đến thời cơ thích hợp, ta sẽ khiến cho hắn ném thủ tứ vị bị tịch thu gia sản!"

Hắn có ý nghĩ như vậy, thật sự rất đúng khẩu vị của mọi người trong Hồ gia, Hồ Diên Bình không muốn đi nữa, Hồ Diên Khánh cũng nói: "Em rể, vậy người xem, có phải là chúng ta không cần phải đi xa nữa, phải không? Để thuận tiện liên lạc với nhau, còn có, lần này dẫn chúng ta theo hai ngàn huynh đệ, đang ngồi trên thuyền ngay tại bên ngoài Biện Kinh, nếu như người cảm thấy phù hợp, chúng ta sẽ vọt vào làm thịt lão Bàng!"

Ý nghĩ này lại làm Trần Nguyên hoảng sợ, hắn nói với Hồ Diên Khánh: "Bây giờ còn chưa được, quân đội Phạm đại nhân vừa trở về, ở bên trong thành ở bên ngoài thành có hơn mười vạn người, 2000 người các người không giết được Lão Bàng."

"Ngoài ra, ta còn có kế hoạch khác, các người đi buôn bán trước, có tin tức, ta sẽ thông báo cho các người, đoạn thời gian này, các người phải chú ý, thời điểm ta phái đội tàu vận lương, các người nhất định phải bảo vệ tốt mới được."

Hồ Diên Khánh gật đầu, nói: "Cái này quan hệ đến sinh tử dân chúng, chúng ta tự nhiên nghĩa bất dung từ, những địa phương khác không có vấn đề, chỉ là, thời điểm tới gần Đông Hải, Miyamoto người Đông Doanh sẽ có chút phiền phức."

Trần Nguyên nghe xong liền sửng sốt, hỏi: "Miyamoto?"

Hồ Diên Khánh gật đầu: "Nhớ rõ ta đã nói qua với người về đám hải tặc thần bí kia không? Chính là một nhóm thường xuyên qua lại tại Đông Hải, thời điểm cướp thương đội, tâm địa rất gian ác kia, bọn họ là người Đông Doanh."

Trần Nguyên vô ý thức sờ cái mũi của mình một chút, khóe miệng bỗng nhiên tươi cười, hỏi: "Bọn hắn rất lợi hại sao?"

Hồ Diên Long gật đầu, nói: "Chúng ta đã đánh một lần, lần đó bọn hắn ăn cướp thương thuyền Tổng triều, vừa lúc bị Mai Tiên các nàng đụng vào, đám người kia đi thuyền không lớn, nhưng rất nhanh, hơn nữa còn nhiều, đều là cái loại thuyền nhỏ dễ dàng quay đầu, mấy người Mai Tiên thiếu chút nữa ăn phải lỗ vốn, đám tiểu tử kia thấy chúng ta đến, cũng quay đầu rời đi, bắt được mấy người bọn hắn, mới biết được là người Đông Doanh."

Trần Nguyên trầm tư một hồi, nói: "Tiếp xúc cùng bọn họ trước, ta không quản các người có ý kiến gì, dù sao, trong thời gian sắp tới, nhất định phải cam đoan tuyến đường an toàn, phải để cho mỗi một chiếc thuyền của chúng ta, đều có thể chạy an toàn."

Hồ Diên Khánh đáp: "Bích Đào các nàng đã đánh qua một lần, trên cơ bản chúng ta cũng tiếp xúc qua, ta đã thả tiếng gió ra rồi, muốn đánh một lần nữa với bọn họ, bọn hắn lại cho người nhắn lại, muốn nói chuyện cùng ta, em rể, ý của người là nói chuyện trước sao?"

Trần Nguyên nói: "Nếu như người không nắm chắc thu thập bọn hắc, trước hết cứ nói đã. Lần này các người tới rất vừa vặn, bên trong phủ kho có vài loại binh khí ta có thể động, có một loại gọi là thạch pháo, uy lực rất lớn, còn có một loại xe nổ, ta cảm thấy đặt trên boong thuyền bắn nhau thì không thành vấn đề, các người cầm lấy dùng đi."

Hồ Diên Khánh còn chưa thấy qua những vật này, cũng không phải quá hưng phấn, trong mắt hắc, hải chiến chủ yếu chính là thuyền ai nhanh hơn, thuyền ai rắn chắc hơn, trên thuyền ai có thủy thủ dũng mãnh hơn.

Trần Nguyên biết rõ hiện tại không cần phải tranh luận cùng Hồ Diên Khánh những việc này, đợi đến lúc vũ khí rơi vào trong tay của hắc, hắc ném được ngon ngọt, sẽ đến tìm mình.

"Những vũ khí này chuyển đến, các người cứ làm quen một chút, thời điểm tiếp xúc cùng những người Đông Doanh kia, tận lực tìm hiểu một ít tình huống Đông Doanh hiện tại, đợi cho sang năm, Đại Tổng đã xử lý xong xuôi bên trong rồi, sẽ để cho người đánh lần nữa."

Hồ Diên Khánh gật đầu, Trần Nguyên cuối cùng lại nói thêm một lần nữa, nhiệm vụ vận lương thực lần này thật sự cực kỳ trọng yếu, phải nhắc bọn họ vạn phần chú ý mới được.

Trong lòng hắc tính toán một cái, nếu như nhanh một chút mà nói, từ lúc chính mình chuẩn bị tốt đội tàu, đến khi lương thực vận đến Đại Tổng, chắc chắn là đến xuân sang năm, đó chính là thời kì giáp hạt, thời điểm khó khăn nhất.

Hiện tại, Trần Nguyên phải tổ chức rất nhiều đội tàu đi mua lương thực, đồng thời còn phải tận lực chuyển lương từ Triều Tiên, Nhật Bản đến, nghĩ hết tất cả mọi biện pháp, vượt qua cửa ải khó khăn này.

Lương thực đến, kỳ thật không riêng gì có thể giải quyết vấn đề lưu dân, chính yếu nhất là có thể trợ giúp Trần Nguyên, chiếm cứ vị trí tuyệt đối có lợi tại Đãng Hạng.

Còn có rất nhiều chuyện muốn làm, nhưng hiện tại sắc trời đã sắp đến giờ Tý, phải đi ngủ rồi, cho dù gấp hơn nữa, có một số việc cũng phải từ từ.

Hắc lặng lẽ đẩy cửa phòng ra, phát hiện Triệu Ý vẫn ngồi ở trên mặt ghế, giống như đang trầm tư suy nghĩ cái gì đó, thấy Trần Nguyên tiến đến, Triệu Ý liền đứng lên, hỏi: "Mọi chuyện xử lý xong rồi à?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, xong rồi."

Cánh tay Triệu Ý muốn cởi quần áo khoác trên người hắc, Trần Nguyên ngăn cản nàng, hỏi: "Người làm cái gì vậy?"

Triệu Ý cố nặn ra vẻ tươi cười, hỏi: "Giúp người treo quần áo?"

Trần Nguyên tự mình cởi quần áo ra, sau đó đi đến bên người Triệu Ý, nhẹ nhàng giữ chặt tay của nàng, nói: "Công Chúa, có phải người cảm giác rất ủy khuất hay không? Người vì ta, danh xưng Công Chúa cũng đã đánh mất, nhưng ta lại mang theo những nữ nhân khác trở về."

Triệu Ý nhún yết đầu hai cái, hiển nhiên là muốn khóc, nhưng không khóc mà lại nói: "Phụ hoàng nói, ta hiện tại chính là một nữ tử tầm thường, phải học cuộc sống của nữ tử tầm thường, hầu hạ nam nhân của mình."

Trong lòng Trần Nguyên thâm nghĩ, Nhân Tông thật là một cha vợ không tệ, tuy chửi mắng mình rất hung hăng, nhưng thực sự vẫn chịu khó dạy dỗ Triệu Ý.

Trần Nguyên nhẹ nhàng ôm Triệu Ý vào trong ngực, nói: "Người trước kia là Công Chúa Đại Tổng, nhưng trong mắt ta, người chính là Triệu Ý, ta thích, chính là người, có biết không? Nếu như bây giờ, người còn muốn làm Công Chúa mà nói, ta vẫn sẽ nâng người trong lòng bàn tay, không cần phải nhân nhượng ta như vậy, người làm như vậy, ta chỉ cảm giác người đang chịu tội, khả năng sẽ không dám tới gặp người."

Triệu Ý ngẩng đầu: "Vậy người muốn ta thế nào?"

Trần Nguyên cười một tiếng, nói: "Không phải ta muốn người làm sao, người muốn thế nào cũng được, chỉ cần ở trong Phò mã phủ, người nói là sẽ thực hiện được."

Triệu Ý không tin, hỏi: "Thật sự? Vậy thì Tần Hương Liên cùng Lăng Hoa thì sao?"

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Không phải đã nói rõ rồi sao? Các nàng nghe lời người."

Triệu Ý lại hỏi: "Vậy thì Hồ Diên Bích Đào kia thì sao? Nàng không biết nghe ta lời nói đâu, nàng nói Phụ hoàng ta giết cả nhà của nàng, nàng thấy ta là muốn động thủ!"

Trần Nguyên bỗng nhiên phóng đại thanh âm lên, nói: "Nàng dám, nàng thật sự nói như vậy sao?"

Nước mắt của Triệu Ý mạnh mẽ chảy ra, cái đầu kia gật gật cực kỳ lợi hại, Trần Nguyên giả trang ra một bộ dạng nổi giận đùng đùng, nói: "Người chờ một chút, ngày mai ta sẽ đuổi nàng đi, làm cho nàng trở lại thuyền của nàng!"

Triệu Ý lần này mới nở nụ cười, vừa rồi nàng mềm mại, thật sự là bắt buộc chính mình giả vờ, điểm này Trần Nguyên rất rõ ràng, hẳn biết rõ, Triệu Ý làm như vậy, kỳ thật trong lòng rất thống khổ, chính hẳn cũng không thoải mái.

Cánh tay lại bị nắm một cái, Triệu Ý hung hăng đánh một quyền trên ngực hắn, nói: "Người chỉ biết gạt người, nếu người muốn đuổi nàng đi, ta sẽ đi ngay bây giờ!"

Trần Nguyên thoáng một tý đã kéo nàng lại, nói: "Hiện tại sắc trời không còn sớm, khuya hôm nay ta ngủ tại chỗ người, cũng không đi nữa!"

Nói xong, hai tay liền đưa lên ngực Triệu Ý, hung hăng bóp một chút, sau đó liền ép Triệu Ý lên trên giường.

Ánh mắt Triệu Ý cũng thả ra một loại hào quang, hỏi: "Sao hôm nay lại thô lỗ như vậy?"

Trần Nguyên kéo hết y phục của nàng, nói: "Nói nhảm, thời gian dài không đụng vào nữ nhân rồi, đâu còn thời gian rảnh rỗi làm nhạc dạo? Trực tiếp một chút đi!"

Triệu Ý chỉ ngón tay về phía đế đèn bên cạnh, nói: "Thổi đèn, thổi đèn đã!"

Trần Nguyên thuận tay cầm lấy giấy ở trên mặt đất, ném về phía đèn, vừa vịn đập cái đế đèn rơi xuống trên mặt đất: "Như vậy là được rồi, người nhanh cởi quần áo đi!"

Đế đèn không qua thời gian bao lâu đã tắt.

Trong mấy ngày kế tiếp, tất cả tiến triển đều thập phần thuận lợi, sách kinh nghiệm không phí bao nhiêu công phu liền biên soạn xong rồi, đưa cho một ít lão binh cùng tân binh xem, đều nói cực kỳ không tệ.

Tôn Công Sáng căn cứ vào tình huống binh sĩ phản ứng, một lần nữa tiến hành cải tiến đối với vũ khí, đặc biệt là chứng tâm lôi, uy lực rất lớn, nhưng thời gian bạo tạc nổ tung, bởi vì kíp nổ là người sử dụng chủ động đốt, vô pháp khống chế thời gian nổ, đây là một nan đề rất lớn.

Trần Nguyên hỏi Tôn Công Sáng, có thể dùng phương pháp hỏa dược đốt kíp nổ được không, Tôn Công Sáng lúc ấy chỉ lắc đầu.

Cho dù là lựu đạn bây giờ chúng ta nhìn thấy, cũng chỉ có rút chốt mới có thể đánh kíp nổ, tại thời điểm chiến tranh thế giới thứ nhất, vẫn còn sử dụng lựu đạn cán cây gỗ, vật như kíp nổ kia là công nghệ cao, Trần Nguyên không hiểu.

Tôn Công Sáng đang nghiên cứu, xem nên làm như thế nào để cho thời gian kíp nổ cháy hết có thể cố định, ít nhất cố định trong phạm vi không động đến nó.

Còn có những cung nổ, xe nổ các loại... khác, chỗ cần cải tiến cũng rất nhiều, tuy Tôn Công Sáng không có bản lĩnh sửa những vật này cực kỳ hoàn mỹ, nhưng chắc hẳn có thể càng tốt hơn một ít so với lúc trước.

Hiện tại, điều duy nhất hắn còn có chút lo lắng chính là, vì cái gì mà Hạ Từ vẫn chưa có tin tức? Chính mình phái chút ít gián điệp đi vào Đảng Hạng, rốt cuộc đã bị Lý Nguyên Hạo huấn luyện thế nào rồi? Vì cái gì một điểm tin tức cũng không truyền về vậy?

.....

Hưng Khánh phủ, Trương Tầm Nguyên đã biết, cái đế quốc này đã rơi vào khốn cảnh, hiện tại, Đảng Hạng giống như là một con thuyền nhỏ chạy trong cuồng phong bạo vũ, sóng nước chung quanh không ngừng

đánh tới, thân thuyền bị đối thủ phá hư sẽ triệt để vỡ vụn dưới lớp sóng nào đó, chuyện này, Trương Tầm Nguyên cũng không biết.

Lý Nguyên Hạo binh bại trở về, tính cách có chút thay đổi, lúc này đây thất bại liên tục, không riêng gì chuyện khiến cho hình tượng Chiến thần của hắn ở trong lòng tất cả người Đãng Hạng ầm ầm sụp đổ, mà ngay cả lòng tin của hắn cũng nhận lấy đả kích nghiêm trọng.

Tất cả mọi người ở vào một loại cảm xúc mê mang đối với tiền đồ, chỉ có Trương Tầm Nguyên vẫn chấp nhất, hắn vẫn tin tưởng vững chắc, dựa vào năng lực của hắn, kết hợp hoàn mỹ cùng sức chiến đấu của Lý Nguyên Hạo, nhất định có thể thực hiện kế hoạch lý tưởng đã đề ra.

Chứng kiến Lý Nguyên Hạo ngồi ở trên mặt ghế, không nói câu nào, Trương Tầm Nguyên biết rõ, hiện tại cần nhất, chính là ủng hộ ý chí chiến đấu của Lý Nguyên Hạo, lập tức nói: "Đại vương, ta nghĩ, hiện tại ngài có thể xưng đế."

Lý Nguyên Hạo sững sốt một chút, trước khi chiến tranh, hắn đã lập kế hoạch, chỉ cần đánh thắng Tổng triều, mình liền xưng đế, thành lập đế quốc Đại Hạ, quyết tranh hơn thua cùng Liêu quốc, còn có cả Đại Tống, nhưng hiện tại chiến tranh thua, Đãng Hạng tổn thất thảm trọng, còn có thể xưng đế sao?

Lý Nguyên Hạo có chút do dự, nói: "Trương Tầm Nguyên, hiện tại ta xưng đế, không riêng gì việc bị Tổng triều cùng Liêu quốc dùng để mượn cớ, cũng sẽ khiến thần dân bất mãn."

Trương Tầm Nguyên rất không đồng ý đối với cái ý kiến này, hắn nói: "Đại vương, chính bởi vì hiện tại chúng ta khó khăn nặng nề, cho nên ngài mới phải nhanh xưng đế một chút, dùng để ổn định quân tâm dân tâm!"

Lý Nguyên Hạo cảm thấy có chút đạo lý, kỳ thật, nội tâm của hắn cũng là ngóng nhìn một ngày có thể làm đế, chỉ là, hắn hi vọng khi chính mình lấy được thắng lợi, được đám thần dân hò reo đặt lên bảo tọa hoàng đế, mà không phải ở loại tình huống này.

Trương Tầm Nguyên chuẩn bị nói cái gì đó, Lý Nguyên Hạo thở dài một tiếng, nói: "Ngô Hạo có tin tức không?"

Trương Tầm Nguyên hiểu, Lý Nguyên Hạo cũng không phải quan tâm đến Ngô Hạo, mà là quan tâm đến tin tức của Ngô Hạo, kể cả động tĩnh của Đại Tống hiện tại, còn có cả tình huống Dã Lợi thị.

Hắn nói: "Đại vương, ngày hôm qua nhận được thư của Ngô Hạo, quân đội Đại Tống đã rút lui trở về, Tổng triều có vấn đề lương thực và lưu dân rất nghiêm trọng, hiện tại, hoàng đế Tổng triều buông xuống tất cả, đang toàn lực cứu trợ nạn dân."

"Về phần Vương phi, Ngô Hạo nói Vương phi không việc gì, Tổng triều không hề bạc đãi tại nàng, hắn đang chăm chú theo dõi chuyện này, chỉ là, Tổng triều hiện tại khí thế bức người, không dễ nói chuyện lắm."

Lý Nguyên Hạo đương nhiên hiểu Tổng triều không dễ nói chuyện, lúc này đây, song phương đánh thành như vậy, da mặt cũng đã xé rách, để nói chuyện mới là việc lạ, bất kể như thế nào, Dã Lợi thị nhất định phải đi ra, nàng là ràng buộc giữa mình và Dã Lợi huynh đệ, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm.

Bây giờ, Lý Nguyên Hạo đối với có chút không quá yên tâm Dã Lợi Kiến Ca, không có lý do gì, chỉ là, tại thời điểm thực lực hắn đang gặp trọng thương, chút ít trọng binh trên tay Dã Lợi Kiến Ca đã thành sự tình Lý Nguyên Hạo rất lo lắng.

Thời điểm một người cảm giác mấy cái gì đó mình đặc biệt coi trọng sắp mất đi, hắn luôn xem xét càng chặt với những vật này, thậm chí còn không cho phép người khác tiếp cận.

469. Chương 424: Báo Chí (1+2)

Con mắt Lý Nguyên Hạo quét nhìn Trương Tầm Nguyên một chút, người Tổng này dường như là người duy nhất đáng giá để hắn tín nhiệm, bởi vì hắn là người Tổng, không có năng lực làm ra sự tình uy hiếp đến địa vị mình tại Đãng Hạng.

”Trương Tầm Nguyên, người nói xem, vì cái gì mà lần kia, Trần Thế Mỹ đến một điều kiện cũng không đàm phán, đã để lão bà Dã Lợi Kiến Ca lại?”

Trương Tầm Nguyên do dự một chút, nói: ”Đại vương, cái này, có thể là quân Tống mang theo hai nữ nhân không quá thuận tiện, thần cũng không rõ lắm.”

Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên khẽ cười một cái, nói: ”Ta nghe nói, trong lầu Dã Lợi Kiến Ca, phát hiện rất nhiều binh khí và cẩm bào ngọc dẫn chỉ có hoàng thượng mới có thể mặc?”

Trương Tầm Nguyên hiểu rất rõ về Lý Nguyên Hạo, hắn vừa nghe lời này, liền biết Lý Nguyên Hạo đang suy nghĩ gì, vội vàng quỳ xuống, nói: ”Đại vương, lần này hẳn là Trần Thế Mỹ dùng kế chia rẽ sự trung thành và tận tâm của Dã Lợi tướng quân đối với đại vương, Đại vương vạn lần không được sinh lòng nghi kỵ!”

Sắc mặt Lý Nguyên Hạo biến đổi một chút, hắn lập tức ý thức được mình nói lỡ rồi, vội vàng thay đổi một bộ thần sắc khác, nói: ”Kế chia rẽ thấp kém như thế, há có thể dấu diếm được ta? Người yên tâm đi, ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Trương Tầm Nguyên biết rõ, cũng không phải Lý Nguyên Hạo thuận miệng thoáng hỏi một tý, hẳn biết chắc, nếu như đặt chuyện này ở trước kia, Lý Nguyên Hạo sẽ cười một tiếng, nhưng hiện tại không giống với lúc trước.

Vừa lúc đó, Dã Lợi Kiến Ca đi đến, nói: ”Đại vương, quân tình khẩn cấp, Lý Thế Bán phát động công kích đối với chúng ta, hẳn suất lĩnh năm vạn Khương binh vừa mới được hắn tổ chức, công kích hai tòa thành trì biên cảnh của chúng ta, Giác Góc Tư La cũng xuất binh cùng hắn!”

Tay Lý Nguyên Hạo thoáng một tý đã vỗ lên trên mặt ghế, chiếc ghế dựa kia gãy đoạn, nói: ”Đám nhầy nhót thẳng hễ này cũng dám nhảy lên đài sao, thật sự cho rằng ta không có khí lực đánh bọn họ sao?”

Dã Lợi Kiến Ca nói: ”Đúng vậy, nên cho bọn hắn một điểm lợi hại nhìn xem, chúng ta phải đánh thắng một trận!”

Lý Nguyên Hạo nhìn về phía Dã Lợi Kiến Ca, hỏi: ”Đại ca, người nói nên làm sao bây giờ?”

Bọn họ là huynh đệ kết nghĩa, Dã Lợi Kiến Ca lớn nhất, Lý Nguyên Hạo một mực tôn xưng hắn làm đại ca.

Dã Lợi Kiến Ca nói: ”Trong tay ta còn có bốn vạn binh sĩ, ta sẽ dẫn ba vạn người, đi thu thập Lý Thế Bán!”

Lý Nguyên Hạo sững sốt một chút, Dã Lợi Kiến Ca làm như vậy, chính là gánh trọng trách nặng nhất, ba vạn người đi đánh năm vạn người Lý Thế Bán, tuyệt đối là chuyện rất nguy hiểm, cho dù đánh thắng, Dã Lợi Kiến Ca cũng tổn thất thảm trọng.

Nếu như Lý Nguyên Hạo thật sự không có ý kiến gì mà nói, lúc này sẽ có thể bảo tồn được thực lực, trong lòng Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên có chút áy náy, áy náy vì vừa rồi chính mình hoài nghi đối với Dã Lợi Kiến Ca.

Lúc này Trương Tầm Nguyên nói: ”Đại vương, thần cũng cho rằng, phải thoáng giáo huấn bọn hắn một tý, hiện tại chúng ta cần một trận thắng lợi.”

Lý Nguyên Hạo đứng lên, nói: ”Tốt, đại ca, người đi đối phó với Lý Thế Bán, chờ ta thu thập Giác Góc Tư La, tự nhiên sẽ đi giúp người, Trương Tầm Nguyên!”

Trương Tầm Nguyên ôm hai đầu gối, nói: ”Thần có mặt.”

Lý Nguyên Hạo vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: ”Trong nhà liền giao cho người, Trần Thế Mỹ tuyệt đối không thể dùng tay như vậy, hơn nữa, tình thế hiện tại rất không tốt, rất nhiều người có khả năng xuất hiện dị tâm, người phải cẩn thận mới được, bất kể như thế nào, nhất định phải duy trì Hưng Khánh phủ ổn định, tổ tiên nhà ta chính là dùng cái nơi chật hẹp nhỏ bé này để lập nghiệp, chỉ cần còn nơi đây, ta không sợ gì cả!”

Trương Tầm Nguyên được sự phó thác quan trọng này, trong mắt hắn, chính là Lý Nguyên Hạo tín nhiệm đối với hắn, lập tức vô cùng kích động, nói: ”Đại vương yên tâm, vi thần tất nhiên sẽ không phụ lòng Đại vương!”

Lý Nguyên Hạo lại suy nghĩ một chút, ánh mắt của hắn bỗng nhiên hiện ra thần sắc tàn nhẫn, nói: "Lúc cần thiết, thà rằng giết nhầm, cũng tuyệt đối không thể buông tha!"

Trương Tầm Nguyên đáp: "Thần hiểu."

Lý Nguyên Hạo hiện tại thật sự không muốn đánh tiếp, nhưng chiến tranh không phải là một người chèo chống, tựa như hắn đánh lên Tống triều, quân nắm tay quả đấm của chính mình rất đơn giản, quân ở nắm tay quả đấm người khác thì cần thực lực.

Nhưng hiện tại, hắn không muốn đánh, đối thủ lại không chịu bỏ qua, trong lòng Lý Nguyên Hạo vô cùng hiểu, Lý Thế Dân này có thể Đông Sơn tái khởi trong thời gian ngắn như vậy, không thể tách rời sự ủng hộ của Tống triều đối với hắn.

Một trận này, với hắn mà nói, là cực kỳ trọng yếu, đã không có đường lui rồi, hắn phải đánh bại đối thủ mới có thể để cho người Đổng Hạng tin tưởng hắn vẫn là cường nhân trên chiến trường.

Nếu như thua mà nói, như vậy, tất cả mọi người sẽ biết, Chiến thần đã từng bách chiến bách thắng, hiện tại ngay cả chút ít nhậy nhót thăng hê cũng không thu thập nổi.

Vấn đề lớn nhất mà Đổng Hạng hiện tại gặp phải, chính là lương thực.

Hiện tại, nguy cơ lương thực làm phức tạp tình hình Đại Tống, Đổng Hạng, Liêu quốc, trong đó, vấn đề Đổng Hạng nghiêm trọng nhất.

Lý Nguyên Hạo trầm mặc không nói, Trương Tầm Nguyên đương nhiên biết rõ lúc này chính mình nên làm cái gì, hắn tiến lên một bước nói: "Đại vương, thần sẽ chuẩn bị khẩu phần lương thực vì đại quân, xin Đại vương không cần phải lo lắng."

Dã Lợi Kiến Ca liếc nhìn Trương Tầm Nguyên, hỏi: "Trương đại nhân, người định giải quyết thế nào?"

Nếu lúc trước, hắn căn bản không thể hỏi như vậy, nhưng hiện tại không giống với lúc trước, trong mắt Dã Lợi Kiến Ca, đây quả thực là một cái nan đề vô pháp giải quyết.

Phương pháp giải quyết vấn đề lương thực của Trần Nguyên là mua lương thực từ những địa phương khác, phương pháp này tại Đổng Hạng là không thể áp dụng, các khu chung quanh Đổng Hạng, trên cơ bản đều thiếu lương thực, Đại Tống vẫn phong tỏa mậu dịch, những số tiền trong tay hắn đã bị ép khô rồi, còn có biện pháp nào đây?

Dã Lợi Kiến Ca nói: "Trương đại nhân, ít nhất người cũng phải giải quyết khẩu phần lương thực cho năm vạn đại quân trong một tháng, mới có khả năng đánh thắng trận."

Trương Tầm Nguyên gật đầu, nói: "Ta biết rõ, ta nhất định sẽ làm được, ta chuẩn bị thu thập lương thực tại dân gian."

Hắn dùng phương pháp này, sắc mặt Dã Lợi Kiến Ca cùng Lý Nguyên Hạo lập tức thay đổi, hiện tại dân gian còn lương thực sao? Cho dù còn một chút, nhưng ai nguyện ý lấy ra? Chuyện này đừng nói độ khó rất lớn, coi như là làm thành công rồi, cả Đổng Hạng cũng sẽ là thanh âm oán than nổi lên bốn phía.

Nhưng hiện tại, Lý Nguyên Hạo lại không nghĩ ra phương pháp xử lý tốt hơn so với cái này, qua thời gian rất lâu, hắn mới chậm rãi gật đầu, nói: "Tốt, người đi làm đi."

Vừa lúc đó, đội trưởng thân binh Lý Nguyên Hạo, Lí Nguyên Thuật chạy đến, nói: "Đại vương."

Lý Nguyên Hạo chứng kiến Lí Nguyên Thuật đầu đầy mồ hôi, chỉ biết khả năng là có đại sự gì đã xảy ra rồi, hiện tại hắn rất là khẩn trương, bởi vì đế quốc của hắn thật sự quá yếu ớt, hơi chút gió thổi qua, nói không chừng cũng có thể thổi đi tất cả.

"Chuyện gì?"

Lí Nguyên Thuật nói: "Chúng ta ở bên ngoài bắt được một người Tống, các huynh đệ xem bộ dáng của hắn, giống như là gián điệp quân Tống, bắt lại tra khảo một phen, quả nhiên là thế."

Ánh mắt Lý Nguyên Hạo sáng rực lên, cuối cùng cũng là một tin tức tốt.

”Hỏi ra cái gì không?”

Lý Nguyên Thuật nói: ”Hắn nói, lần này bọn hắn được Trần Thế Mỹ sai khiến đến đây dò hỏi tình báo, một tiểu đội mười người, lần thứ nhất có hơn một trăm người đến.”

Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên cười ha ha một tiếng, nói: ”Trần Thế Mỹ, lại là hắn, mang tên gián điệp kia đến cho ta, ta muốn đích thân thẩm vấn ”

Lý Nguyên Thuật lĩnh mệnh, nói: ”Tuân lệnh!”

Chỉ trong chớp lát, một đội binh sĩ Đảng Hạng áp giải một nam nhân thoạt nhìn rất là gầy gò đi vào, trên mặt người Tổng xanh một chỗ tím một chỗ, hiển nhiên là vừa mới bị đòn hiểm.

Hiện tại vừa nhìn thấy bộ dạng Lý Nguyên Hạo như chuẩn bị thẩm vấn tiếp, bị hù đến chân cũng đứng không yên, không đợi Đảng Hạng binh sĩ hét to, liền tự mình quỳ xuống.

Cái này là người giang hồ Trần Nguyên tìm đến, người giang hồ có chút công phu bàng môn tà đạo, nhưng người trung nghĩa lại cực kỳ ít ỏi.

Người này vốn chính là một tên trộm, lần này đáp ứng đến Đảng Hạng, chính là ôm cách nghĩ, nói không chừng mình có thể kiếm được một chút tình báo, sau đó mang trở về cho Trần Nguyên lĩnh thưởng, thời gian nửa đời sau sẽ thoải mái sống.

Lúc bị binh sĩ Đảng Hạng nhận ra, hắn còn nói xạo, nhưng người ta hành hung một chầu, liền gánh không được rồi, có cái gì thì nói cái đó, quả nhiên là tri vô bất ngôn (không gì không nói).

Lý Nguyên Hạo lạnh lùng nhìn hắn một cái, hỏi: ”Người là gián điệp Tống triều?”

Người nọ dốc sức liều mạng dập đầu, nói: ”Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, tiểu nhân cũng chỉ phạm tội, không muốn ngồi chồm hổm trong ngục giam, mới làm cái nghề này, tiểu nhân vô ý mạo phạm Đại vương, xin Đại vương tha mạng.”

Lý Nguyên Hạo nở nụ cười, trong lòng thâm suy nghĩ, thì ra Trần Thế Mỹ cũng có thời điểm ngây ngô, nếu như lợi dụng tốt, nói không chừng có thể có được thu hoạch không tưởng.

Lý Nguyên Hạo thay đổi một bộ sắc mặt khác, nói: ”Ừm, người chỉ cần ăn ngay nói thật, ta sẽ bỏ qua cho người.”

Người nọ nghe xong lời này, giống như bắt được một cây rơm rạ cứu mạng, nói: ”Đa tạ Đại nhân, đa tạ Đại nhân!”

Trương Tầm Nguyên lập tức thay Lý Nguyên Hạo hỏi: ”Các người có hơn một trăm người tới, làm thế nào để tìm ra bọn họ? Các người liên lạc như thế nào?”

Người kia nói: ”Chúng ta lập ra một tiểu đội mười người, mỗi tiểu đội, chỉ có đội trưởng biết rõ phương pháp liên lạc với quan trên, chỉ có người đó mới biết cách bắt được liên lạc cùng tất cả các tiểu đội.”

Hắn có chút khẩn trương, nói có chút hỗn loạn, chỉ là, Trương Tầm Nguyên vẫn nghe hiểu, hắn cười một chút lại hỏi: ”Vậy những người trong tiểu đội người ở nơi nào? Đội trưởng ở nơi nào?”

”Tiểu đội chúng ta hôm nay vừa mới vào thành, đội trưởng nói, sẽ tập hợp trước tại trà lâu thành đông.”

Trương Tầm Nguyên xoay người lại, ôm quyền nói với Lý Nguyên Hạo: ”Đại vương, chuyện này cứ giao cho ta làm đi.”

Lý Nguyên Hạo gật đầu, nói: ”Làm đẹp một chút.”

Trương Tầm Nguyên lập tức dẫn người chạy tới địa phương đội người giang hồ này muốn tập trung, không phí khí lực gì, tất cả chín người, một người cũng không thể chạy trốn.

Trương Tầm Nguyên biết rõ, chuyện tiếp theo mình phải làm, là bắt hết đám gián điệp Tống triều phụ trách liên lạc.

.....

Biện Kinh.

Trần Nguyên cực kỳ cao hứng, bởi vì hắn từ bên trong một tác phùng in ấn đã tìm được một người rồi, người kia gọi là Tất Thắng.

Đây cũng là một chuyện trùng hợp, Trần Nguyên định xử lý một tòa báo, lúc ấy, lão bản tác phùng này tìm Trần Nguyên, hy vọng có thể hợp tác.

Nhưng đối với Trần Nguyên mà nói, đã ý định làm báo giấy, như vậy chính mình cần có một tác phùng in ấn, hiển nhiên sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, vì vậy, hắn cùng lão bản kia thương lượng một tỷ, thỏa thuận đàm phán giá tiền, chỉ cần một lần đã mua cái tác phùng in ấn này.

Lão bản rời đi, bọn tiểu nhị được Trần Nguyên lưu lại, hắn chứng kiến một chỗ góc tường, chất đống một đăm hòn đá nhỏ, cảm thấy có chút tò mò, liền hỏi mấy tiểu nhị: "Những thứ này dùng làm gì vậy?"

Những tiểu nhị kia đều quang ánh mắt về phía một người đang in ấn sách, cứ như vậy, Trần Nguyên đã tìm được Tất Thắng.

"Người không cần làm tiểu nhị nữa, từ hôm nay trở đi, ngươi là tổng thanh tra kỹ thuật tại đây, biết tổng thanh tra kỹ thuật là có ý gì không? Chính là ngươi phụ trách chỉ đạo kỹ thuật in ấn cho tất cả mọi người, tiền lương gấp đôi bọn tiểu nhị, ngươi in ấn cực kỳ không tệ, lập tức làm việc cho ta, cần bao nhiêu người giúp ngươi? Ngươi nói với ta."

Tất tổng thanh tra cứ như vậy mà đi nhậm chức, cái này ý nghĩa là, bộ máy của Trần Nguyên trên cơ bản đã thành hình.

Liễu Vĩnh làm chủ biên, Tất Thắng làm tổng thanh tra kỹ thuật, lại chiêu mộ một ít người đọc sách hàn môn để làm biên tập, chính mình chỉ phải chịu trách nhiệm kinh doanh là được rồi, Trần Nguyên cảm giác mình cũng không tệ lắm.

Nhưng Liễu Vĩnh nhìn bộ dạng Tất Thắng hơi ngơ ngác, có chút lo lắng, hỏi: "Chưởng quầy, hắn có thể làm tốt sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Có thể, ít nhất là ta không biết ai thích hợp hơn so với hắn, Liễu Vĩnh, ngươi giúp ta xử lý cái báo chí này, nhất định phải từ từ hợp tác cùng Tất Thắng, các người ở đây, có thể nói là ngày sau rất có tiền đồ."

Hiện tại, Liễu Vĩnh căn bản không tin tưởng những thứ này, Trần Nguyên kéo hắn đến hỗ trợ, hắn rất không muốn, tiểu tử này mặc dù không có thành tích khi làm quan, nhưng rất mê quan.

Liễu Vĩnh cũng là rất tận trách nhiệm làm một sự gia của Trần Nguyên, hắn nói: "Chưởng quầy, thứ cho ta nói thẳng, ngài làm cái gọi là báo chí này, nhất định là một cái mua bán thâm hụt tiền, những thứ không nói khác, tiền nhuận bút để người ta ghi bản thảo người cho, người đưa đến những trà lâu quán rượu kia lại miễn phí, cái này không bồi thường mới là lạ chứ!"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Người không hiểu, ngươi chỉ cần chịu trách nhiệm giúp ta xét duyệt những bài viết kia là được rồi, về phần sự tình kinh doanh, tự ta biết làm tốt."

"Ta đã để cho bọn người Âu Dương Tu, Tống Kỳ viết một ít cách nhìn của bọn hắn về tân chính và chiến tranh của chúng ta, hai người bọn họ đều là người nổi tiếng, viết ra cái gì, cũng sẽ có chút ít sức thuyết phục, chờ thời điểm bọn hắn đưa bản thảo tới, ngươi đăng báo là được."

Liễu Vĩnh gật đầu, nói: "Biết rồi, ngài muốn tuyên truyền vì tân chính và cường quân, nhưng vì cái gì ngài cũng muốn Hạ Tung và Văn Bác Ngạn ghi bản thảo vậy? Bọn hắn nhất định sẽ làm trái lại ý ngài."

Điểm này, với chỉ số thông minh của Liễu Vĩnh thì không cách nào giải thích, dân chúng thích xem cái gì? Thích xem náo nhiệt mà, nếu như trên một phần báo chí, đều là từ ngữ tán dương phô thiên cái địa, vậy thì không có ý nghĩa, có mặt đỏ, có mặt trắng, hát hò cái gì cũng có, như vậy mới có khả năng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Chỉ cần lập ra báo chí đi, khiến nó lao ra ngoài Biện Kinh, đi về hướng toàn bộ địa phận Đại Tống, sau đó chính mình lại chậm rãi giảm bớt những văn về phản đối tân chính kia, như vậy sẽ tạo cho dân chúng một

cái ảo giác là rất nhiều người ủng hộ tân chính.

Dân chúng chính là như vậy, rất nhiều người đều nói tốt, thì phải là tốt rồi.

Còn một điểm mấu chốt, biến pháp thời cổ đại, vì cái gì mà nhiều lần thất bại? Mấu chốt chính là tuyên truyền không đủ, dân chúng căn bản không biết biến cái gì pháp, quan địa phương có thể rất dễ dàng làm một ít động tác từ đó, mà những quan viên địa phương kia, tám phần là không muốn thay đổi hiện trạng.

Nói kỹ càng tân chính cho càng nhiều người, sẽ giảm bớt lực cản trong thời điểm áp dụng tân chính.

Đương nhiên, về lợi nhuận, Trần Nguyên cũng chưa từng lo lắng qua, giai đoạn trước có lẽ không kiếm được tiền, nhưng chỉ cần lượng phát hành tăng lên rồi, những đại gia đình kia, thậm chí Thư sinh bình thường, đều dưỡng thành thói quen xem báo chí, thời điểm những bình dân kia ưa thích nghe ngóng tin tức trên báo chí, tuyệt đối là một mua bán tốt nhất.

Liễu Vĩnh không rõ những điều này.

Hai người đi trên đường, đều đang thương lượng sự tình cụ thể khi làm báo giấy, kế hoạch của Trần Nguyên là hoàn thành bán nguyệt san, nửa tháng phát hành một lần.

Mạng lưới thông tin lạc của Tổng triều không phát đạt, tất cả tin tức đều phải dựa vào con người truyền đi, nếu như hoàn thành nhật báo mà nói, đợi phần báo chí này ra ngoài Biện Kinh, đến địa phương khác, chắc chắn là đã quá hạn.

Bán nguyệt san, tốt xấu cũng có hơn mười ngày, đủ để truyền khắp nửa cái Đại Tống.

470. Chương 425: Lắm Gái

Kỳ báo chí thứ nhất, nội dung chủ yếu có hai vấn đề, chính là vấn đề tân chính và Đảng Hạng dân gian chú ý nhất hiện tại, vốn Liễu Vĩnh còn muốn nói câu chuyện Trần Thế Mỹ lên, bởi vì câu chuyện cũng tương đối hấp dẫn ánh mắt người khác.

Tuy Bao Chứng cuối cùng cũng đưa ra giải thích về chuyện Trần Thế Mỹ giết vợ diệt con, nhưng chính giữa có rất nhiều điểm đáng ngờ, khiến cho một ít người nhiều chuyện luôn truy tìm, Liễu Vĩnh có ý tứ là, thêm vào vài câu biện bạch trong câu chuyện đó.

Trần Nguyên liền trực tiếp cho bác bỏ.

Hắn hi vọng câu chuyện này có thể nhanh bị người khác quên mất, tuy Trần Nguyên là người rất ưa thích phong cách, nhưng chuyện này liên quan đến đến người nhà của hắn, liên quan đến đến hai đứa trẻ vô tội.

Trần Nguyên hi vọng, mọi người đều có thể quên hết những việc này, Trần Đông ca và Trần xuân muội đang thời gian đến trường, những tiên sinh kia vẫn không biết hai đứa trẻ này chính là nhân vật oanh động nhất trong chuyện phò mã.

Trần Nguyên muốn để cho hai đứa có tuổi thơ không có gì khác những đứa trẻ kia.

”Liễu Vĩnh, trang báo chí có hạn, nhưng có thể làm ra rất nhiều văn vẽ, mấu chốt là xem ngươi khổng chế thể nào, điểm này, ta tin tưởng ngươi làm một thời gian ngắn sẽ hiểu.”

“Hơn nữa, ngươi làm cái này, không giống với đồ nướng của A Mộc Đại, A Mộc Đại nướng đồ kiếm tiền, hiện tại một con phố đều biết quán nhà hắn, nhiều nhà mọc lên theo, hắn có thể bảo vệ doanh thu vốn đã không tệ, nhưng ngươi làm vật này, đợi đến thời điểm nhất định, ta sẽ nói cùng hoàng thượng, cho một mình ngươi làm, độc nhất vô nhị, những người khác mà dám làm loại sinh ý này, sẽ bắt lấy ngồi tù!”

Liễu Vĩnh rất là giật mình, hỏi: ”Cái này có phải là có chút quá mức hay không?”

Trần Nguyên lắc đầu nói: ”Có lẽ hiện tại ngươi chỉ cho rằng đây là một việc mua bán, vậy ngươi liền sai rồi, nó là đầu lưỡi, có thể đem lời triều đình muốn nói, dùng tốc độ nhanh nhất, nói cho dân chúng biết.”

“Nó cũng là một khu vực trung gian, có thể để cho triều đình cùng dân chúng giao lưu ý kiến một tý, mượn tân chính lần này để nói, ta có thể dùng cái báo chí này, nói từng điểm từng điểm cho dân chúng biết triều

đình muốn làm cái gì, mà dân chúng có thể phản hồi ý kiến của bọn hắn, lại để cho chính sách sắp ra sân khấu càng hoàn thiện hơn một ít.”

Nói tới chỗ này, Trần Nguyên cười một chút, nói: ”Làm cho tốt, bây giờ người coi là một bộ gánh nặng, ngày sau, có thể sẽ là hoàng thượng sẽ tự mình hạ chỉ thị cho người, bảo người kể một ít lời hắn muốn nói cho dân chúng!”

Sắc mặt Liễu Vĩnh có chút hồng lên, hắn không khỏi sửng sốt, nếu quả thật có một ngày Nhân Tông muốn làm một chuyện, lại đích thân tìm đến mình, vậy thì chính mình có cho hắn mặt mũi hay không?

Tuy hắn có chút hoài nghi đối với ngày đó, nhưng trên mặt có lẽ vẫn là chậm rãi tách ra dáng tươi cười.

Nếu như kế hoạch thuận lợi mà nói, mười ngày sau, nhóm báo chí đầu tiên sẽ mặt thế.

Hai người đi tới ngoài cửa Tân Nguyệt sơn trang, Trần Nguyên thật xa đã nhìn thấy Trần Thăng trở lại.

Tiểu tử này đang đứng ở trước mặt Tần Hương Liên, giống như đang không ngừng đang nói gì đó.

Trần Nguyên hô to một tiếng: ”Trần Thăng!”

Trần Thăng vội vàng xoay đầu lại, nói: ”Thế Mỹ, đã trở lại rồi sao? Ta vừa xong việc.”

Nói xong, ngón tay của hắn chỉ về hướng Tần Hương Liên, nói: ”Người phải tha lỗi cho ta, lúc ấy ta thật sự là bị đánh bất tỉnh, ta đã nghĩ ngợi, nhiều người như vậy xông tới, lại còn vừa gặp mặt liền ra tay độc ác, cho nên, cho nên....”

Hắn cũng không xuất ra một câu nói gì nữa, cuối cùng mới hung hăng vỗ đầu mình một cái, nói: ”Người xem xem, vấn đề này, ta đã làm phiền các người rất nhiều.”

Trần Nguyên không nói cái gì nữa, hắn biết rõ Trần Thăng không phải cố ý, lập tức đi tới, vỗ vỗ bả vai Trần Thăng, nói: ”Những thứ khác không nói nữa, tý nữa ra sẽ bảo Lăng Hoa nấu chút rượu, huynh đệ chúng ta uống một chén, lần này người đến Mông Cổ thay ta buôn bán lời không ít tiền, ta phải từ từ cảm ơn người mới được.”

Biểu lộ Trần Thăng có chút mất tự nhiên, nói: ”Thế Mỹ à, thực sự không phải ta cố ý.”

Trần Nguyên trừng mắt liếc hắn một cái, nói: ”Không nói vấn đề này nữa, không cho phép nhắc lại, người nói một chút về tình huống khi người ở Triều Tiên bên kia là được rồi.”

Bọn hắn đi vào bàn, ngồi xuống, bọn người Trần Thế Trung cũng đi tới, vừa nói đến Triều Tiên, Trần Thăng lập tức nâng tinh thần lên, nói: ”Thế Mỹ, ngay từ đầu người bảo ta đi Triều Tiên, ta cho rằng chỗ đó là nơi hoang dã, nói thật, ta rất không muốn. Nhưng đi đến đó, ta mới biết được, nam nhân Đại Tổng chúng ta tại Triều Tiên, quả thực chính là hoàng thượng, người biết không, những nữ tử Triều Tiên kia coi chuyện mình có thể tìm một người người Tổng làm trượng phu là sự tình quang vinh nhất đó!”

Một đám nam nhân, hiển nhiên rất có hứng thú đối với cái đề tài này, Trần Nguyên cũng muốn hỏi một chút, xem Triều Tiên hiện tại có mỹ nữ như Tây Thi hay không, kém một cấp cũng có thể thông qua được!

Thời điểm đang muốn mở miệng, liền chứng kiến Thiển Thu đứng ở một bên, giả bộ như đang lau bàn, Trần Nguyên lúc này liền bày sắc mặt chính nghĩa, ho khan một tiếng, cắt ngang lời Trần Thăng nói chuyện: ”Thiển Thu, tại đây không cần người lau, người đi vào hậu viện xem đại Công Chúa còn cần gì không.”

Thiển Thu không nói gì thêm, xoay người rời đi, nhưng nàng đi vô cùng chậm, theo bước tiến của nàng, Trần Nguyên có thể phán đoán, tiểu nữ nhân này rất không cam lòng, nàng chính là lỗi tai của Triệu Ý, có một số việc rõ ràng không có vấn đề, ví dụ như hiện tại đám đám đại nhân này cùng nhau nói chuyện về nữ nhân, cái này rất bình thường, nhưng nếu như bị miệng của nàng truyền ra mà nói, rất có thể sẽ gặp chuyện không may.

Trần Nguyên nhìn bóng lưng Thiển Thu, trong lòng không khỏi nghĩ, nữ nhân này quá thị phi, sớm muộn gì cũng phải nghĩ cái biện pháp để cho Trần Thế Trung thu thập nàng mới được.

Nhưng Thiển Thu vừa mới vừa đi tới ngoài cửa, bỗng nhiên hô một tiếng: ”Trần Thế Trung!”

Trần Thế Trung quay đầu lại, liếc nhìn nàng một cái, hỏi: ”Chuyện gì?”

Thiền Thu vẫy tay một cái, nói: "Người tới đây, đi với ta ra đằng sau làm việc."

Trần Thế Trung nhắc chân, muốn đứng lên, Trần Nguyên bỗng nhiên nhỏ giọng nói: "Thế Trung, nếu người đi, sẽ không phải là nam nhân! "

Trần Thế Trung do dự một chút, Thiền Thu lại hô một tiếng, rốt cục hắn cũng hạ quyết tâm, cười nói với Trần Nguyên: "Đại ca, ta đi một chút sẽ trở lại ngay!"

Những lời này lại làm cho Trần Nguyên rất là ủ rũ, xem ra, Trần Thế Trung thiếu khuyết cái loại dũng khí thu thập Thiền Thu rồi.

Nhìn Trần Thế Trung cùng Thiền Thu rời đi, Trần Nguyên lập tức hỏi: "Trần Thăng, người không mang hai người trở về sao?"

Trần Thăng rất là đắc ý, nói: "Mang về đây làm cái gì? Qua một thời gian nữa ta còn muốn đi tiếp đó, ta tìm bốn người, đều ở Triều Tiên, ta nằm trên cái giường chỉ đủ ba người ngủ, lúc trời tối, ta cùng các nàng lách vào một chỗ, tư vị như vậy, đừng nói đến chuyện có bao nhiêu thoải mái!"

Những lời này lại làm cho Trần Nguyên rất là hâm mộ, bên người mình, hiện tại chỉ có ba, Hô Diên Bích Đào đã đi rồi, mặc dù chỉ là ba người, Triệu Ý cũng không thể tiếp nhận cùng những nữ nhân khác ngủ cùng một chỗ, cho dù là Lăng Hoa.

Trong mắt Liễu Vĩnh nổi lên hào quang, hỏi: "Thật sao?"

Trần Thăng vỗ bàn một cái, nói: "Ta lừa các người làm cái gì? Ta nói với các người, nữ nhân Triều Tiên này không giống với nữ tử Đại Tống chúng ta, tuyệt đối không giống, đặc biệt là thời điểm làm chuyện phòng the, đặc biệt nghe lời, bảo các nàng làm như thế nào cũng được!"

Lời này càng kiên định quyết tâm của Trần Nguyên, nhất định phải tự mình đi Triều Tiên một chuyến, mình tìm một người, cũng giúp Nhân Tông tìm một người.

Kỳ thật, những năm này, Nhân Tông cũng rất đáng thương, vì cái gì hắn lại sung hạnh Bàng quý phi thời gian dài như vậy? Đó là đám ngôn quan luôn luôn phản đối Nhân Tông tuyển phi đại quy mô tại dân gian, cho rằng sẽ bắt lợi trong dân, không tốt với thân thể hoàng thượng!

471. Chương 426: Một Cơ Hội(1+2)

Thế nào? Ngay cả thời điểm tán gái cũng nghĩ đến cha vợ đầu tiên, Trần Nguyên cảm giác, mình làm con rể, kỳ thật cũng cực kỳ không tệ.

Chủ đề của Trần Thăng hiển nhiên là vừa mới nói khởi đầu, thời điểm hắn còn muốn nói tiếp xuống dưới, đã bị Trần Nguyên cắt đứt, nói: "Những thứ này để sau hãy nói, trước tiên phải nói về chuyện đứng đắn, ta bảo người làm cửa hàng, bên cạnh, còn có, ta bảo người ta đưa thư tín cho người mua lương thực tại Triều Tiên, người đã xử lý như thế nào rồi?"

Những lời này hiển nhiên quét sạch hào hứng của mọi người, cũng cắt đứt tâm tình tốt của Trần Thăng, Trần Thăng thì thào nói: "Thế Mỹ, sự tình của hàng thì không có vấn đề gì, đã sớm làm tốt rồi, nhưng những người Triều Tiên ở bên cạnh kia chào giá rất cao, ta không dám tự mình làm chủ, về phần lương thực, Triều Tiên năm nay gặp mùa thu hoạch, nhưng bọn hắn không muốn bán cho chúng ta."

Trần Nguyên cau chân mày lại, nói: "Vì cái gì? Không phải ta đã nói rồi sao, giá tiền không phải là vấn đề, chúng ta có thể ra giá cả cao hơn một ít so với bản địa Triều Tiên."

Trần Thăng nhếch miệng một phát, nói: "Đây không phải vấn đề giá tiền! Triều Tiên không giống với chúng ta nơi đây, ruộng tốt của bọn hắn đều ở trong tay những vương thất kia, những vương thất kia đều nghe theo lời quốc vương bọn hắn, nói trừ phi hai nước chính thức thiết lập quan hệ ngoại giao, nếu không thì đừng nghĩ đến chuyện gặp mặt nói chuyện giao dịch."

Những lời này lại khiến cho hai người Liễu Vĩnh và A Mộc Đại kia đều cực kỳ tức giận, Trần Nguyên cũng là rất tức giận, không bàn giao dịch? Những lời này, tại sao trước kia bọn hắn không nói? Đội tàu Triều Tiên người rời khỏi Đại Tống có thể sống sao?

Nếu như không phải Đại Tổng hàng năm từ chỗ Triều Tiên mua các loại đặc sản nhân sâm gì đó, lại bán đến rất nhiều lụa, người Triều Tiên người có thể sống được sao?

Còn dám kêu gọi rầm rì, không bàn giao dịch nữa! Bọn hần đây là xem chuẩn Đại Tổng hiện tại đang gặp khó khăn, cho nên muốn Đại Tổng lập tức thành lập quan hệ cùng bọn họ.

Sự tình song phương một lần nữa thành lập quan hệ ngoại giao, phía chính phủ cũng dễ nói, Trần Nguyên bắt đầu đàm phán tốt rồi, Nhân Tông cũng rất có hứng thú có thêm một người bạn, nhưng thời điểm song phương nói tới chi tiết, tỉ mỉ, lập tức xuất hiện khác biệt.

Đám Cao Ly bỗng từ kia đưa ra điều kiện, là bắt Đại Tổng hàng năm dựa theo tiền cống hàng năm cho Liêu quốc hiện tại, cũng cung cấp tiền cống hàng năm cho bọn hần, cái này lại khiến cho Phú Bật phụ trách đàm phán rất là tức giận, Nhân Tông cũng tức giận, cho nên sự tình mới kéo dài xuống dưới.

Người ngẫm lại xem, Nhân Tông hiện tại đang nghĩ ngợi cách khi dễ người khác, người còn dám nói ra cái này với hần, căn bản là hần không thể đáp ứng.

Còn có, lùi một vạn bước mà nói, tiền cống hàng năm Liêu quốc người ta là đánh vài thập niên cùng Đại Tổng, dùng tánh mạng của hơn mười vạn tướng sĩ đổi lấy, người bên này hơi mở miệng một chút đã muốn tiền cống hàng năm, còn muốn giống người ta, phỏng chừng, cho dù Nhân Tông đáp ứng rồi, Liêu Hưng Tông cũng sẽ không đáp ứng.

Tay Trần Nguyên nắm thật chặt chén trà, hần rất muốn nổi giận, đám Cao Ly bỗng từ này, chính là đức hạnh kiểu đấy.

Thời điểm Hán tộc cường đại, bọn hần dựa vào Hán tộc, nguyên cả hậu cung Minh Thanh, tràn đầy mỹ nữ Triều Tiên bọn hần.

Đời Hán triều không còn mạnh, Nhật Bản vừa bước vào lục địa, bọn hần căn bản không hề chống cự, cam tâm tình nguyện làm tay sai, làm tùy tùng phục vụ đi theo người Nhật Bản, đợi cho Nhật Bản chiến bại một trận, bọn hần lại dùng thân phận quốc gia bị hại ôm chặt lấy đùi nước Mỹ.

Đối với tên gia hỏa này, biện pháp hữu hiệu nhất, chính là cho bọn hần biết mình lợi hại, làm cho bọn họ biết rõ đệ nhất thiên hạ là ai!

Nhưng hiện tại thì thật sự không được, quốc sự không phải hai người đánh nhau, vấn đề lương thực quan hệ đến Đại Tổng có thể gắng gượng đi qua lần thiên tai này hay không, quan hệ đến các dân chúng có thể sống sót hay không!

Cho nên, mình phải làm ra lương thực, cho dù là cảm thấy lại ủy khuất, cũng phải đặt cuộc sống dân chúng ở vị trí đệ nhất.

"Ta đi tìm hoàng thượng, ngày mai sẽ đi tìm hoàng thượng, nhất định phải mua được lương thực từ Triều Tiên, không tiếc bất cứ giá nào!"

Liều Vinh hỏi một câu: "Cho tiền cống hàng năm sao?"

Khóe miệng Trần Nguyên hiện lên dáng tươi cười tàn nhẫn, nói: "Cho, chỉ cần có thể vượt qua nạn đói lần này, sẽ cho hần tiền cống hàng năm!"

Đại Tổng thật sự là cực kỳ thiếu lương thực, mặc dù trong khoảng thời gian này, Nhân Tông để cho quân đội ở lại nhà rồi, nhưng chút lương thực còn tồn tại trong quốc khố có lẽ vẫn như là nước chảy, chảy xuôi về hướng mặt ngoài, còn phải đợi mười tháng nữa mới có thể đến mùa thu hoạch sang năm, mười tháng này làm sao bây giờ?

Thời điểm Trần Nguyên nhìn thấy Nhân Tông, lúc này mới phát hiện, mấy ngày nay, trên đầu Nhân Tông rõ ràng đã xuất hiện thật nhiều tóc trắng rồi!

"Vạn tuế, thần đã tổ chức những thương nhân kia, lúc này đây, rất nhiều thuyền của chúng ta xuống biển, tổng cộng hơn một trăm chiếc đi về hướng Nam Dương, từ hải ngoại vận lương trở về, mùa xuân sang năm là có thể đến." Trần Nguyên làm xong mọi việc, sau đó mới nói với Nhân Tông.

Cái này làm cho Nhân Tông dấy lên một ít hi vọng, nhưng, quốc khố có thể chống đỡ đến mùa xuân sang năm sao?

Nhất định là không thể, một khi các nơi cạn lương thực, như vậy Đại Tổng sẽ biến thành Liêu quốc hiện tại, Mông Cổ trước kia rất dễ dàng có thể bình định, bây giờ lại dám phản loạn cùng Liêu quốc, lâm vào chiến tranh lẻ mề.

Nếu như lúc đó có nạn dân tạo phản mà nói, hậu quả sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Nhân Tông cố nặn ra một chút dáng tươi cười tán dương, nói: "Thế Mỹ, mùa xuân sang năm, trăm không biết mình có thể chống đỡ được đến mùa xuân sang năm hay không, Thế Mỹ, ngươi còn biện pháp nào khác không?"

Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Vạn tuế, Triều Tiên năm nay được mùa thu hoạch, ta đến chỗ bọn hần mua lương thực, bọn hần không bán, nói là phải thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Đại Tổng, sau đó mới bán cho chúng ta."

Trong mắt Nhân Tông bỗng nhiên phun ra lửa giận, nói: "Đám đáng chết này, quả thực chính là đồ vô liêm sỉ! Thế Mỹ, ngươi có biết không, chỉ cần chúng ta có thể gắng gượng qua cửa ải này, sang năm, tiền cống hàng năm cho Liêu quốc, ta cũng không cho! Bọn hần rõ ràng là đến đòi tiền!"

Rất tốt! Nhân Tông thể hiện thái độ này, làm Trần Nguyên cực kỳ thưởng thức.

Làm một quốc quân, nên như vậy, chỉ cần có lợi đối với nước ta, dù ta nắm chặt cái bụng, cũng trợ giúp Giác Góc Tư La và Lý Thế Bán chiến tranh, đối với quốc gia như Triều Tiên, nên là cái thái độ này, chặt đứt tiền cống hàng năm cho Liêu quốc, không tiếc một trận chiến để chặt đứt.

Trần Nguyên tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, chúng ta không đáp ứng Triều Tiên, nhưng lương thực lấy ra đây?"

Nhân Tông nhìn hần một cái, không nói gì thêm, hần biết rõ sự tình nặng nhẹ, chính mình không được phép hành động theo cảm tình, nhưng hần thật sự rất không cam lòng bị quốc gia nhỏ như Triều Tiên khi dễ!

Con mắt Nhân Tông tràn đầy phẫn nộ, lại không nói câu nào.

Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Phía đông Triều Tiên, còn có cả Đông Doanh, thần cũng phái người đi Đông Doanh mua lương thực, theo thần biết, người Đông Doanh đã sớm nhìn ngó quốc thổ Triều Tiên, hai nước giao phong trên biển, Triều Tiên trước kia đều là nhiều lần chiến bại."

Nhân Tông gật đầu, nói: "Ta biết rõ, tại thời kì nhà Đường, Triều Tiên cũng bởi vì bị Đông Doanh xâm lấn mà hướng Đại Đường xin cầu viện."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Hiện tại, thực lực quốc gia Triều Tiên so với trước kia thì cường đại hơn rất nhiều, chiến thuyền Đông Doanh căn bản không đủ để đánh Triều Tiên, ta nghĩ, sẽ dùng chiến thuyền, đến đổi lương thực của Đông Doanh."

Triều Tiên tất nhiên sẽ cảm giác được uy hiếp, không cần nhiều, chỉ cần hai lần hải chiến Nhật Bản thắng, vậy thì lòng tự tin của Nhật Bản tuyệt đối sẽ tăng lên, lúc đó, bọn hần sẽ nhìn chăm chăm vào lãnh thổ Triều Tiên.

Mà Triều Tiên thì sao? Chỉ có thể xin Đại Tổng giúp đỡ, bởi vì mấy chiếc thuyền hồng của thủy sư Triều Tiên kia, quả thực không lên được mặt bàn chiến tranh.

Hơn nữa, Nhân Tông mua lương thực kiểu như vậy, không cần tiền mua lương thực, chỉ cần chi tiền mua thuyền là được rồi, đem những tiền này cho xưởng đóng tàu, xưởng đóng tàu còn có thể lợi nhuận một chút tiền, kích thích nghiệp hàng hải Đại Tổng phát triển.

Nhân Tông liếc nhìn Trần Nguyên, hơi mỉm cười một chút.

Trần Nguyên cũng cười hắc hắc, nói: "Không dối gạt vạn tuế, ta nghĩ, nếu như có thể khơi mào xung đột giữa Đông Doanh và Triều Tiên, ngày sau nói không chừng thần sẽ có thể khai cương mở đất vì vạn tuế."

Nhân Tông lúc này mới gật đầu, nói: "Tốt, tốt nhất là như thế, vấn đề này, người cứ đi làm, giống như chỗ Lý Thế Bân, ta không thể nhúng tay vào, nhưng người có chuyện gì, phải hướng ta bẩm báo."

Nếu năm trước, Trần Nguyên và Nhân Tông nói chuyện khai cương mở đất, Nhân Tông khẳng định sẽ bảo hần nói vậy, nhưng năm nay, bốn chữ này đã trở thành một cái lý tưởng có thể thực hiện trong lòng Nhân Tông.

Vấn đề này cứ như vậy mà xác định rồi, Nhân Tông nhìn Trần Nguyên, nói: "Đúng rồi, Thế Mỹ, nghe Ý nhi nói, người đang xử lý cái báo chí gì đó?"

Trong lòng Trần Nguyên rất là khinh bỉ, chuyện này, Triệu Ý căn bản không biết! Giám thị thì giám thị, chính mình không sợ, không nên tìm cớ nói "nghe Triệu Ý nói."

Người đã nói là Triệu Ý nói, vậy thì cứ coi là thế đi, hoàng thượng lớn nhất, ăn sạch tứ phương.

Trần Nguyên lúc này mới nói một chút ý đồ làm báo giấy ra, Nhân Tông lại cảm thấy rất hứng thú, nói một tiếng: "Tốt, nghe rất có ý tứ, người cứ xử lý trước đi, nếu như người xử lý tốt, trẫm cũng sẽ đi ghi một ít gì đó."

Cha vợ hần đã một lần làm loại chuyện này, nhớ ngày đó, sơn trang mình khai trương, hần liền nặc danh ghi danh tự sơn trang, nhưng Trần Nguyên không biết cái nào là của hần, đến hiện tại cũng không biết.

Hi vọng thời điểm hần nặc danh đóng góp, Liễu Vĩnh không phê quá nghiêm khắc, nếu làm như vậy, Liễu Vĩnh không may rồi.

Nhân Tông lại hỏi về một vấn đề hần rất quan tâm: "Thế Mỹ, người chỉ có thời gian một năm rưỡi, bây giờ người còn không đi Tây Cương xử lý sự tình Lý Nguyên Hạo sao, nếu quả thật quá ngày, đến lúc đó, trẫm đã nói miệng vàng lời ngọc trên triều đình, cũng không thể không tính toán."

Trần Nguyên lúc này liền nói: "Vạn tuế yên tâm, sự tình Tây Cương, trong lòng thần có nắm chắc, hiện tại, Lý Thế Bân cùng Giác Góc Tư La đã đi ra đấu võ rồi, chắc chắn Lý Nguyên Hạo sẽ cho bọn hần một ít khổ sở để ăn, chờ bọn hần cầu viện, chúng ta lại hành động lần nữa cũng không muộn."

Nhân Tông ừ một tiếng, nói: "Người phải nắm giữ tốt đúng mực, đừng để cho bọn Lý Thế Bân triệt để thua trận, sẽ rất phiền toái."

Trần Nguyên nói: "Không thể xảy ra điều đó, lúc này đây, Lý Nguyên Hạo căn bản không còn lương thực rồi, chỉ cần bọn hần chịu bỏ chạy, người Đẳng Hạng sẽ không dám truy đuổi, vạn tuế, thần có một chuyện muốn khải tấu với vạn tuế."

Nhân Tông nói: "Sự tình gì? Người nói đi."

Trần Nguyên ôm hai tay thành nắm đấm, rất quy củ nói: "Lần này đi Tây Cương, thần đánh, chính là trận chiến tất thắng, thần muốn xin vạn tuế điều một người vào quân ta."

Nhân Tông hỏi: "Ai?"

"Cầm quân Đô Úy cửa thành phía Tây, Lý Vĩ."

Con mắt Nhân Tông bỗng nhiên trở nên nhu hòa hơn, nụ cười trên mặt cũng chậm chậm tách ra, nói: "Tốt, cực kỳ tốt! Trẫm không có lý do gì để từ chối."

Trần Nguyên điều Lý Vĩ đến, là cho hần một cái cơ hội, không phải cơ hội lập công, mà là một cơ hội hướng đại Công Chúa chứng minh mình là nam nhân chân chính!

Hiện tại, đại Công Chúa đã được an ủi thỏa mãn trên mặt tinh thần, nhưng hiện tại nàng hoàn toàn thiếu một nam nhân chân chính.

Mặt khác, Trần Nguyên biết cá tính Lý Vĩ có chút chỗ thiếu hụt, mỗi người đều có chỗ thiếu hụt, nhưng chỗ thiếu hụt của Lý Vĩ lại ảnh hưởng tới hôn nhân của hần, hần đều yếu thế tại trước mặt mẹ của mình và đại Công Chúa, cái này đã xác định hần vô pháp giải quyết mâu thuẫn giữa đại Công Chúa và mẹ.

Có lẽ nên để cho hần lên chiến trường một lần, có thể sẽ thay đổi một ít gì đó, chiến tranh, là sân khấu tốt nhất để thay đổi một con người.

ví dụ như Nhân Tông, hẳn đã tham dự chiến tranh bằng phương thức của mình, thời điểm thắng lợi đến, tật xấu có chút do dự đã chuyển biến tốt lên rất nhiều, ít nhất là về vấn đề tân chính, về vấn đề cường quân, thái độ Nhân Tông cực kỳ kiên quyết.

Lúc Trần Nguyên từ chỗ Nhân Tông đi ra, lại gặp được một người hần căn bản không muốn gặp, Ngô Hạo.

Nếu như nói Trương Tầm Nguyên là đại não của Lý Nguyên Hạo, vậy thì Ngô Hạo chính là tiểu não của Lý Nguyên Hạo!

Hai người kia đều là người có tài hoa, bọn hần chế định chiến lược phát triển trường kỳ vì Lý Nguyên Hạo, đó chính là "Lấy gần đánh xa, dựa vào địa thế thuận lợi, cứ hướng đông mà tranh giành, ký khế ước với Liêu, dòm Hà Bắc, làm cho Đại Tống một thân hai hổ, rơi vào thế khó chống"

Một chiêu này cực kỳ hung ác, ánh mắt Trương Tầm Nguyên có thể nói là nhìn vô cùng xa, hẳn đã nhìn ra Liêu quốc như mặt trời sắp lặn về phía ấy, hẳn biết rõ địch nhân lớn nhất của Đãng Hạng là Tống triều!

Hơn nữa, tại lúc này đây, chiến tranh vừa mới bộc phát, Lý Nguyên Hạo cướp bóc các nơi trên ranh giới Đại Tống, lạm sát dân chúng Đại Tống, Trương Tầm Nguyên đã từng cực lực ngăn cản! Không phải hần đau lòng những kia dân chúng, ý nghĩ của hần là, Lý Nguyên Hạo nên quản lý địa bàn đã đánh chiếm được!

Đời sau còn có một vài người lật lại bản án vì Trương Tầm Nguyên, nói hần không phải Hán gian, chỉ là một mưu sĩ trợ giúp dân tộc thiểu số Trung Quốc tranh bá thiên hạ.

Đối với ý kiến của chút ít chuyên gia này, Trần Nguyên không dám gạt bừa, cho dù người ở Đại Tống gặp phải lạnh nhạt, cho dù người thật sự có tài nhưng không gặp thời, người có thể đi Đãng Hạng phát triển, có thể đi Liêu quốc phát triển, nhưng người không thể dùng máu tươi người Tống để chứng minh tài năng của người, thực hiện lý tưởng của người!

Đối với việc Ngô Hạo tìm đến mình, Trần Nguyên vô cùng ngoài ý muốn, thủ vệ phủ Phò mã dùng lý do Trần Nguyên không ở nhà vì, cự tuyệt Ngô Hạo vào cửa.

Nhìn cái bộ dạng của hần là biết, tiểu tử này vẫn cứ đứng tại cửa ra vào chờ mình trở về.

Trông thấy xe ngựa Trần Nguyên dừng lại, Ngô Hạo vội vàng đón chào: "Trần đại nhân, tiểu thần đợi người đã lâu."

Trần Nguyên ôn hoà nói một câu: "Tôn sử có chuyện gì sao?"

Ở trong suy nghĩ của Trần Nguyên, Ngô Hạo tìm mình, không ở ngoài hai nguyên nhân, một cái, là sự tình ngưng chiến, cái khác, là sự tình Dã Lợi thị.

Ngô Hạo thấy thái độ Trần Nguyên, cũng không vì bị vắng vẻ mà tức giận, mà là mỉm cười, nói: "Không có, Ngô Hạo hiện tại đã là thân hãm khổ cảnh, đã không còn cách nào khác, nghĩ đến Trần đại nhân dầu gì cũng là người quen biết cũ, liền mặt dày đến đây, hy vọng có thể được đại nhân trợ giúp."

Trần Nguyên cười một tiếng, cũng không mời Ngô Hạo vào nhà, liền đứng ở bên ngoài nói chuyện cùng hần: "Ngô tôn sử, chuyện của người, ta cũng biết, nói thật, dựa theo giao tình của chúng ta, tốt xấu ta cũng phải giúp một chút mới được, nhưng ta thật sự không có biện pháp, ngài cũng phải thông cảm mới được."

Ngô Hạo nghe lời này, rõ ràng là đang thoái thác, cũng không hề kích động phản ứng, chỉ nói: "Phò mã gia, có phải là do lần này ta không mang quà tặng đến hay không?"

Tuy Đãng Hạng rất nghèo, nhưng chút tiền hối lộ này vẫn có thể cảm ra, mỗi lần Ngô Hạo bái phỏng trọng thần Tống triều, đều mang theo lễ vật.

472. Chương 427: Không Công Bằng (1+2)

Chỉ là, chút lễ vật của hần, Trần Nguyên thật sự không nhìn vào trong mắt, đang muốn tìm lý do phù hợp để thoái thác, đuổi Ngô Hạo đi, chỉ nghe hần tiếp tục nói: "Phò mã gia, tại hạ cũng không phải bởi vì sự tình ngưng chiến hay Vương phi mà tới tìm người, tại hạ chỉ cảm thấy, Đãng Hạng hiện tại, dường như không còn là đất dụng võ của tại hạ nữa."

Hắn nói tới chỗ này, bỗng nhiên không nói nữa, Trần Nguyên lại mạnh mẽ xoay đầu nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, hắn không kỳ quái chuyện Ngô Hạo sẽ mưu đường ra khác, Hán gian đều là người không có cốt khí, ngoại trừ số ít Hán gian như Trương Tầm Nguyên ra, có mấy người nguyện ý đi tìm chết cùng chủ tử của hắn đây?

Chỉ là, hắn không thể tin được Ngô Hạo lại dùng phương thức trực tiếp như vậy để tìm đến chính mình.

Ngô Hạo hiển nhiên biết rõ Trần Nguyên đang suy nghĩ gì, ôm quyền nói: "Phò mã gia, tại hạ ở tại nhiều năm Đãng Hạng, làm sự tình có hại cho Đại Tổng, nói là tội không thể tha cũng không đủ, cho dù bây giờ ta trở về, chỉ sợ cũng không còn kịp nữa rồi, những chính nhân quân tử kia sẽ không bỏ qua cho ta."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Người tìm đúng người rồi, ta không phải quân tử, mời vào trong."

Ngô Hạo lúc này mới thả tảng đá trong lòng ra, nói: "Phò mã gia yên tâm, tại hạ tất nhiên sẽ không để cho người thất vọng."

Hai người đi vào phủ Phò mã, Trần Nguyên đưa Ngô Hạo vào chính sảnh, phân chủ khách ngồi xuống, lại để cho người rót nước trà cho hắn.

Ngô Hạo đã trực tiếp nói ra, Trần Nguyên cảm giác mình cũng không cần phải quanh co lòng vòng, nhấp một ngụm nước trà mới buông ly xuống, cũng đổi một xưng hô khác đối với Ngô Hạo: "Ngô huynh, không nói gạt người, sự tình Đãng Hạng, vạn tuế đã giao cho ta giải quyết, người xem thử xem, ta nên ra tay từ nơi nào mới tốt?"

Vấn đề này, Ngô Hạo sớm đã có kế hoạch, bởi vì lúc này đây, hắn đến nhà Trần Nguyên, chính là bán Lý Nguyên Hạo, trong lòng tự nhiên đã sớm đã có lời để nói, lập tức nói: "Tại hạ cho rằng, Đãng Hạng hiện tại đã là căn cơ dao động, Phò mã gia đã cùng đánh bại Lý Nguyên Hạo trên mặt quân sự, bây giờ không bằng ra tay từ những phương diện khác."

"Xin thứ cho tại hạ nói thẳng, bốn sự chiến tranh của Lý Nguyên Hạo rất không tệ, tuy trong quân Tổng, Địch Thanh tướng quân cùng Lưu Bình tướng quân đều có thể chống lại và đánh thắng, nhưng làm như thế sẽ tạo thành tổn thất quá lớn."

Trần Nguyên khẽ gật đầu: "Ta và Ngô huynh có cách nghĩ giống nhau, Ngô huynh cho rằng, tại Đãng Hạng, ai có thể giúp chúng ta đây?"

Ngô Hạo nhìn Trần Nguyên uống xong chén trà trong tay, lập tức đi tới, tự mình rót một chén cho Trần Nguyên, nói: "Phò mã gia nghĩ sao?"

Trong lòng Trần Nguyên đang một mực do dự, có nên tín nhiệm người này hay không, thời điểm nghe thấy câu hỏi này, lòng mày không khỏi nhú lại.

Ngô Hạo liếc nhìn sắc mặt của hắn, nhẹ nhàng nói: "Nếu tại hạ đoán không sai, Phò mã gia nhất định là muốn tìm Vệ Mân thị hỗ trợ?"

Trần Nguyên bị nói toạc hết chủ ý, ánh mắt chỉ nhìn Ngô Hạo, không hề nói chuyện.

Ngô Hạo tiếp tục nói: "Xin thứ cho tại hạ cả gan nói thẳng, vấn đề như vậy, ta cũng có thể nghĩ đến, vậy thì Trương Tầm Nguyên há có thể không có phòng bị? Hơn nữa, Lý Nguyên Hạo đã sớm lo lắng Vệ Mân thị gây ra chuyện bất lợi đối với hắn, lực lượng những người kia chỉ có thể tồn tại với tư cách kiềm chế, Phò mã gia không nên hy vọng bọn họ có thể làm được đại sự gì, bởi vì bọn họ không làm được đại sự."

Nói tới chỗ này, hắn lại ngồi xuống trên ghế bên cạnh Trần Nguyên, khuôn mặt Trần Nguyên hiện lên vẻ tươi cười, hỏi: "Vậy thì theo ý người, ta nên ra tay từ nơi nào?"

Nói như vậy, chẳng khác nào thừa nhận suy đoán của Ngô Hạo, Ngô Hạo nói một câu đã bỏ đi bản khoản của Trần Nguyên, loại chuyện này, ngay cả Ngô Hạo cũng có thể đoán, Trương Tầm Nguyên sao có thể bị trúng chiêu?

Ngô Hạo đưa đầu vào một tý, nói: "Muốn cho Lý Nguyên Hạo một kích trí mạng, nhất định phải để người hắn không thể tưởng tượng được, đánh ra một quyền này!"

Trần Nguyên gật đầu, đối với cái đề nghị này của Ngô Hạo, hẳn cực kỳ cảm thấy hứng thú, hỏi: "Ngô huynh, người có thể đánh ra một quyền này không?"

Ngô Hạo cười ha ha một tiếng, nói: "Phò mã gia quá dễ mất đến ta rồi, mặc dù tại hạ có tâm, tiếc rằng là bản thân không có năng lực đó, nếu như Phò mã gia dễ mất đến tại hạ, ta có thể tìm được quả đấm đó cho ngài."

Trần Nguyên không nói thêm gì nữa, lại bắt đầu suy tư, tin tưởng một người, thật sự không phải chuyện dễ dàng như vậy, Trần Nguyên biết rõ, nếu như mình muốn để cho Ngô Hạo hỗ trợ, nhất định phải để hắn trở về, mà để Ngô Hạo trở về, nhất định phải đáp ứng hòa bình, hoặc là thả Dã Lợi thị.

Hòa bình là không được, về phần Dã Lợi thị sao, Trần Nguyên liếc nhìn Ngô Hạo, hẳn không dám cam đoan, đây không phải là Ngô Hạo có ý ăn nói như vậy để cứu Dã Lợi thị ra.

Làm sao bây giờ? Do dự thời gian rất lâu, Trần Nguyên cuối cùng mới cười một chút, nói: "Ngô huynh, sắc trời cũng không sớm, khuya hôm nay, chúng ta sẽ tìm một chỗ địa phương thanh tĩnh, uống hai chén trà, sau đó lại nói chuyện, như thế nào?"

Ngô Hạo gật đầu, nói: "Nào dám không tuân mệnh."

Mang theo Ngô Hạo đi vào một quán rượu nhỏ, Trần Nguyên gọi bốn bàn đồ ăn, một vò rượu ngon, hai người bắt đầu chậm rãi uống.

Uống một canh giờ, trong vòng một canh giờ này, Ngô Hạo dùng sách lược hẳn đã sớm vạch ra, thuyết phục Trần Nguyên.

Giống như Trần Nguyên đã đoán trước, Ngô Hạo đáp ứng trở lại hỗ trợ, điều kiện là Trần Nguyên phải thả Dã Lợi thị, như vậy, sau khi hắn trở về, mới có thể không bị người khác hoài nghi.

Trần Nguyên quyết định đánh cược một lần, tin tưởng Ngô Hạo một lần, bởi vì hắn cảm giác, đặt Dã Lợi thị ở lại Đại Tổng, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh Đại Tổng, ngoài ra còn làm mất đi giá trị của nàng, cái tiền đặt cược này, có lẽ là đáng để cược.

Nếu là quân tử, hiện tại liền đáp ứng Ngô Hạo rồi, nhưng Trần Nguyên không phải quân tử, trước tiên đặt cược ở trong tay, hắn luôn nghĩ cách tận lực khống chế tình huống, nói cách khác, hắn muốn tận lực làm cho Ngô Hạo không có lựa chọn nào khác.

Một vò rượu uống vào bụng xong, Trần Nguyên khoác vai Ngô Hạo ra ngoài cửa lớn quán rượu, hỏi: "Ngô huynh, đoạn thời gian qua, người cũng không thư thái phải không?"

Ngô Hạo cũng không khách khí với Trần Nguyên, thời điểm Trần Nguyên đáp ứng cho hắn một cái cơ hội, hẳn biết mình phải nắm chặt cơ hội này, phải kéo gần khoảng cách với Phò mã gia Tổng triều Đại này.

Nếu ngày sau còn có lý tưởng thăng quan, vậy thì phải trông cậy vào Phò mã gia này để bạt chính mình rồi.

Hắn lập tức cười khổ một tiếng, nói: "Phò mã gia nói rất đúng, đoạn thời gian này, tại hạ đã sớm muốn tìm một con đường ra, chỉ là do không tìm được người có thể giúp ta. Tăng thêm Lý Nguyên Hạo và Trương Tầm Nguyên bức ta rất gấp, mỗi một ngày đều trôi qua gian khổ, hôm nay cuối cùng cũng yên tâm, có Phò mã gia chỉ điểm, tiểu nhân tự nhiên dốc hết sức, toàn lực ứng phó, sẽ không để cho ngài thất vọng."

Trần Nguyên cười nói: "Như vậy đi, buổi tối hôm nay, ta tìm một người nữ tử xuất sắc tới, để cho Ngô huynh thoáng vui về một tý!"

Ngô Hạo có vẻ có chút xấu hổ, nói: "Ta làm sao lại không biết xấu hổ như vậy được?"

Trần Nguyên kéo hắn lên xe ngựa, nói: "Ngô huynh không nên khách khí nữa, bình định Đảng Hạng, còn cần Ngô huynh hỗ trợ, chỉ cần làm thành công sự tình này, đừng nói một nữ tử, người muốn cái gì, cứ mở miệng!"

Ngô Hạo cũng thật sự không khách khí, nói thật, hắn cũng là một nam nhân bình thường, lần trước, thời điểm đến Biện Kinh còn có thể tìm một ít cô nương để giải quyết vấn đề thân thể một tý, nhưng lần này, thời điểm hắn đi thanh lâu, những tú bà kia căn bản không cho hắn đi vào.

Phạm đại nhân nói, có bất kỳ người dám phát sinh giao dịch tiền tài cùng người Đẳng Hạng, sẽ bắt đi ngồi tù, điểm này, đám tú bà cũng nhớ rõ ràng.

Mấy tháng này may mắn mà còn có hai cánh tay, bằng không thì thật không có biện pháp nào khác.

Hiện tại Trần Nguyên muốn dẫn hắn đi tìm cô nương, lại khiến cho Ngô Hạo rất là hưng phấn, cô nương Tân Nguyệt sơn trang, hàng thượng hạng tại Biện Kinh đó!

Hắn đi theo Trần Nguyên lên xe ngựa, trên đường đi đều tràn đầy chờ mong về người phụ nữ sắp đến.

Xe ngựa không ra khỏi thành, ngừng lại tại trước cửa một tòa biệt thự, Ngô Hạo nhìn ngôi nhà này, cũng không phải thanh lâu, lúc này có chút chần chờ, lại không dám trực tiếp hỏi Trần Nguyên, vì cái gì mà nơi đây không phải thanh lâu, rất uyển chuyển nói: "Phò mã gia, tại đây là địa phương nào?"

Khóe miệng Trần Nguyên hiện lên một tia tươi cười quái dị, nói: "Tại đây, là địa phương có thể để cho Ngô huynh vui vẻ."

Lời trả lời này vô cùng hàm hồ, nhưng ý tứ biểu đạt lại rất rõ ràng rồi, lúc này Ngô Hạo nghĩ, cũng đúng, Trần Thế Mỹ này tất nhiên là không muốn để cho người khác trông thấy hắn và mình ở cùng một chỗ, như vậy sẽ không tốt đối với hai người, cho nên mới tìm được một cái địa phương yên lặng như vậy.

Lập tức gật đầu, nói: "Ừm, Phò mã gia nghĩ rất chu toàn."

Hai người sống vai đi vào trong phòng, đi vào nhà, chỉ thấy hai lão nương đang đứng tại cửa ra vào, nhìn thấy Trần Nguyên, lập tức hành lễ, nói: "Phò mã gia."

Trần Nguyên gật đầu với hai lão nương, nói: "Ừm, các người vất vả, đã làm tốt sự tình kia chưa?"

Một người trong đó nói: "Cũng đã làm thỏa đáng rồi, Phò mã gia yên tâm."

Trần Nguyên xuất ra một túi đầy tiền, ném vào tay lão nương, nói: "Tốt rồi, không còn sự tình gì của các người, đi xuống đi."

Hai người rời đi, Trần Nguyên đợi đến khi không nhìn thấy bóng lưng của các nàng, mới xoay đầu lại, hướng Ngô Hạo nói: "Ngô huynh, giai nhân đã ở trên giường, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, tại hạ không quấy rầy nữa, hi vọng buổi tối hôm nay Ngô huynh được tận hưởng."

Ngô Hạo thoáng khách khí một tý, liền đẩy cửa phòng đi vào.

Trong phòng, ngọn đèn mông lung, làm cho người ta lập tức tràn đầy dục vọng, hắn trông thấy trên giường có một thân thể nữ nhân, từ đường cong để xem xét, tuyệt đối là mặt hàng thượng đẳng!

Ngô Hạo nuốt từng ngụm nước miếng, gấp gáp không thể chờ, cởi áo ngoài trên người ra, thuận tay vút lên trên mặt bàn.

Đi lại gần hơn một ít, hắn lại càng trông thấy làn da trắng nõn của nàng kia, hai ngọn núi cao ngất bị tăng một cái áo hơi mỏng lầy, đường cong và hình dáng đều có thể thấy được rõ ràng, theo tiếng thở dốc dày đặc của nàng kia mà phập phồng, lại khiến cho Ngô Hạo có một loại xúc động, muốn lập tức xông lên, gặm cắn thưởng thức một phen.

Hắn cười hắc hắc, nói: "Tiểu mỹ nhân, không nên gấp, ta tới rồi!"

Nói xong, rất nhanh liền đi đến giường trước kia, thời điểm đang định bỏ nội y của mình đi, nàng kia bỗng nhiên quay người sang, vẻ mặt đỏ bừng, dùng một loại ánh mắt mông lung nhìn qua khuôn mặt của Ngô Hạo.

Ánh mắt kia đối với bất luận nam nhân nào, tuyệt đối đều là hấp dẫn trí mạng, nhưng Ngô Hạo lúc này lại là toàn thân rung động! Dục hỏa trong long thoáng một tý liền bị tiêu diệt hết, cả người bỗng nhiên quỳ rạp xuống bên giường, không ngừng dập đầu, nói: "Vương phi tha mạng! Vương phi tha mạng!"

Sợ hãi đối với Lý Nguyên Hạo trong lòng khiến cho Ngô Hạo không dám nghĩ nhiều, trong nháy mắt nhìn thấy Dã Lợi thị, liền làm ra phản ứng như vậy, đầu đập đến đau đớn, cũng không nghe thấy Dã Lợi thị tỏ vẻ gì.

Lặng lẽ giờ mắt nhìn một cái, lúc này mới phát hiện, ánh mắt Dã Lợi thị vẫn rất mê mang, cả khuôn mặt đều là vẻ ửng hồng, thân hình không ngừng giãy dụa, hai cái chân dài như bạch ngọc đan xen lẫn nhau, phảng phất như muốn bắt lấy cái gì đó.

Ngoại trừ tiếng rên rỉ khiến người động tâm, dường như nàng căn bản cũng không ý thức được chính mình đang làm gì.

Trong lòng Ngô Hạo lập tức hiểu, tất nhiên là Trần Nguyên đã cho Dã Lợi thị uống thuốc gì đó, làm cho thần trí nàng mơ hồ không thể làm chủ.

Ngô Hạo lập tức đưa tay nhắc quần áo trên mặt bàn lên, quay đầu, định lao ra ngoài cửa căn phòng này, nhưng bước chân của hắn lại ngừng lại ngay tại cửa phòng.

Ngay trong nháy mắt kéo then cài cửa ra, Ngô Hạo bỗng nhiên nghĩ, nếu như mình đi ra ngoài rồi, vậy thì Trần Thế Mỹ sẽ nghĩ như thế nào?

Cái này rõ ràng cho thấy là một lần thăm dò của Trần Thế Mỹ đối với mình, nếu chính mình cự tuyệt mà nói, khả năng là không thể lấy được tín nhiệm của hắn.

Tay hắn đặt ở trên then cửa ắt, tư tưởng trong đầu đấu tranh kịch liệt, lại khiến cho ngón tay của hắn phát ra từng trận run rẩy, do dự thật lâu, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng gọi ầm ĩ của Dã Lợi thị: "Đại vương, không cần phải đi!"

Ngô Hạo chậm rãi quay đầu đi, ngực kịch liệt phập phồng hai hơi, trong lòng không khỏi nghĩ: "Ta cần gì phải sợ hắn? Hắn đã sắp xong rồi! Không có lý do gì mà phải chết cùng hắn, dùng đầu của hắn để đổi lấy vinh hoa phú quý của chính mình ngày sau, có gì là không thể?"

Thân thể mềm mại của Dã Lợi thị trong mắt Ngô Hạo càng ngày càng nóng, dung mạo cơ thể nữ nhân này, hắn thèm thuồng đã lâu, chỉ là do lúc trước không dám nghĩ, hiện tại nàng đã nằm tại đó, trên người chỉ còn lại có một tầng quần áo hơi mỏng, chỉ cần mình nhào tới, nàng sẽ là của mình!

Xem ra, thuốc kia cực kỳ lợi hại, Dã Lợi thị căn bản không biết tình huống hiện tại, khả năng là nàng đang suy nghĩ tình cảnh triển miên cùng Lý Nguyên Hạo.

Thần sắc động lòng người như thế, thân hình lửa nóng như thế! Còn có tiếng thở gấp không ngớt kia, lại làm cho Ngô Hạo cảm giác được hô hấp của mình bắt đầu dồn dập, hắn buông quần áo mình xuống, hung hăng nuốt từng ngụm nước miếng.

Hiện tại nàng đã cần Đại vương, vậy hãy để cho chính mình làm Đại vương cả đêm thì như thế nào?

Hai mắt Ngô Hạo thả ra hào quang, lại đi tới lần nữa, lúc này đây, hắn chậm rãi đi đến bên giường, bắt tay đặt trên gương mặt đỏ bừng của Dã Lợi thị, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn.

Hắn có chút khấn trương, thậm chí có thể nghe được thanh âm hô hấp và tim đập như trống trong ngực của mình.

Dã Lợi thị giống như rất hưởng thụ cảm giác thoải mái khi được hắn vuốt ve, bắt lấy kéo tay của hắn, chậm rãi di chuyển từ khuôn mặt của mình xuống phía dưới.

Đây là một loại cổ vũ đối với Ngô Hạo, tay kia của Ngô Hạo cũng đưa lên rồi, một phát kéo rách hết tầng quần áo hơi mỏng trước ngực Dã Lợi thị xuống, bỗng nhiên bế cả người nàng lên, vùi đầu bên trong bộ ngực ngụy nga kia, gào lên: "Ái phi, bản Đại vương đến rồi!"

Nhìn một màn xuân cung đồ sống sờ sờ này, Trần Nguyên đứng ngoài cửa nở nụ cười, hắn chậm rãi thu hồi đầu của mình lại, hiện tại, hắn rất cực có thể xác định, Ngô Hạo thật sự là muốn tìm một đường lui rồi!

Đi ra khỏi gian phòng này, Trần Nguyên nhìn thoáng qua Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa ra vào.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường thật sự không dễ xem, nói một câu với Trần Nguyên: "Lần sau làm chuyện như vậy, không cần phải tìm ta nhờ hỗ trợ."

Trần Nguyên biết rõ, hiện tại Bạch Ngọc Đường tự cho mình là hiệp khách, đối với loại hành vi này, khẳng định rất là khinh bỉ.

Không giải thích thêm gì, hần vỗ vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường, nói: "Ngọc Đường, ta biết rõ ngươi không quen nhìn, ngày mai ta sẽ nói với hoàng thượng, lần này đi Tây Cương, sẽ mang ngươi theo, ngươi đến đó, sẽ biết vì cái gì ta làm như vậy."

Chiến tranh thật sự rất tàn khốc, để cho Lý Nguyên Hạo bảo tồn nhiều thêm một tia thực lực, khả năng là mấy ngàn người hoặc là mấy vạn người sẽ phải chết hoặc tổn thương!

Nếu như có thể xác định cách nghĩ chân thật của Ngô Hạo, Trần Nguyên có thể yên tâm ủng hộ Ngô Hạo, có ủng hộ của hần, Ngô Hạo hoàn toàn có thể làm hao tổn rất nhiều khí lực của Lý Nguyên Hạo.

Cùng so sánh với mấy ngàn nhân mạng trên chiến trường, cùng so sánh với cực khổ của dân chúng, bởi vì chiến tranh mà tạo thành, Dã Lợi thị tính toán là cái gì?

Trên cái thế giới này, không công bằng là chuyện đương nhiên.

473. Chương 428: Hai Điều Lo Lắng

Buổi sáng ngày mai, Dã Lợi thị biết khuya hôm nay xảy ra chuyện gì, nhưng nàng tuyệt đối không biết người nam nhân kia là ai.

Trần Nguyên tin tưởng, Dã Lợi thị là nữ nhân thông minh, nàng sẽ không nói, nàng sẽ cố gắng để cho chuyện này trở thành một hồi mộng xuân, trở thành bí mật vĩnh cửu, đương nhiên, nàng vẫn lo lắng người khác nói chuyện này ra.

Ngồi trên xe ngựa của Hàn Kỳ, Trần Nguyên trở lại phủ Phò mã, sự tình vừa rồi cũng khơi dậy xúc động của Trần Nguyên thật sâu, sau khi vào cửa, liền đi tới gian phòng Triệu Ý, thoáng một tý đã ôm nàng lên trên giường.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Nguyên bắt đầu đứng dậy, liền đi bái phỏng Ngô Hạo.

Thời điểm Ngô Hạo nhìn thấy Trần Nguyên, thần sắc có chút xấu hổ, đó là một loại biểu lộ khi nhược điểm bị bắt được, rất khúm núm.

Trần Nguyên lại giả vờ, làm như sự tình cũng không phát sinh, rất là thoải mái hỏi: "Ngô huynh, ngươi trở lại Đẳng Hạng, muốn ta hỗ trợ cái gì?"

Ngô Hạo lắc đầu, nói: "Không cần, Phò mã gia có lẽ là không nên liên lạc quá nhiều cùng ta thì tốt hơn, chỉ là, xin ngươi phái một người đi với ta, nếu có tin tức cần truyền đạt, ta sẽ thông qua hần để nói với ngươi."

Trần Nguyên đã sớm nghĩ kỹ điểm này, xuất ra một cái bọc nho nhỏ, đặt ở trước mặt Ngô Hạo, Ngô Hạo chậm rãi mở ra, chỉ thấy đó là nửa cái gương đồng đã tổn hại.

Trần Nguyên nói: "Ngô huynh, thời điểm cần thiết, ta sẽ phái người tới tìm ngươi, người kia tìm được ngươi rồi, sẽ cầm nửa cái gương đồng khác."

Ngô Hạo gật đầu, nói: "Như thế thì tốt lắm, lúc nào ta có thể trở về Đẳng Hạng?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Ngày mai đi, hôm nay ta sẽ nói với hoàng thượng, để cho hoàng thượng hạ chỉ thả Dã Lợi thị, ngày mai ngươi sẽ đi."

Nói về cái tên Dã Lợi thị này, Ngô Hạo bỗng nhiên có chút bận tâm, hỏi: "Phò mã gia, đêm qua.....nàng.....?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Yên tâm, đêm qua nàng không thể nhận ra là ai."

Ngô Hạo lúc này mới gật đầu, nói: "À, vậy là tốt rồi."

Trần Nguyên bỗng nhiên nói: "Ngô huynh, chúng ta trước tiểu nhân sau quân tử, từ tặc tĩu ta phải nói với ngươi trước, tựa như ngươi nói, những chuyện ngươi làm, chút ít quân tử Đại Tổng sẽ không dung được ngươi, đúng rồi, trước kia ngươi không phải gọi là Ngô Hạo?"

Mặt Ngô Hạo đỏ lên, nói: "Phò mã gia chê cười, lúc trước là Trương Tầm Nguyên đưa ra chủ ý, vì để tìm nơi nương tựa Lý Nguyên Hạo, hần đổi tên gọi là Trương Tầm Nguyên, ta đổi tên Ngô Hạo, ta vốn tên là Ngô Thiên Kỳ. Điều Phò mã gia nói, ta cũng biết, tiểu nhân cũng không trông cậy vào việc có thể vào triều làm

quan, chỉ cần ngày sau có thể đi theo Phò mã gia lẫn lộn, kiếm chút ít phú quý, so với đi theo Lý Nguyên Hạo tìm chết thì mạnh hơn rất nhiều.”

Trần Nguyên nhẹ giọng đọc lại: ”Ngô Thiên Kỳ? Danh tự không tệ, người nhà của ngươi, ta sẽ phái người đón trở về, đợi giải quyết xong sự tình Đẳng Hạng, ta có khả năng động thủ với Liêu quốc, hoặc là Triều Tiên, đến lúc đó, ngươi dùng danh tự Ngô Thiên Kỳ đi giúp ta làm việc, Ngô Hạo không thể làm quan, nhưng Ngô Thiên kỳ có thể, Ngô huynh rõ chưa?”

Ngô Hạo cảm kích, quỳ lên trên mặt đất, nói: ”Đa tạ ân tái sinh của Phò mã gia, tiểu nhân xin đi theo làm tùy tùng, xông pha khói lửa vì Phò mã gia, không dám chối từ!”

Trần Nguyên nhìn hẩn một cái, lời này, lúc trước chắc hẳn cũng nói như vậy với Lý Nguyên Hạo, tiểu nhân chính là như vậy, ngày sau thật sự có thể đi xông pha khói lửa vì mình, tựa như ngay từ đầu hẳn làm vì Lý Nguyên Hạo.

Nhưng một khi hẳn cảm thấy đi theo chính mình rất nguy hiểm, tuyệt đối sẽ là người thứ nhất từ phía sau lưng chọc mình một dao, tựa như bây giờ hẳn làm với Lý Nguyên Hạo vậy.

Không sao, người sống, chính là vì để mình còn sống, chỉ có mình sống an tâm rồi, mới có thể suy nghĩ ra lý tưởng và khát vọng.

Trần Nguyên đứng dậy, chuẩn bị rời đi, trước khi đi, lại nói một câu: ”Ngô Hạo, thời điểm quân Tống đi về hướng Tây Cương, ta sẽ phái người đi tìm ngươi, đến lúc đó, ngươi nhớ kỹ, giúp ta lấy địa đồ bố trí binh lực của Lý Nguyên Hạo cho ta!”

Ngô Hạo cười hắc hắc, nói: ”Phò mã gia yên tâm, cái này với ta mà nói thì rất dễ dàng.”

Cái này chính là tác dụng của một gián điệp, chỉ cần Trần Nguyên xác định Ngô Hạo có lòng chân thành, như vậy, Lý Nguyên Hạo tại trước mặt Trần Nguyên, tựa như một nữ nhân bị cởi hết quần áo, không thể che giấu.

Trong lòng Trần Nguyên càng có nắm chắc đối với thắng lợi rồi, đưa mắt nhìn về phương tây, Nguyên Hạo huynh, lần này nhất định khiến ngươi cảm giác thật thoải mái mới được!

Đối với tất cả thủ đoạn của Trần Nguyên, Nhân Tông biết hết toàn bộ.

Hắn cũng hiểu được như vậy có chút không ổn, nhưng không biết vì cái gì, hiện tại một lòng Nhân Tông đều nghĩ đến việc làm sao có thể đánh ngã Lý Nguyên Hạo, sao có thể làm gục Liêu Hứng Tông, sao có thể làm cho những người đã từng khi dễ mình kia quỳ rạp xuống dưới chân của mình!

Phê tấu chương để cho Dã Lợi thị trở về, Nhân Tông đột nhiên hỏi Bàng Cát: ”Thái sư, có phải là trẫm có chút thay đổi rồi không?”

Bàng Cát sững sờ, lời này hỏi ra quá đột nhiên, lại khiến cho hẳn không biết trả lời thế nào, cũng may Bàng Cát phản ứng rất nhanh, lập tức ôm quyền nói: ”Cựu thần cũng hiểu được, vạn tuế đã thay đổi, mấy ngày nay chứng kiến vạn tuế, luôn cảm giác vạn tuế trẻ tuổi hơn rất nhiều, giống như cách đây 20 năm.”

Nhân Tông cười một chút, nói: ”Không nên nói vậy, những ngày này, tóc trên đầu ta trắng cả rồi, còn nói trẻ tuổi hơn rất nhiều sao?”

Bàng Cát rung đùi đắc ý, nói: ”Cựu thần nói rất trung thực!”

Nhân Tông không tiếp tục hỏi về vấn đề này, hẳn đã là người hơn 40 tuổi rồi, vấn đề như vậy, tự nhiên không biết làm phức tạp tâm trạng hẳn, nhiều lắm thì là nhất thời cảm khái mà thôi.

Hiện tại hẳn cũng không phải phát sầu về lương thực rồi, con rẻ chính mình tìm ra này thật sự rất tài giỏi, Nhân Tông hiện tại mệnh lệnh các nơi mở cửa phân phát lương thực, kiên trì hai tháng cũng không có vấn đề gì.

Nếu như Trần Nguyên có thể từ Triều Tiên và Đông Doanh mua được lương thực, hơn nữa, xuân sang năm, lương thực Nam Dương vừa đến, tuy còn có một chút khó khăn, nhưng cũng vẫn có thể vượt qua khó khăn được thôi.

Hắn cũng không phải phát sầu vì sự tình Tây Cương, chỉ cần Đại Tổng không loạn, hắn có thể chậm rãi chờ, xem Trần Nguyên chơi chết Lý Nguyên Hạo như thế nào.

Làm cho Nhân Tông không bỏ xuống được, chính là hai cái vấn đề hiện tại đã bày ở trước mặt hắn, một là Lữ Di Giản trình đơn xin từ chức, cái Tướng quốc này để ai tới ngồi, thật sự là khiến cho hắn rất là khó xử.

Trên triều đình, danh vọng cao nhất hiện tại, chính là Phạm Trọng Yêm, nhưng tính tình Phạm Trọng Yêm quá ngay thẳng, Nhân Tông sợ hắn làm Tướng quốc, ngày ngày nhìn mình khó chịu, mỗi ngày thẳng thắn can gián trên triều đình, vậy thì thời gian mình trôi qua sẽ không dễ chịu lắm.

Hạ Tùng hoạt động lợi hại nhất, lên làm cái Tướng quốc này, Hạ Tùng sẽ mỗi ngày chạy vào trong hoàng cung, nhưng Nhân Tông biết rõ, Hạ Tùng không được.

Nếu như Bao Chứng nguyện ý làm mà nói, chính là một người thích hợp, nhưng Bao Chứng đã tỏ thái độ, loại sự tình này sẽ xảy ra tranh đấu, liên lụy rất nhiều người, hắn tuyệt đối không muốn tham dự.

Về phần Bàng Cát, càng không cần phải nói, Nhân Tông không phải là một hoàng đế hồ đồ, hắn biết rõ, lần này, trước khi Vương Vi Linh chết, còn mắng Hạ Tùng và Bàng Cát.

Mắng không phải là không có lý do, cho dù không có lý do, vì cái gì Vương Vi Linh không mắng Bao Chứng tự tay đưa hắn lên pháp trường?

Nhân Tông không muốn truy cứu, là bởi vì hắn muốn để cho sự tình này cứ trôi qua như thế.

Vấn đề khó khăn này, Nhân Tông cảm giác giải quyết thì rất khó khăn, nhưng một nan đề khác, căn bản không có biện pháp giải quyết, đó chính là, Nhân Tông không có nhi tử.

Đây là một tâm sự hắn không bỏ xuống được!

474. Chương 429: Thăm Lữ Di Giản

Là người thì có phiền não, hoàng thượng cũng không ngoại lệ.

Chỉ là, hai cái phiền não này không có bất kỳ ý nghĩa với Lão Bàng, về vấn đề chức vị Tướng quốc, Lão Bàng không có năng lực tự mình giải quyết, về vấn đề nhi tử, trong lòng Lão Bàng ước gì mỗi ngày Nhân Tông chỉ đi đến gian phòng Bàng quý phi.

Nhân Tông thở dài một tiếng, suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Thái sư, chuẩn bị một chút, theo trẫm cùng đi xem Lữ Tướng quốc thế nào."

Bàng Cát nói: "Cự thần tuân chỉ, cự thần xin đi chuẩn bị."

Nhân Tông lại nói: "Không cần kinh động đến bọn hắn nữa, chỉ cần hai người chúng ta, dẫn thêm mấy người hộ vệ, đổi bộ y phục khác đi là được."

Hoàng đế Tống triều rất ưa thích cải trang vi hành, cái này bắt đầu từ truyền thống khai quốc của Triệu Khuông Dận mà ra, câu chuyện phản nộ giết người ác bị biên chuyển một chút, cũng đã thành vô số kịch bản, truyền kỳ giữa Huy Tông cùng Lý Sư Sư lại càng được dân gian biến thành kịch.

Hơn nữa, tết hoa đăng nguyên tiêu hàng năm, cơ hồ đều là thời gian Tống triều hoàng đế vui mừng cùng dân chúng.

Cho nên, Nhân Tông muốn đi ra ngoài một chút, sẽ không giống như Khang Hi Càn Long, dẫn đến chuyện đủ loại quan lại rất hoảng sợ.

Nhân Tông cùng Bàng Cát đổi trang phục bình dân, dẫn theo Dương Nghĩa và sáu gã thị vệ, đánh một tiếng cùng thủ vệ ngoài cung, rất nhanh liền ra ngoài hoàng thành, sự tình cực kỳ đơn giản.

Từ hoàng cung đến phủ Lữ Di Giản, phải đi bốn năm dặm, Nhân Tông ngay cả xe ngựa cũng không ngồi, chính là muốn xem dân tình như thế nào.

Trên đường cái, có thể rất dễ dàng chứng kiến thân ảnh những dân chạy nạn kia.

Phần lớn bọn hán đều quần áo tả tơi, thần sắc tiều tụy, mang theo một loại ánh mắt chờ đợi ngồi trên đường cái Biện Kinh.

Nhân Tông cau chân mày lại, hỏi: "Thái sư, người như vậy, hiện tại Biện Kinh có bao nhiêu?"

Bàng Cát suy nghĩ một chút, nói: "Hồi bẩm vạn tuế, có chừng năm sáu vạn người gì đó."

Nhân Tông rất là kinh ngạc, hỏi: "Nhiều như vậy sao?"

Bàng Cát nói: "Những người này không sinh sống nổi ở quê hương nữa, nên mới tới Biện Kinh tìm một đường ra, bọn hán ngồi ở chỗ này, là hi vọng có chỗ nào đó chiêu mộ công nhân, vạn tuế có chỗ không biết, những người này cần tiền công rất thấp, có người thậm chí không cần tiền công, chỉ cần nuôi cơm ngày hai bữa là được rồi."

Nhân Tông gật gật đầu, nói: "Ai, đều là khuyết điểm của trăm! Là trăm không làm tốt hoàng đế, làm hại bọn hán xa xứ!"

Thời điểm đang muốn nói cái gì đó, một phụ nữ trung niên có chút khỏe mạnh đi đến trước mặt Nhân Tông, hơi hơi khẽ chào, tiếp theo là dùng một loại thần sắc khẩn cầu nhìn Nhân Tông, nói: "Lão gia, thưởng tiểu nhân một miếng cơm ăn được không? Tiểu nhân biết giặt quần áo nấu cơm dọn củ nấu nước, cái gì cũng có thể làm."

Nhân Tông bị ánh mắt phụ nhân này đã động rồi, đó là một loại ánh mắt khẩn cầu không trộn lẫn bất luận tạp niệm gì!

Nhưng hán thật sự không cần người hầu như vậy, hơn nữa, sống trong hoàng cung, cũng không phải bình thường người như vậy có thể đi làm.

Do dự một chút, Nhân Tông móc từ trong lồng ngực ra một đồng tiền đến, đặt vào trong tay phụ nhân kia, nói: "Đại tẩu, cầm lấy đi mua một ít thức ăn."

Sắc mặt Bàng Cát biến đổi, nói: "Vạn tuế, không thể cho nàng được!"

Nhưng hán nói quá muộn, Nhân Tông đã nhét tiền vào nàng kia trong tay, nàng kia cảm kích quỳ xuống, nói: "Cảm ơn đại nhân! Cảm ơn đại nhân!"

Thời điểm Nhân Tông đang kỳ quái tại sao Bàng Cát lại nói không thể cho nàng, chỉ thấy lưu dân bốn phương tám hướng thoáng một tý đã chen chúc tới, vọt ra trước mặt Nhân Tông, nam nữ lão già lập tức quỳ xuống thành một mảnh!

Từng bàn tay đều hướng Nhân Tông duỗi ra, Nhân Tông cảm thấy kinh hãi, bọn người Dương Nghĩa sau lưng quả thực là mặt mũi biến sắc! Nếu trong này có một hai tên thích khách lẫn lộn, vậy thì làm sao bây giờ?

Nhân Tông lập tức không biết nên ứng phó tình cảnh này như thế nào, bọn người Dương Nghĩa đã vây quanh hán, thời điểm chuẩn bị rút đao đuổi đám người trước mặt đi, Nhân Tông lại ngăn cản bọn hán: "Không thể làm như thế! Những người này đều là người đáng thương, vạn lần không được tổn thương bọn hán."

Bàng Cát bị xô đẩy vài cái, nhưng thân hình già nua lúc này lại bộc phát ra sức chiến đấu cường đại, hán đơn giản gạt mấy lưu dân thân cường thể cường tránh ra, sau đó đi tới, từ trong lồng ngực móc ra đồng tiền, hướng ra xa xa, ném vào một cái, hô: "Đã cho các ngươi rồi! Hết tiền rồi!"

Những người ăn xin kia lập tức chạy vội qua phương hướng đồng tiền rơi xuống, Bàng Cát kéo tay Nhân Tông, vội vàng nói: "Vạn tuế đi mau!"

Sáu hộ vệ cũng bắt lấy cơ hội này, che chở Nhân Tông, tranh thủ thời gian chạy trốn!

Nhân Tông bị cảnh tượng vừa rồi dọa cho sợ, một đường đi cũng không cố nhìn dân tình, nhìn thấy có người quần áo tả tơi liền trốn, đi vào cửa nhà Lữ Di Giản, lại còn xem chung quanh một chút, không phát hiện những lưu dân khiến cho hán lo lắng kia, mới để cho Dương Nghĩa đi gõ cửa.

Lữ Phúc mở cửa lớn ra, vừa thấy được người đến là Nhân Tông, Lữ Phúc vội vàng quỳ xuống, nói: “Thảo dân Lữ Phúc, xin vãn an vạn tuế gia!”

Hắn vừa dập đầu vừa hướng một gia đình sau lưng đánh ánh mắt, gia đình kia vội vàng chạy vào bên trong nhà, thông báo tin tức cho Lữ Di Giản.

Nhân Tông vào cửa lớn, trong lòng mới yên ổn một ít, khoát tay để cho Lữ Phúc đứng dậy, nói: “Không cần nhiều lễ, trăm đến thăm Tướng quốc, thân thể Tướng quốc thế nào?”

Lữ Phúc không dám đứng dậy, vẫn quỳ gối mà đáp lời: “Hồi bẩm vạn tuế gia, thân thể lão gia luôn không thấy khá, trước đó vài ngày, Phò mã gia đưa một ít nhân sâm trân quý từ Triều Tiên tới cho, mỗi ngày lão gia đều ăn, lại vẫn không thấy khởi sắc.”

Nhân Tông gật gù đầu, Bàng Cát lại đá một cước Lữ Phúc, nói: “Còn không đi thông báo cho Tướng quốc nhà ngươi sao!”

Hắn đang nói, chợt nghe Lữ phủ truyền đến một hồi thanh âm tiếng chuông vang, gia đình rất nhanh xếp thành hai đội chạy tới, đứng lại tại bên ngoài hai trượng trước mặt Nhân Tông, sau đó đều quỳ xuống.

Lữ Di Giản lúc này mới chậm rãi đi tới, sắc mặt của hắn thoát nhìn rất hồng nhuận phơn phớt, nhưng mặt Lữ Di Giản vốn trắng, hồng nhuận phơn phớt đã nói rõ, đây là một loại bệnh trạng!

Bước chân Lữ Di Giản rất chậm, cháu gái của hắn ở một bên dắt díu hắn, dường như cái tay kia buông lỏng, Lữ Di Giản nhất định sẽ ngã sấp xuống đất.

Nhìn thấy Nhân Tông, Lữ Di Giản muốn quỳ xuống hành lễ, Nhân Tông vội vàng chạy tới, nâng hắn dậy, nói: “Tướng quốc không cần đa lễ, trong lòng trăm nhớ thương Tướng quốc, mới đến xem thân thể Tướng quốc tốt có hay không.”

Lữ Di Giản có chút cảm động, lúc này hắn thật sự cảm động!

“Cựu thần sợ hãi, còn bắt vạn tuế phân tâm!” Hắn nói chuyện, thậm chí ngữ điệu còn có chút run rẩy.

Bàng Cát nhìn bộ dạng Lữ Di Giản, đột nhiên nghĩ tới chính mình, hắn và Lữ Di Giản không kém nhau mấy tuổi, vài năm nữa, chính mình có thể cũng sẽ trở thành như thế này hay không? Nếu như mình thật sự đứng không yên như Lữ Di Giản, vậy thì mình sẽ gặp phải dạng kết quả gì đây?

Tại thời điểm Nhân Tông kế vị, Lữ Di Giản có công hộ giá, hơn nữa, mặc dù hắn là một tên tiểu nhân, nhưng xác thực đã làm nhiều chuyện tốt vì Đại Tổng.

Huống chi hiện tại còn có một Trần Thế Mỹ ở nơi đó, vì được Trần Thế Mỹ ủng hộ vật lực và nhân lực, những chính nhân quân tử kia đã nguyện ý buông tha Lữ Di Giản.

Nếu như một ngày, mình ngay cả đường cũng không đi nổi, những người kia sẽ để cho mình an tâm chờ chết không?

Bàng Cát không biết, chỉ là, trong ánh mắt của hắn lại lộ ra một tia ghen ghét.

Nhân Tông đỡ lấy cánh tay Lữ Di Giản, vỗ nhẹ vào bàn tay khô gầy kia, nói: “Tướng quốc, từ từ điều dưỡng thân thể, đợi người tốt rồi, trăm vẫn chờ người lo âu vì trăm nữa! Thiếu đi người đứng ở trên triều đình, trong lòng trăm luôn không nắm chắc, không giống lúc trước.”

Lữ Di Giản chậm rãi nghiêng thân thể đi, mời Nhân Tông đi vào trong phòng ngồi, Nhân Tông lại vịn Lữ Di Giản, cùng nhau đi vào bên trong.

Lữ Di Giản treo nụ cười thỏa mãn trên khuôn mặt.

Nhân Tông dìu hắn đi đường, đối với Lữ Di Giản mà nói, chính là vinh hạnh lớn lao, cũng là khẳng định đối với cuộc đời hắn! Lữ Di Giản cảm giác, đời này, mình sống thật sự đáng giá.

“Vạn tuế, cựu thần có một câu, nhất định phải nói với vạn tuế.”

Nhân Tông gật đầu, nói: “Tướng quốc cứ nói đừng ngại.”

Lữ Di Giản đi vào trong phòng, chậm rãi ngồi xuống, sau đó nóng nảy thở dốc vài tiếng, phảng phất như một cái động tác ngồi xuống, cũng đã làm cho hắn vô pháp thừa nhận!

Một lát sau mới lên tiếng: "Vạn tuế, hiện tại lưu dân nổi lên bốn phía, kho lúa các nơi đều báo nguy, nếu lương thực khô kiệt, xã tắc Đại Tống ta sẽ tràn đầy nguy cơ."

Nhân Tông gật đầu, nói: "Tướng quốc yên tâm, trẫm đã đưa xuống lệnh tiết kiệm, kể cả ở bên trong cung điện, mỗi bữa đồ ăn không hơn ba món, hơn nữa, Thế Mỹ đã muốn phái người đi Triều Tiên cùng Đông Doanh mua lương thực rồi, chắc là có thể chống chọi qua được."

Lữ Di Giản ho khan vài cái, nói: "Cự thần biết rõ, nhưng hiện tại Liêu quốc và Đảng Hạng lại vẫn bị chiến tranh quấy nhiễu, lưu dân của bọn hắn sẽ trốn đến hướng Đại Tống, những người này đến, nếu vạn tuế cứu tế, sẽ khiến lương thực chúng ta vốn đã liên căng thẳng sẽ càng thêm căng thẳng, nếu vạn tuế bỏ mặc, bọn hắn tất nhiên sẽ cướp đoạt, thậm chí là dẫn phát rối loạn."

Vấn đề này xác thực cũng là lo lắng của Nhân Tông, hắn thậm chí còn nghĩ tới chuyện đóng cửa biên quan, nhưng tuyến biên cảnh song phương dài như vậy, đóng cửa như thế nào đây?

"Tướng quốc có thượng sách nào khác không?"

Lữ Di Giản nói: "Thượng sách thì cự thần không có, chỉ là, hạ sách lại có một. Cự thần đề nghị vạn tuế, trong đám người Liêu và Đảng Hạng chạy nạn nơi này, chọn lựa ra người cường tráng, khai chiến với Liêu!"

Sắc mặt Nhân Tông thay đổi, cách nghĩ của Lữ Di Giản rất tốt, nhưng lúc này Tống triều đã không còn lương thực để chèo chống một chiến dịch đại quy mô rồi, đánh Liêu quốc, Nhân Tông quả thật rất muốn đánh, nhưng hiện tại mà đánh, dùng những người Liêu quốc vừa mới tìm nơi nương tựa Tống triều kia đi đánh? Cái này, Nhân Tông thực không dám.

Bàng Cát cũng rất hoài nghi, có phải là Lữ Di Giản già nên hồ đồ rồi hay không.

Lữ Di Giản giống như không thêm chú ý tới sắc mặt của bọn hắn, tiếp tục nói: "Cự thần biết rõ, hiện tại Đại Tống rất khó khăn, nhưng Đại Tống vĩnh viễn đều có khó khăn như vậy, tựa như gia sự một nhà, xử lý không hết gia sự, không thể bởi vì sự tình trong nhà chưa xong xuôi, liền vĩnh viễn ngồi ở trong nhà."

"Vạn tuế, cự thần cho rằng, hiện tại Đảng Hạng đã không đáng để lo, nhưng Liêu quốc, một khi hắn bình định chiến loạn rồi, theo nguy cơ lương thực Đại Tống giảm bớt, hắn tất nhiên cũng có thể thoát thân ra, không thể cho bọn hắn có cơ hội thở dốc, tuyệt đối không thể!"

Nhân Tông cùng Bàng Cát liếc nhau, cuối cùng mới nói: "Lời Tướng quốc nói, trẫm nhớ kỹ, Trẫm cũng muốn nói một câu với Tướng quốc, người ở trong nhà tình duyên chỗ tốt, không cần phải tại quan tâm nhiều chuyện như vậy, đợi cho thân thể Tướng quốc khôi phục, lại đến lo âu vì trẫm."

Khóe miệng Lữ Di Giản động hai cái, hắn biết mình cuối cùng cũng không thể nói phục Nhân Tông.

Hắn đưa ra đề nghị này, xác thực là có tư tâm rất lớn ở bên trong, hắn hiểu được, Đại Tống hiện tại vô lực chèo chống quân lương, nhưng người Khiết Đan không phải cũng giống như vậy sao? Hắn muốn nói để Nhân Tông thử một chút.

Không thể thuyết phục Nhân Tông, hắn thở dài một tiếng thật sâu, tiếng thở dài tràn đầy vẻ thất vọng, từng người Tống, đều hi vọng mình có thể tận mắt nhìn thấy Liêu quốc diệt vong, Lữ Di Giản cũng giống như vậy!

Nếu như còn thời gian, hắn cũng sẽ đợi, nhưng hiện tại, hắn không biết mình còn cơ hội thấy Liêu quốc diệt vong hay không!

Diệt Liêu là tâm nguyện của Lữ Di Giản, mà cái tâm nguyện khác của hắn, chính là đánh ngã Lão Bàng! Chuyện này, hắn đã không làm được rồi, Trần Thế Mỹ có thể ở thời điểm hắn còn sống, để cho hắn chứng kiến không?

Khóe mắt Lữ Di Giản đảo qua Bàng Cát, lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Thân thể Thái sư có khỏe không?"

Bàng Cát liền ôm quyền, nói: "Làm phiền Tướng quốc quan tâm, thân thể lão hủ coi như rắn chắc."

Lữ Di Giản bắt đầu ho khan, lúc này đây là cái loại ho khan kịch liệt, vô pháp ức chế, dắc mắt của hắn biến thành càng ngày càng hồng, cháu gái vội vàng từ một bên chạy đến, thoáng nhìn Lữ Di Giản một tý, sau đó nói với Nhân Tông: "Vạn tuế, ông nội của ta tới giờ uống thuốc rồi, sau khi uống thuốc sẽ mệt rãi rồi, kính xin vạn tuế thông cảm."

Nhân Tông cùng Bàng Cát biết rõ, cái này là lệnh đuổi khách, Lữ Di Giản cũng không có biện pháp lại nói cái gì cùng bọn họ, hai người nói vài câu khách khí xong, liền rời đi.

Từ phủ Lữ Di Giản đi ra, Nhân Tông đã xác định được một việc, đó chính là Lữ Di Giản không được nữa, vị trí Tướng quốc, phải có một người đến ngồi, ai phù hợp đây?

Bàng Cát nói: "Vạn tuế, trên phố lưu dân quá nhiều, thần muốn một chiếc xe ngựa để chúng ta trở về nhé?"

Nhân Tông suy nghĩ một chút, nói: "Không quay về, chúng ta đi chỗ Trần Thế Mỹ, xem hắn đang bận cái gì."

Nhân Tông đi vào phủ Phò mã, liền thấy được Triệu Ý, Triệu Ý nói cho Nhân Tông, Trần Nguyên từ sáng sớm đã đi ra ngoài, nói là đi vào quân doanh.

Nhân Tông lại đến quân doanh, quân doanh nói, Trần Nguyên ở một canh giờ trước đã rời đi rồi, đi phủ kho Tôn Công Sáng, muốn nhìn binh khí nghiên cứu phát minh thế nào, Nhân Tông lại đến chỗ Tôn Công Sáng, Tôn Công Sáng nói cho Nhân Tông, Trần Nguyên vừa mới đi, đi Tân Nguyệt sơn trang.

Thời điểm Nhân Tông ngồi xe ngựa hướng về Tân Nguyệt sơn trang, trên mặt Nhân Tông có chút ít cười khổ, nói: "Hiện tại cuối cùng Trẫm cũng hiểu, vì cái gì mỗi lần để cho thái giám truyền Trần Thế Mỹ tới gặp ta, đều cần thời gian rất lâu."

Bàng Cát nói: "Trần Thế Mỹ cả ngày vội vàng đàm luận quốc sự cùng những thương nhân kia, cự thần không rõ, những người mua bán lương thực kia, cũng có thể trao đổi quốc sự sao?"

Nhân Tông rất lớn không đồng ý đối với lời này: "Không thể nói như vậy, tối thiểu nhất thì bọn hắn đã giúp trẫm rất nhiều."

Ngoài cửa Tân Nguyệt sơn trang có rất nhiều xe ngựa, thời điểm Nhân Tông từ trên xe ngựa đi xuống, vừa vặn trông thấy đại Công Chúa đang chuẩn bị cơm cháo.

Hiện tại, công việc hàng ngày của đại Công Chúa chính là đi nhà tình nghĩa phát cháo miễn phí, có việc để làm, mới có thể làm cho trong lòng nàng thoải mái hơn một ít.

Đại Công Chúa cũng nhìn thấy Nhân Tông, thời điểm Nhân Tông đi tới hướng nàng, nàng bỗng nhiên có một loại cảm giác muốn khóc, hốc mắt thoáng một tý liền đỏ, bên cạnh là Lương Hoài Cát đang cùng đại Công Chúa chuyển bánh bao lên xe ngựa.

Lương Hoài Cát thấy Nhân Tông đến, lập tức sợ hãi quỳ xuống, cũng không biết mình nên nói cái gì, kỳ thật, hắn nói cái gì cũng đều là vô dụng, bởi vì Nhân Tông căn bản không nhìn hắn, mà là đi thẳng đến chỗ đại Công Chúa.

Đại Công Chúa có chút ghen ngào, bây giờ nàng rốt cục cũng hiểu, Nhân Tông ngăn cản nàng và Lương Hoài Cát ở chung một chỗ, là vì Nhân Tông rất rõ ràng, đại Công Chúa và Lý Vĩ ở cùng một chỗ là một loại sai lầm, nhưng lựa chọn Lương Hoài Cát, là sai lầm càng lớn hơn.

Bên trong con người đại Công Chúa, luôn có loại tính cách quật cường, nàng làm ra lựa chọn, mặc dù là lựa chọn sai lầm, nàng cũng nguyện ý gánh chịu, ít nhất cũng muốn ở trước mặt chút ít người đã từng chê cười nàng, dùng vẻ nguy trang hạnh phúc để che dấu nội tâm ủy khuất của mình.

475. Chương 430: Thường Chữ

Nhưng hiện tại, thời điểm Nhân Tông đi tới hướng nàng, đại Công Chúa cảm giác tất cả nguy trang của mình trong nháy mắt đều sụp đổ mất rồi, nàng có một loại xúc động, muốn chạy đến dựa vào trong ngực Nhân Tông, khóc lớn một hồi.

Cuối cùng, nàng có lẽ vẫn là cưỡng ép loại xúc động này xuống, khẽ cúi người chào: "Nhi thần bái kiến Phụ hoàng!"

Nhân Tông tiến lên, nâng cánh tay của nàng dậy, cẩn thận quan sát mặt mũi của nàng một tý, nhìn thần sắc cổ nén bi thương của đại Công Chúa, nhẹ nhàng quét quét tóc trên trán có chút tán loạn của nàng, gật đầu nói: "Trẫm nghe nói, người đang ở đây, cho những lưu dân kia đồ ăn, không tệ, thật sự không tệ, đã trưởng thành rồi, nên hiểu chuyện một chút."

Đại Công Chúa muốn nói cái gì đó, nhưng cổ họng của nàng chỉ phát ra từng đợt thanh âm hàm hồ, ngay cả chính nàng cũng không biết mình muốn nói gì.

Nhân Tông thở dài một tiếng, nói: "Đi cẩn thận, chú ý một chút, không nên làm mình quá mệt mỏi."

Nói xong liền muốn đi vào trong phòng, nhưng thời điểm đến ngoài cửa, bỗng nhiên đứng lại, quay đầu nói một tiếng: "Đúng rồi, người và Lý Vĩ, hiện tại tốt xấu vẫn còn một danh phận, hắn đưa tấu chương lên triều, bảo trẫm giải trừ hôn nhân, trẫm vẫn chưa đáp ứng, ngày mai, Lý Vĩ muốn tòng quân, tham gia lính mới của trẫm, chuẩn bị lên trên chiến trường."

Đại Công Chúa nghe đến đó, bỗng nhiên ngậy ngẩn cả người, cả người run rẩy, ở một bên, ánh mắt Lương Hoài Cát lại trở nên ngơ ngác, giống như vừa chịu trọng thương.

Nhân Tông nói tiếp: "Thời điểm hắn xuất chinh, ta hi vọng người đi đưa tiễn hắn một chút, bởi vì mỗi một người lính xuất chinh đều muốn có người đưa tiễn, ít nhất, người vẫn mang danh phận thê tử của hắn."

Đại Công Chúa cúi người khẽ chào: "Nhi thần biết rồi."

Bọn người Trần Thế Trung đã sớm nhìn ra được người đến là ai, nguyên một đám quỳ gối ngoài cửa, nhìn Nhân Tông đứng nói chuyện cùng đại Công Chúa, bọn hắn cũng không biết mình nên nói cái gì.

Nhân Tông lúc này đây không gọi thái giám cùng đi, Thiển Thu cũng bị Triệu Ý gọi đến, tiến hành "công tác báo cáo" cứ cách vài ngày phải tiến hành một lần, cũng không dạy bọn họ lúc này nên nói cái gì, nguyên một đám quỳ ở nơi đó, rõ ràng ngay cả đi thông báo Trần Nguyên ra ngoài cũng không có người nào nhớ tới.

Thời điểm Nhân Tông đi vào cửa lớn, nhìn người xung quanh không nói gì, vậy thì tự mình nói.

"Tất cả đứng lên đi, Trần Thế Mỹ ở nơi nào?"

Trần Thế Trung lúc này mới lên tiếng: "Vạn tuế, đại ca của ta ở trong phòng phía sau, ta đi gọi hắn ra nhé!"

Nói xong, hắn muốn đứng lên, Nhân Tông lại đưa cánh tay ra, ngăn hắn lại, nói: "Không cần, người dẫn trẫm đi thôi, trẫm cũng muốn nghe xem bọn hắn đang thương lượng sự tình gì."

Trần Thế Trung lên tiếng, vội vàng đi phía trước dẫn đường.

Mới vừa tới đến căn phòng hậu viện, Nhân Tông chợt nghe được một tiếng rống to: "Hứa mặt rồi, đám ngựa của người chẳng phải chỉ ăn chút ít cỏ khô sao? Người muốn nhiều tiền như vậy, có phải là để mua quan tài hay không!"

Một thanh âm khác không cam lòng yếu thế nói: "Cỏ khô? Người cho rằng những xa phu kia cũng ăn cỏ khô sao? Chút ít quân coi giữ trạm kiểm soát ven đường kia, ta cũng có thể xử dụng cỏ khô để đuổi đi sao?"

Tiếp theo là Trần Nguyên thanh âm: "Không cần phải nhao nhao nữa, Đẳng Hạng tựa như một con dê nằm ở trên thớt, chư vị vì muốn bắt lấy con dê này, đều bỏ ra cố gắng, cho nên, thời điểm phân dê, mỗi người đều không thể thiếu một phần. Nhưng vấn đề là, Đẳng Hạng hiện tại đã là dân chúng lầm than, chúng ta cứu sống Đẳng Hạng, hoàng thượng cao hứng, mới có lợi đối với tất cả mọi người, lúc này ít lợi nhuận một chút cũng không việc gì đâu!"

Một cái rất là thanh âm già nua nói: "Phò mã gia, ngài tại Đẳng Hạng đã làm nhiều lần mua bán, lợi nhuận ít một chút, đối với ngài mà nói thì không có vấn đề gì, nhưng chúng ta, những người này thì không giống ngài."

“Mọi người cũng không phải để ý đến những số tiền kia, nói thật, cho dù hơn mười vạn quan kia bị nước đánh trôi nổi, tại hạ cũng không quan tâm.”

“Nhưng chúng ta buôn bán, phải giảng một cái giá thị trường, đạo lý dưỡng vẹt để trứng, chúng ta hiểu, vấn đề là cho dù mỗi ngày chúng ta đều nhìn chăm chăm vào bờ móng vẹt, lúc trứng đi ra, chỉ sợ cũng không tới phiên chúng ta ăn.”

Nhân Tông ở bên ngoài nghe đến đó, bỗng nhiên nở nụ cười.

Người ở bên trong căn bản không biết bên ngoài đã nhiều hơn một vị lắng nghe, tâm tình vẫn thập phần kịch động.

Lúc này đây, bọn hắn tìm đến Trần Nguyên, chính là nghe nói Dã Lợi thị đã được trở về, đến để nghe ngóng sự tình Đảng Hạng, bọn hắn muốn biết, tiền chính mình đầu tư vào Đảng Hạng, lúc nào có thể lấy cả vốn lẫn lời trở về.

Kết quả, Trần Nguyên nói với bọn họ, sự tình Đảng Hạng phải hoàn toàn bình định, hiện tại không thể rút toàn bộ tài chính về.

Trần Nguyên có ý tứ là rút một số trở về trước, để làm một ít chuẩn bị khi bắt đầu chơi trò chơi cùng Triều Tiên Đông Doanh, mà đại bộ phận lợi nhuận thì tạm thời bất động, đợi cho Đảng Hạng sống lại một ít, lại rút trở về không muộn.

Làm như vậy, những người này cũng có chút câu oán hận rồi, không phải là ánh mắt của bọn hắn không đủ dài, chỉ là, trong mắt bọn hắn, Đảng Hạng có thể trở thành gánh nặng hay không, hoàn toàn là chuyện của triều đình, bọn hắn muốn quản cũng không thể quản nổi, khinh mình không đi náo loạn, đã xem như không phụ lòng triều đình rồi.

Về phần nói cái gì thành lập tác phường tại Đảng Hạng, vì những người Đảng Hạng kia giải quyết vấn đề sinh kế, thời điểm có điều kiện, bọn hắn tự nhiên sẽ đi, hiện tại tình thế không rõ, vẫn phải để túi áo ổn định một ít trước đã.

Có vẹt mẹ, liền để nó đẻ trứng, đạo lý này, bọn hắn hiểu, máu chó là trứng rơi xuống kia không quan hệ đến bọn họ, là chiến tích của các đại nhân bên trên.

Cho nên, trên sự tình làm như thế nào để ủng hộ những người phản đối Lý Nguyên Hạo kia, bọn hắn đã sinh ra khác nhau nghiêm trọng, đối với phương án ủng hộ Trần Nguyên đưa ra, bọn hắn đều tỏ vẻ bất mãn của mình.

Rất nhiều vật tư không ràng buộc vận chuyển, đổi lấy chỉ là một cái phiếu nợ của đối phương, vạn nhất những người kia ngày sau thành bại tướng dưới tay Lý Nguyên Hạo, vậy thì làm sao bây giờ?

Vạn nhất triều đình biến đổi chính sách, ngày sau, những người kia không chấp nhận hoặc là không quan hệ với Đảng Hạng, vậy thì làm sao bây giờ?

Trần Nguyên ở trong phòng tiếp tục nói: “Đảng Hạng, hiện tại ta đã mua hơn năm trăm gian cửa hàng, Mã chương quý nói rất đúng, ta đã phát tài, nhưng ta nhớ được chuyện ta và các người đã nói qua, bên trong cửa hàng của ta bán, tuyệt đối là đồ đặc của các người, ta muốn biết, nếu như người Đảng Hạng ngay cả ăn cũng không có, bọn hắn lấy cái gì ra để mua đồ đặc của các người? Huống hồ cái này có ý nghĩa là thể đánh bạc của ta nhiều hơn so với các người, ta không sợ, các người sợ cái gì?”

Hứa mặt rõ lại nói: “Phò mã gia, những thứ khác không nói, người bảo ta vận chuyển vật tư cho Lý Thế Bân, giá tiền lại thấp như vậy, dám ôn thần trên đường thấy ta chạy một chuyến lại một chuyến, bọn hắn chắc chắn là không biết dễ dàng thả ta đi qua như vậy, thật sự không có biện pháp đâu.”

Đôi khi, suy nghĩ trái chiều không cách nào điều hòa, Trần Nguyên có một loại cảm giác, thật sự phải thành lập một cái hiệp hội buôn bán mới được, phải khiến mọi người có thể dùng một thanh âm để nói, cứ cãi lộn như vậy xuống dưới, phỏng chừng vấn đề này sẽ phải nhao nhao vài ngày, khả năng là phải làm ra một ít nhượng bộ, thậm chí là từ bên trong lợi nhuận của chính mình, phân ra một ít, mới có thể để cho bọn hắn thoả mãn.

Không thể khiến cho Đổng Hạng vô pháp xoay người, hấn hi vọng sẽ thông qua chiến tranh lấy được một mảnh thị trường, mà không phải một mảnh phế tích.

Trần Nguyên cúi đầu xuống, tự hỏi mình nên trả lời ra sao, Hứa mặt rỗ nói xong, liền đợi Trần Nguyên đáp lời.

Chợt nghe ngoài cửa có người nói: "Trẫm ban phát thủ dụ cho người, nếu có người dám đòi hỏi tiền của người, trẫm không cần hỏi!"

Trần Nguyên ngẩng đầu lên, lập tức quỳ xuống, nói: "Thần tham kiến vạn tuế!"

Một đám thương nhân lập tức kinh hãi, nguyên một đám vội vàng thu chân thối để trên mặt bàn vào, cổ áo nghiêng nghiêng cũng chỉnh trang lại, cổ tay xộc xệch thì tranh thủ thời gian buộc lại, bọn họ cũng đều biết người đi vào là ai, đầu giống như bầm tởm, quỳ rạp xuống đất hô: "Thảo dân bái kiến vạn tuế!"

Mấy vị vừa mới nói chuyện có chút bất kính kia lại càng là toàn thân run rẩy.

Nhân Tông tìm theo thanh âm, nhìn về phía Hứa mặt rỗ, nói: "Lúc này đây, chư vị lo âu vì trẫm, trẫm thật sự cảm động, trẫm sẽ cho người thủ dụ, phạm là vật tư mang đến Tây Cương, nếu có người dám kiểm tra, các người cứ đến nói cho trẫm, quản hấn là quan viên khỉ gió gì, giết không tha."

Những thương nhân kia trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì, bọn hấn thật sự không có cái gì để nói nữa rồi, Nhân Tông xuất hiện đã nói cho bọn hấn biết, Nhân Tông ủng hộ bọn hấn, cái này có ý nghĩa là chính sách về Đổng Hạng sẽ không thay đổi, ý nghĩa là đại Tổng có quyết tâm đánh thắng Lý Nguyên Hạo, sẽ tuyệt đối không bởi vì một hai trận thất bại mà hoà đàm.

Có lẽ vẫn là Hứa mặt rỗ kia cơ linh hơn một ít, bang bang đập đầu khấu đầu hai cái, nói: "Vạn tuế ban long ân, thảo dân khắc sâu trong đáy lòng, cống hiến sức lực vì vạn tuế là vinh hạnh của thảo dân, xin vạn tuế yên tâm, hoa tiêu dọc theo con đường này, thảo dân bao hết toàn bộ!"

Hoàng thượng xuất hiện, ai cũng muốn lưu lại một ấn tượng ở trong lòng hoàng thượng.

Mã Sướng kia xoay động con người, nói: "Vạn tuế, thảo dân biết rõ hiện tại lương thực rất khẩn trương, nạn dân các nơi cấp bách đợi cứu trợ, thần nguyện ý quyên góp gia tài 30 vạn quan, xin vạn tuế dùng để cung cấp cứu tế!"

Tiết chương quỹ không cam lòng rút lại phía sau, nói: "Thảo dân nguyện ý quyên ra năm mươi vạn quan!"

"Thảo dân Vương Đại Tài, quyên ra bốn mươi vạn quan!"

"Thảo dân Trương Bư, nguyện ý quyên ra hai mươi vạn, lương thực năm nghìn gánh!"

Trần Nguyên nghe xong liền sững sờ, trong lòng không khỏi suy nghĩ, thân phận không giống nhau, hiệu quả không giống nhau, mình đã nói hồi lâu, mấy tên gia hỏa này một tên lại một tên tính toán cùng mình, hiện tại Nhân Tông vừa ra sân khấu, cái gì cũng không nói, bọn hấn đã chi ra hơn mười vạn, hơn bốn mươi vạn, tính sơ sơ cũng đã mấy trăm vạn quan.

Nhân Tông cũng là ngây ngẩn cả người, hấn cũng không nghĩ tới, chính mình đi vài bước đường tới gặp những người này, rõ ràng có thể thu vào thêm mấy trăm vạn quan.

Cả người cảm thấy thật sự hết sức cao hứng, tiến lên Trần Nguyên giúp đỡ đứng dậy, lại để cho mọi người trong phòng đứng dậy.

Sau đó, hấn xem xét nguyên một đám đứng trước mặt, nói: "Chư vị trung quân ái quốc, trẫm cảm thấy vô cùng vui mừng, đợi đến ngày Đổng Hạng bình định, chư vị đều là người lập đại công, trẫm sẽ luận công ban thưởng."

Hấn nói tới chỗ này, vừa vặn đi đến bên người Hứa mặt rỗ, nhìn khuôn mặt rỗ của Hứa mặt rỗ, bỗng nhiên cười một chút, hỏi: "Thật sự có rất nhiều trạm kiểm soát đòi tiền người sao?"

Hứa mặt rỗ lập tức ngây ngẩn cả người, Bàng Cát sau lưng Nhân Tông vội vàng khoát tay với hấn, mà ngay cả Trần Nguyên, cũng liên tiếp đánh mắt, có một số việc, chính là phải dấu diếm hoàng thượng, cứ để hấn làm đồ ngốc.

Hứa mặt rõ nào dám nói lời nói thật như vừa rồi? Lập tức rất là sợ hãi nói: "Hồi bẩm vạn tuế, cũng không phải quá nhiều, phần lớn quân gia Đại Tổng đều rất quy củ, chỉ có một chút hương dân ưa thích thiết lập trạm kiểm soát tại một ít trấn nhỏ, chặn đường thương đội qua lại."

Nhân Tông gật gật đầu, nói: "À, vậy là tốt rồi, Trẫm cho người một đạo thủ dụ, nếu như lại bị chặn đường, có thể báo quan!"

Hứa mặt rõ vui mừng quá đổi, thủ dụ Nhân Tông, với hân mà nói, ý vị như thế nào đây? Tuy hân nói vận chuyển vật tư cho Lý Thế Bản sẽ bị thâm hụt tiền, nhưng hân có rất nhiều vật tư không phải vận cho Lý Thế Bản, nếu như đội xe của mình không bị trạm kiểm soát chặn đường, vậy thì lợi nhuận sẽ không tính toán nổi nữa.

Mọi người bên cạnh cũng đều hiện ra vẻ mặt hân mộ nhìn Hứa mặt rõ.

Nhân Tông bảo Trần Nguyên tìm giấy bút đến, Nhân Tông lập tức viết một đạo thủ dụ, cũng không cần ấn hoàng thượng, trực tiếp cầm ra ấn của bản thân đóng lên, lại bảo Bàng Cát đóng ấn, có hai con dấu này, vậy là đủ rồi.

Hứa mặt rõ cười đến mức khuôn mặt cũng đều biến hình rồi, khuôn mặt vốn đã xấu xí không chịu nổi lập tức biến thành mặt thẳng hể.

Nhân Tông bỗng nhiên đại phát hào hứng, lại bảo Trần Nguyên lấy ra một tờ giấy trắng, múa bút viết bốn chữ "Đại Tổng nghĩa thương" ở phía trên.

"Bốn chữ này, ta tặng cho chư vị, hi vọng chư vị có thể tiếp tục lo âu vì trẫm, trẫm ghi nhớ các người."

Một đám thương nhân lập tức quỳ xuống trên mặt đất, lại tạ ơn long ân hoàng thượng lần nữa!

Trần Nguyên đưa tiễn Nhân Tông ra bên ngoài sơn trang, Nhân Tông nói: "Thế Mỹ, có phải là trẫm đã giúp người một cái đại ân hay không?"

Trần Nguyên gật đầu: "Vạn tuế đầu chỉ giúp thần một đại ân, ngài vừa ra mặt, bọn hân đều cam tâm tình nguyện chi bạc rồi."

Nhân Tông cười một chút, nói: "Trẫm chỉ cảm thấy ý nghĩ của người rất tốt, đợi bình định Đảng Hạng rồi, nếu như Đảng Hạng thật sự không trở thành gánh nặng của Đại Tổng, người tất được công đầu, những người này, người đều nhớ kỹ, đến lúc đó trẫm sẽ ở hoàng cung, tự mình bày một bàn, mở tiệc chiêu đãi bọn hân."

Trần Nguyên lập tức nói: "Vạn tuế anh minh, chúng ta đều không để ý đến tiền tài, có thể uống rượu hoàng cung, đối với bọn hân, đã là một vinh quang."

Nhân Tông bỗng nhiên nổi lên tâm chơi bời, nhỏ giọng hỏi một câu: "Trẫm dùng một đạo thủ dụ, bốn chữ, liền đổi lấy mấy trăm vạn, có phải cũng coi như một chuyện mua bán tốt?"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Tuyệt đối có lợi!"

Nhân Tông gật đầu, nói: "Trẫm trở về đây, đại Công Chúa cứ ở tại chỗ của người, người phải chiêu cố kỹ lưỡng nàng mới được, còn có, Dã Lợi thị đã đi trở về, biên quan truyền đến chiến báo, Lý Thế Bản và Lý Nguyên Hạo đã đánh nhau, ngày mai người tới hoàng cung một chuyến, ta muốn nói chuyện với người, khả năng là người phải chuẩn bị một chút mới được."

Trần Nguyên rất cung kính nói: "Vâng, vi thần tuân chỉ."

Nhân Tông cùng Bàng Cát lên xe ngựa, Trần Nguyên đứng ở dưới đất, lại lần nữa ôm quyền hành lễ, nói: "Cung kính vạn tuế, cung kính Thái sư."

Chờ hân trở lại gian phòng kia, chỉ thấy mười thương nhân đều vây quanh bốn chữ Nhân Tông vừa ghi, ánh mắt nguyên một đám lộ ra đầy quang mang tham lam.

"Đại Tổng nghĩa thương"! Nhân Tông tự tay viết!

Bốn chữ này, nếu treo ở trước cửa quầy hàng của chính mình, vậy thì sẽ có ý vị như thế nào?

Mã Sướng thấy Trần Nguyên tiến đến, cố ý ho khan một tiếng, sau đó liền nâng người lên, nói: "Phò mã gia, hoàng thượng ban cho bốn chữ này, đối với ngài cũng không có tác dụng gì. Trong mắt của ta, cái này là hoàng thượng cổ vũ đối với việc chúng ta giúp đỡ nạn dân, đề nghị này là tại hạ nói đầu tiên, như vậy đi, tại hạ xin cảm về, ta nghĩ chư vị đều không có ý kiến gì chứ?"

Vừa dứt lời, Tiết chương quỹ lập tức nói: "Là người không có ý kiến mới đúng chứ? Vừa rồi ta quyên góp năm mươi vạn, người có bốn mươi vạn, dựa vào cái gì mà để người lấy về?"

Vương chương quỹ cũng nói: "Vừa rồi hoàng thượng nói ban thưởng chữ cho chúng ta, con mắt luôn nhìn vào ta! Các người lại tranh đoạt cái gì?"

Nói xong, tay hắn liền đưa lên rồi, người này vừa mở đầu, những người khác đều nguyên ý rút lại phía sau? Từng cái tay lập tức bắt được mặt giấy mỏng.

Trần Nguyên vội vàng nói: "Chư vị tiền bối, chậm đã, tại hạ có một biện pháp, chư vị tiền bối hãy nghe ta nói trước được không?"

Con mắt mọi người nhìn về phía Trần Nguyên, đồng loạt nói: "Phò mã gia, mời ngài nói!"

Tuy mỗi người không dám dùng sức xé rách, nhưng tay lại một chút buông lỏng đều không có, tư thế này rõ ràng chính là nói cho Trần Nguyên, một khi phương án đưa ra làm bọn hắn không hài lòng, cái trang giấy này khả năng là sẽ lập tức biến thành mảnh nhỏ!

476. Chương 431: Diễn Tuồng (1)

Trần Nguyên nói: "Chư vị, ý của ta là, mỗi lần các người họp, đều đến chỗ của ta, luôn không phải biện pháp hay, không bằng chúng ta vào trong thành kiếm một cửa hàng, chuyên môn dùng để họp. Về phần bốn chữ này sao, cứ đặt ở cửa ra vào cửa hàng, tự nhiên thích hợp nhất, người có thể đi vào gian cửa hàng đó, đều là 'Đại Tổng nghĩa thương', chư vị nghĩ như thế nào?"

Tay Mã Sướng lập tức buông lỏng ra, nói: "Không được! Bốn chữ này là hoàng thượng tự tay viết, tùy tiện đặt ở trên một gian cửa hàng, thật sự là rất mất uy nghiêm! Chúng ta xây tòa nhà làm phòng ở, chư vị nghĩ như thế nào?"

Hứa mặt rõ cũng buông tay ra, nói: "Biện pháp tốt!"

Trần Nguyên cứ như vậy thành lập được thương hội rồi, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn, cái thương hội này hiện tại chỉ có một danh tự, tên đầy đủ là thương hội Đại Tổng nhân nghĩa, tên gọi tắt là Đại Tổng nghĩa thương.

Về phần người nào chịu trách nhiệm, ai là thành viên, ai tới vận hành, đều không có ai muốn trao đổi, hiện tại chỉ là một địa phương dùng để họp.

Trần Nguyên tin tưởng, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, chắc chắn các thương nhân này sẽ đưa ra, để cho thương hội chính quy hóa, hiện tại, nếu như bọn hắn đều cho rằng không cần, coi như mình muốn chính quy hóa, người ta không coi thương hội là một sự việc, vậy thì cũng không có cách nào.

Chỉ cần mình có thể dẫn bọn hắn phát tài, khả năng là sẽ hấp dẫn càng ngày càng nhiều thương nhân tham gia, có thể làm cho tất cả thương nhân cảm giác được chỗ tốt khi hợp tác, vậy thì thương hội thành lập chỉ là một cái nghi thức để nước chảy thành sông.

Khuya hôm nay, Trần Nguyên không trở về phủ Phò mã, trong phủ Phò mã chỉ có Triệu Ý, không có hai người Tần Hương Liên và Lăng Hoa.

Trở thành Phò mã, chỉ có một điểm này thật sự không tốt, tuy đạo phòng tuyến của Triệu Ý đã mở ra, Trần Nguyên thậm chí đã chính thức dùng kiệu hoa Lăng Hoa mang tới gia môn, nhưng cái nhà kia là Tần Nguyệt sơn trang, mà không phải phủ Phò mã.

Không phải Triệu Ý không để cho các nàng vào cửa, là quy củ của triều đình không cho phép, Công Chúa là Công Chúa, bị tước đoạt chỉ là một danh xưng, Tần Hương Liên và Lăng Hoa nhất định không thể ở tại phủ Phò mã.

Dùng một câu để nói, chính là nên đi vào mà không thể đi vào, không muốn đi vào lại không nên đi vào!

Hai vị lão nhân phải ở tại đó, bọn hần không muốn ở tại đó, bởi vì tại trong lòng bọn hần, con dâu của mình là Tần Hương Liên, không phải Triệu Ý, điểm này, Triệu Ý vô pháp thay thế, sinh hoạt chung với Tần Hương Liên, hai vị lão nhân có thể cảm thấy tùy ý hơn rất nhiều, sở dĩ bọn hần ở tại phủ Phò mã, cũng là bởi vì đây cũng là quy củ của Đại Tổng.

Triệu Ý là chính thất Trần Nguyên, mặc dù chỉ là vì đẹp mắt trên mặt mũi, nàng cũng phải ở cùng cha mẹ Trần Thế Mỹ, nếu như hai vị lão nhân ra khỏi nơi đây mà nói, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Triệu Ý sẽ giống như đại Công Chúa, trở thành mục tiêu công kích của những tên ngôn quan kia.

Cũng may, cha mẹ Trần Thế Mỹ cũng không khó hầu hạ, Triệu Ý an bài nha hoàn cho bọn hần, nha hoàn kia cũng nói, hầu hạ hai vị lão nhân này, là công tác thoải mái nhất.

Cuộc sống của hai vị lão nhân rất có quy luật, buổi sáng rời giường, lão bà mặc quần áo tử tế cho lão gia, giặt rửa mặt mũi, sau đó là gọi người đưa xe lăn Trần Nguyên mời thợ mộc chuyên môn chế tạo đến, sáng sớm, chỉ cần bọn nha hoàn đến giúp đỡ đưa người lên một tý là được rồi.

Sau đó, lão bà phụ giúp lão gia đi ra ngoài dạo chơi, lão bà tự mình đẩy, bọn nha hoàn theo ở phía sau, cùng tản bộ, nhiều ngày không có gì khác nhau, đợi bước chân của các nàng đi tới Tân Nguyệt sơn trang, đã đến thời gian ăn cơm buổi trưa.

Tại sơn trang ném qua cơm trưa, cùng Tần Hương Liên nói chuyện một hồi, đợi đám trẻ tan học trở lại, thăm cháu trai cháu gái, lúc sau mới dùng xe ngựa đưa bọn hần trở về.

Ngày hôm sau vẫn là như thế, Triệu Ý chỉ cần mỗi ngày, vào đúng lúc sớm muộn thoáng vắng an một tý, làm chút công tác mặt mũi là đủ rồi.

Đại Công Chúa rất là hâm mộ, lão bà rất dễ ở chung, đối với một nữ nhân, thật là một loại hạnh phúc, đặc biệt là thời đại Tổng triều, quyền lực trong nhà nằm hết ở tay mẹ chồng.

Triệu Ý nằm ở trên giường, lười biếng hỏi: "Tỷ, Lý Vĩ thật sự muốn đi Đãng Hạng chiến tranh sao?"

Đại Công Chúa gật đầu, nói: "Ừm, Phụ hoàng nói, không thể sai."

Triệu Ý cười ha ha một tiếng, nói: "Thực sự không nhìn ra, hần còn dám đi lên chiến trường sao?"

Đại Công Chúa thở dài một tiếng, nói: "Ai, ta cũng không nghĩ tới, tại sao hần phải đi chiến trường? Cho dù không làm Phò mã gia nữa, hần cũng có tước vị, có thể an an ổn ổn ngồi trong nhà ăn bổng lộc, trông coi cửa thành, tuy không phải đại quan, thế nhưng rất tốt, lên chiến trường, đao kiếm không có mất, vạn nhất có người làm bị thương ..."

Đại Công Chúa bỗng nhiên không nói gì nữa, Triệu Ý thoáng một tý đã ngồi dậy, thập phần tò mò nhìn đại Công Chúa, nói: "Tỷ, ngươi còn lo lắng vì hần à? Hần đánh cánh tay của người thành cái dạng kia, chết mới đáng đời!"

Đại Công Chúa trừng mắt liếc nàng một cái, nói: "Ngươi thật là lòng dạ ác độc! Trần Thế Mỹ nhà ngươi ngay cả tiểu lão bà cũng cười, tại sao ngươi không dứt khoát lại để cho Bao đại nhân chém đầu hần đi? Vì sao phải đi cầu Phụ hoàng?"

Triệu Ý hừ một tiếng, không trả lời vấn đề của đại Công Chúa, mà là tiếp tục nói về Lý Vĩ: "Ta xem hần nhất định là đã thương lượng tốt cùng Trần Thế Mỹ, lên trên chiến trường, Trần Thế Mỹ sẽ không để cho hần ra tiền tuyến, ta dám đánh cược cùng ngươi, khẳng định là hần không mất một sợi lông."

Đại Công Chúa đánh Triệu Ý một cái, nói: "Bớt tranh cãi đi, ngươi tự quản tốt chuyện của mình."

Vừa lúc đó, người gác cổng bên ngoài bỗng nhiên chạy tới gõ cửa, nói: "Hai vị Công Chúa, Phò mã gia đang ở ngoài cửa cầu kiến."

Triệu Ý cười ha ha một tiếng, nói: "Ồ? Trần Thế Mỹ này lại chơi gì vậy? Rõ ràng ở ngoài cửa còn cầu kiến?"

Người gác cổng lập tức nói: "Là tiểu nhân không nói rõ ràng, không phải Trần Phò mã gia, là Lý Vĩ Lý Phò mã gia ở ngoài cửa, hi vọng đại Công Chúa có thể gặp hần một lần."

Con mắt Triệu Ý lập tức thả ra hào quang, nhìn chăm chăm vào đại Công Chúa, nói: "Tỷ, ta đi cùng người, nhìn xem hần định chơi hoa chiêu gì!"

Đại Công Chúa sững sốt một hồi, sau đó mới mở cửa, tới hỏi người gác cổng kia: "Hần có nói gì thêm không?"

Người gác cổng lắc đầu, nói: "Chưa nói, Lý Vĩ đại nhân chỉ nói là, nếu như đại Công Chúa không muốn gặp hần, coi như hần không đến là được."

Đại Công Chúa suy nghĩ một chút, chính mình đã có mấy tháng không gặp Lý Vĩ rồi, hần cũng chưa từng đi tìm chính mình, bất kể như thế nào, song phương bây giờ vẫn còn một cái danh phận, hơn nữa, Lý Vĩ làm cái gì cũng đều nghe theo mình rồi, nếu như ngay cả mặt cũng không gặp một lần, giống như là có chút không thể nào nói nổi.

Đại Công Chúa quay đầu hướng Triệu Ý nói: "Không có việc gì đâu, để ta ra ngoài xem."

Triệu Ý vội vàng đi giày, nói: "Tỷ, người chờ ta, ta dẫn theo mấy gia đình cùng đi với người!"

Đại Công Chúa trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, nói: "Người ở trong nhà ngồi đi!"

Trước cửa phủ Phò mã, thời điểm đại Công Chúa chứng kiến Lý Vĩ, Lý Vĩ đã thay đổi một cách ăn mặc hoàn toàn khác, một thân quân phục thời điểm thủ vệ cửa thành kia không thấy, mà chuyển biến thành quân phục lính mới của quân đội.

Trên đầu đeo thiết giáp, phần eo treo một thanh đao, trong tay còn cầm cái câu liêm thương thật dài.

Đại Công Chúa liếc nhìn qua, chợt phát hiện Lý Vĩ mặc bộ quần áo này vào, rất không giống như lúc trước.

Lý Vĩ nghe được tiếng mở cửa, vội vàng quay đầu lại, trông thấy đại Công Chúa chậm rãi đi tới, liền tựa trường thương của mình ở bên tường.

477. Chương 431: Diễn Tuồng (2)

Đại Công Chúa không đi ra, cũng không để cho Lý Vĩ đi vào.

Mà Lý Vĩ cũng quy củ đứng ở bên ngoài, hai người cách một cánh cửa, Lý Vĩ nhìn chăm chăm vào đại Công Chúa, cũng không nói chuyện, xem trên mặt đại Công Chúa có chút ít nóng đỏ lên, một lát sau nàng mới chủ động nói chuyện: "Nhìn ta như vậy làm gì? Người có chuyện gì sao?"

Bộ dạng Lý Vĩ vẫn còn có chút chất phác, hai nắm tay nắm chặt lại.

"Ta, ta chỉ là muốn tới thăm người một chút."

Đại Công Chúa phát hiện, trong lòng của mình bỗng nhiên có chút mừng rỡ, đây là tâm lý phổ biến của nữ nhân, thời điểm nàng biết rõ một người nam nhân đang nhớ đến chính mình, chỉ muốn người nam nhân này không làm cho nàng thập phần phản cảm, nàng sẽ cảm giác được mình sẽ rất vui mừng.

Lý Vĩ thấy đại Công Chúa không nói lời nào, cũng không nói lời bảo hần rời đi, lại nhìn thêm một hồi, lúc này đây, ánh mắt kia càng lớn hơn.

Đại Công Chúa rốt cục cũng có chút ngượng ngùng, cúi đầu xuống, nói: "Tốt rồi, nếu như người không có chuyện gì để nói, nhìn cũng nhìn rồi, có thể đi."

Nói xong liền muốn đóng cửa phòng.

Ngay tại thời điểm nàng muốn đóng cửa, Lý Vĩ bỗng nhiên đẩy một tay tới, rất mạnh mẽ đẩy cửa ra, đồng thời bước chân cũng bước đến, tay kia thuận thế đẩy đại Công Chúa vào tường.

Đại Công Chúa có chút bối rối, hỏi: "Người làm gì?"

Sau lưng, một đám gia đình Triệu Ý mang theo muốn xông lại hô: "Lý Vĩ, nếu người dám ở chỗ này giường oai, ta cắt ngang chân của người!"

Lý Vĩ bỗng nhiên cầm cây thương bên tường qua, vung mạnh về hướng sau lưng, quát: "Đừng tới đây! Ai tới, ta làm thịt hẳn!" .

Bước chân những gia đình kia lập tức chậm lại, Lý Vĩ lúc này mới quay đầu nhìn đại Công Chúa, nhìn một hồi lâu mới lên tiếng: "Ta thật sự chỉ là muốn nhìn người một chút, muốn nhớ kỹ bộ dáng người thôi."

Đại Công Chúa không nói lời nào, dùng con mắt không hề sợ hãi mà nhìn Lý Vĩ.

Tay Lý Vĩ bỗng nhiên có chút phát run, chậm rãi sờ vào khuôn mặt của nàng, đại Công Chúa cũng không tránh né, chỉ nhìn vào mặt hắn.

Cái tay kia, thời điểm cách mặt đại Công Chúa một cm thì ngừng lại, từ từ buông xuống, hắn nói: "Qua ít ngày nữa, ta phải đi rồi, lúc này đây hoàng thượng nói nhất định phải đánh thắng, chúng ta chỉ có một vạn người, người Đãng Hạng có hơn mười vạn, khả năng là ta không về được."

Đại Công Chúa lạnh lùng nói: "Người có thể không đi, hiện tại người đi nói cùng Phụ hoàng, hắn sẽ để cho người trở về."

Trên mặt Lý Vĩ đột nhiên cười khổ một hồi, nói: "Đến hiện tại, người không biết ta, căn bản là người không hiểu."

Hắn ngừng một hồi, miệng nhúc nhích vài cái, giống như dồn hết dũng khí, một lúc mới nói: "Ta không muốn mất người, nhưng người muốn đi, ta sẽ không ngăn cản người, bởi vì như vậy sẽ làm người không vui, nếu như không thể làm gì, ta sẽ lựa chọn phương thức rời xa người, ta cho rằng đây là cách tốt nhất."

Biểu lộ Lý Vĩ tràn đầy thống khổ, mà sau lưng, miệng Triệu Ý mở thật to, không hề nói cái gì hung ác với Lý Vĩ.

Đại Công Chúa rất là khiếp sợ, tay Lý Vĩ chậm rãi rời khỏi thân thể của nàng, đại Công Chúa trông thấy rất rõ ràng, một giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt Lý Vĩ .

"Ta tới thăm người một chút, ta biết rõ, khả năng là người không muốn gặp lại ta, nhưng ta muốn nhớ rõ bộ dáng của người, không có ý tứ gì khác."

Hắn từng bước một lui về phía sau, lui ra khỏi cửa lớn, trong chớp mắt, liền mang theo thương của mình rời đi.

Đại Công Chúa bỗng nhiên đi về phía trước một bước, nói: "Lý Vĩ."

Lý Vĩ đứng lại, đầu nghiêng về phía sau một chút, đại Công Chúa chợt phát hiện mình gọi hắn, rồi lại không biết nói cái gì cùng hắn, nửa ngày sau mới nói một câu: "Người chú ý một chút, thời điểm xuất chinh, Phụ hoàng đã để cho ta đi đưa tiễn người."

Lý Vĩ gật đầu hai cái, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước.

Đại Công Chúa nhìn qua bóng lưng Lý Vĩ, chợt phát hiện bóng lưng người nam nhân này có chút thê lương, thẳng đến khi Lý Vĩ biến mất tại đầu đường, nàng mới chậm rãi trở về, đóng cửa lớn lại.

Triệu Ý chăm chăm vào sắc mặt đại Công Chúa, hỏi: "Tỷ? Có phải người động tâm rồi hay không?"

Đại Công Chúa đỏ mặt lên, nói: "Người nói bậy bạ gì đó!"

Nhưng Triệu Ý lại lắc đầu, nói: "Vừa rồi hắn nói chuyện, thật sự là làm cho người ta cảm động, thậm chí ta còn muốn khóc."

Đại Công Chúa sững sốt một chút, cũng buồn vô cớ nói: "Ai, thật không có nghĩ, hắn lên trên chiến trường là vì nguyên nhân như vậy."

Lý Vĩ biến mất tại đầu đường, lập tức đi vào một quán trà, đi thẳng lên phòng trên lầu, đẩy cửa phòng ra liền nhìn thấy Trần Nguyên đang ngồi uống trà.

Lý Vĩ rất là hưng phấn, nói: "Thế Mỹ, thành công rồi! Tất cả giống hệt như người nói, nàng nói cho ta biết, chờ thời điểm ta xuất chinh, sẽ đi đưa tiễn ta!"

Trần Nguyên rất là tự tin, nở nụ cười nói: "Đó là tự nhiên, chiêu ta dạy người há lại không có tác dụng? Hốc mắt nàng có hồng hay không? Hoặc là có nói với người cái gì giữ lại hay không?"

Lý Vĩ lắc đầu, nói: "Vậy thì không có, nàng chỉ bảo ta tự mình chú ý một chút."

Trần Nguyên mang một bộ dạng chuyên gia, từ một tiếng, sau đó liền nói: "Còn chưa đủ hỏa hầu, đợi ngày xuất chinh, nếu như chính cô ta đi đưa tiễn người, người phải biểu hiện một chút, ôm nàng lần nữa là được rồi."

Lý Vĩ gật đầu, nói: "Ừm, ta hiểu, không thể quá nóng nảy, nhưng nếu như nàng đi cùng Lương Hoài Cát thì sao? Như vậy nàng chắc chắn sẽ không đáp ứng, yêu cầu này phù hợp không?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Theo đạo lý mà nói, Lương Hoài Cát chắc chắn là không đi, nếu như hẳn thật sự đi, người càng không cần kiểm chế, trực tiếp ôm chầm lấy Công Chúa, hung hăng thân lên một miếng!"

Lý Vĩ kinh hãi hỏi: "Cái này, cái này có phải là quá mức rồi hay không? Nhiều người như vậy nhìn đó?"

Trần Nguyên nói: "Cũng bởi vì nhiều người như vậy nhìn, người mới nên làm như vậy!"

Lý Vĩ lúc này đã rất tin phục Trần Nguyên, lập tức gật gật đầu, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, Thế Mỹ, người định lúc nào mới xuất chinh?"

Trần Nguyên trừng mắt liếc hẳn một cái, nói: "Người thật đúng là chuẩn bị đi đánh giấc hả? Chính mình nhìn xem chính người, người thủ cửa thành còn có thể, để người lên trên chiến trường, người chống đỡ được sao?"

Lý Vĩ có chút không thể cười đối với lời này, nói: "Người chớ xem thường người, thực sự lên chiến trường, ta không thể kém hơn so với bất luận kẻ nào."

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, hẳn chỉ coi Lý Vĩ đang khoác lác, hiện tại, hẳn thật sự không biết, mình trợ giúp Lý Vĩ, rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng bất kể như thế nào, Trần Nguyên luôn luôn cho rằng, Lý Vĩ có thể làm tất cả mọi chuyện vì đại Công Chúa, dũng khí này, tuyệt đối có thể khen.

Hiện tại, giữa hai nam nhân bên người đại Công Chúa, thái độ của Trần Nguyên cùng Nhân Tông giống nhau, bọn hắn đều lựa chọn Lý Vĩ.

"Hoàng thượng đã nói, cho người làm Đô đầu, dẫn 100 người, đến Xa Chu châu liền dừng lại, sẽ không để cho người xâm nhập biên cương."

Lý Vĩ sửng sốt một chút, hỏi: "Không lên trên chiến trường sao?"

Trần Nguyên đánh một cái vào đầu hắn, nói: "Người thành thật một chút đi, lên chiến trường, nếu người thật sự không may mắn, bị người chém, ta không có biện pháp bàn giao đâu! Làm Đô đầu không tệ, người có thể tùy tiện nói cùng đại Công Chúa, người dũng mãnh ở chiến dịch thế nào, nàng tuyệt đối không tra được, nếu muốn có ghi chép, hoàng thượng sẽ lo vô cùng chu toàn!"

Thoáng nhìn Lý Vĩ một tý, cuối cùng, Trần Nguyên còn nói thêm: "Tốt nhất là người kiếm chút ít vết thương, vậy thì càng giống như thật."

Lý Vĩ hiện tại đã là Đô đầu rồi, tiểu đội của hắn là Trần Nguyên cố ý điều ra, đội viên đều là binh sĩ phương xa, đợi cho chiến tranh vừa kết thúc, sẽ là đường ai nấy đi, không ai lại vạch trần nội tình của Lý Vĩ.

Nhưng lúc huấn luyện, bọn hắn huấn luyện khác với những tiểu đội khác, vì để cam đoan ngày sau không ai vạch trần mình, trong quân đội, hắn cũng không thể lộ ra thân phận của mình.

478. Chương 432: Vũ Khí Mới

Hiện tại, Lý Vĩ rốt cuộc cũng biết, vì cái gì mà chi quân Tổng này có thể đánh thắng người Đảng Hạng rồi!

Lưng hần công cái bọc nặng hơn mười cân, ra sức chạy trốn, Chỉ huy sứ Đồng Khuê cười con ngựa đi tại phía sau bọn hần, nếu ai chạy chậm, chính là sẽ chết trước!

Đồng Khuê bây giờ là Chỉ huy sứ, chỉ huy hai ngàn nhân mã. Đạo Chiếm cũng thế, quan trên hai người bọn họ là lão oan gia, Dương Thanh.

Nhưng Đạo Chiếm không có chút câu oán hận nào đối với chuyện này, đầu tiên là, tuy Dương Thanh không thích nói chuyện, nhưng một hồi đại chiến qua đi, tìm được đường sống trong chỗ chết, làm cho một ít chuyện khúc mắc giữa bọn họ sớm tan thành mây khói, trong quân đội, chỉ xem thường một loại người, là người nhu nhược.

Còn có một chuyện nữa, thời điểm Đạo Chiếm kết hôn, Dương Thanh đến chúc mừng, Đạo Chiếm vốn không muốn mời hần, sợ mời hần đến, hần không đến, làm mất mặt mũi của mình, nhưng đợi cho ngày hôn lễ đó, hần mới phát hiện, nữ nhân của mình là muội muội Dương Thanh.

Đội ngũ Đạo Chiếm vượt qua Đồng Khuê, thời điểm hần cười ngựa đi đến bên người Đồng Khuê, cười ha ha nói: "Ca ca, có phải là đêm qua ngựa của người không ăn cỏ khô?"

Đồng Khuê nhìn Đạo Chiếm, lại nhìn chạy chi đội ngũ "cẩn người cẩn" chạy ở trước Đạo Chiếm, trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ, nói: "Người, con mẹ nó, đừng có châm chọc! Nếu như không phải người dựa vào lão bà, Dương Thanh sao lại cho người binh lính tốt như vậy? Nhìn những phế vật thủ hạ ta kia, con mẹ nó, ngay cả huynh đệ trước kia của chúng ta cũng hơn hần!"

Nói tới chỗ này, bỗng nhiên hạ thấp thanh âm xuống, nói: "Huynh đệ, bảo bọn Cao Ngênh Hỉ đến chỗ này của ta, thế nào? Ca ca dùng ba trăm người đối với người!"

Đạo Chiếm cười hắc hắc, nói: "Không phải không đi được, chỉ là, phải chờ đến khi ta biến thành choáng váng mới được! Ha ha! Ca ca, ta đi trước!"

Đồng Khuê bị hần chọc ghẹo, chỉ có thể phát tiết tính nóng ở roi ngựa, ra sức kẹp lấy con ngựa, quát: "Đều chạy nhanh lên cho lão tử! Hiện tại đã không chạy nổi rồi? Đến Đẳng Hạng, các người phải thi chạy cùng kỵ binh Đẳng Hạng! Chạy chậm, người ta liền cắt đứt đầu của các người!"

Nói xong, một cây roi đánh vào trên người người lính chạy ở phía sau cùng, quát: "Con mẹ nó, nhanh lên!"

Kỳ thật, đội ngũ Đồng Khuê cũng không tệ, người khác cũng nói, chi đội ngũ này tốt đấy chứ, nhưng hiện tại, hần căn bản không biết, huynh đệ trước kia của hần xuất sắc, đó là bởi vì huynh đệ ăn nằm ở chiến trường, một binh sĩ không ăn nằm ở chiến trường, dù huấn luyện cũng không huấn luyện ra cái loại dũng khí dám đồng quy vu tận cùng địch nhân, cùng chưa có khí thế xông pha!

Huấn luyện chạy bộ chấm dứt, Lý Vĩ đã mệt mỏi thở không ra hơi, thoáng một tý đã nằm vật lên trên mặt đất, không muốn đứng lên nữa.

Nhưng Đồng Khuê có lẽ là rất không nể tình, đánh lên trên người Lý Vĩ trước, quát: "Đứng dậy!"

Lý Vĩ giận dữ, nhưng không có khí lực tức giận, chỉ dùng ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm vào Đồng Khuê.

Đồng Khuê nhìn ánh mắt Lý Vĩ, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Ồ, xem ra còn không phục à? Lão tử thích trị, đúng là loại người không phục tùng như ngươi!"

Nói xong, lại là một lần đánh tới hướng Lý Vĩ, mục tiêu thẳng đến gò má Lý Vĩ!

Lý Vĩ cảm giác trên mặt mình nóng rát đau đớn, hần ra sức đứng lên, đánh một quyền về hướng Đồng Khuê, quát: "Con mẹ nó, người dám đánh ta!"

Tuy thân thể Lý Vĩ cường tráng, nhưng chạy thời gian dài như vậy, đã sớm hao hết thể lực, lại còn đánh với Đồng Khuê, người ta được cái chức Chỉ huy sứ này, chính là đánh giết người mới lấy được đó.

Hần vung cánh tay ra, bắt lấy cổ tay Lý Vĩ, kéo một cái vung qua vai, quật ngã Lý Vĩ.

Lý Vĩ chỉ cảm giác xương cốt toàn thân nát bươm, Đồng Khuê lắc đầu một chút, nói: "Thế nào, tiểu tử, biết đau là gì chưa?"

Lý Vĩ biết đau, thật sự rất đau!

Nhưng ngoài miệng lại không chịu thua, trước kia mặc dù là hãn trổng cửa thành, nhưng dầu gì cũng là người trong quân đội, hãn biết rõ, chỉ cần mình nhận thua, thời gian trôi qua sẽ không dễ dàng chút nào.

Lập tức cố nén đau, chậm rãi bò lên, nói: "Đau? Ông nội cảm giác rất thoải mái!"

Đồng Khuê đang muốn đi lên đánh tiếp, một bên, Đạo Chiếm hô: "Ca ca, tướng quân bảo chúng ta đi lên lớn, người làm gì đó?"

Đồng Khuê trừng mắt liếc Lý Vĩ, quát: "Nhốt vào quân lao! Ba ngày không cho ăn cơm, ta muốn để cho hãn từ từ hưởng thụ thoải mái một tý!"

Mấy người lính đi lên áp giải Lý Vĩ đi, Đồng Khuê trong chớp mắt đã đi về hướng Đạo Chiếm.

Hỏi Đạo Chiếm một tiếng: "Tiểu tử kia làm sao vậy?"

Đồng Khuê bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Một khối vật liệu tốt, thoáng chế tạo một tý, có thể thành châu báu!"

Đạo Chiếm rất không tin, hỏi: "Người cũng biết nhìn binh?"

Đồng Khuê hừ lạnh một tiếng, nói: "Bởi vì hãn và tiểu tử người giống nhau, không phải thứ gì tốt!"

Lưu Bình ngồi trong lều, tất cả lão đệ huynh một lần nữa đến tập hợp chung một chỗ, chính giữa lại thả ba vật gì đó, có một vật, tất cả mọi người nhận ra, là cung nỏ, chỉ có điều, cái cung nỏ này khác với cung nỏ trước kia, nhìn về phía trên thì lớn hơn một chút.

Còn có một vật giống như máy ném đá, chỉ là nhỏ hơn một ít so với máy ném đá, cuối cùng là một cái ống trúc, cái này thì tất cả mọi người không nhận ra.

Đinh Độ đứng ở trong lều, thời điểm tất cả mọi người đến đông đủ, Đinh Độ mới lên tiếng: "Chư vị, cái nỏ này là chúng ta căn cứ vào ý kiến các người nói để cải tạo, so với nỏ hộp trước kia thì dễ dùng hơn rất nhiều."

Đinh Độ nói tới chỗ này, liền cầm nỏ lên, làm mẫu một chút, chỉ trong hai hơi hô hấp, nỏ hộp liền được thay đổi xong.

Đinh Độ hiển nhiên rất là thỏa mãn đối với động tác này, khoe miệng hiện lên dáng tươi cười, nói: "Còn cả vấn đề tên nỏ, lúc này đây, chúng ta chế tạo tên nỏ, căn cứ vào ý tứ của Phò mã gia, làm thành mũi tên sói, thời điểm tên bắn vào đối phương thân thể, coi như là không bắn trúng bộ vị yếu hại, cũng sẽ làm cho đối phương không ngừng đổ máu, không ngừng được."

Hãn lấy mũi tên ra cho mọi người nhìn một chút, tiếp theo, ngữ khí có chút khó chịu, nói: "Khuyết điểm là tầm bắn rút ngắn gần 30 bước, chúng ta vẫn chưa nghĩ ra biện pháp để cho mũi tên bắn xa hơn, điểm này, xin mọi người chú ý ở thời điểm sử dụng."

Nói xong, lại cầm ống trúc lên, nói: "Đến đây, chư vị đi theo ta."

Đoàn người đi theo Đinh Độ ra bên ngoài, chỉ thấy bên ngoài có đã đóng mười người rơm, Đinh Độ rất là tự tin, cười một chút, nhen nhóm một cái kíp nổ bên cạnh ống trúc, đặt ống trúc lên trên mặt đất, dùng hai cây côn kẹp lấy, nhắm một loạt người rơm.

Thời điểm kíp nổ cháy sạch, bỗng nhiên có một dòng lửa từ phía trước ống trúc phun ra! Ngọn lửa hùng hực lập tức thiêu đốt toàn bộ mười người rơm! Lúc ngọn lửa phun ra, Đinh Độ bắt đầu lắc lắc cây côn trong tay.

Mọi người nhìn thấy mà kinh hãi! Lửa lớn như vậy, nếu quả thật dùng trên chiến trường mà nói, vậy thì địch nhân sẽ vô pháp thoát khỏi!

Đinh Độ dùng hai cây côn, lắc lư ống trúc vài cái, ngọn lửa một mực phun ra, tay Đinh Độ lắc lư, kéo lê thành một tường lửa!

Đến tới mười, ngọn lửa mới chậm rãi nhỏ đi một chút, thẳng đến khi ống trúc cũng bị thiêu hủy!

Cảnh Thiên Đức phát ra một tiếng cảm khái: "Lợi hại!"

Súng phun lửa như vậy, vốn phải chờ tới hơn một trăm năm sau, thời kỳ Nam Tống mới xuất hiện, với tư cách lợi khí để quân Tống thủ vệ Trường Giang, được thủy sư sử dụng rộng khắp.

Có rất nhiều vũ khí lợi hại, ở ngay trong « Vũ Kinh cũng nên » cũng đã có tượng tượng sơ bộ, thành hình rồi, chỉ là, tại Bắc Tống, thứ này không được coi trọng, cho nên mới phát triển chậm chạp, chương tâm lôi hiện ra trong chiến đấu bảo vệ Nam Kinh đạo, thạch pháo là người Nữ Chân căn cứ vào Vũ Kinh chế tạo nên, súng phun lửa hiện ra tại thời kì Nam Tống.

479. Chương 433: Thăm Quân(1+2)

Súng đầu tiên trên thế giới, bên trong Vũ Kinh cũng nên cũng có ghi lại, tuy không biết do ai phát minh, nhưng một ít thợ săn Bắc Tống đã dùng loại súng nguyên thủy nhất, do ống trúc làm nòng này tại đi săn rồi, cũng chỉ giới hạn ở đi săn.

Hiện tại có Trần Nguyên liên tục không ngừng cung cấp tài chính cho Đinh Độ và Tôn Công Sáng, lại để cho Tôn Công Sáng có thể tập trung tinh thần ở trên mặt nghiên cứu, không cần bởi vì tiền mà phát sầu.

Chính yếu nhất là thắng lợi chiến tranh, kích thích nghiên cứu tiến triển, cho nên, rất nhiều thứ, đặc biệt là một ít gì đó Trần Nguyên yêu cầu rõ, có thể thử một chút, đều sớm được xuất bản ra lò.

Cuối cùng dĩ nhiên là thạch pháo, Tôn Công Sáng làm nó nhỏ đi một chút, dễ dàng cho việc mang theo, cũng dễ dàng dùng để phóng chương tâm lôi ra!

Lần này, phản ứng của binh sĩ đối với chương tâm lôi có hai điểm chính, một là vô pháp không chế kíp nổ, hai là quá nặng, một tay cầm rất cố sức.

Tôn Công Sáng không tìm thấy phương pháp xử lý giải quyết sức nặng của chương tâm lôi, khoa học kỹ thuật hiện tại còn chưa đạt tới tình trạng có thể chế tạo ra lựu đạn, bọn hắn liền dứt khoát chế tạo ra mấy ném đá loại nhỏ, chuyên môn dùng để phóng chương tâm lôi, hiệu quả cũng không tệ.

Ba thứ đều thử một lần, mọi người cảm thấy vô cùng hưng phấn, có những vật này, bọn họ nhất định có thể lấy được chiến tích càng huy hoàng hơn!

Đinh Độ nói: "Cung nỏ có thể phân phối toàn bộ cho các người, chương tâm lôi cũng sẽ nhiều hơn rất nhiều, chỉ là, cái này...."

Hắn dùng chân đá ống trúc bị cháy hỏng trên mặt đất một chút, nói: "Cái này là thứ chúng ta vừa mới làm ra, các người cầm một ít đi trước, 100 thùng đi, ghi nhớ tình huống dùng thử, chúng ta sẽ cải tiến lại toàn diện hơn."

Lưu Bình gật đầu, nói: "Đa tạ Đinh đại nhân, nếu như một trận này, chúng ta đánh không tốt, không cần nói đến người khác, ngay cả Đinh đại nhân người, chúng ta cũng phải xin lỗi!"

Đinh Độ cười một chút, nói: "Lưu tướng quân không cần nói như vậy, đồ đạc của chúng ta, các người có thể nói một tiếng tốt, đối với chúng ta, đã là cổ vũ lớn nhất rồi, tại hạ còn có chuyện, mấy thứ đó đều đã cho các người xem qua, vừa rồi thao tác như thế nào, ta cũng đã nói rồi, ta đi đây, tỷ nữa sẽ phái người đi khuôn đồ cho các người."

Vũ khí có thể đề cao sức chiến đấu, chỉ cần người cầm vũ khí có đầy đủ năng lực chiến đấu, người đó sẽ mạnh hơn nhiều, điểm này thì không thể nghi ngờ.

Đối với đám quân trang mới này, Trần Nguyên đầu tư lỗ vốn, cũng may hiện tại Nhân Tông không bắt hắn độc lập chèo chống rồi, tiền bạc đã đỡ tốn đi không ít.

Không nên xem thường những trang bị này, một thân khôi giáp, y phục và nón trụ, hơn ba mươi quan, còn nhiều hơn năm lần binh sĩ quân Tống lúc trước.

Đây là tiện nghi nhất rồi, đao, cái câu liêm thương, tằm chắn, cung nỏ, một bộ này gia tăng, tính tiền cùng một chỗ đã là hơn hai trăm quan, bạc ròng tương đối ba mươi lượng, còn chưa tính toán các loại trang bị xe nỏ, thạch pháo to lớn khác.

Trên thân một vạn người này, Trần Nguyên đã tổng cộng đầu tư vào ba trăm bảy mươi vạn quan! Đối với trang bị quân Tống trước kia mà nói, đây tuyệt đối là một con số thiên văn, tuy Nhân Tông cho một bộ phận, nhưng lỗ hổng lớn còn lại, là do những thương nhân kia quỵen tiền ra đền bù.

Nhân Tông không dám lấy ra toàn bộ, không phải hẳn không có, nhưng nếu như hẳn lấy ra hết rồi, những kia ngôn quan sẽ không bỏ qua cho hẳn, đây tuyệt đối là một cái lý do rất tốt để ngăn cản cường quân.

Một vạn người cần hơn hai trăm vạn quan, vậy thì mười vạn người cần bao nhiêu tiền đây? Hai mươi vạn người lại muốn bao nhiêu? Đây chỉ là trang bị, còn chưa chiến tranh nữa đó.

Trần Nguyên xài những số tiền này như thế nào, đều một năm một mười nói rõ ràng với Nhân Tông, Nhân Tông nghe xong, trong lòng đã tính ra được một chút sổ sách rồi, sau đó liền liếc nhìn Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, chiếu theo ý kiến của ngươi, mang vật tư trợ giúp Lý Thế Bân và Giác Góc Tư La, vậy thì một trận đánh trôi qua, ít nhất cũng phải tốn hai ngàn vạn trở lên mới được."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vâng, chỉ là, vi thần cho rằng, nếu như hai ngàn vạn có thể giải quyết được vấn đề Đẳng Hạng, hơn nữa còn không làm cho Đẳng Hạng biến thành một cái cục diện rối rắm, là sự tình rất đáng để làm."

Nhân Tông do dự một chút, sau đó mới chậm rãi nói: "Trẫm cuối cùng cũng hiểu, lúc trước Hán Vũ đế bình định Hung Nô, vì sao lại một lần tan hết trăm triệu tiết kiệm tiền."

Trần Nguyên lúc này liền nói theo: "Nhưng, cho dù có người nói hẳn cực kì hiếu chiến, nhưng công tích Hán Vũ đế đến nay, vẫn không có quân vương nào có thể đánh đồng, vạn tuế, muốn làm đại sự, không thể quan tâm đến món tiền nhỏ! Chỉ cần vạn tuế bình định Đẳng Hạng, chinh phục Liêu quốc, trên vị trí thiên cổ nhất đế, tất nhiên sẽ có một phần của ngài!"

Nhân Tông chậm rãi ngồi xuống, nói: "Trẫm làm sao không muốn? Chỉ là, hiện tại lương thực chúng ta thiếu như thế, trẫm luôn cảm thấy, vạn nhất xảy ra sai sót, sợ là khó có thể thu thập!"

Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Cho nên, mới nên dùng thắng lợi tiền tuyến để không ngừng mang đến tin tức tốt cho mọi người."

Nhân Tông khoát tay chặn lại, nói: "Trẫm biết rõ ý của ngươi, ngươi yên tâm, cuộc chiến này, ta đã quyết định rồi! Thời gian một năm rưỡi, ngươi bình định Đẳng Hạng, vấn đề tại đây giao cho trẫm giải quyết, một năm rưỡi, ngươi trở lại giúp ta làm tốt sự tình Liêu quốc."

Trần Nguyên lập tức nói: "Vi thần tuân chỉ!"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, lại nén nhỏ thanh âm, hỏi: "Vạn tuế, vậy thì sự tình Triều Tiên?"

Nhân Tông hít một hơi thật sâu, nói: "Ta đã để cho Văn Bác Ngạn đi Triều Tiên, thương lượng vấn đề thiết lập quan hệ ngoại giao cùng bọn họ, tiền cống hàng năm, trẫm cho hẳn."

Đại Tổng có tiền, Đại Tổng có tiền tới trình độ nào? Lúc trước, thời điểm đàm phán tiền cống hàng năm cùng Liêu quốc, là Phú Bật đi đàm phán, trở về, Thực Tông hỏi hẳn, đáp ứng cho Liêu quốc bao nhiêu tiền?

Phú Bật duỗi hai ngón tay ra, Tổng Thực Tông sửng sốt một chút, nói: "À, hai trăm vạn à, hơi nhiều một chút ít, nhưng chỉ cần lui binh là được."

Phú Bật cười cười, nói: "Bọn hẳn muốn hai mươi vạn, thần chỉ cấp mười vạn."

Thực Tông lúc này liền cười ha ha, mười vạn, hay là hai mươi vạn, ở trong mắt hoàng đế Tống triều, đều là số lượng nhỏ, số lượng để đuổi ăn mày mà thôi.

Hiện tại Nhân Tông vẫn như thế, nhưng, Nhân Tông luôn cảm thấy, bất kể là hai trăm vạn hay là hai vạn, không phải vấn đề tiền, mà là vấn đề mặt mũi.

Hiện tại cái eo hẳn rất cứng, tự nhiên phải nghĩ về mặt mũi.

Hiện tại, hắn chỉ có thể vứt bỏ mặt mũi ở trước mặt người Triều Tiên, bởi vì Đại Tổng xác thực cần lương thực!

Nhân Tông cười một tiếng, nói: "Ta đã nói cùng Văn Bác Ngạn, đối với quốc vương Triều Tiên nói, chúng ta có thể cho bọn hắn bao nhiêu tiền cống hàng năm, dựa theo bọn hắn bán chúng ta bao nhiêu lương thực để tính toán, nếu như bán cho chúng ta một vạn thạch lương thực, hàng năm ta cho hắn một ngàn quan, Thế Mỹ, người xem cái phương án này như thế nào?"

Trần Nguyên rất là ngạc nhiên, nhìn Nhân Tông một chút mới nói: "Vạn tuế, nếu vậy thì quốc vương Triều Tiên bán tất cả lương thực cho người, kiếm đủ ngàn vạn thạch, đây chẳng phải là hàng năm cho hắn hơn một trăm vạn quan sao?"

Nhân Tông trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Ta chỉ cho một năm, hoặc là một năm nữa, coi như là cảm ơn hắn giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn này, nếu hắn còn muốn, hừ hừ."

Trần Nguyên chợt phát hiện, Nhân Tông thật sự thay đổi rồi, cùng với mình lần đầu tiên thấy hắn, đã hoàn toàn không giống với rồi, trước kia, hắn chỉ là một trưởng giả nhân từ, còn có chút nhu nhược và do dự.

Nhưng hiện tại, Nhân Tông càng giống một cái hoàng thượng, một bá chủ quân lâm thiên hạ!

Hắn nhân từ, nhưng đã không lạm dụng trên người địch nhân.

"Thần hiểu, thần cam đoan với vạn tuế, năm sau, Triều Tiên sẽ không thể đàm phán vấn đề lương thực cùng chúng ta!"

Nhân Tông lại hỏi: "Thế Mỹ, Lý Vĩ ở trong quân doanh như thế nào rồi?"

Lời này thật sự làm cho Trần Nguyên khó trả lời rồi, Trần Nguyên sững sốt một chút: "Cái này, cái này, thần có tội, đưa hắn vào quân doanh, ta liền không nhìn qua."

Nhân Tông cười một tiếng, nói: "Như vậy đi, lập tức phải xuất chinh rồi, trăm cũng muốn đi xem một chút, người đi an bài, ngày mai chúng ta cùng đi quân doanh nhìn xem."

Trần Nguyên biết rõ, Lý Thế Bân đã chiến bại tại Đẳng Hạng, năm vạn binh sĩ mới thu nạp đã bị Lý Nguyên Hạo và Dã Lợi Kiến Ca liên thủ đánh chỉ còn lại có hơn hai vạn người, chặt vật chạy thoát trở về.

Giác Góc Tư La kia lại càng không chịu nổi, vốn muốn nhìn Lý Thế Bân đánh nhau xong, hắn mới đi lên kiếm tiện nghi, kết quả không nghĩ tới Lý Nguyên Hạo rõ ràng lại coi hắn là mục tiêu công kích thứ nhất, mang theo hai vạn người Đẳng Hạng, đánh tới như gió, chém giết đội ngũ ba vạn thủ hạ của Giác Góc Tư La chỉ còn hơn phân nửa.

Chỉ dựa vào hai người bọn họ, khẳng định là không được, điểm này, Trần Nguyên đã sớm biết.

Tác dụng của Lý Thế Bân cùng Giác Góc Tư La chính là, tại thời điểm quân Tống còn chưa chuẩn bị cho tốt, không cho Lý Nguyên Hạo nhàn rỗi, đợi quân Tống đánh trọng thương Lý Nguyên Hạo, bọn hắn lại đến, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, như vậy là được rồi.

Lập tức phải xuất chinh rồi, lúc này đây chiến tranh, rất có thể là một trận chiến cuối cùng của Đại Tống và Đẳng Hạng.

Nhưng Trần Nguyên không dám chủ quan chút nào, người ngã vào một bước cuối cùng, từ xưa đến nay nhiều vô số kể, cho nên, hắn phải toàn lực ứng phó.

Quân đội không riêng gì cần chiến sĩ, còn cần tiếp tế, tình báo, có căn cứ.

Còn có một việc, hắn muốn suy nghĩ kỹ càng, đạo lý nhìn xa trông rộng, Trần Nguyên hiểu, vấn đề Đẳng Hạng nhanh giải quyết, mục tiêu kế tiếp của chính mình để ở nơi đâu?

Liều quốc sao? Trần Nguyên cảm thấy vẫn không quá phù hợp.

Liều quốc hiện tại nhiều khó khăn hơn nữa, thân thể cao lớn của hắn cũng đã được xác định là không thể lập tức ngã xuống, mà Đại Tống phải giải quyết vấn đề Đẳng Hạng, sau đó mới từ từ nghĩ đường một thời gian ngắn, dùng đoạn thời gian này để tiêu hóa thắng lợi ở Đẳng Hạng.

Xử lý Đảng Hạng xong, liền khai chiến cùng với Liêu quốc, thật sự là không sáng suốt.

Nhưng nếu như ngũ quân trên chiến thắng đến nói, Trần Nguyên sợ Nhân Tông hết hưng phấn, sẽ không đáp ứng đánh tiếp, cho nên phải tìm một mục tiêu cho Nhân Tông, để cho hắn có thể ở thời điểm Đại Tống thử độc, tiếp tục hưởng thụ cái loại khoái hoạt khi dễ người khác này.

Trần Nguyên đặt mục tiêu ở trên người Triều Tiên.

Trần Thăng bây giờ đang ở Triều Tiên, đã giao tiếp cùng vương thất, tin tưởng khi Tống triều chính thức thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Triều Tiên, Trần Thăng sẽ làm mua bán tốt hơn.

Nhưng Trần Thăng vô pháp làm được sự tình Đại Tống tiến quân vào Triều Tiên trở thành thuận lý thành chương, điểm này, cần người Đông Doanh hỗ trợ.

Hiện tại, vài chiếc thuyền con của Nhật Bản căn bản không phải đối thủ của thủy sư Triều Tiên, Trần Nguyên cần để cho thực lực Nhật Bản cường tráng hơn một chút, cho bọn hắn một ít binh khí, một ít thuyền lớn, nhưng công việc này, Hồ Diên Khánh không thể làm.

Nếu như Hồ Diên Khánh cung cấp binh khí cùng thuyền lớn cho bọn hắn, như vậy, Nhật Bản dùng bờ mông cũng có thể đoán được, thuyền trưởng Đại Tống này tất nhiên có quan hệ cùng triều đình Đại Tống.

Trần Nguyên quyết định để cho Trần Thế Trung đi Đông Doanh.

Trần Thế Trung thật sự không tệ, quản lý sơn trang cực kỳ tốt, đã đến thời điểm để cho hắn đi chạy tàu.

Lúc Trần Nguyên nói ý của mình ra, Trần Thế Trung đáp ứng rồi, nhưng Thiển Thu lại không đáp ứng, cái này lại làm cho Trần Nguyên rất căm tức, hắn cảm giác Thiển Thu so với Triệu Ý còn muốn quá phận hơn, bất kể như thế nào, Triệu Ý cũng không biết nhúng tay đến chuyện mình làm ở bên ngoài.

Hắn cũng không nói cái gì nữa, nhìn thần sắc kiên quyết của Thiển Thu, nhìn một bộ biểu lộ khó xử của Trần Thế Trung, Trần Nguyên cười lạnh một tiếng, nói: "Tốt, Trần Thế Trung, tự người quyết định, đi, ngày mai trả lời cho ta, không đi, người liền trông coi sơn trang này, trông coi nữ nhân này cả đời!"

Lời này nói rất nặng rồi, sắc mặt Thiển Thu lúc ấy liền thay đổi, có chút không xuống đài được.

Trần Nguyên cũng không để ý đến nàng, đứng dậy nói: "Ta chờ người một ngày, nếu như người không đi, ta sẽ để cho A Mộc Đại đi, nói như vậy thôi, hoàng thượng còn muốn đi cùng với ta đến quân doanh."

Trần Thế Trung vội vàng đứng dậy, thời điểm đang muốn đi đưa tiễn Trần Nguyên, nước mắt Thiển Thu thoáng một tý liền chảy ra.

Hắn lại muốn trở về an ủi Thiển Thu, thân thể hơi dẫn đo tại chỗ, cuối cùng lại chạy đi, tại thời điểm xe ngựa Trần Nguyên sắp khởi động, liền kéo dây cương Hàn Kỳ lại, nói: "Đại ca, đại ca, ta đi! Ta thật sự muốn đi! Người yên tâm, buổi tối ta sẽ thuyết phục nàng, ngài không cần chờ đến ngày mai, hiện tại có thể nói cho ngài, ta sẽ làm chuyện này."

Trần Nguyên từ trong xe ngựa vươn đầu ra, nói: "Ta đã nói với người, Trần Thế Trung, nữ nhân phải được sủng ái, điểm này không sai, nhưng sủng ái giống như người, có hại chịu thiệt chính là người đó! Chứng kiến Lý Vĩ sủng đại Công Chúa như thế nào chưa? Sủng ái đến mức, cuối cùng Lý Vĩ ở trong mắt đại Công Chúa chính là một phế vật!"

Trần Thế Trung gật đầu, nói: "Huynh đệ biết rồi, đại ca yên tâm."

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, hắn biết rõ trong lòng Trần Thế Trung nghĩ như thế nào, bất kể như thế nào, Trần Thế Trung xuất thân ăn mày ở trước mặt Thiển Thu luôn cảm giác mình có chút hèn mọn.

Đối với việc Thiển Thu có thể đáp ứng gả cho hắn, trong lòng Trần Thế Trung thật sự rất cảm kích, cho nên, hắn hy sinh rất nhiều thứ, kể cả dã tính của mình, cũng có thể vì Thiển Thu mà áp chế xuống.

Trần Nguyên nói: "Tốt rồi, đã quyết định đi thì trở về chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ có thuyền đi hàng Triều Tiên vận chuyển lương thực, người đi theo thuyền, đến Triều Tiên, Bích Đào sẽ tới tìm người."

Trần Thế Trung lúc này mới buông màn xe, nói: "Ai, đại ca đi thông thả."

Sau khi Trần Thế Trung trở về, là đồ dành Thiển Thu hay là giảng đạo lý, Trần Nguyên cũng không có hứng thú muốn biết, hắn đi vào Hoàng thành, bái kiến Nhân Tông, theo Nhân Tông cùng đi đến quân doanh.

Lúc này đây còn mang theo cả Bạch Ngọc Đường, Trần Nguyên lại xin Nhân Tông để cho Bạch Ngọc Đường đi theo mình đến Tây Cương, Nhân Tông căn bản không cần cân nhắc đã đáp ứng, thánh chỉ đưa ra, Nhan Tra Tấn chính là muốn giữ người lại cũng không giữ được.

Trong quân doanh đã sớm nhận được tin tức, Lưu Bình mang theo một vạn quân sĩ bày trận chờ đợi, chỉ chờ Nhân Tông đến đây kiểm duyệt.

Tại trước khi Nhân Tông chưa đến, công tác cuối cùng chính là kiểm kê nhân số, nhìn xem có gian tế lẫn vào hay không, hoặc là có binh sĩ không tới hay không.

Đội ngũ Đồng Khuê đếm một lần, chợt phát hiện có một tiểu đội, Đô đầu rõ ràng không đứng ở trên vị trí đầu đội, lập tức rất là tức giận, quát: "Đô đầu các ngươi đâu? Còn chưa lên chiến trường đã chết rồi sao?"

Bên người, một binh sĩ nhỏ giọng nói: "Tướng quân, Đô đầu bọn hắn bị người giam trong lao, còn chưa có đi ra."

Đồng Khuê thoáng một tý đã nhớ tới Lý Vĩ động nắm tay cùng mình, vỗ đầu nói: "Mẹ ơi! Quên! Mấy ngày rồi?"

Binh sĩ nói: "Nửa ngày thứ hai rồi, dựa theo phân phó của ngài, nước và lương không đưa đến."

Đồng Khuê tranh thủ thời gian phát tay, nói: "Mau mau, thà ra! Hoàng thượng đến thị sát, không thể thiếu người! Bằng không ta sẽ không chịu nổi!"

Mấy người lính vội vàng chạy tới quân lao, lôi Lý Vĩ đã bị giày vò đến con mắt trợn ngược đi ra.

480. Chương 434: Kệ Hắc Thôi

Lý Vĩ đứng ở trước mặt Đồng Khuê, thân hình lung lay vài cái.

Đồng Khuê vội vươn tay đỡ lấy hắn, hỏi: "Thế nào, tiểu tử? Còn khí lực đứng không?"

Lý Vĩ gầy gầy lung tung cánh tay, nói: "Nước! Nước!"

Đồng Khuê gật đầu, nói: "Nhanh lên, nhanh mang nước cho hắn! Nhìn xem nhà bếp còn có cái gì ăn, tranh thủ thời gian kiếm cho hắn lót dạ! Hình dạng như vậy sao có thể gặp hoàng thượng?"

Lý Vĩ vừa nghe đến hoàng thượng, con mắt bỗng nhiên mở to hơn một ít, hỏi: "Hoàng thượng?"

Đồng Khuê nâng hắn đến một chỗ ngồi xuống, nói: "Huynh đệ, người may mắn đó, hôm nay hoàng thượng tới thị sát, bằng không thì người còn phải đợi nửa ngày trời nữa! Biết lợi hại chưa? đừng tìm ta tranh luận, ta là quan trên của ngươi!"

Lý Vĩ uống một ngụm nước xuống dưới bụng, cuối cùng cũng thoải mái hơn một ít, muốn đứng lên lần nữa, nhưng bước chân vừa động, cả người lại ngã xuống lần nữa.

Có binh sĩ từ nhà bếp lấy ra hai cái bánh bao, đặt ở trước mặt Đồng Khuê, nói: "Tướng quân, không còn gì nữa, đây là đồ ngày hôm qua còn thừa."

Đồng Khuê khoát tay chặn lại, nói: "Ngươi cho hắn đi! Hắn lúc này còn quản là thừa ngày nào sao? Đồ trong mồm chó mang đến hắn cũng có thể ăn."

Quả nhiên, bánh bao lạnh buốt bị Đồng Khuê cắn mấy cái ăn hết sạch rồi, sau đó liền ngẩng đầu lên hỏi: "Còn nữa không?"

Bên ngoài quân doanh bỗng nhiên truyền đến tiếng trống, Đồng Khuê biết rõ, đây là hoàng thượng tới!

Hắn tranh thủ thời gian nói với binh sĩ của Lý Vĩ: "Trong coi Đô đầu các ngươi! Bất kể như thế nào cũng phải làm hắn đứng cho ta, nhất định phải đứng thẳng trong khi hoàng thượng đi qua! Biết chưa?"

Lý Vĩ vịn thương, chậm rãi đứng lên, nói: "Chỉ huy sứ yên tâm, ta có thể được!"

Đồng Khuê nhìn hai mắt hấn, cười ha ha một tiếng, duỗi ngón tay cái ra, nói: "Vây mới tốt chứ, huynh đệ! Đợi hoàng thượng đi rồi, ca ca sẽ mời người uống rượu!"

Nói xong, Đồng Khuê liền nhanh chóng chạy đến chỗ mình nên đứng, nhưng ánh mắt lại luôn luôn nhìn chăm chăm vào Lý Vĩ, hấn sợ tiểu tử này tại thời điểm Nhân Tông đi qua bỗng nhiên ngã sấp xuống.

Không qua thời gian bao lâu, bọn người Lưu Bình Cảnh Thiên Đức và Nhân Tông liền đi được, càng tiếp cận vị trí Lý Vĩ, trong lòng Đồng Khuê càng lo lắng.

Trên đường Nhân Tông đi qua, bọn ào ào quỳ xuống hành lễ, đợi cho thời điểm đi chỗ qua Lý Vĩ, Đồng Khuê chứng kiến Lý Vĩ cũng rất thuận lợi quỳ xuống, không ngã sấp, lúc này mới yên tâm.

Nhưng Nhân Tông lại ngừng lại ở chỗ Lý Vĩ.

"Đứng dậy." Thanh âm Nhân Tông rất nhu hòa.

"Tạ ơn vạn tuế!" Lý Vĩ lên tiếng đứng lên, cố gắng đứng thân thể của mình thẳng tắp.

Nhân Tông nhìn Lý Vĩ, khóe miệng còn có bột phần bánh bao, lập tức nở nụ cười, hỏi: "Vừa ăn cơm xong sao?"

Lý Vĩ gật đầu, nói: "Vâng, vừa mới gặm một cái bánh bao."

Nhân Tông nhìn thấy tinh thần Lý Vĩ không tốt, nhưng nhìn về phía trên cũng không tệ lắm, chỉ coi là hấn không chịu được khổ trong quân đội, những thứ khác cũng không có gì để hỏi.

Đồng Khuê xem xét mà kinh hãi, đồng thời cũng không ngừng hâm mộ!

Nhân Tông cũng nói chuyện rất nhiều với Đồng Khuê, thời điểm đi đến chỗ Đồng Khuê, bỗng nhiên ngừng lại, con mắt nhìn Đồng Khuê, đột nhiên hỏi Lưu Bình: "Quân đội của bọn hấn gọi là cầu cầu gì đó phải không?"

Lưu Bình vội vàng nói: "Hồi bẩm vạn tuế, gọi cần người cầu, bây giờ không phải là quân đội của hấn, hấn gọi Đồng Khuê, bây giờ là Chỉ huy sứ, thủ hạ của mặt tướng."

Nhân Tông nở nụ cười, ngón tay chỉ chỉ Đồng Khuê, nói: "Ta nhớ ra người, lần trước nói chuyện cùng ta có chút cà lăm, thế nào, lần này có thể nói một câu hoàn thiện không?"

Đồng Khuê rất là kích động, lập tức cúi thân thể, chào một cái, nói: "Vạn tuế yên tâm, chúng ta đến Tây Cương, tất nhiên thế sẽ giết địch đền nợ nước!"

Nhân Tông thoả mãn gật đầu, nói: "Ừm, rất tốt, người gọi Đồng Khuê, trăm sẽ nhìn người chiến đấu thế nào!"

Đồng Khuê hô to một tiếng: "Tạ hoàng thượng!"

Nhân Tông chậm rãi đi đến đài cao, xoay người nói: "Chư vị tướng sĩ, Lý Nguyên Hạo tại Tây Cương rất hung hăng càn quấy, hấn đánh bại Lý Thế Bân, đánh bại Giác Góc Tư La, hấn lại mang một bộ dạng không ai bì nổi rồi! Trăm muốn cho hấn biết, chỉ cần có Đại Tổng ở đây, có lính mới các người ở đây, Lý Nguyên Hạo hấn vĩnh viễn chỉ có thể nhận lấy thất bại!"

Phía dưới, binh sĩ ra sức chấn động cánh tay, miệng hô: "Vạn tuế! Vạn tuế!"

Tiếng la trên vạn người đủ để chấn động thiên địa, Bạch Ngọc Đường đứng ở bên người Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được huyết dịch toàn thân mình bắt đầu sôi trào.

Cái loại sôi trào này, không giống với chém giết trên giang hồ, trong lòng âm áp, có chút tự hào, có chút kích động, có chút hướng tới, còn có một chút cảm giác, chính hấn cũng nói không rõ ràng.

Nhân Tông rất là thoả mãn, nói: "Các người một vạn người, Đẳng Hạng bây giờ còn có hơn mười vạn binh lực, nói cho ta biết, các người có thể đánh thắng hay không?"

Đạo Chiếm căng hết yết hầu, hô to một tiếng: "Có thể!"

Chúng tướng sĩ lập tức hô ứng, một cổ khí thế bài sơn đảo hải phiêu dật khắp nơi.

Nhân Tông khẽ gật đầu, nói: "Năm ngày sau, các người tới Tây Cương, trẫm tại Biện Kinh sẽ dọn rượu khánh công, đợi chúng tướng sĩ trở về cùng ăn mừng!"

Nhân Tông cổ động lần này, đã không phải là những đường lối cũ rích của Tống triều, hẳn nghe ý kiến của Trần Nguyên, cái gì chi, hồ, giả, dã, xóa toàn bộ! Dùng lời nói bình thường để phát biểu, quả nhiên hiệu quả cực kỳ tốt.

Kế tiếp, chính là xem xét trang bị và vật tư.

Một vạn quân Tống, xe ngựa vận chuyển vật tư thậm chí lên tới hơn hai ngàn cỗ xe! Bạch Ngọc Đường xem xét, con mắt tròn trĩnh lên, nhỏ giọng nói tại bên tai Trần Nguyên: "Thế Mỹ, chi đội ngũ của ta đâu? Ta có chức gì?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Tiểu Hầu gia cũng muốn đi Tây Cương, hẳn dẫn theo một chi thân binh ba trăm người, người ở bên cạnh hẳn, cùng hẳn giết địch."

Bạch Ngọc Đường biết rõ, Tiểu Hầu gia Trần Nguyên nói là Dương Văn Quảng, lập tức gật đầu, nói: "Biết rồi."

Trần Nguyên nhìn hẳn một cái, nói: "Nhớ kỹ, nhiệm vụ của người trên chiến trường, là tận lực cam đoan Tiểu Hầu gia an toàn."

Bạch Ngọc Đường vỗ ngực một cái, nói: "Người yên tâm đi, cánh tay ta đây, người còn không biết sao? Thanh kiếm này của ta vừa bắt đầu khua múa, người khác phải cẩn thận!"

Trần Nguyên không nói gì thêm, xem ra Bạch Ngọc Đường thật sự chưa từng chính thức ăn nằm ở chiến trường, hẳn không biết, cung tiễn địch nhân trên chiến trường so với mưa còn lợi hại hơn nhiều! Nhìn tư thế không sao cả của Bạch Ngọc Đường, trong lòng Trần Nguyên thật sự có chút bận tâm.

Chính mình dẫn hẳn lên trên chiến trường, hoàn toàn là vì lại để cho số mệnh thay đổi, nhưng nếu như hẳn có cái gì ngoài ý muốn trên chiến trường mà nói, vậy thì không có biện pháp rồi.

Trần Nguyên muốn nói tiếp cái gì, nhưng cuối cùng chỉ dặn dò một câu: "Ngọc Đường, tự mình chú ý một ít."

Trần Nguyên chỉ có thể nói như vậy, bởi vì Bạch Ngọc Đường không giống với Lý Vĩ, tính tình Lý Vĩ tương đối dễ khống chế, mình có thể giữ hẳn ở bên người, nhưng cá tính Bạch Ngọc Đường rất kiêu ngạo, nếu như mình dẫn hẳn đi Tây Cương, lại không cho hẳn lên trên chiến trường mà nói, hẳn sẽ thực sự trở mặt.

Lên chiến trường, muốn sống sót, không riêng gì việc cần nhờ công phu của người, hơn nữa còn phải dựa vào công phu huynh đệ bên cạnh người, cả một ít vận may nữa.

Thời gian năm ngày nói qua chính là qua rất nhanh, đến thời điểm ngày thứ ba, huấn luyện quân đội trên cơ bản đã đình chỉ rồi, những binh sĩ gia đình xa kia có thể tụ tập vài người ở cùng một chỗ, tìm một quán rượu, từ từ uống một chén, người nhà gần có thể về thăm nhà một chút, chỉ cần để cho quan trên biết người đi nơi nào là được.

Điểm này khác chiến tranh hiện đại nhau rất lớn, nguyên nhân trong đó ở chỗ thông tin lạc hậu, lúc này mặc dù gián điệp Đảng Hạng biết được tin tức, cũng không sao cả, xuất chinh sắp tới rồi, không cần phải giấu diếm cái gì, dù muốn giấu diếm cũng không dấu diếm nổi.

481. Chương 435: Bắt Sống

Quân đội rất nhàn nhã, nhưng mấy ngày nay, chính là thời điểm quan quân bận rộn nhất, bọn hẳn phải chuẩn bị sẵn sàng tất cả những gì quân đội cần, đặc biệt là Trần Nguyên, hai ngày này, còn là thời gian hẳn phát hành bản báo chí thứ nhất.

Thời điểm Tôn Công Sáng mời hẳn đi uống rượu, Trần Nguyên vốn không muốn đi, bởi vì sự tình trên tay thật sự quá nhiều, nhưng không chịu nổi bọn người Tôn Công Sáng mời nhiệt tình, cuối cùng vẫn phải đi.

Dựa theo ý tứ của Trần Nguyên, muốn uống rượu, có thể đi Tân Nguyệt sơn trang, nếu như ngại quá xa mà nói, Duyệt Lai khách điểm hiện tại cũng càng ngày càng tốt rồi, hoàn cảnh cũng tương đối khá.

Nhưng Tôn Công Sáng không làm, Tôn Công Sáng nói, ăn cơm tại hai địa phương này, mỗi lần đều là Trần Nguyên thanh toán, trong lòng bọn hắn quả thực là rất băn khoăn, lúc này đây, bọn hắn bỏ tiền ra tiền đưa Trần Nguyên, địa phương nào, do chính bọn hắn chọn lựa.

Bọn hắn chọn khách điểm này, tại Biện Kinh, xem như tương đối khá, lão bản cũng là một vị nhân vật, nhìn thấy bọn người Tôn Công Sáng và Trần Nguyên cùng tiến đến, vội vàng đi lên mời, rõ ràng một cái tên cũng không hô sai.

Trần Nguyên vào tiệm cơm, cứ theo thói quen mà nhìn mọi nơi một lần, cũng không phải muốn nhìn cái gì, chỉ là, hắn làm nghề buôn quán cơm, vào tiệm cơm người khác, luôn luôn có một cái ham mê như vậy, chính là nhìn hoàn cảnh và sinh ý đối phương một chút.

Lão bản kia hiển nhiên hiểu rõ ý tứ của Trần Nguyên, cười cười nói: "Phò mã gia, ngài cũng đừng xem nữa, chúng ta nơi này sao có thể sánh bằng sơn trang của ngài, nói thật, nếu không phải ngài định giá tiền cao một chút, lưu cho chúng ta phần cơm ăn, tiểu điểm đã sớm đóng cửa rồi."

Lão bản này nói lời rất khách khí, vì nếu như Trần Nguyên định giá tiền vô cùng thấp, vậy thì nhiều người sẽ hợp nhau tấn công, khả năng đóng cửa là Tân Nguyệt sơn trang.

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Chương quỳ khiêm tốn, đúng rồi, hôm nay có người đưa báo chí cho ngài chưa?"

Dựa theo Trần Nguyên phân phó, bản báo chí thứ nhất phải đưa đến trên bàn cơm những tiệm rượu này, mỗi một nhà đều không thể bỏ sót, nhưng ánh mắt của hắn vừa mới quét một vòng, căn bản không hề phát hiện bóng dáng báo chí.

Chương quỳ có chút không rõ, hỏi: "Báo chí?"

Tiếp theo, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nói: "À Phò mã gia nói là những trang giấy in chữ viết sao? Mới vừa rồi có người đưa tới, ngài khoan hãy nói, trang giấy dùng để nhúm lửa rất vừa vặn, một trang là có thể đốt củi được rồi!"

Trần Nguyên bị hắn nói đến sững sờ, báo chí của mình làm cái này là thích hợp nhất? Đó là để cho khách nhân xem mà.

Trong lòng hắn có chút buồn bực, lắc đầu nói một tiếng: "Chương quỳ, đó là cho những khách nhân biết chữ xem, có thể phiền ngài lần sau đừng cầm nó nhóm lửa hay không? Ngài để trên mặt bàn, có người biết chữ sẽ cầm lấy xem mà!"

Chương quỳ không biết vì sao, nhưng hắn phản ứng rất nhanh, cười ha ha một tiếng, nói: "Phò mã gia phân phó, ta sẽ làm theo, ta nhớ rõ, ta lưu lại vài trang giấy ngay trên mặt bàn mà, đã vứt đi đâu rồi?"

Đúng lúc này, ở phía sau, Trần Nguyên bỗng nhiên trông thấy một người cầm một báo chí từ phía sau đi ra, trong lòng lập tức mừng thầm, người này chắc là vừa nhìn rồi, thoáng hỏi một tý xem hắn có ý kiến gì, đương nhiên là thích hợp nhất.

Người kia hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ áo dài, mang theo mũ da, Trần Nguyên đánh giá trên dưới một phen, tuy không xác định đối phương là người đọc sách, nhưng cuối cùng vẫn đi lên một bước, hỏi một câu: "Xin hỏi vị huynh đài này, người cầm thấy báo chí thế nào?"

Người nọ đi trước mặt bàn trên sảnh đường, hướng mặt ghé ngồi xuống, cởi giày ra, một tay bưng bầu rượu lên, tay kia bắt đầu gỡ giày chỗ chân bị ngứa.

Thấy Trần Nguyên hỏi hắn, lập tức buông bầu rượu xuống, chỉ vào báo chí, nói: "Ngài nói cái này sao?"

Trần Nguyên gật đầu.

Người nọ lập tức cau chân mày lại búa: "Một chút cũng không tốt!"

Trần Nguyên kinh ngạc, ôm hai nắm đấm lại, hỏi: "Xin hỏi huynh đài, ở đâu không tốt?"

Người nọ khinh thường nhìn thoáng qua tờ báo chí, nói: "Chính là cái giấy này, nếu mềm thêm một ít thì tốt rồi, cái này quá cứng ngắt, lau bỏ mông đến đâu!"

Trần Nguyên thoáng một tý đã đứng lên, hấn thật sự nổi giận, trừng mắt nhìn người kia: "Người, chẳng lẽ người không xem văn về phía trên này sao?"

Người nọ cười hắc hắc, nói: "Văn về? Ta đến chữ to cũng không nhận ra mấy cái, muốn nhìn cũng không hiểu."

Bọn người Tôn Công Sáng biết rõ sự tình Trần Nguyên làm báo giấy, nghe đến đó, đều cảm thấy buồn cười, nhưng chường quỹ kia không biết chuyện gì, chạy tới hỏi: "Phò mã gia? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Trần Nguyên thả lỏng hai tay xuống, nói: "Không việc gì, đều là lỗi của ta, không phải lỗi của các người!"

Trần Nguyên biết phương thức mình tuyên truyền sai rồi, báo chí là để người biết chữ xem, tuy quán rượu trà lâu nhiều người, nhưng mình không thể bảo đảm mỗi người đều nhận ra mặt chữ, gặp được một người hai người như vậy, phần báo chí của mình liền xong rồi.

Hắn thở dài một tiếng, liền làm ra một quyết định, bản báo chí thứ nhất này phải in ẩn lại một lần nữa, lúc này đây, không riêng gì tặng cho trà lâu quán rượu, còn phải phái tiểu nhị lên trên đường đi, nhìn thấy người mang hình thức người đọc sách liền đưa tặng, còn có, học đường, hẳn là thị trường báo chí lớn nhất để mình khai thác.

Tôn Công Sáng đi tới, nói: "Thế Mỹ, đừng nghĩ những thứ khác nữa, đi vào uống rượu trước đã, Tiểu Hầu gia sớm tới rồi."

Trần Nguyên buông sự tình báo chí xuống, hẳn biết rõ, chuyện này chỉ có thể giao cho Liễu Vĩnh làm, mình không có thời gian đợi một bản nữa in ẩn ra.

Đi vào giữa phòng, Dương Văn Quảng quả nhiên đã ngồi ở bên trong, còn có Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu.

Vốn là một phen lời nói khách khí, thời điểm uống rượu đến chỗ thích thú, Triển Chiêu có chút ít lo lắng hỏi: "Trần đại nhân, Bao đại nhân bảo ta hỏi người một tý, lần này người đánh Đổng Hạng, có mấy thành nắm chắc?"

Trần Nguyên uống rượu vào người, cũng không khách khí, cười một chút rồi nói: "Đánh bại Lý Nguyên Hạo, đã nắm chắc mười thành, nhưng hiện tại ta muốn, chính là dùng giá thật nhỏ để thắng lợi đối thủ."

Triển Chiêu có chút không tin, nhưng Dương Văn Quảng lại tin tưởng vững chắc không nghi ngờ, nói: "Triển hộ vệ, ta đã nói với người rồi, Trần đại ca là Khổng Minh tái thế, ta rất ưa thích đi theo Trần đại ca chiến tranh, càng đánh càng thông thuận!"

"Nếu nói thời gian chúng ta ở tại Liêu quốc, đó là tìm được đường sống trong chỗ chết, lần đầu tiên đi Đổng Hạng, dù gặp ghềnh, lại không còn kết quả hẳn phải chết như Liêu quốc, lần thứ hai đi, lại càng bắt Vương phi bọn họ trở lại, lúc này đây, ta chính là đi sang Đổng Hạng bắt Lý Nguyên Hạo!"

Trần Nguyên bưng chén rượu lên, đưa về hướng Dương Văn Quảng, nói: "Như người mong muốn, lần này chúng ta nhất định bắt được Lý Nguyên Hạo, Văn Quảng, người biết ta bắt Lý Nguyên Hạo để làm cái gì không?"

Dương Văn Quảng sững sốt một chút, hỏi: "Không áp tải đến Biện Kinh sao?"

Khóe miệng Trần Nguyên nổi lên một tia cười lạnh, nói: "Người còn nhớ rõ lần chúng ta đi qua sơn trại không? Nếu như hàng rào còn ở đó, ta sẽ mang Lý Nguyên Hạo tới chỗ đấy!"

Dương Văn Quảng vừa nghe lời này, lập tức đứng lên, nói: "Đại ca, chén rượu này, huynh đệ đứng lên mời người, cạn!"

Trần Nguyên một ngụm uống cạn, trong đầu hiển lên cảnh tượng thê thảm lúc trước, còn có cả ánh mắt kiên định của nữ nhân thời điểm giữ bọn hắn ở lại lần nữa.

Ngực Trần Nguyên thở dốc hai hơi, lúc này đây, hẳn nhất định phải báo thù.

Hắn không phải quân tử, hắn chính là tiểu nhân, tiểu nhân có thù tất báo, đối với những đau đớn đau nhức trong nội tâm, hắn chưa từng quên, nếu như lần này Lý Nguyên Hạo thật sự bị hắn bắt sống, hắn sẽ không mang Lý Nguyên Hạo đến Biện Kinh, để cho Nhân Tông nuôi người này cả đời.

Trần Nguyên vốn vẫn có chút lo lắng, cũng là bởi vì vô pháp kịp thời nắm giữ tình huống Đảng Hạng mà tạo thành tổn thất quá lớn, nhưng lần này, Ngô Hạo đi trở về, hắn tin tưởng Ngô Hạo sẽ cung cấp hắn cho mấy cái gì đó hắn muốn.

Trần Nguyên có thể lựa chọn công thành đoạt đất, đối với những đại tộc Đảng Hạng vẫn bất mãn đối với Lý Nguyên Hạo kia, sẽ áp dụng phương thức lôi kéo.

Đối với những người thái độ không rõ ràng kia, có thể coi chừng làm bọn hắn không hành động là được rồi.

Hắn phải đối mặt, chỉ là tập đoàn tử trung với Lý Nguyên Hạo, như vậy, trở ngại của hắn đã nhỏ đi nhiều.

Lúc này đây, Trần Nguyên đi Đảng Hạng, ngoại trừ mang đến một vạn quân đội ra, còn mang theo bốn trăm vạn tiền mặt, hơn nữa, đơn giản chỉ cần nặn một ít lương thực từ trong kho của mình ra, liền có thể làm cho những bộ lạc Đảng Hạng kia nguyện ý đi theo chính mình.

Hắn đã nghĩ tới, đại quân đánh qua trận chiến thứ nhất, sẽ lập tức dừng lại, sau đó là bắt liên lạc cùng những người bất mãn đối với Lý Nguyên Hạo kia, tin tưởng sau khi mình thắng lợi, mang theo tiền và lương thực đi tìm bọn họ, hắn là sẽ rất dễ dàng thuyết phục bọn họ.

Tôn Công Sáng hiện tại cũng tin tưởng Trần Nguyên có thể bắt được Lý Nguyên Hạo, nhất định có cái nắm chắc này, nhưng đối với hắn và Dương Văn Quảng nói, sẽ đưa Lý Nguyên Hạo đến sơn trại nào đó tra tấn, Tôn Công Sáng cũng không dám gạt bừa.

Làm như vậy, trong triều đình khẳng định sẽ có người khởi xướng công kích nhằm vào Trần Thế Mỹ, hắn lập tức nói: "Thế Mỹ, Lý Nguyên Hạo có lẽ là nên mang đến Biện Kinh, tối thiểu nhất cũng để cho ta đánh hai quyền giải tức giận, nếu người đánh hắn ở bên ngoài, ta không đáp ứng đâu!"

Triển Chiêu cười ha ha một tiếng, nói: "Tôn đại nhân nói rất đúng, ta cuối cùng vẫn nghĩ, nếu người có thể mang hắn về đến đây, để cho ta nhốt hắn mấy ngày, Triển Chiêu ngày sau cũng sẽ cảm tạ Trần đại nhân."

Con mắt Bạch Ngọc Đường quét nhìn bọn hắn một chút, nói: "Thật sự không nghĩ tới, Lý Nguyên Hạo kia lại được chực vị hoan nghênh như thế, lần trước ta gặp hắn một lần, lại cảm thấy người này vô cùng oai hùng, hơn nữa võ nghệ khá cao, tại hạ tự nhận không phải là đối thủ."

Bạch Ngọc Đường làm người tâm cao khí ngạo, rất ít phục người, coi như là Triển Chiêu, hắn cũng chỉ phục một nửa.

Vừa uống vừa nói, không cảm giác được bầu trời trong lúc đó đã biến thành màu đen, Trần Nguyên biết mình không thể uống nữa, lập tức đứng dậy, tạ ơn Tôn Công Sáng mở tiệc chiêu đãi.

Tôn Công Sáng cũng cảm thấy không còn gì để bàn, mọi người vì vậy mà tan tiệc, Triển Chiêu tự mình đưa Trần Nguyên đến phủ Phò mã, sắp chia tay còn nói, đợi thời điểm Trần Nguyên xuất chinh, hắn nhất định sẽ đi đưa tiễn.

Tiến đưa cho tướng sĩ xuất chinh, cái truyền thống này tại thời điểm Triệu Khuông Dận trị vì Đại Tống đã có, lúc kia, tất cả thân nhân đều nói với binh sĩ: "Từ từ chiến tranh, nghe tướng quân nói, lập công quân công trở về, làm rạng rỡ tổ tông."

Nhưng thời gian chậm rãi trôi qua, Triệu Quang Nghĩa cứ chiến liên bại, thân nhân dân chúng đưa tiễn tướng sĩ Đại Tống xuất chinh, là một sự tình rất thống khổ.

Sau đó, thời điểm Triệu Quang Nghĩa đưa ra chính sách, người dựng lên quân công cũng không thể làm rạng rỡ tổ tông, người tiễn đưa nói nhiều nhất đúng là: "Con trai, nhớ rõ, có thể chạy thì cứ bỏ chạy, đừng đi bán mạng, tướng quân không xông lên, người cũng không cần lao đến chỗ xung yếu, biết chưa? Từ từ còn sống trở về, so với cái gì cũng mạnh hơn."

Thời điểm Trần Nguyên xuất chinh lần đầu tiên và xuất chinh lần thứ hai, còn nghe được có người nói lời như vậy, nhưng lúc này đây, tuy các dân chúng còn có chút không muốn, nhưng trên cơ bản là không xử

giục con của mình bỏ chạy.

Tân nương tử Đạo Chiêm không tệ, thuộc về cái loại thôn cô con gái rệu đĩnh hình, nàng làm cho Đạo Chiêm một bộ quần áo mới, đang đưa tay thay quần áo.

Đồng Khuê ngồi ở trên tảng đá bên cạnh, vẻ mặt hâm mộ nhìn biểu lộ hạnh phúc cuar Đạo Chiêm, dùng cánh tay chọc Lý Vĩ đứng ở bên cạnh hắn, có chút mất hồn mất vía, nois: "Huynh đệ, nhìn thấy không? Lần sau tranh thủ thời gian tìm nàng dâu nhé."

Lý Vĩ lên tiếng, nói: "Tái kết hôn."

Đồng Khuê cực kỳ khinh bỉ nhìn hắn một cái, nói: "Con gấu như ngươi, nhiều ngày như vậy không thấy vợ của ngươi tới thăm ngươi, còn kết hôn cái gì!"

Lý Vĩ cũng không để ý đến hắn, chỉ là, con mắt luôn ngấm nhìn ra bên ngoài, miệng nói: "Đúng vậy, tại sao nàng còn chưa tới vậy?"

Đồng Khuê xì cái mũi, phát ra một tiếng dầy đặc giọng mũi, không hề phản ứng Lý Vĩ, bỗng nhiên chạy đến trước mặt cô dâu của Đạo Chiêm, nói: "Này, ta nói đệ muội, chỗ ngươi còn người vợ giống như người không? Tác hợp cho ca ca một người, lần sau ca ca cũng có thể kiếm bộ quần áo mới mặc!"

Đạo Chiêm đang trong hạnh phúc, hiển nhiên rất là phản cảm đối với hành động này, quát: "Đi đi! Không có chỗ để người xen vào, đi vào phía trong hầm cầu đi!"

Cô dâu của Đạo Chiêm lại hé miệng nở nụ cười, miệng Đồng Khuê quệt quệt, nói: "Tiểu tử ngươi đừng có càn rỡ, ca ca ta tìm, tuyệt đối xinh đẹp hơn vợ của ngươi!"

Đạo Chiêm cười một tiếng ngây ngốc, nói: "Vợ ta? Hắc hắc, thiên tiên so ra cũng kém vợ ta!"

Đồng Khuê chợt phát hiện, ánh mắt rất nhiều binh sĩ đều nhìn về cùng một chỗ, hắn cũng lập tức nhìn qua, cả người lập tức ngây dại, nói: "Huynh đệ, ngày mai ca ca sẽ tìm người như vậy!"

Đạo Chiêm trông thấy, nữ tử kia thật sự rất đẹp, cực kỳ xinh đẹp!

Cái loại mỹ nhân này, hắn chưa bao giờ thấy qua, ngay cả nàng dâu kia cũng sững sốt nhìn sang, không thể tin được, tư thế nữ nhân đi đường, rõ ràng có thể đẹp mắt như vậy!

Đồng Khuê đang suy nghĩ cô gái này hẳn là người nhà tướng quân nào đó, hoặc là tới đưa tiền Phò mã gia ! Lại không nghĩ tới, Lý Vĩ thoáng một tý đã chạy tới.

Lý Vĩ có chút kích động, hỏi: "Ngươi đã đến rồi sao?"

Đại Công Chúa gạt đầu, từ trong tay nha đầu phía sau tiếp nhận cái bọc, chậm rãi mở ra, bên trong là một bộ ngọc bội, nàng cầm lên đặt vào trong tay Lý Vĩ, nói: "Đeo lên đi, ngày hôm qua ta đi Tướng quốc tự cầu cho ngươi, bảo vệ bình an."

Lý Vĩ vội vàng đeo lên trên cổ, nói: "Được."

Đại Công Chúa bỗng nhiên trông thấy vết sẹo trên mặt Lý Vĩ, hỏi: "Mặt của ngươi làm sao vậy?"

Lý Vĩ cười một chút, nói: "Không việc gì, đùa giỡn cùng một huynh đệ, bị đánh một chút thôi."

Miệng đại Công Chúa động hai cái, giống như muốn nói cái gì đó, Lý Vĩ bỗng nhiên nói: "Ngươi chờ một chút."

Chỉ thấy hắn nhanh chóng chạy trở về địa phương chính mình vừa đứng thẳng, mở ra hắn cái bọc đã buộc chặt ra, từ bên trong cầm ra một bức họa, sau đó lại chạy vội trở về, nói: "Trước kia ngươi luôn nói ta vẽ người không giống, lúc này đây ta thật sự dùng tâm để vẽ, ta không biết ngươi có thể vừa ý hay không, nhưng, nhưng, ngươi có thể nhận lấy nó không? Ta thật sự rất dụng tâm để vẽ."

Đại Công Chúa nhìn bức họa, liếc qua liền thấy Lý Vĩ vẽ một điểm tiến bộ cũng không có, nhưng lúc này đây, nàng lại khẽ gạt đầu, nói: "Giống, thật sự rất giống."

Lý Vĩ nở nụ cười, nói: "Không có cái khác để đưa cho ngươi, nếu như ngươi có thể lưu lại, liền lấy cái này làm kỷ niệm đi."

Đại Công Chúa bỗng nhiên có chút kỳ quái, hỏi: "Mẹ người không tới sao?"

Lý Vĩ lắc đầu, nói: "Ta không để cho nàng đến, nàng lớn tuổi, ta sợ nàng khóc nhiều, sẽ hại thân thể."

Đại Công Chúa không nói cái gì nữa, cứ như vậy trầm mặc đứng ở chỗ này, mặc cho con mắt Lý Vĩ nhìn chăm chăm vào nàng.

Thời gian thật dài, trong quân doanh chợt vang lên thanh âm trống trận, đây là tín hiệu tập hợp binh sĩ, đại Công Chúa nhỏ giọng nói: "Người đi đi, ta cũng phải trở về rồi."

Nói xong liền muốn xoay người, Lý Vĩ bỗng nhiên kéo nàng lại, mặt đại Công Chúa lập tức đỏ lên, nhưng không nổi giận, chỉ nhỏ giọng nói: "Người buông tay, chỗ này nhiều người."

482. Chương 436: Đàm Phán

Lý Vĩ mạnh mẽ kéo nàng vào trong ngực, ôm chặt lấy nàng, hơn nữa hôn một cái trên trán của nàng, thời điểm đại Công Chúa đang muốn giãy dụa, Lý Vĩ lại buông lỏng ra.

Thần sắc đại Công Chúa có chút bối rối, tựa như một đứa trẻ làm sai chuyện, mà trên mặt Lý Vĩ toàn dáng tươi cười, từng bước một lui về phía sau, cuối cùng là bỗng nhiên xoay người một cái, hững hờ nhảy dựng lên, đồng thời cười ha ha, bước nhanh chạy về hướng quân doanh.

Trên mặt đại Công Chúa, lúc trước là không có bất kỳ biểu lộ gì, bây giờ đã từ từ nở nụ cười.

Lý Vĩ vừa trở lại quân doanh, đã nhìn thấy Đồng Khuê dùng một loại ánh mắt rất quái dị nhìn mình, Lý Vĩ bị hấn nhìn đến mức chân tay luống cuống, thoáng cẩn thận đánh giá y phục trên người mình một tý, không có chỗ nào phạm sai lầm chứ?

Lập tức hỏi: "Đồng ca, làm sao vậy?"

Đồng Khuê nhìn một thời gian, sau đó mới khẽ lắc đầu, nói: "Ta xem đầu óc người không giống có tật nha?"

Cánh tay Lý Vĩ đánh vào bả vai hấn một quyền, nói: "Đầu óc người mới có tật xấu!"

Đồng Khuê gật đầu, nói: "Có thể là vậy, dù sao, nếu ta có một nàng dâu xinh đẹp như người, ta không thèm đến tham gia quân ngũ nữa! Mỗi ngày ta đều ở nhà ngủ với nàng!"

Lý Vĩ không trả lời hấn về nghi vấn này, khẽ cười một chút, nói: "Đánh giặc xong, ta sẽ giới thiệu cho người một người, bảo đảm người sẽ thỏa mãn."

Đồng Khuê mừng rỡ, nói: "Thật sự? Người giữ lời chứ?"

Lý Vĩ gật đầu, nói: "Tuyệt đối chắc chắn! Người muốn hình thức gì thì cứ mở miệng."

Đồng Khuê cười hắc hắc, nói: "Cứ chiếu theo vợ của người, tìm cho ta một người là được rồi, ta xem nàng không thể kém hơn so với Công Chúa của Phò mã gia!"

Lý Vĩ nhìn hấn một cái, nói: "Người rất thật tình mắt, chỉ là, nàng dâu của ta là ngàn dặm mới tìm được một người! Chỉ có một người thôi, không có người thứ hai!"

Nói xong, hấn liền rời đi, sau lưng, Đồng Khuê hô:

"Này, huynh đệ, chờ đi! Kém hơn một ít cũng không có vấn đề gì đâu! Một nửa, dưới một nửa chắc có thể chứ?"

Đại quân bắt đầu hành trình, lúc này đây, Trần Nguyên lại đi tương đối chậm, dựa theo kế hoạch của hấn, một tháng tới Tây Cương, cho Lí Nguyên Hạo đủ thời gian để chuẩn bị.

Trong lòng ngực Lý Nguyên Hạo chỉ còn một hơi tàn, để cho hấn tiêu hết sạch hơi tàn này, mình có thể dùng một quyền đánh tan hấn, như vậy, vấn đề mới dễ giải quyết.

Ngay tại thời điểm đội ngũ Trần Nguyên sắp đến Tây cương, một cái hải đảo nằm ở phương bắc Triều Tiên, Hô Diên Khánh ngồi tại boong tàu soái hạm của mình, nhìn gia hỏa so với mình còn thấp hơn một cái đầu, hỏi: "Miyamoto Lục Lang?"

Tên kia chấp hai chân lại, cúi người chín mươi độ, nói: "Thuyền trưởng các hạ, kẻ hèn này chính là Miyamoto Lục Lang, nghe qua đại danh thuyền trưởng, hôm nay có thể gặp, thật sự là rất vinh hạnh!"

Hô Diên Khánh sửng sốt một chút, lập tức cười nói: "Người Hán ngữ nói rất hay, thường xuyên đi Tống triều sao?"

Miyamoto Lục Lang rất là kiêu ngạo, ngẩng đầu lên, hấn cổ gắng muốn nhìn thẳng vào mặt Hô Diên Khánh, tiếc rằng, chỗ thiếu hụt trời sinh lại làm cho hấn phải dùng ánh mắt ngưỡng mộ nói chuyện cùng Hô Diên Khánh: "Tại hạ chưa bao giờ đi qua Tống triều, chỉ là, tại Đông Doanh chúng ta, học tập Hán ngữ là một loại biểu tượng cho thân phận, cũng có không ít người Tống triều đến Đông Doanh chúng ta, sư phụ dạy Hán ngữ cho tại hạ, còn là một vị tú tài."

Hô Diên Khánh chỉ ngón tay về hướng băng ghế, nói: "Ngồi xuống nói chuyện đi, đoạn thời gian này, ta một mực tìm các người, các người lại tìm ta, hôm nay chúng ta gặp nhau, không nói rõ ràng mọi chuyện."

Miyamoto Lục Lang cũng không khách khí gì nữa, ôm trường đao trong ngực, ngồi ở bên cạnh Hô Diên Khánh, nói: "Thuyền trưởng các hạ, kẻ hèn này cho rằng, lần kia chúng ta xung đột, nguyên nhân chủ yếu là chiếc thương thuyền Tống triều."

"Hải tặc chúng ta ở trên biển có quy củ, con thuyền kia là chúng ta nhìn chằm chằm trước, coi như các người muốn phân một chén canh, cũng phải chờ bọn ta đánh tan chiếc thuyền, sau đó mới đến từ từ thương lượng cùng chúng ta."

Hô Diên Khánh bỗng nhiên khoát tay chặn lại: "Không cần phải nói quy củ với ta, những quy củ kia định ra, là vào thời điểm ta còn chưa lên trên biển rộng, hiện tại ta đã vào được, quy củ liền để ta ra định, ít nhất, phải nghe ý kiến của ta."

Sau lưng Miyamoto Lục Lang, một võ sĩ thoáng một tý đã rút trường đao bản thân ra, quát: "Bất Cách rằng lộ!"

Hô Diên Khánh trừng mắt liếc nhìn võ sĩ kia, Miyamoto Lục Lang hít một hơi thật sâu, khoát tay, võ sư kia ngoan ngoãn lui trở về.

Miyamoto Lục Lang nói: "Thuyền trưởng các hạ, như vậy, ta muốn nghe quy củ của người."

Hô Diên Khánh nói: "Đơn giản, từ hôm nay, tất cả hành vi cướp bóc thương thuyền Đại Tống, ta đều coi là khiêu khích đối với ta, đặc biệt là cái loại đoạt hàng hóa còn giết người diệt khẩu, nếu để cho ta biết rõ, đừng trách ta không khách khí!"

Miyamoto Lục Lang thoáng một tý đã đứng lên, nói: "Các người cho rằng, tại đại Đông Hải này, có thể do một nhà các người định đoạt sao?"

Hô Diên Khánh nhìn hấn, trên mặt treo vẻ mỉm cười, không nói câu nào.

Miyamoto Lục Lang dùng ngón tay chỉ vùng biển bên phải: "Các hạ nhìn rõ ràng, thuyền của ta tuy không lớn, nhưng có trên trăm chiếc khoải thuyền! Một khi tiếp cận mạn thuyền, mấy ngàn người chúng ta có thể đồng thời đánh một chiếc thuyền các người! Lần thứ nhất trước đó, là ta hạ thủ lưu tình, nữ nhân kia mới có thể kiên trì đợi các người tới."

Hô Diên Khánh chưa nói chuyện, nhưng vẫn mỉm cười nhìn Miyamoto Lục Lang, Miyamoto Lục Lang bị hấn nhìn đến mức có chút sợ hãi, thời điểm đang định phát tác, bỗng nhiên nghe thấy một hồi tiếng xé gió vang vọng trên mặt biển!

Tiếp theo là "Đông! Đông!" hai tiếng nổ mạnh.

Hấn còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, đã nhìn thấy thủy thủ trên một con thuyền lớn nhất của mình ào ào ngã vào trong biển rộng, ánh mắt của hấn nhìn thấy rất rõ ràng, boong thuyền thân thuyền kia đã bị phanh thây ra rồi, hai cái lỗ thủng lớn đang bị nước ào ào chảy vào bên trong, thân tàu bắt đầu nghiêng!

Cái này là xe nổ, được Hô Diên Khánh mang lên trên thuyền, hấn phát hiện tên nổ hoàn toàn có thể xuyên thấu boong thuyền rắn chắc nhất ở trước mắt!

Trong chiến đấu trên biển, nếu như người có thể đánh nát boong thuyền đối phương ở cự ly xa, vậy thì có ý nghĩa là, đối thủ ngoại trừ nhảy xuống biển ra, đã không còn lựa chọn thứ hai!

Con mắt Miyamoto Lục Lang gắt gao nhìn chăm chăm vào Hô Diên Khánh, Hô Diên Khánh cũng rất tùy ý nói: "Lần trước đó, ta cũng đã hạ thủ lưu tình."

Trung gian giữa bọn hắn là một thương nhân Liêu quốc, thương nhân kia vội vàng nói: "Nhị vị, không nên động thủ, mọi người đều đã đến rồi, đều có thành ý đàm phán tốt sự tình lần trước, có chuyện thì từ từ nói, từ từ nói."

Miyamoto Lục Lang dè dặt nóng của mình xuống, lại ngồi xuống lần nữa, nói: "Thuyền trưởng các hạ, trên mặt biển này, đội tàu Tống triều chiếm bảy thành, người bảo chúng ta buông tha bọn hắn, vậy thì cuộc sống của chúng ta làm như thế nào đây?"

Hô Diên Khánh liếc nhìn Miyamoto Lục Lang, bỗng nhiên gật gật đầu, nói: "Người nói có chút đạo lý, như vậy đi, ta sẽ trở về suy nghĩ một chút nữa, một tháng sau, cho người câu trả lời thuyết phục, về phần một tháng này, ta hi vọng các người dựa theo tiêu chuẩn của ta để làm, như vậy mới có lợi với chúng ta."

Miyamoto Lục Lang hít một hơi thật sâu, nói: "Được rồi, nếu như thuyền trưởng các hạ thuận tiện, một tháng sau, ta tại sẽ nghênh đón thuyền trưởng các hạ đại giá quang lâm!"

Địa điểm hẹn ước kế tiếp của Miyamoto Lục Lang tại Đông Doanh, vốn cho rằng Hô Diên Khánh sẽ không dễ dàng nên đáp ứng, nhưng hắn không nghĩ tới, đối thủ một điểm ý tứ cự tuyệt cũng không có.

Hô Diên Khánh chấp hai tay sau lưng, đứng ở mũi thuyền, nói: "Tốt, một tháng kể từ hôm nay, tại hạ sẽ đến đúng giờ."

Miyamoto Lục Lang không khỏi bội phục dũng khí vị thuyền trưởng này, với tư cách cường đạo, đi đến trong nhà đối phương đàm phán, rất cần dũng khí, hải tặc càng phải như vậy, nếu như đối phương thiết kế cái bẫy mà nói, vậy thì chạy cũng không chạy được! Đối phương đáp ứng gấp mặt mình ở Đông Doanh, hoặc là có thực lực sung túc, hoặc là có dũng khí hơn người.

483. Chương 437: Đăng Cơ (1)

Hắn lại cúi đầu một cái nữa, nói: "Thuyền trưởng các hạ, cáo từ!"

Con mắt Hô Diên Khánh nhìn chăm chăm vào thân ảnh Miyamoto Lục Lang, thẳng đến khi những người Đông Doanh kia biến mất khỏi mặt biển.

Người trung gian đi lên, nói một câu: "Thuyền trưởng, thứ cho ta nói thẳng, một tháng sau, có lẽ là ngài không nên đi Đông Doanh thì tốt hơn."

Con mắt Hô Diên Khánh nhắm lại một chút, hỏi: "Vì cái gì?"

Người kia nói: "Đám tiểu tử này không có đạo nghĩa, ngài đừng nhìn bọn hắn vừa rồi nói cái quy củ gì cùng ngài, đó là bọn họ đánh không lại các người, nếu như bọn hắn có thể đánh thắng các người, sẽ tuyệt đối không giảng quy củ cùng ngài, bây giờ đang ở trên biển còn dễ nói, nếu quả thật lên đất liền, ta sợ ngài sẽ chịu thiệt thòi."

Hô Diên Khánh cười một tiếng, vỗ bàn tay hai cái, một thủy thủ lập tức cầm một cái rương châu báu đi tới, để xuống trước mặt người trung gian đó.

Trên mặt người trung gian lập tức nở nụ cười, nói: "Đa tạ thuyền trưởng, đa tạ thuyền trưởng!"

Hô Diên Khánh nói: "Cảm ơn lần này người chịu khó truyền lời, ta khả năng còn có chỗ cần dùng người, đến lúc đó, sẽ lại phiền toái người giúp đỡ."

Người nọ gật đầu, nói: "Được, thuyền trưởng có việc gì, cứ việc phân phó là được."

Hô Diên Khánh cũng không phải thật sự mang ý định một tháng sau đi Đông Doanh, chỉ là, hắn cần thời gian một tháng để cho thương thuyền Tống triều có thể tự do đi lại trong đông hải, chờ lương thực Triều Tiên về, đồng thời cũng xuất phát về hướng các nơi đóng quân ở Nam Dương.

Về phần một tháng sau, nên người ở chung với Đông Doanh như thế nào, bước tiếp theo phải làm gì? Hần còn phải đợi Trần Nguyên chỉ thị, Hồ Diên Khánh biết rõ, mặc dù mình là thuyền trưởng, nhưng lão bản chân chính, là Đại Tổng.

”Lái thuyền, đi Triều Tiên!”

Trong lòng hắn tính toán thời gian một chút, lúc này, tin tức của Trần Nguyên nên đến Triều Tiên rồi.

Hưng Khánh phủ.

Tuy lần này Lý Nguyên Ngô đánh bại Lý Thế Bân cùng Giác Góc Tư La, nhưng đã dùng hết một hơi khí lực cuối cùng của Đẳng Hạng, hắn giống như là một con sư tử chồng chất vết thương, cứ bỏ nhào cuối cùng về phía trước tuy vô cùng dũng mãnh, nhưng đã làm cho hắn không có khí lực đứng lên.

Thời điểm Mang theo quân đội chiến thắng trở lại Hưng Khánh phủ, hắn đã chuẩn bị nghi thức long trọng, cái nghi thức này, thậm chí còn long trọng hơn so với lần đánh bại Liêu quốc kia, so với Phạm Trọng Yên trở lại Biện Kinh còn long trọng hơn!

Lý Nguyên Hạo biết rõ khôn cảnh hiện tại của Đẳng Hạng, đối với tại Đẳng Hạng hiện tại mà nói, tin tức tốt, là thứ vô cùng quý báu.

Trời cao phẳng phất như đang rủ lòng thương người Đẳng Hạng, gần đây, tin tức tốt luôn không ngừng tuôn đến, Dĩ Lợi thị đã trở lại, Đại vương mình đánh thắng.

Ngay cả hơn một trăm cái gọi là gián điệp Trần Thế Mỹ phái tới, cũng bị Trương Tầm Nguyên bưng đủ một nồi, chỉ có người phụ trách liên lạc và mấy con cá lọt lưới không bắt được, nhưng Lý Nguyên Hạo tin tưởng, vài người này không lật nổi sóng gió gì.

Tất cả, giống như lại đi về phương hướng phát triển có lợi đối với Đẳng Hạng.

Hắn thật sự hi vọng mình có thể nghỉ một lát, nếu như Tổng triều cho hắn một chút thời gian mà nói, có lẽ hắn có thể giải quyết tất cả mọi vấn đề trong nước! Phía tây Đẳng Hạng còn có Thổ Phồn, có dân tộc Hồi Hột.

Người Thổ Phồn và người dân tộc Hồi Hột còn một chút lương thực, Lý Nguyên Hạo đang chuẩn bị ngay lập tức chạy đến cướp đoạt một ít, có thể làm cho mình sống thêm một thời gian ngắn, nói không chừng có thể đợi đến sang năm.

Nhưng rượu khánh công còn chưa uống xong, tin tức lính mới Tổng triều lại xuất chinh lần nữa đã truyền tới, tay Lý Nguyên Hạo nắm thật chặt chén rượu, cách hắn rất gần, Trương Tầm Nguyên Thanh trông thấy, chén rượu đồng nằm trong tay Lý Nguyên Hạo đang chậm rãi thay đổi hình dạng.

Vấn đề này thật sự rất nghiêm trọng, trong vấn đề này, Lý Nguyên Hạo có chút không rõ ràng lắm, vì cái gì năm trước Đẳng Hạng còn có thể huy động đại quân xâm lấn Tổng triều, thời gian một năm ngắn ngủn, liền lâm vào loại khốn cảnh này, hiện tại, hắn thậm chí ngay cả tập hợp một vạn quân đội đi nghênh địch, cũng là một sự tình rất phí sức lực!

Đẳng Hạng cũng có thành trì, nếu như Liêu quốc đến tiến công, Lý Nguyên Hạo sẽ để cho các binh sĩ ở tại thành trì hoặc là trú đóng ở chỗ hiểm yếu, giống như lần thủ vệ Hạ Lan Sơn kia, đội ngũ mấy vạn tập hợp chống đỡ, lại làm cho hơn mười vạn quân lính Liêu quốc dừng bước.

Nhưng quân Tổng không được! Bản thân quân Tổng chính là người trong nghề thủ thành, đối với công thành, tự nhiên là rất thuận buồm xuôi gió.

Nếu như đặt quân đội ở bên trong thành, vậy thì chẳng khác gì là cho quân Tổng từng bước từng bước thông dong ăn tươi nuốt sống cơ hội của hắn!

Chính mình phải đi đánh tan bọn hắn! Phải dùng dã chiến quân Tổng không am hiểu, đánh tan đám quân Tổng này thật nhanh, Lý Nguyên Hạo nắm chắc mình có thể làm điều này.

Nhìn một ít đại thần Đẳng Hạng phía dưới, có vài người gương mặt kinh hoảng, Lý Nguyên Hạo lại lạnh lùng nói một câu: ”Lúc này đây, Tổng triều chỉ phái một vạn người đến, chúng ta không có lý do gì e sợ chiến, bốn vương sẽ tự mình mang theo quân đội tiến đến nghênh địch, tất nhiên sẽ đánh tan quân Tổng!”

Thắng lợi đối với Lý Thế Bân và Giác Góc Tư La, hiển nhiên đã để cho hình tượng của hán khôi phục một ít, rất nhiều người nghe xong lời này, đều có vẻ yên tâm hơn không ít, dù sao Tống triều cũng chỉ phái một vạn người đến.

Thần sắc Lý Nguyên Hạo lại trấn định như vậy, đã cho tất cả mọi người một loại tin tưởng tất thắng!

Lúc này, ánh mắt của Lý Nguyên Hạo nhìn về phía Dã Lợi Kiến Ca, nói: “Đại ca, lúc này đây, ta chỉ dẫn hai vạn người đi, toàn bộ binh mã ở nhà giao cho người, đưa đến biên cảnh dân tộc Hồi Hột, làm cho bọn họ cung cấp quân lương cho chúng ta!”

Dã Lợi Kiến Ca gật đầu, nói: “Đại Vương yên tâm, đám người dân tộc Hồi Hột kia nhân tâm vô cùng rời rạc, chỉ cần đại quân chúng ta đi đến, bọn hán sẽ ngoan ngoãn lấy ra.”

Trương Tầm Nguyên lúc này lại tiến lên một bước, nói: “Thần có một câu muốn nói, xin Đại vương ân chuẩn.”

Lý Nguyên Hạo nhìn Trương Tầm Nguyên, cười nói: “Trương đại nhân không nên khách khí, có lời gì cứ nói đừng ngại.”

Trương Tầm Nguyên nói: “Đại vương, dùng thân phận hiện tại đối kháng Đại Tống, đầu tiên, ở trên mặt danh phận liền thua một bậc, hoàng đế Tống triều có xu thế giả thiên tử, đối ngoại tuyên bố mình ứng theo trời mà đi, thần cho rằng, Đại vương tiến thêm một bước, mới có thể kháng cự.”

Hán nói lời này, ý tứ chính là muốn Lý Nguyên Hạo xưng đế, Lý Nguyên Hạo vốn cũng là nghĩ như vậy, nhưng tình thế hiện tại thật sự có thể sao?

Dã Lợi Kiến Ca cũng đứng dậy, nói: “Đại vương, mặt tướng cho rằng lời Trương đại nhân nói rất có đạo lý, xin Đại vương lập tức xưng đế!”

Những đại thần ăn tiệc mừng kia ào ào tỏ thái độ, ủng hộ Lý Nguyên Hạo khoác áo hoàng bào.

Trong lòng Lý Nguyên Hạo rất là vui sướng, nhưng ngoài miệng có lẽ vẫn là chối từ, nói: “Chư vị có ý tốt, ta biết rõ, chỉ là, hiện tại chúng ta khó khăn nặng nề, lúc này đây, dường như không quá phù hợp.”

Trương Tầm Nguyên lập tức nói: “Đại vương sai rồi! Chính là vì Đãng Hạng hiện tại rất nhiều khó khăn, cần quân dân ta đoàn kết một chút mới có thể vượt qua, cho nên, thần cho rằng, hiện tại Đại vương xưng đế, có thể làm phấn chấn dân tâm! Để cho các dân chúng biết, Đại vương chính là chân mệnh thiên tử! Sau đó là phong thưởng công thần, dùng phấn chấn quân tâm, khi ngự giá thân chinh, quân Tống tất nhiên sẽ sợ hãi mà bại!”

484. Chương 438: Lính Mới

Trương Tầm Nguyên không hề đề phòng chút nào, nói: “Vệ Mân thị vì phòng ngừa Đại vương đánh bọn hán, trong lãnh địa hán là chứa rất nhiều lương thực, Đại vương đánh đến hiện tại, bọn hán một binh không phát, một hạt lương thực cũng không lấy ra, hiện tại nên là thời điểm lấy máu bọn hán!”

Ngô Hạo hiển nhiên bị lời Trương Tầm Nguyên nói làm cho kinh ngạc rồi: “Đại ca, Vệ Mân thị cũng không phải là dễ động như vậy, nếu bọn hán không nguyện ý lấy ra, ngay cả Đại vương cũng không thể làm gì.”

Nhưng Trương Tầm Nguyên lại lộ ra nụ cười tự tin, nói: “Ta biết rõ, ta sẽ có biện pháp.”

Ngô Hạo liếc nhìn Trương Tầm Nguyên, vốn muốn tiếp tục hỏi Trương Tầm Nguyên định dùng biện pháp gì để đối phó Vệ Mân thị, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt xuống.

Hỏi quá nhiều, hán sợ sẽ làm Trương Tầm Nguyên hoài nghi.

Ngô Hạo tham gia hết cái nghi thức hán cảm thấy rất buồn cười này, trở lại trong nhà mình, lập tức đuổi người nhà đi ra, thời điểm đang nghĩ ngợi Trần Nguyên sẽ phái người đến cùng mình liên lạc vào lúc nào, đột nhiên, một bóng người từ trên xà ngang nhảy xuống.

Ngô Hạo kinh hãi, thời điểm há miệng muốn hô người đến, chỉ nghe bóng người kia nói: “Ngô đại nhân không cần phải kinh hoảng, tại hạ Bạch Ngọc Đường, tới để ghép gương vỡ lại lành.”

Ngô Hạo tại Biên Kinh cũng nghe qua danh tự Bạch Ngọc Đường, nhưng vẫn có chút chần chờ, hỏi: "Cái gì gương vỡ lại lành? Người là người nào?"

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống ghế, xuất ra nửa cái gương đồng, để xuống mặt bàn.

Ngô Hạo tranh thủ thời gian lấy ra nửa mặt khác, ghép thành một đôi, đường vân vừa vặn, Ngô Hạo lúc này mới yên lòng, nói: "Bạch Ngũ gia có thể tự mình đến đây, tiểu nhân vô cùng vinh hạnh, không dối gạt Bạch Ngũ gia, tiểu nhân đang có chuyện muốn báo cáo với Phò mã gia."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi: "Sự tình gì?"

Ngô Hạo tự mình rót cho Bạch Ngọc Đường một chén nước, nói: "Hôm nay Lý Nguyên Hạo dâng cơ xưng đế, ngày mai hần muốn chia binh làm hai đường, một đường do hần tự mình dẫn đầu, hai vạn người, đi nghênh chiến Phò mã gia. Một đường khác là đại quân sáu vạn người, do Dã Lợi Kiến Ca dẫn đầu, áp chế dân tộc Hồi Hột, muốn từ dân tộc Hồi Hột kiếm lương thực tới."

Bạch Ngọc Đường sửng sốt một chút, hỏi: "Lý Nguyên Hạo bây giờ còn có thể xuất động tám vạn đại quân sao?"

Ngô Hạo cười một chút, nói: "Một vạn cũng không nhúc nhích được rồi, những người Dã Lợi Kiến Ca kia căn bản không có quân lương, chỉ trông cậy vào ngựa có thể chạy nhanh một chút, đến chỗ dân tộc Hồi Hột đoạt một ít, về phần hai vạn người của Lý Nguyên Hạo, Trương Tầm Nguyên ý định đánh chủ ý tại Vệ Mãn gia, ý định cụ thể thế nào, ta vẫn chưa biết."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói: "Biết rồi, những lời này, ta sẽ mang về, Phò mã gia cho người một phần danh sách."

Ngô Hạo hỏi: "Danh sách gì?"

Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói: "Danh sách tất cả đầu lĩnh bộ lạc của Đảng Hạng, trong đó chia ra tử trung đối với Lý Nguyên Hạo, thứ hai là sinh lòng bất mãn đối với Lý Nguyên Hạo, còn có những người thái độ xen vào giữa, tất cả đều ghi rõ ràng."

Ngô Hạo gật đầu, mở cửa sổ ra, nhìn bên ngoài một chút, xác định không có người, lập tức xuất giấy bút ra, nói: "Tốt, tại hạ sẽ ghi lại ngay lập tức."

Ngày Lý Nguyên Hạo dâng cơ này, quân đội Tống triều tiến vào biên cảnh Đảng Hạng, Lưu Bình tiến vào biên cảnh Đảng Hạng xong, đột nhiên thay đổi tốc độ hành quân, từ nhanh biến thành chậm chạp, trong một ngày chỉ phá được Thanh Viễn quân thành, Nhạc Sơn, đi phía trước hơn trăm dặm.

Tĩnh Công quân tư gần ngay trước mắt.

Trần Nguyên ngẩng nhìn quân doanh Đảng Hạng phía trước, bên trong đầu người di động đã nói cho hần biết, người Đảng Hạng đang chuẩn bị chống cự.

Hai năm trước, Tĩnh Công quân tư là địa phương người Đảng Hạng đóng quân, quân đội Đảng Hạng ở đây rất tinh nhuệ thiện chiến, uy hiếp nghiêm trọng an toàn biên cương Đại Tống.

Nhưng hiện tại, trú đóng người Đảng Hạng tại chỗ này còn chưa đầy bốn ngàn người, binh sĩ bình thường, mỗi ngày chỉ có thể ăn một bữa cơm.

Đối mặt với quân Tống chậm rãi tiến đến, dưới sự thúc giục của trưởng quan, bọn hần rất cố sức bò lên trên mình chiến mã, chuẩn bị dùng cách chiến đấu bọn hần am hiểu nhất, trùng kích về phía quân Tống trước mắt.

Trần Nguyên ngồi ở trong phương trận do một vạn đại quân tạo thành, rất nhàn nhã uống nước trà.

Mà Lưu Bình thì đang đứng ở bên cạnh hần, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn qua người Đảng Hạng đã cười lên ngựa.

Hần có thể nghe thấy tiếng la của những người Đảng Hạng kia, sĩ quan kia đứng phía trước đội ngũ, quơ đao của mình, hô: "Các huynh đệ, đánh tan đám quân Tống này, buổi tối thưởng một bát cơm thật lớn!"

Lưu Bình nghe xong liền khẽ lắc đầu, nhưng những người Đẳng Hạng kia cũng rất hưng phấn đối với phần thưởng như vậy, Đẳng Hạng hiện tại, một chén cơm, so với cái gì cũng quý giá hơn.

Trần Nguyên nhặt một hạt đậu xào, ném lên cao cao, sau đó dùng miệng tiếp được, vừa ăn vừa nói: "Địch nhân đã đến, đánh dẹp một chút."

Lưu Bình gật đầu: "Vâng, Phò mã gia yên tâm."

Sắc trời đã có chút ít lơ mờ, ở đằng kia, dưới sự cổ vũ của một chén cơm, hơn ba nghìn người Đẳng Hạng cười ngửa không tính là cường tráng lao đến phương trận quân Tống.

Tướng quân Đẳng Hạng kia cởi hết áo ra, giơ trường mâu sáng loáng, khàn cả giọng mà kêu lên: "Giết, giết sạch những quân Tống này!"

Người Đẳng Hạng phẳng phất như đã biết cung nỏ quân Tống rất lợi hại, thời điểm vọt tới trước trận quân Tống hai trăm bước, đội hình dày đặc bỗng nhiên biến thành trận thể hình quạt, tản ra hai bên.

Chỉ là, bọn hãn không nghĩ tới, lúc này đây, trang bị quân Tống đã tốt hơn nhiều.

Ba nghìn người cầm nỏ đứng phía trước, mắt thấy người Đẳng Hạng tiến vào tầm bắn, tên nỏ như mưa dùng một loại khí thể khiến cho người nhìn thấy đều cảm giác khủng bố bay đi, ánh tà dương dưới chân núi cũng bị che lại.

Người Đẳng Hạng ngã xuống từng lớp từng lớp, không qua bao nhiêu thời gian, thi thể gục xuống cũng đã làm cho con đường này biến thành màu huyết hồng.

Nhân mạng ở chỗ này không đáng giá, người Đẳng Hạng đánh đổ mắt điên cuồng kêu loạn, đập trên thi thể đồng bào tiếp mình, tục vọt tới trước, nhưng kết quả cuối cùng lại là bọn hãn ngã lên trên thi thể đồng bào, trở thành một cỗ thi thể mới.

Thương vong rất nhanh đã vượt quá một nửa, tướng quân lúc này mới ý thức được, nếu như mình cứ xông pha như vậy mà nói, không cần đối phương động thủ, những cung nỏ kia đã có thể giết sạch quân đội bên mình rồi.

Lúc này hãn mới thổi kèn triệt binh lên, hơn một ngàn người Đẳng Hạng còn lại như được tha tội, nhanh chóng trốn vào trong quân doanh.

Đập trên thi thể của địch nhân, nhìn từng khối thi thể đã máu huyết mơ hồ, Lý Vĩ bỗng nhiên cảm giác mấy cái gì đó mình ăn giữa trưa đang từ dạ dày nhảy lên trên miệng.

Hắn chăm chú ngậm miệng lại, không muốn nôn mửa, nhưng có lẽ là không khống chế nổi, phun ra một ngụm đầy chất dơ bẩn.

Hắn rất sợ người khác chê cười hắn, nhưng làm cho Lý Vĩ cảm thấy ngoài ý muốn chính là, chính mình cứ việc nôn, nhưng huynh đệ bên cạnh đều giống như không phát hiện ra.

Binh sĩ ăn nằm ở trên chiến trường đều biết, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nôn thốc nôn tháo là không có gì đáng để chê cười, chẳng ai quan tâm đến chuyện chê cười Lý Vĩ.

Chờ hãn nhả hết đồ ăn bên trong dạ dày ra, một cánh tay liền xuất hiện trước mặt hắn, trong bàn tay là một cái bánh bao, người đó nói: "Huynh đệ, một lát nữa còn phải chiến tranh, trong bụng không thể không có gì."

Lý Vĩ ngẩng đầu nhìn một chút, là Võ Minh, hắn không muốn tiếp nhận, bởi vì hắn cảm giác, hiện tại cái gì mình cũng không thể ăn vào.

Hiện tại Lý Vĩ biết rõ vì sao Trần Nguyên ban đầu không muốn dẫn hắn lên trên chiến trường, nói hắn khẳng định không chịu được khổ ở đây.

Cổ sức lung lay đầu của mình, thời điểm muốn nói cái gì đó, một binh sĩ Đẳng Hạng giả chết trên mặt đất, bỗng nhiên nhảy dựng lên, một cây trường thương đâm tới hướng Lý Vĩ.

Lý Vĩ vội vàng lui về phía sau hai bước, nhưng vừa rồi nôn mửa làm thể lực giảm xuống quá nhanh, bước chân so với ngày thường thì chậm hơn rất nhiều, mắt thấy trường thương sắp đâm lên trên người hắn, Võ

Minh ở bên cạnh bỗng nhiên bổ tới một đao, một đao chém lệch trường thương ra, mũi thương liền xẹt qua cổ Lý Vĩ.

Lý Vĩ bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, vừa lúc đó, Võ Minh trở tay, bổ đao vào cổ của người nọ, chiến đấu kết thúc rất nhanh.

”Ăn bánh bao đi, mang sách tướng quân phát cho chúng ta ra mà đọc, người phạm vào sai lầm thứ mười ba, mặc kệ địch nhân đối mặt nằm hay là đứng, người đều phải bảo trì cảnh giác.”

Lý Vĩ gật gật đầu, tiếp nhận cái bánh bao kia, nói: ”Cảm ơn huynh đệ.”

Người Đẳng Hạng trên cơ bản không còn mấy người sống, giả chết hoặc là bị thương đều bị quân Tổng bổ sung một đao, đại đội quân Tổng dừng lại tại hai trăm bước trước cửa trại Tĩnh Công quân tư, xe nổ và máy ném đá được đẩy lên.

485. Chương 439: Bản Chết Hết(1)

Lưu Bình nhìn chăm chăm vào cửa trại đóng chặt trước mặt, nói với Trần Nguyên: ”Phò mã gia, trại địch nhân cũng không chặt chẽ, chỉ cần một lượt công kích là có thể đánh bại.”

”Tĩnh Công quân tư thiết kế ở địa phương hiểm yếu, chúng ta công kích đánh nhau thẳng mặt, khả năng là phải phí chút ít khí lực, nhưng nhất định cũng làm cho địch nhân không đường nào có thể trốn, hiện tại nếu như bọn hần còn muốn sống, chỉ có một con đường đầu hàng là có thể đi, Phò mã gia, nếu địch nhân đầu hàng, chúng ta sẽ xử trí như thế nào?”

Trần Nguyên căn bản không thèm nhìn, ngồi ở trên mặt ghế nói: ”Đương nhiên tiếp nhận bọn hần đầu hàng, sau đó cho bọn hần ăn no, vừa rồi không phải bọn hần muốn ăn cơm sao? Cứ để cho bọn hần ăn là được, nếu như chúng ta không để cho địch nhân đường lui để đi, trận chiến sẽ rất khó đánh.”

Lưu Bình ôm quyền nói: ”Vâng, mặt tướng biết rồi.”

Trần Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói: ”Đúng rồi, người phải phòng ngừa bọn hần điên cuồng xông tới.”

Lưu Bình rất tự tin nói: ”Phò mã gia yên tâm, chắc chắn bọn hần hiện tại không có lá gan này!”

Vừa mới nói xong, cửa trại liền bị mở ra, Lưu Bình tập trung nhìn vào, lập tức tức giận vạn phần.

Tĩnh Công quân tư cách biên cảnh Đại Tổng rất gần, cũng là một đạo bình phong cuối cùng của quân đội Đẳng Hạng, canh gác những lưu dân muốn chạy trốn vong sang Đại Tổng kia, mấy ngày nay, quân đội tại đây đã chặn đường rất nhiều dân chạy nạn, có nam có nữ, có lão có trẻ.

Những người này đều là người Đẳng Hạng, nhưng bọn hần lại bị Đẳng Hạng binh sĩ xua đuổi ra, lao đến trận địa quân Tổng đã được bố trí tốt.

Hơn một ngàn binh sĩ Đẳng Hạng hỗn tạp trong đó.

Lưu Bình xem xét, tức giận mắng một tiếng: ”Con mẹ nó!”

Trần Nguyên rót cuộc cũng không nhàn nhả nổi, thoáng một tý từ trên mặt ghế đứng lên, nhìn nam nữ lão già trẻ con đang xông về hướng chính mình, vốn là sưng sờ, tiếp theo bỗng nhiên hô: ”Phóng nổ phóng nổ nhanh!”

Lưu Bình một phát bắt được tay Trần Nguyên, nói: ”Phò mã gia, xin ngài nghĩ lại đã!”

Trần Nguyên gào thét: ”Ta bảo người phóng nổ, để cho bọn họ xông lại, chúng ta liền xong rồi, nói cho các binh sĩ, phạm là người tới gần, đều là địch nhân, giết không tha!”

Lưu Bình cười một tiếng đau khổ, nói: ”Xem ra không thiếu được việc bị đám ngôn quan mắng một lần.”

Sau đó, hần huy động lệnh kỳ, ra lệnh: ”Phóng nổ, xe nổ chuẩn bị, máy ném đá chuẩn bị, người tiếp cận gần đều là địch nhân, giết không tha!”

Một tráng hán ôm con của mình, kéo nữ nhân của mình chạy trốn, dưới sự xua đuổi của binh sĩ Đổng Hạng, nhanh chóng chạy tới hướng trận địa quân Tống.

Đứa trẻ úp mặt vào trong ngực của hán, hai tay chăm chú ôm cổ của hán, nói: "Cha, ta sợ."

Hán tử kia vỗ vỗ bờ hông đứa trẻ, nói: "Không cần sợ, cha ở chỗ này đây, cha ôm ngươi sẽ không sao."

Nữ nhân kia sắc mặt tái nhợt, hỏi: "Cha nó, quân Tống có bắt tên vào chúng ta không?"

Tráng hán dùng một loại thanh âm rất không tự tin, nói: "Không thể nào, quân Tống từ trước đến nay rất nhân nghĩa, không biết bắt giết dân chúng."

Đang nói, bỗng nhiên cảm giác tay mình nặng hơn nhiều, hán quay đầu nhìn lại trước tiên, chỉ thấy nữ nhân của mình té ngã trên mặt đất, một chi tên nổ xuyên thấu ngực nữ nhân.

Tráng hán ngây ngẩn cả người, dùng hai mắt thật to hoảng sợ nhìn qua nữ nhân, bước chân cũng ngừng lại.

Chung quanh, một mảnh tiếng kêu thảm thiết nổi lên, bốn phía đều là người ngã gục.

Tráng hán lại giống như không nghe được gì, hán ngẩng đầu lên nhìn lên trời xanh, phát ra một tiếng rống giận bi thương: "A..!"

Đứa trẻ trong ngực khóc toáng lên

Vừa lúc đó, lại một chi tên nổ bắn đến, đóng chặt ở phía sau lưng tráng hán kia, máu tươi chảy ra từ khoeo miệng tráng hán, đứa trẻ vẻ mặt hoảng sợ nhìn hán, một bên khóc, một bên dùng tay áo, muốn lau vết máu trên khoeo miệng tráng hán.

Tráng hán nhìn bộ dạng đứa trẻ đầy sợ hãi, bỗng nhiên nở nụ cười, chậm rãi đặt nó lên trên mặt đất, vỗ vỗ phía sau lưng đứa trẻ, nói: "Nghe lời, không sợ, cha ở chỗ này đây, nghe lời cha nói, đừng khóc được không?"

Đứa bé kia gật gật đầu, vẫn không ngăn được nước mắt rơi xuống, nhưng thanh âm lại ngừng lại.

Lại là một ngụm máu tươi từ trong miệng tráng hán phun ra, đứa trẻ vừa muốn khóc, nhưng tráng hán lại nặn ra dáng tươi cười, nói: "Đến, cha mang ngươi đi ngủ, nhớ kỹ, lúc ngủ không cho nói chuyện, có biết không?"

Ôm đứa trẻ nằm trên mặt đất, chăm chú ôm chặt lấy hán, lại kéo thi thể nữ nhân qua, đặt ở phía sau lưng đứa trẻ, thời điểm làm tốt tất cả, ánh mắt của hán đã mờ đi, cuối cùng chỉ nói một câu: "Không cho nói chuyện, ngủ."

Đứa trẻ dùng hai bàn tay nhỏ bé che ánh mắt của mình, thân hình nho nhỏ kia trốn ở trong thi thể cha mẹ, không ngừng run run, nhưng lại không phát ra bất kỳ thanh âm nữa gì.

Người lao tới bị bắn giết hơn phân nửa, quân Tống trịnh trọng cao giọng hô: "Muốn mạng sống, quỳ xuống, không được tiếp tục xông nữa, quỳ xuống!"

Những binh sĩ Đổng Hạng che dấu trong đám người kia rốt cục cũng lộ ra dấu vết, cung nỏ quân Tống bắt đầu có mục tiêu để bắn, chủ yếu là hướng về phía những binh sĩ Đổng Hạng kia mà đi, những dân chúng chỉ cần bất động, nếu như không phải đứng díp mà trở thành tấm chắn cho binh sĩ Đổng Hạng, tánh mạng lại có một ít bảo đảm an toàn.

Tướng quân Đổng Hạng thật không thể tin quân Tống lần này lại bắn giết quyết đoán như thế, quân chế Tống triều phần lớn là do quan văn thống soái, mặc dù là tướng quân lĩnh quân xuất chinh, cũng sẽ có một quan văn làm giám quân.

Mà chút ít giám quân này, luôn không giết hại bình dân, bởi vì bọn họ sợ hãi bêu danh trên lưng.

Lưu Bình lúc trước do dự, cũng xuất phát từ nguyên nhân này, nhưng Trần Nguyên đã không quan tâm, hán cũng làm theo ngay lập tức, lúc này đối với quân Tống mà nói, nương tay, là sự tình phải đền mạng.

Thủ đoạn huyết tinh lại làm cho những binh sĩ Đổng Hạng kia không dám tiếp tục xua đuổi đám người, chỉ cần có người huy động đao thương, cung nỏ quân Tống sẽ lập tức hội bắn đến phương hướng đó, không có

bọn hần xua đuổi, những dân chúng Đổng Hạng may mắn sống sót kia quỳ hết lên trên mặt đất, hai tay ôm lấy đầu của mình, cũng không dám tiến lên nửa bước.

Đợi đến thời điểm phát hiện không ai cử động nữa, Lưu Bình vung vẩy lệnh kỳ vài cái, hơn một ngàn đao thuẫn thủ quân Tống chậm rãi tới gần đám người nọ.

Lúc này, binh sĩ Đổng Hạng trốn ở trong đám người cũng không dám phát ra thanh âm, có một vài người cơ linh đã cởi hết quần áo ngoài của mình ra, thuận tay giật áo ngoài từ từ thì bên cạnh xuống, mặc lên, cũng không quần có hợp với thân thể mình hay không.

Lúc này đây, thời điểm đạp trên những thi thể người Đổng Hạng, Lý Vĩ cũng cảm giác đỡ hơn nhiều.

Tuy vẫn không dám nhìn vào con mắt những người chết kia, nhưng ít nhất thì từ biểu hiện hần, cũng biết là đã hành động như bình thường, dựa theo mệnh lệnh quan trên, hần và đám binh lính đi đến trước mặt những người Đổng Hạng kia, kéo nguyên một đám người qua đội hình quân Tống.

Nếu như cảm thấy gặp nguy hiểm, liền sắp xếp ở bên trái, về phần những phụ nữ và người già yếu không có năng lực phản kháng kia, lại để ở bên phải.

”Đồ đầu, chỗ này có đứa bé!”

Một sĩ binh đã vắng thi thể trắng hán kia ra, nhưng hai tay trắng hán có lẽ vẫn là chăm chú ôm con của mình, đứa trẻ úp mặt vào trong ngực trắng hán kia, thân hình không ngừng run run, lại chăm chú nhắm mắt lại, không dám mở ra.

Lý Vĩ đi tới, sững sốt một chút, nói: ”Kéo đến đây.”

Binh sĩ dịch chuyển hai tay trắng hán kia, bế đứa trẻ lên, nói: ”Đứa trẻ, đi lên đây!”

Con mắt đứa trẻ lúc này mới mở ra, binh sĩ muốn đẩy hần đến bên phải đứng, nhưng đứa bé kia lúc này lại bỗng nhiên khóc toáng lên, ánh mắt của hần đầy vẻ hoảng sợ nhìn chằm chằm binh sĩ quân Tống trước mặt, tay lại chăm chú lôi kéo ống tay áo phụ thân đã chết, thoáng một tý lại dùng sức, hình như là muốn kéo phụ thân hần đến để bảo vệ hần.

Lý Vĩ bỗng nhiên cảm giác tâm bị cái gì đó đâm vào làm cho đau nhói, quay đầu nhìn xem những quân Tống khác, trên mặt cũng là một mảnh thương cảm.

Lý Vĩ đi từ từ tiến lên, cường ghẹnh bế đứa bé kia lên, đặt ở trong đám người bên phải, từ trong lồng ngực mình, hần đem nửa cái bánh bao vừa rồi còn chưa ăn xong kia ra, nhét vào trong tay đứa trẻ, nói: ”Ăn đi.”

486. Chương 439: Bản Chết Hết(2)

Đứa trẻ không biết làm sao, cũng không dám đặt vào trong miệng, chỉ đứng ở nơi đó khóc lóc, Lý Vĩ nhìn thoáng qua một phụ nữ Đổng Hạng khoảng hơn 40 tuổi, chỉ ngón tay về đứa bé kia, nói: ”Dễ dàng đứa nhỏ này cho ta!”

Người phụ nữ thưa dạ: ”Vâng, vâng.”

Tĩnh Công quân tư, binh sĩ Đổng Hạng còn thừa lại hơn ba trăm người, hơn ba trăm người này trên cơ bản đều bị bắt giữ mang ra, xui xẻo nhất phải kể tới sĩ quan kia, tên kia cũng muốn đổi một bộ y phục khác, hơn nữa là đã đổi lại, đáng tiếc chính là, hần thuận tay giật xuống, lại là một bộ quần áo nữ nhân.

Ánh mắt của bọn hần đầy vẻ sợ hãi.

Trần Nguyên nhìn ba trăm người trước mặt mình, cười một chút, nói: ”Trận chiến đã đánh xong, nếu như các người muốn về nhà mà nói, hiện tại có thể đi.”

Những binh lính kia nghe xong lời này, quả thực là không tin vào lỗ tai của mình.

Khoảnh khắc chỉ quân Tống này bắn chút ít dân chạy nạn, thật sự là vô cùng quyết đoán, làm cho bọn họ có trực giác cho rằng đây là một chỉ quân đội tàn bạo, nhưng hiện tại, vị tướng quân này rõ ràng lại để cho mình rời đi?

Là đang nằm mộng sao? Hay là đối với phương có âm mưu gì? Bọn hấn nhìn lẫn nhau, đều không dám nói gì, cũng không dám làm cái gì, lại càng không dám đi.

Trần Nguyên nói: "Ta nói thật, trận chiến đã đánh xong rồi, chiến tranh giữa ta và các người đã phân ra thắng bại, mọi người cũng không phải có thù giết cha, đều là binh đi lính mà thôi, ta không tất yếu phải giết là các người, đúng không? Quan quân đã ngoài Chỉ huy sứ lưu lại, binh sĩ còn lại đều có thể đi."

Nói tới chỗ này, hấn cười một chút mới nói tiếp: "Đương nhiên, ta không biết ai là quan của các người, nếu như muốn đi ra ngoài mà nói, chỉ cần ngày thường nhân duyên các người thật tốt, không có binh sĩ chỉ ra và xác nhận cũng được."

Trầm mặc một lát, sĩ quan Đẳng Hạng đi lên phía trước một bước, nói: "Ta là tướng quân của bọn hấn, Sơn Di Đông Quang, vị tướng quân Tổng triều này, nếu như ngài muốn biết cái gì, mình ta lưu lại là được rồi, hi vọng người có thể buông tha thủ hạ những người này của ta."

Lập tức có mấy người đứng dậy, nói: "Tướng quân "

Sơn Di Đông Quang khoát tay chặn lại, nói: "Không cần nhiều lời nữa."

Trần Nguyên nhìn hấn một cái, cười nói: "Cực kỳ tốt, người có thể tự mình đứng ra, ta thật sự rất cao hứng, thoáng tổ chức binh lính của người một tý, lại bảo bọn hấn tự cởi quân phục, có cất giấu binh khí, lập tức giao đi ra, sau đó mỗi người đi lĩnh một túi lương thực về nhà."

Nghe được quân Tổng rõ ràng còn phát khẩu phần lương thực, Sơn Di Đông Quang lập tức sững sốt một chút, hấn biết rõ hiện tại Trần Nguyên không cần phải lừa gạt mình làm gì, lập tức bắt đầu tổ chức binh sĩ dưới tay mình xếp thành hàng, lấy ra nguyên một đám quân phục và binh khí.

Quân Tổng cũng rất lưu loát, tiếp nhận quần áo của một người, liền đưa tới một cái túi, trong túi đó chính là bốn cái bánh bao, một túi nước.

Người Đẳng Hạng cầm vào trong tay, trên cơ bản là không nói hai lời, liền ăn một cái bánh bao trước.

Trần Nguyên nhìn bộ dáng của bọn hấn, lớn tiếng hô một câu: "Quay về đi tìm vợ con thôi, đừng có tới bán mạng nữa, lúc này đây các người gặp may mắn, nhưng cung nỗ không có mất, lần sau khả năng là không có cơ hội đâu."

Hấn thả tù binh như vậy, cũng là khác biệt rất lớn với cách làm của những quân Tổng trước kia.

Chủ yếu là có hai nguyên nhân, đầu tiên là bởi vì về vấn đề lương thực, Trần Nguyên cũng rất khẩn trương, hiện tại lương thực cả Đại Tổng đều khẩn trương, nếu như áp tải những người này về Đại Tổng, vậy thì sẽ nhiều ra mấy trăm người há mồm.

Đã không thể bắt về, vậy thì chỉ có hai lựa chọn, hoặc là giết, hoặc là thả.

Trần Nguyên lựa chọn thả, hi vọng sau khi những người này trở về, có thể nói cho binh sĩ Đẳng Hạng đằng sau, chỉ cần đầu hàng, sẽ có lương thực để ăn, như vậy trận chiến này, chính mình sẽ dễ đánh hơn rất nhiều.

Nhìn những người Đẳng Hạng này, nguyên một đám rời đi, Trần Nguyên đuổi cái lưng một mẻ, nói với Lưu Bình: "Phỏng chừng Lý Nguyên Hạo sắp đến rồi, người chuẩn bị ở chỗ này chờ hấn hay là nghênh đón hấn?"

Lưu Bình rất kiên định nói: "Nghênh đón người Đẳng Hạng, không phải dã chiến sao? Chúng ta sẽ dùng phương thức bọn hấn am hiểu nhất để đánh bại bọn hấn!"

Trần Nguyên nở nụ cười, hỏi: "Cực kỳ tốt, có nắm chắc không?"

Lưu Bình gật đầu, nói: "Phò mã gia yên tâm, chỉ cần hành quân chú ý một ít, không bị Lý Nguyên Hạo tập kích, bọn hấn sẽ không có cơ hội."

Vừa lúc đó, Sơn Di Đông Quang bỗng nhiên nói: "Tướng quân, Lý Nguyên Hạo hai ngày sau sẽ xuất phát từ Hứng Châu thành, hấn không có bao nhiêu lương thực, sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng này, hấn là sáng sớm bốn ngày sau có thể tới chúng ta tại đây, hấn cho ta quân lệnh, cũng là thủ vững năm ngày!"

Trần Nguyên bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Sơn Di Đông Quang, Ánh mắt Sơn Di Đông Quang thập phần thành khẩn, nói: "Gia thúc Sơn Di Duy Quang, quan hệ luôn luôn rất tốt cùng Tống triều, vào lúc phản đối Lý Nguyên Hạo khai chiến cùng Tống triều, bị Lý Nguyên Hạo giết chết."

Trần Nguyên đi đến bên cạnh hắn, nói: "Người đã có thúc thúc quan hệ tốt với Tống triều, lại bị Lý Nguyên Hạo sát hại, vì cái gì người còn giúp trợ Lý Nguyên Hạo?"

Khóe miệng Sơn Di Đông Quang động hai cái, nói: "Thúc thúc ta biết rõ, Lý Nguyên Hạo muốn công kích Đại Tống, liền cực lực phản đối, cho rằng đây là tai nạn của Đảng Hạng, cho nên hắn chạy ra khỏi Đảng Hạng, báo tin cho Tống triều, kết quả thủ tướng biên cảnh Tống triều Phạm Ung, chẳng những không nghe thúc thúc ta khuyên bảo, còn trối hấn lại, đưa trở về cho Lý Nguyên Hạo."

Sơn Di Đông Quang nói tới chỗ này, giọng nói có chút kịch động, Trần Nguyên nhìn Lưu Bình, Lưu Bình gật đầu nói: "Có chuyện này, Sơn Di Duy Quang bị đuổi về Đảng Hạng, cả nhà đã bị Lý Nguyên Hạo giết chết."

Trong miệng Trần Nguyên thì thào một tiếng: "Phạm Ung đáng chết!"

Tiếp theo, hắn mạnh mẽ ngắt đầu hỏi: "Lưu Bình, người tin tưởng lời hắn nói sao?"

Lưu Bình nhìn Sơn Di Đông Quang đứng ở trước mắt, bỗng nhiên gật gật đầu, nói: "Ta tin tưởng."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Ta cũng tin tưởng, biết rõ lúc nào Lý Nguyên Hạo đến, vậy thì một trận này dễ đánh hơn nhiều."

Lưu Bình cũng tin tưởng hơn nhiều, nói: "Phò mã gia yên tâm, Lý Nguyên Hạo lần này đến, chính là đưa thịt vào trong tay chúng ta!"

Đường từ Tĩnh Công quân tư đến Hứng Châu thành bị dòng sông và sa mạc kẹp ở giữa, chỉ có một thông đạo hẹp dài có thể đi, vùng đất tại đây bằng phẳng, cực kỳ thích hợp cho kỵ binh tác chiến.

Những binh sĩ bị Trần Nguyên thả lại kia gặp được Lý Nguyên Hạo, hơn nữa còn nói cho hắn biết Tĩnh Công quân tư đã bị thất thủ rồi, thời điểm đó, Lý Nguyên Hạo quả thực là có chút kinh hoàng.

Hắn sợ nhất chính là Trần Nguyên chờ hắn tại Tĩnh Công quân tư, địa hình chỗ đó thật sự hiểm yếu, nếu như quân Tống trấn giữ, sẽ là một chuyện rất phiền phức.

Hắn lập tức vội vàng thúc dục binh sĩ Đảng Hạng đẩy tốc độ nhanh hơn, hy vọng có thể tại trước khi quân Tống chưa hoàn thành bố trí phòng ngự ở trong Tĩnh Công quân tư, mình kịp chạy tới đó chiến tranh.

Thời điểm Lý Nguyên Hạo trải qua phía bắc sa mạc Minh Sa, nhìn thấy đại kỳ quân Tống, hắn lại cảm thấy hơi sững sốt một chút, hắn không nghĩ tới quân Tống buông tha trận địa chiến bọn hắn am hiểu nhất, rõ ràng lại chạy đến cái này một mảnh dã ngoại bằng phẳng không hiểm chỗ để thủ.

Lý Nguyên Hạo lập tức cảm thấy mừng rỡ, mặc kệ quân Tống xuất phát từ nguyên nhân gì, hắn cũng không tin một vạn quân Tống này có thể ngăn cản hai vạn kỵ binh của mình công kích ở vùng dã ngoại.

Đặc biệt là đằng sau những quân Tống kia, đoàn xe tiếp tế kéo một loạt thật dài, càng làm cho Lý Nguyên Hạo chảy ra nước miếng, một trận chiến này, vừa xử lý quân Tống, vừa đoạt tới chút ít vật tư, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết.

487. Chương 440: Ngự Giá Thân Chinh (1+2)

Chúng kiến người Đảng Hạng đầu tiên chính là đội ngũ của Dương Thanh, Dương Thanh mới tiên nhiệm chức quan, đối với việc mình có thể tiếp xúc với quân đội đối phương đầu tiên, trong lòng hắn rất là hưng phấn.

Ánh mắt mơ hồ trông thấy chiến kỳ của người Đảng Hạng, thời điểm chưa kịp phán đoán trận hình của đối phương, liền thấy phía trước ước chừng có khoảng ba bốn ngàn kỵ binh Đảng Hạng, căn bản là cũng không có chuẩn bị động tác đội hình gì, nhanh chóng dục ngựa vọt tới hướng nơi đây.

”Tới thật nhanh!” Dương Thanh nhú mày, hẳn biết rõ, thời điểm bộ binh đụng độ với kỵ binh, đội hình của bộ binh là vấn đề tương đối nặng hơn rất nhiều.

Lý Nguyên Hạo bỏ qua việc chỉnh đốn trận hình người Đẳng Hạng, chính là muốn đánh cho quân Tống trở tay không kịp, một khi phòng tuyến thứ nhất của mình không kiên trì nổi, như vậy, quân đội đằng sau sẽ rất khó đánh.

”Đạo Chiếm, phái đội ngũ 500 người ra khỏi hàng, ngăn cản địch nhân xung phong cho ta, ít nhất cũng phải kiên trì thời gian một nén nhang!”

Đạo Chiếm ngơ ngác một chút, hỏi: ”Chỉ 500 người sao?”

Dương Thanh gật đầu: ”Chỉ 500, nhớ kỹ, lần công kích thứ nhất của địch nhân, các người nhất định phải chống đỡ, chỉ có cách chống đỡ qua lần thứ nhất công kích, ta mới có thể dọn xong xe nổ và máy ném đá!”

Đạo Chiếm gật đầu, nói: ”Được, cứ để ta! ”

500 người lập tức lập ra một đội hình thật dài, từng thanh câu liên thương sáng như tuyết đưa về phía trước mặt, chỉ đợi kỵ binh Đẳng Hạng chạy đến.

Tiên phong của Lý Nguyên Hạo là Đại tướng dưới tay hắn, Bất Giấu Anh Dơ, hẳn thấy rõ, tuy quân Tống bày ra một trận hình, nhưng là đằng sau trận hình này, những binh lính kia vẫn đang hoạt động, vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng, nếu như mình có thể đánh bại trận hình phòng ngự 500 người này, nhảy vào đại trận quân Tống mà nói, quân đội của mình có thể giết vào trung tâm, triển khai hỗn chiến cùng quân Tống.

Trên bình nguyên, kỵ binh đối chiến với bộ binh, hai vạn người đối với một vạn người, kết quả hỗn chiến thế nào, ai cũng có thể nghĩ ra.

Đang tại thời điểm hưng phấn, chợt thấy hai cánh phía trước có một đội kỵ binh Tống triều xông lại, nhân số trên dưới bốn trăm người, người đầu lĩnh tuổi không lớn lắm, tay cầm một cây trường thương, con mắt như sói nhìn mình chằm chằm.

Đội kỵ binh quân Tống này phóng ra, nắm bắt thời gian cực kỳ tốt, nếu như mình liều lĩnh xông về phía trước mà nói, như vậy đội ngũ có khả năng sẽ bị người Tống chặt đứt.

Bất Giấu Anh Dơ không dám khinh thường, nhìn thoáng qua một vị dũng sĩ Đẳng Hạng dũng mãnh nhất dưới tay mình, nói: ”Đi, ta cho người 500 người, giết sạch bọn họ!”

Gia hỏa Đẳng Hạng này nhìn về phía trên có vẻ thập phần hung ác, nhìn chằm chằm vào phương hướng Dương Văn Quảng vọt tới, cười ha ha một tiếng, hô: ”Xem ta đây!”

Vũ khí của hắn là một cái búa cực lớn, ít nhất cũng phải nặng trên dưới một trăm cân, thứ vũ khí này trên chiến trường, không cần phải nói đến việc ngăn cản, chính là nhìn thấy thôi, cũng có thể dọa cho đối thủ sợ hãi.

Tên kia mang theo búa, phóng ngựa về hướng Dương Văn Quảng, thế tới dị thường hung mãnh.

Dương Văn Quảng cười lạnh một tiếng, cả người nằm sấp trên lưng ngựa, cánh tay vung lên, trường thương trong tay nhanh như tia điện đâm về hướng bụng người nọ.

Bình khí nặng của đối thủ căn bản là loại khó sử dụng nhanh, nhưng muốn thu thập cũng không dễ dàng như vậy, người Đẳng Hạng lại có thể thu phát tự nhiên, búa cực lớn nói quay đầu là có thể quay trở về, hắn xoay búa một cái, từ thế bổ xuống liền vung tới đón đỡ thương của Dương Văn Quảng.

Dương Văn Quảng hô to một tiếng: ”Đi tìm chết!”

Trường thương cuối cùng vẫn nhanh một bước, không riêng gì đâm một thương thật sâu vào eo tên kia, hắn còn thuận thế dùng sức vung ra ngoài, lập tức, máu thịt bay tứ tung, cắt đối thủ thành hai đoạn trên dưới không bằng nhau.

Vừa mới giao phong liền mất đại tướng, người Đổng Hạng vốn đã không có bao nhiêu sĩ khí lập tức có chút không biết làm sao, bốn trăm thân binh kia vốn là đến để chặn đường Dương Văn Quảng, những người này bây giờ lại càng không biết, mình nên xông lên hay là lui về nữa.

Dương Văn Quảng thấy có cơ thừa dịp, lập tức hô: "Chúng huynh đệ, theo ta lập thiên hạ đệ nhất đại công nào!"

Bốn trăm kỵ binh này đều là thân binh Dương gia, được rèn luyện ra từ trên chiến trường, nguyên một đám tựa như mãnh hổ vô mồi, trong nháy mắt đã cắt vào sâu trong quân trận của chi quân đội Bất Giấu Anh Dơ.

Dương Thanh biết mình quá lo lắng, thì ra quan trên sớm đã có bận tâm, chỉ là, đối với một người tiên phong mà nói, chuẩn bị khẩn cấp, luôn là chuyện phải làm.

Mặc dù Dương Văn Quảng đánh loạn lớp công kích thứ nhất của người Đổng Hạng, nhưng Đạo Chiếm vẫn không thể rút về, thẳng đến khi chính mình hoàn toàn chuẩn bị xong mới thôi.

Địch nhân từ đằng sau xông đến càng ngày càng nhiều, Dương Văn Quảng cảm giác áp lực của mình càng lúc càng lớn, Lưu Bình nói rất rõ ràng, chỉ cần mình đánh loạn đợt công kích thứ nhất của đối phương là đủ rồi, hiện tại xem ra, chiến quả cũng không tệ lắm?

Hắn chưa từng trông cậy vào việc chỉ dựa vào những kỵ binh này của mình, là có thể trực tiếp đánh tan hai vạn kỵ binh của Lý Nguyên Hạo, lập tức bỏ qua đối thủ của mình, bỗng nhiên một quay đầu ngựa lại, hô: "Rút lui!"

Một đám kỵ binh Dương gia giết thủng một đường máu, từ bên cánh vọt ra.

Bất Giấu Anh Dơ rất là căm tức, thời điểm đang định truy kích, quân trận của Dương Thanh đã dọn xong, vô số chi tên nổ bắn tới, chặt đứt con đường truy kích của người Đổng Hạng.

Bất Giấu Anh Dơ lúc này chỉ có thể nhìn Dương Văn Quảng nghênh ngang rời đi.

Nhìn qua đội hình quân Tống phía trước, Bất Giấu Anh Dơ gơ trường thương trong tay mình lên, hô: "Các dũng sĩ, theo ta xông lên!"

Hắn biết rõ, càng dễ cho quân Tống nhiều thời gian, trận hình của đối phương sẽ càng khó đánh, nếu quả thật dễ cho quân Tống quanh co thành một cái gai, vậy thì, cho dù đánh thắng một trận này, người Đổng Hạng cũng phải thừa nhận một cái giá thật lớn.

Quân đội của hắn tiếp tục chạy về phía trước, đằng sau, người Đổng Hạng chạy đến bổ sung, lại dễ cho quân số của hắn gia tăng không ít, dù là vừa bị Dương Văn Quảng đánh một vòng phủ đầu.

Gần bốn ngàn người đánh về phía phương trận của Dương Thanh, Dương Thanh lại tuyệt đối không kinh hoảng, khua múa lệnh kỳ trong tay, hô: "Nổ!"

Nổ trong tay quân Tống bắn cực nhanh, hơn nữa hành trình bay còn xa hơn mười bước so với cung tiễn của người Đổng Hạng, khoảng cách hơn mười bước này, đã thành khu vực tử vong của người Đổng Hạng.

Thời điểm quân Tống bắn lượt tên thứ nhất đến, người Đổng Hạng rất có kinh nghiệm, núp thân thể ở bên cạnh thân ngựa, gơ tám chân lên bảo vệ đầu ngựa.

Chỉ có hơn mười kỵ bị bắn ngã lên trên mặt đất, đại đa số người vượt qua công kích lại trở mình lên ngựa.

Dựa theo ý nghĩ của bọn hắn, thời gian quân Tống bắn lượt thứ hai, còn phải thay hộp nổ và tên, trong khoảng thời gian này, có thể cho phép bọn hắn ngẩng đầu lên nhìn tình huống phía trước một chút.

Nhưng bọn hắn không biết, lần này Tôn Công Sáng nghiên cứu ra tên nổ cực kỳ tiện dụng, chỉ cần binh sĩ kéo dây cung trở về, tên nổ có thể tự động đặt vào khuôn.

Cho nên, thời điểm người Đổng Hạng duỗi đầu lên, đám tên nổ thứ hai đã tạo thành thật lớn thương vong cho bọn hắn, mấy trăm kỵ binh phi ở đầu quân đội lập tức người ngã ngựa đổ.

Bất Giấu Anh Dơ xem xét mà kinh hãi mất sắc, nhưng bây giờ trở về cũng không được rồi, trong lòng hung ác, trường thương chỉ hướng trận thể quân Tống, hô lên lần nữa: "Xông lên!"

Trả giá một cái giá lớn hơn ngàn người, bọn hắc rôt cục cũng vọt vào bên trong tầm bắn của cung tiễn, những cung tiễn thủ Đãng Hạng kia bắt đầu bắn tên, trong trận hình quân Tổng, không ngừng có binh sĩ bị bắn ngã lên trên mặt đất.

Lúc này, quyển sách nhỏ Trần Nguyên biên soạn phát huy tác dụng rất lớn, rất nhiều binh sĩ lần đầu tiên lên trên chiến trường, dưới tình huống có chút kinh hoảng, cứ vô ý thức chiếu theo phương pháp đã tập để làm việc.

Thời điểm địch nhân bắt đầu bắn mũi tên đến chỗ mình, tuyệt đối không thể bối rối, đồng bào đằng sau nên nhanh chóng tiến về phía trước, bổ sung vị trí đồng đội ngã xuống, đồng thời dời chuyển thi thể và thương binh về phía sau.

Phương pháp này, Tổng triều sớm đã dùng, có thể nói là ngay tại Hán triều đã có.

Nhưng lúc đó, biết phương pháp này, chính là các tướng quân, những tướng quân kia sẽ nói cho binh sĩ ở trên chiến trường.

Làm như vậy, rất rõ ràng, hiệu quả không tốt như bây giờ, bởi vì nếu như trong lòng binh sĩ quá khẩn trương, gia tăng các loại thanh âm hò hét trên chiến trường, bọn hắc căn bản không nghe được tướng quân đang nói cái gì.

Hiện tại, bọn hắc máy móc tính tái diễn những gì đã đọc trong sách, chẳng những để cho tướng quân bớt không ít việc, còn gia tăng thương vong thật lớn cho đối thủ, khiến đối thủ vô pháp bắn tan trận hình quân Tổng.

”Vù vù!”

Máy ném đá cũng bắn rồi, nguyên một đám chưởng tâm lôi bị điểm đốt kíp nổ bay về hướng tiền phương, rơi vào trước ngựa người Đãng Hạng, có kỵ binh Đãng Hạng nhận ra thứ này, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Trước đó lần thứ nhất, tại Diêm thành, quân Tổng đã dùng qua những này, nhưng lần thứ nhất không bắn xa được như bây giờ, phô thiên cái địa bay tới.

Biết cũng không làm được gì, thẳng đến khi nguyên một đám chưởng tâm lôi nổ tung, giống như nhiều đóa tiên hoa sáng lạn nổ rộ trên cả vùng đất chết chóc.

Toàn bộ kỵ binh Đãng Hạng vừa mới nhảy vào tầm bắn một mũi tên đã bị nổ tung tác, người ngựa lật nhào, tiếng kêu gào vang vọng toàn bộ chiến trường.

Bất Giấu Anh Dơ xem xét mà kinh hãi lạnh mình, tay của hắc cũng bắt đầu phát run.

Chính mình thật vất vả mới xông lên được đến đây, không ngờ lại bị đối thủ nhẹ nhàng đánh trở về như vậy, cuộc chiến này còn có thể đánh sao?

Không đánh cũng phải đánh, sự trung tâm của hắc đối với Lý Nguyên Hạo lại để cho hắc giờ lên trường thương lần nữa, hô: ”Các huynh đệ, xông lên!”

Nhưng lúc này đây, vài người Đãng Hạng còn thừa lại bên cạnh hắc lại là vẻ mặt sợ hãi, không ai dám vọt lên, Bất Giấu Anh Dơ nhìn thoáng qua, thần sắc có chút bi thương, cuối cùng là thúc hai chân vào bụng ngựa, hô: ”Xông lên! ”

Có tướng quân dẫn đầu, sĩ khí các binh sĩ nhận được ủng hộ nhất định, nguyên một đám đi theo sau lưng Bất Giấu Anh Dơ, phóng tới quân trận quân Tổng.

Một đội xe nổ binh đã chuẩn bị tốt xe nổ, người lĩnh đội trông thấy Bất Giấu Anh Dơ, liền kết luận người nọ là đại quan Đãng Hạng, lập tức điều chỉnh phương hướng xe nổ, nói: ”Các huynh đệ đừng nhúc nhích, xem ta bắn người này xuống, ta nói bắn, các người hãy tiếp tục bắn, biết chưa?”

Binh sĩ tay cầm chùy lớn bằng sắt gặt đầu, nói: ”Yên tâm đi, tất cả nghe lời người!”

Đội trưởng kia một bên nhìn Bất Giấu Anh Dơ, một bên điều chỉnh phương hướng, thời điểm xác định không sai biệt gì nhiều, liền hô to một tiếng: ”Bắn!”

Búa tạ thoảng một tý đã đập lên phía trên cò súng ở đằng kia, tên nổ cực lớn dùng tốc độ cực nhanh từ bên cạnh bắn về phía Bất Giấu Anh Dơ, Bất Giấu Anh Dơ ngay cả trốn cũng không kịp trốn, cả người lẫn ngựa bị bắn ghim chặt lên trên mặt đất.

Tên nổ vừa thô vừa to từ bụng ngựa bắn xuyên vào, xuyên thấu thân hình chiến mã, sau đó lại xuyên thấu ngực Bất Giấu Anh Dơ, hắn nằm trên mặt đất, nhìn trời xanh trên đỉnh đầu, lại nhìn một thanh gỗ to dùng trên ngực mình, trong miệng nhúc nhích ra một câu: "Hoàng thượng, mặt tướng không thể đánh gang sơn với người rồi..."

Theo Bất Giấu Anh Dơ tử vong, dừng khí những kỵ binh Đảng Hạng kia biến mất trong nháy mắt, bọn hắn lập tức quay đầu ngựa lại, nhanh chóng chạy về phía sau, hiện tại bọn hắn thậm chí muốn chạy thật xa, né tránh những quân Tổng này thật xa.

Thẳng đến khi nhân mã Lý Nguyên Hạo từ hậu đội đi lên, mới đứng vững thế cực bại lui phía trước.

Lúc này, đại trận quân Tổng đã hoàn toàn bố trí tốt rồi, hai hàng đao thuẫn thủ đứng tại phía trước, đằng sau là máy bắn nổ, máy ném đá.

Cứ mỗi mười người lưu lại một chút không gian, không gian đó là giành cho quân Tổng đằng sau, có thể rất nhanh tiến về phía vị trí đồng đội ngã xuống, có thể kéo đồng bào bị thương rời đi, tại một ít không gian, còn đặt cả xe nổ.

Dương Thanh cũng chứng kiến Lý Nguyên Hạo đến rồi, lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác được một loại hưng phấn, hắn cưỡng ép dằn loại hưng phấn này xuống ở chỗ sâu trong đáy lòng, rất tỉnh táo gờ cánh tay của mình lên, hô: "Giết!"

Tướng sĩ Tổng quân cùng hô to: "Giết giết giết!"

Tiếng hô này chấn động lên tận mây xanh, lại khiến cho chiến mã dưới háng Lý Nguyên Hạo cảm giác được sát khí lạnh thấu xương, không khỏi gờ chân trước lên cao, hí hì một tiếng.

Lý Nguyên Hạo khổng chế chiến mã, con mắt thả ra một đạo hàn mang nhìn chăm chăm vào quân Tổng phía trước.

Quân Tổng chỉ có một vạn người, dựa theo các trận chiến dĩ vãng, mình chỉ cần ba nghìn kỵ binh là có thể xông đi vào rồi, nhưng hiện tại, đội ngũ tiên phong của hắn đã mất đi dừng khí trùng kích, tướng tiên phong hắn tin cậy nhất đã chết trên chiến trường, bày ở trước mặt hắn là mấy ngàn thi thể người Đảng Hạng, phẳng phất như là đối thủ đang khoe khoang cái gì đó.

Chỉ là, đối với Lý Nguyên Hạo mà nói, đánh bại quân Tổng là lựa chọn duy nhất của hắn.

"Các dũng sĩ Đảng Hạng, đánh bại quân Tổng!" Lý Nguyên Hạo mặc một thân long bào, gằm thét ở phía dưới đại kỳ "ngự giá thân chinh" đằng kia.

Trong phương trận quân Tổng, Trần Nguyên bỗng nhiên có chút khẩn trương, không phải cái chủng loại sợ hãi mới khẩn trương, mà là xuất phát từ hưng phấn.

Hắn làm rất nhiều chuyện, chính là vì có thể lên trên chiến trường, đường đường chính chính đánh bại Lý Nguyên Hạo, hiện tại, rốt cuộc cơ hội này cũng đã tới, Lý Nguyên Hạo đang đứng ở trước mặt mình, độ sức đã bắt đầu.

"Ngự giá thân chinh?" Trần Nguyên nhìn bốn chữ đó, khóe miệng bỗng nhiên nổi lên một dáng tươi cười lạnh lùng.

So với trước kia quân đội Đảng Hạng mà nói, Lý Nguyên Hạo hiện tại căn bản không có đủ lương thực để duy trì thể lực của các binh sĩ, chỉ cần hình thành cục diện bế tắc trong chiến đấu, liền có ý nghĩa là thắng lợi quân Tổng đã đến.

Quân đội Lý Vĩ vẫn đứng tại mặt phải phòng tuyến Dương Thanh, bên cạnh hắn chính là đội quân do Dương Thanh cùng Cảnh Thiên Đức kết hợp.

Rất trùng hợp chính là, tại đây tự nhiên biến thành trọng điểm đột phá của Lý Nguyên Hạo.

Tuy cung nỏ quân Tổng sát thương rất nhiều địch nhân, nhưng do những người Đẳng Hạng này biết rõ hoàng thượng bọn hần "tự mình giá lâm", nguyên một đám liền phần đầu quên mình.

Hơn ba nghìn tính mạng trải rộng ra một đường máu, đại tướng Đẳng Hạng Đỗ Thuần mang theo quân đội vọt tới trước phương trận quân Tổng, ánh mắt của hần toàn vẻ hưng phấn.

Câu liêm thương lóe sáng trong tay những quân Tổng kia đã đưa ra ngoài, nhưng Đỗ Thuần biết mình không có lựa chọn nào khác, thật vất vả mới xông đến nơi đây, nếu như không thể đột phá phòng tuyến đối phương, vậy thì những huynh đệ vừa bị quân Tổng bắn giết sẽ chết vô ích.

Hần thấy được Lý Vĩ, con mắt Lý Vĩ cũng đang nhìn hần.

"Trường thương! Thương trận phóng ra!"

Lý Vĩ lớn tiếng hô lên, Đỗ Thuần phát hiện, năm sáu cái câu liêm thương từ các góc độ khác nhau đâm tới hướng mình và chiến mã của mình.

Hần ỷ vào thuật cưỡi ngựa mình tinh xảo, bỗng nhiên từ phía sau lưng chiến mã nhảy dựng lên, cả người bay lên trời như một con chim, bắn tới trận hình quân Tổng.

Người đang ở giữa không trung, lại có vài trường thương đâm tới, Đỗ Thuần vùng vẫy trường mâu trong tay mình, gạt hai cái ra, một cái còn lại thật sự vô pháp tránh né rồi, hần vội đá một cước về hướng mũi thương.

Mũi thương bị hần đá văng ra, nhưng móc thật dài bám vào chân Đỗ Thuần, cắt lấy khối thịt.

Đỗ Thuần một tiếng rú thảm, sau khi rơi xuống đất, chẳng quan tâm đến đau đớn, lập tức vùng vẫy trường mâu quét ngang khắp nơi, đồng thời, trong miệng la lớn một tiếng: "Giết, tiến vào, giết, tiến vào nhanh!"

Lỗ hồng trong nháy mắt đã bị địch nhân mở ra.

Lý Vĩ kinh hãi thất sắc, một mặt vùng vẫy lệnh kỳ tìm kiếm ủng hộ của đội ngũ bên cạnh, đồng thời tổ chức nhân thủ phản kích, muốn bịt kín lỗ hồng.

488. Chương 441: Không Ai Giúp

Trần Nguyên cũng nhìn thấy nơi đó là đội ngũ Lý Vĩ, sắc mặt liền thay đổi, nói: "Mau, mau đi cứu bọn họ!"

Lưu Bình lại khẽ lắc đầu, nói: "Phò mã gia, hiện tại Lý Nguyên Hạo công kích mọi nơi, thập phần bất lợi đối với việc phòng thủ của chúng ta. Nếu có thể cho hần hi vọng ở chỗ đó, hần tất nhiên sẽ xác định đó là mục tiêu của mình, cái này không riêng gì việc có thể để cho chúng ta phòng thủ nhẹ nhàng hơn một ít, nếu như những huynh đệ này có thể chống đỡ trong một thời gian ngắn mà nói, chúng ta có thể hoàn toàn xông lại, ăn tươi địch nhân!"

Trần Nguyên sững sốt một chút, muốn nói cái gì, cuối cùng nhất lại gật gật đầu, ngồi xuống nói: "Tốt, do người làm chủ."

Lưu Bình nói với lính liên lạc: "Thông báo cho tiểu đội kia, bảo bọn họ tử thủ, chỉ cần còn thừa một người, không cho lui về phía sau!"

Lý Vĩ chứng kiến mệnh lệnh kỳ truyền đến, cơ hồ tưởng như ánh mắt của mình nhìn lầm rồi, tử thủ, không có trợ giúp, vì cái gì bên cạnh nhiều đồng bào như vậy, quan trên lại nói không có người đến trợ giúp mình?

Không chờ hần suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, Đỗ Thuần sớm nhìn chằm chằm vào hần, chạy nhanh tới, đánh bay hai gã quân Tổng, giết tới chỗ Lý Vĩ, con mắt trừng lên đầy màu máu đỏ, cánh tay một thương đâm đến hướng Lý Vĩ.

Lý Vĩ ra sức rút trường đao đón đỡ, cũng không thềm nghĩ những chuyện khác nữa, hô to một tiếng: "Các huynh đệ, tử chiến thôi!"

Lý Vĩ vốn cũng không phải là đối thủ của Đỗ Thuần, nhưng trên người Đỗ Thuần đã ăn phải rất nhiều tổn thương, đặc biệt là bàn chân, máu tươi chảy ròng ròng, chém giết thảm thiết phen này đã làm cho sắc mặt hắn tái nhợt.

Đao của Lý Vĩ liên tục bổ về phía Đỗ Thuần, Đỗ Thuần cơ hồ ngay cả khí lực chống đỡ cũng không có.

Cái lỗ hồng nhỏ này bị mở ra, ở trong mắt người Đẳng Hạng khác nhìn vào, thật sự là điềm báo thắng lợi, Lý Nguyên Hạo cũng chứng kiến lỗ hồng này đang không ngừng bị mở rộng, đồng thời, hắn phát hiện, quân Tổng đang bố trí phòng tuyến mới ở đằng sau lỗ hồng.

Không thể cho quân Tổng thời gian.

Hắn biết rõ, đây là quân Tổng cố ý lộ ra sơ hở, cũng biết ý đồ của Lưu Bình, nhưng chỉ cần mình có thể nhanh chóng đánh bại cái tiểu đội này, tại trước khi Lưu Bình chưa chuẩn bị tốt phòng tuyến mới, giết vào trong, vậy thì thắng lợi sẽ là của mình.

Lập tức, hắn không do dự nữa, phái quân đội bản bộ thứ hai lên công kích, mục tiêu chủ công chính là chỗ Lý Vĩ.

Lúc này, người Đẳng Hạng trên chiến trường giống như đang phát điên, điên cuồng từ phía sau chen đến hướng cái lỗ hồng này, chém giết cùng quân Tổng phòng thủ tại nơi đây.

Trong khu vực nhỏ hẹp, khắp nơi đều đang tiến hành chém giết kịch liệt cùng với vật lộn đọ sức, tiếng kêu thảm thiết và tiếng kêu diết tai vang khắp nơi, Lý Vĩ đã không có biện pháp chỉ huy đội ngũ, bây giờ, người hắn có thể chỉ huy, chỉ có chính hắn.

Khi hắn dùng một đao chém chết Đỗ Thuần, trường thương trong tay Đỗ Thuần thoáng một tý liền đâm vào bờ vai Lý Vĩ, khá tốt, lực lượng chưa đủ, nếu như khí lực đối phương lớn hơn một ít, cánh tay của hắn đã bị phế đi.

Lý Vĩ thở dốc hai hơi, trong đầu bỗng nhiên có thanh âm nói với hắn: "Luôn luôn tìm kiếm đồng bào mình, luôn luôn tìm kiếm đồng bào mình!"

Con mắt Lý Vĩ chuyển động một chút, trông thấy một sĩ binh sau lưng đang bị ba người Đẳng Hạng vây công, lập tức mạnh mẽ tiến lên, biện pháp đánh lén tốt nhất chính là không phát ra bất kỳ thanh âm gì, đạo lý này, Lý Vĩ biết rõ, trong sách nhỏ cũng nói rất dễ hiểu, nhưng không biết vì cái gì, hắn vẫn hô lớn một tiếng: "YAA.A.A.."

Hắn cảm thấy kêu lên một tiếng, mình có thể cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Trên chiến trường, tử thi càng ngày càng nhiều, người còn đang chiến đấu phải giẫm lên thi thể để chiến đấu, có thể là địch nhân, cũng có khả năng là đồng bào của mình, ngoài ra, bọn hắn còn có thể đang dẫm trên thân những người sau khi bị thương, khóc thét trên mặt đất kia.

Một binh sĩ quân Tổng, hai cái chân đều bị đối phương chém đứt rồi, hắn dùng tay bò lên phía trước, khoe miệng không ngừng nhổ ra đầy máu, địa phương hắn bò qua đều lưu lại một vệt máu, ruột dầm dìa máu đã bị ném ra bên ngoài cơ thể.

Rất cố sức bắt lấy một cái chân đang chạy trốn, hắn liền ngẩng đầu lên xem xét.

Lý Vĩ đang muốn dùng một đao chém đứt cái tay này, phát hiện bắt lấy chân mình lại là quân Tổng, hắn do dự một chút.

Người binh lính kia buông tay, trên mặt nặn ra dáng tươi cười, nói: "Đồ đầu, cho ta một đao, ta thật sự rất khó chịu."

Yết hầu Lý Vĩ bỗng nhúc nhích, nhắm vào cổ người binh lính kia, chém một đao xuống.

Hiện tại bản thân hắn cũng bị thương nhiều chỗ, bao nhiêu nơi đây? Hắn không biết, không có thời gian để tính ra quân Tổng chết bao nhiêu, nhưng người Đẳng Hạng lại càng ngày càng nhiều.

Lý Vĩ lại không rõ, vì cái gì không có ai trợ giúp? Rõ ràng bên cạnh nhiều người như vậy nhìn mình, vì cái gì mà lại không ai đến giúp mình một tay? Hắn bị phần giơ trường đao lên, nhìn hơn ba mươi huynh đệ còn thừa lại trên chiến trường, la lớn một tiếng: "Giết địch đền nợ nước!"

Tầng tầng lớp lớp binh sĩ Đổng Hạng giống như thủy triều đánh về phía cái phương trận quân Tống nhỏ này, những quan quân Đổng Hạng kia mắt thấy thắng lợi sắp đến, liền khàn giọng kiệt lực chỉ huy binh sĩ vọt tới hướng lỗ hồng này.

Lý Vĩ quay đầu lại, nhìn thoáng qua quân Tống phía sau, người cầm cờ vẫn còn đánh ra chỉ lệnh: "Kiên trì đến người cuối cùng!"

Hắn cười một chút, đánh đến trình độ này, Lý Vĩ đã hoàn toàn quên mất sinh tử, thật sự quên mất phần nợ trong lòng, hắn dẫn theo hơn ba mươi người thủ hạ, bỗng nhiên xông tới phía trước, phóng tới đối thủ, phóng vào chỗ tử vong.

Bọn hắn vì Lưu Bình mà thắng được một chút thời gian, nhưng một chút thời gian này đã đủ để làm rất nhiều sự tình, Lưu Bình dùng một chút thời gian hấp dẫn chủ công của Lý Nguyên Hạo, đồng thời cũng hoàn thành điều hành quân Tống.

Hiện tại, quân Tống sắp xuất thủ.

Lưu Bình khua múa lệnh kỳ, nói: "Nổi trống chiến đấu!"

Ừ ừ..... tiếng trống trận lập tức gõ vang, quân Tống hai bên lỗ hồng này bỗng nhiên phát động, đầu tiên là đội ngũ của Cao Ngênh Hỉ, đội cận người cầu này lấy tốc độ cực nhanh chen chúc đi lên, đánh thẳng vào hậu cánh quân đội Đổng Hạng đang công kích vào đội hình Lý Vĩ.

Mục đích là chặt đứt tuyến liên kết giữa người Đổng Hạng bên trên và bên dưới, khiến quân đội Đổng Hạng đang hỗn chiến mất đường lui, tạo điều kiện cho những quân Tống đang chiến đấu với địch nhân.

Tiếp theo, tiểu đội Võ Minh cách Lý Vĩ rất gần từ bên cánh vọt lên, tiếng kêu giết rung trời, bên cạnh, hai đội quân của Cảnh Thiên Đức cũng đồng thời đánh về phía chiến trường này.

Những quân Tống sắp xếp đội hình chỉnh tề mới xông lên, người Đổng Hạng hai bên mặt bị công kích, lập tức không chống đỡ nổi.

Lý Vĩ nhìn mười chiến sĩ còn sống bên cạnh, hắn bỗng nhiên cảm giác thân thể của mình có chút lay động, trước mắt một mảnh đen kịt, giống như là thiên địa bỗng nhiên đen kịt hết lại, tiếp theo, liền đâm đầu lên trên mặt đất.

Sau lưng, viện binh cũng đã chạy đến, những người kia nâng Lý Vĩ dậy, đưa hơn mười người vào trong đại trận đằng sau.

Trần Nguyên đã sớm đi tới đi lui, hắn rất lo lắng an toàn của Lý Vĩ, nếu như tiểu tử này thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, vậy thì mình không có cách nào bàn giao cho Nhân Tông rồi.

Lý Vĩ được đưa tới, hắn tranh thủ thời gian gọi lang trung theo quân: "Nhanh, nhanh xem xem hắn thể nào rồi?"

Lang trung sờ mạch đập Lý Vĩ một chút, gật gật đầu, nói: "Khá tốt."

Tiếp theo, lại nhìn miệng vết thương của hắn, toàn thân Lý Vĩ có bảy vết thương, trong đó có một vết đao trên mặt sâu nhất, nhất định là phải lưu lại sẹo.

Ngực, chân, phía sau lưng Lý Vĩ đều có vết thương, Trần Nguyên xem xét mà vô cùng kinh hãi, trong lòng thâm suy nghĩ, xem ra sau khi tiểu tử này trở về, không cần phải làm mấy miệng vết thương giả nữa rồi.

489. Chương 442: Lọc Ngao Đổng Hạng (1+2)

Lang trung xem xét một lần, cuối cùng đưa ra được kết luận là, mất máu quá nhiều, tính mạng có chút nguy hiểm, chỉ là, dựa theo tình trạng thân thể Lý Vĩ mà nói, chỉ cần điều dưỡng tốt, sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Trên chiến trường, quyết chiến chính thức khai hỏa rồi, Lưu Bình tự mình mặc giáp, dẫn đội sát nhập trận địa địch.

Tại đây, trên vùng quê mùa thu, mặt đất hơi khô vàng, kỵ binh Đổng Hạng cùng bộ binh Đại Tổng triển khai huyết chiến, nguyên một đám người cường tráng ngồi trên lưng ngựa, một đội lại đội và chạm với nhau.

Đao thương giao nhau, kiếm kích tới lui, lóe ra từng đạo hàn quang, một mảnh huyết vụ bay lên cao, binh sĩ song phương giống như từng bầy dã thú, đã giết đỏ cả mắt rồi.

Các loại binh khí chỉ lo chém tới hướng đối thủ, chỉ cần có thể chém đối thủ nằm gục lên trên mặt đất, những thứ khác đều không quan trọng.

Bọn hán thậm chí đã quên mất tính mạng của chính mình, càng có người giết đến cao hứng, dứt khoát cởi hết quần áo, chỉ đem một cái mũ, dễ dàng hoạt động, đánh nhau chết sống cùng địch nhân, trên chiến trường, đầu, lỗ tai, bàn tay, bàn chân, ruột, còn có cả tim gan thận, muốn cái gì có cái đó, đầy khắp mặt đất.

Trải qua một phen chém giết, Cao Ngênh Hỉ thành công chặt đứt đợt công kích của đối phương, cái này có ý nghĩa, quân Tổng có một cơ hội toàn diệt binh sĩ Đổng Hạng, đồng thời cũng mang ý nghĩa, chi đội ngũ này của Cao Ngênh Hỉ sẽ gặp phải hai mặt công kích.

Người Đổng Hạng bị vây quanh cố gắng giết tan đội ngũ hình vuông quân Tổng nho nhỏ lao ra vây quanh mình này, đằng sau, Lý Nguyên Hạo cũng như điên rồi, đem hết ra quân đội Đổng Hạng đến đây đánh.

Cao Ngênh Hỉ nhìn địch nhân hai bên xông lại, không hề sợ hãi, những người muốn phá vòng vây kia bối rối không thôi, căn bản không có đội hình gì đáng nói.

Đại bộ phận binh lực của hán đều dùng để phòng thủ Lý Nguyên Hạo bên này.

Tại thời điểm Lý Nguyên Hạo phát động công kích, căn bản không nghĩ tới thất bại, hiện tại hán đã muốn nhận ra sự lợi hại của những quân Tổng này, nhưng hán căn bản không tin tưởng, một tiểu đội quân Tổng hơn một trăm người này, có thể đỡ nổi công kích của mình.

Sự tình không tin cuối cùng cũng đã xảy ra, chi tiểu đội quân Tổng kia, dưới sự chỉ huy của Cao Ngênh Hỉ, rất bình tĩnh đứng tại chỗ ứng chiến.

Bọn họ đều là lão binh rồi, không giống với những lính mới kia, lực sát thương của tên nổ trong tay bọn họ càng lớn hơn một chút, thậm chí bọn họ can đảm đến mức, hộp tại thời điểm kỵ binh đối phương đã vọt tới trong vào năm mươi bước, vẫn thông dong đối hộp nổ khác để bắn.

Chưởng tâm lôi từ trong tay bọn họ bị ném ra, trên cơ bản đều là nổ tung trên đỉnh đầu người Đổng Hạng.

Đội ngũ 2000 người công kích rõ ràng không thể vọt tới trước mặt cái tiểu đội này, vút xuống dưới hơn tám trăm thi thể mơ hồ đầy máu, sau đó mới chật vật lui trở về.

Cái này là tình nhuệ.

Lý Nguyên Hạo có chút điên cuồng, hán biết rõ, một trận này, mình không thua nổi, nếu như những người Đổng Hạng bị vây quanh kia bị quân Tổng xử lý hết mà nói, chính mình sẽ xong rồi.

Lý Nguyên Hạo không bận tâm hình tượng hoàng đế của mình nữa, hán cõi long bào ra, phủ thêm chiến giáp, hán muốn đích thân mang theo quân đội, giải quyết phòng tuyến này.

Vừa lúc đó, thân binh Dương Văn Quảng phóng ra lần nữa, lúc này đây, bọn hán thật sự là đã vòng một vòng, trực tiếp đánh về phía sau lưng Lý Nguyên Hạo.

Phòng tuyến phía sau lưng Lý Nguyên Hạo vội vàng tạo thành, bị Dương Văn Quảng thoáng một tý đánh thủng, bốn trăm thân binh như gió xoáy, xông vào chỗ sâu nhất trận địa địch.

Một đồng trường thương, cứ gặp người liền chọc, như tiến vào trong chốn không người.

Người Đổng Hạng lập tức có chút sợ hãi, Lý Nguyên Hạo gắt gao nhìn chăm chăm vào Dương Văn Quảng, mặt xám như tro, hán biết mình đã thua, lúc này Dương Văn Quảng giết ra, nếu như mình đi chặn đường hán mà nói, sẽ không có cách nào cứu những quân đội bị quân Tổng vây quanh kia ra.

Nếu như mình không ngăn cản bọn hăn, bị hăn giết thấu vào trong quân trận mà nói, khả năng là ngay cả mấy ngàn người còn lại này của mình cũng sẽ mất hết.

Lý Nguyên Hạo đầy kinh nghiệm chiến trận, hăn bắt buộc mình trấn định lại.

Nhưng hăn có thể trấn định, những binh sĩ Đẳng Hạng kia lại thì không cách nào trấn định, đặc biệt là những người bị bao vây kia, chứng kiến Lý Nguyên Hạo đứng ngoài, biết là không trông cậy được vào rồi, quân Tổng lại hung hãn như thế, vô số thì thể máu chảy đầm đìa kích thích thần kinh của bọn hăn, thời điểm trong bụng không có bao nhiêu đồ ăn, thần kinh của bọn hăn vô cùng yếu ớt.

Lúc này, đã có binh sĩ bắt đầu thử vứt vũ khí của mình xuống dưới đất, ôm đầu quỳ trên mặt đất, cầu xin một con đường sống.

Trong mắt bọn hăn, tình thế hiện tại, cùng với trông cậy vào Lý Nguyên Hạo tới cứu bản thân mình, còn không bằng trông cậy vào đối thủ có thể thương cảm mình một chút.

Làm cho bọn họ mừng rỡ chính là, ngoại trừ ngay từ đầu có mấy người bị quân Tổng giết đến phát điên, vô tình chém giết gục xuống ra, những người còn lại, quân Tổng rõ ràng đã tiếp nhận bọn hăn đầu hàng rồi.

Vì vậy, loại hiện tượng này giống như một trận ôn dịch, nhanh chóng lan tràn ra, rất nhiều rất nhiều binh sĩ Đẳng Hạng buông vũ khí trong tuyệt vọng.

Mà quân Tổng, khi xác định những người Đẳng Hạng bị vây quanh kia không còn lực tiếp tục giãy dụa, đội ngũ liền đi về phía trước, đánh tới hướng Lý Nguyên Hạo.

Đồng thời, tên nổ dày đặc bắn vào quân trận người Đẳng Hạng, những chướng tâm lôi kia cũng bị máy ném đá vứt vào trong quân trận, theo từng tiếng bạo tạc nổ tung, tướng quân Đẳng Hạng bên cạnh rất là sợ hãi, nói: "Vạn tuế, chúng ta đi thôi, nếu người không đi thì vô cùng nguy hiểm!"

Lý Nguyên Hạo vốn do dự, nhưng bây giờ không thể do dự nữa, tuy hăn có chút không cam lòng, có chút bất đắc dĩ, nhưng hăn cũng chỉ có thể tiếp nhận cái không cam lòng và bất đắc dĩ này.

"Rút lui!"

Có lẽ là thừa dịp vòng vây quân Tổng còn chưa hình thành rời đi thôi, giống như tướng lĩnh này nói, nếu người không đi, vậy thì không đi được nữa rồi.

Thời điểm địch nhân muốn chạy, chỗ thiếu hụt của quân Tổng đã xác định bọn hăn vô pháp tiến hành chặn đường hữu hiệu.

Ngoại trừ thân binh Dương Văn Quảng có thể chạy theo, bắn nổ vào phía sau đại đội nhân mã đối phương, "vui vẻ đưa tiễn" một đoạn đường ra, quân đội của Trần Nguyên chỉ có thể nhìn móng ngựa người Đẳng Hạng đi xa.

Tại thời khắc này, Trần Nguyên lại càng kiên định cách nghĩ phải chế tạo một chi kỵ binh.

Lý Nguyên Hạo mang theo hơn sáu nghìn người chạy trốn, nhưng chiến tích quân Tổng đã đầy đủ huy hoàng rồi.

Tại một khắc Lý Nguyên Hạo rút đi này, binh sĩ quân Tổng bỗng nhiên bộc phát thanh âm hò hét rung trời, Lưu Bình cũng hưng phấn không thôi, mà ngay cả Sơn Di Đông Quang bị Trần Nguyên bắt làm tù binh, cũng là vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Cái này không đơn giản là Tổng triều đánh thắng một trận chiến tranh, lần này thắng lợi, ý nghĩa là Trần Nguyên đã đánh tan một hơi cuối cùng của Lý Nguyên Hạo, ý nghĩa là từ hôm nay trở đi, quân Tổng hoàn toàn có thể bằng vào bộ binh, phân trên dưới với kỵ binh trên bình nguyên.

Sự thật đã nói cho tất cả mọi người, cung nổ dày đặc và máy ném đá, cùng với xe nổ, những thứ có năng lực bắn giết tầm xa, nếu như có thể phối hợp vận dụng tốt, đủ để hủy diệt tốc độ của những kỵ binh kia, mặc dù là trong chiến đấu hỗn loạn, tổ chức ra một tiểu đoàn thể tác chiến, cũng có thể chống cự được địch nhân xung phong.

Cảnh Thiên Đức công tác rất nhanh, đã thống kê ra chiến quả: "Tướng quân, chúng ta xử lý hơn một vạn một ngàn người Đảng Hạng, bắt sống hai ngàn 100 người, xử trí những tù binh này như thế nào bây giờ?"

Trần Nguyên rất là cao hứng, vung tay lên, nói: "Để cho bọn họ về nhà đi."

Cảnh Thiên Đức liền ôm quyền, nói: "Vâng."

Lưu Bình hỏi: "Phò mã gia, chúng ta còn đánh sao?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Đánh, đánh xa hơn trước, đánh tan Diêu Đức thành, sau đó để đại quân trú đóng ở bên trong thành."

Lưu Bình sững sốt một chút, nói: "Diêu Đức thành? Ta cảm thấy có lẽ là đánh tan Tây Bình phủ thì tốt hơn một ít, Tây Bình phủ hiện tại cũng không có bao nhiêu quân coi giữ."

Trần Nguyên đương nhiên biết rõ, đánh tan Tây Bình phủ, chấn động đối với Đảng Hạng sẽ rất lớn, nhưng hiện tại hắn muốn đánh Lý Nguyên Hạo nhiều hơn.

Đảng Hạng hiện tại, cơ hồ tất cả dân chúng đều là dân chạy nạn, có Lý Nguyên Hạo ngồi trên ghế, hắn là hoàng đế cũng tốt, là Đại vương cũng tốt, những dân chạy nạn này, hắn đều phải giải quyết, cho dù hắn áp dụng thủ đoạn giết chóc, cũng không có vấn đề gì liên quan đến Đại Tổng.

Nhưng nếu hiện tại để cho Lý Nguyên Hạo xuống đài, vấn đề dân chạy nạn kia phải do Tổng triều đến giải quyết.

Tổng triều trước mắt không có năng lực đó, ít nhất tại trước khi lương thực Nam Dương vận đến, Tổng triều không có năng lực giải quyết khẩu phần lương thực cho người Đảng Hạng.

Trần Nguyên là người rất hiện thực, vai vác không nổi gánh nặng, hắn sẽ tuyệt đối không cứng rắn công trên lưng, trừ phi là rơi vào cảnh cùng đường.

Còn có một nguyên nhân rất trọng yếu, chính là một nhà Lý Nguyên Hạo kinh doanh tại Đảng Hạng nhiều năm, có thể nói là căn cơ thâm hậu.

Nếu như hiện tại mình đi đánh hắn, tất nhiên có một vài người tử trung với hắn cực lực phản kháng, đồng thời, đại bộ phận dân chúng Đảng Hạng sẽ có cảm giác, quân Tổng tiến vào đây là một loại xâm lấn.

Tại đây chính là hình thức tâm tính, nếu như vấn đề khẩu phần lương thực của người Đảng Hạng vô pháp giải quyết, hậu quả có khả năng là rất nghiêm trọng.

Đây là cục diện Trần Nguyên không muốn gặp phải.

Cho nên, hắn không đi đánh Tây Bình phủ, hắn chỉ là đánh tan Diêu Đức thành, một cái thành nhỏ như vậy, để cho Lý Nguyên Hạo cảm giác được áp lực là đủ rồi.

Từ khi Nhân Tông nói với hắn câu chuyện Liêu Hưng Tông "tuyển ngao", Trần Nguyên đã tận lực đi hỏi thăm một chút chi tiết, tỉ mỉ về việc tuyển ngao.

Sau khi con ngao được tuyển ra, thợ săn không lập tức thả ngao ra ngoài, mà là mỗi ngày lặng lẽ nhìn một lần, thẳng đến thời điểm xác định con ngao sắp bị chết đói, mới có thể để cho nó đi ra, cho nó ăn một chút.

Bắt đầu từ khi đó, con ngao liền trung thành và tận tâm đối với chủ nhân, bởi vì trong mắt con ngao, người chủ nhân này là ân nhân cứu mạng.

Trần Nguyên muốn Đảng Hạng tiếp tục loạn, lại khiến cho danh vọng của Lý Nguyên Hạo không ngừng ngã xuống bên trong hỗn loạn, đợi cho "ngao" Đảng Hạng này sắp chết đói, quân Tổng sẽ dùng một cái thân phận người giải quyết hiện ra tại trước mặt những dân chúng kia.

Như vậy, thống trị Đảng Hạng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Hiện tại, trong khoảng thời gian này, việc hắn phải làm, chính là bảo trì áp lực đối với Lý Nguyên Hạo, bảo trì tư thế có thể tùy thời tiêu diệt Lý Nguyên Hạo, sau đó liên lạc với những thế lực phản đối Lý Nguyên Hạo bên trong Đảng Hạng kia, lại làm cho dân chúng Đảng Hạng đã rơi vào trong lâm than, lâm vào bên trong chiến loạn.

Có phải là có chút tàn nhẫn không? Ở trong quá trình này, Đổng Hạng sẽ có vô số bình dân chết trong chiến loạn, nạn đói, hàng vạn người chết, trong bọn họ, khả năng là có lão nhân, đứa trẻ, phụ nữ.

Trần Nguyên biết, nhưng vì để lúc Đại Tổng tiếp thu Đổng Hạng không còn chiến loạn, hiện tại phải khổ.

Đánh Diệu Đức thành, chiến đấu vô cùng đơn giản, Diệu Đức thành vốn là thành nhỏ, hiện tại quân đóng ở đó chỉ là mười mấy người binh sĩ Đổng Hạng già yếu, tin tức Lý Nguyên Hạo thất bại truyền đến, bọn hắn biết, lại không hề có gì đáng kinh ngạc.

Có một gia hỏa từ tiền tuyến chạy về nói cho bọn hắn biết, chiến tranh cùng quân Tổng, chỉ cần đầu hàng, có thể được bốn cái bánh bao, những người này đều rất hưng phấn.

Thời điểm Trần Nguyên mang theo quân đội đi đến dưới thành Diệu Đức, những binh lính kia lại giống như thấy thân nhân, nguyên một đám ở trên đầu tường hưng phấn hô: "Quân Tổng đến, quân Tổng đến rồi!"

Chỉ huy sứ đã hơn năm mươi tuổi dẫn đầu, mở cửa thành ra, mấy chục người cũng hiểu được quy củ quân Tổng, đều cởi quân phục và vũ khí của mình ra hết rồi, quỳ trên mặt đất, đợi quân Tổng này phát cho bọn họ bốn cái bánh bao.

Sự việc này đã nói cho Trần Nguyên, ý chí dân tộc của người Đổng Hạng đã bị cái bụng của bọn hắn làm tan rã.

Lúc này đẩy tiến vào Diệu Đức thành, cư dân bên trong chỉ có mấy chục người, đều là một ít người già yếu, người tuổi trẻ một chút, người có thể chạy, đã sớm đi chạy nạn rồi.

Trần Nguyên nhìn tòa thành này, so sánh cùng thời điểm lần trước mình ra đi, dường như không có thay đổi gì, chỉ có vẻ càng thêm lụn bại mà thôi.

Lúc này hắn hạ lệnh những người Đổng Hạng bị bắt làm tù binh kia, dưới sự giám thị của quân Tổng, bắt đầu làm một ít việc để sống, ví dụ như xây dựng tường thành, dựng phòng ốc tại hai bên đường đi, chữa trị quân doanh đã rách nát không chịu nổi, làm hành dinh cho mình.

Lưu Bình đang an bài vấn đề cảnh giới, vừa lúc đó, quân y truyền đến tin tức, Lý Vĩ tỉnh rồi.

Lang trung nói rất đúng, thân thể của hắn rất cường tráng.

Lang trung đi theo quân nói, đổi lại là người khác tổn thương như vậy, ít nhất cũng phải mất ba bốn ngày mới có thể tỉnh lại, nhưng hắn chỉ cần hơn một ngày để mở mắt.

Lý Vĩ mở to mắt, câu nói đầu tiên là: "Ta còn sống sao?"

Trần Nguyên nở nụ cười, khẽ gật đầu, nói: "Còn sống, chúng ta đánh thắng, ngươi dựng lên đầu công, ngày mai ngươi và huynh đệ bị thương có thể trở về."

Lý Vĩ bỗng nhiên thể hiện một bộ dạng như trút được gánh nặng, trên mặt cười khổ một cái, nhưng cơ mặt vừa động, hắn lập tức cảm giác được một hồi đau nhức toàn tâm, hỏi: "Mặt của ta làm sao vậy?"

Trên mặt hắn, vết sẹo chém ngang vị trí trung ương, Trần Nguyên do dự một chút, không biết có nên nói cho hắn biết hay không, trong lòng sợ hãi hắn trông thấy bộ dạng hiện tại này, tâm tính sẽ phát sinh biến hóa.

Lý Vĩ chứng kiến Trần Nguyên do dự, nhỏ giọng nói một câu: "Cầm tấm gương cho ta."

Dấu điểm thì không thể, cho dù hiện tại không cho hắn gương, ngày sau hắn cũng có thể nhìn thấy, Trần Nguyên cầm gương đồng đặt ở bên cạnh qua, đưa tới trước mắt Lý Vĩ, từng thời khắc chuẩn bị tiếp nhận thanh âm gào thét.

Lại làm cho Trần Nguyên ngoài ý muốn chính là, sau khi Lý Vĩ xem xong, liền cười một chút, nói: "Không tệ, nếu như lệch một chút, mắt của ta đã xong rồi."

Đối với vẻ bình tĩnh của Lý Vĩ, Trần Nguyên rất kinh ngạc, Lý Vĩ lắc đầu, ý bảo hắn lấy gương đồng ra, thử dài một tiếng, nói: "Nhiều huynh đệ như vậy chết ở trước mặt ta, có thể còn sống, đã là trời cao ban ân lớn nhất đối với ta, Thế Mỹ, đến hiện tại rốt cục ta cũng hiểu vì cái gì người không cho ta lên trên chiến trường."

Thấy hần rộng rãi như thế, Trần Nguyên yên tâm hơn không ít, cất kỹ gương đồng, vỗ vỗ cánh tay của hần, nói: "Ngày mai trở về, từ từ dưỡng thương, khuôn mặt ngươi vốn cũng không bằng Lương Hoài Cát, không cần so tướng mạo với hần."

Lý Vĩ khẽ lắc đầu, nói: "Được rồi, nếu như Công Chúa thật sự ưa thích ở cùng một chỗ với hần, ta cũng không cưỡng cầu cái gì, mấy ngày hôm trước, ta thu nhận một đứa bé trên chiến trường, hiện tại phỏng chừng đã đến Xa Chu châu."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vấn đề này thì ta biết, ngươi có ý định dẫn đứa bé kia trở về sao?"

Lý Vĩ cười một chút, nói: "Mang theo đứa trẻ trở về, tìm một người vợ có thể chịu đựng trà rót nước vì ta, sống cả đời là được rồi."

Sắc mặt Trần Nguyên bỗng nhiên thay đổi, nói: "Có phải người không thích đại Công Chúa nữa?"

Lý Vĩ thấy thần sắc hần biến thành nghiêm túc, liền hiểu ý của hần, cười cười nói: "Sau khi trở về, ta sẽ tìm nàng, chỉ là, ta nghĩ, không cần phải tận lực theo đuổi làm gì, Thế Mỹ, ý tốt của ngươi, ta tâm lĩnh, đời này vô cùng cảm kích, thật sự."

490. Chương 443: Vương Luân Phản

Trần nguyên thở một hơi thật dài, có chút không cam lòng, nhưng dù sao, sự tình đó, hần đã bỏ ra nhiều tâm huyết, cuối cùng lại đổi lấy một cái kết quả như vậy.

Chỉ là, đây là chuyện hai người nhà người ta, hần và Lý Nguyên Hạo giống nhau, không cam lòng cũng chỉ có thể không cam lòng, lập tức nói: "Được rồi, ta còn muốn nói thêm câu nữa, Lý huynh, tốt nhất là người đi xem thử, Công Chúa có phải đang hạnh phúc hay không."

Nói xong một câu này, Trần Nguyên hướng Lý Vĩ cáo từ, đi ra khỏi phòng, để Lý Vĩ nghỉ ngơi.

Lưu Bình chờ ở bên ngoài, nhìn thấy Trần Nguyên đi ra, liền tranh thủ thời gian chạy đến, nói: "Phò mã gia, thành trì đã sửa chữa không tệ, chúng ta liền thủ ở chỗ này sao?"

Trần Nguyên gật đầu: "Ừm, cứ thủ tại chỗ này, nhóm lương thảo thứ hai hoàng thượng gom góp cho chúng ta đang ở trên đường rồi, hiện tại chúng ta phải làm, chính là trấn an dân chạy nạn, ta nghĩ, sẽ có rất nhiều dân chạy nạn Đảng Hạng lựa chọn trốn đến chỗ chúng ta, bất kể như thế nào, người đã đến, chúng ta phải cho bọn hần một miếng ăn, cam đoan bọn hần sống sót."

Lưu Bình gật đầu, nhưng lại lo lắng nói: "Phò mã gia, lương thực Đại Tổng chúng ta vốn rất khẩn trương, những dân chạy nạn Đảng Hạng này, có nên khống chế số lượng một tỷ không?"

Trần Nguyên ngẩng đầu lên nhìn bầu trời bao la của Diệu Đức thành, suy nghĩ thời gian rất lâu mới nói: "Vấn đề này, ngươi cứ xem rồi xử lý, nhớ kỹ, chỉ cần làm cho người ta có thể sống là được rồi, cũng không biết lương thực Triều Tiên và Đông Doanh có đủ cho chúng ta chống được xuân sang năm hay không, nếu không đủ, có thể sẽ phiền toái lớn lắm."

Lưu Bình gật đầu, thời điểm đang định lui ra ngoài, bỗng nhiên trông thấy một thớt khoái mã quân Tổng cấp tốc chạy tới, kỵ sĩ trên con ngựa kia chật vật không chịu nổi, Trần Nguyên lập tức ý thức được, khả năng là có đại sự xảy ra.

Hần và Lưu Bình liếc nhau, đều từ ánh mắt của đối phương trung thấy được vẻ sợ hãi, hai người lập tức chạy xuống.

Chờ thời điểm bọn hần xuống, đám người Cảnh Thiên Đức đã vịn quân Tổng xuống ngựa, Trần Nguyên xông tới, hỏi: "Huynh đệ, sự tình gì?"

Người binh lính kia tiếng thở dốc dày đặc, sắc mặt tái nhợt nhìn xem Trần Nguyên: "Tướng quân, quân lương của chúng ta bị người cướp đi rồi!"

Lưu Bình đi lên, vỗ một cái lên trên bờ vai người binh lính kia, hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Nói mau!"

Người binh lính kia nói: "Vương Luân người Thiểm Tây tạo phản tại Sơn Đông, bọn người Trương Hải, Quách Mặc Sơn, Đổng Quân Tử, Lí Thiết Thương ở Thiểm Tây hưởng ứng, quân lương của chúng ta, bị bọn hán cướp đi rồi!"

Hai tay Trần Nguyên run rẩy kịch liệt, Vương Luân, hán rốt cục cũng bắt đầu rảo bước tiến về hướng phía lý tưởng của hán.

"Địa đồ!"

Vệ binh vội vàng chạy tới, mở địa đồ ra, con mắt Trần Nguyên nhìn chăm chăm vào địa đồ.

Thiểm Tây, cũng là một trong những khu thiên tai nghiêm trọng, tăng thêm việc đứng vào chỗ biên thủy Đại Tổng, đoạn thời gian này chiến tranh, lại khiến cho Thiểm Tây thành một trong những khu khổ nhất Đại Tổng.

Nếu như không phải thời điểm Phạm Trọng Yêm tới nơi này, tiến hành một ít biện pháp cứu cấp, khả năng là mâu thuẫn đã sớm bạo phát ra rồi.

Thiểm Tây bạo phát phản loạn cũng không kỳ lạ, nhưng lại làm cho Trần Nguyên không nghĩ ra, chính là vì sao Vương Luân lại tự mình đi Sơn Đông đây?

Sơn Đông năm trước không gặp tai họa, mặc dù bởi vì lương thực khẩn trương mà sinh ra một ít lưu dân, cũng không đủ tạo thành bạo động.

Vì sao Vương Luân lại khởi sự tại Sơn Đông? Hán chính là người Thiểm Tây, không có có đạo lý đi ra bên ngoài làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Trần Nguyên nghĩ mãi mà không rõ, hiện tại hán cũng không có thời gian nghĩ những thứ này, Đại Tổng sợ nhất, đúng là nguy cơ lương thực dẫn đến bạo loạn, nhưng bạo loạn đã xảy ra, đáng sợ hơn chính là, bọn hán cướp quân lương của mình đi.

Trần Nguyên nhìn người binh lính kia, hỏi: "Cường đạo bây giờ đang ở vị trí nào?"

Người binh lính kia nói: "Hưng Hóa, đại quân ta tiêu diệt thất bại, hiện tại bọn chúng ở ngay tại Hưng Hóa!"

Trần Nguyên lập tức đứng dậy, nói: "Lưu Bình!"

Lưu Bình tiến lên một bước, nói: "Có mặt tướng!"

"Lựa chọn tất cả huynh đệ có ngựa cưỡi trong quân đội ra cho ta, Dương Văn Quảng, mang lên thân binh của người, chúng ta cùng đi dẹp loạn!"

Dương Văn Quảng ôm quyền nói: "Vâng!"

Lưu Bình kinh hãi, nói: "Phò mã gia, người không có quân lệnh, tự tiện rút quân về, sẽ bị ngôn quan buộc tội!"

Trần Nguyên hừ lạnh một tiếng, nói: "Đội quân lệnh đến, lương thực của ta đã bị bọn hán ăn xong rồi, từ nơi này đến Hưng Hóa thành phải hơn một ngàn ba trăm dặm, trong vòng năm ngày phải đuổi tới nơi!"

Trước đó lần thứ nhất chiến đấu cùng Đổng Hạng, để cho quân Tổng thu được hơn hai trăm con ngựa, tăng thêm thân binh Dương Văn Quảng, vừa vặn kiếm đủ sáu trăm người.

Trần Nguyên mang theo sáu trăm kỵ binh này, còn có vệ đội của mình, kể cả Hồ Diên Bình và Thiết An Hà Mã, thẳng tiến về hướng Hưng Hóa quân thành.

Hưng Hóa quân thành vốn là một tòa cứ điểm của Đại Tổng, bên trong có ba nghìn quân Đại Tổng coi giữ, chức trách chủ yếu của cái quân thành này chính là đưa vật tư đến tiền tuyến, là một cái trạm trung chuyển.

Nhân Tông chuẩn bị cho Trần Nguyên nhóm vật tư thứ hai, thời điểm vừa vặn tiến vào Hưng Hóa, hơn một ngàn lưu dân lập tức bao vây.

Bọn hấn đến, không phải hướng về phía nhóm vật tư này, chỉ là, bọn người Trương Hải vừa mới khởi sự, thiếu khuyết lương thực, thiếu khuyết vật tư, thiếu khuyết binh khí, theo lý thuyết, bọn hấn hấn là nên đánh một ít quận huyện loại nhỏ trước, sau đó mới đụng cái đình cứng nhất.

Nhưng bởi vì trước đó, bọn họ đã sớm liên lạc tốt cùng Thiệu Hưng rồi, quân thành Đại Tổng thoát nhìn vô cùng nghiêm mật kia, kỳ thật đã là vật trong bàn tay bọn hấn.

Nhìn thấy hơn một ngàn lưu dân tay cầm côn gỗ vây tới, thủ trưởng Hứng Hóa không để ở trong lòng, trong mắt hấn, cái này căn bản là một truyện cười, hơn một ngàn lưu dân tay cầm côn gỗ dám đến đánh quân thành? Đúng là bị điên.

Vì vậy, hấn mang theo quân đội phóng ra, kết quả cửa thành mở ra, hấn còn chưa phát ra mệnh lệnh công kích, đã bị Thiệu Hưng từ phía sau chém mất đầu, quân Tổng mất đi chỉ huy, bị lưu dân trùng kích, đã bỏ qua tất cả, kể cả thành trì, chạt vật mà chạy.

Trương Hải nhận được tiếp tế rồi, liền chọn dùng mưu kế của Đảng Quân Tử, đánh tan viện quân quân Tổng, ngăn ngừa vài ngày, người Trương Hải bên cạnh đã đạt đến hơn năm ngàn người, thành trì hưởng ứng hấn cũng đạt tới hơn mười tòa.

Cái này lại làm cho Trương Hải rất thoả mãn.

Trương Hải quyết định ở tại Hứng Hóa thêm mấy ngày, dựa theo ý nghĩ của hấn, quân Tổng muốn phái quân đội đến tiêu diệt, ít nhất cũng phải mười ngày sau, bởi vì quân Tổng xuất binh cần một bộ chương trình thập phần rườm rà.

Những ngày này, mình cứ dùng để từ từ chỉnh biên quân đội một tý.

Trương Hải không phải hạng người vô năng, hấn đã từng đi lính, biết rõ dựa vào lưu dân có thể tạo phản, nhưng tuyệt đối không có khả năng dựa vào lưu dân lấy được thiên hạ.

Hấn chia năm nghìn lưu dân thành vài đội, cường tráng trong đó đều giao cho bọn người Quách Mặc Sơn và Lí Thiết Thương, còn có Thiệu Hưng dẫn đầu, về phần những người già yếu kia, lúc đánh nhau cũng có thể đi lên ngăn cản một ít mũi tên.

Quách Mặc Sơn vừa mới dẫn quân đội của mình đi, hơn năm trăm lưu dân, cầm trường thương thu được trong quân thành lên, trên đầu cầm một cái lông lam sắc, coi như là quân phục rồi, đang đơn giản huấn luyện đội hình một chút.

Nhìn tốc độ những lưu dân kia ra thương, Quách Mặc Sơn rất không hài lòng, quá chậm, không có một chút lực lượng nào.

Cứ ra thương như vậy, nếu quả thật lên trên chiến trường, chỉ có thể là đối tượng để đối phương giết hại.

Hấn đi qua, đoạt một cây thương, nói: "Vừa rồi không ăn no sao? Vì cái gì mà một chút khí lực cũng không có?"

Nói xong, hấn động trường thương trong tay, đâm về hướng một cây cọc gỗ, trong miệng đồng thời hô to một tiếng: "Giết!"

Đầu thương thoáng một tý đã đâm thấu cọc gỗ, một thương này được cả vô đường ủng hộ, những lưu dân kia nguyên một đám dùng sức vỗ tay, phảng phất như đi theo tướng quân này, tương lai nhất định có thể đánh thắng đối thủ.

Quách Mặc Sơn rất là say mê, hiện tại, hấn rốt cuộc cũng biết lý tưởng đại ca có bao nhiêu vĩ đại, trước mắt hấn chỉ có 500 người, nhưng đợi cho đánh thêm trận chiến, chính mình có thể sẽ có hơn ngàn người, trên vạn người, thậm chí hơn mười vạn người.

Lúc đại ca làm hoàng đế, chính mình tốt xấu cũng có thể làm một Vương gia.

Hấn tin tưởng Vương Luân nhất định có thể thành công, bởi vì Vương Luân nói cùng Đảng Quân Tử, lương thực Tổng triều không chống đỡ nổi đến ngày mùa thu hoạch sang năm, vấn đề lưu dân sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, mà người phụ thuộc vào bọn hấn sẽ càng ngày càng nhiều.

491. Chương 444: Không Cân

Quách Mặc Sơn thu hồi thương của mình, lớn tiếng hô một câu: "Khí lực đâu, dùng hết cho ta, muốn ăn no bụng không? Muốn không ai khi dễ các người không? Đơn giản, dùng khí lực toàn thân các người, đâm thương vào người địch nhân ngăn cản phía trước các người!"

500 người kia lại bắt đầu huấn luyện, lúc này đây, giống như đã tốt hơn nhiều.

Bên mồm của hắc lộ ra đáng tươi cười.

Nụ cười kia còn chưa tách ra, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một đóa hoa sáng lạn nở rộ trên không trung, lúc này hắc sửng sốt một chút, đây là thứ bọn hắc dùng để báo động, phương hướng hoa nở chính là nơi địch nhân đến.

"Chạy mau, trở lại trong thành! "

Quách Mặc Sơn biết rõ, quân đội của mình hiện tại căn bản không chịu nổi một trận chiến, nhưng nếu như lên tường thành mà nói, bằng vào vừa chút ít cung nỏ mới thu được, nếu như quân Tống đến không phải quá nhiều, bọn hắc vẫn có nắm chắc.

Nhưng hắc vạn lần không ngờ chính là, hắc cứ việc hô khản cả giọng rồi, lại có rất nhiều lưu dân vẫn không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đang tại thời điểm do dự, trên đường chân trời đã muốn xuất hiện thân ảnh quân Tống.

Kỵ binh quân Tống, rõ ràng chính là kỵ binh đến.

Việc ngoài ý muốn này, lại làm cho sắc mặt Quách Mặc Sơn biến đổi, hắc lập tức biết mình thậm chí ngay cả cơ hội chạy về cũng không có, vội vàng hô: "Kết trận kết trận!"

Quân kỵ lưu dân vốn rất tán loạn, Quách Mặc Sơn lại liên tục phát ra hai cái mệnh lệnh bất đồng, cái này làm cho bọn họ có chút không biết làm sao.

Người vốn không kịp phản ứng lại càng sợ hãi, những người vừa rồi muốn chạy trở về kia cũng ngập ngừng, không biết rốt cuộc mình nên trở về thành, hay là nên trở về kết trận.

Vừa lúc đó, Dương Văn Quảng chỉ trường thương trong tay về phía trước: "Nỏ ,phóng!"

Những Dương gia thân binh này thân kinh bách chiến, hơn hai trăm người mà Trần Nguyên mang đến cũng là người trải qua chiến trận chính thức, trên cơ bản tất cả cung nỏ đều chạy về địa phương nhiều lưu dân nhất.

Quách Mặc Sơn tới huấn luyện binh sĩ thương trận, trên người những lưu dân này căn bản không mặc áo giáp, vòng công kích thứ nhất đã có hơn trăm người bị bắn ngã lên trên mặt đất.

Những người còn lại còn chưa từ trong sợ hãi thoát ra, bộ tên nỏ thứ hai của quân Tống đã tới rồi.

Lúc này, đã không cần Quách Mặc Sơn chỉ huy cái gì, ba vòng tên nỏ qua đi, thời điểm hai quân tiếp xúc, lưu dân chỉ còn lại có hơn trăm người, có một vài người ngơ ngác đứng ở tại chỗ, không biết làm sao, có một vài người quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, chỉ có không đến hai mươi người cầm lấy trường thương trong tay, đâm đến hướng quân Tống.

Công kích như vậy tuyệt đối không có bất kỳ hiệu quả gì, huống chi trường thương của bọn hắc, ở trong mắt quân Tống thì vô cùng mềm yếu vô lực.

Quách Mặc Sơn ra sức chấn động trường thương, đâm tới hướng một gã quân Tống, tên quân Tống kia nhanh chóng điều khiển ngựa tránh qua, tránh né, bên cạnh lập tức có bảy tám cái câu liêm thương đâm chọc về hướng Quách Mặc Sơn.

Tuy Quách Mặc Sơn tránh được mấy thương, cũng rất nhanh bị đâm vào người bốn thương.

Bỗng nhiên, một cây thương đặt ở trên cổ của hắc, Quách Mặc Sơn ngẩng đầu nhìn thấy Dương Văn Quảng, rất là kinh ngạc nói: "Tiểu Hắc gia, là người?"

Dương Văn Quảng cúi đầu thương xuống, nói: "Quách đại ca, buông thương, ta không muốn người bị thương."

Trần Nguyên theo ở phía sau, chứng kiến chiến cuộc đã định mới chạy tới: "Mạc Sơn, ở bên trong thành có bao nhiêu người?"

Quách Mạc Sơn nhìn hai người bọn họ, ngực phập phồng một chút, rất là ương ngạnh, nói: "Trần chương quỹ, người giết ta đi, ta không sẽ nói cho người biết."

Trần Nguyên cười một chút, nói với Hô Diên Bình: "Canh chừng hấn cho ta."

Sau đó liền phát tay để cho một sĩ binh dẫn mấy tên lưu dân tới, Trần Nguyên nhìn hấn một người có vẻ không biết đánh nhau, lúc này mới rất nhẹ nhàng hỏi người nọ một câu: "Ở bên trong thành có bao nhiêu người?"

Ánh mắt người nọ nhìn Quách Mạc Sơn, không dám mở miệng, lúc này, Thiết An Ha Mã Thai rút đao bên hông ra, quát một tiếng: "Nói!"

Người nọ bị hù dọa, lập tức nói: "Hồi bẩm tướng quân, ở bên trong thành có tổng cộng năm sáu ngàn người, con số cụ thể, ta cũng không biết, ta chỉ vì kiếm phần cơm ăn, cầu tướng quân tha mạng, cầu tướng quân tha mạng! "

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tốt, các người đi đi, không cần phải tạo phản nữa, hoàng thượng đã mua lương thực từ Triều Tiên đến để cứu tế các người, khả năng là hoàng thượng chưa chiếu cố tốt được người, nhưng hấn vẫn chưa quên các người, hấn thật sự đang làm việc."

Những kia lưu dân đều ngậy ngấn cả người, bọn hấn không nghĩ tới sự tình lại đơn giản như vậy, Trần Nguyên lại đơn giản bỏ qua bọn hấn như vậy.

Đối với Trần Nguyên mà nói, có thể thả người Đảng Hạng, vì cái gì người một nhà không thể thả? Những ngừng người này gây cho Đại Tổng phiền toái rất lớn, nhưng bọn họ là vì để mình còn sống.

Còn sống, đối với một người dân chúng mà nói, thật sự là quan trọng yếu hơn so với bất kỳ cái gì.

Mười mấy lưu dân còn sống kia lập tức quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, nói: "Đa tạ Tướng quân, đa tạ Tướng quân!"

Trần Nguyên hít một hơi thật dài, nói: "Văn Quảng, công thành."

Ở bên trong thành, Trương Hải đã nhận được tin tức, hấn nhìn thấy thấy quân Tổng chỉ có vài trăm người, vốn là muốn ra khỏi thành nghênh chiến, nhưng nhìn thấy đối phương toàn là kỵ binh, lại đối mặt một cái, đã thu thập hơn năm trăm người cho ở bên ngoài thành, lập tức bỏ đi chủ ý ra ngoài, chăm chú đóng chặt lại cửa thành.

Dựa theo ý nghĩ của hấn, kỵ binh công thành là tuyệt đối không được, hướng chi nhân số đối phương ít như vậy, nhất định chỉ có thể lựa chọn một chỗ cửa thành để công kích, cái này lại để cho hấn phòng thủ thuận tiện hơn rất nhiều.

Hấn tập trung đại bộ phận binh lực vào mặt tường thành trước mặt Trần Nguyên.

Quân Tổng ngừng lại tại bên ngoài 100 bước, bắt đầu bày đặt một ít mấy cái gì đó giống hệt như máy ném đá, chỉ là, vật kia so với máy ném đá thì nhỏ hơn rất nhiều.

Trương Hải không biết vật này để làm gì, hấn cũng không hạ lệnh bắn cung nỏ.

Nguyên nhân rất đơn giản, tuy cung nỏ bắn xa đạt tới hơn hai trăm bước, nhưng rơi vào những trong tay lưu dân này, ra ngoài năm mươi bước thì rất khó bắn trúng mục tiêu.

Dương Văn Quảng chuẩn bị xong liền nói: "Đại ca, có phải là nên khuyên nhủ bọn họ không, dù sao chúng ta còn có giao tình không tệ, nói không chừng bọn hấn có thể quay đầu trở về?"

Trần Nguyên liếc nhìn Dương Văn Quảng, chỉ roi ngựa về phía trước, nói: "Người có thể đi thử xem."

Dương Văn Quảng lúc này liền phóng ngựa chạy lên, nói: "Trương Hải, ta là Dương Văn Quảng, người đầu hàng đi, ta cam đoan triều đình sẽ không giết người, tất cả mọi người là huynh đệ, đáng để làm như vậy sao?"

Trên đầu thành hiện lên bóng dáng Trương Hải, nói: "Tiểu Hầu gia, không cần nhiều lời nữa, đạo bắt đồng bắt đồng đạo. Người dẫn theo vài trăm người đã muốn bắt ta đầu hàng? Ta khuyên người nhanh thả Quách Mặc Sơn ra, người muốn thế nào, chúng ta còn có thể thương lượng, chỉ cần các người không chặn con đường của chúng ta, mọi người tất cả đi đường của mình, giao tình trước kia vẫn còn!"

Dương Văn Quảng ngẩng đầu lên, nói: "Trương Hải, lúc này đây Trần đại ca đã tự mình đến rồi, nếu như người chịu xuống, hẳn có thể bảo vệ người không chết, đây là một cơ hội cuối cùng!"

Trương Hải không nói gì thêm, một lát sau mới nói: "Vậy người lại để cho Trần đại ca đến nói."

Dương Văn Quảng quay đầu lại nhìn thoáng qua, Trần Nguyên cũng không do dự, lập tức đứng ra khỏi đội ngũ, nói: "Trương Hải, người nghe đây, tuy người tạo phản thuộc về tội lớn bị tru sát cứu tộc, nhưng ta có thể chiêu an các người, ta mang bọn người đi Đẳng Hạng, chỉ cần đứng lên chiến công..."

"Chưởng quầy, chú ý!"

Thiết An Ha Mã Thai thoáng một tý đã đẩy Trần Nguyên ngã lên trên mặt đất, một chi tên nổ mười phần kinh đạo bay xẹt đầu Trần Nguyên.

Trần Nguyên bị sợ ra một thân mồ hôi lạnh, Thiết An Ha Mã Thai đứng dậy, nhanh chóng kéo Trần Nguyên về phía sau quân trận, chỉ nghe sau lưng truyền đến tiếng vang "sưu sưu".

Khá tốt, những lưu dân kia không được, lại có Thiết An Ha Mã Thai che chở, Trần Nguyên an toàn chạy trở về quân trận, bộ dạng thật sự là rất chật vật.

Hắn không khỏi có chút tức giận, hỏi: "Trương Hải, người chơi âm với ta sao?"

Trương Hải ở đầu tường cười ha ha nói: "Trần đại ca, đắc tội, người bây giờ là Phò mã gia cơ mà?"

Dương Văn Quảng cũng chạy về, hiện hắn tại biết rõ, đạo bắt đồng, thật sự không có cái gì có thể thương lượng.

Trần Nguyên nộ khí trùng thiên, nói: "Tốt, các người chờ đó cho ta, Văn Quảng, đánh!"

Những chưởng tâm lôi đã dọn xong kia lập tức nhen nhóm kíp nổ, nguyên một đám bay ra ngoài.

Chưởng tâm lôi không thể ném lên trên đầu thành, bởi vì trên tường thành chính là người sống sờ sờ, hơn nữa chưởng tâm lôi vô pháp khống chế kíp nổ.

Nếu như ném lên lên không chưa nổ tung mà nói, vậy đối với phương có thể thông dong bắt nó, vút xuống.

Lúc này đây Trần Nguyên đến vội vàng, căn bản không mang theo bao nhiêu chưởng tâm lôi, cho nên hắn mệnh lệnh binh sĩ tận lực ném vật này về hướng cửa thành.

Một đám chưởng tâm lôi đầu tiên, có hơn hai mươi cái đã rơi bên cạnh cửa thành.

Trên đầu thành, cả đám lưu dân đều không biết đây là vật gì, còn duỗi đầu nhìn xuống dưới xem, không qua thời gian bao lâu, từng tiếng nổ cực lớn truyền đến, cửa thành vốn vô cùng rắn chắc lập tức bị nổ ra rất nhiều lỗ thủng.

Cái thanh thế này lại làm cho tất cả mọi người sợ hãi, Trương Hải đứng ở trên tường thành có thể cảm giác được rõ ràng, tường gạch dưới chân mình đang lay động kịch liệt, hắn lập tức ý thức được sự tình rất nghiêm trọng.

Nếu như bị đối phương oanh tạc mấy lần nữa mà nói, vậy thì cửa thành liền sụp đổ.

Càng làm cho hắn bị động chính là, chỗ quân thành này là dùng để trung chuyển vật tư, cho nên, vì để xe ngựa ra vào thuận tiện, bên ngoài căn bản không có chiến hào hộ thành.

Nếu cửa thành sụp đổ, kỵ binh đối phương có thể xông một loạt vào trong.

Trần Nguyên dẫn theo, chính là lính mới của hoàng thượng, chiến tích của chi quân đội này, Trương Hải đã nghe nói qua, hẳn biết rõ, giống như 500 người vừa rồi ở bên ngoài thành, mặc dù ở phía trong thành, mình có hơn năm ngàn người, nhưng một khi mặt đối mặt đọ sức cùng đối phương, căn bản không có bất luận khả năng gì để thắng.

Thời điểm đang suy nghĩ, nhóm chuông tâm lôi thứ hai lại bay về phía cửa thành.

Trương Hải lập tức hô lên: "Thiết Thương, tổ chức nhân thủ bảo vệ cửa thành!"

Thiệu Hưng lại vô cùng trượng nghĩa, nói: "Trương đại ca, người của ta có kinh nghiệm thủ thành, để cho ta đi thôi!"

Người của hắn trước kia là binh sĩ quân thành này, so với lưu dân thì mạnh hơn nhiều.

Trương Hải chỉ cảm thấy, Thiệu Hưng đã giúp mình chiếm cái Hứng Hóa thành này, nếu bắt hắn làm cái gì nữa, lại có chút không có ý tứ, lúc này nghe chính hắn nói, liền mừng rỡ không thôi: "Tốt, huynh đệ, xin nhờ người, nhất định phải đánh bại bọn họ ngay tại cửa thành!"

Thiệu Hưng gật đầu, mang đám người đi ra, hô: "Cự Mã trận, nhanh bố Cự Mã trận!(Chông chống ngựa)"

"Ầm ầm!" Một tiếng vang thật lớn, nửa mặt cửa thành rốt cục cũng sụp xuống, Thiệu Hưng vừa mới bố trí xong tất Cự Mã trận, ba xe nổ liền phát ra sáu chi tên nổ vừa thô vừa to, từ chỗ lỗ hổng cửa thành, thoáng một tý bắn đến.

Thiệu Hưng đứng ở phía trước thay đổi sắc mặt, hắn căn bản không nghĩ tới, mấy quân Tổng này rõ ràng còn mang theo xe nổ thủ thành đầy khí lực, hơn nữa rõ ràng còn đem xe nổ sử dụng trong công thành chiến.

Hơn hai mươi phản quân bị xuyên thành sáu xiên thịt, cảnh tượng thê thảm làm cho người ta cảm giác được khủng bố dị thường, lưu dân lần đầu tiên tiếp xúc tràng cảnh như vậy, lại càng sợ hãi không thôi.

Tiếp theo, tên nổ quân Tổng bắn tới như mưa, chút ít quân Tổng làm phản chạy đến cửa thành phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, xé tan chút dũng khí của đám lưu dân.

Hai quân giao thoa, giống như hai võ lâm cao thủ đánh cờ, một chút sai lầm đều tạo thành thương tổn trí mạng, huống chi ngoại trừ ưu thế người nhiều một chút ra, vô luận là tổ chất từng binh sĩ, phối hợp tập thể, hay là trang bị vũ khí, lưu dân đều không phải cùng một cấp bậc với quân chính quy.

Dương Văn Quảng nhìn thấy thời cơ xuất hiện, lập tức xua quân lao đến hướng cửa thành.

Cung nổ trong tay quân Tổng chiếu theo tường thành bắn đến, áp chế những lưu dân trên đầu tường kia, lưu dân bị bắn chết cũng không phải nhiều, nhưng rất nhiều người đều bị hù dọa, núp kín ở phía dưới tường thành.

Trương Hải lớn tiếng la lên, quát mắng đám lưu dân, bắt bọn họ cầm lấy cung nổ phản kích, đồng thời ném khúc cây và đá lăn xuống phía dưới cửa thành.

Những lưu dân kia phản ứng lại chậm nửa nhịp, đợi thời điểm kịp phản ứng, quân Tổng dĩ nhiên đã vọt tới phía dưới cửa thành, bắt đầu triển khai chém giết cùng phản quân thủ vệ tại đó.

Phản kích trên thành cũng không tạo thành bao nhiêu thương tổn cho quân Tổng, mà đột phá ở dưới cửa thành cũng cực kỳ thuận lợi.

Đội ngũ của Thiệu Hưng tuy trước kia cũng đã tham gia quân ngũ, nhưng rất nhiều người trong bọn họ đều chưa từng ăn nằm ở chiến trường, kinh nghiệm thực chiến xa xa không phong phú bằng binh sĩ Trần Nguyên dẫn đến.

Tăng thêm chủng loại tâm lý tâm thần bất định của người phản bội, cửa thành vừa bị mở ra, bọn hắn chỉ cảm giác tất cả đều xong rồi.

Thiệu Hưng vẫn còn cố gắng, hắn lớn tiếng la lên, bảo tất cả mọi người dựng thẳng trường thương lên, tiếng quát tháo của hắn nói cho quân Tổng, người này chính là thủ lĩnh địch nhân.

Mấy chục chi tên nổ cùng bắn tới hướng hắn, toàn bộ thân hình Thiệu Hưng bị bắn như con nhím.

Lúc này, những phản quân kia không dám ngăn cản nữa rồi, có người bỏ chạy, có người quỳ xuống đất đầu hàng.

Ở trong mắt chút ít lưu dân đằng kia, những quân Tống làm phản này rất lợi hại, ít nhất cũng cường tráng hơn một ít so với bọn hán, có thể đánh một ít, bây giờ nhìn thấy ngay cả người lợi hại hơn so với chính mình cũng không đánh được, trên đầu thành lại càng một mảnh bối rối.

Trương Hải biết không thể tiếp tục như vậy, nếu như mình không thể cho những lưu dân này dừng khí chiến đấu, không cần nói mình chỉ có hơn năm ngàn người, ngay cả có hơn năm vạn người, cũng chỉ có thể để đối phương giết chóc.

”Thiết Thương, dẫn người lao xuống đi!”

Hán còn có cơ hội, bất kể như thế nào, cho dù quân Tống cường tráng hơn nữa, cũng chỉ là vài trăm người, chỉ cần có thể đứng vững trước quân Tống công kích, chỉ cần có thể hình thành cục diện hỗn chiến, mình sẽ có khả năng thủ thắng.

Hướng chi, công vào trong thành, song phương phải tiến hành chiến đấu trên đường phố, rất dễ dàng hình thành cách cục hỗn chiến, nếu như đám lưu dân không chạy, có can đảm quay đầu lại chiến đấu, mình sẽ có hi vọng.

Hán hi vọng Lí Thiết Thương có thể mang đến dừng khí cho những lưu dân kia.

Lí Thiết Thương lên tiếng, mang theo binh mã của mình, đón đánh Dương Văn Quảng.

Đảng Quân Tử bỗng nhiên nhỏ giọng nói: ”Trương Hải, Thiết Thương không nhất định có thể đỡ nổi, chúng ta có lẽ là sớm làm chuẩn bị khác thì tốt hơn.”

Trương Hải nhìn Đảng Quân Tử, Đảng Quân Tử nói: ”Mở cửa tây ra, tùy thời chuẩn bị rời đi.”

Trương Hải gật đầu, nhưng trong lòng hán nhưng lại rất rõ ràng, đối phương là kỵ binh, mình muốn đào tẩu, điều kiện chủ yếu là đánh đối thủ trọng thương, không tiếc bất cứ giá nào đánh đối thủ trọng thương, lại làm cho đối thủ không dám truy kích khi mình ra khỏi thành.

Binh sĩ quân Tống làm phản đã sớm quăng mũ cưỡi giáp, bọn hán đã nhìn ra, mình phải đối mặt với đối thủ cường tráng đến cỡ nào, lúc này trở về dốc sức liều mạng, thật sự là cùng không có gì khác chuyện đi tìm chết.

Nhưng thủ hạ Lí Thiết Thương không giống những lưu dân kia, bọn hán không biết sợ hãi buông vũ khí, nguyên một đám quơ binh khí phóng tới quân trận quân Tống.

.

492. Chương 445: Ở Đâu

.Dương Văn Quảng nhìn Lí Thiết Thương khàn giọng hò hét trong đám người, trong lỗ mũi phát ra một tiếng lạnh lùng.

Những người này, còn kém cõi hơn những người vừa rồi, bọn hán căn bản không phải đến chiến tranh, mà là đi tìm cái chết.

Thật sự, bọn hán không có một chút cơ hội nào.

Xem tư thế bọn hán cầm thương là biết, còn chưa vọt tới trước mặt, thương và tấm chắn trong tay những người này liền được giơ lên, đây là một chuyện binh sĩ chuyên nghiệp tuyệt đối không làm, một cây thương nhẹ một chút, cũng đã bẩy tám cân, một tấm chắn ít nhất hơn hai mươi cân.

Binh sĩ có kinh nghiệm chân chính, tại thời điểm xung phong chỉ biết giơ tấm chắn lên, hơn nữa là hai tay giơ lên, hơn nữa, còn dựa đầu trên tấm chắn vào đầu của mình, dùng để giảm bớt một chút sức nặng.

Dương Văn Quảng phát hiện Lí Thiết Thương cũng đang nhìn mình, đầu của hán nhẹ nhàng dao động một chút.

Lí Thiết Thương có chút kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn tiếp tục vọt lên, hô: "Giết!"

Thấy đối phương không đổi ý, Dương Văn Quảng lúc này mới quát: "Chúng huynh đệ, cùng ta giết giặc!"

Hai chi quân đội vừa mới tiếp xúc, Trương Hải liền biết một tia hi vọng cuối cùng của mình kỳ thật là không tồn tại, những lưu dân kia, trên cơ bản là vô pháp ngăn cản trường thương quân Tổng đâm tới, cái này căn bản không phải là chém giết cùng một cấp bậc.

Tiếng khàn giọng kêu to đảo mắt biến thành kêu rên, nguyên một đám ánh mắt lửa nóng mờ đi rất nhanh, bọn hắn ngay cả chuyện ngăn cản tốc độ quân Tổng cũng không làm được.

Dùng khí, theo đồng bào phía trước bị chết, tướng sĩ Tổng quân rồng giận đánh tới trước mặt, rất nhanh đã biến mất.

Dương Văn Quảng nhìn một lưu dân trước mặt mình, ánh mắt đã chảy thần sắc ra sợ hãi, đầu thương vốn đâm về ngực người nọ có chút lệch lạc, miệng quát: "Tránh!"

Nhưng người nọ bị dọa, thân thể đứng ở nơi đó, căn bản không nhúc nhích, Dương Văn Quảng đá chiến mã dưới háng, liền đụng ngã người nọ lăn trên mặt đất, móng ngựa sau lưng nhanh chóng bước qua trên thân người.

Lí Thiết Thương vô cùng dũng mãnh, nhưng chính vì hắn dũng mãnh, chọc hai gã kỵ binh quân Tổng ngã xuống ngựa, hắn đã biến thành cái bia để cho mọi người chỉ trích, hơn mười kỵ binh liền vây quanh hắn.

Tuy Thiết Thương ra sức đón đỡ, nhưng làm cho hắn phiền muộn chính là, cái móc ở câu liêm thương trong tay quân Tổng thật sự quá lợi hại.

Rõ ràng đã đánh vạt đầu thương đối phương ra, nhưng đối phương chỉ cần chuyển động cổ tay một chút, cái móc kia cũng có thể tạo thành thương tổn cho mình.

Dương Văn Quảng chứng kiến chống cự đã cực kỳ yếu ớt rồi, hắn tự nhiên biết rõ, lúc này nếu như lại đuổi giết, có thể sẽ khiến đám người này cảm giác mình đã không còn đường lui, bức bọn hắn quay đầu lại dốc sức liều mạng, sẽ là một việc rất nát bét.

Hắn lập tức vung trường thương trong tay một vòng, cao giọng hô: "Đầu hàng miễn tử!"

Đây đối với những đối thủ nội tâm đã vô cùng sợ hãi mà nói, quả thực chính là âm thanh từ thiên đàng, rất nhiều lưu dân lên tiếng đầu hàng, buông binh khí xuống.

Lí Thiết Thương cực kỳ phẫn nộ, nhìn người bên cạnh mình cũng bắt đầu đầu hàng, nhưng hắn không cách nào quản thúc bọn hắn, đầu thương quân Tổng không ngừng đâm đến trên người hắn, võ nghệ hắn siêu quần đến vậy, cũng khó có thể ngăn cản, trên chiến trường, lực lượng tập thể phối hợp đủ để giết chết một người đại hiệp võ nghệ cao cường.

Lí Thiết Thương rút cục cũng ngăn cản không nổi rồi, một thanh trường thương đâm vào chân hắn, quân Tổng thuận thế nhảy lên, đè cả người Lí Thiết Thương áp sát lên trên mặt đất.

Một quân Tổng hô một tiếng: "Bắt sống!"

Lí Thiết Thương còn chưa kịp đứng dậy, bên tai chỉ nghe một hồi thanh âm kim loại va chạm, vài cái câu liêm thương rơi xuống, đầu thương và móc trong lúc đó đã hình thành không gian ngăn chặn cánh tay, chân, cổ của hắn.

Quân Tổng dẫn đội vây công hắn hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Không muốn chết thì đừng động!"

Ngực Lí Thiết Thương pháp phòng kịch liệt, nhưng cuối cùng cũng buông tha gãy dựa.

Một tia hi vọng cuối cùng của Trương Hải tan vỡ rồi, hắn nhìn cả quân thành, khắp nơi đều là lưu dân chạy trốn, hắn biết mình xong rồi, thời gian dài như vậy cố gắng đã bị Trần Thế Mỹ công kích một lần liền hủy diệt.

Đảng Quân Tử tiến lên, nói: "Trương Hải, chạy mau."

Trương Hải có chút do dự, không giống với Đổng Quân Tử, hắn coi như là nửa người giang hồ, nói: "Thiết Thương và Mặc Sơn còn ở trong tay bọn họ, hai người chúng ta đi như vậy, lúc gặp mặt đại ca thì bàn giao thế nào?"

Đổng Quân Tử thở dài một tiếng, nói: "Trần Thế Mỹ sẽ không giết bọn họ, nếu người không đi, ngay cả cơ hội bàn giao cũng không có!"

Trương Hải cũng biết đây là lời nói thật: "Đi "

Đợi cho chiến đấu ở bên trong thành bị dẹp yên, Trương Hải mang theo hơn hai trăm lưu dân trốn ra khỏi Hứng Hóa, Dương Văn Quảng đuổi theo giết một hồi, hơn hai trăm lưu dân cũng chạy trốn khắp nơi, nhưng hai người Trương Hải và Đổng Quân Tử không có bóng dáng.

Bởi vì nhân số quân Tống quá ít, vô pháp triển khai toàn diện tìm tòi, hơn nữa, an toàn của Trần Nguyên ở bên trong thành thì phải cân nhắc, Dương Văn Quảng giết xong địch nhân thì rút về.

Thời điểm chờ hắn trở lại Hứng Hóa quân thành, Trần Nguyên đã đem những lưu dân lật vật kia tạo đội hình, sau đó kiểm lại một chút lương thực còn tồn tại ở Hứng Hóa, quân lương tổn thất không ít, dựa theo số lượng Nhân Tông vận đến cho mình, hiện tại chỉ còn lại có một nửa.

Hắn không khỏi cười khổ một cái, nhìn Quách Mặc Sơn và Lí Thiết Thương bị áp giải đến một bên, nói: "Nhị vị huynh đệ, các người có biết nhóm quân lương này là cho ta không?"

Lí Thiết Thương lại vô cùng lưu manh, nghiêng cổ một cái, nói: "Không biết, chính là biết rồi, ta cũng ăn."

Trần Nguyên trừng mắt nhìn bọn hắn, nói: "Nói cho ta biết, vì sao Vương đại ca lại đi Sơn Đông tạo phản?"

Quách Mặc Sơn và Lí Thiết Thương nhìn lẫn nhau, Quách Mặc Sơn há miệng nói: "Nói cho người biết cũng không có vấn đề gì, đại ca muốn đánh một ít công trạng, liền đi quân đội, tham gia quân ngũ, quân đội của hắn bị phái đến Sơn Đông, bắt một ít lưu dân, đại ca cảm thấy thời cơ phù hợp rồi, thuận thế liền phản. Trần chương quỹ, ta xem không bằng người đi thương lượng cùng đại ca của chúng ta một chút, hai người các người cùng phản, đại ca tất nhiên không biết bạc đãi người."

Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Quách Mặc Sơn, trước kia ta cho rằng Đổng Quân Tử là thông minh nhất chính giữa các người, hiện tại ta biết rõ, đầu của người kỳ thật không chậm hơn bao nhiêu so với hắn, rõ ràng còn biết nói sang chuyện khác, người cho rằng ta sẽ tạo phản sao?"

Lí Thiết Thương trừng mắt nhìn Trần Nguyên, nói: "Người ít nói nhằm thôi, chúng ta không đánh lại, không có gì để nói, muốn giết cứ giết!"

Trần Nguyên thở dài một hơi, nói: "Nếu như ta muốn giết các người, đã sớm động thủ, các người tin tưởng ta, ta muốn, chính là bảo vệ tính mạng các người, bảo vệ tính mạng Vương đại ca."

Lí Thiết Thương sững sốt một chút, Trần Nguyên nhìn Quách Mặc Sơn, hỏi: "Vương đại ca vì sao lại đi Sơn Đông? Thật sự là gặp thời làm việc sao? Mặc Sơn, người nói cho ta biết, người hợp tác cùng Vương đại ca là ai?"

Trần Nguyên vốn không dám xác định cái gì, nhưng lần này tập kích thuận lợi như thế, sức chiến đấu lưu dân Thiểm Tây thấp như thế, lại để cho hắn hiểu được một việc, đó chính là Thiểm Tây hỗn loạn chỉ là biểu hiện giả dối do Vương Luân chế tạo ra, vì để hấp dẫn ánh mắt Đại Tống chú ý.

Wương Luân là người tâm tư cẩn thận, hắn không có khả năng nhờ vào lực chiến đấu lưu dân đánh một tòa quân thành Đại Tống, lập tức khiến cho triều đình Đại Tống coi trọng.

Làm như vậy, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là lần này không phải hắn đặt tiền cược áp tại Thiểm Tây, hắn chỉ hi vọng để cho triều đình Tống triều đặt Thiểm Tây ở vị trí đệ nhất, đối lấy thời gian hắn phát triển tại địa phương khác.

Là Sơn Đông sao? Tuyệt đối không phải, Vương Luân khẳng định có một chỗ trọng địa, chỉ là do mình không biết.

Quả nhiên, thời điểm Trần Nguyên nói lời này, trên mặt Quách Mặc Sơn lập tức thay đổi nhan sắc Trần Nguyên cười một chút: "Mặc Sơn, nói cho ta biết, hiện tại người nói cho ta biết, ta còn có thể làm cho Vương đại ca còn sống."

Vừa lúc đó, bọn bỗng nhiên áp giải một nữ nhân tới, trong ngực nữ nhân ôm một đứa trẻ khoảng chừng một tuổi gì đó, vài người quân sĩ nói: "Tướng quân, chúng ta tìm được nữ nhân này ở một chỗ dân trạch, bên người nàng có mấy lưu dân hộ vệ, chắc hẳn thân phận đặc thù."

Trần Nguyên nhìn nữ nhân, lại nhìn Lí Thiết Thương và Quách Mặc Sơn, ngón tay chỉ hai bên, hỏi: "Nhận ra không?"

Quách Mặc Sơn lắc đầu, nói: "Không biết."

Nhưng biểu lộ ân cần cùng ánh mắt lo lắng trên mặt hắn đã bán rả hắn, con mắt nữ nhân khi vào cửa nhìn bọn họ, cũng lộ ra thần sắc bi thương.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Không biết là tốt rồi, Hô Diên Bình, mang người ra ngoài giết!"

493. Chương 446: Chiến Đấu Với Thuyền Triều Tiên

Hô Diên Bình đương nhiên biết rõ Trần Nguyên có ý gì, một tay kéo lấy nữ tử kia, còn thuận tiện hỏi một tiếng: "Đứa trẻ thì làm sao bây giờ?"

Trần Nguyên trừng mắt: "Chờ hắn lớn lên báo thù sao? Mang ra ngoài giết hết đi."

Lí Thiết Thương cũng không nhịn được nữa, gào thét một tiếng, nói: "Họ Trần, người có gan thì xông đến lão tử, muốn chém giết muốn róc thịt, người cứ xem rồi xử lý!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, Hô Diên Bình cũng thả cánh tay kéo người ra.

Chỉ thấy Trần Nguyên chuyển cái ghế tới cho nữ tử ngồi xuống, sau đó ôm đứa bé kia qua, nhấc tới cũng kỳ quái, đứa bé kia vốn khóc rất lợi hại, nhưng thời điểm Trần Nguyên ôm vào trong tay, nó lại rõ ràng ngừng khóc.

Hai con mắt sâu sắc, bàn tay nhỏ bé vươn ra khỏi tã lót, mò đến trên mặt Trần Nguyên.

Trần Nguyên nói: "Ta chỉ biết đứa nhỏ này theo ta, nói đi, cháu trai này là của vị huynh đệ nào? Các người yên tâm, các người tạo phản, ta tham gia quân ngũ, chúng ta có liên quan, cho dù giao tình trước kia không thể để cho ta thả đám bọn người, nhưng ít nhất ta cũng không làm gì một đứa bé."

Lí Thiết Thương cùng Quách Mặc Sơn liếc nhau một cái, cuối cùng, Quách Mặc Sơn nói: "Đó là con trai độc nhất của đại ca Vương Luân, Trần huynh, nếu người còn là một nam nhân, hãy thả chị dâu và đứa trẻ ra, có chuyện gì thì cứ nói với huynh đệ chúng ta, hoặc là đi tìm Vương đại ca."

Trần Nguyên cũng không để ý đến hắn, hiện tại Trần Nguyên chỉ cảm thấy, đứa con trai này của Vương Luân xác thực là vô cùng đáng yêu, tiểu gia hỏa này hiển nhiên là đang ở vào cái loại giai đoạn muốn đi học đường, hai bàn chân nhỏ bé đạp một cái lại đạp một cái lên trên người Trần Nguyên, trong miệng còn phát ra tiếng la hừng phấn.

Trần Nguyên ôm lấy hai cái chân hắn, không cho hắn cử động, nói: "Người hưng phấn cái gì? Ta đang theo đánh nhau với cha người, người cao hứng như vậy làm gì?"

Tiểu gia hỏa kia không hiểu lời này có ý tứ gì, chỉ nhìn Trần Nguyên nói chuyện, nở nụ cười hắc hắc.

Trần Nguyên nhét hắn vấp trong tay nữ tử kia, miệng nói: "Bà chị, tại hạ thất lễ, bà chị yên tâm, ta sẽ không làm gì tổn hại đến các người, Vương Luân là huynh đệ của ta, điểm này, cho dù hiện tại hắn tạo phản cũng giống như vậy, người an tâm dẫn đứa trẻ hạ đi nghỉ ngơi, ta sẽ lập tức phái người đưa người đi, về phần hai người các người...."

Đầu Trần Nguyên chậm rãi lắc lắc, nhìn Quách Mặc Sơn cùng Lí Thiết Thương, nói: "Các người tốt nhất là nói cho ta biết Vương đại ca đang hợp tác cùng ai."

Lí Thiết Thương vừa nghe Trần Nguyên nói như vậy, cũng biết đứa trẻ không có gì nguy hiểm, cái đầu kia lại bắt đầu cao ngạo, nói: "Đánh chết ta cũng không nói!"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Ta thật không muốn đụng hình với huynh đệ, các người đừng ép ta, được không?"

Sau khi nói xong, đợi một hồi, có lẽ vẫn là không thấy bọn họ trả lời, Trần Nguyên thở dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai một Đô đầu, nói: "Tại đây giao cho người rồi, nhớ kỹ, bọn họ là huynh đệ của ta, không thể chết được trong tay của ta, rõ chưa?"

Đô đầu đã từng làm lính canh ngục tại nhà tù, đối với thẩm vấn phạm nhân thì có một bộ bí kíp trong lòng, ánh mắt của hắn lộ ra một tia quang mang khác thường, nói: "Tướng quân yên tâm, cho dù là người bọn hắn làm bằng sắt, ta cũng có thể làm cho bọn họ mở miệng!"

Thần sắc Trần Nguyên có chút bất đắc dĩ, hắn lựa chọn đi ra khỏi gian phòng này.

Tràng cảnh ban đầu ở Liêu quốc, kẻ vai chiến đấu, sinh tử có nhau, còn rõ mồn một trước mắt, nếu như có thể mà nói, Trần Nguyên tình nguyện thả bọn họ chạy đi.

Nhưng là hắn phải biết rõ bước tiếp theo Vương Luân muốn làm gì, hắn phải ngăn cản Vương Luân thực hiện lý tưởng, lý tưởng của Vương Luân hiện tại đang nổi lên xung đột cùng nguyện vọng của Trần Nguyên, nếu hiện tại để cho hắn tạo phản, thanh thế càng náo càng lớn, như vậy Đại Tổng xong rồi.

Hai người nhất định có một trận độ sức.

Sau lưng truyền đến thanh âm Lí Thiết Thương hét thảm một tiếng, phía sau lưng Trần Nguyên không khỏi run run một hồi.

Dương Văn Quảng đi tới, hỏi: "Đại ca, đã sắp xếp xong xuôi cho nữ nhân kia, lúc nào đưa nàng đi?"

Trần Nguyên nói: "Ngày mai đi, buổi sáng ngày mai hãy để cho các nàng đi."

Dương Văn Quảng gật đầu, nhìn về mặt ngưng trọng của Trần Nguyên, không khỏi lên tiếng hỏi: "Đại ca, sự tình Vương Luân tạo phản, người cũng muốn quân sao?"

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Để cho hoàng thượng phái người khác đi thôi, ta không muốn đánh với bọn hắn đến cái loại tình trạng người chết ta sống, ta chỉ là muốn biết được kế hoạch của bọn hắn, càng nhiều càng tốt. Đặc biệt là người hợp tác cùng Vương Luân kia, ta dám khẳng định, Vương Luân nhất định là đặt tất cả vốn liếng trên người người kia, có thể làm cho Vương Luân làm như vậy, người kia nên có thực lực, danh vọng rất mạnh."

Nói tới chỗ này, Trần Nguyên ngừng lại, sắc mặt của hắn ngưng trọng dị thường.

Wương Luân tạo phản, một chút cũng không đáng sợ, nhưng là người trốn ở sau lưng Vương Luân, mới chính thức làm cho Trần Nguyên cảm giác được sự sợ hãi, sợ hãi, là bởi vì chính mình căn bản không biết người kia là ai.

Hắn nhìn chuyện này rất rõ ràng, Vương Luân chính là một tiểu tốt xung phong hãm trận, có lẽ ở trong mắt Vương Luân, hắn và đối phương là hình thức hợp tác, tại đây, bên trong âm mưu này, Vương Luân phụ trách giai đoạn trước, khiến cho Tổng triều chú ý, mà người kia, sẽ ra tay ở thời điểm mấu chốt.

Trần Nguyên thở một hơi thật dài, nói: "Khuya hôm nay, mặc kệ hỏi được hay là không hỏi được, chúng ta phải lập tức trở về Đẳng Hạng!"

Dương Văn Quảng không rõ Trần Nguyên có ý gì, hỏi: "Vậy thì hai người bọn họ thì sao?"

Khóe miệng Trần Nguyên chậm rãi tách ra đáng tươi cười, nói: "Thả bọn hắn ra, để cho bọn hắn đi tìm Vương Luân."

Buổi tối, Trần Nguyên một lần nữa ghi tấu chương cho Nhân Tông, giải thích lý do mình tự dẫn binh trở lại, hơn nữa còn đem tin tức mình lấy được về lần bạo động này, nói cho Nhân Tông.

Trần Nguyên cho rằng, có thể làm thất bại cái mưu kế này hay không, phải xem lương thực còn không.

Chỉ cần Nhân Tông có thể mua được lương thực từ Triều Tiên cùng Đông Doanh, trấn an những lưu dân kia, sẽ không ai theo Vương Luân tạo phản nữa, mà nếu như Vương Luân không tạo nổi thanh thế nhất định, vậy thì người trốn ở phía sau màn sẽ tuyệt đối không nhảy ra.

Người kia là tai hoạ ngầm, Đại Tổng hiện tại có thật nhiều tai hoạ ngầm, chỉ cần tạm thời không bộc phát, sẽ không cần phải đi quân hấn là cái khổ gì.

Chắc hẳn cái này là nguyên nhân Vương Luân tuyển chọn địa điểm tạo phản tại Sơn Đông, lương thực từ Triều Tiên vận đến bờ, tất nhiên phải đi Sơn Đông

Chỗ có biển đều ghi rõ ràng, Trần Nguyên buông bút xuống, ngẩng đầu lên ngắm nhìn ánh trăng sao bên ngoài, tâm tình có chút khó chịu.

Wang Lun tuyển chọn Sơn Đông, mặc kệ hấn thành công hay không, đều tạo cho Đại Tổng, cho mình phiền toái rất lớn.

Hắn thả Lí Thiết Thương và Quách Mặc Sơn, hi vọng bọn họ có thể tìm tới Vương Luân, nói cho Vương Luân, mình đã phá vỡ bố cục của hắn, có lẽ, Vương Luân sẽ thu tay lại.

Nhóm lương thực đầu tiên từ Triều Tiên vận đến, thật sự là rất quan trọng, nó quan hệ đến giang sơn Đại Tổng, quan hệ đến vô số dân chúng Đại Tổng.

Nhân Tông nhất định sẽ đạt thành giao dịch, thời điểm Nhân Tông phái Văn Bác Ngạn đi, lệnh ở dưới là liều mạng, mặc kệ trả giá một cái giá lớn thế nào, nhất định phải đưa lương thực đến Đại Tổng.

Giá tiền Triều Tiên rất cao? Trần Nguyên hoàn toàn không biết gì về cái này cả, chỉ cần Đại Tổng có thể còn tồn tại, hắn sẽ để cho bọn họ những thứ họ muốn.

Bồng tử ăn như thế nào, sẽ nhỏ ra thế đó.

Triều Tiên, vùng biển phía bắc.

Một hồi hải chiến đang tiến hành, kỳ hạm Hô Diên Khánh "Thuyền trưởng số", Hô Diên Long "Long cờ hiệu", Hô Diên Bích Đào "Tiên đảo số", còn có Mặt Biển Sa "Lăng Phong số", bốn chiến hạm giao đấu với sáu chiến hạm thủy sư Triều Tiên.

Nguyên nhân chiến đấu rất đơn giản, Hô Diên Khánh đang thương nghị biện pháp giải quyết cùng Miyamoto Lục Lang, song phương xuất hiện một ít ma sát, nhưng bảy chiếc chiến thuyền thủy sư Triều Tiên bỗng nhiên xuất hiện.

Bọn họ là cường đạo, người ta là quan binh, quan binh thấy cường đạo, tự nhiên là muốn bắt, cái này không cần lý do gì, Miyamoto Lục Lang mang theo đội ngũ vội vàng bỏ chạy rồi, nhưng Hô Diên Khánh lại đón chào, giết thành một đoàn cùng thủy sư Triều Tiên.

Hải chiến thời đại này hoàn toàn khác với hải chiến thời kì pháo hạm bây giờ, nói là đất liền chiến trên mặt biển thì càng thêm phù hợp hơn một ít, hình thức chiến đấu cũng không khác gì công thành chiến, cung nỏ là binh khí chủ yếu, thủ đoạn cũng rất đơn giản, chính là đánh tiếp cận mạn thuyền.

Những kia thuyền thủy sư Triều Tiên căn bản không có nghĩ tới đám hải tặc này có can đảm khiêu chiến quyền uy của quan binh, dưới tình huống không kịp đề phòng, bị chiến hạm của Hô Diên Long đâm đến, một chiến thuyền của Triều Tiên bị đâm gãy thành hai đoạn.

Người Triều Tiên lập tức giận dữ, sáu tàu chiến hạm còn lại xông tới.

Mặc dù là tổn thất một con thuyền, nhưng hạm đội người Triều Tiên so với Hô Diên Khánh nhiều hơn hai chiến hạm, thuyền thiếu, ý nghĩa là tay của người ít đi.

Vô luận là tiếp cận hay là đánh xa, đều ăn thiệt thòi rất lớn.

Nhưng là bọn Hô Diên Khánh đánh cùng người Triều Tiên, lại chính lực lượng ngang nhau, cũng không bởi vì thiếu hai chiến hạm mà rơi xuống hạ phong.

Thuyền bọn hấn rấn chắc hơn rất nhiều so người Triều Tiên, đặc biệt là đầu thuyền, chuyên dùng để đâm nhau, đầu thuyền thủy sư Triều Tiên đều là dùng cự mộc làm thành, mà đầu thuyền bọn Hô Diên Khánh thì là dùng sắt lá để bọc.

Tốc độ cung nỏ bọn hấn bắn ra, so với thủy sư Triều Tiên thì nhanh hơn một ít, cái này ở trong mắt Hô Diên Khánh thì cũng đã quá đủ rồi.

Miyamoto Lục Lang thoát ra khỏi khu vực nguy hiểm, cũng ngừng lại ở rất xa, mang theo hơn năm mươi chiếc thuyền nhỏ ở một bên xem cuộc chiến.

"Cung Bổng tướng quân, những người Tống này làm sao vậy? Tại sao bọn hấn phải cùng đánh nhau thủy sư Triều Tiên? Chúng ta làm hải tặc, chưa bao giờ đụng chạm với thủy sư." Một gia hỏa còn thấp hơn Miyamoto Lục Lang hỏi.

Miyamoto Lục Lang mỉm cười, nói: "Tên thuyền trưởng này là người không tuân thủ quy củ, nếu như hấn đánh thắng một trận, ở trên cái hải vực này, sợ là tất cả mọi người chúng ta đều phải nghe hấn điều khiển."

Oa nhân sưng sốt một chút, nhưng lập tức cười khinh miệt, nói: "Bọn hấn chỉ có bốn con thuyền, người Triều Tiên có sáu chiếc, hơn nữa, thủy thủ cũng nhiều hơn so với bọn hấn, ta xem bọn hấn tự mình chuốc lấy cực khổ thôi."

"Long cờ hiệu" của Hô Diên Long, bởi vì phá tan chiếc thuyền thứ nhất của đối phương, đã trở thành mục tiêu công kích đầu tiên của người Triều Tiên, hai chiếc chiến hạm Triều Tiên giáp công hai bên, muốn chậm rãi nhảy lên.

Trên "Long cờ hiệu", các thủy thủ dốc sức liều mạng bắn cung nỏ, ngăn cản thuyền đối phương tới gần.

Mũi tên cung, nỏ bắn ra, giống như một cơn mây sắt, đánh úp về phía chiến hạm Triều Tiên, những binh sĩ Triều Tiên cầm tấm chắn chuẩn bị tiếp mạn thuyền kia ghé sát vào boong thuyền, cử động tấm chắn quá đỉnh đầu.

"Xe nỏ, phóng!", lệnh kỳ Hô Diên Long chỉ về hướng chiến hạm bên tay phải, sáu tên nỏ đồng thời chạy đến thân thuyền chiến Triều Tiên kia.

Miyamoto rõ ràng nhớ rõ, lần trước, hai chiếc tên nỏ như vậy liền làm cho một chiếc thuyền của mình lật tung, hấn biết rõ vật này rất lợi hại, chiến hạm Triều Tiên có thể ngăn cản được sao?

Thân thuyền cách quá gần, người Triều Tiên căn bản không làm ra nổi động tác né tránh, sáu tên nỏ liền bắn lên trên thuyền, hai chi trong đó đâm vào phía dưới mặt nước, nước biển bắt đầu tràn vào hướng trong chiến thuyền Triều Tiên.

Hô Diên Long trông thấy tốc độ của đối phương đang chậm lại, rất nhiều người trên boong thuyền chạy tới hướng buồng nhỏ trên tàu, chắc là đang tát nước đi.

Thuyền lớn có ưu điểm như vậy, lúc một hai chỗ rò rỉ, chỉ cần kịp bịt kín, hoàn toàn có thể tiếp tục chiến đấu, nhưng hiện tại hấn phải dừng lại để tu bổ.

Hô Diên Long nở nụ cười, nói: "Con mẹ nó, ai cho người truy đuổi huynh đệ của ta, xử lý con thuyền bên trái này!"

Thân thuyền "Long cờ hiệu" cũng bắt đầu tới gần hướng đối phương, theo khoảng cách song phương càng ngày càng gần, cung nỏ càng thêm dày đặc.

Trên thuyền, mỗi một căn phòng đều giống như lô-cốt trong thành lũy, người bắn nỏ mở cửa sổ phòng, cứ từ nơi ấy trút tên nỏ của mình lên trên thuyền đối phương.

Mà gian phòng cũng thành mục tiêu công kích chủ yếu của đối thủ, thủy thủ bị mũi tên đâm vào ngực, nhưng bên cạnh bọn hấn lập tức có người đi lên, tiếp tục đứng trên vị trí này chiến đấu.

"Bành!"

Một tiếng vang thật lớn qua đi, hai chiếc thuyền thoảng một tý đã đụng vào nhau, thân thể người trên thuyền đều trải qua lay động vài cái không ngừng, hải tặc binh sĩ có kinh nghiệm lúc này tranh thủ thời

gian ném cung nỏ đi, cầm lấy đao trong tay, đợi cho lay động vừa mới đình chỉ, liền từ trên thuyền mình, nhảy về hướng thuyền đối phương.

Hai gã binh sĩ Triều Tiên xông lên "Long cờ hiệu", chém gục một gã hải tặc, đang định tiến lên chém đứt cột buồm đối thủ, chỉ nghe thấy thanh âm một trận gió từ phía sau đầu đánh úp lại: "Đi chết đi!"

Hô Diên Long vung chùy một cái, nện óc hai người này trộn lẫn vào cùng một chỗ.

Cột buồm, là một cái mục tiêu trọng yếu phải bảo vệ, nếu vật này bị đối phương chém đứt rồi, như vậy, thuyền của người chỉ có thể đứng ở trong biển rộng, chờ địch nhân đùng đăm người.

Thủ hạ của Hô Diên Long xông lên thuyền đối phương, mục tiêu công kích chủ yếu cũng là cột buồm của đối phương, hai chiếc thuyền bị thủy thủ song phương dùng dây thừng chăm chú buộc vào cùng một chỗ, cái này có ý nghĩa, một phương phải bị đánh bại, chúng mới có thể tách ra.

Bên cạnh, chiến thuyền Triều Tiên muốn chạy đến trợ giúp chiếc chiến hạm này, nhưng Hô Diên Khánh mang theo ba tàu chiến hạm khác liều mạng dây dưa.

Hải chiến chính là như vậy, thuyền đối phương, người phải đánh từng chiếc từng chiếc.

Hô Diên Long Nhất nhìn đối phương nhiều người, hơn nữa còn nghiêm chỉnh huấn luyện, chính mình không kiếm được bất luận tiện nghi gì, lập tức la lớn: "Chưởng tâm lôi, ném chưởng tâm lôi cho ta!"

Đám hải tặc lập tức lĩnh ngộ, hơn mười khóa chưởng tâm lôi bay về phía boong thuyền đối phương, tuy người Triều Tiên ném một ít ra biển cả, nhưng vẫn có năm khóa chưởng tâm lôi nổ tung tại bong thuyền.

Hô Diên Long thấy rõ ràng, boong thuyền đối phương bị nổ tung ra một cái lỗ thủng cực lớn, vụ nổ này lại làm cho binh sĩ Triều Tiên lấp bắp kinh hãi, sĩ khí lập tức bị áp chế.

Hô Diên Long bắt lấy cơ hội này, một vòng mưa tên dày đặc hữu lực bắn qua, mười mấy tên người Triều Tiên đã vọt tới "Long cờ hiệu" lập tức ngã gục trong vũng máu.

Hắn chấn động song chùy trong tay mình, quát: "Mọi người bảo trì đội hình, chú ý nghe hiệu lệnh ta, giết!"

Chữ giết cuối cùng này hét rất to, đám hải tặc trên thuyền phản xạ vô điều kiện, cùng lên tiếng kêu gào, quả thực là làm cho trong lòng binh sĩ Triều Tiên hoảng sợ một chút.

Hô Diên Long vung vẩy song chùy giết lên, có một binh sĩ Triều Tiên giờ thương đến đâm, chỉ thấy tay trái Hô Diên Long nhẹ nhàng đập xuống, trường thương lập tức bay ra ngoài, chùy tay phải chạy về phía đầu, đánh ra một mảnh óc và máu lẫn lộn như cháo.

Những hải tặc kia thấy hắn dũng mãnh như thế, quân tâm đại chấn, cùng một chỗ quơ đao kiếm cùng xông lên, lập tức ép những người Triều Tiên kia lui về trên chiến hạm bọn hắn.

494. Chương 447: Sang Triều Tiên Mua

Qua lại giằng co mấy lần, trên boong thuyền chỗ hai chiến hạm giao thoa đã biến thành nơi tập trung thi thể, máu tươi đầy sàn, làm cho boong thuyền trơn ướt dị thường.

Có một hải tặc nóng vội, trông thấy trên thuyền đối phương có người của mình, cũng muốn lướt qua, đi chém giết một phen, nhưng vừa mới vượt qua một chân, đang muốn vung đao, tự nhiên không cẩn thận trượt chân, lại để cho một đám người Triều Tiên dùng loạn thương đâm chết.

Hải tặc sát nhập lên trên thuyền Triều Tiên không chiếm được trợ giúp, nhân số càng ngày càng ít, rất nhanh bị người Triều Tiên thanh trừ hết, song phương đều tử thủ mạn thuyền bên mình, nhất thời đánh thành cục diện bế tắc.

Hô Diên Long lập tức ý thức được sự tình không ổn, phải biết rằng dù sao đối phương cũng nhiều hơn hai chiếc thuyền so với chính mình, nếu như không thể nhanh giải quyết chiến đấu tại đây, như vậy mình thì sẽ có nguy hiểm bị đối phương ăn tươi.

Hắn bỗng nhiên nhìn hơn hai mươi khẩu chưởng tâm lôi còn thừa lại trên bong thuyền mình, trong lòng hung ác, quát: "Mang cái rương kia tới cho ta!"

Hai hải tặc vội vàng chạy tới, Hô Diên Long nhìn người chung quanh, nói: "Tới đây, mười người tới!"

Mười người vây quanh cái rương này, Hô Diên Long cầm một cái chưởng tâm lôi ở trong tay, nói: "Mỗi người các ngươi cầm một cái, thời điểm ta nói đốt, chúng ta cùng đốt, xong rồi đều ném vãi trong rương này cho ta, sau đó chúng ta cầm thùng, cùng một chỗ ném qua, có nghe không?"

Mười hải tặc ào ào gật đầu, ý bảo chính mình đã nghe hiểu.

Hô Diên Long tìm dây thừng đến trước, cột chắc thùng.

Lần này thả mười chưởng tâm lôi, lực lượng một người căn bản không có biện pháp văng ra, phải dùng dây thừng vung, vung nó đến trên thuyền đối phương.

Đợi tất cả đều chuẩn bị xong, Hô Diên Long thật sự có chút khấn trương, hắn biết rõ, cái rương này không ném tới nơi, mà lại nổ trên thuyền mình, vậy sẽ hỏng hết chuyện.

Lại thử dây thừng một chút, xác định thập phần rắn chắc, liền xuất ra hộp quẹt, quát: "Chuẩn bị!"

Mười hộp quẹt đồng thời thiêu đốt, Hô Diên Long hít một hơi thật sâu, quát: "Đốt!"

Nhen nhóm kịp nổ, sau đó nhanh chóng ném hết vào trong rương, dùng tốc độ nhanh nhất đẩy nắp lên, sau đó mười người chia làm hai bên, năm người lôi kéo một đầu, kéo thùng đến hướng mạn thuyền, quát: "Tránh ra!"

Đám hải tặc mạn thuyền ào ào tránh thân thể ra, Hô Diên Khánh hô to khẩu hiệu: "Một, hai, ném!"

Thùng bay một đường vòng cung cũng không cao lắm, thoáng một tý đã rơi lên mặt bong thuyền đối phương, những người Triều Tiên kia rất là giật mình, có cái tên muốn thử dời thùng ném vào trong biển rộng, nhưng không thể di chuyển nổi, vội vàng gọi người khác đến hỗ trợ.

Thời điểm những người khác đang chạy đến, một tiếng nổ mạnh cực lớn đã bao phủ hắn, cả người hắn lập tức bay mất rồi.

Hô Diên Long tính toán có chút sai lầm, hơn mười khẩu chưởng tâm lôi này cùng một chỗ nổ tung, uy lực vượt xa dự liệu của hắn, không riêng gì thuyền đối phương thượng bị nổ thành một đồng bừa bộn, mà ngay cả chiếc thuyền bọn hắn, mấy hải tặc đuôi đầu xem nào nhiệt cũng bị nổ chết.

Thân thuyền lắc lư kịch liệt, Hô Diên Bình phát hiện, người Triều Tiên đối diện đã ngã xuống một mảnh, một cái lỗ hổng sâu xuất hiện ở trước mặt mình, lúc này hắn đâu còn có thể do dự nữa, quát: "Giết lên!"

Vừa rồi, người khuân đồ đúng là quan chỉ huy chiếc chiến hạm Triều Tiên này, hắn chết trận, lại làm cho những người còn lại không tiếp tục lo lắng về chiến đấu, người Triều Tiên mất đi chỉ huy, lại bị nổ tung đến mức không còn dũng khí, thấy đám hải tặc như lang tợn hổ xông lên, nguyên một đám lập tức nhảy vào trong biển rộng, bơi về chiến hạm khác bên cạnh mình.

Hô Diên Long rất nhanh đã khống chế chiếc chiến hạm Triều Tiên này, mơ hồ điều tra qua một chút, bánh lái và cột buồm đều không hư hao, chữa trị buồm nhỏ trên tàu một tý là có thể dùng được.

Lập tức mừng rỡ, nói: "Ha ha, lão tử lại có thêm một chiếc thuyền, mọi người, chặt buồm xuống cho ta!"

Bắt một chiếc thuyền làm tù binh, phương thức tốt nhất chính là chặt bỏ buồm, chỉ cần buồm bị chặt xuống rồi, thuyền sẽ ngừng ở chỗ này, đợi cho mình đánh thắng, kéo về là được.

Đây là chiếc chiến hạm Triều Tiên thứ hai hắn đánh cướp được.

Bên cạnh, thuyền trưởng số của Hô Diên Khánh phát cờ hiệu, khoa trương chiến tích của hải tặc bên mình.

Chuyện này không riêng gì là một trận đánh xinh đẹp, mấu chốt là một cú nổ cuối cùng kia, nhắc nhở những chiếc thuyền khác, loại phương thức này hoàn toàn có thể sử dụng rộng khắp.

Sau lưng, chiếc chiến hạm bị thương lúc này thấy không kịp cứu người, đang muốn quay đầu rời đi, nhưng vừa mới chuyển đầu thuyền qua, liền chứng kiến "Tiên đào số" thuận theo gió mà đến, đụng thẳng đến thân thuyền của hắn.

"Bùm!"

Cái đầu thuyền bọc sắt lá thoảng một tý đã đụng vào chiếc chiến hạm vốn đã bị thương này, thân thuyền bị đâm cho vỡ vụn nát bấy, binh sĩ Triều Tiên trên thuyền, nguyên một đám giống như sủi cỏ rơi vào trong nước biển.

Tuy Hô Diên Khánh không tuân thủ quy củ, nhưng có một quy củ nhưng lại nhất định phải thủ, đó chính là, trong hải chiến, không thể phát động công kích về hướng địch nhân đã rơi xuống nước.

Biển cả không thể so với đất liền, tại hải chiến mà rơi vào trong nước, trên cơ bản là chẳng khác nào bị phán xử tử hình.

Lúc này, không cần đối phương tiếp tục công kích, đủ loại nguy hiểm sẽ rình rập người đó.

Tình thế bây giờ đã biến đổi, người Triều Tiên liên tiếp tổn thất hai chiến hạm, đã không thể tiếp tục ưu thế số lượng.

Mà thuyền của Hô Diên Khánh cũng bắt đầu học Hô Diên Long, ném những chướng tâm lôi kia vào cùng một chỗ, chỉ chờ tiếp cận mạn thuyền, liền ném lên trên thuyền đối phương.

Lần này đã biến thành đối phương không dám quá thân cận cùng bọn họ, nhưng ở cự ly xa bắn nhau độ sức, tốc độ cung nỏ của hải tặc nhanh hơn rất nhiều nếu so với người Triều Tiên, tăng thêm uy lực xe nỏ, sau khi ác chiến nửa canh giờ, lại có một chiến hạm Triều Tiên bị Hô Diên Bình và Mặt Biển Sa giáp công, từ từ chìm vào đáy biển.

Một bên, Miyamoto Lục Lang và mấy người Nhật Bản xem xét, con mắt đều trợn trừng hết cả lên.

Hải tặc đánh thắng thủy sư, bốn tàu chiến hạm đánh thắng bảy chiến hạm, chuyện này ở trong thời đại hải chiến bây giờ, chuyện dựa vào số lượng để nắm ưu thế, tuyệt đối là một kỳ tích.

Hiện tại, ba chiếc chiến hạm Triều Tiên còn lại không dám đánh nữa, cũng không để ý những binh sĩ Triều Tiên bị ném vào trong nước kia, vội quay đầu bỏ chạy.

Hô Diên Khánh thật sự không hề truy kích, chỉ chuyên làm công tác thống kê chiến quả, lấy chiếc chiến hạm bị đánh tổn thương đến, sau đó là bắt đầu cứu trợ binh sĩ Triều Tiên bị rơi vào trong nước.

Những người này, đối với Hô Diên Khánh mà nói, thật sự là rất có chỗ dùng, tố chất tốt một chút thì lưu lại hải tặc, không được liền mang đến Nam Dương bán.

Miyamoto Lục Lang ngồi chiếc thuyền nhỏ, lại tới lần nữa, lúc này đây, hắn lại mang theo ánh mắt hâm mộ nhìn Hô Diên Khánh, nói: "Thuyền trưởng, từ hôm nay trở đi, uy danh của ngài sẽ tung bay trên cả biển Đông, ngày sau nếu là có chỗ nào cần phân công, cứ việc phân phó chúng ta."

Nói xong, hai chân va chạm vào nhau, cúi người một cái thẳng tắp chín mươi độ.

Hô Diên Khánh nhìn hắn một cái, trong lòng thầm suy đoán, Thế Mỹ này tính toán thật đúng là chuẩn, biết ta đánh thắng, những người này sẽ tự tới tìm ta.

Hắn ngồi ở một cái ghế trên boong tàu, nhìn Miyamoto Lục Lang trên thuyền nhỏ, cười một chút rồi nói: "Đi lên nói chuyện đi, chuyện của chúng ta dường như vẫn chưa đàm phán xong."

Miyamoto Lục Lang lên trên thuyền, thái độ kiêu ngạo đã không thấy đâu nữa, mà là chuyển biến thành vẻ mặt kính phục, nói: "Thuyền trưởng các hạ, không có gì cần thương lượng, lời ngài nói, ta sẽ nghe theo, từ hôm nay trở đi, phàm là thương thuyền Tổng triều, chỉ cần có cờ xí của thuyền trưởng người, ta sẽ tuyệt đối không động đến."

Hô Diên Khánh gật đầu, nói: "Như vậy là tốt rồi, mọi người còn có thể làm bằng hữu."

Miyamoto Lục Lang bỗng nhiên hạ thấp thanh âm xuống, nói: "Nhưng nếu như không cướp bóc thương đội Tổng triều, đám huynh đệ chúng ta thật sự khó có thể sinh tồn được, thuyền trưởng có thể thông cảm một chút không?"

Hô Diên Khánh biết rõ, đây là cần tiền trà nước, quy củ giữa hải tặc chính là như vậy.

Hô Diên Khánh gật đầu, nói: "Được, hàng năm ta sẽ cho người một vạn quan."

Trên mặt Miyamoto có chút ít khó coi, lại không dám nói gì thêm, một vạn quan quá ít, căn bản không đủ để những người dưới tay hắn chi tiêu.

Miyamoto là hải tặc, nhưng đồng thời, hắn còn có một thân phận khác, trên đất bằng, hắn là một vị tướng quân Đông Doanh, trong khoảng thời gian dài, hắn dựa vào mua bán, cướp bóc, chèo chống thế lực trên đất bằng của mình.

Hô Diên Khánh nhìn sắc mặt của hắn, bỗng nhiên cười một chút, nói: "Kỳ thật ta cảm thấy, người có thể đến Triều Tiên buôn bán được mà, người cách cách bọn họ gần như vậy, chỉ cần chớp mắt một cái là đến thôi."

Miyamoto Lục Lang thở dài một tiếng, nói: "Thuyền của chúng ta quá nhỏ, nếu như ta có thuyền cùng vũ khí lớn mạnh như thuyền trưởng, có thể đánh bại thủy sư của bọn hắn mà nói, ta đã sớm giết lên đến tận đất liền rồi."

Hô Diên Khánh gật đầu, giống như đang suy nghĩ gì đó, một lát sau mới nói: "Vũ khí của ta đều là thứ tiên tiến nhất Đại Tổng, kể cả chiến thuyền của ta cũng thế, như vậy đi, nếu như người muốn, ta có thể giúp người chuyển này."

Miyamoto Lục Lang nghe xong lời này, vốn là sững sờ, tiếp theo liền mừng rỡ nói: "Thuyền trưởng, nếu ta cần thuyền như vậy, người xem giá bao nhiêu tiền mới phù hợp?"

Hô Diên Khánh cười ha ha một tiếng, nói: "Người hiểu lầm rồi, thuyền của ta đều là tìm người khác mua hộ, Đại Tổng quản lý vô cùng nghiêm khắc đối với cái này, ý của ta là, ta có thể giới thiệu người làm quen với người bán thuyền cho ta, hắn bán cho người hay không, ta mặc kệ, nhưng nếu như các người giao dịch thành công, ta muốn lấy ra một chút tiền, coi như tiền mô giới, người thấy thế nào?"

Miyamoto Lục Lang lại cúi đầu một cái rất tiêu chuẩn, nói: "Đa tạ thuyền trưởng các hạ, sự tình tiền mô giới, ngài cứ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ hợp tác vui vẻ."

Hô Diên Khánh đứng dậy, nói: "Đại Tổng có một hiệp hội buôn bán, gọi hiệp hội buôn bán nhân nghĩa, hiệp hội buôn bán này là Đại Tổng hoàng đế đích thân phong tặng, thế lực cũng rất lớn, nhỏ đến lông trâu lông dê, lớn đến chiến hạm người cần, bọn hắn đều có thể làm ra, chỉ cần giá tiền phù hợp."

Miyamoto Lục Lang hiển nhiên có chút lo lắng, hỏi: "Bọn hắn ở địa phương nào trong Đại Tổng?"

Hô Diên Khánh cười một chút, nói: "Người đi Đại Tổng tìm bọn hắn, bọn hắn không biết bán cho người, bởi vì tại đó, mỗi người trong bọn hắn đều là người tuân thủ pháp luật, đi Triều Tiên đi, tại bến cảng mới xây ở Triều Tiên, có một cửa hàng của hiệp hội buôn bán nhân nghĩa, chưởng quầy bên trong gọi Trần Thế Trung, người đi tìm hắn, nhớ kỹ, hắn bán cho người hay không, ta không dám đánh cược."

Miyamoto Lục Lang lúc này mới thoả mãn rồi đi.

Hô Diên Khánh nhìn bóng lưng của hắn, khóe miệng nở nụ cười, Trần Nguyên thiết kế về màn kịch giữa Triều Tiên và Đông Doanh rốt cục cũng hát vang lên khúc mở đầu, Trần Thế Trung đương nhiên sẽ đem thuyền bán cho người Đông Doanh, để cho bọn họ có thực lực xâm lấn Triều Tiên.

Chính mình phải làm, chính là tại thời điểm phù hợp, khơi mào chiến tranh.

Kế hoạch này là Trần Nguyên căn cứ vào đặc tính của hai dân tộc Đông Doanh và Triều Tiên, còn cả nghe ngóng tình huống hiện tại ở hai quốc gia, trải qua một phen nghiên cứu mới định ra được.

Trần Nguyên tin tưởng, nếu Nhật Bản có thuyền lớn, tuyệt đối có thể kích động dã tâm của bọn hắn đối với Triều Tiên, tăng thêm có Hô Diên Khánh ở một bên châm ngòi thổi gió, không lo không đánh nhau.

Vương quốc Triều Tiên hiện tại, vẫn có năng lực tác chiến nhất định, hơn nữa, bọn hắn tin tưởng mình là đệ nhất thiên hạ, đánh nhau tất nhiên là vô cùng thảm thiết.

Việc này đối với Đại Tổng đang cần nghỉ ngơi mà nói thì cực kỳ có lợi, có thể dùng cái này chiến trường để thí nghiệm các loại vũ khí kiểu mới mình nghiên cứu phát minh ra, cũng có thể kích thích nghiệp vụ Đại Tổng phát triển.

Nhưng, chuyện duy nhất Trần Nguyên không cân nhắc đến chính là, thời kì Bắc Tống, hình tượng người Tống tại các quốc gia xung quanh, đặc biệt là thái độ người Đông Doanh đối đãi với người Tống.

Hắn đến từ thế kỷ hai mươi mốt, thời đại người Nhật Bản đứng trước mặt người Trung Quốc toàn một vẻ khinh thường, nhưng ở thời điểm Tống triều lại không phải vậy.

Hiện tại, các nam nhân Đông Doanh có một loại tâm tính rất phức tạp đối với nam nhân Tống triều, bọn hắn hâm mộ nam nhân Tống triều rất bác học và tiêu sái, cũng hâm mộ nam nhân Tống triều cao hơn một cái đầu so với chính mình.

Nhưng đám người này cũng không ý thức được, cái đầu họ thấp bé là bởi vì bọn họ vẫn chưa uống sữa tươi, tất cả điều này, bọn họ đều quy tội cho phụ thân cùng mẫu thân của mình, cho rằng đây là vấn đề "nhân chủng".

Nhật Bản luôn luôn khiêm tốn, bọn hắn dám thừa nhận chỗ chính mình không bằng người khác, chỉ cần người thật sự mạnh hơn so với bọn hắn, bọn hắn sẽ đến học tập.

Người trong nhà có vấn đề về di truyền, muốn cải tiến, vậy thì tuyệt đối không thể lưu vấn đề cho đời sau, vì vậy, nữ nhân Nhật Bản luôn hi vọng đứa trẻ mình sinh ra là sinh cùng người Tống, các nàng đều cho rằng, có thể được nam nhân Tống triều vừa ý, nói rõ mình là người nổi bật ở trong các nữ nhân Đông Doanh.

Tại thời điểm bà mới làm mai, nếu như nhà trai hỏi: "Nữ tử đó rốt cuộc thế nào?"

Giải thích tốt nhất của bà mới chính là: "Đương nhiên là tốt rồi, nàng đã đi lại cùng nam nhân Tống triều."

Nam tử kia tuyệt đối không tức giận, còn có thể mừng rỡ vạn phần.

Thời điểm Miyamoto Lục Lang đi tìm Trần Thế Trung, hắn tuyệt đối sẽ dẫn theo mấy nữ nhân Nhật Bản đi qua.

Có nữ nhân, luôn dễ thương lượng hơn một ít, nam nhân Tống triều giống nhau, đối với loại vật tốt đưa tới cửa lại không cần phải chịu cái trách nhiệm gì này, cũng sẽ không cự tuyệt; đối với những nữ nhân kia mà nói, đây cũng là một việc quang vinh, có thể để cho các nàng khoe khoang khi trở về, cái này đối với Miyamoto Lục Lang, chính là ba chuyện tốt.

Nhưng đối với Trần Thế Trung hiện tại, một lòng chỉ đối xử tốt với một mình Thiển Thu mà nói, hắn sẽ phải đối mặt với khảo nghiệm rất lớn.

Đây quả thật là sự tình Trần chương quỹ chưa từng cân nhắc.

Trần Nguyên lại nhớ tới Diệu Đức thành, những ngày mình rời đi này, Diệu Đức thành coi như bình tĩnh, Lý Nguyên Hạo không dám đến đánh, vì phòng ngừa Lưu Bình tiếp tục đi lên phía trước, hắn đã bố trí một phòng tuyến tại Tây Bình phủ.

Kỳ thật, cái phòng tuyến này có ý nghĩa là thoả an ủi chút ít quan lại quyền quý Đảng Hạng trong thành Hứng Châu một tý, nếu như quân Tống thật sự phóng ra, cái phòng tuyến này căn bản là không ngăn cản nổi.

Biến hóa cũng có, thời gian ngắn ngủi hơn mười ngày, Diệu Đức thành đã sửa chữa phù hợp với yêu cầu của Lưu Bình, dân chạy nạn bên trong đã đạt đến hơn ba nghìn người.

Điều cao hứng hơn chính là, lúc Trần Nguyên trở lại, Bạch Ngọc Đường cũng đã trở lại, Hạ Từ cũng trải qua ngàn vạn cực khổ chạy đến nơi này.

Hạ Từ lần này bị Trần Nguyên làm hại rất thảm, hắn nói cho Trần Nguyên, nếu như Trần Nguyên để một mình hắn đến, nói không chừng hiệu quả sẽ tốt hơn một ít, hắn đã tiếp xúc với một ít đại tộc Đảng Hạng, hơn nữa còn đang tiến hành liên lạc cùng Vệ Mân thị.

Nhưng do bị những người bắt làm tù binh kia bán đứng, Hạ Từ bị ép phải chạy trốn, thật sự là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Mà hơn một trăm người Trần Nguyên phái đi, chỉ có tám người trở lại, những người còn lại nghe nói đều bị Trương Tầm Nguyên giết chết, kể cả những người đầu hàng kia.

495. Chương 448: Có Ta Ủng Hộ

Kinh nghiệm luôn từ trong thất bại tổng kết ra, cái giáo huấn đau đớn thê thảm này lại để cho Trần Nguyên hiểu mình nên chế tạo mạng lưới gián điệp như thế nào.

Gián điệp chính thức cũng không phải chỉ biết dò hỏi tình báo, mà là hiểu được cách đi thu mua tình báo, thu mua người nắm giữ tình báo của đối phương.

Người huấn luyện ra một tên gián điệp, từ lúc nhập vào bên trong đối phương, đến lúc đưa tư liệu ra ngoài, cần thời gian rất lâu, phải đối mặt với nguy hiểm rất lớn, nhưng nếu như người có thể thu mua một người quan lớn của đối phương, như vậy, tất cả đều biến thành đơn giản hơn rất nhiều.

Ví dụ như Ngô Hạo, danh sách Ngô Hạo khai ra thập phần có giá trị, trông cậy vào gian tế quân Tống tự mình lấy ra thông tin, sẽ phải trả một cái giá lớn thật lớn.

Sau khi Trần Nguyên xem danh sách, Lưu Bình tiến lên nói: "Phò mã gia, vài ngày trước Lý Thế Bản cùng Giác Góc Tư La đều phái người đến, bọn hắn hi vọng chúng ta có thể đánh tan Tây Bình phủ, như vậy sẽ giảm bớt một ít áp lực với bọn hắn, mới có lợi khi đối mặt, có thể để cho bọn họ tiến triển thuận lợi hơn một ít, hiện tại sứ giả của bọn hắn vẫn còn ở trong thành, chúng ta trả lời bọn hắn thế nào đây?"

Trần Nguyên nở nụ cười, bây giờ không phải là thời điểm trả lời, chỉ có thể cho Lý bọn Thế Bản hắn đánh cùng Lý Nguyên Hạo trước, như vậy có thể tiêu hao hết một ít thực lực của bọn Lý Thế Bản, giảm bớt nguy cơ tiềm ẩn.

Hiện tại quân Tống phải làm, là cho những người có can đảm phản kháng Lý Nguyên Hạo kia một chút dũng khí.

"Tốt xấu gì ta và Lý Nguyên Hạo cũng đã từng quen biết, hắn vừa mới ngồi trên ngôi vị hoàng đế, ta đã đánh hắn rớt xuống, giống như có chút không quá nhân hậu, cứ để cho hắn làm hoàng thượng vài ngày đi. Người tùy tiện tìm chút ít lý do khó khăn để ứng phó bọn hắn một tý là được, đúng rồi, hiện tại Sơn Di Đông Quang thế nào?"

Ở trong danh sách Ngô Hạo khai ra, Sơn Di Đông Quang cũng bị liệt vào bên trong hàng ngũ phản đối Lý Nguyên Hạo.

Vị trí xếp hạng tương đối nằm phía sau, chắc hẳn là Ngô Hạo cảm thấy, với năng lực của Sơn Di Đông Quang, không đủ để trợ giúp quân Tống làm thứ gì đó.

Nhưng ở trong mắt Trần Nguyên, người này vẫn có thể phát huy một ít tác dụng, dù sao, Sơn Di gia tộc ở bên trong người Đảng Hạng đám vẫn còn có một chút danh vọng, tăng thêm lúc trước, lúc Tống triều khai chiến đối với Đảng Hạng, Sơn Di Duy Quang lại đầu hàng Tống triều, đối với Đảng Hạng mà nói, đó chính là một hồi tai nạn, sẽ có rất nhiều người nhớ tới bọn hắn.

Lưu Bình nói: "vô cùng trung thực, những ngày này hắn giúp chúng ta trông coi những tù binh kia, không cần trông coi, cũng không ai đào tẩu."

Kết quả như vậy chỉ là hiện tượng bình thường, không có người nào là kẻ ngốc, đàn ra tại đây, giúp quân Tống làm việc, còn có một miếng ăn, tuy ăn không đủ no, lại không đến mức chết đói.

Nhưng nếu như đào tẩu, một ngày tổn thất vài cái bánh bao, vậy thì không khác gì là tự sát.

”Gọi hần đến đây, ta muốn đợi đến lúc chúng ta làm gần xong chuyện này, liền giao việc tổ chức những tù binh này cho hần, để cho hần mang binh đi chiến tranh cùng Lý Nguyên Hạo.”

Lưu Bình nói: ”Đúng, biện pháp hay, những tù binh kia sửa tốt tường thành và đường đi rồi, chúng ta cũng không thể không công nuôi dưỡng bọn hần, nhưng, Sơn Di Đông Quang làm được điều đó sao?”

Đối với vấn đề này, Trần Nguyên vô pháp giải thích, Lý Nguyên Hạo là một con cọp, mặc dù hiện tại hần đã không có khí lực, cũng tuyệt đối không phải thứ mà con chuột Sơn Di này có thể đi khiêu khích.

Nhưng Trần Nguyên sẽ bảo vệ Sơn Di Đông Quang, hần sẽ không để cho quân đội Sơn Di Đông Quang thất bại bởi Lý Nguyên Hạo.

Hần muốn để cho tất cả người Đảng Hạng chứng kiến, Lý Nguyên Hạo xong rồi, thật sự ngay cả một con chuột già yếu rách nát cũng dám đi cắn thịt của hần.

Cho nên, không được cũng phải đi.

Thời điểm Sơn Di Đông Quang đi vào lều lớn, còn tưởng rằng quân Tống lại có công trình gì muốn làm, đứng thẳng tắp ở trước mặt Trần Nguyên, hỏi: ”Tướng quân, có chuyện gì phân phó ta làm không?”

Trần Nguyên cười một tiếng với hần, kéo một cái ghế qua, nói: ”Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Bộ dạng Sơn Di Đông Quang đầy vẻ được yêu mà sợ, nói: ”Ta đứng là được rồi.”

Trần Nguyên cũng không tiếp tục mời hần ngồi xuống, trải rộng địa đồ ra mặt bàn, nói: ”Người tới đây.”

Sơn Di Đông Quang đi tới, thời điểm trông thấy bản đồ quân sự này, liền cảm thấy sững sốt một chút, không rõ Trần Nguyên để hần xem cái này để làm gì.

Trần Nguyên chỉ tay trên vị trí Diệu Đức thành, nói: ”Chúng ta bây giờ đang ở nơi đây, phía đông cơ hồ đã không có địch nhân, mà phía tây, Minh Sa và Ứng Lý, còn có cả bộ lạc Diệp Lạc ở nơi nào vậy?”

Sơn Di Đông Quang nghe đến đó, lập tức nói hết những chuyện mình biết: ”Diệp Lạc bộ lạc là bộ lạc trung với Lý Nguyên Hạo, trưởng nữ nhà bọn họ là phi tử của Lý Nguyên Hạo, Lý Nguyên Hạo chiến tranh, bọn hần luôn luôn ủng hộ toàn lực, đặc biệt là lần trước chiến đấu đánh bại Lý Thế Bân, cơ hồ nam đinh toàn tộc bọn hần đều tham gia chiến đấu, hơn nữa còn cung cấp rất nhiều quân lương vì Lý Nguyên Hạo.”

Trần Nguyên nói: ”Hiện tại bọn hần chắc chắn đã không có bao nhiêu người có thể đánh trận chiến rồi, ta giao người Đảng Hạng ở bên trong thành cho người, đồng thời cung cấp lương thực cùng vũ khí cho người, người có thể đánh chiếm địa bàn Diệp Lạc gia được không?”

Biểu lộ Sơn Di Đông Quang ngẩn ngơ, nói: ”Tướng quân, ta là tướng bên thua, cái này, cái này...”

Hần có chút cảm động, cũng có chút uể oải.

Cảm động chính là vì Trần Nguyên cho hần cơ hội này, Lý Nguyên Hạo không trở mình được rồi, lúc này làm làm chút ít sự tình vì quân Tống, đối với mình thì không có chỗ gì không tốt, chỉ là, hần biết mình thật sự không làm được.

Nếu như hần là cái loại người có năng lực này, Lý Nguyên Hạo giết Sơn Di Đông Quang xong, sẽ tuyệt đối không để cho hần còn sống.

Chính bởi vì hần chỉ có một chút võ nghệ ra, thật sự không có sở trường gì nữa, Lý Nguyên Hạo mới tha hần một mạng, lại để cho hần tiếp tục thống lĩnh quân đội, dẹp an những người phản đối khai chiến cùng Tống triều kia.

Đánh bộ lạc Diệp Lạc? Những người khác không nói, chính là cái tên Diệp Lạc đã có thể khiến cho Sơn Di Đông Quang cảm thấy sợ hãi, đó là những dũng sĩ nổi danh Đảng Hạng, những người tinh thông chiến trận.

Nhìn thấy Sơn Di Đông Quang không hề có chút tin tưởng nào, Trần Nguyên liền chuyển ánh mắt khỏi tấm bản đồ, nói: ”Chút ít người Đảng Hạng ở bên trong thành kia, hiện tại đều nghe lời người nói, người biết là vì cái gì không?”

Trên mặt Sơn Di Đông Quang có chút ít xấu hổ, nói: ”Biết rõ, bởi vì nghe lời của ta, bọn hần có thể có ăn.”

”Người cứ đánh một trận, yên tâm đi, nếu như tình thế không đúng, người cứ chạy về, chỉ cần người có thể trở về, ta liền cho người lương thực, có lương thực, người có thể chiêu mộ binh sĩ đi đánh giặc lần nữa, cho nên, người không cần sợ, người cứ thua thoải mái cho ta.”

Sơn Di Đông Quang nghe thấy lời này, liền biết mình đánh thua, Trần Nguyên cũng sẽ không trách, lúc này mới yên tâm không ít, thần sắc cũng không còn quá khấn trương.

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: ”Hiện trong thành có chút tù binh, còn có một chút người chạy nạn, trước tiên người có thể tổ chức bọn họ, cái chi quân đội này, sau này sẽ là của người, đánh chiếm được bao nhiêu địa phương, người liền làm quan lớn chừng đó, hiểu chưa? Hơn nữa, ta sẽ không để một mình người đi đánh, ta sẽ phái hai ngàn quân Tống đi giúp người, những người Diệp Lạc bộ lạc kia ngay cả ăn cũng không có, người còn sợ không đánh lại bọn hắn sao?”

Sơn Di Đông Quang nuốt nước miếng một cái, có quân Tống trợ giúp, hắn đã có nắm chắc rất lớn, liền nói: ”Tốt, ta đánh!”

Trần Nguyên nghe được câu trả lời như vậy, liền rất tự tin dùng bút vẽ một vòng trên lãnh địa Diệp Lạc gia, Sơn Di Đông Quang nhìn thoáng qua, chỉ thấy mấy cái vòng tròn nhỏ trên bản đồ đã liền lại với nhau.

Lý Thế Bân đang vây công Trác Lạc và Nam Quân Tư, Giác Góc Tư La đã đánh tan Cam Túc quân tư, hiện tại đang tiến về hướng Tây Lương phủ, tất cả đều đang hoạt động rất mãnh liệt.

496. Chương 449: Không Cần Sợ

Nếu như làm mất thế lực Diệp Lạc gia, như vậy, Sơn Di Đông Quang liền có thể phối hợp với Lý Thế Bân, cộng thêm địa hình hiểm yếu, bao vây Thái Quân tư lại, bức bách mấy ngàn binh sĩ Đảng Hạng chỗ đó, sẽ có thể bất chiến mà thắng.

Như vậy, Trần Nguyên có thể chế tạo ra một chiến tuyến thật dài, đầu tây từ Cam Túc quân tư, đông đến Diêm châu.

Một khi hình thành chiến tuyến này, ý nghĩa là từ nay, hắn đánh với Lý Nguyên Hạo, không phải là từng binh sĩ tác chiến từng tác tắt, mà là cả Đảng Hạng đã bị quân Tống mở ra, cho dù Lý Nguyên Hạo muốn phòng thủ, cũng khó lòng phòng bị.

Trần Nguyên ngẩng đầu lên, nói: ”Lưu Bình, người xem nên để cho chi quân đội nào đi trợ giúp bọn hắn mới phù hợp?”

Lưu Bình thoáng suy tư một tý rồi nói: ”Cảnh Thiên Đức.”

Trần Nguyên gật đầu: ”Tốt, để hắn đi đi.”

Đánh tan Diệp Lạc bộ lạc, là lời Trần Nguyên nói cho tất cả người Đảng Hạng, con cộp Lý Nguyên Hạo sắp xong rồi, hắn không xử được một chuột khiêu khích hắn.

Đồng thời, cũng nói cho những người còn chưa quyết định kia, Lý Nguyên Hạo đã vô lực tái chiến, thậm chí ngay cả cấp dưới trung thành nhất với hắn, hắn cũng không thể bảo vệ.

Ba ngày sau, Sơn Di Đông Quang mang ba ngàn quân đội do những lưu dân và tù binh kia tạo thành, xuất phát về hướng Minh Sa, hai ngàn quân Tống theo ở phía sau, áp trận cho bọn họ.

Đại quân đi không đến năm ngày, đã tiếp xúc với trạm canh gác của Diệp Lạc bộ lạc.

Diệp Lạc bộ lạc vốn chính là ở vào nội địa Đảng Hạng, tác dụng của cái gọi là trạm canh gác chỉ là thu một ít tiền lộ phí của chút ít dân chăn nuôi và thương đội, vốn không có sức chiến đấu gì, tăng thêm đoạn thời gian này thiếu quân lương, thân binh Diệp Lạc gia đều không có gì ăn rồi, những người này càng không có bất kỳ sức mạnh gì để chống cự.

Sơn Di Đông Quang mang theo đội ngũ cũng không tính là thiện chiến của hắn, dùng chiến thuật sát se, xung phong một cái đã đánh tan trạm canh gác Diệp Lạc gia tộc.

Tiến vào địa bàn Diệp Lạc bộ lạc, Sơn Di Đông Quang vẫn tiến triển rất thuận lợi, không đầy hai ngày liền dẹp xong Minh Sa, sau đó tiếp tục tiến về hướng trung tâm.

Ven đường không ngừng có lưu dân cùng những binh sĩ không có lương thực kia đến đầu hàng, lại để cho đội ngũ của hắn trong mấy ngày đã mở rộng đến tám ngàn người.

Tất cả đều rất thuận lợi, tâm tính Sơn Di Đông Quang đã xảy ra biến hóa vi diệu, hắn có chút hối hận, sớm biết quân đội Lý Nguyên Hạo dễ đánh như vậy, mình cần gì phải nhờ quân Tống đi theo, tới trợ trận vì chính mình đây? Cái này thật sự là một sự tình rất mất mặt.

Tại hơn một trăm dặm về phía tây Ứng Lý, trong Mộc Vân hợp cốc, thời điểm Sơn Di Đông Quang đang yên lặng tiến tới thắng lợi, chợt nghe phía trước vang lên tiếng kèn thê lương của quân đội Đảng Hạng.

Hắn tốt xấu cũng là người đánh giặc, biết rõ cái này tất nhiên là có địch nhân đang tập kích, vội vàng nhìn địa phương kèn vang lên, chỉ thấy một đội kỵ binh chạy nhanh tới, một viên đại tướng đầu lĩnh, chính là người lúc trước đã khiến cho hắn rất sợ hãi Diệp Lạc Minh.

Thời điểm Sơn Di Đông Quang nhìn thấy Diệp Lạc Minh, nội tâm thật sự có điểm sợ hãi, nhưng phát hiện bên người đối thủ chỉ có hơn một ngàn người, tâm lý sợ hãi lập tức biến mất, trường thương trong tay chỉ về phía trước, hô: "Giết! "

Bên cạnh hắn, đám quân không chính quy cũng chứng kiến đối phương ít người, cho rằng dễ khi dễ, dưới sự chỉ huy của Sơn Di Đông Quang, dùng chút bánh bao để chống đỡ dũng khí, vung vẩy trường thương trong tay, giết đi lên phía trước, hô: "Giết!"

Diệp Lạc Minh không hề sợ hãi, tuy bên mình rõ ràng ở vào hoàn cảnh xấu, nhưng trường thương trong tay lại vô cùng dũng mãnh, đâm thẳng vào trong đám người.

Sơn Di Đông Quang biết mình không phải đối thủ của người này, cũng không đi lên giao phong cùng hắn, chỉ đứng ở phía sau, không ngừng đem những binh lính dưới tay mình ra sử dụng, tiến đến vây công.

Con kiến nhiều cũng có thể gặm chết voi, tuy binh sĩ bên người Diệp Lạc Minh rất dũng mãnh, nhưng bắt đắc dĩ, nhân số của đối phương gấp bội hắn bảy tám lần, một điểm mấu chốt nhất chính là, đối phương có thể ăn no bụng, nhưng bọn hắn lại đói bụng chiến tranh.

Chiến đấu không đến nửa canh giờ, tuy bỏ ra hơn một ngàn tính mạng, một cái giá rất lớn, nhưng Sơn Di Đông Quang đã thành công ngăn cản thế công kích của Diệp Lạc Minh.

Ưu thế nhân số cùng thể lực của bọn hắn chậm rãi thể hiện ra, tình thế biến thành càng ngày càng có lợi.

Sơn Di Đông Quang cười ha ha, nói: "Diệp Lạc Minh, ngươi nhớ ba năm trước, ở thời điểm luận võ, ngươi đã làm ta nhục nhã không? Hôm nay ta muốn để cho ngươi ném thử mùi vị thất bại!"

Diệp Lạc Minh chỉ lo chiến đấu, một tiếng không phát ra, cái này lại làm cho Sơn Di Đông Quang cảm thấy không thú vị, nhưng hắn lại nghĩ, chỉ cần lần này mình đánh bại hắn, thù gì cũng báo được hết thôi.

Lúc trước, trận luận võ kia, chính mình chỉ thua một chút tôn nghiêm, hôm nay, nếu như bắt được Diệp Lạc Minh này, Sơn Di Đông Quang cam đoan, sẽ tuyệt đối không để cho hắn chỉ vứt bỏ mỗi lòng tôn nghiêm.

Nhìn Diệp Lạc Minh đã rơi vào tình cảnh tương đối khó khăn rồi, nếu như mình phái một nhóm người ngựa nữa đi lên, khẳng định có thể lập tức đánh bại hắn, Sơn Di Đông Quang cũng không nghĩ nhiều làm gì, lập tức phái hai ngàn nhân mã bên người ra, xông đến vây công.

Làm cho hắn không tưởng được là chuyện xấu vừa lúc đó liền xảy ra, hai ngàn nhân mã vừa rời đi, bỗng nhiên một chi kỵ binh hơn năm trăm người giết tới chặn đường lui của mình, Sơn Di Đông Quang lập tức kinh hãi, vội vàng mang theo nhân mã bên người đến nghênh chiến.

Nhưng 500 người này hiển nhiên đều là tinh binh Diệp Lạc Minh chọn lựa ra, xung phong một cái đã liên tiếp đánh lui quân đội Sơn Di Đông Quang về phía sau.

Chuyện xấu ngoài ý muốn này lại làm cho tất cả mọi người chấn kinh rồi, bọn hắn chỉ chứng kiến hậu quân bên mình bị người tập kích, đại kỳ cạnh mình không ngừng lui về phía sau, quân đội vốn khuyết thiếu kỷ luật lập tức loạn thành một đoàn.

Diệp Lạc Minh lúc này lại hô to một tiếng: "Các bộ lạc huynh đệ Diệp Lạc, giết chết tên phản đồ này cho ta!"

Những binh sĩ Diệp Lạc kia đối mặt với cục diện như vậy, liền bộc phát ra sức chiến đấu cường đại, nguyên một đám đầy vẻ dũng mãnh không thể chống đỡ, trong nháy đã đánh tan trận hình của Sơn Di Đông Quang.

Lúc này vẫn chỉ là hỗn chiến, nếu như Sơn Di Đông Quang là một vị tướng quân hợp cách mà nói, hiện tại hẳn chỉ cần ra sức chém giết, cố lấy dũng khí để các binh sĩ tiếp tục chiến đấu, vẫn có cơ hội vặn hồi chiến cuộc.

Nhưng vào lúc này, không biết làm sao, Sơn Di Đông Quang lại nhớ tới lời Trần Nguyên nói, chỉ cần mình có thể còn sống trở về, sẽ có thể tiếp tục chiêu mộ quân đội, mình thua cũng được.

Đã là thua cũng được, vậy thì không cần phải dốc sức liều mạng cùng đối phương, thua coi như xong.

Hắn mang theo đội ngũ bên người, bỗng nhiên quay đầu ngựa lại, không để ý đến những người đang chém giết trên chiến trường, đào tẩu giống như bay.

Chủ tướng vừa chạy, những kia quân không chính hiệu đâu còn ý niệm chiến đấu? ào ào chia đường mà chạy.

Diệp Lạc Minh cũng không thèm đuổi theo những người khác, liền chầm chầm đuổi theo phương hướng Sơn Di Đông Quang đào tẩu, cái này lại làm cho Sơn Di Đông Quang hoảng sợ không thôi.

Song phương một đuổi một chạy, chạy đến hơn bốn mươi dặm, mắt nhìn mình sắp bị đuổi kịp rồi, trong lòng Sơn Di Đông Quang càng ngày càng sợ hãi, đúng lúc này, hắn chợt phát hiện phía trước xuất hiện thân ảnh quân Tống.

Đối với Sơn Di Đông Quang đã lâm vào tuyệt cảnh mà nói, giống như là đang đi trong đêm đen thấy được một chiếc đèn sáng, trong lòng lập tức dấy lên hi vọng, phóng ngựa chạy tới hướng quân Tống đang đứng.

Diệp Lạc Minh vẫn theo ở phía sau, đuổi dai dẳng không bỏ, hắn cũng nhìn thấy quân Tống, nhưng nếu như có thể thừa lúc Sơn Di Đông Quang chạy tán loạn, phá tan phương trận quân Tống, đối với hắn mà nói, đó chính là thu hoạch ngoài ý muốn.

Móng ngựa phía trước càng ngày càng gần, lông mày Cảnh Thiên Đức không khỏi nhíu lại.

Thời điểm đến, Lưu Bình nói với hắn, Sơn Di Đông Quang này không được tốt lắm, nhưng hắn không nghĩ tới, Sơn Di Đông Quang rõ ràng lại vô dụng như vậy.

Lúc này, người không nên đến trước mặt quân Tống, nên từ cánh quang cơ vòng vào đến sau lưng phương trận, đó mới là đường an toàn nhất, nhưng hắn xông thẳng lại như vậy, thật sự là có chút phiền phức.

Cảnh Thiên Đức hít một hơi thật sâu, Phò mã gia nói, nhất định phải cam đoan Sơn Di Đông Quang này còn sống, mặc dù hắn là một cái bao cỏ, mình cũng phải tận lực bảo vệ an toàn của hắn, bởi vì đây là quân lệnh.

"Tấn đội hình ra, để cho bọn họ đi qua!" Cảnh Thiên Đức hô to một tiếng, trận hình nghiêm mật của quân Tống lập tức tránh ra một mảnh khe hở dài hẹp, Sơn Di Đông Quang mang vài trăm người còn lại xuyên qua khe hở này.

Đằng sau, Diệp Lạc Minh xem xét mà mừng rỡ, quân Tống tự mình buông tha đội hình, không thể nghi ngờ là cho hắn một cái rất cơ hội tốt, liền hô lên: "Tiến lên!"

Lúc này, khoảng cách của song phương chỉ còn lại vài chục bước chân.

Dùng tên nổ đã không còn kịp rồi, Cảnh Thiên Đức vừa khua múa lệnh kỳ vừa hô: "Hợp thương trận!"

Quân Tống bỗng nhiên làm ra một động tác rất kỳ quái, binh lính cầm tấm chắn buông tấm chắn xuống, mỗi người đều lấy một bao cát đất từ trên mặt đất lên trên tay, quân trưởng thương hàng thứ hai và hàng thứ ba cầm thương mà đứng, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào đối thủ.

Đằng sau mới là người bắn nỏ thông dong chuẩn bị cung nỏ.

Đội thời điểm đối phương vọt ngựa tới trước mắt, binh tằm chắn hàng thứ nhất bỗng nhiên giơ cát trong tay lên, cát bụi tạt một lập tức tràn ngập không gian giữa hai quân đội, ở trong nháy mắt ngắn ngủn này, kỵ binh bộ lạc Diệp Lạc đều không thể nhìn rõ ràng tình huống phía trước, nhưng quân trưởng thương của quân Tống lại không cần nhìn phía trước là cái gì, hét lớn một tiếng, thương trong tay mạnh mẽ đâm lên phía trước.

Quân Tống dùng chính là câu liêm thương, chiều dài cái móc quyết định trong thương trận có bao nhiêu khe hở, lúc này đây, dàn thương vô cùng kín kẽ, binh sĩ Diệp Lạc hàng phía trước lập tức bị đâm đến người ngã ngựa đổ.

Người bắn nỏ đằng sau quân Tống liền bắn tên nỏ, cũng giống như vậy, không nhìn thấy mục tiêu, cứ bắn về phía trước là được.

Đội cho tạt đất cát hơi mỏng tản đi, thi thể binh sĩ Diệp Lạc bộ lạc đã đổ thành một loạt tại trước mặt quân Tống.

Diệp Lạc Minh sợ ngây người, ngay tại thời điểm hấn khiếp sợ, Sơn Di Đông Quang đã trốn vào trong trận quân Tống bỗng nhiên chỉ trường thương về hướng hấn, quát: "Diệp Lạc Minh, hấn chính là Diệp Lạc Minh, giết chết hấn!"

Cảnh Thiên Đức đương nhiên không biết do dự, chỉ lệnh kỳ về hướng Diệp Lạc Minh, quát: "Bắn!"

Hai gã hộ vệ trung tâm dùng thân thể ngăn tại trước mặt Diệp Lạc Minh, quát: "Tướng quân, đi mau!"

Thanh âm tên nỏ tiến vào cơ thể truyền đến, Diệp Lạc Minh chứng kiến hai hộ vệ trước mặt mình, cả người lẫn ngựa đều bị quân Tống bắn giống như con nhím.

Ngăn cản được vòng xung phong thứ nhất của bộ lạc Diệp Lạc, những người cầm tằm chắn kia hô khẩu hiệu chinh tề: "Giết! Giết!"

Bước chân liên tục đẩy mạnh ba bốn bước về phía trước, thanh thể kia thật sự là dọa người.

Diệp Lạc Minh biết không thể tiếp tục đánh, hiện tại dưới tay mình chỉ có chút người, nếu như lui về mà nói, bằng vào ứng địa hình, nói không chừng còn có thể kiên trì một thời gian ngắn, hấn tin tưởng Lý Nguyên Hạo không biết mặc kệ mình, sẽ tuyệt đối không bỏ mình.

Vì vậy mà hấn liền quay đầu ngựa lại, nói: "Rút lui!"

Một trận chiến này, Diệp Lạc Minh tổn thất gần một nửa quân mã, tuy đánh tan tám ngàn người của Sơn Di Đông Quang, nhưng hấn biết rõ, từng đó căn bản không thể dùng, bởi vì Sơn Di Đông Quang không phải địch nhân chính thức của mình.

Theo bộ lạc Diệp Lạc rút lui khỏi đây, thanh âm hét hò vừa rồi đã trở nên yên tĩnh, trên mặt đất có nằm hơn thi thể ba trăm, toàn bộ đều là chiến sĩ bộ lạc Diệp Lạc.

Trong không khí tràn ngập hương vị huyết tinh, thời điểm gió lớn xẹt qua từ bên người phát ra tiếng gào thét ào ào, phẳng phất như đang nói, những chiến sĩ này không cam lòng.

Bọn hấn không cam lòng, bởi vì bọn họ tự nhận mình là dũng sĩ, lại không phải chết bởi võ nghệ đối phương, bọn hấn thậm chí ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có, chỉ đối mặt một cái, tạt cát đất kia văng lên lại rơi xuống, ngắn ngủn mấy chục giây, tánh mạng của bọn hấn liền thành chiến công của đối thủ.

Sơn Di Đông Quang Không kịp thở xác định mình an toàn, thoáng một tý đã từ trên lưng ngựa ngã xuống, nằm trên mặt đất, thở hồng hộc.

Cảnh Thiên Đức đi tới, hỏi: "Sơn Di tướng quân, người không sao chứ?"

Sơn Di Đông Quang gật đầu, nói: "Khá tốt, may mà người đến nhanh, bằng không thì ta đã bị hấn đuổi kịp, Cảnh tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ? Nhân mã của ta xong rồi, chỉ còn vài trăm người, chúng ta ở lại đây, hay là trở lại Diêu Đức thành, một lần nữa chinh đồn quân mã?"

Cảnh Thiên Đức nhìn hấn một cái, thời điểm đến, Lưu Bình và Trần Nguyên nói với Cảnh Thiên Đức, Sơn Di Đông Quang thật sự không chiến tranh được, thời điểm mấu chốt thì mình phải xác định chủ ý.

Trong mắt hần, tuy Sơn Di Đông Quang đánh thua một trận, nhưng thực lực của đối thủ đã bại lộ, chỉ có khoảng ngàn người, lúc này đây đã tổn thất không ít.

Diệp Lạc bộ lạc cũng không có lương thực, bọn họ không chiêu mộ được binh sĩ, trên tay mình còn 2000 người, tại sao phải đi?

Cảnh Thiên Đức suy nghĩ cách tìm từ, tận lực chiếu cố lòng tự trọng của Sơn Di Đông Quang, nói: "Tướng quân, lần này tuy Diệp Lạc bộ lạc đánh thắng người, nhưng chính bọn hần cũng tổn thất thảm trọng, ta xem, có lẽ là chúng ta cứ đi về phía trước."

Sơn Di Đông Quang hiển nhiên vẫn còn ở trong sự sợ hãi vừa rồi, trong lòng có chút do dự.

Cảnh Thiên Đức nói: "Lần này người cách ta gần một chút ít, chúng ta có thể trợ giúp lẫn nhau, vậy thì không có gì phải sợ."

Sơn Di Đông Quang tưởng tượng cũng đúng, cung nỏ những quân Tống này rất lợi hại, chỉ cần bọn hần ở bên người, vậy thì Diệp Lạc Minh không có cái gì phải sợ.

Lập tức chỉnh đốn vài trăm người cùng hần trốn về đến đây, lại xuất phát lần nữa.

Hai ngày sau, binh vây khốn Ứng Lý thành, Diệp Lạc Minh lúc này gấp gáp đưa thư cầu viện về hướng Lý Nguyên Hạo.

Thu được thư của Diệp Lạc Minh, sắc mặt Lý Nguyên Hạo biến thành tái nhợt.

Đại tướng quân Dã Lợi Kiến Ca nói: "Vạn tuế, hiện tại tình thế quân đội Diệp Lạc nguy tại sớm tối, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, Diệp Lạc Minh chắc chắn là không biết cầu viện, kính xin vạn tuế sớm phát viện binh, nếu bộ lạc Diệp Lạc bị phản tặc Sơn Di Đông Quang công hãm, hậu quả tạo thành thiết tưởng không chịu nổi."

Lý Nguyên Hạo ăn mặc một thân long bào, ngồi ở trên ghế rồng, lông mày chăm chú nhíu lại cùng một chỗ, không có chút tâm tình vui sướng nào khi vừa mới lên làm hoàng đế.

Hần đương nhiên biết hậu quả không chịu nổi, nhưng hiện tại hần phải chú ý, chú ý, không được phân tâm.

Dã Lợi Kiến Ca thấy Lý Nguyên Hạo trầm mặc không nói, liền nóng vội nói: "Mặt tướng nguyện ý dẫn năm nghìn binh mã, tự chuẩn bị lương thảo, đi cứu viện Diệp Lạc Minh trước, xin vạn tuế ân chuẩn!"

Dã Lợi Kiến Ca làm như thế nào cũng đều nghĩ kỹ, hần nguyện ý chia sẻ tất cả phiên toái cùng Lý Nguyên Hạo, hần nguyện ý gánh gánh nặng một mình Lý Nguyên Hạo vô pháp gánh, trong mắt hần, muối muối của mình là hoàng hậu, Lý Nguyên Hạo là huynh đệ kết nghĩa của mình, giúp hần tranh đấu giành thiên hạ, chính là giúp mình.

Trước kia hần cũng làm như thế này, Lý Nguyên Hạo cũng đã nói, giang sơn của Lý Nguyên Hạo hần là cộng hưởng cùng huynh đệ Dã Lợi.

497. Chương 450: Nghi Ngờ

Nhưng đó là lúc trước, là thời điểm Lý Nguyên Hạo vẫn chưa làm hoàng đế, hần nguyện ý đem mấy cái gì đó mình không có ra hưởng cùng Dã Lợi Kiến Ca.

Những người đấu tranh giành thiên hạ là như thế, thời điểm tranh đấu giành thiên hạ, sẽ dùng lời thề son sắt, nói: "Ngày sau cùng các huynh đệ khác chung hưởng phú quý!"

Nhưng một khi đánh chiếm được giang sơn, sẽ là được chim quên nà, được cá quên nơm, có mới nới cũ.

Người rất ôn nhu như Triệu Khuông Dận còn dùng rượu tước binh quyền, đây đã xem như khách khí, xảo trá như Lưu Bang, giết nguyên một đám, tàn nhẫn như Chu Nguyên Chương, một mối lửa giải quyết toàn bộ.

Quyền lợi, là vật hấp dẫn người, lấy được nó, nói rõ người rất có bản lĩnh, chính bởi vì như thế, rất nhiều người đều ôm thật chặt, không để cho người khác đụng vào.

Lý Nguyên Hạo chứng kiến Dã Lợi Kiến Ca thật sự thay mình quyết định, giống như coi giang sơn của mình là của hắn, trong lòng có chút không thoải mái.

Trước đó lần thứ nhất, hắn và Trần Nguyên chiến tranh, đại bại mà quay về, nhưng Dã Lợi Kiến Ca đánh tan người dân tộc Hồi Hột, từ chỗ đó cướp đến không ít lương thực, cái này lại làm cho danh vọng vốn đã rất cao của Dã Lợi Kiến Ca trong quân đội lại bay lên lần nữa.

Ngô Hạo nhạy cảm nắm chặt ánh mắt này của Lý Nguyên Hạo, nội tâm của hắn mạnh mẽ nhảy lên một chút.

Nhưng hắn rất nhanh liền che dấu ở thần sắc này của mình, giống như vẻ không khoái trong ánh mắt Lý Nguyên Hạo, vừa lóe lên rồi lập tức biến mất.

Lý Nguyên Hạo từ trên ghế rồng đi xuống, giữ chặt tay Dã Lợi Kiến Ca, con mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Dã Lợi Kiến Ca, một hồi lâu mới lên tiếng: "Đại ca, cảm ơn người."

Một tiếng đại ca này lại làm cho Dã Lợi Kiến Ca thập phần cảm động, thoáng một tý đã quỳ xuống, nói: "Mặt tướng nguyện ý đầu rơi máu chảy vì vạn tuế, muôn lần chết không chối từ!"

Lý Nguyên Hạo gật đầu, phóng đại thanh âm, nói: "Tốt, hiện tại trăm bổ nhiệm Dã Lợi Kiến Ca là Nam chinh đại tướng quân, thống soái năm nghìn binh mã xuôi nam bình định giặc, quân binh các nơi ven đường đều phải nghe hắn điều khiển!"

Ngô Hạo bỗng nhiên tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, nên gia tăng chức vị cho đại tướng quân, dùng để phần chấn tam quân tâm."

Dã Lợi Kiến Ca nghe xong, đang muốn chối từ, Lý Nguyên Hạo lại gật đầu nói: "Không sai, Thái úy nói rất có lý, nhưng đại chức vị tướng quân đã là chức quan cao nhất trong quân đội, nên như thế nào cho phải?"

Ngô Hạo nói: "Thần cho rằng, đại tướng quân trung thành và tận tâm, chiến công lớn lao, nên phong vương!"

Lý Nguyên Hạo nở nụ cười, nói: "Thái úy không nói, trăm lại quên mất, trước kia trăm đối đã nói qua với đại tướng quân, ngày sau, nếu ngồi lên vị trí này, ta sẽ phong đại tướng quân là Tịnh Kiên vương."

Dã Lợi Kiến Ca lúc này vội vàng quỳ xuống, chối từ nói: "Vạn tuế, mặt tướng không dám yêu cầu xa vời, hiệu lực vì vạn tuế, là vinh hạnh của mặt tướng."

Lý Nguyên Hạo khoát tay chặn lại, nói: "Ai, đại tướng quân đừng nên nói nữa, chuyện trăm nói, há có thể không tính toán gì hết? Như vậy đi, chờ lần này người chiến thắng trở về, trăm sẽ phong người làm Tịnh Kiên vương!"

Trong lòng Ngô Hạo nổi lên vẻ đắc ý, hắn là tiểu nhân, bình thường thích nhất đúng là cân nhắc tâm tư người khác, đối với cách làm người Lý Nguyên Hạo, Ngô Hạo hết sức hiểu, hắn biết rõ, Lý Nguyên Hạo đã nổi lên tâm tình phòng bị đối với Dã Lợi Kiến Ca.

Trước kia, Dã Lợi Kiến Ca và Lý Nguyên Hạo bên chắc giống như là thép, hiện tại trong lòng Lý Nguyên Hạo đã có đề phòng, liền có ý tứ hàm súc là cái khối thiết bản này đã xuất hiện khe hở, nếu như mình có thể chọc to thêm một ít, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Đang tại thời điểm đắc ý, hắn bỗng nhiên cảm giác có một đạo ánh mắt bắn về hướng mình, trong lòng Ngô Hạo lập tức cả kinh, nghĩ: "Không xong, sơ suất quá, sao lại quên hắn?"

Ánh mắt kia là của Trương Tầm Nguyên, Ngô Hạo không dám nghênh đón, làm bộ như không phát hiện, chậm rãi lui về đứng phía sau Trương Tầm Nguyên.

Bước chân nhìn như bình tĩnh, kỳ thật, trong lòng Ngô Hạo lúc này căn bản không hề bằng phẳng.

Hắn ý thức được chính mình vừa mới hơi gấp gáp, lại để cho Trương Tầm Nguyên cảm thấy có điều gì đó khác thường, với hắn mà nói, đó là chuyện rất nguy hiểm, trong lòng Ngô Hạo quyết định chủ ý, phải tìm cơ hội xử lý Trương Tầm Nguyên.

.....

Diệp Lạc Minh biết rõ, Lý Nguyên Hạo sẽ không bỏ mặc hắn, nhưng hắn không biết mình có thể kiên trì cho đến lúc đó hay không.

Ứng Lý thành bị bao vây ba ngày, ở bên ngoài thành, số lượng phản quân đã gia tăng đến năm ngàn người.

Sơn Di Đông Quang có lương thực, có lương thực là có thể chiêu mộ binh sĩ đến, mặc dù những binh lính kia không có năng lực chiến đấu, nhưng năm ngàn người đã đủ để vây Ứng Lý thành vô cùng chặt chẽ.

Diệp Lạc Minh ngồi trên đầu thành, bên cạnh hắn là thi thể ca ca của hắn, ngay tại địa phương cách đó không xa, một đội mười mấy người binh sĩ bộ lạc Diệp Lạc đang thả dây thừng từ trên đầu thành xuống, nguyên một đám bò xuống dưới.

Bọn họ muốn chạy trốn, chạy trốn tới trong quân doanh đối phương để đầu hàng.

Ánh mắt Diệp Lạc Minh lơ đãng nhìn qua động tác của bọn hắn, lại một tiếng cũng không phát ra, cũng không ngăn cản, đi thôi, đều đi đi.

Bên ngoài, phản quân chặt đứt nguồn nước của Ứng Lý thành, ba ngày rồi, trong thành không có ăn, không có uống, quan trọng nhất là không có hi vọng, cả thành tựa như một nơi địa ngục, dày vò từng quân coi giữ ở bên trong thành.

Đối với Diệp Lạc Minh mà nói, hiện tại hắn phòng thủ, không phải thành trì, mà là chút niềm tin.

Dưới thành lại thổi lên tiếng kèn tiến công, Sơn Di Đông Quang dương dương đắc ý ngồi trên lưng ngựa, dẫn đầu vọt tới phía dưới cửa thành, hô: "Diệp Lạc Minh, hiện tại ngươi đầu hàng, ta còn có thể tha cho ngươi một mạng, nếu như phản kháng, công phá cửa thành xong, ta sẽ tàn sát hết Ứng Lý thành!"

Diệp Lạc Minh cười ha ha một tiếng, nói: "Sơn Di Đông Quang, ngươi phóng ngựa tới đây đi!"

Hơn hai trăm binh sĩ Diệp Lạc bộ lạc trung thành và tận tâm đứng ở bên người Diệp Lạc Minh, trong lòng mỗi người bọn hắn đều rõ ràng, lần này có thể là một lần cuối cùng bọn hắn được đứng chiến đấu.

Diệp Lạc Minh nhìn bọn hắn, rất là vui mừng gật gật đầu, sau đó chậm rãi rút trường đao bên hông mình ra, ngữ khí thập phần bình tĩnh nói: "Chư vị huynh đệ, theo ta giết tặc."

Hơn hai trăm người thần sắc kiên định, người còn dám lưu lại vào lúc này đã sớm quên sinh tử, bọn hắn chấn động vũ khí trong tay mình, cùng kêu lên: "Giết!"

Sơn Di Đông Quang phía dưới bị thành hoảng sợ, thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa ngã xuống, sau khi ổn định thân hình, quả thực rất tức giận, cũng không dám đi đầu nữa, lúc này đối phương đã muốn chết, vậy thì mình thành toàn cho hắn là được.

"Công thành!" Sơn Di Đông Quang cao giọng rít gào, tức giận bị đối phương kích động tuôn ra theo miệng hắn hắn.

Phát động công kích đầu tiên lại là quân Tống, Cảnh Thiên Đức vung lệnh kỳ lên, cường nỗ đánh úp về phía đầu tường.

Mũi tên phá không xé rách không khí, phát ra tiếng xuy xuy, tên nổ dày đặc nhào tới giống như mưa, có không ít thủ binh trên cổng thành trúng tên rơi xuống.

Thời điểm người trên thành bị tên nổ áp chế, hơn một ngàn người Đẳng Hạng liền điên cuồng đánh về phía tường thành Ứng Lý thành.

Diệp Lạc Minh hít vào một hơi thật sâu, tên nổ của những quân Tống này quá nhanh, quá dày đặc, cho dù hơn hai trăm người bọn hắn cầm toàn bộ cung tiễn lên, cũng vô lực phản kích, cho nên, hắn đứng ở phía dưới tường, chờ những người Đẳng Hạng làm tay sai cho quân Tống xông lên, chờ bọn hắn xông lên đây, tên nổ quân Tống sẽ đình chỉ.

Quả nhiên, thời điểm đội ngũ công thành vọt tới góc tường, quân Tống liền đình chỉ bắn tên, đội ngũ của Sơn Di Đông Quang bắt đầu trèo leo lên tường thành.

Vật như khúc cây và đá lăn trên thành sớm đã không còn nữa, binh sĩ bộ lạc Diệp Lạc nắm thật chặt binh khí trong tay mình, bắt đầu chém giết cùng đám người địch nhân trên tường.

Một đám quân đội công thành này có hơn một ngàn người, gấp năm lần bọn hán, nhưng bọn hán không hề sợ hãi, thật sự, một người biết mình lập tức sẽ nghênh đón tử vong, hán không sợ cần cái gì nữa.

Bước chân người thứ nhất vừa mới đi lên trên tường, Diệp Lạc Minh bổ một đao tới, bổ một chân người nọ xuống.

Không cần hán tiếp tục hô cái gì, cái này đã là mệnh lệnh chém giết, hơn hai trăm người nhanh chóng đánh tới, liều chết cùng những đồng bào Đảng Hạng nhảy lên tường thành kia.

Trong nháy mắt này, khắp nơi đều là phần còn lại của chân tay đã bị chém cụt, rơi lả tả trên mặt đất, máu tươi chảy xuôi trên tường thành, một mùi huyết tinh nổi lên, xông vào trong mũi, kích thích khởi sát ý bên trong ngực các binh sĩ, đao bổ mũi tên bắn, máu đen vương lên áo giáp.

Hơn một ngàn người cùng quay mắt chạy về phía hai trăm người, lại giới hạn trong tường thành hẹp hòi, vô pháp thi triển ra ưu thế binh lực, lại bị những binh sĩ Diệp Lạc kia ôm tâm tình hán phải chết liên tiếp đánh cho bại lui, mất thấy sắp bị đẩy ra khỏi tường thành rồi.

Sơn Di Đông Quang ở dưới mặt đất nhìn thấy, trong lòng rất là sốt ruột, hán không có can đảm đi lên chém giết, hán biết chút võ nghệ này của mình thật sự không đang để vung tay trước mặt Diệp Lạc Minh.

Dưới tình thế cấp bách, hán bỗng nhiên nghĩ tới tên tử Diệp Lạc Minh, đây chính là mỹ nữ nổi danh Đảng Hạng, lập tức hô to một tiếng: "Công kích cửa thành, ai mở cửa thành ra, khuya hôm nay sẽ cho hán hai cân thịt ngựa, bốn cái bánh bao, một bầu rượu, còn có lão bà của Diệp Lạc Minh!"

Trên tường thành, Diệp Lạc Minh nghe xong lời này, trong lòng lập tức giận dữ, sức chiến đấu đột nhiên tăng vọt.

Nhưng điều kiện này xác thực rất mê người, những người trên tường thành kia bắt đầu phấn đấu quên mình, trong lúc nhất thời, rõ ràng ổn định thế lùi về, chẳng những vậy, còn chậm rãi đẩy mạnh thế công lên tường thành.

Hiện tại, chiến sĩ bộ lạc Diệp Lạc còn chống cự, đúng là bằng vào một hơi cuối cùng, một hơi cuối cùng này cũng vô pháp ngăn cản đối phương tiến lên, thương vong của bọn hán không ngừng tăng lên, chỉ một lát sau, đã bị chém ngã hơn mười người.

Mà nhóm đội ngũ công thành thứ hai cũng nổi lên, Diệp Lạc Minh biết đại thế mình đã mất, hán điên cuồng quơ đao trong tay, dùng võ nghệ đã để cho Sơn Di Đông Quang lạnh mình, giết chết địch nhân đang từng bước từng bước tới gần.

Cửa thành mở ra, dây treo cổ ngay tại trước mặt hán, Diệp Lạc Minh cũng không nhượng bộ một bước.

Vết thương trên người không ngừng gia tăng, hán chỉ cảm giác áp lực của mình càng lúc càng lớn, phẳng phất như mỗi một đao ngăn cản đối phương đều phải cố hết sức.

Hán dứt khoát không đỡ đòn rồi, mặc cho vũ khí của đối thủ chém lên trên người của mình, chỉ cần mình có thể giết chết đối thủ là đủ rồi.

Một cây trường thương đâm vào trên vai của hán, Diệp Lạc Minh trở tay chém một đao, chặt bỏ một nửa cổ tay cầm thương, đao vẫn chưa thu hồi lại, bên cạnh lại có một thương đâm đến, chạy thẳng vào ngực hán.

Mất Diệp Lạc Minh có chút lóe lên, nhưng không hề kêu rên một tiếng, một thương đâm xuyên ngực.

Tay của hán mạnh mẽ bắt lấy báng thương, lại để cho trường thương lưu lại trong cơ thể của mình, hán biết rõ, nếu để cho đối thủ thương trở về, mình sẽ xong rồi.

Đối thủ ra sức rút vài cái, không thể kéo về nổi, Diệp Lạc Minh lại chém một đao, bổ đầu hán ra.

Kinh phong sau đầu tập kích đến, đầu Diệp Lạc Minh vô ý thức cúi thấp xuống, khăn trùm trên đầu lập tức bị tước sạch, đao trong tay mạnh mẽ chém về phía sau, một đám máu tươi phun ngay trên cổ của hán.

Hán hung ác dị thường kiểu này, đã làm kinh sợ tất cả địch nhân, những binh lính vây công hán cũng không khỏi lui bước chân về phía sau.

Thân thể Diệp Lạc Minh lay động vài cái, chứng kiến chung quanh đã không còn chiến sĩ của mình, trong lòng lập tức cảm thấy bị thương, trong miệng gào thét một tiếng: "Đến đây!"

Chút ít quân không chính hiệu của Sơn Di Đông Quang đâu dám đi tới? Nguyên một đám lui về phía sau.

Sơn Di Đông Quang lúc này mới đi đến trước mặt Diệp Lạc Minh, không biết là vì cái gì, trong lòng hắn bỗng nhiên hiện lên một tia kính ngưỡng, một tia buồn vô cớ.

Lúc này đây, hắn dùng ngữ khí rất bình tĩnh, nói: "Diệp Lạc Minh, người đầu hàng đi, ta cam đoan không thương tổn đến người, quân Tổng có lang trung đi theo quân, bọn hắn có thể chữa trị miệng vết thương cho người."

Diệp Lạc Minh theo dõi Sơn Di Đông Quang, hắn biết mình không sống được, nếu như hắn còn có thể sống được, hắn vẫn chọn tiếp tục chiến đấu.

Nhưng hiện tại, hắn thật sự không được.

Bước chân lảo đảo một chút, thoáng một tý đã té lăn lên trên đất, hắn lại từ từ bò lên, ở bên trong quá trình này, không ai đi lên giết hắn.

Diệp Lạc Minh vịn tường đứng vững, cố gắng để cho thân thể của mình đứng thẳng hơn một ít, hắn làm một chuyện rất kỳ quái, là tự bản thân hắn chậm rãi kéo dây treo, mở cửa thành Ứng Lý thành ra.

Sau đó liền xoay đầu lại, hai con mắt nhìn chằm chằm vào Sơn Di Đông Quang, nói: "Cửa thành là ta mở, thê tử ta vĩnh viễn là của ta, nếu người dám đụng đến nàng, dù ta thành quỷ cũng không buông tha cho người!"

Sơn Di Đông Quang gật gật đầu, nói: "Người yên tâm, cư dân ở bên trong thành, ta sẽ không đến quấy nhiễu, ta sẽ coi bọn họ như con dân của ta, về phần thê tử của người, ta cũng không làm khó nàng đâu."

Diệp Lạc Minh nở nụ cười, bỗng nhiên giơ loan đao trong tay lên, chém về hướng cổ của mình.

Bộ lạc Diệp Lạc trên danh sách đã bị Trần Nguyên xóa đi, bộ lạc này bị diệt, mang ý nghĩa rất trọng đại, nó nói cho tất cả mọi người biết, Lý Nguyên Hạo đã không có năng lực đến bảo vệ những người trung với hắn.

Tin tức truyền ra không được vài ngày, rất nhiều đại tộc Đẳng Hạng đều thông qua các loại cách, phái sứ giả đi vào Diệu Đức thành, hi vọng có thể trao đổi một vài vấn đề cùng Trần Nguyên.

Trần Nguyên không cho bọn hắn câu trả lời thuyết phục, bởi vì chuyện này không cần phải gấp, mới hiện tại mà đã đáp ứng những người này mà nói, sẽ làm cho bọn họ cảm giác được quân Tổng cần bọn hắn, kéo dài thời gian một chút, cũng có thể giảm giá thể đánh bạc của bọn hắn xuống.

Chính yếu nhất là, mặc dù nói tướng ở bên ngoài, quân lệnh có thể không nghe, nhưng mọi chuyện xảy ra, Trần Nguyên đều muốn tận lực cho Nhân Tông biết rõ, ở trên một ít vấn đề lớn, nếu như thời gian cho phép mà nói, hắn muốn đi nghe ý kiến của Nhân Tông, hắn không muốn để cho Nhân Tông cảm giác mình vừa xuất chinh đã không nghe lời.

Cho nên, Trần Nguyên đem hết chiến báo và tình huống khi mình tiếp xúc cùng những đại tộc này, dùng khoái mã, cùng mang đến Biện Kinh.

Hiện tại, tâm tình Nhân Tông coi như không tệ, tuy Vương Luân khởi nghĩa tạo thành phiền toái không nhỏ cho hắn, nhưng Trần Nguyên đã giúp hắn giải quyết Thiểm Tây Trương Hải, cái này lại để cho Nhân Tông dễ dàng hơn không ít.

Chiến báo lần đầu tiên, hắn đã thu được, Trần Nguyên đánh tan Diệu Đức thành, Lý Thế Bân phá được cứ điểm Trác La và Nam Quân tư nơi biên phòng của Lý Nguyên Hạo, những việc này đều có ý nghĩa là sự tình Đẳng Hạng đang tiến triển thuận lợi.

Lương thực Triều Tiên cũng thuận lợi vận đến Biện Kinh, số lượng xa xa nhiều hơn so với Nhân Tông suy nghĩ, nếu như Đông Doanh cũng giao dịch được số lượng như vậy mà nói, vậy thì mình hoàn toàn có thể đủ chống được đến xuân sang năm, đợi cho lương thực Nam Dương trở về.

Văn Bác Ngạn lần này nhận được ngợi khen, Nhân Tông lại cho hấn một cái nhiệm vụ mới, chính là mang quân đội đi Sơn Đông, bình định khởi nghĩa của Vương Luân.

498. Chương 451: Phẫn Hết Rồi

Vương Luân phát triển vô cùng nhanh, hiện tại đã có một vạn người rồi, Nhân Tông điều ra năm vạn quân đội, giao cho Văn Bác Ngạn, phối hợp với lực lượng vũ trang địa phương của Sơn Đông, cùng một chỗ áp chế.

Năm vạn người, vậy là đủ rồi, bởi vì quận huyện các nơi Sơn Đông còn có hơn mười vạn quân đội, những vũ trang địa chủ kia cũng đứng ở triều đình bên này, Văn Bác Ngạn đi, chỉ cần làm chắc, bình định Vương Luân chỉ sự tình sớm muộn mà thôi.

Còn có, lương thực cứu tế cũng đã đến, dân chúng có ăn, cũng không chịu đi cái tạo phản cùng Vương Luân.

Còn có một tin tức tốt, Triệu Ý có bầu.

Nhân Tông biết tin tức này, lập tức để cho khoái mã đi thông báo cho Trần Nguyên đang ở Diệu Đức thành phía xa, đồng thời, hấn phát hiện mình cũng có một chút chờ mong đối với đứa bé này, đây là "đứa cháu đầu" của mình.

Những ngày này, chỉ cần có thời gian, hấn đi thăm Triệu Ý.

Hấn cũng nghĩ qua chuyện đón Triệu Ý trở lại hoàng cung ở, nhưng Triệu Ý ngại trong hoàng cung quá buồn tẻ, xuất nhập đều có chút không tiện, có lẽ là ở trong phủ Phò mã thì đỡ hơn một ít, có đại Công Chúa mỗi ngày ở cùng nàng, hai người muốn lên phố là có thể đi trên đường phố, so với trong hoàng cung thì thú vị hơn rất nhiều.

Nhân Tông cũng không cưỡng cầu, chọn lựa mấy cung nữ nhiều tuổi từ hoàng cung đến hầu hạ Triệu Ý, còn chuyên môn an bài đầu bếp và hộ vệ cho nàng.

Mặc dù là như vậy, Nhân Tông cũng chỉ cần có thời gian liền đến thăm nom.

Gần đây, lương thực vừa mới vận đến, rất nhiều công tác phải làm, đợi cho Văn Bác Ngạn xuất chinh, hấn mới có một chút thời gian nhàn rỗi, nhớ tới mình rất nhiều ngày không đến thăm Triệu Ý rồi, liền quyết định đi đến phủ phò mã.

Thời điểm đi vào Phò mã phủ, Triệu Ý đang đánh cờ cùng đại Công Chúa, thấy Nhân Tông đến rồi, hai người vội vàng đứng dậy đón chào.

Nhân Tông rất có hào hứng nhìn bàn cờ một chút, tạo nghệ của hấn đối với cờ vây rất sâu, liếc thấy Triệu Ý hiện tại đang rơi vào hạ phong, kỳ nghệ đại Công Chúa vốn cao minh hơn rất nhiều so với Triệu Ý, nhưng vì để cho Triệu Ý giải buồn, các nước không chặt chẽ lắm, cho Triệu Ý cơ hội kéo dài hơi tàn.

Nhân Tông cười một chút, ngón tay điểm một cái trên bàn cờ, nói: "Ý nhi, đánh tại chỗ này."

Triệu Ý xem xét, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc vui mừng, nói: "Phụ hoàng thật sự là đánh cờ rất hay, từ chỗ này, ta có thể giết ra ngoài."

Đại Công Chúa mỉm cười, theo vẻ vui mừng của Triệu Ý, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

Cứ như vậy, Nhân Tông chỉ điểm Triệu Ý đánh cờ cùng đại Công Chúa, chỉ vài lần đánh, Triệu Ý liền cảm giác dần dần vô vị, đứng dậy đem ghế nhường cho Nhân Tông, nói: "Phụ hoàng, người và tỷ tỷ đánh đi, thời gian thật dài ta không xem hai người các người đánh cờ rồi."

Lời này nói ra, Nhân Tông cùng đại Công Chúa đều sửng sốt một chút, Nhân Tông thở dài một tiếng, nói: "Đúng vậy, thời gian rất lâu không đánh cờ với các người."

Nói xong, hấn liền ngồi xuống trên ghế, nhìn đại Công Chúa đang ngồi đối diện, hai tay Nhân Tông đặt xuống đầu gối, miệng bỗng nhiên nói: "Lý Vĩ đã trở lại."

Tay đại Công Chúa lập tức ngừng trên không trung, thần sắc trên mặt có chút biến hóa.

Nhân Tông tiếp tục nói: "Đi thăm hắn đi."

Đại Công Chúa không nói gì, Triệu Ý lại ở một bên nói: "Không thể đi, tỷ tỷ, hắn trở về cũng không tới tìm người, người đi thăm hắn làm cái gì?"

Nhân Tông trừng mắt liếc nhìn Triệu Ý, nói: "Người chiếu cố tốt người là được rồi, không cần phải làm nhiều chuyện như vậy!"

Tiếp theo, hắn ôn nhu nói: "Lý Vĩ không dám tới gặp người, hắn bị thương, toàn thân có bảy vết sẹo, có một vết trên mặt."

Ngón tay đại Công Chúa bỗng nhiên run run, không nhìn được mà hỏi: "Phụ hoàng, sao hắn bị thương nặng vậy?"

Nhân Tông nói: "Thời điểm chiến tranh, Lý Nguyên Hạo lựa chọn đội ngũ của hắn tiến hành đột phá, hắn dùng hơn một trăm người kháng cự mấy ngàn người Đảng Hạng xung phong, đợi cho đội ngũ khác đến trợ giúp hắn, bọn hắn chỉ sống mười ba người."

"Hắn trở về đây, ta liền chứng kiến hắn, hắn nói với ta, nhờ ta giải trừ hôn ước giữa người và hắn, chỉ là, ta nghĩ vấn đề này nên để hai người các người trước thương lượng một chút mới đúng."

Đại Công Chúa nghe được Nhân Tông nói, bỗng nhiên buông quân cờ xuống, trong chớp mắt liền chạy ra bên ngoài.

Triệu Ý xem xét mà sững sờ, đợi cho đại Công Chúa đi mất, mới đưa đầu tiến đến bên người Nhân Tông, hỏi: "Phụ hoàng, người nói đều là sự thật sao? Lý Vĩ dám chiến tranh cùng mấy ngàn người của Lý Nguyên Hạo?"

Nhân Tông cười cười, đánh cho nàng một cái, nói: "Đương nhiên là thật, đợi Thế Mỹ trở về, ta còn muốn thông báo ngợi khen, hơn nữa còn tăng quân chức cho hắn, có thể giả bộ được sao?"

Bước chân đại Công Chúa rất nhanh chóng, nhưng khi nàng chạy đến trước cửa nhà Lý Vĩ, nàng lại do dự.

Gõ cửa sao? Lúc trước chính mình kiên quyết rời đi, hiện tại gõ cửa lại tính toán là cái gì? Nhìn thấy Lý Vĩ, chính mình phải nói gì? Đại Công Chúa cũng không biết, chỉ là, nàng muốn nhìn Lý Vĩ một chút, xem hiện tại hắn đã thành cái dạng gì.

Đôi khi, quyết định lúc trước cảm thấy vô cùng chính xác, nhưng quay đầu lại nhìn vào, lại cảm thấy ngốc vô cùng.

Cho nên, tại thời điểm chúng ta làm việc, phải cân nhắc chu toàn, đặc biệt là cái loại đại sự liên quan đến vận mạng mình sau này, nhất định phải cân nhắc, cân nhắc liên tục.

.....

Hiện tại, Đột Ngột Kiên Ca gặp phải nan đề khó.

Hắn là tướng quân Lý Nguyên Hạo tương đối tín nhiệm, cũng là người trong nhóm trung thành và tận tâm đối với Lý Nguyên Hạo, cái tên được Ngô Hạo xếp hạng ở phần trên danh sách, Lý Nguyên Hạo để cho hắn trấn thủ Tây Thọ, bảo vệ Thái Quân tư.

Trên tay Đột Ngột Kiên Ca có năm ngàn binh sĩ, so với việc Lý Thế Bân mang ba vạn người từ mặt phía nam lên, còn có một vạn quân đội của Sơn Di Đông Quang từ mặt phía bắc áp đến, người của hắn hơi ít một chút.

Nhưng địa hình Tây Thọ bảo vệ Thái Quân tư được thiết lập cực kỳ hiểm yếu, hơn nữa, bởi vì Lý Nguyên Hạo đặc biệt chiếu cố đối với chỗ này, quân lương tại đây tương đối sung túc hơn một ít, nếu như cho các binh sĩ ăn cháo mà nói, một ngày hai bữa, có thể duy trì được một tháng.

Đối phương khẳng định là không đánh được, điểm này, trong lòng Đột Ngột Kiên Ca thập phần tin tưởng.

Ngay từ đầu, hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề đầu hàng này.

Ba ngày trước, khi mình đi ngủ, tỉnh lại chợt phát hiện chính trên đầu mình nhiều hơn một tờ giấy, trên tờ giấy viết một hàng chữ: "Cho người một vạn quan, người vẫn là Tây Thọ tướng quân, mở cửa trại ra đầu hàng."

Đột Ngột Kiên Ca giận dữ, hấn cho rằng đây là vũ nhục đối với hấn, vì vậy mà cả kiểm tra cả quân doanh, phạm là binh sĩ tiếp cận hấn lều vài trong đêm qua, đều trở thành đối tượng hấn hoài nghi, nguyên một đám bị nhốt lại, đồng thời, hấn nói với tất cả binh sĩ, dù mình chết cũng quyết không đầu hàng

Hai ngày trước, lại có một tờ giấy đặt ở trên đầu hấn, lần này rất đơn giản, chỉ có ba chữ: "Hai vạn quan."

Đột Ngột Kiên Ca giận không kềm được, lúc này đây, không riêng gì điều tra rõ những binh lính kia, còn thay đổi tất cả đội thân binh của mình một lần.

Vẫn không có tìm được bóng dáng gian tế kia, hấn quyết định buổi tối không ngủ nữa, đồng thời phái một đội binh sĩ ra, gác tại phía trước lều vài mình, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Ngày hôm sau, tờ giấy không hiện ra trên đầu, chỉ là, khi hấn đi ra ngoài, chợt phát hiện trên nhà vệ sinh bị người dùng dao khắc lại mấy chữ: "Năm vạn quan thì thế nào?"

Hấn tức giận hủy nhà vệ sinh đi.

Buổi sáng hôm nay, lúc ăn cơm, từ trong chén cơm ăn của chính mình nhặt ra một tờ giấy, mở ra xem xét, trên đó viết: "Một cái giá cuối cùng, mười vạn!"

Đột Ngột Kiên Ca sững sốt một chút, chậm rãi buông tờ giấy, hấn nghĩ, mình nên lo lắng một chút.

Mười vạn quan, số tiền này rất lớn, nhưng còn chưa đủ để cho hấn động tâm, hấn cũng là đại tộc Đảng Hạng, là người chứng kiến nhiều tiền, đối phương dùng tiền để thu mua hấn, một chiêu này, vốn chính là sai lầm.

Nhưng đối phương một lần lại một lần ra giá, hơn nữa chính mình căn bản không tìm thấy gian tế ở nơi nào, cái này lại làm cho Đột Ngột Kiên Ca có chút do dự.

Mười vạn quan, như nếu như đối phương dùng số tiền đó, đi thu mua các tướng quân dưới tay mình, hậu quả sẽ là dạng gì đây?

Tiền có thể mua thần, hướng chi là tại đây, một loại hoàn cảnh bị địch nhân vây quanh quy mô, nhưng viện quân thì ngay cả hi vọng cũng không có, chính mình phải mang cái bụng đói ra để chiến đấu, mười vạn, có thể thu mua rất nhiều người.

Như nếu như đối phương thu mua tiểu đội 100 người, tại thời điểm đối phương công kích, bọn hấn có thể mở cửa lớn ra.

Nếu đối phương thu mua một ngàn quan chỉ huy, vậy thì có thể nội ứng ngoại hợp, làm cho mình thất bại thảm hại, nếu có đại tướng bên người bị mua mà nói, khả năng là ngay cả một cơ hội đường đường chính chính đánh nhau cũng không có.

Đột Ngột Kiên Ca chăm chú nắm tờ giấy vào trong tay, hấn biết hiện tại mình phải làm ra một cái lựa chọn, một cái lựa chọn không thể hối hận rồi sửa lại.

Đầu hàng? Lý Nguyên Hạo tín nhiệm đối với mình như vậy, lúc này phản bội hấn, giống như có chút quá xấu xa.

Thuần phục Lý Nguyên Hạo, tiếp tục cùng địch nhân tác chiến? Nếu như có thể anh dũng chết trận như Diệp Lạc Minh, hấn sẽ không do dự chút nào, nhưng hấn sợ, hấn sợ chính mình không có cơ hội như Diệp Lạc Minh.

Một thân tín từ bên ngoài đi đến, nói: "Tướng quân."

Đột Ngột Kiên Ca thu hồi tâm tư của mình, cố gắng trấn định hỏi: "Chuyện gì?"

Thân tín kia nói: "Tướng quân, hôm nay lại có năm mươi ba binh sĩ trốn trại, bị chúng ta bắt được, hiện tại đã áp giải lên trên giáo trường."

Đột Ngột Kiên Ca vung tay lên, nói: "Chém."

Bộ dạng thân tín có chút khó xử, nói: "Tướng quân, dẫn đội đào tẩu, là cháu ruột ngài, Đột Ngột Vân Chở."

Đột Ngột Kiên Ca kinh hãi hỏi: "Cái gì?"

Sau đó, Đột Ngột Kiên Ca cảm thấy phần nộ không thôi, từ bên cạnh cầm lấy roi ngựa của mình, liền xông ra ngoài, tiến thẳng đến giáo trường.

Chỗ đó có hơn năm mươi binh sĩ bị trói thành một hàng, cầm đầu chính là cháu ruột hắn, cũng là một trong những tướng quân dũng mãnh nhất dưới tay hắn, Đột Ngột Vân Chở.

Bước chân Đột Ngột Kiên Ca thật nhanh, trực tiếp đi đến hướng Đột Ngột Vân Chở, đến trước mặt, không nói hai lời, liền đánh roi lên trên người Đột Ngột Kiên Ca.

Mỗi một roi, hắn đều dùng hết toàn bộ lực lượng, Đột Ngột Vân Chở cắn răng không kêu, mặc cho da thịt máu me trên người mình bị bóc ra, cũng không kêu một tiếng.

Hơn năm mươi roi đánh xong, cánh tay Đột Ngột Kiên Ca cũng đã run lên rồi, lúc này hắn hỏi một câu: "Muốn làm bọn hèn nhất sao?"

Sắc mặt Đột Ngột Vân Chở tái nhợt, mồ hôi trên đỉnh đầu cũng to như hạt đậu rơi xuống dưới.

Cưỡng ép hiệp thẳng đứng người lên, hắn ngẩng đầu nhìn Đột Ngột Kiên Ca, nói: "Thúc phụ, ta đánh cùng ngài nhiều trận chiến như vậy, đã làm bọn hèn nhất lúc nào chưa?"

Đột Ngột Kiên Ca hừ một tiếng, nói: "Người không phải bọn hèn nhất, vậy thì chạy làm cái gì?"

Đột Ngột Vân Chở trên mặt thê thảm cười: "Thúc phụ, ta không muốn để cho Đột Ngột gia giống như Diệp Lạc gia, bị người giết đến mức chỉ còn nữ nhân và đứa trẻ, ta muốn lưu đường lui cho Đột Ngột gia, cho dù là mỗi ngày chúng ta bị người đuổi giết, nhưng Đột Ngột gia không thể không có nam nhân!"

Đột Ngột Kiên Ca bỗng nhiên không nói gì nữa, lúc này hắn thoáng dò xét một tý những người đào tẩu kia, phát hiện, những điều này đều là binh sĩ gia tộc bọn họ, hơn nữa cũng đều có lão bà và đứa trẻ hết rồi.

Cả giáo trường im ắng, ánh mắt những binh lính kia nhìn đàn đào binh này bỗng nhiên biến thành một loại cảm xúc không giống với lúc trước.

Lúc trước, đào binh tại Đẳng Hạng là sự tình đáng xấu hổ, nếu như người thật sự chạy trốn, cho dù người chạy thoát rồi, về đến trong nhà cũng bị người khinh bỉ.

Nhưng hiện tại, hắn phát hiện, ánh mắt các binh sĩ bắn về hướng những đào binh kia lại tràn đầy đồng tình.

Đột Ngột Kiên Ca thở dài một tiếng thật sâu, vứt bỏ roi trong tay mình đi, cả người phảng phất như già đi rất nhiều, rất là vô lực nói: "Có lẽ, người đã đúng."

Hắn nói những lời này, quân sĩ bên cạnh vẫn không phát ra bất kỳ thanh âm gì, thật lâu sau, Đột Ngột Kiên Ca ngẩng đầu lên, nói: "Tán thành hoà đàm, đứng sang bên trái."

Các binh sĩ cũng không nhúc nhích, trong lòng bọn hắn có chút sợ hãi, cũng có một chút chờ đợi, nhưng bọn hắn không hoạt động bước chân của mình.

Đột Ngột Kiên Ca lại lớn tiếng nói một câu, quát: "Tán thành hoà đàm cùng quân Tổng, dựa vào phía bên trái, nếu như các người cũng không muốn đánh nhau, ta sẽ đi đàm phán cùng quân Tổng!"

Lúc này, bước chân của binh sĩ mới bắt đầu di động, một, hai, chậm rãi, tuyệt đại đa số mọi người đều bước về phía bên trái.

Đột Ngột Kiên Ca chứng kiến tràng cảnh này, liền gật đầu, nói: "Tốt, tốt ta đi đàm phán."

Đàm phán cùng Đột Ngột Kiên Ca là Trần Nguyên tự mình tiến hành.

Đột Ngột Kiên Ca vừa thấy là Trần Nguyên tự đến đàm phán, lập tức nói hết điều kiện ra, hắn muốn Trần Nguyên đáp ứng để cho gia tộc của hắn có một chút quyền lợi tại đây, trong lãnh thổ này, hơn nữa có thể

tạm thời giữ lại quân đội, vừa muốn cầu Trần Nguyên, trong khi hành động nhằm vào Lý Nguyên Hạo, không điều động quân đội của bọn hắn.

Đối với cái này, Trần Nguyên đều đáp ứng, vì vậy, trên quân thành lập tức triệt hạ chiến kỳ Đảng Hạng, bắt đầu treo cờ xí quân Tống lên rồi.

Bọn hắn chỉ là quân Tống trên danh nghĩa, trên thực tế, bọn hắn đều có được quân đội độc lập của chính mình.

Bộ lạc Đột Ngột đầu hàng, có thể nói là một kích nặng nề đối với Lý Nguyên Hạo, nếu như nói thời điểm Diệp Lạc bộ lạc bị tiêu diệt, là kết quả phần lớn người đã dự đoán được mà nói, Đột Ngột gia tộc đầu hàng tập thể, liền khiến cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

Kinh ngạc qua đi, những kia người ngo ngoe muốn động rồ rồ cuộc cũng không kềm nén được dã tâm của mình, hình tượng Lý Nguyên Hạo trường kỳ áp chế mọi thứ trong lòng bọn hắn đã thay đổi, Lý Nguyên Hạo hiện tại là một nhân vật như Liên Sơn Di Quang cũng dám khiêu chiến, là nhân vật ngay cả Đột Ngột gia tộc cũng có thể phản bội.

Năm ngày sau, Vệ Mân thị dẫn đầu khởi binh phản kháng Lý Nguyên Hạo, tiếp theo, liên tục hơn mười bộ lạc lần lượt phản loạn.

Lý Nguyên Hạo đã sắp xong rồi, dựa theo tình thế phát triển hiện tại, kỳ thật, Trần Nguyên hoàn toàn có thể chinh hợp những bộ lạc muốn tìm nơi nương tựa Đại Tống này, giành giật một ít lợi ích, kém nhất cũng có thể làm ra "mặt trận thống nhất phản Lý Nguyên Hạo."

Chiến tranh như vậy, sẽ biến thành cực kỳ thuận lợi.

Nhưng Trần Nguyên không muốn làm như vậy, hắn không riêng gì việc làm Lý Nguyên Hạo ngã xuống, còn phải mượn tay Lý Nguyên Hạo, tận lực tiêu trừ thế lực những đại tộc này, cho nên, chiến tranh phải đánh tiếp.

Diệu Đức thành hiện tại có thể nói là một tòa thành thị phồn hoa nhất trong cả Đảng Hạng rồi, Trần Nguyên ở chỗ này kiến tạo một lô cốt cho quân Tống, dùng để gây áp lực đối với Lý Nguyên Hạo, đồng thời cung cấp tất cả các loại ủng hộ cho những người phản loạn Lý Nguyên Hạo kia.

Rất nhiều lưu dân đều coi chỗ này là thiên đường trong lòng mình, các loại vật tư từ Tống triều vận đến đều tụ tập ở chỗ này, bọn hắn chỉ cần sống, liền không đến mức như các thành trì khác, chỉ có thể chờ chết đói.

Một người Đảng Hạng cầm thư Ngô Hạo tự tay viết, đứng ở trước mặt Trần Nguyên, bộ dạng có chút sợ hãi.

Hắn chỉ là một cư dân bình thường trong Hứng Châu phủ, bởi vì Hứng Châu phủ hiện tại cũng sắp không chống đỡ nổi nữa, hắn cũng muốn chạy trốn.

499. Chương 452: Liều Đi (1+2)

Trước kia Ngô Hạo nhận thức hắn, biết rõ hắn muốn đi, liền nói với hắn, mình nhận thức một người tướng lĩnh quân Tống gọi Bạch Ngọc Đường, ghi một phong thư cho hắn, lại bảo hắn mang theo đến Diệu Đức thành, tìm Bạch Ngọc Đường, có thể nhận được một cái an bài tốt.

Sau khi người này vào thành, nghe ngóng bốn phía xem Bạch Ngọc Đường ở nơi nào, liền được người dẫn tới trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường biết rõ Ngô Hạo chắc chắn sẽ không viết thư cho mình, lập tức đưa thư cho Trần Nguyên.

Sau khi Trần Nguyên xem xong, cũng không nói nội dung với mọi người, mà là phát tay, nói với người Đảng Hạng kia: "Được rồi, người đã đưa tin đến đây, Ngô đại nhân nhờ chúng ta từ từ chiêu cố người, như vậy đi, người đi theo đoàn xe Tống triều, trở lại Đại Tống, ta cho người hai trăm quan tiền, chắc hẳn là đủ để người an thân."

Người nọ cảm tạ rồi đi, chờ hấn đi ra khỏi lều lớn, trong lòng Trần Nguyên thầm than, Ngô Hạo này thật sự rất liều mạng, thư tín quan trọng như vậy, hấn rõ ràng lại để cho một người như thế đưa đến, cũng không sợ trên đường bị người khác điều tra ra.

Hấn cảm giác mình phải thành lập một thông đạo liên lạc cùng Ngô Hạo rồi, hiện tại, người này rất quan trọng đối với mình, không thể để cho hấn có bất kỳ sơ xuất gì.

Bọn người Hạ Từ không được xem thư tín của Ngô Hạo, trên mặt đều là thần sắc hoài nghi, không rõ vì cái gì mà tại thời điểm vội vàng như vậy, Phò mã gia rõ ràng còn an bài mọi chuyện cho một người lưu dân bình thường.

Trần Nguyên cũng không giải thích, đây là thứ dùng tính mạng hơn một trăm người nói cho Trần Nguyên, có một vài vấn đề, tuyệt đối không thể nói trước mặt mọi người.

Ngô Hạo suy nghĩ ra một cái kế hoạch rất ác độc, có thể giết chết Trương Tầm Nguyên, hơn nữa còn khiến cho Dã Lợi Vượng Quang Vinh và Lý Nguyên Hạo sinh ra vết rách, vì thực hiện kế hoạch này, hấn cần Trần Nguyên phối hợp.

Trần Nguyên rất có hứng thú đối với việc xử lý Trương Tầm Nguyên, nhưng hiện tại, nếu làm cho Dã Lợi Vượng Quang Vinh cùng Lý Nguyên Hạo sinh ra hiểu lầm, ý định tiêu hao thực lực những đại tộc kia Đẳng Hạng của mình, khả năng là sẽ rơi vào khoảng không.

Hấn thoáng trầm tư một tý, cuối cùng cũng quyết định xử lý Trương Tầm Nguyên trước, khiến cho Lý Nguyên Hạo càng thêm ý lại vào Ngô Hạo.

"Lưu Bình, hiện tại, địa bàn của Sơn Di Đông Quang có phải là quá lớn hay không?"

Lưu Bình nghe xong sững sờ, nhưng lập tức gạt đầu, nói: "Ừm, địa bàn của hấn đã gấp bội trước kia, thậm chí thời điểm các gia tộc lớn nhất so sánh ra cũng kém."

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Ta nói rồi, không để hấn ngẩng đầu ở trước mặt ta được, cánh không được quá cứng, quân đội Dã Lợi Kiến Ca bây giờ đang ở vị trí nào?"

Lưu Bình mở địa đồ ra, ngón tay điểm một cái trên vị trí Tây Bình phủ, nói: "Ở chỗ này, viện binh hấn đưa tới cứu Diệp Lạc bộ lạc đã chậm một bước, lại muốn đi cứu Đột Ngột bộ lạc bị chúng ta vây quanh, cũng chậm một bước. Chỉ là, hấn lùi về lại rất nhanh, Lý Thế Bân phái một vạn kỵ binh ra thiết lập vòng vây, cũng không thể giữ được người này."

Trần Nguyên nói: "Như vậy đi, cứ để cho Sơn Di Đông Quang đi đánh Tây Bình phủ, nói cho hấn biết, đánh chiếm được Tây Bình phủ, nơi đó sẽ là của hấn."

Lưu Bình biết rõ Sơn Di Đông Quang căn bản không phải là đối thủ của Dã Lợi Kiến Ca, Trần Nguyên hiển nhiên là muốn mượn tay Dã Lợi Kiến Ca để giáo huấn Sơn Di Đông Quang một tý, lập tức gạt đầu, nói: "Ta xem là có thể, lần này chúng ta phái quân đội đi giúp hấn không?"

Trần Nguyên nói: "Đương nhiên phái quân đội đi, chỉ là, chúng ta cứ ở một bên nhìn là được."

Lưu Bình lĩnh ngộ ý tứ Trần Nguyên thật sâu.

Vấn đề này vừa mới nói xong, Trần Nguyên lại nghĩ ngợi xem nên phái ai đi liên lạc cùng Ngô Hạo, để cho Ngô Hạo toàn lực hiệp trợ Lý Nguyên Hạo, đánh một hai trận chiến thắng lợi, bên ngoài bỗng nhiên có quân sĩ gõ cửa tiến đến, nói: "Tướng quân, Biện Kinh có thư gấp."

Hạ Từ đi đến nhận lấy thư tín, nhìn qua loa vài lần, đôi mắt sáng lên, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Phò mã gia, chúc mừng ngài, Công Chúa có tin vui!"

Trần Nguyên sững sờ một chút, tiếp theo liền nở nụ cười, nói: "Ha ha, đây là một sự tình đáng mừng, chưa vị, ta muốn trở lại Biện Kinh thăm Công Chúa."

Ý nghĩ này của Trần Nguyên ở trong mắt người thế kỷ hai mươi mốt thì rất là bình thường, biết rõ vợ mình mang thai, cho dù tại bán cầu khác phía xa cũng muốn bay trở về thăm nom, nhưng ở trong mắt người Tống triều nhìn vào, cách làm như vậy hiển nhiên có chút quá nhi nữ tình trường.

Chỉ là, mấy người bọn hắn đều rất hiểu về cách Trần Nguyên làm người, biết rõ Phò mã gia này căn bản chính là một người thích nhĩ nữ tình trường.

Lưu Bình tiến lên, nói: "Phò mã gia, ngài cũng nên trở về, tự mình hướng Hoàng thượng báo cáo tình hình chiến đấu, chỉ là, hiện tại ngài ly khai mà nói, chỉ sợ sẽ bất lợi đối với chiến tranh?"

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Lưu Bình, lại nhìn người trong phòng, nói: "Có các người ở chỗ này, ta rất yên tâm, muốn nói lo lắng, ta chỉ sợ các người không để lại một tên địch nào, ngay cả Lý Nguyên Hạo kia, thoáng một tý liền giết chết, vậy thì sự tình sẽ phiền toái rồi."

Quân chế Tống triều chính là như vậy, thời điểm chiến tranh, đều có quan văn đi theo chỉ huy, mỗi khi đánh một thời gian ngắn, quan văn phải trở về, tự mình báo cáo tình hình chiến đấu về phía hoàng đế.

Võ tướng thì không thể trở về, tựa như Dương Lục Lang vậy, vụng trộm trở về một chuyến, bị hoàng thượng biết, cũng phải chịu tội mất đầu.

Tuy Nhân Tông cho cái chi quân đội này đủ quyền lợi, chưa từng muốn Trần Nguyên trở về báo cáo cái gì, nhưng Trần Nguyên biết rõ, cho dù Nhân Tông tín nhiệm mình, mình cũng nên trở về, báo cáo cho những đại thần kia một tý mới được.

Mới vừa rồi hắn còn muốn đợi thành lập một cái thông đạo liên lạc an toàn cùng Ngô Hạo rồi mới trở về nhà, hiện tại thu được tin tức này, đáy lòng rất là hưng phấn, liền giao chuyện này cho Hạ Từ làm.

"Hạ Từ, lại đi Hứng Châu phủ lần nữa, có can đảm không?"

Hạ Từ không chút do dự gật đầu, nói: "Không có vấn đề gì, chưởng quầy có chuyện gì, cứ việc bàn giao, hạ quan nhất định sẽ làm thật thỏa đáng."

Xưng hô của Hạ Từ đối với Trần Nguyên rất không cố định, có đôi khi hô Phò mã gia, có đôi khi hô chưởng quầy, cái này không sao cả, hắn biết rõ Trần Nguyên không phải là một người truy cầu thanh danh, hô cái gì cũng giống nhau.

Trần Nguyên cười nói: "Người đi liên lạc cùng Ngô Hạo, nói cho hắn biết, ta chuẩn bị để cho Sơn Di Đông Quang ăn phải một trận đại bại trước, về phần làm như thế nào, hắn sẽ rõ, mấu chốt là tìm được chọn người thích hợp để phụ trách liên lạc giữa Ngô Hạo và chúng ta, hiểu chưa?"

Hạ Từ gật đầu: "Hiểu."

Hiện tại, bộ dạng Lý Nguyên Hạo không còn chủng loại tiêu sái như lần đầu tiên Trần Nguyên nhìn thấy hắn tại Yên kinh kia, hắn đã cảm giác được vị trí của mình tràn đầy nguy cơ, khuôn mặt từng khiến cho rất nhiều nữ tử si mê mấy ngày nay đã biến thành càng ngày càng âm trầm.

Người bộ lạc Diệp Lạc bị san bằng rồi, bộ lạc Đột Ngột đầu hàng rồi, vận mạng hai bộ lạc trung thực với mình gặp phải, đã cho Lý Nguyên Hạo một kích nặng nề, hiện tại, khắp nơi đều là lưu dân tạo phản, khắp nơi đều là đại tộc phản loạn.

Lý Nguyên Hạo cảm giác mình đột nhiên không còn chút sức lực nào.

Tây Bình phủ truyền đến tin tức, phản tặc Sơn Di Đông Quang này rõ ràng dám tiến công Tây Bình phủ, Lý Nguyên Hạo chợt phát hiện, bỗng nhiên mình đã có một loại sợ hãi đối với chiến tranh, hắn không lấy được chủng loại dũng khí can đảm đánh cược một lần trước mặt địch nhân, mặc kệ là bất kỳ địch nhân gì kia.

Mặc dù là hiện tại chỉ phải đối mặt với Sơn Di Đông Quang, dạng người trước kia, ở trong mắt hắn, là nhân vật còn sống cũng chỉ dư thừa, giết còn ngại bẩn tay.

Nhìn Ngô Hạo cùng Trương Tầm Nguyên đứng tại trước người mình, nói: "Hai vị ái khanh, phản tặc Sơn Di Đông Quang này lại đang muốn đánh Tây Bình phủ, các người có phương pháp xử lý tốt gì không?"

Trương Tầm Nguyên lập tức nói: "Vạn tuế, thần liêu chết cũng phải nói, hiện tại chúng ta đã không có năng lực đánh nữa, thần cho rằng, hiện tại vạn tuế nên tự tiêu niên hiệu, phái sứ giả hướng Tống triều xin hàng, khôi phục trạng thái song phương trước kia là không thể nào, nhưng chúng ta có thể lui thêm bước nữa,

nguyện ý tôn hoàng đế Tống triều là thúc phụ, thậm chí là thúc tổ phụ, chỉ cầu được phong thưởng Hưng Khánh phủ, bãi bỏ binh lính.”

Trương Tầm Nguyên nói lời nói thật, là vì tốt cho Lý Nguyên Hạo, đại trượng phu có được dân được, Lý Nguyên Hạo đánh chiếm cái tầm giang sơn này, cũng chỉ dùng vài chục năm, nếu Tống triều đáp ứng cầu hoà, cùng lắm thì đợi thở gấp vài hơi, bọn hắn sẽ lại dùng vài chục năm khôi phục được.

Nhưng cái gọi là lời thật thì khó nghe, vật quyền lợi này, không phải mỗi người đều có thể đặt xuống dưới.

Trương Tầm Nguyên nói lời này, lại làm cho Lý Nguyên Hạo rất là không thoải mái, hắn nói: ”Lúc trước bảo ta làm hoàng đế chính là ngươi, hiện tại lại bảo tự chính mình lột bỏ niên hiệu cũng là Trương Tầm Nguyên người!”

Từ khi Trương Tầm Nguyên đi vào Đãng Hạng, Lý Nguyên Hạo chưa từng có dùng loại ngữ khí này nói chuyện cùng Trương Tầm Nguyên.

Trương Tầm Nguyên mạnh mẽ quỳ xuống, nói: ”Vạn tuế, hiện tại thật sự không có biện pháp gì, chúng ta chỉ có thể tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, mưu đồ vào tương lai!”

Lý Nguyên Hạo không phải người ngu, trong lòng của hắn cũng biết, cái này đối với mình, đã là biện pháp tốt nhất rồi, trên mặt cứ việc tái nhợt, nhưng cũng không hề bác bỏ lời Trương Tầm Nguyên nói.

Người Tống luôn thích sĩ diện nhất, nếu quả thật ngay cả tự tôn cũng buông tha, tôn xưng Tống triều hoàng đế là thúc tổ phụ, như vậy chút ít sĩ phu Tống triều kia, tám phần sẽ như Trương Tầm Nguyên nói, đáp ứng lui binh.

Trương Tầm Nguyên nhìn sắc mặt Lý Nguyên Hạo, lúc đang muốn tiếp tục khích lệ, Ngô Hạo bỗng nhiên tiến lên, chỉ vào người Trương Tầm Nguyên, nói: ”Trương huynh, người đây là đang hiển kế sách vong quốc, nếu vạn tuế thật sự hướng Tống triều đầu hàng, người Tống căn bản sẽ không để cho vạn tuế sống đến sang năm!”

Ngô Hạo nói những lời này, đánh trúng sự tình Lý Nguyên Hạo lo lắng nhất, hắn đã sớm nghĩ tới chuyện đầu hàng này, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, để có thể Đông Sơn tái khởi, nhưng Đại Tống nhất định sẽ gắn một bộ xiềng xích lên trên đầu mình, nếu như chính mình không thoát được, vậy làm sao bây giờ?

Trương Tầm Nguyên thoáng một tý đã đứng lên, nói: ”Ngô Hạo, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Bây giờ còn có biện pháp nào khác sao? Ngươi xem những đại thần kia bên ngoài xem, nguyên một đám lòng người bàng hoàng, những đại tộc có lãnh địa của riêng mình kia đều phái sứ giả đi về hướng Diệu Đức thành, hoàng thượng muốn bọn hắn mang binh đi hỗ trợ đại tướng quân, bọn hắn đều không đi!”

Ngô Hạo thể hiện một ngôn từ chính nghĩa, nói: ”Trương Tầm Nguyên, ta muốn làm gì? Ta không muốn để cho hoàng thượng đi tìm chết, ta không rõ, hoàng thượng chết rồi, có chỗ gì tốt đối với người?”

Trương Tầm Nguyên phản bác nói: ”Ngươi yên tâm, ta tự mình đi Tống triều, nếu như bọn hắn không đáp ứng để cho chúng ta tiếp tục giữ lại Hưng Khánh phủ, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt mà nói, ta tuyệt không sống làm gì nữa!”

Ngô Hạo cười ha ha một tiếng, nói: ”Trương huynh, ngươi để cho ta nhớ tới một cái điển cố, thời kì Tam quốc, Tào Tháo đưa binh áp chế Xích Bích, cũng có người Ngô quốc muốn đầu hàng, người biết nguyên nhân là gì không?”

Nguyên nhân này, tất cả mọi người biết rõ, Lý Nguyên Hạo tự nhiên cũng biết, đó chính là đại thần đầu hàng, vẫn có thể kiêu ngạo, nhưng hoàng đế thì không được.

Trương Tầm Nguyên tức giận đến mức con mắt trừng lên nhìn Ngô Hạo, nói: ”Ngươi!”

Lý Nguyên Hạo khoát tay chặn lại: ”Thái úy đại nhân, nếu như ta không đầu hàng, hiện tại xem ra, dương như là không có cơ hội lật ngược thế cờ.”

Ngô Hạo ôm hai đấm, nói: ”Vạn tuế, thần cho rằng, trận chiến đánh đến hiện tại, quân ta khắp nơi bị động, hoàn toàn là bởi vì quân lương bị hạn chế, căn bản vô pháp tiến hành tác chiến thời gian dài, quân đội của

chúng ta chỉ có thể canh giữ ở trong thành, dùng phương thức phòng thủ chúng ta không am hiểu để đối kháng với quân Tống.”

Lý Nguyên Hạo nghe đến đó, khẽ gật đầu, nói: ”Ừm, ái khanh có đối sách gì?”

Ngô Hạo nói: ”Vạn tuế nên chọn lựa người thiện chiến trong quân, tạo thành một chi tinh binh, không cần nhiều người, ngàn người đủ để, đi đường vòng công kích Minh Sa, chặt đứt đường lui của Sơn Di Đông Quang, nhất định có thể chiến thắng.”

Trương Tầm Nguyên vừa nghe cái ý kiến này, lập tức gào lên: ”Ngô Hạo, ngươi muốn đẩy vạn tuế vào hiểm địa sao?”

Ngô Hạo hừ một tiếng: ”Thần nguyện ý đi cùng vạn tuế!”

Kỳ thật, Lý Nguyên Hạo cũng biết, phương án này rất là nguy hiểm, một ngàn người, xâm nhập vào phía sau những người muốn giết hắn kia là muốn chết, chỉ là, trong mắt hắn, chỉ cần có cơ hội bảo toàn ngôi vị hoàng đế của mình, đáng để nếm thử cái nguy hiểm này một chút.

Trương Tầm Nguyên nghe được Ngô Hạo nguyện ý cùng đi, trong lòng lại càng tâm thần bất định, hắn hiểu Ngô Hạo rất rõ, người này cái gì cũng có, nhưng lại không có can đảm, hắn nguyện ý đi chiến trường?

Đánh chết Trương Tầm Nguyên cũng không tin, trong lòng lại càng kết luận Ngô Hạo đang có âm mưu, nhưng khổ nỗi trong tay không có chứng cứ, Trương Tầm Nguyên cũng không thể nói gì.

Lý Nguyên Hạo càng nghĩ, càng quyết định chọn dùng phương pháp xử lý của Ngô Hạo, đồng thời, hắn cũng tiếp nhận ý kiến của Trương Tầm Nguyên, lại để cho Trương Tầm Nguyên phái người đi liên lạc cùng Tống triều, trao đổi sự tình đầu hàng.

Nếu như Tống triều có thể lưu cho mình một chút vốn liếng, vậy thì đầu hàng, nếu không, cứ tử chiến.

Một phương diện khác, Lý Nguyên Hạo điều một ngàn tinh binh từ bên trong mấy vạn binh sĩ ra, như vậy sẽ để cho hắn cam đoan quân lương cơ bản nhất.

Hắn mang theo một ngàn người này, thông qua sa mạc, thời điểm hiện ra tại Minh Sa, lại làm cho quân đội Sơn Di Đông Quang bố trí tại Minh Sa kinh hãi mất sắc, không phải nhiều công phu đã đánh tan Minh Sa rồi.

Tiếp theo, hắn đánh đến sau lưng Sơn Di Đông Quang đang tại công kích Tây Bình phủ.

Tháng chín, bầu trời tối đen, thời điểm Lý Nguyên Hạo giết đến bên ngoài Tây Bình phủ, sắc trời đang bắt đầu sáng rõ, Sơn Di Đông Quang căn bản không hề biết Lý Nguyên Hạo lại đột nhiên xuất hiện phía sau mình.

Khi hắn chứng kiến chiến kỳ của Lý Nguyên Hạo tung bay, bỗng nhiên có chút sợ hãi, những đám ô hợp dưới tay hắn kia lại càng bối rối không thôi.

Lý Nguyên Hạo xung trận lên trước, dẫn đầu kỵ binh sát nhập trận địa địch, bọn hắn xếp thành trận mũi dùi, phát động đột kích về phía quân đội Sơn Di Đông Quang, rất nhanh đã đột phá một đạo phòng tuyến vội vàng bố trí, trận hình phía sau bị vỡ ra, mà Lý Nguyên Hạo tiến quân thần tốc, một mực giết đến khu vực chính giữa quân đội Sơn Di Đông Quang.

Người bên Sơn Di Đông Quang chỉ là một đám đám ô hợp, bị Lý Nguyên Hạo phá tan trận hình, thanh âm Sơn Di Đông Quang cứ việc vang lên, nhưng quân kỷ tan rã làm cho cả quân đội gặp phải sụp đổ âm ỉm.

Cung tiễn mất đi chính xác, trường thương cũng là kéo dài trên mặt đất, bọn hắn thậm chí còn muốn cách xa Lý Nguyên Hạo một chút, hình tượng Chiến thần của Lý Nguyên Hạo trường kỳ tồn tại trong lòng Đảng Hạng người phẳng phát như lại hiện ra trong lòng bọn họ.

Lúc này, Dã Lợi Kiến Ca trong Tây Bình phủ thừa thế giết ra, hô ứng cùng Lý Nguyên Hạo.

Lúc này, Sơn Di Đông Quang chợt phát hiện, quân đội Tống triều đến đây ủng hộ mình kia, rõ ràng bắt đầu lui lại, một chút dũng khí cuối cùng cũng mất đi.

500. Chương 453: Mang Gái Về (1+2)

Quân đội Tổng triều chính là người giúp đỡ cho hắn, không có người giúp đỡ này, hắn không có dũng khí đối mặt với Lý Nguyên Hạo và Dã Lợi Kiến Ca, hai dũng sĩ Đẳng Hạng mạnh nhất.

Vì vậy, hắn vội vàng cởi trang phục tướng quân trên người mình ra, thay một bộ quần áo lưu dân vào.

Sơn Di Đông Quang này có một ưu điểm, đó chính là khi phạm vào sai lầm, hắn biết cách sửa lại.

Trước đó lần thứ nhất, bởi vì thuận tay cầm một kiện quần áo nữ nhân, kết quả là bị quân Tổng khám phá thân phận, từ đó hắn liền tổng kết ra một bài học, trên chiến trường, tốt nhất là mình tùy thời chuẩn bị một bộ quần áo lưu dân vừa người.

Quân Tổng đi, tướng quân của mình cũng đi, những đám ô hợp kia đâu thể chiến đấu xuống dưới?

Cả quân đội lập tức tan tác, mà Lý Nguyên Hạo cùng Dã Lợi Kiến Ca hợp binh, lúc này đang giết được rất thống khoái, đã thời gian rất lâu trôi qua, hắn không được thống khoái đánh lên như vậy rồi, một mực đánh tới dưới Ứng Lý thành, bị hai trăm quân Tổng thủ vệ tại đầu tường Ứng Lý bắn một hồi cung nỏ dày đặc, bị giết hơn trăm người mới quay đầu lại.

Một trận này, đội ngũ hai vạn người của Sơn Di Đông Quang tổn thất hầu như không còn, mà Lý Nguyên Hạo và Dã Lợi Kiến Ca trả giá rất lớn, chính là hơn ba trăm kỵ binh thương vong.

Thất bại, đã nằm trong kế hoạch của Trần Nguyên.

Hắn cần cho Lý Nguyên Hạo một chút dũng khí, lại để cho Lý Nguyên Hạo có thể tiếp tục chiến đấu xuống dưới.

Có lẽ những người phản đối Lý Nguyên Hạo kia sẽ dao động, nhưng đó cũng không phải vấn đề lớn, bởi vì những người này nên rất rõ ràng, thời điểm bọn hắn chờ đợi kỳ phản đối Lý Nguyên Hạo lên, cũng đã không còn đường lui.

Trần Nguyên ngồi ở trên xe ngựa, tâm tình bỗng nhiên có chút không xong, Triệu Ý mang thai là tin vui đối với hắn, hắn vốn rất cao hứng, nhưng đột nhiên không biết vì sao lại nhớ tới Gia Luật Lữ Linh.

Hiện tại nàng thế nào? Con của mình thế nào?

Tất cả mọi chuyện, Trần Nguyên đều không biết, hắn phái người đi qua Liêu quốc, đi cầu kiến Gia Luật Lữ Linh, hơn nữa còn viết một phong thư cho nàng.

Nhưng người kia trở về nói cho Trần Nguyên, Gia Luật Lữ Linh căn bản không hề xem thư tín, trực tiếp ném vào trong lửa, thiêu hủy hoàn toàn.

Nàng hồi âm cho Trần Nguyên một câu, chính bảo Trần Nguyên nhớ kỹ câu nói cuối cùng khi bọn hắn chạy về đại Tổng kia.

”Nếu như ngươi lại hiện ra tại Liêu quốc, ta sẽ giết chết ngươi!”

Chính là câu nói này, Gia Luật Lữ Linh tuyệt tình đối với mình đến thế nào? Tuyệt đối không phải như thế, tuyệt tình, hắn là cái loại cảm tình nhân nhật, giống như là hai người không còn quan hệ gì hết.

Nhưng hiện tại, Gia Luật Lữ Linh rõ ràng vẫn còn hận chính mình.

Hận, là một loại phương thức biểu hiện khác của yêu, nàng hận là vì nàng không bỏ xuống được.

Trong lòng Trần Nguyên trầm suy nghĩ, đợi cho sự tình Đẳng Hạng bình định rồi, chính mình nên xử lý chuyện giữa mình và Gia Luật Lữ Linh.

Cho dù nàng không muốn làm lão bà của mình, nhưng đứa bé kia là con mình, đây là chuyện ngay cả nàng cũng không thể thay đổi.

Hắn ngồi trong xe ngựa suy nghĩ, Bạch Ngọc Đường cũng không nói một tiếng, ngồi đối diện hắn, không có người nói chuyện, thật sự là buồn bực đến phát sợ, Trần Nguyên nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi: ”Ngọc đường, sao lại mất hứng vậy?”

Con mắt Bạch Ngọc Đường liếc nhìn một chút, nói: "Ta cao hứng cái gì nha? Vợ của ta lại không mang thai!"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Sao ngươi lại nóng tính như vậy?"

Bạch Ngọc Đường mạnh mẽ nhảy lên, thoáng một tý đã ngồi xuống bên Trần Nguyên, nói: "Ta nói Phò mã gia, lúc ngươi đang ở Biện Kinh, còn nói mang ta đi lên trên chiến trường, dẫn ta ra trận giết địch, nhưng ngươi ngoại trừ bảo ta đi Hưng Khánh phủ, tìm Ngô Hạo một lần, sự tình còn lại đều không có, lần này trở lại Biện Kinh, xin ngài thương xót, thả ta đi đến chỗ Nhan Tra Tấn, tốt xấu gì cũng có chuyện để làm."

Trần Nguyên nhìn hắn, nói: "Ngươi đừng nói nữa, chỗ Nhan Tra Tấn, ngươi không thể qua, chỗ này của ta vẫn có việc không làm được, hiện tại ta chỉ tạo ra một lưới, thả Lý Nguyên Hạo vào bên trong rồi, mới thiếu cháy, vẫn chưa cần ngươi phải ra tay, đợi lần này ta trở về, liền bắt đầu động thủ đốt lửa rồi, đối với việc ngươi hỗ trợ, thật sự là ta không bỏ được."

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một tý, hỏi: "Thật sự sao?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Đương nhiên là thực, trước khi chưa giải quyết Lý Nguyên Hạo, các ngươi không thể đi, sự tình Liêu quốc phía sau, ta còn cần ngươi hỗ trợ nữa."

Bạch Ngọc Đường lúc này mới nở nụ cười, nói: "Không có vấn đề gì, chỉ là, chúng ta phải nói cho rõ trước, nếu lần này ngươi trở về còn không cho ta đi đánh giặc, huynh đệ chính mình trở về, ngươi cũng đừng ngăn đón ta."

Trần Nguyên gật đầu, mở ra màn xe hương mặt ngoài xem xét, sắc trời đã sắp đen, lập tức nói với Thiết An Ha Mã Thai bên cạnh: "Thiết An Ha Mã Thai, hiện tại đã không còn sớm, tìm tiểu điểm nghỉ ngơi một chút đi."

Thiết An Ha Mã Thai lên tiếng, nói: "Chưởng quầy, ngài đợi một lát, mười dặm phía trước có một thị trấn, chỗ đó có dịch trạm."

Hiện tại bọn hắn đã tiến nhập vào cảnh nội phủ Hà Nam, nếu như lộ trình thuận lợi mà nói, ngày mai sẽ có thể đến Biện Kinh.

Trên đường đi, Trần Nguyên cố ý lưu tâm những tình huống lưu dân ven đường, chỉ là, từ tình huống dọc theo đường để xem xét, hiện tại giống như đã tốt lên rất nhiều so với thời điểm chính mình đi Đãng Hạng.

Ít nhất dọc theo đường đã có không ít nhà tình nghĩa do quan phủ thiết lập, có thể ngay tại chỗ cứu tế những lưu dân kia, giảm bớt các loại vấn đề xã hội bởi vì lưu dân lưu động mà tạo thành, đồng thời, cũng giảm bớt tỉ lệ tử vong cho người dân.

Tuy cảnh tượng rất thê thảm, nhưng ít nhất là bọn hắn cũng đều có thể còn sống, hơn nữa, đại đa số người đều có hi vọng sống đến thời điểm sang năm.

Nếu như địa phương khác cũng giống như phủ Hà Nam mà nói, Trần Nguyên dám khẳng định, lần này Vương Luân tạo phản sẽ thất bại, dân chúng Đại Tống chính là người thiện lương như vậy, có một chỗ ở, có một chút hi vọng nho nhỏ, bọn hắn đều nhẫn nại để sống bình thường.

Đợi cho thời điểm Trần Nguyên tiến vào Biện Kinh, phát hiện tình huống so với Hà Nam phủ còn tốt hơn một ít, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

Đang muốn chạy nhanh đến gặp Nhân Tông rồi trở lại nhà thăm Triệu Ý, Trần Nguyên chợt phát hiện trên tay mấy Thư sinh trước mặt mình đang cầm báo chí đọc chăm chú, một bên xem còn một bên thảo luận cái gì đó.

Trong lòng tỏa ra sự hiếu kỳ, lại bảo Hô Diên Bình, thời điểm đánh xe ngựa qua bên người mấy Thư sinh thì đi chậm một chút, hắn chỉ nghe có người nói: "Các ngươi xem, đây là bố cáo hoàng thượng phát ra, phía trên này nói rất rõ ràng, tổng cộng từ Triều Tiên mua được bao nhiêu lương thực, vận đến tất cả các châu bao nhiêu, còn có chở đến tiền tuyến bao nhiêu, bởi vậy, tất cả mọi người có thể thấy rõ, những quan viên kia chính là muốn từ giữa chỗ đó kiếm chác, cũng là chuyện không thể."

Người khác lập tức nói: "Vương Huynh nói lời này sai rồi, người nhìn tờ này của ta xem, bên trên có ghi văn vẽ của Phạm Trọng Yên đại nhân, Phạm đại nhân nói rất rõ ràng, quan viên các nơi đều có biện pháp của riêng mình, ví dụ như báo cáo láo tình hình tai nạn, lại bắt triều đình trích nhiều thêm một ít lương thực xuống dưới."

"Mặt khác, còn có khẩu trừ giảm khẩu phần lương thực, ta lại cho rằng, phải từ chính giữa kinh thành, chọn người đi đến địa phương giám sát, bằng không thì triều đình hoàn toàn không biết gì về tình huống ở những địa phương kia, khó tránh khỏi có người sẽ nổi lên tâm bất lương."

Một thanh âm nói: "Hai người các người nói chuyện không thú vị, đại sự triều đình bậc này, chúng ta nhìn để biết thì cũng thôi, xem bộ dáng của các người kia, giống như là có thể lo âu vì hoàng thượng vậy."

Thư sinh họ Vương bỗng nhiên nói: "Chúc huynh nói lời này sai rồi, ta nghe nói trên báo chí có một người gọi Vương An Thạch, viết một bài văn vẽ, là đề nghị về dẹp loạn giặc cỏ Sơn Đông như thế nào, Liễu Vĩnh đưa cái này lên báo chí không được mấy ngày, Âu Dương Tu đại nhân liền tự mình đi vấn an Vương An Thạch này, hai người còn hàn huyên suốt một đêm!"

Mấy người khác lập tức hiểu kỳ: "Việc này thật sao?"

Người họ Vương nói: "Đương nhiên là thật, hơn nữa hoàng thượng đã nói rồi, vì để cho dân chúng vượt qua lần thiếu lương thực này, cùng với mùa thu sang năm tăng thêm ân khoa, cầu trời cao thương cảm, từ tình huống triều đình hiện tại để xem xét, người chủ khảo là Âu Dương Tu đại nhân."

Một người có chút ít hâm mộ nói: "Ta đây cũng đi viết vài bài văn, bằng vào tài hoa của chúng ta, chắc hẳn cũng có thể khiến cho các triều đình trọng thần chú ý."

Họ Vương cười ha ha một tiếng, nói: "Nào có dễ dàng như vậy? Tài hoa của các người so với Công Thực thì như thế nào? Công Thực ghi qua một bài văn, nhằm vào cuộc chiến Đảng Hạng, hẳn không chủ trương vấn đề bình định Đảng Hạng trong hiện tại, mà là đề nghị tạm gác lại sự tình Đảng Hạng, đợi sang năm, nguy cơ lương thực giảm bớt hãy cân nhắc tiếp, trong đó nói rất có lý, đầy những câu châm chúc, nhưng lại bị Liễu Vĩnh đánh trở về, ngay cả nguyên nhân cũng không nói."

Lời này hiển nhiên lại làm cho những Thư sinh kia rất là ủ rũ, Trần Nguyên ngồi trong xe ngựa nghe được cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, Công Thực này là ai? Rõ ràng ở tại Biện Kinh mà có thể đoán được bố cục của chính mình? Nhân tài như vậy, tuyệt đối không thể buông tha.

Chắc hẳn Liễu Vĩnh đánh văn vẽ Công Thực kia về, cũng không là bởi vì hắn ghi không tốt, mà là bởi vì hắn đoán quá chính xác rồi, chuyện như vậy, tuyệt đối không thể nói ra để cho người khác biết được.

Hiện tại Trần Nguyên nghĩ, nếu như mình tìm được Công Thực này, liền để cho hắn đến giúp mình một chút, giúp mình quản lý vấn đề Tây Cương.

Kỳ thật, Trần Nguyên đã nghe qua danh tự người này, người này năm nay hai mươi ba tuổi, đậu giáp khoa Tiến sĩ tại nguyên niên Nhân Tông Bảo Nguyên, đảm nhiệm trưởng quan địa phương tại Hoa Châu, năm nay trải qua Bằng Cát đề cử, mới vào kinh thành làm quan.

Đến thời kỳ Thần Tông, liền trở thành tiên phong phản đối Vương An Thạch biến pháp.

Trâu bò không? Mười chín tuổi đậu Tiến sĩ, sau đó đảm nhiệm trưởng quan một châu, hơn hai mươi tuổi tiến vào triều đình, quá trình này ở triều đại nào cũng đều là hiếm thấy.

Hắn vốn chính là trâu bò, hắn gọi Tư Mã Quang.

Theo những Thư sinh này nói chuyện, Trần Nguyên nhận được một tin tức, báo chí của mình quả thật không tệ, ít nhất cũng không bị người khác cầm lấy dùng để nhóm lửa, hoặc là thời điểm đi ngoài, lai lai địa phương mềm mại nhất.

Nhân Tông sớm biết sự tình Trần Nguyên muốn trở về, trong lòng của hắn rất rõ ràng, kỳ thật, tất cả vấn đề Đảng Hạng hiện tại tiến triển cũng rất thuận lợi, kế hoạch của Trần Nguyên đang từng bước một được thực hiện, thật sự không tất yếu phải tự mình trở về báo cáo.

Nếu thời điểm người khác thống quân xuất chinh làm ra cử động như vậy, hẳn tất nhiên sẽ tức giận, nhưng Trần Nguyên không giống, Trần Nguyên trở về thăm Triệu Ý, đây là sự tình Nhân Tông cao hứng nhất.

Nói vài câu đơn giản, Nhân Tông liền để cho Trần Nguyên rời đi.

Mà Triệu Ý cũng đã sớm biết tin tức Trần Nguyên trở về, lúc này đây, biểu hiện của nàng rất rộng lượng, rõ ràng đã tiếp nhận Lăng Hoa cùng Tần Hương Liên ở Tân Nguyệt sơn trang, còn có cả hai đứa trẻ, lại làm cho Trần Nguyên tận hưởng được cảm giác một nhà đoàn tụ khó có được.

Trần Thế Trung vừa vặn ở Biện Kinh, hẳn và Miyamoto Lục Lang đã đàm phán tốt rồi, lần này trở về chính là đốc thúc xưởng đóng tàu tạo thuyền.

Con mắt Trần Nguyên nhìn Trần Thế Trung, Trần Thế Trung nói: "Đại ca, ta có một ý nghĩ, người thấy thế nào, thuyền sẽ bị hư hao, hơn nữa, Hồ Diên Khánh đại ca nói với ta rồi, người Đông Doanh mua thuyền, ngày sau là muốn chiến tranh, ta nghĩ, mỗi lần đều bắt bọn họ tới tìm ta, rất không tiện, không bằng ta trực tiếp đến Đông Doanh, mở chi nhánh tại đó, đại ca nghĩ thế nào?"

Ý nghĩ này không tệ, nhưng làm cho Trần Nguyên càng cảm thấy hứng thú hơn, chính là ba nữ nhân sau lưng Trần Thế Trung.

Một nữ nhân thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, ăn mặc ki-mô-nô của người Nhật Bản, rất là dịu dàng ngoan ngoãn đi theo đằng sau lưng Trần Thế Trung.

Còn có một người cao hơn một chút, khuôn mặt cực kỳ thanh tú, có một vài chỗ rất giống với chút ít mình tinh diện ảnh Hàn Quốc ngày sau.

Một người cuối cùng chính là Thiển Thu rồi, vẻ mặt cầu xin, luôn muốn chen đến bên người Trần Thế Trung, nhưng hai nữ nhân không chịu nhường lại vị trí của mình.

Trần Nguyên cảm thấy hiểu ý, ngón tay chỉ chỉ một tý, hỏi: "Hai người này là người nào? Tại sao trước kia không chứng kiến?"

Trần Thế Trung vỗ đầu của mình một cái, nói: "À, ta quên giới thiệu cho đại ca, hai vị này là nhị đệ muội cùng tam đệ muội của người, Xuyên Điền Minako, Vương Tuệ."

Lúc này Công Chúa cũng vừa vặn tới, Thiển Thu giống như là vô cùng ủy khuất, thoáng một tý đã vọt tới trước mặt Công Chúa, nói: "Công chúa điện hạ!"

Triệu Ý đương nhiên hiểu Thiển Thu vì sao lại ủy khuất, trên mặt đầy vẻ tức giận, nói: "Trần Thế Trung, người tới đây cho ta!"

Ánh mắt Trần Thế Trung đầy vẻ cầu xin nhìn về hướng Trần Nguyên, Trần Nguyên tranh thủ thời gian đi tới, đỡ lấy Triệu Ý, nói: "Nương tử, không nên tức giận, đừng chọc giận thân thể của người."

Triệu Ý thoáng một tý đã thoát cánh tay ra, nói: "Đàn ông các người đều là cái dạng này, thời điểm Trần Thế Trung ra đi, nói bao nhiêu câu thề thốt, kết quả sau khi trở về, rõ ràng dẫn theo hai người, tưởng Thiển Thu chúng ta dễ khi dễ phải không?"

Một bên, Thiển Thu khóc lóc kể lể, nói: "Hắn trở về, nói mang theo lễ vật cho ta, còn nói sợ một mình ta ở nhà buồn bực, cố ý chọn lựa ra, ta tưởng là cái đồ chơi gì tốt, kết quả lại là hai nữ nhân này!"

Nói xong liền oa một tiếng, khóc toáng lên.

Trần Thế Trung đứng ở nơi đó, cũng không nói chuyện, con mắt Trần Nguyên nhìn về phía sau một chút, giả trang ra một bộ tức giận, nói: "Trần Thế Trung, người quá hư không tưởng nổi rồi, người.....để cho hai cái nữ nhân này lập tức trở về Tân Nguyệt sơn trang, không nên ở chỗ này làm Công Chúa tức giận, lát nữa ta sẽ lại tính sổ với người."

Nhưng lúc hắn nói chuyện, ngón tay cái lại đưa ra ngoài, vẫy vẫy ủng hộ Trần Thế Trung.

Sau đó, Trần Nguyên vội vàng đỡ dành Triệu Ý trở về, Thiển Thu cũng đi theo Triệu Ý tổ khổ, nhìn qua thân ảnh Thiển Thu, trong lòng Trần Nguyên cảm thấy một hồi thống khoái, hẳn không khỏi nhỏ giọng nói một câu: "Nha đầu người cũng có hôm nay sao?"

Trần Thế Trung chứng kiến Công Chúa rời đi, lúc này mới đi đến bên người Trần Nguyên, nói: "Đại ca, hai nữ nhân này thật sự không thể mang về, ta ở Triều Tiên còn có mấy người nữa, trong phòng không ở được."

Trần Nguyên kéo hần qua, hỏi: "Tiểu tử, rốt cuộc ngươi đã tìm mấy người?"

Trần Thế Trung ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Vốn ta không muốn tìm người nào, nhưng Miyamoto Lục Lang kia tặng cho ta mấy người, ngươi không biết đâu, hần thật sự quá khách khí, huynh đệ không thể cự tuyệt, liền thu năm người, việc này vừa mở ra, ta lại tìm thêm hai người Triều Tiên."

Trần Nguyên có chút hâm mộ, nói: "Tiểu tử ngươi không tệ, mạnh hơn so với ca ca, đúng rồi, những cô gái Triều Tiên, nếu như thấy ngươi, giữ lại cho ca ca, biết chưa?"

Trần Thế Trung gật đầu: "Hiểu, huynh đệ đã sớm lưu ý cho ngài rồi, đại ca yên tâm."

Có câu hứa hẹn này, Trần Nguyên bắt đầu đàm luận về chuyện đứng đắn, nói: "Người Đông Doanh muốn mua thuyền và cái gì nữa?"

Trần Thế Trung nói: "Giống như Hồ Diên Khánh đại ca, còn có cung nỏ, chưởng tâm lôi, bọn hần đều muốn."

501. Chương 454: Nhờ Lực Lượng

Trần Nguyên gật đầu, thuyền và chưởng tâm lôi có thể bán cho bọn hần, nhưng cung nỏ thì không được, cung nỏ của bọn Hồ Diên Khánh đã là tốt nhất rồi, thứ tốt nhất, không thể bán ra ngoài nhanh như vậy.

Về phần chưởng tâm lôi, thời điểm thủ thành có thể sử dụng, hiện tại Tôn Công Sáng đang nghiên cứu loại chưởng tâm lôi cực lớn, tựa như đạn pháo, hình tròn, khối lượng đạt hơn trăm cân, nếu cái này được xuất bản rồi, cái loại chưởng tâm lôi nhỏ căn bản không thể bằng được.

Hần nói với Trần Thế Trung: "Nhóm thuyền đầu tiên, ngươi bắt bọn họ dùng lương thực để đổi, đợi cho thời điểm bọn hần nếm được chút ngon ngọt, sẽ có rất nhiều người Đông Doanh tìm ngươi mua đồ, nếu như lúc đó có thể mà nói, tốt nhất ngươi đòi từ chỗ bọn hần một bến cảng, con mẹ nó, đám gia hỏa Triều Tiên kia không để cho chúng ta bến cảng, cái này lại làm cho Hồ Diên Khánh rất không tiện."

Trần Thế Trung vỗ ngực bô bô, nói: "Không có vấn đề, cứ để trên người của ta, ta cảm thấy Miyamoto Lục Lang kia rất dễ nói chuyện."

Khóe miệng Trần Nguyên nổi lên vẻ tươi cười, nói: "Dễ nói chuyện? Đó là bởi vì bọn hần có chỗ nhờ đến ngươi, ngươi đừng nghĩ Miyamoto Lục Lang là người lương thiện, Đông Doanh bọn hần hiện tại, quyền lợi lớn nhất là Mạc Phủ, Mạc Phủ không chế được Thiên hoàng, ngươi phải nghĩ biện pháp bắt được liên lạc cùng Mạc Phủ mới là chính xác."

"Chỉ cần bằng vào Miyamoto Lục Lang, cho dù ngươi bán hần 100 con thuyền, hần cũng là hải tặc, có biết không?"

Hai người đang nói về vấn đề này, Tần Hương Liên liền để cho Trần xuân muối đến tìm Trần Nguyên, nói là yến hội đã được dọn xong, bảo bọn họ tranh thủ thời gian đi đến.

Đây là gia yến, hai vị lão nhân ngồi ở vị trí chính giữa, bên trái Triệu Ý, Tần Hương Liên, Lăng Hoa ngồi, bên phải là Trần Nguyên, Trần Thế Trung, Thiển Thu.

Về phần hai phu nhân Trần Thế Trung mới thu, Triệu Ý đã lên tiếng, nhất định phải đưa trở về sơn trang.

Không khí trên mặt bàn rất là hòa hợp, hai vị lão nhân cũng bởi vì trong bụng Triệu Ý có giọt máu của Trần Thế Mỹ, so với trước kia thì thân cận với Triệu Ý hơn một ít, thân thể lão gia được chăm sóc tốt, rõ ràng đã chậm rãi khôi phục.

Đoạn thời gian này đã muốn có thể đi đi lại lại khi người khác nâng đỡ, tuy biểu lộ trên mặt hần có chút ngơ ngác, nhưng bộ dạng vui vẻ vẫn có thể nhìn ra rất rõ ràng.

Nhi tử có bản lĩnh, chuyện này đối với hần mà nói, chính là an ủi lớn nhất.

Trên bàn cơm, mọi người không ngừng hỏi đủ loại vấn đề về Đẳng Hạng, mà Triệu Ý quan tâm nhất, đúng là chuyện có phải Lý Vĩ thật sự lên trên chiến trường hay không.

Trần Nguyên cũng nói cho nàng biết, Lý Vĩ đã đánh vô cùng dũng cảm, nàng lúc này mới tin tưởng.

Nàng nói cho Trần Nguyên, đại Công Chúa bây giờ vẫn còn đang ở trong sơn trang, chỉ là, Lý Vĩ đã có thể thăm nàng mỗi ngày.

Hiện tại, đại Công Chúa mỗi ngày vẫn đều đi bốc thí cháo cơm cho nạn dân, mỗi ngày Lý Vĩ đều đi thăm, nếu như Lương Hoài Cát ở tại đó, hẳn liền lập tức rời đi, nếu như Lương Hoài Cát không ở đó, hẳn sẽ ở cùng đại Công Chúa một lát.

Thái độ của mẫu thân Lý Vĩ bây giờ đối với đại Công Chúa cũng đã chuyển biến, mỗi lần nhìn thấy đại Công Chúa đều khách khách khí khí.

Những việc này đều nằm trong dự liệu của Trần Nguyên, hẳn biết rõ, mẫu thân Lý Vĩ nhất định sẽ suy nghĩ lại.

Ban đầu được những người biện hộ kia ủng hộ nàng đấu cùng đại Công Chúa, trong lòng rất vui vẻ, nhưng tất cả bình tĩnh trở lại, nàng phát hiện tất cả mọi người đều có thể toàn thân trở ra, chỉ có con của mình và gia đình của mình ở trong tranh đấu bị tổn thương đến mức vết thương chồng chất.

Chỉ cần nàng có thể chuyển biến thái độ đối với đại Công Chúa, có thể nhận một vị Công Chúa chưa bao giờ bưng trà rót nước cho người khác vào trong nhà mình, cơ hội làm lành của Lý Vĩ sẽ rất lớn.

Cơm nước xong xuôi rồi, Trần Nguyên mang theo ba lão bà đến hậu viện, dùng để tăng tiến cảm tình giữa ba người.

Trần Đông ca đang rất cố sức xách một khối đá tại đó, tảng đá nặng hơn năm mươi cân, đối với hắn một đứa bé mà nói, căn bản không có khả năng nâng lên.

Bên cạnh, Trần xuân muội cười lạnh một tiếng, nhìn hắn nói: "Người đừng phí sức lực nữa, tảng đá đó, người không di chuyển nổi đâu."

Tần Hương Liên chứng kiến con trai bị mệt mỏi, một đầu đầy mồ hôi, đã muốn đi lên ngăn cản Trần Đông ca, Trần Nguyên lại kéo Tần Hương Liên lại, tự đi tới, nói: "Đông ca, người chuyển tảng đá này làm gì?"

Trần Đông ca trả lời rất ngây thơ: "Ta muốn ném nó vào trong nước đi, xem có thể tung tóe ra bao nhiêu bọt!"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Tốt, người dùng hết lực di chuyển, sẽ di chuyển được nó."

Trần Đông ca nhận được cổ vũ như vậy, lại càng dốc hết khí lực bản thân ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nhưng tảng đá lại không chút sụt mẻ.

Mọi người thấy bộ dạng hắn, đều nở nụ cười, Triệu Ý phát tay nói: "Đông ca, không cần phải di chuyển nữa, cha người trêu chọc người đó, người không di chuyển nổi tảng đá đó đâu."

Trần Đông ca buông tha, ngồi phịch dưới đất thở hồng hộc, con mắt nhìn Trần Nguyên, nói: "Cha, có phải người gạt ta hay không?"

Trần Nguyên mỉm cười, lắc đầu nói: "Không lừa người, người thật sự có thể di chuyển tảng đá này, ném xuống nước."

Trần Đông ca hoài nghi nhìn Trần Nguyên, lúc này đây lại không đi thử, nói: "Ta đã dùng hết khí lực toàn thân rồi!"

Trần Nguyên dùng ngón tay chỉ về hướng mình, nói: "Người chưa dùng đến lực lượng của ta, chỉ cần người nói một tiếng, ta liền giúp người ném tảng đá này xuống."

Trần Đông ca sửng sốt một chút, Trần Nguyên đã nhặt tảng đá lên, đi đến bên cạnh cái ao, nói: "Đến đây, xem nước nhé."

Tảng đá rơi xuống nước, tung tóe ra bọt nước cao cao, Trần Đông ca hứng phần vổ bàn tay nhỏ bé của mình, Trần Nguyên nở nụ cười, sờ đầu của hắn một chút, nói: "Nhớ kỹ, người phải học được cách dùng lực lượng người khác để làm chuyện mình muốn làm."

Trần Đông ca gật gật đầu, cái hiểu cái không.

Hắn đã chín tuổi, tuy không thể hiểu được, nhưng chắc chắn sẽ nhớ kỹ, học được cách dùng lực lượng người khác, thật sự là chuyện rất quan trọng.

Trần Nguyên mượn lực lượng rất nhiều người mới có cục diện hôm nay, nếu như không có Lưu Bình giúp hắn, hắn căn bản đánh không lại Lý Nguyên Hạo, nếu như không có Trương Tu Chính giúp hắn, hắn căn bản không có khả năng nhanh như vậy liền chế tạo ra một hạm đội.

Chính mình dùng hết toàn lực, chỉ có thể làm thành chuyện nhỏ, làm tốt mua bán nhỏ, chỉ có hiểu được cách dùng lực lượng người khác, mới có thể bắt đầu làm mua bán lớn.

Không biết hiện tại Trần Đông ca có thể hiểu hay không, chỉ là, Trần Nguyên xem ra, chỉ cần hắn nhớ kỹ là được rồi, có một vài đạo lý, mặc kệ người bao nhiêu tuổi, cũng không phải người khác nói ra là người có thể hiểu.

Ngay tại thời điểm Trần Nguyên nhìn mấy lão bà và đứa trẻ vui chơi ở trước mặt mình, cảm thụ được hạnh phúc, người gác cổng bỗng nhiên báo lại cáo, Phạm Trọng Yêm cùng Âu Dương Tu mời Trần Nguyên đi đến một quán trà, nói là có chuyện muốn nói cùng với hắn.

Đối với Phạm Trọng Yêm, Trần Nguyên có lẽ vẫn là rất kính nể, hắn cũng biết, lúc này Phạm Trọng Yêm tìm hắn, tất nhiên là có sự tình rất vội.

Lập tức nói một tiếng cùng bọn người Triệu Ý, rồi đi ra ngoài.

Thần sắc Phạm Trọng Yêm thoát nhìn có chút già nua, đoạn thời gian này, hắn đã phải trợ giúp Nhân Tông xử lý sự tình cứu tế nạn dân, còn phải tiếp tục tìm cách tân chính, thật sự có chút bận không chịu nổi.

Trần Nguyên đi đến dưới quán trà đã nhìn thấy hắn đang ngồi ở một phòng lầu hai, thông qua cửa sổ ngắm nhìn đường đi, hiển nhiên là đang nhìn mình tới chưa.

Hai người vung cánh tay một cái, Trần Nguyên trực tiếp đi đến cửa gian phòng, nói: "Phạm đại nhân, có chuyện ngài cứ nói một câu là được, ta tất nhiên sẽ đến quý phủ bái phỏng."

502. Chương 455: Đến Thăm (1)

Phạm Trọng Yêm cười một chút với Trần Nguyên, nói: "Ta vốn muốn đi Phò mã phủ của người, nhưng vạn tuế nói, hôm nay không cho phép bất luận kẻ nào đến chỗ ở của người, cho nên ta liền cho người mời người tới đây."

Âu Dương Tu cùng Phạm Trọng Yêm mời Trần Nguyên tiến đến, trên mặt bàn đã chuẩn bị xong bánh ngọt và nước trà, Âu Dương Tu nói trước: "Thế Mỹ, lần này chúng ta tới tìm người, là có một việc muốn nhờ người hỗ trợ, người biết sự tình Sơn Đông bạo loạn không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ta biết rõ, Vương Luân kia từng có giao tình với ta."

Phạm Trọng Yêm nói: "Vương Luân có can đảm gây bạo loạn, trong triều tất nhiên có người làm chỗ dựa cho hắn, lão phu đã tra xét về chuyện này trong thời gian rất lâu, tất cả căn cứ chính xác theo điều chỉ hướng Bàng Cát."

Trần Nguyên sững sờ, nói: "Không có khả năng, Bàng Cát tuy xấu, nhưng tuyệt đối không tạo phản."

Nghe hắn nói như vậy, Âu Dương Tu cùng Phạm Trọng Yêm liếc nhau, Phạm Trọng Yêm nói: "Thế Mỹ và Bao đại nhân nói rất giống nhau, Bao đại nhân cũng nói Bàng Cát không biết tạo phản, tất nhiên là có người chuyển dời ánh mắt của chúng ta, cố làm cho sự việc mờ ảo, chỉ là, người này có năng lực có thể hãm hại Bàng Cát, đương nhiên có thể làm cho cuộc sống hàng ngày của chúng ta khó có thể bình an."

Trần Nguyên hỏi: "Đại nhân muốn ta làm cái gì?"

Âu Dương Tu nói: "Chúng ta đã thương lượng qua rồi, hiện tại nếu như bức người kia đi ra, tất nhiên sẽ tạo thành rung chuyển, ý của Phạm đại nhân là, chúng ta phải lại làm cho người kia vô pháp tìm được tình báo cụ thể ở Sơn Đông, mục đích là để ổn định hành động của hắn."

Trần Nguyên nghe xong liền gật đầu, nói: "Là biện pháp hay, nhưng làm như thế nào để phong tỏa tin tức? Cái này căn bản là sự tình không thể làm được."

Âu Dương Tu cười một chút, nói: "Phong tỏa tin tức thì không làm được, vậy thì cho thêm nhiều một ít tin tức là được, thật hay giả, cứ để cho hắn vô pháp phân rõ."

Đây đúng là một biện pháp tốt, Trần Nguyên biết rõ, bọn hắn tìm đến mình là vì cái gì.

Trước đó lần thứ nhất, chính mình giúp bọn hắn tuyên truyền tân chính, hiển nhiên là cực kỳ thành công, cho nên lần này Phạm Trọng Yên mới có thể nghĩ đến mình.

Trần Nguyên nói: "Ta hiểu ý của Phạm đại nhân, các người yên tâm, chuyện này cứ giao cho tại hạ, nhất định cho hai vị một câu trả lời thuyết phục."

Phạm Trọng Yên rất là cao hứng, nói: "Như thế thì xin nhờ Thế Mỹ rồi, chỉ cần chúng ta có thể ổn định người kia, không đầy một tháng, Văn Bác Ngạn có thể bình định phản loạn Vương Luân."

Phạm Trọng Yên không phải cái loại người thích nói mạnh miệng, hắn nói không đến một tháng, sẽ tuyệt đối không vượt qua một tháng.

Cái này lại làm cho trong lòng Trần Nguyên bỗng nhiên xuất hiện chút bi thương, kỳ thật Vương Luân không phải là người xấu, hắn chỉ là bất mãn đối với Đại Tổng, bất mãn đối với cái triều đình này.

Hơn nữa, hắn nguyện ý cố gắng thay đổi những này, chỉ là, phương thức hắn sử dụng để thay đổi những việc này, có chút quá mức kích động.

Trần Nguyên rất bất mãn với Đại Tổng, hắn cũng muốn thay đổi Đại Tổng, hơn nữa còn đang thay đổi, vậy thì hắn đúng hay là Vương Luân đúng? Hiện tại không ai có thể nói rõ ràng, có lẽ trong sử sách sẽ nói hắn trấn áp sự tình lưu dân Thiểm Tây, là trấn áp quần chúng nhân dân phản kháng, có lẽ sẽ nói hắn là người bình định bạo loạn.

Nhưng bây giờ không quản được những việc này, Vương Luân nâng cờ xí diệt Tổng, hắn nhất định phải đối mặt với quân Tổng xông đến áp chế.

Văn Bác Ngạn có thể tiến hành thống lĩnh quân đội, tuy không tính là lương tướng, lại cũng không phải người tài trí bình thường, cho nên, Trần Nguyên cũng tin tưởng, dựa vào chút ít lưu dân không có lương thực, không có huấn luyện, không có binh khí, không có kỷ luật, mặc dù là Vương Luân tài hoa trác tuyệt, gan dạ sáng suốt siêu quần, cũng khó có thể là đối thủ của Văn Bác Ngạn.

Phạm Trọng Yên lại hỏi về sự tình Đảng Hạng: "Thế Mỹ, hiện tại Lý Nguyên Hạo như thế nào?"

Trần Nguyên cũng rất có nắm chắc, nói: "Phạm đại nhân yên tâm, Lý Nguyên Hạo đã sắp xong rồi, chỉ là, bây giờ chúng ta vẫn không thể bình định Đảng Hạng."

Phạm Trọng Yên gật đầu, nói: "Ừm, đạo lý trong đó, lão phu hiểu, chỉ là, Thế Mỹ Dã phải cẩn thận một ít, đừng làm cho Lý Nguyên Hạo kia thật sự thở ra được một hơi đỡ mệt, sẽ là một chuyện rất phiền phức."

Vừa dứt lời, tiểu nhị tiến đến thêm nước trà cho bọn họ, đồng thời trong tay còn cầm báo chí, nói: "Phạm đại nhân, đây là báo chí mới ra, tiểu nhân đã lấy tới cho ngài."

Âu Dương Tu cười một chút, nói: "Thế Mỹ, cái báo chí này là người xử lý a? Không tệ, ngay cả hoàng thượng cũng nói không tệ."

Trần Nguyên biết rõ, từ những Thư sinh kia xem báo chí trên đường cái, đến việc tiểu nhị chủ động cho Phạm Trọng Yên đưa tới, nói rõ nguồn tiêu thụ của báo chí đã mở ra rất nhiều.

Phạm Trọng Yên cũng gật đầu, nói: "Ha ha, lão phu rất thích đối với cái báo chí này của người, nói thật, lần đầu ta chỉ muốn ghi chút ít văn vẽ lên trên này, là vì biện luận vấn đề tân chính cùng Hạ Tăng, nhưng chợt phát hiện, sau này rõ ràng không dùng lại được."

“Thế Mỹ, ta nghe nói văn vẽ trèo lên cái báo chí này còn phải trải qua xét duyệt, vì cái gì văn vẽ của lão phu cho tới bây giờ vẫn được lên? Chớ không phải là người bán nhân tình cho ta đấy chứ?”

Văn vẽ của Phạm Trọng Yêm đương nhiên không thể lọt vào bản thảo thối, tựa như Hạ Tung, hiện tại cũng đã chiếm cứ một vị trí trên báo hằng ngày, bọn họ đều là danh nhân, đăng mấy cái gì đó bọn hắn viết ra, bản thân đã có giá trị.

Trần Nguyên nói: “Đây là sự tình Liễu Vĩnh phụ trách, chắc hẳn là hắn không dám đắc tội Phạm đại nhân đi à nha?”

Phạm Trọng Yêm nghe xong liền cười một tiếng, nói: “Liễu Thất lang làm chuyện tình như vậy, lại có phần rất thích hợp, đúng rồi, hiện tại có thật nhiều người nói cái này làm rất tốt, chỉ là, nửa tháng mới ra một tờ báo, quả thực làm cho người ta phiền não. Thế Mỹ có thể đem nó biến thành ba ngày một tờ hay không, hoặc là năm ngày một chương cũng được, nửa tháng chương một, bài viết tổng cộng lại chỉ có lớn như vậy, luôn làm cho người ta cảm giác nói không hết lời.”

Trần Nguyên nói: “Đây là tự nhiên, đợi cho báo chí được làm tốt rồi, ta muốn giao nó cho vạn tuế, để vạn tuế khống chế những thứ này, ta chỉ phụ trách sự tình kinh doanh là được rồi.”

Phạm Trọng Yêm và Âu Dương Tu cũng không quá để ý đối với lời này, nhưng Trần Nguyên lại biết, báo chí là cái gì? Báo chí chính là một cái khu vực nền tảng để truyền bá, là một cái vật dẫn liên kết giữa ngôn luận dân gian và chính sách triều đình.

Hiện tại gió êm sóng lặng còn đỡ một ít, nhưng một khi ngôn luận dân gian nổi lên xung đột cùng chính sách triều đình, vậy thì mình xử lý sẽ rất không tốt.

Cho nên, giao báo chí cho Nhân Tông, nếu xảy ra vấn đề, sẽ do Nhân Tông và mình cùng chịu trách nhiệm.

“Âu Dương đại nhân, nghe nói người đã đi gặp một Thư sinh tên là Vương An Thạch?” Trần Nguyên nâng chung trà lên hỏi.

Âu Dương Tu thoáng nhìn hắn một tý, nói: “Phò mã gia có tin tức thật sự linh thông, ta chỉ nhìn thoáng qua văn vẽ hắn ghi trên báo chí của người, cảm thấy người này có chút tài hoa, mới đi nhìn một chút, quả nhiên là tài cao, sách lược Văn Bác Ngạn lần này sử dụng để bình định Vương Luân, cùng với ý kiến hắn đề nghị thì không kém là mấy.”

Trần Nguyên nghe xong liền nở nụ cười, nhưng đó là người tài thì quyết không sai được, hiện tại mấu chốt của vấn đề là mình thu hắn làm môn hạ thế nào.

Hiện tại Phò mã gia có thực lực thu môn sinh đệ tử, nếu như có thể thu được Vương An Thạch, những thứ không nói, mặt mũi tất nhiên là phải có.

Hắn đã quảng bản thảo qua chỗ Liễu Vĩnh, tất nhiên sẽ có địa chỉ lưu lại.

503. Chương 455: Đến Thăm (2)

Nhìn sắc trời hiện tại vẫn còn sớm, nói chuyện bọn cùng Phạm Trọng Yêm cũng không còn gì nhiều, Trần Nguyên liền đi chỗ Liễu Vĩnh một chuyến, kiểm địa chỉ Vương An Thạch.

Ba người cáo từ, Trần Nguyên ngồi trên xe ngựa của Hàn Kỳ, chậm rãi đi đến hướng tác phường in ấn của Liễu Vĩnh.

Trên đường đi, hắn luôn suy nghĩ nên dùng biện pháp gì tốt nhất để thu Vương An, Vương An Thạch này rất có năng lực, nhưng hắn có một chút khuyết điểm trí mạng, chính là lòng dạ không đủ rộng lớn, hơn nữa còn quyết giữ ý mình.

Câu chuyện dân gian về Vương An Thạch thì rất nhiều, nổi danh nhất là một từ “đi dãi”, khởi nguồn ngay ở trên người Vương An Thạch.

Nghe nói sau khi con của hắn lớn lên, bị một loại bệnh tật trên tinh thần, biến thành thằng ngốc, Vương An Thạch liền mỗi ngày hướng chui vào trong phòng con dâu hắn, con dâu viết một thủ từ trên tường châm

chọc hấn, hấn nhìn mà xấu hổ, thừa lúc thời điểm nửa đêm, chạy tới mặt tường xóa bài từ, vừa lúc bị hạ nhân trông thấy, hạ nhân hỏi hấn làm gì đó?

Vương An Thạch nói: "Ta đi đái, trên tường này có mấy vết đen quá, rửa đi một chút."

Đương nhiên, thật hay giả, Trần Nguyên cũng không biết, lịch sử đã xảy ra trong thời gian rất lâu rồi, có một số việc không cách nào chứng minh, là nhân phẩm Vương An Thạch thật sự không tốt, hay là những người phản đối hấn kia chửi bới hấn, phải đợi Trần Nguyên gặp người này, tiếp xúc trước một tý mới biết được.

Ở trong mắt Trần Nguyên, chỉ cần là người có năng lực, đều có thể dùng được.

Thời điểm xe đang chậm chạp tiến lên, bỗng nhiên một người từ bên cạnh đường lao tới, thoáng một tý đã ngăn lại phía trước đầu ngựa xe Trần Nguyên.

Hàn Kỳ vội vàng dừng xe lại, đồng thời nổi giận gầm lên một tiếng: "Người, con mẹ nó, không muốn sống nữa à?"

Trong tay người kia mang theo một bầu rượu, trên mặt đầy vẻ men say, ngón tay chỉ Hàn Kỳ, nói: "Phò mã gia, có phải là ngài ở trong xe không? Ta muốn gặp Phò mã gia!"

Hàn Kỳ nhìn chăm chú nhìn kỹ, lại là Lương Hoài Cát.

Trần Nguyên cũng từ trong xe đi ra, chứng kiến Lương Hoài Cát đầy men say, thần thái mông lung, trong lòng có chút kinh ngạc, cái vật tình này thật sự đã thương người, trước kia là Lý Vĩ uống rượu, hiện tại chính mình trợ giúp Lý Vĩ từ trạng thái say rượu đi ra, lại đến phiên Lương Hoài Cát uống rượu.

"Lương huynh, người uống nhiều quá, ta sẽ để cho xe ngựa đưa người về nhà."

Lương Hoài Cát lắc mạnh đầu, nói: "Phò mã gia, giúp ta một việc, ta cầu người giúp ta một việc."

Trần Nguyên do dự một chút, nói thật, hấn biết rõ trong lòng Lương Hoài Cát hiện tại tất nhiên là rất đau lòng, tâm can đại Công Chúa đã từ từ rời đi rồi, mà hấn đối với cái này, một chút biện pháp cũng không có.

Cái này trách ai được? Câu chuyện giữa Lương Hoài Cát người và đại Công Chúa nhất định là không có kết cục, hiện tại người thừa nhận thống khổ, chỉ là thứ lúc trước Lý Vĩ đã cảm nhận qua, người khó chịu là vì chính người muốn làm những sự tình người căn bản không làm được kia.

Nhưng Lý Vĩ thì sao? Một nam nhân trung thực với bốn phận như vậy, hấn chỉ muốn ở trong nhà hầu hạ lão bà và lão nương của mình, nguyện vọng lớn nhất chính là lão bà và lão nương có thể hòa thuận một ít, hấn trừu chọc ai?

Chuyện này vốn không có đúng sai, nếu quan hệ ba người như bây giờ, nhất định có người bị tổn thương.

Trần Nguyên cau chân mày lại, nói: "Lương huynh, người đi về trước đi, có lời gì, cứ tỉnh lại hãy nói với ta."

Nhưng Lương Hoài Cát lại mạnh mẽ giữ chặt dây cương, nói: "Phò mã gia, người dẫn ta đi Đẳng Hạng, để cho ta lên trên chiến trường".

Nhìn vẻ mặt mông lung say rượu của Lương Hoài Cát, Trần Nguyên thật sự không muốn tranh cãi cùng hấn nữa, bất kỳ một người có lý trí nào cũng sẽ không tranh chấp cùng một người đã uống say.

Chính mình thật vất vả trở về một chuyến, có rất nhiều chính sự phải làm, không có thời gian lãng phí ở đây.

Lập tức nói: "Lương huynh, để cho người xuất chinh hay không, cũng không phải ta có thể làm chủ, như vậy đi, ta thay người nói rõ với hoàng thượng, về phần có được hay không, để xem ý tứ hoàng thượng đi, hiện tại ta sẽ để cho xe ngựa đưa người trở về."

Đầu Lương Hoài Cát lúc này đã không thể suy nghĩ rõ ràng, chỉ cho là Trần Nguyên đáp ứng hấn rồi, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, cũng không lên xe ngựa Trần Nguyên, tự mình lay động, nhoáng một cái đã rời đi.

Trần Nguyên buông rèm xe xuống, nói: "Đi thôi, đi tìm Liễu Vĩnh."

Chỗ Liễu Vĩnh có địa chỉ của Vương An Thạch, Vương An Thạch thuộc về cái loại học sinh hàn môn, không thể so sánh với hai người Tô Đông Pha và Tư Mã Quang.

Tư Mã Quang thi đậu hoàng榜, lập tức có thể được Bàng Cát đề cử vào triều làm quan, Tô Đông Pha hiện tại còn chưa tới niên kỷ có thể kiểm tra hoàng榜, nhưng có Âu Dương Tu chiếu cố cuộc sống của hắn, Vương An Thạch thì không được.

Phụ thân Vương An Thạch chỉ là một tiểu quan địa phương, tiền thu vào chỉ có thể duy trì một nhà ấm no.

Ghi bản thảo báo chí cho Trần Nguyên, một là vì nói lời trong lòng mình muốn nói, hai là vì có thể kiếm được một số tiền nhuận bút, thoả cái thiện cuộc sống một tít.

Cho nên, Vương An Thạch vào kinh, cũng chỉ có thể thuê nhà ở tại một chỗ nhà dân, tuy điều kiện mạnh hơn rất nhiều so với lúc trước Trần Thế Mỹ khát nợ tiền thuê nhà Lăng Hoa, nhưng hắn chưa bao giờ trông cậy vào việc có quan to triều đình nào có thể chiếu cố đến mình.

Ít nhất, xét ở một khâu cha truyền con nối này, hắn cũng đã bại bởi Tư Mã Quang.

Mấy ngày hôm trước, Âu Dương Tu cố ý để xem xét hắn, quả thực lại làm cho Vương An Thạch có chút chấn kinh, dù không có gia thế như Tư Mã Quang, nhưng Vương An Thạch đi theo phụ thân, tốt xấu cũng lăn lộn qua quan trường, ăn nói tự nhiên tại trước mặt Âu Dương Tu, đã chiếm được cảm tình của Âu Dương Tu.

Thời điểm Âu Dương Tu đi đến khuyên bảo Vương An Thạch, hắn nói, Vương An Thạch nhất định phải an tâm đọc sách, đợi khoa kiểm tra sang năm, có thể ghi tên hoàng榜, mở sở học trong lòng ngực ra, tạo phúc vì xã tắc.

Âu Dương Tu cổ vũ, chính là ủng hộ lớn nhất đối với Vương An Thạch, cho nên, mấy ngày nay, hắn một mực ngồi trong phòng đọc sách, tiền trên người cứ việc khẩn trương, nhưng hắn có lẽ vẫn đặt mua từng kỳ báo chí một.

Wương An Thạch biết rõ, từ trên báo chí này, mình có thể chứng kiến triều đình muốn làm cái gì.

"Xin hỏi, nơi này có Thư sinh họ Vương ở nhờ không?"

Trần Nguyên gõ cửa lớn nhà Vương An Thạch thuê ở, gian phòng này vốn không lớn, Vương An Thạch nghe được có người tìm mình, lập tức để quyển sách xuống, đẩy cửa phòng ra, xem xét Trần Nguyên một thân ăn mặc áo dài, còn có một người hầu, bên ngoài một cỗ xe ngựa nhìn về phía trên xem như rất đẹp, lập tức biết rõ người tới không phải cũng quý.

Hắn lập tức ôm quyền đáp lễ: "Tại hạ họ Vương, tên An Thạch, không biết huynh đài có phải là tới tìm ta hay không?"

Ấn tượng đầu tiên Vương An Thạch cho Trần Nguyên cũng không khá lắm, liếc nhìn lên trên, chỉ thấy tóc Vương An Thạch rất loạn, râu mép khẳng định cũng có vài ngày không chải vuốt rồi, mặc áo dài lại khá chỉnh tề, chỉ là, trên quần lại lộ ra một đoạn đai lưng, chính hắn hồn nhiên chưa phát giác ra.

Trần Nguyên là người rất chú trọng hình dáng, chứng kiến Vương An Thạch mang hình tượng này, lập tức cau chân mày lại, nhưng nghĩ lại, rất nhiều người có tài hoa chân chính cũng đều là dạng lồi thối lệch thếch, lập tức ôm quyền nói: "Bổn quan Trần Thế Mỹ, nhìn thấy văn vẻ người ghi, đặc biệt đến chào hỏi."

Wương An Thạch vốn là sững sờ, tiếp theo liền vội vàng đi xuống.

Hiện tại tuy chức quan Trần Nguyên nhỏ hơn một chút so với Âu Dương Tu, nhưng thanh danh không kém chút nào.

Hắn và Âu Dương Tu là nhân vật linh quân phái trẻ trung phổ biến tân chính, lại được hoàng thượng ủy thác trọng trách bình định Đảng Hạng, Vương An Thạch đương nhiên biết rõ danh tự Phò mã gia.

504. Chương 456: Gặp Tư Mã Quang (1+2)

”Đệ tử thất lễ, không biết là Phò mã gia đại giá quang lâm, xin đại nhân đừng nên trách mới được.”

Vương An Thạch rất là khách khí, Trần Nguyên nói: ”Chúng ta vào phía trong nhà nói đi.”

Theo lý thuyết, Vương An Thạch lúc này nên đi phía trước dẫn đường mới đúng, nhưng trong lúc đó, mặt hần bỗng nhiên lộ vẻ khó xử, phảng phất có cái gì khó nói.

Trong phòng hần thật sự quá loạn, thời điểm một người nam nhân một mình sống, luôn không chú ý một ít chi tiết, tỉ mỉ, huống chi là người như Vương An Thạch, một người vốn không quá chú ý đến điều đó.

Trần Nguyên lại hiểu sai, thầm suy đoán là mình quá đường đột rồi, tuy Vương An Thạch mang bộ dạng này, nhưng cũng là người tương mạo đường đường, đến Biện Kinh thời gian dài như vậy, khó bảo đảm không có nữ tử thân mật, nói không chừng người yêu hần ngay ở trong phòng này, chính mình nói như vậy, hần lại không dễ chối từ, quả nhiên là khó xử.

Lúc này liền nói: ”Nếu không tiện, vậy người theo ta đi ra quán trà bên ngoài, như thế nào?”

Vương An Thạch lúc này mới như trút được gánh nặng, nói: ”Đại nhân cứ ra trước một lát, đệ tử trở lại thu thập phòng một tý, sẽ lập tức tới sau.”

Trần Nguyên gật đầu, nói: ”Đi đi, ta ở trên xe ngựa bên ngoài chờ người.”

Chỉ một lát sau, Vương An Thạch từ trong nhà chạy ra, Trần Nguyên chú ý tới, hần đã thay đổi một bộ quần áo, tóc cũng chải vuốt tốt rồi, còn thay đổi một đôi giày mới.

Hàn Kỳ mở màn xe ngựa ra, để cho Vương An Thạch đi vào.

Trần Nguyên cũng không còn tìm quán trà ngon gì, tìm bữa một nhà, ngồi xuống trong hành lang là được.

Tiểu nhị rót nước trà, lên mấy thứ điểm tâm rồi lui xuống, Trần Nguyên lên tiếng: ”Người ở trên báo chí, ghi về cách nhìn Sơn Đông, dường như chưa viết xong, ví dụ như người nói về sự tình Vương Luân, bình lưu dân có thể bình Vương Luân, nhưng bình xong Vương Luân, những người đi theo Vương Luân tạo phản kia, người không nói tới một chữ.”

Vương An Thạch liền ôm quyền, nói: ”Đại nhân, đệ tử cho rằng, đó là chuyện của triều đình, không cần đệ tử lắm miệng, huống hồ, hoàng thượng chính là quân vương nhân từ, tất nhiên sẽ dùng tha thứ để xử trí.”

Trần Nguyên nở nụ cười, gật gật đầu, nói: ”Không cần phải khách khí như vậy, chúng ta chỉ tùy tiện nói chuyện thôi, ta muốn nghe một vài ý kiến của người, nếu cho người đến xử lý chuyện này, người định làm như thế nào?”

Vương An Thạch không do dự chút nào: ”Dùng sai dịch đền tội, đệ tử cho rằng, đối với những người đồng lõa kia thì giam cầm, đối với loại người làm ác, dùng khổ dịch để phạt.”

Trần Nguyên nghe xong, rất là tán thưởng nói: ”Là biện pháp tốt, nhưng nếu như bắt được Vương Luân, người định xử trí như thế nào đây?”

Vương An Thạch nói: ”Giết một người răn trăm người, trăm.”

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, Vương An Thạch hiện tại chỉ là một học sinh, thái độ của hần cũng không thể đại biểu thái độ của triều đình, nhưng ít nhất cũng nói rõ, người đọc sách Đại Tổng không thể tiếp nhận Vương Luân, bất kể là những thế gia đệ tử kia, hay là học sinh hàn môn.

Hần hiện tại đã biết toàn bộ quá trình Vương Luân tạo phản, ở trong mắt Trần Nguyên, Vương Luân tạo phản có sai, nhưng hần phản vô cùng có đạo lý.

Tuy Tổng triều giàu có, nhưng mâu thuẫn bên trong lại thập phần nghiêm trọng, vấn đề lớn nhất ngay tại ở chỗ, những sĩ phu kia nắm giữ hơn phân tài phú nửa quốc gia, không làm chút cống hiến nào vì quốc gia, tiền lương bọn hần rất cao, còn chiếm rất nhiều cái gọi là quan điền.

Cái này là chính sách nuôi dưỡng sĩ phu của Triệu Quang Nghĩa, tạo thành kết quả là một đám quan lại vô dụng, yếu binh lính, lãng phí.

Vì để giải quyết vấn đề những sĩ phu này, để có thể nuôi dưỡng bọn hần, Tổng triều chuyển tất cả gánh nặng lên trên người những thương nhân và trên đầu những bình dân kia.

Thương nhân không dám, chỉ cần triều đình cho bọn hần một ít thuận tiện, tăng thêm một ít thuế là sự tình không sao cả.

Nhưng nông dân thì không được, trừ hai loại thuế ruộng bình thường ra, "cùng dịch", "cùng mua", "bán hạ giá"...biến tướng thuế ruộng tầng tầng lớp lớp, tàn bạo đến mức độ kinh người.

Thương thuế, thuế muối, thuế rượu gia tăng.

Mặt khác, những năm đầu Bắc Tống đã bãi bỏ thuế đàn ông của thời Ngũ Đại thuế, thời Nhân Tông lại dần dần khôi phục, hơn nữa nhiều đến mấy chục chủng loại.

Bất cứ thời gian nào, thỉnh thoảng lại khiến người có tiền bán phòng bán nhà, không có tiền thì người ta bán vợ con, thật sự không có cách nào rồi, liền mang theo gia đình lưu vong tha hương, thời điểm Nhân Tông, nông dân đã bị đẩy vào tuyệt lộ.

Cho nên, Phạm Trọng Yêm mới chịu phổ biến tân chính, mới chịu cùng hưởng công điền, mới bắt một vài sĩ phu ăn lương thực không làm việc gì lẫn về trong nhà.

Đáng tiếc chính là, chính sách của Phạm Trọng Yêm vẫn chưa được phổ biến, nạn châu chấu phô thiên cái địa kia đã bay qua mười châu Đại Tống, hoa màu khó giữ, Lý Nguyên Hạo chiến tranh lấy hết tinh lực Đại Tống.

Không đợi mọi người kịp hồi phục, giá lương thực cả Đại Tống lên nhanh, dân đói, người chết đói khắp nơi trên đường, tuy Nhân Tông đã bắt đầu cứu tế nạn dân, nhưng một ít người cùng đường có lẽ là vẫn bắt đầu làm loạn.

Là làm loạn, không phải tạo phản, bọn hần chỉ là một đám người tụ tập cùng một chỗ, đi những địa phương có ăn kia đoạt một ít thức ăn, hành vi như vậy không tính là tạo phản.

Một đám lưu dân nhảy vào Sơn Đông, dân đói cầm trong tay liềm, cái cuốc, vọt vào kho lúa quan phủ và trong nhà những địa chủ kia, chiếm lương thực, tài vật, phân phát cho mọi người.

Sơn Đông tuần kiểm sử Chu Tiến không hỏi nguyên do, liền xác định những này người là loại tạo phản, dẫn đầu "bắt giặc bắt đại vương", đi trước tiêu diệt.

Phần lớn người cướp lương là nông dân xuất thân từ nghèo khổ, bị cưỡng bức đi làm sai dịch, vút nhà vút bỏ con, lương thực bị quan quân cướp mất.

Vương Luân ở ngay tại bên trong chi đội ngũ này, vì sao hần lại ở chỗ này, Trần Nguyên không biết, chỉ là, hần là người trượng nghĩa, thường xuyên trợ giúp những binh lính kia giải quyết một ít vấn đề khó khăn, mặc dù chỉ là quân tốt, lại rất có danh vọng.

Trên đường đi, Chu Tiến cực kỳ hống hách, hần còn bất chợt dùng roi da, côn bổng thúc dục quân đội, hành động hơi có chậm chạp, roi da liền đánh vào người như mưa rơi.

Nhìn qua quan lại như lang tự hổ, lại nhìn nhìn dân chúng ven đường, mỗi người đều xanh xao vàng vọt, muôn dạng thống khổ, trong lòng rất nhiều quân sĩ sớm đã nộ khí trùng thiên, Vương Luân ở lúc này liền động thân đứng ra.

Ở dưới sự dẫn dắt của Vương Luân, bốn mươi năm mươi tên binh lính xông vào doanh, tuần kiểm sử Chu Tiến còn chưa kịp phản ứng, đã bị Vương Luân giơ tay chém đao xuống, liền chém hần nằm yên trên mặt đất.

Khởi nghĩa, chính là bộc phát như vậy, hiện tại thật sự là khởi nghĩa rồi.

Trần Nguyên luôn luôn cảm thấy cách làm của Vương Luân có chút quá mức, nhưng hần đối vẫn có công lao với Đại Tống, ít nhất, hần cũng dùng hành động của mình, nói cho những sĩ phu kia biết, dân chúng không muốn nhận nữa.

Đây là một cái cơ hội rất tốt để phổ biến tân chính, chính sách nuôi dưỡng sĩ phu phải thay đổi.

Nam Tống diệt vong, có người tổng kết nguyên nhân Tống triều diệt vong, thứ nhất là binh sĩ không muốn tác chiến, bọn hãn không muốn dùng tánh mạng của mình để bảo vệ triều đình làm cho người nhà của bọn hãn ăn không đủ no.

Thứ hai là kêu ca quá sâu, dân chúng bình thường không muốn chiến đấu vì Tống triều, bọn hãn nói mình cần bản không có năng lực chiến đấu vì Tống triều, ở trong mắt bọn hãn, cho dù thay đổi một chủ tử khác, tình huống xấu nhất cũng không gì hơn cái này.

Thứ ba, cũng là một điểm trọng yếu nhất, sĩ phu vô sĩ.

Không phải là tất cả sĩ phu đều không có hổ thẹn, nhưng đại bộ phận mọi người là như thế.

Bọn hãn nhận thức, nhân dân nuôi dưỡng bọn hãn là việc nên có, binh sĩ bảo vệ bọn hãn cũng là nên làm, duy nhất không nên chính là bọn họ làm chút gì đó vì quốc gia này.

Thời điểm Lâm An bị vây quanh, Tạ thái hậu khóc lóc cầu các đại thần lưu lại, nhưng bọn hãn một người chạy nhanh hơn so với một người, cũng có người lưu lại, ví dụ như Văn Thiên Tường, ví dụ như Lục Thanh Tú Phu.

Nói nguy cơ lương thực hiện tại đi, Nhân Tông chuẩn bị tiền bốn phía đến mua lương thực, cứu dân đói khát.

Những thương nhân kia đều lấy tiền ra, nhưng đám sĩ phu kia, ngoại trừ bọn người Phạm Trọng Yêm đang cứu trợ dân chạy nạn ra, người như Bàn Cát, như Hạ Tung, như Lữ Di Giản, như Hàn Kỳ, cả đám đều yên tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống của bọn hãn.

Trần Nguyên cho rằng, Vương Luân ít nhất cũng lấy một cái cơ rất tốt để tân chính phổ biến, hãn muốn để lại Vương Luân một mạng, nhưng cái này rất khó khăn, thập phần khó khăn.

Thần sắc Vương An Thạch rất là kiên định, Trần Nguyên rất là thoải mái cười một chút, hãn không muốn nói về đề tài này, bởi vì trong lòng hãn đã hạ quyết tâm, cho dù thoát nhìn không có khả năng, mình cũng phải thử một chút.

"Phạm đại nhân hiện tại đang chuẩn bị phổ biến tân chính, người có ý kiến gì không?"

Liên tục hai vấn đề, đều là chủ đề sốt dẻo nhất trên triều đình hiện tại, Vương An Thạch hiển nhiên đã sớm cân nhắc qua những điều này, nói: "Hồi bẩm đại nhân, đệ tử cho rằng, phổ biến tân chính hoàn toàn đúng đắn, có thể hóa giải tai hại Đại Tống ta, chỉ là, triều đình đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh, đệ tử lo lắng, nếu kéo thời gian dài, có thể sẽ phát sinh thêm sự cố."

Trần Nguyên khẽ dựa thân thể về phía sau, ngón tay nhẹ nhàng gõ hai cái trên mặt bàn, hỏi: "Sẽ sinh ra cái gì tai hại?"

Vương An Thạch nói: "Đệ tử cho rằng, biến pháp, phải nhanh chóng như gió, không thể có chút ướm át bần thủ, giống như tân chính lần này, vẫn còn chưa phổ biến đâu rồi, dân gian đã truyền tin tức khắp nơi, những người phản đối tân chính kia sẽ nghĩ ra các loại sách lược để đối kháng, đặc biệt là báo chí của Liễu Vĩnh, mỗi một bản đều có một phần dài thảo luận về tân chính, quả thực rất không ổn."

Trần Nguyên nhìn hãn, trong lòng không khỏi suy nghĩ, không phải mình thật sự sai rồi chứ? Nhưng cái ý niệm này vừa xuất hiện, Trần Nguyên liền cưỡng ép đè xuống, hãn tin mình không sai, biến pháp phải chậm rãi.

Thời điểm đang muốn nói một chút về quan niệm của mình, ở một bàn bên cạnh bỗng nhiên có một người ăn mặc kiểu Thư sinh đứng lên, trực tiếp đi tới hướng Vương An Thạch, nói: "Huynh đài nói rất hoành tráng, nhưng làm vậy, tân chính sẽ không thể giải quyết vấn đề gì, nếu cưỡng ép phổ biến, tất nhiên là sẽ hại nước hại dân."

Trần Nguyên nhìn thoáng qua Thư sinh kia, niên kỷ tương tự với Vương An Thạch, nhưng là ngữ khí trong lúc nói chuyện đó lại lộ ra một vẻ vô cùng tự tin.

Vương An Thạch bị hãn trách móc một câu, sắc mặt lập tức có chút đỏ lên, hỏi: "Xin hỏi huynh đài, tại sao tân chính lại hại nước hại dân?"

Người nọ cười một tiếng, ngồi ở bên cạnh hai người, ôm quyền hành lễ với hai người, nói: "Tại hạ Tư Mã Quang, đến xin một chén nước trà, hai vị không đuổi ta đi chứ?"

Khóe miệng Trần Nguyên chậm rãi tách ra dáng tươi cười, cầm lấy ấm trà, rót một chén trà cho Tư Mã Quang, nói: "Ta cũng rất muốn biết, Phạm đại nhân đưa ra mười chính sách, có vậy là hại nước hại dân hay không?"

Tư Mã Quang vừa mới trở lại Biện Kinh nhậm chức, cũng không biết Trần Nguyên, nhưng cho dù hắn nhận ra Trần Nguyên, hắn cũng sẽ nên nói cái gì liền nói cái đó: "Đưa ra sẽ họa quốc, chân thành sẽ hại dân!"

Vương An Thạch cũng là loại người ngôn từ sắc bén, miệng lưỡi cũng không thua Tư Mã Quang nửa phần, thời điểm đang định đứng dậy biện luận, Trần Nguyên phát tay, ý bảo hắn không cần nói chuyện vớ.

"Vậy người nói cho ta nghe xem."

Tư Mã Quang cũng không khách khí, nói: "Trước tiên là nói về chính sách 'minh truất trặc', phương pháp này vừa đưa ra, cả Đại Tống có bao nhiêu quan viên phải về nhà làm ruộng? Những người này dầu gì cũng là tài tử có thân phận, không có khuyết điểm gì liền bãi miễn chức quan người ta, tại Đại Tống ta, vẫn không có cái tiền lệ này."

"Thăng quan phải xem thành tích, cách nghĩ là tốt, nhưng thành tích là cái gì, ai có thể nói rõ ràng? Đây không phải là tiêu chuẩn tương đối, nói chung, là không có thực sao?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Thành tích chính là nhìn hắn làm cái gì vì dân chúng địa phương, nếu là quan viên tầm thường vô vi, đương nhiên phải chạy về nhà."

Tư Mã Quang nói: "Tốt, ta đây xin hỏi huynh đài, nếu như một chỗ, có dân chúng hát bài ca công tụng đức cho quan viên, vậy thì có tính hắn làm vô cùng tốt hay không?"

Trần Nguyên gật đầu: "Đương nhiên tính toán!"

Tư Mã Quang nở nụ cười, nói: "Trước kia, Đại Tống ta từng có một chỗ, thời điểm hoàng thượng phái khâm sai dò xét, phát hiện địa phương hắn thống trị không nhất của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, dân phong thuần phác, ven đường thương khách như dệt, trăm họ an cư lạc nghiệp, quan địa phương như vậy, có nên đề bạt hay không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Đó là tự nhiên."

Tư Mã Quang thở dài một tiếng: "Đáng tiếc, khâm sai đại nhân không hề đề bạt hắn, mà là bắt hắn, chém, người biết vì cái gì không? Bởi vì người nọ chính là cháu trai đương triều Bàng Thái sư, khâm sai phụ trách dò xét là Bao đại nhân."

Thời điểm trả lời hắn, Trần Nguyên liền biết mình đã rơi vào trong bẫy rồi, hắn chỉ là muốn nhìn xem, Tư Mã Quang đưa ra cái bẫy là gì, lập tức nói thêm: "Huynh đài sao có thể dùng một việc để khái quát cả Đại Tống? Bàng Dục kia chính là dùng thủ đoạn lừa gạt, Đại Tống có mấy người lớn gan như vậy?"

Tư Mã Quang nói: "Vậy thì Đại Tống lại có mấy Bao đại nhân, có thể đi đến nhìn thấu những loại người gian tà kia đây? Nếu thay đổi những khâm sai khác, hơn nữa còn áp dụng bộ chế độ tân chính, chắc hẳn Bàng Dục không riêng gì là không bị giết, còn có thể thăng lên mây xanh, tiến vào triều đình, người như vậy tại địa phương, chỉ là gây tai họa một phương, nhưng tiến vào triều đình, sẽ tai họa của một quốc gia!"

Trần Nguyên lúc này khẽ gật đầu, nói: "Nói có đạo lý, vậy người nói xem, cùng công điền lại hại nước hại dân thế nào?"

Tư Mã Quang nghe được Trần Nguyên nguyên ý nghe tiếp, cũng nguyên ý nói tiếp, nâng chung trà lên uống một ngụm, nói: "Cùng công điền là vì cái gì? Phạm đại nhân nói, là lấy ra chỗ công điền dư thừa, phân cho những dân chúng không có ruộng tốt kia."

"Nhưng việc đó căn bản không giải quyết được vấn đề gì, tại vấn đề sĩ phu mà nói, chỉ khác nhau ở chỗ lấy nhiều lấy ít thôi, dân chúng được chia chút công điền này thì làm sao bây giờ? Hàng năm miễn cưỡng sống qua ngày, gặp phải mùa thiên tai, vẫn phải hỏi mượn người giàu có lương thực, lâu ngày không trả, có lẽ là lại dùng điền sản ruộng đất để gán nợ."

Trần Nguyên xen vào một câu: "Nhưng ít nhất cũng có thể giải quyết vấn đề hiện tại."

Tư Mã Quang gật đầu, nói: "Huynh đài nói cực kỳ đúng, hiện tại xem ra, phân công điền ra cho những lưu dân kia, có thể làm cho bọn họ an ổn một ít, nhưng sau này thì sao? Nếu như gặp lại thiên tai như vậy, còn phân công điền nữa à? Lúc đó, đám sĩ phu nguyện ý phân sao?"

Trần Nguyên cười cực kỳ vui vẻ, nói: "Nói tiếp đi."

Đối với một người nghe nguyện ý lắng nghe như Trần Nguyên, Tư Mã Quang cũng đã thành càng nói càng hăng hái, bác bỏ một kế lại một kế, trong lúc đó, Vương An Thạch đã nhiều lần muốn phát ra thanh âm phản bác, nhưng lại bị Trần Nguyên dùng ánh mắt ngăn lại.

Nhìn ra được, Tư Mã Quang là thuộc về loại người ủng hộ chính sách hiện tại điển hình.

Chờ hán bác bỏ chín điều này đến thương tích đầy mình, Trần Nguyên đột nhiên hỏi: "Còn có tu vô bị (sửa sang trang bị cho quân), vì cái gì người không nói?"

Tư Mã Quang sững sốt một chút, lập tức cười khở, nói: "Không đối gạt huynh đài, tại hạ luôn luôn cho rằng, muốn bảo vệ Đại Tống an bình, hiển lộ rõ ràng đức hạnh để trấn áp phiên bang mới là thượng sách."

"Cái tu vô bị này vừa nói ra, không riêng gì hao người tổn của, còn có thể để cho những võ tướng kia trèo vào triều đình, nghĩ tới chúng ta vài chục năm gian khổ học tập mới có thể mưu cầu nhỏ nhoi tại triều đình, những vũ phu kia bằng vào một thân khí lực mà vẫn có thể ngồi cùng bọn ta, cái này công bằng sao? Chỉ là, hiện tại vạn tuế đã quyết định chủ ý, chúng ta làm thần tử, không thể nói cái gì."

505. Chương 457: Ta Sẽ Thành Công

"Trần Nguyên hiểu, Tư Mã Quang không phản đối cái này, là vì Nhân Tông đích thân làm chuyện này, nhưng trong lòng của Tư Mã Quang vẫn có ý kiến rất lớn.

Trần Nguyên vỗ tay một cái, nói: "Nói không sai, từng câu nói đều rất có đạo lý, tại hạ xin thụ giáo."

Tư Mã Quang rất khách khí ôm quyền, nói: "Đâu có đâu có, một chút cách nhìn nông cạn mà thôi, có thể được huynh đài tán đồng, thật sự là vô cùng vinh hạnh, không biết tôn tính đại danh huynh đài là gì? Hôm nay vừa gặp, ta cảm thấy có một loại cảm giác như mới quen đã thân, hi vọng ngày sau có thể trao đổi cùng huynh đài nhiều hơn."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Tại hạ là Trần Thế Mỹ."

Tư Mã Quang vốn mỉm cười, nói: "À, thì ra là Trần huynh."

Nói xong lời này, sắc mặt hán liền biến đổi, lắp bắp nói: "Trần Thế Mỹ? Người, người?"

Trần Nguyên đứng lên, nói: "Nghe vua nói một buổi, thắng đọc sách mười năm, Tư Mã Quang, ta rất kỳ quái, người đã muốn tu đức, vì cái gì lại đưa cho Liễu Vĩnh văn về ghi về cách bình định Đảng Hạng như thế nào?"

Tư Mã Quang rất nhanh phục hồi tinh thần lại, trên mặt không còn dáng tươi cười, hán biết rõ, Trần Thế Mỹ là chủ lực phái phổ biến tân chính.

Lúc này đây, Bàng Cát để cho Tư Mã Quang trở về, nguyên nhân chủ yếu chính là, ở bên trong những người trẻ tuổi kia, rất nhiều người đều đuổi theo Trần Thế Mỹ và Âu Dương Tu, hán muốn dùng danh vọng của Tư Mã Quang ở bên trong những người trẻ tuổi để văn hồi một ít thế cục.

"Trần đại nhân thật sự thích trêu đùa hạ quan, nếu hạ quan sớm biết thân phận của Trần đại nhân, làm sao lại nghĩ đến chuyện có thể thuyết phục Trần đại nhân!"

Trần Nguyên vẫn cười cười, rót chén nước cho Tư Mã Quang, nói: "Ta chỉ muốn biết, vì cái gì mà người ghi văn về bình định Đảng Hạng ngày đó? Vì cái gì không dùng đức hạnh đi dụ dỗ bọn họ quy thuận?"

Tư Mã Quang hừ một tiếng: "Đức hạnh dụ dỗ, vậy thì phải xem đối với ai, đối với Lý Nguyên Hạo, cái loại người hiện thực, chỉ thích mượn Đại Tổng chúng ta đối kháng Liêu quốc, sau đó trở tay liền công kích tới người Đại Tổng, dụ dỗ được sao?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Nói có đạo lý, nói thật, ta rất có hứng thú đối với những vấn đề người mới vừa nói kia, có rất nhiều điều ta căn bản không hề nghĩ tới, ví dụ như quan viên lên chức, xem ra chúng ta là quá sót ruột rồi, trước hết nên đưa ra sân khấu một bộ chế độ tương đối phù hợp hơn."

Tư Mã Quang cùng Vương An Thạch đều sững sờ, Tư Mã Quang dù nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới, Trần Nguyên rõ ràng có thể nghe lọt ý kiến của hắn, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Trần Nguyên lúc này liền nói: "Cứ như vậy trước đi, Tư Mã đại nhân, ta hi vọng người trở về, có thể giúp ta suy nghĩ một tý về bộ kia chế độ, nếu như có ý kiến gì, người có thể tùy thời tới tìm ta. Hôm nay có thể ở chỗ này nhìn thấy người, ta rất cao hứng, về phần chúng ta đứng trên triều đình nói chuyện với nhau như thế nào, cứ để nó tự nhiên đi, hôm nay ta tới mời khách, xem như có thêm một người bạn."

Tư Mã Quang thở dài một tiếng, hắn rất là bội phục đối với trí tuệ của Trần Nguyên, lập tức ôm quyền, nói: "Phò mã gia yên tâm, người làm bằng hữu, vậy thì tại hạ trào cao rồi, chỉ là, ta vẫn y nguyên phản đối các người tân chính, điểm này, sẽ tuyệt đối không biến đổi."

Trần Nguyên nở nụ cười, dùng tay chỉ Tư Mã Quang một cái, nói: "Ta sẽ thành công, người xem rồi biết!"

Trần Nguyên tin tưởng mình sẽ thành công, nguyên nhân rất đơn giản, kỳ thật, Phạm Trọng Yêm tân chính, thật sự là biện pháp rất tốt, không nên nhìn Tư Mã Quang cầm lấy nó, nói ra cái gì cũng sai, nhưng cơ hội lần này thật sự là cơ hội tốt nhất để Đại Tổng thoát thai hoán cốt.

Trong lịch sử, sở dĩ lần biến pháp này thất bại, có một nguyên nhân chủ yếu, đầu tiên là quan niệm cải cách chỉ ở sĩ phu tinh anh, một đám người quần thể tầng trên nắm quyền lực, căn bản cũng không đạt tới một cái nhận thức chung, càng không có để cho dân chúng và quan viên cơ sở biết rõ.

Điểm này đã bởi vì Trần Nguyên đến mà cải biến, hắn dùng lực mạnh tuyên truyền tân chính, hắn lại để cho những dân chúng và quan viên cơ sở kia biết tân chính là cái gì.

Đồng thời, hắn lại xây dựng báo chí, để cho phái cải cách cùng phái bảo thủ có một khu vực nền tảng để cãi lộn, bên trong sự cãi lộn, kỳ thật sẽ có rất nhiều vấn đề biến thành ý kiến nhất trí.

Nguyên nhân thứ hai là trong lịch sử, Nhân Tông tiến hành lần cải cách này, hoàn toàn chính là tâm huyết dâng trào, Phạm Trọng Yêm cũng nóng vội, khiến cho lần cải cách này thiếu khuyết lực lượng tổ chức nhất định, có vẻ quá gấp gáp.

Khuyết thiếu đối với các hạng mục sự việc cải cách, từ lúc phát động đến thời gian hoàn thành mong muốn, trình tự trước sau và các thao tác biện pháp quy hoạch và xếp đặt thiết kế đều chưa được chuẩn bị, để cho đối thủ sơ hở công kích.

Nhưng hiện tại, Trần Nguyên sẽ để cho tâm huyết Nhân Tông tiếp tục dâng trào xuống dưới, hắn sẽ đề nghị Phạm Trọng Yêm làm từng một việc, ví dụ như quan viên lên chức, Trần Nguyên cho rằng Tư Mã Quang nói rất có lý, chuyện tựa như vậy, nếu như không có một cái cơ chế khảo sát hoàn thiện, sẽ không thể cải thiện được.

Loại chuyện cải cách này, là thứ không thể sót ruột nhất.

Trần Nguyên có lòng tin mình nhất định có thể thành công, thời điểm hắn nói những lời này với Tư Mã Quang, Tư Mã Quang cũng nở nụ cười, có chút thở dài, nói: "Hạ quan mỗi mắt mong chờ."

Tư Mã Quang và mấy người đồng hành rời đi, thời điểm ra đi, những Thư sinh kia cũng tới chào hỏi cùng Trần Nguyên, đợi cho bọn hắn rời đi, Trần Nguyên gọi Vương An Thạch đến, nói: "An thạch, chúng ta đi thôi."

Vương An Thạch tiến lên, nhỏ giọng nói: "Đại nhân bảo ta Giới Bộ là được rồi, đúng rồi, đại nhân, vừa rồi vì cái gì người không cho đệ tử phản bác hắn? Đệ tử nhất định có thể bác bỏ những đạo lý của hắn."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ta tin tưởng người có năng lực đó, nhưng bác bỏ những điều đó lại có thể thế nào? Người có thể thuyết phục hần thay đổi lập trường sao?"

Vương An Thạch sững sờ, cái này xác thực là không có chút nắm chắc nào.

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hần, nói: "Đã không thể thay đổi hần, chúng ta nghe hần nói cho hết lời, lại có gì ngại? Giới Bộ, người rất có tài hoa, nhưng người phải nhớ kỹ, ý kiến của đối thủ, là liều thuốc tốt nhất của người."

Vương An Thạch ôm hai đấm một cái, nói: "Đệ tử thụ giáo."

Trần Nguyên bỗng nhiên cười nói: "Cách thi Hương sang năm còn một năm, có hứng thú đi với ta, làm chút ít sự tình Đẳng Hạng hay không?"

Vương An Thạch nghe xong liền mừng rỡ, chuyện này đối với một cái hần mà nói, chính là một cái cơ hội, một cái cơ hội ngàn năm một thuở, đi Đẳng Hạng, liền ý nghĩa là làm việc vì triều đình, như vậy, khi mình thi đậu hoàng bang, so với những người khác, sẽ nhiều hơn một điểm vốn liếng.

Lập tức nói: "Đa tạ Trần đại nhân, đệ tử nào dám không tuân lệnh!"

Trần Nguyên nở nụ cười, chỉ cần Vương An Thạch đến chỗ mình, Trần Nguyên có nắm chắc sẽ để cho ngày sau Vương An Thạch lăn lộn vì mình.

Mặc kệ thế kỷ gì, thứ quý giá nhất, vĩnh viễn là nhân tài, Trần Nguyên mang theo Vương An Thạch trở lại gia đình hần tá túc, thu thập hành lý một chút, sau đó liền đưa đưa hần đến Tân Nguyệt sơn trang, chuyên môn an bài một gian phòng để cho hần ở lại.

"Giới Bộ, người ở lại nơi này trước, có cái gì cần, cứ nói với người nơi này một tiếng là được rồi, tốt nhất là ghi phong thư trở về, nói cho người nhà người, đợi ta xử lý sự tình ở chỗ này xong rồi, chúng ta sẽ cùng đi."

Vương An Thạch nói: "Vâng, đệ tử biết rồi."

Cái này coi như là trông chừng nhân tài rồi, trong lòng Trần Nguyên có một loại cảm giác thành tựu, cuối cùng cũng thu được danh nhân làm đồ đệ rồi, không tệ, cái này có ý tứ là mở đầu, ngày sau tất nhiên còn có thể có người khác đến.

Trước tiên cứ để Vương An Thạch ở chỗ này, lần này mình trở về, chủ yếu là thăm Triệu Ý, hiện tại sắc trời đã không còn sớm, cần phải trở về rồi.

506. Chương 458: Không Thể Chiêu An(1+2)

Ngày hôm sau, vào buổi sáng, Trần Nguyên từ rất sớm đã dậy, là bị người quát ngồi dậy trong lúc ngủ mơ.

Ngô chương quỹ xướng đóng tàu đến rồi, lần này hần đặc biệt nóng vội, bởi vì hần biết rõ, Trần Thế Trung một hơi đặt xưởng đóng tàu Nghiêm Châu làm năm chiếc thuyền lớn, hơn nữa, hần nghe ngóng rất rõ ràng, ngày sau, Trần Thế Trung vẫn muốn làm tiếp, khả năng là càng ngày càng nhiều, một cuộc mua bán như vậy, hần không được chậm vào, quả thực là có chút tức giận.

Cho nên, thời điểm trời còn chưa sáng, hần đã chạy tới gõ cửa lớn Phò mã phủ.

Trần Nguyên còn chưa tỉnh ngủ nữa, suốt một đêm ngày hôm qua đều suy nghĩ về lời Tư Mã Quang nói, càng nghĩ càng cảm thấy vài ngôn luận Tư Mã Quang nói ra cực kỳ có đạo lý, chính mình phải tiếp nhận thật sâu.

Bởi vì quá trình phổ biến tân chính, khẳng định là phải đối mặt với nhiều vấn đề.

Ngô chương quỹ thấy Trần Nguyên đi ra, vội vàng nện bước chân già nua đi tới, nói: "Phò mã gia!"

Trần Nguyên chấp tay với hần, nói: "Ngô chương quỹ đến vì sự tình mấy chiếc kia thuyền sao?"

Ngô chương quỹ thấy hần biết rõ, liền không vòng vo nữa, nói: "Ta muốn hỏi một chút, Phò mã gia có ý kiến đối với ta đúng không? Vì cái gì có sinh ý mà không tới chiếu cố, để ta mua bán, lại chạy đến Nghiêm Châu vậy?"

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: "Cái sinh ý này không thể giao cho người làm được."

Ngô chương quỹ ngồi xuống trên cái ghế bên cạnh hắn, hỏi: "Vì sao?"

Trần Nguyên nói: "Nói thật với ngài, chúng ta đều là người một nhà, chuyện bán thuyền này, ta đã trải qua hoàng thượng phê chuẩn, nhưng hoàng thượng đã nói rất rõ ràng, cái thuyền này là chúng ta bán, không hề liên quan gì đến hoàng thượng hẳn, chương quỹ hiểu ý tứ trong này không?"

Ngô chương quỹ đương nhiên hiểu, Trần Nguyên có ý tứ là, hiện tại bán thuyền rất nguy hiểm, cho nên không muốn liên lụy đến hắn, nhưng lý do này trong mắt hắn, căn bản không được tính là lý do, rất đơn giản, Trần Thế Mỹ người là Phò mã gia, người dám gọi người đến mua, ta liền dám bán cho hắn, trời sập xuống đã có người trước đấy lên.

Cho nên, nghe xong lời giải thích này, không thể để cho hắn tin phục, sắc mặt Ngô chương quỹ đã có chút không khoái.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Ý của ta là, đợi cho người Đông Doanh có thuyền lớn rồi, người Triều Tiên tất nhiên cũng muốn thuyền lớn, lúc đó bọn hắn sẽ đến Đại Tổng chúng ta công khai mua sắm, người bán cho bọn hắn, không phải càng bảo hiểm hơn một ít sao?"

Ngô chương quỹ nghe được Trần Nguyên không vứt hắn qua một bên, lúc này mới gật gật đầu, nói: "Ừm, vậy ngài phải nhớ, thời điểm Triều Tiên đến mua thuyền, sinh ý đó, để ta làm."

Trần Nguyên lại thoải mái cười một tiếng, nói: "Sai rồi, là hai người chúng ta làm."

Ngô chương quỹ nhìn hắn một cái, nói: "Phò mã gia làm mua bán lớn như vậy, vẫn còn nhìn chằm chằm vào chút tiền của ta?"

Trần Nguyên đứng dậy nói: "Không phải muốn lấy tiền của người, là mua bán lớn như vậy, một mình người ăn không trôi, không riêng gì chiến thuyền Triều Tiên, ta còn chuẩn bị tấu lên hoàng thượng, một lần nữa chế tạo hải quân Đại Tổng chúng ta, tất cả hiện tại thuyền đều phải đào thải, thay mới!"

Ngô chương quỹ thoáng một tý đã nhảy dựng lên, mắt tròn trừng hỏi: "Thật sự?"

Đương nhiên là thật, Trần Nguyên đã phái người tìm hiểu quốc lực Triều Tiên và Đông Doanh hiện tại một chút.

Người Triều Tiên kiêu ngạo là có vốn liếng, quốc lực bọn hắn hiện tại mạnh hơn Nhật Bản một ít, thậm chí thật sự có năng lực đánh một hồi chiến tranh cùng Liêu quốc.

Nhưng võ sĩ đạo Nhật Bản vô cùng mạnh mẽ, tăng thêm bọn hắn luôn luôn là ưa thích tiên hạ thủ vi cường, cho nên, nếu như véo đánh đến mức kịch liệt, khẳng định sẽ có vô số chiến thuyền chìm vào đáy biển.

Vừa vặn, mình có thể mang toàn bộ chiến thuyền cũ nát của thủy sư Tổng triều ra, bán cho bọn hắn, sau đó là chế tạo mới, chế tạo chiến thuyền rất tốt.

Trần Nguyên nói với Ngô chương quỹ: "Không riêng gì chúng ta hợp tác, ta còn muốn gọi mấy cái chương quỹ lớn một chút xưởng đóng tàu khác tới, có hàng thì cùng kiếm lấy lợi nhuận. Tất cả chương quỹ đều phải điều nhân viên kỹ thuật tốt nhất xưởng đóng tàu các người đến cho ta, ta sẽ thành lập một địa phương chuyên môn nghiên cứu chế tạo thuyền, cứ kêu ụ tàu sở nghiên cứu đi."

Ngô chương quỹ căn bản không có ý kiến, hắn biết rõ, mình căn bản ăn không trôi tất cả thủy sư Đại Tổng.

Nhưng hắn còn một điều lo lắng, nói: "Phò mã gia, ngài nói thật sao? Tuy ta không phải người làm quan, nhưng ta cũng biết, hiện tại vì mua lương thực, hoàng thượng đã đào hết quốc khố, còn tiền cải tạo thủy sư sao?"

Trần Nguyên cười một tiếng với hắn, nói: "Ngài cũng là lão nhân buôn bán hiệp hội chúng ta, chẳng lẽ thời điểm chúng ta chế tạo lính mới, vẫn phải dùng một cái đồng tiền của hoàng thượng đưa đến sao?"

Ngô chương quỹ lập tức hiểu ý, nở nụ cười nói: "Cứ quyết định như vậy đi, tại hạ cáo từ, sau khi trở về, ta liền bắt tay vào làm chuẩn bị, hi vọng Phò mã gia không để cho ta chờ đợi thời gian quá dài."

Chắc chắn không quá dài, cũng sẽ không quá ngắn.

Thuyền Trần Thế Trung giao cho Miyamoto Lục Lang ít nhất cũng đã qua nửa tháng, đến lúc đó còn phải xem lúc nào Hô Diên Khánh mới có thể kích động dã tâm của Miyamoto Lục Lang đối với Triều Tiên, những Nhật Bản kia lúc nào mới có thể chọc đám cây gậy kia tới mức không thể nhịn được nữa.

Đưa Ngô chương quỹ rời đi, cùng Triệu Ý và hai vị lão nhân ném qua điểm tâm, Trần Nguyên liền đi lên triều đình lâm triều.

Hắn phải làm, không riêng gì việc phải lâm triều, còn phải tại sau khi tan triều, một mình cầu kiến Nhân Tông.

Ngày hôm qua thật sự quá bận bịu, có rất nhiều sự tình chưa nói rõ ràng cùng Nhân Tông, ví dụ như về sự tình Đông Doanh, còn cả việc giải quyết Lý Nguyên Hạo, thuận lợi tiếp nhận Đăng Hạng như thế nào, còn có, chính là phổ biến tân chính.

Vấn đề tân chính luôn luôn là chủ đề mọi người cãi lộn lợi hại nhất.

Thời điểm Trần Nguyên đi vào cung điện, chờ đám đại thần vào triều, phát hiện Tư Mã Quang đã sớm đến rồi, đang xì xào bàn tán cùng Bàng Cát.

Trần Nguyên đi vào, Bàng Cát vội vàng im miệng, phủ lên một bộ dáng tươi cười hòa ái, nói: "Ha ha, Thế Mỹ đã trở lại rồi à?"

Trần Nguyên tươi cười càng thêm lương thiện hơn so với Bàng Cát, nói: "Thái sư, tiểu nhân vừa trở về hôm qua, vốn định đi phủ Thái sư thượng bái phỏng, nhưng sự vụ thật sự quá nhiều, có chỗ thất lễ, kính xin Thái sư thứ lỗi."

Bàng Cát liếc nhìn Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ hiện tại cũng không thể tự xưng là tiểu nhân, nói thật, hiện tại, trên cái triều đình này, chính là lão phu, cũng phải sợ người ba phần nha."

Trần Nguyên tranh thủ thời gian khom người chào, bộ dạng giống như là thập phần sợ hãi, nói: "Thái sư không thể nói mình là tiểu nhân được, lúc trước Thái sư tận tình dẫn dắt tại hạ, tại hạ sẽ vĩnh viễn không quên."

Bàng Cát đương nhiên sẽ không tin tưởng lời này, cười một tiếng ha ha, nói: "Khó trách Lữ Tướng quốc đã từng nói Thế Mỹ là môn sinh đặc ý nhất của hắn, thì ra Thế Mỹ thật sự nhận được chân truyền của Tướng quốc, lương thiện giống hệt như Tướng quốc vậy, ha ha."

Cái ý châm chọc này, tất cả mọi người nghe rõ, nhưng Trần Nguyên tựa như không hề hiểu ra, nghiêm mặt nói: "Đa tạ Thái sư khích lệ."

Bàng Cát kéo Tư Mã Quang qua, nói: "Thế Mỹ à, ta giới thiệu cho ngươi một vị hậu sinh, thoáng nhận thức một tý, các ngươi tất nhiên nên gặp nhau thường xuyên."

Tư Mã Quang đi tới, nói: "Phò mã gia, những chuyện hôm qua đã nói cùng ngài, hôm nay tại hạ sẽ nói với hoàng thượng, cái này tính toán là tại hạ bất kính, ra trước một kiếm, Phò mã gia có từng nghĩ tới chuyện đỡ như thế nào không?"

Trần Nguyên cười một cách thần bí, nói: "Tư Mã đại nhân không cần hạ thủ lưu tình, cứ phóng ngựa tới là được."

Bàng Cát nghe xong liền kinh ngạc hỏi: "Như thế nào? Các ngươi nhận ra nhau sao?"

Tư Mã Quang khẽ cười nói: "Hôm qua làm phiền Phò mã gia mời vài chén trà nước, cho nên hôm nay, tại trước mặt vạn tuế, hạ quan tất nhiên sẽ phải mồm miệng lạnh lợi hơn một chút."

Vừa mới nói tới chỗ này, thái giám bên ngoài đẩy cửa tiến đến: "Chư vị đại nhân, hoàng thượng vào triều sớm, mời các vị đại nhân vào triều."

Âu Dương Tu đi ở bên người Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, Tư Mã Quang kia có chút lợi hại, chỉ là, người không cần sợ hắn, ta đã sớm có chuẩn bị rồi."

Song phương đều chuẩn bị đao kiếm, nhưng một phong chiến báo lại làm rối loạn mạch suy nghĩ của tất cả mọi người.

Thời điểm Nhân Tông vừa mới ngồi ở trên ghế rồng, mọi người liền phát hiện sắc mặt Nhân Tông tái nhợt, rất là lúng túng, không đợi chúng đại thần nói chuyện, liền đưa ra một phong chiến báo, nói: "Là ai nói với trẫm? Là ai nói với trẫm Văn Bác Ngạn thống quân không đầy một tháng tất sẽ bình định tặc?"

Mọi người kinh hãi, người nói lời này rất nhiều, Phạm Trọng Yêm, Hạ Tung, kể cả Bàng Cát cũng đều nói qua.

Nhân Tông thấy không có người nói chuyện, ngón tay chỉ thái giám, nói: "Đọc chiến báo cho bọn hán nghe một chút!"

Vương Luân có thể chống trả, quả thật làm cho tất cả mọi người ngoài ý muốn, khởi nghĩa nông dân bình thường, đều ưa thích náo loạn trên địa bàn của mình trước.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Vương Luân lại không phải như vậy, hán chinh hợp những lưu dân và phản quân kia một chút, thừa lúc quan binh vẫn chưa kịp phản ứng, một đường nhanh chóng tiến thẳng hướng Thanh Châu Tri Châu.

Trần Cháp Trung hoảng sợ vạn phần, vội vàng tổ chức binh lực thủ vệ thành trì, đồng thời còn phái quan viên nghiêm khắc kiểm tra cư dân ở bên trong thành, đuổi hết những lưu dân kia ra bên ngoài thành.

Hắn dùng chiêu thức ấy, tuy hơn ngoan độc một ít, nhưng có thể bảo vệ tánh mạng, Vương Luân công kích không dưới mười ngày, tuần kiểm Giao Vĩnh Cát đem binh tới cứu, cứu Trần Cháp Trung ra khỏi hiểm địa.

Nếu như Trần Cháp Trung lúc này trấn giữ cửa ải đợi viện binh, câu chuyện liền đơn giản hơn nhiều.

Nhưng người này được Vĩnh Cát cứu mạng, không những không cảm tạ ân cứu mạng của võ tướng, lại quả trách Giao Vĩnh Cát tiêu diệt giặc bất lợi, để Vương Luân đào tẩu.

Muốn tố cáo hoàng thượng tội trạng của Giao Vĩnh Cát, làm cho Giao Vĩnh Cát này sợ hãi, vội vàng xin Trần Cháp Trung hạ thủ lưu tình, tự mình mang theo quân đội đuổi theo, nhất định bắt lấy Vương Luân.

Giao Vĩnh Cát cứ như vậy mang theo toàn bộ binh mã giết đi ra, Vương Luân bỏ đi, cả Sơn Đông đều trống không, mọi người đều ở phía sau mình rồi, phía trước không còn quan binh.

Khu kinh đông lộ, gần kinh đô và vùng lân cận Bắc Tống, lại cách chỗ tiền tuyến Hà Bắc lộ không xa, cho nên nơi đây trú binh khá nhiều.

Mà Thanh Châu lại là một trong những trọng trấn quân sự kinh đông đường, có trọng binh canh gác, muốn ở chỗ này quần nhau cùng địch nhân thì rất không dễ dàng.

Phía trước đã không có người chặn đường, Vương Luân không dừng lại nhiều ở Thanh Châu, nhanh chóng chỉ huy xuôi nam.

Trên đường đi, công thành nhỏ trại, thế như chẻ tre, nông dân ven đường ào ào gia nhập, hán quay đầu tiến công vùng Giang Tô hôm nay, hạ ngay năm thành, thẳng đến Dương Châu, ngày đi ngàn dặm, như vào chỗ không người.

Ven đường đi qua nhiều khu, tuần kiểm, huyện úy lẩn tránh không dám ra chiến, có quan lại nhiều chỗ thậm chí còn chủ động mở cửa thành ra, cung nghênh Vương Luân vào thành, thiết yến chiêu đãi, trong kho hàng có bao nhiêu áo giáp, binh khí, tơ lụa, lương thực, cứ tùy ý lấy dùng.

Vương Luân lại một lần nữa nắm nhân chứng vật chứng, chứng minh những sĩ phu này rất vô sỉ.

Đợi thời điểm đánh chiếm Dương Châu, Vương Luân đã có ba vạn đội ngũ, mà ngay cả Giao Vĩnh Cát một mực truy đuổi hán cũng không dám đuổi, bọn hán ven đường mở trại tế bần, được nông dân nghèo khổ nhiệt liệt hoan nghênh.

Càng làm cho người lo lắng chính là, Vương Luân ngừng ba ngày tại Dương Châu, rõ ràng thừa dịp ba ngày này, làm một lần tuyển chọn tinh binh, ba vạn binh sĩ xóa gần bảy thành, chỉ chừa năm ngàn người, đi vòng lại giết vào vùng Giang Hoài.

Người tuy chỉ có năm nghìn, nhưng chính vì hán ít người, hành động lại càng thuận tiện hơn, gom góp quân lương cũng càng dễ dàng hơn.

Thái giám đọc xong chiến báo, tất cả mọi người không nói gì, kể cả Phạm Trọng Yêm, bọn hắn đều biết một vấn đề, đó chính là mình quá coi thường Vương Luân.

Wương Luân căn bản không hề nghĩ tới chuyện đánh hạ địa phương nào trước rồi xưng vương xưng bá, hắn nhìn rất rõ ràng, Đại Tổng còn có đầy đủ năng lực để duy trì giang sơn, cho nên bây giờ vẫn chưa phải thời điểm xưng vương xưng bá.

Việc đầu tiên hắn làm chính là châm lửa các nơi, làm cho ngọn lửa bắt đầu bùng lên, để cho Tổng triều người phải đến diệt, đợi cho người hao hết tinh lực, mới là cơ hội để Vương Luân hành động.

Nhân Tông thấy không có người nào lên tiếng, trong lòng cảm thấy tức giận, nói: "Chư vị ái khanh, ta muốn hỏi các người một câu, hiện tại Văn Bác Ngạn ở nơi nào?"

Văn Bác Ngạn vẫn còn Sơn Đông, hắn vẫn còn ở Sơn Đông tiêu diệt Vương Luân, nhưng Vương Luân đã đến vùng Giang Hoài, đây quả thật là một chuyện đáng để chê cười.

Bàng Cát lúc này liền đi lên phía trước một bước, nói: "Vạn tuế, cự thần có một nghị, có thể phái người tiến đến Giang Hoài, chiêu an Vương Luân, những lưu dân kia căn bản là vì khẩu phần lương thực mà tạo phản, chúng ta dựa theo biên chế quân đội, cho hắn khẩu phần lương thực, là có thể an tâm."

Nhân Tông do dự một chút, Trần Nguyên biết rõ, một khi Nhân Tông này do dự thì chính là đã động tâm, tai vạ cha vợ này của mình rất mềm, nếu như được đại thần nào đó phụ họa mà nói, hắn rất có thể bị nói động.

Trần Nguyên rất muốn bảo vệ tánh mạng Vương Luân, nhưng tuyệt đối không phải phương thức như thế.

Hắn gấp gấp bước lên phía trước một bước, nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, tuy Vương Luân bỏ chạy đến Giang Hoài, nhưng khó thành mối họa lớn, chúng ta chỉ cần trấn an lưu dân khu vực hắn đi qua, cùng lúc phong tỏa tin tức, để ngừa người nơi khác rối loạn, lại lệnh Văn Bác Ngạn đại nhân đuổi sát phía sau, đồng thời chém giết những trưởng quan địa phương mở thành ngênghịch kia, lệnh các nơi tử thủ, Vương Luân tất nhiên sẽ bị phá!"

Hạ Tung đứng dậy, nói: "Vạn tuế, Trần Thế Mỹ nói rất có lý, cự thần tán thành."

Văn Bác Ngạn là học sinh của hắn, hắn không có lý do gì không tán thành.

Bàng Cát lúc này liền nói: "Vạn tuế, hiện tại vấn đề lưu dân tương đối nghiêm trọng, không thể để cho Vương Luân tiếp tục náo loạn, nếu không sẽ xảy ra đại loạn, sự tình có thể sẽ không xử lý được nữa."

Trần Nguyên nói: "Hoàng thượng, vi thần cho rằng, cũng bởi vì làm cho những người khác kinh sợ, mới càng phải đánh bại Vương Luân, để cho tất cả người muốn tạo phản đều biết, đối kháng với hoàng thượng, chỉ có một con đường chết, thần cho rằng, nếu như Vương Luân chủ động đầu hàng, chúng ta có thể tha cho hắn một con đường sống, nhưng hiện tại, tuyệt đối không thể đi chiêu an!"

Nhân Tông nghe xong, liền vung tay về phía Bàng Cát, ý tứ này là muốn Bàng Cát lui xuống, thời điểm Bàng Cát lui xuống, một ánh mắt ác độc đã bắn đến hướng Trần Nguyên.

Ánh mắt này so với ánh mắt hắn nhìn những đại thần khác đều ác độc hơn rất nhiều, bởi vì lúc này đây, hắn tranh chấp cùng Trần Nguyên, Nhân Tông đã thiên vị Trần Nguyên, điều này đối với Bàng Cát mà nói, không phải vấn đề đúng sai, mà là vị trí của mình ở trong lòng Nhân Tông, đã gặp phải khiêu chiến.

Con mắt Nhân Tông nhìn sang Trần Nguyên, nói: "Trẫm cảm thấy Trần Thế Mỹ nói rất có đạo lý, chư vị ái khanh còn có cái gì để nói không?"

Nhân Tông đã nói lời Trần Nguyên rất có đạo lý rồi, Bàng Cát còn có thể nói cái gì đây? Không có hắn và Hạ Tung dẫn đầu, cái quyết định này rất nhanh được thông qua.

Lúc này, Trần Nguyên bỗng nhiên quay đầu lại liếc nhìn Tư Mã Quang, trên mặt khẽ cười một chút, Tư Mã Quang chỉ cảm thấy đáng tươi cười của Trần Nguyên làm cho hắn cảm giác được một hồi kinh hãi, lại không hiểu ý tứ trong đó, đang tại thời điểm phỏng đoán.

Trần Nguyên đã quay đầu nói với Nhân Tông: "Hoàng thượng, vi thần cho rằng Vương Luân đang chạy trốn làm loạn, nếu Văn Bác Ngạn đại nhân hồi báo, lại cho rằng là làm hỏng việc quân cơ, vậy thì tiêu diệt Vương Luân sẽ có chút bất lợi."

507. Chương 459: Thuận Thế Mà Làm (1+2)

Thời điểm lời hần nói ra khỏi miệng, trong lòng Hạ Tung bỗng nhiên âm thầm than thở không thôi.

Trần Nguyên này muốn đưa ra việc sửa chữa kế sách cường quân trong biến pháp quân chế của Phạm Trọng Yêm, điều mà từ lúc vừa mới bắt đầu, Hạ Tung đã phản đối.

Tuy lính mới đã được chế tạo ra, nhưng quân chế có lẽ vẫn là noi theo lúc trước, Trần Nguyên mang theo lính mới đi Đẳng Hạng, có được quyền lợi quyết đoán khi lâm trận, hoàn toàn là Nhân Tông đặc biệt phê duyệt.

Trần Nguyên đã dùng chiến tích lính mới để chứng minh với tất cả mọi người rồi, nếu như cho các tướng quân quyền lợi càng lớn, quân Tổng có thể đánh thắng bất luận địch nhân cường đại nào trong thiên hạ.

Văn Bác Ngạn chỉ huy cũng không phải là lính mới, lúc này, nếu như ngay cả Văn Bác Ngạn cũng được pháp lệ, có thể có được quyền chỉ huy, không cần hướng triều đình báo cáo mà nói, vậy thì sửa chữa quân chế chính là sự tình thuận lý thành chương.

Nhưng Hạ Tung hiện tại, lại hết lần này tới lần khác không thể phản đối, nguyên nhân rất đơn giản, Văn Bác Ngạn là môn sinh của hần, là hần tiến cử, hần cũng cực kỳ hi vọng Văn Bác Ngạn có thể đánh thắng một trận.

Bàng Cát cũng lập tức ý thức được điều này, thời điểm đang nghĩ ngợi chính mình nên nói cái gì, Âu Dương Tu đã phản ứng cực nhanh, đi lên phía trước một bước, nói: "Vạn tuế, lời Trần đại nhân nói không phải là không có lý, vi thần cho rằng, nên thay đổi quân chế, để cho người thống quân có quyền lợi quyết đoán khi lâm trận."

Phạm Trọng Yêm, Hàn Kỳ, Phú Bất, Tống Kỳ, nguyên một đám đứng ra tỏ ý tán thành.

Bàng Cát nhìn Hạ Tung không ý tứ nói gì, cũng không nói gì nữa, hần biết rõ, dù mình nói cũng vô dụng.

Sửa chữa quân chế, sẽ mang tư cách nội dung biến pháp thứ nhất, đã chính thức được nâng lên chương trình hội nghị, hơn nữa còn phải lập tức làm ra quyết định.

Tư Mã Quang ở phía sau không nói một lời, dù như thế nào hần cũng không nghĩ tới, hôm nay chính mình căn bản không có cơ hội xuất thủ, đã để cho đối thủ hái được trái cây thắng lợi thứ nhất.

Trần Thế Mỹ chọn ra một thời cơ rất thích hợp, tại thời điểm tất cả mọi người cảm thấy nhất định phải biến pháp, hần liền đưa ra ý kiến thay đổi, thậm chí là bản thân Tư Mã Quang cũng hiểu, nếu như không để cho Văn Bác Ngạn quyền lợi muốn truy đuổi đến đâu liền truy đến hưởng đó, vậy thì căn bản không có khả năng bắt được Vương Luân muốn chạy trốn đến nơi đâu liền chạy trốn đến nơi đó.

Hơn nữa, Trần Nguyên không nói đến những chuyện khác, ví dụ như quan viên lên chức, ví dụ như cùng sử dụng công điền, ngày cả nói cũng không nói.

Bàng Cát nói Trần Thế Mỹ này rất lợi hại, ngày hôm qua Tư Mã Quang vẫn chưa cảm giác được, nhưng hôm nay, hần rốt cuộc cũng biết.

Chỉ là, ở trong mắt Tư Mã Quang xem ra, cải cách quân chế có một lực cản rất lớn, đó chính là ở thân phận những quân nhân kia, bởi vì Triệu Quang Nghĩa không có bản sự như ca ca hần, vô pháp khống chế được những võ tướng kiệt ngạo bất tuân (cương quyết bướng bỉnh) kia, liền lựa chọn tập đoàn sĩ phu để áp chế võ tướng, Nhân Tông không lo lắng võ tướng bướng bỉnh sao? Đám sĩ phu cam nguyện mất đi khống chế đối với võ tướng sao?

Tư Mã Quang không nói gì, hần muốn nhìn xem Trần Nguyên giải quyết vấn đề này như thế nào.

Cải cách quân đội, chủ yếu là y theo chính sách của Phạm Trọng Yêm đưa ra, tinh giản trăm vạn đại quân của Tống triều, lưu lại 30 vạn tinh binh là đủ rồi.

Những người còn lại cũng không phải là để cho bọn hần về nhà, mà là phỏng theo đồn điền binh thời kì Tam quốc, chuyển thành binh sĩ tuyển hai, cố định xây dựng cơ sở tạm thời tại địa phương, binh thường thì làm nghề nông, xây dựng thủy lợi và đường xá, thời điểm nông nhàn thì huấn luyện, hàng năm bỏ ra hai tháng tập huấn.

Đợi cho chiến tranh xảy ra rồi, bọn hần sẽ mang tư cách quân đội hậu bị, nghe theo điều khiển, hơn nữa, tại thời điểm chiến tranh đột ngột phát sinh, sẽ phụ trách thủ vệ quê hương của mình.

Hơn bảy mươi vạn người này tự mình nuôi sống chính mình, tuy sức chiến đấu sẽ giảm xuống một ít, nhưng Đại Tống có thể tiết kiệm ra tài chính rất lớn để chế tạo 30 vạn người đứng với chức nghiệp binh sĩ.

Cái này có thể cam đoan, toàn bộ 30 vạn người còn lại có thể dựa theo trang bị lính mới, hoàn thành công việc thay đổi trang bị.

Về vấn đề tướng lĩnh, Phạm Trọng Yêm đưa ra phân công chuyên môn, sẽ có tướng quân huấn luyện những binh lính kia, dùng để thay đổi cục diện binh không biết đánh, đánh không phải binh trước kia.

Trần Nguyên còn đưa ra ý kiến, xin Nhân Tông chọn lựa, phái quan văn đi, trường kỳ đồn trú ở trong quân đội đã ngoài ngàn người, đảm nhiệm chức vị giám quân.

Bình thường thì hỗ trợ những võ tướng kia, cùng nhau quản lý quân đội, không được nhúng tay vào việc huấn luyện, thời điểm có chiến tranh, sẽ phụ trách giám sát sự trung thành của võ tướng, về phương diện tác chiến, chỉ có thể đưa ra đề nghị, không thể cướp đoạt quyền quyết định của võ tướng.

Hơn nữa, giám quân phải thay phiên thay đổi, cứ hai năm hoặc là ba năm thay đổi một lần, có được quyền lợi trực tiếp dâng sớ với Nhân Tông.

Giám quân trước kia đều là lúc xảy ra chiến tranh, hoàng thượng tạm thời cất cử, hiện tượng như loại quan văn trường kỳ đồn trú này lại chưa từng có.

Đây là phương pháp xử lý Trần Nguyên mô phỏng chức vị chính ủy ngày sau, không biết có tác dụng hay không, dù sao Mao lão đầu dùng bộ biện pháp này, đã khổng chế được quân đội, hơn nữa còn bảo tồn được sức chiến đấu của quân đội, cuối cùng cũng bảo vệ được đất nước trước lão Tưởng được trang bị vũ khí hạng nặng, chắc hẳn là không sai được.

Nhân Tông cũng cảm thấy rất hứng thú đối với đề nghị này, bởi vì những sĩ phu kia là người được lợi hiện hữu trong chính sách Tống triều, bắt bọn họ trường kỳ ở trong quân đội giám sát, có thể ở trên trình độ nhất định, bảo đảm võ tướng không phát sinh ra dị tâm.

Tựa như Tư Mã Quang suy nghĩ, quân chế là phải cải biến, nhưng những sĩ phu kia thật sự cam tâm buông tha ưu thế địa vị tại trước mặt võ tướng trong thời gian dài trước đây sao? Coi như là Âu Dương Tu đưa ra cái đề nghị này, kỳ thật nội tâm cũng có chút lo lắng đối với võ tướng.

Phương pháp Trần Nguyên đưa ra, không thể nghi ngờ là tìm cho tất cả mọi người một con đường, bọn hần vẫn có thể khổng chế võ tướng, cái này ở trong mắt Bàng Cát cùng Hạ Tung, đã là phương án tốt nhất trong khi vô pháp ngăn cản cải cách quân chế.

Tư Mã Quang không khỏi đưa ánh mắt về hướng Trần Nguyên, hiện tại hẳn thật sự có chút ít bội phục Phò mã gia này.

Trần Nguyên bỗng nhiên cười một chút với hần, điều làm cho Tư Mã Quang càng bội phục hơn vẫn còn ở phía sau, hần tiếp tục nói: "Vạn tuế, vì thần cho rằng, nếu phái giám quân đến quân đội đã ngoài ngàn người, 30 vạn quân đội cần giám quân các cấp từ bốn trăm đến 500 người, đồng thời, những quân đội tuyển hai ở cứ điểm biên phòng kia cũng phải có giám quân trường kỳ trấn thủ, thoáng tính toán thô sơ giản lược một tỷ, tổng cộng quan văn thiếu khuyết đại khái khoảng chừng một ngàn hai trăm người gì đó."

Thời điểm Trần Nguyên đưa ra ý kiến về nhân thủ, Hạ Tung lập tức ý thức được sự tình có chút không ổn, vội tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, vì thần cho rằng học sinh khoa kiểm tra hàng năm lên đến hơn ngàn, chỉ cần từ trong những kia học sinh chọn lựa ra người phù hợp là được."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Thái úy đại nhân, hạ quan lại cho rằng, hoàng thượng phái người đi giám quân, mới có thể cam đoan là đủ trung thành, hơn nữa, có một vài vấn đề về năng lực xử lý, những học sinh kia mới chỉ đọc một ít sách vở mà thôi, thời điểm gặp phải sự tình, không hề có kinh nghiệm để xử lý, thật sự không đủ để ủy thác trách nhiệm."

Nhân Tông nghe xong liền gật đầu, nói: "Ừm, Thế Mỹ nói rất có lý, vậy thì điều nhân thủ từ nơi nào mới phù hợp?"

Trần Nguyên nói: "Có thể điều nhân thủ từ tất cả châu quận đến, tiến vào nơi đóng quân địa phương, với tư cách giám quân, vì thần đề nghị, phàm là sĩ phu nguyện ý đi vào quân đội làm giám quân, hoàng thượng có thể phát cho bọn hắn một phần quân lương, đồng thời, nếu quân đội lập chiến công, bọn hắn cũng được ngợi khen giống binh sĩ."

Lời nói đã nói tới chỗ này, con mắt Tư Mã Quang lóe sáng nhìn Trần Nguyên, hắn rất rõ ràng, nếu hơn một ngàn sĩ phu này thật sự tiến vào trong quân đội, dựa vào quân công thăng quan mà nói, như vậy từ nay, sĩ phu bọn hắn sẽ có một cây cầu kết nối cùng quân đội.

Thông qua những người này, có thể phối hợp hóa giải mâu thuẫn giữa giai tầng quân đội và giai tầng sĩ phu.

Đồng thời, Trần Nguyên đưa ra đề nghị này, cũng là làm chặn dèm cho biến pháp kế tiếp đằng sau, để quan viên lên chức.

Hơn một ngàn quan văn bị rút vào trong quân đội làm việc, cái này xác định Đại Tổng nhiều ra hơn một ngàn vị trí, dựa theo một huyện năm mươi quan văn để tính toán, lần này chẳng khác gì là cắt giảm nhân viên thừa ở bảy tám châu.

Tư Mã Quang phát hiện, biện pháp này thực sự là thứ mình có thể tiếp nhận, nếu như Trần Nguyên có thể an bài tốt toàn bộ những sĩ phu kia, không giống như Phạm Trọng Yêm, để cho rất nhiều người trực tiếp nghỉ việc mà nói, hắn có thể tiếp nhận.

Khóe miệng của hắn khẽ cười một chút, đi phía trước một bước, đứng ở đằng sau chút ít người chủ trương tân chính, nói một câu: "Vạn tuế, vì thần tán thành."

Sự tình cải cách quân chế cứ như vậy mà được định ra rồi, Nhân Tông tuyên bố bãi triều.

Bãi triều xong, Trần Nguyên một mình cầu kiến, hướng Nhân Tông thoảng báo cáo một tý về vấn đề Đảng Hạng, còn có cả cách nghĩ hiện tại của hắn đối với Đông Doanh.

Chuyện còn lại, hắn có thể mặc kệ, lần này trở về chỉ có thời gian vài ngày, hắn không thể lưu lại thời gian quá dài, nếu không sẽ bị đám ngôn quan buộc tội.

Mặc dù là Trần Nguyên chỉ trở lại hai ngày, Tư Mã Quang đã đưa tấu chương lên triều cho Nhân Tông, buộc tội Trần Nguyên tự tiện về nhà, muốn Nhân Tông lập tức đuổi Trần Nguyên đi.

Nhân Tông ngồi trong thư phòng, đặt tấu chương của Tư Mã Quang ở trước mặt Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, muốn người ở lâu mấy ngày cũng không được, buổi sáng ngày hôm qua người trở về, Tư Mã Quang này buổi chiều đã đưa tấu chương lên phản đối. Những ngôn quan này, miệng lưỡi thật sự lợi hại, trầm không muốn biện luận cùng bọn hắn, không có chuyện gì nữa, người đã trở về thăm Ý nhi rồi, sớm đi Đảng Hạng đi."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vâng, sáng sớm ngày mai thần sẽ rời đi, tuyệt đối không để cho những kia ngôn quan nói cái gì nữa, chỉ là, về sự tình Đông Doanh, thần có mấy lời muốn nói rõ ràng với vạn tuế."

Nhân Tông khoát tay chặn lại, nói: "Được rồi, những chuyện kia người cứ xem rồi xử lý, trầm muốn, chính là lương thực, về phần làm sao người lấy được, trầm sẽ không đi quản, ta tin tưởng người có thể làm tốt. Ngược lại, sự tình Lý Vĩ cùng đại Công Chúa, hiện tại đã xuất hiện thay đổi, nên làm như thế nào để xong việc, khả năng còn phải cần người ra mặt."

Trong lòng Trần Nguyên hiểu, Nhân Tông là trưởng bối nhân từ, hắn luôn luôn để mình hạnh phúc nữ tử ở trong lòng, thậm chí đôi khi còn vượt qua đại sự của một ít quốc gia.

Đối với một bá chủ mà nói, đây là sự tình không được nhất, cho nên, mình phải chú ý giữ gìn dã tâm hiện tại của Nhân Tông, bởi vì đối với người như Nhân Tông mà nói, dã tâm không phải lúc nào cũng có.

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nên xong việc như thế nào, mình không tiện nói, cũng không tới phiên mình nói, đợi cho thời điểm nước chảy thành sông, tự nhiên sẽ xong việc, nhưng Lương Hoài Cát thì làm sao bây giờ?

Nói thật, Trần Nguyên Chân vô cùng thương thức Lương Hoài Cát, lần đầu tiên gặp mặt Lương Hoài Cát, đã lưu cho hắn ấn tượng cực kỳ tốt, hơn nữa, Trần Nguyên ưa thích loại người có can đảm khiêu chiến chuyện người khác không dám làm này.

Thân là một người thái giám, lại dám theo đuổi tình yêu, vốn chính là một sự kiện cực kỳ khiêu chiến, huống chi hắn còn dám dụ dỗ cả Công Chúa.

Nếu như đặt hắn ở Biện Kinh, nói không chừng đợi đến lúc Công Chúa không thèm để ý đến hắn, Nhân Tông sẽ thật sự tính sổ cùng Lương Hoài Cát, một thái giám tốt như vậy, chết mất rồi, vậy thì không khỏi quá đáng tiếc.

Trần Nguyên tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, hôm qua ta đã đụng phải Lương Hoài Cát."

Hai mắt Nhân Tông quả nhiên là nổi lên một đạo hàn quang, hỏi: "À? Hắn và ngươi nói cái gì?"

Trần Nguyên nói: "Hắn nhờ vi thần dẫn hắn lên trên chiến trường."

Nhân Tông nghe đến đó, khoe miệng bắt đầu chậm rãi hiện lên nụ cười, nói: "Thành toàn cho hắn, chiến trường nào nguy hiểm nhất, cứ để cho hắn đi, tốt nhất là đừng cho hắn trở về."

Dù là người nhân từ cũng có thời điểm tức giận, Nhân Tông đã sớm muốn thu thập Lương Hoài Cát rồi, nếu không phải do Lương Hoài Cát, bản thân hắn làm sao lại mất hết mặt mũi như vậy? Chỉ là, trước đây còn nể mặt mũi đại Công Chúa mới bỏ qua cho hắn mà thôi, hiện tại chính hắn đã muốn đi chịu chết, Nhân Tông tự nhiên sẽ thành toàn cho hắn.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vâng, thần có ý định để cho hắn làm giám quân, vạn tuế cho rằng có thể được không?"

Nhân Tông thoáng nhìn Trần Nguyên một tý, nói: "Để cho hắn làm giám quân? Không cần đâu, hắn đã muốn phân trên dưới cùng Lý Vĩ, liền để cho hắn đi làm Đô đầu, nhớ kỹ, hắn phải chết trong cuộc chiến, cứ để cho hắn xuất chiến."

Trần Nguyên đáp: "Vâng."

Nếu như Lương Hoài Cát thật sự chết trận sa trường, đó là cục diện tất cả đều vui vẻ, ngoại trừ đại Công Chúa sẽ rơi vài giọt nước mắt ra, Lý Vĩ, Nhân Tông, còn có những ngón quan kia, đều sẽ rất vui vẻ.

Nhưng Trần Nguyên phỏng chừng, lần sau, khi mình trở về, Lý Nguyên Hạo đã không có cơ hội đường đường chính chính giao thủ cùng mình.

Hắn nói với Nhân Tông: "Vạn tuế, còn có chức vị giám quân này, thần cho rằng, nên phổ biến trong quân đội của Lưu Bình."

Trần Nguyên tỏ thái độ này, làm cho Nhân Tông có chút giật mình, Nhân Tông rất rõ ràng, những võ tướng thống quân kia nhất định là sẽ mâu thuẫn đối với việc mình phái một giám quân đi giám sát quyền lợi của bọn hắn.

Trần Nguyên tiếp tục nói: "Kỳ thật, tại phương diện chiến tranh này, vi thần xác thực là không làm được cái gì, ta ở Đẳng Hạng chỉ phối hợp giữa các chi quân đội mà thôi, thời điểm chiến tranh đều là Lưu Bình Tướng quân đánh, thần đều núp ở phía sau uống trà xem náo nhiệt mà thôi."

Nhân Tông cười ha ha một tiếng, nói: "Ta nghe Lý Vĩ nói, mỗi lần đến thời điểm chiến tranh, đều là Lưu Bình chỉ huy, người ở phía sau vô cùng nhàn nhã, trẫm còn cho là hắn đang trấn an ta, thì ra là thật sự như thế."

Trần Nguyên ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Làm tướng quân, ta thật sự không phải là người tốt nhất, vi thần cho rằng, chiến sự Tây Cương, chỉ cần Lưu Bình tướng quân là có thể hoàn toàn ứng phó, chỉ cần hoàng thượng phái người thích hợp giám sát một tý là được, thần cũng có thể thả tay ra để làm một ít những chuyện khác."

Nhân Tông rất có thâm ý liếc nhìn Trần Nguyên, về Trần Nguyên này, Bao Chứng đã đưa ra định luận cho Nhân Tông, Trần Nguyên là người ưa thích làm một ít sự tình làm cho người khác chú ý đến hắn, nhưng hắn tuyệt đối không phải cái loại người tham quyền quyền thế.

"Vậy được rồi, trẫm phong ngươi là kinh lược trấn an sử Đảng Hạng, chức quan Tam phẩm, tiết chế quân chư tộc, bình định Đảng Hạng vì Đại Tống."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, trước kia có lẽ là Ngũ phẩm, hiện tại đã thành Tam phẩm rồi, cha vợ xem như không phụ lòng mình, không có gì cảm ơn cần nói, cứ thay Lý Nguyên Hạo thu thập, nói: "Thần tạ long ân mệnh mông cuồn cuộn của hoàng thượng."

Nhân Tông khoát tay, để cho hắn đứng dậy, nói: "Vậy ngươi xem, ai đi làm giám quân cho Lưu Bình thì phù hợp đây?"

Trong lòng Trần Nguyên sớm có tính toán, liền đi một bước nho nhỏ về phía trước, nói: "Vạn tuế, trong lòng thần đã có nhân tuyển, kính xin vạn tuế định đoạt."

Từ trong hoàng cung đi ra, Trần Nguyên trực tiếp trở về Phò mã phủ, gọi cả Tần Hương Liên và Lăng Hoa đến, buổi sáng ngày hôm sau hắn phải đi rồi, hắn không có thời gian cáo biệt từng người từng người, cho nên liền gọi tất cả cùng đến, ăn bữa cơm đoàn viên, nói chuyện vui vẻ.

508. Chương 460: Khách Đến Nhà

Tần Hương Liên có lẽ vẫn là người dễ dàng tha thứ, nàng luôn luôn cho rằng, hoàng thượng vội vã thúc dục Trần Nguyên như vậy, tất nhiên là Tây Cương không thể ly khai khỏi tướng công của mình, nói rõ là tướng công mình rất có bản lĩnh, nàng sẽ vì thế mà cảm thấy kiêu ngạo.

Nhưng trên mặt Triệu Ý lại treo vẻ giận dữ, nói: "Mới vừa về nhà đã muốn đi, chớ không phải là người không thể rời khỏi Đảng Hạng được à?"

Hai vị lão nhân lần này lại đứng ở bên Triệu Ý, lão gia run run bờ môi đã không còn quá lưu loát, nói: "Nói với hoàng thượng, ở thêm hai ngày, nói nàng dâu của ngươi có tin vui."

Vừa nghe lời này đã biết, đầu lão nhân gia đã có chút không còn minh mẫn nữa, Triệu Ý có tin mừng, Nhân Tông so với bản thân hắn còn biết sớm hơn nhiều.

Trần Nguyên gấp cho hắn một khối thịt béo, nói: "Cha, ngươi đã già rồi, đừng quan tâm nhiều, ngươi cứ giữ gìn thân thể thật tốt, so với cái gì cũng quan trọng hơn!"

Đầu lão gia rung động, bờ môi run rẩy bấy nửa ngày trời sau mới nói ra một câu: "Ừm, lớn rồi, không quản được người, muốn đánh cũng không đuổi kịp nữa."

Trần Nguyên vừa nghe xong liền nở nụ cười, cũng không tiếp tục nói cái gì với lão gia, hắn biết rõ lão gia trúng gió, có thể đứng lên đi lại đã là phúc khí rồi, hiện tại đầu lão gia có chút không quá minh mẫn, mình không cần biện luận cái gì với hắn.

Hài lòng thì nói theo hắn, không hài lòng thì mình cũng không cần nói cái gì, vạn nhất biện luận đến mức hắn nóng nảy, thoáng một tý lại tè liệt ngã xuống, vậy thì mình sẽ là tội nhân.

Lập tức lôi kéo tay Triệu Ý, nói: "Công Chúa, ta cũng không muốn đi, hoàng thượng cũng không muốn để cho ta đi nhanh như vậy, nhưng ngươi biết những ngôn quan kia, miệng của bọn hắn thì cái gì cũng dám nói, ta thật sự muốn ở lại mười ngày nửa tháng, bọn hắn không lật hoàng cung nhao nhao mới là lạ."

Triệu Ý cũng biết ngôn quan lợi hại, ngôn quan há mồm có thể làm đại Công Chúa không thể vào hoàng cung, chính mình có lẽ là không nên đi trên chọc thì tốt hơn, lập tức hung hăng ném ly xuống đất, nói:

”Đám gia hỏa đáng giận, đúng rồi, Thế Mỹ, thời điểm đứa trẻ sinh ra, người nhất định phải rồi trở về một chuyến mới được, bằng không thì ta đi Đẳng Hạng cũng được.”

Trần Nguyên bị hù dọa, vội vàng khoát tay, nói: ”Người yên tâm, ta nhất định sẽ trở lại.”

Hắn nói tới chỗ này, liền nhìn Vương An Thạch ngồi ở dưới ghế cuối cùng, cơ thể có chút co quắp, nói: ”Giới Bộ, có nghĩ tới lần này đi Đẳng Hạng, người nên làm cái gì hay không?”

Vương An Thạch có chút kích động, nghe Trần Nguyên hỏi hắn, vội vàng đứng dậy, nói: ”Trần đại nhân, lần này đệ tử đi Đẳng Hạng, chủ yếu chính là vì làm chút ít nhất công tác bổ sung cho đại nhân, đương nhiên, cách nhìn của đệ tử không nhất định là đúng, nhưng chỉ cần ta cảm thấy là chuyện nên nhắc nhở đại nhân, tuyệt đối sẽ nói ra hết.”

Cái này là người có năng lực, nếu như Trần Nguyên mang một người tài trí bình thường đến Đẳng Hạng, người tài trí bình thường sẽ hỏi: ”Đại nhân, ta nên làm công tác gì?”

Nhưng Vương An Thạch không phải như vậy, người giống như hắn, sẽ luôn sớm xem xét tốt mình nên làm những thứ gì.

Trần Nguyên rất thoả mãn đối với câu trả lời của Vương An Thạch, sau đó liền cười cười gật đầu, nói: ”Không tệ, chỉ là, ta không muốn để cho người làm những việc này, bởi vì ta cảm thấy kế hoạch của ta đã rất hoàn mỹ.”

Vương An Thạch liền ôm quyền, nói: ”Xin đại nhân chỉ rõ.”

Trần Nguyên nhìn một bàn đồ ăn trên mặt bàn, nói: ”Cũng không có chỗ bày đĩa đồ cho người xem, nói như vậy, Đẳng Hạng có một bộ lạc gọi Vệ Mân thị, đã bắt đầu khởi binh phản loạn Lý Nguyên Hạo, bọn hắn ở biên thủy Đẳng Hạng, vị trí cực kỳ gần với Giác Góc Tư La.”

Hôm nay Vương An Thạch đã điều tra rất nhiều tư liệu hắn có thể tra được, biết rõ Giác Góc Tư La Trần Nguyên nói là một người thủ lĩnh Thổ Phồn, thậm chí còn biết rõ Vệ Mân thị ở nơi nào, hắn nói: ”Đại nhân, đệ tử biết điều đó, có phải là đại nhân muốn để đệ tử đi liên lạc với Vệ Mân thị cùng Giác Góc Tư La, làm cho bọn hắn có thể hợp tác mật thiết, dùng để chặn đứt đường lui phía tây của Lý Nguyên Hạo?”

Tiểu tử này hôm nay khẳng định đã đọc nhiều lần, Trần Nguyên rất là khen ngợi, nói: ”Đúng, chính là ý tứ này, chỉ là, nhiệm vụ của người không riêng gì việc làm cho bọn họ hợp tác, còn phải chôn một hạt giống, làm cho bọn họ xử lý Lý Nguyên Hạo xong, có thể lập tức trở mặt với nhau, rõ chưa?”

Vương An Thạch gật đầu, nói: ”Đệ tử biết rồi.”

Hắn vừa mới nói xong, người gác cổng đã chạy đến, nói: ”Phò mã gia, Tư Mã Quang Tư Mã đại nhân ở ngoài cửa cầu kiến.”

Vương An Thạch vừa nghe Tư Mã Quang đến rồi, cặp mắt kia lập tức phát ra hào quang đến, trước đó lần thứ nhất, thời điểm Tư Mã Quang chậm rãi nói chuyện, Trần Nguyên không để cho hắn nói chuyện, quả thực làm Vương An Thạch nhần nhẹn đến hồng rồi, hiện tại Tư Mã Quang chạy tới cửa, nếu hắn còn dám cuồng ngôn như vậy, thật sự là để cho mình có cơ hội mở miệng lưỡi ra thể hiện lợi hại.

Triệu Ý nhìn Trần Nguyên, buông chiếc đĩa xuống, nói: ”Ăn một bữa cơm cũng không an ổn, người đi vào thư phòng gặp hắn đi, ta sẽ bảo phòng bếp giữ thức ăn lại, đợi chừng nào người nói xong rồi, ta sẽ đến ăn cùng.”

Trần Nguyên cũng biết, chỗ ăn cơm này không phải nơi gặp khách, vỗ vỗ đầu Triệu Ý, nói: ”Các người ăn trước đi, chờ ta xử lý tốt rồi, cứ cho ta bát mì là được.”

Triệu Ý nghe xong, rất là hưng phấn nói: ”Vậy thì tốt, ta sẽ đi làm, ta biết rõ người thích ăn hành thái, lại cho chút mỡ lợn, tốt nhất là thêm mấy miếng thịt, đúng không?”

Sắc mặt Trần Nguyên bỗng nhiên biến đổi, Triệu Ý nguyên ý làm mì vì hắn là một chuyện tốt, nhưng Triệu Ý nấu mì sợi, không có một lần nào ngon, luôn ăn không trôi.

Con người hắn xoay động, nói: ”Nương tử, hiện tại thân thể người không tiện, loại địa phương như nhà bếp, có lẽ là không đi thì tốt hơn, cứ để cho Lăng Hoa giúp ta là được rồi.”

Triệu Ý rất cố chấp, nói: "Tướng công, ta đi giúp người nấu là được, người yên tâm đi, ta cũng không phiền đâu, ta đặc biệt ưa thích hương vị phòng bếp."

Một bên, lão gia lúc này bỗng nhiên chĩa chĩa Triệu Ý, nói: "Con trai, con trai!"

Dựa theo thuyết pháp dân gian ở quê quán Trần Nguyên, nữ tử mang thai không thể ngủ thấy khói dầu, đó là con gái, nếu như có thể xuống bếp phòng, chính là nam.

Thời điểm lão gia hô, mặt mũi tràn đầy nụ cười hạnh phúc, Trần Nguyên lại bó tay rồi, nói: "Được rồi, cha, người ăn xong rồi trở về nghỉ ngơi đi."

Ánh mắt của hắn đầy vẻ xin giúp đỡ nhìn về phía Lăng Hoa, Lăng Hoa không lên tiếng ngồi ở chỗ kia, cúi đầu xuống, vụng trộm cười cười.

Triệu Ý không biết Trần Nguyên khó xử cái gì, tiến lên nói: "Tướng công, hay là ta nấu như lần trước, người xem có được không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Được, được."

Nói xong liền quay đầu đi đến hướng thư phòng, trong lòng thầm suy chắc hẳn: "Tư Mã Quang, tiểu tử người hoặc là lập tức rời đi, để cho ta có thể trở về, tiếp tục ngồi ở trên bàn ăn, hoặc là chờ đến bầu trời tối đen, Triệu Ý ngủ rồi hãy đi, bằng không thì ta sẽ mời người cùng ăn mì".

Tư Mã Quang tiến vào thư phòng Trần Nguyên, nói: "Trần đại nhân, hạ quan đến quá đường đột, chỉ là, trong lòng có nghi hoặc luôn đè nén, thật sự không thoải mái."

Trần Nguyên nở nụ cười, ngón tay chỉ cái ghế bên cạnh mình, nói: "Tư Mã đại nhân, mời ngồi xuống nói chuyện, có cái gì muốn hỏi, cứ mở miệng, có thể tham thảo một phen cùng Tư Mã đại nhân, cũng là vinh hạnh của bổn quan."

Khóe miệng Tư Mã Quang nhếch lên, nói: "Đại nhân thật sự cho rằng thực hành tân chính có thể quốc cường binh sao?"

Quốc cường binh, là khẩu hiệu Phạm Trọng Yêm đưa ra thời điểm phổ biến tân chính, Trần Nguyên nghe được Tư Mã Quang vào cửa liền nói vấn đề này, cũng không cho hắn câu trả lời, mà lại nói: "Ta cũng không biết, chỉ là, ta muốn thử xem."

Tư Mã Quang mỉm cười, nói: "Đại nhân có nghĩ tới không, cái giang sơn xã tắc này há có thể là thử một lần sao?"

Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Điểm này ta có quan niệm giống người, ta cho rằng, mặc kệ cái gì, chỉ cần là tốt, ta cũng có thể thử một chút."

"Kể cả cường quân lần này?"

509. Chương 461: Giám Quân Thứ Nhất (1+2)

Trần Nguyên nhìn hắn, nói: "Lúc cuối cùng chẳng phải người đã tán thành rồi sao? Như thế nào, Tư Mã đại nhân có ý kiến gì đối với chuyện này à? Nếu có lời muốn nói, không ngại nói ra bây giờ để chúng ta tham khảo một chút."

Tư Mã Quang nói: "Ta tán thành, là vì hoàng thượng đã muốn làm tân chính rồi, ta ngăn cản cũng không ngăn được, hạ quan cũng hiểu được chính sách giám quân của Trần đại nhân cực kỳ tốt, có thể hạn chế quyền lợi của võ tướng."

"Nhưng hạ quan đang thực sự rất lo lắng, nếu bạo phát chiến tranh đại quy mô, ví dụ như Đại Tổng ta đánh nhau cùng Liêu quốc, nếu như bại, Đại Tổng tất vong, nếu như thắng, võ tướng sẽ được tiến vào triều đình, Đại Tổng tất nhiên vong."

Trần Nguyên rất không đồng ý đối với lời này, hắn nói: "Tư Mã đại nhân làm sao dám khẳng định như thế, võ tướng tiến vào triều đình Đại Tổng tại sao lại tất vong?"

Tư Mã Quang bắt đầu nói có sách, mách có chứng: "Trần đại nhân, chẳng lẽ ngài không biết họa Hán Đường sao? Nếu không có những quân nhân tay cầm trọng binh coi rể triều đình kia, Hán Đường làm sao lại diệt vong?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tư Mã đại nhân nói rất có lý, chỉ là, tại hạ rất kì quái, Liêu quốc và Đổng Hạng đánh tới cửa, nếu không nhờ những kia võ tướng, Tư Mã đại nhân cho rằng hiện tại sẽ là dạng cục diện gì?"

Tư Mã Quang lập tức nói: "Ta cũng không phải không cho võ tướng chiến tranh, ta chỉ nói là, bọn hán không thể tiến vào triều đình nói chuyện."

Hai mắt Trần Nguyên nhìn chăm chăm vào Tư Mã Quang, nói: "Bọn hán dùng chiến tranh dựng lên sự nghiệp, dựa vào cái gì mà không để cho bọn họ tiến vào triều đình đây? Đó là công bằng đối với bọn họ sao?"

Tư Mã Quang nói: "Có thể cho bọn hán nhiều một chút điền sản ruộng đất, lại thêm Hầu gia gì đó, triều đình sẽ không để cho bọn họ xuất lực không công."

Trần Nguyên chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt Tư Mã Quang, nói: "Tư Mã đại nhân, ta hiện tại cho người một ít điền sản ruộng đất, cho người về nhà, người có làm hay không?"

Tư Mã Quang thoáng một tý đã đứng lên, nói: "Trần đại nhân, tại hạ đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, chính là vì hiệu lực giúp xã tắc, người không được cầm tại hạ ra so sánh cùng những vũ phu kia."

Cái này là cảm giác về sự ưu việt của sĩ phu Tống triều, bọn họ ở chỗ cao cao tại thượng, không chỉ một mình Tư Mã Quang, kể cả Âu Dương Tu, Tống Kỳ, bọn hán đều có.

Chỉ có điều, có vài người tiêu sái, có thể buông cảm giác về sự ưu việt này, có ít người rất cố chấp, luôn muốn giữ gìn.

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Tư Mã đại nhân trả giá mười năm gian khổ học tập, nhưng những biên quan tướng sĩ kia trả giá, là mạng của bọn hán, ta thật sự cho rằng, chúng ta đây, những người trên triều đình này, không thể đánh đồng cùng bọn họ."

Tư Mã Quang gật gật đầu, nói: "Hạ quan biết mình khó có thể thuyết phục Phò mã gia, lần này tới, cũng là để nói cho Phò mã gia, lập trường của hạ quan sẽ tuyệt đối không thay đổi, các người làm tân chính, sớm muộn gì cũng sẽ hại nước hại dân, hạ quan sẽ kiệt lực ngăn cản."

Trần Nguyên nói: "Tốt, ta nhớ kỹ rồi."

Tư Mã Quang đứng dậy, rất lễ phép ôm quyền nói: "Hạ quan xin cáo từ."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Không tiễn, đúng rồi, Tư Mã đại nhân, buổi sáng ngày hôm sau, ta sẽ phải ly khai thành Biện Kinh, có người nói lần này ta trở về là lấy việc công làm việc tư, ta muốn ở cùng Công Chúa thêm hai ngày cũng không được."

Tư Mã Quang cũng thay đổi rất nhanh, nói: "Là hạ quan quá nhỏ mọn, nếu như Trần đại nhân cho rằng lời hạ quan nói không phải thật, cứ lên trên triều đình biện luận cùng hạ quan."

Dáng tươi cười của Trần Nguyên biến thành càng ngày càng sáng lạn, nói: "Những câu Tư Mã đại nhân nói đều là thật, cho nên buổi sáng ngày hôm sau ta sẽ rời đi, bốn quan cũng muốn mời Tư Mã đại nhân làm chuẩn bị một tý, cùng bốn quan đi Đổng Hạng."

Tư Mã Quang sững sốt một chút, hỏi: "Ta đi Đổng Hạng làm cái gì đây?"

Trần Nguyên nói: "Lưu Bình tướng quân vừa thành lập chi quân đội là lính mới, hiện tại phải phân phối giám quân, bắt đầu đi theo chi đội ngũ kia, ta đã hướng vạn tuế tấu rõ ràng, xin Tư Mã đại nhân đi làm giám quân cho Lưu Bình tướng quân, chắc hẳn thánh chỉ sẽ rất nhanh đưa ra."

Tư Mã Quang giận dữ: "Trần đại nhân, người!"

Hán xem thường nhất, đúng là những vũ phu kia, hiện tại Trần Nguyên bắt hán đi hợp tác cùng Lưu Bình, thật sự là làm cho Tư Mã Quang cảm tức không thôi.

Trần Nguyên cũng rất bình tĩnh, nói: "Không phải ta, đây là ý tứ của hoàng thượng."

Tư Mã Quang lại vô pháp khống chế cơn tức giận của mình, ngực phập phồng kịch liệt, hất ống tay áo lên quay người rời đi, ngay cả lễ tiết cơ bản cũng đã quên.

Trần Nguyên lại tươi cười rất vui vẻ, hần nhìn ra Tư Mã Quang không phải là một người xấu, bởi vì khi hần có ý kiến, việc đầu tiên đều là đến tranh luận cùng mình, đây là một loại biểu hiện không sợ và công bằng.

Vương An Thạch cũng không phải người xấu, nhưng vì cái gì mà trong lịch sử, đến cuối cùng Tư Mã Quang và Vương An Thạch lại biến thành thủy hỏa bất dung đây?

Những thứ không nói khác, Vương An Thạch trụ trì biến pháp vài chục năm, trong lúc hần thực hiện kế sách cường quân, để cho quân đội Tống triều liên tiếp đánh Tây Hạ bại lui, thu lại ngàn dặm đất đai bị mất, tính toán là công lao rất lớn.

Cho dù những thứ khác biến pháp không tốt, ít nhất thì cái này là không lời nào để nói.

Sau khi Tư Mã Quang lên đài, liền chối bỏ toàn bộ biến pháp, ngay cả đất đai bị mất thu về, cũng trả lại cho người Đảng Hạng vô điều kiện, Tô Đông Pha cùng Phạm Tinh Hữu chính là vì chuyện này mà trở mặt với Tư Mã Quang.

Kỳ thật đây cũng vẫn đề là tính cách con người, Tư Mã Quang có gia giáo, học thức, ngay từ đầu đã có địa vị trên triều đình, tất đều tốt hơn rất nhiều so với Vương An Thạch, nhưng vẫn bị Vương An Thạch áp chế vài chục năm không lên được triều đình, cái loại ủy khuất này, một khi bạo phát ra, đủ để làm vụn vụn tính cách một con người.

Hiện tại, Trần Nguyên nhìn thấy Tư Mã Quang, vẫn chưa có chứng loại hẹp hòi ngày sau, có thể tính toán là một thanh niên tiền đồ đầy hứa hẹn.

Bất kể như thế nào, chỉ cần không phải loại người như Bàng Cát, coi như là Lữ Di Giản, Trần Nguyên đều có thể vui vẻ hợp tác, hần tin tưởng, lúc lên chiến trường, Tư Mã Quang sẽ cải biến cách nhìn đối với quân nhân.

Chính yếu nhất là, Tư Mã Quang xem xét vấn đề Đảng Hạng vô cùng rõ ràng, giải thích giống hệt Trần Nguyên, không mưu mà hợp, nếu như có thể mà nói, nếu như hần nguyện ý mà nói, Trần Nguyên có ý định để cho hần đến xử lý vấn đề Đảng Hạng, tặng cái chức Trấn An sử cho hần, lại nhờ Nhân Tông cho mình một cái Triều Tiên Đông Doanh Trấn An sử.

Liều quốc? Thời điểm làm thịt Liều quốc thật sự là vẫn chưa tới, phải trấn an Đảng Hạng trước, Đại Tổng thở gấp một hơi, đến lúc đó mới có thể làm mọi chuyện.

Trong lúc này, Triều Tiên cùng Đông Doanh có thể là sân thử nghiệm vũ khí tốt nhất, có thể vì Đại Tổng, liên tục không ngừng cung cấp bạc trắng, để cho Đại Tổng càng có lực lượng hơn một ít.

Còn có một việc, bọn hần có thể tiếp tục lại làm cho Nhân Tông bảo trì tình cảm sôi trào mãnh liệt.

Lần này Trần Nguyên trở về, thu hoạch coi như không tệ, không riêng gì gặp được Triệu Ý, còn có thể áp dụng một cuộc cải cách của Phạm Trọng Yêm, cái có ý tứ hàm xúc này là tân chính đã khai hỏa phát súng đầu tiên.

Kỳ thật, đây là một hồi chiến tranh không nhìn thấy khói thuốc súng, trong lịch sử Tống triều, đã sớm nảy sinh xuất hiện chủ nghĩa thời đại tư bản, rất nhiều điều khoản bên trong biến pháp của Vương An Thạch đều bị chỉ trích là "cùng dân tranh giành lợi", cái này ý tứ hàm xúc là Vương An Thạch đã chú ý tới chuyện, nếu như quan cùng thương thành lập liên lạc, sẽ mang đến cái dạng chuyển biến gì cho Đại Tổng.

Nói thật, Trần Nguyên cũng không thích tư bản chủ nghĩa, tư bản chủ nghĩa nói cho cùng chính là hãm hại lừa gạt, nhưng có một điều không thể phủ nhận chính là, con đường đó lại là con đường để cho một quốc gia thực hiện tích lũy vốn liếng ban đầu nhanh nhất, ít nhất ở trong mắt Trần Nguyên thì chính là như vậy.

Không người nào kiếm tiền của phi nghĩa mà không giàu, tiền của các người, đều cầm đến cho ta dùng, cướp bóc tất cả quốc gia văn minh trên thế giới, người Châu Âu mới công khai nói rằng: "Chúng ta là nơi phát đạt nhất trên thế giới, quốc gia cởi mở nhất, các người, đều rút lại phía sau."

Chúng kiến chính sách kế hoạch hoá gia đình của Tàu Quốc, bọn hần sẽ cảm thấy rất là khó hiểu, thốt lên: "Trời ạ, tại sao có thể có quốc gia dã man như vậy?"

Cái này là văn minh tư bản chủ nghĩa.

Lạc đề rồi.

Ngay từ đầu, lý tưởng của Trần Nguyên là muốn làm Bill Gates Tổng triều, nhưng bây giờ hần không còn nghĩ như vậy, vì mục tiêu đó đã sắp thực hiện được.

Đợi cho chiến tranh Đảng Hạng vừa kết thúc, đợi cho chiến tranh giữa Nhật Bản cùng Triều Tiên nổ ra, tiền của hần sẽ cuộn cuộn chảy đến, không thua kém bao nhiêu so với Bill Gates.

Con người chính là như thế, đặc biệt là người như Trần Nguyên, hần chắc chắn không biết cảm thấy đủ, một mục tiêu thực hiện được, hần muốn thực hiện mục tiêu kế tiếp.

Trần Nguyên chưa từng nghĩ tới chuyện cái gì mình cũng có thể làm, là một siêu nhân, hần chỉ là muốn dùng tiền của mình và mạng lưới quan hệ hiện tại của mình, trợ giúp Phạm Trọng Yên cải cách thành công, là Phạm Trọng Yên cải cách, không phải Trần Nguyên cải cách.

Tuy trong giai đoạn tích lũy ban đầu, Trần Nguyên noi theo tư bản chủ nghĩa, nhưng hần cũng không muốn đem loại chế độ này vào triều đình, bởi vì hần cảm giác mình không cần phải làm như vậy.

Chỉ cần Tổng triều tránh được màn trình diễn năm trăm năm lịch sử thối, tin tưởng Đại Tổng sẽ không cần noi theo chế độ của những người Tây kia.

Trần Nguyên biết mình không có năng lực sáng tạo cái mới, chỉ là, hần tin tưởng những người khác có thể, bởi vì những người khác, ngoại trừ kinh nghiệm ít đi một ngàn năm so với Trần Nguyên, còn lại đều mạnh hơn một ít so với hần, ví dụ như Địch Thanh, ví dụ như Phạm Trọng Yên.

Dùng kinh nghiệm của mình, dùng vài thập niên còn lại của mình, từ từ phối hợp với bọn hần, trợ giúp Tổng triều đi đến lên một đoạn đường phát triển mới, để cho con đường này không biến thành huyết tinh và bi tráng như ngày sau, về phần những thứ khác, cứ để cho người ta tự làm đi thôi.

Trần Nguyên là người lười nhác, hần không biết yêu cầu mình chế tạo ra một cái để quốc mặt trời không lặn, làm tốt đời mình là được rồi.

Đây là mục tiêu thứ hai sau khi hần đi vào Đại Tổng.

Lúc này đây còn có một thu hoạch rất lớn, chính là lừa lấy hai thiếu niên thuần chất có lý tưởng.

Thời điểm Trần Nguyên rời khỏi Biện Kinh, xe ngựa chạy rất nhanh chóng, ngồi trong xe ngựa, Vương An Thạch và Tư Mã Quang giống như gà trống hiếu chiến.

Bắt đầu từ lúc lên xe, hai người liền đấu võ mồm, chưa bao giờ ngừng một giây.

Ngoài xe ngựa còn có Lương Hoài Cát đi theo, hần thật sự đến rồi, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện.

Nhìn hần mang một bộ trắng sĩ rời đi không quay đầu này, Trần Nguyên đột nhiên cảm giác được mình câu nói dạy Lý Vĩ nói kia, hiện tại dùng trên người Lương Hoài Cát cũng rất thích hợp, chẳng qua, nếu như nhất định phải rời khỏi đại Công Chúa, dùng phương pháp này, đối với một nam nhân chưa hoàn thiện mà nói, chính là điều tốt nhất.

Vương An Thạch và Tư Mã Quang dùng cái loại biện luận của quân tử, liên tục biện luận hơn mười ngày, song phương không thể thuyết phục được nhau, đến Diệu Đức thành, thời điểm hai người bọn họ từ trên xe ngựa đi xuống, biểu hiện rõ ràng không giống với lúc đi.

Ánh mắt Vương An Thạch nhìn qua chiến kỳ quân Tổng tung bay cao cao, một cỗ hưng phấn không hiểu dâng lên trong lòng, mà Tư Mã Quang chứng kiến mấy tướng quân từ phương xa đi tới hướng hần, lông mày hơi nhăn lại một chút.

Lưu Bình càng đi càng gần, theo sắc mặt của bọn hần, Trần Nguyên liền nhìn ra, tất cả sự tình tiến triển rất thuận lợi.

Lưu Bình dẫn đầu đi đến trước, hỏi: "Chưởng quầy đã trở lại rồi sao?"

Đối với xưng hô như vậy Tư Mã Quang rất là kinh ngạc, dù như thế nào hắn cũng không thể tiếp nhận một tướng quân gọi thủ trưởng mình là chưởng quầy, trong lòng lại càng khinh bỉ hơn đối với Lưu Bình, vũ phu chính là vũ phu, một chút lễ giáo cũng không hiểu được.

Trần Nguyên lại cười nói: "Đã trở lại, một nồi đồ ăn kia của ta thế nào rồi?"

Lưu Bình cười ha ha một tiếng, nói: "Xào rất tốt, ngài khoan hãy nói, Lý Nguyên Hạo này rất có thể đánh, những người kia không được sự ủng hộ của chúng ta, đã bị hắn liên tiếp đánh bại vài trận chiến."

Trần Nguyên nhìn hắn một cái, hỏi: "Người không để cho hắn thắng toàn bộ đấy chứ?"

Lưu Bình lắc đầu: "Đương nhiên không thể để như vậy rồi, rau này đã đặt vào nồi xào, hai mặt đều phải xào thật đều, đạo lý này, ta cũng biết."

Cái ví von này rất hình tượng, Trần Nguyên nghe xong liền cười nói: "Tốt, nói tình huống cụ thể xem."

Lý Nguyên Hạo đánh cùng những người phản bội hắn thật sự rất náo nhiệt, ngay cả Đột Ngột gia tộc một mực không muốn gia nhập chiến đấu cũng bị kéo tiến vào.

Chiến đấu giữa bọn hắn, song phương đều có lợi, lại đối với song phương cũng không lợi, đó chính là bọn họ quá quen thuộc nhau.

Chính là bởi vì quen thuộc, cho nên những người phản loạn kia rất rõ ràng, Lý Nguyên Hạo không có khả năng lưu cho bọn hắn đường lui, chính mình giờ cái đại kỳ này lên, đường sống duy nhất chính là toàn lực chiến đấu, tuy địa bàn của Lý Nguyên Hạo đang không ngừng rút lại, nhưng những người phản loạn kia cũng nhận phải đả kích trầm trọng.

Trong vòng gần một tháng Trần Nguyên rời đi này, rất nhiều bộ lạc trong quá trình chiến đấu đã tự động kết thành liên minh, cùng đối kháng Lý Nguyên Hạo.

Lưu Bình vừa đi, vừa nói tình huống một chút, sau khi Trần Nguyên nghe xong liền nói: "Xem ra nên giúp bọn hắn phối hợp một chút, hiện tại bọn hắn đã có nguyện vọng tạo thành liên minh, chúng ta liền đến dẫn đường giúp bọn hắn."

Lưu Bình lên tiếng: "Chưởng quầy nói rất đúng, nhưng liên minh như vậy, nếu như chúng ta không thể khống chế mà nói, sự tình về sau lại có chút khó làm."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ta cho người biết một tin tức tốt, hoàng thượng đã ban chiếu phổ biến kế sách cường quân, cho mỗi tướng lãnh quyền lợi chỉ huy tác chiến thời điểm lâm trận!"

Lưu Bình mừng rỡ hỏi: "Thật sao?"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Đương nhiên là thật, hiện tại người chính là tướng quân của chi quân đội rồi này, chiến tranh như thế nào, không cần nói cùng ta, bốn quan hiện tại đã thắng làm Đẳng Hạng Trần An sử, quan to Tam phẩm đương triều."

Lưu Bình vội ôm quyền, nói: "Chúc mừng chưởng quầy, lần này ngài thật sự là song hỷ lâm môn, nên mời khách mới được."

Trần Nguyên cũng ôm quyền đáp lễ: "Cùng vui cùng vui, không phải Lưu tướng quân cũng thắng quan rồi sao? Ta sẽ giới thiệu cho người một người bạn, Tư Mã Quang, tới đây."

Tư Mã Quang từ phía sau đi tới, Trần Nguyên nói: "Tuy hoàng thượng cho từng tướng quân quyền lợi tác chiến, nhưng vẫn muốn phái người nhìn các người, bắt đầu từ Chỉ huy sứ một ngàn người, mỗi chi quân đội đều phải đặt một vị giám quân, đây là vị giám quân thứ nhất của lính mới chúng ta, Tư Mã Quang Tư Mã đại nhân, ngày sau chuyên môn phụ trách nhìn vào người."

Lưu Bình không thèm để ý đối với chuyện này, Trần Nguyên cũng tin tưởng, tất cả võ tướng cũng sẽ không để ý những chuyện này, bởi vì hiện tại bọn họ muốn tạo phản cũng chưa thể đạt tới điều kiện cần thiết, lúc này giám sát hay không giám sát đều không có gì khác nhau.

Chỉ là, Lưu Bình vẫn hỏi một câu: "Vậy sau này ta tác chiến, có cần hướng Tư Mã đại nhân báo cáo hay không?"

510. Chương 462: Thệt Dê Hai Chân

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Không cần, hoàng thượng nói rất rõ ràng, người phụ trách chiến tranh, hẳn phụ trách kỷ luật, hai người các người trong quân đội, ai cũng không thể can thiệp sự tình của người khác, biết chưa?"

Lưu Bình cười cười, ôm quyền về hướng Tư Mã Quang, nói: "Tư Mã đại nhân, ngày sau kính xin chỉ giáo nhiều hơn mới được."

Sắc mặt Tư Mã Quang cực kỳ bất thiện, chỉ tùy ý đáp lễ lại, nói: "Không dám, không dám."

Lưu Bình có chút kinh ngạc, đưa mắt trông sang, liền thấy Trần Nguyên nháy mắt với hắn, cũng không nói gì nữa.

Trần Nguyên lại nhìn người đi theo phía sau Lưu Bình, vừa hay nhìn thấy Dương Thanh, liền vẫy vẫy tay bảo hắn tới, nói: "Dương Thanh, an bài cho người một cái Đô đầu, để cho hắn đi theo người chiến tranh."

Con mắt Dương Thanh đảo qua trên người hai người còn lại, Vương An Thạch một bộ cách ăn mặc Thư sinh, thấy thế nào cũng không phải người từng nắm giữ binh lính.

Nhưng khuôn mặt Lương Hoài Cát lại vô cùng thanh tú, ánh mắt của hắn bồi hồi trên người Lương Hoài Cát một chút, Lương Hoài Cát cũng không đợi Trần Nguyên giới thiệu, tự đi tới, nói: "Mặt tướng là Lương Hoài Cát, bái kiến tướng quân."

Cảnh Thiên Đức ở một bên, cười ha ha một chút, hắn vừa nghe liền biết đây là một gia hỏa chưa từng đi đến quân đội, Đô đầu cũng chưa có đã tự xưng là mặt tướng rồi, không có người nào để người như vậy vào mắt.

Dương Thanh lại không nói Lương Hoài Cát đã phát biểu sai lầm, khẽ gật đầu, nói: "Ừm, biết rồi, đi vào quân doanh, tìm Chỉ huy sứ Đạo Chiếm báo danh."

Lương Hoài Cát lập tức nói: "Xin hỏi tướng quân, Chỉ huy sứ Đạo Chiếm ở vị trí nào?"

Ánh mắt Dương Thanh phát lạnh, nói: "Tự mình đi tìm."

Lương Hoài Cát trước kia đầu gối cũng là công công trong nội cung, khi bước ra ngoài, không chỉ nói một Chỉ huy sứ nho nhỏ như Dương Thanh, coi như là đương triều quan to, thấy hắn cũng phải khách khách khí khí.

Hiện tại thấy Dương Thanh rắn dạy mình, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác bị lấn áp, một cổ chua xót phun lên tận trên mũi.

Nét mặt của hắn thế nào, Dương Thanh nhìn thấy rất rõ ràng, Dương Thanh không để ý tới hắn, quay đầu nói với Trần Nguyên: "Tướng quân, tại sao người cho ta Đô đầu như vậy?"

Những lời này lại càng làm thương tổn nghiêm trọng tự tôn vốn đã rất yếu ớt của Lương Hoài Cát, hắn liền quay người lại đi tìm Đạo Chiếm.

Trần Nguyên xem xét, khóe miệng mỉm cười, chờ hắn đi xa, Trần Nguyên lúc này mới nhỏ giọng nói với Dương Thanh: "Hắn không phải người biết chiến tranh, chỉ là, hắn làm người không tệ, coi như một bằng hữu có thể kết giao."

Dương Thanh gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Lúc này, mọi người đi vào lều lớn, bên trong, một bộ bản đồ quân sự đã bày lên trên mặt bàn, Trần Nguyên đi đến phía trước, Lưu Bình đi theo nói: "Hiện tại địa phương Lý Nguyên Hạo khống chế đã không bằng một nửa năm trước, toàn bộ vị trí sa mạc phía tây bị phản đối để hắn chiếm đóng, Giác Góc Tư La dẹp xong cả Tây Lương phủ, Lý Thế Bân đóng quân tại vùng núi Lăng Ba. Quân ta ở phía đông Gia Ninh quân

tư cũng đã phái người đến liên lạc, tất cả bọn hắn đều nguyên ý liên kết với Đột Ngột gia kia, nhưng Dã Lợi Kiến Ca xem xét vô cùng chặt chẽ đối với chỗ đó, bọn hắn không có cơ hội.”

Trần Nguyên nhẹ giọng niệm một câu: ”Dã Lợi Kiến Ca.”

Lưu Bình tiếp tục nói: ”Nếu như Gia Ninh quân tư có thể gia nhập vào bên chúng ta, vậy thì Tường Hữu quân tư rất khó chống đỡ, có thể nhẹ nhàng phá tung. Làm hỏng hai địa phương này, chẳng những có thể chặt đứt một cánh tay của Lý Nguyên Hạo, còn có thể để cho chúng ta và Mộc nguyên soái nổi thành một mảnh, tình thế sẽ biến thành càng trong sáng hơn.”

Trần Nguyên bỗng nhiên ngẩng đầu liếc nhìn Tư Mã Quang, hỏi: ”Người có ý kiến gì?”

Tư Mã Quang sững sờ, hắn không nghĩ tới Trần Nguyên lại trưng cầu ý kiến của hắn tại vấn đề này, trong mắt hắn, Trần Nguyên dẫn hắn đến Đẳng Hạng, khả năng chính là xuất phát từ một loại tâm tình muốn sửa trị mình.

Nhưng hiện tại Trần Nguyên hỏi, hắn lập tức nói: ”Không được, hiện tại nếu như chặt đứt cánh tay của Lý Nguyên Hạo, khả năng là hắn sẽ đi Mông Cổ, đây là thế cục cực kỳ bất lợi đối với Đẳng Hạng, ta nghĩ để tới đầu xuân sang năm thì thích hợp hơn.”

Trần Nguyên nở nụ cười: ”Rất giống với uy nghi của ta, tạm thời không động đến hắn, Hạ Từ có tin tức không?”

Lưu Bình gật đầu, nói: ”Có, Hạ Từ nói, kế hoạch của Ngô Hạo đã bắt đầu, trước đó chúng ta để cho Lý Nguyên Hạo đánh thắng, khiến cho địa vị Ngô Hạo ở chỗ Lý Nguyên Hạo đã có dấu hiệu vượt qua Trương Tầm Nguyên, hiện tại vấn đề duy nhất là Trương Tầm Nguyên, trong khoảng thời gian này liên tục ra vẻ đáng thương, nhìn về phía trên thì vô cùng trung thực, lại làm cho Ngô Hạo không tìm thấy cơ hội để hạ thủ.”

Trần Nguyên nhếch khóe miệng, cười nhạt một chút, nói: ”Không có cơ hội cũng phải chế tạo ra một cơ hội, Trương Tầm Nguyên nhất định phải xử lý trước, không phải là vì ta sợ hắn còn sống, mà là ta không thể để cho hắn còn sống!”

Lưu Bình gật đầu: ”Tốt, ta sẽ thông báo cho Ngô Hạo.”

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: ”Người chuyên tâm chiến tranh, chuyện này ta tự mình làm, còn có, giúp ta liên lạc với những thủ lĩnh bộ lạc kia, bảo bọn họ phái người đến Diệu Đức thành, nói ta muốn tạo thành liên minh.”

Hiện tại đã là tháng 11 rồi, đường xá những bộ lạc kia cách đây khá xa, còn phải xuyên qua Lý Nguyên Hạo phong tỏa, chờ bọn hắn chạy đến thì đã vào thời điểm cuối năm rồi, đợi cho đàm phán tốt, đã vào thời điểm đầu xuân sang năm, khi đó sẽ thu thập Lý Nguyên Hạo.

Trần Nguyên nói xong những lời này, liền ngẩng đầu lên suy nghĩ, hắn vẫn muốn triệt để đánh bại Lý Nguyên Hạo, lại làm cho Đẳng Hạng trở thành đá kê chân, làm mục tiêu thứ nhất để mình thực hiện lý tưởng, nhưng thời điểm này thật sự tới quá mau, hắn lại có một chút mất mát không hiểu.

Nhìn vài cái lá cây còn sót lại, đang bay múa trong gió rét, tâm tình Trần Nguyên bỗng nhiên biến thành có chút trầm trọng, nhẹ giọng nói một câu: ”Mùa đông năm nay, Đẳng Hạng sẽ chết không ít người.”

Nạn đói, chiến loạn, nhất định làm cho cả dân tộc Đẳng Hạng rơi vào bên trong cực khổ thật sâu, nhưng cái cực khổ này là một quá trình bọn hắn phải tiếp nhận.

Chỉ có cách để cho bọn họ nhìn thấy cực khổ không cách nào chịu được, đến thời điểm quân Tổng chính thức tiến vào, mới có thể là chúa cứu thế.

Đẳng Hạng có biện pháp giải quyết lương thực, triều Tấn có một hoàng đế, lúc cả nước phát sinh thiên tai, thời điểm nhân dân không có lương để thực ăn, hắn liền nói một câu: ”Không thể ăn cháo thịt sao?”

Rất nhiều người đều cho rằng hắn là người ngu, kỳ thật, hắn không ngốc, thoáng một tý hắn đã chắc chắn không có cách nào để xử lý chuyện này.

Ở trong phạm vi Lý Nguyên Hạo còn có thể khổng chế, trong nhà người Đẳng Hạng, bây giờ không thể nhìn thấy những thức ăn như gạo kia, mà chuyển biến thành "thịt" .

Một ít cách xử lý tốt, phân loại đặt trên quầy, như bàn tay, như bàn chân, như nội tạng.

Những thứ này không bán lấy tiền, người có mang thứ gì đó ra để đổi, ví dụ như muối ăn, củi, vải vóc, thiết khí, tất cả đều có thể đổi, duy chỉ có tiền là không được, bởi vì trong Đẳng Hạng hiện tại, không đáng giá nhất, chính là tiền.

Đương nhiên, nếu như người có một túi lương thực nhỏ, như vậy chủ quán sẽ cho người xem hàng rất tốt, tại hậu viện còn có người bị buộc chặt giống như gà sống vệt sống, mang một đồng nữ nhân trẻ tuổi bán cho bọn họ, các nàng đều bị lột hết quần áo, trần truồng buộc chặt, không mảnh vải che thân, chờ đợi giết ra bán.

Người có thể chọn lựa, giết để bán.

Hoặc là người muốn xả tinh lực một tý cũng được, chờ người thỏa mãn, chủ quán sẽ giúp người giết nữ nhân kia, cắt thành khối để cho người đóng gói.

Bây giờ đang ở trong mắt người Đẳng Hạng, nữ nhân đã không được tính là người rồi, có một xưng hô rất hình tượng, gọi là "dê hai chân".

Bởi vì so với dê bốn chân thì thiếu đi hai cái, giá tiền cũng tiện nghi hơn nhiều lắm, nếu như khách khí một chút mà nói, có thể gọi bọn họ là "đồ ăn người", chính là sẽ bị người khác cầm ra để làm thành một bàn đồ ăn bằng thịt người.

511. Chương 463: Bán Vào Chân (1+2)

Những nữ nhân này xuất hiện ở đây, phần lớn là bởi vì người trong nhà sắp đói chết rồi, mới bị trượng phu hoặc cha mẹ chồng bán đến chỗ này.

Dùng các nàng để đổi lấy thịt những người khác, lại để cho người nhà có thể sống thêm một thời gian ngắn, không phải là người nhà của bọn họ lòng dạ ác độc, đây cũng là một loại bất đắc dĩ.

Càng nhiều người lựa chọn phương thức chạy trốn, người Đẳng Hạng hiện tại đã không phải là cái loại người Khương thời kì Tam quốc chưa được giáo hóa nữa rồi, bọn hắn đã được dân tộc Đại Hán hun đúc ra một ít lương tri.

So với bán thê tử đi, đổi lấy đứa trẻ ăn được để thể hiện trung với Lý Nguyên Hạo, có lẽ là vẫn mang theo thê tử và đứa trẻ, cùng nhau một đường bỏ chạy đến nơi tươi sáng hơn, tuyệt đại đa số mọi người đều lựa chọn chuyện này.

Hiện tại ở Hưng Khánh phủ, có thể cảm giác được rất rõ ràng, người trên phố Đẳng Hạng càng ngày càng ít, có một vài gia đình, ngày hôm qua còn có thể chứng kiến người vào người ra, hôm nay lại là khóa chặt cửa lớn.

Cái này có ý nghĩa là Lý Nguyên Hạo sắp xong rồi, thời gian hắn bị mọi người xa lánh đã không còn xa.

Ngày hôm sau, tất cả mọi người làm việc của mình, Tư Mã Quang đi theo Lưu Bình đến quân doanh, Trần Nguyên chính là mang theo Vương An Thạch, dò xét những dân Đẳng Hạng chạy nạn mà đến chung quanh Diệu Đức thành kia.

Hiện tại, Diệu Đức thành thực sự là một mảnh yên vui bên trong mắt người Đẳng Hạng, theo mùa đông sắp đến, người trốn đến nơi này là càng ngày càng nhiều, Diệu Đức thành đã sớm không chưa được, phải tá túc ở ngoài thành.

Thời điểm trông thấy thân hình những đứa trẻ kia phát run trong gió rét, chứng kiến những người trưởng thành kia cả ngày không có việc gì, đang chờ cứu tế hoặc là các bộ lạc đến chiêu binh, Trần Nguyên cảm thấy, những người nhân rồi này chính là một loại tai họa ngầm.

Một người nhàn rồi, sẽ muốn làm một ít gì đó, suy nghĩ nhiều, có thể sẽ xảy ra vấn đề, ví dụ như bọn hán rất lạnh, muốn vào thành, ví dụ như bọn hán ăn không đủ no, muốn người ở bên trong thành cho bọn hán càng nhiều thức ăn hơn.

Không thể để cho bọn hán nghĩ như vậy, phải tìm chút ít chuyện bọn hán nguyện ý làm, đưa cho bọn hán làm.

”Giới Bộ, trong vòng một tháng này, phỏng chừng người gia tộc Vệ Mân chắc chắn là không thể tới, người giúp ta tổ chức người Đảng Hạng tại đây một chút, để cho bọn họ đến Diệu Đức thành tu sửa một chút, làm việc thì cho ăn, không làm việc không cho, người thấy thế nào?”

Vương An Thạch không biết cự tuyệt bất luận nhiệm vụ gì Trần Nguyên giao cho hán, nói: ”Vâng, chỉ là, đệ tử cho rằng, lúc này xây dựng thêm thành trì, không riêng gì vật tư căng thẳng, những phương diện khác cũng không hề thỏa mã yêu cầu đề ra.”

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: ”Ta biết rõ, ta không tính toán xây dựng thêm ngay, cứ để cho bọn họ dựng nhà cỏ dọc theo thành trước, so với tá túc đầu đường sẽ tốt hơn nhiều.”

Vương An Thạch gật đầu, nói: ”Đại nhân nhân từ, đệ tử hiểu.”

Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ tới tiên sinh trong lao, không khỏi lên tiếng nói: ”Ta phải ở chỗ này xây một con đường, dùng đá xanh trải mặt đường, phải rộng một trượng rưỡi, hai bên đường, trồng hết cây liễu, đợi cho lúc sang năm này, tất nhiên là xe đến xe đi rồi, có lẽ, thật sự sẽ có một tiểu nương tử cầm giỏ rau, bán đồ ăn ở chỗ này. . . .”

Vương An Thạch bị hán nói đến mức kinh ngạc, hỏi: ”Tiểu nương tử bán đồ ăn nào?”

Trần Nguyên vội vàng thu hồi suy nghĩ, khẽ cười một chút: ”Chuyện này giao cho người làm, điều hành vật tư, người trực tiếp tìm ta, tận lực giúp ta một chút, biết chưa?”

Vương An Thạch cười một tiếng, nói: ”Vâng.”

Có thể có một nhiệm vụ, ở trong mắt Vương An Thạch xem ra, đây chính là mình có một cơ hội để biểu hiện, hán cực kỳ hưng phấn đối với chuyện này, trong lòng thầm suy nghĩ, nhất định mình phải tại bộc lộ tài năng ở trước mặt Trần Nguyên mới được.

Xác thực là hán cũng phô bày tài năng của mình, tài ăn nói của hán đã thuyết phục thành công những lưu dân Đảng Hạng bên ngoài kia, lại làm cho lưu dân Đảng Hạng khâm phục, quân Tổng làm như vậy, hoàn toàn là suy nghĩ vì bọn hán.

Mà Vương An Thạch cũng tiết kiệm được rất nhiều tiền, chỉ tiêu hơn một vạn quan, thời gian bốn năm ngày, bên ngoài đã có từng dãy nhà tranh, đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên.

Kể cả mặt đường phố đá xanh Trần Nguyên nói, đều chậm rãi kéo dài về phía trước.

Vương An Thạch ở chỗ này thật sự không tệ, bởi vì hán đang làm một chuyện mình thích, hiệu lực vì Đại Tổng.

Nhưng Tư Mã Quang thì không được, hán cũng muốn hiệu lực vì Đại Tổng, nhưng hán không muốn kết hợp cùng những vũ phu này hiệu lực vì Đại Tổng.

Hán cho rằng, mình há mồm một cái, hoàn toàn có thể ngăn cản mười vạn tinh binh mà Lưu Bình có thể đánh thắng trận, nhưng nếu như tại thời điểm chiến tranh bộc phát, không phải Nhân Tông phái lính mới ra nghênh chiến, mà là phái sĩ phu bọn hán đi ra, hiện tại sớm đã không còn chiến tranh rồi, lại càng không có những lưu dân trước mắt này.

Sáng sớm, Lưu Bình sẽ tới gõ cửa phòng Tư Mã Quang, Tư Mã Quang còn có chút buồn ngủ mông lung, khí trời đã có chút ít rét lạnh, thật sự không muốn từ trong chăn đứng lên.

Nhưng Lưu Bình luôn luôn gõ cửa, hán thấy mình không ngồi dậy, chắc chắn là đối phương không thể đình chỉ rồi, lúc này mới phủ thêm một bộ y phục, bắt đầu đứng dậy.

Cửa phòng được mở ra, gió mang hơi lạnh xuyên vào trong phòng, lại làm cho Tư Mã Quang không khỏi lạnh run một cái, hỏi: "Tướng quân có chuyện gì không?"

Lưu Bình liền ôm quyền, nói: "Giám quân đại nhân, các binh sĩ đã sớm ngủ dậy luyện tập, sự tình trên mặt kỷ luật này thuộc về người quản, sau khi ta dẫn quân đội ra ngoài, phiền toái người thoả tuần tra các quân doanh một tý, xem có người lười biếng chưa ngủ dậy hay không."

Tư Mã Quang ngáp một cái, lười biếng nói: "Biết rồi, ta sẽ đi xem xét ngay bây giờ."

Lưu Bình gật đầu, mang theo quân đội đi huấn luyện, buổi sáng hôm nay quy định là chạy mười dặm đường có phụ trọng.

Hắn căn bản không lo lắng Tư Mã Quang sẽ tra được những binh sĩ lười biếng kia, bởi vì bên trong chi đội ngũ này của mình, trên cơ bản là không có người như vậy.

Lưu Bình chỉ là nhìn chằm chằm vào Lương Hoài Cát mới tới, còn có cả Bạch Ngọc Đường vừa mới bị Trần Nguyên an bài tại bên cạnh mình là được rồi.

Chỉ là, mặc dù Tư Mã Quang này có chút khuyết điểm, nhưng bây giờ hắn vẫn làm hết phận sự, huống chi hắn thật sự muốn bị lôi ra một vài tật xấu.

Cho nên, đợi cho Lưu Bình vừa đi, hắn liền mặc thêm quần áo vào, nhớ kỹ lời Lưu Bình nói, đi dò xét tất cả quân doanh, nhìn xem có binh sĩ lười biếng hay không.

Dọc theo tất cả lều vải một vòng, không phát hiện bóng người nào, trong lòng Tư Mã Quang thầm nghĩ, Lưu Bình vũ phu này mang binh thật sự có chút đường lối, đội ngũ mấy ngàn người này trời lạnh như vậy đã sớm đi ra ngoài luyện tập, rõ ràng không có người lười biếng, cũng coi như hắn làm không tệ.

Chỉ là, không biết lúc nào hắn mới trở về, thời gian còn đủ để mình bổ sung một giấc hay không, khí trời Tây Cương này quá lạnh, sáng sớm đã dậy, thật sự làm cho người ta không chịu được.

Đang suy nghĩ, hắn chợt thấy bên trong một tòa doanh trại giống như là có vài ánh lửa, trong lòng lập tức kinh ngạc, đến gần một chút rõ ràng có thể nghe được người tiếng nói, cái này lại làm cho Tư Mã Quang đang nghĩ ngợi, muốn tìm sự tình để tạo quyền uy của mình một tý hưng phấn không thôi: "Khá lắm, cuối cùng cũng bắt được mấy tên lười biếng."

Hắn lập tức bước chậm đi tới, vừa mới tới gần cửa phòng kia, chợt nghe một tiếng hét lớn: "Người nào, đứng lại!"

Lúc này, nếu Tư Mã Quang đã từng đi lính sẽ đứng lại ngay lập tức, bởi vì này thanh âm rõ ràng cho thấy là binh sĩ đang phát ra cảnh cáo lần đầu tiên.

Nhưng sau khi hắn nghe được, trong lòng lơ đãng nghĩ: "Còn đứng lại cái gì, đi vào bắt được các người, sau đó báo cáo triều đình, để cho hoàng thượng biết, lính mới hắn vẫn lấy làm tự hào đang làm trái quy định!"

Nghĩ tới đây, hắn liền bước nhanh đi vọt tới phía trước, nhưng bên tai chợt nghe thấy tiếng "vèo" mà một cái, trên bàn chân bỗng nhiên cảm thấy một hồi đau nhức kịch liệt, Tư Mã Quang không nhịn được mà hét lên: "Á!"

Đây là người ta đã hạ thủ lưu tình, nếu không phải đang ở trong quân doanh, binh sĩ sợ ngộ thương huynh đệ mình, một nỗ này sẽ cắm sâu vào trong ngực.

Tiếng quát tháo kinh động người trong phòng, chỉ thấy cửa lớn mở ra, một đội quan binh vọt ra, từng thanh trường thương chỉ vào Tư Mã Quang trên mặt đất: "Người nào?"

Tư Mã Quang đâu chịu nổi đau nhức như vậy? Hơn nữa tên nỗ quân Tổng còn mang theo rãnh máu, hiện tại hắn cảm giác được máu đang chảy xuôi theo chân của mình rất nhanh, trong lòng vô cùng sợ hãi, ngã trên mặt đất, ôm chân của mình hô: "Hô lang trung, hô lang trung đến nhanh!"

Binh sĩ chung quanh không có một người nào, không có một ai động dậy, quan quân dẫn đội kia cầm lấy bó đuốc, đi tới chiếu sáng mặt hắn, lúc này mới nhận ra: "Ai ui, giám quân đại nhân, tại sao lại là ngài vậy?"

Đầu Tư Mã Quang đầy mồ hôi, nói: "Nhanh hô lang trung, bằng không thì ta sắp chết rồi!"

Những binh lính kia lập tức ý thức được mình khả năng là đã phạm vào đại họa, vài người vội vàng ôm lấy Tư Mã Quang mang vào trong phòng, lại phải người gọi lang trung theo quân tới, cuối cùng ánh mắt Ngưu hầu kia rơi vào trên người người lính phóng tên nỏ kia, nói: "Huynh đệ, ca ca xin lỗi người."

Người binh lính kia đã là sắc mặt tái nhợt, biết mình phạm vào đại họa, đây chính là giám quân đại nhân, có thể hướng Hoàng thượng trực tiếp báo cáo hơn nữa còn giám sát cả tướng quân.

Ở phía trong đầu hần giống như là hồ dĩnh, tuy trời lạnh, nhưng hai lớp áo trong ngoài đều thấm đẫm mồ hôi, nói: "Ngưu hầu, ta đã bắn chân...."

Ngưu hầu thở dài một tiếng, nói: "Một chân của người ta so với một cái mạng người còn quý hơn nhiều, người nhanh tìm Phò mã gia, nói không chừng còn có biện pháp, biết chưa?"

Người binh lính kia phảng phất như nhìn thấy một đường ánh sáng, nói: "Tốt, ta lập tức đi ngay!"

Chân Tư Mã Quang tổn thương không nặng, binh sĩ nói rất đúng, hần đã rất chú ý, lựa chọn góc độ bắn từ đằng sau, chỉ bắn bị thương bắp chân Tư Mã Quang.

Hơn nữa, lực xuyên thấu nỏ quân Tống rất mạnh, không lưu trong người, lang trung đến cũng nhanh, Tư Mã Quang ngừng đổ máu, sắc mặt nhìn về phía trên có chút tái nhợt, lại không cần lo lắng đến tính mạng.

Thời điểm Trần Nguyên chạy tới, Tư Mã Quang nằm ở trên giường bệnh, ngực phập phồng kịch liệt, ai cũng nhìn ra được, hần đang rất tức giận.

"Trần đại nhân, cái này chính là lính mới của các người sao? Lười biếng không nói, ta đi kiểm tra bọn hần, bọn hần còn đã thương người, vấn đề này, ta nhất định phải tấu lên hoàng thượng, để cho hoàng thượng biết rõ quân đội của các người là những người thế nào!"

Sắc mặt Trần Nguyên thật sự không dễ nhìn, đặt mông ngồi ở trước giường Tư Mã Quang, một tay nắm lấy cổ áo hần, hỏi: "Người ủy khuất phải không?"

Từ khi Tư Mã Quang nhận thức Trần Nguyên, chưa từng thấy Trần Nguyên có thần sắc như vậy, lúc này đột nhiên hiện ra, Tư Mã Quang thật sự có chút không quá thích ứng, nói: "Người, người, Trần đại nhân, hạ quan nói không có đạo lý sao?"

Trần Nguyên muốn đánh hần hai bạt tai, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, buông tay của mình ra, nói: "Người có đạo lý, người nói người có đạo lý cái gì? Người biết người đi điều tra, quân doanh kia đang làm gì không?"

Tư Mã Quang sưng sốt một chút, hần thật sự không biết.

Trần Nguyên thấy hần không nói lời nào, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đó là kho đồ quân nhu của chúng ta, không phải những binh lính kia lười biếng, bọn họ đang tại bảo vệ đồ quân nhu, thời điểm người tới gần, người ta đã bảo người dừng lại, người còn không rên một tiếng liền xông về phía trước, bắn một chân người, xem như đã khách khí đối với Tư Mã đại nhân rồi đấy!"

Sắc mặt tái nhợt của Tư Mã Quang trong nháy mắt đã biến hóa, hần không phải người không giảng đạo lý, hần cũng biết kho đồ quân nhu chắc chắn là không để cho ngoại nhân tới gần, mình là giám quân, đương nhiên có thể, nhưng lúc ấy bóng đêm đen như vậy, ai có thể biết mình là giám quân?

Trần Nguyên thấy hần hiểu được rồi, gật gật đầu, nói: "Tư Mã đại nhân, ngài thật sự là làm hết phận sự đó, đến quân đội nhiều ngày như vậy, rõ ràng không biết kho đồ quân nhu ở nơi nào, nếu người muốn đưa tấu chương cho hoàng thượng, người cứ đưa đi, để cho hoàng thượng điều người sang chỗ khác, người cho rằng quân đội là chỗ của người sao? Dựa vào trên mình có quan hệ, cái gì cũng không làm cũng có thể thăng quan sao?"

Tư Mã Quang giận dữ, nói: "Đại nhân, tại sao ngài lại nhục nhã tại hạ? Tại hạ ở địa phương có chiến tích rất lỗi lạc, coi như là Phạm đại nhân, cũng sẽ không nói ta như vậy!"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Khá lắm, chiến tích lỗi lạc, ha ha!"

Sau khi nói xong, hần một liền đẩy cửa đi ra, vừa đi ra ngoài liền trông thấy binh sĩ kia đang đầu đầy mồ hôi đứng ở bên ngoài.

Trần Nguyên tiến lên, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Yên tâm, chuyện này người căn bản không sai, cho dù hắn đưa tấu chương tới triều đình, ta cũng sẽ bảo vệ người không việc gì!"

Người binh lính kia cảm kích vạn phần, thoáng một tý đã quỳ rạp xuống đất, nói: "Đa tạ Phò mã gia, đa tạ Phò mã gia".

Tư Mã Quang không đưa tấu chương lên triều, thậm chí không hề đề cập đến sự tình hôm nay.

Hắn biết, nếu như mình nói đối phương sai ở chuyện này mà nói, vậy thì mình sẽ đuối lý, người lính kia không nhận ra mình, muốn đưa lên tòa án, chỉ có thể tố cáo người lính kia, chuyện này với hắn mà nói, là một sự tình so với bị thương thì càng mất mặt mũi hơn.

Hơn nữa, hắn biết rõ Trần Nguyên nói rất đúng, mình đến đây nhiều ngày như vậy, một mực mang theo một loại cảm xúc không muốn liên hệ cùng những vũ phu này, kết quả là ngay cả kho đồ quân nhu ở nơi nào cũng không biết, cái này là tội không hoàn thành chức trách.

Cho nên, khi thương thế khá hơn một chút, hắn liền chống một cái gậy, bắt đầu đi dạo quanh quân doanh, nhìn tình huống các địa phương.

Bắt đầu từ lúc này, hắn mới chính thức tiếp xúc quân doanh, tiếp xúc quân đội, tiếp xúc với một đám người hắn chưa từng có nghĩ tới chuyện phải đi tìm hiểu rõ này.

Mấy ngày nay Trần Nguyên đang lên kế hoạch về vấn đề phòng ngự Diệu Đức thành.

Hiện tại thành trì lớn rồi, phòng ngự bắt đầu có chút khó khăn, nếu là bình thường, có thể vớt bên ngoài thành đi, không cần để ý, nhưng những thủ lĩnh bộ lạc kia lập tức đến chỗ mình họp, Lý Nguyên Hạo chắc chắn sẽ không để cho mình an an ổn ổn mở hội nghị, trong thời gian này, hắn tất sẽ tới quấy rối.

Năng lực đánh chiếm thành trì, hắn không có, nhưng ở ngoài thành thiết kế một trận giết hại mà nói, sẽ ảnh hưởng rất không tốt đối với quân Tống.

Chiến tranh bây giờ là vấn đề của Lưu Bình, Trần Nguyên đã nói qua, chuyện cụ thể để hắn đến phụ trách, nhưng Lưu Bình sẽ làm ra báo cáo cho Trần Nguyên, để cho Trần Nguyên biết rõ hắn an bài thế nào, lúc đó mới có thể an tâm.

Cái này là nguyên nhân vì cái gì mà sự vụ lớn nhỏ xảy ra, Trần Nguyên đều hướng Nhân Tông báo cáo một tiếng.

Tuy Nhân Tông ủy quyền cho mình, nhưng nếu như mình thật sự không nói cho hắn biết gì, cái gì cũng tự mình quyết đoán, sẽ làm cho trong lòng Nhân Tông rất bất an.

Điểm này, ví dụ điển hình nhất chính là Viên Sùng Hoán Minh triều, trung thành, có năng lực, hoàng đế cũng ủy quyền cho hắn, lại để cho hắn độc đoán sự vụ quan ngoại, nắm hết quyền hành quân chính, chưa từng hoài nghi cái gì.

Hắn làm tốt hơn nữa, nhưng bản thân thật sự quá độc đoán, hắn đang làm cái gì, hoàng thượng không biết, bước tiếp theo chuẩn bị làm như thế nào, hoàng thượng cũng không biết.

Hậu quả chỉ có thể là thời điểm hoàng thượng có một chút lòng nghi ngờ đối với người, người sẽ bị đầu rơi xuống đất, thậm chí ngay cả cơ hội biện bạch cũng không có.

512. Chương 464: Tụ Hạp (1+2)

Lưu Bình đem ý định mình đã nghĩ kỹ nói cho Trần Nguyên nghe.

Hiện tại có năm nghìn quân đội, hắn định bố trí ba đạo phòng tuyến, đạo phòng tuyến thứ nhất làm cảnh giới, tới gần Tây Bình phủ, do năm ngàn nhân mã thủ hạ của Sơn Di Đông Quang, cùng với đội ngũ bốn ngàn của bộ lạc Đột Ngột tạo thành.

Một đạo phòng tuyến này có tác dụng là giám thị hướng đi của Lý Nguyên Hạo, một khi hắn đến, quân Tống đằng sau có thể biết lộ tuyến và nhân số đối phương.

Đạo phòng tuyến thứ hai cắm tại Diệu Đức thành, phía tây tám mươi dặm, Lưu Bình sẽ để cho năm nghìn quân Tổng xây dựng năm quân doanh ở phương hướng này, có thể cam đoan không chế tất cả lộ tuyến.

Những nhân mã còn lại, toàn bộ đều ở Diệu Đức thành.

Cái bố trí này coi như không tệ, hiện tại, Lý Nguyên Hạo không động nổi đại quân rồi, bên trong ba đạo phòng tuyến, bất luận một đạo nào, đều đủ để đánh với hẳn một hồi.

Cái này lại làm cho Trần Nguyên yên tâm hơn không ít: "Tốt, như vậy thì ta an tâm rồi, ngàn vạn lần đừng để cho những người Đẳng Hạng kia chê cười ta."

Lưu Bình cười cười, nói: "Yên tâm đi, nếu không được, người cứ đem ta làm thịt."

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: "Những người ta giao cho người làm sao bây giờ?"

Sắc mặt Lưu Bình bỗng nhiên thay đổi, nói: "Ngài hỏi Bạch Ngọc Đường hay là Lương Hoài Cát?"

Trần Nguyên gật gật đầu, nói: "Cả hai người."

Lưu Bình bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: "Hai người bọn họ nếu phối hợp được một tý, vậy thì tốt rồi, Bạch Ngọc Đường hiện tại đang bị ta nhốt trong quân lao."

Trần Nguyên nghe tới đây liền rất hứng thú hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Hẳn phạm kỷ luật rồi à?"

Lưu Bình gật đầu, nói: "Ta để cho binh sĩ đối luyện trận hình, chính là thương trận mười người một tổ, đội ngũ của hẳn không vượt qua đội ngũ Võ Minh, người ta chỉ có bốn người dùng thương, đội ngũ của hẳn đã có tám người bị đâm trúng."

"Dựa theo quy củ, lúc này hẳn nên nhận thua, nhưng tiểu tử này không nhận thua, cứ rần nói một mình mình có thể đánh mười người bọn Võ Minh, hẳn quăng gậy gộc ra, quơ lấy bảo kiếm liền đi lên chém giết!"

Trần Nguyên nghe xong liền cười ha ha, nói: "Hắn chưa từng ăn nằm ở chiến trường, chờ thêm một thời gian nữa sẽ biết, Lương Hoài Cát kia thì sao?"

Lưu Bình lại càng thở dài một tiếng, nói: "Huấn luyện cũng không tệ, tuy thể lực kém một ít, không dũng mãnh như Bạch Ngọc Đường, nhưng phương diện tôn trọng kỷ luật so với Bạch Ngọc Đường thì mạnh hơn nhiều."

"Chỉ là, có một vài binh sĩ rất bất mãn, thời điểm người này đi ngoài, không cho phép có người nào đi bên cạnh!"

Trần Nguyên lại càng muốn cười hơn rồi, chỉ là lần này, hẳn đã không chế được rồi, miệng nói: "Cứ để hẳn đi đi, có thể là do vấn đề thói quen cá nhân, đợi những thủ lĩnh bộ lạc kia đến đây, Lý Nguyên Hạo nhất định sẽ tới, đến lúc đó, để cho bọn họ đi lên trên chiến trường thử một chút, nhưng chú ý, đừng để cho bọn hẳn ảnh hưởng tới kết quả."

Lưu Bình gật đầu, nói: "Biết rồi."

Lúc đang nói, Thiết An Ha Mã Thai đẩy cửa tiến đến, nói: "Chưởng quầy, Hạ Từ đại nhân tới rồi."

Trần Nguyên nghe xong liền mừng rỡ, nói: "Hả? Thật tốt quá, để cho hẳn tiến đến, nếu lúc này hẳn có thể nói cho chúng ta biết Lý Nguyên Hạo chuẩn bị làm cái gì, vậy chúng ta càng có nắm chắc hội liên minh lần này sẽ thuận lợi diễn ra."

Khuôn mặt Hạ Từ phẳng phất như là gãy gò đi rất nhiều, sau khi vào cửa, Trần Nguyên liền phát hiện, dáng người vốn đã gãy bấy giờ lại thon thả hơn rất nhiều, lập tức hỏi: "Hạ Từ, những ngày này có phải là vô cùng kham khổ hay không? Chớ không phải là người ở trong thời gian thật dài chưa được ăn thịt đấy chứ?"

Hạ Từ cười khổ một hồi, nói: "Chưởng quầy, ngài chớ nói về thịt với ta, ta cho người biết, hiện tại đi đến Hưng Khánh phủ, chạy một vòng, ta cam đoan người không thể muốn ăn thịt nữa, nếu không phải có Sài đại quan nhân tiếp tế một tý, hạ quan chắc hẳn phải dựa vào thịt người để nhét đầy cái bao tử."

Hắn ngồi xuống, cũng không khách khí mà nâng ấm trà lên, tự mình rót một chén, nói: "Mùi vị của trà nước thật thơm, thời gian rất dài không nghĩ thấy được."

Hắn một bên rót một ly, một bên uống một ly vào trong bụng, một bên nói một chút về tình huống Hưng Khánh phủ hiện tại với Trần Nguyên.

Sau đó hắn mới nói: "Phò mã gia, hiện tại Lý Nguyên Hạo đã cực kỳ tín nhiệm đối với Ngô Hạo, đặc biệt là lần trước đánh bại Sơn Di Đông Quang, dường như hắn đã không nghe lời Trương Tầm Nguyên nữa, Ngô Hạo cho rằng, hôm nay đúng là thời cơ tốt để xử lý Trương Tầm Nguyên."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Bất luận kẻ nào cũng không muốn buông tha quyền lực trong tay, nếu như còn có thể đánh, Lý Nguyên Hạo làm sao lại nguyện ý đầu hàng? Trương Tầm Nguyên cũng là dạng người chấp nhất, rõ ràng vẫn nghĩ Lý Nguyên Hạo có thể nghe lời hắn."

Hạ Từ gật gù đầu, nói: "Vâng, hắn cho rằng, hiện tại đầu hàng, là biện pháp duy nhất có thể cam đoan trong tay còn lại một chút vốn liếng."

Đây cũng là biện pháp duy nhất để còn một đường hi vọng, nhưng Trần Nguyên biết rõ, Lý Nguyên Hạo sẽ tuyệt đối không làm điều này.

Hắn hít một hơi thật sâu, Trương Tầm Nguyên, người này thật sự có chút đáng ghét, để cho Ngô Hạo làm cho hắn ngã cũng tốt, hỏi: "Ngô Hạo định làm như thế nào?"

Hạ Từ tiến lên, nhỏ giọng nói: "Cái này còn cần Phò mã gia phối hợp mới được, mấy ngày nữa không phải ngài sẽ gọi những người Đảng Hạng kia đến đây tụ hội sao? Ngô Hạo có ý tứ là, giữa bọn họ, khẳng định vẫn có người bảo trì liên lạc cùng Lý Nguyên Hạo, không phải chúng ta vẫn có thể mượn miệng của bọn hắn, để cho Lý Nguyên Hạo biết rõ, Trương Tầm Nguyên lên phái người đến hoà đàm cùng chúng ta rồi?"

Trần Nguyên nghe xong liền nở nụ cười, một cái chủ ý rất đơn giản, nhưng dùng tại trên người Lý Nguyên Hạo lúc này, lại là thỏa đáng nhất.

Lý Nguyên Hạo không còn cái gì nữa, hắn chỉ còn lại một thân long bào kia, lúc này chắc chắn là hắn không thể để cho người ta đụng vào long bào của hắn.

Bất luận kẻ nào muốn chạm vào long bào của hắn, hắn sẽ giết chết người đó, nếu như để cho hắn biết Trương Tầm Nguyên đang lên tiếp xúc với mình, Lý Nguyên Hạo không thể nường tay.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Các người có tín vật gì của Trương Tầm Nguyên không? Nếu có, mọi chuyện sẽ quá hoàn mỹ."

Hạ Từ nói: "Nơi này có một cái quạt xếp Trương Tầm Nguyên thường xuyên dùng, trên mặt còn có thi từ của hắn tự tay viết."

Trần Nguyên cầm vào trong tay xem xét, chữ viết của Trương Tầm Nguyên cực kỳ không tệ, so với Trần Thế Mỹ thì không có chỗ nào thua kém.

Hắn nói: "Tốt, ta biết phải làm sao rồi, trở về nói cho Ngô Hạo, chuyện nơi đây giao cho ta, lần này Lý Nguyên Hạo tới quấy rối, đã có kế hoạch chưa?"

Yết hầu Hạ Từ bỗng nhúc nhích, nói: "Hắn đương nhiên sẽ không để cho người yên ổn kiến tạo liên minh, hắn biết rõ Giác Góc Tư La muốn đích thân tới nơi này, cho nên đã phái Dã Lợi Kiến Ca là đại tướng, đánh vào địa bàn Giác Góc Tư La!"

"Về phần nơi đây, hắn chuẩn bị tự mình đến đây, bảo là muốn cho người một hạ uy phong, cụ thể như thế nào, Ngô Hạo cũng không biết, Lý Nguyên Hạo không nói với bất kỳ người nào."

Trần Nguyên trầm tư một lát, sau đó mới nói: "Tốt, ta biết rồi, người cũng đừng vội vã trở về, ở chỗ này tĩnh dưỡng hai ngày, để thân xác tốt hơn rồi hãy đi, ta cũng không muốn người đánh xong Đảng Hạng liền có thể treo xương sườn lên bán."

Hiện tại ở Đảng Hạng, nơi treo thịt người lên bán không riêng gì Lý một nhà Nguyên Hạo, những người phản loạn Lý Nguyên Hạo kia, kỳ thật cũng chỉ là sống khá giả hơn một chút so với Hưng Khánh phủ.

Bọn hần đều trông cậy vào việc quân Tống có thể tiếp tế bọn hần một ít, nhưng Đại Tống hiện tại, dân chúng của mình cũng ăn không đủ no rồi, ngoại trừ đối với Lý Thế Bân, một người Đảng Hạng đã quy thuận Đại Tống thì viện trợ hơn một chút ra, đối với các bộ lạc khác, lại là tính toán rất chi li tỉ mỉ.

Lúc này đây, Trần Nguyên gọi bọn họ tới, nói rất rõ ràng, đây là vì "thành lập một liên minh thống nhất tác chiến, để quân Tống thuận tiện cung cấp viện trợ cho bọn họ, hơn nữa còn có kế hoạch sơ bộ tại địa bàn vốn có của các bộ lạc."

Cái này quan hệ đến chuyện bọn hần có thể kiếm được bao nhiêu lương thực, cũng quan hệ đến địa bàn bọn hần ngày sau, không có lý do gì không đến.

Hơn nữa, nếu như không đến mà nói, vạn nhất một ngày, địa bàn của mình bị người khác theo dõi, vậy thì chẳng phải là chính mình sẽ xong đời sao?

Cho nên, trong hai mươi sáu bộ lạc, mặc dù có một vài bộ lạc giống như Giác Góc Tư La và Vệ Mân thị, đường xá rất xa xôi, nhưng bọn hần có lẽ vẫn muốn dùng tất cả biện pháp, chạy tới tham gia hội nghị lần này.

Trong đó, Vệ Mân thị lại càng phải đi đường vòng qua Mông Cổ, xuyên qua Liêu quốc, tiến vào ba cửa ải, từ Tống triều đi vào Diêu Đức thành.

Bọn họ là một bộ lạc đến chậm nhất trong tất cả các bộ lạc, cũng may mà thời điểm Trần Nguyên đưa tin cho bọn hần đã nói qua, nhất định sẽ chờ bọn hần đến, cho nên trong lòng bọn hần cũng không phải quá sốt ruột.

Thời điểm Vệ Mân thị chạy đến, quả thực là bị cảnh tượng Diêu Đức thành hiện tại dọa cho sợ ngây người.

Trước kia tại đây chỉ là một cái thành nhỏ, nhân khẩu mấy ngàn người, nhưng hiện tại, chút ít người Đảng Hạng chung quanh Diêu Đức thành đã đạt đến bảy tám vạn người.

Mấy cái chữ này đặt tại bất kỳ một bộ lạc nào, đều ý nghĩa là bọn hần ít nhất có đến ba bốn vạn chiến binh, đủ để khinh thường tất cả đại tộc Đảng Hạng.

Trước kia, Vệ Mân gia cũng có thể lực như vậy, nhưng hiện tại thì không được.

Những người Đảng Hạng kia không bị Tống triều cưỡng ép nhập vào quân đội, Vệ Mân Chợt Truyền trông thấy, các nam nhân Đảng Hạng kia, dưới sự chỉ huy của quân sĩ Tống triều, đang hùng hục cày ruộng, chắc hẳn quân Tống muốn biến chỗ này thành nông trường sản xuất nông nghiệp.

Cái này không phải là không thể được, tại thời điểm Đường triều, nơi đây vốn chính là đồng ruộng, tuy thổ địa so ra kém Giang Nam phì nhiêu, nhưng tự cấp tự túc tuyệt đối không phải là vấn đề.

Các nữ nhân ven đường đang dựng nhà cỏ, trên mặt mỗi người đều có được một loại dáng tươi cười, Vệ Mân Chợt Truyền hiểu, bọn hần cười, là bởi vì bọn hần có thể chứng kiến hi vọng.

Bộ lạc của mình cũng có thể chứng kiến hi vọng, ở trong mắt Vệ Mân Chợt Truyền, chỉ cần có thể nhanh chóng đánh bại Lý Nguyên Hạo, để cho hoàn cảnh Đảng Hạng thoát ra khỏi cảnh vạn kiếp bất phục, một lần nữa quan hệ thân thiện hữu hảo cùng Đại Tống, không qua được mấy năm nữa, bọn hần sẽ khôi phục cảnh tượng thời đại Lý Đức Minh.

Không cần giàu có quá nhiều, chỉ cần không phải chịu đói, không cần ăn nữ nhân.

Tuy hần không biết Trần Nguyên, nhưng Vệ Mân gia đã phái hần đến, đã nói lên hần là một cái rất người có năng lực, ít nhất thì ở trong Vệ Mân gia, hần là một người nổi bật.

Ánh mắt của hần rất độc, từ rất xa đã trông thấy Trần Nguyên tự mình đứng ở cửa thành nghênh đón mình, cái này lại làm cho Vệ Mân Chợt Truyền cảm giác được yêu mà sợ, hần vội vàng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, bước nhanh chạy tới hướng tiền phương.

"Tiểu nhân sợ hãi, đến chậm mấy ngày, lại khiến cho Phò mã gia đợi lâu, đây đã là lỗi, rõ ràng còn bắt Phò mã gia tự mình đi ra, thật sự là cực kỳ sợ hãi."

Vệ Mân Chợt Truyền nói, chính là lễ nghi tiêu chuẩn của một người Tống, cúi đầu chín mươi độ.

Trần Nguyên vội vàng giúp đỡ hấn đứng dậy, nói: "Tướng quân nói gì vậy? Đợi tướng quân tới là chuyện nên làm, nếu liên minh chúng ta không có tướng quân, đây chẳng phải là sẽ mất đi rất nhiều màu sắc sao?"

Tuy Vệ Mân Chợt Truyền rất khiêm tốn, nhưng lời Trần Nguyên nói thật sự lại làm cho hấn rất hãnh diện, dù sao gia tộc, bọn hấn đã rất lâu không được người khác chào đón.

Nếu như không phải Trần Nguyên đánh bại Lý Nguyên Hạo, Lý Nguyên Hạo khẳng định sẽ thu thập bọn hấn.

Cho nên, có thể nói bọn hấn là người phản đối Lý Nguyên Hạo kiên quyết nhất.

Hiện tại cứ việc tất cả mọi thứ đều rất khó khăn, nhưng Trần Nguyên vẫn tận lực lấp đặt thiết bị phòng họp đẹp một chút.

Hấn là thương gia, biết rõ tầm quan trọng của thể diện, nếu như mình kiếm một gian miếu đồ nát để cuộc họp này diễn ra mà nói, như vậy tín nhiệm của bọn hấn đối với mình sẽ giảm xuống rất nhiều, thậm chí còn có chút khinh thường.

Hai mươi sáu thủ lĩnh bộ lạc, liên ý nghĩa là có hai mươi sáu tâm trạng khác nhau.

Bọn hấn tới nơi này, là vì lấy được lợi ích cho bộ lạc của mình lấy được càng lớn lợi ích trong tương lai, tại một năm trước kia, bọn hấn đều ở dưới sự thống trị của Lý Nguyên Hạo, hưởng ứng Lý Nguyên Hạo hiệu triệu, vì thành lập Tây Hạ quốc mà chiến đấu hết mình.

Bọn hấn tin tưởng chỉ cần Tây Hạ quốc có thể thành lập, bọn hấn tất nhiên dính không ít ánh sáng.

Nhưng hiện tại, Tây Hạ quốc ở trong mắt của những người này giống như là một chuyện vui đùa, Lý Nguyên Hạo ăn bữa hôm lo bữa mai đã thành lực cản lớn nhất với sự phát triển của bọn hấn.

Đã chặn đường, vậy thì đá văng đi.

Không thể phủ nhận, chính bản thân Lý Nguyên Hạo cũng mang vết thương chồng chất, nhưng hấn vẫn là người cường đại nhất Đẳng Hạng, nếu như quân Tổng không muốn ra tay, bằng vào bản thân mình, căn bản không có biện pháp xử lý Lý Nguyên Hạo, xử lý Dã Lợi Kiến Ca.

Bọn hấn phải được quân Tổng ủng hộ, nhưng trên cái thế giới này. vĩnh viễn không có cơm trưa miễn phí, bọn hấn muốn biết, quân Tổng muốn cái gì, có thể lưu lại cho mình cái gì.

Hiện tại Giác Góc Tư La đã có địa bàn rất lớn, cả Tây Lương phủ đều bị hấn đánh tan rôi.

Hơn nữa, hấn là người hợp tác sớm nhất với quân Tổng, cho nên Giác Góc Tư La cho rằng, trong hội nghị lần này, nhân vật mình nên sắm vai, hấn là hỗ trợ quân Tổng chủ trì cái hội nghị này, quân Tổng tìm được lợi lớn nhất, hấn nên đứng thứ hai, còn lại, mới đến những thủ lĩnh Đẳng Hạng này.

Những người này ào ào ngồi xuống, vệ binh đi qua, rót nước trà cho bọn hấn.

Giác Góc Tư La nói Hán ngữ cũng không lưu loát: "Phò mã gia, mọi người đều đã đến đông đủ, ngài xem chúng ta có thể bắt đầu được chưa?"

Trần Nguyên cười một tiếng, nói: "Tốt, ta cảm tạ mọi người có thể đến đây hôm nay, bắt các người chạy xa như vậy, không vì cái gì khác, tình thế trong khoảng thời gian này, mọi người đều biết, mặc dù Lý Nguyên Hạo đang vùng vẫy giãy chết, nhưng xác thực là hấn tạo thành phiền toái rất lớn cho chúng ta, nếu như chúng ta vẫn từng người tự chiến mà nói, cuộc chiến đấu khả năng là sẽ tiếp tục trong thời gian rất lâu."

Một bên, Vệ Mân Chợt Truyền liền nói: "Phò mã gia, thứ cho ta nói thẳng, bởi vì chúng ta không đủ lương thảo, ta nói có chút trực tiếp, nhưng sự thật chính là như vậy, chúng ta cần Đại Tổng trợ giúp quân lương, vũ khí."

Bên cạnh, rất nhiều người ngồi đó cũng là ào ào gật đầu.

Lương thực, ở Đẳng Hạng hiện tại, có thể nói là chúa tể, chỉ cần người có lương thực, có thể để cho bộ lạc của người không xuất hiện người chết đói, lập tức sẽ có hơn vạn binh lính có thể dùng tiến đến tìm người.

Trần Nguyên thoáng nhìn hần một tý, nói: "Tình huống này thì ta biết rõ, vấn đề lương thực, Tổng triều chúng ta thật sự đã tận lực, tin tưởng chư vị cũng biết, nguy cơ lương thực lần này, bản thân chúng ta cũng đang gắng gượng chống đỡ, Đại Tổng cũng rất khó khăn."

"Chỉ là, các người yên tâm, cho dù khó khăn đến mấy, chúng ta cũng sẽ loại trừ ra một ít lương thực, lần này chúng ta sẽ giải quyết vấn đề này, ta cho rằng phân phối lương thực nhiều hay ít, có thể căn cứ vào chiến tích của chư vị, chư vị có ý kiến gì đối với việc này không?"

Phương pháp này nhìn về phía trên rất công bằng, nhưng trên thực tế nhưng lại rất không công bằng, chiến tích là cái gì? Chính là người đánh được bao nhiêu địa bàn, còn có cả chuyện tiêu diệt được bao nhiêu địch nhân.

513. Chương 465: Chỉ Mâu Thuẫn Nhỏ (1+2)

Thực lực các bộ lạc không giống với nhau, nói thí dụ như Vệ Mãn thị, hiện tại hần có năng lực đánh quân thành của Lý Nguyên Hạo, bất luận tòa quân thành nào.

Nhưng bộ lạc giống như Sơn Di Đông Quang, dạng bộ lạc hiện trên tay chỉ có mấy ngàn người này, căn bản không có khả năng lấy được chiến tích như vậy.

Đề nghị này lập tức làm cho mọi người cãi lộn, những đại bộ lạc cùng bộ lạc loại nhỏ kia nhao nhao thành một đồng.

Trần Nguyên đứng ở một bên nghe ngóng, cũng không nói gì, chỉ để cho bọn họ nói từng bước từng bước, để mình nghe được càng nhiều ý kiến hơn.

Cãi lộn là phải xảy ra, chỉ có cách làm cho bọn họ cãi lộn, mới có thể để cho bọn họ sinh ra khúc mắc, căn cứ vào nội dung bọn họ cãi lộn, Trần Nguyên có thể của đoán được bọn họ có mâu thuẫn với ai, ai với ai là anh em kết nghĩa.

Như vậy mới có thể để cho bước tiếp theo mình đi càng thuận lợi hơn một ít.

Trần Nguyên cũng có mục tiêu của mình, hần muốn cả Đảng Hạng, dùng giá thật nhỏ, lấy được chiến tích lớn nhất.

Nếu như quân Tổng cưỡng ép đánh phá Đảng Hạng, một vạn người căn bản không đủ, khả năng là phải cần mười vạn, hoặc là hai mươi vạn binh.

Mà nói như vậy, binh lực Đại Tổng sẽ lâm vào bãi lầy Đảng Hạng trong thời gian dài, biện pháp tốt nhất là chọn lựa ra người làm đại lý phù hợp chính giữa hai mươi sáu cá nhân tại đây, để cho bọn họ thay mình làm một ít chuyện mình không tiện đi làm, để cuối cùng, những người này có thể hoan nghênh quân Tổng tiến vào lãnh địa bọn họ.

Ai là thân Tổng, ai là người chủ nghĩa dân tộc Đảng Hạng, đây là vấn đề thứ nhất Trần Nguyên muốn biết rõ ràng.

Mà lúc này đây, Lưu Bình mang theo đội ngũ, đóng quân tại bên ngoài thành Diệu Đức, giúp Trần Nguyên có thời gian hiểu rõ ràng những vấn đề này.

Lý Nguyên Hạo nhất định sẽ đến, chỉ là, hần sẽ từ chỗ nào đến đây? Đầu Lưu Bình cúi thấp xuống nhìn địa đồ, cẩn thận nhìn từng cái cửa khẩu, mỗi một lộ tuyến Lý Nguyên Hạo có khả năng sẽ đi qua.

Trong đó, có Tướng Quân lĩnh là địa phương Lưu Bình bố phòng trọng điểm, hần suy nghĩ, tám phần là Lý Nguyên Hạo sẽ từ nơi ấy đi đến đây.

Quân đội thủ chỗ thủ vệ đó là năm tiểu đội thủ hạ của Đạo Chiêm, binh lực có thể nói là rất hùng hậu, nhưng chính giữa năm tiểu đội này, Bạch Ngọc Đường và Lương Hoài Cát căn bản không đánh giặc.

Ở trong mắt Lưu Bình, Lương Hoài Cát là một sĩ binh không hợp tử cách, Bạch Ngọc Đường nhiều lắm thì chỉ có thể làm một Ngu hầu mà thôi.

Đặc biệt là Bạch Ngọc Đường, tiểu tử này không nói đến quy củ quân đội, Lưu Bình lo lắng, sự dũng mãnh của hắn, có thể sẽ làm trở ngại chứ không giúp được gì.

Thật sự là có chút bận tâm, đầu hắn rút ra khỏi bồn đồ, ánh mắt lại còn nhìn chằm chằm vào Tướng Quân lĩnh, do dự một chút, rốt cục cũng quyết định tự mình đi nhìn một chút.

Lúc này Bạch Ngọc Đường cũng rất hưng phấn, tuy bị giam nhập vào trong lao, đói bụng hai ngày, nhưng chuyện này với hắn mà nói, chỉ là không ăn một bữa ăn sáng, nhìn hơn một trăm người đứng thẳng tắp trước mặt mình, lại để cho trong lòng hắn có chút bành trướng cảm xúc, rốt cục cũng đã lên trên chiến trường.

Tiểu tử Trần Nguyên kia cái gì cũng không biết, người lên chiến trường mấy lần, trên giang hồ có thể xưng là võ nghệ cao cường rồi, chính mình đường đường là Bạch Ngọc thủ, Bạch Ngũ gia, võ công cao cường, vậy thì khi trở về, chẳng phải là sẽ làm được minh chủ võ lâm rồi sao?

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường lộ ra dáng tươi cười, kéo thẳng quân phục trên người mình.

Hắn chứng kiến bên cạnh tiểu đội Cao Nghênh Hỉ đang huấn luyện quân trận, những binh lính kia đi lên phía trước, rất đơn giản vùng vung cây thương, miệng hô: "Giết!"

Thoạt nhìn lại có chút khí thế, nhưng Bạch Ngọc Đường rất là khinh thường đối với việc này.

Đi đến trước mặt đội ngũ của mình, các binh sĩ đều nhìn hắn, đang chờ hắn huấn luyện, nhưng Bạch Ngọc Đường lại hô một sĩ binh đến, nói: "Huynh đệ, cảm thương đâm ta đi!"

Người binh lính kia sửng sốt một chút, Bạch Ngọc Đường cười nói: "Đâm, không việc gì đâu."

Binh sĩ cuối cùng vẫn phải tuân lệnh, dồn khí lực toàn thân, ra sức đâm cái câu liêm thương sáng như tuyết về phía trước, miệng hô: "Giết!"

Bạch Ngọc Đường lại hơi lắc đầu, cũng không thấy hắn di động thân thể, tay phải vùng lên phía trước, bắt lấy đầu thương, cánh tay dùng sức, chỉ nghe: "rắc" một tiếng, chuôi thương trong tay người binh lính kia rõ ràng đã gãy làm hai đoạn.

Một đám binh lính vốn kinh ngạc, tiếp theo, bỗng nhiên xuất hiện tiếng vỗ tay như sấm: "Đồ đầu có công phu thật tốt!"

Bạch Ngọc Đường rất là đắc ý, nói: "Ta nói cho các người biết, vừa rồi hắn phạm vào hai cái sai lầm, đầu tiên là thời điểm ra thương, eo của hắn vận vẹo quá chậm, từ biên độ vận vẹo eo của hắn, ta đã biết hắn sẽ đâm thương, hơn nữa còn đoán được vị trí hắn ra thương."

Hắn nói rất đúng, là một cao thủ, Bạch Ngọc Đường có thể từ đối phương một cái động tác nhỏ bé trên mặt là đoán được bước tiếp theo đối phương sẽ làm gì.

Cái này lại làm cho binh sĩ rất là hưng phấn, rất hâm mộ một chút ít thì thủ đoạn mơ hồ của dân giang hồ.

Bạch Ngọc Đường nói: "Yếu quyết trong này, lát nữa ta sẽ dạy cho các người, một sai lầm khác của hắn, chính là không nên hô một tiếng như vậy, thời điểm đánh nhau, đối thủ là mục tiêu của chúng ta, người hô một tiếng, chẳng khác nào nhắc nhở đối thủ, người đang muốn đánh hắn, đây là rất chuyện tình ngu xuẩn, đều nhớ kỹ cho ta!"

Các binh sĩ bị vũ kỹ của hắn thuyết phục, liền cao giọng hô lên: "Tuân lệnh!"

Bạch Ngọc Đường rất là thoả mãn, nhìn Cao Nghênh Hỉ bên cạnh mình đang quăng loại ánh mắt nghi vấn qua, hắn liền ngẩng đầu lên, nói: "Tốt, hôm nay ta dạy huynh đệ một bộ hoa mai thương, từ từ theo ta học!"

Nói xong, hắn liền diễn một bộ hoa mai thương pháp trước mặt binh sĩ, lại làm cho các binh sĩ bên cạnh xem mà hoa mắt, tiếng vỗ tay lại nổi lên bốn phía.

Cao Nghênh Hỉ khẽ lắc đầu, một bên, Võ Minh đi đến bên người Cao Nghênh Hỉ, nói: "Nghênh Hỉ, người này đánh đâm rất đẹp mắt, lên chiến trường được không?"

Cao Ngênh Hỉ nói một tiếng: "Tướng quân nói, cứ để cho hấn nhìn chiến trường là được rồi, chiến tranh, có lẽ vẫn là huynh đệ chúng ta. Người cho rằng ở trên chiến trường, hấn còn có thể từ một tiếng nói mờ ám của người ta mà đoán được bước tiếp theo người ta muốn đánh ở đâu sao? Mấy chục người cùng nhau xông lại, người nghe ai đây?"

Vô Minh gật đầu, nói: "Ừm, để cho những huynh đệ kia chơi đùa cùng hấn cũng không tệ, coi như là thư giãn một tí, so với cứ chờ đợi thì tốt hơn rất nhiều."

Người khác, đúng là nói về Lương Hoài Cát, Lương Hoài Cát lại trung thực, mang theo binh sĩ huấn luyện đâm thương.

Nhưng bước chân và khí lực của hấn cũng làm cho Vô Minh không lời nào để nói, Vô Minh Hỉ nói một câu với Cao Ngênh: "Người xem Lương Hoài Cát kia kìa, đi đường chạy bộ đều giống như đàn bà, tựa như không có trứng vậy."

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến hiệu lệnh, Lưu Bình đến rồi.

Mấy Đô đầu vội vàng đi ra ngoài đón, Cao Ngênh Hỉ cùng Đạo Chiêm sóng vai đi đến, Lưu Bình không nói gì đối với việc bọn họ đến đây, rất yên tâm, chỉ lo lắng đối với đội ngũ của Bạch Ngọc Đường và Lương Hoài Cát.

Đến chỗ Lương Hoài Cát trước, nhìn hấn huấn luyện còn có chút bộ dáng, lập tức yên tâm hơn không ít, hỏi: "Thế nào, các binh sĩ đã thao tác thuần thục chưa?"

Lương Hoài Cát lập tức nói: "Hồi bẩm tướng quân, chúng ta một mực luyện tập quân trận, những quân giới kia, chúng ta vẫn chưa động đến."

Lời này nói ra làm Lưu Bình sững sờ, con mắt lập tức nhìn sang phía Đạo Chiêm, hấn chứng kiến trong ánh mắt Đạo Chiêm có chút lập loè, lập tức hiểu ra, khả năng là Đạo Chiêm chưa từng có ý nghĩ để cho hai chi quân đội này chính thức ra trận chém giết cùng địch nhân.

Cái tâm tình này, Lưu Bình có thể giải thích, nhưng người để cho bọn họ ra trận là một chuyện, không để cho bọn hấn cầm quân giới, vậy thì không thể nào nói nổi rồi.

Đặc biệt là Bạch Ngọc Đường và Lương Hoài Cát, hai người này, khả năng là ngay cả chương tâm lôi và xe nổ cũng không được dùng, người ta muốn nhìn chiến trường, người cũng nên để cho người ta nhìn những thứ lợi hại kia mới được.

Lưu Bình quăng một cái ánh mắt về hướng Đạo Chiêm, Đạo Chiêm lập tức hiểu ý, sai người cầm chương tâm lôi, xe nổ, còn có cả ống đồng phóng hỏa lên, bày ở trước mặt.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, vô cùng thoải mái cầm lấy một quả chương tâm lôi, nói: "Lưu tướng quân, cái này là chương tâm lôi à? Dùng như thế nào vậy?"

Đạo Chiêm thay Lưu Bình nói: "Thứ này có hai cách dùng, nếu như khoảng cách xa, có thể dùng thạch pháo để ném đi, nếu như khoảng cách gần mà nói, người đem cái này và kíp nổ nhen nhóm, sau đó ném về hướng mục tiêu là được rồi."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ánh mắt lóe ra một tia khát vọng, hỏi: "Cái này, ta có thể thử một chút không?"

Đạo Chiêm nở nụ cười, nói: "Đương nhiên có thể!"

Tránh một mảnh đất trống cho hấn, Đạo Chiêm đứng ở bên cạnh Bạch Ngọc Đường, chỉ huy thao tác: "Nhen nhóm kíp nổ trước, sau đó đợi khi kíp nổ bị đốt gần hết thì vứt ra, không cần phải gấp, không cần sợ hãi."

Bạch Ngọc Đường làm y theo hấn nói, đợi cho kíp nổ thiêu đốt không còn gì, Đạo Chiêm vội hô to một tiếng: "Ném!"

Bạch Ngọc Đường lập tức dùng hết khí lực toàn thân, quăng chương tâm lôi lên phía trước.

Bạch Ngũ gia thật lợi hại, chỉ khoảng cách này, đã làm cho tất cả mọi người không ngừng hâm mộ, lần này quả chương tâm lôi bay đi hơn mười bước, bắt đầu từ vị trí hấn đứng thẳng, một mực bay về phía xa xa.

Chung quanh bộc phát ra tiếng vỗ tay, lại lần nữa làm cho Bạch Ngọc Đường lâm vào say mê, ở trong ánh mắt sùng bái của các binh sĩ bên cạnh, Bạch Ngọc Đường có chút chờ mong, chờ mong Lý Nguyên Hạo nhanh đến một chút, đừng làm cho mình đợi quá lâu.

Kỳ thật Lý Nguyên Hạo đã tới rồi, hiện tại hắn đang bồi hồi tại Tây Bình phủ, lúc này đây hắn mang lên một ít thịt người phơi khô, với tư cách lương khô, kiếm đủ năm nghìn binh sĩ, một lòng muốn làm cho Trần Nguyên đẹp mắt.

Có thể đánh hạ Diệu Đức thành, bắt hết đám phản nghịch này thì không còn gì tốt hơn nữa, nếu như không thể, cũng phải giết hắn thành máu chảy thành sông, lại làm cho những phản nghịch kia nhìn thủ đoạn của mình.

Chỉ là, nhân mã Đột Ngột bộ lạc và Sơn Di Đông Quang phòng vệ diện tích cực kỳ lớn, cứ cách ba dặm liền có một quân doanh, từng quân doanh có năm mươi tên lính, không có doanh trại, các binh sĩ đều ngồi trên lưng ngựa, bộ dạng giống như là tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

Lý Nguyên Hạo nhìn ra, đạo phòng tuyến thứ nhất này, đối với Lưu Bình mà nói, chính là một phòng tuyến cảnh giới, mình muốn vô thanh vô tức vượt qua nơi đây, giết đến Diệu Đức thành, xem ra là chuyện không thể nào.

Năm mươi kỵ binh tùy thời chuẩn bị chạy trốn, mình không nắm chắc thoáng một tý liền tiêu diệt toàn bộ.

Cho dù có nắm chắc, tiếng kêu tất nhiên cũng sẽ kinh động doanh trại bên cạnh, cho dù không làm kinh động, đối phương cứ một canh giờ trao đổi tin tức một lần, nếu như không có được câu trả lời, sẽ bị đối phương nhìn thấu.

Hắn hít một hơi thật sâu, nói: "Lưu Bình này thật khó dây dưa, xem ra chúng ta phải đánh một trận đánh ác liệt."

Đánh trận đánh ác liệt là lựa chọn bất đắc dĩ, hiện tại, Lý Nguyên Hạo không muốn đánh trận đánh ác liệt, bởi vì người đi theo hắn càng ngày càng ít, mỗi ngày đều có binh sĩ chạy trốn, lúc này, mỗi người với hắn mà nói, đều là bảo vật đắt tiền, xa hoa.

Ngô Hạo đứng ở bên cạnh Lý Nguyên Hạo, nói: "Vạn tuế yên tâm, hiện tại các tướng sĩ đều nguyện ý cống hiến vì vạn tuế, thần cho rằng, những phản tặc phía trước không phải đối thủ của vạn tuế."

Lý Nguyên Hạo không nói gì, cái khen tặng này đối với Lý Nguyên Hạo hiện tại mà nói, thật sự là không có chút ý nghĩa nào.

Sơn Di Đông Quang? Cho hắn một vạn người, mình chỉ cần hai trăm kỵ binh cũng đủ để đánh bại hắn, nhưng đối thủ của mình không phải hắn.

Ngô Hạo thấy mình khen tặng một câu này không lấy được hiệu quả, lúc này liền nói thêm: "Vạn tuế, vì thần biết rõ vạn tuế muốn không kinh động địch nhân, nhưng hiện tại xem ra, cái hi vọng này đã không lớn rồi, nhưng vì thần cho rằng, nếu như động tác chúng ta chém giết nơi đây nhanh hơn một ít, hoàn toàn có thể chiếm cứ chủ động, ít nhất có thể giết tất cả những người phản bội vạn tuế tại bên ngoài Diệu Đức thành kia không lưu mảnh giáp!"

Ánh mắt Lý Nguyên Hạo phát lạnh, cái này cũng chính là một chuyện hắn chuẩn bị làm, nhưng làm như thế này nguy hiểm rất lớn, Đột Ngột bộ lạc và Sơn Di Đông Quang lưu những người này ở phía sau, vạn nhất chính mình tác chiến thất lợi, đó chính là lùi lại cũng không có.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Ngô Hạo, nói: "Ngô Hạo, ngươi muốn đưa trăm vào chỗ chết sao?"

Ngô Hạo vừa nghe lời này, liền mạnh mẽ quỳ xuống, nói: "Vi thần không dám, vi thần chỉ xuất từ một mảnh trung tâm, vạn tuế, đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta hiện tại, nếu có thể nhất cử đánh phá Diệu Đức thành, thế cục tất nhiên sẽ được vặn hồi!"

Lý Nguyên Hạo bắt hết một tay Ngô Hạo, hỏi: "Nếu đánh không được thì sao? Chẳng phải là đường lùi lại của trăm cũng không còn sao?"

Biểu lộ của Ngô Hạo kiên định dị thường, giống như những trung thần nguyên ý sống chết cùng xã tắc kia, nói: "Xin vạn tuế để cho vi thần cùng đi, nếu chiến tranh bất lợi, vi thần nguyên ý chết ở trước ngựa vạn tuế."

Lý Nguyên Hạo nhìn thần sắc Ngô Hạo, khoe miệng chậm rãi nở nụ cười, nói: "Ha ha, Thái úy đại nhân trung tâm thế nào, trầm làm sao có thể hoài nghi, là vừa rồi trầm hơi kích động, hi vọng Thái úy đại nhân không cần phải để vào trong lòng."

Trong lòng Ngô Hạo thở phào một cái, hần lập tức hiểu được, tất nhiên là Trương Tầm Nguyên đã nói gì đó tại trước mặt Lý Nguyên Hạo, lại làm cho Lý Nguyên Hạo nổi lên lòng nghi ngờ đối với chính mình, cho nên hần mới có thể làm như vậy, tất cả chỉ để thăm dò mình.

Quả nhiên, Lý Nguyên Hạo sau đó liền rất tùy ý mà hỏi thăm: "Có phải là Thái úy đại nhân từng có chút bất hòa với Tướng quốc hay không?"

Trong lòng Ngô Hạo rất phần nộ, hần vốn cho rằng, tuy Trương Tầm Nguyên là huynh đệ của mình, nhưng chính là bởi vì như thế, càng nên đem đầu cho mình mượn dùng một týt, để cho mình đổi lấy vinh hoa phú quý.

Trương Tầm Nguyên hiển nhiên không muốn cho mượn, vậy thì tốt rồi, hiện tại Ngô Hạo ngay cả một điểm ấy này cuối cùng cũng không có.

Hần làm ra bộ dạng rất nhẹ nhàng, nói: "Không thể nào, xin Đại vương không cần nhiều lo, ta cùng Trương đại nhân chỉ là có chút không hợp nhau trên mặt ý kiến, trên mặt giao tình tư nhân, cũng không có ân oán gì."

Đây là điều kiện tiên quyết để hãm hại một người, Ngô Hạo muốn hãm hại Trương Tầm Nguyên, nhất định phải để cho Lý Nguyên Hạo cho là mình chưa bao giờ muốn hãm hại Trương Tầm Nguyên.

Mà Lý Nguyên Hạo nghe xong lời này, liền dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn thoáng qua Ngô Hạo.

Trương Tầm Nguyên ở trước mặt hần, nói bấy rất nhiều về Ngô Hạo, nói có khả năng Ngô Hạo đã liên lạc cùng Tống triều, một lòng muốn đưa Đảng Hạng vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, hần cố động Lý Nguyên Hạo tái chiến, cũng là tại trợ giúp Tống triều giải quyết vấn đề ngày sau tiếp nhận Đảng Hạng.

Trương Tầm Nguyên khuyên Lý Nguyên Hạo giết Ngô Hạo, lập tức không chần chờ.

Nhưng Ngô Hạo rõ ràng chỉ nói một câu thoải mái, ý kiến không gặp nhau, cái này quả thực là làm cho Lý Nguyên Hạo có chút giật mình, hỏi: "Các người có cách nhìn không đồng nhất về sự tình gì?"

Ngô Hạo cười khổ một tiếng, nói: "Có lẽ hay là sự tình lần trước, Trương đại nhân muốn hướng Tống triều đầu hàng, cho rằng có thể mưu cầu một con đường sống, nhưng vi thần không tán thành lời hần nói. Vi thần cho rằng, Trần Thế Mỹ là người nào, vạn tuế nên vậy rất rõ ràng, cho dù hoàng đế Tống triều đáp ứng, hần cũng sẽ tìm cơ hội giết chết ngài."

514. Chương 466: Hoành Tráng Quá

Lý Nguyên Hạo khẽ gật đầu, Trần Thế Mỹ thật sự có thể làm loại chuyện này, nếu như mình đầu hàng, chẳng khác nào là miếng thịt để Tống triều tùy ý xẻ, mà Trần Thế Mỹ chính là thanh đao, theo lời Trương Tầm Nguyên, chỉ cần Tống triều hoàng đế đáp ứng, Trần Thế Mỹ tuyệt đối không dám kháng lệnh, nhưng ở trong mắt Lý Nguyên Hạo, đây chỉ là một suy đoán.

Hần cười một chút, nói: "Trong chuyện này, Tướng quốc suy nghĩ có chút đơn giản."

Ngô Hạo bỗng nhiên dừng lại, phảng phất như có cái gì khó nói, miệng động hai cái, lại cũng không nói gì.

Lý Nguyên Hạo chú ý tới động tác này của hần, hỏi: "Có lời gì thì cứ nói đi ra."

Ngô Hạo muốn nói lại thôi: "Cái này chỉ là điều thần suy đoán, cũng không có chứng cứ rõ ràng, nếu như nói không đúng, kính xin Đại vương đừng trách."

Lý Nguyên Hạo gật đầu, nói: "Người nói đi."

"Thần sợ Tướng quốc đại nhân một mình đi Tổng triều giảng hoà, vạn tuế nên biết, Tướng quốc đại nhân là người tính tình cố chấp, nếu hấn cảm thấy đầu hàng là con đường duy nhất, rất có thể sẽ phái người đi trước, đợi cho người Tổng đáp ứng hoà đàm, rồi mới bầm báo cho vạn tuế."

Lý Nguyên Hạo nghe đến đó, sắc mặt thoáng một tý liền thay đổi.

Ngô Hạo tiếp tục nói: "Tướng quốc là người thế nào, vi thần rất rõ ràng, nếu như hấn làm như vậy, tất nhiên là suy nghĩ vì vạn tuế, cho nên, kính xin vạn tuế rộng lượng."

Lý Nguyên Hạo trừng mắt liếc hấn một cái, hỏi: "Người cũng tán thành đầu hàng sao?"

Ngô Hạo thở dài một tiếng, nói: "Thần không tán thành, bởi vì thần cho rằng Tổng triều sẽ không bỏ qua cho vạn tuế, nhưng, nếu quả thật bọn hấn nguyện ý buông tay như vậy, điều Tướng quốc đại nhân nói cũng không phải đều không có đạo lý, kính xin vạn tuế châm chước một lần."

Lý Nguyên Hạo hít một hơi thật sâu, nói: "Có phải người biết rõ Trương Tầm Nguyên đang làm cái gì hay không?"

Ngô Hạo lại vội vàng quỳ xuống, nói: "Vạn tuế, tất cả những điều này đều là vi thần suy đoán, vạn tuế không nên tưởng thật."

Sắc mặt Lý Nguyên Hạo lúc này mới chậm rãi hòa hoãn xuống một ít, cuối cùng, con mắt quăng về phía doanh trại trước mặt, nói: "Đánh chiếm nó, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất, giết về hướng Diệu Đức thành!"

Đạo phòng tuyến thứ nhất của Lưu Bình căn bản không có bất luận năng lực chiến đấu gì, Lý Nguyên Hạo xung phong một cái đã đột phá phòng tuyến, nhưng các nơi trú quân bên cạnh đã châm lửa đốt khói báo động, Lý Nguyên Hạo biết rõ, thời gian lưu cho mình cũng không còn nhiều, quân Tổng phía trước khẳng định đang chuẩn bị nghênh đón mình.

"Nhanh, dọn xe nổ, thạch pháo vào chỗ, địch nhân sẽ lập tức đến đây!" Cao Nghênh Hỉ phụ trách chỉ huy năm tiểu đội, hấn điên cuồng chạy trốn trong đội ngũ, bảo mỗi một sĩ binh lập tức đứng ở mình nên đứng.

500 người này dựa vào một đạo triền núi, với tư cách bình phong tự nhiên, trấn giữ thông đạo duy nhất dưới núi.

Tâm tình Cao Nghênh Hỉ có chút hưng phấn, chạy hai qua lại hai vòng cũng đã làm ra một thân mồ hôi, mồ hôi trên trán chảy xuống đầy mặt, hấn lại hồn nhiên chưa phát giác ra.

So sánh với hấn thì Bạch Ngọc Đường còn hưng phấn hơn, nhìn Cao Nghênh Hỉ sắp chạy tới hướng mình, lập tức đi lên giữ chặt hấn, hỏi: "Cao Nghênh Hỉ, đội ngũ của ta đứng ở nơi nào?"

Cao Nghênh Hỉ dùng ngón tay chỉ về sườn núi, nói: "Trông thấy cái chỗ kia có một đoạn sườn dốc có hay không? Mang theo quân đội của người thủ tại đó, thời điểm huynh đệ phía trước chém giết, chú ý dùng tên nổ trợ giúp!"

Trong lòng Bạch Ngọc Đường lập tức không vui, đó là đạo phòng tuyến thứ hai.

Dựa theo cách nghĩ của Bạch Ngọc Đường, mình dù sao cũng nên là tiên phong, đợi cho đại quân Đảng Hạng xông lại, một túi phi tiêu giũ ra, một mình hấn đánh cho người ngựa ngã gục, đó mới không phụ danh hào Bạch Ngũ gia.

Chỉ là, hấn ở trong quân đội nhiều ngày như vậy, cũng biết phục tùng mệnh lệnh là một nhiệm vụ, cho nên chỉ hung hăng trợn mắt liếc nhìn Cao Nghênh Hỉ, nói: "Tiểu tử, người chờ đó cho ta, đợi đánh xong trận chiến, ta sẽ từ từ thu thập người!"

Cao Nghênh Hỉ không để ý tới hấn, đội ngũ dọn xong ba đạo phòng tuyến, đạo phòng tuyến thứ nhất có hai tiểu đội, do Võ Minh thống nhất chỉ huy.

Đạo phòng tuyến thứ hai chính là Bạch Ngọc Đường và Lương Hoài Cát, hai đội ngũ chưa từng ăn nằm ở chiến trường dẫn đầu.

Chỉ cần người cầu kia có thể đánh đắm nhất của hấn, thì lại được đặt ở mặt sau cùng.

Kỳ thật, hẳn cho rằng, hai đạo phòng tuyến cũng đã đủ rồi, địa thế của nơi này rất tốt, cho hẳn ba trăm người, đã đủ để thủ vững đợi viện quân chạy đến.

Chỉ là, quan trên đã nói, phải cho hai người kia nhìn thấy chiến trường một tý, đây cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất cũng có nhiều hơn một hai huynh đệ đã nhìn thấy chiến tranh.

Cuối cùng, hẳn ngừng lại bên người Võ Minh, nói: "Huynh đệ, phía trước giao cho người, ta ở phía sau canh chừng cho người, nhớ kỹ, vừa đánh vừa lui, không cần phải cố gắng quá."

Võ Minh cười một chút, nói: "Yên tâm đi, lúc nào viện quân đến đây vậy?"

Cao Nghênh Hỉ suy nghĩ một chút mới nói: "Khoảng một canh giờ, không được bao lâu, lần này Lý Nguyên Hạo mang năm ngàn người đến, tướng quân nói, nếu chúng ta đánh tốt, cái này có thể là một trận chiến cuối cùng của chúng ta."

Võ Minh thở dài một tiếng, cái gì cũng không nói, nhưng Cao Nghênh Hỉ cũng hiểu được ý của hắn, trước sau chết nhiều huynh đệ như vậy rồi, nếu như có thể đánh bại Lý Nguyên Hạo, đối với tất cả huynh đệ mà nói, chính là một cái công đạo.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng vó ngựa nóng nảy, Cao Nghênh Hỉ thu hồi tâm tư, vỗ vỗ bả vai Võ Minh, nói: "Cẩn thận một chút."

Tiếng kèn thê lương vang vọng cả khe núi, những binh sĩ Đẳng Hạng dựa vào ăn thịt người kia mới có khí lực chiến đấu xông lên, ánh mắt nguyên một đám phẳng phát như là dã lang, hiện ra màu xanh lè.

Lý Nguyên Hạo những người còn lại thật sự không nhiều lắm rồi, nhưng còn lại đều là tinh hoa

Những người này có thể sống đến hiện tại, không riêng gì là bởi vì bọn hắn vận khí tốt, có thể còn sống, đã nói lên bọn họ là tinh nhuệ, tinh duệ trong tinh duệ.

Địa thế của nơi này bất lợi với kỵ binh xung phong, cũng bởi vì đường núi hạn chế, ưu thế cự ly khi tên nổ xạ kích cũng không cách nào phát huy, thời điểm song phương vừa thấy mặt, cũng đã là khu vực tầm bắn của một mũi tên.

Một loạt quân Tổng đã sớm chuẩn bị lá chắn, dựng thẳng đứng lên cao cao, những người Đẳng Hạng đưa tấm chắn lên trên trước đầu ngựa, song phương còn chưa tiếp xúc, cung nỏ liền bắn tới phô thiên cái địa.

Bạch Ngọc Đường ở phía trên xem xét, ánh mắt đều choáng váng, hiện tại hắn mới biết được, trong túi tiền của mình có một túi phi tiêu, thì ra đều là thứ dư thừa, mũi tên trên chiến trường này giống như châu chấu, hắn dám khẳng định, mình là mình chủ vô lâm đến đây, cũng sẽ bị bắn thành con nhím.

Nhưng những quân Tổng kia lại chặn địch nhân xạ kích, không phải dựa vào cánh tay linh hoạt của bọn hắn, mà là bức tường lá chắn nguyên vẹn.

Giống như vậy, phần lớn người Đẳng Hạng chặn luồng cung tiễn thứ nhất của quân Tổng, cũng chỉ dựa vào đội hình.

Người Đẳng Hạng xông lên đầu tiên đặt tấm chắn ở đầu ngựa, đằng sau đưa lên trên đầu, từ phía trên nhìn xuống, cả đội ngũ tựa như một cái tấm chắn khổng lồ di động, đánh tới hướng tường lá chắn quân Tổng dựng lên.

Bạch Ngọc Đường nuốt nước miếng một cái, nhìn đại trận Đẳng Hạng lớn hơn rất nhiều so với tiểu trận cạnh mình, hẳn bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương.

Võ Minh không có chút bối rối nào, để cho địch nhân tiếp cận gần hơn một ít, xe nỏ, chưởng tâm lôi, một người tiếp một người thay phiên sử dụng vũ khí.

Tại trước mặt phương trận nhỏ nhỏ của hắn, người Đẳng Hạng đang cầm tấm chắn xông tới nhanh chóng sụp đổ, theo góc độ Bạch Ngọc Đường, cả chiến trường trở nên cực kỳ đồ sộ.

515. Chương 467: Ta Muốn Giết Hắc (1+2)

Kỳ thật, Võ Minh cảm giác mình đánh đấm cực kỳ khó chịu, vũ khí lợi hại nhất của quân Tống là cung nỏ, so với cung tiễn Đảng người Hạng mà nói, nỏ quân Tống không riêng gì có tốc độ nhanh hơn, hơn nữa còn có tầm bắn xa hơn nhiều.

Nhưng khoảng cách hai quân quá gần, căn bản không có biện pháp phát huy ưu thế tầm bắn của cung nỏ, cái này làm cho Võ Minh cảm giác như là quân Tống bị chặt đứt một cánh tay, tuy tạm thời có thể ngăn cản được thế công của địch nhân, nhưng càng ngày càng cố hết sức.

Chưởng tâm lôi và xe nỏ, những vật này đều cần thời gian chuẩn bị, đặc biệt là xe nỏ, tên nỏ tương đối chậm.

Theo cuộc chiến đấu diễn ra, đối phương cũng có thể dùng cung tiễn, tạo thành thương tổn cho đội ngũ Võ Minh.

Sát thương hơn hai trăm người bên đối phương, Võ Minh phát hiện tường lá chắn bắt đầu xuất hiện lỗ thủng, cái này có ý nghĩa là công kích của địch nhân đã càng ngày càng mãnh liệt, hắc lập tức vung tay lên, hô: "Yểm hộ, lui lại!"

Bên cạnh hắc chỉ có hai trăm người, nếu để cho đối phương xông lại, xung phong một cái, toàn bộ liền xong rồi.

Cho nên, hắc muốn lui về phía sau, muốn lợi dụng độ dốc triền núi để hạn chế tốc độ của kỵ binh đối phương, muốn dùng đồng đội đằng sau để trợ giúp hắc tiêu diệt càng nhiều địch nhân.

Lần thứ nhất song phương tiếp xúc, dùng thắng lợi của người Đảng Hạng để chấm dứt, bọn hắc bỏ ra hơn một cái giá hai trăm người, đã thông con đường này.

Nhưng chiến đấu chỉ vừa mới mở đầu, bởi vì cung nỏ quân Tống trên núi hoàn toàn có thể đủ để tiêu diệt bất luận tên địch nhân nào muốn thông qua con đường này, bọn hắc muốn chạy đi, phải xử lý quân Tống bên trên trước.

Thời điểm Võ Minh lui đến bên người Lương Hoài Cát, có vẻ có chút chật vật, mũi sai lệch, quần cũng bị kéo lệch ra một đoạn.

Chỉ là, thời điểm hắc chứng kiến Lương Hoài Cát, rõ ràng vẫn nở nụ cười, nói: "Bà nội nó, sơ suất quá, đám tiểu tử này bắn cung tiễn thực chuẩn, thiếu chút nữa đã giữ ta ở dưới đất."

Lương Hoài Cát lần đầu tiên lên trên chiến trường, hơn nữa hắc xác thực người không có trứng, hắc căn bản không rõ vì cái gì mà lúc này Võ Minh vẫn có thể cười.

Võ Minh chỉnh quần mình một chút, miệng nói: "Xếp thành hàng, một lần nữa xếp thành hàng cho ta, địch nhân sẽ lập tức lên đây, thương trận đâu!"

Lương Hoài Cát đang muốn nói gì đó, Võ Minh lại hỏi: "Thế nào huynh đệ? Chiến tranh không dễ chơi phải không? Có phải đã có chút sợ hãi rồi phải không?"

Lương Hoài Cát vốn gật gật đầu, tiếp theo lại lắc đầu, cuối cùng lại gật gật đầu.

Võ Minh nở nụ cười, nói: "Kỳ thật cũng không có gì đáng trách, đánh một hai trận chiến, người sẽ thành thói quen, ta đã nói với người, những huynh đệ dưới tay người này đều thứ tốt, không cần người làm tiếp cái gì, cứ để cho chính bọn hắc lập trận hình, cam đoan không có vấn đề xảy ra."

Lương Hoài Cát lúc này mới phản ứng, mắt thấy người Đảng Hạng bên dưới xông đến, nguyên một đám tru lên như sói, thời điểm muốn hô hai tiếng giống như Võ Minh, để cho binh sĩ lập đội hình, chợt phát hiện binh sĩ đội ngũ mình đã dọn xong đội hình rồi, còn cố ý lưu lại một vị trí cho hắc.

Cái này là binh tốt, nếu như là một đám binh tốt mà nói, sẽ để cho trưởng quan bớt lo rất nhiều việc.

Bạch Ngọc Đường bên kia cũng như thế, hắc đã triệt để buông tha cách nghĩ tự mình đánh phi tiêu, bởi vì bày ở trước mắt hắc, chính là một bức tường lá chắn, phi tiêu của hắc căn bản không đánh xuyên quả nổi.

Chỉ có những người bắn nỏ nửa ngồi chồm hổm trên mặt đất kia, thông qua tường lá chắn bên mình xếp xole, lộ ra nguyên một đám lỗ nhỏ để xạ kích ra bên ngoài.

Hắn từ phía trong lỗ nhỏ, nhìn thoáng ra bên ngoài, đối phương di động tới, cũng là một tường lá chắn rất dày.

Truyền vào trong tai hắn, chính là thanh âm tên nỏ và mũi tên lông vũ va đập vào tấm chắn không ngớt không ngừng, Bạch Ngọc Đường thề rằng, coi như là mưa to dày đặc mùa hạ, cũng không gì hơn chuyện này.

Thời điểm hai mặt lá chắn tường sắp đụng vào nhau, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nghe thấy Ngu hầu đứng bên cạnh mình hô lớn một tiếng: "Thương!"

Từng thanh trường thương từ trong khe hở sau tấm chắn lộ ra, từng thanh từng thanh đâm tới phía trước, binh lính phía sau căn bản không biết tình huống phía trước, nhiệm vụ của bọn hắn chính là đâm trường thương ra ngoài, đâm lên trên tấm chắn đối phương hoặc là trên thân thể đối phương.

Một bộ hoa mai thương kia căn bản không có bất luận tác dụng gì, ở lúc này chỉ có một chiêu có tác dụng nhất, chính là đâm thanh trường thương thẳng tắp lên phía trước.

Con mắt Bạch Ngọc Đường nhìn Ngu hầu thay mình phát ra mệnh lệnh kia, ánh mắt có chút xấu hổ.

Tiếng va chạm liên tiếp, càng thêm kịch liệt hơn truyền vào lỗ tai Bạch Ngọc Đường, tấm chắn song phương đều va chạm một cái, người đằng sau gục ra, trường thương tận lực đâm vào cơ thể người, còn có cả từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Vật lộn đã bắt đầu, rất nhiều huynh đệ mới vừa rồi còn ở trước mặt mình chuyện trò vui vẻ, đảo mắt đã ngã xuống, có người phát ra một tiếng kêu rên, có người thậm chí ngay cả cổ họng cũng chưa kịp phát ra một tiếng.

Bạch Ngọc Đường cảm giác thần kinh mình bỗng nhiên như là bị cái gì đó kích thích, cảm giác như lá gan đang bốc phát ra một ngọn lửa, hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra, há miệng liền hô lớn một tiếng: "Giết!"

Sau đó liền xông tới, cái đó và phong cách bình thường hắn đánh nhau hoàn toàn bất đồng.

Vũ dũng cá nhân hắn vẫn có tác dụng nhất định, đặc biệt là tại thời điểm song phương vật lộn, một mình Bạch Ngọc Đường có thể cam đoan một đầu trận tuyến an toàn, có thể hấp dẫn càng nhiều địch nhân, tại thời điểm công kích, hắn có thể biến thành một mũi tên sắc bén.

Nếu như hắn hiểu được phối hợp mà nói, hiệu quả sẽ càng thêm rõ ràng, đáng tiếc, hắn chưa từng có xem qua sách nhỏ Trần Nguyên chia cho từng binh sĩ.

Hắn không biết phối hợp, nhưng những binh lính kia biết, những binh lính kia cũng biết, trên chiến trường này, đi theo người dũng mãnh nhất, sẽ để cho cơ hội mình sống sót nhiều hơn.

Hai người trong đội ngũ tách ra, đi theo hai bên Bạch Ngọc Đường, giúp hắn giảm bớt một chút áp lực, đằng sau còn chuyên môn có mấy người bảo vệ phía sau hắn.

Chuyện này làm cho Bạch Ngọc Đường càng phát huy ra uy phong của con chuột, rất nhanh liền giết ra một lỗ hổng, khiến cho người Đẳng Hạng xuất hiện một chút hỗn loạn.

Ngu hầu vừa rồi thay hắn hô một tiếng kia đứng ngay bên cạnh Bạch Ngọc Đường, tay cầm tấm chắn, bảo vệ bên phải hắn.

Bạch Ngọc Đường vừa mới giết một người Đẳng Hạng nhìn về phía trên rất khỏe mạnh, bên cạnh, bốn năm thanh trường thương đồng thời đâm tới hướng hắn, thời điểm đang định lui về phía sau, Ngu hầu hô to một tiếng, tấm chắn trong tay mạnh mẽ đẩy về phía trước, gắt gao ngăn cản ba thương trong đó.

Bên trái, một sĩ binh dùng cái câu liêm thương, đẩy một cây khác ra, chuyện này lại làm cho Bạch Ngọc Đường lập tức buông tha cách nghĩ lui về phía sau.

Mũi chân hắn điểm một cái lên trên mặt đất, cả người bỗng nhiên xông ra ngoài, thoáng một tý đã đụng vào người Đổng Hạng đối diện với hắn, tên kia bị đụng, liên tục lăn lộn mấy vòng, vũ khí trong tay cũng rơi lên trên mặt đất.

Lỗ hồng mở ra, Bạch Ngọc Đường không hề hạ thủ lưu tình, rút trường đao bên hông ra, bổ chém khắp nơi, đảo mắt đã giết chết ba người.

"Phốc phốc!" Một cây trường thương đâm vào trên lưng Ngu hầu, hắn hét thảm một tiếng: "Á!"

Bạch Ngọc Đường đang giết rất đã ghiền lập tức kinh hãi, vội vàng nhảy trở về, thuận tay vung một đao, chém đứt cổ người Đổng Hạng kia, nhưng trường thương đã lòi hết nội tạng người Ngu hầu ra ngoài, ánh mắt Ngu hầu lập tức ảm đạm xuống, cả người mềm nhũn nằm trên mặt đất.

Một người khác vọt lên, cầm lấy tấm chắn của hắn, tiếp tục hộ vệ tại bên người Bạch Ngọc Đường.

Chiến tranh đánh chỉ trong một lát, hắn đã muốn liên tục giết hơn mười người, mở ra một cái lỗ hồng, lại làm cho Đổng Hạng người xuất hiện hỗn loạn.

Đang sau, Cao Ngênh Hỉ xem xét thấy thời cơ, liền tận dụng hết mình, mang theo đội ngũ nhảy xuống dưới.

Người Đổng Hạng đã có chút ít hỗn loạn lập tức không chịu được rồi, hơn trăm thi thể liền lưu lại tại chỗ.

Bên kia, Vô Minh đang ác chiến cùng người Đổng Hạng, vừa thấy bên này đã rút lui, chính mình đánh nữa cũng không có ý nghĩa gì, liền xoay người bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường nhìn xem địch nhân lui xuống, trong lòng có một loại như cảm giác trút được gánh nặng.

Hắn đặt mông ngồi dưới đất, con mắt nhìn chăm chăm phía trước, nhìn thi thể những huynh đệ trên mặt đất kia đã bị tàn phá không còn đầy đủ, có người Đổng Hạng, cũng có quân Tống.

Thời điểm đang muốn thở gấp hai hơi, chỉ cảm thấy đằng sau bỗng nhiên đánh tới một làn gió.

Bạch Ngọc Đường phản ứng cực nhanh, nhảy lên một cái đã bắt đầu đứng dậy, thuận tay cầm một cây trường thương trên mặt đất lên, trở tay đâm về.

Nhưng hắn thoáng quay đầu nhìn, lại vội vàng dừng đầu thương, không đâm tới nữa.

Nhào hướng hắn là một quân Tống, chính là quân Tống trẻ tuổi vừa rồi ở bên cạnh hắn, dùng một cái câu liêm thương, ngăn cản rất nhiều công kích của người Đổng Hạng cho hắn.

Hắn thu tay lại, quân Tống vẫn y nguyên đánh tới, một quyền đánh vào trên đầu Bạch Ngọc Đường.

Bên cạnh có rất nhiều binh sĩ, thoáng một tý đã vọt lên, giữ chặt quân Tống kia, nói: "Tiểu huynh đệ, không nên làm như vậy, không phải Bạch Đô đầu cổ ý!"

Người kia giống như điên rồi, gầm thét: "Thả ta ra, để cho ta giết chết hắn!"

Bạch Ngọc Đường có chút kinh ngạc, hỏi: "Làm sao vậy?"

Mọi người bên cạnh sao có thể buông hắn ra, vài người hợp lực khiêng hắn đi, một Ngu hầu khác đi tới, nói: "Bạch Đô đầu, vừa rồi huynh đệ chết ở bên cạnh ngài, chính là ca ca hắn, xin ngài bỏ qua cho."

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, nói: "Đương nhiên, ta không trách, chỉ là vì sao hắn tìm ta báo thù?"

Ngu hầu rất là bất đắc dĩ liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, bỗng nhiên thở dài một tiếng, hỏi: "Vừa rồi tại sao ngài phải lao ra?"

Bạch Ngọc Đường cho rằng hành động lao ra của mình không có gì sai, vừa rồi có cơ hội tốt như vậy, nếu như mình buông tha mà nói, sao có thể nhanh như vậy giết được bốn người?

Ngu hầu lắc đầu rất nhanh, nói: "Nếu ngài không lao ra, cây thương kia sẽ không đâm đến hắn."

Bạch Ngọc Đường rất là kinh ngạc, hỏi: "Hắn không biết trốn đi một tý sao?"

"Hắn không biết trốn, bởi vì nếu như hắn né tránh, ba cây thương hắn ngăn cản sẽ đâm về hướng ngài."

Trong nháy mắt này, sắc mặt Bạch Ngọc Đường biến thành tái nhợt, vẻ đại phát thần uy vừa rồi đã hoàn toàn không thấy, hắn biết, chính mình đã nợ một cái mạng.

.....

Lý Nguyên Hạo đương nhiên không thể bị đánh bại như vậy, đợt thứ hai công kích rất nhanh đã được chuẩn bị xong.

Cao Ngênh Hỉ nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn đang ở trong cảm giác kinh ngạc, đi tới hỏi: "Bạch Đô đầu, có thể đánh tiếp không? Có muốn đi về đằng sau nghỉ ngơi một chút hay không?"

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhắm con mắt lại, lắc đầu nói: "Không cần, ta biết rõ mình nên làm như thế nào."

Cao Ngênh Hỉ gật gật đầu, nhỏ giọng nói: "Không cần để ở trong lòng, trên chiến trường, chết sống có số, không nói đến loại tình huống như người, thời điểm đánh hồ đồ, chém nhầm đồng bào một đao, cũng chỉ trách số mạng hắn không tốt."

Bạch Ngọc Đường mở con mắt ra, không nói cái gì với Cao Ngênh Hỉ, hô lớn một tiếng: "Kết trận!"

Sau đó hắn bước đi đến bên người binh sĩ kia, cúi đầu một cái chín mươi độ: "Thực xin lỗi, huynh đệ, ta chỉ có thể nói xin lỗi với người, là ta hại chết ca ca người, nếu như người muốn giết ta báo thù, ta sẽ tuyệt đối không đánh trả, nhưng xin người đợi cho đánh xong trận này, hiện tại, trở lại vị trí của người đi, ta hi vọng lần sau ta xông lên, người còn có thể giúp ta."

Người kia sững sốt một chút, vài người bên cạnh đang an ủi hắn vội kéo hắn mấy cái, nói: "Đi thôi, người Đẳng Hạng sắp lên đây rồi, lát nữa chúng ta sẽ giúp người chém nhiều thêm mấy người, báo thù cho Ngu hầu, nếu như người chưa hết giận, trở về đánh Bạch Đô đầu một trận là được."

Người kia đứng lên, nhìn thoáng qua Bạch Ngọc Đường, cái gì cũng không nói, giơ tấm chắn lên, đi đến phía trước nhất, ngồi xổm xuống.

Lý Nguyên Hạo công kích lần thứ hai càng thêm mãnh liệt, với hắn mà nói, nhanh tiêu diệt quân Tổng tại đây, sau đó dùng tốc độ hai chân binh sĩ Tổng triều vô pháp vượt qua, đánh thẳng hướng Diệu Đức thành, đây là cơ hội duy nhất để hắn có thêm hy vọng.

Trong Diệu Đức thành, thời điểm Trần Nguyên đang nghe những thủ lĩnh kia cãi lộn, Thiết An Ha Mã Thai bỗng nhiên đẩy cửa tiến đến, nói: "Phò mã gia, Lý Nguyên Hạo mang theo năm ngàn nhân mã giết đến Tướng Quân lĩnh."

Tin tức này giống như một quả Boom, đám gia hỏa kia mới vừa rồi còn cãi lộn đến mặt đỏ tới mang tai, hiện tại liền không còn thanh âm nào nữa.

Mặc dù con cộp sắp chết rồi, dư uy vẫn còn, hướng chi bên người bọn hắn không có binh sĩ, cái này lại làm cho trong lòng mỗi người đều lo lắng không thôi.

Giác Góc Tư La lại càng trực tiếp đứng lên, hỏi một câu: "Phò mã gia, có nên chuyển đi trước một tý không? Chúng ta đang ở tại đây, nếu như bị Lý Nguyên Hạo đánh tan rồi, vậy hắn sẽ chiếm được đại tiện nghi."

Khóe miệng Trần Nguyên lộ ra nụ cười tự tin, nói: "Chúng ta cứ tiếp tục thương lượng đi, mới vừa nói đến Đạo Ô Hải, chỗ này nằm ở phía tây, Kiên Tương gia muốn, ta có thể hiểu được, bởi vì theo ta được biết, nơi đây vốn chính là địa phương các người phát triển. Khuê Danh gia muốn, ta cũng có thể hiểu được, hiện nay, cái địa phương này dù sao cũng là địa bàn của bọn hắn, nhưng Vệ Mân gia muốn chỗ này là xuất phát từ lý do gì?"

Ánh mắt Trần Nguyên nhìn về phía Vệ Mân Chợt Truyền.

Vệ Mân Chợt Truyền tự làm cho mình trấn định lại, Đạo Ô Hải kia, hắn không có lý do gì để lấy, nhưng đó là khu vực hồ nước ngọt lớn nhất Đẳng Hạng, dù không có lý do gì thì hắn cũng muốn.

”Phò mã gia, chúng ta không có lý do gì, chỉ là, y theo thực lực hai bộ lạc Khuê Danh và Tây Kiên Tường, bọn hấn căn bản không đánh nổi cái chỗ này, dựa theo quy củ người Đẳng Hạng chúng ta, địa phương ai đánh được, liền thuộc về người đó.”

Trần Nguyên vẫn không nói gì, người Khuê Danh gia liền mở miệng, nói: ”Người nói láo, đó là quy củ của Lý Nguyên Hạo, hiện tại Lý Nguyên Hạo sắp xong rồi, chúng ta nên dựa theo quy củ Đại Tổng, tuân theo ý chỉ hoàng đế Đại Tổng!”

Vệ Mân Chợt Truyền vừa thấy hấn giờ hoàng đế Đại Tổng ra, cũng không dám phản bác, chỉ mang theo một chút tức giận, nói: ”Vậy thì thời điểm nói về Đạo Hiện Khẩu, vì cái gì người lại nói ai đánh được là của người đó?”

Trần Nguyên khoát tay áo, nói: ”Không cần phải nhao nhao nữa, ta xem không bằng như vậy đi, cái chỗ Đạo Ô Hải này, liền giao cho ba nhà các người cùng quản lý, nếu nhà ai quản lý tốt, cuối cùng liền giao cho người đó, có thể được không?”

Mỗi lần gặp phải chỗ có tranh chấp, Trần Nguyên đều thể hiện một bộ này, hấn giữ lại vấn đề tranh chấp, không muốn giải quyết triệt để.

Bởi vì ở trong mắt Trần Nguyên, tranh chấp giữa bọn hấn hiện tại, ngày sau sẽ bộc phát ra mâu thuẫn càng lớn hơn.

Chỉ có cách làm cho bọn họ tiếp tục đánh chiếm Lý Nguyên Hạo, có mâu thuẫn, bọn hấn mới có thể mời quân Tổng tham gia.

Trần Nguyên đã muốn nói với bọn họ, hoàng đế Tổng triều không có bất kỳ cách nghĩ nào xấu đối với lãnh thổ Đẳng Hạng, quân Tổng tới đây chỉ là vì xử lý Lý Nguyên Hạo.

Nếu như Lý Nguyên Hạo chết rồi, quân Tổng lập tức chạy ra khỏi Đẳng Hạng, ngoại trừ giữ lại một bộ phận binh lực ở Diệu Đức thành ra, sẽ tuyệt đối không chiếm cứ được bất luận một khối thổ địa nào, tất cả đều là của bọn hấn.

516. Chương 468: Chiến Đấu Ác Liệt

Những người Đẳng Hạng này luôn luôn tin tưởng người Tổng triều rất quân tử, đặc biệt là ở nơi chính thức, người Tổng triều rất chú ý đến chuyện nói lời giữ lời.

Cho nên, Trần Nguyên nói ra lời nào, bọn hấn cũng lập tức tin tưởng, bây giờ ở trong mắt bọn hấn, đánh bại Lý Nguyên Hạo đã không cần lý do gì, chỉ cần đánh bại hấn, tất cả những thứ của hấn đều là của mình, một lý do như vậy là đủ rồi.

Tranh luận chưa tới một canh giờ, bọn hấn liền trông thấy một gã quân Tổng đi đến bên người Trần Nguyên, nói vài câu tại bên tai Trần Nguyên, sau đó, Trần Nguyên khẽ gật đầu, quân Tổng lại lui xuống.

Bọn hấn biết rõ, cái này tất nhiên là về tình hình chiến đấu ở bên ngoài thành, Lý Thế Bân không nhìn được, hỏi một câu: ”Phò mã gia, thế nào? Có cần ta điều binh mã đến hay không, binh mã của ta chỉ cách nơi này có hai ngày lộ trình.”

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, rất là tùy ý, nói: ”Không cần, Lưu Bình tướng quân đã vây quanh bọn họ, Đột Ngột tướng quân, Sơn Di tướng quân, phiền toái hai người các người thông báo một chút cho bộ hạ của các người, chặt đứt đường lui của Lý Nguyên Hạo, đóng cửa lại cho ta.”

Sơn Di Đông Quang và Đột Ngột liền ôm quyền nói: ”Vâng.”

Trần Nguyên nói rất nhẹ nhàng, rất tự tin, phảng phất như Lý Nguyên Hạo đã là một món đồ ăn trong mâm, mọi người nghe đến đó, trong lòng cảm thấy yên ổn, đầu cũng tỉnh táo hơn không ít, cãi lộn càng thêm kịch liệt.

.....

”Nhanh lên, đứng dậy, bảo trì đội hình!”

Lưu Bình ngồi trên lưng ngựa, thúc giục các binh sĩ, làm cho bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất, tiến đến Tướng Quân lĩnh đang ác chiến, lộ trình tám mươi dặm, bọn hắn phải chạy tới trước tối đêm, như vậy mới có thể làm Lý Nguyên Hạo trọng thương.

Nếu như trước tối đêm không đến được, như vậy, Lý Nguyên Hạo nhất định sẽ triệt binh.

Chân Tư Mã Quang tổn thương vẫn chưa lành, ngồi trên lưng ngựa có thể cảm giác được miệng vết thương bị xé rách từng miếng, cái đau đớn này lại làm cho sắc mặt của hắn tái nhợt, mồ hôi so với binh sĩ chạy bộ còn nhiều hơn mấy phần.

Lưu Bình trông thấy bộ dạng này của hắn, liền tiến lên nói: "Tư Mã đại nhân, người ngồi ở đó trên xe kéo vũ khí đi, như vậy sẽ nhẹ nhàng hơn một ít."

Nhưng Tư Mã Quang lại có cốt khí của văn nhân, mặc dù mình rất khó chịu, nhưng vẫn cố chịu đựng nói: "Không cần!"

Lưu Bình cũng không bắt buộc, nói: "Tốt, nếu như Tư Mã đại nhân không duy trì được, tự mình lên trên xe đi nghỉ ngơi, mặt tướng còn phải đốc quân, không thể chiếu cố."

Lúc này đây chiến đấu, đối với thế cục tổng thể mà nói, chính là cực kỳ quan trọng, Trần Nguyên đưa ra chỉ thị là tiêu diệt tất cả lực lượng Lý Nguyên Hạo có.

Quân Tổng đánh thắng rất đơn giản, nếu như Lưu Bình đặt nhiều một ít quân đội ở Tướng Quân lĩnh mà nói, Lý Nguyên Hạo khả năng là sẽ quay đầu chạy, nhưng muốn tiêu diệt, sẽ có một chút khó khăn.

Khó khăn lớn nhất là quân Tổng không có ngựa, lần này quân đội xuất chiến, tổng cộng chỉ có sáu trăm kỵ binh, toàn bộ phân phối tại dưới sự chỉ huy của Dương Văn Quảng, trông cậy vào sáu trăm người này tiêu diệt năm ngàn người của Lý Nguyên Hạo, căn bản là không có khả năng.

Cho nên, Lưu Bình phải bắt Lý Nguyên Hạo ở lại, bắt hắn ở trong sơn cốc bất lợi với kỵ binh địch nhân xung phong, sau đó làm thành hai đầu một bao vây, lúc này mới có thể hoàn thành mục tiêu đánh trọng thương, hoặc là toàn diệt quân đội Lý Nguyên Hạo.

Quân đội Đạo Chiếm hiện tại chắc là đã nhảy hết vào chiến đấu, chính mình phải nhanh hơn một ít, mau hơn một ít.

Tướng Quân lĩnh.

Thân binh đội trưởng của Lý Nguyên Hạo, Lí Nguyên Thuật, sắc mặt khẩn trương, trong lòng có chút sợ hãi, sắc mặt tất cả người Đẳng Hạng đều khó coi, chiến đấu càng lúc càng thâm thiết, quân Tổng càng ngày càng nhiều.

Đạo quân Tổng trên triền núi kia vẫn chưa được tiêu diệt, trước mặt lại có một đám xông lại, hiện tại quân Tổng bọn hắn đối mặt đã không phải là 500 người, mà là 1500 người.

Mà ngay cả Ngô Hạo, lúc này cũng chạy lên khuyên: "Vạn tuế, rút lui thôi."

Lý Nguyên Hạo mặt lạnh như nước, kiên quyết lắc đầu, rống lớn một tiếng, nói: "Rút lui là thua, đã giết đến nơi này, há có đạo lý lui lại? Chúng dũng sĩ, đường sống ngay ở phía trước, giết những phản nghịch phản bội coi rẻ chúng ta, chỉ cần chúng ta giết qua triền núi này, chúng ta là có thể giết chết toàn bộ bọn hắn!"

Hắn rút trường thương treo trước ngựa ra, hô: "Trẫm sẽ tự mình mang bọn ngươi giết địch!"

"Ồ..."

Tiếng kèn thê lương lại lần nữa thổi lên, quanh quẩn ở trườn núi, kỵ binh Đẳng Hạng bị tiếng kèn rung động, cảm xúc lập tức bành trướng, chiến ý lan tràn.

Lý Nguyên Hạo mãnh liệt giơ trường thương lên, mũi thương chỉ hướng trời xanh, hướng về phía các chiến sĩ Đẳng Hạng sau lưng, hô: "Các huynh đệ, giết..."

Lí Nguyên Thuật dẫn đầu hưởng ứng, binh lính của hắn cũng cảm giác được nhiệt huyết của mình đang sôi trào, nguyên một đám giơ trường, khàn cả giọng hô lên: "Giết giết giết!"

Lý Nguyên Hạo khơi dậy tâm huyết trong lồng ngực người Đẳng Hạng, bọn hắn hô từng tiếng, âm thanh như sóng, sóng sau cao hơn sóng trước, giống như vạn tiếng sấm đột nhiên phát ra, kinh thiên động địa.

Tiếp theo, khí thế đại quân mãnh liệt như một cơn sóng thần không thể ngăn cản, đánh thẳng hướng đại trận quân Tống.

Đạo Chiếm nhìn Lý Nguyên Hạo một thân long bào hoàng thượng, trong lòng lập tức mừng rỡ, nói: "Bà nội, lão tử đã giết qua tướng quân, vẫn chưa từng giết hoàng thượng, các huynh đệ, chuẩn bị đi, hôm chúng ta sẽ ăn thịt rồng!"

Quân đội Đạo Chiếm canh giữ ở cửa, phối hợp cùng Cao Ngênh Hỉ trên triền núi, nếu Lý Nguyên Hạo cường công triền núi, Đạo Chiếm có thể chặt đứt đường lui của hắn, Cao Ngênh Hỉ trên cao có thể trợ giúp cho hắn.

Cho nên, hiện tại, người Đẳng Hạng muốn mở đường ra, thật sự rất là khó khăn, chính bởi vì khó khăn, cho nên lần này Lý Nguyên Hạo tự mình dẫn đội trùng kích, đồng thời còn phát động tiến công kiểm chế quân Tống trên triền núi.

Kỵ binh Đẳng Hạng dùng Nhạn Hành Trận, phô thiên cái địa giết tới chân núi.

Có hoàng thượng tự mình dẫn đội, luôn có thể ủng hộ một ít sĩ khí, bỏ ra thương vong vài trăm người, Lý Nguyên Hạo mang theo hai ngàn thiết kỵ, giống như chùy gai, đập vào đại trận quân Tống.

Người Đẳng Hạng không sợ chết, giết.

Đạo Chiếm chứng kiến Lý Nguyên Hạo xung trận, dục ngựa lên trước, liền giống như một mũi tên không thể ngăn cản, bằng vào tốc độ kinh người, đâm thẳng vào trận thế nguyên vẹn của quân Tống, tiếp theo, bọn hắn loáng thoáng đã có xu thế đánh tan đại trận quân Tống.

"Đứng vững, không được lùi, đứng vững cho ta!" Đạo Chiếm điên cuồng kêu gọi, nhưng hắn đổi mặt, chính là đội ngũ tinh nhuệ nhất của Lý Nguyên Hạo, là quân đội Đẳng Hạng có thể đánh nhất, thời điểm chi quân đội này được ăn cả ngã về không, lực lượng đó có vẻ không thể ngăn cản.

Tuy Đạo Chiếm vẫn còn cố gắng, nhưng Lý Nguyên Hạo dùng một cây trường thương đâm ngang dọc, quân Tống căn bản không ngăn cản nổi địch nhân xung phong liều chết, mắt thấy phương trận sắp bị Lý Nguyên Hạo đánh bại, hắn lập tức mang theo một phương trận cuối cùng còn lại bên người chạy đến đánh với Lý Nguyên Hạo.

Chỉ cần mình có thể ngăn cản thế công kích của địch nhân, sẽ có thể để cho quân Tống ổn định trận hình.

Quân Tống có thể thực hành vây đánh đối với những địch nhân cắt vào trong trận này, khi đó, cho dù Lý Nguyên Hạo không chết, cũng sẽ bị mình cắn xuống một miếng thịt.

Song phương ác chiến ở Tương Quân lĩnh, chiến trường huyết tinh tàn khốc ở đằng kia bị một trận gió lạnh quét qua, có vẻ đặc biệt khủng bố.

Bạch Ngọc Đường chém một đao tới địch nhân trước mặt, trong lòng thở dài, người này là chỉ huy Đẳng Hạng, giết được hắn, địch nhân rõ ràng đã mất đi một ít dũng khí.

Sĩ khí các binh sĩ quân Tống được trọng chấn, Cao Ngênh Hỉ không đợi chiến đấu chấm dứt, bỗng nhiên la lớn: "Bạch Ngọc Đường, mang theo người của ngươi giết xuống dưới!"

Bạch Ngọc Đường cũng trông thấy phía dưới mới là phương hướng địch nhân chủ công, quân Tống phía dưới đã sắp không kiên trì nổi, hắn chứng kiến thân ảnh Lý Nguyên Hạo, trong mắt phát ra một tia hào quang, hô: "Nó!"

Không thể không nói Bạch Ngọc Đường rất có ngộ tính, mới đánh không được bao lâu, hắn đã biết tầm quan trọng khi chặt đứt sống công kích của đối phương, cho nên, người còn chưa giết xuống dưới, đã để cho binh sĩ dùng cung nỏ bắn kích địch nhân.

Một bên phóng cung nỏ ra, một bên mang theo bộ hạ, giẫm lên thi thể chiến hữu và địch nhân, ương ngạnh mà kiên quyết bước thẳng lên phía trước.

517. Chương 469: Viện Binh Đến

Quân đội Đạo Chiếm mới đến đã nhận phải tổn thương thảm trọng, Lý Nguyên Hạo dần dần bức về hướng hắc, bức về hướng chiến kỳ quân Tống.

Đạo Chiếm liền đứng ở dưới mặt chiến kỳ, bây giờ hắn có thể chứng kiến rõ ràng Lý Nguyên Hạo dũng mãnh thế nào, hắn biết rõ, nếu như vị hoàng đế này giết đến trước mặt mình, khả năng là một thương mình cũng không đỡ nổi, nhưng hắn vẫn ngạo nghễ mà đứng, không hề sợ hãi.

Lý Nguyên Hạo dũng mãnh, hoàn toàn khác với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường có võ nghệ cao cường, nhưng hắn có thói quen đơn đấu.

Lý Nguyên Hạo không giống, hắn rất dũng mãnh, truyền cảm xúc đến binh sĩ bên người hắn, lại để cho binh sĩ bên cạnh hắn biến thành một đám sói.

"Tướng quân, lui xuống đi, chúng ta không chịu được rồi." Binh sĩ bên người Đạo Chiếm vừa hô, vừa muốn kéo hắn đến địa phương an toàn.

Đạo Chiếm giận dữ, tát một cái lên trên mặt người binh lính kia, quát: "Lên chém giết cho ta, tuyệt không cho lui về phía sau, dù cho còn một người, cũng lên chém giết cho ta!"

Cơ trên mặt người binh lính kia run lên hai cái, chân lui hai bước rồi nói: "Tướng quân, người bảo trọng." Lập tức quay đầu giết lên phía trước.

Trường thương của hắn thẳng tắp, mắt nhìn chiến mã dưới háng Lý Nguyên Hạo, phát ra một hét, điên cuồng xông tới.

Trường thương của hắn còn chưa đâm đến đích, một thương của Lý Nguyên Hạo liền đâm vào bộ ngực hắn.

"Các dũng sĩ, giết lên, chém ngã chiến kỳ quân Tống!"

Kỳ binh Đằng Hạng rất điên cuồng, bọn hắn đã thấy được thắng lợi, tốc độ tiến lên đột nhiên nhanh hơn.

Tiếng hô, tiếng giết, tiếng kêu thảm thiết, tiếng đao thương va đập, âm thanh chiến mã hi...hí hí... trộn lẫn vào nhau, chỉ một thoáng đã vang vọng quanh bầu trời trên đầu chiến kỳ quân Tống.

Từng đạo hàn quang hiện lên, mang theo một chùm mưa máu màu hồng, từng đầu người văng ra, đập vào mắt mà kinh tâm.

Lý Nguyên Hạo nhìn thấy được Đạo Chiếm, lộ ra dáng mỉm cười khinh miệt, nhưng hắn chợt phát hiện đối phương mỉm cười với chính mình, cũng là cái loại mỉm cười khinh miệt, nụ cười kia lại làm cho Lý Nguyên Hạo có chút sợ hãi, một loại sợ hãi từ đáy lòng nổi lên cuộn cuộn.

Cường ép đè khủng hoảng dưới đáy lòng xuống, ngón tay Lý Nguyên Hạo chỉ về hướng Đạo Chiếm, nói: "Hiện tại đầu hàng, ta tha cho ngươi khỏi chết!"

Đạo Chiếm lạnh lùng cười một tiếng, thân thể bỗng nhiên lóe lên một cái, Lý Nguyên Hạo chỉ nhìn thấy năm cái ống trúc thô thô nhắm ngay về phương hướng mình, hắn không biết vật này là cái gì, nhưng tiềm thức nói cho hắn biết, thứ này rất lợi hại.

Lý Nguyên Hạo lấp bấp kinh hãi, rống lớn một tiếng về phía sau: "Chú ý..."

Lời còn chưa dứt, năm ngọn lửa cực lớn bỗng nhiên từ trong ống trúc phun ra, trong chớp mắt đã vọt tới người Đằng Hạng bên cạnh chiến kỳ quân Tống, bao phủ tất cả bên trong một biển lửa.

Lý Nguyên Hạo phản ứng rất nhanh, thời điểm ngọn lửa kia toát ra, hắn cũng đã có động tác tránh né, nhưng dù như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, diện tích công kích này lại lớn đến như, người Đằng Hạng vậy công đến nơi đây, cách khoảng cách thành công chỉ có một bước ngắn ngủi, nhưng bọn hắn lại không thể vượt qua một bước này.

Kém một bước, chính là sự khác nhau giữa thiên đường và địa ngục.

Nhân mã trong hai mươi bước đều bị thiêu đốt, tru lên tiếng đau đớn như sói, nguyên một đám thân ảnh giãy dụa trong lửa lớn lại làm cho tất cả mọi người giật mình không thôi.

Đây là lần đầu tiên quân Tống sử dụng ống đồng phóng hỏa, Đạo Chiêm cũng không nghĩ tới, uy lực của nó lại lớn như vậy.

Tất cả những người đứng ở phụ cận đều xong rồi, toàn bộ rơi vào trong biển lửa, cho dù võ nghệ cao cường như Lý Nguyên Hạo, cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Chỉ là, xem như hần gặp may mắn, tại thời điểm y phục trên người bị thiêu đốt, hần đã làm ra một cái phương pháp tự cứu rất chính xác, bỏ toàn bộ y phục trên người trước, tuy trần truồng nhìn về phía trên rất chướng tai gai mắt, nhưng quả thực là để cho hần nhặt về một tấc mạng.

Nhưng mái tóc thì vô pháp tháo ra, cũng may, ngọc bội trên cổ hần đã cho thấy thân phận rất rõ ràng, đợi lúc Lý Nguyên Hạo từ trong biển lửa trốn ra, Lý Nguyên Thuật lập tức nhận ra hần, kinh hãi nói: "Mau, mau cứu hoàng thượng!"

Một đám binh sĩ Đảng Hạng lập tức vây quanh chạy tới, dập tắt lửa trên người Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Thuật đợi ngọn lửa tắt ngúm với vội vàng hô: "Vạn tuế, vạn tuế, ngài không sao chứ?"

Toàn thân Lý Nguyên Hạo đều cảm thấy đau nhức, nhưng ngoại trừ mấy chỗ bỏng rất nhỏ ra, xác thực là không việc gì, hần đứng lên trả lời một câu: "Không việc gì."

Vừa mới nói xong, đã cảm thấy một đạo kinh phong từ sau lưng đánh úp lại, hần vội vàng khẽ cong eo, một cơn đau nhói phát ra, hần đã bị một phi tiêu đâm trúng.

Phi tiêu của Bạch Ngọc Đường rốt cục cũng phát ra công dụng, tuy bởi vì nguyên nhân khoảng cách mà không bắn trúng chỗ hiểm của Lý Nguyên Hạo, nhưng tốt xấu cũng đã làm hần bị thương.

Lý Nguyên Hạo vội vàng xoay người lại, nhắc trường thương của mình lên.

Ánh mắt của hần rất độc, liếc mắt liền nhìn về hướng Bạch Ngọc Đường, miệng nói: "Hừ, thì ra Tống trong quân còn có bằng hữu trên giang hồ, đánh người từ phía sau lưng, chẳng lẽ không sợ bị người ta chê cười là hành vi của bọn chuột nhắt sao!"

Bạch Ngọc Đường ha ha cười một tiếng: "Tại hạ Bạch Ngọc Đường, vốn chính là một con chuột nhắt, chỉ là, vạn tuế có lẽ là nên tranh thủ thời gian tìm kiếm long bào khác để mặc vào đi, cởi bỏ long thể như vậy còn ra thể thống gì?"

Lý Nguyên Hạo vừa bị hần nói như vậy, liền nhận ra một điều, bây giờ thân thể mình vẫn đang trần truồng.

Một bên Lý Nguyên Thuật vội vàng cởi áo ngoài xuống, phủ thêm cho Lý Nguyên Hạo.

Chiến đấu vẫn phải tiếp tục, Lý Nguyên Hạo biết mình còn cơ hội, chỉ cần mình có thể ủng hộ dũng khí binh sĩ, làm cho bọn họ tiếp tục xông lên, không phải sợ ngọn lửa vừa rồi, không được để cho quân Tống có thời gian bù đắp lại lỗ hổng, hần hoàn toàn có thể đánh tan chỗ này.

Khoác áo ngoài cũng không hợp với thân thể của Lý Nguyên Thuật lên, Lý Nguyên Hạo tập trung mục tiêu trên người Đạo Chiêm, hần muốn giết Đạo Chiêm, giết Đạo Chiêm xong, có thể làm cho sĩ khí quân Tống hạ xuống.

Hần muốn chém đứt đại kỳ trước mặt, vừa rồi, một cơn biển lửa trào đến, không riêng gì thiêu hủy tấc mạng mười mấy Đảng Hạng binh sĩ, càng thiêu hủy tất cả dũng khí của những người còn sống kia.

Chém đứt chiến kỳ này của quân Tống, có thể để cho người Đảng Hạng một lần nữa bốc lên dũng khí.

Thuận tay túm lấy một con chiến mã, xung phong liều chết chém giết, trường thương trong tay đâm rách một đường máu, liên tục giết chết hơn mười binh sĩ quân Tống.

"Phóng..." Theo một tiếng rống to, một đội người bên cạnh Đạo Chiêm cùng bắn nỏ, nhắm ngay những người Đảng Hạng đang xông lên cùng Lý Nguyên Hạo kia.

Đáng tiếc chính là quân Tống chưa lập được đội hình, cũng không thể tạo thành đả kích đại thương vong cho Đảng Hạng, đầu Lý Nguyên Hạo bị đốt chỉ còn một lọn tóc, khuôn mặt dữ tợn, đối mặt với tên nỏ quân Tống mà không hề sợ hãi.

Hắn thuận tay dùng trường thương hất một tấm chắn trên mặt đất lên, đánh bay hơn phân nửa tên nổ bắn về phía hắn, miệng tru lên giống như sát thần.

Sau lưng, kỵ binh Đẳng Hạng được hắn ủng hộ, nguyên một đám đón mưa tên dày đặc bắn xuống, số người chết rất ít.

Trong lòng Đạo Chiếm rất khẩn trương, miệng hét lên điên cuồng: "Bắn nhanh, bắn chết bọn chúng..."

Người Đẳng Hạng cũng bắt đầu giương cung cài tên, mạo hiểm đội mưa tên dày đặc của quân Tống, liên tục bắn về phía một loạt người bắn nổ ngay bên người Đạo Chiếm, thanh âm gào thét chói tai quanh quẩn trên sườn núi Tướng Quân linh.

Lý Nguyên Hạo lại một lần nữa vọt tới chỗ hắn đứng lần trước, nhìn Đạo Chiếm, nói: "Người phóng hỏa nữa đi!"

Ngực Đạo Chiếm phập phồng kịch liệt, ống đồng phóng hỏa vốn đã không nhiều, hơn nữa hiện tại song phương đã giết vào cùng một chỗ, xe nổ đã mất đi tác dụng.

Hắn sờ trường thương của mình, nhìn mấy cái chướng tâm lồi bên chân mình, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần Lý Nguyên Hạo tới, mình sẽ châm lửa hết.

Chứng kiến địa phương vài bước phía trước chính là chiến kỳ quân Tống, Lý Nguyên Hạo hưng phấn mà bắt đầu rống mấy tiếng: "Chém đổ nó... Chém đổ nó..."

Một thân Đạo Chiếm toàn là máu, nhưng ánh mắt lại như là sói, nhìn chăm chăm về phía trước, nói: "Các huynh đệ, tử chiến!"

Quân Tống còn lại đón đầu ngựa của người Đẳng Hạng xông tới, Lý Nguyên Hạo ngồi trên lưng ngựa, vung trường chém người xung quanh mình, miệng hô: "Ai có thể ngăn cản ta?"

Đột nhiên, chiến mã của hắn hí lên một tiếng, móng蹄 đằng sau mạnh mẽ nhếch về phía trước, cả người Lý Nguyên Hạo ngã khỏi lưng chiến mã.

Sau khi Lý Nguyên Hạo ngã xuống đất, lập tức xoay người một cái, bắt đầu đứng dậy, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên móng蹄 chiến mã cắm đầy phi tiêu, hình dạng giống hệt như cái phi tiêu vừa bắn lên mình kia.

Lập tức, hắn thập phần tức giận, hô: "Bạch Ngọc Đường!"

Vừa mới hô xong, Bạch Ngọc Đường đã chém tới một đao: "Hoàng thượng có ý chỉ sao?"

Lý Nguyên Hạo gào thét lên chống chọi, trở tay đâm một thương ra ngoài, quát: "Đưa người về trời!"

Bạch Ngọc Đường mang theo đội ngũ đánh tới rất kịp thời, tuy hắn bị một cây trường thương của Lý Nguyên Hạo giết đến mức phải từng bước lui về phía sau, nhưng tốt xấu vẫn có thể cuốn lấy Lý Nguyên Hạo.

"Trọng chỉnh đội ngũ, khép về hướng ta, co lại, co lại nhanh!" Đạo Chiếm gào cái câu liêm thương trong tay mình lên, miệng không ngừng gầm rú.

Đúng lúc này, chỉ nghe sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn: "Bành!"

Trong lòng Đạo Chiếm thán cả kinh, Lý Nguyên Hạo đang chém giết cùng Bạch Ngọc Đường cũng dừng lại, tất cả mọi người đều bị một tiếng nổ thật lớn này kinh động.

Tiếp theo, những tiếng nổ mạnh liên tục truyền đến: "Bành bành bành!"

Là trống trận, là trống trận của quân Tống.

Quân Tống chém giết trong khe núi trong nháy mắt đã được tiếng trống trận này khơi dậy một thân khí lực, nguyên một đám phảng phất như vừa được uống thuốc kích thích.

Đạo Chiếm cười ha ha, nói: "Các huynh đệ, giết!"

Tại phía sau trận địa người Đẳng Hạng, bỗng nhiên xuất hiện một đội quân Tổng rậm rạp chẳng chịt, toàn bộ đều là bộ binh xếp thành phương trận, bọn hãn giống như ma quỷ, đột nhiên hiện ra đằng sau lưng địch nhân.

Những binh sĩ quân Tổng kia theo tiếng trống trận dày đặc, giảm bước chân chỉnh tề, đi nhanh về phía trước.

Cứ 500 binh sĩ tạo thành một phương trận bộ binh, phía ngoài cùng là một tầng tám chắn, theo sát phía sau chính là trường mâu, đằng sau nữa đao phủ binh, kế tiếp là cung nỏ binh.

Một mảnh đông nghịt cực lớn, làm cho người ta sợ hãi, những bộ binh kia tiến lên vũ khí âm vang thanh âm, cũng đủ để rung chuyển dũng khí người Đẳng Hạng, trống trận mãnh liệt gõ vang, một tiếng nhanh hơn một tiếng, bao hàm đầy phần nộ và sát khí, làm cho cả sơn cốc giống như đang lay động.

Lý Nguyên Hạo quá sợ hãi, trong nháy mắt này, hãn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, chính mình thật sự không có cơ hội, có lẽ Trương Tầm Nguyên đúng.

Ý nghĩ này lập tức bị hãn vứt bỏ, dùng hai thương bức lui Bạch Ngọc Đường, bước nhanh lui về phía sau, hãn muốn tụ hợp cùng đại đội nhân mã của mình, sau đó là giết ra bên ngoài.

Nhưng giết đến đã không dễ dàng, giết ra ngoài lại càng khó khăn hơn, Lý Nguyên Hạo vừa mới quay người trong chớp mắt, Bạch Ngọc Đường đã bỏ một đao lên: "Hiện tại mới muốn đi sao?"

Trên sườn núi, bọn người Cao Nghênh Hỉ cũng đã giết xuống, lúc này không cần phải thủ tại đó nữa rồi, quyết chiến cuối cùng đã khai hỏa.

Người Đẳng Hạng liền xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, Lý Nguyên Hạo thật sự rất khó thoát khỏi Bạch Ngọc Đường, hiện tại tình thế rất trong sáng, quân Tổng lại càng là mỗi người dốc sức liều mạng, lúc này không lập chiến công, đây chẳng phải là sẽ xin lỗi chính mình sao? Vừa thấy Lý Nguyên Hạo bị Bạch Ngọc Đường cuốn lấy, nhiều thanh trường thương bên cạnh đồng thời đâm tới.

Ở một bên, Lý Nguyên Thuật kiệt lực cứu viện, hãn giết tan quân Tổng chặn đường, đợi cho đến lúc cười lên chiến mã, toàn thân trúng đầy vết thương, máu chảy khắp nơi.

Hãn nhìn về phía trước, thấy ngang khắp đồng, một mảnh bữa bộn, lại quay đầu nhìn thân vệ doanh, toàn bộ đã bị địch nhân cắn nuốt hết, chỉ có Lý Nguyên Thuật và mười mấy người.

Trong lòng hãn cảm thấy đau xót, Lý Nguyên Thuật nói: "Hoàng thượng, chúng ta đi thôi!"

Lý Nguyên Hạo hét lớn một tiếng: "Cứu anh em ra!"

Hãn không muốn để những người Đẳng Hạng bị vây quanh kia ở lại chỗ này.

Binh sĩ quân Tổng đã được phát động toàn bộ, chiến trường trên vạn người hét hò, tràn ngập huyết tinh, Tư Mã Quang nhìn vào trong mắt, hãn đột nhiên cảm giác được, lúc này cho mình một cái ghế để ngồi xuống, vậy thì sẽ thoải mái hơn một ít.

Tại bên cạnh chân hãn, một thi thể người Đẳng Hạng đang nằm, tên kia hiển nhiên là bị tảng đá trên núi đập chết, cả người biến thành một đồng bầy nhầy, đầu cũng đã bệt, huyết nhục mơ hồ, con mắt lẩn xuống vị trí cách đó không xa, Tư Mã Quang cảm giác, ánh mắt kia giống như đang nhìn mình.

Rốt cục, quân đội tiền phương đẩy vào vài bước, hãn đã có thể thoát khỏi ánh mắt kia rồi, nhưng hãn không nghĩ tới, thi thể phía trước lại càng nhiều hơn.

Bên cạnh của mình có nửa phần thi thể, chỉ có nửa phần, nửa phần còn lại không biết đã trôi đi nơi nào, bàn tay thi thể kia đưa về phía trước, Tư Mã Quang rất sợ, sợ mình bị bàn tay bắt lấy.

Hãn thật sự không rõ, vì sao con mắt những binh lính kia lại có thể nhìn về phía trước, giống như những thi thể bên người này hoàn toàn không tồn tại, chẳng lẽ bọn hãn không biết chán ghét sao?

Lúc này, tiếng la của Lưu Bình đã kinh động đến Tư Mã Quang: "Chặn đường!"

Lý Nguyên Hạo quả nhiên là dũng mãnh không thể đỡ, trong loạn quân, hấn xung phong liều chết bốn phía, tung hoành vãng lai, như vào chỗ không người, sát khí lạnh thấu xương của hấn giống như lửa cháy lan ra trên đồng cỏ.

Những quân Tống kia muốn cắt ngang phương trận người Đãng Hạng, cũng bị hấn từng bước từng bước đẩy lùi ra.

Trong nháy mắt đã tụ tập hơn hai ngàn người, vọt tới hướng một đội quân Tống vừa chạy tới chiến trường, mưu toan giết ra một con đường sống.

Lý Nguyên Hạo giờ thanh trường thương máu chảy đầm đìa lên cao, cũng không thềm thổi kèn lên nữa rồi, quay đầu cuồng hô: "Hô... Ôi..."

Bọn kỵ binh Đãng Hạng lúc này cũng tràn ngập cảm kích đối với việc Lý Nguyên Hạo không đi trước mà trở lại cứu bọn hấn, dùng hết khí lực toàn thân, giơ cao vũ khí lên phụ họa Lý Nguyên Hạo, âm ỉ cuồng hô: "Hô... Ôi..."

Đó là tiếng hô nguyên thủy nhất của người Đãng Hạng, hơn hai ngàn người cùng nhau dùng nhiệt huyết cuối cùng trong lồng ngực mình kêu lên, kinh thiên động địa, thẳng đến mây xanh.

Cùng tiếng trống trận ù ù của quân Tống, phẳng phất như chấn động trời xanh, mặt trời chói mắt bị một mảnh mây đen che khuất.

"Giết!" Hai tay Lý Nguyên Hạo cầm đầu thương, giơ cao khỏi đỉnh đầu, mang theo người Đãng Hạng xung phong liều chết.

Tư Mã Quang thở hổn hển từng hơi từng hơi, trái tim kịch liệt nhúc nhích, mùi máu tươi dày đặc cơ hồ khiến hấn không thở nổi.

Trong lòng hấn cảm thấy áp lực nói không rõ ràng, cái loại áp chế cần bộc phát.

Lưu Bình cũng đang bình tĩnh chỉ huy, thanh âm của hấn rất rõ ràng, truyền vào trong lỗ tai Tư Mã Quang: "Đội ngũ chuẩn bị."

Mặt quân Tống bị người Đãng Hạng chính diện công kích lập tức dựng lên một bức tường lá chắn, lá chắn nghiêng nghiêng, một bộ phận quân trường thương cảm thương của mình lên trên mặt đất, chống chọi tấm chắn, trường mâu đặt song song vô cùng vững chắc.

Một bộ khác phận đưa đầu mâu ra ngoài, chờ đợi ngựa đối phương đánh tới chỗ mình.

518. Chương 470: Ba Đạo Phòng Tuyến

Những người cầm đao kia phân biệt mai phục tại đằng sau lá chắn khổng lồ và trường mâu binh, chuẩn bị tùy thời phóng ra, chém giết chiến mã và binh sĩ của địch nhân.

"Nổ!" Cảnh Thiên Đức lớn tiếng kêu lên.

Binh sĩ Đãng Hạng, dưới sự dẫn dắt của Lý Nguyên Hạo, điên cuồng dục ngựa chạy đến.

"Phóng..."

Trong lúc nhất thời, mưa tên đầy trời, tiếng mũi tên xé rách không khí làm cho người sờn hết gai ốc phát ra.

Cái trán Tư Mã Quang xuất hiện từng giọt mồ hôi, cái này không phải bởi vì đau nhức, mà là hấn khẩn trương, hấn hưng phấn, hấn sợ hãi, hấn không biết mình đang làm sao.

Từng tiếng kêu thảm thiết, từng tiếng khóc thét qua đi, là những người Đãng Hạng kia dùng thân thể huyết nhục mãnh liệt đâm vào đại trận quân Tống, một người ngã xuống lại một người xông lên, hai người ngã xuống, đằng sau vẫn còn có người tiếp tục xông lên.

Tư Mã Quang không rõ, chẳng lẽ tánh mạng không đáng tiền như vậy sao? Chẳng lẽ không thể đầu hàng sao?

Đánh, điên cuồng hung mãnh mà đánh.

Trên chiến trường, chỉ một âm thanh chiến mã hi... hí hí... vang lên liên tục, tiếng binh sĩ giận dữ, thanh âm trường mâu đâm vào chiến mã nặng nề, thanh âm kim loại vang lên.

Chỉ trong thời gian ngắn, lá chắn quân Tống rốt cục cũng đổ sụp xuống, vật lộn thảm thiết bắt đầu.

Chiến mã nhảy lên cao cao, không phải bị câu liêm thương xuyên thủng mà chết, chính là ngã xuống mà chết.

Những binh sĩ quân Tống kia bị chiến mã đánh bay hoặc là bị đè chết tổn thương, nhưng một khi có khe hở xuất hiện, lập tức sẽ có người đến bổ sung, một khi có địch nhân đột phá, đao phủ thủ và cung nỏ binh đằng sau sẽ lập tức xử lý, bất luận là chiến mã hay là binh sĩ, tất cả đều bị chém chết.

Quân Tống là chết không lui về phía sau, người Đãng Hạng là liều chết vọt tới trước, song phương nhất định phải lưu lại thi thể.

Lý Nguyên Hạo nóng nảy, quân Tống đằng sau càng giết càng gần, mà con đường trước mặt mình vẫn chưa được mở ra, mắt thấy vòng tròn chiến trận của người Đãng Hạng không ngừng thu nhỏ lại, vật lộn liên tục diễn ra, nhưng trong vật lộn, người Đãng Hạng không chiếm được chút tiện nghi nào.

Quân Tống quá ương ngạnh, rất nhiều binh sĩ phòng thủ phương trận chính diện cơ hồ bị đánh cho đến nát bét, nhưng chút ít cung nỏ binh trong trận sẽ lập tức bổ sung, thế ngăn chặn địch nhân, cam đoan phương trận còn nguyên vẹn.

Thậm chí, có một quân Tống, đầu trên người đã bị đánh cho không còn, nhưng hắn vẫn cầm trường mâu đứng ở tại chỗ, chờ người Đãng Hạng xung phong bao phủ lấy hắn.

Cảnh Thiên Đức cầm lấy một cây đao, toàn thân đầm máu, giống như kẻ điên, mang theo mười hộ vệ, chạy tới chạy lui tại tuyến đầu phương trận.

Từ đông giết đến tây, lại từ tây giết đến đông, không ngừng một khắc nào, chứng kiến thấy người Đãng Hạng, hắn liền chém, một bên chém một bên hô: "Không thể để cho địch nhân qua, bắt lấy bọn hắn, xử lý bọn hắn!"

Sinh, hay là tử, lúc này thật sự đã lãng quên hết, chỉ cần còn có thể chém ra một đao, vậy thì lại giết một người, thẳng đến khi mình không nhúc nhích được, bị người khác giết.

Sinh tử cũng quên, càng quên mình vì cái gì mà chiến, quốc gia? Dân tộc? Gia đình? Đều bỏ con mẹ nó đi, tiếp tục chiến đấu là vì giết chết đối thủ, bọn họ là chiến sĩ, nơi này là chiến trường, bọn hắn muốn phân ra thắng bại, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Lương Hoài Cát cố gắng hết sức cuống hòng đã giống như đàn bà của mình, không có người nào nghe được hấn đang hô cái gì, kể cả bản thân hấn cũng không biết, nhưng hấn vẫn muốn kêu lên một tiếng.

Đao trong tay hấn chém lên trên cổ một người Đãng Hạng đối diện, ngay tại vừa rồi, hấn còn tưởng rằng giết người là chuyện khó khăn, nhưng hiện tại, hấn biết rõ, mình chỉ cần khê dùng một ít khí lực, cắt vỡ đứt đối phương là được rồi.

Trong nháy mắt này, hấn chợt phát hiện trong ánh mắt đối thủ lộ ra một tia sợ hãi, một tia khẩn cầu, cái này chẳng những không để cho hấn hạ thủ lưu tình, lại làm cho lòng hấn càng thêm trầm trọng, phóng thích loại trầm trọng này, chỉ có một biện pháp, chính là làm cho ánh mắt kia biến mất.

Đao của hấn mạnh mẽ đâm một cái.

Viu.....

Một chi mũi tên lông vũ cắm ở đầu vai Lương Hoài Cát, cả người hấn ngã lên trên mặt đất, còn chưa đứng lên, một thanh trường mâu đã đâm xuống hướng hấn, Lương Hoài Cát thuận thế lăn một vòng, né tránh một thương này.

Đối thủ chưa có cơ hội ra thứ hai thương, Võ Minh ở bên cạnh nhảy sang, một đao bổ đầu người nọ xuống.

Võ Minh đá một cước lên trên người Lương Hoài Cát, hô: "Đứng dậy, chỉ huy đội ngũ của ngươi giết lên!"

Lương Hoài Cát giấy dựa lấy bò lên, tiếp tục chạy lên phía trước.

Vòng vây quân Tống chậm rãi khép lại, binh sĩ bên cạnh Lý Nguyên Hạo, một người tiếp một người ngã lên trên mặt đất, nhưng phòng tuyến chính diện của quân Tống cũng càng ngày càng bạc nhược yếu kém.

Không phải quân Tống không cố hết sức, chỉ là do Lý Nguyên Hạo quá mức hung hãn, hơn nữa, tại dã ngoại, mặc kệ địa hình gì, y theo quân lực quân Tống hiện tại, muốn bao vây tiêu diệt năm nghìn kỵ binh Lý Nguyên Hạo, đều là rất khó làm được.

"Giết!" Lý Nguyên Hạo đâm một thương giết chết một gã quân Tống đã đốt chướng tâm lôi lên, sau đó, đầu thương nhẩy lên, ném chướng tâm lôi lên phía trước, quân Tống phía trước lập tức chỉ lo tránh né, một lỗ hồng rớt cục cũng bị hấn giết ra.

Hơn tám trăm kỵ binh Đẳng Hạng còn sống mừng rỡ như điên, không chú ý chém giết cùng quân Tống nữa, theo lỗ hồng kia chạy ra ngoài.

Lưu Bình âm thầm thở dài một tiếng, hấn biết mình không lưu được Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo vừa mới thoát khỏi vòng vây, bỗng nhiên trông thấy Tư Mã Quang ánh mắt sừng sờ ngồi trên lưng ngựa, khóe miệng nổi lên một tia nụ cười tàn nhẫn.

Hấn vẫn chưa biết Trần Nguyên đã làm Tống triều sửa lại chế độ giám quân, trong mắt hấn, những quan văn này, hoặc là không trên chiến trường, đã lên trên chiến trường, tuyệt đối chính là đại quan.

Lập tức vung trộm cầm một mũi tên lên, hô một tiếng, bắn về hướng Tư Mã Quang.

Tư Mã Quang vẫn còn đang ngây người, nhưng một sĩ binh bên cạnh lại nhìn thấy rõ ràng, phản ứng của tiểu tử này cũng là dạng cực nhanh, hấn biết rõ Tư Mã Quang là văn nhân, nếu như mình lên tiếng nhắc nhở, lúc hấn phản ứng, khẳng định cũng đã quá muộn, liền không nói hai lời, đâm một thương vào mông đít con ngựa Tư Mã Quang đang ngồi.

Thốt ngựa bị đau, rên rỉ một tiếng, cả thân thể bắt đầu dựng đứng lên, cả người Tư Mã Quang té lăn trên đất.

Sau khi Tư Mã Quang bò lên, rõ ràng vẫn không biết chuyện gì xảy ra, thẳng đến khi chứng kiến thốt ngựa bị một mũi tên xuyên qua ngực, thể mới biết mình vừa rồi thiếu chút nữa đã thành một người chết trận cuối cùng trong chiến dịch này của quân Tống, trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Phục hồi tinh thần, hấn quay đầu lại nhìn binh sĩ cầm thương vẫn còn có vết máu, rất quy củ ôm quyền, nói: "Đa tạ."

Người binh lính kia rất là chất phác, cười một chút, cũng không nói gì thêm.

Theo những binh sĩ Đẳng Hạng kia hốt hoảng bỏ chạy, tiếng hò hét vừa rồi dần dần lắng xuống, đợi sau khi cho những binh sĩ bị thương bị kia được đưa lên, cả Tướng Quân lĩnh một lần nữa lâm vào trong một mảnh yên lặng.

Cái này lại làm cho Tư Mã Quang lần đầu tiên trên chiến trường có một loại ảo giác, hấn cảm thấy, tất cả những việc phát sinh vừa rồi giống như chỉ là một giấc mộng.

"Tư Mã giám quân, đây là chiến quả ta vừa mới thống kê ra, mời Tư Mã giám quân xem qua."

Lưu Bình đưa một tờ giấy viết số liệu song phương chiến đấu đưa tới trước mặt Tư Mã Quang, bộ dạng của hấn rất cung kính, đây là tư thế của võ tướng Tống triều khi đứng tại trước mặt quan văn.

Tư Mã Quang nhìn Lưu Bình, hấn rất kỳ quái, vẻ bình tĩnh và dững mĩnh vừa nãy của Lưu Bình đâu mất rồi?

Tiếp nhận chiến báo, Tư Mã Quang nhìn thoáng qua, quân Tống chết trận một ngàn ba trăm sáu mươi bốn người, thương binh đang làm công tác thống kê, quân đội Đẳng Hạng bị bắt làm tù binh là ba trăm mười năm người, về phần bị giết chết bao nhiêu, cũng đang làm công tác thống kê, thô sơ giản lược, nhân số phỏng chừng cũng trên dưới ba nghìn người.

Lưu Bình nói: "Một trận này, chúng ta đánh với tinh nhuệ Lý Nguyên Hạo, chiến quả như vậy đã là rất tốt, đáng tiếc lại để cho Lý Nguyên Hạo trốn thoát, nhưng Tư Mã giám quân yên tâm, đằng sau chúng ta còn có vài nơi chặn đường, Lý Nguyên Hạo muốn trở về, không phải là một chuyện dễ dàng."

Bên người Lý Nguyên Hạo chỉ còn lại có vài trăm người, mà quân Tổng đẳng sau còn có ba đạo phong tuyến, Lưu Bình tin tưởng, cho dù Lý Nguyên Hạo có thể chạy về Hưng Khánh phủ, cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Tâm thần Tư Mã Quang hiện tại mới ổn định, hần chấp tay với Lưu Bình, nói: "Tướng quân đã tận lực, tại hạ nhìn thấy rất rõ ràng, người yên tâm, ta sẽ tự nói rõ ràng về cuộc chiến đấu trong tấu chương dâng lên hoàng thượng, thỉnh công cho tướng quân."

Đây là lần đầu tiên nói chuyện khách khí như vậy đối với Lưu Bình, bởi vì hiện tại, Tư Mã Quang cảm giác mình đã có chỗ kém những vũ phu này, ít nhất tại thời điểm đối phương giơ đao lên, những vũ phu này có can đảm vùng dao nghênh đón, mà chính mình lại không có can đảm này.

Trước kia hần vẫn cho rằng sĩ phu dùng kỳ mưu diệu kế, đủ để đánh thắng bất luận cuộc chiến tranh nào, nhưng lên chiến trường, hần mới biết được, nếu như không phải nhờ dũng khí của những vũ phu này, cái gì kỳ mưu diệu kế, đều không thể thi triển được.

Lưu Bình cười một chút, nói: "Đa tạ Tư Mã giám quân."

Lúc bọn hần kết thúc cuộc nói chuyện tại đây, Lý Nguyên Hạo vừa mới chạy ra khỏi Tướng Quân lĩnh, còn chưa định tâm thần, chỉ nghe bên phải có một hồi tiếng vó ngựa, một đội kỵ binh chừng hơn hai ngàn người, từ bên cánh đánh tới.

Lý Nguyên Hạo quá sợ hãi, bây giờ hần đã là bại quân, không riêng gì không có sĩ khí, lại còn là người mới mệt ngựa hết hơi, đâu còn có thể chiến đấu?

Ngược lại, Lý Nguyên Thuật trung thành và tận tâm nói: "Vạn tuế đi trước, mặt tướng cản phía sau cho người!"

Lý Nguyên Hạo lại rất giằng nghĩa khí, nói: "Không được, phải đi thì chúng ta cùng đi, mọi người theo ta cùng nhau xông lên, phía trước không xa chính là 500 quân mã của Ngô Hạo đại nhân, chúng ta đi đến nơi đó là được!"

Hần xem xét rất rõ ràng, đội ngũ đánh tới đây đúng là những phản quân thủ hạ của Sơn Di Đông Quang kia, nếu ở ngày thường, hần tự nhiên sẽ không để ở trong lòng, nhưng hôm nay bất đồng, hoàng thượng hôm nay đã gặp rủi ro.

Một phen chém giết qua đi, tuy lại tổn thất gần nửa nhân mã, nhưng Lý Nguyên Hạo dũng mãnh, lại một lần nữa làm ra tác dụng lớn, hần mang theo hơn ba trăm kỵ binh, giết tan chỉ quân đội chặn đường của Sơn Di Đông Quang.

Thời điểm chạy đến địa điểm tập hợp vốn đã thương lượng tốt cùng Ngô Hạo, vốn tưởng rằng có thể buông lỏng một hơi rồi, lại phát hiện người chờ ở nơi đó không phải Ngô Hạo, mà là Dương Văn Quảng.

Mặt Dương Văn Quảng đầy vẻ mỉm cười, cảm thương mà đứng, nói: "Lý Nguyên Hạo, người cuối cùng cũng không để cho ta thất vọng, tại hạ chờ đã lâu rồi!"

Nói cái gì cũng vô ích, lại là một hồi chém giết, cái này đã không gọi là chém giết rồi, mà là Dương Văn Quảng mang theo kỵ binh quân Tổng đuổi giết, người Đẳng Hạng ỷ vào thuật cưỡi ngựa tốt, một đường chạy trốn.

Dương Văn Quảng truy sát trong vòng hơn mười dặm, cảm giác có chút đã ghiền, đại bộ phận chiến mã của người Đẳng Hạng, bởi vì thể lực tiêu hao nghiêm trọng, đều không thể đào tẩu, chỉ có Lý Nguyên Hạo và các tướng quân ỷ vào ngựa của mình tốt hơn một ít, dựa vào binh sĩ sau lưng kéo dài thời gian, lúc này mới chạy thoát, đi ra ngoài.

Chạy chưa được bao xa, phía trước lại là một đám quân cản đường, đáy lòng Lý Nguyên Hạo thật sự lạnh, rất lạnh.

Tướng lãnh lĩnh quân đứng là Đột Ngột Vân Chở, cháu trai Đột Ngột Địa Rãnh, hấn coi như khách khí, ngồi trên ngựa ôm trường thương nói: "Đại vương, ngài xuống ngựa đi."

Lúc này, bên người Lý Nguyên Hạo chỉ còn lại có hơn mười người, hơn nữa là nguyên một đám mỗi một không chịu nổi, sắc mặt sợ hãi, đâu còn có thể tiếp tục chiến đấu?

Lý Nguyên Hạo hít một hơi thật sâu, chính hấn cũng xuất hiện lòng tuyệt vọng, nhưng hấn không muốn xuống ngựa đầu hàng, hấn cũng tuyệt đối sẽ không xuống ngựa đầu hàng.

Hấn chậm rãi giơ trường thương của mình lên.

Đối diện, Đột Ngột Vân Chở chứng kiến Lý Nguyên Hạo quyết định như vậy, trong lòng thầm kính nể, hấn thật sự không hi vọng Lý Nguyên Hạo xuống ngựa, bởi vì tuy hấn phản bội Lý Nguyên Hạo, nhưng trong lòng của hấn, Lý Nguyên Hạo vĩnh viễn là Chiến thần Đẳng Hạng, Chiến thần, không thể đầu hàng.

Thời điểm trông thấy Lý Nguyên Hạo làm ra lựa chọn, trong lòng Đột Ngột Vân Chở rất là cao hứng, Lý Nguyên Hạo không để cho hấn thất vọng.

"Xung phong!"

Đột Ngột Vân Chở ra lệnh một tiếng, một ngàn tên kỵ binh bộ lạc Đột Ngột giết lên.

Lý Nguyên Hạo hô to một tiếng: "Giết!"

Hấn mang theo hơn mười kỵ binh còn sót lại, nhìn về phía trên thì vô cùng bi tráng.

Thời điểm thấy Lý Nguyên Hạo sẽ viết lên bản hùng ca bi tráng, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng kèn thê lương, hai chi kỵ binh Đẳng Hạng đánh về phía chiến trường này, một chi là 500 người kỵ binh Ngô Hạo suất lĩnh, một chi khác nhân số càng nhiều hơn, Lý Nguyên Hạo thấy được, đó là huynh đệ hấn tín nhiệm nhất, Dã Lợi Kiến Ca.

Dã Lợi Kiến Ca tru lên một tiếng: "Vạn tuế không cần kinh hoảng, mặt tướng đã đến rồi!"

Hấn tựa như một người điên, quơ quơ trường thương, điên cuồng sát nhập vào tuyến hậu phương phòng thủ của Đột Ngột bộ lạc.

Đột Ngột Vân Chở quá sợ hãi, lòng hấn vốn mang sợ hãi đối với Lý Nguyên Hạo và Dã Lợi Kiến Ca, hai mãnh nhân Đẳng Hạng này, hôm nay nhìn mình mất đi ưu thế nhân số, cũng không dám ham chiến nữa, quay đầu bỏ chạy.

Chứng kiến người bộ lạc Đột Ngột đều bị giết đến bỏ chạy, Dã Lợi Kiến Ca cũng không đuổi theo, nhảy một cái từ trên ngựa xuống đất, nói: "Mặt tướng cứu giá chậm trễ, kính xin vạn tuế thứ tội!"

Ngô Hạo cũng quỳ rạp xuống đất, nói: "Vạn tuế bị sợ hãi, vạn tuế bị sợ hãi."

Lý Nguyên Hạo nhìn bên người mình chỉ còn lại có mười mấy người, trong lòng quả thực có chút buồn khổ, hấn thật sự muốn lên tiếng khóc lớn một hồi.

Nhưng hấn không thể làm như vậy, bởi vì hấn là hoàng thượng, hấn phải bảo hộ hình tượng rần rỏi của chính mình, càng là lúc khó khăn, hấn càng phải chịu đựng.

"Ngô Hạo, vì cái gì mà ngươi không ở địa phương dự định chờ ta?" Lý Nguyên Hạo trầm giọng hỏi.

Ngô Hạo xuất hiện ở chỗ này, nguyên nhân là Dã Lợi Kiến Ca đến rồi, nếu như không phải Dã Lợi Kiến Ca xuất hiện, Lý Nguyên Hạo quả quyết không có khả năng giết qua ba phòng tuyến quân Tổng bố trí chặn đường, lúc đó, Ngô Hạo sẽ ở phía sau nhìn hấn chết, sau đó liền lĩnh 500 kỵ binh còn lại này trở về Hưng Khánh phủ, xử lý Trương Tầm Nguyên, tất cả sẽ rất đơn giản.

Nhưng nhìn thấy Dã Lợi Kiến Ca xuất hiện, Ngô Hạo biết mình phải trở về, dùng để biểu hiện lòng trung thành của mình.

Trong lòng hấn đã sớm nghĩ kỹ cách tìm từ để ứng phó Lý Nguyên Hạo: "Vạn tuế, ngài vừa đi không lâu, chúng ta liền phát hiện binh mã quân Tổng ở chung quanh, vì thần thiếu binh, không dám ham chiến, đã nghĩ cách trở lại Tây Bình phủ, chuyển một ít viện binh đến, xin vạn tuế thứ tội."

Lý Nguyên Hạo gật gật đầu, cái này trong mắt hắn chính là giải thích rất hợp lý, hắn lại nhìn về phía Dã Lợi Kiến Ca, nói: "Đại ca, lần này phải cảm ơn người."

Dã Lợi Kiến Ca nói: "Vạn tuế, đây là bản phận của mặt tướng, Trương Tầm Nguyên đại nhân nói ngài có khả năng gặp nguy hiểm, liền dùng khoái mã báo mặt tướng chạy trở về, vạn tuế không việc gì, thật sự là phúc đức của Đại Hạ quốc ta."

Lý Nguyên Hạo sửng sốt một chút, lập tức nhẹ nhàng nói: "Trương Tầm Nguyên sao?"

Một người, sẽ đặc biệt coi trọng đối với đồ vật mình không có được, nói thí dụ như Lý Nguyên Hạo, đối với hắn, ngôi vị hoàng đế là quan trọng nhất, chỉ cần còn có một đường hi vọng, hắn đều không buông tha cho, hơn nữa, càng là thời điểm nguy hiểm, hắn càng nặng lòng đối với ngôi vị hoàng đế.

519. Chương 471: Người Vào Đầu (1+2)

Nghe được là Trương Tầm Nguyên gọi Dã Lợi Kiến Ca trở về, trong lòng Ngô Hạo có chút sợ hãi, hắn không nghĩ tới chuyện Trương Tầm Nguyên trung thành, mà là nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, đó chính là Trương Tầm Nguyên cũng giống như Lý Nguyên Hạo, cũng có thể thay đổi quân đội trên tay mình.

Không được, cái này quyền lợi là thuộc về mình, thuộc về hoàng đế, Trương Tầm Nguyên hắn tuyệt đối không thể chia sẻ cùng với mình.

Ánh mắt Lý Nguyên Hạo hiện lên một tia ngưng trọng, điểm này không hề giấu diếm được Ngô Hạo, Ngô Hạo biết rõ, Trương Tầm Nguyên chết chắc rồi.

Trong Diệu Đức thành, binh sĩ lần thứ năm chạy đến bên người Trần Nguyên báo cáo tình hình chiến đấu, mỗi một lần, bộ dạng Trần Nguyên đều là một bộ không sợ hãi, cái này lại làm cho những thủ lĩnh Đảng Hạng đều thập phần khát vọng được biết rõ bên ngoài rốt cuộc đã đánh thành cục diện gì.

Lúc này đây, sau khi binh sĩ báo cáo xong, lông mày Trần Nguyên bỗng nhiên nhíu lại, bộ dạng phảng phất như hơi uể oải, cái này lại làm cho tất cả tâm mọi người đều nhói lên.

Khi bọn hắn ánh mắt kia nhìn soi mói, Trần Nguyên chậm rãi đứng dậy: "Chư vị, nói cho mọi người một tin xấu."

Lời này vừa thốt ra, trên mặt rất nhiều người đều biến sắc, chỉ nghe Trần Nguyên tiếp tục nói: "Vừa rồi, các địa phương chư vị muốn, khả năng là vẫn phải thông qua chiến tranh để chiếm được, ta vốn muốn thay chư vị giảm bớt một phần khí lực, nhưng, Lý Nguyên Hạo đã chạy mất rồi."

Mọi người thở dài một hơi, bọn hắn sợ nhất chính là Lý Nguyên Hạo mang binh đến dưới thành.

Lý Thế Bân lập tức nói: "Phò mã gia, không biết tình hình chiến đấu như thế nào?"

Trần Nguyên đánh mắt với người binh lính kia, binh sĩ lập tức đem chiến báo vừa mới đưa tới ra, đọc một lần.

Nghe được năm ngàn nhân mã thủ hạ của Lý Nguyên Hạo cơ hồ toàn quân bị diệt, tất cả mọi người rất là hưng phấn, bọn hắn biết rõ, cái này có ý nghĩa là lực cản khi bọn hắn muốn chiếm đóng đất đai sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Chính yếu nhất là, Lý Nguyên Hạo lại thất bại.

Hắn một lần lại một lần thất bại, đã làm cho hình tượng Chiến thần bị hao tổn nghiêm trọng, ở trong mắt tất cả gia tộc quyền thế Đảng Hạng ngồi ở chỗ này nhìn vào, ý nghĩa duy nhất để Lý Nguyên Hạo tồn tại, chính là cái đầu của hắn có thể thành toàn cho một nhà nào đó vùng dậy.

Thần sắc Đột Ngột Địa Rãnh có chút tối tăm, tuy hắn đã đầu hàng, nhưng hắn vẫn rất có cảm tình đối với Lý Nguyên Hạo, thậm chí, kể cả quân Tổng giúp đỡ cho hắn một chút lương thực, hắn cũng vụng trộm đưa cho Lý Nguyên Hạo một ít.

Ở trong mắt Đột Ngột Địa Rãnh, Lý Nguyên Hạo chính là cờ xí của Đảng Hạng, mặc dù hiện tại mình đã không đứng chiến đấu ở dưới mặt cờ xí này, nhưng hắn không hi vọng lá cờ xí đó ngã xuống dưới đất.

Đột nhiên hần phát hiện con mắt Trần Nguyên đang nhìn hần, cái này lại làm cho Đột Ngột Địa Rãnh có chút khủng hoảng, vội vàng thu hồi tinh thần của mình, giả bộ như rất bình tĩnh.

Ánh mắt Trần Nguyên khẽ quét qua, trên mặt xuất hiện dáng tươi cười, chậm rãi đứng lên, đi đi lại lại trong đại sảnh, nói: "Chỉ là, chư vị yên tâm, chiến đấu kế tiếp sẽ cực kỳ đơn giản, bởi vì thế cục hiện tại coi như là đã được xác định rồi, Lý Nguyên Hạo chỉ kéo dài hơi tàn mà thôi, trong bộ hạ của hần, có ít người đã và đang tiếp xúc cùng chúng ta."

Nói đến đây, hần liền đi quanh đám người.

Thời điểm đi đến trước mặt Đột Ngột Địa Rãnh, Đột Ngột Địa Rãnh bỗng nhiên trông thấy trên lưng Trần Nguyên có một cái quạt, lập tức liếc mắt nhìn nhiều vài lần.

Người Tổng ưa thích phong nhã, dùng quạt xếp vốn không có gì kỳ lạ quý hiếm, mấu chốt ở chỗ, hiện tại đã tiến vào mùa đông, cái Tây Bắc này lại là nơi nghèo nàn lạnh lẽo, ở chỗ này mà còn có thể lấy ra cái quạt chơi trò phong nhã sao?

Tóm lại, cái quạt xếp này tồn tại rất đối lập với hoàn cảnh, những mấy cái gì đó không tương xứng đối lập kia, luôn có khả năng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đột Ngột Địa Rãnh nhiều nhìn mấy lần, hần phát hiện cây quạt có chút quen mắt, cẩn thận tưởng tượng, lập tức nghĩ tới, cái quạt này là thứ Lý Nguyên Hạo đã từng ở trước mặt tất cả gia tộc quyền thế Đảng Hạng, ban thưởng cho Trương Tâm Nguyên.

Chẳng lẽ người cùng quân Tổng tiếp xúc là Trương Tâm Nguyên sao?

Hần vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận, bước chân Trần Nguyên đã đi đi ra, vừa đi vừa nói: "Người tiếp xúc với chúng ta cũng giống như chư vị, đều cho rằng Lý Nguyên Hạo bây giờ là chướng ngại lớn nhất để Đại Tổng chúng ta hòa bình với Đảng Hạng,"

"Bọn hần cũng hy vọng có thể xử lý Lý Nguyên Hạo, sau đó nối quan hệ với chúng ta, tất cả trở lại từ trước, xin chư vị tin tưởng, hần hoàn toàn có năng lực như thế, trong quá trình các người tác chiến, hần sẽ thông qua ta, đưa tin tức cho chư vị."

Không có người nào nói tiếp, có ít người đưa con mắt nhìn Trần Nguyên, có ít người buông con mắt xuống, phảng phất như đang suy tư cái gì đó.

Trần Nguyên đi trở về vị trí của mình, nói: "Ta xin hứa với chư vị, chỉ cần Lý Nguyên Hạo vừa chết, quân Tổng chúng ta lập tức sẽ triệt binh, chỉ lưu lại hai ngàn quân mã ở Diệu Đức thành. Cho nên, Hưng Khánh phủ do ai tới quản lý, ý của tại hạ, là do chính các người đến làm chủ, tiếp theo, chúng ta sẽ cùng nhau thảo luận vấn đề này."

Hưng Khánh phủ, là một khối thịt béo mập nhất Đảng Hạng, ai cũng mơ tưởng, nhưng trước khi bọn hần đến lại đều không có chuẩn bị đầy đủ.

Nguyên nhân rất đơn giản, ngay từ đầu bọn hần đều cho rằng quân Tổng khẳng định phải chiếm cứ Hưng Khánh phủ, đều cho rằng cái khối thịt mập nhất này, tất nhiên là phải thuộc về quân Tổng, bọn hần căn bản không ngờ đến chuyện chính mình còn được chia thêm một chén canh.

Cái khối thịt béo này, bọn hần đều mơ tưởng, nhưng lại cũng không dám muốn, nguyên nhân rất đơn giản, không có một nhà nào có năng lực một mình ăn hết Hưng Khánh phủ, Hưng Khánh phủ có hơn mười vạn cư dân Đảng Hạng, cái này có ý nghĩa là hơn mười vạn người há miệng chờ ăn.

Mà lương thực, là thương phẩm khan hiếm nhất hiện tại.

Ánh mắt Sơn Di Đông Quang liếc nhìn sắc mặt Trần Nguyên trước một chút, sau đó mới hỏi một câu: "Phò mã gia, cái Hưng Khánh phủ này nhiều cư dân như vậy, nếu như chúng ta đánh được rồi, căn bản không có năng lực để nuôi sống bọn hần, không biết thiên triều có thể trợ giúp cho chúng ta một ít hay không?"

Hần vừa thốt lên xong, mọi ánh mắt đều nhìn qua rồi, vấn đề này thật sự rất quan trọng, nếu như Tổng triều có thể cho trợ giúp nhất định, để cho mình có thể chống đỡ một thời gian mà nói, ai không muốn ăn hết khối thịt béo này?

Chỉ thấy Trần Nguyên khẽ gật đầu, nói: "Chúng ta muốn chỗ Diệu Đức thành này, chính là vì để có thể cung cấp một ít trợ giúp cho chư vị, tuy lương thực bản thân chúng ta đã rất khẩn trương, nhưng xin chư vị cứ tin tưởng, chúng ta nhất định sẽ hết sức cung cấp quân lương cho các người, đặc biệt là chỗ Hưng Khánh phủ này, ta sẽ hưởng Hoàng thượng tấu rõ ràng, trích ra một đám lương thực tới trước."

Vừa dứt lời, Sơn Di Đông Quang thoáng một tý đã đứng lên, nói: "Phò mã gia yên tâm, mặt tướng nguyên ý làm tiên phong, đánh chiếm Hưng Khánh phủ!"

Trần Nguyên vẫn chưa nói gì, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh: "Sơn Di Đông Quang, chỉ bằng dạng hèn nhất như ngươi, chỉ sợ ngươi không phải là đối thủ của Lý Nguyên Hạo đâu? Lý Nguyên Hạo chỉ cần có 500 binh sĩ, là hắn có thể giết ngươi té cút té ròi!"

Sơn Di Đông Quang xem xét, nói chuyện chính là người Tây Kiên Tường bộ lạc, trên mặt lập tức đỏ lên, nói: "Ta là người hèn nhất? Ngươi gào thét cái gì? Nếu ngươi có dũng khí, thời điểm năm kia Lý Nguyên Hạo đến nhà của ngươi, ngủ với lão bà ngươi, như thế nào mà đến cái rắm cũng không phóng một cái?"

Người Tây Kiên Tường lập tức tức giận, vết nhơ trong lòng người Đảng Hạng, há có thể để cho người khác vạch trần ra sao? Người nọ liền bỏ hết áo ra, lập tức muốn đấu võ, người bên cạnh ào ào ngăn lại.

Lúc này, Giác Góc Tư La bỗng nhiên nói chuyện: "Chư vị, Tiểu Vương biết rõ, sự tình cái Hưng Khánh phủ này là chuyện nhà của các người, ta không có hứng thú gì đối với chỗ đó, các người ai làm Đại vương Đảng Hạng, ai đem Tây Lương phủ cho ta cũng được thôi."

"Chỉ là, ta nói lời nói thật, thực lực Lý Nguyên Hạo đã hao tổn nhiều, nhưng trên tay Dã Lợi Kiến Ca còn có gần vạn binh mã, ta sợ trong các người, ai cũng không phải là đối thủ của hắn, đúng vậy không?"

Một đám gia tộc quyền thế Đảng Hạng nhìn lẫn nhau, đều cảm thấy chuyện đó rất có lý.

Vệ Mân Chợt Truyền lúc này liền đứng lên, nói: "Chư vị, Giác Góc Tư La nói rất có lý, cho dù Vệ Mân gia chúng ta hiện tại tính toán là binh hùng tướng mạnh, vẫn không dám nói có thể đánh thắng Dã Lợi Kiến Ca với các người."

"Như vậy đi, chúng ta mô phỏng Hán tộc năm đó một tý, hôm nay, tại trước mặt Phò mã gia, chúng ta lập lời thề, người nào vào Hứng Châu phủ trước, người đó là vương, thế nào?"

Mọi người ào ào gật đầu, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Trần Nguyên, bọn hắn biết rõ, ai muốn làm vương, mấu chốt nhất chính là được quân Tổng thừa nhận, không thì cái Đại vương này căn bản không có khả năng ổn định được.

Trần Nguyên mỉm cười một chút, hai tay đập vào nhau, miệng nói: "Ý kiến hay" .

Vệ Mân Chợt Truyền đưa ra cái chủ ý này quả thật không tệ, trong mắt hắn, đây là thích hợp nhất, đầu tiên là bình định mọi người phân tranh, đồng thời cũng cho quân Tổng đủ mặt mũi.

Phải biết rằng, hiện tại chiến tranh ở Đảng Hạng, đúng là đánh vì lương thực, nếu như quân Tổng ủng hộ một người nào đó, chỉ cần cung cấp cho người kia đủ vật tư, cung cấp cho người kia đủ tình báo, như vậy người đó vô cùng có khả năng là người thứ nhất đánh vào Hưng Khánh phủ.

Có lời thề này, hơn nữa còn được quân Tổng ủng hộ, cả Đảng Hạng nhất định có thể ở tại dưới sự dẫn dắt của người kia, thực hiện công cuộc hòa thuận ở chung cùng Tổng triều, hơn nữa còn nhanh chóng hồi phục nguyên khí.

Trong mắt hắn, đây là biện pháp tốt nhất cho Đảng Hạng.

Đương nhiên, Vệ Mân Chợt Truyền cũng muốn làm người này, cho nên hắn phải tranh thủ để quân Tổng ủng hộ hắn, ánh mắt quang về hướng Trần Nguyên có vẻ cung kính dị thường.

Hắn cũng không biết, hiện tại Trần Nguyên đã chọn lựa người nhập Hưng Khánh phủ trước, Trần Nguyên cần, là một Đại vương căn bản không có lực hiệu triệu Đảng Hạng.

Xử lý Lý Nguyên Hạo xong, quân Tổng sẽ bỏ chạy, bỏ chạy là vì Đại Tổng vẫn chưa có năng lực tiếp nhận Đảng Hạng, là bởi vì nếu như mình cưỡng ép tiến vào Đảng Hạng, nhất định sẽ bị những người Đảng Hạng chủ nghĩa dân tộc ương ngạnh kia chống cự.

Phiên thuộc quốc Tống triều cũng sẽ bởi vì quân Tống bước vào Đẳng Hạng mà cảm giác mình ăn bữa hôm lo bữa mai, có thể sẽ xuất hiện một ít biến cố không thể tưởng được.

Thậm chí, một ít sĩ phu trên triều đình Tống triều họ cũng sẽ không đồng ý để mình khởi động một cuộc chiến tranh như vậy.

Đám sĩ phu Tống triều rất yêu thích hòa bình, bọn hắn luôn luôn chủ trương dĩ hòa vi quý, lấy đức thu phục người.

Hiện tại Trần Nguyên đánh Đẳng Hạng, là đánh trả tất yếu, nếu quả thật phải trả một cái giá lớn để tiến hành một hồi chiến tranh chinh phục Đẳng Hạng, trong mắt bọn hắn xem ra, nhất định là hao người tổn của, vô ích cho việc bang giao.

Trần Nguyên sẽ không đi khiêu chiến quy tắc của những sĩ phu này, hắn cũng biết, mình không có khả năng thuyết phục đám sĩ phu thay đổi thái độ.

Cho nên, Trần Nguyên giải quyết xong Lý Nguyên Hạo thì phải đi, đi, là để đợi Đại vương Đẳng Hạng vô pháp duy trì thế cục ở Đẳng Hạng, đợi thời điểm người Đẳng Hạng phát hiện, Lý Nguyên Hạo chết rồi, bọn hắn vẫn phải sinh hoạt trong chiến hỏa, bọn hắn sẽ mời quân Tống đến.

Bọn hắn phát ra lời mời, lực cản trên triều đình Tống triều sẽ hoàn toàn bị tiêu trừ.

Nhân Tông có thể danh chính ngôn thuận phái binh, những phiên thuộc quốc thuộc sở hữu của Tống triều kia cũng không thể nói gì hơn.

Quan trọng nhất là, lúc đó chắc chắn Tống triều đã vượt qua nguy cơ lương thực.

Vệ Mãn Chợt Truyền là người thứ nhất bị Trần Nguyên xóa khỏi danh sách.

Nguyên nhân rất đơn giản, thế lực Vệ Mãn gia xem như rất lớn, nếu được quân Tống ủng hộ, bọn hắn có đầy đủ năng lực làm kinh sợ các bộ lạc khác.

Khóe miệng Trần Nguyên xuất hiện vẻ tươi cười, nói: "Chúng ta đã chuẩn bị một đám lương thực, đang ở trên đường rồi, lần này hoàng thượng chúng ta vận đến tổng cộng sáu mươi vạn cân, hi vọng chư vị có thể cố gắng nhiều hơn, đợi đến thời điểm các người đánh chiếm Hưng Khánh phủ, mặc kệ tiến vào Hưng Khánh phủ là ai, cũng có thể từ trong một đám lương thực nơi này, lấy đi một nửa."

Một nửa, chính là ba mươi vạn cân, mấy cái chữ này tuy không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để cho tất cả gia tộc quyền thế Đẳng Hạng hưng phấn.

Tiếp theo, một ít vấn đề thảo luận chi tiết, tỉ mỉ cũng được bày ra rồi, có thể không cãi lộn, những người Đẳng Hạng này tuyệt đối không cãi lộn, một ít món lợi lông gà vỏ tỏi cực nhỏ nhỏ, bọn hắn không sẽ để ý, lòng của bọn hắn có một cái ý nghĩ, chính là nhanh đi về, trở về chuẩn bị binh mã cho tốt, đồng thời là bắt được liên lạc cùng quân Tống, nhìn xem quân Tống có thể ủng hộ mình lấy được một khối bánh ngọt lớn nhất không.

.....

Đông Doanh.

Miyamoto Lục Lang nhìn năm chiếc thuyền lớn trước mặt mình, tinh thần rất hưng phấn.

Một cái rương bạc trắng đặt ở trước mặt Hồ Diên Khánh, Miyamoto Lục Lang rất quý củ khom người chào, nói: "Thuyền trưởng các hạ, cảm ơn lần này ngài đã vạch con đường giao dịch cho chúng ta, đây là số lượng tiền bạc ngài muốn, xin ngài kiểm lại một chút."

Hồ Diên Khánh liếc nhìn thùng, khoát tay, để cho hai thủy thủ đưa xuống dưới: "Miyamoto, lần thứ nhất này người đã muốn nhiều hơn năm con thuyền, một mảnh biển cả, ngoại trừ đội thuyền của ta ra, người nên là người lợi hại nhất, thế nào, có gan đi với ta làm một đại mua bán hay không?"

Miyamoto Lục Lang đứng tại bên cạnh thuyền lớn của mình, cảm giác cái đầu mình phẳng phất bỗng nhiên cao hơn rất nhiều, đối với vấn đề Hồ Diên Khánh hoài nghi hắn có gan hay không, vốn là có chút cảm tức,

nhưng hắn bây giờ không có biện pháp chống lại thuyền trưởng này, người ta đã là nhân vật có ba cái hạm đội, hơn mười chiếc thuyền lớn.

”Thuyền trưởng các hạ, xin thứ cho ta nói thẳng, binh lính của chúng ta mặc dù vẫn chưa quen thuộc đối với thuyền này, những binh khí người Tống kia đáp ứng bán cho chúng ta cũng chưa vận đến, chỉ là, dũng khí của chúng ta tuyệt đối không thể thua kém so với thủy thủ bên ngài.”

Hô Diên Khánh nở nụ cười, nói: ”Không phải ta hoài nghi người, ta làm mua bán cùng người lần này, không giống với trước kia, đây chính là chuyện rơi đầu, người phải cam đoan mỗi một sĩ binh đều có dũng khí, cái loại dũng khí có đi không về.”

Miyamoto Lục Lang có chút cảm giác kỳ quái đối với thuyền trưởng hạm đội này, hạm đội này luôn có thể ở trong thời gian ngắn, biến chiến lợi phẩm đoạt được thành bạc trắng, cái này cực kỳ có lợi đối với sự phát triển của hải tặc.

Còn có, thương thuyền hạm đội này ăn cướp cũng không phải rất nhiều, nhưng chiến lợi phẩm của bọn hắn lại cực kỳ phong phú.

Miyamoto Lục Lang đã sớm muốn nghe rõ ràng nguyên nhân trong đó, bây giờ nghe được thuyền trưởng muốn mình cùng đi buôn bán, tự nhiên là không muốn cự tuyệt.

Hắn nghĩ mình nên làm thế nào để phơi bày một ít dũng khí của Oa nhân dưới tay, chứng kiến dưới chân có một cái bát sứ, lập tức có chủ ý.

”Tam Đảo, tới đây.”

Oa nhân được kêu là Tam Đảo lập tức chạy tới, hỏi: ”Tướng quân đại nhân, có cái gì phân phó?”

Miyamoto Lục Lang nhặt bát sứ lên, đưa vào trong tay Tam Đảo: ”Đặt lên trên đầu, đi lên phía trước tám mươi bước!”

Tam Đảo lập tức biết rõ tướng quân muốn gì, nhưng một chút cũng không do dự, nói: ”Tuân lệnh!”

520. Chương 472: Bắn Thử

Hắn nện bước đi nhanh, đi lên nơi cách chỗ cũ tám mươi bước phía trước mới dừng lại.

Miyamoto Lục Lang cầm lấy cung tiễn, miệng nói: ”Thuyền trưởng đại nhân, khoảng cách xa như vậy, ta bắn bát sứ trên đầu của hắn xuống, nếu như hắn thoáng động một tý mà nói, vậy thì thủ hạ của ta không có dũng khí!”

Hô Diên Khánh biết rõ, người đội chén trên đầu kia, phải là người đã từng khám phá sinh tử mới làm được, cảnh giới này, không phải bình thường người có thể có.

Kỳ thật, hắn cũng định hợp tác cùng Miyamoto rồi, bởi vì một chuyến đi này, với hắn mà nói, không phải là buôn bán, chủ yếu là vì khơi mào dã tâm của những người Đông Doanh này đối với Triều Tiên.

Nhưng hắn cũng vui vẻ phải xem náo nhiệt, lập tức gật đầu, nói: ”Tốt, ta cũng muốn nhìn tiễn pháp của Miyamoto tướng quân như thế nào.”

Miyamoto Lục Lang rất đắc ý, giương cung cài tên, nhắm về phía trước.

Tiếp theo, một mũi tên bắn đi ra ngoài, chỉ thấy mũi tên lông vũ xẹt qua một đường vòng cung hoàn mỹ, chuẩn xác không sai, đánh nát bát sứ trên đầu Tam Đảo, chung quanh, người Đông Doanh bộc phát ra âm thanh ủng hộ như sấm sét.

Miyamoto Lục Lang mang theo biểu lộ đắc ý thu hồi cung tiễn, Hô Diên Khánh duỗi ngón tay cái ra, nói: ”Miyamoto tướng quân có tiễn pháp thật lợi hại, thiện xạ theo lời người Tống chúng ta, chắc hắn cũng không hơn gì người.”

Dáng tươi cười Miyamoto Lục Lang động ở khóe miệng, đắc ý phía dưới nói: "Đâu dám, đâu dám, lại để cho thuyền trưởng chê cười rồi, chỉ là, không biết ở trong mắt thuyền trưởng, dũng khí của những thủ hạ ta như thế nào?"

Hô Diên Khánh gật đầu, nói: "Không tệ, cứ như vậy đi, mấy ngày nữa ta sẽ tới tìm ngươi, sau đó chúng ta cùng đi làm ăn."

Miyamoto Lục Lang tiến lên một bước, nói: "Không biết thuyền trưởng các hạ có thể lộ ra một chút không?"

Hô Diên Khánh cười thần bí, nói: "Mấy ngày hôm trước đánh tan vài con thuyền Triều Tiên bọn hần, hiện tại bọn hần hộ vệ bờ biển đã trở nên rất yếu, nếu hai nhà chúng ta hợp tác mà nói, hoàn toàn có thể đi lên, cướp đoạt của hần một phen!"

Miyamoto Lục Lang sững sờ, nhưng lập tức lại chuyển sang mừng rỡ, đây quả thật là một cuộc mua bán lớn, chỉ cần đoạt một hai thành nhỏ của người Triều Tiên, vậy thì phải lớn hơn so với nửa năm thu hoạch của mình trên biển, hiện tại hần đã biết rõ vì sao thuyền trưởng này lại phát triển nhanh như vậy.

Lập tức nói: "Xin thuyền trưởng yên tâm, lần mua bán này, chúng ta cùng nhau làm!"

Hô Diên Khánh gật đầu, nói: "Ừm, vậy thì ta đi trước."

Đang muốn lúc xoay người, chợt nhớ tới đến cái gì đó, hần lại xoay người nhìn Miyamoto Lục Lang, nói: "Miyamoto tướng quân, người nói xem, ở khoảng cách vừa rồi, ta có thể bắn trúng không?"

Miyamoto Lục Lang hiện tại đang đắm chìm vào trong vui sướng làm mua bán lớn, căn bản không hề suy nghĩ liền nói: "Ta tin tưởng thuyền trưởng các hạ nhất định có thể bắn trúng Tam Đảo, cứ để một cái chén lên, trở lại vị trí vừa rồi, đứng vững."

Tam Đảo rất dứt khoát, nói: "Tuân lệnh!"

Lại đặt một cái chén trở về chỗ cũ, chỉ là, tiểu tử này cũng không phải đồ ngốc, hần và Hô Diên Khánh thật sự chưa quen thuộc, không biết tiến pháp người này thế nào, lập tức nện bước bước nhỏ đi lên phía trước, đi bảy mươi bước liền dừng lại, so với khoảng cách vừa rồi thì gần hơn mười bước.

Miyamoto cũng không nói gì thêm, thoáng chiếu cổ mặt mũi thuyền trưởng này một tý, vạn nhất thật sự lui đến chỗ mình vừa rồi, hần bắn không trúng, chẳng phải là không dễ nhìn sao?

Hần đem cung tiễn ra, hỏi: "Không biết thuyền trưởng dùng cung tiễn của ta có thuận tay không?"

Hô Diên Khánh từ phía sau móc nỏ ra, nói: "Không cần, ta dùng cái này."

Miyamoto Lục Lang gật đầu, nói: "À, thuyền trưởng, mời!"

Hô Diên Khánh giơ nỏ lên, nhưng không nhắm vào bát sứ, cái mục tiêu này đối với hần mà nói thì rất đơn giản, hần chuẩn xác nhắm ngay mắt trái Tam Đảo, trong lòng thầm suy nghĩ: "Cứ bắn mắt trái thôi, nếu bắn trúng mắt phải, liền nói lên lão tử tiến pháp không được."

Tam Đảo đứng ở nơi đó, nhìn về phía nỏ trong tay Hô Diên Khánh, bỗng nhiên cảm giác rung cả mình, hai cái đùi không biết làm sao lại bắt đầu có chút run rẩy.

Biểu hiện của hần hiển nhiên làm cho Miyamoto cảm thấy mất mặt mũi, Miyamoto la lớn: "Tam Đảo, đứng vững vàng!"

Tam Đảo cố gắng tự đứng vững, vừa lúc đó, Hô Diên Khánh đã bắn một nỏ tới.

"Á!"

Một tiếng hét thảm vang lên tại chỗ, mọi người không nghe được thanh âm bát trà vỡ vụn, chỉ nhìn thấy Tam Đảo hô một tiếng, ngã lên trên mặt đất, mắt trái một cái máu chảy đầm đìa.

Lực xuyên thấu của cung nỏ quân Tống rất mạnh, con mắt là bộ phận mềm yếu nhất, mũi tên bắn vào từ mắt trái, rõ ràng xuyên qua cả sau não, "run" một tiếng đã dính trên ván gỗ năm sáu bước sau lưng Miyamoto, còn mang theo một đồng óc màu trắng.

Miệng Miyamoto mở thật to, Tam Đảo này là chiến sĩ dũng mãnh nhất dưới tay hần.

Sắc mặt Hồ Diên Khánh cũng thay đổi, bộ dạng có chút thất vọng, nói: "Ai nha, lại bắn chệch rồi, xem ra tại phương diện bắn tên, tại hạ xác thực kém xa Miyamoto tướng quân."

Tay Miyamoto Lục Lang đang phát run, chậm rãi xoay người lại, cưỡng ép nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Thuyền trưởng các hạ, xem ra ngài nên trở về luyện tiễn pháp."

Đầu Hồ Diên Khánh hơi rung hai cái, nói: "Ừm, Miyamoto tướng quân nói có lý, như vậy đi, ta sẽ trở về luyện tập, người cũng chuẩn bị một chút đi, đợi cho thời điểm ta muốn ăn cướp Triều Tiên, sẽ phái người đến liên lạc với người."

Sự vui sướng Miyamoto Lục Lang đã bị một mũi tên của hắc hãn bắn thành không có, nhưng hắc hãn có lẽ vẫn là không lời nào để nói, là do mình để cho Hồ Diên Khánh thử.

Vì cái gì mà mình để cho Hồ Diên Khánh thử đây? Hiện tại Miyamoto nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra.

Hồ Diên Khánh hiện tại thật sự giống như một cường đạo hợp tư cách rồi, giết một Oa nhân không quan hệ, với hắc hãn mà nói, chỉ là một sự việc xen vào giữa, trò hay còn ở phía sau, mục tiêu của hắc hãn là muốn kích động chiến tranh giữa Đông Doanh cùng Triều Tiên.

Miyamoto Lục Lang chỉ là một cái ván cầu để hắc hãn thực hiện mục tiêu, mang theo Miyamoto Lục Lang đi đánh Triều Tiên một lần, tin tưởng lần thứ hai, hắc hãn sẽ tự mình đi.

Bởi vì đó cũng không phải chuyện khó khăn, đường ven biển Triều Tiên rất dài, bằng vào thủy sư Triều Tiên là không phòng bị nổi, huống hồ Tổng triều bán cho Oa nhân thuyền lớn, đã xác định coi như là bị Triều Tiên thủy sư gặp, bọn hắc hãn cũng có thể đánh.

Những người Đông Doanh khác thấy được chỗ tốt, cũng sẽ gia nhập hàng ngũ này, đánh nhau là chuyện sớm hay muộn, thuyền Đại Tổng không lo không bán nổi.

Vì để cho những người Đông Doanh kia mua thuyền được thuận tiện, Trần Thế Trung đã mở chi nhánh tại Đông Doanh, tin tưởng sinh ý sẽ rất tốt.

Lợi dụng chiến tranh giữa Triều Tiên và Đông Doanh để Đại Tổng hấp thụ đủ chất dinh dưỡng, lại để cho quân Tổng có thể lập tức thoát khỏi nguy cơ lương thực lần này mang đến, cũng có thể nhanh chóng tiêu hóa chiến quả tại Đẳng Hạng, đây là trình tự Trần Nguyên chế định.

Hiện tại trái cây Đẳng Hạng đã chín một nửa, Trần Nguyên để Vương An Thạch đi theo Vệ Mãn Chợt Truyền đến lãnh địa Vệ Mãn thị, cái này ở trong mắt Vệ Mãn Chợt Truyền xem ra, chính là tín hiệu nào đó của Trần Nguyên, cho nên liền cực kỳ vui vẻ tiếp nhận rồi.

Nhiệm vụ Vương An Thạch gánh vác lại hoàn toàn bất đồng với Vệ Mãn Chợt Truyền, tại lúc cần thiết, hắc hãn sẽ khơi mào mâu thuẫn giữa Vệ Mãn thị và Đại vương Đẳng Hạng tương lai, lại để cho Vệ Mãn thị có can đảm nhanh chóng phát động cuộc chiến tranh mới tại sau khi Lý Nguyên Hạo bị đánh bại.

Đối với việc Trần Nguyên giao nhiệm vụ này cho Vương An Thạch, một Thư sinh không có danh tiếng gì, mới vừa tới kinh đi thi, Lưu Bình rất là hoài nghi, hỏi: "Phò mã gia, Vương An Thạch này được không? Nếu như hắc hãn không làm được, một khi Vệ Mãn thị không tạo phản, bất kể là ai tiếp quản Hứng Châu phủ, chỉ cần có thời gian nửa năm, hắc hãn đã có thể có được lực lượng tuyệt đối."

521. Chương 473: Hoàng Thượng Không Biết (1+2)

Trần Nguyên biết Lưu Bình lo lắng không phải không có lý, lúc này liền hỏi: "Người cho rằng ai tiếp quản Hứng Châu phủ là thích hợp nhất?"

Lưu Bình suy nghĩ một chút, nói: "Ta xem bộ lạc Tây Kiên Trường có thể làm được, bọn hắc hãn coi như là người nghe lời, nếu thật sự không được, Sơn Di Đông Quang cũng là một lựa chọn không tệ, thực lực của hai người bọn họ cũng không phải rất mạnh, một khi ngồi lên trên vị trí Đại vương, chúng ta có thể khống chế dễ dàng hơn một ít."

Các binh sĩ đang huấn luyện, có một vài Đô đầu chứng kiến Trần Nguyên và Lưu Bình đi qua chỗ họ, liền cùng một lượt lên tiếng hò hét, cũng có vài người chứng kiến bọn hấn đang thương nghị cái gì đó, liền né tránh rất xa, không dám tới quấy rầy.

Cách nghĩ của Trần Nguyên với hoàn toàn bất đồng Lưu Bình: "Không được, hai người bọn họ đều không được, nếu quả thật để bọn hấn ngồi trên vị trí này, vậy bọn họ nhất định sẽ kiệt lực đi lôi kéo những đại tộc Đảng Hạng kia, bởi vì bọn họ biết rõ lực lượng của mình căn bản không thể ngồi yên ở vị trí đó!"

"Nếu bọn hấn nghĩ như vậy, chúng ta muốn làm cho Đảng Hạng lập tức lâm vào chiến loạn thì thập phần khó khăn, chúng ta cần, là một bộ lạc vô pháp ngăn chặn tất cả, rồi lại có thể làm cho tất cả bộ lạc đều cảm thấy sợ hãi."

Lưu Bình gật đầu, nói: "Phò mã gia nói rất có lý, chỉ là, muốn tìm ra một người như vậy, dường như trong hơn hai mươi người thủ lĩnh kia, không có ai phù hợp."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn quân đội phía trước, nói: "Không ai có phù hợp, hiện tại ta cũng không tìm được, nhưng đây là biện pháp tốt nhất, nếu quả thật không được, chúng ta có thể lựa chọn Đột Ngột Địa Rãnh này."

Lưu Bình bỗng nhiên hạ thấp thanh âm xuống, hỏi: "Không phải ngài nói hấn và Lý Nguyên Hạo còn liên lạc sao?"

Trần Nguyên nói: "Đúng, ta dám khẳng định hấn và Lý Nguyên Hạo còn có nhiều khúc mắc, chỉ là, không sao hết, đôi khi không cần phải quá cưỡng cầu đối với người khác. Không biết vì cái gì, hiện tại ta có chút bội phục đối với những người Đảng Hạng vẫn bảo trì trung tâm đối với Lý Nguyên Hạo kia, nếu như có khả năng, vậy thì cũng có thể kết giao bằng hữu."

Hai người bỗng nhiên nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, Trần Nguyên chỉ vào Bạch Ngọc Đường, hỏi: "Hiện tại hấn thế nào?"

Lưu Bình gật đầu, nói: "Không tệ, ít nhất hấn không dạy binh sĩ luyện hoa mai thương kia nữa rồi, trước đó lần thứ nhất hấn đánh chiến tranh cũng không tệ, trong quân đội tham chiến, hấn giết địch nhiều nhất."

Con mắt Trần Nguyên nhìn lại hướng Bạch Ngọc Đường, chỉ nghe được Bạch Ngọc Đường tay nâng trường thương, ở đằng kia hét lớn: "Đâm chọc, lại đâm chọc, chỉ cần các người có thể dùng một thương đâm thủng tấm chắn đối diện, các người có thể sống sót ra khỏi chiến trường!"

Trước mặt những binh lính kia bày đặt một tấm chắn, tấm chắn được cố định chắc chắn trên cọc gỗ, bọn hấn đang dùng sức đâm từng thương một vào đó.

Có một binh sĩ, tư thế hiển nhiên là làm cho Bạch Ngọc Đường rất không hài lòng, hấn đi tới, cầm thương trong tay người binh lính kia qua, nói: "Không phải khí lực hai tay, người xem đây, thời điểm ra thương, dùng chân đạp một cái xuống mặt đất trước, sau đó là đến phần eo, cũng phải dùng sức, chân, eo, bả vai, còn có cả hai tay của người, tất cả đều phải dùng hết khí lực mới có thể chọc thủng được, thử lại một lần nữa!"

Người binh lính kia chiếu theo lời hấn nói để làm, một thương đâm qua, tấm chắn quả nhiên lắc lư kịch liệt một hồi, phẳng phất như sắp vỡ vụn ra.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói: "Không tệ, tiếp tục đâm thêm mấy lần là có thể chọc thủng được!"

Trần Nguyên cao giọng hô: "Ngọc Đường!"

Bạch Ngọc Đường trông thấy hấn, vội vàng chạy tới, nói: "Ai ui, Trần đại nhân đến rồi sao?"

Trần Nguyên cười cười, ôm bờ vai của hấn nói: "Thế nào? Đã quen sống trong quân đội chưa? Nếu như người cảm thấy đã nghiệm trên chiến trường rồi, ta sẽ điều người trở về."

Bạch Ngọc Đường trừng hai mắt lên, nói: "Làm sao được? Ta đã nói với Trần huynh rồi, à không, Trần đại nhân rồi."

Trần Nguyên nhìn hấn, nói: "Người đấy, có lẽ là cứ hô Trần huynh đi, như vậy thì ta sẽ thoải mái hơn một ít."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói: "Mặc kệ hô cái gì, hiện tại ta cảm thấy sống trên chiến trường, ở cùng những huynh đệ kia thật vui vẻ, lúc trở về, người giúp ta nói một chút với hoàng thượng, nhìn xem có thể để ta ở tại chỗ này được hay không."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút mới nói: "Khả năng là chuyện này không dễ xử lý lắm, nói như thế nào thì người cũng là thủ hạ của Bao đại nhân, chính là Tứ phẩm hộ vệ, lần này là ta mượn danh nghĩa, để người đến bảo vệ an toàn của ta, mới có thể điều người đến."

Bạch Ngọc Đường có chút thất vọng, hẳn thật sự cảm thấy ở trong quân đội nếu thoải mái hơn nhiều so với việc hấn bị Bao Chứng phái đi theo Nhan Tra Tấn tra án, cũng thú vị hơn nhiều so với hấn lăn lộn giang hồ.

Trên giang hồ người lừa ta gạt, thời điểm phá án thì phải cẩn thận chú ý.

Nhưng quân đội không giống, đặc biệt là chi quân đội của chính mình, tràn ngập tâm huyết đàn ông, trên chiến trường, cảm giác giao mạng cho đồng bào bên người, một đám huynh đệ sống vai giết địch, thật sự là nặng hơn nhiều so với nghĩa khí giang hồ.

Trần Nguyên nhìn sắc mặt của hấn, hỏi: "Người thực sự muốn ở lại quân đội?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi lại một câu: "Ta đã lừa gạt người lần nào chưa?"

Trần Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói: "Được rồi, trở về ta sẽ tới thử xem, chỉ là, ta cũng không dám cam đoan với người, người cũng biết đấy, Nhan Tra Tấn vô cùng xem trọng người, ta sợ hấn không chịu thả người."

Bạch Ngọc Đường đã quyết tâm muốn tới quân đội, nói: "Chỗ của hấn giao cho ta, ta sẽ nói chuyện với hấn."

Ba người đang nói chuyện, chỉ thấy từ xa xa, Tư Mã Quang đang đi tới, hấn đã muốn có thể vứt bỏ cái gậy chống rồi, nhưng khi đi đường vẫn còn có chút cố hết sức, thoạt nhìn đáng đi khá khập khiễng.

"Trần đại nhân, ta tìm người khắp nơi."

Trần Nguyên nhìn Tư Mã Quang mặc trên người một thân quân phục, khoe miệng nổi lên vẻ tươi cười.

Ở trong quân đội phải mặc quân phục, đây là quy củ quân đội, Trần Nguyên tại thời điểm ngay từ đầu xuất chinh. liền tuân thủ cái quy củ này, chỉ có Tư Mã Quang lúc mới tới mấy ngày, có lẽ là vẫn không chịu cởi trường bào ra.

Hiện tại hấn chịu mặc quân phục này vào, ít nhất cũng nói rõ, hấn đã không còn miệt thị đối với vũ phu.

"Tư Mã giám quân có chuyện gì cứ nói đừng ngại."

Tư Mã Quang hít một hơi thật sâu, nói: "Tại hạ cho rằng, Trần đại nhân có chút không tín nhiệm hạ quan."

Trần Nguyên hỏi: "À? Sao lại nói vậy?"

Tư Mã Quang nói: "Tuy hạ quan và Trần đại nhân có chút lý luận không giống nhau, nhưng đều muốn hiệu lực vì Đại Tổng, hạ quan xin hỏi Trần đại nhân, Lý Nguyên Hạo được giải quyết xong, đại nhân thật sự muốn lập tức rời khỏi Đãng Hạng sao?"

Trần Nguyên nhìn chung quanh một chút, nói: "Tại đây không phải địa phương nói vấn đề này, Tư Mã đại nhân, chúng ta đi vào doanh trại nói chuyện."

Ba người Trần Nguyên, Lưu Bình, Tư Mã Quang đi vào doanh trại, lại để cho binh sĩ ở ngoài cửa trông coi, người không có phận sự, không cho tới gần.

Trần Nguyên ngồi xuống trên một cái ghế, hỏi: "Tư Mã đại nhân cho rằng ta có thể đi như vậy sao?"

Tư Mã Quang tiến lên một bước, nói: "Hạ quan cả gan, không muốn suy đoán, xin hỏi thẳng một câu, vì cái gì mà người không từ hội nghị lần này, tuyển ra một thủ lĩnh phiên bang thân cận Đại Tổng, lại để cho hấn làm Đại vương Đãng Hạng?"

Trần Nguyên nhìn hần, nói: "Người cũng đã nói rồi, hiện tại Đại Tổng không thể gánh gánh nặng này trên lưng."

Tư Mã Quang dang hai tay ra, nói: "Đây là hai việc khác nhau, chọn một thủ lĩnh phiên bang thân cận Đại Tổng, kết chuyện tốt trọn đời, mới có lợi đối với chúng ta."

"Hiện tại những người kia đều không có năng lực, người tùy tiện chọn lựa ra một người, trợ giúp bọn hần, bọn hần sẽ cảm kích Đại Tổng cả đời, nhưng Trần đại nhân, người đưa ra điều kiện người nhập Húng Châu trước làm vương, sẽ làm cho bọn họ cảm giác vương vị của mình là bản thân mình có được, không có vấn đề gì liên quan đến Đại Tổng, hiện tại ta thật sự hoài nghi, người có phải đang không muốn chấm dứt chiến tranh hay không?"

Ngữ khí Tư Mã Quang có chút kích động, quan niệm của hần có thể nói là đại biểu quan niệm một bộ phận kẻ sĩ Đại Tổng, có xung đột rất lớn với cách nghĩ của Trần Nguyên.

Trần Nguyên nhìn Tư Mã Quang, nhìn thời gian rất lâu, sau đó nhẹ giọng nói một câu: "Lý Đức Minh cũng cảm tạ Tổng triều cả đời, cả đời hần không làm ra sự tình gì phản Tổng, tuân thủ bản phận một thần tử, quản lý Đảng Hạng vì Tổng triều."

"Nhưng sau đó thì thế nào? Vừa đến thời con của hần, lập tức liền phản, Tư Mã giám quân, ta muốn vĩnh viễn giải quyết vấn đề Đảng Hạng, cho nên, ta sẽ không để cho bọn hần là tự nhiên lập ra Đại vương của mình!"

Hần trả lời vô cùng trực tiếp, không riêng gì nói cho Tư Mã Quang sự tình Đảng Hạng không thể bởi vì Lý Nguyên Hạo chết mà hoàn tất, càng nói cách nghĩ đáy lòng mình.

Tư Mã Quang bị lời này của Trần Nguyên làm cho chấn động rồi, cũng bị sự thẳng thắn của Trần Nguyên làm cho sợ ngây người, ánh mắt của hần có chút kinh ngạc, miệng lắp bắp nói: "Người, người...."

Trần Nguyên chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt hần, nói: "Ta nghĩ như vậy, Tư Mã đại nhân có đồng ý không?"

Tư Mã Quang căn bản không nghĩ tới vấn đề này, hần vẫn cho rằng vấn đề Đảng Hạng chính là vấn đề Lý Nguyên Hạo, giải quyết Lý Nguyên Hạo xong, sẽ không còn sự tình gì nữa rồi, việc cần phải làm tiếp theo là trấn an người Đảng Hạng, kết chuyện tốt trọn đời cùng Đại vương mới của Đảng Hạng.

Ở trong đầu những sĩ phu Tổng triều này, đều là nền chính trị nhân từ của Triệu Quang Nghĩa, về phần thời đại khai cương mở đất của Triệu Khuông Dận, đã hoàn toàn hoàn thành tại thời đại Triệu Khuông Dận.

Hiện tại Trần Nguyên hỏi hần đồng ý hay là không đồng ý, Tư Mã Quang thật sự không có chủ ý, hần suy nghĩ một chút mới nói: "Sự thể rất lớn, Phò mã gia vẫn nên cẩn thận, hơi có sai lầm là sẽ kinh động đến tất cả phiên bang Đại Tổng ta."

Trần Nguyên thấy hần không trực tiếp đưa ra ý kiến phản đối, lập tức nở nụ cười, nói: "Tư Mã giám quân yên tâm, ta để người ở chỗ này, cũng không có bất cứ chuyện gì sai người đi làm, người là người vạn tuế phải tới giám sát chi quân đội này, có nghi vấn gì, ta hi vọng người có thể như hôm nay, nói ở trước mặt."

"Bất kể là ta hay là Lưu Bình đại nhân, đều cho người một câu trả lời, thỏa mãn thì người nghe tiếp, không hài lòng người cứ tấu vạn tuế, đây là chức trách giám quân các người."

Tư Mã Quang ôm hai đấm, nói: "Phò mã gia, vấn đề này ta muốn đưa bản tấu lên vạn tuế, về ý định của Phò mã gia, không biết vạn tuế đã chưa?"

Ánh mắt Trần Nguyên lóe lên một cái, nói: "Vạn tuế không biết, đây chỉ là cách nghĩ sơ bộ của ta."

Hần không thể nói Nhân Tông biết, có một số việc Trần Nguyên cần dừng cảm đảm nhận, mặc dù biết rõ những sĩ phu sẽ hướng mình phát động công kích, hần cũng phải đảm nhận, không thể giao trách nhiệm cho Nhân Tông.

Cái này giống như cục trưởng và sở trưởng ngày sau cùng nhau tham ô rồi, vì sao sở trưởng lại một mình gánh hết mọi chuyện, đều là một cái đạo lý, giữ lại cục trưởng, về sau còn có người cứu mình.

Kém nhất, cũng có thể ở trong lúc mình bị bỏ tù, người nhà có thể được người khác chăm sóc, cục trưởng cũng kéo xuống luôn, chỉ có thể nhiều người cùng xông đời mà thôi.

Tư Mã Quang lúc này mới nói: "Tốt, hạ quan sẽ đưa tầu như thực, cũng không phải hạ quan có ý kiến đối với Phò mã gia, chỉ nhìn việc mà nói, từ trên mặt cảm tình tư nhân mà nói, hạ quan đối với nhân phẩm Phò mã gia, có lẽ là rất bội phục."

Lời này nói ra làm Trần Nguyên rất vui vẻ, xuyên việt đến Đại Tống đã nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người bội phục nhân phẩm của mình.

Tri kỷ khó tìm, Trần Nguyên cảm động lôi kéo tay Tư Mã Quang, nói: "Tư Mã giám quân không cần phải nói nữa, ta hiểu!"

Trong Hứng Châu phủ, Lý Nguyên Hạo hiện tại đã cảm giác được bi thương của tứ diện Sở ca (bốn bề thọ địch), thảm bại tại Tướng Quân lĩnh, uy vọng của hắn giảm xuống nghiêm trọng, không riêng gì binh sĩ và thần dân trốn tránh, mà ngay cả những đại thần ngày thường hắn thập phần sủng hạnh kia, vẫn đang nghĩ biện pháp ly khai hắn mà đi.

Người có biện pháp, liền trực tiếp bắt liên lạc cùng quân Tống, không có cách nào, liền đi đầu quân vào những gia tộc quyền thế đã phản bội hắn kia, thật sự không được, liền xoắn chán nệm lên, dứt khoát mất tích.

Triều đình Đại Hạ Quốc là từ từ quanh quệ, hôm nay, thời điểm vào triều, Lý Nguyên Hạo phát hiện người đứng phía dưới chưa đầy ba mươi người, nhớ tới tràng cảnh một năm lấy trước kia binh hùng tướng mạnh, mưu thần như mưa, mãnh sĩ như rừng, lập tức có chút thương cảm.

Trương Tầm Nguyên đứng vị trí thứ ba một hàng người bên trái, Lý Nguyên Hạo hỏi một câu: "Dương Thủ Tổ vì sao hôm nay không vào triều?"

Phía dưới, mọi người im lặng, một lát sau, Dã Lợi Kiến Ca đi ra nói: "Vạn tuế, buổi tối hôm qua, Dương Thủ Tổ mang theo người nhà ra khỏi thành, đến buổi sáng hôm nay vẫn chưa về."

Khóe miệng Lý Nguyên Hạo bỗng nhúc nhích, Dương Thủ Tổ này là trọng thần từ thời điểm Lý Đức Minh, hiện tại ngay cả hắn cũng rời đi rồi.

Hắn cố gắng ưỡn thân thể của mình thẳng tắp, làm cho mình nhìn về phía trên có thể tinh thần hơn một ít: "Nguyên soái, hiện ở bên ngoài, những phản tặc kia như thế nào?"

Dã Lợi Kiến Ca nói: "Hồi bẩm vạn tuế, Trần Thế Mỹ định ra thế ước, người nhập Hứng Châu trước làm vương, những phản tặc này dồn thế công rất mạnh, một ít cứ điểm của chúng ta lần lượt thất thủ, hiện tại..."

Hơi chút dừng lại một chút, Dã Lợi Kiến Ca cuối cùng mới nói lời nói thật: "Hiện tại, ngoại trừ khu vực chung quanh Hứng Châu phủ, đại bộ phận còn lại đã rơi vào trong tay phản tặc."

Sảnh đường hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được thanh âm một cây tú hoa châm rơi trên mặt đất.

Lý Nguyên Hạo quét mắt nhìn qua đám người trầm mặc không nói: "Các vị ái khanh còn thượng sách nào không?"

Ngô Hạo tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, hiện tại trong bọn phản tặc, thế công mạnh nhất chính là bộ lạc Vệ Mân, tốc độ của bọn hắn cũng nhanh nhất, vì thần cho rằng, nếu là vạn tuế có thể đánh bại bộ lạc Vệ Mân, là có thể đả kích những phản quân này."

Lý Nguyên Hạo chấp nhận sâu đối với lời này, tuy chính mình hiện tại đã gặp phải tuyệt cảnh, nhưng năng lực quyết chiến cùng bộ lạc Vệ Mân vẫn có, sau khi nghe xong, liền không khỏi gật đầu, đang định đồng ý, Trương Tầm Nguyên lại một bước ra khỏi hàng, nói: "Vạn tuế, không thể đánh, vì thần cho rằng, hiện tại đi trao đổi Tống triều, thời gian vẫn chưa quá muộn, nếu tử chiến cùng Vệ Mân bộ lạc qua đi, binh lực của

chúng ta tất nhiên sẽ bị hao tổn, lúc đó sợ là ngay cả một điểm vốn liếng đàm phán cuối cùng cũng không có!”

Tay Lý Nguyên Hạo mạnh mẽ đánh vào cái ghế, thoáng một tý đã đứng lên, nói: ”Tướng quốc đại nhân, vì sao người toàn khuyên trầm đầu hàng?”

Tại năm trước, thời điểm lấy được đại thắng Tam Xuyên khẩu, Lý Nguyên Hạo liền phái ra sứ giả, đi về hướng Tống triều, trao đổi ngưng chiến.

Lúc đó là trao đổi ngưng chiến, Tống triều không đáp ứng, Trần Nguyên đánh lên một vòng, làm cho cả Đãng Hạng bấp bênh, Lý Nguyên Hạo lại phái ra sứ giả, hướng Tống triều cầu hòa, là khẩn cầu muốn hòa bình.

Tống triều lại không đáp ứng, đến hôm nay, Lý Nguyên Hạo đã không có vốn liếng trao đổi ngưng chiến và khẩn cầu hòa bình, chuyện hãn duy nhất có thể làm, chính là ”xin hàng”.

Tống triều hoàng đế rất rộng lượng, thậm chí có thể cho phép đầu hàng để địch quốc hàng hãn tiếp tục sống, ví dụ như Lý Dục lúc trước.

Nhưng Lý Nguyên Hạo tuyệt đối không thể tiếp nhận phương thức sinh tồn của Lý Dục, hãn tình nguyện chết trận sa trường.

Trương Tầm Nguyên vẫn trung thành và tận tâm nói: ”Vạn tuế, ngày xưa Câu Tiễn nhần nhục, mới có thể thống trị đất nước, Lưu Bang xưng thần, mới có thể có được thiên hạ, hiện tại vạn tuế đầu hàng, Tống triều hoàng đế tất nhiên sẽ giam cầm ngài tại Biện Kinh, nhưng cũng sống khá giả hơn Bá Vương Câu Tiễn lúc trước bị giam trong phòng cũi. Thần nguyện ý đi cùng Đại vương, để cho Dã Lợi tướng quân quản lý Hứng Châu phủ, nằm gai nếm mật, không phải là không có cơ hội xoay người!”

522. Chương 474: Giúp Ta Diệt Hãn

Con mắt Lý Nguyên Hạo gắt gao nhìn chăm chăm vào Trương Tầm Nguyên, cuối cùng lại nhìn về phía Ngô Hạo: ”Ngô đại nhân, theo người thì sao?”

Ngô Hạo chậm rãi nói: ”Thần không dám tự so với Phạm Lãi, Trần Thế Mỹ, bọn người Phạm Trọng Yên cũng tuyệt đối không phải Ngũ Tử Tư, vạn tuế, người khác không nói, Trần Thế Mỹ là người âm hiểm xảo trá, nếu vạn tuế đi Biện Kinh, chỉ sợ không có cơ hội nằm gai nếm mật.”

Trương Tầm Nguyên giận dữ mắng mỗ một tiếng: ”Ngô Hạo, rốt cuộc Tống triều đã cho người chỗ tốt gì? Người cho rằng người còn có đường lui nào khác sao? Vì cái gì mà người một lòng muốn đẩy vạn tuế vào chỗ chết?”

Ngô Hạo phù phù một tiếng liền quỳ xuống, nói: ”Vạn tuế, xin ngài hãy giết vi thần, vi thần chỉ nói những câu chân thành, hiện tại không thể đầu hàng được!”

Lý Nguyên Hạo không nói gì, Dã Lợi Kiến Ca lại tiến lên một bước: ”Vạn tuế, mặt tướng cho rằng lời Trương đại nhân nói thập phần có lý, hiện tại cho dù chúng ta đánh thắng Vệ Mãn thị, cũng vô ích đối với đại cục.”

Lý Nguyên Hạo nhìn hãn, nói: ”Đại ca, ngay cả người cũng không muốn cho ta chiến tranh sao?”

Dã Lợi Kiến Ca nghe vậy liền biến sắc, vội quỳ xuống, nói: ”Vạn tuế hiểu lầm rồi, mặt tướng nguyện ý máu chảy đầu rơi vì vạn tuế, nếu vạn tuế hạ chỉ, mặt tướng sẽ đi chém giết ngay bây giờ, chỉ là, mặt tướng cảm thấy Trương đại nhân nói rất có đạo lý, kính xin vạn tuế nghĩ lại!”

Thời điểm Lý Nguyên Hạo đang muốn nói cái gì, võ tướng Đãng Hạng sau lưng Dã Lợi Kiến Ca bỗng nhiên mạnh mẽ quỳ xuống toàn bộ, nói: ”Xin vạn tuế nghĩ lại!”

Lời Lý Nguyên Hạo đến bên miệng lại nuốt trở vào, sát ý trong ánh mắt lóe lên rồi biến mất, hãn chợt phát hiện, trận chiến đánh đến hiện tại, những võ tướng mãnh sĩ này nghiễm nhiên đã là người của Dã Lợi Kiến Ca rồi, mà những người trung tâm với mình kia, phần lớn là đã chết trận.

Bên ngoài, một vệ binh dùng bước nhỏ chạy tới cửa, nói: "Vạn tuế, có một phong mật báo."

Lý Nguyên Hạo vừa vịn mượn cơ hội này bỏ chủ đề tranh luận qua một bên, nói: "Mang lên."

Vệ binh đưa mật báo lên, Lý Nguyên Hạo mở ra nhìn thoáng qua, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ nào, sau khi xem xong, liền thu vào trong ngực, nói: "Đám mật thám này thật sự là phế vật, sự tình trầm đã biết, hiện tại bọn hần mới đến bẩm báo!"

Rất nhiều người muốn biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Lý Nguyên Hạo không nói, bọn hần cũng chỉ có thể suy đoán.

Khóe miệng Lý Nguyên Hạo hiện lên dáng tươi cười, nói: "Đại ca, ta tin tưởng người, người đã cho rằng không thể đánh, ta sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Dã Lợi Kiến Ca lúc này mới đứng dậy, nói: "Vạn tuế anh minh!"

Lý Nguyên Hạo khoát tay chặn lại, nói: "Tốt rồi, tan triều đi, Tướng quốc đại nhân, tan triều xong, người thay trầm dò xét Hứng Châu thành một tý, người nói rất đúng, đây là vốn liếng cuối cùng của chúng ta rồi, không thể có bất kỳ sơ xuất nào."

Trương Tầm Nguyên lúc này liền nói: "Vạn tuế yên tâm, thần tất nhiên sẽ tận trung với cương vị công tác."

Cả đám người từ trên triều đình đi xuống, mang theo đủ loại tâm tình, Ngô Hạo bước hai bước chạy tới bên người Trương Tầm Nguyên, nói: "Trương huynh."

Trương Tầm Nguyên hung dữ trừng mắt liếc hần một cái, miệng hừ một tiếng.

Ngô Hạo vẫn là vẻ mặt dáng tươi cười, nói: "Trương huynh, ta nghĩ có thể là ta làm cho người hiểu lầm, vì sao thái độ của Trương Tầm Nguyên đối với huynh đệ bỗng nhiên chuyển biến? Không thể nói được, cũng nên cho huynh đệ một cơ hội giải thích chứ?"

Trương Tầm Nguyên nhìn hần, nói: "Ngô Hạo, chúng ta nhận thức nhau hai mươi năm rồi, trong bụng người tính toán gì, người khác không biết, ta có thể đoán ra rất rõ ràng, hiểu lầm sao? Nếu quả thật là hiểu lầm, người giải thích rõ ràng đi!"

Hần hất ống tay áo lên rời đi, cũng không để ý đến Ngô Hạo, Ngô Hạo nhìn bóng lưng của hần, thời điểm đang trầm tư, một cung nhân đi tới, nhỏ giọng nói: "Ngô đại nhân, hoàng thượng mời người đi thư phòng một chuyện."

Cơ trên mặt Ngô Hạo run rẩy hai cái, nói: "Biết rồi."

Trương Tầm Nguyên và Dã Lợi Kiến Ca sóng vai đi ra ngoài, Dã Lợi Kiến Ca nói: "Trương đại nhân, ngài cảm thấy nếu như chúng ta đi đầu hàng, Tống triều có bao nhiêu phần trăm buông tha Đại vương?"

Trương Tầm Nguyên nói: "Nếu để cho hoàng đế Tống triều làm chủ, Đại vương tất nhiên không việc gì, nhưng Ngô Hạo có câu nói nói rất đúng, Trần Thế Mỹ thật sự rất vô sỉ, chúng ta phải đề phòng hần dùng thủ đoạn hạ lưu mới được."

Dã Lợi Kiến Ca thở dài một tiếng, nói: "Trương đại nhân suy nghĩ cực khổ, ta thật sự nghĩ mãi mà không rõ, đoạn thời gian này vạn tuế làm sao vậy, tính tình giống như đã chuyển biến rất nhiều."

Trương Tầm Nguyên lại suy nghĩ thay Lý Nguyên Hạo: "Cũng khó trách vạn tuế, lúc trước nếu không phải ta cực lực bảo hần xưng đế, tình huống hiện tại có lẽ đã đỡ hơn một ít, ta cũng không nghĩ tới, vạn tuế rõ ràng nhiều lần thua ở trên tay Trần Thế Mỹ kia."

Dã Lợi Kiến Ca lại hiểu rất rõ đối với chuyện này, nói: "Không riêng gì đại nhân không nghĩ tới, mỗi người chúng ta đều chưa từng nghĩ tới, quân Tống lại bỗng nhiên biến thành lợi hại như vậy. Khá tốt, bọn hần chỉ một vạn người, nếu thật sự phái hơn mười vạn quân đội đến, chúng ta hiện tại ngay cả ở nơi nào cũng không biết."

Trương Tầm Nguyên xoay đầu lại, nói: "Dã Lợi tướng quân, sự tình chiến tranh thì ta không hiểu, nhưng nếu như Tống triều thật sự muốn Đại vương đi Biện Kinh mà nói, ta sẽ đi cùng Đại vương."

“Chuyện nơi đây liền giao cho người, tướng quân phải làm, đầu tiên là ổn định lại Hưng Khánh phủ, sau đó bắt chước quân chế lính mới của quân Tống, trùng kiến quân đội Đảng Hạng, nhất định phải làm cho quân đội của chúng ta lợi hại hơn quân Tống, chỉ có như vậy, Đại vương mới có thể có cơ hội trở về.”

Đến loại tình trạng hiện tại, Trương Tầm Nguyên vẫn còn một lòng mưu đồ vì Lý Nguyên Hạo, có thể nói là một cái thần tử trung tâm đến cực hạn.

Trần Nguyên bội phục những người hiện tại vẫn trung thực với Lý Nguyên Hạo kia, nhưng không bao gồm Trương Tầm Nguyên, bởi vì hắn là người Tống.

Dã Lợi Kiến Ca lại bị sự trung tâm của Trương Tầm Nguyên dẫn động rồi, hắn ôm quyền hành lễ, nói: “Trương đại nhân yên tâm. Ta biết phải làm sao.”

Trương Tầm Nguyên nói: “Còn có, cũng là một điểm quan trọng nhất, tướng quân nhất định phải giết Ngô Hạo!”

Lúc này Ngô Hạo đứng ở trước mặt Lý Nguyên Hạo, nhìn phần mặt báo tất cả đại thần đều không chứng kiến, trên mặt báo ghi rất rõ ràng, một câu “Tướng quốc Trương Tầm Nguyên bí mật liên lạc đang cùng Trần Thế Mỹ, hơn nữa còn cung cấp tình báo về hướng quân Tống, hoàng thượng chú ý.”

Những lời này hiển nhiên là nói rõ, Trần Nguyên ở bên kia đã làm ra động tác phối hợp với mình, hơn nữa hiệu quả còn rất tốt, hiện tại, trên mặt Lý Nguyên Hạo căn bản không có vẻ tươi cười, toàn một mảnh tái nhợt.

Trong lòng Ngô Hạo thầm mừng rỡ, trên mặt lại làm ra trạng thái sợ hãi, nói: “Vạn tuế, Trương Tầm Nguyên liên lạc cùng Trần Thế Mỹ, có thể là vì bảo vệ vạn tuế, về phần cung cấp tình báo cho quân Tống, hắn sẽ tuyệt đối không làm!”

Lý Nguyên Hạo nắm chặt hai đấm, nói: “Trước kia ta cũng cho rằng như thế, nhưng ta cho người biết, người đưa cho ta cái phong mật báo này, sẽ tuyệt đối không gạt ta!”

Lý Nguyên Hạo rất là tín nhiệm đối với Đột Ngột Địa Rãnh, mặc dù hiện tại, Đột Ngột Địa Rãnh trên danh nghĩa là đã phản bội hắn, nhưng tình cảm giữa bọn hắn, vẫn thâm hậu so với bất luận kẻ nào.

Lúc Lý Nguyên Hạo còn nhỏ, Lý Đức Minh có vài đứa con trai, nhưng Đột Ngột Địa Rãnh chỉ đi lại đặc biệt thân cận với Lý Nguyên Hạo.

Ngô Hạo lập tức quỳ xuống, nói: “Vạn tuế, kính xin người minh xét, Tướng quốc đại nhân hiện tại đi lại vô cùng gần gũi với đại tướng quân, nếu như hắn thật sự gây bất lợi đối với ngài, sẽ rất nguy hiểm, không thể vọng động! ”

Lời này nghe đi lên là suy nghĩ vì Lý Nguyên Hạo, là cầu tình vì Trương Tầm Nguyên, nhưng hiệu quả nó phát ra, quả thật làm cho Lý Nguyên Hạo càng kiên định với ý niệm giết Trương Tầm Nguyên.

Hai con mắt Lý Nguyên Hạo nhìn chăm chăm vào Ngô Hạo: “Ngô Thái úy, hiện tại bên trong văn võ cả triều, trăm chỉ tin tưởng một mình người, cho nên mới nói vấn đề này cho người biết, trăm muốn người giúp ta diệt trừ Trương Tầm Nguyên, như thế nào? Ngay cả người cũng không chịu giúp ta sao?”

Ngô Hạo lúc này lại làm ra vẻ như là bị buộc phải quyết tâm, nói: “Thần, nguyện ý lo âu vì vạn tuế!”

523. Chương 475: Vì Cái Gì (1+2)

Khóe miệng Lý Nguyên Hạo lộ ra dáng tươi cười, nói: “Tốt, người yên tâm, ta cũng biết hiện tại quan hệ giữa đại tướng quân và Trương Tầm Nguyên không tệ, cho nên trong lòng ta đã có kế hoạch, khuya hôm nay, ta sẽ bảo đại tướng quân đến hoàng cung một chuyến.”

“Hiện nhân mã trên tay hắn nhiều hơn nhiều so với ta, ta muốn mượn chút ít binh mã từ chỗ của hắn đến, nếu hắn nguyện ý cho ta là tốt nhất, nếu không muốn.....”

Lý Nguyên Hạo nói tới chỗ này liền ngừng một chút, không nói thêm gì đi nữa, nhưng ý nghĩ của hắn đã rất rõ ràng.

Ngô Hạo từ trên mặt đất bò lên, nói: "Đại vương, vi thần nên làm như thế nào?"

Lý Nguyên Hạo nhỏ giọng nói: "Người thay ta giết Trương Tầm Nguyên, nhớ kỹ, không cần phải kinh động người khác."

Địa vị Trương Tầm Nguyên rất đặc thù, là Tướng quốc của Đại Hạ Quốc, mặc dù Đại Hạ Quốc hiện tại đã đến mức ăn bữa hôm lo bữa mai rồi, nhưng vẫn có rất nhiều người coi hắn là người quan trọng.

Trên đường, những binh lính đói bụng kia đang tuần tra, "hai chân dê" kia cơ hồ cũng sắp ăn hết sạch rồi, vẫn còn có rất nhiều người ở lại Hưng Khánh phủ, không vì cái gì khác, chỉ bởi vì nơi này là thủ đô Đại Hạ Quốc, bọn hắn tin tưởng, hoàng thượng bọn hắn nhất định có biện pháp kiếm cho bọn hắn mấy cái gì đó để ăn.

Hiện tại Hưng Khánh phủ đã không có người ăn trộm và ăn cắp, những kẻ làm loạn trị an xã hội này, vì không có gì để trộm, ngay cả có, cũng không còn khí lực đi trộm, tất cả mọi người thành thành thật thật đàn ra, chỉ vì có thể làm bảo tồn cho mình một ít thể lực, sống thời gian lâu hơn một chút.

Trương Tầm Nguyên vẫn làm hết phận sự, vòng vo vài vòng, sau đó mới trở lại nhà của mình.

Bước chân của hắn vừa mới bước vào cửa lớn, bỗng nhiên trông thấy một đội binh sĩ đứng trong đại viện nhà mình, Ngô Hạo chuyển một cái ghế đến, an vị tại trước cửa nhà.

Trương Tầm Nguyên sửng sốt một chút, ngay sau đó, hắn phát hiện lão bà và đứa trẻ của mình bị binh sĩ trói lại, đặt tại sau lưng Ngô Hạo.

"Ngô Hạo, ngươi muốn làm gì?" Cái trán Trương Tầm Nguyên lập tức hiện lên đầy gân máu, khuôn mặt biến màu đỏ bừng, cả người mạnh mẽ vọt lên.

Hai binh sĩ bỗng nhiên xông lên, mỗi người cầm một cánh tay hắn, kéo hắn dài tới trước mặt Ngô Hạo.

"Quỳ xuống!" Ngô Hạo ngồi ở trên mặt ghế, nhìn Trương Tầm Nguyên phẫn nộ không thôi, miệng chỉ nói hai chữ này.

Trương Tầm Nguyên sửng sốt một chút, Ngô Hạo nói tiếp: "Ta bảo ngươi quỳ xuống."

Trương Tầm Nguyên giận dữ, nói: "Ngô Hạo, ngươi dám đến phủ ta giương oai sao? Ta muốn gặp mặt vạn tuế, tổ cáo ngươi một phen, ngươi cũng không nhìn đức hạnh ngươi xem, còn bắt ta quỳ xuống với ngươi sao? Ta cho ngươi biết, hiện tại cả người nhà của ta ra, ta còn có thể niệm tình chúng ta giao tình nhiều năm, phân thay ngươi cầu tình với vạn tuế."

"Ha ha ha!"

Ngô Hạo cười rất vui vẻ, nói: "Trương huynh, ngươi thật sự là thông minh cả đời, hồ đồ nhất thời rồi, Ngô Hạo ta có thêm lá gan nữa, cũng không dám đến phủ Tướng quốc ngươi bắt người!"

Vừa nói hết lời này, Trương Tầm Nguyên cũng từ trong kinh sợ tỉnh ngộ lại, hắn bỗng nhiên ý thức được cái gì đó, huyết dịch sôi trào lập tức lạnh băng xuống dưới, hắn cảm giác như là mình đưa thân vào trong hầm băng rét lạnh, cái chủng loại rét lạnh thấu xương từ trong tim lan đến kia.

Đầu của hắn nhẹ nhàng đong đưa, lảo đảo: "Không có khả năng, không có khả năng!"

Ngô Hạo mở một đạo thánh chỉ ra, nói: "Trương huynh, là ta đọc, hay là ngươi tự mình xem?"

Trương Tầm Nguyên không đợi Ngô Hạo đọc, đã muốn tiến lên cướp lấy, nhưng hai binh sĩ bên cạnh gắt gao giữ chặt hắn, lại làm cho hắn vô pháp tới gần.

Ngô Hạo nở nụ cười, đưa thánh chỉ của Lý Nguyên Hạo qua, nói: "Đến đây, ta cho ngươi."

Trương Tầm Nguyên tiếp nhận, hai con mắt nhanh chóng đảo qua thánh chỉ, không muốn bỏ qua một chữ, càng xem, sắc mặt của hắn càng tái nhợt.

Cái thánh chỉ này là thật, thật sự là Lý Nguyên Hạo muốn mình chết, mình chủ mình muốn dùng cả đời đi phụ tá hắn, hiện tại thật sự muốn mình chết đi rồi.

Cả người Trương Tầm Nguyên bỗng nhiên mềm nhũn ra, mặt xám như tro.

Ngô Hạo nhìn thấy mà vô cùng là đắc ý, chậm rãi đi đến trước mặt Trương Tầm Nguyên đã giống như một bãi bùn nhão, nói: "Trương huynh, từ ngày chúng ta nhận thức nhau, huynh đệ cái gì cũng nghe theo người, người nói đông, huynh đệ liền đi hướng đông. Người nói đến Đẳng Hạng, huynh đệ cũng cùng người đến rồi, đó là bởi vì huynh đệ cho rằng người là một người thức thời, chỉ là, lúc này đây, vì cái gì mà người lại ngoan cố không thay đổi như vậy?"

Ánh mắt Trương Tầm Nguyên chậm rãi nâng lên, nhìn Ngô Hạo, nói: "Ngô Hạo, không phải ta ngoan cố không thay đổi, là chúng ta căn bản không có đường lui, người cho rằng Tống triều sẽ bỏ qua cho người sao? Người nằm mơ đi!"

Ngô Hạo là gian nhân, bản sắc gian nhân chính là bất cứ khi nào hắn cũng sẽ không thừa nhận chuyện mình làm, mặc dù hiện tại hắn và Trương Tầm Nguyên đã phân ra thắng bại, nhưng Ngô Hạo vẫn không muốn thừa nhận bất cứ cái gì tại trước mặt Trương Tầm Nguyên.

Hắn đứng thẳng thân thể lên, nói: "Trương huynh, ta không cần phải nói cái gì với người, vạn tuế để cho ta đưa người đi trên đoạn đường cuối cùng, nể tình chúng ta kết giao nhiều năm, ta có thể đáp ứng người, vui y quan người một nhà các người ở cùng một chỗ."

Lão bà Trương Tầm Nguyên lập tức bi thảm gào thét một tiếng: "Lão gia ơi!"

Trong ngực của nàng ôm con của Trương Tầm Nguyên, hai đứa, nam nhiều lắm là bảy tám tuổi, nữ mới bốn năm tuổi, nàng tru lên chỉ là mở đầu, Trương Tầm Nguyên tổng cộng có sáu tiểu thiếp, sau khi nghe được, đều khóc ồ lên, đứa trẻ cũng khóc theo, cả sân tràn đầy vẻ bi thảm.

Trương Tầm Nguyên dần dần mơ hồ tỉnh táo lại trong một mảnh tiếng khóc, hắn bỗng nhiên quỳ xuống, dập đầu mấy cái vang lên tiếng với Ngô Hạo, nói: "Ngô đại nhân, Ngô Hạo huynh đệ, không, người là đại ca của ta, người là cha của ta? Ta cầu ngài để cho ta đi gặp hoàng thượng một lần, để cho ta nói thêm một câu nữa với hắn thôi!"

Ngô Hạo chứng kiến Trương Tầm Nguyên quỳ xuống, còn nói lời cầu xin như vậy, đáy lòng quả thực rất thỏa mãn, nói: "Ha ha ta là người như thế nào? Lập lại lần nữa đi?"

Trương Tầm Nguyên tiếp tục dập đầu, nói: "Ngài là cha ta, ngài chính là cha của ta!"

Ngô Hạo nở nụ cười, sau đó thở dài một tiếng, nói: "Trương Tầm Nguyên, nếu như người sớm nhận ta đây làm cha, ta có thể mang người cùng đi đến một con đường sống, hiện tại người chỉ còn đường chết thôi, đừng nói ta không phải cha người, coi như là đúng, ta cũng sẽ đá người một cước văng ra!"

Trong lòng của hắn hiện tại có một loại cảm giác đặc biệt thành tựu, hắn ở trước mặt Trương Tầm Nguyên cúi thấp đầu hơn hai mươi năm, hiện tại cuối cùng cũng có thể xoay người.

Ngô Hạo nhỏ giọng nói: "Hơn nữa, người nói ta sẽ để cho người đi gặp hoàng thượng sao?"

Trương Tầm Nguyên đành chỉ dập đầu, toàn thân đều đang run rẩy, dùng một loại ánh mắt tên ăn mày mới có, nhìn về phía Ngô Hạo, nói: "Ngô đại nhân, có thể thay ta truyền một câu, để cho đại Vương thả người nhà của ta đi hay không?"

Ngô Hạo lắc đầu, nói: "Không được, người nên biết rõ cá tính Đại vương, làm việc cho tới bây giờ đều là diệt cỏ tận gốc."

Ngô Hạo chậm rãi ngồi xổm người xuống, nói: "Trương huynh, người biết lần này vì cái gì mà ta không đi một con đường cùng người không? Người một mảnh trung tâm đối với Đại vương, ai cũng nhìn ra, nhưng huynh đệ thay người không đáng, người biết Đại vương an bài người nhà của người như thế nào không?"

Trương Tầm Nguyên nhìn hắn, một câu cũng nói không nên lời.

Ngô Hạo thở dài một tiếng: "Hiện tại đồ ăn người ở quân đội sắp hết sạch rồi, Đại vương nói, đem toàn gia người, trên dưới 51 nhân khẩu, bắt bỏ vào quân đội, làm thành đồ ăn thịt người!"

Lời này hiển nhiên là kích thích Trương Tầm Nguyên thật sâu.

Hắn mạnh mẽ nhảy lên đứng dậy: "YAA.A.A.."

Hắn phần nộ, hiện tại trong lòng hắn chỉ còn lại phần nộ, đồ ăn người, 51 nhân khẩu, toàn bộ lấy đi làm đồ ăn người, mấy cái chữ này có ý nghĩa là Lý Nguyên Hạo không tha cho hai đứa trẻ không hiểu chuyện của mình.

Gia đình người nhà địch nhân của Lý Nguyên Hạo, nếu là người Đảng Hạng, nhiều lắm là bị Lý Nguyên Hạo giam lại, nghiêm trọng cũng không quá đáng là một đao chém chết.

Vì cái gì? Vì cái gì chính mình trung thành và tận tâm, lại đổi lấy kết quả như vậy?

Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì ngay cả cho người nhà mình toàn thân cũng không được?

"Lý Nguyên Hạo!" Tiếng la của Trương Tầm Nguyên phá tan gian phòng, tiến thẳng đến mây xanh

Bên cạnh, hai binh sĩ bị Trương Tầm Nguyên điên cuồng giãy dụa rõ ràng không giữ được hắn, phải có thêm hai người nữa đi tới mới không chế được hắn.

Phần nộ của Trương Tầm Nguyên chậm rãi lắng xuống, bởi vì hắn phần nộ, căn bản không giải quyết được vấn đề gì, thời điểm hơi có chút ý thức, liền nhìn Ngô Hạo trước mặt mình, bỗng nhiên nói: "Thiên Kỳ huynh đệ!"

Ngô Hạo sững sốt một chút, Trương Tầm Nguyên đã qua thời gian rất lâu không hô qua cái tên này rồi, đây là hai người thời điểm tại Đại Tổng xưng hô lẫn nhau, ngẫm lại lúc đó, tuy cùng khổ một ít, nhưng cảm tình giữa hai người thật sự là cực kỳ tốt.

Ngô Hạo đột nhiên nhớ tới, có một lần chính mình sinh bệnh, bên người không có tiền, là Trương Tầm Nguyên chạy đến tiệm bán thuốc, cầu khẩn người chủ quầy, làm ra một chút thuốc bột phần cho mình uống.

Thần sắc của hắn cũng thay đổi, miệng hỏi: "Đại ca, còn có chuyện gì không?."

Trương Tầm Nguyên cười một tiếng đau khổ, lắc đầu nói: "Ta vẫn cho là Lý Nguyên Hạo đã coi ta là người Đảng Hạng, hiện tại mới biết được, ta sai rồi, thật sự là sai rất lợi hại, người đứng, tìm con đường đi trước đi."

Ngô Hạo im lặng, ngồi xổm trước mặt Trương Tầm Nguyên, cũng không biết nên nói cái gì.

Trương Tầm Nguyên tiếp tục nói: "Thiên Kỳ, có thể giúp ta một chuyện hay không, giúp ca ca lưu lại hương khói?"

Ánh mắt của hắn nhìn phía đứa trẻ bảy tám tuổi, dùng một loại khẩu khí gần như cầu khẩn, nói: "Chỉ cần một mình hắn, có thể được không huynh đệ?"

Nghĩa khí Ngô Hạo thật sự là rất có hạn, Trương Tầm Nguyên cứ việc kích động một chút lương tri còn sót lại ở sâu trong lòng Ngô Hạo, nhưng đối với Ngô Hạo mà nói, điểm lương tri ấy, căn bản không đủ để để cho hắn mạo hiểm vì Trương Tầm Nguyên.

Lập tức lắc đầu, nói: "Ca ca, người đổi lại yêu cầu khác đi, Lý Nguyên Hạo muốn 51 người, ta không thể chỉ đi kiếm về năm mươi người."

Trương Tầm Nguyên nhìn chằm chằm vào Ngô Hạo nhìn hồi lâu, hắn chợt phát hiện mình chết tuyệt không oan uổng, đời này mình thất bại như vậy, theo một chủ tử căn bản không đáng đi theo, kết giao một huynh đệ căn bản không đáng kết giao.

Hắn hỏi: "Vậy người có thể đáp ứng ta cái gì?"

Ngô Hạo nhìn xem một loạt tiểu thiếp sau lưng Trương Tầm Nguyên, trong đó có mấy người hình dạng rất xuất chúng, lập tức nói: "Có lẽ ta có thể lưu lại mấy người tiểu thiếp, ca ca người cũng biết, những thức ăn người kia bị kéo đến quân doanh, khuôn mặt xinh đẹp đến vậy, cuối cùng vẫn phải chết, ta xem tiểu thiếp của người còn có thể dùng được, nếu như ta nói một tiếng..."

Còn chưa nói xong, Trương Tầm Nguyên đã phần nộ một ngụm nước miếng: "Phi!"

Ngô Hạo không đề phòng, bị nhổ lên mặt, lập tức giận dữ nói: "Ta giúp người, người rõ ràng lại không lĩnh tình, tốt, huynh đệ cũng không nói nữa, người đâu, đưa Trương đại nhân ra đi, lại áp tải những đồ ăn người này đến quân doanh!"

Trương Tầm Nguyên cứ như vậy lên đường, hấn một mực tận trung vì Lý Nguyên Hạo, Lý Nguyên Hạo xử lý xong tánh mạng của hấn, nhưng lại lại cho người nhà Trương Tầm Nguyên phát huy nhiệt lượng thừa, đi vào trong quân đội, làm cái loại đồ ăn người thỏa mãn cái bụng của những binh lính kia.

Chuyện này cũng không xảy ra cái gì oanh động, hiện tại bên trong Hưng Khánh phủ, mọi người đều tự trông coi chuyện của mình, nghĩ xem mình có thể ăn no bụng hay không, về phần người nhà Trương Tầm Nguyên bị sung làm đồ ăn người, quả thực lại làm dân chúng cho Hưng Châu phủ rất cao hứng.

Tuy bọn hấn không được ăn, nhưng cho tới nay, đều là những dân chúng bình thường như bọn hấn đưa lão bà đi làm đồ ăn người, hiện tại có lão bà của một đại quan tiến vào, cũng làm cho trong lòng bọn hấn cân đối hơn một ít.

Dã Lợi Kiến Ca tiến vào hoàng cung, rất nhanh liền đi ra, Lý Nguyên Hạo hỏi mượn quân đội, Dã Lợi Kiến Ca không suy nghĩ gì, chỉ hỏi một câu: "Bao nhiêu?"

Hiện trên tay hấn có hơn hai vạn người, Lý Nguyên Hạo há miệng muốn một vạn năm, nếu như Dã Lợi Kiến Ca thật sự có dị tâm mà nói, như vậy chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Nhưng là Dã Lợi Kiến Ca nghe xong, căn bản không do dự, lập tức đáp ứng Lý Nguyên Hạo rồi, hơn nữa còn rất nhanh chuẩn bị danh sách quân đội cho Lý Nguyên Hạo.

Hấn làm rất nhanh, chính là bởi vì hấn thông khoái, cho nên hấn có thể thuận lợi từ trong hoàng cung đi ra ngoài, vừa mới cười lên trên chiến mã của mình, một thân binh liền đã chạy tới, nói: "Tướng quân, Tướng quốc đại nhân đã chết rồi."

Dã Lợi Kiến Ca sửng sốt một chút, hỏi: "Cái gì?"

Thân binh kia cẩn thận nói một lần: "Vừa rồi thời điểm ngài tiến vào hoàng cung, hoàng thượng phái Ngô Hạo mang theo quân sĩ đi Tướng quốc phủ, giết Tướng quốc đại nhân đi, còn kéo người nhà của hấn vào trong quân doanh, làm đồ ăn người."

Dã Lợi Kiến Ca sắc mặt lập tức thay đổi, xoay người một cái, trong chớp mắt đã trở về trong hoàng cung.

Thân binh kia vội vàng ngăn hấn lại, nói: "Tướng quân, ngài làm cái gì vậy?"

Thanh âm Dã Lợi Kiến Ca như chuông đồng, nói: "Làm cái gì? Ta đi hỏi hoàng thượng một chút xem, rốt cuộc Tướng quốc phạm vào hành vi phạm tội gì?"

Thân binh thoáng một tý đã quỳ trên mặt đất, ôm lấy chân của hấn, nói: "Tướng quân, không đi được đâu!"

Dã Lợi Kiến Ca giận dữ, đá một cước lên, nói: "Thả ta ra!"

Thân binh kia lại thà chết không buông tay, nói: "Tướng quân có chỗ không biết, vừa rồi thời điểm ngài tiến vào hoàng cung, có một đội binh sĩ của Đại vương liền bao quanh phủ đệ của người, Đại vương cũng đã động sát tâm đối với ngài, nếu tiếp tục đi vào hoàng cung, vậy thì không khác gì chịu chết! "

Lời thân binh nói lại làm cho Dã Lợi Kiến Ca chấn kinh rồi, Lý Nguyên Hạo muốn giết hấn? Điều này sao có thể, bọn họ là huynh đệ, là huynh đệ đã thiêu đốt giấy vàng.

Lòng ngực của hấn phập phồng kịch liệt, con mắt nhìn về hướng thân binh, hấn biết thân binh không có khả năng lừa gạt hấn, nhưng hấn càng không tin Lý Nguyên Hạo sẽ giết hấn tại thời khắc này, hấn cảm giác được chủng loại sợ hãi và bất lực chưa từng có kia.

Hấn không phải sợ hãi Lý Nguyên Hạo, thật sự đánh nhau thì hấn không quan tâm, ai chết vào tay ai còn chưa biết.

Nhưng hấn một mực coi trợ giúp Lý Nguyên Hạo tranh đấu giành thiên hạ là nhiệm vụ của mình, quan hệ cùng Lý Nguyên Hạo thì giống như huynh đệ mặc cùng một cái quần, hấn thật sự sẽ giết chết mình sao?

Dã Lợi Kiến Ca thoáng bình tĩnh tâm tình một tít, hiện tại hẳn muốn biết rõ ràng hai chuyện, thứ nhất, vì cái gì Trương Tầm Nguyên chết, tội danh là cái gì, thứ hai, vừa rồi Lý Nguyên Hạo có phải thật sự phải binh đến phủ đệ mình hay không.

Lại cười chiến mã lần nữa, trong ánh mắt Dã Lợi Kiến Ca xuất hiện một tia kiên nghị, miệng nói: "Đi!"

Thân binh kia hỏi một câu: "Tướng quân, đi nơi nào?"

Dã Lợi Kiến Ca hừ một tiếng lỗ mũi, nói: "Đi quân doanh, đi quân doanh thân binh của Đại vương!"

Thân binh lập tức hiểu ý của hắn, đi lên trước một bước, gọi 500 tên thân binh Dã Lợi Kiến Ca đến, sau đó là một đường đi về hướng quân doanh Lý Nguyên Hạo thiết lập trong thành.

Vừa mới đi tới cửa quân doanh, Dã Lợi Kiến Ca đã nhìn thấy hai người Lí Nguyên Thuật và Ngô Hạo đang nói xong thứ gì đó tại cửa ra vào, bọn hắn hiển nhiên có chút thất kinh đối với việc Dã Lợi Kiến Ca bỗng nhiên chạy đến.

Lí Nguyên Thuật vội vàng nghênh đón, nói: "Đại tướng quân, làm sao ngài lại tới đây vậy, cũng không sớm nói một tiếng với ta, mặt tướng cũng dễ chuẩn bị hơn một chút!"

524. Chương 476: Rạn Nứt (1+2)

Dã Lợi Kiến Ca không đợi hắn nói xong, một tay đưa ra, nắm lấy cổ áo hắn, nói: "Gia quyến Tướng quốc đại nhân ở nơi nào?"

Sắc mặt Lí Nguyên Thuật có chút thay đổi, hắn xoay đầu lại, ánh mắt đầy vẻ xin giúp đỡ nhìn về hướng Ngô Hạo, Ngô Hạo lúc này đang chuẩn bị vụng trộm chạy đi, Dã Lợi Kiến Ca hô to một tiếng: "Ngô Hạo, trở lại cho ta!"

Luận địa vị, người ta là một Tịnh Kiên vương Đẳng Hạng, luận thực lực, hiện tại Lý Nguyên Hạo cũng phải sợ hắn ba phần.

Bước chân Ngô Hạo lúc này không đi nổi rồi, hai tên lính bên người Dã Lợi Kiến Ca nhảy ra, kéo Ngô Hạo đến, ném tới trước mặt Dã Lợi Kiến Ca.

Ngô Hạo sợ hãi nói: "Đại vương, đại vương, cái sự tình này không liên quan đến hạ quan, hạ quan chỉ là dựa theo ý chỉ vạn tuế để làm việc, xin đại vương minh xem!"

Dã Lợi Kiến Ca chậm rãi đi tới, nói: "Nói, Trương Tầm Nguyên đại nhân phạm vào tội danh gì?"

Ngô Hạo nói lắp bắp: "Đúng, đúng, tư thông với Đại Tổng."

Dã Lợi Kiến Ca nhắm mắt lại, nói: "Bằng chứng."

Ngô Hạo chậm rãi hướng lui về phía sau mấy bước, để cho hắn có thể cảm giác an toàn hơn một ít, miệng nói: "Vạn tuế thu được một phong mật báo, trên đó nói Trương Tầm Nguyên đại nhân không riêng gì việc lên tiếp xúc cùng Trần Thế Mỹ, còn nói tình báo của chúng ta cho quân Tổng."

Dã Lợi Kiến Ca bỗng nhiên nở nụ cười: "Ha ha ha!"

Thanh âm hắn cười rất lớn, có vẻ có chút thô lương, lại có chút tuyệt vọng.

Cười xong, nụ cười của hắn còn treo trên mặt, nhưng nước mắt lại từ khóe mắt chảy xuống, nói: "Chỉ là một phong mật báo, rõ ràng ngay cả một cơ hội biện bạch cũng không có, Trương đại nhân, Trương đại nhân.....!"

Cái chữ cuối cùng kia, cơ hồ hắn đã hét lên bằng tất cả sức mạnh, hắn cảm giác được mình không hề không được, có một loại bi thương không hiểu đè nén trong lòng.

Bi thương lại mang theo tuyệt vọng, đó là một sự tuyệt vọng của người theo đuổi lý tưởng thời gian rất lâu, hơn nữa còn một mực trả giá cố gắng vì nó, tất cả bỗng nhiên tan vỡ.

Ngô Hạo và Lí Nguyên Thuật cũng không dám nói lời nào, hai người bọn họ chỉ toàn thần sắc sợ hãi.

Hai người rất sợ Dã Lợi Kiến Ca bỗng nhiên cho bọn hắn một đao, nếu thật sự bị Dã Lợi Kiến Ca chém, chỉ có thể tính là chết oan uổng thôi.

Dã Lợi Kiến Ca hô xong, lại không hề động thủ, hẩn hít một hơi thật sâu, sau đó mới nói: "Gia quyến Trương Tầm Nguyên đại nhân ở nơi nào? 51 người, mang toàn bộ đến cho ta, thiếu một người, ta cho hai người các ngươi chôn cùng."

Lý Nguyên Thuật cũng không dám nói nữa cái gì, cũng may Dã Lợi Kiến Ca đến nhanh, tuy gia quyến Trương Tầm Nguyên đều bị những binh lính trong quân doanh kia mang đi vui vẻ rồi, những kia nữ quyến đều bị xâm phạm, nhưng ít nhất là vẫn chưa bị hạ vào nồi làm thịt.

Đếm đủ nhân số, Dã Lợi Kiến Ca nói với binh lính của mình: "Mang toàn bộ đi, an trí ở trong đại doanh chúng ta, nhớ kỹ, những người này gia quyến của Dã Lợi Kiến Ca ta, nếu ai dám đến động đến bọn hắn, giết không tha!"

Lúc hắn nói lời này, con mắt nhìn chăm chăm vào Lý Nguyên Thuật, Lý Nguyên Thuật không hiểu tại sao lại giật mình một cái, vô ý thức lui về phía sau hai bước mới nói: "Đại vương, những người này, là vạn tuế bảo để ở chỗ này..... "

Dã Lợi Kiến Ca hừ một tiếng, trường thương bỗng nhiên chỉ về hướng Lý Nguyên Thuật, nói: "Ta nói rồi, bọn họ là gia quyến của ta, ngươi muốn làm gì?"

Toàn thân Lý Nguyên Thuật run rẩy, nói: "Mặt tướng không dám, mặt tướng không dám."

Dã Lợi Kiến Ca bỏ đi, ngay cả lời bàn giao cũng không để lại, Ngô Hạo đợi Dã Lợi Kiến Ca rời khỏi, bỗng nhiên ý thức được một cơ hội rất tốt đang bày ở trước mặt mình, giống như chính mình lại có thể lập công.

Mình đang một mực tìm người có thể đánh Lý Nguyên Hạo một quyền cuối cùng.

Hiện tại, người này giống như đã xuất hiện rồi.

Dã Lợi Kiến Ca, nếu hắn đánh Lý Nguyên Hạo một quyền cuối cùng, tuyệt đối là trí mạng.

Nếu hắn làm Đại vương Đẳng Hạng mới, như vậy, người phản bội trước hắn một bước sẽ không phục, nhưng đều sợ hắn.

Chính yếu nhất là, người nhập Hứng Châu phủ trước làm vương, tất cả mọi người đều cách nơi đây rất xa, Dã Lợi Kiến Ca lại là người gần nhất, mình có thể thuyết phục hắn sao? Đường như có chút khó khăn.

Chỉ là, từ biểu hiện vừa rồi của Dã Lợi Kiến Ca để xem xét, hắn đã cực kỳ bất mãn đối với Lý Nguyên Hạo, Lý Nguyên Hạo lại không còn tin tưởng Dã Lợi Kiến Ca, lúc này mình vẫn có khả năng thành công.

Cho dù Dã Lợi Kiến Ca không nghe mình, nhưng mình có thể thuyết phục Lý Nguyên Hạo, bức Dã Lợi Kiến Ca phản.

Thời điểm đang suy nghĩ, Lý Nguyên Thuật mang về mặt đau khổ đi tới, nói: "Ngô đại nhân, người xem chuyện này nên làm thế nào cho phải?"

Ngô Hạo thu hồi tâm thần, rất là bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: "Nếu là người khác thì cũng dễ xử lý, nhưng đại tướng quân, cái thân phận này, sợ rằng hai người chúng ta không đảm đương nổi, như vậy đi, chúng ta cùng đi đến bẩm báo với Đại vương, xem Đại vương có thái độ gì."

Lý Nguyên Thuật gật đầu, nói: "Đó là tốt nhất, mặt tướng và đại nhân cùng đi, ta sẽ đi ngay bây giờ."

Lý Nguyên Hạo cũng không thêm để ý đến chuyện này, nói thật, lúc hắn ra lệnh đối với Trương Tầm Nguyên, là khi hắn đang nhìn phong mật báo kia, lúc đang ở vào một loại trạng thái rất khẩn trương, làm ra quyết đoán.

Hiện tại, Dã Lợi Kiến Ca đáp ứng giao một vạn năm nghìn binh sĩ cho mình, cái này vẫn để cho Lý Nguyên Hạo tìm được một chút cảm giác an toàn rồi.

Kỳ thật, đôi khi người thoát nhìn rất uy vũ, càng cần nữa một loại cảm giác an toàn, bởi vì bọn họ biết mình là mục tiêu của người khác, khả năng đang có thật nhiều con mắt nhìn chăm chăm vào cái đầu của mình.

Thoảng hồi tưởng một tý, chính mình xử trí đối với Trương Tầm Nguyên có chút qua loa rồi, nhưng người đã giết rồi, qua loa thì qua loa, thời điểm nghe nói Dã Lợi Kiến Ca dẫn toàn bộ người nhà Trương Tầm Nguyên ra đi, Lý Nguyên Hạo cũng không nói gì, mang đi thì cứ mang đi.

Trong suy nghĩ của Lý Nguyên Hạo, Dã Lợi Kiến Ca thống khoái giao quân đội cho mình như vậy, một vạn năm ngàn người, cho dù hắn muốn thêm 51 người nữa cũng được.

Ngày hôm sau, Lý Nguyên Hạo có ý định để chuyện này trôi qua, Trương Tầm Nguyên chết rồi, triều đình lại càng yên tĩnh, không còn có người nào muốn mình hướng Tống triều đầu hàng, là thời điểm đi đánh những phản quân kia, làm cho bọn họ không còn kiêu ngạo như vậy nữa.

Dã Lợi thị mặc long bào vào cho hắn, thời điểm đang chuẩn bị vào triều, bỗng nhiên có cung nhân báo lại, Dã Lợi Kiến Ca ở bên ngoài cầu kiến.

Lý Nguyên Hạo rất là tùy ý nói: "Tuyên vào."

Dã Lợi thị cười một chút, nói: "Ca ca ta đây có tính tình rất gấp, cũng không biết là sự tình gì, không thể đợi lên trên triều đình nói, vội vàng cầu kiến vạn tuế."

Lý Nguyên Hạo cũng nở nụ cười, nói: "Đại ca luôn luôn như thế, sự tình gì ở chỗ của hắn cũng không kéo dài được, ngày hôm qua ta xin hắn một ít quân đội, không biết có phải là vì sự tình những phản nghịch kia chiến tranh mà đến hay không?"

Thời điểm nói về những phản quân kia, tay Dã Lợi thị chợt run lên một cái, Lý Nguyên Hạo cảm giác được, quay đầu lại, một tay đưa ra ôm eo của nàng, hỏi: "Như thế nào? Có phải là hoàng hậu của Trầm lo lắng hay không?"

Dã Lợi thị xác thực rất lo lắng, nói: "Ta nghe nói, những phản nghịch kia hiện tại đã sắp tới Hứng Châu phủ rồi?"

Lý Nguyên Hạo cũng không dấu diếm nàng, nói: "Đúng vậy, trong khoảng thời gian này, trẫm đánh vô cùng không thuận lợi, không có lương thực, chỉ là, người yên tâm, chỉ cần trẫm và đại ca còn có thể lên ngựa, những phản nghịch kia cũng chỉ có thể dấn ra bên ngoài Hứng Châu phủ."

Dã Lợi Kiến Ca vào trong, không đợi Lý Nguyên Hạo hỏi hắn đến vì cái gì, bỗng nhiên tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, mặt tướng xin hỏi vạn tuế, Tướng quốc Trương Tầm Nguyên đã phạm tội gì? Vạn tuế vì sao đưa hắn đi xử tử?"

Lý Nguyên Hạo bị vấn đề này làm cho sững sờ, liếc nhìn Dã Lợi Kiến Ca, phát hiện thần sắc đại ca mình rất bất thiện, liền mở miệng nói: "Đại ca muốn biết sao? Tốt, trẫm cũng hiểu, nếu như không nói rõ tội trạng của Trương Tầm Nguyên, chắc đại ca sẽ không phục."

"Trương Tầm Nguyên đã bỏ qua trẫm, tiếp xúc cùng quân Tống, hơn nữa còn lên cung cấp tình báo cho quân Tống, Trần Thế Mỹ mới có thể rõ như lòng bàn tay đối với bố phòng binh lực của chúng ta, những phản quân kia mới hung hăng can quấy như thế."

Dã Lợi Kiến Ca tiếp tục hỏi: "Vạn tuế, có bằng chứng không?"

Ánh mắt Lý Nguyên Hạo phát lạnh, nhưng lập tức bình tĩnh nói: "Trẫm có một phong mật báo, mời đại ca xem qua, chữ viết trên đó, người cũng rất quen thuộc, biết là ai ghi, trẫm tin tưởng, hắn sẽ tuyệt đối không lừa gạt trẫm."

Dã Lợi Kiến Ca tiếp nhận mật báo, nhìn thoáng qua, là chữ của Đột Ngột Địa Rãnh.

Chỉ là, lý do này cũng không thể thuyết phục Dã Lợi Kiến Ca, ở trong mắt hắn, Trương Tầm Nguyên đáng để tín nhiệm, bất kể như thế nào, Đột Ngột Địa Rãnh đã đầu hàng quân Tống rồi, lúc này vì một phong thư của Đột Ngột Địa Rãnh mà giết chết Trương Tầm Nguyên, Dã Lợi Kiến Ca không thể tiếp nhận.

"Vạn tuế, có phải là ngài làm quá qua loa rồi hay không? Vì cái gì mà ngay cả một cơ hội biện bạch cũng không lưu lại cho Tướng quốc?"

Sắc mặt Lý Nguyên Hạo rốt cục cũng thay đổi: "Đại ca tới chất vấn ta sao?"

Dã Lợi Kiến Ca không sợ chút nào, nói: "Mặt tướng không dám, chỉ là, lòng mặt tướng có nghi kị, tự nhiên phải hỏi thăm rõ ràng."

Dã Lợi thị nhìn thấy sắc mặt đại ca và trưởng phu rất khó coi, vội vàng tiến lên, đẩy Dã Lợi Kiến Ca một chút, nói: "Đại ca, có chuyện gì người vào triều hẵng nói, vạn tuế đang chuẩn bị lên trên triều đình rồi."

Dã Lợi Kiến Ca cũng không lập tức rời đi, chờ đợi một hồi, thấy Lý Nguyên Hạo không nói lời nào, hần hít một hơi thật sâu, cũng không hỏi nhiều hơn nữa.

Hần đã có đáp án mình muốn, đó chính là Lý Nguyên Hạo giết Trương Tầm Nguyên, căn bản không có chứng cứ rõ ràng, còn có một việc, đêm qua, nhà của mình xác thực là đã từng bị Lý Nguyên Hạo giám thị.

Biết rõ đáp án này, cũng không có gì để nói nữa rồi, Dã Lợi Kiến Ca liền ôm quyền, nói: "Mặt tướng còn có một sự tình muốn khải tấu với vạn tuế."

Sắc mặt Lý Nguyên Hạo lạnh như băng, nói: "Nói đi."

Dã Lợi Kiến Ca nói: "Ngày hôm qua, chút ít quân đội mặt tướng đáp ứng cho vạn tuế xuất hiện một chút tình huống nho nhỏ, khả năng phải trễ một chút mới có thể giao cho vạn tuế, xin vạn tuế chấp thuận."

Dã Lợi Kiến Ca đưa binh sĩ cho Lý Nguyên Hạo, là vì lúc ấy, trong lòng Dã Lợi Kiến Ca cho rằng, mình và Lý Nguyên Hạo là một mạng, để ở nơi đâu cũng đều giống nhau, nhưng hiện tại khác rồi, Lý Nguyên Hạo đã nổi lên sát tâm đối với chính mình, lúc này giao quân đội ra, lại làm cho Dã Lợi Kiến Ca cảm giác mình giống như một kẻ ngu.

Đối với thái độ bây giờ của Dã Lợi Kiến Ca, Lý Nguyên Hạo rất phẫn nộ, quả đấm của hắn mạnh mẽ nắm lại, sắc mặt trong nháy mắt đã biến thành cực kỳ khó coi.

Hắn không nghĩ ra, tất cả chuyện này đều là bởi vì hắn giết Trương Tầm Nguyên, làm cho vị thuộc cấp trung thành nhất này lo lắng, trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên có chút hối hận, vì cái gì đêm qua không làm sạch Dã Lợi Kiến Ca đây.

Cái này chính là sự điên cuồng của một người khi đối mặt với tuyệt cảnh.

Hắn không nói lời nào, Dã Lợi Kiến Ca cũng không nói chuyện, hai nam nhân đã từng sống vai chiến đấu, hiện tại đang dùng ánh mắt địch ý nhìn nhau, cả gian phòng tràn ngập mùi thuốc súng nồng đậm.

Trần Nguyên ở Diệu Đức thành cũng không có nhân rồi, đoạn thời gian này, hắn một mực tổ chức nhân lực và vật lực, muốn xây dựng một đường cái từ Diêm châu Đẳng Hạng, đến thẳng Xa Chu châu Tống triều.

Đây là một công trình to lớn, dựa theo đạo lý mà nói, bây giờ tuyệt đối không có điều kiện để hoàn thành, nhưng ở trong mắt Trần Nguyên, đây là thời điểm làm công việc này, vì giá thành phẩm tương đối rẻ.

Làm như vậy, có thể là muốn làm cho người Đẳng Hạng ở trong khoảng thời gian này, vì xây dựng con đường này mà chết rất nhiều người, nhưng Trần Nguyên phải làm như vậy.

Tất cả địa phương phía đông Diệu Đức thành, nhất định phải bị khống chế ở trong tay Tống triều, đặc biệt là Diêm châu, chỗ này, Trần Nguyên không cho phép có bất kỳ sơ xuất nào.

Nhưng giống như có rất nhiều người không muốn Trần Nguyên một mình khống chế thế cục cả Diêm châu, hiện tại chiến tranh còn chưa kết thúc, hai người Mã Sướng và Hứa mặt rỗ liền mang tư cách hiệp hội buôn bán nhân nghĩa Tống triều, đại biểu đi tới Diệu Đức thành.

Trên đường đi chứng kiến những lưu dân Đẳng Hạng kia đang liều mạng xây dựng con đường, tuy chưa trải đá xanh, nhưng đường kia đã kéo dài tới hướng Diêm châu, trong lòng Mã Sướng rất là sốt ruột, thấy Trần Nguyên còn không chịu nói vài câu khách khí, rất mau nói vào chính đề.

"Phò mã gia, lần này chúng ta tới, là muốn hỏi Phò mã gia một chút, cái Diêm châu này là nơi rất tốt, Ô Trì, Bạch Trì, Ngói Hầm Trì, Mảnh Hạng Trì, bốn khu chế muối của người Tây Hạ. Trong đó Ô Trì, Bạch Trì càng dùng việc sản xuất muối xanh mà lừng danh, không biết Phò mã gia có ý định xử trí những khu chế muối này như thế nào?"

Muối, là món lợi kếch sù, móc từ trên mặt đất ra, hơi gia công một tý, lập tức biến thành tiền, hơn nữa còn không lo không bán nổi, bởi vì mỗi người đều muốn ăn.

Một khối bánh ngọt như vậy, những thương nhân này nhất định không muốn để cho một mình Trần Nguyên nuốt.

Chính sách của Tổng triều tương đối nói lỏng đối với thương nhân thời đại phong kiến.

Ví dụ như những món lợi kếch sù muối và thiết này, tại Minh Thanh, đều là triều đình chuyên môn kinh doanh, nhưng ở Tổng triều lại bất đồng, Tổng triều cho phép muối thương tồn tại, trên thị trường cũng có muối của thương bán ra.

Trần Nguyên nhìn hai người kia gấp gáp như thể bỏ chết, liền cười một chút, nói: "Hai vị tiền bối, chỗ này của ta có một phần dữ liệu, là về tình huống kinh tế Đảng Hạng hiện tại, ta xin đơn giản nói một chút với nhị vị."

Mở phần văn bản tài liệu ra, Trần Nguyên nói: "Diêm châu, có bốn khu chế muối to lớn, khu chế muối cỡ trung hai mươi một chỗ, nhỏ một trăm chỗ, còn có rất nhiều người dựa vào muối để nuôi sống gia đình. Ô Tri và Bạch Tri thì không nói rồi, muối hai địa phương này sinh ra, đều là muối thượng đẳng, những thứ này giữ lại cho triều đình, còn có những khu chế muối cỡ trung kia, ta có ý định giao cho triều đình mười một chỗ, chư vị có ý kiến gì không?"

Trong lòng Mã Sướng cùng Hứa mặt rõ đều buông lỏng một chút, Trần Nguyên hỏi bọn hắn như vậy, làm cho bọn họ có thể cảm giác được rõ ràng, Trần Nguyên đang phát ra tín hiệu, chuyện này có thể thương lượng, chỉ cần có thể thương lượng là được, chỉ cần Trần Thế Mỹ hắn không tính toán một mình ăn hết tất cả địa phương này là không có vấn đề.

Chiến tranh kia, mặc dù mình cũng xuất tiền rồi, nhưng phái quân đội đến, dù sao cũng là triều đình Đại Tống, triều đình lấy đi chỗ tốt nhất, ai cũng không dám nói gì.

Còn thừa lại hai khu chế muối, cùng mười khu chế muối cỡ trung, không biết Phò mã gia này định phân ra sao.

Trần Nguyên nhìn ánh mắt của bọn hắn, cười nói: "Những tác phường loại nhỏ kia cũng đừng có quản, chúng ta không thể làm quá tuyệt tình, phải lưu cho người khác một chút gì đó để ăn. Còn lại còn có hai mỏ muối lớn, mười mỏ muối cỡ trung, chúng ta lấy danh nghĩa hiệp hội buôn bán lấy trước, về phần mọi người, ai lấy khối nào, hay là giao cho ai tới làm, chúng ta có thể trở về, chậm rãi thương lượng."

Mã Sướng và Hứa mặt rõ hết sức hài lòng đối với đề nghị này, nếu mọi người cùng nhau bỏ tiền ra ăn, đã nói lên Trần Thế Mỹ không có cách nghĩ độc chiếm, hai người rất là vui mừng, nói: "Ừm, Phò mã gia nghĩ rất chu đáo, mặc kệ ai ăn, trước tiên cứ thu trái cây này vào tay đã."

525. Chương 477: Chính Sách Có Lợi

Đối với tâm tư của bọn hắn, Trần Nguyên tương đối rõ ràng, nói thật, Trần Nguyên cũng nghĩ qua chuyện độc chiếm, nếu như đổi lại trước kia, hắn còn muốn làm Tổng triều Bill Gates, lúc này đây tất nhiên sẽ không có phần của những thương nhân này rồi, nhưng hiện tại khác rồi, lý tưởng của hắn xa hơn một ít, chỉ vài khu chế muối, thật sự không đáng.

Trần Nguyên nói tiếp: "Nhị vị yên tâm, chúng ta buôn bán ở thương trường sẽ nói đến thương trường, chư vị giúp Trần Thế Mỹ ta chuyện lớn như vậy, hiện tại trái cây chín rồi, tự nhiên chư vị đều có phần, Mã chưởng quỹ, ta hỏi một chuyện, lương thực người cất rượu từ nơi nào đến vậy?"

Mã Sướng không rõ ý tứ của Trần Nguyên, nhưng vẫn nói chi tiết: "Đương nhiên là mua được rồi, Phò mã gia không biết, đoạn thời gian này giá cả lương thực tăng rất lợi hại, làm cho ta mua bán thật sự không dễ làm!"

"Vật rượu này, phải dựa vào lương thực để sản xuất, lương thực tăng giá, nó cũng phải tăng mới được, nhưng người đói bụng thì đi lính, uống hay không uống rượu cũng không sao cả, năm nay, thời gian của ta không dễ qua nha."

Trần Nguyên từ trong lồng ngực lấy ra một tờ giấy, nói: "Ta biết rõ chương quầy không dễ sống, đây là lễ vật ta chuẩn bị, tự ngươi nhìn đi."

Mã Sướng tiếp nhận tờ giấy, nhìn thoáng qua, nhẹ giọng thì thầm: "Điều lệ tạm thi hành quản lý ruộng tốt."

Khỏe miệng Trần Nguyên nổi lên dáng tươi cười, nói: "Lần này Đảng Hạng xảy ra thiên tai, làm cho rất nhiều ruộng tốt không có chủ nhân, hơn nữa, mấu chốt nhất là ruộng đồng của bọn hân đều thuộc về Lý Nguyên Hạo, Lý Nguyên Hạo lập tức xong đời, cái ruộng đồng này tự nhiên phải đổi chủ nhân."

Mã Sướng hơi hiểu ra, nhưng vẫn không dám xác định, hỏi: "Phò mã gia có ý tứ là?"

Trần Nguyên nói: "Chút ít lưu dân bên ngoài, ta sẽ dựa theo đầu người, phân phối cho bọn hân ruộng đồng, nhưng giữa bọn họ có rất nhiều người vốn chính là dân chăn nuôi, căn bản không biết làm ruộng, ta nghĩ, nếu như người thu mua giá thấp từ trong tay bọn họ, chắc chắn không có vấn đề."

Mã Sướng nghe xong liền mừng rỡ, hân vẫn muốn có một miếng thổ địa của mình, có thể dùng để tự sản xuất lương thực, để dành lương thực.

Nhưng yêu cầu này tại Tổng triều một mực không thể thực hiện được, bởi vì tài nguyên đất đều ở Tổng triều đều nằm trong tay những sĩ phu kia, cho dù Mã Sướng có tiền, đông mua một khối, tây mua một khối, cũng không giải quyết được điều hân cần.

Trần Nguyên không thể nghi ngờ là đã cho hân một cái cơ hội, nhìn bộ dạng mừng rỡ của hân, Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Mã chương quỳ không nên cao hứng quá sớm, người mua bao nhiêu, ta mặc kệ người, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện."

Đừng nói một điều kiện, hiện tại chính là một trăm, Mã Sướng hân cũng đáp ứng: "Phò mã gia cứ nói đừng ngại."

Trần Nguyên nói: "Bắt đầu từ thời điểm người mua được, thuê những lưu dân kia làm việc cho người, cứ mười mẫu phải thuê ít nhất tám trung niên, đồng thời cam đoan bọn hân đủ ăn đủ uống, còn phải có cả tiền lương."

Điều kiện này có chút hà khắc, dựa theo lao động Đại Tổng mà nói, cứ mười mẫu thổ địa có hai trung niên, mang theo mấy lão nhân và đứa trẻ thì hoàn toàn có thể.

Lúc trước người trong nhà Tần Hương Liên có thể quản lý sáu bảy mẫu Trần gia vô cùng tốt, mà sản lượng lương thực mười mẫu thổ địa, cũng chỉ đủ để người một nhà duy trì cuộc sống.

Hiện tại Trần Nguyên khai ra điều kiện bắt hân thuê tám người, quần ăn quần uống còn muốn viết hoá đơn tiền lương, cái này có ý nghĩa là thổ địa của hân không thể mang đến cho hân chút lợi nhuận nào, lương thực thu từ thổ địa của mình, so với giá thị trường thì không tiện nghi được bao nhiêu.

Mã Sướng sững sốt một chút, nhưng Trần Nguyên không cho hân cơ hội cò kè mặc cả, nói: "Đây là chuyện người phải đáp ứng, tình huống như vậy, người ít nhất phải duy trì ba năm."

Điều này quả thật là rất cần, ba năm đầu người Tổng tiếp nhận Đảng Hạng, Trần Nguyên nhất định phải làm cho tất cả người Đảng Hạng vừa mới thoát ly biển lửa cảm giác được hạnh phúc trước nay chưa có.

Chỉ như vậy, mới có thể để cho những người Đảng Hạng kia không phản kháng, mới có thể để cho Tổng triều thuận lợi tiếp thu, lại để cho những sĩ phu trên triều đình kia ngậm miệng lại.

Đồng thời, cũng vì chính mình, đặt một cái trụ cột tốt đẹp trong bước kế hoạch tiếp theo.

Mã Sướng hiển nhiên biết những việc này, dù sao cũng chỉ là ba năm thời gian, do dự một lúc mới gật đầu: "Tốt, ta đáp ứng Phò mã gia."

Hân cảm giác hình như mình bị lừa rồi, nhìn thấy một khối thịt béo, nhưng ăn vào trong miệng, lại phát hiện là gân gà.

Hứa mặt rồi lại cảm giác rất không công bằng, bởi vì hân ngay cả gân gà cũng không được ăn nữa, vội vàng nói: "Phò mã gia, ngài không chỉ chuẩn bị phần lễ vật này cho Mã chương quỳ thôi chứ?"

Trần Nguyên đương nhiên biết rõ, nếu một trận chiến này bình định được Đảng Hạng rồi, liền có ý tứ hàm xúc là chướng ngại vật trên con đường tơ lụa đã được dẹp hết, vật tư Đại Tống có thể càng thuận lợi ra vào Tây Vực, nơi này vốn chính là một chỗ buôn bán rất tốt.

Thủ công nghiệp của người Đảng Hạng, bởi vì chiến loạn lần này mà gặp phải tổn thất nhất định, tinh luyện kim loại, phơi muối chế muối, gạch ngói, gốm sứ, dệt, tạo giấy, in ấn, sản xuất, chế tác vàng bạc đồ gỗ, các ngành công nghiệp sản xuất của bọn hãn trước kia đều có số lượng và trình độ nhất định, nhưng hiện tại cũng đã rơi vào sự ngừng trệ, lúc này đúng là thời cơ tốt để Tống triều rút vốn liếng vào.

Hiện tại chiến tranh còn chưa kết thúc, Đảng Hạng vẫn chưa vững vàng, chính mình có thể vừa vận mượn thời cơ này, có thể đưa ra sân khấu một ít chính sách có lợi đối với việc để thương nhân Tống triều tiến vào Đảng Hạng.

”Hứa chưởng quỹ yên tâm, tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, nội loạn Đảng Hạng vẫn phải tiếp tục trong một thời gian ngắn, đoạn thời gian này, khả năng là người không có tiện nghi gì để chiếm, không ngại đến thu một ít của hàng, coi như là chơi đùa.”

”Đợi cho chiến loạn Đảng Hạng được bình định rồi, ta sẽ hướng Hoàng thượng đề nghị, vì muốn để cho kinh tế Đảng Hạng sống lại, giảm bớt thu phí với các thương đội, còn có một việc, dùng thử một phương thức để quân Tống trú đóng ở Đảng Hạng.”

Hứa mặt rỡ rất là hiếu kỳ, hỏi: ”Phương thức gì?”

Trần Nguyên cười một chút rồi nói: ”Đó chính là tiếp nhận tài trợ của hiệp hội buôn bán chúng ta, đồng thời đối với tất cả hàng hóa trên đường của chúng ta, chỉ kiểm tra, không thu tiền, đối với những thương nhân khác, tiền mua đường, có thể quy định số lượng bằng văn bản rõ ràng.”

Hiện tại, chi phí ban đầu của thương nhân vận chuyển rất cao, đầu tiên là bởi vì cái nghề vận chuyển này cũng không phát đạt, ngựa muốn cỏ khô, người cần lương thực.

Nguyên nhân thứ hai chính là trạm kiểm soát dọc theo đường rất khó vượt qua, tiền mua đường đã trở thành một loại quy tắc ngầm, toàn bộ đều dựa vào những quân quan kia, muốn nhận bao nhiêu thì thu bấy nhiêu, cái này đã tạo thành phiền toái vô pháp xác định chi phí cho thương đội.

Nếu như Trần nguyên thật sự có thể đưa ra văn bản quy định mua đường, một lần giao hết, như vậy thì ai cũng đồng ý.

Hứa mặt rỡ càng thì đồng ý hơn, như vậy cũng tránh làm cho hãn thâm hụt tiền mua bán.

Ví dụ như hãn vận chuyển hàng hóa từ Biện Kinh đến Đại Đồng, vốn kế hoạch trên đường là dùng mấy ngàn quan đã đủ rồi, nếu như đụng phải một thủ tướng nói với hãn: ”Chưởng quỹ, hôm nay ta mới thêm một tiểu thiếp, người có muốn đến uống chén rượu mừng hay không?”

Lần này khẳng định không lợi nhuận nổi mấy tiền, nếu như lại trùng hợp đụng phải sinh nhật, khẳng định sẽ thâm hụt thêm tiền, nếu có một số lượng xác định, ít nhất thì hãn cũng có thể sớm tính toán rõ ràng, thu của khách hàng bao nhiêu mới không cần bồi thường.

Một chính sách, đối với chút ít thương nhân này mà nói, thường thường không phải sự tình có ý nghĩa mấy vạn quan, hoặc là hơn mười vạn quan mà là trăm vạn ngàn vạn.

Trần Nguyên muốn lợi dụng điều kiện của mình bây giờ, có thể chế định chính sách tạm thời ở Đảng Hạng, để cho những thương nhân Tống triều này có thể thuận tiện hơn, càng có lợi hơn để tiến vào Đảng Hạng.

Đầu tiên là rút vốn liếng vào, vốn liếng rút vào sẽ làm cho kinh tế hai bên buộc vào cùng một chỗ, thống nhất phía dưới danh nghĩa chính phủ, giao lưu kinh tế sẽ để cho văn hóa, phong tục, thậm chí nhân khẩu có thể tự do lưu động.

Như vậy, không cần vài năm, Đảng Hạng chính là Đại Tống, chân chính thuộc về Đại Tống, đồng ý với Đại Tống, mà không phải cái loại này chinh phục bằng vũ lực đơn thuần này.

526. Chương 478: Rơi Giám Quân (1+2)

Mã Sương và Hứa mặt rỡ đã nhận được câu trả lời rồi thuyết phục, càng thêm thoả mãn so với bọn hần muốn.

Trước khi bọn hần đến, chỉ muốn từ Đẳng Hạng vớt một ít lợi ích có sẵn, hiện tại Trần Nguyên không riêng gì đem những thứ này cho bọn họ, còn mở rộng cánh cửa ra, để bọn họ phát triển thuận tiện, hai người mang theo tâm tình khoái trá rời đi, trở về thông báo cho tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, ở Đẳng Hạng, bọn hần sắp được mùa thu hoạch lớn.

Trần Nguyên tiến bước bọn hần xong, liền đi cùng Lưu Bình xem xét quân đội.

Hiện tại, quân đội đóng ở Diệu Đức thành, trên cơ bản đã không còn chiến đấu, Sơn Di Đông Quang và Lý Thế Bản đánh tan được Tây Bình phủ, Lý Nguyên Hạo đã mất đi năng lực uy hiếp Diệu Đức thành.

Chiến tranh, nói toạc ra chỉ là thi hành biện pháp chính trị cùng kinh tế, thời điểm một vài vấn đề không thể dùng thủ đoạn chính trị và kinh tế để giải quyết, vì muốn bắt một phương trong đó cúi đầu xuống, nhất định phải nói đến chuyện chiến tranh.

Nhưng chiến tranh qua đi, vẫn phải dùng thủ đoạn chính trị và kinh tế để giải quyết tốt hậu quả.

Trước kia, mỗi một lần Đại Tổng gặp phải chiến tranh, đều áp dụng phương pháp cúi đầu để né tránh chiến tranh, cũng bởi vì nó thiếu tự tin đối với thắng lợi.

Lúc này đây thắng lợi, hiển nhiên là đã để cho Nhân Tông ngẩng đầu lên, để cam đoan mỗi lần chiến tranh, Nhân Tông đều có thể ngẩng cao đầu rồng lên, Trần Nguyên đã tiến hành một ít cải biến nhỏ bé trong quân đội của Lưu Bình.

Từ trong tay những người Đẳng Hạng kia, Trần Nguyên nhận được hai ngàn con chiến mã, cái này lại làm cho hần rất cao hứng.

Cho nên, việc đầu tiên cần phải làm là thao luyện kỵ binh, để cho binh sĩ Đại Tổng học kỹ thuật cỡi ngựa.

Yêu cầu đối với những binh lính này cũng không cao lắm, Trần Nguyên không kỳ vọng binh lính của mình vừa lên ngựa là có thể biến thành một đội kỵ binh hợp tư cách, có thể rong ruổi giết địch trên lưng ngựa.

Nhưng ít nhất cũng phải làm được chuyện có thể chạy trốn ở trên lưng ngựa, từ vài cuộc chiến đấu đã nhìn ra, tốc độ trên chiến trường thật sự là rất mấu chốt, cũng bởi vì quân Tổng không có bốn chân, cho nên đánh nhiều trận chiến như vậy, cho đến hiện tại bây giờ vẫn chưa đánh được một trận tiêu diệt nào.

Kể cả một trận chiến Tướng Quân lĩnh, giữa tầng tầng bố trí phòng vệ, cuối cùng vẫn để Lý Nguyên Hạo chạy thoát.

Tướng tượng một tý, nếu như lúc ấy quân đội quân Tổng tham chiến có hai ngàn kỵ binh mà nói, tình cảnh tất nhiên sẽ rất khác rồi.

”Các tướng sĩ luyện kỹ thuật cỡi ngựa thế nào rồi?”

Lưu Bình lắc đầu, nói: ”Không được, trên dưới không đều, có vài binh sĩ đã có thể vung đao chém giết trên ngựa rồi, có ít người mới lười kéo dây cương, lại không dám phóng ngựa chạy.”

Trần Nguyên đã dự liệu trước việc này, hần nói: ”Chuyện này tự nhiên là vậy rồi, biết lần đầu tiên ta tới Đẳng Hạng chiến tranh kia không? Cầm hơn hai ngàn con ngựa, cũng chỉ có tác dụng thay đi bộ, chiến đấu chân chính là ta không ngừng chạy, nửa tháng sau mới dám đối chiến cùng kỵ binh địch nhân, hơn nữa, lúc đó còn phải có binh sĩ cột dây cương vào thân thể mới đánh được.”

Lưu Bình cười một chút, nói: ”Điểm ấy thì ta biết rõ, ta suy nghĩ là, từ trong những người của chúng ta, lựa chọn ra một ít người có kỹ thuật cỡi ngựa tương đối tinh xảo, để cho bọn họ làm Ngu hầu hoặc là Đô đầu, sau đó lại chiêu mộ những người Đẳng Hạng giỏi về cỡi ngựa bắn cung kia đến.”

Trần Nguyên suy nghĩ một chút mới nói: ”Phương pháp này không tệ.”

Lưu Bình do dự một chút rồi nói: "Phò mã gia, vấn đề giám quân làm sao bây giờ? Lập tức thành lập kỵ binh rồi, có phải là nên phái giám quân đi vào hay không?"

Nhóm giám quân đầu tiên Nhân Tông chọn lựa đã đi tới Diệu Đức thành, bọn hấn dựa theo cấp bậc bắt đầu, phân biệt ra, phân phối vào trong đội ngũ chút ít Chỉ huy sứ, và Đô Chỉ Huy Sứ ở đằng kia, thậm chí bên người một ít Đô đầu cũng có giám quân.

Đối với chút ít quan văn này, các tướng sĩ quân đội cũng có thể tiếp nhận, nhưng quan niệm song phương khác biệt quá sâu, có lẽ là vẫn không thể điều hòa.

Nói một sự tình đơn giản, ở trong đội ngũ quân Tổng, Đô đầu đều là ngủ giường chung thật lớn cùng binh sĩ, mười mấy người lách vào một cái giường, coi như là Chỉ huy sứ, cũng phải ngủ cùng một chỗ với đám thân binh.

Đây đối với binh sĩ mà nói thì đó là chuyện rất bình thường, cũng chưa bao giờ có Chỉ huy sứ nào phàn nàn qua cái gì.

Ở trong mắt bọn hấn xem ra, cứ như vậy là tốt nhất, mọi người lách vào cùng một chỗ, trời lạnh có thể ba người hai giường, sưởi ấm lẫn nhau, một khi có tình huống đột phát, ít nhất thì huynh đệ cũng ở ngay bên người.

Nhưng những văn nhân kia thì không được, bọn hấn nhìn thấy chuyện mấy nam nhân ngủ cùng một chỗ, động không động được, còn cởi hết cả quần áo, thật sự có chút hư hỏng không tưởng nổi.

Cho nên, Lưu Bình mới hỏi đến vấn đề này.

Trần Nguyên lại không chút do dự, nói: "Phái, đương nhiên phải phái giám quân đi, những giám quân kia vừa tới, khẳng định có nhiều chỗ bọn hấn không quen. Công việc này sẽ để cho Tư Mã Quang đi làm, không cần người quan tâm, nói cho bọn hấn biết, không muốn làm cũng được, lập tức trở về cho ta, bọn hấn trở về cũng không được làm quan nữa, nhà ở nơi nào thì về lại nơi đó."

Lưu Bình cười khổ một tiếng, nói: "Tư Mã giám quân coi như không tệ, sẽ có thể trấn an cảm xúc của những người này, chỉ là, nếu như bọn hấn không dung hợp cùng quân đội, sẽ rất bất lợi đối với chúng ta, nói ngay ngày hôm qua, có một giám quân đến chỗ của ta cáo trạng, ngài biết hấn tố cáo cái gì không?"

Trần Nguyên không muốn đoán: "Tố cáo cái gì?"

Lưu Bình nói: "Là giám quân của tiểu tử Đạo Chiếm kia, Đạo Chiếm cũng có hảo tâm, lo lắng trời này rất lạnh, sợ một mình hấn ngủ một cái chăn sẽ gặp lạnh, liền để cho hấn và mình ngủ chung một cái chăn."

"Kết quả, ngày hôm sau, giám quân đến cáo trạng, nói là Đạo Chiếm đồng tính, thời điểm ngủ đến nửa đêm liền sờ tay hấn."

Trần Nguyên nghe xong liền cười ha ha một tiếng, hấn có thể hiểu được suy nghĩ của giám quân kia.

Lưu Bình cũng nở nụ cười, nói: "Gọi Đạo Chiếm tới đây để ta hỏi một chút, hấn nói đêm qua hấn mơ thấy lão bà hấn, chỉ cảm thấy trong ngực có người, liền sờ soạng một tý, vừa sờ liền phát hiện không phải, cũng không thềm để ý."

Chuyện như vậy ở trong quân đội thì rất bình thường, mọi người ngủ ở trong một cái chăn, trong lúc ngủ mơ, có cái động tác gì bất nhã, cũng không có gì lạ, cho dù vô tình đánh hai quyền lên trên người đối phương cũng phải chịu.

Giám quân đến chỗ quan trên tố cáo như vậy, thật sự chưa từng xuất hiện, nhưng ai cũng có thể thông cảm.

Tựa như Tư Mã Quang, bây giờ mới có thể mặc quân phục vào, đám giám quân bọn họ muốn thích ứng, tất nhiên phải có một quá trình, điểm này không cần phải gấp, chắc hẳn khuya hôm nay, Đạo Chiếm sẽ cách giám quân này thật xa, đợi cho giám quân ngủ một mình bị đông cứng, không chịu được rồi, tự nhiên sẽ tiếp nhận loại phương thức ngủ cùng chăn lớn này.

Trần Nguyên chợt nhớ tới Bạch Ngọc Đường, bên cạnh hấn giống như cũng có một giám quân, không biết quan hệ giữa hấn và giám quân thế nào, Bạch Ngọc Đường cũng là tài tử nổi danh trên giang hồ, nên tốt hơn chút ít so với những người khác.

Vấn đề này cứ xử lý như vậy đã, hấn lại nghĩ tới sự tình kỵ binh, không phải nói biết cưỡi ngựa chiến tranh là được, kỵ binh xung phong cũng phải có đội hình.

Tựa như tình nhuệ chính thức của Lý Nguyên Hạo ở Tướng Quân lĩnh lần trước, có thể tại thời điểm xung phong, làm cho cả đội hình nhìn về phía trên giống như một tấm chắn.

Điều này phải huấn luyện, chỗ Tôn Công Sáng tất nhiên có tư liệu, Trần Nguyên đã phái người trở về, bảo hấn sưu tập tài liệu ở phương diện này.

Đồng thời hiện tại, chiến tranh giữa Lý Nguyên Hạo cùng những gia tộc quyền thế Đẳng Hạng này đang xảy ra, cũng có kinh nghiệm để tham khảo.

Có binh sĩ hợp tư cách, còn phải có quân chế, vũ khí, chiến thuật, đội hình hợp tư cách.

”Bạch Ngọc Đường thế nào? Kỹ thuật cưỡi ngựa của hấn hấn là không có vấn đề gì chứ?”

Lưu Bình nghe xong liền cười nói: ”Đó là tự nhiên, hấn có thể làm ra một ít động tác trên lưng ngựa chỉ có người Đẳng Hạng mới có thể làm ra, thời điểm mỗi một lần cưỡi thử, hấn đều chạy nhanh nhất.”

Trần Nguyên nghe xong lời này, liền biết sau này mình trở về, lại có thêm một lý do để Bạch Ngọc Đường ở lại quân đội, nói cho Nhân Tông và Bao Chứng biết chuyện mình muốn trùng kiến kỵ binh, Bạch Ngọc Đường có kỹ thuật cưỡi ngựa tinh xảo, mình cần hấn lưu lại hỗ trợ.

Hai người đang nói chuyện, đã nhìn thấy những binh sĩ cưỡi thử ngựa kia trở lại.

Xung trận ngựa lên trước, quả nhiên là Bạch Ngọc Đường, hấn không riêng gì nhanh hơn so với kỵ binh bình thường, thậm chí bọn người Đạo Chiếm đã đi theo Trần Nguyên đến Đẳng Hạng cũng bị rút lại phía sau mấy thân ngựa.

Bạch Ngọc Đường trông thấy Trần Nguyên đứng ở chỗ này, liền trực tiếp giục ngựa lao đến.

Thẳng đến khi thót ngựa cách Trần Nguyên vài bước, mới bỗng nhiên giật dây cương dừng lại.

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: ”Ngọc Đường có kỹ thuật cưỡi ngựa không tệ, hiện tại ta hỏi lại người một câu, người thật sự muốn lưu lại, thời điểm ta trùng kiến kỵ binh, sẽ hướng Hoàng thượng đề cử người, đến lúc đó người muốn trở cũng không được.”

Bạch Ngọc Đường ngồi trên ngựa, cười ngạo nghễ một tiếng, nói: ”Ta đã quyết định chủ ý, đời này ta sẽ ra trận chiến tranh, trên giang hồ không còn nhân vật Bạch Ngũ gia nữa.”

Trần Nguyên gật đầu: ”Tốt, cứ quyết định như vậy đi, giám quân của người thế nào? Nếu như hấn và người không hợp nhau, ta có thể giúp người thay đổi.”

Vậy cũng là Trần Nguyên mở một cái cửa sau cho Bạch Ngọc Đường, hấn biết rõ tính tình Bạch Ngọc Đường cao ngạo, nếu giám quân có một chút thần sắc khinh thường, chỉ sợ sự tình Bạch Ngọc Đường có thể làm ra, cũng không phải chỉ đơn giản như cáo trạng.

Bạch Ngọc Đường cười ha ha một tiếng rồi nói: ”Cảm ơn Trần huynh quan tâm, điểm này người yên tâm đi, đêm qua ta và giám quân đại nhân đã thảo luận thì từ một đêm, có chút hợp ý, buổi sáng hôm nay, tất cả giám quân đều đang ngủ, duy chỉ có giám quân chịu theo ta đi ra ngoài cưỡi thử ngựa.”

Hấn nói tới chỗ này, đầu hơi quay trở lại một chút, nói: ”Vị này chính là giám quân đại nhân!”

Lời nói vừa nói tới chỗ này, sắc mặt của hấn bỗng nhiên thay đổi, cảm giác hưng phấn vừa rồi hoàn toàn không thấy, nói: ”Không tốt, giám quân đại nhân chạy đi đâu rồi?”

Trần Nguyên sững sốt một chút, hỏi: ”Không phải hấn đi theo phía sau người sao?”

Bạch Ngọc Đường rất là ảo não, thở dài một tiếng, nói: ”Ai hấn không biết cưỡi ngựa, ta lại để cho hấn cưỡi trên ngựa của ta, tất nhiên là một mực lôi kéo y phục của ta!”

”Vừa rồi Dương Thanh truy đuổi ta quá mau, không ngờ ta lại làm giám quân đại nhân ngã xuống, Trần huynh, Lưu tướng quân, các người ở chỗ này, ta sẽ đi tìm hấn về đây, mong rằng hấn không bị thương.”

Trần Nguyên lập tức hiểu ra, trên mặt cũng hiện lên vẻ quá sợ hãi, Bạch Ngọc Đường này đích thị là đưa ngựa cùng người, đưa đến chỗ thích thú, vung cả giám quân xuống ngựa.

Những giám quân kia đều là Thư sinh, thật sự không nên xảy ra chuyện gì mới tốt, nếu như là người giám quân thứ nhất cứ như vậy mà bị ngóm củ tỏi rồi, tất nhiên sẽ để cho những người phản đối mình kia mượn cớ này để dùng.

Hắn tức giận vỗ bờ mông con ngựa Bạch Ngọc Đường: "Còn không mau đi tìm đi!"

Nhìn Bạch Ngọc Đường lại một đường mau chóng đuổi theo, Trần Nguyên đang lo lắng giám quân có thể bình an trở lại hay không, Thiết An Ha Mã Thai bỗng nhiên chạy tới, ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ nhàng nói: "Chường quây, Hạ Từ đại nhân tới rồi, Hưng Khánh phủ có đại sự phát sinh."

Ánh mắt Trần Nguyên lập tức biến đổi, nói với Lưu Bình: "Lưu Bình, người ở tại chỗ này nhìn xem giám quân thế nào, ta khẳng định là hắn đã bị thương, nếu như xảy ra hậu quả gì nghiêm trọng, lập tức tới nói cùng ta."

Lưu Bình gật đầu ứng, Trần Nguyên bước nhanh đi theo Thiết An Ha Mã Thai rời đi, hắn biết rõ, nếu lần này là tin tức tốt mà nói, vậy thì trò chơi sẽ lập tức xong rồi.

Sau khi vào cửa, Trần Nguyên liền nhìn sắc mặt Hạ Từ đầu tiên, chỉ thấy trên mặt Hạ Từ treo một mảnh đáng tươi cười, hắn lập tức mừng rỡ, hỏi: "Thế nào, có tin tức gì tốt hả?"

Hạ Từ cười ha ha một tiếng, nói: "Hạ quan báo tin vui cho Phò mã gia, hơn nữa còn là song hỷ lâm môn."

Trần Nguyên trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Đừng thừa nước đục thả câu, lập tức nói."

Hạ Từ ôm quyền, nói: "Vâng, việc vui đầu tiên, Trương Tầm Nguyên chết rồi. Thứ hai, Lý Nguyên Hạo và Dã Lợi Kiến Ca dĩ nhiên là đã trở nên giương cung bạt kiếm, hiện tại toàn bộ quân đội của Dã Lợi Kiến Ca đóng giữ ở bên ngoài Hưng Châu phủ, đã tạo thành tình thế giằng co cùng Lý Nguyên Hạo."

Tức thời điểm Trần Nguyên nghe được tin thứ nhất, không có chút ngoài ý muốn nào, nhưng tin tức thứ hai quả thực làm cho hắn mừng rỡ, miệng nói: "À? Cần thận nói ra xem sao!"

Hạ Từ nói xung đột giữa Lý Nguyên Hạo cùng Dã Lợi Kiến Ca một lần, càng nói đến đoạn cuối cùng, khoe miệng Trần Nguyên càng nổi lên đáng tươi cười, đợi cho Hạ Từ nói xong toàn bộ, Trần Nguyên đi qua lại hai vòng trong phòng, bỗng nhiên đứng thân hình lại, ngữ khí kiên định nói: "Lý Nguyên Hạo sắp xong rồi, Hạ Từ, người có dám đi gặp Dã Lợi Kiến Ca hay không?"

Hạ Từ liền ôm quyền nói: "Hạ quan đang có ý đó."

Hiện tại, ở Hưng Khánh phủ, sự tình Lý Nguyên Hạo và Dã Lợi Kiến Ca mâu thuẫn, đã là mọi người đều biết.

Dã Lợi thị cố gắng hòa giải quan hệ giữa trượng phu và huynh trưởng, muốn để cho hai người bọn họ quay về với nhau, nhưng Dã Lợi Kiến Ca và Lý Nguyên Hạo tương giao hơn hai mươi năm, song phương đều hiểu rất rõ đối với bản tính của nhau.

Đối với Dã Lợi Kiến Ca mà nói, bắt đầu từ một khắc hắn làm rõ sự tình này, liền ý nghĩa là đã không có đường quay đầu lại.

Về phần bước tiếp theo mình nên làm như thế nào, hắn cũng không biết, tâm tình Dã Lợi Kiến Ca bây giờ rất tuyệt vọng, cảm tình giữa hắn và Lý Nguyên Hạo, rõ ràng cứ như vậy mà xong rồi.

Lý Nguyên Hạo giết Trương Tầm Nguyên, hắn có thể cho rằng đó là một sai lầm để tha thứ, nhưng Lý Nguyên Hạo còn đồng thời phái binh đi giám thị phủ đệ của mình, cái này rõ ràng đã chạm đến điểm mấu chốt của Dã Lợi Kiến Ca.

Dã Lợi thị đến rất nhiều lần, bảo hắn đi lên triều đình, ở trước mặt tất cả các đại thần, nói rõ ràng chuyện giữa hắn cùng Lý Nguyên Hạo, hơn nữa còn nói cho hắn biết, Lý Nguyên Hạo đã muốn hứa hẹn, nếu quả thật mình sai, sẽ ở trước mặt mọi người xin lỗi Dã Lợi Kiến Ca, tựa như lúc bọn hắn còn nhỏ.

Nhưng Dã Lợi Kiến Ca hiện tại đã không dám đi vào triều đình, hẳn biết rõ, một khi chính mình bước vào cái chỗ kia, khả năng là sẽ không ra được.

Hắn không tin Lý Nguyên Hạo, cũng không tin lời Dã Lợi thị nói, bây giờ có thể đủ tin nhiệm, chỉ có quả đấm của mình, hẳn cả ngày ở trong quân doanh, nhìn binh lính của mình, đây mới là phương thức tốt nhất để mình giữ được tánh mạng, bảo vệ tánh mạng người nhà mình.

Mà Lý Nguyên Hạo bên kia lại càng không cam lòng, nếu như Dã Lợi Kiến Ca chịu giúp hắn, hắn còn có lòng tin thủ vững ở Hưng Khánh phủ, tại đây còn có rất nhiều đồ ăn người, bằng vào thực lực đám phản quân kia, muốn đánh đến đây, ít nhất cũng phải mất một năm nửa năm.

Nhưng hiện tại Dã Lợi Kiến Ca không muốn giúp hắn nữa rồi, huynh đệ tốt nhất của mình hiện tại đang mang theo hơn hai vạn người, cư ngụ tại bên ngoài Hưng Khánh phủ, hẳn muốn làm cái gì, chính mình cũng không biết.

Chẳng lẽ cực cực khổ khổ thành lập Đại Hạ Quốc, lại dùng một loại phương thức như vậy để kết thúc?

Phản quân đã càng ngày càng gần, lòng mày Lý Nguyên Hạo cả ngày co rút lại, đại thần trên triều đình chỉ có ba bốn người, hai ngày này lại mấy người chạy trốn, còn có một vài người chạy đến trong lều của Dã Lợi Kiến Ca, đại ca của mình đã công khai khiêu chiến với mình, lúc này, hẳn phải lựa chọn.

527. Chương 479: Quyết Tâm

Vào triều đã không phải việc tất yếu, Ngô Hạo cùng Lý Nguyên Thuật liền vào trong thư phòng gặp Lý Nguyên Hạo.

”Đại vương, hôm nay chiến báo truyền đến, quân phản bội Sơn Di Đông Quang suất lĩnh một vạn người đã tới gần Bảo Tĩnh, Lý Thế Bản liên tục sáu ngày cường công Thuận Châu, Thuận Châu cũng đã thất thủ vào ngày hôm qua, hiện tại hai đường nhân mã bọn hắn cách Hưng Châu thành chỉ có hơn hai trăm dặm.”

“Mặt phía bắc, phản tặc Vệ Mân thị ngày hôm trước đã phá được Định Châu, Hoài châu đã mất tin tức ở ngày hôm qua, chắc hẳn đã bị địch nhân vây quanh...”

Lời Ngô Hạo còn chưa nói hết, Lý Nguyên Hạo đã vỗ bàn một cái, nói: ”Đủ rồi, những người này đều cách đây hơn hai trăm dặm, hiện tại có một người muốn giết ta đang ở ngay bên người, các người nói cho ta biết, Dã Lợi Kiến Ca đang làm cái gì?”

Ngô Hạo ngừng một chút, cùng Lý Nguyên Thuật liếc nhau một cái, sau đó nói: ”Vi thần thật sự không biết, vạn tuế, đại tướng quân ra khỏi thành liền phong tỏa tin tức quân doanh, huống chi hẳn biết rõ chúng ta một mảnh trung tâm đối với vạn tuế, há có thể để cho ta biết rõ?”

Tay Lý Nguyên Hạo gắt gao nắm chặt cái ghế, phảng phất như muốn phá tan cái ghế dựa.

Ngô Hạo và Lý Nguyên Thuật đều không dám nói lời nào nữa, sau một lúc lâu, Lý Nguyên Hạo tự mình giãy dụa từ trong phần nộ ra, nói: ”Hai vị ái khanh, hiện tại thế cục đã như thế, các người còn thượng sách nào không?”

Ngô Hạo từ từ tiến lên hai bước, nói: ”Vi thần có câu bất kính, không biết có nên nói hay không.”

Lý Nguyên Hạo trừng mắt liếc hắn một cái, nói: ”Bây giờ còn có cái gì không nên nói sao?”

Ngô Hạo liền ôm quyền, cúi đầu một cái chín mươi độ, nói: ”Vạn tuế, vi thần cho rằng, bình định loạn đại tướng quân trước, chúng ta vẫn còn năng lực chiến tranh!”

Lý Nguyên Hạo nghe đến đó, vẫn không nói gì, Ngô Hạo thấy hắn không biểu lộ thái độ, lập tức tiếp tục nói: ”Phản quân vẫn đang tới gần, nhưng theo như lời vạn tuế, những phản quân này cũng không phải cái họa đáng lo, cho dù không đánh lại đám bọn họ, vạn tuế cũng có thể giết ra một con đường sống, nhưng, nếu như đại tướng quân động thủ trước, chỉ sợ vạn tuế ngay cả một chút sinh cơ cũng không có.”

Lý Nguyên Thuật cũng đi tới, nói: ”Vạn tuế, Ngô đại nhân nói đúng, đối với binh lực ở bên trong thành, đại tướng quân bố trí rõ như lòng bàn tay, ở bên trong quân đội chúng ta, vẫn không biết có người nào đã âm

thầm liên lạc cùng hần hay không, nếu đại tướng quân muốn tạo phản, tình thế sẽ nguy cấp hơn vạn phần so với phản quân đánh tới đây.”

Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên nhắm mắt lại, hần làm sao không rõ đạo lý này?

Nếu như có thể tiên hạ thủ vi cường, hần đã sớm xuống tay trước rồi, hần ngay cả mẹ, thê tử, đứa con của mình còn có thể giết, há lại quan tâm đến một huynh đệ? Lại còn là loại huynh đệ không thân không thích này.

Chỉ là hiện tại, hần không tìm thấy phương pháp giải quyết xử lý Dã Lợi Kiến Ca mà thôi.

Dã Lợi Kiến Ca ngồi ở trong quân doanh thì không được, hần có hơn hai vạn người, nếu thật sự muốn cứng rắn, Lý Nguyên Hạo không thể nắm chắc.

Một lát sau, hần mở to mắt, nói: ”Các người có biện pháp nào để cho Dã Lợi Kiến Ca đi ra không?”

Ngô Hạo nói: ”Đại Vương truyền ra lời nói, muốn nói chuyện thật lòng cùng hần.”

Lý Nguyên Hạo lắc đầu, nói: ”Không có tác dụng đâu, ta đã để cho hoàng hậu đi truyền lời, Dã Lợi Kiến Ca không thêm động đậy, hần đã quyết tâm giằng co cùng trăm.”

Ngô Hạo nói: ”Đại vương bảo hần đến hoàng cung, hần tự nhiên không dám tới, chỉ là, đại vương có thể mời hần đi những địa phương khác đàm phán, ví dụ như đưa ra đề nghị thương lượng cùng hần ở cửa ra vào quân doanh.”

“Chỉ cần hần chịu đi ra gặp mặt Đại vương, vì thần tin tưởng, bằng thủ đoạn của Đại vương, giết hần sẽ dễ như trở bàn tay, giết được hần, bằng vào uy vọng của Đại vương, thu lấy quân đội của hần cũng không phải việc khó.”

Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên suy nghĩ, cho dù đơn đả độc đấu, mình cũng có mười phần nắm chắc thu thập Dã Lợi Kiến Ca, nhưng hần thật sự chịu đi ra sao?

Thử xem, thử không có chỗ gì không tốt, bởi vì cục diện bây giờ đã là xấu không thể xấu hơn nữa rồi.

Lập tức nói: ”Tốt, trăm sẽ để cho hoàng hậu đến truyền lời lần nữa, mời Dã Lợi Kiến Ca đi ra.”

Ngô Hạo bỗng nhiên nói: ”Đại vương, để cho hoàng hậu đi truyền lời cũng không thích hợp, xin thứ cho vì thần cả gan, mặc dù hoàng hậu là muội muội của Dã Lợi Kiến Ca, nhưng lúc này, dù là ai hần cũng không tin, phải tìm một người có thể thuyết phục được hần.”

Cả triều văn võ đi hết rồi, Ngô Hạo nói như vậy, rõ ràng chính là tự đề cử mình, bởi vì trừ hần ra, không có người thứ hai.

Ngô Hạo quỳ xuống, nói: ”Vi thần nguyện ý vì hoàng thượng, đi một chuyến đến quân doanh Dã Lợi Kiến Ca, tất nhiên có thể thuyết phục hần, làm cho hần ra ngoài cửa quân doanh.”

Lý Nguyên Hạo rất cảm động, hần biết rõ, Dã Lợi Kiến Ca cũng có một bụng sát tâm đối với Ngô Hạo, lúc này Ngô Hạo thay mình đi quân doanh truyền lời, thật sự là lao đầu vào mạo hiểm.

”Ái khanh một mảnh trung tâm, trăm nhớ kỹ, ngày sau nếu trăm có thể trọng chính non sông, lúc ấy ái khanh sẽ là đệ nhất công thần Đại Hạ Quốc ta!” Sưu tầm by Jiuzhaigou - Manga Club. Vn

Cái đám thần tử bán nước này vì cái gì mà nhiều lần thực hiện được? Bởi vì từ biểu hiện bên ngoài, bọn họ đều là một bộ dạng trung thành và tận tâm.

Ngô Hạo dùng sức đập đầu một cái, thanh âm cực kỳ kiên định, lại tràn đầy ngữ điệu bi tráng, nói: ”Vạn tuế, thần xin đi.”

Mang theo vẻ hào hùng của tráng sĩ vừa đi không quay đầu lại, Ngô Hạo đi đến hướng đại doanh Dã Lợi Kiến Ca.

Hần biết rõ, chính mình căn bản là không có bất kỳ nguy hiểm nào, bởi vì ngày hôm qua Hạ Từ đã vào quân doanh của Dã Lợi Kiến Ca, đến bây giờ vẫn còn bình yên vô sự.

Tuy không rõ ràng Hạ Từ và Dã Lợi Kiến Ca đàm phán thế nào, nhưng chỉ cần hấn không có việc gì, chính mình chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện.

Trong quân doanh ở bên ngoài Hứng Châu thành, Dã Lợi Kiến Ca đang ngồi ở trong lều vải uống rượu sữa ngựa, hương vị thứ này đã xa cách hấn quá lâu rồi, Hưng Khánh phủ hiện tại không có sữa ngựa, càng không có rượu.

Trong này có chút hương vị châm chọc, cái bình rượu sữa ngựa này, lại là do người Tổng trước mắt, từ trong lãnh địa phản quân đưa đến cho hấn.

Một bên uống rượu, một bên Dã Lợi Kiến Ca đưa con mắt sang xem xét, nhìn về phía Hạ Từ, Hạ Từ có vẻ rất trấn định, phía sau hấn có một người mặc quân phục Đẳng Hạng đứng, nhưng trên đầu trống trơn lộ ra chín vết sẹo hương, lại nói rõ ràng thân phận của hấn cho người khác.

Con mắt người kia nhìn chằm chằm vào mình, trong tay của hấn không có vũ khí, nhưng Dã Lợi Kiến Ca biết rõ, người này là cao thủ, cao thủ tuyệt đối.

Uống cạn sạch một chén rượu sữa ngựa, vệ binh sau lưng lại rót chén thứ hai cho hấn, Dã Lợi Kiến Ca lúc này mới lên tiếng: "Tôn sư cho rằng, ta sẽ phản bội Lý Nguyên Hạo sao?"

Ngón tay Hạ Từ nhẹ nhàng hoạt động trên mặt bàn, không có chút quy luật nào, hấn nói: "Ta không tìm thấy lý do để ngươi còn có tiếp tục bán mạng vì hấn."

Dã Lợi Kiến Ca gật gật đầu, thở dài một tiếng, nói: "Đúng vậy, lòng ta đã chết."

Một lát sau, hấn uống một ngụm rượu đặt trước mặt, nói: "Nhưng ta sẽ tuyệt đối không ở phía sau lưng, chọc hấn một dao, có lẽ Đại Hạ Quốc ở trong mắt tất cả mọi người là một truyện cười, nhưng ta không cho là như vậy, hiện tại hấn còn cơ hội, chỉ cần ta đưa quân đội cho hấn, hấn có thể giết ra một con đường sống, chỉ cần hấn còn sống, Đại Hạ Quốc sẽ không diệt vong."

Hạ Từ nở nụ cười, nói: "Tướng quân đã nghĩ như vậy, vì cái gì còn muốn mang binh ra khỏi thành?"

Ánh mắt Dã Lợi Kiến Ca có chút thương cảm, nói: "Ta không sợ chết, ta tung hoành sa trường nhiều năm như vậy, lúc nào sợ chết đâu? Chỉ là, ta không muốn chết ở trong tay của hấn."

Hạ Từ thoáng nhìn hấn một tý, nói: "Hiểu rồi, tướng quân sống ở chỗ này, là muốn đợi cho những phản quân kia đi theo chúng ta đến, sau đó lại giao quân đội cho Lý Nguyên Hạo, như vậy ngươi có thể xưng phong hãm trận lần cuối cùng, chết trận sa trường, đúng không?"

Dã Lợi Kiến Ca không nói gì, thể hiện ra là đã chấp nhận suy đoán của Hạ Từ.

Hạ Từ lắc đầu, nói: "Chỉ là, tướng quân đã không muốn phản kháng Lý Nguyên Hạo, tại sao phải lưu lại tánh mạng tại hạ? Hiện tại ngươi giết ta, Lý Nguyên Hạo tất nhiên biết rõ ngươi quyết tâm đánh một trận chiến, hấn sẽ đích thân ra khỏi thành để van cầu ngươi."

Khóe miệng Dã Lợi Kiến Ca hiện lên vẻ mỉm cười, nói: "Đầu tiên, ta sẽ không giết ngươi, ngươi dám đến quân doanh của ta làm thuyết khách, cái dũng khí này cũng để cho ta thập phần bội phục, ngươi là dũng sĩ chân chính, nên sống, còn có một chuyện, ta không muốn tiếp tục làm huynh đệ với Lý Nguyên Hạo, cho dù hấn đi ra cầu ta, ta cũng sẽ không trở về."

Hạ Từ chấp tay, nói: "Người Tổng chúng ta chú ý nhất là tình cảm sâu đậm, ta không biết tướng quân đọc qua bao nhiêu Hán thư, nhưng tình cảm sâu đậm của người quả thực làm cho ta rất bội phục, tại hạ còn có hai câu nói, sau khi nói xong, nếu như tướng quân vẫn còn cách nghĩ này, tại hạ quyết không bắt buộc."

Thân thể Dã Lợi Kiến Ca khẽ dựa về phía sau, tay đưa ra, miệng nói: "Mời nói."

"Câu đầu tiên, nếu như tại hạ không nghe lầm mà nói, tướng quân hấn là trung với Đại Hạ Quốc của các người, mà không phải Lý Nguyên Hạo, phải vậy không?"

"Đúng."

Hạ Từ cười một chút, nói: "Tốt, cuối cùng cũng nói một câu, nếu như Đại Hạ Quốc có thể tồn tại, điều kiện là Lý Nguyên Hạo phải chết, tướng quân nghĩ như thế nào?"

Dã Lợi Kiến Ca sững sờ, hỏi: "Cái gì?"

Hạ Từ nói: "Thời đại Đại Tống chúng ta và Đảng Hạng thân thiện hữu hảo, chính là thời điểm tiên vương Đảng Hạng còn sống, chỉ không xưng đế mà thôi, xuất hành có cung nữ thái giám, điểm nào không giống một hoàng thượng?"

Dã Lợi Kiến Ca không nói chuyện, chỉ là, nét mặt của hắn rõ ràng đang nói, Hạ Từ cứ nói tiếp xuống dưới.

Hạ Từ đọc hiểu nét mặt của hắn, tiếp tục nói: "Là Lý Nguyên Hạo khơi mào chiến tranh, hủy đi tất cả mọi thứ, chỉ cần Lý Nguyên Hạo chết rồi, hoàng thượng chúng ta luôn luôn nhân từ, hắn không biết truy cứu cái gì."

Lúc này đây, Dã Lợi Kiến Ca không cự tuyệt quá nhanh, hắn suy nghĩ thời gian rất lâu mới nói: "Hoàng đế Đại Tống nhân từ, điểm này ta tin tưởng, nhưng Trần Thế Mỹ thì sao? Hắn chịu buông tha chúng ta sao?"

Hạ Từ nhìn hắn, nói: "Tướng quân, đây là thư Phò mã gia tự tay viết cho ngươi, mời tướng quân xem qua."

Hắn từ trong lòng ngực móc ra một phong thư, Dã Lợi Kiến Ca vội vàng đứng lên, cầm lấy đi.

Trên phong thư đó viết tên của mình, lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) là Trần Thế Mỹ, hắn mở thư phong ra, chỉ thấy bên trong có một câu: "Bất luận kẻ nào, vào Hứng Châu trước sẽ làm vương."

Tay Dã Lợi Kiến Ca bắt đầu phát run, bất luận kẻ nào, đó chính muốn nói, mình cũng có thể sao? Trần Thế Mỹ thật sự chịu buông tha mình sao? Ánh mắt của hắn liếc về hướng Hạ Từ, Hạ Từ mỉm cười gật gật đầu với hắn.

Ngay tại thời điểm Dã Lợi Kiến Ca còn có chút do dự, binh sĩ bên ngoài bỗng nhiên chạy đến, nói: "Tướng quân, Ngô Hạo đến rồi."

Dã Lợi Kiến Ca nhướng mày, hỏi: "Hắn tới làm cái gì?"

Người binh lính kia nhìn xem một bên Hạ Từ, không nói gì. Dã Lợi Kiến Ca tự nhiên hiểu ý tứ binh sĩ này, nhướng mày lại một chút, đang định kiểm soát để cho Hạ Từ rời đi, chỉ nghe Hạ Từ nhẹ nhàng nói một câu: "Nếu như tại hạ đoán không lầm, hẳn hẳn là đến thay Lý Nguyên Hạo làm thuyết khách, ta nghĩ, Lý Nguyên Hạo chắc hẳn là đã nghĩ ra phương thức khác, có thể làm cho tướng quân tiếp nhận đàm phán."

Con mắt Dã Lợi Kiến Ca nhìn về phía người binh lính kia, binh sĩ vội vàng gật gật đầu.

Hạ Từ nói tiếp: "Tướng quân tuyệt đối không nên tin, bởi vì tâm tư muốn giết người của Lý Nguyên Hạo đã định rồi."

Ánh mắt Dã Lợi Kiến Ca lộ ra một đạo hung quang, hắn hít một hơi, hiện tại, hắn lại tìm được một phương pháp xử lý có thể thủ hộ mấy cái gì đó hắn muốn thủ hộ, tìm được một con đường khác có thể để cho dân tộc Đảng Hạng này tiếp tục tồn tại xuống dưới, lại để cho Đại Hạ Quốc còn có hi vọng, đó chính là xử lý Lý Nguyên Hạo.

Mà Lý Nguyên Hạo kia, hết lần này tới lần khác, lại cho hắn một cái lý do phải động thủ nhanh lên, lúc này thật sự không có cái gì phải do dự.

Dã Lợi Kiến Ca nói: "Ta sẽ đi đánh Hứng Châu phủ ngay bây giờ, giết Ngô Hạo trước tiên!"

Lúc đang định ra ngoài cửa, Hạ Từ bỗng nhiên hô: "Tướng quân, chậm đã, nhìn Lý Nguyên Hạo lừa gạt thủ đoạn gì cũng không có vấn đề, nếu như có thể tương kế tựu kế, cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt."

Thân thể Dã Lợi Kiến Ca ngừng một chút, sau đó mới lên tiếng, nói: "Tốt, ta biết rồi."

Một câu nói kia lại để cho Hạ Từ nở nụ cười, hắn biết rõ, Dã Lợi Kiến Ca đã tiếp nhận rồi đề nghị của mình, hiện tại, hắn đã muốn chuẩn bị đi làm người vào Hứng Châu phủ trước.

.....

Trong khi Lý Nguyên Hạo lo lắng bất an chờ đợi Ngô Hạo trở về, liền chứng kiến Ngô Hạo bình an vô sự, Lý Nguyên Hạo thật sự rất vui vẻ, bước nhanh nghênh đón, hỏi: "Thế nào? Hắn nói thế nào vậy?"

Ngô Hạo cười một tiếng đau khổ, nói: "Vạn tuế, hắn đã đáp ứng, buổi trưa ngày mai, hắn sẽ đem dõ quân doanh năm dặm chờ đợi Đại vương, thân binh song phương cũng không thể tới gần, chỉ có hai người các ngươi một mình đàm phán."

Ở bên ngoài Hứng Châu thành là một mảnh bằng phẳng, căn bản không có bất luận địa phương nào có thể phục binh, chỉ là, chuyện này không sao, chỉ cần Dã Lợi Kiến Ca chịu đi ra, mình có nắm chắc giết được hắn.

Lý Nguyên Hạo thập phần vui vẻ, nói: "Ha ha ha, tốt, hắn đáp ứng là tốt rồi, buổi trưa ngày mai, hãy xem trăm giết chết phản nghịch này!"

Nói tới chỗ này, Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên trông thấy sắc mặt Ngô Hạo thật sự không dễ nhìn, cảm giác hưng phấn lập tức bị cắt đứt, hỏi: "Làm sao vậy? Còn có chuyện gì sao?"

Nước mắt Ngô Hạo bỗng nhiên chảy xuống, phù phù một tiếng đã quỳ rạp xuống đất, nói: "Vạn tuế, vi thần chỉ sợ không thể tiếp tục hiệu trung vì ngài rồi, Dã Lợi Kiến Ca sợ vi thần lừa gạt hắn, bắt vi thần đi đến quân doanh của hắn làm con tin, chỉ sợ vi thần không còn thấy được vạn tuế nữa!"

Hắn nói xong liền khóc toáng lên, Lý Nguyên Hạo biết rõ, nếu Ngô Hạo bị Dã Lợi Kiến Ca bắt đi làm con tin, thời điểm mình giết Dã Lợi Kiến Ca, chính là thời điểm Ngô Hạo chết.

Khóe miệng của hắn bỗng nhúc nhích, cuối cùng mới nói: "Ái khanh yên tâm, trăm, tất nhiên sẽ cứu người ra, như vậy đi, thời điểm trăm động thủ, sẽ tận lực bắt sống Dã Lợi Kiến Ca, bắt hắn hạ mệnh lệnh thả ái khanh."

Hắn nói lời này, lừa gạt đứa trẻ tuổi tiểu thì còn được, nhưng Ngô Hạo sao có thể không biết, Lý Nguyên Hạo này rất hung ác, hắn căn bản không có khả năng vì bảo vệ tánh mạng của mình mà buông tha cho cơ hội giết Dã Lợi Kiến Ca.

Nhưng Ngô Hạo cũng không thèm để ý, Dã Lợi Kiến Ca căn bản không cần con tin, hắn nói như vậy, nguyên nhân hắn cảm giác mình cần phải đi, Đẳng Hạng sắp xong rồi, Lý Nguyên Hạo nhất định phải chết.

Chính mình không có lý do gì đi đến chỗ cuối cùng cùng một người chết.

Ngày mai, Hứng Châu phủ sẽ có đại chiến, quân tử không đập đầu vào tường, có lẽ là sớm đi thì an toàn hơn một ít.

Ngô Hạo đập đầu với Lý Nguyên Hạo, nói: "Vạn tuế ưu ái, vi thần cả đời ghi khắc, chỉ là, vạn tuế chớ có mang tâm tính như vậy, giết chính là giết, không được vì vi thần mà làm tổn thương thân thể vạn tuế, nếu không, vi thần chết không nhắm mắt!"

Lý Nguyên Hạo từ từ đi xuống khỏi ghế của hắn, tự mình giúp Ngô Hạo đứng dậy, giờ khắc này, hắn thật sự có chút ít cảm động, nói: "Ngô Hạo, ngươi là thần tử trung thành nhất cả đời này của trăm, nói cho trăm biết, còn có chuyện gì muốn làm, trăm sẽ thay ngươi làm."

Ngô Hạo cũng mang một bộ dạng rất cảm động, nói: "Vi thần thấy đủ rồi, vạn tuế, vi thần xin đi, nếu lưu thời gian dài, chỉ sợ Dã Lợi Kiến Ca sẽ sinh lòng hoài nghi."

528. Chương 480: Đối Mặt

Lý Nguyên Hạo gật gật đầu, tay nhẹ nhàng phát phát một tý, giờ khắc này, hắn thật sự có chút ít thương cảm.

Bất kể nói thế nào, người này là mình một văn thần cuối cùng bên cạnh, có thể có thần tử như vậy phụ tá, hắn tin tưởng mình còn có cơ hội lật bàn.

"Lý Nguyên Thuật, thay trăm đưa Ngô Hạo đại nhân một đoạn đường, trăm, không đành lòng đưa tiễn."

Lý Nguyên Thuật cùng Ngô Hạo sóng vai đi ra ngoài thư phòng Lý Nguyên Hạo, hai người đều tự có tâm tư, đều không nói gì, đợi khi đi được một đoạn, Lý Nguyên Thuật rốt cục không nhịn được, nói: "Ngô Hạo đại nhân, người nói, hoàng thượng có thể giết chết đại tướng quân sao?"

Ngô Hạo nhìn hắn một cái, nói: "Ý của thống lĩnh đại nhân là, người hoài nghi năng lực của hoàng thượng, hay là hoài nghi lời tại hạ vừa nói?"

Lý Nguyên Thuật khẽ lắc đầu, nói: "Ta sao có thể hoài nghi năng lực đại vương, nếu như đơn đả độc đấu, vạn tuế có thể ở trong mười chiêu giết chết đại tướng quân, tại hạ lại càng không hoài nghi đại nhân. Chỉ là, ta lo lắng, cho dù vạn tuế giết đại tướng quân, nguyên khí chúng ta tất sẽ đại thương, đợi những phản quân kia tới, còn có thể đánh sao?"

Ngô Hạo vẫn không trả lời vấn đề này, nhìn thấy Dã Lợi thị từ bên cạnh đi tới, vội vàng kéo Lý Nguyên Thuật một chút, lý bảo hắn không cần phải nói nữa.

Hai người cung kính lùi qua một bên, Dã Lợi thị đi tới liếc nhìn bọn hắn, nói: "Ngô Hạo, các người muốn đi đâu?"

Ngô Hạo phản ứng rất nhanh, nói: "Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, vi thần vừa mới trao đổi một ít quốc sự cùng vạn tuế, vạn tuế nói hiện tại hơi mệt, để cho vi thần lui xuống trước."

Khóe miệng Dã Lợi thị bỗng nhiên nổi lên một tia cười lạnh, hỏi: "Hừ, quốc sự? Hắn lại muốn động thủ với đại tướng quân sao?"

Biết phu không ai bằng vợ, Dã Lợi thị cũng tương đối hiểu rõ đối với Lý Nguyên Hạo, nàng biết rõ hiện tại trạng thái của mình đã thành thế thủy hỏa, cái này làm cho nàng kẹp ở giữa thật sự không dễ sống, mấy ngày nay có vẻ gầy gò đi rất nhiều.

Ngô Hạo vội vàng nói: "Nương nương hiểu lầm, vạn tuế đang muốn tìm biện pháp để có thể ngồi cùng một chỗ với đại tướng quân, bàn luận tốt mọi chuyện, nhưng vi thần vô năng, không thể lo âu vì hoàng thượng."

Bất kể là thiệt hay giả, ít nhất thì Dã Lợi thị nghe xong lời này, có thể cho rằng hắn là người tốt, cho dù là lý do này chỉ có thể dùng để lừa gạt bản thân mình.

Nàng vung tay một chút, nói: "Được rồi, các người đi đi, hoàng thượng vẫn còn ở thư phòng sao?"

Lý Nguyên Thuật nói: "Hồi bẩm nương nương, hoàng thượng vẫn còn ở đó."

Dã Lợi thị lập tức uốn éo lưng áo, đi về hướng thư phòng của Lý Nguyên Hạo.

Ngô Hạo nhìn thân ảnh thon dài của nàng, đáy lòng thầm suy nghĩ: "Chỉ mong ngày mai nàng không phải chết mới tốt, nếu như mình có thể có cơ hội, sẽ thu nàng vào trong phòng, ôm lấy từ từ ngủ mấy ngày mấy đêm!"

Thẳng đến lúc Lý Nguyên Thuật thúc giục, hắn mới thu hồi ánh mắt của mình, từng bước một đi đến mặt ngoài cửa thành, đợi đi tới cửa thành, Ngô Hạo quay đầu, hướng Lý Nguyên Thuật ôm quyền, nói: "Thống lĩnh không cần tiễn, đoạn đường còn lại này, tại hạ tự mình đi, tại hạ đi rồi, hi vọng thống lĩnh có thể tiếp tục phụ tá Đại vương, hoàn thành sự nghiệp thống trị thiên thu!"

Lý Nguyên Thuật cúi đầu một cái, nói: "Ngô đại nhân một mảnh trung tâm, lại làm cho mặt tướng thụ giáo, Ngô đại nhân yên tâm, mặt tướng tất nhiên sẽ dùng Ngô đại nhân làm tấm gương."

Ngô Hạo cười nhẹ một tiếng, có chút thê lương, có chút bi tráng, trong chớp mắt đi nhanh đến quân doanh Dã Lợi Kiến Ca, đầu cũng không quay lại, miệng nói: "Ta đây đi một chuyến này, chắc hẳn là không có đường sống nữa rồi, xin Thống lĩnh đại nhân, tại sau khi chuyện thành công, tìm thi thể tại hạ về, nếu không có, trong nhà ta có lưu một bộ quần áo, xin lập một cái mộ, chôn quần áo và di vật cho ta! "

Lý Nguyên Hạo không trả lời hắn, nhưng thần sắc rất cảm động, vệ binh đối diện cửa nói: "Các người nhìn thấy chưa? Cái này là trung thần Đại Hạ Quốc chúng ta!"

Ngày hôm sau, Đại Hạ Quốc đã đến giờ phút gió tanh mưa máu cuối cùng, một tảng đá cuối cùng chèo chống nó rốt cục cũng đã nứt ra rồi.

Hai huynh đệ tốt đã từng kề vai chiến đấu, Dã Lợi Kiến Ca và Lý Nguyên Hạo, muốn dùng phương thức hai người bọn họ đều am hiểu để giải quyết vấn đề.

Gió lạnh thổi tung bay, phảng phất như là vùng quê trống trải này muốn nói cái gì đó, ngăn cản cái gì đó, lại phảng phất như là muốn kéo cái gì đến.

Mặc dù là buổi trưa, mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu, nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác được rét lạnh thấu xương, Dã Lợi Kiến Ca đứng trong gió rét, sau lưng 500 bước là đại đội nhân mã của hắn ngừng lại tại đó.

Trông thấy cửa thành chậm rãi mở ra, Dã Lợi Kiến Ca nhỏ giọng nói một câu: "Rốt cuộc cũng đã tới."

Hắn thật sự hi vọng Lý Nguyên Hạo không cần phải đi ra, hi nhìn ở thời điểm, bọn họ có thể cuối cùng tránh việc dùng loại phương thức cực đoan này, hắn không muốn chết trong tay Lý Nguyên Hạo, cũng không muốn dùng tay của hắn giết Lý Nguyên Hạo, nhưng hiện tại giống như đã không có lựa chọn nào khác.

Đều là Lý Nguyên Hạo bức hắn.

Dã Lợi Kiến Ca tìm cơ cho mình, tâm tình dần dần yên ổn xuống, nhìn binh mã trước mặt càng chạy càng gần, Dã Lợi Kiến Ca mím chặt bờ môi, mũi thở ra một tiếng dài, phảng phất như là muốn thổi tập niệm trong lòng mình đi.

Đội binh mã trước mắt hắn cũng là ngừng lại ở địa phương cách trung tâm 500 bước, đây là khoảng cách song phương đã ước định tốt.

Chỉ một lát sau, Lý Nguyên Hạo một mình một người ngồi trên lưng ngựa từ từ đi tới hướng hắn.

Mồm Dã Lợi Kiến Ca lại thổi ra một hơi, nói một câu: "Rốt cuộc cũng đã tới."

Lý Nguyên Hạo dục ngựa, đứng lại tại địa phương cách cầm Dã Lợi Kiến Ca vài chục bước, khi bọn hắn lại một lần nữa nhìn ánh mắt của đối phương, hai người chợt phát hiện, giữa bọn hắn rõ ràng đã không tìm thấy từ ngữ phù hợp để làm lời dạo đầu.

Trong khoảng cách vài mét này, phảng phất như là một đạo chiến hào, bọn hắn đứng ở hai bên chiến hào, tựa như không cách nào đi đến cùng một chỗ.

"Đại ca, người vẫn khỏe chứ?" Lý Nguyên Hạo cuối cùng lại mở miệng đầu tiên.

Dã Lợi Kiến Ca gật đầu, nói: "Ừm, cũng không tệ lắm, ít nhất ở trong quân doanh, ta không cần lo lắng sẽ bị giết oan như Trương Tầm Nguyên kia."

Thần sắc Lý Nguyên Hạo có chút âm u, nói: "Sự tình Trương Tầm Nguyên, là trầm làm sai."

Hắn lời này nói vô cùng thành khẩn, Dã Lợi Kiến Ca bỗng nhiên giương mắt nhìn hắn, chỉ thấy hai cánh tay Lý Nguyên Hạo lôi kéo dây cương, luôn luôn không có ý tới gần mình.

Lý Nguyên Hạo nói tiếp: "Đại ca, lần này trầm tới, là hướng người xin lỗi, một thời gian ngắn trước đây, trầm đã phạm vào hồ đồ rồi, xin đại ca giống như trước, không nên so đo cùng trầm. Hiện tại phản quân đã sắp đánh tới rồi, nếu như đại ca không giúp trầm, trầm thật sự một chút cơ hội cũng không có, cả Đẳng Hạng chúng ta sẽ xong rồi."

Trong lòng Dã Lợi Kiến Ca bỗng nhiên có chút dao động, Lý Nguyên Hạo biểu lộ rất là chân thành, cái này lại làm cho hắn hoài nghi, rốt cuộc Hạ Từ nói là thật hay giả?

Ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lý Nguyên Hạo, nói: "Đẳng Hạng còn có một biện pháp có thể tiếp tục sinh tồn xuống dưới, chính là giống như Trương Tầm Nguyên nói, hướng Tổng triều đầu hàng, Tổng triều hoàng đế muốn giết, chính là người, bọn hắn căn bản không nghĩ tới chuyện diệt tộc Đẳng Hạng chúng ta."

Lý Nguyên Hạo thở dài một tiếng, nói: "Đúng vậy, ta rất hối hận không nghe lời Trương Tầm Nguyên nói lúc trước, mới rơi cho tới hôm nay tình trạng này. Tổng triều hoàng đế tức ta chém giết quá mức tại Tổng triều, không muốn hoà đàm cùng chúng ta, nếu như lúc trước thật sự áp dụng ý kiến của Trương Tầm Nguyên, không để cho quân đội đi cướp bóc, mà là phái quan viên thống trị những địa phương kia, hiện tại đã là một tràng cảnh khác."

Sau khi nói xong, hắn trầm mặc một lát, sau đó còn nói thêm: "Đại ca, có người Tổng triều tới tìm người sao?"

Dã Lợi Kiến Ca không dấu diếm Lý Nguyên Hạo, hắn cho rằng tình huống hiện tại đã không cần giấu diếm cái gì nữa, gật đầu nói: "Đúng vậy."

529. Chương 481: Chạy Mất

Trên mặt Lý Nguyên Hạo xuất hiện thần sắc mừng rỡ, nói: "Vậy là tốt rồi, điều này nói rõ bọn hắn chịu thả đại ca, chỉ cần đại ca có thể còn sống, Đẳng Hạng chúng ta liền có hi vọng, đại ca hiện tại có thể giết chết ta, chỉ cần người đối xử tử tế với các cháu người, dù tiểu đệ chết cũng không oán."

Nói xong, Lý Nguyên Hạo liền chuyển trường thương, đưa cái chuôi thương về hướng Dã Lợi Kiến Ca.

Dã Lợi Kiến Ca nhướng mày, không khỏi đi lên phía trước một bước, đồng thời nhẹ nhàng nói: "Ta không muốn giết người, thật sự, mặc dù hiện tại chúng ta đã muốn không có đường nào để đi, ta vẫn không muốn giết người, như vậy đi, người đem Hứng Châu thành cho ta, sau đó người lặng lẽ rời đi, ta sẽ thương lượng cùng quân Tổng, cam đoan bọn hắn không đuổi giết người."

Lý Nguyên Hạo cười một tiếng đau khổ, nói: "Đại ca, Trần Thế Mỹ kiên quyết giết ta, nếu như người vung trộm thả ta rời đi, hắn tất nhiên giận sẽ chó đánh mèo với người."

Dã Lợi Kiến Ca cũng biết, quân Tổng không có khả năng buông tha Lý Nguyên Hạo, sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể, đây là Tổng triều hoàng đế ra lệnh đối với Trần Thế Mỹ, nếu như mình thật sự rời đi, hậu quả khó có thể dự đoán.

Hắn lập tức do dự một chút, hỏi: "Vậy cái này nên làm thế nào cho phải?"

Chiến mã Lý Nguyên Hạo lại đi một bước nhỏ lên phía trước, khoảng cách của song phương càng ngày càng gần.

Lý Nguyên Hạo nói: "Đại ca, ta còn có một biện pháp, người xem được hay không được."

Dã Lợi Kiến Ca nhìn hắn, nói: "Tốt, người nói đi."

Đang chờ Lý Nguyên Hạo trả lời, chỉ nghe Lý Nguyên Hạo nói: "Chuyện này cũng không còn biện pháp nào rồi, quân Tổng tất nhiên sẽ không bỏ qua ta, ta xem không bằng như vậy, có lẽ là...người đi chết đi!"

Nương theo bốn chữ cuối cùng, Lý Nguyên Hạo đâm tới một thương như thiểm điện vào đầu Dã Lợi Kiến Ca.

Dã Lợi Kiến Ca vội vàng cúi đầu tránh thoát nhất đâm đầu tiên, nhưng thương tiếp theo của Lý Nguyên Hạo lại nện xuống hướng phía sau lưng hắn.

"Bành!"

Một thương có lực lượng cực mạnh nện xuống trên lưng Dã Lợi Kiến Ca, một ngụm máu tươi phun ra từ miệng hắn, chiến mã lao đảo một cái, quỳ rạp xuống đất, cả người Dã Lợi Kiến Ca ngã xuống đất.

Lý Nguyên Hạo cười ha ha, hỏi: "Đại ca không còn dùng được từ lúc nào vậy? Ngay cả hai thương của ta cũng không đỡ nổi rồi sao?"

Võ nghệ của hắn vốn đã cao cường hơn nhiều so với Dã Lợi Kiến Ca, lại đột nhiên ra tay, chứng kiến Dã Lợi Kiến Ca ngã lên trên mặt đất, Lý Nguyên Hạo biết mình đã đắc thủ rồi, người này không có khả năng tiếp tục đứng lên.

Nhưng làm cho hắn ngoài ý muốn chính là, Dã Lợi Kiến Ca lần này thật sự có thể chậm rãi đứng lên, dùng ống tay áo lau khô vết máu ở khoeo miệng mình, miệng nói: "Lý Nguyên Hạo, người quả nhiên là tới để giết ta."

Lý Nguyên Hạo sửng sốt một chút, hắn không rõ vì sao Dã Lợi Kiến Ca có thể chịu đựng được hai thương của mình, trong lúc kinh ngạc, Dã Lợi Kiến Ca vạch quần áo ra, vải bông dưới áo rõ ràng có hai khối sắt, một khối phía trước ngực, một khối ở phía sau lưng, vô cùng chắc chắn.

Khối sắt phía sau lưng đã bị Lý Nguyên Hạo nện đến mức thay đổi hình dạng, chính là nhờ vật kia chống đỡ một tý, Dã Lợi Kiến Ca mới tránh thoát cái chết.

Hai mắt Lý Nguyên Hạo phát lạnh, nói: "Hừ, người cho rằng như vậy là được sao?"

Thời điểm Lý Nguyên Hạo đánh ra một thương này, binh sĩ song phương cũng đã phát động rồi, mắt thấy hai bên sắp xông vào nhau, chỉ còn một chút thời gian, một chút thời gian này, ở trong mắt Lý Nguyên Hạo xem ra, cũng đã đủ để hắn thu thập Dã Lợi Kiến Ca.

Dã Lợi Kiến Ca cũng không nói cái gì, quay đầu nhìn qua đại quân đằng sau đang chạy tới.

Lý Nguyên Hạo đuổi theo ở phía sau không bỏ, ngựa của Dã Lợi Kiến Ca đã co quắp té lên trên mặt đất rồi, Lý Nguyên Hạo tin tưởng ngựa của mình trong nháy mắt có thể đuổi kịp, sau đó là giết chết hắn, thu quân đội của hắn, tất cả đều kịp.

Nhưng vừa vặn chạy được khoảng cách hai thân ngựa, Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên cảm giác thân thể thót ngựa trầm xuống, trong lòng thầm kêu không tốt.

Dã Lợi Kiến Ca này tất nhiên là đã sớm bố trí bẫy rập ở địa phương này, chính mình đã bị tiến vào.

Dưới tình thế cấp bách, hắn cũng không cố gắng nhiều, ý vào kỹ thuật cưỡi ngựa tinh xảo, hai chân vừa đạp vào nhau, cả người đã từ trên lưng ngựa bay lên.

"Ầm ầm!"

Sau khi Lý Nguyên Hạo rơi xuống đất, thót ngựa đã rơi vào trong cạm bẫy rồi, chỉ thấy bẫy rập có phạm vi một trượng, sâu mấy mét, cuối bẫy rập có cắm đầy trúc nhọn, cả người chiến mã bị đâm thủng nhiều chỗ, rõ ràng ngay cả tiếng HSI...I...I...cũng không có, khỏe miệng không ngừng phun bọt máu.

Nếu như không phải mình phản ứng nhanh, cánh tay và bàn chân nhanh nhẹn, hiện tại chính mình cũng đã giống như con ngựa kia.

Bẫy rập này là thứ Dã Lợi Kiến Ca tỉ mỉ xếp đặt thiết kế, thậm chí hắn còn tính toán qua trọng lượng bẫy rập có thể thừa nhận, cho nên, một mình hắn từ chạy tới nơi này, căn bản không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng cả người lẫn ngựa Lý Nguyên Hạo bước lên trên, cái bẫy rập liền không chịu nổi.

Nhìn thấy cái bẫy mình tỉ mỉ xếp đặt thiết kế như thế cũng bị Lý Nguyên Hạo tránh khỏi, Dã Lợi Kiến Ca lại càng không dám dừng lại, chạy nhanh về phía trước.

Lý Nguyên Hạo đứng dậy, theo ở phía sau truy đuổi, nhưng hắn biết rõ, trải qua một chút trì hoãn như vậy, cơ hội của mình thật sự không lớn.

Quả nhiên, chạy hơn mười bước, những cung tiễn thủ tiến pháp tốt trong quân doanh Dã Lợi Kiến Ca kia cũng đã có thể làm ra công kích cung tiễn đối với Lý Nguyên Hạo.

Đánh bay vài mũi tên, Lý Nguyên Hạo lập tức không đuổi nữa, Dã Lợi Kiến Ca trốn vào bên trong dẫn đại đội quân đội của mình, nhìn Lý Nguyên Hạo đang rút lui, Dã Lợi Kiến Ca điên cuồng cười nói: "Ha ha ha, vạn tuế, còn muốn giết ta sao?"

Lý Nguyên Hạo không nói chuyện, nắm thật chặt trường thương trên tay mình, Dã Lợi Kiến Ca lại cười lên ngựa thân binh dắt tới cho hắn, miệng hô: "Chúng tướng sĩ, giết!"

Hơn hai vạn người điên cuồng dâng lên, Lí Nguyên Thuật sau lưng Lý Nguyên Hạo cũng mang binh lao đến, đảo mắt song phương đã giết lại với nhau.

Không có công tác động viên để làm, lời nên nói, bọn hắn đã sớm nói qua với binh sĩ rồi, còn lại, đúng là chỉ chém giết.

Lý Nguyên Hạo dừng mãnh vô địch, nhưng quân đội của hắn so với Dã Lợi Kiến Ca thì ít hơn một vạn người, hơn nữa, tính toán của hắn là giết Dã Lợi Kiến Ca, thu thập tàn cuộc, hiện tại, Dã Lợi Kiến Ca còn sống, cái này lại làm cho Lý Nguyên Hạo có chút cảm giác trở tay không kịp.

So sánh với nhau, chuẩn bị của Dã Lợi Kiến Ca nguyên vẹn hơn nhiều, trưởng chi quân đội kháng địch, chi phụ phụ trách xen kẽ, các chi quân đội khác chặt đứt đường lui của Lý Nguyên Hạo, tất cả đều có vẻ đầu vào đây.

Còn có, hẳn biết rõ Lý Nguyên Hạo rất dũng mãnh, chuyên môn chọn lựa ra năm mươi tên mãnh sĩ trong quân đội của mình, dùng để đối phó với Lý Nguyên Hạo.

Những mãnh sĩ này một chọi một tuyệt đối không phải đối thủ của Lý Nguyên Hạo, nhưng năm mươi người cùng tiến lên, hiệu quả liền không giống với lúc trước.

Càng chủ yếu hơn, bọn họ đều là thân tín của Dã Lợi Kiến Ca, phần lớn đã nhận được ân huệ của Dã Lợi Kiến Ca, hiện tại lại hiểu một việc, ngoại trừ mình đi theo đại tướng quân giết vị hoàng đế này ra, đã không có đường lui nào khác giành cho bọn hắn, vì vậy mà mỗi người càng dốc sức liều mạng.

Chung quanh Lý Nguyên Hạo đều là đầu thương của những người kia, tuy hẳn cực kỳ dũng mãnh, nhưng những người này quá mức hung ác, nguyên một đám căn bản không biết trốn tránh, đều sử dụng cái loại đấu pháp đồng quy vu tận, mỗi lần giết một người, trên người Lý Nguyên Hạo đều phải nhận thêm một vết thương.

Sau nửa canh giờ, Lý Nguyên Hạo mới thu thập toàn bộ hơn năm mươi người này, bốn phía chiến mã đều là thi thể của địch nhân, toàn thân hắn cũng như một người máu.

Thân binh bên người chết và tổn thương hầu như không còn, chỉ còn lại có Lý Nguyên Thuật cùng bảy tám người khác.

Tình thế chiến đấu bên cạnh cũng càng ngày rõ ràng, hoàn cảnh xấu trên nhân số và tổ chức không hoàn thiện lại làm cho quân đội Lý Nguyên Hạo dần dần rơi vào hạ phong.

Mắt thấy Dã Lợi Kiến Ca lại phái vài trăm người tới, muốn vây giết chính mình lần nữa, Lý Nguyên Hạo biết mình không đánh nổi rồi, mình phải trở lại trong thành, trú đóng trấn giữ, hoặc là thông qua phương thức chiến đấu trên đường phố, tiêu hao ưu thế binh lực của đối phương.

”Giết ra ngoài!”

Hắn điên cuồng kêu to, chỗ cửa thành đã có một đội binh sĩ của Dã Lợi Kiến Ca, nhưng khi Lý Nguyên Hạo mang theo một thân máu tươi, giống như Sát Thần xung phong liều chết chạy tới, thần sắc đội binh sĩ đều có vẻ có chút hoảng sợ.

Tướng quân dẫn đội coi như đã làm hết phận sự, có lẽ là xuất phát từ tâm lý muốn chiếm tiện nghi khi chứng kiến bộ dạng Lý Nguyên Hạo hiện tại, hắn vung vẩy trường thương trong tay, nghênh đón Lý Nguyên Hạo.

Chỉ đổi mặt một cái, tướng quân dũng mãnh tiến thẳng lên trước liền biến thành một cỗ thi thể, ngã từ trên chiến mã xuống đất, trên ngực có một cái lỗ máu, máu tươi chảy xuôi ra mặt ngoài.

”Giết!” Lý Nguyên Hạo hét lớn một tiếng, đám binh lính đi theo hắn rất nhanh phá tan đạo phòng tuyến này của Dã Lợi Kiến Ca, giống như thủy triều, lui vào bên trong Hứng Châu thành.

Vừa mới lui vào cửa thành, Lý Nguyên Hạo la lớn: ”Đóng cửa, mau đóng cửa lại!”

Đúng lúc này, ở phía sau, mũi tên như mưa từ trên cổng thành trút xuống, bắn thẳng đến chỗ Lý Nguyên Hạo, chỉ nghe một thanh âm nói: ”Lý Nguyên Hạo tàn bạo bất nhân, đại tướng quân Dã Lợi Kiến Ca thuận lòng trời mà đi, chúng ta tự nhiên hỗ trợ!”

Một lớp mưa tên lại làm cho người bên cạnh Lý Nguyên Hạo chết và tổn thương thảm trọng, cánh tay của hắn cũng bị bắn trúng một mũi tên.

Một mũi tên này khả năng là đã làm bị thương đến xương cốt, Lý Nguyên Hạo đau nhức, cắn răng một cái, không hét to lên, hắn cũng không tức giận, bởi vì bây giờ không phải là thời điểm tức giận, mũi tên trên thành vẫn như mưa, không ngừng bắn xuống, nơi đây cũng không phải là nơi ở lâu.

”Đi mau”.

Binh mã còn sót lại đi theo hần, một đường chạy như điên, thừa nhận cung tiễn bên trên đã kích, đồng thời còn phải tận lực chạy nhanh hơn một ít, mau hơn một ít, bởi vì truy binh đang ở ngay sau người bọn hần.

Những cư dân Hứng Châu phủ kia không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là, ở trong mắt bọn hần, đây là một cơ hội tốt.

Thi thể những bị binh sĩ giết chết kia bị những người này kéo vào trong nhà, có thể ăn được mấy ngày.

Hao hết khí lực giết đến trước cửa hoàng cung nhà mình, Lý Nguyên Hạo nhìn lại, binh sĩ phía sau mình còn chưa đầy 500 người rồi, cả Hưng Khánh phủ hiện tại đã loạn thành một bầy, người Dã Lợi Kiến Ca mượn danh nghĩa đuổi giết Lý Nguyên Hạo, tiến hành cướp sạch đối với tất cả địa phương còn đáng để bọn hần cướp.

Chiến đấu linh tinh vẫn còn tiếp tục, quân phục song phương giống nhau, cũng tạo thành kết cục hỗn loạn, khắp nơi đều là tiếng kêu thảm thiết và tiếng binh khí va chạm, bốn phía dấy lên khói lửa đã nói cho Lý Nguyên Hạo biết, địa phương cuối cùng hần dựa vào sinh tồn đã xong rồi.

Lý Nguyên Thuật đi tới, nói: "Vạn tuế, chúng ta đi thôi, tại đây không thể ở lại được nữa!"

Bờ môi Lý Nguyên Hạo run rẩy hai cái, hần cũng biết, hiện tại mình đã không có tư cách ở lại chỗ này rồi, hoàng cung này sẽ biến thành cái gì? Có lẽ là đại Vương phủ của Dã Lợi Kiến Ca, cũng có lẽ sẽ trở thành hành cung của hoàng đế Tống triều, nếu như Trần Thế Mỹ ưa thích mà nói, còn có thể biến thành nhà cửa của hần, không được, không thể dễ dàng để bọn hần ngồi vào đó như vậy, mấy cái gì đó ta không chiếm được, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đến chuyện lấy được.

Khóe miệng Lý Nguyên Hạo nổi lên một vẻ hung ác, nói: "Thieu đốt, thieu cho ta!"

Dã Lợi thị từ bên trong đi ra, Trữ ca nhi tuổi còn nhỏ dính sát vào bên người Dã Lợi thị, chứng kiến bộ dạng Lý Nguyên Hạo, các nàng đều có chút khiếp sợ.

Lý Nguyên Hạo hiện tại căn bản không giống như là một hoàng đế tôn quý, tiêu sái và khí độ ngày xưa đã sớm bị giết không có bóng dáng, đầu hần rối tung, quần áo rách rưới, một thân vết máu phối hợp với gương mặt dữ tợn, hiển nhiên là một người điên,

Lý Nguyên Hạo cũng nhìn thấy nàng, nhìn nhi tử rúc vào trong ngực nàng, gương mặt dữ tợn bỗng nhiên hiện lên một tia nhu tình, nhưng đảo mắt liền biến thành không có.

Dã Lợi thị run giọng hỏi: "Vạn tuế, làm sao vậy?"

Lý Nguyên Hạo hít một hơi thật dài, nói: "Ca ca ngươi muốn giết ta, hần thắng rồi!"

Dã Lợi thị không biết mình nên nói cái gì, ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Lý Nguyên Thuật tới thúc giục, nói: "Vạn tuế, nếu ngươi không đi, địch nhân sắp tới rồi!"

Lý Nguyên Hạo chuyển đầu ngựa, liếc nhìn Dã Lợi thị, thời điểm đang định rời đi, Dã Lợi thị bỗng nhiên hô: "Vạn tuế, ngươi muốn để mẹ con chúng ta lại sao?"

Lý Nguyên Hạo ngừng một chút, xác thực là hần không tính toán mang theo các nàng rời đi, nguyên nhân chủ yếu là chính bản thân hần hiện tại cũng không biết đi nơi nào, Lý Nguyên Hạo cho rằng, Dã Lợi thị dù sao cũng là muội muội của Dã Lợi Kiến Ca, đứa bé này là cháu ngoại của hần, hần sẽ không hạ độc thủ.

Trữ ca nhi cũng lớn tiếng hô một tiếng: "Phụ thân, đừng vứt ta ở nơi đây!"

Lý Nguyên Hạo rốt cục cũng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đi đến bên người Dã Lợi thị, nói: "Ngươi hoàn toàn nguyện ý đi theo ta sao?"

Dã Lợi thị gật đầu, dốc sức liều mạng gật đầu: "Cho dù chết, ta cũng phải chết tại bên người Đại vương!"

Lý Nguyên Hạo cười ha ha, nói: "Tốt chúng ta cùng đi, một ngày nào đó, ta sẽ mang bọn ngươi trở về!"

Lôi kéo Dã Lợi thị, ôm lấy Trữ ca nhi lên chiến mã, nhắc trường thương trong tay, mang theo những nhân mã còn sót lại bên người, một đường hướng đánh tới bắc môn, Lý Nguyên Hạo tin tưởng, chỉ cần trong tay mình còn trường thương, sẽ không người nào có thể ngăn được mình

Hai ngày sau đó, Trần Nguyên đứng ở trên đầu tường Hứng Châu thành, trên mặt tràn đầy vui vẻ, đó là dáng tươi cười vô pháp xóa đi của người thắng.

Hứng Châu thành, đây là lần thứ hai mình tiến vào cái thành này rồi, lần thứ nhất trước đó tâm tình hoảng loạn, rất sợ bị Dã Lợi Kiến Ca bắt lấy.

Hiện tại, Dã Lợi Kiến Ca đang ở bên người, cúi thấp đầu quỳ trên mặt đất, bộ dạng cung kính, chắc hẳn trong lòng của hắn càng thêm sợ hãi so với mình lúc trước.

Cái này là cảm giác thành tựu, một người nam nhân cảm thấy thành tựu, không riêng gì đến từ nữ nhân, hơn nữa còn đến từ những nam nhân khác.

Trần Nguyên bước đi thông thả, đi đến trước mặt Dã Lợi Kiến Ca, cánh tay giúp đỡ Đại tướng Đảng Hạng này đứng dậy, nói: "Đại tướng quân không cần như thế, ta và người coi như là quen biết đã lâu rồi, lời nói khách khí, chúng ta cũng không cần nhiều lời, Lý Nguyên Hạo đi hai ngày rồi, hiện tình huống trong thành thế nào?"

Dã Lợi Kiến Ca đứng lên, nói: "Hồi bẩm Trần đại nhân, chiến loạn trong Hứng Châu thành xảy ra, có hai vạn cư dân bị chết, những người trung với Lý Nguyên Hạo kia bị tại hạ giết, chỉ chạy mất một Ngô Hạo, không biết tung tích."

Khóe miệng Trần Nguyên cười một chút, hỏi: "Ngô Hạo?"

Dã Lợi Kiến Ca nói: "Vâng, Ngô Hạo này tương đối trung tâm đối với Lý Nguyên Hạo, trước khi hắn biến mất còn giữ y quan trong nhà, nói nếu như mình chết rồi, có thể lập một cái mộ chôn quần áo và di vật. Hắn sẽ tuyệt đối không đầu hàng chúng ta, chắc hẳn cũng sẽ không rời đi, mặt tướng đã phái người đi tìm thi thể của hắn, sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể, tất nhiên sẽ cho Trần đại nhân một cái công đạo."

Trần Nguyên gật đầu: "Hắn để y quan ở nhà sao?"

Dã Lợi Kiến Ca vung tay lên, một binh sĩ Đảng Hạng lập tức mang bộ quần áo Ngô Hạo để lại ra, một ít vừa người mới đầu hàng chứng kiến y quan, nghĩ mình thân là người Đảng Hạng, rõ ràng lại không có một người nào, không có một ai trung thành bằng người Tống, lập tức đều có chút hổ thẹn.

530. Chương 482: Hưng Phấn

Trần Nguyên cầm lên quần áo, cười một chút, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Ngô Hạo, cái này là của người sao?"

Một người sau lưng Trần Nguyên đứng ra, nói: "Hắc hắc, Phò mã gia chê cười, đây là quần áo cũ mấy năm trước thảo dân mặc, hơi tiếc, nên mới giữ lại không vứt đi."

Dã Lợi Kiến Ca và đám người Đảng Hạng thất kinh, chuyển đầu qua xem xét, không phải Ngô Hạo thì thuần phục Lý Nguyên Hạo còn là người phương nào đây?

Trần Nguyên đặt quần áo vào trong tay hắn, nói: "Cất kỹ đi, làm kỷ niệm, Thái sư người cũng đừng làm nữa, đến làm thủ hạ của ta, giúp ta vài việc, chức quan đưa cho người không có khả năng quá lớn, nhưng cam đoan người được hưởng vinh hoa phú quý, cả đời không phát sầu vì quần áo."

Ngô Hạo thoáng một tý đã quỳ xuống, nói: "Hạ quan đa tạ Phò mã gia!"

Những người Đảng Hạng kia nhìn Ngô Hạo, như là nhìn một truyện cười giống nhau, một chuyện cười buồn cười nhất.

Trần Nguyên quay đầu nhìn Dã Lợi Kiến Ca, lại nhìn các mặt gia tộc Đảng Hạng quyền thế khác, bỗng nhiên nói: "Ta nhớ được, chúng ta đã từng lập minh ước tại Diệu Đức thành, người nhập Hứng Châu trước là vương, chắc chư vị còn nhớ rõ."

"Hiện tại Dã Lợi Kiến Ca tướng quân đánh vỡ Hứng Châu trước tiên, ta cho rằng lời thề nên được thực hiện, để cho Dã Lợi Kiến Ca tướng quân làm Đại vương mới của Đảng Hạng, chư vị nghĩ như thế nào?"

Những gia tộc quyền thế kia đâu chịu đáp ứng? Đặc biệt là Vệ Mãn thị, thù hận của bọn hán đối với Dã Lợi gia so với Lý Nguyên Hạo còn sâu hơn, phải biết rằng, lúc trước chính là Dã Lợi thị hãm hại bọn hán, mới làm cho quan hệ giữa bọn hán và Lý Nguyên Hạo càng ngày càng bất hòa.

Vệ Mãn Chợt Truyền mạnh mẽ tiến lên, nói: "Phò mã gia, lúc trước là hơn hai mươi bộ lạc chúng ta minh ước, liên quan gì đến Dã Lợi Kiến Ca này? Tại hạ cho rằng, Phò mã gia an bài như vậy rất không ổn!"

Bên cạnh, một đám gia tộc quyền thế ào ào phụ họa.

Cả Đẳng Hạng đều biết quan hệ giữa Lý Nguyên Hạo và Dã Lợi Kiến Ca, ở trong mắt bọn hán, đánh Lý Nguyên Hạo, hay là đánh Dã Lợi Kiến Ca, cũng không có gì khác nhau.

Mặc dù nói hiện tại hai người đã phản bội nhau, nhưng ngày sau Dã Lợi Kiến Ca có thể tìm bọn hán tính sổ hay không, ai cũng không thể nói rõ ràng.

Dã Lợi Kiến Ca cũng là một người thông minh, xem xét tất cả mọi người phản đối hán, lại càng kiên định quyết tâm, mình nhất định phải làm cái Đại vương này.

Chỉ có lên làm Đại vương, lấy được quân Tổng ủng hộ, mình mới có khả năng sống sót, nếu bị đè xuống, đám người này tất nhiên sẽ tìm cơ hội xử lý mình.

Chỉ là, hiện tại tất cả đều nắm giữ ở trong tay Trần Thế Mỹ này, hán có lương thực, chỉ có Đại vương hán ủng hộ, mới là Đại vương có thể ổn định lại cả Hừng Khánh phủ.

Con mắt Dã Lợi Kiến Ca vung trộm nhìn về phía Trần Nguyên, chỉ thấy Trần Nguyên nghe xong những người trước mặt nói, một điểm phản ứng đều không có, bình tĩnh nói một câu: "Ta biết rõ rất nhiều người các ngươi không muốn để cho Dã Lợi tướng quân ngồi trên vị trí này, trong này khả năng có ân oán cá nhân giữa các ngươi, những chuyện này, Tổng triều chúng ta không muốn quản nhiều."

Ánh mắt của hán quét một vòng, tuy những gia tộc quyền thế kia đầy một bụng ý kiến, nhưng cũng không dám phản bác lời Trần Nguyên nói.

Trần Nguyên cười nhẹ một tiếng, nói: "Đến hiện tại, ý của ta là thực hiện lời thề lúc trước, nếu như các ngươi thấy Dã Lợi tướng quân không được, cứ yên lặng. Hiện tại Đẳng Hạng đã rơi vào hoàn cảnh này, phải lập tức ổn định lại, Tổng triều chúng ta hi vọng hòa bình ở chung với Đẳng Hạng, chúng ta hi vọng Đẳng Hạng vĩnh viễn ở trong một loại hoàn cảnh yên ổn."

Dã Lợi Kiến Ca lập tức quỳ xuống, nói: "Trần đại nhân yên tâm, tại hạ tất nhiên sẽ kiệt lực trấn an dân chúng Đẳng Hạng, cuộc đời này vĩnh viễn không phản Tổng!"

Hán làm được sao? Nếu như không có những này gia tộc quyền thế mà nói, có lẽ hán có thể, nhưng hiện tại, hán tuyệt đối không thể nào làm được.

Đẳng Hạng vẫn sẽ không ngừng chiến loạn, dân chúng lầm than, đây đều là kết quả Trần Nguyên muốn.

Trần Nguyên cười cười, dịu dặt Dã Lợi Kiến Ca đứng dậy, nói: "Tốt, trước tiên cứ nói như vậy, ngày mai chúng ta sẽ vận lương thực đến, tuy số lượng chưa nhiều, nhưng đủ để Đại vương có thể cam đoan cả Hừng Châu phủ yên ổn."

Trần Nguyên thay đổi xưng hô đối với Dã Lợi Kiến Ca, cái này lại làm cho Dã Lợi Kiến Ca rất mừng rỡ, đồng thời cũng đưa tới một mảnh ánh mắt cừu thị ở chung quanh.

Trần Nguyên giả bộ như không thấy, nói: "Còn có, Đại vương phải lập tức phái đặc phái viên ra, đi đến Biện Kinh tiến hành hoà đàm cùng hoàng đế chúng ta, về địa vị song phương, còn có cả vấn đề khôi phục giao dịch, đều phải nhanh tiến hành bàn bạc một chút, ta hi vọng chúng ta có thể trở về thời gian chưa có Lý Nguyên Hạo, càng nhanh càng tốt."

Dã Lợi Kiến Ca ôm hai đám một cái, nói: "Vâng, Tiểu Vương tuân mệnh."

Sự tình xem ra là vô pháp vãn hồi rồi, tất cả mọi người cứ việc không phục, nhưng cũng chỉ có thể để không phục ở trong lòng, ít nhất hiện tại, tuyệt đối không thể biểu lộ ra.

Dã Lợi Kiến Ca xoay người lại nói với những gia tộc quyền thế kia: "Chư vị, còn phải dựa vào mọi người ủng hộ nhiều hơn, ta ở chỗ này cam đoan, địa bàn chư vị phân chia, ta sẽ không động đến, hi vọng chúng ta có thể giống như lúc Đức Minh Đại vương còn tại thế, hòa bình ở chung, để cho tộc nhân của chúng ta không cần dựa vào ăn nể nhân để sống."

Không ai biểu đạt ý kiến gì, trên công thành một mảnh im ắng, cái tràng cảnh này lại làm cho Dã Lợi Kiến Ca xấu hổ.

Nhưng Trần Nguyên rất thoả mãn đối với chuyện này, hắn nói: "Tốt rồi, Đẳng Hạng hiện tại còn có rất nhiều công tác phải làm, đây là sự tình của Đại vương, tại hạ không tiện hỏi nhiều, quân Tổng chúng ta sẽ ở Hứng Châu phủ chờ thêm mấy ngày, đợi đến lúc Lý Nguyên Hạo có tin tức, chúng ta sẽ lập tức rời đi."

Dã Lợi Kiến Ca do dự một chút, sau đó tiến lên nói: "Trần đại nhân, Lý Nguyên Hạo một đường đi về hướng Hạ Lan Sơn, Hạ Lan Sơn rất lớn, giấu vài trăm người căn bản không tìm ra nổi, hơn nữa Lý Nguyên Hạo tương đối quen thuộc đối với vùng đất đó, chỉ sợ ngày sau muốn bắt hắn không dễ dàng."

Khóe miệng Trần Nguyên hơi nhếch lên, ngữ khí thập phần kiên định, nói: "Hắn không chạy được đâu!"

Dã Lợi Kiến Ca cũng không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, quân Tổng quyết định ở lại thì ở lại, kỳ thật, hiện tại, Dã Lợi Kiến Ca vẫn hi vọng quân Tổng có thể ở thêm một thời gian ngắn, để cho hắn có thể chinh hợp thế lực các tộc Đẳng Hạng một tỷ.

Còn có, hiện tại có thể nói là Trần Nguyên đang nắm giữ vận mệnh của hắn, tự nhiên phải từ từ chiêu đãi một phen mới được.

Dã Lợi Kiến Ca nói: "Trần đại nhân, hiện tại cả Hứng Châu phủ đã không có chỗ phù hợp, vốn Trần đại nhân nên đến ở trong cung điện Lý Nguyên Hạo là thích hợp nhất, nhưng cung điện bị hắn dùng một mồi lửa thiêu rồi, không thể để người ở, nếu như Trần đại nhân không chê, mời đến nhà ta, ủy khuất vài ngày."

Trần Nguyên nghe xong lời này, chợt nhớ tới lão bà Bất Giấu thị của Dã Lợi Kiến Ca, nữ nhân kia thật sự rất mê hoặc lăng ló, từ thời điểm chính mình nhìn thấy nàng, ban đầu nàng không nói một câu với mình, nhưng cái loại kích thích này lại làm cho Trần Nguyên vô pháp lãng quên.

Hắn có một loại xúc động, liếc nhìn Dã Lợi Kiến Ca, trên mặt đầy dáng tươi cười thân ái, nói: "Tốt, Đại vương đã có ý tốt, tại hạ từ chối thì bất kính."

Đối với Dã Lợi Kiến Ca mà nói, Trần Nguyên là khách quý, cái loại khách quý có thể quyết định vận mệnh của hắn, cho nên hắn để gian phòng của mình cho lại cho Trần Nguyên, bản thân hắn thì đến phòng bên cạnh ở.

Bất Giấu thị mang theo một đám người, tới tới lui lui thu dọn đồ đạc trong nhà, Trần Nguyên tựa ở cửa ra vào, mỗi khi Bất Giấu thị đi qua trước mắt hắn, ánh mắt Trần Nguyên đều muốn dò xét nàng một phen.

Nữ nhân này giống như là đã gầy đi một ít, xem ra cuộc sống ở Đẳng Hạng quá kém, ngay cả nàng một phu nhân tướng quân cũng không có cách nào ăn được một bữa ăn ngon miệng.

Bất Giấu thị đương nhiên cảm giác được ánh mắt khác thường của Trần Nguyên, nhưng nàng giả bộ như không trông thấy, lần lượt đi qua lại, luôn luôn không liếc về hướng hắn.

Chính là loại thái độ này, lại làm cho trong lòng Trần Nguyên càng ngứa hơn.

Dã Lợi Kiến Ca đứng ở bên cạnh Trần Nguyên, luôn luôn nói về sắp sự tình đàm phán cùng Đại Tổng, hắn muốn từ chỗ Trần Nguyên nghe ngóng rõ ràng, điều kiện nào là mình phải đáp ứng, những điều kiện nào là có thể cò kè mặc cả, Tổng triều có thể cho mình dạng ủng hộ gì.

Đối với những vấn đề này của hắn, Trần Nguyên đều đáp trả một cách ứng phó, bởi vì Tổng triều căn bản không có kế hoạch hoà đàm, ít nhất ở chỗ Nhân Tông là không có.

Nhân Tông muốn, chính là mở biên cương ra, Đẳng Hạng không có khả năng có Đại vương.

Thái độ của Dã Lợi Kiến Ca lại tương đối chăm chú, nhìn Trần Nguyên không tích cực, trong lòng của hắn cảm thấy có chút bất an, hắn biết rõ, không có Tổng triều ủng hộ, không thể lấy được Tổng triều đồng ý, vị trí Đại vương của hắn sẽ không yên.

Suy nghĩ một chút, đoán chừng là đến hiện tại, mình cũng không cho Phò mã gia này thấy chỗ gì tốt, cho nên hẳn không muốn hết sức trợ giúp mình.

Nhưng Trần Thế Mỹ này muốn cái gì đây? Hẳn cũng biết một ít về Trần Nguyên, người này không quan tâm đến tiền, lại nói, chính mình hiện tại cũng không có tiền.

Dã Lợi Kiến Ca đảo mắt nhìn nhìn, trong nhà của mình, mấy tiểu thiếp như hoa như ngọc của Trương Tầm Nguyên còn ở nơi này, văn nhân Tống triều đều ưa thích cái này, nói là phong nhã.

Không biết trong đó có người hợp khẩu vị Trần Thế Mỹ này hay không, mình không ngại thử xem: "Trần đại nhân, ngài liên tục chinh chiến, chắc hẳn là đã mệt mỏi, phòng ở hiện tại đã bố trí tốt rồi, đại nhân có thể tiến vào nghỉ ngơi, ta tìm mấy nữ tử hiểu phong tình đến, như thế nào?"

Trần Nguyên nghe xong lời này, trong lòng âm thầm thì thầm, nữ tử hiểu phong tình nhất chỉ sợ là lão bà của Dã Lợi Kiến Ca, chỉ là, nếu để cho nàng đến, với tính cách Dã Lợi Kiến Ca này, nhất định là không làm, làm không tốt, hẳn giận dữ mang binh vây giết chính mình, vậy thì không xong.

Đối với nữ nhân, thái độ của Trần Nguyên là chủng loại tà thiếu chứ không ấu, trong lòng nghĩ, đã không có cách nào tìm được thượng phẩm, vậy thứ phẩm cũng kiên quyết không cần.

Lập tức lắc đầu, nói: "Được rồi, người đi mau lên, ta cũng cần nghỉ ngơi."

Dã Lợi Kiến Ca hiển nhiên rất không cam lòng, lại cũng không biết nói cái gì nữa, lập tức lui hai bước, nói: "Như thế, Tiểu Vương cáo lui trước, Tiểu Vương ở trong sương phòng bên cạnh, nếu Trần đại nhân có cái gì phân phó, hô ta một tiếng là được."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Biết rồi."

Dã Lợi Kiến Ca đang muốn lui ra, bỗng nhiên một binh sĩ Đẳng Hạng chạy đến, nói: "Đại vương, Đại vương, không tốt!"

Dã Lợi Kiến Ca không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là, bộ dạng kinh hoàng của binh sĩ này lại làm cho hắn cau chân mày lại, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Người binh lính kia liếc nhìn Trần Nguyên, Dã Lợi Kiến Ca liền nói: "Trần đại nhân không phải là người ngoài, có lời gì, hiện tại cứ nói đi."

Người binh lính kia nói: "Bên ngoài, quân đội tướng quân Sơn Di Đông Quang và người bộ lạc Tây Kiên Tường phát sinh xung đột, song phương đã thiết lập trận thế ở ngoài thành, giống như muốn đánh nhau!"

Dã Lợi Kiến Ca nghe xong lập tức cả kinh, tin tức này với hắn mà nói, thật sự không phải là tin tức gì tốt, chính mình vừa mới ngồi lên trên vị trí Đại vương này, chưa được Tống triều thừa nhận, phía dưới, những bộ lạc gia tộc quyền thế kia cũng không tâm phục, lúc này hai chi quân đội đánh nhau bên ngoài, chính mình nên làm cái gì bây giờ?

Đi ra ngoài can ngăn sao? Không ai lại đi nghe lời mình, mặc kệ sao? Thanh danh của mình muốn đã bị đả kích nghiêm trọng.

Ánh mắt của hắn đầy vẻ xin giúp đỡ nhìn về phía Trần Nguyên, Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Văn Quảng, người mang theo binh sĩ đi một chuyến cùng Đại vương, nhìn xem là ai không nghe lời."

Dương Văn Quảng lập tức lên tiếng: "Vâng, đại ca yên tâm, ai không nghe lời, ta sẽ dẫn hắn tới gặp người."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Không cần, cứ để cho Đại vương xử trí là được rồi, đây là một cơ hội tốt để Đại vương dựng lên quyền uy."

Dã Lợi Kiến Ca nghe xong, liền cảm động hết sức, có quân Tống làm chỗ dựa, hẳn đương nhiên có thể chấn áp những người kia, sau đó chính là xem năng lực mình xử lý vấn đề thế nào, chỉ cần mình xử lý công chính, làm cho lòng người tin phục, quả thật là một cơ hội tốt dựng nên quyền uy.

Tạ ơn Trần Nguyên, hắn liền mang theo mấy ngàn binh mã dưới tay mình, cùng Dương Văn Quảng đi ra bên ngoài thành xử lý tranh chấp.

Sau khi Dã Lợi Kiến Ca rời khỏi, con mắt Trần Nguyên bỗng nhiên biến thành con sói, tìm kiếm mục tiêu của mình trong sân.

Chỉ một lát sau, Bất Giấu thị lại lần nữa hiện ra trong tầm mắt Trần Nguyên, nàng đang ôm một giường chăn, mền đi đến hướng hậu viện, không biết có phải là chuẩn bị đổi chăn, mền cho mình hay không.

Trong lúc nàng đi qua trước mặt Trần Nguyên, vẫn không nhìn Trần Nguyên, trực tiếp đi đến cửa nhỏ đằng sau.

Khóe miệng Trần Nguyên nhếch lên một chút, Dã Lợi Kiến Ca đã ở bên ngoài thành rồi, muốn trở về ít nhất còn cần một canh giờ, một canh giờ này, cũng đủ để mình làm rất nhiều sự tình.

Hắn đứng dậy đi theo sau lưng Bất Giấu thị, cũng đi đến hướng cửa nhỏ, đồng thời phân phó, nói: "Thiết An Ha Mã Thai, nhìn ở nơi này cho ta, đừng để cho người nào vào."

Thiết An Ha Mã Thai gật đầu, nói: "Vâng."

Trần Nguyên cứ như vậy đi theo, ngay từ đầu tốc độ cũng không phải quá nhanh, bảo trì khoảng cách rất xa.

Nhưng đi vào cửa nhỏ, phát hiện hậu viện căn bản không có người ở, trong lâm viên một mảnh trống không, ngoại trừ những cỏ dại kia ra, chỉ có một kho củi.

Hắn lập tức đẩy nhanh tốc độ.

Bất Giấu thị ôm chăn, mền, theo Trần Nguyên chạy nhanh, bỗng nhiên cũng bước nhanh hơn, tựa như là muốn chạy trốn, chuyện này càng làm cho Trần Nguyên dâng lên một loại dự cảm chinh phục.

Hắn truy đuổi càng lúc càng nhanh, Bất Giấu thị chạy càng nhanh hơn, nhưng nàng dù sao cũng là nữ nhân, một lát sau vẫn bị Trần Nguyên nắm chặt lấy ống tay áo của nàng.

Bất Giấu thị cũng không nói lời nào, chỉ dùng sức giãy, nhưng Trần Nguyên lại dùng sức kéo một phát, bước chân Bất Giấu thị không yên, cả người ngã về phía sau.

Trần Nguyên biết rõ, nữ nhân này kỳ thật cũng rất ưa thích chơi một loại trò chơi khác thường, hắn không chút khách khí vung bàn tay lên, hung hăng tát một bạt tai lên trên mặt của nàng, đánh nàng ngã lên trên mặt đất.

Bất Giấu thị đang muốn đứng lên, Trần Nguyên đã mạnh mẽ nhào tới, hai tay dùng sức giật thất lưng của nàng ra, trói hai tay nàng lại, sau đó mới kéo đi nàng đến hướng kho củi.

Trong quá trình này, hai người có vẻ tương đối ăn ý, tuy Bất Giấu thị ra sức giãy dụa, nhưng không phát ra bất kỳ thanh âm nào, nàng trầm mặc giãy dụa, lại càng kích thích dự cảm của Trần Nguyên, đẩy cửa kho củi ra, Trần Nguyên trông thấy, trong phòng củi này, ngoại trừ một ít vật lộn lộn ra, không có vật gì khác, thậm chí ngay cả một cái giường lớn cũng không có.

Chính giữa có một cây cột đứng thẳng ở phía trong, Trần Nguyên kéo Bất Giấu thị tới, nhấn một cái lên trên cây cột, cánh tay nắm cổ của nàng, làm cho nàng vô pháp nhúc nhích, tay kia kéo vài cái, tụt y phục trên người nàng xuống.

Bất Giấu thị bị chống lên trên cây cột, cũng không có cử động nữa, bộ dạng mặc cho số phận, lại làm cho dã tính trong lồng ngực Trần Nguyên bạo phát ra.

Thời điểm quần áo bao bọc trước ngực nàng bị xé rách, hai cục thịt tung ra, đầu Trần Nguyên liền mạnh mẽ chôn xuống, hơi dùng thêm một ít khí lực, cắn xuống dưới.

531. Chương 483: Làm Nốt Đi

Cả người Bất Giấu thị phát ra một hồi rên rỉ, giống như thống khổ, giống như vui sướng.

Trần Nguyên một bên cắn vào bầu sữa không nhẹ không nặng, một bên kéo huynh đệ đã bị áp chế không thể chịu nổi trong quần mình ra, nâng một chân Bất Giấu thị lên, hung hăng đẩy vào.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Nguyên chảy ra một thân mồ hôi, bộ mặt Bất Giấu thị cũng là toàn vẻ ửng hồng, chớp mũi chớp động đầy ánh mồ hôi, Trần Nguyên run rẩy vài cái, phóng hết chỗ xúc động trong người mình ra, Bất Giấu thị mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Trần Nguyên ôm nàng thật chặt, nói tại bên tai nàng: "Người thật sự là một yêu tinh!"

Bất Giấu thị vẫn không nói lời nào, lại dùng chủng loại ánh mắt mập mờ kia nhìn Trần Nguyên, tràn đầy tình cảm mãnh liệt của một nữ nhân.

Trần Nguyên cười một chút, cũng không giúp nàng cởi hai tay bị trói chặt ra, thân thể chỉ chậm rãi lui ra phía sau một bước, con mắt không kiêng nể gì cả, thưởng thức thân thể đẹp tuyệt vời trước mắt mình.

Bất Giấu thị cũng không động, tùy ý để Trần Nguyên nhìn mình.

Ngón tay Trần Nguyên trượt qua trán của nàng, sau đó xẹt qua chớp mũi, bờ môi, cằm dưới, lồng ngực, một đường xuống dưới.

Bất Giấu thị ngẩng đầu lên, giống như rất hưởng thụ cảm giác đầu ngón tay Trần Nguyên lướt qua thân thể nàng.

Thời điểm Trần Nguyên đang muốn làm tiếp lần nữa, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: "Chưởng quầy, chưởng quầy."

Là Thiết An Ha Mã Thai, Trần Nguyên nhú mày lại một chút: "Chuyện gì vậy?"

Thiết An Ha Mã Thai nói: "Đại quan nhân đưa tin tức Lý Nguyên Hạo tới."

Trần Nguyên ngừng ngón tay lại ở bụng Bất Giấu thị, có chút thất vọng thở dài một tiếng, nói: "Biết rồi, đi thông báo quân đội tập hợp, bảo Dã Lợi Kiến Ca và những gia tộc quyền thế Đảng Hạng kia trở về."

Thiết An Ha Mã Thai lên tiếng, nói: "Vâng."

Đội bước chân của hắn đi xa, tay Trần Nguyên sờ một chút trên gò má Bất Giấu thị, nói: "Bây giờ còn chút thời gian, giúp ta làm một sự tình, quỳ xuống."

Lúc hắn nói chuyện, liền dùng ngón tay lướt qua bờ môi Bất Giấu thị, Bất Giấu thị đương nhiên biết rõ đây là ý gì, do dự một chút, nàng rốt cục cũng nói chuyện: "Chồng của ta cũng không dám đối đãi với ta như vậy, để cho hắn biết, hắn sẽ giết người."

Lời này trước kia có lẽ có thể hù dọa Trần Nguyên, nhưng hiện tại Trần Nguyên nghe xong chỉ cười một chút, tay vẫn làm càn trên người Bất Giấu thị, nói: "Có lẽ có thể, nhưng hiện tại ta có thể giết hắn trước, ta không cần tự mình động thủ, chỉ cần ta gạt đầu một cái, những người bên ngoài kia sẽ giết chết hắn."

Bất Giấu thị không nói cái gì nữa, cuối cùng vẫn quỳ hai đầu gối xuống trước mặt Trần Nguyên, ngẩng đầu lên, dùng ở trước tiểu huynh đệ của Trần Nguyên, thứ vừa mới vừa rồi còn đang ra vào trong cơ thể nàng.

Nàng khả năng là chưa từng thử qua, thần sắc gian có chút bài xích, có chút do dự, Trần Nguyên đi lên phía trước một bước, dùng sức nắm tóc của nàng lên, mạnh mẽ kéo một phát.

Bất Giấu thị phát ra một tiếng kêu đau: "Á!"

Trần Nguyên cũng không thèm để ý đến nàng, hai chân đưa qua hai vai của nàng, kẹp lấy mặt của nàng cả, nhét huynh đệ dưới háng mình vào trong miệng Bất Giấu thị.

Xong việc, hắn sửa thoáng sang lại y phục của mình một tý, buông hai tay Bất Giấu thị ra, đi ra khỏi hậu viện này.

Thời điểm mới vừa đi ra ngoài cửa nhỏ, vừa hay nhìn thấy Dã Lợi Kiến Ca tiến đến, thần sắc trên mặt Dã Lợi Kiến Ca rõ ràng có chút kinh ngạc, hỏi: "Trần đại nhân, sao ngài lại đi ra từ nơi ấy?"

Trần Nguyên rất là tùy ý, nói: "Không việc gì, ta thấy các người chưa đến, liền dạo chơi bốn phía, tốt rồi, hiện tại mời tất cả mọi người vào trong phòng, chúng ta đã có tin tức của Lý Nguyên Hạo."

Bọn người Dã Lợi Kiến Ca vừa nghe đến chuyện này, lập tức cảm thấy có chút hưng phấn.

Hiện tại Lý Nguyên Hạo đã là cùng đường mặt lộ rồi, hai ngày này, binh lính của hắn đã chạy đi rất nhiều, hiện tại chỉ có Lí Nguyên Thuật mang theo hơn bốn mươi người đi theo hắn, trốn ở trong một cái khe núi ở Hạ Lan Sơn.

Trữ ca nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, rất đáng thương nhìn Lý Nguyên Hạo, nói: "Phụ hoàng, ta đói."

Khỏe miệng Lý Nguyên Hạo động hai cái, từ trong lòng ngực móc ra một miếng lúa mì đã nướng ra, nói: "Cho người, chịu đựng một chút."

Thứ này rất cứng, mặc dù đun sôi lên, cũng phải phí rất lớn khí lực mới có thể ăn được, nhưng vẫn có một chỗ tốt, hắn không dễ dàng tiêu hóa, đặt ở trong bụng, ngăn cản cơn đói.

Trữ ca nhi rất là vui vẻ nhận lấy, dùng sức cắn một miếng.

Lý Nguyên Hạo chứng kiến con của mình rõ ràng còn coi vật này là mỹ vị, trong lòng lập tức có chút khổ sở, một bên Dã Lợi thị nhìn ánh mắt của hắn, lập tức chuyển hướng chủ đề: "Vạn tuế, chúng ta còn phải ở chỗ này thời gian bao lâu?"

Lý Nguyên Hạo suy nghĩ một chút, nói: "Đợi vài ngày nữa thôi, đợi không có cái ăn, chúng ta liền đi, đi Mông Cổ, ta quan hệ không tệ với mấy thủ lĩnh chỗ đó, chắc hẳn bọn họ sẽ để ta ở lại."

Dã Lợi thị không nói gì thêm, Lý Nguyên Hạo mấy năm này quá kiêu ngạo rồi, hắn đánh Hồi Hột, đánh Thổ Phồn, đánh Liêu quốc, lại đánh Đại Tống, chung quanh đã muốn không có người nào nguyện ý thu hắn lại, chỉ có Mông Cổ, bởi vì Mông Cổ ở trong mắt Lý Nguyên Hạo không có gì để đánh, cho nên song phương còn bảo trì một ít hữu nghị.

Hơn nữa, đi Mông Cổ có một vài chỗ tốt, chính là Tống triều ngoài tầm tay với đến mình, rốt cuộc không cần chờ đợi lo lắng.

Lý Nguyên Hạo đã nghĩ qua rồi, đợi đi đến Mông Cổ, đầu nhập vào một người nào đó, sau đó chậm rãi liên lạc với các bộ lạc Đảng Hạng vẫn trung thực với mình, đợi có cơ hội, lại giết trở về.

Cho dù không người nào nguyện ý thu mình, bằng vào thương trong tay mình, còn có cả những huynh đệ sau lưng này, đánh chiếm một mảnh địa bàn ở Mông Cổ cũng là chuyện trong tầm tay.

Hiện tại quân Tống cùng những người phản bội mình kia đã phong tỏa Hạ Lan Sơn cực kỳ lợi hại, muốn đi ra ngoài thì không phải là chuyện dễ dàng, cho nên hắn còn phải đợi, đợi thời điểm tất cả mọi người mất đi kiên nhẫn đối với việc tìm hắn, đợi cho những người phản bội mình kia bắt đầu làm sự tình khác, hắn có thể rời đi.

Tại sao mình lại rơi xuống mức này? Mấy ngày nay Lý Nguyên Hạo một mực suy tư về vấn đề này, nhưng hắn luôn luôn không có được đáp án.

Có thể nói như vậy, nếu như hắn chiến thắng Liêu quốc, từ từ tĩnh dưỡng vài năm, đợi cho vật tư Đảng Hạng để dành đầy đủ, huấn luyện quân sĩ càng hoàn thiện hơn một ít, đợi thời cơ thích hợp mới phát động chiến tranh với Tống triều, như vậy khả năng sẽ thật sự thành công.

Nhưng tính cách Lý Nguyên Hạo lại xác định hắn không là một người ưa thích chờ cơ hội rồi, hắn ưa thích sáng tạo cơ hội, cái này ý nghĩa là hắn phải gánh chịu nguy hiểm càng lớn, lúc này đây, hắn thua cuộc, thua cả giang sơn.

Nếu như mình có thể đến Mông Cổ, cái tên Lý Nguyên Hạo nhất định sẽ đứng dậy một lần nữa, hắn không phải là một người chịu nhận thua.

Lí Nguyên Thuật từ tiền phương chạy vội mà đến, nói: "Vạn tuế, phía trước phát hiện địch nhân, bọn họ đang chạy đến hướng chúng ta!"

Lý Nguyên Hạo thoáng một tý đã đứng lên, hỏi: "Bọn họ làm sao có thể tìm được đến đây vậy? Là cố ý đến tìm hay là tìm núi theo thường lệ?"

Thân binh khác thay đổi sắc mặt, nói: "Không giống như là tìm núi theo thường lệ, bọn họ một đường không ngừng, thẳng đến chỗ chúng ta nơi đây, nhất định là hướng về phía chúng ta mà tới!"

Lý Nguyên Hạo lại không chần chờ, nói: "Lên ngựa, nhanh lên ngựa!"

Mấy chục người còn lại ào ào cười chiến mã, Dã Lợi thị cũng mang theo Trữ ca nhi, cười một thót tuần mã màu đen, đi theo sau lưng Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo do dự một chút, quay đầu nói với nàng: "Nếu như ta không đi nổi nữa rồi, người liền đi tìm ca ca người, nhớ kỹ thay ta nuôi lớn đứa trẻ."

Dưới tình huống cùng đường, nhân tính bị vùi xuống đất của Lý Nguyên Hạo rốt cục cũng sống lại, hắn đã nghĩ tới vợ con của hắn.

"Ồ..."

Tiếng kèn thê lương tại vang lên ở bên người Lý Nguyên Hạo, một đội kỵ binh hiện ra tại bên phải hắn, ngồi trên lưng ngựa chính là Lý Thế Bân, oan gia của hắn.

532. Chương 484: Không Đau

Lý Thế Bân chứng kiến tình cảnh hiện tại của Lý Nguyên Hạo, trong lòng lập tức đắc ý, cười ha ha một tiếng, nói: "Lý Nguyên Hạo người cũng có hôm nay sao, lão tử hôm nay cũng cho người một con đường sống, chỉ cần hiện tại người xuống ngựa đầu hàng, ta không giết người, ta chỉ để cho người đổ bộ mỗi ngày thôi, ha ha ha!"

Lý Nguyên Hạo cực kỳ tức giận, nhưng hắn không có cách nào, bên người Lý Thế Bân có mấy ngàn người, hắn tại đây chỉ có bốn mươi năm mươi người.

Lại một đội nhân mã hiện ra ở trước mặt hắn, Vệ Mãn Chợt Truyền giục ngựa mà đứng, quát: "Lý Nguyên Hạo, hôm nay ta muốn đòi lại nợ máu cho hơn bảy mươi tánh mạng Vệ Mãn thị nhất tộc, người chịu chết đi!"

Lý Nguyên Hạo cái gì cũng không nói, hắn chỉ trường thương về hướng phương bắc, quát: "Lao ra!"

Lý Thế Bân bắt đầu lập tức vung vẫy lệnh kỳ, miệng hô: "Giết, người nào giết chết Lý Nguyên Hạo, thưởng trăm mẫu ruộng tốt, quan thăng tam cấp!"

Quan thăng tam cấp, ruộng tốt trăm mẫu, ý nghĩa là cuộc đời của mình liền triệt để thay đổi, từ nay không cần phải làm cái việc bán mạng này nữa rồi, không cần thứ gì khác cổ vũ, những binh lính kia vọt lên nguyên một đám: "Giết!"

Chiến đấu thấy thế nào đều là không cân đối, một bên là năm trận địa sáu ngàn binh sĩ sẵn sàng đón địch, bên kia là chỉ có mấy chục người quân đội còn sót lại, theo lý thuyết, chiến đấu như vậy, một khi đối phương bắt đầu vây khốn, sẽ chấm dứt rất nhanh.

Nhưng làm cho Lý Thế Bân và Vệ Mãn Chợt Truyền không nghĩ tới chính là, những người đi theo Lý Nguyên Hạo kia đều là hạng người bách chiến bách thắng, hôm nay, thời điểm gặp phải tuyệt địa, xung lực cơ thể bạo phát ra làm cho bọn họ vô cùng giết mình.

Lý Nguyên Hạo huy vũ trường thương trên dưới, gặp người liền giết, người ngăn cản ở trước mặt hắn giống như cỏ dại bị kinh phong thổi tới, đổ rạp hết xuống.

Nhưng thời điểm một mảnh cỏ dại bị thổi đổ, một đám cỏ dại khác lại vây quanh chạy tới.

Một gã kỵ binh theo thật sát sau lưng Lý Nguyên Hạo không để ý, bị đánh từ trên lưng ngựa xuống dưới đất, còn chưa kịp đứng lên, vài chục thanh trường thương liền đâm tới, lập tức đâm thân thể người binh lính kia nát bét.

"Đi theo ta!"

Lý Nguyên Hạo lớn tiếng hô, từng bước một điều khiển hoạt động của chiến mã, phương trận nho nhỏ, tại dưới sự dẫn dắt của hắn, chậm rãi về phía trước.

Một người tướng lĩnh Vệ Mân gia mang đầy thù hận đối với Lý Nguyên Hạo lao đến, trường thương mạnh mẽ đâm tới hướng Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo nghiêng người tránh đi, trong miệng đồng thời hét lớn một tiếng: "Giết!" Một thương đâm vào trên cổ tướng lĩnh này, cánh tay dùng sức chuyển một chút, một cái đầu lâu đã bay thẳng lên trên trời.

Còn chưa kịp thu hồi trường thương của mình, bên cạnh lại có hai trường mâu đâm tới hướng hắn.

Hắn hét lớn một tiếng, rút bảo kiếm bên hông ra, bổ một người kỵ sĩ trong đó xuống, thương của kỵ sĩ khác lại đâm tới bên eo hắn, chọc ra một lỗ hồng đâm đũa máu.

Lý Nguyên Hạo chuyển bảo kiếm trong tay một chút, cũng bổ kỵ sĩ kia xuống.

Ba người này đều là dũng sĩ nổi danh của Vệ Mân thị, rõ ràng đối mặt một cái, liền bị Lý Nguyên Hạo thu thập toàn bộ, cái này làm cho những binh lính kia có chút kinh hãi, động tác không khỏi ngừng lại một chút.

Vệ Mân Chợt Truyền ở phía sau cũng giật mình, đồng thời quát lên: "Giết hắn, xông lên!"

Lý Nguyên Hạo cười ha ha, hỏi: "Vệ Mân Chợt Truyền, chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta sao?"

Nói xong, hắn bỗng nhiên quay đầu ngựa lại, lao đến hướng Vệ Mân Chợt Truyền, mấy dũng sĩ bên người Vệ Mân Chợt Truyền trông thấy, không cần phải nói cái gì, lập tức đón chào.

Đối với binh sĩ bình thường mà nói, giết Lý Nguyên Hạo ý nghĩa quan trọng tam cấp, ruộng tốt trăm mẫu, nhưng đối với những dũng sĩ bảo vệ quanh người chủ tướng này mà nói, giết Lý Nguyên Hạo, còn có một tầng ý nghĩa khác.

Những người này mang theo tâm tính như vậy vọt lên, nhưng đối mặt mấy cái, bảy tám người muốn chứng minh mình là dũng sĩ đã nằm trên mặt đất bên cạnh Lý Nguyên Hạo, bọn hắn chỉ để lại vài đạo vết thương trên người Lý Nguyên Hạo mà thôi, mà chính bọn hắn lại trở thành một cái chiến tích cho Lý Nguyên Hạo.

Vệ Mân Chợt Truyền xem xét mà cảm thấy kinh hãi, hắn vốn suy nghĩ, nếu như có thể tự tay báo huyết cừu lúc trước, đối với địa vị của hắn trong gia tộc, sẽ rất có trợ giúp.

Cho nên hắn tính toán, đợi thời điểm đến những dũng sĩ kia cuốn lấy Lý Nguyên Hạo, mình sẽ đi giết người.

Nhưng không nghĩ tới, Lý Nguyên Hạo rõ ràng lại cường tráng đến loại tình trạng này, những dũng sĩ kia căn bản không có năng lực cuốn lấy Lý Nguyên Hạo, hắn vẫn chưa tìm được cơ hội tốt, các dũng sĩ đều ngã hết xuống đất rồi.

Trong lòng của hắn lập tức có chút sợ hãi, nhìn Lý Nguyên Hạo chậm rãi tới gần, Vệ Mân Chợt Truyền bỗng nhiên cảm giác cái thanh trường thương kia mang đến áp lực rất lớn cho hắn, hắn không tự chủ được mà ghì dây cương, lui lại hai bước.

Hắn vừa lui hai bước này, những binh sĩ vây công Lý Nguyên Hạo kia lập tức cảm thấy khiếp đảm, công kích sóng vốn là liên tục không ngừng, lập tức dừng lại một chút.

Lý Nguyên Hạo ở trên chiến trường, có khả năng nắm chắc tiết tấu cuộc chiến, Vệ Mân Chợt Truyền sai vài giây đồng hồ này, lại làm cho Lý Nguyên Hạo nhìn thấy một tia cơ hội, hắn lập tức mang theo binh sĩ còn thừa, một đường đánh về hướng chỗ yếu nhất của vòng vây địch nhân.

Đợi thời điểm Vệ Mân Chợt Truyền kịp phản ứng, muốn điều chỉnh lại quân đội, Lý Nguyên Hạo đã giết ra một lỗ hồng, miệng hô: "Đi, các ngươi đi trước!"

Hắn không có cố gắng trốn chạy để khỏi chết, mà là lại để cho bộ hạ và thê nhi của mình đi trước.

Cái đó không quan hệ đến nhân phẩm của hắn, bởi vì hắn là Chiến thần Đản Hạng, hắn biết rõ tình huống nào trên chiến trường nên làm như thế nào, mới có thể để cho binh sĩ cam tâm tình nguyện giao tánh mạng cho mình.

Chỉ còn lại có mười mấy người thôi, những người này theo lỗ hồng phi tốc chạy ra ngoài.

Lúc Dã Lợi thị mang theo Trữ ca nhi đi qua bên người Lý Nguyên Hạo, Trữ ca nhi bỗng nhiên lên tiếng nói: "Phụ hoàng, người thật lợi hại!"

Lý Nguyên Hạo nở nụ cười. Sưu tầm by Jiuzhaigou - MangaClub.Vn

Lý Thế Dân ở phía sau xem xét mà lắc đầu, hẳn một mực không phục Lý Nguyên Hạo, nhưng hiện tại, Lý Nguyên Hạo mang theo hơn mười người tàn binh, rõ ràng có thể từ trong đội ngũ mấy ngàn người của mình giết ra ngoài, nhìn Lý Nguyên Hạo một thân toàn máu, Lý Thế Dân lúc này thật sự là không phục không được.

Tay tướng quân kế tiếp chạy tới, nói: "Tướng quân, Lý Nguyên Hạo sắp chạy mất rồi!"

Lý Thế Dân không có chút kinh hoảng nào, hẳn biết rõ Lý Nguyên Hạo căn bản không chạy được, tại thời khắc này, hẳn bỗng nhiên có một loại cảm giác rất bi thương, cảm giác bi thương thay vận mệnh Lý Nguyên Hạo, nói: "Cứ để cho hắn đi đi."

Giết tan địch nhân vây quanh, Lý Nguyên Hạo mang theo mười mấy người còn lại, tiếp tục chạy như điên về phía trước, truy binh ngay sau lưng, nếu như không thể thoát khỏi mà nói, chính mình không có cơ hội đến Mông Cổ.

Lý Nguyên Thuật phóng ngựa đuổi lên, hỏi: "Vạn tuế, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Con mắt Lý Nguyên Hạo nhìn về phía trước, nói: "Đi Thiên Phong Cốc, địa hình ở đó vô pháp thi triển ưu thế binh lực, hơn nữa còn có rất nhiều địa phương giấu người, chỉ cần chúng ta tiến vào chỗ đó, bọn hắn không có biện pháp gì đánh ta!"

Lý Nguyên Thuật lên tiếng: "Tuân lệnh!"

Vừa mới nói xong, bỗng nhiên phía trước lòi ra một chi đội ngũ hơn ngàn người, người cầm đầu đúng là Sơn Di Đông Quang.

Sơn Di Đông Quang thấy Lý Nguyên Hạo chỉ mang theo hơn mười kỵ binh lẻ loi trở lại phía mình, cảm thấy hết sức cao hứng, nói: "Lý Nguyên Hạo, lúc trước ngươi diệt Sơn Di nhất tộc ta, chỉ lưu lại một mình ta còn sống, hôm nay ta muốn để cho ngươi biết, đây là sai lầm lớn nhất cả đời ngươi!"

Lý Nguyên Hạo cười lạnh một tiếng, trường thương chỉ thẳng về phía trước, quát: "Giết qua!"

Sau lưng, hơn mười kỵ binh lập tức dùng hết lực lượng cuối cùng trong thân thể mình, điên cuồng hét lên: "Giết! "

Toàn thân bọn hắn nhuộm đầy máu, khuôn mặt dữ tợn, thời điểm những tướng sĩ thủ hạ Sơn Di Đông Quang đứng xa xa nhìn bọn hắn chỉ có mười mấy người, còn tràn đầy tin tưởng, nhưng lúc khoảng cách càng gần, phát hiện bộ dáng đối phương, một cảm giác sợ hãi tự nhiên từ đáy lòng sinh ra.

Sơn Di Đông Quang cứ việc ở phía sau đốc thúc liều mạng xua đuổi, nhưng bọn hắn đều không thập phần tích cực.

Lý Nguyên Hạo mang theo đội ngũ, nhảy vào chính giữa trận, tựa như hổ vào bầy dê, đem ào ào giết cho những binh lính của Sơn Di Đông Quang kia rút lui.

Một lỗ hổng trong nháy mắt đã được mở rộng, hơn nữa còn tiến thẳng đến vị trí Sơn Di Đông Quang.

Sắc mặt Sơn Di Đông Quang tái nhợt, rống lớn nói: "Đứng vững, đều đứng vững cho ta!"

Đâu có thể đứng được đây? Chỉ một lát sau, hắn đã nhìn thấy gương mặt của Lý Nguyên Hạo, Sơn Di Đông Quang cũng không dám đứng lại, hẳn cho là hiện tại mình và quân Tổng quan hệ tốt như vậy, ngày tốt lành còn ở phía sau, hiện tại cũng không thể đốc thúc liều mạng cùng Lý Nguyên Hạo này.

Sơn Di Đông Quang liền giục ngựa chạy đi.

Lý Nguyên Hạo giết tan chỗ hắn chặn đường, bên người chỉ còn lại có năm kỵ binh.

Trong lòng hắn bi thương dị thường, giục ngựa chạy như điên, bỗng nhiên quay đầu nhìn Trữ ca nhi, hỏi một câu: "Trữ ca nhi, người nói chúng ta có thể tới Mông Cổ không?"

Hắn hỏi một đứa bé, nói rõ trong lòng của hắn đã không còn chút tự tin nào.

Trữ ca nhi gật đầu, nói: "Có thể, Phụ hoàng lợi hại như vậy, những người kia không ngăn được người!"

Lý Nguyên Hạo nở nụ cười, nói: "Ha ha ha tốt, Phụ hoàng đáp ứng người, đến Mông Cổ, cho người một con ngựa tốt nhất!"

Lý Nguyên Thuật nói: "Vạn tuế, xông qua triền núi phía trước kia chính là Thiên Phong Cốc!"

Trong lòng Lý Nguyên Hạo kích động một hồi, chỉ cần vào Thiên Phong Cốc, những người kia muốn tìm ra hắn cũng rất khó khăn.

Nhưng, đối phương có thể để cho hắn đi vào Thiên Phong Cốc thuận lợi như vậy sao?

Vừa mới đến phía dưới triền núi, Lý Nguyên Hạo chợt phát hiện một đội quân hơn năm trăm người đã đợi tại chỗ đó, dẫn đầu là Đột Ngột Địa Rãnh.

Quân đội Đột Ngột Địa Rãnh cũng không phải là những quân đội chính hiệu của Sơn Di Đông Quang kia có thể so sánh được, lúc trước, bộ lạc của hắn cũng là một trong những bộ lạc có lực chiến đấu nhất Đẳng Hạng.

Lý Nguyên Hạo vừa mới xuất hiện, đã nhìn thấy những binh lính kia đã dọn xong đội hình, giương cung cài tên, nguyên một đám mũi tên nhắm chuẩn mình.

Hắn không dám vọt lên, mặc dù hắn dũng mãnh vô địch hơn nữa, nhưng đối mặt với 500 binh sĩ tinh nhuệ, đối mặt với một đội hình hoàn thiện, nếu tiến lên thì không khác gì tự sát.

Lý Nguyên Hạo ghì ngựa đứng lại, con mắt nhìn Đột Ngột Địa Rãnh, sau một lát, Đột Ngột Địa Rãnh bỗng nhiên vung tay lên, những binh lính kia thu hồi cung tiễn, rất nhanh biến mất khỏi trước mặt Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo biết rõ, đây là Đột Ngột Địa Rãnh thả cho mình một con đường sống, cái này lại làm cho hắn thập phần mừng rỡ, Đột Ngột Địa Rãnh hành động kiểu này, không riêng gì cho hắn hi vọng trước mắt, còn nói cho hắn biết, Đẳng Hạng vẫn còn có người là lưu luyến mình.

Xông qua cái triền núi này, Thiên Phong Cốc đã gần ngay trước mắt.

Thiên Phong Cốc là một cái sơn cốc tận cùng phương bắc Hạ Lan Sơn, trong sơn cốc này rất phức tạp, cây mọc thành bụi, khắp nơi trong cốc đều là các dạng đá lớn đứng sừng sững, đưa mắt nhìn lại, căn bản không nhìn ra đường, coi như là thợ săn ở phụ cận, cũng thường xuyên bị lạc phương hướng ở địa phương này.

Trong cốc còn có rất nhiều hang được hình thành tự nhiên, những hang kia có rất lớn, có rất nhỏ.

Phần lớn các hang đều có thể liên thông, chỉ cần giấu mình vào trong hang động, bên ngoài coi như là có mười vạn người, cũng khó có thể ở trong thời gian ngắn tìm được mình.

Mà hiện tại, Lý Nguyên Hạo dám khẳng định, những phản quân kia căn bản không có năng lực vận dụng hơn mười vạn người, đại quy mô lùng bắt mình.

Hắn từ trên chiến mã nhảy xuống, ôm lấy Trữ ca nhi, nói: "Đi thôi, tại đây là chỗ ngựa không vào được, chỉ cần tìm được một cái hang, chúng ta sẽ an toàn."

Dã Lợi thị cũng theo lập tức đến ngay, ba thân binh còn lại cũng đều xuống đi bộ, ngoại trừ Dã Lợi thị và Trữ ca nhi không bị thương ra, những người khác đều là vết thương chồng chất.

Bọn hắn giết ngựa, mỗi người đều cắt lấy hơn mười cân thịt ngựa mang trên thân thể, cam đoan mình tiến vào Thiên Phong Cốc xong, sẽ không phát sầu vì ăn.

Lý Nguyên Hạo ôm Trữ ca nhi đi ở phía trước, Dã Lợi thị đi theo phía sau hắn, ba thân binh dắt nhau hành tẩu, Lý Nguyên Thuật đi ở cuối cùng.

Một lòng tìm kiếm cái hang phù hợp có thể để cho mình ẩn thân, Lý Nguyên Hạo không phát hiện, Lý Nguyên Thuật vừa đi, vừa dùng trường thương trong tay lơ đãng mà lưu lại chút dấu vết tại địa phương hắn đi qua.

Đi bộ một lát, Lý Nguyên Hạo liền tìm tới cái hang mình cần, cửa cái hang này rất nhỏ, ở vào vị trí sườn núi, hai bên cửa động đều bị cỏ dại bao trùm, chỉ cần mình hơi che dấu một chút, người khác sẽ rất khó phát hiện ra nơi đây.

Bên trong hang rất lớn, hơn nữa còn giống như là kéo dài về phía sau, về phần đến tận cùng là kéo dài đến tận đâu, Lý Nguyên Hạo cũng không biết.

Cùng mấy người lính bố trí cửa động tốt rồi, xác định người khác không có khả năng dễ dàng phát hiện ra nơi đây, Lý Nguyên Hạo đặt mông ngồi xuống trên mặt đất, thẳng đến hiện tại, hẳn đã vô pháp khống chế cái loại cảm giác hư nhược trong người.

Lý Nguyên Thuật đốt một đồng đồng lửa trong động, thả một khối thịt ngựa lên trên để nướng.

Những người còn lại đều ngồi ở bên cạnh nhìn, nhẩn nhẩn nhìn đau xót trên người mình, thở hổn hển mấy hơi.

Qua rồi thời gian rất lâu, mùi thơm thịt ngựa bắt đầu tràn ngập bắt đầu khắp nơi, đầu gục xuống của Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên giơ lên lên, nhìn thê nhi mình, còn cả mấy huynh đệ đi theo mình, nói: "Địch nhân không thể tìm tới nhanh như vậy được, mọi người nghỉ ngơi một hồi, ăn một chút gì trước, đợi có khí lực, chúng ta sẽ đi đến đằng sau nhìn xem cái hang này đi thông đến đâu."

Lý Nguyên Thuật rút đoản đao trên người ra, kéo khối thịt ngựa đến, vừa cắt vừa nói: "Vạn tuế, giao cho mặt tướng làm đi."

Lý Nguyên Hạo nhìn hẳn, cười một chút, nói: "Đừng hô vạn tuế rồi, người chứng kiến bộ dạng ta đây giống hoàng thượng sao? Chư vị huynh đệ, ta cảm ơn các người một mực giúp ta đến hiện tại, chúng ta liền là huynh đệ sinh tử, nếu như ta có thể Đông Sơn tái khởi, sẽ tuyệt đối không bạc đãi các người."

Không ai nói tiếp, những người này đến hiện tại cũng không ly khai, tự nhiên là trung thành và tận tâm đối với Lý Nguyên Hạo, mặc dù không có tương lai, bọn hắn cũng sẽ đi cùng Lý Nguyên Hạo.

Dã Lợi thị lấy ra một tấm vải từ trong túi vải tùy thân, muốn băng bó miệng vết thương một chút cho Lý Nguyên Hạo, nhưng khi nàng nhìn người Lý Nguyên Hạo, bỗng nhiên che miệng lại, nước mắt kia thoáng một tý liền rơi xuống.

Lý Nguyên Hạo trên người, vết thương lớn nhỏ nhiều vô số kể, một vết đến một vết, muốn băng bó mà nói, rất đơn giản, bọc cả người Lý Nguyên Hạo lại là được rồi.

Nàng không biết vì cái gì Lý Nguyên Hạo còn có thể hoạt động được, nhưng trong lòng nàng thật sự rất đau đớn.

Trữ ca nhi cũng nhìn thấy, nâng đầu lên nhìn phụ thân của mình, hỏi: "Phụ hoàng, người đau không?"

Ánh lửa chiếu rọi xuống sắc mặt đã có chút tái nhợt của Lý Nguyên Hạo, hẳn cười một chút, lắc đầu nói: "Không đau, cha là nam nhân, chưa bao giờ biết đau."

Trữ ca nhi nhô bộ ngực của mình lên, nói: "Ta lớn lên cũng muốn giống như Phụ hoàng, làm một nam nhân không biết đau."

Lý Nguyên Hạo rất vui vẻ.

Ngay tại bên ngoài hang, trong sơn cốc, Trần Nguyên phát ra một tiếng hét thảm: "Trời ơi, Thiết An Ha Mã Thai, làm sao người lại mở đường thế này? Một cái gai lớn như vậy, người không thấy được sao?"

533. Chương 486: Anh Hùng Cùng Đường

Liên tục nếm hai chương tâm lỗi đã làm cho Lý Nguyên Hạo tổn thất hai cái huynh đệ, hiện tại chỉ còn lại có Lý Nguyên Thuật và một người khác.

Mấu chốt nhất là, hiện tại bọn hắn đã không dám canh giữ ở cửa động, nhưng một khi đối phương thật sự tiến đến, mình không thể chiến thắng được.

Lý Nguyên Thuật nhích lại gần, hỏi: "Vạn tuế, làm sao bây giờ?"

Ngực Lý Nguyên Hạo phập phồng một chút, bỗng nhiên khẽ cười nhẹ hai tiếng, nói: "Lúc này người còn hô ta là vạn tuế sao? Tốt, ta đây bảo các người làm một việc cuối cùng."

Dã Lợi thị hiển nhiên cảm thấy được cái gì đó, bỗng nhiên tiến lên giữ chặt Lý Nguyên Hạo lại, hô: "Không được!"

Nàng chạm thẳng vào vết thương trên người Lý Nguyên Hạo, Lý Nguyên Hạo nhúm mày lại một chút, nhưng hấn vẫn cố gắng cắn răng chịu đựng, quay đầu ôm lấy Dã Lợi thị, kéo Trữ ca nhi đi tới bên cạnh.

Hắn hôn một cái trên mặt hai người, sau đó nói: "Nguyên Thuật, còn tưởng là ta là người huynh trưởng sao?"

Lý Nguyên Thuật thoáng một tý đã quỳ xuống, dung thanh âm thút thít khóc lóc hô: "Vạn tuế!"

Lý Nguyên Hạo tiến lên kéo hắn đứng dậy, nói: "Không cần phải hô ta vạn tuế, nếu như người còn coi ta là người huynh trưởng, đợi lát nữa ta đi ra ngoài, chém giết cùng bọn họ, người liền mang theo chị dâu người từ phía sau rời đi, người phải coi Trữ ca nhi là con trai ruột của người, biết chưa?"

Lý Nguyên Thuật bắt đầu nhẹ nhàng nức nở đứng dậy, chỗ cửa động, Trần Nguyên lại ném vào một chưởng tâm lôi, tiếng bạo tạc nổ tung qua đi, chỉ nghe Trần Nguyên đứng bên ngoài nói: "Lý Nguyên Hạo, lần này chúng ta thực sự tiến vào đây!"

Lý Nguyên Hạo kín đáo đưa Dã Lợi thị và Trữ ca nhi cho Lý Nguyên Thuật: "Đi mau, đi mau đi!"

Dã Lợi thị giữ chặt tay của hắn, nói: "Chúng ta cùng đi."

Lý Nguyên Hạo thở dài một tiếng, nói: "Bọn họ chắc chắn là muốn giết ta, cùng đi cũng không đi nổi, nhanh lên, bọn hắn thật sự đi vào đây đó!"

Lý Nguyên Thuật lúc này ôm lấy Trữ ca nhi, một thân binh khác tiến lên nâng Dã Lợi thị, hai người đồng thời quay đầu hướng về Lý Nguyên Hạo nói: "Vạn tuế, bảo trọng!"

Mặt ngoài động, Trần Nguyên nhỏ giọng nói: "Lần này thật sự có thể vào rồi, tìm huynh đệ cánh tay tốt một chút đi vào trước, chỉ cần đứng vững một hồi là được rồi."

Thiết An Ha Mã Thai lập tức nói: "Ta đi!"

Trần Nguyên trừng mắt liếc hắn một cái, đây là liều mạng, Lý Nguyên Hạo là tên biến thái, ai đi vào sẽ là người thứ nhất chết, hắn không hi vọng người này là người của hắn.

Con mắt nhìn về phía Dã Lợi Kiến Ca, Dã Lợi Kiến Ca hiểu ý tứ Trần Nguyên, lập tức hô mấy người dừng mãnh dưới tay mình đến, làm một phen bàn giao, đang chuẩn bị giết vào, bỗng nhiên có một người máu từ cửa động nhảy ra.

Tên kia mạnh mẽ quét một cây trường thương lên phía trước, người thứ nhất chuẩn bị vào động đã trở thành dũng sĩ hi sinh, ngay cả cổ họng cũng không thốt lên được một tiếng đã bị xé rách, cả người thoáng một tý đã ngã lên trên mặt đất.

Người máu giống như một thanh lợi kiếm, lao nhanh về phía Trần Nguyên.

Trần Nguyên bị hù đến mức hai chân mạnh mẽ run lên, muốn đi về đằng sau, nhưng không chuyển động nổi bước chân.

Tại thời điểm máu chót, Hô Diên Bình liền phát huy tác dụng của một bảo tiêu, từ phía sau nhấc đai lưng Trần Nguyên lên, dùng sức hất Trần Nguyên ngã qua một bên.

Hắn cũng không dùng đúng thủ pháp, lần này vừa vặn làm cho Trần Nguyên ngã đến mức tứ chi chỉ lên trời, nhìn về phía trên cực kỳ chật vật.

Sơn Di Đông Quang phản ứng cực nhanh, hắn căn bản không dám đi tới đánh cùng Lý Nguyên Hạo, xem xét Trần Nguyên ngã sắp xuống, lập tức chạy tới nâng Trần Nguyên dậy, đồng thời run trường thương trên tay, quát: "Phò mã gia không phải sợ, có mặt tướng tại đây, Lý Nguyên Hạo tất nhiên không thể may mắn tổn thương đến người!"

Cánh tay Trần Nguyên đánh hấn một cái, nói: "Người tưởng ta là người mù lòa à? Người xem Lý Nguyên Hạo bây giờ còn có thể tới nữa sao?"

Chỉ một phút giây ngắn ngủn như vậy, Dương Văn Quảng, Hồ Diên Bình, Bạch Ngọc Đường, Dã Lợi Kiến Ca, còn có những thủ hạ gia tộc quyền thế Đảng Hạng có thể đánh với Lý Nguyên Hạo mấy hiệp, cùng với rất nhiều binh sĩ Đảng Hạng cho là mình dũng mãnh, tất cả đều vây lên.

Lý Nguyên Hạo dựa lưng vào một tảng đá, chém giết cùng mọi người, lại thật sự không có người nào có thể tiến vào gần hấn.

Hơn mười thi thể ngã trên mặt đất, Thiết An Ha Mã Thai đến gần, bị Lý Nguyên Hạo chém trúng cánh tay, máu tươi lập tức chảy ròng, cũng rời khỏi chiến đấu.

Trần Nguyên nhìn Lý Nguyên Hạo một thân máu tươi, liền nhảy dựng lên la lớn: "Lý Nguyên Hạo, người bây giờ còn hung ác cái gì? Đầu hàng đi, ta cho người chết toàn thân, người yên tâm, lão bà người, ta sẽ chiếu cố, ha ha ha!"

Lý Nguyên Hạo lúc này cảm thấy tức đến mức hàm răng ngứa ngáy, lại cũng không thể làm gì được, muốn nói lời bác bỏ cũng không làm được, kháng cự một đòn gánh của Hồ Diên Bình, lại bị trường thương của Dương Văn Quảng thoáng một tý đâm trúng bả vai, hấn ra sức quay người lại, đẩy một đao của Bạch Ngọc Đường sang một bên, đồng thời mạnh mẽ đá một cước về hướng Lý Thế Bân.

Lý Thế Bân nhất thời không đề phòng, bị hấn một cước đá trúng bụng, cả người bay ra bốn năm bước xa, té trên mặt đất, miệng phun máu tươi, đứng dậy cũng khó khăn.

Lý Nguyên Hạo lúc này mới lên tiếng: "Trần Thế Mỹ!"

Còn chưa nói xong, yêu đao của Thanh Nguyên kéo lê một đường vòng cung quỷ dị, thoáng một tý đã đâm trúng cổ tay Lý Nguyên Hạo, trong lòng Thanh Nguyên lập tức phấn khích, lớn tiếng nói: "Ta phế đi cánh tay này!"

Dùng sức kéo đao trở lại, lại cảm giác kéo như thế nào cũng không nhúc nhích, chăm chú nhìn một tý, Lý Nguyên Hạo rõ ràng đang dùng bàn tay của hấn kéo thân đao.

"Muốn chết!" Thanh Nguyên có một loại cảm giác bị nhục nhã, trên giang hồ, một ít người dũng mãnh, tại thời điểm mấu chốt, cũng sẽ lấy tay nắm binh khí của đối phương, nhưng bọn hấn giữ chặt, đều là binh khí cứng rắn, loại đao mềm này của Thanh Nguyên, chỉ cần Thanh Nguyên xoắn một cái, cả bàn tay Lý Nguyên Hạo đều bị phế bỏ.

Đang định dùng sức xoắn, Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên đâm tới một thương, quát: "Lão tử đổi một tay lấy một cái mạng!"

Thương phong lẳng lẹ, Thanh Nguyên cảm giác da của mình giống như bị ép cho rách nát, hấn chẳng quan tâm gì nhiều, thả người nhảy ra một cái, hai mãnh sĩ Tây Kiền Tương gia một mực đứng sau lưng Thanh Nguyên lại bị một thương của Lý Nguyên Hạo xuyên thấu,

Thanh Nguyên đã đánh mất binh khí, đang muốn tìm một thanh đao vừa tay để đến chém giết, bỗng nhiên một tiếng xé gió bay đến trước mặt, chỉ nghe Lý Nguyên Hạo hô: "Trả lại cho người đó!"

Đao mềm bay nhanh đến ngực Thanh Nguyên, Thanh Nguyên vội vàng xoay người tránh thoát, lại bị một đao đâm trúng bả vai, cả người té lộn trên đất.

Hấn không đứng lên nữa rồi, bản thân hấn vẫn cho rằng mình là cao thủ, hiện tại mới biết được, cao thủ chân chính là dạng gì, lộn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, vẫn lần đầu tiên bị đao của mình làm cho mình bị thương, Thanh Nguyên thật sự không có mặt mũi nhảy lên đánh tiếp.

Lý Nguyên Hạo liên tục bị sát chiêu làm cho tổn thương, cũng đã lộ ra sơ hở, Hồ Diên Bình quét đòn gánh về phía chân trái hấn, miệng quát: "Quỳ xuống!"

Đòn gánh nện trúng đích, chỉ nghe "rắc" một tiếng, xương bắp chân trái Lý Nguyên Hạo bị đập vỡ.

Trường thương của Dã Lợi Kiến Ca theo cánh chọc vào, xuyên qua cả cánh tay Lý Nguyên Hạo, Vệ Mân Chợt Truyền mang theo trường đao, muốn xông lên chém giết.

Đau đớn kịch liệt lại kích phát lực lượng cuối cùng trong cơ thể Lý Nguyên Hạo, hắn đánh một quyền về hướng Vệ Mãn Chợt Truyền, quát: "Chết đi!"

Vệ Mãn Chợt Truyền nhanh chóng lui về, nhưng dĩ nhiên là đã muộn, quả đấm của Lý Nguyên Hạo từ nhỏ đến lớn, thoáng một tý đã nện ở miệng mũi của hắn, đánh rớt toàn bộ răng cửa của Vệ Mãn Chợt Truyền xuống dưới, cái mũi cũng toàn máu tươi chảy ròng, cả người té lộn trên đất.

Sau lưng, hai vệ binh vội vàng đi lên, bắt đầu giúp đỡ hắn đứng dậy.

Tuy lại đánh lui một chủ lực của đối phương, nhưng Lý Nguyên Hạo đã rơi vào tình trạng kiệt sức, chân trái hắn đã bị chặt đứt, cánh tay cũng bị phế đi một, một tay còn lại bị Thanh Nguyên dùng đao mềm chém trúng, chỉ có hai đầu ngón tay còn cử động được.

Hắn căn bản không có năng lực tái chiến, thời điểm Bạch Ngọc Đường bỏ một đao tới, hắn chỉ có thể thoáng lách lư thân thể của mình một tý, chỉ cần tay Bạch Ngọc Đường chuyển động một cái là có thể giết chết hắn, nhưng vừa lúc đó, Bạch Ngọc Đường lại thu đao trở về.

Lý Nguyên Hạo liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, hừ lạnh một tiếng, tựa thân thể ở trên tảng đá, dùng hai ngón tay còn lại cầm trường thương, chèo chống thân thể của mình, như vậy, hắn có thể không bị ngã lên trên đất.

Thắng bại đã phân, Bạch Ngọc Đường thu đao vào, lắc đầu nói: "Mặc dù tại hạ là con chuột nhất, vẫn thực sự bội phục võ nghệ của Đại vương, hôm nay xin thụ giáo."

Dương Văn Quảng cũng không tiếp tục đâm thương ra, Hồ Diên Bình cũng buông đòn gánh của mình xuống, ba người đều rất bội phục Lý Nguyên Hạo, bọn hắn tin tưởng, bất luận kẻ nào bị mấy người bọn hắn vây công, đều khó có khả năng biểu hiện xuất sắc hơn so với Lý Nguyên Hạo.

Ba người bọn hắn dừng lại, những người Đẳng Hạng kia lập tức liền ngừng lại.

Lúc này, Trần Nguyên bỗng nhiên phát tay, nói: "Tất cả lui ra!"

Mấy chục người vây công Lý Nguyên Hạo nghe thấy, lập tức lui về phía sau vài bước, nguyên một đám dùng thần sắc đề phòng nhìn Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo tựa ở trên tảng đá, cố gắng để cho thân thể của mình đứng vững, đơn giản chỉ cần làm cho mặt mũi hiện ra dáng tươi cười, nói: "Trần Thế Mỹ, tất cả đã xong, không cần phải tiếp tục làm ta nhục nhã."

Trần Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, Lý Nguyên Hạo đã mất đi lại năng lực chiến đấu, Trần Nguyên cũng không muốn làm cái gì đối với hắn, càng không đi nhục nhã hắn, coi như là thù hận lớn bằng trời, đến trình độ này, chứng kiến Lý Nguyên Hạo hiện tại mang cái dạng này, hắn cũng có thể buông thù hận xuống.

"Lý Nguyên Hạo, hiện tại ta thật sự muốn nói một câu, đến trình độ này ngươi còn không đầu hàng, ta thật sự rất bội phục, nói đi, còn có chuyện gì ngươi không bỏ xuống được, chỉ cần ta có thể làm, ta khẳng định giúp ngươi làm."

Lý Nguyên Hạo sững sốt một chút, lập tức nói: "Trần Thế Mỹ, có thể buông tha vợ của ta không?"

Ngữ khí của hắn dần có một tí cầu khẩn, hắn biết mình phải chết rồi, mọi thứ tại thời khắc này đều là mây khói, duy chỉ có vợ con của hắn, hắn không bỏ xuống được.

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Ngươi đến hiện tại vẫn không rõ sao? Ta sẽ không đi truy đuổi các nàng, các nàng căn bản không đi nổi!"

Lý Nguyên Hạo sững sốt một chút, bỗng nhiên trông thấy trong cửa động khẩu hiện ra một cái đầu người, đúng là Dã Lợi thị, sắc mặt của hắn lập tức thay đổi, quát: "Ngươi, tại sao trở về đây? Không phải ta bảo ngươi đi rồi sao?"

Dã Lợi thị cũng không nói gì, chứng kiến bộ dạng Lý Nguyên Hạo hiện tại, nàng lập tức nhào đầu về phía trước, nhưng hai binh sĩ Đẳng Hạng lập tức giữ nàng lại, không cho nàng tới gần vị trí Lý Nguyên Hạo đứng.

Đi theo Dã Lợi thị ra ngoài, là Lí Nguyên Thuật ôm Trữ ca nhi, nhưng thân bình khác lại không có bóng dáng.

Lý Nguyên Hạo có chút kích động rồi, hắn muốn tới chỗ vợ con, nhưng hắn lung lay hai cái, rốt cục cũng buông tha, hiện tại hắn ngay cả đứng cũng rất khó khăn, làm sao có thể đi tới?

Lý Nguyên Hạo lớn tiếng hỏi: "Nguyên Thuật, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt Lí Nguyên Thuật có chút xấu hổ, không trả lời hắn, mà là trực tiếp kéo Trữ ca nhi một phát, hướng Trần Nguyên đi tới, đi đến bên người Trần Nguyên đứng vững.

Lý Nguyên Hạo hiểu, rốt cục hắn cũng hiểu vì cái gì mà Trần Nguyên có thể tìm đến chỗ hắn nhanh như vậy, ánh mắt của hắn bắn ra lửa giận, quát: "Lí Nguyên Thuật!"

Lí Nguyên Thuật nhỏ giọng nói: "Đại ca, ngài chớ có trách ta, ta cũng là không có biện pháp, đi theo người, chỉ còn con đường chết."

Cánh tay Lý Nguyên Hạo dùng sức vặn vẹo hai cái, phảng phất như là muốn huy động trường thương trong tay mình, nhưng miệng vết thương đã không thể để cho hắn dùng lực tức giận.

Nước mắt Dã Lợi thị tuôn ra giống như nước suối, nàng cố gắng vươn hai tay ra, muốn nâng Lý Nguyên Hạo dậy, nhưng khoảng cách vài bước ở giữa lại ngăn cách bọn họ.

Sưu tầm by Jiuzhaigou - MangaClub.Vn

Dã Lợi thị thút thít nỉ non, cầu khẩn: "Nguyên Hạo, Nguyên Hạo không cần phải lại đánh nữa, đầu hàng đi."

Lý Nguyên Hạo không nói gì, con mắt nhìn Trần Nguyên, hắn là anh hùng, anh hùng đều là dạng co được dân được, nếu như có thể đầu hàng, hắn đương nhiên không biết cự tuyệt, chỉ là, Trần Thế Mỹ này sẽ để cho mình sống sao?

Trần Nguyên vẫn không nói gì, một bên, Lý Thế Bán bò lên, nói: "Phò mã gia, Lý Nguyên Hạo không thể thả hắn, Lý Nguyên Hạo nhất định sẽ báo thù!"

Một bên, rất nhiều người đều hô như vậy: "Đúng, Phò mã gia, không thể thả hắn!"

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Lý Nguyên Hạo, người thấy được chưa, không phải ta không muốn thả người, chỉ là bình thường người ứng xử quá kém, người còn sống, tất cả mọi người đều không vui."

Dã Lợi thị nghe được Trần Nguyên nói như vậy, nàng bỗng nhiên vọt tới trước mặt Trần Nguyên, thoáng một tý đã quỳ xuống, nói: "Trần đại nhân, Trần đại nhân, ta van cầu người, người buông tha hắn được không? Hắn hiện tại đã là một phế nhân rồi, hắn không bao giờ là Đại vương Đẳng Hạng nữa, ngài buông tha cho hắn đi!"

Nói xong, Dã Lợi thị lại dập đầu liên tục, nói: "Trần đại nhân, ngài nhớ lời chính ngài lúc trước nói qua không? Ngài nói chỉ cần ta tới cầu ngài, ngài sẽ đáp ứng ta, cầu ngài buông tha hắn, ngài muốn thế nào cũng được, ta cầu van ngài!"

Trần Nguyên thở dài một tiếng, phát tay đối với binh sĩ định đi lên ngăn Dã Lợi thị lại, nói: "Để nàng đứng lên mà nói."

Dã Lợi thị đứng lên, nàng phảng phất như trông thấy một đường hi vọng, hai con mắt nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, lấy tay vuốt vuốt sợi tóc rối bời trên trán mình một chút, đồng thời cố gắng nặn ra dáng tươi cười bình thường, để làm cho mình nhìn về phía trên hấp dẫn nhiều hơn một ít.

Nàng cũng không biết, dáng tươi cười hiện tại của nàng kỳ thật còn khó coi hơn so với khóc.

Dã Lợi Kiến Ca ở bên cạnh muốn nói cái gì đó, nhưng khi nhìn ánh mắt người chung quanh, lại nhìn Lý Nguyên Hạo, cuối cùng vẫn ngậm miệng của mình lại.

Trần Nguyên rất háo sắc, Dã Lợi thị rất đẹp, dù cho hiện tại nàng có vẻ có chút chật vật, nhưng vẻ xinh đẹp vẫn mê người như trước, thời điểm Dã Lợi thị bày ra bộ dạng này, rõ ràng chính là nói cho Trần Nguyên, hắn muốn làm cái gì cũng được.

Nhưng không biết vì cái gì, hiện tại trong đầu Trần Nguyên lại không có chút tạp niệm nào, từ từ đi qua, khẽ lắc đầu nói: "Ta đã nói như vậy, nhưng ngươi đã tới quá muộn, hiện tại tất cả đã vô pháp挽回 rồi."

Dã Lợi thị cũng không phải là nữ nhân cái gì cũng không biết, nàng muốn tiến lên, người binh lính kia ngăn nàng lại, không cho nàng tới gần Trần Nguyên.

Dã Lợi thị nói: "Trần đại nhân, ngươi có thể, ngươi có thể dẫn hần đi gặp hoàng đế Tống triều, các ngươi có thể nhốt hần cả đời trong Biện Kinh."

Đây đúng là một biện pháp, chỉ cần Lý Nguyên Hạo đi đến Biện Kinh, bộ dạng hần hiện tại tất nhiên có thể đánh động nhân tâm vốn từ thiện của Nhân Tông, Nhân Tông sẽ tha cho hần một mạng, để cho hần làm Lý Dục thứ hai tại Tống triều.

Nhưng Trần Nguyên không muốn như vậy, bởi vì Đảng Hạng công tác còn có rất nhiều muốn làm, nếu như Lý Nguyên Hạo còn sống, Trần Nguyên sẽ phải lo thêm một phần.

Hần có thể trực tiếp cự tuyệt Dã Lợi thị, nhưng Trần Nguyên không muốn quá nhẫn tâm, hần muốn tìm ra một cái cớ để cho nữ nhân này dễ dàng tiếp nhận hơn một ít, hần cũng không biết tại sao mình phải bận tâm về cảm nhận của nữ nhân này.

Ngay tại thời điểm hần đang suy nghĩ nên nói như thế nào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười thê thảm của Lý Nguyên Hạo quanh quẩn trong sơn cốc: "Ha ha ha, không nghĩ tới, Lý Nguyên Hạo ta lại có một ngày cần nhờ nữ nhân xin tha mạng!"

534. Chương 487: Chiến Thắng Về

Dã Lợi thị quay đầu lại nhìn hần, trên mặt rưng rưng nước mắt, nói: "Không nên làm vậy."

Lý Nguyên Hạo lại khẽ lắc đầu, nói: "Trần Thế Mỹ, buông tha thê tử và đứa con của ta, kiếp sau ta sẽ làm trâu ngựa cho ngươi!"

Nói xong câu này, Lý Nguyên Hạo bỗng nhiên run hai đầu ngón tay lên, đem trường thương quay một vòng, đầu thương nhắm ngay cổ họng của mình, sau đó, thân thể nhào về phía trước, chỉ nghe "phốc phốc" một tiếng, mũi thương đã xuyên qua cổ họng của hần.

Lý Nguyên Hạo chết rồi, thời điểm hần chết, vẫn còn đứng, không ngã xuống, hần chết trên tay của mình.

Thần sắc Dã Lợi thị bỗng nhiên hơi mờ đi, thoát nhìn cả người nàng có chút hoảng hốt, các loại biểu lộ trên mặt của nàng ngay lập tức biến hóa liên tục.

Nàng không cầu khẩn Trần Nguyên, mà là đi đến trước mặt Dã Lợi Kiến Ca, ghé vào bên tai Dã Lợi Kiến Ca nói một câu gì đó.

Tất cả mọi người chứng kiến, mặt Dã Lợi Kiến Ca vốn lộ vẻ khó xử, tiếp theo là khẽ gật đầu một cái.

Dã Lợi thị cười một chút, lại đi đến bên người Trần Nguyên, hai binh sĩ muốn ngăn nàng lại, nhưng Trần Nguyên vung tay lên, nói: "Để cho nàng tới."

Dã Lợi thị đến gần, nhỏ giọng hỏi một câu: "Trần Thế Mỹ, hôm đó đêm, có phải là ngươi không?"

Trần Nguyên sững sốt một chút, hần không rõ nữ nhân này đột nhiên hỏi vấn đề đó là có ý gì, chỉ là, trong đầu vẫn không khỏi nói ra lời nói thật: "Không phải."

Dã Lợi thị cười một chút, nói: "Ta còn tưởng rằng là ngươi nữa, nếu như là ngươi thì tốt rồi, ít nhất bây giờ ta còn có thể nói điều kiện cùng ngươi."

"Ta biết rõ, hiện tại ta không có tư cách nói điều kiện cùng ngươi, tính toán ta cầu xin ngươi, được không? Ngươi buông tha con của ta, hần chỉ có tám tuổi, nếu như ngươi chịu đáp ứng, ta có thể ở cùng ngươi một buổi tối, một tháng cũng được, được không?"

Trần Nguyên cười khở một tiếng: "Ta không phải cầm thú, ta muốn giết Lý Nguyên Hạo, hắn đã chết rồi, về phần ngươi và con của ngươi, ta sẽ mua cho ngươi một miếng đất, để cho các ngươi sống cuộc sống yên ổn."

Dã Lợi thị bỗng nhiên thở phào một cái, nói: "Cảm ơn."

Nói xong câu đó, khoe miệng của nàng bỗng nhiên phun ra một đồng máu tươi, Trần Nguyên kinh ngạc phát hiện, trong tay của nàng cầm một con dao găm, đang cắm ở vị trí ngực.

Dã Lợi thị mềm nhũn ngã xuống, một màn này quả thực lại làm cho Trần Nguyên khiếp sợ, thật lâu sau mới thở dài một hơi, phun hết sào nào ra khỏi ngực.

Hắn thật sự có chút sào nào, kết quả hắn nghĩ tới, cũng có phương thức như vậy, nhưng cả quá trình nguyên vẹn này diễn ra một lần, Trần Nguyên mới phát hiện, mình thật sự có chút ít cảm động, tình cảm Dã Lợi thị đối với Lý Nguyên Hạo sâu đậm như thế, sinh tử yêu đương trong truyền thuyết, đại khái cũng chỉ như thế này mà thôi.

Ân oán giữa Lý Nguyên Hạo có cứ như vậy mà kết thúc, Lý Nguyên Hạo hát bài ca Bá Vương Biệt Cơ cùng Hạng Vũ phiên bản Đại Tống, đều là cái loại sinh tử làm cho người ta cảm động, bất đồng là Hạng Vũ và Ngu Cơ, mà Lý Nguyên Hạo lại có Dã Lợi Cơ, Hạng Vũ chỉ dùng dao của mình cắt cổ họng của mình, mà Lý Nguyên Hạo dùng thương.

Sào nào trôi qua, Dã Lợi Kiến Ca đi lên nói: "Trần đại nhân, muối muối của ta, xen hãy để cho ta chôn nàng và Lý Nguyên Hạo ở cùng một chỗ."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, ngươi thu thi thể bọn hắn lại đi, an táng cho tốt."

Hắn xoa đầu lại, vứt bỏ một tia sào nào cuối cùng, nói: "Tốt rồi, chư vị, tất cả đều đã chấm dứt, ngày mai ta sẽ mang quân đội trở lại Tống triều, tất cả Đảng Hạng liền giao cho các ngươi, còn có, các ngươi phải phái sứ giả ra, cùng đi với ta đến gặp hoàng đế của Đại Tống, trao đổi sự tình về sau."

Trần Nguyên vừa dùng giọng điệu cứng rắn nói xong, Vệ Mãn Chợt Truyền đứng ở bên cạnh liền bỗng nhiên nói: "Đợi một chút, Phò mã gia, còn đứa bé này thì sao? Hắn cũng nhất định phải chết, bằng không thì, chờ hắn trưởng thành, tất nhiên sẽ tìm ta trả thù."

Trần Nguyên lúc này mới nhớ tới, xoa đầu lại nhìn đứa bé bị Lý Nguyên Thuật ôm trong ngực kia.

Làm cho Trần Nguyên kỳ quái chính là, Trữ ca nhi không khóc, cũng không rút nước mắt xuống, thời điểm mọi người nói muốn giết hắn, hắn cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Đứa nhỏ này có phải là sợ đến choáng váng rồi hay không? Trần Nguyên đi qua, ngồi xổm xuống trước mặt Trữ ca nhi, hỏi: "Ngươi tên là gì? Năm nay mấy tuổi rồi?"

Trữ ca nhi nhìn Trần Nguyên, nói: "Ta gọi Ninh Cách, năm nay tám tuổi rồi, cha mẹ đều gọi ta là Trữ ca nhi."

Hắn trả lời rõ ràng như thế, lại làm cho cả người Trần Nguyên đều chấn động rồi, hắn xác định đứa bé này không bị dọa đến phát ngốc, nhưng vì cái gì mà hắn không khóc đây?

Trần Nguyên nhìn ánh mắt của hắn, từ trong ánh mắt đứa bé này, hắn thấy được lửa giận thù hận, hắn nhìn thời gian rất lâu rồi nói: "Có phải ngươi muốn báo thù hay không?"

Trữ ca nhi gật đầu, nói: "Vâng, mỗi người tại đây, ta đều nhớ kỹ, chỉ cần ta lớn lên, ta nhất định sẽ giết chết các ngươi, giết chết tất cả các ngươi!"

Hắn vừa nói đã khơi dậy sự phẫn nộ của mọi người chung quanh, cũng khơi dậy sợ hãi của bọn hắn, tất cả ào ào nói: "Phò mã gia, đứa bé này không giữ lại được, hắn cũng là một con sói, giết chết hắn đi!"

Dã Lợi Kiến Ca dù sao cũng là cậu của đứa trẻ, vừa rồi Dã Lợi thị chết ở trước mặt hắn đã làm tâm Dã Lợi Kiến Ca đau nhói, bây giờ nhìn thấy mọi người muốn giết đứa bé này, lập tức chạy tới, chạy đến trước người Trữ ca nhi, đứng vững ở đó, nói: "Trần đại nhân, hắn một đứa bé, hắn chỉ nói bậy thôi, ngươi yên tâm, trở về ta sẽ từ từ giáo huấn hắn, chờ hắn lớn lên sẽ rõ."

Trần Nguyên bỗng nhiên đứng lên, cười một chút: "Đại Vương yên tâm, con của ta cũng lớn như hần, hiện tại đang ở Đại Tổng học bài, ta sẽ không làm hần bị thương."

Dã Lợi Kiến Ca rất lo lắng, nhưng hiện tại hần thật sự không làm được gì, tất cả mọi người muốn giết Trữ ca nhi, chỉ cần Trần Nguyên gạt đầu, đứa bé này chết chắc rồi.

Trần Nguyên ngoắc ngoắc, để cho Trữ ca nhi tới.

Trữ ca nhi lại cứ đi tới, đứng ở phía trước người Trần Nguyên.

Trần Nguyên hỏi: "Người có thể nói cho ta biết, ở bên trong đám người người muốn giết, có ta không?"

Trữ ca nhi gật đầu.

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt, có chí khí, Dã Lợi Kiến Ca, đứa bé này, ta mang đi, ta muốn dẫn hần về Đại Tổng."

Chính mình đã đáp ứng với mẹ của hần, nhất định phải làm cho hần còn sống, hứa hẹn đối với một mẫu thân trước khi chết, mặc dù mình không phải là chính nhân quân tử, cũng phải cố gắng thực hiện lời hứa, mặc dù ngày sau đứa bé này lớn lên, khả năng thật sự sẽ tìm mình báo thù, Trần Nguyên muốn để cho hần còn sống.

Nói đi là đi, Trần Nguyên không ở lâu thêm một phút nào, thậm chí ngay cả Hứng Châu thành cũng không thêm tiến vào.

Đảng Hạng còn có rất nhiều vấn đề phiền toái, nếu như Trần Nguyên ở tại chỗ này trợ giúp Dã Lợi Kiến Ca, như vậy tất cả khó khăn đều có thể được chậm rãi giải quyết.

Nhưng Trần Nguyên đi, lưu lại một cái cục diện rối rắm cho Dã Lợi Kiến Ca thu thập, ở bên trong cục diện rối rắm này, còn có rất nhiều gia tộc quyền thế Đảng Hạng tay cầm trọng binh.

Trần Nguyên tin tưởng, chỉ cần Đại Tổng thoả nhượng chế viện trợ đối với Dã Lợi Kiến Ca, không được thời gian bao lâu, chiến tranh mới sẽ bộc phát.

Đợi cho Dã Lợi Kiến Ca vô pháp không chế thế cục, quân Tổng đã trở về rồi, tiếp theo, sẽ không đi nữa.

Vương An Thạch còn ở lại trên lãnh địa Vệ Mãn thị, Trần Nguyên nói với hần, đợi thời điểm Dã Lợi Kiến Ca không trụ được, Vương An Thạch phải trợ giúp Vệ Mãn thị đến Tổng triều đòi hỏi ủng hộ, lúc đó, Vương An Thạch mới có thể trở về.

Cùng Vương An Thạch ở lại Đảng Hạng, còn có Cảnh Thiên Đức, hần mang theo hai ngàn nhân mã, trấn thủ Diệu Đức thành.

Hiện tại Phò mã gia phải về Biện Kinh, đi tranh công xin phần thưởng, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, chiến tích dùng hơn một vạn người giết chết Lý Nguyên Hạo này không thể bị gạt bỏ được.

535. Chương 488: Tám Người Rồi

Trần Nguyên nhìn những dân chúng này, trên mặt hầu hết mọi người đều có chút xanh xao, chắc hẳn lương cơ lương thực được giảm bớt, nhưng vẫn còn tồn tại.

Hần lập tức hỏi: "Dư đại nhân, hiện tại lương thực phủ Nội Thủy như thế nào?"

Tiền Dư nói rất chi tiết: "Hồi bẩm Trần đại nhân, phủ Nội Thủy ta có hơn ba mươi vạn nhân khẩu, trong phủ xác thực là khá căng thẳng về mặt lương thực, trước đó vài ngày, hoàng thượng phân phối một chuyến lương thực tới, nhưng cũng không thể giải quyết vấn đề căn bản, hạ quan đã đưa bản tấu, xin hoàng thượng lo lắng hơn một tấc, có thể cho chúng ta nhiều hơn một ít."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, có khó khăn phải nói cùng triều đình, đặc biệt là vấn đề lương thực lần này, nhất định không thể tự mình gánh, không gánh được thì sẽ bộc phát bạo loạn như Thiểm Tây, lại càng làm cho triều đình thêm phiền toái."

Tiền Dư liền ôm quyền, nói: "Hạ quan ghi nhớ đại nhân dạy bảo, chúng ta tại đây coi như không tệ, tuy mỗi ngày chỉ có thể phát hai bát cháo, nhưng dân chúng cũng yên ổn."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Triều đình cũng rất khó khăn, có chỗ không chiều cổ đến, kính xin đại nhân giải thích nhiều hơn, để có thể trấn an cảm xúc của dân chúng, lo âu vì triều đình mới được."

Lời này lại để cho Tiền Dư có chút cảm động, dĩ vãng, những quan to triều đình kia đối xử với bọn họ, những quan địa phương này không phải ngang ngược chỉ trích thì chính là xoi mói.

Lần này mình đưa bản tấu cho Nhân Tông, còn bị Âu Dương Tu cầm lấy hung hăng mắng một trận, nói mình chỉ xem nặng phủ Nội Thủy, không cân nhắc giang sơn Đại Tống.

Tiền Dư thật sự không rõ, cái phủ Nội Thủy này và Đại Tống giang sơn, chẳng lẽ là hai việc khác nhau sao?

So sánh với nhau, tuy Trần Nguyên và Âu Dương Tu đều mang cùng một ý tứ, đều là cường điệu hoàng thượng khó khăn, bảo mình làm nhiều hơn một vài việc, nhưng lời Trần Nguyên nói hiển nhiên lại để cho hắn có thể tiếp nhận.

Tiền Dư nói: "Hạ quan ăn chính là bổng lộc triều đình, lo âu vì triều đình là sự tình theo lý thường nên làm, xin Trần đại nhân yên tâm, trong lòng hạ quan hiểu rất rõ."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Chuyện này ta tự nhiên là yên tâm, nhưng Dư đại nhân hôm nay khao thưởng tam quân cũng không nên hao phí quá nhiều, ở loại tình huống này, nếu như chúng ta xếp đặt tiệc rượu, sẽ làm cho các dân chúng phản cảm."

"Hơn nữa, bốn quan chỉ kính ngưỡng đối với Dư đại nhân, muốn tới bái phỏng một tý, những sự tình vui chơi giải trí khác, thật sự không muốn một chút nào."

Lúc này Tiền Dư cảm thấy Trần Nguyên quả thực chính là quan to tốt nhất triều đình Đại Tống rồi, so với Bao thanh thiên còn thanh thiên hơn, hắn bày rượu mời Trần Nguyên, vốn chính là gắng gượng để mời, đầu tiên là muốn làm quan Phò mã gia này một tý, thứ hai chính là vấn đề mặt mũi.

Nếu những châu huyện khác đều mời, chính mình không mời, chẳng phải sẽ làm cho Phò mã gia không khoái sao? Đã mời sẽ phải triển khai tràng diện thật lớn, hắn biết có chút ít quan to triều đình, tiệc rượu hơi có chút không tốt sẽ mất hứng.

Nhìn thấy Phò mã gia này dễ nói chuyện như thế, còn nói chỉ là vì bái phỏng mình mới lưu lại, mặc kệ là thật hay giả, ít nhất thì lời này cũng để cho Tiền Dư cực kỳ thoải mái.

"Hạ quan hiểu, Phò mã gia quan tâm đến phủ ta, hạ quan luôn khắc trong tâm khảm."

Mấy câu kéo cảm tình gần lại một ít, Trần Nguyên lúc này mới đàm luận đến chính đề, nói: "Dư đại nhân, trong lòng bốn quan có một vấn đề muốn hỏi đại nhân một chút, hi vọng đại nhân không giấu diếm, cứ nói ý nghĩ trong lòng mình ra."

Tiền Dư cũng là người lặn lội trên quan trường, lập tức biết rõ Trần Nguyên nhất định là muốn hỏi mình về sự tình tân chính.

Từ lúc cường quân bên trong tân chính được hoàn toàn áp dụng, cái lộn về điều kiện thực hiện càng ngày càng kịch liệt, Tiền Dư tự nhiên cũng có cái nhìn của mình đối với một vài vấn đề này.

Hiện tại Trần Nguyên hỏi, hắn đương nhiên sẽ nói, sĩ phu Tống triều có một chút ưu điểm, đó chính là, bọn họ có cái gì liền dám nói cái đó.

Trần Nguyên hỏi: "Chắc hẳn đại nhân đã nghe được một ít tranh luận về tân chính, tranh luận lớn nhất trong đó là về vấn đề quan lại vô dụng, không biết đại nhân thấy thế nào?"

Quan lại vô dụng, là một chủ đề phái bảo thủ và phái cải cách tranh luận kịch liệt nhất, bởi vì những quan lại vô dụng kia, có chín phần là phản đối tân chính.

Tiền Dư lập tức nói: "Hồi bẩm Phò mã gia, cái vấn đề quan lại vô dụng này, các triều đại đổi thay đều có, chỉ là, đến thời điểm triều đình ta, lại trở nên đặc biệt nghiêm trọng, xác thực đã đến tình trạng không thể

không giải quyết. Mượn phủ Nội Thủy ta mà nói, quan viên trong phủ đạt đến hơn hai trăm người, tính cả huyện xã cấp dưới, chừng ngàn người, rất nhiều người trong đó đều là vô sự để làm.”

Trần Nguyên gật đầu, nói: ”Dư ý của đại nhân là, tán thành cắt giảm quan lại vô dụng?”

Như Trần Nguyên đã đoán trước, Tiền Dư nói: ”Hạ quan không tán thành.”

Trần Nguyên có chút kinh ngạc nhìn Tiền Dư, Tiền Dư tiếp tục nói: ”Tuy vô sự để làm, nhưng những người này tiến vào phủ nha, đều là triều đình phê chuẩn, vô sự để làm, cũng là triều đình không có chuyện gì để cho bọn họ làm.”

“Ngày thường bọn hần đều tận trung với cương vị công tác, coi như là đứng ở bên trong phủ nha nhàn rỗi, bọn hần cũng là ngồi đủ canh giờ, có người ngồi vài năm, bảo hần thì còn được, nhưng có người lại ngồi vài thập niên, lúc này bảo người ta rời đi, vẫn có chút không thể nào nói nổi đâu?”

Tiền Dư nói tới chỗ này, con mắt nhìn thoáng qua Trần Nguyên, hần biết rõ Trần Nguyên là lãnh tụ đứng đầu phái trẻ trung phổ biến tân chính, mà chút ít người phái trẻ trung, trên cơ bản đều là sĩ tử hàn môn(nhà nghèo), khẩu hiệu bọn hần hô, chính là bảo những người cầm bóng lộc không làm gì kia tránh sang một bên.

Tiền Dư rất muốn nhìn một chút, Phò mã gia này có thể tiếp nhận ý kiến của mình hay không.

Vấn đề quan lại vô dụng rất là mẫn cảm, lúc trước Tư Mã Quang cũng nói rất bén nhọn, tại thời điểm không có biện pháp kiểm tra thích hợp, căn bản không có khả năng biết rõ ai là người tài cán, ai là quan lại vô dụng.

Áp đặt xuống dưới, có thể sẽ có rất nhiều nhân tài chính thức bị cắt đứt con đường làm quan.

Hiện tại Tiền Dư này lại vạch ra, cho dù đối phương thật sự là quan lại vô dụng, hần ngồi cả đời, cả đời ngồi cho Đại Tổng, hiện tại người lại bắt hần về nhà?

Trần Nguyên đang suy tư vấn đề này, Tư Mã Quang đứng sau lưng bỗng nhiên nói: ”Trần đại nhân, dọc theo con đường này đã có tám vị đại nhân nói vấn đề này cùng ngài rồi, bọn hần đều không tán thành làm như vậy, ta muốn biết thái độ của người có biến đổi hay không?”

Trần Nguyên quay đầu lại liếc hần một cái, hỏi: ”Tư Mã Quang, có tám người nói như vậy rồi sao?”

Tư Mã Quang gật đầu, nói: ”Có, tính cả Dư đại nhân, vừa vặn tám người, chúng ta đi qua mười ba châu, ngài tổng cộng gặp mặt mười hai vị Tri Châu, sáu vị Tri Phủ, hai mươi tám tri huyện. Tám người trong đó có cách nhìn như Dư đại nhân, năm người đồng ý phương án của ngài, ba mươi ba vị đại nhân còn lại không tán thành, cũng không phản đối.”

Trần Nguyên trừng mắt liếc hần một cái, nói: ”Tư Mã giám quân, ta thật sự cảm thấy rất kỳ quái, người ngay cả quân đội dưới tay có bao nhiêu người cũng không rõ ràng lắm, vì cái gì mà lại ghi nhớ những chuyện này vậy?”

Tư Mã Quang cười một chút, nói: ”Không có gì lạ, bản thân tại hạ chính là quan địa phương, tự nhiên liên hệ cùng các quan lại, phải chăm chú nhớ rõ phương diện này mới được.”

Trần Nguyên nhìn ra, Tư Mã Quang thật sự không muốn dấn ra trong quân đội, tâm tư của hần căn bản không đặt ở quân đội, hần muốn trở lại triều đình, trở lại triều đình để làm tiên phong cho những phái bảo thủ kia, phân trên dưới cùng mình.

Trần Nguyên xoay đầu lại, Tiền Dư gật gật đầu, nói: ”Đúng vậy, Dư đại nhân nói rất có lý, có lẽ là bốn quan hơi trẻ tuổi một ít, làm việc kém đại nhân về mặt ổn trọng. Những người niên kỷ lớn kia, cho dù ngồi cả đời bên trong phủ nha, cái gì cũng không làm, nhưng dù sao cũng cống hiến cả đời cho triều đình rồi, hiện tại chúng ta không thể nói vứt liên vứt bỏ bọn hần, muốn giải quyết vấn đề, nhân tình cũng phải chú ý.”

536. Chương 489: Đường Cùng (1)

Trần Nguyên tiếp nhận đề nghị của Tiền Dư, thả ra một cái tin tức tương đối, nói cho những quan lại địa phương kia, cho dù thật sự xoá quan lại vô dụng, cũng sẽ không giống như bọn hăn nghĩ, một chút đường lui cũng không cho bọn hăn.

Tin tưởng ý tứ này của mình sẽ lập tức đi ra ngoài như thể bệnh dịch, tuy ý kiến của mình không phải kết quả cuối cùng nhất, nhưng làm một người quan to trên triều đình, lời này ở trong đám quan địa phương, có lẽ là rất có trọng lượng.

Đang khi nói chuyện, đám người đã đi tới cửa thành, cửa thành lại càng giăng đèn kết hoa, màu da dân chúng tại đây đã tốt hơn một chút.

Đường đi từ cửa ra vào nhìn lại coi như náo nhiệt, có người bán đồ ăn, bán thịt, các loại cửa hàng đều mở cửa, tình huống còn không tính toán là quá tệ.

Hiện tại Đại Tổng gặp phải tình trạng thiếu lương thực, mà không phải là không có lương thực, tiểu gia đình ở bên trong thành vẫn có thể cam đoan ăn uống, nhà giàu thậm chí còn có năng lực làm ra cứu tế đối với các nạn dân, điểm này so với Đảng Hạng thì mạnh hơn rất nhiều.

Trần Nguyên nhìn mọi nơi một lần, sau đó mới nói: "Từ chỗ cửa thành có thể nhìn ra, Dư đại nhân là quan viên cẩn thận, những thứ khác không nói, chỉ xem cái chiến hào bên cạnh sông đào bảo vệ thành này là biết!"

"Cái chiến hào này vừa vặn thiết kế trong tầm bắn của một mũi tên, vạn nhất có địch nhân đến vây khốn thành trì, sẽ là đạo phòng tuyến thứ nhất, có thể ngăn cản binh sĩ đối phương vượt sông, phủ Nội Thủy ở chỗ sâu trong nội địa, Dư đại nhân có thể phòng ngừa rắc rối như thế, đủ để thấy ngày thường ngài là loại người tâm tư rất cẩn thận."

Tiền Dư nói: "Đạo chiến hào này vừa mới đào, trước đó vài ngày, thủ lĩnh đạo tặc Vương Luân tại Giang Hoài náo loạn lợi hại, tại hạ sợ hãi Vương Luân đánh tới đây, nhìn đám dân đối bọn họ cũng không có chuyện gì để làm, liền để cho bọn họ đào chiến hào này, dù sao chúng ta nơi này cách Giang Hoài không xa, có lẽ là chú ý một chút vẫn thỏa đáng hơn."

Trần Nguyên nghe xong lập tức hỏi: "Dư đại nhân, tình thế Vương Luân phản loạn hiện tại như thế nào rồi?"

Tuy Tiền Dư không tính là người quen thuộc quân sự, nhưng thật sự là cực kỳ cẩn thận, tuy Vương Luân không đánh đến nơi đây, nhưng hăn lại nắm giữ rất rõ ràng đối với một ít tình huống chỗ đó, lập tức nói với Trần Nguyên: "Tặc nhân đã đến bước thế cùng, chắc hăn sắp tan vỡ rồi."

Ngay từ đầu Vương Luân phát triển vô cùng nhanh, năm ngàn nhân mã liên tục chiến đấu ở các chiến trường, nhanh chóng mở rộng, đạt tới hơn hai vạn người, gần nghìn dặm đất đai đều bị bọn hăn khống chế được.

Vương Luân có ý định lại tinh giản đội ngũ lần nữa.

Có thể nói ý nghĩ của hăn hoàn toàn chính xác, thừa lúc quân Tổng còn chưa đến, để cho đội ngũ của mình tinh ranh hơn một ít, đừng vội xưng vương trước, đợi Đại Tổng cháy bùng lên đã.

Nhưng hăn vạn lần không ngờ tới, quân chế Tổng triều bỗng nhiên lại bị thay đổi.

Nhân Tông uỷ quyền, Văn Bác Ngạn triệt để vứt bỏ hết trói buộc, trước mặt thực lực tuyệt đối, mưu kế của Vương Luân không hề có đường sống để thi triển.

Vương Luân đang tinh giản quân đội tại Dương Châu bị Giao Vĩnh Cát đuổi theo, lưu dân khởi nghĩa và Tổng binh triển khai đấu đá dao găm tương đối kịch liệt.

Quân Tổng dù sao cũng trải qua huấn luyện quân sự chính thức, tuy đám người khởi nghĩa trải qua sàng chọn, nhưng tổ chất còn lâu mới có thể đánh đồng cùng với quan binh của Giao Vĩnh Cát, mặc dù bọn người Vương Luân dũng mãnh dị thường, lại vẫn vô pháp giết lùi quân Tổng.

Chiến đấu càng đánh càng kịch liệt, nhược điểm lớn nhất của Vương Luân liền lộ ra, đó chính là hắn không có viện binh.

Cuối cùng, mấy lần đối mặt với quan binh, mặc dù ra sức chém giết, cuối cùng vẫn bại bởi vì không đủ quân số, bị Giao Vĩnh Cát đánh bại.

Vương Luân suất lĩnh quân đội phá vòng vây mà đi, cũng đã bị Văn Bác Ngạn ngăn chặn ở Cùngth Châu.

Lúc này Vương Luân đã muốn lâm vào tuyệt địa, càng không có lợi đối với hắn, chính là nguy cơ lương thực của Tổng triều bắt đầu giảm bớt dần dần, những ngọn lửa bị hắn nhen nhóm kia chậm rãi tắt, không có bao nhiêu lưu dân nguyện ý đi ra cùng hắn thực hiện thể giới lý tưởng theo lời hắn nói.

Phó Vĩnh Cát cũng một đường truy kích từ Dương Châu mà đến, cùng Văn Bác Ngạn vây khốn Vương Luân ở Cùngth Châu, mưu toan nhất cử tiêu diệt hắn.

Lúc này, Vương Luân biểu hiện ra tài hoa quân sự và tố chất lãnh đạo cực cao, đối mặt với cường địch, hắn không sợ hãi chút nào, thông dong tổ chức lực lượng, chỉ huy đội ngũ, luyện trang bị, giữ lấy ưu thế tuyệt đối triển khai quyết đấu với quan binh.

Hắn thủ vững ở Cùngth Châu một tháng, hơn nữa còn bắt được nhược điểm chưa quen thuộc địa hình do quan binh đến từ các nơi khác, nhất cử phá tan vòng vây, suất lĩnh tàn quân từ Cùngth Châu chạy một đường đi về phía tây, Văn Bác Ngạn suất lĩnh quan binh đuổi theo không bỏ.

Đây là chiến báo mười ngày trước.

Trần Nguyên nghe xong, trong lòng thầm giật mình, hắn không muốn thấy Vương Luân cứ như vậy mà bị đánh chết, bởi vì Vương Luân lại là một người rất có tài hoa, là cái loại nhân tài có thể gặp nhưng không thể cầu.

Người ta vẫn trúng hoàng băng tiến sĩ, võ nghệ trúng võ cử, luận mang binh đánh giặc, người ta mang theo chút ít vừa lưu dân cầm lấy thương đã có thể náo loạn Đại Tổng thành như vậy, nói về buôn bán, người ta cũng là người trong nghề.

Mấu chốt nhất chính là, hắn có cái loại bản năng chỉ thống soái mới có thể có, thủ hạ là bọn người Lí Thiết Thương, Trương Hải, Đổng Quân Tử, Quách Mặc Sơn, cũng đều dạng rất có tài hoa.

Người như vậy, nếu như cứ ngã xuống đất, không khỏi quá đáng tiếc, nếu như Vương Luân có thể tới trợ giúp mình, đối với Trần Nguyên mà nói, không khác gì tăng thêm một cánh tay trợ lực.

Ăn qua loa tại phủ Nội Thủy, Trần Nguyên lại cùng Tiền Dư nói chuyện một chút về phương diện tân chính, sau đó mới về đến quân doanh ở ngoài thành.

Tiến vào quân doanh, tất cả binh sĩ đều chuẩn bị nghỉ ngơi, Trần Nguyên vô cùng lo lắng nói: "Thiết An Ha Mã Thai, nhanh đi thông báo những những tướng quân kia đến lầu của ta, ta muốn họp, còn có, bảo tất cả huynh đệ có ngựa cưỡi không được ngủ!"

Thiết An Ha Mã Thai cũng không hỏi nhiều cái gì, lập tức đi ngay, chỉ một lát sau, ba người Lưu Bình, Dương Văn Quảng, Dương Thanh đều đi vào lầu Trần Nguyên.

Trần Nguyên đã sớm mở địa đồ ra, tại tìm thấy vị trí được Cùngth Châu trên địa đồ, sau khi nhìn thấy ba người đi vào, liền mời bọn họ đi tới, nói: "Lưu Bình, người giúp ta nhìn xem, mười ngày trước Vương Luân đang phá vòng vây ở Cùngth Châu, sau đó một đường đi về phía tây, hiện tại hắn nên ở vị trí nào."

Lưu Bình đi lên xem địa đồ trước, ánh mắt thoáng một tý đã tìm đến Cùngth Châu, sau đó, ngón tay hắn chậm rãi di động, điểm một cái tại vị trí Hái Thạch Ki: "Hắn là nơi này, Phò mã gia, người muốn làm gì?"

Trong lòng Trần Nguyên thầm tính toán khoảng cách từ chỗ mình ở đến Hái Thạch Ki, ngoài miệng nói: "Đi bắt Vương Luân, ta không thể để cho Văn Bác Ngạn bắt hắn."

Lưu Bình không biết Trần Nguyên đang muốn kéo Vương Luân khỏi vũng bùn, trong lòng rất không giải thích được, nói: "Phò mã gia, xin thứ cho mặt tướng nói thẳng, chúng ta không cần phải đi đoạt cái công lao này với Văn Bác Ngạn đại nhân."

Bên cạnh, Dương Văn Quảng lại biết tâm tư của Trần Nguyên đối với bọn người Vương Luân, tiến lên nói: "Đại ca, ta mang theo kỵ binh đi trước, nếu như bọn Vương Luân còn sống, ta tất nhiên có thể tìm được bọn hần trước Văn Bác Ngạn."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nơi đây cách Hải Thạch Ki khoảng hơn ngàn dặm, phóng ngựa chạy như điên mà nói, khoảng bốn năm ngày là có thể tới, hần lập tức gật đầu, nói: "Tốt, hiện tại chúng ta có hai ngàn kỵ binh..."

Dương Văn Quảng vội vàng bổ sung một câu: "Có thể chiến chỉ không đến một ngàn."

537. Chương 490: Tương Dương Vương

Nhưng quần áo trên người đối phương đã nói rõ ràng cho hần biết, những người này chính là quân Tống.

Giao Vĩnh Cát thúc ngựa chạy tới, hỏi: "Xin hỏi, phía trước là huynh đệ châu phủ nào? Bốn tướng Sơn Đông tuần kiểm Giao Vĩnh Cát."

Dương Văn Quảng nhỏ giọng nói: "Vương đại ca, lần này người chơi lớn rồi, trước tiên ném đao đi đã, Trần đại ca sẽ hết sức nói đỡ giúp người."

Vương Luân cũng biết mình không còn một chút cơ hội nào, nếu Dương Văn Quảng tới hơi chút chậm một chút, hiện tại bọn hần đã biến thành con nhím, hần thở dài một tiếng, ném trường đao trong tay xuống đất, bọn người Lí Thiết Thương cũng ném binh khí của mình đi.

Lúc này Dương Văn Quảng mới thở một hơi, quay đầu nói với Giao Vĩnh Cát: "Thì ra là Giao tướng quân, tại hạ Đại Tổng hộ quân hậu Dương Văn Quảng, hữu lễ."

Giao Vĩnh Cát nghe xong liền sững sờ, Dương Văn Quảng, Dương gia Tiểu Hầu gia, hần tự nhiên là biết, chỉ là, Tiểu Hầu gia này làm sao lại hiện ra ở địa phương này đây?

Trong lòng Giao Vĩnh Cát rất nghi ngờ, nhưng hần không hỏi, Dương Văn Quảng bắt được Vương Luân, đây là đoạt công của bọn hần, điểm này, hần cũng không hỏi, bởi vì hần biết rõ, Dương gia không phải người mình có thể chọc được, có lẽ là giao cho Văn Bác Ngạn sau lưng đến xử lý thì tốt hơn.

Hần lập tức nói: "Ta trở về sẽ hướng đại nhân chúng ta bẩm báo một tiếng, kính xin Tiểu Hầu gia đợi một lát, đừng làm cho mặt tướng khó xử."

Dương Văn Quảng nở nụ cười, nói: "Vừa vặn, đại nhân của chúng ta cũng lập tức đến rồi, Giao tướng quân cứ đi, không sao."

Trần Nguyên lúc này mới chạy đến, một đường xóc nảy lại làm cho sắc mặt của hần hơi tái nhợt, chứng kiến bốn người Vương Luân còn sống, trong lòng tảng đá lập tức bùng nổ xuống, cả người miễn cưỡng nằm sấp trên lưng ngựa, thở hổn hển nói: "Vương đại ca, người làm ta mệt chết!"

Chỉ một câu như vậy, lại để cho Vương Luân nhìn ra, Trần Nguyên vì chạy đến cứu hần mà mất bao nhiêu tâm huyết, đáy lòng quả thực có chút cảm động, khóe miệng động hai cái, nói: "Thế Mỹ, chúng ta phạm, chính là tội lớn tày trời, người có lẽ là không cần phải lần vào thì tốt hơn, để tránh ảnh hưởng tới tiền đồ của người."

Trần Nguyên không để ý tới hần, quay đầu nói với Thiết An Ha Mã Thai: "Nước, đưa nước tới đây!"

Cầm túi nước qua, mạnh mẽ uống mấy ngụm, lúc này hần mới ngồi thẳng người lần nữa, nói: "Ta trả ơn người thôi, lúc trước các người ở Liêu quốc liệu mình giúp ta, hiện tại tốt xấu gì ta cũng phải thử một chút, Vương huynh, lý tưởng của người, ta sớm đã biết, nhưng huynh đệ không rõ ràng lắm, vì cái gì người lựa chọn lúc này? Trong triều đình rốt cuộc có ai giúp người?"

Vương Luân do dự một chút, cuối cùng lại không mở miệng.

Trần Nguyên cười khẽ một tiếng, nói: "Ha ha, người thực sự là đã đạt đến một trình độ nào đó, lúc này còn giúp người ta khiêng tội, người bảo huynh đệ giúp người như thế nào đây? Đưa cháu kia, ta cũng nhìn thấy,

một tuổi à? Lớn lên thế nào đây? Người cứ cam lòng ném mẹ con bọn họ xuống để lấy cái nghĩa khí kia sao?”

Đảng Quân Tử nhìn Vương Luân, nói: ”Đại ca!”

Vương Luân khoát tay chặn lại: ”Được rồi, chúng ta đã rơi xuống đến mức này rồi, cần gì kéo một người nữa xuống? Thế Mỹ, người cũng không cần hao tâm tổn trí, đưa ta đến Biện Kinh, đổi một chút phú quý đi, người hôm nay chạy đến nói những lời này, huynh đệ ta chết cũng nhận.”

Trong lòng Trần Nguyên có chút tức giận, có chút buồn bực, rất là bất đắc dĩ, gật đầu nói: ”Tốt, tốt, thật sự đạt đến một trình độ nào đó, vẫn là Vương Luân đại ca của ta!”

Ai cũng nhìn ra Trần Nguyên tức giận, lúc đang nói chuyện, Văn Bác Ngạn cũng giục ngựa đến, rất xa đã nói: ”Trần Thế Mỹ, tay của người không khỏi duỗi quá dài đi à nha? Người trấn an tốt Đảng Hạng người là được rồi, hiện tại giao Vương Luân ra đây!”

Giao Vương Luân cho hấn, Vương Luân nhất định phải chết. Văn Bác Ngạn nhất định sẽ xử phạt Vương Luân mức cao nhất theo pháp luật, về phần bọn người Lí Thiết Thương, cũng không tránh khỏi kết cục đó.

Trần Nguyên chạy đường xa như vậy đến, chính là vì có thể làm cho Vương Luân còn sống, hấn há có thể giao người?

Bọn người Lí Thiết Thương chăm chú nhìn Trần Nguyên, chỉ thấy Trần Nguyên nhỏ giọng nói: ”Bà nội nó, lão tử ở trên triều đình ngang cấp bậc với hấn, hấn rõ ràng còn hô tên của ta?”

Dương Văn Quảng cười nói: ”Đại ca, đây là hấn không để cho người mặt mũi.”

Trần Nguyên nói: ”Đã như vậy, cũng chớ có trách ta không để cho hấn mặt mũi!”

Nói xong, Trần Nguyên lập tức cười ngựa, đi lên phía trước hai bước, Dương Văn Quảng cùng Bạch Ngọc Đường không đi lên, dù sao không phải đối mặt với người Đảng Hạng, bọn hấn tin tưởng Văn Bác Ngạn khó có thể khiêu chiến một chọi một cùng Trần Nguyên.

Thời điểm hai người đang nghĩ, chợt nghe Trần Nguyên lớn tiếng nói: ”Văn Bác Ngạn, người ngay tại đằng sau lưng ta, người đã lên cung nỗ rồi, có gan thì người cứ bắn đi!”

Dương Văn Quảng nghe xong quá sợ hãi, Trần Nguyên nói lời này, một chút bậc thang cũng không giữ lại cho Văn Bác Ngạn, vạn nhất Văn Bác Ngạn thật sự bị buộc phải lựa chọn, chuyện sau đó sẽ rất phiền toái.

Một đội thân binh lúc này mới mạnh mẽ vây quanh ở bên người Trần Nguyên, thời khắc đề phòng.

Sắc mặt Văn Bác Ngạn tái nhợt, một câu cũng không nói.

Trần Nguyên trừng mắt liếc hấn một cái, nói: ”Nếu người không có can đảm, ta sẽ mang người đi!”

Văn Bác Ngạn hung hăng nói: ”Trần Thế Mỹ, người chờ đó, nghĩ kỹ lý do giải thích cho vạn tuế nghe đi.”

Trần Nguyên mang theo một đám kỵ binh quay về, mang theo hết tù binh, Văn Bác Ngạn thật sự không dám bắn tên, nhìn kỵ binh Trần Nguyên biến mất, cố gắng để cho tâm tình của mình bình tĩnh một tít, cũng quay đầu ngựa lại, nói: ”Đi, khải hoàn chiến thắng trở về!”

Nói mấy chữ này, hấn đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, chiến thắng trở về? Nhưng người mình muốn bắt cũng đã nằm trong tay Trần Thế Mỹ, Văn Bác Ngạn thâm thề, sau khi trở về, nhất định phải phân trên dưới cùng Trần Thế Mỹ này. Sưu tầm by Jiuzhaigou - MangaClub.Vn

Sau khi từ chỗ Văn Bác Ngạn đi ra, tâm tình Trần Nguyên rất không tốt, khuôn mặt hấn cũng tái nhợt.

Lí Thiết Thương bị trói bên cạnh nói: ”Trần đại nhân, ngài tìm lang trung, xem tổn thương cho đại ca của ta trước được không? Bằng không thì cái chân của hấn sẽ bị phế đi mất!”

Ánh mắt Trần Nguyên nhìn chân Vương Luân, chỉ thấy máu tươi chảy vô cùng nhanh, cơ trên đùi Vương Luân đã bắt đầu phát run, sắc mặt trắng toát rồi.

Hấn bỗng nhiên nhảy xuống, một cước đá vào chân Vương Luân, quát: ”Trị, ta trị cho hấn!”

Vương Luân hét thảm một tiếng, Dương Văn Quảng vội vàng đi lên, giữ chặt Trần Nguyên, nói: "Đại ca, đại ca ngài đừng nóng giận, có lời gì thì từ từ nói!"

Trần Nguyên bị Dương Văn Quảng kéo qua một bên, không động đến Vương Luân rồi, nhưng trong lòng quả thực rất tức giận, ngón tay chỉ Vương Luân, nói: "Ta nghe nói hần sắp chết, chạy hơn một ngàn dặm, mấy buổi tối ngủ không ngon giấc, chạy tới cứu hần, hần tốt rồi, còn giăng nghĩa khí cùng người khác? Ta hỏi người, Vương Luân, thời điểm người sắp chết đã ở nơi nào? Hần không tới cứu người sao?"

Trên mặt Vương Luân đều là mồ hôi, cả bộ mặt bởi vì đau đớn mà móp méo, một bên, Đặng Quân Tử nói: "Đại ca, Trần chương quỹ nói rất có lý, ta không cần phải khiêng sự tình vì người khác, Trần chương quỹ vì chúng ta mà chạy một chuyến này, chọc vào phiền toái, coi như là cho hần một cái lý do giải vây cũng tốt."

Sau một lát, sắc mặt Vương Luân mới chậm rãi thư giãn, hai con mắt mở ra nhìn Trần Nguyên, nói ba chữ: "Tương Dương vương?"

Tương Dương vương?

Sau khi Vương Luân nói xong, Trần Nguyên cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, có năng lực rình giăng sơn tại Tổng triều cũng không có bao nhiêu người, Vương Luân giết khỏi Sơn Đông, một đường hướng nam, trong lòng Trần Nguyên cũng đã bắt đầu hoài nghi người này.

Nghe được chính miệng Vương Luân nói, Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tốt, chuyện còn lại giao cho ta làm, ta không dám nói có thể bảo vệ người còn sống, nhưng ta sẽ cố hết sức, Văn Quảng, gọi lang trung xem tổn thương cho hần!"

538. Chương 491: Xả Hơi (1+2)

Sự tình Vương Luân rất phiền toái, nhưng vẫn có một chút hi vọng giải quyết.

Đầu tiên là Vương Luân đã phối hợp, chỉ có lúc Vương Luân phối hợp với mình, nói ra tất cả mọi chuyện, như vậy mới có thể để cho Nhân Tông tin tưởng, trong sự tình phản loạn lần này, Vương Luân chỉ là một tiểu tốt xung phong hãm trận, chỉ là đồ ngọc bị người khác lợi dụng.

Nói như vậy, mới có thể để cho tội của hần nhẹ hơn một ít, có thể cam đoan để cho một mình Vương Luân khiêng tội danh, không phiền lụy đến vợ con của hần, nhưng có lẽ là Vương Luân nhất định phải chết.

Trần Nguyên chuẩn bị trở về cầu xin Nhân Tông, xin Nhân Tông khai ân, chấp thuận tại trước khi Vương Luân chết, được gặp mặt thê nhi một lần, điều kiện này, chắc là Nhân Tông sẽ đáp ứng.

Chỉ cần Nhân Tông đáp ứng rồi, có thể ngăn chặn thời hạn thi hành án của Vương Luân.

Muốn làm cho một người chết biến thành còn sống ở Tổng triều, ngoại trừ "tám nghị" ra, còn có một đường có thể đi, cái này là may mắn của những người bị tử hình, vừa vận dụng phải lúc hoàng thượng đại xá thiên hạ.

Lúc đó, tất cả tội phạm đều được giảm xuống, Vương Luân có thể được cải biến thành "đội hồi chém."

Đây là một loại phương thức trì hoãn cái chết ở Tổng triều, thì ra là tranh luận về một vài phạm nhân, xem hần nên sống hay chết, thu bản án về quan phủ, điều tra lại, hỏi rõ ràng, sau đó mới quyết định chém hay là không chém.

Đây là cơ hội sống sót duy nhất của Vương Luân.

Hiện tại Nhân Tông có đầy đủ lý do đại xá thiên hạ, bởi vì Tổng triều đã nếm tư vị thắng lợi xa cách đã lâu, còn có một việc, vì để năm nay có thể có một mùa mưa thuận gió hoà, đại xá thiên hạ thì rất hợp tình hợp lý.

Đề nghị này, Trần Nguyên không thể nói, nên do quan viên Tư thiên giam nói thì càng thích hợp hơn.

Y theo năng lực hiện tại của Trần Nguyên, đi cửa sau qua Tư thiên giam, cũng không phải là việc gì khó.

Nhìn lang trung xử lý tốt miệng vết thương của Vương Luân, Trần Nguyên nói: "Đi thôi, Văn Bác Ngạn tất nhiên sẽ cáo trạng trước, đợi chúng ta đến kinh sư, không thể thiếu một phen rắc rối."

Bọn hấn dùng thời gian bảy ngày, tụ hợp cùng mấy người Lưu Bình, lại qua mười ngày, mới tới thành Biện Kinh.

Lúc này đây, Nhân Tông tự mình ra khỏi thành mười dặm đón chào, trong triều, đủ loại quan lại phân ra hai bên đứng đợi.

Từ khi Tống triều khai triều đến nay, chỉ có thời điểm Đại tướng Tào Bân diệt Nam Đường từng có đãi ngộ như vậy, kể cả trước đó, lần Phạm Trọng Yêm trở về, Nhân Tông cũng chỉ là ở cửa thành nghênh đón một tỵ là được rồi.

Bọn người Trần Nguyên cũng không nghĩ tới, Nhân Tông rõ ràng tự mình đi ra, đặc sứ cũng không nói cho bọn hấn biết, cái này lại làm cho hai người Đồng Khuê cùng Đạo Chiếm lần đầu tiên tận mắt trông thấy Nhân Tông rất là bối rối, té ngã một cái, từ trên ngựa rơi xuống, quỳ rạp trên mặt đất, rõ ràng quên cả việc thông báo cho các tướng quân đằng sau.

Nhân Tông còn nhớ rõ Đồng Khuê, lúc này đây hấn có thể báo ra tên Đồng Khuê rất rõ ràng: "Đồng Khuê, cần người cầu, trầm nhớ rõ người!"

Những lời này lại làm cho Đồng Khuê hết sức kích động, không biết mình nên nói cái gì cho phải, trong lúc nhất thời, hấn cảm giác đời này mình sống rất đáng giá, hoàng thượng nhớ rõ tên của mình rồi, đời này còn có gì truy cầu nữa sao?

Trần Nguyên và Lưu Bình chạy tới rất nhanh, xuống ngựa quỳ gối, bái kiến Nhân Tông.

Trên mặt Nhân Tông đều là dáng tươi cười, cái này lại để cho Trần Nguyên yên tâm hơn không ít, điều này nói rõ sự tình Văn Bác Ngạn cáo trạng không phá hư tâm tình tốt của Nhân Tông.

Trần Nguyên mang Vương Luân đi, cái này ở trong mắt Văn Bác Ngạn là vấn đề lớn, nhưng ở trong mắt Nhân Tông, cũng không nghiêm trọng như Văn Bác Ngạn nói trong tấu chương.

Hấn là hoàng thượng, hấn muốn, chính là giang sơn yên ổn, loạn trong giặc ngoài, hiện tại cũng đã bị giải trừ, về phần là ai giải trừ, ở trong mắt hoàng thượng, thật sự là không quan trọng.

Nhân Tông thuận miệng nói: "Tất cả đứng lên đi, trên đường đi cũng vất vả các người, hiện tại nghỉ tạm trước một lát, lúc này đây trầm đã chuẩn bị tiệc ăn mừng cho các người, mặc dù nói hiện tại Đại Tống rất khó khăn, nhưng chỉ cần các người đánh thắng trận, trầm sẽ khao thưởng tam quân!"

Trần Nguyên tạ ơn đầu tiên: "Tạ ơn vạn tuế!"

Ba quân tướng sĩ cùng hấn hô lên câu đó, đợi Trần Nguyên đứng dậy, bọn hấn mới bắt đầu đứng dậy.

Nhân Tông nhìn Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, người quả nhiên là mỗi lần làm việc đều không để cho ta thất vọng, người nói ở tấu chương, có phải là cuối cùng, Lý Nguyên Hạo đã tự sát?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Vâng, vốn thần muốn mang hấn trở về, giao cho vạn tuế xử trí, nhưng hấn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, cuối cùng không thấy còn hi vọng, liền sợ tội tự sát, thần nói với Dã Lợi Kiến Ca, để cho hấn dựa theo dùng phong tục quy cách bình dân Đảng Hạng, mai táng Lý Nguyên Hạo, không được theo quy cách Đại vương."

Nhân Tông hiển nhiên rất là thoải mái đối với cách xử lý như vậy, nói: "Ừm, không tệ, người nghĩ coi như chu đáo."

Trần Nguyên nhìn tâm tình của hấn rất tốt, lập tức nói: "Còn có một việc, thần muốn bẩm báo vạn tuế, nhi tử Lý Nguyên Hạo, thần đã dẫn đến đây."

Trừ ca nhi là nhi tử của Lý Nguyên Hạo, mà quan hệ giữa Đảng Hạng và Đại Tống rất đặc thù, nói là phiên thuộc quốc, Lý Nguyên Hạo đã phản Tống.

Nói là hai quốc gia, nhưng Tống triều chưa từng thừa nhận Đảng Hạng, tính toán là phiên thuộc quốc mà nói, Lý Nguyên Hạo chính là phạm thượng làm loạn, vậy hấn là phải tru di cửu tộc.

Trần Nguyên biết rõ Nhân Tông sẽ không giết một đứa trẻ con tám tuổi, nhưng vấn đề này phải nói rõ ràng mới được, nếu để ngày sau, tất có phiên toái không cần thiết.

Hắn quay đầu lại ngoắc ngoắc: "Trữ ca nhi, tới đây, đập đầu với hoàng thượng."

Trữ ca nhi đi tới, nhìn hai mắt Nhân Tông, rõ ràng không quỳ xuống, bên cạnh, sắc mặt một đám Tổng triều đại thần lập tức hiện lên vẻ khó coi.

Nhân Tông lại là một bộ dạng không sao cả, nhìn Trữ ca nhi đang ngóc đầu lên, rất nhẹ nhàng hỏi một câu: "Người là nhi tử của Lý Nguyên Hạo?"

Trữ ca nhi gật gật đầu.

Nhân Tông từ trong ánh mắt và khuôn mặt của hắn, phẳng phất như đọc hiểu cái gì, lại hỏi tiếp: "Người, có phải là trong lòng rất hận chúng ta đã giết phụ thân người?"

Trữ ca nhi lại gật gật đầu.

Một bên, Bàng Cát vừa sải bước đi lên, nói: "Vạn tuế, thằng nhóc này và Lý Nguyên Hạo là dạng lòng muông dạ thú, không nghĩ đến chuyện Đẳng Hạng hắn sai lầm, còn nghĩ chúng ta bức tử phụ thân nó, đáng chết!"

Nhân Tông khẽ lắc đầu, nói: "Thái sư, lời này quá mức rồi, hắn mới tám tuổi, hắn có thể phân rõ thị phi sao? Hắn có thể phân rõ sở đúng sai sao?"

Nói xong, Nhân Tông vươn tay, muốn sờ đầu Trữ ca nhi một tý, Trữ ca nhi vô ý thức tránh né một chút.

Tay Nhân Tông ngừng lại, thở dài một tiếng, nói: "Ai, đứa trẻ tám tuổi, hắn nhìn xem cha hắn mẹ chết ở trong tay chúng ta, tự nhiên sẽ hận, Thế Mỹ, người có ý định an bài hắn như thế nào?"

Trần Nguyên nói: "Tìm một học đường, để cho hắn đọc sách thánh hiền, hi vọng hắn có thể làm một người hiểu chuyện."

Nhân Tông gật đầu, nói: "Tốt, người an bài đi, dùng đãi ngộ phiên bang thần tử trích bổng lộc mỗi tháng cho hắn."

Tổng triều là rộng lượng, rộng lượng có chút quá mức, thành lập bang giao với Tổng triều, những quốc gia kia phần lớn đều phái sứ giả thường trú ở Tổng triều, dựa theo đạo lý mà nói, chi tiêu của những sứ giả này đều nên để những quốc gia kia tự mình xuất tiền túi mới đúng, nhưng Tổng triều không giống bình thường, vì biểu hiện ra là chiếu cố đối với phiên bang, mỗi tháng bọn hắn đều dựa theo một vài danh ngạch, cung cấp một số sinh hoạt phí rất khả quan cho những sứ giả kia.

Cái quy củ này cũng không có người nào buộc bọn hắn phải làm, là đám sĩ phu tự mình ký kết.

Nếu để cho Trữ ca nhi hưởng thụ cái đãi ngộ này mà nói, như vậy, vấn đề hắn ăn uống không cần lo nữa rồi, có thể vượt qua một loại cuộc sống thư thái của con ông cháu cha.

Trần Nguyên nói: "Vạn tuế nhân từ."

Nhân Tông nhìn hắn, bỗng nhiên giảm thấp thanh âm xuống, nói: "Đừng nói dễ nghe như vậy, sự tình Vương Luân rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người phải cho trẫm một cái công đạo mới được."

Tuy thanh âm của hắn rất thấp, nhưng những trọng thần bên cạnh kia vẫn nghe được, ánh mắt của bọn hắn đều nhìn về Trần Nguyên, từ trong ánh mắt của bọn hắn, Trần Nguyên có thể nhìn ra, có mấy người đang chờ đập mình một cước.

Lúc này Trần Nguyên cũng nhỏ giọng nói: "Hồi bẩm vạn tuế, thần là sợ Văn Bác Ngạn đại nhân nhất thời không tra xét, giết chết Vương Luân, chuyện cũng nói không rõ ràng."

"Tại trước khi Vương Luân tạo phản, Phạm đại nhân đã từng nói qua với thần, tất có người ủng hộ Vương Luân, người này đang ở ngay trong triều đình, thần cho rằng, người này nguy hại hơn nhiều, đáng sợ hơn rất nhiều so với Vương Luân, cho nên, thần mới cả gan làm ra sự tình bực này."

Nhân Tông nhớ ra, Phạm Trọng Yêm cũng đã nói qua cùng mình như vậy, chẳng qua là lúc đó tình hình Đại Tống rất nghiêm trọng, phải lập tức bình định Vương Luân, nếu không hậu quả sẽ không chịu nổi, cho nên hẳn cũng không có thời gian và tinh lực đuổi theo, tra xét những này.

Bây giờ vừa nghe Trần Nguyên nói, gương mặt Nhân Tông lập tức bắt đầu nghiêm túc, hỏi: "Hỏi được chưa?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Hắn đã nói, chỉ là, vi thần không biết là thật hay giả, vi thần cho rằng, cứ đem bọn người Vương Luân giao cho Bao đại nhân thẩm vấn qua, sau đó lại xử phạt mức cao nhất theo pháp luật."

Hạ Tung nghe đến đó, trong ánh mắt tràn đầy thất vọng, Trần Nguyên mang người về, lại giao cho Bao Chứng, cái này về tình về lý đều nói thông suốt, hẳn không bắt được bất luận nhược điểm gì.

Về phần Văn Bác Ngạn, tiểu tử này có chút quá đàn, lúc đưa tấu chương đã nói rõ: "Thần có ý chém giết Vương Luân, bêu đầu để chấn nhiếp loạn dân..." Đây không thể nghi ngờ là làm tròn lời nói, trợ giúp cho Trần Nguyên.

Nhân Tông nghe xong liền gật đầu, ánh mắt chuyển hướng Bao Chứng, nói: "Bao ái khanh, sự tình giao cho người xử lý."

Bao Chứng đáp: "Vi thần tuân chỉ."

Bởi vì tâm tình Nhân Tông rất tốt, hai việc nhỏ Trần Nguyên tự ý làm, cứ như vậy mà được hoàn tất, hẳn không nghĩ đến chuyện có thể làm cho Trữ ca nhi thoảng một tý đã quên hết thù hận, cũng không nghĩ đến chuyện lập tức cứu bọn người Vương Luân ra, sự tình phải làm từng bước một.

Chỉ cần một bước này thuận lợi, chính mình cố gắng làm bước tiếp theo là được.

Kế tiếp là tiệc ăn mừng theo thông lệ rồi, đây là lần thứ ba trong hai năm, Nhân Tông tổ chức tiệc ăn mừng, những việc khác không nói, chỉ lần này thôi, cũng đủ để cho Nhân Tông cảm giác được sự hân diện.

Càng làm cho Nhân Tông cao hứng hơn chính là, tiệc ăn mừng hai lần trước, đều là đại thần cùng tướng sĩ, còn lần này, những sứ giả phiên bang kia cũng tới, thậm chí ngay cả Liêu quốc cũng phái sứ giả đến, mượn danh nghĩa chúc mừng Tống triều chiến thắng để trình quốc thư mới.

Tại sao bọn hắn tới, trong lòng Nhân Tông rất rõ ràng, đặc biệt là Liêu quốc, hiện tại Tống triều đã hóa giải nguy cơ, chỗ chiến đấu giữa Liêu quốc và Mông Cổ cùng với Nữ Chân, tuy đã tiến vào khâu cuối cùng, nhưng nguy cơ lương thực của bọn hắn càng ngày càng nghiêm trọng, đã có một loại tư thế sắp bước theo gót Đảng Hạng, lúc này, Liêu quốc đã sợ.

Liêu quốc cũng sợ mình sao? Vấn đề này, trước kia Nhân Tông nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng lần này, thái độ sứ giả Liêu quốc rất khiêm tốn, rất quy củ trình quốc thư, chúc mừng Tống triều chiến thắng Đảng Hạng, bọn hắn sợ hãi, đối với Nhân Tông mà nói, Liêu quốc hi vọng song phương Tống Liêu đều có thể tuân thủ minh ước lúc trước, vĩnh viễn không phát sinh chiến tranh, kết chuyện tốt trọn đời.

Nhân Tông cảm giác có chút tự hào, cũng có chút buồn cười, mình ước đã bị Liêu quốc nhiều lần sửa chữa, nhìn không ra bộ dáng lúc trước rồi, hiện tại bọn hắn mới nhớ tới chuyện tuân thủ? Từ lúc mình kể vị, đã bắt đầu bị Liêu Hứng Tông khi dễ, hiện tại hẳn muốn kết chuyện tốt trọn đời cùng mình?

Nhân Tông nhìn chung quanh đều là người tin được, lập tức rất là hưng phấn hỏi: "Chư vị ái khanh, năm nay nếu mưa thuận gió hoà, đợi sang năm biên chế lính mới hoàn thành, trẫm muốn hoàn thành di chí của Thái tổ hoàng đế, thu phục mười ba châu chưa từng được thu phục, chư vị nghĩ như thế nào?"

Quần thần kinh hãi.

.....

Trở về thành, Lưu Bình dẫn những quân sĩ kia về quân doanh trước, cất kỹ hành lý, đồng thời cũng được xả hơi mấy canh giờ, nhà ở phụ cận có thể trở về thăm người nhà, nhà xa muốn trở về cũng được, chỉ cần nói một tiếng cùng trưởng quan, tiệc ăn mừng buổi tối sẽ không có vị trí của hắn.

Kỳ thật, tiệc ăn mừng là một loại hình thức, nhưng đối với những binh lính bình thường này mà nói, một cơ hội để cho bọn họ thấy hoàng thượng như vậy, không người nào muốn bỏ qua, nhà thật sự quá xa, trễ một ngày trở về cũng không có gì khác nhau, cho nên, những người tham gia quân ngũ kia, trên cơ bản đều thư giãn ở trong thành một tí, sòng bạc, thanh lâu, quán rượu, là địa phương bọn hắn thích đi nhất.

Trà lâu thì không được, vật đó không hợp khẩu vị của bọn hắn, mấy thứ điểm tâm ăn lại ăn không đủ no, còn đắt tiền, xa hoa, bọn hắn chưa bao giờ đi chỗ đó.

Lương Hoài Cát bây giờ đang ở trong trà lâu, hắn nâng chung trà lên, rót chén nước trà cho người đối diện, nói: "Ta đang ở trong quân đội rồi, Trần đại nhân muốn trùng kiến kỳ binh, Bạch Ngọc Đường làm giám quân của hắn té bị thương rồi, ta biết viết sổ, muốn đi làm giám quân cho hắn."

Ngồi ở hắn đối diện chính là Lý Vĩ, vết sẹo trên đầu Lý Vĩ rất rõ ràng, run run nhúc nhích, hỏi: "Như thế nào?"

Lương Hoài Cát trở về, chuyện làm thứ nhất chính là đi tìm Lý Vĩ, Lý Vĩ cho rằng Lương Hoài Cát lại cùng mình tranh đoạt đại Công Chúa, nhưng hiện hắn tại rất rõ ràng, vấn đề này nên vậy lại để cho đại Công Chúa chính mình quyết định, nếu như đại Công Chúa muốn đi, mình tuyệt đối không giữ lại.

Nếu như đại Công Chúa lựa chọn gương vỡ lại lành cùng với mình, Lương Hoài Cát còn dám thốt một tiếng đòi người, mình sẽ giết chết hắn.

Nhưng hắn nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới chuyện Lương Hoài Cát muốn rời đi, trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Lương Hoài Cát cười một chút, nói: "Lần thứ nhất lên chiến trường, ta rất bội phục người, nghe các huynh đệ nói, lúc ấy người đối mặt với mấy ngàn kỳ binh Đẳng Hạng, ta thật sự không biết người kiên trì như thế nào. Thời điểm ta lên trên chiến trường, nghĩ nhiều nhất đúng là chạy trốn, ta rất muốn bỏ chạy trong chớp mắt, thật sự, thân thể của ta rất nhiều lần xoay qua chỗ khác."

Lý Vĩ gật đầu, nói: "Ta cũng đã nghĩ qua, nhưng ta phát hiện người Đẳng Hạng rất nhanh, căn bản ta không chạy nổi."

Lương Hoài Cát thở dài một tiếng, thân thể ngửa về phía sau một chút, hai cái đùi không tự chủ mà chuyển hướng, động tác này có vẻ rất nam nhân, là hắn học những binh lính trong quân doanh kia, hắn ưa thích động tác này, mặc dù nhìn về phía trên có chút không nhã nhặn.

"Sự tình trước kia, là ta sai rồi, hi vọng người có thể quên những việc đó, đối xử với Công Chúa tốt hơn một ít, trò chuyện nhiều cùng nàng, kỳ thật, nàng rất cần người khác chiếu cố."

Lương Hoài Cát nói tới chỗ này, thanh âm bỗng nhiên có chút run rẩy, hắn lập tức ngừng lại, hít một hơi thật dài, sau đó mới nói: "Ta không biết hiện ra tại bên người Công Chúa, ta cảm thấy trong quân đội không tệ, ít nhất những huynh đệ kia cho rằng ta là một người bình thường, ngày mai ta cũng muốn giống người, từ trên chiến trường lấy một đứa trẻ, coi như con ta."

Hắn cười rồi, là cái loại dáng tươi cười rất vui vẻ.

Lý Vĩ hất đầu lên, nói: "Ta cũng có ý định về nhà, kỳ thật, lần này người đã để cho ta hiểu được một việc."

Lương Hoài Cát hỏi: "Chuyện gì?"

Lý Vĩ dựa thân thể về phía sau, nói: "Cho dù ta là Phò mã, ta cũng muốn làm chuyện của mình, mặc dù không làm thành công, ít nhất ta cũng muốn giống một nam nhân chủ nhà. Ta muốn để cho Công Chúa cảm giác được ta là một người chồng, mà không phải một người phụ thuộc bên cạnh nàng, bằng không thì, tuy lần này người đi, nhưng khó tránh khỏi việc có một Lý Hoài Cát mới xuất hiện."

539. Chương 492: Đánh Lạc Hướng (1+2)

Lương Hoài Cát nhìn Lý Vĩ, Lý Vĩ cũng đang nhìn hắn, hai người đều chậm rãi cười một chút.

Trần Nguyên chưa có cơ hội về nhà, hẳn phải lập tức đi theo Nhân Tông đến triều đình, bàn giao một vài vấn đề, cũng thương lượng một vài vấn đề.

Câu nói vừa rồi của Nhân Tông rất kinh người, đánh Liêu quốc, thu phục đất đai bị mất, xác thực là chuyện tất cả người Tống đều muốn làm tình, nhưng hiện tại nói như vậy, hiển nhiên không hợp thực tế.

Liêu quốc không phải Đảng Hạng, lãnh thổ Liêu quốc so với Tống triều còn lớn hơn gấp bội, người quen chiến tất vong, giống như Đại Tống, người thích chiến cũng tất phải vong, giống như Lý Nguyên Hạo.

Đạo lý này, Nhân Tông hiển nhiên cũng không rõ ràng lắm.

Ngay từ đầu hẳn cực đoan quên chiến, thậm chí quên lực lượng trên nắm tay mình cũng rất lớn.

Nhưng hiện tại, hẳn đã muốn từ một cái cực đoan, đi về hướng cực đoan khác, hẳn từ không tin mình có lực lượng, biến thành tin tưởng mình có lực lượng vô cùng.

Cái này giống như một cao thủ tam lưu trên giang hồ, bỗng nhiên đánh bại một danh môn đệ tử, sau đó liền nghĩ ngợi đến chuyện đi khiêu chiến vị trí của mình chủ vô lâm, thật sự là không thực tế.

Tống triều thắng lợi trận chiến đầu này, có rất nhiều nhân tố đến từ chiến trường bên ngoài, đầu tiên là phong tỏa kinh tế đối với người Đảng Hạng trước, tăng thêm một vòng tập kích phá hư, lại có nguy cơ về vấn đề lương thực, lại làm cho Lý Nguyên Hạo căn bản không có biện pháp thi triển ra tài hoa quân sự của hẳn.

Nếu quả thật đường đường chính chính độ sức trên chiến trường, mặc dù Tống triều đánh thắng, tất nhiên cũng sẽ hao hết khí lực mà thắng thảm.

Liêu quốc bất đồng, Liêu quốc có trụ cột kinh tế của mình, tuy không phải rất cường đại, nhưng cũng đủ để cho hẳn duy trì sự thống trị của mình.

Hơn nữa, người Liêu quốc tất nhiên có chỗ cảnh giác, chỉ cần Tống triều dám phong tỏa kinh tế của bọn hẳn, đại quân Liêu quốc sẽ lập tức đánh tới, bọn hẳn sẽ tuyệt đối không lại để cho Tống triều từng bước một đối đãi với mình giống như Đảng Hạng, sẽ làm đúng cách bọn hẳn thường làm.

Người Liêu quốc có vật tư để dành, nếu như bọn hẳn nảy sinh ác độc mà nói, có thể động viên trên trăm vạn đại quân, bất lợi nhất đối với Tống triều là thời điểm quân Tống đối mặt với Liêu quốc, sẽ có một chút tâm lý e sợ chiến tranh.

Loại tâm lý này cần phải đợi thời gian trôi qua, cần triều đình làm ra rất nhiều công tác tuyên truyền.

Tổ chức chỉnh thể quân Tống hiện tại, xác thực cũng không bằng Liêu quốc, cho dù hoàn thành thay đổi chế độ xã hội lính mới, cũng phải có một thời kì mài dũa.

Còn có, cảm xúc của những phiên bang kia cũng phải cân nhắc, một khi bọn hẳn phát hiện Tống triều biến thành hiếu chiến rồi, sự tình có thể vô cùng nghiêm trọng.

Chính yếu nhất là vấn đề bên trong quốc gia, Tống triều đánh Đảng Hạng, đó là toàn dân chung lòng, mặc dù trong triều đình có thanh âm nghị hòa, cũng là một số người xuất phát từ sợ hãi đối với thất bại, cùng với tập đoàn lợi ích liên quan.

Trên dưới một lòng, tự nhiên có thể đánh thắng.

Nếu là lập tức liền phát động chiến tranh đối với Liêu quốc, sẽ có rất nhiều người phản đối, dù sao, rất nhiều người nghĩ, đánh xong Đảng Hạng, Đại Tống sẽ hưởng thụ một thời gian hòa bình ngắn.

Tất cả đều gặp phải khó khăn, khó khăn thì luôn có, phải nghĩ biện pháp từng bước từng bước vượt qua.

Đối với Trần Nguyên mà nói, khó khăn vượt qua nhất, đúng là thái độ của Nhân Tông.

Cha vợ hẳn có một loại tính cách, hẳn hưng phấn lên rất nhanh, diệt xuống cũng nhanh như vậy, mình phải bảo trì nhiệt tình cho Nhân Tông, lại không thể thiêu quá nhanh được, quả thật là càng khó khăn hơn những vấn đề kia.

Phạm Trọng Yêm không tán thành lập tức khai chiến cùng Liêu quốc, kỳ thật, nghe được Nhân Tông nói những lời này, ngoại trừ Bàng Cát ra, tất cả đều không tán thành, nhưng bọn hắn không dám nói, hiện tại tâm tình hoàng thượng tốt, ai cũng không muốn vào lúc này lại đưa ra vấn đề mất hứng, lại làm cho tâm tình vui sướng của Nhân Tông biến mất.

Làm cho hoàng thượng mất hứng, hậu quả thật sự là rất nghiêm trọng.

Nhưng Phạm Trọng Yêm mặc kệ những người này, tiến vào thư phòng Nhân Tông, hắn là người thứ nhất nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, Đại Tổng ta bây giờ vẫn không có năng lực thu phục đất đai bị mất, trước mắt, việc đầu tiên phải làm chính là phổ biến tân chính, để cho Đại Tổng ta bắt đầu phú cường hơn, sau đó lại hoàn thành di chí của Thái tổ hoàng đế."

Trên mặt Nhân Tông quả nhiên là nổi lên một tia không thoải mái, nói: "Phạm ái khanh, trầm cho rằng cái tân chính này nên phổ biến, nhưng Liêu quốc, cũng phải đánh, lần này nguy cơ lương thực của chúng ta nghiêm trọng như thế, dưới tình huống như thế vẫn đánh thắng Đảng Hạng, điều này nói rõ, chi linh mới này của trẫm có thể hoàn thành sứ mạng."

Cái này căn bản là hai chuyện khác nhau, Phạm Trọng Yêm biết rõ, trong lòng Nhân Tông khẳng định là đang thăng hoa, người xem linh mới Tổng triều giết chết Lý Nguyên Hạo, mà Liêu Hứng Tông lại đánh thua Lý Nguyên Hạo, linh mới nhất định có thể đánh thắng Liêu quốc.

Nhưng chiến tranh không phải tính toán như vậy, thời điểm Phạm Trọng Yêm đang muốn nói rõ, Hạ Tùng bỗng nhiên tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, vi thần thấy, lần đại chiến toàn thắng này, hoàn toàn là Đại Tổng triều ta đồng tâm, quân dân đoàn kết bố trí, các dân chúng đói bụng giúp quân Tổng tiết kiệm lương thảo, mỗi một vị đại thần đều tận trung với cương vị công tác, lúc này mới có thể đánh bại Đảng Hạng, chém giết Lý Nguyên Hạo."

Hắn nói lời này, tất cả mọi người không khỏi gật đầu, kể cả Trần Nguyên cũng hành lễ rất quy củ, nói: "Hạ Thái úy nói đúng, nếu như không có chư vị đại nhân ủng hộ, không có các dân chúng ủng hộ, chúng ta không có khả năng tiến hành kế hoạch thuận lợi như thế."

Hạ Tùng cười một chút, nói: "Cho nên, vi thần cho rằng, quả quyết không thể phổ biến tân chính, một khi tân chính được phổ biến, trong lòng tất cả quan viên địa phương sẽ bất an, dân chúng tất nhiên sẽ nhân tâm di động, há có thể lại đánh thắng trận?"

Phạm Trọng Yêm vừa nghe, lập bị tức đứng lên nói: "Thái úy đại nhân, linh mới có thể đánh thắng trận, chính là bởi vì chúng ta đã phổ biến tân chính tại quân đội, điều này nói rõ, phương pháp của chúng ta rất không tồi, há có đạo lý bỏ dở nửa chừng?"

Hạ Tùng ưỡn ngực lên, nói: "Quân đội phổ biến tân chính thành công, chúng ta đã đánh thắng trận, chiếu theo lão phu xem ra, muốn đánh thắng Liêu quốc, phải duy trì ổn định Đại Tổng ta, các điều khoản tân chính khác không thể tiếp tục phổ biến nữa!"

Nói tới chỗ này, ngay cả Trần Nguyên cũng có chút bội phục Hạ Tùng rồi, hắn nói lời lẽ sai trái, nhưng hắn có thể nói công khai, hơn nữa còn lựa chọn thời cơ thỏa đáng như thế.

Hiện tại Nhân Tông muốn làm nhất, đúng là đi đánh ngã Liêu Hứng Tông một mực khi dễ mình, Hạ Tùng nói cho Nhân Tông, phổ biến tân chính có khả năng gặp phải nguy hiểm, người cứ như bây giờ là tốt rồi, có thể đánh thắng bất kỳ ai.

Đây là đang cầm giang sơn xã tắc để nói giỡn, một hồi chiến tranh để đổi lấy lợi ích của bọn hắn, những người phái bảo thủ kia, hành vi so với tiểu nhân Bàng Cát còn tiểu nhân hơn.

Nếu Bàng Cát nói như vậy, Phạm Trọng Yêm lại không cho là đúng.

Nhưng hắn không nghĩ tới, lời này lại là do Hạ Tùng nói, trong lòng quả thực vô cùng tức giận.

Nhân Tông khoát tay chặn lại, nói: "Không cần nhao nhao nữa, Trần Thế Mỹ, người thấy thế nào?"

Trần Nguyên nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng hai vị đại nhân nói đều có đạo lý, chuyện đó và sự tình khai chiến Liêu quốc không thể nóng vội, nhưng chúng ta nên tùy thời chuẩn bị sẵn sàng mới được, nếu thật sự có cơ hội, tuyệt đối không buông tha."

“Về phần tân chính, lúc này đây vi thần cùng rất nhiều quan địa phương đã nói qua rồi, cho dù những vấn đề khác có thể tạm thời buông xuống, nhưng quan lại vô dụng thật sự đã đến thời điểm không thể không giải quyết, cho nên, vi thần đề nghị, lập tức xoá bỏ quan lại vô dụng.”

Đầu mâu Trần Nguyên thoáng một tý đã nhắm ngay về vấn đề tranh luận lợi hại nhất trong tân chính, cũng là trận địa song phương đều bắt buộc phải giành chiến thắng.

Trong thư phòng Nhân Tông lập tức náo loạn lên, cả người Tư Mã Quang đi lên phía trước một bước, nói: “Vạn tuế, Trần đại nhân nói không đúng, quan viên địa phương dọc theo con đường đại quân về, chỉ có năm người tán thành xoá quan lại vô dụng, Trần đại nhân, vì sao người lại lừa gạt thánh thượng?”

Trần Nguyên giả trang ra một bộ dạng kinh ngạc, hỏi: “À? Thật không? Vì sao thời điểm bốn quan nói muốn xoá quan viên, bọn hần không phản đối vậy?”

Tư Mã Quang lập tức sững sốt một chút, nói: “Người đã từng ở trước mặt bọn hần nói về việc muốn xoá quan viên rồi sao? Ta chỉ nghe người hỏi bọn hần có cái nhìn về sự tình này thôi.”

Trần Nguyên cười một chút, nói: “Ha ha, Tư Mã giám quân, chỉ là chức vụ của người quá thấp, lúc ta và những người kia nói lời này, người không ở đây mà thôi.”

Tư Mã Quang lập tức cảm thấy tức giận, nhưng cũng không thể phản bác, cả khuôn mặt đều biến thành màu đỏ tím.

Chủ đề bắt đầu, tự nhiên có người đi theo cái lộn, chức quan Trần Nguyên không cao lắm, cùng những này lão nhân đám bọn họ không có gì hay nhao nhao.

Hần chậm rãi lui xuống dưới, lui đến bên người Tư Mã Quang, nhỏ giọng nói: “Thế nào, chúng ta lại đánh cuộc nhé?”

Tư Mã Quang cưỡng ép đè cơn tức trong lòng xuống, hỏi: “Đánh cuộc gì?”

Trần Nguyên nói: “Ta cá là ở trong vòng nửa năm, ta có thể làm cho cái tân chính này phổ biến, nếu như ta thua, ta cho người ba trăm quan.”

Tư Mã Quang cười lạnh một tiếng, hỏi: “Hừ, nửa năm? Trần đại nhân quá cẩn thận rồi đó? Vì sao không nói trong vòng nửa năm phổ biến tất cả tân chính?”

Mấy lão đầu đã bắt đầu nhao nhao đến đỏ mặt tía tai, Trần Nguyên ở phía sau nhỏ giọng nói với Tư Mã Quang: “Lời Hạ đại nhân nói có chút đạo lý, nếu thoáng cái phổ biến toàn bộ, làm sao có thể thật sự khiến cho trời đất rung chuyển. Từ từ sẽ đến, mười việc cũng không phải rất nhiều, năm trước ta phổ biến cường quân, năm nay xoá quan lại vô dụng rồi, chắc hẳn đợi cho thời điểm ta bốn mươi tuổi, tất cả đều xong rồi.”

Hần nói lời này, lại làm cho Tư Mã Quang rất tức giận, đồng thời cũng có chút bội phục.

Bất kể là Thương Ưởng biến pháp sinh ra cường Tần, hay là Vương Mãng biến pháp bị cho rằng là đồ ngốc, hoặc là nói Phạm Trọng Yêm vừa mới đưa ra tân chính, đều là ý thức thay đổi một lần ăn ngay, sau đó cứ thế thực hiện.

Trần Thế Mỹ này muốn dùng mười năm để phổ biến tân chính, kiên nhẫn ít nhất là từ xưa đến nay chưa bao giờ có.

Tư Mã Quang thật sự muốn đánh cuộc một tý, suy nghĩ một chút, hần nói: “Ba trăm quan thì quá keo kiệt rồi, Trần đại nhân, ta đánh bạc với người ba trăm lượng hoàng kim, trong vòng nửa năm, người tất nhiên không phổ biến được!”

Trần Nguyên làm ra một bộ rất kinh ngạc cảm thán, nói: “Oa, ba trăm lượng hoàng kim, người đánh bạc cũng liều đấy nha? Tốt, một lời đã định.”

Hai người vừa mới đưa xuống tiền đặt cược, Nhân Tông đã bị mấy lão đầu nhao nhao thật sự không chịu được rồi, dưới sự vạn bất đắc dĩ, hần lại nghĩ tới đòn sát thủ “để sau lại nghị” của mình.

Vỗ cái ghế nói: “Tốt rồi, ngày mai các người tiếp tục nhao nhao được không? Hiện tại thời giờ không còn sớm, ra ngoài xem yến tiệc đã làm xong chưa đi!”

Vừa mới nói xong, chợt nghe bên ngoài có hoạn quan hô: "Vạn tuế, Triều Tiên sứ giả Vương Cúc, Vương đại nhân đã đến rồi, đang ở cung điện chờ đợi."

Nhân Tông đứng lên, ngón tay chỉ một đám lão đầu, nói: "Đi ra ngoài, ở trước mặt người ngoài, không được cãi lộn!"

Mấy lão đầu lập tức hành lễ, nói: "Thần tuân chỉ, thần không dám cãi lộn."

Đi đến trước mặt Trần Nguyên, Nhân Tông trừng mắt liếc hắt một cái, nói: "Người cố tình hay là vô ý vậy? Rõ ràng ở ngay lúc này lại dẫn ra vấn đề!"

Dứt lời, hần cũng không đợi Trần Nguyên trả lời, hất tay lên một cái liền rời đi.

Trần Nguyên cố tình làm vậy, hần không chỉ muốn dẫn ra, hần còn biết sự tình mình và Tư Mã Quang đánh cuộc ba trăm hoàng kim rất nhanh sẽ được tuyên truyền xôn xao.

Hần còn đánh tính toán lợi dụng báo chí của mình, để cho chuyện này nhao nhao lợi hại hơn một ít.

Tiệc ăn mừng, Trần Nguyên đã tham gia ba lượt rồi, hai lần trong đó là chuẩn bị cho hần, cho nên, cái loại cảm giác kích động và mới lạ đã không còn sót lại chút gì, đi ngang qua sân khấu một cái, hần liền hưởng Nhân Tông cáo từ, bảo là muốn về thăm nhà một chút.

Nhân Tông liền phê tấu rồi, Trần Nguyên ra khỏi hoàng cung, cũng không đi Phò mã phủ, mà là thẳng đến Tướng quốc phủ của Lữ Di Giản.

Tuy Trần Nguyên không phải là một quân tử, nhưng đạo lý có ơn lo đáp, hần vẫn hiểu được, dưới tình huống mình vừa tới Đại Tổng, cái gì cũng không hiểu, Lữ Di Giản đã giúp mình không ít việc, nếu như không phải hần ra mặt nói tốt cùng Bàng Cát, Lão Bàng lúc ấy không thể bỏ qua cho mình như vậy.

Nếu như không phải Lữ Di Giản chỉ đường cho mình, khả năng là mình sẽ gặp phải nhiều ngăn cản hơn nhiều.

Lần trước, thời điểm rời khỏi Tướng quốc phủ, thân thể Lữ Di Giản đã rất kém cỏi, lần này gặp lại, Lữ Di Giản có vẻ khô gầy đi rất nhiều, bất kể là ai, liên tục ho khan thời gian lâu đều sẽ gầy.

Thấy Trần Nguyên đến thăm mình, Lữ Di Giản rất cao hứng, chậm rãi từ ghế nằm đứng lên, Trần Nguyên vội vàng đi lên đỡ hần, nói: "Tướng quốc chú ý."

Thân thể Lữ Di Giản có chút lay động, trên mặt lại treo dáng tươi cười, nói: "Thế Mỹ, nghe nói người cùng hậu sinh gọi là Tư Mã Quang kia đánh cuộc ba trăm hoàng kim phải không?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng nói: "Vâng, sự tình vừa xảy ra, tin tức của Tướng quốc rất linh thông."

Lữ Di Giản được Trần Nguyên nâng, đi từ từ, sau lưng, hai gia đình mang theo ghế nằm, để hần lúc mệt mỏi, tùy thời có thể nằm xuống ngay lập tức, Lữ Di Giản nói: "Ha ha, hiện tại nghe ngóng tin tức không giống với lúc trước kia, trước kia là vì tính toán người khác, bây giờ là nhìn thú vị, lão phu nhìn người sẽ thua, thua, thật sự."

Trần Nguyên nở nụ cười: "Ta đã chuẩn bị xong ba trăm lượng hoàng kim, chỉ chờ Tư Mã Quang cầm lấy là được."

Lữ Di Giản gật đầu, nói: "Ta biết tiểu tử người đã nghĩ xong rồi, quan lại vô dụng nên an bài như thế nào? Một đao kia cắt xuống dưới, sẽ cắt đứt máu huyết bao nhiêu người đây?"

Trần Nguyên không giấu diếm cái gì ở trước mặt Lữ Di Giản, hần nói: "Cho nên, ta không có ý định động vào vấn đề này, cứ để cho mọi người cãi lộn, thừa dịp này, ta đi xử lý nông canh mới được, tu sửa nông canh, vừa có thể để cho chúng ta đề cao sản lượng lương thực, còn có thể để cho những quân đội bị xoá sổ kia có chuyện có thể làm, đây mới là việc cấp bách."

Lữ Di Giản thở dài một tiếng, nói: "Trò giỏi gào thét hơn thầy, chỉ sợ cho dù lão phu vẫn còn ở trên triều đình, cũng sẽ bị tiểu tử người tính kế, đúng rồi, người định lúc nào giải quyết vấn đề cùng Lão Bàng?"

Trần Nguyên thoáng do dự một tý, hỏi: "Tướng quốc có ý tứ là?"

Lữ Di Giản nói: "Lão Bàng này, nếu như người không giải quyết hẳn, hẳn sẽ tùy thời động thủ với người, hẳn không giống với Hạ Tung, Hạ Tung đối phó một người cần cố, mà Bàng Cát không cần, rõ chưa?"

Trần Nguyên nói: "Ta biết rồi, Tướng quốc, ngay từ đầu ngài đã đào hố cho Bàng Cát đào, rốt cuộc ở nơi nào?"

Lữ Di Giản nhìn hẳn một cái, nở nụ cười nói: "Ha ha, người cứ đoán xem."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Đệ tử ngu muội, thật sự không đoán ra Tướng quốc có diệu kế gì."

Lữ Di Giản nghe hẳn nói như vậy, rất là đắc ý, chút ít da thịt nhăn nheo trên mặt đều chen đến cùng một chỗ, phát tay ý bảo Trần Nguyên dừng lại, hai gia đình đằng sau vội vàng chuyển ghế nằm tới, vịn Lữ Di Giản nằm xuống.

Lão gia thở hổn hển hai hơi, lại ho khan vài tiếng, sau đó mới nói: "Cái hố, không phải đào cho Bàng Cát, là đào cho nữ nhi của hẳn, trước đây ta ở bên ngoài tìm một nữ tử, khuôn mặt coi như hoa nhường nguyệt thẹn, vốn muốn đem nàng cho hoàng thượng, chỉ cần nàng mang thai long tử, Bàng quý phi xong rồi, nàng vừa đẻ trứng, Lão Bàng nhất định phải chết."

540. Chương 493: Sai Như Sai Người Hầu

Trần Nguyên bị hẳn nói đến sững sờ sững sờ, kiếm một nữ tử cho hoàng thượng là có thể vận ngã Bàng quý phi? Là mình quá ngu độn hay là lão Lữ thật sự già nên hồ đồ rồi?

Ánh mắt của hẳn không giấu diếm được con mắt Lữ Di Giản, Lữ Di Giản cười càng vui vẻ hơn, nói: "Nghĩ mãi mà không rõ à? Cho nên ta nói, ta đào cái hố này, người không nhất định có thể xử dụng được."

Trần Nguyên ngồi chồm hổm xuống tại bên người Lữ Di Giản, lôi kéo tay của hẳn, nói: "Tướng quốc, có thể nói kỹ càng một chút hay không? Cho dù nàng kia tiến cung, hoàng thượng mê luyện dung mạo của nàng, nhưng chúng ta không thể bảo đảm nàng mang thai, cho dù mang thai, cũng không nhất định chính là long tử, cho dù là long tử, nhưng cái đó và Bàng quý phi cũng không có vấn đề gì liên quan đến nhau mà?"

Lữ Di Giản vẫy tay: "Đưa lỗ tai tới đây."

Trần Nguyên đưa lỗ tai đến bên cạnh Lữ Di Giản, Lữ Di Giản nhỏ giọng nói vài câu, Trần Nguyên nghe xong mấy câu nói đó, trong lòng quá sợ hãi, con mắt trợn lên liếc nhìn Lữ Di Giản, lão gia hỏa này độc quá, không phải độc bình thường!

Sau khi Lữ Di Giản nói xong, hẳn nhắm mắt lại, lay lay cái ghế một cái, nói: "Phải nói ta cũng nói rồi, người có việc của người, trời không còn sớm, ta cũng cần nghỉ ngơi."

Trần Nguyên ôm quyền nói: "Xin cáo lui."

Lữ Di Giản nhẹ nhàng khoát tay, đợi cho Trần Nguyên đi ra khỏi cửa phòng, ánh mắt đang nhắm bỗng nhiên mở ra, nhìn Trần Nguyên biến mất khỏi cánh cửa kia, khóe miệng lộ ra dáng tươi cười rất gian xảo.

Đi ra khỏi cửa lớn nhà Lữ Di Giản, Trần Nguyên lại quả thực có chút do dự, phương pháp của Lữ Di Giản quá mức nham hiểm, hẳn muốn tìm một nữ tử cho Nhân Tông, chỉ cần nữ tử kia mang thai, hẳn liền mua được thái y, để cho thái y nói cho Nhân Tông, nghi ngờ cô gái này mang thai nam.

Loại chuyện này ở trong mắt chúng ta hiện tại rất là vớ vẩn, nhưng người lúc đó lại tin tưởng, chỉ cần thái y nói là nam, tám phần không sai được.

Đứa trẻ sinh ra thì xử lý như thế nào đây? Lữ Di Giản không cần cân nhắc, bởi vì hẳn căn bản không có ý định để cho đứa trẻ sinh ra trên đời.

Lão gia hỏa này sẽ ở vào lúc Nhân Tông biết rõ nàng kia mang thai, nhiều lần đi nhắc nhở Nhân Tông, để cho nàng kia cách xa Bàng quý phi một chút.

Cái này đã đủ rồi, đợi cho "long tử" trong bụng nữ tử kia có cái gì ngoài ý muốn, nàng kia đẩy về hướng Bàng quý phi, Bàng quý phi muốn chạy cũng không chạy được.

Trong nội cung mọi người mỗi ngày đều gặp mặt nhau, muốn vu oan cực kỳ dễ dàng, căn bản không tra được chứng cứ, tăng thêm Lữ Di Giản sớm đã châm ngòi thổi gió, giết Bàng Cát sao? Diệt cửu tộc hần cũng là nhẹ.

Có cần hay không đây? Trần Nguyên ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, kỳ thật hần không nhìn cái gì, trong đầu của hần đang tiến hành đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Trần Nguyên biết rõ, ở bên trong đấu tranh triều đình, có ít người, hoặc là không đấu cùng hần, một khi đấu cùng hần, người phải nghĩ tất cả biện pháp đánh chết hần, không thể cho hần bất luận cơ hội gì để xoay người.

Hần biết chắc, hiện tại Bàng Cát đã chuyển con mắt sang nhìn mình chằm chằm rồi, nếu như mình không đấu với hần, đợi cho mình lộ ra sơ hở, đúng là mình sẽ chết rồi.

Song phương chỉ có một hiệp giao thủ, bên trong hiệp đấu này, người ra tay trước nhất định là chiếm tiện nghi rất lớn, nghĩ tới đây, Trần Nguyên thở phào một cái, sau đó nhẹ nhàng nói: "Bàng Cát, người tiếp chiêu đi."

Sau đó, chính là đi Phò mã phủ.

Hôm nay là thời gian đoàn viên, từ lúc Trần Nguyên làm tới quan, bắt đầu giúp Nhân Tông làm việc, thời gian người một nhà đoàn viên phẳng phất như càng ngày càng ít, cho nên, lúc hần trở lại nhà, thân nhân đều đang chờ ở cửa.

Một thời gian ngắn không thấy, tinh thần lão gia phẳng phất như khá hơn một chút, ít nhất mẫu thân Trần Thế Mỹ ở bên cạnh diu đứng lên có vẻ rất dễ dàng.

Cái đầu của Trần Đông ca cũng cao hơn rất nhiều, còn có cả bụng Triệu Ý, rõ ràng có thể nhìn ra được là đang nhô lên.

Chứng kiến Trần Nguyên cưỡi ngựa lớn trở về, Trần Đông ca hưng phấn nghênh đón, Triệu Ý cũng là đứng đó hô: "Nhanh, mau thả pháo đốt! "

Trần Nguyên đi vào cửa lớn trong tiếng pháo trúc, Triệu Ý đi bên người Trần Nguyên, dò xét trên dưới một lúc mới hỏi: "Có bị thương không? Lần này không bị thương chứ?"

Trần Nguyên đem ôm chặt nàng, hôn một cái, sau đó mới nói: "Không việc gì, tướng công của người hiện tại không ở trên chiến trường nữa, lông trên người cũng không rơi được."

Triệu Ý lúc này mới thở một hơi, nói: "Như vậy cũng tốt, Hương Liên, người mang bồn nước rửa mặt đến cho tướng công."

Tần Hương Liên lên tiếng: "Vâng."

Hai nữ nhân này một hỏi một đáp, lại làm cho Trần Nguyên rất là kinh ngạc, loại chuyện đưa nước rửa mặt này, nên có nha hoàn trong phủ làm, sao lại đến phiên Tần Hương Liên rồi?

Triệu Ý nói lại tượng rất tự nhiên, mà Tần Hương Liên rõ ràng cũng đáp ứng dứt khoát như thế, chuyện này quả thực làm cho Trần Nguyên có chút không rõ, cho dù Tần Hương Liên không phải chính thất, Triệu Ý cũng không thể sai khiến nàng giống như sai khiến nha đầu mới đúng chứ?

Sờ sờ cái mũi của mình, Trần Nguyên cái gì cũng không nói, tiến vào phòng ngồi xuống.

Vừa ăn, Trần Nguyên vừa nói những chuyện mình trải qua trong một chuyến này, kể cả loại cảm động Lý Nguyên Hạo ở phút cuối cùng mang đến cho hần kia.

"Các người không biết, lúc ấy ta thật sự đã muốn nói tha cho hần, nhưng cuối cùng ta vẫn không nói, thời điểm chứng kiến Lý Nguyên Hạo và Dã Lợi thị đều chết, tim của ta bỗng nhiên có một loại cảm giác rất khó nói."

Triệu Ý thở dài một tiếng, nói: "Thật là đáng tiếc, vì cái gì người không tha cho hần vậy? Chiếu theo người nói, chặt đứt chân hần, tay cũng chặt đứt, giang sơn không có, hần còn sống, kỳ thật cũng không có gì uy hiếp."

Trần Nguyên lay động đầu, nói: "Người không biết, có một loại người là rất lợi hại, chỉ cần người để hắn còn sống, cái gì đã mất đều không sao hết, Lý Nguyên Hạo chính là một loại người như vậy, hơn nữa, hắn còn có danh vọng ở Đẳng Hạng, ta thật sự không thể thả hắn."

Lăng Hoa cười một chút, nói: "Không nói cái này nữa, tranh thủ thời gian ăn chút đồ ăn đi, ta nghe nói chỗ Đẳng Hạng không có gì để ăn, những ngày này chắc hẳn tướng công sống rất kham khổ."

Trần Nguyên nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Kham khổ thì không đến nỗi, nhưng thật sự rất nhớ các người, đúng rồi, Công Chúa, sao người không ăn đồ ăn?"

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triệu Ý nhũn mày, nói: "Những vật này nhìn đ ngán, Hương Liên, cái cháo gì ngày hôm qua người kiếm còn không?"

Tần Hương Liên lập tức nói: "Cháo Bát Bảo phải không? Còn, người muốn ăn, hiện tại ta chuẩn bị cho người một ít."

Triệu Ý gật đầu.

Trần Nguyên thật sự không nhịn được, thời điểm đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên cảm giác trên chân của mình bị hung hăng giẫm một chút, quay đầu nhìn lại, mẩu thân Trần Thế Mỹ đã đánh một ánh mắt đến, ý bảo hắn không được nói.

Lời nói của Trần Nguyên đến bên miệng lại phải nuốt xuống.

Chỉ một lát sau, Tần Hương Liên liền bưng tới một cái bát, nhìn về phía trên có vẻ nát nhừ, làm cho người ta ngán chẳng muốn ăn, Triệu Ý lại ăn rất ngon, một vài phút đã ăn hết sạch rồi.

Sau khi Triệu Ý ăn xong, cũng không khách khí, liếm miệng một chút, nói: "Ăn ngon thật, tướng công, ta hơi mệt, đi ngủ trước một lát nha."

Mẩu thân Trần Thế Mỹ ngồi bên cạnh nói: "Đi đi, bình thường lúc này đã sớm đi ngủ, hôm nay vì đợi Thế Mỹ trở về, thức đến hiện tại, nên đi nghỉ ngơi."

Triệu Ý nói với mọi người một câu chào, sau đó mới rời đi, Trần Nguyên lúc này mới quay đầu hỏi: "Mẩu thân, vừa rồi người đá ta làm gì?"

Mẩu thân Trần Thế Mỹ trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Sợ người làm rối rắm!"

Trần Nguyên dùng ngón tay chỉ Tần Hương Liên, nói: "Người xem nàng bị sai khiến giống như nha đầu, các người cứ để như vậy sao? Nếu như ta sớm biết nàng đối xử với Hương Liên như vậy, ta....."

Tần Hương Liên cười một chút, cắt ngang lời hắn nói: "Tướng công, không có chuyện gì đâu, hiện tại nàng đang mang thai mà."

541. Chương 494: Tiền Trang (1+2)

Trần Nguyên căn bản không biết thời điểm nữ nhân mang thai có tâm tình gì, hắn vỗ bàn một cái, nói: "Mang thai cũng không thể như vậy được!"

Mẩu thân Trần Thế Mỹ dùng chiếc đũa gõ hắn một cái, nói: "Người biết cái gì, thời điểm nữ nhân lần đầu tiên mang thai đứa trẻ, tâm tình rất không tốt, đặc biệt là Công Chúa, một người con gái cho tới bây giờ vẫn chưa từng chịu khổ như vậy, người bỗng nhiên bắt nàng mang theo một người trong bụng, người nghĩ nàng có thể chịu được sao?"

Trần Nguyên nghe xong liền sững sờ, cái này, hắn thật không hề nghĩ tới.

Tần Hương Liên mang chén Triệu Ý vừa ăn xong đặt ở trước mặt Trần Nguyên, nói: "Tướng công, người ném thử đi."

Trần Nguyên dùng đầu đũa chấm một chút còn lại, đặt ở trong miệng, lòng mày lập tức nhú lại, hương vị này, thật sự là vô cùng khó ăn.

Tần Hương Liên thu chén trở về, nói: "Cái này chính là vài loại rau dại ở nông thôn chúng ta, đào từ đất lên, đập nát rồi trộn vào cùng một chỗ, nếu là ngày thường gặp thứ này, khẳng định là nàng nhìn cũng không nhìn, nhưng hiện tại mang thai, miệng vô cùng kỳ quái, cái gì không thể ăn liền thích ăn, ta nhớ thời điểm ta mang thai Xuân muội cũng như thế."

Trần Nguyên nhìn liếc Tần Hương Liên, thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Tần Hương Liên lại vô cùng rộng lượng, nói: "Đại Công Chúa ở đây, ta liền ở đây chiếu cố nàng, mặc dù so với nữ tử ở nông thôn chúng ta thì khó hầu hạ hơn một ít, nhưng Công Chúa cũng không nói gì ta, còn nói ta chu đáo hơn so với cung nữ trong hoàng cung, vậy là được rồi."

Trần Nguyên rất cảm động, kéo tay Tần Hương Liên lại, nói: "Hương Liên, người thật tốt."

Mặt Tần Hương Liên đỏ lên, giãy tay trở về, giống như là làm chuyện gì sai, nhìn nhìn cha mẹ Trần Thế Mỹ, lại nhìn về phía hai đứa trẻ.

Ăn cơm tối xong xuôi, Trần Nguyên ngồi một hồi ở chỗ Triệu Ý, tính tình Triệu Ý thật sự biến đổi rất nhiều, cái loại điêu ngoa và tùy hứng được phát huy nguyên vẹn, Trần Nguyên nhớ kỹ, vừa rồi đã mẫu thân Trần Thế Mỹ nói, phải rất chú ý hầu hạ.

Thời điểm nữ nhân mang thai lần đầu tiên, tâm tình bình thường đều cảm thấy một loại áp lực.

Loại áp lực này đến từ sự khấn trương, sợ hãi, kỳ vọng đối với tương lai, còn có cả cảm giác đến từ thân thể đang không ngừng biến hóa của các nàng.

Cho nên, thời điểm những tiểu thư khuê các cổ đại kia mang thai, phần lớn đều do người nhà mẹ đẻ đến hầu hạ, vốn Nhân Tông cũng phái người từ trong hoàng cung tới, nhưng những cung nữ kia hiển nhiên không chu đáo bằng Tần Hương Liên, người đã sinh ra hai đứa trẻ.

Từ thực tế để nói, Triệu Ý đang mang thai đứa trẻ thứ hai của Trần Nguyên, Trần Nguyên lại nghĩ tới Gia Luật Lữ Linh, nàng cũng là Công Chúa, tuy không được chiều chuộng bằng Triệu Ý, nhưng nàng phải một mình một người, đối mặt với áp lực lớn như vậy, rõ ràng vẫn có thể sinh ra đứa trẻ.

Lúc trước mình không thể ở bên người Gia Luật Lữ Linh, thậm chí đến hiện tại, ngay cả một cái cơ hội nhìn thấy cũng không có, trong lòng tự nhiên sinh ra áy náy.

Đợi Triệu Ý ngủ rồi, Trần Nguyên mời từ bên trong phòng của nàng đi ra.

Hiện tại Triệu Ý không thể tiến hành vận động kịch liệt cùng Trần Nguyên, mà hần, bởi vì thời gian đi ra ngoài quá dài, trong đó chỉ có một hồi đại chiến cùng Bất Giấu thị, tinh lực ghen ứ thập phần nhiều, về đến nhà, đâu thể nhẫn nhịn được đây?

Đi đến gian phòng Tần Hương Liên và Lăng Hoa ở, hần cũng không biết người gian phòng là người nào đang ở, đều giống nhau thôi, cứ gõ cửa trước rồi đi vào.

Cửa vừa vang lên tiếng gõ, bên trong lên vang lên giọng nói của Lăng Hoa: "Ai vậy?"

Giọng nói Trần Nguyên có vẻ hơi sốt ruột: "Còn có ai được? Mở cửa, tướng công của người tới rồi."

Chỉ một lát sau, cửa đã được mở ra, vào cửa xem xét, Tần Hương Liên rõ ràng cũng đã ở nơi đây.

Lăng Hoa nhìn Trần Nguyên, nói: "Tướng công, ta nghĩ khuya hôm nay người vẫn như lần trước, muốn ngủ cùng Công Chúa, cho nên ta để cho tỷ tỷ đến nơi này của ta ngủ."

Tần Hương Liên đang mặc đủ quần áo, trên mặt nổi lên màu đỏ, nói: "Ta xin đi trước."

Trần Nguyên ôm cổ nàng, nói: "Đi cái gì, trời rất lạnh, đến đây đi, khuya hôm nay ba người chúng ta người ngủ chung."

Tần Hương Liên hiển nhiên vẫn không thể tiếp nhận quan niệm như vậy, có chút bối rối hỏi: "Ba người? Làm sao có thể?"

Đang khi nói chuyện, Trần Nguyên đã ôm nàng đến bên giường, Lăng Hoa lại cười cười, đi lên đóng cửa phòng.

Một phen tình cảm mãnh liệt qua đi, Trần Nguyên cuối cùng cũng cảm giác được toàn thân thoải mái rồi, hần lười biếng nằm ở trên giường, Lăng Hoa bò lên trên người của hắn, hai cái bánh bao trượt trượt ở bên miệng Trần Nguyên, tùy ý để hắn nhắm nháp.

Tần Hương Liên trốn ở trong chăn, nhớ tới màn hoang đường vừa rồi, còn có chút xấu hổ, không dám thò đầu ra, tay Trần Nguyên thì tùy ý chạy trên người của nàng.

"Hương Liên, người làm sao vậy, có phải là rất sốt ruột không?" Trần Nguyên hỏi một câu.

Trong chăn truyền ra một giọng nói hàm hồ: "Ừm, trong nhà quen bạn rộng, không ngồi yên được."

Trần Nguyên chép chép miệng, nói: "Người có thể thò đầu ra để nói được không? Ta là tướng công của người, những thứ trên người ta, người sớm đã nhìn thấy rồi, Lăng Hoa cũng là nữ nhân, nàng có gì, người cũng có, ngoài ra vừa rồi cũng đã nhìn hết rồi, người còn thẹn thùng cái gì nữa?"

Tần Hương Liên cuối cùng cũng đưa đầu ra ngoài, sợi tóc bám sát vào cái trán vẫn còn dính giọt mồ hôi, ánh mắt đầu tiên nàng nhìn về phía miệng Trần Nguyên, cảm thấy không có ý tứ, lại đưa ra, nhưng cuối cùng vẫn nhìn vào.

Trần Nguyên vỗ vỗ mông Lăng Hoa, nói: "Đến đây, thay người."

Lăng Hoa từ phía trên đi xuống, Trần Nguyên quay đầu cười nói với Tần Hương Liên: "Nương tử, người lên đây."

Nói xong liền ôm Tần Hương Liên qua, đặt nàng lên trên người mình, Tần Hương Liên có chút không muốn, nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được Trần Nguyên.

Trần Nguyên vừa hưởng thụ hạnh phúc, vừa nói: "Ta nghĩ ra rồi, Lăng Hoa phải quản lý khách điếm, chỉ một mình người nhàn rỗi, thời gian trôi qua xác thực là rất khó chịu, như vậy đi, người giúp ta làm chút ít sự tình, như thế nào?"

Tần Hương Liên sững sốt một chút, nói: "Ta? Tướng công, ta đây chữ to cũng không nhận ra, có thể giúp người làm chuyện gì?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng cắn một chút trên ngực nàng, nói: "Người làm được, mấy năm ta không ở nhà, người dựa vào vài mẫu đất bạc màu cũng có thể giúp ta nuôi sống một nhà mấy miệng ăn tốt như vậy, người đi dạo trên đường phố, xem có chuyện là người muốn làm, sau đó trở lại nói cùng tướng công của người là được rồi."

Tần Hương Liên cảm giác được lồng ngực của mình truyền đến từng trận tê dại, dưới thủ pháp lão làng của Trần Nguyên, một loại cảm giác khác thường chạy lên não nàng.

Đúng vào lúc này, Lăng Hoa bên cạnh lại giống như đùa dai, xòe bàn tay ra, hung hăng sờ soạng trên một đỉnh núi cao khác bị Trần Nguyên buông tha, cái này càng làm cho Tần Hương Liên thẹn thùng hơn, dùng bàn tay nhẹ nhàng đánh Lăng Hoa một cái, nói: "Nha đầu chết tiệt kia."

Lăng Hoa cười ha ha một tiếng.

Tần Hương Liên nói tiếp: "Tướng công, cái này không tốt lắm đâu, sự tình trong nhà, đã nói là Công Chúa làm chủ, hay là cứ nói một tiếng với nàng trước đã."

Tay Trần Nguyên sờ một chút trên mông nàng, hắn nói: "Triệu Ý giúp ta quản cái nhà này, nếu người thật sự cũng giao việc trông nom nhà cho nàng quản, ta đây sẽ xong rồi, người ở bên ngoài làm mua bán, dù cho lỗ mất tiền cũng được, tướng công của người sẽ bồi thường hết."

Lăng Hoa bỗng nhiên cảm thấy hứng thú hỏi: "Đúng rồi tướng công, hiện tại người có bao nhiêu tiền?"

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: "Rất nhiều, rất nhiều."

Trận chiến tranh này đánh đến hiện tại, tổn thương nặng nhất chính là Đổng Hạng, tiền lời lớn nhất chính là Nhân Tông, mà Trần Nguyên theo ở phía sau lưng Nhân Tông, đã được uống một bát súp thập toàn đại bổ.

Những thứ khác không nói, những cửa hàng kia cũng không nói, chỉ riêng thời điểm chiến tranh, Nhân Tông chuẩn bị dùng 1000 vạn quan đồng tiền để chiến tranh, hai thành trong đó đã rơi vào túi áo Trần Nguyên rồi.

Trần Nguyên tích trữ lương thực, đã mang đến hiệu quả và lợi ích cực lớn cho hắn.

Giá tiền báo cáo cho Nhân Tông là giá thị trường hiện tại, mà giá thực tế Trần Nguyên gánh chịu, chính là thời điểm lương thực vẫn chưa xuất hiện nguy cơ.

Còn có cả phí chuyên chở những vật tư, tiền mua vật tư kia, Trần Nguyên đều nhúng chàm, bằng không thì hắn nào có tiền tài trợ Tôn Công Sáng nghiên cứu?

Những thứ này là hiệu quả và lợi ích trực tiếp, còn có cả gián tiếp, chút ít khu chế muối Diêm châu, mặc dù Trần Nguyên nói là giao cho người hiệp hội buôn bán đến làm, chính hắn không nhúng tay vào, nhưng Trần Nguyên tự nhiên có phương pháp xử lý kiếm tiền, hắn sẽ không bỏ qua khối bánh ngọt này.

Còn có một khoản tiền lập tức đưa đến, liên minh xưởng đóng tàu đã được trùng kiến rồi, đợi cho hải chiến Triều Tiên và Đông Doanh nổ ra, sẽ có rất nhiều tiền chảy vào Tống triều, những số tiền này, Trần Nguyên cũng có thể được chia một phần.

Trần Nguyên còn có ý định thành lập ngân hàng, đó chính là tiền trang tư nhân theo lời Tống triều hiện tại.

Tiền trang tư nhân ở đời này đã có, nhưng nghiệp vụ đại đa số tiền trang tư nhân chỉ là phụ trách vàng bạc, cùng một ít thứ đáng giá để đổi thành tiền, về phần thương vụ mượn tiền, có lẽ vẫn là để trống rỗng.

Hiện tại Trần Nguyên đã có danh vọng, cũng có thị trường, hắn có thể thoải mái thông qua những hiệp hội buôn bán kia, đem tiền thả ra ngoài, hơn nữa còn không lo không thu hồi trở lại được.

Hiện tại, hắn còn muốn từ chỗ Nhân Tông mượn một chút tín dụng tới, làm ngân hàng, quan trọng nhất chính là tín dụng, nếu như Nhân Tông đồng ý dùng danh nghĩa triều đình, cho Trần Nguyên một cái ủng hộ trên danh nghĩa, vậy sau này Trần Nguyên có thể chia tiền cho hắn.

Kinh doanh ngân hàng, Trần Nguyên cũng không phải quá hiểu, nhưng có thể chậm rãi lục lợi, tiền phải không lo lắng.

Tần Hương Liên là người an phận, không giống với mấy phu nhân khác, Triệu Ý có Công Chúa của nàng, Hồ Diên Bích Đào hiện tại có nàng hạm đội của mình, Lăng Hoa tự nhiên có khách điểm, chỉ còn Tần Hương Liên, trừ mình và hai đứa trẻ ra, nàng không có cái gì, cả ngày hầu hạ người khác.

Tuy Tần Hương Liên coi đây là việc của một nữ nhân, nhưng lý luận thế kỷ hai mươi mốt của Trần Nguyên lại cho rằng, nàng đang gặp phải một loại đãi ngộ rất không công bằng.

Trần Nguyên hi vọng nữ nhân của mình đều có chuyện để làm, bởi vì các nàng ưa thích mình, mới ở với mình cùng một chỗ, cũng không phải một thứ phụ thuộc vào mình.

Tay Trần Nguyên bỗng nhiên ôm Lăng Hoa qua, kéo nàng lên, hai cánh tay bắt lấy bánh bao của Tần Hương Liên và Lăng Hoa, mỗi người một cái, hung hăng đè ép vào cùng một chỗ, nhét về hướng miệng của mình, hàm hồ nói: "Ngày mai người xem một chút đi, có cái gì muốn làm, thật sự không xác định được chú ý mà nói, bảo Lăng Hoa giúp người một chút, hiện tại thì hầu hạ tướng công người một chút trước."

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Nguyên từ giường đứng lên, tinh thần có vẻ cực kỳ tốt, mặt treo đầy dáng tươi cười đi ra ngoài Phò mã phủ, xe ngựa của Hàn Kỳ đã chờ ở nơi đó.

"Chưởng quầy, hôm nay đi nơi nào?"

Trần Nguyên vung cánh tay, nói: "Đi triều đình trước, sau khi ta đi vào, người đi đến những người thương hội kia, thông báo một tý, buổi chiều ta muốn thảo luận với bọn họ."

Hàn Kỳ gật đầu, xe ngựa một đường phi về hướng hoàng cung.

Nhân Tông để cho Trần Nguyên ba ngày nghỉ, dựa theo đạo lý mà nói, ba ngày này, Trần Nguyên hoàn toàn không cần vào triều, nhưng Phò mã gia thực sự có yếu vụ trong người, hắn có rất nhiều chuyện muốn làm, mà có vài sự tình, đều phải thuyết phục Nhân Tông mới có thể làm.

Hiện tại, Nhân Tông đối xử rất tốt với Trần Nguyên, đó cũng không phải nói Trần Nguyên là người Nhân Tông ưa thích, mà là vì Trần Nguyên có thể trợ giúp Nhân Tông hoàn thành một ít hần chuyện muốn làm, bởi vì Trần Nguyên có khả năng giúp đỡ hần giải quyết vấn đề Đảng Hạng.

Làm một thần tử, tối quan trọng nhất chính là phải biết rõ hoàng thượng muốn làm cái gì.

Lý tưởng của Nhân Tông, nói nhỏ một chút, giống như là một dân chúng, hần không bao giờ muốn bị người khác khi dễ, nói lớn hơn một chút, hần muốn làm thiên cổ nhất đế, so với Hán Vũ đế còn được hậu nhân kính ngưỡng hơn, thiên cổ nhất đế, đây cũng là tâm nguyện của từng đế vương.

Mà Trần Nguyên, phải chăm chú quay chung quanh cái chủ đề này mà nói phục Nhân Tông mới được, cải cách quân chế là vì để cho Nhân Tông làm thiên cổ nhất đế, làm nông canh cũng là vì để cho hần làm thiên cổ nhất đế, mở tiền trang cũng là đạo lý này, thậm chí ngay cả buông tha tánh mạng Vương Luân, đều là một cái cơ bởi vì lý tưởng của Nhân Tông.

Ở trong triều phong kiến vương, người phải nghe theo hoàng đế từ chuyện nhỏ nhất.

Trần Nguyên bây giờ vẫn không có lực lượng muốn làm cái gì thì làm cái đó, hần cũng chưa từng có nghĩ tới chuyện chính mình tự tiện đi làm thứ gì đó, hần biết rõ, nếu như mình làm hoàng đế, khẳng định cũng sẽ là một hôn quân.

Bởi vì hần tất nhiên sẽ tổng tuyển cử mỹ nữ ở trong phạm vi cả nước, còn có, hần sẽ đem đổi thời gian lâm triều thành buổi chiều, sáng sớm dùng để ngủ.

Cho dù tính cách Nhân Tông có chút chỗ thiếu hụt, nhưng ít nhất hần cũng coi như hoàng đế cần chính, từ lúc hần làm hoàng đế đến hiện tại, từ biểu hiện trên tư liệu ghi lại, hần làm hoàng đế vài thập niên, chỉ có mấy lần bởi vì thân thể thật sự không tốt mà không lên triều.

Hôm nay Trần Nguyên đến hoàng cung, lâm triều đã tan rồi, Nhân Tông tiếp kiến hần trong phòng.

"Thế Mỹ, hôm nay trên triều đình người không ở đó, người căn bản không biết đã nhao nhao thành bộ dáng gì nữa rồi, hai người Tư Mã Quang và Âu Dương Tu đấu vô cùng lợi hại, trầm xem ra, quả thực giọng bọn hần so với chút ít tiểu thương bán thức ăn chợ còn vang dội hơn." Nhân Tông cười đau khổ, trong giọng nói xuất hiện một loại do dự.

Trần Nguyên biết rõ, do dự, là tính cách vị cha vợ này của mình, hần nhất định lại cảm thấy song phương nói đều có đạo lý.

Trần Nguyên liền hỏi: "Vạn tuế, bọn hần nhao nhao về vấn đề quan lại vô dụng sao?"

Nhân Tông dùng ngón tay điểm một cái về hướng Trần Nguyên, nói: "Còn hỏi? Vấn đề này cũng người chọc ra, người cũng cho rằng hiện tại có thể đánh hết quan lại vô dụng đi sao? Ở trong mắt trẫm, Tư Mã Quang nói cũng có đạo lý."

Trần Nguyên nói: "Hồi bẩm vạn tuế, thần cho rằng, tân chính phổ biến không thể như bọn Phạm đại nhân nói, một lần là xong, đặc biệt là vấn đề quan lại vô dụng này, nhất định phải cực kỳ thận trọng."

"Có rất nhiều quan viên, tuy cả ngày vô sự, nhưng cái này cũng không đại biểu bọn hần không có tài hoa, còn có một việc, chính là phần lớn những quan viên này có thể tiếp xúc được cơ mật Đại Tổng ta, một khi sinh lòng bất mãn, trốn về hướng Liêu quốc, sẽ thập phần bất lợi đối với chúng ta."

Nhân Tông trừng mắt liếc hần một cái, nói: "Người rốt cuộc nghĩ như thế nào vậy? Ngày hôm qua thì người đem vấn đề ra, vì cái gì hiện tại người lại nói chung một lần điệu cùng Tư Mã Quang rồi?"

Trần Nguyên ôm quyền nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, chuyện này nên để cho những đại nhân kia cãi lộn một phen, nói không chừng nhao nhao một thời gian lại có kết quả, hiện tại chúng ta phải làm, chính là cắt nhân viên thừa trong quân đội, để cho hiệu quả cường quân của chúng ta càng rõ rệt hơn một ít."

Hiện tại, kế sách cường quân của Đại Tổng đã được khởi động toàn diện rồi, trong này đều tồn tại lực cản, những binh lính kia còn dễ nói, người phát lương nước cũng được, cho bọn hần ruộng đồng, để cho bọn họ làm ruộng, không thu bọn hần tiền thuê đất, bọn hần cũng nguyện ý đi làm.

Đối với bọn họ mà nói, tham gia quân ngũ, chính là vì có phần cơm ăn, cái phần cơm này đưa cho bọn hắn bằng cách nào, đều giống nhau hết.

542. Chương 495: Hợp Hội (1+2)

Nhưng những tướng quân kia lại bất đồng, người nào cũng không muốn vứt bỏ chén cơm của mình, tại vấn đề này, Nhân Tông xử lý có vẻ khí phách hơn rất nhiều, bởi vì địa vị những tướng quân kia xa xa không cao bằng sĩ phu, sĩ phu có thể vào triều đình la to, các tướng quân lại không có biện pháp.

Cũng may Nhân Tông làm việc cũng không quá tuyệt tình, mấy vị chức cao một tý thì đề bạt, tiến vào quân bộ, chuyên môn phụ trách nghiên cứu quân sự, ví dụ những người như Tống Quảng, Nhâm Phú.

Các tướng quân trung cấp thì lựa chọn đảm nhiệm tướng lĩnh cơ sở trong lính mới, tựa như Hứa Hoài Đức.

Về phần quan chỉ huy, vốn chính là ở vào tầng dưới chót, sẽ bị đánh đến quân đội địa phương, phụ trách biên luyện quân đội tác chiến ở tuyến hai.

Quân đội cũng từ mười vạn người mở rộng đến 30 vạn, mấy cái chữ này là chuyện tất yếu.

Tuy Tống triều đã làm xong chiến tranh cùng Lý Nguyên Hạo, nhưng chiến tranh mới ở Đẳng Hạng còn cần quân Tống tham gia, biên quan Liêu quốc cũng phải thủ vững, còn phải có lực lượng đủ để kinh sợ các thế lực định làm loạn bên trong Đại Tống.

30 vạn là con số phải có, trong đó Dịch Thanh thống soái năm vạn người, với tư cách quân đội tiến vào Đẳng Hạng.

Mộc Quế Anh cai quản mười lăm vạn người, trú đóng ở ba cửa ải, làm kinh sợ Liêu quốc, mười vạn mọi người còn lại thì ở tại phụ cận kinh sư, do Nhân Tông tự mình bổ nhiệm tướng lĩnh, phụ trách bảo vệ an toàn cho kinh sư.

Nhưng quân đội không phải người biên chế tốt là nó có thể có năng lực chiến đấu, luyện tập, trang bị, mài dũa, đều chưa được khởi động, những quân đội chuẩn bị xoá đến tuyến hai kia cũng chưa khởi hành.

Những quân đội này bây giờ vẫn còn ở trong quân doanh ăn quân lương, nếu như lúc này đánh bọn hắn xuống tuyến hai mà nói, sẽ làm cho các binh sĩ cảm thấy khủng hoảng, đao chém vào thân cũng không sợ hãi, chỉ sợ cả ngày quay mắt về phía đao mà không biết lúc nào sẽ chặt xuống đầu mình.

Nếu như kéo dài thời gian, sẽ làm cho quân tâm tan rã.

Nhân Tông nghe Trần Nguyên nói xong, liền gật đầu nói: "Ừm, y theo phương pháp xử lý của Phạm Trọng Yêm, mỗi người năm mẫu ruộng, cam đoan bọn hắn ăn uống, triều đình phát cho chút ít trợ cấp, sẽ có thể giải quyết, nhưng hiện tại chúng ta từ nơi nào xuất ra mấy trăm vạn mẫu ruộng tốt đây?"

Trần Nguyên nói: "Vạn tuế, chiến sự Tây Cương đã làm cho rất nhiều ruộng tốt trống không, chúng ta ở tại Đẳng Hạng, cũng đã nhét toàn bộ thổ địa tính từ phía đông Diêu Đức thành vào Đại Tống, thần cho rằng, có thể tuyển quan viên tinh anh, hơn nữa còn quen thuộc Tây Cương đi đến đó, chỉ cần ban phát một ít chính sách hậu đãi cho những người chịu khai khẩn ruộng hoang, những binh sĩ kia tất sẽ đi."

Nhân Tông bỗng nhiên hiểu ra ý tứ của Trần Nguyên, một khi đưa ra chính sách này, mặc dù là nhằm vào Tây Cương, nhưng một trong những hạng mục biện pháp là "tăng nông canh" coi như là đã được phổ biến rồi, phổ biến tại Tây Cương.

Chỉ cần Tây Cương làm tốt, thu hoạch tăng nhanh, các địa phương khác tự nhiên sẽ mô phỏng.

Quan địa phương cũng sẽ làm cho chỗ của mình phổ biến chính sách Tây Cương, bởi vì một mẫu mà thu nhiều thêm ba năm đầu thóc cũng đủ để cam đoan dân chúng trong khu vực mình quản cơm no áo ấm, đây chính là chiến tích của bọn họ.

Chỗ tốt bày ở trước mắt, địa phương đều muốn phổ biến, những người cản trở tân chính trên triều đình kia căn bản không có lời nào để nói.

Nhân Tông nhìn Trần Nguyên, đến hiện tại hần mới hiểu được, tại sao Trần Nguyên phải hấp dẫn ánh mắt người khác đến vấn đề nhân viên thừa.

Nhân Tông dùng ngón tay chỉ chỉ Trần Nguyên hai cái, nói: "Ha ha, Bàng Cát nói người được chân truyền của Lữ Di Giản, quả nhiên là vậy, nói đi, có phải ngay người đã nghĩ kỹ người thích hợp đến Tây Cương rồi hay không?"

Trần Nguyên vội vàng quỳ xuống, nói: "Vi thần không dám, trong lòng vi thần chỉ có một chọn người thích hợp muốn đề cử cho vạn tuế, kính xin vạn tuế định đoạt."

Nhân Tông nói: "Ai?"

Trần Nguyên không đứng dậy, lại ngẩng đầu nhìn hần thoáng một tý, phát hiện mặt Nhân Tông không hiện lên vẻ không hài lòng, lúc này mới lên tiếng: "Thần cho rằng, giám quân trước kia của Lý Thế Bản, Hạ Từ, nhiều năm ở Tây Cương, hơn nữa còn là loại người khôn khéo tài giỏi, thần cho rằng hần có thể chủ trì sự tình ở Tây Cương."

Nhân Tông nghe xong liền gật đầu, nói: "Hạ Từ? Ta biết rõ người này, thật sự đã ở Tây Cương rất nhiều năm, nhưng lại rất trung tâm, như vậy đi, xé chiều hôm nay, để cho hần tới gặp thăm, thăm tự có cân nhắc."

Trần Nguyên không tiện nói cái gì nữa, Nhân Tông có cần Hạ Từ hay không, vấn đề này, Trần Nguyên không thể thay hần làm chủ, người ta là hoàng thượng, chính mình chỉ là một thần tử, thân phận nhất định phải xác định rõ ràng, mới có thể ngồi ở vị trí thần tử này lâu dài hơn một chút.

Sự tình vẫn chưa nói xong, Trần Nguyên còn có vấn đề muốn hỏi Nhân Tông: "Vạn tuế, vi thần xin hỏi một tiếng, tình huống Bao đại nhân thăm vấn Vương Luân thế nào rồi?"

Vấn đề này lại làm cho Nhân Tông biến sắc, nói: "Hừ, Vương Luân lại mở miệng rất nhanh, chưa dùng hình liền nhận toàn bộ tội lỗi, trăm tuyệt đối không nghĩ tới, trăm từng coi hần là người ngoài, để cho hần thay trăm đến nhìn biên thủy tây nam, hần lại dám làm phản!"

Trần Nguyên biết rõ, Nhân Tông tất nhiên là tin sự tình Tương Dương vương muốn âm mưu soán vị, trong này nhất định có công lao của Bao Chứng.

Kỳ thật, Bao Chứng một mực sưu tập căn cứ chính xác Tương Dương vương phạm tội, nhưng hiện tại chính miệng Vương Luân nói ra, so với chứng cứ gì cũng có tác dụng hơn nhiều, chắc hẳn bọn người Triển Chiêu không cần triệu tập những hiệp sĩ giang hồ đi xông pha sưu tập chứng cứ nữa.

Nhân Tông hung hăng nói một câu: "Trăm đến hiện tại cũng không thể tin được chuyện hần phản bội! Hôm nay, trăm đã đưa thánh chỉ xuống, gọi hần đến Biện Kinh gặp ta, nếu hần đến, liền lại để cho hần và Vương Luân đối chất nhau, nếu hần không đến, trăm không còn gì để nói nữa."

Đây đúng là một biện pháp tốt, nếu như Tương Dương Vương Chân muốn tạo phản, nghe nói Vương Luân bị bắt, người cho hần mười lá gan, hần cũng không dám đến.

Trần Nguyên lại không quan tâm đến sự tình Tương Dương vương, hần từ trong phim biết rõ, người này cũng là một dạng trâu bò, là một người dù bị thương cũng đối mặt được với hai người Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, thật lợi hại!

Người lợi hại như vậy, cứ giao cho Bao Chứng đi đối phó, Phò mã gia nhất gan, không dám đi trêu chọc người trâu bò như vậy, hần chỉ quan tâm đến sự tình Vương Luân.

Nhân Tông nói muốn để Vương Luân lên trên triều đình đối chất cùng Tương Dương vương, cái này đã nói lên, hiện tại hần không muốn gán cho Vương Luân mức hình phạt cao nhất theo pháp luật, mình có thể chờ một chút, đợi thời điểm phù hợp, lại khuyên bảo Nhân Tông.

Lát nữa phải đi Đại Lý Tự nhìn một chút, tình huống ở đó, chính mình vẫn quen thuộc, bất kể là chút ít phạm nhân trong ngục Đại Lý Tự, hay là đội trưởng nhà lao, hoặc là bọn người Bao Chứng, tất cả đều biết Trần Nguyên.

Không nói đến chuyện làm việc tư trái pháp luật, nhưng chào hỏi mọi người để cho Vương Luân sống thoải mái một ít thì vẫn có thể.

Còn có một việc, mình nên bảo người đi đến Dương Châu mới được, Vương Luân để thế tử và đứa con ở đó.

Đầu tiên là làm hết tình nghĩa huynh đệ, để cho bọn họ có thể thấy được tương lai, tiếp theo sao, Nhân Tông này rất mềm lòng, dùng một ít tràng cảnh tương đối cảm động để đả động hắn, so với mình nói một vạn câu, một vạn lý do không nên để Vương Luân chết thì mạnh hơn rất nhiều.

Không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, Trần Nguyên cũng sẽ không chính miệng cầu tình cho Vương Luân, cái tên phản nghịch này tại trước mặt Nhân Tông.

Từ hoàng cung đi ra, hắn liền đi đến Đại Lý Tự, xử lý hai chuyện tại Đại Lý Tự, đầu tiên là xin bọn người Triển Chiêu chiếu cố Vương Luân nhiều hơn, không cần phải đánh hắn, không cần phải để hắn bị đối.

Thứ hai chính là nói với Bao Chứng, Bạch Ngọc Đường chuẩn bị đi theo mình lẫn lộn, Phủ Khai Phong, hắn không muốn trở lại.

Bao Chứng cũng không nói gì thêm, ở trong mắt Bao Chứng, chỉ cần Bạch Ngọc Đường không đi đi lại lại trên giang hồ nữa, tham gia quân ngũ hay là làm hộ vệ kỳ thật không có gì khác nhau.

Ngược lại, Nhan Tra Tấn có chút ý kiến, dù sao Bạch Ngọc Đường cũng là một Bộ khoái hắn tín nhiệm nhất, giống như Bao Chứng tín nhiệm Triển Chiêu vậy.

Sau đó là đi thương hội Nhân Nghĩa, cái thương hội này đặt tại con đường náo nhiệt nhất Biện Kinh, ba tầng lầu cao cao, thoạt nhìn rất là khí phái, chỉ là, từ thời điểm nó xây dựng xong đến hiện tại, ngoại trừ ngày đầu tiên mở cửa một chút, toàn bộ thời gian còn lại đều là đóng chặt cửa.

Hôm nay không giống với lúc trước, hôm nay chỗ đó đã có một nhóm người đang chờ Trần Nguyên, chờ Trần Nguyên đi đến phân chia bạc cùng bọn họ.

Thời điểm Trần Nguyên bước vào cửa lớn thương hội, phát hiện trong này cũng được bố trí tương đối xa hoa.

Thương gia chính là như vậy, tuy không có gì địa vị tại Tống triều, nhưng cũng bởi vì không có địa vị, cho nên bọn hắn rất sợ người khác không để ý đến mình, làm việc đều ưa thích danh tiếng.

Có thể làm cho người khác đỏ mắt mắt bọn hắn hai tiếng, so với cảm giác không để ý tới bọn hắn thì tốt hơn rất nhiều.

Từ phương diện này mà nói, Trần Nguyên ở trong quan trường vẫn làm theo truyền thống của các thương nhân, ưa thích phong cách.

Phò mã gia làm quan, có một hạn chế trời sinh, đó chính là không có khả năng làm quan quá lớn, hoàng thượng sợ người là ngoại thích, lại chuyên chính quá nhiều.

Cho nên, trong lịch sử từ trước đến nay, Phò mã gia có thể làm quan cao thì không nhiều lắm.

Mượn lần này Trần Nguyên xử lý Lý Nguyên Hạo mà nói, đối lại những đại thần khác, đã sớm thăng quan rồi, nhưng Trần Nguyên không thăng quan, còn tiếp tục mang danh hiệu Đẳng Hạng Trấn An sử.

Nhân Tông không nói đổi một cái danh hiệu khác cho hắn, chính hắn cũng không dám nói ra.

Tại quan trường, tuy Trần Nguyên đã bị thân phận hạn chế, nhưng thân phận Phò mã gia trên mặt sinh ý lại là một chiêu bài bằng vàng, vừa vừa đi vào cửa lớn thương hội, các thương nhân đều bắt đầu từ trên ghế dựa đến đứng dậy, nguyên một đám ôm quyền hành lễ về phía hắn, bộ dạng rất cung kính.

Trần Nguyên là Phò mã gia, bọn hắn phải cung kính một ít, Trần Nguyên có thể mang theo bọn hắn phát tài, vậy bọn hắn càng nên cung kính hơn một ít mới được.

Một vị trí cao nhất được để lại cho Trần Nguyên, vị trí kia giống như vị trí Nhân Tông trên triều đình, Trần Nguyên ngồi xuống đây, trong lòng có một loại cảm giác rất thành tựu, phát tay nói: "Chư vị tiên bối đều ngồi xuống đi, hôm nay gọi mọi người tới để chia tiền, mọi người không cần khách khí."

Trên mặt tất cả mọi người đều xuất hiện dáng tươi cười, Hứa mặt rỡ nói: "Phò mã gia, chút ít khu chế muối Diêm châu kia, hoàng thượng đã đồng ý bán cho chúng ta chưa?"

Đây là một khối bánh ngọt lớn nhất, một mực làm cho tất cả mọi người lo nghĩ.

Sắc mặt Trần Nguyên bỗng nhiên biến thành vẻ nghiêm túc, cái này lại làm cho tâm tình những thương nhân kia đều nhảy lên, các khu chế muối Đại Tổng hiện tại, hay muối dưới mặt đất, đều là người liên quan đến triều đình kinh doanh.

Bọn họ có thể kinh doanh một chút muối biển, đối với khu chế muối Diêm châu mà Trần Nguyên nói, bọn hần rất hướng tới, đồng thời cũng rất lo lắng, liệu chuyện này có thể thất bại hay không.

Trần Nguyên thở dài nói: "Cái này, vẫn bối không phải với chư vị, vốn ta đã nói qua cùng mấy người Mã chương quỹ, chúng ta sẽ có mười khu chế muối hạng trung, nhưng, hoàng thượng chỉ đáp ứng cho chúng ta tám cái."

Một phòng người vốn sưng sốt một chút, tiếp theo thì nguyên một đám cười ha ha: "Tám cái, tám cái đủ rồi!"

Sự hưng phấn của bọn hần bộc lộ hết cả ra ngoài, Trương chương quỹ thậm chí ngay cả nước mắt cũng chảy ra: "Đủ rồi, thật sự đủ rồi, lão hủ bán vài vốc cả đời, cũng chẳng kiếm được nhiều tiền bằng một khu chế muối nha!"

Trần Nguyên cũng cười cười, gõ gõ cái bàn, nói: "Chư vị không nên vội cao hứng, vạn tuế nói, giá muối của chúng ta phải thống nhất cùng giá muối phía chính phủ, có gì di động, phải tuân thủ quy định của quan phủ."

Ngô chương quỹ nói: "Đó là tự nhiên, chúng ta sẽ tuân thủ điều này, chỉ là, Phò mã gia, tám khu mỏ muối, chúng ta tại đây có mười mấy người, làm sao chia được?"

Hần nói vấn đề này, rõ ràng làm cảm xúc mọi người dâng lên, ai cũng muốn được chia nhiều hơn một ít, bởi vì nhiều chia một ít, khả năng có ý nghĩa thu vào nhiều hơn trăm vạn quan.

Trần Nguyên nói: "Ngô chương quỹ nói rất hay, nhưng vạn tuế còn cho chúng ta một khu muối nữa, vạn tuế nói rõ ràng, những thứ này là hần bán cho chúng ta, với tư cách hồi báo vì việc chúng ta ủng hộ quân Tổng, vạn tuế báo giá rất thấp, chư vị đều có năng lực một phát ăn hết một khu, hoặc là hai khu chế muối."

"Cho nên, vấn đề chia ra sao, thật sự rất phiền toái, như vậy đi, dù sao ta cũng không có ý định tham dự vào việc này, để ta làm người trung gian, định một cái quy củ không hợp văn, bất kể là ai, một lần chỉ có thể ăn một khu!"

Hứa mặt đỏ vỗ bàn một cái, nói: "Có lẽ là không đủ đâu!"

Trần Nguyên cũng không nói gì thêm, biện pháp của hần đã tương đối công đạo rồi, mỏ lớn một người ăn không trôi, ít nhất cần tầm hai ba người kết hợp mới được.

Về phần những khu chế muối cỡ trung kia, hơi lớn hơn một chút, cũng có thể để hai người kết hợp, như vậy ít nhất mỗi người trong này đều có thể cắn một miếng.

Đủ? Với khẩu vị của đám người này, bao nhiêu mới có thể tính toán là đủ?

Mọi người thấy hần không nói lời nào, cũng hiểu ý tứ trong đó, đây là muốn chính bọn hần cạnh tranh rồi, có người bắt đầu tính toán của cải nhà mình, có ít người lại bắt đầu tìm kiếm cái gì đó trong đám người, nhìn xem có thể tìm được người thích hợp, đủ lực để hợp tác với mình hay không.

Trần Nguyên đợi một hồi, sau đó mới cười cười nói: "Đúng là ý tứ này rồi, tại phương diện khu chế muối này, ta hi vọng tất cả mọi người đều có thể được phân đến một khối."

"Còn vấn đề tiền mua đường, tại Tây Cương Đại Tổng, sẽ thiết lập một ít trạm kiểm soát chuyên môn thu tiền mua đường, chỉ cần mọi người nộp tiền tại đó, hàng hóa có thể tiếp tục đi về phía trước, không có quan quân nào dám chặn đường, nếu thật sự có, chúng ta có thể tố cáo, bởi vì sĩ quan kia không riêng gì trái với thánh chỉ vạn tuế, còn vi phạm với quy củ chúng ta lên ký kết cùng với bọn hần."

Hứa mặt đỏ mã nói: "Cái này hay, cực kỳ tốt."

Trần Nguyên nhìn Ngô chương quỹ, nói: "Ngô chương quỹ, sự tình xây dựng phòng nghiên cứu kỹ thuật thuyền làm đến đâu rồi?"

Ngô chương quỹ nói: "Hồi bẩm Phò mã gia, tiểu nhân làm việc thì người cứ yên tâm đi, tất cả xưởng đóng tàu, ngoại trừ hai xưởng Nghiêm Châu không cho ta mặt mũi, những người khác đều đến rồi, đều đưa tới người tay nghề tốt nhất dưới tay mình cho chúng ta."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Không tệ, bên trong xưởng đóng tàu Nghiêm Châu cũng có người kỹ thuật tốt, người như vậy, người nên đào tới, cho bọn hần bổng lộc cao là được."

Ngô chương quỹ sững sốt một chút, nói: "Phò mã gia, như vậy quan phủ có thể nói gì không?"

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Không thể, cho dù có vấn đề, ta cũng tới gánh hộ, người cứ chiếu theo đó mà làm là được, đã có cuộc mua bán nào được tiến hành chưa?"

Ngô chương quỹ gật đầu: "Người Đông Doanh hiện tại đã mua rất nhiều thuyền, ngoài ra, mấy tháng này chúng ta trước sau đã bán đi hai mươi chiếc thuyền lớn cho Phúc Châu, đã đuổi kịp số lượng thủy sư hiện có."

Cái thành tích này ở trong mắt Ngô chương quỹ là khả quan, nhưng Phò mã gia cũng không hài lòng, hần không phải muốn đuổi kịp thủy sư Phúc Châu, hần muốn đuổi kịp thủy sư cả Đại Tống, nếu có thể thông qua trận chiến tranh này, hoàn thành thay đổi trang bị đối với thủy sư Đại Tống, đó là tốt nhất.

543. Chương 496: Tô Hiểu Du

Hiện tại chỉ là Nhật Bản mua thuyền, chiến tranh còn chưa xảy ra, đợi cho chiến tranh chính thức khai hỏa, thời điểm cây gậy và Nhật Bản đánh nhau đập đầu, cũng không phải là vấn đề hơn mười chiếc thuyền lớn nữa, sẽ có từng chiếc từng chiếc chiến thuyền chìm ở ngoài mặt biển, đến lúc đó, nên để cho bọn họ chiến đấu càng máu me hơn một ít.

Thạch pháo Tôn Công Sáng nghiên cứu ra không biết thế nào, vậy thì cứ để cho cây gậy và Nhật Bản thử hiệu quả trước, sau đó chậm rãi cải tiến là được.

Ngẫm lại tình cảnh đó, Trần nguyên thật sự có chút ít cảm giác muốn đi đánh nhau, tranh thủ thời gian đánh nhau, kinh nghiệm chiến tranh Đãng Hạng lần này nói cho Trần Nguyên, chiến tranh xảy ra, là lúc tốt nhất để làm mua bán.

Đợi lát nữa, nghị luận chấm dứt, thời điểm hần đi vào Tân Nguyệt sơn trang, phát hiện trong sơn trang mình một vị nữ tử rất xinh đẹp ngồi đó, dung mạo thanh tú, dáng người cao gầy, một loại trong đoàn trang lộ ra vẻ xinh đẹp, không khỏi nhìn nhiều hai lần, sau đó hô Thiển Thu qua, hỏi: "Thiển Thu, vị cô nương này là ai?"

Chớp mắt, ngữ khí Trần Nguyên lập tức có chút mừng rỡ, hỏi: "Có phải là Trần Thế Trung nhà của người lại đưa các cô nương về đây phải không?"

Trần Nguyên nhớ rõ, mình đã nói qua với Trần Thế Trung, tại Triều Tiên và Đông Doanh, nếu tìm được mặt hàng tốt, liền giữ lại cho mình, cô gái này nhìn như thế nào cũng đầy đủ tư sắc, có lẽ là Trần Thế Trung nhớ tới vị đại ca như mình đang đợi ở nhà, nên mới đưa người này về.

Thiển Thu trừng mắt liếc hần một cái, không nói gì, liền xoay người rời đi.

Trong lòng Trần Nguyên thầm tức giận, nha đầu kia thật sự không biết tốt xấu, chẳng lẽ Trần Thế Trung ở bên ngoài tìm nhiều tiểu lão bà như vậy trở về sao.

Hần nhìn chằm chằm vào bóng lưng Thiển Thu, đang muốn nói nàng hai câu, chỉ thấy nàng kia đi tới, cúi người khẽ chào hỏi: "Ngài là Trần chương quỹ sao?"

Có mỹ nữ nói chuyện cùng mình, Trần Nguyên dứt bỏ toàn bộ cảm giác không thoải mái trong lòng, khuôn mặt hiện lên dáng tươi cười tự nhận là mê người, nói: "Không dám, tiểu sinh đúng là Trần Thế Mỹ, cô nương hô ta Thế Mỹ là được rồi, không biết ta có thể giúp gì được cho cô nương?"

Nàng kia cười một chút, nói với Trần Nguyên: "Phò mã gia, tiểu nữ tử họ Tô, tên Hiểu Du, là Tướng quốc đại nhân bảo ta tới tìm người."

Trần Nguyên sững sốt một chút, hiểu ra rồi, không phải Lữ Di Giản đưa nữ nhân cho mình, nữ tử này, chắc hẳn là người hãn chuyên môn chuẩn bị cho Nhân Tông.

Trong lòng Trần Nguyên có chút thất vọng, nếu là nữ tử chuẩn bị đưa cho Nhân Tông, mình không đụng vào, nụ cười trên mặt kia lập tức được thu vào, ôm quyền nói: "Thì ra là Tô cô nương, tại hạ thất lễ."

Tô Hiểu Du cũng khẽ chào, tư thế nhìn rất đẹp, nàng nói: "Tướng quốc năm trước đã nói qua một việc với tiểu nữ, nhưng bởi vì thân thể của hãn không tốt, việc đành hoãn lại, hôm qua Tướng quốc nói với ta, chỗ Phò mã gia khả năng có thể để tiểu nữ cống hiến sức lực, không biết Phò mã gia có nguyện ý để tiểu nữ lưu lại đây không?"

Thoạt nhìn vào nàng, người ta sẽ cảm giác có một loại yếu đuối, ngữ khí khi đang nói chuyện không nhanh không chậm, đọc nhẩm rõ từng chữ, rõ ràng giống như tiếng chuông, thật sự làm cho nam nhân đối mặt với nàng có một loại sức hấp dẫn khó có thể không chế, muốn có nàng, muốn bảo vệ nàng.

Trần Nguyên nhìn nàng một cái, tại tay kéo một cái ghế bên người qua, nói: "Cô nương, mời ngồi."

Tô Hiểu Du ngồi xuống, Trần Nguyên rót cho nàng một chén nước, hỏi: "Không biết Tướng quốc đại nhân đã nói rõ ràng với cô nương chưa?"

Tô Hiểu Du gật đầu, nói: "Tướng quốc đại nhân nói rất rõ ràng rồi, mời Phò mã gia yên tâm, tiểu nữ biết phải làm sao."

Trần Nguyên ừ một tiếng, nói: "Tại hạ vẫn có một điểm không rõ, cô nương giúp chúng ta một cái đại ân như vậy, người muốn được đền đáp cái gì?"

Con mắt Tô Hiểu Du liếc nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên chỉ cảm thấy ánh mắt của nàng rất thanh thuần, nhưng trong vẻ thanh thuần lại có thể làm cho người ta cảm giác được một loại dụ dỗ khác thường.

Tô Hiểu Du nói: "Cha ta trước kia là Thông phán phủ Đại Danh, bởi vì đắc tội Bàng Cát mà bị gán tội oan, bây giờ đang khổ địch, đây là thù nhà, phần bản thân mình, xin thứ cho tiểu nữ tử nói thẳng, có thể được hoàng thượng sủng ái, cũng là mong muốn của tiểu nữ."

Trần Nguyên thở dài một tiếng, sau đó gật gật đầu, nữ nhân này, hiển nhiên là Lữ Di Giản quan sát thời gian rất lâu, lúc này hãn mới biết được, khả năng là thời điểm Lữ Di Giản đang kết minh cùng Bàng Cát, đã chuẩn bị sẵn cái bẫy rập này.

Bằng không thì, hãn không có khả năng trong thời gian ngắn tìm được một nữ tử như vậy, Tô Hiểu này rất thanh thuần, nhưng Trần Nguyên cảm giác, nàng là một nữ nhân tâm cơ rất sâu.

Trần Nguyên càng hiểu, Lữ Di Giản để cho nữ nhân này đến tìm mình, là vì hiện tại bản thân hãn không có nhiều tinh lực như vậy, cho nên hãn giết giầy mình, để cho mình thay hãn hoàn thành kế hoạch này, để trước khi hãn chết, có thể chứng kiến Bàng Cát chết ở trước mặt hãn.

Lão Lữ quá độc, quá xấu, quá tiểu nhân, chỉ là, hãn nói rất đúng, mình và Lão Bàng sớm muộn gì cũng phải phân thắng bại.

Thời điểm hiện tại, Bàng Cát có thể chủ quan, bởi vì hãn cho rằng Lữ Di Giản đã không còn tinh lực tranh giành cái gì với hãn, những người trên triều đình kia đang vội vàng sự tình tân chính, Trần Thế Mỹ vẫn chưa có năng lực động đến hãn, cho nên, lúc này, chỉ cần mình giúp cho Lữ Di Giản đâm một thương, tám phần có thể đâm chết Bàng Cát.

Lần này Trần Nguyên không do dự, hãn nguyện ý dùng thương hộ Lữ Di Giản, bởi vì người sẽ đâm chết, là người cực kỳ có uy hiếp đối với chính mình.

Hãn kéo một cái ghế qua bên cạnh Tô Hiểu Du, ngồi xuống nói: "Tốt, cô nương yên tâm, chỉ cần người nghe theo ta an bài, ta cam đoan sẽ để cho hoàng thượng nhìn thấy người, chuyện người tiến cung sau đó, phải nhờ vào người, cẩn thận một chút."

Lúc hắn nói lời này, luôn liếc nhìn Tô Hiểu Du, Tô Hiểu Du đã đọc hiểu ý tứ Trần Nguyên, mỉm cười nói: "Phò mã gia chớ lo, tiểu nữ tử ở triều đình không quyền không thế, hi vọng Phò mã gia chiếu cố nhiều hơn mới được."

Trần Nguyên nhìn khuôn mặt mặt như hoa đào của nàng, trong lòng thở dài, cô gái này đủ thông minh, lập tức vừa cười vừa nói: "Đâu dám, đâu dám, tiểu thần và Tô nương nương chiếu cố lẫn nhau mới đúng."

Là nam nhân, đều ưa thích nữ sắc, đặc biệt là cô gái tuyệt sắc như Tô Hiểu Du, không có nam nhân nào có thể cự tuyệt yêu thương nhưng nhớ nàng.

Nhân Tông cũng là nam nhân, hoàng thượng cứ việc được nhân gian gọi là hậu cung ba nghìn giai nhân, cứ việc Nhân Tông là quân chủ không trầm mê nữ sắc ít có trong lịch sử, nhưng đó là kết quả hắn dùng nghị lực thật lớn để khống chế, cũng không phải hắn không muốn.

Trần Nguyên biết một câu chuyện như vậy, có một lần, đại thần Vương Đức Dùng kính hiến cho Nhân Tông rất nhiều mỹ nữ, lập tức có ngôn quan dâng bản tấu, bảo Nhân Tông không nên thân cận nữ sắc.

Lúc ấy Nhân Tông nói: "Các vị, Vương Đức Dùng có mỹ nữ hiến cho ta, bây giờ đang ở trong nội cung, ta rất vừa ý, các người để cho ta lưu các nàng lại nhé."

Đám ngôn quan liền nói ví dụ vong quốc cổ kim ra, không gì lạ, những quân vương vong quốc kia đồng nhất chỗ ở chỗ, bọn hắn đều thân cận nữ sắc.

Nhân Tông nghe xong, liền mệnh lệnh thái giám đưa những cô gái kia ra khỏi hoàng cung, sau khi những cô gái kia đi, hắn đã rơi nước mắt.

Những ngôn quan kia thấy bộ dạng Nhân Tông, cũng hiểu được mình quá mức, liền đề nghị Nhân Tông, nếu như những cô gái kia đã vào cung, có lẽ là qua một thời gian ngắn hãy đuổi các nàng đi.

Nhân Tông nói lại càng đáng thương hơn, nói: "Trẫm tuy là đế vương, nhưng cũng trọng cảm tình giống bình dân, lưu các nàng lâu, sau này sẽ bởi vì tình thâm mà không nhẫn tâm đuổi các nàng đi!"

Cuối cùng, những cô gái kia vẫn bị đuổi đi.

544. Chương 497: Ăn Đá (1+2)

Trần Nguyên đi vào Tống triều, biết rõ chuyện này là thật, đám ngôn quan đều cảm việc này để tuyên dương Nhân Tông là hoàng đế tốt, không gần nữ sắc.

Nhưng cái này cũng nói rõ, Nhân Tông không gần nữ sắc, là bị đám ngôn quan bọn họ bức ép.

Ngẫm lại, Nhân Tông cũng thật đáng thương, trong nội cung đã bảy tám năm chưa có người mới đi đến, khó trách Bàng quý phi có thể được sủng ái đến tận bây giờ.

Kỳ thật, Trần Nguyên cảm thấy, làm được một hoàng đế hay không, căn bản không có quan hệ gì đến chuyện hắn ưa thích hay không thích nữ nhân, ngoài ra, Nhân Tông làm việc, không phải là người quyết đoán, hắn có thể nghe ý kiến những đại thần kia, quân chủ như vậy, không phải là hôn quân.

Bàng quý phi so với Tô Hiểu Du, chênh lệch tuổi tác không thôi cũng đủ để cho Nhân Tông chuyển hướng.

Chỉ cần có thể đưa Tô Hiểu Du đến bên người Nhân Tông, chỉ cần nàng có một ít tâm kế, ngày tốt lành của Bàng quý phi thật sự có thể xem như chấm dứt, chỉ còn lo lắng xem lúc nào bị đẩy xuống Địa ngục mà thôi.

Trực tiếp đưa Tô Hiểu Du vào hoàng cung?

Đây là hạ chiêu, Bàng Cát xem xét là có thể đoán được mình muốn động thủ, những ngôn quan kia cũng sẽ buộc tội lần nữa, làm không tốt, Nhân Tông sẽ bị bức an bài Tô Hiểu Du về nhà giống như đám nữ tử kia.

Phương thức lý tưởng nhất, chính là chế tạo cho Nhân Tông một tình yêu, làm cho hắn sinh ra một loại tình yêu giữa nam nhân và nữ nhân đối với Tô Hiểu Du, mà không phải sủng ái của hoàng đế đối với một phi tử.

Cho nên, phương thức gặp mặt nhất định phải căn cứ vào tính cách Nhân Tông để xếp đặt thiết kế, phải chu đáo, chu đáo, lại phải chu đáo hơn nữa.

Hạ Từ bá kiến Nhân Tông xong, đã ngồi trên vị trí Phạm Ung trước kia, đội ngũ kỵ binh cũng bắt đầu được trùng kiến, Bạch Ngọc Đường vốn muốn đi vào kỵ binh bên trong làm cái Chỉ huy sứ, nhưng không được như ý nguyện.

Nhân Tông đáp ứng lại để cho hắn ở lại quân đội, cho hắn một chức Chỉ huy sứ, chỉ huy đội ngũ một ngàn người, chỉ là, tất cả vẫn là bộ binh.

Không riêng gì chuyện như thế, đội ngũ của hắn lại là một quân đội mới điều đến, những huynh đệ dưới tay Bạch Ngọc Đường hiện tại, đám huynh đệ tinh nhuệ bên người hắn trước kia đều đi hết, hắn phải dựa vào chính hắn để huấn luyện.

Hắn là một người không muốn thua, cho nên, Bạch Ngọc Đường huấn luyện binh sĩ thuộc dạng nghiêm khắc nhất.

Nhưng không biết là do thủ hạ binh lính không chịu luyện, hay là năng lực của hắn vấn đề, Bạch Ngọc Đường cười trên lưng ngựa nhìn những binh lính này nhóm thành đội hình, thấy thế nào cũng không vừa mắt, hắn cảm giác, cảm thấy những người này so với các huynh đệ thời điểm mình làm Đô đầu giống như thiếu đi một thứ gì đó.

Lương Hoài Cát ở bên cạnh hắn, nói: "Ngũ Gia, hôm nay hoàng thượng sẽ tới thị sát, người xem quân đội này của chúng ta được không?"

Bạch Ngọc Đường nhếch miệng, lắc đầu.

Đi đến trước mặt một sĩ binh, hắn từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đứng ở trước mặt đó binh sĩ, binh sĩ ngẩng đầu lâu của mình lên thật cao, đứng thẳng cái eo, nghênh đón ánh mắt của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn một hồi, hỏi: "Huynh đệ, thắt lưng của ngươi đâu rồi?"

Người binh lính kia lập tức nói: "Hồi bẩm tướng quân, thời điểm đi ngoài đã rơi vào trong hầm cầu!"

Bạch Ngọc Đường cười một chút, hỏi: "Cái hầm cầu nào, còn nhớ rõ không?"

Binh sĩ gật đầu, nói: "Nhớ rõ!"

Bạch Ngọc Đường chỉ một ngón tay về phía bên ngoài, nói: "Ngay lập tức đi trở về, tìm cho ta, từ trong hầm cầu mang ra, đeo trên lưng cho ta!"

Binh sĩ do dự một chút, hỏi: "Tướng quân, ta cái mới không được sao?"

Bạch Ngọc Đường đá một cước tới, nói: "Ngươi còn biết thay mới hay sao? Trong kho hàng quân đội, những vật dụng kia chất thành đống, tùy tiện cầm lấy một cái thắt lưng là có thể buộc cái eo ngươi lại được rồi đấy!"

Binh sĩ rất là vô tội, nói: "Ta, ta, sợ mang đến phiền toái cho trưởng quan nhà kho, cho ta một cái đai lưng, bọn hắn còn phải mở cửa nhà kho ra."

Bạch Ngọc Đường tức đến bó tay rồi, nói: "Phát cho ngươi sách, đã đọc chưa? Trên trang thứ mười tám nói về cái gì?"

Binh sĩ cúi đầu xuống, nói: "Thiếu khuyết quân nhu, phải lập tức bổ sung, không thể bởi vì thứ đó nhỏ mà không coi trọng."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói: "Không tệ, giờ thì sao?"

Binh sĩ nói: "Trước kia có một huynh đệ, cũng là bởi vì băng vải trên giấy bị chặt đứt một đoạn, không thay mới, tùy tiện bọc lại một chút, kết quả trên chiến trường, băng vải bị đứt, lúc rút lui chậm bước chân hơn mọi người, bị địch nhân dùng dao chém chết."

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Rất tốt, nhưng phải nhớ vào trong lòng, mỗi một câu chuyện bên trên, đều là lúc trước huynh đệ phục vụ quên mình nói cho chúng ta biết, bọn hắn nói cho chúng ta biết, chính là vì để cho chúng ta có thể giữ được tánh mạng, hiện tại đi nhà kho, cầm đai lưng mới ra đây."

Người binh lính kia gật đầu một cái, nói: "Vâng!"

Bạch Ngọc Đường nhìn xem người binh lính kia rời đi, lại nhìn nhóm đội ngũ trước mắt mình, la lớn: "Hiện tại có mấy người có thể xử dụng ba thương đâm tan một tấm chắn, đứng ra cho ta!"

Ba thương đâm tan một tấm chắn, yêu cầu này rất cao, ít nhất tại thời điểm phát thương đầu tiên, người phải làm để cho tấm chắn sinh ra chấn động, chấn động vỡ đường vân gỗ bên trong tấm chắn.

Chỉ cần làm được điểm này, trên chiến trường, thời điểm người đâm một thương đâm ra ngoài, mới có thể làm cho cánh tay cầm tấm chắn của đối phương mất đi năng lực chiến đấu.

Tuy cao, nhưng ít nhất cũng coi như phù hợp với thực tế, so với Bạch Ngưu gia hỏi một câu: "Hiện tại ai biết luyện ngũ hổ đoạn môn đao, đứng ra cho ta." Thì vẫn tốt hơn nhiều.

Không ai đứng ra, coi như là chút ít lão binh đi theo hắn trước kia, cũng có rất ít người có thể làm được ba thương đã đâm thủng tấm chắn.

"Năm thương!"

Lưu thừa có vài người đứng ra, ở bên trong đám người hơn một ngàn, chỉ có vài người này nắm chắc trong vòng năm thương đâm tan một tấm chắn.

"Mười thương!"

Lại đứng ra không ít, hơn một trăm người.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, nói: "Rất tốt, huynh đệ đứng ra đi lên phía trước, khuya hôm nay, các người có thể ăn thịt, uống rượu, ta bỏ tiền đi mua cho các người, về phần các người, những người không đâm thủng này, phát mỗi người ba tấm chắn, lúc nào đâm tan toàn bộ lúc đó ăn cơm!"

Các binh sĩ lập tức phát ra một hồi phàn nàn và tiếng thở dài, Bạch Ngọc Đường mặc kệ những người này, sau lưng, Võ Minh mang theo đội ngũ, đang huấn luyện chạy phụ trọng, lúc này vừa vặn đi qua nơi đây, Võ Minh nghe thấy thủ hạ binh lính Bạch Ngọc Đường cảm thán, liền hô về hướng Bạch Ngọc Đường: "Bạch Ngưu gia, có phải là do bọn hắn không học được hoa mai thương người phải không?"

Bạch Ngọc Đường không nói chuyện, xem chuẩn một tảng đá trên mặt đất, đá một cước tới, tảng đá kéo lê một đường vòng cung hoàn mỹ, vọt tới hướng Võ Minh.

Nếu là người tầm thường, lần này tất nhiên là không trốn nổi, nhưng Võ Minh tốt xấu cũng luyện qua võ vẽ vài năm, cúi đầu một cái, khó khăn lắm mới né qua, ngoài miệng vội vàng nói: "Bạch đại hiệp, tiểu nhân sai rồi, không được sao?"

Bạch Ngọc Đường trừng mắt liếc hắn một cái, thời điểm đang định nổi giận, chợt nghe một tiếng kêu hô: "Ai ui!"

Tiếp theo, phía trước xuất hiện một hồi thanh âm binh khí ra khỏi vỏ: "Bảo vệ hoàng thượng!"

Bạch Ngọc Đường lập tức ngăn cản cả người, hoàng thượng tới? Hoàng thượng tới cái quân doanh này, như thế nào mà một điểm động tĩnh cũng không có?

Vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận, chỉ nghe thấy giọng nói Lưu Bình truyền đến: "Ai vậy? Ai cầm tảng đá ném hoàng thượng? Bà nội nó, không muốn sống hả, đứng ra cho ta!"

Tất cả mọi người vừa nghe không muốn sống thì đứng ra, đều ào ào lui về phía sau, cầm tảng đá nện hoàng thượng, cái tội danh này, ai cũng không gánh nổi.

Cả luyện võ trường lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ có một mình Bạch Ngọc Đường đứng ở nơi đó, ngơ ngác không biết mình nên làm thế nào mới tốt.

Ngược lại, Nhân Tông rộng lượng vô cùng, hẳn bị nện, nhưng có thể là cảm giác lực đạo tảng đá này va vào đỉnh đầu hẳn không phải lớn, tuyệt đối không phải cố ý hướng về phía hắn, sờ sờ chỗ bị trúng đá trên đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường đứng ở nơi đó không biết làm sao, trong lòng Nhân Tông lập tức hiểu rõ.

Hắn đẩy thị vệ ra, cầm tảng đá lên, đi vài bước về phía trước, nhìn Bạch Ngọc Đường, nói: "Bạch hộ vệ, người thật to gan, ngay cả trẫm cũng dám ném đá?"

Bạch Ngọc Đường mạnh mẽ quỳ xuống, lại không biết mình nên nói cái gì mới phù hợp.

Ngược lại, Võ Minh vô cùng nghĩa khí, xoay người một cái đã lăn xuống đất, nói: "Hồi vạn tuế, là mặt tướng và Bạch Chỉ huy sứ nói giỡn, chúng ta thật sự không biết vạn tuế đến đột nhiên như thế, xin vạn tuế tha thứ cho chúng ta."

Tướng sĩ xung quanh lập tức quỳ xuống.

Đổi lại hoàng đế khác, có thể sẽ không tha thứ, nhưng Nhân Tông có thể, đặc biệt là tảng đá do Bạch Ngọc Đường ném, Nhân Tông càng tin tưởng tảng đá này không phải chạy đến hướng mình.

Nếu như Bạch Ngọc Đường thật sự thành tâm ném hắn, một tảng đá này đập nào, khẳng định đầu phải vỡ, lập tức nói: "Được, mọi người thì có thể tha, nhưng Bạch Ngọc Đường, người không được, người bây giờ là Chỉ huy sứ, ta đây cứ dựa theo quy củ quân đội để phạt người, Lưu Bình, trong quân đội, tập kích Quan trên thì xử phạt như thế nào?"

Lưu Bình biết rõ, đây là Nhân Tông tự mình tìm lối thoát, lúc này liền nói: "Hồi bẩm vạn tuế, tại quân đội, nếu vô tâm tập kích quan trên, phạt đóng chặt cửa ba ngày, sau đó nhốt vào quân lao để tĩnh lại, khiến quan trên bị thương, sẽ bị xuống chức."

Nhân Tông sờ sờ đầu rồi nói: "Ta đây cũng không tính toán là bị thương, liền giam hắn ba ngày, sau đó lại để cho hắn tỉnh lại."

Tất cả mọi người thở dài một hơi, Bạch Ngọc Đường cũng cúi đầu xuống, nói: "Tạ ơn vạn tuế!"

Hai người quân sĩ tới đang muốn áp giải Bạch Ngọc Đường xuống dưới, Nhân Tông lúc này làm ra một cái cử động làm cho tất cả đều ngoài ý muốn, chỉ thấy cầm tảng đá ném tới hướng Bạch Ngọc Đường, miệng nói: "Vẫn chưa xong đâu, cái này còn phải trả lại cho người."

Bạch Ngọc Đường không dám trốn.

Trần Nguyên cực kỳ hài lòng đối với thái độ này của Nhân Tông, hẳn tha thứ cho Bạch Ngọc Đường đã để cho Trần Nguyên rất hài lòng, cuối cùng lại ném trả về, cái này lại nói rõ ràng, Nhân Tông bây giờ là người một chút thiệt thòi cũng không muốn ăn rồi, bất kể là khi đối mặt ai, thật sự rất tốt.

Nhân Tông ném đá qua, lại bỗng nhiên cảm giác như mình có chút mất thể thống rồi, khá tốt, không có ngôn quan ở chỗ này, một đám võ tướng, cũng không biết nói cái gì, Nhân Tông liền rất tự nhiên quay người đi quay nói: "Tốt rồi, Bạch Ngọc Đường này chính là người rất lỗ mãng, trẫm càng tin tưởng hắn không cố ý, những vũ khí kia ở chỗ nào?"

Lưu Bình không thông báo quân đội nơi đây, là vì Nhân Tông không phải đến thị sát quân sĩ huấn luyện, Nhân Tông vốn muốn đến vào buổi chiều, nhưng buổi sáng bỗng nhiên nói đến sự tình Tôn Công Sáng chế tạo trang bị cùng Trần Nguyên, hắn liền muốn đến đây xem xét.

Tổng triều hoàng đế ra khỏi hoàng cung, cứ nói là đi ra luôn, mang theo mấy hộ vệ, thẳng đến quân doanh Lưu Bình, Lưu Bình vẫn còn đang làm chuẩn bị để buổi chiều nghênh đón Nhân Tông đến thị sát.

Quân trang đều ở trong quân doanh Bạch Ngọc Đường, Lưu Bình cũng nghĩ đến chuyện phái người đến thông báo một tiếng, nhưng thấy thời gian quá vội vàng, cùng với làm một cái nghi thức quá hình thức, còn không bằng để cho Nhân Tông đến nhìn bộ dạng quân đội vốn có.

Hắn cũng không ngờ Bạch Ngọc Đường lại đá một hòn đá chính xác như vậy.

Cũng may không xảy ra đại sự gì, Nhân Tông không tức giận, bằng không thì hấn cũng không gánh nổi.

Nghe được Nhân Tông muốn xem vũ khí, Lưu Bình lập tức nói: "Vạn tuế, mặt tướng xin mở đường vì ngài."

Nghiên cứu khoa học kỹ thuật, nói cho cùng chính là tài lực cùng trí lực kết hợp, Trần Nguyên luôn luôn cam đoan tài chính cho Tôn Công Sáng, điều này đã để cho Tôn Công Sáng không riêng gì có thể có cam đoan về vật tư, còn có thể vận dụng tài chính, mời những người tay nghề cao hơn, hoặc là nhân tài am hiểu phương diện nào đó tiến vào phủ kho giúp hấn.

Gia tăng chuyện không ngừng được thử nghiệm trên chiến trường thực tế, rất nhiều trang bị đều là thứ trước kia Nhân Tông căn bản chưa từng chứng kiến.

Nhân Tông cầm lấy một cái ống trúc thô thô, nhìn kỹ một lúc rồi hỏi: "Đây là cái gì?"

Trần Nguyên tự cho là thông minh nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, đây là ống đồng phóng hỏa."

Một bên, Lưu Bình tranh thủ thời gian chỉ một ngón tay sang đồng ống trúc bên cạnh, nói: "Trần đại nhân, đồng phóng hỏa ở đó, đây là thứ hôm qua Tôn đại nhân mới đưa tới, gọi sa thương."

Trần Nguyên rất là kinh ngạc, hỏi: "Sa thương?"

Nhân Tông lấy ống trúc lên, nhìn trên dưới một lúc rồi nói: "Gốc cây trúc, có thể lợi hại hơn so với trường thương làm bằng thiết sao?"

Lưu Bình liền ôm quyền, nói: "Xin vạn tuế để cho mặt tướng biểu diễn để ngài xem."

Nhân Tông đưa ống trúc cho hấn, Lưu Bình cầm ở trong tay, đi đến một bức tường đất cách đó vài chục bước rồi đứng lại.

Đằng sau cài đặt hỏa dược, phía trước phóng khoáng sắt, dùng kíp nổ nhen nhóm, thoáng một tý đã phun ra, tiếng nổ kia thật sự rất lớn, Nhân Tông bị hù đến toàn thân run rẩy một chút, đợi cho tiếng nổ tung qua đi, Nhân Tông đi đến tường đất trước mặt xem xét, chỉ thấy vô số sắt cắm đầy tường đất, diện tích quá rộng lại làm cho hấn vô cùng giật mình.

Trần Nguyên cũng hiểu, cái này tất nhiên chính là thủy tổ súng kíp ngày sau, kỳ thật, Trung Của phát triển súng kíp cực kỳ nhanh, đến thời kì cuối Minh triều. lúc sau đã có súng kíp lắp đạn truyền đến từ Hậu Đường.

Thậm chí tại năm đầu Thanh triều, còn có người phát minh súng trường liên thanh, so với những người Châu Âu kia còn sớm mấy trăm năm.

Đáng tiếc, ngoại trừ Minh triều tương đối coi trọng súng ra, Tống triều lúc này trên cơ bản đều là phát triển trong dân gian, Thanh triều không nói, không chơi đồ Tàu.

Tuy Nhân Tông không ăn nằm ở chiến trường, nhưng hấn hiển nhiên là người biết chữ, xem qua dấu vết khoáng sắt ghim ở tường đất, liền nở nụ cười, nói: "Ha ha, nếu cầm cái này lên trên chiến trường, những kỵ binh Liêu quốc kia xông lại, cho hấn ăn một phát, chẳng phải là có thể đánh gục một mảnh sao?"

Lưu Bình nhìn Trần Nguyên, không nói gì, kỳ thật, ở trong mắt Lưu Bình, vật này và đồng phóng hỏa giống nhau, trên cơ bản đều là một loại vũ khí mang tính phụ trợ, bởi vì tầm bắn quá ngắn, lắp đạn quá phiền toái, cứ như hình thức hiện tại để nói, trên chiến trường, căn bản không thể dựa vào vật này để chiến tranh.

Trần Nguyên khẽ lắc đầu về hướng Lưu Bình, ý bảo Lưu Bình không cần phải đi cắt ngang tính tích cực của Nhân Tông.

Lúc súng đạn xuất hiện, khẳng định phải đi qua một đoạn đường này, Trần Nguyên không nghĩ đến chuyện lập tức dẫn chiến tranh vào thời đại súng đạn, trừ phi đời trước hấn là người buôn lậu súng ống đạn dược, ngoài ra còn phải có đủ tri thức nhất định tại phương diện vật lý máy móc, có thể làm ra máy chạy bằng hơi nước và máy phát điện, trực tiếp dẫn trình độ công nghiệp Đại Tống vào thời đại máy móc.

Đời trước, bằng cấp của hấn là cao đẳng, hơn nữa tri thức đã quên hết sạch, gần như không còn gì.

Trên mặt Nhân Tông treo đầy dáng tươi cười, hấn vô cùng hào hứng, lập tức nói: "Còn có binh khí gì tốt hơn không?"

Cung nỏ, xe nỏ, đồng phóng hỏa, thạch pháo, phô bày cho Nhân Tông một lần, đặc biệt là thạch pháo, thân pháo được Tôn Công Sáng cải tiến một ít, phương thức phóng ra cũng thay đổi.

Trước kia là dựa vào nhân lực kéo động, hiện tại chính là nhờ một cỗ xoắn lực, nhìn về phía trên rất có chỗ tương tự với bản vẽ Trần Nguyên chứng kiến trước kia trong thời hiện đại.

545. Chương 498: Gặp Mặt (1+2)

Hiện tại đã có thể phóng ra thiết lôi hơn ba mươi cân, mặc dù không có độ chính xác, nhưng nếu như mấy trăm cái thạch pháo bày cùng một chỗ mà nói, hiệu quả tuyệt đối không tệ.

Cảm giác hưng phấn của Nhân Tông luôn luôn động ở trên mặt, sự việc Bạch Ngọc Đường vừa mới mang đến đã bị hấn lãng quên.

Đợi sau khi xem xong tất cả trang bị, Nhân Tông nói: "Chư vị ái khanh, trăm thật sự cảm thấy có thể đi đánh Liêu quốc rồi, các người chuẩn bị sẵn sàng, một khi thời cơ đến, trăm muốn cùng các người, sáng lập ra một phen nghiệp lớn!"

Những tướng quân này đương nhiên không biết cân nhắc như đám sĩ phu triều đình, nguyên một đám lập tức ôm quyền, nói: "Mặt tướng nguyện hiệu lực vì vạn tuế, muôn lần chết không chối từ!"

Nhân Tông vốn muốn ở tại quân doanh ăn bữa cơm, để thể biết một chút về cuộc sống quân đội, nhưng hấn đã bỏ đi cái chủ ý này, bởi vì hấn sợ những ngôn quan kia nói này nói kia, nói mình không nên ở chung một chỗ cùng đám vũ phu này.

Đôi khi, ngôn quan thật sự là đám lảm chuyện, rất phiền phức, nhưng Nhân Tông cần ngôn quan, bởi vì hấn coi như một hoàng đế không tệ, hấn cần đám ngôn quan nhắc nhở hấn tỉnh táo, luôn khắc chế bản thân mình.

Hấn không muốn để cho đám ngôn quan kia mỗi ngày đều đến làm phiền mình, cho nên hấn tận lực không làm sai hay buông thả, để cho những người kia có cái mượn cớ.

Nhân Tông mang theo Dương Nghĩa và mấy hộ vệ rời khỏi quân doanh, Trần Nguyên tiến lên hỏi: "Vạn tuế, tiếp theo chúng ta đi nơi nào?"

Tâm tình Nhân Tông cực kỳ tốt, tâm tình tốt như vậy, không phải mỗi ngày đều có, hấn phát tay áo, nói: "Tùy ý đi một chút, chúng ta nhìn xem trong thành có nơi gì tốt để đi không."

Trần Nguyên lên tiếng đồng ý, một đoàn người ăn mặc y phục hàng ngày, cứ như vậy về tới thành Biện Kinh.

Nhân Tông đi dạo khắp trên đường cái không mục đích, ngoại trừ Dương Nghĩa cùng Trần Nguyên đi theo bên cạnh hấn, những hộ vệ khác đều nhìn như người qua đường bình thường, tản ra bốn phía bảo vệ quanh Nhân Tông.

Hoàng đế Thanh triều mặc vì phục xuất tuần, sẽ làm cho những đại thần kia khấn trương, là bởi vì bọn hấn không coi địa phương này trở thành nhà của mình.

Tổng triều hoàng đế không giống với những người đó, tại Biện Kinh, chẳng khác nào là ở Nhân Tông trong nhà mình, không cần phải tiền hô hậu ủng, có chuyện gì chỉ cần kêu lên một tiếng, kẻ bên mình đều là con dân của mình.

Nhìn tiểu thương rao hàng ven đường, còn có cả những người qua đường dáng vẻ vội vàng kia, những xe ngựa của nhân vật quyền thế từ bên cạnh mình xẹt qua, cũng có một vài cu li vội vàng đi kiếm việc làm nuôi sống bản thân, con mắt Nhân Tông xẹt qua mặt mỗi người, như muốn bắt được cái gì đó.

Còn có một vài tên ăn mày nhìn Nhân Tông trang phục hoa lệ, duỗi bàn tay ra đòi tiền, lần này Nhân Tông không dám cho bọn họ, chỉ chăm chăm lách mình né tránh.

Trông thấy trong một quán rượu có không ít người ngồi, lúc này Nhân Tông liền nói: "Chúng ta cũng đi vào đó uống hai chén, như thế nào?"

Trần Nguyên do dự một chút, nói: "Vạn tuế, quán rượu như vậy đều là địa phương những người khổ cực kia đến, chúng ta nên tìm quán trà tốt hơn một chút để nghỉ ngơi thì hơn?"

Nhân Tông lắc đầu, nói: "Không cần, cứ chọn nơi này đi, trẫm cũng muốn nhìn một chút xem những người khổ cực kia có cuộc sống thường ngày như thế nào."

Trần Nguyên lập tức gật đầu.

Lão bản quán rượu này, Trần Nguyên nhận ra, hiện tại trong cả Biện Kinh, phàm là người mở cửa tiệm buôn bán, không có mấy người Trần Nguyên không biết.

Vừa đi vào, chủ quầy kia liền chào đón, nói: "Ai ui, Phò mã gia, hôm nay sao ngài đại giá quang lâm đến tiểu điểm rồi? Ngài đến sao không nói trước một tiếng cho ta, người xem chỗ ta này."

Chủ quầy nói xong liền giang hai tay ra, một bộ dạng rất bất đắc dĩ, Trần Nguyên cười một chút rồi nói: "Tìm cái bàn lớn là được rồi, ta chỉ đi qua đây, đừng phải người quen này, mới tiến đến nghỉ tạm một hồi, bàn chút ít sự tình."

Chủ quầy kia lên tiếng, vội vàng tự mình cầm khăn lau, lau hai cái trên mặt một cái bàn, Trần Nguyên mời Nhân Tông ngồi xuống trước, sau đó tiện tay đưa cho chủ quầy kia một túi tiền, nói: "Được rồi, không còn chuyện gì của người nữa, cứ để cho bọn tiểu nhị đưa lên chút thức ăn là được."

Chủ quầy cũng không khách khí, tiếp nhận túi tiền kia, vừa sờ là biết đủ để tiểu điểm của hắn lời một bàn rượu và thức ăn tốt nhất rồi, lập tức chạy đến nhà bếp.

Trở lại quầy hàng, mở túi tiền ra, bên trong lại có một tờ giấy, trên đó viết bốn chữ: "Duyệt Lai khách điểm."

Chủ quầy không rõ đây là ý gì, suy nghĩ một chút, lại đưa ánh mắt nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên đánh khiến một ánh mắt với hắn, chủ quầy lập tức hiểu ý.

Cái quán rượu này là địa phương những người khổ cực ưa thích đến ngồi, rượu không phải là loại quá tốt, nhưng rất tiện nghi, mùa đông uống hai hớp rượu tại đây, có thể làm cho thân thể mình ấm áp hơn một ít.

Còn có một chuyện, ở chỗ này, có thể trao đổi một vài tin tức cùng những cu li khác, ví dụ như đám khuân vác biết rõ nhà ai có phòng ở muốn tu sửa, liền nói cho những người thợ hồ.

Người thợ hồ biết nhà ai muốn mượn người bê hàng, liền nói cho mấy người khuân vác, cũng không thu tiền hoa hồng, mọi người trợ giúp lẫn nhau, thời gian mới có thể qua đi dễ dàng hơn.

Có rất nhiều người ngồi ở bên bàn, căn bản không có chút rượu và thức ăn nào, họ đang chờ miệng người khác phát ra những tin tức mình cần, đối với những người này, tiểu nhị không đuổi bọn hắn đi, còn thỉnh thoảng cho thêm một ít nước trà.

Đối với những người khổ cực mà nói, đoạn thời gian này, thật sự có chút ít gian nan, bởi vì những nạn dân kia đến, lại làm cho giá cả sức lao động Biện Kinh giảm xuống không ít, tăng thêm giá cả lương thực đáng lên, trước kia làm cho tới trưa là có thể bảo toàn người một nhà ăn uống, hiện tại phải làm một ngày, nếu như không may mắn mà nói, còn phải chịu đói.

Nhân Tông an vị bên cạnh một bàn toàn những người đàn ông khỏe mạnh, những người đàn ông khỏe mạnh kia không bận tâm cái gì, lớn tiếng nhục mạ cái thế gian này, nhục mạ giá lương thực hiện tại, nhục mạ chút ít lưu dân bên ngoài, còn có cả người nhục mạ vài quan to triều đình.

Bọn hắn không màng hoàng thượng, mặc dù không biết chữ, nhưng từ nhỏ bọn hắn đã bị người lớn truyền cho suy nghĩ, hoàng thượng là người không thể màng.

Nhân Tông nghe xong, chân mày cau lại, hắn cũng biết, hiện tại có rất nhiều vấn đề, nhưng thật sự không biết, triều đình và chính sách của mình, ở trong mắt chút ít dân chúng tại đây, lại là cái dạng này.

Trong lòng người sinh hoạt tại tầng dưới chót nhất, đều có một cảm giác bị khấn trương vì áp lực cuộc sống, để loại bỏ tâm tình khấn trương này, bọn hắn ngày thường ưa thích mắng mỏ những đại nhân vật kia, tăng thêm một ít niềm vui thú cho cuộc sống bình thần của mình.

Cho nên, cứ nghe và nói một chút là được rồi.

Những dân chúng này ngoài miệng phàn nàn rất ác, kỳ thật bọn họ là người hiền lành nhất Đại Tống, chỉ cần bọn hấn còn có một cân gạo, còn có thể bảo đảm vợ con của mình còn sống, bọn hấn sẽ thành thành thật thật, tiếp tục tiếp nhận các đại nhân vật táng tận thiên lương trong miệng bọn hấn kia bóc lột.

Nhân Tông nghe những chuyện này trong thời gian rất lâu, ngoại trừ ngay từ đầu, bởi vì này những người này nói năng lỗ mãng, mắng mỏ vài quan lớn hấn trọng dụng trong triều đình mà tức giận một chút ra, cuối cùng vẫn cứ lạnh nhạt.

Ví dụ như có người nói Âu Dương Tu đã đánh nhau trên triều đình cùng Phạm Trọng Yêm, những người khổ cực còn hưng phấn hỏi kết quả, cái này lại làm cho Nhân Tông hiểu ra, ở chỗ này, sẽ không thu thập được tin tức gì mình muốn biết, Âu Dương Tu cũng sẽ không Yêm đánh nhau với Phạm Trọng Yêm trên triều đình.

Chỉ là, hấn vẫn không muốn đi, bởi vì hấn đã sinh ra hiếu kỳ đối với loại phương thức chém gió này, rất muốn biết những người này rốt cuộc có thể làm cho một sự kiện căn bản không có, chém gió tới trình độ nào.

Vừa lúc đó, trong thính đường chợt im lặng xuống, ánh mắt mọi người đều nhìn lại hướng cửa, Nhân Tông cũng quay đầu, tại quay đầu một khắc này, Nhân Tông trông thấy một nữ tử ôm đàn tỳ bà, đang liên tục bước vào cửa lớn.

Trên người cô gái ăn mặc một thân quần áo vải thô, nhưng không cách nào che dấu tư thế xinh đẹp của nàng, mặt của nàng giống như là một đóa hoa xinh đẹp nhất nở rộ trong ánh mặt trời, lại làm cho tất cả cu li đều ngừng mấy cái gì đó cầm trong tay lại, ánh mắt đều có một chút ngơ ngác.

Nàng kia nói chuyện, giọng nói có chút sợ hãi sầu khổ, hỏi: "Các vị đại gia, muốn nghe ca khúc nào không?"

Không có người nào nói chuyện, nàng kia lại hỏi thêm một lần, đồng thời đưa mắt nhìn bốn phía, cuối cùng mới rơi trên một bàn Nhân Tông này.

Có một cu li phục hồi tinh thần lại, rất là xấu hổ, nụ cười một tiếng, nói: "Cô nương, người đến lộn chỗ rồi, chúng ta tại đây chỉ là người làm thuê, người xem người nào có tiền nghe hát đây?"

Nàng kia cúi thấp đầu xuống, nói: "Tiểu nữ tử là Đại Danh phủ người, cuộc sống thật sự không có đường ra, xin các vị đại gia thương xót, tùy tiện khen thưởng mấy đồng là được."

Một cu li thở dài một tiếng, nói: "Ai, cái thế đạo này!"

Hấn nói xong, liền liếc nhìn Nhân Tông, vỗ bàn một cái, nói: "Này, ta nói vị quan nhân kia, ta xem bộ dạng người giống người có tiền, mời mọi người chúng ta nghe ca khúc không được sao? Cũng giúp đỡ tiểu nương tử này một chút."

Chung quanh, đám cu li lập tức ồn ào, đều muốn Nhân Tông bỏ tiền ra, lời nói gì cũng có, còn có người dùng kế khích tướng.

Nhân Tông sững sốt một chút, đối với yêu cầu trực tiếp như vậy, cho tới bây giờ hấn vẫn chưa bao giờ gặp, suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Tốt, cô nương, người tùy tiện đàn hát một khúc đi."

Nói xong, liền vung tay về hướng Trần Nguyên, miệng nói: "Trả thù lao."

Khi nghe hát, có rất ít người trả thù lao trước như Nhân Tông lại, người bình thường đều là nghe xong ca khúc, cảm thấy tốt rồi, mới chịu khen thưởng.

Nhưng Nhân Tông hiển nhiên không hiểu những việc này, trong lòng hấn cũng chỉ có một cách nghĩ, muốn giúp cô gái này một tay, không biết vì cái gì, hấn cảm thấy nữ tử này đang mang cho hấn loại cảm giác "ta rất thương tiếc".

Cách làm như vậy, hiển nhiên làm cho nàng kia thập phần cảm kích, nàng ôm đàn tỳ bà, từ từ đi tới, khẽ chào thật sâu tại trước mặt Nhân Tông, nói: "Dân nữ Tô Hiểu Du, đa tạ quan nhân ban thưởng."

Giọng nói êm tai giống như chuông bạc, Nhân Tông cười một chút rồi nói: "Không cần cảm ơn ta, là đám khách quan tại đây bảo người hát, nhớ hát hơi lớn hơn một chút."

Tiếng ca uyển chuyển như chim hoàng oanh, giống như gió xuân thổi qua lòng mọi người, không chỉ nói những người khổ cực kia im lặng lắng nghe, mà ngay cả Nhân Tông, thường xuyên nghe được thanh nhạc, cũng cảm giác tiếng lòng mình bị từng đợt âm thanh dịu dàng đụng chạm.

Trần Nguyên vụng trộm nhìn thoáng qua nụ cười trên mặt Nhân Tông lúc say mê trong tiếng ca, khóe miệng lơ đãng hơi nhếch lên một chút.

Thời điểm Tô Hiểu Du đàn hát, khi thì tựa như một nữ tử xấu hổ, luôn luôn không dám ngẩng đầu, khi thì dùng cái loại ánh mắt ngượng ngùng chỉ cô gái thanh xuân mới có, vụng trộm liếc nhìn về phía Nhân Tông.

Mà Nhân Tông, luôn luôn tại chăm chú nhìn nàng, tại thời điểm gặp được nàng ánh mắt nhìn mình, luôn dùng cánh tay vuốt vuốt cằm, ý bảo cứ tiếp tục đàn hát.

Một khúc hát qua đi, Nhân Tông dẫn đầu vỗ tay, nói: "Cô nương có giọng hát tốt, đánh tỳ bà tốt, so với chút ít nhạc sĩ trong nội cung, không kém cõi nửa phần."

Trần Nguyên nghe xong, vội vàng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Nhân Tông lập tức ý thức được mình nói lỡ rồi, thời điểm đang nghĩ đến chuyện chữa lời, chỉ thấy Tô Hiểu Du rất tự nhiên từ trên ghế đứng dậy, hơi khẽ chào, nói: "Cảm ơn đại quan nhân khách lệ, cảm ơn đại quan nhân ban thưởng."

Nhân Tông khoát tay, để cho nàng đứng dậy, nói: "Cô nương, người luyện tỳ bà tốt như vậy, vì cái gì mà lại luân lạc tới tình trạng hát rong đầu đường vậy?"

Tô Hiểu Du thật sự là một diễn viên rất tốt, giọng điệu Nhân Tông cứng rắn của vừa nói xong, vành mắt nàng lập tức liền trở nên đỏ hồng, một giọt nước mắt theo khóe mắt chảy ra, giống như giọt sương sáng sớm treo trên đóa hoa tươi đẹp, làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Nhân Tông thấy nàng khóc, thật sự hơi sửng sốt một chút, thời điểm đang nghĩ ngợi xem thủ đoạn mình đồ dành những Phi tần trong nội cung kia có thể dùng để đồ dành cô gái này hay không, Tô Hiểu Du lại lau nước mắt mình đi.

Nàng cũng không giải thích cái gì, cầm lấy tiền Trần Nguyên đặt ở trên mặt bàn, lại nói một câu: "Đa tạ đại quan nhân." Nhưng lại xoay người rời đi.

Ánh mắt Nhân Tông lại nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tô Hiểu Du, ngoài miệng nói: "Thế Mỹ, cô gái này tất nhiên có sự tình gì đau khổ khó nói."

Trần Nguyên cúi đầu đồng ý, nói: "Vâng, tiểu nhân cũng nghĩ như vậy."

Cái này là mở màn Trần Nguyên xếp đặt thiết kế cho Nhân Tông và Tô Hiểu Du, thời điểm mở màn, Tô Hiểu Du cho Nhân Tông ấn tượng thật tốt, nhưng cái này vẫn chưa đủ, không đủ lại để cho Nhân Tông thích nàng.

Trần Nguyên cần lưu lại một nghi vấn, lưu lại một nghi vấn có thể kích động Nhân Tông do thám, để cho Nhân Tông có hứng thú giải thích về cuộc sống nữ nhân này càng nhiều càng tốt.

Đây là một bẫy rập dịu dàng, bước vào chính là Nhân Tông, chết sẽ là Bàng Cát.

Câu nói cuối cùng kia, cho dù Nhân Tông không nói, Trần Nguyên cũng sẽ thay hấn hỏi.

Tô Hiểu Du đi, thời cơ đi cực kỳ tốt, là lúc vừa ca xong.

Nhân Tông nhìn Tô Hiểu Du rời đi, đáy lòng có một chút thất lạc, cái thất lạc này chỉ là một loại cảm giác nhàn nhạt, nếu như không tiếp tục, hấn sẽ quên nữ tử này rất nhanh.

Nhân Tông đứng dậy, lúc đang chuẩn bị rời đi, chợt nghe bên ngoài có một hồi giọng nói lộn xộn truyền đến, tiếp theo là một tiếng nữ tử hét lên, có phần giống như giọng nói nữ tử hát rong vừa rời ở trước mặt mình kia.

Trên mặt Nhân Tông biến đổi một chút, hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Mau đi ra nhìn xem."

Chờ lúc bọn hần từ trong quán rượu đi ra, chỉ thấy cả người Tô Hiểu Du đã nằm trên mặt đất, trên đùi máu tươi chảy ròng, quần áo cũng có chút rách rưới rồi, cái đàn tỳ bà kia nát bấy, nằm ngay bên cạnh người nàng.

Nhân Tông vội vàng chen vào trong đám người, hỏi: "Cô nương, người làm sao vậy?"

Mặt Tô Hiểu Du đầy nước mắt, lông mày chăm chú nhíu vào cùng một chỗ, cắn chặt hàm răng, bộ dạng hình như là rất đau.

Bên cạnh có người nói: "Vừa rồi có chiếc xe ngựa đụng vào, xe ngựa rất đẹp, xem xét chính là xe ngựa của quan lớn, bốn thốt ngựa kéo, trên đường nhiều người như vậy, hần còn chạy vô cùng nhanh, không biết cô nương này đang suy nghĩ gì, xe đến nhưng không kịp né tránh, mới bị đụng bị thương."

Mọi người bắt đầu bảy mồm tám lưỡi thảo luận chỉ trích chiếc xe ngựa, Nhân Tông nhìn bộ dạng Tô Hiểu Du, mày nhíu lại một chút, nói: "Cô nương, nhanh đi lang trung xem vết thương thế nào."

Tô Hiểu Du nhìn hần một cái, trong ánh mắt toát ra thần sắc căm kích, cũng có chút xấu hổ.

Nhân Tông cười một tiếng, quay đầu hướng Dương Nghĩa đánh ánh mắt, Dương Nghĩa lập tức hiểu ý tứ Nhân Tông, nhanh chóng đi ra khỏi đám người, một lát sau, một lang trung đã bị Dương Nghĩa kéo tới, còn mang đến một chiếc xe ngựa.

Lang trung xem qua miệng vết thương rồi nói: "Không việc gì, không thương tổn đến xương cốt, ta đắp lên một ít thảo dược, nghỉ ngơi mấy ngày là tốt rồi."

Nhân Tông gật đầu, nói với người chung quanh: "Tốt rồi, không có việc gì rồi, tất cả giải tán đi."

Đám người chậm rãi tản đi, lúc này Nhân Tông mới nhỏ giọng nói: "Cô nương ở nơi nào? Ta đưa người trở về."

Địa điểm, tự nhiên cũng đã an bài tốt, phải an bài hợp với thân phận hiện tại của Tô Hiểu Du.

Trần Nguyên thuê cho Tô Hiểu Du một gian nhà dân, nhìn về phía trên rất rách nát, thời điểm Nhân Tông đến cửa ra vào, lông mày liền nhíu lại.

Đi vào phòng, Nhân Tông chứng kiến bên trong ngoại trừ một cái giường lớn ra, cả gian phòng đều trống rỗng, trong nhà không có đồ dùng gì, chỉ có một cái ghế.

546. Chương 499: Cái Bẫy Dị Dàng

Nhưng không gian xung quanh lại rất sạch sẽ, vài món quần áo vải thô đặt ở đầu giường, đặt rất gọn gàng, tuy đệm chăn cũ nát, nhưng không gian cũng rất sạch sẽ.

Thời điểm đến cửa ra vào, Trần Nguyên và bọn Dương Nghĩa không đi vào bên trong, phụ nhân một đường nâng đỡ Tô Hiểu Du lên giường ngồi, sau đó liền rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người Nhân Tông và Tô Hiểu Du.

Con mắt Nhân Tông quét bốn phía một chút, nói: "Chỗ này là khuê phòng của cô nương à?"

Tô Hiểu Du xấu hổ cười một chút, nói: "Lại làm cho đại quan nhân chê cười, đây là phòng ở khi ta đến kinh thành thuê."

Nói xong, nàng rõ ràng lại chống tay lên đầu giường, muốn đứng lên nói: "Không có gì để chiêu đãi đại quan nhân, ta xin rót cho người chén nước."

Nhân Tông tiến lên muốn ngăn cản, lại nghĩ tới nam nữ thụ thụ bất thân, tay ngừng lại tại trước người Tô Hiểu Du, nói: "Cô nương, không cần như thế, người cứ ngồi đó là được."

Vừa mới dứt lời, thân thể Tô Hiểu Du nhaoáng một cái, như là lập tức ngã sấp xuống, Nhân Tông không chú ý lễ tiết gì nữa, vội vàng đi lên, dùng hai tay đỡ lấy nàng.

Cả người Tô Hiểu Du vừa ngã vào trong ngực Nhân Tông, bộ vị mẫn cảm trên người hai người thoáng tiếp xúc gần gũi một tý, trong nháy mắt này, Nhân Tông bỗng nhiên cảm giác được khí tức thanh xuân đang chạy lên não mình, tâm thần không khỏi có chút nhộn nhạo.

Nhưng loại cảm giác này không tiếp tục được thời gian bao lâu, hần phát hiện nữ tử trong ngực giống như đang giấy dũa, Nhân Tông lập tức buông ra một tay, dùng một tay đỡ lấy cánh tay Tô Hiểu Du, kéo cả người nàng ngồi xuống bên giường, nói: "Cô nương nghỉ ngơi cho tốt đi, lang trung rất tốt, người cũng không cần phải lo lắng."

Trên mặt Tô Hiểu Du có chút ít vẻ hồng hồng, thần sắc hơi xấu hổ, bộ dạng này rơi vào trong mắt Nhân Tông, càng làm cho hần có một loại cảm giác khác lạ, loại cảm giác mình chưa từng trải nghiệm qua cùng với những Phi tần trong nội cung kia.

"Đa tạ đại quan nhân, chúng ta chỉ bèo nước tương phù, được quan nhân ban ân lớn như thế, tiểu nữ thật sự không biết báo đáp thế nào, xin quan nhân nhận một cái cúi đầu của tiểu nữ."

Nói xong, nàng vừa muốn đứng lên, lần này Nhân Tông lập tức đè chặt hai tay nàng lại, nói: "Cô nương chớ khách khí như thế, người tỉnh dưỡng tốt là được rồi, đợi ngày sau bình phục, trầm, à, lại đến hát vài thủ khúc cho ta là được."

Bộ dạng Tô Hiểu Du rất cảm động nhìn Nhân Tông nói: "Xin hỏi tính danh đại quan nhân là gì? Không biết đại quan nhân có thể nói ra không? Để cho tiểu nữ khắc trong tâm khảm?"

Nhân Tông suy nghĩ một chút mới nói: "Ta họ Triệu, gọi Triệu Hoàng, đúng rồi, cô nương, ta xem trong lòng người giống như có sự tình gì đó buồn khổ, không biết có thể nói cho ta không, nói không chừng ta có thể vì cô nương, giải quyết chuyện phiền não trong lòng."

Hần thật sự rất ngạc nhiên, rất muốn biết câu chuyện nữ tử này che dấu trên người, nếu quả thật có thể giúp đỡ, hần cũng sẽ không đứng nhìn.

Hốt mất Tô Hiểu Du lại đỏ lên, Nhân Tông gấp gấp nói: "Cô nương từ từ nói là được, trong kinh thành tại hạ còn có chút bằng hữu có thể giúp đỡ mấy chuyện."

Tô Hiểu nói mấy câu: "Đại quan nhân có chỗ không biết rồi, cha ta nguyên là Thông phán phủ Đại Danh, trước kia tiểu nữ không lo áo cơm, chỉ là, năm kia phụ thân rơi vào bản án, bị giam vào trong đại lao."

"Phụ thân có ý tứ là muốn nhờ người ta thay tiểu nữ tìm nhà chồng để gả đi, không muốn đi theo hần chịu khổ, nhưng ta nhìn cha ở trong đại lao, làm sao có thể nhẫn tâm bỏ đi?"

Nhân Tông nghe xong liền gật đầu, nói: "Cô nương chí hiếu như thế, thật sự khiến tại hạ rất cảm động."

Tô Hiểu Du nói: "Vốn định đến kinh thành tìm mấy vị cùng trường của phụ thân trước kia, không cần chuyện gì khác, chỉ cần có thể từ trong đại lao đi ra, tiểu nữ hát rong kiếm tiền nuôi dưỡng cha cũng được, nhưng, những người cùng trường, thời điểm phụ thân tại vị nhiều lần đến bái phỏng trước kia, lần này tìm đến, đã thấy không bóng dáng đâu nữa."

Nhân Tông nhìn khuôn mặt nàng khóc như mưa như gió, trong lòng dâng lên một nỗi niềm thương tiếc, lập tức hỏi: "Phụ thân người đã phạm tội gì?"

Tô Hiểu Du thở dài một tiếng, nói: "Phán quyết sai một bản án nhân mạng, bị khổ chủ tố cáo lên kinh thành."

Nhân Tông vừa nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hần, chuyện này cũng không phải là đại sự gì, tại Tống triều, dưới tình huống thủ đoạn khoa học kỹ thuật không tiên tiến này, án oan sai là không cách nào tránh khỏi, mà ngay cả Bao Chửng cũng nói, hần làm án cũng không dám cam đoan là hoàn toàn công chính.

Lập tức nói: "Người ở nơi này tỉnh dưỡng cho tốt, trầm....ta đi hỏi giúp người một chút, ít ngày nữa sẽ hồi âm cho người."

Hai mắt Tô Hiểu Du đắm lệ mông lung nhìn Nhân Tông, tràn ngập cảm kích nói: "Đa tạ đại quan nhân, tiểu nữ biết rõ sự tình khó làm, nếu khó quá, đại quan nhân không cần phải miễn cưỡng, phần nhân tình

này, tiểu nữ đã nhớ kỹ.”

Thời điểm Nhân Tông rời khỏi phòng, nước mắt Tô Hiểu Du mất hết, chuyển biến thành vẻ mặt mỉm cười đầy ước mơ, đầu tiên nàng biết rõ, chỉ cần Nhân Tông mở miệng, phụ thân nàng sẽ ra ngoài, quan trọng nhất là, chỉ cần Nhân Tông thả ra phụ thân của nàng, nàng sẽ có đủ lý do để yêu thương nhưng nhớ.

Trần Thế Mỹ nói rất đúng, nếu như mình đưa lên cửa mà không hề có đạo lý, Nhân Tông nhất định sẽ hoài nghi.

Vị hoàng đế này không phải đồ ngốc, nếu sự xuất hiện của mình làm cho hắn nổi lên lòng nghi ngờ, cho dù đón mình tiến cung, địa vị tất nhiên cũng sẽ không quá cao.

Còn có, chính bản thân nàng cũng biết, là một nữ nhân, nếu như đưa tới cửa, có vẻ rất không đáng giá.

Nụ cười của nàng chậm rãi tách ra, nàng biết cự ly này và địa phương mình hướng tới, chỉ còn một bước ngắn.

Ở trong mắt Tô Hiểu Du, tiến cung tranh giành cùng Bàng quý phi, không riêng gì trợ giúp Phò mã gia và Lữ Tướng quốc, cũng là giúp đỡ chính bản thân mình.

Tô Hiểu Du từ rất sớm đã muốn làm việc thấy người sang bắt quàng làm họ, cho nên, nàng đối với tranh đấu trong cung đình hiểu rõ vô cùng sâu, hiện tại Bàng quý phi đang được sủng ái, nếu như Nhân Tông tiếp mình vào, nữ nhân này không có khả năng buông tha mình, cho dù nàng chịu buông tha mình, mình cũng sẽ tuyệt đối không buông tha nàng.

Đấu tranh hậu cung cũng như đấu tranh triều đình, đánh đến người chết, ta sống.

Trên đài truyền đến một hồi đau đớn, Tô Hiểu Du không khỏi nhú mày lại, nhẹ giọng nói một câu: "Hàn Kỳ, thiếu chút nữa đã thực sự đụng phải ta rồi, nếu lưu lại vết sẹo, chờ ta tiến cung, sẽ cho người xem ta trừng phạt thế nào."

Thời điểm Nhân Tông đi đến trước mặt bọn Trần Nguyên, trên mặt toàn một vẻ mừng rỡ, hắn cũng không biết vì sao mình lại cao hứng, nhưng cảm giác mình có khả năng giúp đỡ cô nương kia làm một vài việc thực sự rất vui vẻ.

Hắn nói với Trần Nguyên: "Thế Mỹ, mấy ngày nay người đi phủ Đại Danh, nhìn xem có một người Thông phán họ Tô, bởi vì phán sai bản án mà bị giam lại hay không, nếu có mà nói..."

Nhân Tông nói tới chỗ này liền ngừng một chút, hắn đang nghĩ ngợi mình nên dùng thủ đoạn gì để thả người, thả người là hắn sự tình một câu, nhưng nếu để cho người khác biết rõ người này là mình thả, chuyện sẽ phiền phức hơn rất nhiều.

Hắn không muốn để cho những ngôn quan kia can chân, cũng không muốn để cho Tô Hiểu Du biết mình là hoàng thượng.

Trần Nguyên tự nhiên biết rõ Nhân Tông băn khoăn cái gì, lập tức ôm quyền, nói: "Vi thần hiểu, xin vạn tuế yên tâm, vi thần tất nhiên có thể làm thỏa đáng."

Nhân Tông nhìn Trần Nguyên, cười một chút, nói: "Hiểu là tốt rồi, trẫm không nói nhiều, còn có, cô nương ở chỗ này, người phải phái người chiếu cố, lang trung nhất định phải tới thay thuốc đúng hạn, không thể quên."

Trần Nguyên nói: "Vâng, xin vạn tuế yên tâm."

Nhân Tông gật đầu, nói: "Tốt rồi, thời gian không còn sớm, trẫm cũng nên hồi cung rồi, bằng không thì những ngôn quan kia sẽ lại lấy chuyện này để nói chuyện."

547. Chương 500: Bái Kiến Trước (1+2)

Đội Nhân Tông rời đi, Trần Nguyên biết rõ, bước đầu tiên mình đã thuận lợi hoàn thành, tiếp theo là bước thứ hai.

Bước thứ hai càng đơn giản hơn, hần nhìn ra Nhân Tông đã có hảo cảm đối với nữ tử này, Tô Hiểu Du là nữ tử xinh đẹp thanh xuân như vậy, đáng để yêu thương nhưng nhớ như vậy, Nhân Tông tuyệt đối không kháng cự được, bởi vì hần cũng là nam nhân.

Dựa theo ý tứ của Tô Hiểu Du, là lập tức nói trắng ra thân phận của Nhân Tông, để cho Nhân Tông dẫn nàng tiến cung.

Nhưng Trần Nguyên không định làm như vậy, tâm lý nam nhân đều có một chút biến thái, thích nhất là mấy cái gì đó mình không có.

Vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm.

Trần Nguyên chính là muốn lại để cho Tô Hiểu Du tiếp tục đứng ở ngoài hoàng cung, đợi Nhân Tông đến trộm, lén làm ra trái cây rồi, Nhân Tông tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp đón nàng tiến cung, bởi vì nhân phẩm Nhân Tông so với chính mình thì mạnh hơn rất nhiều, cái loại sự tình không chịu trách nhiệm, hần chắc chắn là không thể làm được.

Trần Nguyên mỉm cười, bàn tay hung hăng vỗ hai cái, Tô Hiểu Du, nữ nhân này tiến vào hoàng cung, đối với chính mình, đến cùng có phải là có lợi hay không? Trần Nguyên cũng không biết, nàng hành động rất cao thủ, lòng dạ nàng quá sâu, Trần nguyên thật sự không nhìn thấu nàng.

Chắc hẳn lão Lữ cũng không nghĩ qua vấn đề này, bởi vì ở trong mắt Lữ Di Giản, khả năng là hần không sống đến thời điểm quý phi tương lai này phát sinh xung đột với Bàng phi.

Trần Nguyên thở phào một hơi, không sao, hiện tại hần cũng không cần lo, ít nhất thì hiện tại, song phương hợp tác, hai bên đều rất có lợi, đối với mình, Nhân Tông sung hạnh ai cũng tốt hơn so với sung hạnh Bàng quý phi.

Xe ngựa Hàn Kỳ chạy nhanh tới, dừng lại trước mặt Trần Nguyên: "Chưởng quầy, đi nơi nào bây giờ?"

Trần Nguyên mỉm cười, nói: "Phủ Đại Danh, ta sẽ đi ngay bây giờ."

.....

Tại kinh đô Đông Doanh, Trần Thế Trung đang ở trong một gian nhà gỗ tiêu chuẩn Đông Doanh, bây giờ hần là người được toàn bộ những tướng quân Đông Doanh kia hoan nghênh nhất.

Bởi vì hần cung cấp chiến thuyền tính năng rất tốt, trong lúc độ sức cùng Triều Tiên thủy sư, có thể vững vàng chiếm cứ thế thượng phong.

Giống với kế hoạch ngay từ đầu của Trần Nguyên, thời điểm Nhật Bản trông thấy Miyamoto Lục Lang thu hoạch càng ngày càng nhiều, bọn hần đều ào ào muốn đi con đường phát tài này.

Vì vậy, thanh danh Trần Thế Trung càng lúc càng lớn, hôm nay, hần muốn hội kiến Fujiwara Mạc Phủ, đại biểu nắm giữ thực quyền Đông Doanh.

Hiện tại Thiên hoàng Đông Doanh là hậu Chu Tước Thiên hoàng, nhưng người này chỉ là một con rối, làm Thiên hoàng Nhật Bản, không có mấy người không phải con rối.

Lần gặp mặt này, cực kỳ quan trọng đối với đại kế của Trần Nguyên, nếu như có thể đàm phán thỏa đáng cùng người gia tộc Fujiwara, làm cho bọn họ cũng mua sắm thuyền Đại Tống, Đông Doanh quấy rầy Triều Tiên sẽ lập tức thăng cấp, chiến tranh tùy thời có khả năng bắt đầu xảy ra.

Cho nên, mặc dù biết Fujiwara gia đến để mua thuyền, Trần Thế Trung vẫn có chút khấn trương, đang làm một ít công tác chuẩn bị tất yếu.

Minako đứng ở trước mặt hần, nhẹ nhàng nói: "YAA.A.A..tám một, nam thỏa tập tây nại thỏa."

Trần Thế Trung miệng há mở: "À, không nói về quần áo nữa, cái gì khó cửi, có thể giựt ra!"

Minako che miệng cười một chút: "Hả cấp mua sao tập dẫn, đến à sớm, ơ la tập khóc, à chính là cát một tập."

Trần Thế Trung đưa tay gãi gãi đầu của mình, nói: "Người có thể nói chậm một chút được không? Nói lại câu đó một lần nữa không được sao?"

Minako nói: "Tư mề sao."

Trần Thế Trung nắm ấm trà trên mặt bàn lên, thoáng một tý đã ném tới người trước mặt: "Người, con mẹ nó, khi dễ lão tử nghe không hiểu có phải không? Nói Hán ngữ nhanh!"

Minako vội vàng cúi đầu xuống, nói: "Hả quần!"

Trần Thế Trung nhảy dựng lên quát: "Người còn hả quần?"

Minako vội vàng nói Hán ngữ: "Vâng."

Trần Thế Trung lại ngồi xuống, nói: "Cái gì khó cỡi, là có ý gì?"

Minako nói: "Câu nói đó có ý tứ là, sự tình có chút phiền phức, phải nghĩ biện pháp giải quyết."

Trần Thế Trung gật gật đầu, nói: "Câu đằng sau thì sao?"

"Một câu đằng sau có ý tứ là, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều, những thứ này đều dành cho đại nhân dùng."

"Câu tiếp theo?"

Minako nói: "Đó là thực xin lỗi."

Trần Thế Trung khoát tay chặn lại, nói: "Mấy lời này, cũng không cần dạy nữa, ta hoàn toàn không dùng được, nói thật ra, làm sao người Đông Doanh các người nói không được tự nhiên như vậy? Ta nghe không có một câu nào dễ nghe."

Minako cười nhẹ một tiếng, nói: "Đó là đại nhân đã dạo chơi một thời gian dài ở Tống triều, nếu như ngài giống ta, từ nhỏ đã học tập Hán ngữ, đồng thời còn học tập cả ngôn ngữ Đông Doanh chúng ta, ngài sẽ cảm thấy, đây là giọng nói êm tai nhất trên thế giới."

Trần Thế Trung nhìn nàng một cái, nói: "Có một câu êm tai, chính là người thời điểm hô "răng mã mà", rất êm tai, ta thích nghe câu kia, là có ý gì?"

Minako cười một chút, cũng không nói gì nữa, tay Trần Thế Trung thoáng một tý đã kéo Minako lên, nói: "Hiện tại thời gian còn sớm, người ở đây hô hai tiếng cho ta nghe xem."

Minako kinh hãi: "Sứ giả Mạc Phủ tướng quân khả năng là lập tức sẽ đến rồi, chờ một lát đi!"

Câu đấy phiên dịch thành Hán ngữ, chính là "đừng, đừng, không cần phải làm vậy", là thành ngữ thời điểm nữ nhân Nhật Bản ở trên giường hay nói.

Trần Thế Trung rất mất hứng, ngẫm lại còn có chính sự phải làm, liền buông tha nàng, ngồi xuống trên nệm lót, nói: "Được rồi, ta không học được, đợi lát nữa, lúc ta đàm phán cùng bọn họ, người ngồi ở chỗ này, giúp ta nghe ngóng một ít, biết chưa?"

Minako vừa mới đáp ứng, người Đông Doanh Trần Thế Trung thuê đứng ngoài cửa chạy tiến vào, nói một câu gì đó, Minako lập tức đứng dậy, nói: "Sứ giả đến rồi, đại nhân muốn đi ra ngoài nghênh đón hần không?"

Trần Thế Trung suy nghĩ một chút mới nói: "Đương nhiên phải đi rồi, một chuyến này lại là rất nhiều bạc!"

Sứ giả Fujiwara gia gọi là Fujiwara Đệ Tam Lang, tại gia tộc bọn họ coi như thượng là một nhân vật đẳng cấp cao.

Thời điểm song phương vừa gặp mặt, Trần Thế Trung đang muốn dùng lời Đông Doanh mình vừa học mời đối phương tiến vào trong, lại nghe Fujiwara Đệ Tam Lang nói trước: "Trần đại quan nhân, tại hạ Fujiwara Đệ Tam Lang, nhận mệnh lệnh tướng quân chúng ta, đến hội kiến các hạ, hi vọng giữa chúng ta có thể có một cuộc hội đàm vui vẻ."

Trần Thế Trung sững sốt một chút, lúc sau mới hỏi: "Người biết nói Hán ngữ hả?"

Fujiwara Đệ Tam Lang nói: "Ta là người nói Hán ngữ tốt nhất trong gia tộc chúng ta, cho nên tướng quân mới phái ta tới trao đổi cùng đại quan nhân."

Trần Thế Trung rất hối hận, sớm biết người này biết nói Hán ngữ như vậy, mình cần gì lãng phí thời gian từ sáng sớm đến giờ? Có thời gian thì nghe Minako hô mấy câu đừng đừng mà cũng tốt.

Đi vào giữa phòng, Trần Thế Trung và Fujiwara Đệ Tam Lang mặt đối mặt ngồi xuống, Fujiwara Đệ Tam Lang rất là khách khí, trước khi ngồi xuống còn cúi đầu, nói: "Trần đại quan nhân, tin tưởng ngài cũng biết, lần này chúng ta tới, cũng là vì từ chỗ người mua được chiến thuyền, hơn nữa chúng ta muốn số lượng, tuyệt đối không phải muốn vài chiếc như cái loại tiểu nhân vật Miyamoto Lục Lang."

Trần Thế Trung nghe hắn nói trực tiếp, cũng không thêm quanh co lòng vòng, lập tức nói: "Ta biết rõ, Mạc Phủ các người ra tay, tự nhiên là chịu chi số tiền cực lớn, các hạ đã muốn mua, ta sẽ hết sức cung cấp, dù sao cũng không có người nào gây khó dễ tiền bạc, đúng không?"

Fujiwara Đệ Tam Lang cười một chút, nói: "Cung cấp? Trần đại quan nhân nói quá khiêm nhường rồi, người của chúng ta đã đi Biện Kinh nghe ngóng, đại quan nhân là thành viên nòng cốt của hiệp hội buôn bán Nhân Nghĩa Đại Tổng, mà hiệp hội buôn bán Nhân Nghĩa Đại Tổng là Phò mã gia Tống triều một tay dựng lên, ngài hay là huynh đệ kết nghĩa của hắn, chắc hẳn số lượng chúng ta muốn đại quan nhân cung cấp, chỉ là sự tình một câu nói mà thôi."

Trần Thế Trung lấp bắp kinh hãi, cái Mạc Phủ này không giống với những người bình thường kia, động thủ trước kia rõ ràng tìm hiểu một cái rõ ràng, hắn biết mình không dấu diếm nổi cái gì, chớp chớp mắt, nói thẳng luôn: "Cũng có thể nói như vậy, nhưng các người cũng phải biết rằng, nếu số lượng thật sự quá lớn, quyền quyết định cũng không phải ở trong tay của ta."

Fujiwara Đệ Tam Lang nói: "Ta đây liền đi thẳng vào vấn đề, không chậm trễ thời gian của mọi người nữa, chúng ta muốn 100 chiếc chiến thuyền chính thức, còn phải được phân phối cũng đủ vũ khí."

Trần Thế Trung nhìn hắn một tý, nói: "Đủ vũ khí? Cái này thật sự là hơi khó làm."

Fujiwara Đệ Tam Lang cười một chút, vỗ vỗ tay, hai võ sĩ Đông Doanh mang một cái rương đi đến, mở rương ra, bên trong toàn là bạc trắng bóng.

Đi theo sau lưng võ sĩ Đông Doanh, còn có bốn mỹ nữ Đông Doanh mê người hơn nhiều so với Minako, trên mặt không mang cái kiểu son phấn dày đặc, có thể nhìn ra được làn da rất mịn màng.

Fujiwara Đệ Tam Lang nói: "Đây là cho trả thù lao đại quan nhân, kính xin đại quan nhân giúp đỡ nhiều hơn, tại hạ tin tưởng, đại quan nhân nhất định có biện pháp."

Trần Thế Trung nở nụ cười, nói: "Hắc hắc, có thương lượng, có thương lượng, như vậy đi, những vật này để lại, ta thu trước, sự tình về sau, ta sẽ tận lực giúp các người xử lý, như thế nào?"

Fujiwara Đệ Tam Lang lại khom người chào: "Xin nhờ ngài!"

Fujiwara Đệ Tam Lang vừa đi, Trần Thế Trung liền nhìn bốn mỹ nữ, hắn đi từng bước từng bước đến gần nhìn kỹ.

Bốn người đều là dạng xinh đẹp, nhưng Trần Thế Trung biết rõ, bốn người này, mình không thể lưu lại toàn bộ, ít nhất cũng phải ném cho Trần Nguyên hai người, bằng không thì thật sự không thể nào nói nổi.

Năm ngày sau, Trần Nguyên từ phủ Đại Danh trở lại, còn mang phụ thân Tô Hiếu Du trở về.

Tô lão đầu bị Lão Bàng đánh vào tù, hắn biết rõ nguyên nhân, cho nên căn bản không kỳ vọng thời điểm Bàng Cát còn sống hắn có thể ra ngoài.

Lúc Trần Nguyên dẫn hắn từ trong đại lao đi ra, lão nhân này phảng phất như đang nằm mơ.

Trên đường đi, Trần Nguyên căn bản không nói cùng hắn lời nào, cái này lại làm cho trong lòng của hắn thấp thỏm lo âu, tiến vào thành Biện Kinh, Trần Nguyên trực đưa hắn đến chỗ Tô Hiếu Du ở, một khắc nhìn thấy con của mình này, hắn mới hiểu được điểm gì đó, phụ tử ôm nhau khóc rống lên.

Thâm tình phụ tử chân thật, ở thời khắc này, Trần Nguyên khẳng định Tô Hiếu Du thật sự khóc, không phải ngụy trang.

Khóc một hồi, Tô Hiếu Du mới lên tiếng: "Phụ thân ở chỗ này ngồi tạm, ta và vị này quan nhân có mấy câu muốn nói."

Thần sắc Tô lão đầu có chút hoài nghi, cũng không nói gì thêm, tuy chức quan Thông phán không lớn, cũng là một vị quan, hần lặn lội quan trường nửa đời người, mơ hồ cảm giác được lần này bản thân có thể đi ra, trong đó tất có ẩn tình.

Hần rất muốn biết, nếu như không có người nào chủ động tự nói với mình, vậy thì hắn sẽ đi tìm hiểu.

Tô lão đầu một mình ngồi ở trong phòng, Tô Hiếu Du đi tới lên xe ngựa của Trần Nguyên, hỏi: "Phò mã gia, hiện tại nên làm thế nào?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Ta hồi cung, hoàng thượng tất nhiên sẽ hỏi về thương thế của ngươi, ta sẽ tận lực dẫn hắn đi ra ngoài gặp ngươi, đến lúc đó, làm như thế nào, chắc hẳn không cần tại hạ nói cái gì nữa, cô nương phải chú ý, nếu như ngươi muốn làm cho địa vị của ngươi tiến cung cao hơn một chút, vậy thì đừng có vạch trần thân phận của hoàng thượng."

Tô Hiếu Du gật đầu, nói: "Tốt, ta nghe Phò mã gia an bài, không biết lúc nào hoàng thượng có thể đi ra ngoài?"

Trần Nguyên nhìn Tô Hiếu Du rồi nói: "Phải xem trong lòng hắn nhớ ngươi không, nếu như vạn tuế đã quên ngươi, khả năng cũng sẽ không tới gặp ngươi."

Tô Hiếu Du nhìn con mắt Trần Nguyên, cười một chút, thập phần kiên định nói: "Không có khả năng, không quá ba ngày, vạn tuế tất nhiên ra tới tìm ta."

Trần Nguyên hỏi: "Cô nương tự tin như thế?"

Tô Hiếu Du gật đầu: "Đúng."

Trần Nguyên đứng dậy, nói: "Vi thần xin ở chỗ này bái kiến Tô nương nương."

Tô Hiếu Du rõ ràng vô cùng tự tin, thời điểm ba ngày sau, Nhân Tông cũng không tới gặp nàng, không phải Nhân Tông quên người này, chỉ là, với tư cách một hoàng thượng, hắn có rất nhiều chuyện phải làm.

Nhân Tông ưa thích nữ sắc, nhưng hắn không trầm mê ở nữ sắc, hắn là một hoàng thượng có lý tưởng, xây dựng lĩnh mới như lửa sém lông mày, an trí quân đội tuyến hai kia cũng phải nhanh tiến hành một chút, không có thời gian tìm đến Tô Hiếu Du.

Thời điểm Nhân Tông muốn lực chú ý của tất cả người đều bị vấn đề quan lại vô dụng hấp dẫn, lặng lẽ xây dựng hoàn thiện quân đội, để cho mình có thể ngay lập tức đi giáo huấn Liêu Hứng Tông một tý, để cho Liêu Hứng Tông biết rõ, trước kia đều là mình nhường hắn.

Còn có, sự tình Tây Cương cũng phải lập tức tiến hành, những quân đội kia cũng phải an trí, đất đai bởi vì chiến tranh mà hoang phế, phải lập tức khai khẩn, động tác nhanh một tý, còn có thể cày bừa vụ xuân năm nay.

Những chuyện này đều liên lụy đến tinh lực Nhân Tông, tuy hắn nhiều lần hỏi qua Trần Nguyên về tình huống hiện tại của Tô Hiếu Du, lại không có thời gian đi ra ngoài nhìn một cái.

Hôm nay lại có một sự tình mừng rỡ, tin tức lương thực Nam Dương đã trở về này, lại để cho tất cả mọi người cảm giác được sự hưng phấn, bất kể là chủ trương tân chính hay là phản đối tân chính, đều hiểu nhóm lương thực này đến, có thể cho bọn hắn tinh lực, lại dùng toàn bộ trên mặt cái lộn, vấn đề những lưu dân kia có thể được trình độ càng lớn.

Có thể chia lưu dân một ít hạt giống lương thực, để cho bọn họ về nhà làm ruộng, nếu như hôm nay thu hoạch tốt mà nói, thời gian sang năm là dễ qua rồi.

Nhân Tông mang theo đủ loại quan lại, tự mình đi ra nghênh đón đội ngũ vận lương, Trương Tu Chính từ trên một con thuyền lớn nhất đi xuống, đây là lần đầu tiên hắn ra biển quay về Biện Kinh.

Hắn đã đen rồi, nhưng nhìn vào thì rất rắn chắc, cả người cũng có vẻ cực kỳ tinh thần.

Những chủ thuyền thương thuyền kia, dưới sự dẫn dắt của hắn, sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, đi tới hướng Nhân Tông, dừng lại tại địa phương trước mặt Nhân Tông vài chục bước, hơn hai trăm người quỳ rạp xuống đất, cùng hô: “Thảo dân tham kiến hoàng thượng!”

Nhân Tông rất cao hứng, hơn một trăm năm mươi chiếc thuyền lớn, trên mỗi một con thuyền đều tràn đầy lương thực, cũng đủ để bổ sung chỗ trống lương thực Đại Tổng còn thiếu.

Những thủy thủ kia khiêng bao lương thực trên thuyền xuống, đặt ở xe ngựa sớm đã chuẩn bị tốt, trên cơ bản chỉ đảo mắt một cái, một cỗ xe ngựa đã tràn đầy.

Xe ngựa tràn đầy dựa theo sớm lộ tuyến đã quy định tốt, một đường phi về hướng thành Biện Kinh, còn có một vài xe ngựa không đang chạy đến.

Hôm nay, trên con đường này, đều có Bộ khoái và quân đội canh gác, ngoại trừ xe ngựa vận chuyển lương thực ra, tất cả các xe ngựa khác không được ra, người đi đường cũng phải tránh sang một bên, không thể đoạt làn xe của xe ngựa, để bảo đảm lương thực có thể dùng tốc độ nhanh nhất từ trên thuyền đến kho hàng.

Nhân Tông nhìn đoàn xe tới lui, trên mặt đều là dáng tươi cười, nhưng hắn lại nghĩ tới một vấn đề, bỗng nhiên quay đầu nhìn Trần Nguyên, nói: “Thế Mỹ, mua sắm nhiều lương thực như vậy, tốn không ít tiền phải không? Số tiền trăm đưa cho người kia đã đủ chưa?”

Trần Nguyên cười một chút rồi nói: “Vạn tuế không cần lo lắng, năm nay Nam Dương thu hoạch đúng mùa, giá cả lương thực cũng không cao lắm, trong lúc này có một chút giá chênh lệch, nhưng những thương gia kia nguyện ý lo âu vì vạn tuế.”

Đối với những thương gia kia mà nói, một chuyến mua lương thực này cầm được cờ hiệu Đại Tổng, giống trống khua chiêng thu mua ở Nam Dương, chính là cơ hội một mở ra thị trường tuyệt tốt, chỉ cần có thể mở ra thị trường, tài nguyên sẽ cuộn cuộn, hiện tại chỉ là mất món tiền nhỏ mà thôi.

548. Chương 501: Mở Rộng

Huống chi Nhân Tông chưa bao giờ bán chín khu chế muối cho bọn hắn, nói cái gì mình cũng phải tỏ vẻ một chút.

Tiền mua lương thực, Nhân Tông chỉ ra số lớn, Trần Nguyên móc ra một ít món tiền nhỏ, số lẻ thiếu khuyết còn lại, không cần phải tính toán rõ ràng cùng hoàng thượng, trong lòng bọn hắn vô cùng hiểu, tính toán sổ sách chi tiết cùng hoàng thượng, mình chỉ có hại chịu thiệt.

Nhân Tông nghe xong, rất là cao hứng, gật đầu nói: “Lúc này đây, may mắn mà chư vị ái khanh cùng các dân chúng đồng tâm hiệp lực, mới có thể để cho ta Đại Tổng bình yên vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Sau lưng, một đám đại thần vội vàng nói: “Đó là bản phận của bọn thần, không dám kể công.”

Nhân Tông nói như vậy, chính là một câu khách khí, trong nguy cơ lương thực, những sĩ phu này cơ hồ không làm cái gì, cho dù Phạm Trọng Yêm, mấy người có lương tâm mở nhà tình nghĩa như vậy, cũng chỉ là một loại hành vi tư nhân.

Chính thức đưa ra lực mạnh, là hiệp hội buôn bán, là những thương nhân này nghĩ tất cả biện pháp từ bốn phía để giải quyết nguy cơ này.

Đây cũng là muốn nói, những thương nhân này so với sĩ phu thì có lương tâm một ít, nhưng bọn hắn hiểu, một khi Đại Tổng rối loạn, công việc mua bán của mình xong rồi.

Về phần sĩ phu cầm được lương thực trấn an nạn dân, đó là việc bọn họ phải làm, làm quan, nếu như người ngay cả nạn dân cũng không thèm quản, vậy người làm quan cái gì? Quan cầm bổng lộc ăn không ngồi rồi sao?

Nhân Tông xoay đầu lại, nói với Trần Nguyên: "Người chính là hiệp hội buôn bán nghe nói lâu nấp không sai, trẫm còn không có nhìn qua. Như vậy đi, đợi ngày mai người gọi bọn hần cùng đi, ta sẽ gặp mặt, bọn hần làm vấn đề này không tệ, giúp trẫm rất nhiều, cũng nên cho ca ngợi bọn hần một ít mới được."

Trần Nguyên liền ôm quyền nói: "Vạn tuế thánh minh."

Lúc này, quan viên Tư thiên giam liếc nhìn Trần Nguyên, ngay lập tức tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, vì thần có một bản tấu muốn đưa lên cho vạn tuế xem."

Nhân Tông nhìn hần, nói: "Đồng ái khanh cứ nói."

Quan viên kia nói: "Vạn tuế, những lương thực này chỉ có thể giảm bớt nguy cơ tạm thời, muốn triệt để giải quyết vấn đề, còn cần mùa thu năm nay mưa thuận gió hoà mới được. Thần cho rằng, vạn tuế lúc này nên lấy danh phận thiên tử chí tôn, hướng trời xanh cầu phúc, đồng thời đại xá thiên hạ, cầu trời xanh thương cảm."

Thời cơ được tuyển chọn cực kỳ tốt, lời nói này phát ra, người khác nghe vào trong lỗ tai liền cảm thấy hợp tình hợp lý, không liên lạc chuyện này đến chuyện Vương Luân.

Bản án Vương Luân rất chắc chắn, Nhân Tông là người khoan dung độ lượng, thời điểm biết rõ Vương Luân vốn không có đủ cửu tộc, chỉ có một thê tử và một đứa trẻ vừa một tuổi, liền không hạ mệnh lệnh tru sát cửu tộc hần nữa, chỉ muốn chém đầu một mình Vương Luân.

Hiện tại hần đã bị phán quyết, tạm thời giam giữ là vì Nhân Tông phải đợi hồi âm của Tương Dương vương, nhìn Tương Dương vương có dám tới đối chất cùng Vương Luân hay không.

Tâm tình Trần Nguyên rất khẩn trương, nếu như Nhân Tông gật đầu mà nói, Vương Luân có thể đổi thành đợi mang về hỏi chém, giống như trì hoãn án tử hiện tại, chỉ cần còn có thể hỏi chuyện, trên cơ bản đều là có thể bảo trụ tánh mạng, cho nên Trần Nguyên một mực nhìn sắc mặt Nhân Tông.

Sắc mặt Nhân Tông cực kỳ tốt, hiện tại toàn bộ ý nghĩ trong đầu hần đều là niềm vui sướng.

Hạ Tùng tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, cựa thần cho rằng, vạn tuế đã tăng khai ân khoa tại mùa thu, cái đại xá thiên hạ này, có phải là có chút không ổn hay không?"

Nhân Tông khoát tay, nói: "Trẫm cảm thấy Đồng ái khanh nói rất có lý, cứ như vậy đi, Đồng ái khanh, người phụ trách thay trẫm thảo cáo văn tế thiên, Phạm ái khanh, người định ra một phần thánh chỉ đại xá thiên hạ."

Phạm Trọng Yêm cùng Đồng đại nhân vội vàng nói: "Thần tuân chỉ."

Đồng đại nhân nói xong, con mắt nhìn về phía Trần Nguyên, Trần Nguyên quăng tới một ánh mắt cảm kích về hướng hần hần.

Nói thật, Trần Nguyên luôn luôn cho rằng, bên trong tất cả cơ cấu Tống triều, lẫn lộn tốt nhất, đúng là Tư thiên giam.

Chức vị này trên cơ bản không có gì nguy hiểm, thiên tai thật sự đến rồi, cũng chưa từng có người nghĩ tới người Tư thiên giam không làm hết phận sự, những quân chủ kia thà rằng suy nghĩ là mình đã chỗ nào đó chọc giận trời xanh, cũng sẽ không giáng tội bọn hần.

Chính là bởi vì không có nguy hiểm, cho nên cũng không có chất béo gì, Trần Nguyên tìm được Đồng đại nhân này, hai ngàn quan tiền liền mua được hần rồi.

Hai ngàn quan, mua tánh mạng Vương Luân.

Chỉ cần trong khoảng thời gian này, Vương Luân ở trong tù biểu hiện trung thực một ít, lại để cho Bao Chứng cảm thấy Vương Luân thật sự biết sai rồi, mang về hỏi xong, chắc cũng không chém.

Một thuyền lương thực có thể chất lên hơn mười xe, thậm chí trên trăm xe, mọi người đứng trong gió rét một canh giờ, cũng đã cảm giác được hàn ý nước sông kia mang đến.

Nhân Tông hiển nhiên có cái chút ít không quá thích, một hồi gió lạnh thổi qua, hần liền hắt xì một cái.

Lão Bàng lúc này có vẻ cực kỳ quan tâm, nói: "Vạn tuế, bờ sông gió lạnh, ngài phải bảo trọng Long thể mới được."

Nhân Tông nhìn những cu li đang khiêng lương thực bao kia, khoe miệng nhếch lên, cười một chút rồi nói: "Người xem bọn hần đi, mỗi người đều chỉ mặc một bộ áo ngắn, trên người rõ ràng còn đang chảy mồ hôi, bọn hần nhất định là rất mệt, Âu Dương Tu, hôm nay phát nửa cân rượu cho mỗi người."

Âu Dương Tu lập tức nói: "Vạn tuế nhân từ, thần tuân chỉ."

Một canh giờ chỉ chuyển được không đến một phần ba thuyền, Nhân Tông cũng không muốn chờ đợi thêm nữa rồi, mang theo đủ loại quan lại trở về thành.

Trần Nguyên làm một bữa tiệc tại Tân Nguyệt sơn trang, để Trương Tu Chính dùng cơm tẩy trần.

Trương Tu Chính giảng giải kiến thức của mình khi ở Nam Dương cho Trần Nguyên, đồng thời, hần cũng nói cho Trần Nguyên, hiện tại sinh ý vùng Nam Dương trên cơ bản là đã hoàn toàn được thả thông, có thể mở rộng đội tàu, tiến hành đi xa hơn.

Trương Tu Chính hướng tới mục đích này, đây cũng là chuyện Trần Nguyên đã đáp ứng hần, Trần Nguyên nói qua, một ngày kia, muốn cho Trương Tu Chính một hạm đội, để cho hần đi đến Hawaii.

Đi xa, có thể mang đến lợi nhuận rất lớn, cho mình, cũng cho cả Đại Tống.

Nhưng đồng thời cũng tồn tại nguy hiểm rất lớn, Trần Nguyên không muốn một người gánh chịu nguy hiểm như vậy, hần muốn kết hợp sinh ý chi hạm đội này và hiệp hội buôn bán lại, để cho tất cả thương nhân cùng đi kiếm tiền, cũng để cho tất cả thương nhân cùng gánh chịu nguy hiểm này.

Cái khối bánh ngọt này rất lớn, coi như mình có cái mồm thật lớn, cũng khó có thể một mình ăn hết.

Ngoài ra, những thương nhân kia biết mình làm sinh ý như vậy, bọn hần đã nhiều lần tìm đến chỗ Trần Nguyên, yêu cầu chia một chén canh.

Hiện tại Trương Tu Chính cho rằng có thể tiến hành đi xa hơn rồi, quy mô hạm đội nhất định phải mở rộng.

Trần Nguyên cần rút tài chính vào, suy nghĩ một chút, liền nói với Trương Tu Chính: "Được rồi, Trương huynh đã nói có thể, chúng ta liền thử xem, từng bước từng bước chạy về phía trước."

Trương Tu Chính nói: "Chưởng quầy, ta cảm thấy chúng ta có thể thành lập chi nhánh ở những quốc gia Nam Dương kia, như vậy so với mỗi lần chúng ta đi tìm thương nhân địa phương để mua bán hàng hóa thì thuận tiện hơn nhiều."

Trần Nguyên cảm thấy cái chủ ý này cực kỳ không tệ, có người thu hàng và bán hàng ngay tại địa phương, có thể cam đoan đội tàu có nhiều thời gian hơn để đi, cực kỳ có lợi đối với việc kéo dài đường thẳng mậu dịch, lập tức nói: "Nếu như người thấy phù hợp, liền đi làm đi, người cứ thoải mái mà làm."

Trương Tu Chính thấy Trần Nguyên tiếp nhận ý kiến của mình rồi, hơn nữa còn hoàn toàn trao quyền lực cho mình, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, hần là người ưa thích chạy thuyền, nếu như tại phương diện sinh ý, có thể có người khác quản lý hộ hần, hần rất vui vẻ.

549. Chương 502: Tiền Trang (1+2)

Trần Nguyên nhìn khuôn mặt hần, đột nhiên hỏi: "Trương huynh, người vẫn muốn đi đại dương, ta lại một mực bảo người giúp ta buôn bán trên biển, có phải trong lòng người đang thầm trách cứ ta hay không?"

Trương Tu Chính lắc đầu, nói: "Chưởng quầy nói quá lời, nói thật, trong lòng ta có một chút thất vọng, nhưng so với việc bắt ta đứng ở Biện Kinh thì tốt hơn rất nhiều, tại hạ cũng đã rất thỏa mãn, hơn nữa, ta tin tưởng chưởng quầy chính là người nói lời giữ lời, nhất định sẽ để cho ta thực hiện được lý tưởng."

Trần Nguyên cười một chút, lấy tay vỗ vỗ bả vai Trương Tu Chính, nói: "Trương huynh, ta nhớ được, lúc đầu ta đã nói với người, ta sẽ tận lực giúp người, có phải không?"

Trương Tu Chính nghe được Trần Nguyên nói như vậy, trong lòng lập tức cả kinh, rất sợ Trần Nguyên lại làm ra cái rắm thú vị gì khác, ánh mắt của hắn nháy nháy nhìn Trần Nguyên, không nói câu nào.

Dáng tươi cười của Trần Nguyên càng sáng hơn, hắn nói: "Lúc trước là thế, hiện tại ta cho người biết, ta nhất định sẽ để cho người ra biển, bởi vì không riêng gì lý tưởng của người, còn là lý tưởng của ta, mặc kệ có khó khăn gì, chúng ta đều cùng nhau giải quyết, được không?"

Một câu như vậy, nếu như dùng một ngữ khí kiên định để nói, có lẽ Trương Tu Chính cũng có thể tiếp nhận hơn một ít, nhưng lúc Trần Nguyên nói lời này, trên mặt treo đầy dáng tươi cười, một bộ dáng bất cần đời, cuối cùng còn hỏi được không, cái này thật sự làm cho trong lòng Trương Tu Chính cảm thấy có chút kinh ngạc.

Thời điểm ánh mắt của hắn nhìn về phía Trần Nguyên, chợt phát hiện người chưởng quầy hai năm qua đã có chút thay đổi, so với lúc trước mình được Trần Thế Mỹ cứu ra từ trong đại lao Liêu quốc, đã có chút bất đồng.

Một hồi lâu sau Trương Tu Chính mới lên tiếng, nói: "Tốt, tốt."

Hai người nói xong, Thiết An Ha Mã Thai đã từ bên ngoài tiến đến, nói: "Chưởng quầy, Nhị chưởng quầy gửi thư từ Đông Doanh đến."

Trần Nguyên nhận lấy là thư, mở ra, nhìn thoáng qua một lần, chân mày cau lại, trong lòng Trương Tu Chính có chút hoài nghi, nhưng không hỏi cái gì, hắn đứng dậy nói: "Chưởng quầy có việc, ta đây xin cáo từ trước, buổi tối ta còn có mấy bằng hữu phải đi tiếp đãi."

Trương Tu Chính này rất không thích kết giao với người lạ, bằng hữu của hắn ở Biện Kinh cũng không nhiều, ngoại trừ Dương Nghĩa cùng Bao Chứng ra, cơ hồ không có người nào kết bạn với hắn.

Đó cũng không phải là nói người này không tốt, chỉ là vấn đề về cách sống.

Trương Tu Chính vì lý tưởng của mình mà sống, cho nên, không có bằng hữu, hắn cũng không thêm để ý.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, sớm về nghỉ ngơi đi, lần này trở về, nghỉ dưỡng nhiều thêm mấy ngày, không cần phải vội vã đi như vậy."

Sau khi Trương Tu Chính tạ ơn đi ra khỏi sơn trang, nhưng Trần Nguyên vẫn ngồi ở chỗ cũ, không nhúc nhích, không nói gì, trong đầu tự hỏi một vấn đề rất quan trọng.

Trần Thế Trung gửi thư nói, người Đông Doanh muốn 100 chiếc chiến thuyền, lại làm cho trong lòng Trần Nguyên rất là giật mình, đây là một cuộc mua bán cực kỳ lớn, theo lý thuyết, Trần Nguyên nên cao hứng mới được, nhưng Trần Nguyên lập tức nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, bọn hắn muốn 100 chiếc chiến thuyền làm cái gì?

Thủy sư Triều Tiên hiện tại chỉ có hơn năm mươi chiếc thuyền lớn, mình đã bán cho những Oa nhân kia hơn hai mươi chiếc rồi, nếu như bọn hắn chỉ muốn đánh Triều Tiên, lại mua thêm năm mươi chiếc, vậy cũng đủ để chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Nhưng Nhật Bản này muốn mua 100 chiếc, điều này nói rõ cái gì?

Trần Nguyên có một chút ngoài ý muốn, cũng có một chút sợ hãi, Nhật Bản không phải cái loại người thời điểm thực lực mạnh hơn người khác mới dám đi khi dễ người khác.

Năm đó, chiến tranh thế giới lần thứ hai xảy ra, chiến tranh Mỹ Nhật, Nhật Bản dám đánh lên Trân Châu Cảng, lần đó không phải bọn hắn đã phát động công kích đối với đối thủ cường đại hơn cả bọn hắn hay sao?

Đây là tính cách của Nhật Bản, Trần Nguyên tương đối bội phục một chút, không có trận chiến nào dám tiểu tử này không dám đánh, chỉ cần bọn hắn cảm thấy có cơ hội, bọn hắn sẽ toàn lực đi đánh cược một lần.

Hiển nhiên, khẩu vị của Mạc Phủ so với những tướng quân kia lớn hơn rất nhiều, hắn không muốn địa phương như Triều Tiên, một nơi không quá giàu có và đông đúc, cái chỗ kia đã bị Miyamoto Lục Lang và những kia tiểu lâu la quấy rầy, không có bao nhiêu chất béo, mục tiêu của bọn hắn, rất có thể là địa phương giàu có hơn so với Triều Tiên, Đại Tống.

Chỉ cần có 100 con thuyền, bọn hán có điều kiện quấy rầy mỗi một nơi quanh vùng duyên hải Đại Tống.

Làm sao bây giờ? Cách nghĩ thứ nhất của Trần Nguyên chính là cự tuyệt bọn hán, chỉ cần mình khống chế số lượng chiến thuyền của bọn hán, cho dù những người Đông Doanh kia có dã tâm đối với Đại Tống, cũng chỉ có thể động thủ đối với Triều Tiên trước.

Nhưng sự tình thật sự đơn giản như vậy sao? Chỉ cần mình khống chế con thuyền, Nhật Bản sẽ chuyển dời dã tâm sao? Đây quả thật là một đại sự, nhất định phải suy nghĩ kỹ càng.

Nếu như làm ra lựa chọn sai lầm mà nói, hoặc là làm sai sót cơ hội tốt, hoặc là đùa với lửa, tự mình hại mình, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Hán đánh giá dã tâm người Nhật Bản rồi quá thấp, nếu bọn hán thật sự đến quấy rầy Đại Tống, ai biết được là dạng kết quả gì đây? Những cư dân vùng duyên hải Triều Tiên kia chính là ví dụ tốt nhất, đám Oa nhân này, người đừng nhìn cái đầu hán thấp bé, nguyên một đám so với cảm thú còn cảm thú hơn.

Ngoài ra, thủy sư Đại Tống vẫn chưa cải tiến hoàn toàn, hiện tại, trong mắt những sĩ phu kia, thủy sư chẳng qua là một món đồ chơi xa hoa, có cũng được mà không có cũng không sao.

Thủy sư Tống triều ở Nam Tống mới phát triển đại quy mô, hiện tại thủy sư Phúc Châu chỉ có hơn mười chiếc thuyền lớn, thủy sư Nghiêm Châu cũng không quá trăm chiếc.

Hơn nữa, những thuyền lớn này vô pháp so sánh cùng những chiến thuyền Trần Nguyên bán cho Đông Doanh kia, phần lớn đã xuống nước nhiều năm, nếu như người Nhật Bản thật sự đánh bại thủy sư Đại Tống, như vậy hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, mặt dịch trên biển của Đại Tống có thể rơi vào đình trệ.

Không bán? Người Nhật Bản sẽ để cho mình nắm mũi dẫn đi sao? Trần Nguyên suy nghĩ suốt cả một buổi tối cũng không nghĩ ra một kết quả gì.

Ngày hôm sau, Nhân Tông đi theo Trần Nguyên, vào hiệp hội buôn bán Nhân Nghĩa.

Ngay tại thời gian mấy ngày nay, Trần Nguyên từ Đẳng Hạng trở về, nhân số hiệp hội buôn bán đã được tiến hành mở rộng nhóm thứ hai rồi, đã gia tăng đến gần ba mươi người so với mười mấy người lúc trước.

Hơn nữa, nhóm người thứ hai gia nhập hiệp hội buôn bán này, không riêng gì phải giao một số lượng phí hội viên xa xỉ, còn phải được đại đa số các nguyên lão giữa nhóm hiệp hội buôn bán đầu tiên đồng ý, mới có thể được hiệp hội buôn bán tiếp nhận.

Hội phí bọn hán giao, sẽ được Trần Nguyên lưu lại, dùng để tiến hành trợ cấp đối với một ít thương hộ tạm thời xuất hiện khó khăn ngày sau.

Mặc dù lý do này trong mắt bọn hán chính là lão nhân hiệp hội buôn bán khi dễ người mới tới, nhưng cũng không có ai bởi vì chút tiền này mà buông tha cho món tiền lớn.

Giao nhiều hơn nữa cũng đáng giá, không gia nhập hiệp hội buôn bán, mình chỉ là một thương nhân chót nhất Đại Tống.

Những sĩ phu kia muốn nhào nặn đầu mình như thế nào cũng được, nhưng gia nhập hiệp hội buôn bán, trên đầu của mình liền có một quang sáng, cái quang sáng này ít nhất có thể làm cho chút tiểu quý trong quan trường né tránh rất xa.

Thậm chí, mình còn có nhìn thấy hoàng đế, có cơ hội được hoàng đế ngợi khen.

Những sĩ phu kia thì như thế nào? Cho dù học vấn người cao tới đâu, trong triều khó lên, người lẫn lộn vài thập niên, cũng không thể thấy được hoàng thượng, nếu còn dám ăn ta, thời điểm ta gặp hoàng thượng, tố cáo người một tội trạng, xem người làm sao để chối bỏ tội tham ô đây.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là, gia nhập hiệp hội buôn bán, có thể kiếm được tiền.

Không chỉ nói những thương nhân ngay từ đầu gia nhập hiệp hội buôn bán kia, mà ngay cả Liễu Hồng tham gia vào sau, hiện tại cũng đã có tài sản gấp năm sáu lần.

Trước kia ở tại Biện Kinh, những người buôn bán này, ai ra thức Liễu Hồng? Nghe nói tên của hán, cũng bởi vì sự tình Nhan Tra Tấn.

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước, chiến tranh cùng người Đảng Hạng nổ ra, không riêng gì để cho này thương hộ tham gia hiệp hội buôn bán từ trong tay triều đình lấy ra rất nhiều đơn đặt hàng, cam đoan bọn hắn có thể tiếp tục vận chuyển hoạt động kinh tế khi nguy cơ lương thực vẫn đang xảy ra.

Còn để cho bọn họ thoải mái mở ra thị trường kinh doanh ở Đảng Hạng, hiện tại Liễu Hồng đã thiết lập tám chín gian cửa hiệu mặt tiền tại Đảng Hạng, chuyên môn dùng để thu mua sản phẩm dê bò của người Đảng Hạng.

Tuy bởi vì Đảng Hạng vẫn chưa được bình định, hắn vẫn chưa chứng kiến tiền quay đầu về nhà, nhưng tất cả mọi người tin tưởng, một khi chiến loạn Đảng Hạng bình định, Liễu Hồng có thể lập tức biến thành ông chủ giàu có.

Nếu như trước đó lần thứ nhất, Nhân Tông hiện ra tại Tân Nguyệt sơn trang, chỉ là một lần vô tình gặp phải mà nói, lần này, Nhân Tông đã sớm định ngày hẹn, càng làm cho những thương nhân này cảm thấy được yêu mà sợ.

Nói là giờ tỵ phải trình diện, có thật nhiều mọi người từ giờ mẹo đã tới rồi, trên đường đi thấy người quen liền chào hỏi, người ta hỏi hắn làm gì, hắn liền nói: "Ngày hôm qua hoàng thượng bảo ta đi gặp hắn, bảo là muốn phân phó ta làm chút chuyện, tuy nhà ta rất bận rộn, nhưng hoàng thượng đã tới tìm ta rồi, cũng không thể cãi lời thánh chỉ, đúng không?"

Sau đó liền mỉm cười rồi đi trong ánh mắt hâm mộ ghen ghét hăm hực của người khác.

Nhân Tông hiện ra tại hội trường, những thương nhân này đều có vẻ rất kích động, đặc biệt là mười mấy người mới tới, bộ dạng vô cùng lo lắng, hưng phấn tốt đỉnh.

Nhân Tông chỉ nói vài câu cố gắng mà thôi, nhưng điều này đối với những thương nhân kia mà nói, đã quá đủ rồi.

Thời điểm đứng trước mặt Nhân Tông, các thương nhân tuyệt đối không giống như những kia sĩ phu, nói cái gì "thần cho rằng không ổn", mấy ngôn ngữ kiểu này.

Mặc dù trong lòng cho rằng không ổn, nhưng đã sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hoàng thượng ở trước mặt, nói chuyện cùng với mình, hắn nói cái gì cũng đều thỏa đáng.

Đợi Nhân Tông nói hết lời, Trần Nguyên mới lên tiếng: "Chư vị, hoàng thượng có thể tự mình đến thăm mọi người, thật sự là vinh hạnh cho hiệp hội buôn bán chúng ta, đồng thời, ta cũng có một việc muốn thương lượng một chút cùng mọi người, hy vọng có thể được các vị tiền bối ủng hộ."

Có Nhân Tông ngồi ở bên cạnh, những thương nhân kia nói chuyện đều có vẻ khách khí hơn rất nhiều, Ngô chưởng quầy lập tức nói: "Phò mã gia có chuyện gì cứ nói."

Trần Nguyên nhìn thoáng qua Nhân Tông, Nhân Tông dùng ánh mắt bảo hắn tiếp tục nói.

Lúc này hắn mới lên tiếng, nói: "Thật ra là có một sự việc như vậy, ta muốn chuyển nhượng tất cả mua bán dưới tay mình."

Những thương nhân kia nghe đến đó, trên mặt đều biến sắc, trong lòng âm thầm nói: "Cuộc chiến này vừa đánh xong, chứ không phải là hoàng thượng chuẩn bị qua sông đoạn cầu rồi đấy chứ? Bằng không thì tại sao Trần Thế Mỹ này bứt ra nhanh như vậy làm cái gì?"

Trần Nguyên biết rõ bản khoản trong lòng bọn hắn, cười một chút rồi nói: "Ta giới thiệu cho chư vị một vị bằng hữu, hắn cũng là người Biện Kinh, chắc hẳn các người cũng biết, Sài đại quan nhân, mời lên đây nói chuyện cùng chư vị tiền bối."

Sài Dương đi lên phía trước một bước, quạt xếp trong tay được gấp lại, cúi người nói: "Chư vị, Phò mã gia để ta làm sinh ý tại Tây Cương, ngày sau không thể thiếu hợp tác cùng chư vị tiền bối, kính xin chư vị chỉ giáo nhiều hơn mới được."

Rất nhiều người đều biết Sài Dương, nhưng lúc này, không ai chào hỏi hắn, tất cả con mắt đều nhìn về Trần Nguyên, nếu như Trần nguyên thật sự muốn thoát thân, vậy bọn họ khẳng định sẽ chạy nhanh hơn cả thỏ, cái hiệp hội buôn bán Nhân Nghĩa này lập tức sẽ là vườn không nhà trống.

Mã Sướng không nhin được, nói: "Phò mã gia, ý tứ của ngài là?"

Trần Nguyên nói: "Ý của ta rất đơn giản, hôm nay tối, chính là thương lượng một chút cùng chư vị tiền bối, hiệp hội buôn của chúng ta là rắn không đầu, nên chọn một người làm cái đầu, không biết trong lòng chư vị có người thích hợp không?"

Hứa mặt đỏ nói nhanh nhất: "Tự nhiên là Phò mã gia ngài thích hợp nhất!"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Chư vị, đây chính là nguyên nhân ta buông tất cả mua bán ra, bắt đầu từ ta, từng người ngồi trên vị trí này, phải tự buông mua bán của mình xuống, như vậy mới có thể bảo đảm ngày sau, thời điểm hấn xử lý công việc có thể làm được tương đối công chính, công bằng."

Những thương nhân kia hiểu ra, trong lòng cũng có một chút cảm động, nói: "Phò mã gia không cần làm vậy, chúng ta không tin được ngài sao?"

Trần Nguyên khoát tay, nói: "Chúng ta làm việc buôn bán, vẫn nên làm mọi chuyện rõ ràng mới tốt, đặc biệt là mọi người đã tuyển ta làm đầu tàu, vác người phải nghe theo ta, về phần tiền ta thu vào, toàn bộ hiệp hội buôn bán lấy ra một thành lợi nhuận, chư vị nghĩ như thế nào?"

Mọi người nhìn thoáng qua lẫn nhau, cái này có ý nghĩa là mỗi người bọn hấn đều phải đem một thành lợi nhuận mình đoạt được ra cho Trần Nguyên, một người một thành, hiện tại bọn hấn nơi này có ba mươi người, nói cách khác, Trần Nguyên thu vào sẽ cao hơn tất cả bọn hấn, thậm chí còn cao hơn gấp hai, gấp ba lần một số người.

Cái công thức chia phần này, bọn hấn cực kỳ hiểu, chẳng qua, nếu như Trần nguyên thật có thể làm được công bằng, công chính mà nói, tiền này coi như chi ra đúng chỗ.

Hơn nữa, cơ chế như vậy, sẽ để cho hiệp hội buôn bán phát triển càng nhanh, hấp dẫn càng nhiều thương nhân, Trần Nguyên thu vào lại càng cao, việc này sẽ thúc đẩy Trần Nguyên toàn tâm toàn ý phát triển hiệp hội buôn bán, đối với mọi người, đều không có chỗ nào hỏng.

Trương chương quỳ nhìn Nhân Tông, lại nhìn Trần Nguyên, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Trần Nguyên nhìn ra sắc mặt của hấn, liền nói: "Trương chương quỳ, có chuyện cứ nói đừng ngại."

Nhân Tông nghe xong liền cười một tiếng, nói: "Hôm nay trẫm tối, là xem các người họp như thế nào, thương lượng về những chuyện gì. Không riêng gì lần này, mỗi một lần các người họp, trẫm đều sẽ phái người đến, các người không cần ngại ngần, chỉ cần các người không phạm pháp làm loạn kỷ cương, trẫm tuyệt không can thiệp."

Trương chương quỳ lúc này mới lên tiếng: "Phò mã gia, ta muốn hỏi một chút, cái hiệp hội buôn bán này, sau khi tiến vào đi ra ngoài được không?"

Trần Nguyên lắc đầu: "Được, tùy thời có thể tiến đến, tùy thời có thể đi ra ngoài. Thời điểm tiến vào hiệp hội buôn bán nộp bao nhiêu tiền, chờ thời điểm các người rời khỏi, sẽ trả lại đủ số cho các người.:

"Đương nhiên, các người cũng có thể tùy thời bắt ta đi, nếu như mọi người cảm thấy ta làm không tốt, chỉ cần có trên bảy thành thương gia liên danh bảo ta rời đi, ta sẽ lập tức rời đi. Những điều khoản cụ thể này, ta đã bảo người ta viết xong, đợi lát nữa, chúng ta mỗi người được một phần, vạn tuế tự mình ở chỗ này chứng nhận, ai cũng không thể làm trái."

Mọi người nghe đến đây, đều thở dài một hơi, vấn đề bọn hấn lo lắng nhất, cuối cùng cũng qua đi.

Trong chỗ này có mấy người buôn bán không lớn, lập tức hỏi: "Phò mã gia, vậy làm sao ngài biết một năm chúng ta buôn bán lời bao nhiêu đây?"

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Vấn đề này hỏi thật hay, chư vị, ta cũng muốn hỏi các người một chút, thời điểm mỗi một lần giao dịch, các người đều phải mang theo rất nhiều đồng tiền đi, có phải quá phiền toái rồi hay không?"

Hấn nói tới chỗ này, tất cả mọi người không khỏi gật đầu, Trong chớp mắt, Trần Nguyên liền xuất ra một tấm bảng khác: "Đây chính là sự tình thứ hai hôm nay ta muốn nói trước mặt vạn tuế và mọi người, tiền trang."

Mọi người hiển nhiên có chút lạ lẫm đối với cái từ tiền trang này, Trần Nguyên tiếp tục giải thích: "Chính là tiền trang tư nhân hiện tại, nhưng không còn là gửi tiền mua bán, ta muốn thành lập tiền trang có thể chuyển tiền cho mọi người. Nói thí dụ như các người làm mua bán tại Nghiễm Châu, không cần phải mang tiền về Biện Kinh nữa."

550. Chương 503: Làm Thịt Hoàng Thượng (1+2)

"Ta sẽ cho các người một tờ giấy biên lai gửi tiền, các người mang theo biên lai gửi tiền trở lại Biện Kinh, giao biên lai gửi tiền cho chi nhánh Biện Kinh, lập tức có thể lấy tiền mặt ra."

"Ta sẽ mở chi nhánh tại từng châu Đại Tổng, cung cấp thuận tiện cho chư vị, còn có một việc, tại thời điểm tiền của các người xuất hiện khó khăn, ta có thể cung cấp tiền cho các người mượn, đương nhiên, ta phải thu lấy tiền lãi nhất định."

Những thương nhân này không có bao nhiêu kinh ngạc, nghiệp vụ này ở Tổng triều, đã có một vài tiền trang tư nhân đã bắt đầu làm, nhưng quy mô của bọn hắn rất nhỏ, chỗ có thể tiết kiệm tiền và đổi tiền cũng không nhiều.

Mấu chốt nhất là, bọn hắn chỉ làm với người mua bán quen mặt.

Ngay từ đầu Trần Nguyên cũng chỉ làm với người mua bán quen mặt, chỉ có thương nhân trong hiệp hội buôn bán mới có thể vào trong tiền trang tiết kiệm tiền, đổi tiền.

Nguyên nhân rất đơn giản, trước hết hắn phải làm ra một loại biên lai có thể phòng ngừa người khác giả tạo gửi tiền, sau đó mới có thể trải rộng việc buôn bán của mình đại quy mô.

Nói cách khác, có vài tờ biên lai gửi tiền giả đưa ra ngoài, mình liền xong đời, phương diện này đã có người đang làm, tin tưởng không lâu sau sẽ có kết quả.

Đợi đến thời điểm biên lai gửi tiền không dễ dàng ngụy tạo, có thể lưu lại để tiểu nhị tiền trang tư nhân của mình có thể phân biệt ký hiệu rõ ràng, sẽ mở rộng sinh ý đến những phủ huyện kia, hấp dẫn tiền gửi vào tiền trang, cho vậy đại quy mô.

Vốn Trần Nguyên muốn để cho Nhân Tông tham dự vào, dù sao, nếu thật sự làm vấn đề này, liền có thể nắm giữ mạch máu kinh tế của cả một quốc gia.

Còn có, để triều đình tham dự, ngày sau, thời điểm mình mở rộng, độ tin cậy cũng sẽ cao hơn rất nhiều.

Nhưng Nhân Tông không làm, hắn dám sợ ngôn quan nói hắn đang "tranh giành lợi cùng dân", cũng không phải mỗi một việc Trần Nguyên đều có thể thuyết phục Nhân Tông.

Đôi khi ngẫm lại, ngôn quan Tổng triều thật sự rất quá phận, chính bọn hắn tam thê tứ thiếp, thăng quan còn muốn thêm vào hai ba cô thiếp, gia tăng một chút không khí vui mừng, nhưng lại khuyên bảo Nhân Tông không cần phải gần nữ sắc.

Phần lớn bọn hắn đều có điền sản ruộng đất và cửa hàng, lại nói hoàng thượng không thể tranh giành lợi cùng dân.

Con gái nhà bọn cãi nhau họ cùng nhà chồng, bọn hắn sẽ dùng cái miệng rất lợi hại đến thăm, lại không để cho đại Công Chúa trở lại nhà mẹ để ở hoàng cung.

Không nói bọn họ nữa, Nhân Tông sợ ngôn quan như sợ hổ, điểm này, Trần Nguyên không muốn đi thay đổi cái gì, dù sao, nếu quả thật một hoàng thượng cái gì cũng không sợ rồi, sẽ là chuyện rất nguy hiểm.

Các thương nhân hiện tại không coi cái tiền trang này của Trần Nguyên là một lần sự tình, trong mắt bọn hắn, hiệp hội buôn bán chính là tiền trang tư nhân của mình.

Chuyện này không có gì không tốt, mỗi lần làm xong mua bán, đẩy vài tiền xe trở về, thật sự rất không tiện, lãng phí phí chuyên chở không nói, còn sợ kẻ trộm nhòm ngó.

Mỗi địa phương mở một cửa hàng, đặt hai tiểu nhị giao dịch, có thể làm cho tất cả mọi người thuận tiện hơn rất nhiều.

Mọi người cũng không muốn nhao nhao đổ mặt tía tai tại trước mặt Nhân Tông, ra vẻ mình rất có tu dưỡng, dù sao đây cũng là tiền trang của hiệp hội buôn bán, mọi người cùng nhau bỏ tiền, cho dù làm không tốt, phải bồi thường rồi, bỏ lên trên đầu mỗi người cũng không nhiều lắm, huống chi, bọn hắn bây giờ đã có một loại tin tưởng mù quáng đối với Trần Nguyên.

Hai chuyện lớn cứ như vậy mà được bàn bạc thỏa đáng, Phò mã gia cáo biệt thời đại cực cực khổ khổ tích lũy vốn liếng, hắn lập tức muốn bắt đầu mua bán càng lớn hơn.

Trước kia đi hàng, hiện tại đi tiền, trên thế giới này, phương thức kiếm lợi nhiều nhất, chính là đi tiền, đương nhiên, hắn cũng không phải hoàn toàn buông tha cho các cửa hàng của mình, sinh ý trên tay bọn người Sài Dương, A Mộc Đại, Trần Thế Trung, đều có cổ phần của Trần Nguyên ở bên trong.

Có Nhân Tông ở bên cạnh tăng cường thanh thế cho hắn, sự tình xử lý vô cùng thuận lợi, tâm tình Trần Nguyên cực kỳ tốt.

Mà Nhân Tông cũng lần đầu tiên hoàn toàn nghe xong một buổi tụ hội của những thương nhân này, từ lúc mở đầu, mãi cho đến khi tất cả mọi người ký hiệp nghị, quá trình đó, lại làm cho Nhân Tông cảm thấy rất mới lạ.

Đợi cho hội nghị tản đi, đã là buổi trưa rồi, những thương nhân kia thậm chí còn muốn mời Nhân Tông đi ăn một bữa, nhưng Nhân Tông cự tuyệt tốt ý của bọn hắn.

Hoàng thượng không quan tâm đến ăn uống, những ngày này vội vàng lo liệu nhiều việc, thật vất vả mới được đi ra ngoài một chuyến, Nhân Tông nhớ tới Tô Hiểu Du mặt như hoa đào, thần sắc làm cho người ta trù mến.

Ra khỏi cửa lớn hiệp hội buôn bán, hắn lại hỏi: "Thế Mỹ, nữ tử họ Tô hiện tại như thế nào rồi?"

Trong lòng Trần Nguyên lập tức cười một tiếng, hoàng thượng cũng là nam nhân, đối với một vài ý trung nhân, thật sự là luôn không quên được, những ngày này, hắn một mực không hỏi tới, Trần Nguyên cơ hồ hoài nghi Nhân Tông thật sự đã quên mất Tô Hiểu Du rồi, đang nghĩ ngợi tìm cơ hội thích hợp để nhắc nhở hắn một tý.

Bây giờ nghe Nhân Tông hỏi, Trần Nguyên lập tức nói: "Vi thần cũng không biết, từ lúc đón phụ thân nàng về đây, vi thần lưu lại cho bọn hắn một ít tiền, để cho bọn họ ở tại đó, những ngày này cũng không đến thăm hỏi, chắc hẳn số tiền kia cũng đủ để bọn hắn tiêu pha một thời gian."

Nhân Tông thoáng trầm tư một tý, nói: "Dù sao hiện tại cũng không có chuyện gì, chúng ta cùng đi xem xem."

Trần Nguyên đáp: "Vâng."

Mũi tên bắn về phía Lão Bàng, rốt cục cũng được kéo lên trên dây rồi, Bàng Cát bây giờ vẫn chưa phát giác ra chuyện hắn đã trở thành mục tiêu mình săn giết, hoặc là nói, là con mồi Lữ Di Giản muốn săn giết.

Kế hoạch này là Lữ Di Giản nghĩ ra được, chính mình chỉ là một người áp dụng mà thôi, hiển nhiên Lữ Di Giản đang sáng tạo ra một cái chiến tích huy hoàng cuối cùng tại trước khi tánh mạng của hắn chấm dứt.

Tô Hiểu Du một mực chờ đợi Nhân Tông đến, ba ngày cứ việc trôi qua, nàng vẫn thập phần tự tin, thời điểm Trần Nguyên đến, cứ việc không thông báo với nàng, nhưng biểu hiện của Tô Hiểu Du vẫn rất hoàn mỹ.

Hiển nhiên, nàng thật sự thích hợp với đấu tranh cung đình, bởi vì, mặc dù đi qua một ngày, liên ý nghĩa hi vọng của nàng liền nhỏ một chút, nhưng nàng vẫn thời thời khắc khắc chuẩn bị nghênh đón Nhân Tông đến.

Vô luận là quần áo hay là những phương diện khác, đều không có chút sơ hở nào.

Nhìn thấy Nhân Tông xuất hiện, thần sắc nàng vốn là thoáng kinh ngạc một tý, tiếp theo, vẻ mặt hiện lên sự cảm kích, đi vài bước đến trước mặt Nhân Tông, quỳ gối nói: "Đa tạ đại ân đại đức của Triệu đại quan nhân, tiểu nữ sẽ nhớ ơn ngài cả đời."

Nhân Tông vội vươn tay ra nhắc qua không khí, nói: "Tiện tay mà thôi mà thôi, cô nương không cần như thế."

Tô Hiểu Du vẫn không đứng dậy, hai đầu gối quỳ xuống đất, hung hăng khẩu đầu, hai cái qua đi, cái trán đã bị dập đến đỏ, Nhân Tông chẳng quan tâm lễ tiết, bước nhanh tiến lên, nâng cánh tay ngọc của nàng, nói: "Mau đứng lên, mau đứng lên."

Tô Hiểu Du quay đầu nói với gian phòng ốc sau lưng: "Phụ thân, nhanh tới bái kiến ân nhân."

Tô lão đầu lập tức vọt ra, trông thấy Nhân Tông, lập tức quỳ rạp xuống đất, cũng dốc sức liều mạng dập đầu, nói: "Tiểu lão đa tạ ân tái sinh của đại quan nhân!"

Nhân Tông không tự tay dìu hắn lên, hai cánh tay nâng cánh tay Tô Hiểu Du, đánh mắt với Trần Nguyên, Trần Nguyên lập tức hiểu ý, đi lên nâng Tô lão đầu đứng dậy.

Phụ tử hai người vội vàng mời Nhân Tông vào trong phòng, sau khi tiến vào, Nhân Tông phát hiện, vốn là một gian phòng ốc, đã bị ván gỗ dựng ở giữa ngăn cách, bên cạnh là một bộ chần đệm đặt dưới đất, không gian lại càng có vẻ nhỏ hẹp hơn.

Bên ngoài đặt một cái bếp lò, trên lò đun một cái nồi, mở ra xem xét, lại là một ít rau dại và chút ít gạo tẻ.

Nhân Tông nhìn một chút, hỏi: "Các người ăn cái này à?"

Tô lão đầu lập tức khom người nói: "Đại quan nhân có chỗ không biết, những ngày này gạo và mì quá đắt, tiểu lão bày cái sạp viết chữ cho mấy người trên đường, cũng không có cái gì thu vào, toàn bộ đều nhờ tiểu nữ đàn hát tại quán rượu trà lâu, lợi nhuận chút ít tiền sống tạm."

Nhân Tông lập tức quay đầu nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Không phải cho người đã lưu lại chút ít tiền tài sao?"

Bộ dạng Trần Nguyên rất là vô tội nhìn Nhân Tông, Tô Hiểu Du lập tức nói: "Đại quan nhân không nên trách oan vị đại ca kia, tiền hán cho chúng ta đều ở chỗ này, ta sẽ mang ra."

Nói xong liền từ đầu giường lấy ra một túi tiền, muốn đặt vào trong tay Nhân Tông, đi được nửa đường bỗng nhiên do dự một chút, trên mặt xuất hiện một vẻ xấu hổ, nói: "Xin đại quan nhân tha thứ, những ngày này thu vào ít ỏi, bỏ ăn uống, không thể gom góp toàn bộ số tiền ngày đó."

Nhân Tông khẽ lắc đầu, căn bản không nhìn túi tiền, nhưng ánh mắt nhìn Tô Hiểu Du lại không giống với lúc trước, hỏi: "Vì cái gì mà người không cần?"

Tô Hiểu Du cúi đầu nói: "Tiểu nữ đã được đại quan nhân ban ân huệ như thế, không biết báo đáp thế nào, không dám một lần nữa gây cho đại quan nhân thêm phiền toái."

Nhân Tông quay đầu nói với Trần Nguyên: "Đi đến phụ cận tìm quán rượu, chúng ta vừa vặn chưa dùng cơm, nếu như nhị vị không chê, cùng đến ăn một bữa."

Tô lão đầu rất là sợ hãi, nói: "Không dám quấy rầy đại quan nhân." Hắn nói cái gì cũng không muốn, ngôn ngữ tùy tiện, càng làm cho Nhân Tông xác định, hai phụ tử này cũng không biết thân phận mình, nếu không, lão nhân này quả quyết không thể cự tuyệt mình dứt khoát như vậy.

Ngược lại, Tô Hiểu Du ôm lấy đàn tỳ bà nói: "Đại quan nhân, tiểu nữ muốn ở bên cạnh đàn hát vài khúc cho đại quan nhân, trợ hứng rượu cho đại quan nhân, xin đại quan nhân cho phép."

Nhân Tông đương nhiên cho phép rồi.

Cũng không biết là cố ý hay là vô tình ý, Trần Nguyên rõ ràng tìm một khách điểm tốt nhất tại phụ cận, mở gian phòng tốt nhất.

Gian phòng có hai phòng, vào cửa, trong phòng đã bày đặt một cái bàn lớn, để dùng cơm.

Lại đi vào bên trong, còn có một gian căn phòng nhỏ, thả một bộ giường chiếu rộng thùng thình.

Có mỹ nữ làm bạn, một bên uống rượu, một bên nghe tiếng ca dễ nghe, trong lúc đó, Tô Hiểu Du rất thức thời nâng chén mời rượu, Trần Nguyên sao? Đương nhiên là phải ra bên ngoài ăn cùng bọn thị vệ.

Chí hướng của Tô Hiểu Du chính là treo lên đầu rồng Nhân Tông này, cho nên luyện được cảm kỳ thư họa vô cùng tinh thông, bắt đầu bắt chuyện cùng Nhân Tông, đã làm cho Nhân Tông cảm giác rất là hợp ý, bất tri bất giác liền uống ba vò.

Thời gian cũng chậm chậm qua đi, thẳng đến lúc trong phòng thoát nhìn có chút lờ mờ, Nhân Tông lúc này mới phát hiện sắc trời đã sắp tối đen.

Vội vàng nói: "Hôm nay không còn sớm, Tô cô nương, ta đưa người trở về trước."

Nói xong liền đứng lên, nhưng là do ngồi thời gian quá dài, thân thể lay động một cái, Tô Hiểu Du bước vội lên phía trước đỡ lấy người hấn, nói: "Đại quan nhân chú ý."

Hai người ở gần như thế, tác dụng của rượu còn lại làm cho Nhân Tông vô pháp không chế cảm xúc của bản thân.

Tô Hiểu Du không buông tay ra, rất tự nhiên nói: "Đại quan nhân, trong này có giường, ngài đi chút nghỉ ngơi một lát, để ta bưng bồn nước rửa mặt đến cho người."

Nhân Tông mơ hồ cảm giác có chỗ gì đó không ổn, nhưng là nội tâm của hấn lại có chút ít chờ đợi, gật gật đầu, được Tô Hiểu Du đưa vào giữa phòng, ngồi xuống ở mép giường đằng kia.

Trong gian phòng này lại càng lờ mờ hơn, Tô Hiểu Du tìm được hộp quẹt đặt ở ngăn tủ cạnh cửa, nhen nhóm đèn lồng, ngọn đèn ố vàng nhuộm bốn phía một mảnh mờ mịt, có một loại không khí mê hoặc nói không lên lời.

Nhân Tông dựa lên trên giường, trợn tròn mắt nhìn về phía Tô Hiểu Du, không nói câu nào.

Tô Hiểu Du điểm nhiên quay đầu lại nhìn hấn một cái, mỉm cười, nụ cười kia, lại làm cho Nhân Tông cảm giác được tim mình âm âm đập như trống trong ngực.

Hấn cũng là duyệt vô số nữ nhân, tự nhiên biết rõ nụ cười này ý vị như thế nào, chỉ là, hấn còn một điểm do dự, dù sao, nếu để cho ngôn quan biết rõ, vậy thì rất phiền toái.

Tô Hiểu Du không mang nước rửa mặt đến, mà là quay người đóng cửa lại, sau đó chậm rãi tới gần.

Mặc dù là đã chuẩn bị tốt yêu thương nhưng nhớ, nhưng lần đầu tiên của nữ nhân, sự khẩn trương vẫn làm cho nàng có một chút ngượng ngùng.

Ngượng ngùng, nhưng lại là chỗ hấp dẫn Nhân Tông nhất, Nhân Tông nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tô Hiểu Du, nhìn nàng từng bước một đi tới, tâm thần lập tức nhộn nhạo, bên trong yên tĩnh, hấn biết có cái gì sắp bộc phát.

Hấn có chút chờ đợi, từ trên giường ngồi dậy, lại đứng lên, phát ra từng tiếng thở dốc nặng nề.

Tô Hiểu Du đứng trước mặt Nhân Tông, khoảng cách hai người cứ gần như vậy, Nhân Tông nhìn nàng, nàng cũng không dám ngẩng đầu.

Một lát sau, nàng chậm rãi cởi áo ngoài ra, thân hình đưa lên phía trước mặt một ít, sau đó mới nâng con mắt mông lung lên nhìn Nhân Tông, nhẹ nhàng nói một câu: "Nếu đại quan nhân không chê, tiểu nữ nguyện ý sau này làm nô tỳ, trải giường chiếu xếp chăn cho ngài."

Nhân Tông nhìn hai vai lỏa lồ của nàng, nhìn thân thể mềm mại đang chậm rãi dựa vào trong lồng ngực của mình, một loại xúc động trong lòng bị đám ngôn quan dựng lên đột nhiên trào dâng, phá tan tất cả phòng tuyến, trước mặt đột nhiên tràn ngập khí tức thanh xuân, ôm thân hình mềm mại vào trong ngực.

Đêm hôm đó, Tô Hiểu Du đem hết kỹ thuật từng tìm hiểu ra, lại làm cho Nhân Tông vui vẻ đầm đìa.

Trần Nguyên cùng mấy thị vệ một mực đợi đến giờ Tý, xác định Nhân Tông không ra ngoài nữa, khước miệng Trần Nguyên hiện lên dáng tươi cười, hô chủ quán kia đến, nói: "Chủ quán, ta và mấy vị huynh đệ khuya hôm nay ở chỗ này, người mang rượu thức ăn ngon lên đây, đây là hai trăm quan, không đủ, ngày mai ta sẽ đến cung cấp thêm người."

Chưởng quầy kia cúi đầu khom lưng, nói: "Phò mã gia, ngài xem ngài nói kia, không cần đâu, lúc nào ngài nhớ tới hạ nhân, cứ đến đây thăm ta một tý là được."

Trần Nguyên đưa ngón tay chỉ mấy thị vệ, nói: "Các huynh đệ, khuya hôm nay vất vả một tý, ăn cái gì, cứ việc gọi, nhưng miệng ăn cái gì, cũng đừng để lời nói ra theo."

Người thị vệ kia nói: "Trần đại nhân yên tâm, đây không phải ngày đầu tiên chúng ta làm người hầu, vẫn hiểu được đúng mực."

Trần Nguyên đuổi lưng mỗi, nói: "Ta xin trở về trước một chuyến, buổi sáng ngày mai sẽ tới."

Ra khỏi cửa khách điểm này, Trần Nguyên đuổi cái lưng một cái, trên mặt tràn đầy vui vẻ, hẳn cũng trở về nhà hoạt động một tý đi, lần này giúp cha vợ tán gái, chắc hẳn cảm tình cùng Nhân Tông sẽ tốt hơn một ít, thời gian sẽ khá giả hơn một chút.

Sáng sớm, lúc ánh mặt trời bắn vào phòng ốc, Nhân Tông mở to mắt ra, hẳn chứng kiến trên giường có một vết màu hồng, tự nhiên biết rõ, cô gái này đêm qua vì mình mà phải nhẫn nhịn dạng thống khổ gì, trong lòng cảm thấy hơi cảm động.

Nhìn nữ tử giống như mèo, mệt mỏi nằm gục trong ngực mình, hẳn khẽ cười một chút, cánh tay treu chọc lọn tóc kẻ sát tại trán Tô Hiểu Du.

Tô Hiểu Du mở to hai mắt ra, nói: "Đại quan nhân tỉnh rồi sao? Ta đi mang nước rửa mặt đến cho người."

Nhân Tông mặc xong y phục, rửa qua mặt, nhìn thời giờ, lập tức sẽ lâm triều rồi, tuy hẳn rất muốn ở lâu ở chỗ này thêm một hồi, nhưng hẳn biết rõ, vào triều là chuyện rất quan trọng, mình mang tư cách hoàng đế, đã ngồi vị trí kia rồi, nhất định phải mỗi ngày đều đi.

Quay đầu liếc nhìn Tô Hiểu Du, Nhân Tông rất là dịu dàng nói: "Hiểu Du, buổi sáng người ở đây đi, không cần đi đâu nữa, biết chưa?"

551. Chương 504: Sứ Giả Liêu Quốc (1+2)

Trong lòng Tô Hiểu Du âm thầm vui vẻ, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh nói: "Đại quan nhân không cần quan tâm đến Hiểu Du, Hiểu Du không nghĩ tới chuyện có thể đi vào quý phủ đại quan nhân, chỉ cần ngày sau đại quan nhân có thể nhớ kỹ, đã từng có một người như ta, Hiểu Du đã đủ hài lòng rồi."

Nhân Tông lấy tay niết một chút trên má phấn của nàng, nói: "Nghe lời nhé."

Tô Hiểu Du lúc này mới khẽ chào thật sâu: "Vâng."

Lúc Nhân Tông từ bên trong phòng đi ra, Trần Nguyên đã chờ ở chỗ này, từ sắc mặt Nhân Tông là có thể thấy được, hẳn đang rất thoải mái.

Bước nhanh đi xuống thang gỗ, hai thị vệ ở phía trước dẫn đường, Nhân Tông cùng Trần Nguyên đi ở vị trí chính giữa, ra khỏi khách điểm, Nhân Tông ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, hỏi: "Đã vào triều chưa?"

Trần Nguyên nói: "Vạn tuế yên tâm, vẫn còn kịp."

Nhân Tông gật gật đầu, nhìn hẳn một cái, nói: "Buổi sáng hôm nay, người cũng không cần lên trên triều nữa, tìm một tòa nhà, an trí phụ tử các nàng trước, đợi thời cơ phù hợp, trẫm sẽ đón nàng vào cung."

Suy nghĩ một chút, hẳn lại nói một câu: "Tốt nhất là tìm địa phương vắng vẻ, không nên để những ngôn quan kia biết mới tốt, sự tình làm xong, người lại đến gặp ta."

Trần Nguyên đáp: "Vâng, vạn tuế yên tâm."

Cái này là nhiệm vụ hôm nay Trần Nguyên phải hoàn thành, hẳn phải mua nhà, giấu người cho cha vợ, nhà là đã sớm chuẩn bị tốt, Trần Nguyên nhìn xe ngựa Nhân Tông biến mất trong ánh mắt mình, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Sau lưng bay tới một hồi hương khí của con gái, Trần Nguyên trước tiên là cúi đầu, rất ôm quyền quy củ, nói: "Chúc mừng Tô cô nương."

Trên mặt Tô Hiểu Du có một loại thần sắc khác, liếc nhìn Trần Nguyên, nhẹ nhàng nói: "Ta phải đa tạ Phò mã gia thành toàn mới đúng."

Trần Nguyên cười một chút mới nói: "Vạn tuế bảo ta đi tìm một gian phòng ốc, cho các người ở lại trước, nói là đợi thời cơ phù hợp, sẽ đón người vào cung, xem ý tứ của hần, thời gian đón vào cung chắc không quá dài, ngày sau còn hi vọng cô nương chiếu cố nhiều hơn."

Trên mặt Tô Hiểu Du hơi hồng lên một chút, nhưng nàng khôi phục thần sắc thường rất nhanh, nói: "Phò mã gia, tôi cả gan hỏi một câu, ngày sau cha ta còn có thể làm quan không?"

Trần Nguyên biết rõ ý tứ Tô Hiểu Du, nữ nhân này tại thời điểm phụ thân ngồi tù tất nhiên đã gặp phải rất nhiều người khinh khỉnh, mà tính cách của nàng, đã xác định nàng là một người không thể quên thù hận rồi.

Hiện tại nàng nhất định đang suy nghĩ, liệu có thể để cho phụ thân của nàng quan phục nguyên chức hay không, thậm chí so với chức quan trước kia còn lớn hơn, làm cho những người đã từng khinh khỉnh nàng kia thấy cảnh tượng nhà nàng hiện tại.

Đây là chuyện thường tình, Trần Nguyên nói: "Ta nghĩ, nếu như ngày sau cô nương mở miệng, vạn tuế sẽ không thể từ chối."

"Chỉ là, từ khi Đại Tổng ta khai triều đến nay, vẫn chưa có một người nào, không có một quan việc nào phạm pháp mà quan phục nguyên chức, huống chi ngày đó lệnh tôn xác thực đã phán sai bản án rồi, tại hạ đã nói đến đây, cô nương có lẽ là không cần phải gây thêm phiền toái cho vạn tuế thì tốt."

Tô Hiểu Du không nói gì, trong lòng của nàng rất rõ ràng, nếu để cho Nhân Tông cảm thấy yêu cầu của mình có chút phiền phức, có thể sẽ mang đến cho nàng một ít hậu quả không thể tưởng được, dù sao, Nhân Tông cũng không phải là một hôn quân, nhưng trong nội tâm của nàng lại có một loại không cam lòng.

Tại hoàng cung, Phi tần cũng phải chú ý đến xuất thân, nếu xuất thân danh môn, địa vị tự nhiên sẽ cao hơn một chút, phương thức mình nhận thức Nhân Tông, đã bị khắc lên cái ký hiệu "hoa đại" này, nếu thân phận phụ thân mình kém cỏi, tất nhiên sẽ bị người ta khinh khỉnh.

Những lo lắng này của Tô Hiểu Du cũng không phải là không hề có đạo lý, lên xe ngựa Trần Nguyên đã chuẩn bị tốt, lông mày chăm chú nhíu lại, nói: "Phò mã gia, vậy ngài xem nên an bài cha ta như thế nào mới tốt?"

Trần Nguyên hiểu ý của nàng, rất trực tiếp nói: "Đại Tổng dùng nhân hiệu trị quốc, cô nương ngàn vạn lần không cần phải lo nghĩ quá nhiều, về phần thân phận lệnh tôn, ta sẽ nghĩ biện pháp tận lực bù đắp, hiện tại, xin cô nương đi theo ta, ta đã chuẩn bị cho người một tòa nhà tốt."

Tòa nhà rất lớn, so với phủ đệ của Tô Hiểu Du lúc trước phụ thân làm quan kia còn lớn hơn rất nhiều, bên trong có hòn non bộ, rừng trúc, thậm chí còn có dòng suối nhỏ rộng chừng một trượng chảy qua.

Cái tòa nhà này, không chỉ nói là ở phủ Đại Danh, chính là tại Biện Kinh, cũng thuộc hàng cao cấp.

Hai người thị nữ và mấy người hầu đứng ở cửa ra vào, chờ nghênh đón chủ nhân của bọn hần, thời điểm Tô Hiểu Du bước vào cửa lớn, con mắt mở thật to, cái này chính là thứ nàng muốn.

Sau một lúc lâu, nàng quay đầu nhìn về phía Trần Nguyên, nói: "Phò mã gia, sau này, tòa nhà này là của ta sao?"

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Cô nương ở chỗ này, chỉ là ở tạm, nếu như người có ý định ở lại đây, tại hạ sẽ rất thất vọng đối với người, gian phòng này là nơi ta chuẩn bị cho lệnh tôn."

Tô Hiểu Du phục hồi tinh thần lại, không tệ, dù nơi đây xinh đẹp đến mấy cũng không phải là chỗ nàng nên ở, nàng nên ở trong hoàng cung mới đúng.

Lập tức cười một chút rồi nói: "Nói sai lời rồi, Phò mã gia đừng nên trách."

Trần Nguyên nói: "Cô nương ở trước mặt ta nói sai lời không sao, ngày sau vào hoàng cung, tuyệt đối không nên sai, ở đó là chỗ hung hiểm, mong rằng cô nương từng bước chú ý, ngay bây giờ ta sẽ đi đón lệnh tôn, ta còn phải nhanh chóng trở lại hoàng cung làm một số việc."

Tô lão đầu một đêm không nhìn thấy con gái của mình trở về, tự nhiên biết là đã xảy ra chuyện gì đó, hần có chút nóng lòng, dù sao, trong mắt hần, Triệu đại quan nhân thân phận không rõ, nói không chừng chính

là người thêm thường tư sắc con gái của mình, nếu con gái có hại chịu thiệt mà nói, hiện tại bọn hấn ngay cả vốn liếng cáo trạng cũng không có.

Cả đêm không ngủ, buổi sáng đã dậy thật sớm chờ ở cửa, hy vọng có thể chứng kiến thân ảnh con gái của mình.

Thời điểm xe ngựa Trần Nguyên xuất hiện, Tô lão đầu vội vàng nghênh đón, hỏi: "Xin hỏi vị tiểu ca này, khuê nữ nhà của ta hiện đang ở nơi nào?"

Trần Nguyên cười một chút, nói: "Lên xe."

Tô lão đầu do dự một chút, đánh xe Hàn Kỳ nhếch miệng một chút, nói: "Lên xe, lão già, mang người đi hưởng phúc."

Thời điểm Trần Nguyên đi lên triều đình, đã tan triều rồi.

Chỉ là, không có vấn đề gì, cả triều văn võ, ngoại trừ Tư Mã Quang chứng kiến Trần Nguyên không tới, cảm giác có một loại tịch mịch khi không có đối thủ ra, những người khác không ai thêm để ý.

Trần Nguyên quan nhỏ, danh hiệu Đẳng Hạng Trấn An sử cũng bởi vì Hạ Từ đi nhậm chức mà biến thành rất xấu hổ.

Trần Nguyên đã xem như triệt để nhìn ra, Nhân Tông căn bản không muốn cho hấn đi làm quan, phẩm cấp chỉ là vì lại để cho Trần Nguyên và Triệu Ý ở cùng một chỗ càng xứng đôi hơn, mới tăng thêm cho hấn, ở bên trong cách nghĩ của Nhân Tông, hấn vẫn muốn coi mình là phụ tá.

Đối với Trần Nguyên mà nói, chức quan lớn nhỏ căn bản không phải vấn đề, cái triều đình này, quyền lợi mỗi người đều đến từ chính Nhân Tông, chỉ cần mình có thể một mực trói chặt Nhân Tông, coi như mình chỉ là một Huyện lệnh, vẫn có quyền lợi nói chuyện trên triều đình.

Thời điểm hấn nhìn thấy Nhân Tông, phát hiện sắc mặt Nhân Tông có chút khó coi, Trần Nguyên nói một câu: "Vạn tuế, sự tình Tô cô nương, vi thần đã làm thỏa đáng rồi, có phải là vạn tuế nên đi xem hay không?"

Nhân Tông do dự một chút, cuối cùng vẫn khoát tay áo, nói: "Không đi, hôm nay không có thời gian, một lát nữa bọn Thái úy sẽ đến gặp trẫm, Thế Mỹ, Tương Dương vương không dám tới kinh thành."

Trần Nguyên nghe xong vẫn không ngạc nhiên, đây là sự tình trong dự liệu, Tương Dương Vương tất không có can đảm này, mặc dù võ nghệ hấn cao siêu hơn Bạch Ngọc Đường rất nhiều.

"Vạn tuế, vi thần cho rằng, giao sự tình Tương Dương vương cho Bao đại nhân xử lý là được rồi, lúc cần thiết, có thể để cho quân đội phối hợp."

Nhân Tông nghe xong, khẽ gật đầu, Tương Dương Vương so sánh với Nhân Tông, thực lực kém không phải nửa lần hay một lần, chỉ cần âm mưu bại lộ, hấn quả quyết không có cơ hội, nhưng làm cho Nhân Tông có chút thương cảm là, Tương Dương vương đã phản bội Nhân Tông.

Thở dài một tiếng, ném đi một tia thương cảm trong lòng, Tương Dương vương đã chạm đến điểm máu chốt của Nhân Tông, cho nên, lúc này đây, Nhân Tông có vẻ rất kiên quyết.

Hấn nhìn thoáng qua Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, người Liêu quốc lại đến, Liêu Hứng Tông muốn trao đổi sự tình biên cảnh hai nước cùng với trẫm, hấn nói rất khách khí, hi vọng chúng ta có thể làm ra một cái biên cảnh song phương đều có thể tiếp nhận, vĩnh viễn không xâm phạm lẫn nhau."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Vạn tuế cứ nói cùng với hấn, dựa theo giới hạn Tiêu thái hậu lúc trước và tiên hoàng xác định là được."

Khóe miệng Nhân Tông hiện lên dáng tươi cười, nói: "Ta cũng vậy ý tứ này, hiện tại lính mới của trẫm vẫn chưa thể chuẩn bị tốt, sự tình đàm phán, liền do người đến phụ trách."

Trần Nguyên lĩnh mệnh, nói: "Vâng, xin hỏi vạn tuế, vị trọng thần nào Liêu quốc đến đây vậy?"

Trên mặt Nhân Tông đột nhiên hiện lên vẻ quái dị, nói: "Liêu quốc Cửu Vương Tử Gia Luật Niết Cô Lỗ, còn có cả Công Chúa của bọn hấn, Gia Luật Lũ Linh."

Trên mặt Trần Nguyên lập tức biến thành trắng rồi, giống như bị một tiếng sét đánh vào giữa đỉnh đầu.

Nhân Tông hiển nhiên nhìn ra nét dị thường trên mặt Trần Nguyên, đối với câu chuyện giữa Trần Nguyên và Gia Luật Lữ Linh, tuy người Liêu quốc giữ rất nghiêm mật, nhưng từ khi Gia Luật Lữ Linh sinh hạ đứa bé kia ra, đứa bé kia chậm rãi lớn lên, càng ngày càng thanh tú, thoát nhìn khăng định chính là một người Tống, dần dần đã không thể dấu diếm nữa.

Nhân Tông đương nhiên biết rõ toàn bộ quá trình câu chuyện này, nhưng hắn không nói gì thêm, nhẹ nhàng vung tay lên, nói: "Có một số việc, ngươi luôn phải giải quyết, đi đi."

Trần Nguyên ôm quyền trong sự hoảng hốt, nói: "Vâng."

Trên đường đi ra khỏi hoàng cung, trong lòng Trần Nguyên rất phức tạp, hắn muốn đi gặp Gia Luật Lữ Linh, đã nghĩ từ rất sớm rồi.

Nhưng hắn có một chút sợ hãi, sợ hãi trông thấy khuôn mặt lúc trước, ba năm rồi, khuôn mặt còn thanh tú giống như lúc trước không? Thời điểm nhìn thấy nàng, câu đầu tiên mình nên nói, rốt cuộc là nói cái gì? Nàng sẽ tha thứ cho mình sao?

Trần Nguyên không biết, thật sự không biết.

Ban đầu, thời điểm ở Liêu quốc, hắn chỉ cho rằng Gia Luật Lữ Linh là nốt chấm độc đáo trong cuộc đời của mình, hoặc là nói thành tựu khi mình đi Liêu quốc.

Hắn cho rằng sau khi mình rời khỏi Liêu quốc, hoàng đế sẽ lập tức tìm một người nam nhân gả con gái, sau đó là không có bất kỳ liên quan gì đến mình, theo thời gian trôi qua, bọn hắn đều trở thành một đoạn sự việc xen vào giữa sinh mạng đối phương, mặc dù đã từng oanh oanh liệt liệt, mặc dù đã từng khắc cốt ghi tâm, nhưng tất cả đều đã đi qua.

Nhưng, thời điểm hắn biết rõ Gia Luật Lữ Linh không lập gia đình, còn vì hắn sinh ra một đứa trẻ, tâm tình Trần Nguyên không cách nào hình dung, một trò chơi lơ đãng, lại làm cho hắn lưng đeo khoản nợ cả đời, vô pháp hoàn lại.

Hắn nghĩ tới chuyện cho Gia Luật Lữ Linh một cái công đạo, nghĩ tới tất cả phương thức xử lý đoạn cảm tình giữa bọn hắn trong lúc đó, thậm chí nghĩ tới, nếu như thời điểm mình đứng ở trước mặt nàng, bị nàng dùng một kiếm đâm rách lồng ngực, cũng sẽ không có nửa câu oán hận.

Hiện tại nàng đến đột nhiên như thế, lại làm cho Trần Nguyên có chút trở tay không kịp.

Trần Nguyên hốt hoảng lên xe ngựa, Hàn Kỳ nhìn sắc mặt của hắn, có chút kinh ngạc hỏi: "Chưởng quầy, đây là ngài làm sao vậy?"

Trần Nguyên lấy tay gõ cửa xe một cái, nói: "Đi dịch trạm."

Đại Tổng đối với những khách quý từ phiên thuộc quốc hoặc là quốc gia khác đến kia, giống nhau, đều an bài bên trong dịch trạm tại Biện Kinh, điều kiện tại đây cực kỳ không tệ, có thể so sánh với một ít khách điểm lớn ở Biện Kinh, đương nhiên, so với Tân Nguyệt sơn trang, nó còn kém vài cấp bậc.

Thời điểm Trần Nguyên đi vào dịch trạm, quan viên dịch trạm đón chào từ rất xa, nói: "Ai ui, Phò mã gia, ngài đã tới rồi à? Ngài muốn gặp sứ thần kia à? Hạ quan sẽ gọi đến cho ngài."

Quan viên này, Trần Nguyên đã chứng kiến, có lẽ là hai năm trước, thời điểm hắn mang theo Gia Luật Niết Cô Lỗ đi vào khách điểm của mình, chính mình còn phải gọi hắn là đại nhân, thời gian hai năm không gặp nhau, chức quan của hắn dường như lại cao một ít, nhưng hiện tại hắn phải gọi mình là đại nhân.

Trần Nguyên từ trên xe ngựa đi xuống, nói: "Không cần, khách nhân Liêu quốc đang ở nơi nào? Ngươi nói cho ta biết, ta tự mình đi là được."

Quan viên chỉ một ngón tay về phía căn nhà hai tầng, nói: "Đang ở nơi đó, hạ quan đi cùng ngài nhé?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Không cần, ngươi vội vàng việc của ngươi, tự ta đi là được rồi."

Bước chân chậm rãi tiếp cận, đáy lòng lại bắt đầu trầm trọng hơn, bốn phía giống như đột nhiên tĩnh lặng lại, trong đầu của hắn đang nhớ lại từng ly từng tý tình cảnh lúc trước.

Khi hấn và Gia Luật Niết Cô Lỗ tưởng rằng địch nhân sẽ đuổi giết tới, chuẩn bị liều chết đánh cực một lần, Gia Luật Lữ Linh cười ngựa lớn, trong tay mang theo trường thương, cứ như vậy hiện ra trong tầm mắt của hấn.

Hấn còn nhớ rõ lần đầu tiên tại "Đệ nhất gia" Liêu quốc, bởi vì đánh nhau cùng Trương Tầm Nguyên và Ngô Hạo, bị Gia Luật Lữ Linh chop toàn bộ thủ hạ tiểu nhị vào đại lao, bộ dạng Gia Luật Lữ Linh lúc ấy rất đặc ý, nói một câu "chơi người", về con vẫn hiện rõ mòn một trước mắt hấn.

Còn có, thời điểm mình rời khỏi Liêu quốc, nàng hung hăng quật mình một nhát, cùng vệt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt nàng, Trần Nguyên luôn luôn không quên.

Bước chân của hấn càng ngày càng chậm, giống như là con đường bằng phẳng rất khó đi, mỗi một chân đưa ra, đều cần hấn dùng hết dũng khí.

"Xoẹt zoẹt!"

Cửa kia bỗng nhiên mở ra, một đứa trẻ hai tuổi lão đảo chạy ra ngoài, vừa cười vừa quay đầu lại, hai chân nhỏ ra sức chạy, căn bản mặc kệ phía trước có đồ vật gì.

Đứa trẻ đâm đầu vào trong ngực Trần Nguyên, mắt thấy sắp ngã sắp xuống, Trần Nguyên vội vàng vươn tay ra ôm lấy hấn, trong phòng truyền tới một giọng nói quen thuộc và lạ lẫm: "Niệm Trần, không nên chạy loạn!"

Giọng nói kia lại làm cho lòng Trần Nguyên run lên, Niệm Trần, đứa bé này gọi là Niệm Trần?

Một khuôn mặt quen thuộc đi theo đằng sau đứa bé kia, thời điểm Trần Nguyên trông thấy khuôn mặt Gia Luật Lữ Linh, cả người đều ngây dại.

Gia Luật Lữ Linh cũng nhìn thấy hấn, thần sắc vốn sững sờ, tiếp theo, trên mặt biến hóa đủ loại biểu lộ.

Hai người đều không nói gì, giờ khắc này, Trần Nguyên đang suy nghĩ gì, hấn cũng không biết, trên đường đến, hấn đã xếp đặt thiết kế vô số lời kịch, nhưng rõ ràng không có một từ nào, không có một chữ nào có thể nói ra, hai tay của hấn ôm thật chặt đứa trẻ trong ngực, con mắt nhìn Gia Luật Lữ Linh, phảng phất như là muốn thấy rõ mỗi một chỗ biến hóa trên mặt nàng.

Đứa bé kia nằm trong ngực Trần Nguyên, rõ ràng yên lặng không dậy, cũng không có khóc rống, chỉ là chơi đùa ngón tay của mình trong ngực Trần Nguyên, cũng không quấy rầy không khí giữa hai người lớn.

Không biết qua thời gian bao lâu, Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên đi tới, một tay theo đoạt đứa trẻ trong ngực Trần Nguyên, miệng nói: "Đưa cho ta!"

Trần Nguyên không dám dùng sức, cũng không muốn vi phạm ý của nàng, ngoan ngoãn trả đứa trẻ cho nàng, đồng thời lôi kéo tay Gia Luật Lữ Linh, nói: "Công Chúa!"

Sắc mặt Gia Luật Lữ Linh như sương lạnh, trầm giọng nói: "Trần đại nhân, xin người buông ra, ta bây giờ là sứ giả Liêu quốc, nếu như người có cử động làm loạn gì đối với ta, ta sẽ đi đến chỗ hoàng đế của các người tố cáo người."

552. Chương 505: Bị Đánh

Trần Nguyên không buông tay, nói: "Ta không buông, người hãy nghe ta nói mấy câu, chỉ mấy câu thôi, được không?" Gia Luật Lữ Linh nói: "Nếu như người là đến vì công sự, có thể đi tìm Cửu ca, lần này ta chỉ mượn danh nghĩa đi sứ Đại Tống, dẫn đứa trẻ thăm quan Biện Kinh, sự tình trao đổi cùng các người, do Cửu ca phụ trách." Đầu Trần Nguyên hiện tại không quá tỉnh táo, vội vàng nói: "Không phải ta tới tìm các người nói về công sự." Gia Luật Lữ Linh nói trước một câu: "Vậy thì càng không có cái gì để nói chuyện, thả ta ra, bằng không thì ta sẽ không khách khí với người." Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Không được, người để cho ôm đứa trẻ một tý, sau đó chúng ta từ từ nói chuyện, được hay không?" Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên cười một hồi, cười rất thê lương, hỏi: "Cho người ôm đứa trẻ? Trần Thế Mỹ, đứa nhỏ này có quan hệ với người hả?" Thời điểm Trần Nguyên đang nghĩ ngợi nên dùng có gì để trấn an tâm tình của nàng, bỗng nhiên cảm giác mình dưới chân không còn chỗ đứng, tiếp theo, thân thể nặng nề ngã lún trên đất, hấn "hự" một

tiếng, thiếu chút nữa không thở nổi. Chờ thời điểm hần phục hồi tinh thần lại, Gia Luật Lữ Linh đã ôm đứa trẻ chạy tới cửa lớn. Trần Nguyên chỉ nghe đến đứa bé kia hỏi: "Mẹ, hần là ai vậy?" "Người xấu, người xấu nhất thiên hạ." Trần Nguyên chẳng quan tâm hình tượng gì, sau khi bò từ trên mặt đất dậy, thân thể nhảy lên một cái, liền phóng về hướng cửa lớn, thân thể vừa mới đến cửa, Gia Luật Lữ Linh đã đá một cước tới, cả người hần lại ngã nhào xuống đất. Lúc này đây là từ thang lầu tầng ba té xuống, làm cho Trần Nguyên cảm giác toàn thân đau đớn, cửa lớn thoáng một tý đã bị đóng lại, bên trong truyền đến tiếng Gia Luật Lữ Linh cài then cửa. "Trần huynh, không sao chứ?" Một cánh tay lớn thò ra, từ bên cạnh giúp đỡ hần đứng dậy, khuôn mặt anh tuấn của Gia Luật Niết Cô Lỗ hiện ra tại trước mặt Trần Nguyên. Trần Nguyên cố gắng nhìn đau đớn trên người, cũng không nói cái gì nữa. Mình ở trước mặt Gia Luật Lữ Linh dập đầu cầu xin tha thứ, bị đánh con cháu cũng không có vấn đề gì, là mình nợ nần. Nhưng ở trước mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ, Trần Nguyên muốn giữ gìn hình tượng của mình, cũng là hình tượng của Đại Tổng. "Cửu Vương Tử, đã lâu không thấy, thân thể Vương gia có tốt không?" Y phục trên người Trần Nguyên nhìn về phía trên có chút chật vật, nhưng trên mặt của hần lại treo đầy dáng tươi cười, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh. Đoạn thời gian này, Gia Luật Tông Nguyên và Đại Tổng liên lạc vô cùng mật thiết, tại lãnh địa của hần, hiệp hội buôn bán của Trần Nguyên đã muốn mở không ít hiệu buôn, cho nên, những lời này hoàn toàn chính là lời khách sáo dư thừa. Gia Luật Niết Cô Lỗ nghe xong, cười một tiếng rồi nói: "Làm phiền Trần huynh rồi, thân thể phụ vương không tệ, nghe nói Tổng triều hoàng đế đã để cho Trần huynh đến trao đổi sự tình biên giới cùng tiểu đệ?" Trần Nguyên nói: "Tin tức của Cửu Vương Tử đúng là thập phần linh thông, vừa rồi tại hạ mới nhận được ý chỉ của hoàng thượng, không nghĩ tới, Cửu Vương Tử nhanh như vậy đã thu được tiếng gió rồi, thật sự là để tại hạ vô cùng bội phục." Gia Luật Niết Cô Lỗ rất cao hứng, vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: "Như vậy cũng tốt, nói như thế nào thì chúng ta cũng có một đoạn thời gian kết hợp, ta tin tưởng nhất định có thể trao đổi ra một cái kết quả cùng Trần huynh." "Liêu Tông mấy năm liên tục chiến tranh, làm cho dân chúng song phương đều khổ không chịu nổi, nếu hai bên chúng ta này có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, sự tình biên cảnh được đàm luận thỏa đáng, cũng là tạo phúc cho muôn dân trăm họ trong thiên hạ." Sắc mặt Trần Nguyên bỗng nhiên nghiêm chỉnh, nói: "Cửu Vương Tử nói đúng, kỳ thật, ta cảm thấy sự tình vô cùng đơn giản, lúc trước đàm phán đã giới hạn quy định biên giới song phương chúng ta cực kỳ rõ ràng, chỉ cần chúng ta theo minh ước cũ, ký một bản mới, chẳng phải là tất cả đều vui vẻ sao?" Gia Luật Niết Cô Lỗ biến sắc, hần tuy hợp tác cùng Tổng triều, nhưng đó là vì phòng ngừa Liêu Hứng Tông giao vị trí hoàng đế cho Gia Luật Hồng Cơ, trong lòng hần muốn thành lập, chính là đại Khiết Đan quốc, không có gì khác Liêu Hứng Tông. Nhưng hần vẫn chưa thể lột hết mặt nạ ở đây, trước tiên là hồi phục bình thường, sau đó liền cười ha ha, nói: "Ha ha ha, Trần huynh nói giỡn rồi, nếu đơn giản như vậy, còn cần huynh đệ chúng ta đến nói chuyện làm gì?" Trần Nguyên cũng cười cười nhìn hần, không đáp lời. Hiện tại hần rất vui vẻ, tuy gặp mặt Gia Luật Lữ Linh làm cho mình hết sức chật vật, nhưng tốt xấu cũng đã gặp nàng, nàng rất tốt, ít nhất thân thể vẫn rất tốt, đứa trẻ cũng rất tốt, cái này lại làm cho lòng Trần Nguyên thoải mái hơn không ít. Nàng bây giờ vẫn còn ở Biện Kinh, xem ra còn phải ngây ngốc một thời gian ngắn, cái này lại làm cho Trần Nguyên cảm giác được mình có rất nhiều cơ hội, làm một vài điều để đền bù thương tổn mình tạo ra với nàng. Nếu như nàng có thể tha thứ cho mình, Trần Nguyên hi vọng nàng có thể lưu lại. Chỗ Triệu Ý hiện tại không cần cân nhắc, lỗ hổng đã được mở ra, giải đề trong lòng Triệu Ý sụp đổ, chỉ là vấn đề thời gian. Mà Nhân Tông, ở phương diện này, yêu cầu đối với mình cũng không phải rất cao, chỉ cần mình không biến Triệu Ý thành tiểu lão bà, Nhân Tông sẽ không nhúng tay vào chuyện nhà mình. Nếu như Gia Luật Lữ Linh không muốn lưu lại, Trần Nguyên cũng hi vọng nàng có thể buông hận thù đối với mình, cuộc sống của nàng có lẽ sẽ vui vẻ một chút. Trên đường từ dịch trạm trở về, Trần Nguyên một mực tự hỏi nên giải quyết vấn đề giữa mình và Gia Luật Lữ Linh như thế nào. Đối với Trần Nguyên mà nói, đây là một nan đề, so với đàm phán cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ còn khó khăn hơn, bởi vì đàm phán cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ thật ra là một cái hình thức mà thôi, Nhân Tông hiện tại đã nghĩ đến chuyện đánh Liêu quốc, có lẽ Liêu quốc cũng muốn kiếm thêm ít lợi từ Đại Tổng, làm cho bọn họ có thể thuận lợi vượt qua nguy cơ. Hận giữa Tổng Liêu quá sâu, trên cơ bản không có khả năng giải quyết hòa bình, cho nên, việc đàm phán, chỉ là một thủ đoạn để song phương che dấu tai mắt người tại trước khi chiến tranh mà thôi. Trần Nguyên mở tiệc chiêu đãi Gia Luật Niết Cô Lỗ, ngày mai mời hần đến Tân Nguyệt sơn trang làm khách, song phương tự ôn chuyện cũ trước. Đây cũng là thủ đoạn che dấu tai mắt người, trong lòng Trần Nguyên hi vọng, chính là ôn chuyện cùng Gia Luật Lữ Linh, về phần Gia Luật Niết Cô Lỗ, tiểu tử này lúc mình ở Liêu quốc thiếu chút nữa đã làm mình chết. Hần muốn lợi dụng đủ mọi loại thủ đoạn, chế tạo đủ loại cơ hội, chỉ cần có thể làm cho mình và Gia Luật Lữ Linh mỗi ngày gặp mặt, nàng sẽ nghe mình nói một phen. Thời điểm đi vào Tân Nguyệt sơn trang, Trần Thế Trung đã trở lại, thời điểm

hắn viết thư cho Trần Nguyên, đã đến Triều Tiên, cho nên chỉ về chậm hai ngày so với ngựa đưa tin. "Đại ca!" Trần Thế Trung chứng kiến Trần Nguyên trở về, rất là cao hứng. Trần Nguyên cũng chú ý tới, lần này Trần Nguyên trở về, bên người không phải dẫn Minako và Vương Tuệ kia, mà là hai khuôn mặt hoàn toàn mới. Nếu là ngày thường, hắn tất nhiên sẽ trêu chọc vài câu, nhưng hôm nay Trần Nguyên thật sự không có tâm tình, khẽ gật đầu với Trần Thế Trung, nói: "Ừm, đã trở lại rồi à? Theo ta vào trong phòng, ta hỏi ngươi một việc." Trần Thế Trung nhìn bộ dạng Trần Nguyên, có chút kinh ngạc, hỏi: "Đại ca, người đánh nhau với người ta à?" Trần Nguyên trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Không phải ta đánh nhau với người, là ta bị người đánh." Lời này nói ra làm tất cả mọi người trong sơn trang giật mình không thôi, bọn hắn thật sự không nghĩ ra được, cái thành Biện Kinh này hiện tại còn có ai dám đánh Trần Nguyên, ánh mắt đều quăng tới hướng Hàn Kỳ. Hàn Kỳ hiện tại xác thực là làm hết phận sự, nên nói thì nói, không nên nói, hắn không nói câu nào. Trần Nguyên cũng không giải thích, cánh tay kéo Trần Thế Trung vào trong phòng đằng sau, đóng cửa phòng liền hỏi: "Thế Trung, trong khoảng thời gian ngươi ở Đông Doanh này, đã đi qua bao nhiêu địa phương?"

553. Chương 506: Hai Người Cùng Đâm (1+2)

Trần Thế Trung suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngoại trừ mấy khu vực mặt phía bắc không có liên lạc ra, những địa phương khác ta đều đi qua rồi, đại ca, ngươi có vấn đề gì cứ việc hỏi ta."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ngươi đem tình huống kinh tế Đông Doanh hiện tại nói với ta một chút."

Phương diện này, Trần Thế Trung đã sớm điều tra qua, hắn đã mở ba gian cửa hàng tại Đông Doanh, lần này trở về, đầu tiên là vì xin chỉ thị Trần Nguyên về sự tình 100 chiếc thuyền lớn, một phương diện khác, chính là xin chỉ thị bước phát triển cho mình về sau.

Hiện tại, điều kiện kinh tế Đông Doanh cũng không phải là Nhật Bản ngày sau, thời điểm thủy triều toàn cầu hóa cuốn tới, Nhật Bản có thể thoải mái tìm được các loại tài nguyên bọn hắn cần.

Nhưng ở thời đại này, người Nhật Bản bị vây ở trên bốn hòn đảo nhỏ, trình độ cuộc sống tương đối kém, chỉ là có một vật bọn hắn rất nhiều, đó chính là bạc.

Trần Thế Trung nói cho Trần Nguyên, thời điểm hắn chứng kiến trong phủ từng người quyền thế và tướng quân Nhật Bản đều dùng chén đĩa và bát đĩa làm bằng bạc, thật sự là cảm giác được một loại nghèo khó xa xỉ.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao thương đội người Tống nhiều lần bị người Đông Doanh ăn cướp, bọn hắn lại vẫn ưa thích đi Đông Doanh nơi đó buôn bán hàng chứ không chịu đi chỗ khác, bởi vì giá trị bạc chỗ đó xa xa không cao bằng Đại Tống.

Một thớt vải vóc giống nhau, nếu như tại Triều Tiên có thể bán một lượng bạc mà nói, đến Đông Doanh chính là ba lượng, lợi nhuận trong chuyện này tương đối khả quan, đủ để cho những thương nhân kia mạo hiểm.

Đông Doanh cũng có thổ địa, trong đó cũng không thiếu khu đất làm ruộng tốt.

Nhưng tất cả đều nằm trong tay những người có quyền thế kia, cuộc sống dân nghèo và võ sĩ bình thường tương đối khó khăn, Chính vì cuộc sống bọn họ khó khăn, cho nên cái loại tánh mạng ở trong mắt những võ sĩ kia, thật sự rất không đáng tiền.

Trần Thế Trung đánh giá đối với những võ sĩ kia là: "Quả thực không phải người."

Sau khi Trần Nguyên nghe xong, thời gian rất lâu không lên tiếng, hắn đang suy nghĩ về hình thức hai quốc gia Triều Tiên và Đông Doanh hiện tại.

Theo ý nào đó mà nói, thời kì Triều Tiên này, bất kể là tại kinh tế thực lực quốc gia, hay là phương diện chính sách hệ thống, đều ưu việt hơn so với Đông Doanh.

Hai quốc gia có địa phương rất giống nhau, thổ địa của bọn hắn đều tập trung ở trong tay những người có quyền thế, bất đồng chính là, quốc vương Triều Tiên có năng lực điều khiển cả quốc gia, mà Thiên hoàng Đông Doanh, lại chỉ là một đồ trang trí.

Cho dù là Mạc Phủ cũng không thể bắt từng quan lại và tướng quân đều thần phục mình.

Cái này liền quyết định, nếu quả thật đánh nhau mà nói, người Triều Tiên có thể vận dụng lực lượng cả quốc gia, mà người Đông Doanh lại không làm được điểm này.

Trần Thế Trung thấy Trần Nguyên không nói lời nào, liền nhỏ giọng hỏi một câu: "Đại ca, 100 con thuyền kia định bán, hay là không bán?"

Ngón tay Trần Nguyên đang gõ gõ cái bàn, nghe nói như thế, lập tức ngừng lại, con mắt nhìn Trần Thế Trung, nói: "Bán, người nói cho bọn hần biết, 100 con thuyền cần ít nhất thời gian một năm rưỡi mới có thể xuống biển, hơn nữa, mua bán quá lớn, cần bọn hần giao tiền đặt cọc trước, ba thành."

Trần Thế Trung gật gật đầu, nói: "Bọn hần còn muốn nguyên bộ vũ khí."

Trần Nguyên nói: "Cho bọn hần, cho bọn hần thứ tốt nhất, để cho chính bọn hần phái người đến Biện Kinh kiểm hàng."

Trần Thế Trung nghe xong lời này, liền cười một chút, nói: "Tốt, ta trở về sẽ đáp lời bọn hần."

Bộ dạng thái độ của hần rất tích cực, làm cho Trần Nguyên hoài nghi, Trần Nguyên thay đổi thần sắc, gắt gao theo dõi hần, hỏi: "Nói đi, có phải là bọn hần cho người chỗ tốt gì rồi hay không?"

Trần Thế Trung cũng rất trực tiếp nói: "Đại ca, ngài không biết đâu, Fujiwara Đệ Tam Lang vô cùng khách khí, cho ta một rương bạc, còn đưa ta bốn nữ tử Đông Doanh."

Nói đến đây, hần bỗng nhiên có vẻ rất hưng phấn, nói: "Đại ca, những nữ tử Đông Doanh này thật sự rất hăng hái, ta đã nói với người rồi, công phu của các nàng, đảm bảo người thử qua mới biết được cái gì là hưởng thụ chính thức!"

Trần Nguyên nghe đến đó, liền tát một cái vào vai hần, nói: "Vậy mà không biết dẫn cho ca mấy người trở về!"

Trần Nguyên thuộc dạng chuột, móng vuốt mèo vừa biến mất liền quên lợi hại của mèo, trong nháy mắt ngẩn ngẩn, ưu thương Gia Luật Lữ Linh mang đến cho hần cũng đã tiêu tán rồi, nghe Trần Thế Trung tán dương nữ nhân Đông Doanh như thế, Trần Nguyên thật sự có chút ít ngứa ngáy.

Trần Thế Trung sờ sờ chỗ mình bị đánh, nói: "Sao có thể chứ, đại ca, người xem hai nữ nhân Đông Doanh vừa rồi như thế nào? Đó là huynh đệ đặc biệt mang về cho người đấy!"

Trần Nguyên lúc này mới thoả mãn cười một chút, nói: "Ừm, không tệ, buổi tối ta không đi nữa, bảo đám tiểu nhị đến nhà tắm phía sau đun cho ta ít nước, lại bảo Hàn Kỳ đi Phò mã phủ, nói đối với Công Chúa, ta đi...ta đi..."

Trần Thế Trung vội vàng nói: "Nói ngài đi chỗ Tôn đại nhân ở, như thế nào?"

Trần Nguyên lập tức tán dương hần một câu: "Đó là một chủ ý tốt, Thiển Thu nhà của người không nói cái gì à?"

Trần Thế Trung ưỡn eo một cái, nói: "Nàng dám, nếu nàng dám nói một tiếng, ta lập tức bỏ nàng về đằng sau, không thiếu người chờ ta sủng ái kia."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Vậy là tốt rồi, nói thật, tuy nha đầu Thiển Thu kia rất làm cho ta chán ghét, nhưng người phải nhớ kỹ, nàng là đi theo người khi người vẫn chưa phát đạt, không nên quá phận, bảo tiểu nhị làm việc cho ta đi."

Nước nóng nóng chảy trên người, mùi thơm cánh hoa tràn ngập trong chậu, phảng phất như nhiệt độ ấm áp đang tràn ngập trong xương cốt, lại làm cho Trần Nguyên cảm giác được thoải mái dị thường, cả người chìm hết trong chậu.

Trong lòng rất chờ mong, xem mỹ nữ Đông Doanh có thể mang đến cho mình dạng mừng rỡ gì, quốc túy (tinh hoa văn hoá của đất nước) Nhật Bản rốt cuộc có phải là cũng như ngày sau, không lương thiện như Tống triều chứ?

Đang suy nghĩ, một đôi tay mềm mại đã khoác lên trên bờ vai Trần Nguyên, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn, không nhẹ, không nặng, thập phần thư thái.

Trần Nguyên mở to mắt xem xét, hai nữ tử xa lạ không biết vào đây từ lúc nào, một người đang mát xa cho mình, người khác đang cởi quần áo.

Đồng thời, các nàng vẫn còn dùng tiến Nhật trò chuyện với nhau, Trần Nguyên không nghe rõ, xem hình dạng của các nàng, hình như là thảo luận về tướng mạo mình, về điểm này, Trần Nguyên có lẽ là tương đối tự tin.

Chỉ một lát sau, hai nữ nhân đều đã thoát khỏi một tầng trói buộc cuối cùng trên người, các nàng cùng nhau bước vào trong chậu tắm của Trần Nguyên, thân thể chăm chú dán lên trên người Trần Nguyên, cũng không có động tác gì dư thừa, hai cái đầu đưa tới cùng một chỗ, liếm láp lồng ngực Trần Nguyên, đồng thời hai tay cũng vuốt ve trên dưới.

Quá trình trực tiếp này mang cho Trần Nguyên một loại ảo giác, giống như không phải mình đang đùa các nàng, mà là các nàng đang chơi đùa mình.

Bất kể như thế nào, cứ thoải mái là được rồi, Trần Nguyên dứt khoát nhắm mắt lại, hưởng thụ tất cả những gì đang diễn ra.

Hai đầu lưỡi cơ hồ không buông tha bất luận bộ vị gì trên thân hắn, từ vành tai, đến rốn, đầu lưỡi linh xảo chuyển động lại làm cho Trần Nguyên cảm thấy hết sức thoải mái.

Trần Nguyên lúc này mới biết được, Trần Thế Trung thật sự đã nói đúng, công phu nữ nhân Nhật Bản này, quả nhiên là lợi hại.

Vẫn chưa có động thật, hắn đã có một loại xúc động muốn lập tức phóng thích tất cả những thứ trong người.

Một lát qua đi, hai nữ tử đưa tay lên trên, nắm lấy bắp chân Trần Nguyên, Trần Nguyên hiểu ý, liền đứng lên chính giữa bồn tắm, huynh đệ dưới háng kia thoát ra khỏi nước, ngang nhiên đứng thẳng giữa không khí.

Chương 506: Hai người cùng đâm(2)

Hai nữ tử một trước một sau, từ lồng ngực và phía sau lưng Trần Nguyên, đồng thời phát động công kích, Trần Nguyên chỉ cảm thấy bốn cái bánh bao mềm đang xoa nắn mình, hai cô gái này phối hợp, so với bà mười bốn mười lăm của Bàng Thái sư còn lợi hại hơn rất nhiều, quả thực là làm cho hắn có một loại cảm giác không chống đỡ được.

Một chân mình bị các nàng nâng lên, đặt ở bên cạnh bồn tắm, Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác được một cái hang ấm áp bao vây lấy huynh đệ mình.

Hắn cắn chặt răng, đơn giản chỉ cần chịu đựng, không kêu lên một tiếng nào, bỗng nhiên, một đầu lưỡi khác rõ ràng là đánh úp về phía chỗ chưa bao giờ được ai chạm vào, nhẹ nhàng, linh xảo, cực kỳ gây kích thích.

Cái này lại làm cho hắn không nhịn được nữa, rốt cục cũng kêu lên một tiếng: "À, thoải mái quá!"

Hắn biết rõ, khuya hôm nay, chính mình phải làm nhân vật chính trong phim ảnh Nhật Bản kia.

.....

Thành Biện Kinh.

Ngay tại thời điểm Trần Nguyên rời khỏi dịch trạm, trong một gian khách điểm không tính là quá lớn, hai người ngồi ở trong phòng, ánh mặt trăng vô pháp chiếu đến, cũng không đốt đèn.

Không đốt đèn, có hai loại tình huống, một loại là bọn hắn muốn đi ngủ, một loại khác, là bọn hắn đang làm, hoặc là đang chuẩn bị làm sự tình gì đó không muốn người khác nhận ra.

Hai người kia đều ngồi ở trên mặt ghế, cho nên bọn hắn đều không ngủ, như vậy, chỉ còn lại một lời giải thích.

Giọng nói một người trong đó có chút khàn khàn, trong bóng tối, hắt duỗi một tay ra, phảng phất như là đưa cái gì đó qua, đồng thời nhỏ giọng nói: "Đây là bản vẽ bản đồ địa hình kho bộ Vũ Kinh cũng nên."

Một giọng nói khác lập tức nói: "Đa tạ."

Nói xong liền muốn nhận lấy vật kia, nhưng người lúc trước lại bỗng nhiên rút tay về một chút, cái này lại làm cho hắn rất kinh ngạc, hỏi: "Như thế nào? Giá tiền không thỏa đáng à?"

Người mở miệng trước nói: "Không phải vấn đề giá tiền, lão gia chúng ta làm mua bán lần này cùng các người, không phải xem xét giá tiền, điểm này, các người nên rất rõ ràng."

"Cái Vũ Kinh cũng nên này là một lợi khí để chúng ta đánh bại người Đảng Hạng, lão gia chúng ta tặng cho các người, vì cái gì? Cũng không phải là vì vài thùng vàng bạc châu báu."

Người khác cười ha ha một tiếng, nói: "Người yên tâm, cách Trần Thế Mỹ làm người, các người nên hiểu rõ, nếu như Gia Luật Lữ Linh không trộm được Vũ Kinh cũng nên, bị Tống triều bắt được, Trần Thế Mỹ tất nhiên sẽ nghĩ ra tất cả biện pháp cứu nàng ra."

Người bán Vũ Kinh cũng nên vẫn còn có chút do dự, tay không chịu buông ra, hỏi: "Nếu nàng trộm được thì sao?"

Người kia lập tức nói: "Đây chẳng phải là rất tốt sao? Ta và người, tất cả đều được vui vẻ rồi, sau khi trở về, chúng ta sẽ nói Vũ Kinh cũng nên là Công Chúa trộm ra được, sở dĩ nàng có thể thuận lợi ra vào, hoàn toàn là nhờ người Phò mã gia Tống triều chiếu cố, ta nghĩ cho dù Trần Thế Mỹ có một thân toàn là miệng, hắn cũng không thể nói rõ ràng."

Nói xong lời này, tay của hắn nhanh chóng vươn về hướng địa đồ, nhưng tay người kia lại dùng tốc độ nhanh hơn, lui về phía sau một ít, nói: "Người không cần phải đoạt, nếu như ta không để cho người cầm, ta có thể bắt người ở cả đời tại chỗ này."

Tay chuẩn bị đoạt địa đồ bỗng nhiên ngừng lại, sau đó rút trở về, nói: "Ai, cần gì chứ, ta có thể trực tiếp đi tìm lão gia nhà người, đến lúc đó, chỉ sợ người không bàn giao cũng không được."

Trong phòng phát ra một tiếng thở dốc dày đặc, sau đó, địa đồ chậm rãi được đẩy tới.

Tay kia cầm lấy, miệng cười ha ha một tiếng, nói: "Kỳ thật, chuyện này hắn là có lợi đối với các người, Trần Thế Mỹ bảo vệ đối với Vũ Kinh cũng tương đối nghiêm mật, thả hai ngàn nhân mã trước kho bộ của Tôn Công Sáng, chỉ huy hai ngàn nhân mã này chính là Bạch Ngọc Đường và người gọi là Võ Minh, nếu Gia Luật Lữ Linh bị phát hiện mà nói, chắc chắn không thể đào thoát."

Trong phòng chỉ có tiếng thở hổn hển dày đặc, tiếng thở dốc này có chút khấn trương, dường như cũng lộ ra một tia hồi hận, tiếc nuối.

Người nọ tiếp tục nói: "Cho dù nàng không trộm ra được, các người vẫn có thể vận ngã Trần Thế Mỹ."

Người bán địa đồ rốt cục thở dài một tiếng, nói: "Ai, ta đi đây, ta hi vọng chuyện này vĩnh viễn trở thành bí mật, lão gia nhà ta chắc chắn không thể nói, ta càng sẽ không nói, nếu tiết lộ mà nói, cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào đối với các người."

Người kia nói: "Không tiễn, hôm nay coi như chúng ta chưa từng gặp mặt nhau."

Người bán địa đồ không từ cửa lớn đi ra ngoài, mà là đi đến cửa sổ, nhìn thoáng qua bên ngoài, thấy trên đường không người đi đường, liền thả người một cái nhảy xuống dưới, cửa sổ trên lầu cũng lập tức được đóng lại.

Người kia rơi xuống đường, rất không qua cam tâm ngẩng đầu nhìn cửa sổ vừa rồi một chút, hắn biết rõ, mình làm như vậy là bán lợi ích Đại Tống, có thể sẽ làm vô số tướng sĩ và dân chúng biên quan máu chảy thành sông.

Dùng một cái giá lớn như vậy để đổi lấy việc vận ngã Trần Thế Mỹ, kết quả đó thật sự đáng giá sao?

Hắn không biết, hắn chỉ biết đây là mệnh lệnh của "lão gia", chính mình phải chấp hành.

Có lẽ, có lẽ người nọ nói đúng, hiện tại trước cửa phủ kho đề phòng rất nghiêm mật, Gia Luật Lữ Linh muốn len mang thứ đó ra, chắc chắn là không dễ dàng như vậy.

Chính mình có nên đi nhắc nhở Trần Thế Mỹ một tý hay không, để cho hắn tăng phái một chút thủ vệ chỗ phủ kho?

Nghĩ một lát, hắn lại lắc đầu, có lẽ là không làm việc đó, hắn biết rõ, Trần Thế Mỹ là người rất thông minh, một khi mình nói ra rồi, hắn lập tức có thể cảm thấy sự việc không đúng.

Ung dung thở dài một tiếng, xả hết cảm giác bị đè nén trong lòng ra, nhìn khắp nơi trên đường không người, hắn rút cục cũng ngẩng đầu của mình lên, mượn ánh trăng sao mờ mờ lung lung có thể trông thấy, thần sắc Bàn Hỉ có vẻ hơi mê mang.

Tại thời điểm Trần Nguyên đâm sau lưng đối với Bàn Cát, Bàn Cát cũng đã lặng lẽ động thủ, bọn hắn có vẻ như là rất ăn ý, đều cực lực tránh độ sức chính diện.

Trong mắt đối phương, bọn họ giống như là muốn bắt con mồi, bọn hắn lặng lẽ bực lên, vô thanh vô tức bố trí một cái bẫy rập làm cho đối phương vô pháp thoát khỏi, tại trước khi chính mình khởi động một kích trí mạng, tận lực không kinh động đối phương.

Đẩy cửa phòng ra, Trần Nguyên lười biếng đuổi lưng một mồi, gọi một tiếng: "Hàn Kỳ, chuẩn bị xe ngựa."

Không qua thời gian bao lâu, Trần Thế Trung liền từ phía trước chạy tới, trên mặt đầy dáng tươi cười nịnh nọt, hỏi: "Đại ca, thế nào? Hai nữ tử Đông Doanh này không tệ chứ?"

Trần Nguyên nhanh chóng gật đầu, nói: "Không tệ, thật sự không tệ, lát nữa người an bài một tý, để cho các nàng tiếp khách trong sơn trang là được rồi. Đúng rồi, danh tự nhất định phải làm ra, để cho những tài tử phong lưu kia biết, đây là những người vượt biển đến đây."

Trần Thế Trung sắc mặt có chút kinh ngạc, ở trong suy nghĩ của hắn, nữ tử như vậy nên giữ lại để mình hưởng thụ mới đúng, đợi đến lúc trời tối, có thể một mình hưởng thụ, đó mới là cuộc sống của nam nhân.

Trần Nguyên trông thấy bộ dạng hắn, tự nhiên là biết rõ hắn đang suy nghĩ gì, cười một chút rồi nói: "Huynh đệ, ta đã nói với ngươi rồi, có một vài nữ nhân, không nên dẫn các nàng vào trong nhà, có biết không?"

Trần Thế Trung hiển nhiên lĩnh hội ý tứ trong đó, bây giờ hắn còn trẻ tuổi, tuy đã muốn nhúng thân vào bên trong nước bùn, nhưng vẫn còn bảo trì một chút nội tâm thuần khiết.

Hàn Kỳ cũng rất nhanh hiện ra tại trước mặt Trần Nguyên, nói: "Chưởng quầy, xe ngựa đã chuẩn bị tốt rồi."

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Trần Thế Trung, cũng không giải thích cái gì cùng hắn, đi nhanh về hướng cửa ra vào, nói: "Được rồi, ta nên đi vào triều rồi, hai ngày này người ở trong nhà, lo liệu sinh ý một chút, về phần sự tình hồi âm cho Đông Doanh, cứ đợi mấy ngày trước, ta đã bảo Trần Thăng trở lại, chúng ta ngồi cùng nhau, cẩn thận thương lượng một chút mới được."

Trên triều đình, vẫn là những sự tình kia, vẫn là những người kia đang cãi lộn, Trần Nguyên có tới hay không, thật sự không có gì khác nhau.

554. Chương 507: Để Xe Lại

Hiện tại hắn đã kéo đủ danh tiếng rồi, trong tất cả cuộc tranh luận, hắn bảo trì sự trầm mặc của mình, thái độ này làm cho Âu Dương Tu hơi thất vọng, cũng làm cho Tư Mã Quang hơi kinh ngạc.

Đợi cho tan triều, Nhân Tông lại một mình gặp Trần Nguyên, cũng không biết là bắt đầu từ khi nào, Nhân Tông giống như rất thích tại sau khi tan triều, một mình nói chuyện cùng với Trần Nguyên.

Điều này đối với một thần tử mà nói, ý nghĩa là một phần vinh hạnh đặc biệt, trước kia, phần vinh hạnh này đặc biệt thuộc về một mình Bàn Cát, hiện tại, dường như là Trần Nguyên đã chiếm đi số lượng nhiều hơn một ít.

Thời điểm Trần Nguyên đi theo thái giám gặp Nhân Tông, hẳn rõ ràng cảm giác được Bàng Cát phóng tới một đạo ánh mắt ác độc.

Chỉ là, Phò mã gia không thêm quan tâm, người ngồi vị trí cao, cũng không cần thiết phải quan tâm ánh mắt người khác nhìn người có thuần khiết không.

Làm tốt chuyện mình phải làm, thay Nhân Tông làm tốt chuyện hắn muốn làm, ánh mắt Bàng Cát lại ác độc hơn gấp trăm lần, cũng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Nhật Bản lập tức giao cho mình ba thành tiền đặt cọc của 100 chiếc chiến thuyền, cho dù bọn hắn còn phải gom góp tiền một tỷ, hai thành cũng có thể có được, đây là số lượng không nhỏ, có thể trợ giúp Trần Nguyên, cũng trợ giúp Nhân Tông giải quyết một ít việc khó khăn trước mắt.

”Vạn tuế, vì thần đã liên hệ tất cả xưởng đóng tàu tư nhân Đại Tống rồi, ít ngày nữa sẽ khởi công chế tạo chiến thuyền cho người Đông Doanh, chuyện này tất nhiên sẽ phải dùng đến rất nhiều lao động, vì thần cho rằng, ưu tiên chiêu mộ nhân thủ từ bên trong những lưu dân kia, để cho bọn hắn có một phần công tác, có thể nuôi sống người trong gia đình.”

Nhân Tông nghe xong liền gật đầu, nói: ”Ừm, người suy nghĩ cũng coi như chu đáo, làm như vậy, đám cu li bên trong thành cũng sẽ không phản nản cái gì, vấn đề này, người cứ đi làm, trăm rất yên tâm về người.”

Nếu như chỉ đơn giản như vậy, Trần Nguyên tự nhiên không cần phải đến báo cáo cùng Nhân Tông, Trần Nguyên còn có hắn tính toán của hắn, mà tính toán này, hắn phải để cho Nhân Tông biết bước tiếp theo mình muốn làm gì.

Bước tiếp theo Trần Nguyên làm, là vì giang sơn của Nhân Tông hắn, suy nghĩ vì sự thống trị của Nhân Tông hắn, như vậy mới có thể tránh một ít yếu tố ngờ vực vô căn cứ không tất yếu.

”Thần lo lắng lực lượng Đông Doanh quá lớn, nếu bọn họ đánh thắng Triều Tiên quá dễ dàng, chỉ sợ sẽ bất lợi đối với Đại Tống ta. Thần nghĩ, hiện tại đặc phái viên Triều Tiên đã ở Biện Kinh, không phải là chúng ta có thể thoả mãn câu thông cùng bọn họ một tỷ, lộ ra một chút tiếng gió với bọn hắn, xem xem động tác của bọn hắn thế nào?”

Nhân Tông nghe xong, có chút không thể tin được, hiện tại hắn khỏe mạnh rồi, không riêng gì quân đội Đại Tống đang thoát thai hoán cốt, mà ngay cả nội tâm Nhân Tông đã biến thành cực kỳ tự tin, Đông Doanh nhỏ nhỏ dám động đến mình? Nhân Tông thật sự không thể tin được.

”Thế Mỹ, có phải người đã quá lo lắng hay không?”

Trần Nguyên nói: ”Vạn tuế, có lẽ là lo trước khỏi họa thì tốt hơn, chúng ta xem động tác Triều Tiên trước một chút, nếu bọn hắn chịu được đòn đánh phủ đầu, đó là không còn gì tốt hơn, nếu như không, những kia binh sĩ tuyển hai kia phải bố trí về hướng vùng duyên hải, thủy sư của chúng ta cũng phải nhanh chuẩn bị một chút mới được.”

Nhân Tông nghe vậy, nhưng vẫn chưa tin người Đông Doanh sẽ đến trêu chọc mình.

Đầu tiên, Đại Tống cường đại hơn nhiều so với Đông Doanh, vô luận về nhân khẩu, diện tích, kinh tế, hay là số lượng quân đội, Đông Doanh căn bản không thể so với Đại Tống.

Hắn lắc đầu, nói: ”Những địa phương vùng duyên hải kia cả ngày gặp thủy tai, không có mấy người nguyện ý đi, trước tiên cứ để vấn đề này xuống một chút.”

“Về phần thủy sư Đại Tống, đợi lính mới xây dựng tốt, người giúp trăm bắt đầu xây dựng thủy sư, hiện tại có thể liên lạc một tỷ với người Triều Tiên, nếu như bọn hắn cũng muốn mua thuyền mà nói, đây chẳng phải là càng nhiều là lưu dân có cơm ăn rồi?”

Trần Nguyên không phải quân tử như Phạm Trọng Yêm, nếu như hắn và Phạm Trọng Yêm ngay thẳng giống nhau, vậy hiện tại hắn nên sẽ tiếp tục thuyết phục Nhân Tông, nhưng thời điểm Trần Nguyên đối mặt với ý kiến hoài nghi của Nhân Tông, hắn không có thêm biện luận.

Bất kể như thế nào, người Đông Doanh nhìn Đại Tống, cho tới bây giờ cũng chỉ là Trần Nguyên suy đoán, hắn là tiểu nhân, hắn cho rằng mình nói là được rồi, nếu như sự tình thật sự phát sinh, mình cũng đã nói

qua rồi, là Nhân Tông không nghe.

Rất khác biệt, nếu mình giống như Phạm Trọng Yêm, mạnh mẽ thuyết phục Nhân Tông đáp ứng mà nói, Tống triều đề phòng nghiêm mật tại vùng duyên hải rồi, sự tình mình suy đoán có thể sẽ không phát sinh, lúc đó Nhân Tông sẽ cho là mình cường hành yêu cầu hấn làm một chuyện cần bản không cần đi làm.

Cho nên, Trần Nguyên tuyết đối sẽ không như Phạm Trọng Yêm, can gián thẳng thắn Nhân Tông như vậy.

Nghe xong lời Nhân Tông nói, hấn lập tức liền ôm quyền nói: "Vâng, vi thần sẽ đi tìm sứ thần Triều Tiên ngay lập tức."

Nhân Tông bỗng nhiên nhìn hấn một cái, hỏi: "Người đi đến dịch trạm sứ giả Liêu quốc chưa?"

Trần Nguyên vội vàng nói: "Hồi bẩm vạn tuế, vi thần đã qua đó rồi."

Nhân Tông gật gù đầu, nói: "Có một số việc ta không muốn nhiều lời, chuyện của các người, ta quản nhiều hơn cũng không được, đầu tiên là Ý nhi, người biết tình huống Công Chúa hiện tại đây, nàng đang mang bầu, không thể có bất kỳ sơ xuất nào, sau đó là thể diện hoàng gia, người rõ chưa?"

Trần Nguyên hiểu ý tứ lời này, câu đầu tiên rất đơn giản, chính là một lời cảnh cáo của phụ thân đối với con gái mình, cái này không cần Nhân Tông nói, Triệu Ý là lão bà của mình, nàng mang thai, chính là đứa trẻ của mình.

Coi như mình thực xin lỗi Gia Luật Lữ Linh, muốn trả nợ chính mình sẽ đi còn, hấn tuyết đối sẽ không dùng thương tổn Triệu Ý một cái giá lớn để đền bù Gia Luật Lữ Linh, vậy đối với hai nữ nhân đều là một loại thương tổn.

Câu nói thứ hai chính là, phương thức Trần Nguyên xử lý chuyện này không thể xúc phạm tới thể diện hoàng gia Đại Tống.

Thể diện hoàng gia, nói cho cùng cũng chỉ là mấy cái gì đó hư vô mờ mịt, rốt cuộc mình làm tới trình độ nào mới thương tổn thể diện hoàng gia, cái này cần Trần Nguyên tự mình suy đoán, chuyện này có chút khó khăn, chỉ là, so với Nhân Tông không nói gì, bắt mình đoán thì vẫn tốt hơn nhiều.

Trần Nguyên cúi đầu, nói: "Vâng, vi thần xin ghi nhớ."

Nhân Tông nói: "Được rồi, vấn đề này trầm không giúp được người, tự người nhìn rồi xử lý, sự tình đàm phán cùng Liêu quốc cũng không thể để trễ."

Đó là tuyết đối không có khả năng, Trần Nguyên là người không có lương tâm, không cần phải trông cậy vào việc hấn vì Gia Luật Lữ Linh mà buông tha đại kế.

Nếu như Gia Luật Lữ Linh thật sự có mị lực lớn như vậy, ban đầu hấn đã ở Liêu quốc không trở về, Trần Nguyên nói: "Vạn tuế yên tâm, vi thần không dám làm trễ quốc sự."

Nhân Tông cuối cùng cũng thay một gương mặt cực kỳ dễ thân, nhỏ giọng nói: "Xe ngựa chở người biết tòa nhà Tô cô nương không? Nếu biết rõ, liền để xe ngựa ở bên ngoài, trầm chưa đi ngay, đợi buổi chiều không có chuyện gì, đi nhìn một tý mới được."

Giữa trưa, Trần Nguyên là không có thời gian về nhà ăn cơm, bất kể là sơn trang hay là Phò mã phủ, ngay cả cơ hội trở về liếc mắt nhìn hấn cũng không có.

Đơn đặt hàng của người Đông Doanh vừa đến, nếu lại có thể đàm phán với người Triều Tiên, tăng thêm dự vọng viễn dương mậu dịch, nghiệp tạo thuyền chắc chắn sẽ bùng nổ.

Không riêng gì ngành sản xuất tạo thuyền, nó tất nhiên sẽ kéo thị trường sức lao động Đại Tống phát triển, ngoài ra còn có nghiệp vận chuyển, thủ công nghiệp, thậm chí cả sản phẩm công nghiệp quân sự, đều có thể được kéo lên.

Có lợi nhất chính là Tống triều vừa mới đánh thắng Đảng Hạng, nguy cơ lương thực đã giảm bớt, chỉ số dân tâm cực kỳ cao, nếu như lợi dụng tốt, đây tuyết đối là một cơ hội bay lên, mình phải chuẩn bị sẵn sàng.

555. Chương 508-509: Con Như Cha

Chỉ là, mấy cái xưởng đóng tàu hiện tại căn bản vô pháp thỏa mãn nhu cầu ngày sau cần, Trần Nguyên đã nói qua cùng Ngô chương quây, chuẩn bị thành lập một cái xưởng đóng tàu mới, xưởng đóng tàu lớn nhất tại Phúc Châu.

Còn có cả sự tình tiền trang, chính mình phải nhanh một chút, nếu quả thật tiền trang có thể bắt đầu vận hành, sẽ cực kỳ có trợ giúp đối với việc phát triển kinh tế.

Hơn nữa, kinh tế phát triển, cũng là thời cơ tốt nhất để tiền trang khởi bước.

Quan trọng nhất là, hần buổi chiều còn muốn đi gặp mặt Gia Luật Lữ Linh, cho nên, vấn đề hôm nay cần giải quyết, đều phải giải quyết hoàn toàn trong hai canh giờ buổi trưa này.

Nhân Tông kia, hết lần này tới lần khác, lại còn trưng dụng xe ngựa của Trần Nguyên, tiểu nhị mới gọi tới cũng không quá quen thuộc đối với vài chỗ Trần Nguyên muốn đi, cho nên, Trần Nguyên cứ việc phóng tốc độ rất nhanh, đợi thời điểm tìm được người cần tìm, đàm phán xong sự tình nên đàm phán, đã đến giờ mùi buổi chiều rồi.

Gia Luật Niết Cô Lỗ một mực chờ Trần Nguyên bên trong dịch trạm, thời điểm Trần Nguyên tiến vào dịch trạm, Gia Luật Niết Cô Lỗ nhanh chóng đứng dậy, nói: "Trần huynh, người vẫn như cũ, lúc đàm phán luôn đến phút cuối cùng mới đến."

Trần Nguyên ngưỡng ngừng cười một tiếng, nói: "Cửu Vương Tử, xin ngài thứ lỗi, tại hạ thật sự là có vài tạp vụ quán thân, đã bắt Vương Tử đợi lâu."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Ta còn tưởng rằng phải chờ tới thời điểm buổi tối, Trần huynh mời đi sơn trang mới bằng lòng trao đổi cùng tại hạ nữa."

"Đúng rồi, Trần huynh, nghe nói trong nhà người sẽ lập tức tăng thêm nhân khẩu rồi, thật sự đáng mừng, lần tiểu đệ này tới vội vàng, cũng không biết công chúa điện hạ đã mang bầu, không chuẩn bị lễ vật gì, kính xin Trần huynh thứ lỗi mới được."

Hắn nói rất tự nhiên, nhưng hai con mắt lại nhìn Trần Nguyên từ trên xuống dưới, giống như muốn từ trên mặt Trần Nguyên nhìn ra cái gì đó.

Bên cạnh, mặt Gia Luật Lữ Linh như nước mùa thu, một bộ dạng không gợn sóng, từ Trần Nguyên góc độ lại có thể trông thấy, bàn tay Gia Luật Lữ Linh đang nắm lại một chút.

Trần Nguyên nở nụ cười, cười càng tự nhiên hơn, nói: "Cửu Vương Tử quá khách khí rồi, tình ý huynh đệ giữa ta và người thế nào, không cần khách sáo như thế, tính ra thì Công Chúa cũng sắp sinh nở rồi, nếu như Vương Tử có thể ở chỗ này lâu thêm một ít, sẽ có thể uống được chén rượu mừng."

Về mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ rất mừng rỡ, nói: "Thật sự là quá tốt, tại hạ thập phần nguyện ý, chỉ là...."

Hắn nói tới chỗ này, con mắt nhìn về phía Gia Luật Lữ Linh, hỏi: "Hoàng muội, người cũng không phải vội vã trở về như vậy chứ?"

Gia Luật Lữ Linh đứng lên, trong chớp mắt liền đi ra ngoài, nói: "Các người nói đi, ta muốn dẫn đứa trẻ đi ra ngoài thăm quan thành Biện Kinh."

Con mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ liếc về hướng Trần Nguyên, Trần Nguyên không đứng dậy ngăn cản, chỉ nói một câu: "Công Chúa, tiệc buổi tối, mời Công Chúa đến tham gia."

Gia Luật Lữ Linh ngừng một chút, cũng không nói gì, sau đó liền tiếp tục đi về phía trước.

Đợi thời điểm nàng giữ đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hai người Gia Luật Niết Cô Lỗ và Trần Nguyên.

Bọn hắn đều không nói gì, Trần Nguyên cúi đầu uống trà, Gia Luật Niết Cô Lỗ ngồi ở đối diện nhìn hắn, cả cái gian phòng rơi vào một mảnh yên lặng.

Cứ như vậy qua nửa canh giờ, Gia Luật Niết Cô Lỗ thiếu kiên nhẫn lên tiếng trước: "Trần huynh, chúng ta đến để trao đổi công việc, người không nói câu nào như vậy, dường như có chút không quá mong muốn?"

Trần Nguyên buông chén trà xuống, hỏi: "Ta nói cái gì? Người biết rõ đứa bé kia là của ta, người còn nói như vậy, người bảo hiện tại ta nói cái gì với người? Vấn đề biên giới, chúng ta đã nói rồi, cứ đợi cho người và hoàng thượng chúng ta bàn lại, ta không rõ hiện tại có cái gì để đàm phán nữa?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần huynh hẳn không phải là người nhỏ mọn như vậy chứ? Ta cho người biết, ta nói lời vừa rồi không phải chọc người, là trêu tức nàng, có một số việc phải làm nàng rời đi, chúng ta mới có thể thương lượng."

Trần Nguyên nhìn chằm chằm vào Gia Luật Niết Cô Lỗ, khóe miệng hiện lên đầy ý tứ cười nhạo, nói: "Cửu Vương Tử, lời này không cần phải nói, huynh đệ chúng ta không phải ngày đầu tiên nhận thức nhau!"

"Kế hoạch đại kế của chúng ta cũng không cần gấp gấp áp dụng như vậy, ta thật sự nghĩ mãi mà không rõ, ta sẽ an bài cho chúng ta cơ hội trao đổi riêng với nhau, tại sao người phải dùng phương pháp như vậy?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ chậm rãi đứng lên, nói: "Trần huynh, ta sợ thời điểm người an bài cơ hội cho ta, tất cả đều đã quá muộn."

"Sao lại vậy?" Trần Nguyên cau chân mày lại.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nói: "Từ khi đứa bé kia sinh ra, hoàng bá phụ đối với hoàng muội ta rất hờ hững, thậm chí ngay cả bổng lộc mỗi tháng cũng ngừng lại, toàn bộ vệ đội Công Chúa của nàng cũng đã bị giải tán, nếu như không phải Gia Luật Hồng Cơ giúp nàng, nàng căn bản không có biện pháp sinh hoạt sung túc như vậy."

Trong tâm Trần Nguyên thầm run lên một chút, hẳn biết rõ Gia Luật Niết Cô Lỗ không thể lừa gạt hẳn trong chuyện này, liền lên tiếng hỏi: "Cửu Vương Tử nói với ta chuyện này để làm gì? Muốn làm cho ta áy náy hay là hối hận? Nếu như người muốn, cứ bảo nàng trở về, ta cho người biết, thời điểm ta nhìn thấy nàng, sẽ cảm giác được sự áy náy."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu, nói: "Trần huynh, ta chỉ muốn để cho người biết, hoàng bá phụ đã không để ý tới hoàng muội trong thời gian rất lâu, lúc này đây, vì sao lại phái hoàng muội theo ta cùng đi, Trần huynh có hứng thú có biết không?"

Trần Nguyên sững sờ, xác thực là hẳn không nghĩ đến vấn đề này, vì sao Liêu Hứng Tông lại phái Gia Luật Lữ Linh đến Đại Tổng cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ?

Chẳng lẽ chính là như Gia Luật Lữ Linh nói, bởi vì nàng muốn mang đứa trẻ đến thăm quan Biện Kinh sao? Lý do này tại thời điểm Trần Nguyên chưa nghĩ đến Liêu Hứng Tông, hẳn rất tin tưởng, nhưng hiện tại, Gia Luật Niết Cô Lỗ nói ra, Trần Nguyên bỗng nhiên nghĩ tới cách Liêu Hứng Tông làm người.

Vị hoàng đế này không giống với Nhân Tông, hẳn là người khi dễ người đến mức quen, hơn nữa, trong lòng thập phần tàn nhẫn, có khát vọng, Nhân Tông có quan niệm gia đình rất dày đặc, nhưng Liêu Hứng Tông không có.

Trần Nguyên không nói thêm gì nữa, con mắt nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ mỉm cười, hai tay dang ra, nói: "Ta cũng không biết, làm Trần huynh bất mãn, thậm chí ta không biết vì sao lần này hoàng bá phụ lại phái ta tới."

"Đoạn thời gian này, quan hệ giữa Phụ hoàng ta cùng hoàng bá phụ rất không tốt, chuyện hợp tác giữa chúng ta, dường như hẳn đã nghe được một ít tiếng gió, dựa theo đạo lý, hẳn chắc chắn là không thể để cho ta tới đây."

Trần Nguyên hỏi: "Bẫy rập?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật đầu, nói: "Ta cảm thấy rất đúng, chỉ là không biết bẫy rập lúc này đây là dạng gì, người hẳn muốn bắt là ta, hay là Trần huynh."

Trần Nguyên nâng chén trà lên, nói: "Có lẽ là cả hai người chúng ta."

Gia Luật Niết Cô Lỗ thở dài một tiếng, nói: "Tại hạ không sợ, một khi tình thế không ổn, ta sẽ lập tức rời đi, cùng lắm thì trở về, làm một cuộc cá chết lưới rách, ngược lại, Trần huynh, mỗi nhử rõ ràng cho thấy là nhắm vào người, huynh đệ thật sự lo lắng thay người, sợ người rơi vào nhĩ nữ tình trường mà lỡ đại sự."

Ánh mắt Trần Nguyên thả ra một đạo quang mang khác thường, hắn trầm mặc thời gian rất lâu, cuối cùng mới nói một câu: "Đa tạ."

.....

Gia Luật Niệm Trần hiển nhiên lần đầu tiên cảm nhận được sự phồn hoa của Biện Kinh, hắn đứng đưa hai chân nhỏ chạy trên đường, xuyên qua đám người, lưu luyến ở trước chút ít quầy hàng bán mấy cái gì đó màu sắc rực rỡ.

Tuy Gia Luật Lữ Linh đã mua cho hắn rất nhiều món đồ chơi hắn chưa từng thấy qua, nhưng khi nhìn trúng mấy cái gì đó hợp ý mình rồi, hắn lại đứng phía trước quầy hàng không chịu rời đi, đợi thời điểm sắc mặt Gia Luật Lữ Linh trầm xuống, hắn mới cực kỳ không tình nguyện bỏ đi.

Trước kia, hắn cho rằng chỗ chơi tốt nhất đúng là Yên kinh, hiện tại mới biết được, trên thế giới này, thì ra còn có địa phương nhiều thứ để chơi hơn Yên kinh.

Gia Luật Lữ Linh cũng mang vẻ mặt mỉm cười đi theo hắn, đứa trẻ lớn rồi, trong lúc bắt tri bắt giác đã có thể chạy bộ, nhìn tư thế hắn chạy bộ, Gia Luật Lữ Linh cảm thấy rất vui mừng, cảm giác những năm này mình vất vả rất đáng giá.

Người ở bên ngoài nhìn vào, mấy năm này nàng gặp khó khăn, đều là vì đứa trẻ mang đến, nhưng Gia Luật Lữ Linh tự mình biết, nếu như không có đứa trẻ, lúc trước mình đã chết.

Niệm Trần đi đến trước một quán sách, cầm lấy một quyển sách đến, rất hưng phấn hô: "Mẹ, mẹ, ta muốn cái này!"

Sách hắn cầm khá rách nát, người bán sách nhìn bộ dạng đứa bé này rất đáng yêu, cũng không nói gì thêm, cười cười nói với Gia Luật Lữ Linh đang chạy đến: "Cô nương, đứa nhỏ này của người nhỏ như vậy đã biết mua sách, lớn lên tất nhiên có thể trúng Trạng Nguyên, mua một quyển cho hắn đi."

Gia Luật Lữ Linh lần này lại đoạt quyển sách ném xuống dưới, hỏi: "Không cho phép đọc sách, người muốn sách làm cái gì? Tưởng đọc nhiều lớn lên để gạt người hơn à?"

Niệm Trần sững sờ, rất không tình nguyện nói một câu: "Ta muốn đọc mà!"

Gia Luật Lữ Linh đang định nói mấy lời răn dạy hắn, bên cạnh bỗng nhiên có một cánh tay lớn duỗi đến, cầm quyển sách nàng vừa vứt xuống lên, một giọng nói đàn ông vang lên: "Sách này bao nhiêu tiền?"

Chủ quán há miệng nói: "Tám mươi đồng tiền."

Kỳ thật không cần nhiều tiền như vậy, từ năm trước, kỹ thuật in đã mở rộng, giá tiền sách vở Đại Tổng giảm xuống trên phạm vi lớn, nhưng hắn nhìn thấy Trần Nguyên quần áo hoa lệ, cố tình làm thối một đạo, chém thêm ít tiền.

Trần Nguyên mỉm cười, chính hắn là người in ấn báo chí, tự nhiên biết rõ giá tiền sách này, từ trong lòng ngực móc ra một thỏi bạc chừng mười lượng, nói: "Cái này cho người."

Về mặt chủ quán đầy nụ cười khổ, nói: "Khách quan, ngài đừng nói giỡn, quán sách của ta không có tiền lẻ trả cho người."

Tay Trần Nguyên vươn vào trong ngực lần nữa, hồi lâu mới móc ra hai mươi lăm đồng tiền, nói: "Không có nhiều, chỗ này đã đủ cho người chưa?"

Hai mươi lăm đồng tiền, lợi nhuận thiếu đi một ít, nhưng vừa vặn có thể làm được sinh ý, chủ quán cũng hiểu mình làm thối vào người biết nhìn hàng xịn rồi, không nói thêm gì nữa, gật đầu nói: "Được, được, ngài đi thông thả."

Trần Nguyên lấy sách tới, đưa vào trong tay đứa bé kia, đứa trẻ co rút cánh tay về phía sau, nói: "Ta không cần phải đồ đạc của người, mẹ ta nói người là người xấu."

Trần Nguyên sững sờ một chút, dáng tươi cười giăng co trên mặt, ngẩng đầu nhìn Gia Luật Lữ Linh, chỉ thấy khỏe môi Gia Luật Lữ Linh nhếch lên, hiện ra một tia cười lạnh, nói: "Trần đại nhân càng ngày càng oai hơn rồi, muốn tìm một chỗ có thể né tránh người tại Biện Kinh này cũng không thấy đâu."

Trần Nguyên đi qua, chậm rãi gần sát người của nàng, rất sợ lúc nào đó nàng lại đánh mình.

Mặc dù nói chính mình nên bị đánh, nên để Gia Luật Lữ Linh đánh vài cái, nhưng Trần Nguyên vẫn nghĩ, nếu như có thể không đánh thì tốt nhất.

Thời điểm khoảng cách hai người chỉ có một bước xa, hần ngừng lại hỏi: "Lữ Linh, tìm một chỗ nói chuyện, được chứ?"

Gia Luật Lữ Linh nói: "Cứ nói ở nơi này đi."

Con mắt Trần Nguyên thoáng quét nhìn bốn phía một tý, hỏi: "Tại đây không quá thuận tiện, phía trước có một quán trà lâu, chúng ta đi đến đó, thế nào?"

Gia Luật Lữ Linh không di động bước chân, nói: "Trần Thế Mỹ, ta và các người hiện tại không có gì không tiện nói, càng không có gì phải nói sau lưng người khác."

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Ta có, ta có rất nhiều lời muốn nói cùng người, cho ta một cơ hội, được không?"

Gia Luật Lữ Linh cười một tiếng khinh miệt, bế Gia Luật Niệm Trần lên, nói: "Đi, mẹ mang người đi địa phương khác chơi, nơi này có người xấu."

Nàng vừa mới xoay người, bỗng nhiên trông thấy xe A Mộc Đại đang đứng phía sau nàng, ngây ngốc cười về phía nàng, lại nhìn bên cạnh, còn có rất nhiều mọi người, rõ ràng cho thấy là do Trần Thế Mỹ mang đến.

Gia Luật Lữ Linh lập tức giận dữ, quay đầu lại trừng mắt Trần Nguyên, sau đó liền buông đứa trẻ xuống, nói: "Niệm Trần, đứng sang một bên, xem mẹ đến đánh người xấu!" Nói xong liền rút roi bên hông mình ra.

Nhưng thời điểm tay của nàng vừa mới đặt ở bên hông, bỗng nhiên một cái quạt sắt đặt ở đầu vai của nàng, không cảm giác được quạt xếp dùng chút sức lực nào, cả cánh tay nàng liền truyền đến một hồi nhức mỏi.

Đồng thời, một tay khác vô cùng nhanh chóng duỗi ra, thoáng một tý đã đoạt roi ngựa bên hông nàng tới.

Chỉ nhìn động tác hai người kia, Gia Luật Lữ Linh liền biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn hần, trong lòng của nàng cũng không sợ hãi, quay đầu nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần Thế Mỹ, người có gan thì ở chỗ này động thủ giết ta đi."

Trần Nguyên cũng không để ý đến nàng, đi qua bế Gia Luật Niệm Trần lên, nói: "Đi, ta mang người đến một địa phương dễ chơi, được không?"

Trong đầu Gia Luật Niệm Trần vẫn nhớ lời của mẫu thân, lúc này đây kiên quyết không cho Trần Nguyên ôm hần, bàn tay nhỏ bé dốc sức liều mạng đẩy lên phía trước, quát: "Người xấu, người là người xấu!"

Cánh tay Trần Nguyên từ một sạp bán kẹo hồ lô bên cạnh cầm một chuỗi kẹo hồ lô, vừa để xuống bên cạnh cái miệng nhỏ nhắn của hần, đứa trẻ từ đầu còn mâu thuẫn, nhưng vị ngọt thâm nhập vào miệng, cũng không tiếp tục đẩy, một lát sau cũng chỉ chú ý liếm láp kẹo hồ lô, cái miệng nhỏ nhắn không kêu một tiếng.

Trần Nguyên cười cười, quay đầu nói với Gia Luật Lữ Linh: "Còn nói không quan hệ với ta? Nhìn thấy chưa, rất giống ta, là người không có lương tâm, có kẹo hồ lô liền quên mẹ."

Gia Luật Lữ Linh một câu cũng không nói, Trần Nguyên chủ động đi tới, nói: "Chúng ta nói chuyện đi, chỉ mấy câu thôi, không chậm trễ được bao nhiêu thời gian đâu."

.....

Nước trà xông vào mũi làm cho người ta cảm giác được một mùi thơm ngát, mấy thứ điểm tâm trên mặt bàn cũng thập phần tinh xảo, nhưng Gia Luật Lữ Linh hiện tại giống như một pho tượng Phật đá, ngồi ở đối diện Trần Nguyên, trên mặt mang theo một loại cười lạnh, hỏi: "Người vì sao không cho những người bên ngoài kia tiến đến? Không sợ ta ở chỗ này giết người sao?"

Trần Nguyên mỉm cười, từ trong lòng rút ra một thanh đoản đao, đưa tới trước mặt Gia Luật Lữ Linh, vừa để xuống vừa nói: "Nếu như người cảm thấy giết ta có thể giải tức giận mà nói, hiện tại có thể động thủ."

Nói xong, hắn cầm lấy một khối bánh ngọt hoa quế, nhét vào trong miệng Gia Luật Niệm Trần, nói: "Đến đây, từ từ ăn, không nên để nghẹn."

Trước mặt Gia Luật Niệm Trần không phải nước trà, mà là một bát cháo ngọt Trần Nguyên cố ý lại bảo quán trà làm, dùng khẩu vị đứa trẻ để nấu, bởi vậy mà vô cùng phù hợp.

Gia Luật Lữ Linh nhìn đoàn đao trên bàn, cũng không vươn ra cầm, nói: "Trần Thế Mỹ, người không buông tha ta hả? Ta cũng đã như vậy, người còn muốn thế nào?"

Trần Nguyên sờ sờ đầu Niệm Trần, nói: "Đây là con của ta."

Gia Luật Lữ Linh cực kỳ kiên quyết nói: "Hắn và người không có quan hệ gì hết, hắn là của ta, không có hắn, ta căn bản không có khả năng sống đến hiện tại."

Trần Nguyên gật đầu, thần sắc rất là ảm đạm, nói: "Ta biết rõ, ta chưa từng hi vọng người có thể tha thứ cho ta, càng không nghĩ đến chuyện cướp hắn từ người, điểm ấy, người cứ yên tâm, ta chỉ muốn biết rõ, hiện tại ta có thể làm gì để cho người thoải mái một ít?"

Sắc mặt Gia Luật Lữ Linh cực kỳ lúng túng, nói: "Không cần, chỉ cần người không tới quấy rầy chúng ta, ta đã phải cảm ơn người rồi."

Ánh mắt Trần Nguyên bỗng nhiên đầy thâm tình nhìn Gia Luật Lữ Linh, nói: "Chẳng lẽ không thể cho ta một cơ hội để cho ta đền bù một tí sao? Để cho ta làm chút gì đó cho người, mặc kệ sự tình gì, hiện tại người cứ mở miệng, chỉ cần người có thể nói ra, ta nhất định có thể làm được."

Gia Luật Lữ Linh cười lạnh một tiếng, nói: "Tốt, người theo ta trở lại Yên kinh, một nhà ba người chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ."

Cả người Trần Nguyên mềm oặt, khẽ tựa lưng về phía sau, một thân khí lực đều biến mất, trên mặt lộ ra vẻ chán chường.

Kết quả này hiển nhiên nằm trong dự liệu của Gia Luật Lữ Linh, nàng dùng ánh mắt trào phúng nhìn về phía Trần Nguyên, bên trong phòng lập tức trầm mặc.

Chỉ có âm thanh Gia Luật Niệm Trần cắn điểm tâm thỉnh thoảng vang lên, đứa trẻ dùng con mắt ngây thơ nhìn hai người lớn trước mặt, hiển nhiên hắn biết rõ, mẫu thân và tên xấu xa này có ân oán vô pháp giải quyết.

Sau một lúc lâu, thân thể Trần Nguyên chậm rãi ngẩng lên, nói: "Ta biết rõ tâm tình người bây giờ, khả năng là thời điểm ta nói những lời này thật sự không đúng, như vậy được không, mấy ngày nay người cứ ở Biện Kinh cho ta chút thời gian, để cho ta có thời gian ở cùng đứa trẻ, ta thề, ta sẽ tuyệt đối không để đứa trẻ bị người mang đi."

Lần này Gia Luật Lữ Linh không nói gì thêm, nhưng ánh mắt của nàng rõ ràng cho thấy là đang do dự.

Trần Nguyên sờ sờ đầu đứa trẻ, nói: "Niệm Trần, ăn ngon chưa?"

Gia Luật Niệm Trần gật gật đầu, gương mặt lên nhìn Trần Nguyên.

Trần Nguyên cười một chút rồi nói: "Ngày mai chúng ta mua thêm một ít đồ ăn, mang người đi ra bên ngoài thành, vừa ăn vừa chơi, chơi điều được không?"

Vật điều này, hiển nhiên là Gia Luật Niệm Trần chưa từng tiếp xúc, hắn hỏi một câu: "Điều là cái gì? Thú vị không?"

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Thú vị, có thể bay cao, vô cùng cao, rất cao."

Con mắt Gia Luật Niệm Trần nhìn về phía Gia Luật Lữ Linh, hiển nhiên là đang trưng cầu ý kiến mẫu thân.

Trần Nguyên cũng không đợi Gia Luật Lữ Linh trả lời, liền đứng dậy nói: "Cứ như vậy đi, xế chiều ngày mai ta lại đến, đúng rồi, ta an bài cho các người một chiếc xe ngựa, muốn đi nơi nào, người cứ tìm xa phu, hắn là người bản địa Biện Kinh, rất quen thuộc đối với tất cả các địa phương."

Đứng dậy đi ra ngoài cửa, đến cửa ra vào, hấn lại ngừng một chút, xoay đầu lại nói: "Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, cứ mở miệng, mặc kệ người coi ta trở thành người nào, trong mắt của ta, giúp người việc đều là việc nên làm."

Thời điểm thân ảnh Trần Nguyên biến mất khỏi cửa ra vào quán trà, thần sắc Gia Luật Lữ Linh đột nhiên có chút hoảng hốt, gương mặt lạnh lùng như băng trong nháy mắt đã tan rã, ánh mắt của nàng si mê nhìn về phía trước, có một chút thống khổ, còn có một chút mê mang không hiểu.

Ngày mai, nàng sẽ mang theo đứa trẻ đi cùng Trần Nguyên chơi thả diều, bởi vì mục đích của nàng chính là tiếp cận Trần Nguyên, chỉ có tiếp cận Trần Nguyên, mình mới có thể tiếp cận kho báu.

Mà lần này nàng tới, chính là vì theo mang bộ Vũ Kinh cũng nên về cho Liêu quốc, đây là nhiệm vụ Liêu Hứng Tông giao cho nàng.

Liêu Hứng Tông nói, chỉ cần nàng có thể làm được điểm này, quan hệ phụ tử sẽ trở lại từ trước.

Cái hứa hẹn này đối với Gia Luật Lữ Linh mà nói, thật sự là cực kỳ quan trọng, nàng khát vọng thân tình, khát vọng được Liêu Hứng Tông sủng ái giống như trước.

Vốn cho là mình sẽ rất sung sướng thông qua thương tổn Trần Thế Mỹ để đổi lấy tất cả những gì mình muốn, nhưng hiện tại nàng chợt phát hiện, thời điểm mình đối mặt với người nam nhân này, trong lòng rõ ràng vẫn còn sóng cuộn mãnh liệt như vậy.

Đi ra khỏi quán trà, khoe miệng Trần Nguyên lộ ra nụ cười thỏa mãn, con ngựa một đường đi về hướng Tân Nguyệt sơn trang.

Trần Nguyên chậm rãi biến mất tại đầu đường, bên trong căn phòng trang nhã của Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên có một người tiến đến.

Gia Luật Lữ Linh hiển nhiên cũng không cảm thấy kỳ quái đối với việc người nọ xuất hiện, lên tiếng hỏi: "Không phải nói người không tới tìm ta sao?"

Người nọ rất quy củ khom người chào: "Xin Công Chúa thứ tội, sự tình thật sự là rất khẩn cấp, theo tin tức thuộc hạ dò xét được, ngay tại vừa rồi, hai người Trần Thế Mỹ và Gia Luật Niết Cô Lỗ trao đổi gần một canh giờ trong dịch trạm."

Gia Luật Lữ Linh nói: "Có sao đâu, có gì kỳ quái à? Bọn hấn vốn là đến để đàm phán mà?"

Người nọ nhẹ giọng cười một tiếng, nói: "Đàm phán thì không sai, nhưng chỉ có hai người bọn họ đàm phán liên tục có vẻ có chút không thích hợp, ngoài ra, Công Chúa thật sự cho rằng tình thế bây giờ cần đàm phán sao?"

Gia Luật Lữ Linh nhíu mày lại, nàng hiểu ý tứ trong lời này, thời điểm chính mình đến, Liêu Hứng Tông cũng đã nói rồi, nếu như mình không thể mang Vũ Kinh cũng nên về, những cung nô và thạch pháo trong chiến đánh bại đầu Lý Nguyên Hạo kia, có thể đánh bại kỵ binh Liêu quốc.

Quân Tổng có năng lực đã chiến cùng Liêu quốc người, vậy thì người Liêu quốc xong rồi.

Gia Luật Lữ Linh suy nghĩ một chút, hỏi: "Ta sẽ nắm chặt thời cơ, chỗ người thế nào? Cửu ca có hoài nghi người không?"

Người kia nói: "Công Chúa yên tâm, hấn sẽ tuyệt đối không hoài nghi ta."

Gia Luật Lữ Linh gật đầu, nói: "Trần Thế Mỹ cũng không hoài nghi ta, ngày mai hấn muốn mang bọn ta đi Tây Giao chơi thả diều, phủ kho Tổng triều là ở Nam Giao à?"

Người nọ vội vàng nói: "Kỳ thật, Tây Giao và Nam Giao đều giống nhau, chỉ cần có thể làm cho hấn tin tưởng người, người có thể tiếp cận phủ kho, thậm chí là tiến vào trong quân đội."

Gia Luật Lữ Linh có chút phần nộ nói: "Biết rồi, không cần người dạy ta làm việc, người chú ý chính người là được rồi, đừng để Bàng Cát ở bên ngoài ăn người."

Người nọ cúi đầu một cái, nói: "Thuộc hạ tự có chừng mực, Trần Thế Mỹ đích thị là đang đến sơn trang chuẩn bị tiệc rượu, thuộc hạ lập tức phải đến đây, bằng không thì sẽ làm cho bọn hấn hoài nghi."

.....
Mấy ngày kế tiếp, Trần Nguyên thật sự là giống như một phụ thân, mặc dù mỗi ngày hắn có rất nhiều chuyện phải làm, có thể coi là không còn thời gian, nhưng buổi chiều đều rút ra một chút thời gian nhàn rỗi đến du ngoạn cùng Gia Luật Niệm Trần.

Ở trong quá trình này, cảm tình giữa hắn và Gia Luật Niệm Trần tăng tiến cấp tốc.

Đứa trẻ chính là như vậy, thuộc dạng người dễ bị dụ dỗ, thường xuyên dễ dàng dành hắn, dẫn hắn đi chơi đùa khắp nơi, hắn sẽ coi người là người tốt.

Hiện tại Gia Luật Niệm Trần xưng hô Trần Nguyên cũng thân cận hơn rất nhiều, từ "người xấu", biến thành "xấu thúc thúc".

Trần Nguyên rất muốn bảo hắn gọi mình một tiếng cha, nhưng Gia Luật Lữ Linh không mở miệng, hắn cũng không tiện mở miệng nói cái gì.

Xấu thúc thúc thì xấu thúc thúc, cho dù hắn gọi mình một tiếng cha, mình cũng là một phụ thân không làm tròn trách nhiệm.

Ngoại trừ dẫn con của mình đi chơi, hơn phân nửa tinh lực còn lại, hắn đều để ở trên sự tình tiền trang.

Hiện tại, tiền trang thời đại này khẳng định vô pháp phát triển đến đẳng cấp ngân hàng ngày sau, Trần Nguyên muốn xây dựng, chính là một khu vực nền tảng.

Tại Tống triều, rất nhiều kẻ có tiền, đều để đồng tiền nát trong nhà, có ít người vì phòng ngừa vàng bạc và vật phẩm quý giá bị người khác trộm cắp, thậm chí còn đào một cái huyệt để giấu tiền ở đằng sau nhà.

Chuyện này ở trong mắt Trần Nguyên, quả thực là một loại lãng phí, bởi vì một khi những vàng bạc kia bị vùi sâu vào trong đất, đã không có gì khác vàng trong đất.

Hắn hi vọng tiền trang mình thành lập sẽ có thể hấp thu những mỏ vàng đã bị vùi kia lên, sau đó đưa cho những thương nhân kia, để cho tiền của hắn có thể được mở rộng cấp tốc ở trong một khoảng thời gian ngắn.

Nghiệp vụ cho vay cũng khó có thể trải rộng ra toàn diện, chỉ có thể giới hạn trong hiệp hội buôn bán, trong chút ít thương nhân Trần Nguyên có thể nắm giữ.

Giống như Ngô chương quỳ, muốn làm sinh ý xưởng đóng thật tốt rồi, hắn tất nhiên cần rất nhiều tài chính, lúc này mình có thể cho hắn vay tiền.

Hiện tại không thể giống như những ngân hàng ngày sau kia, viên chức nhỏ cũng có thể cho vay.

Thậm chí coi như là người nào đó trong hiệp hội buôn bán, nếu Trần Nguyên cảm thấy hắn làm mua bán có chút mạo hiểm, cũng không thể cho hắn vay tiền.

Đương nhiên, ngoại trừ những thương hộ kia ra, Trần Nguyên còn có một khách hàng lớn, chính là Nhân Tông.

Nhân Tông chắc chắn là không biết chủ động mở miệng vay tiền hắn, nhưng Trần Nguyên có thể đem những số tiền này, đầu tư xây dựng quân đội, chỉ cần đánh thắng trận, hiệu quả và lợi ích trực tiếp và gián tiếp cũng đã đủ để cam đoan đầu tư của hắn có thể thu hồi lại vốn.

Giống như lần chiến tranh cùng Đảng Hạng, mình đầu tư rất nhiều tiền trên người quân đội, nhưng một khi đánh nhau, Nhân Tông sẽ đến tính tiền trả cho mình.

Còn có thể đưa tiền vay đến cho chính phủ địa phương, để cho bọn họ tiến hành xây dựng phương tiện trụ cột.

Quan niệm này hiển nhiên có chút vượt mức quy định rồi, được hay không, Trần Nguyên cũng không dám cam đoan, hắn có ý định thử một chút tại Tây Cương của Hạ Từ.

Hiện tại nan đề lớn nhất Trần Nguyên phải đối mặt, chính là vấn đề hấp thu tiền gửi vào tiền trang, Nhân Tông không muốn ra mặt, cái này lại làm cho phương diện uy tín uy tín của tiền trang giảm bớt đi nhiều.

Uy tín, vật này rất kỳ quái, cũng không phải người có bao nhiêu tiền vốn liền có bấy nhiêu uy tín.

Nếu như Nhân Tông chịu dùng danh nghĩa phía chính phủ tham gia mà nói, không tốn một phân tiền cũng có uy tín, nhưng hiện tại, Trần Nguyên phải chậm rãi tích lũy.

Trần Nguyên đã nghĩ tới rồi, vì để cho chính mình uy tín độ cao hơn một chút, tại một tháng đầu tiên trang khai trương, hẳn sẽ chấp nhận một đám người gửi tiền lãi cao ngắn hạn vào tiền trang.

Khoản này tất nhiên sẽ làm hẳn phải chi tiền túi ra, nhưng có thể dựng lên uy tín tại dân gian.

Chỉ cần thành lập được uy tín, trong tay có một trăm lượng bạc, hẳn liền dám đưa ngân phiếu một ngàn lượng ra ngoài.

Nếu có một ngày, những sĩ phu kia đều đưa tiền vào tại trong hậu viện cho mình rồi, bọn hắn cũng sẽ không dám phản đối những gì mình làm nữa.

Kỳ thật, có chút sĩ phu đã đưa tiền cho một ít thương nhân bọn hắn tin được, nói thí dụ như lúc trước Lữ Di Giản đem tiền giao cho mình, mà Bảng Cát đưa tiền vào trong tay Hứa mặt rỗ, kể cả Bao Chứng, ở tại nông thôn, đều có người chuyên môn làm việc buôn bán cho hắn.

Nhưng giữa người với người, tín nhiệm chung quy là rất có hạn, cho nên, còn có rất nhiều sĩ phu vẫn lựa chọn biến hậu viện nào đó của mình, nói không để bị người phát hiện hoặc nơi hẻo lánh là địa phương để mình giấu tiền.

Những thương nhân kia cầm tiền, trong lòng bọn hắn cũng chờ đợi lo lắng, không biết lúc nào những người quan lại kia sẽ trả về, càng không biết bọn hắn sẽ thu lấy bao nhiêu tiền lãi.

Một quan hệ cơ cấu mượn tiền để tất cả mọi người tin tưởng, và có thể cung cấp một loại đảm bảo tương đối công bằng, sẽ có thể sinh sôi rất nhanh chóng.

Tiền trang tư nhân được phát triển tại Tống triều, cũng là do bản thân Tống triều đã xuất hiện loại nhu cầu thị trường này.

Hiện tại những việc Trần Nguyên làm, chính là mở rộng cái nhu cầu này, thành lập khu vực nền tảng này càng lớn hơn một chút, để cái loại hình kinh tế mới xuất hiện nảy sinh ở Tống triều này phát triển nhanh hơn một ít.

Mặc dù nói hẳn chỉ đưa cho những người mình tin được, nhưng ngân phiếu nhỏ nhất định phải cho vay, cái này phải yêu cầu in ấn, trang giấy, đều phải là công nghệ tiên tiến nhất Đại Tống trước mắt, không thể giống một tờ giấy chùi đất, cứ để trong ngực hai ngày là nát, càng không thể bị người khác làm giả quá đơn giản.

Chế độ quản lý ngân phiếu cũng phải kiện toàn, chỉ có như vậy, mới có thể bảo đảm tiền trang vừa mới khởi bước này có thể phát triển tương đối vững vàng.

Tuyệt đối không thể không có giả ngân phiếu, cho dù thế kỷ hai mươi mốt, kiện toàn như vậy rồi, ngân hàng vẫn có lỗ thủng để cho người khác chui vào, kỹ thuật phòng chống đồ giả cao minh như vậy, cũng có thể để cho hàng giả hoành hành, thậm chí tiền giả còn hiện ra bên trong ngân hàng.

Trần Nguyên nghiên cứu thời gian rất lâu, cuối cùng quyết định về mặt in ấn chọn dùng cái loại này kỹ thuật in lồng màu.

Loại kỹ thuật này trong những năm Bắc Tống có lẽ là tương đối tiên tiến, có thể in lồng màu, làm ra rất nhiều loại màu sắc bất đồng trên một tấm bản đồ.

Nếu như chọn dùng trang giấy tốt một chút, có thể cam đoan giá trị chế tạo và giá trị sử dụng kém nhau không xa mà nói, người khác muốn giả tạo sẽ phí một phen công phu.

Theo thời gian ngày từng ngày trôi qua, những mầm mống xanh nhọt trên ngọn cây ven đường kia đã trở ra, tất cả kế hoạch của Trần Nguyên cũng đều tiến triển thuận lợi, Vương Luân được chuyển thành án hồi chém, bọn người Lí Thiết Thương và Quách Mặc Sơn cũng bị áp giải về Thương Châu doanh, bây giờ vẫn chưa phải lúc cứu bọn họ ra.

Bọn hắn phải phục thi hành án một thời gian ngắn, đợi cho tất cả mọi người quên bọn họ rồi, Trần Nguyên mới có thể đón bọn hắn từ trong đại lao đi ra.

Vương An Thạch cũng đã trở lại, chiến tranh mới của Đảng Hạng bộc phát nhanh hơn so với Trần Nguyên nghĩ.

Vương An Thạch nói, khoảng chừng sau khi Trần Nguyên trở về nửa tháng, Vệ Mân gia tộc đã động thủ với Kiên Tương gia tộc ở hướng tây, thân là Đại vương Đảng Hạng, Dã Lợi Kiến Ca vì giữ gìn cái gọi là quyền uy Đại vương, phát binh chinh phạt Vệ Mân thị, hơn nữa dùng danh nghĩa Đại vương, hiệu triệu các gia tộc quyền thế xuất binh tương trợ, nhưng không có người nào hưởng ứng hắn.

Dã Lợi Kiến Ca lại phái sứ giả ra, một lần nữa hướng Tổng triều báo tin, xin Tổng triều cho hắn trợ giúp nhất định, để cho hắn có thể giữ gìn Đảng Hạng yên ổn.

Mà Vệ Mân thị cũng nhờ Vương An Thạch, hướng Trần Nguyên đưa ra yêu cầu, cầu xin Trần Nguyên cung cấp cho bọn hắn một ít lương thảo.

Lúc này đây Tổng triều thật sự là tương đối công bằng, ai cũng không giúp, Nhân Tông lại để cho quân đội Địch Thanh chuẩn bị xuất phát, năm vạn người có thể tùy thời đi đến Đảng Hạng, đội ngũ Lý Thế Bản cũng chuẩn bị kỹ càng, phối hợp cùng với Địch Thanh.

Đảng Hạng đã là cây chín hồng, chỉ cần Tổng triều khẽ vươn tay là có thể thu trái cây này vào trong ngực.

Tại trước khi Địch Thanh đi Đảng Hạng, hắn còn có một cuộc chiến đấu phải đánh, đó chính là chiến tranh giữa Nhân Tông cùng Tương Dương vương.

Tương Dương vương vì có thể ngồi trên vị trí Nhân Tông mà đã dùng trăm phương ngàn kế, Trần Nguyên đã biết rõ tất cả, không cần bọn Bạch Ngọc Đường đi biểu hiện ra võ nghệ cao siêu, cho Tương Dương vương thời gian chuẩn bị nhất định.

Mười ngày trước, tin tức từ nơi ấy truyền đến là, Tương Dương vương tập hợp tất cả lực lượng, hơn nữa còn chiêu mộ lính trong toàn bộ lãnh địa của mình, chuẩn bị đánh cược một lần.

Tri Phủ địa phương coi như làm hết phận sự, không muốn đứng ở trên một con thuyền cùng Tương Dương vương, tại thời điểm Tương Dương vương chiêu mộ lính, hắn đã làm ba chuyện, thứ nhất, báo cáo triều đình. Thứ hai, thông báo với tất cả quan viên. Sau đó một mình mang theo cả nhà hơn ba mươi miệng ăn đi phủ đệ Tương Dương vương, lên tiếng mắng to tại đó.

Đôi khi, Trần Nguyên Chân rất bội phục dũng khí những sĩ phu ngay thẳng kia, đồng thời cũng rất hận bọn hắn.

Nhân Tông rất tán thưởng đối với Tri Phủ này, truy phong chức tước, tự mình sáng tác điệu văn, cả quá trình có vẻ là rất bi tráng, hoàng thượng yêu cầu tất cả văn võ đại thần dùng vị Tri Phủ kia là tấm gương.

Trần Nguyên không biết người khác nghĩ như thế nào, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không dùng vị Tri Phủ kia là tấm gương.

Chính mình đi chịu chết còn chưa tính, còn kéo một nhà già trẻ đi theo, ở trong mắt hắn, loại người này chết rồi thì cũng thôi, còn sống quả thực chính là lãng phí lương thực.

Bất kể như thế nào, vị Tri Phủ kia chết đã thành toàn hai người, Tương Dương vương dùng đầu cả nhà hắn tế cờ, thề sẽ bỏ hôn quân, mà Nhân Tông, dùng cái chết của hắn, khích lệ ba quân tướng sĩ, thề san bằng phản nghịch.

556. Chương 510: Vây Giết

Địch Thanh đã mang theo đội ngũ đi bình định rồi, trận chiến đấu này giống như chiến tranh bình định Đảng Hạng vậy, căn bản không có bất luận lo lắng gì, thực lực kinh tế và sức chiến đấu quân đội song phương căn bản không ở cùng một cấp bậc.

Nếu như Tương Dương vương thật sự có cơ hội mà nói, lúc trước hẳn sẽ tuyệt đối không ngồi nhìn Vương Luân bị diệt.

Hiện tại mới tạo phản, giống như Lý Nguyên Hạo ở trong phút cuối cùng, hẳn không có con đường nào khác để đi.

Lần này Trần Nguyên không cần đi, hẳn có thể đứng ở Biện Kinh, chậm rãi chữa trị mối quan hệ đã tổn hại giữa hắn cùng với Gia Luật Lữ Linh.

Đoạn thời gian này, thành quả thật sự không tệ, ít nhất Trần Nguyên trong miệng Gia Luật Niệm Trần đã từ một "bại hoại, biến thành "bại hoại thúc thúc."

Hơn nữa, đứa bé này còn có thể thường xuyên nhớ tới bại hoại thúc thúc hắn, đứa trẻ thuộc dạng người như con chó nhỏ, người thường xuyên dỗ dành hắn, dẫn hắn đi ra ngoài chơi đùa, hẳn sẽ thân cận cùng với người.

Triều Tiên, núi Nồi Đồng.

Dãy núi này có hình dạng giống như cái búa, trước đây là hải cảng lớn nhất Triều Tiên, người Triều Tiên sinh hoạt tại đây trên cơ bản đều dựa vào giao dịch cùng Đại Tống để duy trì cuộc sống coi như là tương đối giàu có, ở phía trước hải cảng, mười lăm chiếc chiến hạm Triều Tiên xếp thành một hàng.

Từ cách tướng quân thủy sư ăn mặc, có thể thể hiện đầy đủ phong cách dân tộc bọn hắn, tướng quân này đang rất đặc ý nhìn thuyền hàng đang từ phương xa chạy đến.

Những thuyền hàng kia tám thành là của Tống triều, vị tướng quân này rất có hảo cảm đối với thương thuyền Tống triều, bởi vì chủ những thuyền kia, phần lớn đều là dạng giàu đến chảy mỡ, chỉ cần ho một tiếng, bọn hắn sẽ nhét cho mình rất nhiều vàng bạc.

"Xem ra hôm nay vận khí không tệ." Trên mặt vị tướng quân chứa đầy dáng tươi cười nói.

Ngay vùng biển phía trước hắn không xa, Hô Diên Khánh cũng nhìn chằm chằm mặt biển trước mắt mình, nhẹ giọng nói một câu: "Xem ra hôm nay vận khí không tệ."

Con mắt Miyamoto Lục Lang thả ra quang mang khác thường, miệng nói: "Thuyền trưởng các hạ, nếu lần này có thể đánh hạ núi Nồi Đồng, có thể bằng với chúng ta đi ăn cướp, thu nhập hai năm rồi, Khuê Đảo Quân, ta nói không sai chứ? Đi theo thuyền trưởng các hạ, đó là phát tài."

Khue Đảo kia là một vị hải tặc Đông Doanh khác, hoặc có thể nói là một vị tướng quân khác.

Lúc này đây, Hô Diên Khánh muốn đánh núi Nồi Đồng, là do Trần Nguyên chỉ thị.

Trần Nguyên muốn bán chiến thuyền cho Triều Tiên, nhưng người Triều Tiên không hề ý thức được uy hiếp từ những người Đông Doanh đang mang đến cho bọn hắn, thời điểm vùng duyên hải trước mặt đang sắp bị ăn cướp, bọn hắn còn coi những chiếc thuyền hải tặc đang nhào đầu về phía trước là một đám thương nhân.

Điểm này rất giống với Nhân Tông, Nhân Tông cũng không tin người Đông Doanh dám nhìn vào đất đai Đại Tống, mà quốc vương Triều Tiên hiển nhiên cũng không tin, bởi vì hắn cho rằng mình là đệ nhất thiên hạ.

Trần Nguyên nói cho Hô Diên Khánh, phải làm một trận thật lớn, để cho người Đông Doanh chứng kiến Triều Tiên kỳ thật rất dễ kiếm ăn, cũng làm cho người Triều Tiên cảm thấy đau.

Hô Diên Khánh tập trung tất cả chiến hạm của mình, tổng cộng mười tám chiếc, tăng thêm sáu chiếc của Miyamoto, còn có bốn chiếc của Khuê Đảo, tổng cộng hai mươi tám tàu chiến hạm, tám ngàn tên hải tặc, đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào bến cảng phồn hoa nhất Triều Tiên này.

Khue Đảo đã ngưng trang hai chiếc chiến hạm thành thương thuyền, vừa mới vừa tiến vào trong bến cảng núi Nồi Đồng, sở dĩ bắt người của hắn ngưng trang, là do Hô Diên Khánh nói, bởi vì người của hắn không giống hải tặc nhất.

Cái này bao hàm một chút thành phần coi rẻ ở bên trong, lại làm cho mặt mũi Khuê Đảo khó chịu nổi, nhưng thời điểm nhìn thấy tất cả kế hoạch vẫn đang diễn ra rất thuận lợi, người Triều Tiên hiển nhiên là đã tề liệt chủ quan, trong lòng Khuê Đảo thầm tiếp nhận loại coi rẻ này rồi.

”Thuyền trưởng các hạ, lúc nào chúng ta phát động công kích đối với chiến thuyền Triều Tiên?”

Hô Diên Khánh xoay người lại, nói: ”Cứ chờ một lát đi, chờ một lát nữa, hướng gió yếu đi, do Miyamoto phụ trách hấp dẫn chiến hạm Triều Tiên đi ra, người phụ trách ngăn đường lui của bọn hắn lại, ta từ bên cạnh thuận gió xông lại.”

Miyamoto Lục Lang nghe xong, cảm thấy vô cùng hưng phấn, hắn tin tưởng vào thực lực thuyền trưởng, mười tám chiếc chiến thuyền một đường thuận gió phóng tới chiến hạm Triều Tiên, người Triều Tiên căn bản không có cơ hội đánh trả.

Nhưng còn có một vấn đề làm cho Miyamoto lo lắng, hắn nói: ”Thuyền trưởng các hạ, ta muốn hỏi một chút, trong cái cảng này có thương thuyền Đại Tống, y theo quy củ của thuyền trưởng trước kia, có phải là nên thả cho bọn họ một con đường sống?”

Hô Diên Khánh cũng cực kỳ muốn buông tha những thương thuyền kia, nhưng Trần Nguyên nói cực kỳ rõ ràng, lúc này đây chẳng những phải chọc giận người Triều Tiên, còn muốn thức tỉnh Nhân Tông, để cho Nhân Tông biết rõ, trong đầu những người Nhật Bản này rốt cuộc có bao nhiêu điên cuồng.

Chỉ có như vậy, mới có thể bảo đảm Nhân Tông nhắc lên lòng đề phòng đối với mấy người Đông Doanh này.

Khóe miệng Hô Diên Khánh nhếch lên một chút, nói: ”Phàm là thương thuyền giao tiền cho ta, ta đều bảo vệ, nhưng nơi này có rất nhiều thương thuyền đi lại trên thủy vực này, nhưng không có bất luận quan hệ gì với ta.”

”Sau khi giết vào, các người chú ý nhìn một chút, phàm là thương thuyền đầu thuyền treo dấu hiệu của ta, không được nhúc nhích, còn lại, ta đây mặc kệ.”

Miyamoto Lục Lang vô cùng mừng rỡ, trong mắt hắn, đây mới là cá tính của một hải tặc, hắn nhận ra dấu hiệu của thuyền trưởng, không riêng gì hắn, tất cả hải tặc trong khu vực này đều nhận ra dấu hiệu của thuyền trưởng, treo dấu hiệu đó trên thuyền, mình sẽ không động dấy được.

Sau một lát, gió quả nhiên là yếu đi một ít, Hô Diên Khánh nói: ”Tốt rồi, hai vị lên thuyền của mình đi, chờ chúng ta giết chết mười lăm chiếc thuyền lớn này của người Triều Tiên, buổi tối chúng ta sẽ uống rượu trên núi Núi Đồng.”

Miyamoto cùng Khuê Đảo đồng thời gật đầu một cái, nói: ”Tuân lệnh!”

Thời điểm vị tướng quân Triều Tiên kia đang tính toán hôm nay có thể thu được bao nhiêu chỗ tốt, binh sĩ bên cạnh bỗng nhiên hô: ”Tướng quân, hải tặc!”

Tướng quân Triều Tiên đang nhìn chằm chằm về phía trước, thoáng một tý đã xoay đầu lại, con mắt nhìn theo phương hướng ngón tay người binh lính kia, chỉ nhìn thấy năm chiếc chiến thuyền hải tặc đã hiện ra trong tầm mắt hắn.

Đã sớm nghe nói hải tặc gần đây sinh hoạt vô cùng hưng phấn, chuyên môn tập kích những địa phương phòng thủ bạc nhược yếu kém vùng duyên hải Triều Tiên kia, lần này bọn hắn rõ ràng dám đến tận núi Núi Đồng rồi?

Tướng quân Triều Tiên kia vốn cảm thấy một hồi khẩn trương, nhưng ngay sau đó lại chuyển thành cực kỳ hưng phấn

Đối phương chỉ có năm chiếc chiến thuyền, mà mình có mười lăm chiếc, hoàn toàn có thể đi lên đánh một hồi, không nói toàn diệt, cho dù là đánh chìm một con thuyền trong đó, sau đó bắt chút ít tù binh lên bờ, cũng có thể khoe khoang một phen ở trước mặt các tướng lãnh thủy sư khác.

Hắn hạ lệnh toàn quân đề phòng, đồng thời vịn lại cái mũ trên đầu mình một chút, lúc này hắn coi như rất tỉnh táo, cũng không mù quáng chạy thuyền ra.

Mấy chiếc kia thuyền hải tặc dường như cũng không cố ý xâm nhập hải vực này, vừa nhìn thấy người Triều Tiên, lập tức liền quay đầu rời đi, lúc này, tướng quân kia không do dự nữa, quát: "Đuổi theo, xử lý những hải tặc này!"

Lưu lại hai chiến hạm tại hải cảng, toàn bộ chiến thuyền còn lại liền xông ra ngoài, đội hình giống như chim nhạn ép về hướng những hải tặc kia, chỉ cần có thể đuổi theo, là có thể xử lý hẵn.

Bộ dạng những hải tặc kia có chút thất kinh, tướng quân Triều Tiên đứng trên soái hạm của mình cũng có thể chứng kiến đối thủ đang bối rối.

Là người Đông Doanh, hắn nhìn thấy rất rõ ràng.

Không qua thời gian bao lâu, bọn hắn đã truy đuổi rời xa hải cảng, người Đông Doanh vội vàng phóng cung nỏ về phía sau lưng, nhưng khoảng cách này căn bản không thể mang đến bất luận thương tổn gì cho thủy sư Triều Tiên, những tên nỏ kia bay xuống mặt biển, theo sóng cuộn cuộn biến mất vô ảnh vô tung.

Tướng quân Triều Tiên nở nụ cười, quát: "Ha ha ha, bọn hắn sợ hãi rồi, xông lên xử lý bọn hắn!"

Ngay tại thời điểm chiến hạm Triều Tiên toàn lực gia tốc, ánh mắt tướng quân kia liếc xéo qua, chợt phát hiện một chi hạm đội khác xuất hiện bên cạnh mình.

Thuyền của chi hạm đội kia so với hắn còn lớn hơn rất nhiều, đầu thuyền bọn hắn dùng sắt lá bọc, ngoài ra còn có cờ răng nanh tung bay, tất cả đều nói rõ thân phận chi hạm đội này, ở trong hải vực này, không ai không biết bọn hắn.

"Là thuyền trưởng tướng quân, là thuyền trưởng!"

Sắc mặt binh sĩ thủy sư Triều Tiên biến thành tái nhợt, lời đồn về thuyền trưởng thật sự nhiều lắm, bọn hắn không biết vì sao thuyền trưởng này lại ra hiện ở chỗ này, nhưng chỉ cần hắn xuất hiện, vậy thì đã có ý tứ hàm súc là hắn muốn chém giết, chiến thuyền nhất định sẽ phải chìm vào đáy biển.

Không cần binh sĩ hô, tướng quân Triều Tiên tự nhiên biết rõ, trong lúc nhất thời, hắn cực kỳ sợ hãi hô: "Ngăn bọn hắn lại, đừng để cho bọn hắn xông lại, quay đầu thuyền, nhanh!"

Lần này đến phiên bọn hắn bối rối rồi, những người Đông Doanh kia lại bỗng nhiên trấn định, không chạy nữa, trong chớp mắt đã đánh tới nơi đây.

Đồng thời, ba tàu chiến hạm khác tạo thành chi đội ngũ, nghịch gió mà đến, cắt đứt con đường bọn hắn lui về hải cảng.

Tướng quân Triều Tiên rốt cuộc cũng hiểu, mình đã bị những hải tặc này coi như cá mập để vây săn.

"Bành!"

Chiến hạm Tiên Đào số thoáng một tý đã đụng vào soái hạm tướng quân Triều Tiên, thân thể tất cả binh sĩ trên soái hạm bắt đầu không ngừng lay động.

Thời điểm hai chiến thuyền sắp giao nhau mà qua, Hô Diên Mai Tiên ra lệnh một tiếng, trên trăm cái móc khóa đã buộc lấy chiến hạm Triều Tiên, hai chiếc thuyền di động theo quán tính, chuyển động lênh bênh trên mặt biển.

Tướng quân Triều Tiên đã hiểu, đây là đối phương muốn thông qua tiếp cận mạn thuyền để tốc chiến tốc thắng.

Bọn hắn không riêng gì muốn giết sạch người của mình, còn muốn con thuyền của mình.

Rút đao cong cong bên hông ra, hắn quát: "Giết, chém đứt những sợi dây thừng kia!"

Thủy sư binh sĩ Triều Tiên lập tức nhào tới, mà đám hải tặc trên Tiên Đào số cũng toàn là người một thân cường tráng, vung đao giết lên phía trước.

Hô Diên Mai Tiên cùng Hô Diên Bích Đào sóng vai giết lên, hai thanh kiếm nhanh như gió, chém những binh sĩ Triều Tiên kia ngã trái ngã phải.

Thời điểm tướng quân kia đang chỉ huy chiến đấu, chợt nghe bên cạnh mình truyền đến một hồi thanh âm hô hoán, quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy cột buồm chiến hạm bên cạnh bị một hải tặc tay cầm song chùy nện đứt, chiến hạm đã đình chỉ trên mặt biển, không hề di động.

Những chiến thuyền khác cũng không khá hơn, bọn hắc hạm chính là con mồi rơi vào bẫy rập của đối phương, hải tặc có hai mươi sáu chiếc chiến thuyền, mình chỉ có mười chiếc, hai chiếc thuyền người ta đánh một con thuyền của mình còn dư nữa.

Huống chi vừa mới đối mặt đã có một chiến hạm thủy sư bị đối phương đánh vỡ thành hai đoạn.

Trên môi tướng quân Triều Tiên này lay động vài cái, rốt cục phát ra một mệnh lệnh gần như tuyệt vọng: "Châm ngòi lửa, thông báo hải cảng, có địch tập kích, tất cả thuyền, từng người tự chiến, phá vòng vây, phá vòng vây!"

Núi Nồi Đồng vẫn có năng lực chiến đấu nhất định, tại hai bên bến cảng có rất nhiều xe bắn đá dựng thẳng, tuy xe bắn đá của bọn hắc hạm có lẽ vẫn là chủng loại kiểu cũ thời điểm nhà Đường được Đường quân sử dụng kia, nhưng số lượng thật sự không ít, nếu có địch nhân yếu thế cường hành đánh vào mà nói, máy ném đá hai bên cùng bắn đá tăng, cũng có thể tạo được tác dụng ngăn cản nhất định.

Cái này là nguyên nhân Hô Diên Khánh muốn dụ những chiến thuyền Triều Tiên kia ra ngoài để đánh, còn phải sớm phái người ngụy trang thành thương thuyền trà trộn vào.

Núi Nồi Đồng đã thật lâu không có chiến tranh rồi, thời điểm lửa khói sáng ngời bay lên trên không trung, mấy chiếc chiến thuyền Triều Tiên vẫn còn ở trong cảng kia rõ ràng có chút phản ứng dằn dặt.

Những binh lính trên bờ kia cũng không kịp phản ứng, bọn hắc hạm không biết rốt cuộc phía trước đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì mà tướng quân lại thả ra tín hiệu như vậy.

So với nhau, những hải tặc Đông Doanh giả bộ như thương đội trà trộn vào kia lại phản ứng cực kỳ nhanh chóng, bởi vì bọn họ đã chuẩn bị chiến đấu từ lúc tiến vào.

Nhìn lửa khói trên bầu trời, có một thủ lĩnh lập tức nói với một người khác: "Tam Đảo Quân, xem ra phía trước đã bại lộ, chúng ta làm sao bây giờ?"

Trên mặt Tam Đảo có một vết sẹo thật dài, hắc nhếch miệng nói: "Ta vừa nhìn một lần rồi, cả bên cảng chỉ có hơn hai ngàn quân coi giữ, phân tán tại tất cả các vị trí, chúng ta có một ngàn người, như vậy đi, ta và người dẫn 500, chiếm lĩnh cao điểm hai bên."

Thủ lĩnh lúc trước kia gật đầu, nói: "Tốt!"

Bọn họ là nói làm là làm, mà người Triều Tiên chứng kiến lửa khói, mấy thuyền trưởng rõ ràng thông báo, thoáng tụ hợp cùng một chỗ một tít, cũng đã đánh mất một cơ hội cuối cùng để cứu vãn núi Nồi Đồng.

Thời điểm binh sĩ Triều Tiên vẫn còn bàng hoàng, hai đội người Đông Doanh tay cầm cái loại trường đao cao không khác gì cái đầu bọn họ giết tới.

Những binh sĩ Triều Tiên kia vội vàng tạo thành phòng tuyến, căn bản vô pháp ngăn cản công kích của những địch nhân hung ác hơn rất nhiều so với bọn hắc hạm, hai cao điểm vài trăm người nhanh chóng hỏng hết.

Cái tốc độ này, không người Triều Tiên nào nghĩ tới, ngay cả Tam Đảo công kích cũng kinh ngạc không thôi, trong hoảng hốt, hắc cảm thấy, dường như mình có thể tiến thêm một bước mở rộng chiến quả, có thể làm càng tốt hơn một ít.

Vì vậy, đánh hạ cao điểm xong, hắc dùng xe bắn đá của người Triều Tiên, bắt đầu công kích mù quáng.

Những đội thuyền bỏ neo bên trong bến cảng kia lập tức kinh hoảng không thôi, cả đám đều bỏ chạy ra mặt ngoài, kết quả, vài chiếc thuyền lớn đụng vào nhau, tất cả mọi người không ra được.

Chiến đấu trên mặt biển vẫn còn tiếp tục, bị những người Triều Tiên buộc vào tuyệt cảnh kia bộc phát ra dũng khí muốn sống, thủy thủ trong khoang thuyền dốc sức liều mạng huy động mái chèo, binh sĩ bên trên tác chiến đẫm máu, một khi đội thuyền bị đối phương bao bọc, những thủy thủ kia cũng sẽ mang theo đao lên trên dốc sức liều mạng.

Kỳ hạm tướng quân Triều Tiên hiển nhiên đã thành một trong những mục tiêu vây công chủ yếu, Tiên Đào số chém giết nửa canh giờ cùng hấn, vẫn không chiếm được một điểm tiện nghi, nhưng hai chiếc thuyền đã vô pháp tách ra, kỳ hạm căn bản không nhúc nhích được.

Hô Diên Long thu thập xong một chiếc thuyền bên cạnh, đang dần dần lại gần, còn có cả chiến hạm của Miyamoto Lục Lang đã tiếp cận.

Tướng quân biết mình xong rồi, hiện tại hấn vẫn chiến đấu, hấn hy vọng có thể dùng cố gắng cuối cùng của mình, hấp dẫn nhiều thêm một ít địch nhân đi tới, để cho những đội thuyền khác có thể chạy ra khỏi vòng vây của địch nhân, dù là một con thuyền cũng được, ít nhất phải có người trở về, nói cho những chiến thuyền Triều Tiên khác, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Địch nhân càng ngày càng nhiều, binh sĩ Triều Tiên bên người lần lượt ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ chiến bào vị tướng quân Triều Tiên kia.

"Giết!" Hấn chém dao trong tay lên trên cổ một hải tặc, dùng sức ấn một chút, đầu lâu hải tặc bay lên, một dòng máu tươi từ cái cổ vọt ra, rơi xuống trên thân những người đứng bốn phía.

Hô Diên Mai Tiên nhìn sau lưng tướng quân Triều Tiên lộ ra sơ hở, liền đâm tới một kiếm.

Đầu kiếm đâm ở giữa trái tim, toàn bộ thân hình tướng quân kia lập tức bất động, Miyamoto Lục Lang xem xét rất rõ ràng, đi lên chém một dao, đầu rơi xuống dưới, cả người tướng quân kia đã bị chém thành hai đoạn.

557. Chương 511-512: Tàn Sát

Tướng quân vừa chết, ý chí chiến đấu các binh sĩ trên thuyền lập tức tán loạn rồi, trong bọn hấn, có ít người ôm ấp thù hận tiếp tục chiến đấu, có ít người quỳ trên mặt đất, cầu xin đối thủ tha bọn hấn một con đường sống.

Còn có một vài người nhảy vào trong biển rộng, hi vọng mình có thể có một vận khí tốt, bơi về được đất liền.

Hô Diên Khánh cũng nhảy lên chiếc chiến hạm này, đi lên vung tay, một phát bắt được Miyamoto Lục Lang đang chém giết những tù binh kia, vận sức ném hấn đi rồi hô: "Công kích núi Nồi Đồng, nhanh lên!"

Hấn ném lần này là dùng toàn lực, cả người Miyamoto Lục Lang ném ra hơn một trượng xa, Miyamoto Lục Lang phục hồi tinh thần lại, lập tức nói: "Vâng, thuyền trưởng cứ yên tâm, sự tình công kích núi Nồi Đồng giao cho ta làm."

Hô Diên Khánh chỉ ngón tay vào mặt hấn, nói: "Bọn hấn chạy được sáu chiếc thuyền, hiện tại ta đuổi theo, hai ngày sau ta trở về, nhớ kỹ, thương thuyền treo cờ hiệu ta, người không nên động, còn có, phần của ta, người giữ lại cho ta."

Miyamoto Lục Lang gật đầu, nói: "Vâng."

Hô Diên Khánh chắc chắn không đi núi Nồi Đồng, bởi vì đất liền không thể so với trên biển, làm một chuyện trên đất bằng, cho dù người ẩn nấp cũng khó có thể không tiết lộ tiếng gió, nhưng trên đại dương bao la lại không giống, mình xử lý sáu chiếc chiến hạm Triều Tiên chạy trốn, người Triều Tiên không khả năng biết mình đã từng tới đây.

Cho dù bọn hấn biết rồi, nếu như trên đất bằng không có dấu chân của mình mà nói, nhiều lắm cũng là đồng lõa mà thôi.

Người Triều Tiên sẽ không tính toán tội lỗi lên trên đầu mình.

Hô Diên Khánh mang theo thuyền của mình đuổi theo vài chiến hạm đào tẩu kia, vừa rồi ở bên trong chiến đấu, những chiến hạm kia đa đa thiếu thiếu (nhiều nhiều ít ít) đều gặp phải tổn thương nhất định, nếu không phải vận khí những thủy sư Triều Tiên này đặc biệt tốt, đụng với hải tặc trên thuyền khác, những người này tuyệt đối không chạy được ra ngoài.

Miyamoto Lục Lang nhìn về phía trước, hẳn biết rõ binh lực núi Nồi Đồng đã xem như trống không rồi, mình xông lên bờ đánh sẽ có tuyệt đối nắm chắc, huống chi bên trong còn có người đang chờ tiếp ứng mình.

Vung trường đao trong tay lên, hắn quát: "Mục tiêu núi Nồi Đồng, đánh hạ xong, chúng ta khoái hoạt ba ngày!"

Đám hải tặc Đông Doanh cùng la lên, dùng sức huy động thuyền, chính Miyamoto Lục Lang cũng không nghĩ tới, hắn lại thuận lợi tiến vào núi Nồi Đồng như vậy.

Thời điểm thuyền lớn của hắn đi vào bến cảng, vấn đề khó khăn nhất cần đối mặt cũng không phải sự phòng thủ của người Triều Tiên, mà là hắn cần bản không vào được.

Trên trăm con thuyền chen chúc trên một mảnh thủy vực, những địa phương khác đều có cọc ngầm người Triều Tiên đóng xuống dưới mặt nước.

Miyamoto Lục Lang cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp, không phải Trần Thế Trung đã bán cho hắn một đồng chuông tâm lô sao? Lúc này vừa vận phát huy công dụng, đánh đắm vài chiếc, tuyến đường an toàn cuối cùng cũng sẽ khơi thông.

Những binh sĩ Triều Tiên bị chặn ở chỗ này, lúc này sớm đã không có ý thức phản kháng, người Đông Doanh vọt tới chiến thuyền, rất thoải mái đem từng bước từng bước trói bọn họ lại, mà người Triều Tiên cũng không hề phản kháng, trong mắt bọn hắn, kẻ tiếp cùng lắm thì bị người Đông Doanh bắt lên làm hải tặc, hoặc là bị đánh đập một phen được rồi.

Người trên thương thuyền cũng nghĩ như thế, nhiều lắm là tổn thất một ít hàng hóa mà thôi, bọn hắn cần bản không hề biết, ác mộng, mới vừa mở đầu mà thôi.

Miyamoto Lục Lang còn nhớ rõ lời Hồ Diên Khánh nói, nhìn những thương thuyền kia, thuyền có phần đầu treo ký hiệu thuyền trưởng đều được tập trung ở cùng một chỗ, còn lại thì phân ra một bên khác.

Có lẽ là Miyamoto Lục Lang gặp may mắn, ngày này bến cảng núi Nồi Đồng có mấy trăm chiếc thuyền, trong đó chỉ có hơn ba mươi chiếc trên mặt có ký hiệu "thuyền trưởng", hẳn thoải mái cười một chút, giết hại, bắt đầu rồi.

Đám Nhật Bản ở phương diện này quả thực là thiên tài, bọn hắn mang đến trên trăm cây gậy, dùng dây thừng dài buộc vào cùng một chỗ, bên kia dây thừng trói quanh một tảng đá lớn, sau đó mạnh mẽ đẩy toàn bộ vào trong nước biển.

Mặc dù nơi đây là khu nước cạn, nhưng tốt xấu cũng sâu cỡ mấy người.

Những cây gậy kia bị trói chặt tay chân rơi xuống nước, bị tảng đá trực tiếp kéo vào trong lòng biển sâu, mà người bên kia vẫn còn có thể ỷ vào kỹ năng bơi của mình, trôi lên mặt nước.

Trôi lên cũng không có biện pháp, bởi vì căn cứ đặc tính sinh lý của người, người vừa mới chết chìm rất nặng, lại liên tục chìm vào trong đáy biển, trọng lượng của bọn hắn sẽ kéo tất cả xuống dưới đáy biển.

Những thương nhân trên thuyền kia đều sợ ngây người, lúc này bọn hắn mới ý thức được mình đối mặt với một đám hải tặc dạng gì, có ít người bắt đầu phản kháng, nhưng đã quá muộn.

Những thương thuyền không treo tiêu chí "thuyền trưởng" kia đều gặp phải cướp bóc, nếu như thủy thủ trên thuyền không phải người Tống, liền bị trực tiếp giết chết, là người Tống, Miyamoto Lục Lang cũng sẽ không bỏ qua bọn hắn, kéo đến Đông Doanh, nơi đang tiến hành kế hoạch "thay đổi nhân chủng" Đông Doanh.

Miyamoto Lục Lang làm loại chuyện này đều là quen việc dễ làm, động tác cũng tương đối nhanh, bởi vì hắn biết phía trước mình chính là núi Nồi Đồng, là một khối bánh ngọt rất lớn.

Lúc này núi Nồi Đồng đã rơi vào trong một mảnh hỗn loạn, những cư dân kia đang chuẩn bị chạy trốn, đây là sự tình Miyamoto Lục Lang tuyệt đối không cho phép.

Trong mắt hắn, núi Nồi Đồng hiện tại đã là của mình rồi, bất luận người nào chạy trốn, mang đi bất kỳ vật gì, đều chẳng khác gì là cướp của cái từ trong tay hắn đi.

Miyamoto Lục Lang ra lệnh một tiếng, ba nghìn người Đông Doanh phân ra vài đường đuổi theo, vào lúc này, bọn hán lại càng thể hiện ra bản sắc của nghề nghiệp cường đạo, rõ ràng không đi đánh thành phố núi Nồi Đồng đã trống không trước, mà là đuổi theo những người chạy trốn kia trước tiên.

Người Triều Tiên không tổ chức chạy trốn, tự nhiên vô pháp chạy ra khỏi lòng bàn tay của người Đông Doanh, ngoại trừ một ít gia tộc giàu có vội vàng leo lên xe ngựa chạy mất ra, toàn bộ người còn lại đều bị Miyamoto Lục Lang bắt trở về.

Thăng đến xế chiều, thời điểm sắc trời sắp đen kịt lại, người Đông Doanh chấm dứt truy kích mới trở lại núi Nồi Đồng, Miyamoto biết rõ, mình có thời gian ba ngày ở nơi này, có thể muốn làm gì thì làm.

Những người Triều Tiên kia đều đã bị bắt ra khỏi nhà, thần sắc run rẩy đứng ở ven đường, chờ đợi những người thăng này đến quyết định vận mệnh của bọn hán.

Hai người Miyamoto cùng Khuê Đảo này đi ở trên đường cái, trong lòng Khuê Đảo có chút bất an, nói: "Miyamoto tướng quân, ta thấy có lẽ là chúng ta nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, chúng ta chỉ có ba nghìn người, người Triều Tiên tại đây có vài vạn, nếu như chúng ta làm hơi quá đáng, ta sợ buổi tối bọn hán sẽ công kích chúng ta."

Trong mắt Miyamoto hiện lên thần sắc ác độc, nói: "Khuê Đảo quân nói có đạo lý, như vậy đi, giết tất cả người dám phản kháng, chẳng phải không có người nào phản kháng nữa sao?"

Khuê Đảo kinh ngạc một hồi, nói: "Nhưng bọn hán có hơn ba vạn người!"

Miyamoto Lục Lang không nói gì thêm, nhìn tráng hán Triều Tiên cao hơn hán một cái đầu, cánh tay vẩy hai cái, nói: "Tới đây!"

Tráng hán kia không biết hán nói cái gì, nhưng xem tay của hán là hiểu, hơi sợ hãi đi tới, đứng ở trước mặt Miyamoto.

Miyamoto nói với Khuê Đảo: "Khuê Đảo Quân, người xem ta và tên này, cao hơn ít hơn một cái đầu không?"

Khuê Đảo có chút không hiểu, người nào cũng đều nhìn ra, người Triều Tiên kia đâu chỉ cao hơn hán một cái đầu?

Miyamoto không chờ hán trả lời, bỗng nhiên bổ một đao tới, hai cái đùi tráng hán kia thoáng một tý đã bị chém đứt, tráng hán kia lập tức phát ra tiếng kêu thê thảm, cả người té trên mặt đất, không ngừng khóc thét.

Mà lúc này đây, những người Triều Tiên đứng ngoài quan sát kia bị hù, liên tiếp lui về phía sau, sợ mình trở thành mục tiêu kế tiếp trong mắt hải tặc Đông Doanh này.

Miyamoto rất là đắc ý, nói: "Thấy được chưa, Khuê Đảo quân, bọn hán đã sợ hãi, chỉ cần chúng ta biểu hiện đủ hung ác, bọn hán sẽ sợ hãi thôi!"

Khuê Đảo hiển nhiên là đã hiểu ra cái gì đó, trong mắt cũng thả ra ánh mắt dạn dĩ.

Miyamoto Lục Lang hô to một tiếng, nói: "Các võ sĩ, tòa thành thị này, tất cả mấy cái gì đó tại đây, tất cả nữ nhân, đều là của các người!"

Những Oa nhân kia lập tức gào thét, Tam Đảo thuận tay kéo một nữ tử hán đã sớm vừa mắt từ bên người qua, cũng không đi tìm phòng, một tay đè nàng kia xuống đất, vung vài cái đã xé rách quần áo, vạch thẳng đệ thấp bé dưới háng giống như bản thân hán ra, đang ở trước mặt tất cả mọi người, không thể chờ đợi được mà bắt đầu chuyển động.

Nữ tử Triều Tiên chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, hiển nhiên là một nữ nhân vẫn chưa biết chuyện, cảm giác rất đau đớn, nàng dốc sức liều mạng giãy dụa, thời điểm nữ nhân phản kháng, Tam Đảo cảm thấy rất thỏa mãn, mặc dù huynh đệ hán nhỏ một chút, nhưng nói đi vào liền chọc thẳng vào.

Thời điểm hai nam nhân bên cạnh nàng kia đang muốn xông lại, hai người Đông Doanh đã vung đao chém chết ngay tại chỗ, một người trong đó còn cầm đầu người đặt ở bên cạnh nàng kia, ý vị cười nói: "Nhìn đi, nhìn đi!"

Núi Nồi Đồng, bắt đầu từ giờ khắc này, đã biến thành địa ngục để cầm thú hoành hành.

....

Biện Kinh vẫn đang ca múa mừng cảnh thái bình, giữa trưa Trần Nguyên còn đi gặp đặc phái viên Triều Tiên, hỏi Triều Tiên hẳn có ý định mua thuyền từ Đại Tổng hay không.

Thậm chí hẳn còn hứa hẹn, nếu như người Triều Tiên nguyện ý mua mà nói, có thể giảm giá 90% cho bọn hắn.

Nhưng sứ giả Triều Tiên cự tuyệt, hẳn ngẩng đầu lên, rất cao ngạo nói với Trần Nguyên, Triều Tiên nhất định có thể bình định chút ít giặc cỏ Đông Doanh, chỉ cần quốc vương Triều Tiên anh minh thần võ ra lệnh một tiếng, chỉ cần thủy sư Triều Tiên đệ nhất thiên hạ đến, người Đông Doanh sẽ lập tức biết lợi hại.

Đối với lời này, Trần Nguyên chỉ có thể thở dài một tiếng, không có gì để nói, thật sự không có gì để nói nữa rồi.

Người Triều Tiên luôn luôn không biết rõ ràng thực lực bản thân, tuy bọn hắn thích tâng bốc, nhưng chỉ là chính bọn hắn đeo lên.

Bọn hắn đã cho rằng mình có thể làm được, Phò mã gia vẫn có những chuyện khác để làm.

Sự tình ngân phiếu đã chuẩn bị cho tốt rồi, tuy điều kiện kỹ thuật phòng giả khá hạn chế, nhưng làm giả không có khả năng tiên tiến như ngày sau.

Thời điểm Tất Thăng đưa ngân phiếu hàng mẫu đến trước mặt Trần Nguyên, Trần Nguyên xem như thỏa mãn.

Chuẩn bị phát hành toàn diện chủng loại ngân phiếu, giá trị phân ra ba loại, một quan tiền, năm quan, còn có cả mười quan.

Những ngân phiếu nhiều tiền hơn cũng có, nhưng không gọi ngân phiếu, gọi là vòng quay chu chuyển tiền tệ.

Ngân phiếu có thể đổi nơi đất khách, mà vòng quay chu chuyển tiền tệ không được, vòng quay chu chuyển tiền tệ chỉ có thể đổi ở địa phương người tiết kiệm tiền, thuận tiện để cho bọn tiểu nhị kiểm tra ngọn nguồn, cũng chia ra là ba loại giá trị, 100 quan, 500 quan, một ngàn quan.

Giá trị càng lớn hơn nữa, đúng là chuyên môn phát cho những thương nhân kia rồi, tuy có thể đổi nơi đất khách, nhưng phải đích thân đến mới có thể thực hiện.

Đồng thời, nhóm cửa hàng tiền trang đầu tiên của Trần Nguyên lập tức được thành lập, mười cái chi nhánh, thiết lập tại Xa Chu châu, Diêm châu, Nghiêm Châu, Dương Châu, Phúc Châu, Lô Châu, Biện Kinh, những khu mật dịch tương đối dày đặc.

Đây chỉ là rải ra để thử nghiệm, đợi cho một ít cơ chế hoàn thiện hơn rồi, lại hợp thành một tuyến, cuối cùng là trải thành hệ thống.

Trần Nguyên này có một ưu điểm, đó chính là tính tình hắn không vội, làm việc tương đối ổn trọng, sẽ không đi đến tất cả thị trấn, thoáng một tý đều mở chi nhánh.

Giống như quan hệ với Gia Luật Lữ Linh vậy, Trần Nguyên không có nghĩ đến việc lần thứ nhất nói chuyện hoặc là mấy lần ở chung là có thể làm cho nàng yên tâm, bỏ hết tất cả mối hận vài năm khắc cốt铭心 đối với mình.

Gần đây, quan hệ hai người hòa hoãn hơn nhiều, mỗi ngày đều có thể gặp mặt, ít nhất Gia Luật Lữ Linh tại trước mặt Trần Nguyên đã không còn bộ dạng lạnh lùng như băng, đôi khi mình và Gia Luật Niệm Trần cùng nhau chơi đùa, nàng ở bên cạnh nhìn thấy, sẽ lộ ra dáng tươi cười vui mừng, cái loại dáng tươi cười này, là đáy lòng hiện ra.

Đến buổi chiều, là Trần Nguyên thời gian xác định làm bạn với Gia Luật Lữ Linh rồi, hôm nay hẳn mang theo đứa trẻ, cùng Gia Luật Lữ Linh đi câu cá.

Con cá nhỏ trong sông bỗng chốc bị Trần Nguyên kéo lên, con cá này nặng chừng hai cân, đuôi cá hồng hồng còn đang không ngừng đong đưa, con cá đang ra sức giãy dụa, dường như đang muốn tránh thoát lưới câu đang dậm vào bờ môi.

Trần Nguyên thập phần hưng phấn hô: "Mau mau, nhanh cầm thùng đến!"

Gia Luật Niệm Trần Phi chạy nhanh tới, cầm trong tay một cái thùng nhỏ, nói: "Đặt vào chỗ này của ta, của ta."

Trần Nguyên thả con cá vào, rất là đắc ý nói: "Thế nào, ta câu có được không?"

Ánh mắt Gia Luật Niệm Trần hoàn toàn bị con cá hấp dẫn, đầu cũng không ngẩng lên, nói: "Xấu thúc thúc thật lợi hại."

Con cá bơi qua lại trong thùng nước, phảng phất như muốn tìm kiếm một con đường có thể đi ra ngoài, Gia Luật Niệm Trần nói: "Ta có thể sờ vào người nó không?"

Trần Nguyên gạt đầu, nói: "Dương nhiên có thể rồi, nó sẽ không cắn người."

Gia Luật Niệm Trần rất cẩn thận vươn một đầu ngón tay ra, sờ soạng trên người con cá, vừa mới sờ đến vẩy cá, con cá bỗng nhiên mạnh mẽ vẫy vẫy thân hình, dọa hấn sợ hãi một phen, còn làm cho nước trong thùng tung tóe ra ngoài.

Bộ dạng Gia Luật Niệm Trần thoát nhìn rất kinh hoàng, có chút chật vật, cũng có chút đáng yêu.

Trần Nguyên nở nụ cười ha ha, nói: "Đi, để cho mẹ của người lau nước trên mặt cho người."

Gia Luật Lữ Linh đi tới, móc khăn mặt trong ngực ra, lau khuôn mặt cho đứa trẻ.

Trần Nguyên nhìn nàng một cái, nói: "Lữ Linh, thật sự không thể cho ta một cơ hội sao?"

Gia Luật Lữ Linh không nói gì, tìm tảng đá nằm gần bờ sông, ngồi xổm xuống.

Trần Nguyên vỗ bờ móng Niệm Trần một cái, nói: "Đứa trẻ còn nhỏ, chờ hấn trưởng thành, sẽ hỏi phụ thân hấn là ai, người trả lời thế nào? Còn có, nếu như có một ngày, hấn muốn tự mình tới tìm ta, người sẽ ngăn cản sao?"

Gia Luật Lữ Linh lấy tay vuốt sợi tóc bị gió thổi bay trên trán một chút, nói: "Những việc này, không cần người lo lắng."

Con mắt Trần Nguyên nhìn chằm chằm vào Gia Luật Lữ Linh, ánh mắt Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên như đang tránh né cái gì đó, nhưng rất nhanh liền khôi phục về bình thường, nhìn sang, trong lòng của nàng hiện tại đang rất thống khổ, cực kỳ thống khổ.

Quen biết Trần Thế Mỹ này, là một việc làm cho nàng rất hối hận, hiện tại hai người gặp mặt, tuy mặt ngoài thái độ của Gia Luật Lữ Linh đã chậm rãi giảm bớt tức giận, nhưng nội tâm của nàng lại cảm giác được một loại dày vò vô pháp thừa nhận.

Mấy ngày hôm trước, nàng lại bảo Trần Nguyên mang theo nàng và Gia Luật Niệm Trần đi kho bộ xem những binh khí kia, nàng vốn cho rằng Trần Nguyên sẽ cự tuyệt, ai biết Trần Nguyên đáp ứng ngay lập tức.

Địa đồ kho bộ, Gia Luật Lữ Linh đã có, hiện tại lại tận mắt thấy địa hình phụ cận, không có lý do không động thủ.

Liêu Hứng Tông lại phái mười hảo thủ từ Liêu quốc tới cho nàng, hỗ trợ nàng hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Những binh sĩ thủ vệ kho bộ kia cũng giảm bớt rất nhiều, Bạch Ngọc Đường đi đánh giấc, là cơ hội tốt để lọt vào, nếu mình không động thủ, khả năng quan hệ với Liêu Hứng Tông cả đời này cũng không thể chữa trị.

Nhưng hai ngày này, thái độ của Trần Nguyên đối với nàng lại làm cho nàng cảm thấy do dự, nếu như mình thật sự có thể lén chạy đi, Trần Thế Mỹ khó tránh khỏi liên quan, tất nhiên sẽ bị Tống triều hoàng đế trị tội.

Gia Luật Lữ Linh cũng không biết vì cái gì mình còn ràng buộc hần, làm sao bây giờ? Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Ngay tại thời điểm trong đầu nàng hỗn độn không rõ, Gia Luật Niệm Trần đột nhiên hỏi: "Xấu thúc thúc, mẹ nói người có rất nhiều ngựa, phải không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Đúng vậy, bây giờ người còn nhỏ, chờ người lớn hơn một chút, ta sẽ đưa người một con ngựa tốt nhất thiên hạ."

Gia Luật Niệm Trần nghiêng cổ một chút, nói: "Không cần người đưa cho ta, cậu nói, chờ ta trưởng thành, hần sẽ để cho ta làm tướng quân, cho ngựa ta, cho đao ta, ai dám khi dễ mẹ ta, ta liền đi đánh hần."

Cậu hần nói chính là Gia Luật Hồng Cơ rồi, thần sắc Trần Nguyên có chút mờ nhạt, ánh mắt nhìn về phía Gia Luật Lữ Linh: "Có người khi dễ người à?"

Gia Luật Lữ Linh ôm lấy hai đầu gối, vùi đầu ở bên trong, nói: "Không có, tốt xấu gì ta cũng là Công Chúa Liêu quốc, ai dám khi dễ ta đây?"

Gia Luật Niệm Trần rất là ngây thơ, lại hỏi một câu: "Xấu thúc thúc, dị chủng là có ý gì?"

Hần vừa nói ra khỏi miệng lời này, thần sắc Trần Nguyên lập tức có chút kích động, cảm giác cái mũi của mình nhảy nhót lên, một tay bế Gia Luật Niệm Trần lên, ôm thật chặt vào trong ngực, bờ môi dùng sức hôn lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, một câu cũng không nói nên lời.

Gia Luật Lữ Linh chôn cả đầu ở bên trong đầu gối, phía sau lưng đang run run.

Một lúc sau Gia Luật Lữ Linh mới ngẩng đầu lên, vành mắt của nàng hiện lên màu hồng, nhẹ nhàng nói: "Sắc trời không còn sớm, ta nên dẫn đứa trẻ trở lại dịch trạm rồi, nếu như người có chuyện gì thì đi mau lên, Phò mã gia bây giờ là người quan trọng ở Tổng triều, không đáng lãng phí thời gian ở trên người chúng ta."

Trần Nguyên cũng đứng dậy, nói: "Được rồi, ta sẽ đưa các người trở về."

Một đường im lặng đến cửa ra vào dịch trạm, Trần Nguyên ôm Gia Luật Niệm Trần xuống xe ngựa, nhìn thân ảnh các nàng đi gần vào bên trong, đúng lúc này, Trần Nguyên bỗng nhiên hô một tiếng: "Công Chúa."

Vai Gia Luật Lữ Linh bỗng run run, thân hình dừng lại, nhưng không quay đầu lại.

Trần Nguyên ở phía sau nhẹ nhàng nói: "Có chuyện gì khó xử, cứ nói cùng ta, chuyện đại sự gì, ta cũng không cùng người."

Hần lời này nói rất đột nhiên, trực giác Gia Luật Lữ Linh nói cho nàng biết, Trần Nguyên đã biết cái gì đó, trong lòng của nàng không khỏi cảm thấy một hồi sợ hãi, một lát sau, thời điểm muốn quay đầu lại nói cái gì đó, Trần Nguyên đã lên xe ngựa.

Phủ Thái sư.

Bàng Cát ngồi ở đó trên mặt ghế, nhắm mắt lại uống trà, một tay bưng bát trà, tay kia đang vôn về một chuỗi Phật châu, nhìn Bàng Hỉ đứng ở trước mặt mình, Bàng Cát nói: "Bàng Hỉ, người đã theo ta bao nhiêu năm rồi?"

Bàng Hỉ rất quy củ nói: "Lão gia, sắp hai mươi năm."

Bàng Cát sững sốt một chút, sau đó thở dài một tiếng, nói: "Hai mươi năm rồi, thời gian qua rất vui vẻ, ta nhớ được, thời điểm ta tìm được người tại Hà Gian phủ, người vẫn là một tiểu tử lẩn lộn đầu đường, đang bị người đuổi giết, phải vậy không?"

Bàng Hỉ cúi đầu xuống, nói: "Vâng, nếu không phải lão gia ra tay cứu, mạng Bàng Hỉ đã sớm không còn."

Bàng Cát gật gật đầu, nói: "Quá khứ không nói nữa, cho dù ta đã cứu người, hai mươi năm này người cũng đã trả hết nợ."

Lời này nói lại để cho Bàng Hỉ không biết trả lời như thế nào, thần sắc sững sốt một chút: "Lão gia, ngài muốn đuổi ta đi?"

Mất đi Bàng Cát, đối với Bàng Hỉ mà nói, thật sự là một chuyện rất đáng sợ, những năm này, mặc dù hắn giúp đỡ Bàng Cát làm rất nhiều chuyện, nhưng Bàng Cát có thể để cho hắn còn sống, hắn đã có thói quen sinh hoạt dưới bóng dáng Bàng Cát, không lo ăn, không lo uống, chỉ cần mình vì hắn ngăn lại vài đao, giết vài người là được rồi.

Nghe đến chuyện rời khỏi Bàng Cát, Bàng Hỉ chợt phát hiện, ngay cả sống như thế nào mình cũng không biết.

Bàng Cát cười một chút, nói: "Thiên hạ không có yến hội nào không tiêu tan, đao bất đồng bất đồng đao, đây là chuyện rất bình thường, ta biết rõ người luôn luôn có cái nhìn đối với cách làm của ta, đã như vậy, cần gì miễn cưỡng chính mình đây?"

Yết hầu Bàng Hỉ bỗng nhúc nhích, cuối cùng mới nói: "Lão gia, ta không đi, mặc kệ người bảo ta làm cái gì, ta sẽ làm tất cả, ta chỉ là.... chỉ là...."

Hắn không tìm thấy từ phù hợp, Bàng Cát lập tức cắt ngang lời hắn, nói: "Không cần phải nói nữa, ta biết rõ tâm tư của người, người cho rằng ta đấu cùng Trần Thế Mỹ, dùng một chiêu này quá mức nham hiểm, phải vậy không?"

Bàng Hỉ cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Ít nhất cũng không nên hợp tác cùng người Liêu quốc, lại càng không nên đưa Vũ Kinh cũng nên cho bọn hắn."

Bàng Cát không phản bác, nói: "Ta cũng biết, ta cũng không muốn như vậy, nhưng ta thật sự không có còn đường nào khác để đi, Bàng Hỉ, người biết một thời gian ngắn trước, Trần Thế Mỹ đã đi một chuyến đến Đại Danh phủ không?"

Bàng Hỉ đương nhiên biết rõ, hắn là tròng mắt của Lão Bàng, mà ánh mắt của Lão Bàng luôn luôn canh chừng Trần Nguyên, nhưng Bàng Hỉ không nói gì, hắn không rõ cái đó và chuyện Bàng Cát làm hiện tại có liên hệ gì.

Bàng Cát chậm rãi đứng lên, nói: "Trần Thế Mỹ ra chiêu rồi, hoàng thượng đã có ý để cho nữ tử họ Tô kia tiến cung, một khi nàng tiến vào hậu cung, vị trí quý phi không giữ được, lão phu liền chết rồi, người hiểu chưa?"

Bàng Hỉ nói: "Bàng Hỉ không rõ, nhưng cũng không cần hiểu, chỉ cần lão gia nói cho ta biết bước tiếp theo nên làm như thế nào là được rồi."

Bàng Cát nở nụ cười, nói: "Gia Luật Lữ Linh sẽ lập tức động thủ, nếu nàng bị bắt chặt rồi, người Liêu quốc nói Trần Thế Mỹ nhất định sẽ cứu nàng, người cho rằng thế nào?"

Bàng Hỉ gật đầu, nói: "Sẽ làm, Trần Thế Mỹ không phải là loại người tuyệt tình."

Bàng Cát bỗng chậm rãi chuyển động bước chân, nói: "Trần Thế Mỹ không phải tuyệt tình loại người, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không dựa theo phương pháp chúng ta tượng tượng cứu Gia Luật Lữ Linh, bây giờ hắn là đại nhân vật, có rất nhiều người muốn giúp hắn làm việc."

"Chẳng phải Vương Luân vẫn sống sót sao? Ngay cả Vương Luân, cái tên phản nghịch tội ác tày trời này cũng có thể bảo toàn, Gia Luật Lữ Linh lại càng không cần nói. Huống chi hoàng thượng là người nhân từ giáng mắt mũi, cho dù biết rõ Gia Luật Lữ Linh muốn trộm cái gì, hoàng thượng cũng sẽ không đi so đo cùng Công Chúa Liêu quốc này."

Bàng Hỉ ngây ra một lúc, hỏi: "Lão gia, vậy ngài vẫn hợp tác cùng người Liêu quốc?"

Bàng Cát cười ha ha một tiếng, nói: "Không phải hợp tác, là ta thoả lợi dụng bọn hắn một tý mà thôi, căn bản là ta không đem Vũ Kinh cũng nên cho bọn hắn."

Bàng Hỉ vừa nghe những lời này, trong lòng lập tức biến mất hết cảm giác tội ác, ôm quyền nói: "Lão gia, vậy thì tiếp theo ta nên làm cái gì?"

Bàng Cát vẫy tay một cái, Bàng Hỉ liền đưa lỗ tai lên.

.....

Thiên hạ không có tường gió không thổi qua, Nhân Tông đi chỗ Tô Hiểu Du nhiều lần, đám ngôn quan trong triều đình bắt đầu không ngừng đưa tấu chương, yêu cầu Nhân Tông ước thúc hành vi của mình một tý.

Rất nhiều ngôn quan đưa tấu lên, bày tại trên bàn Nhân Tông, hần nhìn một chồng dày đặc, trong lòng có chút tức giận, con mắt quét về hướng chúng thần, hỏi: "Chư vị ái khanh, hôm nay sao không có người nào nói chuyện?"

Hạ Tùng chậm rãi tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, xin thứ cho cụt thần nói thẳng, cụt thần đã nghe được, vạn tuế lui tới thân thiết cùng một nữ tử hát rong họ Tô, không biết là có phải dân gian lưu truyền hay không?"

Nhân Tông thấy hần nói trực tiếp như vậy, lập tức biết mình sắp sửa gặp phải dạng mưa to gió lớn gì, thân thể ngồi thẳng hơn một ít, nói: "Thái úy nói không sai, trẫm là tương đối vừa ý một nữ tử hát rong họ Tô, đang muốn để cho người trong nội cung xử lý một tý, đón nàng kia vào trong cung."

Vừa dứt lời, rất nhiều thanh âm từ dưới xông ra, nói: "Vạn tuế không ổn!"

Phú Bật thoáng một tý đã đứng ra, nói: "Vạn tuế, những nữ tử hát rong dân gian kia, phần lớn là dạng người thiếu hiểu biết, ham vinh hoa phú quý, những cô gái này sao có thể tiến vào hậu cung?"

558. Chương 513: Người Triều Tiên Đến(1+2)

Lời này nói lại làm cho Nhân Tông rất tức giận, Nhân Tông ưa thích Tô Hiểu Du, một nguyên nhân chủ yếu, chính là hần cho rằng, thời điểm bọn họ nhận ra nhau, Tô Hiểu Du không biết thân phận của hần, điều này lại làm cho Nhân Tông tìm về được một ít thứ mình mất đi từ trên người nữ tử này.

Ở trong mắt Nhân Tông, Tô Hiểu Du tuyệt đối không phải chủng loại nữ nhân Phú Bật nói.

Nhân Tông cảm giác, mình và Tô Hiểu Du ở cùng một chỗ, mới chính thức cảm nhận được loại hương vị tình yêu dân gian thuần phác nhất này.

Hần không cho phép người khác vu oan Tô Hiểu Du, càng không cho phép người khác tới chửi bới đoạn cảm tình này của hần.

Tuy sắc mặt hần rất khó nhìn, nhưng những ngôn quan kia sớm đã biết tính tình Nhân Tông, thích nói cái gì thì cứ nói.

Âu Dương Tu tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng Phú đại nhân nói có lý, nữ tử tại dân gian như vậy nhiều vô số kể, ngẫu nhiên tìm kiếm cái lạ cũng có thể được, nhưng lúc sau cứ đưa chút ít bạc đuổi đi là được, vạn tuế nên kiềm chế."

Bờ môi Nhân Tông nhẹ nhàng khởi động: "Âu Dương ái khanh, ý của ngươi là trẫm cho nàng một ít tiền, bảo nàng không cần phải đợi trẫm nữa, phải vậy không?"

Âu Dương Tu tiếp lời nói: "Vâng, tốt nhất là để cho nàng rời đi Biện Kinh, tránh để thời điểm ngày sau sinh lòng phẫn nộ, làm ra sự tình chửi bới danh dự vạn tuế."

Nhân Tông giận dữ, trên mặt xuất hiện dáng tươi cười, nói: "Tốt, tốt, người đâu, cho Âu Dương ái khanh hai ngàn lượng hoàng kim."

Tất cả đại thần trên triều đình đều không kịp phản ứng, Âu Dương Tu cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi, nhưng nghĩ lại một chút, khả năng là Nhân Tông cảm thấy mặt mũi không chịu nổi, ủy thác mình đi làm.

Thời điểm đang muốn lĩnh mệnh rời đi, lại nghe Nhân Tông gào thét một tiếng: "Ngươi trở về, đuổi hết thê thiếp trong nhà ngươi ra khỏi Biện Kinh cho ta!"

Sắc mặt Âu Dương Tu lập tức trắng bệch rồi.

Nhân Tông chưa từng có nổi giận như vậy, tuy những ngôn quan kia đều thẳng thắn can gián và liều chết góp lời, có vẻ rất vang dội, nhưng thời điểm thật sự chứng kiến Nhân Tông nổi trận lôi đình, rất nhiều người vẫn còn có chút do dự.

Trần Nguyên nhìn Âu Dương Tu tiến thối không được, rơi vào cục diện khó xử, trong lòng rất khoái trá.

Âu Dương Tu bị dính vào việc này, chính là kết cục của cái này gọi là xen vào việc của người khác, chính người mỗi ngày chạy vào bên trong thanh lâu, đi tìm phong lưu.

Ngày hôm qua, cũng bởi vì đi Tân Nguyệt sơn trang, tìm hai nữ nhân Đông Doanh nổi tiếng Biện Kinh, nhưng do không hẹn đến nên không gặp được, cứ đứng ở trước mặt mình phàn nàn, hôm nay trên triều đình liền dám yêu cầu Nhân Tông chú ý hình tượng, đúng là xui xẻo đáng đời.

Nhưng Trần Nguyên cũng cảm thấy rất kỳ quái, Phạm Trọng Yêm luôn luôn là cái gì cũng dám nói, nổi tiếng trong vua và dân, lúc này lại không nói, thành thành thật thật đứng ở nơi đó.

Còn có cả Bao Chứng, đứng ở đằng sau Phạm Trọng Yêm, vẫn không hề nhúc nhích bước chân, hai người kia phẳng phất như hai bức tượng Phật đá vậy.

Bao Chứng không nói lời nào thì rất bình thường, hắn cũng không có bất cứ ý kiến gì ở phương diện này, nhưng Phạm Trọng Yêm trầm mặc, lại làm cho Trần Nguyên có chút không thông.

Triều đình đình chỉ thời gian một lúc, những ngôn quan kia rốt cục cũng kịp phản ứng, hiện tại Nhân Tông giận dữ, đúng là thời cơ tốt để mình liều chết thẳng thắn can gián, một khi chiếm được một cái tên đẹp như giống như Phạm Trọng Yêm, vậy là có thể ngẩng đầu lên ở trước mặt đám đồng liêu rồi.

Nguyên một đám ngôn quan lập tức đứng dậy, đứng ở Âu bên cạnh Dương Tu, làm ra một bộ tư thế cùng tiến lùi với Âu Dương Tu.

Một câu lại một câu câu ngôn từ sắc bén, từ các góc độ công kích tới Tô Hiểu Du, công kích tới một ít tình yêu Nhân Tông muốn bảo vệ, nói có sách, mách có chứng, bày sự thật, giảng đạo lý, rất nhiều người cùng nhau há miệng, cái này quả thực là làm cho Nhân Tông có chút không kịp trở tay.

Hắn quăng ánh mắt về phía Trần Nguyên, Trần Nguyên lại không hề nói chuyện.

Trước mắt, hắn nói cái gì cũng đều là thứ vớ vẩn, ngôn quan đông như vậy, không có khả năng để cho Tô Hiểu Du tiến cung, cho dù bọn hắn đáp ứng rồi, Tô Hiểu Du tiến cung, tất nhiên đã bị những Phi tần kia xa lánh.

Thời điểm chưa tới, trái cây chưa chín hoàn toàn, cưỡng ép hái xuống, ai cũng khó chịu.

Đợi cho Tô Hiểu Du thật sự mang thai, vậy thì tất cả liền thuận lý thành chương, những ngôn quan này có gan lớn như trời cũng không dám bảo Nhân Tông cho Tô Hiểu Du một ít tiền, sau đó đuổi nàng rời khỏi Biện Kinh.

Càng không dám nói thân phận Tô Hiểu Du thấp kém, hèn mọn, mấy kiểu ngôn ngữ khinh thường như vậy.

Đúng, cha Tô Hiểu Du không có tiền đồ gì, ở trong mắt chút ít đại nhân vật, càng không tính toán là gì, nhưng đứa trẻ trong bụng người ta có tiền đồ, mẹ quý nhờ con, chính là đơn giản như vậy.

Cho nên, khi Trần Nguyên chứng kiến Nhân Tông nhìn về phía mình, liền làm bộ dạng không chứng kiến.

Chuyện này với hắn mà nói, cũng là một chuyện tốt, Tô Hiểu Du là nữ tử rất có tâm cơ, Nhân Tông này trở về, tất nhiên sẽ nói với nàng, Tô Hiểu Du chắc chắn sẽ hiểu, tất cả đại thần trên triều đình đều bất mãn đối với xuất thân của nàng, nếu như nàng là quý phi, muốn bảo vệ vinh hoa phú quý, như vậy, trên triều đình, chỉ có thể hợp tác cùng Trần Thế Mỹ.

Nhân Tông trông thấy ngay cả Trần Nguyên cũng câm miệng không nói, trong lòng lại càng tức giận, đang chuẩn bị lớn tiếng biện luận cùng những người này, đại náo triều đình một lần cho biết mặt, chợt nghe thái giám bên ngoài la lớn: "Khởi bẩm vạn tuế, sứ giả Triều Tiên cầu kiến ngoài điện."

Thanh âm những người đứng trên sảnh đường kia lập tức liền yên tĩnh trở lại, muốn làm một người ngôn quan, cũng phải thủ vững điểm mấu chốt.

Ngôn quan có thể buộc tội hoàng thượng, có thể không để cho hoàng thượng mặt mũi, nhưng không thể ở trước mặt người ngoài làm mất mặt mũi hoàng thượng.

Nhân Tông thở một hơi thật dài, lúc này, hẳn thật sự cảm thấy sứ giả Triều Tiên tới rất kịp thời: "Tuyên vào, chư vị ái khanh lui xuống trước đi, việc này để sau lại nghị."

Đám đại thần lập tức phân ra hai bên, tạm thời cũng đều để vấn đề này lại, trong lòng suy nghĩ đám người Triều Tiên này đến đây làm cái gì.

Trần Nguyên bỗng nhiên cảm giác được ánh mắt Bàng Cát phía trước đang phóng tới chỗ mình, ánh mắt kia rất ác độc, chưa đợi hắn nhìn lên, đã biến mất.

Vương Cúc đội cái mũ cao cao, hiện ra tại cửa ra vào, vừa bước vào cánh cửa, cả người đã quỳ rạp xuống đất, nói: "Hạ quốc sứ giả Vương Cúc, khấu kiến thiên triều hoàng đế, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Bên trong bang giao giữa Tống triều cùng Triều Tiên, Tống triều là thượng quốc, sứ giả Triều Tiên thấy hoàng đế Tống triều, đều phải hành đại lễ, mà sứ giả Tống triều tại Triều Tiên, chỉ cần làm tiểu lễ là được rồi.

Thời điểm Vương Cúc ngẩng đầu, trên mặt đã hiện lên một mảnh bi phẫn, nói: "Vạn tuế, tiểu thần nhận ý chỉ hoàng thượng triều ta, đến xin vạn tuế làm chủ cho hạ quốc!"

Người Triều Tiên cảm thấy được đau, núi Nồi Đồng bị công kích, năm ngày đình trệ, sau đó quân đội Triều Tiên mới đuổi tới, chờ bọn hắn đi vào phế tích này, tất cả mọi người đều hoài nghi có phải là mình đã đi nhầm phương hướng.

Ngày xưa, bến cảng phồn hoa nhất Triều Tiên đã bị đốt sạch sẽ rồi, những công trình xây dựng mang tính tiêu chí kia đều không còn sót lại chút gì.

Dĩ vãng, trên con đường người đến người đi đều là thi thể, trời không có trời mưa, những đường thật sự là rất lầy lội, bởi vì đó là vết máu người.

Cả núi Nồi Đồng có mấy vạn người, tăng thêm thôn trấn sinh hoạt tại phụ cận núi Nồi Đồng, đại khái mười vạn cư dân, rõ ràng chỉ tìm được tám người còn sống.

Thủ đoạn tàn khốc của Nhật Bản đã không cần giải thích rồi, hiện tại bọn hắn chỉ diệt một núi Nồi Đồng, nhưng Trần Nguyên biết rõ, nếu như mình không thể thay đổi lịch sử, dân tộc Trung Hoa ngày sau tất nhiên sẽ gặp phải hậu quả còn bi thảm hơn nhiều so với núi Nồi Đồng này.

Người Đông Doanh cần rõ tới cực điểm, bọn hắn không riêng gì giết hại người Triều Tiên hầu như không còn, còn bắt đi rất nhiều thương nhân và tiểu nhị Tống triều đang ở trong cảng.

Ngoại trừ những thương thuyền có tiêu chí "thuyền trưởng", bọn hắn không hề động kia ra, những thương thuyền còn lại đều bị cướp sạch không còn gì.

Tiểu nhị bị bọn hắn bắt đi, vận mệnh cũng vô cùng bi thảm, người Đông Doanh chọn lựa ra một ít người khí lực cường tráng, bắt buộc bọn hắn gia nhập hàng ngũ hải tặc, những người tướng mạo tuấn tú kia thì bị kéo đi, áp dụng biện pháp thay đổi nhân chủng đối với người Nhật Bản.

Về phần một ít người lớn tuổi, bị bọn hắn ném vào trong biển rộng, ít có người còn sống trở về.

Vương Cúc chảy đầy nước mũi nước mắt tố khổ, Nhân Tông nghe xong liền chấn kinh rồi, đám chính nhân quân tử cả sảnh đường đều chấn động rồi.

Bọn hắn đều có chút hoài nghi lời Vương Cúc nói có phải thật hay không, nếu quả thật có chuyện như vậy phát sinh, vậy thì so sánh với dĩ vãng, Liêu quốc giết hại đối với thành thị biên cảnh Tống triều, quả thực là còn ác hơn nhiều.

Người Liêu quốc chỉ giết nam nhân, cướp mấy cái gì đó bọn họ cho rằng có thể xử dụng đi, đem nữ nhân bọn họ nhìn thấy hấp vào Liêu quốc.

Người Liêu quốc là vì cướp bóc mà giết người, nhưng người Đông Doanh giết người cũng không có lý do gì.

Người Liêu quốc giết nam nhân Tống triều, nhiều lắm cũng là cao hơn bánh xe, giết chết toàn bộ, nhưng Vương Cúc nói cho Nhân Tông, tại bên ngoài bến cảng núi Nồi Đồng, bọn hắn phát hiện vô số lưới đánh cá

chìm xuống đáy biển, trong những lưới cá kia không phải cá, là đứa trẻ, lớn nhất chỉ mười mấy tuổi, nhỏ nhất là bộ dạng vừa sinh ra.

Nhân Tông nghe xong, trong lòng đang phát run, nhìn Trần Nguyên, lại nhìn sang phía Vương Cúc, hỏi: "Hoàng thượng các người có ý gì?"

Vương Cúc mạnh mẽ dập đầu, nói: "Vạn tuế, chiến thuyền của những người Đông Doanh kia là mua sắm từ Đại Tổng, xin vạn tuế hạ chỉ, ra lệnh tất cả xưởng đóng tàu Đại Tổng không tiếp tục bán thuyền cho người Đông Doanh, thuyền bọn hần đặt hàng, chúng ta đều mua hết."

Nhân Tông hiển nhiên đã bị những lời Vương Cúc vừa mới nói đả động rồi, hần biết rõ tất cả đều là Trần Thế Mỹ tại thao tác, Trần Thế Mỹ sớm nói qua với hần, sẽ xui khiến người Đông Doanh sử dụng một loại thủ đoạn đả kích để chọc giận người Triều Tiên.

Nhưng Nhân Tông tuyệt đối không nghĩ tới người Đông Doanh rõ ràng là quá khích đến tình trạng này, Nhân Tông một lần nữa quang ánh mắt về hướng Trần Nguyên.

Trần Nguyên biết rõ Nhân Tông muốn cái gì, nhưng Trần Nguyên không hối hận, để cho Nhật Bản lên đất liền ở núi Nồi Đồng, nhất định có thể chọc giận người Triều Tiên, bọn hần sẽ cho người cái loại mừng rỡ người tuyệt đối không thể tưởng được, không có gì bọn hần không làm được.

Đám này cây gậy cũng không phải là đồ tốt, làm nước phụ thuộc vào Trung Quốc mấy ngàn năm, Mỹ đến một lần, bờ sông lập tức chuyển động, trợ giúp lão Mỹ làm thành dây xích liên hoàn phong tỏa Trung Quốc.

Đáng giận nhất đúng là vấn đề ngư dân, trước kia, thời điểm đại lục Trung Quốc còn chưa cải cách cởi mở, thuyền đánh cá ra biển không nhiều lắm, tài nguyên hải dương phụ cận rất phong phú, đám kia cây gậy mỗi ngày đều đến chỗ đó đánh cá.

Thuyền Trung Quốc càng nhiều hơn, đám tiểu tử này lại muốn nói cái gì công ước quốc tế, vùng biển là của bọn hần, không để cho người Trung Quốc đi vào, cái đây là đúng, nhưng Trung Quốc không chịu, đông dân thì phải ra ngoài chứ.

Cho nên, ở trong mắt Trần Nguyên, đây là chó cắn chó, cây gậy người và Nhật Bản là huynh đệ, ai cũng đừng nói ai.

Hiện tại núi Nồi Đồng bị làm thịt, cho các người biết rõ lợi hại, trước kia cầu phụ thân bá bá nội, xin các người mua thuyền, các người nói mình đệ nhất thiên hạ, không thêm mua, đệ nhất thiên hạ lợi hại à, có bản lĩnh tự mình đánh cùng Nhật Bản đi.

Nhìn Nhân Tông đưa ánh mắt về hướng mình, Trần Nguyên tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, vì thần cho rằng, chúng ta và người Đông Doanh đã lập thành hợp đồng, tuyệt đối không thể đổi ý, Đại Tổng ta là quốc gia quân tử, chuyện đã答应 người khác, bất kể như thế nào, cũng phải làm được, về phần Vương Cúc đại nhân nói, mua toàn bộ những chiến thuyền kia, vì thần không dám gạt đầu bừa bãi."

Vương Cúc hiển nhiên là có chút vội vàng xao động, nâng mắt sông lên nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần đại nhân..."

Nhân Tông khoát tay chặn lại, nói: "Trần Thế Mỹ, người cứ nói cho hết lời."

Trần Nguyên nói: "Phải, thời điểm lúc trước xưởng đóng tàu tạo thuyền, chúng ta liên hệ với người Triều Tiên rồi, hi vọng bọn họ có thể thành người mua thuyền cho chúng ta."

"Nhưng Triều Tiên cự tuyệt chúng ta, dưới tình huống bất đắc dĩ, chúng ta lựa chọn người Đông Doanh, người Đông Doanh rất sung sướng mua gần 30 chiếc thuyền lớn, hơn nữa lại còn đưa ra đơn đặt hàng cực kỳ lớn."

"Lúc này, nếu như chúng ta bởi vì vấn đề người Đông Doanh và người Triều Tiên mà dừng mậu dịch lại mà nói, hiển nhiên là thất tín với người, đối với thời điểm Đại Tổng ta tiến hành mậu dịch cùng quốc gia khác, độ uy tín sẽ giảm bớt đi nhiều."

Nhân Tông nghe xong, khẽ gật đầu, những sĩ phu kia ở bên cạnh cũng bắt đầu thảo luận.

Lúc này, dù sao Tống triều cùng Triều Tiên cũng không có giao tình gì, chỉ có năm trước mua lương thực quan hệ được một lần.

Tuy sĩ phu Tống triều xem thường thương nhân, nhưng bọn hãn tuyệt đối sẽ không đi hủy nghề nghiệp thương nhân.

Nguyên nhân rất đơn giản, cũng là bởi vì những thương nhân này cung cấp rất nhiều tiền tài cho Đại Tống, cho nên, bọn hãn mới có thể an an ổn ổn hưởng thụ Tống triều "nuôi dưỡng".

Một khi các thương nhân buôn bán không thuận lợi, vậy thì triều đình lập tức sẽ xuất hiện tình huống thiếu tài chính, đãi ngộ của mình sẽ bị tổn thất.

Bọn hãn không buôn bán, nhưng cũng biết hai chữ uy tín dựng tại cửa hàng là cực kỳ quan trọng.

Nhưng vẫn có một vài người bị phen trần thuật vừa rồi của Vương Cúc đả động rồi, mọi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, bọn hãn cần thảo luận với nhau một chút.

Wang Cúc xem xét Trần Nguyên phản đối, cũng biết quan hệ giữa Phò mã gia này và hoàng đế Tống triều cực kỳ tốt, trong lòng lập tức có chút luống cuống.

Triều Tiên tổng cộng có hơn mười chiếc thuyền lớn, đoạn thời gian này trong độ sức cùng người Đông Doanh luôn luôn không chiếm được tiện nghi, lúc này đây trong cuộc chiến núi Núi Đồng, mười lăm thuyền bị đối phương đánh bại, tám chiếc trong đó chìm vào đáy biển, bảy chiếc bị đối phương kéo đi, sức chiến đấu thủy sư Triều Tiên đã giảm xuống rất sâu.

Nếu không cách nào tìm được Tống triều ủng hộ, người Triều Tiên thật sự không có biện pháp chiến thắng.

"Vạn tuế, nếu các người dự định giao chiến thuyền cho người Đông Doanh, chẳng phải là đẩy Triều Tiên ta lâm vào trong nước lửa?"

"Thời điểm Đại Tống cùng Triều Tiên ta quốc ký kết minh ước cũng đã nói, luôn hỗ trợ nhau, thời điểm đối phương có địch nhân, tuyệt không thể dùng bất luận hình thức gì giúp đỡ địch nhân đối phương, đây là giấy trắng mực đen ghi rõ ràng nha!"

Trên điều ước song phương quả thật có một điều lệ này, cái này vốn là Nhân Tông chuẩn bị cho tương lai, thời điểm tác chiến cùng Liêu quốc, bắt Triều Tiên đi ra giúp một tay, ít nhất không đến mức đứng ở bên Liêu quốc.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, cái điều khoản này rõ ràng lại ước thúc Đại Tống.

Thần sắc Nhân Tông có chút do dự, hơi gật đầu, nói: "Người nói cũng có đạo lý, chứ vị, nếu bán thuyền này, liền thất tín với Triều Tiên, không bán, lại thất tín với Đông Doanh, việc này nên làm như thế nào cho phải đây?"

559. Chương 514: Sợ Hãi (1+2)

Văn Bác Ngạn đi lên phía trước một bước, nói: "Vạn tuế, vì thần cho rằng cái tín nghĩa này cũng phải phân lớn nhỏ, thương nhân chỉ là tiểu tín, hai nước ký kết điều ước mới là đại tín, thần cho rằng nên vứt bỏ cái nhỏ, lấy cái lớn."

Văn Bác Ngạn nói có phần đạo lý, nhưng Nhân Tông vẫn chưa quyết định, cả chuyện đều là Trần Nguyên chọc ra, hãn nên chuẩn bị sẵn phương pháp xử lý tốt.

Nhân Tông lại đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Nguyên, hỏi: "Thế Mỹ, người nói đi?"

Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay Nhân Tông trưng cầu ý kiến Trần Nguyên, quan viên tam phẩm địa vị tương đối đứng ở phía sau cùng trên triều đình này.

Chỉ cần không phải người ngu ngốc là có thể nhìn ra Nhân Tông rất tin tưởng Trần Nguyên.

Bàng Cát híp mắt, quay đầu lại nhìn một cái, tuy hấn cố gắng che dấu ánh mắt của mình, nhưng Trần Nguyên vẫn có thể cảm giác được dao găm trong mắt đang phóng tới hướng mình.

Trần Nguyên giả bộ như không thấy, quy củ ôm quyền nói: "Vạn tuế, thần cho rằng, Đại Tổng chúng ta có thể áp dụng phương pháp xử lý tốt hơn, ví dụ như chúng ta có thể bán thuyền cho người Đông Doanh, đồng thời cũng bán cho Triều Tiên là được."

"Đối với thuyền bán cho Đông Doanh, chúng ta thu giá nhiều hơn, hơn nữa dùng 100 chiếc làm định chế, nói cách khác, chúng ta đáp ứng bán cho hấn, nhưng không bán quá nhiều."

Hấn hơi dừng một chút, liếc nhìn Vương Cúc, nói: "Về phần thuyền bán cho Triều Tiên, chúng ta có thể để giá cả thấp hơn một ít, hơn nữa còn cam đoan ngày sau liên tục không ngừng cung ứng thuyền cho bọn hấn."

Trần Nguyên đã sớm tính toán qua thực lực kinh tế hai nước, Đông Doanh hiện tại thoảng một tỷ đã mua 100 con thuyền cùng vũ khí, trong thời gian ngắn lại bảo hấn đến đây mua thuyền, hấn sẽ không làm được.

Một đám đại thần hiểu được, biện pháp này cũng không tệ lắm, mặc dù Vương Cúc có chút không cam lòng, nhưng mắt thấy trên dưới Tổng triều đều mang xu thế đồng ý cái ý kiến này rồi, nếu mình phản đối, chỉ có thể tự làm mình mất mặt.

Trong đầu vừa nghĩ vậy, miệng liền lui một bước nói: "Vạn tuế, có thể trước bán cho chúng ta một ít thuyền? Để cho thủy sư Triều Tiên ta có thể đền bù tổn thất một tỷ hay không?"

Vấn đề này, Nhân Tông không cần phải hỏi ý kiến Trần Nguyên: "Đương nhiên có thể, chuyện cụ thể cứ để cho Trần đại nhân đi xử lý, Trần Thế Mỹ."

Trần Nguyên đáp: "Vi thần lĩnh chỉ."

Nhân Tông nói: "Trước hết bán chút ít chiến thuyền cho Triều Tiên, còn có, những người của chúng ta bị Đông Doanh bắt đi kia, người phải cứu hết trở về mới được."

Trần Nguyên nói: "Vi thần tuân chỉ, xin vạn tuế yên tâm, vi thần sẽ lập tức liên lạc cùng người Đông Doanh, nếu như cần, vi thần sẽ đích thân đi Đông Doanh một chuyến."

Thái độ này, không riêng gì để cho Nhân Tông thoả mãn, những đại thần trên triều đình kia cũng cực kỳ hài lòng.

Chỉ có Bàng Cát, lúc này trong lòng hấn bỗng nhiên cả kinh, nếu Trần Nguyên đi Đông Doanh, mặc kệ Gia Luật Lữ Linh xảy ra chuyện gì tại Biện Kinh, hấn đều có thể đẩy hết trách nhiệm, không còn một mảnh, cái này nên làm thế nào cho phải? Không được, phải nghĩ biện pháp bức Gia Luật Lữ Linh nhanh động thủ.

Bởi vì sứ giả Triều Tiên bỗng nhiên đi lên nói chuyện giật gân như vậy, thời gian lên triều so với ngày thường thì quá nửa canh giờ rồi, cho nên lần này Nhân Tông cũng không lưu một mình Trần Nguyên lại.

Đi ở trong đội ngũ bãi triều, Trần Nguyên nghe có người phía sau gọi mình: "Trần đại nhân."

Dừng chân quay đầu lại, thấy Tư Mã Quang kia đang ở địa phương không xa, Trần Nguyên đợi hấn một tỷ, đồng thời quay đầu lại đáp lễ, nói: "Tư Mã đại nhân."

Tư Mã Quang bước nhanh hơn, nói: "Trần đại nhân, cái sự tình Đông Doanh và Triều Tiên này, hạ quan cho rằng đại nhân chỉ dùng loại thủ đoạn đó để giải quyết thì có chút không ổn."

Trần Nguyên nhìn hấn một cái, nói: "Tư Mã đại nhân đã có phương pháp xử lý tốt hơn, vậy thì vừa rồi vì sao không nói ở trên triều đình?"

Tư Mã Quang nói: "Cũng không phải là ta không muốn nói, chỉ là, lúc vừa mới nghe Vương Cúc trần thuật tình huống bi thảm, nội tâm hạ quan có chút kích động, không nghĩ quá chu toàn."

"Hạ quan cho rằng, chiến tranh giữa Triều Tiên và Đông Doanh, Đại Tổng ta không cần phải tham dự làm gì, lúc trước ký kết hiệp nghị cùng Triều Tiên, cũng là vì mau chóng tìm được lương thực."

"Mà nếu người Triều Tiên còn nhớ rõ hiệp nghị mà nói, há có thể dùng giá cả lương thực cao như vậy bán cho chúng ta? Hiện tại bọn hấn gặp khó, lại nhớ tới chuyện hiệp nghị rồi, hạ quan cho rằng, chỉ cần đáp

ứng không bán thuyền cho Đông Doanh là được, hoàn toàn không cần phải cho người Triều Tiên tiện lợi, chúng ta cũng nâng giá cả thuyền lên cao một chút, không phải theo như lời Trần đại nhân, giảm giá một chút, bán cho bọn hần.”

Trần Nguyên nở nụ cười, Tư Mã Quang này thật sự rất có ý tứ, hần hiểu vì cái gì ngày sau Tư Mã Quang lên đài, liền chối bỏ toàn bộ biện pháp của Vương An Thạch.

Tiểu tử này cũng là một người có thù tất báo, dù cho hần được gọi là quân tử.

”Tư Mã đại nhân có thể dâng tấu với hoàng thượng.”

”Hạ quan sẽ làm, chỉ là, ta muốn xin Trần đại nhân trì hoãn một chút trước, để cho quan đưa bản tấu lên vạn tuế, vạn tuế phê chỉ thị, đại nhân hãy làm tiếp cũng không muộn.”

Trần Nguyên gật gật đầu, nói: ”Không biết Tư Mã đại nhân có nghĩ tới không, vừa rồi vạn tuế ở trên triều đình đã đáp ứng Vương Cúc, lúc này cho dù đại nhân dâng tấu, vạn tuế cũng không thể thất tín với người ta.”

Thần sắc Tư Mã Quang rất kiên quyết, nói: ”Hạ quan biết rõ, chỉ là, mặc kệ vạn tuế phê hay không phê cái bản tấu này, hạ quan vẫn muốn đưa lên.”

Trần Nguyên nhìn chung quanh một chút, bỗng nhiên hạ thấp giọng nói: ”Tư Mã đại nhân, chỗ này của ta có một truyện cười, không biết người đã từng nghe chưa.”

Tư Mã Quang sững sốt một chút, thật sự nghĩ mãi mà không rõ, hiện tại Trần Thế Mỹ này nói chuyện cười làm cái gì? Lập tức hoài nghi nói: ”Trần đại nhân cứ nói.”

Trần Nguyên nói: ”Có một dân tộc người Hồi Hột, tại thời điểm dân tộc Hồi Hột bị người ta mắng một câu đồ con lợn, lúc ấy hần không để ý, nhưng một năm sau, có một lần từ Tống triều trở về, lập tức chạy đến trong nhà người mắng hần, giết chết người nọ, đại nhân có biết là vì cái gì không?”

Tư Mã Quang vô ý thức hỏi lại một câu: ”Vì cái gì?”

Trần Nguyên cười nói: ”Rất nhiều người đều hỏi hần như vậy, người nọ nói, dân tộc Hồi Hột vốn không có lợn, lần này hần đi Tống triều mới biết được, thì ra là con lợn ngu xuẩn như vậy.”

Đầu Tư Mã Quang chuyển động cực nhanh, lập tức hiểu Trần Nguyên đây là đang nói mình chẳng biết gì, trên mặt hiện ra vẻ tức giận, nói: ”Trần đại nhân, ta cảm thấy có thể thương lượng cùng người mới đến, vì sao người châm chọc ta?”

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: ”Ta cũng không châm chọc người, chỉ là, có một số việc, phản ứng chậm một bước sẽ phải chết, Tư Mã đại nhân, không biết người chuẩn bị ba trăm lượng hoàng kim thế nào rồi? Mất thấy hai tháng thời gian đã trôi qua, đến lúc đó, nếu người không có tiền mặt, cầm cái gì đó đến thế chấp, ta thật sự không muốn thu.”

Tư Mã Quang trừng mắt liếc hần một cái, lại vẫn bảo trì khí độ sĩ phu, nói: ”Phò mã gia yên tâm, mặc dù tại hạ là người không có tiền, nhưng ba trăm lượng hoàng kim vẫn cầm ra được.”

Trần Nguyên làm ra một bộ dạng lúc này mới yên tâm, nói: ”À, vậy là tốt rồi, lúc này đây nếu như người Đông Doanh không dễ nói chuyện, khả năng là ta thật sự phải đi xem, chờ lúc ta trở lại, chuyện giữa chúng ta đã rõ ràng.”

Tư Mã Quang rất nắm chắc, nói: ”Xin Trần đại nhân thứ cho hạ quan ngu dốt, hạ quan thật sự không nhìn ra, đại nhân có cái gì mà lại nắm chắc tất thắng.”

Đang khi hai người nói chuyện, đã đi tới cửa hoàng cung, Trần Nguyên đạp lên bệ xe ngựa, quay đầu hướng về phía Tư Mã Quang nói: ”Thua cũng tốt, Tư Mã đại nhân, muốn ta chờ người một đoạn đường không?”

Tư Mã Quang ăn nói rất lịch sự: ”Không cần, xe ngựa hạ quan sắp tới rồi, Trần đại nhân đi trước một bước đi.”

Sau khi Trần Nguyên lên xe, suy nghĩ một chút mới nói với Hàn Kỳ: ”Đi tìm Liễu Vĩnh.”

...

Lượng báo chí phát hành đã bắt đầu phát triển, hiện tại, mỗi một kỳ báo chí, Liễu Vĩnh đều phải in ấn sáu ngàn bản, con số này tại Tống triều đã là một lượng tiêu thụ rất lớn rồi, hoàn toàn có thể bao trùm kinh sư và tám phủ.

Hiện tại, rất nhiều người đều dùng tin tức trên báo chí làm tin tức để mình bàn tán, cho nên Trần Nguyên cần Liễu Vĩnh làm chút ít tuyên truyền, thoáng tuyên truyền một tý về tiến triển chiến sự giữa Triều Tiên cùng Đông Doanh.

Trận chiến tranh này, Đại Tổng sớm muộn gì cũng phải tham gia, hiện tại cần phải làm là chiếm trụ cột, giảm một ít lực cản trước khi tham gia chiến tranh.

Đông Doanh, hẳn thật sự cần đi, không phải là vì những người Tống bị bắt đi kia.

An toàn tánh mạng của những người kia vẫn được bảo đảm, Nhật Bản cường hơn, cũng không cường đến mức vấn đề Triều Tiên vẫn chưa giải quyết, liền tới trêu chọc Đại Tổng, huống chi trong tay mình còn có thuyền và binh khí bọn hắn muốn.

Trần Nguyên đi Đông Doanh là vì làm chuẩn bị để đánh chiếm Đông Doanh.

Muốn đánh nhau thắng một cuộc chiến tranh, không riêng gì việc chuẩn bị thỏa đáng trên mặt quân sự, tại một ít phương diện khác, nếu như có thể có thu hoạch mà nói, có thể giúp cho các tướng sĩ giảm đi rất nhiều hy sinh, điểm này, là Ngô Hạo dạy cho Trần Nguyên.

Hắn hiện tại không gọi là Ngô Hạo nữa rồi, đổi danh tự khác, gọi Ngô Thiên Kỳ.

Tại trước khi đi Đông Doanh, việc Trần Nguyên cần phải làm là phân ra thắng bại cùng Lão Bàng.

Lão Bàng khẳng định đã phát giác được quan hệ giữa mình và Tô Hiểu Du rồi, tựa như Trần Nguyên từ Thẩm Nhụy biết có người Liêu quốc và Bàng Cát liên lạc với nhau.

Trần Nguyên vẫn cho rằng mình là người ra chiêu trước, hiện tại mới biết được, Lão Bàng ra tay, rõ ràng cũng nhanh chóng như vậy, đến tột cùng là Trần Nguyên cáo hơn, hay là Bàng Cát càng thêm lão luyện? Tin tưởng rất nhanh sẽ có kết quả.

Ra tay chậm, liền ý nghĩa Trần Nguyên sẽ rơi vào một loại hoàn cảnh rất bị động.

Hắn phải đỡ công kích của Bàng Cát, mới có năng lực đánh trả, Tô Hiểu Du có thể mang thai hay không, điểm này không phải thứ Trần Nguyên có thể quyết định.

Hắn không biết Bàng Cát và Liêu Hứng Tông rốt cuộc đã đạt thành hình thức đồng minh gì, quan hệ giữa bọn hắn là lợi dụng lẫn nhau hay là Bàng Cát đã muốn bán rẻ Đại Tổng.

Gia Luật Lữ Linh là một mối nhử đối phương ném ra, về phần bản thân Gia Luật Lữ Linh có biết mình là mối nhử hay không, Trần Nguyên cũng không rõ ràng, cái mối nhử này rốt cuộc ném đến địa phương nào để câu mình, hắn càng không biết.

Ngồi ở trên xe ngựa, Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, đoạn thời gian này, hắn và trước kia không có gì bất đồng, đó là bởi vì hắn đã thành thực, học được cách che giấu.

Ngụy trang thật sự mệt chết đi được, khi hắn ngồi vào trong xe ngựa, thời điểm chung quanh không có những người khác, Trần Nguyên vô ý thức tựa ở góc xe ngựa, cố gắng lại làm cho thân thể của mình thu hẹp lại một chút.

Tại tâm lý học, đây là một loại biểu hiện sợ hãi.

Hắn thật sự sợ hãi, thời điểm trước kia tranh đấu ở Liêu quốc hoàn toàn bất đồng, trận tranh đoạt đó, nếu như mình thua, nhiều lắm là một cái mạng mà thôi.

Nhưng lúc này đây, mình đánh bạc, chính là toàn bộ gia đình.

Giống như đánh bạc, Trần Nguyên và Lão Bàng cũng đã cầm chắc bài, chuẩn bị đặt cược, lúc này, nếu biết rõ át chủ bài của đối thủ, có thể rất thuận lợi mà làm cho đối thủ mắc câu, thậm chí khiến đối thủ chỉ còn hai bàn tay trắng.

Nhưng Trần Nguyên không biết bước tiếp theo lão Bàng muốn làm cái gì.

Thẩm Nhụy muốn giúp Trần Nguyên thoả nghe ngóng một tý, Trần Nguyên cự tuyệt, lão Bàng là cáo già, tuy Thẩm Nhụy được hấn rất tưởng, nhưng nếu như hỏi đến chuyện không nên hỏi mà nói, hấn sẽ vẫn nghi ngờ.

Nếu Gia Luật Lữ Linh có thể nói bước tiếp theo nàng muốn làm gì, Trần Nguyên có thể suy đoán ra Lão Bàng sẽ đem bầy rập bố trí ở địa phương nào, nhưng Gia Luật Lữ Linh chắc chắn là không nói, Trần Nguyên cũng không muốn bức nàng.

Trước đó lần thứ nhất tại Liêu quốc, mình đã lợi dụng nàng, lúc này đây, hấn không muốn lấy Gia Luật Lữ Linh ra làm văn vở, hấn không muốn làm cho nữ nhân này trở thành vũ khí để hấn và người khác đấu tranh với nhau.

Còn biện pháp nào khác không? Trần Nguyên vẫn chưa nghĩ ra.

Lúc từ chỗ Liễu Vĩnh đi ra, Hàn Kỳ đã chờ ở cửa ra vào, hỏi: "Chưởng quầy, bây giờ có đi dịch trạm không?"

Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, còn sớm.

Hấn chợt nhớ tới, mình không dạo phố trong thời gian rất lâu rồi, từ nơi này đến dịch trạm có bảy tám dặm đường, nửa canh giờ cũng đủ để hấn đi tới đó, nghĩ đến đây, hấn liền nói: "Người đi về trước đi, ta muốn đi trên đường phố một chút."

Hàn Kỳ có chút lo lắng, hấn biết rõ Trần Nguyên luôn luôn có người nhìn chăm chăm vào, nếu vạn nhất Trần Nguyên có cái gì ngoài ý muốn, hấn sẽ không còn ai để chờ, liền nói: "Ta sẽ đánh xe đi theo phía sau người."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Không cần, ta đi một mình trên đường, căn bản không ai để ý, nếu như người đánh xe ngựa đi theo, lại làm cho người ta hoài nghi."

Hàn Kỳ suy nghĩ một chút, cánh tay mình xác thực cũng không dùng được, cùng với đi theo, chẳng bằng tranh thủ thời gian quay đầu thông báo cho bọn Hô Diên Bình, nếu Trần Nguyên chậm rãi tản bộ, bọn Hô Diên Bình đủ thời gian tìm tới.

Nghĩ tới đây, hấn liền gật đầu, nói: "Chưởng quầy, ta xin phép đi về trước."

Trần Nguyên đi một mình trên đường, lúc này hấn mới phát hiện, thật sự là thời gian rất lâu mình không đi thăm chút ít lái buôn bên đường.

Nhờ vấn đề lương thực được giải quyết, sinh ý đám lái buôn cũng tốt lên rất nhiều, những nhà máy thuyền kia khởi công, số lượng lưu dân đã giảm bớt rất nhiều.

Xưởng đóng tàu không riêng gì thuê công nhân có kỹ thuật, một ít việc cần thể lực cũng cần có người đi làm, hướng chỉ vận chuyển, đốn củi, các ngành sản xuất này muốn phát triển, đều cần phải có sức lao động gia nhập, thành Biện Kinh thật sự đã khôi phục cảnh tượng phồn vinh như trước khi đại chiến Đãng Hạng.

Đám lái buôn lớn tiếng rao hàng thương phẩm của mình, một ít người đi qua sẽ dừng lại trước quán bọn hấn, bọn hấn nhiệt tình giới thiệu một phen, mặc kệ cuối cùng khách khứa có mua hay không, bọn hấn đều khách khách khí khí lên chào đón.

Đương nhiên cũng có cãi nhau, sinh ý không phải mỗi người đều có thể làm, có người có thể làm một cái quán nhỏ thành mua bán lớn, có người có thể miễn cưỡng sống tạm, còn có một vài người, ngay cả sinh ý nhỏ cũng không thể kinh doanh.

Cái đó có quan hệ đến trời phú, chính là Trần Nguyên đời trước, không đọc sách nhiều nhưng vẫn làm tốt mua bán.

Ở chỗ không xa, Trần Nguyên trông thấy mấy người khoác quần áo xộc xệch, rung đùi đắc ý đang đi tới bên cạnh mình, liền đi sang bên cạnh nhường một chút.

Những người này đều là lưu manh, bọn hấn dừng lại trước quầy hàng, không nói cái gì, duỗi tay ra, những người bán hàng liền nhét cho bọn hấn mấy đồng tiền.

Loại tình huống này, Trần Nguyên thấy nhiều rồi, đối với người như vậy, hẳn không để ý, cũng đừng có động đến hẳn.

Trần Nguyên đã nói với tất cả hiệu buôn thủ hạ, đối với những người này, nếu như bọn hắn chỉ muốn một ít món tiền nhỏ mà nói, cho bọn hắn được rồi.

Đây là thái độ của Trần Nguyên, nhưng những thương hộ làm mua bán nhỏ này không giống với hắn, một ngày lợi nhuận không có bao nhiêu tiền, nếu bị thu đi một ít, muốn sống qua ngày thật sự cũng có chút khó khăn.

560. Chương 515: Phục Vụ Ai (1+2)

Trần Nguyên rất nhạy cảm, cảm giác được trong chuyện này có chỗ gì đó không đúng.

Tiêu Viên Khâu nhìn sắc mặt Trần Nguyên, nói: "Phò mã gia, làm sao vậy?"

Trần Nguyên nhìn hắn một cái, lắc đầu nói: "Không có việc gì, người làm mua bán của người, không có sự tình gì liên quan đến người."

Tay Tiêu Viên Khâu ngừng một chút, nhìn sắc mặt Trần Nguyên, liền hiểu ra cái gì đó, hắn đặt chén trà xuống, nói: "Giờ Tuất một khắc, hẳn từ bên trong thành chạy ra bên ngoài, tốc độ rất nhanh, hình như là vội vã chạy đi, trong tay không có bất kỳ vật gì, mặc cũng là một thân quần áo rất bình thường."

Khóe miệng Trần Nguyên hơi nhếch lên, cười nhẹ một tiếng, nói với Tiêu Viên Khâu: "Đa tạ."

Hôm nay hắn tới, hiển nhiên là đã hơi muộn, Gia Luật Niệm Trần đợi thời gian rất lâu, kiên nhẫn của đứa trẻ đã bị tiêu hao hết, không ngừng nhìn quanh cửa ra vào, thời điểm nhìn thấy Trần Nguyên xuất hiện, thoáng một tý đã chạy tới.

Trên mặt Trần Nguyên cũng hiện lên vẻ mỉm cười ôn nhu nhất, từ rất xa đã mở hai cánh tay của mình ra, chờ thời điểm đứa trẻ nhào vào trong ngực, thoáng một tý đã nâng hắn lên cao cao.

Cảnh tượng này rất ấm áp, rơi vào trong mắt Gia Luật Lữ Linh, lại có một loại tư vị khác.

Trong lòng nàng thường xuyên suy nghĩ, nếu như Trần nguyên thật sự có thể sinh hoạt chung một chỗ cùng với hai mẹ nàng, thật sự là rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng Trần Nguyên không có khả năng bỏ qua Đại Tổng, giống như nàng không có khả năng phản bội Liêu quốc vậy, thù hận Liêu quốc và Đại Tổng đã xác định, con đường cuối cùng nhất phải đi, chính là giải quyết bằng vũ lực.

Càng bi ai hơn, Trần Nguyên là đại thần Tổng triều, mình là Công Chúa Liêu quốc, cái này đã xác định rồi, giữa bọn hắn, nếu như cả hai muốn sinh hoạt chung một chỗ, phải có một người phản bội gia đình của mình, phản bội dân tộc của mình.

Gia Luật Lữ Linh đã không phải cô nương lúc trước kia, lại để cho Trần Nguyên dẫn nàng bỏ trốn, Trần Nguyên làm nàng tổn thương, vết thương lòng chồng chất, những chuyện đó, thực sự đã dạy nàng rất nhiều.

Nàng thở một hơi thật dài, được rồi, không thèm nghĩ nhiều như vậy nữa, khuya hôm nay, nàng phải đưa Gia Luật Niệm Trần cất bước, bởi vì nàng lập tức phải đi hoàn thành công tác rất nguy hiểm kia.

Nếu như mình không thể quay về, vậy phải làm sao bây giờ?

Gia Luật Lữ Linh thật sự cảm thấy hơi sợ hãi, tuy Liêu Hứng Tông nói sẽ nuôi Gia Luật Niệm Trần đến lớn, Gia Luật Hồng Cơ cũng đáp ứng nhất định thay nàng chiêu cố, nhưng đứa bé này lại mất đi mẫu thân, cuộc sống hẳn sau này sẽ như thế nào đây?

Gia Luật Lữ Linh không muốn suy nghĩ, cũng không dám suy nghĩ.

Hiện tại rốt cục nàng cũng hiểu, đằng sau làm việc nghĩa không được chùn bước che dấu bao nhiêu thống khổ, thậm chí nàng có chút ít hối hận, vì cái gì mình đến Đại Tổng đây?

Nàng cố gắng che dấu toàn bộ tâm tư của mình, nhưng tâm tình lại luôn luôn vô pháp bình tĩnh, tình huống hiện nay thật sự rất tốt, một nhà có thể ở cùng một chỗ, loại hạnh phúc người bình thường này đối với Gia Luật Lữ Linh mà nói, là một thứ rất xa xỉ, cái ấm áp ngăn ngừa này còn có thể duy trì tới khi nào?

Nhìn Trần Nguyên mang theo dáng tươi cười ôm đứa trẻ đi tới, Gia Luật Lữ Linh cố nặn ra vẻ mỉm cười trên mặt, hỏi: "Hôm nay chuẩn bị dẫn đứa trẻ tới nơi nào?"

Trần Nguyên nhìn nàng, nói: "Người cứ nói đi? Có địa phương nào người muốn đi không?"

Mỗi một lần đều là như thế này, Trần Nguyên hỏi nàng trước, sau đó lại hỏi đứa trẻ, các nàng muốn đi nơi nào thì đi nơi đó.

Gia Luật Lữ Linh nói: "Nghe nói Biện Kinh có một quán trên đường phố làm một một ít thức ăn địa phương, hương vị ở đâu cũng có, ta muốn đi nếm thử."

Gia Luật Niệm Trần nghe được, vội vàng đập bàn tay nhỏ bé vào nhau, nói: "Ta cũng muốn đi, ta cũng muốn đi!"

Trần Nguyên đánh một cái trên mông đứa trẻ, nói: "Nói nhảm, đã lúc nào vứt người đi chưa?"

Quả vật Biện Kinh có thể nói là tụ tập tất cả hương vị Đại Tống và những phiên quốc xung quanh, một thời gian ngắn trước, bên trong những lưu dân chạy nạn đến kia, cũng có không ít người bày sạp ở chỗ này, bán một ít đồ ăn đặc sản nhà mình.

Miệng đứa trẻ rất to, thấy cái gì là muốn ăn cái đó, hẳn không cần biết hương vị, chỉ cần vẻ ngoài cái đồ ăn đó hợp ý, là hẳn muốn mua nếm thử.

Ăn ngon thì ăn, không thể ăn liền đưa cho Trần Nguyên, hoặc đưa cho Gia Luật Lữ Linh, Trần Nguyên và Gia Luật Lữ Linh sóng vai đi ở đằng sau đứa trẻ, hai người dường như không có lời gì để nói, tất cả chủ đề đều vây quanh Gia Luật Niệm Trần.

Vòng vo một canh giờ, bụng đứa trẻ rốt cuộc cũng không ăn trôi bất kỳ vật gì rồi, cái bụng hình tròn ghé vào trong ngực Trần Nguyên không nhúc nhích, đôi mắt nhỏ xuất hiện một chút ngơ ngác, mí mắt rất khó chèo chống, hiển nhiên là muốn ngủ, lại không nỡ bỏ qua náo nhiệt trước mắt.

Gia Luật Lữ Linh nói: "Đưa đứa trẻ cho ta, hôm nay hẳn đã chơi mệt mỏi rồi."

Trần Nguyên cũng cảm giác được hai cánh tay của mình có chút mỏi nhừ, nhưng không đưa đứa trẻ cho nàng, nói: "Không sao, ta ôm nó ngủ là được."

Thời điểm một người nam nhân ôm ấp đứa con, đều là rất nhẹ nhàng, Trần Nguyên một tay nâng bờ mông Gia Luật Niệm Trần, tay kia nhẹ nhàng ve vuốt phía sau lưng hẳn, chỉ vài cái, con mắt Gia Luật Niệm Trần liền nhắm lại, gối đầu ở trên bờ vai Trần Nguyên, từ trong miệng mũi phát ra tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Thẳng đến khi lên xe ngựa, Trần Nguyên mới giao đứa trẻ cho Gia Luật Lữ Linh, nói: "Người dẫn đứa trẻ trở về trước, đợi buổi chiều ngày mai ta sẽ đến đón hẳn."

Buổi chiều ngày mai? Buổi chiều ngày mai đứa trẻ đã đi rồi, nhưng hiện tại không thể nói với Trần Nguyên.

Gia Luật Lữ Linh biết rõ đầu óc Trần Nguyên có bao nhiêu thông minh, nếu để cho hẳn cảm thấy được cái gì đó, khẳng định kế hoạch của mình không thể thành công.

Giữa lợi ích dân tộc và Trần Nguyên, lần thứ nhất trước đó, nàng đã lựa chọn Trần Nguyên, nhưng Trần Nguyên lại không lựa chọn nàng, lúc này đây, nàng chọn dân tộc, không dám chọn Trần Nguyên nữa.

Gia Luật Lữ Linh nhẹ nhàng nói: "Ngày mai thì không cần, ta biết rõ hôm nay người Triều Tiên đã đi đến triều đình các người, chắc hẳn người rất bận rộn, ngày mai ta dẫn nó tùy ý đi đây đó một chút là được rồi."

Con mắt Trần Nguyên chăm chú nhìn nàng, ánh mắt kia rất ôn nhu, lại làm cho Gia Luật Lữ Linh không dám trực tiếp nhìn.

Một lát sau, Trần Nguyên gật đầu, nói: "Được rồi, ngày hôm sau ta lại đến."

Gia Luật Lữ Linh xuống xe ngựa, đợi thân ảnh của nàng vừa biến mất tại trong khách điểm, thần sắc trên mặt Trần Nguyên lập tức liền thay đổi, nói: "Trở về sơn trang."

Hàn Kỳ quay đầu lại nhìn Trần Nguyên, lúc này sắc trời đã không còn sớm, dựa theo quy củ ngày thường của Trần Nguyên, hiện tại hẳn là trở lại Phò mã phủ, hẳn hơi hoài nghi mình nghe lầm, hoặc là Trần Nguyên thuận miệng nói sai rồi.

"Đưa ta trở về sơn trang, sau đó người nói cho Công Chúa, buổi tối ta không quay về." Xác định Trần Nguyên đúng là muốn đi sơn trang, Hàn Kỳ vội vàng đánh xe ngựa một đường chạy nhanh.

Giờ Tuất, một thân ảnh xuất hiện cửa sau phủ Thái sư, thân ảnh kia vốn là thò một cái đầu ra, xác định chung quanh không có người, mới chậm rãi đi đến đường lớn.

Hắn đi dọc theo góc tường, cúi đầu đi nhanh về phía trước, giống như là một người qua đường rất sốt ruột về nhà, cho dù ngẫu nhiên gặp phải mấy Bộ khoái tuần tra ban đêm, cũng không khiến cho người nào hoài nghi.

Vì để tốc độ có thể nhanh hơn một ít, cũng để mình ít đụng người một ít, hắn đi qua hai con đường, liền nhảy lên vào một hẻm nhỏ bên cạnh, qua ngõ nhỏ này rồi, hẳn có thể trở lại địa phương hắn muốn về, một chuyến này coi như là thuận lợi.

Hẻm nhỏ rất đen tối, hắn chợt phát hiện bên trong đêm đen nhánh, có một thân ảnh đứng ở trước mặt mình, bóng người kia tựa ở trên tường, vẫn không nhúc nhích, cái này lại làm cho nội tâm người kia bỗng nhiên có chút kinh hoảng, ngõ hẻm này không có bất kỳ cửa sau một nhà nào mở ra, vì sao lại có người đây? Có lẽ là uống nhiều rượu rồi lang thang vào đây thôi.

Hắn tìm cho mình một cái cớ, tiếp tục làm như chuyện gì cũng không có, cứ hành tẩu về phía trước, tuy cảm thấy hoài nghi, nhưng tốc độ bước chân lại không thay đổi chút nào.

"Gia Luật Tắt Nhiên Như." Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, nói một câu.

Gia Luật Tắt Nhiên Như mạnh mẽ đẩy tốc độ nhanh hơn, đồng thời rút đoản kiếm giấu ở trong tay áo ra, đâm tới hướng người trong bóng tối.

Hai người xô dịch trong bóng đêm, Gia Luật Tắt Nhiên Như chỉ cảm giác cánh tay mình đau xót, đoản kiếm đã bị đối phương đoạt lấy, chỉ giao thủ một cái, hắn đã biết mình không phải là đối thủ của người ta, cũng không dám quay đầu tái chiến, nhanh chân chạy ra mặt trước đầu ngõ.

Sau lưng truyền đến một tiếng cười, người kia nói: "Còn muốn đi sao? Lão bằng hữu mời người đi uống rượu, không cần phải khách khí như vậy đâu."

Phía trước Gia Luật Tắt Nhiên Như lại có một người nhảy xuống, tay người nọ cầm một dài đòn gánh, ngăn ở đầu ngõ, người kia rất hung hăng càn quấy, tay vẩy vẩy một chút, nói: "Đến đây!"

Lại có một nhân ảnh từ đầu tường nhảy xuống, ngừng ở vị trí không xa bên cạnh hắn, ba người bày ra một hình tam giác, chậm rãi hướng đè ép Gia Luật Tắt Nhiên Như.

Gia Luật Tắt Nhiên Như rốt cục cũng nói chuyện: "Các người là người nào? Muốn đánh nhau cướp ở chỗ này sao? Bên ngoài có quan sai tuần tra ban đêm, chỉ cần ta kêu lên, bọn hắn có thể lập tức chạy đến."

Một người trong đó cười ha ha một tiếng, nói: "Vậy người hô đi thử xem? Gia Luật Tắt Nhiên Như, nếu như kinh động quan sai, chúng ta chỉ mắc một tội ăn cướp, nhiều lắm là ngồi đại lao vài năm, nếu để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ biết người nửa đêm chạy đến phủ Thái sư, ta sợ sau khi người trở về, đầu đã rời khỏi cổ rồi?"

Thanh âm Gia Luật Tắt Nhiên Như có chút run rẩy, nói: "Các người nói vậy bực gì đó? Buổi tối ta chỉ ra ngoài đi dạo, đã đi qua phủ Thái sư bao giờ đâu?"

Thân ảnh lúc trước nói: "Ai nha, còn không thừa nhận hả? Ta từ phủ Thái sư đã đi theo người, một mực đi đến hiện tại, người cho là ta mù lừa phải không? Hơn nữa, người đừng chơi kiểu này ở trước mặt chúng ta, chúng ta không phải quan sai, không đi đến cửa sau phủ Thái sư tìm dấu chân người làm gì đâu."

Hắn vừa nhắc tới cửa sau phủ Thái sư, Gia Luật Tất Nhiên Như lại càng bối rối hơn, nói: "Các người, các người rốt cuộc là người nào?"

Đang khi nói chuyện, một chiếc xe ngựa đã ngừng lại tại đầu ngõ, đầu trước xe ngựa treo một ngọn đèn gió, Trần Nguyên từ trên xe ngựa nhảy xuống, cũng không đi vào ngõ hẻm này, đứng ở đó vẫy tay: "Tất Nhiên Như, tới đây, ta và người nói một ít chuyện."

Gia Luật Tất Nhiên Như hiểu ra rồi, trong lòng tự nhiên cảm thấy thật lạnh thật lạnh, thời điểm tại Liêu quốc, hắn theo Trần Nguyên mấy tháng, tuy khi đó nhận mệnh lệnh Gia Luật Tông Nguyên giám thị Trần Nguyên, nhưng thủ đoạn Trần Thế Mỹ này thế nào, hắn cũng biết rất rõ.

Không đi thì không được rồi, hắn chậm rãi hoạt động bước chân, đi đến trước mặt Trần Nguyên.

Trần Nguyên mở cửa xe, nói: "Bên ngoài trời lạnh, lên xe đi."

Gia Luật Tất Nhiên Như cũng rất thông khoái, nói: "Trần đại nhân, có chuyện gì người cứ ở nói chỗ này, nếu muốn động thủ giết ta, cứ làm là được rồi."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Chúng ta tốt xấu cũng quen biết một hồi, không nên nói những lời không lối thoát như vậy, đúng rồi, Tất Nhiên Như, hoàng thượng các người cho người chỗ tốt gì? Sao người có thể phản bội đại vương và Cửu Vương Tử?"

Miệng Gia Luật Tất Nhiên Như bỗng nhúc nhích mấy cái, nhưng lại không mở miệng.

Trần Nguyên vỗ vỗ đầu của mình, nói: "Để cho ta suy nghĩ một chút, ta cảm thấy, Tất Nhiên Như là một người rất có lập trường, sẽ tuyệt đối không phản bội, có phải không?"

Gia Luật Tất Nhiên Như thở dài một tiếng, nói: "Trần đại nhân đã hiểu rõ tại hạ, vậy thì giết ta đi, ta không có khả năng nói cái gì với người."

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Lên xe từ từ nói chuyện, người không cần trả lời ta cái gì, như vậy đi, ta nói, chỉ cần ta nói sai, người lắc đầu, được không?"

Xe ngựa Trần Nguyên rất rộng, thuộc về loại hình xa hoa, sau khi Gia Luật Tất Nhiên Như lên xe, Hô Diên Bình và Trần Nguyên ngồi ở một mặt, mà Sài Dương và Thanh Nguyên ngồi ở hai bên Gia Luật Tất Nhiên Như, cái này lại để cho Trần Nguyên cảm giác rất an toàn.

Hắn cười một chút, nói: "Tất Nhiên Như, người là một người rất không tệ, không tham quyền quyền thế, cũng không truy cầu vinh hoa phú quý gì, kỳ thật, ta cảm thấy, Gia Luật Tông Nguyên nhiều năm như vậy một mực coi người trở thành một hạ nhân, là một việc rất không công bằng."

Chính giữa thùng xe treo một chén đèn dầu, ngọn đèn làm cho cả thùng xe có vẻ rất sáng, thời điểm chiếu vào khuôn mặt Gia Luật Tất Nhiên Như, Trần Nguyên chứng kiến sắc mặt của hắn không có chút biến hóa nào, không tán thành, cũng không phản đối.

Trần Nguyên lại nói: "Kỳ thật, cho dù không công bằng, ta nghĩ người cũng sẽ không để ý, nếu như người muốn phản bội hắn, đã sớm phản bội, không cần phải chờ tới hôm nay."

Gia Luật Tất Nhiên Như mặt không biểu tình nói: "Cái này có cái gì kỳ quái sao? Hoàng thượng có thể cho ta càng nhiều thứ hơn một ít mà thôi."

Khóe miệng Trần Nguyên nổi lên dáng tươi cười, khẽ lắc đầu, nói: "Không nên gạt ta, người đáp ứng điều kiện của hoàng thượng, đó là bởi vì người biết Gia Luật Tông Nguyên muốn tạo phản, theo ý của người, hắn căn bản không phải đối thủ của hoàng thượng các người, nhưng đó cũng không phải nguyên nhân làm người phản bội hắn."

Thân thể Trần Nguyên khẽ dựa về phía sau, cầm trong tay ra một đồng tiền, nói: "Đây là đồng tiền, rất nhiều người đều ưa thích, nhưng ta biết rõ, người không quan tâm, tại thời điểm đối mặt với tử vong, rất nhiều người đều nghĩ tất cả biện pháp để sống sót, kể cả ta, nhưng ta biết rõ, Tất Nhiên Như người không thể làm vậy, người là loại người thấy chết không sờn."

Bả vai Gia Luật Tất Nhiên Như bỗng nhúc nhích, ngữ điệu Trần Nguyên bỗng nhiên phun ra vô cùng nhanh: "Thời điểm ở tại Liêu quốc, ta chỉ biết thái hậu có người đặt bên người Gia Luật Tông Nguyên, ta một mực

kỳ quái, người này là ai vậy, ta rời khỏi Liêu quốc, không có cơ hội hỏi cái gì, nhưng hôm nay, ta tin tưởng, người thái hậu đặt ở bên cạnh Gia Luật Tông Nguyên, đúng là người!”

Sắc mặt Gia Luật Tất Nhiên Như biến đổi, cả người run run, thần sắc này, không thể nghi ngờ, đã nói cho Trần Nguyên, suy đoán của hắn là hoàn toàn chính xác.

Trần Nguyên nhìn hắn, nói: ”Người không phản bội Gia Luật Tông Nguyên, bởi vì người chưa từng trung thành với hắn, người đang ở bên cạnh hắn, chỉ là vì trợ giúp thái hậu dò hỏi tin tức.”

“Thời điểm hoàng thượng các người tìm được người, người đáp ứng rất dứt khoát, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Gia Luật Tông Nguyên muốn tạo phản, cho nên thái hậu muốn làm cho hắn chết, các người liền mượn tay hoàng thượng đánh chết hắn.”

Trong xe lâm vào trầm mặc, sắc mặt Gia Luật Tất Nhiên Như rất khó nhìn, bờ môi nhúc nhích, muốn biện bạch, lại không tìm thấy lời nào phù hợp.

Trần Nguyên cũng không nói cái gì nữa, hắn muốn cho Gia Luật Tất Nhiên Như một chút thời gian, để cho chính hắn tự hỏi.

Thật lâu sau, Gia Luật Tất Nhiên Như nâng đầu của mình lên, nói: ”Người cái gì cũng biết, còn hỏi ta làm gì?”

Trần Nguyên Trường thở phào một hơi, cánh tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, hỏi: ”Tất Nhiên Như, giúp ta làm việc, thế nào?”

Vừa rồi Gia Luật Tất Nhiên Như đã nghĩ tới chuyện Trần Nguyên sẽ dùng cái dạng ngôn ngữ gì để nói phục mình, nhưng hắn vạn lần không ngờ, Trần Nguyên lại nói trực tiếp như thế.

Sửng sốt một chút, hắn lập tức lắc đầu, nói: ”Có lẽ là giết ta đi, mặc kệ ta thuần phục Đại vương cũng tốt, hoàng thượng cũng tốt, hay là thuần phục thái hậu như lời người nói cũng thế, nhưng ta không biết hợp tác cùng một người Tổng.”

561. Chương 516: Bị Tóm (1+2)

Trần Nguyên có chút thất vọng, vẻ mặt thất vọng rõ ràng xuất hiện từ trong ánh mắt, nói: ”Tốt, ta muốn giam người lại, làm như vậy là vì tốt cho người, nếu như ta thả người trở về, Gia Luật Tông Nguyên sẽ không để cho người sống.”

Gia Luật Tất Nhiên Như có chút kinh ngạc, hỏi: ”Người không giết ta? Cũng không hỏi ta đi phủ Thái sư làm gì?”

Trần Nguyên gật gật đầu, nói: ”Người có thể nói cho ta biết là tốt nhất, người không nói, ta cũng sẽ không bắt buộc người, kéo người vào hình phạt, dùng đại hình một lần, xác thực rất dễ chơi, nhưng không có ý nghĩa gì.”

Bây giờ, chuyện tối quan trọng nhất đối với tại Trần Nguyên chính là hắn không biết lúc nào đối phương động thủ, sẽ dùng phương pháp gì.

Nhưng là hắn biết rõ một việc, mặc kệ đối phương dùng phương pháp gì, Gia Luật Lữ Linh chính là mối nhử dụ mình mắc câu, hiện tại mình bắt Gia Luật Tất Nhiên Như, bấy rập của bọn hắn nhất định sẽ sớm phát động, cái này là để cho Trần Nguyên ít nhất không quá bị động trên mặt thời gian.

Gia Luật Tất Nhiên Như không nhất định nói, hắn nói cũng không nhất định hữu dụng.

Lão Bàng là người thế nào, Trần Nguyên hiểu rất rõ, hắn không có khả năng dựa theo đường đã thương lượng cùng người Liêu quốc để ra bài.

Hắn là tiểu nhân tiêu chuẩn của xã hội, sẽ tuyệt đối không tuân thủ ước định gì lúc trước.

Liêu quốc nhất định là muốn đối phó với Đại Tổng, mà Bàng Cát chỉ muốn diệt trừ mình, hắn diệt trừ mình, là bởi vì mình uy hiếp vị trí của hắn trong suy nghĩ Nhân Tông.

Điều này nói rõ, hẳn để ý đến quan hệ cùng Nhân Tông, chỉ cần hẳn để ý đến cái này, sẽ không thể bán đứng Đại Tổng, bán đứng Nhân Tông.

Đang khi nói chuyện, xe ngựa đã về tới Tân Nguyệt sơn trang, Sài Dương xuống trước nhìn một chút, sau đó cùng Thanh Nguyên dẫn Gia Luật Tất Nhiên Như từ trên xe ngựa xuống dưới, bắt giữ vào bên trong, bắt đầu trông giữ.

Hô Diên Bình cũng rất hưng phấn, nói: "Em rể, có phải là người muốn đấu võ cùng Lão Bàng? Nếu như vậy, hiện tại ta sẽ thông báo để bọn đại ca trở về."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Khả năng không kịp rồi, buổi sáng ngày mai, đối phương phát hiện Gia Luật Tất Nhiên Như mất tích, bọn hắn sẽ hành động rất nhanh, bảo các huynh đệ chuẩn bị sẵn sàng, lập tức có một trận chiến phải đánh."

Ngay buổi tối hôm sau, ánh trăng lơ lửng như hôm qua, những cơn gió mang theo hơi ẩm áp thổi lên ngọn cây, phát sinh ra tiếng vang rất nhỏ, xé rách bầu trời đêm yên tĩnh.

Mượn ngọn đèn dầu đại viện phủ kho chiếu ra, Gia Luật Lữ Linh mặc một thân hắc y, dùng cái khăn che mặt che kín khuôn mặt của mình, mượn công cụ trợ giúp, bò lên trên đầu tường phủ kho, nhìn chung quanh một chút, đợi một đội Tổng binh tuần tra ban đêm đi qua, lúc này mới thoải mái rơi xuống.

Lữ Linh đi nhanh giống như con mèo, chạy đến dưới một cây đại thụ, gục ở chỗ này không nhúc nhích.

Qua một lúc lâu sau, rất nhiều thân ảnh loáng tiến đến, bọn hắn và Gia Luật Lữ Linh giống nhau, đều là một thân hắc y, cũng không phát ra bất kỳ giọng nói gì.

Gia Luật Lữ Linh không hành động mù quáng, phòng giữ phủ kho có lẽ là rất nghiêm mật, thỉnh thoảng có thể thấy được tuần vệ Tổng triều, một tổ lại một tổ tuần tra khắp nơi.

Nàng nằm sấp dưới tàng cây, lẳng lặng chờ đợi thời cơ tốt nhất, đồng thời trong lòng âm thầm tính toán khoảng cách giữa những đội binh sĩ quân Tổng dò xét kia.

Sắp tới giờ hội, trong lầu lớn phía trước có ngọn đèn lộ ra, không biết là người nào không ngủ.

Gian phòng đó chính là mục tiêu của bọn hắn tối nay, hiện ở bên trong rõ ràng có người, bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, đây là Đại Tổng, nếu kinh động người bên ngoài, không chỉ nói cướp được thứ gì đó, mạng có thể mang ra ngoài hay không, đều là chuyện khó nói.

Lòng tràn đầy lo nghĩ mà đợi hơn nửa giờ, ngọn đèn vẫn lóe lên, Gia Luật Lữ Linh cảm giác trong lòng bàn tay mình đều là mồ hôi, một người bên cạnh nhỏ giọng nói: "Công Chúa, không thể đợi thêm nữa rồi."

Gia Luật Lữ Linh suy tư một chút rồi nói: "Ta đi xem, các người ở chỗ này tiếp ứng ta."

Dứt lời, cả người nàng dấn xuống mặt đất, đi vòng quanh về phía trước giống như con thằn lằn, lặng yên không một tiếng động đi lên trên mái hiên, sau đó là leo lên dọc theo vài cây cột, bay lên trên xà nhà.

Vừa mới ổn định thân hình, một đội quan binh liền đi tới, con mắt bọn hắn đều đánh giá bốn phía, nhưng không ai nhìn lên trên đỉnh đầu của mình một chút.

Gia Luật Lữ Linh cực lực khống chế hô hấp của mình, đợi những binh sĩ kia đi qua, lại lần nữa trở mình nhảy xuống dưới, mở cửa sổ ra một nhỏ khe hở, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong có một người như quan viên Tổng triều, đang cúi đầu vào bàn viết cái gì đó, nhìn bộ dạng hắn, hiển nhiên là trong thời gian ngắn không thể rời đi.

Gia Luật Lữ Linh cau chân mày lại, đúng lúc này, ở phía sau, một cơn gió nhẹ xuyên qua khe hở cửa sổ thổi vào, trong lòng Gia Luật Lữ Linh lập tức cả kinh, vội vàng nhảy lên trên, lại lần nữa bám sát vào xà nhà.

Ánh nền trong phòng theo gió lay động vài cái, quan viên gần như nằm bò trên mặt bàn cũng bắt đầu nhẹ nhàng đứng dậy, quan viên vội vàng đề tờ giấy lại, đồng thời quay đầu nhìn về hướng gió thổi, chứng kiến cửa sổ bị mở ra một khe hở nhỏ, hẳn đi đến cửa sổ, đẩy ra, nhìn mọi nơi một chút, không phát hiện bóng người nào, lúc này mới đóng cửa sổ lại đi về.

Gia Luật Lữ Linh thở một hơi thật dài.

Lại là một đội quan binh tuần tra ban đêm đi qua phía dưới nàng, Gia Luật Lữ Linh nhìn cửa sổ bị quan viên cho đóng lại, xem ra muốn vô thanh vô tức đi vào, căn bản không có khả năng, trong lòng kêu khổ, nếu như đêm nay không trộm được Vũ Kinh cũng nên, nhiệm vụ của mình sẽ thất bại.

Vừa lúc đó, bỗng nhiên nghe quan viên trong phòng hô một tiếng: "Người đâu."

Hai gã thị vệ đứng ở chính giữa cửa ra vào, một người trong đó lập tức lách mình tiến vào, một người khác đứng ở cửa ra vào, con mắt vẫn còn quay đầu lại nhìn nhìn.

Gia Luật Lữ Linh bắt lấy thời cơ này, hóp lưng lại như mèo, nhảy từ bức tường về hướng cửa lớn, nhanh chóng tiếp cận, thời điểm đó, cánh tay nàng bỗng nhiên lóe lên, bảo kiếm trong tay thoáng một tý đã đâm vào ngực vệ binh kia.

Vệ binh rất nhanh liền mềm nhũn ra, cổ họng không thốt ra được một tiếng.

Gia Luật Lữ Linh cầm chặt cổ áo của hắn, để cho hắn dựa vào trên cửa, không phát ra bất kỳ tiếng hô gì, đồng thời rất nhanh tiến vào trong phòng.

Binh sĩ khác đi vào vẫn chưa kịp phản ứng, đã bị Gia Luật Lữ Linh vung một kiếm cắt vỡ yết hầu.

Quan viên xem xét, trong lòng có chút chấn kinh rồi, sắc mặt trở nên tái nhợt, Gia Luật Lữ Linh kéo cả vệ binh giữ cửa vào, sau đó quay người cài then cửa, đoản kiếm trong tay chỉ về hướng quan viên, nói: "Không muốn chết thì đừng nói lời nào!"

Quan viên hiển nhiên đã kịp phản ứng, lúc này cũng bình tĩnh hơn không ít, hỏi: "Cô nương tới tìm cái gì vậy?"

Gia Luật Lữ Linh hỏi: "Vũ Kinh cũng nên ở nơi nào? Nói mau?"

Quan viên kia gật gật đầu, nói: "Chỉ cần cô nương có thể buông tha ta, ta sẽ lấy cho người."

Gia Luật Lữ Linh cảnh giác nhìn quan viên này, bảo kiếm trong tay không dám lười biếng chút nào, nói: "Đừng ra về, nhanh cầm ra đây!"

Quan viên xoay người, từ một chồng sách phía sau, cầm một hộp sách đến, Gia Luật Lữ Linh chứng kiến trên đó viết mấy Tổng chữ "Vũ Kinh cũng nên", chữ viết này rõ ràng cho thấy là đã viết từ lâu, chắc là không giả được.

Nhưng Gia Luật Lữ Linh vẫn không yên lòng, bảo kiếm dí vào cổ quan viên, nói: "Cầm một quyển ra!"

Quan viên gật đầu, nói: "Tốt, tốt, cô nương đẩy kiếm ra xa tại hạ một ít, lá gan tại hạ rất bé."

Gia Luật Lữ Linh hơi chuyển thanh kiếm ra, chỉ thấy quan viên lấy ra một quyển, nàng đặt lên bàn xem xét, bìa ghi "Vũ Kinh cũng nên, chiến trận".

Tiện tay lật xem hai trang, bên trong quả nhiên là nói về vấn đề chiến trận, trong lòng Gia Luật Lữ Linh lúc này mới đại định, biết rõ là không sai được.

Quan viên giống như là thật sự rất sợ hãi, nói: "Cô nương, cái nên làm ta đều đã làm, người tha ta một mạng được không? Ta cũng là kiếm miếng cơm ăn, trong nhà có già có trẻ, ta cam đoan sẽ tuyệt đối không nói với người khác bất luận cái gì về chuyện của người là được."

Con mắt Gia Luật Lữ Linh nhìn hắn, nói: "Không được, ta đi, nếu người lên tiếng, ta sẽ phiến toái, xin lỗi!"

Nói xong nàng liền muốn động thủ giết người, quan viên gấp gáp nói: "Cô nương chậm đã, nghe ta nói thêm câu nữa."

Gia Luật Lữ Linh ngừng một chút, nói: "Ta sẽ không bỏ qua cho người, thực xin lỗi."

Trên mặt quan viên lộ vẻ uể oải, nói: "Cô nương có thể cho tại hạ uống một hớp nước trà hay không? Một hớp thôi!"

Ấm trà để ở bên cạnh, hắn nói xong, liền chậm chậm đưa cánh tay ra lấy, Gia Luật Lữ Linh suy nghĩ một chút, cúi kiếm xuống cổ của hắn, nói: "Đừng đụng, để ta đưa cho người là được."

Nói xong, thoáng cái đã di động một bước, lấy tay cầm ấm trà, vừa mới cầm ấm trà vào trong tay, Gia Luật Lữ Linh nhắc lên, bỗng nhiên, một cổ sương mù từ dưới ấm trà xông ra, cả gian phòng trong nháy mắt đều bị sương mù nồng đậm bao phủ, nàng căn bản không nhìn ra quan viên ở nơi nào.

"Có ai không, bắt thích khách!" Quan viên lớn tiếng hô lên, Gia Luật Lữ Linh quăng ấm trà ra, tìm theo tiếng nói, đâm tới một kiếm.

Nhưng nàng bỗng nhiên cảm giác một đám kinh phong đang đánh úp lại hướng mình, kinh phong đến quá nhanh, sương mù nồng đậm làm cho trong phòng mờ mịt, không nhìn thấy gì, thời điểm Gia Luật Lữ Linh phát giác, đã vô pháp tránh né.

Một mũi tên mười phần mạnh mẽ bắn vào bờ vai của nàng, cả người nàng bị lực quán tính đẩy lui về phía sau vài bước.

Bên ngoài đã loạn thành một đoàn, những quân binh Tổng triều kia nghe thấy tiếng quát tháo của quan viên, ào ào chạy về hướng nơi đây, cao thủ Liêu quốc mai phục tại bên ngoài nhất thời cũng phát động trong lúc này.

Hai đội binh sĩ chạy đến đầu tiên gặp phải địch nhân đột nhiên tập kích, trong khoảnh khắc đã có mười người ngã vào trong vũng máu.

Trong phòng, ngoại trừ sương khói ra, cái gì cũng không nhìn thấy, những cao thủ Liêu quốc kia có ý muốn hỗ trợ, nhưng không biết ra tay như thế nào.

Những quân Tổng này có rất nhiều người đều đã ăn nằm ở chiến trường, một ít đồng bào bị chết và bị thương nằm đó, bọn hãn cũng không lui, những người còn lại rất nhanh từ trong kinh hoảng thoát ra ngoài, nhờ đồng bào ở phía sau theo tới trợ giúp, lập tức xếp đội hình chiến đấu, từ hai bên đánh tới.

Hàng thứ nhất là đao thuấn thủ, bọn hãn dựng thẳng tấm chắn ở cùng một chỗ, dùng khí lực cả người mình chống đỡ, nhanh chóng xông về trước.

Đối diện, những hảo thủ Liêu quốc kia cũng là người chức kiến chiến trận, xem xét tư thế quân Tổng, đầu lĩnh lập tức hô: "Không đánh được, đi mau!"

Hắn nói lời này, đúng là nói với Gia Luật Lữ Linh đang ở trong phòng, vừa dứt lời, đã nhìn thấy thân thể Gia Luật Lữ Linh lảo đảo một cái, vọt từ bên trong ra.

Người nọ không cần nhìn Gia Luật Lữ Linh tổn thương ở nơi nào, chỉ ân cần hỏi han: "Đã đắc thủ chưa?"

Gia Luật Lữ Linh cũng không trả lời, vỗ vỗ hộp sách mình kẹp dưới nách, nói: "Ở chỗ này!"

Người Liêu mừng rỡ nói: "Tốt, người đi trước, ta yểm hộ người!"

Người Liêu xếp thành một hàng ngăn cản quân Tổng công kích, đồng thời chậm rãi lui về phía sau, yểm hộ một mình Gia Luật Lữ Linh chạy trước.

Nhưng quân Tổng đã kịp phản ứng, không riêng gì toàn bộ quân coi giữ bên trong phủ kho đã gia nhập chém giết, bên ngoài cũng là đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyền áo.

Chỉ một lát, lại có mấy cái người Liêu bị quân Tổng chém nằm gục trên mặt đất, Gia Luật Lữ Linh biết rõ thời gian lưu cho mình không nhiều rồi, chỉ cần chút ít quân Tổng bên ngoài xông tới, bằng vài người còn thừa lại bên cạnh mình này, căn bản không có cơ hội chạy trốn.

Bảo kiếm trong tay vung lên một cái, chém quân Tổng nằm lên trên mặt đất, đồng thời hô: "Đi đến bên tường!"

Người Liêu ào ào dời về hướng bên tường, chỉ tới bên tường rồi, bọn hãn mới có thể bảo đảm mình có thể bay qua đầu tường, nhiệm vụ lần này coi như là đã hoàn thành.

"Đình đại nhân, ngài không sao chứ?" Gia Luật Lữ Linh trong chém giết trông thấy quan viên mới vừa rồi bị mình cưỡng ép từ trong phòng đi ra, một đội quân Tổng vội vàng xông tới, bảo vệ quan viên an toàn.

Tay quan viên lập tức chỉ hướng Gia Luật Lữ Linh, nói: "Giết nàng kia, không thể để cho nàng chạy, nổ, phóng nổ!"

Đinh Độ đưa ra một tiếng phóng nổ, lại làm cho sắc mặt Gia Luật Lữ Linh và những người này biến đổi, dưới tình thế cấp bách, Gia Luật Lữ Linh ngẩng đầu nhìn lên, vừa vận có nhánh cây chìa ra trên đầu mình, phản ứng của nàng cũng mau lẹ, một tay cầm lấy nhánh cây, hai chân đạp thân cây một cái, cả người vào một tiếng liền bay lên trên rồi.

Vừa mới lên nhánh cây kia, tên nô quân Tổng liền như châu chấu phi đến, xẹt qua chân của nàng, rơi lên trên người những hảo thủ Liêu quốc kia.

Một mảnh tiếng kêu thảm thiết qua đi, toàn bộ những người Liêu quốc kia đã bị bắn chết.

Gia Luật Lữ Linh ở phía trên xem xét mà kinh hãi, Đinh Độ lại không có ý định buông tay, quát: "Trên cây, trên cây!"

Gia Luật Lữ Linh tỉnh táo khỏi khiếp sợ, hai chân đạp thân cây một cái, giống như mũi tên, từ trên cây nhảy ra ngoài, những tên nô kia lướt qua thân thể của nàng, một mũi tên thậm chí còn xé rách làn da phía sau lưng nàng.

Cái cây này vốn cách đầu tường không xa, Gia Luật Lữ Linh mượn nhờ lực đàn hồi nhánh cây kia, thoáng một tý đã nhảy được lên trên đầu tường.

Giọng nói Đinh Độ có chút điên cuồng: "Bắn tiếp cho ta!"

Cung nô Quân Tổng quá nhanh cái này đã để lại cho Gia Luật Lữ Linh ấn tượng rất sâu.

Lúc này đây, nàng không thể tránh thoát, nàng cứ việc dùng tốc độ nhanh nhất nhảy ra, nhưng trên đùi vẫn bị một mũi tên xuyên thấu.

"Ừm!" Cắn chặt răng nhịn đau đón xuống, Gia Luật Lữ Linh vịn tường gạch đứng lên, nàng biết mình phải nhanh lên, lúc này phải rời đi, bởi vì sau lưng chính là truy binh.

Ngựa đâu? Chính mình rõ ràng lưu lại mấy thốt ngựa ở bên ngoài, vì cái gì một thốt cũng không có? Trong nháy mắt này, Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên cảm giác được một loại khủng hoảng trước nay chưa có.

Bên cạnh bỗng nhiên có một tia ánh sáng, nàng vội vàng xoay đầu lại, trông thấy Trần Nguyên cầm bó đuốc, chậm rãi đi tới hướng nàng.

"Cung nô rất lợi hại, sẽ chảy máu liên tục, nếu như ngươi không băng bó nhanh, không qua thời gian bao lâu, máu của ngươi sẽ chảy hết."

Gia Luật Lữ Linh ngây dại nhìn Trần Nguyên, giờ khắc này, nàng thật sự không biết nên làm sao bây giờ.

Trần Nguyên cầm bó đuốc đi tới, cười một chút rồi nói: "Đừng động, ta băng bó miệng vết thương cho ngươi."

Hắn ngồi chồm hổm xuống tại trước mặt Gia Luật Lữ Linh, xuất ra một mảnh vải trắng, giúp Gia Luật Lữ Linh chậm rãi bọc lấy miệng vết thương.

Đồng thời, Gia Luật Lữ Linh trông thấy Hồ Diên Bình và Sài Dương mang theo chút ít thân binh hiện ra tại đằng sau Trần Nguyên, trong lúc nhất thời, nàng mất hết can đảm, bảo kiếm trong tay thoáng một tý đã rơi trên mặt đất, lực lượng của thân thể biến mất trong khoảnh khắc, dựa vào tường, ngã xuống.

Đinh Độ cũng dẫn người đuổi tới, trông thấy Trần Nguyên ngồi chồm hổm ở đó bó miệng vết thương cho Gia Luật Lữ Linh băng, cũng hơi sửng sốt một chút, tiếp theo liền bảo binh sĩ vây ở chỗ này, không nên cử động, một mình đi tới, nói: "Phò mã gia, cô gái này tới để đánh cắp « Vũ Kinh cũng nên »."

Trần Nguyên nhìn hắn một cái, nói: "Giao cho ta xử lý."

Đinh Độ do dự một chút, cuối cùng không nói cái gì nữa, chỉ đứng ở bên cạnh Gia Luật Lữ Linh, hiển nhiên hắn cũng không cam lòng.

562. Chương 517: Thả Người Đi

Trần Nguyên băng bó kỹ miệng vết thương trên đùi Gia Luật Lữ Linh rồi, sau đó mới ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lộ ra vẻ tươi cười, ngón tay chỉ cái hộp sách dưới nách Gia Luật Lữ Linh, hỏi: "Đó là cái gì?"

Gia Luật Lữ Linh nhìn hắn, ném cái hộp sách ở bên cạnh hắn, nói: "« Vũ Kinh cũng nên » của các người, trả lại cho các người, Trần Thế Mỹ, người lại thắng."

Trần Nguyên cầm lấy hộp sách, quay đầu lại nhìn Đinh Độ: "Đinh đại nhân, là người nói cho nàng biết, đây là Vũ Kinh cũng nên sao?"

Đinh Độ gật đầu: "Ừm, lúc ấy nàng đi vào, cầm bảo kiếm đe dọa ta, bắt ta đưa sách cho nàng."

Gia Luật Lữ Linh nghe Đinh Độ nói như vậy, lại nhìn sắc mặt Trần Nguyên, lập tức hiểu ra: "Đây không phải? Giả à?"

Trần Nguyên trả hộp sách lại cho Đinh Độ, nói với Gia Luật Lữ Linh: "Là thật, nhưng người lấy về cũng vô dụng, thế nào, còn có thể đi được không?"

Gia Luật Lữ Linh cố gắng chèo chống đứng lên, nói: "Ta không phải người cần chiều chuộng như người."

Trần Nguyên tiến lên vịn nàng, nói: "Tốt, ta vịn người đi xem Vũ Kinh cũng nên chính thức, cũng không thể để cho người đi một chuyến uống công."

Binh sĩ quân Tống bắt đầu quét dọn chiến trường, kéo những thi thể kia đi, lau sạch sẽ vết máu trên mặt đất, Trần Nguyên vịn cánh tay Gia Luật Lữ Linh, để cho nàng ngồi xuống trên ghế,

Đinh Độ đặt hộp sách kia ở trước mặt Gia Luật Lữ Linh: "Đây là « Vũ Kinh cũng nên », thật."

Sau đó hắn lấy vài cuốn sách trong hộp ra, mở ra tại trước mặt Gia Luật Lữ Linh, Gia Luật Lữ Linh trông thấy một thứ làm cho nàng căn bản không hề hiểu gì, trên quyển sách đều là ghi về "Vũ Kinh cũng nên, chiến trận".

Đinh Độ quay người chỉ giá sách hắn cầm cái hộp sách này xuống một chút, nói: "Trên giá sách này, toàn bộ đều là chiến trận, tổng cộng ba trăm bốn mươi một bản, là hơn hai trăm vị tướng quân cùng hơn năm mươi quan văn Đại Tống chúng ta dùng thời gian một năm mới biên soạn ra được."

"Bên trong giới thiệu kỹ càng từ tất cả kinh nghiệm trong chiến tranh của Hán tộc chúng ta, từ thời kì Xuân Thu Chiến quốc thẳng đến hiện tại, ai cũng có thể khảo sát, về phần mấy bản bên cạnh người này, chỉ ghi lại thời điểm cuộc chiến Đồng Quan xảy ra."

Sắc mặt Gia Luật Lữ Linh thật sự không dễ nhìn, cả người ngơ ngác, cuối cùng mới thì thào nói: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?"

Đinh Độ hiển nhiên nhìn ra quan hệ giữa nữ thích khách này và Trần Nguyên, hắn hơi than nhẹ một tiếng, nói: "Ngoại trừ chiến trận ra, còn có hành quân, vũ khí, tổng cộng tám loại sách, mỗi một thứ ít thì mấy trăm bản, nhiều thì hơn một ngàn bản, thời điểm cô nương một mình vào đây, hỏi ta về Vũ Kinh cũng nên, ta chỉ biết người đã bị người ta lừa bỡn rồi."

Gia Luật Lữ Linh thật sự không nói nên lời, mình quả thật bị người ta lừa bỡn, nhiều sách như vậy, đừng nói có thủ vệ trông coi, chính là không có một người nào, mình cũng không có cách nào mang toàn bộ đi.

Trần Nguyên nhẹ nhàng vỗ tay của nàng, hỏi: "Có phải là Bàng Cát nói với các người không?"

Thần sắc Gia Luật Lữ Linh do dự một chút, cuối cùng mới nói: "Làm sao người đoán được?"

Trần Nguyên cúi đầu xuống, nói: "Còn cần đoán sao? Nếu người không có tin tức, làm sao lại xâm nhập chỗ này? Trên triều đình, người Tống triều có thể hợp tác cùng Liêu quốc các người không nhiều lắm, người hợp tác như vậy rồi mà còn lừa các người một phen lại càng không nhiều, ngoại trừ Bàng Cát, ta thật sự nghĩ không ra người nào khác."

Gia Luật Lữ Linh cảm thấy rất tức giận, Liêu Hứng Tông bảo nàng đến trộm Vũ Kinh cũng nên, cũng là bởi vì có Bàng Cát nguyền ý đáp ứng hỗ trợ.

Bàng Cát xác thực cũng đã hỗ trợ, hẳn về kỹ càng địa đồ cho Gia Luật Lữ Linh, đồng thời còn nói cho Gia Luật Lữ Linh, Vũ Kinh cũng nên đang ở vị trí nào, nhưng hẳn không nói Vũ Kinh cũng nên lại có nhiều quyền sách như vậy.

Hiển nhiên, Bàng Cát căn bản không nghĩ tới chuyện để cho Gia Luật Lữ Linh lấy Vũ Kinh cũng nên đi, hẳn hi vọng Gia Luật Lữ Linh đến trộm, sau đó bị bắt chặt, hoặc là bị giết chết, hoặc là đào tẩu.

Lúc này Đinh Độ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: "Phò mã gia, không bằng ngài dẫn vị cô nương này đi gặp hoàng thượng, nói cho hoàng thượng biết, chuyện này là Bàng Cát làm."

Tại thời kì này ở Tống triều, trong số những người làm quan, không có mấy người không muốn vãn ngã Bàng Cát, ở trong mắt Đinh Độ, đây là một cơ hội cực tốt, chỉ cần Gia Luật Lữ Linh chịu ra mặt chứng nhận là được.

Gia Luật Lữ Linh cũng cực kỳ tức giận đối với việc Bàng Cát trêu đùa mình như thế, lúc này ngực nàng phập phồng kịch liệt, xem thần sắc nàng là biết, nếu như Trần Nguyên dẫn nàng đi gặp Nhân Tông, nàng khẳng định sẽ nói hết ra.

Nhưng Trần Nguyên lại nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Không có tác dụng gì đâu."

Đinh Độ nghe xong liền cảm thấy hơi kinh ngạc, hỏi: "Chỉ cần vị cô nương này đồng ý làm chứng, làm sao lại không được?"

Trần Nguyên ngẩng đầu lên, nói: "Lão Bàng căn bản không sợ giằng co cùng nàng trên triều đình, đầu tiên, ta dám khẳng định, cả chuyện này, Bàng Cát không hề trực tiếp tiếp xúc với người Liêu, còn có, cho dù nàng nói cho hoàng thượng nghe, ý nghĩ đầu tiên của hoàng thượng chính là, nếu Bàng Cát thật sự hợp tác cùng người Liêu, làm sao lại không nói cho người Liêu số lượng cụ thể của Vũ Kinh cũng nên?"

563. Chương 518: Không Nên Quay Lại (1+2)

Đưa Gia Luật Lữ Linh rời đi, Trần Nguyên thở ra một hơi thật sâu, hẳn biết rõ Lão Bàng đào cái bẫy rập này, vẫn là để cho hắn tiến vào trong.

Nếu như Trần Nguyên thật sự bắt Gia Luật Lữ Linh lại, sau đó giao cho Nhân Tông, vậy hẳn không thể bị làm sao, nhưng hẳn không làm được, thật sự không làm được.

Như vậy, hẳn sẽ tiếp tục gánh vác khoản nợ với Gia Luật Lữ Linh, còn có cả Gia Luật Niệm Trần.

Ở trong mắt Gia Luật Niệm Trần, chính mình sẽ là một tên bại hoại rất xứng đáng, Trần Nguyên có thể không để ý đến bất luận kẻ nào, nhưng lại không thể làm việc có lỗi với hắn, bởi vì từ nhỏ đến lớn, chính mình chưa từng chiếu cố hắn, hiện tại càng không thể cướp mẹ của hắn đi.

Đinh Độ đứng ở bên người Trần Nguyên, do dự một chút, cuối cùng mới nói: "Phò mã gia, chuyện này không giấu được, ta sẽ tấu chi tiết lên hoàng thượng."

Trần Nguyên gật đầu nói: "Không cần giấu, cũng không cần người nói, buổi sáng ngày mai ta sẽ đích thân đi nói rõ ngọn nguồn sự tình cùng hoàng thượng."

Đinh Độ thở dài một tiếng, hẳn cực kỳ hiểu Trần Nguyên phải đối mặt với cái gì, trong đầu rất không cam lòng.

Bất kể như thế nào, hẳn và Tôn Công Sáng có thể có thành tựu như hiện tại, tuyệt đối không thể bỏ qua sự ủng hộ của Trần Nguyên, hiện tại phủ kho bsg Trần Thế Mỹ có rất nhiều liên lạc lợi ích, một khi Trần Nguyên ngã xuống rồi, phủ kho làm sao bây giờ? Kinh phí nghiên cứu phải làm sao bây giờ?"

Nhìn khuôn mặt u sầu của Đinh Độ, Trần Nguyên bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Yên tâm đi, Đinh đại nhân, hoàng thượng không thể chém đầu ta."

Sắc trời sáng rõ, đủ loại quan lại bắt đầu vào triều, Trần Nguyên cũng tiến vào hoàng cung giống như thường ngày, sau đó là đưa bước chân đi đến hướng triều đình.

Trên đường đi dừng phải quan viên thân quen, liền nhiệt tình chào hỏi, ngược lại, sắc mặt Đinh Độ thật sự không dễ xem, phảng phất như là người sắp bị Nhân Tông xử phạt.

"Thế Mỹ, hôm nay thoát nhìn tinh thần không tệ à?" Bàn Cát đưa mặt mo ra, xuất hiện trong tầm mắt Trần Nguyên, ánh mắt của hắn có một chút đặc ý, như cùng một thợ săn nhìn con mồi đã rơi vào bẫy trong cái bẫy mình đào.

Sắc mặt Trần Nguyên không có chút biến hóa nào, vội vàng xoay người khom người chào Bàn Cát, nói: "Thái sư mạnh khỏe, chứng kiến thân thể Thái sư không việc gì, tâm tình hạ quan cảm thấy rất tốt."

Bàn Cát cười ha ha một tiếng, nói: "Ừm, khó được lúc Thế Mỹ còn quan tâm đến thân thể lão phu, phải biết rằng hiện tại ngươi là người tâm phúc trước mặt vạn tuế, lão phu lập tức đến ngày mừng thọ, không biết Thế Mỹ có thể bỏ thời gian tới chỗ ta chơi không?"

Nói xong, không đợi Trần Nguyên trả lời, chính hắn nói: "Ta xem có lẽ là không được thôi, đại thọ lão phu còn có mười ngày, chắc hẳn đến lúc đó Thế Mỹ sẽ đầy công vụ quán thân, vô pháp đến nhà ta rồi, ha ha ha!"

Trần Nguyên rất khách khí nói: "Thái sư yên tâm, cho dù hạ quan vội vàng hơn nữa cũng sẽ đi, nếu thật sự không đi được, tất nhiên cũng sẽ đưa cho Thái sư một phần đại lễ."

Bàn Cát tự nhiên nghe ra lời này là nói khách, liền khẽ cười nói: "Lão phu xin đợi."

Đi vào triều đình, Bàn Cát đứng ở phía trước, Trần Nguyên thì đứng lại tại vị trí tương đối dựa cuối cùng thuộc về hắn, chỉ một lát, tiếng thái giám truyền đến: "Vạn tuế lâm triều!"

Tất cả đại thần lập tức không nói thêm gì nữa, Bàn Cát quay đầu lại dùng một loại ánh mắt khác thường liếc nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên lộ ra dáng tươi cười về hướng hắn.

Nhân Tông từ con đường phía sau, chuyên môn cho hoàng thượng đi lên triều đình, quét mắt nhìn quần thần phía dưới một chút: "Chư vị ái khanh, có người dâng sớ không?"

Có vài đại thần lập tức chuẩn bị đi ra, Trần Nguyên nhất thời lại hô to một câu: "Vạn tuế, vi thần xin thỉnh tội!"

Nói xong, liền bước lên giữa triều đình, quỳ xuống, dập đầu liền không đứng dậy nữa, một mực gục ở chỗ này.

Thời điểm đại thần Tống triều vào triều, không phải dùng ba quỳ chín khấu như Mãn Thanh, trừ phi một ít khoảng thời gian trọng đại, ví dụ như hoàng thượng đăng cơ, đại hôn của hoàng thượng, hoặc là hoàng thượng băng hà.

Mà thời điểm dâng sớ, cũng là khẽ cong eo là được rồi, chính thức quỳ xuống cũng có, đó là quan viên phạm vào sai lầm, hoặc là chọc hoàng đế mất hứng.

Trần Thế Mỹ tại đoạn thời gian này có thể coi là người tâm phúc trước mặt Nhân Tông, sự tình gì có thể làm cho hắn quỳ xuống không dám đứng dậy? Trong lòng tất cả mọi người đều đang thầm suy đoán.

Nhân Tông cũng có chút ít kinh ngạc, phất tay nói: "Trần Thế Mỹ, đứng lên mà nói."

Đầu Trần Nguyên không ngẩng lên, nói: "Tội thần không dám, tội của tội thần không thể tha thứ, không còn mặt mũi nào gặp mặt thánh thượng."

Miệng Nhân Tông bỗng nhúc nhích, ngồi thẳng người nói: "Tốt, vậy ngươi nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trần Nguyên chủ động đi ra thỉnh tội, cũng nằm trong dự liệu của Bàn Cát, Bàn Cát biết lần này mình không trị chết Trần Nguyên, nhưng không sao, đây chỉ là bước đầu tiên của hắn, giống như bẫy rập Trần Nguyên thiết lập cho hắn, đều là một khâu nối tiếp một khâu, chỉ cần đối phương bước vào khâu thứ nhất bên trong đó, các khâu còn lại sẽ phát động theo, không ngừng công kích, thẳng đến khi đối phương hoàn toàn thất cổ mới thôi.

Trần Nguyên muốn công kích. chính là Bàn quý phi, cái này gọi là đánh rắn bẫy tắc.

Bàng Cát tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, bước tiếp theo của hắn chính là muốn giải trừ hiệp hội buôn bán, hiệp hội buôn bán là căn bản của Trần Nguyên, Trần Nguyên dựa vào lực lượng hiệp hội buôn bán, trợ giúp Nhân Tông làm rất nhiều chuyện, cho nên, Nhân Tông mới cần hắn, những đại thần Phạm Trọng Yêm và Âu Dương Tu kia mới cần hắn.

Một khi không còn hiệp hội buôn bán, Trần Thế Mỹ hắn không còn là cái gì cả.

Cho dù Trần Nguyên thỉnh tội, cho dù Nhân Tông muốn buông tha hắn, cũng không làm được.

Để cho tội phạm chạy thoát, cái tội danh này đủ để làm cho Trần Nguyên mất đi vị trí trên triều đình, hắn phải đi vào trong đại lao dần ra, chỉ cần Trần Nguyên bị giam lại, Bàng Cát sẽ lợi dụng thời cơ này, bắt đầu thanh trừ lực lượng hiệp hội buôn bán.

Kế hoạch thế nào, hắn cũng đã nghĩ kỹ, chỉ chờ Trần Nguyên tiến vào đại lao mà thôi.

Giống như trong suy nghĩ của Bàng Cát, Trần Nguyên đã đem sự tình hôm qua Gia Luật Lữ Linh ăn cắp « Vũ Kinh cũng nên » nói một lần, nói xong lời cuối cùng, thời điểm bắt được Gia Luật Lữ Linh, hắn đã ngừng lại.

Nhân Tông lập tức ân cần hỏi han: "Vũ Kinh cũng nên có sơ xuất gì không?"

Đinh Độ lập tức đứng dậy, nói: "Hồi bẩm vạn tuế, Vũ Kinh cũng nên không việc gì, nhưng thủ vệ binh sĩ có thương vong."

Nhân Tông thở phào một cái, nói: "Vậy là tốt rồi, Thế Mỹ, Vũ Kinh cũng nên đã không việc gì, ở trong mắt trẫm, người có thể bắt Gia Luật Lữ Linh, coi như là không xảy ra đại sự rồi, đứng lên đi, mang Gia Luật Lữ Linh lên điện, trẫm muốn đích thân đề ra nghi vấn với nàng!"

Trần Nguyên vẫn chưa đứng dậy, nói: "Bẩm hoàng thượng, Gia Luật Lữ Linh đã được vi thần đưa về Liêu quốc."

Một câu nói ra, sắc mặt những đại thần trên triều đình kia đều biến đổi rồi.

Nhân Tông khiếp sợ không thôi, miệng thốt lên: "Cái gì?"

Âu Dương Tu coi như cơ linh, lập tức đi lên nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, Trần đại nhân làm việc luôn luôn rất có chừng mực, để cho Công Chúa Liêu quốc chạy, tất nhiên có lý do của hắn, xin vạn tuế cho Trần đại nhân một cơ hội biện bạch."

Bàng Cát có lẽ là không nói lời nào, híp mắt nhìn Trần Nguyên, trong lòng thầm suy đoán, liệu Trần Thế Mỹ này có thể nghĩ ra nguyên do gì dùng để chạy thoát không, mình có thể chọc thủng tất cả lý do của hắn không.

Nhân Tông đề tính nóng đảy lòng xuống, nói: "Trần Thế Mỹ, nói, vì cái gì ngươi thả người?"

Trần Nguyên nói: "Thần khải tấu vạn tuế, là vì thần có tư tình cùng Gia Luật Lữ Linh, cho nên không hạ thủ được, liền thả cho nàng rời đi!"

Văn võ cả sảnh đường khiếp sợ không thôi, lúc này đây, ngay cả Bàng Cát cũng không ngờ rằng Trần Nguyên dám trực tiếp như thế, không lấy cớ gì vì mình, rõ ràng thống khoái lấy hai chữ tư tình để giải thích một đại án như vậy.

Một bên, Âu Dương Tu lại càng lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, Trần Thế Mỹ nói như vậy, vậy thì hắn muốn giúp cũng không thể giúp được gì rồi.

Trên triều đình yên tĩnh một thời gian ngắn, bỗng nhiên nghe Nhân Tông vỗ long ý, nói: "Trần Thế Mỹ!"

Lão Bàng ngay lập tức tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, cụt thần cho rằng, Trần Thế Mỹ làm việc trái pháp luật, không để ý đến giang sơn xã tắc Đại Tống ta, nên nghiêm trị."

Lão Bàng muốn đẩy đá vào hố rồi, cái này nằm trong dự liệu của Trần Nguyên, hắn còn cực kỳ muốn biết, người thứ nhất đứng ra biện hộ vì mình là ai? Hay là căn bản không người nào nguyện ý đứng ra biện hộ cho mình?

Sự thật chứng minh, nhân duyên Trần Thế Mỹ có lẽ là rất không tệ, lời Bàn Cát của vừa mới bay ra ngoài, Tôn Công Sáng từ trong đám người kia đi ra, nói: "Xin vạn tuế niệm tình dĩ vãng Trần Thế Mỹ nhiều lần lập công trạng, một mảnh trung tâm đối với vạn tuế, tha cho hần một mạng!"

Tiếp theo là Âu Dương Tu, Phạm Trọng Yên, Phú Bất, những người ủng hộ tân chính này đứng ra cầu xin.

Nhưng Bàn Cát cùng Hạ Tung thật vất vả bắt được cơ hội này, đâu chịu đơn giản buông tay như vậy? Chỉ cần làm mất cái thành lũy Trần Nguyên này, đối với phổ biến tân chính mà nói, không thể nghi ngờ, chính là đả kích cực lớn, trên triều đình lập tức bắt đầu cãi lộn ầm ầm.

Bàn Cát thể hiện tư thế người gây sự, nói rõ muốn đẩy Trần Nguyên vào đại lao mới chịu bỏ qua.

Chỉ có ba người luôn luôn không nói gì, một người là Trần Nguyên, quỳ rạp trên mặt đất, bờ mông vênh lên cao cao, phảng phất như người chung quanh cãi lộn không quan hệ đến hần.

Còn có một người là Nhân Tông, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, lại không nói câu nào.

Một người cuối cùng không nói lời nào chính là Tư Mã Quang, Tư Mã Quang biết rõ chuyện này vô cùng nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức Trần Thế Mỹ này khả năng là không thể đứng ở trên triều đình nữa.

Hần không nói gì, tại thời điểm Trần Nguyên rơi vào cạm bẫy của Bàn Cát, hần không kéo, cũng không ném tảng đá, trong lòng chỉ bỗng nhiên bay lên một cảm giác đồng tình, một cảm giác cô liêu, cái loại cô liêu mất đi một đối thủ.

...

Hà Gian phủ, Gia Luật Lữ Linh đi xuống xe ngựa, không để ý tổn thương trên đùi, bước nhanh đi đến trong khách điểm Gia Luật Niệm Trần ở, nàng biết mình không có bao nhiêu thời gian.

Trần Nguyên không có khả năng ngăn chặn mọi chuyện, hoàng đế Tống triều rất nhanh sẽ phái người đến bắt mình lần nữa, phải chạy về Liêu quốc tại trước khi khoái mã Tống triều đến.

Nàng nhanh chóng đẩy cửa phòng ra, chứng kiến Gia Luật Niệm Trần vẫn còn ngủ say, trong lòng yên tâm không ít, miệng nhẹ nhàng thở ra, chân cà nhấc chạy đến bên giường, một tay bế đứa trẻ lên, nói: "Niệm Trần, nhanh, cùng mẹ về nhà."

Gia Luật Niệm Trần mở to mắt trong ánh trăng mờ, quẹt quẹt miệng một chút, muốn khóc, lại không lên tiếng.

Gia Luật Lữ Linh ôm hần lên xe ngựa, nói với Sài Dương và người đánh xe: "Nhanh một chút được không?"

Sài Dương khẽ gật đầu: "Biết rồi."

Nàng ôm đứa trẻ ngồi ở trong xe, ôm thật chặt Gia Luật Niệm Trần, tại thời khắc này, nàng cảm giác mình có chút hèn hạ, giống như thời điểm lúc trước, Trần Nguyên lợi dùng nàng xong rồi, liền rời khỏi Yên kinh.

Tay của nàng đặt trên người Gia Luật Niệm Trần, ôm thật chặt, không muốn buông ra, đây là thứ duy nhất hiện tại nàng có thể cầm, là thứ còn thuộc về nàng.

Gia Luật Niệm Trần hiển nhiên đã tỉnh táo hơn một ít, nhìn Gia Luật Lữ Linh, nói: "Mẹ, bà vai người chảy máu."

Gia Luật Lữ Linh cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Không việc gì đâu, mẹ chỉ ngã thôi."

Gia Luật Niệm Trần hiển nhiên là đã tin giải thích này, đôi mắt nhỏ nháy nháy, một lát sau mới nói: "Chúng ta là trở lại nhà nào vậy?"

Gia Luật Lữ Linh thuận miệng nói: "Yên kinh chính là nhà của chúng ta, nhà chúng ta sẽ về, chờ người về nhà, cậu có thể mang người đi cưới ngựa rồi, Niệm Trần muốn cậu không?"

Gia Luật Niệm Trần gật gật đầu, cười một chút, sau đó lại hỏi: "Xấu thúc thúc cũng đi sao? Hần còn có thể tìm ta chơi không?"

Những lời này giống như một búa tạ nện vào trong lòng Gia Luật Lữ Linh, sắc mặt nàng bỗng nhiên tái nhợt, cả người đều ngậy đại.

Gia Luật Niệm Trần hiển nhiên không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, nghiêng đầu liếc nhìn Gia Luật Lữ Linh, hỏi: "Mẹ, người làm sao vậy?"

Thật lâu sau, Gia Luật Lữ Linh phục hồi tinh thần, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt càng lúc càng giống Trần Nguyên này, nàng bỗng nhiên làm ra một quyết định: "Niệm Trần, người muốn trở về tìm cậu, hay là chơi cùng xấu thúc thúc?"

Vấn đề này, đối với Gia Luật Niệm Trần mà nói, thật sự rất khó lựa chọn, hần nghĩ một lát mới do dự nói: "Hai người đều muốn không được sao?"

Gia Luật Lữ Linh lắc đầu, nói: "Không được, chỉ có thể chọn một mà thôi."

Trên mặt Gia Luật Niệm Trần có chút ít thống khổ, cũng có chút thất vọng, cuối cùng mới thì thào nói một câu: "Thôi, đi tìm xấu thúc thúc đi."

Câu trả lời của hần lại làm cho mặt Gia Luật Lữ Linh xuất hiện một nụ cười khổ, nhẹ nhàng nói: "Tình thân trời sinh, lời này quả thực là đúng, Trần Thế Mỹ, nó vừa mới theo người mấy ngày, liền không nỡ bỏ người."

Nói xong nàng bỗng nhiên nhắc cửa xe lên, nói với Sài Dương đang ngồi ở trên cang xe: "Vị đại ca kia, quay đầu lại đi, chúng ta trở lại Biện Kinh."

Sài Dương nở nụ cười, nói: "Tốt."

Xe ngựa vừa mới quay đầu, đã nhìn thấy một con khoái mã vọt tới trước xe, kỵ sĩ trên con ngựa kia ngừng lại tại trước xe ngựa, hỏi: "Công Chúa, sao người không đi?"

Gia Luật Lữ Linh nhận ra hần: "Bàng Hỉ!"

Bàng Hỉ lắc đầu: "Người muốn tiếp tục đi về phía trước đi, như vậy ít nhất cũng không cần tại hạ ra tay, Trần huynh dẫn thân vào trong chuyện này, ta thật sự không muốn tự thân động thủ, hiện tại quay đầu còn kịp."

Sau lưng Bàng Hỉ lại có thật nhiều kỵ binh nhanh chạy nhanh mà đến, những kỵ sĩ này đi chung quanh Bàng Hỉ, giữ im lặng nhìn chiếc xe ngựa này, ánh mắt bọn hần rõ ràng nói cho Gia Luật Lữ Linh, chỉ cần nàng quay đầu lại, nàng tuyệt đối không thể còn sống đi đến Biện Kinh.

Gia Luật Lữ Linh nhỏ giọng nói: "Tiến lên."

Sài Dương lắc đầu, nói: "Công Chúa không cần lo lắng, cứ ngồi cho vững."

Hần nói xong liền nhảy xuống xe ngựa, chậm rãi đi đến trước ngựa Bàng Hỉ, dựa theo lễ tiết người giang hồ, ôm quyền nói: "Bàng tổng quản, cho ta một cơ hội, để cho ta nhìn xem người có bao nhiêu lợi hại."

Ánh mắt Bàng Hỉ lộ ra một đạo quang mang khác thường: "Tốt, Sài đại quan nhân, cẩn thận một chút!"

Đang khi nói chuyện, hai cánh tay kia run lên, hai cái thiết hoàn dùng xu thế phá không, mang theo một tiếng thét thê lương đập tới hướng Sài Dương, Sài Dương xếp quạt ngang khuôn mặt, dùng cán quạt thiết khó khăn ngăn cản.

Ngẩng đầu lên, Bàng Hỉ đã giống như một con Đại Bàng đánh tới hướng hần.

.....

Đang lúc mọi người nhao nhao túi bụi, Tôn Công Sáng liền nói chuyện: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, nếu không có Trần Thế Mỹ cung cấp tài chính, chúng ta tuyệt đối không có khả năng có « Vũ Kinh cũng nên » để người ta đến trộm, thủ vệ phủ kho cũng đều là Trần đại nhân an bài, hần tuyệt đối không bán đứng Đại Tổng."

Những việc này, Nhân Tông cũng biết, không có Trần Thế Mỹ, không khả năng có mấy ngàn cuốn « Vũ Kinh cũng nên » như hiện tại, hẳn chưa từng nghĩ tới chuyện giết Trần Nguyên, nhưng hẳn phải làm ra một tư thế, bằng không thì dù là ai cũng dám thả người lung tung.

Rốt cuộc xử phạt hẳn như thế nào đây? Ánh mắt Nhân Tông nhìn về phía Bao Chứng.

Bao Chứng lúc này biết rõ Nhân Tông đang chờ đợi mình tìm một bậc thang để cho song phương đi xuống, tranh đấu triều đình chính là như vậy, thời điểm trên lôi đài đánh nhau kịch liệt, sẽ hủy lôi đài đi.

564. Chương 519: Xin Đi Thăm (1+2)

Bao Chứng lập tức nói: "Vạn tuế, thần cho rằng Trần Thế Mỹ phải bị xử phạt, nhưng trung tâm của hẳn đối với Đại Tổng và vạn tuế không cần hoài nghi, cái gọi là không để ý giang sơn xã tắc Thái sư nói, không khỏi có chút nói quá sự thật, tuy chứng cứ việc này như sắt, nhưng còn có một chút chi tiết chưa rõ, chúng ta phải tra rõ ràng mới được."

Nhân Tông gật đầu nói: "Tốt, Bao ái khanh, sự tình này, người đi làm đi, tạm thời cách chức Trần Thế Mỹ, giải vào Đại Lý Tự, trăm sẽ đích thân thẩm vấn."

Lúc này Trần Nguyên mới ngẩng đầu lên, nói: "Tạ ân điển hoàng thượng!"

Nếu như cuộc sống nhân sinh chính là một sòng bạc mà nói, như vậy, trong sòng bài phải có người cầm cái.

Trong sòng bài Đại Tổng này, Nhân Tông chính là người cầm cái, mặc kệ ai thắng, cuối cùng hẳn đều rút một phần lên, cơ hội thua rất ít, mà Trần Nguyên và Bàng Cát đều là người đánh bạc, người đánh bạc cũng chia hai loại, một loại biết chơi bạc, gọi dân cờ bạc, một loại không biết chơi bạc, gọi là con bạc.

Con bạc chính là đem tiền đặt trên mặt bàn, sau đó dốc sức liều mạng, chết cũng phải nhìn điểm số đối phương.

Mà dân cờ bạc không phải như vậy, dân cờ bạc sẽ xem xét thời thế, bài trong tay mình không được, tuyệt đối không đẩy thêm tiền xuống, thua ít thắng nhiều.

Trần Nguyên chính là dân cờ bạc, hẳn biết mình đi một bước này đã thua, cho nên hẳn nhận thua thập phần dứt khoát.

Nhân Tông không thể bởi vì mình thả Gia Luật Lữ Linh, liền chém đầu mình, hiện tại hẳn phải lo lắng chính là Lão Bàng, Lão Bàng khẳng định là có chuẩn bị phía sau, hẳn không thể lưu lại cho mình một chút tiền vốn nào.

Đại Lý Tự nhất định là phải đi rồi, không biết vì cái gì, Trần Nguyên không muốn liên hệ nhiều cùng Bao Chứng, nhưng mà luôn rơi vào trong tay của hẳn, đây đã là lần thứ ba.

Không phải kiếp trước giữa mình và Bao Chứng có ân oán không giải được đây chứ?

Một việc Trần Nguyên sáng suốt nhất, là không lừa gạt Nhân Tông, Nhân Tông là một người bao che khuyết điểm, tựa như lúc trước, sự tình Bàng Cát trộm ngọc mã bại lộ, Nhân Tông tức, không phải Bàng Cát cầm ngọc mã đi, mà là Lão Bàng dùng một từ "trộm".

Nhưng dù là vậy, hẳn vẫn buông tha Bàng Cát, tội Trần Nguyên rất lớn, nhưng cùng so sánh với Lão Bàng lần kia, dường như vẫn hơi kém một chút.

Sau khi Trần Nguyên bị áp giải đi, Nhân Tông cũng không còn tâm tình lên triều rồi, vội vàng nghe mấy đại thần đưa bản tấu, đều là sự tình không quá trọng yếu, liền tuyên bố tan triều, gọi Bao Chứng vào trong thư phòng nói chuyện.

Tiến vào thư phòng, Nhân Tông thở dài một tiếng, tiếp theo lại than một tiếng.

Bao Chứng cũng không nói cái gì, đứng tại chỗ bất động, thẳng đến khi Nhân Tông mở miệng: "Bao ái khanh, sự tình Trần Thế Mỹ, rốt cuộc nên làm thế nào cho phải?"

Bao Chứng nhìn ra Nhân Tông căn bản không muốn giết Trần Thế Mỹ, càng không muốn xử phạt hẳn.

Đối với Nhân Tông mà nói, Trần Thế Mỹ thật sự rất quan trọng với hắn, hắn muốn biến pháp, Trần Thế Mỹ giúp hắn; hắn muốn cường quân, Trần Thế Mỹ cũng giúp hắn; thời điểm hắn không muốn bị Lý Nguyên Hạo khi dễ, Trần Thế Mỹ lập tức mang binh đi Lý Nguyên Hạo tiêu diệt, thời điểm hắn buồn rầu vì vấn đề lương thực, Trần Thế Mỹ lập tức mua được lương thực từ Nam Dương cho hắn.

Thật sự, đã thương vị nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ, Nhân Tông chưa bao giờ gặp được đại thần sử dụng thuận tay như Trần Nguyên.

Từ phương diện lớn để nói, Trần Nguyên có thể giúp hắn làm quốc gia đại sự, đáng giá tín nhiệm giống như Phạm Trọng Yêm, ví dụ như kế hoạch đi đánh Liêu Hưng Tông như thế nào; từ nhỏ phương diện để nói, Trần Nguyên có thể giúp hắn xử lý một ít vấn đề sinh hoạt cá nhân, tri kỷ giống như Bàng Cát, ví dụ như sự tình chuẩn bị đón Tô Hiếu Du tiến cung.

Cho dù Trần Nguyên chỉ là một món đồ chơi, có thể làm cho hắn hài lòng như thế, cũng đủ để khiến cho Nhân Tông không nỡ đá một cước bắt Trần Nguyên đi.

Huống chi, sự tình Trần Nguyên và Gia Luật Lữ Linh, ngay từ đầu hắn đã biết.

Nhưng hiện tại, dường như không xử lý là không thể nào nói nổi, xử lý nhẹ không được, dù sao thì tự ý thả Liêu quốc Công Chúa là tội lớn, nhưng nặng, Nhân Tông không muốn.

Đây cũng là chỗ khó xử của Bao Chứng, nghe Nhân Tông hỏi hắn, Bao Chứng lập tức nói: "Vạn tuế, chuyện Trần Thế Mỹ, có lẽ là để sau hãy nói?"

Đối với câu trả lời này của Bao Chứng, Nhân Tông hiển nhiên không hài lòng lắm, Bao Chứng lập tức nói: "Sự thể rất lớn, thần vẫn chưa cân nhắc chu toàn."

Ý bên ngoài lời nói của Bao Chứng rất rõ ràng, trong tình thế hiện tại mà muốn thả Trần Nguyên, căn bản không có khả năng.

Nhân Tông không thể làm gì hơn việc gật đầu: "Ái khanh phải nhanh một chút mới được là, người thì có thể chậm rãi cân nhắc, nhưng trăm không thể yên tĩnh được."

Vừa mới dứt lời, chợt nghe thái giám ngoài cửa ra vào hô: "Vạn tuế, công chúa điện hạ cầu kiến vạn tuế."

Nhân Tông cười khổ một tiếng, nói: "Đến đi!"

Triệu Ý nâng cao một cái phình bụng, đẩy cửa phòng ra, lập tức muốn quỳ gối: "Nhi thần bái kiến Phụ hoàng."

Nhân Tông vội bước lên phía trước nâng nàng dậy, nói: "Đứng lên đi, người đã thành cái dạng này, có thể tiến hành cái lễ gì đây!"

Hốc mắt Triệu Ý đỏ bừng, nói: "Phụ hoàng, Trần Thế Mỹ nhà ta đâu rồi? Nghe nói người đã giam hắn lại rồi à? Có phải thật vậy hay không!"

Nhìn bộ dạng kích động của Triệu Ý, Nhân Tông quả thực không biết nói cái gì cho phải, Bao Chứng kéo một cái ghế qua, nói: "Công chúa điện hạ, mời ngồi xuống nói chuyện."

Triệu Ý không ngồi, nắm tay Nhân Tông không chịu buông ra, nói: "Phụ hoàng, rốt cuộc Trần Thế Mỹ phạm tội gì? Dù có chuyện gì, người cũng nên nhìn những chuyện hắn làm việc cho người, dù không được, cũng nên nể đứa nhỏ trong bụng ta, buông tha hắn được không? Người không thể để thời điểm đứa nhỏ này ra đời không thấy được cha nó chứ?"

Nhân Tông thở dài một tiếng, nói: "Ta cũng không muốn giam hắn, người yên tâm, qua mấy ngày nữa, tiếng gió yên ổn một chút, ta sẽ thả hắn ra."

Tâm tình Triệu Ý lúc này mới bằng phẳng hơn một ít, đột nhiên hỏi: "Phụ hoàng, có phải là hắn và Công Chúa Liêu quốc có cái gì xảy ra không?"

Chuyện này thì không dấu diếm nổi, hôm nay tan triều, khẳng định phổ lớn ngõ nhỏ đều đang nghị luận rồi, Nhân Tông vỗ vỗ bả vai Triệu Ý, nói: "Chuyện của bọn hắn, có lẽ là đã bắt đầu từ vài năm trước, ta chưa nói với người, người không nên kích động."

Nhân Tông dùng một loại ngôn ngữ Triệu Ý có thể tiếp nhận, chậm rãi tự thuật câu chuyện giữa Trần Nguyên cùng Gia Luật Lữ Linh, trong lúc đó, hắn luôn luôn nhìn ánh mắt Triệu Ý, sợ nàng kích động quá mức.

Nhưng Triệu Ý thật sự ưa thích Trần Nguyên, nếu như không thật sự ưa thích, nàng căn bản không để cho Tần Hương Liên vào cửa, Trần Thế Mỹ mất đầu, nàng cũng không quan tâm.

Nàng chỉ hơi điều ngoa một ít, cũng không phải là cái loại nữ nhân vì một lọ dấm chua có thể quật ngã cả cái bàn, lần trước, sự tình Tần Hương Liên, nàng đã biết, mình là Công Chúa, nếu như mình náo loạn chuyện lên, không may sẽ là Trần Thế Mỹ.

Bây giờ nghe nói Trần Nguyên bởi vì Công Chúa Liêu quốc mà bị Nhân Tông bắt lại, trong đầu nàng nghĩ nhiều nhất là an nguy của Trần Nguyên.

Về phần Gia Luật Lữ Linh, hiện tại Triệu Ý không quản được nhiều như vậy, coi như là có thể quản, cũng phải cứu Trần Nguyên ra ngoài trước, sau đó mới đi về nhà tính toán.

Sau khi Nhân Tông nói xong, nhìn thần sắc Triệu Ý vẫn bình tĩnh, lúc này mới yên tâm một ít, thở dài một tiếng rồi nói: "Ý nhi, Trần Nguyên có thể thả Gia Luật Lữ Linh đi, ngay từ đầu trầm rất tức giận, nhưng tưởng tượng một chút, cũng là hắn coi trọng tình nghĩa, nếu hôm nay hắn có thể bắt Gia Luật Lữ Linh, đợi thời điểm ngày mai, Phụ hoàng lên trời, hắn liền dám khi dễ người, còn có, nếu như hai người bọn họ cứ như vậy mà chặt đứt, chưa hẳn là chuyện không tốt đối với người."

Đây là một cha vợ giải vây trách nhiệm cho con rể phạm sai lầm, Nhân Tông thật sự là một người trưởng bối rất không tồi.

Triệu Ý nhẹ nhàng nức nở, đã không chế được tâm tình của mình, thời điểm nàng đến, mọi người đều nói qua với nàng, chỉ cần Triệu Ý không bỏ Trần Nguyên, Nhân Tông cũng không thể làm gì Trần Nguyên, nhưng nếu như bởi vì sự kiện này mà Triệu Ý hoặc là đưa trẻ trong bụng nàng có cái gì xấu mà nói, Trần Nguyên Chân chết chắc rồi.

Triệu Ý nghe Nhân Tông nói xong, nâng hai mắt đầm lệ mông lung lên hỏi một câu: "Phụ hoàng, ta có thể đi thăm Thế Mỹ được không?"

Nhân Tông đầu chịu để cho nàng đi đại lao cảm thụ cái loại chua xót khi thăm tù được? Lắc đầu nói: "Không cần, mấy ngày nữa ta sẽ để cho hắn về nhà, người yên tâm là được, Phụ hoàng tự có chừng mực."

Triệu Ý lại chết sống không đáp ứng, nhất định phải tự mình nhìn mới được, nếu là bình thường, Nhân Tông sẽ rất nghiêm khắc răn dạy nàng không hiểu quy củ, nhưng hiện tại thấy nàng nâng cao một cái phình bụng, cũng không nói cái gì nữa, rơi vào đường cùng, đành phải nói với Bao Chứng: "Bao ái khanh, người đi chuẩn bị một chút, buổi tối trầm và Công Chúa sẽ đi thăm Trần Thế Mỹ."

Bao Chứng lên tiếng, Nhân Tông lời kéo hắn đi ra khỏi thư phòng, tại cửa ra vào liền cúi đầu nhỏ giọng nói: "Ái khanh, đi dọn dẹp mấy thứ như roi, hình cụ, cái kẹp trong đại lao cho trầm, nhà tù cũng bố trí thoải mái một chút, không cần phải làm Công Chúa khó chịu, còn có, hun hương ở bên trong, cái loại tốt nhất đấy, chó để hương vị mốc meo bao trùm!"

Bao Chứng cười một tiếng đau khổ, nói: "Thần tuân chỉ."

Nhân Tông còn nói thêm: "Còn có, quần áo những tù phạm kia cũng phải thay đổi, đổi thành lụa tốt nhất, khuya hôm nay trước khi Công Chúa đi, phát thêm cơm tù, cơm tù làm theo yêu cầu tiệm cơm, ít nhất hai món đồ ăn, một ăn mặn một ngọt, rõ chưa?"

Bao Chứng im lặng, mãi mới nói: "Thần hiểu."

Nhân Tông lại nghĩ ra cái gì đó: "Còn có..."

Bao Chứng gấp gấp nói: "Vạn tuế, không thể có nữa!"

.....

Hà Gian phủ, Bàng Hỷ thập phần tức giận, hắn không rõ vừa rồi mình nghĩ cái gì, rõ ràng đáp ứng khiêu chiến cùng Sài Dương, bọn hắn đánh cho hơn năm mươi cái hiệp, Sài Dương rõ ràng rơi xuống hạ phong, chỉ cần cho mình một chút thời gian, mình có thể thu thập Sài Dương.

Nói thật, Bàng Hỷ không muốn động thủ với Gia Luật Lữ Linh, càng không muốn dả thương đứa trẻ trong ngực nàng, nếu như các nàng cứ như vậy tiếp tục đi phía trước, mình cũng xem như lưu lại một chút tình cảm cho Trần Nguyên.

Mà khi hắn nắm chắc thắng lợi trong tay, Thanh Nguyên liền đến rồi, còn có chút ít thân vệ của Trần Nguyên cũng tới.

Bọn người Thiết An Ha Mã Thai là sống sót ra từ chiến trường, hơn hai trăm người Nữ Chân chỉ còn sống hơn hai mươi người bọn hắn, quả nhiên là dũng mãnh dị thường.

Những kỵ sĩ thủ hạ Bàng Hỷ kia căn bản không phải đối thủ, cho dù có hai hảo thủ cũng không chịu nổi đao mềm xuất quỷ nhập thần của Thanh Nguyên.

Sài Dương gắt gao cuốn lấy Bàng Hỷ, làm cho hắn chỉ có thể nhìn những người mình mang đến bị chém giết, Bàng Hỷ thật sự cảm thấy rất giận dữ.

Thanh Nguyên giết xong mấy người, liền gờ đoản đao lên đón chào: "Bàng huynh, xin lỗi rồi, huynh đệ làm vậy, chỉ vì kiếm miếng cơm ăn."

Bàng Hỷ không nói chuyện, một người đối mặt nhiều địch nhân như vậy, cũng không hề luống cuống.

Thanh Nguyên giết qua, Sài Dương dễ dàng hơn một ít, thừa dịp Thanh Nguyên và Bàng Hỷ chém giết lui ra đến thở một ngụm, lúc này mới phát giác phía sau lưng mình đã ướt đầm rồi, nhìn quạt sắt trên tay đã bị hai cánh tay thịt Bàng Hỷ đánh cong queo, rốt cuộc cũng không thể mở ra được.

Hắn nói với bọn Thiết An Ha Mã Thai: "Dẫn Công Chúa trở lại Biện Kinh, chú ý một chút."

Lúc này Bàng Hỷ lại liên tục đánh hai đấm tới hướng Thanh Nguyên, Thanh Nguyên lập tức cảm giác có chút chống đỡ không được, nói: "Bàng huynh, huynh đệ kiếm miếng cơm ăn, không có lý do dốc sức liều mạng với huynh đệ như vậy chứ?"

Bàng Hỷ bây giờ đang vô cùng tức giận, một câu cũng không muốn nói thêm, quả đấm đánh một quyền quan nặng hơn một quyền, đao của Thanh Nguyên căn bản không thể làm Bàng Hỷ bị thương, mà những bộ vị mềm mại kia lại là mục tiêu quá nhỏ, gia tăng thêm đao mềm của hắn không thể so sánh với quạt xếp của Sài Dương, có thể cưỡng ép ngăn cản quả đấm của Bàng Hỷ, lúc này Bàng Hỷ lại điên cuồng như thế, hắn cũng dần dần rơi vào hạ phong.

Sài Dương không dám nghỉ ngơi, vung lên quạt xếp đánh về hướng Bàng Hỷ, trong miệng hô: "Đi."

Bọn Thiết An Ha Mã Thai mang theo xe ngựa theo Bàng Hỷ bên người đi qua, mấy lần Bàng Hỷ muốn xông lại ngăn cản, tuy cũng bị Sài Dương và Thanh Nguyên ngăn lại, nhưng nhìn xe ngựa kia càng chạy càng xa, không thể đuổi kịp, hắn nổi giận gầm lên một tiếng: "Ta sẽ giết các ngươi!"

Bàng Hỷ dốc sức liều mạng, nắm tay quả đấm nhanh như thiểm điện, chỉ lo đập tới hướng Sài Dương, tùy ý để Thanh Nguyên chém đao mềm lên trên người hắn, không rảnh để ý.

Ba người võ nghệ sần sần nhau, nhưng một thân Thiết Bô Sam của Bàng Hỷ đủ để khinh thường giang hồ, tựa như chiến tranh, như nếu như đối phương không thể gây thương tổn đến người, vậy người liền chiếm tiện nghi rất lớn.

Cho tới bây giờ, Sài Dương và Thanh Nguyên đã chém rất nhiều đao trên người hắn, cũng chọc rất nhiều chỗ hiểm, nhưng Bàng Hỷ không hề bị thương.

Mất thấy thế công Bàng Hỷ càng ngày càng mãnh liệt, Sài Dương cảm thấy không duy trì được rồi, Thanh Nguyên rất sốt ruột, nói: "Đại quan nhân chú ý, tổng quản đại nhân đang liều mạng!"

Đánh nhau kiểu này, không phải người chú ý là sẽ không có chuyện gì, Sài Dương rốt cuộc cũng lộ ra sơ hở, bị Bàng Hỷ nện một quyền ở ngực, cả người lui bốn năm bước mới cưỡng ép đứng lại, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Thừa dịp này, Thanh Nguyên cũng bị Bàng Hỉ đá một cước ngã lăn.

Bàng Hỉ diện mục dữ tợn: "Giết các người "

Thanh Nguyên bỗng nhiên nói: "Bàng huynh, đắc tội!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy hần giờ tay phải lên, một đồng sương mù màu trắng bắn thẳng đến hướng Bàng Hỉ, Bàng Hỉ hiểu rất rõ về Thanh Nguyên, đây là khói mê, nếu như hút vào miệng mũi mà nói, cả người sẽ xuất hiện hôn mê ngắn ngủi.

Tiểu tử Thanh Nguyên này làm thích khách, trên người luôn mang theo loại vật này, còn từng lấy ra cho Bàng Hỉ xem qua.

Tuy làn da đao thương bất nhập, nhưng khói mê này vẫn phải phòng, Bàng Cát vội vàng bảo vệ đầu, đồng thời ngừng thở, xông về phía trước vài bước, lao ra phạm vi sương khói, lại giờ mắt lên, nào có bóng người đứng đó?

Thần sắc Bàng Hỉ đầy vẻ không cam lòng đứng ở chỗ đó, sững sờ không động đậy, sau một lúc lâu, trong miệng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn.

....

Ngục Đại Lý Tự bây giờ và thời điểm lần trước Trần Nguyên đến không có gì thay đổi, đội trưởng nhà lao vẫn là lão đầu kia, phạm nhân đã thay đổi không ít, nhưng cái tên mập mạp ăn cướp lương kia vẫn còn ngồi trong đại lao.

Nhìn thấy Trần Nguyên tiến đến, tên kia rất hưng phấn, hỏi: "Này, huynh đệ lại tới nữa à?"

Trần Nguyên gật gật đầu nói: "Đến rồi, đại ca lại mập ra rồi hả?"

Tên kia cười hắc hắc, nói: "Không tệ, ta phỏng chừng cả Đại Tổng không ai thoải mái hơn so với ta, ăn no đi nằm ngủ, ngủ ngon ăn nữa, bà nội nó, ta xem Bao đại nhân đang muốn nuôi ta thành con lợn."

Trần Nguyên nhìn gian bên cạnh mập mạp trông không rồi, tiện tay chỉ một ngón tay về hướng đội trưởng nhà lao, nói: "Đội trưởng nhà lao, cho ta gian phòng này đi."

Ở trong đại lao này là có thể chọn phòng.

Đội trưởng nhà lao tranh thủ thời gian mở ra cho Trần Nguyên, nói: "Ai, Trần đại nhân, mời người, có cái gì phân phó, cứ nói một tiếng với tiểu nhân là được."

Trần Nguyên đi vào ngồi xuống giường, mập mạp kia nhìn hần, nói: "Huynh đệ, có biết không, hai ta rất có duyên phận, người xem, trong đại lao này không ít người đến đến đi đi, nhưng có hai loại người không nhiều lắm."

565. Chương 520: Trở Về

Trần Nguyên nhìn hần một cái, hỏi: "Hai chủng loại nào?"

Mập mạp nói: "Một loại là như người, vào được, có thể còn sống đi ra ngoài, sau đó lại tiến vào, sau đó lại đi ra ngoài, sau đó lại tiến vào, ha ha, không nhiều lắm, thật sự không nhiều lắm, loại thứ hai chính là như ta vậy, vào đây rồi, chết sống cũng không thể đi ra được!"

Trần Nguyên nhìn chằm chằm vào ánh mắt hần, bỗng nhiên nói một câu: "Bây giờ không phải người đang đặc biệt muốn chết đấy chứ?"

Mập mạp kia bị nói toạc ra tâm sự, dáng tươi cười ngay lập tức không còn gì, cả khuôn mặt biến thành vẻ khốn khổ, nói: "Cũng không phải là thế, cho dù là đưa ta đến Thương Châu doanh, tốt xấu cũng được sống, trông thấy mặt trời, năm năm rồi, ta ngay cả mặt trời là tròn hay không cũng không biết."

Trần Nguyên có thể cảm nhận được tâm tình của hần, người không sợ chết rất nhiều, nhưng nếu như có một cây đao treo ở trên đầu người, năm năm trời, ai cũng không chịu được.

Trần Nguyên hỏi: "Người đã hỏi đội trưởng nhà lao chưa?"

Mập mập nằm rạp cả người ở trên giường, nói: "Hỏi, đã sớm hỏi qua rồi, không ai trả lời ta."

Lúc đang nói, cửa nhà lao bỗng nhiên mở ra, Triển Chiêu tự mình mang theo một đội nha dịch đến, thu chút ít hình cụ đặt ở bên tường vào trong bao, sau đó đặt một bàn hun hương trong nhà tù.

Triển Chiêu nói: "Mọi người nghe này, đem những quần áo, bát tất, còn có chăn, mền có hương vị của các người ra, đưa cho ta hun một tý, sửa sang sạch sẽ giường chiếu cho ta, nơi này có một cái áo choàng lụa ngắn tốt nhất, mỗi người đều có, các người mặc đi, buổi tối cho các người thêm đồ ăn, một bàn thịt dê kho tàu, một đĩa củ lạc, một bình rượu ngon."

Mập mập kia sững sốt một chút, hỏi: "Triển đại nhân, có phải là hoàng thượng mới đăng cơ rồi phải không?"

Triển Chiêu không để ý tới hắn, đi đến bên ngoài cửa nhà lao Trần Nguyên, hỏi: "Trần huynh, muốn ăn thứ gì?"

Trần Nguyên lại càng hoảng sợ, nói: "Này, Triển Chiêu, ta cho người biết, người chơi nữa, ta sẽ trở mặt với người!"

Bên ngoài, một đám nha dịch lập tức nở nụ cười, Triển Chiêu lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Lần này thật sự là hoàng thượng và công chúa muốn tới thăm người, bằng không thì chúng ta làm những việc này làm gì? Thực sự đốt hương cho các người mỗi ngày sao?"

Trần Nguyên lúc này mới thở một hơi, nói: "Ta còn tưởng rằng người muốn nói với ta, đây là một lần hưởng thụ cuối cùng rồi, ta không có yêu cầu gì....Đúng rồi, Triển đại nhân, người bên cạnh ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao đến hiện tại vẫn chưa phán quyết hắn?"

Triển Chiêu chỉ ngón tay về hướng mập mập kia, hỏi: "Hắn à?"

Mập mập kia chứng kiến ngón tay Triển Chiêu chỉ tới, lập tức hiểu Trần Nguyên đang nói cái gì với Triển Chiêu, vội vàng nói: "Triển đại nhân, rốt cuộc vấn đề của ta thế nào? Các người muốn giết ta cũng nên giết ta luôn đi!"

Triển Chiêu thở dài một tiếng, nói: "Chúng ta thật sự đã tận lực, Thế Mỹ, người cũng biết đấy, hình phạt Đại Tổng quy định, muốn định một người tử tội, phải có khẩu cung bản thân hắn, còn phải có chứng cứ, nhân chứng."

Trần Nguyên biết cái này, gật gật đầu nói: "Hắn thiếu cái gì?"

Mập mập nghe xong lời này có chút kích động nói: "Đại nhân, ta không thiếu cái gì, ta nhận hết, hơn nữa nhân chứng cũng có, lúc ấy nhiều quan binh như vậy đều nhìn thấy ta!"

Triển Chiêu thở dài một tiếng nói: "Nhưng, những quan binh kia còn chưa kịp trở về, toàn bộ đã chết trận trên chiến trường."

Thần sắc mập mập kia lập tức ngơ ngác ở, cả người từ trên ghế ngã xuống, hỏi: "Toàn bộ chết...rồi? Làm sao có thể? Những người kia lên đến hơn một ngàn, làm sao có thể chết toàn bộ?"

Triển Chiêu rất đồng tình nhìn hắn một cái, nói: "Bao đại nhân vốn muốn tha cho hắn, nhưng hết lần này tới lần khác, miệng của hắn lại cung cấp chứng cứ, không trị được, định tội cũng định không được, cho nên mới một mực kéo đến hiện tại."

Trần Nguyên nhẹ giọng hỏi một câu: "Không có biện pháp nào khác sao?"

Triển Chiêu nói: "Còn có hai cách, một là trở lại quê hương của hắn, tìm người nhà hắn, sau đó lại tìm quan viên địa phương, cam đoan sau khi hắn ra ngoài không biết làm chuyện xấu, như vậy chúng ta có thể phán quyết nhẹ."

Tinh thần mập mập kia lập tức tỉnh táo lại, nói: "Ta là người Thương Châu, ta là người Thương Châu!"

Triển Chiêu lắc đầu nói: "Ta biết rõ, ta đi qua rồi, nhưng năm tuổi người đã rời nhà đi xa, hiện tại quan địa phương căn bản không biết người như người, thân thích nhà của người cũng đều không muốn bảo đảm cho người, cho nên, con đường này, người không đi thông."

Bờ môi mấp mạp run rẩy hai cái, sau đó nhớ tới chuyện hần còn có một cây rơm rạ cứu mạng cuối cùng, hỏi: "Triển đại nhân, còn một biện pháp nữa mà?"

Triển Chiêu nhìn hần, nói: "Tìm quan to triều đình bảo đảm cho người."

Mấp mạp lại mềm nhũn ra, con đường này cũng là tử lộ, so với điều thứ nhất càng không thực tế.

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, nhìn hần rồi nói: "Đại ca, đợt lần này ta đi ra ngoài, ta sẽ bảo đảm cho người."

.....

Thời điểm Công Chúa bước vào nhà tù, hai con mắt đỏ bừng, nàng liếc mắt liền nhìn thấy Trần Nguyên, không để ý Nhân Tông đang sau đang bảo nàng chú ý một ít, thoáng một tý liền lao xuống bậc thang, chạy đến trước mặt Trần Nguyên, hô: "Thế Mỹ!"

Cửa nhà lao đã mở ra, Trần Nguyên lại ngăn nàng ở cửa ra vào, nói: "Ý nhi!"

Triệu Ý vượt khuôn mặt Trần Nguyên, nói: "Nơi này có người nào khi dễ người không? Những đội trưởng nhà lao kia có đòi bạc người không?"

Lời này lại làm cho bọn Triển Chiêu đứng ở bên cạnh hần không biết nên nói cái gì, đòi Trần Thế Mỹ bạc? Lần đầu tiên có người nghĩ tới, hiện tại ai dám đây?

Trần Nguyên dùng áo tù làm bằng lụa thượng đẳng mới phát lau nước mắt cho Triệu Ý, trên mặt treo vẻ mỉm cười, nói: "Yên tâm đi, tướng công của người không phải là lần đầu tiên tiến vào đây, nơi đây đều là người quen cũ, không có chuyện gì."

Triệu Ý muốn vào cửa nhìn tình huống Trần Nguyên ở, Trần Nguyên không cho nàng tiến đến, nói: "Nương tử, người trở về đi, nghe lời, hiện tại trong bụng người còn có con của chúng ta, ta không muốn để cho nó ở loại địa phương này, biết không?"

Nói tới chỗ này, hần mới chợt nhớ tới, cùng đi còn có Nhân Tông và Bao Chứng, Nhân Tông ăn mặc một thân y phục hàng ngày, hiển nhiên là không muốn để cho người nơi này biết rõ thân phận của hần, Trần Nguyên thoáng một tý đã quỳ trên mặt đất, nói: "Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể lỗ mãng, gây thêm phiền toái cho nhạc phụ đại nhân."

Sắc mặt Nhân Tông không dễ nhìn, có một loại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, phần nộ nói: "Người biết là tốt rồi, thành thành thật thật sống ở chỗ này, hai ngày nữa, ta và Bao Chứng sẽ nghĩ biện pháp, nhìn xem có thể cho người trở về hay không, Ý nhi sắp sinh, ngoài ra, còn có chuyện chờ người làm."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, chỉ mong lúc đó không quá dài, nếu thời gian dài, những huynh đệ bên ngoài kia sẽ bị Lão Bàng hạ thủ.

"Vâng, tiểu tể hiểu."

Nhân Tông khẽ lắc đầu, nói: "Cứ như vậy đi, sự tình người và Gia Luật Lữ Linh, có phải là dừng ở đây không?"

Trần Nguyên sững sốt một chút, lập tức nói: "Chắc là còn, tiểu tể và nàng vẫn còn."

Triệu Ý bên cạnh hiển nhiên còn muốn hỏi cái gì, nhưng nghĩ một chút, lập tức đi lên giữ chặt cánh tay Nhân Tông, nhỏ giọng nói: "Phụ thân đại nhân, không hỏi chuyện này nữa, được không?"

Nhân Tông thở dài một tiếng, thời điểm đang muốn cảnh cáo Trần Nguyên vài câu, chợt thấy Vương Triều chạy tiến đến như gió, thì thầm vài câu tại bên tai Bao Chứng, thần sắc Bao Chứng đột nhiên thay đổi, con mắt thả ra một đạo quang mang khác thường.

Nhân Tông rất hiếu kỳ: "Bao Chứng, chuyện gì xảy ra?"

Bao Chứng ôm quyền, tiếp theo liền ghé vào bên tai Nhân Tông, nói: "Vạn tuế, Gia Luật Lữ Linh đã tự mình trở lại, bây giờ đang ở bên ngoài Đại Lý Tự."

566. Chương 520: Trở Về

Nhân Tông nghe xong lời này, sắc mặt cũng thay đổi, Gia Luật Lữ Linh đã trở lại? Tại sao nàng phải trở về? Lý do chỉ có một, là nàng nhớ đến Trần Thế Mỹ.

Gia Luật Lữ Linh chạy, Nhân Tông có thể trắng trợn đuổi theo nàng, có thể bởi vì chuyện của nàng mà làm khó dễ Liêu Hứng Tông, nhưng nàng đã trở lại, mình nên làm cái gì bây giờ?

Mang vào trong triều, đánh năm mươi gậy, sau đó giam nàng cả đời sao? Như vậy có vẻ Đại Tổng không có khí độ, cũng có vẻ Nhân Tông không có khí độ.

Gia Luật Lữ Linh là Công Chúa Liêu quốc, mà Nhân Tông đầu cùng Liêu Hứng Tông vài thập niên, chưa từng nghĩ tới chuyện bắt đưa trẻ nhà người ta ra đánh để xả giận.

Cho nên, hần nhất thời không xác định được chú ý, suy nghĩ một chút mới nói với Bao Chứng: "Đẫn nàng đến gặp trẫm!"

Trần Nguyên không biết chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người bên cạnh đều không biết, Nhân Tông nhìn Trần Nguyên, cuối cùng mới nói một câu: "Trần Thế Mỹ, người thật sự phiền toái!"

Tổn thương trên người Gia Luật Lữ Linh vẫn chưa tốt, đứng ở trong Phủ Khai Phong, nha dịch hai bên tay cầm bông, mặt không biểu tình đứng ở phía trong, cái này lại làm cho Gia Luật Niệm Trần chưa từng chứng kiến trận thế như vậy cảm thấy hơi sợ hãi, bàn tay nhỏ bé của hắn chăm chú lôi kéo quần áo mẫu thân, toàn bộ thân hình đều dựa vào đùi Gia Luật Lữ Linh.

Nhân Tông, Bao Chứng, còn có cả Triệu Ý, cùng một chỗ đi vào trong công đường.

Nhân Tông không muốn để cho Triệu Ý đến, nhưng Triệu Ý không đồng ý, trong lòng rất muốn đến xem xét rốt cuộc Công Chúa Liêu quốc này là dạng gì.

Trong lúc nàng nâng cao bụng phình, liếc nhìn Gia Luật Lữ Linh, ánh mắt hai nữ nhân giao thoa một chút trên không trung, chỉ trong nháy mắt ngắn như vậy, dường như các nàng đều hiểu rõ thân phận của đối phương.

Tiếp theo, các nàng như là rất có ăn ý, ánh mắt dần dần dịch chuyển trên thân thể đối phương.

Gia Luật Lữ Linh nhìn về phía bụng Triệu Ý, mà Triệu Ý thì nhìn chăm chăm vào Gia Luật Niệm Trần ngồi một bên.

Nhân Tông đi vào trong, phất tay nói: "Đây không phải thẳng đường, Bao ái khanh, để cho đám nha dịch rút lui đi."

Bao Chứng gật đầu, chỉ lưu lại Triển Chiêu cùng mấy thị vệ võ nghệ cao cường, toàn bộ những nha dịch hù dọa người kia đều được cho lui xuống.

Gia Luật Lữ Linh quỳ gối xuống, giọng nói rất vững vàng: "Liêu quốc sứ giả Gia Luật Lữ Linh, bái kiến Đại Tổng hoàng đế bệ hạ."

Nhân Tông nhìn Gia Luật Lữ Linh, thời gian rất lâu không nói gì, cả sảnh đường thượng có vẻ yên tĩnh dị thường, Gia Luật Lữ Linh cũng không hoạt động, không khí có chút khấn trương.

Thẳng đến khi Gia Luật Niệm Trần không chịu được loại áp lực không tiếng động này, cái miệng nhỏ nhắn bỗng nhiên nghiêng qua một bên, nhẹ nhàng nhào vào phía sau lưng Gia Luật Lữ Linh, giọng nói mang theo một loại đáng thương khóc lóc nói: "Mẹ, về nhà thôi, ta sợ!"

Từ lúc Triệu Ý vào cửa đến hiện tại cũng luôn nhìn vào Gia Luật Niệm Trần, con mắt luôn luôn không có rời đi, đối với chuyện Gia Luật Lữ Linh bỗng nhiên trở về, Triệu Ý thật sự có cảm giác hơi kinh ngạc, cũng có một chút phần nộ, nhưng những tâm tình này, nàng đều có thể khống chế.

Nhưng thời điểm nàng nhìn thấy khuôn mặt Gia Luật Niệm Trần cực giống khuôn mặt Trần Nguyên, thân thể của nàng hơi run rẩy một chút.

Chậm rãi hoạt động bước chân của mình, Triệu Ý đi đến bên người Gia Luật Niệm Trần, tận lực làm cho giọng nói của mình hòa ái hơn một ít, hỏi: "Đứa trẻ, người tên là gì?"

Gia Luật Niệm Trần nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhút nhát e lệ lên nhìn Triệu Ý, nói: "Niệm Trần, Gia Luật Niệm Trần."

Cả người Triệu Ý lập tức liền ngây dại, ánh mắt nhìn Triệu Ý có chút ít ngỡ ngàng, Nhân Tông rất sợ tâm tình nàng quá mức kích động, Gia Luật Lữ Linh ôm thật chặt con của mình, con mắt cảnh giác nhìn Triệu Ý, rất sợ nàng làm tổn thương con của mình.

Lúc này, Gia Luật Niệm Trần bỗng nhiên nói một câu: "Di nương, người tức giận sao? Có phải là ta đã làm sai sự tình hay không?"

Thân thể Triệu Ý chấn động một chút, hỏi: "Người gọi ta là cái gì?"

Gia Luật Niệm Trần khấn trương cấn ngón tay của mình, nói: "Mẹ ta nói, chứng kiến nữ nhân giống nàng ở chỗ này, đều phải gọi là di nương."

Bộ dáng ngây thơ vô hại của đứa trẻ này thật sự làm cho Triệu Ý xúc động sâu, cuối cùng nàng mới đưa cánh tay ra, sờ sờ đầu Gia Luật Niệm Trần, trên mặt nặn ra dáng tươi cười, nói: "Người đúng, gọi rất đúng."

.....

Phủ Thái sư.

Mặt Bàn Cát đầy vẻ mỉm cười ngồi ở trên mặt ghế, hắn vẫn chưa thu được tin tức Gia Luật Lữ Linh trở về, hiện tại, sự tình trong mắt hắn đã được tiến hành rất hoàn mỹ.

Trần Nguyên đã tiến vào trong hố, kế tiếp, hắn có thể liên tục phát động một ít động tác, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai làm tan rã phòng tuyến của Trần Nguyên, sau đó là đánh hậu sinh muốn khiêu chiến mình vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Hắn không thể bỏ qua Trần Nguyên đơn giản như vậy.

"Thái sư, ngày hôm sau là thời gian thương nhân hiệp hội buôn bán tụ họp lần nữa, hôm nay tất cả mọi người như là bị lửa thiêu bờ mông, nhanh chóng nghe ngóng tin tức khắp nơi, ta nghĩ nếu như ngày hôm sau Trần Thế Mỹ không ra mặt, Thái sư thay hắn ra mặt, nhất định có thể ổn định những thương nhân kia." Hứa mặt rõ đứng ở dưới tay Bàn Cát, rất chú ý nói.

Bàn Cát khẽ gật đầu nói: "Làm cực kỳ tốt, ngày hôm sau ta sẽ đi, thật sự không có nghĩ tới, tụ tập các người, những tiểu thương này lại một chỗ, rõ ràng có thể làm ra rất nhiều đại sự, mặt rõ, lần này ta bảo người giúp ta, có phải là trong lòng người rất không muốn?"

Trong lòng Hứa mặt rõ cảm thấy sợ hãi, vội vàng nói: "Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám, cố gắng hiến sức lực cho Thái sư, là tạo hóa ban cho tiểu nhân."

Bàn Cát than nhẹ một tiếng, nói: "Trần Thế Mỹ à Trần Thế Mỹ, nói thật, lão phu rất thương thức hắn, một Thư sinh không thể lên ngựa xách thương, rõ ràng có thể giết chết Lý Nguyên Hạo, còn làm ra thị trường mua bán lớn như vậy, không bội phục cũng không được."

Khuôn mặt Hứa mặt rõ đầy vẻ tươi cười, nói: "Nhưng hắn không thức thời, rõ ràng dám đối nghịch cùng Thái sư, đây không phải là tự tìm đường chết sao?"

Bàn Cát rất đắc ý nói: "Khuya hôm nay, người trở về, tìm mấy thương nhân cho ta, tốt nhất là mấy người trước kia Trần Thế Mỹ thường dùng, lúc trước các người có khả năng giúp đỡ Trần Thế Mỹ bịa đặt, hôm nay hãy giúp ta."

Hứa mặt rõ nhìn Bàn Cát: "Cái này, chỉ sợ không dễ dàng, trong khoảng thời gian này Trần Thế Mỹ chủ trì tại hiệp hội buôn bán coi như rất công bằng, những người kia vô cùng tâm phục khẩu phục hắn, nhưng Thái sư cứ yên tâm, tại hạ sẽ hết sức đi thuyết phục bọn họ, sẽ có mấy người đến hỗ trợ, Thái sư muốn chúng ta nói cái gì đây?"

Bàng Cát cười ha ha một tiếng, nói: "Cũng không có gì, sự tình hôm nay về Trần Thế Mỹ, đã truyền ra cả Biện Kinh, ta nghĩ các người nói Trần Thế Mỹ mê nữ sắc Liêu quốc, bán Đại Tổng, chủng loại đồ tội ác tày trời kia, có thể được không?"

Hứa mặt rõ gật đầu: "Không có vấn đề, lúc trước, thời điểm hãm hại Vương Vi Linh, không hề có chuyện thật mà chúng ta cũng dám nói, huống chi vấn đề này Trần Thế Mỹ còn có chút bóng dáng trong đó, chỉ cần thêm mắm thêm muối là được rồi, không lo những người kia không tin."

Bàng Cát rất là thoả mãn, nói: "Tốt rồi, nếu làm tốt vấn đề này, dân tình sẽ xúc động phần nộ, cho dù vạn tuế muốn thả Trần Thế Mỹ cũng không thả được."

"Đến lúc đó, cái vị trí hội trưởng hiệp hội buôn bán này, trừ người ra, ta nghĩ không có ai thích hợp hơn, người yên tâm, ta sẽ chống cho người, không sợ không trấn được những người kia."

Hứa mặt rõ rất là mừng rỡ, thoáng một tý đã quỳ rạp xuống đất nói: "Đa tạ Thái sư, đa tạ Thái sư!"

Lão Bàng thừa dịp Trần Nguyên vô pháp đánh trả, liên tục phát chiêu, hẳn muốn đem đặt Trần Nguyên ngồi trong đại lao trước tiên, sau đó là làm tan rã hiệp hội buôn bán của Trần Nguyên.

Chỉ cần dân tình xúc động phần nộ, Nhân Tông liền không khả năng thả Trần Nguyên đi ra, Nhân Tông rất giỏi về việc có thể tiếp nhận ý kiến của người khác, khuyết điểm là chính bản thân hẳn rất ít có thể tự chủ kiến.

Chỉ cần đại đa số mọi người nói Trần Nguyên đáng chết, Nhân Tông sẽ bị dân tình thuyết phục.

....

Trần Thế Mỹ ở trên triều đình đã công khai thừa nhận cấu kết cùng Công Chúa Liêu quốc, hơn nữa còn làm việc tư, thả Công Chúa trở lại Liêu quốc, tiếp theo là bị Nhân Tông bắt bỏ vào trong đại lao.*

Tin tức này là tin giật gân tại dân gian, từ ngày hôm qua đã truyền xôn xao.

Các cư dân Biện Kinh giống như con kiến ngửi thấy được mật đường, bắt đầu nghe ngóng bốn phía, hơn nữa còn tìm kiếm chút ít tình tiết bọn hắn không rõ, cũng bởi vì có thật nhiều chỗ không rõ, nên Bàng Cát mới có rất nhiều cơ hội có thể làm văn, làm cho tất cả mọi người hận Trần Thế Mỹ.

Còn có một việc, hẳn muốn thừa dịp tình thế có lợi hiện tại, làm tan rã thế công của Trần Nguyên, hẳn không thể để cho Trần Nguyên có cơ hội đánh trả.*

Tô Hiểu Du, Bàng Cát phải đánh tan nữ nhân này, bất kể là vì mình cũng tốt, hay là vì nữ nhi của mình ở trong cung, không người nào có thể rung chuyển cũng tốt, tất cả đều là Tô Hiểu Du tuyệt đối không thể vào cung.

Nữ nhân này chính là con cờ Trần Nguyên muốn dùng để công kích hắn, tuy không biết Trần Nguyên sẽ dùng phương pháp gì, nhưng Bàng Cát khẳng định, cái này là một chiêu sát thủ.

Nàng phải chết.

Tòa nhà Trần Nguyên mua cho Tô Hiểu Du nằm tại phía bắc thành Biện Kinh, tòa nhà rất lớn, nhưng người bên trong hiển nhiên là không nhiều lắm, năm người hầu, tăng thêm phụ tử Tô Hiểu Du, chỉ là bảy người mà thôi.

Thời điểm năm thân ảnh cường tráng từ tường viện bay qua, đã hù dọa đàn chim nghỉ đêm trên cây.*

Năm người kia ngừng một chút bên cạnh tường viện, từ rất xa đã nhìn thấy chỉ có chỗ nhà giữa lóe lên ánh đèn, một người trong đó vung tay lên, ba người lập tức chạy tới gần hướng nhà giữa, đồng thời, hai người phân biệt khác chạy về phía sương phòng tối tở ngủ nằm ở hai bên.

Trời cũng đã khuya lắm rồi, nhưng Tô Hiểu Du lại không thể ngủ yên được.

*Hôm nay Nhân Tông không tới, vì cái gì chưa tới, nàng rất rõ ràng, dân gian đã truyền ra, Trần Thế Mỹ bị bắt, cái này lại làm cho Tô Hiểu Du có chút khẩn trương, nàng biết rõ, nếu như Trần Nguyên xảy ra sự tình gì, chính mình mất đi, không phải một mình hữu hiện tại, còn có cả cường viện ngoài cung ngày sau.

Đến lúc đó, cho dù có thể được Nhân Tông đón vào hoàng cung, cũng phải cúi đầu làm người, bởi vì mình không có xuất thân, không có đại thần làm chỗ dựa cho mình.

Nàng khẩn trương rõ ràng đã lấy nhiệm đến Tô lão đầu, Tô lão đầu thở dài một tiếng, nói: "Hiếu Du à, thật sự không được, chúng ta hồi hương thôi, trong khoảng thời gian này ngươi cũng có không thiếu tiền bạc rồi, chúng ta mua chút đất đai, sống con đường thực tế không phải rất tốt sao?"

Tô Hiếu Du nhìn hẩn một cái, nói: "Cha, ngài chính là người như vậy, cho nên người khác mới dám khinh thường ngươi, kiện bản án từ trong huyện tới tận trong phủ, đã qua tay bao nhiêu quan viên, bọn hẩn đều không việc gì, vì cái gì mà cuối cùng lại bắt ngài vào trong ngục giam?"

Tô lão đầu nói: "Không là vì cha đắc tội Bàng Cát sao?"

Tô Hiếu Du đứng lên, nói: "Không đúng, là vì cha dễ bị khi dễ, cha trở thành quan nhiều năm như vậy, chẳng lẽ vẫn không rõ, tại thế đạo này, nếu như ngươi không giẫm người khác, bò lên trên, chân người khác sẽ dẫm lên trên đầu của ngươi?"

Tô lão đầu khẽ lắc đầu nói: "Con gái à, ta sợ là, nếu như chúng ta cứ như vậy mà tiến cung, chỉ sợ cuối cùng ngươi muốn ra cũng không ra được đâu!"

Tô Hiếu Du nâng đầu lên, nói: "Tại sao ta phải đến? Trần Thế Mỹ nhất định không xảy ra chuyện gì, ta tin tưởng hẩn không biết để cho người khác xử lý mình đơn giản như vậy, nếu như hẩn thật sự không chịu được như thế, làm sao Tướng quốc lại để cho ta tới tìm hẩn?"

"Đợi cho ngày sau ta tiến vào trong cung, có hẩn ở bên ngoài giúp ta, ta sẽ làm chủ nhân chỗ đó, ta muốn làm mẫu nghi thiên hạ, ta ra ngoài thì làm cái gì? Cứ ôm tỳ bà đi hát rong sao!"

Vừa dứt lời, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới một hồi vỗ tay, một giọng nói vang lên: "Tốt, có chí khí!"

Cửa lớn bị người thoáng một tý đá văng ra, ba người dùng khăn đen che mặt đi vào căn phòng này, đầu lĩnh nhìn Tô Hiếu Du, nói: "Có chí khí, đáng tiếc, không có cơ hội đâu, ngươi căn bản không thể nào thấy được mặt trời ngày mai!"

Tô lão đầu rất kinh hoảng, Tô Hiếu Du vẫn ra vẻ vô cùng trấn định, hỏi: "Các người là người nào?"

Hắc y nhân chậm rãi tới gần, nói: "Chuyện này không quan trọng, cha ngươi nói rất đúng, khả năng là về nhà làm ruộng, đối với ngươi thì thích hợp hơn một ít, cho dù là ôm tỳ bà đi hát rong, đến thanh lâu bán mình, đại gia cũng sẽ cố động cho ngươi, nhưng ngươi chẳng thức thời như thế, đại gia chỉ có thể đưa ngươi lên đường, kiếp sau nhớ kỹ, lời lão nhân nói đôi khi vẫn phải nghe, bằng không thì ngươi muốn hối hận cũng không có cơ hội hối hận!"

Tô lão đầu kinh hoảng bảo hộ tại trước người Tô Hiếu Du, nói: "Hiếu Du, ngươi đi mau, ngươi đi mau! "

Tô Hiếu Du lại cười một chút, đẩy phụ thân nàng ra, nghiêng đầu nhìn ba người kia, nói: "Ta sẽ về nhà làm ruộng, chỉ là, khi ta về nhà, ba người các người đã biến thành đất vàng!"

Ba người kia bị nàng nói đến mức sững sốt một chút, bọn hẩn thật sự không rõ, nữ tử này hiện tại còn có cái gì để cần rõ đây?

Rút đao ra, người đầu lĩnh hung dữ nói: "Lão tử đưa ngươi về với đất!"

Nói xong, một đao chém tới hướng Tô Hiếu Du, trong nháy mắt này, sắc mặt Tô Hiếu Du hơi tái nhợt, tuy nàng biết có người bảo vệ mình, nhưng khi đối phương chém đao tới, nàng có lẽ là rất hoảng sợ, thoáng một tý đã ngã ngối trên mặt ghế.

Đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một cơn gió thổi tới, một cỗ kinh đao cường đại đánh úp về phía cây đao kia, gia hỏa dẫn đầu lập tức cảm giác tay không cầm được đao, cả thân đao bay ra ngoài, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cái đòn gánh đánh thẳng đến đầu của mình.

.....

Vừa mới nói xong câu chuyện cùng Hứa mặt đỏ, một hạ nhân bỗng nhiên chạy tới, thì thầm vài câu tại bên tai Bàng Cát, sắc mặt Bàng Cát bỗng nhiên thay đổi.

Thần sắc của hắn không giấu diếm được Hứa mặt đỏ, Hứa mặt đỏ biết rõ, khả năng là có sự tình gì không thể tưởng được xuất hiện, nhưng hắn không dám hỏi.*

Thật lòng mà nói, hắn càng ưa thích Trần Thế Mỹ hơn, đi theo Trần Thế Mỹ làm việc, chỉ cần trong lòng mình có ý kiến gì, có thể lớn tiếng kêu lên, chỉ vào cái mũi Trần Nguyên, hỏi rõ mọi việc.

Nhưng lúc này đây, Trần Thế Mỹ còn có thể ra ngoài sao? Hứa mặt đỏ không biết, hắn phải lựa chọn một con đường khác, để cho mình không đi vào con đường chết.

Bàng Cát phát phát tay về hướng hắn, nói: "Tốt rồi, người đi xuống đi, ngày hôm sau, thời điểm các người họp, ta sẽ đến đúng giờ, ta hi vọng có nhiều người có thể đồng ý ta, mà không phải chỉ có một mình người."

Hứa mặt đỏ gật đầu, nói: "Vâng, tiểu nhân biết."

Hắn nói xong liền lui xuống, đợi thời điểm thân ảnh của hắn biến mất, Bàng Cát bỗng nhiên gào thét một tiếng: "Gọi Bàng Hỉ tới cho ta, làm sao lại xảy ra sự tình này, chút việc nhỏ ấy hắn cũng làm không xong rồi, lão phu nuôi hắn làm cái gì?"

Bàng Hỉ đi lên, quỳ xuống tại trước mặt Bàng Cát, nhìn gương mặt tái nhợt của Bàng Hỉ, Bàng Cát tức không chỗ đánh, đi lên vung tay, một phát bắt được cổ áo Bàng Hỉ hỏi: "Người không phải nói không có vấn đề gì sao? Người không phải nói một mình người là có thể làm tốt sự tình này sao? Hiện tại vì cái gì để cho người ta trở lại rồi, nói mau!"

Bàng Hỉ cúi đầu nói: "Tiểu nhân vô năng, tiểu nhân không nghĩ tới người của Trần Thế Mỹ đi đến nhanh như vậy."

Hắn nói chuyện đã trải qua một chút, tay Bàng Cát chậm rãi buông ra, lẩm bẩm: "Chiếu theo lời người nói, Trần Thế Mỹ đã sớm nghĩ đến việc này rồi?"

567. Chương 522: Lữ Di Giản Chết (1+2)

Bàng Hỉ gật đầu nói: "Vâng, kế hoạch của bọn hắn rất chu đáo, tiểu nhân tuyệt không tin bọn Thanh Nguyên trùng hợp đi ngang qua chỗ đó."

"Nếu bọn Thanh Nguyên một mực đi theo Gia Luật Lữ Linh, ta sẽ nghĩ ra biện pháp khác, nhưng những tiểu tử này rõ ràng một mực chạy xa xa ở phía sau, tiểu nhân không thể phát giác, cẩn thận bố trí như vậy, hắn là Trần Thế Mỹ tự mình an bài."

Nói đến đây, Bàng Hỉ ngẩng đầu nhìn sắc mặt Bàng Cát, hạ thấp giọng nói: "Tướng quốc, Gia Luật Lữ Linh nhất định sẽ đi Đại Lý Tự gặp Bao Chứng, nếu nàng nói chuyện các ngài hợp tác với các nàng, nên làm thế nào cho phải?"

Bàng Cát suy nghĩ một chút nói: "Không, nếu như nàng nói ra, quan hệ Tống Liêu sẽ triệt để tan vỡ rồi, có khả năng lập tức liền khai chiến, đây là chuyện cực kỳ bất lợi với Liêu quốc, nàng trở về, chỉ là vì cứu Trần Thế Mỹ, không biết kéo lão phu xuống nước."

Vừa mới dứt lời, bỗng nhiên lại có một người nhanh chạy tới, nói mấy câu tại bên tai Bàng Cát, Bàng Cát nghe xong, sắc mặt lại biến đổi, lần này trở nên tái nhợt, giận quá hóa cười: "Ha ha, tốt, tốt, Trần Thế Mỹ, người đã ngồi trong đại lao rồi, còn có thể đấu cùng ta, thật sự là cực kỳ thú vị!"

Nói xong liền nện một quyền ở trên bàn trà, bát trà và ấm trà trên bàn đều nhảy dựng lên.

Bàng Hỉ chưa từng chứng kiến thần sắc Bàng Cát như vậy, nhất thời cảm thấy thập phần sợ hãi.

Bàng Cát chậm rãi xoay người, không nói thêm lời nào, chỉ nói một câu với Bàng Hỉ: "Người xuống dưới nghỉ ngơi đi, từ từ tĩnh dưỡng một tý, ngày mai khả năng còn có chuyện để cho người đi làm."

Bàng Hỉ cúi đầu nói: "Tiểu nhân xin cáo lui."

Ngày hôm sau, Trần Nguyên tiếp tục độ sức cùng Bàng Cát, vẫn là Bàng Cát phát chiêu.

Động tác của hắn rất mạnh, bởi vì hắn biết rõ, thời gian của mình không nhiều lắm.

Nếu như mình không làm một ít việc mà nói, sau khi Gia Luật Lữ Linh trở về, Trần Nguyên rất nhanh có thể đi ra, Bàng Cát chỉ có thể ở trong thời gian ngắn biến thành danh Trần Nguyên tại Biện Kinh thành thôi, khiến cho hấn khiêu khích sự phẫn nộ của dân chúng, mới có thể bảo đảm Trần Nguyên ở trong ngục Đại Lý Tự thêm một thời gian ngắn.

.....

Trên triều đình ngày hôm sau.

Thời điểm Phạm Trọng Yên nghe tin Gia Luật Lữ Linh đã trở lại, liền đưa ra ý kiến thả Trần Nguyên ra ngoài trước.

Bàng Cát ngay lập tức tiến lên một bước, nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, Gia Luật Lữ Linh trở về hay không, không quan hệ đến Trần Thế Mỹ, Gia Luật Lữ Linh trở lại, cũng không thể thay đổi hành vi tự thả tội phạm của Trần Thế Mỹ."

Phạm Trọng Yên nói: "Thái sư, tội có tam đẳng, Gia Luật Lữ Linh trở về, ít nhất thì chuyện Trần Thế Mỹ để cho nàng chạy cũng không tạo thành tổn thất gì cho Đại Tổng chúng ta, nếu còn muốn nghiêm trị, chỉ sợ tại lễ phép sẽ không hợp."

Nhân Tông cũng muốn thả Trần Nguyên ra, sau khi nghe xong liền nói: "Phạm ái khanh nói có lý, trăm cũng cho rằng, đã không tạo thành hậu quả gì, khiển trách thêm một chút là đủ rồi."

Nhân Tông biểu lộ thái độ của mình như vậy, dựa theo thái độ Bàng Cát dĩ vãng, thời điểm Nhân Tông kiên trì, hấn cũng không nói cái gì nữa, nhưng lúc này đây, hấn lại làm cho Nhân Tông cực kỳ ngoài ý muốn, Bàng Cát biểu hiện tựa như những ngôn quan trung thành và tận tâm kia, liệu chết can ngăn.

Nhân Tông vừa dứt lời, Bàng Cát đã nói: "Vạn tuế, Gia Luật Lữ Linh rời khỏi Biện Kinh gần mười canh giờ, bên trong mười canh giờ này, ai dám cam đoan nàng không tiết lộ chuyện cơ mật của Đại Tổng ta?"

Ngữ khí nói chuyện rất gấp gáp, lại làm cho Nhân Tông nghe xong, đầu tiên là cảm thấy hơi kinh ngạc, tiếp theo, trong nháy mắt hấn liền nghĩ đến một chuyện, một vị cha vợ của hấn đang bất bình đối với con rể của hấn.

Tại sao có thể như vậy? Nhân Tông thật sự không biết vì cái gì, trong mắt hấn, trước kia, quan hệ giữa Trần Nguyên và Bàng Cát không phải không tệ lắm sao, hơn nữa, mình luôn luôn không nghe nói giữa bọn hấn có mâu thuẫn gì, coi như là trên mặt phổ biến tân chính, hai người có chút xung đột, cũng không đến nỗi trở thành tình trạng hiện tại.

Hấn bỗng nhiên không nói gì nữa, hai con mắt nhìn Bàng Cát, bắt đầu cân nhắc mấu chốt trong đó.

Nhân Tông ý thức được gia đình của mình khả năng là đã xuất hiện nguy cơ rồi, lúc trước nghe kể một ít chuyện mờ ám Bàng Cát đối với Trần Nguyên, hấn cũng không để trong lòng, thậm chí là người khác hãm hại Bàng Cát.

Hiện tại biểu hiện Bàng Cát cấp bách như thế, không thể nghi ngờ, đã nói cho Nhân Tông, hấn và Trần Thế Mỹ không đội trời chung.

Nhân Tông cẩn thận sục tầm chỗ hai người mâu thuẫn trong đầu, dù như thế nào cũng không tìm thấy.

Hấn là quân tử, căn bản không nghĩ tới, Bàng Cát cùng Trần Nguyên đều là tiểu nhân, giữa bọn hấn không cần gì thù hận, chỉ cần đối phương lộ ra sơ hở, bọn hấn sẽ đá một cước, đá chết đối phương là mình sẽ vui vẻ.

Tôn Công Sáng tiến lên trước một bước, nói: "Thái sư nói quá mức rồi, cái gọi là tổn thất không tồn tại, Gia Luật Lữ Linh không mang đi được một trang giấy từ bên trong phủ kho, Đại Tổng ta tổn thất cái gì? Ngược lại, nếu như không có Phò mã gia phái binh mã ra thủ vệ, hiện tại hậu quả thật sự là không chịu nổi."

Bàng Cát lúc này muốn dùng trăm phương ngàn kế không cho Trần Nguyên đi ra, hấn nói: "Nàng không đắc thủ trong phủ kho, Tôn đại nhân dám cam đoan nàng không đắc thủ tại những địa phương khác sao?"

“Theo ta được biết, trong khoảng thời gian nàng sống ở Biện Kinh này, Trần Thế Mỹ đã dẫn nàng đi đến không ít địa phương, ngoại trừ phủ kho, thậm chí còn đi đến cả quân doanh, xem chúng ta thao luyện khí giới.”

Nhân Tông nghe đến đó, liền thở phào một cái, nhẹ giọng hỏi một câu: “Thái sư, thật sự không thể thả Trần Thế Mỹ sao?”

Những lời này là hỏi một câu hai ý nghĩa, lời ngầm là hỏi Bàng Cát, người thật sự không có biện pháp sống chung với Trần Thế Mỹ sao?

Bàng Cát lại như là không nghe hiểu ra, nhanh chóng ôm quyền nói: “Vạn tuế, Trần Thế Mỹ nhiều lần coi rẻ vương pháp, trước đây từng ẩu đả đặc phái viên, lừa gạt kết hôn Công Chúa, hiện tại lại xảy ra sự tình Gia Luật Lữ Linh, thả hần, mặt mũi hoàng gia Đại Tổng ta còn tồn tại không?”

Phạm Trọng Yêm lập tức nói: “Thái sư, sự tình dĩ vãng, hoàng thượng đã xử phạt, không cần phải lấy nợ cũ ra, từng bước từng bước tính toán tội mới chứ?”

Âu Dương Tu đứng ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu lời chuyện cũ ra, chỉ sợ người thứ nhất đáng chết, không phải Trần Thế Mỹ đâu?”

Chòm râu Bàng Cát bắt đầu chuyển động, hỏi: “Âu Dương Tu, ngươi có ý gì?”

Âu Dương Tu mỉm cười nói: “Không có ý gì, hạ quan chỉ cho rằng, người đều có thời điểm phạm sai lầm, chúng ta không cần luôn nắm chặt sai lầm trước kia không tha.”

Trên triều đình lập tức bắt đầu nhao nhao, rất nhiều đại thần ào ào lên tiếng, có người giúp Trần Nguyên nói chuyện, cũng có người giúp Bàng Cát nói chuyện, bắt đầu còn có thứ tự, ai đứng ra trước, chờ hần nói xong, người sau mới nói, nhưng lúc sau, chính là toàn bộ cùng nói, gắng hết sức nói thật lớn.

Nhân Tông không nghe nổi nữa, phẫn nộ đứng lên, vỗ long ý quát: “Đủ rồi, nơi đây không phải chợ bán thức ăn!”

Ánh mắt của hần quét một chút, chậm rãi nói: “Trẫm, đã quyết định rồi!”

Thời điểm Nhân Tông đang muốn nói Trần Nguyên nên bị giam hay được thả, tất cả lỗ tai mọi người cũng đều đang lắng nghe lời đằng sau, bỗng nhiên thái giám từ bên ngoài chạy nhanh đến, nói: “Vạn tuế đương triều Tướng quốc Lữ Di Giản nằm trong nhà, bệnh tình nguy kịch, đã đến thời khắc hấp hối, người nhà đến đây báo tin dữ!”

Nhân Tông lập tức dừng câu nói kế tiếp lại, thoáng một tý đã đứng lên, nói: “Bãi triều, chuẩn bị xa giá, nhanh!”

Lữ Di Giản cả đời không làm được bao nhiêu chuyện tốt, nhưng hần cực kỳ quan trọng đối với Nhân Tông, bởi vì lúc trước, nếu như không phải có Lữ Di Giản, Nhân Tông đã không làm được cái hoàng thượng này.

Còn có, sự tình mẹ đẻ Nhân Tông, cũng là Lữ Di Giản nói, cũng là lúc trước Lữ Di Giản xin Lưu thái hậu dựa theo lễ hoàng hậu hậu táng mẹ đẻ Nhân Tông.

Bằng vào vài chuyện này, đủ để cho Nhân Tông có vài phần kính trọng đối với Lữ Di Giản, hiện tại Lữ Di Giản đã đến thời khắc hấp hối, chính là sắp chết, Nhân Tông nghĩ cũng không nghĩ, buông tất cả sự tình, muốn đi thăm vị Tướng quốc trợ giúp mình trèo lên trên ngôi vị hoàng đế này một lần cuối cùng.

Mấy người Phạm Trọng Yêm trước kia rất xem thường Lữ Di Giản, luôn coi vì Tướng quốc này làm việc quá mức tiểu nhân, không bước trên một con đường cùng bọn họ.

Phạm Trọng Yêm không lâu trước còn dùng bản đồ đủ loại quan lại, trực tiếp nhắm đầu mâu vào Lữ Di Giản, nhưng Lữ Di Giản không giống với Bàng Cát, ít nhất thì hần cũng không làm việc ác gì quá lớn.

Bây giờ nghe nói tin tức này, Phạm Trọng Yêm cùng bọn người Phú Bật trao đổi ánh mắt một chút, quyết định cùng Nhân Tông cùng đi thăm vị Tướng quốc này, tại lúc hấp hối, cũng không có gì đúng sai để phân biệt, đưa hần một đoạn đường thôi.

Ngược lại, đoạn thời gian này, Bàng Cát quan hệ hòa hợp với Lữ Di Giản nhất, lại có vẻ không gấp gáp.

Nhân Tông tuyên bố bãi triều, Bàng Cát cảm thấy mừng rỡ, trong mắt hấn, hiện tại Lữ Di Giản sắp chết, lại rất vừa vặn, lúc này nếu như hấn có thể kéo dài Nhân Tông ở vài ngày, như vậy mình sẽ có đầy đủ thời gian làm thối Trần Nguyên.

Tan triều, thời điểm Nhân Tông cùng một ít đại thần đi thăm Lữ Di Giản, hấn liền lên xe ngựa của mình, mặt câu nói đầu tiên là hỏi xa phu: "Thế nào? Hiện ở bên ngoài nói về Trần Thế Mỹ như thế nào?"

Thần sắc xa phu có chút do dự, Bàng Cát rất sốt ruột, gấp gấp nói: "Nói đi!"

Xa phu nhìn Bàng Cát, nói: "Hồi bẩm lão gia, buổi sáng hôm nay, Liễu Vĩnh lại đưa ra một bản báo chí, trên đó chuyên môn nói về sự tình Trần Thế Mỹ, lão gia xem xem."

Nói xong liền đem báo chí từ trong xe ra, Bàng Cát vội vàng nhận lấy xem xét, trên báo chí nói rất kỹ càng, vì cái gì đi Trần Nguyên Liễu quốc, mãi cho đến đêm qua, Gia Luật Lữ Linh mang theo đứa trẻ về Đại Tổng, trong đó hai người bọn họ nhận thức nhau như thế nào, tình đầu ý hợp như thế nào, cùng với cuối cùng tại sao phải tách ra, đều ghi vô cùng rõ ràng.

Còn có lần này, trên đường Gia Luật Lữ Linh trở về bị người đuổi giết cũng nói ra, chỉ không điểm danh Lão Bàng mà thôi.

Liễu Vĩnh không có bốn sự khác, khoản công phu cán bút này thì tương đối tốt, ghi câu chuyện rất phần khích, hành văn thông suốt, từ ngữ trau chuốt hoa lệ, địa phương nên tỉnh lược thì tỉnh lược, địa phương nên nói tỉ mỉ thì không tiếc văn chương, làm cho người ta đọc lên, cảm giác như đang nghe một câu chuyện tình yêu vui buồn lẫn lộn.

Trong chuyện xưa nói về Lữ Di Giản, còn có cả Tiểu Hầu gia Thiên Ba phủ, còn có tổng quản phủ Thái sư, thậm chí Vương Luân một thời gian ngắn trước làm loạn cũng ở trong đó, nhiều nhân chứng như vậy còn sống, ngay tại Biện Kinh, có thể để cho người ta tìm được nhân chứng, không để người khác hoài nghi nội dung báo chí này là giả.

Bàng Cát chứng kiến, hai tay phát run, hấn rốt cuộc cũng biết mình quá tự tin rồi, thủ đoạn mình muốn dùng thủ đoạn của người ta, nhưng người ta đã chẳng thêm ngó tới.

Cái báo chí này vừa đưa ra ngoài, gần vạn phần báo chí giống như gần vạn người cùng há miệng một chỗ ngoài ra, hơn nữa còn truyền lẫn nhau, cả câu chuyện lập tức biến thành không ai không biết, những chỗ uẩn khúc không rõ kia cũng nói rõ toàn bộ, hơn nữa, đoạn thời gian này, báo chí đã tạo thành độ tin cậy tương đối cao trong cư dân Biện Kinh, tuyệt đối hữu hiệu hơn nhiều so với mình tìm vài người nói bậy.

"Trần Thế Mỹ!" Báo chí trong tay Bàng Hỉ chậm rãi bị xé nát thành một đồng, ánh mắt hấn như có thể phun ra lửa.

Xa phu nhỏ giọng hỏi: "Thái sư, bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

Thân hình Bàng Cát hơi run run một chút, xa phu vội bước lên phía trước đỡ lấy hấn, nói: "Thái sư chú ý."

Bàng Cát đẩy cánh tay xa phu ra, nói: "Không việc gì, ta không sao, theo ta đi, tìm một quán trà, quán trà nào nhiệt nhất, ta muốn chính tai nghe một chút, xem hiện tại người khác nói như thế nào về chuyện này!"

.....

Trước cửa phủ Tướng quốc Lữ Di Giản đã muốn phủ lên mảnh vải màu đen, một quan tài gỗ lim đặt trong sân, tử tôn Lữ Di Giản đều đứng ở trong sân, không ngừng thút thít nỉ non.

Nhân Tông ngay cả y phục cũng không đổi, ăn mặc long bào, trực tiếp xông vào hô: "Tướng quốc đâu? Tướng quốc ở nơi nào?"

Con trai trưởng Lữ Di Giản mạnh mẽ quỳ trên mặt đất, nói: "Vạn tuế, cha ta còn một hơi thôi, đang ở ngay tại sảnh đường, hấn nói, hấn nói vạn tuế nhất định sẽ đến thăm hấn, cho nên mới không chịu tất tở!"

Nhân Tông lập tức chạy tới hướng sảnh đường, quả nhiên trông thấy Lữ Di Giản nằm ở trên giường trúc, miệng hơi nhúc nhích, rõ ràng đã thở ra thì nhiều, hít vào thì ít.

Chúng kiến bộ dạng Lữ Di Giản, nhớ tới những mưa gió lão nhân này và mình đi qua vài thập niên, Nhân Tông cảm thấy thương cảm, hần chậm rãi ngồi xuống bên giường, kéo tay Lữ Di Giản, nói: "Tướng quốc, trăm tới thăm ngươi!"

Con mắt Lữ Di Giản hơi mở ra một ít, đang thì thảo nói gì đó, Nhân Tông cũng không nghe rõ, gọi nhi tử Lữ Di Giản tới, để cho hần nghe một chút xem Lữ Di Giản nói cái gì.

Nhi tử Lữ Di Giản nghe một hồi, liền đứng lên chấp tay nói với Nhân Tông: "Vạn tuế, cha ta nói, hần có chuyện quan trọng bẩm báo vạn tuế, xin vạn tuế để cho mọi người lui ra."

Nhân Tông sửng sốt một chút, hần thật sự không biết lúc này Lữ Di Giản còn có chuyện gì muốn nói, nhưng hiện tại Lữ Di Giản nói cái gì hần cũng đáp ứng, lập tức phát tay nói với người xung quanh: "Các người tạm lui ra sau đi."

Vệ sĩ bốn phía lui xuống, tay Lữ Di Giản gian nan vươn hướng xuống dưới thân thể của mình, giống như lực loại cái gì đó, Nhân Tông nhìn ra ý của hần, vội vàng đưa tay tới, từ dưới khuôn mặt Lữ Di Giản lấy ra một phong thư.

"Tướng quốc, ngươi tìm cái này sao?"

Lữ Di Giản gật gật đầu, ngón tay chỉ chỉ, cả bộ mặt bỗng nhiên hiện lên vẻ không cầm cự được, bàn tay thoáng một tý đã từ không trung rũ xuống dưới.

Nhân Tông kinh hãi, vội vàng hô: "Người đâu, mau gọi người tới!"

Nhi tử Lữ Di Giản lấy tay sờ mạch đập Lữ Di Giản một chút, giọng kêu khóc lập tức vang lên, tiếp theo, một thái y chạy tới sờ một chút, vội vàng quỳ xuống nói: "Vạn tuế nén bi thương, Tướng quốc đại nhân đã quy thiên."

Khi thái y nói xong lời này, tất cả mọi người trong sân đều khóc, kể cả Bao Chứng và bọn người Phạm Trọng Yên cùng đi với Nhân Tông cũng bị hoàn cảnh này lây lan, vài giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Nhân Tông rất thương cảm, sau khi sửng sờ một lát, mới nhớ tới lá thư Lữ Di Giản giao cho mình, tranh thủ thời gian đặt vào trong ngực, sau đó phát tay nói: "Âu Dương đại nhân, tang lễ Tướng quốc, người phụ trách lo liệu một tý, nhớ kỹ, nhất định phải xử lý long trọng, trăm sẽ tự mình đưa Tướng quốc đi đoạn đường cuối cùng."

Âu Dương Tu cung kính nói: "Vi thần tuân chỉ, xin vạn tuế yên tâm, vi thần nhất định làm thỏa đáng."

Nhân Tông chậm rãi đi đến đằng sau, bảo con trai trưởng Lữ Di Giản tìm cho hần một chỗ yên tĩnh, lúc này mới mở thư tín ra để xem xét.

Ban đầu hần vẫn chưa để ý, nhưng càng nhìn, sắc mặt Nhân Tông càng biến thành cực kỳ khó coi, tay của hần cũng bắt đầu phát run.

Bao Chứng một mực đi theo Nhân Tông, lúc này xem sắc mặt Nhân Tông cực kỳ bất thiện, nhỏ giọng hỏi một câu: "Vạn tuế, Tướng quốc có di ngôn gì vậy?"

Nhân Tông cũng không nói cái gì, trực tiếp đưa thư cho Bao Chứng, Bao Chứng dùng hai tay nhận lấy xem xét, lập tức bị hù dọa đến mức khuôn mặt đen trở nên trắng.

568. Chương 523: Một Cuộc

Trong lòng thầm suy nghĩ, lão gia hỏa Lữ Di Giản này thật sự rất độc ác, tại trước khi hần chết, còn muốn hung hăng chọc Bàng Cát một dao, hần đây là đang muốn kéo Bàng Cát đi kê lót quan tài cho hần mà.

Thư tín là tự thể của Lữ Di Giản, Nhân Tông nhận ra, Bao Chứng cũng nhận ra, tuy bút tích đã có chút ít run run, lại là Lữ Di Giản ghi, trên thư hần nói một sự tình, đủ để cho Đại Tổng nhắc lên sóng to gió lớn.

Nhân Tông không phải là không có nhi tử, hần từng có ba con trai, hai trong đó vừa sinh ra không bao lâu liền chết non, cái này tại thời đại điều kiện chữa bệnh kém cũng không tính chuyện gì ly kỳ, nhưng con trai

thứ hai của Nhân Tông, Ung Vương Triệu Hân, thời điểm vừa được năm tuổi, bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Cái này vẫn là đau đớn trong lòng Nhân Tông, theo lý thuyết, đứa trẻ đã được năm tuổi rồi, đã có sức chống cự rồi, những bệnh tật kia sẽ không đến mức mạnh như thế, nhưng hết lần này tới lần khác, buổi tối còn nhìn thấy một đứa bé chơi đùa, sáng ngày thứ hai lại không còn tỉnh lại nữa.

Cả hậu cung vì chuyện này mà đã điều tra hơn một năm trời, cũng không tra ra một kết quả nào, chỉ có thể không giải quyết được gì mà bỏ qua.

Lữ Di Giản cũng không nói Ung Vương Triệu Hân chết vì sao, chỉ nói là trước khi Ung Vương chết bất đắc kỳ tử một ngày, hần trông thấy Bàng quý phi cho Ung Vương ăn một ít điểm tâm.

Tay Bao Chứng cũng bắt đầu phát run, hần biết rõ chuyện này tra thì không rõ ràng lắm, năm đó nhiều đại thần như vậy đều không tìm ra đầu mối, cơ hồ người khám nghiệm tử thi tốt nhất cả nước đều bị điều đến kiểm nghiệm thi thể rồi, cũng không biết nguyên nhân, hiện tại càng không thể nào tra ra đầu mối.

Ở trên thư, Lữ Di Giản cũng không bảo Nhân Tông đi điều tra cái gì, còn nói, hần là một thần tử, không dám suy đoán lung tung, chỉ là suy nghĩ vì xã tắc của Nhân Tông, trước khi chết mới góp lời, xin Nhân Tông tại thời điểm Phi tần mang thai, đặc biệt là thời điểm sinh hạ long tử, nhất định phải rời xa Bàng quý phi.

Còn chưa đủ sao? Hần không suy đoán cái gì, nhưng hần lựa chọn tại lúc hấp hối giao thứ tín này cho Nhân Tông, rung động tạo ra trong lòng Nhân Tông, tuyệt đối lớn hơn gấp mười lần khi Lữ Di Giản còn sống góp lời.

Bao Chứng nhìn ra Nhân Tông rất phẫn nộ, nhưng Bao Chứng biết chắc, nếu người bên ngoài, còn có thể dùng cách người ác trước khi chết cũng nói lời thật, nhưng Lữ Di Giản này, dù là chết cũng không thể tin tưởng hần.

Hần tiến lên ôm quyền nói: "Vạn tuế, sự thể rất lớn, Tướng quốc cũng chỉ là suy đoán, xin vạn tuế minh xét mới được."

Suy nghĩ trong chốc lát, tâm tình Nhân Tông mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, trong lòng của hần rất loạn, khẽ gật đầu nói: "Trẫm hiểu rõ ràng, Bao ái khanh, cái thứ tín này chỉ có ta và người biết rõ, đừng để cho người thứ 3 biết."

Bao Chứng thấy Nhân Tông không mất đi không chế, lúc này mới yên tâm nói: "Vi thần tuân chỉ."

Đại Lý Tự.

Tâm tình Trần Nguyên cũng rất không bình tĩnh, hần đi tới đi lui trong phòng giam, hần không biết chuyện bây giờ phát triển đến mức nào rồi, nếu như mình không có cách nào đi ra ngoài, về sau rất khó đấu cùng Lão Bàng.

Lòng nóng như lửa đốt.

Cửa nhà lao bị mở ra, đội trưởng nhà lao đi tới, hình như là kiểm tra nhà tù bình thường, ngồi xổm bên người Trần Nguyên, trong miệng nhỏ giọng nói: "Phò mã gia, Tướng quốc đi rồi."

Sắc mặt Trần Nguyên lập tức biến thành sững sốt, hỏi: "Người nói cái gì?"

Đội trưởng nhà lao lại lặp lại một lần: "Tướng quốc đại nhân đi rồi, sự tình vừa xảy ra thôi, hoàng thượng đã tuyên bố, từ hôm nay trở đi sẽ phát tang, hơn nữa còn đích thân đưa hòm quan tài xuống đất cho Tướng quốc."

Trần Nguyên chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt bỗng nhiên có chút ngơ ngác, tiếp theo hai tay ôm đầu, một bộ dạng cực kỳ buồn bã.

Đội trưởng nhà lao nhìn thần sắc hần, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhắc nhở Trần Nguyên ở chỗ này không cần phải biểu hiện cái gì, sau đó từ trong lòng ngực xuất ra một phong thư, nói: "Đây là thứ trước khi Tướng quốc đi đã đưa đến phủ ngài, Sài đại quan nhân nhờ ta chuyển giao cho người."

Trần Nguyên kèm chế bi thương khó tả trong lòng, gật đầu nói: "Ừm, bên ngoài còn chuyện gì không?"

Đội trưởng nhà lao nhìn chung quanh một chút, thấy không có phạm nhân nhìn về hướng nơi đây, rồi mới lên tiếng: "Đêm qua Bàng Cát quả nhiên đã phái người đi, nhưng không có đắc thủ, năm thích khách chỉ có một chạy trốn."

Tâm lo lắng của Trần Nguyên lúc này mới buông xuống, nói: "Tốt, cực kỳ tốt, tình huống Công Chúa thế nào?"

Đội trưởng nhà lao sững sốt một chút, hỏi: "Ngài hỏi Công Chúa nào?"

Trần Nguyên lúc này mới ý thức được, chính mình phải phân rõ ràng hai Công Chúa, liền nói: "Hai người, đều nói một chút đi."

Đội trưởng nhà lao nói: "Liêu quốc Công Chúa bị hoàng thượng an bài tại khách điểm, nhưng không cho phép nàng rời khỏi Biện Kinh, cũng không làm khó cái gì. Về phần Công Chúa của chúng ta, thái y đã xem xét mạch rồi, thai khí coi như an ổn, cũng không có gì dị thường."

Trong lòng Trần Nguyên thầm buông một tảng đá xuống, nói: "Vậy là tốt rồi, nói cho các huynh đệ, còn người nữa, cũng phải chú ý, làm việc phải tận lực không kinh động đến cuộc sống của hai vị Công Chúa."

"Bước tiếp theo, Bàng Cát hẳn là muốn động đến hiệp hội buôn bán rồi, ngày mai là thời gian hiệp hội buôn bán họp, chắc hẳn sẽ không bỏ qua, chỗ này của ta có một phong thư, người đưa đến sơn trang, các huynh đệ biết rõ nên làm như thế nào."

Đội trưởng nhà lao rất cao hứng đối với việc Trần Nguyên dùng khẩu khí phân phó huynh đệ, phân phó mình làm việc, gật đầu nói: "Vâng, tiểu nhân sẽ lập tức đưa đi."

Đối với hắn mà nói, nhìn xem phạm nhân ngồi tù, không có gì khác mình ngồi tù, hắn đã sớm muốn đổi một vị trí khác rồi, chỉ là do không có cơ hội mà thôi.

Tuy tại đây thường xuyên có một ít đại nhân vật tiến đến, nhưng có rất ít người có thể đi ra ngoài.

Trước đó lần thứ nhất Trần Nguyên tiến vào đây, sau đó lại ra ngoài, hắn cũng đã đi báo phỏng Trần Nguyên một tý, chỉ là khi đó, hắn không có lý do tiếp cận Trần Nguyên, cho nên lần này Trần Nguyên lại đến, hắn đã nghe rõ ràng ngọn nguồn sự tình, lập tức quyết định đánh cuộc một lần, đi theo Phò mã gia này đánh cuộc tiền đồ của chính mình.

Đội trưởng nhà lao cầm thư tín rời đi, Trần Nguyên mới chậm rãi mở thư tín Lữ Di Giản đưa cho mình ra.

"Ta đi, vốn muốn chờ Bàng Cát cùng đi, nhưng ông trời không cho ta cơ hội, trước khi chết, ta đã hấn một cước, Thế Mỹ, nhớ kỹ chuyện đưa Bàng Cát theo ta, bằng không một mình ta sẽ buồn bực phát sợ, bọn Phạm Trọng Yên không được, ta và bọn họ không có lời gì để nói, đừng để ta chờ thời gian quá dài."

Thư tín của Lữ Di Giản dùng lời kể chuyện để ghi, không có chỉ, hồ, giả, dã gì, lại để cho Trần Nguyên nhìn mà cảm thấy rất thân thiết, khóe miệng hiện lên dáng tươi cười, nói một câu với tự thể trên thư: "Yên tâm, sẽ không để cho người đợi thời gian lâu, Bàng Cát sẽ lập tức tới ngay."

Hắn xé bỏ thư tín thành từng tờ từng tờ, thẳng đến khi người cực kỳ có kiên nhẫn cũng vô pháp phục hồi như cũ, mới cất ở trong túi áo, ngẩng đầu nhìn nhìn cửa nhà lao đã đóng chặt lại, có chút thương cảm nói một câu: "Tướng quốc, không thể đưa ngài đoạn đường cuối cùng rồi."

Tân Nguyệt sơn trang.

Tất cả mọi người không ngủ, đội trưởng nhà lao lấy thư tín Trần Nguyên ra, cũng không lập tức rời đi, hắn ngồi xuống cái bàn ngoài cùng, nhỏ giọng hỏi một câu: "Chư vị huynh đệ nhìn xem, có lời gì để cho ta mang về thì nhanh nói một chút mới được, ta lập tức phải đi rồi."

Trần Thế Trung mở thư tín Trần Nguyên ra, đọc từ đầu tới đuôi một lần, thở dài một tiếng thật dài, không nói gì.

Cái biểu hiện lo lắng này làm cho Hồ Diên Bình bên cạnh lo lắng theo, lập tức đứng lên nói: "Nhị chương quây, rốt cuộc nói như thế nào, người nói nhanh đi!"

569. Chương 524: Tiên Cung(1+2)

Trần Thế Trung lên tiếng: "Chuyện của ngày mai, không giống với chúng ta làm hai ngày này, hai ngày này huynh đệ chúng ta một lòng, cho dù Lão Bằng có năng lực đến mấy, hắn cũng khó có thể chiếm được tiện nghi."

"Nhưng ngày mai lại bất đồng, bốn mươi người, cái này ý nghĩa là có bốn mươi tâm, đại ca cũng không nắm chắc, hắn cũng không nói rõ ràng, ai nên tin cậy, ai không đáng tin."

Sắc mặt Sài Dương hơi tái, hắn bị một quyền kia của Bằng Hỉ đánh nội thương rất nặng, nếu như không phải thân thể của hắn tốt, đã sớm ngã xuống, hắn nói: "Nên có biện pháp mới được."

Trần Thế Trung lắc đầu, nói: "Ý của ta là mời Công Chúa ra mặt, chỉ cần Công Chúa ra mặt, cái gì cũng dễ nói, những người kia vẫn sẽ tin tưởng chúng ta, Lão Bằng không chơi ra nổi chiêu gì được, nhưng phong thư này của đại ca nói cho chúng ta biết, chỉ cần có thể bảo vệ tiền trang, còn lại đều mặc kệ hết, hắn kiên quyết không để cho chúng ta kinh động đến Công Chúa, cho nên, chuyện này thật sự rất phiền toái."

Sài Dương nhìn hắn một cái, cầm lá thư của Trần Nguyên tới, nội dung trên đó quả nhiên không nói gì quá cụ thể, chỉ bảo Trần Thế Trung nhìn tình hình rồi xử lý, thật sự không gánh được, trước hết cứ bảo vệ tiền trang của mình, quyết không thể để cho Triệu Ý quan tâm đến.

Sau khi xem xong, Sài Dương gật đầu nói: "Chương quây suy nghĩ cũng chu toàn, nếu Công Chúa có cái gì ngoài ý muốn, toàn bộ chúng ta sẽ xong đời, không động cũng tốt."

Mọi người nhất thời đều lâm vào trầm mặc, Hồ Diên Bình lòng nóng như lửa đốt nói: "Có đánh hay không, thật sự không được, khuya hôm nay ta sẽ đi làm thịt Bằng Cát!"

Trần Thế Trung trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Người thành thành thật thật ngồi đó đi, nếu như đại ca thật sự xảy ra chuyện, người hãy đi giết người."

Đội trưởng nhà lao lúc này bỗng nhiên nói: "Chư vị, ta có một biện pháp, không biết có được hay không?"

Dương chương quây nhìn hắn một cái, có chút không quá tin tưởng người vừa không biết võ công, cũng không buôn bán, chỉ hiểu cách ép tiền từ trên thân phạm nhân ra này có thể nghĩ ra được biện pháp gì tốt.

Ánh mắt những người khác quăng tới cũng mang dáng vẻ như thế, đội trưởng nhà lao do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: "Ta biết rõ các người nghĩ như thế nào, chỉ là, ta không có bốn sự khác, nhưng sự tình chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, ta đã làm rất quen rồi."

Mọi người vừa nghe hắn nói như vậy, cũng hiểu được để người này nói thêm mấy câu cũng không có gì tổn thất.

Trần Thế Trung liền nói: "Tốt, Quý đại ca cứ nói."

Đội trưởng nhà lao họ Quý, gọi Quý Tân.

"Ta cảm thấy, thứ đáng giá nhất của Phò mã gia chính là danh tiếng Phò mã gia này, cái danh tự này đưa ra, liền làm cho tất cả mọi người tin tưởng hắn, tại sao vậy chứ? Bởi vì trên này có một chữ hoàng thượng."

Mọi người nghe xong liền gật đầu, những thương nhân kia tụ tập chung quanh Trần Thế Mỹ, ngay từ đầu lại chính là coi trọng chữ hoàng thượng, hiện tại bọn hắn lòng người bằng hoàng, cũng là bởi vì bọn hắn cảm thấy cái chữ trên đầu Trần Nguyên có thể sẽ không lóe sáng như trước."

Liên giống như lần thứ hai thời điểm Trần Nguyên bị giam vào trong Đại Lý Tự, dưới tình huống không rõ ràng, bọn hắn ào ào né tránh.

Quý Tân tiếp tục nói: "Chư vị muốn để cho Công Chúa đi, cũng là coi trọng cái chữ hoàng thượng này, nhưng là Phò mã gia đau lòng, thương Công Chúa, không nỡ bắt nàng nâng cao bụng đi bôn ba vì chuyện của mình."

Trần Thế Trung cảm thấy không nhịn được, nói: "Quý đại ca, người có thể nói nhanh một chút, đi vào chính đề hay không? Có biện pháp nào thì cứ việc nói thẳng."

Quý Tân nhếch miệng cười một chút rồi mới nói: "Ta ở trong đại lao, thường xuyên gặp được một ít người nhà phạm nhân, không muốn cho chúng ta tiền, nguyên nhân là vì cái gì đây? Bởi vì bọn họ cho rằng, cho chúng ta tiền, căn bản không có tác dụng gì hết."

Hắn nói đến đây liền ngừng một chút, không để ý đến ánh mắt lo lắng của những người chung quanh, nâng chung trà lên uống một ngụm, sau đó chậm rãi buông bát trà xuống, tiếp tục nói: "Lúc này chúng ta áp dụng phương pháp như vậy, cầm lấy cờ hiệu Bao đại nhân, đi đến nhà hắn, quần áo trên người ta là quan phục Đại Lý Tự, mang danh tiếng Bao đại nhân ra, không cần phải nói vài câu, bạc lập tức liền tới tay."

Hô Diên Khánh cũng chịu không nổi nữa rồi, nện một quyền lên trên mặt bàn, nói: "Người đừng có quanh co lòng vòng nữa, ta vắn cổ người xuống đây!"

Quý Tân bị hắn lại càng hoảng sợ, Dương chương quỳ xồng Hô Diên Bình phát phát tay: "Ngồi xuống ngồi xuống, người trẻ tuổi, không cần phải nóng tính như vậy, nghe Quý đội trưởng nhà lao nói cho hết lời đã, chỉ là, Quý đội trưởng nhà lao, ngài cũng tỉnh lược lời nói một chút, thời gian của chúng ta thật sự không nhiều lắm."

Quý Tân này vốn không phải người như vậy, nhưng đội trưởng nhà lao đúng là dạng như thế, một câu chia làm vài câu mà nói, chính là vì có thể nhiều cầm ít bạc từ tay đối phương, chậm rãi dưỡng thành thói quen nói nhiều như vậy.

Bị Hô Diên Bình gào to một chút, lúc này mới bình tĩnh nói vào chính đề: "Ta nghĩ chính là, Phò mã gia biết rõ Công Chúa không tiện, chúng ta cũng biết, những người hiệp hội buôn bán kia cũng biết rõ, lúc này, nếu phái người có thể đại biểu Công Chúa người ra mặt, nói là do Công Chúa phái đi, không phải cũng giống như vậy sao?"

Lời này mọi người nghe xong, vốn là sững sờ, tiếp theo, Trần Thế Trung mừng rỡ nói: "Tốt, ta sẽ đi tìm Thiển Thu, bảo ngày mai nàng đi, nói là nhận ý chỉ Công Chúa đến."

Sài Dương ho khan một tiếng rồi nói: "Người nói thế nào vậy, những người buôn bán kia, có ai không biết Thiển Thu là lão bà của người? Nàng ra mặt hay người ra mặt có gì khác nhau."

Trần Thế Trung ngẫm lại, cũng đúng là như thế, tuy trước kia Thiển Thu là nha hoàn thiếp thân của Triệu Ý, dù sao cũng chỉ là một nha hoàn, sức thuyết phục quá thấp.

Lúc này, A Mộc Đại đứng lên nói: "Trong lòng ta có người, không biết được hay không? Cũng không biết người ta có nguyện ý hỗ trợ hay không."

.....

Giờ Tý, sắc trời đã đen xì.

Cửa nhà lao Đại Lý Tự bị người chậm rãi đẩy ra, Trần Nguyên đang ở trong giấc mộng, nghe được có người hô tên của hắn: "Trần Thế Mỹ, Trần Thế Mỹ?"

Bên trong mông lung ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thân hình mập mạp của Bằng Cát đang đứng bên ngoài cửa nhà lao, trên mặt mỉm cười nhìn nhìn mình.

Bằng Hỉ đi theo sau lưng Bằng Cát, cúi thấp đầu xuống, lúc Trần Nguyên xoay người, ánh mắt của bọn hắn gặp nhau một chút, chỉ là, Bằng Hỉ lập tức liền tránh né sang chỗ khác.

Trần Nguyên nhìn mọi nơi một chút, sau đó ngón tay chỉ cái mũi của mình, hỏi: "Ai ui, Thái sư gọi ta sao?"

Bằng Cát nở nụ cười: "Ha ha, tại đây còn có Trần Thế Mỹ thứ hai sao? Thế Mỹ, ở chỗ này thế nào nha?"

Trần Nguyên đứng dậy cười nói: "Nhờ phúc Thái sư, hạ quan ngủ ở chỗ này coi như yên ổn, làm phiền Thái sư đêm khuya còn đến thăm, hạ quan thật sự sợ hãi, cực kỳ sợ hãi."

Bằng Cát cười một chút, nói với những lính canh ngục để hắn vào kia: "Các người đi ra ngoài trước, ta có một số việc muốn nói cùng Trần đại nhân."

Mấy lính canh ngục không dám cãi mệnh lệnh của hấn, trong chớp mắt liền rời đi.

Trần Nguyên biết rõ, lần này Lão Bàng tới chính là vì đả kích mình, hiện tại hấn phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, không nên bị Bàng Cát đánh tan phòng tuyến tâm lý.

Lính canh ngục rời đi, nụ cười trên mặt Bàng Cát lập tức thay đổi, nói: "Trần Thế Mỹ, người thật giỏi đó, người ở trong đại lao, rõ ràng có thể tính toán đến chuyện ta ở bên ngoài muốn làm gì, lão phu thật sự là vô cùng bội phục, không hổ là cao đồ của Lữ Tướng quốc."

Trần Nguyên khom người chào thật sâu, nói: "Thái sư quá khen, còn phải cảm tạ Thái sư năm đó bồi dưỡng."

Lữ Di Giản nói: "Có một tin tức ta muốn nói cho người biết, Lữ Tướng quốc chết rồi, người biết chưa?"

Trần Nguyên làm ra một bộ dạng rất kinh ngạc, tiếp theo liền mạnh mẽ xông lại ôm cửa nhà lao, thần sắc giống như mất đi không chế, hỏi: "Cái gì, người nói cái gì? Người nói vậy!"

Hấn không thể để cho Bàng Cát biết mình có thể thông suốt tin tức với bên ngoài, bởi vì hiện tại Bàng Cát rất dễ dàng có thể tìm ra Quý Tân, sau đó, kết quả tốt nhất là hấn giết Quý Tân, chính mình mất đi nơi đưa tin tức.

Kết quả xấu nhất là hấn thu mua Quý Tân, dùng danh nghĩa của mình hạ phát mệnh lệnh giả đối với bọn Trần Thế Trung, triệt để xong đời, hai điểm này, hấn đều có thể làm.

Bộ dạng Trần Nguyên thế này, hiển nhiên là đã lừa gạt được Bàng Cát, Bàng Cát rất là đắc ý, nói: "Ha ha ha, lão phu không cần phải lừa người, Thế Mỹ à, hiện tại lão phu có một điều không rõ, Gia Luật Lữ Linh không nói với hoàng thượng, người hợp tác Liêu quốc là ta, vì cái gì người cũng không nói vậy?"

Trần Nguyên vẫn còn tiếp tục biểu diễn, ánh mắt của hấn rất bi thương, cả người mềm oặt, tựa ở trên song gỗ, giống như không nghe thấy Bàng Cát nói cái gì.

Đối với thái độ này của Trần Thế Mỹ, trong lòng Bàng Cát rất thoả mãn, nhẹ giọng nói: "Thế Mỹ, Thế Mỹ, lời ta hỏi, sao người vẫn không trả lời?"

Con mắt Trần Nguyên vô thần nhìn về phía hấn, nói: "Gia Luật Lữ Linh không nói, là vì nàng cho rằng chiến tranh cùng Tống triều, Liêu quốc sẽ thiệt thòi. Ta không nói, là vì ta biết rõ, nói ra, Liêu quốc và Đại Tống sẽ không có bậc thang để xuống, Đại Tống chúng ta vừa mới thở ra một hơi, hiện tại không thể đánh nhau. Ta và người không giống nhau, ta không biết cầm giang sơn xã tắc và tánh mạng dân chúng Đại Tống ra đùa."

Thời điểm Trần Nguyên nói tới chỗ này, Bàng Hỉ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hấn một cái, chỉ là một cái, đầu kia lại lập tức cúi thấp xuống dưới.

Bàng Cát nở nụ cười, nói: "Ha ha, tốt, đại nhân đại nghĩa, nhưng Thế Mỹ à, giống như trước kia lão phu đã dạy người, thời điểm đấu tranh tại triều đình, giảng nhân nghĩa là sẽ có hại chịu thiệt hơn người ta."

Trần Nguyên khoát tay chặn lại, nói: "Thật có lỗi, đệ tử ngu muội, chưa từng lĩnh ngộ một phen khổ tâm của Thái sư."

Bàng Cát nói: "Hôm nay ta sẽ dạy người thêm một lần, ta cho người xem một vật."

Nói xong, hấn từ trong lòng ngực móc ra một xấp giấy viết chữ, nói: "Đây là những thương nhân hiệp hội buôn bán kia, tổng cộng bốn mươi vị hử? 27 vị trong đó đã đáp ứng hợp tác cùng lão phu, còn có mười người ta chưa kịp đi tìm."

Đây là sự tình Trần Nguyên lo lắng nhất, cũng là nơi mấu chốt song phương độ sức lần này.

Chỉ cần Bàng Cát có thể làm tan rã hiệp hội buôn bán của mình, như vậy cho dù Nhân Tông thả mình ra ngoài, ở trong ngắn hạn, mình cũng không có tiền vốn trợ giúp Nhân Tông giống như trước, mất đi giá trị ở trước mặt Nhân Tông là một chuyện rất đáng sợ.

Hấn biết chắc không phải Bàng Cát hù dọa hấn, hai mươi bảy người đáp ứng hợp tác cùng Bàng Cát, cái này ý nghĩa là chuyện mình có thể làm, Bàng Cát cũng có thể làm.

Hi vọng Trần Thế Trung có thể bảo vệ tiền trang, chỉ cần tiền trang còn, tổn thất sẽ không quá lớn.

Hắn lạnh lùng nhìn Bàng Cát rồi nói: "Thái sư, không nên cao hứng quá sớm, hiện tại chẳng biết hươu chết về tay ai, dường như nói sớm vẫn chưa thể được đâu?"

Bàng Cát gật đầu nói: "Đúng vậy, người còn có cơ hội, Tô Hiểu Du tiến cung, Thế Mỹ, người có ý định dùng nàng đối phó ta như thế nào?"

Trần Nguyên vẫn chưa mở miệng, Bàng Cát liền nở nụ cười, nói: "Chỉ là, ta cam đoan với người, người tuyệt đối không có cơ hội, ha ha ha!"

Nói xong, Bàng Cát liền xoay người rời đi, Bàng Hỉ đi theo, xoay người sang chỗ khác, thời điểm đang muốn cùng Bàng Cát đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy Trần Thế Mỹ ở bên trong hô một tiếng: "Bàng tổng quản!"

Bàng Hỉ sửng sốt một chút, dừng bước chân của mình lại, quay đầu nhìn Trần Nguyên trong phòng giam.

Trần Nguyên cười một chút với hắn, bỗng nhiên duỗi một bàn tay ra, trong miệng nói: "Đồng sanh cộng tử."

Thân hình Bàng Hỉ chấn động, nhớ tới buổi tối tại Liêu quốc, dưới tình huống vài người cùng đường phát hạ lời thề, khoe miệng bỗng nhẹ nhàng nhúc nhích, phảng phất như là muốn nói cái gì đó, nhưng bên trên lại truyền đến giọng nói Lão Bàng: "Bàng Hỉ, nhanh lên."

Cuối cùng hắn cũng không nói gì, trong chớp mắt liền đi theo Bàng Cát.

.....

Ban đêm.

Thời điểm tiến vào hoàng cung, những cấm quân cửa ra vào kia đồng loạt quỳ xuống, hô: "Tham kiến vạn tuế!"

Cánh tay Nhân Tông lôi kéo tay Tô Hiểu Du, tay kia nhẹ nhàng vung một chút, nói: "Bình thân."

"Tạ ơn vạn tuế!"

Cấm quân lại đồng loạt đứng dậy, động tác đều nhịp làm cho người ta có một loại rung động mạnh mẽ, lại làm cho Tô lão đầu lần đầu tiên bước vào hoàng cung lạnh run cả người.

Nhưng trong lòng Tô Hiểu Du lại cảm thấy một hồi hưng phấn, chính là loại cảm giác này, cảm giác tất cả mọi người quỳ gối dưới chân mình.

Nàng có chút kích động, cánh tay cầm Nhân Tông nhẹ nhàng run run, Nhân Tông cho rằng nàng đang khẩn trương, xoay người lại, rất dịu dàng vỗ bàn tay của nàng vài cái, nói: "Không cần khẩn trương, nơi này chính là chỗ người sẽ ở."

Tô Hiểu Du cười một chút, đằng sau nụ cười kia cất giấu rất nhiều điều gì đó.

Thời điểm bọn hắn đi vào cung điện, Tô Hiểu Du nhìn thấy phía trước có mười mấy nữ nhân xếp thành vài hàng, đứng ở nơi đó, đầu lĩnh chính là người đầu đội mũ phượng, đang mặc Phượng bào, nhìn về phía trên rất ung dung cao quý, cặp mắt của nàng trong nháy mắt này đã bắn ra rất nhiều quang mang khác thường đến, nàng biết rõ, người kia, chính là mục tiêu sau này mình phải vượt qua.

Thời điểm Nhân Tông đến gần, những nữ nhân khác đều quỳ xuống nghênh đón, chỉ có người nọ hơi hơi khom lưng, một hồi giọng nói như chim yến vang lên, nói: "Nô tì tham kiến vạn tuế."

Tô Hiểu Du biết rõ, nàng tất nhiên là hoàng hậu, đối với lễ tiết hoàng cung, nàng đã sớm hiểu thấu đáo rồi, nhưng lúc này lại biểu hiện giống như một thiếu nữ ngây thơ căn bản không biết nên hành lễ ra sao, hai đầu gối quỳ xuống đất, nói: "Thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

Tào hoàng hậu đối với việc lần này Nhân Tông bỗng nhiên dẫn nữ nhân trở về, hiển nhiên thập phần mất hứng, chỉ là, nàng cũng biết, Nhân Tông đã mang về, cách làm duy nhất của mình chính là tiếp nhận sự thật này.

Tô Hiểu Du làm lễ này thật sự quá lớn, dựa theo quy củ hoàng cung, Phi tần thấy hoàng hậu, đi một cái lễ gặp mặt, giống như những cung nữ kia, hơi quỳ xuống là được rồi, Phi tần đẳng cấp cao thậm chí chỉ cần cúi người.

Nhưng Tô Hiểu Du lại quỳ rạp cả người xuống đất, còn bành bành dập đầu mấy cái vang thành tiếng, đây là một loại đại lễ thảo dân thấy mình mới làm.

Trong lòng Tào hoàng hậu cảm thấy hơi hèn mọn, ánh mắt khinh miệt quét về phía Tô Hiểu Du, nhẹ nhàng nói: "Tô quý nhân, đứng lên đi."

Nàng nói như vậy, hiển nhiên là cho Nhân Tông mặt mũi, thừa nhận thân phận hiện tại của Tô Hiểu Du.

Thời điểm Nhân Tông đang muốn nâng Tô Hiểu Du dậy, Bàng quý phi lại đi trước Nhân Tông một bước, nâng nữ tử vừa mới vào cung này lên, có vẻ rất thân mật nói: "Muội muội nhanh đứng dậy, nghe nói hiện tại người đang nghi ngờ mang bầu, vạn lần không thể để thân thể tổn thương mới được."

Nhân Tông liếc nhìn Bàng quý phi, nói: "Hiểu Du vừa tới, cũng chưa quen thuộc đối với lễ tiết hoàng cung, các người không thể quá mức làm khó xử nàng mới được."

Những Phi tần kia cùng kêu lên: "Nô tì không dám."

Tào hoàng thượng nói: "Vạn tuế yên tâm, nô tì sẽ tìm người dạy nàng."

Đây là trách nhiệm của Tào hoàng hậu, làm hoàng hậu, chính là phải thay hoàng thượng lo liệu hậu cung.

Nhân Tông không nói gì thêm, con mắt nhìn về phía Tô Hiểu Du đã được Bàng quý phi vịn lên, trong khoảnh khắc đã biến thành dịu dàng, thần sắc này lại làm cho rất nhiều nữ nhân hận không thể lập tức giết Tô Hiểu Du đi, nhưng trên mặt càng phải làm ra một bộ dạng rất thân thiết, đi lên gọi muội muội này muội muội nọ, ân cần thăm hỏi một phen.

Trên mặt Bàng quý phi lại cười càng sáng lạn hơn, từ trên mặt nàng, dù Nhân Tông nhìn như thế nào cũng không tìm thấy chủng loại ác độc Lữ Di Giản nói kia, hẳn không khỏi sinh ra hoài nghi đối với lá thư này.

570. Chương 525: Nàng Muốn Giết Ta (1+2)

Đề những nghi kị trong lòng xuống, Nhân Tông rốt cục cũng nói chuyện với Bàng quý phi: "Bàng phi, bên trong những phi tần, tính ra thì tâm tư người cẩn thận nhất, ngày sau Hiểu Du ở chỗ này, có chỗ nào không chu toàn, toàn bộ đều cần nhờ người chiếu cố nhiều hơn nhiều mới được."

Tô Hiểu Du vừa rồi đang suy đoán thân phận nữ nhân vịn mình lên này, hiện tại đã biết rõ, nàng chính là Bàng quý phi, là tảng đá lớn nhất mình phải sút đi.

Nghe xong Nhân Tông nói chuyện, Tô Hiểu Du giả bộ như rất sợ hãi, lại quỳ lạy về hướng Bàng quý phi, nói: "Xin quý phi nương nương chiếu cố nhiều."

Bàng quý phi vội vàng đỡ lấy tay nàng, nói: "Muội muội, không cần phải như thế, không phải nói nữa, mọi người đều là người trong nhà, không đáng dùng lễ tiết như vậy, thời điểm chính thức người hô ta một tiếng quý phi, bình thường thì cứ hô tỷ tỷ là được rồi."

Tô Hiểu Du đứng lên, cười một tiếng với Bàng quý phi, bộ dạng rõ ràng cho thấy cái loại được yêu mà sợ, Nhân Tông khẽ gật đầu, nói: "Tốt, tất cả mọi người đi nghỉ ngơi đi."

Lúc này Bàng quý phi bỗng nhiên cúi đầu, nói: "Vạn tuế, nô tì có một yêu cầu quá đáng, kính xin vạn tuế ân chuẩn."

Nhân Tông nhìn nàng, nói: "Nói."

Một chữ, chỉ một chữ dứt khoát lưu loát như thế, quả thực lại làm cho hận ý trong lòng Bàng quý phi nổi lên, nàng cũng không biết đây là bởi vì lá thư của Lữ Di Giản, trong lòng tự nhiên đầy tất cả lỗi lên trên người Tô Hiểu Du.

Trong lòng nàng rõ ràng, nữ tử này chính là chạy đến cạnh tranh với mình, trước kia Nhân Tông luôn động từ ái phi ái phi ở bên miệng, hiện tại cô gái này vừa mới vào cung, thái độ đối với mình liền thay đổi, há có thể để cho nàng tiếp tục ở đây?

Tiên hạ thủ vi cường, đạo lý kia ở đấu tranh hậu cung cũng không thể thay đổi được.

"Vạn tuế, phụ thân nô tì lập tức sẽ đến ngày mừng thọ, nô tì muốn xin vạn tuế nghỉ vài ngày, kính xin vạn tuế ân chuẩn."

Nhân Tông gật đầu nói: "Ừm, trăm cũng biết việc này, ngày mai ái phi có thể trở về, cũng thay trăm vẫn an cho Thái sư, đợi ngày thọ yến Thái sư, trăm sẽ đích thân đi chúc thọ."

Sắc mặt Tô Hiểu Du trong nháy mắt này liền thay đổi, thân hình hơi run run một chút.

Ánh mắt Nhân Tông liếc xéo qua nhìn nàng, vừa thấy nàng như thế, ngay lập tức tiến lên một bước, hỏi: "Làm sao vậy?"

Biểu hiện quan tâm đó lại càng khiêu khích một đám Phi tần ghen ghét.

Tô Hiểu Du ý thức được chính mình hơi thất thố, cố tự trấn định tâm tình xuống, nói: "Không, không việc gì, chỉ do vừa rồi bỗng nhiên cảm giác trong người không thoải mái."

Tào hoàng hậu nói: "Chắc là vì đang có mang, có lẽ là sớm đi nghỉ một chút thôi."

Nhân Tông gật đầu nói: "Ừm, hoàng hậu nói có lý, người đâu, dẫn Tô quý nhân đi đến tắm cung của nàng."

Tô lão đầu có chút bối rối, không biết mình nên làm như thế nào, Nhân Tông nhìn ra hẳn không biết ứng xử thế nào, tay đưa lên, chỉ một ngón tay về phía Tô Hiểu Du, nói: "Người cũng cùng đi đến chỗ ở quý nhân, sau đó sẽ có người đưa người trở về."

Tô lão đầu lúc này mới vội vàng đi theo sau lưng nữ nhi của mình, cùng những thái giám kia rời đi.

Dựa theo quy củ hoàng cung, một khi Phi tần có bầu, hoàng thượng không thể sủng hạnh, cho nên Nhân Tông cứ việc cực kỳ muốn hoạt động ở cùng Tô Hiểu Du, cũng chỉ có thể đợi cho buổi sáng ngày mai tan triều đến thăm, nhìn bóng lưng Tô Hiểu Du rời đi, trong ánh mắt của hắn tràn đầy nỗi buồn vô cớ.

Tào hoàng hậu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó mới nói: "Vạn tuế yên tâm, ta cung nữ hầu hạ cho Tô quý nhân, ta đã sắp xếp xong xuôi, chắc chắn sẽ chiều cố thỏa đáng."

Thời điểm Tô Hiểu Du bước vào gian phòng ở rộng thùng thình, tuy sắc mặt đã không còn quá khó coi, nhưng vẫn hơi tái nhợt, cái này lại làm cho Tô lão đầu rất sợ hãi, nói: "Con gái à, người làm sao vậy? Muốn ta gọi thái y đến thăm bệnh cho người hay không?"

Tô Hiểu Du không nói gì thêm, phát tay để cho cung nữ lui ra trước, sau đó mới lên tiếng: "Cha, Bàng quý phi muốn giết ta."

Lúc nàng nói lời này, bờ môi run rẩy kịch liệt, Tô lão đầu cũng bị hù dọa đến kinh hãi, hỏi: "Không thể nào? Không phải nàng nói phải ly khai hoàng cung vài ngày sao?"

Khóe miệng Tô Hiểu Du hiện lên một nụ cười khổ, nói: "Người căn bản không hiểu, bây giờ ta đang ở đây, không có cái gì, ngay cả cung nữ có thể tín nhiệm, thái giám nào có thể tín nhiệm cũng không biết, đây là thời điểm nàng dễ dàng ra tay nhất, nàng rời đi, chính là muốn để cho sự tình ta chết không ai hoài nghi đến nàng!"

Tô lão đầu thì thào nói: "Vậy làm sao bây giờ? Hiểu Du, nếu không được thì chúng ta đi thôi, đừng rơi vào vũng nước đục này, chúng ta không chơi nổi."

Tô Hiểu Du lại lắc đầu, nói: "Ta không đi, thật vất vả mới vào đây, tại sao phải đi? Người lập tức trở lại, đi đến Tân Nguyệt sơn trang tìm những người của Trần Thế Mỹ kia, bọn hắn nhất định có biện pháp!"

Tô lão đầu biết rõ con gái rất cố chấp, cũng không phải mình mình có thể khuyên bảo, làm một người phụ thân, hắn chỉ có thể lựa chọn cùng Tô Hiểu Du tiếp tục chơi trò chơi này, hắn thở dài một tiếng thật dài, nói: "Tốt, tốt, con gái, người không nên hoảng hốt, ta sẽ đi ngay."

Trời, rốt cục lại sáng.

Xe ngựa của Bàng Cát vội vàng đi vào hiệp hội buôn bán, thời điểm vào tòa lầu Nhân Nghĩa này, thương nhân bên trong đã đến gần đầy đủ, bọn hắn đang tiến hành cãi lộn rất kịch liệt.

Có ít người cho là nên lập tức nghĩ ra biện pháp, để cho hiệp hội buôn bán phân rõ giới hạn cùng Trần Thế Mỹ, để cam đoan mọi người sẽ không bị chuyện lần này của Trần Thế Mỹ liên quan, những người này sớm đã thương lượng tốt rồi, dùng Hứa mặt rỗ làm chủ, kêu gào hết sức lợi hại.

Nhưng Ngô chương quây xướng đóng tàu thật sự là cực kỳ ủng hộ Trần Nguyên, kiên trì muốn đợi đến một khắc cuối cùng, thật sự không có hi vọng, mới làm tiếp ý định.

Song phương dùng mồm khẩu chiến, thậm chí còn có vài người đứng lên cãi nhau kịch liệt.

Hứa mặt rỗ hiển nhiên là đến có chuẩn bị, thời gian một ngày một đêm không lãng phí vô ích, rất nhiều người đều đi theo phía sau hắn, hơn nữa lời bọn hắn nói hiển nhiên đều là trải qua chiêm chước, có trật tự, rất nhanh đã chiếm cứ thượng phong, làm người gây sự chính.

Ngô chương quây rất là sốt ruột, nhìn Mã Sướng ngồi ở một bên không nhúc nhích, nói: "Mã chương quây, ngài nói mấy lời được không? Chúng ta đều là người sớm đi theo Phò mã gia rồi, từ ngày chúng ta đi theo Phò mã gia, mọi người buôn bán lời không ít tiền, không thể người ta vừa gặp khó, chúng ta liền bỏ mặc chứ? Như vậy cũng quá không nhân nghĩa!"

Hứa mặt rỗ cười một chút rồi nói: "Ngô chương quây hiểu lầm rồi, không ai muốn giải thể hiệp hội buôn bán, chúng ta chỉ cho rằng Phò mã gia khả năng là không có biện pháp giúp chúng ta mưu cầu lợi ích gì trên triều đình, chúng ta phải làm ra chuẩn bị khác mới được."

Ngô chương quây vỗ bàn một cái, nói: "Người nói làm chuẩn bị khác, chỉ là chọn một hội trưởng khác, vậy thì con mẹ nó còn không bằng giải thể!"

Mã Sướng còn chưa kịp nói cái gì, song phương lại bắt đầu đứng dậy nhao nhao.

Một bên, Trương chương quây quay đầu lại nhỏ giọng hỏi: "Mã lão bản, người thấy thế nào?"

Mã Sướng khẽ lắc đầu, nói: "Tình thế không rõ, người chú ý chưa, đám người Hứa mặt rỗ này nhất định đã thương lượng tốt, ta đánh cược, một lát nữa lão gia hỏa Bàng Cát kia sẽ xuất hiện."

Trương chương quây gật đầu, nói: "Thủ hạ Phò mã gia là Trần Thế Trung cùng Sài Dương đều ở Biện Kinh, bọn hắn hiện tại vẫn chưa đến, thật sự làm cho người ta rất kỳ quái."

Hai người trao đổi ánh mắt một chút, đều gật gù đầu, trong lòng ôm định rồi chú ý, tại trước khi người của Trần Thế Mỹ xuất hiện, hai người sẽ là nước chảy bèo trôi, không nói câu nào.

Cửa bị Bàng Cát đẩy ra, sắc mặt Ngô chương quây lập tức biến thành cực kỳ khó coi.

Nhưng vẻ mặt Hứa mặt rỗ lại đầy dáng tươi cười, một nhóm người bọn hắn lập tức đứng lên, nói: "Cung nghênh Thái sư."

Bàng Cát xem xét người hoan nghênh mình tính ra thì chiếm đại đa số, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, nói: "Ha ha, chư vị ngồi xuống đi, lần này lão hủ tới, là biết rõ hiện tại chư vị gặp phải nan đề. Nói thật, lão hủ vốn không muốn quản nhiều, nhưng tưởng tượng một chút, chư vị làm việc, cũng là sự tình tạo phúc cho xã tắc Đại Tống ta, cũng là sắp xếp lo giải nạn cho hoàng thượng, nếu có cái gì lão hủ có thể giúp đỡ, chư vị cứ mở miệng."

Hứa mặt rỗ vội vàng kéo cái ghế trước kia Trần Nguyên ngồi đến, nói: "Thái sư, mời ngồi xuống."

Bàng Cát đi từ từ tới, hắn biết rõ, chỉ cần mình đặt mông ngồi xuống mà không có người nào nói chuyện, chuyện tiếp theo liền dễ làm hơn nhiều.

Động tác của hắn rất chậm, trong quá trình ngồi xuống, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngô chương quây, miệng Ngô chương quây há nhiều lần, cuối cùng lại không có dũng khí ở trước mặt chống đối đương triều Thái sư, mắt thấy Bàng Cát ngồi xuống, hắn vẫn là một câu cũng không nói.

Đầu Trương chường quầy lệch ra một chút, giọng nói nén thấp hơn: "Người của Phò mã gia còn có thể đến sao?"

Mã Sướng nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Không biết."

Bàng Cát nói chuyện: "Ta biết rõ mọi người lo lắng về sự tình Trần Thế Mỹ, hôm nay ta tới, chính là cho các vị ăn một liều thuốc an thần, hiệp hội buôn bán Nhân Nghĩa là hoàng thượng lập ra, nếu hiệp hội buôn bán bởi vì sự tình Trần Thế Mỹ mà giải tán, chẳng phải là ngay cả mặt mũi hoàng thượng cũng sẽ bị hao tổn?"

Ngô chường quầy rút cục cũng nói chuyện: "Thái sư yên tâm, trước khi Phò mã gia chưa có tin tức, hiệp hội buôn bán chúng ta không biết giải tán."

Bàng Cát cười ha ha một tiếng, nói: "Tốt, như vậy cũng tốt, nhưng chẳng lẽ Trần Thế Mỹ cả đời không ra được, các người sẽ chờ hắn cả đời sao? Hắn phạm trọng tội, lão hủ cho rằng, các người cứ chọn một người đến chủ trì trước thì tốt hơn."

Hiện tại xưởng đóng tàu của Ngô chường quầy cùng một nhịp thở với Trần Nguyên, hắn đã quăng tất cả tài chính vào bên trong, nếu như kế hoạch của Trần Nguyên không thể áp dụng, đối với hắn mà nói, chính là cục diện vốn gốc không về nhà.

Nghe Bàng Cát càng nói càng rõ ràng, hắn cũng bất chấp giá nào rồi, lập tức xen vào một câu: "Đây là sự tình hiệp hội buôn bán chúng ta, không cần Thái sư quan tâm."

Hứa mặt rõ lập tức nói: "Ngô chường quầy nói lời này sai rồi, Thái sư quý là đương triều quốc thích, có thể ra mặt chủ trì đại cục, chúng ta nên vậy cao hứng mới đúng chứ?"

Ngô chường quầy hừ một tiếng, nói: "Coi như là Thái sư thân phận tôn quý, chúng ta cũng có quy củ của chúng ta, muốn nói chuyện tại buôn bán hiệp, phải có tiền vốn mới được, nói cách khác, sự tình hiệp hội buôn bán, chỉ có người trong tay có cổ phần mới có thể mở miệng."

Hứa mặt rõ đang định phản bác, Bàng Cát lại vung tay lên, cười một chút với Ngô chường quầy, sau đó từ trong lòng ngực móc ra một tờ giấy.

Bàng Hỉ cầm tờ giấy kia qua, đặt ở trước mặt Ngô chường quầy, nói: "Xem đi, đây là Trần Thế Mỹ tự tay ghi, Thái sư chiếm cổ phần trong những ngành nghề Trần Thế Mỹ mua bán, người vẫn chưa biết sao!"

Ngô chường quầy xem xét tờ giấy, xác thực là Trần Thế Mỹ viết, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bàng Cát phát tay nói: "Ngồi xuống đi, có chuyện từ từ nói, lão hủ không phải đến để đoạt vị trí này, chỉ là Trần Thế Mỹ không ở đây, chúng ta phải có người tiếp tục ngồi ở chỗ này chủ trì sự vật mới được, lão hủ cam đoan với các vị, mặc kệ ai ngồi ở chỗ này, ta sẽ giúp chư vị nói chuyện trên triều đình, thứ Trần Thế Mỹ có thể cho các người, ta cũng có thể cho."

Hứa mặt rõ xem xét thời cơ đã đến, liền đứng lên nói: "Chư vị, không bằng chúng ta dựa theo quy củ cũ, thoáng giờ tay biểu quyết một tỷ, có nên tuyển cá nhân ra, tạm thời thay Phò mã gia chủ trì đại cục hay không, được chứ?"

Giơ tay biểu quyết, là quy củ Trần Nguyên định ra, nhưng hiện tại người bên Bàng Thái sư rõ ràng rất nhiều, người Tân Nguyệt sơn trang nhưng không biết làm sao hôm nay đều không đến, cái này lại làm cho trong lòng Ngô chường quầy vạn phần lo lắng.

Một người bên cạnh nói: "Ta xem mọi người cũng đừng biểu quyết làm gì, Hứa chường quầy làm việc luôn luôn công đạo, không bằng để người làm hội trưởng mới của chúng ta, ta tán thành!"

Người nọ nói xong liền giơ tay lên, Ngô chường quầy hung hăng liếc hắn một cái, nói: "Chúng ta đang biểu quyết có nên tuyển hội trưởng mới hay không, còn chưa tới lúc bầu xem tuyển ai!"

Vừa dứt lời, hơn phân nửa người trong phòng giơ cánh tay lên, Hứa mặt rõ mỉm cười nhìn về phía Ngô chường quầy, nói: "Ngô ca, xem ra huynh đệ ta chung mục đích nha."

Trương chương quỳ nhìn Mã Sướng, hai người trao đổi ánh mắt một chút, cánh tay đặt ở dưới mặt bàn chậm rãi nâng lên, lúc muốn cử động, chợt nghe cửa ra vào truyền đến một tiếng kêu: "Ai ngồi vào vị trí đại ca của ta?"

Trần Thế Trung cất bước đi đến, tay Trương chương quỳ và Mã Sướng đều ngừng lại.

Hứa mặt rõ nhìn Trần Thế Trung bỗng nhiên đến, trong lòng có chút chột dạ, thì thào nói: "Nhị chương quỳ hiểu lầm rồi, chúng ta chỉ cảm thấy hiện tại Phò mã gia không thể ra đến chủ trì cục diện, muốn tìm người tạm thời thay thế một tý mà thôi."

Trần Thế Trung không để ý tới hắn, sau khi vào cửa, con mắt nhìn chằm chằm vào Bàng Cát, nói: "Bàng Thái sư, hôm nay sao lại nhàn rỗi như thế, đến hiệp hội buôn bán chúng ta ngồi chơi một chút rồi? Tiểu nhân xin ra mắt Thái sư."

Bàng Cát lạnh mắt nhìn hắn, nói: "Người gọi là Trần Thế Trung à, dường như còn chưa tới phiên người hỏi ta, chỉ là, hôm nay ta rất cao hứng, không so đo cùng người, Bàng Hỉ, đưa cổ phần của ta cho vị Nhị chương quỳ này nhìn xem."

Trần Thế Trung cười một chút, nói: "Không cần, thời điểm Thái sư đầu tư cổ phần tại chỗ đại ca, tiểu nhân biết, chỉ là Thái sư có khả năng không biết, chúng ta mặc dù là người không có thân phận, nhưng quy củ vẫn phải có, có bao nhiêu cổ phần, an vị vị trí gì rất rõ ràng, chỉ bằng ít tiền của Thái sư, muốn ngồi trên vị trí kia, sợ là ngồi không yên đâu?"

Ánh mắt Bàng Cát liếc về hướng Hứa mặt rõ, Hứa mặt rõ cố lấy dũng khí, nói: "Trần Thế Trung, đại ca người bây giờ không có ở đây, thân phận Thái sư tôn quý, vị trí hiệp hội buôn bán này sao không để Thái sư ngồi?"

Trần Thế Trung bỗng nhiên chỉ ngón tay về phía Hứa mặt rõ, nói: "Tốt, Hứa tiền bối, nếu có một ngày người mất, ta giao vị trí của người cho người khác đến ngồi, người có nguyện ý hay không?"

Hứa mặt rõ đương nhiên không muốn, hắn nếu như mất, vị trí này là con của hắn, thừa kế nghiệp cha là chuyện thiên kinh địa nghĩa, há lại có thể để cho ngoại nhân nhúng tay?

Khóe miệng động hai cái, không biết nói cái gì.

Bàng Cát cũng rất nhàn nhã nâng chén trà lên, nói: "Nói có chút đạo lý, nhưng hiện tại nếu như lão phu đứng lên, ai dám đến ngồi?"

Hắn nói lời này mười phần khí phách, nói rõ là muốn dùng thân phận để dọa người rồi, một đám thương nhân này, có mấy người dám lên tiếng đây?

Bàng Cát tương đối thoả mãn đối với thái độ mấy người này, nhìn Trần Thế Trung hỏi: "Ta cho người ngồi, như thế nào?"

Trần Thế Trung không kinh hoảng chút nào, liền ôm quyền nói: "Tiểu nhân không dám, chỉ là, tiểu nhân cho rằng, vị trí đại ca của ta, nên để có công chúa điện hạ đến ngồi thì thích hợp nhất."

Bàng Cát nghe xong liền sững sờ, lập tức nở nụ cười: "Ha ha, Công Chúa đang chuẩn bị sinh em bé đâu rồi, sợ là không thể tới đâu? Chớ không phải là người muốn kéo dài sự tình chúng ta tới lúc Công Chúa sinh em bé sao? Mọi người đều dừng mua bán lại rồi, ngừng một ngày, chính là tổn thất một ngày, Trần Thế Trung, người bồi thường nổi sao?"

Trần Thế Trung khẽ lắc đầu, thân thể lóe lên một cái sang bên cạnh, ngoài cửa chỉ thấy Sài Dương cùng một nữ nhân đi đến, thời điểm Bàng Cát chứng kiến nữ nhân kia, hai con mắt lập tức ngây ngẩn, tay bưng chén trà ngừng trên không trung.

Đại Công Chúa nện bước chân đi đến, một đám thương nhân biết rõ thân phận của nàng.

Trước kia nàng sống nhờ tại Tân Nguyệt sơn trang, lúc đó đại Công Chúa là danh nhân Đại Tổng, bởi vì hôn nhân tranh cãi náo loạn đến mức toàn thành đều biết, thời điểm những thương nhân này đi mở nhà tình nghĩa, đương nhiên đều đã gặp nàng.

571. Chương 526: Mua Chuộc

Đại Công Chúa dường như có chút luống cuống, nói: "Ta, ta tới chính là để giúp muội muội của ta nói mấy câu với các vị, muội muội của ta hiện tại không tiện đi ra ngoài, kính xin chư vị đồng ý để ta nói mới được."

Ngô chương quỳ thấy nàng đến rồi, lập tức cảm thấy mừng rỡ, dẫn đầu đi ra quỳ gối, nói: "Thảo dân bái kiến công chúa điện hạ."

Nói xong, thời điểm Công Chúa muốn mở miệng, Trần Thế Trung bỗng nhiên phát phát cánh tay, ý bảo Đại Công Chúa không cần nói nữa, trên mặt hắn đầy vẻ mỉm cười, nhìn một đám thương nhân nói: "Chư vị, Đại Công Chúa muốn nói chuyện, nàng thay ai nói, chư vị đã rõ ràng, không biết mọi người có cho nàng cơ hội này hay không?"

Ngô chương quỳ nói: "Xin Công Chúa chỉ rõ."

Hứa mặt rõ cũng không dám nói không để cho Đại Công Chúa cơ hội nói chuyện, Trương chương quỳ và Mã Sướng, cùng một ít người lúc trước bảo trì trầm mặc cũng nhìn ra đầu mối, tình thế bắt đầu nghịch chuyển.

Trần Thế Trung gật đầu nói: "Tốt, thế Đại Công Chúa nên đứng ở chỗ nào nói chuyện?"

Ánh mắt của hắn thẳng thắn trừng mắt nhìn Bàn Cát, tuy những thương nhân kia không nói gì thêm, nhưng ánh mắt cũng nhìn sang, phía dưới ánh mắt của mọi người, Bàn Cát chậm rãi đứng dậy, nói: "Công Chúa, mời."

Lúc đầu Đại Công Chúa còn có chút do dự, nhưng suy nghĩ một chút, liền can đảm đi tới, thi lễ một cái với Bàn Cát trước, sau đó liền đứng ở chỗ Bàn Cát vừa ngồi nói chuyện: "Chư vị, lần này Trần Thế Mỹ tiến vào ngục giam, thật sự là không kịp dự liệu, đối với tổn thất mang đến cho các vị, chờ sau khi hắn đi ra, sẽ tính toán cùng mọi người."

"Chúng ta chỉ hi vọng, chư vị có thể cho một chút thời gian, không cần nhiều, một tháng là được rồi, nếu một tháng sau, Trần Thế Mỹ vẫn chưa có tin tức, mọi người có thể tuyển hội trưởng khác thay thế hắn."

Hứa mặt rõ lập tức mở miệng nói: "Vay sự vụ trong một tháng này, chúng ta nên xử lý như thế nào?"

Trần Thế Trung tiếp nhận lời này, nói: "Vấn đề có một ý kiến, trong vòng một tháng này, cứ để ba người Mã chương quỳ, Ngô chương quỳ, còn có cả Hứa chương quỳ cùng nhau xử lý, người nào cũng phải giải quyết vấn đề, chư vị nghĩ như thế nào?"

Thời điểm Hứa mặt rõ còn muốn nói gì nữa, bỗng nhiên nghe thấy Mã Sướng ho khan một tiếng nặng nề, sau đó liền nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Hứa mặt rõ, nói: "Cứ như vậy đi, chúng ta buôn bán, phải chú ý một cái nhân tình, Công Chúa đã mở miệng, không có lý do gì không thể đợi một tháng, ếu như ai không muốn, hiện tại cứ rời khỏi hiệp hội buôn bán."

Trương chương quỳ cũng nói chuyện, con mắt nhìn chằm chằm vào đám người Hứa mặt rõ kia, nói: "Chư vị, lưu lại con đường đi, nếu Phò mã gia đi ra, mọi người còn có thể ngồi chung một chỗ uống rượu kiếm tiền, không phải tốt sao?"

Hứa mặt rõ rốt cục cũng ngậm miệng lại, vụng trộm liếc nhìn Bàn Cát, cảm giác rất khó chịu.

Hắn biết, hiện tại Bàn Cát đứng ở đằng sau Đại Công Chúa, cũng không có thể nữa làm vị trí kia, cũng không muốn ngồi những cái ghế khác, trong lòng chắc chắn là khó chịu.

Đại Công Chúa nói xong những lời này, Bàn Cát nhìn xung quanh không còn chỗ ngồi, cuối cùng cũng không ngồi nữa, hậm hực nói: "Đi, hồi phủ!"

Trong nhà giam, Trần Nguyên nghe Quý Tân nói tất cả mọi việc với mình, cười thật sự cực kỳ vui vẻ, nói: "Quý đại ca, lần này nhờ có ngươi, ngươi muốn gì, cứ việc nói, nếu như có thể làm được, ta nhất định sẽ thỏa mãn ngươi."

Quý Tân ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Phò mã gia, ngài nhìn ngài nói kia, quan hệ giữa chúng ta còn cần tính toán rõ ràng như thế sao?"

Trần Nguyên gật đầu, đây cũng là một người thông minh, biết rõ giúp đỡ mình làm việc, hẳn tuyệt đối sẽ không có hại chịu thiệt, liền gật đầu nói: "Huynh đệ hiểu, đại ca muốn gia nhập quân đội hay là tham chính?"

Quý Tân trả lời câu này thật sự tương đối dứt khoát, nói: "Không đối gặt chường quây, ta là người trời sinh nhất gan, nếu tòng quân, chỉ sợ không phải người tài giỏi."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thì tham chính đi, đợi giải quyết vấn đề Đảng Hạng xong rồi, ta sẽ hướng Hoàng thượng tiến cử hiền tài, điều người đi Tây Cương, làm Tri Phủ cũng không có vấn đề. Đến lúc đó làm tốt, huynh đệ lại tiến cử người một tỹ, tương lai nói không chừng có thể là một vị thanh thiên như Bao đại nhân."

Quý Tân vẫn không nói gì, mập mạp bên cạnh bỗng nhiên từ trên giường đứng lên, cười ha ha nói: "Phò mã gia, ngài để cho hần đi làm quan, còn trông cậy vào hần có thể quan thanh liêm sao? Ha ha ha."

Quý Tân hung hăng trừng mắt liếc mập mạp kia, nói: "Phò mã gia, hần rõ ràng giả bộ ngủ nghe trộm chúng ta nói chuyện, hần nghe được nhiều lắm đó!"

Trần Nguyên tưởng tượng một chút, lời của mập mạp xác thực là rất có đạo lý, Quý Tân có thói quen chăm mót, coi như là trong lòng có ý niệm làm quan thanh liêm, phỏng chừng cũng sẽ có một ít thói quen mờ ám.

Hần lắc đầu nói: "Quý huynh, vậy người đợi một thời gian ngắn nữa, ta sẽ cho người một vị trí làm cho người thỏa mãn."

Quý Tân cũng không nói gì thêm nữa, nhìn mập mạp kia, tiến đến trước mặt Trần Nguyên, đưa một tờ giấy lên, nói: "Phò mã gia, đây là tin tức vị trong nội cung kia đưa tới, người xem xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ."

Trần Nguyên xem qua, liền mỉm cười nói: "Tốt rồi, đã đến lúc chúng ta ra chiêu."

Tân Nguyệt sơn trang, một hồi giao dịch đang tiến hành, nếu như thuận lợi mà nói, Trần Nguyên có thể lập tức khởi xướng phản kích với Bàng Cát.

Hiện tại thời gian rất đúng, bởi vì hiện tại Trần Nguyên đang ở trong đại lao, tính cảnh giác của Bàng Cát tương đối thấp nhất, cũng bởi vì hần đã chống đối được rất nhiều chiêu của Bàng Cát, lúc này những bố trí của lão Bàng đã bị làm rối loạn, lúc này chắc hẳn tâm hần đã loạn như ma.

Còn có, Tô Hiểu Du tiến cung, vẫn sẽ làm Bàng Cát chú ý đến, cho nên, Trần Nguyên cho rằng, hiện tại đã thời điểm đến mình phản kích.

Hần phản kích, cần một người hỗ trợ, đầu tiên phải thu mua được người này.

Muốn mua một người, biện pháp tốt nhất không phải tiền, mà là giúp người này hoàn thành mấy cái gì đó hẳn muốn hoàn thành lại không có năng lực hoàn thành.

Trần Thế Trung nhìn ngó người đang trầm tư ở trước mặt mình, hẳn biết rõ, đối phương đã động tâm.

Động tâm, cũng không có nghĩa là đáp ứng.

Trần Thế Trung đợi hồi lâu vẫn không có được câu trả lời thuyết phục, hần cầm một trang giấy qua, lại viết một hàng chữ: "Dương đại nhân, chúng ta phải làm đổ Bàng Cát, đây là chuyện không có hại gì đến giang sơn xã tắc."

Dương Nghĩa khê lắc đầu, vẫn chưa nói chuyện, hẳn không muốn tham gia bất luận đấu tranh gì, bất kể là hậu cung hay là trên triều đình, hẳn chỉ trung với một người, đó là Nhân Tông, hẳn sống vì Nhân Tông, những chuyện khác đều không quan hệ đến hần.

Nếu như không phải điều kiện Trần Thế Trung quá mức mê người, hẳn căn bản không biết ngó ở chỗ này.

Trần Thế Trung nhìn hần, tiếp theo iên viết: "Vì những huynh đệ kia của người cũng không được sao? Phò mã gia nói, chỉ cần người giúp chúng ta làm thành chuyện này, Phò mã gia sẽ chuyên môn thành lập một ít tác phưởng, thu dụng những huynh đệ xuất ngũ kia của người, còn có cả những người khác giống như các người."

“Hắn sẽ xây dựng thêm trường học, để cho càng nhiều người thân thể không được đầy đủ tiến vào học tập, cho bọn hắn cơ hội sống như người bình thường, thậm chí nếu như khoa kiểm tra tương lai thay đổi, bọn hắn cũng có thể đi thi hoàng bảng.”

Dương Nghĩa nhìn Trần Thế Trung ghi những lời này, trong lòng hiển nhiên càng mâu thuẫn hơn, quả đấm của hắn nắm thật chặt, vò tờ giấy trong tay thành một cục.

Trần Nguyên hứa hẹn những thứ này, chính là lý tưởng hắn vẫn muốn thực hiện, nhưng khi lý tưởng của mình và niềm tin mình một mực kiên trì xung đột, là thời điểm một người thống khổ nhất.

Dương Nghĩa thống khổ hiện lên trên khuôn mặt của hắn, để cho Trần Thế Trung có thể cảm giác được.

Sau một lúc lâu, Dương Nghĩa ghi một trang giấy: “Dùng điều kiện như vậy để trao đổi, có phải là không đủ quân tử?”

Trần Thế Trung cúi đầu xuống, cầm bút viết: “Chính ngươi ngẫm lại xem, nhiều năm như vậy, đại ca của ta giúp ngươi làm bao nhiêu sự tình? Từ lần đầu tiên ngươi xin hắn cứu Trương Tu Chính ra, đến mấy ngày hôm trước, ngươi đưa cho chúng ta một người căn bản không thể làm cái gì, hai đùi đều bị chặt đứt, đại ca của ta nói một chữ không với ngươi chưa? Đại ca của ta sắp chết, ngươi còn nói hắn không đủ quân tử à?”

572. Chương 527: Đẳng Hạng Mời (1)

Trần Thế Trung ghi xong, tay hung hăng vỗ một cái lên mặt bàn, vung giấy cho Dương Nghĩa.

Dương Nghĩa xem qua, trên mặt xuất hiện một vẻ xấu hổ, qua nửa ngày, lại trả lời lần nữa: “Ta có thể giúp các ngươi bảo vệ Tô quý nhân, đây là chức trách của ta, các ngươi yên tâm. Nhưng chuyện lừa gạt hoàng thượng, ta chỉ có thể coi như không biết, xin các ngươi tìm người khác đi làm.”

Trần Thế Trung thở dài một tiếng, hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, vì sao lại có người cố chấp như Dương Nghĩa, trên mặt cười khổ một hồi, trở tay viết một hàng chữ, nói: “Nếu đại ca của ta gặp chuyện không may, trên trăm huynh đệ của ngươi đang làm việc tại hiệu buôn của chúng ta, toàn bộ xéo ngay đi cho ta.”

Đây là trắng trợn uy hiếp, uy hiếp như vậy, đối với một người bình thường có lẽ không thể dùng, bọn hắn sẽ hất ống tay áo lên rồi đi, chẳng có gì liên quan đến họ.

Nhưng đối với Dương Nghĩa, những huynh đệ kia lại khác hẳn, những người này có tàn tật, nếu mất đi bát cơm, bọn hắn rất khó tìm được việc thứ hai, xã hội rất không công bằng, điểm này bọn hắn thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

Dương Nghĩa nhìn tờ giấy, bỗng nhiên ngẩng đầu hung hăng nhìn chăm chăm vào Trần Thế Trung, Trần Thế Trung thể hiện ra một bộ biểu hiện thần nhiên nhìn hắn, biểu lộ đó đã cho Dương Nghĩa biết, nếu như mình cự tuyệt, khả năng chân trước mình đi ra cửa lớn này, chân sau bọn hắn sẽ đuổi người.

Hơn một trăm huynh đệ, một khi mất đi bát cơm, liên ý nghĩa nhà bọn họ tan nát, thậm chí là có ý nghĩa tử vong.

Mấy ngày hôm trước, hắn còn gặp được một huynh đệ làm công việc tại Tân Nguyệt sơn trang, huynh đệ kia nói cho hắn biết, hiện tại cuộc sống rất không tồi, sơn trang mỗi tháng chia cho hắn hai quan tiền, so với tiểu nhị bình thường địa phương khác còn nhiều hơn một chút, hắn có thể dùng số tiền này nuôi sống lão bà, đưa đứa trẻ đến trường.

Lúc ấy Dương Nghĩa rất cao hứng, hiện tại hắn biết rõ, nếu như mình không đáp ứng, cuộc sống cũng không quá hạnh phúc của hơn một trăm huynh đệ này sẽ lập tức kết thúc.

Tay của hắn bắt đầu hơi run run, bởi vì tức giận, cũng bởi vì lo lắng.

Vì sao Trần Nguyên lại lựa chọn mình? Dương Nghĩa cực kỳ rõ ràng, bởi vì mình là thị vệ Nhân Tông tín nhiệm nhất, Nhân Tông tin tưởng mình tuyệt đối không lừa gạt hắn, hắn cũng chưa từng có nghĩ tới chuyện lừa gạt Nhân Tông.

Nhưng lúc này đây, Trần Nguyên muốn hắn làm như vậy.

Chuyện này ở trong mắt Dương Nghĩa, cái này là Trần Thế Mỹ đang ép hấn buông tha niềm tin mình một mực kiên trì.

Đương nhiên chính mình còn có thể lựa chọn kiên trì, nhưng một cái giá lớn phải trả, là thứ hấn vô pháp tiếp nhận, lựa chọn như vậy, so với việc Trần Nguyên dùng một đao giết hấn còn thống khổ hơn.

Hấn ngẩng đầu lên, trong miệng bỗng nhiên phát ra một tiếng thở dài mơ hồ, đáng tiếc, chính hấn cũng không nghe được.

Trần Thế Trung mang một bộ dạng người gây sự ngồi ở chỗ kia, thần sắc không có chút đồng tình nào.

Trải qua nửa ngày trời sau, Dương Nghĩa rốt cục cũng làm ra lựa chọn, hấn cúi đầu xuống, cầm lấy bút viết mấy chữ trên giấy, nhưng sau đó liền xoay người rời đi.

Trần Thế Trung cầm giấy tới tại sau khi hấn đi, chỉ thấy trên đó viết: "Tốt, ta làm."

Khóe miệng Trần Thế Trung lại hiện lên vẻ tươi cười.

.....

Bây giờ là buổi tối thứ hai tiến vào hoàng cung rồi, Tô Hiểu Du nhìn về phía trên thì rất bình tĩnh, nhưng kỳ thật nội tâm của nàng đã hoảng sợ không thôi.

Vì có thể thắng cuộc trong lúc đấu tranh với những Phi tần này ngày sau, nàng đã xem qua rất nhiều sách vở viết về đấu tranh hậu cung trong các triều đại trước kia, nàng biết rõ những thủ đoạn kia rất lợi hại.

Khuya hôm nay Nhân Tông đến ăn cơm cùng nàng, nhìn Tô Hiểu Du một hơi ăn hết sạch rồi ba bát lớn, Nhân Tông còn cười nàng, nói phải ăn từ từ một chút.

Kỳ thật, Nhân Tông không biết, bắt đầu từ một khắc Bàng quý phi xuất cung này, Tô Hiểu Du căn bản không dám ăn bất kỳ vật gì trong nội cung, chỉ có thời điểm Nhân Tông ăn cùng nàng, nàng mới có thể yên tâm.

Lúc ngủ chăm chú đóng cửa phòng, rồi giường không dám dùng nước rửa mặt cung nữ đưa tới cho nàng, thậm chí ngay cả cung nữ hơi tới gần nàng một chút, nàng đều bảo trì cảnh giác

Mục tiêu của mình vừa mới thực hiện được mục thứ nhất, Tô Hiểu Du không muốn cứ như vậy liền ngã xuống, càng không muốn ngã xuống một cách không hiểu, nàng cần ủng hộ, cần người tin được đến bảo vệ nàng, nhưng tại đây, trong đại viện hoàng cung, nàng vừa mới đến, cũng không biết ai là người có thể tin tưởng, ai không thể tin tưởng.

Trời vừa chập tối, Nhân Tông lại đi, bên người Tô Hiểu Du lại chỉ còn lại sợ hãi, tại thời điểm tất cả mọi người rời khỏi căn phòng này, nàng chăm chú bọc chăn, mền, tựa ở tận cùng bên trong giường.

Nàng không ngủ, bởi vì nàng không dám ngủ.

Cuộc sống như vậy còn phải đợi bao lâu đây? Tô Hiểu Du biết rõ, cho dù thời gian dài hơn nữa, nàng cũng phải cố gắng chịu đựng, nàng không muốn buông tha, cho dù nàng muốn buông tha, hiện tại cũng không còn kịp nữa rồi.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân, Tô Hiểu Du nghe ra, đây là thị vệ tuần tra ban đêm đi qua.

Mỗi lần có bước chân như vậy vang lên, lòng của nàng đều cảm giác an toàn hơn một chút, nhưng theo tiếng bước chân đi xa, tâm nàng lại hồi hộp lo lắng.

"Bành bành."

Là tiếng gõ cửa, khuôn mặt Tô Hiểu Du lập tức có chút tái nhợt, dùng ngữ điệu run rẩy nói: "Ai?"

"Bành bành!"

Không có người nào trả lời, cái này lại để cho Tô Hiểu Du lại càng khẩn trương, tại đây trong hoàng cung, ai hội gỡ chính mình môn? Ai hội không trả lời câu hỏi của mình? Thân thể của nàng bắt đầu phát run, nhưng tiếng gõ cửa y nguyên đang tiếp tục.

Tô Hiểu Du thật sự không nhịn nổi: "Tiểu Đào, tiểu Đào "

Tiểu Đào là cung nữ hoàng hậu đưa cho nàng, nằm ngủ trong phòng nàng, Tô Hiểu Du cũng không tin tiểu Đào, chỉ là, tiểu Đào thoát nhìn rất là nhỏ gầy, hơn nữa mới mười ba tuổi, cho nên Tô Hiểu Du để nàng trong phòng, làm như vậy là vì quy định hoàng cung, phải có một cung nữ làm bạn với nàng.

Hiện tại rốt cục chỗ hữu dụng rồi, tiểu Đào vội vàng chạy ra, nàng mở cửa, chứng kiến khuôn mặt này, bỗng nhiên cười một chút rồi nói: "Tô quý nhân, không có chuyện gì đâu, là Dương thị vệ, hẳn không nghe được người nói chuyện, cho nên không thể trả lời người."

Lúc ban ngày, Tô Hiểu Du đã bái kiến Dương Nghĩa, nhưng cái này cũng không thể làm cho nàng tin tưởng Dương Nghĩa.

Dương Nghĩa ở ngoài cửa ôm quyền, đưa cho tiểu Đào một tờ giấy, sau khi tiểu Đào xem liền thì thầm: "Tôi nay gió lớn, xin tất cả tấm cung chú ý vật dễ cháy."

Tiểu Đào cười ha ha một tiếng, quay mặt nhìn Dương Nghĩa, chậm rãi nói: "Dương thị vệ, loại chuyện nhỏ nhặt này cũng phải bắt ngài tự mình đến thông báo sao?"

Hình dáng miệng của nàng khi phát âm hiện ra rất rõ ràng, làm như vậy là để cho Dương Nghĩa nhìn rõ ràng nàng đang nói cái gì.

Dương Nghĩa hiển nhiên nhìn rõ ràng rồi, cười một chút, ngón tay chỉ thùng nước, ý bảo phải đổ đầy nước.

Tiểu Đào đi qua nhìn một chút, thùng nước trống không, nàng muốn đi múc nước, rồi lại chợt thấy sắc trời đen như vậy rồi, không dám đi ra ngoài, nháy nháy mắt mấy cái nhìn Dương Nghĩa, lộ ra thần sắc khẩn cầu.

Tiểu Đào biết rõ, những thị vệ như Dương Nghĩa rất dễ nói chuyện, quả nhiên, Dương Nghĩa xem hiểu ý của nàng, nhẹ tay chỉ hai cái, tiểu Đào mừng rỡ, vội đưa thùng nước tới.

Chỉ một lát sau, Dương Nghĩa đã mang theo một thùng nước trở lại, đi vào trong phòng, buông xuống, còn thuận tay đánh cho tiểu Đào một cái không nhẹ không nặng.

Tiểu Đào cũng không tức giận, bởi vì Dương Nghĩa so với nàng thì lớn hơn hai mươi tuổi, động tác này hiển nhiên thuộc về một trưởng bối thân mật với tiểu cô nương.

573. Chương 531->533: Cùng Đường

"Mang trở lại điểm tâm, là mặt tướng sai. Để người đánh tráo, cũng là mặt tướng sai. Một nhà mặt tướng vốn là loại người không trọn vẹn, nhiều thế hệ được hoàng thượng ân điển, hôm nay phạm sai lầm lớn, thực không mặt mũi nào đối mặt với thánh thượng, chỉ còn con đường chết. Có chỗ nào quấy nhiễu thánh thượng, xin thánh thượng tha thứ."

Dương Nghĩa cũng không nói cái gì, hẳn chỉ nói là, bất kể có phải bị người đánh tráo hay không, mang những điểm tâm này về chính là cái sai của hắn.

Bao Chứng xem qua, trong lòng thở dài một tiếng thật dài, hẳn biết rõ Bàng Cát xong rồi, coi như mình muốn lưu một cái kết cục có thể diện cho Bàng Cát cũng không được.

Dương Nghĩa là duy nhất người có thể biết tình hình thực tế, nhưng hắn lựa chọn phương thức như vậy để ngậm miệng của mình lại, quả thực làm cho Bao Chứng hơi giật mình.

Bao Chứng không rõ, Trần Thế Mỹ đã dùng đến biện pháp gì bắt Dương Nghĩa làm việc cho hắn, làm cho Dương Nghĩa thà rằng tự sát cũng không thổ lộ nửa câu.

Nhân Tông phục hồi tinh thần lại, nhìn mấy câu Dương Nghĩa viết, những lời này làm cho trong lòng Nhân Tông xuất hiện cảm giác có lỗi.

Dương Nghĩa làm như vậy, hoàn toàn là xuất phát từ áy náy khi mang điểm tâm về nội cung, hẳn bỗng nhiên hơi áy náy, nếu như mình không để cho Bao Chứng đề ra nghi vấn, có lẽ Dương Nghĩa sẽ không làm ra lựa chọn như vậy.

Nhìn thi thể Dương Nghĩa, Nhân Tông chậm rãi đi ra phía trước, hai giọt nước mắt chảy xuống, nói: "Dương khanh, vì cái gì ngươi không nghe trẫm nói vài lời? Mặc kệ ngươi mang về thể nào, trẫm đều không có trách ngươi, trong hoàng cung nhiều người như vậy đều không nhìn ra, trẫm há lại có thể trách ngươi?"

Nhân duyên Dương Nghĩa rất tốt, hắn đột nhiên kết thúc tánh mạng của mình như vậy, lại làm cho những thị vệ kia đều rất đau đớn, trong lòng mấy người đi cùng Dương Nghĩa đến Bàng phủ kia rất là áy náy, trong mắt bọn hắn, nếu như không phải do mấy người bọn hắn lười biếng, hiện tại Dương Nghĩa đã không cần phải một mình gánh mọi chuyện.

Một người thị vệ trong đó bỗng nhiên quỳ xuống, nói: "Vạn tuế, Dương đại ca hầu hạ vạn tuế hai mươi năm, chưa bao giờ phạm một sai lầm, mấy cái gì đó hắn mang, tuyệt đối không để cho người ta đánh tráo, xin vạn tuế minh xét!"

Hơn hai mươi thị vệ trong phòng quỳ xuống theo, nói: "Xin vạn tuế minh xét!"

Nhân Tông rất là thống khổ, lắc đầu nói: "Bàng quý phi, ngươi lại thiếu trẫm một tánh mạng!"

Lúc này cả người Bàng quý phi đều lăn lộn dưới đất, nàng còn có thể nói cái gì?

Bên ngoài, một thái giám chạy đến, nói: "Vạn tuế, tại phủ Thái sư, đã tìm được một ít vật chứng có quan hệ đến chuyện Tô quý nhân sanh non, Triển hộ vệ đã phái người đưa tới, kính xin vạn tuế xem qua."

Con mắt Nhân Tông đã phun ra lửa, hắn cũng không nói cái gì, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã tái nhợt của Bàng quý phi.

Bao Chửng tiến lên tiếp nhận, mang thứ đó cho người khám nghiệm tử thi, nói: "Cẩn thận kiểm nghiệm, không được có sai lầm."

Khám nghiệm tử thi xem chỉ chốc lát, ôm quyền nói: "Hồi bẩm vạn tuế, Bao đại nhân, theo tỉ lệ và được tính để xem, cái đó và thứ quý nhân ăn hoàn toàn giống nhau."

Thời điểm Bao Chửng còn muốn nói điều gì, Nhân Tông đã đứng lên, nói: "Bỏ Phụng bào đi, giải vào đại lao, truyền chỉ, để cho Trần Thế Mỹ lục soát phủ Thái sư cho ta, ngày mai lâm triều, trẫm tự mình thẩm vấn Bàng Cát!"

Bàng quý phi bỗng nhiên hô: "Vạn tuế, đều là nô tì làm, không có bất cứ quan hệ gì đến nô tì phụ thân, cầu vạn tuế khai ân, hoàng hậu à, hoàng hậu giúp ta nói mấy lời đi!"

Tào hoàng hậu đâu chịu giúp nàng nói chuyện? Chuyện lớn như vậy, còn liên quan đến mình làm gì.

Nếu không phải Tô Hiểu Du nói vài câu, chỉ sợ chính mình cũng không thoát thân ra nổi rồi, hiện tại phải làm, chính là cách xa Bàng quý phi, càng xa càng tốt.

Tất cả chỉ là chuyện xảy ra trong một buổi tối, cửa lớn giảng đèn kết hoa của phủ Thái sư bắt đầu bị giấy niêm phong che lại, Bàng Thái sư uy phong ngày xưa bị giải vào đại lao Đại Lý Tự, chờ đợi hắn chính là đao cầu của Bao Chửng.

Ngày hôm sau, thời điểm vào triều, Bàng Cát rốt cục cũng cảm nhận được bi ai của một tiểu nhân.

Tất cả đều nhau như Lữ Di Giảo đoán trước, những đại thần triều đình quan hệ tốt với Bàng Cát kia đã ngậm miệng không nói, giống như căn bản không biết Bàng Cát này, mà những người nhìn Bàng Cát cảm thấy khó chịu kia, đã cầm chắc tảng đá, chuẩn bị ném lên trên đầu Bàng Cát.

Bàng Cát và Bàng quý phi song song quỳ rạp trên đại điện, mặc trên người tù phục màu trắng, làm cho người ta nhìn thấy, trong lòng xuất hiện chút tâm đồng tình.

Nhân Tông nhìn thấy, trong lòng bỗng nhiên cũng nổi lên một điểm đồng tình, chỉ là, cái đồng tình này lập tức bị phần nô của hắn che dấu, hiện tại, Nhân Tông không riêng gì nhận định sự tình Tô Hiểu Du là Bàng quý phi làm, còn nhận định Ung Vương chết là nàng gây nên.

"Trần Thế Mỹ, hôm qua ngươi kê biên tài sản phủ Thái sư, có kết quả gì rồi?"

Trần Nguyên tiến lên một bước nói: "Hồi bẩm vạn tuế, đằng sau phủ Thái sư có một tòa bảo tàng lâu, trong phòng có một cửa ngầm, bên trong cất giấu vô số đồ cổ quý hiếm, thần đã cầm toàn bộ đến, có một phần danh sách, xin vạn tuế xem qua."

Bàng Cát quỳ ở dưới mặt, thân thể bắt đầu phát run.

Nhân Tông khoát tay chặn lại, nói: "Trẫm không nhìn, Trần Thế Mỹ, ngươi đọc đi, để cho tất cả mọi người nghe một chút, những năm này Thái sư giấu bảo bối gì!"

Trần Nguyên ôm quyền nói: "Vâng."

Hắn đọc từng cái từng cái, chúng thần nghe được, trong lòng thâm kinh hãi, bảo vật có thể lọt vào pháp nhãn của Bàng Thái sư, khiến cho hắn cất chứa, tự nhiên không có thể gian đồ dỏm, mỗi một cái đều là kỳ trân hiếm thấy.

Nhưng sự tình Lão Bàng tham ô, Nhân Tông sớm đã biết, hiện tại nhiều thêm một cái tội danh như vậy, quả thực không có ý nghĩa gì.

Trần Nguyên hiểu đạo lý này, cho nên vì làm cho Lão Bàng không thể xoay người, hắn còn có chuẩn bị ở phía sau

Sau khi đọc xong một chuỗi dài, Trần Nguyên lật xấp giấy đến một tờ cuối cùng, nói: "Áo vàng Cửu Long tơ vàng một chiếc, ẩn tỳ giả tạo một cái!"

Hai dạng đồ vật này vừa báo ra, văn võ cả triều đều cảm thấy quá sợ hãi, Bàng Cát lúc này lại một câu cũng không nói, hắn biết mình nói không ý nghĩa gì, hai dạng đồ vật này căn bản không phải của hắn, nhưng Trần Nguyên có bản lĩnh để cho rau sam hiện ra trong nhà mình, đặt nhiều mấy thứ cũng không phải là việc gì khó.

Lão Bàng cũng là một tên sòng phẳng, thời điểm nhất định phải thua tuyệt đối sẽ không làm sự tình quyết nợ, hiện tại hắn chỉ có một vấn đề, hắn muốn biết, rốt cuộc trong phủ mình, là ai bán rẻ mình.

Từ ngày hôm qua bị giải vào Đại Lý Tự, Bàng Cát vẫn luôn tự hỏi cái này, hắn biết rõ người này tại Bàng phủ tất nhiên là một người tương đối có địa vị, Lão Bàng không hoài nghi Thẩm Nhụy và thiếp mười bốn, mà là hoài nghi Bàng Hỉ.

Dù sao, từ góc độ Lão Bàng để xem xét, Bàng Hỉ và Trần Nguyên từng có giao tình, là người đáng để hoài nghi nhất.

Bàng quý phi hiển nhiên không có khí độ như Lão Bàng, la lớn: "Vạn tuế, hai dạng đồ vật này không phải của phủ chúng ta, đích thị là Trần Thế Mỹ này hại ta, vạn tuế, Trần Thế Mỹ này và Tô tiện nhân thông đồng, xin vạn tuế minh xét!"

Nhân Tông vỗ long ý quát: "Tiện nhân? Ta thấy ngươi mới là tiện nhân, lúc này còn vu hãm người khác, người đâu, vả miệng cho ta!"

Thời điểm Nhân Tông muốn vả miệng, Bàng quý phi ngậy ngấn cả người, những đại thần kia cũng đều hiểu, Lão Bàng xong rồi, triệt để xong rồi.

Âu Dương Tu ngay lập tức tiến lên một bước, nói: "Thần khải tấu vạn tuế, năm trước Lưu Khải Lưu đại nhân Tô Châu đơn giản là đưa cho Bàng Cát một cái áo choàng, trên mặt có một chút khuyết điểm nhỏ nhất, đã bị Bàng Cát hãm hại, đánh vào trong đại lao, Lưu Khải đại nhân đang ở trong lao, nhiều lần đưa tấu chương lên triều, quan viên trong lao e ngại thể lực Bàng Cát, không dám trình đơn kiện cho hắn, Bàng Cát này biết, vậy mà ở tháng trước phái người đi đến đại lao Tô Châu, đánh chết Lưu Khải, xin vạn tuế minh xét!"

Lưu Khải và Âu Dương Tu đã kết giao từ lâu, Âu Dương Tu biết rõ chuyện này, luôn muốn lấy lại công đạo cho Lưu Khải

Lúc này hắn đi lên nói chuyện, đã cho những đại thần kia một cái tín hiệu, đó chính là bất kể muốn giải oan báo thù, hay là muốn bỏ đá xuống giếng, hoặc là muốn tìm một cơ hội phân rõ giới hạn cùng Bàng Cát, bây giờ là lúc hành động.

Các triều thần từng bước từng bước đi lên, liệt kê từng khuyết điểm trước kia của Bàng Cát.

Một người nói xong, người còn lại lập tức liền đứng ra, bọn hắn giống như là không thể chờ đợi được.

Muốn nói về cơ linh, có lẽ là Hạ Tung này rất cơ linh, hắn và Bàng Cát không có đại thù gì, trước kia Bàng Cát coi như cho hắn mặt mũi, phạm là môn sinh đệ tử của Hạ Tung, lão Bàng đều không đi trêu chọc.

Nhưng Hạ Tung cũng muốn tham gia đánh Bàng Cát một quyền: "Thần khải tấu vạn tuế. Năm kia Thông phán phủ Đại Danh Tô Nham, đơn giản là trên tiệc rượu nói một câu hán quan nhỏ, không trèo được lên tuyền Bàng Thái sư, cho nên không cần tặng lễ cho Bàng Cát, đã bị Bàng Cát tìm chuyện, cách chức quan, đánh vào đại lao, tuy hắn xác thực phạm sai bản án rồi, nhưng Bàng Cát dùng việc tư trả thù riêng, không khỏi quá mức quá đáng."

Hắn vừa thốt ra lời kia, lại làm cho những quan viên kia đều hối hận tiếc nuối không thôi, Tô Nham là ai? Phụ thân Tô Hiểu Du, Bàng quý phi hoàng thượng sủng ái nhất xong rồi, nữ tử nào tiếp theo sẽ được Nhân Tông sủng ái? Còn dùng hồi sao, bà nội nó, tại sao mình không nghĩ tới chuyện giải oan cho hắn nhỉ?

Trần Nguyên nhìn Hạ Tung, trong lòng không bởi vì Hạ Tung tạm thời vứt bỏ chiến hữu của mình mà sinh ra khinh bỉ.

Rất khác biệt, lúc này Hạ Tung cho thấy thái độ như vậy, là một loại biểu hiện rất thức thời, Hạ Tung biết rõ Bàng Cát ngã xuống, lực lượng chống lại tân chính sẽ suy yếu rất lớn, nếu như hắn còn một mình thủ vững ở trận địa đẳng kia mà nói, rất có thể sẽ trở thành người kế tiếp hi sinh lưng lầy.

Thời điểm nên rút lui thì phải rút lui, Hạ Tung dùng một phương thức như vậy, hướng bọn người Trần Nguyên phát ra một tín hiệu rất rõ ràng.

Trần Nguyên biết rõ, Hạ Tung cực kỳ có hi vọng làm Tướng quốc rồi, tuy lúc trước hai người đã giao thủ, thậm chí thủ đoạn của Hạ Tung làm cho Trần Nguyên rất tức giận, nhưng nếu như mình muốn làm đại sự, không thể bị thù hận quá khứ ràng buộc.

Trong lòng hắn cười một chút, âm thầm bội phục tính toán của Lữ Di Giản, thật sự không sai, thời điểm Bàng Cát và Bàng quý phi cùng rơi vào trong cái hầm này, người chạy đến nện tảng đá xuống dưới thật sự rất nhiều.

Trần Nguyên biết mình không cần phải nói cái gì, cũng không cần làm cái gì, Bàng Cát chết chắc rồi.

Nhân Tông không nghe những đại thần kia nói hết lời, nguyên nhân rất đơn giản, cho dù Bàng Cát có 100 đầu tử tội, hắn cũng chỉ có một cái mạng.

Hắn ban xuống mệnh lệnh cuối cùng: "Dem Bàng Cát, Bàng phi đánh vào tử lao, tất cả người trên dưới Bàng phủ đều bắt giam giữ, điều tra rõ tất cả tội trạng cho ta!"

Xem ra Nhân Tông chuẩn bị thực hiện lời hứa của hắn, hắn muốn làm cho người không cho hắn có con cũng không có truyền nhân.

Bàng Cát mềm nhũn ngã xuống đất, Bàng quý phi cũng không hô được câu gì nữa.

Trong lòng Trần Nguyên rốt cục cũng buông xuống một tảng đá, Lữ Di Giản có thể nghỉ ngơi rồi.

Lão gia hỏa này nhất định vẫn còn đag ở trên đường hoàng tuyền chờ Bàng Cát, hắn là tiểu nhân tiêu chuẩn, tiểu nhân thật sự không thể đắc tội, cũng bởi vì lúc trước Bàng Cát xếp đặt Lữ Di Giản một lần, cho nên lão gia hỏa này sắp chết cũng muốn kéo Bàng Cát theo, hiện tại hắn như ý rồi, chắc hắn có thể an tâm lên đường.

Một trò chơi lại kết thúc, Trần Nguyên từ đêm qua đi ra đến bây giờ vẫn chưa có về nhà, nên về thăm nhà một chút.

Triệu Ý buổi sáng đã phái người đến nói, giữa trưa mình nhất định sẽ đi ăn cơm, Trần Nguyên nhanh chạy về Phò mã phủ.

Khi hắn đến trước cửa phủ Phò mã, hắn bỗng nhiên rất giật mình, không riêng gì Triệu Ý đang nâng cao phình bụng đứng ở trên đường phố ngắm nhìn mình, mà ngay cả Gia Luật Lữ Linh cũng đã ở đây, còn có cả Gia Luật Niệm Trần.

Hai người đều ở đây? Cái này lại làm cho Trần Nguyên cảm thấy mừng rỡ, cũng có một chút xấu hổ, dù sao thì sự tình Gia Luật Lữ Linh, hẳn một mực gạt Triệu Ý, chân đạp hai chiếc thuyền là kỹ thuật sống, hiện tại đụng thuyền vào nhau, nói trong lòng không sợ hãi, đó là giả dối.

Xuống xe ngựa Trần Nguyên nhất thời không biết nên nói cái gì, con mắt nhìn Triệu Ý, lại nhìn Gia Luật Lữ Linh.

Bộ dạng Gia Luật Lữ Linh giống như hơi ngượng ngùng, Triệu Ý lại phát tay nói: "Vào nhà, vào nhà đi, cha mẹ đều đang chờ người đó."

Pháo trúc vang lên, Triệu Ý xoay người một cái, liền đi vào bên trong, đi tới phía trước bậc cửa liền ngừng một chút, hiện tại nàng đi qua một bậc cửa cũng đều rất khó khăn, bởi vì cái bụng hở ra chặn tầm mắt của nàng, nàng không thấy tình huống dưới chân mình, phải đi từ từ.

Tần Hương Liên đỡ nàng một cái, mới để cho nàng chuyển thân hình công kênh qua cửa lớn, sau khi đi vào, chứng kiến Gia Luật Lữ Linh mang theo đứa trẻ vẫn đứng ở bên ngoài, thân thể Trần Nguyên ngừng lại tại cửa ra vào, muốn đi kéo Gia Luật Lữ Linh, lại sợ làm cho Triệu Ý tức giận, bộ dạng rất xấu hổ.

Triệu Ý cười một chút, hô Gia Luật Niệm Trần: "Niệm Trần, đến đây, dì mang người đi ăn đùi gà."

Gia Luật Niệm Trần cũng không hiểu cái gì, vừa nghe có ăn lập tức liền chạy tới rồi, Gia Luật Lữ Linh cũng bị hắn kéo đến, cái này quả thực làm cho Trần Nguyên rất mừng rỡ, không biết Triệu Ý thay đổi tính cách lúc nào rồi?

Mọi người đều biến đổi, đặc biệt là nữ nhân, tại một khắc các nàng từ một nữ tử biến thành một mẫu thân này, phần lớn sẽ trở nên tha thứ, rộng lượng.

Bên cạnh bàn lớn lại thêm hai cái ghế, Lăng Hoa dịch sang bên cạnh một ít, Gia Luật Lữ Linh và Triệu Ý ngồi cùng một chỗ, chính giữa là Gia Luật Niệm Trần.

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng Trần Nguyên rất được an ủi, còn có cả Hô Diên Bích Đào chưa tới, đợi lần này Hô Diên Bình đi, mình sẽ gọi Hô Diên Bích Đào về, người một nhà sẽ được đoàn viên rồi.

Triệu Ý đối xử với Gia Luật Niệm Trần cũng không tệ lắm, đích thân động thủ xé rách hai cái đùi gà, đặt ở trong chén Gia Luật Niệm Trần, Gia Luật Lữ Linh vỗ lưng đứa trẻ một cái, nói: "Vẫn chưa đa tạ dì à."

Gia Luật Niệm Trần vừa dứt đùi gà vào trong miệng, vừa nói: "Cảm ơn dì."

Triệu Ý cười một chút với hắn, tiếp theo liền nói với Gia Luật Lữ Linh: "Đúng rồi, cái tên Niệm Trần này cũng nên sửa một chút? Đã trở lại, cũng không cần nhớ nữa."

Nàng nghĩ cái gì nói cái nấy, nhưng lời này để Gia Luật Lữ Linh nghe vào trong lỗ tai, lại có một loại tư vị rất khác, Gia Luật Lữ Linh một mình nuôi đứa trẻ lớn như vậy, vất vả trong đó tự nhiên chỉ có nàng tự mình biết.

Nếu như lời này là Trần Nguyên nói, nàng hoàn toàn có thể tiếp nhận, nhưng Triệu Ý nói lại một hiệu quả khác, mấy năm này Gia Luật Lữ Linh vô cùng khốn khó, cuộc sống gian khổ làm cho nàng rất miễn cưỡng đối với lời của người khác.

Đứa trẻ là của mình, Trần Nguyên có thể đón nó về, nhưng phải thương lượng cùng với mình.

Hơn nữa, cho tới bây giờ, nàng vẫn chưa có ý định rời khỏi Liêu quốc đến sống ở Tổng triều, Triệu Ý giống như một gia trưởng an bài chuyện con của mình, cái này lại làm cho Gia Luật Lữ Linh nghe xong có chút không quá thoải mái.

Phản bác cũng không phải, không nói lời nào dường như cũng không ổn.

Một bên, Lăng Hoa và Tần Hương Liên đều nhìn ra Gia Luật Lữ Linh đang xấu hổ, thời điểm muốn chuyển hướng chủ đề, chỉ thấy trên mặt Triệu Ý bỗng nhiên xuất hiện bộ dạng rất thống khổ, để đũa xuống, tay vịn trên mặt bàn, ôm bụng nói: "Ai ui, Ai ui, đau bụng quá."

Tần Hương Liên xem xét sắc mặt Triệu Ý, lập tức hô: "Nhanh, nhanh gọi bà đỡ đến, sắp sinh rồi!"

Trần Nguyên mừng rỡ, nhảy một bước lên chỗ Triệu Ý, nói: "Hàn Kỳ, nhanh đi tìm bà đỡ, bà đỡ tốt nhất Biện Kinh, nhanh!"

Mấy phu nhân đằng sau tròng mắt liếc hần một cái, Hàn Kỳ cũng không động, cái này lại làm cho Trần Nguyên có chút kinh ngạc, mẫu thân Trần Thế Mỹ lắc đầu nói một tiếng: "Ai, người chờ trong sân là được, bà đỡ sớm đã tới rồi!"

Đây là lần đầu tiên Trần Nguyên chờ đợi con của mình sinh ra, đời trước hần chưa từng trải qua chuyện như vậy, ở bên trong tưởng tượng của hần, quá trình sanh con nhất định là thống khổ, nhưng Trần Nguyên không nghĩ tới, rõ ràng lại thống khổ đến trình độ này.

Trước kia trên truyền hình trông thấy những nam nhân kia canh giữ ở trước cửa phòng sinh sản, bộ dạng mắt hờn mắt vía, trong lòng Trần Nguyên còn cảm thấy bọn hần quá thiếu kiên nhẫn rồi, sinh đứa bé cũng không chờ nổi.

Nhưng hôm nay đến phiên sự việc xảy ra trên đầu hần, một canh giờ sau, tiếng kêu của Triệu Ý lại làm cho Trần Nguyên lo lắng, nhưng hần vẫn có thể ngồi ở chỗ kia.

Hai canh giờ, mồ hôi trên mặt Trần Nguyên đã chảy ra như hạt đậu rồi, hần đã nghe ra Triệu Ý hiện tại căn bản không có khí lực kêu to rồi, nhưng vì cái gì đứa trẻ vẫn chưa ra? Một người từ bên trong phòng đi ra, hần bắt lấy hỏi tình huống một chút, cũng không quản có phải là bà đỡ hay không.

Tuy Tần Hương Liên và mẫu thân Trần Thế Mỹ đều nói cho hần biết, lần sinh thứ nhất là như vậy, nhưng tiếng kêu của Triệu Ý xé rách tất cả trầm ổn của Trần Nguyên.

Canh giờ thứ ba, hần đi tới đi lui, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trong phòng chấp chờn ngọn đèn dầu, giống như những nam nhân trên truyền hình trước kia, khẩn trương nhìn chăm chăm vào phòng sinh đèn đỏ.

Triệu Ý kêu thảm thiết ba canh giờ trong phòng, đứa trẻ mới phát ra một hồi tiếng khóc "oa oa".

Lát sau, một bà đỡ từ bên trong chạy ra, nói: "Chúc mừng Phò mã gia, chúc mừng Phò mã gia, Công Chúa đã sinh một tiểu quận chúa cho ngài."

Thời cổ đại, tư tưởng trọng nam khinh nữ cực kỳ nghiêm trọng, bà đỡ có một quy củ, đó chính là, nếu như đỡ đẻ ra nam mà nói, sẽ đòi hỏi tiền thưởng. Nếu nữ, lễ phép nói một câu chúc mừng, sau đó tự mình rời đi là được.

Thậm chí có nam nhân chứng kiến vợ mình sinh hạ ra con gái, liền quyền đâm cước đá đối với người vợ vừa mới sinh con, hơn nữa hành động này còn có thể được người lúc đó thông cảm.

Bà đỡ nói chúc mừng hiển nhiên là dùng từ lễ phép, nhưng trong đầu Trần Nguyên lại không có tư tưởng trọng nam khinh nữ gì, ôm lấy hài nhi để xem xét, nói: "Ha ha ha, rất giống, giống mẹ của nàng, rất xinh đẹp, mau để cho ta nhìn nữ nhi của ta!"

Hàn Kỳ đi tới, nhìn thoáng qua rồi nói: "Ta lại là thấy giống với Phò mã gia."

Trần Nguyên đẩy hần một cái, nói: "Đi đi, người làm gì có ánh mắt, dẫn bà đỡ xuống dưới lĩnh thưởng, nhớ phải trọng thưởng!"

Hàn Kỳ biết rõ Trần Thế Mỹ này có rất nhiều chỗ không giống với người bình thường, cũng không nói gì thêm, cúi đầu xuống nói: "Đi theo ta."

Hai bà đỡ vừa nghe là con gái vẫn có tiền thưởng, quả nhiên là vui mừng quá đổi, nói: "Đa tạ Phò mã gia, đa tạ Phò mã gia!"

Trần Nguyên nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ ta có thể tiến vào chưa?"

Hai bà đỡ gật đầu, nói: "Bên trong đã được thu thập thỏa đáng, mời Phò mã gia vào."

Trần Nguyên đi vào gian phòng Triệu Ý nghỉ ngơi, sau khi đi vào, bỗng nhiên trông thấy Triệu Ý rõ ràng đã khóc đến hai mắt đầm lệ mông lung, lập tức cảm thấy kinh ngạc, nói: "Công Chúa, người xem con gái chúng ta xem, rất xinh đẹp nha!"

Hắn không đề cập tới còn tốt, nhắc tới Triệu Ý lại càng khóc lợi hại hơn, vừa khóc vừa nói: "Bọn hắn đều nói là nam, như thế nào lại sinh ra nha đầu đây? Bọn hắn đều gạt ta!"

Trần Nguyên giờ mới hiểu được vì cái gì Triệu Ý khóc bi thương như vậy, miệng nói: "Nữ có cái gì không tốt? Trần Thế Mỹ ta lúc đó chẳng phải là do nữ nhân sinh ra sao? Đừng khóc, ta còn có rất nhiều việc phải làm nữa, Hương Liên, người giúp đỡ chiếu cố một chút, ta đi ra ngoài có chút việc."

Giọng Triệu Ý càng lớn, tiếng khóc rung động thiên địa: "Ta biết người ghét bỏ ta, bằng không thì người sẽ không đi, ta vừa sinh đứa trẻ, người đã muốn đi rồi!"

Trần Nguyên bị nàng khóc đến im lặng, bỏ tới bên giường, nói: "Ta muốn đi thông báo cho hoàng thượng! Công Chúa, loại chuyện này không thể để cho người khác làm chân chạy!"

Triệu Ý nghe hắn nói như vậy, lúc này mới dừng tiếng khóc, hỏi: "Thật sao?"

Trần Nguyên gật gật đầu, nói: "Thật, phải để cho vạn tuế đặt một cái tên cho con gái chúng ta."

Triệu Ý ngừng khóc nói: "Hiện tại bầu trời tối đen rồi, người chú ý một chút." .

Báo qua tin vui cho Nhân Tông, Trần Nguyên Chân mới biết rõ lúc này tư tưởng trọng nam khinh nữ nghiêm trọng tới cỡ nào, Triệu Ý là con gái của Nhân Tông, Nhân Tông nghe nói nàng sinh, ngay từ đầu là rất mừng rỡ, khi biết được sinh ra là nữ, Nhân Tông lại không đi ra ngoài, bảo thái giám nói cho Trần Nguyên, hắn biết rồi, ngày mai sẽ đến thăm Triệu Ý, về phần danh tự đứa trẻ, lại để cho Trần Nguyên tự mình nghĩ.

Cái này lại làm cho tư tưởng thế kỷ hai mươi mốt của Trần Nguyên bức xúc thay Triệu Ý, được, các người không chào đón, vậy thì tự ta chào đón, con của ta, nam hay nữ ta đều thích.

Tên gọi là gì thì tốt đây? Trần Hình sao.

Không có ý tứ gì đặc thù, là hắn lấy cho nữ nhi của mình một cái tên, đạo lý rất đơn giản, Trần Nguyên sẽ xếp đặt buổi tiệc, sẽ thương đứa bé này giống như Gia Luật Niệm Trần, sẽ tận lực thỏa mãn tất cả nguyện vọng của nó, chỉ cần mình có thể làm được.

Hắn thật sự rất vui vẻ, nhưng hắn không rõ, vì cái gì rất nhiều người nói hắn vui vẻ là giả vờ? Vì cái gì ngay cả Triệu Ý cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình thân mật ôm đứa trẻ.

Trần Nguyên người Trung Quốc, quan niệm truyền thống của người Trung Quốc chính là dốc sức làm ra gia sản, lưu lại cho con của mình, điểm này hắn và tất cả mọi người Tống triều đều giống nhau, không giống nhau là, nếu như nữ nhi của mình có tiền đồ, Trần Nguyên cũng sẽ liệt nàng vào hàng thừa kế.

Vài ngày sau, sự tình Bàng Cát đã điều tra ra rồi, kỳ thật Bao Chứng cũng không cần tra cái gì nữa, những quan viên kia đã nói toàn bộ mọi chuyện.

Bởi vì Lão Bàng đã nhất định phải chết, hơn nữa nhất định phải chết vô cùng thảm, lúc này cho dù giúp hắn giảm nhẹ một chút tội danh, cũng không làm được sự tình, Bao Chứng là người tuyệt đối sẽ không lãng phí tinh lực ở trên những sự tình không đáng kia.

Trong mắt hắn, lúc này xử lý Bàng Cát không bằng đi xử lý mấy cái bản án dân gian.

Mấy ngày nay, tuy người triều đình ở trước mặt Nhân Tông không hề không đề cập tới Bàng Cát, nhưng tiếng vọng dân gian rất lớn, lão Bàng ngày thường làm ác quá nhiều, ở trong mắt dân chúng là dạng chết chưa hết tội.

Nghe nói Lão Bàng bị đánh vào tử lao, rất nhiều gia đình đều châm ngòi pháo trúc ăn mừng, hành động này truyền vào lỗ tai Nhân Tông, Bàng Cát càng không thể nào còn sống đi ra.

Trong cả sự kiện, chỉ có Dương Nghĩa chết, làm cho Trần Nguyên cảm giác được một chút áy náy.

Sự tình hẩn đáp ứng Dương Nghĩa, hẩn nhất định sẽ làm được, Dương Nghĩa là một người tốt, nhưng thời điểm một người tốt cuốn vào đấu tranh giữa hai người xấu, thường thường sẽ trở thành vật hi sinh.

Dương Nghĩa nói, Nhân Tông sẽ giết hẩn, Dương Nghĩa không nói, bản thân hẩn không thể tha thứ cho chính mình.

Cho nên, hẩn đã chết, chết còn sớm hơn so với Bàng Cát.

Bàng Cát hiện tại cũng đang chờ chết, trong đại lao không ai đến thăm hẩn, cả thái độ chút ít lính canh ngục kia đều cải biến trong nháy mắt.

Tuy vẫn khách khách khí khí, nhưng khách khí hiện tại, chỉ là xuất phát từ nguyên nhân không muốn so đo cùng với một người sắp chết mà thôi.

Cửa nhà lao bị lính canh ngục mở ra, ánh mắt Bàng Cát thoáng một tý liền nhìn chăm chăm về phương hướng cửa lớn, chỉ thấy Trần Nguyên khoan thai bước đến.

Bàng Cát sững sốt một chút, lập tức cười ha ha nói: "Trần Thế Mỹ, ngươi đến thả ta ra sao? Có phải ngươi đến thả ta hay không? Ta biết, hoàng thượng nhất định sẽ không giết ta, cho dù ta phạm vào tội cực lớn, hoàng thượng cũng sẽ tha ta, ta có công hộ gia, ta và vạn tuế đi cùng nhau vài thập niên, vạn tuế không phải loại người tuyệt tình, nhất định là hẩn bảo ngươi đến thả ta!"

Tóc Bàng Cát rất loạn, y phục trên người rất bẩn, trong ánh mắt lại bắn ra quang mang lửa nóng, chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt Trần Nguyên.

Lúc này Trần Nguyên nhìn Bàng Cát, không còn chút tức giận nào, cũng không có loại biểu lộ che giấu nội tâm mình, im lặng không nói, từ từ đi đến, vượt qua nhà tù Bàng Cát, không quay đầu lại nhìn hẩn.

Phía sau là nhà tù của Bàng quý phi.

Bàng quý phi đang khóc, đang cười, đang không ngừng lặp lại một câu: "Hoàng thượng, nô tì không làm, nô tì không làm."

Kế tiếp là gian phòng của một đám gia đình, Trần Nguyên ngừng tại đó, ánh mắt nhìn về phía Bàng Hỉ ngồi ở góc tường, vẫn không nhúc nhích, nói: "Bàng tổng quản."

So với Bàng Cát mà nói, Bàng Hỉ có chủng loại khí khái đậm đặc trước sinh tử của người giang hồ kia, hẩn không hề ngăn đầu, chỉ dùng ngữ khí lãnh đạm nói: "Thái sư cũng đã không còn, tổng quản từ nơi nào đến?"

Trần Nguyên vẫn không nói gì, Bàng Cát đứng một bên liền la lớn: "Bàng Hỉ, ta biết là ngươi, một tên ăn cây táo, rào cây sung, mất công ta nhiều năm tín nhiệm ngươi như thế, ngươi rõ ràng dám làm ra chuyện như vậy, lão phu thành quỷ cũng không buông tha cho ngươi!"

Lần này Bàng Hỉ ngẩng đầu lên rồi, lại không trả lời Bàng Cát mà nói, mà là quay đầu nhìn Trần Nguyên, hỏi: "Trần huynh tới đây làm gì vậy?"

Trần Nguyên cười một tiếng rồi nói: "Huynh đệ tới cứu ngươi ra ngoài."

Bàng Hỉ nhìn hẩn, nói: "Vì cái gì? Trần huynh nên biết, đuổi giết Gia Luật Lữ Linh, là ta ra tay, còn có, tên sát thủ ám sát Tần Hương Liên kia, cũng là ta phái đi."

Trần Nguyên không trả lời câu này, chỉ là nói vọng vào bên trong nhà lao: "Bàng huynh, ngươi biết ta phí khí lực lớn như vậy để cho Vương Luân sống sót là vì cái gì không?"

Bàng Hỉ không nói gì, Trần Nguyên lại duỗi một bàn tay lên không trung, nói: "Đơn giản là một lời thề, đồng sinh cộng tử."

Thân hình Bàng Hỉ rung động, rốt cục cũng chậm rãi đứng lên.

Đối phó với người giang hồ, phải dùng phương pháp xử lý của người giang hồ, tuy Bàng Hỉ tiến vào phủ Thái sư, đã rất ít giảng nghĩa khí cùng người khác, nhưng cũng không là bởi vì hẩn không có nghĩa khí, mà là thời điểm hẩn đang làm việc cho Bàng Thái sư, hải để nghĩa khí ở một bên.

Hiện tại Trần Nguyên nói những lời này, đã làm rung động hai từ nghĩa khí ở sâu trong lòng Bàng Hỷ.

Bàng Hỷ, đây là một bảo tiêu tương đối biến thái, một thân Thiết Bối Sam đao thương bất nhập, không riêng gì võ nghệ cao hơn Hồ Diên Bình một ít, mà ngay cả làm việc cũng vững vàng trọng ổn hơn Hồ Diên Bình.

Trần Nguyên muốn đem hắn lưu lại, vì hắn mới tốt cũng tốt, vì đã từng một đoạn tình ý cũng tốt, hắn chính là cảm thấy cứ như vậy nhìn xem Bàng Hỷ cho Bàng Cát chôn cùng, có chút không nỡ.

Huống hồ hắn thật sự cần một bảo tiêu, Hồ Diên Bình không được, tâm tư của hắn đã không ở nơi này

Hiện tại thủ hạ của Hồ Diên Long đã có ba nghìn hải tặc, cái này chẳng khác gì một chi quân đội.

Thủ hạ Hồ Diên Khánh càng nhiều người hơn, thậm chí ngay cả ba tỷ muội Hồ Diên Mai Tiên cũng có quân đội của mình, đây là một kích thích thật lớn đối với Hồ Diên Bình, hắn nói rất nhiều lần với Trần Nguyên là muốn đi, nếu như không hải là vì nguyên nhân Bàng Cát, Trần Nguyên đã không lưu được hắn.

Hiện tại Lão Bàng chết rồi, Trần Nguyên mất đi một cái cơ cuối cùng, để Hồ Diên Bình ra ngoài lập quân đội, đã là thế phải làm.

Nguyên nhân chủ yếu khi Trần Nguyên Chân muốn lưu lại Bàng Hỷ, là hiện tại hắn cần bảo tiêu biến thái này.

Bờ môi Bàng Hỷ run rẩy hai cái rồi nói: "Lính canh ngục nói, hoàng thượng muốn giết sạch toàn bộ nam nhân nơi này, nữ nhân bán vào thanh lâu, người cứu được ta sao?"

Trần Nguyên gật đầu, cười một tiếng rồi nói: "Có thể cứu người không phải ta, mà chính là người, nếu như chính người cũng buông thả tánh mạng, muốn đi tìm chết cùng Bàng Cát, ta cũng không có cách nào."

Bàng Hỷ gật đầu nói: "Ta muốn sống."

Trần Nguyên trong chớp mắt liền rời đi, chỉ để lại mấy câu: "Vậy là dễ xử lý rồi, ta sẽ an bài."

Hắn đi về một gian nhà tù phía dưới, bên trong gian phòng này, là hơn mười tiểu thiếp của Bàng Cát.

Những tiểu thiếp kia đều biết rõ vận mệnh của mình rồi, bán vào thanh lâu, đó là bọn nha hoàn, các nàng, những người này phải chết, giống như Bàng quý phi, đều bị xử tử, có mấy người rất không cam lòng cứ như vậy mà chôn cùng Bàng Cát, nhìn thấy Trần Thế Mỹ đi tới bên cạnh mình, trong lòng lập tức dấy lên hi vọng cầu sinh.

Vừa rồi lời Trần Thế Mỹ nói cùng Bàng Hỷ, các nàng cũng nghe được rồi, Bàng Hỷ cũng có thể được sống, chẳng lẽ không thể tha cho mình sao?

Có lẽ Phò mã gia này nhìn mình thuận mắt một ít, mình sẽ có thể sống tiếp? Cho dù là bị bán vào thanh lâu cũng tốt.

Chính trong lúc các nàng đang suy nghĩ làm sao có thể hấp dẫn chú ý của Trần Thế Mỹ đến mình, Thẩm Nhụy đứng bên cạnh bỗng nhiên gào thét một hồi: "Trần Thế Mỹ, có phải người đã quên lão nương rồi hay không?"

Trần Thế Mỹ lại không hề tức giận, mỉm cười mở cửa nhà lao ra, nói: "Sao có thể làm như vậy chứ, mấy ngày nay ta vội vàng nhiều sự tình, không lo lắng đến các người, lại làm cho hai vị chịu ủy khuất, thật sự xin lỗi, xin lỗi."

Ở trước mắt bao người, thiếp mười bốn mười lăm của Bàng Cát cùng một chỗ đứng lên, sóng vai đi ra ngoài cửa nhà lao.

Rốt cục Bàng Cát cũng hiểu hãm hại mình là ai, rốt cục hắn cũng hiểu vì cái gì mà Trần Nguyên ở tại nhà giam vẫn có thể phá tan kế hoạch mình tính toán từng bước một.

Thời điểm Trần Nguyên mang theo Thẩm Nhụy đi qua cửa nhà lao của hắn, cả người Bàng Cát nhảy về phía song gỗ, thân hình già nua rõ ràng làm cho song gỗ chuyển động, có thể tưởng tượng được Bàng Cát phần nộ đến mức nào, hắn gào thét mấy tiếng: "Tiện nhân, các người là hai tiện nhân, lão phu làm điều có lỗi với các người ở đâu?"

Phu nhân mười bốn còn có chút lương tâm, cúi đầu xuống không nói thêm gì nữa, Thẩm Nhụy bị dọa hoảng sợ, nhưng lập tức phục hồi tinh thần lại, ưỡn ngực nói: "Thái sư à, người đối với chúng ta không tệ, chỉ là, người cũng đừng trách chúng ta, ngài đã già đến cái tuổi này rồi, cho dù không có sự tình này, ngài còn có thể sống mấy năm nữa đây? Người, đầu tiên là phải nghĩ đường lui vì chính mình, những lời này là ngài nói với ta."

Lão Bàng lớn tiếng gào thét: "Tiện nhân, ta giết các người!"

Thẩm Nhụy còn muốn nói gì đó, Trần Nguyên kéo nàng một cái, nói: "Đi thôi, buổi sáng ngày mai hắn sẽ chết rồi, lúc này không cần tốn nước miếng cùng hắn."

Con mắt Bàng Cát trừng lên nhìn Trần Nguyên, nói: "Trần Thế Mỹ, ngày mai chỉ cần lão phu ra khỏi đại lao này, nhất định sẽ kêu lên, ta muốn để cho mọi người biết ai hãm hại lão phu!"

Trần Nguyên có chút đồng tình liếc nhìn Bàng Cát, hắn nói? Hắn nói có người tin sao?

Đi đến cửa phòng mập mạp kia, Trần Nguyên lại dừng bước, gõ cửa nhà lao một cái, nói: "Lão huynh, ta đã nói qua với Bao đại nhân rồi, chuyện của người, ta sẽ là người bảo lãnh, hắn sẽ phán người tội nhẹ, có thể đi Thương Châu doanh, cũng có thể sẽ phải sung quân."

Mập mạp mừng rỡ, cả người thoáng một tý đã nhảy dựng lên, nhưng đột nhiên như hiểu ra cái gì đó, tâm tình vui sướng bỗng nhiên bị đè xuống, mang một bộ dạng ngây thơ nói: "Vị đại nhân này, ngài nói cái gì? Hôm nay lỗi tai tiểu nhân không dùng được, không nghe được."

Trần Nguyên nở nụ cười.

Ra ngoài Đại Lý Tự, lên xe ngựa, Trần Nguyên nói với hai người Thẩm Nhụy: "Ta đi đến cửa hàng mua bán, chuyện cho các người một thành cổ phần, mua cho các người hai tòa nhà lớn, đặt mua một ít ruộng đất, như thế nào?"

Hắn nói như vậy, ý tứ tỏ vẻ đã rất rõ ràng rồi, hắn thật sự không muốn mang hai nữ nhân này về nhà, thứ nhất Nhân Tông sẽ tuyệt đối không cho phép mình tiếp nhận vợ bé của Bàng Thái sư, thứ hai, cho dù người khác không nói lời nào, Trần Nguyên cũng sợ hai cô gái này dùng kiếm đâm vào đỉnh đầu mình, thậm chí đội cho vài chiếc mũ màu xanh biếc.

Thẩm Nhụy cũng không nói gì thêm, tuy Trần Nguyên từng từng nói qua sẽ chiều cổ nàng đến già, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến chuyện nam nhân như Trần Nguyên có thể thực hiện hứa hẹn đối với nữ nhân như nàng.

Chính nàng đã mang một thân phận đặc thù, muốn vào Phò mã phủ căn bản là chuyện không thể.

Hơn nữa, cho dù Trần Nguyên muốn đón nàng đi, nàng cũng không muốn.

Trở thành vợ bé cho Lão Bàng nhiều năm như vậy, nàng đã tương đối thấu triệt đối với mấy người có quyền thế này, ở bên người Lão Bàng, mình còn có thể ỷ vào trẻ tuổi mỹ mạo để thắng lấy chút sủng ái nhỏ nhen, nhưng tại Phò mã phủ, Công Chúa trẻ tuổi rất xinh đẹp, nàng không thể cạnh tranh.

Cùng với loại cuộc sống vợ bé như thế, còn không bằng cầm chút ít bạc trắng ra ở bên ngoài, cùng với Trần Nguyên hưởng thụ tiêu sái thòm thèm, nếu gặp được nam nhân vừa ý, cũng có thể sống cuộc sống như nữ tử bình thường.

Thẩm Nhụy dùng loại ánh mắt dụ dỗ nhìn Trần Nguyên, cả người đều dựa vào Trần Nguyên trên người, hỏi vấn đề rất thực tế: "Phò mã gia, tiểu nữ không biết cách tính sổ, hàng năm có thể thu được bao nhiêu tiền?"

Trần Nguyên đã vài ngày không đụng vào nữ nhân, bị nàng trêu chọc liên tục bốc hỏa, tay càng ngày càng xấu, nói: "Tòa nhà không có khả năng giống phủ như Thái sư, nhưng điền sản ruộng đất cam đoan có thể làm các người thoải mái, tăng thêm cổ phần chia lợi nhuận, sẽ tuyệt đối không ít hơn so với những thứ Lão Bàng cho các người."

Điều kiện như vậy hiển nhiên đã để cho Thẩm Nhụy vẫn tương đối thoải mái, ít nhất so với đi theo một lão đầu sắp xuống mồ thì yên tâm hơn một chút.

Tâm tình tốt rồi, cái gì cũng dễ nói, Thẩm Nhụy bỗng nhiên nói: "Phò mã gia, người có nhớ lần đầu tiên người đi đến phủ Thái sư rồi hay không?"

Trần Nguyên nhìn bộ dạng kiều mỵ của nàng, biết nàng đang muốn cùng mình ôn lại kỷ niệm xưa.

Nói thật, Trần Nguyên cũng nghĩ, cái phủ Thái sư này lập tức sẽ bị hoàng thượng bán đi, chủ nhân ở lại nơi này không biết là ai, việc đầu tiên bọn hắn làm là sửa sang cả tòa nhà, chỗ đó cũng không nhất định có thể giữ lại.

Còn có một việc, hiện tại cả phủ Thái sư chỉ còn ba người, lúc này thoáng ôn lại một tý, thật sự có một loại kích thích rất khác.

Nhưng mình đã hẹn gặp mặt những thương nhân kia, đặc biệt là Hứa mặt rỗ, bọn hắn luôn luôn có chút sợ hãi vì đã phản bội mình lúc mình vào nhà giam.

Trần Nguyên phải đi trấn an tâm tình của bọn hắn, để cho bọn họ biết rõ, chính mình hơi tức giận, nhưng cũng chỉ là hơi tức giận mà thôi.

Còn có một việc, mấy kiều nữ trong nhà đang chờ đợi mình trở về nữa, nếu bị hai nữ nhân này ép đến không khóc rồi, trở về không có viên đạn nào, thật sự là không dễ bàn giao, cứ sắp xếp các nàng trước, còn rất nhiều cơ hội.

Ngày hôm sau, Bàng Cát bị Nhân Tông xử tử.

Tại pháp trường, Trần Nguyên dùng một người tử tù khác thế thân cho Bàng Hỉ.

Thời điểm cả nhà tịch bị thu tài sản, giết kẻ phạm tội, chỉ tính đầu người, những chí thân của Bàng Cát cũng sẽ bị kiểm nghiệm rõ ràng thân phận, nhưng gia đình và tiểu nhị không có quy củ như vậy, chỉ cần hoàn tất việc trăm, vậy là không còn vấn đề.

Đối với Trần Nguyên mà nói, đây là một sự tình rất đơn giản.

Sau đó, Trần Nguyên bị bãi miễn chức quan trong triều, chỉ là bãi miễn chức quan, phẩm cấp vẫn còn, Tam phẩm.

Không cần đi triều đình, Trần Nguyên thật giống như là rỗng về biển cả, thi triển tất cả bản lãnh của hắn, chưa tới thời điểm nửa năm, chiến loạn Đãng Hạng được bình định toàn bộ, Dã Lợi Kiến Ca quy thuận Đại Tổng, bắt đầu với chức thống lĩnh Hưng Châu thành cho Đại Tổng.

Những gia tộc quyền thế Đãng Hạng kia cũng ào ào buông binh khí, ngoại trừ Tây Kiền Từ gia và Đột Ngột gia chống cự, tạo thành một chút phiền toái cho quân Tổng ra, một cái Đãng Hạng to như vậy rất thoải mái rơi vào trong tay Đại Tổng rồi.

Tiếp sau, vật tư lập tức chạy tới, những đồ ăn kia hiệu quả tốt hơn nhiều so với binh khí, cư dân Đãng Hạng rất cực cũng không cần chịu đói nữa rồi, bọn hắn rất nhanh liền tiếp nhận Tổng triều vào nhà mình thống trị.

....

Trời thu, Vương An Thạch đứng thứ mười ba hoàng bảng trong cuộc thi trạng nguyên.

Đồng thời, người Đông Doanh và người Triều Tiên chính thức khai hỏa hải chiến, vốn là quyết chiến nhỏ quân đội, tiếp theo là một hồi chiến tranh to lớn trên biển, lại làm cho vô số chiến thuyền và tánh mạng tống thân dưới đáy biển.

Bọn hắn đều không muốn nhận thua, người Đông Doanh là vai vác cả nước đánh cực một lần, nếu không đánh chiếm Triều Tiên, còn nói gì đến kế hoạch thống trị lớn?

Mà khí thế người Triều Tiên cũng không kém chút nào, bọn hắn dùng toàn bộ lực lượng để bảo vệ đệ nhất thiên hạ của bọn hắn.

Thực lực hai bên không có chênh lệch rõ ràng, cho nên chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Trong trận chiến đấu này, vô số vàng ngân chảy vào Đại Tổng, lại để cho kế hoạch Trần Nguyên có thể thuận lợi áp dụng từng bước một, tiền trang của hắn rốt cục cũng mở ở cả Đại Tổng, thậm chí lan sang Liêu quốc, Thổ Phồn, ngay cả dân tộc Hồi Hột, Đại Lý cũng được thành lập chi nhánh.

Tiếc nuôi duy nhất là, Liêu quốc không giống như Trần Nguyên nghĩ, xuất hiện đấu tranh giữa Liêu Hứng Tông và Gia Luật Tông Nguyên, Gia Luật Tông Nguyên không phản kháng Liêu Hứng Tông, ít nhất từ biểu hiện bên ngoài để xem xét, Liêu quốc có lẽ là rất ổn định.

Mà Liêu Hứng Tông rõ ràng cũng bắt đầu cải cách rồi, phương pháp hắn cải cách tựa như Trần Nguyên nói cho hắn biết từ đầu, tìm vài địa phương làm nơi thí điểm trước.

Tiền trang thật sự là một đồ tốt, các thương nhân có tiền trang ủng hộ, sinh ý phát triển giống như quả cầu tuyết, bọn hắn cần tiểu nhị, cần nhân lực, sức lao động hiển nhiên chính là một vật phẩm đáng giá.

Lương tháng tăng lên, phần lớn những cư dân kia sẽ đem tiền cất vào trong tiền trang, Trần Nguyên dùng những số tiền này ủng hộ thương nhân làm mua bán càng lớn hơn, cũng dùng những tiền này cung cấp tài chính cho Nhân Tông, lại để cho triều đình có đầy đủ năng lực tu sửa những cơ sở hạ tầng kia.

Ví dụ như đường, cầu, thủy lợi.

Trong lúc vô hình, Trần Nguyên lại hái một trái cây tân chính, đó chính là "giảm lao dịch" như Phạm Trọng Yêm nói.

Những bình dân Tống triều kia làm việc không bao giờ vô ích nữa, hoặc nhiều hoặc ít đều có thể cầm được một ít thù lao, bọn hắn có được thù lao, lại lần nữa đưa vào trong tiền trang, dùng để kiếm lấy chút tiền lãi ít ỏi.

Sau đó, Trần Nguyên lại lấy ra.

Một vòng tuần hoàn rất từ từ, cam đoan kinh tế Đại Tổng phát triển phi tốc, đồng thời, cũng cam đoan Trần Nguyên, quan to Tam phẩm không có chức quan này, là người uy phong nhất Đại Tổng ngoại trừ Nhân Tông ra.

Đảo mắt thời gian đã đi qua ba năm, Tống triều, đã không phải là Tống triều trong lịch sử.

Lại đến tết âm lịch rồi, cả Biện Kinh giăng đèn kết hoa, ba năm này phát triển, không riêng gì để cho triều đình có tiền, trong nhà những bình dân kia cũng nhiều thêm một chút tiền dư.

Tuy không giống thế kỷ hai mươi mốt, bỗng nhiên dừng lại vào cửa hàng cũng có thể ăn thức ăn mặn, nhưng gia đình tầm thường đã muốn không phát sầu vì cuộc sống ngày mai, thời điểm ngày lễ ngày tết, cũng có thể mang theo người một nhà dạo chơi ở bên trong thành, mua cho đứa trẻ chút bình chút ít đồ ăn vặt thường không nỡ mua, cho lão bà nhắc vài thước vải bông, làm một bộ quần áo có thể mặc ấm.

Phò mã phủ, Trần Nguyên cũng đang vội vàng dán câu đối, dán lên đèn treo tường.

Cửa lớn màu son hiện ra phú quý của chủ nhân, Trần Nguyên đứng dưới cửa la lớn: "Bàng Hỉ, Bàng Hỉ, tới giúp ta phủ đèn lồng lên!"

574. Chương 534->536: Bận Rộn

Bàng Hỉ từ trong cửa vọt ra, thân thể vẫn rất cường tráng, trên mặt treo dáng tươi cười, nói: "Được rồi, Phò mã gia, người tránh ra, xem ta đây."

Nói xong hắn liền thả người một cái, nhảy dựng lên, vừa rồi Trần Nguyên với nhưng thế nào cũng không đến xà ngang, Bàng Cát lại thoải mái treo đèn lồng lên rồi.

Sau lưng Trần Nguyên là một tiểu cô nương ba tuổi, vỗ vỗ tay, dùng giọng nói non nớt hô: "Tổng quản thật là lợi hại!"

Sau khi Bàng Hỉ rơi xuống đất, liền cười đắc ý nói: "Thế nào, tiểu quận chúa, có phải là lợi hại hơn cha người không?"

Trần Hình gật đầu rất ngây thơ: "Đúng."

Trần Nguyên nhẹ nhàng vỗ một cái tại mái tóc Trần Hình, nói: "Đứa trẻ xấu xa, người biết cái gì? Đi tìm ca ca tỷ tỷ chơi đi, cha có việc phải đi ra ngoài."

Trần Hình xoa xoa bàn tay nhỏ bé nói: "Bọn hần không mang theo ta đi chơi, cha, người muốn đi ra ngoài làm cái gì vậy? Có thể mang theo ta không?"

Trần Nguyên không muốn dẫn theo nàng, chỉ là, nha đầu kia từ nhỏ đã thân cận với Trần Nguyên, rất ưa thích đi theo hần, Trần Nguyên cũng chưa từng chối từ nàng cái gì, sau khi nghe xong, liền làm ra một bộ đáng tức giận, nói: "Ai dám không mang theo người đi chơi? Nói với ta, hiện tại ta sẽ đánh bọn hần."

Trần Hình nói: "Bọn hần không dẫn ta đi chơi, Niệm Trần ca ca đang đọc sách, đại ca ca và Trữ ca nhi đang chơi trò chơi đánh nhau, đại tỷ tỷ không biết đã đi nơi nào."

Trần Nguyên chép miệng một chút, cũng thật sự không có cách nào, mấy đứa nhỏ này chính là như vậy, không muốn chơi cùng với đứa bé hơn.

Mấy đứa con trai không hiểu chuyện thì cũng thôi, cả Trần Xuân muội kia hôm nay cũng không biết chạy đi nơi nào, gần sang năm mới, cũng không biết sớm về nhà, mười sáu rồi, đã có người đến cầu hôn, còn làm cho Trần Nguyên chẳng bớt lo như thế.

Trần Nguyên la lớn: "Xuân muội Xuân muội!"

Không có giọng nói trả lời, hần quả thực có chút tức giận, nói: "Cái con nha đầu chết tiệt này, cũng không biết chạy đi nơi nào rồi, trở về mang theo muội muội đi chơi cùng không tốt sao, không hiểu chuyện gì hết."

Bàng Hỉ thở dài một tiếng, nói: "Nên cho nàng một."

Trần Nguyên sững sốt một chút, tại Tống triều, mười sáu tuổi là đủ để kết hôn rồi, nhưng Trần Nguyên bây giờ vẫn không tiếp thụ được nữ nhi của mình mới mười sáu tuổi đã bị một người nam nhân tàn phá, cứ việc thời điểm hần nhận thức Lăng Hoa, Lăng Hoa cũng chỉ có mười sáu tuổi.

Hần bé Trần Hình lên, nói: "Tốt, một lát nữa cha sẽ mang người đi thăm hội đèn lồng, được không, Bàng huynh, hai ngày này an bài như thế nào vậy?"

Hiện tại hành trình của Trần Nguyên đều là Bàng Hỉ an bài, Bàng Hỉ là một quản gia đã làm hết phận sự, nghe câu hỏi của Trần Nguyên liền nói: "Khuya hôm nay hoàng thượng và đám đại thần cùng nhau tham gia hội đèn lồng, chuyên môn lưu lại vị trí cho người, không đi là không được."

"Buổi sáng ngày mai hẹn hơn mười vị đại nhân, Phạm Trọng Yên đại nhân dẫn đầu, hần muốn người nhất định phải chờ hần ở chỗ này, là vì sự tình Liêu quốc, mấy ngày này Liêu quốc cũng bắt đầu biến pháp rồi, những đại nhân kia đều có chút lo lắng."

Trần Nguyên gật gật đầu, hần biết rõ, ở trong mắt Phạm Trọng Yên, bước chân biến pháp Đại Tống quá chậm, đại nhân lo quốc lo dân này sợ Liêu quốc chạy trước Tống triều.

Bàng Hỉ nói tiếp: "Buổi chiều, những tướng quân kia tới tìm người, hiện tại bọn hần cực kỳ muốn đánh nhau, buổi tối là mấy thương nhân hiệp hội buôn bán, phỏng chừng là đến nhờ người cung cấp thổ địa cho bọn hần."

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nói: "Chẳng lẽ hai ngày này ta không có thời gian rảnh rồi sao?"

Bàng Hỉ rất là đồng tình liếc nhìn Trần Nguyên, nói: "Không có, buổi sáng ngày hôm sau ngài phải đi bái phỏng hoàng thượng một tý, quý phi nương nương cũng trở về gia đình, không đi đường như là không được."

Quý phi này không phải là Bàng quý phi, mà là Tô quý phi, Tô Hiểu Du thật sự là một nữ tử rất có thủ đoạn, từ biểu hiện mấy năm này của nàng để xem xét, Trần Nguyên tin tưởng, dù cho không có sự hỗ trợ của mình, chỉ cần cho nàng cơ hội, chính cô ta cũng có thể làm Bàng quý phi quý gối.

Nàng không giống Bàng quý phi, nâng phụ thân của mình lên cao cao, mà là xin Nhân Tông treo một cái danh hiệu cho cha mình, chủ động đưa ra ý kiến Nhân Tông không cần phải an bài cho phụ thân nàng một chức quan.

Đối với hành động này của nàng, đại thần trong triều rất thương thức, cũng cải biến hình tượng của nàng, Trần Nguyên Chân cảm giác được Tô Hiểu Du thủ đoạn rất cao minh.

Tô Nham không phải Bàng Cát, bản thân Bàng Cát rất có bản lĩnh, Tô Nham không có, để cho Tô Nham đi làm quan, chỉ vương vís Tô Hiểu Du.

Theo phương diện này xem xét, Tô Hiểu Du ác hơn, thông minh hơn so với Bàng quý phi.

Cho nên, Trần Nguyên nhất định phải đi xem xét, nữ nhân này nhìn về phía mặt ngoài thì tình nguyện bình thân, nhưng Trần Nguyên biết rõ, nàng rất quan tâm ánh mắt người khác nhìn nàng, nếu như thời điểm lễ mừng năm mới mình không đi một tý, trong lòng nàng sẽ có cách nghĩ.

Bàng Hỉ nhìn sắc mặt Trần Nguyên, cười một tiếng ha ha, nói: "Người rất oai phong, bây giờ muốn làm chút chuyện ở Biện Kinh, ai không tới tìm người Phò mã gia, yên tâm, ta đã thay người sắp xếp xong xuôi, không có gì phiền toái."

Trần Nguyên nhìn Bàng Hỉ, vỗ vỗ bờ vai của hắn rồi nói: "Cám ơn Bàng huynh."

Bàng Hỉ cùng hắn sóng vai đi tới, nói: "Đừng nói lời này nữa, đây là việc ta nên làm, ngày hôm sau đám huynh đệ đều trở về, một bàn không thể bày được, phỏng chừng phải mở ba bàn mới được, ta an bài ở buổi chiều ngày hôm sau."

Trần Nguyên biết rõ, mấy năm này huynh đệ càng ngày càng nhiều rồi, nhân khẩu người trong nhà cũng càng ngày càng nhiều rồi, đây là chuyện tốt.

Bàng Hỉ còn muốn nói tiếp an bài ngày kia, Trần Nguyên biết, những ngày này xem ra mình chỉ có thể ở trong nhà ăn điểm tâm rồi, lập tức khoát tay nói: "Những việc khác đừng nói nữa, người thay ta an bài mọi chuyện, ta rất yên tâm, hiện tại đi cùng hoàng thượng trước, xem hội đèn lồng đã, bà nội nó, kỳ thật ta không muốn đi, hàng năm ngoại trừ trông thấy đầu người ra, căn bản không nhìn ra vật gì khác."

Hàng năm, thời điểm qua tết âm lịch, Biện Kinh đều có hoạt động đoán đèn, mà hoàng thượng cũng sẽ đích thân tới tham gia, làm như vậy là để cùng dân cùng vui mừng.

Ba năm này, dân chúng Đại Tống không lo áo cơm, cho nên hội đèn lồng cũng náo nhiệt hơn nhiều, chỉ cần đến buổi tối, trên đường phố Biện Kinh căn bản là không đi thông.

Nhưng càng như vậy, càng có một vài người ưa thích tham gia náo nhiệt dốc sức liều mạng lách vào bên trong.

Đặc biệt là những học sinh trong thư viện kia, đây là cơ hội để bọn hắn biểu hiện ra tài hoa.

"Trần Xuân muội, muốn đi xem hội đèn lồng không? Lên xe cùng đi với ta!"

Nhi tử Hứa mặt đỏ Hứa Tân lái xe ngựa lão tử hắn rêu rao khắp nơi trên đường cái, kỳ thật trong dòng người này, lên xe vẫn không nhanh bằng đi bộ.

Đừng nhìn khuôn mặt Hứa mặt đỏ khó coi, đứa con này của hắn lại cực kỳ giống tiểu thiếp thứ ba của hắn, bộ dạng vô cùng tuấn tú.

Hắn và Trần Xuân muội đọc sách trong một thư viện, ngay từ đầu hắn cũng không biết người này là con gái Trần Thế Mỹ, trong thư viện không có ai biết.

Nhưng có một lần Hứa mặt đỏ đi vào thư viện thấy được Trần Xuân muội, liền cho con của hắn mệnh lệnh liều mạng, nhất định phải lấy con gái Trần Thế Mỹ vào trong nhà mình.

Hứa mặt đỏ làm ra hứa hẹn, chỉ cần Hứa Tân có thể lấy Trần Xuân muội, liền giao gia sản cho hắn, điều kiện này đối với Hứa Tân mà nói là thập phần mê người, phải biết rằng Hứa mặt đỏ tổng cộng có tám đứa con trai, hắn ở vị trí nữa với, hi vọng kế thừa gia sản thật sự không lớn.

Cho nên, bắt đầu từ khi đó, hắn liền cả ngày vây quanh bên người Trần Xuân muội, trong mắt hắn, tuy Trần Xuân muội không phải rất đẹp, nhưng thực sự không xấu, cho dù xấu giống như quý, đằng sau nàng đặt gia sản lão tía, đối với mình mà nói, cũng là Tây Thi rồi nha.

Trần Xuân muội trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Người đi chỗ của người, ta sẽ đi cùng bằng hữu."

Mấy nữ nhân bên cạnh Trần Xuân muội lại không nghĩ như vậy, tuổi các nàng, phần lớn là người rất ái mộ hư vinh, xe ngựa Hứa Tân rất xa hoa, nếu có thể ngồi ở phía trên, là một việc rất có mặt mũi.

Huống hồ, tướng mạo Hứa Tân rất thanh tú, cũng không đến mức làm cho người ta chán ghét.

Mấy nữ nhân đồng thời lôi kéo quần áo Trần Xuân muội, thần thái đã nói rõ ý nghĩ trong lòng các nàng.

Trần Xuân muội cũng có chút mặt mũi ở trước mặt chút ít cô gái, do dự một chút mới nói: "Tốt, chúng ta ngồi trong xe ngựa, người đánh xe ở bên ngoài."

Hứa Tân cười ha ha một tiếng, từ trên xe ngựa nhảy ra, ngồi ở càng xe, nói: "Tiểu sinh rất vinh hạnh, mời chư vị cô nương lên xe."

Mấy nữ nhân tử lập tức ngồi lên trên xe ngựa, trong này xác thực là thoải mái hơn nhiều so với bên ngoài, ít nhất cũng không bị người xô đẩy.

Có nữ tử sau khi lên xe liền hỏi: "Hứa Tân, đáp án hoa đăng nhà của ngươi là gì? Nói cho chúng ta biết, để cho chúng ta đi đoán lấy phần thưởng nha?"

Hoa đăng đều là do những kẻ có tiền kia làm ra, phía dưới từng cái hoa đăng đều có một câu đố, phàm là người đoán đúng câu đố, sẽ được ban thưởng nhất định.

Hứa mặt rõ và những thương gia này tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tuyên truyền của chính mình, hàng năm đều phát ra số lượng hoa đăng nhất định, một là tuyên truyền cho chính mình, hai sao, dùng mấy món tiền nhỏ mua một chút náo nhiệt, ở trong mắt bọn hắn thật sự là không sao cả.

Hứa Tân lắc lắc đầu, nói: "Ta có thể mang bọn ngươi đi đoán, nếu các ngươi đoán trúng một cái, khuya hôm nay, ta sẽ mời các ngươi đi ăn khuya, như thế nào?"

Hắn đang thời thời khắc khắc chế tạo cơ hội ở một chỗ cùng Trần Xuân muội, các cô gái kia lại không để ý đến việc này.

Lễ giáo Tống triều rất nghiêm, ngày thường, những nữ tử này phải ở trong nhà làm tiểu thư khuê các, hoặc là con gái rệu, trong một năm chỉ có ngày này, nữ tử có thể lên trên đường phố, nghe được Hứa Tân nói mời ăn khuya, nguyên một đám cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Hơn nữa, ngày này cũng là thời cơ tốt để các nàng tìm kiếm chân mạng thiên tử trong cả đời mình, có bao nhiêu tài tử giai nhân truyền thuyết, đều mở đầu từ hội đèn lồng.

Nhưng Trần Xuân muội có chút do dự, nói: "Cái này, ta sợ trở về nhà trễ, cha ta sẽ mắng ta."

Hứa Tân lập tức không nói gì nữa, phải giữ bí mật thân phận Trần Xuân muội, điểm này, cha của hắn đã nói qua với hắn, đầu tiên là bởi vì Trần Thế Mỹ chưa nói, mình cũng không thể nói, thứ hai sao, một khi nói ra ngoài, hậu quả nhất định là mình tự nhiên có vô số đối thủ, chuyện ngu xuẩn như vậy, quyết không thể làm.

Một nữ tử bên cạnh đánh cho Trần Xuân muội một cái, nói: "Xuân muội, ngươi đừng mất hứng như vậy được không?"

Lúc này Hứa Tân mới tiếp lời: "Đúng vậy đó, mang bọn ngươi đi đến chỗ đèn nhà ta nhìn trước, nếu các ngươi thật sự có thể đoán được, chúng ta lại đi xem đèn hoàng thượng đồ cái gì."

Hoàng thượng đèn, chính là đèn lồng Nhân Tông tự mình phủ lên rồi, hàng năm đến tết âm lịch, Nhân Tông đều treo bốn đèn lồng, ở vị trí rõ ràng nhất trên đầu đường đăng kia.

Nếu có người đoán ra bất kỳ một câu đố nào bên trong bốn đèn, Nhân Tông sẽ đích thân tiếp kiến, hơn nữa còn ban thưởng.

Đây là thứ rất có lực hấp dẫn.

Trần Xuân muội nhìn chiếc xe đã tới phố đèn rồi, lập tức nói: "Hay là cứ nhìn đèn hoàng thượng trước đã, nếu đi trễ, chỉ sợ bị người khác đoán được."

Hứa Tân nghe xong, vô cùng giật mình, nói: "Xuân muội, không phải người muốn đến đoán hoàng thượng đèn chứ?"

Trần Xuân muội chỉ muốn đi xem bốn câu đố đèn bị ai đoán ra, nhưng là Hứa Tân nói như vậy, lập tức hừ một tiếng, nói: "Ta là một nữ tử, đoán đèn làm cái gì? Ta chỉ muốn nhìn một chút, xem Hứa đại tài tử của chúng ta có bản lĩnh đoán ra cái nào không."

Hứa Tân sững sốt một chút, tuy hắn cũng chăm chú đọc sách, nhưng thiên phú có hạn, đoán câu đố hoàng thượng đèn? Vấn đề này, hắn căn bản chưa từng nghĩ tới.

Chỉ là, Trần Xuân muội đã nói, chính mình đi vào trong đó thử xem, nói không chừng mèo mù thật sự bắt được chuột chết nữa.

Đầu phố, xe ngựa thật sự vào không được rồi, chỉ có thể dừng lại ở ven đường, người đi đường bên trong như dẹt len, đã không nhìn ra khe hở gì để xe ngựa của bọn họ lách vào bên trong.

Hứa Tân phát tay áo về phía sau, đưa bàn tay cho Trần Xuân muội, nói: "Đến đây, Xuân muội, ta đưa người vào."

Trần Xuân muội mắt trắng không còn chút máu, nói: "Người chiếu cố tốt chính mình đi đã."

Vài người mất rất nhiều công phu mới đi đến phía trước cái đèn thứ nhất của Nhân Tông.

Chỉ thấy phía trước đèn đều là người vây quanh, một vòng lại một vòng, phần lớn là loại tài tử muốn lộ mặt trước Nhân Tông, Trần Xuân muội căn bản câu đố là cái gì cũng không nhìn thấy.

Hứa Tân cũng không nhìn thấy, hắn thấy trước mặt mình là một Thư sinh đầu đội mũ quan, rất là khách khí hỏi: "Huynh đài, câu đố này là cái gì vậy?"

Người nọ quay đầu lại, bộ dạng nhìn về phía trên khoảng hai mươi tuổi, có chút tiêu sái, con mắt thoảng dừng lại một tý trên người Hứa Tân, tiếp theo lại giống như phát hiện ra cái gì đó, cẩn thận đánh giá Trần Xuân muội.

Ánh mắt của hắn lại làm cho Hứa Tân rất không thích, một lúc sau, Hứa Tân có chút tức giận rồi, la lớn: "Huynh đài!"

Người nọ phảng phất như không nghe thấy.

Trần Xuân muội quay đầu lại liếc nhìn người này, cũng không hề để ý, tiếp tục chỉ trỏ đám người cùng mấy nữ tử, nói chút ít đề tài của các nàng.

Ánh mắt người nọ phảng phất như hơi thất lạc, ánh mắt rốt cục cũng nhìn về phía Hứa Tân, ôm quyền nói: "Huynh đài nói cái gì? Xin lập lại lần nữa, chậm một chút, lỗ tai tại hạ không tốt, vừa rồi không thể nghe rõ ràng."

Thời điểm hắn ôm quyền, Hứa Tân nhìn rõ, trên mặt cây quạt có một ấn ký thư viện, đó là một cái thư viện năm trước Trần Thế Mỹ vừa mới xây dựng thêm, gọi thư viện Chí Cao, chuyên môn thu dụng một ít Thư sinh thân thể hơi tàn tật.

Hứa Tân cảm thấy đại định, thì ra là thư viện Chí Cao, vậy thì không còn nguy hiểm gì rồi, cho dù hắn quen biết Trần Xuân muội, cũng chỉ có thể đứng xa mà nhìn thôi.

Chỉ là nghĩ lại, lỗ tai hắn không tốt, chắc hắn cũng không biết câu đố rồi, lập tức không hỏi nữa hắn, chỉ muốn đi tìm những Thư sinh khác để hỏi một chút.

Ai biết người nọ như là đoán được ý của hắn, cười nói: "Các người hỏi về câu đố sao?"

Hứa Tân gật đầu nói: "Đúng vậy, không biết huynh đài có thể nói cho tại hạ hay không?"

Thư sinh chỉ ngón tay về phía đèn lồng, nói: "Đây là một câu đố, câu đố là "giang đầu cung điện khóa ngàn môn", tại hạ ngu muội, đến bây giờ vẫn chưa tìm ra mảnh khóa bên trong, có mấy người đi lên đối đáp án, nhưng đều là sai, nghe nói cái câu đố này là đương triều Tướng quốc Hạ đại nhân tự mình đưa ra, huynh đài có thể thử một lần."

”Giang đầu cung điện khóa ngàn môn? Trả lời chỉ một chữ?”

Hứa Tân sờ sờ đầu của mình, Thư sinh nói hắn vẫn chưa có dòm thấu mánh khóe, nhưng Hứa Tân lại ngay cả mánh khóe ở nơi nào cũng không biết, trầm tư một lúc, đi lên nói với Trần Xuân muội: ”Xuân muội, chúng ta đổi sang đèn kế tiếp, như thế nào?”

Trần Xuân muội đến tham gia náo nhiệt, nàng vẫn chưa muốn đi, không biết chuyện gì xảy ra, thời điểm vừa rồi Thư sinh liếc nhìn nàng một cái, nàng cũng không để ý, nhưng hiện tại ngấm lại ánh mắt đó, lại có một loại cảm giác làm cho tâm tình nàng không thể bình tĩnh, vì sao lại như vậy?

Ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào bóng lưng Thư sinh,

Đáng tiếc, hắn không xoay đầu lại.

Vừa lúc đó, chợt nghe một tiếng hô to: ”Ăn trộm, bắt ăn trộm bà con ơi!”

Loại tình huống này cũng thường xuyên nhìn thấy trong hội đèn lồng, dòng người phía trước bỗng nhiên hỗn loạn một hồi, Trần Xuân muội chỉ cảm giác hai chân của mình bị một cỗ lực lượng cường đại đẩy một chút, không thể đứng thẳng, cả người té lăn trên đất, kêu lên: ”Ai ui!”

Hứa Tân làm hộ hoa sứ giả coi như cũng làm hết phận sự, ra sức gạt đám người hỗn loạn ra, kéo Trần Xuân muội lên, hỏi: ”Xuân muội, không sao chứ?”

Ăn trộm rất nhanh bị bắt chặt rồi, nhưng Trần Xuân muội ngã xuống đất vô cùng đau nhức, dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi, nước mắt kia thoáng một tý liền rơi xuống.

Hứa Tân biết, bây giờ là thời điểm để mình biểu hiện rồi, đang muốn đi lên an ủi Trần Xuân muội một tý, bỗng nhiên một cánh tay cầm một cái khăn tay đưa ra trước mặt Trần Xuân muội, giọng nói vang lên: ”Đừng khóc.”

Trần Xuân muội ngẩng đầu nhìn lên, chính là Thư sinh vừa rồi, bộ dạng hắn rất thân thiết, nhưng vẫn vô pháp ngừng tiếng khóc của Trần Xuân muội, có lẽ là nàng cảm giác rất đau, đặc biệt là chỗ cùi chỗ kia, nhất định là bị thương.

Hứa Tân thấy bước đầu tiên đã bị người đoạt trước, lập tức dùng một loại phương thức khác để biểu hiện mình, thân thể của hắn dạo qua một vòng bốn phía, hô: ”Ai? Mới vừa rồi là vương bát đản nào không có khuôn mặt con mắt? Ngay cả cô nương cũng đụng phải, có bản lĩnh thì đến đụng một cái với ta đi!”

Đánh nhau thì căn bản hắn không đánh được, nhưng lúc này người chung quanh cũng không để ý đến hắn, dùng một loại ánh mắt đồng tình nhìn Trần Xuân muội, cái này lại làm cho Trần Xuân muội có chút xấu hổ vì đánh mất mặt mũi.

Loại xấu hổ này làm cho nàng rất ngại ngùng, chỉ muốn nhanh rời đi thôi.

Lại chợt nghe Thư sinh trước mặt nhẹ giọng nói một câu với nàng: ”Người đã đáp ứng ta, dù sao cũng sẽ không khóc, quên rồi sao?”

Một câu nói làm cho Trần Xuân muội đột nhiên ngẩng đầu, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Thư sinh, tiếng khóc lập tức ngừng lại, một lát sau mới lên tiếng: ”Người, người, Từ gia ca ca?”

Từ Tích mỉm cười gật gật đầu.

Hứa Tân nghe được Trần Xuân muội hô Từ gia ca ca, tưởng rằng nàng đang hô Hứa gia ca ca, trong lúc nhất thời, huyết dịch toàn thân đều sôi trào.

Hắn thì thào nói: ”Xuân muội, rốt cục người cũng hiểu tâm tư của ta!”

Nói xong, hắn chậm rãi xoay đầu lại, trông thấy Trần Xuân muội vẻ mặt hạnh phúc nhìn Thư sinh vừa rồi, hai người nhanh chóng quẩn vào cùng một chỗ.

Trần Xuân muội mời Từ Tích cùng đi vào trong trà lâu uống trà, Hứa Tân ở bên cạnh dùng một loại ánh mắt có thể giết người nhìn chằm chằm vào Từ Tích, hắn thật sự không rõ, người này có chỗ nào mạnh hơn so với mình?

"Từ Tích ca ca, người đến Biện Kinh từ khi nào?"

Từ Tích nói: "Mùa đông năm trước vừa đến, ta tới tham gia khoa kiểm tra, ta muốn thử một chút."

Trần Xuân muội rất sùng bái Từ Tích, sau khi nghe xong, vội vàng gật đầu, nói: "Người có thể, ta tin tưởng người nhất định có thể thi đậu."

Hứa Tân ở bên cạnh vừa ăn điểm tâm vừa nói: "Đúng vậy, cho dù hần nghe không được cũng không thành vấn đề, chỉ cần người tin tưởng, còn sợ không thi đậu sao?"

Trần Xuân muội trừng mắt liếc hần một cái, nói: "Không có chỗ cho người, người nhàm chán có thể đi trước."

Từ Tích xoay đầu lại nhìn Hứa Tân, nói: "Huynh đài yên tâm, tại hạ chỉ có tai hơi kém, bình thường vẫn có thể trao đổi."

Hứa Tân không nói gì, nhưng hần không biết đi trước, hần biết rõ, Trần Xuân muội ý nghĩa như thế nào đối với hần, cho nên không đến phút cuối cùng, hần sẽ tuyệt đối không buông tha, cho dù cho hi vọng đã rất xa vời.

Từ Tích nói: "Tần di hiện tại thế nào? Các người vào kinh thành, chuyện sau đó, ta cũng biết một ít, lúc ấy rất lo lắng cho các người, cũng may tất cả đều bình an qua đi."

Trần Xuân muội gật đầu nói: "Chúng ta rất tốt, đúng rồi, Từ Tích ca ca, người đang ở nơi nào vậy?"

Từ Tích vừa để cây quạt xuống trước mặt Trần Xuân muội, nói: "Cha người xây học đường, bên trong có địa phương dừng chân cho chúng ta, miễn phí."

Hai người hàn huyên một hồi, đều tự nói về tình huống lúc trước, Trần Xuân muội lúc này mới nhớ tới lúc trước mình đã đáp ứng, đến Biện Kinh liền tìm kiếm lang trung tốt nhất cho Từ Tích, nhưng lời hứa này đã sớm đã bị nàng lãng quên.

Mà Từ Tích cũng hiển nhiên không có coi lời hứa của Trần Xuân muội, lúc ấy chỉ là cô nương mười một tuổi với mình thành chuyện gì to tát, nói chuyện rất là vui vẻ, lại vòng vo đi dạo trên đường cái một hồi.

Thăng đến sắc trời về khuya, trên người phở tán đi, Từ Tích mới đưa Trần Xuân muội về nhà, hai người sống vai đi ở bên cạnh đường, nói chuyện với nhau, không có chút chướng ngại nào.

Lỗi tai Từ Tích còn một chút thính lực, tuy hần không biết chút thính lực ấy có thể duy trì tới khi nào, nhưng hiện tại hần có thể căn cứ hình miệng, thần thái đối phương, cùng với nghe được một chút, tiến hành trao đổi thuận lợi cùng đối phương.

Trần Xuân muội rất vui vẻ, nàng căn bản không có chú ý tới, ngay tại vừa rồi, xe ngựa Trần Nguyên đã từ bên người nàng đi qua.

Tâm tình Trần Nguyên vốn cực kỳ tốt, hôm nay tới tham gia hội đèn lồng, không riêng gì có một ít trọng thần Đại Tống, những sứ thần phiên thuộc quốc gia cũng cùng nhau tới tham gia náo nhiệt.

Không giống những năm trước, năm nay hơn ba mươi tiểu quốc gia Nam Dương phái ra đại biểu, đến đây Tống triều hành hương.

Những quốc gia này, phần lớn đều không lớn, bọn hần cực kỳ ý lại đối với mậu dịch thương nhân Tống triều, hương liệu, ngà voi các loại vật phẩm Nam Dương, cơ hồ đều bị thương nhân Tống triều lũng đoạn, mà cuộc sống của bọn hần phải có lá trà, vải vóc, phần lớn là ý lại người Tống triều đưa đến.

Những người này đến thật sự để cho tất cả quan viên Tống triều cảm giác rất có mặt mũi, đặc biệt là thời điểm những sứ giả kia, rất quy củ dựa theo lễ nghi Tống triều quỳ lạy, Nhân Tông cũng ham hư vinh mà phớt bầy khí độ của một đại quốc.

Những người kia mang đến quà tặng gì, Tống triều liền ban thưởng gấp bội.

Điểm này Trần Nguyên không phải quá đồng ý, nhưng cũng không nói ý kiến gì phản đối, hiện tại Tống triều có tiền rồi, bản thân Nhân Tông lại là một hoàng đế tiết kiệm, ngẫu nhiên cam tâm tình nguyện rộng lượng một tỷ, cũng là sự tình không đáng trách.

Thời điểm Trần Nguyên trông thấy Trần Xuân muội cùng một người nam nhân sóng vai đi ở trên đường cái, trong lòng lập tức khẩn trương lên.

Hắn cũng không biết vì sao lại như vậy, tại không lâu trước kia, hắn còn nói với Tần Hương Liên, nếu như Xuân muội có thể tìm được một người hợp ý, chính mình không sẽ can thiệp.

Nhưng vừa rồi hắn thật sự có một loại cách nghĩ muốn xuống xe, lôi Trần Xuân muội về hỏi thăm rõ ràng.

Thân thể ngẩng lên, cuối cùng lại ngồi xuống, hiện tại không xuống được, Trần Xuân muội sẽ xấu hổ không chịu được, Có lẽ là nên trở về, tra rõ thân phận, phẩm hạnh người nam nhân này trước đã rồi tính.

Trần Nguyên ít nhất phải cam đoan Trần Xuân muội không đụng phải một nam nhân như mình, hiện tại hắn bỗng nhiên cảm nhận được tâm tình Nhân Tông lúc đó, cũng biết Nhân Tông đáp ứng gả con gái cho mình, rốt cuộc là có bao nhiêu quyết tâm.

Ngồi trong xe ngựa, thở dài một hơi thật sâu, cường ép sự tình Trần Xuân muội xuống dưới đáy lòng, ngày mai mình còn đại sự phải làm.

Bọn Phạm Trọng Yêm đến, khẳng định phải nói về vấn đề Liêu quốc, đây là chủ đề nghị luận nhiều nhất trên triều đình hiện tại.

Buổi sáng đầu tiên trong năm mới, Phạm Trọng Yêm và mười đại thần trong triều sớm đi tới Phò mã phủ, một phen hàn huyên qua đi, rất nhanh nói đến chính đề, Phạm Trọng Yêm hi vọng Trần Nguyên có thể ủng hộ quân đội đánh Liêu quốc, giống như lúc trước ủng hộ quân đội tiêu diệt Đảng Hạng.

Ít nhất cũng giống như lúc trước nhằm vào Đảng Hạng, trước dùng kinh tế phong tỏa đối với Liêu quốc, bóp chết cải cách của Liêu Hứng Tông.

Hiện tại Liêu Hứng Tông biến pháp cũng đã lấy được hiệu quả nhất định, không riêng gì thoát khỏi nguy cơ lương thực vô cùng nghiêm trọng, kinh tế cũng được đánh vào ánh sáng kinh tế của Đại Tống trong đoạn thời gian này, quốc khố bắt đầu dần dần giàu có hơn rất nhiều.

Tổng Liêu là kẻ thù truyền kiếp, cuối cùng vẫn phải dùng chiến tranh để giải quyết vấn đề.

Liêu quốc phổ biến cải cách, lại làm cho đám đại thần Tổng triều như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, Nhân Tông lại càng rục rịch, muốn tại trước khi Liêu Hứng Tông chưa vượt qua mình, quyết ra thắng bại cùng hắn.

Thời điểm Phạm Trọng Yêm đến, nói đã rất nắm chắc, chỉ cần Trần Nguyên chịu để cho những thương nhân kia phối hợp với hành động quân sự của Đại Tống, bọn hắn có bảy thành phần thắng có thể đánh bại Liêu quốc.

Nhưng Trần Nguyên không cho bọn hắn câu trả lời minh xác.

Sau đó lại là những tướng quân kia đến rồi, bọn hắn cũng muốn chiến tranh.

Ba năm để đó không dùng, lại làm cho tay của bọn hắn bắt đầu ngứa, quân đội cũng đã trùng kiến hoàn thành, 30 vạn lính mới, trong đó quân đội kỵ binh đạt đến ba vạn người, trang bị cũng đổi mới toàn bộ, ở trong mắt Dịch Thanh và Lưu Bình, cơ hội quyết chiến cùng Liêu quốc đã rất thành thực.

Các binh sĩ cũng đang mài thương đợi chiến, bọn hắn hi vọng dùng chiến công đổi lấy một tiền đồ mới cho chính mình.

Hiện tại địa vị binh sĩ quân Tống hoàn toàn bắt đầu trước kia rồi, quân Tống trước kia không riêng gì làm cho địch nhân xem thường bọn hắn, chính là dân chúng cũng xem thường bọn hắn, kể cả chính bọn hắn cũng có chút hoài nghi năng lực của mình.

Nhưng hiện tại, cả Đảng Hạng bị bọn hắn dễ dàng thu phục chiếm được, ánh mắt những dân chúng kia nhìn bọn hắn lập tức thay đổi, chiến đấu Đảng Hạng đã qua ba năm, bọn hắn cần chiến tranh mới để chứng minh chính mình lần nữa.

Đối mặt với bọn người Dịch Thanh, Lưu Bình, Bạch Ngọc Đường, Dương Văn Quảng không ngừng truy vấn chừng nào thì đi đánh Liêu quốc, Trần Nguyên vẫn không có trả lời vấn đề này.

Cuối cùng là những thương nhân kia, bọn hán cũng giống như vậy, rất muốn chiến tranh.

Ba năm trước đây, trận chiến tranh kia đã mang đến cho vốn liếng bọn hán tăng vọt, ngoài ra còn tạo cho bọn họ một ký ức hãy còn mới mẻ, nếm được ngon ngọt, bọn hán liền rất thích thú đối với loại phương thức phát tài này.

Đặc biệt là trong vòng một năm này, hiệu buôn của bọn hán không gia tăng về chất lượng, bọn hán cần thị trường, cần thổ địa để khởi công xây dựng tác phụng, cần sức lao động, những thứ này và tân chính "dày nông canh" Đại Tổng đang phổ biến đã có xung đột rõ ràng.

Mà chút ít thương nhân, bây giờ vẫn chưa có thay đổi gì về cách nghĩ có ích cho quốc sách, lúc này bọn hán đều hy vọng có thể thông qua chiến tranh, giải quyết khốn cảnh chính mình đang gặp phải hiện tại.

Tất cả giọng nói trong Tổng triều đều đang hô hoán chiến tranh cùng Liêu quốc, từ dân gian đến triều đình.

Cái này không riêng gì việc làm cho Liêu quốc cực kỳ sợ hãi, chính là bản thân Trần Nguyên cũng có chút do dự.

Đối diện với mấy người này khuyên bảo, Trần Nguyên một lần nữa sinh ra cách nghĩ, trước tiên cứ gặm hết cây hồng Liêu quốc này, làm cho nó rơi vào tình cảnh khó khăn nhất, nhưng cuối cùng hán vẫn khắc chế dục vọng của mình.

"Đánh với Liêu quốc, chúng ta ít nhất có bảy thành phần thắng, nhưng nếu như hết lần này tới lần khác, mọi chuyện không thể diễn ra giống như vậy, chúng ta đụng phải ba thành còn lại, hậu quả là dạng gì, ta nghĩ tất cả mọi người nên rất rõ ràng." Thời điểm một đám huynh đệ nhà mình ngồi cùng một chỗ, Trần Nguyên rốt cục cũng nói ra cách nghĩ trong lòng.

Trần Thế Trung tiếp lời hán, nói: "Đại ca, trước kia không phải người đã nói rồi hay sao, chỉ cần có một nửa nắm chắc, cũng có thể đi đánh cuộc một lần sao?"

Trần Nguyên gật đầu nói: "Đúng vậy, ta đã nói qua câu này, nhưng đó là đánh bạc, là vì thắng đối phương mà đẩy tất cả thế đánh bạc mà thôi, hiện tại ở trong tình thế này, dường như chúng ta không cần đi mạo hiểm đánh bạc?"

Trần Thế Trung không nói cái gì nữa, hiện tại Đại Tổng thật sự không cần mạo hiểm, ít nhất trước mắt thì không cần.

Chỉ là, trên lên tới hoàng thượng, dưới đến người buôn bán nhỏ, đều muốn đánh, từ quân đội đến triều đình, đối với Liêu quốc, đều là thèm thuồng nhìn chằm chằm, lúc này không đánh được sao?

Trần Nguyên nhìn Ngô Thiên Kỳ ngồi ở dưới cùng, nói: "Ngô huynh, tình huống của người ở Đông Doanh bây giờ thế nào?"

Ngô Thiên Kỳ vội vàng đặt chén trà xuống, nói: "Chưởng quầy, ta đã kết giao bằng hữu cùng rất nhiều người nổi danh, kể cả Thiên hoàng của bọn hán, ta cũng đã gặp rồi, từ tình hình trước mắt để xem xét, chiến tranh giữa bọn hán và Triều Tiên là không chết không ngừng."

"Đám thằng lùn này không có vật tư gì, ngoại trừ bạc ra, lương thực miễn cưỡng có thể tự cấp, chỉ là, bọn hán chiến tranh thật sự rất hung ác, bị đói bụng ba ngày vẫn có thể chiến đấu."

Trần Nguyên cau chân mày lại, ánh mắt liếc về hướng Hồ Diên Khánh, nói: "Đại ca, người cảm thấy người Đông Doanh tác chiến cùng thủy sư Tổng triều, ai có thể đánh thắng?"

Hồ Diên Khánh nói rất chém đinh chặt sắt: "Người Đông Doanh, thủy sư của chúng ta tuy đã thay đổi thuyền và trang bị, nhưng ta dám khẳng định, ba chiếc chiến thuyền người Đông Doanh tụ tập cùng một chỗ, có thể chiến đấu cùng một tiểu hạm đội năm chiếc thuyền lớn Đại Tổng thủy sư chúng ta, hơn nữa tỷ số thắng rất cao."

"Bởi vì hải chiến không giống với chiến tranh đất liền, kinh nghiệm thủy thủ là cực kỳ quan trọng, thủy sư chúng ta, trên cơ bản đều là thuyền hoạt động ven bờ, mà người Đông Doanh thông qua chiến tranh Triều Tiên, thủy sư của bọn hán đã cực kỳ có kinh nghiệm chiến tranh trên biển."

Trần Nguyên lại hỏi thăm lần nữa: "Các huynh đệ dưới tay người thì sao?"

Thủ hạ của Hô Diên Khánh chính là những hải tặc là có kinh nghiệm, điểm này không thể phủ nhận, đại danh thuyền trưởng là dựa vào thực lực đánh nên.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Hiện tại chúng ta có bốn mươi chiếc thuyền lớn, chi hạm đội người Đông Doanh, ta không để vào mắt, nhưng nếu như bọn hắn cùng đi với nhau, vậy thì không giống với lúc trước, Thế Mỹ, người chuẩn bị giải quyết vấn đề người Đông Doanh sao?"

Trần Nguyên gật gù đầu, nói: "Đúng vậy, giải quyết vấn đề Đông Doanh và Triều Tiên, để cho binh lính của chúng ta luyện tập thêm một chút."

Hô Diên Khánh nói: "Vậy người phải chuẩn bị sẵn sàng mới được, tên gia hỏa này hung ác dị thường, chắc hẳn hải quân Đại Tổng sẽ ăn chút ít thiệt thòi, dù sao thì kinh nghiệm thực chiến của chúng ta kém hơn rất nhiều."

Trần Nguyên lắc lắc cánh tay, nói: "Ăn chút ít thiệt thòi cũng tốt, hiện tại các người có hơn bốn mươi con thuyền rồi, tiếp tục làm hải tặc cũng không có gì để đoạt nữa, thế nào? Có hứng thú để làm tướng quân thủy sư Đại Tổng hay không?"

Hô Diên Khánh sửng sốt một chút rồi lập tức gật đầu, nói: "Người xem thế nào thuận tiện thì cứ nào an bài như thế."

Trần Nguyên biết rõ, nguyện vọng lớn nhất của bọn hắn chính là xử lý Bàng Cát, điểm này, mình đã giúp bọn hắn làm được, cho nên, mặc dù trong lòng Hô Diên Khánh có ý kiến gì đó, cũng sẽ tuyệt đối không vi phạm ý của mình, nguyên nhân chính ở chỗ mình đã giúp bọn hắn thực hiện lý tưởng.

Còn có một việc, tương lai của mình và tương lai của bọn hắn đã buộc chặt vào cùng một chỗ, tất cả mọi người ngồi trong này đều như vậy.

Trần Nguyên dựa vào mặt ghế một chút, miệng nói: "Hiện tại tất cả mọi người đều muốn chiến tranh, hơn nữa trái cây Đông Doanh và Triều Tiên đã chín mọng, đến thời điểm hái xuống rồi, Liêu quốc vẫn chưa được, hiện tại chúng ta có một vấn đề lớn nhất, không biết chư vị có chú ý tới không?"

Dương chương quỳ thoáng nhìn Trần Nguyên một tý, hỏi: "Thế Mỹ nói về sự tình tiền trang à?"

Trần Nguyên duỗi ngón tay cái về phía hắn, nói: "Có lẽ vẫn là gừng càng già càng cay, tiền trang chúng ta hai năm qua thả bao nhiêu khoản tiền ra ngoài, có bao nhiêu người đưa tiền gửi vào, mọi người có biết không?"

Nói xong, hắn vung tay về phía sau, một tiểu nhị lập tức truyền một tờ giấy đến, Trần Nguyên mở ra nhìn, miệng nói: "Hai năm qua, tiền trang chúng ta hấp thu tổng cộng sáu triệu quan tiền gửi, mấy cái chữ này là tổng tài chính thu vào mười năm của Đại Tổng."

"Các khoản tiền chúng ta chi ra lên đến mười triệu, dựa vào mười triệu này, các thương nhân hiệp hội buôn bán dốc sức liều mạng mở rộng tác phưởng, tất cả địa phương cũng dám buông tay tu sửa những công trình kia."

575. Chương 537: Mỗi Người Tự Phát Huy

Vị trí địa lý chỗ Nhật Bản cực kỳ tốt, có thể thoải mái uy hiếp và trợ giúp khu Liêu Đông, Trần Nguyên chuẩn bị để cho Thiết An Ha Mã Thai trở lại Trường Bạch Sơn, có ủng hộ của hắn, Thiết An Ha Mã Thai có thể thoải mái đánh chiếm một mảnh địa bàn.

Bố cục đấu tranh cùng Liêu quốc chính là tổng thể rất lớn, bố trí nhiều một ít người giúp đỡ, không có gì không tốt.

Nếu như có thể ngày sau Mỹ phong tỏa Trung Quốc, vậy thì Đại Tổng, với tư cách một dây xích đứt gãy, tất cả đều sẽ biến đổi hoàn toàn, đây là lý tưởng bậc nhất.

Còn có...

Nhiều lý do như vậy còn chưa đủ sao? Kỳ thật, cho dù một cái cũng không có, Trần Nguyên cũng phải đánh chiếm bằng được Nhật Bản vào trong tay.

Không có lý do gì, nếu như không tìm có mà nói, vậy thì tựa như đối phó với Bàn Cát, Trần Nguyên không muốn để cho những người càng xấu hơn mình sống trên thế giới.

Hắn bưng chén rượu lên, từng bước từng bước đến các bàn, thời điểm đi đến Thiết An Ha Mã Thai, Trần Nguyên vỗ Thiết An Ha Mã Thai bả vai: "Lão Thiết, từ Liêu quốc đi theo ta trở về, một mực làm người hầu của ta, có phải là có chút ủy khuất không?"

Thiết An Ha Mã Thai lắc đầu nói: "Chưởng quầy nói đến chỗ nào vậy, lúc trước, thời điểm chúng ta sắp chết, người dẫn chúng ta đi ra, tuy các huynh đệ còn lại không nhiều lắm, nhưng hiện tại cuộc sống của chúng ta vô cùng tốt, thật sự rất cảm tạ người."

Trần Nguyên cười một tiếng rồi nói: "Người cũng chuẩn bị một chút, qua một thời gian nữa sẽ trở lại Trường Bạch Sơn."

Thiết An Ha Mã Thai hơi sững sờ nói: "Chưởng quầy, ngài đuổi ta đi à?"

Giọng nói mọi người cũng đều ngừng lại, Trần Nguyên đưa cánh tay sang quàng vai Vương An Thạch bên cạnh, nói với Thiết An Ha Mã Thai: "Đúng, ta đuổi người đi, người đã không phải là Thiết An Ha Mã Thai lúc trước, hiện tại người có năng lực làm thành đại sự, tại sao phải ở lại bên cạnh ta?"

Thiết An Ha Mã Thai nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trần Nguyên cười một chút với mọi người, nói: "Giống như Giới Bộ, hắn có năng lực làm tốt quan viên một phương, tương lai có năng lực tiến vào triều đình, để đi làm hãn quan, không cần phải ở bên cạnh ta, Lưu Bình, Văn Quảng, Ngọc Đường, ta cũng sẵn lòng để lại các người theo ta buôn bán, các người làm không?"

Dương Văn Quảng bắt đầu vểnh chân lên đứng dậy, lắc đầu nói: "Kiên quyết không làm."

Bạch Ngọc Đường nói, lại càng làm cho mọi người cười to: "Ta và người làm mua bán không giống nhau, ta thích cái loại mua bán không có tiền vốn."

Thiết An Ha Mã Thai hiểu ý tứ của Trần Nguyên, hắn cũng là nam nhân, là nam nhân sẽ có lý tưởng, ít nhất cũng có mộng tưởng hoặc là vọng tưởng, ai cam tâm cả đời sống vì người khác? Chính là Trần Nguyên, hiện tại đang làm việc vì Nhân Tông, cũng là bởi vì nguyên nhân trợ giúp Nhân Tông là đường tắt để thực hiện lý tưởng của chính hắn.

Thiết An Ha Mã Thai có chút cảm động, thì thào nói một câu: "Chưởng quầy..."

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Không nên nói, nghe ta, tuyển thời gian phù hợp, mang theo huynh đệ nguyện ý trở về đánh giặc sơn với người, đánh chiếm một mảnh địa bàn, đợi cho chúng ta bình định Liêu quốc, người cũng có thể làm tướng quân trấn thủ một phương, ta sẽ ủng hộ người, nhưng huynh đệ là huynh đệ, con người của ta tính toán rất rõ ràng, đặc biệt là với huynh đệ của mình."

Thiết An Ha Mã Thai gật đầu, nói: "Chưởng quầy yên tâm, ta biết rồi."

Trần Nguyên đứng vững chính giữa ba bàn lớn, nói: "Các vị, trong các người, nếu có người cảm thấy mình có bản lĩnh, cứ nói cùng với ta, ta hi vọng các người đều rời đi, đi làm một phen sự nghiệp, ta muốn, chính là huynh đệ, không phải người hầu."

Lời này nói ra, một đám huynh đệ rất là cảm động.

Trần Nguyên chính là người như vậy, hắn biết mình không có bốn sự như Mao Chủ tịch, có thể làm cho rất nhiều người cam tâm tình nguyện bán mạng, quan niệm của hắn chính là hợp tác, không hợp tác chính là tán loạn.

Cưỡng ép những này người ở lại làm thủ hạ của mình, đối với bọn họ là không tốt, đối với chính mình cũng là chuyện không nên.

Cả đêm uống hai mươi vò rượu, ba mươi hai người say súp đổ hơn hai mươi, Trần Nguyên không uống, nhưng cũng không ngăn bọn hắn lại, một năm gặp nhau một lần, đương nhiên phải không say không nghỉ.

Hắn cũng rất muốn say một cuộc cùng những huynh đệ này, nhưng ngày mai còn có chuyện muốn làm, ngày mai là ngày mừng ba tết, dựa theo nhật trình Bảng Hỉ an bài cho hắn, chương trình trong ngày, là thời gian Trần Nguyên mang theo Triệu Ý tiến cung chúc tết Nhân Tông.

Thời điểm mấy năm này, Nhân Tông vô cùng tiêu sái, nguyên nhân chủ yếu là Lão Bàng chết rồi, lão Lữ chết rồi, thái độ Hạ Tung cải biến, Trần Thế Mỹ bị bãi miễn rồi, cái này lại làm cho Đại Tổng xuất hiện một triều đình quân tử chính thức, tuy còn có tranh chấp, nhưng không có cái loại nhân vật đâm sau lưng làm cho người ta căm ghét.

Còn có, Bàng quý phi bị giết, hậu cung cũng thanh tịnh không ít, thời điểm Tô Hiểu Du được phong làm quý phi, Tào hoàng hậu rất ủng hộ, cho nên cũng không có cái gì tranh chấp.

Đôi khi Trần Nguyên cảm thấy Tào hoàng hậu thật là một cái rất người đáng thương, nàng là mẫu thân đại Công Chúa, là dưỡng mẫu Triệu Ý, nàng cho rằng Tô Hiểu Du rất khách khí đối với nàng, hơn nữa thân phận Tô Hiểu Du thấp kém, chính mình đưa nàng lên chức quý phi, nàng sẽ mang ơn đối với mình.

Biểu hiện của Tô Hiểu Du lại giống như là rất cảm kích đối với nàng, vẫn như lúc trước, sớm tối tiến cung, đến chỗ nàng thăm viếng hai lần.

Nhưng Trần Nguyên biết rõ, Tô Hiểu Du tuyệt đối không phải là một nữ tử an phận quý phi, hiện tại nàng chưa động, là vì nàng vẫn chưa nhúc nhích được, hơn nữa Tào hoàng hậu đã là hoa tàn ít bướm, thật sự không có uy hiếp gì đối với nàng.

Mặc kệ nguyên nhân gì, hậu cung Nhân Tông cũng đã an ổn.

Trần Nguyên hẹn Lý Vĩ rồi, hai người cùng đi chúc tết với Nhân Tông, thời điểm bọn hắn đến, Nhân Tông đang vẽ tranh cùng Tô quý phi, chứng kiến mấy người bọn hắn, rất là cao hứng, tiểu Trần Hình từ rất xa đã chạy về phía Nhân Tông: "Hoàng gia gia."

Tại thời điểm Trần Hình xuất thế, Nhân Tông bởi vì nàng là nữ mà không có bao nhiêu thân mật, nhưng theo đứa trẻ chậm rãi lớn lên, lần lượt nhảy về phía ngực Nhân Tông, hoàng thượng hiền lành này cũng liền chậm chậm ưa thích nàng.

Nhìn bước chân Trần Hình còn có chút tập tễnh, Nhân Tông vội vàng buông bút vẽ trong tay ra, rất là thân mật hô: "Ai ui, chạy chậm một chút, chạy chậm một chút, đừng ngã!"

Hắn càng bảo Trần Hình chậm một chút, đứa nhỏ này chạy càng nhanh, hai cái chân nhỏ đã như bánh quai chèo, bắt đầu giao nhau, thân thể lay một cái, nếu là người lớn đã sớm ngã sấp xuống rồi, nhưng đứa trẻ không biết làm sao được, tự nhiên có loại bản lĩnh này, vẫn có thể đi bước chân xiêu vẹo đến trước mặt Nhân Tông, thoáng một tý đã nhào vào trong ngực Nhân Tông.

Nhân Tông cao hứng bế nàng lên, nói: "Ta xem xem, ừm, bảo bối của ta lại béo lên rồi, hoàng gia gia sắp không ôm nổi nữa."

Trần Hình một tay vòng lấy cổ Nhân Tông, tay kia lại đi nắm chặt chòm râu vô cùng chính tề của Nhân Tông, nói: "Hoàng gia gia, râu mép người lại dài thêm rồi."

Nhân Tông cười to, nói: "Trong thiên hạ, cũng chỉ có người dám sờ râu mép của ta, ha ha ha."

Lúc này Trần Nguyên cùng Lý Vĩ còn có cả hai vị Công Chúa cũng chạy tới chào: "Nhi thần tham kiến Phụ hoàng, tham kiến quý phi nương nương."

Nhân Tông phát tay, nói: "Đứng lên đi, không cần đa lễ." .

Triệu Ý đứng dậy ôm Trần Hình từ trong ngực Nhân Tông xuống dưới, tiểu nha đầu còn có chút không nỡ rời xa râu mép Nhân Tông, cực không tình nguyện rời khỏi vòng tay Nhân Tông ôm ấp, biểu lộ nhìn về phía trên đặc biệt làm cho người đau lòng.

Nhân Tông đỡ dành nàng hai câu, đợi sau khi Triệu Ý ôm nàng xuống, mới nhìn thoáng qua Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, lúc này đây rất nhiều sứ thần Nam Dương đến Đại Tổng triều ta, quả nhiên là để cho ta Đại Tổng hành diện một phen, nghe nói bây giờ ở Nghiêm Châu và Phúc Châu có rất nhiều thương nhân phiên bang, có phải như vậy không?"

576. Chương 538: Chính Sách Phiên Bang (1+2)

Trần Nguyên nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, thần biết con số đó là từ hai tháng trước kia, không tính những thương nhân Thổ Phồn và dân tộc Hồi Hột kia, tại Nghiễm Châu, trong danh sách đăng ký thường trú có 240 dư vị, hơn nữa nhân số đang gia tăng."

Nhân Tông rất là cao hứng, nói: "Tốt, tốt, người ta chịu đến chỗ chúng ta ở, ít nhất cũng nói rõ chúng ta tốt hơn so với chỗ bọn hắn ở, những điều này đều là công lao của người, trẫm sẽ ghi nhớ kỹ cho người, người có đứa con gái đã mười sáu rồi phải không? Muốn trẫm phong cho nàng một tước vị không?"

Trần Nguyên liền ôm quyền nói: "Thần không dám kể công, cái tước vị này tuyệt đối phong không được, vạn tuế, nàng chỉ là một đứa bé, hiệu lực vì vạn tuế, là việc thần nên làm."

Đối với Trần Nguyên mà nói, buôn bán tại niên đại Tống triều vốn rất dễ phát đạt, tại trước khi Trần Nguyên đến đã có rất nhiều thương nhân các quốc gia đai vàng tại Tống triều, đến niên đại Nhân Tông, còn chuyên môn thiết lập thành phố cho người nước ngoài, Trần Nguyên không có làm sự tình đặc thù gì, chỉ thuận thế đẩy một cái, làm tốc độ này diễn ra nhanh hơn một ít mà thôi.

Nhưng Nhân Tông không nghĩ như vậy, ba năm này, Đại Tống biến hóa thế nào, chỉ cần là người có mắt sẽ có thể chứng kiến, không riêng gì Biện Kinh, chính là chút ít thị trấn cũng đều bắt đầu phồn hoa hơn.

Xưởng đóng tàu đã tạo ra được một loại thuyền lớn, trọng lượng đạt hơn tám trăm tấn, là chế tạo để phục vụ cho việc vận tải đường thủy viễn dương.

Loại thuyền này dùng kỹ thuật tiên tiến nhất Đại Tống hiện tại, khoang thuyền cách nước, cả thân thuyền dài ba mươi bốn mươi sải tay.

Loại kỹ thuật này so với Châu Âu thì còn sớm hơn hai trăm năm, khoang thuyền ba mươi bốn mươi sải tay coi như là ý nghĩa dù thuyền va phải đá ngầm, chỉ cần boong thuyền không bị tan nát, một hai cái khoang thuyền rỉ nước cần bản không hề ảnh hưởng đến tất cả con thuyền.

Hơn nữa có thể mang theo càng nhiều hàng hóa hơn, loại thuyền này xuống biển, tăng thêm Trương Tu Chính tìm được phía đối tác địa phương tại vùng Nam Dương, khiến cho chi phí mậu dịch Đại Tống giảm xuống sâu sắc.

Cư dân thu vào được nhiều tiền một chút, trước kia chỉ có chút ít kẻ có tiền mới dùng được vật phẩm tốt, giờ chậm rãi hiện ra trong nhà dân chúng tầm thường.

Những biến hóa thật sự này chính là công trạng, một hoàng thượng có thể bảo đảm cuộc sống thần dân của mình chính là thành tích của hắn, đặc biệt là tại vương triều phong kiến, chuyện đó rất không dễ dàng.

Nhân Tông thật sự thật cao hứng, nếu có thể có một chiến tích huy hoàng nữa, cũng đủ để cho hắn trở thành thiên cổ nhất đế.

Nhân Tông nói với Trần Nguyên: "Người một nhà, cũng không cần khách khí như thế, nếu không phải người xuất lực, Đại Tống không thể có cục diện hôm nay, Thế Mỹ, người có ý định giải quyết vấn đề Liêu quốc trước, hay là làm sự tình Đông Doanh và Triều Tiên trước?"

Đánh chiếm Triều Tiên, mở biên cương cho Nhân Tông, là Trần Nguyên hứa hẹn lúc trước, nhưng hiện tại Nhân Tông rõ ràng có khuynh hướng đầu võ cùng Liêu quốc trước.

Trần Nguyên có thể hiểu được tâm tình Nhân Tông, thật vất vả bắt được một cái cơ hội có thể khi dễ Liêu Hống Tông, Nhân Tông tự nhiên không muốn cứ như vậy mà buông tha.

Nếu Liêu quốc còn ở vào trong tình thế trong ngoài đều khó khăn, Nhân Tông có thể đợi, nhưng hiện tại Liêu quốc cũng bắt đầu cải cách rồi, hắn thật sự sợ hãi Liêu quốc sẽ chạy tới đằng trước mình.

Liêu Hống Tông cải cách cực kỳ có mục đích, đầu tiên hắn cũng thực hành cường quân, hắn biết rõ, đối phó với Tống triều, dùng quân đội chính là thích hợp nhất.

Tuy kế hoạch ăn cắp Vũ Kinh cũng nên của bọn hắc thất bại, nhưng thời gian hai năm này, quân đội Liêu quốc đã nghiền cứu rất nhiều trang bị áo giáp kiểu mới cho chính bọn hắc, nghe nói chính là vì đối kháng với nỗ lực xuyên thấu rất mạnh của quân Tống.

Còn có cả những ruộng tốt Liêu Hứng Tông làm kia, trên cơ bản đều ở biên cảnh Tống Liêu, hiển nhiên là vì một khi phát sinh chiến tranh, Liêu quốc có thể nhẹ nhàng tìm được tiếp tế.

Người Liêu quốc cũng bắt đầu chú ý đến tiếp tế rồi, cái này và phong cách tác chiến dĩ vãng của bọn họ hoàn toàn bất đồng, nói rõ bọn hắc đang nhìn thẳng vào Đại Tống hiện tại, đã làm tốt chuẩn bị đánh một trận ác liệt.

Nhân Tông nhìn thấy rất rõ ràng, cho nên hắc rất sốt ruột.

Trần Nguyên nói: "Vạn tuế, thần cho rằng, bây giờ vẫn chưa phải thời điểm đánh Liêu quốc."

Nhân Tông thở dài một tiếng, nói: "Trầm sợ là đợi thêm thời gian nữa sẽ càng khó đánh."

Nhưng Trần Nguyên lại rất nắm chắc, nói: "Vạn tuế yên tâm, chờ chúng ta làm xong việc Triều Tiên và Đông Doanh rồi, ta sẽ có biện pháp làm cho Liêu quốc trở lại trước kia."

Nhân Tông xoay đầu lại, con mắt nhìn Trần Nguyên, ánh mắt Trần Nguyên nói cho hắc biết, đây không phải một câu khoát lác.

Nhân Tông lại cảm thấy hoài nghi, vậy người rảnh rỗi hai bên lui xuống, cùng Trần Nguyên tìm một đình nghỉ mát ngồi xuống nói: "Thế Mỹ, xem bộ dáng Gia Luật Tông Nguyên là không chuẩn bị đối nghịch với Liêu Hứng Tông rồi, người còn có phương pháp xử lý gì tốt không?"

Trần Nguyên không giấu diếm chút nào, nói: "Vạn tuế, Gia Luật Tông Nguyên không phải không dám làm, trong lòng thần kết luận, giữa bọn hắc nhất định là đã đạt thành cái hiệp nghị gì đó, thái tử Liêu quốc đến hiện tại vẫn chưa được xác định, điều này hiển nhiên là Liêu Hứng Tông làm ra nhượng bộ đối với Gia Luật Tông Nguyên."

Nhân Tông gật đầu, ý bảo hắc nói tiếp.

Trần Nguyên nói: "Ta đoán một chút, có thể làm cho song phương đều nhượng bộ, rất có thể chính là Liêu quốc cải cách, ban đầu, thời điểm ở Liêu quốc, Liêu Hứng Tông muốn cải cách, Gia Luật Tông Nguyên cũng muốn, tuy bởi vì vị trí thái tử mà hai người vô cùng không thoải mái, nhưng nếu như Liêu Hứng Tông phổ biến cải cách mà nói, Gia Luật Tông Nguyên không biết phản đối, cụ thể không biết có đúng hay không, ta đã phái người đi điều tra, nhưng vẫn chưa có kết quả."

Những tình huống này Nhân Tông đều biết, nhưng chưa từng tổng hợp lại cùng một chỗ để suy nghĩ, hôm nay vừa nghe được Trần Nguyên nói như vậy, cũng khẽ gật đầu, hỏi: "Người có biện pháp nào không?"

Trần Nguyên nói: "Trong hai năm tới giải quyết chuyện Triều Tiên và Đông Doanh, sau đó lập tức làm cho toàn bộ cải cách Liêu quốc ngấm vào nước nóng."

Nhân Tông nghe hắc nói khẳng định như thế, trên mặt liền lộ ra dáng tươi cười, hỏi: "Người có ý định làm thế nào?"

Trần Nguyên móc một thỏi bạc từ trong lòng ngực ra, nói: "Vạn tuế, cứ dùng nó là được rồi."

Tiếp theo hắc liền nói kỹ càng kế hoạch của mình với Nhân Tông, Nhân Tông nghe xong, sắc mặt lại thay đổi, nói: "Có thể làm như vậy sao? Nếu không thu lại được mà nói, những năm này chúng ta coi như là làm việc vô ích."

Trần Nguyên thập phần khẳng định gật đầu nói: "Vạn tuế yên tâm, giải quyết xong Triều Tiên và Đông Doanh, ta có mười phần nắm chắc làm được vấn đề này."

Nhân Tông cuối cùng vẫn gật gật đầu, nói: "Tốt, ta cho người thời gian hai năm, hi vọng người không để cho ta thất vọng."

Trần Nguyên cười một chút, rất cung kính mà hỏi lại một câu: "Ta đã từng làm cho ngài thất vọng sao?"

Trần Nguyên xác thực rất có nắm chắc làm tốt sự tình Triều Tiên cùng Đông Doanh trong hai năm.

Hai người vừa mới nói tới chỗ này, liền nghe thái giám ở phía trước thông báo: "Vạn tuế, Hạ Tướng quốc và Văn Bác Ngạn đại nhân đến đây cầu kiến."

Nhân Tông đứng lên nói: "Đi thôi, chắc hôm nay bọn hần cũng đến chúc tết, chúng ta cùng đi xem xem."

Hiện tại trên cơ bản là Trần Nguyên rất ít khi trực tiếp tiếp xúc cùng những đại thần trong triều này, trên triều đình có Tống Kỳ và Hạ Từ thay hần chú ý, hần rất yên tâm.

Hần mình không phải là người muốn làm quan, nhưng Hạ Từ có thể, đợi đến ngày sau, Vương An Thạch có cũng đủ vốn liếng tiến vào triều đình, vậy thì dễ dàng hơn nhiều.

Thời gian thật dài không gặp Hạ Từ rồi, hôm nay mọi người đến gặp mặt nhau, không đi nói mấy lời hiển nhiên là có chút thất lễ, lập tức cùng Nhân Tông đi gặp Hạ Từ và Văn Bác Ngạn.

Hạ Từ thấy Trần Nguyên, coi như rất khách khí, hiện tại Trần Nguyên lại không ở trên triều đình, hai người không có gì xung đột trên lợi ích, cho nên cũng không có gì mâu thuẫn, Hạ Từ không phải loại người như lão Bằng, cảm thấy người có chút nguy hiểm liền động thủ giết người.

Văn Bác Ngạn những năm này lại thăng quan rồi, đã ngang bằng với Âu Dương Tu, trở thành đội lực lượng chủ yếu thứ hai của Đại Tống, Nhân Tông cũng rất tin cậy hần, vừa trông thấy liền hô: "Tướng quốc, Văn ái khanh, đến đây nào, tới ngồi xuống nói chuyện."

"Thần, tạ vạn tuế."

Hai người cảm ơn một tiếng, đi đến chỗ vài bước phía trước người Nhân Tông đứng thẳng, thái giám bên cạnh lập tức đưa cái ghế đến.

Vừa nhìn thấy đại thần trong triều đến hết rồi, Tô Hiểu Du liền mỉm cười rót một chén trà nước cho Nhân Tông, sau đó nhẹ nhàng nói: "Vạn tuế, nô tì xin lui trước."

Đây cũng là chỗ Nhân Tông và đám đại thần trong triều có thể tiếp nhận vị quý phi nương nương mới này rất nhanh, nàng không bao giờ nghe mấy cái gì đó nàng không nên nghe.

Hạ Từ và Văn Bác Ngạn đứng dậy đáp lễ với Tô Hiểu Du, Tô Hiểu Du rời đi, Nhân Tông mới lên tiếng: "Hai vị ái khanh có chuyện gì sao?"

Hạ Từ nhìn Văn Bác Ngạn, Văn Bác Ngạn liền đứng dậy nói chuyện: "Vạn tuế, cũng không có đại sự gì, chỉ là thời điểm ngày hôm trước, tri châu Nghiêm Châu đến kinh sư, đã nói với thần một việc, hần cảm thấy thương nhân phiên bang tại Nghiêm Châu càng ngày càng nhiều, hơn nữa có rất nhiều người định cư tại Đại Tống ta, nhưng những kia man di không riêng gì ngôn ngữ không thông, lại vẫn chưa hiểu nhân tình Đại Tống chúng ta, gây ra không ít chuyện, hần muốn trở thành lập cơ cấu chuyên môn, để ý tới những người Phiên này."

Nhân Tông nghe xong, cảm thấy rất có đạo lý, gật đầu nói: "Ừm, hần có ghi chép gì không?"

Văn Bác Ngạn lắc đầu nói: "Vẫn chưa có, hần chỉ nói một chút với thần, thần cảm thấy ý nghĩ này rất đúng đắn, cho nên mới đặc biệt bẩm báo với vạn tuế."

Nhân Tông gõ gõ ngón tay vào cái ghế, nói: "Ngồi xuống nói, trẫm và Thế Mỹ mới vừa rồi còn nói về những man di kia, như vậy đi, bảo hần ghi chép bản tấu trước, sau đó lại để cho đám đại thần thương thảo một tý là được."

Văn Bác Ngạn lên tiếng: "Vâng, trong lòng vi thần cho rằng, thiết lập địa điểm chuyên môn ở lại, còn phải thành lập một trường học, để cho bọn họ có thể học tập văn hóa Đại Tống ta."

Thời điểm nói đến hai việc này, Trần Nguyên vẫn chưa có phản ứng gì, bởi vì hai việc này đều là việc nên làm, nhưng câu nói cuối cùng của Văn Bác Ngạn, quả thực lại làm cho Trần Nguyên rất giật mình.

"Lại chuyên môn ký kết một bộ điều luật, thời điểm người phiên bang xúc phạm luật pháp Đại Tống ta, liền dựa theo cái pháp luật này để luận tội."

Trần Nguyên biết rõ, pháp luật tuyệt đối không thể quá chặt, cũng có ý nghĩa, những người phiên bang này có thể hưởng thụ đặc quyền ở trước mặt dân chúng Đại Tống.

Ở trong mắt sĩ phu Tống triều, cái này là chuyện rất bình thường, là khí độ một đại quốc đối với phiên bang, nhưng cái này ở trong mắt Trần Nguyên, chính là một loại biến thái.

Đại quốc có thể có khí độ, Nhân Tông có thể ban thưởng cho những sứ giả kia rất nhiều tiền, cái này cũng không quá phận, những sĩ phu này cũng có thể có vài phần kính trọng đối với những người kia, đó là đám bọn người nguyện ý làm thế.

Nhưng đừng bắt dân chúng phải chịu đựng, bởi vì đây là các người đang dùng cái gọi là pháp luật ký kết để bắt buộc dân chúng tiếp nhận.

Ánh mắt Trần Nguyên nhìn Văn Bác Ngạn, Văn Bác Ngạn có vẻ coi đây như là chuyện đương nhiên.

Hắn cũng không biết, trong lịch sử, Văn Bác Ngạn đưa ra ý kiến pháp luật này là ở thời kì Thần Tông, cái pháp luật này một mực lan tràn đến tận đời Nam Tống, hậu quả tạo thành chính là, người Tống trên đất Phúc Châu, tại thổ địa của mình, bị những người Phiên kia tùy ý giết chóc.

Trần Nguyên không nói gì, đây là thói quen hiện tại của hắn, có cái gì muốn nói thì sẽ đợi một mình nói cùng Nhân Tông, có cái gì muốn cãi lộn, lại để cho bọn hắn tùy ý vào triều nhao nhao, chính hắn sẽ tận lực không trực tiếp tham gia bất luận tranh đấu gì trên triều đình.

Nhân Tông gật gật đầu nói: "Ừm, cứ đưa bản tấu lên trước đã, ghi kỹ càng một ít."

Văn Bác Ngạn được Nhân Tông tán thành, rất là cao hứng, ôm quyền nói: "Vâng, vi thần tuân chỉ."

.....

Sau khi Trần Nguyên theo Nhân Tông đi ra, đang chuẩn bị bái kiến Tào hoàng hậu một tý, lại trông thấy thiếp thân thị nữ tiểu Đào của Tô Hiểu Du đang đứng ở ngoài cửa.

Tiểu Đào gọi từ rất xa: "Phò mã gia, quý phi nương nương mời người đi nói chuyện."

Trần Nguyên sững sờ, không biết lúc này Tô Hiểu Du tìm hắn là vì sự tình gì, từ khi sự tình Bàng quý phi qua đi, chính hắn cũng lui ra ngoài triều đình, trong lúc gặp mặt với Tô Hiểu Du, chỉ có chào hỏi mang tính lễ phép.

Trong nội tâm hai người bọn họ đều minh bạch, tại trước khi Bàng quý phi chết, nhiều lần nói là Tô Hiểu Du và Trần Nguyên hại nàng, nếu bọn hắn đi lại quá thân cận, khó tránh khỏi việc trêu chọc ánh mắt của người khác.

Một khi sự tình để lộ tiếng gió, sợ rằng kết quả của bọn hắn so với phụ tử Bàng Cát còn thảm hơn nhiều.

Cho nên, ngoại trừ ngày lễ ngày tết, Trần Nguyên đi bái phỏng phụ thân Tô Hiểu Du một tý ra, cơ bản không có liên hệ gì khác, giống như những người không quen biết nhau, hai người không có bất kỳ liên quan gì.

Lúc này Tô Hiểu Du tìm mình làm gì? Trần Nguyên thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Tô Hiểu Du bây giờ đã là quý phi, nàng muốn làm chuyện gì trên triều đình, đã có người giúp nàng.

Hiện tại, những chuyện nhỏ nhất xảy ra, nàng không biết tìm mình, chứ không phải là nàng lại có kế hoạch lớn gì rồi chứ?

Tim Trần Nguyên đập như trống trong ngực, vì vị trí nữ nhân đã rất cao rồi, nếu như nàng còn có kế hoạch khác, thì phải là nhắm vào Tào hoàng hậu.

Tào hoàng hậu là mẫu thân trưởng công chúa, là người một tay nuôi lớn Triệu Ý, hơn nữa, nữ nhân này thật sự là rất ít khi nhúng tay vào sự tình triều đình, nếu quả thật Tô Hiểu Du muốn đánh rơi nàng, mình nên làm cái gì bây giờ?

Trần Nguyên nhíu mày lại một chút, ôm quyền nói với tiểu Đào: "Xin cô nương dẫn đường."

Tiểu Đào mang theo Trần Nguyên đi vào cung điện của Tô Hiểu Du, Trần Nguyên rất quy củ ôm quyền nói: "Tham kiến quý phi nương nương."

Tô Hiếu Du ngồi ở một chỗ không hề đứng dậy, chỉ giơ cánh tay lên, nói: “Không cần đa lễ, tiểu Đào, người đi ra bên ngoài đợi.”

Tiểu Đào lên tiếng đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Tô Hiếu Du cùng Trần Nguyên, sắc mặt Tô Hiếu Du bỗng nhiên bắt đầu nghiêm trọng lên, nói: “Phò mã gia, có thể sẽ giúp ta một lần, để cho ta làm hoàng hậu hay không?”

Trần Nguyên nghe xong, trong nội tâm chấn động, nữ nhân này quả nhiên là đã không đợi được nữa, nói: “Quý phi nương nương, hiện tại vì thần căn bản không được lên triều rồi, có phải là quý phi nương nương đánh giá vì thần quá cao rồi hay không?”

Tô Hiếu Du thoáng một tý đã đứng lên, thanh âm nén xuống vô cùng thấp, nói: “Phò mã gia, tại đây không có người ngoài, ta không muốn quanh co lòng vòng cùng người, người không còn ở trên triều đình, nhưng người bỏ qua triều đình lúc nào? Trước kia Hạ Tùng nói muốn giúp ta, ta đã cự tuyệt hẳn, nguyên nhân rất đơn giản, có một số việc, hai người chúng ta cùng nhau làm thì thích hợp hơn.”

Trần Nguyên thu hồi bộ dạng cung kính, nhìn Tô Hiếu Du rồi nói: “Tô quý phi không khỏi quá vội vàng đi à nha? Người tiến cung ba năm liền làm quý phi, còn có cái gì không hài lòng sao?”

Tô Hiếu Du gật đầu, nói: “Đúng, ta nên thỏa mãn, nhưng Trần Thế Mỹ, người biết không? Hiện tại ta rất sợ hãi, ta thật sự rất sợ hãi, vạn nhất hoàng thượng gặp phải một nữ tử, tuổi trẻ xinh đẹp hơn so với ta, ta nên làm sao bây giờ?”

“Chỉ cần hoàng thượng nói một câu, ta đây ngay cả một chức quý phi cũng không làm được! Ta cần làm hoàng hậu, chỉ có lúc ta làm hoàng hậu, người khác mới không có khả năng nhẹ nhàng đuổi ta đi như

577. Chương 539: Diễn Biến Bất Ngờ (1)

Thần sắc của nàng có chút kích động, Trần Nguyên không trả lời nàng, đấu tranh ở hậu cung là như thế, Tô Hiếu Du đã lựa chọn con đường này, nàng nhất định phải đối mặt.

Tô Hiếu Du có chút thất thố, qua thời gian tự ngẫm thật dài, về sau mới tự mình nâng chung trà lên, uống một ngụm, sau đó mới nói: “Ta biết rõ người đang suy nghĩ gì, ta vốn cũng nghĩ, đợi vài năm nữa, ta sinh con trai cho hoàng thượng, sau đó ta không cần đi tranh giành cái gì, tất cả đều là của ta, mấy ngày hôm trước, ngự y nói cho ta biết, ta....”

Ngữ khí của nàng có chút ghen ngào, hơn nửa ngày mới nói ra câu nói kế tiếp: “Nói ta không thể sanh con.”

Trần Nguyên kinh hãi, bây giờ hẳn có thể cảm nhận được tâm tình của Tô Hiếu Du, nữ tử này lúc trước vì vạn ngã Bàng quý phi là làm một việc không chùn bước.

Nhưng thời điểm cái giá phải trả cao quá dự liệu của nàng, trong nội tâm Tô Hiếu Du thật sự là vô pháp tiếp nhận, lại không thể không tin đó là sự thật.

Nàng nhất định sợ hãi người khác sinh hạ long tử cho hoàng thượng, nói như vậy, đợi Nhân Tông quy thiên, Tô Hiếu Du nàng không phải cái gì hết, tân hoàng đế chỉ nhớ kỹ dưỡng mẫu, mẹ đẻ, về phần Hoàng quý phi, chỉ là một cái danh hiệu mà thôi.

Tô Hiếu Du không phải loại người cam tâm tình nguyện bị người khác bỏ qua, nước mắt của nàng lòa xòa rơi xuống, nói: “Chỉ có thời điểm tại không có người, ta mới dám khóc lên, Trần Thế Mỹ, ta biết rõ người có biện pháp, ta cũng biết quan hệ giữa người và Tào hoàng hậu, cầu người làm như vậy, sẽ rất khó xử cho người, nhưng ta nhất định phải làm hoàng hậu, cho dù người không giúp ta, ta cũng vậy sẽ làm.”

Trần Nguyên thở dài một hơi, nữ nhân này rất độc ác, nếu để cho chính cô ta làm, lại càng bất lợi hơn đối với Tào hoàng hậu, lập tức gật đầu: “Tốt, xin quý phi nương nương an tâm, chuyện này cứ giao cho ta làm.”

Nhìn thấy Trần Nguyên đáp ứng, Tô Hiếu Du lúc này mới bật cười, hỏi: “Người định làm như thế nào?”

Trần Nguyên nói: “Cũng may vận tuế không có nhi tử, hấn chuẩn bị lựa chọn một người thích hợp chính giữa những đứa con của các Vương gia làm con thừa tự cho mình, ta không thể bảo đảm người làm hoàng hậu, nhưng, người có thể làm Hoàng thái hậu.”

Tô Hiểu Du hiểu được, vội vàng: “Phò mã gia muốn để cho ta noi theo Hoa Dương phu nhân sao?”

Trần Nguyên cười một chút rồi nói: “Vi thần chỉ dám đưa ra ngu kiến, xin nương nương tự mình định đoạt.”

Tô Hiểu Du dạo qua một vòng trong phòng, hiện tại xem ra, đây quả thật là biện pháp tốt nhất.

Thân phận và địa vị của Tào hoàng hậu đều rất cao, nếu như mình cưỡng ép rung chuyển vị trí của nàng, cũng cực kỳ khó khăn, cho nên lúc trước, thời điểm Hạ Tung lộ ra ý kiến này, nàng đã cự tuyệt cực kỳ dứt khoát.

Biện pháp Trần Thế Mỹ nói ra rất tốt, dù sao Tào hoàng hậu cũng lớn hơn mình gần hai mươi tuổi, mình có rất nhiều thời gian.

Nghĩ đến đây, Tô Hiểu Du liền nói: “Tốt, ta sẽ thoảng suy nghĩ một tý, mặc kệ ta quyết định làm như thế nào, đều sẽ phải người tới tìm người.”

Trần Thế Mỹ mỉm cười nói: “Vi thần cáo lui.”

.....

Mùng bốn tết, Biện Kinh vẫn náo nhiệt như vậy, dựa theo phong tục Tống triều lúc này, đầu năm, mùng ba và mùng bốn, đều là thời gian thăm người thân.

Trước kia, thời điểm thời gian trôi qua căng thẳng, một ít thân thích có thể không đi đi lại lại sẽ không đi đi lại lại, bởi vì như vậy sẽ làm mình mất rất nhiều lộ phí đi đường, cũng mang đến phiền toái cho thân thích.

Nhưng mấy năm này, trong tay người bình thường đều có một ít tiền dư, những thân thích dĩ vãng chưa từng đi đi lại lại quan hệ kia cũng đi bái phỏng một tý.

Các quán rượu và quán trà Biện Kinh lập tức kín người hết chỗ, tại buổi sáng, các quán rượu đều giống nhau, bị người ta ngồi chen chúc trên cái bàn.

Mã Sướng thống kê ra một vài chữ cho Trần Nguyên, trong vòng vài ngày lễ mừng năm mới này, tác phường của hấn tổng cộng bán đi bảy vạn năm ngàn cân rượu.

Ngay cả Thịnh Đào cũng có hạnh phúc của mình, hấn thuê một cửa hiệu mặt tiền tại tây giao Biện Kinh, hai tầng lầu, tổng cộng sáu gian phòng ốc.

Lầu một được dọn dẹp sạch sẽ, xếp đặt mười bàn lớn, lầu hai ba gian phòng trang nhã, kho củi đằng sau đổi thành nhà bếp, mướn hai tiểu nhị, quán cơm nhỏ cứ như vậy mà được khai trương.

Bên cạnh quán cơm của hấn chính là một khách sạn, Thịnh Đào đã từng rất sợ hãi mua bán của mình bị ảnh hưởng, nhưng khai trương mấy ngày nay, việc buôn bán của hấn lại tốt đến thần kỳ, mỗi ngày lầu hai đều sớm bị người ta đặt trước rồi, bàn trong hành lang cơ hồ cũng phải lên bốn năm người ngồi mới đủ chỗ, tình huống này lại để cho mặt của hấn treo đầy dáng tươi cười.

Còn chưa tới lúc ăn cơm trưa, trong hành lang liền có rất nhiều khách nhân đi lên, nhìn về phía trên khá chen chúc, nhưng những vị khách kia không thềm quan tâm.

Thịnh Đào chỉ còn một cánh tay, làm việc thật sự có chút không tiện, tốc độ mang thức ăn lên chậm hơn rất nhiều, như thế lại làm cho đám khách uống rượu hơi phàn nàn.

Một người nhanh miệng nói thẳng: “Lão bản, người chỉ còn một cánh tay, có thể làm được sao? Nên mời tiểu nhị rồi!”

Thịnh Đào cười làm lạnh, nói: “Khách quan thông cảm, không phải gần đây tiểu nhị khó mời sao, ta đặt biển chiêu mộ tại cửa ra vào rồi, mỗi tháng hai quan rượu vậy mà không có người nào đến, quả thực là không có biện pháp.”

Có một khách uống rượu gật đầu, nói: “Hai quan rượu quá ít, ai nguyên ý đến đây? Ta làm việc đi hàng, mỗi ngày kiêng bao tải, nhiều hơn không dám nói, tùy tiện kiêng một tháng, ít nhất cũng được ba bốn quan nha.”

Người khác lập tức nói: “Ba bốn quan mà nhiều à? Nhìn thư sinh bên cạnh ta này, trước kia nhìn bộ dạng yếu đuối, ta cũng không biết hắn sống như thế nào, nhưng hiện tại hắn chạy đến một cái xưởng đóng tàu ở Nghiêm Châu, mỗi tháng được hơn mười quan, bà nội nó, ta xem mà đỏ cả mắt.”

“Người đỏ mắt cái gì? Vài ngày trước không phải xưởng đóng tàu vẫn còn nhận người sao, đi đi, ta báo danh rồi, chờ thêm năm nữa sẽ đi Nghiêm Châu chế tạo thuyền, một năm hơn trăm quan, làm năm năm, trở về ta cũng có thể làm lão bản.”

Người lúc trước thở dài một tiếng rồi nói: “Không có biện pháp, trong nhà ta có bà vợ và đứa trẻ, không nỡ bỏ đi xa! Đợi đứa trẻ lớn một chút, ta sẽ đi xem.”

Bước chân Thịnh Đào không dừng lại được, hắn cảm giác tiểu nhị trong tiệm mình thật sự rất thiếu, nhưng hắn lại có chút do dự, bởi vì mời tiểu nhị là phải đưa tiền công, mà sinh ý tiệm cơm nhà mình thật có thể một mực làm tốt như vậy sao?

Hắn không có tin tưởng.

Lúc này có người nói một câu: “Chưởng quầy, ta xem không bằng người tìm bà chủ đi, ban ngày chiếu cố nhà hàng, buổi tối chiếu cố người, còn không mất tiền công.”

Lời này nói ra, mọi người nở nụ cười, Thịnh Đào cũng sợ, cảm thấy như thế cũng là một biện pháp tốt.

Ngôn Chiêm thoáng một tý đã từ cửa ra vào nhảy vào, vỗ một cái vào bờ vai Thịnh Đào, nói: “Huynh đệ!”

Thịnh Đào thấy mấy huynh đệ trước kia cùng đến, vô cùng mừng rỡ nói: “Mấy vị ca ca đến rồi à? Mau vào ngồi đi!”

Ngôn Chiêm nhìn mọi nơi một vòng, nói: “Chúng ta còn nói đến cổ động cho người nữa, xem ra mua bán không tệ đâu?”

Thịnh Đào cười ha ha một tiếng, nói: “Đó là tự nhiên, các người lên trên lầu ngồi, ném thử tay nghề huynh đệ, đợi lát nữa ta sẽ đi lên uống hai chén cùng các người.”

Nhìn quần áo đám huynh đệ này, Thịnh Đào bỗng nhiên có chút thương cảm, Đồng Cân cùng Ngôn Chiêm, Cao Nghênh Hỉ, Vũ Minh đều ăn mặc quân phục tướng quân, nếu như không phải lúc trước mình đánh mất một cánh tay, hiện tại chắc cũng giống như bọn họ.

578. Chương 540: Dám Không Cho Ta?

Tôn Cao Sáng gật đầu: “Đã thử qua ba lượt rồi, trong 30 bước, có thể hoàn toàn thiêu hủy một tòa nhà bằng gỗ.”

Cuối cùng có thứ để cho mình thỏa mãn, Trần Nguyên vỗ một cái thạch pháo bên cạnh, hỏi: “Cái này thế nào? Bây giờ có thể bắn được bao xa?”

Tôn Công Sáng nói: “150 bước.”

Trần Nguyên nghe xong liền sửng sốt: “Lần trước không phải ba trăm bước sao? Lần này như thế nào mà không bằng trước kia rồi?”

Tôn Công Sáng cười ha ha một tiếng, nói: “Là một sĩ binh thủ hạ của Dịch Thanh tướng quân, hắn chuyên môn phụ trách phóng thạch pháo ra, có một lần hắn đến nói với ta, chỉ cần góc độ giống nhau, lúc bắn cũng có thể cố định, là có thể đánh thạch đạn vào một vị trí ngay gần.”

Cái này là nhắm ngay trên đầu để nó rơi xuống sao? Trên mặt Trần Nguyên xuất hiện dáng tươi cười.

Tôn Công Sáng nói tiếp: “Ta đã thử một chút, quả nhiên là loại tình huống này, cho nên ta không chế một ít lực đạo trên loại máy ném đá này, bởi vậy, khoảng cách không được như xưa.”

Trần Nguyên suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Tôn đại nhân có nghĩ tới chuyện, cứ để lực đạo phóng ra lớn nhất, sau đó thoáng không chế trên mặt góc độ một tý hay không?"

Tôn Cao Sáng nói: "Nghĩ tới rồi, nhưng không có cách nào khống chế góc độ, thời điểm góc độ phóng ra biến hóa, lực đạo cũng không giống nhau, Phò mã gia yên tâm, ta đang suy nghĩ biện pháp giải quyết."

Trần Nguyên cũng không phải quá hiểu về phương diện này, nhìn một ý kiến mình vừa nghĩ ra đã bị phủ quyết, cũng sẽ không giả mạo là người trong nghề.

Hắn cùng Tôn Công Sáng đi ra ngoài gian nhà kho, vừa đi vừa nói: "Tôn đại nhân, kỳ thật ta một mực có một cách nghĩ, sự tình lần trước Gia Luật Lữ Linh đến trộm Vũ Kinh cũng nên đã cho chúng ta một bài học, những vật này đặt ở Biện Kinh, quả thực không quá an toàn."

Tôn Công Sáng tràn đầy cảm xúc đối với chuyện này, liền nói: "Đúng vậy, chúng ta tại đây mỗi ngày đều có người đến người đi, không nói đến chuyện sợ bị người ta đánh cắp, chính là nhiều hỏa dược như vậy, nếu như nổ tung mà nói, cả con đường này sẽ biến thành không khí, có phải là Phò mã gia muốn di chuyển cái phủ kho này đi chỗ khác không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ý của ta là như vậy, chúng ta đào một sơn động tại phụ cận Biện Kinh, chuyên môn dùng để cất giữ một ít vũ khí trang bị tất yếu, về phần nơi mỗi ngày các người làm nghiên cứu, đợi xử lý sự tình Triều Tiên cùng Đông Doanh tốt, thời điểm trên mặt biển không có uy hiếp, sẽ tìm đảo nhỏ phù hợp, như vậy vừa không sợ người trộm, còn rất an toàn, Tôn đại nhân nghĩ như thế nào?"

Tôn Cao Sáng gật đầu, nói: "Ừm, chủ ý không tệ, Vương tử Triều Tiên hiện tại vừa đúng lúc đang ở Biện Kinh, Phò mã gia không ngại đi nói chuyện cùng hắn một lần."

Trần Nguyên nghe xong liền sững sờ, hỏi: "Vương tử Triều Tiên? Hắn gọi Vương Huy sao?"

Tôn Công Sáng cảm thấy rất kỳ lạ, liền lên tiếng hỏi: "Như thế nào? Ngài không biết à?"

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nói: "Ta ngây người bốn ngày trong quân doanh rồi, những ngày này một mực xem bọn hắn huấn luyện, phỏng chừng cũng không xảy ra đại sự gì, bằng không thì Hạ Tung và Giới Bộ sẽ đến tìm ta."

Tôn Công Sáng nói: "Không có đại sự, nhưng hắn dẫn theo một đám mỹ nữ Triều Tiên, đưa đi bốn phía."

Trần Nguyên nghe xong, khuôn mặt lập tức biến sắc, nói: "Hắn đã đưa cho ai rồi?"

Tôn Công Sáng thuận miệng nói: "Tướng quốc đại nhân, Phú Bật đại nhân, còn có cả Tô Đông Pha, Âu Dương Tu cũng thu một người, còn có Tống Kỳ, Dịch Thanh, Văn Bác Ngạn, nghe nói hắn đưa cho Bao đại nhân và Phạm đại nhân rồi, Bao đại nhân không muốn, Phạm đại nhân lại nhận, lại cầm một ít tiền của mình ra, tìm cho nàng kia một học sinh hàn môn Đại Tổng."

Hắn đang định nói thêm gì đi nữa, chỉ nghe Trần Nguyên hung dữ nói: "Được, được, được rõ ràng không đưa một người nào cho ta!"

Tôn Công Sáng lập tức im lặng, phải biết rằng thân phận Trần Nguyên là Phò mã gia, ai dám đưa mỹ nữ cho hắn? Chỉ là, Trần Nguyên cũng mặc kệ những chuyện này, Vương tử Triều Tiên mang mỹ nữ đến, tuyệt đối là mặt hàng thượng đẳng, mình không thể nhúng chàm, chẳng phải là thương tiếc cả đời sao?

Thấy Tôn Công Sáng không trả lời, hắn thở phì phì nói: "Hừ, cho rằng lão tử không làm quan trên triều đình nữa rồi, liền không coi ta là một nhân vật, được rồi, tốt, tốt!"

Hắn nói liên tục hai chữ tốt, trong chớp mắt liền rời đi, Tôn Công Sáng đi theo bên cạnh hắn, nói: "Phò mã gia, người đi đâu vậy?"

Trần Nguyên nói: "Đi dịch trạm, tìm Vương Huy."

Con mắt Tôn Công Sáng chuyển một chút, cuối cùng là không ngăn cản hắn, bước chân chậm rãi ngừng lại, nhìn Trần Nguyên đi ra khỏi phủ kho.

Đình Độ lúc này từ một bên chạy tới, hỏi: "Tôn đại nhân, Tôn đại nhân, Phò mã gia đâu rồi?"

Tôn Công Sáng chỉ một ngón tay về phía trước, nói: "Đi."

Đinh Độ kinh ngạc nói: "Không phải hần nói ngày mai mới đi sao? Ta có chuyện quan trọng muốn báo cáo cùng hần."

Tôn Công Sáng thở dài một tiếng rồi nói: "Phò mã gia chỉ có điểm này là không tốt, sự tình gì cũng không quan trọng bằng hần có thể thiếp ở bên ngoài, đúng rồi, người có chuyện gì."

Đinh Độ nói: "Về sự tình sủng trúc, Tôn đại nhân, vừa rồi thời điểm ta thí nghiệm sủng trúc, có một đồng khoáng sắt kết hợp thành một cục, sau khi người binh lính kia bắn một phát ra ngoài, ngài đoán kết quả thế nào?"

Tôn Công Sáng vội vàng hỏi: "Thế nào?"

Đinh Độ rất hưng phấn nói: "100 bước, một khối khoáng sắt bị bắn ra xa 100 bước!"

Tôn Công Sáng mừng rỡ nói: "Đi, nhanh dẫn ta đi nhìn xem."

Trần Nguyên ngồi xe ngựa của Hàn Kỳ, một đường trực tiếp đi tới dịch trạm, thẳng đến gian phòng đặc phái viên Triều Tiên cư trú, quan viên dịch trạm đều biết hần, không dám ngăn cản.

Nhưng rất không khéo, Vương Huy này hôm nay vừa vặn đi ra ngoài rồi, thời điểm Trần Nguyên đi vào kêu cửa, trong phòng chỉ còn lại có một ít mỹ nữ Triều Tiên Vương Huy chuẩn bị mang đi tặng người.

Ánh mắt Trần Nguyên đảo qua trên người các nàng, trong lòng lại càng tức giận, những cô gái này nguyên một đám rất xinh đẹp, không phải nói đẹp hơn so với nữ tử Tống triều, nhưng trên người các nàng có một loại bộ dạng thù mị khác.

Lưu lại đã đẹp như thế, bị Vương Huy tiến bước tặng người, chẳng phải là càng hấp dẫn hơn nhiều sao? Sắc mặt Trần Nguyên thật sự không dễ nhìn, dưới cái nhìn của những cô gái kia, hần nhanh chóng ngồi xuống mặt ghế, nói: "Có thể nghe hiểu ta nói gì không? Đứng ra?"

Vừa dứt lời, Trần Nguyên chỉ cảm thấy một làn gió thơm từ sau vai bay tới, nói: "Vị đại nhân này có chuyện gì? Tiểu nữ có thể thay ngài chuyển lời."

Giọng nói quá êm tai rồi, Trần Nguyên vội vàng quay đầu lại, lập tức có một loại cảm giác kinh ngạc.

Chỉ thấy cô gái sau lưng dáng người cao gầy, mặc dù ăn mặc trang phục dân tộc Triều Tiên, cũng vô pháp che dấu hai chân thon dài của nàng.

Mặt như trứng ngỗng, lông mày như liễu mảnh, thời điểm đi đường lưng áo lác nhẹ, tư thế cũng rất đẹp mắt, so với Triệu Ý thật sự là không hề kém một phân.

Trần Nguyên cực kỳ hài lòng, trên người nữ tử này tràn loại hương vị điển hình của mỹ nữ Hàn Quốc, càng chủ yếu hơn là, bồng tử bây giờ vẫn chưa có kỹ thuật trang điểm dung nhan, chắc hẳn hẳn là tinh khiết tự nhiên.

Hần chậm rãi đứng dậy, trên mặt treo dáng tươi cười, miệng hỏi: "Người tên là gì?"

Nữ tử dựa theo Đại Tống lễ nghi có chút khẽ chào: "Ta gọi Phác Tuệ Linh, không biết đại nhân có thể bẩm báo tính danh hay không? Chờ Vương tử chúng ta trở lại, ta cũng dễ hồi bẩm."

Trần Nguyên cẩn thận đánh giá nàng một phen rồi mới nói: "Ta gọi Trần Thế Mỹ, không phải là đại nhân gì, người nói cho Vương tử các người biết, chờ hần trở về, bảo hần đi tìm ta một chuyến, hần sẽ biết cách tìm ta."

Phác Tuệ Linh lại thi lễ một cái, miệng nói: "Vâng."

579. Chương 541-542: Kế Hoạch Thay Đổi

Trần Nguyên rời đi, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn nàng một cái, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ, nụ cười kia lại làm cho Phác Tuệ Linh bỗng nhiên cảm giác rung cả mình, cảm giác chạy thẳng lên não, nàng bỗng nhiên có một loại ảo giác, chính mình phẳng phất như là cừu non lè loi troi trên thảo nguyên trống trải, còn đối phương là một con sói.

Sau khi Trần Nguyên nói xong liền rời đi.

Vương Huy đến hiện tại cũng không tìm đến mình, nói rõ hẳn căn bản không có coi chức quan Phò mã của mình là một sự việc đáng để quan tâm.

Đây là tính cách của bồng tử, thời điểm dùng người, người chính là ông của hắn, thời điểm không cần phải người, có thể ném người đi rất xa, lên đến chín tầng mây.

Ra ngoài dịch trạm, đạp lên trên xe ngựa của mình, Trần Nguyên nói với Hàn Kỳ: "Đi, đi sơn trang, bảo Hạ Từ đến đây một chuyến, nói ta tìm hắn có việc."

Hạ Từ bây giờ là nhất phẩm tuyền chính đại phu.

Tại Tây Cương mấy năm này chiến tích hẳn rất rõ ràng, có Trần Nguyên ủng hộ tài chính, hẳn không riêng gì khôi phục ổn định ở Tây Cương, còn dùng những binh sĩ tuyền hai kia khai khẩn đất hoang, để Tây Cương trở thành một khu sản xuất lương thực chủ yếu cho Đại Tống.

Tây Cương không riêng gì không cần triều đình cứu tế, hàng năm còn có rất nhiều lương thực dư dả nhập kho.

Hơn nữa, con đường tơ lụa bị Đãng Hạng chia cắt đã được khai thông lần nữa, Tây Cương đã trở thành một thông đạo chủ yếu để Đại Tống dễ dàng buôn hàng hóa.

Tuy so ra thì kém Giang Nam giàu có và đông đúc, nhưng thực sự có thể có được danh xưng Giang Nam nơi tái ngoại.

Cho nên hẳn có thể danh chính ngôn thuận làm nhất phẩm quan to triều đình, nhưng thời điểm Hàn Kỳ đến, nói cho hắn biết Trần Nguyên muốn gặp hắn, Hạ Từ liền thả một ít việc vặt trong tay ra, lập tức đạp lên xe ngựa, đi theo Hàn Kỳ, một đường đi tới Tân Nguyệt sơn trang.

"Chưởng quầy, ngài tìm ta sao?" Sau khi Hạ Từ đi vào, ngồi xuống ở bên người Trần Nguyên, cũng không khách khí, nâng chung trà lên, tự mình rót một chén nước.

Trần Nguyên chờ sau khi hắn uống xong mới lên tiếng: "Cũng không có đại sự gì, ta chỉ muốn biết những người Triều Tiên kia đang làm gì, bọn hắn làm cái gì tại Biện Kinh."

Hạ Từ nói: "Vương Huy nói, thời điểm lễ mừng năm mới, bọn hắn vội vàng nhiều việc chiến tranh, chưa tới giao lưu cùng Tống triều, lần này đến cũng không làm cái gì, chỉ bái phỏng một ít trọng thần trong triều đình, còn có cả du sơn ngoạn thủy, hoàng thượng để cho Âu Dương đại nhân đi cùng Vương Huy, dẫn hắn du lịch vài chỗ trong Biện Kinh."

Trần Nguyên trầm tư một lát, hẳn cảm thấy hơi kỳ quái, theo đạo lý mà nói, bồng tử và Nhật Bản hiện tại đang đánh khí thế ngất trời, sao bọn hắn còn có tâm tư đến đây du sơn ngoạn thủy?

Trực giác nói cho Trần Nguyên biết, khả năng là có sự tình gì đó hắn không biết đã phát sinh.

Niên đại này cũng không có điện thoại hoặc là điện báo, tin tức ở các nơi không thể nhanh chóng truyền trở về như vậy, hiện tại Trần Nguyên muốn, chính là mình không cần làm một ít thay đổi cho kế hoạch đã chuẩn bị.

Hạ Từ chứng kiến Trần Nguyên đang trầm tư, cũng không có đi ý định làm phiền hắn, ngồi thời gian rất lâu, Trần Nguyên ngẩng đầu thở ra một hơi, lúc này Hạ Từ mới hỏi: "Chưởng quầy, sự tình có phải là có chút không đúng?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Kế hoạch của chúng ta khả năng phải đổi rồi, ta dám khẳng định, Vương tử Triều Tiên nhìn về phía trên nhân nhả như thế, có thể là bọn hắn đã có nắm chắc chấm dứt chiến tranh, chúng ta phải biết rõ bọn hắn dựa vào cái gì."

Hạ Từ suy nghĩ một chút mới nói: "Phái người đi xem sẽ rất tốn thời gian gian, như vậy đi, chúng ta ghi cho Trần Thăng phong thư, sau đó ngày mai nữa tìm Vương Huy một cái, thử xem có thể từ trong miệng của bọn hắn moi ra điều gì không."

Trần Nguyên nói: "Ta đã hẹn hán đến rồi, nhưng hiện tại ta không quan tâm có chức, không biết hán có thể cho ta mặt mũi hay không, người đi giúp ta hẹn một tý cũng tốt, giữa trưa mai, ta mời hán đến chỗ này."

Đám bông tử Triều Tiên này rốt cuộc đang có cái chủ ý gì?

Trần Nguyên rất chú ý đối với chiến tranh mấy năm này, hán biết rõ tổn thất của người Triều Tiên nếu so với người Đông Doanh thì lớn hơn rất nhiều, nếu như không phải mình không chế được vật tư vận chuyển đối với Đông Doanh, Triều Tiên không có khả năng chèo chống đến hiện tại.

Bọn hán dựa vào cái gì nhàn nhả như vậy? Bọn hán rốt cuộc còn có cái gì để dựa vào? Trần Nguyên không đoán ra.

Vương Huy hiển nhiên không để hán, mặt mũi Phò mã gia này vào trong mắt, lần này Vương Huy đến quan hệ cùng chút ít trọng thần triều đình Đại Tống, nhờ vả chút việc, Trần Nguyên đã rời khỏi triều đình, hơn nữa Vương Huy cũng không biết thế lực của hán rốt cuộc có bao nhiêu.

Cho nên, ngay từ đầu nghe được tin tức Trần Nguyên đến tìm hán, hán chỉ tùy ý lên tiếng, tính toán đợi đến thời điểm hán có thời gian mới đi xem xem.

Thẳng đến khi Hạ Từ đưa danh thiếp lên, giữa trưa ngày thứ hai, Vương Huy mới cùng Âu Dương Tu đi đến Tân Nguyệt sơn trang.

Trần Nguyên không hề tỏ vẻ không khoái nào đối với chuyện này, sớm đang đợi bọn hán đến.

Nhìn thấy Vương Huy từ trên xe ngựa đi xuống, mặt hán chông chênh vẻ tươi cười, vội nghênh đón nói: "Vương tử quang lâm, thật sự làm cho tiểu điểm vẻ vang, vẻ vang cho kẻ hèn này, tại hạ rất vinh hạnh, Vương tử, mời vào bên trong."

Vương Huy rất là cao ngạo gật gật đầu với Trần Nguyên, thần thái tràn đầy miệt thị, bọn hán không học gì ở Đại Tống, nhưng một bộ cao ngạo của đám sĩ phu lại học được mười phần.

Vương Cúc đi theo phía sau hán có chút xấu hổ, chỉ thấy trên mặt Trần Nguyên không có vẻ gì không khoái, liền không thêm chú ý.

Âu Dương Tu thật sự rất khách khí ôm quyền với Trần Nguyên, nói: "Phò mã gia, sinh ý không tệ à?"

Trần Nguyên nở nụ cười ha ha, nói: "Nhờ phúc khí của Âu Dương đại nhân, Đại Tống hiện tại quốc thái dân an, ta đây làm mua bán nhỏ cũng càng ngày càng thuận lợi."

Âu Dương Tu xếp quạt xếp trong tay lại, chọn hán thoáng một tý: "Mua bán nhỏ? Phò mã gia quá khiêm nhường rồi."

Trần Nguyên không để ý đến thái độ của Vương Huy, đón bọn họ vào gian phòng đằng sau, đưa một ít nước trà và điểm tâm lên trước, Trần Nguyên tự mình rót một chén cho Vương Huy, nói: "Hôm nay ta mời Vương tử đến, chính là để ôn chuyện, nhớ ngày đó ta và Vương tử lần đầu tiên gặp mặt, tại hạ chính là một Phò mã gia, bây giờ vẫn thế. Ngược lại, tại hạ nghe nói Vương tử đã làm thái tử Triều Tiên, thật sự là làm cho tại hạ xấu hổ, cảm thấy phí thời gian sống từ đó đến giờ."

Âu Dương Tu liếc nhìn Trần Nguyên, hán vẫn có chút hiểu biết đối với Trần Thế Mỹ này, biết rõ thời điểm Trần Thế Mỹ càng cung kính, người lại càng phải cẩn thận.

Hán muốn nói gì đó, ít nhất thì hán cũng cho rằng mình nên biết Trần Thế Mỹ muốn gì.

Hoàng thượng đã bảo hán đối xử tốt với Vương tử Triều Tiên, nếu Trần Thế Mỹ này thật sự làm xảy ra chuyện gì, mình cũng không đảm đương nổi.

Đang muốn lên tiếng, Hạ Từ nhẹ nhàng đá hán một cước dưới bàn, lời nói của Âu Dương Tu đến bên miệng lại nuốt xuống, con mắt nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, hy vọng có thể từ trên mặt Trần Nguyên tìm được đáp án.

Vương Huy nghe xong lời Trần Thế Mỹ nói, cảm thấy rất cao hứng, nói: "Phò mã gia cũng không cần khiêm tốn, ta biết rõ sinh ý của người vô cùng lớn mạnh, lần này Triều Tiên chúng ta chiến tranh, toàn bộ những

thuyền kia đều là xuất xứ từ xưởng đóng tàu của Phò mã gia, có hoàng đế Tống triều các người làm chỗ dựa cho người, chắc hẳn ngày sau người cũng sẽ là một nhân vật phú khả địch quốc.”

Một bên, mồ hôi trên mặt Vương Cúc đã chảy ra rồi, hẳn ở Đại Tống vài năm rồi, Vương Huy không biết năng lực Trần Nguyên, nhưng hẳn thập phần rõ ràng

Wương Cúc đã sớm khuyên bảo Vương Huy, Trần Thế Mỹ ở Tống triều là một nhân vật, vạn lần không được không để ý đến hắn.

Nhưng Vương Huy không có coi lời khuyên bảo này là một chuyện quan trọng, ngay cả hôm nay, hắn đứng ở trước mặt Trần Thế Mỹ, hắn vẫn cao ngạo như thế.

Wương Cúc cố tình khuyên giải, lại sợ đắc tội hoàng thượng tương lai nhà mình, một câu không nói, lại sợ Trần Thế Mỹ tức giận.

Trong nháy mắt này, đồ ăn đã được đưa lên đầy đủ rồi, hai ca kỹ Tống triều ngồi ở bên cạnh nhẹ giọng đàn hát, có mấy người khác múa trổ hứng rượu.

Đợi cho rượu qua ba tuần, Trần Nguyên dùng con mắt đã hơi mờ lung nhìn Vương Huy, nói: ”Vương tử điện hạ, tại hạ có một chuyện muốn nhờ điện hạ hỗ trợ, không biết hiện tại nói có phù hợp hay không?”

Một bên, Hạ Từ rất là phối hợp, nói: ”Phò mã gia cứ nói ra trước đã, Vương tử cũng là một người hào sảng, nếu có thể giúp đỡ, Vương tử sẽ quả quyết không chối từ.”

Lời vừa nói ra đã tăng bốc Vương Huy lên trời, Vương Huy nhanh chóng gạt đầu nói: ”Đúng vậy, người cứ nói trước đi, nếu ta có thể làm được, những thứ không nói khác, nhưng người mời ta hai chén rượu, ta cũng nên giúp người mới được, có câu có qua có lại mới toại lòng nhau mà?”

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, Hạ Từ ở bên cạnh cũng nhếch miệng mỉm cười.

Âu Dương Tu cũng muốn cười, nhưng hắn cảm giác mình không thể bật cười, chỉ nghe Trần Nguyên nói: ”Đối với Vương tử mà nói, đây chỉ là việc rất nhỏ, tháng sau ta có một đám hàng hóa muốn chở đi Triều Tiên, đám kia hàng hóa rất trân quý, mà chiến tranh giữa Triều Tiên và Đông Doanh quả thực làm tại hạ có chút bận tâm, không biết Vương tử có thể phái ra chiến thuyền thủy sư ra bảo vệ chúng ta một tý hay không? Vương tử yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để huynh đệ thủy sư thua lỗ.”

Wương Huy nghe xong, trong lòng nghĩ thì ra chỉ là sự tình này, lúc này liền nói: ”Thì ra là thế, đây đúng là việc rất nhỏ, khả năng cần bản không cần người tới cầu ta, đến tháng sau, chiến tranh giữa chúng ta và người Đông Doanh chắc đã xong rồi, lúc đó thuyền có thể tự do lai vãng.”

Trần Nguyên làm ra một bộ dạng mừng rỡ, miệng thốt lên hỏi: ”Thật sự? Tháng sau có thể xong rồi à?”

Wương Huy thấy lời mình nói gặp phải hoài nghi, trong lòng hơi có chút không khoái, nói: ”Ta há có thể nói xạo? Người Đông Doanh đã phái sứ giả hướng chúng ta cầu hoà rồi, ngay tại khi ta tới, chiến thuyền bọn hắn đã lui về Đông Doanh, chúng ta đang suy nghĩ lúc này đây nên đòi bọn hắn bao nhiêu tiền đền mới phù hợp đây.”

Trong lòng Trần Nguyên lộ bộp một chút, sững sờ nhìn Vương Huy, Nhật Bản đầu hàng? Điều này sao có thể?

Hốt Tất Liệt tập trung hơn mười vạn đại quân đánh, bọn hắn đều không đầu hàng, chiến tranh thế giới thứ hai đến phút cuối cùng bọn hắn chết mấy triệu người mới đầu hàng, lúc này bọn hắn lại đáp ứng đầu hàng? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng này.

Wương Huy nhìn thần thái của Trần Nguyên, rõ ràng nhìn ra Trần Nguyên không tin tưởng lời hắn nói, lập tức rất tức giận, vẻ tức giận đọng ở trên mặt, nếu không phải vì thể diện Âu Dương Tu và Hạ Từ, hẳn thật sự sẽ phát tay áo mà đi.

Trong đầu Trần Nguyên lại không còn Vương Huy này, tiệc rượu vẫn chưa uống xong, hắn liền đứng lên, nói: ”Vương tử điện hạ, người cứ ở nơi này chậm rãi uống rượu, ta đi ra ngoài có chút việc, không thể uống cùng.”

Cái thái độ này trong lễ nghi Tổng triều thì là cực kỳ thất lễ, nếu như Vương Huy đến chỗ Trần Nguyên uống rượu, Trần Nguyên mang tư cách lão bản đi lên uống hai chén, hiện tại rồi đi thì tuyệt đối không có vấn đề.

Nhưng nhưng bây giờ là Trần Nguyên mời khách, ném Vương Huy hấn ở chỗ này, chuyện này lại làm cho Vương Huy cảm giác bị sỉ nhục thật lớn.

Không đợi Trần Nguyên ra ngoài, hấn đã phần nộ đứng dậy nói: "Phò mã gia đã có việc bận rộn quần thân, tại hạ cũng không dám quấy rầy nữa rồi, cáo từ."

Vương Cúc và Âu Dương Tu còn muốn giảng hòa, nhưng Vương Huy đã đi ra ngoài, không thêm quay đầu lại, bọn hấn chỉ có thể đuổi theo.

Trước khi Vương Cúc đi còn ôm quyền về hướng Trần Nguyên, Âu Dương Tu lại có chút tức giận nói một câu: "Thế Mỹ, người đây là đang làm cái gì thế!"

Trần Nguyên không để ý tới hấn, hấn cần hoàn cảnh thanh tịnh một chút, Vương Huy đã đi, chính mình không cần rồi đi rồi, hấn chậm rãi ngồi xuống, nói: "Ta muốn nghỉ một ít chuyện."

Âu Dương Tu trừng mắt liếc hấn một cái, thở dài một tiếng, cũng đi ra ngoài trong chớp mắt, trong phòng chỉ còn lại có hai người Trần Nguyên và Hạ Từ.

Hạ Từ quay đầu lại, nói: "Chưởng quầy, làm sao vậy?"

Trần Nguyên thể hiện một bộ dạng rất là phiền muộn, nói: "Chúng ta vẫn chưa chuẩn bị cho tốt, vật tư chưa đầy đủ hết, quân đội huấn luyện cũng chưa tốt, nhưng chiến tranh giữa bọn hấn thật sự đã kết thúc rồi."

Hạ Từ sững sờ hỏi: "Người Triều Tiên thật sự đánh thắng rồi sao?"

Trần Nguyên cười lạnh một tiếng, nói: "Đánh thắng? Bọn hấn sắp gặp Diêm vương rồi, một đám ngu xuẩn, thật sự chưa từng thấy người ngu xuẩn như vậy, Hàn Kỳ đâu? Bảo Hàn Kỳ lập tức chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đi gặp Dịch Thanh!"

Sự tình rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức hiện tại trong lòng Trần Nguyên có chút bối rối.

Nếu Nhật Bản không lừa gạt bông tử, chiến tranh đã xong, cực kỳ bất lợi đối với Đại Tống, nếu như Nhật Bản lừa bông tử, chiến tranh cũng đã xong, rất bất lợi đối với Tống triều.

Chỉ có cách làm bọn hấn tiếp tục đánh, để cho kế hoạch của Trần Nguyên chậm rãi phổ biến từng bước một, mới phù hợp với lợi ích Đại Tống, mới có thể để cho Đại Tống bằng vào cái giá thật nhỏ lấy được chiến quả mình muốn, nhưng hiện tại, dường như sự tình không phát triển theo phương hướng tốt nhất.

Đại Tống vẫn chưa chuẩn bị cho tốt, Trần Nguyên cũng chưa chuẩn bị cho tốt, nếu như chiến tranh thật sự sắp chấm dứt mà nói, tất cả kế hoạch của Trần Nguyên liền ngấm nước nóng, phải làm ra thay đổi, lập tức xuất binh.

.....

Biển Nhật Bản.

Trúc đảo, hoặc có thể gọi là Độc đảo, tên gọi không có quan hệ gì, tại Tống triều, nó vẫn là một cái đảo nhỏ không có người.

Gió biển thổi phàn phật trên mặt biển, một hồi khai chiến thăm thiết nhất từ khi có hải chiến đến nay đang tiến hành.

Nơi này có hơn tám mươi chiếc chiến thuyền to lớn của thủy sư Triều Tiên, trên cơ bản đều là mua được từ Đại Tống, còn có hơn hai trăm chiếc chiến thuyền cỡ trung chính bọn hấn chế tạo.

Đây cơ hồ là toàn bộ lực lượng thủy sư Triều Tiên, lúc Nhật Bản phát ra tín hiệu cầu hoà, người Triều Tiên vì muốn lấy được ưu thế tuyệt đối ở trên bàn đàm phán, liền phái ra chi quân đội này, chạy tới đảo nhỏ không biết tên, để có thể làm cho người Đông Doanh cảm thấy được loại áp lực đại binh tiếp cận, khiến cho địch nhân ký kết điều ước bất đắc dĩ.

Nhưng người Triều Tiên không để ý đến một điểm mấu chốt nhất, thủy sư tác chiến, tiếp tế là chuyện cực kỳ quan trọng, đặc biệt là thời điểm tiến hành viễn chinh, không đủ tiếp tế, chẳng khác nào là người đang đi chịu chết.

Có lẽ người Triều Tiên đã nghĩ tới, tại trước khi thủy sư ra đi, quốc vương Triều Tiên đã nói qua với bọn họ, không cần phải tới quá gần Đông Doanh, làm cho người Đông Doanh sợ hãi là được rồi, năm ngày sau lập tức quay lại, nhìn xem có tất yếu phải đi lần thứ hai hay không.

Hiệu quả kinh sợ có vẻ khá rõ ràng, Fujiwara Đệ Tam Lang phụ trách đàm phán có vẻ rất sợ hãi, những chiến thuyền Nhật Bản kia cũng tránh né từ rất xa.

Nhưng vào hôm nay, người Triều Tiên cảm thấy hiệu quả như mình muốn đã đạt đến, hơn nữa tiếp tế mang theo sắp dùng hết, người Đông Doanh lại đến.

Cuộc chiến đấu là do một con thuyền nhỏ của người Đông Doanh khai hỏa.

Bọn hãn đang đưa cờ hàng, trên thuyền bày đặt mấy cái vạc rượu, nhích lại gần hướng chiến thuyền Triều Tiên, nói là nhận mệnh lệnh Mạc Phủ tướng quân của bọn hãn, đưa một ít rượu cho các tướng quân Triều Tiên.

Người Triều Tiên cũng không quá để ý đối với chiếc thuyền nhỏ này, trong mắt bọn hãn, một con thuyền nhỏ như vậy xuyên thẳng vào trong hạm đội khổng lồ của mình, không cần lo lắng đối phương sẽ làm cái gì, mà là mình phải cẩn thận mới đúng, rất có thể sẽ đụng con thuyền này lật ra biển.

Thuyền nhỏ xẹt qua trước mặt một mảnh chiến thuyền Triều Tiên dài hẹp, đi về hướng kỳ hạm bọn hãn.

Trải qua bao nhiêu đầu chiến thuyền Triều Tiên, liên ý nghĩa người Triều Tiên mất đi bấy nhiêu cơ hội.

Cuối cùng, trong lúc thuyền nhỏ đang di chuyển, tự nhiên nổ tung, tan thành mây khói, mà kỳ hạm Triều Tiên cũng bị nổ bung một góc, bắt đầu rỉ nước, tại một khắc kỳ hạm bị nổ tung này, thủy sư Triều Tiên rốt cục cũng ý thức được, người Đông Doanh chưa từng nghĩ tới chuyện cầu hoà.

Lại càng không có lợi đối với người Triều Tiên chính là, hôm nay gió đang hướng Tây Bắc.

Người Đông Doanh hiển nhiên đã chuẩn bị rất lâu vì trận chiến đấu này, chính diện là tất cả chiến hạm của bọn hãn, chung quanh là hơn năm mươi chiếc thuyền lớn, hơn một trăm chiếc chiến thuyền cỡ trung, hiện ra một hình dạng cái trùy, thừa lúc gió thổi hướng Tây Bắc mà đâm tới.

Mà ở sau lưng người Triều Tiên, bỗng nhiên xuất hiện hơn một ngàn chiếc thuyền nhỏ, trên những thuyền nhỏ kia đều là củi khô thiêu đốt rào rạt, dùng khóa sắt nối liền vào cùng một chỗ, giống như bức tường kín ngăn chặn đường lui của người Triều Tiên, hơn nữa còn theo dòng nước chảy chậm rãi đi tới.

Mạc Phủ đại tướng quân Đông Doanh Fujiwara Dạy Thông ở trên chiếc chiến hạm lớn nhất phía đối diện, chứng kiến kế hoạch của mình thuận lợi như thế, trên mặt của hãn liền hiện ra nụ cười tàn nhẫn.

Hãn căn bản không nghĩ tới chuyện đầu hàng, hay cầu hoà, tất cả đều là vì tìm một cơ hội có thể một trận chiến quyết thắng thua.

Ba năm chiến tranh này lại để cho hãn nhìn thấy rất rõ ràng, dưới tình huống người Triều Tiên có thể thuận lợi mua được chiến thuyền từ Đại Tống, nếu như không sử dụng một ít mưu kế, chiến tranh sẽ kéo Đông Doanh xuống chỗ chết.

Kỳ hạm người Triều Tiên bị tổn thương, tăng thêm mình đột nhiên xuất hiện, còn có cả một loạt hỏa thuyền đằng sau chặn đường lui thủy sư Triều Tiên, làm cho đối thủ đã rơi vào bên trong vòng vây chặt chẽ, hãn biết mình đã thắng rồi, bàn tay chăm chú nắm thật chặt trường đao, chỉ chờ đội thuyền tiếng lên chém giết cùng đối thủ.

Tướng quân thủy sư Triều Tiên đang đổi thuyền, soái hạm của hãn lập tức chìm ngấm rồi, hãn phải đổi sang một con thuyền khác để chỉ huy chiến đấu.

Trong quá trình đổi thuyền, đại kỳ kỳ hạm kia còn chưa được phủ lên, người Triều Tiên bỗng nhiên lọt vào tập kích không biết nên nghe ai.

Chiến thuyền của bọn hắc vốn đang chăm chú liền cùng một chỗ, lúc này có người muốn đi, có người muốn nghênh đón địch, còn có người muốn từ bên cạnh xuất chiến, quả nhiên là cực kỳ hỗn loạn.

Tướng quân Triều Tiên coi như có chút trình độ, lên chiến hạm mới, lập tức treo đại kỳ kỳ hạm lên, quyết định thật nhanh, lập tức ra lệnh: "Truyền lệnh cho hai chiếc hoàng thượng, hai chiến hạm hoàng thượng lập tức toàn lực tấn công, tấn công!"

Người Triều Tiên nghe vậy, lập tức đưa ra chỉ lệnh chiến đấu.

Hai chiếc chiến hạm Triều Tiên vốn đứng phía trước, chứng kiến tín hiệu tướng quân, lập tức hướng nghênh đón người Đông Doanh, phía sau bọn họ là hơn mười chiếc chiến thuyền cỡ trung, cũng đi lên trợ trận.

Sau khi Fujiwara Dạy Thông nhìn thấy, trường đao mạnh mẽ chỉ về hướng hai chiến hạm, nói: "Xử lý bọn hắc, mệnh lệnh Miyamoto Lục Lang lập tức khép về hướng ta, tập trung mười chiếc thuyền lớn, để cho bọn họ xử lý!"

Bên cạnh, Fujiwara Lại Tông nói: "Tướng quân, bọn hắc chỉ có hai chiếc thuyền lớn, ta cảm thấy chúng ta không cần phải dây dưa cùng bọn họ, trực tiếp giết vào đánh trận hình người Triều Tiên là đủ rồi."

Khóe miệng Fujiwara Dạy Thông hiện lên dáng tươi cười, nói: "Chẳng có gì không tốt, chúng ta phải phá hủy toàn bộ tất cả chiến hạm có can đảm ngăn ở trước mặt chúng ta, phá hủy dũng khí chống cự của bọn hắc."

Fujiwara Lại Tông nghe xong, lập tức khom người chào, nói: "Tuân lệnh!"

Hai chiếc chiến hạm Triều Tiên kia đều trang bị pháo ném đá mới nhất của Đại Tổng, còn chưa tới gần, những đạn pháo hình cầu có thể bạo tạc nổ tung kia liền bay hướng tới người Đông Doanh.

Mà người Đông Doanh cực kỳ thông minh, bọn hắc cũng có thạch pháo, chỉ có điều số lượng ít hơn rất nhiều so với người Triều Tiên.

Không phải là bọn hắc không có tiền, chỉ là do Trần Nguyên không có cách nào bán cho bọn hắc nhiều, hơn nữa Trần Nguyên cũng không muốn bán cho bọn hắc quá nhiều.

Chiến hạm Đông Doanh đã sớm có kinh nghiệm tác chiến phong phú cùng với thủy sư Triều Tiên, bọn hắc một bên quay trở lại, một bên chạy sang bên cạnh, chỉ chờ thời điểm tới gần, ôm chặt lấy Triều Tiên chiến thuyền, sau đó dùng chiến tranh mạn thuyền để chấm dứt chiến đấu.

Hơn mười con thuyền đánh hai chiếc thuyền, có thể được hưởng thụ khoái cảm ngược đãi đối thủ.

Đáng tiếc chính là, đạn pháo hiện tại vô pháp so sánh với ngày sau, không riêng gì uy lực kém hơn rất nhiều, có vài cục nện ở trên thuyền người Đông Doanh, căn bản là chưa nổ, kíp nổ vẫn còn cháy chói lọi, người Đông Doanh có thể thông dong ném vật kia vào trong biển rộng.

Chỉ qua một lát sau, hai chiếc chiến hạm Triều Tiên đã bị người Đông Doanh vây lại.

Thời điểm vừa mới bị bao vây, bọn hắc còn chống cự một hồi, nhưng theo chiến hạm địch chung quanh càng ngày càng nhiều, nhân số những người Đông Doanh kia vượt xa bọn hắc, rất nhanh đã bị đối phương giết lên trên.

Giết hại thiên về một bên lập tức bắt đầu, trong khoảnh khắc boong thuyền hai chiến hạm đều là máu tươi nhuộm đỏ, những chiến hạm cỡ trung bên cạnh kia càng không có cơ hội, người Đông Doanh dùng thuyền lớn trực tiếp đụng cho tan nát.

Thời điểm nhìn những binh sĩ thủy sư Triều Tiên kia rơi vào trong nước, bọn hắc còn bắn mũi tên xuống, ngay cả cơ hội bơi lội cũng không lưu cho đối phương.

Đội binh sĩ Triều Tiên trên hai tàu chiến hạm này bị thanh trừ sạch sẽ, tướng quân thủy sư Triều Tiên kia phát hiện tình huống của mình không chuyển biến tốt đẹp thêm chút nào, hắc bị chiến thuyền người một nhà hạn chế không gian di động, vô pháp dùng ưu thế của pháo ném đá.

Trái lại, người Đông Doanh bên kia, lúc chiến hạm chạy nhanh tới mượn gió Tây Bắc, một đường phi nhanh, trực chỉ đội hình Triều Tiên, đồng thời, pháo ném đá Đông Doanh lại bắt đầu phát hỏa, chiến thuyền Triều Tiên không thể tản đội hình ra, để cho người Đông Doanh không cần nhắm mà vẫn bắn trúng.

Một vòng đả kích trôi qua, vài chiếc chiến hạm Triều Tiên cạnh ngoài đều bị trọng thương, có buồm bốc lửa, có cột buồm bị cắt đứt, buồm bị đánh thành cái sàng.

Ở thời đại này, buồm chính là động cơ, mất đi động lực, thủy thủ trên thuyền ra sức huy động vũ khí tầm xa, cũng vô pháp khống chế người Đông Doanh đang càng ngày càng gần.

Mấy chiếc chiến hạm mất buồm kia theo phương hướng nước chảy và gió đông thổi đi, vừa vụn vọt vào trong cái miệng đầy răng nanh của người Đông Doanh.

Lui về phía sau là không có đường, chỗ đó có một loạt hỏa thuyền chặn, chính mình phải trả giá một cái giá lớn mới có thể giết ra ngoài.

Nếu có đủ thời gian thanh trừ hết tất cả hỏa thuyền đằng sau, hoặc là có thể để cho đội hình bên mình tản ra, thắng bại trong cuộc chiến đấu vẫn chưa thể biết.

Nhưng trong lòng tướng quân Triều Tiên thập phần rõ ràng, người Đông Doanh chắc chắn không biết cho hãn cơ hội thông dong chạy nhanh ra khỏi chỗ này.

Cũng có một chút vài thuyền Triều Tiên dừng cản, vừa thấy đường lui bị chặn đứt liền xông lên, chiến hạm đông chưa từng có từ trước đến nay lao đến, nếu bọn hãn không tổ chức xung phong, chỉ có thể biến bọn họ trở thành con mồi cho người Đông Doanh.

Đánh, tiếp cận mạn thuyền, chướng tâm lồi, đem từng chiếc từng chiếc chiến hạm Triều Tiên vào đáy biển.

Chiến đấu đánh một canh giờ, những hỏa thuyền đằng sau kia cũng theo nước chảy đi đến bên người chiến thuyền Triều Tiên, chiến hạm Triều Tiên ào ào tránh né, cảnh này khiến đội tàu vốn đã dày đặc lại càng có vẻ chen chúc đáng sợ.

580. Chương 542: Chiến Tranh Ác Liệt (1)

Thuyền nhỏ xẹt qua trước mặt một mảnh chiến thuyền Triều Tiên dài hẹp, đi về hướng kỳ hạm bọn hãn.

Trải qua bao nhiêu đầu chiến thuyền Triều Tiên, liên ý nghĩa người Triều Tiên mất đi bấy nhiêu cơ hội.

Cuối cùng, trong lúc thuyền nhỏ đang di chuyển, tự nhiên nổ tung, tan thành mây khói, mà kỳ hạm Triều Tiên cũng bị nổ bung một góc, bắt đầu rỉ nước, tại một khắc kỳ hạm bị nổ tung này, thủy sư Triều Tiên rốt cục cũng ý thức được, người Đông Doanh chưa từng nghĩ tới chuyện cầu hoà.

Lại càng không có lợi đối với người Triều Tiên chính là, hôm nay gió đang hướng Tây Bắc.

Người Đông Doanh hiển nhiên đã chuẩn bị rất lâu vì trận chiến đấu này, chính diện là tất cả chiến hạm của bọn hãn, chung quanh là hơn năm mươi chiếc thuyền lớn, hơn một trăm chiếc chiến thuyền cỡ trung, hiện ra một hình dạng cái trùy, thừa lúc gió thổi hướng Tây Bắc mà đâm tới.

Mà ở sau lưng người Triều Tiên, bỗng nhiên xuất hiện hơn một ngàn chiếc thuyền nhỏ, trên những thuyền nhỏ kia đều là củi khô thiêu đốt rào rạt, dùng khóa sắt nối liền vào cùng một chỗ, giống như bức tường kín ngăn chặn đường lui của người Triều Tiên, hơn nữa còn theo dòng nước chảy chậm rãi đi tới.

Mạc Phủ đại tướng quân Đông Doanh Fujiwara Dạy Thông ở trên chiếc chiến hạm lớn nhất phía đối diện, chứng kiến kế hoạch của mình thuận lợi như thế, trên mặt của hãn liền hiện ra nụ cười tàn nhẫn.

Hãn căn bản không nghĩ tới chuyện đầu hàng, hay cầu hoà, tất cả đều là vì tìm một cơ hội có thể một trận chiến quyết thắng thua.

Ba năm chiến tranh này lại để cho hãn nhìn thấy rất rõ ràng, dưới tình huống người Triều Tiên có thể thuận lợi mua được chiến thuyền từ Đại Tổng, nếu như không sử dụng một ít mưu kế, chiến tranh sẽ kéo Đông Doanh xuống chỗ chết.

Kỳ hạm người Triều Tiên bị tổn thương, tăng thêm mình đột nhiên xuất hiện, còn có cả một loạt hỏa thuyền đằng sau chặn đường lui thủy sư Triều Tiên, làm cho đối thủ đã rơi vào bên trong vòng vây chặt chẽ, hẳn biết mình đã thắng rồi, bàn tay chăm chú nắm thật chặt trường đao, chỉ chờ đội thuyền tiếng lên chém giết cùng đối thủ.

Tướng quân thủy sư Triều Tiên đang đổi thuyền, soái hạm của hắn lập tức chìm nghiêng rồi, hắn phải đổi sang một con thuyền khác để chỉ huy chiến đấu.

Trong quá trình đổi thuyền, đại kỳ kỳ hạm kia còn chưa được phủ lên, người Triều Tiên bỗng nhiên lọt vào tập kích không biết nên nghe ai.

Chiến thuyền của bọn hắn vốn đang chăm chú liền cùng một chỗ, lúc này có người muốn đi, có người muốn nghiêng đón địch, còn có người muốn từ bên cạnh xuất chiến, quả nhiên là cực kỳ hỗn loạn.

Tướng quân Triều Tiên coi như có chút trình độ, lên chiến hạm mới, lập tức treo đại kỳ kỳ hạm lên, quyết định thật nhanh, lập tức ra lệnh: "Truyền lệnh cho hai chiếc hoàng thượng, hai chiến hạm hoàng thượng lập tức toàn lực tấn công, tấn công!"

Người Triều Tiên nghe vậy, lập tức đưa ra chỉ lệnh chiến đấu.

Hai chiếc chiến hạm Triều Tiên vốn đứng phía trước, chứng kiến tín hiệu tướng quân, lập tức hướng nghiêng đón người Đông Doanh, phía sau bọn họ là hơn mười chiếc chiến thuyền cỡ trung, cũng đi lên trợ trận.

Sau khi Fujiwara Dạy Thông nhìn thấy, trường đao mạnh mẽ chỉ về hướng hai chiến hạm, nói: "Xử lý bọn hắn, mệnh lệnh Miyamoto Lục Lang lập tức khép về hướng ta, tập trung mười chiếc thuyền lớn, để cho bọn họ xử lý!"

Bên cạnh, Fujiwara Lại Tông nói: "Tướng quân, bọn hắn chỉ có hai chiếc thuyền lớn, ta cảm thấy chúng ta không cần phải dây dưa cùng bọn họ, trực tiếp giết vào đánh trận hình người Triều Tiên là đủ rồi."

Khóe miệng Fujiwara Dạy Thông hiện lên dáng tươi cười, nói: "Chẳng có gì không tốt, chúng ta phải phá hủy toàn bộ tất cả chiến hạm có can đảm ngăn ở trước mặt chúng ta, phá hủy dũng khí chống cự của bọn hắn."

Fujiwara Lại Tông nghe xong, lập tức khom người chào, nói: "Tuân lệnh!"

Hai chiếc chiến hạm Triều Tiên kia đều trang bị pháo ném đá mới nhất của Đại Tống, còn chưa tới gần, những đạn pháo hình cầu có thể bạo tạc nổ tung kia liền bay hướng tới người Đông Doanh.

Mà người Đông Doanh cực kỳ thông minh, bọn hắn cũng có thạch pháo, chỉ có điều số lượng ít hơn rất nhiều so với người Triều Tiên.

Không phải là bọn hắn không có tiền, chỉ là do Trần Nguyên không có cách nào bán cho bọn hắn nhiều, hơn nữa Trần Nguyên cũng không muốn bán cho bọn hắn quá nhiều.

Chiến hạm Đông Doanh đã sớm có kinh nghiệm tác chiến phong phú cùng với thủy sư Triều Tiên, bọn hắn một bên quay trở lại, một bên chạy sang bên cạnh, chỉ chờ thời điểm tới gần, ôm chặt lấy Triều Tiên chiến thuyền, sau đó dùng chiến tranh mạn thuyền để chấm dứt chiến đấu.

Hơn mười con thuyền đánh hai chiếc thuyền, có thể được hưởng thụ khoái cảm ngược đãi đối thủ.

Đáng tiếc chính là, đạn pháo hiện tại vô pháp so sánh với ngày sau, không riêng gì uy lực kém hơn rất nhiều, có vài cục nện ở trên thuyền người Đông Doanh, căn bản là chưa nổ, kíp nổ vẫn còn cháy chói lọi, người Đông Doanh có thể thông dong ném vật kia vào trong biển rộng.

Chỉ qua một lát sau, hai chiếc chiến hạm Triều Tiên đã bị người Đông Doanh vây lại.

Thời điểm vừa mới bị bao vây, bọn hắn còn chống cự một hồi, nhưng theo chiến hạm địch chung quanh càng ngày càng nhiều, nhân số những người Đông Doanh kia vượt xa bọn hắn, rất nhanh đã bị đối phương giết lên trên.

Giết hại thiên về một bên lập tức bắt đầu, trong khoảnh khắc boong thuyền hai chiến hạm đều là máu tươi nhuộm đỏ, những chiến hạm cỡ trung bên cạnh kia càng không có cơ hội, người Đông Doanh dùng thuyền lớn trực tiếp đụng cho tan nát.

Thời điểm nhìn những binh sĩ thủy sư Triều Tiên kia rơi vào trong nước, bọn hắn còn bắn mũi tên xuống, ngay cả cơ hội bơi lội cũng không lưu cho đối phương.

Đội binh sĩ Triều Tiên trên hai tàu chiến hạm này bị thanh trừ sạch sẽ, tướng quân thủy sư Triều Tiên kia phát hiện tình huống của mình không chuyển biến tốt đẹp thêm chút nào, hắn bị chiến thuyền người một nhà hạn chế không gian di động, vô pháp dùng ưu thế của pháo ném đá.

Trái lại, người Đông Doanh bên kia, lúc chiến hạm chạy nhanh tới mượn gió Tây Bắc, một đường phi nhanh, trực chỉ đội hình Triều Tiên, đồng thời, pháo ném đá Đông Doanh lại bắt đầu phát hỏa, chiến thuyền Triều Tiên không thể tản đội hình ra, để cho người Đông Doanh không cần nhắm mà vẫn bắn trúng.

Một vòng đá kích trôi qua, vài chiếc chiến hạm Triều Tiên cạnh ngoài đều bị trọng thương, có buồm bốc lửa, có cột buồm bị cắt đứt, buồm bị đánh thành cái sàng.

Ở thời đại này, buồm chính là động cơ, mất đi động lực, thủy thủ trên thuyền ra sức huy động vũ khí tầm xa, cũng vô pháp khống chế người Đông Doanh đang càng ngày càng gần.

Mấy chiếc chiến hạm mất buồm kia theo phương hướng nước chảy và gió đông thổi đi, vừa vụn vọt vào trong cái miệng đầy răng nanh của người Đông Doanh.

Lui về phía sau là không có đường, chỗ đó có một loạt hỏa thuyền chặn, chính mình phải trả giá một cái giá lớn mới có thể giết ra ngoài.

Nếu có đủ thời gian thanh trừ hết tất cả hỏa thuyền đằng sau, hoặc là có thể để cho đội hình bên mình tản ra, thắng bại trong cuộc chiến đấu vẫn chưa thể biết.

Nhưng trong lòng tướng quân Triều Tiên thập phần rõ ràng, người Đông Doanh chắc chắn không biết cho hắn cơ hội thông dong chạy nhanh ra khỏi chỗ này.

Cũng có một chút vài thuyền Triều Tiên dừng cảm, vừa thấy đường lui bị chặt đứt liền xông lên, chiến hạm đông chưa từng có từ trước đến nay lao đến, nếu bọn hắn không tổ chức xung phong, chỉ có thể biến bọn họ trở thành con mồi cho người Đông Doanh.

Đánh, tiếp cận mạn thuyền, chướng tâm lôi, đem từng chiếc từng chiếc chiến hạm Triều Tiên vào đáy biển.

Chiến đấu đánh một canh giờ, những hỏa thuyền đằng sau kia cũng theo nước chảy đi đến bên người chiến thuyền Triều Tiên, chiến hạm Triều Tiên ào ào tránh né, cảnh này khiến đội tàu vốn đã dày đặc lại càng có vẻ chen chúc đáng sợ.

581. Chương 543: Đánh Nhân Châu

Lúc này, tổ chức thủy thủ đã làm ra tác dụng quyết định, những người bên Miyamoto Lục Lang phản ứng cực nhanh, cũng không cần đến nơi, lập tức di động đến đầu thuyền chiến đấu, ném dây thừng về hướng thuyền đối thủ.

Miyamoto Lục Lang cầm trường đao ra, cười một tiếng dữ tợn, nói: "Các võ sĩ, giết hết cho ta!"

Đấu tranh chiến đấu thảm thiết đã bắt đầu khai hỏa, Miyamoto Lục Lang nhảy lên, hắn là người thứ nhất đạp lên chiến hạm người Triều Tiên, mà lúc này, những người Triều Tiên kia vẫn chưa trở lại vị trí cũ của mình, bị hắn thoải mái chém giết.

Các thủy thủ song phương cầm binh khí chiến đấu điên cuồng, tiếng kêu lập tức vang vọng bầu trời.

Điều làm cho Miyamoto Lục Lang cảm giác ngoài ý muốn chính là, trên soái hạm Triều Tiên này có rất nhiều binh sĩ Triều Tiên, không riêng gì một con thuyền, phần lớn binh sĩ trên soái hạm lúc trước bị rơi xuống biển cũng rút lui đến nơi đây.

Cái này lại làm cho hấn không có biện pháp khuếch đại chiến quả, tuy ra sức chém giết, cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì khoảng địa bàn dưới chân mình được yên ổn, thậm chí còn có xu thế bị đối phương đánh trở về.

Chỉ đánh trong chốc lát, hấn chứng kiến người cạnh mình vô pháp triển khai đội hình, trong lòng xác định kỳ hạm Triều Tiên này là một khối bánh ngọt rất lớn, một mình mình căn bản không ăn trôi được.

Vì vậy, hấn liền để cho võ sĩ Đông Doanh đằng sau phát cờ hiệu, cầu viện chiến hạm bên mình.

Kỳ thật, không cần hấn cầu viện, các chiến hạm bên Đông Doanh đều đang hướng về nơi đây, bất giác bắt vua trước, đạo lý này cũng là chân lý trong hải chiến.

Chỉ là, chiến thuyền Triều Tiên chung quanh lúc này cũng tuôn ra, từ lúc chiến tranh mới bắt đầu, bọn hấn đã bị người Đông Doanh đè nặng, lúc này mới có cơ hội chiến, liền ào ào vây chung quanh kỳ hạm bên mình, không cho đội thuyền Đông Doanh tiến lên.

Chiến đấu lại đánh hơn một canh giờ.

Từ lúc người Đông Doanh đánh lén đến hiện tại, đã trải qua ba canh giờ, kỳ hạm Triều Tiên chạy trốn hơn hai mươi chiếc, bị đánh chìm hơn ba mươi chiếc, còn có hơn mười tàu chiến hạm để cho người Đông Doanh thông qua phương thức tiếp cận mạn thuyền cướp được rồi, chỉ còn không đến hai mươi chiếc chiến hạm to lớn vẫn còn kiên trì chiến đấu.

Mà chiến hạm Đông Doanh lại chỉ tổn thất hơn mười chiếc, những chiến thuyền cỡ trung kia lại càng ít tổn thất hơn.

Chiến thuyền cỡ trung của người Triều Tiên cơ hồ đã chìm ngấm toàn bộ, một ít thuyền của người Đông Doanh bây giờ đang phụ trách vớt người của mình khỏi biển rộng, đồng thời xử lý những người Triều Tiên rơi vào trong nước kia.

Tướng quân thủy sư Triều Tiên gần như đã tuyệt vọng, chiến hạm của hấn đã mất đi ưu thế, tuy đồng bào chung quanh đang anh dũng che chở cho hấn, nhưng con thuyền Miyamoto Lục Lang nằm đối diện lại dây dưa giống như âm hồn không tiêu tan, làm cho bọn họ không có cơ hội chữa trị thân thuyền.

Người nhà càng ngày càng ít, hấn có thể chứng kiến những thủy thủ Đông Doanh bị đánh rơi xuống biển kia trải qua thời gian ngắn ngủi nghỉ ngơi, thoáng bổ sung thể lực, lập tức leo lên chút ít chiến thuyền Triều Tiên vừa mới bị bọn hấn thu được, chuẩn bị thúc đẩy những chiến thuyền này tiếp tục tham gia chiến đấu.

Lúc này, Fujiwara Dạy Thông lại để cho người bên dưới kêu gọi đầu hàng, một lần nữa cho người Triều Tiên một cơ hội cuối cùng, nếu như bọn hấn còn không đầu hàng mà nói, sẽ thật sự không có đường sống.

Thời gian dài chém giết đã làm cho nhiệt huyết của người Triều Tiên tan đi, tướng quân Triều Tiên chứng kiến tình thế đã cực kỳ bất lợi đối với mình, tiếp tục đánh cũng chỉ còn con đường chết, rốt cục cũng hạ mệnh lệnh: "Đầu hàng."

Cứ như vậy là xong.

Chiến thuyền người Triều Tiên trong một trận chiến này tổn thất hầu như không còn, mà người Đông Doanh chỉ tổn thất mười sáu tàu chiến hạm, bốn chiếc trong đó còn có thể chữa trị, tái sử dụng.

Bọn hấn thu được hai mươi tám chiếc chiến thuyền trong tay người Triều Tiên, nói cách khác, sau khi đánh xong một trận, người Đông Doanh chẳng những không có tổn thất, số lượng chiến thuyền còn được gia tăng rồi.

Nhìn soái hạm Triều Tiên đưa ra cờ hiệu đầu hàng, các chiến đấu lập tức đình chỉ, người Đông Doanh bắt đầu hoan hô, thẳng đến lúc này, Fujiwara Dạy Thông mới thở dài một hơi.

Hấn biết rõ, hiện tại từ bắt đầu, đường biên giới ven bờ biển của Triều Tiên đã biến thành mục tiêu công kích của mình.

Fujiwara Lại Tông đi tới, nói: "Tướng quân, chiến đấu đã xong, chúng ta thắng lợi rồi!"

Ngũ khí của hắn rất hưng phấn, trên mặt Fujiwara Dạy Thông cũng đều là dáng tươi cười, nói: "Bây giờ nói thắng lợi vẫn còn sớm, lập tức công kích Nhân châu, đưa chiến tranh lên trên mặt đất, đánh hạ hoàng cung Triều Tiên, chúng ta mới thật sự là có được thắng lợi."

Nhân châu, chính là Nhân Thủy hiện tại.

Đối với việc vì sao Fujiwara Dạy Thông lựa chọn chỗ này để tiến hành công kích, Fujiwara Lại Tông có chút không rõ, nhưng hắn thập phần trung thành đối với ca ca của mình, ca ca đã nói muốn đánh Nhân châu, vậy thì đánh Nhân châu.

"Tuân lệnh, hiện tại ta sẽ dẫn đội đi công kích Nhân châu."

Fujiwara Dạy Thông lại vung tay lên, nói: "Không được, hiện tại địch nhân đã không có sức mạnh phòng bị, là chuyện tốt, chúng ta nên vậy giao cho tướng quân có chiến công lớn nhất, để cho Miyamoto Lục Lang đi đi, bảo hắn tới gặp ta."

Trong mắt Fujiwara Lại Tông hiện lên một tia thần sắc âm mị, điều này cũng có ý nghĩa, cả Nhân châu đều là của Miyamoto Lục Lang rồi.

Fujiwara Lại Tông đợi một hồi, xác định không có vấn đề nào khác, đảo mắt nhìn một đám thủy sư Triều Tiên từ binh, nói: "Tướng quân đại nhân, những người này xử trí như thế nào?"

Fujiwara Dạy Thông cười một chút: "Thứ ta muốn, là thuyền của bọn hắn, rõ chưa?"

Fujiwara Lại Tông gật cong người, nói: "Tuân lệnh."

Hắn xuống dưới một lát, Miyamoto Lục Lang liền đi lên.

Fujiwara Dạy Thông rất là thưởng thức võ võ bả vai Miyamoto Lục Lang, nói: "Miyamoto tướng quân, người tác chiến cực kỳ dũng cảm, ta rất bội phục, với tư cách phần thưởng ban cho người, ta giao nhiệm vụ đánh Nhân châu cho người, thế nào? Có lòng tin không?"

Miyamoto Lục Lang vừa nghe tướng quân để cho mình đi đánh Nhân châu, trong lòng lập tức mừng rỡ, rất thông khoái đáp ứng: "Cảm tạ tướng quân, cảm tạ Thiên hoàng tín nhiệm."

Fujiwara Dạy Thông mỉm cười gật đầu, nói: "Nhớ kỹ hai điểm, thứ nhất, chúng ta phải làm cho người Triều Tiên nghe được bước chân của chúng ta liền sợ hãi, thứ hai, không nên trêu chọc người Tống và người Liêu, chúng ta vừa mới đánh giặc xong, Triều Tiên tất nhiên sẽ còn tiếp tục chống cự, lúc này chúng ta không thể trêu chọc địch nhân càng lớn hơn, đánh hạ Nhân châu, chúng ta phải nhìn người Liêu và người Tống có thái độ gì."

Biện Kinh.

Bọn người Trần Nguyên, Lưu Bình, Dương Văn Quảng, Cảnh Thiên Đức, Tống Kỳ tụ tập trước một tấm địa đồ Triều Tiên, nguyên một đám đều cau mày.

Bây giờ, đối với tại Trần Nguyên mà nói, vấn đề nghiêm trọng nhất là chiến tranh khả năng đã thật sự xong rồi, càng nghiêm trọng hơn là, hắn không biết cuối cùng là người Triều Tiên hay là Đông Doanh chấm dứt trận hải chiến này.

"Triều Tiên vẫn chưa có tin tức truyền đến, chúng ta đã phái người đi thăm dò, nhưng phải chờ tới hồi âm mà nói, phỏng chừng tất cả đều đã muộn, chúng ta phải sớm làm chuẩn bị mới được." Trần Nguyên chống hai tay trên mặt bàn, hai lòng bàn tay đều cảm giác được một chút ẩm ướt từ mồ hôi.

Hắn rất khẩn trương, thật sự rất khẩn trương, tuy trên mặt không biểu hiện ra ngoài.

Tống Kỳ lắc đầu, nói: "Không có khả năng, hiện tại vạn tuế không có khả năng đáp ứng chúng ta xuất binh, ngôn quan cũng khó có thể đáp ứng, đối với bọn hắn mà nói, trận chiến tranh này không quan hệ đến Đại Tống, Phò mã gia, nói thật, ngay cả ta đều không rõ, vì cái gì người không đánh một trận với người Liêu?"

Ánh mắt Trần Nguyên chuyển về hướng hắn, sau đó lại nhìn xem Dương Văn Quảng, nói: "Văn Quảng, còn nhớ lần chúng ta đi Liêu quốc không? Trong kế hoạch ngay từ đầu, vì muốn làm cho Tống đại nhân không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta còn nghĩ tới việc xử lý Tống đại nhân."

582. Chương 544: Chưa Qua Sông Đã Cắt Cầu

Dương Văn Quảng cười một chút rồi nói: "Mấy lời đấy, hình như là Bàng tổng quản nói."

Trên mặt Tống Kỳ có chút ít xấu hổ, Trần Nguyên nhẹ nhàng liếc liếc nhìn hắn, nói: "Sự thật luôn vô thường, không nên nghĩ một việc không quan hệ đến chúng ta, chúng ta sẽ không đi tham gia, chỉ cần đánh một trận có lợi đối với chúng ta, chúng ta sẽ đi."

"Từ tình hình trước mắt để xem xét, đánh một trận chiến tranh đã là thế phải làm, Đông Doanh và Triều Tiên là đối tượng tốt nhất để chúng ta luyện tập, còn có, nếu thật sự để cho bọn họ biến thành một quốc gia, Đại Tống lại có thêm một cường địch."

Tống Kỳ không nói gì nữa, Lưu Bình đứng một bên nói thêm vào: "Vấn đề là chúng ta không biết chỗ đó rốt cuộc đang có tình huống nào, cũng không biết ra tay như thế nào, không biết chúng ta sẽ ra tay với ai, cực kỳ bị động."

Trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc, qua thật lâu, Trần Nguyên bỗng nhiên nói: "Kỳ thật cũng không ở ngoài hai loại tình huống, loại thứ nhất, là người Triều Tiên thắng, như vậy, chúng ta phải đánh Triều Tiên."

"Loại thứ hai là người Đông Doanh đánh thắng, chúng ta phải đi trợ giúp Triều Tiên, bất kể là cuối cùng xảy ra như thế nào, chúng ta đều phải đi Triều Tiên."

Lưu Bình nghe xong liền gật đầu, nói: "Xác thực như thế, nếu như động thủ với Triều Tiên, chúng ta cần một cái địa điểm để lên đất liền, hơn nữa còn phải là một cái căn cứ kiên cố mới được. Năm đó triều Tùy ba chinh phạt Triều Tiên thất bại, nguyên nhân mấu chốt ngay ở chỗ bọn hắn không có một cái căn cứ kiên cố nào."

Trần Nguyên điểm tay trên vị trí Nhân châu, nói: "Nơi đây thích hợp để đội thuyền lớn ngừng nhất, chúng ta sẽ phái một chi quân đội ra, chiếm nơi đây trước, sau đó mới xem xét tình huống, tính bước kế tiếp."

Tống Kỳ nghe xong liền giật mình, hỏi: "Trần huynh, người có thể xin thủ dụ hoàng thượng sao?"

Trần Nguyên lắc đầu nói: "Không thể, giống với những điều người nói, những đại thần kia không muốn xuất binh, cho dù có thể xin được, ta cũng sẽ không xin, bởi vì tình thế bây giờ không thể dùng danh nghĩa triều đình xuất binh."

"Ý của ta là, chọn một vị tướng lãnh đáng tin cậy, dẫn một đám binh sĩ tinh nhuệ, không mặc quân phục, không dùng danh nghĩa quân đội tham gia đánh trước."

Hắn làm thế, cũng vì thật sự không có phương pháp xử lý nào khác rồi, hiện tại người Tống triều đối với chiến tranh giữa Triều Tiên và Đông Doanh chỉ thuộc giai đoạn xem náo nhiệt, lúc này không có lý do để xuất binh.

Trần Nguyên đã để cho Liễu Vĩnh gia tăng một ít gia vị trên báo chí rồi, nhưng giống như xào rau, sự tình phát sinh quá đột ngột, nỗi Trần Nguyên còn chưa kịp nóng lên, cho nên thức ăn chưa chín, trở tay không kịp.

Lưu Bình nói: "Từ tình thế hiện tại, xem ra đây quả thật là biện pháp tốt nhất rồi, ai đi mới phù hợp đây?"

Cảnh Thiên Đức tiến lên một bước, nói: "Phò mã gia, để cho Võ Minh dẫn đội đi thôi, tiểu tử kia có thể làm được, thủ hạ đều là lão binh, không có vấn đề."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút mới nói: "Có phải là người chạy ra khỏi Diêm thành để cầu viện?"

Lưu Bình nói: "Đúng là hắn, tại Đẳng Hạng đi không thông, liền biết đi tìm Mộc nguyên soái, coi như người cơ linh, hơn nữa dù chậm trễ hơn hai mươi ngày cũng không buông tha, người này thập phần khó được, ta nghĩ, cứ để hắn đi."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Các người thấy được thì không có vấn đề gì, nhưng để hành động hoàn toàn bí mật, hắn không thể mang binh sĩ thủ hạ của hắn đi, một chi quân đội nguyên vẹn đột nhiên biến mất, nhất định sẽ làm cho người ta chú ý, cứ chọn người từ các quân đội cho hắn."

Cảnh Thiên Đức đáp lời: "Phò mã gia yên tâm, ta biết phải làm sao cho tốt."

Trần Nguyên thở dài một hơi, nói: "Tốt, bắt đầu từ ngày mai, tất cả quân đội chuẩn bị sẵn sàng, phải cường điệu huấn luyện hành quân trên biển, không được vừa lên trên thuyền chân liền nhũn ra, chỉ để người ta chém chết."

"Thời gian chuẩn bị không còn nhiều lắm, nhiều nhất chỉ có thể chọn 500 người đưa cho hấn, thời gian chờ đợi lại càng không nhiều, ngày mai phải lên đường."

Cuối cùng, Trần Nguyên đưa ánh mắt đặt ở trên vị trí Liêu quốc.

Liêu quốc, nơi này là một chương ngại rất lớn, hiện tại chính mình phải nhìn thẳng vào.

Trước đó, thời điểm giải quyết vấn đề Đảng Hạng, Liêu quốc ắc còn không mang nỗi mình ắc, cho nên chỉ có thể trợ mắt nhìn Tống triều xử lý Đảng Hạng.

Hiện tại không giống với lúc trước, chiến loạn giữa Mông Cổ và Nữ Chân tuy vẫn còn, nhưng đều là quy mô nhỏ, không đủ để rung chuyển con voi Liêu quốc này.

Hơn nữa, bọn hấn đã thoát khỏi nguy cơ lương thực, Liêu Hứng Tông cải cách cũng rất có hiệu quả, hai năm qua quốc lực Liêu quốc đã được khôi phục không ít.

Ai cũng không thể cam đoan, thời điểm Tống triều tham gia chiến tranh Triều Tiên, Liêu quốc sẽ thành thành thật thật đứng tại đó tiếp tục tiến hành cải cách của bọn hấn, tiếp tục phát triển kinh tế của bọn hấn, cho dù có người cam đoan tuyệt đối, Trần Nguyên căn bản vẫn không tin tưởng Liêu quốc sẽ tuân thủ cái bọn hấn gọi là điều ước.

Hấn chưa từng kỳ vọng hẹn ước trên tờ giấy thật sự có thể mang đến hòa bình cho Tống triều và Liêu quốc.

Ba năm này, hai nước hòa bình ở chung, là vì quân đội Tống triều đang không ngừng lớn mạnh, một khi quân Tống bị những chiến tranh khác cuốn lấy tay chân, hoặc là tình huống tệ hơn một ít, thời điểm Tống triều lâm vào vũng bùn chiến tranh, vô pháp tự kèm chế, Liêu Hứng Tông nhất định sẽ chạy đến, cho dù không xâm chiếm diện tích đất đai, nhưng đoạt vài thứ, giết vài người, hấn tất nhiên rất biết làm.

Cái này là thời điểm có một con sói ngủ bên người, người đó phải cam đoan có đủ lực lượng làm kinh sợ con sói Liêu quốc, như vậy mới có thể đặt toàn bộ tâm tư ở vấn đề giải quyết Đông Doanh và Triều Tiên.

Hiện tại Tống triều có 30 vạn lính mới, vừa phải đánh thắng chiến tranh Triều Tiên, vừa phải hoàn thành nhiệm vụ kinh sợ Liêu quốc, binh lực nhất định là không đủ, chắc chắn cần vận dụng một ít quân đội tuyển hai.

Những quân đội tuyển hai này trước kia là binh sĩ, bây giờ là binh sĩ kiêm nông dân, bọn hấn còn có bao nhiêu sức chiến đấu? Trần Nguyên cũng không nói rõ ràng.

Lại nói tiếp, cũng là chuyện đáng chê cười, người Tống triều đang bắt đầu chuẩn bị vì chiến tranh Triều Tiên, mà Vương tử Triều Tiên Vương Huy lại hồn nhiên chưa phát giác ra.

Trước mặt của hấn còn bày biện lá thư từ Triều Tiên đưa tới vài ngày trước, trên thư tín còn viết Triều Tiên thủy sư áp đảo về hướng Đông Doanh, ở trên bàn đàm phán làm cho Fujiwara Tam Lang sợ hãi như thế nào.

Phác Tuệ Linh rút cho hấn một chén trà xong, liền khom người lui ra phía sau.

Nhìn dáng người yếu điệu của Phác Tuệ Linh, trong mắt Vương Huy bỗng nhiên lộ ra một tia không cam lòng, cánh tay cầm lấy cánh tay của Phác Tuệ Linh, cái gì cũng không nói, ánh mắt của hấn lại toát ra loại khát vọng của nam nhân.

Nữ tử này, hấn đã sớm chứng kiến, một lòng muốn nhập vào vào đồng thê thiếp của mình, chỉ là, lúc này đây, hấn phải đích thân đem nàng tặng cho người.

Phác Tuệ Linh nhất thời có chút xấu hổ, bộ dạng không biết nên đứng yên hay lùi xuống.

Nàng biết, lần này mình tới, chính là một lễ vật, một lễ vật Đại vương Triều Tiên đưa cho Tống triều.

Nàng cũng rất lo lắng đối với vận mệnh của mình, vài ngày trước đây, những cô gái kia không thể tự quyết định vận mệnh của mình, bị đưa cho người Đại Tổng tuổi còn trẻ tài tuấn còn tốt, nếu thật sự bị tặng cho như Tướng quốc Đại Tổng như ông già Hạ Tùng, đời này mình coi như là xong rồi.

Tuy nàng vô pháp chống lại vận mệnh, nhưng nàng hi vọng mình có một kết cục không tệ.

Vương Huy tương lai sẽ làm Đại vương Triều Tiên, hơn nữa còn trẻ tuổi tuấn tú, cho nên thời điểm Vương Huy giữ chặt nàng, nàng cũng không làm ra giấy dựa gì, thần sắc có chút sợ hãi, nhưng nội tâm giống như đang mong mỗi cái gì đó.

Bên cạnh, Vương Cúc nặng nề ho khan một tiếng, Vương Huy ý thức được mình quá thất thố, buông bàn tay ra, để cho Phác Tuệ Linh lui xuống, nâng chén trà lên uống một ngụm, che dấu xấu hổ vừa rồi, nói: "Vương đại nhân, người Đông Doanh đã nhận thua, hiện tại đàm phán đang tiến hành, chắc hẳn lần này chúng ta không cần cầu Tổng triều điều gì."

Vương Cúc nói: "Vương tử nói đúng, chỉ là, Đại vương bảo ngài đợi sau khi đàm phán cùng người Đông Doanh chấm dứt mới trở về, nếu trong này xuất hiện việc không đúng trình tự, sẽ thập phần bất lợi đối với Vương tử."

Vương Huy nghe xong liền gật đầu, nói: "Ừm, đại nhân, vậy người cho rằng ta nên làm cái gì?"

Vương Cúc nói: "Triều Tiên ta là nơi chật hẹp nhỏ bé, nhiều thế hệ Đại vương nghĩ đến việc mở rộng bờ cõi, lại không thể hoàn thành. Thần cho rằng, hiện tại Đại Tổng đã chuẩn bị động thủ cùng Liêu quốc, nếu chúng ta chờ bọn hắn đánh nhau, thừa lúc Liêu quốc không thể bận tâm đến Liêu Đông, liền xuất binh bắc thượng, là có thể chiếm cứ Liêu Đông."

Vương Huy lập tức gật đầu, đây đúng là một cơ hội rất tốt, qua hai năm nữa chính mình có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước rồi, nếu có thể hoàn thành nguyện vọng tổ tông ở trong tay mình, vậy thì mình chính là quốc vương Triều Tiên vĩ đại nhất.

Liêu Đông là một nơi nghèo nàn, ở trong mắt người Tống, thậm chí cả người Liêu, cũng không phải nơi tốt, nhưng người Triều Tiên lại coi nó như bảo bối.

Nếu như người Triều Tiên chiếm được bảo bối đó, sẽ có vấn đề cần quân vào trung nguyên, có lẽ có một ngày, giang sơn trung nguyên này cũng có thể mang họ Vương.

Ánh mắt của hắn hiện lên vẻ hưng phấn, Vương Cúc nói tiếp: "Cho nên, thần cho rằng, hiện tại Vương tử phải làm tốt quan hệ cùng Tống triều, như vậy sẽ có trợ giúp rất lớn đối với Vương tử lên ngôi ngày sau. Những nhân vật quyền thế Tống triều kia, đặc biệt là người có thể trợ giúp đối với Vương tử trong tương lai, Vương tử tuyệt đối không nên đắc tội mới được."

Vương Huy xoay đầu lại nhìn hắn, cười một chút: "Đại nhân nói đúng, trọng thần Tống triều này, ta cũng đã bái phỏng không sai sót mấy, những người Âu Dương Tu kia, ta cũng đã gặp, ngày sau liên lạc nhiều một tý là được."

Vương Cúc nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Ta nói không phải là bọn hắn, là Trần Thế Mỹ kia, Vương tử, người này có thể nói là hô phong hoán tại Đại Tổng vũ, tuyệt đối đắc tội không được."

"Làm Vương tử bất mãn, lần này ngài không đưa cho Trần Thế Mỹ bất luận lễ vật gì, quả nhiên là thất sách, tuy hắn không làm quan trên triều đình, nhưng rất nhiều chính sách triều chính Đại Tổng, đều xuất từ bút tích của hắn."

Vương Huy ngẩng đầu lên, mang bộ dạng khinh thường nói: "Người nào cũng có thể, riêng Trần Thế Mỹ thì coi như xong đi, ta chẳng muốn gặp mặt hắn."

Vừa dứt lời, chợt nghe quan viên bên ngoài dịch trạm hô: "Đại Tổng Phò mã gia Trần Thế Mỹ, cầu kiến Vương tử Triều Tiên diện hạ." .

Vương Huy có chút kinh ngạc đối với việc Trần Nguyên bỗng nhiên đến, hắn không biết Trần Thế Mỹ mấy ngày hôm trước làm hắn mất thể diện còn đến tìm hắn làm cái gì.

Hơn nữa bây giờ vẫn là buổi sáng, người Tổng triều giống nhau, ưa thích tại giữa trưa hoặc là lúc chiều đi bái phỏng người khác, đặc biệt là đối với những người mình không quá quen thuộc, có khả năng sẽ gặp phải lời cự tuyệt kia, đều đưa danh thiếp trước, sau đó đợi đối phương hồi âm, xác định mình không bị gặp đãi ngộ không lễ phép mới đến bái phỏng.

Trần Thế Mỹ này từ sáng sớm đã tới, hơn nữa còn tự mình đến đây, thật sự làm cho Vương Huy có chút không rõ, nói: "Phò mã gia Tổng triều này quả thật là một thương nhân, ngay cả một điểm lễ nghi cơ bản cũng không biết."

Vương Cúc tiến lên trước mặt hắn, nói: "Vương tử, có lẽ là gặp hắn một chút đi, thần đề nghị, Vương tử đi ra ngoài tiếp hắn thì không còn gì tốt hơn."

Vương Huy cau chân mày lại, nói: "Muốn ta tự mình đón tiếp hắn? Không cần, người thay ta đi ra ngoài."

Vương Cúc rất là bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: "Vâng, thuộc hạ sẽ đi ngay bây giờ."

Kỳ thật Trần Nguyên cũng không muốn đến tìm hắn, Trần Nguyên có hứng thú đối với mỹ nữ Triều Tiên, đối với nam nhân Triều Tiên, thật sự là không muốn có nhiều liên hệ.

Chỉ là hiện tại tình thế Triều Tiên khả năng đã chuyển biến xấu rồi, hắn phải sớm làm tốt các loại chuẩn bị, mặc kệ dạng chuẩn bị gì, có thể nói chuyện cùng vị Vương tử Triều Tiên này một tý, rất có lợi đối với Trần Nguyên.

Sau khi Trần Nguyên vào cửa, vốn là ôm quyền theo lễ phép với Vương Huy, miệng nói: "Vương tử dậy thật sớm, tại hạ từ sáng sớm đã tới quấy rầy Vương tử, thật sự là có chút đường đột rồi, lát nữa ta còn phải đi triều đình một chuyến, cho nên phải xin Vương tử thứ lỗi mới được."

Lúc hắn nói chuyện, con mắt quét nhìn mỹ nữ Triều Tiên đứng ở sau lưng Vương Huy một chút ỉ.

Phác Tuệ Linh vốn thấp cúi thấp đầu, nhưng xuất phát từ loại thói quen người nào tiến đến liền liếc mắt nhìn, ánh mắt lúc này vừa vận dụng vào ánh mắt Trần Nguyên, nàng bỗng nhiên cảm giác ánh mắt Trần Nguyên lóe lên một cái, vội vàng cúi cái cổ trắng ngọc xuống dưới.

"Phò mã gia cũng vào triều sao? Có phải là sinh ý xuất hiện chuyện phiền phức gì rồi, cần hoàng đế các người giải quyết cho người hay không?" Vương Huy hiển nhiên là thuộc về loại người mang thù, đối với sự tình ngày đó Trần Nguyên làm hắn không xuống đài được, có lẽ là rất canh cánh trong lòng.

Tuy để cho Trần Nguyên tiến vào, nhưng há miệng nói chuyện liền mang theo một loại châm chọc.

Khóe miệng Trần Nguyên nhếch lên một chút, nhưng không phản kích hắn mà lại nói: "Vương tử có chỗ không biết, tuy tại hạ không ở trên triều đình, nhưng có một số việc, chúng ta hoàng thượng luôn giao làm cho ta, cho nên ta có đôi khi cũng phải đi vào một tý, báo cáo công tác với hoàng thượng chúng ta một tý mới được."

Vương Cúc rất sợ Vương Huy mở miệng trêu chọc Trần Nguyên lần nữa, vội vàng hỏi: "Phò mã gia, sớm như vậy liền tự mình đến đây, tất nhiên là có chuyện gì đó quan trọng, Phò mã gia cứ nói đừng ngại."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Thời gian cũng rất khẩn trương, ta muốn hỏi Vương tử một chút, rốt cuộc người Đông Doanh hướng các người cầu hoà như thế nào vậy?"

Trần nguyên thật không có bao nhiêu thời gian, hắn không muốn quanh co lòng vòng, cho nên hỏi tương đối trực tiếp.

Hắn cũng biết hỏi với phương thức kiêu ngạo như vậy, bỗng tử không thể tiếp nhận, lập tức nói thêm một câu: "Tại hạ không có ý gì khác, chỉ sợ hải người Đông Doanh có quỷ kế gì thôi!"

"Hai quốc gia chúng ta vốn là nước bạn, hơn nữa, nói thật, ta cũng không có cảm tình gì đối với Đông Doanh, nếu quả thật có tình huống nào đó phát sinh, Đại Tổng chúng ta có thể cung cấp tất cả trợ giúp cho các người, kể cả trực tiếp xuất binh."

Trên mặt Vương Huy vốn là vẻ mặt tức giận, đợi cho Trần Nguyên nói xong, hắn bỗng nhiên nở nụ cười: "Ha ha, Phò mã gia, hiện tại muốn nhân tình này, không phải quá muộn sao?"

Những lời này thật sự không hề để lại mặt mũi, dáng tươi cười khiêm tốn trên mặt Trần Nguyên lập tức cứng lại.

Vương Huy nói tiếp: "Triều Tiên chúng ta đã có được thắng lợi trong tầm tay, không chỉ nói trước đây ít năm, Đại Tổng không ủng hộ cho chúng ta cái gì, cho dù cho, chúng ta cũng không cần."

Trong lòng Trần Nguyên cảm thấy rất giận dữ

Bổng tử là tên chuyên đổi trắng thay đen, nhưng Trần Nguyên không nghĩ tới, bọn hắn lại có thể trở mặt nhanh như thế.

Không nói mấy năm này Đại Tổng bán cho Triều Tiên bao nhiêu chiến thuyền, đến hiện tại, bọn hắn còn khát nợ rất nhiều khoản thuyền chưa thanh toán, dưới tình huống đó, Tổng triều vẫn ủng hộ bọn hắn.

Đối với việc làm người Đông Doanh mắc kẹt mậu dịch, trong lúc vô hình đã giúp Triều Tiên một cái đại ân.

Cứ việc những thứ này là xuất phát từ mục đích lợi ích của Tổng triều, nhưng làm người không thể giống như bổng tử, còn chưa đi qua sông, đã bắt đầu cắt cầu.

583. Chương 545: Nhận Con

Thật sự làm cho Trần Nguyên im lặng.

Vương Huy nhìn bộ dạng Trần Nguyên, trong lòng thập phần vui vẻ, nói: "Phò mã gia, có phải là đang lo lắng về mua bán của ngài ở Triều Tiên không? Điểm này thì ngài cứ việc yên tâm, con người của ta rất giữ lời, sẽ chiều cổ đặc thù cho người, dù sao thì ngài cũng là Phò mã gia Đại Tổng, chút mặt mũi ấy, ta không dám không bán."

Hai vai Trần Nguyên bỗng nhúc nhích, nhìn bộ dạng Vương Huy dương dương đắc ý, chậm rãi đứng lên.

Vương Cúc xem xét bộ dạng Trần Nguyên, chỉ biết hắn đã tức giận, Phò mã gia này rất ít khi tức giận, Vương Cúc ở trong Biện Kinh nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói Trần Nguyên tức giận với ai.

Cho dù là ba năm trước đây, thời điểm Trần Thế Mỹ và Bàng Cát đầu người chết ta sống, gặp mặt cũng dùng lễ phép để chào hỏi.

Hắn vội vàng đứng lên, bước nhanh đi đến trước mặt Trần Nguyên, không chú ý đến mặt mũi Vương tử Triều Tiên nữa, rất chân thành nói: "Phò mã gia, Vương tử chúng ta là người trẻ tuổi, người thông cảm nhiều mới chút..."

Hắn còn chưa nói hết lời, Trần Nguyên đã vung tay lên, nói: "Vương đại nhân không cần nhiều lời nữa, sự tình nặng nhẹ thế nào, trong lòng ta rất rõ ràng, Vương Huy, ta hỏi lại người một câu, người Đông Doanh là hướng các người cầu hoà như thế nào? Bọn hắn khai ra điều kiện gì? Hiện tại người nói cho ta biết, không chừng còn kịp."

Vương Huy nghe được Trần Nguyên trực tiếp hô tên của hắn, cũng cảm thấy giận dữ, hừ lạnh một tiếng, nói: "Cái này không có quan hệ gì với Đại Tổng, cho dù có quan hệ đến Tổng triều, dường như không tới phiên Trần Thế Mỹ người quan tâm đâu?"

Một bên, Vương Cúc nghe được hai người này đối thoại, trong lòng lập tức biết rõ xong rồi.

Trần Nguyên thở dài một hơi, đến hiện tại hắn còn phải áp chế mình một tý, làm như vậy là để từ người Triều Tiên nơi này kiếm được nhiều nội tình hơn một chút, để Tổng triều có thể sớm làm ra kế sách ứng đối phù hợp.

Chiến tranh là khẳng định phải đánh rồi, sớm chuẩn bị một chút, có thể để cho tướng sĩ tiên tuyền chết và tổn thương ít một chút, có thể để cho Đại Tổng trả giá nhỏ một chút, vì những việc này, hắn mới đến tìm Vương Huy.

Vương Huy cúi đầu uống nước trà đặt trên bàn mình, nói: "Nếu như không có chuyện gì để nói, mời về, một lát nữa bản Vương tử còn muốn đi ra ngoài."

Hắn hạ lệnh trục khách, Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tốt, cực kỳ tốt, Vương Huy, người nhớ kỹ lời người nói hôm nay."

Vương Huy chợt đứng lên, một bộ tư thế chuẩn bị dùng nắm tay quả đấm với Trần Nguyên.

Vương Cúc vội vàng ngăn ở giữa hai người, cũng không biết mình nên nói cái gì cho phải.

Trần Nguyên liền ôm quyền, nói: "Cáo từ."

Nói xong, hắn xoay người rời đi, thời điểm đi tới cửa, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Phác Tuệ Linh một chút, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, cái loại ý tứ này, nam nhân đều hiểu, nữ nhân cũng hiểu.

Nụ cười này lại làm cho Vương Huy cảm thấy rất phần nộ, cũng làm cho Phác Tuệ Linh cảm thấy có chút gì đó là lạ.

Đi ra ngoài dịch trạm, Trần Nguyên không nghĩ tới, vừa sáng sớm mình đã đụng phải một cục cứng như vậy, hắn vốn nghiêm chỉnh nói chuyện cùng người Triều Tiên, moi ra một chút tình huống, sau đó đi gặp Nhân Tông, cùng Nhân Tông thương nghị một tý, có thể sớm làm ra công việc chuẩn bị.

Nhưng thái độ của Vương Huy thật sự làm cho hắn không thể nào chịu đựng được, coi như là Lão Bàng, lúc trước cũng không dám đối đãi với mình như vậy, chỉ có một người đã từng cho hắn loại cảm giác nhục nhã này, người đó gọi là Gia Luật Thư Bảo, đã chết rồi.

Trần Nguyên nhảy lên xe ngựa, lập tức nói: "Đi, đi đến chỗ Ngô chương quỹ."

Hàn Kỳ hỏi lại một câu: "Không phải nói là đi đến hoàng cung sao?"

Người Triều Tiên không nói gì, đi hoàng cung không có ý nghĩa, hiện tại hắn muốn đi tìm Ngô chương quỹ, về xưởng đóng tàu, cũng phải làm chút ít chuẩn bị mới được.

Ngay tại thời điểm Trần Nguyên bước vào cửa lớn dịch trạm này, Võ Minh mang theo năm trăm huynh đệ, từ xuất phát bến tàu bên ngoài thành Biện Kinh, leo lên một con thuyền thoát nhìn bên ngoài giống như thương thuyền.

Rất nhiều binh sĩ hoàn toàn không biết gì đối với nhiệm vụ của mình, bọn hắn không biết mình phải đi đâu, càng không biết mình phải làm gì, vì cái gì không thể mặc quân phục quân Tống?

Những chuyện này làm cho thời điểm bọn họ leo lên thương thuyền, trong đầu toàn cảm giác hoang mang.

Tiểu Bàng hiện tại chính là thủ hạ của Đô đầu Bạch Ngọc Đường, tốt xấu cũng trông coi một trăm người, xuất phát từ áy náy trong lòng, Bạch Ngọc Đường rất chiếu cố Tiểu Bàng, tặng thêm mấy năm này Đại Tống không có chiến tranh, cho nên cuộc sống của hắn trôi qua tương đối nhẹ nhàng.

Ngay tại mấy ngày hôm trước, Bạch Ngọc Đường giới thiệu cho hắn một nữ tử, vốn đã nói hôm nay dẫn Tiểu Bàng đi xem, nếu như phù hợp mà nói, Bạch Ngọc Đường sẽ ra mặt cầu hôn cho hắn.

Nhưng đêm qua, hắn bị Cảnh Thiên Đức đánh thức từ trong lúc ngủ mơ dậy, cử một thân quân phục ra, sau đó đi đến nơi đây.

Lên thương thuyền, hắn phát hiện một thuyền hơn năm trăm người này, toàn bộ đều là lão binh, trên cơ bản đều là Đô đầu hoặc là Ngưu hầu trong quân đội mới, có người mình nhận ra, cũng có người chính mình không biết, những binh lính này cũng có biểu hiện cực kỳ xuất sắc trong quân đội.

Trong lòng hắn càng cảm thấy kỳ quái hơn, lúc này, một bàn tay vỗ vào sau lưng hắn một cái, hỏi: "Tiểu Bàng? Tiểu tử ngươi cũng bị kéo lên trên này à?"

Tiểu Bàng nhìn lại, là Lâm Vũ, ban đầu cùng nhau sống ở trong quân đội, vẫn còn là một Ngưu hầu.

Hắn lập tức cao hứng, quay đầu lại đập một quyền lên trên bả vai Lâm Vũ, nói: "Người cũng tới rồi à? Có biết lần này chúng ta phải đi làm cái gì không?"

Lâm Vũ lắc đầu nói: "Không biết, đêm qua ta đang uống rượu cùng các huynh đệ, tự nhiên bị quan trên gọi tới rồi, ngay cả binh khí cũng không để cho ta mang theo."

Tiểu Bàng lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, chờ xem, sẽ có người đi ra nói cho chúng ta biết."

Đợi một hồi, thuyền từ bến tàu xuất phát rồi, lúc này Võ Minh mới từ trong khoang thuyền chui ra.

Quét mắt nhìn binh sĩ đứng ở bong thuyền một chút, những binh lính này, tuy bỗng nhiên bị kéo lên con thuyền, không biết vận mệnh tương lai thế nào, nhưng bọn họ không có cảm xúc sợ hãi, có vài người quen biết lẫn nhau vẫn còn đùa giỡn.

Võ Minh biết rõ, đây là tinh binh.

Tinh binh chính thức là có thể đều bảo trì cái đầu mình tỉnh táo dưới bất kỳ tình huống nào, bọn hắn sẽ không bị một ít nhân tố bên ngoài ảnh hưởng đến tâm tình của mình, giết địch là vì để còn sống, còn sống là vì để giết địch, đây chính là tánh mạng và sứ mạng của bọn họ, vô cùng đơn giản.

Đầu thuyền treo một chiếc chuông, lúc này chuông có thể truyền thanh âm vô cùng xa, là thứ thương thuyền gặp phải tình huống khẩn cấp có thể gõ vang, dùng để cầu cứu các đội thuyền có khả năng đi qua khu vực phụ cận.

Võ Minh đi tới, gõ vang chiếc chuông kia, thoáng một tý đã hấp dẫn ánh mắt tất cả binh sĩ, bọn hắn đình chỉ đùa giỡn, chậm rãi vây quanh chỗ Võ Minh.

Tiểu Bàng nhận ra Võ Minh, rất nhiều người đều nhận ra. sau khi tiếng chuông dừng lại, Tiểu Bàng lập tức hỏi: "Võ Chỉ huy sứ, có lời gì thì người cứ nói đi, trong lòng mọi người đang kỳ quái, rốt cuộc một chuyện này chúng ta đi làm cái gì vậy? Đánh cùng với ai thế?"

Võ Minh từ trên chỗ đặt chuông nhảy xuống dưới, rơi ở trước mặt mọi người, nói: "Tướng quân nói, không đến Đông Hải không thể nói cho các người biết, nhưng ta thấy tất cả mọi người đều là huynh đệ, ta sẽ nói thẳng, lúc này đây, chúng ta phải đi Nhân châu Triều Tiên, chỗ đó, mặc kệ là ai tới, trong vòng một tháng, chúng ta phải thủ tại đó."

Tiểu Bàng gãi gãi đầu, hỏi: "Triều Tiên? Chỉ huy sứ, không có gì sai lầm chứ?"

Võ Minh cười cười, đánh cho hắn một cái tát, nói: "Không cho phép hoài nghi quan trên, tốt rồi, các huynh đệ, việc còn lại, các người cũng đừng hỏi, không phải ta không nói cho các người biết, là vì ta cũng không biết. Một câu thôi, bảo vệ cho hải cảng Nhân châu, không thể để cho người khác biết rõ chúng ta là quân đội Tổng triều."

Bên cạnh có tên tiểu tử nói: "Tướng quân, muốn chúng ta đi đánh giặc, cũng nên cho chút vũ khí sử dụng chứ? Thời điểm ta lên thuyền, Đồ đầu đã ta thu toàn bộ cung nỏ cùng thương rồi, ngài không để cho ta tay không đi chứ? Vậy thì còn không bằng ném ta ra khỏi thuyền chết chìm."

Võ Minh quay người lại, nói: "Tất cả đều có, sẽ có thuyền đưa tới cho chúng ta, hiện tại, chúng ta phải phân đội ngũ ra. Ta biết rõ, trong các người, phần lớn đều là Đồ đầu và Ngu hầu, nhưng lúc này đây, phải nhớ kỹ thân phận của các người, các người đã không phải là quân Tổng rồi, cho nên không có chức quan, chớ có trách ta."

Võ Minh an bài cũng rất tùy ý, 500 người, hẳn cứ dựa theo thói quen xây dựng chế độ của quân Tổng, chia làm năm tiểu đội, Tiểu Bàng làm Ngu hầu, thủ hạ là chín huynh đệ, tính cả hắn là mười người.

Sau đó, xuất phát.

.....

Trần Nguyên còn muốn tiếp tục làm một ít công tác chuẩn bị.

Ở trong kế hoạch lúc đầu của hắn, xuất binh đến Triều Tiên, ít nhất là sự tình một năm nữa, bởi vì dựa theo tình hình chiến đấu hiện tại, nếu tiếp tục đánh tiếp, trong vòng một năm, người Đông Doanh và người Triều Tiên không có khả năng phân ra thắng bại, cho nên hắn không quá sốt ruột.

Nhưng chuyện bây giờ rõ ràng là đã thoát khỏi bàn tay hắn nắm giữ, liền giống như diễn viên tạp kỹ đi trên dây, mất một vật giữ thăng bằng, tất cả bỗng sụp đổ, lúc này chỉ có thể nhanh chóng làm ra điều chỉnh, thêm vào thứ gì đó để cho điểm thăng bằng một lần nữa trở về trong tay mình.

Năng lực tạo thuyền của Đại Tổng đã được đề cao rõ rệt so với trước kia, trong vòng một năm có thể tạo ra đội thuyền lớn nhỏ hơn hai ngàn chiếc.

Đây là vốn liếng lớn nhất của Trần Nguyên, chỉ cần cam đoan cái vốn liếng này không bị xói mòn, kém nhất thì mình cũng có năng lực đánh một cuộc chiến tiêu hao.

Trần Nguyên để Ngô chương quỹ thông báo cho tất cả xưởng đóng tàu, từ hôm nay trở đi, hủy bỏ toàn bộ thời gian bọn tiểu nhị nghỉ ngơi, kéo dài thời gian công tác, tạo thuyền, đốc sức liều mạng tạo thuyền.

Đặc biệt là loại thuyền lớn trọng lượng sáu trăm tấn, ít nhất phải trong vòng một tháng tạo ra hai mươi chiếc.

Hắn còn thông báo đến những thuyền lớn đang chạy mậu dịch trên biển kia, toàn bộ chạy về nhà, có thể thay đổi thành chiến thuyền thì biến thành chiến thuyền, không được thì hỗ trợ vận binh vận hàng cũng tốt.

Đương nhiên, tất cả chuẩn bị đều đang âm thầm tiến hành, Trần Nguyên biết bây giờ mình nói ra sẽ không ai tin tưởng, bởi vì Triều Tiên chính là Vương Huy, bọn hắn không phối hợp.

Nếu hắn hơi phối hợp một ít, Trần Nguyên tìm được một chút dấu vết để lại, có thể làm cho Nhân Tông hạ lệnh thủy sư Nghiễm Châu và Phúc Châu bắc thượng, như vậy có thể để cho tình thế lập tức chuyển biến tốt đẹp hơn một ít.

Bất kể là người Triều Tiên thật sự sắp thắng rồi, hay là người Đông Doanh thực hiện được mưu kế rồi, thời điểm thủy sư Đại Tổng bắc thượng, bọn hắn đều phải nhìn thẳng vào.

Nhưng hiện tại không có biện pháp, chỉ có thể tự mình lên chuẩn bị một chút, vị trí địa lý Triều Tiên rất tốt, có thể từ nơi này trực tiếp đánh vào Liêu quốc.

Cho nên, Trần Nguyên muốn làm, chính là làm cho Triều Tiên biến thành lãnh thổ của mình, mà không phải để cho nó biến thành một mảnh phế tích.

Nếu người Đông Doanh thật sự lên đất liền Triều Tiên rồi, hậu quả sẽ không cách nào tưởng tượng nổi.

"Thế Mỹ, đang bận cái gì đấy?" Nhân Tông đi ở phía trước, tiện tay vịn cành bẻ đóa hoa trên nhánh cây.

Trần Nguyên đi ở bên cạnh hắn, nói: "Có lẽ vẫn là sự tình giữa Triều Tiên cùng Đông Doanh, ta dám khẳng định chỗ đó đã tình huống ngoài ý muốn xảy ra, vạn tuế, khả năng là chúng ta sẽ phải đánh một trận đánh ác liệt."

Tay Nhân Tông ngừng một chút trên đóa hoa, thở dài một tiếng, nói: "Những chuyện này, người xem rồi xử lý đi, trẫm thật sự không có tâm tư quản những việc này."

Trần Nguyên nhẹ giọng hỏi: "Không biết sự tình gì làm cho vạn tuế phiền muộn như thế?"

Trên mặt Nhân Tông xuất hiện một tia âm đạm, nói: "Trước đó vài ngày, Phạm Trọng Yêm và đám thất phu kia lại dâng tấu chương lên rồi, bắt trẫm chọn một đứa con trai thừa tự từ trong tông thất để lập làm thái tử."

Có thể mắng Phạm Trọng Yêm thành thất phu, nói rõ Nhân Tông thật sự là đã rất tức giận, nhưng hiện tại hắn tức giận cũng không có cách nào, bởi vì hắn không có nhi tử, trước đây ít năm, có lẽ hắn không để vấn đề này ở trong lòng, nhưng hiện tại, thật sự đã thành một hạt vướng mắc trong lòng hắn.

Đặc biệt là khi chứng kiến giang sơn Đại Tổng đang không ngừng phát triển trong tay mình.

Dân chúng giàu có, binh hùng tướng mạnh, mắt thấy chính mình có thể thật sự làm thành thiên cổ nhất đế rồi, lại không có người kế thừa hương khói, loại khổ não này, ai có thể cảm nhận được.

Trần Nguyên xoay động con người, một câu cũng không nói.

Hắn biết mình không cần phải nói gì, một khi Nhân Tông bắt đầu, sẽ đổ toàn bộ nước đắng trong lòng ra, đây là bản tính con người.

Quả nhiên, Nhân Tông thở dài một tiếng, lại nói tiếp: "Kỳ thật hắn nói cũng có đạo lý, bốn đứa con trai lần lượt chết non, thậm chí đứa con trong bụng Hiếu Du không có cơ hội xuất thế để liếc mắt nhìn cái thế giới này, có lẽ là do trẫm làm hoàng thượng không tốt."

Lúc này Trần Nguyên mới tiếp lời: "Vạn tuế nhân từ, tất nhiên sẽ có con nối dõi."

Nhân Tông cười khỏ một tiếng, nói: "Không cần làm ta khuây khoả, năm nay trẫm đã muốn sắp bốn mươi có ba rồi, người ta nói năm mươi biết thiên mệnh, ở trong mắt trẫm, cái này là thiên mệnh. Trẫm là một người làm hoàng thượng, làm không ít sự tình bắt người diệt trừ tộc, trời xanh tuyệt hậu duệ của ta, cũng là trừng phạt với ta."

Lời này nói ra có chút đáng thương, ánh mắt của hần lại càng có vẻ đáng thương, Trần Nguyên không biết mình nên trấn an như thế nào mới tốt.

Nhân Tông ngồi xuống trên mặt ghế hành lang, nói: "Trẫm cũng nghĩ qua rồi, nhận một người trước đã, trước đó vài ngày nhi tử Bộc vương Triệu Đồng vừa mới mười ba, vài ngày trước vào trong nội cung chơi đùa, trẫm nhìn có chút cơ linh, hơn nữa còn rất là hợp ý với Tô quý phi, hoàng hậu cũng cực kỳ ưa thích tiểu tử này, trẫm có ý định để cho Bộc vương làm con."

Trần Nguyên vừa nghe lời này là biết, Tô Hiểu du hiện tại đã có thể lực của mình rồi.

Phạm Trọng Yên đưa bản tấu và nhi tử Bộc vương bỗng nhiên tiến cung, tuyệt đối không là một chuyện trùng hợp, đây là có người giúp đỡ Tô Hiểu du an bài.

Trần Nguyên biết rõ tính tình của nữ nhân này, mấy năm qua, Bàng quý phi chết rồi, hoàng thượng sủng ái nàng, hoàng hậu đối xử với nàng cũng không tệ, ở hậu cung, cơ hồ nàng không có đối thủ gì hết.

Người rảnh rồi, sẽ nghĩ đến những khả năng uy hiếp mình, có khả năng có thể tồn tại, có vài khả năng xác thực là tuyệt đối không thể phát sinh.

Tính cách Tô Hiểu Du quyết định nàng không thể tịch mịch, nếu như mình không tìm một ít chuyện để cho nàng làm, vậy thì làm sao có thể bảo đảm ngày sau nàng sẽ nhắm mục tiêu vào ngôi vị hoàng hậu, bởi vì nàng sẽ suy nghĩ, hoàng hậu tồn tại, là một loại uy hiếp đối với nàng.

Trần Nguyên không hi vọng chứng kiến kết quả như vậy, Triệu Ý, là do hoàng hậu nuôi lớn.

Hần lập tức nói: "Vạn tuế, vi thần cho rằng, nếu Bộc vương làm thái tử, trong hậu cung này, người thích hợp làm mẫu thân Bộc vương nhất, là Tô quý phi."

Nhân Tông gật đầu, nói: "Tướng quốc cũng nói như thế, nếu để cho hoàng hậu nhận con, vậy hần chính là thái tử, bất kể như thế nào, hiện tại thân thể trẫm còn khá tốt, không chừng ngày sau còn có thể có con trai, nhận quý phi là mẫu thân, trẫm thêm một nhi tử, cũng ít đi rất nhiều phiền toái."

584. Chương 546-547: Quá Kiêu Ngạo

Trần Nguyên lên tiếng nói: "Vạn tuế anh minh."

Nhân Tông bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hần, hỏi: "Người không cần phải nói ta anh minh, trước đó vài ngày Vương tử Triều Tiên đến chỗ trẫm cáo trạng, nói là người nhục nhã hần? Còn đùa giỡn nữ quan của hần? Có phải là có chuyện này không?"

Trần Nguyên bị hỏi đến sững sờ, lần đó hình như là Vương Huy nhục nhã mình, về phần đùa giỡn nữ quan, mình có tâm tư đó, nhưng xác thực là không áp dụng, chỉ hai mắt nhìn nhau mà thôi, thật sự có chút oan uổng

Hần làm ra một bộ vẻ mặt vô tội, nói: "Căn bản không có sự tình đó, ta chỉ đến chỗ hần ở, hỏi một ít tình huống bọn hần chiến tranh cùng Đông Doanh mà thôi."

Nhưng Nhân Tông lại hừ một tiếng, nói: "Không được nói xạo, trẫm cũng có thể nghĩ ra được chuyện đã diễn ra, Trần Thế Mỹ, tất nhiên là người thấy sắc nảy lòng tham, đi đùa giỡn nữ quan người ta, kết quả bị Vương tử Triều Tiên bắt gặp, cho nên hần mới đến chỗ ta cáo trạng."

Nhân Tông nói rất chém đing chặt sắt, ngữ khí căn bản không để cho người khác hoài nghi, cũng không để cho Trần Nguyên giải thích.

Trần Nguyên vô cùng ủy khuất, hắn thật muốn nói cho Nhân Tông, lúc này đây mình thật sự không đùa giỡn nữ nhân, nhưng ấn tượng bình thường hắn lưu lại cho Nhân Tông, đã làm cho Nhân Tông làm ra phán đoán đối với chuyện này, giải thích là vô dụng, cái oan ức này, mình chỉ có thể cống trên lưng.

Trong lòng Trần Nguyên âm thầm chửi cái tên Vương Huy này mấy lần.

Nhân Tông tiếp tục nói: "Thế Mỹ à, người đã lấy vài thê thiếp về nhà rồi, đây là chuyện các Phò mã chưa từng làm, người cũng hơn ba mươi tuổi, con cái đã nhiều, nên kiểm chế tâm!"

Trần Nguyên lập tức xoay người ôm quyền nói: "Vâng, nhi thần biết sai rồi." Nhưng trong lòng thì lại nghĩ, người làm hoàng thượng, đã hơn bốn mươi còn lấy Tô Hiểu Du vào cửa đó.

Đối phó với Nhân Tông, cứ dùng một chiêu này là có tác dụng, chỉ cần thái độ của mình nhẹ nhàng một ít, những chuyện nhỏ nhặt này, hắn chắc chắn không biết truy cứu.

Quả nhiên, Nhân Tông cuối cùng cũng lắc đầu, thở dài một tiếng, nói: "Hiện tại nếu trời xanh một lần nữa cho trăm một đứa con trai, mỗi ngày trăm sẽ mang theo hắn, tự mình cho hắn ăn cơm, cho hắn mặc quần áo, không đi đâu nữa."

Đang lúc thương cảm, chỉ thấy một thái giám chạy tới, nói: "Vạn tuế, Vương tử Triều Tiên Vương Huy, đang cầu kiến vạn tuế tại Sùng Đức điện."

Nhân Tông nhũu mày lại một chút, nói: "Có không nói là vì sự tình gì không?"

Thái giám lấy ra một tờ giấy đưa lên, nói: "Mời vạn tuế xem qua."

Nhân Tông tiếp nhận xem xét, hừ một tiếng rồi nói: "Vương Huy này dã tâm không nhỏ, Thế Mỹ, người xem xem."

Trần Nguyên dùng hai tay tiếp nhận tờ giấy, mở ra xem xét, Vương Huy yêu cầu cùng Tổng triều kết thành đồng minh quân sự, tiến hành đàm phán, để ngày sau có thể khởi xướng chiến tranh đối với Liêu quốc, Tổng triều và Triều Tiên kẻ vai chiến đấu, trợ giúp lẫn nhau.

Trần Nguyên xem qua, liền khép lại rồi nói: "Không cần để ý đến hắn, đám tiểu tử này rất đáng khinh bỉ, bọn hắn chiến tranh cùng Đông Doanh, đánh đến hiện tại, thiếu chúng ta năm trăm ngàn quan, trước đó vài ngày, lại còn nói trong chiến tranh, chúng ta không giúp bọn hắn cái gì."

Nhân Tông gật đầu nói: "Trăm cũng nghe nói về chuyện này, rất nhiều đại thần trong triều đều bởi vậy mà bất mãn đối với Triều Tiên, chỉ là, bọn hắn đã quên, coi như xong đi, nếu chúng ta lại đưa ra việc này, khó tránh khỏi mang theo ý tứ đòi ân báo đáp, thật sự để người ta cảm thấy chúng ta là con buôn."

Trần Nguyên liền ôm quyền, nói: "Vạn tuế nhân ái."

Nhân Tông nhìn hắn, nói: "Gặp hắn một tý cũng được, như vậy đi, Thế Mỹ, người theo ta cùng đi, vừa vặn hóa giải chuyện giữa các người một chút, tương lai hắn sẽ làm Đại vương Triều Tiên, không cần phải nào loạn quá căng."

Nói xong, liền nói với thái giám: "Cứ để cho hắn chờ, thông báo cho Phạm đại nhân và Hạ Tướng quốc tới."

Mọi người đến đông đủ, Nhân Tông ngồi ở trên ghế rồng nói: "Vương tử, đồng minh trên quân sự, chúng ta sớm đã có hiệp định rồi, tại thời điểm các người tiến thành bang giao, một điểm canh gác hỗ trợ này đã ghi cực kỳ rõ ràng, có phải là Vương tử muốn cựa quậy hơn một ít?"

Vương Huy gật đầu, nói: "Khải tấu thánh thượng, chính theo như lời thánh thượng, ta cho rằng, nếu như hai quốc gia chúng ta hợp tác, tất nhiên có thể thoải mái đánh bại Liêu quốc."

Hạ Tăng nhìn Vương Huy, không nói gì, trong lòng hắn không có bao nhiêu hảo cảm đối với mấy lời tâng bốc của người Triều Tiên, nhưng nể mặt mấy ngày trước đây Vương Huy này đưa cho mình nữ tử Triều Tiên, coi như là vừa ý, không thêm nói lời nào.

Thoải mái đánh bại Liêu quốc? Vậy thì là căn bản chuyện không thể nào, mặc dù mạnh mẽ như Đại Tổng bây giờ, Nhân Tông cũng đã nói, muốn đánh bại Liêu quốc, phải dùng lực cả nước, tiến hành một hồi chiến đấu gian khổ.

Nhân Tông nhíu lông mày lại, nói: "Vương tử khả năng là không biết về Liêu quốc à? Biên giới của bọn hần lớn hơn nhiều so với Đại Tống ta, cho dù là phóng ngựa chạy như điên, không có hai tháng, cũng không thể chạy đến đầu bên kia."

Vương Huy tự tin cười một tiếng, nói: "Vạn tuế, ta đương nhiên biết rõ, chỉ là, xin thứ cho Tiểu Vương nói thẳng, nếu quân đội quân Tống và Triều Tiên chúng ta bù đắp cho nhau, người Liêu quốc tất nhiên chỉ có thể bị đánh."

Nhân Tông nháy con mắt hai cái, nói: "Vương tử cứ nói thẳng, chúng ta bù đắp cho nhau như thế nào đây?"

Vương Huy ôm quyền nói: "Tiểu Vương đến Đại Tống nhiều ngày, cực kỳ tán thưởng đối với trang bị quân đội quý quốc, có thể nói, không riêng gì người Liêu quốc, chính là trong tay người Triều Tiên chúng ta, cũng không có trang bị như người Tống."

Thời điểm hần nói tới chỗ này, trong lòng Nhân Tông rất thoải mái, nhưng lời nói kế tiếp, lại làm cho Nhân Tông kinh ngạc không thôi.

"Tiểu Vương cho rằng, Tống triều có trang bị tốt như vậy mà không đánh lại Liêu quốc, đó là chiến thuật quân Tống không được, bản lĩnh tướng lĩnh chỉ huy không được, khả năng quân Tống chưa hình thành một bộ lý luận chiến thuật nguyên vẹn. Tại Triều Tiên chúng ta, có rất nhiều tướng lĩnh xuất sắc, bọn hần thân kinh bách chiến, hơn nữa còn tinh thông mưu lược, tiểu Vương có thể để cho bọn họ tới chỉ giáo tướng lĩnh quân Tống một ít về phương thức hành quân chiến tranh."

Sùng Đức điện không lớn, chỉ là nơi Nhân Tông dùng để hội kiến một ít khách mời.

Hiện tại cả cái gian phòng đã không còn thanh âm, Phạm Trọng Yêm nhìn Hạ Tung, Hạ Tung cũng nhìn Phạm Trọng Yêm, bọn hần đều không rõ, vì cái gì người Triều Tiên nói Tống triều chưa biết về lý luận chiến thuật? Tôn Công Sáng mới biên tập võ tướng cũng nên, không cần đến cái này, hai ngàn năm trôi qua, người Hán nhắm mắt cũng biết mưu lược hành quân chiến tranh.

Con mắt Nhân Tông nhìn chằm chằm vào Vương Huy, lại nhìn Trần Nguyên, nửa ngày trời sau, trong lòng hần bỗng nhiên hiểu tại sao Trần Nguyên phải nhục nhã Vương tử Triều Tiên này.

Nếu như hần không phải hoàng thượng, hiện tại hần cũng muốn nhục nhã người này một phen.

Nhân Tông không nói gì thêm, Phạm Trọng Yêm cùng Hạ Tung cũng không biết lên tiếng, bọn họ đều là quân tử, nơi này là Đại Tống, người ta tới làm khách, lúc này mở miệng cãi, không phải việc quân tử nên làm.

Trần Nguyên lại thoáng một tý đứng dậy, nói: "Xin hỏi Vương tử, mưu lược hành quân của quý quốc...."

Lời còn chưa nói hết, Nhân Tông đã ho khan một tiếng cắt ngang, trừng con mắt nhìn Trần Nguyên một tý, Trần Nguyên liền nuốt câu nói kế tiếp vào.

Chỉ nghe Nhân Tông nói: "Vương tử, cứ như thế đi, người trở lại Triều Tiên trước, thương lượng một chút cùng Đại vương các người, đưa ra một cái kế hoạch cụ thể."

Nhân Tông muốn để Vương tử không biết trời cao đất rộng này trở về Triều Tiên, sẽ có người dạy hần, nhưng Vương Huy không biết đây là Nhân Tông cho hần bậc thang, một lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ này, để làm vốn liếng cho mình leo lên vương vị.

Hần nói: "Vạn tuế, Tiểu Vương hoàn toàn có thể đại biểu ta phụ Vương trao đổi với Đại Tống, vì để nhanh chóng giải quyết vấn đề Liêu quốc, kính xin vạn tuế lập tức phái tướng lĩnh Đại Tống ra đàm phán."

Nhân Tông khẽ lắc đầu, cho hần bậc thang mà hần không xuống, đúng là người ngốc.

Nhân Tông không biết hiện tại mình nên nói cái gì mới tốt, hần thuộc về loại người rất khiêm tốn, không có tiếng nói chung với Vương Huy, loại người tự cao tự đại không biết mình.

Thời điểm đang muốn vẫy lui, thái giám bên ngoài cửa lại chạy đến, nói: "Khải tấu vạn tuế, sứ giả Đông Doanh cầu kiến bên ngoài cửa cung."

Nhân Tông nghe xong, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái, hiện tại mặc dù Đại Tổng và Đông Doanh có vắng lai mật dịch, nhưng song phương phía chính phủ kết giao cũng không phải thập phần mật thiết.

Trước đó, lần thứ nhất có ghi lại việc kết giao, là thời kì hoàng đế Thái Tông, Đông Doanh có mười người đến, nói chuyện vài ngày rồi rời đi, song phương chỉ thừa nhận quốc gia đối phương trên mặt hình thức mà thôi.

Lúc này người Đông Doanh tới làm cái gì?

Hắn còn chưa suy nghĩ cẩn thận, Vương Huy bỗng nhiên đi lên phía trước một bước, nói: "Vạn tuế, người Đông Doanh này đã cầu hoà với Triều Tiên chúng ta, hiện tại song phương đang đàm phán, bọn hắn tất nhiên là muốn đến cầu Đại Tổng trợ giúp, vạn tuế không nên tiếp kiến làm gì!"

Nhân Tông không để ý tới hắn, ngồi thẳng thân thể lên, nói: "Bọn hắn từ chỗ xa ngàn dặm mà đến, há có thể không gặp sao? Tuyên vào."

Trái tim Trần Nguyên mãnh liệt nhúc nhích, hắn cảm giác như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Fujiwara Côn Tam Lang đi vào cửa điện dưới ánh mắt nhìn soi mói của Vương Huy, sau khi đi vào, liền tại đứng lại ở nơi cách chỗ ngồi Nhân Tông 10 bước, sau đó dựa theo lễ tiết cao nhất của Đại Tổng, ba quỳ chín khấu, vừa dập đầu vừa nói: "Đông Doanh sứ giả Fujiwara Côn Tam Lang, khấu kiến hoàng đế Đại Tổng bệ hạ, chúc bệ hạ sống lâu muôn tuổi."

Hắn dùng lễ tiết rất tiêu chuẩn, Hán ngữ cũng cực kỳ tiêu chuẩn, hơn nữa lại nói rất êm tai.

Khóe miệng Nhân Tông hiện lên dáng tươi cười, nói: "Tôn sứ đứng lên đi, ta và ngươi, hai nước không có bang giao gì thành văn, không cần dùng đại lễ này."

Fujiwara Côn Tam Lang lại chưa đứng dậy, vô cùng cung kính quỳ trên mặt đất, nhìn lên mặt Nhân Tông, nói: "Mặc dù không bang giao, nhưng Thiên hoàng chúng ta và tướng quân của chúng ta đều ngưỡng mộ từ lâu đối với Tổng triều, tại hạ càng là từ nhỏ đã được học tập văn hóa Tổng triều, hôm nay nhận mệnh lệnh tướng quân đến Biện Kinh, nhìn thấy mặt rồng của vạn tuế, trong lòng tại hạ rất vui mừng."

Tâng bốc như pháo bắn liên thanh, không hề ngắc ngứ, Nhân Tông được tâng bốc vô cùng thoải mái, nhưng Vương Huy lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Fujiwara Côn Tam Lang, lần trước lúc ngươi ở chỗ Triều Tiên chúng ta, không phải nói ngươi từ nhỏ đã học tập văn hóa Triều Tiên sao?"

Fujiwara Côn Tam Lang quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức nói: "Văn hóa Triều Tiên các ngươi, tại hạ từng nghiên cứu qua, theo tại hạ biết, văn hóa người Triều Tiên các ngươi chỉ là nhận được ảnh hưởng của người Hán mới sinh ra, theo ý nào đó mà nói, chỉ là một chỗ kéo dài của văn hóa Hán tộc mà thôi."

Vương Huy giận dữ, đang muốn nói cái gì nữa, Nhân Tông đã mở miệng ngăn lại hắn: "Tốt rồi, Vương tử không cần phải nói nữa, Fujiwara, Fujiwara..."

"Fujiwara Côn Tam Lang." Fujiwara Côn Tam Lang thấy Nhân Tông không nhớ ra được tên của mình, lập tức lặp lại một lần, còn khấu đầu một cái.

Nhân Tông gật đầu, nói: "Ừm, ngươi đã đi vào Đại Tổng, trăm sẽ khoản đãi ngươi như thượng khách, không cần khách khí như thế, chỉ là, không biết mục đích ngươi tới nơi này là cái gì? Chỉ là ngưỡng mộ văn hóa Tổng triều sao?"

Fujiwara Côn Tam Lang nói: "Khởi bẩm vạn tuế, không riêng gì tại hạ, ngay cả tướng quân và Thiên hoàng của chúng ta đều ngưỡng mộ đã lâu đối với Tổng triều!"

"Tại phương diện văn hóa, kinh tế, chính trị, còn cả lý luận quân sự, chúng ta đều hy vọng có thể tiến thêm một bước trao đổi cùng Tổng triều, cho nên, Thiên hoàng chúng ta đã phái ta tới, hy vọng có thể kết thành bạn bè cùng với Đại Tổng, lập thành chuyện tốt muôn đời."

Hắn nói chuyện cực kỳ dễ nghe, ngay cả Phạm Trọng Yêm luôn luôn ngay thẳng, đều nhân trần đầy hảo cảm đối với người lùn Oa nhân này.

Nhưng trên đại điện, có hai người căn bản không để ý đến chuyện đó, một người là Trần Nguyên, Trần Nguyên biết rõ, đám Nhật Bản này nói càng tốt nghe, vậy thì dao găm sau lưng sẽ cắm vào càng nhanh hơn.

Còn có một người, chính là Vương Huy rồi, đối với những lời Fujiwara Côn Tam Lang nói vừa rồi, Vương Huy cực kỳ tức giận, chỉ là, ở trước mặt Nhân Tông, hắn vẫn phải cố kìm một chút, miệng lạnh lùng nói: "Muốn thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Đại Tống, các người cũng phải đàm phán xong cùng với Triều Tiên chúng ta trước mới được."

Nhân Tông nghe xong cũng nói: "Tôn sứ, Vương tử Triều Tiên nói rất có đạo lý, chúng ta và Triều Tiên trước đây đã có minh ước, hiện tại hai quốc gia các người đang chiến tranh, nếu Tống triều ta thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Đông Doanh, sẽ ruồng bỏ minh ước với Triều Tiên lúc trước."

Trên mặt Vương Huy hiện ra dáng tươi cười, mắt nhìn chăm chăm vào Fujiwara Côn Tam Lang.

Fujiwara Côn Tam Lang nói: "Đại Tống chính là quốc gia quân tử, tại hạ thập phần rõ ràng, Thiên hoàng và tướng quân chúng ta cũng hiểu, nếu có Triều Tiên tồn tại, sẽ cực kỳ bất lợi đối với việc chúng ta thành lập ngoại giao với Đại Tống."

"Cho nên, tuy sớm đã ngưỡng mộ, nhưng đến hôm nay mới phái tại hạ đến đây bái kiến bệ hạ, là có một nguyên nhân, tại hạ muốn nói cho vạn tuế, Triều Tiên, đã không tồn tại nữa!"

Lời này vừa nói hết, Nhân Tông thoáng một tý đã từ trên ghế đứng lên, hỏi: "Người nói cái gì?"

Wang Huy cả người đều ngây dại, hắn biết rõ, loại chuyện này là không thể nói khoác lác hay nói giỡn.

Fujiwara Côn Tam Lang vẫn quỳ trên mặt đất, bộ dạng vẫn cung kính, nói: "Mười ngày trước đây, quân đội của chúng ta đã tràn lên Nhân châu, một đường đánh tan chống cự của người Triều Tiên, tiến thẳng về hướng Hoàng thành bọn hắn, chỉ dùng thời gian bốn ngày, vương cung Triều Tiên đã bị chúng ta chiếm lĩnh, quốc vương bọn hắn cũng bị chúng ta bắt được!"

Cái này quả nhiên là một kích boom tấn vô cùng nặng nề, Vương tử Triều Tiên Vương Huy đứng một bên lập tức quát lớn, nói: "Người nói vậy, Triều Tiên chúng ta có hai mươi vạn tinh binh, ngàn chiếc chiến thuyền, há lại có thể là nơi người Đông Doanh các người đánh chiếm được sao?"

Phạm Trọng Yên và Hạ Tung cũng không tin, mấy ngày trước đây vẫn chưa có chút tin tức nào về chiến tranh giữa Đông Doanh cùng Triều Tiên, mấy ngày trước đây, người Triều Tiên còn nói thắng lợi đã thuộc về bọn hắn rồi, hôm nay rõ ràng liên phát sinh tình huống nghịch chuyển như vậy.

Trần Nguyên cũng là hít sâu một hơi, hắn cũng không tin, chỉ là, sự kiện chuyển biến xấu quá nhanh, hơn nữa người Đông Doanh rõ ràng cũng đã lên đất liền từ Nhân châu, cái này ý vị như thế nào?

Cái này có ý nghĩa là 500 binh sĩ chính mình phái đi đang gặp nguy hiểm, khả năng là bọn hắn sẽ đối mặt với đại quân của người Đông Doanh.

Fujiwara Côn Tam Lang không thèm cãi nhau với Vương Huy, trong mắt hắn, Vương Huy hiện tại đã không có bất luận giá trị gì, cãi lộn cùng hắn, chỉ lãng phí nước miếng của mình.

Hắn lấy ra một viên Dạ Minh Châu lớn bằng nắm đấm từ trong lồng ngực ra, cung kính đưa cho Nhân Tông, nói: "Vạn tuế, đây là trấn quốc chi bảo của quốc vương Triều Tiên, dĩ vãng đều đặt ở trong vương cung Triều Tiên!"

"Tướng quân của chúng ta đã lấy được, cho rằng chỉ có hoàng cung Đại Tống mới có thể có được loại bảo vật hiếm thấy này, cố ý để tại hạ mang đến, hiến cho vạn tuế."

Nhân Tông nhìn Fujiwara Côn Tam Lang, lại nhìn Vương Huy, cuối cùng từ trên ghế rồng đi xuống, đi đến bên người Fujiwara Côn Tam Lang, dùng cánh tay đỡ hắn đứng lên.

Thẳng đến hiện tại, Fujiwara Côn Tam Lang mới đứng lên, bộ dạng có vẻ như là được yêu mà sợ hãi.

Nhân Tông rất nhẹ nhàng hỏi: "Chiến đấu ở Triều Tiên thật sự xong rồi à?"

Fujiwara Côn Tam Lang nói thập phần khẳng định: "Khởi bẩm vạn tuế, còn có chiến đấu linh tinh đang phát sinh, chúng ta đang thanh trừ sự chống cự của bọn hắn. Chỉ là, quốc vương bọn hắn đã bị bắt, hơn nữa còn ký trên tấu chương đầu hàng, tin tưởng chiến đấu chống cự sẽ không tiến hành trong thời gian quá dài."

Hiện tại Vương Huy không biết mình nên nói cái gì rồi, viên Dạ Minh Châu kia luôn treo trước cửa tấm cung phụ vương mình, có thể rơi vào trong tay người Đông Doanh, đủ để nói rõ, Fujiwara Côn Tam Lang này không nói sai, Triều Tiên không còn, Triều Tiên thật sự không còn rồi?

Hắn sợ hãi, hắn không hiểu, hắn cảm giác thế giới của mình trong nháy mắt này đã sụp đổ toàn bộ.

Ngược lại, Vương Cúc rất cơ trí, lúc này mãnh liệt quỳ rạp xuống đất, nói: "Vạn tuế, Triều Tiên ta và Đại Tổng là bằng hữu tốt, chúng ta đã nói là phải canh gác hỗ trợ lẫn nhau, kính xin vạn tuế niệm tình Đồng minh ngày xưa của chúng ta, mau mau phát binh, giúp Triều Tiên ta phục quốc, trên dưới Triều Tiên sẽ nhiều thế hệ vĩnh viễn nhớ rõ đại ân của vạn tuế!"

Wương Huy lúc này mới phản ứng, cũng quỳ rạp xuống đất, không còn chút ngạo khí nào.

Fujiwara Côn Tam Lang đứng ở nơi đó, khe cong eo về phía Nhân Tông, nói: "Vạn tuế, Đông Doanh chúng ta thành tâm muốn thành lập bang giao cùng Đại Tổng, chuyện giữa chúng ta và Triều Tiên, xin vạn tuế không cần phải nhúng tay, Triều Tiên đã không còn quốc vương rồi, cần gì phục quốc?"

Wương Cúc gấp gấp nói: "Chúng ta còn có Vương tử, Vương tử chúng ta đang ở ngay tại Đại Tổng, chỉ cần vạn tuế cho chúng ta một ít binh mã, Vương tử trở lại Triều Tiên, tất nhiên sẽ được nhiều người ủng hộ!"

Trần Nguyên rút cuộc cũng tìm được cơ hội nói chuyện: "Có lẽ là không cần đâu? Những binh mã này của chúng ta, mặc dù trang bị tốt, nhưng phương diện chiến thuật thật sự quá kém, chỉ sợ vô pháp lọt vào pháp nhãn của Vương tử."

Một câu nói, làm cho hai người Vương Cúc và Vương Huy không nói gì được nữa.

Nhân Tông trừng mắt liếc Trần Nguyên, Trần Nguyên biết rõ Nhân Tông là quân tử, tại thời điểm người ta đã nước mất nhà tan, tuyệt đối sẽ không nói lời bất kính với Vương Huy, hay so đo những lời lúc trước.

Hắn lập tức không nói thêm gì với Vương Huy, mà quay đầu nói với Fujiwara Côn Tam Lang: "Xin hỏi đặc sứ Đông Doanh, theo ta được biết, Nhân châu kia vốn là hải cảng thương nhân Đại Tổng ta thường xuyên ra vào, trên đất bằng còn có một một vài hiệu buôn của Đại Tổng chúng ta, không biết có tổn thất trong chiến tranh hay không?"

Fujiwara Côn Tam Lang xoay người lại, cúi đầu chín mươi độ với Trần Nguyên, nói: "Vị đại nhân này, xin ngài yên tâm, tại trước khi lên đất liền Triều Tiên, tướng quân của chúng ta đã hạ đạt mệnh lệnh cho chúng ta, không được quấy rầy binh dân Tổng triều trên đất liền."

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Người trực tiếp nói cho ta biết con số thương vong của cư dân Đại Tổng."

Fujiwara Côn Tam Lang nghiêm túc nói: "Tuân lệnh, ở bên trong lần chiến đấu này, bởi vì trong chiến tranh, không có nhân tố khổng chế, có bảy cư dân Tổng triều bị ngộ sát, hơn mười chiếc thương thuyền bị hủy hoại, còn có hơn trăm người bị thương trong lúc hỗn loạn."

"Xin đại nhân tin tưởng, những việc này đều là chuyện Thiên hoàng và tướng quân chúng ta không muốn xảy ra, chúng ta đã kịp thời xử lý đối với người bị thương, hơn nữa còn bồi thường, đối với những thương thuyền tổn thất kia, chúng ta cũng sẽ dựa theo giá thị trường hiện tại để bồi thường."

Từ góc độ này mà nói, Đông Doanh làm vô cùng hoàn hảo.

Tại niên đại này, vẫn chưa có công ước quốc tế gì, nếu như chết trong chiến loạn, vậy thì chỉ có thể trách người đen đuôi, kể cả Đại Tổng, cũng sẽ không ra mặt đòi công bằng cho người.

Cho nên, thời điểm nghe được người Đông Doanh bồi thường tổn thất cho người Tổng, không riêng gì Nhân Tông, mà ngay cả Phạm Trọng Yêm cùng Hạ Tung cũng khẽ gật đầu.

Wương Cúc xem xét tình thế không đúng, thời điểm lập tức muốn nói cái gì nữa, Nhân Tông đã quyết định chủ ý, nói: "Các người cũng không phải hơn nữa, Thế Mỹ, người dẫn bọn hắn đi dịch trạm nghỉ ngơi, ngày mai, thời điểm lâm triều, trăm sẽ thương nghị cùng các đại thần, cũng mời Vương tử Triều Tiên và sứ giả Đông Doanh lên triều, đến lúc đó, sẽ là thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Đông Doanh, hay là ủng hộ Triều Tiên, trăm muốn nghe ý kiến của các đại thần."

Trần Nguyên lại không quan tâm đến cái này, trong lòng của hắn chính là nghĩ đến năm trăm huynh đệ hắn phái đi kia, đám Nhật Bản này rõ ràng cũng lựa chọn lên đất liền tại Nhân châu, cái này quả thực làm cho Trần Nguyên cảm thấy ngoài ý muốn.

Các huynh đệ hiện tại làm sao rồi? Bọn hắn có thể leo lên thổ địa Triều Tiên sao? Bọn hắn chỉ có 500 người, có thể ngăn cản người Đông Doanh tiến công không?

.....

Lên đất liền coi như thuận lợi, giống như người Triều Tiên không nghĩ tới người Đông Doanh bỗng nhiên leo lên từ nơi này, người Đông Doanh cũng không nghĩ tới chuyện có người bỗng nhiên từ phía sau đánh tới.

Chờ thời điểm bọn hắn kịp phản ứng, lập tức triệu tập sáu ngàn người, lao đến hướng đội ngũ lên đất liền thân phận không rõ này.

Võ Minh nhìn địa hình phụ cận một chút, bên phải phía trước có một ngọn núi, dùng mắt thường nhìn độ cao, hẳn là khoảng hai trăm thước, địa hình rất hiểm yếu, nếu như mình chiếm cứ đỉnh núi mà nói, có thể bảo vệ mọi người.

Nếu như chỉ có năm trăm huynh đệ, vậy thì nói đi thì đi luôn rồi, nhưng hắn còn có rất nhiều vật tư phải vận chuyển, có đồ ăn, uống, tên nổ, chướng tâm lôi, còn có một ít thảo dược.

Cái này quyết định quân Tổng không có khả năng tập trung tất cả binh lực, thoág một tỷ đã xông lên đỉnh núi.

Võ Minh quyết định thật nhanh, không vận chuyển vật tư xuống, mà là mang theo quân đội, phát động tấn công tấn công quân đội Đông Doanh đang xông lại.

Những quân Tổng này đều là lão binh, vô luận là chiến thuật rèn luyện hàng ngày hay là ý thức chiến đấu, đều cực kỳ xuất sắc.

Chính yếu nhất là, quân đội người Đông Doanh để ở chỗ này phòng giữ, chỉ là quân đội tuyển hai của bọn hắn, chiến sĩ chính thức, tinh nhuệ nhất đang một đường chạy đi tiêu diệt toàn bộ quân đội Triều Tiên.

Hơn nữa, bọn hắn đều cho rằng, hiện tại Triều Tiên không có sức mạnh gì đánh trả, cho nên việc chuẩn bị chiến đấu cũng không phải thập phần sung túc, bị 500 quân Tổng xung phong một cái, đã đánh lui mấy ngàn người về phía sau năm sáu dặm.

Lúc này Võ Minh mới phái một chi quân đội lên núi chiếm đỉnh núi trước, sau đó vận chuyển vật tư lên.

Hắn biết rõ người Đông Doanh vừa rồi chỉ là không kịp phản ứng, cho nên mới có thể bị mình thoải mái đánh lui, chiến đấu chân chính vẫn chưa khai hỏa, thời gian lưu cho bọn hắn cũng không phải quá nhiều.

Binh sĩ lên núi đầu tiên tiến hành xây dựng một ít công sự, mà dưới núi, có một vài người trông coi vật tư, nửa canh giờ qua đi, người Đông Doanh lại đánh tới lần nữa, quân Tổng đã chuẩn bị thỏa đáng, vật tư trên cơ bản cũng đã chuyển lên rồi, trận địa cũng đã hoàn thiện.

Nhưng bọn Tiểu Bằng rất không may mắn, thời điểm lui lại đến giữa sườn núi bị người Đông Doanh cản chặt, không có cách nào khác, bọn hắn phải lui vào một sơn động.

Cái sơn động này nhất thời thành mục tiêu hàng đầu người Đông Doanh muốn công kích.

Tiểu Bằng nắm thật chặt cung nỏ trong tay, con mắt gắt gao chăm chăm địch nhân chen chúc mà đến phía trước.

Những địch nhân này nguyên một đám đáng người thấp bé, trong đó còn có một vài nữ nhân, bọn hắn không có quân phục, ăn mặc các loại vải vóc người Nhật Bản làm ra, đại đa số người chỉ có một thanh trường đao, chỉ có một số nhỏ người Nhật Bản là có cung tiễn, hoặc là tấm chắn.

Nhưng người của bọn hắn gấp mười mấy lần số lượng người bên cạnh mình.

Lâm Vũ từ bên cạnh nhảy lên, ngồi chồm hổ xuống bên người Tiểu Bằng: "Chúng ta không thể đi lên nữa, tên vương bát đần Võ Minh kia không định phái người tới tiếp ứng chúng ta."

Tiểu Bàng thập phần tỉnh táo, nói: "Không tiếp là đúng, người của địch nhân quá nhiều, nếu như hấn xuống mà nói, khả năng sẽ không thể đi lên."

Lâm Vũ thở dốc một hơi, nói: "Bà nội nó, chúng ta chỉ có hơn ba mươi cái huynh đệ, chết chắc rồi."

Lại lắc lắc đầu của mình một chút, nói tiếp: "Đám tiểu tử này rõ ràng cũng có chưởng tâm lôi? Vừa rồi thiếu chút nữa đã làm ta nổ chết, chưởng tâm lôi của bọn hấn rất giống chúng ta, rốt cuộc là từ đâu tới vậy?"

585. Chương 548-549: Nuôi Rắn

Tiểu Bàng hừ một tiếng, nói: "Ta làm sao biết được? Địch nhân đến, đừng dong dài với lão tử, tranh thủ thời gian chuẩn bị cung nỏ chiến đấu đi."

Hơn ba mươi người canh giữ ở cửa động, bọn hấn biết rõ, phải bảo vệ thật chặt cửa động này, nếu như địch nhân xông vào được, bọn hấn liền xong rồi.

Lâm Vũ nhìn về phía trước, hỏi: "Còn có cả nữ nhân? Nữ nhân cũng giết sao?"

Tiểu Bàng nhắm nỏ đến phía trước, trong miệng nhỏ giọng nói: "Người cầm đao đều giết, nếu người không giết nòng, nòng sẽ tới chém người."

Lâm Vũ thở dài một tiếng, nói: "Thực sự có điểm không nữ, nếu có thể kéo một người đến, huynh đệ chúng ta cũng có thể khoái hoạt một phen."

Lời nói thì nói như thế, nhưng trên tay hấn lại không có chút do dự nào, ngón tay bóp cò, tên nỏ quân Tống phóng ra, tiếng xé gió đặc biệt mạnh, lấn át cả tiếng kêu của người Đông Doanh.

Tiểu Bàng chứng kiến một nữ nhân Đông Doanh trúng tên đúng vào mi tâm, lực xuyên thấu cường đại lại làm cho tên nỏ bắn xuyên qua cái trán nòng, não trắng, xương văng ra phía sau.

Đầu của nòng ngửa về phía sau một chút, sau đó cổ mất đi lực chèo chống, rũ xuống trên bờ vai, kế tiếp mới là thân thể và chân, giống như đi lực lượng, mềm oặt, sụp đổ xuống.

Tất cả mọi việc, chỉ phát sinh trong một khắc, Lâm Vũ không muốn giết nữ nhân, bởi vì hấn không coi việc giết nữ nhân trở thành sự tình để khoe khoang.

Nhưng hiện tại bọn hấn cần thi thể của nòng, chuẩn xác mà nói, cần làm cho tất cả những người đang cầm đao xông lại biến thành thi thể.

Kỳ thật, những nữ nhân Đông Doanh này cũng thật là đáng thương, các nòng lên trên chiến trường, cũng không phải bởi vì cánh tay các nòng cường tráng, mà là vì những nam nhân Đông Doanh kia cần thân thể của các nòng.

Ban ngày các nòng là nam nhân, cầm lấy đao giống như nam nhân, xung phong lên phía trước hém giết.

Buổi tối các nòng lại là nữ nhân, nằm ở trên giường, tiếp nhận mây, hoặc là mười mấy nam nhân xung phong trên người của các nòng.

Nhưng trên chiến trường chính là như vậy, không có người nghèo hay người giàu có, không có người đáng thương hay không người đáng thương, cũng không có nam nhân hay nữ nhân, chỉ có người chết, hoặc là người sống.

Nếu như người muốn tiếp tục làm một người sống, phải làm cho đối thủ của người biến thành người chết.

Bên người bọn Tiểu Bàng, vô luận là đồ ăn hay là vũ khí, đều thiếu thốn nghiêm trọng, cũng may địa hình sơn động cực kỳ tốt, có thể để cho bọn hấn chậm rãi đánh.

Vốn là dùng tên nỏ từ cự ly xa bắn chết địch nhân, đợi cho thời điểm địch nhân tới gần, xông vào bên trong, chỉ cần hai tấm chắn và vài cái câu liêm thương, cũng đủ để bảo vệ cho cái cửa động này.

Địch nhân cũng có ý đồ ném chưởng tâm lôi đến, nhưng quân Tổng rất có kinh nghiệm đối với việc ứng phó chưởng tâm lôi, hơn nữa địa hình bên ngoài sơn động rất rộng lớn, không có chỗ để cho đối phương có thể thông dong đợi đến thời điểm chưởng tâm lôi sắp nổ tung rồi vứt ra.

Người Đông Doanh công kích nửa canh giờ, cuối cùng vứt xuống trăm cỗ thi thể mới lui đi.

Lúc này Tiểu Bằng mới thở dài một hơi, quay đầu nói với các huynh đệ trú đóng ở ngoài sơn động: "Không được, chúng ta đánh như vậy thì không kiên trì nổi, phải phái một người đi lên, nói cho Võ Minh, chúng ta còn sống, nói cho hắn biết vị trí của chúng ta, nhờ hắn hỗ trợ một chút, chúng ta mới có thể lên được."

Lâm Vũ nói: "Nhưng mặt ngoài động đều là địch nhân, đi ra ngoài như thế nào đây?"

Tiểu Bằng nuốt từng ngụm nước miếng, nói: "Đợi buổi tối đi, đợi buổi tối phái huynh đệ đi ra, có lẽ có thể thành công."

Bọn hắn vừa mới nói xong, chợt nghe một người chiến sĩ đằng sau phát ra một tiếng kêu kinh hoàng: "Có rắn!"

Mọi người vốn sững sờ, tiếp theo liền giơ bó đuốc, mang theo đao, chạy tới hướng tiếng kêu truyền đến.

Tiểu Bằng nói: "Rắn có cái gì đáng sợ sao?"

Thời điểm chứng kiến con rắn, tất cả mọi người lại ngây ngẩn cả người, đứng nguyên tại chỗ.

Thân thể con rắn kia phải dài hơn một trượng, kích thước bề ngang so với bắp đùi của hắn còn muốn tráng kiện hơn nhiều, đây không phải rắn, là trăn, con trăn to lớn.

Ánh lửa chiếu rọi xuống, lại làm cho con trăn to lớn có chút sợ hãi, thân thể cuộn thành một đống, đầu lưỡi đang phun ra nuốt vào, phảng phất như cảnh cáo những quân Tổng tiến vào sơn động này, nếu như đi xa hơn, nó sẽ không khách khí.

Lâm Vũ vỗ vào cánh tay một huynh đệ bên cạnh mình, nói: "Lão Trâu, trước kia không phải ngươi từng bắt rắn sao? Lên đi."

Lão Trâu kia lui một bước, nói: "Lên? Ngươi đừng có nói giỡn, tư nhỏ cho tới bây giờ, chưa thấy qua con rắn nào lớn như vậy, người ta nói đánh rắn đánh giáp đầu bảy tấc, trong các ngươi, ai có thể tìm bảy tấc của nó ở nơi nào?"

Lâm Vũ cầm tên nổ trong tay, nói: "Lão tử bắn chết nó!"

Lão Trâu vội vàng kéo lại hắn, nói: "Ngàn vạn lần không được hành động, ngươi bắn một mũi tên này ra ngoài, nó sẽ nổi giận, đến lúc đó, chúng ta đều không chạy được!"

Tiểu Bằng cảm thấy hơi sợ hãi, dù như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, cái sơn động mình tạm thời cư trú này lại có chủ nhân, chủ nhân của nó còn là con trăn hung hãn như thế.

Con trăn to lớn kia hiển nhiên đã không nhịn được, bắt đầu vặn vẹo thân hình khổng lồ, phảng phất như muốn tùy thời phát động công kích.

Trong sơn động quá mức hẹp, tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi, lúc này đối đầu với một con trăn to lớn, tỷ số thắng rất thấp, vẫn không bằng giết ra ngoài, chém giết cùng những người Đông Doanh kia.

Con trăn to lớn càng ngày càng luống cuống, không thể nằm yên, nó dần dần thích ứng với ánh lửa, đã bắt đầu làm một ít động tác thăm dò, nếu như không có cách nào khác mà nói, một hồi người rắn đại chiến là không thể tránh được.

Bỗng nhiên, một người chiến sĩ đằng sau nhỏ giọng hô: "Tránh ra, mau tránh ra, để cho ta thử xem!"

Mọi người tránh ra một khe hở nhỏ, binh sĩ kia công một thi thể người Đông Doanh đi tới.

Người Đông Doanh này là người vừa mới bị thương đâm chết lúc muốn xông vào bên trong, cả khu vực hang động tràn đầy hương vị huyết tinh.

Mùi vị kia hiển nhiên rất kích thích con trăn to lớn, càng lúc nó càng không an phận, toàn bộ thân hình bắt đầu không ngừng vặn vẹo.

Binh sĩ đặt thi thể trên mặt đất, một đao chặt bỏ một cánh tay, ném về hướng con trăn to lớn: "Cho người!"

Con trăn to lớn men theo vùi vị huyết tinh, một phát đã đem nuốt cả cánh tay xuống bụng, thậm chí mọi người có thể chứng kiến bụng của nó đang nhúc nhích.

Yết hầu Tiểu Bằng bắt đầu không ngừng khởi động, hẳn cảm giác mình sắp nôn ra rồi.

Một cánh tay hiển nhiên không đủ để thỏa mãn khẩu vị con trăn to lớn, đầu của nó lại tìm kiếm một chút.

Người lính kia cũng không cắt nữa, ném toàn bộ thi thể còn lại vào trong, miệng nói: "Cho người!"

Con trăn to lớn chậm rãi cắn nuốt người Đông Doanh đã chết này, binh sĩ quân Tống nhìn thi thể Đông Doanh biến mất từng chút từng chút ở bên miệng con trăn to lớn, trong lòng cảm thấy cực kỳ khủng bố.

Con trăn to lớn hiển nhiên đã cảm thấy no rồi, cả người lại bắt đầu quán lại, cái đầu trăn kia nhìn những quân Tống này một chút, cuối cùng cũng rụt lại.

Lão Trâu thở dài ra một hơi, nói: "Tốt rồi, nó đang đi ngủ đấy, một giấc này ít nhất cũng phải ngủ cả một ngày, ngày hôm nay chúng ta đã an toàn."

Lâm Vũ đánh cho Tiểu Bằng một quyền, nói: "Người xem người tìm được cái sơn động gì đây, bên trong lại có tên súc sinh này, bây giờ thì tốt rồi."

Tiểu Bằng ngồi cả người xuống mặt đất, nói: "Hiện tại có ba con đường, thứ nhất là giết ra ngoài, dốc sức liều mạng cùng mấy ngàn người Đông Doanh bên ngoài, phỏng chừng chúng ta không có bao nhiêu cơ hội có thể còn sống, vọt tới Võ chỗ Minh. Thứ hai, xử lý tên súc sinh này, nhưng nó cuộn thành một đồng, chúng ta không có biện pháp ra tay, vạn nhất đã tính của nó bốc lên, chúng ta nhất định sẽ bị thiệt hại."

Lâm Vũ hỏi: "Con đường thứ ba thì sao?"

Tiểu Bằng cúi đầu xuống, nói: "Giống như hôm nay như vậy, mỗi ngày cho nó một ít thức ăn, chúng ta nuôi nó."

Mọi người nghe xong, đều cảm thấy kinh ngạc, lão Trâu rất là buồn bực nói: "Có người nuôi rắn, nhưng cho tới bây giờ, ta chưa từng nghe nói có người nuôi dưỡng mãng xà lớn như vậy, chúng ta phải ở cùng một chỗ với tên súc sinh này gốc thời gian bao lâu đây?"

Tiểu Bằng suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu có cơ hội, Võ Minh sẽ phái người tới đón chúng ta, nếu hẳn không tới đón chúng ta, ta nghĩ, chúng ta phải kiên trì một tháng."

Lão Trâu thở dài một tiếng, nói: "Buổi tối tranh thủ thời gian phái huynh đệ đi lên, bảo Võ Minh xuống tiếp ứng chúng ta, các người biết đấy, con trăn này rất hung ác, sống chung một chỗ với hẳn? Lúc ngủ cũng không yên ổn."

Hơn ba mươi binh sĩ im lặng, cả sơn động rất im ắng, chỉ có tiếng thở dốc của con mãng xà ngủ say kia ngẫu nhiên phát ra, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

.....

Thái độ của Trần Nguyên ở trên triều đình là đứng ở bên người Đông Doanh, cực lực chủ trương Đại Tống lập tức thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Đông Doanh, hơn nữa là cái loại quan hệ ngoại giao sâu hơn một tầng so với bang giao cùng Triều Tiên.

Lý do của hẳn rất đơn giản, Đại Tống cần một người giúp đỡ trong chiến tranh chế trụ Liêu quốc, mà người Đông Doanh đã dùng hành động của bọn hẳn chứng minh rồi, bọn hẳn thích hợp hơn so với Triều Tiên.

Trên triều đình, rất nhiều đại thần đều không tán thành cái nhìn của Trần Nguyên, bởi vì trong mắt bọn hẳn, Đại Tống là đất nước quân tử, thành lập bang giao cùng Triều Tiên trước.

Hiện tại Triều Tiên gặp phải khốn cảnh, bọn hẳn không muốn vì Triều Tiên mà phát động một cuộc chiến tranh, nhưng cũng không muốn ở lúc này thừa nhận Đông Doanh chiếm lĩnh Triều Tiên, quân tử không thể bỏ đá xuống giếng.

Loại tư tưởng này là tư tưởng chủ lưu ở Đại Tổng triều, vốn nếu như đại đa số người đồng ý mà nói, Vương Huy có thể được Tổng triều ủng hộ rồi, nhưng hiện tại hắn mới phát hiện, Phò mã gia Đại Tổng chính mình đắc tội này rất cuộc có bao nhiêu lực lượng trong tay.

Wương Huy muốn để cho người ta thoáng tuyên truyền một tý về sự hung ác của người Đông Doanh, để kích động người Tổng đồng tình đối với hắn, tranh thủ giọng nói dân gian.

Nhưng Trần Nguyên lại đăng sự tình người Đông Doanh bồi thường tổn thất cho người Tổng sau khi chiến tranh xảy ra trên báo chí.

Đồng thời, hiệp hội buôn bán của Trần Nguyên cũng bắt đầu chính thức mua bán với người Đông Doanh, rất nhiều hạng mục hợp tác đều đang trao đổi.

Cái này lại làm cho Vương Huy rất sợ hãi, hắn vô cùng bất mãn đối với việc này, không riêng gì trên triều đình, còn ở trước mặt rất nhiều đại thần trong triều, bắt đầu phàn nàn kêu ca, hy vọng có thể có người ra mặt ngăn cản những thương nhân này giao dịch cùng người Đông Doanh.

Làm cho Vương Huy không nghĩ tới, chính là sĩ phu không hề đứng ra ngăn cản.

Những năm này Trần Nguyên không chạm đến chính sách nuôi dưỡng sĩ phu, nguyên nhân ở chỗ, tuy cái chính sách này của Tổng triều có chút không thể nào nói nổi, nhưng dù sao nó cũng cam đoan quan viên làm việc liêm khiết.

Nói thí dụ như Bao Chứng, vì cái gì người khác tặng lễ, hắn chưa bao giờ muốn? Bởi vì hắn không thiếu tiền, Bao Chứng thu vào một năm, Trần Nguyên đã tính toán qua, tiền tài và vật dụng thực tế, tăng thêm tiền thuê đất công điền, ba năm trước đây, đại khái khoảng chừng hai vạn quan gì đó.

Mấy cái chữ này, với một người thương nhân bình thường, tương đương với việc làm tốt vài cuộc mua bán.

Hơn nữa, tiền này của Bao Chứng là ổn định lợi nhuận, không bị bồi thường, trừ phi hắn là người ngu, bằng không thì tuyệt đối sẽ không làm cái loại sự tình đập chết bát cơm của chính mình.

Mấy năm này, bổng lộc quan viên Đại Tổng cũng có chỗ gia tăng, hiện tại trong vòng một năm, Bao Chứng đã có thể cầm được bốn năm vạn quan.

Đám sĩ phu bọn họ cũng biết, tiền của bọn họ có thể gia tăng, là vì hiện tại mùa màng Đại Tổng tốt rồi, không riêng gì một mẫu hai phần mà có thể sinh sản nhiều ra thêm một ít lương thực, chính yếu nhất là thương nhân có thể cung cấp rất nhiều tiền tài cho bọn họ, dùng để triều đình gia tăng bổng lộc trong tay bọn hắn, dùng cho địa phương xây dựng đường.

Cho nên, tới bây giờ, không chỉ nói Ấu Dương Tu và một ít sĩ phu tư tưởng sáng chói kia, chính là Tư Mã Quang, người thuộc phái bảo thủ, cũng không đi chạm vào vấn đề thương nhân, bọn hắn và Trần Nguyên phẳng phất như đã tạo thành một loại khế ước ăn ý, tận lực hộ giá hộ tống cho những thương nhân kia, điều kiện là, thương nhân không thể uy hiếp địa vị của bọn hắn.

Hiệp hội buôn bán cũng thủ vững bốn phần của mình, trong ba năm này, Trần Nguyên mang tư cách hội trưởng hiệp hội buôn bán, chưa từng có phát biểu ý kiến gì trong tranh luận triều đình, cho dù Trần Nguyên dốc hết sức, tại công cuộc phổ biến tân chính, hắn cũng lặng yên lui ra ngoài.

Những kia sĩ phu không muốn ngăn cản hành vi của các thương nhân, theo ý nào đó đi lên, trong lòng bọn hắn còn ủng hộ đối với Triều Tiên, nhưng đó là xuất phát từ một cái hứa hẹn cũng không quá chính thức lúc trước.

Wương Huy biết rõ, một khi dân gian kết giao mật thiết với nhau, khả năng Đại Tổng khai chiến đối với Đông Doanh đã không còn tồn tại.

Thăng đến hiện tại, Vương Huy mới cảm giác mình nhất định phải đi chào hỏi Phò mã gia Đại Tổng này.

Mặt mũi? Mặt mũi đã không còn quan trọng, nếu thật sự để cho người Đông Doanh bình định phản kháng cả Triều Tiên rồi, một Vương tử tại Tổng triều, căn bản không đáng một xu, điểm này, hắn thập phần rõ ràng.

Thời điểm Vương Huy đặt danh thiếp ở trên mặt bàn Trần Nguyên, Trần Nguyên cười một chút, tiện tay ném vào trong lò lửa đặt một bên, nói: "Không gặp."

Bàng Hỷ khuyên: "Có lẽ là gặp một lần thì tốt hơn, nếu như lúc này không gặp hần, sẽ để cho người khác nói là người quá tuyệt tình."

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, ánh mắt nâng lên xem xét Fujiwara Đệ Tam Lang ngồi bên cạnh mình.

Fujiwara Đệ Tam Lang cười một tiếng, nói: "Đại nhân, người quản gia này của ngài giống như có thể quản rất nhiều sự tình của người? Tại Đông Doanh chúng ta, chưa từng có người dám nói chuyện với chủ nhân như vậy."

Bàng Hỷ nhìn hần một cái, không lên tiếng, nhưng Trần Nguyên lại cười nói: "Hần không là quản gia của ta, hần là huynh đệ của ta, huynh đệ sinh tử."

Sắc mặt Fujiwara Đệ Tam Lang lập tức thay đổi, rất là cung kính, khom người chào Bàng Hỷ: "Tại hạ thất lễ."

Trần Nguyên phát tay, nói: "Bàng huynh, người đã cho rằng ta nên gặp hần, liền thay ta an bài một cái thời gian, ta phỏng chừng không đến nửa canh giờ đâu, bởi vì ta và hần không có chuyện gì để nói."

Fujiwara Đệ Tam Lang cầm bầu rượu lên, nói: "Phò mã gia, mời ngài ném thử rượu Đông Doanh chúng ta."

Trần Nguyên uống một ngụm, xa xa không ngon miệng bằng rượu Nhật Bản trước kia mình từng uống, chắc hẳn đám người Đông Doanh này vẫn chưa có kỹ thuật ngày sau.

Chỉ là, hần lại gật gật đầu, nói: "Không tệ, rất mềm mại, có một loại hương vị khác."

Fujiwara Đệ Tam Lang thấy Trần Nguyên uống xong, lại rót cho hần một chén, Trần Nguyên lên tiếng: "Lúc nào các người mới có thể bình định toàn bộ Triều Tiên?"

Fujiwara Côn Tam Lang không có cái loại tật xấu nói mạnh miệng của người Triều Tiên, suy nghĩ một chút liền nói: "Muốn hoàn toàn bình định người Triều Tiên phản kháng, không thời gian hai năm căn bản là không làm được, có thể sẽ dài hơn một ít. Chỉ là, Phò mã gia yên tâm, không đầy nửa năm, chúng ta tất nhiên có thể tiêu diệt quân đội chủ lực của người Triều Tiên."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Không phải ta sốt ruột, Đại Tổng chúng ta thế nào, người cũng thấy đấy, hiện tại có rất nhiều người phản đối thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Đông Doanh."

Fujiwara Côn Tam Lang nói: "Những người kia căn bản không biết về người Đông Doanh chúng ta, kỳ thật chúng ta rất ngưỡng mộ Đại Tổng, một ngày nào đó những người này sẽ biết, lựa chọn của Phò mã gia hôm nay là vô cùng chính xác."

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, nếu người khác ngưỡng mộ Đại Tổng, vậy thì là chuyện tốt, bị các người ngưỡng mộ, liền không dễ chơi rồi.

Nhật Bản luôn luôn ưa thích làm cái loại cúi đầu cung kính này, sau đó bỗng nhiên rút dao găm ra giết chết đối thủ.

Trần Nguyên liếc nhìn Fujiwara Côn Tam Lang: "Chuyện này cũng không có thể trách bọn họ, Đại Tổng chúng ta là quốc gia quân tử, luôn luôn tha thứ đối với mình hữu và phiên thuộc quốc, ai, lúc này đây người tới quá muộn, nếu sớm hơn ba năm, qua Đại Tổng thiết lập quan hệ ngoại giao mà nói, mâu dịch giữa chúng ta căn bản không thể gián đoạn ba năm."

Fujiwara Côn Tam Lang khom người chào: "Phò mã gia yên tâm, ngày sau chúng ta tất nhiên sẽ hợp tác, để cho chúng ta quên hết những chuyện không vui này."

Trần Nguyên như là đang trầm tư, hơn nửa ngày không nói gì, cuối cùng lắc đầu một cái, nói: "Không được, hiện tại ta không nắm chắc thuyết phục hoàng thượng, ta có thể đáp ứng các người, ta tuyệt đối không để cho Đại Tổng xuất binh, cho dù làm, cũng chỉ là chút ít bộ dáng cho người Triều Tiên nhìn, chúng ta sẽ không mang đao thật thương thật đánh nhau."

Fujiwara Côn Tam Lang tỏ vẻ mình có thể giải thích nỗi khổ tâm của Trần Nguyên, nói: "Phò mã gia có thể làm được như vậy, tại hạ đã vô cùng cảm kích, ta đại biểu Thiên hoàng chúng ta, còn có cả tướng quân của chúng ta, tỏ vẻ cảm tạ với Phò mã gia!"

"Đợi ngày sau chúng ta giải quyết Triều Tiên, mấy cái gì đó ngăn cản tại giữa chúng ta sẽ tự nhiên biến mất, ngày thiết lập quan hệ ngoại giao, chúng ta tất nhiên sẽ mời Phò mã gia đi Đông Doanh, coi như là cảm tạ."

Trần Nguyên gật đầu nói: "Những việc này thì không cần nói, ta chỉ hi vọng các người có thể tuân thủ lời hứa, nếu tương lai chúng ta và Liêu quốc có chiến sự mà nói, hi vọng quý quốc xuất binh tương trợ."

"Tuy điều kiện ta hứa với các người, không có nghĩa là ý kiến hoàng thượng chúng ta cũng thế, nhưng xin người tin tưởng ta, chúng ta chỉ cần Yên Vân mười ba châu, khu Liêu Đông còn lại, chúng ta có thể thương lượng."

Điều kiện này cực kỳ mê người, hơn nữa tại Fujiwara Côn Tam Lang còn cảm thấy rất hợp lý.

Tổng triều cùng Liêu quốc là kẻ thù truyền kiếp, lúc trước chính là vì kiềm chế Liêu quốc, mới một năm cho người Triều Tiên mấy chục vạn quan để thiết lập quan hệ ngoại giao.

Hiện tại bọn hắn đánh bại Triều Tiên, người Tổng triều lựa chọn bọn hắn, với tư cách minh hữu mới để thương nghị chiến tranh tương lai, trong này không có chỗ nào đáng để hoài nghi.

"Ta đã viết thư cho tướng quân của chúng ta, ta nghĩ hắn cũng sẽ đồng ý với ý kiến của Phò mã gia."

Hai người vừa nói, vừa uống rượu, bất tri bất giác, hai bầu rượu liền đi xuống bụng.

Trần Nguyên cảm giác toàn thân nóng nóng, liền không uống nữa mà nói: "Tốt rồi, đã như vậy, có lẽ là mời tôn sư trở về đi, trong tình thế hiện tại, người ở chỗ của ta thời gian quá dài sẽ không tốt."

"Quân đội của chúng ta lập tức sẽ đến biên cảnh Liêu quốc, người Liêu quốc chắc chắn cảm thấy khẩn trương, bọn hắn sẽ không còn lòng dạ thanh thản đi quản sự tình giữa các người và Triều Tiên, các người có thể buông tay ra làm, nhớ kỹ, động tác nhanh một chút."

Fujiwara Côn Tam Lang đứng dậy cáo từ: "Tuân lệnh "

Đội tiểu tử này vừa đi, Bàng Hỉ lại từ bên ngoài tiến đến, nói: "Phò mã gia, Địch Thanh tướng quân và Lưu Bình đã chờ đợi thời gian rất lâu rồi."

Trần Nguyên nhìn chằm chằm vào phương hướng Fujiwara Côn Tam Lang biến mất, khoe miệng hiện lên vẻ tươi cười, người Đông Doanh là loại người rút dao sau lưng, Trần Nguyên cũng thế.

Trò chơi này chính là kiểu như vậy, so xem ai càng vô sỉ, càng hạ lưu so với người khác.

Chỉ cần càng vô sỉ hơn một ít, người có thể ra tay nhanh hơn một ít so với đối phương, chỉ có càng hạ lưu hơn một tít, mới có thể tại thời điểm xuất đao, làm cho đối phương vô pháp phản ứng.

Cái trò chơi này, Trần Nguyên biết chơi, Phạm Trọng Yêm không biết, Nhân Tông cũng sẽ không, bọn hắn đều quá quân tử, đặc biệt là Nhân Tông, thời điểm Trần Nguyên nói kế hoạch này với hắn, rõ ràng hắn còn hỏi Trần Nguyên, tìm cớ gì khai chiến với người Đông Doanh mới phù hợp?

Đây là chuyện không cần lấy cớ, ít nhất tại trước khi đấu võ diễn ra, không thể có bất kỳ cái cớ nào.

Phải làm cho người Đông Doanh tin tưởng Đại Tổng thật sự muốn kết minh cùng bọn họ, ý đồ cùng nhau chia cắt Liêu quốc, cũng phải cho Liêu Húng Tông biết, người Đông Doanh đã kết minh cùng Đại Tổng.

Mặc dù Nhân Tông có cái nhìn đối với hành vi này, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tiếp tục tin tưởng Trần Nguyên.

Sự tình Triều Tiên cùng Đông Doanh vẫn là Trần Nguyên làm, hiện tại đã hơi chệch đường ray rồi, nhưng Nhân Tông vẫn tin tưởng Trần Nguyên có năng lực chỉnh lại, bởi vì, Trần Nguyên chưa từng để cho hắn thất vọng.

Địch Thanh đi đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Phò mã gia, hoàng thượng đưa mật chỉ xuống, bảo ta nghe theo người điều khiển, rốt cuộc có chuyện gì muốn làm, có phải là tham gia chiến tranh Triều Tiên không?"

Trần Nguyên không dấu diếm hẳn: "Đúng, Địch đại ca, các người theo ta vào đây."

Địch Thanh và Lưu Bình cùng hắn đi vào giữa phòng, Bàng Hỷ lập tức mở một bức bản đồ ra, là địa đồ Đông Doanh.

Trần Nguyên đặt tay trên bốn đảo nhỏ, nói: "Đông Doanh hiện tại có tổng nhân khẩu gần ngàn vạn, dựa theo tỉ lệ nam tử vừa độ tuổi để tính toán mà nói, bọn hắn nhiều nhất có thể động tám mươi vạn quân đội. Đây là con số nói về hướng lớn nhất, bình thường quân đội chắc có khoảng ba bốn mươi vạn, theo tình báo ta có được, thực tế cách mấy cái chữ này không xa."

Địch Thanh không nói gì, lần này hắn tới, là Nhân Tông bảo hắn đến, nhiệm vụ của hắn là nghe Trần Nguyên nói, sau đó làm như thế.

Tay Trần Nguyên lại chuyển qua vị trí Triều Tiên, nói: "Những năm này người Triều Tiên và người Đông Doanh đánh nhau, song phương tử bị thương không ít người, hiện tại có mười vạn quân đội Đông Doanh đã bước lên Triều Tiên, còn có cả quân đội đang trên đường vận chuyển, trong khoảng thời gian này, ta trao đổi một ít vật tư mua bán cùng bọn họ, từ việc bọn hắn chuẩn bị mua sắm vật tư để xem xét, quân đội tại Triều Tiên tuyệt đối không ít hơn hai mươi vạn."

Địch Thanh cau chân mày lại, nói: "Rất khó đánh."

Hai mươi vạn quân đội, cho dù đại đa số người Đông Doanh chỉ có một thanh đao, cũng đủ để đánh với quân Tống.

Hướng chi quân Tống vượt biển tác chiến, đây là phương thức chiến tranh bọn hắn chưa từng thử, trong lòng Địch Thanh không nắm chắc bao nhiêu phần thắng.

Trần Nguyên gật đầu nói: "Nhưng Triều Tiên lại rất dễ đánh, nếu như không thể giải quyết nhanh, một khi Liêu quốc nhúng tay, sự tình sẽ biến thành cực kỳ không xong, cho nên, ta muốn đánh Đông Doanh, trực tiếp xử lý Thiên hoàng bọn hắn, bức bách người Đông Doanh tiến hành hải chiến."

Địch Thanh trầm tư một hồi, đánh Đông Doanh, đây cũng là một biện pháp tốt.

Chỉ cần quân Tống công kích Đông Doanh, những người Đông Doanh kia phải trở về trợ giúp, thủy sư Tống triều có thể dựa vào ưu thế số lượng triển khai hải chiến cùng người Đông Doanh, lúc kia, thiết kỵ Liêu quốc không có khả năng vọt tới biển rộng, cho dù Liêu Hứng Tông muốn giúp cũng không giúp được.

Hải chiến, Trần Nguyên có phần nắm chắc.

Bởi vì trên mặt số lượng, thủy sư Tống triều vượt xa Đông Doanh, năng lực sản xuất chuẩn bị cũng mạnh hơn gấp trăm lần người Đông Doanh, tuy kinh nghiệm quan binh thủy sư tác chiến không phải thập phần phong phú, nhưng theo chiến đấu, tất cả đều sẽ từ từ chuyển biến tốt đẹp.

Quan trọng nhất là, hải chiến, Trần Nguyên có chi kì binh Hô Diên Khánh, bốn mươi chiếc chiến thuyền, tuyệt đối là một cỗ lực lượng có thể quyết định thắng bại chiến tranh.

586. Chương 549: Đâm Sau Lưng

Trong lòng Trần Nguyên thầm nghĩ, nếu người khác ngưỡng mộ Đại Tống, vậy thì là chuyện tốt, bị các người ngưỡng mộ, liền không dễ chơi rồi.

Nhật Bản luôn luôn ưa thích làm cái loại cúi đầu cung kính này, sau đó bỗng nhiên rút dao găm ra giết chết đối thủ.

Trần Nguyên liếc nhìn Fujiwara Côn Tam Lang: "Chuyện này cũng không có thể trách bọn họ, Đại Tống chúng ta là quốc gia quân tử, luôn luôn tha thứ đối với minh hữu và phiên thuộc quốc, ai, lúc này đây người

tới quá muộn, nếu sớm hơn ba năm, qua Đại Tổng thiết lập quan hệ ngoại giao mà nói, mâu dịch giữa chúng ta căn bản không thể gián đoạn ba năm.”

Fujiwara Côn Tam Lang khom người chào: ”Phò mã gia yên tâm, ngày sau chúng ta tất nhiên sẽ hợp tác, để cho chúng ta quên hết những chuyện không vui này.”

Trần Nguyên như là đang trầm tư, hơn nửa ngày không nói gì, cuối cùng lắc đầu một cái, nói: ”Không được, hiện tại ta không nắm chắc thuyết phục hoàng thượng, ta có thể đáp ứng các người, ta tuyệt đối không để cho Đại Tổng xuất binh, cho dù làm, cũng chỉ là chút ít bộ dáng cho người Triều Tiên nhìn, chúng ta sẽ không mang đao thật thương thật đánh nhau.”

Fujiwara Côn Tam Lang tỏ vẻ mình có thể giải thích nỗi khổ tâm của Trần Nguyên, nói: ”Phò mã gia có thể làm được như vậy, tại hạ đã vô cùng cảm kích, ta đại biểu Thiên hoàng chúng ta, còn có cả tướng quân của chúng ta, tỏ vẻ cảm tạ với Phò mã gia!”

“Đợi ngày sau chúng ta giải quyết Triều Tiên, mấy cái gì đó ngăn cản tại giữa chúng ta sẽ tự nhiên biến mất, ngày thiết lập quan hệ ngoại giao, chúng ta tất nhiên sẽ mời Phò mã gia đi Đông Doanh, coi như là cảm tạ.”

Trần Nguyên gật đầu nói: ”Những việc này thì không cần nói, ta chỉ hi vọng các người có thể tuân thủ lời hứa, nếu tương lai chúng ta và Liêu quốc có chiến sự mà nói, hi vọng quý quốc xuất binh tương trợ.”

“Tuy điều kiện ta hứa với các người, không có nghĩa là ý kiến hoàng thượng chúng ta cũng thế, nhưng xin người tin tưởng ta, chúng ta chỉ cần Yến Vân mười ba châu, khu Liêu Đông còn lại, chúng ta có thể thương lượng.”

Điều kiện này cực kỳ mê người, hơn nữa tại Fujiwara Côn Tam Lang còn cảm thấy rất hợp lý.

Tổng triều cùng Liêu quốc là kẻ thù truyền kiếp, lúc trước chính là vì kiềm chế Liêu quốc, mới một năm cho người Triều Tiên mấy chục vạn quan để thiết lập quan hệ ngoại giao.

Hiện tại bọn hắn đánh bại Triều Tiên, người Tổng triều lựa chọn bọn hắn, với tư cách minh hữu mới để thương nghị chiến tranh tương lai, trong này không có chỗ nào đáng để hoài nghi.

”Ta đã viết thư cho tướng quân của chúng ta, ta nghĩ hắn cũng sẽ đồng ý với ý kiến của Phò mã gia.”

Hai người vừa nói, vừa uống rượu, bất tri bất giác, hai bầu rượu liền đi xuống bụng.

Trần Nguyên cảm giác toàn thân nóng nóng, liền không uống nữa mà nói: ”Tốt rồi, đã như vậy, có lẽ là mời tôn sứ trở về đi, trong tình thế hiện tại, người ở chỗ của ta thời gian quá dài sẽ không tốt.”

“Quân đội của chúng ta lập tức sẽ đến biên cảnh Liêu quốc, người Liêu quốc chắc chắn cảm thấy khẩn trương, bọn hắn sẽ không còn lòng dạ thanh thản đi quản sự tình giữa các người và Triều Tiên, các người có thể buông tay ra làm, nhớ kỹ, động tác nhanh một chút.”

Fujiwara Côn Tam Lang đứng dậy cáo từ: ”Tuân lệnh ”

Đội tiểu tử này vừa đi, Bàng Hỉ lại từ bên ngoài tiến đến, nói: ”Phò mã gia, Dịch Thanh tướng quân và Lưu Bình đã chờ đợi thời gian rất lâu rồi.”

Trần Nguyên nhìn chằm chằm vào phương hướng Fujiwara Côn Tam Lang biến mất, khoe miệng hiện lên vẻ tươi cười, người Đông Doanh là loại người rút đao sau lưng, Trần Nguyên cũng thế.

Trò chơi này chính là kiểu như vậy, so xem ai càng vô sỉ, càng hạ lưu so với người khác.

Chỉ cần càng vô sỉ hơn một ít, người có thể ra tay nhanh hơn một ít so với đối phương, chỉ có càng hạ lưu hơn một tít, mới có thể tại thời điểm xuất đao, làm cho đối phương vô pháp phản ứng.

Cái trò chơi này, Trần Nguyên biết chơi, Phạm Trọng Yêm không biết, Nhân Tông cũng sẽ không, bọn hắn đều quá quân tử, đặc biệt là Nhân Tông, thời điểm Trần Nguyên nói kế hoạch này với hắn, rõ ràng hắn còn hỏi Trần Nguyên, tìm có gì khai chiến với người Đông Doanh mới phù hợp?

Đây là chuyện không cần lấy cớ, ít nhất tại trước khi đấu võ diễn ra, không thể có bất kỳ cái cớ nào.

Phải làm cho người Đông Doanh tin tưởng Đại Tổng thật sự muốn kết minh cùng bọn họ, ý đồ cùng nhau chia cắt Liêu quốc, cũng phải cho Liêu Hứng Tông biết, người Đông Doanh đã kết minh cùng Đại Tổng.

Mặc dù Nhân Tông có cái nhìn đối với hành vi này, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tiếp tục tin tưởng Trần Nguyên.

Sự tình Triều Tiên cùng Đông Doanh vẫn là Trần Nguyên làm, hiện tại đã hơi chệch đường ray rồi, nhưng Nhân Tông vẫn tin tưởng Trần Nguyên có năng lực chỉnh lại, bởi vì, Trần Nguyên chưa từng để cho hắn thất vọng.

Địch Thanh đi đến trước mặt Trần Nguyên, nói: "Phò mã gia, hoàng thượng đưa mật chỉ xuống, bảo ta nghe theo người điều khiển, rốt cuộc có chuyện gì muốn làm, có phải là tham gia chiến tranh Triều Tiên không?"

Trần Nguyên không dấu diếm hắn: "Đúng, Địch đại ca, các người theo ta vào đây."

Địch Thanh và Lưu Bình cùng hắn đi vào giữa phòng, Bàn Hỉ lập tức mở một bức bản đồ ra, là địa đồ Đông Doanh.

Trần Nguyên đặt tay trên bốn đảo nhỏ, nói: "Đông Doanh hiện tại có tổng nhân khẩu gần ngàn vạn, dựa theo tỉ lệ nam tử vừa độ tuổi để tính toán mà nói, bọn hắn nhiều nhất có thể động tám mươi vạn quân đội. Đây là con số nói về hướng lớn nhất, bình thường quân đội chắc có khoảng ba bốn mươi vạn, theo tình báo ta có được, thực tế cách mấy cái chữ này không xa."

Địch Thanh không nói gì, lần này hắn tới, là Nhân Tông bảo hắn đến, nhiệm vụ của hắn là nghe Trần Nguyên nói, sau đó làm như thế.

Tay Trần Nguyên lại chuyển qua vị trí Triều Tiên, nói: "Những năm này người Triều Tiên và người Đông Doanh đánh nhau, song phương tử bị thương không ít người, hiện tại có mười vạn quân đội Đông Doanh đã bước lên Triều Tiên, còn có cả quân đội đang trên đường vận chuyển, trong khoảng thời gian này, ta trao đổi một ít vật tư mua bán cùng bọn họ, từ việc bọn hắn chuẩn bị mua sắm vật tư để xem xét, quân đội tại Triều Tiên tuyệt đối không ít hơn hai mươi vạn."

Địch Thanh cau chân mày lại, nói: "Rất khó đánh."

Hai mươi vạn quân đội, cho dù đại đa số người Đông Doanh chỉ có một thanh đao, cũng đủ để đánh với quân Tống.

Hướng chi quân Tống vượt biển tác chiến, đây là phương thức chiến tranh bọn hắn chưa từng thử, trong lòng Địch Thanh không nắm chắc bao nhiêu phần thắng.

Trần Nguyên gật đầu nói: "Nhưng Triều Tiên lại rất dễ đánh, nếu như không thể giải quyết nhanh, một khi Liêu quốc nhúng tay, sự tình sẽ biến thành cực kỳ không xong, cho nên, ta muốn đánh Đông Doanh, trực tiếp xử lý Thiên hoàng bọn hắn, bức bách người Đông Doanh tiến hành hải chiến."

Địch Thanh trầm tư một hồi, đánh Đông Doanh, đây cũng là một biện pháp tốt.

Chỉ cần quân Tống công kích Đông Doanh, những người Đông Doanh kia phải trở về trợ giúp, thủy sư Tống triều có thể dựa vào ưu thế số lượng triển khai hải chiến cùng người Đông Doanh, lúc kia, thiết kỵ Liêu quốc không có khả năng vọt tới biển rộng, cho dù Liêu Hứng Tông muốn giúp cũng không giúp được.

Hải chiến, Trần Nguyên có phần nắm chắc.

Bởi vì trên mặt số lượng, thủy sư Tống triều vượt xa Đông Doanh, năng lực sản xuất chuẩn bị cũng mạnh hơn gấp trăm lần người Đông Doanh, tuy kinh nghiệm quan binh thủy sư tác chiến không phải thập phần phong phú, nhưng theo chiến đấu, tất cả đều sẽ từ từ chuyển biến tốt đẹp.

Quan trọng nhất là, hải chiến, Trần Nguyên có chi kì binh Hô Diên Khánh, bốn mươi chiếc chiến thuyền, tuyệt đối là một cỗ lực lượng có thể quyết định thắng bại chiến tranh.

587. Chương 550: Tìm Người Đến Mông Cổ (1+2)

Hiện tại quân đội còn sót lại ở Triều Tiên vẫn đang chống cự, chỉ cần Tống triều và Đông Doanh triển khai hải chiến, cho dù không thể tốc thắng, cũng đủ để chặn đứng người Đông Doanh tiến hành tiếp tế đối với chút ít quân đội đã lên đất liền ở Triều Tiên.

Thời gian không cần quá dài, một tháng, thế cục Triều Tiên sẽ thay đổi.

Lưu Bình nghe xong, trong lòng lại cả kinh, Trần Nguyên cải biến kế hoạch, từ chiến Triều Tiên trước đây biến thành đánh Đông Doanh trước rồi, việc này có ý nghĩa là buông tha ý định ngay từ đầu liền tràn lên Nhân châu, việc này lại làm cho Lưu Bình rất không chấp nhận được, nói: "Phò mã gia, chúng ta còn có huynh đệ đang chờ đợi tại Triều Tiên."

Trần Nguyên khẽ lắc đầu, nói: "Ta biết rõ, bọn hán phải thủ vững tại đó, bởi vì sớm muộn gì chúng ta cũng bước lên trên Triều Tiên, thủy sư đã bắt đầu chuẩn bị, không qua bao lâu, chiến đấu sẽ lập tức khai hỏa."

Miệng Lưu Bình run rẩy hai cái, không qua bao lâu, nhưng khẳng định không thể ít hơn một tháng, đến lúc đó, năm trăm huynh đệ còn có thể thừa lại bao nhiêu? Lưu Bình không biết.

Trần Nguyên hiểu ý tứ Lưu Bình, vỗ vỗ bờ vai của hán, nói: "Đều là lỗi của ta, lúc trước ta quá nóng lòng."

Lưu Bình thở dài một tiếng, lúc đó tình huống không rõ, phái một ít người đi xem trước, là việc tất cả mọi người đồng ý, chiến tranh chính là như vậy, cũng không phải tất cả hi sinh đều có giá trị.

Trần Nguyên nắm chặt tay, nói: "Hiện tại mấu chốt là phải giải quyết vấn đề người Liêu quốc, phải làm cho Liêu quốc người tin tưởng chúng ta đã muốn kết thành liên minh với người Đông Doanh. Thời điểm chúng ta động thủ, phải sớm hấp dẫn toàn bộ quân đội Liêu quốc, làm cho bọn họ vô pháp thay đổi quá nhiều quân đội tham gia chiến tranh Triều Tiên trong thời gian ngắn mới được."

Địch Thanh liếc nhìn Trần Nguyên, nói: "Hoàng thượng đã triệu tập bốn mươi vạn binh đồn điền, đi trước đến biên cảnh Tống Liêu, chắc hẳn chủ lực người Liêu quốc sẽ lập tức xuôi nam."

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Bốn mươi vạn? Quá ít, hiện tại Liêu quốc có hơn sáu mươi vạn quân thường trực, hơi động viên một tỷ, tám mươi vạn người là không thành vấn đề, chúng ta phải dựa theo mấy cái chữ này để bố trí."

Địch Thanh sững sốt một chút: "Trong ngắn hạn, chúng ta vô pháp triệu tập quá nhiều quân đội."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Có, chúng ta có quân đội."

Nhân Tông uỷ quyền lớn nhất cho Trần Nguyên, hẳn có thể buông tay phát huy tất cả khả năng của mình.

Tây Cương, Tây Cương hiện tại có rất nhiều nam nhân cả ngày đi tìm nữ nhân, án kiện ác tính nhiều lần phát sinh.

Những người thuộc Đảng Hạng trước kia này rất cường tráng, chỉ cần cho bọn hán một cây đao, cho bọn hán một khôi giáp, bọn hán chính là chiến sĩ.

Lại để cho Hạ Từ làm chút ít văn vẻ, tổ chức những người này lại, số lượng chắc chắn không quá ít, cũng không cần thật sự đi đánh, giao cho Dã Lợi Kiến Ca và Lý Thế Bân mang theo, vừa để xuống chỗ Hạ Lan Sơn, Liêu Hứng Tông không phái cái hai mươi vạn người nhìn chăm chăm vào, hẳn sẽ không ngủ yên.

Mộc Quế Anh trấn thủ ba cửa ải, bản thân mình đã có thập vạn hùng binh, tăng thêm bốn mươi vạn quân Tống nhập tiền tuyến, tuy sức chiến đấu của những binh lính này không được tốt lắm, nhưng hơi phóng một chút tiếng gió ra, dù thế nào Liêu Hứng Tông cũng phải đưa đến 30 vạn người phòng thủ chứ?

Còn có cả Mông Cổ, những người Mông Cổ kia cường tráng dị thường, hơn nữa chiến lược của bọn hán có độ thọc sâu rất lớn, lần trước đó, chỉ mấy ngàn người phản loạn, liền làm cho Liêu quốc trước sau vận dụng hơn mười vạn binh lực để áp chế.

Nếu như phái người có năng lực đi tổ chức một tỷ, tin tưởng Liêu Hứng Tông sẽ rất khó rảnh tay.

Tăng thêm Liêu quốc còn phải lưu lực lượng nhất định để trấn thủ bản thổ, những người Nữ Chân kia cũng phải canh chừng mới được, cứ tính toán như vậy, Liêu Hứng Tông không thể còn binh lực, cho dù còn lực lượng cơ động, hấn cũng không dám tùy tiện tiến vào Triều Tiên.

Chỉ cần động tác của mình nhanh một chút, chắc chắn có thể đánh một trận xinh đẹp.

Chỗ Mộc Quế Anh và Hạ Từ căn bản không tồn tại vấn đề gì, tay chân động một cái, dù thật hay giả, Liêu Hứng Tông đều phải phái quân đội tới, cho nên Trần Nguyên thập phần tự tin.

Mấu chốt là Mông Cổ, cần một người trí dũng song toàn, có năng lực sáng tạo ra một phen sự nghiệp, mới có thể nhắc lên sóng gió, Trần Nguyên cũng đã có người lựa chọn thích hợp.

Ngày hôm sau, vào buổi tối, Trần Nguyên liền chạy tới Thương Châu doanh.

Nơi này là địa phương giam giữ những tội phạm quan trọng, người bước vào cái chỗ này, cả ngày chỉ có thể làm hai chuyện, chuyển tảng đá, ngủ.

Tay chân của bọn hấn đều bị đeo xiềng xích nặng nề, đi đường rất không tiện.

Nhưng bọn hấn vẫn phải xách hòn đá nặng hơn mười cân, gian nan hoạt động, hơi chậm hơn người khác một chút, roi trên tay những kia lính canh ngục sẽ không chút lưu tình, mạnh mẽ đánh lên trên người bọn họ.

Bị đánh chết ở chỗ này, không ai giải oan cho người.

Trần Nguyên là đại nhân vật, điểm này thì quản chế Thương Châu doanh cực kỳ rõ ràng, những thứ không nói khác, chính là thời điểm năm trước, Trần Nguyên chuyên môn cấp phát 30 vạn, tu sửa nhà tù mới cho Thương Châu doanh, để cho quản chế này cảm kích không thôi.

Không phải hấn đau lòng những phạm nhân kia, mà là cái công trạng xây nhà tù mới này là của mình.

Hấn vẫn muốn tìm cơ hội đi cảm tạ Trần Thế Mỹ, cũng thuận tiện trèo lên cái cành cây cao này, nói không chừng có thể được đề thăng thêm một bước, nhưng một mực không tìm được người thích hợp dẫn mình đến ra mắt.

Cho nên nghe nói Trần Nguyên muốn tới, quản chế sớm đã quét sạch sẽ gian phòng, chuẩn bị trà ngon tốt nhất.

Xe ngựa Trần Nguyên vừa tới cửa, hấn liền mang theo một đội lính canh ngục chạy ra ngoài hoan nghênh, đón Trần Nguyên từ trên xe xuống đất.

Trần Nguyên rất là khách khí, nói: "Làm phiền quản chế đại nhân hậu đãi như thế, tại hạ thật sự vô cùng xấu hổ, vốn chỉ xử lý một ít chuyện riêng, thật sự không muốn quấy rầy quản chế đại nhân, nhưng hạ nhân không hiểu chuyện, rõ ràng lại đến rồi, còn phải xin đại nhân đừng nên trách mới được."

Quản chế bị hấn vừa mở miệng liền gọi một tiếng đại nhân, trong lòng có chút cảm giác được yêu mà sợ, mặt đỏ rần.

Tuy Phò mã gia này không có chức quan, gọi mình một tiếng đại nhân, ở lễ tiết thì mình rất oai, nhưng người ta là Phò mã, hơn nữa tốt xấu còn có phẩm cấp Tam phẩm ở nơi đó, huống chi thế lực trong tay người ta, cũng không cần phải nói.

"Trần đại nhân quá khách khí rồi, hạ quan sớm đã muốn thoảng chiêm ngưỡng hình ảnh Trần đại nhân một lần, lần này ngài tới, hạ quan mới là người cực kỳ cảm kích."

Trần Nguyên cười một chút rồi nói: "Một chút việc tư mà thôi, ta muốn gặp vài người, xin quản chế đại nhân giúp đỡ."

Quản chế căn bản không có gì do dự, gật đầu nói: "Tốt, Phò mã gia đưa danh sách cho ta, chỉ cần là người còn sống, ta cam đoan sẽ đưa đến trước mặt người."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, vậy thì đa tạ quản chế đại nhân, đúng rồi, ta còn muốn mượn một địa phương thanh tĩnh, bày chút ít rượu và thức ăn, không biết có thuận tiện hay không?"

Quản chế gật đầu nói: "Thuận tiện, rất thuận tiện, cứ đặt ngay trong sảnh đường đi, ta sẽ để cho các huynh đệ ở bên ngoài trông coi, cam đoan không có người nào quấy rầy Phò mã gia."

Chỉ là một lát, người đã được mang đến.

Vài năm không thấy, Vương Luân có vẻ gầy gò đi rất nhiều, Lí Thiết Thương lại vẫn là như cũ, nhìn về phía trên lại cảm thấy càng khỏe mạnh hơn, Đẳng Quân Tử hiển nhiên không thích hợp với việc lao động chân tay mạnh như vậy, tinh thần không tốt lắm, Quách Mặc Sơn thì đen đi một ít, vô cùng khỏe mạnh.

Sau khi Lí Thiết Thương vào cửa, trông thấy Trần Nguyên, trong lòng liền hưng phấn lên, nói: "Ha ha, Phò mã gia, ta còn tưởng rằng ngươi đã quên chúng ta nữa!"

Trần Nguyên đứng dậy, đi tới cửa nói: "Quản chế đại nhân, có thể tạm thời mở khóa của bọn hần ra không? Ta nói một vài chuyện với bọn họ thôi, không có gì đáng ngại."

Quản chế kia hiển nhiên có chút do dự, không phải nói hần không bán cái mặt mũi này, chỉ là, vạn nhất Trần Thế Mỹ xảy ra chuyện, hần không đảm đương nổi.

Cuối cùng vẫn nhờ Trần Nguyên kiên trì, hần nghe theo lời Trần Nguyên, mở hết khóa ra.

Trần Nguyên đưa tay ra mời mấy người Vương Luân: "Chư vị huynh đệ, mời vào bên trong ngồi."

Vương Luân và mấy người ngồi xuống bên bàn, cũng không cần mời, một con gà mập rất nhanh bị bọn hần xé nát, vài người đều cảm cú ăn, không nói lời nào.

Trần Nguyên tự ngồi tại chỗ, nói: "Vương Huynh, bà chị bây giờ đang ở Biện Kinh, cháu ta đã được bốn tuổi rồi, vài ngày trước, đã biết viết chữ."

Miệng Vương Luân bỗng nhiên ngừng một chút, cơ trên mặt co rúm, những năm này, lý tưởng của hần đã mất hết, chuyện hần nghĩ nhiều nhất là lão bà và đứa trẻ của mình.

Trần Nguyên nói tiếp: "Những năm này bà chị chưa tới thăm ngươi, là ta không cho nàng đến, ta không muốn để cho cháu ta biết rõ ngươi đang ở cái địa phương này, nó đã từng hỏi ta, cha hần đi nơi nào, ta nói cho hần biết, cha hần là đại anh hùng, đang ở một chỗ rất xa làm đại sự."

Thanh âm Vương Luân có chút nghẹn ngào, nói: "Đa tạ."

Trần Nguyên cầm lấy chén rượu, rót cho bọn hần, nói: "Từ từ ăn, ăn nhiều sẽ tiêu chảy, điểm này, tại hạ thập phần rõ ràng."

Quách Mặc Sơn cầm một cái đùi gà, hần không có phiền muộn như Vương Luân, ngẩng đầu nói: "Các người đều từ từ ăn, để cho một mình ta đau bụng là được rồi."

Trần Nguyên nói tiếp: "Ta cũng đã tìm được thi thể Trương Hải, đã chôn hần ở Thiểm Tây, ngay ở quê hương của hần, không lập bia, bởi vì nếu như lập bia mà nói, quan phủ sẽ hủy mộ."

Đẳng Quân Tử ăn được một hồi, cuối cùng cũng khôi phục một ít sức lực, nói: "Trần huynh, lần này ngươi tới thăm chúng ta, tất nhiên có việc, rốt cuộc là vì sự tình gì?"

Lí Thiết Thương nói: "Chỉ cần chuyện ngươi chôn Trương Hải, có sự tình gì, ngươi cứ việc nói là được."

Vương Luân rốt cục cũng buông đồ ăn trong tay xuống, chờ Trần Nguyên nói chuyện.

Trần Nguyên nhìn bọn hần, nói: "Ta muốn để cho các người đi Mông Cổ."

Vài người đều sững sờ hỏi: "Đi Mông Cổ?"

Trần Nguyên gật đầu nói: "Ta cần người đi Mông Cổ, tổ chức một chi quân đội, đánh đập đầu với Liêu quốc, hơn nữa không thể dùng danh nghĩa Tống triều."

"Đây là một cơ hội, có thể để cho các người đi ra khỏi đại lao, chư vị đều là người có bản lĩnh, ta không hi vọng cả đời các người đều hao phí trên đám đá tảng này, nếu như các người đồng ý đi mà nói, ta sẽ thả các người đi ra ngoài."

Trên mặt Lí Thiết Thương đầy vẻ tươi cười, nói: "Đừng nói đi Mông Cổ, chỉ cần không cần ở Thương Châu doanh, người bảo ta đi nơi nào cũng không thành vấn đề."

Trần Nguyên nói: "Ta biết rõ chư vị sẽ đáp ứng, nhưng lời đầu tiên, ta phải nói rõ ràng, tại Thương Châu doanh, ít nhất các người còn có thể sống được, ngày sau đại xá thiên hạ, các người còn có thể đi ra ngoài. Nhưng đi Mông Cổ, ta không giúp được các người cái gì, tất cả đều phải dựa vào chính các người, có thể còn sống trở về hay không, phải xem bản lãnh của các người."

Đảng Quân Tử ớn trọng hơn một ít, quàng ánh mắt về phía Vương Luân, hỏi: "Đại ca, đại ca thấy thế nào?"

Trên mặt Vương Luân đột nhiên hiện lên nụ cười, con mắt quét một vòng, cuối cùng là rơi vào trên người Trần Nguyên, nói: "Phò mã gia, ta là người làm đại sự, ta không muốn chuyển đá tảng, chờ người khác tâm tình tốt rồi mới thả ta ra ngoài."

Trần Nguyên tiếp nhận ánh mắt của hắn, cũng nở nụ cười, nói: "Tốt, cứ quyết định như vậy đi, chỗ ta có công văn của Bao đại nhân, hiện tại có thể mang bọn người đi."

Trần Nguyên nói xong, liền muốn lấy công văn ra, lúc này Vương Luân bỗng nhiên nói: "Đợi một chút, Trần huynh, ta hỏi lại người một vấn đề, người không sợ ta lại phản sao?"

Vấn đề này làm cho tay Trần Nguyên dừng một chút, nhưng hắn vẫn lấy công văn ra, đặt ở trên mặt bàn, hỏi lại Vương Luân một câu: "Vương đại ca, lúc trước vì cái gì người tạo phản?"

Vương Luân nói: "Ta bất mãn đối với Đại Tổng, lúc trước là vậy, hiện tại cũng thế."

Trần Nguyên hỏi tiếp: "Vì cái gì bất mãn?"

Vương Luân hừ một tiếng, nói: "Sĩ phu sống mơ mơ màng màng, hoàng thượng ngu ngốc vô năng, dân chúng lầm than, đối ngoại cứ chiến là bại, triều đình như vậy, cần nó làm cái gì?"

Trần Nguyên đứng dậy, đi đến trước mặt Vương Luân, nói: "Ta thả người đi ra ngoài, chính là để người nhìn Đại Tổng hiện tại, mặc dù không tốt như người muốn, nhưng tất cả đều đang thay đổi, ta không tin người còn có thể tạo phản, bởi vì ta biết rõ người là một người thấu tình đạt lý, còn có, người không biết hại ta."

Vương Luân suy nghĩ một hồi lâu, sau đó mới nhẹ nhàng nói: "Trần huynh, tựa như người nói, ta sẽ không hại người, nếu như ta lại phản, chẳng phải là dồn người vào tử địa? Người lôi ta từ dao cầu ra ngoài, lại thả ta từ trong cái đại lao này ra ngoài, nếu ta làm như vậy, có gì khác cầm thú đâu? Trần huynh yên tâm, đến Mông Cổ, chúng ta sẽ làm hết sức."

Trần Nguyên đặt một cái túi lớn ở trên mặt bàn, nói: "Hiện tại ta sẽ đi xử lý thủ tục với quân chế, trong này là quần áo mới, chư vị nhìn xem có hợp không?"

Lúc này đây bọn hắn đi Mông Cổ, không biết còn có thể còn sống trở về hay không.

Tác chiến cùng người Liêu quốc rất nguy hiểm, bọn hắn xâm nhập Mông Cổ càng nguy hiểm hơn, bởi vì ở thời đại này, từng dân tộc đều có một ít bản tính bài ngoại, nguy hiểm nhất chính là, Trần Nguyên ngoại trừ có thể để cho bọn hắn mang một ít vàng bạc ra, không thể cho bọn hắn ủng hộ gì.

Cho nên, chuyện này cần mấy người Vương Luân tự làm việc, lấy mạng ra đánh cược.

"Xe ngựa của ta liền ở bên ngoài, hiện tại các người thay đổi y phục, theo ta đi, Vương huynh, đến Biện Kinh thăm chị dâu một lần đi, không có quá nhiều thời gian, trong vòng hai tháng, người phải kéo một chi đội ngũ, tạo thành áp lực cho Liêu quốc."

Trong vòng hai tháng? Nghe được hạn chế này, Vương Luân cau chân mày lại, Mông Cổ quá xa, từ Biện Kinh chạy đến Mông Cổ, ít nhất phải mất hơn hai mươi ngày.

Trần Nguyên gật gật đầu với hắn, ý bảo mình không nói quá.

.....

Nhân châu.

Võ Minh đứng trên đỉnh núi, một lần chiến đấu lại qua đi.

Đại quân người Đông Doanh đã trở về, hiện tại nhân số của bọn hắc đã gia tăng đến gần hai vạn người, nhưng Võ Minh lựa chọn trận địa cực kỳ tốt, ở trên cao nhìn xuống, ba mặt triển núi cực kỳ dốc đứng, căn bản không thích hợp để tiến công.

Một mặt sườn núi tương đối bằng phẳng duy nhất, bị những người Tiểu Bàng đánh bại đánh bại kia tiến vào sơn động, lại phát hiện cái sơn động này vô cùng quan trọng, không riêng gì việc bọn hắc không thể rời đi, còn phải thủ vững.

Đỉnh núi và sơn động tạo thành một hệ thống phòng ngự rất chắc chắn, Võ Minh ở phía trên, có thể trợ giúp người trong sơn động phòng thủ, mà cái sơn động kia, vừa vặn có thể dùng để công kích những địch nhân chuẩn bị xông lên đỉnh núi, tuy không đủ để tạo thành sát thương rất lớn cho địch nhân, nhưng lại có thể làm cho thời điểm những người kia tại chạy qua trước mặt bọn họ phải chậm lại.

Đối với bên công kích mà nói, mất đi tốc độ và tính đột nhiên là việc cực kỳ bất lợi, cục diện này quả nhiên là chuyện ai cũng không nghĩ tới.

Ngày hôm qua, thời điểm địch nhân lui, Võ Minh phát động lần phản công thứ nhất, muốn phái một số người đến tiếp viện bọn hắc, để cho cứ điểm này càng chắc chắn hơn một ít, nhưng sơn động này quá mức hẹp hòi, căn bản không chứa nổi nhiều người.

Vì vậy, chỉ có thể rút cho bọn hắc một ít trang bị và tiếp tế tất yếu, bọn người Võ Minh lại lui lên trên.

Hệ thống phòng ngự chắc chắn, địa hình hiểm yếu, tăng thêm bản thân quân Tống được rèn luyện quân sự hàng ngày, tuy nhân số bọn hắc rất ít, nhưng chiến đấu rất thoải mái..

588. Chương 551: Đến Nhà Xin Xỏ (1+2)

Quân Tống căn bản không phải như Vương tử Triều Tiên nói, không có chiến lược chiến thuật gì nguyên vẹn.

Rất khác biệt, vô luận là trận hình hay là trận địa, Vũ Kinh cũng nên đều có rất nhiều miêu tả về cuộc chiến vùng núi, kể cả chỉ đạo từng cá nhân binh sĩ nên làm như thế nào để tác chiến, Tống triều đều có các loại kiến giải riêng.

Càng thêm có lợi đối với quân Tống chính là, người Đông Doanh đã dùng hết chương tâm lôi rồi, những vật này của bọn hắc vốn là dựa vào Trần Thế Trung và Hồ Diên Khánh buôn lậu bán cho bọn họ mà có được, đại bộ phận đều mang đến tiền tuyến, dùng để tác chiến với những người Triều Tiên đang kiên trì chống cự kia, số lượng để ở chỗ này vốn không nhiều lắm, chiến tranh đánh đến hiện tại, sớm đã không còn.

Mà vật chất quân Tống để dành tương đối sung túc, nhìn về phía trên phẳng phát như vô tận, cung nỏ và những xe nổ, ống đồng phóng hỏa kia, quả thực chính là ác mộng của người Đông Doanh.

Lão Trâu một mình đưa thân thể ra ngoài cửa động, quan sát đến tình huống bên ngoài, vừa rồi có hơn mười thi thể người Đông Doanh bị đốt thành than còn ở bên ngoài, đen sì, nhìn về phía trên dị thường chói mắt.

Phía trước có một bóng dáng đang hoạt động, là một võ sĩ Đông Doanh bị thương, hiển nhiên là hắc đang bò từ trên đỉnh núi xuống, chân trái bị chặt đứt rồi.

Lão Trâu xem xét là biết, chính tề miệng vết thương như vậy, tất nhiên là kiệt tác của câu liêm thương quân Tống, người này muốn bỏ lại, leo xuống dưới núi, như vậy là hắc có thể sống sót.

Lão Trâu phun một bãi nước miếng, sau đó cầm lấy cung nỏ, nhắm vào đầu của hắc, ngón tay nhẹ nhàng bóp cò.

Người Đông Doanh kia ngay cả kêu cũng không thể kêu được một tiếng.

Tiểu Bàng ngồi ở bên trong, liếc nhìn lão Trâu, hỏi: "Hôm nay được mấy người rồi?"

Lão Trâu không quay đầu lại, nói: "Bảy."

Sau khi nói xong, hai chân không khỏi bồng nhúc nhích một chút, đối với bọn hắn mà nói, hiện tại làm cho bọn họ không thể chịu đựng được, không phải người Đông Doanh phía trước, mà là hoàn cảnh oi bức ẩm ướt trong sơn động này.

Không khí lưu thông nơi đây không phải quá tốt, độ ẩm ít nhất phải hơn ba mươi độ, đại đa số người trong bọn họ bị độ ẩm của khu rừng rậm này tra tấn đến mức hai cái chân mềm nhũn.

Huynh đệ bên trên cũng không khá hơn chút nào, mấy ngày trước đây, nguyên một đám các huynh đệ chạy xuống đưa tiếp tế cho bọn hắn, bị muỗi đốt không nhìn ra khuôn mặt vốn có.

Những huynh đệ kia nói, bọn hắn ở phía trên núi cũng không ngủ được yên, côn trùng thật sự quá nhiều, khê cắn một cái, một cục mụn liền mọc lên, ngứa ngáy khó chịu.

Trong sơn động không có côn trùng, cái này phải quy công ở con măng xà, có nó ở chỗ này, những con vật làm cho người ta chán ghét kia căn bản không dám đi vào.

Con măng xà những ngày này có đồ ăn phong phú, vóc dáng hiển nhiên lại dài ra rồi, kích thước bề ngang cũng to hơn không ít, đã khá quen thuộc bọn hắn.

Thời điểm Tiểu Bằng đang suy nghĩ mấy chuyện, bỗng nhiên cảm giác bên chân mình có một cái gì đó trắng nõn chạy qua, thanh âm thở gấp "vù vù" truyền đến như chiến mã đang phi nhanh, hóa ra là con măng xà đói bụng, thò đầu to ra ngoài, hai con mắt quét mắt một đám binh lính.

Các binh sĩ đã không có chút sợ hãi nào đối với nó, giống như nó đã tiếp nhận nhóm người này xâm nhập vào trong nhà mình rồi.

Tiểu Bằng nhìn con măng xà, liền quay đầu hô lão Trâu: "Lão Trâu, ca của người đói bụng."

Người bên trong động đã ở đây hơn mười ngày, mọi người thật sự rảnh rỗi nhàm chán, con măng xà này đã thành thú tiêu khiển của bọn hắn, bên ngoài còn nhiều thi thể, bọn hắn cầm những thi thể này nuôi rắn, có đôi khi cũng sẽ cho nó ăn một ít lương khô, đợi nó ăn no, liền tự nhiên mà lùi về trong thế giới của mình.

Dùng thi thể người nuôi mãnh thú, nghe thật là chuyện kinh khủng, nhưng trong cuộc sống nhàm chán nơi đây, lại là niềm vui thú duy nhất của bọn hắn.

Lão Trâu thậm chí còn từng đập đầu hoan nghênh nó đi ra, lại vui vẻ đưa tiễn nó rời đi.

Cho nên, hiện tại tất cả mọi người biết rõ, cái con măng xà này là ca ca của lão Trâu.

Lão Trâu quay đầu lại nhìn thoáng qua, cầm lấy một thanh câu liêm thương, kéo một cổ thi thể từ bên ngoài vào, nói: "Đó là cha người đấy!"

Tiểu Bằng nhìn hắn, trên mặt luôn luôn mang dáng tươi cười, tiểu Bằng cũng không biết mình cảm thấy có cái gì buồn cười, nhưng hiện tại, ngoại trừ cười ra, hắn không biết mình còn có thể làm cái gì nữa.

Lão Trâu đem thi thể người Đông Doanh ném cho măng xà, ngồi chồm hổm trên mặt đất, thở hổn hển nói: "Lần sau ai nói tên súc sinh này là ca ca ta, ta sẽ dốc sức liều mạng với hắn."

Trong sơn động bộc phát ra một hàng tiếng cười, lão Trâu bắt đắc dĩ, lại đưa mắt nhìn con măng xà kia.

Có thể là con măng xà đang cảm tạ lão Trâu, đuổi cái lưỡi hồng hồng ra, liếm vài cái trên ống quần lão Trâu, động tác này lại làm cho lão Trâu có chút sợ hãi, thân hình bồng nhúc nhích về phía sau, nói: "Đi, đi, đừng có lại gần ta."

Tiểu Bằng nhìn sắc trời bên ngoài, đã đen rồi, cầm một cục đá nhỏ từ bên cạnh qua, đặt vào trong túi tiền của mình, sau đó là đổ hết tất cả hòn đá trong túi ra, tính một chút, miệng lầm bầm: "Mười một ngày rồi."

.....

Sự tình phát triển đến hiện tại, Trần Nguyên cũng cảm giác mình rất vô sỉ.

Ban ngày hắn tuyên truyền các nơi về chỗ tốt khi làm cùng đồng minh người Đông Doanh, buổi tối lại đang lập kế hoạch xem lên đất liền ở chỗ nào trên Đông Doanh mới thích hợp nhất.

Thuyền đã được chuẩn bị xong, toàn bộ thủy sư Tống triều tập trung ở Tuyên Châu, chuyện này không khiến cho bất luận kẻ nào cảnh giác, dù sao thì hàng xóm trên biển của đại Tống là Triều Tiên hiện tại đang tiến hành chiến tranh, thủy sư Tống triều tập kết là sự tình hợp lý.

Mà Nhân Tông giống như là đồng ý với kế hoạch của Trần Nguyên, vào lúc này, rõ ràng lại phái quân đội bắc thượng, đến biên cảnh Tống Liêu, khiến cho thế cục Tống Liêu vốn đang hòa hoãn liền khẩn trương lên.

Đại quan biên cương Hạ Từ cũng theo sát sau lưng Nhân Tông, triệu tập mười vạn Khương binh tại Tây Cương.

Tất cả đều giao cho Dã Lợi Kiến Ca, bây giờ là Tham Tri quân sự Đại Tống phủ Hứng Châu dẫn đầu, đóng quân ở Hạ Lan Sơn, một bộ dạng tùy thời chuẩn bị vượt qua.

Tất cả những việc này, không riêng gì làm cho Liêu quốc sợ hãi, cũng làm cho Vương tử Triều Tiên Vương Huy có vẻ hoảng sợ không chịu nổi.

Hiện tại hắn đã biết rõ, Phò mã gia này tại Đại Tống thật sự có thể hô phong hoán vũ, nhiều đại thần như vậy đều phản đối hiện tại thiết lập quan hệ ngoại giao với Đông Doanh, nhưng Trần Thế Mỹ này rõ ràng có thể thuyết phục hoàng đế Tống triều.

Nếu như nói những thương nhân đàm phán mua bán với người Đông Doanh, chỉ là để cho Tống triều không có khả năng xuất binh Triều Tiên mà nói, như vậy, một khi chiến tranh giữa Tống Liêu bộc phát, Tống triều tất nhiên sẽ nóng lòng tìm một người minh hữu phù hợp.

Người minh hữu này chắc chắn sẽ không phải là quân đội Triều Tiên, đã bị người Đông Doanh bắt cả Đại vương lại.

Hắn giống như một con kiến trên lò lửa, cả ngày đứng ngồi không yên, vô cùng lo lắng.

Vương Cúc từ bên ngoài tiến đến, Vương Huy vội vàng nghênh đón, liên tiếp hỏi: "Thế nào? Trần Thế Mỹ kia chịu gặp mặt chúng ta chưa?"

Thần sắc Vương Cúc có chút tối tăm, nói: "Đây đã là lần thứ ba chúng ta trình danh thiếp rồi, nhưng giống như hai lần trước, không thấy hắn cự tuyệt, cũng không có bất kỳ hồi âm nào."

Hai tay Vương Huy chăm chú nắm lại với nhau, bước chân đi tới đi lui cực nhanh ở bên trong dịch trạm, lầm bầm: "Hắn rốt cuộc là có ý gì? Là ghét bỏ lễ vật của chúng ta ít sao?"

Vương Cúc nhìn hắn, lắc đầu nói: "Vương tử, xin thứ cho ta nói thẳng, Trần Thế Mỹ phú khả địch quốc, lễ vật với hắn mà nói không tính toán là cái gì, ta nghĩ, cái này có thể là nguyên nhân từ vấn đề mặt mũi."

Vương Huy sững sờ hỏi: "Mặt mũi?"

"Vâng, lần trước hắn đến gặp Vương tử, lại bị một lần đánh đầy bụi đất, ngài còn chạy đến chỗ hoàng đế Tống triều cáo trạng hắn một phen, hắn sao có thể bỏ được? Ta nghĩ, nếu như Vương tử tự mình đến thăm, hắn sẽ gặp người."

Vương Huy có chút do dự, hỏi: "Không phải là hắn cũng muốn nhục nhã ta một phen đấy chứ?"

Vương Cúc không trả lời hắn, lúc này còn sợ bị người nhục nhã? Người sống ở chỗ này, không có người nào đến nhục nhã người, chứng tỏ Tống triều rất là nhân nghĩa.

Mặc dù Triều Tiên thật sự diệt vong rồi, phỏng chừng Nhân Tông cũng sẽ an bài một thân phận Vương gia gì đó cho Vương Huy, để cho hắn cầm một phần bổng lộc Đại Tống, ăn no chờ chết tại Biện Kinh, nhưng như vậy có ý nghĩa sao?

Vương Huy suy nghĩ thời gian rất lâu, cuối cùng cũng thở dài một tiếng, nói: "Ai, được rồi, khuya hôm nay ta sẽ tự mình đi đến phủ Phò mã chờ hắn, nếu hắn muốn nhục nhã ta, cứ để hắn làm đi."

Lúc này trong lòng Vương Cúc mới buông được một tảng đá xuống đất, tuy Vương tử này còn trẻ tuổi, nhưng đại sự đến trước mắt, rốt cuộc vẫn không đến mức vứt đi, không làm cho hắn triệt để thất vọng.

Vương Cúc nói: "Buổi tối không được, Trần Thế Mỹ hôm nay vội vàng nhiều việc, nếu như Vương tử thật sự có tâm mà nói, ta sẽ đi ngay bây giờ chờ hần, tại cửa ra vào, nhất định có thể đợi đến lúc hần trở về gặp mặt."

Bổng tử là một dân tộc rất đặc thù, bọn hần có tính hai mặt cực kỳ phức tạp, cùng lúc, bọn hần cuồng vọng tự đại, một phương diện khác, lại không thể có thứ tiền vốn gì để cho bọn hần cuồng vọng tự đại.

Cái này đã xác định tính cách bọn hần.

Cho nên, thời điểm Trần Nguyên từ trên xe ngựa đi xuống, trông thấy Vương Huy đứng ở cửa ra vào Phò mã phủ, hần cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, hần biết rõ người này đến để cầu xin mình thôi.

"Vương tử diện hạ? Sao ngài lại đứng ở chỗ này?" Trần Nguyên nói chuyện cũng không hề có ý tứ trào phúng.

Hai người Vương Huy và Vương Cúc đồng thời tiến lên một bước, Vương Huy ôm quyền, khom người chào thật dài: "Phò mã gia, sự tình trước kia, đều là Tiểu Vương sai rồi, hôm nay Tiểu Vương đến để xin người thứ lỗi."

Trần Nguyên vội vàng vươn tay ra, dịu hần đứng dậy, nói: "Vương tử tuyệt đối không cần phải như thế, đến đây, chúng ta vào trong phòng nói chuyện, trên đường cái không phải chỗ để nói chuyện tử tế."

Thấy Trần Nguyên rút cục cũng chịu cho mình một cơ hội để nói chuyện, trong lòng Vương Huy và Vương Cúc đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít.

Đặc biệt là Vương Huy, chứng kiến vẻ mặt Trần Thế Mỹ rất khiêm tốn, cũng không có chút biểu hiện muốn nhục nhã mình nào, lại càng yên tâm hơn không ít.

Hai người đi theo Trần Nguyên vào Phò mã phủ, sau khi khách phân chủ khách ngồi xuống trong phòng, Vương Cúc đầu tiên là đưa lên một phần danh mục quà tặng, sau đó cung kính nói: "Phò mã gia, đây là một tấm lòng nhỏ của Vương tử chúng ta, mời Phò mã gia xem qua, chúng ta biết rõ, những vật này, khả năng sẽ làm Phò mã gia chướng mắt, những chỉ là tỏ tâm ý mà thôi, tính toán là Vương tử chúng ta tạ tội với Phò mã gia vì chuyện lúc trước."

Trần Nguyên cười một tiếng, nhìn thoáng qua danh mục quà tặng này, đại khái giá trị ba nghìn quan.

Hần khẽ lắc đầu, nói: "Nhị vị, cái này cũng không cần, ta biết rõ các người tới là muốn nói gì, ta cũng không muốn quanh co lòng vòng, buổi sáng hôm nay, hoàng thượng đã hạ chỉ, sai Dịch Thanh dẫn đầu mười vạn tinh binh lần nữa đi đến Hà Gian phủ, ứng phó thế cuộc khẩn trương biên quan Tổng Liêu."

Hần mà nói tới chỗ này, trên mặt Vương Huy chính là một mảnh lo lắng, nếu như Tổng Liêu không chiến, như vậy Triều Tiên còn có một chút hi vọng.

Một khi Tổng Liêu khai chiến mà nói, cho dù Tổng triều không ký kết minh ước cùng người Đông Doanh, cũng không có tinh lực giúp hần phục quốc.

Vương Huy đứng dậy, nói: "Phò mã gia, xin ngài nghỉ lại, người Đông Doanh kia vô cùng giảo hoạt, hơn nữa còn là dạng lòng muông dạ thú, ta biết rõ các người nhìn thấy Fujiwara Côn Tam Lang kia mang bộ dạng cung kính, cho là bọn họ thật sự nguyện ý kết giao cùng Đại Tống."

"Lúc trước hần đi sứ Triều Tiên chúng ta, so với bây giờ còn dịu dàng ngoan ngoãn hơn nhiều, những người người Đông Doanh này không có tín nghĩa, không tin tưởng được!"

Bộ dạng Trần Nguyên lại rất bình tĩnh, không hề nóng nảy, nói: "Tâm tình Vương tử, ta có thể hiểu được, chỉ là, có một việc cần Vương tử hiểu, ta là người Đại Tống, làm chuyện gì, đầu tiên cũng phải từ góc độ Tống triều để cân nhắc!"

"Tình cảnh hiện tại thế này, hợp tác cùng các người, chúng ta không riêng gì phải tham gia một hồi chiến tranh không có chỗ tốt gì đối với Đại Tống, lại phải tùy thời đối mặt với sự uy hiếp của người Liêu quốc."

Vương Cúc nghe ra ý tứ của Trần Nguyên, lập tức nói: "Phò mã gia, nếu Đại Tống có thể giúp Triều Tiên chúng ta phục quốc, có thể xuất binh giúp Vương tử bọn ta trở về Triều Tiên, ngày sau chúng ta sẽ coi Đại

Tổng như phụ mẫu, hàng năm triều cống, thương đội Đại Tổng có thể tự do đi lại ở Triều Tiên, chúng ta quyết không thu bất luận phí tổn gì.”

Vương Huy sững sờ, lập tức hiểu ý tứ Vương Cúc.

Điều kiện này, mặc dù rất không công bằng đối với người Triều Tiên, nhưng hiện tại thật sự không phải là thời điểm coi trọng công bằng hay không công bằng.

Vương Huy lập tức hung hăng gật đầu với Trần Nguyên: ”Phò mã gia, đúng theo như lời Vương Cúc đại nhân, nếu có thể được Đại Tổng trợ giúp, người Triều Tiên chúng ta trọn đời không quên ân đức Đại Tổng.”

Trần Nguyên nhìn hai người bọn họ, nói: ”Nhị vị khả năng là hiểu lầm thân phận tại hạ rồi? Ta là một người rảnh rỗi, ngẫu nhiên đi lại trên triều đình mà thôi, dù ta có ý hỗ trợ chuyện này, cũng là lực bất tòng tâm.”

Vương Huy cười khỏ một tiếng rồi nói: ”Phò mã gia, ngài tưởng hiện tại tiểu Vương vẫn chưa biết bốn sự của ngài sao? Tiểu Vương nghe nói Đại Tổng đã chuẩn bị hơn năm trăm chiếc thương thuyền, đang ở hải cảng Bồng Lai, chuẩn bị vận chuyển một đám vật tư cho Đông Doanh, không biết có chuyện này không?”

Trần Nguyên gật đầu, nói: ”Có việc đó, giá cả những vật tư này, chúng ta đã trao đổi với Đông Doanh rồi, xin nhị vị bỏ qua cho, ta là thương nhân, có hàng phải bán đi, người Đông Doanh cho giá tiền phù hợp, chúng ta không có lý do gì không bán.”

Trong lòng Vương Huy rất là lo lắng, nói: ”Phò mã gia, vạn lần không được, nếu như người Đông Doanh bằng vào bản lãnh của bọn hần, đánh cùng chúng ta, không có nửa năm, căn bản không có khả năng đánh bại chúng ta!”

”Phía bắc Triều Tiên vẫn còn quân đội thủ vững, nhưng Phò mã gia vừa đưa nhóm vật tư này đến, một điểm hi vọng cuối cùng của Triều Tiên chúng ta cũng sẽ bị hủy diệt.”

Trần Nguyên bắt đầu giả bộ hồ đồ, nói: ”Sự tình nghiêm trọng như vậy sao? Ai nha, tại hạ thật sự không nghĩ tới. Chỉ là, hiện tại dường như không có biện pháp rồi, thương thuyền đã chuẩn bị xuất phát, tiền đặt cọc của người Đông Doanh đã đến, đợi cho thời điểm Fujiwara Côn Tam Lang đến Bồng Lai cảng, thương thuyền chúng ta sẽ đi theo bọn hần.”

Cơ trên mặt Vương Huy run rẩy vài cái, thần sắc tuyệt vọng kia, Trần Nguyên nhìn vào trong mắt, trong lòng cũng cảm thấy hơi đáng thương.

Hiện tại, vấn đề lớn nhất người Đông Doanh phải đối mặt, chính là vấn đề vật tư.

Hải chiến ba năm đã làm cho vật tư Đông Doanh khô kiệt, hiện tại tuy lên được đất liền Triều Tiên, nhưng những vật tư chiến lược kia căn bản là không theo kịp.

Giống như địch nhân bọn Võ Minh đối mặt, ngoại trừ một cây đao trong tay, thậm chí ngay cả quân phục mang tính hình thức cũng không có, không khá hơn tình huống quân đội Triều Tiên còn sót lại chút nào.

Nhưng nếu Tổng triều đưa những vật tư này đến Đông Doanh, sẽ giống như là một người đói bụng vài ngày bỗng nhiên ăn một bữa mỹ vị, chiến đấu sẽ trở nên cực kỳ thoải mái.

589. Chương 552: Mang Gái Đến Đây

Trần Nguyên biết rõ Vương tử này rất sợ hãi, kỳ thật, hần sớm đã sợ hãi, nếu như không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ, sẽ hần không tìm đến mình.

Dọa người cần có cách, đặc biệt là Vương tử này vẫn có tác dụng đối với bố cục sau này của mình, Trần Nguyên cũng không muốn hù hần quá mức.

Nghĩ đến đây, hần lập tức nhíu mày, nói: ”Tại hạ là thương gia, không nghĩ tới chuyện đứng ở bên nào trong trận chiến tranh này, đoạn thời gian vừa qua, ta đi lại gần cùng người Đông Doanh, là bởi vì bọn hần có thể buôn bán với ta. Xin Vương tử tin tưởng, ta thật sự không hề nghĩ đến chuyện, nhóm vật tư này lại trọng yếu đối với các người như vậy.”

Vương Cúc lập tức nói: "Phò mã gia, ngài có thể ngưng hẳn giao dịch cùng người Đông Doanh không?"

Bộ dạng Trần Nguyên rất là khó xử, nói: "Cái này, giống như không tốt lắm đâu? Tiền đặt cọc, ta đã nhận."

Giống như không tốt lắm, đó là còn có đường thương lượng, Vương Cúc đã ở Tổng triều vài năm rồi, cực kỳ hiểu đối với những lời nói kiểu như vậy, hẳn biết rõ, Trần Thế Mỹ đang chờ đợi mình ra điều kiện.

Nhưng điều kiện gì có thể làm cho Trần Nguyên thỏa mãn đây? Hiện tại Triều Tiên đã bị phá, mình còn có cái gì có thể cầm ra tay sao?

Thời điểm đang suy nghĩ, Vương Huy bỗng nhiên tiến lên, quỳ xuống nói: "Phò mã gia, ta van người!"

Động tác này lại làm cho Vương Huy kinh hãi, cũng làm cho Trần Nguyên không ngờ tới, vội vàng đi lên dìu Vương Huy đứng lên, hỏi: "Vương tử, ngài làm cái gì vậy? Ngài muốn gây giết tại hạ sao?"

Vương Huy lắc đầu, nói: "Phò mã gia, hiện tại tiểu Vương đã không còn lựa chọn gì nữa, quốc gia bị phá, cha ta cũng rơi vào trong tay những người Đông Doanh kia, thân là con của người, thân là Vương tử, tiểu Vương có việc mình cần phải làm, ta biết rõ trước kia ta đắc tội ngài, cầu đại nhân không để ý đến tiểu nhân, ta xin bồi tội với người."

Nói xong, hắn bắt đầu bang bang dập đầu.

Trần Nguyên biết rõ, hỏa hầu đã đến, hiện tại mình muốn cái gì, bọn hắn đều đáp ứng.

Phục quốc? Cái này căn bản là không cần phải muốn, bởi vì Nhân Tông nói rất rõ ràng, Triều Tiên phải nằm dưới sự khống chế của Tổng triều, bởi vì đây là chiến trường chủ yếu để ngày sau chiến tranh cùng Liêu Quốc.

Bởi vì thu Triều Tiên, Nhân Tông chính là một vị quân vương mở rộng bờ cõi cho Tổng triều, hẳn không còn là một quân vương gìn giữ cái đã có.

Chỉ là, Vương Huy này có thể tiếp tục làm Vương tử, Trần Nguyên có thể giữ hắn ở hoàng cung, chỉ để canh giữ một cái hoàng cung mà thôi.

Hắn dìu Vương Huy đứng dậy, nói: "Vương tử không cần phải như vậy, tại hạ thật sự chịu không nổi. Như vậy đi, ta đáp ứng người, hiện tại ta sẽ đi tìm những thương nhân kia nói chuyện, cứ hết sức thuyết phục bọn hắn là được."

Lúc này Vương Huy mới đứng lên, nhưng vẫn là không thể tin được lời hứa hẹn của Trần Nguyên, giờ mắt lên hỏi một câu: "Thật sự chứ?"

Lời này hỏi có chút ngu ngốc, thật hay giả, hiện tại hắn cũng không thể biết được.

Thần sắc Trần Nguyên rất nghiêm túc, gật gật đầu nói: "Thật, người Tổng triều chúng ta luôn luôn chú ý đến việc nói lời giữ lời, như vậy đi, hiện tại ta tìm bọn hắn đến, đồng thời phái người đi thông báo với hải cảng Bồng Lai, nếu như kịp mà nói, ta sẽ ngăn cản nhóm hàng này đi Đông Doanh."

Vương Huy rất là cảm kích, nói: "Như thế, Tiểu Vương xin đa tạ Phò mã gia."

Vương Cúc lại càng cảm giác được một tia ánh sáng, Trần Thế Mỹ có thể nhượng bộ tại phương diện này, vậy thì phương diện khác thì sao? Nếu như Trần Thế Mỹ nhượng bộ là vì Vương Huy dập đầu với hắn, vậy thì dập đầu nhiều hơn mấy cái nữa, lại có gì lớn đâu?

Trần Nguyên dìu Vương Huy đứng lên lần nữa, cười cười, nói vọng ra ngoài: "Bàng huynh."

Bàng Hỉ rất nhanh đã xuất hiện, hỏi: "Chưởng quầy, sự tình gì vậy?"

Trần Nguyên nháy mắt với hắn, sau đó mới lên tiếng: "Đi, phái người thông báo với thương nhân hiệp hội buôn bán, nói buổi tối sẽ mở một hội nghị, bảo bọn họ nhanh chóng đến Tân Nguyệt sơn trang."

Bàng Hỉ vừa thấy thần sắc của Trần Nguyên liền hiểu, lời này không phải nói cho mình nghe, mà là nói cho Vương Huy, còn có cả mấy lão bà của Trần Nguyên trong Phò mã phủ nghe.

Lập tức gật đầu, nói: "Vâng, ta hiểu được."

Vương Huy nghe thấy, rất là cảm kích nói: "Phò mã gia, Tiểu Vương đa tạ, Phò mã gia yên tâm, nếu tiểu Vương có thể phục quốc, tất nhiên sẽ cảm tạ Phò mã gia."

Trong lòng Trần Nguyên thăm nghĩ, cảm tạ thì không cần, đợi thời điểm người phục quốc, phỏng chừng ta muốn lấy cái gì, cũng không cần chờ người đồng ý.

Trần Nguyên không phải quân tử như Nhân Tông, Nhân Tông chú ý đến câu thi ân không cầu báo, hắn thì khác, một khi thi ân, đều hy vọng có thể vớt vát được một chút gì đó.

Lập tức vừa cười vừa nói: "Như vậy đi, đêm nay dự họp, bọn tiểu nhị cũng đều mệt mỏi, không phiền toái bọn hần nữa, Vương tử có thể phái người bưng trà rót nước tới không?"

Vương Huy sững sốt một chút, không kịp phản ứng.

Trần Nguyên nói tiếp: "Phác Tuệ Linh không tệ, nhìn có vẻ là người rất hiểu biết, buổi tối người để cho nàng đến một chút đi."

Cả người Vương Huy đều có chút ngây dại, trong lúc nhất thời không biết làm sao, hắn cũng là nam nhân, Trần Nguyên nói lời này có ý gì, hắn biết rõ, nếu là những nữ nhân khác, hắn căn bản không biết do dự, nhưng Phác Tuệ Linh kia, hắn thật sự có chút không nề.

Một bên, trong lòng Vương Cúc cảm thấy sốt ruột, lúc này đâu phải là thời điểm tiếc một nữ nhân? Không nói nàng chỉ là một nữ tử, coi như là thiên tiên, người cũng phải lập tức đưa ra ngoài, liền gấp gấp nói: "Phò mã gia yên tâm, chúng ta trở về, sẽ đưa người đến sơn trang, không để cho Phò mã gia đợi lâu."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Tốt, ba ngày đi, ba ngày sau đó, nếu như tâm tình của ta tốt mà nói, nhất định sẽ cho các người một câu trả lời thuyết phục."

Vương Huy cùng Vương Cúc rời đi, trong lòng Trần Nguyên có chút cảm giác ngứa ngáy, mỹ nữ Triều Tiên lập tức sẽ tới tay, hắn có chút cấp bách không thể đợi, nhanh chóng nói: "Hàn Kỳ, nhanh chuẩn bị xe ngựa."

Gia Luật Lữ Linh và Triệu Ý đồng thời đi ra, trên mặt Triệu Ý đầy một mảnh ân cần, nói: "Tướng công, ngày mai thương nghị không được sao? Hiện tại sắc trời đã sắp tối, đến sơn trang, sợ là hôm nay không về được."

Trần Nguyên ôm chầm nàng vào lòng, hôn một cái rồi nói: "Nhị vị nương tử cứ yên tâm, việc hôm nay thật sự bận quá, đợi qua đoạn thời gian này, xử lý xong mọi chuyện rồi, ta sẽ rút thêm chút thời gian vui vẻ cùng các người."

Triệu Ý không nói cái gì nữa, nhưng thần sắc Gia Luật Lữ Linh có chút khó coi, giữ chặt cánh tay Trần Nguyên, nói: "Tướng công, ta biết rõ người không thích chúng ta quản chuyện của người, nhưng lúc này đây, ta thật sự phải hỏi rõ ràng mới được."

Trần Nguyên biết rõ nàng muốn hỏi điều gì, những ngày này thế cục giữa Tống triều và Liêu quốc rất khẩn trương, lại làm cho trong lòng Gia Luật Lữ Linh rất là khổ sở, nàng là Công Chúa Liêu quốc, tuy cuối cùng nàng đã lưu lại Đại Tống, nhưng Liêu quốc, nàng không có khả năng buông xuống.

Trần Nguyên vỗ vỗ khuôn mặt của nàng, nói: "Không cần hỏi, tin tưởng ta."

Hắn không cho Gia Luật Lữ Linh câu trả lời gì, Gia Luật Lữ Linh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, không hỏi lại.

Mấy năm này Tống triều không ngừng phát triển, Liêu Hứng Tông cải cách cũng rất có hiệu quả, mục đích song phương làm tắt cả những chuyện này, cũng là vì trận chiến tương lai ấy.

Điểm này, Gia Luật Lữ Linh cực kỳ rõ ràng, nàng biết rõ, trận chiến này không cách nào tránh khỏi, nàng chỉ hi vọng, nếu như có thể mà nói, song phương cũng đừng làm loại sự tình đuổi tận giết tuyệt.

590. Chương 553: Hưởng Thụ

Trần Nguyên hiểu tâm tư của nàng, đây cũng là việc Trần Nguyên theo đuổi, thái độ không giống với Triều Tiên và Đông Doanh, đây là nguyên nhân đến từ 56 dân tộc ngày sau, Trần Nguyên cũng không cừu thị

Liêu quốc như người Tổng hiện tại.

Vấn đề phải giải quyết, nhưng Trần Nguyên cũng hi vọng, có thể làm cho tổn thất song phương nhỏ đi một chút, không cần phải gia tăng thêm thù hận mới.

Đi vào Tân Nguyệt sơn trang, bên trong không mở hội thương nhân gì, chỉ có một gian đã chuẩn bị cho tốt, khuya hôm nay, Trần Nguyên phải ở chỗ này hưởng thụ bộ dạng thù mị của người Triều Tiên.

Đối với mỹ nữ Triều Tiên, cả cuộc đời kiếp trước, hắn vẫn luôn hướng tới, mà hiện tại, Triều Tiên vẫn chưa có loại kỹ thuật trang điểm dung nhan và phẫu thuật rất cao ngày sau, vậy thì hàng họ của Phác Tuệ Linh trăm phần trăm là thật, Trần Nguyên tự nhiên không có khả năng buông tha nàng.

Đi vào phòng, hắn gọi vài món tinh sảo ăn sáng, sau đó muốn một bầu rượu, ngồi ở chỗ kia chờ, không qua thời gian bao lâu, liền nghe được một hồi tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến.

Phác Tuệ Linh vừa mới đi vào căn phòng này, con mắt vẫn chưa có thích ứng với ánh nến yếu ớt, cánh tay liền mình bị một cánh tay lớn khác kéo đi.

Ánh mắt nàng kinh hoảng, quay đầu lại, liền nhìn thấy một đôi con ngươi màu đen, con ngươi giống như sói đói, làm trong lòng nàng cảm thấy cả kinh.

Thời điểm lần đầu tiên nàng chứng kiến, trong lòng cũng có chút sợ hãi, sau đó mới bình tĩnh lại nhẹ nhàng nhúc nhích tay của mình, hỏi: "Đại nhân, không phải ngài nói muốn ta rót nước cho ngài sao?"

Trần Nguyên buông tay nàng ra, quay người ngồi xuống bên bàn, ngón tay chỉ về phía chén rượu trước mặt mình.

Phác Tuệ Linh giống như một con cừu non bị dọa sợ, cúi đầu đi tới, rót đầy chén rượu trước mặt Trần Nguyên, sau đó là rất quy củ đứng ở bên cạnh, lui lại hai bước, đôi tay xoa xoa, chấp vào với nhau, vô cùng dụi hiền.

Con mắt Trần Nguyên mê muội nhìn dáng người thon dài của nàng, chiều dài hai cái đùi cực kỳ làm cho Trần Nguyên ưa thích, con mắt mê người đầy nước, lông mi dài mà đậm vẽ ngang khuôn mặt đẹp, cái mũi nhỏ nhỏ, bờ môi hơi mỏng, thoạt nhìn thật sự là rất động lòng người.

Phác Tuệ Linh phát hiện hắn đang nhìn chăm chú, mặt của nàng hiện lên vẻ hồng hồng, không biết nên nói cái gì.

Đ lúc này, nàng đã biết vận mệnh của mình, nhưng nàng thật sự hơi sợ hãi Trần Nguyên, cái loại sợ hãi đến từ việc mình đã xác định vẫn chưa tới.

Trần Nguyên nhẹ nhàng nói: "Bọn hắn chỉ bảo ngươi đến rót rượu cho ta sao?"

Ngực Phác Tuệ Linh phập phồng cực kỳ nhanh, mắt nửa ngày mới lên tiếng: "Vương tử điện hạ nói, ta phải nghe theo phân phó của đại nhân, không cần biết đại nhân nói cái gì, ta đều phải nghe theo, chỉ cần đại nhân vui vẻ là được."

Nàng nói chuyện cực kỳ giống những nữ nhân vật chính bên trong phim Hàn, cái này càng làm cho Trần Nguyên không nhịn được, cười một tiếng rồi hỏi: "Ngươi cho rằng ngươi đứng ở nơi đó, ta sẽ vui vẻ sao?"

Phác Tuệ Linh tiến lên một bước, thần sắc lại càng sợ hãi hơn, nói: "Xin đại nhân phân phó."

Trần Nguyên thoáng thay đổi thân thể một tí, vỗ vỗ bắp đùi của mình, nói: "Ngồi xuống đây."

Phác Tuệ Linh có chút do dự, không tiến lên, Trần Nguyên cũng không thúc nàng, qua một lúc, rốt cục nàng cũng từ từ đi tới, ngồi xuống trên đùi Trần Nguyên.

Trần Nguyên có thể cảm giác được rõ ràng thân thể của nàng đang lay động, hắn cũng không để ý những việc này, bàn tay vòng qua, ôm eo của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, đợi cho thân hình trong ngực không còn khẩn trương, Trần Nguyên bỗng nhiên hôn một cái trên cổ Phác Tuệ Linh, âm thanh kia giống như đang nói: "Cởi quần áo ra, ở ngay chỗ này."

Hưởng thụ gái đẹp, nếu đưa lên trên giường thì quá lãng phí.

Nói xong, bàn tay của hắn mà bắt đầu cởi dây lưng buộc quanh áo Phác Tuệ Linh.

”Không được, đại nhân, tại đây không được, thật sự không được.....” Phác Tuệ Linh nỗ lực giãy dụa, lại không ngăn cản được thân thể mềm mại tuyết trắng của mình lộ ra ở trước mặt Trần Nguyên, cảm giác nhục nhã trước nay chưa có cũng chạy đến.

Giãy dụa như vậy, chỉ có thể mang đến cho Trần Nguyên cảm giác càng kích thích hơn, động tác của hắn càng ngày càng mãnh liệt, hung hăng, liên tục hôn nàng.

Dọc theo cổ tuyết trắng của nàng, đi thẳng tới lồng ngực của nàng, đồng thời y phục trên người Phác Tuệ Linh bị hắn giật ra, thân thể lộ trong không khí, làm da thịt tuyết trắng của nàng nổi hết cả da gà.

Nhìn trên mặt nàng đã nổi lên vẻ đỏ ửng, làn da căng mọng, Trần Nguyên liền cảm thấy mê muội, tựa như đang đùa bỡn một món đồ chơi, hắn dùng lực lượng cường hoành của nam nhân, từng bước một xâm phạm, làm tan rã phòng tuyến của nàng.

Xuất phát từ phản ứng bản năng, Phác Tuệ Linh không khỏi kêu lên một tiếng yêu kiều, cái tiếng la này làm cho nàng cảm thấy hơi xấu hổ, lại có một loại khoái cảm đột kích vào sâu trong lòng.

Đầu lưỡi Trần Nguyên liếm láp trước ngực nàng, từng đợt khoái cảm từ trước ngực truyền đến làm cho nàng điên cuồng kêu thành tiếng, khoái cảm đến toàn thân của nàng, làm thân thể kiều mỵ không ngừng nhúc nhích.

Trần Nguyên chậm rãi lộ ra một nụ cười đầy tà khí, hắn biết đã đến lúc tấn công hắn hoi, liền nhanh chóng cởi y phục trên người mình ra.

Phác Tuệ Linh chuyển dời ánh mắt sang chỗ khác theo bản năng, chỉ vờ vờ một động tác thẹn thùng như vậy, liền làm cho Trần Nguyên cảm thấy tim mình đập thành thịch.

Trần Nguyên rút cuộc cũng không chịu nổi, kéo thân thể mềm mại của Phác Tuệ Linh vào trong ngực, vật ngã Phác Tuệ Linh ra, kéo hai chân như ngọc sang hai bên, đặt ở hai bên ghế bành, cánh tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, chậm rãi đẩy thẳng nhỏ sớm đã căng cứng vào trong.

Lại là một lần hưởng thụ khoái lạc, lý tưởng đời trước của Trần Nguyên rốt cuộc cũng được thực hiện.

.....

Trong thời gian đó thời gian, Mông Cổ, Bối Nhạc Ngươi Kỳ.

Vương Luân uống một bát rượu sữa ngựa ở trước mặt mình, lòng mảy có chút nhú lại, hiển nhiên không phải rất hợp khẩu vị của hắn, chỉ là, hắn vẫn phải uống hết, bởi vì hắn đã đi suốt năm ngày trên thảo nguyên rồi, nếu như không bổ sung một ít thể lực, hắn sẽ không chống đỡ nổi.

Bây giờ là đầu mùa hè, có rất nhiều dân chăn nuôi đi qua nơi này, khách điểm tại đây cũng hoàn toàn bất đồng so với Đại Tống, cái gọi là khách điểm, chính là một gian lều vải không tính là quá lớn, bên trong có một ít đồ dùng sinh hoạt, gian phòng thì không có, người có thể thuê lều vải, sau đó tự người tìm địa phương đâm cọc xuống là được.

Bọn Vương Luân thuê một lều vải, đóng xong xuôi, chui vào nghỉ, lúc này đang thương lượng bước tiếp theo nên làm thế nào.

Từ mặt thời gian để nói, bọn hắn đến vô cùng không khéo, mùa này là mùa những mục dân tràn ngập hi vọng, con người là như thế, tại thời điểm có hi vọng, không có người nào nguyện ý chạy đi tạo phản, cho dù tạo phản, cũng không thể đi theo mấy người Tống.

Vương Luân uống xong một chén rượu sữa ngựa rồi nói: ”Chúng ta phải kiếm một người Mông Cổ, như vậy mọi chuyện mới có thể dễ dàng hơn một chút.”

Đảng Quân Tử gật đầu, nói: ”Không tệ, nếu cầm cờ hiệu của chúng ta, chỉ sợ không cần người Liêu quốc động thủ, chút ít bộ lạc Mông Cổ cũng sẽ không để chúng ta sống ở chỗ này. Nhưng đại ca, nếu kiếm một người Mông Cổ, thứ nhất, hắn phải có một chút danh vọng, thứ hai còn phải làm hắn tin tưởng chúng ta, thứ ba, hắn còn phải có can đảm phản kháng Liêu quốc, người như vậy cũng không dễ tìm, cho dù biết rõ ai phù hợp, muốn tìm một người trên thảo nguyên này, thật sự là rất khó khăn.”

Vương Luân nhếch miệng lên, nói: "Điểm này ta nghĩ tới rồi, danh vọng không có vấn đề gì, người Mông Cổ sùng bái vũ lực, chỉ cần chúng ta có thể đánh, có thể giúp hấn đánh ra danh vọng. Can đảm cũng không phải là vấn đề, không có can đảm, chúng ta có thể cho hấn, mấu chốt là, chúng ta phải có thể khống chế hấn mới được."

591. Chương 554: Thuận Lợi Kích Động

Nghe được chỉ có ba nghìn kỵ binh, Vương Luân liền yên tâm hơn không ít, lập tức nói: "Vậy thì xử lý luôn cả ba nghìn người này là được rồi."

Con mắt Mục Nhĩ Lục Hợp thả ra một đạo quang mang, hỏi: "Người là người nào?"

Vương Luân nhẹ nhàng cười một tiếng rồi nói: "Cái này không quan trọng, quan trọng là ta biết rõ, một khi người xử lý xong ba nghìn người kia, như vậy, tại khu vực này, người chính là thủ lĩnh Mông Cổ cực kỳ có uy vọng. Lúc đó, cho dù không đánh lại Liêu quốc, di chuyển lên hướng bắc, người cũng sẽ được những bộ lạc phương bắc kia chiêu đãi như anh hùng."

Mục Nhĩ Lục Hợp bỗng nhiên rút đao ra, gác ở trên cổ Vương Luân, hỏi: "Nói, người là người nào? Là gian tế Tống triều sao? Ta biết rõ người Liêu quốc đang chuẩn bị chiến tranh cùng Tống triều, nếu như ta giao người cho người Liêu, ta nghĩ bọn hấn sẽ không thu thuế của ta."

Vương Luân cười càng sáng lạn hơn, nói: "Người không làm được, người làm không được đâu."

Mục Nhĩ Lục Hợp còn đang kinh ngạc, bỗng nhiên cảm giác cổ tay của mình rất đau xót, không ngờ lại bị Vương Luân gắt gao giữ ở mạch đập, cây đao trên tay kia nhanh chóng bị đối thủ đoạt tới.

Vương Luân thoáng một tý đã thay đổi cánh tay, đồng thời gác đao ở trên cổ của Mục Nhĩ Lục Hợp, nói: "Người không có lựa chọn, hợp tác cùng ta đi."

"Người đã biết rõ ta là người Tống, ta cứ việc nói thẳng, chúng ta cần có người phản kháng Liêu quốc ở nơi này, người giúp bọn ta làm được chuyện này, chúng ta sẽ giúp người trở thành một thủ lĩnh cực kỳ có danh vọng ở trên thảo nguyên Mông Cổ, ta cảm thấy không có gì không tốt."

Mục Nhĩ Lục Hợp đối mặt với thanh đao gác trên cổ mình, một chút cũng không hề bối rối, chớp mắt nói: "Để cho ta suy nghĩ, người lấy đao ra trước đi."

Vương Luân nhắc đao rời khỏi cổ của hấn, nhẹ nhàng nói: "Đừng nghĩ quá lâu, không có thời gian đâu."

Vừa lúc đó, Lí Thiết Thương nhìn người Liêu quốc dẫn đầu ngồi trên lưng ngựa kia, rình rình đến gần, bỗng nhiên nhảy lên.

Người Liêu quốc kia vẫn chưa kịp phản ứng, đã bị hấn đâm một thương, từ trên lưng ngựa rơi xuống dưới. Chuyện xấu bỗng nhiên xảy ra này lại làm cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, sau một lát, người Liêu quốc và người Mông Cổ mới có phản ứng.

Mười mấy người Mông Cổ kia thấy tai nạn chết người, bọn hấn cũng không biết Lí Thiết Thương là ai, nhưng bọn hấn rất hiểu rõ về người Liêu quốc, chắc chắn quân đội Liêu quốc sẽ không từ bỏ ý đồ giết sạch bọn hấn, lúc này không dốc sức liều mạng, về sau mình sẽ không có còn đường sống.

Một hán tử rất khỏe mạnh hô to một tiếng: "Liều mạng cùng người Liêu thôi mọi người!"

Hơn mười người Mông Cổ lao đến, Lí Thiết Thương vùng vẫy thanh thiết thương vài năm không dùng trong tay, giống như mảnh hổ xuất chuồng, xung phong liều chết ở trong quân Liêu.

Mà binh sĩ Liêu quốc, trong lúc nhất thời lại trở nên bối rối, nhân vật lĩnh quân bỗng nhiên tử vong, làm cho bọn họ vô pháp tổ chức chống cự hữu hiệu, đối mặt với công kích đột nhiên xuất hiện, cả đội hình thoáng một tý đã rối loạn.

Quan trọng nhất là, người Mông Cổ chung quanh rất nhiều, bọn hấn không dám đánh lâu ở chỗ này, nếu kích động những người Mông Cổ này hợp nhau tấn công, vậy thì không xong rồi.

Vội vàng chống cự một hồi, vút xuống dưới hơn hai mươi thi thể, binh sĩ Liêu quốc đã chạy mất.

Trong lều vải, Mục Nhĩ Lục Hợp chứng kiến toàn bộ tình huống diễn ra, toàn thân phát run, miệng lắp bắp nói: "Người, người, người đã làm hỏng cả bộ lạc của ta!"

Vương Luân nhẹ nhàng nói: "Chưa hẳn!"

Vừa dứt lời, những người Mông Cổ tham gia chiến đấu kia bắt đầu di chuyển, khe cong eo thật sâu về hướng những người Liêu quốc vừa tác chiến kia, trong miệng còn nói gì đó.

Sau đó, càng ngày càng nhiều người đi tới hướng bọn hắn, nguyên một đám rút đao bên hông ra, vung tay la lên.

Vương Luân cũng nghe không hiểu bọn hắn hô cái gì, nhưng từ biểu lộ xem xét, bọn hắn rất hưng phấn.

Tâm tình Mục Nhĩ Lục Hợp lúc này bỗng nhiên biến thành kích động, Vương Luân hỏi: "Bọn hắn hô cái gì?"

"Hô trường sinh thiên."

Thanh âm Mục Nhĩ Lục Hợp cũng có chút phát run, nói: "Là thần trên thảo nguyên chúng ta."

Vương Luân nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai Mục Nhĩ Lục Hợp: "Vậy thì người muốn đi ra ngoài làm thần? Hay là ở trong lều này làm một người chết?"

Đây là việc không cần lựa chọn, không người nào nguyện ý đi làm người chết, tất cả mọi người đều muốn làm thần.

Mục Nhĩ Lục Hợp chậm rãi xoay người lại, nói: "Nhưng phía sau còn có ba nghìn quân đội Liêu quốc, ta không đánh lại bọn họ."

Vương Luân vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Người có thể, chỉ cần người dám đi ra ngoài, người chính là trường sinh thiên, là thần trên thảo nguyên, không có sự tình gì người không làm được. Người ngẫm lại xem, chỗ đó chỉ có ba nghìn quân đội Liêu quốc, nhưng phụ cận có bao nhiêu bộ lạc Mông Cổ các người? Chỉ cần người thành trường sinh thiên, bọn hắn đều tới giúp người, lúc đó, người còn sợ ba nghìn người Liêu quốc sao?"

Mục Nhĩ Lục Hợp suy nghĩ một lát, người đã giết rồi, hiện tại coi như mình giết Vương Luân, người Liêu quốc cũng sẽ không bỏ qua cho mình.

Hắn đã quyết định chủ ý, trong chớp mắt liền bước ra lều vải, nói: "Chư vị trường sinh thiên, chuyện Mục Nhĩ Lục Hợp ta làm hôm nay, quả thật là vì người Liêu bức ta quá đáng, không cho người Mông Cổ chúng ta sống ở chỗ này. Ta dùng danh nghĩa trường sinh thiên thề, bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ dùng tánh mạng của ta, chiến đấu cùng Liêu quốc, dùng một lời nhiệt huyết của ta, bảo vệ tôn nghiêm của trường sinh thiên, từ hôm nay trở đi, ta là người vì người mà chiến!"

Người bộ lạc hắn lập tức cùng kêu lên hưởng ứng, những người Mông Cổ kia cũng giơ cánh tay của mình lên cao cao, đem đao bầu cong cong quơ trên không trung.

Bên cạnh có vài người Mông Cổ tới hưởng ứng bọn hắn, có ít người đứng ở đằng xa, hiển nhiên, bọn hắn chỉ có thể cấp cho Mục Nhĩ Lục Hợp ủng hộ trên tinh thần.

Mục Nhĩ Lục Hợp xoay đầu lại, phát hiện Vương Luân đang đứng bên cạnh mình, hắn thừa lúc mọi người đang hò hét, nhỏ giọng nói với Vương Luân: "Chỉ có hơn một trăm người nguyện ý đi theo ta, những người còn lại làm sao bây giờ? Ta sợ bọn họ đi đến chỗ Liêu quốc người, không bằng tìm một cơ hội giết bọn họ."

Vương Luân thấy hắn trưng cầu ý kiến của mình, trong lòng rất là vui mừng, cái này có ý nghĩa, mình đã mở đầu rất tốt, tuy chỉ có hơn một trăm người, nhưng dù sao cũng bắt đầu rồi.

Vương Luân lắc đầu, nói: "Thủ lĩnh, để cho bọn họ đi thôi, sau khi bọn hắn rời khỏi đây, danh tự Mục Nhĩ Lục Hợp sẽ từ trong miệng bọn hắn, chậm rãi truyền trên thảo nguyên, chỉ cần chúng ta có thể đánh hai trận thắng lợi nhỏ, bọn hắn sẽ lại đến tìm đến nương tựa người."

Mục Nhĩ Lục Hợp thoáng trầm tư một tý, sau đó mới gật gật đầu.

....

Biện Kinh.

Tại thời điểm ngày thứ năm, cảm giác mới lạ của Trần Nguyên đối với mỹ nữ Triều Tiên đã đi qua, đáng người uyển chuyển của Phác Tuệ Linh, hẳn cũng đã hưởng thụ không còn gì.

Lúc này hẳn mới tìm Vương Huy lần nữa, để cho Vương Huy đón mỹ nữ Triều Tiên này cho trở về, hẳn không có khả năng dẫn tất cả nữ nhân về nhà.

Thời điểm Phác Tuệ Linh ra đi, thần sắc có chút thương cảm, nàng cho là mình có thể đi theo vị Trần đại nhân này, lại không nghĩ đến, sau khi Trần Nguyên bò lên trên người nàng thỏa mãn, lại không còn chút quyến luyến nào.

Cái này là vận mệnh của nàng, thời điểm Vương Huy dẫn nàng đến Tống triều, nàng đã bị xác định là một lễ vật, lễ vật cho nam nhân.

Không ai quan tâm đến tâm tình của nàng, Vương Huy thấy nàng, câu đầu tiên hỏi là: "Thế nào? Mấy ngày nay Trần đại nhân có cao hứng không?"

592. Chương 555: Ta Sẽ Đích Thân Đi

Phác Tuệ Linh gật gật đầu, trên mặt Vương Huy và Vương Cúc lập tức xuất hiện vẻ vui mừng, Vương Huy lập tức chuẩn bị một phần danh mục quà tặng mới, đưa đến cho Trần Nguyên.

Hiện tại Trần Nguyên cũng đã thoát ra khỏi trạng thái kích mỹ nữ Triều Tiên mang đến cho hắn mấy ngày nay, trong lòng hẳn thật sự có chút quyến luyến, cái này giống như nhắm nháp một món ăn mỹ vị, luôn lưu lại một chút quyến luyến.

Nhưng như vậy mới có thể để cho mình ngẫu nhiên sẽ nhớ đến, trong đời này, đã từng có một câu chuyện như vậy.

Hiện tại hẳn cần làm chính sự .

Liêu quốc và Đại Tống bây giờ là một bộ dạng mưa gió sắp nổi lên, tình thế làm cho tất cả mọi người cảm thấy khẩn trương.

Đại Tống hiện tại rất bị động, nguyên nhân bị động là người Đông Doanh dùng một loại phương thức rất xảo hoạt giải quyết Triều Tiên, một chiêu này hoàn toàn làm rối loạn bước chân Trần Nguyên đã dự định tốt.

Chỉ là, Liêu quốc cũng rất bị động, bởi vì trước đây Liêu Hứng Tông không cân nhắc đến vấn đề chiến tranh.

Bọn hắn đều bị thế cục Triều Tiên làm cho vội vàng.

Hiện tại song phương chỉ thể hiện mình không ngại đánh, vẫn chưa chính thức đầu võ.

Nhân Tông cũng có chút do sợ hãi, cái sợ hãi này đến từ việc trước kia hắn nhiều lần bị Liêu Hứng Tông khi dễ, nỗi sợ trong lòng đã trở nên thâm căn cố đế, ngoại trừ thật sự đánh ngã Liêu quốc một lần ra, hẳn không có biện pháp nào để tiêu trừ loại tâm tình của mình bây giờ.

"Thế Mỹ, mặt thám của chúng ta đưa tới tin tức là, quân đội Liêu quốc đã xuất phát về hướng ba cửa ải, hơn nữa bọn hắn đã bắt đầu trưng dụng binh lính rồi, dự tính trong vòng hai tháng, quân đội của bọn hắn sẽ đạt tới một trăm vạn, trong vòng nửa năm, có thể thu thập hai trăm vạn đại quân, có thể thật sự đánh nhau không?" Thanh âm Nhân Tông lộ ra sự hưng phấn và sợ hãi.

Trần Nguyên hiểu tâm tình của hắn bây giờ, lập tức cười một tiếng, có vẻ rất thoải mái, nói: "Có thể sẽ xảy ra, vạn tuế, tuy binh lực dồn lên phía bắc là vì hấp dẫn Liêu quốc, làm cho bọn họ không thể tham gia chiến tranh Triều Tiên quá nhanh, nhưng chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, phòng ngừa bọn hắn xuôi nam đánh chúng ta."

Sau khi Nhân Tông nghe, liền gật đầu, Trần Nguyên nói tiếp: "Thần cho rằng, chúng ta nên chuẩn bị chiến tranh cùng Liêu quốc, đồng thời cũng nên tránh việc đánh trực tiếp với người Liêu quốc vào lúc này, không nên quá kích thích bọn hãn."

Nhân Tông thở dài một tiếng, nói: "Những đại thần kia không đồng ý với việc ta điều tất cả binh lực lên phía bắc, Thế Mỹ, ta thật sự không dám suy nghĩ, khi tin tức chúng ta khai chiến cùng người Đông Doanh truyền ra, những ngôn quan kia sẽ nói như thế nào, người biết không, lần này người tìm cho trẫm một cái phiền toái quá lớn đấy."

Trần Nguyên biết rõ, bên trong quân chế Tống triều, quân đội xuất chinh phải do Binh bộ hoạt động, hoàng thượng ngự phê, mặc dù là hiện tại đã cải cách quân chế, nhưng điểm này vẫn chưa được biến đổi.

Binh bộ gửi công văn đi và Nhân Tông phê chỉ thị, đều ghi rõ ràng rành mạch, bảo Địch Thanh ở lại phủ Hà Gian.

Thời điểm những đại thần triều đình kia biết chuyện, Địch Thanh không đi phủ Hà Gian, mà là đang đi nửa đường, liền vòng về Đông Doanh, bọn hãn sẽ náo ngất trời.

Trần Nguyên để mấy trăm chiếc thương thuyền tại hải cảng Bồng Lai, tất cả đã kéo buồm đi về hướng Đông Doanh, trên đó căn bản không phải là vật tư bán cho Đông Doanh, mà là cung cấp cho binh sĩ Địch Thanh, tất cả tám vạn tinh binh.

Khi bọn hãn xuất hiện tại Đông Doanh Nagasaki, người cảm thấy khiếp sợ, không riêng gì chỉ có người Đông Doanh, mà ngay cả người Triều Tiên, người Liêu quốc, thậm chí là chút ít triều thần không rõ chân tướng Đại Tống, đều sẽ cảm thấy rung động.

Đây là kế hoạch của Trần Nguyên, đánh lên Đông Doanh trước, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, thành lập một cái điểm dừng chân vững chắc tại Đông Doanh, hình thành ưu thế tuyệt đối, bức bách những quân đội Đông Doanh tại Triều Tiên kia trở về, tiến hành một hồi quyết chiến trên biển.

Chỉ cần mình đánh thắng trận hải chiến kia, quân đội Đông Doanh tại Triều Tiên sẽ lâm vào một loại khốn cảnh không có hậu viện, không có tiếp tế.

Đông Doanh cũng sẽ mất đi lực lượng hải phòng(phòng ngự trên biển), như vậy, sự tình sẽ đơn giản hơn nhiều.

Chỉ là, tựa như Nhân Tông lo lắng, một khi chiến tranh khai hỏa, những ngôn quan kia sẽ đứng ra nói chuyện

Dù sao, từ góc độ quân tử mà nói, một mặt thương lượng thiết lập quan hệ ngoại giao với người ta, một mặt lại phái binh đi đánh lên người ta, nói là bán một đám vật tư để cho người ta giải quyết chiến tranh, kết quả lại là dẫn chiến tranh vào nhà người ta, thật sự là không thể nào nói nổi.

Không thể nào nói nổi vốn là sự tình không sao cả, làm cho bọn họ vô pháp tiếp nhận, chính là lúc này đây, ngay cả Nhân Tông cũng lừa gạt bọn hãn rồi, đây là lần đầu tiên Nhân Tông lừa gạt những triều thần kia.

Cho nên, Nhân Tông dám nói, đợi đến thời điểm chiến tranh Đông Doanh khai hỏa, chính mình sẽ phải đối mặt với một phen mưa to gió lớn trên triều đình.

Trần Nguyên cảm thấy cái này là một chuyện tốt, Nhân Tông đã học được cách gạt người rồi, chuyện này không có gì là không tốt, làm người không thể quá quân tử, làm hoàng thượng càng phải xảo trá một chút mới được.

Hắn nhìn thần sắc Nhân Tông, nhẹ nhàng nói: "Vạn tuế, chỉ có như vậy mới có thể để cho chúng ta thắng nhẹ nhàng hơn một ít, nếu như chúng ta có thể nhanh chóng đánh hạ Đông Doanh, vậy thì chỉ cần không quá kích thích Liêu quốc, bọn hãn sẽ không phát phát động chiến tranh, cái này là biện pháp tốt nhất rồi."

Nhân Tông khẽ lắc đầu, nói: "Cái gì mà biện pháp tốt nhất? Đây cũng là vì không có phương pháp nào để xử lý, trẫm chỉ muốn biết rõ, người có nắm chắc đánh thắng người Đông Doanh trên biển không?"

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Có, tuy kinh nghiệm tác chiến của thủy sư chúng ta chưa đầy đủ, nhưng số lượng đội thuyền chúng ta nhiều đối phương mấy lần, cho dù không thể một trận chiến tiêu diệt đối thủ,

cũng không có vấn đề gì, chỉ cần xưởng đóng tàu chúng ta không ngừng sản xuất, mỗi tháng có thể bảo đảm có hai trăm chiến thuyền xuống biển, đây là việc người Đông Doanh căn bản làm không được.”

Nhân Tông biết rõ những điều này, sở dĩ hấn hỏi lần nữa, là hấn muốn có được một điểm an ủi, nhưng hỏi rồi, hấn phát hiện trong lòng của mình vẫn có chút khấn trương, hai cánh tay vắt chéo sau lưng, chăm chú nắm vào nhau, đi tới đi lui hai vòng.

Trần Nguyên không hề lo lắng về chuyện hấn thay đổi chủ ý, đội tàu của Dịch Thanh đã bắt đầu xuất phát, mũi tên bắn ra không thể thu lại được.

Nhiều lắm là hơn mười ngày, bọn hấn sẽ lên đất liền Đông Doanh, lúc này không chỉ nói đến Nhân Tông, chính là chút ít ngôn quan cũng không dám ngăn cản đối với các kế hoạch về sau.

Vì để cho Nhân Tông đỡ lo lắng hơn một ít, Trần Nguyên nhẹ nhàng nói: ”Vạn tuế yên tâm, ta có ý định tự mình đi Đông Doanh, không đầy nửa năm, tất nhiên sẽ mang tin tức tốt về cho vạn tuế.”

Nhân Tông sửng sốt một chút, hỏi: ”Người muốn tự mình đi?”

Trần Nguyên gật đầu, nói: ”Vâng, đánh hạ Đông Doanh xong, còn có rất nhiều chuyện phải làm, chỗ đó cách Đại Tổng quá xa, nếu như không thành lập một cơ quan thống trị cường lực, ta lo lắng phản kháng ở Đông Doanh nổi lên quá mạnh, sẽ làm chúng ta sa lầy ở đó.”

Từ Đại Tổng đến Đông Doanh, phải ngồi thuyền, đến đi một lần, ít nhất cũng phải mất thời gian gần hai tháng, điều này có ý nghĩa, một khi Đại Tổng nhận được tin tức Đông Doanh phản loạn, thời điểm phái binh sĩ đi bình định, thế cục đã vô pháp khống chế.

Nhân Tông ừ một tiếng, nói: ”Người đi một tý cũng tốt, chuyện nơi đây người yên tâm, trong nhà có cái gì không bỏ xuống được, cứ nói với ta, định khi nào thì đi?”

Trần Nguyên nói: ”Vạn tuế yên tâm, sự tình trong nhà, ta sẽ an bài tốt, chậm nhất là ngày hôm sau sẽ đi.”

593. Chương 556: Về Với Lão Bà

Kỳ thật, Trần Nguyên cũng không nhất định phải đi, nhưng có hai chuyện hấn không muốn bỏ qua, hấn biết rõ người Đông Doanh tiêu diệt thủy sư Triều Tiên, không riêng gì chiến thuyền to lớn gia tăng đến hơn hai trăm chiếc.

Bọn hấn còn chiếm lĩnh được xưởng đóng tàu tại núi Nồi Đồng của người Triều Tiên, hiện tại cũng đang tại sản xuất tàu chiến.

Tuy người Đông Doanh không thể tạo ra chủng loại chiến thuyền to lớn như Đại Tổng, nhưng số lượng chiến thuyền loại trung và nhỏ sẽ gia tăng kịch liệt trong đoạn thời gian này.

Đồng thời, bọn hấn cũng bắt người Triều Tiên giao nộp hết thuyền đánh cá.

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Trần Nguyên gấp gáp ra tay với Đông Doanh như vậy, đám Nhật Bản này tạo nhiều thuyền làm gì? Dùng để chạy hàng mậu dịch sao? Đánh chết Trần Nguyên cũng không tin.

Hiện tại thủy sư Đông Doanh đã xem như rất khổng lồ rồi, mà quy mô thủy sư Đại Tổng lại chỉ có hơn chục không kém.

Cường đạo Châu Âu ngày sau tung hoành trên mặt biển vẫn chưa sinh ra đời, trận hải chiến giữa Đại Tổng và Đông Doanh, có thể nói là trận chiến trên biển quy mô lớn đầu tiên trong lịch sử nhân loại.

Trần Nguyên là người luôn luôn ưa thích phong cách, nếu trong trận chiến đầu này không có dấu chân của hấn, hấn sẽ cảm thấy thật đáng tiếc.

Còn có một việc, lý tưởng đời trước, hấn đã thực hiện rất nhiều, ví dụ như phú khả địch quốc, mỹ nữ Triều Tiên, ba vợ bốn thiếp, những việc này cũng đã thực hiện được.

Nhưng hắn còn có một nguyện vọng, đó chính là thứ Trần Nguyên đã xem trong một bộ phim nhựa kháng chiến, muốn mình có một ngày mang theo quân đội giết Nhật Bản, làm một cuộc giết hại thật lớn, hắn là sự tình rất đã ghiền.

Tổng hợp lại hai lý do ở trên, một chuyến đến Đông Doanh này, hắn không thể không đi.

Từ hoàng cung đi ra, Trần Nguyên một đường chạy về hướng chính phủ Phò mã của mình, mấy ngày nay, tất cả tinh lực đều hao tổn trên người Phác Tuệ Linh, tư vị mới lạ thoáng qua, hắn lại cảm giác có lẽ vẫn là mấy lão bà trong nhà tốt hơn.

Tuy dáng người mỹ nữ Triệu Tiên rất thon dài, nhưng so ra vẫn kém Triệu Ý một chút, cũng không có sức mạnh như Gia Luật Lữ Linh và Hồ Diên Bích Đào, càng không có chủng loại mềm mại của Lăng Hoa và Tần Hương Liên.

Ngẫm lại vẫn là mấy lão bà của mình tốt, thân thể Trần Nguyên lại xuất hiện biến hóa, đứng quần bất đầu chậm rãi dựng đứng thành lều vải, hắn quyết định, hôm nay, sau khi về nhà, cái gì cũng không làm, từ từ hoạt động cùng năm lão bà một chút, tốt nhất là có thể lên một giường lớn cùng ngủ, vậy thì cuộc sống của mình đã không còn gì để theo đuổi.

Càng nghĩ càng hưng phấn, Trần Nguyên cảm thấy mình không thể chờ đợi được nữa.

Mình đi ra ngoài một lần, ít nhất cũng tốn thời gian nửa năm, mặc dù nói có thể ăn một ít cỏ dại ở bên ngoài, nhưng cỏ dại ngẫu nhiên ăn thì còn được, nhưng ăn mỗi ngày sẽ cảm thấy chán, vẫn không bằng ăn đồ ăn nhà.

Lúc này đây đi ra ngoài, hắn mang theo Hồ Diên Bích Đào, thứ nhất nàng là hải tặc, chỉ huy chiến thuyền, mang theo bà vợ này, trong lòng sẽ yên tâm hơn một ít.

Thứ hai, thời điểm chiến tranh, cỏ dại không phải dễ kiếm được, ví dụ như lần trước đánh tại Đảng Hạng, ngoại trừ chính giữa vùng trộm một lần với Bất Giấu thị, Trần Nguyên một mực ghen ứ, cái loại cảm giác này thật sự là cực kỳ không tốt.

Đặc biệt là buổi tối, một mình hắn ngủ ở trong chăn, thật sự cảm thấy rất lạnh.

Trong xe ngựa, Trần Nguyên đã nói nói thất lưng, đợi xe ngựa đến Phò mã phủ, Trần Nguyên từ trên xe bước xuống, liền nói với Hàn Kỳ: "Hàn Kỳ, người đi nghỉ đi, hôm nay ta không ra ngoài nữa, đợi ngày mai người tới đón ta."

Hàn Kỳ gật đầu, hỏi: "Lúc nào ngày mai?"

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: "Hơi trễ một chút, đừng tới quá sớm là được."

Hàn Kỳ lái xe rời đi, người gác cổng mở cửa cổng ra nghênh đón Trần Nguyên, câu nói đầu tiên Trần Nguyên là hỏi: "Công Chúa đâu rồi?"

Người gác cổng kia nói: "Công chúa và mấy vị phu nhân đều đang ở trong phòng."

Trong lòng Trần Nguyên thầm mừng rỡ, đều ở đây à? Vậy thì thật là tốt, đỡ mất công mình đi thông báo, hắn quay đầu về hướng cửa phòng kia, nói với người gác cổng: "Đóng cửa lại, hôm nay ta không ra ngoài, ai tới kêu cửa đều ngăn cản cho ta, biết chưa?"

Người gác cổng gật đầu, nói: "Vâng, tiểu nhân hiểu."

Trần Nguyên hưng phấn chạy tới hướng cửa phòng, trên mặt tinh thần, hắn đã chuẩn bị xong, hiện tại muốn thực hiện mộng tưởng ngủ cùng chăn lớn, chương ngại duy nhất chính là vấn đề thuyết phục Triệu Ý như thế nào.

Mặt mũi Triệu Ý quá mỏng, trước kia Trần Nguyên mấy lần kéo nàng cũng không thể bắt nàng ngủ cùng lão bà của hắn, lúc này đây nhất định phải nghĩ ra biện pháp, làm cho nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ mới được.

Đợi thời điểm Trần Nguyên đi đến cửa phòng, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến một hồi thanh âm rắc...rắc..., cảm thấy rất là hiếu kỳ, không rõ mấy người phu nhân này đang làm gì.

Lại gần một chút, chỉ nghe Triệu Ý miễn cưỡng nói: "Hai đồng."

Tiếp theo là thanh âm Lãng Hoa: "Đừng động, ta ù rồi."

Trần Nguyên lập tức hiểu, đây là các nàng đang chơi mạt chược, cũng là chuyện tốt, mình cả ngày vội vàng ở bên ngoài, các nàng ở trong nhà, quả thực không có việc gì có thể làm, chơi mạt chược cũng để các nàng cảm thấy cuộc sống không buồn bã.

Đẩy cửa phòng ra, trên mặt Trần Nguyên treo đầy dáng tươi cười, nói: "Mấy vị nương tử, ta đã trở về rồi."

Triệu Ý nhìn hẩn một cái, hỏi: "Đã trở về? Trở về là tốt rồi, ăn cơm chưa?"

Trần Nguyên đi đến bên người nàng, đặt hai tay ở trên bờ vai Triệu Ý, nhìn bài của nàng, nói: "Ăn được."

Hô Diên Bích Đào ngồi ở dưới Triệu Ý, thoáng đưa mắt nhìn hẩn một týt, hỏi: "Tại sao hôm nay trở về sớm như vậy? Không có chuyện gì phải làm sao?"

Trần Nguyên nói: "Về nhà hầu hạ chư vị nương tử, ngày mai ta phải đi Đông Doanh, khả năng phải nửa năm sau mới có thể trở về."

Hẩn vừa thốt ra lời này xong, quang cảnh các bà vợ hai mắt đắm lệ lưu luyến không rời cũng không xuất hiện, Gia Luật Lữ Linh tiện tay đánh một lá bài ra, Lãng Hoa liền hưng phấn hô: "Đừng động, ta ù rồi, ta lại ù rồi!"

Ánh mắt Hô Diên Bích Đào lập tức chuyển khỏi người Trần Nguyên, nói với Gia Luật Lữ Linh: "Này, người có thể đánh bài không?"

Gia Luật Lữ Linh đẩy bài trước mặt ra, nói: "Ta không biết đánh? Người nhìn bài ta đi, người nói ta đánh cái gì đây?"

Triệu Ý duỗi đầu nhìn một chút, nói: "Ồ, thật sự không có biện pháp rồi, cũng không thể đánh khác được."

Trần Nguyên đứng ở sau lưng Triệu Ý, lại nhẹ giọng nói một câu: "Ngày mai ta phải đi rồi, ta phải đi Đông Doanh, khả năng nửa năm mới vừa về, hôm nay ta trở về sớm, chính là muốn cùng chư vị nương tử...."

Triệu Ý uốn éo cổ một chút, nói: "À, vậy người ngồi xuống đi, ngồi bên cạnh ta xem ta đánh bài, từ sáng sớm đến giờ ta đều bị thua, người giúp ta nhìn xem."

Miệng Trần Nguyên động hai cái, nhìn bộ dạng hết sức chăm chú của mấy lão bà, hẩn bỗng nhiên nói: "Đánh bài không có ý nghĩa đâu! Không bằng chúng ta nói chuyện tâm tình đi?"

Sau khi Lãng Hoa nghe xong liền nói: "Tốt, ta cũng đã mệt rồi."

Hô Diên Bích Đào trừng mắt nhìn nàng, nói: "Người mệt mỗi hử, kiếm tiền từ sáng sớm đến giờ, có thể không mệt mỗi sao?"

Triệu Ý hiển nhiên cũng không muốn cứ như vậy mà bỏ qua, nói: "Lãng Hoa, ngồi xuống đánh vài ván nữa, tốt xấu cũng cho chúng ta một cái cơ hội để gỡ vốn mới được."

Lãng Hoa lè lưỡi một cái, dùng ánh mắt nhìn Trần Nguyên, rõ ràng cho thấy là đang nói: "Ta không giúp được người."

Trần Nguyên cũng không nói gì thêm, mình thường xuyên không ở nhà, các nàng tìm một chuyện để giải quyết thời gian nhàn rỗi, không có gì đáng trách, không có lý do gì cưỡng ép cắt ngang thú vui của các nàng, trừ phi ngày sau mình có thể ở cùng các nàng mỗi ngày.

Vì vậy hẩn liền ngồi ở bên cạnh nhìn một hồi, nói thật, hẩn không có hứng thú gì đối với bài bạc, hướng chỉ ván bài là người một nhà đánh, thắng thua cũng không quan trọng.

Thời điểm Tống triều, đánh như thế vẫn chưa gọi là chơi mạt chược, mà gọi là mã xâu, rất nhiều người đều chơi, Trần Nguyên cũng biết, nhưng hẩn chỉ biết ra bài và xếp bài, người ta tính toán toàn bộ một trăm lẻ tám nước rõ ràng, hẩn lại không muốn phí đầu óc vào việc này.

594. Chương 557: Mộng Tưởng

Tay của hắn cũng rất không yên ổn, chạy trên thân Triệu Ý và Hô Diên Bích Đào, gián tiếp biểu đạt dục vọng của mình.

Sờ soạng hồi lâu cũng không thấy có phản ứng gì, hai nữ nhân này hiển nhiên đã có sức miễn dịch rất mạnh đối với thủ pháp lão luyện của Trần Nguyên, các nàng tựa như không lĩnh ngộ được tin tức Trần Nguyên truyền đạt, vẫn hết sức chăm chú vào ván bài.

Trần Nguyên cảm thấy rất không thú vị, sau nửa canh giờ, rốt cục cũng xác định lúc này các nàng không thể bởi vì mình muốn mà chấm dứt ván bài.

Hắn không thích chơi mật chược, càng không thích nhìn người khác chơi mật chược, hơn nữa, dục vọng lúc này thật sự vô pháp dập tắt, Trần Nguyên quyết định đi tìm Tần Hương Liên trước.

Ngày mai phải đi, khuya hôm nay mình từ từ phóng túng một tý, mấy lão bà, một người cũng không thể bỏ qua.

Tần Hương Liên đang ngồi ở trong sân, tay thì may vá, thuận tiện trông coi mấy đứa trẻ đang chơi đùa, lúc này Trần Nguyên lặng lẽ đi tới, sau đó mạnh mẽ ôm chặt lấy thân thể nàng, quả thực là dọa nàng nhảy dựng lên.

Bọn nhỏ cũng không để ý đến Trần Nguyên, tất cả cứ chơi trò chơi, nhưng Tần Hương Liên lại như là rất xấu hổ, mặt nổi lên vẻ đỏ ửng, có chút e lệ nói: "Tướng công, người đã lớn như vậy, sao còn chơi trò dọa người của đứa trẻ?"

Trần Nguyên ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: "Nương tử lớn như vậy rồi, vì cái gì còn bị trò chơi của đứa trẻ hù dọa vậy?"

Tay của hắn sờ soạng tới eo Tần Hương Liên, Tần Hương Liên ra sức giãy dụa, nhỏ giọng nói: "Bọn nhỏ đang nhìn đấy!"

Trần Nguyên nhẹ nhàng nói: "Chúng ta đi đến chỗ mấy đứa trẻ không nhìn thấy, tướng công của người và người cần thương lượng một vài sự tình."

Hắn nói rất nghiêm trang, nhưng từ ngữ khí của hắn, Tần Hương Liên đã biết Trần Nguyên muốn thương lượng chuyện gì, chỉ thấy trên mặt Tần Hương Liên hiện lên vẻ ửng hồng, thanh âm lại càng nhẹ đi rất nhiều: "Tướng công, thật sự không được, ta, ta hôm nay không tiện."

Trần Nguyên bó tay rồi.

Đều nói hoa đại ven đường không thể hái, nhưng không hái được sao? Chính mình có năm lão bà, bốn người một bàn đánh bài, người còn lại vừa vặn không tiện hoạt động, còn có thể trách mình đi hái hoa đại sao?

Cho nên mới nói, chứng kiến hoa đại ven đường, nếu như thuận mắt mà nói, ngắt lấy cũng không có gì đáng trách.

.....

Đông Doanh, Nagasaki.

Lúc này Nagasaki vẫn chưa gọi là Nagasaki, nó là một hải cảng tự nhiên, do rất nhiều đảo nhỏ chung quanh tạo thành, thương nhân Trung Quốc rất ưa thích gọi chỗ này là Đối Mã, bởi vì những đảo nhỏ kia tạo thành một đồ án, giống như là hai cái đầu ngựa đụng vào nhau.

Đối Mã tại Đông Doanh là một quốc gia rất đặc thù, từ ý nào đó mà nói, giống như Đại Lý và Tống triều hiện tại, nó thừa nhận Thiên hoàng Nhật Bản, nhận sự thống trị của Thiên hoàng, nhưng lại có quyền lợi nhiều hơn một thần tử.

Thăng đến khi Hốt Tất Liệt chinh phạt Nhật Bản, quốc vương Đối Mã xem xét tình thế không đúng, liền tranh thủ thời gian đầu quân cho triều Nguyên.

Hiện tại, Đồi Mã vẫn thuộc về Nhật Bản, có lẽ cứ gọi là Nagasaki thì thuận miệng hơn một ít, bởi vì Đồi Mã chỉ là chút ít đảo nhỏ bên cạnh Nagasaki, còn câu chuyện lần này, sẽ phát sinh ở trên đất bằng kia.

Fujiwara Côn Tam Lang đứng ở ven biển ngắm nhìn về phía chân trời, sau lưng là hơn một ngàn võ sĩ Nhật Bản, còn có mấy người nổi danh ở Nhật Bản, đứng ở phía trước hẳn chính là Tôn Nhân thân vương, đại biểu cho Thiên hoàng.

Đông Doanh Thiên hoàng rất có uy vọng, bọn hắn luôn tự giam mình ở một cái địa phương tương đối kín, làm cho người bình thường vô pháp tiếp xúc, kiệt lực bảo hộ sắc thái thần bí của mình, làm cho hình ảnh của Thiên hoàng hẳn trong mắt người dân Nhật Bản, chính là một danh từ chỉ thần.

Đây cũng chính là nguyên nhân ngày sau Nhật Bản chỉ bộc phát chiến tranh cục bộ giữa các thế lực, mà không bộc phát chiến tranh đánh đổ Thiên hoàng.

Ở trong niên đại Thiên hoàng, các tướng quân Đại Danh và Mạc Phủ còn chưa tới loại tình trạng phải dùng binh đao nói chuyện, các tướng quân Đại Danh đều cho Mạc Phủ một ít mặt mũi, nghe theo Mạc Phủ, dùng danh nghĩa Thiên hoàng phát ra các loại chỉ lệnh.

Mà Mạc Phủ cũng không phải ương ngạnh như ngày sau, rất nhiều sự kiện, bọn hắn đều mời Thiên hoàng đi ra, dù cho chỉ là vì làm đẹp mặt mũi.

Tuy cái đầu Fujiwara Côn Tam Lang chỉ cao hơn 1m6 một chút, đi đến Đại Tổng, mỗi người đàn ông đều cao hơn hẳn một cái đầu, nhưng tại đây, trước mặt Tôn Nhân thân vương, hẳn lại thuộc về loại hình to lớn cao ngạo.

Tôn Nhân thân vương ngắm nhìn mặt biển, hỏi: "Fujiwara quân, người xác định đội tàu Tổng triều sẽ đến vào hôm nay à?"

Fujiwara Côn Tam Lang nói: "Thân Vương yên tâm, thời điểm ta xuất phát từ hải cảng Bồng Lai, người Tổng triều đã bắt đầu chất hàng lên thuyền, hơn nữa Trần Thế Mỹ là nhân vật háms lợi, cho nên nhóm hàng này nhất định sẽ vận đến đây."

Tôn Nhân thân vương hí mắt con mắt lại một chút, hỏi: "Hám lợi? Đại quan Tổng triều đều là người như vậy sao?"

Fujiwara Côn Tam Lang lắc đầu, nói: "Hắn không phải đại quan Tổng triều, nhưng là con rể hoàng đế Tổng triều, cho nên, có rất nhiều chuyện, hợp tác cùng hắn sẽ dễ dàng hơn một ít, chúng ta có thể vào từ cửa sau hoàng gia."

Tôn Nhân thân vương nở nụ cười, nói: "Rất tốt, Fujiwara tướng quân rất biết làm việc, chỉ cần chúng ta có thể kiếm được khoản vật tư này, chiến sự Triều Tiên sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, mà dân tộc chúng ta, rốt cục cũng có thể bước ra khỏi cái đảo nhỏ làm cho người ta phiền não này rồi, đây chính là tâm nguyện của tất cả các Thiên hoàng."

Fujiwara Côn Tam Lang khom người nói: "Ta nghĩ, chúng ta không chỉ có thể có được Triều Tiên, nếu như sự tình phát triển thuận lợi mà nói, có lẽ chúng ta sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn."

"Lúc này đây ta đi sứ Đại Tổng, đồng thời còn phái người đi sứ Liêu quốc, thù hận giữa Liêu quốc và Đại Tổng so với chúng ta tưởng tượng còn sâu hơn nhiều, tương lai, Trần Thế Mỹ muốn lôi kéo ta đối phó Liêu quốc, người Liêu quốc lại hứa cho chúng ta các loại chỗ tốt, chỉ cần chúng ta có thể quấy rầy Đại Tổng!"

"Ta nghĩ, trước mặt hai cự nhân này, chúng ta có thể tìm được đạo sinh tồn phù hợp một cách rất dễ dàng, để cho chúng ta trở thành một cự nhân."

Tôn Nhân thân vương không nói gì nữa, đối với kế hoạch của Fujiwara Côn Tam Lang, hẳn cực kỳ đồng ý, nhưng hẳn càng hi vọng sự nghiệp to lớn như vậy sẽ thành công trong tay mình, mà không phải trong tay Fujiwara Mạc Phủ.

Nếu như lịch sử không thay đổi mà nói, Tôn Nhân thân vương này chính là Thiên hoàng đời tiếp theo, cái Thiên hoàng này là Thiên hoàng duy nhất của Đông Doanh, từ khi bắt đầu có Thiên hoàng đến nay, tổng cộng 170 năm, không có quan hệ huyết thống với gia tộc Fujiwara.

Thuở nhỏ hắn cùng với mẹ để bị gia tộc Fujiwara ức hiếp, từ nhỏ đến lớn, kể cả hiện tại, đã mười lăm tuổi rồi, trở thành thái tử rồi, địa vị cũng không ổn.

Người gia tộc Fujiwara luôn muốn đổi hắn, hắn cũng không muốn tiếp tục làm khôi lỗi cho gia tộc Fujiwara.

Hắn vào chỗ xong xuôi, liền tận hết sức lực, khôi phục chế độ Thiên hoàng tự mình chấp chính đã gián đoạn một thế kỷ, hắn cải cách lễ nghi chế độ cung đình, giảm bớt phí tổn cung đình, tịch thu thổ địa chưa được Thiên hoàng ban phát khế đất, dùng để lớn mạnh thực lực của mình, hơn nữa còn lôi kéo các loại thế lực phản Fujiwara tập hợp chung quanh hắn.

Vì để hạn chế quyền lợi của gia tộc Fujiwara, hắn còn đánh vỡ hạn chế, đề bạt quý tộc địa vị khá thấp tham dự vào triều chính, muốn thay đổi cục diện triều đình bị Gia tộc Fujiwara độc bá.

Không chắc, thời điểm hắn làm tất cả mọi thứ, căn bản cũng không chắc, lão bà của hắn là người gia tộc Fujiwara, huynh đệ của hắn là người gia tộc Fujiwara, ở chung quanh hắn, toàn bộ đều là võ sĩ gia tộc Fujiwara, làm sao có thể bỏ được?

Hắn chỉ làm Thiên hoàng bốn năm, Fujiwara lại thông qua danh nghĩa mất đi tin tưởng đối với hắn, truyền ngôi cho con của hắn, nhi tử do hắn và nữ nhân gia tộc Fujiwara sinh ra.

Đây là một Thiên hoàng rất có lý tưởng, rất có can đảm, nhưng thời điểm hắn không có thực lực, lý tưởng của hắn nhìn về phía trên rất giống vọng tưởng của một cái đứa trẻ, giống như Đông Doanh hiện tại vậy.

Bọn hắn muốn bước ra ngoài hải cảng này, trở thành cự nhân phương đông.

595. Chương 558: Lên Bờ

Nhưng, thời điểm bọn hắn vừa mới bước một chân vượt qua mặt biển này, Trần Nguyên đã nhẹ nhàng đánh một chưởng, lặng yên không một tiếng động đánh tới, đủ để làm cho chân bọn hắn gãy lìa, chỉ cần bị đánh trúng, coi như là võ lâm cao thủ, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gục xuống.

Mặt biển xanh thẳm xuất hiện một vài cánh buồm, Fujiwara Côn Tam Lang rất là hưng phấn hô: "Đến rồi, đến rồi, là buồm Tống triều, ta thấy rất rõ ràng lập tức, chuẩn bị cổ nhạc, còn có, xe cũng phải đẩy tốt, tất cả 500 con thuyền, lần này chúng ta có đầy đủ năng lực đến đánh Triều Tiên rồi!"

Dáng tươi cười treo trên mặt Tôn Nhân thân vương vẫn chưa có rơi xuống, trong mắt hắn bắn ra một đạo quang mang, thần sắc rất là bất thiện.

Những tướng quân Đại Danh bên cạnh kia cũng đang dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Fujiwara Côn Tam Lang, Fujiwara Côn Tam Lang ý thức được mình hơi thất thố rồi, những lời này, mình không nên nói ra.

Hắn vội vàng ngừng nhảy lên, rất là cung kính đi đến bên người Tôn Nhân thân vương, nói: "Thân vương điện hạ, đội tàu người Tống đã đến rồi, tiếp theo nên làm như thế nào, xin điện hạ chỉ thị."

Trong lòng Tôn Nhân thân vương âm thầm mắng một câu, điều nên nói, người đã nói tất cả, chẳng lẽ bắt ta lặp lại một lần nữa sao? Lập tức vung tay lên: "Cứ làm theo ý của Fujiwara."

Thuyền chậm rãi tới gần, đưa mắt nhìn lại, những chiếc thuyền đang tới kia đặt đầy hòm gỗ, từ chiều sâu của nước để xem xét, những hòm gỗ này đều có đồ, bên trong nên chứa tràn đầy hàng hóa mới đúng.

Nhưng nếu như đi đến gần, sẽ phát hiện, những hòm gỗ kia, có rất nhiều cái đều trống không, thậm chí có vài hòm chỉ hơi mỏng, chỉ đặt một mặt tấm ván gỗ ngăn cản ánh mắt chính diện mà thôi.

Ở đằng sau tấm ván gỗ kia, là binh sĩ Tống triều đã phủ thêm áo giáp, cầm câu liêm thương, làm tốt chuẩn bị xung phong.

Đặc biệt là một chiếc thuyền lớn, Cao Ngênh Hỉ mang theo đội ngũ của mình, giấu ở đằng sau tấm ván gỗ, nhỏ giọng nói: "Kiểm tra trang bị!"

Không giống với các huynh đệ của hắn, đều thăng làm Chỉ huy sứ, hoặc là Đô Chỉ Huy Sứ, Cao Ngênh Hỷ vẫn là Đô đầu, chỉ thủ hạ hắn chính là chỉ quân đội có thể đánh nhất cả quân Tổng, trực tiếp thuộc về quân đội do Địch Thanh chỉ huy.

Lúc này đây, bọn hắn làm tiền phong, bọn hắn sẽ là người thứ nhất bước trên mảnh thổ địa Đông Doanh này.

Một hồi âm thanh va chạm của kim loại qua đi, một trăm binh sĩ hoàn thành một bước động tác cuối cùng trước khi chiến đấu, lẳng lặng đứng ở bong thuyền, con mắt đều nhìn chăm chăm vào Cao Ngênh Hỷ.

Cao Ngênh Hỷ gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Nhớ kỹ, chờ thời điểm thuyền cập bờ, cứ lao xuống dựa theo trình tự chúng ta thao luyện, đao thuấn thủ phía trước phải nhanh một chút, đằng sau đẩy lên, trong hơn mười giây, toàn bộ người của chúng ta phải rời thuyền, nếu như đồng bào phía trước bị bắn chết, người phía sau phụ trách đá văng thì thể ra, rõ chưa?"

"Rõ!"

Thanh âm trả lời rất nhỏ, nhưng rất đều nhịp.

Cao Ngênh Hỷ không nói thêm gì nữa, giơ tay của mình lên, nói: "Chuẩn bị!"

Chứng kiến đội tàu Tổng triều đã càng ngày càng gần, đồng thùng bày ở bong thuyền cũng hiện ra rõ ràng dưới ánh mắt của người Đông Doanh.

Một chiếc thuyền đã chậm rãi ngừng lại ở bên cạnh bờ, mười thủy thủ cầm bốn chiếc ván, la lớn: "Ngừng thuyền!"

Tiếp theo, cái neo sắt trên thuyền bị vút vào trong nước biển, thân thuyền lắc lư một hồi, thuyền dừng lại trên mặt biển, thủy thủ cầm ván cầu duỗi đến đất liền.

Người Đông Doanh không đợi Thân vương của bọn hắn hạ lệnh, sớm có mấy người nhanh chóng chạy tới, tiếp được ván từ thuyền Tổng triều duỗi xuống, cố định tốt trên mặt đất, sau đó liền đánh thủ thế, ý bảo đã ổn định.

Trên mặt Fujiwara Côn Tam Lang và Tôn Nhân thân vương đều treo dáng tươi cười, mặc sức tưởng tượng viễn cảnh tốt đẹp, đợi nhóm vật tư này tới tay, khổ cảnh Đông Doanh hiện tại sẽ lập tức biến mất.

"Fujiwara Côn Tam Lang, người có biết ai dẫn nhóm thương nhân Tổng triều này không? Ta nghĩ, chúng ta nên từ từ khoản đãi bọn hắn một tỷ mới được."

Fujiwara Côn Tam Lang nói: "Thân vương điện hạ nói rất đúng, chỉ là, ta cũng không biết ai lĩnh đội, không có vấn đề gì, một lát nữa, chờ bọn hắn xuống, ta sẽ hỏi."

Vừa dứt lời, liền nghe thủy thủ trên thuyền hô một tiếng: "Rời thuyền!"

Tất cả đều giống Chương trình thương thuyền buôn bán, Fujiwara Côn Tam Lang nở nụ cười, nói: "Thân vương điện hạ, thuyền trưởng chiếc thuyền bọn hắn sắp đi xuống, ta sẽ đi đón tiếp, nghe ngóng rõ ràng, rồi đến hồi báo cho Thân vương điện hạ."

Tôn Nhân thân vương nghĩ, cũng đúng, nếu như hiện tại mình đi mà nói, hiển nhiên là sẽ đánh mất thể diện hoàng tộc Đông Doanh, thời điểm vừa định nói để cho Fujiwara Côn Tam Lang rời đi, chợt nghe một hồi thanh âm dày đặc, phảng phất như châu chấu bay qua đỉnh đầu truyền đến.

Hắn vẫn chưa kịp phản ứng, một tướng quân Đông Doanh bên cạnh lại là nhân vật ăn nằm trên chiến trường, cảm giác mặt trời trên đầu mình trong nháy mắt thoáng mờ đi một tỷ, trong lòng lập tức kinh hãi, hô: "Không tốt, lui lại, mau lùi lại!"

Hắn lôi kéo Tôn Nhân thân vương chạy về phía sau, thời điểm Tôn Nhân thân vương vẫn chưa biết chuyện gì phát sinh, chỉ nghe từng tiếng thê thảm kêu to từ phía sau truyền đến.

Rất nhiều người Đông Doanh đang chuẩn bị vận chuyển hàng hóa bị tên nổ cấm đầy thân thể, ngã gục trong vũng máu, có người vẫn còn rên rỉ, có người đã không còn hô hấp.

Một vòng đả kích này, mục tiêu công kích chủ yếu người Đông Doanh đứng ở cự ly gần, những người Đông Doanh này có binh sĩ, rất nhiều binh dân, còn có cả rất nhiều người rảnh rỗi xem náo nhiệt, đương nhiên, cũng có một vài tướng quân Đại Danh.

Tên nó không nhận biết người, nó tuyệt đối không bởi vì người là tướng quân hoặc người là binh dân liền không bắn vào người, nó chỉ án theo đường thẳng, người đứng ở trên đường thẳng, nó sẽ đâm thủng thân thể của người.

Những người Đông Doanh đứng gần lúc này mới phản ứng, nhưng theo một tiếng "rời thuyền", tất cả đội thuyền Tống triều cập bờ đồng loạt nhảy lên trước tầng thùng nguy trang, những binh sĩ Tống triều võ trang đầy đủ kia lộ ra tướng mạo sẵn có.

Tiểu đội Cao Nghênh Hỉ là những người đầu tiên vọt xuống dưới, có một người Đông Doanh còn muốn chạy tới chém đứt cái ván, làm cho quân Tống không thể thuận lợi rời thuyền, một gã đao thuấn thủ quân Tống vung đao ra ngoài, chặt đứt cổ người Đông Doanh.

Đao thuấn thủ quân Tống hiện tại đều sử dụng đao Tôn Công Sáng nghiên cứu chế tạo đặc biệt, hơi cong một chút, dài ước chừng một mét, rộng ba thốn.

Loại đao này có ưu điểm là nhẹ, nhanh, vung vẩy trong tay căn bản không cần phí khí lực quá lớn, hơn nữa lưỡi đao còn đặc biệt sắc bén.

Nhưng nó cũng có khuyết điểm rất rõ ràng, độ mềm và dai không đủ, cũng không đủ dài, nếu như va chạm cùng một ít binh khí cứng rắn mà nói, nhiều lắm là hơn mười lần sẽ gãy.

Kỹ thuật hiện vẫn chưa thể tạo ra đao vừa mỏng, lại vừa cứng, chỉ có thể chọn giữa độ mềm và dai, sức nặng, độ sắc bén.

Tôn Công Sáng cuối cùng cũng buông tha cho mềm và dai, đây là quyết định căn cứ vào những ý kiến chiến sĩ tiền tuyến phản hồi về.

Bởi vì quân Tống đều tác chiến tập đoàn, dựa vào quân trận, một khi quân trận bị đối phương phá vỡ, đao thuấn thủ phải vứt đao vật lộn, đều không có cơ hội liên tục vài chục lần va chạm, sinh tử khả năng là ở ngay tại bốn năm đao.

Chiều dài càng không cần phải nói, đối phương vọt tới trước mặt thuấn thủ, một mét đã quá đủ, nhiều hơn cũng là lãng phí.

Đao thuấn thủ hiển nhiên biết đặc điểm vũ khí trong tay mình, cho nên, một đao kia là lướt qua cổ người Đông Doanh, mà không phải chém thẳng tới.

596. Chương 559: Chém Giết Đông Doanh

Lưỡi đao rất sắc bén, tốc độ rất nhanh, xẹt qua cổ tên kia xong, rõ ràng là không chảy ra máu, miệng tên kia động hai cái, cổ liền chảy ra một tia máu thật dài.

Hắn phí công đưa cánh tay lên, muốn dè miệng vết thương trên cổ mình lại, nhưng máu càng chảy càng nhiều, từ trong khe tay hắn bắn ra như nước suối.

Người Đông Doanh đổ người lên trên mặt đất, hai chân đập đập một cái, không phát ra được thanh âm nào.

Chết kiểu này thống khổ hơn xa so với một đao chặt bỏ đầu, huyết dịch chậm rãi trôi đi, cùng với cảm giác đau đớn khi da thịt bị xé rách, là một cảm giác con người căn bản không thể chịu đựng được.

Hắn còn không thể kêu được, bởi vì yết hầu cũng bị chặt đứt .

Đã nhìn thấy giết gà chưa? Chính là như thế.

Đao thuấn thủ kia không hề để ý đến hắn, đối thủ còn chưa chết, nhưng hắn tuyệt đối không đứng lên nổi, đao thuấn thủ giơ tấm chắn của mình lên, quay mắt về phía bốn năm địch nhân đánh tới trước mặt, hắn không hề sợ hãi, dùng tấm chắn bảo vệ thân thể của mình, mạnh mẽ xông về trước một bước, chống đỡ hai thanh đao của người Đông Doanh chém tới.

Còn các binh khí bên cạnh, làm sao bây giờ? Có thể ngăn thì ngăn cản, không ngăn được, hãy tin tưởng đồng đội sau lưng mình.

Xông lên so với lui về thì an toàn hơn một ít, bởi vì người xông lên, đồng đội sau lưng người có thể có đầy đủ không gian để trợ giúp người, nếu người lui mà nói, người sẽ ngăn cản những người vốn chuẩn bị tới giúp người.

Những thứ này, đều là thứ quyền sách đã nói, hắn là lão binh, binh già như hắn đều coi quyền sách như pháp bảo cứu mạng, lúc bọn hắn không có chuyện gì làm, liền nhìn quyền sách.

Cứ việc đã nhớ rõ hết rồi, nhưng hắn vẫn một lần lại một lần xem xét, vì cái gì, đó là vì để có thể tại thời điểm mấu chốt, làm cho tiềm thức của mình dựa theo phương pháp sách này nói để làm.

Quả nhiên, binh khí từ bên trái bổ tới bị một thanh đao dài ngăn, vũ khí người Đông Doanh bên phải còn chưa tới người hắn, một cái câu liêm thương liền đâm vào ngực người Đông Doanh kia, kim cả người hắn lên trên mặt đất

Cao Nghênh Hỉ cũng vọt tới, chém giết một địch nhân, nhìn chung quanh cũng không còn nhiều người Đông Doanh, hơn nữa đều ở vào trạng thái bối rối, tên nổ từ trên thuyền xạ kích xuống, khiến đám địch nhân bối rối không thể lui về phía sau, cũng vô pháp tìm được sự trợ giúp, cơ hội tốt như vậy, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

”Bây trận, giết!”

Hơn ba mươi tám chắn dựng thẳng lên thành một tường lá chắn, từ bờ biển, bắt đầu chậm rãi đẩy về phía trước.

Xạ thủ trốn ở đằng sau tường lá chắn, vươn mũi tên ra, cũng không cần nhìn phía trước có người không, không ngừng làm động tác kéo tên bóp cò.

Ngoài ra còn cả đồng người cầm trường thương, nếu có người, đâm ra, kéo trở về, không có ai, cũng đâm ra, rồi kéo trở về.

Bước chân của bọn hắn chỉnh tề thống nhất, tiến lên cùng tám chắn, không thấy chút bối rối nào.

Có vài võ sĩ Đông Doanh dũng cảm, muốn xông lại quyết đấu cùng bọn họ, nhưng không đợi võ sĩ Đông Doanh chém binh khí trong tay lên trên tám chắn, trường thương quân Tổng đã đâm thủng thân thể.

Ngoại trừ một đường đánh địch, những quân Tổng khác đều đứng đằng sau tám chắn, chỉ cần lo đi lên phía trước, không chế bước chân của mình không đụng vào người khác là được rồi.

Thỉnh thoảng có vài người Đông Doanh nằm trên mặt đất cản trở bọn hắn, những đao thuẫn thủ kia căn bản không thèm nhìn người đó sống hay là chết, vừa lộ ra bóng người, liền bổ một đao.

Mặt sau cùng chính là hai mươi người bắn nỏ, bọn hắn cầm cung nỏ đi ở cuối cùng, tên nổ trong tay tùy thời bung ra, ngón tay để trên cò, chỉ cần thấy có người dám từ bên cạnh giết qua, lập tức dùng tên nỏ bắn chết.

Thời điểm tác chiến cùng người Triều Tiên, sự dũng mãnh của người Đông Doanh làm ra tác dụng rất lớn, chỉ cần hơn một trăm Đông Doanh võ sĩ, là có thể đuổi những tướng quân Triều Tiên thân kinh bách chiến trong miệng Vương Huy kia giống như chó nhà có tang.

Nhưng hiện tại tác chiến cùng quân Tổng, trước mặt lực lượng tập thể của quân Tổng, sự dũng mãnh cá nhân của bọn hắn căn bản không có cơ hội phát huy.

Càng ngày càng nhiều tiểu đội nhảy xuống thuyền, trận địa trên bãi cát dần dần được củng cố, Lí Nghĩa đứng ở bên cạnh Dịch Thanh, gãi gãi đầu của mình, nói: ”Đại ca, ta vẫn chưa có ra tay, đám người Đông Doanh này đã chạy mất hết rồi, ta xem lần này Trần Thế Mỹ đã tính toán sai rồi, quân đội như Đông Doanh, chúng ta chỉ cần đưa một vạn người tới, cũng đủ để giải quyết tất cả bọn hắn.”

Dịch Thanh cười một tiếng rồi nói: ”Hắn há có thể tính toán sai? Trần Thế Mỹ đang dùng đao trâu giết gà, hắn muốn, chính là tốc độ, ngoài ra, lần này người Đông Doanh không kịp phản ứng, bọn hắn căn bản là không chuẩn bị bất cứ cái gì, nếu không, trận chiến này nhất định là không dễ đánh.”

Lí Nghĩa có lẽ là vẫn không quá phục, bởi vì biểu hiện của người Đông Doanh lần này quá mức làm cho hắn thất vọng rồi, hắn vẫn kiên trì cho rằng, chỉ cần cho mình một vạn người, ngựa, mình có thể bình định Đông Doanh.

Chỉ là, Dịch Thanh đã nói Trần Thế Mỹ không tính toán sai, vậy cứ coi như Trần Thế Mỹ hắn đúng rồi đi, Lí Nghĩa quay đầu hỏi: "Đại ca, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?"

Dịch Thanh nhìn hắn, nói: "Người không phải muốn một vạn người sao? Tốt, ta cho người một vạn người."

Lí Nghĩa nghe xong liền mừng rỡ, thời điểm đang muốn ôm quyền lĩnh mệnh, lời nói của Dịch Thanh lại xoay chuyển: "Ta cho người một vạn người thủ ở chỗ này, nhiệm vụ của người là bảo đảm cái khu này nằm trong sự khống chế của chúng ta, hai ngày sau, đội tàu tiếp tế của chúng ta sẽ tới, người nhất định phải cam đoan tiếp tế được an toàn."

Lí Nghĩa hiển nhiên không quá nguyện ý, nhưng khi nhìn ánh mắt Dịch Thanh, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, thì thào nói: "Vì cái gì người không để Lưu Bình lưu ở chỗ này? Chúng ta là huynh đệ trong nhà, người nên để cho ta ra ngoài."

Dịch Thanh vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Cũng là bởi vì chúng ta là huynh đệ trong nhà, cho nên ta mới lưu người lại, không cần phát sầu về quân công, sẽ có thôi."

"Ta bây giờ không phải là lo lắng những người Đông Doanh phía trước kia, mà là lo lắng phía sau chúng ta, người biết không, Trần Thế Mỹ đã làm tốt chuẩn bị hao tổn chiến trên mặt biển cùng người Đông Doanh. Điều này nói rõ, trong lòng hắn không có tin tưởng đối với việc có thể tiêu diệt đội tàu người Đông Doanh trên biển, nếu không thuận lợi mà nói, để những người Đông Doanh kia giết tới, đường lui của chúng ta đã nằm trong tay người."

Lời nói đã nói đến nước này, Lí Nghĩa dù không muốn cũng phải đồng ý.

Lưu lại một vạn người cho Lí Nghĩa, Dịch Thanh mang theo những người còn lại, dùng tốc độ nhanh nhất, một đường giết tới hướng bắc.

Cần, đúng là tốc độ, Dịch Thanh biết rõ, chỉ cần nhanh, có thể đánh tan quân đội Đông Doanh trước khi bọn hắn tập kết.

Ngay tại địa điểm cách nơi này hơn mười dặm, phương hướng Tây Bắc, trên một hòn đảo nhỏ, có 500 binh sĩ người Đông Doanh.

500 người này thuộc về Đối Mã quốc, nhóm binh sĩ này có phải là những người Đông Doanh bị mình vừa đánh tan hay không thì Dịch Thanh không biết, hắn không đề ra nghi vấn với những người Đông Doanh bị thương bị bắt kia, mà là trực tiếp phái quân đội đi lên, nếu không có ai, cứ tiếp tục đi về hướng bắc, nếu có mà nói, liền xử lý bọn hắn.

Về phân bố binh lực Đông Doanh hiện tại, trên tay Dịch Thanh đã có địa đồ kỹ càng, hắn để cho Lưu Bình và Trương Trung mang theo hai vạn quân đội, dọc theo phương hướng vừa đối mặt với những người Đông Doanh kia, một đường đuổi theo, chính mình lại phân tán binh lực ra, quét sạch tất cả thế lực tướng quân Đại Danh Đông Doanh ven đường.

Cao Ngênh Hỉ bắt đầu truy kích, người Đông Doanh phía trước thì điên cuồng chạy trốn, quân Tống theo ở phía sau dốc sức liên tục truy đuổi, đuổi kịp một giết một, đuổi theo hai chém chết một đôi, quả nhiên là vô cùng đã ghiền.

597. Chương 560: Chiếm Cầu(1,2)

Trường kỳ huấn luyện chạy mang phụ trọng, để cho thể lực của bọn họ một mực kiên trì đến tận giờ Tý, lúc này, thật sự là không chạy nổi nữa rồi, chiến sĩ đầu tiên chém chết một người Đông Doanh kia, cả người đã mềm oặt, hơi dựa vào mặt đất ẩm ướt thở hồng hộc.

Có một người dẫn đầu, người phía sau hoặc nằm hoặc ngồi, đều ngừng lại theo.

Cao Ngênh Hỉ thật sự là không còn chút khí lực nào rồi, tìm tảng đá ngồi xuống thở hổn hển, chửi thề hai câu, ánh mắt nhìn chung quanh, trừ tiểu đội của mình ra, rõ ràng còn có một vài huynh đệ đội ngũ khác đã chạy theo lên.

Nhưng những đội ngũ này kém hơn một chút so với bọn hắn, phần lớn chạy không có đội hình, rất tán loạn.

Cao Ngênh Hỉ nghỉ ngơi một hồi rồi mới đứng dậy, la lớn: "Các huynh đệ, tranh thủ thời gian đứng dậy, mặt đất này quá lạnh, người không thể ngủ, cầm xong lều vải, đừng chút ít nước ẩm, rửa chân xong rồi hãy nghỉ ngơi."

Những kìa chiến sĩ cứ việc mệt chết đi được, lúc này căn bản là không muốn đứng lên, nhưng Cao Ngênh Hỉ đã nói, bất kể là người trong đội ngũ của hắn, hay là những người từ đội ngũ khác đến, tất cả đều đứng lên, binh sĩ quân Tổngđều biết, ngủ ở địa phương ẩm ướt như vậy, ngày hôm sau trên người sẽ đầy vết muỗi cắn, nếu như không rửa chân mà nói, ngày mai sẽ nổi bong bóng.

Thời điểm Cao Ngênh Hỉ đang nhóm lửa, một người quân Tổng cao to đã đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Huynh đệ, ta là Chỉ huy sứ thủ hạ của Trương Trung tướng quân, quân đội của ta chạy mất hết rồi, ngày mai ta có thể đi theo các ngươi không?"

Cao Ngênh Hỉ thoáng nhìn hắn một tý, cười nói: "Ha ha, có thể nói là chức quan của ngươi lớn hơn ta, như vậy đi, ngày mai ta sẽ đi theo ngươi, chúng ta nghe người chỉ huy."

Người nọ nhẹ nhàng đánh cho hắn một quyền, nói: "Ít nói những lời này thôi, hôm nay ta đi theo phía sau ngươi, nhìn thấy rất rõ ràng, các ngươi thực sự con mẹ nó rất có thể đánh, cứ như vậy đi, ta sẽ triệu tập đội ngũ, ngày mai các ngươi xung phong, ta sẽ áp trận cho ngươi."

Cao Ngênh Hỉ gật đầu, hỏi: "Được, đại ca họ gì? Ta nghe khẩu âm của ngươi, là người Biện Kinh sao?"

Người nọ gật đầu, nói: "Ta gọi Sử Côn, quê Biện Kinh, trở thành binh lính bảy năm rồi."

Cao Ngênh Hỉ vừa nghe là người Biện Kinh, trong lòng vô cùng hào hứng, nói: "Biện Kinh sao? Ta có rất nhiều huynh đệ đang ở Biện Kinh, đợi đến lúc trở về, sẽ gọi đại ca đến, cùng ngồi một chút, chúng ta uống mấy chén mới được."

Sử Côn cười ha ha một tiếng, tiếp theo, thần sắc có chút thương cảm, nói: "Nói thật, ta đã vài năm không về nhà, cũng không biết hàng xóm láng giềng còn nhận ra ta hay không."

Cao Ngênh Hỉ nghe xong liền sững sờ, nói: "Không thể nào? Quân doanh chúng ta cách Biện Kinh chỉ hai mươi dặm, ngươi là người Biện Kinh, vì cái gì vài năm chưa về nhà?"

Sử Côn có chút xấu hổ, nói: "Hắc hắc, thời điểm trẻ tuổi không hiểu chuyện, mang đến không ít phiền toái cho hàng xóm láng giềng, thật sự không còn mặt mũi trở về."

Hắn vừa nói xong, liền vén sợi tóc trên trán mình ra, nói: "Nhìn thấy chưa? Ca ca là người bị sung quân."

Cao Ngênh Hỉ cũng chẳng cảm thấy lạ, Tổng triều có rất nhiều quân nhân như vậy, tuy lần trước giải trừ quân bị, rất nhiều quân nhân đều chuyển thành binh sĩ tuyển hai, nhưng phàm là loại người ưa thích đấu đá hung ác như Sử Côn, phần lớn đều bị giữ lại.

Huống hồ lúc đó Sử Côn đã là thủ hạ của Chỉ huy sứ Dịch Thanh, nếu chỉ tính quan chỉ huy cơ sở mà nói, hắn là một người tương đối xuất sắc.

Lúc đại giải trừ quân bị, hắn bị giảm một bậc, trở thànhĐô đầu, trải qua hai chiến dịch bình định Tương Dương Vương và bình định Đổng Hạng, lại nổi lên làm Chỉ huy sứ.

Cao Ngênh Hỉ bắt đầu nóng lòng, đứng dậy nói: "Được rồi, ca ca, ngươi đi triệu tập mọi người, buổi sáng ngày mai, lúc trời vừa sáng, chúng ta tiếp tục truy đuổi về phía trước, hi vọng đám tiểu tử kia khuya hôm nay không chạy quá xa."

Sáng ngày hôm sau, lúc thức dậy, Cao Ngênh Hỉ vừa mới chạy mười dặm đường, liền phát hiện dấu vết những người Đổng Doanh kia nghỉ ngơi buổi tối ngày hôm qua, trong lòng hắn lập tức hối hận, tiếc nuối không thôi

Chỉ có mười dặm đường thôi, nếu như ngày hôm qua mình kiên trì thêm một tý, không cần nhiều, chỉ cần nửa canh giờ, sẽ đuổi kịp đám người này.

Sử Côn xem xét tình huống nơi này, cũng kết luận đêm qua những người Đông Doanh kia đã ở đây, nhưng hiện tại hẳn có chút bận tâm, đi đến trước mặt Cao Ngênh Hỉ, nói: "Huỳnh đệ, quân đội đằng sau cách chúng ta quá xa rồi, có phải là nên chờ đợi bọn hắn đến rồi hãy tính tiếp?"

Cao Ngênh Hỉ sờ sờ một đồng than xám, vẫn còn có chút phồng tay, chắc là mới đi, không được bao xa.

Hắn giơ mắt nhìn chằm chằm về phía trước, quát: "Còn chưa đi xa, truy đuổi!"

Sử Côn lại nói một câu: "Ngày hôm qua, bọn hắn hoàn toàn có thể phái một người tiếp tục chạy về phía trước, nói như vậy, hiện tại quân đội của bọn hắn có thể đã chuẩn bị xong, chúng ta nên đợi một tý rồi hãy đuổi!"

Cao Ngênh Hỉ cực kỳ kiên quyết lắc đầu, nói: "Không đợi, đuổi theo bọn chúng."

Hơn hai trăm quân Tổng không đợi viện binh đằng sau, dưới sự dẫn dắt của Cao Ngênh Hỉ, chạy dọc theo dấu vết những người Đông Doanh kia lưu lại, một đường đuổi tới phía trước.

Đuổi đến thời điểm buổi trưa, bỗng nhiên có một con sông lớn chắn ngang ở trước mặt bọn họ, trên sông kia chích một cái cầu gỗ, đối diện có có hơn ba nghìn địch nhân đứng nhìn lại, đang chuẩn bị hủy cây cầu đi.

Cao Ngênh Hỉ cũng không bởi vì số lượng địch nhân đứng ở đối diện đông gấp mấy lần mình mà sợ hãi, đương nhiên không để cho bọn hắn hủy cầu, nếu không cách nào bảo trụ cây cầu kia, vậy thì quân đội đằng sau phải đi đường rất xa, hoặc là phí chút thời gian, dựng cầu nổi, mới có thể chạy tới phía trước.

Hắn nhắc đao trên tay lên, quát: "Phóng nổ!"

Hơn năm mươi người bắn nổ cứ việc liên tục xạ kích, cũng vô pháp tạo thành thương tổn quá lớn cho đối phương, nhưng bọn hắn rất thông minh, không hèn mà cùng lựa chọn địch nhân đứng đầu cầu là mục tiêu công kích của mình.

"Giết!" Cao Ngênh Hỉ mặt đối mặt với mấy ngàn địch nhân, thoáng một tý liền xông tới.

Sử Côn đương nhiên cũng biết tầm quan trọng của cây cầu kia, chỉ cần có thể bảo vệ cây cầu kia, vậy thì toàn bộ hơn hai trăm người cạnh mình chết trận cũng đáng giá.

Tướng quân nói, hiện tại cần nhất, chính là thời gian, không tiếc tất cả, tranh thủ thời gian.

Giống như Sử Côn suy nghĩ, tuy đêm qua chạy vô cùng mệt mỏi, nhưng Fujiwara Côn Tam Lang vẫn phái một võ sĩ Đông Doanh thể lực tương đối khá tiếp tục chạy về phía trước, đến lãnh địa Đại Danh phía trước báo tin.

Hiện tại đối mặt với bọn hắn, ngoại trừ những người Đông Doanh bị bọn hắn giết, một đường chạy trốn kia, còn có hơn hai ngàn người vừa mới chạy đến.

Chứng kiến quân Tổng ít như vậy vẫn dám xông lại đánh mình, vô luận là Fujiwara Côn Tam Lang hay là Tôn Nhân thân vương, hoặc là từng võ sĩ Đông Doanh tại đây, đều cảm giác mình gặp phải nỗi nhục thật lớn.

Trong mắt Tôn Nhân thân vương bắn ra ra lửa giận, bị hơn dôi đuổi một ngày rồi cuộc cũng tìm được địa phương để phát tiết, liền quát: "Giết sạch bọn hắn cho ta!"

Song phương liền triển khai chém giết trên cầu, đao thuẫn thủ quân Tổng trước tiên là dựng lên một bức tường lá chắn, một mực chống đỡ người Đông Doanh xông lại.

Mà người Đông Doanh lúc này cũng tạm thời buông thả động tác hủy cầu, trong mắt bọn hắn, đối phương chỉ có hơn hai trăm người, lúc này đốt cầu, dường như không giống một võ sĩ đạo.

Trong lúc nhất thời, nguyên một đám võ sĩ Đông Doanh kia dùng mảnh vụn lên trên cầu, bị trường thương quân Tổng từ đằng sau tẩm chắn vụn ra đâm trúng, đao mắt đã giết hơn mười người, bọn hắn phát hiện, mình căn bản không có biện pháp ngăn cản mặt tường lá chắn này đẩy lên.

"Bắn tên, phóng cung tiễn bắn chết bọn hần!"

Nhóm người Đông Doanh này là đến có chuẩn bị, cho dù Đông Doanh khan hiếm vật tư chiến lược hơn nữa, nhưng vẫn phải có mười cây cung, trăm mũi tên.

Quân Tổng bắt đầu xuất hiện thương vong, những người bắn nỏ kia xem xét tình huống, lập tức nhắm mục tiêu về hướng những người Đông Doanh cầm cung tiễn kia.

Cung nỏ Quân Tổng là binh khí bắn xa tốt nhất thời đại này, trải qua mấy lần Tôn Công Sáng cải tiến, gài dây cung cực kỳ thuận tiện, xạ tốc rất nhanh, hơn nữa độ chính xác và tầm bắn đều cao hơn rất nhiều so với cung tiễn bình thường.

Dù sao, không phải người Đông Doanh nào cũng có thể như Miyamoto Lục Lang, ngoài mười bước bắn rơi bát sứ trên đỉnh đầu người khác.

Những cung tiễn thủ kia độ sức một hồi với người bắn nỏ quân Tổng, dần dần bị rơi xuống hạ phong.

Áp lực của bọn Cao Nghênh Hỉ liên tục nặng nề hơn không ít, thương vong người Đông Doanh lớn hơn quân Tổng rất nhiều, bọn hần cũng có đội hình, nhưng đội hình của bọn họ không cách nào so sánh với quân Tổng.

Hơn nữa, bọn hần ngoại trừ một thanh đao dài ra, chỉ có một số nhỏ người trong tay cầm tấm chắn, lại là cái loại lá chắn bằng gỗ, căn bản không có cái nào bọc sắt lá.

Nếu như dựa theo yêu cầu của Bạch Ngọc Đường, tấm chắn như vậy, chỉ dùng hai thương là có thể đâm thủng.

Fujiwara Côn Tam Lang xem xét tình thế không đúng, cầu kia quá mức hẹp, tuy cạnh mình nhiều người, nhưng đại đa số chỉ có thể đứng ở phía sau xem náo nhiệt, căn bản không phát huy ra nổi ưu thế nhân số, lập tức nói: "Thân vương điện hạ, để bọn họ chạy tới rồi hãy đánh, cứ đánh tiếp như vậy, chúng ta chỉ có thể tiến từng bước từng bước, sẽ bị bọn hần giết sạch."

Tôn Nhân thân vương tưởng tượng cũng đúng, vội vàng hạ lệnh: "Để quân Tổng tới, lui về!"

Đi qua, liên ý nghĩa là sẽ bị người khác vây công, điểm này, Cao Nghênh Hỉ cực kỳ rõ ràng, nhưng nếu như không qua, đối phương sẽ hủy cầu đi, vậy thì càng hỏng, cho nên, chứng kiến người Đông Doanh lui về phía sau, hần căn bản không hề suy nghĩ bao lâu, lập tức hô: "Giết!"

Hơn hai trăm quân Tổng cùng kêu lên: "Giết!"

Bọn hần đạp trên thi thể người Đông Doanh tiến về phía trước, dùng tiếng la rách cổ họng, phóng thích tất cả chủng loại tâm tình trong cơ thể ra, gương mặt lạnh khốc và dữ tợn, không mang theo chút sợ hãi nào.

Còn sống, là vì giết địch.

Giết địch, là vì còn sống.

Lên chiến trường chỉ đơn giản như vậy, không có thứ gì khác để nghĩ, dân tộc, gia đình, quốc gia, đều để ở một bên, không thể nói chỉ là vì hoàng thượng, mặc dù Cao Nghênh Hỉ đã gặp Nhân Tông vài lần, nhưng lúc này, hần tuyệt đối không nghĩ về khuôn mặt hiền lành của Nhân Tông.

Hần là chiến sĩ, giết lên phía trước, phân ra thắng bại cùng địch nhân, nhìn đối thủ run rẩy dưới đao của hần, cảm giác đó so với gặp hoàng thượng còn đã ghiền hơn nhiều.

Một khắc trường thương đâm vào lồng ngực địch nhân này, chính là lúc bọn hần thắng lợi, thời điểm bọn hần ngã xuống, cũng không có cái gì để nhớ.

Máu tươi từ trên mặt cầu chảy xuống nước sông, một cảnh tượng khá hoành tráng xuất hiện, dùng cái cầu này làm đường ranh giới, ở thượng lưu, nước sông rất thanh tịnh, nhưng qua cây cầu kia, liền biến thành đồ hồng.

Quân Tổng giết qua cầu, người Đông Doanh lại càng điên cuồng vây công bọn hần.

Vì để cam đoan địa hình đầu cầu nằm dưới sự khống chế của mình, Cao Ngênh Hỉ luôn luôn không lui về phía sau một bước, chiến đấu đánh đến hiện tại, người Đông Doanh đã chết hơn năm trăm người rồi, mà binh sĩ quân Tống, cũng đã có gần nửa số người nằm vật trên mặt đất.

Bọn hắn vẫn đang chiến đấu, tứ chi tươi sống bị trường đao chặt bỏ còn đang run rẩy, thân thể bị trường thương đâm vào bên trong, nhưng vẫn cố gắng nhúc nhích.

Có một binh sĩ quân Tống gục bên người Cao Ngênh Hỉ, trong miệng phun ra bọt máu, con mắt nhìn chăm chăm vào Cao Ngênh Hỉ, như là muốn nói cái gì đó, Cao Ngênh Hỉ chém một đao xuống dưới, chém chết binh sĩ quân Tống này.

Đây không phải là tàn nhẫn, đây là nhân từ.

Không ai có thể cứu sống hắn, hắn còn sống, chỉ có thể gặp phải sự thống khổ khi sắp tử vong.

Sử Côn thở hổn hển từng hơi từng hơi, một vết đao sâu đủ để thấy xương trên đùi làm cho hắn vô pháp di động thân thể của mình, chỉ có thể dốc sức liều mạng dùng trường thương xử lý những người Đông Doanh đang muốn xông đến đâm mình.

Thời điểm quân Tống còn có thể đứng thẳng vô pháp bảo trì trận hình nguyên vẹn, tốc độ ngã xuống của bọn hắn càng lúc càng nhanh, người Đông Doanh chung quanh phảng phất như thấy được thắng lợi, nhanh chóng tiến đến.

Chỉ còn hơn sáu mươi người, cánh tay Cao Ngênh Hỉ cũng bị đối phương hung hăng chém một đao.

Ở này thời điểm máu chốt này, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng la của quân Tống, rốt cục cũng có một đội quân Tống chạy tới.

Thời điểm tiếng hét hò những của quân Tống kia truyền đến, thân hình mỗi một của bọn Cao Ngênh Hỉ tự nhiên phát ra tiềm năng cuối cùng trong nháy mắt, sức chiến đấu của nguyên một đám người điên cuồng tăng trưởng.

Fujiwara Côn Tam Lang xem xét tình thế không đúng, quân đội Tống triều đã đến rồi, cây cầu kia không hủy đi được rồi, những binh sĩ quân Tống này cũng giết không xong, hắn từ nhỏ đã học tập văn hóa Hán tộc, biết rõ câu nói núi xanh còn đó, không sợ không có củi đốt.

Hắn liền tranh thủ thời gian kéo Tôn Nhân thân vương, nói: "Thân vương điện hạ, quân Tống đến rồi, chúng ta nhanh đi thôi!"

Tôn Nhân thân vương rất là tức giận, mắng: "Đều là người nói cái gì quân Tống vận chuyển vật tư tới, bảo chúng ta xếp thành hàng hoan nghênh, kết quả người ta tới đánh, còn nói cái gì để bọn họ chạy tới, sẽ xử lý bọn hắn, kết quả hiện tại ngay cả cơ hội hủy cầu cũng không còn, Fujiwara Côn Tam Lang, có phải người là gian tế Tống triều không?"

Fujiwara Côn Tam Lang giận dữ, không cho Tôn Nhân thân vương này bắt luận mặt mũi gì, bỏ tay của hắn ra, quát: "Bất cách rằng lộ, người không đi thì ta đi!"

Nói xong, hắn xoay người một cái, nhanh chóng chạy về phía sau, Tôn Nhân thân vương sững sờ, vội bỏ chạy.

Hai người bọn họ vừa chạy đi, người Đông Doanh còn lại đâu còn ý chí chiến đấu? ào ào bỏ chạy trong chớp mắt, lưu lại hơn năm trăm thi thể, còn có một hơn trăm người bị thương ngã trên mặt đất rên rỉ.

Đằng sau, quân Tống chạy tới, nhân số đại khái khoảng ba trăm người, người dẫn đầu nhìn chiến trường, lập tức đến trước mặt Cao Ngênh Hỉ, hỏi: "Huynh đệ, các người không sao chứ?"

Cao Ngênh Hỉ lắc đầu, nói: "Không việc gì, tranh thủ thời gian để cho đại quân tới truy đuổi, bọn hắn chạy không xa đâu."

Trên mặt tướng lĩnh quân Tống kia hiện lên một hồi xấu hổ, nói: "Chúng ta chỉ có mấy huynh đệ này thôi, đã không tìm thấy tướng quân của chúng ta rồi, đằng sau có quân đội hay không, ta cũng không biết."

Cao Ngênh Hỉ vốn là sững sờ, tiếp theo liền cười khổ một hồi, hẳn hiểu được cái mạng mình có thể bảo toàn, quả nhiên là trời cao có mắt, nếu người Đông Doanh hơi có gan ở lại đánh một hồi mà nói, khả năng mình sẽ thật sự xong rồi. (chém gió, võ sĩ đạo người Nhật mấy ai sợ chết, chỉ sợ thua)

Tướng lĩnh này nhìn Cao Ngênh Hỉ và mười mấy quân Tổng vết thương chồng chất, cũng không có nói cái gì nữa, đập bảv Cao Ngênh Hỉ, nói: "Huynh đệ, ta lưu lại năm mươi người cho ngươi, ngươi trông coi cầu, ta muốn tiếp tục đi lên phía trước căn đả gia hỏa kia, quân đội đằng sau đến, ngươi chỉ đường cho họ, được không?"

Cao Ngênh Hỉ gật đầu, nói: "Biết rồi, chú ý một chút."

Sử Côn chống trường thương, chân thấp chân cao đi tới, hỏi: "Còn có một hơn trăm thương binh người Đông Doanh, làm sao bây giờ?"

Cao Ngênh Hỉ nhìn những thương binh Đông Doanh ngã trên mặt đất kia, trong mắt lờ ra một đạo hung ác, nói: "Chém toàn bộ, chém cho ta!"

Quân Tổng đã không có đội hình nguyên vẹn, hai ngày một đêm chạy như điên đã làm cho cả đội ngũ kéo thành một chiến tuyến thật dài.

Loại tình huống này nằm trong dự liệu của Dịch Thanh, hẳn là người biết chiến tranh, hẳn biết mình đánh trận chiến này, mục đích đúng là thành lập một cái lô cốt vững chắc làm đầu cầu, sau đó mới chậm rãi đẩy về phía trước.

Thành lập một cái lô cốt máu chốt, đầu tiên là chuyển quân lên đất liền, sau đó chính là phòng ngừa đối phương phản kích, tránh để thời điểm binh lực bên mình vẫn chưa triển khai, đẩy mình xuống biển cả, hoặc là vây ở bãi bồi.

598. Chương 561: Giám Quân Suýt Chết(1,2)

Từ tình báo bọn Trần Thế Trung sưu tập để xem xét, nhân số quân đội Cửu Châu Đông Doanh đại khái khoảng chừng hơn một vạn người gì đó, cho dù có chút ít thay đổi, cũng sẽ không hơn được hai vạn người.

Cho nên Dịch Thanh căn bản không sợ đội hình quân Tổng loạn, thừa lúc địch nhân chưa kịp phản ứng, đẩy mạnh về phía trước, khiến người Đông Doanh không có thời gian tập kết, mặc dù không thể toàn diệt bọn hắn, cũng phải ép bọn họ lui về phía sau, hốt hoảng lui về phía sau.

Một ngày một đêm dốc sức liều mạng chạy, quân Tổng giống như một cây quạt, mở ra tại Cửu Châu, các cánh cây quạt còn đang không ngừng mở rộng, có một vài đội ngũ lúc đầu, bởi vì bị lạc phương hướng, đã thoát ly thì ra khỏi tình huống dự định, căn bản không biết hiện tại mình đang ở nơi nào.

Trong lòng những người lạc đường này rất bối rối, thân ở nơi dị quốc tha hương, tại thời điểm không biết phía trước đang có tình huống thế nào, không biết sau lưng có đồng bào hay không, không biết mình cách quân đội bao xa, mặc dù bọn họ đều là binh sĩ tinh nhuệ nhất Tổng triều, tâm tình cũng có chút khẩn trương.

Đồng Khuê ngừng lại trước một đỉnh núi thấp bé, nhìn hơn một ngàn người còn đi theo phía sau mình, thấp giọng tức giận mắng một câu: "Mẹ nó, tên Dương Thanh hỗn đản kia, chỉ biết bắt lão tử chạy về phía trước, hiện tại chính hắn không biết đang co lại góc gác nào rồi."

Hắn rời thuyền, Dương Thanh chỉ một ngón tay về hướng đông bắc, hắn liền mang theo quân đội, nhanh chóng lao đến phương hướng này.

Tốc độ cả đội ngũ của hắn là tốc độ quân Tổng trải rộng cánh quạt trong một ngày, thật sự là cách nhau rất xa.

Đêm qua bọn hắn dùng ba nghìn người đánh tan hai ngàn binh sĩ thủ hạ của tướng quân Đông Doanh Lâu ThắngĐảo, chiến đấu cũng không đánh quá mức kịch liệt.

Lúc bọn hắn tiến lên, địch nhân căn bản không hề chuẩn bị, quân Tổng xưng phong một cái đã chém giết những kia người Đông Doanh chết hơn phân nửa, Lâu Thắng Đảo kia bị Đồng Khuê chặt đầu trong trận chiến.

Sau đó, Đồng Khuê truy đuổi bại binh, một mực đuổi tới cái chỗ này, bại binh đã không thấy bóng dáng đâu, hẳn ở địa phương nào, chính Đồng Khuê cũng không rõ ràng lắm.

Mở địa đồ Dương Thanh đưa cho hắn ra, phí công nhìn một lúc, hiện tại hắn là mình đang ở Gấu Bản, hay đã đến Miyazaki rồi, mặc kệ nó, Dương Thanh nói rất rõ ràng, một đường đi về phía tây, đánh tan tất cả địch nhân trên đường, thấy biển cả liền dừng lại.

Bên cạnh, một Đô đầu chạy tới, hỏi: "Tướng quân, phía trước có một thành thị của người Đông Doanh, làm sao bây giờ?"

Đồng Khuê cũng nhìn thấy, tòa thành phía trước kia không có tường thành gì, chỉ có một đạo tường đất thấp bé vây quanh bốn phía, dùng mắt thường có thể trông thấy rõ ràng bóng người đang khởi động ở bên trong, thậm chí còn có thể mơ hồ nghe thấy thanh âm ầm ỉ phát ra.

Những người Đông Doanh trong thành phẳng phất như vẫn chưa biết chiến tranh đang đến gần, vẫn mua đồ bán giớ, không có gì khác những cư dân Đại Tổng kia.

Cửa ra vào, mấy vệ binh lưỡi biếng dựa vào cái gì đó, căn bản không hề tiến hành kiểm tra đối với người đi đường.

Đồng Khuê nhìn một chút rồi nói: "Quản cái khí gió gì, đánh, đánh hạ đến vào bên trong, uống rượu Đông Doanh!"

Đô đầu kia nói: "Ta dẫn huynh đệ lên trước, mở cửa thành ra."

Đồng Khuê trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Cần cái rắm, chỉ có một đạo tường đất, còn cần làm cách khó khăn như vậy sao? Đặt nổ xe lên cho ta, mọi người cùng tiến lên!"

Hơn một ngàn quân Tổng đi theo sau lưng Đồng Khuê, nhanh chóng vọt tới hướng thành trì người Đông Doanh.

Nơi này là lãnh địa của tướng quân Đông Doanh, Cao Sâm Ngọc Minh, trong thành thị nhỏ này có gần hai vạn người Đông Doanh sinh hoạt, ngoài ra còn có hơn một ngàn người binh sĩ.

Đông Doanh đại quy mô xây dựng thành trì là khi bọn hắn ở thời kỳ chiến quốc, hiện tại Đông Doanh cơ hồ không có thành trì gì chính thức, nguyên nhân rất đơn giản, cho tới bây giờ, bởi vì nguyên nhân địa lý, bọn hắn không hề gặp phải ngoại xâm.

Mà chiến tranh bên trong Đông Doanh cũng không đánh quá mức kịch liệt, ở trong mắt các tướng quân, xây dựng thành trì là chuyện rất phiền toái, lại không có một chút tác dụng nào.

Cao Sâm Ngọc Minh căn bản không biết chuyện gì xảy ra ở bên ngoài, thời điểm hắn vừa mới ngủ dậy, đang trò chuyện trên giường cùng mấy người phu nhân, bỗng nhiên nghe thấy một hồi binh khí va chạm và tiếng hét hò từ bên ngoài truyền đến.

Các phu nhân bối rối, vội vàng nhúc nhích thân thể, cây gậy dưới háng Cao Sâm Ngọc Minh đang ở trạng thái cương lập tức bủn rủn, co lại chỉ còn mấy cm.

Hắn cảm thấy cực kỳ căm tức, cũng không hề biết là chiến tranh đã đến gần lãnh địa của mình.

Người Đông Doanh ưa thích đấu hung ác, những võ sĩ kia sáng sớm vẫn thường xuyên gọi ra luận bàn võ thuật.

Loại tình huống đó, trên cơ bản là hắn mặc kệ, nếu bịchết ai đó, cứ để cho người thắng kéo thi thể đi là được.

Nhưng hôm nay rõ ràng là động tĩnh náo loạn quá lớn, còn lựa chọn thời điểm mình đang làm việc, quả nhiên là không thể tha thứ, quát: "Cái tên hỗn đản nào sáng sớm đã nháo sự ở bên ngoài?"

Mặc quần của mình xong xuôi, sau đó lại kéo mấy phu nhân san, sờ soạng một cái trên thân thể bọn họ, sau đó mới nói: "Chờ ta đi ra ngoài chém chết tên hỗn đản kia rồi lập tức trở lại."

Mấy nữ nhân Đông Doanh kia hiển nhiên là không được tận hứng, nhưng các nàng đã quen rồi, nhiều người như vậy, có thể làm cho mỗi người thỏa mãn, thật sự là không nhiều lắm.

Cao Sâm Ngọc Minh đi ra xem xét, lập tức cảm thấy hoảng sợ, xa xa, quang mang từng tấm chắn phản xạ đến nói cho hắn biết, cái này không phải chủng loại võ sĩ giác đấu bình thường, mà là có người đến công kích lãnh địa của mình, lúc này hắn mới kịp phản ứng, rõ ràng đã quá muộn.

Đó cũng không phải là do hắn vô năng, có thể giành được lãnh địa tại Đông Doanh, dù là nhỏ nhoi, cũng đủ để nói rõ hắn là một con người tương đối có năng lực.

Nhưng hiện tại, người Đông Doanh căn bản không nghĩ tới chuyện chính mình bỗng nhiên bị tập kích.

Những tướng quân Đại Danh tranh đấu, chắc chắn là không biết đột nhiên nói chuyện vũ lực, dù sao thì uy vọng của Thiên hoàng và Mạc Phủ không phải thứ để trang trí.

Thời điểm chiến tranh đột nhiên tiến đến, bọn hắn đều có vẻ vô cùng bối rối.

Thiếu khuyết phương tiện và trang bị có thể chống lại quân Tổng, thiếu một ít chuẩn bị tất yếu, thậm chí ngay cả quân đội, Cao Sâm Ngọc Minh cũng không kịp tập kết, giống như tên tướng quân vừa mới bị Đồng Khuê ngày hôm qua.

Một ít võ sĩ dũng cảm đứng lại nghênh địch, nhưng đối mặt với tường lá chắn quân Tổng liên tục đẩy tới kia, những gì bọn hắn phản kháng, có vẻ là rất vô lực, ngoại trừ lưu lại thể xác bởi vì dũng cảm mà biến thành thi thể, tác dụng duy nhất chính là làm quân Tổng tổn mất một trận cung nỏ, làm cho những dân chúng Đông Doanh bên cạnh kia gặp tai họa.

Cao Sâm Ngọc Minh nhìn người bên mình đang không ngừng lui về phía sau, không ngừng ngã xuống, khóe miệng của hắn run rẩy kịch liệt.

Địch nhân đã càng ngày càng gần, hiện tại chạy cũng không còn kịp rồi, trong ánh mắt hắn hiện ra một tia hung ác, lặng yên trốn ở phía sau cửa, nghe tiếng bước chân đi qua bên người hắn, hai tay nắm thật chặt chuôi đao.

Quân Tổng cũng chưa quen thuộc địa hình nơi đây, Đồng Khuê căn bản không biết địch nhân đang trốn ở bên cạnh cái cửa thoát nhìn không hề có gì lạ này.

Thời điểm quân đội đi qua cửa, chỉ lo đuổi giết những người có can đảm lấy đao chống cự phía trước, nhìn thoáng qua cái cửa rộng mở này, không phát hiện địch nhân, liền không thêm để ý.

Giám quân của Đồng Khuê làm nhiệm vụ ở phía sau, chạy không kịp thở, hành quân như vậy, đối với những người là văn nhân mà nói, thật sự là một sự tình khổ sai.

Giám quân cúi đầu xem xét thi thể trên mặt đất, có ít người cầm binh khí trong tay, nhưng có một vài người Đông Doanh không có gì, căn bản chính là bình dân, bên cạnh còn có cả nam nhân Đông Doanh hơn năm mươi tuổi ngã xuống, trong tay vẫn đang cầm một túi gạo vừa mua được.

Ngực của hắn cầm một mũi tên, khóe miệng vẫn còn đang lay động, tên nỏ quân Tổng có thể lấy máu, máu tươi trên người hắn đã nhuộm đỏ những hạt gạo rơi trên mặt đất.

Thậm chí còn có một vài thi thể nữ nhân và đứa trẻ.

Giám quân chứng kiến một nữ nhân, thân thể cong thành một đồng lớn, che chở con của mình bên dưới thân thể, phẳng phất như là muốn dùng thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của mình bảo vệ đứa con.

Đáng tiếc chính là, nàng đã chết rồi, con của nàng cũng đã chết, đều bị tên nỏ bắn chết.

Giám quân lắc đầu thở dài một tiếng, tính toán đại khái các thi thể nằm trên mặt đất.

Bất kể là bình dân hay binh sĩ, mặc kệ trong tay có đao hay không, giám quân đều tính toán là chiến công.

Muốn lẫn lộn trong quân đội, muốn làm cho quân nhân chỉ biết cầm lấy đao này phân quân công cho mình, không thể đứng ở mặt đối lập với bọn hắn, điểm ấy, hắn cực kỳ rõ ràng.

Nhưng xuất phát từ chức trách giám quân, hắn lau mồ hôi trên đầu một chút, vẫn hô lớn một tiếng: "Đồng Khuê, không nên giết người không cầm đao!"

Đồng Khuê đâm một thương qua khe hở tấm chắn ra ngoài, cảm giác mình đã đâm vào bên trong một thân thể, lập tức dùng sức dí lên phía trước một chút, bên tai liền nghe được một hồi tiếng kêu thảm thiết.

Đồng Khuê cũng không có để ý đến giám quân, hiện tại hắn và giám quân này ở chung không tệ.

Hắn biết rõ, với tư cách giám quân, có mấy lời hắn phải nói, nhưng có nghe hay không, là do mình.

Kỳ thật, cũng không phải những giám quân kia rất khó khăn ở chung, đôi khi, người có thể coi lời bọn họ nói là nói láo, nhưng ngàn vạn lần không thể coi bọn họ là cái rắm.

Giám quân hô qua một tiếng coi như xong, tiếp tục cúi đầu kiểm kê, bây giờ là kiểm không rõ ràng lắm, nhưng trong lòng của hắn phải có một con số đại khái, đợi chiến tranh chấm dứt, lại thoáng thống kê một tỷ, chắc chắn là không sai nhiều.

Binh sĩ phía trước đánh rất nhẹ nhàng, lúc này đây chắc là lại có một chiến công không nhỏ.

Chiến công không riêng gì các binh sĩ và các tướng quân cần, giám quân cũng cần, chỉ có quân đội mình giám sát có chiến công, lại không có sự tình gì làm trái với quân kỷ phát sinh, giám quân mới có thể thăng chức.

Thời điểm hắn vừa tới quân đội, trong lòng thật sự là có chút phản nản, thời điểm lần đầu tiên trông thấy thi thể, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng hiện tại hắn đã quen rồi, hắn cảm thấy, sống thế này so với chính mình mỗi ngày đứng ở bên trong phủ nha, vô sự để làm thì tốt hơn rất nhiều.

Trong tay giám quân cũng có vũ khí, nhưng hắn dường như chưa từng dùng qua, hợp tác cùng Đồng Khuê, hắn cảm thấy không phải quá tệ, người kia ưa thích mắng chửi người, ai cũng mắng, từ binh sĩ đến quan trên, kể cả lúc nói chuyện với mình, trong miệng thỉnh thoảng cũng toát ra ngôn ngữ ô uế.

Chuyện này thì không sao, mình là loại người phong nhã, không biết so đo cùng người thô kệch như vậy.

Huống hồ cho tới bây giờ hắn không hề bắt mình lên trên chiến trường, một khi chiến cuộc bất lợi, Đồng Khuê sẽ lập tức phái người yểm hộ mình chạy về đằng sau, chuyện này lại để cho giám quân luôn cảm kích.

Hắn không muốn mặt đối mặt cùng địch nhân, cầm đao găm, bởi vì đây không phải là sự tình hắn am hiểu.

Nhưng lúc này đây, giám quân không quá may mắn.

Đồng Khuê để hắn ở phía sau là vì an toàn của hắn, nhưng Cao Sâm Ngọc Minh trốn ở phía sau cửa đang chờ đánh lên quân Tống đi ở vị trí sau cùng.

Thời điểm giám quân đi qua cánh cửa kia, Cao Sâm Ngọc Minh xác định con mồi đã đến, thoáng một tý liền vọt ra, chiếu đầu giám quân kia, chém xuống một đao.

Hắn rất rõ ràng, mình đánh lên từ phía sau, chém giết hai người rồi sẽ lập tức bỏ chạy, có thể chạy thoát thì tốt, trốn không thoát, coi như xong.

Địa bàn của mình đã không còn, cho dù chạy đi cũng chỉ có thể làm một người võ sĩ bình thường, thật sự là sống không bằng chết.

Giám quân thấy đao vung đến, ánh mắt hoa đi, hắn cũng không cảm giác được địch nhân đang tập kích, đợi thời điểm binh sĩ bên cạnh phát ra một tiếng hét kinh hãi, hắn mới nhìn thấy một đao đang chạy đến đầu mình.

Cả người giám quân lập tức luống cuống, không cầm đao ngăn cản, thậm chí quên cả hô cứu, hai chân mềm nhũn, té ngã lăn trên mặt đất.

Lần ngã này lại cứu được tánh mạng của hắn, đao Cao Sâm Ngọc Minh đi sát tới cổ giám quân, chém ra một vết máu dài ba tấc trên bả vai hắn.

Đệ nhất đao thất thủ, Cao Sâm Ngọc Minh lập tức nghĩ đến chuyện đánh đao thứ hai, nhưng đã không còn cơ hội.

Vài cái câu liêm thương bên cạnh đã muốn đâm tới, hắn vừa thấy tình thế bất lợi, lập tức xoay người muốn chạy trốn, nhưng thời điểm bước chân vẫn chưa vung ra, một mũi tên "run" một tiếng, chui vào bên trong bắp đùi của hắn, hai chân không đứng thẳng nổi, lão đảo một cái, té lăn trên đất.

Mấy quân Tổng bên cạnh lập tức dùng câu liêm thương đâm tới.

Giám quân từ hoảng sợ tỉnh lại, thấy mình chảy máu, lập tức có chút tức giận, khí độ phong nhã lập tức không thấy đâu, gầm lên: "Giết hắn, giết hắn cho ta!"

Không cần hắn nói, những quân Tổng kia chắc chắn không biết lưu lại người sống, hơn mười cái câu liêm thương đâm về hướng Cao Sâm Ngọc Minh nằm trên mặt đất.

Cao Sâm Ngọc Minh phí công lật qua lật lại thân thể, tránh né vài cái, nhưng vẫn dính mấy thương, dần dần nằm trên mặt đất, không nhúc nhích được nữa, tùy ý để đầu thương quân Tổng ra vào trong cơ thể hắn, trong nháy mắt đã biến thành huyết nhục mơ hồ.

Giám quân lúc này mới bớt tức giận, từ trên mặt đất đứng lên, cảm giác bờ vai của mình đau đớn, lập tức la lớn: "Thuốc, Đồng Khuê, người để thuốc ở nơi nào rồi?"

Cao Sâm Ngọc Minh bị giết, những võ sĩ người Đông Doanh kia mất đi đối tượng để mình bán mạng, không dám trở lại chiến đấu, bỏ chạy thật nhanh, sợ bị quân Tổng đuổi theo.

Người Đông Doanh lúc này, nói như thế nào đây, nếu là từng binh sĩ tác chiến, bọn hắn còn có khả năng liều mạng với quân Tổng.

Nhưng chỉ cần quân Tổng tập trung lại, tạo thành một tiểu đội mười người nguyên vẹn, bằng vào trang bị tốt và đội hình chiến thuật khoa học, bọn hắn có thể tác chiến số lượng binh sĩ Đông Doanh đông gấp vài lần, hơn nữa còn không rơi xuống hạ phong, huống chi, ở trên mặt nhân số, người của Đồng Khuê cũng chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Sau khi chiến đấu chấm dứt, Đồng Khuê để cho binh sĩ làm lễ nghỉ ngơi, ăn một bữa cơm, bổ sung một ít vật tư có thể bổ sung ngay tại chỗ, lại tiếp tục truy đuổi về phía trước.

Hắn đi đến trước mặt giám quân, nhìn miệng vết thương của giám quân một chút, cười ha ha một tiếng, nói: "Giám quân đại nhân yên tâm, vết thương này không sâu, không thương tổn đến xương cốt, mấy ngày nữa sẽ không có chuyện gì."

Điểm tổn thương ấy, đối với Đồng Khuê mà nói, thật sự không tính toán là cái gì, nhưng giám quân da mìn thịt mềm, tuy cực lực khống chế đau nhức trên thương thể của mình vào sâu trong lòng, nhưng càng khống chế, phảng phất như càng đau nhức.

Bên cạnh có một binh sĩ cũng bị thương, trên đùi bị người Đông Doanh chém một đao, máu chảy đầm đìa, mất một miếng thịt chừng một cân, mắt thấy sắp rơi xuống khỏi đùi rồi, nhưng người binh lính kia vẫn trên đùi cùng đồng bào bên cạnh, cánh tay vẫn dùng bọc thảo dược cầm máu tốt nhất lại, sau đó băng bó vết thương trên đùi, vô cùng nhẹ nhàng.

Cái này thần thái lại làm cho giám quân cảm thấy hơi xấu hổ, hắn không rõ, đều là thịt, vì cái gì mình bị thương đau nhức như vậy, tên kia lại như không có việc gì đây?

Đồng Khuê lại biết mấu chốt trong đó, đã bị thương, người không thể nhịn đau, người càng nghĩ đến chuyện nhìn, nó lại càng đau.

Người binh lính kia không ngừng nói chuyện với đồng bào bên cạnh, chính là vì để phân tán chú ý của mình đi.

Đồng Khuê đẩy giám quân một cái, nói: "Không có chuyện gì, mang vết đao trở về cũng tốt, người trở về nói với vợ của người, nói bốn năm địch nhân vây quanh người, người đừng mảnh đột phá như thế nào, năng kháng định sẽ coi người là nam nhân."

599. Chương 562: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân

Giám quân trừng mắt liếc hắt một cái, mắng: "Không thể nào, tại hạ há có thể nói lung tung? Chớ coi ta giống như người."

Đồng Khuê nở nụ cười, nhìn giám quân giống như đang nhìn một người ngu ngốc, nói: "Người, con mẹ nó, không biết bỏ ý định ăn ngay nói thật đi à? Nói cho người khác biết người bị sợ, thiếu chút nữa đá ra quần, sau đó bị người chém hử? Huynh đệ, ta van người, người không biết xấu hổ, nhưng quân đội của ta đây còn cần mặt mũi đây."

Giám quân tập mãi thành thói quen đối với việc Đồng Khuê nói tục, suy nghĩ một chút, xác thực là lời Đồng Khuê nói cũng rất có đạo lý.

Người khác hỏi tại sao mình bị thương, quả quyết không thể nói mình bị sợ, thoáng một tý đã té ngã, sau đó bị người ta chém một đao gây tổn thương.

Mặc dù là người đọc sách, cái mặt mũi này cũng không thể tùy tiện ném đi, không lẽ gạt triều đình là được rồi, ít nhất sau khi chính mình trở về, những người kia hỏi mình, phải hơi che lấp một tý mới được.

Đồng Khuê nhìn thần sắc của hắn, bỗng nhiên đi lên, hạ thấp thanh âm xuống, hỏi: "Thế nào? Người thật sự đau à, chúng ta ở đây thêm một lát nữa cũng không sao, cho người đi tìm đàn bà Đông Doanh, bắt cởi hết đồ ra trước mặt người, ta cam đoan người sẽ khỏe như rồng hổ!"

Giám quân giận dữ, đang định nổi giận, Đồng Khuê lại vội vàng khoát tay, nói: "Chỉ đùa một chút mà thôi, không nên tức giận, đúng rồi, cái nhà này không tệ, chúng ta đi vào nghỉ tạm một hồi, để cho huynh đệ ăn một chút gì đó rồi tiếp tục đi, thế nào?"

Giám quân gật đầu, nói: "Hành quân nghe theo lời người, cứ làm như vậy đi."

Hắn bỗng nhiên cảm thấy, bị Đồng Khuê quấy rầy như vậy, bờ vai của mình phẳng phất như không còn đau đớn gì cả.

Bọn Đồng Khuê đi vào ngôi nhà, nữ nhân Đông Doanh vẫn còn nằm ở trên giường chờ Cao Sâm Ngọc Minh trở về.

Phía dưới ki-mô-nô rộng thùng thình không mặc bất luận quần áo gì, tuy thời điểm Đồng Khuê xâm nhập, nữ nhân kia bị hù, chăm chú kéo chặt thắt lưng của mình vào, nhưng trước hai ngọn núi trước ngực nhảy lên liên hồi, lại làm cho con mắt những binh sĩ quân Tống kia nhìn vào thẳng tắp.

Nữ tử Đông Doanh đều thuộc về loại phụ nữ khéo léo đẹp đẽ, đó là một loại phụ nữ có thể kích động ham muốn của nam nhân, làm bọn họ rất thích chà đạp các nàng.

Nữ tử kia kinh hoảng nói một câu gì đó, bọn Đồng Khuê nghe không hiểu, càng không biết trả lời thế nào.

Chỉ là tất cả lực chú ý của bọn hắn đều tập trung ở bộ ngực nàng kia, nàng kia bởi vì quá sợ hãi, bộ ngực nhảy lên nhảy xuống hết sức lợi hại, có thể trông thấy hình dáng mơ hồ.

Một binh sĩ tại chỗ nhỏ giọng nói một câu bên tai Đồng Khuê, nói: "Tướng quân, rất đẹp."

Con mắt Đồng Khuê cũng nhìn thẳng, miệng nói: "Ta biết rõ."

Giám quân nghe được bọn hắn nói chuyện, liền lên tiếng quát: "Các người muốn làm gì? Hành quân nghiêm cấm gian dâm con gái, đây là quân quy, các người muốn trái với quân kỷ sao?"

Binh sĩ đều không trả lời, từ trong ánh mắt bọn hắn có thể nhìn ra, bọn hắn muốn, bọn hắn thật sự rất muốn.

Con mắt bọn hắn nhìn về phía Đồng Khuê, Đồng Khuê hít hai hơi thật sâu, hung hăng trợn mắt liếc nhìn giám quân, quay người lại, nói: "Đi, nên nấu cơm thì nấu cơm, ăn một bữa thật no, chúng ta còn phải tiếp tục đi lên phía trước, đừng con mẹ nó lãng phí khí lực ở trên người nữ nhân."

Đồng Khuê đã nói chuyện, mặc dù không cam lòng, những các binh sĩ cũng chỉ có thể buông tha.

Nguyên một đám quay người ra ngoài, lúc giám quân cũng muốn đi ra, Đồng Khuê bỗng nhiên trừng mắt liếc hẳn một cái, nói: "Ta đã nói với người, người tốt nhất là ở chỗ này trông coi, bằng không thì, nếu có huynh đệ nào không khống chế nổi, đến lúc đó, người cũng đừng bắt bẻ lão tử."

Giám quân tưởng tượng cũng đúng, mình đi ra ngoài cũng không giúp được cái gì, cứ ngồi trong phòng này, tránh việc đám lính kia thực sự thật sự không nhịn nổi, làm ra sự tình trái pháp luật quân kỷ, đến lúc đó Đồng Khuê khẳng định sẽ bao che khuyết điểm, mình không xử lý được.

Đợi cho những binh lính kia đều rời đi, giám quân này đột nhiên cảm giác được không khí trong phòng dường như có chút xấu hổ, liếc nhìn nữ nhân Đông Doanh, chỉ thấy nữ nhân kia đang rúc vào góc tường, một bộ bộ dạng rất khủng hoảng.

Vừa rồi nam nhân từ trong nơi này đi ra ngoài chém mình chắc là trưởng phu của nàng, nữ tử này vừa mới mất đi trưởng phu, nếu như không phải mình vừa vận tiến đến, chắc hẳn đám người Đồng Khuê kia sẽ không bỏ qua cho nàng, vận mệnh sẽ rất bi thảm.

Giám quân bỗng nhiên đứng dậy, lộ ra vẻ mỉm cười với nữ nhân Đông Doanh, sau đó liền ôm quyền, cũng không quản đối phương có nghe hiểu hay không, ngón tay chỉ ra bên ngoài, nói: "Cô nương yên tâm, binh sĩ Đại Tổng bên ngoài kia...."

Sau đó dùng ngón tay chỉ nữ tử, nói: "Bọn hần vừa rồi hành xử có chút thô lỗ, khả năng là đã quá nhiều cô nương."

Tiếp theo vỗ vỗ bộ ngực của mình: "Có ta ở đây, không người nào dám đến gây thương tổn người."

Nói xong, hần liền cười một tý, tận lực biểu hiện ra khuôn mặt thân thiện.

Nữ nhân Đông Doanh lại hoàn toàn hiểu lầm ý tứ của giám quân này, tại Đông Doanh, nữ nhân là chiến lợi phẩm cho người thắng, đây là chuyện rất bình thường.

Nàng đã nhìn ra, những người này chính là người thắng, vừa rồi xác thực là có chút bận tâm về vận mệnh mình sẽ phải đối mặt.

Nhưng giám quân biểu đạt một phen thủ thế, nàng lập tức nở nụ cười, nàng suy nghĩ, ngón tay giám quân chỉ ra những binh lính bên ngoài kia, sau đó lại chìa chìa nàng, cuối cùng lại vỗ vỗ bộ ngực của mình, lộ ra dáng tươi cười, ý tứ rất rõ ràng rồi, đúng là nói bảo nàng chọn những nam nhân kia hay giám quân, chỉ cần mình có thể hầu hạ hần cao hứng, hần sẽ không giao mình cho những người rất lỗ bên ngoài măng kia.

Đối với nam nhân Tổng triều, nữ tử Đông Doanh thời đại này không có bất kỳ phản cảm gì, huống hồ điệu bộ giám quân tao nhã, xem xét chính là người đọc đủ thứ thi thư, người như vậy mình đi Đại Tổng tìm cũng rất khó tìm được, hiện tại hần muốn chính mình phục vụ, há có đạo lý cự tuyệt đây?

Nữ tử Đông Doanh chậm rãi đứng lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười với giám quân.

Giám quân nhìn Đông Doanh nữ tử nở nụ cười, đã không có bộ dáng sợ hãi lúc trước, cho rằng nàng lĩnh ngộ được ý đồ của mình, cũng mỉm cười một chút.

Nhưng làm cho hần kỳ quái chính là, nữ nhân Đông Doanh này đi tới, vốn là cầm lấy chai rượu trên bàn, rót một chén rượu cho mình, sau đó rất cung kính nói một câu gì đó, rồi xoay người sang chỗ khác, đóng cửa phòng lại.

Giám quân kinh ngạc một hồi, không rõ nàng đóng cửa làm cái gì.

Vẫn chưa kịp phản ứng, nữ tử Đông Doanh đã cởi thắt lưng của mình ra, kimono rộng thùng thình và phụ tùng từ trên bờ vai trượt xuống, một thân da thịt tuyết trắng lập tức kích thích hai mắt giám quân.

Nữ nhân Đông Doanh này chậm rãi xoay người, bộ vệt trần bí nhất trên người nữ nhân lộ ra không sót gì ở trước mặt giám quân, hơn nữa nàng còn đi từng bước một tới.

Giám quân cực kỳ kinh hoàng, muốn đẩy nàng kia ra, lại cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân, muốn kêu người, lại cảm thấy thật mất mặt, huống hồ người khác tiến vào thấy được tình cảnh này, mình cũng không nói rõ ràng, sắc mặt của hần lập tức thay đổi, đứng dậy, muốn lao ra ngoài cửa.

Nhưng nữ tử Đông Doanh kia thoát nhìn xinh xắn lạnh lợi, động tác lại vô cùng nhanh, nện một bước đã đến trước mặt giám quân, thân hình nhỏ bé thoảng một tý đã tiến vào trong ngực giám quân, giám quân chỉ cảm thấy hai cái bánh bao mềm mại đang ma sát trên bụng của mình.

Hắn còn có một chút lý trí, cánh tay muốn đẩy ra, rồi lại không dám chạm vào thân hình trước mắt, hai cánh tay giơ lên cao cao, đã hoàn toàn không còn chủ ý, trong miệng thì thảo nói: "Nhanh bỏ ra, nam nữ thụ bất thân, ta đã có nương tử rồi."

600. Chương 563: Tập Trận (1)

Nhưng nữ nhân Đông Doanh không hiểu hắn nói gì, trong tai chỉ nghe thấy thanh âm giám quân có chút run rẩy, liền biết mình nên đi bước tiếp theo.

Nhanh chóng rút thắt lưng quần giám quân ra, sau đó liền quỳ cả người xuống, giám quân chỉ cảm thấy một hồi khoái cảm khác thường từ thân dưới truyền đến.

Chuyện này....nương tử của hắn chưa bao giờ làm, mà những cô nương ở phía trong thanh lâu kia hiển nhiên cũng không chuyên nghiệp bằng nữ tử Đông Doanh này, thì vài lần kích thích, liền làm cho lý trí giám quân chỗ lập tức chạy đi đâu mất rồi.

Hắn nhẹ giọng nói một câu: "Nương tử, tướng công ta thật sự không kiên cường được..."

Thời điểm cửa phòng bị đóng lại, trên mặt Đồng Khuê đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười đến, tiếp theo, bên trong truyền ra tiếng rên ầm ĩ đầy áp lực của giám quân, ánh mắt tất cả binh sĩ đều quăng về hướng cửa lớn kia.

Có mấy cái người hiểu chuyện gì xảy ra, trong lòng kích động, muốn chạy đến cửa sổ và cửa trước nghe lén.

Đồng Khuê nhẹ giọng hô một tiếng: "Làm gì thế? Tất cả trở lại chỗ cũ cho ta!"

Một Đô đầu chạy trở về, trên mặt treo dáng tươi cười, nói: "Tướng quân, tướng quân, nghe thanh âm bên trong kia phát ra, dường như giám quân của chúng ta không phải là đối thủ."

Đồng Khuê cười một tiếng, nói: "Không phải đối thủ cũng không cần người đi trợ giúp, bảo các huynh đệ lập tức rời đi, nhớ kỹ, ai cũng không được nói cái gì, mặt mũi giám quân rất mỏng, các người con mẹ nó coi như cái gì cũng không biết, rõ chưa?"

Đô đầu hơi sững sờ, Đồng Khuê nói tiếp: "Ta muốn thời gian về sau, huynh đệ chúng ta sống khá giả hơn một chút."

Lúc này mọi người mới hiểu ra, giám quân này là văn nhân, hơn nữa chuyện bây giờ chẳng khác gì là phạm lỗi nặng, nếu về sau các huynh đệ giải tỏa sinh lý, chỉ cần không phải quá phạm, hắn sẽ không nói cái gì nữa.

Nhưng nếu các huynh đệ nói vấn đề này ra, giám quân không nhận được, xin một cái lệnh điều đi, hoặc là bị quan trên xử phạt, sẽ không có gì hay đối với mọi người nơi.

Đô đầu vội vàng vươn ngón tay cái lên, nói: "Tướng quân anh minh!"

Hai ngày hai đêm, toàn bộ quân đội Tổng triều đình chỉ đẩy mạnh về phía trước, trên cơ bản, cả đảo Kyushu đều rơi vào trong lòng bàn tay quân Tổng rồi, những địa phương khác ở Đông Doanh đã bắt đầu chuẩn bị chống cự.

Lúc này, Dịch Thanh chẳng những không tiếp tục đi phía trước, lại co rút binh lực về phía sau một chút.

Cách làm của hắn làm cho rất nhiều tướng quân cảm thấy không hiểu nổi, những tướng quân kia đã làm công tác thống kê, đưa ra chiến quả đại khái, lần thương vong lớn nhất chính là trận chiến Cao Nghênh Hi bảo vệ đầu cầu, quân Tổng tổn thất hơn một trăm người.

Chiến đấu còn lại đều thuộc về loại chó đuổi thỏ, quân đội Tổng triều trên cơ bản là không tổn thất gì, mà tổng số người Đông Doanh bọn hắn đánh chết đã vượt qua năm vạn.

Từ mấy cái chữ này, Dịch Thanh chỉ biết, khẳng định có rất nhiều binh dân chết trong chiến tranh.

Cái này không thể trách quân Tống, chỉ có thể trách võ sĩ Đông Doanh không có quân phục thống nhất, y phục của bọn hán không khác gì quần áo bình dân, ít nhất thì binh sĩ quân Tống bình thường không có khả năng liếc mắt liền nhận ra ai là võ sĩ, ai là bình dân.

Không có cuộc chiến đấu nào lớn, lại để cho những tướng lĩnh quân Tống kia làm tốt chuẩn bị đánh tới kinh đô, bắt sống Thiên hoàng, nhưng Dịch Thanh lại bảo quân đội dừng lại, co rút lại, thật sự là làm cho rất nhiều người không thể giải thích.

Đặc biệt là những quan chỉ huy cơ sở kia, lại càng không thể tiếp nhận mệnh lệnh này.

Sau khi Sử Côn trở về, tâm tình rất không tốt, quân đội của hán đã thu thập được rồi, nhưng tổn thương trên đùi hán quá nặng, lang trung nói, tuy không đến mức tàn phế, nhưng về sau quân đội hành quân cấp tốc, hán không thể đi được.

Dịch Thanh lại để cho hán dần ra trong tổn thương doanh, chờ đợi đội tàu Tống triều tiếp theo đi đến, sẽ để cho hán lên thuyền trở về nước dưỡng thương.

Cao Ngênh Hỉ bớt thời giờ đến thương binh doanh thăm Sử Côn, lúc này Sử Côn đang ngồi trên tảng đá nhìn mặt trời trên bầu trời, sững sờ đến gần người.

Cao Ngênh Hỉ đánh một cái vào đầu vai hán, hỏi: "Làm sao vậy ca ca? Người khác muốn giống như người, làm cho mình tổn thương không nhẹ không nặng để về nhà, có cái gì đáng để mất hứng hay sao?"

Sử Côn cười khổ một tiếng, nói: "Không cam lòng được, ta đã nói với người rồi, huynh đệ, ta thật sự nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì chúng ta phải rút về đây? Nếu căn bản là không có ý định đi qua, lúc trước chúng ta cần gì phải đánh một trận chiến kia, chết nhiều huynh đệ như vậy rồi, ta còn đánh mất nửa cái chân, thực sự là hận con mẹ nó."

Câu kể tiếp hán không nói, dù sao thì hán cũng đã sớm đi theo Dịch Thanh, mặc dù hiện tại trong lòng cảm thấy không công bằng, hán cũng không muốn mắng Dịch Thanh.

Cao Ngênh Hỉ ngồi xuống ở bên cạnh hán, lấy một bầu rượu ra, nói: "Rượu Đông Doanh đây, ca ca nếm một hớp nhé?"

Sử Côn lắc đầu, nói: "Không cần, hiện tại dù là cái gì ta cũng không thể uống trôi."

Cao Ngênh Hỉ giải thích tâm tình của hán, một người chờ đợi bảy tám năm trong quân đội, người thoáng một tý bất hán rồi đi, hán sẽ cảm thấy không ổn, tâm tình không thể tốt được.

Đối với người như vậy, phải nói một ít sự tình về sau, như vậy hán sẽ vui vẻ hơn một ít: "Ca ca, người trở về có ý định làm gì?"

Về mặt Sử Côn rất mê mang, nói: "Ta cũng không biết, Dịch Thanh tướng quân nói sẽ cho ta một phong thư, để cho ta đi tìm Bao đại nhân, làm một Bộ khoái tại phủ Khai Phong."

Cao Ngênh Hỉ nghe xong, vội vàng gật đầu, nói: "Chuyện tốt mà, ca ca, tuy bổng lộc Bộ khoái không nhiều lắm, nhưng rất uy phong."

Sử Côn lắc đầu, nói: "Ta không muốn đi, ta nhớ ta đã nói qua với người, ca ca ta trước kia sống tại Biện Kinh, cũng không phải là cái gì người tốt, lúc này nếu đi Phủ Khai Phong làm Bộ khoái, gặp phải các huynh đệ trước kia phạm tội, ta sợ ta sẽ nể nang tình cảm, không hạ thủ được, còn một việc nữa, ta thực sợ hãi khi nhìn thấy Bao đại nhân."

Cao Ngênh Hỉ thấy hán nói như vậy, lại nói: "Buôn bán chắc cũng không tệ chứ? Ta đã nói với ca ca người rồi, trước kia ta có một huynh đệ bị chặt đứt một cánh tay trên chiến trường, mở quán cơm nhỏ tại Biện Kinh, chuyện làm ăn rất tốt!"

Sử Côn vội vàng hỏi: "Thật sao? Nói thật, ta cũng muốn buôn bán, nhưng không tìm thấy đường đi, ta có ý định trở lại Biện Kinh, đi tìm Phò mã gia một cái, chắc hán còn nhận ra ta, xem hán có thể giúp ta một tay không?" Sư tử tâm by Jiuzhaigou

Cao Ngênh Hỉ nhìn thẳng vào mặt Sử Côn, hỏi: "Người quen biết Trần tướng quân?"

Tuy Trần Nguyên hiện tại đang làm Phò mã gia, nhưng đám người như Cao Ngênh Hỷ vẫn thích gọi Trần Nguyên là tướng quân.

Sử Côn cười một chút, nhớ tới chuyện cũ lúc trước, nói: "Hắc hắc, cũng bởi vì ta đi đánh hần, mới bị Bao đại nhân bắt đi sung quân đây."

....

Địch Thanh rút quân, tự nhiên có lý do rút quân, lý do này, Địch Thanh biết rõ, Trần Nguyên cũng biết.

Mặt biển bao la có vẻ rất đồ sộ, Trần Nguyên đứng ở trên một con thuyền Tống triều mới nghiên ra...khoang thuyền ba mươi sáu thùng nước lớn, đầu thuyền to như cây cổ thụ, gió biển thổi đến, cảm nhận như đang ở trên Titanic.

Hai tay hần ôm lấy eo Hô Diên Bích Đào, muốn trải nghiệm cảm giác của Jack một tý, nhưng Hô Diên Bích Đào lại không muốn làm Ruth.

"Đứng ở trên mạn thuyền? Người điên rồi sao? Làm như thế rất nguy hiểm, một cơn sóng đánh tới, hai người chúng ta đều sẽ ngã xuống dưới biển."

Mất hứng, không có sự tình gì mất hứng hơn cái này.

Nhưng nếu như Hô Diên Bích Đào không muốn, Trần Nguyên cũng không thể bắt buộc nàng đi lên, hần không có lý do thích hợp để thuyết phục nữ nhân này, không thể nói rằng mình nàng bắt chước một nữ nhân khác chứ? Nói như vậy, Hô Diên Bích Đào sẽ hỏi mình Ruth là ai, vấn đề này rất khó giải thích.

Hô Diên Bích Đào cũng nhìn ra Trần Nguyên có chút không thoải mái, nhưng nàng luôn nghĩ, mình làm vậy, là vì an toàn của Trần Nguyên, điều đó là quan trọng nhất.

"Tướng công, người đừng nghĩ đến những chuyện cổ quái kia nữa, ta có một việc chuyện đứng đắn muốn nói với người."

"Làm sao? Người cũng mang thai rồi à?"

Hô Diên Bích Đào trừng mắt liếc hần một cái, thần sắc có chút giận đến tái đi.

Mang thai, hiện tại nàng cũng muốn, nhưng không biết Trần Nguyên xảy ra chuyện gì, có thể là vì số lần hái hoa đại ở bên ngoài quá nhiều, cho nên mấy năm này, sau khi có tiểu quận chúa, chẳng ai cũng có động tĩnh gì.

Thần sắc của Hô Diên Bích Đào nói rõ mình đã đoán sai, Trần Nguyên cảm thấy hơi thất vọng.

"Tướng công, ta cảm thấy, đánh Đông Doanh, cần bản không cần nhiều người như vậy, ta và những người Đông Doanh kia, còn có cả người Triều Tiên, đều đã từng quen biết. Người giao Đông Doanh cho đại ca là được rồi, mặc dù hần nói, nếu như đội thuyền Đông Doanh cùng đến đánh, hần không thể chịu được, nhưng đội thuyền Đông Doanh không thể nào tập hợp toàn bộ đến một nơi." Hô Diên Bích Đào nói.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ta biết rõ, những chuyện người nói, ta cũng biết, đánh Đông Doanh, để cho một mình đại ca người đến, đã đủ để đánh thắng hải chiến, sau đó vây bọn hần ở trên đảo, các người có thể tập kích quấy rối bốn phía, không cần hai năm, vấn đề sẽ được giải quyết, Triều Tiên cũng thế, chỉ cần phái năm vạn quân Tống lên đất liền, muốn làm gì thì có thể làm cái đó."

Hô Diên Bích Đào có chút ngạc nhiên hỏi: "Người biết còn dùng sức lực lớn như vậy để đánh?"

Ngón tay của nàng chỉ về hướng hạm đội Tống triều menh mông cuộn cuộn sau lưng con thuyền của bọn hần.

Trần Nguyên cười một tiếng rồi nói: "Giải quyết Đông Doanh và giải quyết Triều Tiên giống nhau, Đông Doanh và Triều Tiên đều không phải là vấn đề, vấn đề chính thức ở tại Liêu quốc, biết chưa?"

"Chúng ta phải làm cho chiến cuộc Đông Doanh và Triều Tiên phát triển dựa theo phương hướng chúng ta khống chế, vì cái gì, là vì để thời điểm giải quyết Liêu quốc, chúng ta có thể thuận lợi hơn một ít."

Hô Diên Bích Đào lắc đầu, nói: "Những điều người nói, ta thật sự không hiểu, đánh Đông Doanh có quan hệ gì đến Liêu quốc?"

Vấn đề này không thể giải thích với nàng, hiện tại mỗi ngày nàng ở cùng một chỗ với Gia Luật Lữ Linh, không chừng một ngày nào đó sẽ nói lời miêng.

Không phải Trần Nguyên không tin Gia Luật Lữ Linh, chỉ là, nàng vẫn là Công Chúa Liêu quốc, một khi biết kế hoạch đối phó Liêu quốc của mình, nàng sẽ cảm thấy rất thống khổ, đó là một loại thống khổ khi vô pháp lựa chọn con đường tiếp theo.

"Ta nói cho người biết, hiện tại chúng ta không thể bức Liêu quốc quá gấp, nếu như hiện tại chúng ta giải quyết Triều Tiên, đóng quân tại Triều Tiên, người Liêu quốc sẽ lập tức chiến tranh với chúng ta, nhưng chúng ta không thể để người Đông Doanh giải quyết Triều Tiên, nói như vậy, người đã rõ chưa?"

Hô Diên Bích Đào trầm tư một lát, biểu lộ rõ ràng cho thấy là vẫn không rõ chuyện đó có nghĩa gì.

Trần Nguyên ôm bờ vai của nàng, nói: "Không rõ coi như xong, tóm lại tướng công của người làm việc có chừng mực, người chỉ cần làm hết chức trách, làm nường tử tốt của ta, bảo vệ an toàn của ta mười hai canh giờ là được rồi." Sưu tầm bỵ Jiuzhaigou

Đang nói, Bàng Hỉ đứng ở đỉnh cột buồm nhìn ra xa la lớn: "Chường quây, phải phía trước có một chiếc thuyền, xem bộ dáng là chiến thuyền!"

Trần Nguyên vội vàng chăm chú nhìn lại, quả nhiên trông thấy một vài cánh ảnh đang di động.

Hô Diên Bích Đào đã đi lại trên mặt biển hơn hai năm, rất có kinh nghiệm đối với mấy chuyện này: "Là thuyền của người Đông Doanh, cột buồm bọn hắn so với chúng ta thì thấp hơn một ít, ta nhận ra được."

Trần Nguyên rất trầm ổn nói một câu: "Truyền lệnh, để cho Chu Ngọc Hổ đi lên, xử lý bọn hắn."

Chu Ngọc Hổ là tướng quân thủy sư Nghiễm Châu Đại Tổng.

Lần này Trần Nguyên vận dụng quy mô hải quân lớn như vậy, tiến hành trận hải chiến này, còn có thể làm mọi chuyện kín kẽ như thế, không thể bỏ qua sự ủng hộ của Chu Ngọc Hổ và những tướng lãnh thủy sư kia.

Chu Ngọc Hổ cũng là tướng quân, tướng quân Đại Tổng.

Nhưng là tướng quân Đại Tổng chia ra rất nhiều chủng loại, có vài người là danh trấn Tứ Hải, giống như Dịch Thanh và Lưu Bình hiện tại, có vài người không được như ý, còn có một loại, ngay cả người không được như ý cũng không bằng, thuần túy chính là một vật trang trí, ví dụ như những tướng quân thủy sư này.

Thời điểm Nam Tống, Tống triều phải trấn giữ Trường Giang, thủy sư thành lực lượng chủ yếu.

Nhưng tại thời kì Bắc Tống, thủy sư Tống triều phát triển rất chậm chạp, ở trong mắt hoàng thượng và những đại thần kia, thủy sư chính là một món đồ chơi cao cấp.

Nếu như không phải là vì Đại Tổng có rất nhiều mậu dịch viễn dương, thậm chí có thể bọn hắn còn hoài nghi sự tồn tại tất yếu của thủy sư.

Hai năm qua, Trần Nguyên đầu tư không ít tiền vào thủy sư, Chu Ngọc Hổ ngay từ đầu vẫn chưa phát giác được cái gì, chỉ cho rằng hiện tại triều đình có tiền rồi, muốn chế tạo hẳn thành một món đồ chơi xa hoa hơn một ít.

Hoặc là, Trần Nguyên là một thương gia, khả năng cần thủy sư cường đại hơn nữa, mang đến cho hắn một loại cảm giác an toàn.

Nhưng không lâu sau, Trần Nguyên phái người cầm Nhân Tông mật chỉ tìm hắn, bảo hắn chuẩn bị một hồi hải chiến, Chu Ngọc Hổ thật sự hưng phấn không thôi.

Rốt cục cũng có sân khấu để mình biểu diễn

Từ lúc xuất phát đến hiện tại, hẳn một mực chờ mong cơ hội này, nói thật, thủy sư Đại Tổng đã hơn ba mươi năm không trải qua trận chiến nào cùng người khác rồi, đây là lần đầu tiên những binh lính kia lên chiến trường, cũng là cuộc chiến đầu tiên của Chu Ngọc Hổ hẳn.

Chứng kiến chiến hạm Trần Nguyên phát cờ hiệu bảo mình phóng ra, Chu Ngọc Hổ liền phái tám mươi khoải thuyền cỡ trung lên.

Trước tiên là dùng những chiến thuyền cỡ trung tốc độ nhanh kia, nhanh chóng chạy lên trên, nếu có thể giải quyết đối thủ là tốt nhất, không thể giải quyết mà nói, thuyền lớn đằng sau sẽ đi lên hỗ trợ, cũng không có vấn đề gì.

Cách nghĩ không tệ, nhưng kinh nghiệm và kỹ thuật thủy sư Tống triều có vẻ quá non nớt, lần đầu tiên hải chiến, cảm giác quá khẩn trương lại làm cho chỉ huy thủy sư và các binh sĩ đều xuất hiện rất nhiều sai lầm thoạt nhìn vô cùng nghiêm trọng.

Thuyền của người Đông Doanh đều là loại hai tầng, mà khoải thuyền cỡ trung của Tống triều là bốn tầng, cái này ý nghĩa, nếu như chỉ cần dùng tốc độ để tính toán, tốc độ khoải thuyền Tống triều gấp đôi đội thuyền Đông Doanh.

Đuổi theo bọn hắn thì không có bất cứ vấn đề gì, vấn đề xảy ra ở chỗ, lần đầu tiên xuất chiến khẩn trương, làm cho những chiến thuyền Tống triều kia không nắm chắc phương hướng, tại thời điểm vây bắt đội thuyền Đông Doanh, có hai chiếc khoải thuyền Tống triều thiếu chút nữa đụng vào nhau.

Còn có, binh sĩ trên thuyền đã thao tác sử dụng cực kỳ thuần thục đối với những vũ khí kia rồi, nhưng trong thực chiến lại liên tiếp phạm sai lầm.

Chỉ là, không sao cả, hơn tám mươi chiếc thuyền cạnh mình, đằng sau còn có hạm đội khổng lồ áp trận, mà đội thuyền người Đông Doanh chỉ có hơn hai mươi chiếc cỡ trung, vũ khí trang bị cũng kém hơn thủy sư Tống triều rất nhiều, cái này căn bản là một hồi luyện tập chiến đấu, mặc dù quân Tống phạm rất nhiều sai lầm, người Đông Doanh vẫn không có cơ hội.

Cả cuộc chiến đấu giống như là một người đi đứng không linh hoạt tiến vào cái lồng gà để bắt gà, chiến thuyền Đông Doanh dốc sức liều mạng xông pha, thủy sư Tống triều nhiều lần phạm sai lầm, nhưng cuối cùng vẫn bắt được gà, đội thuyền Đông Doanh hơn hai mươi chiếc, toàn bộ đều chìm xuống đáy biển.

Đối với những sai lầm của thủy sư Tống triều, Trần Nguyên không hề nhìn ra, hắn là người thường, chỉ nhìn hơn mười chiếc thuyền Tống triều vây quanh thuyền Đông Doanh kia đánh, tràng diện là tương đối náo nhiệt, từng chiếc từng chiếc thuyền Đông Doanh chìm xuống đáy biển, để cho hắn cảm thấy rất đã ghiền, thời điểm một con thuyền Đông Doanh cuối cùng cũng chìm vào đáy biển, hắn mang đầy vẻ mặt tươi cười, đứng ở đầu thuyền đập tay một cái, khen: "Tốt, đánh tốt!"

601. Chương 564: Tra Tấn Đe Dọa

Quân Tống bắt đầu vớt những thủy thủ Đông Doanh rơi xuống nước kia, binh sĩ Tống triều không biến thái như người Đông Doanh, đã rơi xuống nước còn muốn tẩu thoát đối phương.

Nhưng Hồ Diên Bích Đào đứng bên cạnh lại cười một tiếng, nói: "Tốt cái gì? Nếu người trông cậy vào những binh lính này để đánh hải chiến với người Đông Doanh, ta cảm thấy người thật sự phải chuẩn bị một hồi tiêu hao chiến trường kỳ."

Trần Nguyên xoay đầu lại nhìn nàng, nói: "Ta thấy các tướng sĩ đánh không tệ, bất kể như thế nào, thuyền địch có hơn hai mươi chiếc, toàn bộ chìm vào đáy biển, người đâu, đánh cờ hiệu, khích lệ các tướng sĩ."

Hồ Diên Bích Đào khẽ lắc đầu, nói: "Nếu chúng ta cũng chỉ phái hai mươi con thuyền ra ngoài, ta sợ lần này chìm vào đáy biển không phải là người Đông Doanh, người hoàn toàn là dùng nhiều thuyền khi dễ người ta ít thuyền."

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Người biết cái gì, khi dễ người cũng rất có khoải cảm, ta đi một chuyến đến Đông Doanh, chính là để khi dễ người."

Lúc này, một gia hỏa toàn thân ướt đầm bị Chu Ngọc Hổ dùng thuyền nhỏ đưa lên chiến hạm Trần Nguyên, từ thang dây đi lên, Chu Ngọc Hổ ném tên kia ở bong thuyền, nói: "Phò mã gia, đây là người dẫn đầu."

Trần Nguyên liếc nhìn người nọ, cách ăn mặc tiêu chuẩn của người Đông Doanh, dưới mũi có một dùm ria mép, đang run lên, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, một bộ dạng không phục lắm.

Từ nét mặt của hắn là biết, hiện tại nếu như mình đi đêra nghi vấn, nhất định là không hỏi ra cái gì, Trần Nguyên nhìn Chu Ngọc Hổ, nói: "Trước tiên cứ mang hắn xuống, đánh hai trăm roi, sau khi đánh xong, lột bi, rồi dẫn hắn tới gặp ta."

Chu Ngọc Hổ sững sốt một chút, loại hình phạt này cũng đã được ghi lại ở Tổng triều, thời điểm một ít người giang hồ tra tấn cừu gia khi rảnh rỗi, một khi dùng chiêu này, coi như đã kết thâm cừu đại hận, chém ngàn đao cũng chưa hết giận.

Chu Ngọc Hổ không quá quen thuộc Trần Nguyên còn, từ tư liệu hắn có được về Phò mã gia này, hắn biết Phò mã gia vốn là người đọc sách, làm mua bán, mọi người Biện Kinh nói hắn rất hòa ái, không giống như là loại người tàn bạo. Sưu tầm by Jiuzhaigou

Nhìn Trần Nguyên cũng không phải đang nói giỡn, Chu Ngọc Hổ mới lên tiếng: "Phò mã gia yên tâm, ta cam đoan sẽ để cho hắn thoải mái hưởng thụ."

Nói xong liền kéo người Đông Doanh xuống, chỉ một lát sau, trong khoang thuyền truyền đến một hồi gào khóc thảm thiết, thanh âm rơi vào trong lỗ tai, ai cũng tưởng tượng ra được sự thê thảm.

Hô Diên Bích Đào đánh cho Trần Nguyên một cái, nói: "Làm sao ngươi hư hỏng như vậy? Đánh vào cả chỗ đáy của người ta."

Trần Nguyên ôm nàng vào lòng, hỏi: "Địa phương nào?"

Bong thuyền rất nhiều người, mặc dù Hô Diên Bích Đào là nữ giang hồ, nhưng bị Trần Nguyên ôm như vậy, mặt cũng đỏ lên, lấy tay nhẹ nhàng véo một cái vào người Trần Nguyên, muốn lui về.

Trần Nguyên bỗng nhiên kêu lên một tiếng, thanh âm đó so với tiếng kêu trong khoang thuyền kia còn thê thảm hơn.

Một tiếng này hấp dẫn rất nhiều ánh mắt chung quanh nhìn sang, Hô Diên Bích Đào cảm giác được sự khác thường trong những ánh mắt kia, nét hồng trên mặt lợi tăng lên rồi, có một loại cảm giác chân tay luống cuống không biết phải làm gì.

Trần Nguyên cười hắc hắc, nói: "Nương tử không nên nóng lòng, nếu ngươi muốn đánh vào chỗ đó, đợi buổi tối ta sẽ để cho ngươi đánh thoải mái, nhớ nhẹ một chút là được."

Hô Diên Bích Đào biết rõ, nếu đấu miệng cùng Trần Nguyên, mình căn bản không phải là đối thủ, liền đứng ở một bên không phản ứng hắn nữa, ngậm miệng lại, một bộ dạng không muốn nói chuyện cùng Trần Nguyên.

Thời điểm người Đông Doanh bị dẫn tới lần nữa, ánh mắt đầu tiên của Trần Nguyên nhìn về phía con mắt người Đông Doanh kia, lúc này rõ ràng hắn đã không còn vẻ hung ác nữa rồi, hai cái đùi chăm chú kẹp chặt vào cùng một chỗ, thần sắc phảng phất như đang vận phần thống khổ.

Trần Nguyên cười một tiếng rồi nói: "Lại mang xuống, tiếp tục đánh hai trăm cái."

Có hai binh sĩ tới, kéo tên kia về hướng khoang thuyền, lúc này đây, tên kia đã biết tiến vào khoang thuyền sẽ phải chịu hình phạt gì rồi, trong lòng rất là kinh hoảng.

Không thể tiếp tục, hiện tại mặc dù cái của mình nhỏ, nhưng tốt xấu vẫn có thể dùng, tiếp tục đánh hai trăm cái, sẽ nát hết.

Trong miệng hắn phát ra một hồi gào thét điên cuồng, một phiên dịch bên cạnh nói: "Phò mã gia, hắn bảo chúng ta, có cái gì cần hỏi hắn, hắn sẽ nói, không cần phải dẫn hắn xuống."

Lúc này Trần Nguyên mới phát tay, nói: "Tốt rồi, mang về đây."

Người Đông Doanh hiển nhiên là quá sợ, dũng khí võ sĩ đã không còn sót lại chút gì, lúc này đây bị bắt đến trước mặt Trần Nguyên, vội vàng điều chỉnh tư thế, không để ý đau đớn giữa hai chân truyền đến nữa, quỳ gối xuống trước mặt Trần Nguyên, không ngừng dập đầu, trong miệng còn nói cái gì đó.

Trần Nguyên không có hứng thú biết lời hắn nói có ý gì, nói với phiên dịch sau lưng: "Hỏi hắn tên gọi là gì, một chuyện này trở về Đông Doanh làm cái gì."

Phiên dịch có tác dụng như một con vẹt, Trần Nguyên hỏi như thế nào, người Đông Doanh đáp như thế đó, hắn chiếu theo hai người nói để phiên dịch là được.

Người này gọi Hắc Mộc Sách Thiếu, là võ sĩ của tướng quân Đông Doanh Mạc Phủ, lúc này đây thu được tin tức quân Tống lên đất liền ở Đông Doanh, cả Đông Doanh vô cùng sợ hãi.

Nguyên nhân bọn hắn thất kinh, trong lòng bọn hắn rất hiểu, đối với Đông Doanh hiện tại mà nói, Đại Tống chính là một cự nhân, chỉ cần duỗi ngón tay cái ra là có thể thoải mái đánh bại bọn hắn.

Còn có, bọn hắn không rõ tại sao Đại Tống phải khai chiến với mình, chẳng lẽ chỉ bởi vì sự tình Triều Tiên sao? Vậy thì cũng nên có một dấu hiệu mới đúng, dựa theo cách làm quân tử của Đại Tống trước kia, ít nhất cũng phải phát ra thông điệp trước, sau đó lại đến trao đổi, xem có thể giải quyết hòa bình hay không.

Bây giờ lại không nói một tiếng, ở trước mặt bày ra khuôn mặt tươi cười, sau lưng thì động đao, đây luôn luôn là độc quyền của bọn hắn, người Tống triều cũng học xong rồi à?

Bây giờ không phải là thời điểm truy cứu người Tống triều làm sao lại học được một chiêu này, lúc này đây Fujiwara Lại Thông để cho Hắc Mộc Sách Thiếu trở về gặp Thiên hoàng, chính là để thương nghị cùng Thiên hoàng, rốt cuộc nên làm như thế nào để ứng đối với trận chiến tranh cùng Đại Tống.

Fujiwara Lại Thông có ý tứ là, nếu như Tống triều thật sự không đáp ứng đưa Triều Tiên cho bọn hắn, hơn nữa thật sự quyết tâm tiến hành một hồi chiến tranh mà nói, vậy thì cầu hoà là được rồi, bọn hắn rút khỏi Triều Tiên, thậm chí có thể đáp ứng các điều kiện người Tống triều đưa ra.

Nếu Tống triều thật sự muốn làm người gây sự, vậy thì Đông Doanh nhất định phải bắt được liên lạc cùng Liêu quốc, hiện tại quốc gia duy nhất có thể chống lại Tống triều đúng là Liêu quốc, người duy nhất có thể cứu Đông Doanh, cũng là Liêu quốc.

Có thể nói Fujiwara Lại Thông đã làm ra hai rất lựa chọn sáng suốt, một mặt cầu hoà, không tiếc tất cả cầu hoà.

Một mặt chuẩn bị chiến tranh, kéo Liêu quốc qua, cùng nhau đánh một trận chiến với Tống triều.

Lúc này đây Hắc Mộc Sách Thiếu trở lại Đông Doanh, muốn nói kế hoạch của Fujiwara Lại Thông cho Thiên hoàng Đông Doanh.

Không khéo chính là, hắn còn chưa tới Đông Doanh, đã bị người Tống triều bắt được.

Nhìn Hắc Mộc Sách Thiếu sợ hãi run rẩy, Trần Nguyên cười một tiếng, tiến lên giúp đỡ hắn đứng dậy.

Cứ việc hai tay Hắc Mộc Sách Thiếu bị trói chặt, Bàng Hỷ từ trên cao nhìn xuống vẫn không dám có chút chủ quan nào, đi sát bên người Trần Nguyên, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào bả vai Hắc Mộc Sách Thiếu.

Đây là kinh nghiệm của quân nhân, người bình thường chúng ta đánh nhau là nhìn nắm tay quả đấm và chân đối phương, nhưng những cao thủ kia đều nhìn chăm chăm vào bả vai đối phương, bởi vì mặc kệ đối phương muốn làm cái gì, căn cứ đặc điểm sinh lý trên người, bả vai tất nhiên sẽ lắc lư trước một bước.

Cao thủ có kinh nghiệm có thể từ bả vai đối phương lắc lư để đoán được thủ đoạn công kích tiếp theo của địch nhân.

Hắc Mộc Sách Thiếu hiển nhiên là rất thành thật, không phải hắn sợ Bàng Hỷ, hắn sợ Trần Nguyên sẽ kéo hắn vào trong khoang thuyền.

602. Chương 565: Đánh Dễ Dàng(1)

”Cho hân cái ghế có đệm.”

Quân sĩ chuyển một cái ghế đến, đặt Hắc Mộc Sách Thiểu ngồi trên ghế.

Không nên xem thường cái ghế này, Hắc Mộc Sách Thiểu hiện tại đang cảm thấy thăng nhỏ dưới háng mình vô cùng khó chịu, dưới móng dít tự nhiên lại có một cái đệm để ngồi, giúp hân thoải mái hơn một ít, sắc mặt chậm rãi thư giãn.

Trần Nguyên đứng ở trước mặt hân, nhẹ giọng hỏi một câu: ”Quân đội Fujiwara Lại Thông ở Triều Tiên thế nào?”

Phiên dịch chuyển lời, Hắc Mộc Sách Thiểu liền nói chi tiết: ”Ta cũng không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, ta là người phụ trách tác chiến tại phía bắc, Fujiwara tướng quân biết Tổng triều xuất binh, lập tức đình chỉ công kích, hiện tại người Triều Tiên đang trú đóng ở bên trong vại tòa thành trì còn lại.”

Trần Nguyên gật đầu, hân biết rõ, Fujiwara Lại Thông là vẫn chưa hiểu rõ tại sao Tổng triều phải đánh Đông Doanh, nếu như chỉ là bởi vì Triều Tiên mà nói, như vậy hiện tại hân đình chỉ, có lẽ còn có thể lưu một đường sống để đàm phán.

”Nếu như các người tiếp tục công kích Triều Tiên, người phỏng đoán một tỷ, phải mất bao nhiêu thời gian có thể thanh trừ người Triều Tiên cản đường các người?”

Hắc Mộc Sách Thiểu suy nghĩ một chút rồi nói: ”Chiến đấu đã không thuận lợi bằng lúc trước, người Triều Tiên lui về phía sau, để cho binh lực của bọn hân tập trung lại, địa phương chúng ta phải trấn thủ cũng càng ngày càng nhiều.”

”Hơn nữa, thành trì phương bắc của bọn hân cực kỳ kiên cố, chúng ta cũng thiếu khuyết vật tư, muốn đánh phá một tòa thành trì, thật sự là tương đối khó khăn.”

Tâm tình đang treo lên trên đỉnh đầu của Trần Nguyên rốt cục cũng để xuống được, hân sợ nhất chính là người Triều Tiên không chịu được, không đợi đến lúc mình xử lý xong Đông Doanh, bọn hân đã xong trước rồi.

Theo tình huống Hắc Mộc Sách Thiểu nói để xem xét, Triều Tiên hiển nhiên không yếu đuối như mình tưởng tượng, nếu như lúc này để cho Vương Huy trở về, chắc chắn hân có thể làm chiến tranh tiếp tục diễn ra.

Chỉ cần chiến hỏa Triều Tiên không tắt, Đại Tổng không làm ra loại ủng hộ rõ ràng mà nói, chắc chắn Liêu quốc không thể xuất binh nhanh như vậy, bởi vì bây giờ, đối với người Liêu quốc mà nói, binh lực của bọn hân đều bị Đại Tổng kiềm chế, muốn trong thời gian ngắn cưỡng ép thay đổi quân đội, cũng là một sự tình rất miễn cưỡng.

Đợi mình giải quyết xong vấn đề Đông Doanh, có thể làm cho tiêu điểm trở lại Đại Tổng lần nữa, tất cả mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay, dùng phương pháp nước ấm nấu ếch, đun sôi con ếch to Liêu quốc này.

Trần Nguyên nhìn Hắc Mộc ngồi trước mặt, rất tự nhiên cười một tiếng rồi nói: ”Cực kỳ tốt, cho bọn hân một con thuyền nhỏ, thả bọn hân đi đi.”

Bên cạnh, tất cả mọi người đều cảm thấy hơi khó hiểu, Chu Ngọc Hổ cũng không hiểu vì sao Trần Nguyên lại thả người, trong mắt hân, từ một góc độ bình thường để giải thích, Trần Nguyên có ba loại phương pháp xử trí người này, một là thu mua hân, sau đó lợi dụng hân, đi tuyên truyền tin tức giả, để lấy được ưu thế nhất định trong chiến tranh.

Còn có phương pháp khác, chính là thả hân, lại để cho hân nói cho Thiên hoàng Đông Doanh, Tổng triều muốn cái gì, nếu như người Đông Doanh có thể tiếp nhận mà nói, nhất định sẽ phái người tới tiếp đón, như vậy, không chừng không cần thông qua chiến tranh cũng có thể lấy được chiến quả như mong muốn.

Một cái phương pháp cuối cùng, chính là Trần Nguyên muốn đánh thắng Đông Doanh, lại không tín nhiệm Hắc Mộc này, vậy thì cứ giam hân lại.

Cứ như vậy mà thả những người này đi, mặc kệ sau này hòa hay chiến, đều bất lợi đối với Tống triều, phải biết rằng người này đã thấy được hạm đội khổng lồ của Tống triều, hẳn sẽ đem những việc này nói cho người Đông Doanh. Sự tầm by Jiuzhaigou

Cho nên, Chu Ngọc Hổ có chút do dự, muốn nói cái gì đó cùng Trần Nguyên, nhưng lại không dám nói.

Trần Nguyên như là đoán được tâm tư của hắn, cười một tiếng rồi nói: "Chu Tướng quân, cứ thả người trước đã."

Chu Ngọc Hổ không quá quen thực Trần Nguyên, không tiện hỏi nhiều, suy nghĩ một chút, liền thả một con thuyền nhỏ xuống biển, để cho Hắc Mộc Sách Thiếu rời đi.

Trần Nguyên nhìn thuyền nhỏ chạy nhanh trên biển, nhanh chóng rời xa hạm đội của mình, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, lúc này mới vỗ vỗ bả vai Chu Ngọc Hổ, nói với mọi người: "Ta biết rõ mọi người rất khó hiểu đối với chuyện ta thả hắn đi như vậy, cứ tin tưởng ta, ta làm như vậy là có lý do."

Tất cả mọi người không dám nói gì nữa.

Chu Ngọc Hổ và các thủy sư tướng quân cũng xuống thuyền, trở lại chiến hạm của mình.

Lý do của Trần Nguyên rất đơn giản, hiện tại Đông Doanh có khoảng chừng 1000 vạn nhân khẩu gì đó, cho dù thủy sư quân Tống và quân đội Dịch Thanh cộng lại, cũng không quá mười vạn người, muốn một phát ăn hết Đông Doanh, Trần Nguyên sợ rằng cái bụng mình sẽ hư hỏng hết cả.

Hơn nữa, nếu như chính mình há miệng quá lớn, nhất định sẽ kích thích Liêu Hưng Tông.

Có lẽ vẫn là câu nói kia, Đông Doanh và Triều Tiên hiện tại căn bản không phải là phiên toái Đại Tống cần đối mặt, tất cả phiên toái đều đến từ Liêu quốc.

Bây giờ đã không phải mấy năm trước rồi, hiện tại Liêu quốc cũng đã rảnh tay chuẩn bị, Trần Nguyên làm cái gì, trước tiên đều phải nghĩ đến chuyện Liêu quốc sẽ làm gì.

Cho nên, hắn cần chiếm đoạt Đông Doanh, chia bước chân làm vài bước, đầu tiên, lấy được quyền lợi đóng quân tại Đông Doanh, còn có cả đặc quyền mua bán lương thực, kể cả những mỏ bạc Đông Doanh kia, cũng phải thu về dưới cờ mình.

Sau đó là tìm kiếm đồng bọn và thế lực của mình tại Đông Doanh, đánh bại Mạc Phủ của bọn hắn, dùng để đạt tới mục đích làm Thiên hoàng mất quyền lực.

Kế tiếp chính là suy yếu chút ít giữ lực lượng có sức chống cự ở Đông Doanh, xử lý tất cả những người có khả năng tạo thành uy hiếp đối với quân Tống.

Cuối cùng, là muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Nếu muốn để cho bước chân của mình ổn định hơn một ít, không có gì gấp ghe, cần một điều kiện tiên quyết, cá tính Nhật Bản bày biện tại đó, hiện tại bọn hắn đồng ý tiếp nhận đàm phán, nhưng nếu như bọn hắn già không nên nét, cho dù bọn hắn đáp ứng bước đầu tiên của Trần Nguyên, cũng sẽ ra tay cản trở.

Muốn làm cho bọn họ trung thực, chỉ có một biện pháp, chính là đánh bại bọn hắn, làm cho bọn họ biết rõ, vô luận đất liền hay là trên biển, ở trước mặt Đại Tống, bọn hắn không có đường sống để cò kè mặc cả.

Trần Nguyên nhìn mặt biển xanh thẳm, hẳn biết rõ sau khi Hắc Mộc trở về, tất nhiên sẽ đem lộ tuyến thủy sư Tống triều nói cho người Đông Doanh, một hồi hải chiến đại quy mô, khả năng là sẽ lập tức xảy ra.

Chắc hẳn ngựa mình cưỡi sẽ có cơ hội bước trên Đông Doanh, hoàn thành mơ ước cả đời mình, Trần Nguyên cảm thấy trong cơ thể có một loại xúc động, làm cho tâm tình của hắn hưng phấn, có chút chờ mong, cảm xúc có chút bành trướng.

Người Đông Doanh tự nhiên không biết khoanh tay chịu chết, tác chiến phản công trên đất liền của bọn hắn rất cục cù cũng bắt đầu rồi.

Ngày hôm sau, đối với cử động lên đất liền Đông Doanh của quân Tống, Thiên hoàng khiếp sợ không thôi, thời điểm Fujiwara Lại Thông không ở bên người, đại địch bỗng nhiên tiếp cận, làm cho phàm nhân trốn ở phía trong thần đàn như hắn cảm thấy kinh hoàng không thôi.

Cũng may, Fujiwara gia còn có những người khác, lập tức đi ra trụ trì cục diện, đại quân cứ việc ở trên đất Triều Tiên, nhưng người Đông Doanh vẫn đang dùng tốc độ nhanh nhất, tập kết tất cả binh sĩ có mặt ở bản thổ Đông Doanh.

Tất cả đang tiến hành động viên toàn dân Đông Doanh, hiệu triệu những võ sĩ kia lập tức gia nhập quân đội, cầm lấy đao trong tay, bảo vệ Thiên hoàng của bọn hắn.

Chỉ qua mấy ngày, Đông Doanh liền tập kết hai mươi vạn đại quân, từ ba mặt đánh về phía đảo Kyushu, muốn đuổi quân Tống ở trên đảo ra ngoài biển rộng.

603. Chương 565: Đánh Dễ Dàng (2)

Những võ sĩ lùn Đông Doanh này rất dũng mãnh, điểm này, từng quân Tống đều thừa nhận, nhưng bị của bọn hắn quá đơn sơ, chút ít võ sĩ bị Fujiwara Lại Thông đưa đi Triều Tiên, tốt xấu cũng có một đao, những gia hỏa ở lại bản thổ này, phần lớn chỉ có cái loại thương là gây đau buột một cái đầu thương, vô cùng nhếch nhác.

Hơn nữa, bọn hắn rèn chiến đấu hàng thật sự quá ít, đội hình rất tán loạn, lúc nào nên lúc nào nên nằm xuống, lúc nào nên lui lại, bọn hắn căn bản không biết.

Đằng sau, chỉ la lên một tiếng, bọn hắn liền xông lên, cứ việc dũng mãnh, nhưng cả quân Tống cũng không thể tới gần.

Cung tiễn rất thừa thớt kia căn bản vô pháp so sánh với chủng loại nỏ phổ thiên cái địa của quân Tống, từng thương bằng không thể qua tường lá chắn Tống chỉ có thể lưu lại thi thể thê thảm bị

Hai quả, một lần lại một lần vút thi thể đồng bọn xuống dưới, chính là bị đồng bọn vút thi thể của mình xuống dưới, hai mươi vạn đại quân rất bị thương gần một nửa, cái này lại làm cho Tôn Nhân thân vương ảo não không thôi.

Tuy viện quân đằng sau còn đang không chạy đến, nhưng hắn cảm thấy, cho dù cho hắn vạn đại quân, cũng không có cách nào đánh thắng này.

Quân Tống đối diện thắng được quá dễ dàng, có một chút cảm giác đàn độn vô vị.

Càng cảm thấy chán chính là Lí Nghĩa, hắn phụ coi hậu phương lớn giúp Dịch Thanh, mấy không thấy một tên địch nhân, nhưng sự tình cư dân Đông Doanh đánh lên quân Tống lại nhiều lần phát

Nhưng một buổi tối hôm qua, có hơn mười quân Tống bị giết, hơn nữa còn không tìm thấy thủ, cái này lại làm cho Lí Nghĩa rất cảm tức.

Phải biết rằng, thương ở tiền kém xa ở đây, quân Tống chết và tổn thương hơn mười vạn thì Đông Doanh ít nhất phải chết hơn mới được.

Lí Nghĩa bị loại cục diện phức tạp này làm cho vô kế khả thi, hắn đã áp dụng biện pháp, ví dụ như bắt sĩ, buổi tối không được một mình ra gác quân cũng là một kết hợp với một thậm chí cũng đã giết một ít Đông Doanh, nhưng đều không có hiệu quả.

"Tướng quân, đội tàu tiếp tế đã đến." Thân chạy vào thông báo với Lí Nghĩa.

Lí Nghĩa hít một hơi khí lạnh, chân mày cau lại, hiện ở chỗ này thế cục chưa ổn định, những lực lượng Đông Doanh phản kháng kia tìm cơ hội đánh lên quân Tống, nếu như tiếp tế này xảy ra vấn đề, hắn đầu ra cũng không đảm đương nổi.

Chỉ là, đã tới rồi, cũng không thể bắt ta về, đợi vài lại đến, dù thế nào thì mình cũng phải tháo dỡ hàng xuống mới được, lập tức thở dài một tiếng, nói: "Tổ chức quân sĩ, chuẩn bị hàng!"

Nói hắn mặc tốt quân phục, theo một đội thân tự mình chạy tới bến tàu vừa mới bắt đầu kiến tạo.

Cái bến tàu này cũng là một khối tâm bệnh của Lí Nghĩa, phụ cận đều là già yếu, phụ nữ và Đông Doanh, những niên cường kia sớm chạy đã không thấy bóng dáng, công tác kiến tạo bến tàu chỉ có thể để quân Tống làm, tiến độ thập phần chậm chạp.

Đi vào bến tàu, Lí Nghĩa thấy một ăn mặc như đội nhà lao đang đứng bờ biển, chỉ thủy thủ vận hàng hóa, lòng có chút không rõ đội nhà lao này là ai.

Đội nhà lao thấy hắn, mặt chùng chất khởi dáng tươi cười, đi tới nói: "Vị này nhất định là Lí Nghĩa tướng quân à? Tại hạ Quý Tân, là Phò mã gia bảo ta đem vật tư cho các

Xuất phát từ lễ phép, Lí Nghĩa khách khí gật đầu, nói: "Khổ cực." Hắn không biết thân phận Quý Tân là gì, cũng không dám xưng hô

Quý Tân hiện tại cũng không biết mình có thân phận gì, ba năm đây hắn giúp Trần Nguyên một lần, Trần Nguyên đáp ứng cho hắn một chức vụ rất mập, nhưng thời ba năm không có động tĩnh, Quý Tân cho rằng Trần Nguyên chỉ lừa gạt mình, lòng không biết đã bao nhiêu lần ân cần thăm hỏi cha mẹ tổ tông Trần Nguyên.

Thẳng đến thời điểm đánh, Trần Nguyên phái kêu hắn từ đại lao đi ra, nói với hắn một câu: "Phò mã gia cho đi Đông Doanh, tại đó, chính là vương pháp."

Quý Tân liền theo lên

Vốn ở Trần Nguyên đã chuẩn bị vài bộ quần áo cho hắn, nhưng thời điểm rời Quý Tân cảm thấy mặc những quần áo kia ra không thể hiện mình là phũ, vì vậy liền mặc bộ này lên.

Hắn ôm nói với Lí Nghĩa: "Lý tướng quân, Phò mã gia để cho ta thứ đó giao cho còn để bảo tại hạ ở chỗ này hỗ Lí Nghĩa tướng quân xử lý một vài việc vật."

Lí Nghĩa biết rõ đây là Quý Tân khách khí nói Định Thanh đã sớm thông báo, đợi thời điểm Trần Nguyên phái đến, Lí Nghĩa có thể đi.

Hắn cũng cực kỳ muốn có đến để tiếp nhận cục diện rối rắm của mình, nhưng nhìn Quý Tân, Lí Nghĩa cảm thấy rất lo lắng, lo lắng giao một cục diện rối rắm cho vị đội nhà lao mất này, có vẻ như quá vô nhiệm.

Lí Nghĩa cau chân mày lại, nói: "Quý đại nhân, hiện tại thế cục rất không ổn định, lính của chúng ta thường bị Đông Doanh tập kích, những quân kia cũng thường bị đối phương quấy rầy."

Quý Tân lập tức nói: "Tướng quân, tại hạ vừa mới đến, nếu tướng quân chịu nói kỹ càng với tại hạ, tại hạ vô cùng cảm kích."

Lí Nghĩa đương nhiên không biết cự lời kéo hắn đi vào một phòng gần bờ biển, nói từng cái khó khăn chính mình đang không có biện pháp giải

Cuối cùng, Lí Nghĩa hỏi: "Quý đại nhân muốn bao nhiêu hỗ Ta sẽ tận lực quân sĩ cho

Quý Tân cười một chút, đuổi hai ra, nói: "2000 hai Chỉ sứ, không cần phải giám quân."

Lí Nghĩa hãi, hỏi: "2000

Lí Nghĩa hoài nghi Quý Tân nói, từ hắn góc độ để xét, 2000 không riêng gì không có biện pháp bảo vệ nơi đây ổn định, thậm chí cả toàn bản thân cũng sẽ bị hiếp, lại càng không cần nói đến kiến tạo bến tàu.

Chỉ là, cứ việc hoài nghi Lí Nghĩa vẫn phải đi, bởi vì hắn là tướng quân, hắn biết rõ nhóm này vật tư đã đến, quân Tổng lập tức muốn khai phản kích đối với những Đông Doanh kia, hắn đã muốn bỏ lỡ cơ hội lần thứ nhất, nếu như lúc này đây mình không cách nào gia mà nói, như vậy, cuộc chiến Đông Doanh lần này, khả năng là hắn chỉ có thể làm một luôn luôn ở sát.

Lập tức một lát, nói: "Như vậy đi, ta sẽ lưu lại năm cho Quý đại nhân, làm ơn đoan cái hải cảng này toàn."

Năm cũng đã đủ rồi.

Cho dù Quý Tân là tên khoác lác, năm sĩ lưu thủ tại chỗ này, thế cục cũng không biến xấu đến tình vô pháp không chế.

Quý Tân cười nói: "Đa tạ Tướng quân."

Lí Nghĩa nhả một ít sự tình cho Quý Tân, ví dụ như cái địa phương nào hiểm, dạng Đông Doanh gì phải chú ý nhiều hơn, còn có tiến độ công xây dựng bến tàu.

Chính yếu nhất là thương thiết lập ở chỗ này, những đệ kia đều bị thương chiến nhất định phải đoan toàn của bọn hắn.

Quý Tân vô cùng cẩn thận, sau khi bàn giao chút ít vật tư bên cũng đã không còn gì.

Lí Nghĩa hiển nhiên không muốn hao phí thời lại tại nơi này, địa phương làm cho hắn vô pháp thi năng lực, liền đứng dậy nói với Quý Tân: "Vật này giao cho Quý đại nhân yên tâm, đợi chúng ta đánh bại Đông Doanh ở phía tình huống các nơi này sẽ lập tức biến tốt đẹp."

"Được, hạ chúc tướng quân mã đáo thành công, lại lập quân công lớn."

Lí Nghĩa cứ như vậy rời đi, theo một ít hưng phấn, còn có cả một chút lo lắng, đi thẳng đến hướng chiến lưu lại Đô Chỉ Huy Sứ một gọi Viên Đức, phụ hồ Quý Tân quản lý quân đội tại đây, tiến hành các hành động quân sự.

604. Chương 565: Dọa (1+2)

Nhìn mấy sĩ mặt mình, mặt Quý Tân hiện ra dáng tươi cười, mấy đứng ở mặt mình, chờ đợi mình bố chỉ thị, điều này đối với một đội nhà lao mà nói, thật sự là không thể tưởng tượng, lòng khó khỏi có chút cảm giác tiểu nhân đắc chí.

Ngay tại thời điểm hắn đang vui vẻ, Viên Đức kia đi đến bên Quý Tân, hỏi: "Quý đại nhân, tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Quý Tân ra được, có lẽ là Lí Nghĩa này không mình lắm, hắn cũng không giải thích cái gì, đôi khi, không thể dùng giải thích được, làm ra thành tích, có thể lại khiến cho miệng những hoài mình kia lại.

Giống như thời điểm đến đây, Ngô Thiên Kỳ nhìn mình rất bất thiện, lúc đó Quý Tân mới biết được, vị này, Trần Nguyên vốn là chuẩn bị cho Ngô Thiên Kỳ, vì cái gì lại đưa cho hắn, hắn không biết, nhưng hắn muốn chứng cho Trần Nguyên để cho mình tới nơi này, là một cái lựa chọn chính xác nhất Trần Nguyên từng làm ra.

Lúc này Quý Tân mới hồi phục thần, chốc lát mới nói: "Vay quốc vương Đới Mã bây giờ đang ở đâu?"

Viên Đức nói: "Quốc vương Đới Mã đã sớm đi theo bại Đông Doanh chạy mất, thời điểm chúng ta lên đất liền, hắn cũng ở nơi đây, Đông Doanh chạy này không lại nhà, tiếp chạy mất, không thể bắt được hắn."

Quý Tân gật gật đầu, hỏi: "Có bắt được nào hoàng không?"

Trên mặt Viên Đức đột nhiên xuất hiện nụ cười, nói: "Đại nhân, đó cũng không phải là hoàng gì, so với nhà của tài chủ ở nông thôn Đại Tống chúng ta cũng không bằng. Chỉ là ba vợ bốn thê, một không thiếu, còn có mấy như Vương tử, Công Chúa không kịp chạy toàn bộ đều bị chúng ta bắt lại."

Quý Tân vỗ vỗ bả vai Viên Đức, nói: "Tướng quân làm không tệ, hiện tại dẫn ta đi gặp bọn hắn. Còn có, bảo các đệ, cũng không cần câu thúc như vậy, nếu như không có gì mà nói, liền đi đến những thôn làng Đông Doanh kia dạo chơi, đặc biệt là địa phương bị của chúng ta tập kích, không nên buông tha các thôn phụ cận."

Viên Đức cau chân mày lại, nói: "Cái này, chúng ta đều đi qua rồi, còn giết không ít"

Quần áo đội nhà lao Quý Tân một chút, nói: "Giết sạch là không được, phải làm cho bọn họ sợ hãi mới đúng, biết không?"

Viên Đức có chút Quý Tân không giải thích quá nhiều, chỉ nói: "Bảo các đệ đi chú ý toàn, hiện tại dẫn ta đi gặp những bị bắt lại kia."

Quốc vương Đới Mã quốc gọi Nham Điền Tuấn Phúc, vốn lúc hắn cũng chuẩn bị đón vật tư Tống nhưng chiến bỗng nhiên xuất hiện, lại làm cho hắn không kịp cả thời đi thông báo nhà cũng không có, một đường bị quân Tống đuổi theo, chỉ lo dốc sức chạy thực mạng.

Trong nhà có bảy gọi là Vương phi và bốn còn có ba đứa gái. đều rơi vào quân Tống rồi.

Lí Nghĩa đã nhốt bọn họ quân lao.

Quý Tân đi xuống quân lao kia, hoàn cảnh quân lao tương đối tốt, bởi vì đây là chỗ dùng để giữ những quân nhân phạm vào quân kỷ kia, mà kiến tạo quân lao cũng là quân nhân, cho nên, so với những nha môn đại lao kia, nơi đây quả thực chính là thiên đường.

Ánh mặt sáng có thể chiếu vào từ cửa sổ phía mềm giường chiếu đầy đủ, nằm đó thập phần thư thái, tự do bị hạn chế ra, không có chỗ nào không tốt.

Đây cũng là nhân những tướng quân kia tại thời điểm giữ sĩ, đều phải đặc biệt bàn giao một câu, vài không cho cơm ăn.

Hoàn cảnh thế này, nếu như cho ăn cho uống, vậy thì so với ở bên thì thoải mái hơn nhiều.

Người nhà Nham Điền Tuấn Phúc có ăn có uống, hiện tại các nàng cũng cảm giác được, ở nơi đây kỳ thật không có gì không tốt, chút ít đồ ăn nhà bếp quân Tổng đun nấu kia, so với đồ Nham Điền Tuấn Phúc cho các nàng ăn mỗi thì còn phú hơn một ít.

Quý Tân đi cửa lao một chút, một loạt sĩ đi theo phía sau, từ hình thức này, những Vương tử Vương phi kia nhìn ra, lần này tới chính là một đại nhân vật.

"Phiên dịch."

Quý Tân nhẹ giọng hô một câu, thời điểm một Đông Doanh sau lưng đang muốn tới đây phiên dịch, một nữ nhân phòng đã đứng lên, nói: "Đại nhân, không cần phiên dịch, ta có thể hiểu Tổng

Nữ nhân này, thời điểm dưới đất vẫn chưa thấy được, nhưng vừa đứng lên đến, lập tức có chút cảm giác như hạc giữa bầy gà.

Dáng nữ nhân Đông Doanh tương đối nhỏ nhắn xắn, nhưng cô gái này rất đặc thù, độ cao của cái đầu không khác gì nữ tử Tổng

Nàng nện bước chạy bộ đến mặt Quý Tân, cách cửa nhà lao, dùng lễ tiết Đông Doanh thi cái lễ rồi mới nói: "Đại nhân có gì phân phó, cứ việc nói."

Quý Tân thoáng đánh giá dưới nàng một tý, hỏi: "Người tên là gì? Nham Điền Tuấn Phúc là gì của

Nàng kia luôn luôn cúi đầu, bộ dạng kính dị thường: "Hồi bẩm tướng quân, nô tỳ là Nham Điền Dương Tử, Nham Điền Tuấn Phúc là phụ thân của ta."

Khóe miệng Quý Tân hiện lên một tia dáng tươi cười không dễ dàng phát giác, lóe lên rồi biến mất, tiếp theo, hắn dùng một loại khí rất tức nói: "Tốt, phụ thân của tác chiến cùng Đại Tổng chúng ta, hiện tại đã chạy vốn dựa theo củ Tổng chúng ta, các sẽ bị sát cửu tộc, nhưng đã học qua Tổng phải biết Tổng chúng ta luôn luôn dùng nhân quốc."

Vừa mới nói tới chỗ này, một tên bên cạnh thoáng một tý đã nhảy lên, nói: "Người nói vớ vẩn, là các tự xưng công kích Đông Doanh chúng ta, rõ ràng là các bức cha ta đi!"

Cánh tên kia cầm lấy gỗ quân lao, không động, một bộ tư thế muốn lao tới đốc sức liều mạng.

Khóe mắt Quý Tân liếc liếc tên kia, sau đó đầu nhìn Viên Đức, nói: "Giết."

Viên Đức gật đầu: "Người đầu, bắt hắn, ném ra cho ta."

Quân Tổng thường làm như vậy, Viên Đức cứ dựa theo thói ra mệnh lệnh.

Quý Tân mắt liếc hắn một cái, hỏi: "Ném ra làm gì? Không thể giết ở chỗ này sao?"

Viên Đức sững sờ, lập tức hiểu Quý Tân muốn làm cái gì, chóng tiến lên mở cửa nhà lao ra, bảy tám quân sĩ đi vào, lôi tiểu tử kêu gào hết sức lợi hại đi ra, tiểu tử kia bị lôi đi xềnh xệch mà vẫn còn bộ dạng rất cứng đầu.

Sau khi lôi ra, Quý Tân nói: "Dùng côn đánh chết."

Bảy tám quân Tổng liền xông tới, định bắt tên tiểu tử này.

Cuồng vọng cũng cần có vốn liếng, tiểu tử này hiển nhiên là có cánh không tẻ, từ đầu rõ ràng còn có thể đánh hai quân Tổng xuống đất, nhưng theo thời càng càng nhiều côn gỗ của quân Tổng nện vào cửa hắn, lực chiến đấu dần dần thấp xuống.

Quý Tân đứng ở một bên cười lạnh nhìn mọi việc, hắn biết rõ chống cự như vậy chỉ phí công, chỉ có thể kích động lửa giận lòng quân Tổng đang vây công hắn.

”Choảng!”

Một gậy nện vào các đốt của hắn, cả cánh tên kia lập tức mềm rũ xuống xuống dưới, nhiều cái gậy gộc khác lập tức nhắm đầu hắn giáng xuống.

Hắn còn muốn lẩn sau lưng, một quân Tổng gậy đánh vào hông của hắn, quát: ”Nằm xuống! ”

Cả cái lưng tên kia đều lên, nằm vật mặt đất.

Bên cạnh, mấy quân Tổng thật sự bị hắn khơi dậy lửa giận, còn bồng cứ nhắm xuống và đầu, tên kia cứ việc dùng một cửa mình bảo vệ đầu, cả cố gắng cuộn lại, nhưng không được bao lâu, Quý Tân đã nhìn thấy còn bồng quân Tổng theo đầy máu tươi.

Nham Điền Dương Tử có chút sợ hãi, thân thể rẩy, nói: ”Đại nhân, ca ca ta lỗ mãng, không phải hắn cố ý chống đối khai ân, tha cho hắn! ”

Những khác cũng đều vẻ mặt sợ hãi, tên kia còn mặt đất, một cánh nhất còn có thể động dậy cũng bị quân Tổng cắt đứt, đầu nhục mơ hồ, chân của hắn cứ đập đập, phảng phất như muốn sắp rời khỏi cõi đời, chỉ cần mấy cây côn gỗ nữa thôi.

Quý Tân không để ý tới Nham Điền Dương Tử, tựa như cuộc vui, nhìn một màn này diễn ra.

Quân Tổng đã đình chỉ vây công, có năm buồng côn gỗ máu chảy đầm đìa xuống, còn có hai vẫn cầm, từ hai phía, chậm rãi đi về hướng tên kia.

Hiện tại khả năng là hắn đã thật sự sợ hãi, mắt lộ ra thần sắc cầu mệnh đang nói gì đó, mơ hồ không rõ, dốc sức liều mạng lắc đầu.

Một quân Tổng mạnh mẽ tiến lên một bước, toàn lực côn gỗ ra đánh đúng mặt tên kia, một đồng máu tươi ra, cũng không biết là máu từ đâu.

Một côn đánh Đông Doanh kia chống đỡ nửa thân hình lên, rồi lại mặt đất, qua một hồi lâu, cánh của hắn bồng nhẹ nhàng nhúc nhích, đầu nhếch lên, nhìn thân nhân nhà có một nữ nhân Đông Doanh khoảng chừng bốn mươi tuổi gì đó hô lên thảm thiết.

Lúc này, một quân Tổng khác đi đến sau lưng nọ, chiếu đúng cái gáy, lại một côn nữa đập xuống dưới, một côn này nện tên kia đã để bất động.

Quý Tân cũng không có để cho ta lập tức thi thể kéo đi, cứ đặt ở chỗ đó, hắn mỉm cười đầu qua, hỏi: ”Cần gì phải làm như vậy chứ? Ta thật sự không muốn, mọi bình tĩnh cùng một chỗ nói rõ ràng không tốt sao? Ta tới đây là để giúp các

Nữ nhân Đông Doanh hơn 40 tuổi yên lặng một lát sau khi tiểu tử kia chết, sau đó bỗng nhiên gào lên, miệng không hô cái gì đó, bọn bên cạnh Nham Điền Dương Tử cứ việc dốc sức liều mạng kéo nàng, nhưng nàng giống như cộp cái nổi điên, thoáng một tý đã vọt tới cửa nhà lao, lớn tiếng kêu to về hướng quân Tổng, đồng thời kéo ki-mô-nô ra, không khoa múa chân gào thét đầm dậm chân.

Nhìn ý tứ là biết, nàng đang bảo quân Tổng giết nàng đi.

Quý Tân cười lạnh một tiếng, hỏi: ”Muốn cởi quần áo? Được, ta sẽ giúp đâu, kéo nàng ra bên lột sạch, cột lên cây cột, rộng hai chân ra, vãi này, các đệ thoải mái, ai muốn cười thì cười!”

Lúc này, Nham Điền Dương Tử bỗng nhiên quỳ xuống, nói: ”Tướng quân đại nhân, cầu mẫu thân của ta không chịu được ca ca ta chết, không so đo với nàng.”

Quý Tân ra vẻ vô tội, nói: ”Ta cũng không muốn so đo với nàng, ta nói nhiều lần rồi, ta tới giúp đỡ bọn nhưng các luôn không để cho ta cơ hội nói thì hô thì gọi, bảo ta làm sao bây giờ?”

Hắn nói liền nhẹ nhàng lên một chút, lạnh lùng nói: "Ném ra đi."

Đợi đến khi mẹ Đông Doanh này bị lôi ra phòng cuối cùng cũng yên tĩnh một ít, Quý Tân mới lên tiếng: "Hiện tại không ai cắt ta nói chứ?"

Đâu chỉ là không có nào cắt đến cả tiếp cũng không có.

Quý Tân nở nụ cười, nói: "Cái này là được rồi, có gì, chúng ta có thể thương lượng mà, ta nói, các cứ lúc đã nói đến đâu rồi? À, ra rồi, Nham Điền Tuấn Phúc chạy án, theo như hành vi phạm tội là giết cướp tặc, nhưng Đổng Mã không thể không có quốc vương, ta có phải nên chọn một quốc vương từ số các ra, giúp bọn ta tự Đổng Mã, làm cho dân chúng nơi đây có thể sống hòa bình cùng chúng ta không?"

Hắn nói một hồi, không thấy có lời, qua tiếp một hồi lâu, hắn lại bảo Nham Điền Dương Tử tới: "Ta nói tiểu cô nương này, ta phiên dịch đi, có phải là bọn hắn không thể ta nói gì, đúng không?"

Nham Điền Dương Tử có chút sợ hãi, nói: "Tướng quân, kia cha ta đã nói qua, nếu như hắn có sự tình gì, liền giao vạ cho cha ta."

Ngón của nàng chỉ về phía thi thể đất, hiển nhiên, đó chính là ca ca của nàng.

Quý Tân lắc đầu, nhẹ nhàng đóng cửa, nói: "Ta nói qua hai lần với các rồi, nếu phụ thân còn sống, ta sẽ giết hắn, làm sao đến bây giờ mà vẫn chưa hiểu ý của ta?"

Nham Điền Dương Tử không dám cãi cái gì, lập tức cúi đầu nói: "Đại nhân chờ một chút, chúng ta sẽ thương lượng."

Con mắt Quý Tân nhìn chằm chằm vào một đứa tám tuổi bên nói với Nham Điền Dương Tử: "Không có gì để thương lượng, không phải là một quốc vương sao, như vậy đi, gọi hắn đến, ta hỏi một chút hắn có đồng ý không."

Sắc mặt Nham Điền Dương Tử nên rất khó coi, lòng nàng hiểu Tống này độc ác thế nào, đó là đệ đệ nhỏ nhất của nàng, vẫn chưa hiểu đời, nếu đứa nhỏ này thoáng do dự một tý, tướng Tống này sẽ không để cho hắn còn sống.

Vì vậy, Nham Điền Dương Tử vội vàng gật đầu: "Đại nhân, hắn đồng ý, hắn đồng ý."

Quý Tân nở nụ cười, cười thập phần vui vẻ, nói: "Cái này chẳng phải dễ dàng rồi sao? Người nói đi, đơn giản như vậy, các không nên náo loạn đến mức gây tai nạn chết làm gì? Tốt rồi, hiện tại không có việc gì rồi, ta sẽ để cho quân đội đưa các về, bắt đầu từ hiện tại, sở của các mười hai giờ, luôn có quân Tống bảo vệ."

Thời điểm Nham Điền Dương Tử Quý Tân nói với những kia, sắc mặt của các nàng đều biến thành tái nhợt.

Người Nhật Bản cũng là lòng các nàng rất rõ ràng, nếu như quân Tống một mực giữ như vậy, các nàng còn có thể sống sót rồi đi.

Hiện tại quân Tống đẩy bọn họ lên sân khấu, không nói những chí sĩ Đông Doanh phản đối Tống kia sẽ liệt bọn họ vào mục tiêu công kích, nếu có sai lầm, khả năng thứ nhất muốn giết mình, đúng là những Tống này.

Chỉ là, mọi hiện tại đã không phải do bọn hắn lựa chọn, là đao thớt, ta là thịt cá, vận mệnh chỉ có thể để đối phương đến bố

Quý Tân còn nói thêm: "Phụ thân vẫn để đại án ở đây à?"

Nham Điền Dương Tử lập tức chạy tới, nói: "Đại nhân, Đông Doanh chúng ta không đóng dấu, chỉ có tín phù, tín phù phụ thân đã bị hắn đi."

Quý Tân có chút thất vọng, nói: "Vậy thì làm lại một cái khác, hiện tại ta sẽ cho đi làm, mai các hạ một đạo mệnh lệnh, bảo tất cả từ Đông Doanh thành đến đây tập hợp, có quốc vương rồi, không thể không có quân đội, ta sẽ giúp chế tạo một chi quân đội."

Nham Điền Dương Tử sống sót một chút, lòng lập tức đến một vấn đề khác, nếu như mình thật sự có quân đội, vậy thì có thể phản kháng những quân Tống này, dù sao của bọn hắn cũng không phải quá nhiều, mà Đông Doanh ở thành cơ bản đều lời Nham Điền gia.

Tâm tư thì như thế, nhưng mặt nàng lại toàn một mảnh bình tĩnh, nói: "Vâng, đa tạ Đại nhân, nhưng nếu như bọn hán không muốn hiệu lực cho chúng ta thì sao?"

Quý Tân chỉ vào cổ thi thể mặt đất, nói: "Không phải những Đông Doanh kia đều là gia sản Điền gia các sao? Bọn hán không có lựa chọn, nếu như bọn hán không muốn đi cùng đệ đệ của ta sẽ làm cho bọn họ đi cùng ca ca của

Hán nói lời này, lại làm cho toàn bộ thân thể Nham Điền Dương Tử chấn động.

Quý Tân nở nụ cười, nói: "Còn có, ta biết rõ chiến đến rất nhiều phiền toái cho cuộc sống của các làm cho một ít bình dân phải chịu đói. Không sao, Đại Tổng chúng ta luôn luôn nhân từ, bắt đầu từ mai, để cho tất cả mọi đến xây dựng bến tàu, chỉ cần có thể hoàn thành đủ giờ công, ta sẽ cho các cơm ăn."

Nham Điền Dương Tử lúc này thật sự nóng nảy, nói: "Đại nhân, nhân đều chạy hết, lưu lại chỉ là một ít phụ nữ và mà thôi, các nàng làm sao có thể xây dựng bến tàu."

Quý Tân cảnh lên, ý bảo nàng không cần nói nữa: "Không cho phép nói như vậy, ta sẽ mất hứng, muốn ta nói với bao nhiêu lần mới hiểu được, ta tới giúp các ta đây không muốn tại đây xuất hiện tình huống chết đói, ta đang giúp các rốt cuộc muốn bắt ta nói bao nhiêu lần nữa hả?"

605. Chương 566: Chuẩn Bị Đánh

Tâm tình của hán có vẻ rất kích động, phảng phất như là hảo tâm của mình bị khác hiểu lầm, Nham Điền Dương Tử không dám nói gì nữa, cúi đầu không rên một tiếng.

Quý Tân bỗng nhiên lại, lấy vỗ vỗ của mình, nói: "Được rồi ta sẽ nói một chút đạo lý với vì cái gì phụ nữ và không thể làm việc? Bất luận kẻ nào, chỉ cần có thể ăn cơm là có thể làm việc, ăn sẽ có khí lực, có lực khí có thể làm chút đúng không? Ta nói đúng không đúng?"

Thanh âm của hán rất nhu hòa, nhưng Nham Điền Dương Tử nào dám nói không đúng? Nàng vội gật gật đầu.

Quý Tân lúc này mới lên tiếng: "Đúng chưa, chúng ta đều là giảng đạo lý, như vậy đi, mai dẫn đầu, tự mình xuống biển đóng cọc. Ta cũng sẽ không bắt các làm quá nhiều, đương nhiên, vì để tốc độ không đến mức quá chậm, ta sẽ phân ra vài đội, một đội làm chậm nhất sẽ không có cơm ăn, ta bài như vậy, có thể tiến hành chứ?"

Nham Điền Dương Tử cũng gật đầu.

Quý Tân đã dùng phương thức đàm phán của hán hoàn tất này, đợi một đội quân Tổng đưa những này về, hoặc là nói áp tải bọn hán về hoàng Viên Đức liền đi tới, nói: "Đại nhân, thủ đoạn tốt, những này bây giờ đang sợ muốn chết."

Quý Tân cười ha ha một tiếng, nói: "Cái này còn chưa đủ, không cần phải cạy vào việc khác sợ liền không dám đánh chúng ta cứ ác thật lực vào."

"Ngày mai lại để cho các đệ đi bốn phía bắt những không muốn đến làm việc, hoặc là không muốn làm kia, giết hết toàn bộ."

"Còn có, dù sao cũng không có giám quân ở chỗ này, các đệ tới đây vất vả một tìm một đám nữ tử thuận mắt đến, để các đệ thăm hỏi một tý, các nào có thể về, cũng không cần khách khí."

Cái này là ưu điểm của Quý Tân, hán vĩnh viễn không ăn một mình, giống như thời điểm làm đội nhà lao, ép tiền tài ta, cũng nên phân một ít cho các đệ, nếu một mình ăn, vậy thì Bao Chứng khẳng định sẽ xử theo pháp luật.

Nhưng nếu đệ cả nhà đều ăn, cho dù Bao đại nhân biết rồi, cũng sẽ nhắm mắt lại.

Viên Đức đã sớm có ý như vậy, hơn nữa kia, các sĩ cũng đã sớm làm, nhưng hiện tại Quý Tân nói thành lời, lại làm cho thần sắc Viên Đức có chút lo lắng, nói: "Đại nhân, lại, nếu như bị những kia biết, mặt tướng sợ khó giữ được tiền đồ."

Quý Tân bỗng nhiên làm làm ra một bộ dạng rất vô tội: "Chuyện này liên gì đến ta? Là quốc vương Đối Mã bọn hần vừa lên đài, vô pháp ổn định thế cục, mới mời chúng ta giúp hần giết một số

"Chúng ta giúp hần làm việc, hần báo đáp cho chúng ta một ít, vốn nên cho nhiều hơn, nhưng đệ chúng ta không có ý tứ lấy đi toàn bộ, chỉ thoáng tiếp nhận một bộ phận mà thôi, cái này cũng quá phận sao?"

Viên Đức sững sốt một chút, nhìn Quý Tân, tiếp theo, mặt đột nhiên cười cười, nói: "Đại nhân nói rất đúng, đây là lễ tiết của Đông Doanh, chúng ta chỉ có thể nhập gia tùy tục."

Hai nhìn nhau, cười ha ha, một lúc sau, Quý Tân mới cười, nói: "Có một số việc, phải chú ý, những đồng ý làm kia cũng phải nhìn cho tốt, tiên đừng làm bọn hần sợ, đợi thời cơ phù hợp, lại nhìn nên xử lý bọn hần như thế nào."

Viên Đức đến đó, lòng thầm đều nói những này đội nhà lao giết không chớp mắt, chính mình kia không kiến thức qua, hôm như biết rồi. Hần thề nhất định phải làm một cái tuân kỷ thủ pháp vạn không thể rơi xuống những này đội nhà lao

"Còn có, thương vậy thì chút ít những đệ kia cũng không thể quên, chúng ta có một phần muốn cho bọn hần lưu một phần, biết rồi sao?"

Viên Đức gật đầu, nói: "Mặt tướng hiểu."

Thời điểm Quý đội nhà lao đến, muốn làm ra một thành tích, hần đầy hùng tâm chí, nhưng không biết vì cái gì mà cứ ép đầu, chắc hần là do thói chờ nói cho hết lời, hần mới kịp phản ứng, lòng cũng có một chút

Vì cái gì thủ pháp của mình ti tiện như vậy? Không phải là đời này mình thật sự vô sao?

Mặc kệ nó, Phò mã gia muốn, chính là bến tàu, quân đội tiền muốn, chính là nơi đây yên ổn, hoàng thượng muốn Đại Tổng khống chế nơi này, chỉ cần mình làm được những này, hần không sợ những kia nói hần gì.

Quý đội nhà lao dùng một bộ biện pháp, làm tốt sự tình Lí Nghĩa không làm được, hiệu quả thế nào, còn cần thời để chứng, mà Lí Nghĩa rất hưng phấn chạy tới tiền lên chiến hần kỳ vọng đã lâu.

Địch Thanh đang chuẩn bị một hồi đại chiến, một hồi đại chiến làm cho đảo Kyushu biến thành phần mộ của Đông Doanh.

Nhật Bản là do các đảo nhỏ tạo thành một quốc gia, lúc Địch Thanh lựa chọn lùi về phía sau, chính là vì làm cho đối phương tập toàn bộ lực đến đảo Kyushu, để thuận tiện cho mình đánh một chiến, tiêu diệt đại bộ phận chủ lực ở bản thổ Đông Doanh.

Hiện tại, bày ở mặt hần là hai mươi lăm vạn Đông Doanh, tính cả địch nhân đã bị đánh chết, chắc hần là địch nhân bên chiến Triều Tiên, toàn bộ lực lượng Đông Doanh đã tập ở nơi này.

Hần tưởng đối với thắng lợi, mặc dù hiện tại địch nhân còn nhiều gấp ba quân Tống, nhưng bị quá kém, tổ chất quá thấp, hơn nữa chỉ tương đối kém.

Tất cả mọi này, bởi vì những sĩ và tướng lãnh Đông Doanh có thể đánh kia, cơ bản đều ở Triều Tiên ra, còn có một nhân chính là, cơ hồ Đông Doanh chưa từng đánh đại chiến hơn mười vạn như vậy.

Cầm tình huống của bọn hần tại Triều Tiên mà nói, bọn hần vô cùng dũng mãnh, liên tiếp giết Triều Tiên lui về phía sau, nhưng mỗi một cuộc chiến đều là bọn hần dũng mãnh xông lên, cùng đối thủ chém giết, nhiên có một chút mưu kế có thể nói là điển, lại không nhìn ra chút chiến lược chiến thuật nào.

Mưu kế và chiến thuật là hai khác nhau, mưu kế là đứng đầu có thông không, mà chiến thuật, thì là khảo năng lực một cá nhân đối với tình thế chiến đấu.

Nếu như Đông Doanh chỉ chính là Địch Thanh mà nói, hần đối sẽ không giống như Fujiwara Lại Thông, đẩy mạnh toàn bộ quá chiến công kích một điểm sẽ dùng ít sức hơn nhiều so với công kích một hiện tại Đông Doanh vẫn không rõ đạo lý này.

Không có vấn đề gì, Địch Thanh sẽ lập tức làm cho bọn họ hiểu.

"Lưu Bình tướng quân, mặt là nơi yếu kém nhất của địch nhân, tiến công sẽ bắt đầu từ quân đội của giết qua đó, sau đó một đường giết địch nhân phía sau, chặt đứt đường lui của bọn hắc, ta cho thời một đủ chưa?"

Lưu Bình nhìn địa đồ, tính toán khoảng cách một chút, từ vị của mình hiện tại đến mục tiêu, khoảng hơn một dặm.

Khoảng cách này, nếu như chỉ hành quân mà nói, vòng một nhất định có thể đến, nhưng bây giờ là chiến địch nhân không thể để cho mình đi thông thuận, mặc dù bọn họ chỉ có mưu.

Suy một chút, Lưu Bình hơi không nắm chắc, hỏi: "Một có chút khó khăn, có thể cho ta hai giờ nữa không?"

Địch Thanh gật đầu: "Không có vấn đề, theo như nói, từ lúc khởi xướng tiến công, mười bốn giờ sau ta sẽ đến."

Lưu Bình lúc này mới gật đầu, nói: "Tướng quân yên tâm, ta nhất định sẽ chặt đứt đường lui của địch nhân đúng giờ."

Lí Nghĩa rất hưng phấn, lặng lẽ đi đến bên cạnh Trương Trung, hỏi: "Người Đông Doanh thật sự dễ đánh sao?"

Địch Thanh liền cười một tiếng rồi nói: "Dễ đánh, nhưng một này, chúng ta cũng không dễ dàng, bởi vì chúng ta phải làm, chính là toàn diệt hơn hai mươi vạn Đông Doanh này, làm chuẩn bị tiến thẳng vào đó." (chém gió)

606. Chương 567: Bắt Đầu

Xác thực như lời Địch Thanh nói, một trận rất dễ dàng đánh thắng, nhưng tám vạn người, muốn toàn diệt hơn hai mươi vạn người đối phương, độ khó thật sự là lớn.

Nhưng các tướng quân đứng ở bên người Địch Thanh không hề tỏ vẻ khó xử hay đáng vẻ khản trương, cả đám đều lộ ra thần sắc hưng phấn.

Địch Thanh xem xét, vô cùng là thoả mãn, gật đầu nói: "Tốt, ta lập lại nhiệm vụ của các người lần nữa. Trong cuộc chiến tranh, chúng ta phân ra mấy bước, đầu tiên là đánh chính diện, hấp dẫn lực lượng địch nhân, mục đích là kéo giãn phòng tuyến của bọn hắc. Trương Trung, chuyện này giao cho người làm, nhớ kỹ, phải tạo áp lực lớn cho địch nhân, bức bách bọn hắc co rút binh lực lại, đồng thời không thể quá mãnh liệt, nếu người làm người Đông Doanh bị hù, quay đầu chạy, ta sẽ hối tội người!"

Trương Trung nhận lệnh: "Đại ca yên tâm, ta biết phải làm sao."

Địch Thanh quay đầu nói với Lưu Bình: "Chặt đứt đường lui địch nhân, nhất định phải thành công, ta tin tưởng người, không nói thêm gì nữa, nhớ kỹ, nắm chắc thời gian là điểm mấu chốt nhất, người đi sớm, địch nhân sẽ phát giác, người đi trễ, địch nhân đã chạy mất hết."

Lưu Bình cũng biết tầm quan trọng của chuyện này, liền gật đầu, nói: "Xin tướng quân yên tâm, mặt tướng dám lập quân lệnh trạng, tuyệt đối sẽ không làm hư hỏng đại kế của tướng quân."

Địch Thanh cười một tiếng với hắc, nhìn Lí Nghĩa đứng ở một bên đang rục rịch, nói: "Nhân số của chúng ta dù sao cũng ít hơn đối phương, nếu muốn ăn nhanh, phải tách đối phương ra, nhiệm vụ của người là mang theo người của người, từ giữa vòng vây, chặt đứt đường lui."

Lí Nghĩa lĩnh mệnh.

Địch Thanh nhìn sắc trời, nói: "Trời sắp tối rồi, mọi người nhớ kỹ, giờ Tý tối nay phát động công kích, chúng ta chỉ đánh một trận, một trận chiến chấm dứt chiến đấu."

"Tuân lệnh."

Tận lực đơn giản hoá chiến đấu tại Đông Doanh, đây cũng là ý tứ của Trần Nguyên.

Không riêng gì nguyên nhân không để cho Liêu quốc có quá nhiều thời gian, còn có một nguyên nhân khác, vượt biển tác chiến, cực kỳ lãng phí tiền của.

Tối nay, bầu trời đầy sao lốm đốm, Đào Sơn Vô Giấu lúc này đang ôm thương bằng trúc đứng ở dưới một cây đại thụ, thân hình thấp bé tựa ở trên cành cây, nghe tiếng côn trùng kêu chung quanh, hắn cảm giác mình hết sức may mắn.

Hắn vốn là một cư dân rất bình thường, ở trong nhà căn bản không kiếm được cơm ăn, bởi vì nguyên nhân thân thể, muốn đi đến chỗ Đại Danh làm một võ sĩ cũng bị cự tuyệt, lão bà không nhẫn nhịn được loại cuộc sống đau khổ này, liền đi theo một tên võ sĩ, lưu lại đứa trẻ ba tuổi cho hắn, không thêm mang theo, cuộc sống lại càng gian khổ hơn.

Lúc này đây, Đại Danh dán bố cáo chiêu mộ võ sĩ trên đường, hắn không chút do dự, liền đi báo danh, vốn chỉ muốn thử thời vận, nhưng không nghĩ tới, lúc này đây lại được chọn trúng, cái này lại làm cho Vô Giấu hết sức cao hứng.

Đại Danh cho hắn một ít lương thực, hắn giao lương thực cho tỷ tỷ, nhờ tỷ tỷ thay hắn chiếu cố đứa trẻ, nếu như lúc này đây hắn có thể còn sống trở về, đó chính là một võ sĩ chân chánh rồi, có thể được Đại Danh cung cấp cho một chút lương thực mỗi tháng, đứa trẻ cũng không cần chịu đói.

Có thể còn sống trở về sao? Thời điểm Vô Giấu nghĩ đến vấn đề này, thân thể liền run lên một chút.

Hôm nay hắn đi theo đại đội xung phong, căn bản không thể tới gần quân trận những quân Tổng kia, tên nô thật lợi hại, cả mặt trời cũng bị che kín lại, Vô Giấu không biết mình sống sót thế nào, hắn cũng không biết, nếu như tướng quân lại bắt mình xông đến lần thứ hai, mình còn có can đảm không.

Sắp đến thời gian đổi tốp, nhưng hôm nay không còn ai đổi cương vị với hắn, hắn phải đứng ở chỗ này suốt một đêm, đây là sự trừng phạt của người Đông Doanh đối với võ sĩ từng lùi bước trên chiến trường.

Hắn cũng không muốn lùi bước, nhưng chờ hắn từ trong đồng người chết leo ra, chung quanh đã không có một người nào rồi, những quân Tổng kia nắm tường lá chắn xông tới, hắn xông lên căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Tướng quân nói, đã làm võ sĩ, chỉ cần người lui về phía sau, người chính là người nhu nhược, không có bất kỳ lý do gì hết.

Vô Giấu không hề giải thích, Hứa tướng quân nói đúng, chính mình thật sự không phải là một võ sĩ đủ tư cách, mình đảm đương chức vụ võ sĩ, là vì có thể sống sót, để cho mình và đứa trẻ có thể sống được.

Vô Giấu nghĩ tới đứa con của mình, trên mặt bỗng nhiên xuất hiện dáng tươi cười.

Vừa lúc đó, hắn nghe thấy bên cạnh xuất hiện một tràng tiếng ếch kêu, có vẻ đặc biệt nóng nảy.

Vô Giấu là người nghèo, buổi tối hắn thường xuyên đi bắt chút ít ếch về nhà, mới có thể bảo đảm ngày hôm sau đứa trẻ có cái ăn, hắn biết rõ ếch kêu lợi hại như vậy, tất nhiên là bên cạnh có người đi qua, hơn nữa còn là rất nhiều người.

Trong lòng hắn khẩn trương lên, toàn bộ thân hình ngồi chồm hổm dưới tàng cây, không dám cử động một cái nào, con mắt thẳng thừng nhìn về phía trước.

Quả nhiên, mượn ánh trăng sao trên bầu trời, hắn thấy nguyên một đám bóng người lác lác, rất nhiều, rất nhiều.

Vô Giấu biết rõ, nhưng người này không phải người Đông Doanh, người Đông Doanh không cần phải lén lút đi tới như vậy, hắn tranh thủ thời gian nằm xuống, dán cả người lên trên mặt đất, di chuyển từng chút từng chút về phía sau, tận lực làm động tác nhỏ một chút, nhanh một chút.

Đây là bản lĩnh hắn luyện được từ lúc trước, thời điểm đến hậu viện nhà Đại Danh trộm đồ ăn, không hề nghĩ đến, bản lĩnh này lại phát ra công dụng.

Quân Tổng không hề phát giác động tĩnh phía trước, mắt thấy sắp tiếp cận nơi người Đông Doanh trú quân rồi, Đô đầu dẫn đầu vung tay lên, cả đội ngũ cùng dừng lại, bởi vì bắt đầu từ vị trí này, bọn hắn không riêng gì phải chuẩn bị đánh lén, còn phải chuẩn bị đánh một trận ác liệt cùng đối phương.

Thời điểm Đô đầu đang điều chỉnh đội ngũ, Võ Giấu đã muốn thối lui đến cánh cửa kia, hẩn nhìn khoảng cách phía sau, sau khi xác định mình có thể trở về trong một khoảng thời gian rất ngắn, hẩn bỗng nhiên đứng lên, quay người chạy về phía sau, một bên chạy một bên cao giọng hô to: "Tổng triều.....người Tổng triều đến....người đến...."

Tuy không hiểu hẩn hô cái gì, nhưng doanh trại người Đông Doanh ngay lập tức sáng lên vô số bó đuốc.

Đô đầu kia mắng một tiếng: "Con mẹ nó, bị phát hiện rồi!"

Binh sĩ bên cạnh hỏi: "Đầu lĩnh, làm sao bây giờ?"

Đô đầu cắn răng một cái, nói: "Còn có thể làm sao? Kết trận!"

Hơn một trăm quân Tổng cũng từ địa phương ẩn nấp đứng dậy, bày ra một cái tiểu trận, chuẩn bị lao tới tử chiến cùng người Đông Doanh.

Đang sau, Trương Trung chứng kiến đánh lén thất bại, lập tức rút bảo kiếm ra, hô: "Chúng tướng sĩ, giết địch lập công!"

"Giết..."

Quân Tổng lao đến giống như sóng triều, nhưng bọn hẩn cách Đô đầu hai dặm lộ trình, đoạn thời gian này, Đô đầu phải dựa vào lực lượng của mình, mang theo những huynh đệ bên cạnh chiến đấu cùng địch nhân.

Đông Doanh rất nhiều người, nhưng hẩn không sợ hãi, con mắt lãnh khốc xuyên thấu đêm tối, hẩn cảm giác được một loại vinh hạnh, mặc dù đánh lén thất bại, nhưng phát súng đầu tiên của cả chiến dịch, chính là từ chỗ hẩn đâm về người Đông Doanh.

Trong doanh trại đối diện, người Đông Doanh cũng kết trận giết ra, chứng kiến chỉ có hơn một trăm quân Tổng đứng trước nơi mình trú quân, những người Đông Doanh này đều cảm thấy hưng phấn, bọn hẩn vẫn muốn đo sức kiểu võ sĩ cùng quân Tổng, chính là chủng loại dùng thể lực và kỹ xảo chém giết tinh khiết, nhưng cung nỏ và thạch pháo quân Tổng luôn không cho bọn hẩn cơ hội làm việc đó.

Hiện tại tốt rồi, 100 quân Tổng này đang đứng ở trước mặt mình, bọn hẩn không có quá nhiều cung nỏ, phải xông lên xử lý bọn hẩn thật nhanh.

Một trăm quân Tổng này chỉ có hơn hai mươi cái nỏ, những thứ này hiển nhiên không thể ngăn cản thể công của địch nhân, sau khi bị tổn thương một số người, người võ sĩ Đông Doanh thứ nhất đã cảm thương bằng trúc đâm vào tấm chắn quân Tổng.

Người cầm tấm chắn chỉ cảm thấy cánh tay bị chắn động một cái, có chút đau nhức, không đợi hẩn nói chuyện, đồng bào sau lưng đã đâm một thương ra ngoài.

"Phốc phốc..."

Thanh âm lưỡi dao sắc bén nhập vào cơ thể, sau đó là một hồi bi thảm tru lên, đầu thương rút trở về, trên mũi thương còn treo một ít thịt nát.

Tiếp theo, trên tấm chắn quân Tổng truyền đến một đồng tiếng động đánh đập rậm rạp chẳng chịt, vừa nghe chính là kim loại va chạm, còn có một số cú đập lực đạo lớn hơn một chút, hiển nhiên là những kia người Đông Doanh dùng chân, hoặc là dùng thân thể đánh lên tấm chắn.

Đao thuận thủ hàng phía trước gắt gao chống đỡ tấm chắn, Đô đầu giơ đao của mình lên, hô: "Giết."

Một loạt trường thương đâm ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Sau một lát, người Đông Doanh xem xét loại đấu pháp này không dùng được, cũng phát hiện quân Tổng bởi vì nhân số không nhiều, chỉ có thể làm thành một nửa vòng tròn rất nhỏ, phần sau hoàn toàn trống không, lúc này có người hô một tiếng: "Đi vòng qua, từ phía sau đánh bọn hẩn."

Đô đầu không biết địch nhân nói cái gì, nhưng từ bước chân và bóng người đối phương di động, hẩn lập tức đoán được ý đồ địch nhân, trường đao lập tức vung lên, nói: "Lùi."

Trận hình Quân Tổng bỗng nhiên thay đổi, lực công kích hai bên đột nhiên tăng mạnh, chút ít thuận bài thủ vốn ở nửa cuối cùng vòng tròn ào ào di động sang bên cạnh, mà bộ phận nhô lên chính giữa nhanh chóng lồm vào, trận hình vốn là nửa vòng tròn biến thành một chữ trường xà, nhưng trong quá trình đổi trận, tường lá chắn rõ ràng không hề xuất hiện khe hở gì rõ ràng, từ việc này, có thể nhìn thấy sự huấn luyện nghiêm chỉnh của quân Tổng.

Người Đông Doanh vẫn còn tiếp tục chạy, muốn chặt đứt đường lui của những quân Tổng này, nhưng Đô đầu không chút hoang mang lui về phía sau, đồng thời không ngừng dùng biến hóa trận hình làm trì trệ bước chân địch nhân, ngẫu nhiên có mấy người xông nhanh đến, cũng bị quân Tổng bắn nổ giết chết.

Rõ ràng nhìn thấy sơ hở quân Tổng là ở phía sau, nhưng người Đông Doanh làm như thế nào cũng không đến được, cái này là chiến thuật.

Nói thông tục một chút, cái này là phương pháp lúc bộ binh tác chiến. (chém gió vì)

Lui hơn trăm bước, đã làm cho người Đông Doanh tổn thất thảm trọng, Võ Giấu vốn đi theo đội ngũ lao tới, hẳn cũng muốn đánh bọc đến phía sau quân Tổng, để chứng minh mình không phải là người nhu nhược, mình và những người này đều là võ sĩ đủ tư cách lên chiến trường.

Nhưng hẳn cảm giác mình chạy vô cùng cố hết sức, không phải có đồng bọn chặn con đường của mình, thì là mình phải đối mặt với tầm chắn quân Tổng, hoặc là có quân Tổng đâm thương về hướng mình, phải tránh né.

Chậm rãi, hẳn phát hiện đồng bọn của mình ngã xuống càng ngày càng nhiều, còn trận hình đối phương, tuy đã co lại, ít đi một chút, lại vẫn không bối rối chút nào, trong lúc tiến thối đó, lại làm cho hẳn không tìm thấy cơ hội xông lên.

Võ Dấu mất đi kiên nhẫn, hẳn nghĩ cái tường lá chắn này căn bản không có biện pháp đánh, mình có lẽ là nên trở về thôi, nhưng người chung quanh đều đang xung phong, hẳn cũng không dám một mình chạy trước.

Đánh nát một điểm e ngại cuối cùng trong lòng Võ Giấu, là đại đội quân Tổng từ đằng sau đang chạy đến.

Những quân Tổng kia còn chưa tới, một mảnh tên nổ đồng nghệt đã phóng về sau lưng Võ Giấu, hẳn nghe phía sau truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, giống như thời điểm hẳn xung phong buổi sáng, đồng bọn bên cạnh phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Võ Giấu rất kinh hoảng, hẳn cũng không dám tiến lên nữa rồi, hai chân kịch liệt run rẩy vài cái, không biết mình nên làm cái gì bây giờ.

Lúc này hẳn trông thấy một người võ sĩ trong chớp mắt chạy trở về, Võ Giấu không do dự nữa, người ta là võ sĩ chân chính, ngay cả võ sĩ chân chính cũng chạy, tại sao mình không thể chạy?

Vì vậy, trong chớp mắt, hẳn cũng xoay người lại, lúc này hẳn mới phát hiện, một điểm chân chờ vừa rồi đã làm cho mình chậm một bước, phía trước hẳn có rất nhiều người, phía sau hẳn cũng có rất nhiều người.

Người phía trước rất may mắn, bởi vì quân Tổng xông lại không phóng cung nỏ, nhưng đằng sau lại một mảnh ánh đao kiếm ảnh, người Tổng triều tiếng hò hét và tiếng kêu thảm thiết trước khi chết của người Đông Doanh lẫn lộn thành một mảnh, thời điểm những âm thanh này truyền vào trong tai Võ Giấu, trong đầu hẳn bỗng nhiên trống rỗng rồi, chỉ có một thanh âm vọng lại bên tai hẳn: "Chạy nhanh một chút, chạy nhanh một ít nữa."

....

Mấy người lính che chở giám quân tuy ra sức giết địch, nhưng người Đông Doanh đến càng ngày càng nhiều, có hai huynh đệ rất nhanh bị chặt gục trên mặt đất, thân binh kia xem xét cứ để vậy không được, lập tức nói với hai huynh đệ khác: "Các người chống đỡ, ta dẫn giám quân đi."

Hắn xoay người lại, kéo tay giám quân, nói: "Giám quân đại nhân, chạy mau!"

Nhưng tiếng nói vừa mới phát ra xong, một mũi tên lông vũ đã xuyên phá đám người, chạy tới chỗ giám quân rồi, thân binh vội vàng đẩy giám quân một cái, chính mình thì bị một mũi tên bắn trúng, cả người té

lăn trên mặt đất.

Giám quân sưng sốt một chút, chẳng những không đi, lại bỗng nhiên đã chạy tới, một tay dìu dắt thân binh kia đứng lên, hỏi: "Huynh đệ, huynh đệ, người không sao chứ?"

Kéo thân thể thân binh kia lên, chỉ thấy mũi tên xuyên ra khỏi ngực thân binh, trong miệng thân binh vẫn còn đầy máu.

Giám quân ngây ngẩn cả người, nhất thời không biết mình nên làm thế nào mới tốt.

Thân binh kia lại nặn ra dáng tươi cười, nói: "Không việc gì đâu, đại nhân, chết thì chết rồi, mạng của chúng ta không đáng tiền."

Trước kia giám quân cũng nghĩ như vậy, hắn cũng hiểu được mạng những binh lính này không đáng tiền, nhưng hiện tại, lúc thân binh này tự mình nói ra, hắn bỗng nhiên cảm giác cái mũi đau xót, nước mắt chảy ra rồi.

Thân binh thở hổn hển, bỗng nhiên bắt được cánh tay giám quân, hỏi: "Đại nhân, ta hỏi người một chuyện có thể không?"

Giám quân gật đầu, dốc sức liều mạng gật đầu.

Bờ môi thân binh lay động, trong thời gian ngắn ngủi này, sắc mặt của hắn đã biến thành trắng bệch, hiển nhiên hắn là cố gắng gượng một hơi, giám quân thầm nghĩ, hắn tất nhiên là có tâm sự gì đó không bỏ xuống được, mặc kệ hắn nói cái gì, mình nhất định giúp hắn làm bằng được.

Không ngờ thân binh kia lại hỏi một câu: "Đại nhân, nữ nhân Đông Doanh kia, có phải là rất thoải mái?"

Giám quân sưng sốt một chút, mặt thoáng đỏ lên một tý, xuất phát từ bản năng người đọc sách, hắn muốn cự tuyệt trả lời vấn đề này, nhưng khi nhìn thấy thân binh kia gắng gượng một hơi hỏi mình, giám quân cuối cùng vẫn gật gật đầu.

Thân binh nở nụ cười, hơi thở rất cục cựa cũng nói lỏng: "Kỳ thật...Ta cũng rất muốn..."

Cả đầu hắn nghiêng một cái vào trong ngực giám quân, đã không có động tĩnh gì nữa.

Giám quân buông thi thể thân binh kia ra, hắn nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì thân binh này sắp chết vẫn nhớ đến chuyện này? Chẳng lẽ hắn không có lý tưởng hay cái gì đó theo đuổi sao? Chẳng lẽ hắn không có thân nhân cần chiếu cố sao?

Có phải là mỗi một sĩ binh đều hi vọng tìm được những câu trả lời này? Nếu như bọn hắn chỉ hi vọng lấy được chút ít thứ đó, có quá mức không?

Chính mình nên làm như thế nào?

Giám quân nhắc trường thương trên mặt đất lên, cũng không lui lại, quay người giết lên, đâm một thương lên trên bụng một người Đông Doanh, hắn phát tiết tất cả nghi hoặc và phẫn nộ trên một thương này: "Giết!"

Hắn là mục tiêu công kích của những người Đông Doanh kia, hiện tại giết trở về, quả thực là làm cho Đồng Khuê tức giận, quát: "Đồ chó hoang, các huynh đệ, giết qua."

Chiến đấu đánh nửa canh giờ, Đông Doanh vút xuống đất hơn năm ngàn thi thể rồi lui xuống, người bên Đồng Khuê cũng thương vong hơn phân nửa, trên chiến trường toàn một mảnh huyết tinh.

Người Tổng triều dùng phương thức người Đông Doanh thích nhất đánh bại người Đông Doanh, năm so với một, ngay cả giám quân cũng bị giết mất hai người.

Lúc này đây giám quân lại bị thương, tổn thương so với lần trước đó còn nghiêm trọng hơn, nhưng không biết vì cái gì, lần này hắn lại không hề đau nhức.

Đồng Khuê tự mình băng bó miệng vết thương cho hắn, nhìn ánh mắt ngơ ngác của giám quân, Đồng Khuê nhẹ nhàng nói: "Không có chuyện gì đâu, lần này người không cần trở về khoác lác nữa, lão tử cũng không lo lắng người ném mặt mũi của ta đi."

Giám quân nhẹ giọng nói một câu: "Đi."

Đồng Khuê không nghe rõ ràng, hỏi: "Cái gì?"

Giám quân xoay đầu lại nhìn hấn, nói: "Ta nói đi, hiện tại chúng ta xuất phát, cắt đứt đường lui của địch nhân, ta không muốn để cho huynh đệ vừa rồi chết vô ích."

Đồng Khuê gật gật đầu, nói: "Ta cũng không muốn, nhưng chúng ta không còn khí lực nữa rồi, sẽ có quân đội tiếp tục đi lên phía trước, hiện tại chúng ta cần nghỉ ngơi một hồi, ăn một chút gì đó, chúng ta đi đánh giặc, không phải đi chịu chết."

607. Chương 568: Dụ Dỗ

Giám quân không nói gì nữa, chỉ cúi đầu nói: "Nghe lời người, nói cho các huynh đệ, đợi đánh xong một trận, ta sẽ mang bọn người đi tìm nữ nhân Đông Doanh."

Đồng Khuê hơi sững sờ, lập tức nở nụ cười, nói: "Người muốn chết à? Lời này không thể nói, nếu người thật sự muốn thành toàn cho chúng ta, có một số việc không cần phải quá tích cực là được rồi. Các huynh đệ đều là người giảng nghĩa khí, vì khoái hoạt của mình mà làm cho người đánh mất mũi cánh chuồn, đây mà có thể gọi là huynh đệ sao?"

Hấn đứng dậy vỗ vỗ bả vai giám quân, nói: "Tốt rồi, nghỉ ngơi một lúc đi, ngủ lấy nửa canh giờ, sau đó tiếp tục tiến lên, lão tử không thể bị tiểu tử Đạo Chiếm kia bỏ rơi ở phía sau."

Mười bốn canh giờ qua đi, Lưu Bình rốt cục cũng chặt đứt được đường lui của người Đông Doanh, Đồng Khuê cũng đã được như ý nguyện, thua Đạo Chiếm một bước, chỉ một bước nhỏ mà thôi.

Thời điểm Đồng Khuê vừa mới phát sinh chiến đấu cùng những người Đông Doanh trông coi đội thuyền kia, Đạo Chiếm đã tới rồi.

Quân Tống đánh tan địch nhân trên bờ, sau đó thiêu hủy rất nhiều đội thuyền, mặc dù có một phần nhỏ thuyền Đông Doanh đào tẩu, nhưng những thuyền kia chỉ là số lượng nhỏ, đã không có biện pháp để cho đại quân Đông Doanh an toàn chạy ra khỏi đảo Kyushu.

Sau đó là hủy cầu đi.

Từ đảo Kyushu đến đảo Honshu, lúc này không có đường ray dưới nước, văng lai giữa hai bên, đều dựa vào những chiếc cầu kia.

Hơn nữa, kỹ thuật tạo cầu của người Đông Doanh rõ ràng là kém người Tống, khoảng cách dài như vậy, bọn họ căn bản không thể chế tạo cầu gỗ hoặc là cầu đá.

Chỉ có vài chiếc cầu treo lay động, hiện tại cũng đã bị quân Tống dỡ xuống rồi, lưu lại một chiếc, làm như vậy là để ngày sau, quân Tống tự mình thẳng tiến vào đảo Honshu, có thể thuận tiện hơn một ít.

Cửa đã đóng lại, vấn đề còn lại chính là đánh chó, chỉ cần trong tay người có lợi khí giết chó, sự tình sẽ vô cùng đơn giản.

Người Đông Doanh đương nhiên không cam lòng thất bại như vậy, bọn hấn điên cuồng phát động phản công đối với quân đội Lưu Bình, mưu toan đả thông con đường duy nhất có thể để cho bọn họ chạy trốn.

Nhưng đối mặt với sự phòng thủ chặt chẽ của quân Tống, Fujiwara Côn Tam Lang tự mình dẫn quân đội công kích ba ngày vẫn không thấy chút hiệu quả nào.

Mất thấy vòng vây của quân Tống càng ngày càng nhỏ, rơi vào đường cùng, Fujiwara Côn Tam Lang và Tôn Nhân thân vương mang theo mấy Đại Danh có thân phận, ngồi một con thuyền nhỏ, một mình chạy trốn, chiến đấu còn lại, không còn bắt luận cái gì phải lo lắng.

Năm ngày sau, đại bộ phận binh lực Đông Doanh trên cơ bản đều bị quét sạch, chỉ có một vài tiểu đội tàn binh tán loạn ở trên đảo Kyushu, quân Tống bắt đầu tiêu diệt toàn bộ.

Công tác tiêu diệt toàn bộ cũng cực kỳ khó làm, những địch nhân rải rác kia đối với quen thuộc địa hình hơn quân Tống, người của bọn hãn rất ít, lại là mục tiêu nhỏ, muốn tìm ra toàn bộ, quả thực không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng nếu như để những người này ở phía sau mình, Địch Thanh rất lo lắng, lo lắng thời điểm mình tiến vào đảo Honshu, phía sau sẽ bị địch nhân kiềm chế.

”Giám quân đại nhân, người có biện pháp tìm ra những người Đông Doanh này không, cho dù là làm cho bọn họ đi ra, chúng ta không giết bọn hãn cũng không có vấn đề gì.” Địch Thanh nhíu lông mày vào cùng một chỗ, tại điểm này, hãn và Lí Nghĩa giống nhau, bọn họ đều chuyên đánh con cộp, đối với việc bắt chuột lại không lành nghề.

Tống Kỳ cười khỏ một tiếng, nói: ”Ta có biện pháp gì đây? Phò mã gia đã phái người đưa tin đến rồi, bảo người nhanh xuất binh một chút, hiện tại hãn đang ở trên mặt biển, tiếp tế khó khăn không nói, trong binh sĩ còn xuất hiện người thân thể không khỏe, nếu không phải có thể ở trong ngắn hạn bức bách Fujiwara Lại Thông trở về quyết chiến, Trần Thế Mỹ sẽ trở về Đại Tống.”

Địch Thanh thoáng một tý đã đứng lên khỏi ghế, hỏi: ”Hãn trở lại Đại Tống? Hãn trở lại Đại Tống thì chúng ta làm sao bây giờ? Há có thể làm ra chuyện như vậy?”

Tống Kỳ nhìn Địch Thanh, dùng một loại ngữ khí rất khẳng định nói: ”Ta nghĩ, hãn có thể làm được, hơn nữa còn làm rất thoải mái, nếu tướng quân không muốn ngày sau trường kỳ trấn thủ Đông Doanh mà nói, tốt nhất là nhanh đánh hạ kinh đô.”

Địch Thanh thuận miệng nói một câu: ”Không phải ta đã phái ba vạn người đi qua rồi sao?”

Tống Kỳ lắc đầu: ”Ba vạn người căn bản không thể tạo thành khủng hoảng đối với Thiên hoàng Đông Doanh, hãn đánh, chỉ là chúng ta, nhưng hãn có thể lựa chọn chạy.”

”Một khi Thiên hoàng kia chạy ra ngoài kinh đô, chúng ta chỉ có ba vạn người, không bắt được hãn, điểm này người biết, ta biết, Fujiwara Lại Thông biết, Phò mã gia cũng biết.”

Địch Thanh rất do dự, nói: ”Nếu đại quân chúng ta đi lên, địch nhân đằng sau nhiều loạn chúng ta, vậy thì nên làm thế nào cho phải? Giám quân đại nhân biết rồi đấy, nơi này có mấy vạn tàn binh Đông Doanh, bọn hãn sẽ uy hiếp chúng ta vận chuyển vật tư.”

Tống Kỳ liền ôm quyền nói: ”Tướng quân tự mình cân nhắc, tại hạ chỉ là giám quân, cho chút ít ý kiến mà thôi.”

Địch Thanh cúi đầu qua lại trong phòng, sau nửa ngày, hãn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: ”Giám quân đại nhân, nếu người là giám quân, vì cái gì không đi quản sự tình quân đội? Lại thúc giục ta đi đánh giặc? Người không biết hiện tại có rất nhiều chuyện trái với quân kỷ phát sinh sao? Lúc này người còn bảo ta động đao, hậu quả thế nào, người có nghĩ tới không?”

Hãn hỏi liên tiếp mấy vấn đề, Tống Kỳ nghe xong, liền nở nụ cười nói: ”Tướng quân, trên đao chúng tướng sĩ có một chút máu tươi, nhưng cũng có tiền đồ của ta, ta không có bốn sự như Tư Mã Quang, có thể cứng rắn từ trên vị trí giám quân triệu hồi về triều đình, tại hạ muốn đứng hàng Tam công, chỉ có thể trông cậy vào chiến đao trên tay tướng quân.”

”Về phần các binh sĩ có phải là có hành vi gì trái với quân kỷ hay không, đến hiện tại không có người nào đến nói với ta, nếu như tướng quân đại nhân biết rõ cái gì, kính xin nói rõ.”

Địch Thanh nhìn hãn, hãn cũng nhìn Địch Thanh, hai người bỗng nhiên đồng thời bật cười ha ha.

Vậy cũng là công trạng của Trần Nguyên, bởi vì hãn đi vào Đại Tống, Bạch Ngọc Đường vốn đã chết, bây giờ vẫn còn sống, mang theo một một số nhỏ binh sĩ, cầm đại kỳ Địch Thanh đóng tại Hà Gian phủ, mê hoặc Liêu quốc người, cũng mê hoặc những ngôn quan Tống triều kia.

Bởi vì hãn đi vào Đại Tống, Phạm Trọng Yêm vốn lúc này đã bởi vì biến pháp thất bại, bị Nhân Tông đuổi ra khỏi Biện Kinh, hiện tại vẫn đang nỗ lực vì biến pháp, tuy hãn vẫn chưa hoàn toàn thành công.

Rồi sau đó là đến Dịch Thanh, dùng thân phận võ tướng tiến vào triều đình, Văn Bác Ngạn và Tống Kỳ là người tích cực dẫn đầu phản đối Dịch Thanh, chính là bọn họ dùng đầu lưỡi và bút, bức tử Dịch Thanh.

Nhưng hiện tại, Tống Kỳ đã đem mình và Dịch Thanh buộc ở cùng một chỗ, trên triều đình ai nói Dịch Thanh, hẳn sẽ là người thứ nhất nhảy ra biện bạch vì Dịch Thanh.

Cái này là lợi ích, quân tử, cũng cầu lợi ích.

Dịch Thanh khẽ gật đầu, nói: "Được rồi, ta muốn đi xem một người, chính là đội trưởng nhà lao được Trần huynh phái tới kia, người này dùng năm ngàn nhân mã trấn thủ phía sau chúng ta, ít nhất mấy ngày nay vẫn không xuất hiện bất kỳ sai lầm gì, chúng ta trở lại xem, nếu như hẳn thật sự làm tốt, ta cho hẳn hai vạn người, có lẽ hẳn có thể giúp ta bảo vệ đảo Kyushu."

Hải cảng Nagasaki.

Trên mặt biển phiêu dạt ngàn thi thể, máu tươi trên bờ biển rõ mồn một, tràng diện thảm thiết không thua gì thời điểm ngày đó, lúc quân Tống lên đất liền.

Những người này đều là người Đông Doanh tuổi từ năm lăm đến năm mươi tuổi, bọn hắn hưởng ứng cái gọi là lệnh hiệu triệu của Đổ Mã quốc vương, tới tham gia quân đội, bảo vệ Vệ Quốc vương.

Đây không phải vì người Đông Doanh có nhiều lòng ái quốc, chỉ là do bọn hắn thập phần mong muốn cái nghề võ sĩ này.

Nhiệm vụ của bọn hắn trước mấy ngày hôm trước chính là hỗ trợ quân Tống, đi bắt những người không muốn đến quân đội kia.

Những người kia rất thảm, đều bị quân Tống bỏ đầu xuống, sau đó ném thi thể vào biển cả, lúc đó bọn hắn còn cảm giác may mắn vì mình lựa chọn đúng, nhưng hôm nay, liền đến phiên bọn họ.

Quý Tân nhìn những thi thể phập phồng trên mặt nước biển, chậm rãi bị sóng biển cuốn đi kia, nhẹ giọng nói một câu: "Ta thật sự không muốn giết người, nhưng các người, vì cái gì luôn bức ta phải làm vậy đây?"

Sau lưng, toàn thân Nham Điền Dương Tử run rẩy, sắc mặt trắng xanh.

Quý Tân chậm rãi xoay đầu lại nhìn nàng, hỏi: "Như thế nào? Người không thoải mái sao? Có phải là mấy ngày nay đóng cọc mệt nhọc rồi hả? Phải chú ý nghỉ ngơi mới được, như vậy đi, kéo dài thời gian nghỉ ngơi một ít, mỗi ngày bốn canh giờ, như thế nào?"

Nham Điền Dương Tử cũng chịu không nổi nữa rồi, bỗng nhiên nắm lên một nắm cát từ trên mặt đất, ném về hướng Quý Tân: "Người, cái tên ác ôn này, mấy ngày nay người đã giết hơn một vạn người của chúng ta, đều là nam nhân, người muốn làm gì?"

Đầu Quý Tân lệch sang bên cạnh một chút, trốn được trông mắt, nhưng trên đầu và trên mặt tuy bị hạt cát đánh trúng, bộ dạng có chút chật vật.

Bên cạnh, Viên Đức vừa sải bước đi lên, rút đao gác ở trên cổ Nham Điền Dương Tử, hỏi: "Muốn chết phải không?"

Nham Điền Dương Tử ngóc cổ của mình lên, một bộ dạng đang muốn chết.

Quý Tân vội vàng ngăn lại: "Viên tướng quân, không cần phải xúc động như vậy, động một chút lại rút đao, chúng ta sẽ thật sự biến thành ác ôn đấy? Chúng ta đến giúp bọn hắn, điểm này nhất định phải nhớ kỹ mới được, không riêng gì chúng ta phải nhớ kỹ, còn phải làm cho từng binh sĩ Tống triều nhớ kỹ."

Viên Đức nhìn Quý Tân, đao lại thu vào, lui về phía sau một bước.

Trên mặt Quý Tân đầy dáng tươi cười đi về hướng Nham Điền Dương Tử, nói: "Ta nói Công Chúa, ta làm tất cả mọi việc, cũng là để các người sống tốt, về phần vì sao người lại dùng thái độ này đối đãi với ta, ta thật sự không biết rõ."

"Có thể là một vài sự tình ta làm khiến cho người sinh ra hiểu lầm, người xem cách xử lý thế này có tốt hay không, ta làm chuyện gì cũng thương lượng một chút với người trước, sau đó xin chỉ thị quốc vương phê chuẩn, như thế nào?"

Hiện tại Nham Điền Dương Tử đã nhìn thấy rất rõ ràng người Tổng này, tuy hắn nói rất dễ nghe, nhưng nếu như mình dựa theo lời hắn nói đi làm, ngoại trừ dẫn cả Đồi Mã xuống địa ngục ra, giống như không có con đường khác.

Lập tức dùng một loại rất ánh mắt kiên định nhìn Quý Tân, nói: "Người giết ta đi, ta sẽ không giúp người làm bất cứ chuyện gì".

Quý Tân làm ra một bộ dạng rất thất vọng, nói: "Ta là nói thật, nếu như người có chỗ nào không hài lòng đối với ta, hoặc là có ý kiến đối với cách làm của ta, người có thể nói ra. Chúng ta cũng không là đứa trẻ nữa rồi, ý kiến không thống nhất, chúng ta có thể ngồi xuống để nói, giảng đạo lý, không phải sao, ta là một người rất ưa thích giảng đạo lý."

Hắn xác thực rất ưa thích giảng đạo lý, nhưng phương thức hắn giảng đạo lý lại làm cho Nham Điền Dương Tử không có biện pháp tiếp nhận.

Nham Điền Dương Tử cố chấp ngẩng đầu của mình lên, một bộ tư thế muốn giết cứ giết, không cần tại dài dòng.

Quý Tân thở dài một tiếng, nói: "Ta khuyên người có lẽ là không cần phải muốn chết, người nếu như chết rồi, ta sẽ rất phiền toái, như vậy sẽ không có ai giúp ta nói cho những người còn đứng ở trước mặt chúng ta bây giờ hiểu ta đang nói cái gì, ta muốn làm những thứ gì vì bọn họ, bọn họ cũng sẽ không biết."

"Nếu trong lúc ta và bọn họ trao đổi không thông, mà sinh ra hiểu lầm, ta sợ ta sẽ làm tiếp một ít chuyện như hiện tại."

Cả người Nham Điền Dương Tử ngây ngốc một chút, nàng nghe ra, đây là Quý Tân đang uy hiếp nàng, nếu như nàng không muốn hợp tác, vậy thì có thể sẽ có càng nhiều người Đông Doanh chết trên tay người Tổng này, thậm chí là cả người nhà của nàng.

Mặt nàng bỗng nhúc nhích, ánh mắt kiên định chậm rãi giảm bớt xuống, rốt cục nàng cũng hiểu, thời điểm nàng dựa theo lời người Tổng này, bước đi bước đầu tiên, nàng cũng đã mất đi quyền lợi lựa chọn, hiện tại, thậm chí ngay cả lựa chọn tử vong cũng không thể làm được.

Thần sắc Nham Điền Dương Tử rất là tuyệt vọng, ý niệm kiên định kia bị đối phương nói mấy câu đã tan rã, thân thể của nàng phảng phất như mất hết khí lực, cả người bỗng nhiên ngã ngồi lên trên mặt đất.

Quý Tân sớm đã quen đối với phản ứng như vậy, lúc trước cũng không biết có bao nhiêu người nhà phạm nhân, bởi vì Quý Tân xảo trá mà nói mấy lời, muốn cùng chết với hắn, cả hai cùng xong đời, nhưng cuối cùng Quý Tân vẫn là đội trưởng nhà lao, có thể tiếp tục xảo trá lừa gạt phạm nhân kế tiếp.

Mà những người nhà phạm nhân kia, cuối cùng chỉ có thể đánh gãy hàm răng, nuốt xuống bụng.

Đổi phó một nữ nhân Đông Doanh mười mấy tuổi như vậy, có vẻ Quý Tân rất thành thạo.

Hắn biết rõ, hiện tại nữ nhân này hoàn toàn bị khuất phục rồi, đã đến thời điểm nên cho nữ nhân này một điểm ngon ngọt và hi vọng rồi, chỉ cần nàng còn đi theo mình, như vậy, nàng sẽ là một con rối trên tay mình, mình có thể cướp được bất kỳ vật gì từ chỗ nàng.

Quý Tân từ từ đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt Nham Điền Dương Tử, nói: "Tốt rồi, không cần phải như vậy, ta đáp ứng người, từ nay trở đi, mọi chuyện ta đều nghe ý kiến của người, thế nào? Như vậy đi, người nói một chút về ý nghĩ trong lòng người hiện tại đi."

Nham Điền Dương Tử ngẩng đầu lên, con mắt chăm chăm vào Quý Tân, nói: "Người đáp ứng ta, để cho chúng ta giảm thiểu một ít thời gian lao động, mỗi ngày năm canh giờ ăn cơm và nghỉ ngơi, còn có, thức ăn không thể kém như vậy, người phải cam đoan chúng ta có đầy đủ đồ ăn."

Quý Tân nhíu mày, bộ dạng như là rất khó khăn, cuối cùng lại ngẩng đầu lên, nói: "Đồ ăn, ta cam đoan đáp ứng yêu cầu của các người, về phần thời gian, không thể đợi bến tàu sửa tốt rồi tính sao? Sự tình cái bến tàu này thật sự không thể kéo dài."

Nham Điền Dương Tử không mở miệng, phảng phất như đang suy nghĩ cái gì đó.

Quý Tân nói tiếp: "Ta sửa là vì muốn tốt các cho người, sớm làm xong một chút, tất cả mọi người đều dễ dàng sống, không phải sao?"

Nham Điền Dương Tử vô ý thức gật đầu.

Trong lòng Quý Tân âm thầm đắc ý, còn sống là vĩnh viễn làm không hết việc, kiến tạo tốt cái bến tàu này, Quý Tân còn có thể an bài công tác cho bọn hắn, cho dù tạm thời không có những chuyện khác để làm, Quý Tân cũng sẽ xây dựng bến tàu ở đây càng tốt hơn một ít, bởi vì đây là thành tích của hắn.

Còn có, Nham Điền Dương Tử này quả thật không tệ, mười bảy mười tám tuổi, chính là thời điểm một nữ nhân rực rỡ nhất, Quý Tân biết, hiện tại nếu như mình ngắt lấy đóa hoa đại Đông Doanh này mà nói, chắc cũng không có vấn đề gì.

Tay của hắn đưa tới, nâng cái cằm Nham Điền Dương Tử lên, thời điểm đang muốn nói cái gì nữa, đã nhìn thấy một quân Tổng nhanh chóng chạy tới, nói: "Quý đại nhân, Địch Thanh tướng quân và Tống Kỳ đại nhân tới rồi, bọn hắn muốn gặp người."

Quý Tân hơi sửng sốt một chút, nhìn Nham Điền Dương Tử trên bàn tay mình, một bộ dạng cũng không hề muốn phản kháng, hắn có chút khôngỡ ngỡ buông tay.

Duỗi ngón tay cái ra, sờ trên môi Nham Điền Dương Tử một chút, hắn nói: "Tốt rồi, lập tức đi nói một tiếng với Viên tướng quân và nhà bếp, hôm nay gia tăng lượng đồ ăn, ta sẽ để bọn họ ăn no. Tiến độ cái bến tàu này, người cũng phải cam đoan với ta, trong vòng mười ngày, một ít phương diện chủ yếu phải xây tốt, biết chưa?"

Nham Điền Dương Tử gật gật đầu.

Quý Tân đi trở về biệt thự hiện tại của hắn, vừa vào cửa đã nhìn thấy Địch Thanh và Tống Kỳ đang tại nói chuyện cùng mấy Đô đầu, chắc bọn hắn đã từ trong miệng những Đô đầu kia biết mấy ngày nay mình đang làm gì.

"Hạ quan Quý Tân, bá kiến Tống đại nhân, bá kiến Địch Thanh tướng quân." Sau khi Quý Tân vào cửa vội vàng ôm quyền hành lễ.

Thái độ của hắn chuyển biến quá nhanh thời điểm, đôi mắt Địch Thanh, so với thời điểm nhào nặn những người Đông Doanh kia, quả thực chính là hai người.

608. Chương 569: Giao Dịch

Địch Thanh thấy hắn tiến đến, gương mặt bắt đầu nghiêm túc hỏi: "Quý Tân, nghe nói mấy ngày nay người đã giết không ít người?"

Địch Thanh hỏi vô cùng trực tiếp, Quý Tân trả lời lại càng trực tiếp: "Vâng, mấy ngày nay tổng cộng giết chết hơn một vạn hai ngàn chín trăm người nam tử tráng niên Đông Doanh, phụ nữ già yếu và trẻ em tại thời điểm xây dựng bến tàu, đã chết đi hơn bảy trăm hai mươi người."

Hắn không cần phải giấu diếm ở trước mặt Địch Thanh, binh sĩ trong doanh trại của mình đều là thủ hạ Địch Thanh, cho dù muốn giấu diếm, cũng không dấu diếm nổi.

Địch Thanh nhìn hắn, chắc hắn đang nghĩ xem nên dùng từ gì để nói chuyện mới phù hợp, dù sao thì hắn và đội trưởng nhà lao này cũng không quá quen thuộc, có mấy lời không dễ trực tiếp mở miệng.

Tống Kỳ lúc này liền đứng lên, nói: "Quý Tân, chúng ta cũng không nhiều lời làm gì, lúc này đây tới tìm người, là vì đoạn thời gian này người làm cực kỳ tốt, phía sau chúng ta không có nguy hiểm gì, nhờ đó, số lần binh sĩ ở chỗ này gặp phải tập kích rõ ràng đã giảm bớt đi nhiều."

Quý Tân khom người chào Tống Kỳ, nói: "Cảm ơn Tống đại nhân khách lễ, đây là sự tình hạ quan nên làm."

Tống Kỳ gật đầu, nói: "Ta muốn biết, nếu như chúng ta để cho người ổn định cả đảo Kyushu, người định làm như thế nào?"

Quý Tân nghe xong, trong lòng thầm mừng rỡ, chuyện này có ý nghĩa là mình cũng được ủy thác trách nhiệm rồi, một Đối Mã mà Lí Nghĩa đã lưu cho mình năm nghìn binh sĩ, nếu là cả đảo Kyushu, ít nhất cũng nên có hai vạn người?

Trên mặt của hắn bất giác lộ ra dáng tươi cười, không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, đời này Quý đội trưởng nhà lao cũng có thể dẫn đầu đại quân mấy vạn người, phán định sinh tử hơn mười vạn người trong một ngày.

Quan trọng nhất chính là, hiện tại mình trợ giúp quân Tổng khống chế địa bàn càng lớn, đợi cho ngày sau, chức quan của mình sẽ càng lớn hơn.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Đại nhân, xin ngài yên tâm, bây giờ Đối Mã có hơn một ngàn binh sĩ Đông Doanh, những người này đều đã trải qua tại hạ sàng chọn, trên tay của bọn hắn cơ bản đều dính máu người Đông Doanh, ngoại trừ theo chúng ta đi tiếp thì không có đường nào khác."

"Những người này sẽ làm tiên phong cho chúng ta, bọn hắn rất quen thuộc đối với địa hình nơi đây, chỉ cần đại nhân cho ta một vạn binh sĩ, ta cam đoan đảo Kyushu sẽ bình an vô sự."

Địch Thanh và Tổng Kỳ thoáng nhìn nhau một tý, trao đổi ánh mắt một cái, Địch Thanh liền đi đến trước mặt Quý Tân, nói: "Tốt, ta cho người thêm một vạn binh sĩ."

Ba người lại nói chuyện một lát, Địch Thanh và Tổng Kỳ liền lập tức rời đi, Quý Tân muốn mời bọn hắn lưu lại ăn một bữa cơm tối, nhưng bọn hắn đều không muốn.

Sau khi trở về, còn phải chuẩn bị chiến tranh với người Đông Doanh, đại quân của Địch Thanh đã sắp xong lên rồi, bởi vì hắn cảm thấy, Quý Tân có thể sẽ rất hữu dụng.

Tiến bước Địch Thanh, tâm tình Quý Tân cực kỳ tốt, một mình uống hai vò rượu, sau đó lại đi tới cái gọi là hoàng thành Đối Mã quốc, không khác gì một khu nhà thổ tài chủ ở nông thôn Tống triều, nếu nói thật lòng thì còn nhỏ hơn một ít.

Lúc này sắc trời đã tối đen, bến tàu cũng kiến tạo xong, Nham Điền Dương Tử từ bến tàu trở về, vừa tắm rửa nước nóng, đang chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nàng thật sự mệt chết đi được, lao động chân tay như vậy, trước kia nàng chưa từng trải qua, trước kia, thời điểm phụ thân vẫn còn, một ít công việc cuộc sống hơi nặng một chút đều do những võ sĩ hạ đẳng kia đi làm.

Hiện tại không biết phụ thân đã đi nơi nào, thậm chí không biết có còn sống hay không, đại ca có thể làm việc nhất cũng bị người Tống đánh chết, gánh nặng trong nhà bởi vì mình biết nói tiếng Tống triều, mà đã rơi vào vai của mình.

Cái loại áp lực cực lớn này phảng phất như ngọn núi, làm cho nàng vô cùng mệt mỏi, thời điểm nằm ở trên giường, thể xác và tinh thần mơ màng, làm cho nàng cực kỳ nhớ mong phụ thân, nhớ mong ca ca của nàng.

Nếu như bọn hắn vẫn còn sống, tất nhiên sẽ không để cho mình gặp phải cảnh tra tấn như vậy.

Nước mắt cứ thế lã xã rơi xuống.

"Bang bang."

Tiếng gõ cửa vang lên ở ngoài cửa, Nham Điền Dương Tử không biết là ai đến tìm nàng, tranh thủ thời gian cầm ki-mô-nô để ở một bên, khoác lên trên vai, đồng thời hỏi: "Ai vậy?"

Thanh âm làm cho nàng sợ hãi vang lên ngoài cửa ra vào: "Công Chúa, đã nghỉ ngơi chưa? Tại hạ có một số việc muốn trao đổi cùng Công Chúa."

Ngữ khí Quý Tân không nhanh không chậm, lại thật sự làm cho Nham Điền Dương Tử cảm thấy toàn thân run rẩy, nói: "Ta đã ngủ, đại nhân có chuyện gì, để ngày mai hãy nói, được không?"

"Cái này....có lẽ là xin Công Chúa mở cửa dùm, sự tình thật sự rất quan trọng, đối với Công Chúa mà nói, hẳn là một tin tức tốt."

Nham Điền Dương Tử cuối cùng vẫn đứng dậy mở cửa phòng, nhỏ nhẹ nói: "Đại nhân."

Quý Tân đi đến, con mắt đánh giá chung quanh căn phòng của nàng, Nham Điền Dương Tử cung kích cú người, cầm một cái đệm qua, đặt ở trên một khuôn cái ghế rất thấp, nhỏ nhẹ nói: "Đại nhân, mời ngồi."

Tiếp theo, nàng đi đến bên kia quỳ xuống, cầm lấy rượu trên bàn, một chén rượu: "Đại nhân, mời uống rượu."

Tư thế Quý Tân ngồi rất không tiêu chuẩn, hần căn bản không phải ngồi ở trên nệm lót, mà là nằm trên mặt đất, cầm lấy chén rượu kia, ực một cái liền cạn, sau đó lại đưa con mắt nhìn chăm chăm vào Nham Điền Dương Tử, như là nhìn con mồi của mình.

"Ta muốn nói cho Công Chúa một tin tức tốt."

Nham Điền Dương Tử không tiếp lời, nàng thật sự không biết, đối với mình bây giờ mà nói, còn có cái tin tức gì tốt, đồng thời cũng không biết người Tổng trước mắt này có thể mang đến cho mình tin tức gì tốt.

Quý Tân thấy nàng không nói lời nào, khẽ cười một chút rồi nói: "Hiện tại, chiến tranh đảo Kyushu đã muốn chấm dứt, ta nghĩ Công Chúa cũng đã nghe nói, quân Tổng chúng ta đánh thắng rồi, đây là chuyện đương nhiên, những võ sĩ của các người căn bản bản không phải là đối thủ của quân đội Tổng triều chúng ta."

Tin tức này đối với Nham Điền Dương Tử mà nói, thật sự không phải là tin tức tốt, nàng nhìn nhìn Quý Tân, hỏi: "Đại nhân tới để nói những lời này sao?"

Quý Tân khoát tay chặn lại, nói: "Xin lỗi, ta nói hơi xa, như vậy đi, ta sẽ nói cho người biết, hiện tại chúng ta đã khống chế cả đảo Kyushu, mà không phải một cái Đồi Mã nho nhỏ, ta phải chịu trách nhiệm quản lý tất cả người Đông Doanh trên đảo Kyushu, ý của ta là, muốn nhờ Công Chúa giúp ta."

Nham Điền Dương Tử sững sốt một chút, hỏi: "Ta có khả năng giúp đỡ đại nhân làm cái gì?"

Nàng thật sự rất sợ hãi việc hợp tác cùng người Tổng này, rất sợ hãi Quý Tân bắt nàng đi hỗ trợ, nhưng, nàng không có lựa chọn, trong lòng nàng hiểu, người Tổng này có thể sẽ không cho mình cơ hội lựa chọn.

Quý Tân cười một tiếng rồi nói: "Ta nghĩ, Đồi Mã nên có một cục diện thống nhất, hơn nữa cái cục diện này không thể giao vào trong tay các Đại Danh và tướng quân trước kia, nếu như Công Chúa có thể hỗ trợ, ta sẽ làm cho cả đảo Kyushu biến thành lãnh thổ của Đồi Mã."

Điều kiện này quả thật làm cho Nham Điền Dương Tử hơi giật mình, nàng biết rõ, mở rộng lãnh thổ vẫn là nguyện vọng của phụ thân cùng ca ca, nhưng đây là lúc trước, là người Đông Doanh bọn hần dùng phương thức của mình để thực hiện.

Hiện tại, Nham Điền Dương Tử không muốn có giao dịch gì cùng Quý Tân, cũng không muốn để cho nham Điền gia bị trói vào xe ngựa Tổng triều, nàng do dự một chút rồi nói: "Xin đại nhân tha thứ, Đồi Mã chúng ta thế lực rất nhỏ, căn bản không có biện pháp làm kinh sợ các Đại Danh và tướng quân khác."

609. Chương 570: Chấp Nhận

Hần nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng, lắc đầu nói: "Người không muốn giúp ta sao?"

"Không phải ta không muốn, nhưng chúng ta không giúp được đại nhân cái gì, nhân khẩu Đồi Mã vốn đã ít, mấy ngày qua, nam nhân chỉ còn lại không tới 2000 người, trên địa bàn những Đại Danh kia, ai không có mấy vạn người?"

Quý Tân lại uống một ngụm rượu, thở dài một tiếng, nói: "Được rồi, ta biết rõ người đang từ chối, không muốn thì coi như xong, ta không thích miễn cưỡng người khác, chỉ là, có một việc người nhất định phải nhớ kỹ, ta mới vừa nói qua, cả đảo Kyushu phải thống nhất dưới một thế lực, nếu chúng ta tìm được người thích hợp rồi, vậy các người không thể trách ta."

Điền Dương Tử chợt ngừng đầu lên, lời này đúng là muốn nói, nếu mình không giúp đỡ hần giết người, như vậy Đồi Mã quốc sẽ không còn tồn tại nữa, tất cả mọi người trong nhà sẽ mất đi thân phận công chúa và vương tử, cả đời làm đầy tớ, không khác gì những người bên ngoài kia, cả ngày phải làm lao động gian khổ mới có thể đổi lấy khẩu phần lương thực có thể sống sót từ trong tay quân Tổng.

Điền Dương Tử lập tức ngẩng đầu lên, nói: "Đại nhân."

Quý Tân mỉm cười nhìn nàng, hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Điền Dương Tử lấy hết dũng khí chăm chăm vào con mắt Quý Tân, nói: "Đại nhân, xin ngài cho phép Đối Mã quốc chúng ta tiếp tục tồn tại."

Quý Tân lắc đầu, nói: "Ta cũng rất muốn giúp các ngươi, ta nói lời nói thật với ngươi, tướng quân của chúng ta vốn không muốn giúp các ngươi làm chuyện này, tựa như như ngươi nói, bọn hãn cũng biết Đối Mã không có thực lực, lúc ấy ta đã dốc hết sức tranh thủ, nhưng hiện tại chính bản thân các ngươi không muốn, ta có biện pháp nào đây?"

Điền Dương Tử bỗng nhiên quỳ xuống, nói: "Xin đại nhân tha thứ, ta thu hồi lời ta vừa mới nói, nếu như đại nhân cần chúng ta hỗ trợ, Đối Mã chúng ta sẽ dốc toàn lực hỗ trợ đại nhân."

Phòng Đông Doanh không lớn, khoảng cách giữa hai người vốn không xa, Nham Điền Dương Tử vừa quỳ rạp xuống đất, đầu đã muốn chạm vào người Quý Tân.

Khóe miệng Quý Tân hiện lên vẻ mỉm cười, tay nhẹ nhàng mò ra phía sau lưng nàng, nói: "Không phải là các ngươi giúp ta, cũng không phải ta giúp các ngươi, là chúng ta hỗ trợ giúp nhau, sự tình có lợi đối với tất cả mọi người, vì cái gì không làm? Có phải không?"

Dương Điền Dương Tử cảm giác được phía bàn tay sau lưng, vội vàng nâng người lên, nói: "Đa tạ đại nhân."

Quý Tân để ly rượu trong tay xuống, một tay đẩy cái bàn trước mặt qua một bên đi, giữa hai người không còn bất luận vật gì ngăn cách, hãn ngoắc ngoắc tay, nói: "Vậy thì chúng ta cùng thưởng lượng một chút, xem xem nên làm như thế nào, tới đây, ngồi trước mặt ta, như vậy sẽ nói chuyện thuận tiện hơn một ít."

Điền Dương Tử hiểu người Tổng này muốn làm gì, nói thật, giống như những nữ tử Đông Doanh khác, nàng không hề bài xích nam nhân Tổng triều, lúc nàng ở độ tuổi mộng mơ, cũng nhiều lần hi vọng mình có thể cùng một nam nhân Tổng triều, chơi loại trò chơi lấy hoa dưới ánh trăng.

Nhưng nàng bài xích Quý Tân, Quý Tân hiển nhiên không thuộc về nam nhân vật chính trong mơ ước của nàng, hãn không tiêu sái, sách vở đã học qua thậm chí còn không nhiều bằng mình, chủ yếu nhất chính là, hãn đã hơn 40 tuổi.

Thân thể của nàng chẳng những không đi tới, lại vô ý thức lùi về phía sau một chút.

Trên mặt Quý Tân biến đổi một chút, lạnh lùng nói: "Tới đây."

Thân hình Dương Điền Dương Tử run rẩy vài cái, cuối cùng lại quỳ bò lên vài bước, ngừng lại trước mặt Quý Tân, hỏi: "Đại nhân, ngài có gì phân phó?"

Ngữ điệu đã rất run rẩy, Quý Tân ưa thích như vậy, hãn có thể tự hiểu lấy mình, bộ dáng mình không hề đẹp đẽ, muốn làm cho nữ tử chủ động hiến thân là không thể nào, cho nên, hãn phải hiểu được cách lợi dụng tài nguyên, chủ động một ít.

Quý Tân để tay mình lên chân Nham Điền Dương Tử, sờ sờ mấy cái rồi nói: "Không phải nói về phân phó, giữa chúng ta có rất nhiều chuyện thương lượng, ta muốn chúng ta ở chung vui vẻ một ít, ngươi cảm thấy thế nào?"

Dương Điền Dương Tử không nói gì, Quý Tân cũng không có nói gì nữa, ở chung vui vẻ, ý vị như thế nào? Không phải nàng vui sướng, mà là nàng lại làm cho hãn vui sướng.

Một lát do dự qua đi, nàng chậm rãi cởi hết y phục và dây thắt lưng, một thân thể tuyết trắng hiện ra trước mặt Quý Tân, cả người nàng nằm lên trên sàn nhà, nhắm mắt của mình lại, không nói thêm gì nữa.

Quý Tân nuốt từng ngụm nước bọt, không tiếp tục dài dòng, cởi hết y phục của mình ra, sau đó liền cỡi lên.

....

Đại quân rốt cục cũng vượt qua đảo Kyushu, giết tới hướng kinh đô ở trên đảo Honshu, thời điểm đại quân quân Tổng bước lên trên Honshu đảo, giống như Fujiwara Côn Tam Lang nói, Đông Doanh không có cơ hội.

Đại quân vội vàng tụ họp lại tại đảo Honshu bị quân Tống xử lý, những binh lính lại một lần nữa được chiêu mộ căn bản không có bất kỳ sức chiến đấu nào, quân Tống thể như chẻ tre, chia ra ba đường đẩy mạnh lên phía trước, rất nhanh bao vây kinh đô lại.

Trên đường đi, quân kỵ quân Tống có thể nói là kém tới cực điểm, những giám quân kia phần lớn là giống như Đồng Khuê, đã áp dụng một loại thái độ phóng túng đối với vấn đề quân kỵ.

Ban đầu, đánh Đông Doanh là để mài dũa quân đội, giám quân xác thực cũng là một nhân tố chủ yếu phải mài dũa, nếu như ở thời điểm đang tác chiến cùng Liêu quốc, những người này vẫn làm ra loại tư thế cứng nhắc trước kia, tất nhiên sẽ kéo chân cả quân đội.

Hắn hi vọng giám quân có thể thông qua lần vượt biển tác chiến này, thắt chặt tình cảm với tất cả quân đội và các tướng quân.

Sự tình phát triển hiển nhiên vượt qua dự đoán của Trần Nguyên, phần lớn giám quân đều thân thiết với quân, chỉ là, dường như mài dũa quá thân mật rồi.

Nhiều địa phương quân Tống đi qua đều xảy ra sự tình cực kỳ ác liệt, giống như Dịch Thanh nói, tại thời điểm quân kỵ bắt đầu tan rã, còn để cho binh sĩ cầm đao đi chém người, hậu quả thế nào, ai cũng không chế không nổi.

Vẫn có chút giám quân thủ vững chức trách của bọn hắn, nhưng khi chứng kiến những quân đội khác làm ra chuyện đó, lại không bị quan trên xử phạt gì, nếu bọn hắn ngăn cản binh sĩ nữa, khả năng binh sĩ sẽ chém đao lên trên người bọn hắn.

Binh Kho.

Địa phương này cũng không phải là địa phương Đông Doanh trữ binh sĩ chính thức, mà là một hải cảng tự nhiên của Nhật Bản, ngày sau, chỗ này sửa lại danh tự, gọi Kobe.

Lúc nó còn gọi là Binh Kho, là bến tàu để Đông Doanh và Triều Tiên còn có cả Đại Tống giao dịch trên biển, đương nhiên, cũng thuận tiện để những binh sĩ Đông Doanh tại Triều Tiên kia trở về.

Cho nên, Dương Thanh cho Đạo Chiếm một mệnh lệnh, đánh hạ chỗ này.

Có thể là vì phòng ngừa xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, thời điểm mình về, có thể an toàn lui về, Fujiwara Lại Thông đã bố trí hai ngàn võ sĩ tại đây, võ sĩ chân chính.

Cái này lại làm cho Đạo Chiếm đánh vô cùng cố sức, suốt hai ngày mới tiêu diệt toàn bộ những võ sĩ này, Tống triều cũng bỏ ra hơn một trăm mạng chiến sĩ.

Hạ Binh Kho, những binh sĩ quân Tống đã quên lãng quân kỵ kia giống như tiến vào một thiên đường, nơi này là một trong những khu ngoại thương phồn hoa nhất Nhật Bản, trình độ phồn vinh không thua gì kinh đô, nữ tử tại đây càng nhiều hơn một ít.

Hai bên đường thỉnh thoảng truyền đến tiếng nữ tử quát tháo, cũng có tiếng rên rỉ đầy khoái cảm.

Giám quân đi ở trên đường cái, chỉ lo kiểm tra chiến quả, đối với những binh sĩ tiến vào phòng ở của người Đông Doanh kia, căn bản là chẳng thèm quan tâm.

Bên cạnh, những người Đông Doanh kia đang kêu thê thảm, nhưng trong lòng giám quân không có chút đồng tình nào, hỏi: "Hải cảng người Đông Doanh quản lý có tên gọi là gì?"

610. Chương 571: Sắp Đánh

Giám quân nhẹ giọng hỏi, sau lưng một người gầy tựa như một bộ xương duỗi khuôn mặt chỉ có một lớp cái bọc ra, nói: "Hồi bẩm đại nhân, đệ tử cũng không biết, nhưng nếu đọc được chữ của bọn hắn, ta có thể nhận ra."

Lúc bình thường, giám quân tất nhiên sẽ nổi giận, nếu như mình biết chữ mà nói, còn cần hỏi người sao? Nhưng đối với bộ xương sau lưng này, giám quân luôn bảo trì độ nhẫn nại lớn nhất.

Bộ xương vốn cũng là một thư sinh, một người đọc sách Tống triều, thời điểm giám quân nhàn hạ, đã đối ẩm cùng hân, phát hiện tài hoa của hân không thua kém mình.

Bộ xương nói cho hân biết, bọn hân vốn là người Bồng Lai, khi hân còn trẻ, mua một chiếc thuyền, muốn xem xét chỗ sâu trong biển cả bao la hùng vĩ, kết quả gặp phải hải tặc Đông Doanh, cả nhà bọn họ bị người Đông Doanh bắt được.

Lão bà và muội muội đều bị người Đông Doanh nhốt trong hầm ngầm, nhận hết tất cả nhục nhã, mà hân cũng bị bắt buộc cùng nữ tử Đông Doanh tiến hành loại kế hoạch cái gọi là "thay đổi nhân chủng", lão bà và muội muội chịu không được nữa, đã cắn đầu lưỡi tự sát.

Bản thân hân cũng bởi vì thể lực dần dần giảm xuống, bị người Đông Doanh cho rằng đã không có biện pháp tiến hành kế hoạch của Thiên hoàng bọn hân, là phế vật, từ đó mà biến thành một tên đầy tớ, một ngày chỉ có thể ăn một bữa cơm, còn muốn làm những công việc võ sĩ Đông Doanh đều không muốn làm, làm không hết sẽ bị đánh.

Mười năm trôi qua, hân đã biến thành người như thế nào, chính hân cũng không biết.

Thời điểm Giám quân trông thấy hân, quả thực đã bị hân dọa cho hoảng sợ, tưởng rằng là một thầy khô đã chết đi thật lâu.

Nhưng khi binh sĩ nói lời Tống triều, cái thầy khô này bỗng nhiên khóc lóc chạy đánh, ôm thật chặt chân bọn hân, thiếu chút nữa đã bị coi như người đánh lén, bị quân Tống giết chết.

Dùng tư tưởng giám quân của Đạo Chiếm hiện tại, các binh sĩ làm cái gì đối với những nữ nhân Đông Doanh kia đều không quá phận, bởi vì các nàng đồng ý, mặc dù các binh sĩ không làm, các nàng cũng sẽ tìm người Tống triều để làm.

Mà đối với những nam nhân Đông Doanh kia, giết, đáng chết.

Vài ngày qua, bộ xương này đã có một chút sức lực rồi, ít nhất thì tinh thần và ánh mắt của hân đã tốt lên rất nhiều.

"Không cần người đi tìm, hành quân cấp tốc vài ngày, người cũng mệt mỏi rồi, tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, nơi đây đã là của chúng ta, ta có thể chậm rãi tìm."

Người kia loạng choạng lắc lắc đầu của hân, nói: "Đại nhân, có lẽ là cứ để đệ tử đi theo bên cạnh ngài, đệ tử muốn làm thứ gì đó cho ngài."

Giám quân hiểu tâm tình của hân, suy nghĩ một chút mới nói với một sĩ binh bên người: "Đi, tìm cỗ kiệu đến."

Đại Danh và những kẻ có tiền Đông Doanh ra vào đều nhờ cỗ kiệu, cỗ kiệu bọn hân giống như xe ngựa Tống triều, có xa hoa cũng có bình thường, tượng trưng cho thân phận của bọn hân.

Đối với cỗ kiệu này, giám quân đảo không có yêu cầu gì, hân biết rõ, thư sinh giống như bộ xương này thật sự không thể đi nữa, chính mình cũng mệt mỏi đến mức chảy ra đầy mồ hôi, từ bên trong làn da chảy ra ngoài.

Nhưng hân không giống mình, hân đã không có da nữa rồi, chỉ còn lại một bộ xương cốt.

Thư sinh vô cùng cảm kích, nói: "Đa tạ đại nhân."

Giám quân suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Chúng ta đã đóng quân tại đây, người cứ phụ trách phiên dịch giúp chúng ta là được, đợi đánh xong trận này, chúng ta mang người cùng trở về, đọc sách thật kỹ, năm sau kiểm cái công danh."

Nước mắt người kia chảy xuống, nói: "Vâng, ta sẽ tuân đại nhân chỉ giáo, đại nhân, đệ tử dám hỏi một câu, lúc nào có thể đánh hết trận này đây?"

Giám quân hiểu tâm tình của hân, liền trấn an: "Nhanh thôi."

....

Trần Nguyên cũng không có tâm tình ở chỗ này thêm một ngày, mặt biển bao la hùng vĩ hiện tại không mang đến cho Trần Nguyên loại cảm giác hưng phấn nữa, thời gian dài phiêu bạt lại làm cho hắn có một loại cảm giác mất an toàn.

Cả ngày chỉ ở trên thuyền, cùng Hồ Diên Bích Đào làm đủ loại trò chơi người lớn, thời gian dài trôi qua, hắn có chút dần dần, tưởng niệm chút ít hoa thơm cỏ dại trên bờ.

Thời điểm tinh thần hắn bởi vì cực kỳ nhàm chán và uể oải mà biến thành hơi luống cuống, Dịch Thanh đã bức người Đông Doanh lên tuyệt lộ.

Hiện tại Đông Doanh chỉ có hai lựa chọn, một là ký kết điều ước bất đắc dĩ, còn có một lựa chọn, chính là rút quân đội tại Triều Tiên Đông Doanh về nhà, làm như vậy không chừng còn có thể thủ vệ được kinh đô bọn hắn, bọn hắn còn có một tỷ tiền vốn tiếp tục độ sức cùng Tể tướng triều.

Trần Nguyên biết rõ người Đông Doanh nhất định sẽ lựa chọn mình, bọn hắn sẽ đến đánh mình.

Nguyên nhân là vì phương pháp xử lý ký kết điều ước bất đắc dĩ là không thể, mặc dù bọn hắn trở lại cũng không thủ vệ được kinh đô, hậu quả nhiều lắm thì là ký kết điều ước bất đắc dĩ.

Đem toàn bộ võ sĩ tinh nhuệ Đông Doanh tại Triều Tiên trở về, việc đầu tiên phải làm, chính là đánh bại thủy sư mình suất lĩnh.

Nhật Bản nhất định sẽ đến.

Cuộc chiến đại quy đầu tiên trên biển, từ thời điểm Dịch Thanh hình thành vây quanh kinh đô, tùy thời có thể khai hỏa.

Thủy sư Trần Nguyên rất khổng lồ, từ lực lượng mà nói, song phương đã cách xa nhau.

Thủy sư Tể tướng không riêng gì có được hơn ba mươi chiếc thuyền lớn loại trọng tải sáu trăm tấn, có thể dung nạp hơn bốn trăm tên thủy thủ, còn có một chiếc vừa mới nghiên cứu ra, trọng tải đạt tới 1500 tấn, "tàu chiến đầu siêu cấp" thời đại này.

Đó là chiến hạm Trần Nguyên ngồi hiện tại, hắn gọi con thuyền này là "cướp bóc người", bởi vì Trần Nguyên cảm thấy, cái tên này phù hợp với sứ mạng ra biển hiện nay.

Hai chủng loại thuyền đó, người Đông Doanh căn bản là không có, chủng loại chiến hạm to lớn trong tay bọn họ kia, đều là tác phẩm đời thứ nhất xuất xứ từ xưởng đóng tàu Tể tướng trong chiến tranh Đông Doanh và Triều Tiên.

Chính vì như vậy, thuyền Đông Doanh cũng chỉ có hơn chín mươi chiếc, rất nhiều chiếc trong đó được chữa trị sau cuộc chiến, mà thủy sư Tể tướng lại có đến hơn hai trăm chiếc chiến hạm như vậy, hoàn toàn mới.

Chiến thuyền nhỏ, Đông Doanh có hơn một ngàn chiếc, quân Tể tướng có hơn hai ngàn chiếc, gấp đôi người Đông Doanh.

Thứ duy nhất người Đông Doanh chiếm cứ ưu thế số lượng tuyệt đối, chính là những thuyền nhỏ kia, Đông Doanh còn có hơn hai ngàn thuyền nhỏ, nhưng quân Tể tướng chỉ có ba trăm chiếc.

Không phải quân Tể tướng không mua nổi thuyền nhỏ, mà là vì thuyền nhỏ Đông Doanh dùng để chiến đấu, thuyền nhỏ quân Tể tướng chỉ dùng để đến truyền một ít tin tức phát cỡ hiệu không có biện pháp truyền đi, không dùng được quá nhiều.

Dùng lực lượng để xem xét, chỉ có một chút ưu thế người Đông Doanh có thể dựa vào, chính là kinh nghiệm của thủy thủ bọn họ so với thủy sư quân Tể tướng thì mạnh hơn rất nhiều.

Ngay cả bản thân người Đông Doanh cũng có rất nhiều người dựa vào ngư nghiệp để sinh tồn, trong bọn họ, những thủy thủ đủ tư cách đã và đang chiến đấu cùng Triều Tiên, trong vài năm đó, tất cả đều rèn luyện kỹ xảo chiến đấu tương đối thành thạo.

Thủy sư Tể tướng đã có hơn ba mươi năm không trải qua trận chiến với người nào.

“Đến.”

Hồ Diên Bích Đào đứng ở đầu thuyền, con mắt nhìn chăm chăm vào mặt biển phương đông, nhẹ giọng nói một câu.

Trần Nguyên giương mắt nhìn lên, cái gì cũng không trông thấy, trên mặt biển toàn một mảnh xanh thẳm, căn bản không có bóng dáng buồm, hấn dấn thân thể sau lưng Hồ Diên Bích Đào, hỏi: "Nơi nào mà đến?"

Hồ Diên Bích Đào nhú mày lại một chút, ngăn cản cánh tay già không nên nét của Trần Nguyên tiếp tục đi lên trên, quay đầu lại nói: "Tướng công, hiện tại tốt nhất là người bảo tất cả chiến hạm chuẩn bị sẵn sàng, sau đó là ngoan ngoãn trở lại trong khoang thuyền tránh đi, đợi đến lúc kết thúc, ta sẽ gọi người ra ngoài."

611. Chương 572: Ưu Thế Không Phát Huy

Trần Nguyên thật sự là không trông thấy, hấn cho rằng Hồ Diên Bích Đào đang hù dọa hấn, lúc này liền nói một tiếng: "Đừng nói như vậy được không? Tướng công của người không phải quỷ nhất gan, chiến tranh, cũng không phải ta chưa từng đánh qua, hôm nay ta sẽ cho người biết một chút về hình ảnh ta chỉ huy trên chiến trường là như thế nào."

Hồ Diên Bích Đào nở nụ cười, nói: "Tốt, vậy thì hiện tại tại bắt đầu gõ cảnh báo, địch nhân thật sự tới rồi."

Trần Nguyên nghe nàng vẫn nói như vậy, lập tức hiểu không phải nàng đang hù dọa mình, bởi vì dù thế nào Hồ Diên Bích Đào cũng sẽ không làm ra hành động gõ cảnh báo, tuyệt đối không đùa giỡn trò chơi chiến tranh với mình.

Ánh mắt của hấn cũng lập tức khẩn trương lên, hỏi: "Ở đâu?"

Hồ Diên Bích Đào chỉ ngón tay xuống dưới mặt nước, nói: "Trông thấy cá phía dưới không?"

Vừa nói như vậy, Trần Nguyên mới phát hiện, có rất nhiều cá từ xa bơi lại phía mình, từng mảnh từng mảnh, tốc độ rất nhanh.

"Bây giờ không phải là thời kì bầy cá di chuyển, nhiều cá như vậy di chuyển về hướng chúng ta, chỉ có một cách giải thích, đó chính là phía trước có rất nhiều thuyền đang di động, bọn hấn di động đã kinh động bầy cá."

Trần Nguyên không dài dòng, lập tức nói: "Bàng Hỉ, gõ chuông, nhanh gõ chuông."

Chuông lập tức được gõ vang, chiến thuyền chủ lực quân Tổng bên Trần Nguyên triển khai đội hình chiến đấu, đồng thời, những đội tàu khác cũng thu được tín hiệu, bắt đầu đi về hướng bên này.

"Chỗ chúng ta rất nhiều thuyền, vì cái gì những con cá kia còn dám đến chỗ chúng ta?"

Một hồi qua đi, vẫn chưa chứng kiến địch nhân, Trần Nguyên không khỏi hoài nghi đối với những gì Hồ Diên Bích Đào đoán.

Hồ Diên Bích Đào rất là tin tưởng phán đoán của mình, nói: "Người yên tâm đi, không sai được, chúng ta tại đây nhiều thuyền, nhưng chúng ta không nhúc nhích, những con cá kia không cảm nhận được, bọn nó tựa như chim chóc thôi mà, nếu trong rừng không có động tĩnh, cho dù người đứng trong rừng nhiều hơn nữa cũng sẽ không bay đi."

Lúc các hạm đội bên cạnh tới gần thuyền Trần Nguyên, rất nhiều bầy cá lập tức quay đầu rời đi.

Đội hình thủy sư vừa mới dọn xong, Trần Nguyên liền trông thấy một mảnh ánh buồm hiện ra trên mặt biển, vốn là rất ít, tiếp theo là nhanh chóng nhiều lên, càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức Trần Nguyên căn bản không rõ ràng lắm, lòng bàn tay của hấn bắt đầu đổ mồ hôi, hấn biết rõ, đại chiến mình một mực chờ đợi, bây giờ đã bắt đầu rồi.

"Con mẹ nó, rốt cuộc cũng tới rồi." Trần Nguyên chỉ huy phát cờ hiệu, để cho Hồ Diên Bích Đào chỉ huy chiến đấu kế tiếp.

Hồ Diên Bích Đào nhìn hấn, bộ dáng có chút khó hiểu, hỏi: "Tướng công, đánh những người Đông Doanh này, vì cái gì người lại hưng phấn như vậy?"

Trần Nguyên thuận miệng nói: "Sớm đã muốn đánh nhau với bọn họ, hôm nay bắt được cơ hội, ta đương nhiên cao hứng, người mất hứng à?"

Hô Diên Bích Đào không nói gì, con mắt nhìn về phía trước, nói: "Nếu có một ngày người bình định Liêu quốc, ta nghĩ người sẽ cao hứng như hôm nay vậy, đúng rồi, tướng công, thời điểm bình định Liêu quốc, có thể mang ta theo không?"

Trần Nguyên lúc này mới nghĩ ra, dường như mình có chút quá khích rồi, người Tổng triều cơ bản là không có cừu hận gì đối với Nhật Bản, không hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi như lúc nghĩ về Liêu quốc.

Hắn xách một cái ghế ngồi ở đầu thuyền, nói: "Coi như hết, người an tâm làm nương tử của ta là được, chuyện trên giang hồ, ta không cho phép người hỏi tiếp, về phần chiến tranh, người đâu, chuyển vũ khí ra trận của bốn tướng quân lên."

Hô Diên Bích Đào rất ngạc nhiên, Trần Nguyên ra trận còn có vũ khí? Chưa từng thấy hắn luyện qua binh khí gì mà?

Nhưng những thân binh kia lại lĩnh hội tâm ý, lập tức đưa một cái bàn đến, đặt ở đầu thuyền, sau đó mang một bình trà ngon lên, bưng một bàn đậu rang và mấy thứ điểm tâm.

Trần Nguyên nắm một đồng đậu vút vào trong miệng, ngồi ở bên cạnh cái bàn, nhìn Hô Diên Bích Đào đang nhìn về phía mình, hỏi: "Nương tử, ngồi xuống đi?"

Hô Diên Bích Đào có chút dở khóc dở cười, nói: "Tướng công, làm như người là ngồi chơi xơi nước, không hề chỉ huy cái gì mà?"

Mặt Trần Nguyên không thay đổi chút nào, hỏi: "Ai nói vậy? Không phải ta đang ngồi chỉ huy đây sao?"

Hô Diên Bích Đào cho rằng mình sẽ có một trận hải chiến để đánh, không ngờ Trần Nguyên lại ngồi ở đây, trên chiếc chiến hạm quân Tống vừa mới xây dựng xong, căn bản không có ý tứ lên phía trước chém giết cùng người Đông Doanh.

Từ đầu thuyền đi tới, ngồi xuống thật sát bên người Trần Nguyên, tiện tay cầm lấy điểm tâm, từ từ ăn, Hô Diên Bích Đào thuận miệng nói: "Ai, thật đáng tiếc."

Trần Nguyên nhìn nàng, nói: "Đáng tiếc cái gì? Không hợp khẩu vị sao? Ta bảo bọn họ xào hai món đồ ăn cho người, như thế nào?"

Hô Diên Bích Đào vỗ boong thuyền, nói: "Đáng tiếc, thuyền tốt như vậy...ta thật sự không rõ, người đã không định đi lên, tại sao phải ngồi ở trên con thuyền này? Người có biết không, nếu như chiếc chiến hạm này tiến lên, có thể làm một đồng thuyền người Đông Doanh chìm ngầm."

Trần Nguyên nhìn chung quanh một chút, bỗng nhiên hạ thấp thanh âm, nói: "Đúng đấy, thuyền tốt, cho nên mới tự mình dùng, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, những người Đông Doanh kia cũng không dám tới đánh ta, ngoài ra, cái thuyền lớn này cao nhất, người đứng ở chỗ này xem vẫn rõ ràng hơn mà."

Hô Diên Bích Đào lắc đầu, có lẽ là vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc thay con thuyền này, những nghĩ về tính cách Trần Nguyên, nàng bỗng nhiên nở nụ cười.

Trần Nguyên thấy nàng nở nụ cười, liền rót cho nàng một chén rượu, nói: "Đến đây, nương tử và vi phu cùng nhau xem cuộc vui là được rồi."

Trên mặt không thể so với đất liền, đặc biệt là thời điểm máy chạy bằng hơi nước vẫn chưa có phát minh, toàn bộ nhờ vào tay tương chèo thuyền, thời điểm song phương trông thấy đội thuyền đối phương, vẫn có đầy đủ thời gian làm một ít công tác chuẩn bị.

Fujiwara Quân dẫn 500 chiếc khoái thuyền đi tới đầu tiên, bày thành một đường, dùng tốc độ cực nhanh, đứng ở ngay giữa hạm đội Đông Doanh.

"Cướp bóc người" thân thể cao lớn cũng hiện ra trong tầm mắt của người Đông Doanh, những người Đông Doanh kia vừa nhìn thấy, đều có chút hoảng hốt.

Một Đại Danh nhẹ nhàng nói bên tai Fujiwara Lại Thông: "Fujiwara tướng quân, đội tàu người Tống triều quá lớn, chúng ta căn bản không có năng lực tác chiến cùng bọn họ, ta đề nghị, có lẽ là chúng ta lùi một bước, chờ đợi thời cơ tốt hơn."

Fujiwara Lại Thông lạnh lùng nói: "Thời cơ không tới, không cần phải nói những vấn đề này nữa."

Hắn chậm rãi xoay người, nhìn hạm đội Đông Doanh phía sau mình, xác thực là vậy, cùng so với thuyền lớn Tống triều, chi hạm đội của bọn hắn thoát nhìn giống như một thanh niên chưa trưởng thành đứng ở bên cạnh người cha.

Fujiwara Lại Thông hít một hơi thật sâu, nói: "Vì Thiên hoàng, chúng ta hoặc là đánh bại thủy sư Tống triều, hoặc là cùng diệt vong với Đông Doanh, truyền lệnh, nói cho tất cả các võ sĩ biết, đón đánh thủy sư Tống triều, chúng ta phải dùng tất cả lực lượng cuốn lấy quân Tống, giúp Miyamoto tướng quân thắng được thời gian."

Trận đấu khai hỏa, hạm đội quân Tống như một con quái vật khổng lồ phóng về hướng chiến thuyền người Đông Doanh, nhưng những khoải thuyền kia tại lần va chạm đầu tiên cũng không chiếm được bất luận tiện nghi gì.

Kỹ thuật thủy thủ không đủ thành thạo, trong lúc đội tàu chiến đấu, bọn hắn quay đầu và chuyển hướng đều tồn vấn đề tại không nhỏ, có thuyền vốn muốn chạy đến đánh đối phương, kết quả lại bị chiến thuyền Đông Doanh tránh thoát, bọn hắn không hiểu được cách lập tức tránh ra, càng không lập tức làm chuẩn bị tiếp cận mạn thuyền chiến địch nhân, lúc này liền bị người Đông Doanh thừa cơ giết lên.

Rất ít có ví dụ thành công đánh lên chiến thuyền địch.

Có một vài thuyền vốn định dùng tiếp cận mạn thuyền để đấu cùng địch nhân, nhưng ý thức hợp tác của đồng đội bên cạnh rất thấp, lại làm cho bọn họ bị chiến thuyền người Đông Doanh đánh trúng, làm cho rất nhiều thủy thủ rơi xuống nước.

612. Chương 573: Đột Kích

Cũng may vũ khí quân Tống tiên tiến, trang bị không tệ.

Thạch pháo cơ hồ là đã kích hủy diệt đối với người Đông Doanh, thạch pháo hạm đội Đông Doanh vốn đã không nhiều, có lẽ vẫn là chủng loại hình tròn đời thứ nhất kia, còn lần này đạn pháo Trần Nguyên mang đến tuy cũng tròn, nhưng đã nhiều hơn ba đời.

Đây là quân Tống căn cứ vào cuộc hải chiến giữa người Đông Doanh và người Triều Tiên, tổng kết ra kinh nghiệm, cải tiến thạch pháo dùng cho thủy chiến.

Hiện tại toàn bộ thạch pháo đều dựa vào kíp nổ, chiến đấu trên biển, đánh vào thân tàu đối phương, liền trực tiếp rơi vào trong nước, mà đánh vào bong thuyền đối phương, đối phương cũng có đầy đủ thời gian cầm nó ném vào trong nước.

Đời thứ ba này bổ thêm ba cái dùi vào quả pháo, như vậy thạch đạn bay qua, cái dùi sẽ xuyên thấu tám ván gỗ, giống như là đóng đinh trên ván gỗ.

Như vậy, thời điểm nện ở thân tàu đối phương, nó không rơi vào trong nước biển, rơi vào bong thuyền cũng sẽ làm cho đối phương không có biện pháp rút ra.

Còn cả ống đồng phóng hỏa, vật này có thể thiêu đốt thêm một thời gian ngắn, thời điểm hai thuyền giao thoa mà qua, quân Tống phun ngọn lửa trong ống ra là có thể đốt toàn bộ cột buồm trên thuyền đối phương, cho dù tại thời điểm tiếp cận mạn thuyền chiến đấu, thứ này cũng là lợi khí đuổi người Đông Doanh tốt nhất.

Đánh hồi lâu, từ góc độ Trần Nguyên nhìn vào, quân Tống đánh không quá thoải mái, có chút phiền muộn nói không nên lời.

Nói như thế nào đây, quân Tống giống như là một tráng hán có cánh tay không quá linh hoạt, đang bắt con cá chạch trong nước, cảm giác giống như không dùng được khí lực.

Có chút chiến thuyền Đông Doanh đã ở vào trong vòng vây của quân Tống rồi, mắt thấy có thể xử lý nó, nhưng là bị nó chuyển động linh hoạt chạy trốn, hoặc chính là vài chiếc chiến thuyền quân Tống chung quanh xuất hiện phối hợp sai lầm, bị đối phương chuẩn mất.

Hồi lâu trôi qua, thuyền người Đông Doanh chìm hơn hai trăm chiếc, chiến thuyền quân Tống cũng có tám mươi chiếc xong đời, từ con số tính toán, Tống triều cũng không quá thiệt thòi, nhưng người Đông Doanh người ta dùng thuyền gì? Bên mình dùng thuyền gì?

Cho nên mới nói chiến đấu rất uất ức.

Phổng chừng Chu Ngọc Hổ cũng cảm giác được chuyện này, tức giận đến mức cơm cũng không trở lại ăn, tiếp tục ở trên mặt biển chiến đấu với người Đông Doanh.

Hai gò má Trần Nguyên chảy đầy mồ hôi, thần thái rất là lo lắng, lúc này Hô Diên Bích Đào lại ở bên cạnh nói: "Tướng công không cần phải gấp gáp, thủy sư của chúng ta thiếu rất nhiều kinh nghiệm, nhưng Chu Tướng quân đã bao vây người Đông Doanh lại rồi, ta nghĩ đánh hai canh giờ, cục diện sẽ lập tức đổi mới."

Nàng giống như sợ Trần Nguyên không tin, còn nói thêm: "Thuyền của chúng ta chỉ có thể nghỉ ngơi, nhưng người Đông Doanh lại không được, cứ đánh tiếp như vậy, không qua được thời gian bao lâu, thể lực của bọn họ sẽ tiêu hao hết, lúc đó tốc độ của bọn hắn sẽ chậm lại, không có biện pháp làm ra các loại động tác thành thạo."

"Còn có, thủy sư của chúng ta tay đang tích lũy kinh nghiệm, loại tình huống này không thể duy trì thời gian quá dài."

Trần Nguyên nghe nàng nói rất có đạo lý, liền gật đầu, kỳ thật kết quả đó hắn cũng đã sớm dự liệu được.

Nếu như chỉ nghe đến chiến quả, không nhìn thấy tình hình chiến đấu làm cho người ta lo lắng này, Trần Nguyên sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Giống như nhìn đội bóng Trung Quốc vậy, người khác nói cho người biết, đội Trung Quốc lại thua rồi, tỷ số chực không, người sẽ cho rằng đó là lẽ thường, nhưng xem tivi, thật sự là cảm thấy quá nhục nhã.

Trần Nguyên hiển nhiên không muốn thừa nhận dầy vò như vậy, nhìn Hô Diên Bích Đào, nói: "Nương tử, người giúp ta ở chỗ này theo dõi, ta đi vào buồng nhỏ trên tàu ngầm một hồi, đợi xong xuôi, người lại hô ta ra."

Hô Diên Bích Đào trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Được, người đi đi."

Nói là vào trong đi ngủ, kỳ thật lúc này mà có thể ngủ được, đó mới là chuyện kỳ quái, tâm Trần Nguyên có lẽ vẫn để ở trên chiến trường bên ngoài, tiếng hò hét bị gió biển thổi vào lại làm cho tâm thần Trần Nguyên rất không bình yên, qua thời gian không đến nửa canh giờ, hắn lại từ trong khoang thuyền chui ra.

"Thế nào? Tốt hơn chút nào chưa?" Trần Nguyên tựa ở bên người Hô Diên Bích Đào, con mắt chăm chăm vào chiến trường phía trước.

Hô Diên Bích Đào gật đầu, nói: "Ừm, tốt hơn nhiều rồi, trong khoảng thời gian người xuống dưới này, chúng ta đã đánh chìm ít nhất tám mươi chiếc địch thuyền, tổn thất của chúng ta cũng chỉ có hơn hai mươi chiếc, chậm rãi sẽ tốt."

Nói xong, ngón tay của nàng chỉ hướng một góc chiến trường, nói: "Người xem, Chu Ngọc Hổ tướng quân đã tập trung lực lượng, tiêu diệt những thuyền dễ đánh kia trước, chỗ đó hiện tại đã bị chúng ta khống chế."

Theo phương hướng nàng chỉ, quả nhiên là Trần Nguyên trông thấy toàn bộ chiến thuyền Đông Doanh chỗ đó đã chìm ngấm, mà chiến đấu cũng dễ nhìn hơn một ít, đương nhiên, đây là cái nhìn từ trong mắt người thường như Trần Nguyên mà thôi.

Kinh nghiệm các thủy thủ Tống triều không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi tăng lên phi tốc, chỉ là do thể lực thủy thủ Đông Doanh giảm xuống rất nhiều, những đội thuyền Đông Doanh kia chuyển hướng không nhanh chóng như lúc trước nữa, điều này giúp cho thủy sư Tống triều có xác suất thành công nhất định.

Chiến đấu đánh đến hiện tại, ưu thế thể tích thân tàu của Tống triều mới có thể phát huy.

Tuy phối hợp thêm không ngừng xuất hiện sai lầm, Trần Nguyên cũng đã cảm thấy rất hài lòng.

Theo tình huống thuyền của người Đông Doanh không ngừng trở vỡ tan chìm xuống nước, lòng tự tin của Trần Nguyên cực kỳ bành trướng, cánh tay hắn bỗng nhúc nhích, vùng lên nói: "Nghe nói lần này lĩnh quân là tướng quân Mạc Phủ bọn hắn, nếu để cho ta bắt được hắn, ta sẽ buộc hắn tại đuôi thuyền, một đường kéo về Đông Doanh."

Đối với những lời nói của Trần Nguyên, Hồ Diên Bích Đào đã nghe nhiều, không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng nàng rất không rõ, vì cái gì thù hận của Đại Tống với Liêu quốc giống như biển, Trần Nguyên lại nói phải thận trọng, phải thận trọng, đối với người Đông Doanh này lại hung ác hạ sát thủ như vậy đây?

Không rõ nàng cũng không hỏi, hiện tại nàng đã không phải là nữ nhân giang hồ, nàng biết rõ đời này mình phải thủ hộ cái gì.

Ngay tại Trần Nguyên thời điểm đang nghĩ xem mình nên kéo Fujiwara Lại Thông ở đuôi thuyền như thế nào, Bàng Hỉ đứng trên đài cao bỗng nhiên la lớn: "Bên phải bên phải."

Mọi người nghe được tiếng la của hắn, vội vàng quay đầu, một màn trước mắt lại làm cho tất cả mọi người giật mình không thôi.

Ở địa phương một ít chiến thuyền Tống triều bị thương ngừng, có hơn một trăm chiếc chiến hạm cỡ trung phụ trách thủ vệ an toàn cho những thuyền bị thương kia.

Tất cả mọi người trông thấy chừng hơn tám mươi chiếc chiến thuyền Đông Doanh sắp xếp đội hình chỉnh tề, dùng một loại tư thế quyết tử, thuận theo gió mà đến.

Những người Đông Doanh này có đấu pháp hoàn toàn khác với những người Đông Doanh phía trước kia, địch nhân phía trước ít dám tiến hành mặt đối mặt độ sức cùng quân Tống, nhưng những người này xếp thành một đội hình trùng kích, làm việc nghĩa không được chùn bước, phóng tới đây.

Bọn hắn có can đảm va chạm cùng quân Tống, một chiếc thuyền không được thì hai chiếc thuyền, rất nhanh đã giết được một lỗ hổng, vượt qua phòng tuyến 100 chiếc chiến hạm cỡ trung do quân Tống bố trí, các chiến thuyền Đông Doanh xuyên qua lỗ hổng cực kỳ nhanh, ngay ở trong tầm mắt Trần Nguyên, tiến hành đả kích lần thứ hai đối với những chiến thuyền thủy sư Tống triều đã bị thương kia.

Đây tuyệt đối là một loại hành động tính toán rất cao, trên chiến trường chính là vậy, chỉ cần có thể lấy được thắng lợi, tất cả thủ đoạn đều vẻ vang.

Những thuyền tổn thương kia ngay cả thủy thủ cũng thiếu hụt nghiêm trọng, có chút thuyền căn bản không có biện pháp di động, bị người Đông Doanh đả kích, bắt đầu chìm xuống rất nhanh.

613. Chương 574: Còn Sống

Sứ giả về tới đại doanh của Tiêu Tô Ha Mã Thai, người trong này đều đang chờ tin tức của hắn, ở trong mắt bọn hắn, y theo tính cách của Gia Luật Ngưng Hình Cung, khả năng đầu lâu sứ giả này bị ném về thật sự là rất lớn.

Khi thấy sứ giả bình an từ bên ngoài trở lại, bọn hắn đều có vẻ rất giật mình, cũng có một tí mừng rỡ, Tiêu Tô Ha Mã Thai bước nhanh lên nghênh đón, hỏi: "Thế nào? Lão gia hỏa kia đáp ứng chúng ta chưa?"

"Chưa, nhưng mọi chuyện vẫn có thể thương lượng, hắn nói, chỉ cần chúng ta có thể làm cho hắn làm đại tướng quân, hắn sẽ suy nghĩ."

Đầu lĩnh mã phi vừa nghe lời này liền nhảy dựng lên: "Không được, không thể đáp ứng điều kiện này, Tiêu đại nhân, đã nói chức đại nguyên soái là của ta, ngài cũng không thể đổi ý được?"

Tiêu Tô Ha Mã Thai do dự một chút, rất là khó xử nói: "Cái này, thật sự là không dễ xử lý lắm, như vậy đi, bảo hắn đi ra đánh cùng ngươi một hồi, người nào trong các ngươi thắng, người đó làm cái này Đại nguyên soái, thế nào?"

Đầu lĩnh mã phi sưng sốt một chút, hẳn rồi cuộc cũng hiểu rõ, mình chẳng qua chỉ là một binh sĩ, Tiêu Tô Ha Mã Thai coi trọng mình, là vì lúc ấy trong tay hắn không có thứ khác để công kích địch nhân.

Hiện tại không giống với lúc trước, Gia Luật Ngưng Hình Cung đồng ý nói chuyện, Tiêu Tô Ha Mã Thai sẽ không tiếc bất cứ giá nào, kéo lão tướng rất có danh vọng ở Liêu quốc vào trận doanh, mà hắn, nhất định sẽ thành một con tốt bị người vứt bỏ.

Điểm chết người nhất chính là, hắn đã qua sông, không có cách nào quay đầu lại.

"Đại nhân, đáp ứng hắn đi, trên tay hắn có bốn ngàn người, những người này đã đủ để chúng ta bảo vệ Phong châu." những người khác cũng là nói như vậy, không ai lo nghĩ cảm nhận của đầu lĩnh mã phi.

Tiêu Tô Ha Mã Thai nhìn đầu lĩnh mã phi, sắc mặt tên kia đầy vẻ chán chường.

Tiêu Tô Ha Mã Thai cười ha ha nói: "Sự tình có biến, chúng ta cũng chỉ tạm thích ứng mà thôi, đại vương yên tâm, cho dù không thể cho người thành đại nguyên soái, tướng quân trấn thủ một phương luôn không trốn thoát được."

Đầu lĩnh mã phi thở dài một tiếng, cũng chỉ có thể như thế.

Tiêu Tô Ha Mã Thai xoay đầu lại, nói: "Chư vị, chúng ta cũng nên mô phỏng cơ chế Đại Tổng để thành lập cơ cấu của chúng ta rồi, tránh để những người kia mỗi ngày đều nói chúng ta là dựa vào người Tổng. Đây cũng là ý tứ của phò mã gia Trần Thế Mỹ Tổng triều, hắn muốn người ở phía ngoài đều thấy chúng ta là một quần thể có thể đại biểu người Khiết Đan, một quốc gia độc lập."

Mọi người vừa nghe xong liền mừng rỡ, bọn họ đều biết, tuy bước chân vừa mới mở ra, nhưng thời gian luận công ban thưởng đã đến.

Tiêu Tô Ha Mã Thai tiếp tục nói: "Ai làm hoàng thượng, chúng ta không nói trước được."

Lời này nói ra thì rất kỳ quái, nhưng trong nội tâm mọi người đều hiểu, ai làm hoàng thượng không phải bọn hắn làm chủ, hiện tại bọn hắn chỉ có thể xác định chút ít chỗ ngồi dưới hoàng thượng về sau sẽ xếp đặt như thế nào mà thôi.

"Tại hạ bất tài, muốn tự tiến cử chức tướng quốc, không biết chư vị có ý kiến gì không."

"Không có."

"Ngoại trừ Tiêu đại nhân ra, người khác không làm được tướng quốc đâu."

Mất thấy mọi người đều đồng ý, Tiêu Tô Ha Mã Thai rất hài lòng, ánh mắt nhìn sứ giả vừa đi gặp Gia Luật Ngưng Hình Cung kia, nói: "Lúc này đây người làm không sai, cái chức vụ Xu Mật Viện này, người tới đảm nhiệm đi."

Người nọ nghe xong liền mừng rỡ như điên, Xu Mật Viện đúng là một chỗ tốt, chuyên kết giao cùng nước láng giềng, không phải có câu nói rồi sao, coi như mình bản cùng, thời điểm đi ra ngoài gặp người đều phải được nể ba phần, người ta có tiền, đương nhiên đều đưa cho Xu Mật Viện.

Bên cạnh lập tức có người đi tới chúc mừng, tên kia đang đắc ý, lại nghe Tiêu Tô đứng bên cạnh nói: "Về sau đàm phán, chiêu hàng người khác, xin người phí tâm nhiều hơn."

Sắc mặt mọi người như thường, duy chỉ có người này, vẻ mặt lập tức biến thành tái nhợt.

....

Gia Luật Ngưng Hình Cung triệu tập tất cả quan chỉ huy trong thành lên, nói sự tình chiêu hàng một chút, hơn nữa còn đưa lá thư Gia Luật Hồng Cơ viết ra, trải qua một phen thương thảo, tất cả mọi người đều không có ý kiến gì.

Kỳ thật mọi người đều hiểu, có lẽ bọn hắn có thể hi sinh vì đại nghĩa Liêu quốc, nhưng lúc Trần Nguyên đã tránh được ngọn núi lớn xung dân tộc đột này, người đồng ý chôn cùng Gia Luật Niết Cô Lỗ thật sự không nhiều lắm.

Ngày hôm sau, Gia Luật Ngưng Hình Cung mở cửa thành Phong châu đã tan hoang ra, dẫn hơn bốn nghìn binh sĩ Liêu quốc thủ hạ đi ra, nghe Tiêu Tô Ha Mã Thai chỉnh đốn.

Gia Luật Ngưng Hình Cung cười trên lưng ngựa, trong lòng cảm khái ngàn vạn lần, nói thật, đánh chiến vài thập niên, hắn chưa từng nghĩ qua mình cũng có một ngày đầu hàng người khác.

Tiêu Tô Ha Mã Thai rất là khách khí đối với hắn, tại thời điểm Gia Luật Ngưng Hình Cung chuẩn bị xuống ngựa quỳ gối, vội chạy đến đỡ hắn dậy, nói: "Lão tướng quân, vạn lần đứng như thế, chúng ta kính ngưỡng lão tướng quân đã lâu, hôm nay tướng quân có thể hiểu rõ đại nghĩa, đứng ở bên chúng ta, suy nghĩ sự tồn vong cho dân tộc Khiết Đan chúng ta, nên để tại hạ hành lễ cho tướng quân mới đúng."

Mặc kệ trong lòng hắn nghĩ thế nào, ít nhất thì lời này cũng rất đàng hoàng.

Trong nội tâm Gia Luật Ngưng Hình Cung thật sự thoải mái hơn một ít, vì tồn vong dân tộc Khiết Đan, cái lý do này, thật sự là một lý do hắn có thể tiếp nhận.

Về sự tình chính biên, bọn hắn hiển nhiên đã sớm chuẩn bị xong, hơn bốn nghìn kỵ binh chính quy Liêu quốc bị đánh tán loạn, sắp xếp hết vào trong bộ đội Tiêu Tô Ha Mã Thai, phần lớn những tướng quân cao cấp kia bị đi xuống chức quan nhàn tản.

Thậm chí ngay cả Gia Luật Ngưng Hình Cung, tuy còn được treo danh hiệu nguyên soái giết nghịch tặc, nhưng quyền lực đang gặp phải hạn chế thật lớn.

Đây là sự tình trong dự liệu, Gia Luật Ngưng Hình Cung biết rõ, đối phương không có khả năng thoáng một tý đã yên tâm với mình.

Đối với những quan chỉ huy cao cấp bị mất quyền lực kia, Gia Luật Ngưng Hình Cung tận lực trấn an tâm tình của bọn hắn.

Nhưng một ít quan chỉ huy cơ sở lại nhận được đề bạt, có người thậm chí vượt qua quan trên trước kia, trở thành quan trên của quan trên.

Còn có cả những binh lính kia, bọn hắn nhận được tiếp tế trước tiên, một ít binh khí tuyến hai Tổng triều nhanh chóng được trang bị lên trên người những binh sĩ Liêu quốc này, còn có cả lương thực, cuối cùng bọn hắn cũng không phải phát sầu vì ăn.

Làm cho những binh lính này vui mừng nhất chính là, mỗi người bọn hắn còn được phát một lượng bạc quân lương.

Thật sự, người Liêu quốc trước kia rất ít khi phát quân lương, từ lần thứ nhất Liêu quốc chiến bại, về sau, quân lương đã trở thành một danh từ xa xôi, lợi ích duy nhất khi tham gia quân ngũ là không bị chết đói mà thôi.

Tất cả mọi thứ đều làm cho những binh sĩ đầu hàng kia cực kỳ cao hứng, trên mặt vốn không khoái lập tức biến mất, cả đám đều lộ ra thần sắc mơ ước, nghĩ về cuộc sống tương lai của mình.

Còn cả những binh dân kia, Tiêu Tô Ha Mã Thai vào trong thành liền làm hai ra rạp cháo, giúp bọn họ không cần đào rau dại chống đói.

Gia Luật Ngưng Hình Cung nhìn đội ngũ thật dài sắp xếp phía trước rạp cháo, nhìn nụ cười trên mặt mấy tên binh lính kia, hay là thời điểm dân chúng dùng ánh mắt mong chờ bát cháo nóng hôi hổi, một câu cũng nói không nên lời, hắn đứng ở bên cạnh nhìn, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói.

Không biết từ lúc nào, Tiêu Tô đi đến bên cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi: "Lão tướng quân, ngài nghĩ gì thế?"

Lúc này Gia Luật Ngưng Hình Cung mới hồi phục tinh thần, thở dài một tiếng nói: "Có lẽ, người đúng, cho bọn họ còn sống, quan trọng hơn bất cứ điều gì."

614. Chương 575: Hoàng Thượng Là Ai

Tiêu Tô Ha Mã Thai nhếch miệng cười một chút rồi nói: "Tại hạ luôn cho rằng như vậy, tướng quân đừng nên trách, ta và người là hai loại người, người theo đuổi chính là trung nghĩa, đối với ta, sống là đã lập chiến

công.”

Gia Luật Ngưng Hình Cung gật gật đầu, nói: ”Về sau ngươi định làm như thế nào?”

”Về sau?” Tiêu Tô Ha Mã Thai thật sự không nghĩ tới vấn đề này, bởi vì hắn biết rõ, sự tình từ nay về sau, Trần Thế Mỹ sẽ giúp hắn an bài, không tới phiên hắn suy nghĩ, cho nên trong lúc nhất thời, rõ ràng không tìm được từ ngữ phù hợp để trả lời.

Gia Luật Ngưng Hình Cung hiển nhiên đã có được đáp án mình muốn, thần sắc có chút đau thương, hỏi: ”Liêu quốc cứ như vậy mà xong rồi sao?”

Tiêu Tô Ha Mã Thai nhìn hắn, bỗng nhiên nói: ”Đúng, Liêu quốc cứ như vậy là xong rồi, người Tổng đáp ứng lưu một mảnh địa phương tại phương bắc cho Khiết Đan chúng ta, nhưng về sau chúng ta phải làm phiên thuộc quốc, ta nghĩ kết quả của chúng ta có lẽ là Đại Lý và Triều Tiên như bây giờ, nếu không đồng ý, sẽ là Đông Doanh.”

Gia Luật Ngưng Hình Cung nghe Tiêu Tô Ha Mã Thai nói về suy nghĩ trong nội tâm, lập tức hạ thấp thanh âm xuống, hỏi: ”Tiêu Tô Ha Mã Thai đại nhân, ngài thật sự cam tâm như vậy sao?”

Tiêu Tô Ha Mã Thai lắc đầu, nói: ”Ta không cam lòng cũng không có cách nào, hiện tại không ai có thể cứu Liêu quốc nữa rồi, Gia Luật Niết Cô Lỗ không được.”

”Ngươi chưa chứng kiến những quân Tổng kia, kỵ binh ngày hôm qua tác chiến cùng các ngươi chỉ là năm vạn người mà thôi, ở trong kinh đô, bọn hắn còn có hơn mười vạn kỵ binh, đều là cái dạng kia.”

”Hơn nữa hoàng đế Tổng triều còn đang không ngừng phái người tới, lão tướng quân, Gia Luật Niết Cô Lỗ thật sự không đánh thắng nổi, để cho hắn tiếp tục đánh, sẽ chỉ làm người Khiết Đan chúng ta chết càng nhiều hơn.”

Gia Luật Ngưng Hình Cung hỏi: ”Ngươi không sợ con cháu Khiết Đan đời sau mắng chửi ngươi sao?”

”Mắng cứ mắng đi, ít nhất thì còn có con cháu còn sống để mắng ta, có lẽ ta đã sai rồi, nhưng cũng chỉ có bọn hắn còn sống, mới có thể thay đổi sai lầm của ta.”

Gia Luật Ngưng Hình Cung nhìn hắn, ánh mắt hai người gặp nhau trên không trung, nửa ngày sau, Gia Luật Ngưng Hình Cung vỗ vỗ bả vai Tiêu Tô Ha Mã Thai, nói: ”Được rồi, ta biết rồi.”

Cái gì cũng không cần nói nữa, thật sự, bây giờ hắn có thể nhận ra được ý nghĩ trong lòng Tiêu Tô Ha Mã Thai, những người không có cốt khí này có lẽ đã hại Liêu quốc, nhưng bọn hắn có thể bảo đảm cho dân tộc Khiết Đan.

”Những quân đội Tổng triều kia thì sao?”

”Bọn hắn đang chuẩn bị đánh viện quân Gia Luật Niết Cô Lỗ phái tới cứu ngươi, nghe nói nhóm viện quân này có năm vạn người, tướng quân thử đoán xem, bọn hắn sẽ có biện pháp nào để đánh thắng trận?”

Gia Luật Ngưng Hình Cung nhếch miệng, hiện lên một nụ cười khổ, nói: ”Còn cần đoán sao? Viện quân tới cứu ta, hiện tại ta đã đầu hàng, người Tổng triều tự nhiên sẽ để bọn họ tới bên cạnh thành rồi đánh, nói như vậy, nói không chừng năm vạn huynh đệ này sẽ làm ra lựa chọn như ta.”

Hắn nói rất đúng.

Viện quân Liêu quốc một đường vọt tới Phong châu, đây là hành trình rất mệt mỏi, vốn bọn hắn cho rằng có thể vào trong thành Phong nghỉ ngơi một chút, nhưng không nghĩ tới, cờ xí trên đầu thành đã thay đổi, những người mấy ngày hôm trước có lẽ vẫn là đồng bào kia đang lớn tiếng kêu to trên đầu tường, muốn bọn hắn buông binh khí đầu hàng.

Đối với sĩ khí viện quân, việc này đã kích cực kỳ lớn, thời điểm tướng quân kia đang do dự nên bỏ chạy hay là công thành, bộ đội Tổng triều đã chặt đứt đường lui của bọn hắn.

Tiếp, chính là một bộ chiêu số đã từng đối phó với Gia Luật Ngưng Hình Cung.

Dưới tình huống những binh lính kia cảm thấy cuộc sống đồng bào mình cực kỳ thích ý, đang cảm thấy ngay cả lão tướng Gia Luật Ngưng Hình Cung cũng đứng ở bên đối phương, chứng kiến những dân chúng

ăn mặc trang phục Khiết Đan kia hiện ra trong tầm mắt bọn hắn, trong ánh mắt tràn đầy địch ý, ý niệm vốn kiên định đã xảy ra dao động.

Vì sao lại như vậy? Không phải quan trên nói, mình đến đây là để cứu bọn họ hay sao?

Vì cái gì dân chúng ở bên trong thành không chào đón mình? Tại sao những đồng bào kia phải chiến đấu với bọn họ?

Quân đội tới cứu viện rất nhanh rơi vào hoàn cảnh bị động, cảm xúc các binh sĩ cực kỳ lung lay, người trên từng thành nói rất đúng, chính mình liều chết liều sống tác chiến, người nhà sau lưng lại từng thời khắc gặp phải nguy hiểm bị chết đói.

Những người trước mắt này lại làm cho dân chúng cả Phong châu có thể ăn no mặc ấm, trong lòng bọn hắn không rõ ràng, rốt cuộc là ai đang cứu Liêu quốc.

Không riêng gì các binh sĩ mê mang, mà ngay cả tướng quân thống lĩnh cũng lắc lư bất định, hắn nên mang theo bộ đội cứng rắn giết ra khỏi vòng vây của quân Tống, hay là tiếp nhận điều kiện của quân Tống?

Khi bọn hắn tự hỏi vấn đề này, kỳ thật cũng đã xác định kết quả cuối cùng rồi.

Năm vạn người, mất khoảng bảy tám ngày, ngoại trừ mấy lần thăm dò phá vòng vây và thương vong hơn ba ngàn người trong công kích, về sau, những người còn lại bị Gia Luật Ngưng Hình Cung khuyên bảo, đã buông tha việc chống cự, bọn hắn biến hóa nhanh chóng, trở thành lực lượng phản đối Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Thời điểm tin tức rơi vào trong kinh đô, Trần Nguyên biết đại cục đã định, một khi quân bài Domino đã đổ xuống, sẽ làm cho phản ứng dây chuyền liên tiếp diễn ra, Gia Luật Niết Cô Lỗ căn bản là không có lực xoay chuyển trời đất.

Trần Nguyên cầm trong tay chiến báo, để xuống trước mặt Địch Thanh, nói: "Thế nào, Địch Thanh đại ca, hiện tại bộ đội của Gia Luật Niết Cô Lỗ chỉ có hơn ba mươi vạn, mà người Khiết Đan tác chiến cùng hắn đã có hơn năm vạn người đầu hàng, mấy chữ này sẽ càng ngày càng nhiều, không cần chúng ta phải ra tay, Gia Luật Niết Cô Lỗ sẽ xong thôi."

Hiện tại Địch Thanh thật sự có chút ít bội phục Trần Nguyên, sự tình Phong châu phát triển đến hiện tại, có thể nói là đã kích trí mạng đối với Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Danh vọng Trần Nguyên vốn bị chửi bới thành đồng bừa bọn, lúc này đây lại càng nhận được ca ngợi.

Tiêu Tô Ha Mã Thai đã thành lập chính quyền tại Phong châu, mà bộ đội đi tiêu diệt Tiêu Tô Ha Mã Thai lại thay đổi đầu thương, cái này không riêng gì làm cho những dân chúng kia bắt đầu hoài nghi năng lực Gia Luật Niết Cô Lỗ, mà dù là Gia Luật Niết Cô Lỗ, hiện tại cũng rất là bàng hoàng.

Địch Thanh cười nói: "Tiếp theo ngươi định làm như thế nào? Chúng ta không cần đánh hả?"

Trần Nguyên lắc lắc đầu, nói: "Không được, đánh là khẳng định phải đánh, Trụ vương cũng có ba hảo bằng hữu, Gia Luật Niết Cô Lỗ khẳng định có một đám người tử trung với hắn, đối với những người này, cuối cùng vẫn phải đánh, hiện tại chúng ta phải tạo thế, chỉ cần giúp cho tình thế Tiêu Tô Ha Mã Thai càng tốt, Gia Luật Niết Cô Lỗ sẽ càng khổ sở."

Địch Thanh nói: "Tiêu Tô nói, đã có chút quan viên bắt đầu chạy về hướng Phong châu rồi, hắn hỏi ngươi, nên an trí những quan viên này thế nào?"

Trần Nguyên lập tức đứng lên, nói: "Tuyên truyền, cực lực tuyên truyền, nhất định phải làm cho tất cả mọi người biết rõ, hiện tại Gia Luật Niết Cô Lỗ đã bị đồng bọn xa lánh."

"Vậy chuyện hoàng thượng thì sao?"

Đây đối với Tiêu Tô Ha Mã Thai mà nói, đây là đại sự, người đầu hàng và bộ đội không ngừng tăng lên mỗi ngày, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể dùng danh nghĩa một tướng quốc để đón tiếp những người đó, cái này vẫn làm cho người ta có một ít cảm giác không danh chính ngôn thuận.

Tiêu Tô Ha Mã Thai xin Trần Nguyên lập tức xác định chuyện này, hoàng thượng là do làm, hay là do Gia Luật Hồng Cơ làm, hoặc là đứa bé của Gia Luật Hồng Cơ trong tay Gia Luật Niết Cô Lỗ làm, cũng nên cho một câu trả lời thuyết phục mới được.

615. Chương 576: Chuẩn Bị Cuộc Chiến Mới

Trần Nguyên suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Chuyện này, có lẽ là để Văn Bác Ngạn làm chủ đi, ai làm cũng giống nhau thôi, ta có khuynh hướng nghiêng về Tiêu Tô Ha Mã Thai, nhưng hiện tại Văn Bác Ngạn là Xu Mật Sứ, nếu ta thay hắn hạ quyết định, chỉ sợ có chút không ổn."

Địch Thanh biết rõ, đây là một ưu điểm của Trần Nguyên, hắn có thể cho người ta đủ tôn trọng, dù cho cái tôn trọng này chỉ là sự tình trên vấn đề mặt mũi.

Trần Nguyên không hề tự hỏi vấn đề này, đứng dậy đẩy cửa phòng ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào mặt hắn, miệng nói: "Địch Thanh đại ca, để cho các huynh đệ kỵ binh đi Liêu quốc luyện tập, chuyện nơi đây vừa kết thúc, chúng ta sẽ lập tức phải đánh một hồi đại trận chiến".

Tuy Trần Nguyên ở trong Kinh Đô, nhưng tin tức Biện Kinh tuyên tới rất kịp thời, ở phương diện này, Văn Bác Ngạn làm việc không tệ, hắn biết mình phải phối hợp với bước chân của Trần Nguyên, mới có thể làm tốt mọi chuyện.

Ngay tại ngày hôm qua, Văn Bác Ngạn đưa thư gấp cho Trần Nguyên, nói cho hắn biết, Chu La quốc hiện tại đang rất sốt ruột rồi, chiến tranh đã sắp tới.

Đối với tính cách đám A Tam, Trần Nguyên có một chút hiểu rõ, đây là một đám vô tâm, không có khí độ, rồi lại tự cho là đúng.

Chuyện này vốn cũng không có gì xấu, mấu chốt nhất là bọn hắn vẫn chưa biết mình cái gì cũng không có, nhưng luôn cho là bọn họ rất mạnh mẽ, dám đi trêu chọc những đối thủ cường đại hơn bọn hắn kia.

Cái bọn hắn gọi là văn minh cổ, trong lịch sử Trường Hà chỉ là đám mây dày vừa hiện, phần lớn thời gian, bọn họ đều ở vào một loại địa vị được người khác bảo vệ.

Người La Mã [Rome], người Ả Rập, Selma và Đột Quyết, về sau chính là người Anh quốc, trên cơ bản đều đã làm thần hộ mạng cho đám A Tam.

Khả năng là cái tên thần hộ mạng này cũng không dùng chính xác, nhưng Trần Nguyên ưa thích cái chữ này, bởi vì đó là việc hắn lập tức phải làm.

Đám A Tam thuộc về cái loại thời điểm không đánh thì gào khóc kêu gọi, thực sự đánh nhau thì sợ hãi run rẩy.

Trần Nguyên cũng không dám kỳ vọng của bọn hắn có thể sánh ngang với người Đột Quyết, một khi bọn hắn đầu hàng, Đại Tổng sẽ mất thời cơ tốt nhất để tiến quân vào vùng Trung Đông.

Sự tình quyết chiến với người Đột Quyết, Trần Nguyên đã nói qua với Địch Thanh, hơn nữa Tổng triều đã làm xong công tác chuẩn bị về phương diện này.

Hiện tại nhân lực vật lực Tổng triều có thể sử dụng tương đối khổng lồ, Văn Bác Ngạn đã đạt thành hiệp nghị với các phiên thuộc quốc tại Biện Kinh kia, điều lương thực và vật tư từ tất cả các quốc gia, vận chuyển đến phía tây.

Người dân tộc Hồi Hột với kiến tạo một hệ thống buôn bán với Tổng triều, cả dân tộc Hồi Hột thập phần ủng hộ, dù sao thì chuyện này đối với bọn họ mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Đương nhiên, tất cả phí tổn phát sinh trong này, tương lai cũng phải tính tiền.

Đơn thuần từ góc độ tông quân mà nói, đối với đánh thắng trận này, Địch Thanh rất có lòng tin.

Mật thám Tổng triều làm hết phận sự, tình báo về khu Ả Rập không ngừng truyền về, chuyện này giúp cho các tướng quân Tổng triều có một chút hiểu rõ về đối thủ sắp đối mặt.

Tại phương diện binh lực, bởi vì người Đột Quyết và người Ả Rập đã đạt thành hiệp nghị cùng tồn tại, cho nên quân đội thực lực của bọn hãn rất cường đại, sơ bộ trước mắt, bọn hãn có hơn năm mươi vạn kỵ binh, nếu cả nước động viên mà nói, hãn là khoảng chừng trên trăm vạn gì đó.

Mà phương diện Tổng triều, đem vì trận chiến đấu này mà xuất binh 30 vạn, Thổ Phiên, dân tộc Hồi Hột, Mông Cổ, cùng với quốc gia người Khiết Đan tương lai do Tổng triều nâng đỡ lên đều xuất binh tương trợ.

Nhưng Địch Thanh rất rõ ràng, rất nhiều cuộc chiến tranh không chỉ đơn thuần là hành động quân sự, Địch Thanh đi theo sau lưng Trần Nguyên ra cửa phòng, hai người sống vai dọc theo đường, tiếp tục thấp giọng bàn về chuyện đánh chiến sắp tới.

”Thế Mỹ, chuẩn bị trên quân sự mặt đã đã làm xong, chỉ còn thiếu chỗ Liêu quốc, không biết cuối cùng chúng ta có thể mang đi bao nhiêu người.”

“Nhưng không có vấn đề gì, tám mươi vạn người bọn hãn không có khả năng nhào lên cùng một chỗ, chiến pháp của người Ả Rập tuy phi thường đặc biệt, nhưng chúng ta lại có nắm chắc ứng đối.”

“Hiện tại, vấn đề lớn nhất là lần này tác chúng ta chiến cách Đại Tổng quá xa, người dân tộc Hồi Hột dù sao cũng là dị tộc, lúc trước Cao Tiên Chi tướng quân Đường triều bị một trận chiến giáo huấn, chúng ta không thể không học tập, không phải tộc của ta, không thể dựa vào nổi.”

Chiến tranh Đường triều và Ả Rập ngay từ đầu phi thường thuận lợi, nhưng do bị phiên thuộc quốc phản bội, kết quả mấy vạn Đường quân không đường quay về.

Dù vậy, bọn hãn vẫn cho người Ả Rập nặng nề một kích, người Ả Rập trả một cái giá lớn lấy được thắng lợi, lại cũng không dám bước về hướng đông một bước.

Đây cũng là sự tình tất cả các tướng quân Tổng triều rất lo lắng, ở trong mắt một ít tướng quân lý trí, Tổng triều hiện tại căn bản không có điều kiện viễn chinh Ả Rập, từ trên mặt địa lý mà nói, lúc đó Đường triều kinh doanh Tây Vực nhiều năm, bọn hãn tác chiến cùng Ả Rập giống như là tranh đoạt nhà mình.

Nhưng Tổng triều không giống, cho dù người dân tộc Hồi Hột toàn lực phối hợp, nhưng phía trước dân tộc Hồi Hột còn có một đế quốc Hắc Hãn.

Đế quốc Hắc Hãn từ trước đến nay đều đi lại tương đối gần với người Ả Rập, giống như một chướng ngại vật, cũng là phiên thuộc quốc đông tuyến của người Ả Rập.

Làm cho bọn họ lo lắng nhất chính là, người dân tộc Hồi Hột có thật sự đáng tin không? Bọn hãn không khỏi sợ hãi đi theo gót Đường quân, không phải bọn hãn sợ thua, nhưng không muốn thua không minh bạch như vậy.

Trần Nguyên nhếch miệng cười một chút rồi nói: ”Địch đại ca, người biết vì sao Cao Tiên Chi lại thất bại không?”

Địch Thanh bị Trần Nguyên hỏi đến sững sờ, vấn đề này rất đơn giản, chỉ cần người hơi hiểu một chút về quân sự là biết.

Cát La Lộc đột nhiên làm phản, bọn hãn từ phía sau lưng bao vây bộ binh Đường triều, hơn nữa còn đoạn tuyệt liên lạc giữa bọn họ và kỵ binh, trực tiếp làm cho Cao Tiên Chi tan tác.

Trần Nguyên hiển nhiên biết rõ hãn muốn đưa ra đáp án này, cười cười nói: ”Hồi Hột cứ giao ho ta, người an tâm chiến tranh, chỉ cần người có thể đánh tốt trận chiến, ta cam đoan đường lui của người không có bất cứ vấn đề gì.”

Dị tộc nhất định phải dùng, bởi vì trong số bọn họ quả thật có một ít nhân tài rất xuất sắc, hơn nữa chỉ cần dùng tốt, những người kia sẽ trung thành và tận tâm với Hán tộc.

Nếu như không có dị tộc mà nói, chỉ bằng vào lực lượng người Hán Đường, triều căn bản không có khả năng đi bước chân xa như vậy, đi tranh đoạt Trung Á cùng Ả Rập.

Thuận tiện nói một câu, Cao Tiên Chi là người Đường triều, nguyên quán là đế quốc Đại Đường.

Bất kể là Đường triều thời nay, hay là thế kỷ hai mươi mốt, nước Mỹ, không thể phủ nhận đều bá chủ cả thế giới, bọn hán đều có một đặc điểm chung, chính là có thể chứa nạp những dân tộc khác, kỳ thị nhất định sẽ có, nhưng chính sách của bọn hán có thể cho dân tộc khác và cư dân bốn quốc có cơ hội hòa nhập.

Cao Tiên Chi phạm sai lầm là tại thời điểm lực lượng của hán vẫn chưa có hoàn toàn đứng vững ở Đường triều, đã cưỡng ép phát động quyết chiến cùng Ả Rập.

Nói cách khác, hán đang dùng lực lượng một đầu ngón tay Đường triều, vật lộn với cả Ả Rập đế quốc, hán đè nặng người Ả Rập, đánh suốt năm ngày, lại bởi vì đối phương nhân số quá nhiều, thủy chung không có biện pháp lấy được thắng lợi cuối cùng, bị người Ả Rập xúi giục người bên hán phản lại.

616. Chương 577: Đi Hết

Lúc này đây Trần Nguyên lại chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, ở trong mắt Trần Nguyên, điều kiện có lợi nhất đối với Tống triều là lực lượng chủ yếu của người Ả Rập hiện tại đều tập trung ở phương tây, còn có cả phòng tuyến Đông Bắc cực kỳ suy yếu, tạo cho Tống triều cơ hội tập kích.

Trần Nguyên cũng không nghĩ đến chuyện thoả cái đã đánh ngã Ả Rập, đối với Tống triều mà nói, đó là một việc rất khó khăn, muốn trả giá thương vong trọng đại.

Mục tiêu chiến dịch này của hán rất rõ ràng, thứ nhất, biểu hiện ra vũ lực quân Tống trước Ả Rập và chút ít phiên thuộc quốc, thứ hai, gắng mở ra một cánh cửa đi thông vùng Trung Đông.

Địch Thanh nhìn Trần Nguyên không nói gì thêm, nhưng nét mặt của hán đã cực kỳ rõ ràng, đang mang an toàn của hơn mười vạn đại quân, không phải Trần Nguyên há miệng cam đoan là có thể làm cho hán tin tưởng.

Địch Thanh cũng tỏ thái độ này, những người khác càng không cần phải nói.

Trần Nguyên bỗng nhiên dừng bước chân lại, nói: "Ta nói có thể làm được, thời điểm người chiến tranh, ta sẽ tự mình đi đến chỗ dân tộc Hồi Hột, chừng nào người trở về, ta sẽ rời đi."

Lúc này Địch Thanh mới yên lòng, hán có chút hiểu biết về Trần Thế Mỹ, biết rõ đây là một người rất sợ chết, hán chịu đi dân tộc Hồi Hột, dân tộc Hồi Hột sẽ an toàn.

Địch Thanh xấu hổ cười một chút, muốn che dấu sự hoài nghi của chính mình vừa rồi: "Thế Mỹ, không phải ta không tin người, chỉ là vì sự tình quá lớn, lúc này đây nếu thành công, vị trí quân nhân chúng ta trong hơn mười năm về sau cũng có thể tiếp tục bay lên."

"Nhưng chúng ta nếu như bị giam ở địa phương này không ra được, có lẽ không bao lâu nữa, đám sĩ phu đã nghĩ đến chuyện bắt để chúng ta thu đao, cho nên, ta không thể không đặc biệt chú ý đến chuyện này."

Quân nhân cần chiến tranh, nhưng một khi Đại Tống bị nhốt tại Đông Á, phiên thuộc quốc chung quanh trên cơ bản đều đã thần phục, trận chiến cần đánh thật sự không còn bao nhiêu.

Đánh trận nhỏ cũng không đến mức phải giữ lại nhiều bộ đội như vậy, cho nên, kết quả lần chiến tranh này như thế nào, khả năng sẽ quan hệ đến số mạng quân nhân về sau, Địch Thanh lo lắng không phải là không có đạo lý.

Trần Nguyên rất tùy ý nói: "Ta biết, các người yên tâm đi, nói cho các tướng quân bên dưới, ta trải đường tốt rồi, có thể đi ra ngoài hay không, phải xem bản lãnh của các người."

Nói tới chỗ này, Trần Nguyên hít sâu một hơi, nói: "Tốt rồi, đợi bãi bình được Gia Luật Niết Cô Lỗ kia, chúng ta sẽ lập tức giết ra ngoài, binh quý thần tốc."

Thế cục của Gia Luật Niết Cô Lỗ bây giờ đã tương đối bị động, Trần Nguyên không dùng biện pháp đối phó Lý Nguyên Hạo để đối phó hán, nhưng hán phát hiện kết cục của mình và Lý Nguyên Hạo càng ngày càng tương tự.

Tựa như cục diện Đảng Hạng diệt vong trước kia Lý Nguyên Hạo đối mặt, người phản loạn hán càng ngày càng nhiều, đại thần trên triều đình càng ngày càng ít.

Hôm nay, Hầu Năng chạy.

Gia Luật Niết Cô Lỗ biết rõ Hầu Năng chính là một người không có cốt khí, thời điểm Tiêu Thát Ha Mã Thai đặc thể, Hầu Năng là trợ thủ đặc lực của Tiêu Thát Ha Mã Thai, đợi mình trở lại, Hầu Năng không chút do dự từ bỏ Tiêu Thát Ha Mã Thai.

Hiện tại Tiêu Tô Ha Mã Thai đã trở lại, tính cách Hầu Năng đã xác định hẳn không thể trung thành với mình.

Hắn phát hiện, kỳ thật mình rất đáng thương, Lý Nguyên Hạo cuối cùng còn có một thê tử đồng ý đi chết cùng hắn, nhưng lão bà của mình thì sao? Thê tử vừa mới ngồi trên vị trí hoàng hậu, ngày hôm qua rõ ràng đã khuyên bảo Gia Luật Niết Cô Lỗ đầu hàng, cái này lại làm cho hắn phi thường thương tâm.

Hắn rất muốn tìm một người nói chuyện, nói ra sự ủy khuất, phần nộ, không cam lòng trong nội tâm, còn có cả khát vọng chưa được thực hiện, có lẽ về sau cũng sẽ không thể thực hiện.

Hắn là anh hùng, tối thiểu nhất cũng coi như một hào kiệt, nhưng anh hùng cũng có thời điểm tịch mịch, hẳn cần một người nghe hắn thổ lộ hết tâm tình.

Đám đàn bà kia không được, đại thần cả triều hiển nhiên cũng không phải người hắn có thể thổ lộ.

Thậm chí bộ đội mình đã từng tin cậy nhất, cũng theo những tướng lĩnh kia, từng bước từng bước rời đi, Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng cảm thấy bọn hắn không đáng tin, kiện tại còn lưu lại bọn hắn, nhưng ngày mai thì sao đây?

Có lẽ sau khi về nhà, nhìn thấy một vị khách từ phương xa đến, có lẽ vợ con trong nhà sẽ khóc lóc kể về một hồi, ngày hôm sau, bọn hắn sẽ biến mất vô tung vô ảnh.

Còn đức một chút, sẽ lưu lại bộ đội cho mình, thậm chí ghi một phong thư nói xin lỗi mình, nhưng không có đức, không riêng gì mang bộ đội đi, trước khi đi còn náo loạn một trận, để tranh thủ về sau có thể vượt qua ngày tốt lành.

Gia Luật Niết Cô Lỗ đi ở trên đường vào đại lao, hẳn thật sự có rất nhiều chuyện không rõ, có rất nhiều lời muốn nói, hẳn cảm thấy, có lẽ Trương Tầm Lệ đang bị nhốt ở trong đại lao có thể nghe hai câu mình nói.

Có phải là rất buồn cười không? Trên triều đình, mọi người đang nghe chỉ thị của hắn, hậu cung hẳn không có ba nghìn giai nhân, nhưng mười mấy người vẫn phải có, hiện tại hẳn lại muốn đến tìm tù phạm bị nhốt trong nhà tù.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng cảm thấy có chút khó tin.

Nhưng hắn vẫn đến.

Mở cửa nhà lao ra, một đội lính canh ngục tranh thủ quỳ xuống, nói: "Tham kiến hoàng thượng "

Gia Luật Niết Cô Lỗ gật gật đầu, nói: "Ừm, các người đều đi ra ngoài đi."

Chạy trốn không riêng gì những đại thần kia, ngay cả những cá con tôm nhỏ này cũng đang tự mưu đường ra, một cái nhà tù to như vậy, hiện tại chỉ có mười lính canh ngục.

Đội trưởng nhà lao mang người rời đi, về sau, Gia Luật Niết Cô Lỗ từ từ đi đến trước cửa nhà lao Trương Tầm Lệ.

Hắn có một bụng lời nói, muốn tìm người khác thổ lộ hết, nhưng đến lúc này, hắn lại phát hiện mình không biết nên bắt đầu nói từ nơi nào.

Dỡ ngụy trang cường hãn bên ngoài xuống, về sau, cả người hắn mệt mỏi, phát ra một tiếng thở dài, cả thân thể tựa vào cột gỗ, mềm nhũn ngồi dưới đất.

Trong phòng giam, Trương Tầm Lệ nhìn hắn thể hiện dạng này, liền cười ha ha một tiếng, hỏi: "Như thế nào? Sắp thua rồi à?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ rất chán chường gật đầu.

Trương Tầm Lệ lại không có bao nhiêu cảm giác ngoài ý muốn, cũng không cười nhạo cho hắn, chỉ nói: "Ta nhớ tiên hoàng khi còn tại thế đã nói qua, Trần Thế Mỹ này là một người rất khó đối phó, bất kể là người, hay là hoàng thượng, đều không phải là đối thủ của hắn."

Tiên hoàng trong miệng Trương Tầm Lệ là Liêu Hưng Tông, hoàng thượng là Gia Luật Hồng Cơ, bởi vì từ đầu đến giờ, Trương Tầm Lệ đều không thừa nhận Gia Luật Niết Cô Lỗ.

"Ta vì Khiết Đan, có thể làm bất cứ chuyện gì, ta suy nghĩ tất cả biện pháp làm cho bọn họ sống sót, giúp cho Liêu quốc có thể tiếp tục tồn tại trên thảo nguyên, nhưng vì cái gì bọn hắn còn muốn rời khỏi ta?"

Giọng điệu Gia Luật Niết Cô Lỗ có chút thê lương, hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Một cái chân của Trương Tầm Lệ bị Gia Luật Niết Cô Lỗ cắt đứt, hắn kéo thân thể của mình đến gần cửa lao, nhìn sắc mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ, cười ha ha một tiếng, nói: "Không phải mỗi người đều đồng ý chiến đấu vì dân tộc, tuy ta bị người giam ở chỗ này, nhưng chuyện bên ngoài, những cái ngục này cũng thường xuyên nói cho ta biết, người có biết không, kể cả đội trưởng nhà lao vừa rồi, đều đang nghe ngóng làm sao có thể đi về phía nam, người không có hi vọng đâu."

Gia Luật Niết Cô Lỗ bỗng nhiên hung hăng nện một quyền ở trên thanh gươm: "Ta sẽ giết bọn họ."

617. Chương 578: Liêu Chết

Trương Tầm Lệ hừ một tiếng rồi nói: "Ngoại trừ giết bọn họ ra, người còn có thể làm cái gì? Bọn hắn không hiểu chính trị, cũng không hiểu kinh tế, bọn hắn thậm chí nghĩ mỗi tháng có thể kiếm được chút ít tiền trở về, để cho vợ con của bọn hắn có cái ăn, không phải chịu đói, người nói cho ta biết, bọn hắn yêu cầu như vậy có quá đáng sao?"

Không đợi Gia Luật Niết Cô Lỗ trả lời, Trương Tầm Lệ lại hỏi thêm một câu: "Yêu cầu này tựa như hoàng thượng người muốn làm cho giang sơn ổn định, bọn hắn chỉ muốn làm cho người nhà của mình có thể còn sống, người đang cố gắng ở đây, nhưng bọn hắn không nhìn thấy hi vọng."

Lời nói đến bên miệng Gia Luật Niết Cô Lỗ lại bị Trương Tầm Lệ đè ép đến mức bắn trở về, khóe miệng của hắn run rẩy hai cái, yêu cầu này xác thực là không quá đáng.

Giọng điệu Trương Tầm Lệ biến thành hòa ái: "Không nên trách bọn hắn, chỗ hấp dẫn nhất phía nam đó là có thể làm cho bọn họ sống sót, ở chỗ người, bọn hắn không nhìn thấy hi vọng, bọn hắn tự nhiên sẽ bỏ đi, bọn hắn rất sợ chết, bởi vì bọn hắn sống vì người nhà."

Gia Luật Niết Cô Lỗ không nói gì nữa, Trương Tầm Lệ cũng không nói chuyện, cách một cửa lao, hai người cứ trầm mặc ngồi như vậy.

Một người mặc quần áo kẻ tù tội, một người mặc long bào kim sắc, bên cạnh, các phạm nhân nhìn Gia Luật Niết Cô Lỗ, cũng không ai nói cái gì.

Trong lòng vốn còn có rất nhiều vấn đề, nhưng hiện tại, Gia Luật Niết Cô Lỗ thật sự cảm giác mình cả người thoải mái hơn nhiều.

Sau một lúc lâu, hắn bỗng nhiên nói chuyện: "Người có thể giúp ta không?"

Trương Tầm Lệ lắc đầu, nói: "Không thể."

"Vì Đại Liêu cũng không thể sao?"

"Nếu như lúc trước, thái hậu chấp chính, người có thể cùng ta phụ tá thái hậu, Đại Liêu còn có hi vọng, hiện tại, cho dù ta giúp người, thật sự là không có biện pháp."

Gia Luật Niết Cô Lỗ không nói cái gì nữa, nên hỏi hắn đã nói rồi, công danh lợi lộc, Trương Tầm Lệ đều không để ý.

Một lúc sau, trong nội tâm Gia Luật Niết Cô Lỗ bỗng nhiên quyết định chủ ý, xoay đầu lại nhìn Trương Tầm Lệ, Trương Tầm Lệ phát hiện trong ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ rõ ràng tràn đầy vẻ kiên nghị, trong nội tâm không khỏi bội phục.

Người trẻ tuổi này thật sự không tệ, lúc trước nếu như Liêu Hưng Tông trực tiếp giao vị trí cho hắn, Liêu quốc thật sự có thể đánh một trận với Tống triều.

”Được rồi, người nói cho ta biết, hiện tại ta nên làm như thế nào?” Thời điểm Gia Luật Niết Cô Lỗ hỏi lời này, khóe miệng hiện lên dáng tươi cười.

Trương Tầm Lệ biết rõ trong lòng hắn đã có ý định, hiện tại hỏi mình, chỉ là muốn xác định một tí mà thôi.

”Mang theo người của người đi đánh nhau, chờ đợi thêm nữa, ngay cả cơ hội này, người cũng không có.”

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn thẳng Trương Tầm Lệ, nói: ”Tiêu Tô Ha Mã Thai kia hiện tại có mười tám vạn người bên người, do Gia Luật Ngưng Hình Cung thống soái, trước kia bọn hắn đều là bộ hạ của ta, hơn nữa còn trang bị rất tốt, thực lực quân Tống đã là thứ chúng ta không có biện pháp khiêu chiến rồi, bảo ta đi đánh? Người có biết có thể ta sẽ chết hay không.”

”Vậy người đi tìm chết là tốt rồi.”

Trương Tầm Lệ trả lời rất thống khoái: ”Người hiện tại có thể lựa chọn đầu hàng, nhưng ta không hi vọng người làm như vậy, bởi vì người là hoàng đế Đại Liêu, người phải dùng hành động của người lưu lại cái gì cho tương lai người Khiết Đan, hi vọng, hoặc là dũng khí.”

Ánh mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ càng lúc càng nóng bỏng, Trương Tầm Lệ biết mình đã nói đúng ý nghĩ trong lòng hắn: ”Lúc trước Lý Nguyên Hạo cũng có cơ hội như vậy, hắn có thể không cần Đẳng Hạng, mang theo kỵ binh của hắn sát nhập Đại Tống, như vậy có lẽ hắn có thể tìm được Tống triều hòa bình, kém nhất cũng có thể lại làm cho người Đẳng Hạng hiện tại có một tí sùng kính đối với hắn.”

”Nhưng Lý Nguyên Hạo không nỡ, hắn gian nan đi vào, Trần Thế Mỹ lại không ngừng đánh hắn, cuối cùng, đại vương Đẳng Hạng vô cùng cường tráng đã mệt chết, người xem Đẳng Hạng hiện tại xem, còn có mấy người nhớ Lý Nguyên Hạo?”

Gia Luật Niết Cô Lỗ nở nụ cười, nói: ”Ta cũng nghĩ như vậy, đập nổi dìm thuyền, tử chiến đến cùng, cho dù là chết trận, ta cũng tuyệt đối không để cho Trần Thế Mỹ an bài vận mạng của ta.”

Trương Tầm Lệ gật gật đầu, kéo đoạn chân đến góc phòng.

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn hắn gian nan hoạt động thân thể, cũng đứng lên, hỏi: ”Không tiễn ta đoạn đường sao?”

Trương Tầm Lệ nằm tại đó, ôm quyền nói: ”Hoàng thượng bảo trọng.” Sau khi nói xong, liền nhắm mắt lại.

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười ha ha, đây là lần đầu tiên gọi Trương Tầm Lệ hắn là hoàng thượng: ”Người đâu”

Vệ đội cùng mấy lính canh ngục chờ ở bên ngoài cửa lập tức tiến đến, hỏi: ”Vạn tuế, có gì phân phó?”

Bước chân Gia Luật Niết Cô Lỗ không ngừng chút nào, đi rất tương đối kiên quyết: ”Thả tất cả mọi người trong này ra cho ta.”

Tháng chín năm thứ tư Hoàng Hữu, hoàng đế Liêu quốc Gia Luật Niết Cô Lỗ bỗng nhiên làm ra một cử động kinh người, hắn cử động toàn bộ binh lực, binh chia làm hai đường, dưới tình huống vật tư không đủ, cấp dưỡng không đủ, thậm chí chiến lược cũng không có chuẩn bị đủ, bỗng nhiên từ Thượng kinh giết xuống dưới.

Một đường mười ba vạn người, dọc theo Vĩnh Yên Sơn Nam xuống dưới, lao thẳng tới hang ổ Phong châu của Tiêu Tô Ha Mã Thai.

Một đường khác do Gia Luật Niết Cô Lỗ tự mình dẫn đầu, vượt sông, trải qua Vĩnh Châu, Vĩnh Yên, tập kích Kinh Đô.

Cái này quả nhiên là làm cho Trần Nguyên không kịp trở tay, trong vòng ba ngày ngắn ngủn, địa bàn Tiêu Tô Ha Mã Thai thu phục lại lần nữa rơi vào tay giặc, những người khiêng đại kỳ phản kháng Gia Luật Niết Cô Lỗ kia bị Tiêu Bân giết một đường lui, những người kia chỉ lo chạy, chờ thời điểm đến Phong châu, cơ hồ toàn bộ quân đội đã loạn rồi, cuối cùng có quân Tống trợ giúp mới đứng vững đầu trận tuyến.

Mà Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng giống như vậy, mật thám Tống triều căn bản không đưa tới bất cứ tin tức gì, bởi vì trước khi Gia Luật Niết Cô Lỗ xuất binh, bất kể là quân đội hay là vật tư, đều không phát hiện hiện tượng tập kết.

Tại vùng Hoàng Thủy, Gia Luật Niết Cô Lỗ gặp đúng hai vạn kỵ binh thủ hạ của Tiêu Tô Ha Mã Thai, qua một canh giờ đã bị đánh tan, bộ đội Liêu quốc vượt qua Hoàng Thủy, thẳng hướng Vĩnh Châu.

Quân coi giữ Vĩnh Châu binh lực bạc nhược yếu kém, thủ tướng không dám chống cự, bỏ thành trì đào tẩu.

Gia Luật Niết Cô Lỗ phá được Vĩnh Châu, sau đó suốt đêm phái kỵ binh nhẹ tập kích, tại rạng sáng ngày kế tiếp, đã phá được khu Vĩnh Yên.

Nơi đây hiện tại đã là khu biên cảnh Đại Tống rồi, quân tiên phong bỗng nhiên tới, không chỉ nói những dân chúng Liêu quốc vừa mới quy phục Tống triều kia nguyên một đám hoảng sợ không thôi, sợ bị Gia Luật Niết Cô Lỗ trả thù, chính là Trần Nguyên cũng hơi loạn.

Trần Nguyên thở dài một tiếng, ném một phong chiến báo ở trên mặt bàn: "Gia Luật Niết Cô Lỗ điên rồi, hẳn thật sự điên rồi."

Địch Thanh gật đầu, nói: "Nhìn ra được, bây giờ hẳn chỉ cầu chết nhanh, không muốn để cho người từng bước một khóa tay hãn, hai mươi ba vạn đại quân, hẳn là lực lượng cực hạn hẳn có thể động, hơn nữa ở dưới tình huống không có bất kỳ chuẩn bị gì giết ra, Thế Mỹ, trận này không đánh không được."

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nói: "Xem ra ta đã bức quá độc ác, nếu đây thường lỏng một ít thì tốt rồi, kế hoạch của chúng ta cũng phải thay đổi toàn bộ, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến chuyện chúng ta hợp tác với dân tộc Hồi Hột."

Địch Thanh nói: "Bây giờ không phải là thời điểm cân nhắc những điều này, hẳn đã đến đây, chúng ta không có lý do gì buông tha cho hãn, Thế Mỹ, chúng ta có ba vạn bộ binh trong Kinh Đô, kỵ binh hai vạn, bộ đội chung quanh đã bắt đầu tập kết, trong vòng mười ngày, chúng ta có thể tập kết hai mươi vạn bộ kỵ, trong Kinh Đô không có vấn đề gì."

"Vậy thì Phong châu?"

"Người yên tâm đi, Văn Quảng chủ trì đại cục tại đó, mặt đối mặt độ sức quân sự, người Liêu quốc không chiếm được tiện nghi."

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Được rồi, nắm tay quả đấm người ta đã vung đến rồi, chúng ta không thể ra mặt ngăn cản, Địch Thanh đại ca, giao cho người đánh."

Trong lòng Địch Thanh đã sớm có kế hoạch, nói: "Hi vọng duy nhất của Gia Luật Niết Cô Lỗ chính là đánh bại Kinh Đô trước khi bộ đội chúng ta chưa tập kết, đây cơ hồ là chuyện không thể, ngày mai ta sẽ dẫn kỵ binh đi nghênh chiến tiên phong của hãn, áp chế sĩ khí của hãn, người dẫn theo bộ binh thủ thành, nhớ kỹ, chú ý địch nhân lừa lấy thành."

Trần Nguyên cũng biết, Trung Kinh Đô tốt xấu cũng là một tòa thành lớn, không nói hiện tại sức chiến đấu và vũ khí quân Tống đã được tăng lên trên phạm vi lớn, dù đặt ở lúc trước, có ba vạn quân Tống phòng thủ, người Liêu quốc muốn công phá, ít nhất cũng cần thời gian nửa năm, Gia Luật Niết Cô Lỗ rất có thể sẽ phái người đến lừa thành.

"Tốt, tiểu đệ ở chỗ này chúc đại ca mã đáo thành công, lập một công lớn, chuyện nơi đây cứ giao cho ta là được."

Địch Thanh biết rõ, lúc này đây đã là một trận đánh cuối cùng với Liêu quốc rồi, cũng là một trận quyết đấu kỵ binh quy mô lớn nhất từ khi Tống triều khai quốc đến nay, so với ban đầu ở phủ Hà Gian, Dương Văn Quảng trùng kích Gia Luật Hồng Cơ, quy mô còn lớn hơn rất nhiều, có thể chỉ huy trận chiến dịch này, thật sự là vinh hạnh của một tướng quân.

Mang theo hai vạn kỵ binh giết ra Trung Kinh Đô, không đi được nửa ngày, ngay tại bên ngoài sáu mươi dặm đã gặp kỵ binh người Liêu quốc phân tán ra cướp bóc.

Những người kia không để lối thoát đối với đám người chạy nạn, căn bản không thèm cân nhắc những người này phần lớn đều giống như bọn họ, là dân chúng tộc Khiết Đan.

Địch Thanh giết lùi những binh lính này về, lại để cho dân chúng chạy nạn tranh thủ thời gian lui về phía sau.

Đã có bóng dáng kỵ binh Liêu quốc, cuộc chiến đã không xa.

Kỵ binh Liêu quốc cướp bóc thối lui không quá một lát, bên tai Địch Thanh liền nghe thấy âm thanh sừng trâu thê lương của người Liêu quốc, "ô ô", tiếng vang từ phía chân trời đập trở lại, từng trận bụi đất do móng ngựa dẫm xuống đất đập vào mắt.

Xa xa, kỵ binh Liêu quốc sắp xếp thành đội ngũ chỉnh chu, nhanh chóng phóng như bay trên bình nguyên, từ xa nhìn lại, chắc cũng có hai vạn kỵ binh, đánh tới trước mặt mãnh liệt giống như sóng lớn, trong lúc pháp phòng đó, phát ra thanh âm nổ vang điếc cả tai.

Khí thế mạnh mẽ, lực lượng hùng hồn, như muốn làm cho cả trời đất động dậy, sức mạnh triệt để bộc phát.

Sự tình có chút phiền toái, chiến thuật kỵ binh Liêu quốc cực kỳ xuất sắc, bọn hắn không xông đến ngay phía trước mặt quân Tống, mà là đi một vòng thật lớn, quân tiên phong trực chỉ cánh quân Tống mà đánh.

Trương Trung vừa vặn quay mắt về phía đối phương, cơ trên mặt phía dưới mũ bảo hiểm dày đặc không tự chủ được mà nhúc nhích, hắn phảng phất như đã ngửi thấy được hương vị huyết tinh, cái loại hương vị này đâm chọc vào sâu trong não của hắn, lại làm cho huyết dịch hắn sôi trào lên trong khoảnh khắc.

Đánh trận chiến nhiều năm như vậy, hắn đã có thói quen, nếu như cách vài ngày không ngửi thấy mùi huyết tinh này, cảm giác toàn thân hắn sẽ rất không thoải mái.

Binh sĩ thủ hạ của hắn phần lớn đều giống như hắn, đều lão binh kinh nghiệm chiến trường, đối mặt với kỵ binh địch phô thiên cái địa, không hề có cảm giác sợ hãi, không lùi bước.

Bọn hắn ôm tâm phải chết, thông dong đối mặt với trận chém giết sắp bắt đầu.

Người Liêu quốc tới gần, lại tới gần hơn một ít, sau lưng Trương Trung bỗng nhiên truyền đến một hồi thanh âm trống trận, hắn phản xạ có điều kiện, giơ cánh tay của mình lên, quân Tống bắt đầu chuẩn bị chém giết.

Kỵ binh hạng nặng kéo mặt nạ bảo hộ trên mặt mình xuống, người bắn nỏ bưng cung nỏ của mình lên, khinh kỵ binh giơ trường thương sáng như tuyết lên, những kia quân Tống tay cầm mũi tên răng sói trên bả vai, âm ảnh tử vong đột nhiên bao phủ tất cả mọi chỗ trên bình nguyên.

Địch nhân đang tới gần, ở khoảng cách này, nếu không xung phong, chẳng khác nào là tặng tốc độ cho người Liêu quốc.

Ngay tại thời điểm trong lòng Trương Trung có chút nghi kỵ, tiếng trống trận bên tai bỗng nhiên biến thành dồn dập, Trương Trung giống như bị người ta chém một đao, đột nhiên điên cuồng gầm lên: "Các huynh đệ, giết!"

Nguyên một đám binh sĩ quân Tống như là bị bệnh tâm thần, điên cuồng rống lên, quơ vũ khí trong tay, giống như hung thần ác sát, như lang như hổ chạy về hướng kỵ binh ở chính giữa bình nguyên.

Kỵ binh hạng nặng đi phía trước, cung tiễn binh đi theo, đại quân bày ra một đội ngũ xung phong hình nhọn khổng lồ, giống như bài sơn đảo hải, âm âm nghiêng về phía người Liêu quốc.

Song phương vẫn chưa tiếp xúc, cung nỏ và mũi tên lông vũ đã bắt đầu không ngừng bay múa trên bầu trời.

Trương Trung nghe được từng tiếng kêu thảm thiết phía sau lưng mình, cũng chứng kiến người Liêu quốc phía trước nguyên một đám ngã xuống dưới ngựa, hắn mặc kệ những chuyện này, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào mũi tên địch nhân phía trước, nhiệm vụ của mình là đánh nát, phá tan.

Người cầm mũi tên song phương đều là binh sĩ tinh nhuệ nhất, thời điểm binh khí Trương Trung và đối phương giao thoa cùng một chỗ, hắn căn bản thấy không nhìn rõ binh khí địch nhân trước mắt, vô ý thức

dựa theo lộ tuyến mình đã nghĩ kỹ, bỏ một đao về phía đối với, chỉ nghe đến một hồi âm thanh kim loại va chạm, trên cánh tay truyền đến từng đợt cảm giác chết lặng.

Hắn lại hét lớn một tiếng, nhiệt huyết toàn thân dường như đều đang điên cuồng dâng lên.

Thật sự, mặc dù hắn là lão binh rồi, nhưng trong hoàn cảnh này vẫn không có biện pháp khống chế sự hưng phấn của mình, những binh lính kia cũng giống như vậy, đối thủ cũng như thế, tất cả mọi người cùng nhau đem hết toàn lực mà rống to kêu to.

Trái một tý, phải một tý, dùng sức quơ binh khí của mình, thẳng đến khi bị đối thủ chém ngã lên trên mặt đất, không còn có khí lực kêu to mới thôi.

Người Liêu quốc trong lần giao phong thứ nhất đã rơi vào hoàn cảnh xấu, giống như trận chiến Gia Luật Ngưng Hình Cung, bọn hắn chợt phát hiện chiến thuật kỵ binh gần đây vẫn được mình coi là kiêu ngạo, rõ ràng không thể thi triển trước mặt quân Tống.

Những kỵ binh hạng nặng kia mặc khôi giáp dày đặc, có tác dụng bảo vệ rất tốt, thời điểm hai mũi tên đụng vào nhau, tốc độ người Liêu quốc ngã xuống so với quân Tống thì nhanh hơn rất nhiều.

Nếu từ giữa không trung xem xét toàn bộ chiến trường, có thể phát hiện mũi tên quân Tống tiếp tục đi tới, chỉ chậm một ít, nhưng mũi tên người Liêu quốc đã không tồn tại.

Binh sĩ Liêu quốc đằng sau căn bản nhìn không thấy tình huống phía trước, vẫn đang tiếp tục Xung phong.

Quân Tống cũng giống như vậy, Dịch Thanh chỉ có thể dựa vào vị trí một cây chiến kỳ cao ngất di động để phán đoán tình thế song phương lúc này.

Chiến kỳ quân Tống không ngừng đi về phía trước, cái này lại làm cho Dịch Thanh yên tâm hơn không ít, hắn đột nhiên dậm thẳng thân hình trên lưng ngựa, quay nói với lính liên lạc: "Nổi trống, đội thứ hai đánh bọc cánh."

Theo đội thứ hai quân Tống phóng ra, đội ngũ thứ hai của người Liêu quốc cũng giết lên, tiếp tục giết thành một đoàn với quân Tống.

Tất cả sắc cờ xí đưa mệnh lệnh xuống, liên tục được quan chỉ huy song phương ra mệnh lệnh múa may, tiết tấu kèn và trống trận không ngừng biến hóa, mà mỗi một lần biến hóa, đều ý nghĩa là có hàng trăm hàng ngàn binh sĩ ngã xuống dưới binh khí đối phương.

Dịch Thanh nhìn ra, Gia Luật Niết Cô Lỗ lúc này đây đang mang tinh nhuệ Liêu quốc đến, mặc dù thế cục chiến trường từ lúc bắt đầu đã phi thường bất lợi đối với bọn họ, nhưng từ tướng quân đến binh sĩ, vẫn điên cuồng như lúc ban đầu.

Cung tiễn thủ Liêu quốc cũng đang tiến hành đổ sức với quân Tống, bọn hắn tận tình mà nghiêng tên nổ của mình ra, ý đồ ngăn chặn đối thủ.

618. Chương 580: Chiến Thắng Đầu

Cung nỏ rậm rạp chằng chịt bay khắp trời, mũi tên dài không kiêng nể gì cả, tùy ý xuyên thẳng qua chiến trường, thỉnh thoảng có binh sĩ trúng tên rơi xuống dưới ngựa, hoặc là chiến mã trúng tên ngã sấp xuống, cùng nhau bay ra ngoài, đảo mắt đã bị chiến mã chạy như điên đạp đến huyết nhục mơ hồ.

Hương vị huyết tinh không phải là một loại ảo giác, thù hận trong nội tâm mỗi một sĩ binh bị thiêu đốt kịch liệt.

"Giết...giết chết bọn hắn..." Toàn thân Trương Trung chăm chú dán trên lưng ngựa, điên cuồng hét lên khàn cả giọng, tuy kỵ binh hạng nặng xuyên thủng được mũi tên đối phương, nhưng người Liêu quốc áp chế bọn họ thành một đồng, căn bản không có biện pháp triển khai đội hình.

Mà bọn hắn không thể triển khai, lại làm ảnh hưởng đến chút ít binh sĩ tay cầm mũi tên rằng sói phía sau bọn họ.

Trương Trung biết rõ, mình phải tản ra, lập tức tản ra.

Lúc này, Địch Thanh cũng chứng kiến rõ ràng khôn cảnh của Trương Trung.

”Nâng nỏ...” Địch Thanh lại một lần nữa đứng giữa người dậy, hai tay triển khai, dùng âm thanh lớn nhất hô lên.

Tiếng trống trận lập tức thay đổi, hai hàng quân Tống cuối cùng lập tức bưng cung nỏ lên, đồng thời có vài đội bắn nỏ không để ý nơi nào là phạm vi bắn của người Liêu quốc, nhanh chóng xông tới, tên nỏ tốt nhất chỉ đợi bắn.

”Phóng.” Địch Thanh hét lên điên cuồng.

Tên nỏ xé rách không khí, tiếng kêu thê lương mà chói tai vang vọng khắp trời, đường cong cung nỏ quân Tống phi thường nhỏ, điều này xác định tốc độ của bọn nó nhanh hơn, tính tập kích đột nhiên rất mạnh, trong chớp lát, binh sĩ Liêu quốc đã ngã xuống mấy trăm người.

Trương Trung chỉ cảm thấy áp lực bên người mình bỗng nhiên giảm bớt, vui mừng quá đổi, liền quát: ”Mười người một đội, giết ra ngoài.”

Kỵ binh hạng nặng quân Tống lập tức tản ra, sau lưng, những binh sĩ tay cầm răng sói kia như lang như hổ đánh tới, người Liêu quốc giống như lá rụng trong cuồng phong, vô lực, bất lực, bị răng sói quét ngang qua.

Đội hình một khi được triển khai, tất cả binh chủng quân Tống phối hợp tác chiến nhuần nhuyễn, ưu thế lập tức thể hiện ra, đại trận Liêu quốc bắt đầu bị xuyên thủng, rất nhiều binh sĩ Liêu quốc căn bản không được trợ giúp, chỉ có thể một người đối mặt với vài loại binh khí của quân Tống công kích, tỉ lệ thương vong của song phương lại một lần nữa kéo xa.

Tướng quân Liêu quốc xem xét tình huống này, đã không có biện pháp bình tĩnh đứng chỉ huy, nhanh chóng bưng trường thương trong tay lên.

”Giết...”

Mang theo thân vệ binh sĩ của mình, làm việc nghĩa không được chùn bước, phóng tới hướng quân Tống.

Chi bộ đội này là dòng chính của Gia Luật Niết Cô Lỗ, tướng quân cũng là thân tín của hắn, dù cho phía trước là núi đao biển lửa, cũng phải giết lên, không chết không ngừng.

Tiếng trống như sấm, tiếng kèn giống như cuồng phong phần phật, Địch Thanh lăng lăng nhìn thế cục trên chiến trường, khóe miệng lộ ra đầy vẻ mỉm cười.

Không tệ, thật sự không tệ, chiến đấu chưa tới một canh giờ, tiên phong Liêu quốc đã không duy trì được, bọn họ đầu tư toàn bộ hai vạn người vào chiến đấu, mà trong tay Địch Thanh còn có sáu ngàn người không nhúc nhích.

Nói cách khác, trên bình nguyên, trên chiến trường người Liêu quốc ưa thích trước kia, quân Tống dùng một vạn bốn ngàn người đánh bại hai vạn kỵ binh Liêu quốc, dùng phương thức người Liêu quốc trước kia am hiểu nhất, chỉ cần chưa tới một canh giờ, đã đánh bại Liêu quốc.

Được, nhanh chấm dứt chiến đấu thôi, Gia Luật Niết Cô Lỗ ở phía sau đang dẫn theo mười vạn đại quân đến.

Địch Thanh không muốn thử hai vạn kỵ binh Tống triều này có thể đánh tan mười vạn đại quân của Gia Luật Niết Cô Lỗ hay không.

”Giết...” Địch Thanh giờ trường thương trong tay mình lên, sáu ngàn quân Tống bên người, nguyên một đám giống như là hổ đói xuống núi, mang theo bụi mù đầy trời, chạy nhanh về hướng người Liêu quốc.

Chiến cuộc đã định, Địch Thanh tiến đến từ Liêu quốc người yếu kém nhất cánh, phẳng phất như gió trên thảo nguyên, dùng lực lượng không thể ngăn cản tùy ý phá hủy tất cả đồ vật gì đó có thể đụng vào được, phá hủy tất cả chướng ngại ngăn cản quân Tống tiến lên.

Binh sĩ quơ chiến đao, trường mâu, răng sói vung lên, thu hoạch tính mạng đối thủ.

Người bắn nỏ cũng can đảm xông lên trên giữa chiến trường, ngắm bắn từng mũi tên nỏ về hướng địch nhân, cắt đi phần còn lại của chân tay, mang theo một chùm máu tươi, thi thể rơi xuống, tùy ý bị chiến mã chà đạp.

Huyết nhục mơ hồ đầy rẫy trên chiến trường, quân Tống dùng binh khí thu hoạch hết dũng khí người Liêu quốc, mùi máu tươi dày đặc phóng lên trời, mùi vị kia lại làm cho người thắng càng thêm điên cuồng, cũng làm cho những người đối mặt với sự tàn sát kia càng thêm khiếp đảm.

Thương thế của Địch Thanh đã nhuộm đỏ máu tươi, đằng sau đã có Liêu quốc người bắt đầu tháo chạy rồi, nhưng địch nhân trước mặt hiển nhiên biết mình căn bản không có khả năng chạy trốn, bọn hắn chăm chú tụ tập cùng một chỗ, muốn lựa chọn một cái chết đầy thể diện.

Địch Thanh tức giận rồi, hắn bị những binh sĩ Liêu quốc này không chết không ngừng mà chiến đấu hăng hái làm cho nổi giận.

Có lẽ loại này tinh thần này sẽ được tôn trọng, nhưng đó là khi chiến tranh qua đi, hiện tại, ngoan cố chống như vậy, chỉ có thể làm cho Tống triều trả giá thêm một ít thương vong, hoặc là giúp cho bọn họ kiên trì đến khi đại quân Gia Luật Niết Cô Lỗ chạy đến, cho nên, chỉ có thể khiêu khích Địch Thanh.

”Tập trung chủ lực, tiêu diệt trung quân địch nhân.” Địch Thanh đặt mục tiêu ở trên người tướng quân Liêu quốc kia, hắn muốn giết người này.

Tiếng trống trận thúc giục quân Tống tiêu diệt địch nhân lập tức vang lên, chỗ đó lập tức trở thành mục tiêu công kích chủ yếu của quân Tống.

Kỵ binh hạng nặng đã khuếch trương bắt đầu di động đến chỗ đó, khinh kỵ binh cũng bọc đánh tới, những người bắn nỏ kia lập tức coi một mảnh địa phận kia là mục tiêu công kích chủ yếu của mình, đối với một ít địch nhân muốn chạy trốn ở bên cạnh, cứ để cho bọn họ đi đi.

Trung quân địch nhân lập tức bị hủy diệt, đội ngũ rụng như sung, bởi vì đội hình bọn hắn tương đối nguyên vẹn, người bắn nỏ tự nhiên coi đây là mục tiêu quan trọng, trong nháy mắt ngắn ngủn, ba mươi hai binh sĩ đã bỏ mình, đội hình vốn nghiêm chỉnh nhất lại bắt đầu biến thành mỏng manh.

Tướng quân vẫn kiên trì như trước, hắn quơ trường thương, ra sức ám sát phóng tới chiến mã quân Tống, nhưng thời điểm kỵ binh quân Tống xông lại đây, người Liêu quốc bên cạnh hắn căn bản không ngăn cản nổi, bên người vốn không còn thừa nhiều hộ vệ, trong khoảnh khắc đều ngã lên trên mặt đất.

Quân Tống xông lại có người dùng chiến đao bổ chém chân ngựa, có người dùng trường thương ném, binh sĩ hơi xa một chút liên tục bắn tên nỏ, tướng quân kia phí công xoay binh khí vài lần, đã bị lưới kiếm phân thân.

Theo cái chết của hắn, tiếng kèn Liêu quốc không thổi lên nữa, sĩ khí địch nhân còn sót lại rất nhanh biến mất, càng ngày càng nhiều thể trận phòng thủ bị đột phá, tiếng hét hò của quân Tống trong nháy mắt đã thành âm điệu chứa tể của cả chiến trường.

”Lệnh các binh sĩ kêu gọi đầu hàng, bảo bọn họ đầu hàng, lập tức đầu hàng.” Địch Thanh nhìn chiến trường thấy ngang khắp đồng, lớn tiếng kêu lên, là một người tướng quân, hắn phải nhanh thoát khỏi hưng phấn khi chiến thắng.

Đầu tiên là thân binh bên cạnh hắn bắt đầu hô to, tiếp theo là những tướng quân kia hạ mệnh lệnh.

Đa số người Liêu quốc dưới loại tình huống này đều buông tha chống cự, rất nhanh, tiếng trống ù ù truyền đạt mệnh lệnh tạm hoãn công kích vang lên.

Lúc này mặt trời đã rủ xuống phía tây, hoàng hôn gần đến.

Các tướng quân đều chậm rãi tụ tập đến trước mặt Địch Thanh, trên căn bản là mỗi người đều mang thương, mỗi người bị thương.

Cánh tay Trương Trung vẫn còn máu tươi, hắn vừa dùng vải bọc vây lấy miệng vết thương, vừa chờ Địch Thanh đưa ra chỉ thị tiếp theo.

619. Chương 581: Không Hiện Ra

"Mọi người không sao chứ?" Địch Thanh nhìn Trương Trung hỏi.

Số lần ra trận giết địch càng nhiều, càng e ngại đoạn thời gian chiến tranh này, bởi vì Địch Thanh sợ hãi mình phải tiếp nhận tin tức tử vong, đồng đội rời bỏ thế giới luôn làm hắn cảm thấy mất mát.

"Đại ca, người yên tâm đi, các huynh đệ đều tốt lắm." Thạch Ngọc ở một bên nói.

"Đại ca yên tâm, không chết được đâu, ngài không bị thương gì chứ?" Chứng kiến người Địch Thanh đầy vết máu, Trương Trung lo lắng hỏi.

"Ta không sao, sức chiến đấu nhóm người Liêu quốc này cũng không tệ lắm, xem ra lần này Gia Luật Niết Cô Lỗ thật sự đã dốc sức liều mạng rồi, hiện tại chúng ta trở về, cùng Trần Thế Mỹ thủ Trung Kinh Đô, hẳn sẽ đến thôi." Nghe được mấy vị huynh đệ trả lời, tâm tình Địch Thanh nhẹ nhàng hơn không ít.

"Tướng quân, những tù binh này làm sao bây giờ?"

"Bọn hắn đồng ý theo chúng ta đi sao?" Địch Thanh hỏi.

"Không biết, chưa hỏi bọn hắn." Thạch Ngọc lớn tiếng đáp.

"Những người này làm cho người ta kính nể, đều là hảo hán." Lí Nghĩa nói.

Địch Thanh lắc đầu, hắn cũng không biết nên làm thế nào mới tốt? Người ta đầu hàng, nếu giết thì có chút không thể nào nói nổi, nhưng mang đến Trung Kinh Đô, hẳn lại cảm thấy lo lắng.

"Còn bao nhiêu người?"

"Chừng năm ngàn người." Lí Nghĩa nhỏ giọng nói.

Địch Thanh giật mình ngẩng đầu, lớn tiếng kêu lên: "Chỉ có năm ngàn người thôi sao?"

Hai vạn người chỉ còn lại có năm nghìn, vậy thì đã nói rõ song phương giết nhau nhiều lắm, những người này có thể buông thù hận sao? Trong nội tâm Địch Thanh lại càng không thể quyết định nổi.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn không ra chỉ thị giết người, hơn nữa hắn cũng không vô sỉ như Trần Nguyên, chỉ khẽ nói: "Được rồi, thu binh khí và chiến mã của bọn hắn, thả bọn họ đi đi, động tác nhanh một chút, Gia Luật Niết Cô Lỗ sẽ lập tức tới đây!"

Quân Tổng nhanh chóng quét dọn chiến trường, thu dọn thi thể đồng bào chết trận, về phần thi thể người Liêu quốc thì bày trên mặt đất, Địch Thanh muốn giữ lại những thi thể kia cho Gia Luật Niết Cô Lỗ xem.

Trung Kinh Đô, Trần Nguyên ngồi ở trên đầu thành nhìn chằm chằm vào một mảnh thảo nguyên mênh mông phương bắc, trong nội tâm phảng phất như có một loại kích động nói không nên lời, sự tình Liêu quốc cuối cùng đã giải quyết, tuy bởi vì quyết định sau cùng của Gia Luật Niết Cô Lỗ mà làm cho sự tình phát triển không có dựa theo quỹ tích mình dự định, nhưng tình huống như vậy cũng rất bình thường.

Gia Luật Niết Cô Lỗ là một con người, một người rất thông minh, hắn không phải là một cái đầu gỗ, có thể tùy ý để mình bài bố.

Tại thời khắc này, Trần Nguyên chợt nhớ tới đến lần mình và Gia Luật Niết Cô Lỗ gặp mặt, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn tại khách sạn Duyệt Lai, về sau hắn tới giết mình, sau đó là cùng nhau trở lại Liêu quốc, một màn rồi một màn như là điện ảnh hiện lên trong đầu Trần Nguyên.

Không biết vì cái gì, Trần Nguyên lại chợt nhớ tới Gia Luật Thư Bảo, lúc trước nếu như không phải hắn, không phải Tiểu Tuyết chết không nhắm mắt ở trước mặt mình, chính mình sẽ ở lại Liêu quốc sao?

Trần Nguyên không biết, hắn cũng không cần biết, chuyện cũ chỉ dùng để nhớ lại, tình huống hiện tại là mình nên họa một dấu chấm tròn vì Liêu quốc.

Cái dấu chấm tròn này không quá viên mãn, khả năng ngày sau Trần Nguyên nhớ tới, sẽ có chút ít tiếc nuối, cũng có khả năng người đời sau sẽ vạch trần sai lầm của hắn khi xử lý vấn đề Liêu quốc.

Không có vấn đề gì, tiếc nuối, đôi khi sẽ làm cho hoài niệm biến thành đẹp hơn.

Lưu Bình từ phía dưới tường thành đi tới, nói: "Chường quây, có mấy cái huynh đệ muốn gặp người."

Trần Nguyên sững sốt một chút, quay đầu lại, trong đó có Đồng Khuê, Đạo Chiêm, Cao Nghênh Hỉ, một ít lão huynh đệ đứng song song ở cùng một chỗ, ánh mắt đang nhìn mình, lại dùng bả vai đỡ người bạn đi lên phía trước.

Trần Nguyên cười một chút rồi nói: "Mọi người đều là lão huynh đệ, còn có cái gì không thể nói sao? Cứ nói đi."

Bả vai Vũ Minh bỗng nhiên dùng lực, cả người Đạo Chiêm liền đi lên phía trước một bước, Đạo Chiêm xem xét mình bị đẩy ra rồi, không tiếp tục do dự nữa, nói: "Trần Tướng quân, trong tâm các huynh đệ đều không bỏ xuống được, đối với con đường ngày sau, trong lòng mọi người không rõ lắm."

Trần Nguyên để chén trà trong tay xuống, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Đạo Chiêm nói: "Hiện các phiên bang ở chung quanh đều được bình định rồi, trận chiến này không cần đánh cũng biết kết quả, ngài cũng nói phải đi giúp Chu La quốc tác chiến, chỗ đó hành trình xa, dù thế nào cũng không tới phiên bộ binh chúng ta, cho nên, cho nên..."

Hắn có chút duy dạ, không biết cho nên cái gì.

Nhưng Trần Nguyên lại nghe rõ, cười cười nói: "Các người lo lắng về sau bộ binh sẽ bị xóa sổ, phải không?"

Lúc này đây, không đợi Đạo Chiêm nói chuyện, bọn người Đồng Khuê ở đằng sau vội vàng gật đầu, Cao Nghênh Hỉ lại càng nói ra suy nghĩ trong lòng: "Tướng quân, người cũng biết ta đây, mười mấy tuổi ta đã bắt đầu tham gia quân ngũ, nếu thật sự bắt ta về nhà, cái gì ta cũng không biết làm!"

Trần Nguyên nhìn bọn người Lưu Bình, mấy người bọn hắn đều có lo lắng như vậy, những binh lính kia lại càng không cần nói, nếu để cho binh sĩ mang theo loại tâm tình này tiến vào chiến đấu, lực chiến đấu của bọn hắn sẽ giảm xuống nhiều.

Thử nghĩ một tý, nếu người biết người ngày mai sẽ bị công ty đuổi việc, như vậy hôm nay người còn có thể dốc sức liều mạng làm việc cho công ty đó sao?

Trần Nguyên đi đến trước mặt mấy người bọn hắn, nói: "Tình thế bây giờ đã thay đổi, Đại Tổng phải cầm chiêng đi đánh trận chiến xa, mà sự tình ổn định phiên thuộc quốc quanh thân bên trong sẽ do những bộ khoái, quận binh kia làm, cho nên, Đại Tổng thật sự không cần bộ binh hiện tại."

Những lời này thật sự làm cho sắc mặt mấy người này khó chịu nổi, tuy bọn hắn sớm đã làm xong chuẩn bị nghe được xấu nhất tin tức, nhưng Trần Nguyên nói trực tiếp như thế, quả thực vẫn làm cho bọn họ khó có thể tiếp nhận.

Trần Nguyên bỗng nhiên xoay chuyển lời nói: "Hiện tại bộ binh đã hoàn toàn theo không kịp tình thế, chúng ta cần bộ binh mới, cần tướng lĩnh bộ binh mới."

"Các người ngẫm lại đi, ngày sau, những địa phương kỳ binh đánh hạ kia cần trấn thủ, để cho các người đi, các người đi được không? Dân bản xứ nói chuyện, các người có thể nghe hiểu được sao? Chủ yếu nhất chính là, nếu binh sĩ trấn thủ địa phương có thể phán đoán rõ ràng tình thế, ứng đối các loại cục diện phức tạp, nhưng không thể dùng đao, dùng đao căn bản không giải quyết được."

"Nếu các người có thể giữ gìn quyền uy, lợi ích, cùng với danh vọng Đại Tổng ở một mảnh địa phương kia, cứ nói cho ta biết, nếu hiện tại ta cho mỗi người các người dẫn 500 người đi trấn thủ, các người ai có thể làm được điểm này không?"

Bọn người Đồng Khuê nhìn thoáng qua nhau, Vũ Minh bỗng nhiên đi lên phía trước một bước, nói: "Ta tướng quân, ta có thể làm được."

"Người biết nói tiếng nước ngoài sao?"

"Ta có thể học."

"Người có thể xử lý tốt những sự tình sĩ phu mới có thể xử lý sao?"

"Ta cũng có thể học."

Vũ Minh nói rất chêm đính chặt sắt, trên mặt Trần Nguyên đột nhiên hiện lên nụ cười phi thường vui vẻ, nói: "Rất tốt, ta muốn, chính là những lời này của các người, chỉ cần các người chịu học, ta có thể nói cho các người biết, bộ binh sẽ không bị xoá sổ, thậm chí còn có kế hoạch mở rộng, mấu chốt ở chỗ biểu hiện của các người."

Lời còn chưa nói hết, Cao Ngênh Hỉ đã đi lên trước một bước, nói: "Tướng quân yên tâm, chúng ta tuyệt đối không làm cho mình biến thành vương vếu."

Trần Nguyên cũng không nói thêm gì nữa, gật gật đầu, nói: "Đánh xong trận này, ta sẽ để cho các người tiến vào quân đường học tập."

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên nhìn về phía Đồng Khuê, nói: "Ngay cả một phong thư cũng phải có người thay tướng quân đọc, về sau sẽ không hiện ra trong quân đội Đại Tống nữa."

620. Chương 582: Trận Chiến Cuối

Đồng Khuê đỏ mặt lên, nói: "Vâng, ta biết rồi."

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Đồng Khuê, nói: "Đương nhiên, nếu như người thật sự không biết cầm bút, đến chỗ ta cũng được."

Những lời này lại làm cho Đồng Khuê không biết nên trả lời như thế nào, cảm ơn Trần Nguyên? Đây chẳng phải là thừa nhận mình nhận thua sao?

Phản bác hảo ý này? Nếu mình thật sự không cầm nổi bút, vậy thì làm sao bây giờ?

Vài người bên cạnh che miệng ba vụng trộm cười, Đồng Khuê cảm thấy rất xấu hổ, vừa lúc đó, ở bên ngoài thành, một kỵ binh chạy tới, xa xa đã hô: "Địch Thanh tướng quân có quân lệnh, mở cửa thành ra, đại quân sẽ vào thành, chư tướng trên thành làm tốt chuẩn bị thủ thành, kỵ binh Liêu quốc đã tới."

Lưu Bình vội vàng chạy đến đầu thành, nói: "Lấy quân lệnh ra."

Người binh lính kia sớm đã buộc chặt quân lệnh trên mũi tên, Lưu Bình vừa dứt lời, "rùng", một mũi tên vừa vọt bắn xuyên qua đỉnh đầu Lưu Bình, dính vào cột gỗ.

Lưu Bình nắm lấy xem xét, hạ lệnh mở cửa thành ra, đồng thời nói với Trần Nguyên "Chưởng quầy, khách đã đến."

Trần Nguyên thở phào một cái, ôm quyền với mọi người chung quanh một vòng, nói: "Phiền chư vị rồi, một trận chiến cuối cùng, nhất định phải thắng thật đẹp."

Đại quân Địch Thanh vừa mới tiến vào trong thành, thậm chí cửa thành vẫn chưa có hoàn toàn đóng kỹ, binh mã của Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng đã đến.

Sáu bảy vạn kỵ binh hiện lên, ba mặt giết tới, trong khoảnh khắc đã chặt đứt toàn bộ con đường đi thông về hướng Trung Kinh Đô, bao vây kín mít.

Trần Nguyên đã nhìn thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ, hắn tin tưởng đối phương cũng đã thấy được mình.

Trong thành, hai trăm khẩu pháo đã bố trí xong tất, còn có cả trên đầu thành, cũng có đại pháo mới nhất của quân Tống.

Loại đại pháo này nhìn về phía trên rất giống pháo hoa lễ mừng năm mới trước kia Trần Nguyên nhìn thấy, chỉ khác ở chỗ họng pháo lớn hơn rất nhiều, uy lực cũng không phải rất lớn, tầm bắn cũng không phải quá xa, nhưng đặt ở đầu tường lại rất phù hợp, thân pháo nặng 500 cân, sà xe có hai bánh xe, chỉ cần năm tên lính là có thể kéo được.

Trên thành dưới thành, quân Tống đang điều chỉnh góc độ pháo, trên đầu thành, người cầm nỏ cũng đã chuẩn bị kỹ càng, liên nỏ, xe nỏ, Thần Tí Nỗ, lần lượt từng cái một cũng đã kéo dây cung lên.

Mặt khác còn có một đám binh cầm súng kíp, bọn hắn đóng ở bên ngoài thành, trong một khe hào, nhân số tổng cộng năm ngàn người, đây là lần đầu tiên quân Tống sử dụng binh súng kíp đại quy mô trên chiến

trường, cũng là lần đầu tiên binh súng kíp đóng ở tuyến ngoài cùng chiến trường, chủ yếu đảm nhiệm nhiệm vụ ngăn chặn quân địch.

Năm ngàn người dẫn ra trong chiến hào ở ngoài thành, dựa vào tường thành, hiện lên một trận hình phòng ngự, bọn hãn chính là chương ngại thứ nhất Gia Luật Niết Cô Lỗ phải vượt qua.

Trần Nguyên trông thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ dừng bước trước chiến hào 500 bước, nhưng cũng không phải hãn đình chỉ công kích, mà là chuẩn bị xung phong.

Một hồi gió mạnh thổi qua đầu tường, trong nội tâm Trần Nguyên thật sự có chút ít kích động, một cái trò chơi vừa đã sắp kết thúc, giống như kết quả mình dự đoán, rồi lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Trần Nguyên.

Lần này Gia Luật Niết Cô Lỗ tới Trung Kinh Đô, hoàn toàn chính là chịu chết, hãn căn bản không có bất luận hi vọng gì.

Nhưng Trần Nguyên hiểu loại cách làm này của Gia Luật Niết Cô Lỗ, đồng thời trong lòng cũng âm thầm bội phục, hãn tự vấn lòng, nếu như đổi lại, để hãn là Gia Luật Niết Cô Lỗ mà nói, hãn sẽ làm ra hai chủng lựa chọn, một loại là tận lực cầu hoà, thậm chí không tiếc đánh mất hết thấy.

Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun, luôn luôn là tôn chỉ của Trần Nguyên, nếu đối phương không cho mình động chân tay, Trần Nguyên cũng sẽ không chờ chết, hãn sẽ mang theo bốn mươi vạn kỵ binh đánh tới những địa phương khác, không thể trêu vào, luôn có thể chạy mà?

Đoạn thời gian này hãn một mực phòng bị Gia Luật Niết Cô Lỗ chạy trốn, hiện tại xem ra, mình đã dùng chú ý tâm tiểu nhân đo bụng quân tử của Gia Luật Niết Cô Lỗ, người ta lựa chọn phương thức anh hùng nhất để làm ra một cái kết thúc với mình.

Một số năm về sau, có thể sẽ có người Khiết Đan một lần nữa nhớ tới Gia Luật Niết Cô Lỗ, cũng có thể bọn hãn sẽ coi hoàng đế Liêu quốc biết rõ hãn phải chết còn muốn tấn công này là anh hùng, nếu nói như vậy, Gia Luật Niết Cô Lỗ đã được như ý nguyện.

Tất cả mọi thứ diễn ra về sau, Trần Nguyên không muốn ngăn cản, bánh xe lịch sử đều là do chiến tranh thôi động, móng ngựa bước qua tuế nguyệt, có ít người, có một số việc, có vài quốc gia, nhất định sẽ trở thành hồi ức, Gia Luật Niết Cô Lỗ đã muốn trở thành đối tượng để người khác hồi ức, vậy thì cứ thanh toán cho hãn.

Dưới thành, đội hình xung phong của người Liêu quốc đã được dọn xong, ở bên trong thành, toàn bộ quân Tổng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Gia Luật Niết Cô Lỗ vẫn chưa động.

Địch Thanh nhìn năm nghìn súng kíp binh ở bên ngoài thành đợi bên trong chiến hào, trong lòng thầm nhủ mày, năm nghìn huynh đệ thật sự có thể bảo vệ cho thành này sao?

Súng kia tuy trình bắn rất xa, nhưng lấp đạn vẫn rất rườm rà, trong nội tâm Địch Thanh thật sự không chắc chắn.

Nhưng Lưu Bình lại tin tưởng mười phần.

Không qua thời gian bao lâu, thiết kỵ người Liêu quốc liền dẫn theo một đồng bụi đất mà đến, súng kíp binh bên trong chiến hào thật sự có chút khẩn trương, tuy trước kia bọn hãn đã thực chiến qua tại Doanh châu rồi, hiệu quả cực kỳ không tệ, nhưng những người Liêu quốc này xung phong hoàn toàn khác với những người Đông Doanh.

Tốc độ của người Liêu quốc nhanh hơn, khí thế mạnh hơn nhiều.

Đạo Chiếm đứng ở phía dưới thành, phụ trách chỉ huy trận chiến đầu này, trong nháy mắt người Liêu quốc xung phong đó, Đạo Chiếm phát hiện địch nhân trước mắt mình bỗng nhiên biến thành một mảnh mơ hồ, tàng hình trong bụi đất đầy trời đằng kia.

Cung nỏ người Liêu quốc phô thiên cái địa bắn đến, chiến hào chính là yểm hộ tốt nhất cho súng kíp binh, tên nỏ bay sát đỉnh đầu của bọn hãn, rất khó có thể trực tiếp bắn vào trong.

Kinh nghiệm chiến hào của quân Tống có thể nói là vừa mới khởi bước, ban đầu là do Vũ Minh thủ một lần tại Triều Tiên, về sau là kinh nghiệm tác chiến của Hứa Hoài Đức.

Hai lần chiến dịch này lại để cho quân Tống nếm được của ngon ngọt chiến hào, chính giữa còn có công lao của Trần Nguyên, hấn tin tưởng vững chắc, phân phối súng kíp binh vào chiến hào, nhất định là hình thức tác chiến tốt nhất.

Vì vậy Tăng Công Sáng lập tức sưu tập tư liệu về phương diện này, mới có đường hầm một dài hai dặm bên ngoài Trung Kinh Đô hiện tại.

Người Liêu quốc càng ngày càng gần rồi, có thể ngăn cản được sao? Đạo Chiếm chưa từng hoài nghi, nhưng hấn lại lặng lẽ sát mồ hôi trong lòng bàn tay một chút, hít một hơi thật dài, làm cho mình lạnh hơn tính một ít, đợi thời điểm kỵ binh Liêu quốc đến ba trăm bước, bỗng nhiên giơ trường đao lên cao cao, quát: "Chuẩn bị."

Một mảnh tiếng vang ken két vang lên, bọn rất nhanh kiểm tra chính mình súng kíp có trực trặc hay không, chỉ đánh và hỏa được đã lắp xong xuôi hay chưa.

Chờ đợi đại khái mười giây đồng hồ, Đạo Chiếm chỉ trường đao về phía trước, hô: "Phía trước!"

Ba nghìn súng kíp đồng thời chỉ về hướng kỵ binh Liêu quốc đang vọt tới.

Đồng thời, Vũ Minh ở bên trong thành cũng đang cao giọng chỉ huy: "Chuẩn bị."

Hai trăm người lập tức bỏ đạn pháo vào, các binh sĩ tay cầm bó đuốc đứng ở bên cạnh thân pháo, chỉ chờ một tiếng ra lệnh sẽ nhen nhóm kíp nổ, bên cạnh mỗi một pháo đều có mười tên binh sĩ Tống triều đứng, chuẩn bị sẵn sàng.

Xa xa, những người Khiết Đan kia cực kỳ có trật tự đứng ở địa phương Trần Nguyên chỉ định cho bọn hấn, không ai đi loạn, bọn hấn trung thực hơn so với Trần Nguyên tưởng tượng, rất nhiều người trẻ tuổi trong đó còn chuẩn bị chiến đấu cùng quân Tống, bảo vệ Trung Kinh Đô này.

621. Chương 583: Không Cân Sức

Tất cả đều nhờ công lao của những sĩ phu kia, là bọn hấn hơn một năm thống trị có cách, mới khiến cho những người này nhanh chóng có cảm giác tán đồng đối với Đại Tống.

Đương nhiên, đoạn thời gian này, Trần Nguyên nói xấu Gia Luật Niết Cô Lỗ cũng làm ra tác dụng rất lớn, những dân chúng này căn bản không biết chân tướng, trong mắt bọn họ, Gia Luật Niết Cô Lỗ đã là một bạo quân ma quỷ.

Còn có, lúc này đây Gia Luật Niết Cô Lỗ chạy đến, cũng không ước thúc quân kỷ, trên đường đi rất hung ác, thông qua miệng những dân chúng chạy nạn kia truyền ra, càng làm cho người Khiết Đan đã muốn quy thuận Đại Tống tin tưởng vững chắc lời Trần Nguyên nói là sự thật.

Kết quả như vậy, Gia Luật Niết Cô Lỗ không phải không biết rõ, nhưng ở trong mắt hấn xem ra, không cần phải bù đắp cái gì, hấn muốn chỉ là một lựa chọn chấm dứt.

Mang theo hai vạn kỵ binh bên người, mục tiêu thứ nhất hấn muốn thanh trừ, tự nhiên là năm nghìn quân Tống trốn ở phía trong chiến hào kia.

Trông thấy đối phương tiến vào phạm vi bắn của quân Tống, Lưu Bình trên đầu thành phát tay phải, lệnh kỵ chuyển động, trên tường thành, binh truyền tin tức đồng thời vung vẩy cờ xí trong tay mình.

Ánh mắt Vũ Minh nhìn chằm chằm vào tường thành, vung mạnh tay lên, hô: "Phóng!"

Hơn ba mươi đạn pháo kéo lê một đường vòng cung duyên dáng, lướt qua tường thành Trung Kinh Đô, đập tới chính giữa kỵ binh Liêu quốc đang xông lại trước mặt.

"Phanh... Phanh..." Tiếng nổ mạnh liên tục vang lên trong đội ngũ xung phong Liêu quốc, lập tức có hơn mười kỵ binh bị nổ tung đến mức thân thể mơ hồ.

Vòng bạo tạc nổ tung thứ nhất còn chưa kết thúc, Vũ Minh lại vung vẩy lệnh kỳ trong tay lần nữa: "Phóng."

Càng nhiều đạn pháo bắn lên, người Liêu quốc vẫn chưa vọt tới trước chiến hào trăm bước, đã xuất hiện thương vong cực lớn, hai mắt Gia Luật Niết Cô Lỗ toát ra ánh lửa, cũng không cần lính liên lạc, ngồi trên lưng ngựa quát lớn: "Tấn ra, tấn đội hình ra."

Trên đầu thành, Trần Nguyên khê lắc đầu, Gia Luật Niết Cô Lỗ chiến tranh thật sự không tệ, tấn đội hình ra, lại là thủ đoạn tốt nhất để ứng phó hỏa lực oanh kích, tăng thêm hiện tại đạn pháo uy lực không lớn, đội ngũ xung phong của Liêu quốc tấn ra, về sau, tỉ lệ thương vong lập tức giảm xuống không ít.

Nhưng chiến tranh vừa mới bắt đầu, hỏa lực chỉ là một món điểm tâm nhỏ, bữa tiệc lớn chính thức còn ở phía sau.

Gia Luật Niết Cô Lỗ lần này đang chạy đến ăn bữa tiệc lớn, Trần Nguyên sao có thể để cho hắn thất vọng?

Trong khe hào, Đạo Chiếm rút cục cũng động thủ, năm nghìn binh sĩ phân ra bốn phía.

Đấu pháp của Trần Nguyên không giống đấu pháp ba hàng luân phiên bắn của Châu Âu ngày sau, không phải hắn sáng tạo cái mới, là vì súng kíp hiện tại căn bản là kém hơn ngày sau, không cần ba hàng luân phiên bắn, dù là bốn hàng cũng không có biện pháp ngăn cản kỵ binh trùng kích.

Phương pháp Trần Nguyên chọn dùng là một vài binh sĩ là chuyên môn phụ trách bắn, có binh sĩ chuyên môn phụ trách lấp đạn, còn có binh sĩ chuyên môn đưa súng lên.

Nói như vậy, từng tiểu tổ chiến đấu liên tiếp, thời điểm chiến tranh có thể dùng tổng cộng mười lăm súng kíp, có thể bảo đảm đánh tan một lượt xung phong của địch nhân.

Hạng súng bắn ra một ngọn lửa, khoáng sắt dùng tốc độ nhanh nhất xé rách không khí, đánh về hướng kỵ binh Liêu quốc đang vọt tới trước mặt.

Những binh sĩ Liêu quốc kia nguyên một đám ngã xuống khỏi lưng ngựa, bị trực tiếp đánh chết cũng không phải nhiều, nhưng sau khi rơi xuống đất, vận mệnh của bọn hắn chính là bị kỵ binh phía sau đạp thành bùn.

Cái này cũng không làm cho Gia Luật Niết Cô Lỗ lùi bước, hắn đã muốn không đường lui rồi, hiện tại hắn thậm chí phải giết mấy người Tổng, giết một người là một người, giết càng nhiều càng tốt.

Kỵ binh Liêu quốc dưới sự dẫn dắt của Gia Luật Niết Cô Lỗ dẫm lên trên thân thể đồng bào, tiếp tục lao đến.

Mà quân Tổng trong khe hào lại càng đánh càng thành thạo, binh sĩ bắn chỉ lo bắn, một khi bọn hắn bị bắn rơi vào bên trong, người đằng sau sẽ lập tức bổ xung, đồng thời còn có ba binh sĩ ngồi chồm hổm phía sau bọn hắn, chỉ lo nhét thuốc nổ.

Quân Tổng dùng biện pháp này cam đoan có thể bắn liên tục, súng kíp binh tướng ngăn cản móng ngựa đối phương trong khoảng cách phía trước mình 150 bước.

Người Liêu quốc hiện tại đang đối mặt với thế cục rất bất lợi, tấn ra xung phong căn bản không có khả năng phá tan súng kíp trận quân Tổng, nhưng một khi quân đội của bọn hắn tập kết, pháo ở bên trong thành lập tức đánh tới.

Trong thời gian ngắn ngủi, Gia Luật Niết Cô Lỗ đã bỏ ra một cái giá lớn, trên vạn người ngã ngựa, hắn sớm đã cảm giác được chuyện không bình thường, cứ lao đi như vậy, căn bản không có biện pháp tới gần đối phương.

Chỉ cần tiến lên năm mươi bước, tiến lên thêm năm mươi bước, những khẩu pháo trên đầu thành kia không dám đánh loạn, mà bọn hắn cũng có thể dùng cung tiễn bắn chết chút ít súng kíp binh, nhưng năm mươi bước này lại là chương ngại người Liêu quốc không thể vượt qua.

Gia Luật Niết Cô Lỗ không cam lòng thất bại như vậy, hắn tự mình mang theo vệ đội lao đến, vệ đội của hắn làm hết phận sự, gặp phải hỏa lực quân Tổng trên đầu tường cũng không tấn ra, dùng thân thể của bọn hắn ngăn cản khoáng sắt bắn đến đối diện, bảo vệ Gia Luật Niết Cô Lỗ.

"Giết!" Gia Luật Niết Cô Lỗ chỉ trường thương về phía trước, trong miệng điên cuồng hô.

Quân Tổng biến thành mạnh mẽ hung hãn như thế, hẳn biết rõ, một trận này không cần đánh nữa, nhưng chính là bởi vì như thế, lại càng kiên định quyết tâm chịu chết của hắn, hắn càng tin tưởng lần này mình tới là đúng.

Nếu hắn vẫn chưa ra dốc sức liều mạng, khả năng qua một thời gian ngắn nữa, ngay cả cơ hội dốc sức liều mạng cũng không có.

Vệ binh trước người sau lưng ngã xuống nguyên một đám, Đạo Chiếm đã nhìn thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ, trên người mặc long bào.

”Xử lý chỗ của hắn, xử lý hắn.” Đạo Chiếm bỗng nhiên biến thành hưng phấn dị thường.

Gia Luật Niết Cô Lỗ lên trên chiến trường đều mặc khôi giáp, nhưng lúc này đây hắn kiên trì mặc long bào đi lên, bởi vì hắn muốn dùng thân phận hoàng đế Liêu quốc nghênh đón kết cục cuối cùng sắp đến.

Một miếng sắt khoáng bay qua đỉnh đầu Gia Luật Niết Cô Lỗ, làm mất vương miện trên đầu của hắn, một mái tóc dài rơi xuống xõa vai, trên sợi tóc có một hương vị khét lẹt.

Hắn đã thành mục tiêu đả kích chủ yếu quân Tổng, không riêng gì súng kíp binh phía dưới chân tường, chính là quân Tổng trên đầu thành cũng không chịu cô đơn, Cao Nghênh Hỉ cũng nhìn thấy một thân long bào, hắn không cam lòng để cho Đạo Chiếm đoạt mất phần đại công này, lập tức bảo quân coi giữ đầu tường bắt đầu dùng cung nỏ bắn.

Trần Nguyên ngồi trên đầu thành, cũng không ngăn loại hiện tượng đoạt công này lại, bởi vì trong kế hoạch của quân Tổng, thời điểm Liêu quốc người đến phía trước chiến hào trăm bước, trên đầu thành đã trợ giúp cho súng kíp binh phía dưới.

Hiện tại đến trăm bước chưa? Không ai nói rõ ràng được, phẳng phất như là một cái giới hạn mơ hồ, Cao Nghênh Hỉ hiển nhiên đã không đợi được nữa.

Pháo ở bên trong thành, cung nỏ đầu tường, còn có súng kíp phía dưới không ngừng bắn, tạo thành công kích tập thể, thương vong Gia Luật Niết Cô Lỗ càng lúc càng lớn, không lao được vài chục bước, vệ đội bên người đã tổn thương hầu như không còn.

Chiến trường cũng không bởi vì Gia Luật Niết Cô Lỗ là mục tiêu chủ yếu hay đặc biệt dũng cảm mà thay đổi, hắn có thể xông lên đến bây giờ, là bởi vì những vệ binh kia dùng tính mạng tại bảo vệ hắn, thời điểm người bảo vệ hắn đã không có biện pháp cấu thành một phòng tuyến, một miếng sắt khoáng rất cục cũng chui vào cổ chiến mã Gia Luật Niết Cô Lỗ.

622. Chương 584: Con Chuột Đền

Chiến mã kia ngay cả rên rỉ cũng không thể phát ra một tiếng, bỗng nhiên té lăn trên đất, Gia Luật Niết Cô Lỗ lập tức bị vứt từ trên lưng ngựa xuống dưới.

Việc này thật sự là đả kích lớn đối với sĩ khí người Liêu quốc, rất nhiều binh sĩ vốn đi theo hắn xung phong, trong chớp mắt liền bỏ chạy.

Đội trưởng thân binh Gia Luật Niết Cô Lỗ làm hết phận sự, hắn tranh thủ thời gian chạy tới, nhảy xuống lưng ngựa, đồng thời nâng Gia Luật Niết Cô Lỗ lên chiến mã của mình: ”Vạn tuế không cần quá cố gắng, người đi trước đi.”

Lời vừa mới nói xong, một mũi tên đã xuyên thấu gáy thân binh đội trưởng kia, cả người hắn lao đảo một cái, ngã vào trong ngực Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ ôm thân thể của thân binh đội trưởng, nói: ”Chúng ta cùng đi.”

Lại một mũi tên bắn đến, miệng thân binh kia đội trưởng phun ra một ngụm máu tươi, đẩy Gia Luật Niết Cô Lỗ ra, nói: ”Mặt tướng không đi được nữa...”

Đằng sau, mấy thân binh tranh thủ thời gian chạy tới, nhanh chóng nâng Gia Luật Niết Cô Lỗ lên chiến mã, hốt hoảng lùi kéo hần lui về phía sau.

Lượt xung phong thứ nhất của người Liêu quốc cứ như vậy mà chấm dứt, Gia Luật Niết Cô Lỗ đối mặt một cái, bỏ ra thương vong trên vạn người tại đây, nhưng ngay cả chân tường quân Tống, hần cũng không thể chạm vào.

Cung nổ đầy trời và súng kíp đạn pháo vô cùng vô tận đã mang đến cho người Liêu quốc rung động thật lớn.

Một trận này, bọn hần căn bản không có cơ hội chính diện đánh tay đôi cùng quân Tống, súng đạn vẫn không thể trở thành vì chưa thể chiến tranh thời đại này, nhưng quân Tống đã muốn mở ra cánh cửa thời đại súng đạn.

Dưới điều kiện đặc biệt, đặc biệt là thời điểm thủ thành chiến, vận dụng tốt súng đạn, hoàn toàn có thể đạt tới hiệu quả cung nỏ không có biện pháp tạo ra.

Quân Tống thương vong cực kỳ ít, cả cuộc chiến đấu, chỉ tổn thất hơn ba mươi binh sĩ.

Trần Nguyên phi thường hài lòng đối với kết quả chiến đấu, cái này ý nghĩa là về sau, khi Tống triều rời xa bản thổ, quân Tống có thể dựa vào súng đạn và công sự, dùng chút ít binh sĩ, canh gác các trọng điểm chiến lược.

Về sau Tống triều sẽ đi xa hơn, thực hiện được điểm này thật sự là rất trọng yếu, phò mã gia cao hứng, tự nhiên là khao thưởng tam quân, bây giờ chưa phải là thời điểm bố trí tiệc ăn mừng, nhưng tặng cho binh sĩ chút món ăn là điều tất yếu.

Màn đêm chậm rãi bao phủ thiên địa, khuya hôm nay phải không thể tiếp tục đánh, thần sắc Gia Luật Niết Cô Lỗ rất là bi thương, hần ngồi dưới đất, một đầu tóc rối không kịp chải vuốt.

Đồng lửa đốt lên, ngọn lửa thỉnh thoảng nhảy lên nhảy lên trên người Gia Luật Niết Cô Lỗ, hần phảng phất như không cảm giác thấy đau đớn trên làn da, ánh mắt ngốc ngếch nhìn chăm chăm vào bầu trời đầy sao sáng, không biết suy nghĩ cái gì.

Thật sự, hần tình nguyện để mình vừa rồi bị quân Tống đánh chết, như vậy thì tất cả có thể đã xong, nhưng hiện tại hần lại còn sống, còn sống, nhất định phải tự hỏi ngày mai nên làm cái gì bây giờ, đối với một người không tin mình còn ngày mai mà nói, tự hỏi ngày mai là một chuyện rất tàn nhẫn.

"Vạn tuế, vừa rồi lại có một tướng quân thủ hạ của ngài mang theo hơn một ngàn người chạy." Fujiwara Côn Tam Lang đi đến trước mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ thấp giọng nói.

Trên mặt Gia Luật Niết Cô Lỗ không có chút biểu lộ nào, thậm chí không nhìn ra một tia phẫn nộ, nói: "Để bọn hần đi đi."

Fujiwara Côn Tam Lang đứng ở bên cạnh hần, hỏi: "Vạn tuế, ngài thật sự buông tha tất cả sao?"

Gia Luật Niết Cô Lỗ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn nhìn hần, hỏi: "Người nói ta nên làm cái gì bây giờ?"

Fujiwara Côn Tam Lang ngồi xuống ở trước mặt hần, nói: "Kẻ hèn này cho rằng, lúc này đây vạn tuế đến đánh Kinh Đô, căn bản chính là sự tình không sáng suốt, ngài có thể đi, chỉ cần ngài mang theo bốn mươi vạn đại quân, một đường đánh tới hướng bắc, những người mộng cổ kia căn bản ngăn không được người."

Gia Luật Niết Cô Lỗ cười thê thảm, nói: "Đi thì phải làm thế nào đây? Đi lên phía bắc làm người Hung Nô hay là người Đột Quyết? Fujiwara Côn Tam Lang, hương vị xa xứ đánh mất gia viên, người phải là người rõ ràng nhất."

Fujiwara Côn Tam Lang gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, ta không buông tha, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ đi tìm cơ hội cuối cùng."

Gia Luật Niết Cô Lỗ khẽ lắc đầu, cầm lấy túi rượu bên người, hung hăng uống một ngụm, không nói lời nào, tại điểm này, hần và Fujiwara Côn Tam Lang khác nhau.

Lúc này đây đến đánh Trung Kinh Đô, trên đường đi giết chóc những dân chúng Khiết Đan kia, lại làm cho Gia Luật Niết Cô Lỗ rất là thương tâm, nhưng hắn biết rõ, chuyện này đã nói rõ, người Tống đối xử với người Khiết Đan không tệ, giết hại trả thù cũng không có xuất hiện.

Người Tống không giống đối với người Đông Doanh trước kia, áp dụng chế độ bảo vệ quân phiệt, trong nội tâm Gia Luật Niết Cô Lỗ vẫn cảm giác được một tia an ủi.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không chọn lúc này rời đi, người Tống đã có thể cho người Khiết Đan cuộc sống hạnh phúc, như vậy mình cần gì phải dẫn của bọn hắn trốn? Có lẽ, chính mình thật sự là chướng ngại khiến người Khiết Đan không thể sống sót rồi, vậy thì mình cứ đi chết đi.

Fujiwara Côn Tam Lang hiển nhiên hiểu ý tứ của Gia Luật Niết Cô Lỗ, hít một hơi thật sâu, nói: "Như thế, xin vạn tuế thứ lỗi, tại hạ cáo từ."

Gia Luật Niết Cô Lỗ nhìn hắn, hỏi: "Người có thể đi nơi nào?"

Ánh mắt Fujiwara phi thường kiên định, nói: "Ta muốn đi Biện Kinh, ta muốn đi cứu tôn nhân Thiên hoàng ra."

Khóe miệng Gia Luật Niết Cô Lỗ lộ ra dáng tươi cười khinh miệt, hắn căn bản không tin tưởng Fujiwara có thể làm được chuyện này, vốn muốn nói hai câu, nhưng lời nói đến bên miệng, Gia Luật Niết Cô Lỗ lại nuốt xuống, cuối cùng chỉ là gật gật đầu, nói: "Tốt, chúc người thành công."

Fujiwara Côn Tam Lang đứng lên, khom người chào Gia Luật Niết Cô Lỗ, sau đó liền xoay người rời đi.

Bóng lưng thấp bé kia rời đi rất kiên quyết, Gia Luật Niết Cô Lỗ theo dõi hắn, thẳng đến khi không nhìn thấy, mới thở dài một tiếng.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, từ lúc Lý Nguyên Hạo vừa mới bắt đầu khởi nghiệp, đến mình bây giờ, mỗi người đều không phải hạ người để bị đánh bại, vì cái gì vậy thì Trần Thế Mỹ có thể từng bước từng bước đánh gục toàn bộ?

Trần Thế Mỹ, nghĩ đến cái danh tự này, Gia Luật Niết Cô Lỗ đột nhiên cảm giác được khuôn mặt Trần Nguyên nhúc nhích ở trong đồng lửa trước mặt mình, Gia Luật Niết Cô Lỗ bỗng nhiên nở nụ cười.

Một tướng quân từ bên cạnh chạy tới, nói: "Vạn tuế, không tốt, bên cánh chúng ta phát hiện viện binh quân Tống."

"Tối tốt lắm, chi đội ngũ kia là của ai?"

"Xem bộ dáng là bộ đội của Bạch Ngọc Đường."

Gia Luật Niết Cô Lỗ thở dài một hơi, nói: "Biết rồi, con chuột này đến rất nhanh, không cần quản hắn làm cái gì nữa."

Bạch Ngọc Đường đến rồi, vậy thì Nhâm Tuấn cũng sắp đến rồi, hai chi bộ đội này rất gần đây, cho nên mới đến nhanh nhất, cho dù bọn hắn không đến, mình cũng không đánh được Trung Kinh Đô, hiện tại bọn hắn đến rồi, Gia Luật Niết Cô Lỗ dám khẳng định, ngày mai, chậm nhất là tối mai, vạn khí tốt mà nói, có thể kéo dài thời gian ba ngày, quân Tống nhất định sẽ hoàn thành vây bọc đối với mình, sau đó, tất cả đã xong.

Kỳ thật, với hắn mà nói, kéo dài ba ngày này, căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì, từ trong lòng ngực móc ra một tấm lệnh bài, đây là lệnh bài Gia Luật Niết Cô Lỗ thường xuyên dùng thời điểm truyền đạt quân lệnh.

Hắn giao lệnh bài cho tướng quân kia, nói: "Cầm cái này, ta sẽ ghi một phong thư, hiện tại ngươi đi gặp Tiêu Bân tướng quân, bảo hắn làm việc dựa theo chỉ thị trên thư."

Tướng quân kia sững sốt một chút, rất là lo lắng nói: "Tướng quân, hiện tại chúng ta đi tập kích Bạch Ngọc Đường, nói không chừng có thể có chiến quả ngoài ý muốn."

Gia Luật Niết Cô Lỗ lắc đầu nói: "Không có tác dụng đâu, con chuột vô cùng cơ cảnh, hắn không cho chúng ta cơ hội, người hãy đi đi, đừng có quản chuyện nơi đây, nói cho Tiêu Bân, chiếu theo lời ta nói mà làm."

"Vâng."

623. Chương 585: Không Hận

Viện quân Tổng triều càng ngày càng nhiều, rất nhanh vây đánh Gia Luật Niết Cô Lỗ.

Rất khác biệt, đại quân Gia Luật Niết Cô Lỗ bên này đang giảm bớt từng ngày, có ít người trực tiếp chạy tới chỗ quân Tổng, có ít người bỏ chạy tứ tán, mà quân Tổng rất hoan nghênh đối với những bộ đội chạy đến kia, đối với người Khiết Đan đào tẩu cũng không hề đuổi bắt.

Chỉ trong vòng hai ngày, mười vạn đại quân mệnh mông cuộn cuộn thời điểm xuất chinh chỉ còn lại chưa đầy năm vạn người.

Rất nhiều lều vải đều trống không rồi, những binh sĩ vẫn đi theo bên người Gia Luật Niết Cô Lỗ kia cuối cùng cũng đoạn tuyệt lương thực.

Mà quân Tổng, ngoại trừ bao quanh bọn hắn ra, chỉ lúc cao hứng ngẫu nhiên mới khởi động mấy lần xung phong quy mô nhỏ.

Gia Luật Niết Cô Lỗ biết rõ, hiện tại tất cả điều kiện có lợi đều ở bên quân Tổng, Trần Thế Mỹ không nóng nảy, hắn có thể chậm rãi chiến đấu, thậm chí đợi cho mình chết đói.

Cầm lấy túi nước trước mặt, Gia Luật Niết Cô Lỗ ngóc cổ lên, đổ vào trong miệng, lại không đổ ra cái gì, hắn phần nộ ném túi nước xuống đất, quét mắt nhìn chung quanh, phần lớn binh lính kia cũng mang thân sắc uể oải.

Mà địa phương cách bọn hắn không xa, binh sĩ Tổng triều đang thoải mái nói chuyện, có một vài đồng bào mấy ngày hôm trước còn đứng chung một chỗ cùng bọn họ, được binh sĩ Tổng triều an bài tại tuyến ngoài, không ngừng kêu gọi đầu hàng, cổ động người bên cạnh Gia Luật Niết Cô Lỗ đi qua.

Gia Luật Niết Cô Lỗ không ngăn cản chuyện này, thậm chí có chút ít binh sĩ muốn dùng cung tiễn bắn chút ít người kêu gọi đầu hàng cũng bị hắn ngăn cản.

Hắn bây giờ vô cùng mở, cứ để cho Trần Thế Mỹ tận tình phát huy một thời gian ngắn, hắn cũng muốn nhìn xem, cuối cùng, bên cạnh mình còn có thể còn lại bao nhiêu người.

Tin tức Tổng Liêu đã khai hỏa một trận chiến cuối cùng truyền ra, về sau, dân chúng lập tức tha thứ đối với việc Trần Nguyên "không làm được gì", cùng "mềm yếu" trong thời gian trước rồi.

Bọn hắn cao hứng bừng bừng bàn về nghe tới chiến cuộc, đương nhiên tin tức Trung Kinh Đô vẫn chưa có truyền đến, nhưng dân chúng Tổng triều đã quen thắng lợi, bọn hắn tin tưởng người Liêu quốc nhất định sẽ bị đánh bại.

Tư Mã Quang và Phạm Thuần Hữu uống nước trà trong quán trà, nghe dân chúng bên cạnh lớn tiếng bàn về chiến cuộc hiện tại.

Có người nói một thời gian ngắn trước, phò mã gia tổ về mềm yếu là kẻ nghi binh, có người nói lúc này đây Trần Thế Mỹ đã sớm bố trí trăm vạn đại quân tại Trung Kinh Đô, chỉ chờ người Liêu quốc đụng đầu vào.

Phạm Thuần Hữu và Tư Mã Quang lại biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, lúc này đây người Liêu quốc một đường xuôi nam, Tổng triều không ngờ tới, Trần Thế Mỹ căn bản không chuẩn bị gì, hoàn toàn là vội vàng ứng chiến, nếu không hắn sẽ không dễ dàng để người Liêu quốc đánh tới phụ cận Trung Kinh Đô.

Đối với sức tưởng tượng của chút ít dân chúng này, Phạm Thuần Hữu không cãi với bọn họ, chỉ nói: "Tư Mã huynh, người nghe những người này đi, quả thực đã cho rằng Trần Thế Mỹ là chiến thần rồi, còn nói cái gì mà Trần Thế Mỹ tự mình cầm đao ra trận giết địch? Ta thấy bị giết thì đúng hơn."

Tư Mã Quang lại không đồng ý đối với lời này: "Thuần Hữu, lời này có chút hơi quá, tuy Trần Thế Mỹ rất ương ngạnh, nhưng hành quân chiến tranh vẫn còn có chút bổn sự, ta đi theo hấn đánh Đổng Hạng, thật sự không tệ, ít nhất hấn vẫn có thể bình tĩnh ứng đối khi đứng trước quân trận."

Phạm Thuần Hữu uống một ngụm trà, nói: "Ta biết hấn là người có bản lĩnh, có một vài phương diện, chúng ta thực sự kém hấn, nhưng ta thật sự không quen nhìn những việc Trần Thế Mỹ làm kia."

Tư Mã Quang cũng không quen nhìn, đối với việc Trần Nguyên làm tại Đại Tổng, hấn không có biện pháp thay đổi.

Ngay cả việc làm ở Đổng Hạng, Liêu quốc, Tư Mã Quang đều biết, đối lại bất cứ người nào, đều không thể làm tốt bằng Trần Thế Mỹ, nhưng thủ đoạn của hấn quả thực không thể làm cho người ta khen ngợi được.

Tư Mã Quang bỗng nhiên giảm thấp thanh âm xuống, hỏi: "Chuyện kia có manh mối chưa?"

Phạm Thuần Hữu lắc đầu, nói: "Tuy ta có thể đoán ra đại khái, nhưng không tìm thấy chứng cứ xác thực, Nhan Tra Tấn Khai Phong phủ thật sự quá kín miệng, không muốn nói tình hình thực tế cho ta biết."

Tư Mã Quang lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Hấn và Trần Thế Mỹ giao tình nhiều năm, làm như vậy là chuyện thường, chẳng lẽ chỗ khác không có một điểm manh mối nào sao?"

Phạm Thuần Hữu suy nghĩ một chút mới nói: "Cũng không phải hoàn toàn không có, ta phủ cũng tìm được một bộ khoải tại Khai Phong, hấn nói cho ta biết, trước khi Trần Thế Mỹ trở lại, Nhan Tra Tấn đã đi đến một con phố nhỏ, tìm một người canh lao về hưu, người canh lao từng làm cùng Quý Tân."

"Ngoài ra, thời điểm ta tới tìm, người gần đó nói người kia đã rời khỏi Biện Kinh hơn nửa năm rồi, ngay sau khi Nhan Tra Tấn đi tìm hấn, đã không có người nào ở Biện Kinh nhìn thấy hấn."

"Còn có người nào khác không?"

"Còn có một người nữa, là thê tử quân coi giữ Biện Kinh Nhất Vung Sử, ta cũng không biết người này có địa vị gì, có quan hệ đến chuyện này không."

Tư Mã Quang thu quạt xếp trong tay lại, nói: "Vấn đề này dễ xử lý thôi, tìm Văn Bác Ngạn đại nhân, thăm dò một tý là được."

Phạm Thuần Hữu nhú mày, nói: "Ta đã đi tìm rồi, Văn Bác Ngạn đại nhân không muốn giúp chúng ta, hơn nữa sau khi ta đi tìm hấn, hấn rõ ràng còn điều tướng quân kia đến Thương Châu."

Tư Mã Quang cau chân mày lại, hấn cho rằng việc mình và Phạm Thuần Hữu điều tra là một bí mật kinh thiên, nhưng bọn hấn lại không biết, lúc trước, thời điểm Bàng Cát ngã xuống, rất nhiều người có thể nhìn ra manh mối trong đó.

Chuyện này, trong tâm rất nhiều người đều biết, Văn Bác Ngạn đương nhiên cũng biết một hai về nội tình trong đó.

Chính vì hấn biết rõ, cho nên hấn mới không muốn để cho Phạm Thuần Hữu làm chuyện này vỡ lở ra, việc này một khi vỡ lở ra, sẽ có hai kết quả.

Một là Trần Thế Mỹ bị rơi đầu, như vậy thì Đại Tổng loạn rồi, bởi vì danh vọng của Trần Thế Mỹ tại quân đội, tại dân gian, tại những thương nhân kia, thật sự là không người nào có thể so sánh, thậm chí trên triều đình cũng có người của Trần Thế Mỹ.

Giết hấn dễ dàng, nhưng giết được hấn xong, về sau giải quyết tốt hậu quả như thế nào, lại là một nan đề rồi, làm không tốt, những năm này Đại Tổng cực khổ sẽ uống phí toàn bộ.

Một kết quả khác lại càng đáng sợ hơn, một khi làm cho Trần Thế Mỹ cảm thấy không đúng, y theo tính cách của hấn, tuyệt đối sẽ không khoan tay chịu chết, hấn có thể làm ra cái gì, là chuyện Văn Bác Ngạn không dám suy nghĩ.

Về công, Văn Bác Ngạn không muốn vì một Bàng Cát đã chết đi, làm rối loạn cục diện Đại Tổng hiện tại, đối với hắn, đối với sĩ phu, đều không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Liên minh giữa Tô Hiểu Du và Hạ Tùng đang kéo dài lên trên người Văn Bác Ngạn, Triệu Thự đã đi theo Nhân Tông đến Thái Sơn bái tế, vị thái tử này không chạy thoát được đâu.

Nữ nhi nhà Văn Bác Ngạn năm nay tuổi tròn mười bốn tuổi, hắn nhìn chăm chăm vào Triệu Thự, không ngoài vị trí hoàng hậu tương lai, hắn cần Tô Hiểu Du trợ giúp, tự nhiên không biết hồ đồ cùng đám người Phạm Thuần Hữu này.

Tư Mã Quang nghe xong, thềm thở dài một tiếng, nếu như nói Đại Tổng có một người không hận Bàng Cát mà nói, thì chính là Tư Mã Quang.

Bất kể như thế nào, Bàng Cát đối xử với Tư Mã Quang không tệ, tiến cử hắn ra ngoài làm quan, còn giúp Tư Mã Quang từ vị trí giám quân về triều đình, nếu không có Bàng Cát, chỉ sợ mình bây giờ còn đang ở cùng một chỗ với Trần Thế Mỹ.

624. Chương 586: Bao Chứng Mất

Phạm Thuần Hữu bỗng nhiên nói: "Tư Mã huynh, ta muốn đi Thương Châu tìm một Chỉ huy sứ họ Dương, người nghĩ như thế nào?"

Tư Mã Quang nghe hắn nói như vậy, lập tức sững sờ, hỏi: "Cái này...dường như không tốt lắm đâu? Sự tình vẫn chưa điều tra rõ ràng, vạn nhất hắn không thừa nhận, người sẽ làm thế nào?"

Phạm Thuần Hữu lại làm việc tương đối cố chấp: "Đi rồi nói sau."

Hai người vẫn chưa nói xong, một quan viên Lễ bộ từ bên ngoài chạy đến, tìm thấy bọn họ đã là mồ hôi đầy trán, nói: "Ai u hai vị đại nhân, các người còn rảnh rỗi ở chỗ này uống trà à?"

Tư Mã Quang đứng dậy, hỏi: "Làm sao vậy?"

Quan viên Lễ bộ nói: "Bao đại nhân đã qua đời, hoàng thượng bảo các quan để tang, hạ quan tới tìm các người về."

Hắn vừa mới nói xong, quán trà vốn vô cùng ồn ào lập tức yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều nhìn về quan viên kia.

Phạm Thuần Hữu chậm rãi đứng lên, hỏi: "Người nói cái gì?"

"Bao đại nhân quy tiên rồi."

Phạm Thuần Hữu vẫn không nói gì, một người mập mạp mặc gấm vóc bên cạnh bỗng nhiên ngã xuống ghế, khóc lớn tại chỗ: "Bao đại nhân à Bao đại nhân, trong nhà của ta có bài vị trường sinh của ngài, làm sao ngài lại đi như vậy?"

Dáng tươi cười mặt chướng quây lập tức không thấy đâu, bước chân tiểu nhị ngây ngốc tại chỗ, hai tay buông nhẹ, khay điểm tâm nước trà rơi đầy đất.

Bao Chứng đi rồi, tin tức này lập tức làm cho cả Biện Kinh rơi vào trong bi thống, đối với những dân chúng kia mà nói, Bao đại nhân là cái gì?

Bao đại nhân không phải là một người, hắn là một hi vọng, năng lực những kẻ làm quan kia thật sự là không đủ, có lẽ là xuất phát từ nguyên nhân khác, oan khuất ở đâu cũng có thể thấy được, dân chúng có oan không chỗ kể, cho nên bọn hắn cần Bao Chứng.

Tựa như có Trần Thế Mỹ, bọn hắn tin tưởng vào cuộc sống ngày mai sẽ càng ngày càng tốt, chỉ cần Bao đại nhân còn, bọn hắn tin tưởng cái thế gian này nhất định sẽ có công bằng, Bao Chứng là hi vọng của bọn hắn, dù rằng Bao Chứng chưa bao giờ trợ giúp bọn hắn làm cái gì.

Hiện tại Bao Chứng đi rồi, bách quan nhận được tin tức chạy tới, không giống với đưa tiễn Lữ Di Giản, trước khi Lữ Di Giản đi, các quan lại đến để tang đưa tiễn, nhưng đó là biểu hiện làm đủ công tác, tiễn vào cửa trông thấy Nhân Tông, nặ ra vài giọt nước mắt, đợi hành lễ qua đi, vừa mới ra ngoài cửa, trên đường đi lại cười cười nói nói.

Nhưng Bao Chứng rời đi thật sự lại để cho rất nhiều người cảm giác được nội tâm bi thống.

Những quan viên kia, phần lớn vẫn chưa có tiễn vào cửa đã bắt đầu khóc, sau đó một đường khóc đến trước linh cữu, linh đường nằm tại Đại Lý Tự, bọn người Nhan Tra Tấn Triển Chiêu và thế hệ con cháu Bao Chứng quỳ xuống cùng một chỗ, còn có những bộ khoái Khai Phong phủ, Đại Lý Tự kia, từ trước cửa sắp xếp đến linh cữu của Bao Chứng.

Trên đầu Nhân Tông có một tấm vải trắng, tự mình đứng trước linh đường, thủ vệ linh cữu, hẩn đứng ở bên cạnh linh cữu, cơ trên mặt thỉnh thoảng run run một chút.

Thật sự, Nhân Tông cảm giác Bao Chứng đến là vì hẩn lọt vào mắt xanh ông trời, Bao Chứng không hỏi chính sự, nhưng hẩn luôn có thể giải quyết vấn đề chính trị trên triều đình, những vấn đề đã không có biện pháp giải quyết.

Ví dụ như thân thể của mình lúc trước, nếu như không phải Bao Chứng một dao giết chết tên thái giám, sóng gió sẽ tiếp tục náo loạn hơn nhiều.

Còn có cháu trai Bằng Cát lúc trước, chuyện của hẩn đã trở thành vũ khí công kích lực lượng hai phái trên triều đình, cuối cùng Bao Chứng chạy tới tiên trảm hậu tấu một cái, giết tiểu tử kia, triều đình lập tức an tĩnh.

Bao nhiêu lần triều đình tranh cãi, đều bị Bao Chứng hóa giải, vì cái gì ông trời lại muốn Bao Chứng rời khỏi mình đây? Nhân Tông cảm thấy đây là một loại tàn nhẫn, đối với mình, đối với mấy cự thần này.

Phạm Trọng Yêm được Phạm Thuần Hữu nâng từng bước một đi tới, trên mặt của hẩn không có nước mắt, đi đến trước linh cữu, Phạm Trọng Yêm hành lễ với Nhân Tông trước, Nhân Tông vội bước lên phía trước, đỡ lấy Phạm Trọng Yêm, nói: "Phạm ái khanh không cần đa lễ, bảo trọng thân thể quan trọng hơn."

Phạm Trọng Yêm theo Nhân Tông dìu dắt đứng lên, một động tác đơn giản, lại làm cho hẩn thở hồng hộc, tay vịn quan tài Bao Chứng, vỗ vỗ quan tài, nói: "Tốt, tốt, linh hữu tốt, lát nữa ta sẽ hỏi cửa hàng, giúp ta đặt một cái."

Khóe miệng Phạm Thuần Hữu bỗng nhúc nhích, nói: "Cha, chớ có nói vậy, cha đứng vững, ta khấu đầu mấy cái cho Bao đại nhân."

Một bên, Triển Chiêu vội vàng đứng dậy đỡ lấy Phạm Trọng Yêm, Phạm Trọng Yêm lại vỗ vỗ quan tài, sau đó nói với Nhân Tông: "Vạn tuế, cự thần đến chậm, người ở phía ngoài quá nhiều, đều là đến đưa tiễn Hắc Tử, đường không dễ đi, Hắc Tử không tệ, có thể có tròng diện này."

Nhân Tông đã nghe được tiếng khóc bên ngoài tường viện, hẩn nhìn Phạm Thuần Hữu, nói: "Thuần Hữu, vịn cha người đi về nghỉ ngơi đi."

Phạm Trọng Yêm còn có lời nói chưa nói: "Vạn tuế, cự thần có việc muốn tấu."

Nơi này không phải là nơi dâng sớ, hơn nữa hiện tại cũng không phải thời điểm thảo luận quốc sự, Nhân Tông muốn cự tuyệt, nhưng nhìn Phạm Trọng Yêm đầu đầy tóc trắng và thân hình run rẩy, lại sửa lại lời nói: "Ái khanh, nói đi."

Phạm Trọng Yêm giãy ra khỏi cánh tay Triển Chiêu và Phạm Thuần Hữu, nói: "Vạn tuế minh giám, hiện tại cục diện Đại Tống đổi mới, dân chúng giàu có, quốc sự cường thịnh, cự thần chúng ta cũng được nhắm mắt, nhưng sự tình ngày sau cần cần thận mới được, thái tử phải sớm xác lập, để bảo vệ xã tắc Đại Tống ta được ổn định."

Hiện tại Triệu Thự chỉ kém một danh phận thôi, phải nói là ngay danh phận hẩn cũng có rồi, chỉ kém một cái tên.

Nhưng ở trong mắt Phạm Trọng Yên, cái tên này, có lẽ là càng sớm định ra cho Triệu Thự càng tốt, bởi vì về sau Đại Tổng cần ổn định.

Thế cục tốt, nhưng ngày sau ít nhất cũng cần hai mươi năm ổn định, để cho Tổng triều tiêu hóa những trái cây này.

Cần thời gian để cho sĩ phu, thương nhân, hay là giai tầng công nghiệp quân sự mài dũa tự nhiên, nếu không thể làm ra mà nói, vậy thì tất cả cố gắng những năm này đều sẽ uổng phí.

Đạo lý Phạm Trọng Yên nói, tất cả mọi người có thể thấy rõ, nhưng hiện tại không có người nào nói.

Bởi vì sóng gió giữa Triệu Thự và Triệu Thực vừa mới dẹp loạn, lúc này tất cả mọi người không muốn thúc giục Nhân Tông, sợ xảy ra chuyện xấu.

Trong lòng Nhân Tông cũng biết, hấn nhìn Phạm Trọng Yên, cựu thần này vẫn rất ngay thẳng, việc đầu tiên là lo thiên hạ, dám nói lời người khác không dám nói.

Hấn nhếch miệng cười khổ một tiếng, nói: "Phạm ái khanh yên tâm, miệng trẫm đã nói ra, vạn lần không biến đổi, đợi lần này làm tốt sự tình Liêu quốc, trẫm sẽ xác lập Triệu Thự là thái tử."

Phạm Trọng Yên ừ một tiếng rồi nói: "Cựu thần quá lo lắng rồi, còn có một sự tình, xin vạn tuế minh giám, Trần Thế Mỹ một thân mưu lược xuất chúng, Đại Tổng ta có thể có hôm nay, không thể bỏ qua công lao của hấn."

"Nhưng hấn quá nặng hiệu quả và lợi ích, làm việc có khi vẫn bắt công, vạn tuế còn một ngày, hấn sẽ trung tâm một ngày, nhưng ngày sau, vạn tuế nên sớm làm chuẩn bị, hạn chế quyền lực của hấn, mới có thể làm cho hấn tiếp tục bảo trì trung tâm."

Những lời này quả nhiên là như lôi điện giữa bầu trời, cả linh đường thoáng một tý đã lặng ngắt như tờ, Hạ Từ quỳ gối bên cạnh, cả người đều ngây dại, nếu là người bên ngoài, hấn đã sớm đứng lên mắng to rồi.

Nhưng hiện tại không được, đây là linh đường của Bao Chứng, Phạm Trọng Yên có thể cựa gãi lên mặt, Hạ Từ hấn cũng không có gan đứng lên mắng.

Sau khi Phạm Trọng Yên nói xong, ánh mắt nhìn Nhân Tông, trong nội tâm Nhân Tông thật sự cũng bị hấn dọa, lão gia hỏa này quả nhiên là cái gì cũng dám nói, không phân biệt thời gian địa điểm, Nhân Tông cũng không thể nói cho Phạm Trọng Yên, Trần Thế Mỹ đã được hấn sắp xếp xong xuôi, đợi bình định xong Liêu quốc, đả thông vùng Trung Đông, Trần Thế Mỹ sẽ đi Quỳnh Châu buôn bán.

625. Chương 587: Cẩn Thận

Hiện tại nếu nói ra chuyện này, vậy thì vấn đề sẽ rất nghiêm trọng, những thế lực vốn thuộc về Trần Thế Mỹ kia lập tức sẽ tìm nhà khác, tiếp theo, cân đối triều đình sẽ bị đánh vỡ.

Hiện tại đúng là thời điểm nhận ca, Nhân Tông vì tương lai Triệu Thự, đã tuyển ra rất nhiều đại thần có thể phụ tá hấn, hấn không hi vọng chính mình chế tạo ra một quyền thần(thần tử quyền lực hơn vua).

"Phạm ái khanh, chuyện này ngươi không cần phải cân nhắc, từ từ đi về nghỉ ngơi đi."

Nhân Tông không cho Phạm Trọng Yên câu trả lời thuyết phục, Phạm Trọng Yên không biết ý nghĩ trong lòng Nhân Tông, kỳ thật, hấn cũng không phải một người không phân biệt rõ ràng địa điểm nói chuyện, lựa chọn hôm nay để nói sự tình này ra, là đã trải qua một phen cân nhắc.

Bao Chứng đi, khi Bao Chứng còn sống, người lo lắng nhất đúng là Trần Thế Mỹ, chuyện này, bọn hấn một mực không làm tốt.

Phạm Trọng Yên sớm đã biết Bao Chứng không có khả năng tìm được người có thể khắc chế Trần Thế Mỹ, đầu tiên là Văn Bác Ngạn và Tống Kỳ, về sau lại là Tư Mã Quang, cuối cùng Bao Chứng vừa ý con của

mình, nhưng bọn hán từng bước từng bước làm cho Bao Chứng thất vọng, bọn hán so sánh với Trần Thế Mỹ, đều thiếu thiếu cái gì đó.

Phạm Trọng Yêm biết rõ, thứ khiếm khuyết không phải những vật khác, chính là thủ đoạn.

Trần Nguyên đủ vô lại, vì đạt tới mục đích, hán thường xuyên bắt kẻ thanh danh, bắt kẻ thủ đoạn, những việc này là thứ những người Bao Chứng coi trọng kia đều không làm được.

Hơn nữa Bao Chứng cũng không tìm thấy người thích hợp, bởi vì Bao Chứng không có khả năng giúp đỡ một người vô lại như Trần Nguyên tiến vào triều đình.

Tuy Trần Thế Mỹ vô lại, nhưng rất hiểu đại nghĩa, thỉnh thoảng còn có thể phát ra một tý lương tâm, làm một ít sự tình lợi quốc lợi dân, nếu như tìm một người tệ hơn Trần Nguyên, chuyện xấu sẽ không có cách nào không chế.

Cho nên, Phạm Trọng Yêm lựa chọn hôm nay, nói ra trên linh đường Bao Chứng, hán tin tưởng Trần Nguyên nhất định có thể nghe được.

Phạm Trọng Yêm muốn làm rõ mọi chuyện, mọi người cùng ngồi vào một chỗ nói rõ ràng, cái này so với làm mờ ám ở dưới thì mạnh hơn nhiều.

Thừa dịp hán còn sống, hán muốn thay Bao Chứng hoàn thành tâm nguyện này, có thể làm cho Trần Nguyên tự mình thu đã tâm lại, đó là việc tốt nhất, thật sự không được, cũng phải bức bách Trần Nguyên buông thả quyền lực.

Về phần có thể thực hiện hay không, Phạm Trọng Yêm cũng không biết, chính mình cứ cố hết sức là được.

Nhưng xem ra Nhân Tông không quá nhiệt tình, Phạm Trọng Yêm nghe ra được Nhân Tông không muốn để ý đến chuyện này, không khỏi thở dài một tiếng, thâm quyết định chủ ý, đợt lần này Trần Thế Mỹ từ Liêu quốc trở về, mình nhất định sẽ nói rõ ràng với hán, tốt nhất là ở trên triều đình.

Trần Nguyên ở Trung Kinh Đô, không biết tin tức Bao Chứng qua đời, cũng không biết Bao Chứng qua đời mang đến hậu quả là Phạm Trọng Yêm trực tiếp ngã bài với hán.

Kỳ thật, dù biết rồi cũng không sao cả, bởi vì sự tình Phạm Trọng Yêm và Bao Chứng lo lắng, Trần Nguyên căn bản không có ý định làm, ít nhất thì bây giờ vẫn chưa có quyết định này.

Hiện tại hán muốn, đúng là làm cho Gia Luật Niết Cô Lỗ đầu hàng.

Trần Nguyên bao vây hán hơn mười ngày, bên người Gia Luật Niết Cô Lỗ đã không có bao nhiêu binh lính, thời điểm đến, bảy tám vạn người lập ra quân doanh, hiện tại trống trơn khoáng đạt, chỉ có hơn vạn binh sĩ Liêu quốc muốn chết trung với Gia Luật Niết Cô Lỗ vẫn kiên cùng hán trì.

Các chiến trường khác đã chấm dứt, binh sĩ thủ hạ Tiêu Tô Ha Mã Thai được Dương Văn Quảng dẫn đầu, dưới sự trợ giúp của quân Tống, cuối cùng đã đánh bại hơn mười vạn kỵ binh Liêu quốc do Tiêu Bân suất lĩnh, Tiêu Bân dưới tình huống cùng đường, nhận được thư Gia Luật Niết Cô Lỗ gọi đến, Gia Luật Niết Cô Lỗ ghi trên thư hai chữ vô cùng đơn giản, cứ sống.

Tiêu Bân đầu hàng, Gia Luật Hàn Bát trấn thủ Thượng Kinh không đợi Tiêu Tô Ha Mã Thai tiến quân bắc thượng, liền mở cửa thành ra, bảo người bưng lấy danh sách quân đội Thượng Kinh quy thuận, Liêu quốc thật sự đã kết thúc, kế hoạch của Trần Nguyên hiện tại là xuất binh đi tác chiến cùng người Á Rập như thế nào.

Cho nên, Gia Luật Niết Cô Lỗ không cần chết nữa.

Nhưng nếu hán không buông lựa chọn của mình, Trần Nguyên cũng không có biện pháp nào, Địch Thanh từ bên ngoài đi vào quân doanh Trần Nguyên, nói: "Thế Mỹ, người phải đi chiêu hàng đã trở lại."

Trần Nguyên căn bản không ngẩng đầu lên, miệng hỏi: "Hán vẫn không đầu hàng à?"

Địch Thanh gật đầu, nói: "Đúng, hán nhờ người cho hán thời gian ba ngày lần nữa, ba ngày sau, hán sẽ mang theo bộ đội đến quyết chiến cùng người."

Trần Nguyên sững sốt một chút, đây là một sự tình đáng cười, dựa vào cái gì mà mình cho Gia Luật Niết Cô Lỗ thời gian ba ngày? Còn có, hấn lấy cái gì để quyết chiến cùng mình? Chỉ bằng chút ít binh sĩ đã vài ngày chưa ăn cơm bên người kia sao?

Nhưng Trần Nguyên lại không cười nổi, do dự một chút mới nói: "Được rồi, cho hấn ba ngày nữa, ta lại để cho Tiêu Tô Ha Mã Thai phái người đến đàm phán, người có đi không?"

Trần Nguyên đã không coi Gia Luật Niết Cô Lỗ thành chuyện gì to tát rồi, hiện tại cho dù hấn buông vòng vây ra, để cho Gia Luật Niết Cô Lỗ đào tẩu, đám người này nhiều lắm cũng chỉ là một đám giặc cỏ, chỉ có thể tạo thành một ít vấn đề trị an mà thôi.

Tòa nhà đã nghiêng, trừ phi có bốn sự thần tiên, nếu không thì đừng mơ tưởng đến chuyện lật bàn.

"Hấn không phái người đến, chỉ chuyển câu nói cho người, nói là người thích làm gì thì làm."

Tiêu Tô Ha Mã Thai tỏ vẻ chính mình kính cẩn nghe theo, Tổng triều muốn bao nhiêu thổ địa, không có vấn đề, Tiêu Tô Ha Mã Thai hấn đều cam lòng cho.

Nhưng đối với Trần Nguyên, như vậy không khác gì kỹ nữ muốn lập đền thờ, Tiêu Tô Ha Mã Thai không phái người tới, làm sao có thể cho thấy song phương tự nguyện đàm phán, đạt thành hiệp nghị? Hấn không riêng gì phải phái người đi tới, lại còn phải làm tốt chuẩn bị cò kè mặc cả với người Tổng triều, như vậy mới là kết quả song phương thương nghị ra.

Trần Nguyên có chút tức giận, ném bút trong tay lên trên mặt bàn, quát: "Mẹ nó!"

Địch Thanh không tức giận, cười cười nói: "Thế Mỹ, ta cảm thấy Liêu quốc không thể dùng Tiêu Tô Ha Mã Thai làm hoàng đế, ta có một người thích hợp, không biết có nên nói hay không."

Trần Nguyên cũng biết bồi dưỡng một người trưởng thành không dễ lắm, nghe Địch Thanh nói như vậy liền hỏi: "Người nào?"

Địch Thanh do dự một chút, hỏi: "Người thấy Niệm Trần có thể không?"

Trần Nguyên mạnh mẽ ngắt đầu, thập phần khiếp sợ nhìn Địch Thanh, hỏi: "Đại ca, tại sao người có thể có ý nghĩ này?"

Nếu như Tiêu Tô Ha Mã Thai không có tư cách, vậy thì Gia Luật Niệm Trần càng không có, nhưng hiện tại không cần tư cách, chỉ cần quân Tổng bồi dưỡng, bất luận kẻ nào cũng có thể ngồi trên vị trí kia.

Địch Thanh hạ thấp thanh âm xuống, nói: "Tại đây chỉ có hai người ta và người, Thế Mỹ, ta nói một câu bất kính, người coi như không nghe thấy. Từ xưa người công cao lấn chủ đều không có mấy người có kết cục tốt đẹp, ta tin tưởng vạn tuế không làm ra sự tình có mới nói cũ, nhưng nếu có một ngày tân hoàng đăng cơ rồi, người có thể bảo đảm hấn sẽ như vạn tuế hiện tại, tin cậy người như vậy sao?"

Địch Thanh có thể nói ra lời này, thật sự làm cho Trần Nguyên rất là cảm động, cũng chỉ có Địch Thanh, coi mình là huynh đệ, mới dám nói như vậy, hiện tại Nhân Tông đã hơn năm mươi tuổi, dù quan tâm Trần Nguyên, vẫn có lo lắng của hấn, vấn đề này thật sự phải cân nhắc.

Nếu để cho Gia Luật Niệm Trần đến Liêu quốc, mình phái một thành viên tâm phúc phụ tá, như vậy dù là ngày sau tân hoàng nhìn mình khó chịu, cũng không dám làm quá.

Trần Nguyên cười một chút, vỗ vỗ bả vai Địch Thanh, nói: "Đa tạ đại ca, người yên tâm đi, ta biết phải làm sao, ta sẽ không để cho Niệm Trần ngồi vị trí này, bởi vì tuy thoát nhìn nơi này cao cao tại thượng, nhưng lúc nào cũng rất nguy hiểm."

Địch Thanh không nói nữa, có mấy lời, nói một lần là được rồi.

"Thế Mỹ, về sau chúng ta phân chia biên cảnh cùng Liêu quốc như thế nào?"

Trần Nguyên chuyển hướng chủ đề, nói: "Phía nam Thượng Kinh thuộc sở hữu chúng ta, ta chuẩn bị đóng quân doanh ở quanh Thượng Kinh."

626. Chương 588: Đòi Công Bằng

Địch Thanh nghe xong liền gật đầu, hắn biết rõ Trần Nguyên để Tiêu Tô Ha Mã Thai giữ Thượng Kinh làm Đô thành, như vậy quân doanh quân Tổng cách Đô thành người Liêu quốc chỉ có trăm dặm, có thể dễ dàng khống chế Liêu quốc.

Trần Nguyên nói xong, liền mở địa đồ ra, nói: "Người xem, một mảnh đồng cỏ, cơ hồ chiếm cứ một nửa quốc thổ người Liêu, để cho bọn hắn chặn thả tại đây đi, nhưng thương đội của chúng ta có thể tự do xuất nhập, nói cách khác, một mảnh đồng cỏ này là chúng ta và bọn họ xài chung."

Địch Thanh cau chân mày lại, nói: "Như vậy rất phiền toái, ngày sau có thể sẽ có rất nhiều tranh cãi."

Trần Nguyên nở nụ cười, nói: "Cứ để cho bọn nhỏ giải quyết đi, không cần phải nghĩ đến mọi chuyện cần thiết sau này, nếu về sau bọn nhỏ không có việc để làm, bọn hắn sẽ hận chúng ta."

Hai người chính đang nói chuyện, mảnh vải che cửa bị Lưu Bình hạ xốc lên, nói: "Chưởng quầy, Triều Tiên truyền tin tức đến."

Trần Nguyên lập tức hưng phấn nói: "Nói."

"Tiểu quốc vương Triều Tiên một thời gian ngắn trước không biết phát sinh quái bệnh gì, lang trung trị liệu không hiệu quả, tử vong tại mười ngày trước, đây là thư Lý Vĩ đưa cho người."

Trần Nguyên vội vàng tiếp nhận, thư đã phong kín, ngoại trừ Trần Nguyên, ai cũng không thể mở ra xem xét, nếu là hủy thư tín đi, sẽ mắc tội mất đầu, Trần Nguyên nhìn qua loa một lần, Lý Vĩ viết trong thư là nhờ Trần Nguyên thay đổi kế hoạch.

Dựa theo trình tự vốn có của Trần Nguyên, hạ độc chết tiểu quốc vương kia, về sau khả năng còn có một chút đại thần cần phải giải quyết, nhưng Lý Vĩ nói trong thư, tình thế Triều Tiên phát triển cực kỳ tốt.

Dùng khí của những người này hiển nhiên đã vượt quá dự đoán của Trần Nguyên, phần lớn đại thần trên triều đình Triều Tiên kia đều đem tên mình đổi thành họ của dân tộc Hán, bọn hắn lấy họ Triệu, họ Lý làm vẻ vang, mà những họ Kim, họ Pác ở Triều Tiên kia lại bị kỳ thị nhất định.

Không phải người khác kỳ thị bọn hắn, là chính bọn hắn kỳ thị chính mình.

Trong lịch sử, đám bồng tử chính là một dân tộc như vậy, đem người làm bọn họ thoải mái, đừng nói nhận người làm cha nuôi, cho dù nhận là cha thân sinh cũng không thành vấn đề.

Lúc trước Nhật Bản chỉ dùng vài năm thời gian, đã làm cho bồng tử hoàn toàn thần phục bọn hắn, tại thời điểm Nhật Bản chiến bại, những bồng tử kia rõ ràng còn có rất nhiều người làm trò mổ bụng tự sát.

Thủ đoạn của Trần Nguyên hiển nhiên không kém hơn thể Nhật Bản bao nhiêu, hiện tại Triều Tiên chính là dạng như vậy, tiểu quốc vương chết rồi, về sau, không cần Trần Nguyên làm văn về gì, những tên bồng tử kia rõ ràng lại tự hô hào mình phải đổi thành người Tống.

Lý Vĩ đã nói trong thư, bọn hắn dùng Hoàng thái hậu cầm đầu, có một đám người mỗi ngày tụ tập phía trước quân doanh Tống triều, chất vấn quân Tống, vì cái gì hiện tại người Đông Doanh có thể biến thành người Tống, mà bọn hắn lại không thể?

Hoàng thái hậu kia lại càng cấp tiến hơn, kiếm một cái chiếu, ngồi ở trước quân doanh quân Tống, tuyên bố nếu như người Tống triều không cho bọn hắn đãi ngộ như người Đông Doanh, bà ta sẽ tuyệt thực, chết đói trước quân doanh quân Tống.

Hành động này được dân chúng Triều Tiên rất hưởng ứng, rất nhiều người đều gia nhập hàng ngũ ngồi, thậm chí có một tráng hán, rõ ràng cầm dao rạch bụng của mình ra, dùng để kháng nghị Đại Tống đãi ngộ bất bình đẳng với người Đông Doanh và người Triều Tiên.

Trần Nguyên nhìn thư tín Lý Vĩ, thật sự rất là kinh ngạc, kết quả này là chuyện hắn vạn lần không ngờ tới.

So sánh với Gia Luật Niết Cô Lỗ, vậy thì hẳn là dạng ngoan cố không thay đổi rồi, nếu hẳn có một nửa giác ngộ của bồ đề tử, song phương cần gì náo loạn đến tình trạng hiện tại?

Chính thức tiếp thu Triều Tiên còn cần Văn Bác Ngạn ra mặt, nhưng Trần Nguyên muốn viết thư cho Lý Vĩ trước, dặn hẳn không thể để Hoàng thái hậu thật sự chết đói, đối với những người một lòng muốn quy thuận kia, phải trấn an bọn hắn.

Đương nhiên, phản kháng tất nhiên vẫn tồn tại, Lý Vĩ sau này ngàn vạn lần không thể phớt lờ.

Trần Nguyên tin tưởng, nếu như sĩ phu Tống triều biết rõ Triều Tiên tình huống hiện tại, nhất định không thể cự tuyệt người Triều Tiên ở ngoài ngàn dặm.

Trần Nguyên thu thư tín của Lý Vĩ vào, ánh mắt nhìn về phía Địch Thanh, nói: "Đại ca, sự tình trong nhà chúng ta không sai biệt lắm, đã làm tốt hết rồi, hiện tại người phải chuẩn bị sẵn sàng, sự tình đời Gia Luật Niết Cô Lỗ vừa xong, chúng ta sẽ lập tức xuất binh, đi đánh Ảập!"

Đến hiện tại mới thôi, Tống triều đã hoàn toàn xác lập địa vị bá chủ không thể dao động tại khu Đông Á, giống như Phạm Trọng Yêm suy nghĩ, nếu như lúc này Tống triều ngồi xuống tiêu hóa trái cây thắng lợi một tỷ, sẽ giúp cho Tống triều phát triển càng thêm thuận lợi về sau này.

Nhưng Trần Nguyên không muốn hoàn toàn bất động xuống, hẳn cho rằng, vận động thích hợp có thể tăng mức độ tiêu hóa, ví dụ như chiến tranh với Ảập, chỉ cần khống chế trong quy mô nhất định, như vậy sẽ không có chỗ gì hỏng đối với Tống triều.

Vùng Trung Á hiện tại cũng là phiên thuộc quốc của đế quốc Ảập, cái đế quốc cổ xưa này có huyết dịch người Selma và Đột Quyết, về sau có thể nói là tân sinh toả sáng, trong lịch sử, nếu không phải người Đột Quyết phát động thập tự quân đông chinh, tánh mạng đế quốc này sẽ càng thêm lâu dài, thậm chí bọn hắn có năng lực phân cao thấp với mông cổ tại đại sa mạc.

Thập tự quân mấy lần đông chinh, không riêng gì làm cho đế quốc Ảập bị đánh khổ không thể tả, cũng làm cho lực lượng Châu Âu tổn thất thảm trọng, thậm chí lần cuối cùng thập tự quân đông chinh, tham gia chiến đấu đều là một ít trẻ con.

Trần Nguyên đương nhiên không muốn cho Ảập cơ hội một lần nữa đứng lên, lúc này đây Trần Nguyên tụ tập các phiên thuộc quốc có lực lượng kỵ binh, gắng đạt tới mục đích giáng cho cự nhân vừa mới đứng lên lần nữa này một kích nặng nề.

Cho dù không đánh suy sụp hẳn, cũng phải làm cho sau này hẳn không có thực lực khiêu chiến Đại Tống, quân Tống có thể an an ổn ổn mà kinh doanh tốt Tây Vực trước kia Đường triều đánh mất bởi vì chiến loạn, mở một cửa ra vào trên đất bằng.

Địch Thanh gật đầu, nói: "Yên tâm đi, lính đánh thuê Mông Cổ, còn có cả dân tộc Hồi Hột và quân đội Thổ Phiên, đều đã vào vị trí của mình, nhân mã chúng ta tùy thời có thể đi, hiện tại mấu chốt là chúng ta có thể mang đi bao nhiêu kỵ binh Liêu quốc."

Lưu Bình vội vàng nói: "Từ tình huống trước mắt để xem xét, 30 vạn người lúc trước chưởng quầy phỏng đoán chắc chắn không có rồi, nhưng hai mươi vạn vẫn có thể."

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, nói: "Gia Luật Niết Cô Lỗ à! Hẳn sinh anh hùng một lần, lại làm cho trong tay của ta thiếu đi đội ngũ mười vạn người!"

Nói xong, Trần Nguyên mở một phần địa đồ vùng Trung Đông ra, xem xem dấu hiệu mật thám Tống triều ghi nhớ bằng ô biểu tượng, tay của hắn điểm vào Sabu, nói: "Tại đây, đại ca, người nhìn kỹ vị trí này, mật thám vẽ không nhất định chuẩn xác, nhưng người nhất định phải đánh hạ chỗ này cho ta."

Địch Thanh nhìn lên, hẳn biết rõ đó là hang ổ người Đột Quyết lập nghiệp, một khi đánh hạ chỗ này, chắc chắn sẽ tạo thành rung chuyển thật lớn cho người Đột Quyết.

Muốn đánh nhau hạ chỗ này không phải chuyện dễ dàng, khó khăn lớn nhất trong đó là, quân Tống chỉ có thể áp dụng phương thức tập kích để tiến hành trận chiến đấu này, mà chưa quen thuộc con đường và hoàn cảnh lạ lẫm đối với sa mạc đã xác định, việc tập kích là một việc rất khó khăn.

Nhưng Dịch Thanh không phản nản gì, chỉ mười phần tin tưởng, cho Trần Nguyên một câu trả lời "không có vấn đề gì."

Trần Nguyên nói: "Tiểu đệ sẽ áp trận cho người tại dân tộc Hồi Hột, người yên tâm, nếu như phương diện vật tư cấp dưỡng xảy ra một chút vấn đề, cứ hỏi tội ta."

627. Chương 590: Tam Quân Để Tang

Rất nhanh, Trần Nguyên đã không thấy rõ tình huống chiến trường, đập vào phía dưới mắt là đạn pháo hình cầu bạo tạc nổ tung, về sau là bùn đất bay lên, thậm chí không nghe được tiếng người Liêu quốc quát tháo.

Súng kíp đội của Đạo Chiếm chế tạo một mảnh sương mù trên chiến trường, liều mạng bắn súng vài chỗ đó, hẳn nhớ rõ Trần Nguyên nói, phải đánh hung ác một chút!

Trên chiến trường, sương mù ào ào bay lên, chính giữa chỗ đó, ngẫu nhiên có thể chứng kiến một số phần còn lại của chân tay người ngựa đã bị chém cụt bay múa trên không trung, quân Tổng hai bên căn bản không thèm nhắm vào, dùng cung nỏ trong tay hoặc là pháo, đánh về phía kia là được.

Đội Đạo Chiếm đánh xong phát đạn thứ mười lăm, về sau, mỗi một khẩu pháo đều phát ra ba phát đạn pháo, mà các binh sĩ cầm cung nỏ thì mang hai cái hộp nỏ bắn điên cuồng.

Lưu Bình vùng chiến kỳ lên, tất cả động tác quân Tổng đình chỉ, thanh âm vừa mới rồi còn rất điếc tai, lập tức dừng hết lại, con mắt mỗi người đều nhìn chăm chăm vào chiến trường tràn ngập khói thuốc súng kia.

Người Khiết Đan hét hò đã bị dừng hẳn, đợi cho sương mù chậm rãi tan đi, Trần Nguyên không còn trông thấy Gia Luật Niết Cô Lỗ, mấy ngàn binh sĩ Khiết Đan, toàn bộ ngã xuống một mảnh địa phương, bọn hắn lẳng lặng nằm đó, chỉ còn có cán chiến kỳ Liêu quốc trên mặt đất, vẫn đón gió phiêu động, mặt cờ đã bị tạc phá rách không chịu nổi, làm cho người ta có một loại cảm giác bi thương dị thường.

Tất cả đều đã xong

Trần Nguyên hô hấp thật sâu một tý, chiến trường lộ ra hương vị hỏa dược, làm sắc mặt hắn thập phần khó chịu, cái này vốn phải là một sự kiện đáng để cao hứng, Gia Luật Niết Cô Lỗ chết, ý nghĩa quân Tổng có thể đi hoàn thành bước tiếp theo rồi, Trần Nguyên có thể yên tâm mang theo Đại Tổng đi ra ngoài lãnh thổ, thực hiện lý tưởng của mình.

Nhưng tâm tình Trần Nguyên lại không cao hứng nổi, nửa ngày trời sau nói một câu: "Hậu táng."

Lưu Bình ôm quyền đáp lời: "Vâng."

Trần Nguyên cố nặn ra vẻ tươi cười, Gia Luật Niết Cô Lỗ mang đến cho hắn loại cảm giác dứt bỏ toàn bộ, nhìn Dịch Thanh nói: "Đại ca, ta có ý định mở một mảnh đất tại Trung Kinh Đô, dùng để lập bia cho những binh sĩ chết trận kia. "

Tôn trọng đối với đối thủ, chính là tôn trọng đối với mình, trước kia Trần Nguyên không cân nhắc đến những việc này, hắn chỉ lo an ủi những chiến sĩ kia, ngoại trừ đề cao trợ cấp đối với binh sĩ hi sinh ra, hắn không làm nhiều chuyện lắm.

Hiện tại hắn làm, có một số việc chính là như vậy, mặc kệ bắt đầu từ khi nào, cũng không tính toán là muộn.

Dịch Thanh nghe xong, vốn sững sốt một chút, tiếp theo, thần sắc trên mặt lập tức thay đổi, chấn động không riêng gì hắn, chút ít binh sĩ quân Tổng bên cạnh cũng như thế.

Đây là một rất sự tình đơn giản, nói trắng ra là chính là đào cái hố, tìm một tấm bia đá mà thôi, nhưng không riêng gì Tổng triều chưa từng làm, các triều đại đổi thay cũng chưa từng làm.

Trần Nguyên đặt hai tay lên trên đầu tường, tiếp tục nói: "Về sau, quân doanh an bài ở địa phương cách khu mộ không xa, chúng ta định ra một cái quy củ, hàng năm vào tết thanh minh, huynh đệ trong quân doanh phải đi đốt chút ít tiền giấy cho huynh đệ nằm tại đó, bọn họ trên trời có linh thiêng sẽ biết rõ, chúng

ta không quên bọn hán, cũng nói cho bọn hán biết, một mảnh địa phương bọn hán phục vụ quên mình đánh hạ này, chúng ta vẫn còn giữ.”

Sau khi Cao Ngênh Hỉ nghe xong, bỗng nhiên không khống chế nổi tâm tình, mạnh mẽ quỳ một gối xuống, nói: ”Đa tạ Tướng quân.”

Trên đầu thành, các binh sĩ quỳ xuống theo hán, một mảnh tình cảm quần chúng xúc động dị thường.

Trần Nguyên làm việc vì người chết, kỳ thật cũng là làm việc vì người sống, trên chiến trường, sinh tử chỉ có một giới hạn rất mơ hồ, bây giờ còn sống, là trời cao thương cảm, nhưng nếu hơi không may mắn, mình chính là người chết.

Ai không muốn làm cho thời điểm mình chết có một khối bia đá, có thể làm cho người khác nhớ kỹ tên của mình? Ít nhất, thời điểm thân nhân tìm kiếm, có thể có một phần mộ để khóc.

Trần Nguyên tiến lên, nâng từng binh lính này dậy, nói: ”Làm cái gì vậy? Các huynh đệ nhanh đứng dậy đi, về sau mỗi khi Đại Tổng đánh hạ một địa phương, đều sẽ làm như thế, nói lời trong nội tâm, chúng ta đều chú ý lá rụng về cội, phải chôn những huynh đệ chết trận này ở xa nhà, thật sự là tình thế bất đắc dĩ, kính xin mọi người thứ lỗi mới được.”

Địch Thanh nói: ”Làm như vậy đã không tệ rồi, so với trước kia chúng ta tùy tiện đào một cái hố, chôn anh em kết nghĩa thì tốt hơn rất nhiều.”

Trần Nguyên ngẫm lại, hán cảm thấy chuyện này làm xong, ý nghĩa cực kỳ lớn, đầu tiên, đối với những đồng bào chết trận kia, đây là một việc để đền đáp, tiếp theo, cũng giúp cho binh sĩ trấn thủ tại đây về sau và những người tới nơi này biết rõ, Tống triều đã đến nơi đây, đã từng xảy ra điều gì.

Sự tình còn có thể làm chu đáo hơn một ít, Trần Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói: ”Đại ca, chuyện nơi đây giao cho người, tìm một người thầy địa lý, tuyển một địa phương phong thủy tốt, huynh đệ có thể tìm được danh tự nhất định phải viết danh tự lên, không tìm thấy danh tự, ghi là người vô danh.”

Địch Thanh gật đầu, nói: ”Người yên tâm, người muốn đi sao?”

Binh sĩ chung quanh cũng đều đứng lên, hộ tống hai người Địch Thanh và Trần Nguyên sóng vai đi xuống thành, Trần Nguyên nói với Địch Thanh: ”Ta muốn trở lại Biện Kinh một chuyến, sự tình Liêu quốc, chúng ta đã làm xong, việc còn lại, cần trên triều đình lập tức phái những sĩ phu kia tới tiếp tay mới được.”

“Còn có cả vấn đề Triều Tiên, cũng cần những người có thể cầm cán bút qua kia đi giải quyết, đối với chúng ta hiện tại, huấn luyện những tướng quân này cũng phải lập tức bắt đầu, chờ người đánh bại Ảập, chúng ta kinh doanh Tây Vực, có một vài người văn võ toàn tài mới có thể xử lý.”

Tây Vực quá xa, tướng quân trấn thủ tại đó không thể mỗi một việc đều hướng triều đình xin chỉ thị, cho nên phải có đầy đủ trí mưu, có thể ứng đối một ít nguy cơ đột phát.

Địch Thanh gật đầu, hỏi: ”Tốt, chuyện nơi đây để cho ta, còn có chuyện gì muốn bàn giao không?”

Trần Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hán, nói: ”Bàn giao thì chưa nói tới, đại ca ở chỗ này, ta rất yên tâm, nhưng có một việc ta muốn thương lượng cùng người, ta muốn lập một bia mộ tại Đại Tổng, chúng ta ghi hết danh tự và sự tích những binh sĩ anh hùng nhiều lần xuất hiện trong chiến tranh lên, để cho hậu nhân nhớ kỹ, bọn hán từng làm cái gì.”

Địch Thanh lắc đầu, nói: ”Đó là một ý kiến hay, nhưng ta sợ người không làm được.”

Tống triều là triều đại văn nhân, mặc dù Trần Nguyên đã đề cao địa vị quân nhân, nhưng muốn lập bia cho quân nhân, chắc chắn đám sĩ phu kia sẽ cực lực ngăn cản, dù sao thì cho tới bây giờ, đám sĩ phu đều không được lập bia, bọn hán há có thể để cho quân nhân nhanh chân đến trước?

Trần Nguyên cười một chút rồi nói: ”Ta có hết sức là được, tóm lại, những người chết trận vì Đại Tổng này, bất kể là tướng quân hay là binh sĩ, chúng ta đều phải nhớ kỹ bọn hán, còn có Bao đại nhân, Phạm đại nhân, những đại nhân ái quốc yêu dân, chúng ta cũng phải lập bia cho bọn hán.”

Địch Thanh không nói cái gì nữa, hán cũng hi vọng Trần Nguyên có thể làm tốt chuyện này, lập tức hỏi: ”Chừng nào thì người đi?”

"Hai ngày nữa, lúc ta trở lại sẽ không đi đến kinh nữa, trực tiếp trở về, người chuẩn bị xong là có thể xuất chinh, chắc ta có thể đi cùng người."

Trần Nguyên vừa dứt lời, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một kỵ sĩ mặc đồ tang chạy vội mà đến, không đợi Trần Nguyên kịp phản ứng, kỵ sĩ kia mang theo tiếng khóc nức nở nhảy từ trên lưng ngựa một xuống, quỳ rạp dưới đất, nói: "Tướng quân, phò mã gia, hoàng thượng có chỉ, tam quân để tang!"

628. Chương 591: Trở Về Rằm Rộ

Trong nội tâm Trần Nguyên và Dịch Thanh kinh ngạc một hồi, hai người liếc nhau hỏi: "Làm sao vậy?"

"Bao đại nhân quy thiên rồi."

Không khí chung quanh đang hưng phấn trong nháy mắt này liền ngưng kết lại, cả thành từ trong không khí thắng lợi vừa rồi bỗng nhiên yên tĩnh lại, sau một lát, vốn là từng đợt khóc thầm thấp, về sau giống như Biện Kinh đi, thanh âm những binh lính kia càng lúc càng lớn, tiếng khóc lập tức vang lên toàn thành.

Thậm chí một ít dân chúng Khiết Đan chưa từng có đi qua Đại Tổng cũng khóc theo.

Trên mặt Trần Nguyên toàn một mảnh bi thương, nhân cách mị lực của Bao Chứng có thể nói là tương đối mạnh, mặc dù hắn đã từng lừa gạt Trần Nguyên, còn đã từng muốn với khai đao Trần Nguyên, thậm chí đến cuối cùng vẫn chưa yên tâm về Trần Nguyên, nhưng Trần Nguyên không bao giờ nói lời không tốt về Bao Chứng.

"Chuyện khi nào?" Trần Nguyên trầm giọng hỏi

Người cười khoái mã trả lời: "Sáu ngày trước."

Chung quanh toàn bộ đều là tiếng khóc, Trần Nguyên cảm giác hốc mắt mình có chút ẩm ướt, mắt lập tức nhắm lại, thẳng đến khi xác định dòng nước ướt át không tràn ra, lúc này mới thở dài một tiếng, nói: "Dịch Thanh đại ca, ta xin đi trước."

Dịch Thanh gật đầu, nói: "Tốt, nhớ chú ý."

Trần Nguyên biết mình đã không đưa Bao Chứng đi được đoạn đường cuối cùng, hắn cũng biết mình giải quyết vấn đề Liêu quốc, xem như phương thức tốt nhất để tổng biệt Bao Chứng, nếu Bao Chứng vẫn lo lắng đối với mình, vậy cứ để cho hắn nghỉ ngơi tại cửu tuyền thì tốt hơn.

Vốn nghĩ đến chuyện ngừng lại đây vài ngày, ít nhất cũng để ỉnh nghỉ ngơi vài ngày rồi mới trở về, nhưng Bao Chứng chết đã thúc dục Trần Nguyên, hắn có chút tiếc nuối vì việc Bao Chứng không có biện pháp nhìn thấy mình mang theo Đại Tổng đi ra ngoài Đông Á mà, thật sự, Trần Nguyên hi vọng Lữ Di Giản chứng kiến, Bao Chứng cũng nhìn thấy.

Trần Nguyên hy vọng có thể để cho cả Phạm Trọng Yêm chứng kiến, có thể làm cho Hạ Tung chứng kiến.

Hơn nữa, bây giờ trở về, thật sự có rất nhiều chuyện phải làm, ở Đại Tổng bây giờ, đang có rất nhiều thế lực treo quan hệ với hắn, nếu như hắn muốn rời đi mà nói, nhất định phải an bài tốt những thế lực này ví dụ như thương hội...

Trần Nguyên phải tìm được một người nối nghiệp phù hợp, bảo đảm mình rời đi, về sau, thương hội có thể tiếp tục phát triển dưới sự dẫn dắt của người kia.

Nếu như Trần Nguyên Chân nói đi là đi, về sau sẽ sinh ra cái gì, chỉ cần tưởng tượng suy đoán là có thể nghĩ ra, ngân hàng lập tức sẽ xuất hiện vấn đề, kinh tế cả Đại Tổng đem gặp trọng thương, Liêu Đông, Triều Tiên, Doanh Châu, còn có cả Liêu quốc bây giờ vẫn chưa có hoàn tất sẽ bởi vì kinh tế Đại Tổng mà bị liên quan đến, bộc phát ra các loại vấn đề không có biện pháp dự đoán, đây là phản ứng dây chuyền.

Những vấn đề này có khả năng rất nhỏ, cũng có thể sẽ phi thường lớn, nhưng bất kể là vấn đề lớn hay là phiên toái nhỏ, đều liên lụy đến Tổng triều, những phiên thuộc quốc kia vô cùng có khả năng nhìn thấy Tổng triều không có biện pháp duy trì thế cục, mà hiện lên tâm tư khiêu chiến bá chủ này.

Cách làm của bọn hắn ở một mức độ nào đó, sẽ làm cho thế cục Đại Tổng chuyển biến xấu hơn.

Rất nhiều người đều cho rằng Trần Nguyên không nỡ đi.

Bạn hẳn không phải Trần Nguyên, căn bản không biết cách nghĩ của Trần Nguyên hiện tại, Đại Tổng ngoại trừ Nhân Tông ra là của hắn, những thứ sĩ phu vương gia kia, căn bản không dùng được..

Một khi Nhân Tông mất, Trần Nguyên chỉ có hai lựa chọn, hoặc là tiến thêm một bước, hoặc là rút đi.

Tiến thêm một bước, chính là kịch bản khoắc hoàng bào, bằng vào năng lực của Trần Nguyên, rất có thể hát tốt hơn Triệu Khuông Dận, nhưng đám sĩ phu và các vương gia họ Triệu kia tất nhiên sẽ không cam lòng, song phương tranh đấu không cách nào tránh khỏi, trong tranh đấu tại đây, có hại chịu thiệt chính là dân chúng, hủy diệt chính là cố gắng mười mấy năm qua của Trần Nguyên và Nhân Tông.

Trần Nguyên không muốn nhìn cố gắng vài chục năm của mình bị chính mình tự tay hủy diệt, hắn tình nguyện nhìn Triệu Thự tiếp nhận ngôi báu, mình và Nhân Tông tiếp sức cho hắn, để hắn có thể chạy nhanh hơn xa hơn.

Lựa chọn rời đi cũng là sự tình hợp lý, còn có một nguyên nhân trọng yếu, đó chính là Trần Nguyên căn bản không nghĩ tới chuyện ngồi vào vị trí của Nhân Tông, hắn luôn ước mơ lúc nào cũng có thể an an ổn ổn làm mua bán.

Lý tưởng vĩ đại đã được thực hiện, chuyện còn có thể giao cho những người muốn làm chuyện này.

Trần Nguyên không phải là một người lấy cứu vớt muôn dân trăm họ thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, hắn cho rằng mình cũng có quyền lợi chọn cuộc sống mình muốn.

Quỳnh Châu không tệ, chỗ đó hải vận phát đạt, cảnh sắc hợp lòng người, Trần Nguyên đã nghĩ kỹ, mình đến chỗ đó, biến nơi đó thành nơi trung chuyển mậu dịch, chính là đem hàng hóa Đại Tống bán cho quốc gia khác, sau đó nhập khẩu hàng hóa từ quốc gia khác chuyển về nội địa, đó là một mua bán tốt, lại còn nhẹ nhàng.

Tốt nhất là có thể tìm một người nhị chương quỹ cơ linh một chút giúp đỡ mình quản lý, vậy hắn có thể nhiều thêm một ít thời gian vui chơi cùng vợ con.

Cho nên lúc này đây trở về, Trần Nguyên đã làm chuẩn bị để chính mình rời đi, cũng để cho Bao Chứng trên trời có linh thiêng được yên nghỉ.

Trần Nguyên dùng tốc độ nhanh nhất, từ biên cương chạy về, hắn chỉ chậm hai ngày so với khoái mã, chờ thời điểm hắn trở lại Trung Kinh Đô, đại tang Bao Chứng đã qua, dân chúng cũng từ trong bi thống đi ra, Bao Chứng là hi vọng của bọn hắn, nhưng không có Bao Chứng, bọn hắn vẫn phải sống.

Địa cầu không phải do một người thôi động, Bao Chứng có thể làm cho cả nước dân chúng khóc mấy ngày vì hắn, đã thập phần làm cho Trần Nguyên hâm mộ.

Hắn từ phương bắc mang về tin tức thắng lợi, lại một lần nữa làm cho toàn thành sôi trào, mặc dù đã sớm quen thắng lợi, nhưng thời điểm nghe nói địch nhân Liêu quốc này triệt để thần phục, dân chúng Tống triều vẫn kích động phi thường.

Những thương nhân kia đương nhiên sẽ không bỏ qua việc tạo thế cho tin tức này, bọn hắn tìm hiểu tốt ngày và lộ tuyến Trần Nguyên trở về thành, sớm chờ đón trước cửa thành.

Một khắc thân ảnh Trần Thế Mỹ xuất hiện này, bọn hắn bắt đầu châm ngòi các loại pháo, đồng thời, những đội cổ nhạc được mời đến kia cũng bắt đầu ra sức thổi, từ cửa thành đến hoàng cung, trên đường đi, thanh âm pháo nổ và tiếng cổ nhạc không hề ngừng nghỉ một phút nào.

Mà những đám học sinh trong xuân thu học xã kia cũng tới tham gia náo nhiệt, thi triển tài hoa, mỗi người viết một thủ từ vì Trần Nguyên, thời điểm đội kỵ mã của Trần Nguyên đi qua trước mặt bọn hắn, bọn hắn lớn tiếng đọc lên, không ngoài việc phò mã gia Trần Thế Mỹ bình định Liêu quốc.

Những người này đến không ngoài ý muốn, bọn hắn chỉ cảm thấy một thời gian ngắn trước đây, khả năng là ẩn tượng của dân chúng đối với phò mã gia hơi kém, muốn mượn cơ hội này tu bổ danh vọng Trần Thế Mỹ, đồng thời, những học sinh kia cũng có một cơ hội thi thố, bày ra tài hoa của mình.

Nhưng cách làm của bọn hắn thật sự khiến ột số người thập phần phẫn nộ.

”Hừ, Thuần Hữu công tử nhìn thấy không có? Trần Thế Mỹ này có tư thế thật đặc chí, cho dù đại quân chiến thắng trở về, cũng không thấy có khí thế bằng hân.”

Bọn hân ngồi ở lầu hai quán trà uống trà, ăn điểm tâm, con mắt nhìn Trần Nguyên cười con ngựa cao to, được mọi người vây quanh đi về hướng hoàng cung, lời này không phải ghen ghét, chỉ là do sĩ phu Đại Tổng đều chú ý một điểm, đó là hàm dưỡng, rêu rao khắp nơi như Trần Nguyên, thật sự làm cho bọn họ rất tức giận.

Phạm Thuần Hữu nhìn đến khi Trần Nguyên biến mất, lúc này mới đứng lên, nói: ”Tư Mã huynh, gia phụ bảo ta, đợi sau khi Trần Thế Mỹ trở về, lập tức nói cho hân biết, ta cáo từ trước.”

Tư Mã Quang đứng dậy đưa tiễn: ”Công tử, ta thấy hay là không nói cho lệnh tôn thì tốt hơn, thân thể Phạm đại nhân hiện tại quả thực rất làm cho tại hạ lo lắng, Trần Thế Mỹ xưa nay luôn ương ngạnh, nếu chống đối với Phạm đại nhân, vậy thì nên làm thế nào cho phải?”

629. Chương 592: Bận Không Chịu Nổi

Phạm Thuần Hữu cũng lo lắng về điểm này, hiện tại Phạm Trọng Yên không như lúc trước nữa rồi, đi đường cũng rất khó khăn, vạn nhất bị Trần Thế Mỹ làm cho tức giận đến mức bị bệnh, đời này Phạm Thuần Hữu không để Trần Nguyên yên.

Nhưng tính tình Phạm Trọng Yên, hân thập phần hiểu rõ, Phạm Trọng Yên nói, nếu Trần Thế Mỹ trở về, lập tức cho Phạm Trọng Yên biết, nếu chậm một canh giờ, khả năng hân sẽ bị mắng.

”Ta cũng biết điều này, Tư Mã huynh yên tâm, ta cùng gia phụ tiến cung, nếu Trần Thế Mỹ dám bắt kính, hân sẽ ném thử quả đấm của ta.”

Phạm Thuần Hữu nói chuyện như một quân nhân, kỳ thật từ quân nhân tiến vào triều đình, một ít lời của miệng của những võ tướng kia cũng bị đám sĩ phu tiếp nhận.

Giống như Phạm Trọng Yên nghĩ, nếu Đại Tổng có thể tiếp tục duy trì bình tĩnh trên đại thể, quân nhân, sĩ phu, còn có cả những thương nhân kia, đều sẽ từ từ tìm được một loại phương thức ở chung, tan ra làm một thể.

Trên triều đình, sĩ phu còn đỡ một ít, những văn nhân địa phương kia thường thường đều đi quân đội làm giám quân, xem đây là một con đường để mình tiến vào triều đình.

Giữa bọn họ lại càng nhiều người làm chuyện mua bán, Đại Tổng cũng không có văn bản quy định rõ ràng, không cho phép sĩ phu kinh doanh, nhưng trên triều đình, phần lớn những sĩ phu có thân phận kia không muốn làm loại sự tình ” tranh giành lợi cùng dân ”, những người dưới kia lại bất đồng.

Ví dụ như thương hội của Trần Nguyên vừa mới hấp thu một đám hội viên, lại có cả Thông phán Hà Gian phủ.

Trong tay những người kia phần lớn đều có chút tiền dư, trong nhà có mấy người đứa trẻ phải nuôi sống, chế độ đặc quyền vợ con hưởng của Đại Tổng đã sửa lại, tương lai bọn nhỏ không được bảo đảm giống như trước.

Người Hán chính là như vậy, bọn hân muốn dùng hết cố gắng của mình, lưu lại một tương lai tốt cho bọn trẻ.

Bốn mươi năm mươi tuổi rồi, cũng không nghĩ đến chuyện mình có thể tiến bước vào triều đình, kinh thương cũng là một biện pháp.

Đương nhiên, có đôi khi rất nhiều biến hóa đều là lặng lẽ tiến hành, người trong cuộc căn bản không cảm thấy được.

Thời điểm Phạm Thuần Hữu vội vàng về đến nhà, Phạm Trọng Yên đã sớm nhận được tin tức người canh cửa đưa tới.

Lần này Trần Thế Mỹ trở lại kinh thành, động tĩnh phi thường lớn, tin tức cũng truyền vô cùng nhanh, hai người cùng mặc triều phục, ngồi xe ngựa chạy thẳng đến hoàng cung.

Lúc này Trần Nguyên đang báo cáo tình huống kỹ càng cho Nhân Tông, vừa mới nói đến chuyện Gia Luật Niết Cô Lỗ chết trận, Nhân Tông liền cảm thấy tiếc nuối, thời điểm đó, thái giám mang theo phụ tử Phạm Trọng Yên cầu kiến.

Trên mặt Nhân Tông hiện lên vẻ cười khở, nói: "Trần Thế Mỹ, người chuẩn bị sẵn sàng đi, có thể là Phạm đại nhân tới tìm người gây phiền phức đấy."

Trần Nguyên sững sốt một chút, hần nghi mãi mà không rõ mình đắc tội lão đại nhân lo trước nỗi lo của thiên hạ chỗ nào, đoạn thời gian này mình tận tâm làm việc, là muốn giúp cho bọn hần, những cự thần vất vả cả đời này có thể hưởng một ít phúc, như vậy cũng đắc tội với người sao?

Nhân Tông nhìn Trần Nguyên không hiểu gì, khẽ lắc đầu nói: "Hần muốn tới bảo ta hạn chế quyền lực của người, đây cũng là suy nghĩ vì giang sơn của trăm, nếu là ngôn ngữ quá kịch liệt, người nghe là được, ngàn vạn lần đừng chống đối hần, nếu hần tức mà xảy ra chuyện xấu, trăm sẽ hỏi tội người!"

Trần Nguyên hơi hiểu một ít, Nhân Tông không nói lời này, hần cũng sẽ không chống đối Phạm Trọng Yên, hần rất bội phục người này.

Nhân Tông nhắc nhở Trần Nguyên rồi, mới bảo thái giám dẫn phụ tử Phạm Trọng Yên tiến vào, hần còn chuyên môn bảo Trần Nguyên mang đến một cái ghế, sợ nếu như Phạm Trọng Yên đứng thời gian quá dài, thể lực sẽ không chống đỡ nổi.

"Cự thần tham kiến hoàng thượng!"

Phạm Trọng Yên tiến vào cửa liền muốn hành lễ, Nhân Tông vội vàng khoát tay chặn lại: "Ái khanh không cần đa lễ, ngồi xuống đi."

Phạm Thuần Hữu vịn phụ thân của mình đi đến cái ghế bên cạnh, Trần Nguyên vội bước lên phía trước dìu Phạm Trọng Yên, chờ hần ngồi xuống mới đứng sang bên.

"Ái khanh, người không ở nhà từ từ tĩnh dưỡng thân thể, nếu chạy đến nơi này làm cái gì? Không phải trăm đã nói với người rồi sao? Có lời gì, có thể để cho Thuần Hữu tới nói, thật sự không được, trăm sẽ tới thăm người."

Nhân Tông là người tốt, là người đơn thuần, cực kỳ nhân hậu.

Phạm Trọng Yên nghe xong, vô cùng cảm động nói: "Cự thần tạ ơn vạn tuế thông cảm, nhưng có một vài sự tình, có lẽ là cự thần tự mình đến nói thì tốt hơn."

Ánh mắt của hần thoáng nhìn Trần Nguyên một tý, Phạm Trọng Yên trông thấy Trần Nguyên lại mỉm cười với mình, đây vẻ thông dong, trong lòng không khỏi buông một tảng đá.

Nếu Trần Thế Mỹ có thể thẳng thắn thành khẩn, hần tin tưởng lúc này đây mình có thể nói chuyện được.

Nhân Tông thở dài nói: "Ai, kỳ thật có một sự tình, người không cần quá quan tâm, ta đã đem ý tứ của người nói cho Thế Mỹ rồi, hiện tại ta sẽ để cho Trần Thế Mỹ nói với người về tính toán của hần."

Phạm Trọng Yên nói: "Ah? Trần Thế Mỹ, người biết ý tứ của lão phu sao?"

Trần Nguyên làm lễ một chút rồi mới nói: "Có biết một hai, hạ quan biết rõ điều đại nhân lo lắng, đơn giản là quyền thế của tại hạ quá nặng, gây ra họa ngoại thích."

Phạm Trọng Yên gật đầu, Trần Nguyên thông khoái như thế, hần cũng thừa nhận cực kỳ dứt khoát: "Đúng, lão phu đúng là có ý này. Hiện tại Đại Tổng có thể có cục diện hôm nay, cũng là nhờ Trần Thế Mỹ người cố gắng, đi ra bên ngoài, khắp nơi đều nghe thấy người khác nói người tốt, Trần Thế Mỹ, có được danh tiếng này không dễ, người phải quý trọng."

Phảng phất như ngại mình nói không có bao nhiêu hiệu lực, Phạm Trọng Yên còn nói có sách, mách có chứng một phen: "Trước khi Vương Mãng soạn vị, đã từng được người khoa trường là kỳ tài, có vài người

Hán thất nhớ đến cục diện trung hưng, nhưng nghĩ sai thì hỏng hết, Đại Hán suýt nữa bị hủy bởi hấn tay, Vương Mãng lại càng rơi vào cảnh thân bại danh liệt, Thế Mỹ à, coi đây là tấm gương mới được.”

Trần Nguyên nói: ”Đa tạ Phạm đại nhân chỉ giáo, hạ quan khắc trong tâm khảm, xin Phạm đại nhân yên tâm, ngày mai, ta sẽ giao thương hội ra.”

Phạm Trọng Yên vừa nghe Trần Nguyên nói như vậy, trong nội tâm lập tức vui vẻ, thương hội là cái gì? Đó là chỗ căn bản của Trần Thế Mỹ, hấn giao thương hội ra, ý nghĩa là hấn giao căn bản ra, ít nhất cũng có thể nói rõ, thái độ Trần Nguyên cực kỳ đoan chính.

Nhưng hấn còn có chút không quá tin tưởng, xoay đầu lại nhìn Nhân thời điểm Tông, Nhân Tông khẽ gật đầu, Phạm Trọng Yên liền cảm thấy yên tâm, xem ra, mình thật sự là quá lo lắng.

”Thế Mỹ định giao thương hội cho người phương nào?”

Thái độ Trần Thế Mỹ rất đoan chính, nhưng nếu như hấn giao thương hội cho Trần Thế Trung, vậy thì tương đương với việc không đổi bản chất, người nào cũng biết quan hệ giữa hấn và Trần Thế Trung.

Phạm Thuần Hữu ở bên cạnh một mực làm khách nghe, lúc này rốt cục cũng nói chuyện: ”Vạn tuế, thần cho rằng, có thể lựa chọn và điều động quan viên từ Lễ bộ đến.”

Đối với đề nghị này, Trần Nguyên không cần suy nghĩ, lập tức bác bỏ: ”Thuần Hữu công tử, ý nghĩ này là tuyệt đối không được, thương hội là tổ chức dân gian, bọn họ có được, chỉ là một danh hào của hoàng thượng, tuyệt đối không thể xuất hiện chút quan hệ với quan trường.”

Phương diện này Trần Nguyên rất có kinh nghiệm, thương nhân biết cái gì nhiều nhất? Tranh cãi nhiều nhất, buôn bán đều có tranh cãi, trong nội bộ bọn họ, còn có cả thương nhân quốc gia khác, đây là một loại hiện tượng tất nhiên, các thương nhân có phương pháp xử lý những tranh cãi này.

Nhưng nếu như để thương hội về quốc hữu, vậy thì ý nghĩa không giống với lúc trước, thương nhân đi ra ngoài, hấn có thể cấm lệnh bãi chính phủ Đại Tống, Trần Nguyên không có biện pháp cam đoan từng thương nhân đều yêu Đại Tống.

Đến lúc đó, bọn hấn lừa dối một khoản tiền tài chạy trốn, hoặc là dùng danh nghĩa phía chính phủ gây áp lực cho đối phương, đều phải do triều đình ra mặt thu thập, vậy thì sẽ bận không chịu nổi.

630. Chương 593: Thành Toàn

Nhưng Phạm Thuần Hữu không biết mách khéo trong đó, hấn chưa từng làm mua bán, cũng chưa tiếp xúc với thương hội, nghe Trần Nguyên bác bỏ ý kiến của hấn nhanh như vậy, ánh mắt chỉ nhìn Trần Nguyên, cái gì cũng không nói.

Trần Nguyên căn bản không để ý thái độ của Phạm Thuần Hữu, nói với Phạm Trọng Yên: ”Lão đại nhân, lần này ta trở về chính là để làm chuyện này, lúc trước ta thành lập thương hội, đã nói bốn năm sẽ tuyển cử một lần, đây là năm thứ tám, người ngồi vị trí này vẫn là ta.”

“Năm nay ta sẽ lại đưa ra một cái quy củ, bắt luận hội trưởng nào trong thương hội, không được ngồi ba kỳ, đến kỳ sau, bọn họ tuyển ai làm, đó là chuyện của bọn họ.”

Phạm Trọng Yên không nói cái gì, bắt đầu trầm mặc tại chỗ, nhưng Nhân Tông lại cười một tiếng, nói: ”Lão đại nhân, nếu như đến lúc đó thân thể ngươi không tệ mà nói, trăm đi cùng với người nhìn thương hội tuyển cử, như thế nào? Nhìn xem đến cùng có công bằng không?”

Nhân Tông đã nói như vậy rồi, Phạm Trọng Yên không tiện nói cái gì nữa, coi như mình còn nghi kị, cũng phải để cho Trần Thế Mỹ làm một lần mới bác bỏ được, không thể ngay cả một cơ hội như vậy cũng không để cho người ta làm, vậy thì thật sự là không thể nào nói nổi.

Lập tức ôm quyền nói: ”Vâng, cừu thần nhất định sẽ đến.”

Từ trong hoàng cung đi ra, Trần Nguyên về nhà của mình trước tiên, mọi người trong nhà đã sớm nhận được tin tức, đều đang chờ hần, một loại ám áp đã lâu không thấy thật sự làm cho Trần Nguyên có một loại cảm giác ám áp

"Âu Dương lão sư nói, chữ của ta đã cực kỳ không tệ, nhưng bởi vì ta vẫn chưa lĩnh ngộ hết văn hóa Hán tộc, cho nên trên mặt tạo nghệ thi từ gặp phải hạn chế nhất định, hần bảo ta đi ra ngoài nhiều một chút, sẽ có trợ giúp với ta."

Đội Trần Nguyên ngồi xuống, Gia Luật Niệm Trần liền báo cáo cho hần thành tích học tập.

Trận đấu lần thứ nhất, Gia Luật Niệm Trần đứng thứ ba, bị Âu Dương Tu thu hần làm học sinh, hần một thân áo dài ngồi ở vị trí dưới tay Trần Nguyên, tuy nhiên niên kỷ còn nhỏ, nhưng bộ dạng thập phần quy củ, đã có khí độ của những sĩ phu kia.

"Tốt, người đi cùng hần học một ít tài nghệ, Âu Dương Tu là người có tài hoa, có thể được hần nhìn trúng, nói rõ người rất có tài." Trần Nguyên có thể nói là rất hài lòng với biểu hiện của Gia Luật Niệm Trần.

Gia Luật Niệm Trần cười một chút rồi nói: "Ân sư nói, cha cũng là người có đại tài."

Trần Nguyên nghe xong thật sự là cao hứng phi thường, có thể được người này thừa nhận, cũng không phải chuyện dễ dàng, chuyện này làm cho Trần Nguyên hơi lâng lâng, nhưng hần hiện tại đã biết khiêm tốn là cái gì rồi: "Ha ha, đó là hần khiêm tốn nói một câu khách khí mà thôi, không phải đúng đâu, các tiên sinh trên học đường có thái độ gì với người?"

"Bọn hần không nói ra ta là họ Gia Luật nữa, ở trước mặt bạn cùng trường, cũng thường xuyên đặt ta ở ngoài miệng, bảo mọi người học tập ta, năm nay thời điểm học sinh nhập học, tiên sinh còn bảo ta giảng cho bọn hần một khóa."

Trần Nguyên cười ha ha, nói: "Không tệ không tệ, đây đều là kết quả chính người cố gắng, so với ca ca tỷ tỷ người thì tốt hơn nhiều, ta nhớ thời điểm bọn hần đến trường, chưa từng có được tiên sinh khen ngợi."

Trần Đông ca ở bên cạnh ngượng ngùng cười một tiếng, khoe miệng của hần cũng đã có râu mép dài ra, vô cùng nồng đậm, thoát nhìn tựa như một người lớn: "Cha, mấy ngày hôm trước ta đụng phải tiên sinh khi ta còn bé, hần liếc mắt đã nhận ra ta, còn nói đến hiện tại vẫn nhớ rõ ta và Trữ ca nhi."

"Đó là vì đám bọn người gây ra nhiều phiền toái cho tiên sinh mà thôi." Trần muội ở bên cạnh xen vào một câu

Trần Đông ca không hề hổ thẹn vì thời điểm mình tuổi nhỏ nghịch ngợm, nói dong dạc rõ ràng: "Ta mời tiên sinh đi uống hai chén, hần nói thời gian ta đến học đường học, số lần bị phạt đứng đến nay vẫn không người nào có thể so sánh."

Mọi người nghe xong đều cười ha ha, Tần Hương Liên từ phía sau đánh cho hần một cái, nói: "Loại chuyện này cũng có thể lấy ra khoe khoang sao? Ngậm miệng lại!"

Thật sự, Trần Nguyên cảm thấy hạnh phúc đơn giản chính là như vậy, người một nhà có thể mỗi ngày cùng một nhau vui vẻ như vậy là được rồi.

Trần Đông ca chỉnh lại cái mũ bị đánh lệch ra một chút rồi nói: "Đúng rồi, cha, hiện tại Trữ ca nhi thế nào? Phong thư cuối cùng hần gửi cho ta có lẽ là đã từ nửa năm trước rồi, hần nói cho ta biết hiện tại hần thống soái năm nghìn kỵ binh, chuyện này có phải thật không?"

Hần vẫn nhớ bằng hữu nói khó, đồng thời, Trữ ca nhi thành công, cũng làm cho hần nổi lên tâm tình không an phận.

Trần Nguyên gật đầu, nói: "Ừm, hần làm việc không tệ, Hứa Hoài Đức nói Trữ ca nhi rất được việc, lúc này đây trùng kiến lính đánh thuê, Trữ ca nhi đã có thể thống soái một vạn người, một thời gian ngắn trước, trong cuộc chiến Liêu quốc, sứ giả không thông suốt, chắc hần sẽ lập tức viết thư cho người."

Trên mặt Trần Đông ca hiện lên vẻ cô đơn

Trần Nguyên cười một tiếng với hần rồi nói: "Cơ hội của người cũng tới rồi, lúc này đây Dịch Thanh đi Ảp chiến tranh, muốn đem các người, nhóm đệ tử đầu tiên trong học đường quân sự đi theo, xếp thành

bộ đội, các người sẽ dùng thân phận Ngũ trưởng, Đô đầu, những quan chỉ huy cơ sở để vào bộ đội, chỉ cần biểu hiện tốt, tuyệt đối sẽ thăng cấp nhanh hơn những quân sĩ bình thường kia, bởi vì các người là quân đội của thiên tử.”

Ánh mắt Trần Đông ca bắt đầu nóng lên, tuy Trữ ca nhi đã đi rất xa, nhưng Trần Đông ca biết rõ, trụ cột của mình tốt hơn hẳn một ít, con đường của mình so với Trữ ca nhi thì rộng lớn hơn một ít, nếu như mình biểu hiện ra thực lực, mình có thể gánh vác trách nhiệm mở rộng bờ cõi cho Đại Tổng, cũng có thể gánh trọng trách trấn thủ một phương, nhưng Trữ ca nhi không được, cho dù hoàng đế Tống triều độ lượng hơn nữa, cũng sẽ không để Trữ ca nhi có cơ hội một mình lĩnh quân.

”Cha, chúng ta đi chuyến này, ít nhất cũng phải mất thời gian hai ba năm, ta không ở đây, sợ thân thể mẹ sẽ có vấn đề.”

Lời này lại làm cho Tần Hương Liên rất vui mừng, nàng có chút không nỡ để đứa con của mình đi, nhưng nàng tuyệt đối không ngăn cản, âm thanh có chút nghẹn ngào nói: ”Người không ở nhà, thiếu một người làm ẹ tức giận, mẹ rất vui vẻ.”

Trần Nguyên không muốn để cho bọn hắn nói loại lời này, quay đầu nhìn Từ Tích ngồi cạnh Trần muội: ”Từ Tích, người về nhà một chuyến, trở về nói với người mẹ, thừa dịp mấy ngày nay, xử lý chuyện người và Trần muội.”

Từ Tích đã đề cập ba lần kết hôn rồi, trên căn bản là một năm một lần, Trần Nguyên đều kiếm có cự tuyệt hẳn, nguyên nhân căn bản trong đó là Trần Nguyên căn bản không thể tiếp nhận việc Trần muội mới mười sáu mười bảy tuổi đã lập gia đình.

Muốn nói trong lòng bọn hắn không nóng nảy đó là giả dối bây giờ nghe được Trần Nguyên chủ động đáp ứng, trên mặt Từ Tích và Trần muội đều cười phi thường vui vẻ, tại thời đại Đại Tống này, nói chuyện tự do yêu đương như bọn hắn thật sự là quá điên cuồng.

Năm sáu năm tu hành rốt cục cũng có kết quả, người bên cạnh đều cao hứng thay bọn hắn, Triệu Ý vội vàng nói: ”Đây là việc vui, Phò mã phủ chúng ta lần đầu gả khuê nữ, nhất định phải xử lý náo nhiệt một ít mới được, Từ Tích, ngày mai người đi tìm mẹ của người, trước tiên cứ định ra thời gian, càng nhanh càng tốt, chúng ta sẽ thông báo cho khách mời.”

Từ Tích vội vàng đứng dậy, nói: ”Vâng, đa tạ bá phụ, bá mẫu đại nhân thành toàn.”

Từ Tích đã sớm đón mẹ của hắn đến Biện Kinh rồi, cầu hôn chỉ cần tìm một ngày tốt là được, chỉ cần Trần Nguyên gật đầu một cái, chung thân đại sự của hắn coi như đã định ra rồi.

Trần Nguyên cười cười nói: ”Tốt rồi, nhìn xem nhà bếp đã nấu xong đồ ăn chưa, nói thật, ở bên ngoài thời gian dài như vậy, ta nghĩ đến nhiều nhất, đúng là đầu bếp nhà chúng ta.”

Ngày hôm sau, Trần Nguyên bắt đầu bắt tay vào việc chuẩn bị sự tình tuyển cử thương hội, đối với động tác của Trần Nguyên, những người không tin tưởng Trần Nguyên chịu buông tha quyền lực kia đều có chút không dám tin tưởng

Ngắn ngủn ba ngày, kế hoạch tuyển cử sơ bộ đã được định ra.

Thương hội tuyển cử phân ra ba bước, bước đầu tiên là do Trần Nguyên phái phát ra cái gọi là ”phiếu bầu”, cho tất cả thương nhân thương hội, trên đó liệt kê mười thương hộ có tiếng nhất, do những thương nhân kia đánh đánh, tuyển ai người đó được.

631. Chương 594: Cần Người

Giai đoạn thứ hai là làm phiếu cho top 5 thương nhân, làm cái gọi là báo cáo công tác, hướng tất cả thương hội thành viên nói rõ những chuyện mình sẽ chuẩn bị thay đổi sau khi trở thành hội trưởng, chuẩn bị làm những chuyện gì.

Sau đó mọi người bỏ phiếu tuyển chọn ra người bọn hắn cho rằng có tư cách làm hội trưởng thương hội.

Trần Nguyên đã tỏ thái độ rõ ràng, sau khi vòng tuyển cử thứ nhất chấm dứt, xuất phát từ công bằng, Trần Nguyên sẽ rời khỏi Đại Tổng, không cho bất luận kẻ nào tiếp xúc với nhau, khảo sát năng lực xử lý vấn đề của bọn hắn.

Mà sự tình chủ trì tuyển cử, lại để cho triều đình cắt cử, dùng quan viên làm chủ, tiến hành giám sát.

Mặc kệ hội trưởng kế nhiệm là ai, Trần Nguyên đều dùng thân phận một người hội viên buôn bán bình thường để hấn quản lý.

Giai đoạn thứ nhất phải cần thời gian dài nhất, bởi vì những thương nhân kia vào Nam ra Bắc, phải đem phiếu bầu đến trong tay bọn họ, lại bảo bọn họ tự mình đến Biện Kinh hoặc là phái người có thể đại biểu bọn hắn nói chuyện đến, cần thời gian nhất định, Trần Nguyên phỏng chừng cần ít nhất bốn tháng

Bốn tháng này hắn không thể chỉ chờ kết quả, còn có thật nhiều chuyện trọng yếu cần Trần Nguyên phải làm.

Đầu tiên là vấn đề ngân hàng.

Trước kia, thời điểm Trần Nguyên tạo ra ngân hàng, muốn mời triều đình ra mặt chiếm số cổ phần nhất định, nhưng triều đình không làm, sợ trên lưng bị gán cái gọi là "tranh giành lợi cùng dân".

Hiện tại ngân hàng phát triển càng lúc càng nhanh, những chính phủ địa phương kia ý lại ngân hàng, địa phương cần ngân hàng dẹp đường hỗ trợ càng ngày càng nhiều, hai người Trần Thế Mỹ và Nhân Tông có thể nói chuyện với nhau rất dễ dàng, nhưng vạn nhất Trần Thế Mỹ không làm ông chủ? Vạn nhất Nhân Tông không làm hoàng đế nữa thì sao?

Quan hệ ngân hàng và triều đình còn có thể hòa hợp như vậy sao? Triều đình còn có thể tiếp tục ủng hộ ngân hàng sao?

Cho nên, để cho triều đình áp dụng khống chế đối với ngân hàng, đã là nhận thức chung của rất nhiều người Đại Tổng, kể cả sĩ phu và những thương nhân kia, tất cả đều nghĩ đến chuyện có thể trực tiếp để cho triều đình tham gia.

Trần Nguyên cũng đồng ý bán đi đại bộ phận cổ phần cho triều đình, loại sinh ý này, nếu như mình bắt lấy không tha, khả năng cuối cùng sẽ đánh mất cả sinh ý và mạng nhỏ, còn liên lụy đến người nhà của mình.

Chuyển nhượng như thế nào là một công việc hàm lượng kỹ thuật rất cao, chơi tốt rồi mọi người cùng nhau được lợi, chơi không tốt, khả năng song phương đều sẽ bị tổn thất.

Bắt triều đình một phát xuất ra nhiều tiền như vậy là chuyện không thể, huống hồ hiện tại Trần Nguyên cũng không quan tâm đến tiền, những đồng tiền này đối với hắn mà nói, chỉ là một chuỗi ký hiệu con số, Trần Nguyên hi vọng là mình có thể xử dụng chuỗi ký hiệu không có ý nghĩa lớn đối với chính mình, để đổi lấy mấy cái gì đó hắn muốn.

Có thể để cho triều đình dùng tiền trả theo phương thức phân kỳ, chậm rãi chuyển những tiền này lên mấy đảo nhỏ, trợ giúp kế hoạch xây dựng đảo liên hoàn của mình.

Còn có, bộ phận công ty cổ phần còn lại thuộc về mình, Trần Nguyên cũng có ý định buông tha, thế nào? Khó lắm à?

Phò mã gia hiện tại đã không thiếu tiền, lúc này đây từ chức hội trưởng thương hội, thương hội phải đưa cho Trần Nguyên tám năm tiền thuế, riêng một khoản tiền này cũng đủ để cho hắn có thể xây dựng cả Quỳnh Châu.

Về phần những số tiền thừa kia, Trần Nguyên định dựa theo hình thức quỹ ngày sau, thành lập mấy cái quỹ, lấy tiền lời hàng năm ra, tài trợ xây dựng học đường địa phương, ủng hộ những học sinh ưu tú kia hoàn thành việc học.

Còn có, hiện tại những người như Tăng Công Sáng kia làm nghiên cứu khoa học chỉ là vì nghĩa vụ lao động, ngoại trừ bổng lộc triều đình ra, thậm chí ngay cả quân công cũng không có, Trần Nguyên cảm thấy đây là việc không công bằng.

Lại thành lập một quỹ nghiên cứu khoa học, giống như tiền thưởng Nobel ngày sau vậy, tiến hành ban thưởng đối với những hạng mục có ý nghĩa đột phá tại lĩnh vực nào đó, để cho người làm nghiên cứu khoa học cũng có thể phát tài, ít nhất cũng phải làm cho bọn họ có được sự tôn trọng của người khác.

Còn có chuyên trợ cấp trên chiến trường những gia tài tàn tật binh sĩ quỹ, còn có chuyên cứu trợ những gia nạn dân quỹ, còn có cứu trợ những gia bệnh nặng không có tiền trị liệu người nghèo quỹ...

Tiền không phải là vấn đề, phò mã gia hiện tại đều không biết mình có bao nhiêu tiền, những quỹ này cũng sẽ gọi một cái tên là "quỹ Trần thị nào đó."

Tin tưởng cái tên Trần Thế Mỹ này sẽ được lưu truyền thiên cổ.

Có nên thành lập một quỹ chuyên bảo vệ quyền lợi hay không?

Trần Nguyên không muốn trở thành công địch, hơn nữa hiện tại, thời điểm ở cùng một chỗ với mấy lão bà, bởi vì đã quá quen thuộc, đã không có kích thích lúc trước nữa rồi, cảm giác da của các nàng cũng không trắng nõn như lúc ban đầu.

Mấy ngày hôm trước Trần xuân muội tìm một tiểu cô nương chuẩn bị hiến thân, ánh mắt tiểu cô nương kia luôn bắn ra quang mang mập mờ với Trần Nguyên, nhìn làn da nàng giống như có thể nặn ra nước, thật sự làm cho nội tâm Trần Nguyên ngứa ngáy, có một loại xúc động khó có thể ức chế.

Hắn có một loại cách nghĩ, muốn thu thêm thiếp, giao sự tình bảo vệ quyền lợi phụ nữ cho bọn con cháu làm.

Tâm tình bình tĩnh vài năm của Trần Nguyên lại đang di động, bất quá bây giờ vẫn chưa phải lúc, cho dù thu cũng phải chờ tới lúc đi Quỳnh Châu, tốt nhất cũng phải kiếm một nữ nhân biết múa bụng trở về.

Hiện tại nữ nhân Chu La quốc rất được chào đón tại Đại Tổng, đám sĩ phu quen ôm bờ eo thon bé bỏng của bọn họ, phẳng phất như những đứa trẻ ôm bầu sữa mẹ, một thời gian ngắn trước, Âu Dương Tu còn chuyên môn sai người đi Chu La quốc một chuyến, chính tuyển nữ nhân.

Khẩu vị nặng nhất phải kể tới Tổng Kỳ, không biết hắn từ con đường nào, rõ ràng tìm được một nữ nhân Châu Phi trở về, có một lần hắn dẫn nữ nhân kia đi dự tiệc, thoáng cái đã sinh ra hiệu quả oanh động âm ẩm.

Những sĩ phu kia, tuy cầm nữ nhân này ra để giễu cợt, nhưng đều vụng trộm nghe ngóng xem Tổng Kỳ kiếm được từ đâu đến.

Làm phò mã gia vẫn có điểm bi ai ấy, ít nhất thì mình không thể công khai tán gái ở Biện Kinh, nếu không thì chẳng phải là sẽ làm cho Nhân Tông khó coi?

Thời gian khổ như vậy sẽ rất nhanh chấm dứt, chờ mình đi Quỳnh Châu, có thời gian cũng có tiền, Trần Thế Mỹ ta lớn lên cũng coi như tiêu sái, tuy đã hơn bốn mươi rồi, lại vẫn còn mị lực của một nam nhân, tiêu chuẩn tán gái tuyệt đối không kém hơn Âu Dương Tu chút nào.

Vì để kiếm những little Girl rất tốt kia, Trần Nguyên phải làm tốt mấy cái quỹ tiền, làm ình có một thanh danh tốt có thể làm cho người ta kính ngưỡng, chuyện này quan hệ đến việc ngày sau mình có thể hạnh phúc hay không.

Còn có, nếu như muốn ngày sau có thể an an ổn ổn tán gái, phải tìm được một trợ thủ phù hợp, trợ giúp mình quản lý các nghiệp vụ Quỳnh Châu.

Tuyển người này thật sự rất quan trọng, biểu hiện ra chỉ là thành lập mấy tác phường trên hải đảo, trên thực tế Trần Nguyên muốn chế tạo những hải đảo kia thành căn cứ không thể phá vỡ của Đại Tổng, dùng thủ đoạn kinh tế khẳng định là không đủ, còn phải cần người có thể xử lý ngoại giao, nội chính, thậm chí tình thông quân sự toàn diện mới được.

632. Chương 595: Con Rể Và Anh Em

Hiện dưới tay Trần Nguyên, ngoại trừ Bàng Hỉ và Hàn Kỳ đồng ý cùng hắn đi Quỳnh Châu ra, không người nào đồng ý đi cùng hắn nữa.

Tựa như hắn và Nhân Tông phỏng đoán ngay từ đầu, một khi Trần Nguyên nói ra tin tức bản thân phải đi, những huynh đệ dưới tay hắn kia sẽ ngay lập tức đi tìm con đường mới của mình.

Chuyện này không thể trách bọn họ, mỗi người đều có lý tưởng của mình, Hạ Hiền và Vương An Thạch muốn làm đại thần lưu danh thiên cổ, thời điểm Trần Nguyên có thể giúp bọn hắn thực hiện lý tưởng, bọn hắn đi theo tại sau lưng Trần Nguyên, nếu Trần Nguyên muốn bọn hắn đi Quỳnh Châu, bọn hắn có thể sẽ không cự tuyệt, nhưng Trần Nguyên sẽ cảm thấy mình nợ bọn hắn, chính bọn hắn cũng sẽ cảm thấy khổ sở.

Trần Thế Trung cũng không muốn đi Quỳnh Châu giúp Trần Nguyên buôn bán, tại thời điểm hắn xác định Trần Nguyên thật sự chuẩn bị rời đi, ánh mắt của hắn lập tức theo dõi vị trí hội trường thương hội này.

Theo thời gian chuyển dời, những thương nhân kia càng ngày càng tụ tập đến Biện Kinh, ngoại trừ số ít người ngại chạy xa đường xa, phải thân tín trong nhà đến, trên cơ bản đều là tự mình tới tham dự hội nghị.

Lần tuyển cử này đối với bọn hắn mà nói, không riêng gì quan hệ đến hội trường thương hội kế nhiệm là ai, chế độ tuyển cử công bằng hay không, là chuyện bọn hắn quan tâm nhất.

Một cái chế độ công bằng, còn quan trọng hơn nhiều một người lãnh đạo tốt.

Trần Thế Trung vốn cho là mình đi tranh giành vị trí kia giống như là móc tiền từ trong túi tiền ra, nhưng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, có một đối thủ rất mạnh ẩn ẩn lộ ra mũi nhọn, khiến cho nội tâm hắn có chút bất an.

Đối thủ kia chính là Từ Tích.

Thật sự, hiện tại này không riêng gì Trần Thế Trung không nghĩ tới, mà ngay cả Trần Thế Mỹ cũng không nghĩ tới, thời gian Từ Tích tiến vào thương hội không đầy vài năm, rõ ràng đã có nhiều người ủng hộ như vậy.

Kỳ thật, Từ Tích phát triển là một hình ảnh thu nhỏ của thương hội Đại Tổng, những năm này hắn một mực giúp Trần Thế Mỹ tiến hành làm một ít sự tình văn hóa, hơn nữa còn làm tương đối khá, bất kể là trên mặt vốn liếng hay là trên mặt danh vọng, đều kiểm lấy món tiền đầu tiên vì cuộc sống của mình.

Những thương nhân mới gia nhập thương hội, như Hồ Thông phán Hà Gian phủ, những người mang theo sắc màu sĩ phu tương đối dễ tiếp nhận Từ Tích.

Cũng nói rõ ràng, thương nhân Đại Tổng đã bước vào một giai đoạn mới, hiện tại một ít thương nhân ra ngoài cửa đều mặc một thân áo dài, cầm quạt xếp trong tay, há miệng huynh đài ngậm miệng tôn giá, đã không khác gì sĩ phu.

Bọn hắn kiếm tiền tài dễ dàng hơn đám tiền bối, đã bắt đầu để ý thanh danh của mình như thế nào, hành vi cử chỉ vì sinh ý không từ thủ đoạn trước kia đã chậm rãi gặp phải bài xích.

Những thương nhân này mâu thuẫn với chút ít thương hội truyền thống ủng hộ Trần Thế Trung.

Trong nội tâm bọn hắn có một loại cảm giác về sự ưu việt, không muốn để cho những người đầy hơi tiền kia ngồi trên đầu mình, tuy hiện tại bọn hắn cũng đang muốn hơi tiền.

Một phương diện khác, Trần Thế Trung lại hơi phản cảm về thủ pháp buôn bán của những người kia.

Lấy một cái ví dụ đơn giản, mượn xây dựng một cái tác phường mà nói, từ mua đất, đến công nhân làm thuê, khai trương, cùng với các loại kinh doanh ngày sau, bọn Trần Thế Trung đều tiêu tốn rất nhiều thời gian và tiền tài trên người quan phủ.

Nhưng những người Hồ Thông phán này thì khác, những chuyện thương nhân truyền thống kia làm rất khó khăn, bọn hắn thường thường chỉ cần vài phong thư, một bàn rượu, đã hoàn tất toàn bộ rồi, còn có thể bảo đảm ngày sau tuyệt đối không có người quan phủ đến tìm phiền toái.

Chuyện này ở trong mắt chút ít thương nhân truyền thống đằng kia căn bản chính là một loại cạnh tranh không công bằng.

Tại thời điểm Trần Nguyên vẫn ngồi ở trên vị trí này, bọn hắn đều có thể tiếp nhận Trần Nguyên, dễ dàng tha thứ cho đối phương, nhưng mặc cho hội trưởng thương hội mới là ai, đối phương đều phải từ từ cân nhắc một chút.

Phiếu bầu nằm trong tay của mình, nói cách khác, có thể làm cho thanh thế mình bên này cường tráng hơn một ít hay không, hiển nhiên là điểm mấu chốt để đánh bại đối thủ.

Trần Thế Trung thật sự có chút ít khó xử, đổi lại người bên ngoài, hắn đã sớm dùng những thủ đoạn kia, nhưng Từ Tích cũng là người một nhà, lập tức sẽ làm con rể Trần Nguyên rồi, chuyện này thật sự làm cho hắn rất khó nắm chắc.

Cổ tình đến hỏi Trần Nguyên vài câu, Trần Nguyên lại thủ vững lời hứa của mình, tuyệt đối không chọc tay vào.

Cái này lại làm cho Trần Thế Trung thật sự rất phiền muộn, hắn đã từng nghĩ tới chuyện mình muốn lấy vị trí này, khả năng sẽ có người tranh giành cùng mình, nhưng nằm mơ cũng đoán không được sẽ là Từ Tích, hơn nữa còn kinh người như vậy.

Hiện tại thương hội tuyển cử này có thể nói là đại sự bậc nhất Biện Kinh, tuy quân đội còn đang chuẩn bị chiến tranh, nhưng dân chúng không có bao nhiêu hứng thú đối với Ảập kia, trong mắt bọn hắn, đám người đó không có quan hệ gì trực tiếp.

Hơn nữa, Đại Tổng chiến tranh quân sự trong thời gian dài, cũng làm cho bọn họ không còn cảm giác mới lạ đối với đề tài đánh nhau chiến trận.

So sánh với việc ai làm nhiệm vụ hội trưởng thương hội kế tiếp, quả thật là một trời một vực.

Dân chúng chế tác nghĩ đến hội trưởng mới lên đài rồi, sẽ gia tăng một ít tiền công đám cho công nhân bọn họ, hay là cắt xén một ít đây? Cái này quan hệ trực tiếp đến việc trong chén cơm của bọn hắn có thức ăn mặn hay không.

Dân chúng đều đang canh chừng, các thương nhân đều đang nhìn, triều đình có chút cả đám quan viên cũng trợn hai mắt thành hình cầu, đều đang nhìn tuyển cử thương hội lần này có thể làm được hai từ công bằng Trần Nguyên nói hay không.

Chuyện này xác định cho dù không có tăng quan hệ Trần Nguyên, Trần Thế Trung cũng không dám dùng một ít thủ đoạn xấu.

Từ Tích đương nhiên cũng không muốn để xảy ra sai sót, tuy vẫn chưa có chính thức bắt đầu, Trần Thế Trung và Từ Tích đã bắt đầu độ sức ở một vài điểm khác nhau.

Từng thương nhân có phiếu bầu tới Biện Kinh, về sau, hai người bọn họ đều đến cửa báii phỏng, gắng tìm sự ủng hộ.

Hai người thật sự cảm giác được Trần Nguyên không trợ giúp bọn hắn cái gì, nhưng một người là huynh đệ nhiều năm của Trần Nguyên, một người lập tức sẽ làm con rể Trần Nguyên, thật sự là rất khó giúp ai.

Phạm Trọng Yên vốn vì vấn đề này mà định tìm Trần Nguyên nói chuyện, nhưng nghe nói Trần Nguyên đã thanh toán tài sản ngân hàng, chuẩn bị để cho triều đình tham gia thương hội, hắn lại vững vàng ngồi đó, nhìn lại tình hình.

Đợi đến khi nghe nói Trần Nguyên dùng toàn bộ tài sản của mình tạo thành năm thứ gọi là quỹ, Phạm Trọng Yên liền an lòng.

Trần Nguyên làm nhiều việc như vậy, nếu như hắn vẫn nhìn chằm chằm vào hội trưởng thương hội không tha, hiển nhiên là có chút bức người quá đáng, dù sao thì lúc trước Trần Nguyên đã hứa hẹn, bất luận người nào có tư cách hội viên thương hội, được mọi người đề cử, đều có thể đến cạnh tranh vị trí này.

Bất luận kẻ nào, tự nhiên kể cả con rể và huynh đệ hắn.

Từ tình huống trước mắt để xem xét, Trần Nguyên không có chộc tay vào việc tuyển cử, Trần Thế Trung và Từ Tích đều là những thương nhân kia đề cử ra, không có lý do gì bởi vì bọn họ có quan hệ với Trần Nguyên liên cướp đoạt tư cách của bọn hắn, đây cũng là một loại không công bằng.

Cho nên Phạm Trọng Yên cảm thấy có thể để cho Trần Thế Mỹ đi xuống như vậy, chỉ cần cuối cùng hắn thật sự lựa chọn thoát ly khỏi Đại Tổng, đối với hắn, đối với Đại Tổng, đều là một chuyện tốt.

Phạm Trọng Yên cũng có thể yên tâm, mà Bao Chứng, nghĩ đến cũng có thể nhắm mắt.

Nhưng Phạm Thuần Hữu không có lòng dạ như Phạm Trọng Yên, hắn nghĩ, Trần Thế Mỹ để cho huynh đệ và con rể của mình ra tranh nhau, hoàn toàn chính là diễn trò ọi người xem.

633. Chương 596: Định Làm Gì

Người chính là như vậy, một khi có thành kiến đối với người khác, nhìn đối phương làm cái gì cũng sai.

Đối với việc gần đây Trần Thế Mỹ tổn tiền thành lập mấy cái cái gọi là "quỹ", Phạm Thuần Hữu cho rằng đây cũng là thứ Trần Nguyên dùng để lôi kéo nhân tâm.

Lúc hắn nói cái nhìn của mình cho Phạm Trọng Yên, bị Phạm Trọng Yên hung hăng mắng một trận, một thời gian ngắn trước, Phạm Thuần Hữu đang làm cái gì, Phạm Trọng Yên đều biết hết, hắn cảnh cáo Phạm Thuần Hữu lập tức thu tay lại, không cần phải làm ra một ít mờ ám tại thời điểm Trần Thế Mỹ chuẩn bị lui.

Một khi làm cho Trần Thế Mỹ phát giác cái gì khác thường, với tính cách Trần Thế Mỹ, tất nhiên sẽ cực lực tự bảo vệ mình, sự tình có thể sẽ biến thành cực kỳ phiền toái.

Phạm Thuần Hữu một mình ngồi ở trong quán rượu uống rượu, trong lòng rất buồn bực, thanh âm bên tai nghe được đều là dân chúng tán thành đối với Trần Thế Mỹ, trong nội tâm thật sự thất vọng không khoái, càng có chút bi thương ta không bằng người từ đáy lòng bay lên, buồn bực uống vô rượu xong, hắn chưa phát giác ra là mình đã có chút men say.

"Chưởng quầy, lập tức cho ta 2 vò rượu ngon, cắt một ít đồ ăn lên đây, ta muốn mời vị công tử này uống một chén."

Theo tiếng nói, một người ngồi xuống trước mặt Phạm Thuần Hữu, Phạm Thuần Hữu giơ mắt lên xem xét, người này hắn không biết, nhưng đối phương cười một tiếng với hắn rồi há miệng nói: "Công tử muốn mượn rượu tiêu sầu, chẳng lẽ không biết đạo lý mượn rượu tiêu sầu buồn càng sầu thêm sao?"

Phạm Thuần Hữu thuận miệng nói một câu: "Say đến quên mất đường Ba Lăng, trong mộng ngỡ là thành Lạc Dương."

Người nọ cười ha ha một tiếng, nói: "Nếu là thật sự coi đường Ba Lăng là thành Lạc Dương, chỉ sợ kết quả cuối cùng sẽ là tan nát thân thể?"

Phạm Thuần Hữu nhìn hắn, không nói chuyện.

Người nọ cầm rượu đến, rót ỉnh một chén trước, sau đó lại muốn rót cho Phạm Thuần Hữu, nhưng bầu rượu đến gần mặt Phạm Thuần Hữu lại ngừng lại, có một chút do dự nói: "Ta thật sự không biết có nên khích lệ công tử uống thêm một ly, hay là thu chén rượu của công tử. Hiện tại toàn thành đều say, chỉ có công tử độc tỉnh, nếu công tử cũng say, tại hạ chỉ sợ, giang sơn Đại Tổng sẽ nguy to rồi!"

Con mắt Phạm Thuần Hữu bỗng nhiên mở to ra, hỏi: "Người là người nào?"

"Tại hạ họ Đằng, tên một chữ một chữ, có chỗ mạo muội quấy rầy, kính xin công tử thứ lỗi." Fujiwara Côn Tam Lang không nói gì tên của mình ra, nếu để cho Phạm Thuần Hữu biết rõ hắn là người Đông Doanh, như vậy tất cả kế hoạch của mình đều vô dụng, làm không tốt, Phạm Thuần Hữu còn có thể kéo mình đến Khai Phong phủ nữa.

Hắn đến Biện Kinh một thời gian ngắn rồi, vẫn muốn tìm được phương pháp có thể cứu Tôn Nhân ra, chỉ cần có thể cứu Tôn Nhân ra, bọn hắn có thể nghĩ biện pháp trở lại Đông Doanh, còn sống đi về, hết thấy đều có hi vọng.

Tuy Tổng triều trông coi Tôn Nhân không lắm nghiêm mật, nhưng bằng vào lực lượng một mình hắn, căn bản là không làm được gì.

Hiện tại Fujiwara Côn Tam Lang muốn tiền không có tiền, muốn người không có người, chỉ còn lại cái miệng và cái đầu.

Hắn cảm thấy khơi mào nội loạn trong Đại Tổng là chính mình biện pháp duy nhất, lúc trước một đám sĩ phu hoài nghi đối với Trần Thế Mỹ, lại để cho hắn thấy được hi vọng.

Hiện tại chỉ có những người như Phạm Thuần Hữu còn có thể để cho hắn lợi dụng.

Phạm Thuần Hữu nhìn hắn, trầm mặc tốt nửa ngày trời mới nói: "Huynh đài, mời trở về đi, hiện tại thế cục rất tốt, ta không nhìn ra nguy hiểm huynh đài nói ở địa phương nào."

Đặng Vân Côn Tam Lang nghe xong liền gật gật đầu, chậm rãi đứng dậy, nói: "Thì ra công tử cũng say, như thế, tại hạ cáo từ."

Hắn nói đi là đi, lập tức đứng dậy, không có chút do dự nào, Fujiwara Côn Tam Lang biết rõ đây chỉ là việc vừa mới bắt đầu, hắn tin tưởng Phạm Thuần Hữu có năm thành sẽ đuổi theo, cho dù hắn không đuổi theo ra đến, Fujiwara cũng sẽ tìm cơ hội "vô tình gặp được" Phạm Thuần Hữu.

Quả nhiên, hắn mới vừa đi ra ngoài cửa quán rượu, vẫn chưa có chuyển người đến ngoài đường, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có người hô: "Đặng huynh, xin dừng bước!"

Trong nội tâm Fujiwara thật sự rất vui mừng, khoe miệng lưỡi đang hiện lên tươi cười đến, sau đó hắn cực lực che dấu nụ cười của mình, xoay đầu lại hỏi: "Xin hỏi công tử có chuyện gì?"

Phạm Thuần Hữu do dự một chút, cuối cùng mới thở dài một tiếng, nói: "Mới vừa rồi là ta thất lễ, nếu như Đặng huynh không chấp chỗ thất lễ của tại hạ, xin quay về nói chuyện."

Quỹ cứu tế Trần Nguyên đã chính thức treo biển hành nghề rồi, đây là quỹ vận hành nhanh nhất.

Đầu tiên là bởi vì quỹ này tương đối đơn giản, so với những quỹ giúp học tập và nghiên cứu khoa học kia thì không cần khảo sát.

Còn có, cứu tế là chuyện ảnh hưởng rất lớn, hiện tại, bởi vì chiến loạn, cuộc sống dân chúng Liêu quốc cực kỳ thấp kém, làm xong chuyện này, có thể mở rộng sự nổi tiếng của quỹ, đóng trụ cột cho các phương diện khác của quỹ, giúp quỹ xây dựng tốt.

Mà giai đoạn thứ nhất tuyển cử thương hội hội trưởng đã tiến vào thời gian đếm ngược.

Thương nhân trong tay có phiếu bầu đều giao phiếu bầu cho cái gọi là "hội tuyển cử", thành viên hội tuyển cử này do các nhân vật máu mặt trong Biện Kinh tham gia, trong đó thậm chí còn có thái giám do Nhân Tông tự mình phái tới làm đại biểu, những người này giám sát tình huống phiếu thống kê.

Từ tình hình trước mắt để xem xét, Trần Thế Trung là người đứng đầu, Từ Tích thì là một thớt hắc mã (hạt giống ko lường được), ba người còn lại số phiếu kém hơn bọn hắn nhiều, đã xác định là nhân vật lót đường.

Trần Nguyên nhìn Từ Tích ngồi ở trước mặt mình, hỏi: "Ta nghe nói số phiếu Trần Thế Trung vẫn cao hơn người rất nhiều, thế nào? Có lòng tin hay không?"

Từ Tích cười một chút rồi nói: "Làm hết sức là được, ta tin tưởng nếu như ta ngồi trên vị trí hội trưởng, có thể thích hợp hơn nhị thúc."

Trần Nguyên ưa thích thái độ như vậy, khẽ gật đầu hỏi: "Có thể làm tốt hơn ta sao?"

Vấn đề này thật sự là làm cho Từ Tích sôi sục một chút, sau đó lại rất thông khoái nói: "Ta là người tiếp nhận ngài, làm rất nhiều sự tình ngài để lại, nếu không thể làm tốt hơn ngài, vậy thì vẫn không bằng không tranh với Nhị thúc."

Trần Nguyên phi thường vui vẻ, hân vì Đại Tổng sáng tạo ra cục diện hiện tại, đúng là mong muốn tương lai có thể đi thật xa, cần những người tuổi trẻ này có dã tâm, có lý tưởng, đó là chuyện tốt.

”Tốt, tốt, ta thích thái độ này, ta cũng thật sự hi vọng ngươi có thể làm tốt những chuyện ta chưa làm tốt, chỉ nói vậy thôi, nếu như ngươi được chọn mà nói, chuyện thứ nhất ngươi định làm là gì?”

Từ Tích đã sớm nghĩ tới rồi, mấy ngày nữa hẳn muốn hứa hẹn trước mặt Trần Thế Trung và tất cả mọi người, hứa hẹn sách lược sau khi mình được tuyển chọn là hội trưởng, cùng trong lúc mình làm hội trưởng, phải giúp mọi người hoàn thành kế hoạch gì.

Hắn chỉnh lại thân thể một chút rồi nói: ”Đầu tiên, ta muốn xác định một quy tắc buôn bán, quy định thủ đoạn khi mọi người làm buôn bán, cái gì có thể dùng, cái gì không thể dùng, nhất định phải nói rõ ràng.”

“Đồng thời, ta sẽ tìm kiếm sự ủng hộ của triều đình, làm cho triều đình áp dụng thái độ nhất trí trên vấn đề đối đãi thương hội, không thể có người quen là buông lỏng một ít, không quen thì nghiêm khắc một ít, lâu dài, tiếp tục như vậy, sẽ làm cho hoàn cảnh kinh doanh của chúng ta biến thành xấu.”

634. Chương 597: Không Muốn Bất Kính

Trần Nguyên gật gật đầu, vấn đề này, hắn đã sớm nghĩ tới, nhưng lúc trước vẫn chưa làm.

Bởi vì mấy năm này, thương hội phát triển vô cùng nhanh, Trần Nguyên cố gắng để cho các thương nhân đi xa hơn một ít, lợi nhuận càng nhiều hơn một ít.

Về phần thương nhân dùng phương thức gì kiếm tiền, đi đường gì, hắn thật sự không hỏi đến.

Hơn nữa không thể phủ nhận chính là, thủ đoạn kiếm tiền của bản thân Trần Nguyên cũng không quá lương thiện, hắn đến Liêu quốc, dựa vào cách góp vốn phi pháp kiếm lấy một món tiền đầu tiên, về sau, hai lần cất bỏ lòng dè dặt quy mô, nói ra cũng có chút tổn hại hình tượng phò mã gia.

Theo thương hội càng ngày càng khổng lồ, từ từ đi vào quỹ đạo, điểm này phải có một ít thay đổi, phải xác định ra một quỹ tích, làm cho tất cả thương nhân phải tuân thủ.

Điểm này, Trần Thế Trung hiển nhiên không nhận thức được, Trần Thế Trung chỉ hứa hẹn với những thương nhân uy tín lâu năm kia, muốn thay đổi tình huống không công bằng hiện tại, cách làm cụ thể so với việc Từ Tích nói không quá hoàn thiện.

Trần Nguyên không nói cho Từ Tích biết Trần Thế Trung nói cái gì, cũng giống như hiện tại, lời hắn nói cùng Từ Tích, hắn cũng sẽ không nói cho Trần Thế Trung.

”Còn gì nữa không?”

Đối với thương hội tự tay mình dùng thủ đoạn sáng lập, trong lòng Trần Nguyên luôn khó có thể dứt bỏ cảm tình, mặc dù nói về sau hẳn có thể từ từ xem sự phát triển của thương hội, nhưng hiện tại hẳn muốn hỏi rõ ràng hơn một ít.

”Còn có, chính là sự tình trên mặt sinh ý, Dịch Thanh tướng quân đánh hạ Hắc Hãn, về sau, con đường tơ lụa của chúng ta lại lần nữa được mở ra đại môn. Đại Tổng và ngoại thương tất nhiên có thể bước lên cùng một bậc thang, ta muốn hỏi nhạc phụ đại nhân, triều đình chuẩn bị chiếm cứ Hắc Hãn, hay là giống như Thổ Phiên, dân tộc Hồi Hột, chỉ cần bọn hắn thần phục là được?”

Trần Nguyên bỗng nhiên nói một câu rất thần bí: ”Về cái này, ta không thể nói cho người biết, người nhất định phải học cách tự mình phán đoán tình thế. Nhưng ta khuyên người một câu, đôi khi không nên tin vào phán đoán của mình, tốt nhất là làm nhiều thêm vài kế hoạch chuẩn bị.”

Từ Tích rất cung kính ôm quyền nói: ”Phải, ta đã chuẩn bị để ngày sau Đại Tổng mở rộng mậu dịch về tây phương, chúng ta phải đuổi kịp bước chân quân đội, chuyện này không riêng gì có lợi đối với sinh ý của chúng ta, cũng là ủng hộ đối với quân đội và cống hiến đối với Đại Tổng.”

Quân đội đánh hạ một mảnh địa bàn, về sau, nếu như các thương nhân lập tức tới cùng, không riêng gì có thể dễ dàng cung cấp tiếp tế cho quân đội, đồng thời cũng có thể trợ giúp dân bản xứ tìm được phương

pháp sống sót sau chiến tranh, giảm bớt phản kháng, rất tốt cho thống trị ngày sau, đây đã là sự tình tất cả mọi người Đại Tổng đều biết.

Cho nên, những sĩ phu lo về Trần Thế Mỹ lắng kia, mặc dù bắt Trần Thế Mỹ rời khỏi quyền lực trung tâm, lại không ai đưa ra ý kiến giải tán thương hội, niêm phong ngân hàng.

Đám sĩ phu đã tiếp nhận thương nhân rồi, ở trong mắt Trần Nguyên, hiện tại là thời gian trọng yếu nhất, làm cho thương nhân có thể nhanh chóng tìm được âm thanh của mình, truyền đạt đến triều đình nhanh một cách nhất cách.

Điểm này Từ Tích hiển nhiên không ý thức được, phần lớn những thương nhân khác cũng không để ý đến.

Bởi vì trước kia có mình ở đó, mình chính là con đường nhanh nhất.

Trần Nguyên vốn định nhắc nhở Từ Tích một tý, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, vẫn nên đợi đã, đợi Từ Tích cùng Trần Thế Trung phân thắng bại rồi, mình nhắc lại hội trưởng kế nhiệm là được.

"Tốt rồi, người về trước đi, nhưng ta cho người biết, sự tình hội trưởng người phải quan tâm, kết hôn đại sự cũng không thể để trễ nãi. Xuân muội là người con gái thứ nhất ta gả ra ngoài, hơn nữa ta lập tức phải đi rồi, lúc này đây có rất nhiều khách đến, tuyệt đối không thể để mất mặt mũi!"

Từ Tích cúi người xuống, nói: "Nhạc phụ đại nhân yên tâm, trong lòng tiểu tể tự cân nhắc được."

Lúc này đây Trần Nguyên xử lý việc vui trong nhà, khách đến nhiều vô số, quan to trên triều đình trên cơ bản đều đến rồi, những quan viên ở ngàn dặm xa xôi cũng chạy đến.

Những năm này ngân hàng ủng hộ bọn họ không tệ, rất nhiều người đều dựa vào ngân hàng ủng hộ, kiếm lấy nhiều chiến tích, trong nhà Trần Thế Mỹ có chuyện lớn như vậy, tự nhiên không có đạo lý không đến.

Huống hồ Trần Thế Mỹ sắp đi, lúc này mình không đến, sợ rằng sẽ lưu lại cho những người khác một loại tính cách con buôn, người chưa đi trà đã mất.

Những người này chiếm trọn vẹn hơn bốn trăm bàn, còn có những phiên bang sứ thần kia, lão huynh đệ Trần Nguyên, thương hội thương nhân, cộng lại ít nhất cũng có năm sáu ngàn người, hôn lễ này có thể tính toán là long trọng nhất Tổng triều, so với lúc trước Nhân Tông gả Triệu Ý còn náo nhiệt hơn nhiều.

Xong xuôi những việc này, Trần Nguyên muốn đi rồi, thật sự, hấn để cho Hàn Kỳ và Bàng Hỉ an bài người nhà đi Quỳnh Châu trước, chờ mình xử lý xong sự tình dân tộc Hồi Hột, sẽ trực tiếp đi đến đó, thậm chí ngay cả hứng thú trở lại Biện Kinh một chuyến cũng không có.

Tuy ở chỗ này có những thứ khiến hấn nhớ lại, nhưng ở phương diện này, Trần Nguyên rất thoải mái, đã quyết định buông xuống, vậy thì sẽ thống khoái.

Theo thời gian ngày từng ngày trôi qua, Trần nguyên thật sự có một loại cảm giác buồn vô cớ, bay lên từ ở sâu trong nội tâm, đúng vậy, buồn như là mất đi một thứ gì đó, cũng có một loại chờ mong, hai thứ này lại làm cho hấn cảm thấy hưng phấn.

Rời đi ý nghĩa là mình buông tay, đồng thời cũng có ý nghĩa, Đại Tổng sẽ mở sang một trang mới.

Sau khi mình rời khỏi, những người tuổi trẻ này có thể đi thật xa? Tương lai Đại Tổng sẽ là cái dạng gì nữa trời?

Trong một gian phòng thoát nhìn có chút lờ mờ, ngọn đèn dầu chấp chờn chiếu sáng khuôn mặt ba người, Phạm Thuần Hữu bề ngoài giống như rất hưng phấn, nói: "Từ Mã huynh, ta giới thiệu cho người thoảng một tý, vị này chính là Đằng Khôn, Đằng huynh, người Dương Châu."

Từ Mã Quang rất khách khí ôm quyền nói: "Kính đã lâu, kính đã lâu."

Trong nội tâm Fujiwara Côn Tam Lang rất là khinh bỉ, những này người Tổng chính là dạng đối trá như vậy, mình lấy bấy một thân phận, trước kia ngay cả mình cũng biết có Đằng Khôn này, vậy mà bọn hấn lại nói kính đã lâu.

Một bên, Phạm Thuần Hữu đề cánh tay Tư Mã Quang lại, nói: "Tư Mã huynh, lần này tiểu đệ gọi người tới, là vì Đổng huynh có một ý kiến, khả năng sẽ có trợ giúp đối với tình thế trước mắt, tiểu đệ muốn cho Tư Mã huynh tham mưu giúp đỡ một týt, nhìn xem sách lược của Đổng huynh có được hay không."

Tư Mã Quang biết rõ, Phạm Thuần Hữu nói một người có tài hoa và giải thích đặc biệt, vậy thì mình thật sự nên ngồi xuống nghe.

Fujiwara và Phạm Thuần Hữu liếc nhau một cái, ánh mắt Phạm Thuần Hữu rõ ràng nói cho hắn biết, Tư Mã Quang là người một nhà, có lời gì đều có thể nói rõ.

Fujiwara liền nói: "Tại hạ nghe qua tư Mã đại nhân rất chính trực, đang mang chuyện trọng đại, ta không vòng vo nữa, tại hạ cho rằng, tuy vạn tuế anh minh, nhưng bị yêu nhân Trần Thế Mỹ mê hoặc, chỉ cần vạn tuế vẫn còn, ai cũng không nhúc nhích được Trần Thế Mỹ."

Tư Mã Quang lấp bắp kinh hãi, thật sự, hắn bị lời Fujiwara Côn Tam Lang làm nói cho kinh hoàng rồi, đầu tiên, đối phương nói quá trực tiếp, còn có một việc, chính là trong những lời này ẩn ẩn làm cho Tư Mã Quang cảm giác được một tia tâm tình bất an từ trong nội tâm bay lên.

Không đợi Fujiwara Côn Tam Lang nói tiếp, hắn đã vung tay lên, nói: "Vị nhân huynh này, ta có thể nói rõ ràng với người, ta chỉ xung đột trên mặt quan niệm với Trần Thế Mỹ, người nói Trần Thế Mỹ là yêu nhân, ta cũng không dám gật bừa. Còn có, đương kim thánh thượng chính là minh quân ngàn cổ, nếu như kế hoạch của người có chỗ nhằm vào vạn tuế, xin đừng nói, ta cho Thuần Hữu một cái mặt mũi, coi như không nghe thấy."

Nói tới chỗ này, Tư Mã Quang lập tức đứng dậy muốn đi, hắn và họ Đổng ít nhất có hai xung đột, hai câu hắn nói, Tư Mã Quang đều không muốn tiếp nhận.

Hơn nữa tình hình bây giờ đã rất rõ ràng rồi, bất kể như thế nào thì Trần Thế Mỹ cũng đã lùi, lúc này mình phải làm chính là yên lặng theo dõi kỳ biến, mà không phải kích động Trần Thế Mỹ.

Ánh mắt của hắn nhìn Phạm Thuần Hữu, muốn nói cái gì đó, lại nhìn thoáng qua Fujiwara Côn Tam Lang, cuối cùng không nói ra, thời điểm đang định cáo từ, Phạm Thuần Hữu lại cưỡng ép kéo Tư Mã Quang lại, hắn hiển nhiên biết rõ trong nội tâm Tư Mã Quang nghĩ cái gì, vội khuyên giải: "Tư Mã huynh, ta nghĩ người là hiểu lầm ý tứ Đổng huynh rồi, chúng ta không nghĩ đến chuyện làm những sự tình bất kính kia, có thể đợi một lát, để cho chúng ta nói hết lời không?"

635. Chương 598: Đường Đột

Không đợi Tư Mã Quang đồng ý, Phạm Thuần Hữu đã đánh mắt về hướng Fujiwara Côn Tam Lang, Fujiwara cười cười nói: "Tư Mã đại nhân, Phạm công tử nói cực kỳ đúng. Lời tại hạ vừa mới nói khả năng quá thẳng thắn, ta xin giải thích với đại nhân, tại hạ cũng cho rằng đương kim hoàng thượng là minh quân ngàn cổ, nhưng bên cạnh mình quân khó tránh khỏi có một vài tiểu nhân, ý của ta là, chúng ta tổng nên đề phòng một chút mới được."

Lời này dễ nghe hơn một chút, Tư Mã Quang vẫn chưa có ngồi xuống, nhưng bước chân lại ngừng lại, hắn cảm thấy rất hứng thú đối với tất cả thủ đoạn có thể đề phòng Trần Thế Mỹ, liền hỏi: "Người nói một chút đi, làm như thế nào để đề phòng hắn?"

Chủ mấy câu ngắn ngủn này, Fujiwara Côn Tam Lang đã đoán được đại khái điểm mấu chốt và tâm tư của Tư Mã Quang, những năm này, vì để Đổng Doanh có thể phục quốc, hắn đã chịu quá nhiều nhục nhã, được nhục nhã rèn dũa, tâm trí và tài cán của hắn đã được tăng lên rất nhiều, đặc biệt là nghiên cứu đối với lòng người Tống, Fujiwara thật sự đã tốn một phen công phu.

Chỉ cần có thể thuyết phục Tư Mã Quang, mình sẽ có cơ hội khơi mào loạn trong Đại Tống ngày sau, chỉ cần Đại Tống loạn rồi, cơ hội hắn chờ mong sẽ tới.

Đầu Fujiwara cấp tốc nghĩ kỹ từ ngữ, miệng nói: "Hiện tại Trần Thế Mỹ nói hắn muốn đi Quỳnh Châu, chắc hắn không đến mức để thiên hạ chỉ trích, nuốt lời vào bụng, nhưng người đã đi, thế lực của hắn có thể lập tức rời khỏi triều đình hay không, vẫn là một điểm không biết trước được."

Tư Mã Quang nghe đến đó, khê gật gật đầu, đây cũng là sự tình hẩn lo lắng nhất.

Fujiwara nở nụ cười, nói: "Cho nên, chúng ta phải làm tốt chuẩn bị, nếu hẩn đi, vậy thì thiên hạ thái bình, tự nhiên không còn gì tốt hơn nữa, nếu hẩn còn có một chút cách nghĩ gì đó không nên có, chúng ta cũng phải có đầy đủ thủ đoạn để ứng phó mới được."

Tư Mã Quang lại lần nữa ngồi xuống, nói: "Đằng huynh, nói ý nghĩ của người ra đi, nếu như có thể thực hiện lời mà nói...tại hạ tự nhiên sẽ hết mình vì Đại Tống."

Chứng kiến Tư Mã Quang lại lần nữa ngồi xuống, nội tâm Fujiwara Côn Tam Lang thầm buồn một tảng đá xuống, hẩn rất rõ ràng, năng lượng Phạm Thuần Hữu rất nhỏ, phụ thân hẩn Phạm Trọng Yên là lão đầu thông minh, sẽ không để ỉnh lợi dụng.

Nhưng Tư Mã Quang không giống, nếu như Tư Mã Quang có thể dựa theo lời mình nói mà làm, rất có thể sẽ thành công.

Hẩn lập tức lấy ra một bộ lí do sớm đã chuẩn bị tốt: "Trần Thế Mỹ có một ưu điểm lớn nhất, chính là hẩn có kiên nhẫn, cảm sự tình tâm chính mà nói, trong mười chế độ, đến mấy năm trước, vấn đề quan lại vô dụng cuối cùng mới được xác định."

"Còn có cả chuyện Đông Doanh và Triều Tiên, mấy năm trước hẩn có thể thực hành chiếm lĩnh quân sự, nhưng hẩn không làm, một mực đợi cho thời cơ chín muồi mới thoả mái hái trái cây, độ sức cùng đối thủ như vậy, không có đường tắt để đi."

Tư Mã Quang cảm thấy Fujiwara nói rất có đạo lý, không tự giác mà gật gật đầu.

Động tác này lại lần nữa làm cho Fujiwara vui vẻ, hẩn có vẻ rất tự tin, nói: "Thái tử năm nay năm vừa mới mười lăm, tuy tuổi nhỏ một ít, thế nhưng chính vì hẩn tuổi nhỏ, cho nên chưa đã bị Trần Thế Mỹ đầu độc, chỉ cần chúng ta có thể làm cho thái tử hiểu rõ sai trái, ngày sau thái tử kế vị, tất nhiên sẽ là thời điểm chúng ta triệt để diệt trừ Trần Thế Mỹ."

Thái tử kế vị? Nói thật, lúc này ít nhất còn phải chờ khoảng mười năm nữa.

Hơn nữa, có ý nghĩ này, ít nhiều cũng có chút bất kính đối với Nhân Tông, nhưng Tư Mã Quang cảm thấy biện pháp này không tệ, có thể làm được.

Còn có, gần đây biểu hiện của Trần Thế Mỹ cũng quả thật làm cho Tư Mã Quang sinh ra hi vọng, nói không chừng ngày sau thật sự không cần đi một bước kia, cho nên thời gian dài một chút dường như không có gì không tốt.

Phạm Thuần Hữu nói theo một câu: "Tư Mã huynh, ta cảm thấy việc này có thể thực hiện, theo như lời Đằng huynh, một ngày vạn tuế còn sống, chúng ta không nhúc nhích được Trần Thế Mỹ, nhưng Trần Thế Mỹ tất nhiên cũng sẽ không làm sự tình vượt rào, nếu ngày sau hẩn mưu đồ làm loạn, chúng ta giúp thái tử sớm làm phòng bị, thực sự là việc tất yếu."

"Ai, được rồi, thái tử nơi đó cứ giao cho ta làm, Thuần Hữu, đoạn thời gian này người cũng không cần làm chuyện gì khác, cứ từ từ nhìn tình hình đã."

Tư Mã Quang nói lời này, coi như là đáp ứng rồi, nhưng hẩn quên tính cách Phạm Thuần Hữu, Phạm Thuần Hữu là một người rất có chấp, hẩn xác định Trần Thế Mỹ là người xấu, về sau, liền lấy vận ngã Trần Nguyên làm nhiệm vụ của mình, dù là Bao Chứng, Phạm Thuần Hữu cũng dám chống lại.

Hẩn biểu hiện ra là đáp ứng Tư Mã Quang rồi, nhưng trong nội tâm căn bản không tin tưởng Tư Mã Quang sẽ đợi được đến lúc đó, cho nên hẩn vẫn muốn điều tra bản án Bàng Cát.

Cái bản án này rất nhiều người đều nói với Phạm Thuần Hữu là hãy thận trọng, càng như vậy, Phạm Thuần Hữu càng tin tưởng, một khi chính mình vạch trần đáp án, Trần Thế Mỹ sẽ chết không có chỗ chôn.

Hẩn điều tra không tiện lắm, Phạm Trọng Yên, Tư Mã Quang cũng đã cảnh cáo Phạm Thuần Hữu, thời gian này không nên chơi mờ ám cùng Trần Thế Mỹ.

Phạm Thuần Hữu nhìn Fujiwara Côn Tam Lang dùng tên giả Đằng Khôn bên người, trong nội tâm bốc lên một ý niệm: "Người này làm việc cũng coi như tỉnh táo, nếu để cho hắn đi điều tra Chỉ huy sứ kia, nhất định sẽ có kết quả, hơn nữa thân phận của hắn là bình dân, cũng không liên lụy quá nhiều."

Trong nháy mắt, kỳ hôn lễ giữa Trần xuân muội và Từ Tích đã đến, ngày này Phò mã phủ rất náo nhiệt.

Từ lúc buổi sáng, mặt trời vừa mới lên, những khách mới kia từng bước từng bước đến cửa, không qua một canh giờ, cả con đường đã bị xe ngựa bịt kín mít.

Bàng Hỉ ở bên ngoài cực lực duy trì trật tự, nhất định phải cam đoan một lối đi để cho Từ Tích có thể tới đón Trần xuân muội.

Mấy ngàn khách đến, chỉ một cái Phò mã phủ là khẳng định không đủ chứa, cũng may bình thường Trần Nguyên quan hệ không tệ với mấy láng giềng, các nhà hàng xóm đều mượn hết, lúc này mới bày được hơn một ngàn bàn tiệc rượu.

Bàng Hỉ làm quản gia nhiều năm như vậy, hắn thề, lúc này đây là lúc khiêu chiến lớn nhất trong đời hắn.

Mấy ngàn người đến, đều phải đưa đối phương đến tận chỗ ngồi, những quan to triều đình cùng đại quan địa phương kia còn dễ nói, bình thường quan địa phương cũng sẽ không so đo, nhưng một đám bằng hữu của Trần xuânmuội và Trần Đông ca, Bàng Hỉ thường xuyên xảy ra sai sót, thường xuyên coi bọn họ là tùy tùng rồi an bài chỗ ngồi.

Những này tiểu tử cũng không quan tâm, tự mình tìm trở về bàn tiệc là được.

Trần Nguyên cũng không cần để ý đến bọn hắn, từ buổi sáng đến hiện tại, Trần Nguyên vẫn đứng trước cửa nghênh đón khách mới, có ít người hắn nhận ra, có ít người lại chưa từng gặp.

Mắt thấy sắp đến giờ rồi, người phía trước bỗng nhiên tránh ra một lối đi, một đội cấm quân chạy đến trước, xem xét điệu bộ này, Trần Nguyên biết là người trong hoàng cung đến.

Chắc Nhân Tông không biết, không biết vì cái gì, đoạn thời gian này Nhân Tông biến thành người hơi lười, trên cơ bản không thích bước ra khỏi cung, hơn nữa hắn rất sợ người khác nhao nhao bao vây hắn, cả thiên hạ triều đình này, niềm vui thú duy nhất của hắn chính là mang theo Triệu Thự chơi.

Nhưng Nhân Tông nhất định sẽ phái người đến, Trần Nguyên cũng không biết đến người là ai, là ai cũng đại biểu Nhân Tông, mình tranh thủ thời gian đi đón là được.

Xa giá xốc lên, Tô Hiểu Du từ bên trong đi ra, trên mặt treo dáng tươi cười thân ái, nói: "Trần đại nhân, hoàng thượng có chút ít sự tình quần thân, không thể đến đây hạ lễ, Bồn cung tạm thời thay hoàng thượng chúc mừng Trần đại nhân."

Đây là lời nói khách khí, nhưng có lời này cũng đủ rồi, không ai nói thời điểm mình kết hôn sẽ bắt Nhân Tông phải trình diện, Trần Nguyên cũng khách khí một tý, dẫn Tô Hiểu Du đi vào chỗ ở bên trong.

Những năm này Tô Hiểu Du sống an nhàn sung sướng, nhìn về phía trên càng có khí chất cao quý.

Trước đó nàng đặt cửa không tốt, nhưng có lẽ phụ tử Triệu Thự nhận được tình nghĩa của Tô Hiểu Du, từ khi đó, thái độ của Triệu Thự đối với Tô Hiểu Du rõ ràng đã thân cận hơn không ít, một thời gian ngắn trước Triệu Thự tìm người đọc sách, còn chuyên môn tìm một người cháu Tô Hiểu Du, cũng là cho Tô Hiểu Du một tín hiệu rất rõ ràng.

Trần Nguyên nghĩ hiện tại Tô Hiểu Du đã rất thỏa mãn, nhưng làm cho Trần Nguyên ngoài ý muốn chính là, Tô Hiểu Du đi xuống xa giá, về sau, Triệu Thự lại đi xuống theo, ôm quyền noi với Trần Nguyên: "Phò mã gia, bốn vương không mời mà tới, quấy rầy một ly rượu mừng, có phải là hơi đường đột không?"

636. Chương 599: Cưới Xong

Trần Nguyên sững sốt một chút, hắn thật không có nghĩ đến Triệu Thự sẽ đến, Triệu Thự trong đầu Trần Nguyên vẫn là một đứa trẻ, hơn nữa mình mời Nhân Tông là được rồi, hắn thật sự không đưa thiệp mời cho Triệu Thự, đối với thái tử không mời mà tới này, thật sự làm cho hắn cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

"Đâu có, đâu có, thái tử điện hạ có thể tới, là vinh hạnh cho hạ quan, nhưng cấp bậc lễ nghĩa hạ quan không chu toàn, chưa nghênh đón từ xa, kính xin thái tử thứ tội."

Triệu Thự cười một tiếng, nhìn vài người đứng ở sau lưng Trần Nguyên, con mắt chăm chú vào trên người Trần Thế Trung đầu tiên, hỏi: "Người chính là Trần Thế Trung à? Ta đã nghe qua tên của người, nghe nói hiện tại người đang chuẩn bị làm hội trưởng thương hội thứ hai phải không?"

Trần Thế Trung không biết mình nên trả lời thế nào, con mắt nhìn Trần Nguyên, ở trong nháy mắt này, Trần Nguyên liền hiểu Triệu Thự tới làm gì.

Nhân Tông hiện tại đang bồi dưỡng thế lực cho Triệu Thự, nhưng Triệu Thự hiển nhiên vẫn chưa đạt tới loại ăn ý phụ tử thân sinh với Nhân Tông, hẳn muốn có một đám người của mình, mà thế lực Trần Thế Mỹ lưu lại, không riêng gì chuyện khổng lồ, hơn nữa còn liên quan đến rất nhiều mặt của xã hội, không thể nghi ngờ, chính là lựa chọn tốt nhất của Triệu Thự.

Trần Nguyên mỉm cười, xoay đầu lại, cũng không có cho Trần Thế Trung bất luận ánh mắt ám chỉ gì, dù sao thì mình cũng sắp đi, mà Triệu Thự là hoàng đế Đại Tống tương lai, nếu như bọn người Trần Thế Trung có thể buộc cùng một chỗ với Triệu Thự, cũng không phải là chuyện xấu, cứ để cho chính bọn hắn quyết định là được.

Tô Hiếu Du lại bỗng nhiên nhẹ nói: "Trần đại nhân, ngài thật sự chuẩn bị rời đi sao?"

Trần Nguyên gật gù đầu, nói: "Hồi bẩm nương nương, vi thần cảm thấy việc cần làm cũng đã làm xong rồi, ta sẽ đi dân tộc Hồi Hột, hỗ trợ cho Dịch Thanh tướng quân đánh thắng một trận, về sau sẽ đi Quỳnh Châu."

Tô Hiếu Du cười nói: "Đại nhân xem như công thành danh toại, về sau lại già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, vốn ta nên chúc mừng đại nhân mới đúng, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, người đi lần này, ngày sau ai gia cũng ít đi một người bạn."

"Tạ ơn nương nương yêu mến, những năm này quả thực hạ quan không giúp nương nương làm gì, hạ quan cũng tin tưởng, chỉ cần ngày sau nương nương có thể tận lòng chiếu cố hoàng tử, phú quý là tuyệt đối không có vấn đề."

Con mắt Tô Hiếu Du nhìn hắn, hỏi: "Trần đại nhân, có thể sẽ giúp ai gia một chuyện không?"

Trần Nguyên không biết lúc này Tô Hiếu Du còn có chuyện gì muốn mình làm, hắn không dám từ chối, cũng không muốn tùy tiện đáp ứng, thần sắc lộ ra một chút do dự, do dự chính là để cho Tô Hiếu Du xem, coi như là một loại cự tuyệt rất uyển chuyển của Trần Nguyên.

Nhưng Tô Hiếu Du lại nói tiếp: "Đây cũng là một việc vui, thái tử hiện tại đã muốn mười lăm tuổi, vị trí Đông cung này vẫn trống không, ta thấy Văn Bác Ngạn đại nhân tài năng không tệ, biết tình đạt lý, bộ dạng cũng tuấn tú, nhưng lại thiếu một người giới thiệu, không biết Trần đại nhân có đồng ý làm người giới thiệu không?"

Làm người người giới thiệu? Chuyện xui xẻo này Trần nguyên thật sự không muốn làm, hắn rất nhanh ý thức được, mình làm người mai mối cho Triệu Thự, hiển nhiên là một quân cờ phi thường tốt.

Đầu tiên, có thể tỏ vẻ thân cận với Trần Thế Mỹ, như vậy sẽ dễ dàng lôi kéo thế lực Trần Nguyên lưu lại hơn.

Còn có, Triệu Thự lựa chọn con gái Văn Bác Ngạn, mà Văn Bác Ngạn bây giờ là nhân vật rất có thế lực trong Đại Tống, một khi việc hôn nhân này làm thành rồi, vậy thì Triệu Thự đã tìm được rồi cường viện hữu lực tại triều đình.

Trần Nguyên suy nghĩ một chút, chuyện này tốt, mình có thể hỗ trợ, cũng không phải là đại sự gì: "Vâng, xin nương nương yên tâm, chờ mấy ngày nữa ta xử lý xong rồi, sẽ đi tìm Văn Bác Ngạn đại nhân nói chuyện, nhưng vi thần ăn nói vụng về, sự tình được hay không, không dám cam đoan với nương nương."

Tô Hiếu Du nở nụ cười, Trần Nguyên không ngu ngốc, hơn nữa cho dù là hắn thật sự không nói, Văn Bác Ngạn cũng sẽ không cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Thời điểm đang nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên vang lên thanh âm pháo dàn, là Từ Tích tới đón người, Tô Hiểu Du mỉm cười, nói: "Trần đại nhân, ngài cứ đi đi, không cần để ý đến chúng ta."

Nói không cần để ý đến, nhưng nàng là đại biểu của Nhân Tông, Trần Nguyên nào dám chậm trễ nàng? Lập tức gọi bọn người Triệu Ý tới, mang Tô Hiểu Du vào trong phòng, chính mình đi chuẩn bị cuối cùng đưa Trần Xuân muội ra ngoài.

Dựa theo quy củ Tổng triều, thời điểm đưa con gái xuất giá, người nhà mẹ đẻ đều phải khóc, Trần Nguyên sớm đã muốn nói, đây là việc vui, tất cả mọi người không được khóc.

Nhưng đợi đến lúc Trần Xuân muội bị đưa lên kiệu, Tần Hương Liên vẫn chảy nước mắt, những nữ nhân khác cũng không coi lời Trần Nguyên nói ra gì, nguyên một đám khóc rống lên.

Trong một mảnh tiếng khóc, Từ Tích phóng pháo thứ hai lên, Trần Đông ca công tử tỷ đi ra ngoài, đằng sau tiểu Trần Hình mang theo cái bò, còn có một đám nữ nhân lau nước mắt theo ở phía sau, Trần Nguyên cũng không ý kiến gì về đám nữ nhân này, muốn khóc cứ để cho bọn họ khóc đi, hấn cứ mang dáng tươi cười chấp tay chào hỏi các tân khách bên cạnh.

Sự thật chứng minh, nữ nhân thương tâm đến nhanh đi cũng nhanh, sau khi Trần Xuân muội bị đưa lên kiệu hoa, nước mắt các nữ nhân biến mất, nụ cười kia lập tức hiện ra.

Ngày này Trần Nguyên uống rất nhiều rượu, đến cuối cùng, tiệc rượu chấm dứt như thế nào, hấn cũng không biết, chờ hấn tỉnh lại lần nữa, loại cảm giác đau đầu như muốn vỡ tung lại làm cho Trần Nguyên phi thường khó chịu, tay nâng cái đầu, vừa mới đứng dậy, âm thanh Hô Diên Bích Đào vang lên ở phía sau: "Tỉnh rồi à?"

Nàng vội vàng trước giúp đỡ, đợi Trần Nguyên ngồi dậy rồi mới nói: "Có phải rất là khó chịu không? Ta đi nấu cho người một bát súp tỉnh rượu nhé."

Trần Nguyên vô lực gật đầu: "Ta ngủ thời gian bao lâu rồi?"

Hô Diên Bích Đào cười một chút với hấn rồi nói: "Cũng không qua được bao lâu, bảy tám canh giờ mà thôi, vừa mới rồi là Lãng Hoa ở chỗ này trông người, ta bảo nàng đi nghỉ ngơi rồi, thế nào? Muốn nàng nấu cho người một chén mì không?"

Mì Lãng Hoa ở nấu thật sự rất dễ ăn, phảng phất cả đời này Trần Nguyên ăn không đủ, nhưng bây giờ hấn không đói bụng, say rượu có một loại cảm giác nôn mửa, làm cho dạ dày hấn thập phần khó chịu, nôn ọe vài cái rồi lại cái gì cũng không phun ra.

Hô Diên Bích Đào trông thấy Trần Nguyên khổ sở như vậy, liền vội vàng mang một chén nước trà tới: "Uống nước đi, ngày hôm qua người nôn ghê quá, đến gan cũng sắp nổ ra rồi, trong bụng đâu còn có cái gì?"

Một chén trà nóng xuống dưới, dạ dày thoải mái hơn không ít, Hô Diên Bích Đào cũng bừng súp tỉnh rượu từ phòng bếp tới, nói: "Về sau người không thể uống ít đi sao? Còn tưởng mình còn trẻ tuổi, ai mời người uống rượu cũng uống, hơn nữa một ly thấy đầy, nếu không phải Bàng Hỉ vịn người, lúc ấy người đã ngã xuống cái bàn rồi."

Trần Nguyên cười một tiếng đau khổ, hấn uống rượu không phải người ngay thẳng, thường hay đổ đi: "Như vậy rất dọa người sao?"

Hô Diên Bích Đào nhẹ nhàng đánh cho hấn một cái, nói: "Người thành cái dạng này, chúng ta rất lo lắng, thật sự, người lớn như vậy rồi, cũng không biết chiều cổ chính mình."

Lại nói có chút u oán, đằng sau u oán cất giấu quan tâm thật sâu, lại làm cho Trần Nguyên rất cảm động, hấn nhẹ nhàng ôm Hô Diên Bích Đào vào trong ngực, hôn một cái.

Hô Diên Bích Đào đỏ mặt, nổi giận nói: "Làm gì thế! Phu thê già rồi, người còn làm cái này!"

Trần Nguyên nghiêm mặt nói: "Đúng đấy, phu thê già rồi, ta thân một tấc cũng không được sao?"

Hô Diên Bích Đào không giãy dụa, ngoan ngoãn ngồi đó, tùy ý để Trần Nguyên ôm nàng, Trần Nguyên thở dài một tiếng, nói: "Ai, những năm này thật sự bận quá, trong một năm đã có hơn nửa năm không ở

nhà, làm phiên chư vị nương tử, đợi sự tình lần này làm tốt, chúng ta đi Quỳnh Châu, vi phu sẽ ở cùng các người.”

Hô Diên Bích Đào nhìn Trần Nguyên, hỏi: ”Tướng công, người thật sự sẽ đi à?”

Vì cái gì người nào cũng hỏi hấn vấn đề này? Chẳng lẽ chính mình rời đi là một việc tất cả mọi người không tin sao?

Trần Nguyên nhìn con mắt tràn ngập hiếu kỳ của Hô Diên Bích Đào, gật gật đầu nói: ”Ừm, ta thật sự chuẩn bị đi, đợi sự tình thương hội có một mở đầu mới, ta sẽ cho trở về, sau đó các người đi Quỳnh Châu trước, ta sẽ đi qua đó.”

Có một số việc giải thích rất cố sức, Trần Nguyên cũng không muốn nhiều lời, mình đi Quỳnh Châu, về sau, những người còn hoài nghi kia sẽ yên tâm sao? Lúc kia, thanh danh của mình ở Đại Tổng sẽ trở nên hoàn mỹ, chút ít nhận thủ đoạn trước kia tất nhiên cũng sẽ bị người ta nói thành không câu nệ tiểu tiết, Trần Thế Mỹ rất có thể sẽ biến thành danh thần phụ tá minh quân thiên cổ Tổng Nhân Tông.

Thanh danh tốt rồi, về sau người khác sẽ coi hấn là người tốt, những tiểu cô nương kia cảnh giác đối với mình sẽ ít đi rất nhiều, cũng thuận tiện để mình vợ little Girl.

Sau đám cưới Trần Xuân muội, giai đoạn thứ nhất tuyển cử hội trưởng thương hội đã tiến hành xong rồi, Trần Thế Trung và Từ Tích trình bày quan niệm của mình trước mặt tất cả thương nhân, đưa ra hứa hẹn với những thương nhân kia, hoàn thành mục tiêu trong nhiệm kỳ của mình.

637. Chương 600: Loạn

Văn Bác Ngạn cũng hiểu được, Triệu Thự làm hơi quá mức, cục diện Đại Tổng có hiện tại, không phải công lao Triệu Thự hấn, mà là Nhân Tông lưu lại cho hấn.

Trong chuyện này, Triệu Thự mặc kệ Nhân Tông và Trần Thế Mỹ đã đạt thành hiệp nghị gì, cố ý cầm Trần Thế Mỹ mở khai đao, với tư cách thủ đoạn lập uy sau khi hấn lên đài, bản thân chuyện này chính là một loại mạo hiểm.

Hành động này của hấn vốn đã làm cho rất nhiều người bất mãn, sự kiện Liễu Vĩnh nhảy sông tự vận càng làm cho những người bất mãn kia tìm được một chỗ phát tiết, hiện tại người trên triều đình đã cũng bắt đầu suy nghĩ thế cục phát triển trong tương lai.

Những thương nhân kia cũng giống như vậy, thương nhân còn có thể bị bắt nữa sao? Bắt Trần Thế Trung, sau đó một cước đá văng Từ Tích ra, đã làm cho thương nhân mất tín nhiệm đối với triều đình mới, lúc này nếu như người bắt người nữa, vậy thì thương hội sẽ lập tức tan rã.

Hạ Tùng từng nói qua, mâu thuẫn thương hội và sĩ phu chính là mâu thuẫn chủ yếu của Đại Tổng trong tương lai, cái mâu thuẫn này giải quyết như thế nào, không ai có thể thấy rõ, nhưng có một điều có thể khẳng định, đó chính là nếu phải đi lên phía trước, Đại Tổng sẽ không có đường quay về.

Nếu kiên quyết đánh thương nhân, những thương nhân kia sẽ cầm tiền chạy đến phiên bang buôn bán, mà bộ chế độ, nếu như Đại Tổng không cần, những phiên bang kia cũng sẽ dùng.

Đến lúc đó, tài sản Đại Tổng nhanh chóng xói mòn, nguy hiểm chỉ sợ không chỉ là giang sơn Triệu gia Đại Tổng, ai cũng đảm đương không nổi trách nhiệm này.

Văn Bác Ngạn đứng ở nơi đó, nói không nên lời, sau nửa ngày mới nói một câu: ”Ân sư, ngài chỉ đường sáng cho đệ tử được không?”

Hạ Tùng nhắm con mắt lại, cả người nằm trên mặt ghế, lay một cái, lưng lay một lúc sau mới phát phát tay, nói: ”Người đi đi, ta cũng không biết nên làm gì bây giờ.”

Văn Bác Ngạn cực kỳ thất vọng, làm một cái đại lễ với Hạ Tùng, sau đó khom người rời khỏi phòng.

Văn Bác Ngạn vừa rời đi, thân ảnh Tổng Kỳ hiện ra tại bên cạnh Hạ Tùng, nói: ”Ân sư, xem ra bọn họ không có chiêu gì.”

Con mắt Hạ Tung nhìn chăm chăm vào phương hướng Văn Bác Ngạn biến mất, bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: "Ai! Chỉ sợ tất cả đã bị hoàng thượng hại thảm rồi!"

Tống Kỳ do dự một chút mới nói: "Ân sư, Thế Mỹ thật sự không dám làm sự tình đại nghịch bất đạo à?"

Hạ Tung xoay đầu lại, nói: "Ta chưa biết có chuyện gì Trần Thế Mỹ không dám làm, người biết hoàng thượng thua ở điểm nào không?"

Tống Kỳ suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Đầu tiên là hoàng thượng không đứng vững chân trên mặt pháp lý, tuy sự tình tiên hoàng liên lụy đến Trần Thế Mỹ, nhưng không có biện pháp gạt bỏ công lao của Trần Thế Mỹ. Còn có, hoàng thượng quá sốt ruột rồi, nếu đợi một thời gian nữa, địa vị của hần vững chắc mới động thủ, Trần Thế Mỹ có lẽ sẽ không có biện pháp xoay người."

Hạ Tung bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Ha ha, những điểm này cũng không phải điểm chính."

Tống Kỳ có chút khó hiểu, hỏi: "Vậy cách nhìn của ân sư là?"

Hạ Tung chậm rãi từ nằm trên mặt ghế đứng dậy, Tống Kỳ vội vàng bước lên phía trước vịn hần, hần tự tay đẩy Tống Kỳ ra, nói: "Không cần, ta đi được, ta nhìn thấu hơn các người!"

Tống Kỳ thừa dịp nói: "Đúng, đúng."

Hạ Tung đi từ từ hai bước, nói: "Hoàng thượng thua ở chỗ, hần chuẩn bị hai đầu, một tay chuẩn bị giết Trần Thế Mỹ, tay kia còn muốn nếu như Trần Thế Mỹ nghe lời, hần sẽ để lại cho Trần Thế Mỹ một con đường sống. Thật tình không biết Trần Thế Mỹ là người nào? Lúc này đây hần thật là trở về để bị thẩm vấn sao? Ta cho người biết, hần sẽ trở về liều mạng."

Tống Kỳ hiểu ra cái gì đó, hần chợt nhớ tới lần đầu tiên mình đi sứ Liêu quốc thất bại, nhưng Trần Thế Mỹ lại làm xong tất cả mọi chuyện, lúc ấy hần đã hỏi qua Trần Thế Mỹ, vì cái gì sự tình mình không làm được, hần lại có thể làm được?

Câu trả lời Trần Thế Mỹ cho hần là: "Người biết vì cái gì chó săn không bắt được con thỏ không? Bởi vì chó săn chạy là vì hồn một miếng ăn, con thỏ lại vì mạng."

Hiện tại chính là như vậy, Trần Thế Mỹ thủ đoạn gì cũng dùng được, nguy hiểm gì cũng dám chịu.

Mà Triệu Thự, thậm chí ngay cả trên sự tình giết Trần Thế Mỹ cũng phải tìm một cái cớ đường hoàng, cho nên, Hạ Tung nói đúng, rất có thể Triệu Thự sẽ thua.

Tống Kỳ biết rõ cách Liễu Vinh làm người, tuy được xưng Thái Đẩu, lại nhát gan nhu nhược, lúc trước đi theo Trần Thế Mỹ, về sau Trần Thế Mỹ mấy lần gặp nguy hiểm, hần đều là người thứ nhất chạy đi, người như vậy sẽ tự sát sao?

Nếu như nói những việc này không có quan hệ gì với Trần Thế Mỹ, Tống Kỳ không tin.

Nhưng rốt cuộc Trần Thế Mỹ muốn làm tới trình độ nào? Tống Kỳ không dám nghĩ vấn đề này, trong lòng của hần ẩn ẩn có lo lắng.

Vừa lúc đó, gia môn nhà Hạ Tung lại từ bên ngoài chạy đến, nói: "Lão gia, bên ngoài có một khách nhân, nói là muốn gặp ngài, ta nói cho hần biết hiện tại lão gia không tiếp khách, nhưng hần cố ý không đi, còn bảo ta mau đưa cái này tới cho ngài, nói ngài nhất định sẽ gặp hần."

Hạ Tung căn bản không nhìn, khước miệng cười một tiếng, nói: "Để cho hần tiến vào."

Người kia sững sốt một chút, lập tức khom người nói: "Vâng."

Tại thời điểm người hầu đi dẫn người, Hạ Tung quay đầu hướng Tống Kỳ nói: "Tống Kỳ à, ta với người đánh cuộc, đây là người của Trần Thế Mỹ."

Tống Kỳ không có bao nhiêu kinh ngạc, hỏi lại một câu: "Ân sư, ngài tính làm như thế nào?"

Hạ Tung ngẩng lên trời, thở dài một tiếng, nói: "Đôi khi không có cách nào, ta phải bảo vệ Đại Tống, bảo trụ giang sơn xã tắc, bảo vệ tâm huyết những năm này của chúng ta, nếu như tất cả đều bị hủy, ta xuống mồ sẽ không còn mặt mũi gặp tiên hoàng, cũng không có thể diện đi gặp bao Hắc Tử, còn có cả Lữ Di Giản."

Tống Kỳ khẽ gật đầu, nói: "Ân sư, đệ tử nghe ngài."

Hạ Tung nện bước bước chân vào thư phòng, nói: "Đi, chúng ta cùng đi xem xem, rốt cuộc điểm mấu chốt của Trần Thế Mỹ ở chỗ nào, nếu hần thật sự muốn làm một ít chuyện quá đáng, chúng ta sẽ đấu với hần một trận."

Tư Mã Quang lại thăng quan.

Tại thời gian Triệu Thự lên đài chưa tới nửa năm, chức quan Tư Mã Quang liên tục tăng lên, hiện tại hần đã ngồi trên vị trí Hạ Từ trước kia.

Mặc dù vị trí này rất phiền lòng, có rất nhiều chuyện hần làm rất cố sức, nhưng thăng quan dù sao cũng là một sự kiện đáng để ăn mừng, tăng thêm hiện tại Tư Mã Quang xuân phong đặc ý, phi thường được sủng ái ở chỗ hoàng thượng mới, một đám quan viên đã từng đồng liêu đều quây chung quanh hần.

Đây là việc bình thường, quy tắc ngầm quan trường Đại Tống có một điều như vậy, gọi là nghênh đón điều may.

Tư Mã Quang hôm nay bao hần một quán rượu, chuyên môn mở tiệc chiêu đãi đồng liêu của mình.

Thời điểm ngồi ở trên xe ngựa đi vào trong quán, hần còn đang suy nghĩ phủ Trung Mây sự tình nên giải quyết như thế nào.

Tri Phủ phủ Trung Mây đã dâng biểu lên triều đình, nói hần sẽ đến Biện Kinh một chuyến, hướng triều đình đòi hỏi đổi sách.

Đổi sách, Tư Mã Quang không có, hơn nữa Tri Phủ kia chính là một đại phiên toái! Đổi lại những Tri Phủ khác, gây ra chuyện lớn như vậy, triều đình đã sớm làm cho hần biến mất rồi, nhưng cái tên mập mập kia không được, cái tên mập mập kia đã từng là một lá cờ xí của Đại Tống, trên người của hần có khắc ấn ký anh hùng kháng Liêu, là Nhân Tông khắc lên.

Sau khi Triệu Thự lên đài đã muốn động đến quý phi Nhân Tông, động đến sủng thần Nhân Tông, động bộ máy Nhân Tông, còn động bộ đến chế độ Nhân Tông lưu lại.

Những đại thần trên triều đình kia vốn đã hết sức bất mãn rồi, hiện tại Âu Dương Tu cả ngày nhìn chăm chăm vào Liễu Vĩnh không tha, Tống Kỳ ở vào một trạng thái yên lặng, Nhan Tra Tấn như là bàn tính, không thấy hần động.

Nếu như chặt ngã lá cờ xí do Nhân Tông dựng lên, như vậy thì mọi chuyện khả năng là không có biện pháp thu thập.

Hần cảm thấy cần phải khuyên bảo Tri Phủ, muốn cởi chuồng phải tìm người buộc chuồng, sự tình Tri Phủ và thương hội náo loạn ra, chỉ cần hần chịu nhượng bộ một ít, hần là sẽ giải quyết được vấn đề.

Trên đường đi Tư Mã Quang đều đang suy tư xem nên dùng biện pháp gì khuyên bảo Tri phủ đại nhân, không cảm giác hiện tại đang vào lúc nào, hần dùng tay gõ gõ khung cửa hỏi người phu xe: "Hiện từ đã đến lúc nào rồi?"

Fu xe kia đáp lời: "Lão gia, sắp đến buổi trưa."

Tư Mã Quang mày nhíu lại một chút, nói: "Nhanh, chờ làm cho người ta sốt ruột chờ."

Xa phu lên tiếng nói: "Vâng!"

Đang khi nói chuyện con ngựa kia chạy nhanh hơn, trên đường phố cũng chỉ có thể nhanh như vậy, hai bên đều là người đi đường, nếu đụng phải người ta, đại gia đình sẽ tới Khai Phong phủ tố cáo người, tiểu gia đình hiện tại cũng biết chửi người.

Thốt ngựa một đường chạy đi qua con đường này, chuyển qua đầu phố này chính là quán rượu rồi, xa phu vừa mới quay đầu ngựa ra, một chiếc xe ngựa bỗng nhiên lao ra bên cạnh, phu xe trên xe ngựa la lớn: "Tránh ra! Tránh ra! Mau tránh ra!"

Người đi đường ào ào kinh hoảng trốn sang một bên, nhưng phu xe Tư Mã Quang muốn quay đầu đã không còn kịp rồi, mắt thấy xe con ngựa kia lao đến hướng mình, xa phu còn chú ý đến Tư Mã Quang nữa rồi, hấn làm theo bản năng, nhảy từ cang xe xuống đất, tránh khỏi khu vực này.

Xa phu chiếc xe ngựa kia dùng sức kéo hai tay một phát, dĩ nhiên đã không giữ chặt đám ngựa, bốn con ngựa đụng vào nhau, chiếc xe ngựa xuất phát từ quán tính, tiếp tục đi phía trước, bốn con ngựa bị ngã lên trên mặt đất gạch, cả thân xe lập tức bay lên, đập tới thân xe Tư Mã Quang.

638. Chương 601: Không Cần Đa Lễ

Trong xe, Tư Mã Quang căn bản không kịp phản ứng, vốn nghe bên ngoài ồn ào một hồi, tiếp theo, xe ngựa lay động kịch liệt, hấn còn chưa kịp ổn định thân hình, một tiếng va chạm cực lớn đã truyền đến từ phía trước, phẳng phất như rất nhiều thứ đang bay về phía hấn.

Tư Mã Quang vô ý thức ngửa thân thể ra sau, nhưng đầu thể trốn?

”Phanh!” Một tiếng vang thật lớn, thân 2 chiếc xe ngựa trong khoảnh khắc này biến thành nát bấy, tại thời điểm người chung quanh đều kinh ngạc không thôi, phu xe Tư Mã Quang là người thứ nhất phục hồi tinh thần lại, vội vàng chạy đến la lớn: ”Đại nhân! Đại nhân!”

Mọi người vội vàng tiến lên giúp hấn, 2 cỗ xe đã rơi ở cùng một chỗ, ba chân bốn muống cứu người ở bên trong ra trước, đồng thời cũng có người hạo tâm vội vàng chạy đến quây thuốc lân cận gọi lang trung tới, chuẩn bị cấp cứu.

Dưới sự nỗ lực của mọi người, Tư Mã Quang bị kẹp trong xe ngựa rốt cục cũng lộ đầu ra, một thanh âm rất là mừng rỡ hô lên: ”Không chết! Hấn chưa chết! Các người xem, ánh mắt của hấn vẫn còn động!”

Cái này thật sự làm cho người tham dự cứu chữa thập phần cao hứng, lang trung cũng đã tới, chỉ huy đám người chậm rãi kéo thân thể Tư Mã Quang ra khỏi cút ít gỗ vụn.

Ở trên trà lâu bên cạnh, lông mày Trần Đông ca chăm chú nhìn lại, con mắt nhìn trạm tại bên cạnh mình Tạ Ngọc: ”Làm sao người kém như vậy? Chút việc nhỏ ấy cũng làm không xong!”

Tạ Ngọc cũng cảm giác cực kỳ ngoài ý muốn, phương pháp này bọn hấn thí nghiệm vô số lần, mỗi một lần súc vật trong xe cũng không thể may mắn thoát khỏi, vì cái gì Tư Mã Quang này còn có thể sống được?

Nhưng coi như mình đã thí nghiệm vô số lần, sự thật cũng bày ở trước mắt, Tư Mã Quang còn sống, lúc mọi người đưa hấn lên, thậm chí hấn đã có thể lớn tiếng kêu to.

”Ah! ! Chân của ta!”

Trên mặt Tạ Ngọc phát ra một đạo hung quang, nói: ”Công tử, nếu không thì hiện tại ta xuống dưới tự động thủ làm thịt hấn!”

Trần Đông ca lạnh lùng nói: ”Không cần, người lập tức mang theo người của người rời khỏi Biện Kinh, chờ chúng ta tại Quỳnh Châu. Cha ta nói, hấn đã tìm một mảnh đất ở bên ngoài cho người, cam đoan các người sống tốt hơn hiện tại, nhớ kỹ, một thời gian ngắn nữa, ngàn vạn không nên hiện ra tại Đại Tống.”

Tạ Ngọc hết sức cao hứng, nói: ”Đúng, đúng, hết thảy đều nghe theo phò mã gia an bài, tiểu nhân sẽ mang theo các huynh đệ rời đi.”

Đội Triển Chiêu Khai Phong phủ đi vào hiện trường, xa phu gây chuyện đã sớm thừa lúc đám người hỗn loạn chạy trốn.

Thời đại này, xe ngựa vừa không có biển số xe, hơn nữa thời điểm phu xe kia xuất hiện, trên đường cực kỳ hỗn loạn, căn bản không có người chú ý xem bộ dáng xa phu là gì nữa.

Triển Chiêu và Nhan Tra Tán hỏi thăm rất nhiều người, không hề có được bất luận manh mối gì có giá trị, bọn người Trương Long Triệu Hổ cũng kiểm tra mấy cái căn cứ quán xe ngựa Biện Kinh, không tra ra một manh mối nào, chắc là cái xe ngựa này từ nơi khác chạy tới.

Sự tình không tìm thấy một chút đầu mối nào, chính là vì không tìm thấy đầu mối, trong tâm hết thấy mọi người đều biết vấn đề này là Trần Thế Mỹ phải người làm.

Không ai tin tưởng đây là một sự trùng hợp.

Mặc dù Tư Mã Quang không bị đập chết, nhưng lúc ấy mất máu quá nhiều, ngự y nói có thể thoát khỏi nguy hiểm hay không vẫn chưa biết, có thể khẳng định chính là, hai cái đùi Tư Mã Quang đã bị phế, chân bị nện đến huyết nhục mơ hồ, xương cốt đều nát, mặc dù hãn có thể còn sống sót, về sau cũng nhất định là một cái nhân sĩ tàn phế.

Trần Thế Mỹ này vừa ra tay đã phế Tư Mã Quang ngay lập tức, hơn nữa thủ đoạn độc ác như vậy, hạ lưu như vậy, hãn thậm chí không hề tìm một cái cớ, không làm chuyện gì di chuyển mục tiêu hoài nghi của mọi người.

Hãn vốn là người ngoài dự đoán như vậy, tại thời điểm chú ý của hết thấy mọi người đều bị Liễu Vĩnh và sự tình phủ Trung Mây hấp dẫn, hãn giống như rất sợ người khác quên hãn.

Trong nội tâm mọi người đều có tính toán, sự tình chính là hãn làm, lúc ấy không có chứng cứ, ai cũng không tìm ra chứng cứ, không có biện pháp bắt hãn.

"Trần Thế Mỹ!"

Triệu Thự phi thường phẫn nộ, mấy cái gì đó trên bàn rơi hết lên trên mặt đất, lông mày Văn Bác Ngạn mấy ngày nay luôn chăm chú nhíu lại, hãn cảm giác Trần Thế Mỹ đang truyền đạt một loại tin tức về hướng Biện Kinh, tin tức hãn đã trở lại.

Bước tiếp theo Trần Thế Mỹ sẽ làm cái gì? Văn Bác Ngạn không đoán được.

"Vạn tuế, Trần Thế Mỹ cả gan làm loạn, coi rẻ Đại Tổng vương pháp như thế, nên trị hãn trọng tội!" Phạm Thuần Hữu phi thường phẫn nộ đối với việc Tư Mã Quang gặp phải, ở trong mắt sĩ phu, người có ý kiến đối với một người, người có thể mắng ở trước mặt hãn, người muốn đưa hãn vào chỗ chết, có thể tố cáo hãn trên triều đình.

Nhưng Trần Nguyên không dùng phương pháp này, hãn ra bài hoàn toàn không theo quy củ.

Văn Bác Ngạn liếc nhìn Phạm Thuần Hữu, hỏi: "Thuần Hữu, người có nhân chứng nói là Trần Thế Mỹ làm à?"

Phạm Thuần Hữu giận dữ nói: "Trừ hãn ra còn có ai?"

Văn Bác Ngạn hừ một tiếng, nói: "Ta nói chứng cứ, nếu như Trần Thế Mỹ nói một câu, hãn chưa tới Biện Kinh, vì cái gì tính toán vấn đề này lên trên đầu hãn, người nói sẽ ra sao?"

Phạm Thuần Hữu sững sốt một chút, Văn Bác Ngạn nhìn hãn một cái, tiếp theo là thở dài một tiếng, nói: "Còn có, mấy ngày nay, Thuần Hữu, tốt nhất người cũng chú ý một ít."

Phạm Thuần Hữu không sợ trời không sợ đất, ngẩng đầu nói: "Ta không sợ thủ đoạn của Trần Thế Mỹ."

Sắc mặt Triệu Thự tái nhợt: "Vốn còn muốn tha cho hãn một con đường sống, hiện tại xem ra, đối phó người mất không vương pháp như vậy, không thể cho hãn đường lui! Lúc này đây trở về, hãn không cần khai báo với trẫm, trẫm sẽ để cho hãn đi thấy tiên hoàng! Lập tức phái ra khoái mã, thúc giục Trần Thế Mỹ, trong vòng mười ngày, phải đến Biện Kinh, nếu không, giết không tha."

Trong nội tâm Văn Bác Ngạn thoáng run lên một tý, Triệu Thự hơi nóng nảy rồi, hãn không muốn để cho Trần Thế Mỹ từ từ đi xuống dưới, nhưng, Trần Thế Mỹ sẽ nghe lời sao?

Phò mã gia rất nghe lời.

Thánh chỉ Triệu Thự rơi vào trong tay, về sau, tốc độ của hãn lập tức nhanh hơn, từ trước kia một ngày hơn mười dặm đường, bỗng nhiên biến thành một ngày hơn hai trăm dặm, nói cách khác, ngoại trừ mỗi ngày hãn ngủ mấy canh giờ ra, trên cơ bản đều ở trên lưng ngựa, thậm chí ngay cả ăn cơm đều cũng ăn ở trên lưng ngựa.

Tư Mã Quang bị thương, tương đương với việc chặt đứt một cánh tay Triệu Thự, nhưng cũng không phải là không có chỗ tốt, sau khi Tư Mã Quang bị thương, những sĩ phu vốn chăm chăm vào sự tình Liễu Vĩnh không tha kia chợt im lặng.

Sự tình đã rất rõ ràng, Trần Thế Mỹ và Triệu Thự tất nhiên sẽ có một sân độ sức, những người như Âu Dương Tu kia vốn hết sức bất mãn đối với Triệu Thự.

Thật sự sẽ để cho Trần Thế Mỹ tới khiêu chiến quyền uy của Triệu Thự sao? Mấy ngàn năm đạo Nho gia làm cho bọn họ không muốn nhìn thấy kết quả này, nhưng trong khoảng thời gian này, Triệu Thự quả thực làm cho bọn họ không thích, dưới loại tâm tình rất mâu thuẫn này, bọn hắn chỉ muốn ở ngoài đứng xem.

Trần Thế Mỹ bỗng nhiên đẩy tốc độ nhanh hơn, nếu như hắn tiếp tục chạy như, không đầy năm ngày, hắn có thể trở lại Biện Kinh, đến lúc đó sẽ biến thành cái gì?

Hãy chờ xem, lập tức sẽ biết.

Trước khi Trần Thế Mỹ đến Biện Kinh, hiện ra trên triều đình chính là Tri phủ đại nhân thân hình giống như viên thịt.

Triệu Thự chứng kiến Tri phủ đại nhân, thật sự muốn cười, hắn cố nén mới không bật cười, thật sự, hắn không có cách nào liên lạc gia hỏa đáng người gần như ba trăm cân này và dũng sĩ tiên phong giết chết Liễu quốc.

Tri phủ đại nhân đi đường cũng rất phí sức, thời điểm vượt qua cánh cửa cao cao hoàng cung kia, hắn suýt nữa bị trượt chân, đợi đi vào trong triều đình, Tri Phủ quỳ xuống hành lễ, ở trong mắt Triệu Thự, không khác gì viên thịt tròn vo.

”Vi thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Tri phủ đại nhân lần đầu tiên thấy Triệu Thự, cho nên phải đi lễ ba quỳ chín khấu, cái này với hắn mà nói là một loại ”rèn luyện”. Mỗi một lần dập đầu, thịt béo trên bụng đều rung rung, đợi đầu dập đầu xong, Tri phủ đại nhân đứng người lên, không khỏi hô một tiếng: ”Ai nha, má ơi.”

Người trên triều đình không nhìn được nữa, kể cả Triệu Thự, cả đám đều bật cười.

Tri phủ đại nhân lại không chút phật lòng, mình còn thiếu năm cái khấu đầu chưa dập, hắn tiếp tục hạ bái, Triệu Thự ngồi ở trên ghế rồng vung tay lên: ”Ái khanh, hãy bình thân, không cần đa lễ.”

639. Chương 602: Giảm Béo

Tri Phủ kiên trì đầu chín khấu đầu xong, mới gian nan bò lên, thịt béo trên bụng run run.

Triệu Thự rất nghiêm túc hỏi: ”Ái khanh, vì sao thương nhân phủ Trung Mây đình công, vì cái gì người không lo xử lý, lại để cho tình thế tiếp tục mở rộng?”

Tất cả mọi người đang chờ Tri phủ đại nhân đưa ra lí do thoái thác, muốn nghe xem hắn có giải thích gì.

Tri phủ đại nhân nâng đầu to mọng lên, nói: ”Vạn tuế, chuyện này thật sự không phải là lỗi của vi thần! Toàn bộ đều là do Trần Thế Mỹ! Những thương nhân kia nghe thấy vạn tuế xử phạt Trần Thế Mỹ, trong nội tâm bất mãn, mới tụ tập náo loạn, vi thần căn bản không ép được bọn hắn.”

Lời này nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn, hiện tại mọi người đều biết vấn đề này nhất định là Trần Nguyên ở sau lưng thúc đẩy, chỉ không muốn nói ra mà thôi.

Kể cả Triệu Thự, Triệu Thự không hi vọng cái tên này bị người ta nói đến quá nhiều, tốt nhất là thời điểm hắn đến Biện Kinh cũng không có ai biết.

Trần Thế Mỹ im ắng trở về, sau đó mình im ắng bắt hắn mang đi giết, hiện tại trên đường cái đã không có mấy người nói về sự tình Trần Thế Mỹ, Triệu Thự muốn, đúng là hiệu quả này.

Hắn cũng muốn Tri Phủ này có thể sẽ kể một ít nguyên nhân, sau đó hắn tự ột câu trả lời qua loa, cuối cùng đặt sự tình ở đó trước, đợi xử lý xong Trần Thế Mỹ, thương nhân này dĩ nhiên là sẽ yên ổn làm việc.

Lúc ấy mọi người đều không nghĩ tới chuyện Tri phủ đại nhân sẽ nói trực tiếp như thế, thoáng một tý đã nói ra bản chất.

Hiện tại Trần Thế Mỹ lại là một đề tài phải nói.

Người này so với heo còn đàn hơn?

Triệu Thự do dự một chút, con mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tri Phủ, muốn nhìn được biểu lộ gì đó, đáng tiếc chính là, trên mặt Tri Phủ nhiều thịt béo lắm!

”Người, thân là quan phụ mẫu trên địa phương, không quản nổi cư dân ở dưới chỗ mình trị, vốn không thể trốn tránh trách nhiệm.” Phạm Thuần Hữu đứng lên nói.

Tri phủ này, bất kể là đang nghĩ gì, đã đưa Trần Thế Mỹ ra, đều là thập phần bất lợi với kế hoạch của Triệu Thự, Phạm Thuần Hữu muốn chuyển di mở cái đề tài này, chỉ cần Tri Phủ nói theo hần, như vậy kế tiếp sẽ là đàm luận về phủ Trung Mây, không phải Trần Thế Mỹ.

Nhưng Tri phủ đại nhân giống như là rất đàn, hần ôm quyền với Phạm Thuần Hữu: ”Vị tiểu đại nhân này...”

Tiểu đại nhân? Phạm Thuần Hữu có chút kinh ngạc, lần đầu tiên có người xưng hô hần như vậy.

Tri phủ đại nhân nói tiếp: ”Lúc này đây hiệu buôn phủ Trung Mây náo loạn, nhìn về phía trên là bọn hần bất mãn đối với hạ quan, kỳ thật nguyên nhân căn bản là vì Trần Thế Mỹ bỗng nhiên rời đi, bọn hần lo lắng chính sách triều đình sẽ phát sinh thay đổi, cho nên dùng biện pháp này thăm dò điểm mấu chốt của triều đình.”

Lời này có chút đạo lý, từ tin tức thương hội truyền đến cho Triệu Thự, hiện tại thương nhân đang có lo lắng như vậy, Trần Thế Mỹ đi, về sau vốn bọn hần đang ở vào một thời kì quá độ, Nhân Tông bỗng nhiên qua đời, càng làm cho nhân tâm di động.

Mà Triệu Thự nhốt Trần Thế Trung vào đại lao, dùng danh nghĩa hoàng thượng bổ nhiệm một vị hội trưởng thương hội mới, cái này thật sự làm cho các thương nhân không biết triều đình rốt cuộc muốn làm gì.

Lần này thương nhân phủ Trung Mây náo loạn, sự tình tuy chỉ giới hạn trong phủ Trung Mây, nhưng thương nhân địa phương khác đều đang nhìn vào.

Đây cũng là chỗ không dễ giải quyết, nhượng bộ, chẳng khác gì là nói cho Trần Thế Mỹ là hần đã thắng, không nhượng bộ, một khi thương nhân cho rằng Tổng triều thật sự cải biến chính sách đối với thương nhân, muốn đánh bọn họ về nguyên hình, bọn hần lập tức sẽ mang theo tiền chạy trốn.

Triệu Thự vốn nghĩ đến việc bảo Tri phủ dùng thân phận quan địa phương ổn định sự tình trước, đợi giết Trần Thế Mỹ, chính mình sẽ thả những người Trần Thế Trung kia, nói cho các thương nhân, hết thấy đều như cũ, vậy thì sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng Tri phủ đại nhân tương đối không phối hợp, lời nói kế tiếp của hần lại càng kinh người: ”Hạ quan cho rằng, nếu muốn dẹp loạn việc này, triều đình không nên phái quan to ra điều đình. Đương nhiên, biện pháp tốt nhất, là hoàng thượng để cho Trần Thế Mỹ đi lên nói một câu, hần nói câu nào, đám thương nhân đều nghe câu đấy.”

Cả triều đình chỉ còn lại có một mình hần thở, con mắt hết thấy mọi người đều đang nhìn Tri phủ đại nhân, Tri phủ đại nhân dường như không cảm thấy được ánh mắt khác thường kia, cũng giống như quên thân phận Trần Thế Mỹ hiện tại, vẫn nói: ”Hạ quan cho rằng, nếu để cho Trần Thế Mỹ dùng triều đình thân phận quan to lộ diện, tự nhiên không còn gì tốt hơn...”

”Đủ rồi!”

Triệu Thự hung hăng vỗ long ý, đến hiện tại hần không cần nhìn biểu lộ của Tri phủ đại nhân, hần dám khẳng định, người này chính là đến nói chuyện thay Trần Thế Mỹ! Làm sao bây giờ?

Khóe miệng Triệu Thự nhẹ nhàng gợn lên, nhìn đồng thịt trên mặt đất: ”Chính người thống trị địa phương bất lợi, bây giờ còn từ chối, nói là khuyết điểm triều đình, tội không thể tha thứ! Người đâu, bỏ quan phục đi, đánh vào Đại Lý Tự hậu thăm!”

Không ai nói chuyện thay Tri phủ đại nhân.

Tất cả mọi người rất rõ ràng, lúc này đây không phải mâu thuẫn giữa Triệu Thự và Tri phủ đại nhân, cũng không phải bởi vì Tri Phủ thống trị địa phương bất lợi, là Triệu Thự lại một lần làm khó dễ Trần Thế Mỹ.

Đối với tranh cãi giữa Trần Thế Mỹ và Triệu Thự, rất nhiều người không muốn tham gia quá nhiều, ít nhất bây giờ vẫn chưa muốn.

Tri phủ đại nhân hiển nhiên không có bao nhiêu kinh hoàng, hẳn đã sớm có chuẩn bị đối với chuyện này, nhà giam cũng tốt, trong nhà giam sẽ được sống thanh đạm một ít, hẳn đến một chuyến này, chính là để giảm béo.

Thị vệ dẫn Tri phủ đại nhân đi, về sau, Triệu Thự nhìn đám đại thần trên triều đình, cũng không có tâm tình lại ở lại, phất ống tay áo đứng dậy, nói: "Tan triều!"

Triều đình tản ra, về sau, Phạm Thuần Hữu lại một lần nữa đi vào tửu quán thường xuyên cùng Tư Mã Quang uống rượu, tâm tình hẳn bây giờ quả thực không cách nào hình dung, vì sao lại biến thành như vậy? Vì cái gì mình muốn giúp đỡ hoàng thượng xử lý một quyền thần lại khó khăn như vậy? Mắt thấy Trần Thế Mỹ đến sẽ xảy ra một hồi bão táp, Phạm Thuần Hữu lại vô lực ngăn cản.

Việc hẳn có khả năng làm, chính là đứng ở bên người Triệu Thự, cùng Triệu Thự đối mặt mưa to gió lớn sắp đến, có thể chịu đựng được sao? Từ tình thế bây giờ, có lẽ là 5-5.

Tuy Trần Thế Mỹ làm rất nhiều chuyện, nhưng Triệu Thự có một tiên thiên ưu thế, chính là hẳn là hoàng thượng, cái ưu thế này vĩnh viễn là thứ Trần Thế Mỹ không có biện pháp gạt bỏ.

"Ta không tin, hẳn thật sự dám làm gì hoàng thượng! Trần Thế Mỹ hẳn dám khoác hoàng bào, Thiên Hạ sẽ có thật nhiều nghĩa sĩ phấn khởi phản kháng!"

Phạm Thuần Hữu hưng hăng nâng cốc nện ở trên mặt bàn, phát ra một tiếng giòn vang, chén rượu kia phảng phất như sắp vỡ.

Fujiwara Côn Tam Lang ngồi ở đối diện hẳn bây giờ rất vui vẻ, thật sự, Tổng triều loạn thì tốt! Tốt nhất là Trần Thế Mỹ thật sự phé Triệu Thự ngay lập tức, sau đó những nghĩa sĩ kia sẽ giết Trần Thế Mỹ đi, như vậy Tổng triều sẽ rơi vào chiến loạn, ít nhất trong vòng vài mươi năm, bọn hẳn không có biện pháp bận tâm đến Đông Doanh.

Hắn đã cứu Tôn Nhân ra, hiện tại chỉ đợi thời cơ tốt nhất để cho bọn họ trở lại Đông Doanh, bắt đầu kế hoạch phục quốc.

Trước khi đi, mình có thể làm cho Đại Tổng chiến loạn không? Hẳn không có năng lực làm gì Trần Thế Mỹ, nhưng hẳn có thể giựt giây Phạm Thuần Hữu làm một vài chuyện kích động Trần Thế Mỹ.

Trên mặt Fujiwara cũng đầy vẻ căm phẫn, nói: "Công tử, lúc này đây không phải là chúng ta vô năng, thật sự là vậy thì Trần Thế Mỹ quá mức giáo hoạt, thủ đoạn quá mức bỉ ổi. Ta cảm thấy, chúng ta không ngại dùng tiểu xảo."

Phạm Thuần Hữu nhìn hẳn, hỏi: "Ý của ngươi là?"

Fujiwara đưa đầu lại gần một ít, nói: "Chúng ta phái người đi ra ngoài ám sát hẳn, chỉ cần Trần Thế Mỹ chết trên đường, vậy thì hết thấy vấn đề đều được giải quyết!"

Phạm Thuần Hữu lắc mạnh đầu, nói: "Không được! Ta không thể bỉ ổi như hẳn! Ngoài ra, làm như vậy mà giết được hẳn, về sau sẽ không dễ làm."

Fujiwara thập phần thất vọng dịch thân thể trở về, nói: "Công tử, ngươi phải nghĩ thông suốt, bây giờ là thời cơ tốt nhất diệt trừ Trần Thế Mỹ. Diệt trừ hẳn còn có về sau, nếu để cho hẳn trở về làm khó dễ vạn tuế, khả năng Đại Tổng triều ngay cả về sau cũng không có."

Lời Fujiwara nói lại làm cho Phạm Thuần Hữu lâm vào trầm tư, hẳn cảm thấy Fujiwara nói rất có đạo lý, lông mày chăm chú nhíu lại.

Ngay tại thời điểm Phạm Thuần Hữu do dự, bỗng nhiên dưới lầu truyền đến một hồi thanh âm âm ỉ, hai người Phạm Thuần Hữu và Fujiwara còn chưa hiểu rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra, một đám gia đình như lang tự hổ đã muốn xông thẳng vào gian phòng bọn hắn, gắt gao nhìn hai người.

Phạm Thuần Hữu đứng dậy, hỏi: "Các người là người nào? Dưới ban ngày ban mặt muốn làm cái gì? Biết bốn quan là ai không?"

Đám gia đình kia không ai phản ứng đến, Phạm Thuần Hữu chỉ nhìn thấy Quý Tân nện bước bước chân tiến đến: "Phạm công tử, lúc này đây ta không tới tìm người!"

Trong phòng chỉ có hai người Phạm Thuần Hữu và Fujiwara, nghe nói không phải tìm đến mình, con mắt Phạm Thuần Hữu không khỏi nhìn một chút Fujiwara, chỉ thấy lúc này sắc mặt Fujiwara đã trắng bệch rồi!

Phạm Thuần Hữu vẫn chưa biết là vì cái gì sự tình, cho rằng chỉ là do Fujiwara đắc tội Quý Tân ở chỗ nào đó, người này tới trả thù, lúc này liền hợp quạt xếp lại, nói: "Đằng huynh yên tâm, đây là dưới chân thiên tử, mặc kệ chuyện gì, đều có vương pháp, ta không tin có người dám làm xằng làm bậy."

640. Chương 603: Xin Xỏ

Fujiwara không nói gì, Quý Tân cười ha ha một tiếng, nói: "Công tử, sự tình này, chính người vốn khó tránh khỏi liên quan, bây giờ vẫn chưa rút thân ra sao?"

Phạm Thuần Hữu ngốc nghếch vỗ bàn một cái, nói: "Quý Tân! Người đừng tưởng rằng mình là một Vương gia có thể mất không vương pháp, hôm nay nếu người dám làm gì Đằng huynh, ta nhất định phải tố cáo người trước mặt vạn tuế!"

Quý Tân cười ha ha: "Ha ha ha! Tố cáo ta trước mặt vạn tuế? Phạm công tử, ta cho người biết, Quý Tân ta là Vương gia an phận thủ thường, chưa bao giờ hội làm sự tình gì loạn kỷ cương, cũng sẽ không bao giờ không để ý đến vương pháp Đại Tổng! Không cần người đi đến chỗ vạn tuế tố cáo ta, ngày mai trên triều đình, Quý Tân không thiếu được việc xin Phạm công tử cho ta một câu trả lời, cho hơn mười vạn dân chúng Doanh Châu Đại Tổng một câu trả lời!"

Hắn nói rõ ràng rành mạch như thế, hơn nữa còn khiêng dân chúng Đại Tổng ra, thật sự làm cho Phạm Thuần Hữu cả người ngây ngẩn cả người, sự tình lớn như vậy sao?

Quý Tân cười một tiếng lạnh lùng, không giải thích cái gì, phất tay nói với gia đình của mình: "Coi chừng bọn hắn, ta đến Khai Phong phủ báo án!"

Thẳng đến ngày hôm sau, thời điểm vào triều, Phạm Thuần Hữu mới biết được, Đằng Khôn không gọi là Đằng Khôn, cũng không phải nhân sĩ Đại Tổng, hắn là người Đông Doanh, hắn gọi Fujiwara Còn Tam Lang.

Quý Tân đứng ở trên triều đình nói rõ ràng, Doanh Châu bây giờ là Doanh Châu Đại Tổng, dân chúng Doanh Châu bây giờ là dân chúng Đại Tổng! Fujiwara Còn Tam Lang mưu toan phục quốc, mưu toan làm cho Doanh Châu một lần nữa rơi vào chiến loạn, vậy thì không có chuyện gì để nói, người lập trường bất đồng, là địch nhân, người chết ta sống là sự tình theo lẽ thường.

Đúng vậy, một ít quan viên Tổng triều tham gia vào trong đó, cung cấp tiện lợi cho Fujiwara, thật sự là không thể tha thứ.

Quý Tân lạnh lùng nhìn Phạm Thuần Hữu, nói: "Phạm đại nhân, bốn vương xin hỏi một tiếng, Phạm đại nhân là cảm thấy Đại Tổng thu Doanh Châu sai! Hay là dân chúng Doanh Châu không nên hưởng cuộc sống an bình hiện tại? Có phải là bắt chúng ta tiếp tục lâm vào chiến loạn, mới là cục diện Phạm đại nhân muốn nhìn thấy không?"

Phạm Thuần Hữu căn bản không biết mình nên nói cái gì!

Lúc trước Trần Thế Mỹ thu bốn đảo Đông Doanh, thủ đoạn rất hèn hạ, nhưng hắn hèn hạ, lại làm cho người Đông Doanh tự mình thỉnh cầu quy phục Đại Tổng, hơn nữa những năm này, người sinh hoạt tại Doanh Châu xác thực cảm giác được cuộc sống cải thiện hơn rất nhiều.

Mặc dù không giàu có như bản thổ Tống triều, nhưng tình huống người chết đói thật sự là rất ít khi xuất hiện.

Ngay tại thời điểm ngày hôm qua, tin tức vừa mới truyền ra, hơn năm trăm người Đông Doanh đã chuyển nhà đến Đại Tống đã tụ tập trước Khai Phong phủ, yêu cầu Khai Phong phủ nghiêm khắc trừng trị Fujiwara.

Fujiwara khẳng định là không chạy được rồi, hiện tại Triển Chiêu đang dẫn người lùng bắt Tôn Nhân Thiên hoàng toàn thành.

Mà Quý Tân ở trên triều đình, đầu mâu trực chỉ Phạm Thuần Hữu, mấy câu hỏi vừa nói ra, đã làm Phạm Thuần Hữu á khẩu không trả lời được, hẳn thật sự không biết Đằng Khôn là người Đông Doanh!

Nhưng lời này nói ra, Quý Tân không cần nhiều lời cãi lại, chỉ cần cười hai tiếng là được rồi.

Trên triều đình không ai trợ giúp Phạm Thuần Hữu nói chuyện, bản chất vấn đề này, mọi người đều nhìn thấy rất rõ ràng, tổ hợp quyền lực Trần Thế Mỹ để lại, lúc này đây đang đánh vào điểm chết người nhất của Triệu Thự.

Mặc kệ Trần Thế Mỹ và Triệu Thự đấu như thế nào, những đại thần kia cũng sẽ không tham dự quá nhiều, nhưng nếu có một phương dùng tổn hại lợi ích của Đại Tống với tư cách thẻ đánh bạc, vậy thì tất cả mọi người kiên quyết không cho phép.

Coi như là sự tình Trần Thế Mỹ cố tình gài bẫy, nhưng cái sai sót này là Triệu Thự tự mình chọn ra.

Fujiwara kia dưới sự trợ giúp của Phạm Thuần Hữu mới cứu Tôn Nhân Thiên hoàng ra ngoài được.

Sự thật bị Nhan Tra Tấn điều tra cực kỳ rõ ràng, nhưng trên triều đình, rất nhiều người không tin Phạm Thuần Hữu có thể làm như vậy, bởi vì hắn là nhi tử Phạm Trọng Yêm.

Âu Dương Tu chậm rãi bước đứng dậy, con mắt vốn nhìn Phạm Thuần Hữu, tràn đầy đồng tình, thương cảm, phẫn nộ, còn có bi thương, tiếp theo, quay đầu ôm quyền nói với Triệu Thự: "Vạn tuế, vi thần hai lần đi Doanh Châu, cuộc sống dân chúng chỗ đó rất an bình, bọn hán thập phần thuần phục Đại Tống."

"Hiệu buôn Đại Tống mọc lên san sát như rừng tại Doanh Châu, mấy đội thuyền lui tới bến tàu không thôi, hiện tại dân chúng Đông Doanh đã coi mình là người Tống, bọn hán học tập Hán ngữ, lại dùng bút lông viết chữ Hán, lúc này nếu có người muốn làm hồng Doanh Châu, hơn mười vạn dân chúng Doanh Châu sẽ không đáp ứng, thần, cũng quyết không đáp ứng!"

Âu Dương Tu nói lời này, ẩn ẩn chỉ vấn đề mâu thuẫn về hướng Triệu Thự, hình tượng Âu Dương Tu bên trong cảm nhận của Triệu Thự đã cực kỳ kém, từ khi hắn lên đài đến hiện tại, hủy diệt đồ đặc Nhân Tông lưu lại của hắn, phảng phất như là Triệu Thự cực kỳ mưu cầu danh lợi, cho nên Âu Dương Tu càng tin tưởng Phạm Thuần Hữu làm như vậy, xuất phát từ Triệu Thự sai khiến.

Triệu Thự đương nhiên nghe ra, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào Phạm Thuần Hữu, hận ý lộ ra không thêm che dấu.

Phạm Thuần Hữu đương nhiên cũng không phải người ngu, hắn không nói thêm cái gì, chủ động đi vào trong triều đình, quỳ xuống, vốn là bỏ nón quan trên đầu mình ra, nhẹ nhàng đặt ở trên mặt đất, sau đó cúi một thân quan phục, bang bang đập đầu mấy cái vang thành tiếng với Triệu Thự.

Lúc sau ngẩng đầu, lệ đã rơi đầy mặt, nói: "Vi thần đáng chết, vi thần không đáng sống! Hoàng thượng, hết thấy đều là vi thần hồ đồ, xin hoàng thượng giáng tội!"

Triệu Thự đau khổ nhắm mắt lại, khóe miệng Quý Tân nổi lên một tia cười lạnh, nói: "Vạn tuế! Bỏn vương cho rằng, hành vi như thế giống như bán nước! Phạm Thuần Hữu thân là người Tống, không để ý lợi ích Đại Tống ta, lại cung cấp thuận tiện cho người Đông Doanh, phạm là con cháu Viêm Hoàng ta, đều có thể giết! Xin vạn tuế trị hán trọng tội!"

Quý Tân nói bốn chữ con cháu Viêm Hoàng dĩ thường rõ ràng, tại thời khắc này, hắn hoàn toàn quên thân phận chính mình là giám quốc Đối Mã quốc, hẳn quên mình cũng lấy thân phận người Đông Doanh, được Nhân Tông phong làm Vương gia.

Nhưng hiện tại hắn không còn tâm tư so đo những việc này.

Âu Dương Tu sững sốt một chút, cái tội danh này, nếu định ra, đúng là giết cửu tộc, hấn lập tức nói: "Vạn tuế, Phạm Thuần Hữu chỉ hồ đồ một lúc, hơn nữa lão đại nhân Phạm Trọng Yên nhiều năm vất vả vì nước, xin vạn tuế nể mặt lão đại nhân đã một bó tuổi rồi, mở một mặt lưới đối với Phạm Thuần Hữu! Tất cả lỗi lầm, lại để ột mình hấn chịu trách nhiệm là được!"

Đang khi nói chuyện, ánh mắt Âu Dương Tu lại nhìn Quý Tân, hấn lời này căn bản không phải nói với Triệu Thự, hấn muốn nhờ Quý Tân nói cho Trần Thế Mỹ, không cần phải liên quan đến Phạm Trọng Yên, đừng làm cho Phạm Trọng Yên đến lúc tuổi già bị chuyện này làm hỏng thanh danh cả đời.

Trong lúc này, chút ít đại nhân thủy chung không nói lời nào đều đi lên trên, Tống Kỳ, Phú Bất, Hàn Kỳ...bọn hấn nguyên một đám đứng ở bên cạnh Âu Dương Tu, nói:

"Thần tán thành."

"Thần tán thành."

...

Cái này là thanh danh, cái này là cái gọi là thiên đạo tuần hoàn, một người lo trước nỗi lo của thiên hạ, lo rất nhiều năm, đợi thời điểm hấn gặp phải chuyện mình lo lắng, sẽ có người thay hấn lo.

Quý Tân không dám nói nữa cái gì, bởi vì hấn không dám đắc tội nhiều người như vậy, đồng thời cũng không dám đáp ứng gì, hấn chỉ là một chạy chân.

Triệu Thự vung tay lên: "Đánh vào Đại Lý Tự, hậu thẩm."

Phạm Thuần Hữu đã khóc không thành tiếng, nghe xong lời này, về sau mạnh mẽ dập đầu một cái, nói: "Tạ ơn vạn tuế!"

Sau đó hấn lại nhìn những kia ánh mắt nhìn về phía mình, lại dập đầu một cái, nói: "Tạ ơn chư vị đại nhân!"

Phạm Thuần Hữu cứ như vậy bị dẫn đi rồi, trong nháy mắt này, tất cả mọi người rõ ràng không biết mình nên nói cái gì, Triệu Thự xấu hổ đang muốn tuyên bố tan triều, bỗng nhiên bên ngoài, một thái giám bước nhanh chạy tới, nói: "Vạn tuế! Vạn tuế, đại hỉ!"

Triệu Thự thật sự không thể tưởng được mình còn có cái gì đáng để ăn mừng, nhất thời quên nói chuyện, thẳng đến khi thái giám ia quỳ xuống trong đại điện, nói: "Vạn tuế, đại hỉ! Chiến sĩ biên cương dựa theo chiến lược Trần Thế Mỹ phò mã gia dự đoán, tập kích hang ổ người Selma! Bắt được hấn Vương phi, Vương tử, đại thần, tổng cộng hơn trăm người! Hiện tại người Selma đã phái người đến cầu hòa, Cao Xương Dịch Thanh tướng quân không dám làm chủ, một đường hộ tống bọn hấn về Biện Kinh rồi!"

641. Chương 604: Ai Có Thể Khống Chế Đây

Biên cương lại lần nữa truyền đến tin tức đại thắng, Triệu Thự thoáng một tý lại xụi lơ trên ghế rồng.

Vì cái gì? Vì sao lại như vậy! Tin tức biên quan đại thắng, hấn đã sớm nghe quen, nhưng người Dịch Thanh đánh thắng chính là người đánh thắng, vì cái gì lại phủ lên công lao cho Trần Thế Mỹ? Nói là chiến lược hấn dự đoán đã thành công?

Triệu Thự biết mình xong rồi!

Trần Thế Mỹ mở rộng bờ cõi vì Đại Tống, bị áp giải trở lại, vẫn mở rộng bờ cõi vì Đại Tống! Mà sủng thần của mình lại làm ra chuyện như vậy!

Từ khi hấn thượng vị đến hiện tại, Đại Tống đã biến thành rối loạn, rất nhiều chuyện Triệu Thự căn bản không có năng lực giải quyết, những đại thần kia vốn đã bất mãn đối với hấn.

Hạ Từ rời đi, đến Liễu Vinh nhảy sông tự vận, chút ít ưu thế của Triệu Thự đối với Trần Thế Mỹ đã hoàn toàn đánh mất.

Lúc mới bắt đầu, hãn giam Trần Thế Trung lại, những thương nhân kia không dám nói lời nào, hãn muốn bắt Trần Thế Mỹ lại, Hạ Từ bị hù, tranh thủ thời gian chạy đến Triều Tiên trốn đi.

Lúc đó mình rất uy phong! Lúc này mới qua bao lâu, đã có người dám công khai đứng ra phản đối, ví dụ như Tri Phủ phủ Trung Mây, ví dụ như Quý Tân, ví dụ như những người ám toán Tư Mã Quang kia.

Người bên cạnh mình lại càng ngày càng ít, bọn người Âu Dương Tu không muốn giúp mình, Tư Mã Quang tàn phế, bây giờ còn nằm trong nhà, Phạm Thuần Hữu lại bị đánh vào đại lao, người cô đơn, Triệu Thự phát hiện mình thật là một người cô đơn.

Hãn ngoại trừ một cái danh hào hoàng thượng ra, không có bất kỳ thủ đoạn gì có thể độ sức với Trần Thế Mỹ, bây giờ nên làm gì?

Tan triều xong, về sau, Triệu Thự trở lại hậu cung, cả người rúc vào trong ghế, nhìn về phía trên như là rất bất lực: "Trẫm, rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt?"

Văn Bác Ngạn thở dài một tiếng, nói: "Vạn tuế, Trần Thế Mỹ ngày mai sẽ đến, hôm nay thần sẽ lên đường chờ đón hãn, thần sẽ thương lượng một chút với hãn trước, xem xem chuyện này có thể bãi bình, bảo hãn đi Quỳnh Châu hay không."

Triệu Thự đau khổ nói: "Lúc này, hãn còn đồng ý quay lại Quỳnh Châu sao?"

Văn Bác Ngạn không trả lời, Triệu Thự cho Trần Nguyên một cơ hội, một cơ hội có thể cho Trần Nguyên bước một bước cao hơn, cho dù hãn không soạn vị, nhưng tại Đại Tổng, lấy một cái danh thái thượng hoàng, làm một quyền thần không chế hoàng đế vẫn có thể nắm chắc, Triệu Thự tự hỏi, lúc này Trần Thế Mỹ có đồng ý đi Quỳnh Châu sao?

Trong nội tâm Văn Bác Ngạn quả thực không có bao nhiêu phần nắm chắc, nhưng hãn hay muốn đi, ít nhất hãn cũng phải hỏi Trần Thế Mỹ, rốt cuộc hãn muốn gì! Hãn nghĩ cái gì!

"Thần đi thử một chút, xin hoàng thượng lập tức hạ chỉ, thả những người trong nhà giam kia ra, cũng tính toán là chúng ta tỏ thái độ đối với Trần Thế Mỹ."

Triệu Thự cũng không có biện pháp nào khác, khê gật đầu.

Triệu Thự cũng không phải hoàn toàn không có ủng hộ, những Vương gia kia có lẽ vẫn kiên định đứng ở sau lưng Triệu Thự, lực lượng những Vương gia này hợp lại là rất cường đại, bất luận kẻ nào cũng không thể coi thường bọn hãn.

Bọn họ là tiền vốn cuối cùng của Triệu Thự, trong mắt Văn Bác Ngạn, đây cũng là vốn liếng để mình và Trần Thế Mỹ trao đổi, cười khoái mã một đường ra khỏi thành, Văn Bác Ngạn đi suốt một ngày, rốt cục thấy được xe ngựa của Trần Nguyên, hãn không đợi những sứ giả kia thay hãn truyền lời, trực tiếp vọt tới.

Cũng may những người kia đều biết hãn, biết rõ Văn Bác Ngạn đại nhân tất nhiên có việc gấp, người lĩnh đội đón chào: "Đại nhân!"

Văn Bác Ngạn la lớn: "Xe ngựa dừng lại! Hết thấy mọi người tản ra, không cho bất luận ai tới gần xe ngựa!"

Người lĩnh đội sững sốt một chút, xong vẫn chiếu theo lời Văn Bác Ngạn nói để làm.

Trần Nguyên nghe thấy giọng nói của hãn, xốc mảnh vải xe lên, nói: "Ai ui, Văn đại nhân, ngài tới định tội cho hạ quan, hay là để chê cười hạ quan đây?"

Văn Bác Ngạn chui vào trong xe ngựa, nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên một hồi, bỗng nhiên cười lạnh nói: "Phò mã gia, ta nào dám tới chê cười người, ngài thật sự là có nhiều thủ đoạn! Hiện tại hoàng thượng đã bị người bức cùng đường rồi!"

Trần Nguyên cười một chút, không hề phủ nhận, nói: "Là hãn không để cho ta đường nào đi."

Trần Nguyên như thế thừa nhận hết thấy là hãn làm, lại làm cho Văn Bác Ngạn có chút ngoài ý muốn, nửa ngày trời sau mới gật gật đầu, nói: "Ừm, ta biết rõ ngay từ đầu là hoàng thượng bức người, nhưng Thế Mỹ, hãn là hoàng thượng, thần tử chúng ta ăn một ít ủy khuất cũng không nên làm như người!"

Trần Nguyên miễn cưỡng tựa cả thân thể ở trên đệm xe ngựa, nói: "Văn đại nhân người đồng ý ủy khuất, nhưng Trần Thế Mỹ ta không muốn, hơn nữa cái ủy khuất này, ta thật sự không chịu được." Hắn nói xong, từ trong lồng ngực móc ra một hạt đậu, ném vào trong miệng, nói: "Người nói cho ta biết, có phải là ta nên đưa đầu lại để cho hắn giết ta?"

Văn Bác Ngạn lắc đầu, nói: "Thế Mỹ, hoàng thượng không có ý định giết ngươi, hắn còn có thể cho để ngươi đi Quỳnh Châu, trong này có một số việc ngươi không biết, Tô Hiểu Du đã nói chuyện liên quan đến ngươi ra, chúng ta không ngăn được!"

Trần Nguyên phát tay một chút, cắt ngang lời Văn Bác Ngạn: "Không nói những việc này, ta hỏi ngươi, huynh đệ của ta bị nhốt vào ngục giam cũng bởi vì sự tình Bàng Cát? Bắt Hạ Từ đi Triều Tiên cũng là bởi vì sự tình Bàng Cát? Giam Sải đại quan nhân lại cũng bởi vì Bàng Cát sự tình?"

Văn Bác Ngạn nhất thời nghẹn lời, không nói lên lời.

Trần Nguyên cười một tiếng, nói: "Tốt, lúc trước mấy người bọn hắn đều tham dự, coi như vì Bàng Cát, Văn đại nhân, vậy ngươi nói cho ta biết, vì cái gì con rể ta bị đuổi ra khỏi Biện Kinh!"

Hắn vươn ba cái ngón tay ra, nói: "Dựa theo Đại Tổng luật pháp, giết tam tộc mới có thể giết đến con rể! Ngươi bảo ta tin tưởng Triệu Thự sẽ không giết ta? Ta dựa vào cái gì tin tưởng hắn?" Bạn đang xem truyện được sao chép tại: t.r.u.y.e.n.y.chấm

Văn Bác Ngạn quả thực cũng bó tay rồi, hắn suy nghĩ một chút, dứt khoát trực tiếp nói với Trần Nguyên: "Thế Mỹ! Hoàng thượng đã thả bọn Trần Thế Trung, được chưa? Hiện tại ngươi đi Quỳnh Châu, hết thấy điều kiện giống như thời điểm tiên hoàng còn sống, được hay không?"

Trần Nguyên cười ha ha, nói: "Ha ha ha! Văn đại nhân, đây là ngươi nói hay là Triệu Thự nói?" Trần Nguyên ở trước mặt Văn Bác Ngạn gọi thẳng danh tự Triệu Thự, cái này thật sự làm cho Văn Bác Ngạn rất giật mình, nhưng hắn biết rõ bây giờ không phải là thời điểm so đo những điều này: "Là hoàng thượng nói!"

"Vậy thì xin lỗi, hiện tại ta không tin hắn, nói không chừng chờ ngày sau căn cơ hắn ổn rồi, sẽ lấy thêm chuyện này để làm văn."

Văn Bác Ngạn lắc đầu, hỏi: "Vậy coi như là ta nói được không?"

"Ngươi nói càng không được rồi, bởi vì ngươi không phải hoàng thượng."

"Trần Thế Mỹ! Ngươi rốt cuộc muốn thế nào!" Văn Bác Ngạn thật sự hơi nổi giận.

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: "Không nên tức giận, bất kể như thế nào hai chúng ta vẫn là bạn."

"Ta và ngươi còn cảm tình sao?"

Trần Nguyên rất chân thành gật đầu, nói: "Có! Như vậy đi, ngươi chuyển lời cho Triệu Thự, bảo hắn xuống đài, hắn cũng đã làm hoàng thượng rồi, đời này cũng nên thấy đủ."

Văn Bác Ngạn giận quá thành cười: "Ha ha ha, Trần Thế Mỹ, ngươi thật sự cho là Biện Kinh đã thành chỗ ngươi muốn làm gì thì làm sao? Hiện tại những đại thần kia không nói lời nào, nhưng ta dám khẳng định, nếu như ngươi muốn soán vị, bọn hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng! Còn có các vương gia kia, bọn hắn đã chuẩn bị xong gia đình, cá chết lưới rách cùng với ngươi, ngươi không nhất định có thể thắng!"

Trần Nguyên nói: "Đúng, ngươi nói rất đúng! Nhưng có hai điểm ta nói với ngươi một chút, thứ nhất, ta không có tính toán soán vị, ta chỉ muốn làm trò đối hoàng thượng! Ta nghĩ, bọn Âu Dương Tu sẽ không liều mạng với ta, các vương gia cũng thế."

Từ trong lồng ngực, Trần Nguyên móc ra một phong thư, ném vào người Văn Bác Ngạn: "Lăn lộn nhiều năm như vậy, ngay cả mấy gia đình ta cũng không có được, chẳng phải là quá vô dụng sao? Không chỉ nói mấy gia đình của bọn hắn, thậm chí ta đã làm xong chuẩn bị ứng đối với năm vạn cấm quân thành Biện Kinh!"

Văn Bác Ngạn mở phong thư ra xem xét, bên trong là ba phong thư hồi âm, một phong là Lý Thế Bân, hắn nói mình đã mang theo bộ đội lạng lẽ xuất phát, vì không cho người nào phát giác, trên đường đi chậm một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không chậm trễ đại sự của Trần Nguyên.

Còn có Liêu Đông Thiết An Ha Mã Thai, hắn đã tới Hà Gian phủ, nếu Biện Kinh có một chút dị động, trong vòng ba ngày, thiết kỵ tất sẽ đến.

Một phong cuối cùng là của Hồ Duyên Khánh, Hồ Duyên Khánh nói cho Trần Nguyên, người của hắn đã đến Biện Kinh rồi, hiện tại hóa trang thành thương thuyền đứng ở trên bến tàu, đợi thời điểm Trần Nguyên tiến vào Biện Kinh, bọn hắn sẽ phái người hộ tống trong dân chúng.

Văn Bác Ngạn xem xét mà hai tay run run không thôi, ngón tay chỉ Trần Nguyên: "Trần Thế Mỹ! Người thật to gan! Hải tặc! Nữ chân nhân! Người Khương! Người rõ ràng kêu những người này đến Biện Kinh, ta đã nói với người, xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Trần Thế Mỹ người chính là tội nhân thiên cổ!"

Trần Nguyên hừ một tiếng, nói: "Tội nhân thiên cổ tổng so với người chết vẫn mạnh hơn, ta cũng là không có biện pháp! Vốn ta muốn gọi Tiểu Hầu gia, Địch Thanh, còn có Lưu Bình đến. Nhưng là bọn họ đều là người Tống, ngày bình thường nói ta là huynh đệ bọn hắn, nhưng vừa nghe nói ta muốn làm hoàng thượng, đều không muốn đến hỗ trợ, ta lại không muốn chết trong tay những gia đình kia."

Con mắt Văn Bác Ngạn đã toát ra lửa rồi, hắn biết rõ nếu như đánh nhau một trận, vậy thì Biện Kinh xong rồi! Những người kia vào kinh thành sao? Ai có thể khống chế đây?

642. Chương 605: Cung Thái Hậu Giá Lâm

Trần Nguyên thật sự muốn biết hắn muốn cái gì, mỉm cười nói: "Người yên tâm, chỉ cần an toàn của ta có thể cam đoan, mấy chiếc thương thuyền ở bến tàu Biện Kinh kia vĩnh viễn chỉ là thương thuyền, Thiết An Ha Mã Thai sẽ một mực đứng ở Hà Gian phủ, mà Lý Thế Bân cũng vĩnh viễn không có khả năng hiện ra tại Biện Kinh, tựa như thời điểm bọn hắn đến không có người biết rõ, bọn hắn đi cũng không có người nào biết rõ, ta chỉ chuẩn bị vạn nhất, thật sự, một trận không đánh là tốt nhất."

Văn Bác Ngạn lắc đầu, nói: "Không có khả năng, những Vương gia không kia có khả năng bỏ qua cho người!"

Trần Nguyên lại ném một hạt đậu vào trong miệng: "Chờ xem! Văn đại nhân, ta và người đánh cuộc, chờ lúc ta trở về, những Vương gia kia nhất định sẽ giúp ta nói chuyện."

Văn Bác Ngạn căn bản không tin tưởng: "Trừ phi người là thần tiên!"

Trần Nguyên cười ha ha, vừa lúc đó, chỉ nghe bên ngoài bỗng nhiên có tiếng nói: "Lão đại nhân, làm sao ngài lại tới rồi?"

Trần Nguyên cùng Văn Bác Ngạn liếc nhau, không biết là ai tới.

Chỉ nghe bên ngoài truyền đến thanh âm Phạm Trọng Yên: "Lão hủ Phạm Trọng Yên, cầu kiến phò mã gia đại giá!"

Một khắc thanh âm vang lên này, cả người Trần Nguyên nhảy dựng lên, thoáng một tý đã nhảy lên trần xe.

Chỉ thấy Phạm Trọng Yên đầu quấn khăn mặt, thân mặc áo ngủ, thân hình gầy gò phảng phất như muốn ngã xuống, được một người nhà nâng đứng ở cửa xe ngựa, xem xét bộ dạng này, chính là mới từ trên giường bệnh đứng lên, cặp mắt kia rõ ràng hàm chứa điểm một chút nước mắt.

Phạm Trọng Yên vốn đã bắt đầu hồ đồ, đôi khi không biết gia phó theo hắn nhiều năm, nhưng lúc hắn vừa nghe được tin tức Phạm Thuần Hữu bị bỏ tù, có trời mới biết là lực lượng gì làm cho hắn đứng lên.

Trần Nguyên vội vàng từ cang xe thượng nhảy xuống, tiến lên đỡ lấy cánh tay của hắn, nói: "Lão đại nhân, thân thể ngài không tốt, hạ quan trở về sẽ bái phỏng, sao dám bắt đại nhân đến đây?"

Khóe miệng Phạm Trọng Yên động hai cái, Trần Nguyên kinh ngạc phát hiện hai giọt nước mắt từ mắt trong vành mắt của hắn tràn ra.

Phạm Trọng Yêm khóc! Đây là lần đầu tiên Trần Nguyên trông thấy Phạm Trọng Yêm khóc!

”Thế Mỹ, Thuần Hữu còn trẻ không biết chuyện, động tới người, là lão hủ không biết dạy con! Hiện tại lão hủ đã dầu hết đèn tắt, không muốn làm người tóc bạc đưa tóc đen, Thế Mỹ nể mặt mo lão hủ này, tha cho Thuần Hữu một con đường sống! Chỗ nào chống đối, lão hủ sẽ thay hấn chịu tội với người.” Phạm Trọng Yêm nói xong, rõ ràng còn muốn quỳ xuống.

Trần Nguyên tranh thủ thời gian nâng hấn dậy, nói: ”Lão đại nhân chớ làm như thế! Ngươi muốn giết ta sao?”

Thân hình Phạm Trọng Yêm còn đang run rẩy, ánh mắt của hấn nhìn chăm chăm vào Trần Nguyên, đang chờ đợi một câu trả lời thuyết phục, đối lại mấy năm trước, có thể hấn sẽ nói rõ lí lẽ cùng Trần Nguyên, nhưng hiện tại, hấn có thể đứng trước mặt Trần Nguyên đã là kỳ tích rồi, trong lòng có lời muốn nói, nhưng mạch suy nghĩ không cách nào thông suốt.

Trần Nguyên nhìn bộ dạng Phạm Trọng Yêm, thở dài một tiếng, kỳ thật hấn biết rõ Phạm Thuần Hữu bị lợi dụng, hấn tức giận là Phạm Thuần Hữu đối phó hấn quá mức.

Lúc ấy, hấn có một vạn lý do giết Phạm Thuần Hữu, ở trước mặt Phạm Trọng Yêm, lại một cái cũng nói không nên lời.

Sau lưng, Văn Bác Ngạn hô một tiếng: ”Trần Thế Mỹ! Ngươi không nên quá phận!”

Trần Nguyên lại không nghĩ ngợi thêm cái gì, nói với Phạm Trọng Yêm: ”Lão đại nhân yên tâm, ngày hạ quan trở lại kinh, chính là thời điểm lệnh lang về nhà.”

Thân thể Phạm Trọng Yêm đã rất hư nhược rồi, sau khi Trần Nguyên nói, liền muốn hấn trở về, nhưng hấn vẫn kiên trì ở cùng một chỗ với Trần Nguyên, bởi vì nhân phẩm Trần Thế Mỹ không tốt lắm, Phạm Trọng Yêm lo lắng hấn sẽ nuốt lời.

Trần Nguyên nào dám để cho hấn mang theo bệnh đi theo mình bên ba? Nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, không chỉ nói người khác, chính bản thân hấn cũng không thể tha thứ ỉnh.

Nói thật nhiều lời mới khiến cho Phạm Trọng Yêm tin tưởng hấn nhất định sẽ buông tha Phạm Thuần Hữu, sau đó an bài người nhà Phạm Trọng Yêm tranh thủ thời gian mang hấn đi về nhà, còn để cho mấy cái sứ giả ở bên cạnh chiếu ứng.

Nhìn xe ngựa Phạm Trọng Yêm biến mất, Trần Nguyên bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: ”Đáng thương tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ! Lão đại nhân đã mang bộ dạng này còn tới tìm ta, lúc này đây trở về, khả năng sẽ không đứng dậy nổi.”

Văn Bác Ngạn cũng thở dài một tiếng, nói: ”Người, nếu có thể nói chữ tín, để cho hấn liếc nhìn Thuần Hữu lần nữa, chính là an ủi tốt nhất đối với lão đại nhân.”

Trần Nguyên dứt bỏ phiền não, cười một tiếng rồi nói: ”Ta tự nhiên sẽ làm, lời ta nói, nhất định có thể làm được! Văn đại nhân, người về Biện Kinh trước hay là đi theo ta trở về?” truyện được lấy tại

Văn Bác Ngạn nhìn hấn, hỏi: ”Như thế nào? Người có ý định dừng lại rồi à?”

Trần Nguyên gật đầu, nói: ”Trong thành có người giúp ta làm công tác tư tưởng cho những Vương gia kia, khả năng bây giờ vẫn chưa làm tốt, ta nghĩ, trời tối ngày mai ta chạy về Biện Kinh mới tốt.”

Văn Bác Ngạn lắc đầu, nói: ”Ta nghĩ mãi mà không rõ, ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể thay người trấn an những Vương gia ở Biện Kinh kia!”

Trần nguyên thần bí nhìn hấn, nói: ”Người đoán đi.”

Văn Bác Ngạn không có hứng thú: ”Ta không đoán được.”

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, linh quang trong đầu hấn lóe lên, chợt nhớ tới một người, sắc mặt Văn Bác Ngạn lập tức thay đổi: ”Tào thái hậu!”

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, biểu lộ rõ ràng chính là thừa nhận: "Phải cảm tạ hoàng thượng, từ khi hần leo lên ngôi vị hoàng đế đến hiện tại, chỉ đi gặp thái hậu hai lần! Trước kia ta ở Biện Kinh, có thời gian rảnh liền đi vãn an."

Văn Bác Ngạn cuối cùng vẫn lựa chọn cùng Trần Nguyên trở về, bởi vì hần biết rõ, Trần Nguyên đã nói mọi chuyện cho hần biết, như vậy, mình không có cách nào cải biến.

Tào thái hậu! Nếu như nói có người có thể phế đi hoàng thượng, thì phải là nàng, một khi nàng đứng ở bên Trần Thế Mỹ, sự tình thật sự không có biện pháp vãn hồi rồi, cùng với trở về nhìn Triệu Thự từng bước một bị rơi vào đáy cốc, không bằng ở tại đây khuyên nhủ Trần Nguyên, nói không chừng hần còn có thể buông tay.

Hiện tại Văn Bác Ngạn rốt cục cũng tin lời Trần Nguyên nói, Trần Nguyên không muốn náo loạn mọi chuyện quá lớn, không muốn hủy gần hai mươi năm tâm huyết của hần và Nhân Tông! Cho nên Trần Nguyên nhằm vào, chỉ là Triệu Thự.

Hôm sau, buổi trưa, Biện Kinh, tướng quốc phủ.

Hạ Tùng bưng chén rượu ở trước mặt mình lên, nói: "Chư vị Vương gia, thân thể bốn quan không được tốt, cũng rất ít vào triều, không đi bái phỏng chư vị Vương gia, có chỗ thất lễ, xin chư vị Vương gia bao dung, tha thứ."

Hạ Tùng hôm nay mời khách, các vương gia không thể không đến, bởi vì hần là cự thần ba triều, thân phận và địa vị đều cao quý hơn các Vương gia một ít, hơn nữa lúc này Hạ Tùng mời khách, khẳng định có quan hệ đến thế cuộc trước mắt, Hạ Tùng quyết định đứng ở bên nào? Chuyện này phi thường trọng yếu.

Sở Vương ôm quyền nói với Hạ Tùng: "Tướng quốc đại nhân nói lời này, thật sự là làm cho ta xấu hổ rồi, thân thể tướng quốc không tốt, chúng ta nên tới thăm trước mới đúng, những ngày này sự vụ thật sự quá nhiều, xin tướng quốc đại nhân thứ tội."

Hạ Tùng mỉm cười, nói: "Lời khách khí không cần nói nhiều, chư vị Vương gia, lần này bốn quan mời các người đến, không phải là vì uống rượu. Chư vị Vương gia cũng không thiếu những rượu nhạt này, nói thật, hiện tại thế cục Biện Kinh bị huyền náo quá loạn, đám đại thần lòng người bàng hoàng, đám thương nhân cũng không còn tâm kinh doanh, lão hủ thân là tướng quốc đương triều, ta nghĩ, ta phải đứng ra xử lý vấn đề này."

Vài Vương gia nhìn thoáng qua lẫn nhau, cuối cùng đều đưa ánh mắt về hướng Sở Vương, Sở Vương do dự một chút, thăm dò nói: "Hiện tại thế cục không ổn định, đều là Trần Thế Mỹ tạo ra, không biết tướng quốc đại nhân định ra tay như thế nào?"

Hạ Tùng đặt chén rượu xuống: "Trần Thế Mỹ? Hần đã đi Quỳnh Châu, đây là sự tình thời điểm tiên hoàng còn đã nói, có rất nhiều lần bảo lão phu, Trần Thế Mỹ không thể đổi ý."

Lời này lại làm cho các vương gia kia yên tâm, nguyên một đám thở dài ra một hơi, nói: "Tốt! Tướng quốc yên tâm, chúng ta tất nhiên sẽ ủng hộ tướng quốc, có tướng quốc ra mặt, tin tưởng Trần Thế Mỹ không thể gây ra sóng gió gì!"

Hạ Tùng gật đầu, nói: "Không có sóng gió thì tốt, gió êm sóng lặng, lão phu có thể an tâm dưỡng bệnh, chư vị có thể cả ngày chần chớ đá gà, việc kiếm tiền cho những kia đám thương nhân đi làm, việc lương thực để cho nông phu trồng là được."

Sở Vương còn có chút bận tâm: "Tướng quốc đại nhân, vậy thì Trần Thế Mỹ đồng ý đi sao?"

Hạ Tùng nhìn Sở Vương, nói: "Ta cũng muốn bắt hần cam tâm tình nguyện rời đi, nhưng hiện tại rất khó khăn, phải không?"

Vài Vương gia không khỏi gật gật đầu, khoe miệng Hạ Tùng hiện lên vẻ tươi cười: "Chư vị, Trần Thế Mỹ vốn đã nói rõ với tiên hoàng, vì cái gì hiện tại không đi?"

Vương gia đều không nói lời nào, vì cái gì Trần Nguyên không đi? Nguyên nhân này vô cùng đơn giản, tất cả mọi người biết rõ, đây là sự tình Triệu Thự làm ra.

Nhưng bọn hắc không muốn nói, Hạ Tung nở nụ cười: "Ai dẫn rắc rối đến, thì phải giải quyết từ người đó, lão hủ có thể chùi dít cho hắc, nhưng lúc ấy hắc phải nhếch bờ mông."

Trong nội tâm Sở Vương sững sờ, bỗng nhiên cảm thấy được cái gì, đảo mắt nhìn người đang ngồi, vì cái gì Hạ Tung mời hơn mười vị Vương gia, lại không có thân ảnh Bộc vương?

Thân thể của hắc không khỏi dựa vào phía sau một chút, muốn nhìn xem Hạ Tung còn có lý do gì, chỉ thấy Hạ Tung chậm rãi đứng dậy, ôm quyền với tấm bình phong đằng sau: "Cung thỉnh thái hậu giá lâm!"

643. Chương 606: Mất Hết

Vương gia cả bàn lập tức đều đứng lên, Tào thái hậu từng bước một đi ra.

Những Vương gia này vội vàng rời khỏi cái bàn, quỳ xuống thỉnh an Tào thái hậu: "Thần, tham kiến thái hậu!"

Hiện tại trong lòng Sở Vương lại càng rõ ràng, ánh mắt của hắc không khỏi nhìn về hướng Tiểu Triệu Thực đi đường vẫn chưa ổn định, nội tâm rất khẩn trương.

Tào thái hậu ngồi xuống trên ghế, ôm Tiểu Triệu Thực vào trong ngực, sau đó phát tay: "Chư vị Vương thúc, ngồi xuống đi."

Các vương gia nguyên một đám nghiêng người ngồi xuống, con mắt nhìn chăm chăm vào Tào hoàng hậu, chỉ thấy hốc mắt Tào hoàng hậu đỏ lên, nước mắt lã xã rơi xuống.

Cái này thật sự làm cho các vương gia kia sợ hãi, Sở Vương lớn tuổi hơn một ít, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hỏi: "Thái hậu, cữu thần xin hỏi vì sao thái hậu thút thít nỉ non? Nếu có chỗ ủy khuất, tuy cữu thần tuổi đã già, nhưng vẫn không thể để cho người khác làm nhục dư uy tiên đế!"

Sau khi Sở Vương nói lời này, liếc nhìn qua Hạ Tung, ý tứ trong lời nói phi thường minh bạch, không ai có thể khi dễ Tào thái hậu, cũng không có ai có thể lợi dụng Tào thái hậu, người nhà họ Triệu, không người Đại Tổng nào có thể khi dễ.

Hạ Tung đi từ từ tới, kéo Tiểu Triệu Thực trong tay thái hậu qua, đồng thời hô một nha hoàn tới: "Dẫn Tiểu vương gia đi chơi."

Nha hoàn kéo Triệu Thực bỏ đi, đứa trẻ căn bản cái gì cũng không hiểu, người ta kéo đi đâu, hai cái chân nhỏ bước đến hướng đó, đương nhiên, nếu như người chịu ôm là tốt nhất.

Sau khi đứa trẻ ra ngoài, Hạ Tung đứng bên cạnh Tào thái hậu: "Thái hậu, chư vị Vương gia đều là thân nhân, cữu thần trung thành và tận tâm với tiên đế, người có lời gì, hiện tại có thể nói."

Tào thái hậu đành chỉ tiếng khóc một tý, tròn mắt liếc nhìn người trong phòng, bỗng nhiên lên tiếng khóc, nói: "Chư vị Vương thúc, ai gia không biết chết ngày hôm nào nữa!"

Cả phòng các vương gia kinh hãi, Sở Vương nhỏ giọng khuyên can: "Thái hậu, ngài bị ủy khuất gì? Từ từ nói ra là được."

Tào thái hậu lau nước mắt một chút, nức nở nói: "Vốn ai gia là một nữ nhân, không nên có ý kiến gì, nhưng ai gia thực sự lo lắng, mới nhờ tướng quốc mời đến chư vị Vương thúc, làm chủ vì ai gia."

Các vương gia đều không nói lời nào, lẳng lặng nghe Tào thái hậu kể ra ủy khuất của mình.

Tào thái hậu bắt đầu nói về lúc Triệu Thự kế vị, mấy tháng rồi, từ khi hắc lên làm hoàng thượng, cơ hồ chưa hề tới thỉnh an, cái này còn chưa tính, không phải con mình sinh ra, Tào thái hậu cũng không dám hy vọng xa vời cái gì, nhưng làm cho nàng không có biện pháp tiếp nhận chính là, Triệu Thự vừa hạ triều lại chạy về hướng Bộc vương phủ.

Tào thái hậu nói những chuyện này, các vương gia đều biết, từ góc độ một Vương gia mà nói, bọn hắc cũng cho rằng Triệu Thự có chút quá mức rồi.

Nhưng hiện tại này lấy ra nói, bọn hắn không dám đơn giản tỏ thái độ gì, người nhìn ta, ta nhìn người, sau khi thái hậu nói xong, rõ ràng không ai lên tiếng.

Tào thái hậu một thấy bọn họ đều không nói lời nào, thần sắc lập tức đau khổ, nước nỡ ghen ngào nói một câu: "Tiên hoàng à! Làm sao người bỗng nhiên bỏ đi! Lưu lại một quả phụ như nô tì, nên bảo vệ gia nghiệp nhà này như thế nào đây!"

Những Vương gia kia bị lời nói này làm cho hổ thẹn.

Dân gian Đại Tổng chính là như vậy, trạng phu chết rồi, nương tử nếu như thủ tiết mà nói, chiếu cố cuộc sống của nàng là trách nhiệm đảm thúc bá.

Nhìn những Vương gia này đều cúi đầu, Hạ Tung nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Thái hậu, thần xin nói một câu."

Hắn nhẹ nhàng uống một ngụm rượu rồi nói: "Chư vị Vương gia, theo lý thuyết, bốn quan là ngoại nhân, vấn đề này, thực không nên nhúng tay, nhưng thái hậu đã tìm ta, ta nghĩa bất dung từ."

"Hơn nữa..." Hạ Tung hơi chút ngừng một chút, nhìn thần sắc các vương gia: "Nói thật với chư vị Vương gia, từ khi hoàng thượng đăng cơ đến hiện tại, bốn quan có chút không đồng ý đối với một ít cách làm của hoàng thượng, không để ý tới trọng thần tiên đế lưu lại, là vì không tin. Đến hậu cung thái hậu mà không hỏi, là vì bất hiếu, sự tình tiên đế và Trần Thế Mỹ đã thỏa, lại tùy ý làm ẩu, là bất nghĩa. Dung túng Phạm Thuần Hữu tiếp xúc người Đông Doanh, là vì bất nhân. Tiên đế vừa đi, liền phá hư tiên chính sách đế, cưỡng ép an bài hội trưởng thương hội, là bất trung."

Bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân, bất tín.

Hạ Tung nói xong liền không nói nữa, bởi vì, thái độ của hắn đã phi thường rõ ràng. tại

Các vương gia nguyên một đám hai mắt nhìn nhau, tâm tình vô cùng chấn động, quả thật là không cách nào hình dung, Hạ Tung muốn gì, bọn hắn đã muốn rất rõ ràng, chuyện này, nếu như Trần Thế Mỹ nói, bọn hắn sẽ cực lực phản kháng, nhưng Hạ Tung và Tào thái hậu nói, các vương gia còn có thể nói cái gì?

Tay Sở Vương có chút phát run, dù là ngốc cũng biết ý tứ Hạ Tung, lúc này hắn muốn chính miệng Hạ Tung nói.

"Tướng quốc đại nhân, ý của ngài là?"

Hạ Tung cúi đầu, nói: "Đây là chuyện của thái hậu và chư vị gia sự, Vương gia, bốn quan hỗ trợ xử lý, còn chuyện quyết định, kính xin chư vị tự mình thương lượng."

Mọi ánh mắt đều quăng về hướng Tào thái hậu, Tào thái hậu cũng biết sự tình rất lớn, lúc này rõ ràng khẩn trương lên, tay của nàng xoa xoa, nói: "Ai gia có ý tứ...đúng...đúng, là xin chư vị Vương thúc thương lượng một chút, có thể chọn một đứa trẻ từ trong tông thất hay không? Tiên đế không còn, chúng ta cũng không thể nhìn gia nghiệp Triệu gia bị một người làm hỏng?"

Hạ Tung lại bổ sung một câu: "Còn có, lão hủ muốn nói rõ, Trần Thế Mỹ hận ai, mọi người đều rõ, hắn đã không thích hợp làm tiếp rồi, đổi một người, chắc cũng không có vấn đề gì."

Sở Vương chậm rãi đứng lên, nói: "Xin hỏi thái hậu, ngài muốn vịn Tiểu Triệu Thực lên à!"

Tào thái hậu bẽ bộn lắc đầu: "Đứa nhỏ Tiểu Triệu Thực này về sau đi cùng ai gia, ai gia lớn tuổi rồi, cũng ưa thích một đứa bé như vậy mỗi ngày ở bên người, hơn nữa trước kia tiên hoàng nói rất rõ ràng với ai gia, Tiểu Triệu Thực chỉ có thể làm vương."

Không phải Tiểu Triệu Thực? Vậy thì không có vấn đề gì rồi! Giang sơn vẫn là của Triệu gia, về phần Tiểu Triệu Thực và Bộc vương nghĩ như thế nào, đều mặc kệ!

Nhớ ngày đó, thời điểm Nhân Tông thu Triệu Thực, trong nội tâm những Vương gia này đều ghen ghét, Tô Hiếu Du động tay động chân, con của mình không thể có cơ hội.

Tô Hiểu Du coi như là tự làm tự chịu, cuối cùng Triệu Thự chẳng những không giúp nàng, còn đẩy mọi chuyện lên trên đầu nàng, chuyện này cũng không có vấn đề gì, có quan hệ chính là, ngôi vị hoàng đế hiện tại lại trống không rồi!

Sở Vương bỗng nhiên nói: "Thần, khải tấu thái hậu, thần có một đứa cháu, năm nay vừa mười bốn tuổi, thuở nhỏ học phú năm xe."

"Nói nhảm! Cháu của ngươi ta chưa thấy qua sao? Chữ to cũng không nhận ra mấy cái, tên của mình cũng không ghi tốt, còn học phú năm xe! Thái hậu, con ta năm nay mười lăm, thông minh lanh lợi, tướng mạo tuấn tú."

"Ta nhỏ vào!"

Cục diện các vương gia đoàn kết nhất trí trong nháy mắt này đã thất bại rồi, bọn hắn cũng chẳng quan tâm đây là nhà Hạ Tùng, nguyên một đám nói lời thô tục, nào có bộ dạng thanh cao ngày thường?

Hạ Tùng ở bên cạnh nhìn, trong nội tâm cười một tiếng: "Ha ha, Trần Thế Mỹ nói rất đúng, quả nhiên là người không vì mình, trời tru đất diệt."

Một khối hậu thuẫn kiên cường nhất của Triệu Thự, trong nháy mắt đã sụp đổ!

Hạ Tùng ngồi ở trên ghế híp mắt, nhìn những lão Triệu gia này cãi lộn, nhưng trong lòng thì cảm khái ngàn vạn, ai cũng không nghĩ ra, Trần Thế Mỹ rõ ràng có thể mời thái hậu ra mặt, phỏng chừng cũng không có nghĩ đến chuyện mình có thể thay Trần Thế Mỹ xuất đầu.

Kỳ thật bất kể là mình hay là Tào thái hậu, hoặc là các vương gia hiện tại, sở dĩ lập trường phát sinh thay đổi, nguyên nhân chỉ có một, Trần Thế Mỹ đã buông tha tất cả chiến lợi phẩm trong cuộc chiến tranh với Triệu Thự.

Hắn đáp ứng Hạ Tùng là sẽ đi Quỳnh Châu, hắn đáp ứng thái hậu để cho người Triệu gia ngồi giang sơn, trong trận tranh đấu này, Trần Thế Mỹ không chiếm được cái gì!

Đây mới là tiểu nhân tiêu chuẩn, tại thời điểm mấu chốt, bọn hắn không cầu lợi ích, nhưng cầu đã thương người, nếu như Trần Thế Mỹ thật sự lấy vật gì từ trên người Triệu Thự, phỏng chừng hiện tại những Vương gia này sẽ có cục diện khác, phỏng chừng Tào thái hậu cũng sẽ không dễ dàng bị thuyết phục như vậy.

Tổn thất chính là Triệu Thự, không phải Triệu gia, hơn nữa mình rất có thể đắc lợi từ giữa, lúc này các vương gia đương nhiên sẽ bỏ qua Triệu Thự.

Hi sinh người, có thể đổi lấy Đại Tổng an bình, có thể thành toàn mọi người chúng ta, vậy người hi sinh đi.

Đợi các vương gia nhao nhao không sai biệt lắm, Hạ Tùng mới lên tiếng: "Chư vị Vương gia, chư vị Vương gia, an tâm một chút, chớ vội, đây là gia sự, bốn quan vốn không nên xen vào, nhưng trong mắt bốn quan, ai tối kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, đầu tiên, chúng ta phải nghe ý kiến thái hậu."

Các vương gia yên tĩnh trở lại: "Đây là tự nhiên, chúng ta chỉ đề cử với thái hậu, về phần cuối cùng thái hậu ưa thích đứa bé nào, chúng ta không dám lăm miệng."

Hạ Tùng nói tiếp: "Còn có, tân hoàng kế vị, ta cho rằng, vì để hòa hoãn quan hệ với Trần Thế Mỹ, tốt nhất là thương lượng một chút với hắn."

644. Chương 607: Kể Khổ

Lại bảo Trần Thế Mỹ đến thương lượng một chút? Không có cái quy củ này nha! Thời điểm các vương gia đang muốn phản bác, Hạ Tùng nói tiếp: "Dù sao thì hắn đã đáp ứng ngoan ngoãn đi Quỳnh Châu, chúng ta vẫn rất có lợi, phải không?"

Có mấy Vương gia đang muốn nói cái gì đó, Sở Vương liền đứng lên, nói: "Cũng tốt, dù sao thì cũng phải nói chuyện cùng Trần Thế Mỹ, mọi người không ngại gặp mặt một lần, nếu như yêu cầu của hắn quá mức, chúng ta lại nghị luận cũng không muộn!"

Chư vị Vương gia ào ào gật đầu, Hạ Tùng cười một tiếng rồi nói: "Vậy thì hiện tại chúng ta đi Tân Nguyệt sơn trang chuẩn bị một chút, buổi tối Trần Thế Mỹ sẽ đến."

Các vương gia hiển nhiên cũng lo lắng đối với nhân phẩm Trần Thế Mỹ, mặc dù có tướng quốc đại nhân và thái hậu đi theo, bọn hắn vẫn về nhà một chuyến, mang một ít gia đình trong nhà mình tới.

Đặc biệt là những vương gia có năng lực tranh đoạt ngôi vị hoàng đế kia, chính đứa trẻ nhà mình cũng kéo tới cho Tào thái hậu nhìn, nếu đứa trẻ không chịu thua kém một ít, khuya hôm nay cũng có biểu hiện một chút điểm mạnh, khiến cho Tào thái hậu coi trọng, về sau giang sơn thật sự có thể thuộc về nhà mình.

Thời điểm bọn hắn đến Tân Nguyệt sơn trang, Trần Thế Trung đã chuẩn bị kỹ càng, đoạn thời gian này sống trong lao ngục, làm cho Trần Thế Trung gầy gò đi rất nhiều, Sài Dương thì không sao cả, bất kể như thế nào hắn cũng có lệnh bài miễn chết, lúc ấy tuy đã đánh mất một lần, nhưng về sau thời điểm Bàng Cát chết lại tìm được rồi, Nhân Tông trả lại cho hắn.

Cho dù phạm vào vương pháp, Triệu Thự cũng không giết được hắn.

Còn có cả Tri phủ đại nhân, từ một khắc hắn ra khỏi Đại Lý Tự này là biết, lần này chính hắn đã đánh bạc thắng, đáng tiếc mới chỉ ở trong tù mấy ngày, giảm béo hiển nhiên không được như ý.

Tri phủ đại nhân không đi, bởi vì hắn biết rõ, hôm nay thời thế thấy đổi rồi, nói không chừng có thể ở lại Biện Kinh.

Từ rất xa đã có thể chứng kiến Hạ Tùng tới, Tri Phủ cũng không để ý thân thể của mình không đủ linh hoạt, vội vàng khởi động đến bên người Hạ Tùng, nâng cánh tay Hạ Tùng lên, nói: "Tướng quốc đại nhân, tỵ chúc vịn ngài đi vào!"

Hạ Tùng cười ha ha một tiếng với hắn: "Tiểu tử, lá gan rất lớn, về sau làm tốt, tiền đồ vô lượng."

Tri Phủ đã sắp năm mươi rồi, Hạ Tùng mở miệng là tiểu tử, còn nói hắn tiền đồ vô lượng, cái này thật sự làm cho Tri Phủ mừng rỡ không thôi: "Kính xin tướng quốc đại nhân bồi dưỡng."

Hạ Tùng gật gật đầu, nói: "Gan lớn không đủ, về sau phụ tá tân hoàng, phải thu lại một chút."

Cái này không khác gì một tín hiệu rất rõ ràng, thịt béo trên mặt Tri Phủ đều khoanh thành một đồng, nói: "Đúng, đúng, hạ quan xin ghi nhớ tướng quốc dạy bảo."

Văn Bác Ngạn và Trần Thế Mỹ là người đến cuối cùng, vốn bọn hắn có thể sớm đến một hồi, nhưng lúc ấy Trần Thế Mỹ chờ một chút, đợi sau khi trời tối lại đến, bởi vì ở trong mắt Trần Nguyên, đến chậm, chính là bắt tất cả mọi người sốt ruột chờ, sau đó mình có thể hô hoán thế nào cũng được.

Văn Bác Ngạn đi theo Trần Nguyên đến gian phòng an bài cho Trần Thế Trung, trông thấy Hạ Tùng, Tống Kỳ, Âu Dương Tu, còn có Nhâm Phú chủ trì kinh sư Biện Kinh, cùng với những Vương gia Triệu gia có tiếng kia đều ngồi chờ, trong lòng của hắn thật lạnh thật lạnh.

Xong rồi, thật sự xong rồi.

Trần Thế Mỹ xuất hiện, tất cả mọi người lập tức đưa ánh mắt tới, Trần Nguyên ha ha cười nói: "Xin lỗi các vị, ta đến chậm."

Âu Dương Tu đã sớm hết kiên nhẫn rồi, lúc Tống Kỳ gọi hắn đến đã nói kế hoạch của Hạ Tùng với hắn, ở trong mắt Âu Dương Tu, nếu như dùng một Triệu Thự không đáng làm vua bắt Trần Thế Mỹ an phận xuống, giao dịch này thực sự có thể làm.

Nhưng không riêng gì hắn, hiện trong này có nhiều người đều có một nghi kị, chính là Trần Nguyên có phải thật sự đồng ý rồi đi hay không.

"Thế Mỹ, không cần phải nói những lời khách khí này, vị trí của ngươi, ta đã giữ lại cho ngươi rồi, chúng ta ở chỗ này đã đợi một canh giờ, chính là vì nghe một chút xem ngươi muốn nói cái gì."

Trần Nguyên gật gật đầu với hắn, Hạ Tùng chỉ vào một cái ghế không: "Ngồi đi, Bác Ngạn, ngươi đến đứng phía sau ta."

Văn Bác Ngạn liền ôm quyền nói: "Vâng."

Trần Nguyên đi đến trước ghế, không ngồi xuống, cũng không lập tức nói những lời đám người này muốn nghe, hần quay đầu hô một tiếng: "Trần Thế Trung!"

Trần Thế Trung lập tức chạy tới, hỏi: "Đại ca, còn có cái gì phân phó à?"

Sắc mặt Trần Nguyên thật sự không dễ nhìn, nói: "Không biết hôm nay là ta mời khách sao? Người sợ ta không có bạc thanh toán với sơn trang này sao?"

Trần Thế Trung lập tức hiểu ý: "Đúng, đúng, hiện tại ta sẽ đi lấy rượu và thức ăn."

Miệng Sở Vương bỗng nhúc nhích, lấy tay gõ gõ cái bàn, nói: "Trần Thế Mỹ! Chúng ta không đến uống rượu!"

Trần Nguyên ôm quyền với Sở Vương, nói: "Vương gia bớt giận, tại hạ biết rõ phủ Vương gia không thiếu những rượu nhạt này, nhưng thời gian rất lâu tại hạ không trở về rồi, hơn nữa nếu như sự tình lần này xử lý thuận lợi, khả năng về sau cũng sẽ không thường xuyên trở lại. Cho nên, hôm nay phải có rượu, bữa tiệc này xem như ta tạm biệt chư vị, chư vị muốn đưa tiễn ta Trần Thế Mỹ không?"

Âu Dương Tu xếp quạt lại, hỏi: "Người thật sự đồng ý đi sao?"

Tất cả mọi người đang chờ Trần Nguyên trả lời, con mắt trong phòng đều đang nhìn hần.

Mấy tiểu nhị rất nhanh xuyên qua, dọn xong dụng cụ chứa rượu trên mặt bàn, động tác rất nhanh và thành thạo.

Trần Nguyên nhẹ nhàng lay động đầu, nói: "Ta vốn nghĩ đến việc rời đi, thậm chí trong kế hoạch của ta căn bản không có ý định trở về, Âu Dương đại nhân, rượu tổng biệt ta đã thỉnh cầu người uống qua một lần rồi, chẳng lẽ người quên sao?"

Âu Dương Tu lập tức nói: "Đúng vậy, tình thế hiện tại không giống với trước kia!"

Trần Nguyên nở nụ cười: "Tình thế là không giống với, có người nhìn ta không vừa mắt, không muốn để cho ta đi Quỳnh Châu sống thời gian yên ổn, ta trở về, các người lại lo lắng, tốt, Âu Dương huynh, Sở vương gia, các người nói, ta nên làm cái gì bây giờ?"

Sở Vương làm vì đại biểu đám Vương gia, lập tức mở miệng nói ra: "Trần Thế Mỹ, bất kể như thế nào, giết giây thương nhân đình công, ám toán Tư Mã Quang, những chuyện này đều là tội bất kình! Chúng ta có thể không truy cứu, sự tình tự nhiên không quan hệ đến người, người xem thế nào?"

Trần Nguyên duỗi hai tay xuống, nói: "Ta không sợ tội bất kình, là đương kim hoàng thượng, ngồi ở ngôi vị hoàng đế muốn bắt Trần Thế Mỹ ta ra khai đao lập uy!"

Thời điểm hần nói đến đây, một tiểu nhị liền đi đến, rót chén rượu trước mặt hần, Trần Nguyên một ngụm uống sạch, nói: "Trần Thế Mỹ ta có thể để cho người ta khai đao sao?"

Không nói gì, trước kia mọi người biết Trần Thế Mỹ này rất lợi hại, lúc này đây hần lại càng chứng minh hần không phải thứ để cho người ta khai đao.

Trần Nguyên nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Tất cả mọi người rất rõ ràng, lúc ta đi Cao Xương sau đã nói với tiên hoàng sẽ đi Quỳnh Châu rồi, ta để lại tiền cho Đại Tổng, đã đạt đến một trình độ nào đó rồi nha? Vậy mà vẫn không buông tha ta?!" Nguồn tại [c]om

Âu Dương Tu bỗng nhiên thở dài nói: "Thế Mỹ, dù sao lúc trước là sự tình Tô Hiểu Du liên lụy người vào! Hoàng thượng thoáng trách cứ người một tý cũng là nên!"

Trần Nguyên vỗ vỗ sau lưng tiểu nhị, nói: "Rót rượu cho Âu Dương đại nhân."

Âu Dương Tu nói: "Ta không uống, không có tâm tình."

Trần Nguyên cũng không miễn cưỡng, tự mình rót ỉnh một chén: "Âu Dương đại nhân, lúc trước ta làm thị Bàng Cát, về sau các người là nói như thế nào? Các người có ai đứng ra nói thay Bàng Cát câu nào!"

Không ai đứng ra, lúc đó danh vọng Bàng Cát cực kém, Trần Nguyên thoáng một tý đẩy ngã hần, về sau, tất cả mọi người đều bận rộn nện tảng đá vào đầu hần.

Nghe xong lời này của Trần Nguyên, Âu Dương Tu bỗng nhiên cảm thấy, đổ lỗi Bàng Cát chết lên trên người Trần Thế Mỹ, xác thực là không công bằng.

Trần Nguyên nói tiếp: "Tô Hiểu Du chết gào thét oan uổng! Hoàng thượng bị Tô Hiểu Du làm cho tức chết sao? Ta nói cho các người biết, ai kéo chuyện này ra, người đó nên phụ trách đối với hoàng thượng! Lúc đó ta vốn muốn làm thịt Phạm Thuần Hữu, nếu không phải nể mặt mũi Phạm lão đại nhân, hiện tại hẳn đã chết rồi!"

Hạ Tùng khoát khoát tay, nói: "Trần Thế Mỹ, không nên vọng động, cách nhìn mỗi người không giống nhau, người cho rằng người ủy khuất, chúng ta cho rằng người làm có chút quá mức rồi. Chính là người để cho Hồ Duyên Khánh điều mấy ngàn người giả dạng làm thương thuyền trên bến tàu Biện Kinh, đây đã là tội lớn giết cửu tộc, người muốn làm gì nữa?"

645. Chương 608: Người Can Gián

Trần Nguyên sững sốt một chút, chuyện này hẳn tự nhận là mình làm vô cùng kín đáo, không ngờ Hạ Tùng lại biết rồi, chút ít vương gia bên cạnh cũng xôn xao.

Trần Nguyên phản ứng cực nhanh, nói: "Ta cũng không còn cách nào khác, chư vị vương gia tập hợp gia đình, bảo là muốn nghênh đón ta tại thời điểm ta vào thành, ta tự nhiên phải tìm mấy huynh đệ đến đáp lễ."

Cái này thuần túy là cưỡng từ đoạt lý, hẳn điều Hồ Duyên Khánh đến trước, những Vương gia này tập hợp gia đình sau.

Hạ Tùng mỉm cười với hắn, cũng không vạch trần cái gì, chỉ nói: "Ta không muốn truy cứu những chuyện này, hiện tại ta chỉ muốn biết, người nói người sẽ rời đi? Muốn điều kiện gì?"

Sở Vương cũng nói: "Chúng ta cũng không muốn sự tình náo loạn thành như vậy, nếu người chịu thu tay lại, mọi người hoà hợp êm thấm thì không có gì không tốt."

Trần Nguyên biết rõ Hạ Tùng đang inh một cái hạ bậc thang, không ép mình vào ngõ nhỏ, giọng điệu hoà hoãn một ít, chậm rãi ngồi ở trên mặt ghế, nói: "Được rồi, ta đã tới gặp chư vị, chính là không muốn để sự tình đi đến một bước cuối cùng, dùng lời không khách khí để nói, tại hạ giúp đỡ tiên hoàng đánh hạ cái tằm giang sơn này, đối với cái giang sơn này, ta có cảm tình hơn Triệu Thự nhiều, ta không muốn nhìn thấy nó bị hủy."

Hạ Tùng gật đầu, nói: "Người có thể nghĩ như vậy thì không còn gì tốt hơn, các vương gia có thể tới, cũng là không muốn để sự tình tiếp tục náo loạn xuống dưới, mọi người ngồi cùng nhau nói chuyện."

Trần Nguyên bưng chén rượu lên, nói: "Tốt, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện."

Không ai phản ứng hắn, chính hắn uống một ngụm rồi nói: "Điều kiện thứ nhất, Triệu Thự phải xuống đài, ta không có khả năng cho hắn cơ hội, để cho hắn có thể tiếp tục nghĩ đến việc cầm ta ra khai đao, điều kiện này, các người phải đáp ứng, nếu không, không có gì để đàm phán." xem tại

Hạ Tùng gật đầu, nói: "Điểm này ta đã thương lượng cùng các vương gia qua rồi, từ khi hoàng thượng tự mình chấp chính, phẩm hạnh quả thật có vấn đề, chúng ta sẽ cùng các vương gia đưa chiếu, dưới sự chủ trì của thái hậu, phế hắn, các vương gia đã quyết định, khác tuyển một người khác trong tông thất."

Ngạn Bác nghe đến đó, cả người trở nên ngây ngốc, dám đại thần liên danh, các vương gia đề nghị, thái hậu chủ trì, từ lúc nào Triệu Thự đã biến thành không ai để ý như vậy rồi?

Trần Nguyên gật đầu nở nụ cười, nói: "Tốt, tốt! Khó được lúc các vương gia thông cảm cho hạ thần như thế, như vậy, ta mới có thể nói điều kiện thứ hai."

Trên mặt của hắn đầy vẻ mỉm cười, nói: "Cái điều kiện thứ hai này có thể có chút hà khắc, vốn ai tới kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, là sự tình các vương gia và thái hậu quyết định, hạ thần không nên lăm miệng, nhưng hạ thần rất lo lắng, nếu tuyển ra người không bằng Triệu Thự, không nói ta không cam lòng, chỉ sợ tiên hoàng ở dưới cửu tuyền cũng sẽ không nhắm mắt."

Hạ Tùng muốn phối hợp với Trần Nguyên, sở dĩ hắn trợ giúp Trần Nguyên, chính là coi trọng điều kiện thứ hai của Trần Nguyên!

Cái điều kiện thứ hai này, có thể mang đến chỗ rất tốt cho đám sĩ phu bọn họ! Nếu như mình làm thành công, tất nhiên sẽ trở thành đại thần lưu danh sử sách.

”Trần Thế Mỹ, dùng trí tuệ, mắt sáng như đuốc, mưu lược sâu xa của tiên hoàng, còn có thời điểm nhìn lầm người, chúng ta có thể làm, chỉ là tận tâm mà thôi, về phần về sau, lão phu không có biện pháp cam đoan với người.”

”Nếu người nói nhất định phải chứng kiến các vương gia đề cử ra hoàng thượng già giặn mới bằng lòng rời đi, lão phu sẽ hoài nghi thành ý người đến đây lúc này.”

Trong phòng rất nhiều Vương gia đều ào ào gật đầu, đồng ý với lời Hạ Tùng nói, trên cái thế giới này, khó khăn nhất chính là nhìn người, hơn nữa trong nội tâm bọn hắn rất rõ ràng, những đứa trẻ trong nhà bọn hắn kia, thật sự là không tìm ra ai già giặn.

Trần Nguyên cười một tiếng rồi nói: ”Ta tự nhiên không làm như vậy, chỉ cần Triệu Thự xuống, ta lập tức rời khỏi Biện Kinh, điểm này đã không thay đổi, nói thật với mọi người, lúc này đây ta cũng biết mình hơi quá mức.”

Đến hiện tại, rốt cục hắn cũng nói ra những lời các vương gia kia muốn nghe, bất kể là không phải thật tâm nói, thần sắc các Vương gia và đám đại thần đã hơi hòa hoãn xuống.

Trần Nguyên thở dài một tiếng rồi nói: ”Xin chư vị tin tưởng ta, ta thật sự không muốn náo loạn đến nước này, nhưng ta không có cách nào, hắn là hoàng thượng, hắn có thể muốn làm gì thì làm cái đó, ta thậm chí ngay cả quyền lực cải lại cũng không có, muốn sống sót, ta chỉ có thể liều một lần cùng hắn.”

Đây cũng là tình hình thực tế, hoàng thượng có được quyền lực lớn nhất, thiên hạ đều là của hoàng thượng, mặc dù nói Tống triều rất công bằng, những đại thần kia thường xuyên có thể ngăn cản hoàng thượng làm một ít chuyện bọn hắn không muốn để cho hoàng thượng làm, nhưng thủ pháp của bọn hắn quá mức bí trá, ngoại trừ chết để can gián, vẫn là chết để can gián.

Hoặc là giống như Trần Nguyên, liều mạng với hoàng đế lão tử!

Trần Nguyên có thể làm, là bởi vì hắn có thực lực này, hơn nữa Triệu Thự vừa mới lên đài, thực lực không tính là hùng hậu, bản thân phạm sai lầm, đã cho Trần Nguyên một cơ hội.

Sở Vương nhìn Hạ Tùng, hiển nhiên là muốn từ chỗ Hạ Tùng tìm được đáp án, Hạ Tùng lơ đãng gật gật đầu với Sở Vương, sau đó hỏi: ”Trần Thế Mỹ, vậy người muốn như thế nào?”

Trần Nguyên nói: ”Rất đơn giản, ta hi vọng quyền lực hoàng thượng có thể được bị một ít ước thúc! Về sau nếu người bất mãn đối với hoàng thượng giống như ta, bất kể là xuất phát từ nguyên nhân gì, đúng, sai, cũng nên có một cơ hội nói rõ lí lẽ.”

Hạ Tùng không có trả lời hắn, lại nhìn về phía Sở Vương, Sở Vương nhăn mày lại, đây là chuyện tốt, tất cả mọi người biết rõ, nhưng có phải là sự tình gì tốt cũng có thể làm sao, hoàng thượng là cái gì? Là con trời! Thiên nhi tử.

Bọn hắn chưa từng có nghĩ tới chuyện có thể có người ước thúc hoàng thượng, hiện tại Trần Nguyên đột nhiên nói ra, thật sự làm ọi người rất giật mình.

Văn Bác Ngạn đứng ở Hạ Tùng sau lưng lập tức nói: ”Trần Thế Mỹ! Người không được đại nghịch bất đạo như thế!”

Tâm tình Bác Ngạn rất không tốt, Triệu Thự đã bị xuống đài rồi, về sau Triệu Thự làm sao bây giờ và tất cả mọi người không có vấn đề gì, nhưng đối với Văn Bác Ngạn, con của hắn bây giờ là hoàng hậu Triệu Thự, về sau cuộc sống trải qua như thế nào là chuyện nhỏ, nhưng là Văn Bác Ngạn dám khẳng định, hoàng thượng kể tiếp tuyệt đối sẽ không trọng dụng cha vợ Triệu Thự.

Cho nên nghe được Trần Nguyên nói như vậy, phẫn nộ và tuyệt vọng của hắn lập tức tìm được chỗ phát tiết.

Trần Nguyên lập tức nói: "Khả năng ta nói không quá rõ ràng, đã tạo thành một ít hiểu lầm cho Văn đại nhân, ta không hề nghĩ đến chuyện hạn chế quyền lực của hoàng thượng, loại sự tình đại nghịch bất đạo này, tại hạ không dám làm, như vậy đi, ta nói thẳng cách nghĩ của mình, xin chư vị châm chước."

"Ý của ta là, để chư vị Vương gia, còn có cả tướng quốc, tạo thành một tổ chức, thời điểm hoàng thượng xử lý đại thần, nếu đại thần không phục, có thể tìm đến chư vị khiêu nại, mà chư vị có quyền lợi làm cho hoàng thượng thay đổi quyết định."

Trần Nguyên nói tới chỗ này, lại bưng chén rượu lên, uống một ngụm rồi nói: "Chuyện này cũng không riêng gì suy nghĩ vì tại hạ, tựa như tướng quốc đại nhân nói, chúng ta không có cách nào cam đoan về sau, cho nên, chúng ta không thể đặt tất cả hi vọng đều ở trên một người."

Cái lý thuyết này hiển nhiên có thể làm cho các vương gia tiếp nhận một ít, điểm mấu chốt của các vương gia là quyền lực Triệu gia không thể yếu đi.

Chỉ cần Trần Nguyên không chạm đến điểm mấu chốt này, các vương gia vẫn có thể chấp nhận.

Ngay từ đầu Trần Nguyên đã muốn đưa ra một chế độ hội nghị, về sau ngấm lại thì không được, làm như vậy, lực cản quá lớn, làm không tốt, những Vương gia này sẽ liều mạng với chính mình, hơn nữa thoảng cái chuyển biến quá nhanh, sĩ phu khả năng không theo kịp bước chân của mình.

Cho nên, đưa ra một nội các hoàng tộc trước, chuyện gì cũng là các người định đoạt, tất cả mọi người chúng ta làm công cho các người.

Hạ Tùng thập phần tán thành đề nghị này, trở thành đại thần, hẳn tự nhiên biết rõ khổ sở của đại thần, đó chính là lời hoàng thượng nói ra, không có biện pháp thay đổi, cho dù là sai, đám đại thần cũng phải chấp hành, nhiều lắm thì là như Phạm Trọng Yên, dùng đến cái chết để can gián.

Chết để can gián, ở trong mắt một ít sĩ phu thì là sự tình vinh quang, nhưng sau lưng cái vinh quang này cất giấu bao nhiêu bất đắc dĩ? Bao nhiêu huyết lệ, đại Tổng có thể có bao nhiêu Phạm Trọng Yên đây? Nhân Tông có thể nghe vào tai, mới có đất để Phạm Trọng Yên sinh tồn.

Nếu quả thật có thể như Trần Nguyên nói, có người có thể làm cho hoàng thượng thay đổi ý tứ, như vậy, đã khiến chết để can gián thành lịch sử, mới có lợi đối với tất cả sĩ phu.

646. Chương 609: Chuẩn Bị

Hạ Tùng cảm giác nhiệt tình của mình phảng phất lại bốc cháy lên, hẳn nhìn Sở Vương, nhỏ giọng hỏi: "Sở Vương, ngài cảm thấy như thế nào?"

Sở Vương cũng không dám tự mình làm chủ, dù sao đây là một mối chuyện phát sinh, hạn chế hoàng thượng, chuyện này trước kia chưa từng có người nào làm.

Một bên Lệ vương suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta cảm thấy có thể, nhưng cụ thể nên làm như thế nào?"

Trần Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Đó là chư vị sự tình rồi, hạ quan không dám tham dự."

Chư vị Vương gia nghe hẳn vừa nói như vậy, ào ào gật đầu, Sở Vương thấy tất cả mọi người đồng ý, lập tức ngồi thẳng thân thể: "Được rồi, chuyện này chúng ta cũng đáp ứng."

Trần Nguyên nở nụ cười, mua bán xong xuôi rồi.

Bất kể là hội nghị hay là trong hoàng tộc, quyền lực hoàng đế đã bị hạn chế, hẳn cũng không biết cách làm của mình đúng hay là sai.

Cuộc sống nhân sinh giống như là buôn bán, đôi khi đầu tư không nhất định có hồi báo, nhưng đôi khi lại có thể trong lúc vô tình lợi nhuận một phát.

Thật sự, coi như là để cho Trần Nguyên trở thành hoàng thượng, hẳn cũng không dám cam đoan mình làm hoàng thượng có thể tốt hơn Triệu Thự, huống chi hẳn không muốn sự tình phát triển đến việc binh đao, nếu cục diện Đại Tổng bây giờ hủy hoại chỉ trong chốc lát, đau lòng nhất đúng là Trần Nguyên rồi, bởi vì đây là tâm huyết của hắn.

Hiện tại hẳn muốn, chính là dùng biện pháp này để ước thúc quân vương tận nhiệm, để cho mình có thời gian chế tạo tốt đảo liên hoàn từ Đông Doanh đến Quỳnh Châu.

Cái đảo liên hoàn này sau khi tạo ra được, nếu như hoàng thượng mới lên, mình cho hẳn đảo liên hoàn, về sau hải phòng Đại Tổng đã có một đường bảo đảm cơ bản, nếu như mới hoàng thượng không được, cái đảo liên hoàn này chính là thẻ đánh bạc để Trần Nguyên về sau cam đoan ình, còn có người nhà mình. xem tại

Là đúng, là sai, để cho lịch sử sau này phán định.

Trần Nguyên biết rõ, hiện tại bọn hắn đều chờ câu trả lời của mình, thậm chí rất muốn mình nhanh rời đi, Trần Nguyên rốt cục cũng nói ra lời bọn hắn muốn nghe: "Đã như vậy, vậy thì ngày mai ta sẽ nhanh chóng rời đi, nhưng còn có một việc, hiện tại thương nhân đình công, vấn đề này là ta làm ra, ta nghĩ, ta phải giải quyết."

Mọi người nghe xong cũng thở dài một hơi, trên mặt không tự giác mà lộ ra dáng tươi cười, Trần Nguyên nhìn Trần Thế Trung đứng ở một bên, nói: "Thế trung, chuyện này giao làm cho người, giúp đại ca một lần, thu thập cái cục diện rối rắm cho này, thế nào?"

Trần Thế Trung gật đầu, nói: "Đại ca yên tâm, ta có thể làm tốt."

Trần Nguyên nở nụ cười, sau đó có nhìn Hạ Tung, nói: "Tướng quốc, ta có một yêu cầu quá đáng."

Hạ Tung lập tức nói: "Người nói đi."

Trần Nguyên quét mắt một vòng, sau đó nói: "Tại hạ cho rằng, lúc này đây thương nhân có thể bị tại hạ cổ động, ngoại trừ Triệu Thự phạm một ít sai lầm ra, nguyên nhân chủ yếu là những thương nhân kia không có con đường thích hợp tiến hành trao đổi cùng triều đình, ta nghĩ, có thể cho hội trưởng thương hội có quyền lực vào triều đình lên tiếng?"

Âu Dương Tu nhíu mày, để cho võ tướng vào triều đình còn có một lý do, đó chính là những năm này võ tướng làm rất nhiều chuyện vì Đại Tổng, bọn hắn chinh chiến sa trường, mở rộng bờ cõi, cái này là chuyện tất cả mọi người nhìn thấy.

Các thương nhân tuy lợi nhuận rất nhiều tiền, nhưng những việc bọn hắn làm, đều là công tác phía sau màn, nhìn về phía trên không trực tiếp bằng võ tướng.

Huống hồ, thân phận thương nhân quả thực làm cho Âu Dương Tu cảm thấy rất mâu thuẫn.

"Thế Mỹ, vậy thì hội trưởng thương hội sẽ là chức quan mấy phẩm?"

Trần Nguyên lắc đầu, nói: "Ý của ta chính là để cho hội trưởng thương hội có con đường trực tiếp báo cáo với triều đình, hơn nữa còn trực tiếp trao đổi cùng chư vị đại thần và thiên tử, chỉ cần có cái này là đủ rồi, chức quan không quan trọng. Về phần rốt cuộc làm như thế nào, ta nghĩ hẳn là sự tình sau khi tân hoàng lên ngôi sẽ quyết định."

Âu Dương Tu còn muốn hỏi lại, Hạ Tung liền dùng ánh mắt ngăn hẳn, chỉ cần Trần Thế Mỹ chịu rời đi, chỉ cần yêu cầu không quá mức, hiện tại đều có thể đáp ứng.

Huống chi Hạ Tung cũng biết, Trần Nguyên đúng, không riêng gì những thương nhân kia cần phải biết triều đình đang muốn làm cái gì, triều đình cũng phải hiểu những thương nhân kia đang định làm cái gì.

Hạ Tung nói với Trần Nguyên: "Được rồi, vấn đề này chúng ta sẽ lấy ra thảo luận, hơn nữa còn làm ra quyết định rất nhanh."

Trần Nguyên nở nụ cười, đổ đầy chén rượu trước mặt mình, sau đó nâng lên, nói: "Như thế là tốt nhất, tại hạ không có gì để nói nữa rồi, buổi sáng ngày mai, ta sẽ không đi triều đình, ta phải đi thăm vài người, nếu như chuyện của ta làm xong rồi, có thể nghe được tin tức tốt từ chư vị, ta sẽ lập tức đi ngay."

Lúc này đây Sở Vương rốt cục bưng chén rượu lên, cùng Trần Nguyên đụng nhau, nói: "Đó là tốt nhất! Trần Thế Mỹ, người yên tâm, ngày mai, thời điểm lâm triều chúng ta để người đến xem, chúng ta nói có chữ tín."

Sở Vương có ý tứ là, sáng sớm mai lên triều, là lần cuối cùng Triệu Thự vào triều rồi, hắn thậm chí không có cơ hội hạ triều, việc này nói dễ dàng cũng rất dễ dàng, hiện tại bọn hắn đã có thực lực này rồi, nhưng nếu muốn làm tốt thì không phải đơn giản như vậy.

Triệu Thự vẫn là hoàng thượng, hắn tất nhiên không cam lòng từ trên vị trí kia đi xuống, hắn sẽ phản kháng, một khi Triệu Thự phản kháng, Biện Kinh tất nhiên sẽ bị thương, ít nhất mặt mũi hoàng gia sẽ bị hao tổn, uy tín Triệu gia sẽ bị đả kích.

Cho nên, trong chuyện này, ngoại trừ Văn Bác Ngạn tâm tình phức tạp ra, những người khác đều hi vọng Triệu Thự không có cơ hội phản kháng, ngoan ngoãn từ ngôi vị trên hoàng đế đi xuống, sau đó, đám đại thần tốt, các vương gia tốt, Trần Thế Mỹ tốt, tất cả mọi người tốt.

Đây cũng chính là nguyên nhân hôm nay bọn hắn tìm Nhâm Phú.

"Nhâm Phú tướng quân, đã chuẩn bị xong tất cả chưa?" Hạ Tùng hơi híp mắt lại, nhưng vẫn khó có thể che dấu khấn trương trong lòng, tiến hành cả sáng và tối, đây là thuyết pháp dễ nghe, Triệu Thự đi xuống, đó là sáng, nếu không thành công, ha ha, thì là đại nghịch bất đạo, tạo phản.

Nhâm Phú là võ tướng, phải làm mạnh mẽ hơn rất nhiều, tình thế đã xác định, Triệu Thự và Trần Thế Mỹ độ sức chỉ có dùng phương thức này mới là tốt nhất.

Nghe được Hạ Tùng hỏi hắn, Nhâm Phú đứng lên: "Hồi tước quốc, thuộc hạ hai vạn binh sĩ đã muốn chờ lệnh, khuya hôm nay sẽ tiếp quản quân doanh cấm quân, buổi sáng ngày mai đi hoàng cung, không có người nào quấy rối."

Hạ Tùng gật đầu, thân hình già nua chậm rãi đứng dậy, chính hắn bưng chén rượu lên, nói: "Nào, chư vị, cầu chúc ngày mai chúng ta có thể thuận lợi, cũng là vì ngày mai Đại Tổng có thể tốt hơn, chúng ta cùng uống hết chén rượu này!"

Hơn ba mươi người đồng thời đứng lên, giơ chén rượu trong tay lên.

Vào lúc ban đêm, Nhâm Phú bắt đầu động thủ, tại Hạ Tùng và bọn người Sở Vương đi bãi phóng những tướng quân khả năng sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với bọn họ.

Mà Âu Dương Tu và Tống Kỳ cầm chiếu thư thái hậu, đại ấn tước quốc, còn có cả lá thư các vương gia liên danh lập ra, thừa dịp bóng đêm, lẩn vào phủ đệ những đại thần kia.

Các vương gia đã tập hợp gia đình cũng lặng lẽ đi tới phủ đệ Bộc vương, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ đợi bình minh.

Ngày hôm sau, sắc trời mới vừa hừng sáng, trong ánh trăng mờ, Phạm Thuần Hữu mở ánh mắt của mình ra.

Hắn ngồi trong phòng giam, căn bản không biết bên ngoài phát sinh chuyện gì, thần sắc gần như ngốc nghếch, hiện ý chí chiến đấu và toàn bộ tin tưởng của tại Phạm Thuần Hữu đều bị đánh chết, thật sự, hắn tự phụ tài xuất chúng, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình lại bị người khác lừa gạt.

Phạm Thuần Hữu ngẫm lại cũng rất kỳ quái, vì cái gì khi đó mình tin cậy Đằng Khôn như vậy? Vì cái gì mình không hề điều tra lai lịch của hắn đây? Mặc kệ là nguyên nhân gì, bị người lợi dụng để đối phó Đại Tổng, chính hắn cũng không thể tha thứ ỉn, một người có thể ngu xuẩn đến tình trạng như hắn, sống cũng vô dụng.

Cho nên, hắn đang đợi chết.

Cửa nhà lao bị người mở ra, Phạm Thuần Hữu buông khăn mặt xuống, trông thấy Nhan Tra Tấn và Trần Thế Mỹ cùng đi tới hướng hắn.

"Trần Thế Mỹ? Người đã trở lại?" Phạm Thuần Hữu hỏi một câu.

Trần Nguyên theo dõi hắn nhìn một hồi, ánh mắt kia thập phần phức tạp, thật sự, Phạm Thuần Hữu lúc này đây chạm đến điểm mấu chốt của Trần Nguyên, nếu như không là bởi vì hắn là nhi tử Phạm Trọng Yên, Trần Nguyên nhất định giết hắn.

Nhìn hẳn thật lâu, bước chân Trần Nguyên mới từ cửa nhà lao đi qua trước mặt Phạm Thuần Hữu.

647. Chương 610: Sắp Hết

”Mở ra.” Nhan Tra Tấn nói một tiếng với đội trưởng nhà lao, đội trưởng nhà lao vội cầm cái chìa khóa qua, mở cửa nhà lao Tô Nham ra, Tô Nham ngơ ngác nhìn Trần Nguyên từ bên ngoài tiến đến.

Trần Nguyên nhìn bộ dạng Tô Nham, trong nội tâm bi thương một hồi, lại không biết nói cái gì để an ủi hẳn, Tô Hiếu Du tham luyện phú quý, vì phú quý không từ thủ đoạn, nhưng đây chỉ là vấn đề thái độ cuộc sống.

Từ loại nào trình độ mà nói, Tô lúc trước Hiếu Du vì có thể cứu Tô Nham ra, cam tâm bị Lữ Di Giản và mình lợi dụng, cũng coi như là một cô con gái hiếu thuận, nhiều năm như vậy phụ tử bọn hắn chỉ mê phú quý, cũng không có làm sự tình gì đại gian đại ác, Tô Hiếu Du không nên chết, ít nhất thì Trần Nguyên thấy nàng không nên chết.

Nhưng nàng thực sự chết rồi, người xử tử nàng là Tào thái hậu, Trần Nguyên không có khả năng giúp nàng báo thù. mới nhất ở truyện/y/y

Nàng chết rồi, thế giới của Tô Nham đã sụp đổ.

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Tô Nham, nói: ”Đi thôi, đi với ta về Quỳnh Châu, được chứ?”

Tô Nham bỗng nhiên lớn tiếng khóc lên, hẳn khóc rất bi thương, Trần Nguyên không biết phải an ủi hẳn như thế nào, trên thế giới này, thống khổ nhất đúng là sinh ly tử biệt, thời điểm an ủi người khác, chúng ta luôn nói một câu bớt đau buồn đi.

Nhưng lại có mấy người có thể bớt đau buồn?

Trần Nguyên quay đầu lại nhìn Nhan Tra Tấn, Nhan Tra Tấn đưa một cái bao qua, bên trong là một bộ quần áo mới, Trần Nguyên đặt quần áo ở đầu giường Tô Nham, cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn còn phải đi gặp Thẩm Nhị.

Nhà tù Thẩm Nhị khá xa xôi, bởi vì nàng là nữ tử, ở trong góc nhà tù có một gian nhà, là chuyên môn giam nữ tù nhân, đây là lần thứ hai Thẩm Nhị bị giam vào đây, lần tiến vào trước đó là Trần Nguyên dẫn nàng đi ra ngoài, lúc này đây vẫn là mình.

”Vẫn khỏe chứ?”

”Người thấy hẳn thế nào? Mấy ngày hôm trước ta nghe hẳn hô, mấy ngày nay không có âm thanh, ta gọi hẳn hẳn cũng không đáp lời, người giúp ta nhìn hẳn trước được không?”

Thẩm Nhị chứng kiến Trần Nguyên, câu nói đầu tiên là nói như vậy, hẳn, chính là Dương Chỉ huy sứ.

Thẩm Nhị vẫn chưa biết, tại hai ngày trước, Triệu Thự đã đem Dương Chỉ huy sứ và Trần Thế Trung thả ra rồi, sở dĩ còn giam giữ nàng, là vì Triệu Thự cảm thấy, lúc trước Thẩm Nhị đã trực tiếp tham dự chuyện kia.

Trần Nguyên nhìn Thẩm Nhị, hẳn có một tí mất mát không hiểu, trước đó mình cứu nàng ra, nàng đi cùng mình, lúc này đây, không biết nàng có đi với mình không.

Trên cái thế giới này không có nữ nhân phóng đảng, nữ nhân phóng đảng, là vì nam nhân của nàng không đáng để nàng nghe lời, như Bằng Cát, như mình, đội trưởng nhà lao cửa mở cửa ra, Thẩm Nhị thoáng một tý đã đi ra khỏi nhà tù, hướng phương hướng mấy ngày trước đây thanh âm kia truyền đến, thời điểm đi qua Trần Nguyên bên người, thậm chí không hề dừng lại.

Chỗ kia trống không, không nhìn thấy người nào, thần sắc Thẩm Nhị không ngừng biến hóa, Nhan Tra Tấn ở bên cạnh nói: ”Hắn đã đi rồi.”

Cả người Thẩm Nhị lập tức tê liệt, ngã xuống trong nhà giam.

Những năm này, nàng một mực sợ hãi Dương Chỉ huy sứ biết rõ quá khứ của nàng, về sau sẽ rời khỏi nàng, nhưng hiện tại có lẽ hắn đã biết rồi, hắn đi rồi, trước khi đi thậm chí còn keo kiệt bắt chuyện với mình, mấy ngày nay Thẩm Nhị một mực kiên trì hi vọng, trong nháy mắt đã tan vỡ, trên mặt nàng bỗng nhiên nở nụ cười, cười khóc, phảng phất như điên rồi.

Tô Nham khóc trong phòng, Thẩm Nhị khóc ở bên ngoài, Trần Nguyên không có cách nào an ủi bọn hắn, cuối cùng chỉ từ từ đi đến trước nhà tù Phạm Thuần Hữu, nhìn chằm chằm vào Phạm Thuần Hữu, nói: "Về nhà, gặp cha người đi."

Trần Nguyên đi ra khỏi nhà tù, thở phào một cái, nhỏ phiến muện trong lồng ngực ra, nói: "Tra Tán, ta còn có một số việc phải làm, người giúp ta hỏi bọn hắn, nếu như bọn hắn đồng ý theo ta đi mà nói, người bảo bọn họ ở chỗ này chờ một hồi, ta sẽ lập tức rồi trở về đây một chuyến."

Nhan Tra Tán gật đầu, nói: "Ừm, người còn có chuyện gì? Muốn ta hỗ trợ không?"

Trần Nguyên cười một tiếng rồi nói: "Không cần, ta muốn đi chỗ Gia Luật Hồng Cơ, lúc này đây, ta muốn dẫn bọn hắn đi đến Quỳnh Châu."

Gia Luật Hồng Cơ và Tiêu Thát Ha Mã Thai đang ở tại Biện Kinh, tuy Đại Tổng cho bọn hắn ăn uống, cũng không giết bọn họ, nhưng loại cuộc sống tù nhân này thật sự rất khổ.

Nhân Tông còn sống, Trần Nguyên không dám dẫn hai người kia ra, cũng không đưa ra vấn đề này, bởi vì Nhân Tông là người tốt, hắn sẽ chiếu cố đến Gia Luật Hồng Cơ ở trên trình độ lớn nhất.

Hiện tại Nhân Tông đi, hoàng thượng mới làm cho Trần Nguyên lo lắng, cho nên có lẽ là dẫn bọn hắn đi thôi.

Giện tại tinh thần trạng thái Tiêu Thát Ha Mã Thai đã tốt hơn nhiều rồi, Gia Luật Hồng Cơ nói, ngẫu nhiên nàng có thể nhớ tới những chuyện trước kia, đoạn thời gian này, Tiêu Thát Ha Mã Thai thì thăm nhiều nhất là về Gia Luật Niệm Trần và Gia Luật Lữ Linh, nghe Trần Nguyên nói muốn dẫn nàng đi gặp bọn họ, Tiêu Thát Ha Mã Thai rất cao hứng.

Ngay tại thời điểm Trần Nguyên trợ giúp bọn hắn thu dọn đồ đạc, Thẩm Nhị cũng từ Đại Lý Tự ngục đi ra, thời điểm Thẩm Nhị tinh thần hoảng hốt đi đến nhà cửa của mình, trong lòng có một loại cảm giác dường như đã trải qua mấy đời.

Thật sự, biến cố bỗng nhiên đến làm cho nàng trở tay không kịp, đặc biệt là Dương Chỉ huy sứ rời đi, lại càng làm Thẩm Nhị không biết tương lai mình rốt cuộc ở nơi nào.

Vừa rồi Nhan Tra Tán nói cho nàng biết, Trần Nguyên muốn nàng đi Quỳnh Châu, nàng không chút suy nghĩ mà nói lời cự tuyệt.

Trần Thế Mỹ? Người này mang đến ình một đoạn phần khích kinh tâm động phách, đặc sắc giống như là cầu vòng chân trời, nhìn về phía trên phi thường làm cho người ta vui vẻ, có thể sẽ làm cho ngày sau mình hoài niệm lại lần nữa, nhưng đối với Thẩm Nhị mà nói, nó quá mức mờ ảo, nàng truy cầu một người nam nhân, một nam nhân thuộc về nàng, điểm này hiển nhiên Trần Thế Mỹ không làm được.

Thẩm Nhị đứng ở cửa ra vào nhà mình hơn nửa ngày, cuối cùng là quyết định đi vào, dù cho ngày sau chờ nàng chỉ có cô độc, nàng cũng phải đối mặt với loại cô độc này.

Nhẹ nhàng đẩy một chút, cửa phòng rõ ràng đang mở, Thẩm Nhị kinh thoáng ngạc một tý, đột nhiên, một thân ảnh từ phòng bếp nhảy ra, trên người Dương Chỉ huy sứ buộc lên tạp dề, cầm trong tay cái xúc, mặt đầy khói dầu tro bụi.

"Nương tử, nàng đã trở lại rồi à? Vốn muốn làm một bữa ăn ngon để cho nàng vui vẻ một chút, nhưng....nhưng" Dương Chỉ huy sứ nhưng hỏi lâu, nhìn bộ dạng kia, Thẩm Nhị liền biết, hắn không có tay nghề nấu ăn.

Thẩm Nhị bỗng nhiên khóc, nhưng lúc này đây lại là nở nụ cười.

Dương Chỉ huy sứ ngượng ngùng nói: "Ngày thường nhìn người nấu cơm rất đơn giản, tự mình trêu chọc chọc hai cái, lại biến thành bộ dạng này!"

Thẩm Nhị thoáng một tý đã phi vào trong lòng ngực của hắn, chăm chú ôm bờ vai của hắn, nói: "Người, vì cái gì không đi đón ta? Ta nhớ người muốn chết!"

Dương Chỉ huy sứ thở dài một tiếng, nói: "Cái này không phải là không có tự tin sao! Ta nghe nói Trần Thế Mỹ lại đã trở lại, rất sợ người lại đi cùng hắn, nếu ta đi, cũng làm cho tất cả mọi người khó chịu, cho nên ta ở chỗ này chờ, kỳ thật, ta cũng rất sợ người không trở lại."

Thẩm Nhị hung hăng đánh cho hắn một quyền, Dương Chỉ huy sứ vội vàng cúi rạp đầu xuống, nói: "Tốt rồi, trở về là tốt rồi, cái sự tình nấu cơm này có nương tử rồi, ta đi mua một ít rượu về, hôm nay chúng ta sẽ uống một chén!"

Đội xe ngựa chuẩn bị xong, bên ngoài đã truyền đến tin tức, vào thời điểm lâm triều hôm nay, Triệu Thự tuyên bố thoái vị, con thứ ba Lệ vương Triệu Diễm kế nhiệm hoàng thượng.

Triệu Diễm năm nay mười bảy tuổi, đối với hạnh phúc chợt đến này, thật sự là hắn không kịp chuẩn bị, có thể ngồi trên vị trí này, hắn thật sự rất bất ngờ, ngay cả Lệ vương cũng bất ngờ.

Các vương gia khác tranh đoạt quá lợi hại, cuối cùng Tào thái hậu thật sự không có cách nào quyết định dùng ai, dứt khoát không cần, kéo vương tử Triệu Diễm ngày bình thường rất khiêm tốn ra ngoài.

Trần Nguyên nhìn đám người bận rộn đi đầy đường, chuyện này đang nhanh chóng truyền bá người, đi qua bên cạnh hắn đều nghị luận thay đổi kinh thiên lần này, nhưng không ai vì chuyện này cắt ngang cuộc sống của mình.

Tất cả đều không có gì thay đổi, kết quả này là thứ Trần Nguyên muốn nhìn thấy, cũng là thứ các vương gia và đám đại thần kia muốn nhìn thấy.

Trần Nguyên chuyển một cái rương cuối cùng lên xe ngựa rồi nói: "Đi thôi."

Gia Luật Hồng Cơ vịn Tiêu Thát Ha Mã Thai ngồi lên trên xe, nhìn Trần Nguyên, nói: "Người thật sự cam lòng sao?"

Trần Nguyên không trả lời vấn đề này, bởi vì hắn cũng không biết mình thật sự cam lòng hay không, trong nội tâm có một tia cô đơn, có thể không để cho người khác phát giác, nhưng lừa gạt chính mình lại phi thường khó.

Gia Luật Hồng Cơ đã có được đáp án, cười cười vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên, nói: "Đi thôi."

Tiêu Thát Ha Mã Thai bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, ngón tay chỉ đi một góc đường một chút: "Người kia!"

Gia Luật Hồng Cơ sững sờ, theo tay Tiêu Thát Ha Mã Thai nhìn lại, lại không trông thấy cái gì.

"Mẹ, người nhận ra ai vậy?"

Tiêu Thát Ha Mã Thai rất mê hoặc lắc đầu: "Không biết, vừa rồi ta nhìn thấy một người, dường như ta biết người đó."

Gia Luật Hồng Cơ không để trong lòng, đỡ nàng vào trong xe ngựa ngồi rồi nói: "Mẹ nhất định là nhìn lầm rồi! Vào trong xe ngựa nghỉ ngơi đi, chúng ta ngay lập tức đi tìm tỷ tỷ và Niệm Trần, bọn hắn đang ở Quỳnh Châu chờ chúng ta."

Trần Nguyên lại nhăn lông mày một chút, nói: "Chờ một lát, ta đi xem xem."

Hắn chạy vài bước đến đầu phố vừa rồi, hướng hai bên nhìn một chút, bên trái không có người nào, mà bên phải chỉ có một tên ăn mày gầy chân bò sát trên mặt đất.

Trần Nguyên nhìn thân ảnh tên ăn mày, tên ăn mày thoáng đưa đầu trở về, thời điểm trông thấy Trần Nguyên nhìn hắn, hắn lại càng có vẻ kinh hoảng, hai tay càng dùng thêm sức.

Một sát na Tên ăn mày quay đầu, thật sự lại làm cho Trần Nguyên kinh hãi, tuy trên mặt hắn rất bẩn, nhưng Trần Nguyên liếc cái là nhận ra hắn: "Trương đại nhân! Trương Tầm Lệ!"

Trương Tầm Lệ không ngừng chút nào, tần suất động tác hai tay nhanh hơn rồi, nhanh đến mức chính hắn cũng không theo kịp, một tay không chèo chống nổi, cả thân thể thoáng một tý đã quỵ rạp trên mặt đất.

Trần Nguyên đuổi đến, lấy một tay đè hấn lại.

”Ta không phải Trương Tấm Lệ! Ta không phải Trương Tấm Lệ!”

Trương Tấm Lệ dùng ống tay áo lam lũ che đây bộ mặt của mình, chính hấn cũng phát hiện đây là thứ phí công, lập tức buông tha cho, trong miệng thì thào nói: ”Ta, ta, ta chỉ muốn nhìn nàng thôi.”

648. Chương 611: Đại Kết Cục

Trần Nguyên thở dài một tiếng rồi nói: ”Người sao phải khổ vậy chứ? Đi, ta dẫn người đi gặp nàng!”

Trương Tấm Lệ cực lực giãy dụa, nói: ”Ta không đi! Ta không muốn để cho nàng nhìn bộ dạng ta hiện tại!” Đúng lúc này, Khuôn mặt Tiêu Thát Ha Mã Thai xông ra sau lưng Trần Nguyên, cả người Trương Tấm Lệ lập tức ngây dại.

Tiêu Thát Ha Mã Thai cười một chút, nói với Gia Luật Hồng Cơ: ”Hoàng thượng, người xem, ta đã bảo chúng ta nhất định nhận ra người này mà?”

Gia Luật Hồng Cơ cũng nhìn Trương Tấm Lệ, hơi lắc lắc đầu, sau đó nói với Trần Nguyên: ”Thế Mỹ, xe ngựa của chúng ta có thể ngồi một người nữa sao?”

Trương Tấm Lệ vẫn không nói gì, Tiêu Thát Ha Mã Thai ở một bên nói: ”Nếu không thể, đổi một cỗ xe lớn hơn là được.”

Trương Tấm Lệ không nói cái gì rồi, bị Tiêu Thát Ha Mã Thai chứng kiến bộ dạng hiện, hấn thật sự rất xấu hổ, thấp đầu xuống, hấn không thể tìm một cái lỗ trên mặt đất chui vào, Trần Nguyên nhìn Gia Luật Hồng Cơ, hai người cùng đến nâng Trương Tấm Lệ dậy rồi nói: ”Đi thôi!”

Vừa mới lên xe ngựa, phía trước truyền đến một hồi tiếng vó ngựa lao nhanh, Gia Luật Hồng Cơ cau chân mày lại, nói: ”Người đến, phải không là tới giết người chứ? Có lẽ hoàng thượng mới các người đổi ý rồi, hấn cũng muốn bắt người khai đao.”

Trần Nguyên mỉm cười, nói: ”Hấn dám! Không cần quan bọn hấn làm khí gì rồi, chúng ta đi!”

Xe ngựa chậm rãi đi đến cửa thành, một kỵ sĩ đằng sau nhanh chóng lao đến: ”Đại ca đi thông thả! Tiểu đệ tiễn người một đoạn đường!”

Trần Nguyên quay đầu lại, chỉ thấy Dương Văn Quảng đã càng ngày càng gần, còn có các tướng quân đang huấn luyện trong học đường quân sự Biện Kinh cũng tới, bọn hấn giống như Dương Văn Quảng, trên mặt mỗi người dường như đều có một tí bi thương và không muốn.

Trần Nguyên cười một chút rồi nói: ”Không cần đâu!?”

Dương Văn Quảng trả lời cũng dứt khoát: ”Dương gia chúng ta nhiều thế hệ được hoàng thượng ân sủng, sự tình tạo phản không làm được, nhưng đại ca phải đi, nếu ta không đưa, quả thật là không thể nhìn mặt ai!”

Xe ngựa đương nhiên không chạy nhanh bằng ngựa đơn, đang khi nói chuyện, đã bị bọn người Dương Văn Quảng đuổi theo, Dương Văn Quảng nói: ”Đại ca không phải là tức giận với huynh đệ đây chứ? Như vậy đi, huynh đệ đưa người ra ngoài Biện Kinh, bày tiệc rượu bồi tội cho người, thế nào?”

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, nói: ”Ta không nhỏ mọn như vậy! Về sau cứ tiếp tục chiến tranh, chúng ta và những người kia có chỗ tiêu tiền! Ta đi, hết thủy giao cho các người!”

Dương Văn Quảng gật đầu: ”Đại ca yên tâm.”

Đằng sau, Cao Ngênh Hỉ cũng đuổi theo, nói: ”Tướng quân, ta đã học lời những người kia rồi, có muốn ta nói hai câu cho người nghe không?”

Trần Nguyên cười nói: ”Người nói ta cũng không hiểu, chỉ cần những người kia cũng nghe hiểu là được rồi!”

Một bên, Đạo Chiêm nói: ”Đúng đây, ngài không nghe hiểu, hấn dám nói sao!”

Trần Nguyên cười ha ha một tiếng, tốc độ xe ngựa không giảm chút nào, bên cạnh, bọn người Vũ Minh và Đồng Khuê mang theo đội ngũ của mình đi đến phía trước mở đường vì hấn, đi không bao xa, liền nhìn thấy một đội thương nhân đã sớm đứng thẳng tại ven đường, nhìn thấy xe ngựa Trần Nguyên, Trần Thế Trung lập tức cưỡi ngựa đón chào: "Đại ca, dừng một chút đã, mọi người muốn tiễn người một đoạn đường!"

Trần Nguyên nhướn mày, nói: "Không phải bảo người không cần phải kinh động người bên ngoài sao?"

Trần Thế Trung vô cùng ủy khuất, nói: "Ta không kinh động, mọi người đều tự đến! Bọn hấn nói muốn đưa người một ít gì đó để làm vật kỷ niệm!"

Trần Nguyên không ngừng: "Thay ta cảm ơn bọn họ! Vũ Minh, tiếp tục đi về phía trước!"

Vũ Minh nghe lệnh: "Tuân lệnh!"

Nhìn xe ngựa Trần Nguyên từ bên cạnh mình chạy như bay mà đi, những thương nhân kia lúc này cảm thấy rất kinh ngạc, Vương chương quý dậm chân một cái, nói: "Ta đã nói dừng xe ngựa chắn con đường trước! Các người không nghe, hôm nay nên làm như thế nào cho phải?"

Có người phản ứng rất nhanh: "Nhanh! Nhanh đuổi theo! Sẽ đuổi kịp thôi!"

Mấy trăm Thương gia đồng thời lên xe, cả con đường lập tức loạn hết cả lên.

Trần Nguyên phóng ngựa chạy như điên, lúc xe ngựa chạy như điên, bỗng nhiên một đạo ánh sáng phóng tới, "rung!" một tiếng, một phi đao xuyên qua tóc Trần Nguyên, ghim ở trên xe ngựa sau người, thật sự dọa Trần Nguyên chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Chung quanh, những tướng quân kia cũng kinh hãi, thời điểm đang định đuổi bắt thích khách chỉ nghe Dương Văn Quảng nói: "Không nên, người tới không có ác ý!"

Trần Nguyên phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn phi đao, trên đó rõ ràng còn có một phong thơ, mở ra xem xét, toàn bộ đều là lời kính ngưỡng đối với mình.

Chắc là những hiệp sĩ trên giang hồ đám kia, bọn họ cũng dùng phương thức đặc biệt để đưa mình một đoạn đường, cái này thật sự làm cho Trần Nguyên dở khóc dở cười, vạn nhất bọn hấn thất thủ rồi, chẳng phải mình chết rất oan uổng sao? Truyen được tại

Phía trước còn có người đang chờ Trần Nguyên, Trần Nguyên hiện tại mới biết nhân duyên mình rõ ràng tốt như vậy, có chút dân chúng nghe được tin tức đã sớm dọn xong hương án ở cửa thành, còn cầm một ít thứ tốt của mình, hi vọng phò mã gia mang về làm lưu niệm.

Nhưng Trần Nguyên căn bản không xuống xe ngựa, hấn không muốn tạm biệt bọn họ.

Một đường chạy ra khỏi cửa thành, Trần Nguyên quay đầu nói với Dương Văn Quảng: "Tốt rồi, các người cũng trở về đi!"

Dương Văn Quảng lắc đầu, nói: "Đại ca, ta tiễn người một đoạn đường nữa."

"Đi ngàn dặm cuối cùng vẫn phải từ biệt, các người đánh tốt trận chiến, ta ở Quỳnh Châu sẽ nhìn các người! Không nên bị những người kia làm mất mặt, nếu không ta sẽ đến thu thập các người."

Dương Văn Quảng cười ha ha một tiếng rồi nói: "Đại ca yên tâm, huynh đệ rắn chắc lắm!"

Trần Nguyên quay đầu lại nhìn một chút, những thương nhân kia sau lưng đã đuổi theo, một ít dân chúng có ngựa cũng đi theo tham gia náo nhiệt, còn có một vài quan viên triều đình, rõ ràng cũng hỗn tạp trong đó, Trần Nguyên biết rõ, nếu bị những người này đuổi theo, vậy thì hôm nay mình không đi được nữa!

"Chúng tướng sĩ nghe lệnh!"

Trần Nguyên hô to một tiếng, một đám các tướng quân kêu lên đáp lời: "Có mặt tướng!"

Trần Nguyên nói: "Giúp bốn tướng quân ngăn truy binh phía sau lại, bốn tướng quân đi trước một bước!"

Mọi người vốn sững sờ, Cao Nghênh Hỉ là người thứ nhất ghim chặt đầu ngựa, nói: "Dạ!"

Một đám tướng quân lập tức ngừng lại, xếp thành hàng chuẩn bị ngăn cản đám người đuổi theo đằng sau, Dương Văn Quảng cũng ngừng, hần nhẹ nhàng thở dài một tiếng, con mắt nhìn chăm chăm vào phương hướng Trần Nguyên biến mất, nhỏ giọng nói một câu: "Đại ca, bảo trọng."

Đang lúc mọi người thất lạc, trong xe ngựa truyền đến âm điệu Trần Thế Mỹ hát lên: "Phò mã gia xem xét tường tận, Tần Hương Liên ba mươi hai tuổi, tổ cáo phò mã lang đương triều, hần khi dễ quân vương, dẫu diễm hoàng thượng, hời hôn đàn. Giết vợ diệt con lương tâm như sói, hần bức chết Hàn Kỳ trên triều đình, áp đơn kiện đến đại đường nào đó, cắn chặt răng không nói gì!"

...

Trần Nguyên cứ như vậy mà đi, thậm chí không ọi người cơ hội tưởng niệm hần, nhưng sự tình vẫn có về sau.

Trước tiên bắt đầu nói từ trong hoàng tộc đi, ngay từ đầu trong hoàng tộc là do tám gã vương gia, còn có một tên đại thần tạo thành, chín người, chính phiếu quyết định đối với bất cứ một sự tình nào.

Sự tình về sau phát triển thật sự chứng minh một việc, đó là giang sơn của Triệu gia, bọn hần không có khả năng không được nhân tâm, lúc này đây Triệu Thự và Trần Thế Mỹ mâu thuẫn, lại làm cho những Vương gia Triệu gia ý thức được, quyền thần, hôn quân, đều không nên hiện ra tại Đại Tổng.

Vì phòng ngừa lại lần nữa xuất hiện hôn quân, bọn hần tạo thành các quy định trong hoàng tộc, về sau, hoàng thượng muốn lập thái tử, phải tham khảo ý kiến của bọn hần, nếu như bọn hần cho rằng thái tử hoàng thượng hợp ý không đủ để ngồi vững vàng giang sơn Đại Tổng, bọn hần có thể yêu cầu hoàng thượng bỏ cũ thay mới, đổi những hoàng tử khác.

Đương nhiên, nếu như hoàng thượng chỉ có một nhi tử, cái quy tắc này sẽ hết hiệu lực.

Triệu Diễm không có bao nhiêu danh vọng, hần chỉ có thể nghe theo những vương gia này bài bố, giao một ít hoàng quyền ra, là việc hần cần phải làm.

Mặt khác, vì bóp chết quyền thần như Trần Nguyên lại lần nữa sinh sôi, các vương gia này ban bố một mệnh lệnh, chính là: "Huyện lệnh, Chỉ huy sứ, sĩ phu hoặc là võ tướng, không được kinh doanh!"

Bọn hần cho rằng, Trần Nguyên quật khởi chính là vì quá trình quyền lực và tiền tài giao thoa, một kẻ có tiền có quyền lực, hoặc là một người có quyền lực bỗng nhiên giàu nhất thiên hạ, vậy hần sẽ làm quyền thần.

Loại chế độ này một mực kéo dài hơn một trăm năm, thẳng đến thời điểm Đại Tổng phát động chiến tranh chinh phục Châu Âu, hoàng đế Triệu Cầu lúc đó ngu ngốc vô năng, liên tục hạ mệnh lệnh sai lầm, tại thời kì đó, trong hoàng tộc không có phát ra phát ra nổi tác dụng giám sát.

Đồng thời cũng là do sĩ phu và võ tướng, còn có thương nhân lúc đó đã tìm được một quan hệ cân đối, tăng thêm xã hội phát triển đã muốn làm cho bọn họ có rất nhiều bất mãn đối với hoàng tộc, bọn hần cùng một chỗ làm khó dễ hoàng tộc, cuối cùng nội các bị ép tiếp nhận hai mươi bốn vị văn võ đại thần tiến vào.

Ngoài ra, Trần Thế Trung, Hạ Tùng đã để cho hần tiến vào triều đình, không có phẩm cấp, về sau Trần Thế Trung còn nhiều lần đi qua Quỳnh Châu, hần làm mậu dịch viễn dương vô cùng lớn, đã trở thành nhà giàu nhất sau Trần Nguyên.

Cuộc sống của Trương Tu Chính đều vượt qua trên hải dương, hần năm lần ra biển, mưu toan đi tìm Hải Thiên, nhưng bất kể là hướng đông hay là đi tây, hần cũng không có cách nào tìm được, về sau thời điểm hần sáu mươi tuổi, lại làm một cái quyết định, đó là đi hướng nam. Đó là hần một lần cuối cùng viễn dương rồi, mang theo hơn ba nghìn chiếc thuyền ra biển, sau đó không còn trở về.

Thẳng đến ba trăm năm sau, máy chạy bằng hơi nước ứng dụng, hàng hải nhân loại càng thêm tiện lợi, có ít người tìm được đội tàu Đại Tổng bị băng phong ở Nam Cực.

Trương Tu Chính nhận được Vĩnh Sinh rồi, thi thể của hần trông rất sống động, biểu lộ bộ mặt kiên nghị, có điều khắc gia điêu khắc bộ dáng của hần thành pho tượng, để tất cả là mạo hiểm gia đời sau cúng bái.

Làm cho nhất Trần Nguyên ngoài ý muốn chính là Từ Mã Quang.

Tư Mã Quang đã tàn phế, không ai phản ứng đến hấn nữa, nhưng hấn lại không tình nguyện trầm luân, hai chân không có, hấn còn có hai tay! Tư Mã Quang ở trong phòng của mình ngẩn ngơ hai mươi năm, chờ lúc hấn đi ra, ôm ấp một quyển « tư trị thông giám » dày đặc, ghi chép rất nhiều đại sự phát sinh trong lịch sử, thậm chí so với « sử ký » còn nguyên vẹn hơn.

Bằng vào quyển sách này, Tư Mã Quang đã lấy giải thưởng văn đàn lớn nhất năm đó —— Trần Thế Mỹ văn học thưởng.

Tiếc nuôi chính là, Tư Mã Quang không đi lĩnh thưởng, Tư Mã Quang đã trở thành biểu tượng cho người tàn tật, hấn để lại một câu nói: "Nếu không có chân, ta sẽ lấy tay đi đường!"

Cuộc sống sau này của Phạm Thuần Hữu tương đối bình thản, Phạm Trọng Yên thanh liêm cả đời, không để lại tài sản gì cho hấn, sau khi Phạm Trọng Yên qua đời, Phạm Thuần Hữu dùng nghề viết thư đầu đường mà sống.

Về sau Âu Dương Tu đã từng một lần nữa an bài cho hấn một chức quan nhàn tản, nhưng bị Phạm Thuần Hữu cự tuyệt, hấn cứ như vậy bình thản sống xong cuộc đời của mình, lúc sắp chết nói là: "Cả đời ta sống như vậy là đủ rồi."

Còn có Liễu Vĩnh, hấn không đi theo Trần Nguyên đến Quỳnh Châu, lại mang theo mấy phu nhân của mình sống cuộc sống sông nước.

Trần Đông ca và Trữ ca nhi sau đó biểu hiện trong chiến tranh phi thường xuất sắc, hai người bọn họ đã trở thành nhân vật lĩnh quân Đại Tổng sau thời Dịch Thanh và Lưu Bình, cuối cùng cả đời đều chiến đấu ở vùng Trung Đông, mãi cho đến khi Tống triều triệt để làm cho Ảập đế quốc phân giải thành hơn hai mươi tiểu quốc gia, ở chung quanh không còn lực lượng nào có thể khiêu chiến Đại Tổng.

Bọn người Vương luân và Lí Thiết thương về sau định cư tại Mông Cổ, hấn thành đại trưởng sinh thiên người Mông Cổ, sáng lập đế quốc Mông Cổ thân Đại Tổng, đế quốc Vương Luân dùng giao dịch với Đại Tổng là kinh tế chủ yếu, cung cấp cho Đại Tổng lính đánh thuê là đạo sinh tồn của bọn họ.

Việc này khiến Đại Tổng ít có dịch thù trên mặt quân sự.

Về phần Trần Nguyên, ngày sau đã trở thành một nhân vật rất có tính tranh luận, cùng lúc, chiến công của hấn không có biện pháp gạt bỏ, một phương diện khác, người Tống triều rất không đồng ý đối với thủ đoạn của hấn.

Nhưng làm cho người ta mở rộng tầm mắt chính là, một ít học giả xuất thân Doanh Châu và Triều Tiên lại là người ủng hộ kiên định nhất cho Trần Thế Mỹ, bọn hấn ca công tụng đức, viết truyện ký cho Trần Thế Mỹ, bọn hấn cho rằng, không có Trần Thế Mỹ, sẽ không có cuộc sống hạnh phúc bọn hấn hôm nay

Về điểm này, Trần Nguyên sớm đã biết kết cục rồi, một ít quốc gia tựa như nữ nhân, người không đau không ngứa, nàng sẽ tố cáo người quấy rối tình dục, nếu như người dùng sức làm nàng thoải mái, nàng sẽ là nữ nhân của người.

Còn có một sự kiện làm cho không người nào có thể điều tra, chính là cả đời này rốt cuộc Trần Thế Mỹ có bao nhiêu nữ nhân, giai đoạn trước còn dễ nói, phía chính phủ Đại Tổng đều có thể đưa ra dữ liệu thống kê, nhưng chờ hấn đến Quỳnh Châu, căn bản không có biện pháp thống kê.

Nghe nói về sau, thời điểm Trần Thế Mỹ qua đời, nữ nhân dùng thân phận vợ và tiểu thiếp hấn xuất hiện lên tới hơn hai trăm, mà Trần Thế Mỹ cũng từ chỗ Hứa Hoài Đức học được dưỡng sinh chi đạo, tám mươi ba tuổi vẫn sinh một đứa con trai, thẳng đến chín mươi tám tuổi mới đi lên thiên đường.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-thuong-toi-nguu-pho-ma-gia>